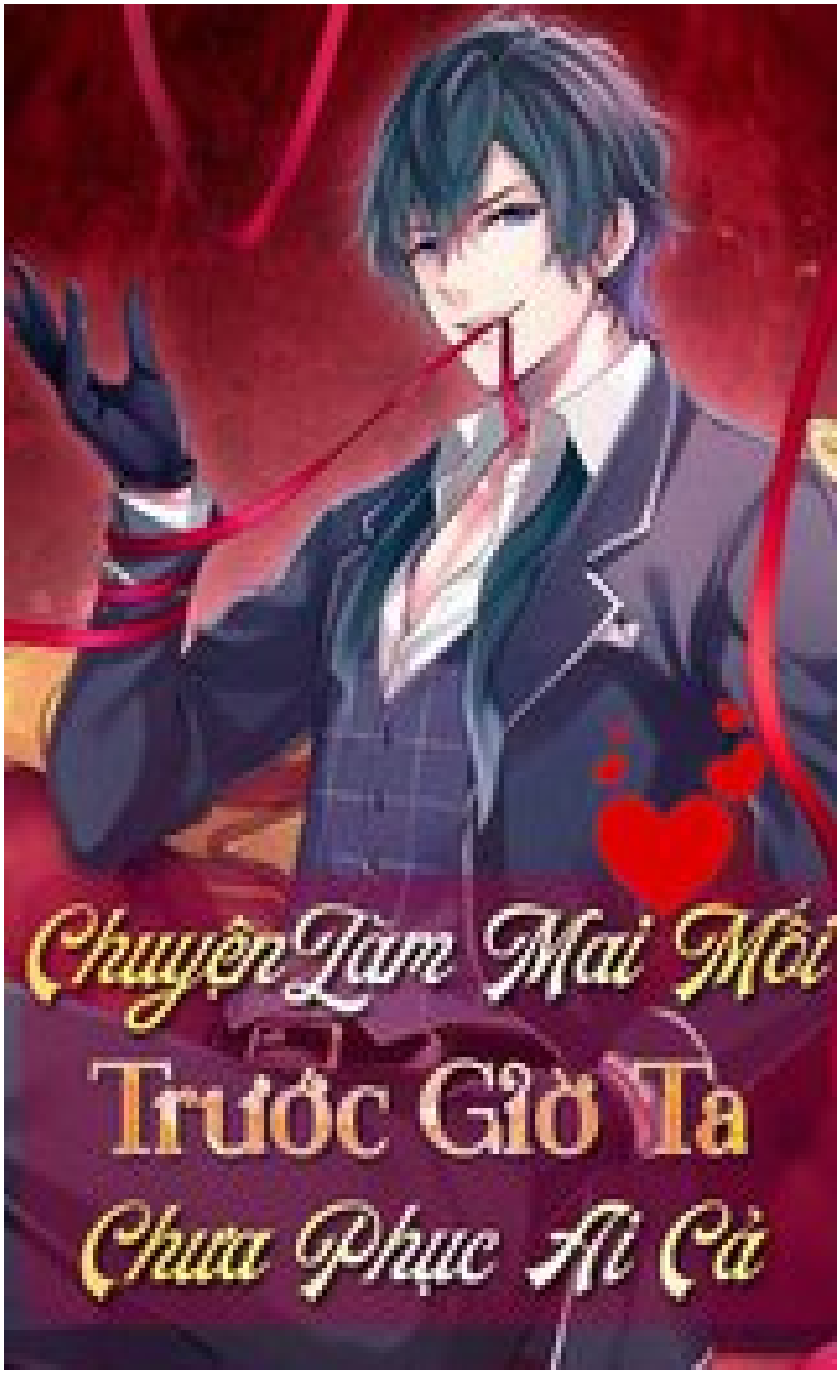
Chuyện Tàn Mai Mối
Trước Giờ Ta
Chưa Phục Ai Cả

CHUYỆN LÀM MAI MỐI, TRƯỚC GIỜ TA CHƯA PHỤC AI CẢ

Tác giả: Nhị Xà

Thể loại: Đô Thị, YY, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

"Cô dâu vào phòng, người làm mối ném qua tường."

"Thà tin trên đời có quỷ, chứ không tin cái miệng người làm mối."

"Không làm trung gian, không làm bảo lãnh, không làm mai mối, thì tốt ba đời!"

Từ ba câu trên có thể thấy được địa vị lúng túng của người làm mai mối trong nước.

Giang Phong vừa tốt nghiệp đại học bỗng nhiên có được năng lực thần kỳ, có thể nhìn thấy Điểm xứng đôi Hôn nhân. Thế là hắn đã trở về quê nhà, bắt đầu con đường nghề nghiệp làm mối thần kỳ.

Dưới sự kết hợp của Giang Phong, từng đôi từng đôi vợ chồng trở thành gia đình điển hình trong mắt mọi người.

Chưa tới nửa năm, Giang Phong đã trở thành người làm mối nổi danh nhất mười dặm tám hương, mỗi ngày đếm hồng bao và quà tặng đến mỏi tay.

Theo danh tiếng làm mai của Giang Phong càng ngày càng vang dội, không ít minh tinh, phú hào, quan lại và danh nhân trong xã hội đều chuẩn bị trọng lễ đến nhà thăm hỏi, mời Giang Phong làm mối thay bản thân hoặc là người thân.

Nhiều năm sau, Giang Phong đã đứng trên đỉnh của ngành nghề bỗng nhiên thu tay, phát hiện bất tri bất giác hắn đã thay đổi cái

nhìn của người đời đối với nghề làm mối, tăng mạnh địa vị của nghề này.

Lời tác giả: Ta dùng sách này chúc người có tình trong thiên hạ cuối cùng sẽ thành thân thuộc!

P/s: Một bộ truyện độc lạ, nội dung hấp dẫn, chắc chắn sẽ mang lại những giây phút mới mẻ cho các bạn đọc.

Chuyện Làm Mai Mối, Trước Giờ Ta Chưa Phục Ai Cả

.

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Năng Lực Thần Kỳ

Chương 2: Năng Lực Thần Kỳ (2)

Chương 3: Giang Đại Sư

Chương 4: Con Muốn Làm Người Mai Mối

Chương 5: Con Muốn Làm Người Mai Mối (2)

Chương 6: Giang Mẫu Khiếp Sợ

Chương 7: Giang Mẫu Khiếp Sợ (2)

Chương 8: Vị Khách Đầu Tiên

Chương 9: Vị Khách Đầu Tiên (2)

Chương 10: Điểm Xứng Đôi Siêu Cao

Chương 11: Điểm Xứng Đôi Siêu Cao (2)

Chương 12: Thật Kinh Khủng!

Chương 13: Lý Gia Vui Mừng

Chương 14: Lý Gia Vui Mừng (2)

Chương 15: Lần Đầu Tiên Sắp Xếp Xem Mắt

Chương 16: Lần Đầu Tiên Sắp Xếp Xem Mắt (2)

Chương 17: Chị Em

Chương 18: Chị Em (2)

Chương 19: Chấn Động

Chương 20: Chấn Động (2)

Chương 21: Lễ Ăn Hỏi Và Đồ Cưới

Chương 22: Lễ Ăn Hỏi Và Đồ Cưới (2)

Chương 23: Hân Hạnh Được Làm Nguyệt Lão Kết Dây Tơ Hồng, Nhạc Tác Lương Mai Dựng Cầu Ô Thước

Chương 24: Hân Hạnh Được Làm Nguyệt Lão Kết Dây Tơ Hồng, Nhạc Tác Lương Mai Dựng Cầu Ô Thước (2)

Chương 25: Cuộc Sống Ngày Càng Có Triển Vọng

Chương 26: Cuộc Sống Ngày Càng Có Triển Vọng (2)

Chương 27: Khách Hàng Thứ Hai

Chương 28: Khách Hàng Thứ Hai (2)

Chương 29: Người Mai Mối Đến Nhà

Chương 30: Tiến Hành Mai Mối

Chương 31: Giá Trị Hồng Bao Đã Cho Thấy Thái Độ

Chương 32: Giá Trị Hồng Bao Đã Cho Thấy Thái Độ (2)

Chương 33: Một Ngày Đáng Nhớ

Chương 34: Một Ngày Đáng Nhớ (2)

Chương 35: Ước Ao Ghen Tị

Chương 36: Ước Ao Ghen Tị (2)

Chương 37: Mở Rộng Tầm Mắt

Chương 38: Mở Rộng Tầm Mắt (2)

Chương 39: Phạm Vi Tìm Kiếm Mở Rộng

Chương 40: Phạm Vi Tìm Kiếm Mở Rộng (2)

Chương 41: Quá Khó Rồi

Chương 42: Điểm Xứng Đôi Đạt Tới Chín Mươi Sáu Điểm

Chương 43: Điểm Xứng Đôi Đạt Tới Chín Mươi Sáu Điểm (2)

Chương 44: Nhìn Người Ta Làm Thì Thấy Nhẹ Nhàng, Bản Thân Làm Mới Thấy Vất Vả

Chương 45: Nhìn Người Ta Làm Thì Thấy Nhẹ Nhàng, Bản Thân Làm Mới Thấy Vất Vả (2)

Chương 46: Nở Mày Nở Mặt

Chương 47: Nở Mày Nở Mặt (2)

Chương 48: Phân Biệt Đối Xử

Chương 49: Hưởng Thụ Đãi Ngộ Cao Nhất

Chương 50: Hưởng Thụ Đãi Ngộ Cao Nhất (2)

Chương 51: Ở Trong Chăn Mới Biết Chăn Có Rận

Chương 52: Thật Là Nghiệp Chướng Mà!

Chương 53: Thật Là Nghiệp Chướng Mà! (2)

Chương 54: Lật Bài Ngửa

Chương 55: Rời Đi

Chương 56: Rời Đi (2)

Chương 57: Con Gái Đã Thông Suốt Rồi!

Chương 58: Đây Là Một Cao Thủ

Chương 59: Tâm Linh Tương Thông

Chương 60: Thái độ

Chương 61: Nhịp Tim Như Lôi

Chương 62: Sự Phân Chia Và Thay Đổi Của Điểm Xứng Đôi

Chương 63: Xin Chào Chị Gái Năm Mươi Ký!

Chương 64: Chuẩn Bị Cho Hắn Một Hồng Bao Lớn

Chương 65: Tới Lui Vội Vàng

Chương 66: Tới Lui Vội Vàng (2)

Chương 67: Nâng Lên Lá Cờ Độc Thân

Chương 68: Người Phụ Nữ Không Gả Đi Được

Chương 69: Vô Đề

Chương 70: Anh Nhất Định Có Thể Trở Thành Bà Mối Vĩ Đại Nhất Lịch Sử

Chương 71: Ba Lần Xem Mắt

Chương 72: Trên Đời Này Thật Sự Có Bà Mối Trâu Bò Như Vậy Sao?

Chương 73: Hiểu Được Đều Hiểu

Chương 74: Bảng Độc Thân Thôn Long Sơn

Chương 75: Bảng Những Người Độc Thân Thôn Long Sơn

Chương 76: Thanh Danh Sơ Hiển

Chương 77: Phạm Vi Tìm Kiếm Đã Đạt Tới Bốn Mươi Dặm

Chương 78: Nỗi Niềm Khó Nói

Chương 79: Tôi Làm Mai Mối Không Thu Phí

Chương 80: Danh Tiếng Vang Xa

Chương 81: Cậu Là Ông Mai Thành Thật Nhất Mà Tôi Từng Gặp

Chương 82: Chuyện Khó Nói

Chương 83: Long Trời Lở Đất

Chương 84: Anh Không Cứng Được

Chương 85: Thu Quà Tặng Và Hồng Bao Đến Mỏi Tay

Chương 86: Cậu Là Đại n Nhân Nhà Chúng Tôi

Chương 87: Cậu Là Đại n Nhân Nhà Chúng Tôi (2)

Chương 88: Lẽ Thẳng Khí Hùng

Chương 89: Giết Người Không Dao

Chương 90: Người Anh Em, Có Muốn Một Người Vợ Không?

Chương 91: Bạch Phú Mỹ Bên Trong Khác Loại

Chương 92: Nhãn Duyên

Chương 93: Nhãn Duyên (2)

Chương 94: Lừa Đảo Hôn Nhân

Chương 95: Báo Cảnh Sát

Chương 96: Báo Cảnh Sát

Chương 97: Bắt Giữ Quy Án

Chương 98: Duyên Phận Thật Sự Chỉ Có Thể Ngộ, Không Thể Cầu

Chương 99: Duyên Phận Thật Sự Chỉ Có Thể Ngộ, Không Thể Cầu (2)

Chương 100: Em Vẫn Còn Trẻ, Còn Có Thể Thử

Chương 101: Cháu Chỉ Là Tìm Đúng Người Làm Mai Thôi

Chương 102: Điểm Xứng Đôi Lại Thay Đổi

Chương 103: Niềm Vui Tăng Ca

Chương 104: Không Thích Hợp

Chương 105: Đại Minh Tinh

Chương 106: 85 Cân Là Một Mức Báo Động Đỏ

Chương 107: Hối Hận

Chương 108: Hối Hận (2)

Chương 109: Thực Sự Là Ông Ấy Tặng Quá Nhiều Rồi

Chương 110: Không Phải Triệu Phú Mà Là Tỷ Phú

Chương 111: Vỡ Mộng, Sao Cô Có Thể Lấy Một Người Đàn Ông Như Vậy Chứ! ! !

Chương 112: Ai Cũng Có Ưu Điểm

Chương 113: Tác Động Tâm Trí

Chương 114: Kính Trọng Như Một Vị Thần

Chương 115: Hối Hận Thì Đã Muộn

Chương 116: Danh Bất Hư Truyền

Chương 117: Đối Tượng Xem Mắt Này Của Cậu Có Đáng Tin Không?

Chương 118: Ngạc Nhiên

Chương 119: Thu Hoạch Lớn

Chương 120: Hoàng Nữ Hiệp Xin Dừng Bước!

Chương 121: Hoàng Nữ Hiệp Xin Dừng Bước! (2)

Chương 122: Tôi Có Thể Nắm Tay Này Cả Đời

Chương 123: Tôi Có Thể Nắm Tay Này Cả Đời (2)

Chương 124: Cô Gái, Tôi Lại Nhìn Trúng Cô Thì Làm Sao?

Chương 125: Cô Gái, Tôi Lại Nhìn Trúng Cô Thì Làm Sao?

Chương 126: Đều Cùng Một Mẹ Sinh Ra, Sao Lại Khác Nhau Như Vậy Chứ?

Chương 127: Đều Cùng Một Mẹ Sinh Ra, Sao Lại Khác Nhau Như Vậy Chứ? (2)

Chương 128: Đều Cùng Một Mẹ Sinh Ra, Sao Lại Khác Nhau Như Vậy Chứ? (3)

Chương 129: Khách Lớn Siêu Cấp

Chương 130: Khách Lớn Siêu Cấp (2)

Chương 131: Làm Mai Cho Nữ Minh Tinh

Chương 132: Làm Mai Cho Nữ Minh Tinh (2)

Chương 133: Tiêu Mẫn: Con Còn Cần Đi Xem Mắt À?

Chương 134: Mẹ Nó, Chuyện Này Cũng Quá Nhảm Đi!

Chương 135: Trận Chiến Mở Màn Thắng Lợi

Chương 136: Trận Chiến Mở Màn Thắng Lợi (2)

Chương 137: Uống Nước Nhớ Nguồn, Tiêu Chuẩn Kép Của Tư Bản

Chương 138: Uống Nước Nhớ Nguồn, Tiêu Chuẩn Kép Của Tư Bản (2)

Chương 139: Hôn Nhân Khó Khăn, Khó Như Mò Kim Đáy Biển

Chương 140: Hôn Nhân Khó Khăn, Khó Như Mò Kim Đáy Biển (2)

Chương 141: Tôi Thích Vớ Đen

Chương 142: Tôi Thích Vớ Đen (2)

Chương 143: Chụp Ảnh Cùng Nữ Minh Tinh

Chương 144: Cười Nhìn Phong Vân

Chương 145: Cười Nhìn Phong Vân (2)

Chương 146: Kinh Động Vòng Bạn Bè

Chương 147: Bữa Tiệc Cao Cấp

Chương 148: Bữa Tiệc Cao Cấp (2)

Chương 149: Lực Lượng

Chương 150: Lực Lượng (2)

Chương 151: Trang Điểm Cho Anh Ngắm

Chương 152: Trang Điểm Cho Anh Ngắm (2)

Chương 153: Cháu Biết Thân Phận Của Dì, Vậy Mà Còn Dám Làm Mai Cho Con Gái Của Dì?

Chương 154: Chị Nhã, Chúng Ta Lại Gặp Nhau Rồi!

Chương 155: Ba Mẹ Đã Tỏ Ý Rồi, Hỏi Con Làm Gì Nữa?

Chương 156: Ba Mẹ Đều Tỏ Ý Rồi, Còn Hỏi Con Làm Gì Nữa?

Chương 157: Ở Đời Mười Việc Thì Hết Chín Việc Không Như Ý

Chương 158: Ở Đời Mười Việc Thì Hết Chín Việc Không Như Ý (2)

Chương 159: Đây Là Cái Thao Tác Tao Gì Vậy?

Chương 160: Đây Là Cái Thao Tác Gì Vậy? (2)

Chương 161: Hy Vọng Anh Ấy Sẽ Không Làm Con Thất Vọng

Chương 162: Hy Vọng Anh Ấy Sẽ Không Làm Con Thất Vọng (2)

Chương 163: Họ Liễu Này Có Độc Sao?

Chương 164: Họ Liễu Này Có Độc Sao? (2)

Chương 165: Không Có Gì Báo Đáp, Chỉ Có Thể Lấy Thân Báo Đáp

Chương 166: Không Có Gì Báo Đáp, Chỉ Có Thể Lấy Thân Báo Đáp (2)

Chương 167: Mỹ Thực Đặc Biệt: Bà Thủy Quải

Chương 168: Mỹ Thực Đặc Biệt: Bà Thủy Quải (2)

Chương 169: Đẹp Đến Kinh Diễm, Soái Đến Bạo Tạc

Chương 170: Đẹp Đến Kinh Diễm, Soái Đến Bạo Tạc (2)

Chương 171: Đời Này Nếu Có Được Hạnh Phúc An Ổn, Ai Lại Nguyện Lang Bạt Kỳ Hồ

Chương 172: Đời Này Nếu Có Được Hạnh Phúc An Ổn, Ai Lại Nguyện Lang Bạt Kỳ Hồ (2)

Chương 173: Chủ Động Từ Bỏ

Chương 174: Tiến Tới Tỉnh Thành, Khai Trương Phòng Môi Giới Hôn Nhân

Chương 175: Tiến Tới Tỉnh Thành, Khai Trương Phòng Môi Giới Hôn Nhân (2)

Chương 176: Tuyển Nhân Viên

Chương 177: Duyên Phận Thật Sự Tuyệt Không Thể Tả

Chương 178: Duyên Phận Thật Sự Tuyệt Không Thể Tả (2)

Chương 179: Anh Ấy Là Một Đại Anh Hùng

Chương 180: Cô Cũng Là Một Cô Gái Có Tình Có Nghĩa

Chương 181: Làm Giả Thông Tin Đến Tìm Đối Tượng?

Chương 182: Làm Giả Thông Tin Đến Tìm Đối Tượng? (2)

Chương 183: Phú Bà Tôi Không Muốn Phấn Đấu

Chương 184: Phú Bà Tôi Không Muốn Phấn Đấu (2)

Chương 185: Một Ngày Thu Được Đấu Vàng

Chương 186: Một Ngày Thu Được Đấu Vàng (2)

Chương 187: Cô Bé Mà Anh Liều Mạng Cứu Năm Đó, Cô Ấy Đã Lớn Lên!

Chương 188: Cô Bé Mà Anh Liều Mạng Cứu Năm Đó, Cô Ấy Đã Lớn Lên! (2)

Chương 189: Yêu Cầu Bạn Đời

Chương 190: Yêu Cầu Bạn Đời

Chương 191: Làm Mai Mối Làm Ra Cảm Giác Ma Cô

Chương 192: Làm Mai Mối Làm Ra Cảm Giác Ma Cô (2)

Chương 193: Giang Đại Sư, Có Thể Nói Tỉ Mỉ Hơn Về Chuyện Này Được Không?

Chương 194: Giang Đại Sư, Có Thể Nói Tỉ Mỉ Hơn Về Chuyện Này Được Không? (2)

Chương 195: Pháp Y Xứng Với Chuyên Gia Khâm Liệm

Chương 196: Pháp Y Xứng Với Chuyên Gia Khâm Liệm (2)

Chương 197: Nữ Đại Gia Nghiệm Hàng

Chương 198: Nữ Đại Gia Nghiệm Hàng

Chương 199: Từ Lúc Tôi Đi Làm Tới Giờ, Anh Là Người Đầu Tiên Bắt Tay Tôi

Chương 200: Từ Lúc Tôi Đi Làm Tới Giờ, Anh Là Người Đầu Tiên Bắt Tay Tôi (2)

Chương 201: Một Bước Lên Trời

Chương 202: Một Bước Lên Trời (2)

Chương 203: Quà Tạ Môi Của Ngụy Gia.

Chương 204: Quà Tạ Môi Của Ngụy Gia. (2)

Chương 205: Phá Vách Tường

Chương 206: Buổi Tụ Họp Của Những Người Phụ Nữ Giàu Có

Chương 207: Tiêu Chuẩn Kén Vợ Kén Chồng Của Những Người Phụ Nữ Giàu Có

Chương 208: Tiêu Chuẩn Kén Vợ Kén Chồng Của Những Người Phụ Nữ Giàu Có (2)

Chương 209: Tôi Dành Ba Năm Đẹp Nhất Của Cuộc Đời Ở Bên Cạnh Anh, Anh Nên Thỏa Mãn Đi!

Chương 210: Tôi Dành Ba Năm Đẹp Nhất Của Cuộc Đời Ở Bên Cạnh Anh, Anh Nên Thỏa Mãn Đi! (2)

Chương 211: Chị Dâu

Chương 212: Chị Dâu (2)

Chương 213: Mẹ, Chẳng Lẽ Nhà Chúng Ta Giàu Mà Giấu Hả?

Chương 214: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Tiền Lương

Chương 215: Áo Gấm Về Làng

Chương 216: Áo Gấm Về Làng (2)

Chương 217: Danh Tiếng Vang Xa

Chương 218: Danh Tiếng Vang Xa (2)

Chương 219: Cưới Được Cô Gái Tốt Giàu Ba Họ, Cưới Phải Cô Gái Xấu Khổ Ba Đời

Chương 220: Cưới Được Cô Gái Tốt Giàu Ba Họ, Cưới Phải Cô Gái Xấu Khổ Ba Đời (2)

Chương 221: Kéo Quần Lên Chạy

Chương 222: Kéo Quần Lên Chạy (2)

Chương 223: Lợi Ích Khi Gả Cho Người Thật Thà

Chương 224: Lợi Ích Khi Gả Cho Người Thật Thà (2)

Chương 225: Đều Đã Trưởng Thành Cả Rồi, Không Thể Chọn Toàn Bộ Sao?

Chương 226: Đều Đã Trưởng Thành Cả Rồi, Không Thể Chọn Toàn Bộ Sao? (2)

Chương 227: Một Chàng Trai Trẻ Đẹp Như Cậu Vậy Mà Lại Làm Bà Mối

Chương 228: Có Thể Gặp Mặt Một Lần!

Chương 229: Đừng Nói Chuyện, Tôi Đang Lái Xe!

Chương 230: Đừng Nói Chuyện, Tôi Đang Lái Xe! (2)

Chương 231: Dù Có Năng Lực Đặc Biệt Cũng Không Thể Khiến Mọi Chuyện Đều Như Ý

Chương 232: Dù Có Năng Lực Đặc Biệt Cũng Không Thể Khiến Mọi Chuyện Đều Như Ý (2)

Chương 233: Hoàn Toàn Không Ngờ Đến

Chương 234: Hoàn Toàn Không Ngờ Đến (2)

Chương 235: Vẫn Đang Chơi Mạt Chược Sao? Con Gái Bảo Bối Của Ông Đã Bị Nam Nhân Bắt Đi Rồi Kìa!

Chương 236: Vẫn Đang Chơi Mạt Chược Sao? Con Gái Bảo Bối Của Ông Đã Bị Nam Nhân Bắt Đi Rồi Kìa! (2)

Chương 237: Anh Tin Em Mới Lạ, Cô Gái Xinh Đẹp Xấu Tính Này!

Chương 238: Anh Tin Em Mới Lạ, Cô Gái Xinh Đẹp Xấu Tính Này! (2)

Chương 239: Con Phải Đồng Ý Với Mẹ, Không Được Về Nhà Với Cậu Ta, Cũng Không Được Đi Khách Sạn Với Cậu Ta.

Chương 240: Con Phải Đồng Ý Với Mẹ, Không Được Về Nhà Với Cậu Ta, Cũng Không Được Đi Khách Sạn Với Cậu Ta. (2)

Chương 241: Thật Sự Quá Khó Sáng Tạo

Chương 242: Thật Sự Quá Khó Sáng Tạo (2)

Chương 243: "Hòa Giải Hôn Nhân"

Chương 244: "Hòa Giải Hôn Nhân" (2)

Chương 245: Tốc Độ Tay Của Cô Nổi Tiếng Nhanh

Chương 246: Tốc Độ Tay Của Cô Nổi Tiếng Nhanh (2)

Chương 247: Đuôi Lông Mày Rời Rạc Thì Tình Khó Tụ

Chương 248: Đuôi Lông Mày Rời Rạc Thì Tình Khó Tụ (2)

Chương 249: Chọn Một Trong Hai

Chương 250: Lợi Ích Thiết Thực

Chương 251: Nhân Duyên Ngàn Dặm Đường Quanh Co, Nguyệt Lão Trong Nhân Gian Ở Bên Cạnh

Chương 252: Thời Điểm Tốc Độ Tay Liều Mạng Tới

Chương 253: Thời Điểm Tốc Độ Tay Liều Mạng Tới (2)

Chương 254: Lễ Tạ Môi Của Uông Tổng

Chương 255: Lễ Tạ Môi Của Uông Tổng (2)

Chương 256: Người Đàn Ông Muốn Làm Phòng Di Ái (*)

Chương 257: Người Đàn Ông Muốn Làm Phòng Di Ái (2)

Chương 258: Tào Tháo: Ngươi Chính Là Anh Em Kết Nghĩa Của Ta!

Chương 259: Tào Tháo: Ngươi Chính Là Anh Em Kết Nghĩa Của Ta! (2)

Chương 260: Căn Biệt Thự Giá 30 Triệu

Chương 261: Căn Biệt Thự Giá 30 Triệu (2)

Chương 262: Cảm Ơn Giang Đại Sư, Cậu Đã Cứu Vớt Cuộc Hôn Nhân Của Chúng Tôi

Chương 263: Cảm Ơn Giang Đại Sư, Cậu Đã Cứu Vớt Cuộc Hôn Nhân Của Chúng Tôi (2)

Chương 264: Có Bạn Gái Rồi Nhưng Vẫn Bị Ghép Đôi Trúng

Chương 265: Có Bạn Gái Rồi Nhưng Vẫn Bị Ghép Đôi Trúng (2)

Chương 266: Người Anh Em, Cậu Bị Đội Nón Xanh Rồi!

Chương 267: Người Anh Em, Cậu Bị Đội Nón Xanh Rồi! (2)

Chương 268: Con Trai Tôi Thân Phận Gì, Còn Cần Một Người Làm Mối Đến Giới Thiệu Đối Tượng Sao?

Chương 269: Con Trai Tôi Thân Phận Gì, Còn Cần Một Người Làm Mối Đến Giới Thiệu Đối Tượng Sao?

Chương 270: Chỉ Cần Có Tiền, Mọi Phiền Não Sẽ Giảm Bớt 90%

Chương 271: Cô Gái Từng Trượt Chân Giờ Hoàn Lương Đi Tìm Đối Tượng

Chương 272: Bạo Lực Gia Đình Chỉ Có Không Lần Và Vô Số Lần

Chương 273: Bạo Lực Gia Đình Chỉ Có Không Lần Và Vô Số Lần (2)

Chương 274: Quan To Một Phương

Chương 275: Đã Không Phản Kháng Được, Vậy Không Bằng Hãy Hưởng Thụ Quá Trình Này Thật Tốt

Chương 276: Trong Phạm Vi Bốn Tỉnh Quế, Điền, Tấn, Liêu, Gặp Việc Khó Khăn Gì Cứ Gọi Điện Thoại Cho Tôi

Chương 277: Trong Phạm Vi Bốn Tỉnh Quế, Điền, Tấn, Liêu, Gặp Việc Khó Khăn Gì Cứ Gọi Điện Thoại Cho Tôi (2)

Chương 278: Vấn Đề Mẹ Chồng Nàng Dâu Hóc Búa Nhất

Chương 279: Vấn Đề Mẹ Chồng Nàng Dâu Hóc Búa Nhất (2)

Chương 280: Mười Năm Đầu Nhìn Mẹ Chồng, Mười Năm Sau Nhìn Con Dâu

Chương 281: Mười Năm Đầu Nhìn Mẹ Chồng, Mười Năm Sau Nhìn Con Dâu (2)

Chương 282: Nữ Giáo Quan Dũng Mãnh

Chương 283: Nữ Giáo Quan Dũng Mãnh (2)

Chương 284: Anh Hùng Hiên Ngang

Chương 285: Anh Hùng Hiên Ngang (2)

Chương 286: Anh Hùng Hiên Ngang (3)

Chương 287: Sau Khi Kết Hôn, Liệu Tôi Có Trở Thành 'Người Đàn Bà Góa Chồng' Không?

Chương 288: Cực Kỳ Ưu Tú

Chương 289: Tô Thức Và Tô Đông Pha

Chương 290: Bị Nguyệt Lão Hàn Mối Nhân Duyên

Chương 291: Hoa Tươi Tặng Mỹ Nhân

Chương 292: Sự Ngạc Nhiên Của Ông Kiều

Chương 293: Kiều phụ "khu khụ" vài rồi nói: "Phụng Hoàng à, quả thật ba có chuyện muốn bàn bạc với con. Con biết chuyện tên nhóc Lôi Hải gia nhập đội đặc công Tây Bắc Lang chưa?"

Chương 294: Trôi Đến Mất Liên Lạc

Chương 295: Vi Vi, Sao Em Lại Ở Đây?

Chương 296: Thường Đi Bên Bờ Sông, Nào Có Chuyện Không Ướt Giày

Chương 297: Thường Đi Bên Bờ Sông, Nào Có Chuyện Không Ướt Giày (2)

Chương 298: Phụ Huynh Gặp Mặt

Chương 299: Ngày Cưới Của Uông Tổng

Chương 300: Ngày Cưới Của Uông Tổng (2)

Chương 301: Hội Anh Em Toàn Phú Nhị Đại, Hội Chị Em Cũng Toàn Là Ngôi Sao

Chương 302: Tác Hợp Tại Chỗ

Chương 303: Tác Hợp Tại Chỗ (2)

Chương 304: Ai, Thật Thơm!

Chương 305: Ai, Thật Thơm! (2)

Chương 306: Tài Xế Già Triệt Để Tỉnh Ngộ

Chương 307: Tài Xế Già Triệt Để Tỉnh Ngộ (2)

Chương 308: Nam Chơi Đêm Và Nữ Sa Chân

Chương 309: Nam Chơi Đêm Và Nữ Sa Chân (2)

Chương 310: Kinh Động Như Gặp Được Người Trời

Chương 311: Kinh Động Như Gặp Được Người Trời (2)

Chương 312: Đảm Bảo Sẽ Khiến Cho Hai Người Giật Mình

Chương 313: Anh Tiêu Tiền Ra Ngoài Như Thế Nào, Tôi Liền Kiếm Về Như Thế!

Chương 314: Chúng Ta Vĩnh Viễn Là Hậu Thuẫn Vững Chắc Nhất Của Cháu

Chương 315: Cả Gia Đình Này Đều Là Nhân Tài, Tài Ăn Nói Cực Kỳ Tốt

Chương 316: Cả Gia Đình Này Đều Là Nhân Tài, Tài Ăn Nói Cực Kỳ Tốt (2)

Chương 317: Tôi Nghỉ Làm Anh Nuôi Tôi À

Chương 318: Tôi Nghỉ Làm Anh Nuôi Tôi À (2)

Chương 319: Tôi Nghỉ Làm, Anh Nuôi Tôi À? (3)

Chương 320: Khi Còn Sống Không Thể Lộ Mặt, Sau Khi Chết Bia Mộ Cũng Vô Danh

Chương 321: Khi Còn Sống Không Thể Lộ Mặt, Sau Khi Chết Bia Mộ Cũng Vô Danh (2)

Chương 322: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân, Phụ Nữ Tốt Khó Qua Ải Ngâm Chua

Chương 323: Nam Nhân Chân Chính

Chương 324: Con Sẽ Không Hối Hận

Chương 325: Giang Đại Sư, Cậu Chính Là Bà Mối Tốt Nhất Trên Trần Đời Này, Sẽ Không Có Người Thứ Hai!

Chương 326: Giang Đại Sư, Cậu Chính Là Bà Mối Tốt Nhất Trên Trần Đời Này, Sẽ Không Có Người Thứ Hai! (2)

Chương 327: Toang, Thua Lỗ Rồi!

Chương 328: Toang, Thua Lỗ Rồi (2)

Chương 329: Tiềm Lực Vô Hạn

Chương 330: Tiềm Lực Vô Hạn (2)

Chương 331: Tiềm Lực Vô Hạn (3)

Chương 332: Lỡ Như Lịch Sử Tái Diễn...

Chương 333: Vậy Thì Nhờ Giang Đại Sư Làm Chủ

Chương 334: Bình Luận Ngốc Nghếch Tràn Đầy Ý Tứ

Chương 335: Không Phải Là Lừa Đảo Đấy Chứ?

Chương 336: Năm Nay 42 Tuổi...

Chương 337: Tiền Khó Kiếm, Phân Khó Ăn

Chương 338: Tiền Khó Kiếm, Phân Khó Ăn (2)

Chương 339: Chờ Em Tốt Nghiệp Rồi, Anh Sẽ Lập Tức Đến Nhà Em Cầu Hôn

Chương 340: Chờ Em Tốt Nghiệp Rồi, Anh Sẽ Lập Tức Đến Nhà Em Cầu Hôn (2)

Chương 341: Bên Trên Có Thiên Đường, Bên Dưới Có Tô Hàng

Chương 342: Tiến Độ Này Có Phải Quá Nhanh Không?

Chương 343: Ở Chỗ Chị Có Một Con Đường Thông Đến Tận Trời

Chương 344: Xúc Núi

Chương 345: Bà Xã, Em Thật Thông Minh

Chương 346: Bạn Cùng Chung Hoạn Nạn

Chương 347: Bạn Cùng Chung Hoạn Nạn (2)

Chương 348: Không Ngờ Tôi Lại Có Fan Nữ Xinh Như Vậy

Chương 349: Không Ngờ Tôi Lại Có Fan Nữ Xinh Như Vậy (2)

Chương 350: Giang Đại Sư, Anh Thực Sự Hiểu Tôi

Chương 351: Cô Ấy Chưa Từng Tỏ Tình Mà Đã Thất Tình Rồi!

Chương 352: Cô Ấy Chưa Từng Tỏ Tình Mà Đã Thất Tình Rồi! (2)

Chương 353: Cô Ấy Chưa Từng Tỏ Tình Mà Đã Thất Tình Rồi! (3)

Chương 354: Sống Trong Gia Đình Như Vậy, Muốn Không Hạnh Phúc Cũng Khó Đấy!

Chương 355: Sống Trong Gia Đình Như Vậy, Muốn Không Hạnh Phúc Cũng Khó Đấy! (2)

Chương 356: Sống Trong Gia Đình Như Vậy, Muốn Không Hạnh Phúc Cũng Khó Đấy! (3)

Chương 357: Trong Nghề Làm Mai Này, Tôi Không Phục Ai Hết

Chương 358: Trong Nghề Làm Mai Này, Tôi Không Phục Ai Hết (2)

Chương 359: Trong Nghề Làm Mai Này, Tôi Không Phục Ai Hết (3)

Chương 360: Theo Gió Lướt Sóng Chờ Thời Tới, Nhất Định Giương Buồm Vượt Biển Xanh

Chương 361: Theo Gió Lướt Sóng Chờ Thời Tới, Nhất Định Giương Buồm Vượt Biển Xanh (2)

Chương 362: Theo Gió Lướt Sóng Chờ Thời Tới, Nhất Định Giương Buồm Vượt Biển Xanh (3)

Chương 363: Vậy Thật Là Trùng Hợp, Bạn Gái Tôi Cũng Họ Hoàng

Chương 364: Vậy Thật Là Trùng Hợp, Bạn Gái Tôi Cũng Họ Hoàng

(2)

Chương 365: Vậy Thật Là Trùng Hợp, Bạn Gái Tôi Cũng Họ Hoàng (3)

Chương 366: Thắng Lớn

Chương 367: Thắng Lớn (2)

Chương 368: Thắng Lớn (3)

Chương 369: Lấy Được Vợ Hiền, Húp Cháo Cũng Ngọt

Chương 370: Lấy Được Vợ Hiền, Húp Cháo Cũng Ngọt (2)

Chương 371: Lấy Được Vợ Hiền, Húp Cháo Cũng Ngọt (3)

Chương 372: Lê Thiên Nhu: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Tôi!

Chương 373: Lê Thiên Nhu: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Tôi! (2)

Chương 374: Lê Thiên Nhu: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Tôi! (3)

Chương 375: Trong Nhà Quá Có Tiền, Tôi Không Phân Biệt Được Động Cơ Của Người Theo Đuổi Mình.

Chương 376: Trong Nhà Quá Có Tiền, Tôi Không Phân Biệt Được Động Cơ Của Người Theo Đuổi Mình. (2)

Chương 377: Trong Nhà Quá Có Tiền, Tôi Không Phân Biệt Được Động Cơ Của Người Theo Đuổi Mình. (3)

Chương 378: Cô Gái Này Có Thể Là Sinh Ra Đã Ngậm Thìa Vàng.

Chương 379: Cô Gái Này Có Thể Là Sinh Ra Đã Ngậm Thìa Vàng. (2)

Chương 380: Cô Gái Này Có Thể Là Sinh Ra Đã Ngậm Thìa Vàng. (3)

Chương 381: Cáo Già

Chương 382: Cáo Già (2)

Chương 383: Cáo Già (3)

Chương 384: Chỉ Cần Thật Tâm Đối Tốt Với Con Gái Tôi Là Được

Chương 385: Chỉ Cần Thật Tâm Đối Tốt Với Con Gái Tôi Là Được (2)

Chương 386: Chỉ Cần Thật Tâm Đối Tốt Với Con Gái Tôi Là Được (3)

Chương 387: Ông Mai Giang, Cậu Không Đùa Với Tôi Đó Chứ?

Chương 388: Ông Mai Giang, Cậu Không Đùa Với Tôi Đó Chứ? (2)

Chương 389: Có Ai Không Muốn Tìm Một Người Có Thể Cùng n Ái Hết Quãng Đời Còn Lại Chứ?

Chương 390: Có Ai Không Muốn Tìm Một Người Có Thể Cùng n Ái Hết Quãng Đời Còn Lại Chứ? (2)

Chương 391: Có Ai Không Muốn Tìm Một Người Có Thể Cùng n Ái Hết Quãng Đời Còn Lại Chứ?

Chương 392: Trong Chuyện Suy Tính Nhân Duyên Này, Tôi Quả Thực Không Phục Một Ai

Chương 393: Trong Chuyện Suy Tính Nhân Duyên Này, Tôi Quả Thực Không Phục Một Ai (2)

Chương 394: Trong Chuyện Suy Tính Nhân Duyên Này, Tôi Quả Thực Không Phục Một Ai (3)

Chương 395: Có Thể Cho Con Gái Tôi Một Cuộc Sống Hạnh Phúc, Vậy Đó Chính Là Đứa Con Rể Tốt

Chương 396: Có Thể Cho Con Gái Tôi Một Cuộc Sống Hạnh Phúc, Vậy Đó Chính Là Đứa Con Rể Tốt (2)

Chương 397: Có Thể Cho Con Gái Tôi Một Cuộc Sống Hạnh Phúc, Vậy Đó Chính Là Đứa Con Rể Tốt (3)

Chương 398: Em Họ Này Có Thể Chung Sống, Có Khó Khăn Hắn Cũng Chịu Giúp Đỡ.

Chương 399: Em Họ Này Có Thể Chung Sống, Có Khó Khăn Hắn Cũng Chịu Giúp Đỡ. (2)

Chương 400: Em Họ Này Có Thể Chung Sống, Có Khó Khăn Hắn Cũng Chịu Giúp Đỡ. (3)

Chương 401: Thay Chị Gái Làm Mai.

Chương 402: Thay Chị Gái Làm Mai. (2)

Chương 403: Thay Chị Gái Làm Mai. (3)

Chương 404: Bày Quầy Hàng Tính Nhân Duyên.

Chương 405: Bày Quầy Hàng Tính Nhân Duyên. (2)

Chương 406: Bày Quầy Hàng Tính Nhân Duyên. (3)

Chương 407: Tôi Nhất Kiến Chung Tình Với Cô Ấy, Tôi Muốn Cưới Cô Ấy Về Làm Vợ

Chương 408: Tôi Nhất Kiến Chung Tình Với Cô Ấy, Tôi Muốn Cưới Cô Ấy Về Làm Vợ (2)

Chương 409: Tôi Nhất Kiến Chung Tình Với Cô Ấy, Tôi Muốn Cưới Cô Ấy Về Làm Vợ (3)

Chương 410: Chuyện Đã Tới Đây, Cháu Cũng Không Che Giấu Nữa

Chương 411: Chuyện Đã Tới Đây, Cháu Cũng Không Che Giấu Nữa (2)

Chương 412: Chuyện Đã Tới Đây, Cháu Cũng Không Che Giấu Nữa (3)

Chương 413: Chuyện Tìm Đối Tượng Cứ Giao Cho Người Mai Mối Chuyên Nghiệp Người Ta Đi

Chương 414: Chuyện Tìm Đối Tượng Cứ Giao Cho Người Mai Mối Chuyên Nghiệp Người Ta Đi (2)

Chương 415: Chuyện Tìm Đối Tượng Cứ Giao Cho Người Mai Mối Chuyên Nghiệp Người Ta Đi (3)

Chương 416: Sau Ông, Thế Gian Lại Không Có Dương Quá Nữa

Chương 417: Sau Ông, Thế Gian Lại Không Có Dương Quá Nữa (2)

Chương 418: Sau Ông, Thế Gian Lại Không Có Dương Quá Nữa (3)

Chương 419: Tôi Và Lý Cô Cô Không Thể Quay Về!

Chương 420: Tôi Và Lý Cô Cô Không Thể Quay Về! (2)

Chương 421: Tôi Và Lý Cô Cô Không Thể Quay Về! (3)

Chương 422: Nhà Cô Là Dân Địa Phương Ở Thâm Thị, Mỗi Ngày Không Phải Đang Đi Thu Tiền Thuê Thì Chính Là Trên Đường Đi Thu Tiền Thuê

Chương 423: Nhà Cô Là Dân Địa Phương Ở Thâm Thị, Mỗi Ngày Không Phải Đang Đi Thu Tiền Thuê Thì Chính Là Trên Đường Đi Thu Tiền Thuê (2)

Chương 424: Nhà Cô Là Dân Địa Phương Ở Thâm Thị, Mỗi Ngày Không Phải Đang Đi Thu Tiền Thuê Thì Chính Là Trên Đường Đi Thu Tiền Thuê (3)

Chương 425: Đại Hôn Của Anh Trai

Chương 426: Đại Hôn Của Anh Trai (2)

Chương 427: Đại Hôn Của Anh Trai (3)

Chương 428: Thị Trường Cưới Hiện Tại Là Như Thế Này Sao?

Chương 429: Thị Trường Cưới Hiện Tại Là Như Thế Này Sao? (2)

Chương 430: Thị Trường Cưới Hiện Tại Là Như Thế Này Sao? (3)

Chương 431: Anh Họ, Em Nghe Anh, Anh Quyết Định Là Được Rồi!

Chương 432: Anh Họ, Em Nghe Anh, Anh Quyết Định Là Được Rồi! (2)

Chương 433: Anh Họ, Em Nghe Anh, Anh Quyết Định Là Được Rồi! (3)

Chương 434: Lẽ Nào Trên Đời Này Thật Sự Có Người Có Thể Tính Ra Nhân Duyên Của Người Khác?

Chương 435: Lẽ Nào Trên Đời Này Thật Sự Có Người Có Thể Tính Ra Nhân Duyên Của Người Khác? (2)

Chương 436: Lẽ Nào Trên Đời Này Thật Sự Có Người Có Thể Tính Ra Nhân Duyên Của Người Khác? (3)

Chương 437: Nữ Tỷ Phú Oai Phong Một Cõi Trong Giới Kinh Doanh

Chương 438: Nữ Tỷ Phú Oai Phong Một Cõi Trong Giới Kinh Doanh (2)

Chương 439: Nữ Tỷ Phú Oai Phong Một Cõi Trong Giới Kinh

Doanh (3)

Chương 440: Xem Ra Một Ngày Không Giục Cưới, Anh Lại Thấy Cả Người Khó Chịu À?

Chương 441: Xem Ra Một Ngày Không Giục Cưới, Anh Lại Thấy Cả Người Khó Chịu À? (2)

Chương 442: Xem Ra Một Ngày Không Giục Cưới, Anh Lại Thấy Cả Người Khó Chịu À? (3)

Chương 443: Tìm Bạn Đời Gây Chấn Động Trên Mạng.

Chương 444: Tìm Bạn Đời Gây Chấn Động Trên Mạng. (2)

Chương 445: Tìm Bạn Đời Gây Chấn Động Trên Mạng. (3)

Chương 446: Không Phải Mặt Mũi Tôi Lớn, Là Giang Đại Sư Nghĩa Khí.

Chương 447: Không Phải Mặt Mũi Tôi Lớn, Là Giang Đại Sư Nghĩa Khí. (2)

Chương 448: Không Phải Mặt Mũi Tôi Lớn, Là Giang Đại Sư Nghĩa Khí. (3)

Chương 449: Giang Đại Sư, Giống Như Một Cây Định Hải Thần Châm.

Chương 450: Giang Đại Sư, Giống Như Một Cây Định Hải Thần Châm. (2)

Chương 451: Giang Đại Sư, Giống Như Một Cây Định Hải Thần Châm. (3)

Chương 452: Gây Chấn Động Vòng Bạn Bè.

Chương 453: Gây Chấn Động Vòng Bạn Bè. (2)

Chương 454: Gây Chấn Động Vòng Bạn Bè. (3)

Chương 455: Tôi Có Thái Độ Như Thế Đấy, Anh Nhìn Không Quen Thì Có Thể Cút

Chương 456: Tôi Có Thái Độ Như Thế Đấy, Anh Nhìn Không Quen Thì Có Thể Cút (2)

Chương 457: Tôi Có Thái Độ Như Thế Đấy, Anh Nhìn Không Quen Thì Có Thể Cút (3)

Chương 458: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không

Chương 459: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không (2)

Chương 460: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không (3)

Chương 461: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không (4)

Chương 462: Giới Thiệu Người Mai Mối Cho Tôi Là Có Ý Gì? (2)

Chương 463: Giới Thiệu Người Mai Mối Cho Tôi Là Có Ý Gì? (3)

Chương 464: Giới Thiệu Người Mai Mối Cho Tôi Là Có Ý Gì? (4)

Chương 465: Có Thể Bôi Đen Cổ Hiệu Trưởng Chỉ Có Mặt Trời.

Chương 466: Có Thể Bôi Đen Cổ Hiệu Trưởng Chỉ Có Mặt Trời. (2)

Chương 467: Có Thể Bôi Đen Cổ Hiệu Trưởng Chỉ Có Mặt Trời. (3)

Chương 468: Bạn Tâm Giao.

Chương 469: Bạn Tâm Giao. (2)

Chương 470: Trâu Già Gặm Cỏ Non

Chương 471: Trâu Già Gặm Cỏ Non (2)

Chương 472: Trâu Già Gặm Cỏ Non (3)

Chương 473: Cha Mẹ Còn, Cuộc Sống Còn Có Nơi Để Đến. Cha Mẹ Đi, Cuộc Sống Chỉ Còn Có Đường Về

Chương 474: Cha Mẹ Còn, Cuộc Sống Còn Có Nơi Để Đến. Cha Mẹ Đi, Cuộc Sống Chỉ Còn Có Đường Về (2)

Chương 475: Cha Mẹ Còn, Cuộc Sống Còn Có Nơi Để Đến. Cha Mẹ Đi, Cuộc Sống Chỉ Còn Có Đường Về (3)

Chương 476: Đại Lão Giới Toán Học Và Đại Lão Giới Tài Chính

Chương 477: Đại Lão Giới Toán Học Và Đại Lão Giới Tài Chính (2)

Chương 478: Đại Lão Giới Toán Học Và Đại Lão Giới Tài Chính (3)

Chương 479: Chào Giang Đại Sư, Hoan Nghênh Ngài Đến Hương Giang

Chương 480: Chào Giang Đại Sư, Hoan Nghênh Ngài Đến Hương Giang (2)

Chương 481: Chào Giang Đại Sư, Hoan Nghênh Ngài Đến Hương Giang (3)

Chương 482: Hoa Tốt Trăng Sáng Chiếu, Hạnh Phúc Dài Vạn Năm

Chương 483: Hoàng Kỷ Thiến nhìn về phía hiệu trưởng Cổ. Nhà hàng hải sản Đức Khánh chính là một trong những nhà hàng hải sản tương đối nổi tiếng ở Hương Giang, bà ta đương nhiên cũng biết, còn từng đi cùng bạn tới đó ăn hai lần đấy!

Chương 484: Hoa Tốt Trăng Sáng Chiếu, Hạnh Phúc Dài Vạn Năm (3)

Chương 485: Vận Mệnh Thật Kỳ Diệu Khiến Người Ta Nhìn Mà Thở Dài.

Chương 486: Vận Mệnh Thật Kỳ Diệu Khiến Người Ta Nhìn Mà Thở Dài. (2)

Chương 487: Vận Mệnh Thật Kỳ Diệu Khiến Người Ta Nhìn Mà Thở Dài. (3)

Chương 488: Nhất Định Giúp Cô Tìm Được Quá Nhi Trong Lòng

Cô.

Chương 489: Nhất Định Giúp Cô Tìm Được Quá Nhi Trong Lòng Cô. (2)

Chương 490: Nhất Định Giúp Cô Tìm Được Quá Nhi Trong Lòng Cô. (3)

Chương 491: Lợi Hại Đến Trâu Bò

Chương 492: Lợi Hại Đến Trâu Bò (2)

Chương 493: Lợi Hại Đến Trâu Bò (3)

Chương 494: Lý Lão Gia Tử Khiếp Sợ

Chương 495: Lý Lão Gia Tử Khiếp Sợ

Chương 496: Lý Lão Gia Tử Khiếp Sợ (3)

Chương 497: Cha Sống Tới 95 Tuổi Rồi Cũng Chưa Từng Gặp Vị Đại Sư Mệnh Lý Nào Lợi Hại Như Vậy

Chương 498: Cha Sống Tới 95 Tuổi Rồi Cũng Chưa Từng Gặp Vị Đại Sư Mệnh Lý Nào Lợi Hại Như Vậy (2)

Chương 499: Cha Sống Tới 95 Tuổi Rồi Cũng Chưa Từng Gặp Vị Đại Sư Mệnh Lý Nào Lợi Hại Như Vậy (3)

Chương 500: Rung Động Đến Nghẹn Ngào

Chương 501: Rung Động Đến Nghẹn Ngào (2)

Chương 502: Rung Động Đến Nghẹn Ngào (3)

Chương 503: Một Người Đắc Đạo, Gà Chó Lên Trời.

Chương 504: Một Người Đắc Đạo, Gà Chó Lên Trời. (2)

Chương 505: Một Người Đắc Đạo, Gà Chó Lên Trời. (3)

Chương 506: Giang Đại Sư, Lại Lề Mề, Là Hai Chúng Ta Lên Trang Tin Tức Đấy!

Chương 507: Giang Đại Sư, Lại Lề Mề, Là Hai Chúng Ta Lên Trang Tin Tức Đấy! (2)

Chương 508: Nữ Phú Bà Xứng Đôi Với Tác Giả Bạch Kim

Chương 509: Nữ Phú Bà Xứng Đôi Với Tác Giả Bạch Kim (2)

Chương 510: Nữ Phú Bà Xứng Đôi Với Tác Giả Bạch Kim (3)

Chương 511: Đậu Má, Lợi Hại Như Vậy Sao?

Chương 512: Đậu Má, Lợi Hại Như Vậy Sao? (2)

Chương 513: Đậu Má, Lợi Hại Như Vậy Sao? (3)

Chương 514: Người Phụ Nữ Có Nhà, Có Xe, Có Năm Trăm Vạn Tiền Tiết Kiệm

Chương 515: Người Phụ Nữ Có Nhà, Có Xe, Có Năm Trăm Vạn Tiền Tiết Kiệm (2)

Chương 516: Người Phụ Nữ Có Nhà, Có Xe, Có Năm Trăm Vạn Tiền Tiết Kiệm (3)

Chương 517: Mười Chương Bùng Nổ, Mọi Người Cùng Vui

Chương 518: Mười Chương Bùng Nổ, Mọi Người Cùng Vui (2)

Chương 519: Mười Chương Bùng Nổ, Mọi Người Cùng Vui (3)

Chương 520: Chém Thần Chứng Đạo

Chương 521: Tối hôm qua, hắn nhất thời cao hứng, đăng mười chương tồn ra ngoài, trực tiếp kéo đống fan kỳ cựu yên lặng nhiều năm ra ngoài. Sau đó, dưới sự tổ chức của Người điều hành, mọi người bắt đầu kích động đi tranh bảng nguyệt phiếu.

Chương 522: Chém Thần Chứng Đạo (3)

Chương 523: Một Tỷ Điểm Khen Thưởng, Tất Cả Mọi Người Sợ Ngây Người

Chương 524: Một Tỷ Điểm Khen Thưởng, Tất Cả Mọi Người Sợ Ngây Người (2)

Chương 525: Một Tỷ Điểm Khen Thưởng, Tất Cả Mọi Người Sợ Ngây Người (3)

Chương 526: Tôi Có Án Cũ, Từng Ngồi Tù Bảy Năm

Chương 527: Tôi Có Án Cũ, Từng Ngồi Tù Bảy Năm (2)

Chương 528: Tôi Có Án Cũ, Từng Ngồi Tù Bảy Năm (3)

Chương 529: Không Hỏi Quá Khứ, Chỉ Nhìn Tương Lai

Chương 530: Không Hỏi Quá Khứ, Chỉ Nhìn Tương Lai (2)

Chương 531: Không Hỏi Quá Khứ, Chỉ Nhìn Tương Lai (3)

Chương 532: Ca Sĩ Phái Thực Lực Tiêu Mẫn Mở Bán Album.

Chương 533: Ca Sĩ Phái Thực Lực Tiêu Mẫn Mở Bán Album. (2)

Chương 534: Ca Sĩ Phái Thực Lực Tiêu Mẫn Mở Bán Album. (3)

Chương 535: Nở Mày Nở Mặt, Đẹp Trai Nhất Trong Thôn.

Chương 536: Nở Mày Nở Mặt, Đẹp Trai Nhất Trong Thôn. (2)

Chương 537: Nở Mày Nở Mặt, Đẹp Trai Nhất Trong Thôn. (3)

Chương 538: Người Ta Là Tới Trả Tiền, Không Phải Đến Vay Tiền

Chương 539: Người Ta Là Tới Trả Tiền, Không Phải Đến Vay Tiền (2)

Chương 540: Công Năng 【 Dự Đoán Con Cái 】 Online

Chương 541: Công Năng 【 Dự Đoán Con Cái 】 Online (2)

Chương 542: Nhận Thầu Lấy Vợ, Không Nhận Sinh Con

Chương 543: Nhận Thầu Lấy Vợ, Không Nhận Sinh Con (2)

Chương 544: Nhận Thầu Lấy Vợ, Không Nhận Sinh Con (3)

Chương 545: Trời Ơi, Đãi Ngộ Của Công Ty Môi Giới Hôn Nhân Tốt Như Vậy Sao?

Chương 546: Trời Ơi, Đãi Ngộ Của Công Ty Môi Giới Hôn Nhân Tốt Như Vậy Sao? (2)

Chương 547: Trời Ơi, Đãi Ngộ Của Công Ty Môi Giới Hôn Nhân Tốt Như Vậy Sao? (3)

Chương 548: Người Trương Gia Động Tâm, Tiền Lương Quá Thơm.

Chương 549: Người Trương Gia Động Tâm, Tiền Lương Quá Thơm. (2)

Chương 550: Người Trương Gia Động Tâm, Tiền Lương Quá Thơm. (3)

Chương 551: Cậu Giang, Sao Lại Là Cậu?

Chương 552: Cậu Giang, Sao Lại Là Cậu? (2)

Chương 553: Cậu Giang, Sao Lại Là Cậu? (3)

Chương 554: Tiểu Giang Đúng Là Có Thể, Ánh Mắt Con Gái Cha Đúng Là Không Tệ

Chương 555: Tiểu Giang Đúng Là Có Thể, Ánh Mắt Con Gái Cha Đúng Là Không Tệ (2)

Chương 556: Tiểu Giang Đúng Là Có Thể, Ánh Mắt Con Gái Cha Đúng Là Không Tệ (3)

Chương 557: Trên Trời Không Mây Không Mưa, Trên Mặt Đất Không Mai Mối Không Thành Hôn

Chương 558: Trên Trời Không Mây Không Mưa, Trên Mặt Đất Không Mai Mối Không Thành Hôn (2)

Chương 559: Trên Trời Không Mây Không Mưa, Trên Mặt Đất Không Mai Mối Không Thành Hôn (3)

Chương 560: Giá Trị Bản Thân Hơn Trăm Triệu

Chương 561: Giá Trị Bản Thân Hơn Trăm Triệu (2)

Chương 562: Giá Trị Bản Thân Hơn Trăm Triệu (3)

Chương 563: Chú Có Một Người Bạn

Chương 564: Chú Có Một Người Bạn (2)

Chương 565: Chú Có Một Người Bạn (3)

Chương 566: Mẹ Nó, Thật Sự Là Sỉ Nhục Của Đàn Ông!

Chương 567: Mẹ Nó, Thật Sự Là Sỉ Nhục Của Đàn Ông! (2)

Chương 568: Tối Hôm Đó Nhịn Một Bụng Tức, Đêm Nay Nhất Định Phải Cho Cô Ta Đẹp Mặt

Chương 569: Tối Hôm Đó Nhịn Một Bụng Tức, Đêm Nay Nhất Định Phải Cho Cô Ta Đẹp Mặt (2)

Chương 570: Tối Hôm Đó Nhịn Một Bụng Tức, Đêm Nay Nhất Định Phải Cho Cô Ta Đẹp Mặt (3)

Chương 571: Mẹ Kiếp, Anh Ăn Gan Cọp, Lại Dám Đánh Tôi?

Chương 572: Mẹ Kiếp, Anh Ăn Gan Cọp, Lại Dám Đánh Tôi? (2)

Chương 573: Mẹ Kiếp, Anh Ăn Gan Cọp, Lại Dám Đánh Tôi? (3)

Chương 574: Thần Toán Đại Sư Lợi Hại.

Chương 575: Thần Toán Đại Sư Lợi Hại. (2)

Chương 576: Thần Toán Đại Sư Lợi Hại. (3)

Chương 577: Người Quang Minh Chính Đại Không Nói Chuyện Mờ Ám, Tôi Không Vừa Ý Cô Gái Kia, Nhưng Nhìn Trúng Cô!

Chương 578: Người Quang Minh Chính Đại Không Nói Chuyện Mờ Ám, Tôi Không Vừa Ý Cô Gái Kia, Nhưng Nhìn Trúng Cô! (2)

Chương 579: Người Quang Minh Chính Đại Không Nói Chuyện Mờ Ám, Tôi Không Vừa Ý Cô Gái Kia, Nhưng Nhìn Trúng Cô! (3)

Chương 580: Mở Lời Thành Xứng Đôi, Nâng Miệng Hợp Nhân Duyên

Chương 581: Mở Lời Thành Xứng Đôi, Nâng Miệng Hợp Nhân Duyên (2)

Chương 582: Mở Lời Thành Xứng Đôi, Nâng Miệng Hợp Nhân Duyên (3)

Chương 583: Không Coi Trọng Cô Gái, Coi Trọng Tú Bà

Chương 584: Không Coi Trọng Cô Gái, Coi Trọng Tú Bà (2)

Chương 585: Không Coi Trọng Cô Gái, Coi Trọng Tú Bà (3)

Chương 586: Lương Một Năm Hai Trăm Ngàn

Chương 587: Lương Một Năm Hai Trăm Ngàn (2)

Chương 588: Lương Một Năm Hai Trăm Ngàn (3)

Chương 589: Tôi Chào Hàng Chính Mình

Chương 590: Tôi Chào Hàng Chính Mình (2)

Chương 591: Tôi Chào Hàng Chính Mình (3)

Chương 592: Đơn Giản Thô Bạo

Chương 593: Đơn Giản Thô Bạo (2)

Chương 594: Đơn Giản Thô Bạo (3)

Chương 595: Sau Khi Ly Hôn Còn Có Thể Làm Bạn Sao?

Chương 596: Sau Khi Ly Hôn Còn Có Thể Làm Bạn Sao? (2)

Chương 597: Sau Khi Ly Hôn Còn Có Thể Làm Bạn Sao? (3)

Chương 598: Đàn Ông Đều Là Động Vật Thị Giác

Chương 599: Đàn Ông Đều Là Động Vật Thị Giác (2)

Chương 600: Đàn Ông Đều Là Động Vật Thị Giác (3)

Chương 601: Có Những Người, Khi Đã Đánh Mất Thì Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp Lại Nữa.

Chương 602: Có Những Người, Khi Đã Đánh Mất Thì Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp Lại Nữa. (2)

Chương 603: Có Những Người, Khi Đã Đánh Mất Thì Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp Lại Nữa. (2)

Chương 604: Một Năm Tích Lũy Hai Mươi Vạn Là Không Thành Vấn Đề

Chương 605: Một Năm Tích Lũy Hai Mươi Vạn Là Không Thành Vấn Đề (2)

Chương 606: Một Năm Tích Lũy Hai Mươi Vạn Là Không Thành Vấn Đề (2)

Chương 607: Hôn Nhân Xứng Đôi Đến Lợi Hại

Chương 608: Hôn Nhân Xứng Đôi Đến Lợi Hại (2)

Chương 609: Hôn Nhân Xứng Đôi Đến Lợi Hại (3)

Cô đến thăm con trai, từ sau khi cô ly hôn với chồng đầu - Chu Lượng (Nhân vật xuất hiện trong Chương 1) cũng chỉ trở về thăm con trai hai lần, lần này là lần thứ ba.

Chương 610: Mẹ Nó, Thị Trường Tình Yêu Và Hôn Nhân Bây Giờ Cuốn Như Thế Sao?

Chương 611: Mẹ Nó, Thị Trường Tình Yêu Và Hôn Nhân Bây Giờ Cuốn Như Thế Sao? (2)

Chương 612: Mẹ Nó, Thị Trường Tình Yêu Và Hôn Nhân Bây Giờ Cuốn Như Thế Sao? (3)

Chương 613: 'Thông Gia' Này Có Chút Lợi Hại!

Chương 614: 'Thông Gia' Này Có Chút Lợi Hại! (2)

Chương 615: 'Thông Gia' Này Có Chút Lợi Hại! (3)

Chương 616: Tiểu Tác Di Tình, Đại Tác Thương Thân

Chương 617: Tiểu Tác Di Tình, Đại Tác Thương Thân (2)

Chương 618: Tiểu Tác Di Tình, Đại Tác Thương Thân (3)

Chương 619: Học Được Cách Trân Trọng

Chương 620: Học Được Cách Trân Trọng (2)

Chương 621: Lúc Bạn Thành Công, Tất Cả Lời Nói Của Bạn Đều Là Chân Lý

Chương 622: Lúc Bạn Thành Công, Tất Cả Lời Nói Của Bạn Đều Là Chân Lý (2)

Chương 623: Lúc Bạn Thành Công, Tất Cả Lời Nói Của Bạn Đều Là Chân Lý (3)

Chương 624: Hai Bảo Tiêu Kinh Ngạc

Chương 625: Hai Bảo Tiêu Kinh Ngạc (2)

Chương 626: Gợi Ý Thông Báo Tuyển Dụng, Toàn Bộ Mạng Lưới Sôi Trào

Chương 627: Gợi Ý Thông Báo Tuyển Dụng, Toàn Bộ Mạng Lưới Sôi Trào (2)

Chương 628: Tôi Cần Tên Chồng Như Thế Này Để Làm Gì?

Chương 629: Tôi Cần Tên Chồng Như Thế Này Để Làm Gì? (2)

Chương 630: Tôi Cần Tên Chồng Như Thế Này Để Làm Gì? (3)

Chương 631: Liễu Y Y Áo Gấm Về Quê

Chương 632: Liễu Y Y Áo Gấm Về Quê (2)

Chương 633: Liễu Y Y Áo Gấm Về Quê (3)

Chương 634: Tiếc Nuối Của Lão Binh Kháng Chiến.

Chương 635: Tiếc Nuối Của Lão Binh Kháng Chiến. (2)

Chương 636: Tiếc Nuối Của Lão Binh Kháng Chiến. (3)

Chương 637: Tìm Cho Hắn Một Người Vợ Có Thể Quản Được Hắn.

Chương 638: Tìm Cho Hắn Một Người Vợ Có Thể Quản Được Hắn. (2)

Chương 639: Tìm Cho Hắn Một Người Vợ Có Thể Quản Được Hắn. (3)

Chương 640: Cụ Ông Của Anh Vẫn Còn Ở Nhân Gian

Chương 641: Cụ Ông Của Anh Vẫn Còn Ở Nhân Gian (2)

Chương 642: Cụ Ông Của Anh Vẫn Còn Ở Nhân Gian (3)

Chương 643: Vừa Mừng Vừa Lo

Chương 644: Vừa Mừng Vừa Lo (2)

Chương 645: 81 Năm Sau Trùng Phùng.

Chương 646: 81 Năm Sau Trùng Phùng. (2)

Chương 647: 81 Năm Sau Trùng Phùng. (3)

Chương 648: Cha, Mẹ, Con Trai Bất Hiếu Đã Trở Về Gặp Hai Người Đây!

Chương 649: Cha, Mẹ, Con Trai Bất Hiếu Đã Trở Về Gặp Hai Người Đây! (2)

Chương 650: Cha, Mẹ, Con Trai Bất Hiếu Đã Trở Về Gặp Hai Người Đây! (3)

Chương 651: Ngọa Tao, Đây Cũng Quá Ngoan!

Chương 652: Ngọa Tao, Đây Cũng Quá Ngoan! (2)

Chương 653: Ngọa Tao, Đây Cũng Quá Ngoan! (3)

Chương 654: Sau Đó Cha Sẽ Mời Giang Đại Sư Đến Nói Chuyện Với Con

Chương 655: Sau Đó Cha Sẽ Mời Giang Đại Sư Đến Nói Chuyện Với Con (2)

Chương 656: Sau Đó Cha Sẽ Mời Giang Đại Sư Đến Nói Chuyện Với Con (3)

Chương 657: Nữ Độc Giả Đi Tìm Bạn Đời Trăm Năm

Chương 658: Nữ Độc Giả Đi Tìm Bạn Đời Trăm Năm (2)

Chương 659: Nữ Độc Giả Đi Tìm Bạn Đời Trăm Năm (3)

Chương 660: Sinh Cùng Chăn, Chết Cùng Huyệt

Chương 661: Sinh Cùng Chăn, Chết Cùng Huyệt (2)

Chương 662: Sinh Cùng Chăn, Chết Cùng Huyệt (3)

Chương 663: Sờ Miệng Túi, Cắn Răng Kiên Trì

Chương 664: Sờ Miệng Túi, Cắn Răng Kiên Trì (2)

Chương 665: Sờ Miệng Túi, Cắn Răng Kiên Trì (3)

Chương 666: Nghịch Thiên Cải Mệnh, Giang Đại Sư Ngài Đúng Là Thần Tiên Tại Thế

Chương 667: Nghịch Thiên Cải Mệnh, Giang Đại Sư Ngài Đúng Là Thần Tiên Tại Thế (2)

Chương 668: Nghịch Thiên Cải Mệnh, Giang Đại Sư Ngài Đúng Là Thần Tiên Tại Thế (3)

Chương 669: Người Nước Ngoài Đến Nhờ Mai Mối

Chương 670: Người Nước Ngoài Đến Nhờ Mai Mối (2)

Chương 671: Người Nước Ngoài Đến Nhờ Mai Mối (3)

Chương 672: Người Sống Không Bằng Chó

Chương 673: Người Sống Không Bằng Chó (2)

Chương 674: Đại Gia Đình Để Người Nhìn Mà Phát Khiếp

Chương 675: Đại Gia Đình Để Người Nhìn Mà Phát Khiếp (2)

Chương 676: Đại Gia Đình Để Người Nhìn Mà Phát Khiếp (3)

Chương 677: Lợi Hại

Chương 678: Lợi Hại (2)

Chương 679: Lợi Hại (3)

Chương 680: Hai Chị Em Cùng Hai Anh Em

Chương 681: Hai Chị Em Cùng Hai Anh Em (2)

Chương 682: Hai Chị Em Cùng Hai Anh Em (3)

Chương 683: Giang Đại Sư, Ngài Cứ Việc Sắp Xếp, Chị Em Chúng Tôi Đều Nghe Ngài Sắp Xếp

Chương 684: Giang Đại Sư, Ngài Cứ Việc Sắp Xếp, Chị Em Chúng Tôi Đều Nghe Ngài Sắp Xếp (2)

Chương 685: Giang Đại Sư, Ngài Cứ Việc Sắp Xếp, Chị Em Chúng Tôi Đều Nghe Ngài Sắp Xếp (3)

Chương 686: Giang Đại Sư, Ánh Mắt Của Ngài Đúng Là Không Cần Phải Nói

Chương 687: Giang Đại Sư, Ánh Mắt Của Ngài Đúng Là Không Cần Phải Nói (2)

Chương 688: Giang Đại Sư, Ánh Mắt Của Ngài Đúng Là Không Cần Phải Nói (3)

Chương 689: Đàn Ông Chính Trực Là Đẹp Trai Nhất

Chương 690: Đàn Ông Chính Trực Là Đẹp Trai Nhất (2)

Chương 691: Đàn Ông Chính Trực Là Đẹp Trai Nhất (3)

Chương 692: Sợ Ngây Người

Chương 693: Sợ Ngây Người (2)

Chương 694: Sợ Ngây Người (3)

Chương 695: Giang Đại Sư Làm Mối Theo Đám

Chương 696: Giang Đại Sư Làm Mối Theo Đám (2)

Chương 697: Giang Đại Sư Làm Mối Theo Đám (3)

Chương 698: Sính Lễ Của Tưởng Gia

Chương 699: Sính Lễ Của Tưởng Gia (2)

Chương 700: Tôi Đương Nhiên Hài Lòng, Cũng Không Biết Người Ta Có Hài Lòng Về Tôi Hay Không?

Chương 701: Giang Đại Sư, Ngài Muốn Giới Thiệu Người Nước Ngoài Cho Tôi?

Chương 702: Giang Đại Sư, Ngài Muốn Giới Thiệu Người Nước Ngoài Cho Tôi? (2)

Chương 703: Giang Đại Sư, Ngài Muốn Giới Thiệu Người Nước Ngoài Cho Tôi? (3)

Chương 704: Chỉ Vì Ánh Mắt Của Cô Qua Điện Thoại Di Động

Chương 705: Chỉ Vì Ánh Mắt Của Cô Qua Điện Thoại Di Động (2)

Chương 706: Người Có Nghề Nghiệp Khóc Tang

Chương 707: Người Có Nghề Nghiệp Khóc Tang (2)

Chương 708: Người Có Nghề Nghiệp Khóc Tang (3)

Chương 709: Nam Sợ Làm Văn Chương, Nữ Sợ Khóc Hai Tiếng

Chương 710: Nam Sợ Làm Văn Chương, Nữ Sợ Khóc Hai Tiếng (2)

Chương 711: Nam Sợ Làm Văn Chương, Nữ Sợ Khóc Hai Tiếng (3)

Chương 712: 1.88 Triệu Tiền Sính Lễ

Chương 713: 1.88 Triệu Tiền Sính Lễ (2)

Chương 714: 1.88 Triệu Tiền Sính Lễ (3)

Chương 715: Của Hồi Môn Của Giang Tuyết

Chương 716: Của Hồi Môn Của Giang Tuyết (2)

Chương 717: Của Hồi Môn Của Giang Tuyết (3)

Chương 718: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Chương 719: Chuyện Ngoài Ý Muốn (2)

Chương 720: Chuyện Ngoài Ý Muốn (3)

Chương 721: Nữ Sợ Gả Nhầm Chồng, Nam Cũng Sợ Cưới Nhầm Vợ

Chương 722: Nữ Sợ Gả Nhầm Chồng, Nam Cũng Sợ Cưới Nhầm Vợ (2)

Chương 723: Nữ Sợ Gả Nhầm Chồng, Nam Cũng Sợ Cưới Nhầm Vợ (3)

Chương 724: Vui Buồn Lẫn Lộn

Chương 725: Vui Buồn Lẫn Lộn (2)

Chương 726: Vui Buồn Lẫn Lộn (3)

Chương 727: Tìm Người

Chương 728: Tìm Người (2)

Chương 729: Tìm Người (3)

Chương 730: Nhận Nhau

Chương 731: Nhận Nhau (2)

Chương 732: Nhận Nhau (3)

Chương 733: Huyết Áp Tăng Nhanh!

Chương 734: Huyết Áp Tăng Nhanh! (2)

Chương 735: Huyết Áp Tăng Nhanh! (3)

Chương 736: Chị Gái Kết Hôn.

Chương 737: Chị Gái Kết Hôn. (2)

Chương 738: Chị Gái Kết Hôn. (3)

Chương 739: Mâu Thuẫn.

Chương 740: Đại Ái Vô Biên

Chương 741: Đại Ái Vô Biên (2)

Chương 742: Đại Ái Vô Biên (3)

Chương 743: Nhận Ơn Một Giọt, Báo Đáp Cả Dòng

Chương 744: Nhận Ơn Một Giọt, Báo Đáp Cả Dòng (2)

Chương 745: Nhận Ơn Một Giọt, Báo Đáp Cả Dòng (3)

Chương 746: Tim Người Cũng Là Thịt Mọc Ra

Chương 747: Tim Người Cũng Là Thịt Mọc Ra (2)

Chương 748: Tim Người Cũng Là Thịt Mọc Ra (3)

Chương 749: Thầy Tô Kích Động

Chương 750: Thầy Tô Kích Động (2)

Chương 751: Chén Canh Gà Này Tôi Cạn

Chương 752: Chén Canh Gà Này Tôi Cạn (2)

Chương 753: Chén Canh Gà Này Tôi Cạn (3)

Chương 754: Ba Mẹ Gặp Mặt

Chương 755: Ba Mẹ Gặp Mặt (2)

Chương 756: Ba Mẹ Gặp Mặt (2)

Chương 757: Dương

Chương 758: Dương (2)

Chương 759: Dương (3)

Chương 760: Đây Thật Sự Là Duyên Phận

Chương 761: Đây Thật Sự Là Duyên Phận (2)

Chương 762: Cả Nước Chỉ Có Mình Ông Ấy

Chương 763: Cả Nước Chỉ Có Mình Ông Ấy. (2)

Chương 764: Cả Nước Chỉ Có Mình Ông Ấy. (3)

Chương 765: Người Trẻ Tuổi Có Thể Không Có Vợ, Nhưng Người Lớn Tuổi Nhất Định Phải Có Người Bầu Bạn.

Chương 766: Người Trẻ Tuổi Có Thể Không Có Vợ, Nhưng Người Lớn Tuổi Nhất Định Phải Có Người Bầu Bạn. (2)

Chương 767: Người Trẻ Tuổi Có Thể Không Có Vợ, Nhưng Người Lớn Tuổi Nhất Định Phải Có Người Bầu Bạn. (3)

Chương 768: Làm Bà Mai Kiếm Được Nhiều Tiền Như Vậy Sao?

Chương 769: Làm Bà Mai Kiếm Được Nhiều Tiền Như Vậy Sao? (2)

Chương 770: Làm Bà Mai Kiếm Được Nhiều Tiền Như Vậy Sao? (3)

Chương 771: Trước Cho 50 Vạn Tiền Tán Gái

Chương 772: Trước Cho 50 Vạn Tiền Tán Gái (2)

Chương 773: Trước Cho 50 Vạn Tiền Tán Gái (3)

Chương 774: Nghĩ Mãi Không Hiểu Hắn Rốt Cuộc Thua Kém Chỗ Nào?

Chương 775: Nghĩ Mãi Không Hiểu Hắn Rốt Cuộc Thua Kém Chỗ Nào? (2)

Chương 776: Tham Dự Đám Cưới Của Bạn Gái Cũ

Chương 777: Tham Dự Đám Cưới Của Bạn Gái Cũ (2)

Chương 778: Tham Dự Đám Cưới Của Bạn Gái Cũ (3)

Chương 779: Chuyển Thi Thể Công

Chương 780: Chuyển Thi Thể Công (2)

Chương 781: Chuyển Thi Thể Công (3)

Chương 782: Đả Thương Địch Thủ Một Ngàn Tự Tổn Hại Tám Trăm

Chương 783: Đả Thương Địch Thủ Một Ngàn Tự Tổn Hại Tám Trăm (2)

Chương 784: Đả Thương Địch Thủ Một Ngàn Tự Tổn Hại Tám Trăm (3)

Chương 785: Bàn Mổ Lợn

Chương 786: Bàn Mổ Lợn. (2)

Chương 787: Bàn Mổ Lợn. (3)

Chương 788: Sa Lưới

Chương 789: Sa Lưới. (2)

Chương 790: Sa Lưới. (3)

Chương 791: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Chương 792: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn (2)

Chương 793: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn (3)

Chương 794: Đại Sư Làm Mối Danh Tiếng Cả Nước

Chương 795: Đại Sư Làm Mối Danh Tiếng Cả Nước (2)

Chương 796: Đại Sư Làm Mối Danh Tiếng Cả Nước (3)

Chương 797: Phản Ứng Hoá Học

Chương 798: Phản Ứng Hoá Học (2)

Chương 799: Phản Ứng Hoá Học (3)

Chương 800: Ma Lực Của Tình Yêu

Chương 801: Ma Lực Của Tình Yêu (2)

Chương 802: Ma Lực Của Tình Yêu (3)

Chương 803: Tập Trung Muôn Ngàn Sủng Ái Vào Một Người

Chương 804: Tập Trung Muôn Ngàn Sủng Ái Vào Một Người (2)

Chương 805: Tập Trung Muôn Ngàn Sủng Ái Vào Một Người (3)

Chương 806: Trắng Che Đi Trăm Xấu, Béo Một Chút Lại Làm Hỏng Tất Cả

Chương 807: Trắng Che Đi Trăm Xấu, Béo Một Chút Lại Làm Hỏng Tất Cả (2)

Chương 808: Trắng Che Đi Trăm Xấu, Béo Một Chút Lại Làm Hỏng Tất Cả (3)

Chương 809: Hỏng Bét, Đây Là Cảm Giác Động Tâm

Chương 810: Hỏng Bét, Đây Là Cảm Giác Động Tâm (2)

Chương 811: Hỏng Bét, Đây Là Cảm Giác Động Tâm (3)

Chương 812: Môn Đăng Hộ Đối

Chương 813: Môn Đăng Hộ Đối (2)

Chương 814: Môn Đăng Hộ Đối (3)

Chương 815: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Thưởng Cuối Năm

Chương 816: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Thưởng Cuối Năm (2)

Chương 817: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Thưởng Cuối Năm (3)

Chương 818: Thu Nhập Một Tháng Không Hơn Hai Mươi Ngàn Tệ Thì Không Có Mặt Mũi Chào Hỏi Người Ta

Chương 819: Thu Nhập Một Tháng Không Hơn Hai Mươi Ngàn Tệ Thì Không Có Mặt Mũi Chào Hỏi Người Ta (2)

Chương 820: Thu Nhập Một Tháng Không Hơn Hai Mươi Ngàn Tệ Thì Không Có Mặt Mũi Chào Hỏi Người Ta (3)

Chương 821: Đồ Ăn Còn Chưa Lên, Đã Định Chung Thân Rồi!

Chương 822: Đồ Ăn Còn Chưa Lên, Đã Định Chung Thân Rồi! (2)

Chương 823: Đồ Ăn Còn Chưa Lên, Đã Định Chung Thân Rồi! (3)

Chương 824: Giang Phụ Giang Mẫu Một Năm Kiếm Được Trăm Vạn

Chương 825: Giang Phụ Giang Mẫu Một Năm Kiếm Được Trăm Vạn (2)

Chương 826: Giang Phụ Giang Mẫu Một Năm Kiếm Được Trăm Vạn (3)

Chương 827: Anh Phong, Em Định Theo Anh Học Làm Mai Mối

Chương 828: Anh Phong, Em Định Theo Anh Học Làm Mai Mối (2)

Chương 829: Anh Phong, Em Định Theo Anh Học Làm Mai Mối (3)

Chương 830: Khách Quý Đều Đã Tới

Chương 831: Khách Quý Đều Đã Tới (2)

Chương 832: Khách Quý Đều Đã Tới (3)

Chương 833: Hôn Lễ Của Giang Phong (thượng)

Chương 834: Hôn Lễ Của Giang Phong (thượng) (2)

Chương 835: Hôn Lễ Của Giang Phong (thượng) (3)

Chương 836: Hôn Lễ Của Giang Phong (trung) (1)

Chương 837: Hôn Lễ Của Giang Phong (trung) (2)

Chương 838: Hôn Lễ Của Giang Phong (trung) (3)

Chương 839: Hôn Lễ Của Giang Phong (hạ)

Chương 840: Hôn Lễ Của Giang Phong (hạ) (2)

Chương 841: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể, Càng Nhìn Càng Thích

Chương 842: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể, Càng Nhìn Càng Thích (2)

Chương 843: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể, Càng Nhìn Càng Thích (3)

Chương 844: Chị Gái Nhỏ Siêu Cao

Chương 845: Chị Gái Nhỏ Siêu Cao. (2)

Chương 846: Người Mai Mối.

Chương 847: Người Mai Mối. (2)

Chương 848: Người Mai Mối. (3)

Chương 849: Hắn Không Hứng Thú Với Con Gái Thấp Hơn 1m8

Chương 850: Hắn Không Hứng Thú Với Con Gái Thấp Hơn 1m8 (2)

Chương 851: Tất Cả Đều Không Cần Nói Nhiều

Chương 852: Tất Cả Đều Không Cần Nói Nhiều (2)

Chương 853: Tất Cả Đều Không Cần Nói Nhiều (3)

Chương 854: Trò Vận Động Này Chỉ Có Thể Chơi Vào Buổi Trưa

Chương 855: Trò Vận Động Này Chỉ Có Thể Chơi Vào Buổi Trưa (2)

Chương 856: Người Có Tên, Cây Có Bóng

Chương 857: Người Có Tên, Cây Có Bóng (2)

Chương 858: Người Có Tên, Cây Có Bóng (3)

Chương 859: Rốt Cuộc Thì Cô Ta Có Điểm Gì Thu Hút Con Như Vậy?

Chương 860: Rốt Cuộc Thì Cô Ta Có Điểm Gì Thu Hút Con Như Vậy? (2)

Chương 861: Đây Chính Là Tình Yêu

Chương 862: Đây Chính Là Tình Yêu (2)

Chương 863: Đây Chính Là Tình Yêu (3)

Chương 864: Tự Làm Mai Mối Cho Chính Mình

Chương 865: Tự Làm Mai Mối Cho Chính Mình (2)

Chương 866: Tự Làm Mai Mối Cho Chính Mình (3)

Chương 867: Sao Thế, Không Hài Lòng À?

Chương 868: Sao Thế, Không Hài Lòng À? (2)

Chương 869: Sao Thế, Không Hài Lòng À? (3)

Chương 870: Người Khác Mua Thức Ăn, Ngươi Muốn Mua Muối Cũng Có Thể Khiến Cho Bản Thân Mình Nghèo

Chương 871: Người Khác Mua Thức Ăn, Ngươi Muốn Mua Muối Cũng Có Thể Khiến Cho Bản Thân Mình Nghèo (2)

Chương 872: Người Khác Mua Thức Ăn, Ngươi Muốn Mua Muối

Cũng Có Thể Khiến Cho Bản Thân Mình Nghèo (3)

Chương 873: Đi Đến Đỉnh Cao Của Cuộc Đời

Chương 874: Đi Đến Đỉnh Cao Của Cuộc Đời. (2)

Chương 875: Đi Đến Đỉnh Cao Của Cuộc Đời. (3)

Chương 876: Người Đẹp Trái Cây

Chương 877: Người Đẹp Trái Cây (2)

Chương 878: Người Đẹp Trái Cây (3)

Chương 879: Thúc Giục Kết Hôn

Chương 880: Thúc Giục Kết Hôn (2)

Chương 881: Thúc Giục Kết Hôn (3)

Chương 882: Chị Dâu, Chị Biết Lái Phi Cơ Không?

Chương 883: Chị Dâu, Chị Biết Lái Phi Cơ Không? (2)

Chương 884: Chị Dâu, Chị Biết Lái Phi Cơ Không? (3)

Chương 885: Đại Lão Nằm Im Trong Đại Quân.

Chương 886: Đại Lão Nằm Im Trong Đại Quân. (2)

Chương 887: Đại Lão Nằm Im Trong Đại Quân. (3)

Chương 888: Kẻ Thâu Tóm

Chương 889: Kẻ Thâu Tóm (2)

Chương 890: Kẻ Thâu Tóm (3)

Chương 891: Khá Lắm Chàng Trai, Chẳng Lẽ Lại Thẳng Thắn Như Vậy Sao, Vừa Gặp Mặt Liền Nói Về Duyên Phận Rồi?

Chương 892: Khá Lắm Chàng Trai, Chẳng Lẽ Lại Thẳng Thắn Như Vậy Sao, Vừa Gặp Mặt Liền Nói Về Duyên Phận Rồi? (2)

Chương 893: Khá Lắm Chàng Trai, Chẳng Lẽ Lại Thẳng Thắn Như Vậy Sao, Vừa Gặp Mặt Liền Nói Về Duyên Phận Rồi? (3)

Chương 894: Mời

Chương 895: Mời (2)

Chương 896: Mời (3)

Chương 897: Giang Đại Sư, Cảm Ơn Đã Chỉ Điểm Sai Lầm

Chương 898: Giang Đại Sư, Cảm Ơn Đã Chỉ Điểm Sai Lầm (2)

Chương 899: Giang Đại Sư, Cảm Ơn Đã Chỉ Điểm Sai Lầm (3)

Chương 900: Vợ Mang Thai

Chương 901: Vợ Mang Thai (2)

Chương 902: Hoa Đào Ngoài Giá Thú

Chương 903: Hoa Đào Ngoài Giá Thú (2)

Chương 904: Hoa Đào Ngoài Giá Thú (3)

Chương 905: Công Chúa Chân Chính

Chương 906: Công Chúa Chân Chính (2)

Chương 907: Công Chúa Chân Chính (3)

Chương 908: Cơ Hội Đầu Thai Lần Thứ Hai

Chương 909: Cơ Hội Đầu Thai Lần Thứ Hai (2)

Chương 910: Cơ Hội Đầu Thai Lần Thứ Hai (3)

Chương 911 - Thẻ Người Tốt Trong Truyền Thuyết

Chương 912 - Thẻ Người Tốt Trong Truyền Thuyết (2)

Chương 913 - Thẻ Người Tốt Trong Truyền Thuyết (3)

Chương 914 - Dân Tộc Trung Hoa Là Dân Tộc Lợi Hại Nhất Trên Thế Giới

Chương 915 - Dân Tộc Trung Hoa Là Dân Tộc Lợi Hại Nhất Trên Thế Giới (2)

Chương 916 - Giang Đại Sư, Là Một Nam Nhân Thú Vị

Chương 917 - Giang Đại Sư, Là Một Nam Nhân Thú Vị (2)

Chương 918 - Giang Đại Sư, Là Một Nam Nhân Thú Vị (3)

Chương 919 - Thành Công Trong Cuộc Sống Không Phải Là Có Được Một Ván Bài Tốt, Mà Là Làm Thế Nào Để Chơi Tốt Một Ván Bài Xấu

Chương 920 - Thành Công Trong Cuộc Sống Không Phải Là Có Được Một Ván Bài Tốt, Mà Là Làm Thế Nào Để Chơi Tốt Một Ván Bài Xấu (2)

Chương 921 - Thành Công Trong Cuộc Sống Không Phải Là Có Được Một Ván Bài Tốt, Mà Là Làm Thế Nào Để Chơi Tốt Một Ván Bài Xấu (3)

Chương 922 - Tử Duyệt, Cháu Cũng Không Muốn Kha Bảo Cường Biết Việc Này?

Chương 923 - Tử Duyệt, Cháu Cũng Không Muốn Kha Bảo Cường Biết Việc Này? (2)

Chương 924 - Tử Duyệt, Cháu Cũng Không Muốn Kha Bảo Cường Biết Việc Này? (3)

Chương 925 - Ưu Điểm Và Khuyết Điểm Đều Rất Là Bất Ngờ.

Chương 926 - Ưu Điểm Và Khuyết Điểm Đều Rất Là Bất Ngờ. (2)

Chương 927 - Ưu Điểm Và Khuyết Điểm Đều Rất Là Bất Ngờ. (3)

Chương 928 - Trên Đời Không Có Bức Tường Nào Gió Không Lọt Qua Được

Chương 929 - Trên Đời Không Có Bức Tường Nào Gió Không Lọt Qua Được (2)

Chương 930 - Trên Đời Không Có Bức Tường Nào Gió Không Lọt Qua Được (3)

Chương 931 - Thiên Đạo Luân Hồi Thật Tốt

Chương 932 - Thiên Đạo Luân Hồi Thật Tốt (2)

Chương 933 - Thiên Đạo Luân Hồi Thật Tốt (3)

Chương 934 - Ngô Tổng, Duyên Phận Của Anh Đến Rồi.

Chương 935 - Ngô Tổng, Duyên Phận Của Anh Đến Rồi. (2)

Chương 936 - Ngô Tổng, Duyên Phận Của Anh Đến Rồi. (3)

Chương 937 - Vua Cờ Bạc.

Chương 938 - Vua Cờ Bạc. (2)

Chương 939 - Vua Cờ Bạc. (3)

Chương 940 - Giang Đại Sư, Vợ Tôi Sinh Rồi Sao?

Chương 941 - Giang Đại Sư, Vợ Tôi Sinh Rồi Sao? (2)

Chương 942 - Giang Đại Sư, Vợ Tôi Sinh Rồi Sao? (3)

Chương 943 - Cố Sự Lập Nghiệp Bi Thương Nhất

Chương 944 - Cố Sự Lập Nghiệp Bi Thương Nhất (2)

Chương 945 - Cố Sự Lập Nghiệp Bi Thương Nhất (3)

Chương 946 - Ưu Điểm Duy Nhất Chính Là Không Học Hư

Chương 947 - Ưu Điểm Duy Nhất Chính Là Không Học Hư (2)

Chương 948 - Con Trai Cưng Của Mẹ

Chương 949 - Con Trai Cưng Của Mẹ (2)

Chương 950 - Con Trai Cưng Của Mẹ (3)

Chương 951 - Nơi Giàu Nhất Và Nghèo Nhất Đều Ở Tỉnh Quảng Đông

Chương 952 - Nơi Giàu Nhất Và Nghèo Nhất Đều Ở Tỉnh Quảng Đông (2)

Chương 953 - Nơi Giàu Nhất Và Nghèo Nhất Đều Ở Tỉnh Quảng Đông (3)

Chương 954 - Duyên Phận Của Cô, Thật Sự Tới Rồi Sao?

Chương 955 - Duyên Phận Của Cô, Thật Sự Tới Rồi Sao? (2)

Chương 956 - Duyên Phận Của Cô, Thật Sự Tới Rồi Sao? (3)

Chương 957 - Malatang 6 Tệ

Chương 958 - Malatang 6 Tệ (2)

Chương 959 - Malatang 6 Tệ (3)

Chương 960 - Đồng Ý Về Mặt Chiến Lược, Nhưng Phải Cẩn Thận Về Mặt Chiến Thuật, Và Không Thể Bán Rẻ Mình

Chương 961 - Đồng Ý Về Mặt Chiến Lược, Nhưng Phải Cẩn Thận Về Mặt Chiến Thuật, Và Không Thể Bán Rẻ Mình (2)

Chương 962 - Đồng Ý Về Mặt Chiến Lược, Nhưng Phải Cẩn Thận Về Mặt Chiến Thuật, Và Không Thể Bán Rẻ Mình (3)

Chương 963 - Trúng Tim Đen

Chương 964 - Trúng Tim Đen (2)

Chương 965 - Trúng Tim Đen (3)

Chương 966 - Vua Cơm Mềm Trâu Bò Nhất Cả Nước

Chương 967 - Vua Cơm Mềm Trâu Bò Nhất Cả Nước (2)

Chương 968 - Ăn Bám Cùng Với Ở Rể Là Khác Nhau.

Chương 969 - Ăn Bám Cùng Với Ở Rể Là Khác Nhau. (2)

Chương 970 - Cha Mẹ Lý Dao Động.

Chương 971 - Cha Mẹ Lý Dao Động. (2)

Chương 972 - Cha Mẹ Lý Dao Động. (3)

Chương 973 - Lời Nói Của Người Làm Mối Dù Là Một Dấu Chấm Câu Cũng Không Thể Tin

Chương 974 - Lời Nói Của Người Làm Mối Dù Là Một Dấu Chấm Câu Cũng Không Thể Tin (2)

Chương 975 - Chấn Động

Chương 976 - Chấn Động (2)

Chương 977 - Chấn Động (3)

Chương 978 - Người So Với Người Đúng là Khiến Người Ta Tức Chết

Chương 979 - Người So Với Người Đúng là Khiến Người Ta Tức Chết (2)

Chương 980 - Người So Với Người Đúng là Khiến Người Ta Tức Chết (3)

Chương 981 - Độc Nhất Vô Nhị

Chương 982 - Độc Nhất Vô Nhị (2)

Chương 983 - Độc Nhất Vô Nhị (3)

Chương 984 - 681 Tiếng Chết Tiệt

Chương 985 - 681 Tiếng Chết Tiệt (2)

Chương 986 - 681 Tiếng Chết Tiệt (3)

Chương 987 - Khi Nào Giàu Sang, Đừng Quên Nhau!

Chương 988 - Khi Nào Giàu Sang, Đừng Quên Nhau!

Chương 989 - Giám Hoàng Sư

Chương 990 - Giám Hoàng Sư (2)

Chương 991 - Giám Hoàng Sư (3)

Chương 992 - Thầy Vỡ Lòng

Chương 993 - Thầy Vỡ Lòng (2)

Chương 994 - Mẹ, Mẹ Có Biết Tam Thượng Lão Sư Dạy Gì Không?

Chương 995 - Mẹ, Mẹ Có Biết Tam Thượng Lão Sư Dạy Gì Không? (2)

Chương 996 - Thân Phận Bị Vạch Trần

Chương 997 - Thân Phận Bị Vạch Trần (2)

Chương 998 - Thân Phận Bị Vạch Trần (3)

Chương 999 - Mời Người Làm Mối? Chuyện Này Đáng Tin Sao?

Chương 1000 - Mời Người Làm Mối? Chuyện Này Đáng Tin Sao? (2)

Chương 1001 - Trên Đời Này Lại Có Kỳ Nhân Như Giang Đại Sư

Chương 1002 - Trên Đời Này Lại Có Kỳ Nhân Như Giang Đại Sư (2)

Chương 1003 - Trên Đời Này Lại Có Kỳ Nhân Như Giang Đại Sư (3)

Chương 1004 - Cậu Thật Đúng Là Dám Nghĩ, Lại Dám Ôm Bụng Lớn Đi Lấy Chồng?

Chương 1005 - Cậu Thật Đúng Là Dám Nghĩ, Lại Dám Ôm Bụng Lớn Đi Lấy Chồng? (2)

Chương 1006 - Cậu Thật Đúng Là Dám Nghĩ, Lại Dám Ôm Bụng Lớn Đi Lấy Chồng? (3)

Chương 1007 - Giang Ông Mai, Ánh Mắt Của Cậu Đúng Là Tuyệt

Chương 1008 - Giang Ông Mai, Ánh Mắt Của Cậu Đúng Là Tuyệt (2)

Chương 1009 - Giang Ông Mai, Ánh Mắt Của Cậu Đúng Là Tuyệt (3)

Chương 1010 - Con Dâu Như Này Chính Là Kiểu Mà Nàng Mong Muốn

Chương 1011 - Con Dâu Như Này Chính Là Kiểu Mà Nàng Mong Muốn (2)

Chương 1012 - Con Dâu Như Này Chính Là Kiểu Mà Nàng Mong Muốn (3)

Chương 1013 - Một Trong Tứ Đại Tà Thuật Hiện Đại

Chương 1014 - Một Trong Tứ Đại Tà Thuật Hiện Đại (2)

Chương 1015 - Một Trong Tứ Đại Tà Thuật Hiện Đại (3)

Chương 1016 - Hạnh Phúc Cả Đời Của Tôi Đành Phải Nhờ Giang Đại Sư Rồi!

Chương 1017 - Hành Động Cợt Nhả Ngày Xem Mắt

Chương 1018 - Hành Động Cợt Nhả Ngày Xem Mắt (2)

Chương 1019 - Hành Động Cợt Nhả Ngày Xem Mắt (3)

Chương 1020 - Giày Có Vừa Chân Hay Không, Chỉ Có Bạn Mới Biết

Chương 1021 - Giày Có Vừa Chân Hay Không, Chỉ Có Bạn Mới Biết (2)

Chương 1022 - Giày Có Vừa Chân Hay Không, Chỉ Có Bạn Mới Biết (3)

Chương 1023 - Anh Chàng Này, Nhất Định Là Không Biết Phải Trái

Chương 1024 - Anh Chàng Này, Nhất Định Là Không Biết Phải Trái (2)

Chương 1025 - Anh Chàng Này, Nhất Định Là Không Biết Phải Trái (3)

Chương 1026 - Kẻ Có Tiền Ngồi BMW, Người Nghèo Đứng Ven Đường Quét Mã

Chương 1027 - Kẻ Có Tiền Ngồi BMW, Người Nghèo Đứng Ven Đường Quét Mã (2)

Chương 1028 - Kẻ Có Tiền Ngồi BMW, Người Nghèo Đứng Ven Đường Quét Mã (3)

Chương 1029 - Hoặc Là Tiếp Tục, Đã Chấm Dứt Thì Phải Cắt Đứt Được Sạch Sẽ Gọn Gàng

Chương 1030 - Hoặc Là Tiếp Tục, Đã Chấm Dứt Thì Phải Cắt Đứt Được Sạch Sẽ Gọn Gàng (2)

Chương 1031 - Hoặc Là Tiếp Tục, Đã Chấm Dứt Thì Phải Cắt Đứt Được Sạch Sẽ Gọn Gàng (3)

Chương 1032 - Từ Cổ Trở Xuống Đều Là Chân

Chương 1033 - Từ Cổ Trở Xuống Đều Là Chân (2)

Chương 1034 - Không Có Điểm Mấu Chốt Chính Là Ranh Giới Cuối Cùng

Chương 1035 - Không Có Điểm Mấu Chốt Chính Là Ranh Giới Cuối Cùng (2)

Chương 1036 - Không Có Điểm Mấu Chốt Chính Là Ranh Giới Cuối Cùng (3)

Chương 1037 - Ngài Còn Nhớ Hạ Vũ Hà Bên Hồ Đại Minh Năm Đó Không?

Chương 1038 - Ngài Còn Nhớ Hạ Vũ Hà Bên Hồ Đại Minh Năm Đó Không? (2)

Chương 1039 - Ngài Còn Nhớ Hạ Vũ Hà Bên Hồ Đại Minh Năm Đó Không? (3)

Chương 1040 - Bỏ Lỡ Lần Đầu Tiên Chắc Chắn Không Thể Bỏ Lỡ Lần Thứ Hai

Chương 1041 - Bỏ Lỡ Lần Đầu Tiên Chắc Chắn Không Thể Bỏ Lỡ Lần Thứ Hai (2)

Chương 1042 - Bỏ Lỡ Lần Đầu Tiên Chắc Chắn Không Thể Bỏ Lỡ Lần Thứ Hai (3)

Chương 1043 - Giang Đại Sư, Một Gia Đình Biến Thái Như Vậy Mà Cậu Cũng Dám Giới Thiệu Cho Tôi?

Chương 1044 - Giang Đại Sư, Một Gia Đình Biến Thái Như Vậy Mà Cậu Cũng Dám Giới Thiệu Cho Tôi? (2)

Chương 1045 - Giang Đại Sư, Một Gia Đình Biến Thái Như Vậy Mà Cậu Cũng Dám Giới Thiệu Cho Tôi? (3)

Chương 1046 - Công Ty Mai Mối Lỗi Thời Bị Áp Đảo

Chương 1047 - Công Ty Mai Mối Lỗi Thời Bị Áp Đảo (2)

Chương 1048 - Công Ty Mai Mối Lỗi Thời Bị Áp Đảo (3)

Chương 1049 - Nỗi Đau Của Người Đàn Ông Trung Niên, Người Sống Không Bằng Một Con Chó

Chương 1050 - Nỗi Đau Của Người Đàn Ông Trung Niên, Người Sống Không Bằng Một Con Chó (2)

Chương 1051 - Nỗi Đau Của Người Đàn Ông Trung Niên, Người Sống Không Bằng Một Con Chó (3)

Chương 1052 - Giang Đại Sư Đã Phong Thần Trong Ngành Môi Giới Hôn Nhân

Chương 1053 - Giang Đại Sư Đã Phong Thần Trong Ngành Môi Giới Hôn Nhân (2)

Chương 1054 - Giang Đại Sư Đã Phong Thần Trong Ngành Môi Giới Hôn Nhân (3)

Chương 1055 - Chỉ Như Này?

Chương 1056 - Chỉ Như Này? (2)

Chương 1057 - Chỉ Như Này? (3)

Chương 1058 - Loạn Thế Người Như Chó, Thịnh Thế Chó Như Người

Chương 1059 - Loạn Thế Người Như Chó, Thịnh Thế Chó Như Người (2)

Chương 1060 - Loạn Thế Người Như Chó, Thịnh Thế Chó Như Người (3)

Chương 1061 - Tạm Biệt, Mikami Lão Sư

Chương 1062 - Tạm Biệt, Mikami Lão Sư (2)

Chương 1063 - Tạm Biệt, Mikami Lão Sư (3)

Chương 1064 - Lừa Được Nhất Thời Không Lừa Được Một Đời

Chương 1065 - Lừa Được Nhất Thời Không Lừa Được Một Đời (2)

Chương 1066 - Lừa Được Nhất Thời Không Lừa Được Một Đời (3)

Chương 1067 - Nếu Có Duyên, Liếc Mắt Liền Có Thể Định Chung Thân

Chương 1068 - Nếu Có Duyên, Liếc Mắt Liền Có Thể Định Chung Thân (2)

Chương 1069 - Nếu Có Duyên, Liếc Mắt Liền Có Thể Định Chung Thân (3)

Chương 1070 - Ai Cũng Có Thể Lừa Tôi, Chỉ Có Mình Ông Ấy Là Không Được.

Chương 1071 - Ai Cũng Có Thể Lừa Tôi, Chỉ Có Mình Ông Ấy Là

Không Được. (2)

Chương 1072 - Ai Cũng Có Thể Lừa Tôi, Chỉ Có Mình Ông Ấy Là Không Được. (3)

Chương 1073 - Nghề Ngửi Đánh Rắm.

Chương 1074 - Nghề Ngửi Đánh Rắm. (2)

Chương 1075 - Nghề Ngửi Đánh Rắm. (3)

Chương 1076 - Không Chỉ Hại Thận, Còn Muốn Trao Tâm

Chương 1077 - Không Chỉ Hại Thận, Còn Muốn Trao Tâm (2)

Chương 1078 - Không Chỉ Hại Thận, Còn Muốn Trao Tâm (3)

Chương 1079 - Địa Vị Giang Đại Sư

Chương 1080 - Địa Vị Giang Đại Sư (2)

Chương 1081 - Địa Vị Giang Đại Sư (3)

Chương 1082 - Kiếp Trước Nhất Định Là Chúa Cứu Thế, Cho Nên Kiếp Này Mới May Mắn Gặp Được Em.

Chương 1083 - Kiếp Trước Nhất Định Là Chúa Cứu Thế, Cho Nên Kiếp Này Mới May Mắn Gặp Được Em. (2)

Chương 1084 - Kiếp Trước Nhất Định Là Chúa Cứu Thế, Cho Nên Kiếp Này Mới May Mắn Gặp Được Em. (3)

Chương 1085 - Nhan Sắc Của Vợ Tương Lai Phụ Thuộc Vào Việc Hiện Tại Hắn Phải Chịu Bao Nhiêu Khổ Cực Học Hành.

Chương 1086 - Nhan Sắc Của Vợ Tương Lai Phụ Thuộc Vào Việc Hiện Tại Hắn Phải Chịu Bao Nhiêu Khổ Cực Học Hành. (2)

Chương 1087 - Nhan Sắc Của Vợ Tương Lai Phụ Thuộc Vào Việc Hiện Tại Hắn Phải Chịu Bao Nhiêu Khổ Cực Học Hành. (3)

Chương 1088 - Phụ Nữ Là Dao Thép Gọt Xương.

Chương 1089 - Phụ Nữ Là Dao Thép Gọt Xương. (2)

Chương 1090 - Phụ Nữ Là Dao Thép Gọt Xương. (3)

Chương 1091 - Sông Có Lúc Trong Lúc Đục, Người Có Lúc Nhục Lúc Vinh.

Chương 1092 - Sông Có Lúc Trong Lúc Đục, Người Có Lúc Nhục Lúc Vinh. (2)

Chương 1093 - Sông Có Lúc Trong Lúc Đục, Người Có Lúc Nhục Lúc Vinh. (3)

Chương 1094 - Lời Mời Từ Tổ Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》

Chương 1095 - Lời Mời Từ Tổ Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (2)

Chương 1096 - Lời Mời Từ Tổ Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (3)

Chương 1097 - Làm Khách Quý Mục Bình Luận Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》

Chương 1098 - Làm Khách Quý Mục Bình Luận Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (2)

Chương 1099 - Làm Khách Quý Mục Bình Luận Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (3)

Chương 1100 - Khách Mời Nữ Đầu Tiên.

Chương 1101 - Khách Mời Nữ Đầu Tiên. (2)

Chương 1102 - Khách Mời Nữ Đầu Tiên. (3)

Chương 1103 - Chương Trình Định Kỳ, Fan Hâm Mộ Chờ Mong.

Chương 1104 - Chương Trình Định Kỳ, Fan Hâm Mộ Chờ Mong. (2)

Chương 1105 - Chương Trình Định Kỳ, Fan Hâm Mộ Chờ Mong. (3)

Chương 1106 - Khoa Trương.

Chương 1107 - Khoa Trương. (2)

Chương 1108 - Khoa Trương. (3)

Chương 1109 - Nếu Như Không Dắt Tay Nhau Đi, Lý Trời Khó Tha.

Chương 1110 - Nếu Như Không Dắt Tay Nhau Đi, Lý Trời Khó Tha. (2)

Chương 1111 - Nếu Như Không Dắt Tay Nhau Đi, Lý Trời Khó Tha. (3)

Chương 1112 - < > Phát Sóng, Giang Đại Sư Lợi Hại.

Chương 1113 - < > Phát Sóng, Giang Đại Sư Lợi Hại. (2)

Chương 1114 - < > Phát Sóng, Giang Đại Sư Lợi Hại. (3)

Chương 1115 - Trở Lại Vị Trí Đứng Đầu.

Chương 1116 - Trở Lại Vị Trí Đứng Đầu. (2)

Chương 1117 - Trở Lại Vị Trí Đứng Đầu. (3)

Chương 1118 - Vợ Chồng Ly Hôn, Trăm Vạn Mời Mai Mối.

Chương 1119 - Vợ Chồng Ly Hôn, Trăm Vạn Mời Mai Mối. (2)

Chương 1120 - Vợ Chồng Ly Hôn, Trăm Vạn Mời Mai Mối. (3)

Chương 1121 - Thời Hoàng Kim Chưa Từng Có.

Chương 1122 - Thời Hoàng Kim Chưa Từng Có. (2)

Chương 1123 - Thời Hoàng Kim Chưa Từng Có. (3)

Chương 1124 - Trưởng Trấn Rung Động.

Chương 1125 - Trưởng Trấn Rung Động. (2)

Chương 1126 - Trưởng Trấn Rung Động. (3)

Chương 1127 - Trưởng Trấn Ra Mắt.

Chương 1128 - Trưởng Trấn Ra Mắt. (2)

Chương 1129 - Trưởng Trấn Ra Mắt. (3)

Chương 1130 - Anh Đẹp Trai, Anh Đây Là Đang Ám Chỉ Tôi Cái Gì?

Chương 1131 - Anh Đẹp Trai, Anh Đây Là Đang Ám Chỉ Tôi Cái Gì? (2)

Chương 1132 - Anh Đẹp Trai, Anh Đây Là Đang Ám Chỉ Tôi Cái Gì? (3)

Chương 1133 - Ngưu Bức Đại Lão

Chương 1134 - Ngưu Bức Đại Lão (2)

Chương 1135 - Ngưu Bức Đại Lão (3)

Chương 1136 - Lễ Tạ Môi Của Công Chúa

Chương 1137 - Lễ Tạ Môi Của Công Chúa (2)

Chương 1138 - Lễ Tạ Môi Của Công Chúa (3)

Chương 1139 - Tay Không Tới, Lúc Về Nhiều Hơn Một Máy Bay Chuyên Cơ.

Chương 1140 - Tay Không Tới, Lúc Về Nhiều Hơn Một Máy Bay Chuyên Cơ. (2)

Chương 1141 - Tay Không Tới, Lúc Về Nhiều Hơn Một Máy Bay Chuyên Cơ. (3)

Chương 1142 - Cha, Con Nuốt Không Trôi Cục Tức Này.

Chương 1143 - Cha, Con Nuốt Không Trôi Cục Tức Này. (2)

Chương 1144 - Cha, Con Nuốt Không Trôi Cục Tức Này. (3)

Chương 1145 - Cha Con Tào Gia Sợ Ngây Người

Chương 1146 - Cha Con Tào Gia Sợ Ngây Người (2)

Chương 1147 - Cha Con Tào Gia Sợ Ngây Người (3)

Chương 1148 - Công Chúa Diana Khéo Hiểu Lòng Người.

Chương 1149 - Công Chúa Diana Khéo Hiểu Lòng Người. (2)

Chương 1150 - Công Chúa Diana Khéo Hiểu Lòng Người. (3)

Chương 1151 - Chấn Động Cả Nước.

Chương 1152 - Chấn Động Cả Nước. (2)

Chương 1153 - Chấn Động Cả Nước. (3)

Chương 1154 - Nghèo Ở Chợ Không Người Hỏi, Giàu Ở Thâm Sơn Cũng Có Bà Con Xa.

Chương 1155 - Nghèo Ở Chợ Không Người Hỏi, Giàu Ở Thâm Sơn Cũng Có Bà Con Xa. (2)

Chương 1156 - Nghèo Ở Chợ Không Người Hỏi, Giàu Ở Thâm Sơn Cũng Có Bà Con Xa. (3)

Chương 1157 - Con Chạy Sinh, Mẹ Chạy Chết.

Chương 1158 - Con Chạy Sinh, Mẹ Chạy Chết. (2)

Chương 1159 - Con Chạy Sinh, Mẹ Chạy Chết. (3)

Chương 1160 - Con Với Người Ta Không Ở Bên Nhau, Liền Lấy Tiền Để Kiểm Tra Người Ta?

Chương 1161 - Con Với Người Ta Không Ở Bên Nhau, Liền Lấy Tiền Để Kiểm Tra Người Ta? (2)

Chương 1162 - Trên Đời Này Có Mấy Người Vượt Qua Bài Thử Thách Này?

Chương 1163 - Trên Đời Này Có Mấy Người Vượt Qua Bài Thử Thách Này? (2)

Chương 1164 - Trên Đời Này Có Mấy Người Vượt Qua Bài Thử Thách Này? (3)

Chương 1165 - Tôi Không Phải Người Quốc Tịch Trung Quốc, Mà Là Quốc Tịch Thái Lan, Pháp Luật Trung Quốc Đã Không Quản Được Tôi Nữa Rồi!

Chương 1166 - Tôi Không Phải Người Quốc Tịch Trung Quốc, Mà Là Quốc Tịch Thái Lan, Pháp Luật Trung Quốc Đã Không Quản Được Tôi Nữa Rồi! (2)

Chương 1167 - Tôi Không Phải Người Quốc Tịch Trung Quốc, Mà Là Quốc Tịch Thái Lan, Pháp Luật Trung Quốc Đã Không Quản Được Tôi Nữa Rồi! (3)

Chương 1168 - Người Mai Mối Lợi Hại Nhất Sử Sách Của Đất Nước Chúng Tôi

Chương 1169 - Người Mai Mối Lợi Hại Nhất Sử Sách Của Đất Nước Chúng Tôi (2)

Chương 1170 - Người Mai Mối Lợi Hại Nhất Sử Sách Của Đất Nước Chúng Tôi (3)

Chương 1171 - Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình

Chương 1172 - Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình (2)

Chương 1173 - Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình (3)

Chương 1174 - Cô Mikami, Lúc Tôi Còn Nhỏ, Màn Biểu Diễn Nghệ Thuật Của Cô Thật Sự Đã Giúp Tôi Mở Rộng Tầm Mắt

Chương 1175 - Cô Mikami, Lúc Tôi Còn Nhỏ, Màn Biểu Diễn Nghệ Thuật Của Cô Thật Sự Đã Giúp Tôi Mở Rộng Tầm Mắt (2)

Chương 1176 - Cô Mikami, Lúc Tôi Còn Nhỏ, Màn Biểu Diễn Nghệ Thuật Của Cô Thật Sự Đã Giúp Tôi Mở Rộng Tầm Mắt (3)

Chương 1177 - Biết Sai Biết Sửa, Không Gì Tốt Hơn

Chương 1178 - Biết Sai Biết Sửa, Không Gì Tốt Hơn (2)

Chương 1179 - Biết Sai Biết Sửa, Không Gì Tốt Hơn (3)

Chương 1180 - Phong Tục Kỳ Hoa

Chương 1181 - Phong Tục Kỳ Hoa (2)

Chương 1182 - Phong Tục Kỳ Hoa (3)

Chương 1183 - Hi Vọng Tổ Quốc Sẽ Càng Ngày Càng Lớn Mạnh, Cuộc Sống Của Nhân Dân Sẽ Càng Ngày Càng Hạnh Phúc

Chương 1184 - Hi Vọng Tổ Quốc Sẽ Càng Ngày Càng Lớn Mạnh, Cuộc Sống Của Nhân Dân Sẽ Càng Ngày Càng Hạnh Phúc (2)

Chương 1185 - Hi Vọng Tổ Quốc Sẽ Càng Ngày Càng Lớn Mạnh, Cuộc Sống Của Nhân Dân Sẽ Càng Ngày Càng Hạnh Phúc (3)

Chương 1186 - Nhân Tình Này Quá Lớn, Nhất Định Phải Tặng Trọng Lễ

Chương 1187 - Nhân Tình Này Quá Lớn, Nhất Định Phải Tặng Trọng Lễ (2)

Chương 1188 - Nhân Tình Này Quá Lớn, Nhất Định Phải Tặng Trọng Lễ (3)

Chương 1189 - Giờ Phút Này, Tôi Muốn Ngâm Một Bài Thơ

Chương 1190 - Giờ Phút Này, Tôi Muốn Ngâm Một Bài Thơ (2)

Chương 1191 - Tha Hương Nơi Đất Khách Gặp Được Đồng Bào Tổ Quốc

Chương 1192 - Tha Hương Nơi Đất Khách Gặp Được Đồng Bào Tổ Quốc (2)

Chương 1193 - Tha Hương Nơi Đất Khách Gặp Được Đồng Bào Tổ Quốc (3)

Chương 1194 - Trang Web Tình Yêu Và Hôn Nhân Rốt Cuộc Hố Người Đến Mức Nào?

Chương 1195 - Trang Web Tình Yêu Và Hôn Nhân Rốt Cuộc Hố Người Đến Mức Nào? (2)

Chương 1196 - Trang Web Tình Yêu Và Hôn Nhân Rốt Cuộc Hố Người Đến Mức Nào? (3)

Chương 1197 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Thì Cứ Việc Náo Với Tôi

Chương 1198 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Thì Cứ Việc Náo Với Tôi (2)

Chương 1199 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Thì Cứ Việc Náo Với Tôi (3)

Chương 1200 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Vậy Thì Anh Cứ

Việc Náo Loạn Với Tôi Đi.

Chương 1201 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Vậy Thì Anh Cứ Việc Náo Loạn Với Tôi Đi. (2)

Chương 1202 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Vậy Thì Anh Cứ Việc Náo Loạn Với Tôi Đi. (3)

Chương 1203 - Nhận Lễ Đến Mỏi Tay.

Chương 1204 - Nhận Lễ Đến Mỏi Tay. (2)

Chương 1205 - Nhận Lễ Đến Mỏi Tay. (3)

Chương 1206 - Cha, Mẹ, Con Đã Trở Về!

Chương 1207 - Cha, Mẹ, Con Đã Trở Về! (2)

Chương 1208 - Trời Không Bao Giờ Nắng Ba Ngày, Đất Không Bao Giờ Bằng Phẳng.

Chương 1209 - Trời Không Bao Giờ Nắng Ba Ngày, Đất Không Bao Giờ Bằng Phẳng. (2)

Chương 1210 - Trời Không Bao Giờ Nắng Ba Ngày, Đất Không Bao Giờ Bằng Phẳng. (3)

Chương 1211 - Làm Cha.

Chương 1212 - Làm Cha. (2)

Chương 1213 - Có Khả Năng Chúng Ta Đang Nói Đến Cùng Một Người Không?

Chương 1214 - Có Khả Năng Chúng Ta Đang Nói Đến Cùng Một Người Không? (2)

Chương 1215 - Có Khả Năng Chúng Ta Đang Nói Đến Cùng Một Người Không? (3)

Chương 1216 - Sự Cố Bất Ngờ.

Chương 1217 - Sự Cố Bất Ngờ. (2)

Chương 1218 - Con Ma Cờ Bạc Bí Quá Hoá Liều

Chương 1219 - Con Ma Cờ Bạc Bí Quá Hoá Liều (2)

Chương 1220 - Con Ma Cờ Bạc Bí Quá Hoá Liều (3)

Chương 1221 - Chặt Đứt Đường Công Danh Như Giết Cha Giết Mẹ

Chương 1222 - Chặt Đứt Đường Công Danh Như Giết Cha Giết Mẹ (2)

Chương 1223 - Chặt Đứt Đường Công Danh Như Giết Cha Giết Mẹ (3)

Chương 1224 - Hành Tẩu Cột Mốc Biên Giới.

Chương 1225 - Hành Tẩu Cột Mốc Biên Giới. (2)

Chương 1226 - Hành Tẩu Cột Mốc Biên Giới. (3)

Chương 1227 - Quân Tẩu Cũng Không Dễ Dàng.

Chương 1228 - Quân Tẩu Cũng Không Dễ Dàng. (2)

Chương 1229 - Đằng Sau Một Con Gấu Con Là Gấu Lớn.

Chương 1230 - Đằng Sau Một Con Gấu Con Là Gấu Lớn. (2)

Chương 1231 - Đằng Sau Một Con Gấu Con Là Gấu Lớn. (3)

Chương 1232 - Hả Hê Lòng Người.

Chương 1233 - Hả Hê Lòng Người. (2)

Chương 1234 - Cuộc Sống Hôn Nhân Thật Sự Quá Ít.

Chương 1235 - Cuộc Sống Hôn Nhân Thật Sự Quá Ít. (2)

Chương 1236 - Đời Người, Sự Lựa Chọn Thật Sự Rất Quan Trọng!

Chương 1237 - Đời Người, Sự Lựa Chọn Thật Sự Rất Quan Trọng! (2)

Chương 1238 - Đời Người, Sự Lựa Chọn Thật Sự Rất Quan Trọng! (3)

Chương 1239 - Tâm Linh Tương Thông.

Chương 1240 - Tâm Linh Tương Thông. (2)

Chương 1241 - Không Trùng Hợp Không Thành Sách.

Chương 1242 - Không Trùng Hợp Không Thành Sách. (2)

Chương 1243 - Người Ngoài Thành Muốn Đi Vào, Người Trong Thành Muốn Đi Ra.

Chương 1244 - Người Ngoài Thành Muốn Đi Vào, Người Trong Thành Muốn Đi Ra. (2)

Chương 1245 - Người Ngoài Thành Muốn Đi Vào, Người Trong Thành Muốn Đi Ra. (3)

Chương 1246 - Có Khác Thường Tất Có Yêu.

Chương 1247 - Có Khác Thường Tất Có Yêu. (2)

Chương 1248 - Có Khác Thường Tất Có Yêu. (3)

Chương 1249 - Hai Mươi Năm Sau.

Chương 1250 - Hai Mươi Năm Sau. (2)

Chương 1251 - Hai Mươi Năm Sau. (3)

Chương 1252 - Đại Kết Cục.

Chương 1253 - Đại Kết Cục. (2)

Chương 1254 - Đại Kết Cục. (3)

——— o O o ———

Chương 1: Năng Lực Thần Kỳ

Thứ bảy, ngày mùng 9 tháng 7, năm 2022.

Hai giờ chiều, một chuyến xe đò đi từ tỉnh thành tới huyện Bách Lương.

Một thanh niên hai mươi tuổi dáng dấp tuấn tú lịch sự ở hàng ghế trên đầu đứng lên, nói với tất cả hành khách đang buồn ngủ ngồi phía dưới: “Các vị cô dì chú bác anh chị em, chúc mọi người buổi chiều tốt lành, tôi tên là Giang Phong, cùng tên với đại soái đệ nhất thiên hạ trong «Tuyệt Đại Song Kiêu», là người trấn Thanh Hà huyện Bách Lương, vừa mới tốt nghiệp đại học, chuẩn bị làm trong dịch vụ môi giới hôn nhân.

Nói đến đây, Giang Phong móc ra tấm danh thiếp vừa mới in hôm qua từ trong ba lô ra, một bên phát cho những hành khách vẫn còn đang hoang mang kia, đồng thời nói: “Đây là danh thiếp của tôi, nếu như mọi người hoặc là người thân bạn bè muốn tìm đối tượng kết hôn, mong rằng mọi người có thể nhớ đến tôi, tôi sẽ giúp mọi người tìm được người thích hợp nhất để cùng trải qua một đời người từ trong biển người mênh mông.”

Một bà cô ngồi bên cạnh Giang Phong theo bản năng nhận lấy tấm danh thiếp, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, hỏi: “Chàng trai trẻ à, nếu như cô nghe không lầm lời cháu nói, cháu muốn làm bà mối sao?”

Giang Phong gật đầu cười nói: “Không sai, cháu đúng là muốn làm bà mối, con cái nhà cô không biết đã kết hôn chưa? Nếu như chưa có thể tìm tới cháu, cháu cam đoan giúp cô tìm con dâu hoặc con rể vừa lòng đẹp ý.”

Bà cô ngồi bên cạnh dở khóc dở cười, nói: “Chàng trai trẻ à, cháu còn trẻ như vậy sao lại nghĩ muốn làm bà mối thế? Chuyện chung thân đại sự của chính cháu thì sao, đã giải quyết chưa?”

Một bác gái bên cạnh cũng cười, xen vào nói: “Đúng thế, chàng trai trẻ, tục ngữ nói ‘Chủy thượng vô mao, vạn sự bất lao’ (trẻ người non dạ, không làm tốt được công việc), cháu còn trẻ như vậy lại

chạy đi làm mai mối cho người ta, người ta cũng không dám tin đi!"

Một người khác lại nói tiếp: "Chàng trai trẻ, thời đại này làm bà mối mặc dù cũng không yêu cầu nhiều như trước đây, nhưng dám làm mai mối cho người ta thì ít nhất cũng phải là người đã kết hôn, ai lại dám để một người còn chưa kết hôn làm mai mối cho mình chứ?"

Những hành khách khác mặc dù không nói gì, nhưng đều khá đồng tình với lời nói của các ông các bà, cả đám đều âm thầm lắc đầu, cảm thấy Giang Phong tuổi còn quá trẻ lại đi làm bà mối, quả thật là suy nghĩ hão huyền.

Chất vấn của mọi người đã sớm nằm trong dự liệu của Giang Phong, chỉ thấy hắn cười nói: "Các vị cô dì chú bác, mọi người nói quả thật có đạo lý, nhưng tôi còn trẻ như vậy đã dám đi mai mối cho người khác, đương nhiên là vì có chút năng khiếu ở phương diện này."

Bà cô ngồi bên cạnh cười, hỏi: "Vậy cháu nói một chút xem mình có năng khiếu gì xem nào?"

Giang Phong đảo mắt nhìn đám người xung quanh, vẻ mặt thành thật, nói: "Tôi biết xem tướng, đơn giản mà nói là có thể căn cứ vào tướng mạo của một người để tính đường hôn nhân của họ, như vậy liền có thể tìm thấy người thích hợp kết hôn sinh sống cùng họ, cho nên có thể nói rằng trên đời này, không ai thích hợp làm bà mối hơn là tôi nữa rồi."

Bà cô ngồi cạnh nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức "Ha ha" một tiếng, cười nói: "Chàng trai trẻ, cháu đây cũng quá biết khoa trương rồi, cháu không nên làm bà mối, mà nên đi giảng tướng thanh mới đúng!"

Mọi người vốn còn có thể nhịn xuống không cười, nhưng lời này của bà cô ngồi bên cạnh vừa nói ra, trên xe lập tức phá lên cười lớn.

Giang Phong không để ý tới tiếng cười thiện ý kia của mọi người, mà nói: "Mọi người không tin đúng không? Vậy được, tôi bây giờ

sẽ thể hiện cho mọi người xem, để mọi người xem xem tôi có phải đang khoác loác hay không."

Ông chú tài xế vẫn luôn yên lặng, nghe đến đây thì nhịn không được mà góp thêm một câu: "Chàng trai trẻ, lúc nói chuyện cười thì kiềm chế một chút, ta đang lái xe đấy!"

"Ha ha ha ha..."

Lời này vừa nói ra, tất cả hành khách trên xe lại càng cười lớn tiếng hơn!

"Mọi người thật sự cho là tôi đang nói đùa sao?" Giang Phong quét mắt liếc đám người, nói: "Là la hay ngựa, lôi ra sẽ biết, bây giờ mời những người đã kết hôn giơ tay lên một lần, tôi sẽ xem hôn nhân cho mọi người miễn phí, xem xem cuộc hôn nhân này của mọi người rốt cuộc có may mắn hạnh phúc hay không!"

Bác gái xen lời trước đó kia nghe vậy thì ngay lập tức giơ nắm tay lên, cười híp mắt, nói: "Được thôi chàng trai trẻ, vậy cháu thử xem hôn nhân của ta xem nào, nhìn xem hôn nhân của ta rốt cuộc có may mắn hạnh phúc hay không?"

Giang Phong nói: "Được, vậy cháu trước tiên sẽ xem cho bác gái một lần!"

Nói xong, trong lòng khẽ động, trên đỉnh đầu bác gái kia liền xuất hiện mấy hàng chữ chỉ có hắn mới nhìn thấy được:

Chương 2: Năng Lực Thần Kỳ (2)

Nói xong, trong lòng khẽ động, trên đỉnh đầu bác gái kia liền xuất hiện mấy hàng chữ chỉ có hắn mới nhìn thấy được:

【 Danh tính 】: Lý Phượng Anh

【 Bạn đời 】: Trần Đạt Quang

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 66

【 Lời bình hôn nhân 】:...

Nhìn thấy cái này, Giang Phong liền lập tức hiểu rõ.

“Bác gái, hôn nhân của bác trong mắt cháu xem như đạt tiêu chuẩn, mặc dù tình cảm của hai người bình bình đạm đạm, không trải qua loại tình yêu oanh oanh liệt liệt kia, nhưng bác và bạn đời mình từ khi kết hôn tới bây giờ, đoán chừng cũng chưa từng có một trận cãi nhau kịch liệt nào, cùng lắm cũng chỉ là mấy lần cãi vã lặt vặt mà thôi.”

Giang Phong mỉm cười hỏi: “Bác gái, không biết cháu nói có đúng không?”

Lý Phượng Anh vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Chàng trai trẻ, rất được nha, thế mà lại có thể nói rất đúng, ta và ông già nhà ta đã kết hôn khoảng ba mươi năm rồi, thật đúng là chưa hề có một trận cãi nhau kịch liệt đến đỏ mặt nào, cháu không phải là có biết chúng ta đấy chứ?”

Giang Phong lắc đầu cười nói: “Bác gái cứ nói đùa, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, làm sao cháu có thể biết bác được chứ!”

Người trước đó tiếp lời cũng không nhịn được, nói: “Chàng trai trẻ, giúp tôi nhìn một chút xem, nếu như xem đúng, đứa nhỏ nhà tôi còn chưa có kết hôn mà, chờ cuối năm nó từ Quảng Đông trở về rồi, tôi sẽ mời cậu tới làm mai mối.”

Mắt Giang Phong sáng lên, cười nói: “Vậy được, cứ quyết định như vậy đi, trước cháu giúp bác một lần đã.”

Nói xong, trong lòng khẽ động, trên đỉnh đầu người kia liền xuất hiện mấy dòng chữ chỉ có hắn mới nhìn thấy.

【 Danh tính 】: Trương Đức Nguyên

【 Bạn đời 】: Hoàng Nghĩa Trân

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 54

【 Lời bình hôn nhân 】:...

Nhìn tới đây, Giang Phong thở dài, nói: “Bác à, hôn nhân của bác trong mắt cháu thì có chút nguy hiểm, từ khi kết hôn tới bây giờ có vẻ như thường xuyên cãi nhau, thậm chí còn có không ít lần đi đến bờ vực ly hôn.”

Nghe tới đây, Trương Đức Nguyên kích động tới vỗ đùi, nói: “Chàng trai trẻ, rất lợi hại, nói trúng toàn bộ rồi, tôi và bà vợ ở nhà thật đúng là bát tự không hợp, thường xuyên cãi nhau ầm ĩ. Cũng không gạt cậu, hôm qua tôi mới hung hăng ầm ĩ với bà ấy một trận, cho nên hôm nay liền thu thập hành lý về quê, để bà ấy một mình đợi con trai lớn ở chỗ đó.”

Giang Phong khuyên ngăn: “Bác à, mặc dù hôn nhân của hai người đúng là không quá xứng đôi, nhưng dù sao cũng đã trải qua nhiều năm như vậy cùng nhau, bình thường, nếu có thể nhịn được thì nên nhịn, coi như là suy nghĩ vì bọn nhỏ.”

“Chàng trai trẻ, cậu nói rất có đạo lý, thật ra nhiều năm qua tôi sở dĩ không lựa chọn ly hôn, cũng là vì bọn nhỏ cả, nếu không, tôi với bà ấy quả thật sẽ không ở cùng nhau tới tận bây giờ.” Trương Đức Nguyên cảm khái một câu, sau đó nhìn Giang Phong, nói tiếp: “Chàng trai trẻ, cậu thật đúng là người có bản lĩnh, danh thiếp của cậu tôi sẽ giữ gìn tốt, chờ tới cuối năm, đứa con trai út kia của tôi từ Quảng Đông trở về, tôi sẽ mời cậu tới làm mai mối cho nó.”

Giang Phong cười nói: “Được, cháu sẽ chờ.”

Nghe tới đó, phần lớn hành khách đều động lòng.

Chỉ có một số ít sợ bị lừa đảo vẫn còn duy trì lòng cảnh giác đối với thanh niên này, yên lặng quan sát mọi chuyện, nghĩ thật kỹ xem bản thân có phải lại gặp phải kiểu lừa đảo mới hay không?

Ngồi ở hàng ghế sau Giang Phong, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Người anh em, không biết cậu có thể xem hôn nhân của tôi thử một lần được không?”

“Đương nhiên có thể!”

Giang Phong nhẹ gật đầu, lập tức đảo mắt nhìn những hành khách

xung quanh, cười nói: “Hôm nay tôi sẽ xem cho tất cả mọi người miễn phí, coi như làm quảng bá, sau hôm nay, bất kể là mọi người hay là người thân bạn bè của mọi người, chỉ cần muốn tìm đối tượng kết hôn thì có thể liên hệ với tôi, tôi cam đoan có thể tìm được một người có thể làm bạn với mọi người tới bạch đầu giai lão.”

Nói tới đây, Giang Phong liền nhìn về phía người đàn ông ngồi ở hàng ghế phía sau kia.

【 Danh tính 】: Chu Lượng

【 Bạn đời 】: Chu Lệ Mai

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 45

【 Lời bình hôn nhân 】:...

Nhìn con số có chút chướng mắt kia, Giang Phong không nhịn được lắc đầu liên tục, nói: “Người anh em, hôn nhân của chú thật là quá tệ, so với ông bác kia còn thảm hơn, tôi xem chừng mối hôn nhân này là vội vàng kết thành, căn bản không có thời gian tìm hiểu lẫn nhau, mà kết quả cũng không cần nói nhiều, ly hôn, có thể nói chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Chu Lượng nghe vậy, tinh thần chấn động, vội vàng truy vấn: “Người anh em, ly hôn thật sự chỉ là chuyện sớm hay muộn sao?”

Giang Phong khẳng định nói: “Không sai, trừ khi xuất hiện kỳ tích, nếu không, hôn nhân của chú sớm muộn gì cũng đổ vỡ, nếu như tin tôi, vậy nên sớm đưa ra quyết định đi!”

Chương 3: Giang Đại Sư

Chu Lượng trầm mặc một lát, sau đó mới chậm rãi nói: “Cảm ơn đã chỉ điểm, tôi biết rõ nên làm như thế nào, danh thiếp của anh tôi cũng sẽ giữ gìn thật kỹ, sau này nếu như tôi vẫn còn suy nghĩ kết hôn thì sẽ mời người anh em tới làm bà mối.”

Giang Phong gật đầu, nói: “Hoan nghênh gọi điện tới, vẫn là câu

nói vừa rồi kia, chỉ cần mời tôi làm bà mối, tôi sẽ cam đoan có thể tìm được người làm bạn cùng mọi người tới bạch đầu giai lão."

Ba ví dụ sống sờ sờ liên tiếp có thể đủ để chứng minh Giang Phong thật sự là người có bản lĩnh.

Bởi vậy, lời nói của hắn vừa dứt, những người đã kết hôn ở trên xe đều không kịp chờ mà gọi Giang Phong xem hộ hôn nhân của mình như thế nào.

"Chàng trai trẻ, mau tới giúp ta xem xem, hôn nhân của ta rốt cuộc có phải là thất bại hay không?"

"Chàng trai trẻ, ngươi cũng giúp ta xem một lần, nếu như có thể cho một chút kiến nghị thì càng tốt!"

"Người anh em, giúp tôi suy tính chút đi, nếu như nói chuẩn được, tôi sẽ lập tức quảng cáo trong vòng bạn bè giúp chú, để người thân bạn bè của tôi tìm tới chú làm mai mối."

"..."

Hơn nửa giờ sau đó, Giang Phong đi 'xem tướng' cho từng người đã kết hôn ở trên xe, mỗi một lần đều có thể nói ra chuẩn xác hiện trạng hôn nhân của bọn họ, khiến một đám hành khách trên xe kinh thán không thôi.

Vốn dĩ mọi người không quá quan tâm tới danh thiếp mà Giang Phong phát ra, dù sao thì ở thời đại này, danh thiếp là thứ quá thường gặp, nói đi ra ngoài dạo một vòng trong phố là có thể thu được mấy tấm danh thiếp cũng không phải là khoa trương.

Nhưng sau khi Giang Phong hiển lộ thủ đoạn 'xem tướng' phi thường của hắn, bất kể là người đã kết hôn hay người chưa lập gia đình đều trân trọng cất kỹ danh thiếp của hắn, cũng thêm wechat của Giang Phong tại chỗ.

Về phần nhờ Giang Phong làm bà mối, tất cả mọi người không có ai nhắc tới tại chỗ.

Không phải vì bọn họ vẫn không tin vào năng lực làm mai mối của Giang Phong, mà là phong tục tập quán của bọn họ ở bên này là

mời bà mối đồng nghĩa với việc sẽ phải chuẩn bị tốt đủ loại hồng bao quà tặng, sau đó tự mình đến nhà bà mối để mời người ta tới.

Đây cũng coi như chút phí trả trước cho bà mối, bất kể hôn sự này cuối cùng có thành hay không, thì cũng không đến nỗi bà mối người ta mất toi công chạy đôn đáo bận rộn khắp nơi.

Mà một khi thành, vậy phải chuẩn bị quà đáp lễ, hồng bao cần thận theo số lượng hai bên đã ước định trước đó tới đáp tạ bà mối...

Ba giờ chiều, xe khách dừng lại ở cửa thôn Long Sơn trấn Thanh Hà.

Giang Phong trước khi xuống xe còn chắp tay với những hành khách trên xe, khẽ cười, nói: "Các vị cô dì chú bác anh chị em ở đây, bây giờ tôi phải xuống xe rồi, sau này nếu cần hãy liên hệ qua điện thoại hoặc wechat, gặp lại mọi người sau!"

"Giang đại sư, hẹn gặp lại!"

"Giang đại sư, tôi nhất định sẽ nhanh chóng liên hệ với cậu!"

"Giang đại sư, trước tôi điện lại với đứa con nhà tôi đã, sau đó sẽ điện lại cho cậu."

"..."

Nhìn xe khách tiếp tục đi về phía thị trấn tiếp theo, trong mắt Giang Phong tràn đầy vẻ chờ mong.

Hắn có thể tạo dựng được danh tiếng bà mối của mình hay không, đều dựa cả vào những hành khách trên chuyến xe này!

Giang Phong sinh ra trong một gia đình nông thôn bình thường, hắn là đứa nhỏ nhất trong nhà, bên trên còn có một người chị lớn hơn hắn 2 tuổi là Giang Tuyết, và một anh trai hơn hắn 4 tuổi là Giang Phi.

Chị gái sau khi tốt nghiệp đại học đã tìm được công việc ở ngay Giang Thành, đãi ngộ mặc dù không cao lắm, một tháng chỉ có hơn năm ngàn tệ, nhưng được cái công việc nhẹ nhàng, không có áp

lực quá lớn.

Anh trai sau khi tốt nghiệp trung học liền tới Quảng Đông bên kia làm công, đến tận năm nay, khi khu công nghiệp lớn được đầu tư ở thôn bọn họ bắt đầu tuyển công nhân, anh trai mới nghỉ việc bên kia, trở về ứng tuyển ở đó, hiện tại đang công tác ở khu công nghiệp ngay trước cửa nhà.

Tiền công còn tốt hơn so với chị gái, đại khái khoảng sáu, bảy ngàn một tháng, cộng thêm ăn ở đều ở nhà, chi tiêu cực ít, còn tốt hơn nhiều so với lúc làm công ở Quảng Đông bên kia.

Còn cha mẹ hắn thì đều là nông dân chính gốc, không có gì đáng nói.

Đều nói Hoàng Đế yêu con trưởng, dân chúng yêu con út, làm con út trong nhà, Giang Phong từ nhỏ tới lớn đều được bao bọc trong lòng bàn tay cha mẹ, bây giờ tốt nghiệp trở về, Giang mẫu vui vẻ liền làm cả một bàn thức ăn ngon cho con trai nhỏ nhà mình mời khách.

Lúc ăn cơm, Giang mẫu vẫn liên tục gắp đồ ăn cho Giang Phong.

“Tiểu Phong, đây là cánh gà con thích ăn này!”

“Tiểu Phong, đây là chân gà con thích ăn này.”

“Tiểu Phong, đây là lườn gà con thích ăn này.”

“Tiểu Phong...”

Giang Phong ăn hết miếng thịt gà này tới miếng thịt gà khác, đây là gà nhà mình nuôi, đều là nuôi bằng bắp ngô thóc các loại, mà còn là nuôi thả, chất thịt thật sự không thể so sánh với những con gà bán ở bên ngoài được, đưa vào trong miệng đã ngập tràn mùi thơm!

Mắt thấy thịt gà trong bát ăn mãi không hết, Giang Phong vừa gặm chân gà, vừa nói: “Mẹ, mẹ cũng mau ăn chút đi, con lại không phải khách, đừng cứ gắp cho con thế, con muốn ăn gì con sẽ tự gắp.”

Giang mẫu nói: “Vậy ăn nhiều một chút, con tự nhìn mình xem,

gầy thành như vậy rồi!”

Giang Phong dở khóc dở cười gật đầu, nói:

“Biết rồi, mẹ nhanh ăn đi, nói thêm lúc nữa thì đồ ăn cũng nguội cả rồi!”

Giang mẫu lúc này mới hài lòng, bắt đầu ăn cơm.

Chương 4: Con Muốn Làm Người Mai Mối

Giang Phi đã quen với tình cảnh này từ lâu, cầm chén rượu lên uống một ngụm lớn, hỏi: “Tiểu Phong, mày bây giờ tốt nghiệp rồi, tiếp theo có tính toán gì chưa?”

Không đợi Giang Phong trả lời, Giang phụ đã nói: “Theo cha thì Tiểu Phong cứ dứt khoát vào làm ở khu công nghiệp giống anh trai là được rồi, chỗ làm ở ngay trước cửa, tiền công đãi ngộ lại không tồi, cái này so với tới Quảng Đông bên kia làm công còn tốt hơn, dựa vào trình độ của con, lại có thêm anh trai hỗ trợ, muốn vào làm tại khu công nghiệp cũng không khó.”

Khu công nghiệp trong miệng Giang phụ là hạng mục tích hợp 70 vạn tấn lithium tạo nguồn điện năng lượng mới của một sản nghiệp, mới đặt tại trấn Thanh Hà ba năm trước, tổng đầu tư 130 tỷ, là hạng mục đầu tư lớn nhất huyện Bách Lương từ trước tới nay, thậm chí là lớn nhất toàn thành phố Ngọc Lâm.

Toàn bộ hạng mục chia làm ba đợt xây dựng, tổng diện tích là 15000 mẫu đất, sau khi hoàn thành xây dựng và đưa vào hoạt động, một năm có thể thu được 200 tỷ, lợi nhuận và thuế chiếm 28 tỷ, lượng công nhân ước chừng 25000 người.

Có thể nói là một dự án khổng lồ của thành phố Ngọc Lâm.

Giang Phi gật đầu, nói: “Quả thật là không khó, bây giờ khu công nghiệp đang tuyển công nhân, kể cả không có con đề cử, dựa vào trình độ của Tiểu Phong thôi cũng có thể được nhận vào làm việc dễ như trở bàn tay.”

Giang Phong bỏ xương chân gà đã gặm sạch ở trên bàn, nói: "Chuyện vào khu công nghiệp công tác này trước không vội, con dự định trước thử làm những công việc khác đã, nếu như con đường kia không thể theo được, lúc đó con lại cân nhắc vào khu công nghiệp làm cũng không muộn."

Giang mẫu quan tâm hỏi: "Tiểu Phong, con đã nghĩ kỹ chưa? Dự định làm việc gì?"

Giang Phong biết rõ loại chuyện này không lừa được người nhà, liền trực tiếp ngả bài, nói: "Con muốn làm bà mối!"

Giang phụ: "..."

Giang mẫu: "..."

Giang Phi: "..."

Giang mẫu cau mày hỏi lại: "Tiểu Phong, còn vừa nói gì mẹ nghe không rõ, con vừa nói con muốn làm gì cơ?"

Giang Phong vẻ mặt bình tĩnh nói: "Mẹ, con nói con muốn làm một người mai mối!"

Nghe đến đó, Giang phụ không nhịn được rầm một tiếng, đập đũa lên trên mặt bàn, nói lớn: "Tiểu Phong, không làm trung gian, không làm bảo vệ, không làm bà mối, phúc ba đời, câu nói này con chẳng lẽ chưa nghe qua bao giờ sao? Con đường đường là một sinh viên đại học, tuổi còn quá trẻ, sao lại muốn làm người mai mối, con rốt cuộc là đang nghĩ cái gì vậy?"

Giọng điệu Giang mẫu cũng nghiêm nghị xuống, nói: "Tiểu Phong, mặc dù thời đại này, làm bà mối quả thật là rất kiếm được tiền, giống như dì Lý ở thôn bên cạnh, năm ngoái chỉ trong chưa đến một tháng đầu năm tết nhất đã kiếm được khoảng năm vạn tệ. Nhưng tiền này thật đúng là không phải ai cũng có thể kiếm được, huống chi, con còn trẻ như vậy, kể cả có muốn làm bà mối cũng sẽ không có ai tìm đến làm mai mối ở chỗ con đâu!"

Giang Phi cũng không nghĩ tới em trai nhà mình thế mà lại có suy nghĩ khác người như vậy, hắn cũng không nhịn được nói: "Tiểu Phong, mày rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế? Từ xưa đến nay, người

làm mai mối đều là người lớn tuổi đã kết hôn, chưa từng nghe nói một thiếu niên mới hai mươi tuổi chưa lập gia đình lại làm bà mối bao giờ, ý tưởng này của mày thật sự không đáng tin cậy chút nào!"

Phản ứng của người nhà xem như đã nằm trong dự liệu của Giang Phong, hắn không tranh luận, chỉ nói: "Cha, mẹ, anh trai, mọi người không cần quá lo lắng, con chỉ là muốn thử một chút mà thôi, nếu như không thể thực hiện được, con sẽ nghe mọi người vào khu công nghiệp làm việc, vậy là được rồi!"

Sắc mặt Giang phụ có chút khó coi: "Cái này có gì tốt mà thử, rõ ràng là không thể thực hiện được, con nếu như không muốn trở thành trò cười cho toàn thôn thì thành thành thật thật vào khu công nghiệp mà làm đi."

Giang mẫu cũng khuyên nhủ theo: "Đúng vậy đó Tiểu Phong, cái này đúng là nên nghe theo cha con đi, bà mối không phải việc tốt gì cả, chưa nói tới việc có ai tìm tới chỗ con làm mai mối hay không, kể cả con có tác hợp thành công cho gia đình người ta, nếu như sau khi cưới, cuộc sống hôn nhân trải qua hạnh phúc còn tốt, nhưng nếu không hạnh phúc, người ta sẽ oán hận con."

Giang Phi cũng phụ họa: "Tiểu Phong, mẹ nói không sai, cũng không có ít trường hợp làm mai mối làm thành kẻ thù, chén cơm này thật đúng không phải là thứ mà người bình thường có thể ăn được."

"Cha, mẹ, anh trai, mọi người cảm thấy con khờ như vậy sao?"

Vẻ mặt Giang Phong thành thật, nói: "Con dù sao cũng là nhân tài tốt nghiệp đại học trọng điểm, ở phương diện lựa chọn công việc này cũng không tới mức không đáng tin cậy như vậy, con muốn làm bà mối, tự nhiên có lý do của nó. Con hôm nay sẽ đặt ra thời hạn ở trước mặt mọi người, nếu như trước cuối năm con không làm ra được thành tích gì, vậy sau này làm công việc gì đều nghe theo mọi người, thế này đã được chưa?"

Lời này vừa nói ra, ba người còn lại không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Giang Phong đã nói tới mức này, bọn họ thật đúng là cũng không

còn gì để nói.

Chương 5: Con Muốn Làm Người Mai Mối (2)

Giang mẫu nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Tiểu Phong đã nói tới mức này rồi, vậy mẹ cũng không ngăn cấm con nữa, vừa vặn anh trai con hiện tại vẫn còn đang độc thân, vậy trước hết con làm mối thử cho anh trai một chút xem sao?”

Giang Phi nghe vậy thì mở lớn hai mắt nhìn, sao lại kéo tới trên người hắn rồi?

Hắn vội vàng lắc đầu, nói: “Mẹ, mẹ vừa nói ra cái ý tưởng tồi tệ gì vậy, con cũng không muốn để Tiểu Phong làm mai mối cho mình, nếu muốn kết hôn, con sẽ tự đi tìm đối tượng.”

Giang mẫu nói thẳng: “Từ lúc tốt nghiệp trung học tới bây giờ đã bảy tám năm rồi, ngay cả một người bạn là nữ cũng chưa từng thấy mang về bao giờ, con còn có mặt mũi nói mình tự tìm? Nếu như con cố gắng hơn chút, thì ta đã được làm bà nội từ sớm rồi!”

Giang Phi không phản bác được, muốn phản bác cũng không có sức.

Đúng lúc này, Giang phụ lại còn khen một câu: “Ý tưởng này rất tốt, dùng hôn sự của anh trai con luyện tay chút đi, xem xem con có phù hợp ăn chén cơm này hay không.”

Giang Phi hoàn toàn cạn lời!

Giang Phong có năng lực thần kỳ trong tay, tự tin mười phần, cười nói: “Không có vấn đề gì, chuyện đại sự chung thân của anh trai sẽ cứ để cho con lo liệu, con nhất định sẽ tìm được cho anh trai một nàng dâu hoàn mỹ.”

Giang Phi thở dài, cầm cốc bia còn hơn phân nửa ở trên bàn lên, một hơi cạn sạch, em trai đã muốn chơi đùa thì cứ để cho nó chơi đùa vậy, hắn đã từ bỏ chuyện giãy dụa, việc tiếp theo hắn phải

làm là bới lông tìm vết, hắn muốn để cho em trai hiểu rõ một đạo lý, làm một người mai mối không có đơn giản như nó tưởng tượng.

Mà Giang phụ, Giang mẫu mặc dù đều cảm thấy Giang Phong đi làm một người mai mối chẳng có tiền đồ gì, nhưng nếu như con trai nhỏ đã muốn dùng thời gian nửa năm thử một chút, vậy bọn hắn làm cha làm mẹ cũng sẽ không đến mức ngăn cấm.

Dù sao thì sống ở thời đại này cũng không phải lo ăn lo mặc, kể con trai nhỏ có không muốn đi làm, bọn họ cũng không phải là không nuôi nổi.

Ngày hôm sau.

Trấn Thanh Hà, thôn Sa Bá.

Lý Minh Thành một bên bỏ tiền vào phong bì, một bên nói với vợ: "Lát nữa bà nhớ làm nhiều món một chút, với cả mau đi gọi thằng nhóc thối kia dậy, đã mấy giờ rồi chứ, vẫn còn đang ngủ sao?"

"Biết rồi!" Vương Thúy Lan nhẹ gật đầu, thấy chồng nhét một xấp tiền vào phong bì, không nhịn được có chút đau lòng nói: "Tôi nói ông như này cũng quá phóng khoáng rồi, người khác cũng chỉ cho có hai ba trăm tệ, ông thì tốt rồi, đưa một lần tận bảy, tám trăm."

Lý Minh Thành nhét tiền vào xong thì cất kỹ hồng bao, nói: "Bà thì biết cái gì, hôm nay người tôi đi mời không chỉ là bà mối, mà chính là một vị đại sư xem tướng, tiêu chuẩn có thể giống nhau sao?"

Vương Thúy Lan bán tín bán nghi, nói: "Hôm qua ông vừa về đến nhà liền liều mạng thổi phồng người ta lên, cũng không biết Giang đại sư này có thật sự thần kỳ như ông nói hay không."

Lý Minh Thành nói: "Bà cho rằng tôi ngốc như vậy sao, nếu như Giang đại sư chỉ là nhắm vào hai ba người để xem tướng, vậy tôi có lẽ sẽ còn hoài nghi rằng người ta là kết phường bày mưu. Nhưng khung cảnh khi đó, bà không thấy đâu, bao gồm cả hôn nhân của chúng ta, hắn nói không sai chút nào, chắc chắn là người thật sự có bản lĩnh."

“Chỉ hi vọng là như thế, tôi bây giờ cũng không cầu gì khác, chỉ cầu vị Giang đại sư này có khả năng giúp đỡ con trai của chúng ta tìm được một mối nhân duyên hoàn mỹ, vậy là tôi đã đủ mãn nguyện rồi!”

“Được rồi, chúng ta tin tưởng Giang đại sư là được, tôi sẽ lập tức lên trên trấn mua hai bao thuốc xịn, với mua thêm chút hoa quả, sau đó sẽ đi mời Giang đại sư, bà tranh thủ thời gian giết gà nấu cơm đi!”

“Hừm, biết rồi!”

...

Chín giờ sáng.

Giang phụ từ sớm đã lên trên trấn đi uống rượu với mấy ông bạn, đây là chuyện bọn họ đã ước định thành tục, vào mỗi phiên họp chợ mùng 8 và 25, bọn họ đều sẽ tụ tập ở quán mì Mỗ gia trên trấn uống chút rượu.

Còn Giang Phi, nếu là ngày nghỉ, vậy chắc chắn là sẽ ngủ tới giữa trưa mới dậy.

Bởi vậy, bữa sáng chỉ có Giang Phong cùng mẹ mình Trương Mai ăn, hai người ăn cháo thanh hoa cùng với vỏ dưa leo giòn.

Cháo thanh hoa thật ra chính là cháo trắng, có điều loại cháo này ở huyện Bách Lương vẫn có chút khác biệt so với cháo trắng ở các nơi khác, cháo thanh hoa chú trọng tới chữ thanh, tức là nước cháo phải thanh, hơn nữa, hạt gạo vẫn phải còn nguyên, tuyệt đối không được để nát, theo như dân địa phương nói thì nấu “vừa chín tới” là ngon nhất.

“Mẹ, món vỏ dưa leo mẹ ướp này vẫn giòn ngon như vậy, đáng tiếc là không đủ cay, nếu như cho nhiều hạt kê hơn một chút thì hẳn sẽ càng ngon hơn.” Giang Phong vừa ăn vừa phê bình.

Trương Mai nuốt miếng cháo trong miệng xuống, nói: “Con đấy, thật đúng là giống y hệt chị con, từ sau khi lên đại học, ngay cả khả năng ăn ớt cũng lợi hại hơn, mẹ, bố với anh con cũng không thể ăn được cay như vậy.”

Giang Phong cười nói: “Cũng không có cách nào, đọc sách ở Hồ Bắc bên kia, nếu như không ăn được cay, vậy thật sự là không có lộc ăn.”

Nói tới đây, điện thoại di động của hắn bỗng đổ chuông.

Chương 6: Giang Mẫu Khiếp Sợ

Giang Phong nhanh chóng ăn nốt bát cháo, sau đó mới lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi quần ra, lúc nhìn thấy tên người gọi tới là Lý Minh Thành, hắn không khỏi vui mừng trong lòng, xem ra màn ‘biểu diễn’ hôm qua ở trên xe của hắn không hề uổng phí rồi, cuối cùng cũng đã thành công kéo được khách hàng đầu tiên.

Điện thoại kết nối.

“Alo, chào chú!”

“Chào Giang đại sư, hôm qua tôi có thêm số điện thoại và wechat của cậu ở trên xe, không biết cậu còn nhớ rõ tôi không?”

“Chú là chú Lý ở thôn Sa Bá đúng chứ, cháu đương nhiên là nhớ rồi.”

“Giang đại sư, có chuyện này tôi sẽ nói thẳng, tôi muốn mời cậu tới làm mai mối cho đứa con nhà tôi, tôi đã đi tới cửa thôn Long Sơn chỗ cậu, không biết nhà cậu ở vị trí nào? Làm phiền cậu gửi cái định vị qua wechat cho tôi.”

“Làm mai mối đương nhiên là không có vấn đề gì, không cần phải gửi định vị, chú cứ đi thẳng từ cửa thôn vào, đi khoảng năm, sáu trăm mét sẽ thấy một cây cầu nhỏ, qua cầu, đi thêm mấy chục mét nữa sẽ thấy một cây nhãn, chỗ đó chính là nhà cháu.”

“Ồ, là như vậy sao, vậy tôi sẽ lập tức đến ngay đây!”

“Vậy được, cháu sẽ chờ chú!”

Nghe tới ba chữ ‘làm mai mối’ này, Trương Mai liền có chút tò mò, thấy Giang Phong cúp điện thoại rồi liền mở miệng hỏi: “Tiểu

Phong, đây là tình huống gì vậy? Chú Lý gì ở thôn Sa Bá muốn mời con làm mai mối sao?"

Giang Phong cười, giải thích: "Chú Lý này là con quen được lúc ngồi trên xe từ tỉnh về, chú ấy muốn mời con làm mai mối cho con trai mình, bây giờ người cũng đã tới cửa thôn, rất nhanh sẽ tới nhà mình thôi."

Trương Mai kinh ngạc, nói: "Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Con không phải là chỉ vừa mới quyết định làm bà mối thôi sao? Sao nhanh như vậy đã có người tìm tới cửa mời làm người mai mối rồi?"

Giang Phong rút ra một tờ giấy, lau miệng, nói: "Hôm qua lúc con trở về có làm chút quảng cáo ở trên xe, chú Lý này tương đối tin tưởng năng lực làm mai mối của con, đương nhiên là muốn tới cửa mời con tới rồi!"

Trên đầu Trương Mai tràn đầy dấu chấm hỏi, thời đại này làm bà mối dễ như vậy sao?

Tùy tiện làm chút quảng cáo ở trên xe đã có người tin tưởng rồi?

Thấy mẹ vẫn còn muốn tiếp tục truy vấn, Giang Phong vội vàng khoát tay, nói: "Mẹ, trước đừng hỏi vội, khách sắp tới nhà rồi, mẹ trước đi nấu nước pha trà đã!"

Trương Mai thấy thế chỉ có thể mang theo một bụng nghi vấn đi pha trà, dù sao thì người tới cũng là khách, bất kể là tình huống gì thì cũng nên chiêu đãi khách thật tốt.

Rất nhanh sau đó, một chiếc xe con màu trắng đã lái tới trước cửa nhà Giang Phong.

Chiếc xe con này cũng không phải loại xe con gì, mà là loại Honda Accord khá thường gặp.

Lý Minh Thành bước xuống từ trên xe, cầm theo hai túi hoa quả, khách khí chào hỏi: "Giang đại sư, quấy rầy rồi!"

Giang Phong nhận lấy hai túi hoa quả, cười nói: "Chú Lý khách khí quá rồi, công việc này của cháu còn ước có người tới quấy rầy

đây!”

Hai người khách khí chào hỏi một hồi xong thì ngồi xuống, sau đó, Giang mẫu bưng hai chén trà tới, hai bên không tránh được lại khách khí chào hỏi một phen.

Sau khi nói nhăng nói cuội được một lúc rồi, Lý Minh Thành mới đi thẳng vào vấn đề, nói: “Giang đại sư, vừa rồi trong điện thoại tôi cũng đã nói với cậu rồi, tôi muốn mời cậu tới làm mai mối cho đứa con nhà tôi!"

Theo như tục lệ trấn Thanh Hà bên này, ngoại trừ bạn bè người thân, những khách hàng khác muốn mời bà mối, bình thường đều sẽ thương lượng giá cả trước với bà mối, sau đó bà mối mới xuất động.

Giá tiền là định ra tùy theo người, cơ bản đều từ một vạn trở lên, thậm chí là ba, bốn vạn cũng không phải không có.

Có điều, ý định khi làm bà mối của Giang Phong khác với những bà mối khác, hắn làm mai mối, không chỉ đơn giản là vì kiếm chút tiền kia, mà còn muốn muốn đánh bóng tên tuổi và duy trì quan hệ tốt đẹp với khách hàng, chờ tới sau này, khách hàng nhiều, mạng lưới quan hệ phát triển lớn mạnh rồi, hắn muốn làm ăn gì cũng đều sẽ như cá gặp nước, muốn làm gì cũng có thể kéo được quan hệ.

Bởi vậy, Giang Phong lúc này khoát tay, nói: “Chú Lý, cháu làm mai mối không giống với những người khác, cháu là hy vọng người hữu tình khắp thiên hạ cuối cùng đều sẽ có gia đình của riêng mình, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi được tự tay tác hợp một mối nhân duyên mỹ mãn, cho nên việc tiền công này không cần đề cập tới, chờ tới khi cháu tác hợp thành công rồi, chú lại cho cháu cái hồng bao là được!”

Lý Minh Thành nghe đối phương nói vậy thì lại càng có lòng tin, lấy ra hồng bao đã chuẩn bị từ trước và hai bao thuốc lá Đại Long (Chân Long Hải Vận, một loại thuốc lá rất đắt tiền và nổi tiếng ở tỉnh Quế (Quảng Tây), hay còn gọi là Đại Long, Tam Long, được vinh danh là Chân Long trong Chân Long), đưa cho Giang Phong, thành khẩn nói: “Giang đại sư, tôi biết rõ nên làm như thế nào, đây

là hồng bao tôi chuẩn bị cho cậu, cậu trước cứ nhận lấy, chuyện chung thân đại sự của thằng con nhà tôi phải nhờ cậu rồi!”

Chương 7: Giang Mẫu Khiếp Sợ (2)

Nhìn thấy hồng bao và gói thuốc lá, Giang Phong cũng không giả ý từ chối mà sảng khoái nhận lấy, nói: “Chú Lý cứ yên tâm, tôi có lòng tin có thể giúp Văn ca tìm được một người vợ một trăm phần trăm hài lòng.”

Lý Minh Thành nói: “Việc này không nên chậm trễ, bây giờ tôi mang Giang đại sư tới nhà tôi tìm hiểu hoàn cảnh một chút, thuận tiện gặp thằng nhóc nhà tôi một lần.”

Giang Phong gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì đi thôi!”

Nói xong, Giang Phong chào mẹ mình một tiếng, sau đó liền ra ngoài, ngồi lên xe con của Lý Minh Thành.

Sau khi xe con lái đi rồi, Trương Mai mới vội vàng cầm lấy hồng bao của con trai bà ở trên bàn mở ra xem, phát hiện bên trong có tận tám trăm tệ, khiến bà khiếp sợ không thôi.

Dù sao thì đây cũng mới chỉ là tiền mời thôi chứ chưa phải tiền công, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy có người lại cho một hồng bao dày như vậy chỉ để mời người tới.

Còn cả hai bao thuốc Đại Long trên bàn kia nữa, mặc dù Trương Mai không hút thuốc lá, nhưng loại thuốc lá quý giá 50 tệ một bao này, bà vẫn biết, cộng thêm hai túi hoa quả lớn kia, giá trị chắc chắn vượt qua 100 tệ.

Nói cách khác, chỉ mới là mời người tới thôi mà người ta đã chịu bỏ ra hơn ngàn tệ, điều này khiến Trương Mai khiếp sợ tới mức vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho chồng mình.

...

Trên chiếc xe Honda Accord, Giang Phong nghe Lý Minh Thành giới thiệu về con trai của mình là Lý Hưng Văn.

“Giang đại sư, đứa con trai kia nhà tôi dáng vẻ cũng coi như tạm được, năng lượng xã giao cũng tương đối mạnh, hơn nữa, nó làm buôn bán sắt vụn cũng kiếm được không ít tiền, cũng không dính vào mấy thứ độc hại gì, có thể nói là ưu điểm vẫn rất nhiều.”

Nói tới đây, Lý Minh Thành thở dài một hơi: “Nhưng tôi có sao nói vậy, thằng nhóc thối này cũng có không ít khuyết điểm, không những không có tầm nhìn, lại còn thích chơi bời, tiêu tiền phung phí, động chút là chạy ra ngoài, tiền nó làm ăn kiếm được cơ bản đều cầm đi chơi hết với đám bạn bè của nó. Người đã ngoài ba mươi, vậy mà lại vẫn chưa có chút suy nghĩ lập gia đình nào, khiến người làm cha làm mẹ như chúng tôi thật sự lo lắng tới không chịu được.”

Giang Phong hiểu rõ trong lòng, đáp: “Chú Lý, chú vội vã mời cháu tới làm mai mối như vậy, hẳn là muốn Văn ca có thể tìm một người vợ chăm sóc cho anh nhà, để anh nhà thành thành thật thật đi kiếm tiền nuôi gia đình, chứ không phải như bây giờ, kiếm được đồng nào tiêu hết đồng đó, có đúng không?”

Lý Minh Thành liên tục gật đầu, nói: “Giang đại sư nói đúng, tôi chính là có suy nghĩ như vậy, điều kiện cuộc sống nhà chúng tôi cũng không kém, chú và bà vợ nuôi heo mười mấy năm cũng để dành được không ít tiền, chỉ cần có thể bỏ được tính cách tiêu tiền bại gia của thằng con đi, thì người làm cha làm mẹ chúng tôi cũng không còn gì để buồn!”

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Cháu hiểu, chú Lý cứ yên tâm, đây là trận chiến đầu tiên của cháu từ sau khi trở thành bà mối, cháu chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực, giúp Lý gia mọi người tìm được một nàng dâu vượng gia.”

“Ta tin tưởng trăm phần trăm vào năng lực của Giang đại sư, vậy chuyện này đành nhờ cậu rồi!”

“Chú Lý khách khí rồi, đây là bổn phận của cháu!”

Giữa trưa.

Thôn Sa Bá.

Lý gia đã làm một bàn đồ ăn cực kỳ phong phú để chiêu đãi bà mối Giang Phong.

“Giang đại sư, tôi mời cậu một chén, ngày hôm nay có thể quen được cậu, tôi thật sự rất may mắn, hôm nay tôi mời, cậu cứ ăn thoải mái!”

“Giang đại sư, Lý Hưng Văn tôi bội phục nhất là người có bản lĩnh, chú có thể khiến cha tôi tin phục, khiến cha tôi khen chú không dứt miệng, vậy chứng minh chú là người tài ba, tôi nhất định phải mời chú thêm chén nữa mới được!”

“Giang đại sư, thật không dám giấu giếm, không phải là tôi không muốn tìm người kết hôn, chỉ là vẫn chưa gặp được ai thích hợp, mặc dù tôi ham chơi, nhưng vẫn rất là cẩn thận trong chuyện hôn nhân đại sự, vẫn luôn ôm suy nghĩ thà không có chứ không lấy bừa. Đến, tôi mời chú một chén nữa, hy vọng Giang đại sư có thể giúp tôi tìm được người thích hợp làm bạn cả đời!”

“Giang đại sư, tất cả đều ở trong rượu, hôm nay tôi mời, chú cứ tùy ý!”

“Giang đại sư...”

Trên bàn cơm, Giang Phong chân chính được thể nghiệm năng lực xã giao của Lý Hưng Văn, đây không phải chỉ là năng lực xã giao tương đối mạnh mà cha hắn Lý Minh Thành đã nói, mà là mẹ nó mắc phải chứng cuồng xã giao.

Rõ ràng lớn hơn hắn tới tận mười tuổi, lại có thể không để ý chút nào một tiếng Giang đại sư, hai tiếng Giang đại sư với hắn, không chỉ thể hiện sự tôn trọng đối với Giang Phong, mà còn coi Giang Phong thành bạn bè thân thuộc từ lâu.

Tóm lại, quá trâu bò.

Theo Giang Phong, dạng người giống như Lý Hưng Văn này, bất kể là ngành nghề nào cũng có thể làm được.

Làm bà mối, vị khách đầu tiên gặp được đã ưu tú như này, Giang Phong tự nhiên muốn tận tâm tận lực làm tốt công tác đáp cầu dắt mối, trong lúc uống rượu, Giang Phong liền sử dụng năng lực thần

kỳ của hắn, tìm kiếm đối tượng kết hôn thích hợp cho Lý Hưng Văn.

Với năng lực thần kỳ này của Giang Phong, lúc quan sát người đã kết hôn thì sẽ chỉ đơn giản hiện ra danh tính của vợ hoặc chồng đối phương, điểm xứng đôi hôn nhân và phần quan trọng nhất, lời bình hôn nhân.

Chương 8: Vị Khách Đầu Tiên

Nhưng nếu như đối tượng quan sát đổi thành người chưa lập gia đình thì kết quả sẽ rất khác nhau, không chỉ hiện ra thông tin chi tiết về 'Bối cảnh gia đình', 'Kinh nghiệm yêu đương', 'Sở thích cá nhân', mà còn có cả công năng trâu bò, tìm kiếm một nửa xứng đôi của đối phương.

Trước mắt, công năng tìm kiếm một nửa xứng đôi này bị giới hạn trong phạm vi mười dặm, nói cách khác, khi sử dụng chức năng này, lấy Giang Phong làm trung tâm, sẽ tự động tìm kiếm một người khác phái độc thân có điểm xứng đôi cao nhất trong phạm vi bán kính mười dặm xung quanh.

Phạm vi bán kính mười dặm đã không nhỏ, phạm vi tìm kiếm này đã có thể gần như bao phủ một cái trấn nhỏ.

Sau khi tìm kiếm, Giang Phong phát hiện ở trong trấn Thanh Hà tìm được một người có điểm xứng đôi hôn nhân với Lý Hưng Văn rất cao, đó là một cô gái tên Trần Lệ ở thôn Phong Mộc, trấn Thanh Hà, điểm xứng đôi hôn nhân của hai người đạt tới 76.

Trị số này bây giờ đã tính là cực kỳ cao, dựa theo suy đoán của Giang Phong, hai người này nếu như kết hôn, về cơ bản có thể tương kính như tân vượt qua cả một đời.

Cái này đối với người thời đại bây giờ mà nói đã tính là hôn nhân cực kỳ viên mãn, lấy một trăm cặp vợ chồng cũng khó tìm ra được cặp vợ chồng nào như vậy.

Có điều, Giang Phong vẫn cảm thấy con số này chưa đủ, đây là vị khách đầu tiên của hắn sau khi trở thành bà mối, hắn nhất định

phải làm mọi chuyện tới thập toàn thập mỹ, vì vậy, Giang Phong quyết định sau khi rời khỏi Lý gia sẽ tới mấy trấn bên cạnh lắc lư một hồi, tranh thủ tìm người có điểm xứng đôi hôn nhân với Lý Hưng Văn cao hơn Trần Lệ kia.

Sau đó, dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của ba người Lý gia, Giang Phong uống tới mặt đỏ hồng, ăn tới miệng dính đầy mỡ.

Sau khi cơm nước no nê rồi, Giang Phong vỗ vỗ bả vai Lý Hưng Văn, nói: "Văn ca, dựa theo tình huống và yêu cầu của anh, tôi ở chỗ này đã có đối tượng thích hợp. Đợi ngày mai tôi tới nhà cô gái kia thăm hỏi một lần, hỏi thăm ý kiến của cô ấy trước, xem xem người ta có suy nghĩ xem mắt hay không, nếu như có, sẽ lập tức sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Mặc dù bát tự của người ta còn chưa biết, nhưng cũng không ngăn được Giang Phong khoe khoang, có năng lực thần kỳ bên cạnh, hắn tự tin trong vòng một ngày có thể tìm được người thích hợp với Lý Hưng Văn.

Lời này vừa nói ra, mắt ba người Lý gia đều sáng lên, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có mục tiêu phù hợp.

Lý Hưng Văn liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, chú nói cô gái này là người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Cao bao nhiêu? Dung mạo thế nào? Trong nhà có nhiều anh chị em không?"

Giang Phong vẻ mặt bình tĩnh nói: "Văn ca, những cái này tạm thời giữ bí mật đã, dù sao cũng vẫn chưa biết con gái nhà người ta bên kia có đồng ý xem mắt hay không, chờ tôi ngày mai tới đó trước dò hỏi ý kiến, sau đó sẽ nói kỹ càng lại với anh sau."

Lý Hưng Văn ngượng ngùng cười, nói: "Được được, là tôi gấp gáp quá, chủ yếu là tương đối tin tưởng ánh mắt của Giang đại sư, sở dĩ vì trong lòng quá chờ mong, cho nên mới vội vã muốn biết mọi thông tin về đối phương."

Lý Minh Thành cũng rất vui vẻ, nói: "Giang đại sư, vậy tất cả đành nhờ cậu rồi!"

Giang Phong cười nói: "Phải, mọi người cứ chờ tin tức tốt của

cháu là được!”

Nói tới đây, Giang Phong liền thuận thế nói lời chào với một nhà Lý gia.

Lý Minh Thành khách khí giữ người lại một câu, sau đó liền để con trai mình lái xe đưa Giang Phong về nhà.

...

Về đến nhà, Trương Mai một bên đưa hồng bao buổi sáng Lý Minh Thành mang tới cho Giang Phong, một bên hỏi: “Tiểu Phong, mau nói với mẹ đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Trước con chỉ nói là lúc ngồi xe trở về thì làm chút quảng cáo mà thôi, người ta sao lại tin tưởng con tới như vậy, tiêu tốn cả ngàn tệ chỉ để mời con tới làm mối chứ?”

Lúc này, Giang Vĩnh Lương cũng đã quay về, từ sau khi nhận được điện thoại của vợ, trong lòng có chuyện nên ông cũng không còn chút sức lực nào để ngồi uống rượu với đám bạn nữa, liền tan cuộc sớm chạy về.

Bây giờ, thấy con trai nhỏ nhà mình đã trở về, ông cũng nghi vấn đầy đầu, dù sao thì sự việc hôm nay cũng quá kỳ lạ, dùng cả ngàn tệ chỉ để mời bà mối ở nông thôn đã là chuyện lạ, huống chi bà mối người ta mời tới lại là đứa con trai nhỏ còn trẻ măng của ông, đây quả thực là chuyện không hợp thói thường, cái chuyện không hợp thói thường này vậy mà lại đến gõ cửa nhà ông ——đi vào nhà ông!

“Tiểu Phong, con có phải có cái gì giấu giếm không nói với chúng ta không?” Giang Vĩnh Lương không nhịn được hỏi.

Giang Phong nghĩ nghĩ, sau đó liền kể lại tóm lược chuyện xảy ra trên xe ngày hôm qua một lần, cuối cùng mới nói: “Thật ra việc dựa vào tướng mạo để suy tính hôn nhân chỉ là mượn cớ mà thôi, con sở dĩ có thể nói đúng tình trạng hôn nhân của bọn họ, tự nhiên là vì con có một bộ phương pháp phân tích riêng, cái này không cách nào giải thích rõ ràng cho mọi người được. Tóm lại, mọi người đừng đi ra ngoài nói với người khác, về sau nếu có ai hỏi bố mẹ xem tướng, bố mẹ cứ từ chối nói không biết là được.”

Giang Vĩnh Lương ừ một tiếng, biểu thị sẽ không đi ra ngoài nói lung tung.

Chương 9: Vị Khách Đầu Tiên (2)

Trương Mai lại có chút lo lắng hỏi: “Con ra ngoài lừa người ta vậy không sao chứ?”

Giang Phong cười nói: “Mẹ, đây cũng chỉ tính là lời nói dối thiện ý mà thôi, chỉ cần con có thể giúp bọn họ tìm được mối nhân duyên mỹ mãn, thì bọn họ đối với con cũng chỉ có cảm kích, sẽ không có những thứ khác. Lùi một bước mà nói, kể cả bọn họ không hài lòng với người con giới thiệu, thì con cũng đã làm hết chức trách của một bà mối rồi, xấu nhất cũng chỉ là lần sau không tới tìm con nữa thôi, sao có thể có chuyện gì được?”

Trương Mai gật gật đầu, cái này cũng đúng.

Giang Vĩnh Lương lại nhắc nhở: “Con bây giờ cũng đã trưởng thành, muốn làm mai mối, bố không ngăn cấm con, nhưng con muốn làm thì phải dụng tâm làm, đừng có vì tiền mà tác hợp thành một mối hôn nhân rõ ràng có vấn đề, nếu không đến lúc đó, hôn nhân người ta xảy ra vấn đề gì, nhất định sẽ oán hận bà mối là con.”

Trương Mai cũng lập tức phụ họa theo: “Bố con nói đúng đấy, ví dụ như vậy ngoài đời nhiều lắm, nhất là lúc ra mắt, bà mối thổi phòng đối phương tốt biết bao nhiêu, chờ sau khi kết hôn lại lộ ra nguyên hình, dáng vẻ hoàn toàn khác so với ban đầu, loại hôn nhân lừa gạt này có thể khiến người ta hận chết bà mối, Tiểu Phong, con tuyệt đối không được trở thành loại người như thế này.”

Có năng lực thần kỳ kia trong tay, Giang Phong tự tin mười phần nói: “Bố, mẹ, hai người cứ đợi xem đi, chỉ cần là hôn nhân do con tác hợp, nhất định sẽ là hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, bọn họ sẽ cảm kích con cả đời.”

Thấy thái độ của con trai như vậy, Giang phụ Giang mẫu đều an tâm.

Giang Phong mặc dù rất muốn lập tức xuất phát đi tới mấy trấn xung quanh để giúp vị khách Lý Hưng Văn này tìm kiếm đối tượng có điểm xứng đôi hôn nhân cao nhất, nhưng lúc ở Lý gia đã uống quá nhiều rượu, mà uống rượu rồi tuyệt đối không được lái xe, nên đành chào hỏi bố mẹ rồi trở về phòng đi ngủ.

Chuyện tìm đối tượng cho khách hàng, chờ ngủ xong rồi đi làm cũng không muộn.

Giang Phong ngủ một mạch đến bốn giờ chiều, khi tỉnh lại thì hơi men đã không còn nhiều.

Tắm rửa xong Giang Phong nói một tiếng với mẹ rồi lái xe điện tới thị trấn kế bên.

Xung quanh trấn Thanh Hà có ba trấn khác gồm: trấn Thanh Sơn, trấn Ngũ Phúc cùng trấn Đàm Giang với diện tích lớn nhất, nhân khẩu nhiều nhất, kinh tế phát triển nhất huyện Bách Lương.

Điểm đến đầu tiên của Giang Phong là trấn Thanh Sơn, vốn dĩ chọn trấn Thanh Sơn là do nơi đây tiếp giáp cả hai trấn Thanh Hà và Đàm Giang. Nếu sau khi cậu ta tìm khắp hết trấn Thanh Sơn mà không có người phù hợp thì có thể lập tức đến trấn Đàm Giang để tìm. Như vậy sẽ đạt hiệu suất cao nhất.

Tuy là trấn tiếp giáp nhưng từ Thanh Hà đến Thanh Sơn cũng gần hai mươi cây số.

Bởi vì tốc độ xe điện không nhanh, Giang Phong phải tốn gần nửa tiếng mới tới được Thanh Sơn.

Dọc đường, để tránh bỏ sót đối tượng, hắn đã dừng chân tại vùng tiếp giáp giữa Thanh Hà với Thanh Sơn, còn dùng năng lực thần kỳ của mình giúp vị khách Lý Hưng Văn tìm kiếm đối tượng.

Kết quả không tốt lắm, điểm xứng đôi chưa tới bảy mươi điểm.

Sau khi đến Thanh Sơn, Giang Phong lần nữa thi triển năng lực thần kỳ để tìm kiếm, kết quả điểm xứng đôi cao nhất cũng chỉ có bảy mươi ba điểm.chuyện này khiến hắn rất thất vọng.

Trong lúc quay xe chuẩn bị đến Đàm Giang, Giang Phong bỗng sục

sôi, hắn vì anh trai, chị gái cũng như bản thân mà đi thăm dò thử, kết quả thăm dò được một cô gái họ Chu, không ngờ điểm xứng đôi với hắn đạt tới tám mươi điểm.

Điểm xứng đôi này thật sự rất cao. Trong thực tế, vợ chồng có điểm xứng đôi cao thế này đều là loại vợ chồng kiểu mẫu trong mắt mọi người, có thể xem như chuyện hiếm thấy. Nhưng Giang Phong không hề động lòng, người có năng lực thần kỳ như hắn sớm đã quyết tâm tìm người có điểm xứng đôi trên chín mươi, nếu không đạt thì hắn không cần.

Còn phần anh trai, chị gái, nếu điểm xứng đôi thấp hơn tám mươi điểm thì sẽ bị loại ngay.

Sau đó Giang Phong lại tốn hơn nửa tiếng để đến Đàm Giang.

Sau khi đỗ xe, Giang Phong khẽ động tâm thức, một cảnh tượng hư ảo xuất hiện ở trước mắt hắn, hắn nhập thông tin họ tên cùng chứng minh nhân dân của khách hàng Lý Hưng Văn một cách thuần thục, sau đó bắt đầu kiểm tra điểm xứng đôi.

Lập tức từ chỗ Giang Phong đang đứng, một luồng sóng vô hình toả ra, trong phạm vi mười dặm từng ảnh chân dung nhanh chóng hiện lên, cuối cùng thành công chốt được mục tiêu.

[Họ tên] Trương Thu Lan

[Tuổi] 28 tuổi

[Bối cảnh gia đình]...

[Tính cách sở thích]...

[Trải nghiệm yêu đương]...

[Điểm xứng đôi hôn nhân] 86

Sau khi Giang Phong nhìn thấy điểm xứng đôi thì mắt liền sáng rỡ, suýt chút nữa là cười thành tiếng rồi. Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng hắn cũng tìm thấy mục tiêu phù hợp.

Chương 10: Điểm Xứng Đôi Siêu Cao

Sau khi đọc kỹ bối cảnh gia đình, tính cách sở thích và trải nghiệm yêu đương của Trương Thu Lan, Giang Phong không khỏi tán thưởng, không hổ là điểm xứng đôi đạt tới tám mươi sáu điểm, hai người bọn họ chính là môn đăng hộ đối, được ông trời tác hợp cho.

Tuy rất muốn gặp mặt chào hỏi, nhưng lúc này đã hơn năm giờ chiều, bây giờ đến nhà người ta gặp thì không tiện lắm, có lẽ người ta còn đang bận bịu chuẩn bị bữa tối.

Nhưng Giang Phong cũng không định về nhà, lái xe điện chạy tới chạy lui thật sự rất bất tiện, thay vì đợi đến ngày mai phải cực khổ lặn lội chạy qua, chi bằng cứ ở lại đây, đợi qua giờ ăn tối thì mua ít trái cây đến nhà chào hỏi, thuận tiện thăm dò thử sở thích của cô gái.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, ngày mai có thể sắp xếp cho họ xem mắt.

Thế là Giang Phong gọi điện thoại cho mẹ báo sẽ không về nhà ăn tối, sau đó tìm một quán ăn trên phố Đàm Giang rồi gọi hai món yêu thích. Cậu ta vừa ăn vừa suy nghĩ lát nữa đến nhà chào hỏi nên làm như thế nào.

Sáu giờ tối.

Một nhà bốn người Trương Cẩm Tùng đang ăn tối trong một tiệm thức ăn gia súc tên Trương Tam.

Trương Cẩm Tùng năm nay năm mươi hai tuổi, sau khi ông ấy tốt nghiệp cấp ba thì dấn thân vào ngành thức ăn gia súc. Từ lúc giúp người ta bán thức ăn gia súc cho đến khi tự mở đại lý, ông ấy lăn lộn trong cái ngành này cũng phải ba mươi mấy năm rồi.

Bây giờ, trải qua nhiều năm bươn chải, ông ấy cũng tích góp được mấy triệu. Chuyện này đối với những người thôn quê mà nói cũng xem là công thành danh toại rồi.

Sự nghiệp có thành tựu, nhà có trai gái đầy đủ, Trương Cẩm Tùng cũng xem như là kẻ thắng cuộc trong kiếp này rồi.

Bây giờ con gái Trương Thu Lan cũng đã hai mươi tám tuổi nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng kết hôn phù hợp. Người làm ba như Trương Cẩm Tùng không khỏi lo lắng.

Tuy hiện nay phụ nữ quá ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn khá nhiều, nhưng không thể không nói, phụ nữ trước ba mươi tuổi còn có thể kén chọn, một khi vượt qua ranh giới ba mươi thì mọi chuyện lại khác rồi.

Vì vậy rất nhiều phụ nữ quá ba mươi tuổi đều sẽ đối mặt với một vấn đề, đó chính là đối tượng quá ưu tú thì với không tới, còn đối tượng quá tầm thường thì không thèm.

Nếu đến lúc này vẫn không hạ thấp tiêu chuẩn của bản thân, duy trì tiêu chuẩn cao chót vót lúc hai mươi mấy tuổi thì chỉ đành bất lực nhìn bản thân càng lúc càng già, sau đó sẽ rơi vào vòng tuần hoàn tiêu cực.

Trương Cẩm Tùng có lòng tin vào điều kiện gia đình cùng sự ưu tú của con gái, dù con gái thật sự bước qua tuổi ba mươi thì trong phạm vi quanh đây, con gái ông ấy vẫn có quyền lựa chọn.

Nhưng cái quyền lựa chọn này chỉ giới hạn với những nhà có điều kiện kém hơn nhà ông ấy. Nếu như môn đăng hộ đối hoặc có điều kiện tốt hơn thì e rằng quyền lựa chọn này sẽ không còn nữa.

Để con gái không bị chê bai, Trương Cẩm Tùng quyết tâm phải gả con gái trước ba mươi tuổi.

Cho nên một năm gần đây Trương Cẩm Tùng bắt đầu các kiểu thúc cưới, thậm chí còn đặc biệt mời bà mối sắp xếp xem mắt cho con gái, đáng tiếc đều thất bại.

Nhưng Trương Cẩm Tùng không dễ dàng bỏ cuộc, chỉ cần tìm được cơ hội thì sẽ nghĩ mọi cách nhắc nhở con gái rằng bản thân không còn nhỏ nữa, phải tính đến chuyện hôn nhân đi.

Ví dụ bây giờ, con trai Trương Chấn Đông vừa nhắc đến cậu bạn chơi thân hồi cấp ba sắp sinh đứa thứ ba, Trương Cẩm Tùng liền

nói: “Con còn có mặt mũi nói chuyện này, bạn cấp ba của con sắp làm ba của ba đứa trẻ rồi, con còn không có nổi một cô bạn gái, xem có mất mặt không hả?”

Tuy là mắng con trai nhưng ánh mắt lại nhìn con gái, ngụ ý trong đó không cần nói cũng biết.

Trương Thu Lan ngồi kế bên em trai liền cảm thấy xấu hổ, sau đó cúi gằm mặt, lặng lẽ ăn cơm thật nhanh.

Trương Chấn Đông vừa rồi đang gắp đồ ăn nên không chú ý tới ánh mắt ba mình, phản bác nói: “Chuyện này ba không trách con được, lúc trước con có dẫn bạn gái về nhưng ba không đồng ý cho chúng con hẹn hò cho nên mới chia tay đó.”

Trương Cẩm Tùng trừng mắt nói: “Con còn dám nói chuyện này? Ba thật sự không hiểu mắt thẩm mỹ của con thế nào? Bản thân cao một mét bảy tám mà lại kiếm một cô bạn gái cao chưa tới một mét rưỡi, bộ con tính làm cặp đôi đũa lệch à?”

Trương Chấn Đông lầm bầm nói: “Đã là thời đại nào rồi, sao ba còn để ý chuyện chiều cao chênh lệch chứ?”

Trương Cẩm Tùng tức đến sôi máu, trầm mặt nói: “Không thể nói chuyện đàng hoàng với thằng nhóc thối con mà, ba đã đặt tiêu chuẩn chiều cao cho con rồi, nếu bạn gái thấp hơn một mét sáu thì đừng dẫn về, có dẫn về ba cũng không đồng ý đâu.”

Chương 11: Điểm Xứng Đôi Siêu Cao (2)

Mẹ Trương, người vẫn luôn im lặng bỗng xen vào nói: “Chấn Đông, con phải nghe lời ba con, phong tục ở đây của chúng ta con cũng biết rồi đấy, chuyện chiều cao rất được xem trọng, thậm chí còn có người nói chỉ cần cao có xấu cũng được. Với điều kiện của con mà cưới một cô vợ thấp bé, chắc chắn sẽ bị người ta chê cười.”

Trương Chấn Đông bất lực thở dài: “Dạ, con biết rồi, con sẽ tìm một cô con dâu khiến ba mẹ hài lòng.”

Trương Cẩm Tùng khẽ nói: “Đừng có nói suông, muốn tìm thì phải nắm bắt thời gian, con cũng hai mươi sáu rồi, lúc ba bằng tuổi con thì đã sinh được hai đứa bây rồi.”

Thấy ba thúc cưới mình, Trương Chấn Đông định đẩy bà chị của mình ra chắn đạn, kết quả còn chưa kịp hành động thì chân bị đá một cái thật mạnh, khiến cậu ta phải ngậm miệng không nói tiếp nữa.

Thấy tình hình không ổn, Trương Thu Lan nhanh chóng ăn cho xong chén cơm, sau đó bỏ chén đũa xuống nói: “Ba mẹ, con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn nhé, con đi trông cửa tiệm đây.” Cô nói xong, rút hai miếng khăn giấy lau miệng rồi chuẩn bị rời đi.

Trương Cẩm Tùng chau mày, thở dài bất lực: “Con đó, vừa nhắc tới chuyện kết hôn liền muốn chuồn đi, trong lòng con cũng tự rõ tình hình bây giờ của bản thân, ba không nói nhiều nữa.”

Trương Thu Lan như trút được gánh nặng, cô cười ngượng một cái rồi đi đến cái siêu thị nhỏ sát bên tiệm thức ăn gia súc. Cái siêu thị nhỏ này là cô cùng em trai mở ngay mặt tiền của nhà, tuy kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng mỗi tháng kiếm hơn mười ngàn tiền tiêu vặt cũng không thành vấn đề.

Bảy giờ tối.

Giang Phong dạo một vòng trấn Đàm Giang, thời gian cũng không còn sớm nữa, hắn bèn ghé tiệm trái cây mua một giỏ trái cây tươi ngon, sau đó lái xe điện theo chỉ dẫn đến nhà khách hàng Trương Thu Lan.

Mấy phút sau, Giang Phong đã đến tiệm thức ăn gia súc Trương Tam.

Nhìn thấy Trương Cẩm Tùng ngồi trong tiệm uống trà, Giang Phong bèn đỗ xe điện ở bên cạnh, sau đó xách giỏ trái cây, mỉm cười đi tới hỏi: “Xin chào, xin hỏi đây là nhà của chú Trương Cẩm Tùng đúng không?”

Tuy lúc xem bối cảnh gia đình của Trương Thu Lan hắn đã biết ba của cô ấy tên Trương Cẩm Tùng, nếu không có gì sai sót thì chắc

chắn là ông chú này, nhưng dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, để chắc chắn vẫn phải hỏi trước đã, tránh nhận nhầm thì ngại lắm.

Trương Cẩm Tùng thắc mắc nói: "Chú chính là Trương Cẩm Tùng, cháu tìm chú có chuyện gì không?"

Quả nhiên đã gặp đúng người, Giang Phong mặt tươi cười nói: "Chào chú Trương, cháu họ Giang, tên chỉ có một chữ Phong, chú cứ gọi cháu Tiểu Phong là được. Cháu là người trấn Thanh Hà ở kế bên, hôm nay đến chào hỏi chú, muốn bàn bạc với chú một chuyện tốt."

Đang nói chuyện, Giang Phong bèn đưa giỏ trái cây qua.

"À, Tiểu Phong đúng không, tới là được rồi, còn mang theo trái cây làm gì, cháu khách sáo quá rồi!" Trương Cẩm Tùng nhận lấy giỏ trái cây rồi đặt lên bàn trà, sau đó nhiệt tình nói: "Mau ngồi xuống uống tách trà nào."

"Cảm ơn chú Trương."

Đợi Giang Phong ngồi xuống, Trương Cẩm Tùng dùng nước tráng sơ tách trà, sau đó vừa rót trà vừa hỏi: "Tiểu Phong, cháu ăn tối chưa? Nếu chưa thì ở đây có cơm, cháu không chê thì ở đây ăn đi."

"Cảm ơn chú, cháu ăn rồi."

Hai người khách sáo một hồi, Giang Phong uống xong trà, cẩn thận đặt tách trà xuống rồi trực tiếp nói: "Chú Trương, thực không dám giấu, lần này cháu đến là vì chuyện hôn sự của con gái Trương Thu Lan của chú."

Trương Cẩm Tùng ngạc nhiên nhìn Giang Phong với ánh mắt dò xét.

Cảm thấy Giang Phong rất ưu tú, không chỉ khôi ngô tuấn tú, dáng người cũng xấp xỉ con trai ông ấy, hơn nữa lúc nãy tiếp xúc thấy hắn cũng rất biết cách đối nhân xử thế, tiếc là hơi trẻ, nếu không sẽ rất xứng đôi với con gái ông ấy.

Giang Phong nhìn ánh mắt Trương Cẩm Tùng liền biết ông ấy hiểu

lầm, vội vàng lắc tay nói: “Chú Trương, chú đừng hiểu lầm, cháu muốn se duyên thay con gái Trương Thu Lan của chú, xây dựng một nhân duyên hạnh phúc mỹ mãn.”

Trương Cẩm Tùng trừng to mắt, vội hỏi: “Cháu tới làm mai sao?”

Giang Phong mỉm cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, cháu tới làm mai, cháu cũng hiểu đại khái tình hình con gái chú rồi, chỗ cháu có một người rất thích hợp với con gái chú, không biết chú Trương có hứng thú tìm hiểu một chút không?”

Trương Cẩm Tùng dù sao cũng buôn bán nhiều năm, tâm lý vững hơn nhiều so với người bình thường, ông ấy nhanh chóng ổn định lại tâm trạng.

Tuy cảm thấy một người trẻ tuổi làm mai mối rất kỳ lạ, nhưng ông ấy cũng đang đau đầu chuyện hôn nhân của con gái, nên dù trong lòng không hi vọng Giang Phong có thể giúp mình giải quyết vấn đề khó khăn này nhưng ông ấy cũng không ngại cùng Giang Phong trò chuyện đâu.

“Tiểu Phong, nếu cháu đã hiểu sơ tình hình con gái chú, vậy cháu nói tình hình bên nhà trai cho chú đi? Trương Cẩm Tùng vừa nói vừa rót thêm trà cho Giang Phong.

Giang Phong bưng tách trà lên uống một ngụm, vẻ mặt tự tin nói: “Chú Trương, đối tượng cháu muốn giới thiệu là người trấn Thanh Hà, ba mẹ anh ấy nuôi heo cũng được mười mấy năm rồi. Hiện nay trại heo có tới hai ngàn con, trong nhà có mấy triệu, có thể nói là môn đăng hộ đối với nhà chú đấy.”

Chương 12: Thật Kinh Khủng!

Nghe đến đây Trương Cẩm Tùng bỗng xúc động, chỉ dựa vào bối cảnh gia đình đó thôi cũng biết người trước mặt không phải tuỳ tiện đi làm mai, đáng tin hơn mấy người ông ấy mời trước đây nhiều.

Thế là ông ấy nghiêm túc nghe hơn.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Anh ấy có một chị gái nhưng đã gả chồng rồi, nên có thể xem như là con một trong nhà. Năm nay anh ấy ba mươi mốt tuổi, buôn bán đồng nát cũng được mấy năm rồi, mỗi năm kiếm được mấy trăm ngàn, còn trẻ nhưng rất ưu tú.

Nói đến đây, Giang Phong lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp Lý Hưng Văn đưa cho Trương Cẩm Tùng xem: “Chú Trương xem này, đây là ảnh hôm nay cháu mới chụp cho anh ấy đó, người vừa cao vừa đẹp trai, rất xứng đôi với con gái chú.”

Trương Cẩm Tùng cầm điện thoại, ông ấy nhìn bức ảnh chụp rồi liên tục gật đầu, cậu này giống y chang những gì Tiểu Phong nói, thực sự rất xứng đôi với con gái cưng của ông.

Lúc này, Trương Cẩm Tùng có chút kích động, vội vàng hét gọi bên trong: “Vợ ơi, bà ra đây một lát.” Sau đó lại hướng về phía siêu thị nhỏ kế bên hét gọi: “Thu Lan, con cũng ra đây một lát đi.”

Rất nhanh sau đó, cả mẹ Trương và Trương Thu Lan đều bước ra.

Trương Cẩm Tùng giới thiệu hai người với Giang Phong, sau đó nói: “Thu Lan, Tiểu Phong đến làm mai cho con đấy, đây là ảnh của đối phương, con nhìn thử đi.”

Nghe vậy, Trương Thu Lan xụ mặt, cạn lời rồi.

Lúc nãy ăn tối mới bị ba “nhắc nhẹ” một lần, vốn nghĩ có thể yên ổn mấy ngày, nhưng không ngờ lại có người mai mối tìm tới tận cửa, hơn nữa còn là một ông mai trẻ như vậy.

Tuy những lần xem mắt trước đây khiến cô ấy luôn xem câu “Thà tin trên đời có quỷ, còn hơn tin cái miệng bà mai” là chân lý, nhưng không đồng nghĩa Trương Thu Lan sẽ vô duyên đến mức đẩy người mai mối vào tình huống xấu hổ.

Nên dù trong lòng không được thoải mái, Trương Thu Lan vẫn nhận lấy điện thoại từ tay ba mình, cô định liếc sơ ảnh đối phương xem có cần thiết gặp mặt hay không.

Kết quả vừa nhìn đã không thể rời mắt khỏi.

Tục ngữ có câu rất hay “Người tình trong mắt hoá Tây Thi”. Gu

thẩm mỹ mỗi người khác nhau, nhan sắc Lý Hưng Văn trong mắt người cũng có thể nói là đẹp trai rồi.

Có thể lọt vào mắt xanh của Trương Thu Lan, vậy chỉ có một từ —— đẹp trai.

Nhìn ngắm hơn nửa phút, đến lúc Trương Thu Lan hoàn hồn lại, đón chào cô là ánh mắt vui vẻ của ba mẹ cùng biểu cảm không ngoài dự đoán của ông mai.

Trương Thu Lan chợt đỏ mặt, bối rối trả lại điện thoại cho ba.

Giang Phong thấy thế, trong lòng không ngừng cảm thán, điểm xứng đôi tới tám mươi sáu thật kinh khủng mà!

Trương Cẩm Tùng nhận lấy điện thoại, sau đó trả lại cho Giang Phong, mặt tươi cười nói: "Tiểu Phong, đối phương cháu giới thiệu rất tốt, cháu hãy nói rõ tình hình cậu ta với bọn chú đi."

Giang Phong gật đầu cười nói: "Vâng, lúc nãy dì Trương với chị Lan không ở đây, nên cháu sẽ nói lại lần nữa." sau đó hắn bèn nói lại lần nữa bối cảnh gia đình cùng điều kiện bản thân của Lý Hưng Văn.

Mẹ Trương vừa nghe vừa liên tục gật đầu, trong mắt Trương Thu Lan cũng ánh lên lạ kỳ.

Cuối cùng Giang Phong tiếp tục nói: "Vừa rồi cháu đã nói ưu điểm của đối phương, bây giờ cháu sẽ nói đến khuyết điểm. Theo cháu thấy, hiện tại khuyết điểm lớn nhất của anh Văn chính là thích ăn nhậu với bạn bè. Đa phần tiền anh ấy kiếm được đều tiêu hết trên bàn nhậu với bạn bè."

Nghe đến đó, một nhà ba người Trương Cẩm Tùng không khỏi chau mày.

Mẹ Trương nhịn không được nói: "Tiểu Phong, nếu đối phương là kiểu đàn ông mê chơi không chăm lo gia đình, vậy điều kiện có ưu tú hơn thì thím cũng không gả con gái đâu, khuyết điểm như này nhà thím không chấp nhận được."

"Thím Trương đừng nóng vội, nếu anh Văn thật sự là loại đàn ông

đó, cháu chắc chắn không dám giới thiệu cho chị Lan đâu.”

Giang Phong không chút hoảng loạn, cười nói: “Ham chơi cũng chia loại, có kiểu đàn ông trước hay sau kết hôn đều ham chơi, đây cũng là kiểu đàn ông không chăm lo gia đình mà thím Trương nói. Nhưng có kiểu đàn ông trước kết hôn thì ham chơi, nhưng kết hôn rồi lại luôn đặt gia đình lên trên hết. Theo những gì cháu biết về anh Văn, anh ấy chính là kiểu đàn ông này.”

Mẹ Trương thở phào nhẹ nhõm: “Nếu là vậy thì tốt.”

Giang Phong cười nói: “Chú thím Trương yên tâm đi, cháu làm mai mối ắt có nguyên tắc của mình, hôn nhân không thích hợp cháu tuyệt đối không tác hợp. Theo cháu thấy, anh Văn với chị Lan là trời sinh một cặp, một khi bỏ lỡ thì cả đời cũng không tìm được mối nhân duyên tốt như này nữa đâu.”

Không dễ gì mới gặp được người khiến con gái hài lòng, Trương Cẩm Tùng đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, ông ấy hỏi con gái: “Thu Lan, Tiểu Phong đã nói rất rõ rồi, ý kiến con thế nào? Nếu như con đồng ý, ba sẽ kêu Tiểu Phong sắp xếp xem mắt cho hai đứa.”

Trương Thu Lan đỏ mặt, khẽ nói: “Vậy gặp mặt đi ạ.”

Chương 13: Lý Gia Vui Mừng

9 giờ tối.

Cửa tiệm bán thức ăn cho gia súc Trương Tam.

Giang Phong đứng lên, cười nói:

"Chú Trương, dì Trương, bây giờ cũng trễ rồi, cháu xin phép đi trước. Ngày mai, cháu sẽ sắp xếp cho anh Văn và chị Lan gặp mặt nhau, thời gian cụ thể sẽ nói sau, còn về địa điểm thì cháu sẽ cố gắng sắp xếp nó ở trên đường Đàm Giang, hai người thấy sao?"

Trương Cẩm Tùng nở một nụ cười tươi, nói:

"Tiểu Phong, cháu cứ xem rồi sắp xếp là được, bên phía chúng tôi không có ý kiến gì cả."

Còn dì Trương thì vừa kêu con gái đang xem cửa tiệm đi ra, vừa lấy ra một hộp lá trà cao cấp đã chuẩn bị từ sớm, nói:

"Tiểu Phong, đây là lá trà mà chú Trương của cháu thích uống nhất, cháu mang một hộp về uống đi, hôm nay thật sự đã vất vả cho cháu rồi!"

Giang Phong lên tiếng chào hỏi với Trương Thu Lan vừa mới đi ra trước, sau đó mới từ chối:

"Dì Trương, dì quá khách sáo rồi, cháu chỉ là một chân chạy việc mà thôi, có gì cực khổ đâu cơ chứ. Với lại, cháu cũng không biết thưởng thức trà, vẫn đừng nên lãng phí loại lá trà tốt như này của chú Trương."

Dì Trương im lặng chỉ nhét hộp trà vào trong tay của Giang Phong, nói:

"Tiểu Phong, cháu đừng từ chối. Chú Trương của cháu cũng chỉ là người ngoài ngành, nếu như muốn nói lãng phí, thì cho ông ấy uống mới là lãng phí."

Trương Cẩm Tùng không thèm để ý tới lời của bà, cười nói:

"Về việc uống trà này, chỉ cần ngửi thấy thơm, uống vào thuận miệng, thì đó chính là trà ngon."

Giang Phong thấy thế thì cũng không từ chối nữa, nói cảm ơn rồi nhận lấy hộp trà, sau đó chào mọi người một lần nữa:

"Chú Trương, dì Trương, chị Lan, cháu về trước. Ngày mai, sau khi định ra được thời gian và địa điểm gặp mặt, cháu sẽ gọi điện cho mọi người."

"Được, chờ điện thoại của cháu."

"Buổi tối lái xe nhớ chú ý an toàn."

"Gặp lại sau!"

Sau khi rời khỏi của tiệm bán thức ăn cho gia súc của Trương gia, Giang Phong chờ không kịp mà lấy điện thoại ra, vừa lái xe vừa gửi ảnh của Trương Thu Lan qua cho Lý Hưng Văn, đồng thời ghi âm một đoạn tin nhắn gửi qua:

"Anh Văn, anh thấy tướng mạo và dáng người của cô gái này thế nào?"

Tin nhắn vừa được gửi qua chưa tới một phút, thì điện thoại của Giang Phong đã vang lên.

Hắn nhìn thoáng qua điện thoại, hoàn toàn không có gì bất ngờ khi người gọi tới là Lý Hưng Văn.

Hắn nối máy sau đó cười nói:

"Anh Văn, thế nào, anh thấy cô gái này được không?"

Giọng nói của Lý Hưng Văn nghe có vẻ rất kích động, nói:

"Quá được, cô ấy cực kỳ hợp ý tôi. Giang đại sư, cô gái mà trước kia chú nói là cô ấy sao?"

Giang Phong cười ha ha, nói:

"Không sai, chính là cô ấy."

Lý Hưng Văn vội vàng truy hỏi:

"Giang đại sư, cô ấy là người địa phương nào? Tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Cô ấy đồng ý cùng tôi xem mắt sao?"

Giang Phong nghe thấy thế thì không khỏi một lần nữa cảm khái 86 điểm xứng đôi quả thực là khủng bố, sau đó trả lời:

"Cô ấy ở trấn Đàm Giang kế bên, tên là Trương Thu Lan, năm nay 28 tuổi, cô ấy đã đồng ý cùng anh xem mắt!"

Lý Hưng Văn hưng phấn nói:

"Vậy thì tốt quá rồi, khi nào chúng tôi sẽ gặp nhau?"

Giang Văn cười nói:

"Anh Văn, anh nói trước với cha mẹ một tiếng đi. Bây giờ, tôi đang trên đường trở về từ trấn Đàm Giang, có lẽ khoảng chín giờ rưỡi sẽ về tới nhà của anh. Chờ tôi đến nơi rồi chúng ta sẽ bàn về thời gian và địa điểm mà hai người sẽ gặp mặt."

"Được, cảm ơn Giang đại sư, vất vả cho chú rồi!"

"Đừng khách sáo, cứ như thế đi, lát nữa gặp!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong dừng xe, cầm lấy hộp lá trà mà Trương gia tặng đặt vào trong cái thùng ở đằng sau xe, sau đó mới chuyên tâm lái xe.

Con đường từ nhà Trương Thu Lan tới nhà Lý Hưng Văn ước chừng hơn hai mươi cây số, nhưng nhờ đường được xây dựng khá tốt, cũng như ban đêm khá ít xe cộ, cho nên Giang Phong gần như không hề giảm tốc độ, cuối cùng cũng thuận lợi tới được nhà của Lý gia trước chín giờ rưỡi.

Lý Minh Thành thấy Giang Phong liền vội vàng chào hỏi:

"Giang đại sư, vất vả cho cậu rồi, mau tới đây uống chén trà trước đã!"

Giang Phong dừng xe, cười nói:

"Chú Lý đừng khách sáo như thế, đây là bổn phận của cháu mà. Dù sao thì ở nhà cháu cũng rất rảnh rỗi, cho nên mới tới chào hỏi nhà cô gái kia ngay trong đêm nay, sẵn tiện xem ý của cô ấy như thế nào."

Dì Lý nói:

"Nghe Tiểu Văn nói rằng cô gái kia đã đồng ý gặp mặt rồi?"

Giang Phong gật đầu nói:

"Đúng thế. Cả cô ấy và cha mẹ cô ấy đều đã đồng ý gặp mặt. Đã trễ thế này rồi mà cháu còn đến tìm mọi người là do muốn bàn về thời gian và địa điểm gặp mặt."

Lý Hưng Văn cười khà khà, nói:

"Vậy thì rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp sắp xếp thời gian gặp mặt vào ngày mai đi! Địa điểm không quá quan trọng, ở đâu cũng được, Giang đại sư cứ xem rồi sắp xếp là được."

Chương 14: Lý Gia Vui Mừng (2)

"Chúng ta bàn về chuyện gặp mặt sau đi, tôi nói cho mọi người biết về tình hình gia đình cô gái kia trước đã!"

Giang Phong ngồi xuống uống một ngụm trà, sau đó bắt đầu giới thiệu:

"Tên của cô gái kia tôi đã nói cho anh Văn nghe rồi, cô ấy tên là Trương Thu Lan, sống ở trấn Đàm Giang bên cạnh. Cha mẹ của cô ấy là người bán lẻ thức ăn cho gia súc, bọn họ đã làm nghề này nhiều năm rồi, để dành được hơn mấy triệu tệ, môn đăng hộ đối với nhà mình. Hai bên mà kết thành thông gia, có thể gọi là bổ sung hoàn mỹ."

Lý Minh Thành nghe tới đó mắt liền sáng lên.

Dì Lý thì vui mừng như là nhặt được báu vật.

Lý Hưng Văn thì cực kỳ mừng rỡ, trong lòng lại không khỏi có chút lo được lo mất, việc điều kiện gia đình của đối phương tốt như thế đối với người đã động tâm như hắn chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Giang Phong nói tiếp:

"Nhà chị Lan chỉ có hai chị em, cô ấy đang cùng em trai của mình mở một siêu thị nhỏ, hai người bọn họ dùng luôn mặt tiền của nhà mình, mặc dù sinh ý của nó không bằng cửa tiệm sắt vụn của anh Văn, nhưng mà mỗi tháng đều có thể kiếm được mấy chục ngàn tệ để tiêu vặt, điều này đối với một cô gái mà nói đã là rất tốt rồi."

Giang Phong nhấp một ngụm trà, sau đó mới nói tiếp:

"Chị Lan cao khoảng một mét sáu lăm, đối với con gái Quảng Tây mà nói, thì chiều cao này đã rất vượt trội rồi."

Lý Minh Thành càng nghe càng khiếp sợ, điều kiện của đối phương thật sự quá tốt, không chỉ dáng người, tướng mạo xứng với con trai ông, mà điều kiện gia đình cũng vô cùng tương xứng với nhà bọn họ.

Người ta sẽ để ý tới con của ông sao?

Tất cả mọi người đều biết, trong mối hôn sự ngày nay, nếu như điều kiện của hai bên đều bằng nhau, thì 99% quyền lựa chọn nằm ở trong tay nhà gái.

Dì Lý hiển nhiên cũng nghĩ tới vấn đề này, lo lắng hỏi:

"Giang đại sư, điều kiện của con gái nhà người ta tốt như thế, cô ấy sẽ để ý tới Tiểu Văn nhà tôi sao?"

Giang Phong vừa cười vừa nói:

"Dì Lý yên tâm đi, nếu như ở trong thành phố lớn, thì với điều kiện của đối phương có lẽ sẽ lựa chọn một đối tượng tốt hơn. Nhưng mà ở trong thôn trấn, thì phạm vi có thể lựa chọn rất nhỏ, gia đình có điều kiện tốt hơn mọi người cũng không nhiều, nếu như còn cộng thêm cả điều kiện bản thân, thì số lượng đã ít nay càng thêm ít."

Giang Phong nói tới đây liền tiết lộ một chút ngọn nguồn:

"Với lại, tôi có thể chắc chắn với mọi người một chuyện, chị Lan rất có thiện cảm với anh Văn. Mặc dù chỉ mới nhìn ảnh chụp của anh Văn thôi, nhưng mà cũng giống như anh Văn lúc nhìn thấy ảnh chụp của chị Lan vậy, đều cảm thấy đối phương chính là người mà bản thân mình vẫn luôn tìm kiếm."

Lý Hưng Văn không kiềm được sự vui mừng, nói:

"Vậy thì tốt quá rồi, Giang đại sư, chính miệng cô ấy nói với chú như thế sao?"

Giang Phong lắc đầu cười nói:

"Anh Văn, dù sao thì người ta cũng là con gái, phải thận trọng. Sở dĩ tôi nói như thế là do lúc cô ấy nhìn ảnh của anh, nhìn gần nửa

phút đồng hồ, với biểu hiện đó, ai cũng nhìn ra được rằng, cô ấy rất có thiện cảm với anh."

Lý Minh Thành nghe thế thì không khỏi tán thành, nói:

"Không hổ là Giang đại sư, tôi hoàn toàn bái phục cậu. Trong ngành nghề làm mai mối này, cậu đúng là bậc thầy, lần nào dắt mối cũng lựa chọn được người thích hợp nhất. Hôn sự của con trai tôi phải nhờ cậu rồi!"

Giang Phong nói:

"Chú Lý quá khen, chị Lan và cả cha mẹ của cô ấy đều rất hài lòng với điều kiện gia đình của anh Văn. Điều duy nhất mà bọn họ lo lắng chính là việc anh Văn thích hô bằng gọi hữu đi chơi bời, bọn họ sợ sau khi cưới về anh Văn cũng sẽ giống như bây giờ, không thèm quan tâm tới nhà cửa. Anh Văn, anh nhất định phải khắc phục được khuyết điểm này."

Lý Hưng Văn vội vàng tỏ rõ thái độ, nói:

"Giang đại sư cứ yên tâm, tôi thích cùng bạn bè đi chơi bời là do bản thân vẫn luôn độc thân, sau khi có bà xã đương nhiên sẽ không như thế nữa."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Tôi tin anh có thể làm được, tôi cũng đã giúp anh cam đoan điều này với chị Lan và cha mẹ của chị ấy. Chỉ cần anh có thể khắc phục được khuyết điểm này, thì mối hôn sự này cơ bản đã ổn rồi."

Ba người Lý gia nghe Giang Phong nói thế liền cực kỳ vui mừng.

Sau đó, bọn họ bắt đầu bàn về thời gian và địa điểm mà hai bên sẽ gặp mặt.

Cuối cùng bọn họ quyết định, thời gian gặp mặt là giữa trưa ngày mai, địa điểm thì sẽ nghe theo nhà gái, định ở khách sạn lớn của Đàm Giang.

Giữa trưa ngày hôm sau.

Khách sạn lớn Đàm Giang.

Trong một phòng khách ở sảnh Phú Quý, người nhà Lý gia và Trương gia gặp mặt dưới sự sắp xếp của bà mối Giang Phong.

Chương 15: Lần Đầu Tiên Sắp Xếp Xem Mắt

Lý gia có vợ chồng Lý Minh Thành và nhân vật nam chính Lý Hưng Văn tới, Trương gia có vợ chồng Trương Cẩm Tùng và nhân vật nữ chính Trương Thu Lan tới, cha mẹ cả hai bên đều tới, bởi vậy có thể thấy được lần ra mắt này, đôi bên đều vô cùng coi trọng.

Nếu như không cực kỳ coi trọng thì nhà gái rất ít khi có trường hợp cả cha lẫn mẹ đều tới trình diện, bình thường đều là mẹ và một hai thân thích biết ăn nói ra mặt, cha thường rất ít khi có mặt.

Dù sao thì căn cứ vào quy củ ở huyện Bách Lương, chi phí buổi ra mắt đều là do nhà trai phụ trách, chờ tới khi buổi ra mắt kết thúc, nhà trai còn phải phát hồng bao cho nhà gái, mà hồng bao này không phải chỉ phát cho một mình nhân vật nữ chính, mà là phải phát cho tất cả những người thuộc nhà gái có mặt buổi đó, bao gồm cả bà mối.

Cùng con gái tới xem mắt, sau đó lại cầm hồng bao của nhà trai người ta về?

Loại chuyện này có lẽ phụ nữ sẽ tương đối dễ tiếp nhận hơn, nhưng đối với một đại nam nhân mà nói, quả thực sẽ cảm thấy khó chịu.

Cộng thêm thuộc tính trời sinh một mất một con giữa "Cha vợ" và "Con rể" kia...

Bởi vậy, nếu như không cần thiết, cha thường sẽ rất ít khi cùng con gái đi xem mắt.

...

Phòng khách sảnh Phú Quý, hai gia đình sau khi được Giang Phong

giới thiệu một lượt thì đã tự nhiên nói chuyện cùng nhau, căn bản không cần bà mối Giang Phong khuấy động bầu không khí, đây chính là chỗ kinh khủng của việc điểm xứng đôi hôn nhân cao tới 86 điểm.

Độ xứng đôi này không chỉ đơn giản là với bản thân nam nữ chính, mà còn bao gồm cả gia đình sau lưng hai người.

Vợ chồng Lý Minh Thành chăn heo, vợ chồng Trương Cẩm Tùng bán thức ăn gia súc, hai bên đều kiếm cơm trong cùng một dây chuyền sản xuất, tự nhiên có nhiều chủ đề chung để trò chuyện.

Mà Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan thì lại càng không cần phải nói, trước đó chỉ nhìn cái ảnh chụp thôi đã là vừa thấy đã yêu (thấy sắc khởi ý), bây giờ chính thức gặp mặt, cả hai đều bị đối phương mê hoặc tới thần hồn điên đảo, tùy tiện thả rắm đối phương cũng nói là thơm, còn sợ không có chủ đề trò chuyện sao?

Thế là, bà mối Giang Phong này ngoại trừ giới thiệu hai bên lúc đầu, sau đó cũng không còn chuyện gì của hắn nữa, toàn bộ quá trình chỉ cần tận tình hưởng thụ mỹ thực là đủ.

Bữa cơm này, trọn vẹn hết gần ba tiếng mới tan cuộc.

Trước khi tan cuộc, vợ chồng Lý Minh Thành dựa theo phong tục tập quán bắt đầu phát hồng bao cho nhà gái và bà mối.

Số tiền trong hồng bao này cực kỳ được chú trọng, nhân vật nữ chính buổi ra mắt ngày hôm nay được nhiên nhận được hồng bao lớn nhất, những người khác thì tùy theo mối quan hệ mà độ lớn của hồng bao cũng khác nhau.

Ngoài ra, nếu như nhà trai không hài lòng với nhà gái, như vậy, số tiền trong hồng bao sẽ cực nhỏ, bình thường nhân vật nữ chính đi ra mắt có thể thu được hồng bao một tới hai trăm tệ, những người khác thì thu được hồng bao từ 50 tới 100 tệ.

Nếu như nhà trai biểu thị hài lòng đối với nhà gái, vậy số tiền này sẽ hoàn toàn khác biệt, nữ chính ra mắt bình thường có thể cầm tới hồng bao tám trăm tới một ngàn, những người khác cũng có thể cầm được hồng bao ít nhất hai trăm tệ trở lên.

Cái này đều là cho không, bất kể nhà gái có đồng ý tiếp tục phát triển mối quan hệ hay không, tiền này cũng không thể trở về được, chính vì phong tục tập quán này của huyện Bách Lương, dẫn tới một vài người phụ nữ tâm địa bất chính chuyên môn đi kiếm món tiền ra mắt này.

Dù sao thì chỉ cần là phụ nữ hơi có chút tư sắc, nếu một ngày đi xem mắt hai lần, vậy không chỉ có thể ăn chùa, một ngày còn thu được ít nhất hơn hai ngàn tệ, thu nhập này so ra vượt biết bao nhiêu người chứ?

Vợ chồng Lý Minh Thành cực kỳ hài lòng đối với đối tượng xem mắt của con trai lần này, cộng thêm nhà bọn họ cũng không thiếu tiền, để tỏ rõ thái độ nhà mình, bọn hắn đưa cho Trương Thu Lan hồng bao 1800 tệ, cho vợ chồng Trương Cẩm Tùng và bà mối Giang Phong hồng bao 1000 tệ.

Không phải là vợ chồng Lý Minh Thành không nỡ cho nhiều hơn, mà là hồng bao lớn quá cũng không phù hợp, nếu như lần đầu ra mắt đã cho hồng bao mấy ngàn, vậy thì có chút giống cầm tiền nện người.

Mặc dù trên thế giới này có rất nhiều người nguyện ý bị tiền nện, nhưng lại có rất nhiều người không thích, nhất là trong tình huống hai bên môn đăng hộ đối, ai mẹ nó nguyện ý thấp hơn người ta một cái đầu chứ?

Chính vì thế, giá trị hồng bao mà vợ chồng Lý Minh Thành đưa ra tương đối phù hợp, không chỉ biểu hiện rằng bọn hắn rất hài lòng đối với nhà gái, mà lại không đến mức khiến cho nhà gái có cảm giác bị tiền nện.

Chương 16: Lần Đầu Tiên Sắp Xếp Xem Mắt (2)

Đi ra từ khách sạn Đàm Giang, một nhà Trương Cẩm Tùng đi về tiếp tục làm ăn, mà Giang Phong thì lại ngồi cùng xe Lý gia trở về.

Bởi vì cha con Lý Minh Thành và Giang Phong đều uống rượu,

người lái xe là dì Lý.

“Chú Lý dì Lý, cháu tìm đối tượng này cho anh Văn hai người có hài lòng không?” Ngồi ở hàng ghế sau cùng Lý Minh Thành, Giang Phong mỉm cười hỏi.

Lý Minh Thành liên tục gật đầu, vẻ mặt cảm khái nói: “Ánh mắt của Giang đại sư thì không cần phải bàn nữa, thằng nhóc nhà tôi có thể được cậu giúp đáp cầu dắt mối là vinh hạnh của nó.”

Dì Lý cũng cảm khái nói: “Đúng vậy, cô gái này quả thực ưu tú, cha mẹ nó cũng là người dễ thân cận, nếu như có thể kết thành thông gia cùng bọn họ, tôi cũng giơ hai tay tán thành.”

Lý Hưng Văn quay đầu lại nhìn Giang Phong, hưng phấn nói: “Giang đại sư, lời trước đây chú nói quả nhiên không sai, Thu Lan và tôi là tuyệt phối, trong lòng tôi có một cảm giác mãnh liệt rằng cô ấy chính là người thích hợp nhất cùng toi6 làm bạn cả một đời.”

Giang Phong cười ha ha nói: “Mọi người hài lòng là tốt rồi.”

Lý Minh Thành lại nói: “Giang đại sư, quay đầu còn phải nhờ cậu thăm dò thái độ Trương gia.”

Đây là nghĩa vụ của người làm bà mối, Giang Phong lúc này đáp: “Chú Lý không cần khách khí, đây là bổn phận của cháu, chờ cháu trở về rồi sẽ gọi điện thoại cho chú Trương. Theo như cháu nhìn, hẳn là không có vấn đề gì, dù sao thì thái độ của chú Trương và dì Trương cơ bản cũng đã rõ ràng, nếu như bọn họ không hài lòng với anh Văn, chỉ sợ đã sớm kiếm cớ trở về làm ăn!”

Lý Minh Thành gật đầu cười: “Quả thật là như vậy, vẫn là Giang đại sư thấu đáo.”

...

Một bên khác, một nhà Trương Cẩm Tùng trở lại cửa tiệm, Trương Chấn Đông liền không chờ đợi nổi nữa, hỏi: “Cha mẹ, buổi ra mắt lần này của chị thế nào? Đối phương có thật sự tốt như Giang Phong kia nói không?”

Trương Cẩm Tùng liếc con gái một cái, nói: “Từ lần tiếp xúc ngày hôm nay thì quả thật cũng không tệ lắm, đối phương không có gì khác so với lời Tiểu Phong nói, tình huống cụ thể thì phải tiếp xúc nhiều hơn mới biết được.”

Trương mẫu cũng thuận thế khen vài câu, hiển nhiên có chút hài lòng với đối tượng xem mắt ngày hôm nay.

Trương Chấn Đông nghe xong thì hai mắt tỏa sáng, vội vàng tìm chính chủ truy vấn: “Chị, cha mẹ đều cảm thấy đối phương khá được đấy, chị thì sao? Chị cảm thấy đối phương thế nào?”

Trương Thu Lan mặc dù nhìn trúng đối phương, nhưng vẫn thận trọng nói: “Trước mắt xem ra tạm được, tình huống cụ thể thì giống như cha nói, phải tiếp xúc nhiều hơn mới biết được, dù sao thì người xưa cũng có câu, đường dài mới biết sức ngựa, sống lâu mới biết lòng người!”

Trương Chấn Đông nghe tới đây thì trong lòng đã có tính toán, tính cách chị lớn nhà mình thế nào hắn còn không biết sao?

Nếu chị đã nói là tạm được, vậy đại biểu rằng rất hài lòng, xem ra bà chị cũng sắp thoát kiếp độc thân rồi.

...

Trấn Thanh Sơn.

Thôn Chu Gia.

Một đôi vợ chồng đang cãi nhau ỏm tỏi.

Người phụ nữ khí thế hung hăng mắng: “Chu Lượng, ông chỉ ở nhà hung với vợ là giỏi, ông mẹ nó thì tính gì là đàn ông chứ? Có bản lĩnh thì ra ngoài hung với người ta một lần xem nào? Bản lĩnh đánh cái rắm cũng không có, nói ông hai câu mà đã nổi đóa cả lên rồi!”

Nhìn người vợ hùng hổ dọa người Chu Lệ Mai của mình, sắc mặt Chu Lượng thật sự là cực kỳ khó coi, hắn chỉ là lúc xào rau không cẩn thận cho hơi mặn một chút, liền bị bà vợ nhìn hắn không thuận mắt mượn chuyện để mắng hắn tới máu chó đầy đầu.

Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên, bây giờ Chu Lượng mới thật sự hiểu rõ một đạo lý, khi một nửa khác của ngươi nhìn ngươi không vừa mắt, vậy ngươi vào cửa bước chân trái cũng là lỗi của ngươi, mắng ngươi căn bản không cần lý do.

Chu Lượng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, nếu Chu Lệ Mai nhìn hắn đã thấy khó chịu như thế, lúc trước tại sao phải gả cho hắn?

Đáng hận nhất chính là còn ngụy trang chính mình thành người ôn nhu biết săn sóc, lừa hắn tới xoay vòng, tới tận khi sinh con trai ra rồi mới dần dần bộc lộ bản tính, loại hành vi cố ý lừa gạt này quả thực là đáng ghét tới cực điểm.

Hai năm này, Chu Lượng có thể nói là nhận hết dày vò, bây giờ sự nhẫn nại của hắn đã gần như bị bào mòn hết sạch!

Chu Lệ Mai càng mắng càng quá đáng, thật sự là không hề suy nghĩ chút nào, chỉ thấy cô tiếp tục mắng: “Chu Lượng, ông thật đúng là một phế vật, gả cho ông là chuyện tôi hối hận nhất cả đời này!”

Lời này vừa nói ra, Chu Lượng nháy mắt lên cơn giận dữ.

Sau đó, hắn lập tức hít sâu nhiều lần, mới thành công ép lửa giận xuống.

Nhớ tới Giang đại sư ở trên xe hôm trước đã bình phẩm về hôn nhân của hắn thế nào cùng với lời nói cuối cùng kia, Chu Lượng vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Chu Lệ Mai, chúng ta ly hôn đi!”

Chu Lệ Mai nghe vậy thì sững sờ, lập tức cười lạnh, nói: “Tốt, ly thì ly, ai không đi người đấy là chó!”

Chương 17: Chị Em

Một tuần sau.

Giang Phong đồng ý lời mời tới nhà Lý gia để bàn bạc về chuyện ngày mai Trương gia tới 'xem nhà'.

Ở huyện Bách Lương này, việc ra mắt có ba bước:

Bước thứ nhất: Làm quen.

Bước thứ hai: Xem nhà.

Bước thứ ba: Tiền dẫn cưới.

Bước đầu tiên của việc ra mắt —— Làm quen, thực ra đây là lần gặp mặt đầu tiên mà bà mối sắp xếp cho hai bên.

Nếu như sau lần gặp mặt, thông qua một khoảng thời gian ở chung, hai bên đều muốn tiếp tục phát triển, bà mối sẽ sắp xếp cho nhà gái dẫn theo bạn bè, thân thích của mình tới tìm hiểu nhà trai. Mà bên phía nhà trai cũng phải mời bạn bè, thân thích tới để tiếp đãi, đây chính là bước thứ hai của việc ra mắt —— Xem nhà.

Sau khi tìm hiểu, nếu như hai bên còn muốn phát triển thêm một bước nữa, thì bà mối sẽ tới thương lượng với nhà trai về số tiền mà nhà trai sẽ đưa cho nhà gái, đây chính là bước thứ ba của việc ra mắt —— Tiền dẫn cưới.

Nếu như ba bước này đều có thể diễn ra một cách thuận lợi, thì việc cưới hỏi này xem như đã xong được tám, chín phần rồi.

"Đồ ăn ngày mai sẽ như thế này..."

Lý Minh Thành nói liên tục mười tám cái tên món ăn cho Giang Phong nghe, tất cả đều là những món ăn thiết yếu và xuất hiện nhiều nhất trong các buổi tiệc ở huyện Bách Lương, nói xong ông mới hỏi:

"Giang đại sư, cậu thấy thế nào?"

Giang Phong gật đầu, cười nói:

"Như thế là được rồi chú Lý, tiệc cưới của phần lớn mọi người đều không thịnh soạn được như thế."

Lý Minh Thành thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Có được lời khẳng định của Giang đại sư là tôi yên tâm rồi, tôi cũng đã chuẩn bị xong về phương diện rượu, thuốc lá rồi. Về thuốc lá, mỗi bàn sẽ có một cái gạt tàn thuốc Đại Long. Còn về

rượu, thì mỗi bàn sẽ có một bình Mao Đài, một bình Ngũ Lương Dịch, hai bình rượu đỏ cao cấp và số lượng bia không giới hạn, cậu thấy thế nào?"

Việc này đã vượt xa tiêu chuẩn của phần lớn tiệc cưới, Giang Phong liên tục khen ngợi:

"Không tồi, không tồi, sắp xếp từ đồ ăn tới rượu, thuốc lá, ngay cả cháu còn cảm nhận được thành ý của Lý gia, cháu tin rằng Trương gia và thân thích, bạn bè của bọn họ cũng sẽ hài lòng với sự chuẩn bị này của chú Lý."

Dì Lý nghe vậy liền cười nói:

"Có được lời này của Giang đại sư là chúng tôi yên tâm rồi. Tiểu Văn nhà tôi khó lắm mới gặp được một cô gái mà nó thích tới như thế, thân là cha mẹ, chúng tôi đương nhiên không thể cản trở nó, nhất định phải chuẩn bị chuyện này thật tốt."

Giang Phong nghe thấy thì liên tục gật đầu, sau đó bọn họ lại bàn bạc về một số chi tiết khác. Vì có thể nhận được sự hài lòng vào ngày mai, khi bạn bè, thân thích của Trương gia và Trương gia tới 'xem nhà', Lý gia đúng là đã dùng rất nhiều công sức.

Tuy rằng, việc nam nữ có thể đi tới được bước 'xem nhà' này khi ra mắt thường thì xác suất thành công đã vượt qua một nửa, nhưng mà Lý gia vẫn không dám làm qua loa một chút nào cả, vẫn duy trì tâm tính của 'người theo đuổi'.

...

Trên đường từ Lý gia về nha, Giang Phong nhận được Wechat video call từ chị.

Giang Phong dừng xe điện ở ven đường, nối máy.

Một gương mặt xinh đẹp lập tức xuất hiện ở trên màn hình điện thoại, người ở đầu dây bên kia đúng là chị của Giang Phong - Giang Tuyết.

"Chị, không phải bây giờ vẫn đang ở trong giờ làm à? Sao lại có thời gian rảnh để gọi cho em vậy?"

Giang Phong hỏi.

Giang Tuyết nói:

"Hôm nay có hơi không thoải mái, cho nên xin nghỉ rồi!"

Giang Phong vội vàng quan tâm, hỏi:

"Có chuyện gì vậy? Chị thấy không thoải mái ở chỗ nào? Đi khám chưa?"

Trong lòng Giang Tuyết lập tức ấm áp, lắc đầu, cười nói:

"Chỉ là chút vấn đề nhỏ mà thôi, bây giờ đã không sao rồi."

Lúc này Giang Phong mới yên tâm, nói:

"Không có gì là tốt rồi, chị ở bên ngoài một mình, nên nhớ phải chú ý cơ thể đó."

Giang Tuyết ừ một tiếng, sau đó hỏi:

"Tiểu Phong, em đã về nhà mấy ngày rồi, đã nghĩ ra được mình sẽ làm gì chưa? Đi làm trong khu công nghiệp giống anh cả, hay là định đi ra ngoài làm việc như chị?"

Mặc dù Giang Phong đã quyết định làm bà mối, nhưng mà cha mẹ và anh cả cũng không biết hắn có thể kiên trì được hay không, cho nên mới không nói việc này ra bên ngoài, ngay cả Giang Tuyết là chị hắn cũng không biết.

Vốn dĩ Giang Phong muốn đợi sau khi tác hợp được cho Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan, nhận được tiền mai mối đầu tiên rồi mới nói cho chị hai nghe.

Nhưng mà, chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu như chị hai đã hỏi hắn về việc này, thì hắn cũng sẽ không giấu diếm nữa.

"Chị, hiện tại em đang làm bà mối ở quê!"

Giang Tuyết nghe xong liền trợn to mắt, cô hoài nghi lỗ tai mình đã xảy ra vấn đề:

"Em nói cái gì?"

Giang Phong cười, nói lại một lần nữa:

"Chị, em nói là hiện tại em đang làm bà mối ở quê!"

Giang Tuyết trợn mắt há hốc mồm, nói:

"Tiểu Phong, em đang nói đùa cái gì vậy hả, em có thể làm bà mối à?"

Chương 18: Chị Em (2)

Giang Phong nhếch miệng nói:

"Chị, chị quá xem nhẹ em rồi đó, tại sao em không thể làm bà mối cơ chứ?"

Giang Tuyết nói:

"Tiểu Phong, người làm bà mối hầu như đều là người lớn tuổi và đã kết hôn. Em còn quá trẻ, ngay cả bạn gái còn chẳng có, ai sẽ mời em làm bà mối cơ chứ?"

Giang Phong cười nói:

"Chị, tư tưởng của chị quá tụt hậu rồi, ai quy định bà mối phải là người lớn tuổi và đã kết hôn chứ? Không gạt chị, em vừa mới trở về liền có người mời em làm bà mối, bao lì xì mà em nhận được là 1.800 tệ đó. Ngày mai em sẽ sắp xếp cho nhà gái tới 'xem nhà' nhà trai, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì em sẽ lại được nhận lì xì nữa đó."

Giang Tuyết hoàn toàn không thể nào tin được, nói:

"Tiểu Phong, em đừng có mà gạt chị, chuyện này hoàn toàn không khoa học, em vừa mới tốt nghiệp trở về thôi, sao lại có người mời em làm bà mối được?"

Giang Phong cười to, nói:

"Chị, kẻ sĩ không gặp ba ngày phải lau mắt mà nhìn. Em của chị quyết định làm việc này đương nhiên là có thực lực rồi. Chị cứ đợi mà xem đi, khách hàng đầu tiên của em có lẽ sắp có thể đi vào cung điện hôn nhân rồi."

Giang Tuyết đã bị tin tức bất ngờ này làm cho chấn động tới nói không thành lời rồi. Nếu như nói không tin, thì sự thật dường như đã được bày ra trước mặt, nhưng nếu nói tin thì lại cảm thấy việc này thật sự không hợp với lẽ thường.

Giang Phong nhìn chị mình như thế liền cười ha ha, nói:

"Chị, chị nhìn biểu cảm hiện tại của mình đi, chẳng khác nào bộ dạng khi gặp phải quỷ cả. Em của chị chỉ là làm bà mối mà thôi, có gì phải ngạc nhiên tới thế cơ chứ?"

Giang Tuyết ban cho hắn một cái liếc mắt, nói:

"Em nói chuyện nghe thật là nhẹ nhàng, nếu như đổi ngược lại, chị nói chị làm bà mối, thì em có cảm thấy khó tin hay không hả?"

Giang Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

"Chị nói cũng có lý. Nếu như đổi lại người làm bà mối là chị, thì em cũng sẽ rất kinh ngạc, Có điều, dù nói gì đi chăng nữa, hiện tại em chị cũng đã là một bà mối rồi. Hiện tại, chị nhớ là đừng có yêu đương đó, đợi em tìm được người thích hợp với chị, sau đó sẽ giới thiệu cho hai người quen nhau."

Giang Tuyết dở khóc dở cười, nói:

"Chị muốn tìm bạn trai mà còn cần em phải giới thiệu sao?"

Giang Phong dùng vẻ mặt chân thành nói:

"Chị, em nói thật, em chỉ cần liếc mắt một cái thôi là có thể biết được khi ở bên nhau hai người có hạnh phúc hay không, đây là thiên phú dị bẩm của em, đồng thời cũng là nguyên nhân thật sự khiến em lựa chọn làm nghề bà mối."

Giang Tuyết bán tín bán nghi hỏi:

"Tại sao chị chưa từng nghe em nói về loại thiên phú này?"

Giang Phong nói:

"Haizz, chị không cần xoắn xuýt về những điều râu ria này. Tóm lại một điều là, chuyện hôn nhân đại sự của chị cứ yên tâm giao cho em là được rồi, em nhất định sẽ tìm cho chị một lang quân ưu tú như ý của chị."

Giang Tuyết nói:

"Nếu như em thật sự có bản lĩnh này, thì tìm cho chúng ta một người chị dâu trước rồi nói sau!"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đương nhiên. Em đang tìm chị dâu tương lai đây, nhưng mà vẫn chưa tìm được người thích hợp để làm chị dâu của chúng ta ở mấy trấn xung quanh đây. Sau khi em nhận được tiền bà mối của khách hàng đầu tiên, em định sẽ đi lên huyện và những thôn trấn của những huyện lân cận xem thử, tìm thử xem có đối tượng nào phù hợp với anh cả không."

Giang Tuyết kinh ngạc hỏi:

"Em nói thật đấy à?"

Giang Phong cười nói:

"Chị nghĩ em đang giỡn à? Sau khi an bài xong chuyện chung thân đại sự của đại ca, chị sẽ không còn hoài nghi về thực lực làm mai mối của em trai chị nữa đâu!"

Giang Tuyết nói:

"Được thôi, vậy chị sẽ rửa mắt mong chờ."

Ban đêm.

Giang Phong nằm ở trên giường, mở app Khởi Điểm, đọc hết mười mấy quyển sách mà hắn đang theo dõi, sau đó mở bảng xếp hạng lên, định tìm thử xem có quyển sách nào hợp ý mình không.

Kết quả tìm hơn mười phút đồng hồ cũng chẳng tìm được một quyển sách nào ưng ý cả, hắn không khỏi thở dài.

Mẹ nó, lại đói sách nữa rồi!

Giang Phong bắt đầu đọc tiểu thuyết từ năm lớp 6 tiểu học, đến nay cũng đã có hơn mười năm kinh nghiệm đọc sách rồi. Hắn không chỉ đọc đi đọc lại những tác phẩm võ hiệp kinh điển, mà còn đọc qua rất nhiều tiểu thuyết mạng.

Đương nhiên, cũng không thể nói là hắn đã đọc hết cả biển tiểu thuyết mạng được, chỉ là hắn đã đọc gần hết những quyển tiểu thuyết mạng mà hắn cảm thấy hứng thú rồi thôi.

Cùng một quyển tiểu thuyết, có độc giả thì cảm thấy thích tới mức không thể buông tay, cảm thấy nó là một tác phẩm kinh điển có một không hai, nhưng cũng có độc giả hoàn toàn không cảm thấy như thế, cảm thấy nó là một quyển sách rác rưởi.

Chương 19: Chấn Động

Giang Phong cũng có sở thích riêng của mình, ví dụ như về việc tăng bốc năng lực, hắn thích đọc kiểu cực kỳ tự nhiên, không thích kiểu gắng gượng cho xong, đọc những quyển sách như thế làm hắn cảm thấy không còn cảm giác vui sướng nữa.

Dù không tìm được quyển sách ưng ý, hắn cũng không cưỡng cầu, trực tiếp tắt app Khởi Điểm, mở app mà mình thường xem các video ngắn ra, sau đó vui vẻ quan sát mấy cô gái chân dài xinh đẹp.

Đặc biệt, Giang Phong cực kỳ thích mấy cô gái mặc quần bó, bộc lộ được toàn bộ hình dáng đôi chân dài của mình.

Thời gian lướt mấy video ngắn trôi qua vô cùng nhanh, bất tri bất giác đã khuya lắm rồi.

Giang Phong nghĩ tới việc ngày mai mình còn có việc phải làm, cho nên mới lưu luyến không rời mà tắt app, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, sẵn tiện giải quyết rồi quay về giường nằm ngủ.

Trước khi ngủ, Giang Phong nghĩ tới mấy cô gái chân dài kia, trong lòng không khỏi có chút ngứa ngáy.

Sau khi kiếm được tiền mua xe, hắn sẽ lái xe chạy một chuyến đi khắp nơi, tìm thử xem có thấy được cô gái chân dài xinh đẹp nào có điểm xứng đôi hôn nhân với mình trên 90 không.

...

Ngày hôm sau.

Sau khi Giang Phong ăn sáng ở nhà xong, hắn lập tức cưỡi xe điện đi tới Trương gia ở trấn Đàm Giang.

Hơn phân nửa lộ trình từ đường phố Thanh Hà tới đường Đàm Giang là nối với một con đường huyện rất lớn, với tốc độ của chiếc xe điện này thì khi chạy trên đường lớn trong trấn là đủ dùng rồi. Nhưng mà, sau khi chạy lên con đường huyện kia, thì tốc độ của nó chẳng khác nào tốc độ rùa bò.

Chuyện này khiến cho Giang Phong không khỏi âm thầm cảm khái, làm nghề bà mối như hắn đã định trước là sẽ phải bôn ba khắp nơi, không có xe đúng là không được tiện cho lắm, xem ra việc mua xe phải được ghi vào trong danh sách những việc quan trọng thôi.

Hơn một tiếng sau, Giang Phong cuối cùng cũng thuận lợi tới được Trương gia.

Lúc này, những thân thích mà Trương gia mời gần như đều đã tới đủ, bởi vì việc đi tới 'xem nhà' nhà trai cũng có thể nhận được lì xì, cho nên trong số những thân thích đồng ý lời mời tới đây có rất ít đàn ông, đa phần đều là phụ nữ dẫn theo con mình.

Mọi người khách sáo với nhau vài câu, mười mấy người được chia thành ba chiếc xe, dưới sự chỉ dẫn của bà mối Giang Phong, ba chiếc xe nối đuôi nhau tiến về Lý gia.

Trương Thu Lan ngồi trên xe, tâm trạng của cô rất phức tạp. Quay về thời gian một tuần trước, cô hoàn toàn không thể nào ngờ được rằng, chỉ mới một tuần ngắn ngủi thôi, vậy mà cô đã được làm nhân vật nữ chính đi tới 'xem nhà' nhà trai rồi.

Một khi qua được bước 'xem nhà' này, thì sau đó thật sự bắt đầu nói tới chuyện cưới gả rồi!

Tất cả mọi chuyện xảy ra thật sự quá nhanh, nhanh tới mức có chút không chân thật, khiến cho cô sinh ra cảm giác lo được lo mất.

"Chị Lan, hình như chị có tâm sự gì phải không, chị đang lo lắng chuyện gì vậy?"

Giang Phong ngồi ở phó lái, nhìn Trương Thu Lan, hỏi.

Trương Thu Lan ngại ngùng cười, nói:

"Cũng không phải là lo lắng cái gì, chỉ là cảm thấy tiến triển quá nhanh mà thôi!"

Giang Phong cười, nói:

"Chị Lan, việc ra mắt và yêu đương đúng là có sự khác nhau. Người muốn yêu đương chỉ muốn hưởng thụ tình yêu, có rất ít người nghĩ tới việc lâu dài như kết hôn. Còn ra mắt thì khác, người lựa chọn ra mắt trừ khi là lừa cưới, nếu không thì mục tiêu của hai bên cơ bản đều giống nhau - Kết hôn, cho nên tốc độ tiến triển nhanh cũng là chuyện hết sức bình thường."

Trương Cẩm Tùng đang lái xe cũng nói:

"Tiểu Phong nói đúng, việc ra mắt vốn dĩ là hướng tới chuyện kết hôn, nếu như đã gặp được người thích hợp, vậy nhanh chóng kết hôn rồi sinh con thôi, tình cảm thì chờ kết hôn xong rồi từ từ bồi dưỡng cũng chẳng muộn."

Mẹ Trương nói:

"Đúng vậy đó Thu Lan, tuổi con cũng đã không còn nhỏ nữa, nên nhanh chóng kết hôn rồi sinh con. Nếu như đợi tới mấy năm nữa mới kết hôn, thì con sẽ biến thành sản phụ cao tuổi đó."

Trương Thu Lan không thể nào phản bác được, trước lúc cô 25 tuổi, thì cha mẹ của cô cũng không mấy hối thúc cô về chuyện kết hôn, nhưng mà theo số tuổi ngày càng tăng, cha mẹ cô cũng bắt

đầu lo lắng về chuyện hôn nhân đại sự của cô, đặt biệt là cha, ông đã hạ quyết tâm phải gả cô đi được trước năm cô 30 tuổi.

Cho nên, cô rất hiểu thái độ hiện tại của cha mẹ mình.

"Cha, mẹ, con hiểu mấy đạo lý này, chỉ là cảm thấy phát triển quá nhanh, cho nên lòng con có hơi không vững lắm."

Giang Phong nghe thấy vậy liền hiểu được suy nghĩ của Trương Thu Lan, nếu như đặt mình vào vị trí của cô, thì có lẽ hắn cũng sẽ có phản ứng như thế, dù sao thì vào một tuần trước, cả hai còn chưa biết gì về nhau, một tuần sau đã đứng bàn về chuyện cưới gả rồi, trong lòng có hơi chênh vênh một chút cũng là điều bình thường.

Chương 20: Chấn Động (2)

Thân là bà mối, Giang Phong không chỉ phải làm tốt nhiệm vụ đáp cầu dắt mối, mà còn phải làm tốt việc giảng giải đạo lý:

"Chị Lan, cả nhà chú Lý đều gọi tôi là Giang đại sư, nguyên nhân tại sao thì chắc là anh Văn đã nói cho chị nghe rồi đúng không?"

Trương Thu Lan gật đầu, nói:

"Đúng là anh ấy đã từng nói về việc này rồi, nghe nói cậu biết xem tướng mạo, từ đó tính được tình trạng hôn nhân của mọi người, chính việc đó đã thuyết phục được chú Lý..."

Giang Phong nói tiếp:

"Lúc nãy, khi gặp mặt mấy thân thích của nhà mọi người, bệnh nghề nghiệp của tôi lại phát tác, cho nên sẵn tiện tính một chút tình trạng hôn nhân của dì út và cô út của cô."

Nghe tới đó, một nhà bốn người Trương Cẩm Tùng đều biến sắc.

Bọn họ đều biết Giang Phong có năng lực xem tướng mạo tính tình trạng hôn nhân từ trong miệng của Lý Hưng Văn, nhưng dù sao thì bọn họ cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, cho nên mặc dù ngày

đó Lý Hưng Văn và cha hắn kể lại chuyện ở trên chuyến xe kia kì diệu tới mức nào, thì cả nhà bọn họ đều bán tín bán nghi về chuyện này.

Bây giờ, Giang Phong vậy mà lại tự mình biểu diễn năng lực này trước mặt gia đình bọn họ, cho nên một nhà bốn người bọn họ đương nhiên là cực kỳ quan tâm.

Giang Phong tiếp tục nói:

"Tôi coi cho dì út của cô trước.

Theo tính toán của tôi, thì tính cách của dì út cô chắc là rất cường thế, trùng hợp chồng của dì út cô lại là một người khá hiền lành, cho nên hai người rất xứng đôi với nhau. Cuộc sống vợ chồng của dì út cô trong thời gian qua có lẽ không tồi, vợ chồng hòa thuận, ít khi cãi vã."

Trương Thu Lan lập tức mở to hai mắt, sợ hãi nói:

"Tiểu Phong, cậu hay thật đó, nói đúng cả rồi!"

Mẹ Trương nghe thấy thế thì vô cùng khiếp sợ, bà có thể khẳng định một điều, trước ngày hôm nay, Giang Phong hoàn toàn không biết em gái của bà, kết quả gặp mặt chưa đầy mấy phút, vậy mà hắn ta đã có thể tính ra được tám, chín phần tình trạng hôn nhân của em gái bà, thật sự là quá lợi hại.

Trương Cẩm Tùng cũng vô cùng kinh ngạc, năng lực xem tướng mạo tính tình trạng hôn nhân này quá đỉnh!

Ngay cả Trương Chấn Đông - người vẫn luôn lướt điện thoại không lên tiếng từ nãy tới giờ cũng cất điện thoại đi, dùng vẻ mặt đầy khiếp sợ nhìn Giang Phong.

Giang Phong cười nhẹ một tiếng, nói:

"Còn về phần cô út của cô, nếu như so với dì út, thì hôn nhân của cô út kém rất nhiều. Cô út và dượng út của cô đều là loại người có tính cách cường thế. Trong sinh hoạt hằng ngày, không ai chịu nhường ai cả, cãi vã như cơm bữa, có thể kiên trì được tới bây giờ mà không ly hôn có thể nói kỳ tích."

Hắn vừa dứt lời, không khí trong xe lập tức an tĩnh!

Trương Chấn Đông thì thào:

"Đúng thật là thần kỳ, quá thần kỳ!"

Mẹ Trương và Trương Thu Lan cũng chấn động, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Giang Phong hoàn toàn thay đổi!

"Giang đại sư!"

Trương Cẩm Tùng lập tức sửa đổi cách xưng hô, ngữ khí cũng cung kính hơn rất nhiều, nói:

"Năng lực xem tướng mạo tính tình trạng hôn nhân của cậu đúng là quá xuất sắc, mối hôn sự của con gái nhà tôi được cậu giúp đáp cầu dắt mối đúng là cực kỳ có phúc."

Giang Phong bộc lộ năng lực này ra trước mặt Trương gia đương nhiên là không phải làm màu, hắn làm thế là vì muốn gia tăng lòng tin của nhân vật nữ chính của buổi ra mặt này - Trương Thu Lan. Hắn không muốn cô cứ lo trước lo sau như thế nữa, mà có thể nhanh chóng đi vào cung điện hôn nhân cùng với Lý Hưng Văn.

"Chú Trương, chú yên tâm đi, cháu đã tính toán mối hôn sự của anh Văn và chị Lan rồi, hai người bọn họ thật sự là một đôi do trời đất tạo thành, cháu có thể cam đoan một điều rằng, tìm hết huyện Bách Lương này cũng khó mà tìm ra được đôi vợ chồng nào xứng đôi được như bọn họ."

Giang Phong chém đinh chặt sắt như thế làm cho suy nghĩ lo được lo mất trước đó của Trương Thu Lan mất sạch, lòng tin của cô về mối hôn sự này cũng tăng lên rất nhiều.

Hôm nay là ngày Trương gia 'xem nhà' Lý gia, ngoại trừ hai nhân vật chính là Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan, thì bà mối Giang Phong cũng nhận được sự nồng nhiệt của thân thích hai nhà.

Việc này là do Lý gia và Trương gia đã nói chuyện Giang Phong có năng lực xem tướng mạo tính tình trạng hôn nhân cho mọi người biết, việc này vừa có thể giúp 'Giang đại sư' rạng danh, gia tăng nghiệp vụ của hắn, vừa có thể giúp ích cho các thân thích, dù sao

thì cả hai nhà đều biết năng lực về phương diện tính hôn nhân của 'Giang đại sư' mạnh tới cỡ nào.

Do biết được năng lực của Giang Phong, cho nên thân thích của hai nhà Lý gia và Trương gia mới tiếp đón hắn nồng nhiệt tới như thế. Đặc biệt là những thân thích có con gái đã tới tuổi lập gia đình, bọn họ cực kỳ nhiệt tình với Giang Phong.

Chỉ mới uống cạn một chung trà thôi mà danh sách bạn bè Wechat của Giang Phong đã tăng thêm hai mươi mấyba mươi người.

Chương 21: Lễ Ăn Hỏi Và Đồ Cưới

Do biết được năng lực của Giang Phong, cho nên thân thích của hai nhà Lý gia và Trương gia mới tiếp đón hắn nồng nhiệt tới như thế. Đặc biệt là những thân thích có con gái đã tới tuổi lập gia đình, bọn họ cực kỳ nhiệt tình với Giang Phong.

Chỉ mới uống cạn một chung trà thôi mà danh sách bạn bè Wechat của Giang Phong đã tăng thêm hai mươi mấyba mươi người.

Cũng không thể trách mấy phụ huynh này tích cực tới như thế, dù sao thì việc cưới vợ trong thời đại này cũng chẳng hề dễ dàng một chút nào!

Dựa theo số liệu của cuộc tổng điều tra nhân khẩu lần thứ 7, thì tỷ lệ nam nữ của nước ta đã chênh lệch cực kỳ nghiêm trọng.

Trong đó, đàn ông chiếm 51,24%, phụ nữ chiếm 48.76%, đồng nghĩa với việc đàn ông nhiều hơn phụ nữ tới tận 34.900.000 người.

Nói cách khác, có tới tận hơn 30 triệu đàn ông nước ta sẽ không thể cưới được vợ.

Mặc dù cách nói này khá khoa trương, nhưng mà bây giờ nhà trai mà muốn kết hôn đúng thực là rất khó khăn.

Đặc biệt là ở nông thôn, quan niệm trọng nam khinh nữ đã ăn sâu vào gốc rễ, cho nên số lượng đàn ông lúc nào cũng nhiều hơn phụ

nữ, với lại cũng có rất nhiều phụ nữ lên thành thị làm việc rồi chẳng còn muốn quay về nông thôn nữa, điều này dẫn tới việc số lượng phụ nữ ở nông thôn càng ngày càng ít, khiến cho rất nhiều người đàn ông tới tận 30,40 tuổi rồi vẫn chưa lấy được vợ.

Huyện Bách Lượng là một trong những huyện có số lượng nhân khẩu nằm trong top 3 của nước ta, tư tưởng trọng nam khinh nữ ở nơi này cực kỳ nặng.

Theo thống kê nhân khẩu năm 2022, huyện Bách Lương có tổng cộng 529.256 hộ, tổng số người có hộ tịch là 1.925.2561, trong đó có 1.054.135 nam và 871.126 nữ, tỷ lệ nam và nữ là 121: 100.

Từ số liệu thống kê này hoàn toàn có thể thấy được mức độ nghiêm trọng của việc mất cân bằng giới tính.

Đây là điển hình của việc ít cháo nhiều người!

Đối với những người đàn ông có gia cảnh tốt mà nói, thì việc mất cân bằng giới tính này chẳng ảnh hưởng gì tới bọn họ cả, có rất nhiều phụ nữ cho bọn họ lựa chọn. Nhưng đối với những người đàn ông có gia cảnh không tốt, thì việc cưới được vợ có thể nói là khó hơn lên trời.

Không nói chi xa, chỉ riêng ở thôn Long Sơn chỗ Giang Phong thôi, số lượng đàn ông độc thân qua 30 tuổi còn chưa cưới được vợ có thể nói là một rổ, còn những người đàn ông qua 40 rồi vẫn chưa cưới được vợ cũng có tới tận 10 người.

Nếu như tính luôn cả những người đã ly dị, thì số lượng này sẽ càng nhiều hơn nữa.

Trong số những người này, ngoại trừ số ít người thật sự không gặp được người phù hợp, thì những người khác gần như đều là do không có năng lực cưới được người vợ môn đăng hộ đối, tuổi tác không cách quá xa.

Cũng chính vì lý do đàn ông độc thân nhiều hơn phụ nữ độc thân quá nhiều, căn cứ theo định lý cung cầu, khi nhu cầu lớn hơn số lượng có thể cung cấp, thì việc cưới vợ cần có 'lễ ăn hỏi' cứ thế mà xuất hiện.

Mà 'lễ ăn hỏi' thì cứ tăng lên theo từng năm, lại có thêm một tảng đá nữa đè lên người đàn ông khi muốn cưới vợ, điều này khiến cho việc cưới được vợ càng thêm khó khăn, cho nên mọi thứ rơi vào trong một vòng tuần hoàn ác tính.

Trong bối cảnh như thế, việc có bà mối đáp cầu dắt mối cho hai bên càng ngày càng trở nên quan trọng, rất nhiều cha mẹ vì muốn cho đứa con trai tuổi ngày càng lớn của mình cưới vợ, không tiếc bỏ ra số tiền lớn để mời bà mối, đây cũng là một trong những nguyên nhân thu nhập của nghề bà mối ở huyện Bách Lương ngày càng cao.

...

Giữa trưa.

Lúc khai tiệc.

Việc Lý gia chuẩn bị tỉ mỉ rượu ngon và đồ ăn ngon làm cho tất cả các vị khách mời ở đây cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi mọi người cơm nước no nê, thì bữa tiệc chiêu đãi cho việc 'xem nhà' ngày hôm nay cũng dần kết thúc.

Khi Trương gia nói chào tạm biệt, Lý gia cũng khách khí giữ lại mấy lần, sau đó mới lấy những bao lì xì đã được chuẩn bị từ sớm ra, bắt đầu phát cho thân thích của Trương gia.

Thân là bà mối, Giang Phong đương nhiên là nhận được một bao lì xì vô cùng dày.

Sau khi nhận được lì xì, Giang Phong cười, hỏi:

"Chú Lý, mọi người có ý kiến gì về mối hôn sự này không?"

Lý Minh Thành mỉm cười hài lòng, nói:

"Không có ý kiến gì cả, nói thật ánh mắt của Giang đại sư quả thực không phải nói đùa."

Giang Phong gật nhẹ một cái, nói:

"Nếu như bên phía chú Lý đã không có ý kiến gì, thì bên phía Trương gia có lẽ cũng sẽ không thành vấn đề. Vậy thì sẽ nói tiếp tới chuyện cưới gả, bên phía chú Lý định cho bao nhiêu trong lễ ăn hỏi?"

Lý Minh Thành suy nghĩ một chút rồi hỏi:

"Giang đại sư, không biết Trương gia có yêu cầu gì liên quan tới lễ ăn hỏi hay không?"

Chương 22: Lễ Ăn Hỏi Và Đồ Cưới (2)

Giang Phong nói:

"Cháu vẫn chưa bàn về chuyện lễ ăn hỏi với chú Trương, nhưng mà một lát nữa, khi đi về cùng với mấy người chú Trương, cháu sẽ nói với bọn họ về vấn đề này, cho nên bây giờ chú Lý có thể nói trước một chút cho cháu nghe."

Lý Minh Thành nói:

"Vậy thì 380.000 tệ đi, nếu như bên phía Trương gia không hài lòng, thì chúng ta có thể bàn lại."

Giang Phong giơ ngón tay cái lên khen:

"Chú Lý thật là hào phóng, cấp bậc của lễ ăn hỏi này chắc chắn là đứng đầu trấn Thanh Hà chúng ta, cháu tin chắc rằng Trương gia sẽ hài lòng, chú Lý cứ chờ tin tức tốt từ cháu đi!"

"Vậy thì phải làm phiền Giang đại sư rồi!"

"Chú Lý không cần phải khách sáo, đây là bổn phận của cháu."

...

Lúc đi là Trương Cẩm Tùng lái xe, Giang Phong ngồi ở ghế phó lái, mẹ Trương và hai chị em Trương Thu Lan ngồi ở ghế sau.

Lúc về đổi sang mẹ Trương lái xe, Trương Thu Lan ngồi ở ghế phó lái, Giang Phong và cha con Trương Cẩm Tùng ngồi ở ghế sau.

Sau khi rời khỏi thôn Sa Bá, Giang Phong lập tức cười hỏi:

"Chú Trương, dì Trương, bên phía Lý gia hoàn toàn không có ý kiến gì về mối hôn sự này cả, không biết bên phía mọi người có ý kiến gì không?"

Trương Cẩm Tùng nói:

"Trương gia chúng ta cũng không có ý kiến gì cả, mọi người đều tin tưởng ánh mắt nhìn người của Giang đại sư."

Mẹ Trương cũng nói:

"Lý gia thật sự rất có thành ý, tính tình của chị sui cũng khá tốt, Thu Lan nhà tôi gả qua bên đó có lẽ sẽ không xuất hiện tình huống bất hòa giữa mẹ chồng nàng dâu."

Giang Phong nói:

"Về chuyện này thì dì Trương cứ yên tâm, nếu như chị Lan gả vào nhà Lý gia, thì không chỉ vợ chồng ân ái, mà còn sống chung rất tốt với gia đình bên chồng."

Vợ chồng Trương Cẩm Tùng nghe thấy thế thì liên tục gật đầu, trong lòng ngày càng hài lòng với mối hôn sự này của con gái!

Còn về phần Trương Thu Lan, sau khi nghe xong cô cực kỳ vui mừng, nếu như lời này là do một bà mối bình thường nói, thì cô cũng chỉ coi đó là những lời chúc phúc cho mối nhân duyên này mà thôi, nhưng nếu đổi lại thành Giang đại sư, thì phân lượng của câu nói kia liền khác.

Trương Thu Lan vừa nghĩ tới việc sau khi kết hôn vợ chồng sẽ ân ái, còn có thể ở chung hòa thuận lợi gia đình nhà chồng thì liền mừng thầm trong lòng.

"Nếu như hai nhà đều đồng ý mối hôn sự này, vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ nói tới chuyện cưới gả. Cháu muốn hỏi chú Trương, dì Trương một điều, hai người có yêu cầu gì về phương diện lễ ăn hỏi hay không?"

Trương Cẩm Tùng lắc đầu, nói:

"Chúng tôi không có yêu cầu gì với lễ ăn hỏi cả, dù sao thì chúng tôi đang gả con gái chứ đâu phải bán nó. Về lễ ăn hỏi này, Lý gia cứ xem rồi đưa ra một con số cát tường là được."

Giang Phong nói:

"Chú Trương nói hay lắm, những cha mẹ sống chết níu lấy lễ ăn hỏi không chịu buông kia có khác gì đang bán con gái không cơ chứ. Cha mẹ thật sự quan tâm tới con gái, thì chỉ cần nhìn thấy con gái mình hạnh phúc là được rồi, lễ ăn hỏi bao nhiêu chỉ là thứ yếu mà thôi."

Trương Cẩm Tùng đồng tình, ông gật đầu liên tục, hiển nhiên lời này rất đúng với ý của ông.

Giang Phong nói:

"Chú Trương, cháu đã hỏi Lý gia về việc này trước đó rồi, Lý gia nói là có thể thương lượng về tiền dẫn cưới, nếu như không cần thì theo ý Lý gia số tiền trong lễ ăn hỏi sẽ là 380.000 tệ."

Vợ chồng Trương Cẩm Tùng âm thầm gật đầu, mặc dù bọn họ rất xem trọng hạnh phúc của con gái mình, cũng không yêu cầu gì quá cao đối với lễ ăn hỏi, nhưng không thể phủ định một điều rằng, số tiền trong lễ ăn hỏi thể hiện trình độ coi trọng của nhà trai đối với nhà gái.

Lý gia vừa mới mở miệng liền quyết định số tiền trong lễ ăn hỏi là 380.000 tệ, đây cũng là lễ ăn hỏi có cấp bậc cao nhất ở huyện Bách Lương này, vậy mà Lý gia còn nói rằng có thể thương lượng lại số tiền này, điều này chứng minh một chuyện, nếu như Trương gia bọn họ có yêu cầu gì, thì Lý gia vẫn có thể đưa ra số tiền cao hơn.

Điều này hoàn toàn cho thấy rằng Lý gia rất coi trọng con gái nhà bọn họ, sui gia như này đúng là rất khó tìm được, khi gả con gái đi, thân là cha mẹ như bọn họ cũng có thể yên tâm.

Trương Thu Lan nghe xong liền cực kỳ vui vẻ, cô đã 28 tuổi rồi, chẳng còn là một cô bé không hiểu gì cả nữa, cho nên đương nhiên hiểu được việc Lý gia đưa 380.000 trong lễ hỏi đại biểu cho

chuyện gì.

"Vậy thì cứ theo như ý của Lý gia đi, tiền dẫn cưới quyết định là 380.000 tệ!"

Trương Cẩm Tùng gật nhẹ một cái, sau đó hỏi:

"Giang đại sư, không biết cậu có kiến nghị gì về phương diện đồ cưới hay không?"

Giang Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

"Đồ cưới nên cố gắng lựa chọn những món đồ thực dụng, tốt nhất nên là những món đồ mà chị Lan cần dùng đến. Theo cháu thấy thì của hồi môn là một chiếc xe là được, đây cũng là một trong những của hồi môn thường hay thấy nhất hiện nay."

Trương Cẩm Tùng ừ một tiếng, nói:

"Vậy được, Trương gia chúng tôi sẽ chuẩn bị một chiếc xe có giá trị xấp xỉ 300.000 tệ, ngoài ra còn có một vài món khác xem rồi đặt, Giang đại sư thấy thế được không?"

Giang Phong nghe xong liền tán thưởng, đồ cưới này cũng nằm trong cấp bậc tối cao ở trấn Thanh Hà,

Từ tiền dẫn cưới và đồ cưới có thể thấy được rằng, Lý gia và Trương gia đều cực kỳ hài lòng với mối hôn sự này.

Chương 23: Hân Hạnh Được Làm Nguyệt Lão Kết Dây Tơ Hồng, Nhạc Tác Lương Mai Dựng Cầu Ô Thước

Ba ngày sau.

Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan định ngày kết hôn, sau đó, cha con Lý Minh Thành tự mình tới đưa thiệp mời cho Giang Phong.

Từ ngày mời bà mối tới lúc định ngày kết hôn cũng chỉ khoảng

hơn chục ngày, mặc dù so ra kém những thần nhân "ngày đầu làm quen, ngày thứ hai gặp mặt gia đình, ngày thứ ba đăng ký kết hôn", nhưng tốc độ này cũng có thể gọi là thần tốc rồi.

Chờ cha con Lý Minh Thành rời đi rồi, Giang mẫu mới cầm tấm thiệp mời tinh mỹ kia lên xem đi xem lại, nửa ngày sau mới cảm thán nói: "Tiểu Phong, không nghĩ tới con thật sự có thiên phú làm mai mối, tới giờ mới có hơn mười ngày, thế mà đã thành công tác hợp một đôi, tốc độ không kém chút nào so với những bà mối kinh nghiệm phong phú kia, xem ra, con thật sự có thể ăn được chén cơm bà mối này đấy!"

Giang Phong cười nói: "Mẹ, thực lực làm mai mối của con rất tốt đấy, để ăn mừng con thành công tác hợp một đôi, cơm tối thêm nhiều món hơn một chút, cả nhà chúng ta uống vài chén ăn mừng."

Giang mẫu nhẹ nhàng gật đầu, vui vẻ nói: "Được, đây cũng là lần 'mở hàng' của con, đáng giá ăn mừng, con không phải thích ăn gà nuôi trong nhà sao, buổi chiều mẹ giết con gà cho ba cha con uống rượu."

Giang Phong hỏi: "Trong nhà có còn lạc không?"

Giang mẫu đáp: "Còn, lần trước mua vẫn chưa ăn hết đâu!"

Giang Phong nói: "Vậy để con lên trấn mua ít mộc nhĩ và dưa xanh, thuận tiện nhìn xem còn chỗ nào bán tai lợn không, thời tiết nóng làm vài món trộn uống rượu tương đối dễ chịu."

Giang mẫu cười nói: "Vậy con tiện mua luôn chai dấm đi, làm món trộn mà không có chút dấm thì không được."

Giang Phong gật đầu đáp: "Con biết rồi, bây giờ vẫn còn sớm, con ra võng nằm một lát, tối nay đi mua cũng không muộn."

Võng là đồ vật thường thấy nhất là thôn Long Sơn, cơ bản đều là cột vào cột nhà hoặc là thân cây nhãn, lúc trời nóng nực nằm trên võng hóng mát hoặc là ngủ trưa một giấc rất thoải mái.

Giang mẫu ừ một tiếng, sau đó trả thiệp mời trong tay cho hắn.

Giang Phong nhận lấy thiệp mời, đi mấy bước tới chỗ cây nhãn, thư thả nằm xuống chiếc võng màu xanh, sau đó mới giơ tấm thiệp mời kết hôn tinh mỹ kia lên lật xem một lượt.

Một lát sau, Giang Phong móc điện thoại ra, chụp tấm thiệp mời hai cái, ghi tên Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan trên bức ảnh, sau đó thêm mấy câu nói rồi đăng lên vòng bạn bè trên Wechat: “Hân hạnh được làm Nguyệt lão kết dây tơ hồng, nhạc tác lương mai dựng cầu ô thước, có thể giúp mọi người đáp cầu dắt mối là vinh hạnh của tôi, tại đây xin chúc anh Văn và chị Lan tân hôn hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Người đầu tiên like và bình luận chính là chị gái Giang Tuyết: “A, Tiểu Phong, đây chính là vị khách em nói lần trước sao? Nhanh như vậy đã tác hợp thành công rồi?”

Giang Phong trả lời: “Đúng thế, chị, không phải em thổi phồng với chị đâu, chuyện làm mối này, thực lực em chính là đỉnh cao.”

Người thứ hai like và bình luận chính là lớp trưởng lớp cấp ba của hắn, Liễu Y Y: “Giang mỹ nam, đây là tình huống gì vậy? Ông lại còn có tiềm chất làm mai mối sao? Vừa vặn tôi đang độc thân, không bằng giới thiệu một soái ca cho tôi đi ^___^

Giang mỹ nam là biệt danh của Giang Phong thời cấp ba, có điều người gọi biệt danh này cơ bản đều là nữ sinh.

Giang Phong trả lời: “Ha ha, lớp trưởng Liễu Đại, không nói gạt cậu, tôi hiện tại thế nhưng là bà mối đường đường chính chính đấy, nếu như cậu thật sự có suy nghĩ kết hôn, vậy tôi sẽ tận tâm giúp cậu tìm đối tượng kết hôn, tuyệt đối hài lòng.”

Người thứ ba like và bình luận chính là hoa khôi lớp đại học, Đường An Quân: “Không phải chứ Giang Phong, cậu sau khi tốt nghiệp nói với bọn tôi muốn về quê làm người mai mối, bọn tôi đều cho là cậu đang nói đùa, kết quả vậy mà là thật sao? Cậu thật sự thành bà mối rồi?”

Giang Phong trả lời: “Hắc hắc, đương nhiên là sự thật, tôi đã thành công tác hợp một đôi, bây giờ đã là bà mối đường đường chính chính rồi. Đường đại mỹ nữ, nếu như cậu muốn tìm đối tượng kết

hôn thì nói cho tôi biết, nể mặt mũi bạn học cũ, tôi nhất định sẽ thay cậu tìm một người chồng hài lòng trăm phần trăm."

Sau đó, người like và bình luận ngày càng nhiều, khiến Giang Phong ngồi trả lời bình luận nguyên ngày cũng không hết.

Dù sao thì nội dung bình luận cũng không khác nhau mấy, Giang Phong dứt khoát thống nhất trả lời một câu: "Cảm ơn mọi người đã like và bình luận, bây giờ tôi đúng là bà mối chính hiệu, nếu như muốn tìm người bạn đời lý tưởng để trải qua một đời người, hoặc bạn bè thân thích có ý định này, thì có thể liên hệ với tôi, chắc chắn tôi có thể mang tới cho mọi người bất ngờ lớn, cảm ơn!"

Sau khi trả lời một loạt như vậy xong, lớp trưởng cấp 3 Liễu Y Y tag Giang Phong trong nhóm tốt nghiệp cấp ba, hỏi: "Giang mỹ nam, cậu không phải đang nói đùa đấy chứ? Cậu đường đường là sinh viên của đại học danh tiếng lại không tìm một công việc tốt ở bên ngoài sao, thật sự là về nhà làm bà mối rồi?"

Chương 24: Hân Hạnh Được Làm Nguyệt Lão Kết Dây Tơ Hồng, Nhạc Tác Lương Mai Dựng Cầu Ô Thước (2)

Giang Phong: “Thật sự không nói đùa, tôi gần đây phát hiện mình trời sinh có khả năng ăn được chén cơm bà mối này, bất kể lớp trưởng Liễu Đại có tin hay không, ngược lại ai với ai kết hôn sẽ hạnh phúc, tôi thực sự nhìn ra được.”

Liễu Y Y: “Được rồi, cậu lợi hại, bà mối trẻ tuổi như vậy, tôi trước kia chưa từng nghe qua bao giờ, cậu xem như đã đánh vỡ ấn tượng cố hữu của tôi về bà mối rồi.”

Tưởng Hiểu Lệ: “Giang mỹ nam, cậu về nhà làm bà mối rồi? Tình huống gì vậy?”

Giang Phong: “Không phải chỉ là bà mối thôi sao, có cái gì mà ngạc nhiên?”

Liễu Y Y: “Nếu như là hai mươi năm sau, ông làm bà mối thì tôi cũng không thấy kỳ quái đâu, dù sao thì lúc học cấp 3, bản lĩnh lừa gạt người khác của ông chúng tôi cũng đã được chứng kiến qua rồi. Nhưng bây giờ ông chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học, không tìm một công việc tốt ở thành phố lớn mà lại chạy về quê làm bà mối, chuyện này thật sự kỳ quái!”

Tưởng Hiểu Lệ: “Lớp trưởng nói đúng đấy, vừa tốt nghiệp đại học đã trở về quê làm bà mối, cái này thật sự là đã đạp đổ nhận thức của tôi rồi, tôi rất tò mò Giang mỹ nam rốt cuộc là bị cái gì kích thích mà lại đột nhiên sinh ra loại suy nghĩ không thiết thực này?”

Trần Ban Cường: “Phong ca, nếu như ông nghiên cứu ra chiêu số tán gái mới, có thể dạy cho tôi chút không, tôi bây giờ vẫn còn độc thân đây!”

Giang Phong: “— —+”

Liễu Y Y: “Bạn học Trần Ban Cường, cậu xem vòng bạn bè của

Giang mỹ nam một chút là biết rồi, người ta cũng không phải vì tán gái, mà là đường đường chính chính là bà mối!"

Tưởng Hiểu Lệ: "Giang mỹ nam lúc cấp ba đã biết ăn nói như vậy, nói tới cũng quả thật có tiềm chất làm mai mối, chỉ là vì quá trẻ tuổi, hơn nữa còn là nam độc thân, cho nên khi làm bà mối mới có thể khiến cho người khác kinh ngạc như vậy."

Liễu Y Y: "Làm mai mối mặc dù không giống như làm bác sĩ, càng già càng nổi tiếng, nhưng không thể không nói cái nghề này đối với người trẻ tuổi quả thật không quá dễ dàng, Giang mỹ nam, ông muốn làm ra thành tích trong nghề này, thật đúng là phải cố gắng gấp bội mới được."

Giang Phong: "Chỉ cần gắng sức, sắt cũng mài được thành kim, tôi tin tưởng tôi có thể thành công."

Liễu Y Y: "Tự ông có lòng tin là được rồi, tục ngữ có câu vạn sự khởi đầu nan, ông bây giờ đã có một mở đầu tốt, kiên trì, không chừng ngày nào đó sẽ trở thành bà mối vang danh khắp thiên hạ!"

Giang Phong: "Nhớ lời chúc của cậu, tôi tin tưởng "ngày nào đó" này sẽ tới rất nhanh thôi!"

Liễu Y Y: "Vậy tôi rửa mắt đợi!"

Tưởng Hiểu Lệ: "Rửa mắt đợi + 1"

Trần Ban Cường: "Rửa mắt đợi + 2"

Vương Kiếm Long: "Rửa mắt đợi + 3"

Chu Dung Dung: "Rửa mắt đợi + 4"

Tạo thành đội hình như vậy khiến những người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế không thể bỏ qua được, Vương Kiếm Long và Chu Dung Dung vốn đang lặn cũng không nhịn được ngoi lên chơi domino cùng.

Sau đó, mọi người lại cùng nhau tám chuyện trên trời dưới đất, chủ đề không còn tập trung vào chuyện Giang Phong làm bà mối nữa, mà là về tình hình gần đây của mỗi người.

Trong nhóm trò chuyện tới khí thế ngất trời, lại thu hút càng nhiều bạn học cũng ngoi lên, khiến nhóm cấp ba yên lặng đã lâu bỗng sống lại.

Cùng lúc đó, mấy bạn học chơi tương đối thân ở đại học cũng lần lượt gửi tin nhắn thoại tới, hỏi chuyện Giang Phong làm bà mối, hắn cũng thuận thế đóng lại nhóm chat cấp ba, hàn huyên trò chuyện với mấy người bạn tốt ở đại học.

Mãi cho tới hai giờ chiều, wechat của Giang Phong mới yên tĩnh lại.

Chạng vạng tối.

Mẹ Giang làm một bàn đồ ăn thịnh soạn, có gà luộc, thịt xào cay, măng, rau trộn tai heo, rau trộn dưa leo, đậu phộng rang, rau muống xào,...

Cha Giang và anh cả thì uống rượu đế, còn Giang Phong với mẹ Giang thì uống bia.

Cha Giang là chủ gia đình, cho nên trước khi khui rượu đương nhiên là phải nói phải lời mở đầu, ông nói:

"Nói thật, khi Tiểu Phong vừa mới tốt nghiệp trở về liền muốn làm bà mối, trong lòng bố hoàn toàn không đồng ý.

Mặc dù nghề bà mối này không yêu cầu gì cả, nhưng mà nếu như muốn dùng nó để kiếm cơm thì chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

Nhất là khi Tiểu Phong là một người trẻ tuổi còn chưa lập gia đình, con hoàn toàn không có thị trường trong ngành bà mối này."

Giang Phong mỉm cười lắng nghe cảm nghĩ của cha mình, hắn là người hiểu rõ mình nhất, nếu như không phải hắn đột nhiên có được năng lực nhìn thấy được điểm xứng đôi hôn nhân thần kỳ kia, thì dù cho hắn có biết ăn nói tới như nào đi nữa, cũng không thể tiến vào trong nghề bà mối này được.

"Điều quan trọng nhất khi làm bà mối đó chính là nếu như làm không tốt thì rất dễ đắc tội với người khác."

Cha Giang tiếp tục nói:

"Ba trăm sáu mươi nghề, ngành nghề nào cũng có chuyên gia, mặc dù bố không quan tâm lắm tới việc Tiểu Phong làm bà mối, nhưng Tiểu Phong vẫn kiên trì muốn làm thử, vậy nên bố cũng không phản đối.

Điều làm cho bố không ngờ tới chính là chỉ mới ngày thứ hai thôi mà đã có người tới mời Tiểu Phong đi làm mai mối rồi, đã vậy vừa ra tay liền đưa một bao lì xì 800 tệ và món quà gần 200 tệ.

Chương 25: Cuộc Sống Ngày Càng Có Triển Vọng

Sau khi sắp xếp cho việc xem nhà xong, Tiểu Phong lại nhận được một bao lì xì 2000 tệ."

Giang Phi nghe tới đây liền không khỏi bội phục đứa em trai này của mình, dù sao thì cũng rất khó kiếm được vị khách hàng nào hào phóng như thế, vậy mà em trai mới làm mai mối lần đầu tiên đã gặp được, đúng thật là may mắn tới bất thường.

Cha Giang nói tới đây liền bưng ly rượu lên, nói:

"Hiện tại chỉ mới trôi qua 10 ngày thôi, vậy mà Tiểu Phong đã nhận được thiệp mời đám cưới của khách hàng rồi, tốc độ nhanh tới mức khiến cho người ta không khỏi cảm thấy khó tin. Từ việc này có thể suy ra được một điều, năng lực làm mai mối của Tiểu Phong đúng là chẳng kém ai cả.

Tục ngữ nói rằng rắn có đường rắn, chuột có đường chuột, nếu như Tiểu Phong quả thật có thiên phú trong việc làm mai mối như này, thì từ nay về sau con cứ làm nghề mai mối đi, cần bố giúp gì thì cứ nói, bố sẽ tận lực ủng hộ con."

Mẹ Giang bưng ly bia lên, nói:

"Tiểu Phong, mẹ cũng thế, tận lực ủng hộ con!"

Giang Phi cũng bưng ly rượu lên, nói:

"Tiểu Phong, anh cũng ủng hộ mày!"

"Cảm ơn bố, cảm ơn mẹ, cảm ơn anh!"

Giang Phong bưng ly bia lên, chạm cốc với từng người một, sau đó dùng một hơi uống cạn sạch ly bia.

"Tiểu Phong, ăn đồ ăn đi, đây là chân gà mà con thích, còn đây là thận gà, đây là..."

Sau khi uống nửa ly bia, mẹ Giang lại bắt đầu trình diễn một màn mà cả Giang gia rất quen thuộc, không ngừng gắp đồ ăn cho con trai út.

Giang Phong bất đắc dĩ nói:

"Mẹ, mẹ ăn đi, con muốn ăn gì con tự lấy là được mà!"

Giang Phi xem như không nhìn thấy hành vi thiên vị của mẹ mình, hắn ăn vài miếng rồi mới hỏi:

"Tiểu Phong, vị khách hàng đầu tiên của mày ra tay hào phóng thật đó, quyết định luôn cả ngày kết hôn rồi, mày đoán thử xem tiền cho người mai mối là bao nhiêu?"

Giang Phong cầm một cái móng gà chấm nước chấm rồi lắc đầu nói:

"Em không thể nói chính xác được. Lúc trước, khi chú Lý hỏi em là muốn bao nhiêu, em chỉ bảo ông ấy chỉ cần xem rồi đưa em một bao lì xì là được rồi, còn về việc cho nhiều hay ít thì phải xem tâm ý của người ta như thế nào!"

Mẹ Giang hiểu khá rõ về giá thị trường ngành bà mối này, nói:

"Tiền cho bà mối hầu như đều dựa vào tình hình của nhà trai để quyết định, bình thường tiền cho bà mối đều sẽ không thấp hơn 8800 tệ, cộng với bao lì xì lúc đến nhà mời bà mối, việc làm quen, xem nhà và ghi danh, tổng số tiền chắc chắn sẽ không thấp hơn 10.000 tệ.

Tất cả những thứ này đều dựa theo tiêu chuẩn thấp nhất để tính

toán, nếu như dựa theo số trung bình thì thu nhập của người làm mai đều là 14.000 tệ."

Giang Phi nghe thấy thế liền mở to mắt, nói:

"Không phải chứ, làm mai mối có thể kiếm được nhiều tiền tới như thế ư?"

Hắn thật sự rất kinh ngạc, mặc dù hắn đã từng nghe qua việc mỗi khi tết tới, thu nhập của bà mối sẽ lên tới 4,5 chục ngàn tệ, nhưng hắn theo bản năng cho rằng đó là thu nhập của bà mai đã làm hợp tác thành công hơn chục mối.

Tính ra tổng số trung bình cao lắm cũng chỉ là mấy ngàn tệ một mối mà thôi.

Sau khi nghe mẹ nói, anh mới biết bây giờ muốn cưới được một người vợ là chuyện khó khăn tới mức nào, chưa nói tới số tiền dẫn cưới phải đưa cho nhà gái, chỉ tiền mai mối thôi có lẽ đã đủ hù xỉu không ít người rồi.

Cha Giang cảm khái nói:

"Xã hội bây giờ nam nhiều nữ ít, việc đàn ông có thể cưới được vợ ngày càng khó. Trong thôn chúng ta, số đàn ông có thể dựa vào chính bản thân mình để cưới được vợ về là rất ít, phần lớn đàn ông đều phải dựa vào bà mối để cưới được vợ, cho nên tiền mai mối mới càng ngày càng cao."

"Như thế chẳng khác gì, thu nhập tối thiểu của Tiểu Phong khi làm nghề mai mối bày bằng với hai, ba tháng tiền công của con sao?"

Giang Phi lập tức cảm thấy công việc ở khu công nghiệp của mình không hấp dẫn nữa, nếu như không phải biết mình không thể làm được nghề này, hắn chắc chắn sẽ đi làm bà mối giống như em mình.

Mẹ Giang hớn hở nói:

"Mặc dù vẫn chưa xác định được rằng Tiểu Phong có thể nhận được bao nhiêu cho lần mai mối này, nhưng dựa theo mấy bao lì xì mà Lý gia đưa cho nó trước đó, thu nhập của Tiểu Phong khi

làm nghề mai mối có lẽ sẽ có thể bằng ba tháng tiền công của con."

Cha Giang uống một ngụm rượu, một lần nữa cảm khái nói:

"Nếu như tháng nào cũng có thể hợp tác thành công một mối, vậy thì thu nhập của Tiểu Phong chắc chắn sẽ cao hơn phần lớn mọi người. Điều đáng tiếc duy nhất chính là tuổi của Tiểu Phong, không biết tới bao giờ nó mới có thể gặp được vị khách thứ hai!"

Giang Phong bẻ chân gà ra, cười nói:

"Bố, thực ra lúc nãy, khi con đi lên trấn trên mua thức ăn, con đã nhận được một cuộc điện thoại, là một vị khách đến từ đợt con làm quảng cáo ở trên chuyến xe từ tỉnh thành về đây. Người đó đã nói với con rằng, ngày mai sẽ tới đây chào hỏi con, đồng thời mời con làm mai mối."

Chương 26: Cuộc Sống Ngày Càng Có Triển Vọng (2)

Cha Giang nghe thấy thế liền không khỏi giật mình, gương mặt lập tức tràn đầy sự hưng phấn, nói:

"Con ngoan, mới vừa tác thành cho một đôi liền có vị khách khác tới tận cửa tìm, xem ra con đúng là trời sinh ăn chén cơm bà mối này rồi."

Mẹ Giang cũng luôn miệng khen, nhịn không được mà uống một hớp lớn bia, tận mắt chứng kiến việc làm mai mối của con càng ngày càng tốt làm bà thật sự rất vui mừng.

Giang Phi giơ ngón tay cái lên khen:

"Tiểu Phong, mày đúng là lợi hại!"

Giang Phong thấy vẻ hào hứng của cha mẹ liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn, hắn lập tức thành thật nói:

"Bố, mẹ, bây giờ cả anh chị và con đều đã có thể kiếm tiền rồi, bố mẹ đã cực khổ nhiều năm như vậy rồi, đã tới lúc hai người nên

hưởng thụ cuộc sống thôi.

Bố, lúc rảnh rỗi bố cứ đi tìm mấy người bạn uống chút rượu, nói chuyện, đánh bài,... đừng làm tiếp mấy công việc khổ cực kia nữa.

Mẹ, mẹ nuôi chút gà vịt, trồng chút rau xanh đi, đủ cho nhà mình ăn là được rồi.

Còn về phần vườn trái cây của nhà mình, chỉ cần mời người giúp xem chừng một chút là được rồi."

Cha Giang là một người nông dân, thu nhập của ông chủ yếu bắt nguồn từ hai phương diện:

Đầu tiên là vườn trái cây trong nhà.

Ở thôn Long Sơn, hầu như nhà nào cũng có vườn trái cây, bởi vì đa số đều trồng cây vải, mà những vườn vải kia đều là những ngọn núi nhỏ, cho nên mới được người thôn Long Sơn gọi là núi cây vải.

Cây vải nhà Giang Phong mỗi năm đều thu được hơn 10 ngàn tệ, có thể nói là rất tốt.

Thứ hai là nhận việc làm thêm ở bên ngoài.

Những người đàn ông cường tráng vẫn còn ở lại nông thôn đa phần đều biết về kiến trúc, cha Giang đương nhiên cũng không ngoại lệ, đây cũng là nguồn thu nhập chủ yếu của ông. Việc làm của ông phần lớn đều là lợp nhà, hoặc là xây lấp kín tường, đào cái khe nước,... cho người ta, nói chung đều là những việc khổ cực, phải phơi nắng suốt ngày.

Trước kia, khi vẫn còn đưa tay ra xin tiền từ cha mẹ, Giang Phong đương nhiên không có tư cách gì để khuyên cha đừng đi ra ngoài làm mấy công việc khổ cực đó nữa, nhưng bây giờ hắn đã có năng lực để mở miệng nói lời này rồi.

Cha Giang nghe thấy thế thì cảm thấy được an ủi rất nhiều, mặt ông đỏ bừng lên, liên tục nói được. Ông cảm thấy rượu hôm nay đúng là càng uống càng ngon, rượu đế hình như ngon hơn bình thường rất nhiều.

Mẹ Giang nghe xong cũng liên tục gật đầu nói được, trong lòng bà thật sự rất vui sướng, cảm thấy sau khi con trai út tốt nghiệp đại học, cuộc sống của gia đình càng ngày càng có triển vọng.

Ngày hôm sau.

Khoảng 11 giờ, một chiếc xe màu đỏ dừng lại ở trước cổng Giang gia.

Người tới chính là Chu Lượng - người vừa mới ly hôn không lâu.

Đi chung với Chu Lượng còn có chị gái là Chu Ly, chiếc xe màu đỏ này chính là xe của Chu Ly.

Nhà Chu Lượng tổng cộng có 5 chị em, hai người chị và hai người anh, hắn là người nhỏ nhất trong nhà, chuyện hôn nhân đại sự của hắn là chuyện mà cha mẹ và mấy anh chị trong nhà quan tâm nhất.

Chuyện cưới vợ trước kia của Chu Lượng cũng là do mọi người trong nhà sắp xếp cho hắn.

Kết quả, không ngờ rằng người đàn bà kia ngụy trang quá giỏi, biểu hiện của cô ta trước và sau khi kết hôn hoàn toàn là hai con người khác nhau. Trong hai năm qua, không chỉ cuộc sống của Chu Lượng không hề yên bình, mà mọi người trong nhà cũng chịu không ít dày vò.

Trong khoảng thời gian đó, Chu Lượng vẫn luôn nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng cuối cùng đều vì một loại lý do mà không thể thực hiện được.

Có hai nguyên nhân khiến cho Chu Lượng không thể hạ quyết tâm ly hôn: Đầu tiên là con cái, cái thứ hai là 'chi phí'.

Nói về con cái, phần lớn những cặp vợ chồng không có tình cảm ở nước ta đều vì chuyện này mới miễn cưỡng sống với nhau. Dù sao thì việc ly hôn cũng gây ảnh hưởng quá lớn đối với con cái, chỉ cần cha mẹ có chút trách nhiệm, thì đều sẽ không muốn làm ra chuyện tổn thương tới con cái như này, trừ khi cuộc hôn nhân đó đã tình trạng thật sự không thể chịu nổi nữa.

Tới tiếp tới vấn đề 'chi phí', ở thời đại hiện nay, việc cưới được vợ hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng gì. Để có thể cưới được người vợ kia, Chu Lượng đã bỏ ra tới tận mấy trăm ngàn tệ.

Trong đó, tiền dẫn cưới và tiền bà mối thôi đã bỏ ra tới tận 180.000 tệ.

Nếu như không phải nhờ cha mẹ và mấy anh chị hỗ trợ, thì dựa vào bản thân Chu Lượng thật sự không thể nào cưới nổi người vợ kia.

Nghĩ tới việc đã dùng hết số tiền tích góp nhiều năm, cộng với sự giúp sức to lớn từ mọi người trong nhà mới được người vợ kia, nếu như chỉ mới kết hôn được một, hai năm đã ly hôn, thì Chu Lượng thật sự khó mà chịu đựng nổi sự tổn thất quá lớn kia.

Đây là hai nguyên nhân chính khiến cho Chu Lượng vẫn luôn không thể ly hôn. Cho tới tận lúc hắn lên chiếc xe kia, gặp được người có năng lực thần kỳ - Giang Phong, sau khi nghe được lời bình hôn nhân của Giang Phong, hắn mới thật sự sinh ra quyết tâm 'tráng sĩ chặt tay'.

Chương 27: Khách Hàng Thứ Hai

Bây giờ hắn đã ly hôn thành công rồi, mặc dù tổn thất rất lớn, nhưng mà trong lòng Chu Lượng thật sự được sự nhẹ nhõm.

Điều làm cho Chu Lượng cực kỳ vui mừng đó chính là cha mẹ và mấy anh chị của hắn đều rất ủng hộ quyết định này của hắn, từ điều này có thể nhìn ra được rằng, người vợ kia của hắn thật sự không được yêu thích tới mức nào.

...

Chu Lượng thấy Giang Phong đi ra chào đón liền đưa cái túi trái cây lớn và một cái gạt tàn Đại Long qua cho hắn, cười nói:

"Giang đại sư, chúng ta lại gặp mặt nhau!"

"Anh Lượng, anh cũng quá khách sáo rồi!"

Việc khách hàng mang quà tặng tới cửa để mời người làm mai mối vốn dĩ cũng là một quy củ, cho nên Giang Phong đương nhiên là sẽ không từ chối. Hắn nhận lấy quà, sau đó nhìn Chu Lỵ vừa mới xuống xe, hỏi:

"Vị này là?"

"Đây là chị cả của tôi - Chu Ly."

Chu Lượng giới thiệu:

"Chị cả, đây là Giang đại sư mà em đã nói với mọi người đó!"

"Xin chào Giang đại sư!"

Chu Lỵ nghe thấy thế liền lên tiếng chào, sau đó cười tủm tỉm, nói:

"Em trai của tôi khen Giang đại sư trước mặt chúng tôi suốt, nói cậu có thể xem tướng tính được tình trạng hôn nhân, không biết Giang đại sư có thể giúp tôi mở mang tầm mắt hay không?"

Câu nói này rất thú vị, Giang Phong nhìn chằm chằm cô vài giây, sau đó cười nói:

"Hôn nhân của chị Lỵ không tệ, nếu như tôi nhìn không lầm, thì nhà các người theo chế độ nam trong nữ ngoài. Tính cách của anh rể khá tốt, rất thương người. Từ lúc cưới tới giờ, anh ấy chưa từng nói nặng một câu nào với chị Lỵ cả, không biết tôi nói có đúng hay không?"

Chu Lỵ vừa nghe xong liền dùng ánh mắt như nhìn thiên nhân để nhìn hắn, mặc dù cô đã từng nghe em trai mình nói qua về sự tích của Giang Phong, nhưng trong thời đại vô thần như ngày nay, thì trừ khi được chứng kiến tận mắt, nếu không sẽ rất khó tin được mấy chuyện này.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, vậy mà Giang Phong đã có thể khái quát được tình trạng hôn nhân của cô, chuyện này làm cô vô cùng chấn động.

"Giang đại sư đúng là danh bất hư truyền, bội phục! Bội phục!"

Chu Lỵ khen không dứt lời.

Mặc dù đã được chứng kiến năng lực thần kỳ của Giang Phong rồi, nhưng khi nhìn thấy một màn như này, não của Chu Lượng cũng bị khuấy động, nếu như được Giang đại làm mai mối, anh có thể an tâm 100%.

Giang Phong cười khẽ, nói:

"Chị Lỵ quá khen rồi, chúng ta đừng đứng ở đây nữa, mọi người mau vào trong uống chút nước đi!"

Hắn nói xong liền đưa tay ra dấu mời, dẫn chị em Chu gia vào trong nhà để nói chuyện.

Bởi vì Chu Lượng tới chào hỏi khá sớm, cho nên lúc chị em Chu gia đến, ngay cả nước trà mẹ Giang còn chưa kịp pha.

Còn cha Giang, thì sau khi ăn bữa sáng xong đã vui vẻ đi ra ngoài tìm bạn bè để đánh bài rồi.

Chu Lỵ lướt qua mấy lời nói khách sáo, uống mấy ngụm trà, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính:

"Giang đại sư, cậu cũng biết tình trạng hôn nhân của em trai tôi rồi. Sau khi nghe được lời chỉ điểm của cậu lúc ở trên xe xong, trở về chưa được mấy ngày nó liền ly hôn.

Đương nhiên cả nhà chúng tôi đều rất ủng hộ việc ly hôn này của nó, người vợ kia của nó thật sự quá đáng!

Không nói tới chuyện quá khứ nữa, hôm nay chúng tôi đến đây là vì muốn mời Giang đại sư làm mai mối cho em trai của tôi, chỉ cần tìm một người phụ nữ trung thực, an phận, nguyện ý sống một cuộc đời bình đạm là được."

Nói tới đây, Chu Lỵ lập tức đưa một bao lì xì đã sớm chuẩn bị từ trước qua cho Giang Phong.

Giang Phong nhận lấy bao lì xì rồi cười nói:

"Chuyện này đương nhiên là được rồi, tôi nhất định sẽ tìm ra một

đối tượng phù hợp với anh Lượng, để anh Lượng có thể rời xa những cuộc cãi vã vô lý kia, sống một cuộc đời hạnh phúc mỹ mãn."

Chu Lượng nghe xong thì gật đầu liên tục, anh vô cùng chán ghét những cuộc cãi vã vô lý kia.

Chu Lỵ cũng rất tin tưởng vào bà mối Giang Phong, cô dò hỏi:

"Giang đại sư, không biết tiền mai mối của cậu như thế nào?"

Giang Phong cười ha ha, nói:

"Con người tôi khi làm mai mối có hơi khác với những người khác, chủ yếu là dựa vào duyên phận. Sau khi tác hợp thành công, mọi người cứ xem rồi đưa cho tôi một bao lì xì là được, còn bao nhiêu thì tùy tâm ý của mọi người."

Chu Lỵ nghe xong liền khẽ giật mình, càng thêm bội phục vị Giang đại sư trẻ tuổi trước mặt.

Sau đó, Chu Lỵ bắt đầu giới thiệu tình huống của em trai nhà mình, hầu như đều lựa chọn những điều tốt để nói, đồng thời cũng giấu diếm một vài điểm không tốt.

Nhưng mà, tất cả đều không thể chạy thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của Giang Phong. Hiện tại, hắn có thể nói là rõ như lòng bàn tay bối cảnh gia đình, kinh nghiệm yêu đương, sở thích,... của Chu Lượng.

Nhưng mà, vì phối hợp với đối phương, Giang Phong vẫn tỏ vẻ như mình không biết gì cả, thỉnh thoảng lại hỏi vài câu.

Chương 28: Khách Hàng Thứ Hai (2)

Sau khi đôi bên nói chuyện hơn mười phút, thì Chu Lỵ mới nói:

"Tình huống của em trai nhà tôi đại khái là như thế, chuyện sau đó làm phiền Giang đại sư rồi!"

"Chị Lỵ khách sáo quá, đây là bổn phận của tôi."

Giang Phong về phía Chu Lượng, hắn dùng vẻ mặt vô cùng tự tin, nói:

"Anh Lượng, tôi đã hiểu rõ tình huống của anh rồi, tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp cho anh ra mắt với người phù hợp."

Chu Lượng liên tục gật đầu, nói:

"Được, vậy tôi sẽ chờ chờ tin tức tốt từ Giang đại sư."

Chu Lỵ lập tức thức thời nói:

"Giang đại sư, vậy thì chị em chúng tôi xin phép đi trước!"

Giang Phong khách khí giữ lại vài câu, mẹ Giang thấy thế cũng tỏ vẻ là mình đang nấu cơm.

Nhưng mà, chị em Chu gia đều không có ý muốn ở lại ăn cơm, cho nên từ chối, nói rằng mình còn có việc phải làm, sau đó lên xe trong ánh nhìn của mẹ con Giang Phong.

Phụ nữ đều có tính nhiều chuyện, mẹ Giang cũng không ngoại lệ, bà vừa thấy chị em Chu gia rời đi liền mở bao lì xì được con trai út đặt trên bàn ra, bà nhìn thấy trong bao lì xì có tới khoảng sáu tờ thì lập tức sợ hãi, nói:

"Tiểu Phong, khách hàng của con, người sau còn hào phóng hơn cả người trước. Trước đó, khi Lý gia tới đây để mời con làm mai mối, cho bao lì xì 800 tệ, còn có hai gói thuốc và trái cây, tổng giá trị vượt qua 1000 tệ, ra tay có thể nói là rất hào phóng rồi.

Không ngờ rằng, chị em Chu gia ra tay còn hào phóng hơn, lì xì 600 tệ, một gạt tàn Đại Long 500 tệ, còn có một túi trái cây lớn kia nữa, tổng giá trị đã đạt tới con số 1100 tệ rồi."

Giang Phong cười nói:

"Mẹ, người ta tin tưởng năng lực làm mai mối của con trai mẹ, cho nên mới gửi tặng bao lì xì lớn tới như thế, bà mối bình thường sẽ không có được đãi ngộ như thế đâu."

Mẹ Giang mừng rỡ, nói:

"Cũng đúng, vẫn là con trai của mẹ lợi hại!"

Đến trước cửa hợp tác xã tín dụng nông thôn, tâm thức Giang Phong khẽ động, một cảnh tượng hư ảo xuất hiện trước mặt hắn, hắn nhập tên cùng số chứng minh nhân dân của khách hàng Chu Lượng, sau đó tìm kiếm mục xứng đôi hôn nhân.

Ngay lập tức, từ chỗ Giang Phong đứng, một luồng sóng vô hình toả ra, trong phạm vi mười dặm từng ảnh chân dung nhanh chóng hiện lên, cuối cùng thành công chốt được một mục tiêu.

[Họ tên] Đặng Văn Đình

[Tuổi] 27

[Bối cảnh gia đình] …

[Tính cách, sở thích] …

[Trải nghiệm yêu đương] …

[Điểm xứng đôi] 72

Nhìn thấy điểm xứng đôi, Giang Phong liền lắc đầu.

Tuy điểm xứng đôi này không thấp, nếu tác hợp hai người lại với nhau cũng xem là mối nhân duyên không tệ rồi, nhưng Giang Phong vẫn chưa thấy hài lòng.

Thế là Giang Phong nhanh chóng lái xe điện sang trấn Thanh Sơn kế bên, đây cũng là nơi Chu Lượng sinh sống.

Để tránh bỏ sót đối tượng, Giang Phong cũng dừng lại nửa đường như lần trước, sau đó đỗ xe rồi tìm kiếm một lượt, điểm xứng đôi quanh đây còn thấp hơn lần trước.

Đến trấn Thanh Hà lại tiếp tục tìm kiếm, lần này điểm xứng đôi cao hơn một chút, đạt được 73 điểm, nhưng số điểm này vẫn chưa đạt yêu cầu của Giang Phong, chỉ có thể quay xe chạy đến trấn Đàm Giang.

Dọc đường tìm kiếm một lần, đến trần Đàm Giang lại tìm lần nữa nhưng điểm xứng đôi cao nhất cũng chỉ có sáu mươi tám, thấp hơn so với lần tìm kiếm trước đó. Chuyện này khiến Giang Phong không khỏi chau mày.

Giang Phong định đến trấn tiếp theo, xe điện chạy liên tục qua hai trấn, tuy hai trấn sát bên nhau nhưng xe không còn nhiều điện dự trữ nữa, chỉ đành quay về nhà trước thôi.

Hai ngày sau đó, Giang Phong vất vả chạy hết năm trấn, cuối cùng cũng tìm được cô gái đạt 80 xứng đôi với Chu Lượng.

Cô gái này tên Đinh Nhã Bình, năm nay ba mươi tuổi, người thôn Đường Giác, trấn Mậu Lâm.

Sau khi tìm được người thích hợp, người có kinh nghiệm như Giang Phong đương nhiên sẽ không chần chừ. Hắn mua một giỏ trái cây trên phố, sau đó lái xe đến Đinh gia thôn Đường Giác.

…

Thôn Đường Giác.

Đinh gia mới thoát khỏi hộ nghèo hai năm trước.

Dưới cây vải với bộ rễ phát triển, tay trái Đinh Khánh Sinh cầm bình hookah (*), tay phải thành thục nhét sợi thuốc lá vào miệng bình, sau đó châm lửa phì phò hút thuốc.

(*) Bình hookah: loại thiết bị hút thuốc hay dùng ở Ả Rập.

Lúc hút thuốc, nhìn thấy con gái Đinh Nhã Bình đang múc gạo nấu cơm, Đinh Khánh Sinh chỉ biết khẽ thở dài.

Đinh Khánh Sinh đã mồ côi ba từ nhỏ (trong thời kỳ đặc biệt của thế kỷ trước, ba ông ấy đã gia nhập vào hàng ngũ trí thức, giống như mấy bộ phim gây ức chế trên tivi, lúc đó ông ấy rất hận ba mình vì để quay lại thành phố mà bỏ rơi mẹ con ông), năm ông lên sáu mẹ ông cũng nhắm mắt xuôi tay.

Tuy ông bà ngoại đối xử rất tốt với ông, nhưng hai cụ già sức ốm yếu, lúc ông mười tuổi cũng lần lượt dắt tay nhau về trời. Nếu

không phải Đinh Khánh Sinh còn có một người cậu thì đến cả ông cũng không biết mình có sống đến lúc lớn được không nữa.

Sau khi trải qua bao nhiêu đắng cay, Đinh Khánh Sinh cũng trưởng thành, đồng thời nhờ cậu giúp đỡ mà ông cưới được một cô vợ. Ông tưởng đời này của mình khổ tận cam lai, từ nay có thể an yên mà sống.

Chương 29: Người Mai Mối Đến Nhà

Nhưng ai ngờ những khổ cực trước đây chỉ là bắt đầu thôi. Ông lấy vợ được ba năm, vợ ông trong lúc khiêng gỗ không cẩn thận bị ngã, khúc gỗ đè trúng thần kinh trung ương dẫn đến bại liệt, không thể kiểm soát việc đi nặng nhẹ…

Từ đó về sau Đinh Khánh Sinh phải vừa chăm sóc vợ vừa chăm sóc con gái mới được một tuổi, khốn nạn nhất là ông còn phải kiếm tiền để nuôi gia đình. Tuy lúc đó mẹ vợ với dì nhỏ cũng giúp đỡ không ít, nhưng khoảng thời gian đó vẫn rất khó khăn.

Bây giờ nhớ lại Đinh Khánh Sinh cũng phải sởn gai óc.

Không biết đã phải chịu bao nhiêu cay đắng mới nuôi lớn con gái Đinh Nhã Bình.

Mấy năm trước có gả con gái đi, nhưng dường như con gái cũng bị cái xui của nhà này vây lấy, lúc mang thai được mấy tháng không cẩn thận bị ngã.

Lần ngã đó không chỉ sảy thai, còn để lại hậu quả nghiêm trọng do mất máu quá nhiều. Mấy từ chuyên ngành đó Đinh Khánh Sing nghe không hiểu, ông chỉ tóm lại có hai từ: vô sinh.

Sau đó chồng của Đinh Nhã Bình dưới sự ủng hộ của ba mẹ mình đã đề nghị ly hôn. Họ không quan tâm Đinh Nhã Bình còn đang nằm viện mà nhẫn tâm nói ra hai từ này.

Đến nay con gái ly hôn được ba năm rồi, vợ ông sau hai mươi tám năm nằm trên giường cũng đã mang theo những tiếc nuối mà nhắm mắt.

Đinh Khánh Sinh khổ cực hơn nửa đời người, cuộc đời ông coi như là hết. Bây giờ chuyện duy nhất khiến ông lo lắng chính là hôn sự của con gái.

Dù sao năm nay Đinh Nhã Bình mới ba mươi rồi, cuộc đời hẵn còn dài.

Nhưng với tình hình con gái bây giờ, muốn gả được người tốt thật sự rất khó.

Nghĩ đến đây, Đinh Khánh Sinh lặng lẽ nhét thuốc lá vào, sau đó châm lửa phì phò hút thuốc.

Ngay lúc ông đang hút thuốc, một giọng nói hào sảng truyền đến: "Chào bác, xin hỏi đây là nhà chị Đinh Nhã Bình đúng không ạ?"

Đinh Khánh Sinh nghe thế bèn nhìn ra, phát hiện đó là một cậu thanh niên đẹp trai tầm hai mươi mấy tuổi, trong lòng không khỏi tò mò, ông bèn đáp: "Đây là nhà Đinh Nhã Bình, cậu nhóc tìm Tiểu Bình nhà bác có chuyện gì không?"

Cậu thanh niên đẹp trai không phải ai khác mà chính là Giang Phong – người vì chuyện mai mối mà chạy ngược chạy xuôi.

Nghe thấy Đinh Khánh Sinh trả lời, Giang Phòng bèn đỗ xe rồi bước tới, hắn vừa biếu giỏ trái cây vừa mới mua trên phố, vừa cười nói: "Thì ra là bác Đinh, cháu tên Giang Phong, người trấn Thanh Hà, hôm nay cháu có chuyện muốn bàn bạc với bác Đinh và chị Bình."

Lúc Giang Phong đi tới, Đinh Khánh Sinh đã để cái bình hookah sang một bên. Lúc này ông vô thức nhận lấy giỏ trái cây, ông bối rối hỏi: "Bàn bạc chuyện gì vậy?"

"Ba ơi, ai đến vậy?"

Đinh Nhã Bình ở trong nhà cũng nghe thấy tiếng động, cô vừa hỏi vừa bước ra.

Giang Phong vội chào hỏi: "Chào chị Bình, em tên Giang Phong."

Đinh Khánh Sinh nói: "Tiểu Bình, cậu Tiểu Giang này nói có

chuyện muốn bàn với chúng ta.”

Đinh Nhã Bình khẽ chau mày, ánh hiện thoáng hiện vẻ cảnh giác, rõ ràng cô ấy trong vô thức đã xem Giang Phong như mấy tên lừa đảo ngoài kia.

Thân là một người làm mai chuyên nghiệp, quan sát lời nói sắc mặt đều là những kỹ năng cơ bản. Biểu cảm trong vô thức của Đinh Nhã Bình không thoát khỏi ánh mắt của Giang Phong, hắn cười nói: “Bác Đinh, chị Bình, cho phép cháu giới thiệu lại lần nữa. Cháu tên Giang Phong, người trấn Thanh Hà, là ông mai chuyên se duyên cho người khác.”

Vừa nói xong, hai ba con Đinh gia trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Họ thấy qua nhiều người mai mối rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hai ba con họ gặp được ông mai trẻ thế này.

Giang Phong thấy thề bèn cười nói: “Cho nên lần này cháu đến chào hỏi là muốn cùng bác Đinh với chị Bình bàn chuyện hôn sự.”

Thì ra là vậy, Đinh Nhã Bình chợt hiểu ra, cô biết mình đã hiểu lầm người ta rồi.

Vẫn là Đinh Khánh Sinh phản ứng nhanh, ông biết người mai mối đến nhà nên nói với con gái: “Tiểu Bình, còn đứng ngây đó là gì, nhanh lấy ghế cho khách ngồi.”

...

Thôn Đường Giác.

Dưới gốc cây vải trước Đinh gia.

Sau một hồi khách sáo, Giang Phong đi thẳng vào vấn đề nói: “Chú Đinh, chị Bình, mục đích cháu đến đây chắc hai người cũng đã hiểu rõ, bây giờ cháu chỉ muốn hỏi chị Bình có muốn kết hôn không?”

Đinh Nhã Bình nghĩ đến tình cảnh bản thân, cô im lặng trong chốc lát!

Đinh Khánh Sinh thấy con gái không nói gì bèn thở dài nói: “Tiểu Giang, Tiểu Bình nhà chú đương nhiên muốn kết hôn, dù sao con bé cũng mới ba mươi, cuộc sống sau này hẳng còn dài, chỉ là…”

Nói đến đây Đinh Khánh Sinh bỗng nghẹn lại.

Chuyện phụ nữ không thể mang thai đối với những nơi có tư tưởng thoáng một tí thì không sao. Thời đại này vợ chồng không muốn sinh con cũng rất nhiều.

Nhưng đối với nơi coi trọng việc nối dõi như huyện Bách Lương thì lại là chuyện rất nghiêm trọng. Chuyện này liên quan đến nối dõi nên có xem trọng hơn nữa cũng rất bình thường.

Đây cũng là lý do khiến Đinh Nhã Bình không thể gả đi dù đã ly hôn được ba năm.

Đàn ông hễ nghe cô ấy không thể sinh con liền từ chối gặp mặt.

Chương 30: Tiến Hành Mai Mối

Trước khi Giang Phong đến đã xem kỹ tài liệu về Đinh Nhã Bình, bây giờ nhìn thấy phản ứng của hai ba con Đinh gia, hắn liền hiểu ra vấn đề nằm ở đâu, hắn vội nói: “Chú Đinh, chị Bình, hai người yên tâm, vấn đề của chị Bình cháu đã có sắp xếp. Nếu cháu đã dám đến đây, vậy vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa.”

Mắt Đinh Nhã Bình sáng lên, cô nói: “Chuyện chị không thể sinh con thật sự không sao chứ?”

Giang Phong khẳng định nói: “Không sao đâu chị Bình, chị không sinh con cũng được, vì đối phương đã ly hôn và có một con trai, không biết chị Bình có chịu không?”

Đinh Khánh Sinh thở dài, chuyện này cũng coi như không ngoài dự tính.

Đinh Nhã Bình không nói có chịu hay không, cô hỏi: “Tiểu Giang, em nói sơ tình hình của đối phương cho chị được không?”

Xem ra có hi vọng rồi, Giang Phong gật đầu nói: “Đương nhiên được, đối phương là người trấn Thanh Sơn, năm nay ba mươi tuổi, cao một mét bảy ba, em có ảnh chụp anh ấy hai ngày trước, chị Bình có thể xem thử.”

Hắn nói rồi lấy điện thoại ra, mở danh mục ảnh rồi bấm mở ảnh Chu Lượng, sau đó đưa cho Đinh Nhã Bình xem.

Đinh Nhã Bình nhận lấy điện thoại rồi cùng ba mình xem ảnh Chu Lượng.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Nhà anh ấy có năm anh chị em, anh ấy là con út, tuy gia cảnh bình thường, nhưng các anh chị lại khá giả nên cũng khá quan tâm cậu em út này.

Công việc của anh ấy là lắp đặt điện nước, nếu chăm chỉ làm việc một tháng cũng kiếm được vài ngàn tệ. Thu nhập như này ở nông thôn cũng không tệ rồi, có thể chăm lo cho gia đình.

Tính cách của anh ấy cũng rất tốt, là một người thật thà chất phác.”

Đinh Nhã Bình liên tục gật đầu, qua bức ảnh cùng lời giới thiệu của ông mai, người này quả thật không tệ. Nhưng người mai mối thường chỉ nói ưu điểm, tình hình cụ thể thế nào thì vẫn phải tìm hiểu thêm mới biết được.

Đinh Khánh Sinh cũng khẽ gật đầu, nếu ông mai trẻ tuổi này nói thật thì đối phương quả thật rất tốt.

Đinh Nhã Bình trả điện thoại cho Giang Phong, cô nói: “Tiểu Giang, người em giới thiệu quả thật rất tốt, nếu đối phương thật sự không chê việc chị không thể sinh con, vậy em sắp xếp cho bọn chị gặp mặt đi.”

Giang Phong nhận lấy điện thoại, cười nói: “Nếu chị Bình đã nói vậy thì lát nữa em sẽ liên lạc với anh ấy rồi nhanh chóng sắp xếp cho hai người xem mắt.”

Hai bên trao đổi phương thức liên lạc, sau khi Giang Phong chụp ảnh Đinh Nhã Bình, hắn liền tạm biệt ra về.

Dù sao Đinh Nhã Bình cũng đồng ý xem mắt, Giang Phong vốn cũng nắm rõ toàn bộ tư liệu hai bên trai gái nên hắn không cần ở lại hỏi này hỏi kia nữa. Hắn tin rằng điểm xứng đôi đạt tám mươi điểm của Chu Lượng và Đinh Nhã Bình,

Cho dù hắn không làm gì, chỉ giới thiệu để hai bên quen biết thì hai người cũng có thể đến với nhau.

Chỉ là hơi tốn thời gian chút thôi.

Thấy Giang Phong đã đi xa, Đinh Khánh Sinh bèn nói: "Tiểu Bình, với điều kiện của nhà chúng ta, thật sự không có sự lựa chọn. Nếu đối phương giống như lời ông mai nói, vậy đó quả thật là một đối tượng tốt."

Đinh Nhã Bình gật đầu nói: "Ba, con hiểu mà, đây là số mệnh, ba năm nay con cũng nhìn thấu rồi."

…

Sau khi Giang Phong rời khỏi Đinh gia, hắn liền gửi ảnh Đinh Nhã Bình cho Chu Lượng, sau đó lên giọng nói: "Anh Lượng, đây là đội tượng em cất công chọn cho anh đấy, anh xem có hợp gu không?"

Chưa đến ba phút, Chu Lượng liền gọi điện đến.

Giang Phong một tay lái xe, một tay cầm nghe điện thoại, hắn hỏi: "Anh Lượng, anh xem ảnh chưa?"

Tiếng cười của Chu Lượng truyền đến, anh ta nói: "Giang đại sư, quả nhiên ánh mắt của em không khiến anh thất vọng. Tuy chỉ là bức ảnh sinh hoạt bình thường, người phụ nữ trong ảnh cũng không trang điểm, nhưng bức ảnh mộc mạc thế này lại khiến anh càng xem càng thích. Anh không biết diễn tả cảm giác ấy thế nào nữa, tóm lại rất hợp gu anh."

Giang Phong cười nói: "Anh Lượng hài lòng thì tốt. Em thân là một ông mai trách nhiệm nên buộc phải nói với anh một tin xấu trước khi giới thiệu chị gái kia."

Chu Lượng hỏi: "Tin xấu gì?"

Giang Phong nói: “Chị gái trong bức ảnh vì tai nạn nên cả đời không sinh được con nữa. Nếu anh muốn cưới chị ấy làm vợ, anh phải chuẩn bị tinh thần không sinh con.

Thân là người huyện Bách Lương, em cũng hiểu rõ phong tục nơi đây, em mong anh Lương có thể bàn bạc kỹ với gia đình, nếu chấp nhận được thì em sẽ giới thiệu đối phương, đồng thời sắp xếp gặp mặt.”

Chu Lượng trầm ngâm một hồi rồi nói: “Giang đại sự, anh thật ra cũng có con trai rồi nên anh không quan trọng việc có sinh đứa thứ hai hay không, nhưng anh không biết ý ba mẹ mình thế nào, anh phải bàn bạc với họ trước đã.”

Giang Phong nói: “Đây là việc nên làm, dù sao cũng là hôn nhân đại sự, cũng nên xem trọng ý kiến ba mẹ. Vậy anh cứ nói chuyện với ba mẹ trước đi rồi nói lại với em sau.”

Chu Lượng nói: “Được, mai mốt anh gọi điện báo em sau nhé.”

Sau khi cúp máy, Giang Phong tập trung lái xe về nhà ăn cơm.

Bên phía Chu Lượng cứ để anh ấy báo chuyện với ba mẹ trước, xem ý ba Chu mẹ Chu thế nào.

Nếu họ không để ý chuyện của bên nhà gái vậy thì tốt, nhưng nếu để ý, vậy phải xem Chu Lượng có thể thuyết phục ba mẹ mình hay không. Nếu không được, Giang Phong sẽ đích thân ra mặt. Hắn tin rằng với năng lực thần kỳ cùng tài ăn nói của mình, hắn có thể thuyết phục được ba mẹ Chu.

Tóm lại, đây cũng là người có điểm xứng đôi với Chu Lượng cao nhất trong phạm vi mười dặm. Cho dù thế nào cũng phải cố gắng tác hợp bọn họ.

Chương 31: Giá Trị Hồng Bao Đã Cho Thấy Thái Độ

Trấn Thanh Sơn.

Thôn Chu Gia.

Sau bữa ăn tối đã khá lâu, Chu Lượng liền lấy điện thoại di động, mở những tấm hình Giang đại sư gửi cho hắn ra, sau đó đưa cho cha mẹ mình, hỏi: “Cha mẹ, hai người nhìn xem người phụ nữ này thế nào?”

Chu phụ nhận lấy điện thoại, một bên nhìn một bên bình luận: “Cô gái này cũng được, mặt mộc mạc, không lòe loẹt, nhìn có vẻ như là người có lối sống khá giản dị.

Chu mẫu đang cho cháu nội ăn cơm vội vàng để cái bát nhỏ trong tay sang một bên, nói: “Mau đưa tôi xem một chút!”

Chu phụ thấy thế liền đưa điện thoại cho bà, sau đó nhìn về phía con trai, hỏi: “Lượng Tử, cô gái này chính là đối tượng vị Giang đại sư kia giới thiệu cho con sao?”

Chu Lượng gật đầu nói: “Đúng vậy, ảnh chụp chính là Giang đại sư gửi cho con.”

Chu mẫu nhìn hình khoảng mười giây đồng hồ, sau đó mới trả điện thoại lại cho con trai, nói: “Cô gái này quả thật không tệ, dù sao thì cũng tốt hơn so với cô vợ trước của con, chỉ trách mẹ lúc trước thúc giục con quá gấp gáp, kết quả cưới phải một người phụ nữ như vậy về nhà... Ai!”

Chu Lượng lắc đầu nói: “Mẹ, điều này cũng không trách mẹ được, dù sao thì nhà ta cũng chỉ là gia đình bình thường mà thôi, ai mà nghĩ rằng sẽ có người cố ý ngụy trang gả vào nhà ta chứ!”

Chu phụ phất tay nói: “Chuyện quá khứ không cần nhắc lại làm gì, có câu nói rất hay, cũ không đi thì mới không tới, làm người thì nên nhìn về phía trước, người được Giang đại sư giới thiệu này cũng không tệ lắm!”

Chu Lượng hỏi: “Cha mẹ, hai người đều cảm thấy cô gái này không tệ có đúng không?”

Chu phụ nói: “Nhìn ảnh thì quả thật không tệ, nhưng chúng ta cũng mới chỉ nhìn được vẻ bề ngoài, còn tích cách thế nào thì phải ở chung một thời gian mới có thể biết rõ được.”

Chu mẫu tiếp tục cho cháu nội mình ăn cơm, thở dài một hơi: "Nữ nhân bây giờ ngụy trang quá tốt, ở chung một thời gian ngắn không đủ nhìn ra được cái gì cả, nhất định phải có một khoảng thời gian đủ dài mới được."

Chu Lượng cười nói: "Cha mẹ, chuyện liên quan tới vấn đề này, hai người không cần phải lo lắng, phải biết rằng bà mối chúng ta mời lần này cũng không phải là mấy bà mối chỉ biết nhận tiền trước đó, mà là Giang đại sư, người có thể dựa vào tướng mạo để suy tính hôn nhân. Giang đại sư đã giới thiệu cô gái này cho con, vậy chứng tỏ con và cô gái này có duyên vợ chồng, ở cùng một chỗ hẳn là sẽ có cuộc sống hạnh phúc."

Chu mẫu nghe vậy thì liên tục gật đầu, nói: "Lời này của Lượng Tử rất có đạo lý, Giang đại sư kia cũng không phải người bình thường, người cậu ta giới thiệu hẳn sẽ không sai được."

Chu phụ nghe vậy cũng gật đầu theo, hắn và bạn già đều tin vào số mệnh, bình thường đối với những người 'kỳ nhân dị sĩ' như thầy phong thủy, thầy bói, hai người đều sẽ nhìn với con mắt khác, sau khi nghe con trai nhỏ và con gái lớn thuật lại về năng lực thần kỳ của Giang đại sư, hai người liền cực kỳ tin phục vị Giang đại sư này.

Thấy cha mẹ đều tương đối tin tưởng Giang đại sư, Chu Lượng liền nhân cơ hội nói: "Cha mẹ, có một vài chuyện con muốn nói rõ ràng với hai người trước, cô gái này cái gì cũng tốt, có điều không thể sinh con, không biết hai người có thể tiếp nhận chuyện này hay không?"

Chu phụ Chu mẫu giật mình, con trai đột nhiên ném ra tin tức này quả thật là vượt xa dự đoán của bọn họ.

Chu phụ trầm mặc nửa ngày, sau đó mới thở dài, nói: "Lượng Tử, hay là để Giang đại sư giới thiệu cho con một người khác đi?"

Chu Lượng không tỏ rõ ý kiến, nhìn về phía mẹ, hỏi: "Mẹ, mẹ nói thế nào?"

Chu mẫu nhìn cháu nội trước mắt một chút, trầm ngâm nói: "Lượng Tử, theo lý thuyết, con đã có một đứa con trai, coi như

không sinh đứa thứ hai, chúng ta cũng có thể hiểu được. Nhưng miệng lưỡi người đời đáng sợ, tập tục của chúng ta bên này con cũng biết, nếu như bị người trong thôn biết được con cưới một người vợ vô sinh về, sợ rằng sẽ bị chế nhạo sau lưng."

Chu Lượng nhìn đứa con trai vẫn còn ngây thơ không hiểu chuyện gì, hít một hơi thật sâu, nói: "Cha mẹ, thật ra nỗi lo của hai người, con hiểu rõ, nhưng con nghĩ như vầy, nếu như con cưới một người vợ khác về, sinh ra đứa thứ hai, thậm chí là đứa thứ ba, vậy đối với Tiểu Hổ chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Kia dù sao cũng là mẹ kế, phụ nữ vốn lòng dạ hẹp hòi hơn so với đàn ông, một bên là con ruột của mình, một bên là con riêng của chồng với vợ trước, nếu như nói có thể đối xử công bằng với cả hai thì con không tin.

Nhưng nếu như cưới một người phụ nữ không có khả năng mang thai về, cô ấy không có con của riêng mình, vậy chắc chắn sẽ coi Tiểu Hổ như con ruột của mình mà nuôi, như vậy, việc con ly hôn cũng sẽ ảnh hưởng không nhiều tới Tiểu Hổ.

Chương 32: Giá Trị Hồng Bao Đã Cho Thấy Thái Độ (2)

Còn như nói sợ bị người đời chế nhạo, trước đó, người phụ nữ kia một ngày năm lần bảy lượt tìm con cãi nhau, mặt mũi con trong thôn đã sớm mất sạch, so với việc để tâm tới ánh nhìn của người khác, con cảm thấy sống cuộc sống của mình cho thật tốt mới là cái quan trọng nhất."

Nghe Chu Lượng nói những lời này xong, Chu phụ vẻ mặt vui mừng nói: "Lượng Tử, con cuối cùng cũng lớn rồi!"

Lí lẽ này của Chu Lượng rất tốt, dùng chuyện con trai Tiểu Hổ của hắn để đánh vào nỗi sầu trong lòng Chu mẫu.

Sau khi thành công thuyết phục cha mẹ, Chu Lượng lập tức gọi điện thoại cho Giang đại sư.

Mà Giang Phong sau khi tiếp điện thoại, biết không cần hắn ra mặt Chu Lượng đã thuyết phục được cha mẹ mình, trong lòng đương nhiên cảm thấy vui vẻ yên tâm, không uổng công hắn nhọc nhằn khổ sở chạy khắp sáu bảy thị trấn, vì Chu Lượng đi tìm đối tượng có điểm xứng đôi hôn nhân cao tới 80 điểm.

...

Giữa trưa ngày hôm sau.

Người Chu gia và người nhà họ Đinh trong sự sắp xếp của bà mối Giang Phong, gặp mặt tại tiệm cơm Lục Thúc ở trấn Mậu Lâm.

Hai nhà đều cực kỳ coi trọng buổi gặp mặt này, Chu gia bên này, đi cùng Chu Lượng có Chu phụ Chu mẫu, hai người chị và chị dâu cả, mà Đinh gia bên này, cùng Đinh Nhã Bình tới có Đinh phụ và một người cô họ.

Lần ra mắt này, bà mối Giang Phong cũng không nhàn nhã như lần sắp xếp buổi ra mắt của vị khách đầu tiên.

Lại nói, vị khách đầu tiên hắn sắp xếp ra mắt thực sự quá là xuất sắc, không chỉ nhân vật nam chính có khả năng xã giao đỉnh cao, mà ngay cả cha mẹ hai bên cũng kiếm cơm trong cùng một dây chuyền sản xuất.

Cho nên, trong lần ra mắt kia, Giang Phong ngoại trừ giới thiệu hai bên lúc mới bắt đầu, sau đó cũng chỉ thỉnh thoảng mới chen vào một câu, toàn bộ quá trình cơ bản chỉ cần ăn ngon uống ngon là được rồi!

Buổi ra mắt hôm nay thì khác, một mặt là thiếu mất người có khả năng ăn nói, so ra thì tài ăn nói của chị gái Chu Lượng, Chu Ly, cũng không tệ lắm, những người khác thì kém một chút. Mặt khác là vì hai bên nam nữ đều đã từng ly dị, cho nên có rất nhiều chuyện không thích hợp đem ra để nói, miễn lại khiến đôi bên xấu hổ.

Chính vì đó, bà mối Giang Phong liền phải phụ trách dẫn dắt câu chuyện hai bên, tránh xuất hiện cục diện khó xử.

Cũng may, Giang Phong nắm rõ hai nhân vật chính như lòng bàn

tay, dẫn dắt đôi bên tán gẫu khá là nhẹ nhàng.

Bữa cơm này ăn hơn hai tiếng.

Trước lúc tính tiền tan cuộc, nhà trai lại đi qua chương trình ‘quen thuộc’ cuối cùng —— phát hồng bao!

Hồng bao là do Chu phụ phát, ngoại trừ ba người nhà gái thì bà mối Giang Giang Phong cũng thu được một hồng bao rất dày.

Ra khỏi tiệm cơm, hai bên lại nói lời khách sáo một phen, sau đó đoàn người Chu gia mới lên xe rời đi.

Giang Phong không đi cùng người Chu gia, làm bà mối, hắn muốn ở lại dò hỏi thử thái độ nhà gái một lần, nếu như nhà gái hài lòng, vậy dĩ nhiên là tốt, nếu như có chỗ nào không hài lòng, hắn cũng có thể hỗ trợ thuyết phục một lần.

Công việc của bà mối chính là cố gắng loại bỏ những nỗi lo của hai bên nam nữ vì vẫn còn lạ lẫm mà sinh ra.

Nhìn thấy người Chu gia đã rời đi, Giang Phong liền nói thẳng, hỏi: “Bác Đinh, cô, chị Bình, mọi người đều đã gặp anh Lượng rồi, cảm thấy anh ấy như thế nào?”

Cô họ của Đinh Nhã Bình dẫn đầu bày tỏ thái độ, nói: “Người nhìn quả thật rất đàng hoàng, dáng vẻ trần đầy sức sống, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Đinh Khánh Sinh cũng gật đầu nói: “Trước mắt xem ra quả thật cũng không tệ lắm, có điều đây cũng mới chỉ là lần đầu tiên mọi người gặp mặt, cũng không nhìn ra quá nhiều thứ, cụ thể thế nào phải tiếp xúc thêm mới biết được.”

Giang Phong nhìn về phía Đinh Nhã Bình, hỏi: “Chị Bình, chị thấy thế nào?”

Đinh Nhã Bình không trả lời ngay, mà hỏi lại một câu: “Giang đại sư, tôi muốn hỏi một lần, nhà trai bên kia đối với tôi có thái độ gì?”

Xưng hô Giang đại sư này là học từ người Chu gia.

Giang Phong cười nói: “Chị Bình, nhà trai bên kia có thái độ như thế nào với chị, thật ra là cái dễ đoán nhất, trực tiếp mở hồng bao ra xem giá trị bên trong như thế nào là biết rõ rồi!”

Đinh Nhã Bình giật mình, không khỏi thầm mắng mình thật ngốc.

Nàng không phải thiếu nữ mới lớn cái gì cũng không hiểu, chỉ là bản thân làm người trong cuộc cho nên không lập tức nghĩ ra được mà thôi.

Bây giờ nghe Giang Phong nói như thế, Đinh Nhã Bình lập tức lấy hồng bao Chu phụ vừa phát cho nàng ra, sau đó, ngay trước mặt bà mối Giang Phong, mở ra.

Tiếp theo, nàng phát hiện trong hồng bao có trọn vẹn tám tờ 100 tệ, mức giá này đã biểu hiện rất rõ ràng thái độ của nhà trai đối với nàng rồi.

Giang Phong thấy thế, cười hỏi: “Chị Bình, thái độ của nhà trai bên kia với chị đã được biểu hiện cực kỳ rõ ràng qua hồng bao này rồi, vậy chị cảm thấy anh Lượng thế nào?”

Đinh Nhã Bình lời ít ý nhiều đáp: “Có thể chung sống!”

Chương 33: Một Ngày Đáng Nhớ

Thứ bảy, ngày 30 tháng 7 năm 2022.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, Giang Phong thức dậy sớm hơn thường lệ, lúc đang đánh răng rửa mặt thì Giang mẫu đang vo gạo chuẩn bị náo cháo không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu Phong, con dậy sớm như thế làm gì? Sao không ngủ thêm một chút?”

Giang Phong vừa rửa mặt vừa nói: “Không ngủ được nên liền dậy, sáng nay nhà mình có khách tới, cần mua gì mẹ cứ nói với con, lát nữa con ra mua một thể!”

Giang mẫu nghe vậy thì ánh mắt sáng lên, hỏi: “Tiểu Phong, con đây là lại có khách hàng mới sao?”

Giang Phong treo khăn mặt lên, lắc đầu nói: “Không phải là khách mới, mà là vị khách họ Chu ở trấn Thanh Sơn kia, hôm qua người ta đã lên huyện lị (nơi đặt cơ quan hành chính của huyện) đăng ký kết hôn rồi, hôm nay hẳn là đến tạ môi (cảm ơn người mai mối).

Nói tới đây, Giang Phong cũng không nhịn được cảm thán, không nghĩ tới người đầu tiên tới tạ môi lại không phải vị khách đầu tiên, Lý gia, mà lại là vị khách thứ hai, Chu gia.

Dựa theo phong tục tập quán của huyện Bách Lương bên này, bình thường phải đến ngày thứ hai sau khi cử hành hôn lễ thì mới tới nhà bà mối tạ môi, mà hôn lễ của vị khách đầu tiên, Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan đã định vào ngày cuối cùng tháng này, cũng chính là ngày mai.

Cho nên, theo phong tục tập quán thì Lý gia phải ngày kia mới tới tạ môi được.

Mặc dù vị khách thứ hai đi xem mắt chậm hơn mười ngày so với vị khách đầu tiên, nhưng vì vị khách thứ hai vì một vài nguyên nhân mà cũng không có dự định cử hành hôn lễ, hai vợ chồng chỉ khiêm tốn đi đăng ký kết hôn, điều này dẫn tới vị khách thứ hai đã giành quyền tới tạ môi trước của vị khách đầu tiên.

Giang mẫu nghe vậy thì không khỏi mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Không phải chứ, tiến triển nhanh như vậy sao, hình như từ lúc con sắp xếp cho bọn họ gặp mặt cho tới giờ cũng mới được một tuần lễ đi? Nhanh như vậy đã đăng ký kết hôn rồi sao?”

Giang Phong cười nói: “Đúng là có chút nhanh, có điều cái này cũng không tính là gì, còn có người nhanh hơn nữa! Bọn họ ở chung mấy ngày, cảm giác đối phương không tệ, hơn nữa cũng có tín nhiệm với bà mối là con, mới có thể đi đăng ký kết hôn nhanh như vậy.”

Giang mẫu nghe vậy, mặt mày hớn hở nói: “Thật là quá tốt, con cứ ở nhà chờ tiếp đón khách là được, việc mua thức ăn nấu cơm cứ giao cho chúng ta, mẹ sẽ lập tức gọi cha và anh con lên hỗ trợ.”

Giang Phong bật cười nói: “Mẹ, khách sao có thể đến sớm như vậy được chứ, đồ ăn để con đi mua là được.”

Nhưng mà ý Giang mẫu lại khác, vốn con trai nhỏ chính là bảo bối của nàng, trước kia yêu thương không hết, bây giờ con trai nhỏ của bà lại có trình độ mai mối cao như thế, mắt thấy có thể kiếm được rất nhiều tiền, bà tự nhiên không nỡ để con trai làm việc, dù chỉ là loại chuyện nhỏ nhặt như đi mua thức ăn cũng không muốn để cho con trai làm.

Giang Phong thấy quả thật không lay chuyển được bà, cũng đành bỏ qua.

Rất nhanh sau đó, Giang phụ và Giang Phi đã bị Giang mẫu gọi dậy, vốn hai cha con vừa ngủ dậy có chút mệt mỏi rã rời, nhưng nghe thấy Giang mẫu nói hôm nay Tiểu Phong có khách tới muốn tạ môi, hai cha con đều nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Từ khi Giang Phong bắt đầu làm bà mối, Giang phụ và Giang Phi liền được ăn hôi theo không ít, chưa kể tới mấy túi lớn hoa quả kia, chỉ riêng bao thuốc lá Đại Long hai vị khách kia mang tới đã đủ để hai cha con khoe khoang danh tiếng trong vòng bạn bè của mình.

Dù sao thì đây cũng chính là loại thuốc lá quý giá 50 tệ một bao, ở nông thôn trừ những người có tiền và mấy con ma bài bạc chịu vung tiền ra, thì những thôn dân bình thường có mấy người dám bỏ nhiều tiền như vậy chỉ để hút thuốc lá?

Mà Giang Phong lại không hút thuốc lá, thuốc lá quý giá khách mang tới cơ bản đều bị hai cha con Giang phụ và Giang Phi lấy chia nhau.

Bây giờ, có khách tới nhà tạ môi, dùng cái mông nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ không thiếu được thuốc lá Đại Long, bởi vậy, hai cha con nhanh chóng quét dọn vệ sinh sạch sẽ, đi mua đồ ăn nước uống, biểu hiện so với Giang Phong còn tích cực hơn.

Chừng mười giờ sáng, một chiếc xe màu đỏ dừng lại trước cổng Giang gia.

Người tới không ai khác chính là đôi vợ chồng mới cưới Chu Lượng và Đinh Nhã Bình, ngoài ra còn có chị cả Chu Lỵ và cha mẹ hai bên.

Một nhà Giang Phong bốn người nói lời chào đón một lượt, hai bên cũng khách sáo trò chuyện vài câu, về sau, bốn người Chu gia liền bắt đầu đem đồ tạ môi đã chuẩn bị sẵn ở trong cốp xe dỡ xuống.

Ngoại trừ những món quà tạ môi thường gặp như đầu heo, mông heo, móng heo, thì còn có hai bình Mai Đai, hai bao thuốc lá Đại Long, hai hộp trà được đóng gói cẩn thận.

Chương 34: Một Ngày Đáng Nhớ (2)

Cùng với bánh kẹo mừng hỉ, củ lạc hạt dưa và các loại hoa quả.

Ngoài ra, còn có một hồng bao cực kỳ lớn, lớn đến mức hồng bao cũng phình lên, không biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu hình đầu lão Trương.

Tiếp đó, xin bỏ qua 3000 lời khách sáo qua lại giữa đôi bên.

Giữa trưa, người Chu gia dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của một nhà Giang Phong, ăn một bữa cơm trưa cực kỳ phong phú.

Kết quả đương nhiên là cả chủ lẫn khách đều vui vẻ.

Sau khi ăn cơm xong, người Chu gia ở lại uống trà thêm mười mấy phút, sau đó mới thiên ân vạn tạ tạm biệt rời đi.

Chờ người Chu gia rời đi rồi, Giang Phi đã im lặng nửa ngày mới nhịn không được, nói: “Mẹ, mau mở hồng bao kia ra xem đi, xem bên trong rốt cuộc có bao nhiêu tiền!”

Giang mẫu nhìn Giang Phi một cái, nói: “Chỉ có con là sốt ruột!”

Nói xong liền nhanh chóng bước đi cầm hồng bao lên, thật ra, trong lòng bà còn sốt ruột hơn so với bất kỳ ai khác.

Giang phụ vừa rồi tiếp khách uống nhiều rượu, lúc này cả gương mặt đã đỏ bừng, cảm khái liên miên nói: “Mấy người Chu gia này đều rất thực tế, mặc dù không biết bên trong hồng bao kia có bao nhiêu tiền, nhưng chỉ riêng những món quà mà bọn họ mang tới

kia, tôi tính toán sơ lược một chút thì tổng giá trị đã tối thiểu là bốn ngàn trở lên, thật sự là khó tưởng mà!"

Giang Phong nghe vậy thì âm thầm gật đầu, lúc trước hắn cũng đã thống kê đại khái một lần, nhiều quà tặng như vậy, giá trị quả thực cũng không ít hơn bốn ngàn.

Vẻ mặt Giang Phi tràn đầy hưng phấn, nói: "Lần này trong số quà tặng lại có hai bao Đại Long, anh với cha đều được dính ánh sáng của Tiểu Phong rồi, bây giờ ngay cả nhả khói, đẳng cấp cũng hoàn toàn khác biệt so với trước đây."

Nghe đến đây, Giang phụ đang vui vẻ thì lại có chút đau lòng nói: "Thuốc lá cao cấp như vậy, chúng ta hút thật sự là lãng phí."

Giang Phong nghe vậy cười nói: "Bố, chuyện này có cái gì mà lãng phía, hút thuốc có hại cho sức khỏe, bảo bố cai thuốc bố lại không cai được, nếu đã cần phải hút, thì nên hút thuốc tốt một chút, như vậy dù sao cũng tốt hơn hút mấy loại kém chất lượng kia."

Lúc này, Giang mẫu đã mở hồng bao kia ra, ba cha con cũng không xoắn xuýt chuyện thuốc lá nữa, mà mở to hai mắt nhìn Giang mẫu mở hồng bao ra, từ trong lấy ra một xấp trăm tệ thật dày.

Sau đó, Giang mẫu liền đưa cả cho Giang Phong, nói: "Tiểu Phong, con đếm đi!"

Giang Phong nhận tiền, cảm nhận độ dày một chút, sau đó phân tích, nói: "Con đoán tiền này không ít hơn 1 vạn 5 ngàn, theo tập tục thích dùng số may mắn của chúng ta bên này, số tiền này chín phần có khả năng là 16800 tệ."

Nói xong liền nhanh chóng đếm.

Rất nhanh sau đó, số tiền đã được đếm xong.

Kết quả thật đúng là giống như lời suy đoán của Giang Phong, không nhiều hơn không ít hơn, vừa tròn 16800 tệ.

Giang Phi không nhịn được sợ hãi than: "Tiểu Phong thật đúng là thần, cái này mà cũng đoán đúng được."

Giang mẫu kiểm kê lại, nói: “Tiền cho bà mối là 16800 tệ, quà tặng tạ môi giá trị lên tới 4000 tệ, này cộng lại là khoảng 20800 tệ. Hôm mời bà mối, hồng bao và quà nhận được khoảng hơn 1100 tệ, ngày sắp xếp ra mắt thu được hồng bao 800 tệ, còn cả ngày ‘xem gia môn’ cũng thu được hồng bao 800 tệ, toàn bộ cộng lại là bao nhiêu tiền?”

Hiếm khi thấy mẹ nhớ được rõ ràng như thế, Giang Phong không khỏi cười nói: “Tổng cộng là khoảng 23500 tệ.”

Nghe thấy con số này, Giang Phi không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, kinh ngạc nói: “Ông trời ơi, từ ngày người nhà Chu gia đến mời môi cho đến ngày hôm nay tới tạ môi cũng chưa tròn mười ngày đi? Chỉ từng này thời gian đã kiếm được số tiền bằng bốn tháng tiền công của con rồi?”

Giang phụ cũng kinh ngạc, chưa đến mười ngày kiếm được 23500 tệ, nhìn khắp toàn bộ thôn Long Sơn cũng không có mấy người có thể sánh được.

Giang mẫu cười đến hai mắt đều híp lại, không kìm được vui mừng nói: “Ngày mai, vị khách đầu tiên của Tiểu Phong kia sẽ cử hành hôn lễ, không có gì bất ngờ thì đến ngày kia Tiểu Phong sẽ lại thu được một số tiền lớn nữa rồi!”

“Chúc mừng anh Lượng và chị Bình, cảm tạ hai người đã tín nhiệm bà mối là tôi, chúc hai người tân hôn hạnh phúc, trăm năm hòa hợp. Quãng đời còn lại, mong rằng hai người tâm cùng hướng về một chỗ, sức cùng hướng về một nơi, dắt tay cùng tiến, tạo ra một gia đình tốt đẹp hạnh phúc.

PS: Lễ tạ môi này thật sự quá quý giá!”

Trong lúc người một nhà đang đắm chìm trong vui sướng hạnh phúc, Giang Phong liền bỏ chồng tiền kia vào lại hồng bao, để chung với những quà tặng khác mà Chu gia đưa tới, sau đó chụp hình, kèm theo nội dung đăng lên vòng bạn bè trên wechat.

Sau khi đăng lên vòng bạn bè, không hề nghi ngờ lại đem tới một lượng lớn like và bình luận.

Chương 35: Ước Ao Ghen Tị

Nhìn thấy trong tấm ảnh có một đống lớn quà tặng giá trị không nhỏ và hồng bao lớn trương phình lên kia, phần lớn bình luận đều mở đầu bằng một câu —— ước ao ghen tị.

Sau đó, nhóm tốt nghiệp đại học của Giang Phong bùng nổ!

Nguyên nhân là hoa khôi lớp Đường An Quân tag Giang Phong ở trong nhóm, nói: "Bạn học Giang Phong, tất cả mọi người đều vừa tốt nghiệp đã chạy đi làm, sao cậu lại có thể ưu tú như vậy?"

Bạn học nam Giáp @ Đường An Quân, nói: "Tình huống thế nào vậy Đường đại mỹ nữ, bạn học Giang Phong đã làm gì rồi?"

Đường An Quân trả lời: "Cậu đi xem vòng bạn bè của Giang Phong là sẽ biết tôi đang nói gì ngay thôi!"

Bạn học nam Ất: "Trời đậu, đây không phải là thật đấy chứ?"

Bạn học nam Bính nói: "Có sao nói vậy, nhìn vòng bạn bè của bạn học Giang Phong xong, tôi thật sự cảm thấy chua!"

Bạn học nam Đinh nói: "Trâu bò, bội phục!"

Bạn học nữ Giáp nói: "Tôi bị hoa mắt sao? Giang đại soái ca của lớp chúng ta thế mà lại chạy đi làm bà mối, hơn nữa còn làm đến phong thủy sinh khởi, là thế giới này điên rồi hay là tôi điên rồi?"

Bạn học nữ Ất nói: "Ông trời ơi, hóa ra làm mai mối kiếm được tiền như thế sao? Giang đại sư đăng hình quà tặng tạ môi và hồng bao kia trên vòng bạn bè khiến tôi hâm mộ tới mức nước miếng cũng đã chảy ra."

Bạn học nữ Bính nói: "Tôi rất hiếu kỳ, hồng bao trướng trướng phình phình kia rốt cuộc là có bao nhiêu tiền bên trong vậy?"

Bạn học nữ Đinh nói: "Đây cũng là cặp vợ chồng thứ hai Giang đại soái ca tác hợp đúng chứ?"

Đường An Quân @ Giang Phong, nói: "Giang đại soái ca, mau ra

đây nói một chút, tôi thật sự tò mò sao cậu có thể mới tốt nghiệp chưa được một tháng đã thành công tác hợp được hai đôi vợ chồng rồi?"

Giang Phong @ Đường An Quân, trả lời: "Cái này tôi cũng không biết nên nói như thế nào, hay là Đường đại mỹ nhân tự mình tới thể nghiệm một lần, vẫn là câu nói kia, nể mặt mũi bạn học cũ, tôi nhất định sẽ giúp mọi người tìm ra một đối tượng hoàn mỹ."

Đường An Quân lại @ Giang Phong, nói: "A, ý tốt của cậu tôi xin nhận, chỉ là tôi tạm thời còn chưa nghĩ tới việc kết hôn, chờ tới ngày tôi nghĩ tới việc lập gia đình, tôi sẽ mời cậu giúp tôi thu xếp, thế nào?"

Giang Phong @ Đường An Quân, nói: "Có thể, không thành vấn đề, có suy nghĩ kết hôn thì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào!"

Bạn học nữ Bính nói: "Giang đại soái ca, trong mắt cậu chỉ có Đường hoa khôi lớp chúng ta thôi sao? Có nhiều bạn học hỏi chuyện như vậy mà cậu một câu cũng không đáp, Đường hoa khôi người ta thì nói một câu cậu đáp một câu. Hai người một người dáng dấp soái, một người dáng dấp xinh đẹp, tục ngữ nói phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu không hai người trực tiếp ở cùng một chỗ là được rồi."

Giang Phong @ bạn học nữ Bính, nói: "Không có ý gì cả, vừa rồi có điện thoại nên không chú ý thông báo trong nhóm mà thôi."

Giang Phong: "Còn chuyện cùng Đường đại mỹ nữ ở chung một chỗ, thật ra tôi cũng đã từng nghĩ tới, có điều tôi chính là bà mối, chuyện hôn nhân có xứng đôi hay không này, lớp chúng ta hẳn là không có ai phù hợp với tôi, tôi sớm đã nhìn ra tôi và Đường đại mỹ nữ không có cái duyên kia rồi, nếu không, từ lúc học đại học tôi đã sớm theo đuổi người ta rồi."

Đây coi như là lời nói dối thiện ý, thật ra sau khi hắn có được năng lực thần kỳ, hắn đã thử khảo nghiệm điểm xứng đôi hôn nhân của hắn và Đường An Quân, phát hiện điểm xứng đôi hôn nhân của hai người vậy mà đạt tới 75 điểm.

Giá trị xứng đôi này nói thật là không hề thấp, nếu như hai người

kết hôn, vậy khẳng định có thể trở thành cặp vợ chồng điển hình trong trăm người, đây đối với phần lớn mọi người mà nói đã tính là hôn nhân cực kỳ hạnh phúc rồi.

Đáng tiếc, sau khi Giang Phong sở hữu năng lực thần kỳ, tấm mắt của hắn cũng cao lên rất nhiều.

Ngay cả khi làm mai mối cho người ta, Giang Phong cũng định ra tiêu chuẩn trong lòng rằng điểm xứng đôi hôn nhân không thể thấp hơn 80, huống chi là bản thân hắn.

Nếu như không có ai có điểm xứng đôi hôn nhân với hắn từ 90 trở lên, hắn thật sự không có ý định kết hôn.

Mà thấy Giang Phong đáp lại lời này, Đường An Quân ở cách xa ngàn dặm không khỏi trầm mặc.

Bốn năm đại học, Đường An Quân thật ra rất có hảo cảm với Giang Phong, mặc dù không phải là nàng thầm mến đối phương, nhưng chỉ cần Giang Phong chịu chủ động theo đuổi nàng, nàng tin rằng hắn không cần quá nhiều công sức cũng có thể ôm mỹ nhân về nhà.

Đáng tiếc... ai...

Đường An Quân không nhịn được thầm thở dài.

Sau đó, Đường An Quân ở trong nhóm chat giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đùa giỡn với Giang Phong mấy câu, rồi dùng lý do có việc bận lặn mất.

Chương 36: Ước Ao Ghen Tị (2)

Sau khi Đường An Quân lặn, Giang Phong liền cam kết: “Đúng rồi, tôi ở đây tuyên bố một lần nữa, lời vừa rồi tôi nói với Đường đại mỹ nữ áp dụng với toàn thể mọi người, chỉ cần mọi người có suy nghĩ kết hôn thì đều có thể liên hệ với tôi, tôi chắc chắn sẽ đặt mọi người đúng chỗ, tuyệt đối không để mọi người thất vọng!”

Bạn học nam Giáp nói: “Vậy thì tốt quá, cho tôi đặt chỗ trước đi,

tôi đang muốn tìm bạn gái đây ^_^"

Bạn học nam Bính cũng nói: "Có chuyện tốt vậy thì cũng giữ chỗ cho tôi nữa đi!"

Bạn học nữ Giáp oán hận nói: "Hai người đọc thì đọc cho kĩ, bạn học Giang Phong giới thiệu là giới thiệu đối tượng kết hôn sinh con cho mấy người, chứ không phải giới thiệu bạn gái lăn giường với các ngươi."

Bạn học nam Giáp: "..."

Bạn học nam Ất: "..."

Giang phong: "Giáp mỹ nữ nói không sai, nếu như muốn bước vào con đường hôn nhân thì mọi người cứ tới tìm tôi, còn yêu đương gì đó vốn không nằm trong phạm vi phục vụ của bà mối đâu nhé ^_^"

Để lại câu nói này, Giang Phong liền lặn.

Thế là, nhóm chat lại dần trở về yên tĩnh.

...

Từ sau lần đầu tiên Giang Phong đăng lên vòng bạn bè chuyện hắn làm bà mối, hắn thật ra đã trở thành danh nhân trong thôn rồi.

Dù sao thì một bà mối tuổi còn trẻ như vậy, lại là đàn ông độc thân, trong thôn từ trẻ con tám tuổi tới lão già tám mươi tuổi đều chưa từng nghe nói chuyện này bao giờ.

Giang Phong có thể nói là người trẻ tuổi đầu tiên làm mai mối trong thôn Long Sơn, thậm chí là trong cả trấn Thanh Hà.

Mà từ trên vòng bạn bè của Giang Phong biết được, hắn tốt nghiệp đại học trở về cũng chỉ mới hơn mười ngày, vậy mà đã lặng yên không tiếng động tác hợp thành công một đôi vợ chồng, tốc độ thật sự không hề kém so với bất kỳ bà mối nào.

Có điều, nói đi thì nói lại, mặc dù sau khi Giang Phong bước vào nghề làm mai mối này đã lập tức thành công tác hợp một đôi vợ

chồng, nhưng phần lớn người trong thôn vẫn không xem trọng hắn.

Mọi người đều cảm thấy tuổi Giang Phong vẫn còn quá trẻ, ngay cả một người bạn là con gái cũng không có, hiểu cái gì mà làm mai mối cho người ta?

Kể cả hắn có thể thành công tác hợp một đôi, vậy chắc chắn cũng là chó ngáp phải ruồi.

Hơn nửa, chỉ tác hợp thành công có vẻn vẹn một đôi, này cũng không đại biểu cho cái gì, dù sao thì trong thân cũng có không ít phụ nữ đứng ra làm mai mối cho người thân bạn bè của mình, mà số người làm thành công cũng không ít.

Bởi vậy, mấy ngày này, người trong thôn cũng chỉ thỉnh thoảng lại bàn tán chuyện Giang Phong một chút mà thôi, cũng không có ai thật sự tin tưởng vào năng lực làm mai mối của Giang Phong, đương nhiên cũng sẽ không có ai tìm tới Giang Phong làm mai mối rồi.

Sáng hôm nay, người Chu gia gióng trống khua chiêng tới tạ môi, thật ra cũng đã bị một vài hàng xóm thấy được, nhưng mấy người hàng xóm này cũng chỉ là đứng từ đằng xa nhìn một chút, căn bản không biết lượng quà tặng không ít hơn 4000 tệ và hồng bao 16800 tệ mà Chu gia mang tới.

Tận đến sau khi người Chu gia rời đi, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, lúc này mới có hàng xóm lắc lư tới hỏi chút tình hình.

Đây là cơ hội tuyệt hảo để tuyên truyền cho con trai nhỏ nhà mình, Giang mẫu cũng không hề che giấu, trực tiếp nói thẳng ra về số quà và tiền Chu gia mang tới tạ môi.

Kết quả, người hàng xóm này nói một tràng lời nịnh nọt, nhưng không hề nhắc tới chuyện mời Giang Phong làm mai mối, mặc dù con trai của ba năm nay đã ba mươi bốn mươi tuổi những vẫn độc thân.

Đối với việc này, Giang mẫu cũng không có cách nào, tuổi con trai nhỏ trong nghề làm mai mối này chính là khuyết điểm không thể

nào thay đổi được.

Có điều bà tin tưởng, dựa vào năng lực làm mai mối siêu cường của con trai mình, sớm muộn gì cũng có thể thay đổi ấn tượng cố hữu của mọi người đối với hắn.

Chủ nhật, ngày 31 tháng 7 năm 2022.

Hôm nay là ngày vui của Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan, ngày cử hành hôn lễ.

Ở nước ta, việc ma chay cưới hỏi là việc rất được coi trọng, mỗi một địa phương đều có phong tục tập quán khác nhau.

Tại trấn Thanh Hà, có câu nói đám cưới không quá trưa, ý là thời gian chú rể đón dâu về không thể vượt quá 12 giờ trưa, một khi qua thời gian này thì sẽ có điềm xấu. Đồng thời, lúc cô dâu ra cửa tuyệt đối không thể đốt pháo đưa tiễn, chỉ có lúc đón cô dâu về mới được đốt pháo nghênh đón.

Đây chủ yếu là để phân biệt với việc tổ chức tang lễ, vì ở trấn Thanh Hà, thời gian đưa người chết lên núi là vào buổi chiều, hơn nữa, khi vừa nhấc quan tài sẽ bắt đầu đốt pháo đưa tiễn, thậm chí ở chỗ đặt quan tài cũng sẽ chuẩn bị hàng xóm bạn bè để đốt pháo đưa tiễn.

Cũng vì quy củ đón dâu không được quá giữa trưa, cho nên nếu như đàn ông trấn Thanh Hà cưới vợ ở xa, thì sẽ phải đón cô dâu vào huyện hoặc khách sạn ở trên trấn từ trước, sau đó chờ tới ngày kết hôn lại đón về nhà.

Chương 37: Mở Rộng Tầm Mắt

Đương nhiên, Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan ở hai trấn liền nhau, đương nhiên cũng không bị quy củ này làm phiền.

Lý gia và Trương gia đều có tài sản mấy trăm vạn, ở trong thôn mình đều là nhân vật có mặt mũi, bây giờ hai nhà lại liên hợp kết thành thông gia, tiệc cưới này làm tự nhiên có âm thanh có vẻ ngoài, đặt trọn vẹn hơn trăm bàn, cảnh tượng hoành tráng như

này những năm gần đây tương đối ít thấy.

Trên sân khấu được dựng tạm thời.

Chú rể Lý Hưng Văn cầm microphone, đang tuyên bố cảm nghĩ khi kết hôn: “Các vị thân bằng hảo hữu, các vị soái ca mỹ nữ, cảm tạ mọi người tới đây vào ngày đẹp trời hôm nay để trở thành nhân chứng quan trọng cho tình yêu giữa tôi và Trương Thu Lan. Không có mọi người, cũng sẽ không có buổi hôn lễ khiến chúng tôi cả đời cũng không quên được này.

Người đầu tiên tôi muốn cảm tạ chính là cha mẹ đã ngậm đắng nuốt cay nuôi chúng tôi trưởng thành.

Ngay từ khi chúng con chào đời, cất tiếng khóc đầu tiên, cha mẹ đã đem tất cả yêu thương dành cho chúng con, dạy chúng con nói chuyện, dạy chúng con bước đi, dạy chúng con tri thức, dạy chúng con làm người... Cái này khó mà nói hết được, nói không hết tình thương của cha, khó mà diễn tả bằng lời tình thương của mẹ.

Mong cha mẹ hãy yên tâm, chúng con sẽ trở thành gia đình hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Nói đến đây, Lý Hưng Văn nắm tay Trương Thu Lan, hướng về phía cha mẹ hai bên cúi thấp đầu.

Vợ chồng Lý Minh Thành và vợ chồng Trương Cẩm Tùng cũng đang đứng trên sân khấu thấy vậy thì mỉm cười, đối với hôn sự này, bọn họ đều cực kỳ hai lòng, cười cả một ngày, mặt bọn họ cũng sắp cứng lại vì cười rồi.

Lý Hưng Văn tiếp tục nói: “Người thứ hai tôi muốn cảm tạ chính là bà mối của chúng tôi, Giang đại sư.”

Nghe thấy Lý Hưng Văn nhắc tới mình, Giang Phong ở dưới sân khấu mỉm cười vẫy tay.

Lý Hưng Văn không tiếc lời tâng bốc, nói: “Các vị bằng hữu, bà mối của chúng tôi, Giang đại sư, thế nhưng thật sự không phải là một người bình thường, có thể dựa vào tướng mạo để suy tính hiện trạng hôn nhân của một người, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể biết rõ cuộc sống hôn nhân của đối phương có hạnh phúc hay

không, thật sự vô cùng thần kỳ.

Hôm nay, tôi muốn đề cử Giang đại sư với các vị thân bằng hảo hữu chưa kết hôn, người vừa có ánh mắt độc đáo lại vừa có năng lực làm bà mối phi phàm như này, rất đáng để mọi người thử một lần."

Ở chỗ ngồi của khách mời, ngoại trừ những người có quan hệ tương đối thân thiết gần gũi với gia đình cô dâu chú rể, những người khác đều không biết bà mối tác hợp cho Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan lại trâu bò như vậy.

Nhất thời, tiếng nghị luận bàn tán xôn xao vang lên.

Lý Hưng Văn cười nói: "Vị thân bằng hảo hữu nào có ý định kết hôn, có thể hỏi riêng tôi chuyện này, tóm lại, nếu như không có Giang đại sư, thì sẽ không có Lý Hưng Văn tôi ngày hôm nay."

Nói tới đây, Lý Hưng Văn nắm tay Trương Thu Lan, cùng nhau cúi thấp đầu với Giang Phong.

Giờ phút này, trong lòng Giang Phong sinh ra một cảm giác thỏa mãn, cảm giác được người khác cảm ân đội nghĩa thật sự là không tệ.

"Người thứ ba tôi muốn cảm tạ chính là vị đại mỹ nữ bên cạnh này, trong mắt của tôi, cô ấy chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới này!"

Lý Hưng Văn thâm tình nói: "Vợ à, cảm ơn em, cảm ơn em đã đồng ý gả cho anh. Có lẽ cả đời này anh cũng không thể khiến em trở thành người phụ nữ giàu có nhất, nhưng, anh sẽ dùng cả tính mạng của mình để khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này."

Nói rồi, Lý Hưng Văn cũng cúi đầu với Trương Thu Lan một cái.

Trương Thu Lan tràn đầy hạnh phúc trong lòng, ẩn ý đưa tình nhìn Lý Hưng Văn, ánh mắt hai người chạm nhau, tất cả đều đã được thể hiện trong sự im lặng.

Lý Hưng Văn kết thúc bài phát biểu của mình: "Cuối cùng, lần nữa

cảm tạ những vị khách mời có mặt tại đây ngày hôm nay! Cơm rau dưa, mời mọi người ăn uống thật ngon. Chúc các vị vạn sự như ý, cầu được ước thấy!"

Tiếp theo là đến màn vui chơi ăn uống.

Giang Phong dự tiệc cưới này lại thu hoạch được hơn một trăm người bạn trên Wechat, tất cả đều là vị khách tiềm năng.

...

Ngày hôm sau.

Bốn người nhà Lý gia mang theo hồng bao cực lớn và một đống lớn quà tặng tới tạ môi, động tĩnh so với Chu gia đến nhà tạ môi ngày hôm trước còn lớn hơn nhiều, trực tiếp kinh động tới hàng xóm Giang gia.

Không hề nghi ngờ, bốn người Lý gia tới đều được Giang phụ Giang mẫu nhiệt tình chiêu đãi.

"Giang đại sư, tiệc cưới ngày hôm qua thật sự là chiêu đãi không chu đáo, hôm nay tôi mượn hoa hiến Phật mời thầy một chén, lần nữa cảm tạ thầy giới thiệu cho tôi một cô gái tốt như vậy làm vợ."

Chương 38: Mở Rộng Tầm Mắt (2)

"Giang đại sư, tôi lại mời thầy chén nữa, ở thời đại này, muốn tìm một đối tượng vừa lòng đẹp ý khó tới thế nào, tôi biết rõ, bên cạnh tôi cũng có không ít bạn bè vì không tìm được đúng người mà khiến cuộc sống sinh hoạt rối loạn, mà tôi lại may mắn được Giang đại sư đây đáp cầu dắt mối, cưới được người vợ tốt như vậy, đời này tôi sẽ không bao giờ quên ân tình của Giang đại sư!"

"Giang đại sư, chén rượu này, tôi thay vợ mời thầy, tôi có thể lấy được cô ấy là vinh hạnh của tôi, mà cô ấy có thể gả cho tôi cũng là vận may của cô ấy, mà tất cả, đều là công lao của Giang đại sư."

"Giang đại sư, tôi nhất định phải mời thầy thêm chén nữa..."

Lý Hưng Văn không hổ là người bị bệnh cuồng xã giao nghiêm trọng, vừa lên bàn rượu đã liên tục mở miệng mời rượu, không hề suy tính gì, chỉ mới ngắn ngủi vài phút mà đã kính Giang Phong tới ba bốn chén rượu.

May mà Giang Phong chỉ uống bia, nếu không thì ăn cũng không cần ăn, có thể trực tiếp lên lầu ngủ rồi.

Mắt thấy Lý Hưng Văn lại bưng chén rượu lên, Giang Phong vội vàng cản lại, nói: "Được rồi, anh Văn, anh đừng kính tôi nữa, tửu lượng của tôi không sánh bằng anh, cứ một chén lại một chén như vậy nữa, lát nữa sẽ bị xấu mặt mất."

Lý Hưng Văn cười ha ha một tiếng, nói: "Giang đại sư, rượu thì vẫn muốn mời thầy, có điều để tôi uống, thầy cứ thoải mái là được."

Giang Phong bưng chén rượu lên cụng với hắn một cái, cười nói: "Anh Văn, anh đừng một câu thầy lại một câu thầy như vậy nữa, nghe xa lạ quá!"

Lý Hưng Văn nghe theo, đáp: "Được, nghe chú!"

Ở một bàn rượu khác, Giang phụ và Lý Minh Thành cũng liên tiếp nâng chén cụng ly, hai người đàn ông tuổi tác tương tự bắt đầu thổi phồng con trai của nhau lên, trò chuyện cũng khá là ăn ý.

Mà Giang mẫu và Lý mẫu lại tranh giành việc nhà, hai người thỉnh thoảng uống một ngụm rượu gạo nếp ngọt, bầu không khí cũng tương đối hòa hợp.

Đến như Trương Thu Lan còn dư lại vì phải làm tài xế, cho nên không thể uống rượu, cũng ngồi bên cạnh chồng cười khanh khách, thỉnh thoảng giúp rót rượu, hoặc là đưa khăn giấy gì đó.

Bữa cơm này ăn đến khách và chủ đều vui vẻ, từ giữa trưa tới chừng hai giờ chiều, người Lý gia uống đến mặt đỏ bừng cả lên mới tạm biệt rời đi.

Sau khi người Lý gia rời đi, Giang mẫu liền bắt đầu làm công đoạn bà mong đợi nhất —— kiểm kê thu hoạch.

Đầu tiên chính là vật thu hút sự chú ý lớn nhất, hồng bao cực lớn kia.

Giang mẫu lúc mở hồng bao kích động tới mức tay cũng phát run.

Đến khi mở hồng bao ra, Giang mẫu lấy ra từ bên trong bốn xấp tiền mặt, ba xấp trong đó có cả giấy niêm phong một vạn tệ màu trắng của ngân hàng, có điều vì là dịp mừng, nên giấy niêm phong màu trắng đã được đổi thành màu đỏ.

Còn có một xấp mỏng hơn thì được buộc bằng dây chun.

Giang phụ thấy vậy thì trợn cả mắt lên.

Giang Phong nhìn thoáng qua, nói: “Ba chồng kia thì không cần đến cũng biết là 3 vạn tệ, chồng còn lại thì nhìn độ dày có vẻ là khoảng 7,8 ngàn, dùng số cát tường thì chính là 38000 tệ.”

Giờ phút này, vẻ mặt Giang phụ và Giang mẫu đều tràn đầy chấn kinh.

Nhất là Giang phụ, trước kia ông làm lụng khổ nhọc vất vả cả năm, tính cả thu nhập từ vườn trái cây trong nhà, thu nhập cũng chỉ khoảng bốn, năm ngàn tệ.

Bây giờ, con trai nhỏ làm mai mối ở hai chỗ đã nhận được số tiền dễ dàng vượt qua con số này, khiến trong lòng ông thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không nói nên lời là tư vị gì.

Giang mẫu vì muốn có được con số chính xác mà không ngại phiền phức đếm tiền một lần, kết quả lại lần nữa bị con trai nhỏ đoán trúng, đúng là 38000 tệ.

Đếm rõ ràng số tiền xong, Giang mẫu lại hỏi: “Tiểu Phong, giá trị của chỗ quà tặng kia con có ước lượng được không?”

Giang Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đánh giá đại khái một chút, đáng tiền nhất hẳn là hai bình Mao Đài kia, con nhớ hình như là khoảng hơn ba ngàn một bình, những quà tặng khác cộng lại hẳn là cũng bằng khoảng một bình Mao Đài, giá trị tổng thể khoảng gần một vạn.”

Giang phụ và Giang mẫu nghe vậy lại bị chấn kinh, đây đúng là ra tay hào phóng mà!

Giang mẫu không nhịn được tính toán một hồi: "Lúc trước khi Lý gia tới cửa mời môi, giá trị hồng bao và quà tặng cũng chừng một ngàn, sau này ra mắt, gặp gia đình hai bên, con lại thu được hồng bao hai ngàn, hôm qua khi đi tham gia hôn lễ người ta, không chỉ trả lại hồng bao của con mà còn đưa thêm tám trăm tệ, tất cả chỗ này cộng lại đã ba ngàn tám. Ba ngàn tám thêm hôm nay nữa, tổng thể chẳng phải là đã hơn năm vạn, tới hơn 51000 tệ rồi sao?"

Tính tới đây, Giang mẫu và Giang phụ không khỏi hai mặt nhìn nhau, hai người hôm nay thật sự đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Chương 39: Phạm Vi Tìm Kiếm Mở Rộng

Giang Phong trong lòng hiểu rõ, Lý gia sở dĩ ra tay hào phóng với lễ tạ môi như vậy, trực tiếp lập thành kỷ lục cao nhất trong lịch sử trấn Thanh Hà từ trước tới nay, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì độ hài lòng với mối hôn sự này của Lý gia có thể nói là cao đến phá trần rồi.

Trong lúc cha mẹ đang bị lễ tạ môi của Lý gia làm cho chấn động, Giang Phong thì lại yên lặng kiểm kê một lần tiền mặt vốn có của hắn, giúp anh Văn làm mai mối thu được hồng bao 41600 tệ tiền mặt, giúp anh Lượng làm mai mối thu được hồng bao 19000 tệ tiền mặt.

Cộng lại là 60600 tệ tiền mặt.

Thu nhập này đã vượt xa ra khỏi mong đợi của Giang Phong, xem ra ý định mua xe có thể nhanh chóng được thực hiện rồi.

Nghĩ tới đây, Giang Phong liền nói với cha mẹ: "Cha, mẹ, con làm mai mối cần chạy ngược chạy xuôi nhiều, chiếc xe điện trong nhà kia thật sự dùng không tiện, con định mua một chiếc xe mới, hai người cảm thấy thế nào?"

Mua xe? Giang phụ Giang mẫu nghe vậy thì hơi sửng sốt.

Tuy nói ở thời đại này, xe ô tô đã phổ biến trong nước, người mua xe trong thôn cũng không ít, nhưng Giang phụ Giang mẫu luôn cảm thấy việc này cách mình rất xa.

Nhưng bây giờ, nhà bọn họ cũng cần phải mua xe rồi?

Lấy lại tinh thần, Giang phụ lúc này vỗ đùi, vẻ mặt tràn đầy kích động, nói: "Đúng là nên mua một chiếc xe rồi."

Giang mẫu ngược lại có chút do dự, vốn theo suy nghĩ của bà, có tiền thì trước đương nhiên nên đóng phòng ở mới, đây mới là chuyện cấp bách trước mắt trong nhà, dù sao thì căn nhà này cũng đã ở được hai mươi mấy năm, bây giờ đã trở nên cũ kỹ.

Có điều, con trai mua xe cũng là để tiện cho công tác, cho nên Giang mẫu cuối cùng vẫn đồng ý, nói: Vậy thì mua đi, mẹ với cha con trong tay còn năm vạn, nếu như chưa đủ thì sẽ nhờ anh trai và chị con hỗ trợ một chút."

Giang Phong vội vàng phất tay nói: "Mẹ, sẽ không động tới tiền của cha mẹ đâu, tiền trong tay con là đủ rồi!"

Giang mẫu nói: "Trong tay con cũng chỉ có năm, sáu vạn mà thôi, chút tiền này thì mua được xe gì chứ?"

Giang phụ nhíu mày, hỏi: "Tiểu Phong, con không phải là muốn mua loại xe nhỏ chạy bằng điện kia đấy chứ?"

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Cha mẹ, quan niệm tiêu dùng của hai người cũng phải theo kịp thời đại mới được, người trẻ tuổi bây giờ mua xe nào có ai trả được hết phí trong một lần đâu, cơ bản đều là giao tiền đặt cọc mua xe rồi trả góp dần, nếu không, hai người nghĩ mấy người trẻ tuổi trong thôn mua xe kia đều có tiền như vậy sao?"

"Đặt cọc mua xe?" Giang phụ và Giang mẫu bắt đầu cảm thấy mình bị tụt hậu rồi. Trước kia cảm thấy mua xe cách mình rất xa, bởi vậy bọn họ chưa từng chú ý tới phương diện này, bình thường, trong thôn ai đặt cọc mua xe cũng sẽ không rao báo khắp nơi, chỉ đại khái nói chút tổng giá trị mà thôi.

"Chẳng trách, tôi bảo mấy thằng nhóc trong thôn kia cũng chỉ làm

công ở bên ngoài, sao lại có bản lĩnh mua xe được, hóa ra mua xe cũng có thể đặt cọc giống như mua nhà được!" Giang phụ hậu tri hậu giác nói.

Giang mẫu hỏi: "Tiểu Phong coi như có thể có tiền đặt cọc, nhưng vay thì hẳn phải trả tiền lãi nữa đi?"

Giang Phong nói: "Tiền lãi thì nhất định phải có, trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí chứ!"

Giang mẫu lại hỏi: "Vậy tiền lãi này đại khái khoảng bao nhiêu?"

Giang Phong trả lời: "Cái này con cũng không quá rõ, chẳng qua nếu như chỉ vay mấy vạn tệ, hơn nữa lại không vay trong thời gian dài, thì đại khái là khoảng mấy ngàn tệ đi!"

Giang mẫu nghe vậy lắc đầu liên tục, nói: "Không đáng, tự nhiên chạy đi kiếm cho người ta nhiều tiền lãi như vậy làm gì, dù sao thì ba anh em con cũng đều có việc làm cả, mẹ với cha con cũng không có chỗ nào cần dùng tiền, con trước cứ cầm đi mua xe đi!"

Giang phụ đồng ý nói: "Mẹ con nói đúng, để người ta kiếm mấy ngàn tiền lãi không như vậy quả thực không đáng, cha trước kia phơi gió phơi nắng khó nhọc làm cả một tháng cũng chỉ kiếm được mấy ngàn như vậy mà thôi."

Giang Phong nghĩ nghĩ, cũng không cố chấp nữa, nói: "Vậy được, cộng thêm năm vạn tệ của cha mẹ thì sẽ có mười một vạn, vừa đủ mua một chiếc xe nhỏ rồi."

Thấy con trai nhỏ đã đưa ra quyết định, Giang phụ lúc này cả mặt đỏ bừng, lấy điện thoại di động ra, nói: "Tiểu Phong, cô và chú của con đều là những người trải đời, để cha giúp con gọi điện hỏi bọn họ một chút xem mười vạn thì mua xe nhãn hiệu gì thì tốt."

Giang mẫu không khỏi liếc hắn một cái, nói: "Tiểu Phong chỉ mua cái xe chừng mười vạn mà thôi, lại không phải muốn xe sang mấy trăm vạn, ông đừng có gọi điện làm gì cả!"

Chung chăn chung gối nhiều năm như vậy, bà thật sự quá hiểu rõ chồng mình rồi.

Giang phụ nghe vậy thì không khỏi hắc hắc cười không ngừng, bạn già thật đúng là đoán trúng ý đồ kia của ông rồi.

Chương 40: Phạm Vi Tìm Kiếm Mở Rộng (2)

Ba anh em nhà ông, em gái Giang Xuân, đầu thập niên 90 thế kỷ trước đã đến thành phố Thâm Quyến, Quảng Đông làm công, mấy năm sau, nhờ vận khí tốt mà gả cho một người địa phương ở đó, sau đó ăn tiền lãi phát triển quốc gia, dễ dàng trở thành phú ông ngàn vạn.

Em trai Giang Vĩnh Quý là một công chức, ở huyện thành có một phần lương đảm bảo cuộc sống, cưới vợ cũng là công chức, mặc dù không thể đại phú đại quý, nhưng cuộc sống sinh hoạt chắc chắn là tốt hơn so với rất nhiều người.

Trong số ba anh em thì ông làm anh cả, cuộc sống lại thảm nhất.

Bây giờ con trai nhỏ vừa mới tốt nghiệp đại học chưa được một tháng, lại có thể kiếm tiền mua xe bằng bản lĩnh của chính mình, ông tự nhiên muốn đắc chí một lần trước mặt em trai em gái.

Giang Phong dù sao cũng có thể đoán được tâm tư của cha mình, không khỏi cười nói: “Cha, xe giá mười vạn thì cũng chỉ vẻn vẹn là một chiếc xe con mà thôi, mua nhãn hiệu gì thì thật ra cũng không đáng kể, không cần phải hỏi đến cô và chú, chờ tới khi con kiếm được đủ tiền mua xe sang mấy chục vạn thậm chí là hơn trăm vạn, lúc đó cha lại gọi điện cũng không muộn.”

“Được, khá lám, rất có chí khí.”

Giang phụ khen một câu, sau đó nói: “Vậy được, cha sẽ đợi đến ngày đó!”

...

Nói làm liền làm, nói mua liền mua.

Xế chiều hôm đó, Giang Phong liền cầm mấy vạn tiền mặt cùng

thẻ ngân hàng cha mẹ cho tới hợp tác xã tín dụng ở trên trấn, cho toàn bộ tiền vào thẻ ngân hàng.

Hôm sau, trời vừa sáng, hắn liền lên xe đi tới tỉnh thành.

Lần này, Giang Phong không tiếp tục quảng cáo trên xe nữa, trước mắt hắn đã có đủ lượng khách hàng, hôm trước lúc tham gia hôn lễ của Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan, đã có vị khách nói chắc chắn rằng mấy hôm nữa sẽ đến nhà hắn thăm hỏi.

Dựa vào nghề nghiệp của hắn, khách đến nhà thăm hỏi làm gì, không cần nói cũng biết.

Một đường đi không nói chuyện gì.

Tới gần trưa, xe khách đã thuận lợi đến tỉnh thành.

Sau khi xuống xe, Giang Phong nghĩ những nơi như nhà ga này có lượng người đi lại lớn, liền nghĩ tìm kiếm xung quanh xem có mỹ nữ nào có điểm xứng đôi hôn nhân với hắn cao hay không.

Kết quả tìm tìm được một lúc, Giang Phong mới kinh ngạc phát hiện phạm vi tìm kiếm đối tượng xứng đôi không biết từ lúc nào đã được mở rộng, từ phạm vi mười dặm ban đầu, bây giờ biến thành phạm vi ba mươi dặm, tăng lên tận ba lần.

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến Giang Phong trực tiếp bỏ qua thông tin của một mỹ nữ có giá trị xứng đôi hôn nhân với hắn lên đến 84 điểm, yên lặng nghĩ ngợi nguyên nhân phạm vi tìm kiếm bỗng nhiên tăng lên tận hai mươi dặm.

Một lát sau, Giang Phong đưa ra kết luận, hắn là mỗi lần thành công tác hợp một đôi vợ chồng, phạm vi tìm kiếm sẽ tăng lên mười dặm.

Còn có phải thật sự như vậy hay không, thì cũng chỉ có thể chờ tới lần sau nghiệm chứng thử mới biết được.

Tiếp đó, Giang Phong thay mặt anh trai Giang Phi và chị gái Giang Tuyết tìm kiếm đối tượng xứng đôi thử, kết quả đối tượng tìm được để có giá trị xứng đôi hôn nhân dưới 80 điểm, đương nhiên là không cần nói thêm.

Buổi sáng nay, Giang Phong chỉ ăn một bát cháo thanh hỏa, ngồi xe ba bốn tiếng đến giờ cũng đã đói bụng, liền nhanh chóng đi về phía ga tàu điện ngầm, chuẩn bị ngồi tàu điện ngầm tới quán mì Mỗ gia ăn một bát mì chua cay.

Ông chủ Ung Vị.

Triệu Tịnh có thể xem như fan cứng của ông chủ cửa hàng mỳ này, bởi vì công ty khá gần cửa hàng này nên thường lui tới đây.

Trưa hôm nay Triệu Tịnh vẫn đến ăn mì như mọi hôm, nhưng cô vừa ăn vừa rơi nước mắt.

Tuy Triệu Tịnh đã lập tức dùng khăn giấy lau nước mắt nhưng trùng hợp bị Giang Phong – người đang lau miệng sau khi ăn xong mì nhìn thấy.

Đây là một chị gái đang có tâm sự.

Giang Phong đang âm thầm phân tích lý do cô ấy khóc, có thể là do người thân bị tai nạn hoặc bị bệnh nặng, cũng có thể đang khổ vì tình, hoặc cũng có thể do công việc.

Giang Phong cảm thấy chị gái này đang khổ vì tình.

Triệu Tịnh cũng để ý đến ánh mắt của Giang Phong, cộng thêm tâm trạng không tốt nên không muốn ăn uống nữa, thế là cô đứng dậy rời đi.

Giang Phong thấy thế bèn đi theo, đợi đến lúc ra khỏi cửa hàng hắn mới nhanh chóng đuổi theo hỏi: “Chị gì ơi, xin làm phiền một tí, có phải chị đang gặp khó khăn gì không?”

Triệu Tịnh ngạc nhiên vì hắn đi theo mình, sau đó cô lắc đầu: “Tôi không có khó khăn gì hết, cảm ơn cậu đã quan tâm.”

Giang Phong thấy đối phương tâm trạng không tốt nên không nói nhiều, hắn lấy ra một tấm danh thiếp rồi nói: “Tôi là người chuyên đi mai mối, đây là danh thiếp của tôi, tôi thấy chị đây chắc chắn đang khổ vì tình. Bây giờ tôi không làm phiền chị nữa, nếu cần giúp đỡ thì cứ liên hệ tôi. Tạm biệt!”

Nói xong Giang Phong bèn rời đi.

Triệu Tịnh nhìn danh thiếp trên tay rồi nhìn Giang Phong đang đi khuất xa, cô trước giờ không giữ danh thiếp người lạ, nhưng lần này không hiểu sao lại cất nó vào trong túi.

Chương 41: Quá Khó Rồi

Trước lúc Giang Phong đến mua xe ở tiệm 4S nào đó thì ở tỉnh Hồ Bắc cách xa ngàn dặm, Hồ Văn Hoa đang xem mắt tại một tiệm cà phê nào đó do dì chủ nhà nhiệt tình giới thiệu.

Sau khi hai người gọi cà phê, cô gái xem mắt lần này kiêu ngạo nói: "Hồ Văn Hoa là anh đúng không? Tôi nghe dì Vương nói về anh rồi, gia cảnh anh bình thường, không nhà không xe, thu nhập thì không ổn định. Vốn dĩ anh không đủ tiêu chuẩn của tôi, nhưng dì Vương cứ khuyên mãi nên tôi quyết định cho anh cơ hội thuyết phục tôi đấy, có thể nắm bắt cơ hội này không thì phải xem biểu hiện của anh rồi."

Hồ Văn Hoa nghe xong thì sững người, anh ta đi xem mắt mấy lần nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy màn mở đầu hoành tráng như vậy. Nếu không phải đối phương cao và xinh thì anh ta đã đứng dậy nói tạm biệt rồi.

Vì cái chiều cao với nhan sắc này, Hồ Văn Hoa quyết định tranh thủ nói: "Mỹ nữ, dì chủ nhà không nói với cô tôi làm nghề gì sao?"

Cô gái kiêu ngạo hờ hững nói: "Nói anh viết tiểu thuyết mạng, tôi cũng có chút hiểu biết ngành này của mấy anh, biết rằng thu nhập ngành này chia làm hai cực. Thu nhập của nhóm nhỏ những người cấp cao là vài chục triệu đến trăm triệu, còn thu nhập của mấy người cấp thấp e rằng không bằng lương một tháng của tôi. Không biết anh đây là tác giả cấp bậc nào?"

Lúc này nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, Hồ Văn Hoa thêm đường rồi vừa khuấy vừa nói: "Tôi không bằng mấy người cấp cao nhưng lại hơn mấy người cấp thấp, có lẽ tôi là tác giả trung cấp."

Cô gái kiêu ngạo bưng cà phê lên uống một ngụm, cô hỏi: "Lương

tháng là bao nhiêu?”

Hồ Văn Hoa nói: “Bình quân khoảng mười ngàn.”

Cô gái khinh thường nói: “Nhiêu đấy thôi?”

Hồ Văn Hoa không chịu nổi, hỏi ngược lại: “Thế xin hỏi lương tháng của cô là bao nhiêu?”

Cô gái kiêu ngạo bình thản đáp: “Năm sáu ngàn.”

Hồ Văn Hoa chau mày: “Mỹ nữ à, lương của cô như này hình như không có tư cách khinh thường tôi nhỉ?”

Cô gái lạnh lùng nói: “Anh là người phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, sao có thể sao với phụ nữ chúng tôi. Dựa vào thu nhập hiện giờ của anh thì phải tiết kiệm bao nhiêu năm mới mua được nhà? Lại phải tiết kiệm thêm bao lâu mới mua nổi xe? Anh nghĩ cưới vợ không tốn sính lễ sao? Tôi nói thẳng vậy đấy, nếu thu nhập của anh chỉ có mấy đồng này, vậy anh không thuyết phục được tôi đâu.”

Hồ Văn Hoa sôi máu nói: “Mỹ nữ, chúng ta có thể kết hôn trước, sau đó cùng nhau cố gắng mua nhà mua xe. Tuy thu nhập bây giờ của tôi không cao, nhưng tôi thấy mình có tiềm năng, sẽ có một ngày trở thành tác giả mạng nổi tiếng, thu nhập hàng tháng có thể tới hàng chục ngàn, thậm chí hàng trăm ngàn.”

Cô gái cười mỉa nói: “Sẽ có một ngày? Thời gian mơ hồ quá đi, ai biết ngày đó là mười năm sau hay là năm mươi năm sau chứ. Bây giờ tôi rõ ràng có thể kiếm một người có nhà có xe để gả, tại sao tôi phải cùng anh cực khổ nỗ lực vì cái tương lai đầy bất ổn chứ? Anh đây đẹp giống Phan An hay tài năng như Tào Tử Kiến (Tào Thực) ?”

Nói trúng tim đen rồi, Hồ Văn Hoa tức đến không nói nên lời.

Tuy đối phương nói khó nghe nhưng anh ta ngẫm kỹ lại cũng thấy đúng. Bây giờ nam nhiều nữ ít, phụ nữ có chút nhan sắc sẽ rất được chào đón. Người có nhan sắc không tệ như cô gái kia nếu muốn gả cho người có nhà có xe quả thật không khó.

Cô gái kiêu ngạo nhìn người đàn ông bị mình nói cho nghẹn họng, cô có chút thương xót nói: “Thật ra điều kiện của anh cũng không tệ, chỉ là bị gia cảnh kéo chân thôi.”

“Được rồi, cứ vậy đi, cảm ơn cà phê của anh, tạm biệt!”

Nhìn cô gái kiêu ngạo rời đi, Hồ Văn Hoa khẽ thở dài, sau đó lấy ra chiếc laptop đựng trong túi chống sốc mà anh ta vẫn luôn mang theo để gõ chữ, cảnh quang ở tiệm cà phê này không tệ, không thể lãng phí được.”

Sau hơn hai tiếng, thuận lợi hoàn thành một chương. Lúc đang tải lên Hồ Văn Hoa bèn đề cập chuyện xem mắt lúc nãy của mình ở cuối chương, đồng thời nêu vài câu cảm nhận.

Đợi tải lên xong Hồ Văn Hoa nới thu dọn, tính tiền rồi rời đi.

…

Cửa hàng 4S.

Giang Phong đang xem chương mới của bộ “Trùng Sinh Nuôi Con Nít, Tôi Thành Đại Gia”. Đây là một trong những bộ mà hắn theo dõi.

Bộ truyện này chủ yếu nói về một người đàn ông trung niên chán đời thuộc dòng họ chín đời độc đinh trùng sinh quay về năm hai năm trước, đồng thời có được hệ thống nuôi con nít tên “Khai Chi Tán Diệp”, từ đó sống ung dung tại Hoa Đô.

Cách hành văn của tác giả không tệ, câu chuyện cũng khá mới mẻ, là bộ tiểu thuyết trùng sinh mà Giang Phong theo dõi hàng ngày.

Không biết từ lúc nào, Giang Phong đã xem xong chương mới nhất của “Trùng Sinh Nuôi Con Nít, Tôi Thành Đại Gia”, thuận tiện xem dòng cảm nhận của tác giả ở cuối trang.

“Hôm nay là lần thứ sáu tác giả đi xem mắt, ánh mắt của dì chủ nhà quả thật không tệ, dì ấy giới thiệu cho tôi một người vừa có dáng cao lại vừa xinh xắn, thật sự là mỹ nữ động lòng người.

Nhưng gia cảnh tác giả bình thường, không xe, không nhà, không

tài khoản tiết kiệm. Ngoài việc khá ưa nhìn ra, e rằng chỉ có cái danh tác giả mạng là xài được.

Tiếc là thu nhập hiện nay của tác giả vĩnh viễn không đạt yêu cầu của mỹ nữ người ta, cuối cùng bị từ chối đau đớn.

Aizz, trong xã hội xô bồ hiện nay, muốn cưới một người vợ nguyện ý cùng mình nỗ lực thật sự quá khó rồi!"

Xem đến dòng cảm nhận của tác giả, Giang Phong nổi bệnh nghề nghiệp, hắn bèn bình luận: "Tác giả yêu dấu, tôi là người chuyên mai mối, là đại sư trong việc ghép đôi. Đến nay tỷ lệ ghép đôi thành công và bình luận tốt đều đạt một trăm phần trăm, người thử qua đều nhận xét tốt.

Một một không năm bốn sáu chín không hai không, đây là phương thức liên hệ của tôi, nếu tác giả đại nhân muốn kết hôn, đồng thời tin lời tôi nói thì xin mời liên hệ với tôi. Nếu không tin thì không sao, dù sao duyên phận không phải thứ có thể cưỡng cầu."

Gõ xong bình luận, Giang Phong đóng bộ "Trùng Sinh Nuôi Con Nít, Tôi Thành Đại Gia" lại, tiếp tục mở bộ tiểu thuyết khác ra xem.

Chương 42: Điểm Xứng Đôi Đạt Tới Chín Mươi Sáu Điểm

Một một không năm bốn sáu chín không hai không, đây là phương thức liên hệ của tôi, nếu tác giả đại nhân muốn kết hôn, đồng thời tin lời tôi nói thì xin mời liên hệ với tôi. Nếu không tin thì không sao, dù sao duyên phận không phải thứ có thể cưỡng cầu."

Gõ xong bình luận, Giang Phong đóng bộ "Trùng Sinh Nuôi Con Nít, Tôi Thành Đại Gia" lại, tiếp tục mở bộ tiểu thuyết khác ra xem.

...

Ngày hôm sau, sau khi Giang Phong đến của hàng 4S lấy xe, hắn

không quay về nhà liền mà lái xe dạo quanh phố, chốc chốc lại dừng xe tìm kiếm xem có mỹ nữ nào có điểm xứng đôi với anh trai cao một tí không.

Đương nhiên cũng thuận tiện tìm thay cho chị gái của mình.

Số người sống ở tỉnh thành là hơn tám triệu người, Giang Phong không tin với con số lớn như vậy mà không tìm được người có điểm xứng đôi cao.

Trời không phụ lòng người, Giang Phong tìm kiếm nửa ngày trời, cuối cùng tìm thấy một mỹ nữ có điểm xứng đôi với anh trai cực kỳ cao ở bên Thành Đô.

Mỹ nữ này tên Trương Dung Doanh, năm nay hai mươi bốn tuổi, là con gái một, gia cảnh tốt đẹp, ba đời tổ tiên đều là bác sĩ, quê ở trấn Song Phụng, huyện Bách Lương, hiện tại cả nhà đều sống ở tỉnh thành.

Chuyện khiến Giang Phong ngạc nhiên chính là điểm xứng đôi giữa cô gái Trương Dung Doanh và anh trai hắn đạt tới chín mươi sáu điểm.

Lúc mới nhìn thấy điểm số này, Giang Phong còn nghi ngờ có phải bản thân hoa mắt không.

Dù sao điểm xứng đôi giữa Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan không quá tám mươi sáu cũng khiến hai nhà Lý Trương rất hài lòng rồi, còn điểm xứng đôi đạt chín mươi sáu điểm này thì sẽ thế nào đây?

Giang Phong phấn khích gọi điện thoại cho anh trai, đầu kia vừa bắt máy, hắn liền vội nói: “Anh trai, em vừa tìm được một người rất thích hợp với anh, có thể nói là cả nước không ai hợp với anh hơn cô ấy. Anh phải đối xử nghiêm túc, đừng làm hỏng chuyện đấy.”

Giang Phi nói: “Tiểu Phong, không phải mày nói đi mua xe sao, sao lại tìm đối tượng cho anh rồi?”

Giang Phong nói: “Em mua xe rồi, để em giới thiệu đối phương cho anh nhá. Cô ấy tên Trương Dung Doanh, là con gái một, năm nay hai mươi bốn tuổi, tổ tiên ba đời làm bác sĩ, quê nhà ở trấn Song

Phụng, huyện Bách Lương, hiện nay cả nhà đều sống ở tỉnh thành."

Giang Phi thẹn thùng nói: "Tiểu Phong, điều kiện gia đình người ta tốt như thế, sao có thể nhìn trúng anh mày chứ?"

Giang Phong tự tin cười nói: "Anh trai yên tâm, nếu em đã dám giới thiệu cho anh thì chắc chắn không cần lo chuyện gia cảnh. Việc anh cần làm chính là cố gắng theo đuổi người ta, mấy cái khác không cần nghĩ nhiều, cứ thuận tự nhiên là được."

Giang Phi do dự một hồi rồi nói: "Vậy…được thôi, anh nghe mày, thử theo đuổi trước xem sao, nếu người ta không nhìn trúng anh thì…"

Giang Phong cắt ngang nói: "Anh Trai, anh nghe em nói này, chỉ cần anh nghiêm túc theo đuổi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

Giang Phi nói: "Vậy được, anh nhất định sẽ nghiêm túc theo đuổi, em gửi cách liên lạc với cô ấy cho anh."

Giang Phong nhắc nhở nói: "Ừm, em gửi qua cho anh ngay, nhưng em phải nhắc nhở anh một tí, tuy em biết cô ấy nhưng cô ấy lại không biết em. Ngoài việc em có thể cung cấp ít thông tin cho anh ra, những chuyện khác em không giúp được, tất cả phải dựa vào anh đấy."

Giang Phong cảm thấy điểm xứng đôi giữa hai người vốn rất cao rồi, chỉ cần có cơ hội quen biết thì sẽ như nam châm hút lấy nhau, rồi cứ như thế mà đến với nhau.

Giang Phi cổ vũ bản thân: "Biết rồi, anh nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ thời gian biến cô ấy thành chị dâu của mày."

Sau khi cúp máy, Giang Phong liền gửi số điện thoại cùng số Wechat của Trương Dung Doanh cho anh trai.

Hắn thấy trời hẵng còn sớm nên tiếp tục tìm đối tượng cho chị gái của mình.

Tiếc là đã chạy hết các khu của tỉnh thành nhưng vẫn không tìm

được đối tượng khiến Giang Phong vừa ý. Điểm xứng đôi cao nhất của hai chị em họ với các đối tượng đều dưới chín mươi.

Xem ra điểm xứng đôi đạt chín mươi điểm quả thật khó tìm, may mắn thì có thể tìm thấy trong một huyên thành nhỏ, không may mắn thì có tìm khắp tỉnh cũng không thấy.

Nhưng Giang Phong cũng không vội, bây giờ sự nghiệp của hắn mới bắt đầu, vẫn chưa đến lúc "dậy sóng".

…

Lúc Giang Phong lái xe khắp phố tìm kiếm đối tượng, Hồ Văn Hoa – tác giả bộ "Trùng Sinh Nuôi Con Nít, Tôi Thành Đại Gia" đang do dự không biết có nên thêm phương thức liên lạc của "thiên hạ đệ nhất mỹ nam" hay không?

Hôm qua lúc đăng chương mới, anh ta có nêu chút cảm nhận của mình về chuyện xem mắt, cảm thán giữa xã hội xô bồ này mà muốn cưới một cô vợ nguyện cùng mình nỗ lực thật sự quá khó."

Sau đó người tên "thiên hạ đệ nhất mỹ nam" đã để lại bình luận, hắn nói bản thân là người mai mối, là đại sự trong việc ghép đôi, đến nay tỷ lệ ghép đôi thành công cùng bình luận tốt đều đạt một trăm phần trăm.

Những lời này nghe là thấy xạo rồi.

Tỷ lệ mai mối thành công một trăm phần trăm?

Chương 43: Điểm Xứng Đôi Đạt Tới Chín Mươi Sáu Điểm (2)

Mắc cười nhất là việc bình luận tốt đạt một trăm phần trăm. Mấy người mai mối thời buổi này trong mắt toàn tiền thôi, để có thể lấy tiền mai mối đều khoác lác, chỉ nói mấy lời tốt đẹp. Rất nhiều người lúc nghe bà mối giới thiệu đối tượng luôn cảm thấy mình sắp thoát ế, sắp có con bồng luôn rồi.

Kết quả lúc hai bên gặp mặt thì ba câu hỏi kinh điển chợt nảy ra

trong đầu: Tôi là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi phải đến xem mắt?

Do mấy bà mối lúc kết duyên thường biến khuyết điểm của đối phương thành ưu điểm, hoàn toàn không có đạo đức nghề nghiệp, cho nên mới có câu "Thà tin trên đời có quỷ, chứ không tin lời bà mối nói."

Nếu đoạn bình luận này xuất hiện ở nơi khác, Hồ Văn Hoa chắc chắn xem hắn là kẻ lừa đảo, nhưng cái này lại xuất hiện trên truyện của anh ta, hơn nữa còn do fan trung thành theo dõi ba bốn bộ truyện của anh ta bình luận, vậy nên anh ta không thể không cân nhắc tính xác thực của bình luận này.

Thế là sau nữa ngày trời do dự, Hồ Văn Hoa lựa chọn tin tưởng fan của mình.

…

Bốn giờ rưỡi chiều, lúc Giang Phong đang ăn cơm ở chuỗi các tiệm cơm, trên wechat gửi đến tin nhắn kết bạn, sau khi xem mới biết là tác giả bộ "Trùng Sinh Nuôi Con Nít, Tôi Thành Đại Gia", hắn liền chấp nhận kết bạn.

Giang Phong: "Xin chào tác giả đại nhân, không ngờ anh gửi kết bạn cho tôi thật, xem truyện của anh cũng mấy năm rồi nhưng vẫn chưa có dịp trò chuyện cùng anh."

Thực Uẩn Văn Hoa: "Cảm ơn sự ủng hộ nhiều năm của cậu. Thấy tên wechat của cậu tôi cũng xem như hiểu vì sao cậu đặt tên "thiên hạ đệ nhất mỹ nam rồi".

Giang Phong: "Hehe, khiến tác giả đại nhân chê cười rồi, tên thật của tôi thật sự giống tên vị thiên hạ đại soái trong bộ "Tuyệt Đại Song Kiêu"

Thực Uẩn Văn Hoa: "Trời ạ, thì ra tên thật của cậu là Giang Phong à?"

Giang Phong: "Đúng vậy."

Thực Uẩn Văn Hoa: "Lợi hại (giơ ngón cái khen ngợi)"

Giang Phong: “Ba Mẹ đặt tên, tôi cũng hết cách.”

Giang Phong: “Tôi đã rõ mục đích anh tìm tôi rồi, anh yên tâm, thực lực của tôi ở mảng mai mối này rất tốt đấy. Anh gửi tài liệu sợ bộ về bản thân mình cho tôi, sau đó chú thích rõ yêu cầu của bản thân, tôi sẽ nhanh chóng tìm đối tượng phù hợp với anh.”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Được thôi, vậy làm phiền cậu rồi. Nói thật lòng, người làm nghề này như chúng tôi đa phần đều khá thu mình, hơn nữa cũng không có nhiều mối quan hệ xã giao, muốn tìm một đối tượng thật sự không dễ.”

Giang Phong: “Tôi hiểu rồi, anh gửi tài liệu cá nhân qua cho tôi đi, nếu anh không ngại việc khác tỉnh, có lẽ ngày mai tôi đã tìm được người thích hợp với anh rồi.

Thực Uẩn Văn Hoa: “Tôi không ngại việc khác tỉnh đâu, điểm tốt của ngành chúng tôi chính là không kén thời gian và địa điểm.”

Giang Phong: “Ok, vậy ngày mai tôi sẽ báo lại với anh nhé.”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Ừm ừm, vậy làm phiền cậu rồi.”

Giang Phong: “Đừng khách sáo, anh là một trong số ít tác giả mà tôi thích, tôi rất vui khi giúp được anh.”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Vậy thật vinh hạnh cho tôi quá, tôi đi chỉnh lại tài liệu cá nhân một tí đây.”

Giang Phong: “Được, bữa khác nói tiếp.”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Bữa khác nói tiếp.”

Các tác phẩm văn học internet hiện nay đã phát triển đến đỉnh cao chưa từng có, chỉ nói tới số lượng tác giả thôi đã cao tới 20 triệu người, số lượng độc giả thì đã đột phá số lượng 500 triệu người.

Nhưng vẫn câu nói kia, thu nhập của tác giả văn học trên internet luôn phân hóa lưỡng cực. Trong số lượng 20 triệu tác giả, số lượng tác giả có ký kết hợp đồng chỉ vẻn vẹn bảy, tám trăm ngàn người, đồng nghĩa với việc trong số hai mươi mấy tác giả chỉ có một tác giả là có ký kết hợp đồng.

Ngô Vũ Đình là một trong số những người may mắn đó, cô là một trong bảy, tám trăm ngàn tác giả được ký kết hợp đồng.

Nhưng Ngô Vũ Đình cũng có thể là bất hạnh, bởi vì trong số bảy, tám trăm ngàn tác giả ký kết hợp đồng, thì hơn 90% trong số đó chỉ có thể giãy giụa đau khổ ở tầng thấp nhất, hoàn toàn dựa vào việc làm việc chăm chỉ trên các trang web để duy trì phí sinh hoạt.

Thật không khéo làm sao, Ngô Vũ Đình lại là một trong những tác giả dựa vào việc làm việc chăm chỉ trên các trang web để duy trì phí sinh hoạt.

Ngô Vũ Đình nghĩ tới trước kia, khi cô vừa mới lên đại học, lúc đó cô chỉ mới tiếp xúc với văn học mạng, lúc đó có một số ít tác phẩm mặc dù chất lượng không cao, nhưng cũng có được số lượng fan đông đảo.

Thế là Ngô Vũ Đình dựa theo tâm trạng người ta được thì mình cũng phải được, bắt đầu đắm chìm vào biển văn học mạng này.

Có một câu nói rất hay: Nhìn người ta làm thì thấy nhẹ nhàng, bản thân làm mới thấy vất vả. Khi Ngô Vũ Đình tự thân ra trận, cô mới biết việc sáng tác này không hề đơn giản như mình nghĩ.

Chương 44: Nhìn Người Ta Làm Thì Thấy Nhẹ Nhàng, Bản Thân Làm Mới Thấy Vất Vả

'Tác phẩm' được cô chuẩn bị tỉ mỉ rồi mới đưa lên web, nhưng điều cô nhận được lại không phải những lời khích lệ như trong tưởng tượng, đương nhiên cũng không có những lời chửi rủa, bởi vì Ngô Vũ Đình đã yên lặng đổi mới gần nửa tháng rồi, nhưng cũng chỉ nhận được vài cái bình luận, số lượng người đọc thấp đến mức khiến cô hoài nghi nhân sinh.

Đặc điểm lớn nhất của các tác phẩm văn học mạng chính là lượng tương tác tức thời. Mỗi ngày tác giả sẽ vắt hết óc để nghĩ ra những tình tiết mới rồi ra chương mới, sau khi đọc xong chương mới của tác giả, thì độc giả sẽ để lại bình luận, chỉ ra những điểm mà tác

giả viết chưa tốt, đồng thời ra sức khích lệ những điểm mà tác giả viết tốt, như vậy tác giả sẽ có thể kịp thời dựa theo phản hồi của người đọc để điều chỉnh hướng đi tiếp theo cho tác phẩm.

Nhưng nửa tháng đó của Ngô Vũ Đình chẳng khác nào đang chơi một trò chơi offline cả, gần như không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ độc giả, điều này khiến cho lòng tự tin của cô bị đả kích cực lớn, cho nên tác phẩm đầu tay của cô cứ thế mà kết thúc trong sự qua loa.

Sau đó, Ngô Vũ Đình phải dùng tới tận ba tháng để điều chỉnh lại tâm trạng (chữa thương) mới có thể một lần nữa đánh lại tiếng trống tinh thần, một lần nữa chuẩn bị tỉ mỉ một tác phẩm để đăng lên trang web.

Có lẽ lần này đã có kinh nghiệm từ lần thất bại đầu tiên, cho nên kết quả mà cô nhận được tốt hơn một chút so với lần đầu tiên, ít nhất cũng có độc giả để lại bình luận, thậm chí còn có số ít độc giả follow truyện.

Tiếc rằng dù Ngô Vũ Đình đã kiên trì viết hơn 100.000 chữ, nhưng cô vẫn chưa có được tư cách để ký kết hợp đồng. Cô lại tiếp tục kiên trì đạt tới mức 300.000, nhưng vẫn chưa nhận được tư cách đó. Bởi vì thành tích quá thảm, cho nên cô không thể nào kiên trì tiếp được nữa.

Thế là quyển sách thứ hai của cô lại dừng lại!

Đã có lần một thì chắc chắn sẽ có lần hai, đã có lần hai thì chắc chắn sẽ có lần ba.

Nửa năm sau đó, cô lại cho ra quyển sách thứ ba.

Lần này, số lượng chữ lại có sự tiến bộ, cô kiên trì được hơn 300.000 chữ mới ngưng.

Một năm sau, tác phẩm thứ tư được ra lò.

Có lẽ do trình độ sáng tác của cô đã có sự tiến bộ, cho nên sau khi ra mắt quyển sách thứ tư thì cô đã có thể thành công ký kết hợp đồng. Từ đó về sau, Ngô Vũ Đình chính thức trở thành tác giả có ký kết hợp đồng, có được quyển tiểu thuyết vip đầu tiên.

Nhưng mà, thành tích vẫn thảm hại như cũ, số lượng người đặt trước của tất cả tác phẩm đều chỉ có thể miễn cưỡng xem là đột phá 100. Số tiền thù lao mà cô nhận được còn không đủ để trả tiền internet.

Lần này, Ngô Vũ Đình không để ý tới việc đó nữa, cô đã không còn là nghé con mới sinh, sau khi trải qua những chuyện kia, cô đã biết ngành này khó hòa nhập như thế nào rồi.

Nhưng mà, tính cách của Ngô Vũ Đình khá là cố chấp, có loại quyết tâm thề phải đạt được mục đích, nếu không thì sẽ không bỏ qua.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô không thèm quan tâm tới sự khuyên can của cha mẹ, nhất quyết phải bước vào giới văn học mạng này, trở thành một tác giả toàn thời gian.

Thời gian thấm thoáng trôi qua, vậy mà đã mười năm rồi.

Ngô Vũ Đình đã lăn lộn trong nghề này hơn mười năm rồi, cô từ một cô bé hăng hái biến thành một người phụ nữ suốt ngày bị cha mẹ thúc giục kết hôn.

Còn về thành tích trong công việc thì không đề cập tới cũng được.

Thật ra, Ngô Vũ Đình đã biết bản thân không có thiên phú từ mấy năm trước rồi, cô không hợp để ăn chén cơm tác giả mạng này. Nhưng vì tính cách cố chấp kia của mình, cho nên cô vẫn không muốn từ bỏ, vẫn tiếp tục giãy giụa đau khổ trong giới văn học mạng.

Hôm nay, trong lúc ăn tối, Ngô Vũ Đình lại một lần nữa bị cha mẹ thúc giục kết hôn, cộng với việc cô đã phấn đấu trong giới văn học mạng hơn mười năm rồi mà trên danh nghĩa vẫn không có một bộ tác phẩm nào, những điều đó khiến cho cô không khỏi có chút mờ mịt, cho nên cô không muốn gõ chữ nữa, một mình đi ra ngoài để giải sầu.

Kiếp sống sáng tác hơn mười năm làm cô biến thành một trạch nữ siêu cấp, trong cuộc sống hiện thực cũng rất ít khi liên lạc với bạn bè, cho nên bây giờ khi cô muốn tìm một người bạn để tâm sự vài

câu cũng chẳng tìm được ai.

Trước một tiệm trà sữa trên một quảng trường nào đó.

Ngô Vũ Đình ngồi trên một cái ghế màu nâu, uống trà sữa. Cô nhìn trái nhìn phải, nhìn những cặp đôi xung quanh mình đang rải cơm chó, cô bỗng cảm thấy cực kỳ cô độc, cảm thấy bản thân thật sự muốn tìm một người bạn trai.

Ngay lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên:

"Xin chào, không biết tôi có thể ngồi ở đây được không?"

Chương 45: Nhìn Người Ta Làm Thì Thấy Nhẹ Nhàng, Bản Thân Làm Mới Thấy Vất Vả (2)

Ngô Vũ Đình ngồi trên một cái ghế màu nâu, uống trà sữa. Cô nhìn trái nhìn phải, nhìn những cặp đôi xung quanh mình đang rải cơm chó, cô bỗng cảm thấy cực kỳ cô độc, cảm thấy bản thân thật sự muốn tìm một người bạn trai.

Ngay lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên:

"Xin chào, không biết tôi có thể ngồi ở đây được không?"

Ngô Vũ Đình nghe thấy tiếng nói liền quay sang nhìn, cô thấy người hỏi mình là một anh chàng đẹp trai xa lạ thì đôi mắt không khỏi sáng lên, lập tức gật đầu nói:

"Đương nhiên là được rồi, mời ngồi!"

Giang Phong đặt ly trà sữa của mình lên bàn, sau đó hắn lại lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa cho cô, khẽ cười nói:

"Chào cô, tôi là một bà mối, đây là danh thiếp của tôi. '

Ngô Vũ Đình nghe thấy thế thì không khỏi mở to hai mắt, cô cứ nghĩ nguyên nhân mà người này tới để bắt chuyện với mình là...,

không ngờ lại...

Giang Phong thấy cô nhận lấy danh thiếp rồi thì liền đi thẳng vào vấn đề, nói:

"Cô gái à, tôi xin phép nói thẳng, hiện tại bên tôi có một người khách hàng cực kỳ ưu tú, tôi muốn giới thiệu người đó cho cô, không biết gần đây cô có ý định muốn kết hôn hay không?"

Ngô Vũ Đình đương nhiên là có ý định muốn kết hôn rồi, dù sao thì tuổi tác của cô cũng đã bước sang hàng ba, nếu nói là không có ý định kết hôn sinh con thì chắc chắn là đang nói dối. Cô nhìn bà mối không mời mà tới ở trước mắt mình, sau đó uống một ngụm trà sữa, nói:

"Ở độ tuổi như tôi thì chỉ cần tìm một người phù hợp mà thôi, chắc chắn là có ý định muốn kết hôn, không biết tình huống của vị khách ưu tú mà cậu nói như thế nào?"

Giang Phong gật đầu, giới thiệu:

"Vị khách hàng kia của tôi tên là Hồ Văn Hoa, anh ấy là người Hồ Bắc, là một tác giả mạng..."

Ngô Vũ Đình vừa nghe thấy từ tác giả mạng liền giật mình, cô vội vàng ngắt lời đối phương, hỏi:

"Khoan đã, cậu vừa nói đối phương là một tác giả mạng ư?"

Giang Phong rõ hoàn cảnh của Ngô Vũ Đình như lòng bàn tay, cho nên hắn hiển nhiên hiểu tại sao cô lại có phản ứng như thế này, hắn gật đầu cười nói:

"Đúng vậy, anh ấy là một tác giả mạng, chuyện này có vấn đề gì sao?"

Ngô Vũ Đình vội vàng xua tay, nói:

"Không có vấn đề gì cả, chỉ là tôi khá hiểu rõ về văn học mạng, cho nên có chút mẫn cảm với ngành nghề này mà thôi, anh ấy là tác giả của trang web nào vậy? Bút danh là gì?"

Giang Phong cười sâu xa, nói:

"Bút danh của anh ấy là Thực Uẩn Văn Hoa, mặc dù hiện tại chưa phải là tác giả cấp bậc đại thần, nhưng ngòi bút của anh ấy đã cho ra vài tiểu thuyết khá xuất sắc. Đặc biệt là của quyển sách đang ra , nó là quyển sách có thành tích tốt nhất của anh ấy, số lượng người đặt trước đã lên tới 7.000, rất có hy vọng sẽ đạt được thành tựu có số lượng người đặt trước hơn 10.000 trước khi tác phẩm hoàn thành.

Nếu như là Ngô Vũ Đình ở thời điểm vừa mới trở thành tác giả mạng nghe thấy con số này, thì phản ứng của một Ngô Vũ Đình tràn đầy sự tự tin vào mình, không biết trời cao đất dày chắc chắn sẽ là: Chỉ có như vậy thôi à?

Nhưng mà đối với Ngô Vũ Đình hiện tại, người đã bị hiện thực hết lần này tới lần khác mài đi góc cạnh, thì cô hiểu rất rõ những tác giả có được vài quyển tiểu thuyết xuất sắc trên web Khởi Điểm đều là những tác giả trung kiên trong giới văn học mạng.

Thu nhập hàng tháng của tác giả ở cấp bậc này hơn 10.000 tệ là chuyện bình thường, nếu như tích lũy đủ sâu, viết ra được một quyển sách hot, thì....

Ngô Vũ Đình nghĩ tới đây liền không khỏi động lòng, không biết dáng vẻ của đối phương như thế nào? Nếu như không ổn lắm, thì tất cả mọi thứ đều trở nên không ổn, nếu như không phải cô vẫn luôn gắt gao ôm lấy vấn đề nhan sắc, thì với vẻ ngoài như cô hoàn toàn có thể tìm được một người nam nhân có điều kiện vật chất tốt để gả.

Giang Phong dường như đọc được suy nghĩ của cô, cô vừa nói xong thì hắn liền bấm vài cái lên điện thoại, sau đó cho cô xem hình của Hồ Văn Hoa, nói:

"Đây là hình của anh ấy, cô xem thử xem anh ấy có phù hợp với yêu cầu về ngoại hình của cô hay không?"

Ngô Vũ Đình cầm lấy điện thoại, trong mắt cô không khỏi hiện lên sự sợ hãi, còn có cả vui mừng, nói:

"Tướng mạo của anh ấy đúng là rất được, với vẻ ngoài này, anh ấy hoàn toàn có thể được coi là ưu tú trong số các tác giả!"

Hắn biết chắc là đối phương sẽ hài lòng, dù sao thì điểm xứng đôi hôn nhân 88 cũng không phải là nói giỡn.

Giang Phong cười, hỏi:

"Vậy thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, hay là trực tiếp cho hai người phương thức liên lạc?"

Ngô Vũ Đình suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Cậu bảo anh ấy thêm wechat của tôi đi!"

Giang Phong gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, sau đó hai người bọn họ thêm phương thức liên lạc của nhau, còn hắn thì tự mình rời đi.

Chương 46: Nở Mày Nở Mặt

Ngày 4, tháng 8, năm 2022 âm lịch.

Lễ Thất Tịch.

Hơn ba giờ chiều.

Giang Phong lái chiếc xe mà hắn mới mua để thay cho việc đi bộ quay về thôn.

Mặc dù ở thời kỳ này, những người trong thôn đã nhìn những người trẻ tuổi mua xe nhiều tới mức quen luôn rồi, nhưng mỗi khi có một người trẻ tuổi nào đó lái xe trở về, thì đều sẽ khó tránh khỏi việc bị hàng xóm vây xem.

Giang Phong đương nhiên cũng không ngoại lệ. Khi hắn vừa mới lái xe vào thôn, hắn lập tức trở thành chàng trai đẹp nhất thôn.

Đối với Giang Phong mà nói, thì việc mua một chiếc xe dưới 100.000 tệ chỉ là việc thay đổi một công cụ thay cho việc đi bộ mà thôi, ngay cả nhãn hiệu hắn còn xấu hổ khi nhắc tới, cho nên đương nhiên là rất ngại khi được mọi người tâng bốc.

Nhưng mà đối với Giang phụ và Giang mẫu thì đây là một trong những khoảnh khắc tỏa sáng ít ỏi trong cuộc đời bọn họ, sở dĩ hai vợ chồng cực kỳ tích cực bắt chuyện bắt chuyện với hàng xóm như thế, chính là vì hưởng thụ sự tâng bốc mà bọn họ dành cho con trai nhà mình.

Sau khi hàng xóm dần dần tản đi, Giang mẫu vẫn còn có hơi không thỏa mãn, nói:

"Tiểu Phong, từ lúc con tốt nghiệp trở về tới nay cũng đã gần một tháng rồi, nhưng mà con vẫn chưa đi gặp bà ngoại đó. Dù sao thì bây giờ con cũng đã có xe rồi, hay là chúng ta đi tới gặp bà ngoại một chút đi?"

Giang Phong khẽ gật đầu, nói:

"Đúng là nên đi gặp bà ngoại một chút, cha thấy thế nào?"

Giang phụ nói:

"Dù sao thì bây giờ cũng chẳng còn việc gì để làm, nếu như muốn đi thì cứ đi thôi!"

Giang Phong cười, nói:

"Vậy mẹ cầm theo một bình Mao Đài cho cậu út đi, lấy loại đắt nhất ấy, lấy thêm hai hộp trà ngon nữa, còn những món quà khác thì mẹ cứ tùy tiện lấy theo là được rồi. Thuốc lá thì mẹ đừng lấy, để dành cho cha và anh cả hút!"

Giang mẫu cười, nói:

"Được, nghe con, mẹ gọi điện thoại nói trước cho cậu út của con một tiếng."

Giang phụ thấy Giang mẫu vui vẻ như thế thì không khỏi thở dài:

"Mấy năm nay đã để cho mẹ con phải tủi thân rồi!"

Giang Phong hiểu ý của cha mình, nhà mẹ hắn có tổng cộng 4 chị em: Chị cả Trương Cầm, em trai Trương Cường, em gái Trương Trân. So với chị gái và em gái của mình, thì người mà Trương Mai

lấy có thể nói là kém cỏi nhất.

Người mợ kia của Giang Phong là một người thích nịnh nọt, cho nên thái độ đối xử với ba chị em Trương Mai cực kỳ không đồng nhất, điều này khiến cho lòng Trương Mai âm thầm nghẹn lại.

Cho tới tận bốn năm trước, khi Giang Phong thi đậu vào được một ngôi trường đại học danh tiếng, thì mức độ coi trọng gia đình hắn của người mợ kia mới tăng lên, dù sao thì trường đại học danh tiếng cũng khá có phân lượng ở nông thôn.

Bây giờ, đến cả 'xe' nhà bọn họ cũng đã mua rồi, mẹ hắn đương nhiên muốn về nhà ngoại để có thể nở mày nở mặt một phen, hắn đoán rằng có lẽ tất cả phụ nữ đều có loại suy nghĩ như thế này.

Rất nhanh sau đó, Giang mẫu đã chuẩn bị xong số quà tặng sẽ mang về nhà, ngoại trừ một bình rượu Mao Đài và hai hộp lá trà có giá trị không nhỏ mà Giang Phong nói, thì bà còn mang theo không ít hải sản, hoa quả khô đắt tiền.

Sau khi ngồi vào xe, Giang mẫu nói:

"Tiểu Phong, lát nữa khi đi tới trấn trên, con nhớ dừng xe lại mua thêm chút hoa quả, khi đi tặng quà mà không mang theo hoa quả cứ có cảm giác thiếu thành ý."

Giang Phong cười, nói:

"Biết rồi, con biết rồi!"

Giang phụ ngồi ở ghế sau, ông đưa tay sờ hết chỗ này tới chỗ kia, chậc chậc vài tiếng rồi nói:

"Xe này cũng được đó. 30 năm trước, bố từng may mắn được ngồi một lần trên một chiếc xe, nghe nói chiếc xe đó còn là hàng nhập khẩu, hình như tên là Jetta gì đó, nó có giá hơn 200.000 tệ, cho tới tận bây giờ bố vẫn nhớ rất rõ chuyện này.

Nhưng mà bố thấy chiếc xe hơn 200.000 tệ kia hoàn toàn không đẹp được như chiếc xe này của con!"

Giang Phong vừa khởi động xe, vừa dở khóc dở cười, nói:

"Bố à, thời đại thay đổi, không thể so sánh được đâu, kỹ thuật của 30 năm trước đương nhiên không thể sánh bằng hiện tại được rồi."

Giang phụ cười, nói:

"Cũng đúng, trong thời kỳ đó, chỉ cần có được một chiếc xe gắn máy thôi thì con đã được coi là người sành điệu nhất thôn rồi, đừng nói chi tới việc có được chiếc xe như con!"

Giang mẫu hỏi:

"30 năm trước, ông từng ngồi trên một chiếc xe hơn 200.000 tệ ư? Tại sao tôi chưa từng nghe ông nói qua về chuyện này?"

Giang phụ nói:

"Đó là xe của người thân của một người bạn học cấp 3 của tôi, tôi chỉ may mắn được ngồi cùng với người đó một lần mà thôi, chuyện này có gì hay mà nói?"

Giang Phong xen vào:

"Ở thời kỳ đó, việc mua được một chiếc xe hơn 200.000 tệ đúng là không hề đơn giản. 10.000 tệ lúc đó tương đương cỡ 200.000 tệ bây giờ, hơn 200.000 tệ có lẽ hơn 4 triệu tệ bây giờ. Hiện tại, người có tư cách lái một chiếc xe có giá trị hơn 4 triệu tệ, ngoại trừ tài xế, thì ai mà chẳng phải là triệu phú hoặc là người nhà của triệu phú."

Chương 47: Nở Mày Nở Mặt (2)

Giang phụ nói:

"Người thân của người bạn học kia của bố đúng là rất trâu bò, có cả một nhà máy của riêng mình. Tiếc là sau này bởi vì kinh doanh không tốt, không theo kịp trào lưu phát triển của thời đại, mà chưa tới mấy năm đã phá sản."

Giang Phong nghe thấy thế liền giật mình, người có thể phát triển thật sự ở thời đại đó đều là những đại lão tiếng tăm lừng lẫy, những người khác chỉ là heo trên đầu gió, khi gió ngừng, đương nhiên chúng sẽ ngã xuống.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đi tới trấn trên, Giang Phong dừng xe, hắn đi xuống mua hai túi hoa quả tươi lớn, sau đó chạy xe thẳng tới nhà bà ngoại ở trấn Lãng Sa.

Trấn Lãng Sa cũng là một trong những thôn trấn nằm trong sự quản lý của huyện Bách Lương, khoảng cách từ trấn Thanh Hà tới đó khoảng ba mươi, bốn mươi cây số. Nhưng mà nhờ có 'chính sách sửa sang lại đường thôn', mà giao thông đã thuận tiện hơn rất nhiều.

Hơn một tiếng sau.

Một nhà ba người Giang Phong đã lái xe tới được nhà bà ngoại.

Bởi vì Giang mẫu đã báo trước, cho nên lúc Giang Phong tới, cậu út đã giết gà rồi, đang nấu nó ở trong một cái nồi lớn, còn cậu út thì ngồi trước lò đất canh lửa.

Chuyện này hoàn toàn không phải là do nhà cậu út nghèo, phải dùng cách thức đó để nấu, mà là do cậu út khá thành thạo phương diện này, cậu cảm thấy đồ ăn dùng khí ga nấu không ngon bằng dùng củi lửa nấu. Vì thế, nhà cậu út bây giờ dùng cả hai loại bếp nấu là khí ga và củi lửa.

Bình thường khi nấu những món ăn thường ngày như xào thịt heo,

rau xanh, đậu hủ, thì đa phần đều sử dụng khí ga, bởi vì việc đốt củi thật sự rất phiền toái. Chỉ khi nào nhà bọn họ làm những món như xào gà, vịt, dê, bò... hoặc là bạn bè, thân thích tới làm khách, thì cậu út mới dùng lò đất, dùng củi lửa để nấu ra mùi vị ngon nhất của món ăn mà thôi.

"Bà ngoại, cậu út!"

Giang Phong vừa vào cửa liền chào.

"Mẹ!"

Giang phụ và Giang mẫu cũng vẫy tay chào hỏi.

"Tiểu Phong tới rồi!"

Bà ngoại dùng vẻ mặt tươi cười chào đón, oán giận nói:

"Mấy đứa tới là được rồi, còn mua nhiều đồ tới như thế để làm gì!"

Giang Phong đặt hoa quả lên trên bàn, sau đó nắm lấy tay của bà ngoại, nói:

"Không mua gì nhiều cả.

Bà ngoại, gần đây cơ thể của bà như thế nào?"

Bà ngoại cười vui vẻ, nói:

"Tốt, cơ thể của bà rất tốt, một bữa có thể ăn tới hai bát cơm lận đó!"

Một bên khác, Trương Cường thấy một nhà ba người chị hai mình trên tay cầm theo nhiều quà như thế liền kinh ngạc, nói:

"Chị hai, sao mua nhiều đồ thế? Trời ạ, lại còn mua rượu Mao Đài nữa. Chị hai, chị phát tài à?"

Trương Mai thấy ánh mắt ngạc nhiên của em trai mình liền đưa rượu Mao Đài và lá trà cho em trai, bà cười thỏa mãn, nói:

"Phát tài gì chứ, những thứ này đều là quà người khác tặng."

Trương Mai nói tới đây thì lập tức hỏi:

"Vợ em đâu?"

Trương Cường nhận lấy quà, nói:

"Cô ấy đi ra vườn hái chút rau, có lẽ cũng sắp về rồi đấy!"

Lúc nói chuyện, Trương Cường theo bản năng nhìn thoáng ra ngoài cổng, kết quả không thấy được vợ mình, mà lại thấy một chiếc xe đang dừng ở cửa nhà mình, Trương Cường không khỏi mở to hai mắt, nói:

"Chị hai, mọi người tự lái xe tới đây hả? Xe này không có bảng hiệu ở trên, không lẽ mọi người vừa mới mua xe?"

Trương Mai mỉm cười, khẽ gật đầu, nói:

"Đây là xe mà Tiểu Phong mới mua!"

Trong vườn rau.

Trần Quế Anh đội nón rơm, đầu tiên là hái một nắm lớn rau muống non, sau đó lại nhổ mấy cây tỏi, rồi mới cầm đồ ăn đi về nhà.

Trần Quế Anh có được đặc tính cần cù, chịu khó của một người phụ nữ nông thôn, không chỉ dọn dẹp mọi thứ trong nhà gọn gàng, còn chăm sóc vườn trái cây, vườn rau rất tốt, thậm chí còn biết sơ về việc nuôi heo vịt gà.

Ngoại trừ những việc đó, Trần Quế Anh còn vô cùng hiếu thuận với cha mẹ chồng, Trương Cường có thể cưới được bà làm vợ có thể nói là một bước lên trời!

Nhưng mà, trên đời này không có ai là hoàn hảo cả, Trần Quế Anh gì cũng tốt, chỉ có điều bà lại là một người thích nịnh nọt, cho nên thái độ đối xử giữa người với người có sự chênh lệch rất lớn.

Ví dụ như thái độ của Trần Quế Anh đối với ba chị em bên chồng:

Chị chồng Trương Cầm gả cho một người thầy giáo, bây giờ người

thầy giáo ấy đã trở thành hiệu trưởng của trường tiểu học trong thôn bọn họ, tuy điều kiện trong nhà không quá tốt, nhưng được một điều rằng, thân phận ấy rất được mọi người trong thôn tôn trọng.

Cho nên, thái độ của Trần Quế Anh đối với gia đình chị chồng khá tốt, thỉnh thoảng còn cho chị chồng một ít khoai lang, khoai sọ, củ sắn, đậu phộng,... mà nhà mình trồng.

Cô em chồng Trương Trân thì gả cho một người làm nghề kinh doanh, nhà họ mở một cửa hàng bán sỉ ở trong trấn, mặc dù bởi vì thị trường cạnh tranh quá lớn, một năm không thể kiếm khoa trương tới mức được mấy triệu tệ, nhưng mà một năm có thể kiếm được hai, ba trăm ngàn tệ là chuyện bình thường.

Với mức thu nhập như thế, em chồng đã trở thành người có tiền nhất trong ba chị em bên chồng. Vì thế, thái độ của Trần Quế Anh khi đối xử với người em chồng này hoàn toàn như một người khác. Bình thường, bà không chỉ đưa khoai lang, khoai sọ, củ sắn, đậu phộng,... nhà mình chồng sang cho em chồng, mà thỉnh thoảng còn tốt tới mức sẽ cho nhà họ mấy con gà, vịt được nuôi cực kỳ tốt, thái độ tốt hơn khá nhiều so với nhà chị chồng.

Chị hai Trương Mai thì gả cho một người nông dân, điều kiện gia đình vẫn luôn không tốt, cho nên thái độ của Trần Quế Anh cũng kém đi một chút.

Đương nhiên, thái độ kém đi chỉ khi đem đi so sánh mới thấy mà thôi, EQ của Trần Quế Anh còn chưa thấp tới mức tỏ vẻ mặt gì ra ngoài. Bà chỉ đưa 'đặc sản' cho người chị hai này không nhiều như hai người kia mà thôi.

Cho tới tận bốn năm trước, khi Giang Phong thi đậu vào ngôi trường đại học danh tiếng, thì Trần Quế Trân mới điều chỉnh lại một chút thái độ của mình đối với gia đình bọn họ. Mặc dù thái độ vẫn kém hơn một chút so với em chồng, nhưng nếu so với chị chồng thì cũng đã có thể coi là ngang bằng rồi.

Chương 48: Phân Biệt Đối Xử

Thực ra, trong lòng Trần Quế Trân hiểu rõ tích cách 'phân biệt đối xử' này của mình là không tốt, nhưng mà tục ngữ có câu 'giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời'. Mặc dù, chồng bà đã nói với bà rất nhiều lần về chuyện này rồi, nhưng mà chính bà vẫn không thể sửa được.

Trong lúc mang đồ ăn đi vào trong nhà, Trần Quế Quân thầm nghĩ tới nguyên nhân mà hai vợ chồng chị hai và cháu ngoại trai Giang Phong sang đây. Dù sao thì ở nông thôn, nếu như đi thăm người thân, thì đa phần đều sẽ lựa đi thăm trước buổi trưa, không có việc gì gấp thì rất ít có ai đi thăm người thân vào buổi chiều.

Đường từ vườn rau tới nhà không xa, Trần Quế Trân còn chưa kịp nghĩ ra được nguyên nhân thì đã đi tới nhà.

"Mợ út!"

Giang Phong thấy mợ út về liền chào.

Trần Quế Anh cũng cười chào lại:

"Chị hai, anh rể, Tiểu Phong, mọi người tới rồi à!"

Bà vừa nói, vừa đặt đồ ăn trên tay xuống đất, có chút tò mò nhìn thoáng qua chiếc xe mới ở trước cổng.

"Quế Anh!"

Hôm nay, Trương Cường cực kỳ vui vẻ, tươi cười nói:

"Có thấy chiếc xe đó không, đó là chiếc xe mà Tiểu Phong mới mua đó, em không biết đúng không, em biết bây giờ Tiểu Phong đang làm gì không? Nó vậy mà lại đi làm mai mối cho người ta..."

Sao đó, Trương Cường kể lại những sự tích của cháu trai mà mình vừa nghe được từ miệng chị hai cho vợ nghe, sau đó lấy bình rượu Mao Đài ra, nói:

"Bình rượu Mao Đài này là quà người ta tặng cho Tiểu Phong để cảm ơn đó, giá hơn 3.000 tệ!"

Trần Quế Anh nghe xong liền trợn mắt há mồm.

Bất kể là nghề mà Giang Phong làm, hay là năng lực đáng sợ kia của Giang Phong, tất cả đều làm cho Trần Quế Anh cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Tuy nói rằng bây giờ việc có người mua xe mới đã không còn là chuyện mới lạ trong thôn nữa.

Nhưng mà, không phải gia đình nào cũng có thể mua được xe, ít nhất thì trong bốn chị em Trương gia, trước kia chỉ có một mình nhà em chồng mở cửa hàng là mua được xe, còn ba nhà khác thì đều không mua nổi.

Bây giờ, gia đình vốn dĩ có điều kiện kém nhất lại nháy mắt trở thành gia đình thứ hai mua được xe, chuyện này khiến cho lòng Trần Quế Anh vô cùng bối rối.

Bà chỉ có thể cảm thán, cái danh sinh viên này đúng là không tầm thường. Sau khi tốt nghiệp trở về, dù cho làm nghề gì cũng có thể dễ dàng kiếm được tiền. Tiếc là hai đứa con nhà bà không ai có thiên phú trong việc học cả.

Trần Quế Anh vừa âm thầm cảm thán, vừa âm thầm điều chỉnh thái độ đối với gia đình chị hai, địa vị của gia đình chị hai lập tức được nâng lên ngang bằng với vị trí của nhà em chồng.

Sau đó, dưới sự nịnh nọt của người em dâu Trần Quế Anh, hai chị em vừa nhặt rau, vừa trò chuyện, còn khá ăn ý.

Một bên khác, Giang phụ thân là con rể cũng đi nói chuyện với mẹ vợ.

Trương Cường thấy thế liền đi vào trong phòng bếp, lấy con gà đã được luộc xong ra chặt.

Giang Phong đi theo, hỏi:

"Cậu út, cậu có cần cháu giúp một tay không?"

"Vậy thì cháu nêm nồi nước hầm gà kia đi!"

Trương Cường biết người cháu trai này của mình rất am hiểu việc nấu ăn, cho nên việc nêm nồi nước dùng gà đương nhiên chẳng

phải là việc gì khó, nói xong Trương Cường liền cảm thán nói:

"Tiểu Phong, cậu thật sự không ngờ sau khi tốt nghiệp trở về cháu lại quyết định đi làm bà mối, cháu định sẽ như thế nào, định làm bà mối ở quê cả đời hả?"

Giang Phong vừa nêm nước dùng, vừa cười trả lời:

"Việc làm bà mối ở quê chỉ là tạm thời mà thôi, sau khi tạo được danh tiếng, cháu chắc chắn sẽ đi lên thành phố. Dù sao thì ở thành phố cũng có rất nhiều người có tiền, nếu như cháu may mắn, thì sẽ có thể gặp được một vị khách lớn, tác hợp thành công cho một mối có lẽ kiếm được hơn bây giờ rất nhiều!"

Trương Cường vừa đeo tạp dề lên, vừa tán thưởng:

"Thằng nhóc này, cháu lợi hại thật đó, chỉ tác hợp cho hai đôi vợ chồng thôi đã có thể kiếm được số tiền mà người khác có làm cả năm cũng chẳng thể kiếm được, xem ra cháu đúng là có thiên phú trong nghề bà mối này. Nếu như cháu nhìn thấy cô gái nào phù hợp với anh họ của mình, thì giới thiệu cho nó một chút."

Giang Phong cười, nói:

"Không thành vấn đề, không biết anh họ có tình nguyện ra mắt hay không thôi!"

Nhà cậu út có hai người con, một nam một nữ, theo thứ tự là anh họ Trương Long và em họ Trương Yến.

Anh họ Trương Long lớn hơn Giang Phong một tuổi, còn em họ Trương Yến thì nhỏ hơn Giang Phong một tuổi, hiện tại cả hai đều đang đi làm công ở bên Quảng Đông.

Trương Cường rửa tay, lau khô rồi nói:

"Cũng chẳng thể trách nó được, cháu cứ để ý giúp cậu trước đi. Sau khi anh họ cháu về thì sắp xếp cho bọn họ gặp mặt sau."

Giang Phong nếm lại một chút, thấy nước dùng vẫn còn hơi nhạt liền bỏ thêm một xíu muối, đồng thời nói:

"Được, vậy cháu sẽ để ý giúp anh họ, sau khi anh họ trở về sẽ sắp xếp cho bọn họ gặp mặt sau!"

Trương Cường ừ một tiếng, sau đó bắt đầu chặt gà thành những khối dày, chuẩn bị xào nó chung với tỏi, đây là một trong những cách làm phổ biến nhất ở huyện Bách Lương.

Gà nhất định phải chọn loại gà đất béo mập đã nuôi ở nông thôn cỡ một năm, nếu lấy loại gà công nghiệp thì vừa nấu nó đã nát, làm sao có thể xào để ăn được nữa?

Tỏi thì nhất định phải dùng loại tỏi địa phương, loại tỏi bán quanh năm trên thị trường kia hoàn toàn không có chút mùi thơm nào cả.

Nếu như nguyên liệu đã đủ rồi, thì phải dùng lò đất, nồi sắt lớn ở nông thôn để xào, sau đó chỉ cần nêm nó với số lượng vừa phải muối, xì dầu, dầu hào, đường là được, không cần tới mấy thứ như hạt nêm gà gì đó.

Sau khi xào cho gà săn lại rồi, thì sẽ bỏ tỏi đã được cắt sẵn trước đó vào, xào tiếp mười mấy giây đồng hồ là có thể cho ra dĩa, mùi vị ngon tới bùng nổ.

Giang Phong không biết người khác như thế nào, đối với hắn, mỗi lần ăn món này, hắn đều có thể ăn được ba chén cơm lớn.

Chương 49: Hưởng Thụ Đãi Ngộ Cao Nhất

5 giờ chiều.

Trên bàn ăn ở Trương gia, hai dĩa gà xào tỏi, hai dĩa thịt heo chiên giòn, hai dĩa rau muống, một dĩa đậu phộng rang và một nồi thịt ba chỉ hầm dưa chua, một bàn đồ ăn tuy đơn giản nhưng lại vô cùng phong phú.

Trương Cường lấy bình rượu Mao Đài mà chị hai mang tới ra, hỏi:

"Anh rể, em mở bình rượu Mao Đài này ra uống với anh một chút ha?"

Giang phụ khoát tay, nói:

"Anh có thể sẽ uống không quen loại rượu này, chỗ em có rượu địa phương không?"

Trương Cường vội vàng nói:

"Có, vậy thì em và anh uống rượu gạo đi. Tiểu Phong, cháu uống không?"

Giang Phong lắc đầu, nói:

"Cháu không uống đâu, một lát cháu còn phải lái xe về nữa!"

Trần Quế Anh cực kỳ nhiệt tình, cười nói:

"Tiểu Phong, cháu uống với cậu út của cháu một chút cũng không sao đâu. Dù sao thì mọi người hình như cũng không còn việc gì phải làm nữa, đêm nay ở lại đây đi khỏi về, đợi tới ngày mai rồi trở về cũng chẳng muộn."

Bà ngoại thấy vậy liền nói tiếp:

"Đúng thế, Tiểu Phong, dù sao thì mấy đứa cũng không cần phải đi làm như những người khác, đêm nay có về hay không cũng chẳng sao cả, vậy thì ở lại đây một đêm đi!"

Giang mẫu cười ha ha, nói:

"Mẹ, trong nhà còn có mấy đàn gà, vịt mà, với lại trước đó cũng đã có người gọi điện cho Tiểu Phong nói rằng, ngày mai bọn họ sẽ tới cửa mời nó làm mai, cho nên ăn cơm xong, chúng con phải trở về."

Trần Quế Anh kinh ngạc, nói:

"Tiểu Phong, cháu làm sao được như thế vậy? Vừa mới tác hợp xong cho hai mối, nhanh thế đã có người tới cửa mời làm người mai mối tiếp rồi, xem ra danh tiếng làm mai mối của cháu đã truyền ra xa rồi đó!"

Trương Cường vừa rót rượu cho vợ chồng chị hai mình, vừa cười nói:

"Năng lực làm mai mối của Tiểu Phong cũng chẳng phải là thứ mà mấy bà mối bình thường có thể sánh bằng được. Em nghe thử mấy chuyện mà khi nãy chị hai nói với anh đi, lúc Tiểu Phong làm mai mối cho người ta, nó không hề nhắc tới tiền làm bà mối, nó nói rằng sau khi thành, thì người ta chỉ cần gửi cho nó một bao lì xì là được rồi.

Kết quả thì sao?

Người ta tặng cho nó một cái bao lì xì 38.000 tệ, còn tặng cho nó mấy thứ có giá trị gần 10.000 tệ, trực tiếp giúp nó tạo ra một cái kỷ lục về số tiền dành cho bà mối ở trong trấn ta, điều này nói lên cái gì?"

Trương Cường nói tới đây cũng không nhịn được mà sợ hãi nói:

"Người ta cực kỳ hài lòng với việc làm mai mối của Tiểu Phong, cho nên người ta mới nguyện ý đưa cho nó phần lễ hào phóng như vậy."

Trần Quế Anh nghe vậy thì liên tục gật đầu, nói:

"Cũng đúng, Tiểu Phong, cháu lợi hại thật đó, người anh họ kia của cháu chỉ cần được nửa phần bản lĩnh như cháu thôi, thì mợ cũng đã vui lòng rồi!"

"Dù sao Tiểu Phong cũng là sinh viên của trường đại học nổi tiếng, nếu như nó mà ở cổ đại, thì ít nhất cũng là cử nhân, còn thằng A Long kia không học vấn không biết đối nhân xử thế, sao có thể so nó với Tiểu Phong được chứ?"

Bà ngoại nói xong, không hề cho người ta có cơ hội nói tiếp, trực tiếp tuyên bố:

"Được rồi, còn nói tiếp nữa là đồ ăn lạnh luôn đó, tranh thủ ăn cơm đi!"

Mọi người nghe thế thì không khỏi nhìn nhau cười, sau đó bắt đầu ăn uống.

Tài nghệ nấu ăn của cậu út tốt hơn mẹ một chút, cộng thêm việc dùng nồi sắt với lò đất, loại đồ ăn được dùng nồi to và lửa lớn xào

ra, hương vị phải nói là vô cùng tuyệt vời, Giang Phong ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ, vừa ăn vừa khen:

"Cậu út, với tài nghệ nấu ăn này của cậu, cậu không mở tiệm cơm quả thật là lãng phí nhân tài!"

Giang phụ và Giang mẫu cũng không nhịn được tán thưởng, làm cho Trương Cường nghe tới mức mặt tươi như hoa.

Bọn họ ăn tối tới tận 7 giờ mới xong.

Trước khi đi, Giang Phong cố gắng nhét cho bà ngoại 1.000 tệ tiền tiêu vặt.

Còn mợ thì cho Giang mẫu một đống 'đặc sản' lớn, có đủ thứ như dưa chua, đậu nành, củ lạc, khoai lang,... Nếu như không phải có Giang mẫu ngăn lại, thì e rằng mợ còn sẽ bắt thêm mấy con gà, vịt cho bọn họ mang về.

Đây là lần đầu tiên sau suốt bao nhiêu năm qua, Giang mẫu được hưởng đãi ngộ cao tới mức này ở bên nhà ngoại.

Trước kia, người em dâu bên ngoài thì bình thường, nhưng bên trong thì không thèm quan tâm tới bà, bây giờ lại đối xử với bà còn tốt hơn cả em gái Trương Trân của bà, trước sau như hai người khác nhau. Sau khi cảm giác nở mày nở mặt trôi qua, trong lòng Giang mẫu lại xuất hiện một cảm giác khó nói thành lời.

Trên đường về nhà, Giang mẫu nói cảm xúc ở trong lòng mình ra, Giang Phong nghe xong không khỏi cười nói:

"Mẹ, đã nhiều năm trôi qua như thế rồi, tính cách của mợ út như thế nào, chẳng lẽ mẹ còn không rõ sao? Thực ra, mợ út vẫn khá tốt, mặc dù trước kia không quá xem trọng chúng ta, nhưng ít ra ở bên ngoài mợ vẫn khá khách khí, sẽ không đổi sắc mặt với nhà chúng ta."

Giang phụ nghe xong liền phụ họa:

"Tiểu Phong nói đúng, mặc dù đứa em dâu này của em có tật xấu là hay nịnh nọt, nhưng mà trước kia cũng không ít lần cho nhà chúng ta đồ mang về, chỉ là không nhiệt tình và phóng khoáng như

lần này mà thôi."

Giang mẫu ngẫm lại thấy cũng hợp lý, cho nên bà không xoắn quýt chuyện này nữa.

Chương 50: Hưởng Thụ Đãi Ngộ Cao Nhất (2)

Sau khi về tới nhà, Giang Phong lập tức đi tắm rửa, sau đó lại tâm sự với anh cả một chút về tiến độ tán gái của anh cả.

Tiếp đó, hắn lại lên Wechat, nói chuyện với tác giả văn học mạng - Hồ Văn Hoa về tiến độ của việc ra mắt, sau khi biết bọn họ đang tiến triển thuận lợi, thì hắn lại bắt đầu mở app Khởi Điểm lên đọc chương mới của mấy bộ truyện mà hắn đang theo dõi.

Sau khi đọc hết tất cả những chương mới của mấy quyển sách kia, thì cũng đã là 10 giờ đêm.

Thời gian này, nếu như ở thành phố lớn, thì cuộc sống sinh hoạt chỉ mới bắt đầu mà thôi, nhưng ở nông thôn, thì vào giờ này đa số mọi người đã đi ngủ hết rồi.

Giang Phong thân là một người trẻ của thời hiện đại, hắn đương nhiên không thể ngủ sớm như thế rồi, cho nên hắn lại xem thêm mấy mỹ nữ chân dài, nhưng đáng tiếc rằng tất cả đều là giả.

"Mẹ nó, dáng người của mỹ nữ tuyệt quá, nếu mà là thật thì đúng là ghê gớm!"

"Chậc chậc, trang của mỹ nhân này thật sự quá hoàn hảo, không biết đã có bao nhiêu người đóng quân ở trang này rồi!"

"ĐM, ngón tay của mỹ nữ này dẻo thật đó, nhảy bằng ngón tay quá ngầu, khiến cho người ta xem xong không khỏi than thở!"

"Ồ..."

Giang Phong vừa lướt video, vừa nhỏ giọng đánh giá, hai tiếng cứ thế trôi qua.

Tới khi Giang Phong mắc vệ sinh, hắn mới giật mình phát hiện trời đã khuya lắm rồi, đến lúc nghỉ ngơi rồi!

Thế là Giang Phong lưu luyến không rời mà tắt app, sau đó đi vào trong nhà vệ sinh giải quyết việc của bàng quang, rửa mặt, rồi quay về giường ngủ.

Trước khi ngủ, Giang Phong đột nhiên cảm thấy việc lướt những video không có ý nghĩa gì kia suốt cả ngày đúng là lãng phí sinh mệnh, thay vì xem những video đó, hắn có thể xem mấy video có kiến thức hữu dụng, nhưng tiếc là dữ liệu không cho phép.

...

Ngày hôm sau.

10 giờ sáng.

Vị khách đã hẹn trước ngày hôm qua mang theo quà tặng và bao lì xì tới trước cửa mời hắn làm mai mối.

Vị khách này không ai xa lạ, chính là chú của Lý Hưng Văn - Vương Kim Thành.

Lần này, Vương Kim Thành tới để mời Giang Phong làm bà mối cho con trai lớn của ông - Vương Phong, người đi cùng ông là Lý Hưng Văn.

Lý Hưng Văn vừa xuống xe liền cười thật tươi, chào:

"Giang đại sư, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Kim chủ tới, Giang Phong cũng cười tươi đáp lại:

"Anh Văn, chúng ta lại gặp mặt nhau rồi!"

Trong tay Vương Kim Thành cầm theo quà tặng, ông khẽ cười, nói:

"Giang đại sư, chúng ta đã từng nói chuyện với nhau trong ngày mà Tiểu Văn kết hôn, cậu còn nhớ tôi không?"

Giang Phong thuần thục tiếp nhận quà tặng, cười nói:

"Chú Vương, cháu đương nhiên là nhớ rồi, mọi người vào trong uống tách trà đi, chúng ta từ từ nói chuyện!"

Hồng bao tám trăm, hai bao thuốc lá Đại Long, hai túi hoa quả, tổng giá trị có vẻ như hơn một ngàn.

Đây chính là quà mời môi mà cậu của Lý Hưng Văn, Vương Kim Thành đưa tới, căn bản là tham chiếu tiêu chuẩn của Lý gia.

Thấy Giang Phong nhận hồng bao mời môi rồi, Vương Kim Thành liền vừa cười vừa nói: “Giang đại sư, để tôi giới thiệu hoàn cảnh nhà tôi với anh một chút trước, tôi là người trấn Đại Pha, kinh doanh một cửa hàng mì ở trên trấn, chủ yếu là bán nguyên liệu thô nấu bún. Cửa hàng mì này nhà tôi đã kinh doanh mười mấy năm, làm ăn cũng coi như đủ sống, vốn liếng để dành mặc dù không thể so sánh với nhà anh rể, nhưng một trăm mấy chục vạn thì vẫn có.”

Lý Hưng Văn ở bên cạnh xen vào nói: “Giang đại sư, là cậu của tôi khiêm tốn mà thôi, tiệm mì nhà cậu tôi đâu chỉ coi như là đủ sống thôi đâu, căn bản có thể coi như tiệm mì làm ăn khá nhất ở trên trấn rồi.”

Giang Phong gật đầu cười nói: “Anh Văn, trong lòng tôi đã rõ rồi, chú Vương cứ nói tiếp đi!”

Vương Kim Thành cười cười, tiếp tục nói: “Thằng con trai nhà tôi tên là Vương Phong, năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp một trường đại học bình thường, chiều cao đại khái khoảng 172cm, vẻ ngoài thì tôi có ảnh chụp ở đây, để tôi gửi cho cậu qua wechat!”

Nói rồi, Vương Kim Thành lập tức lấy điện thoại di động ra, vừa thao tác vừa nói: “Trước mắt, thằng nhóc kia nhà tôi kinh doanh một cửa hàng trà sữa nho nhỏ ở tỉnh thành, chỉ là vị trí của cửa hàng trà sữa kia không quá tốt, nên việc buôn bán cũng không quá thuận lợi, lợi nhuận ròng mỗi tháng chỉ khoảng ba bốn ngàn, so ra còn kém hơn tiền công của người làm công ăn lương, đã vậy lại không chịu đầu tư mạo hiểm, thật sự là không có chút lời nào.”

Giang Phong nhìn ảnh chụp Vương Phong một chút, phát hiện người này vóc dáng khá bình thường, không xấu cũng không đẹp, mang theo một đôi mắt kính cận, nhìn ngược lại khá nhã nhặn.

Nghe thấy Vương Kim Thành nói tới đây, Giang Phong cười nói: “Chú Vương, cũng không thể nói như vậy được, người làm công bình thường, tiền công cầm được không cần chịu rủi ro gì, nhưng tiền công đó dù sao cũng là tiền chết, trừ khi là Hoàng Đế làm việc lớn, bằng không, người bình thường muốn dựa vào làm công để phát tài, căn bản là chuyện không thể.

Nhưng bản thân tự đầu tư mở tiệm thì khác, kể cả hiện tại chưa kiếm được tiền gì nhiều, còn phải chịu rủi ro từ việc đầu tư, nhưng một khi đầu tư thành công, thành quả gặt hái được cũng sẽ thật sự kinh người.”

Lý Hưng Văn cũng tán đồng, nói: “Giang đại sư nói không sai, huống chi, cửa hàng trà sữa của em họ bây giờ cũng không bị lỗ tiền, chỉ là kiếm được ít mà thôi. Trước cứ để em ấy kinh doanh một đoạn thời gian, kể cả chưa kiếm được bao nhiêu tiền, thì chí ít cũng thu được kinh nghiệm, chờ lúc sau đầu tư sẽ cân nhắc toàn diện hơn, xác suất đầu tư thành công cũng cao hơn.”

“Đạo lý kia, tôi hiểu, tôi bây giờ không phải lo lắng nó đầu tư thất bại, mà là lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của nó.”

Nói tới đây, Vương Kim Thành lại thở dài, nói: “Giang đại sư, cậu không biết mà thôi, thằng con kia nhà tôi tính tình tương đối chất phác, khả năng xã giao gần như bằng không, so với người anh họ Tiểu Văn của nó đúng là hai thái cực khác nhau. Nếu như không phải tôi để ý sắp xếp cho nó đi xem mắt, chỉ sợ nó sẽ độc thân đến già.”

Giang Phong nói: “Chú Vương không cần phải lo lắng, tính cách mỗi người là khác nhau, tính cách anh Phong, nghe chú nói thì chính là kiểu người chân thật, người đàn ông như vậy có lẽ là không lãng mạn, cũng không biết cách dỗ dành chị em phụ nữ, nhưng anh ấy lại có thể cho phụ nữ cảm giác an toàn mà họ muốn nhất, như vậy là đủ rồi!”

Vương Kim Thành nhẹ gật đầu, nói: “Giang đại sư, tôi tin tưởng ánh mắt của cậu, tất cả đành nhờ cậu rồi!”

Giang Phong cười đáp: “Không cần khách khí, chú Vương cứ đợi tin tức của cháu là được rồi!”

Chương 51: Ở Trong Chăn Mới Biết Chăn Có Rận

Hai ngày sau, giống như có hẹn với nhau, lại có hai vị khách tới mời môi, một người trong đó là bạn từ nhỏ của Lý Hưng Văn, Chu Hiểu Bôn, một người là anh họ của Trương Thu Lan, Hà Húc.

Ba ngày liên tục tiếp đãi ba vị khách, đều là người có quan hệ mật thiết với vị khách hàng đầu tiên, Lý Hưng Văn, từ điểm này có thể thấy được tầm quan trọng của danh tiếng.

Bởi vì cả ba vị khách đều có quan hệ cùng Lý gia, cho nên lễ mời môi cơ bản đều tương đồng nhau, cộng thêm giá trị hồng bao đều khoảng một ngàn tệ, cũng xem như nâng cao ngưỡng mời môi lên một chút.

Bây giờ, Giang Phong không chỉ có xe riêng của mình, mà phạm vi tìm kiếm đối tượng từ mười dặm ban đầu đã tăng lên đến ba mươi dặm, đương nhiên là có thể tìm kiếm mục tiêu thích hợp dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, điểm xứng đôi hôn nhân của ba đối tượng này đều không thấp, một người 81 điểm, một người 83 điểm, một người 84 điểm, có điểm xứng đôi hôn nhân cao như vậy, một khi kết thành vợ chồng, vậy chắc chắn sẽ trở thành đôi vợ chồng điển hình ngàn dặm có một.

Sau khi sắp xếp ra mắt cho đôi bên xong, Giang Phong lại thu được hồng bao giá trị ba ngàn tệ.

Không hề nghi ngờ, ba vị khách này đều dùng giá trị hồng bao để thể hiện thái độ của mình.

Đi xem mắt, so sánh với việc yêu đương tự do của người trẻ tuổi, là hoàn toàn khác nhau, người đã nguyện ý tham gia xem mắt, thì đã 99% hướng đến mục tiêu kết hôn.

Bởi vậy, nam nữ đã tham gia xem mắt thì cơ bản đều sẽ tuân thủ một nội quy bất thành văn, đó chính là đưa ra quyết định trong

thời gian ngắn xem có tiếp tục phát triển mối quan hệ với đối phương hay không.

Dù sao thì người đi xem mắt cơ bản đều là người đã có tuổi, với độ tuổi như vậy thì đã không cho phép bọn họ tiêu tốn thời gian hai ba năm để chậm rãi tìm hiểu đối phương như người trẻ tuổi nữa rồi.

Bất kể là nam hay nữ, khi số tuổi từ đầu 2 biến thành đầu 3, tâm tình cũng sẽ không còn thong dong bình tĩnh như trước kia nữa.

...

Thành phố Thâm Quyến.

Một trấn nào đó ở quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc).

Giang Xuân Liên vẻ mặt mừng rỡ chuyển hành lý và quà tặng lên xe, ngày mai là ngày mười bốn tháng bảy, từ khi tới đây làm công vào đầu thập niên 90 thế kỷ trước, cũng từ sau khi cô đến nơi này lấy chồng xa, thì số lần về ngoại của cô chỉ còn đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Mà sau mười bốn tháng bảy thì về nhà ngoại lại càng khó hơn.

Mười bốn tháng bảy năm nay, khó khăn lắm con trai mới đồng ý theo cô về nhà ngoại một lần, Giang Xuân Liên đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Ngày mười bốn tháng bảy âm lịch, gọi là tháng cô hồn, là tết Trung Nguyên, là một trong những ngày lễ truyền thống vô cùng quan trọng của nước ta.

Nước ta đất rộng của nhiều, phong tục tập quán các nơi cũng có sự khác biệt lớn, có nhiều chỗ định cả ba ngày mười ba tháng bảy, mười bốn tháng bảy, mười lăm tháng bảy đều là ngày lễ, thậm chí còn có câu nói “Mười ba con gà, mười bốn con vịt, mười lăm cân thịt heo”.

Một số vùng thuộc tỉnh Quế (Quảng Tây) và Quý Châu thậm chí còn bắt đầu ăn tết từ mùng một tháng bảy cho đến tận mười bốn

hoặc mười lăm tháng bảy, bởi vậy mới có cách nói ăn tết vào ngày mười bốn tháng bảy.

Đương nhiên, tổ chức ngày lễ kéo dài hơn mười ngày như vậy chỉ có một số ít địa phương, còn như trấn Thanh Hà quê Giang Xuân Liên, mặc dù rất coi trọng ngày Tết Trung Nguyên mười bốn tháng bảy này, nhưng cũng chỉ có một ngày mười bốn tháng bảy này mới tính là ngày lễ mà thôi.

Sau khi đã cất xong quà cáp ở cốp xe, Giang Xuân Liên và Liễu Diễm lên xe.

Liễu Diễm là bạn gái mà con trai cô kết giao hai tháng trước, hai đứa bây giờ đã bàn tới chuyện cưới gả, lần này là đi chơi cùng con trai cô.

Người lái xe là con trai Thôi Viễn, sau khi xe khởi động, xe bắt đầu lăn bánh, Giang Xuân Liên lại không khỏi ngầm thở dài.

Thật ra cô muốn chồng mình, Thôi Chí Viễn mang cô về nhà ngoại một lần, đáng tiếc, hai người đã kết hôn mười mấy năm, chồng cô lại chỉ cùng cô trở về nhà mẹ đẻ đúng một lần.

Mà trước những lời hỏi thăm suốt mấy năm qua từ bên nhà mẹ đẻ, Giang Xuân Liên đương nhiên rất muốn nói giúp cho chồng mình, nói anh ấy bận rộn công việc, không rảnh.

Nhưng trên thực tế là có chuyện gì xảy ra, không chỉ có Giang Xuân Liên biết rõ, sợ rằng bên nhà mẹ đẻ cũng đều đã đoán được.

Cô xem như gả tốt, tài sản trong nhà hơn ngàn vạn.

Nhưng có ở trong chăn mới biết chăn có rận.

Trên thực tế, cô ở trong căn nhà này căn bản không có chút tiếng nói nào, quyền lực kinh tế thì lại càng không phải nói tới, tài sản cô nắm trong tay cho tới bây giờ cũng không vượt quá con số mười vạn này.

Chương 52: Thật Là Nghiệp Chướng Mà!

Nhận điện thoại của cô xong, Giang Phong lại bắt đầu tổng vệ sinh cùng cha mẹ.

Thật ra từ hai ngày trước, Giang phụ và Giang mẫu đã thu dọn căn nhà cũ này một lần, căn nhà cũ này cũng không phải là căn nhà mà gia đình Giang Phong đang ở hiện tại, mà là căn nhà ông bà nội bọn họ ở trước kia.

Đương nhiên, Giang phụ sau khi kết hôn cũng là ở chỗ đó, sau này mới xây căn nhà này.

Mấy năm trước lúc ông nội vẫn còn, căn nhà vẫn có người ở, sau khi ông nội đi rồi, chú nhỏ liền đưa bà nội tới huyện thành chăm sóc, quê quán nơi này cũng chỉ có ngày lễ ngày Tết mới trở về một lần mà thôi.

Người Trung Quốc hoài cổ, đối với phần lớn người nông thôn mà nói, quê quán chính là căn, dù có rất nhiều người đã an cư lạc nghiệp ở thành phố lớn, nhưng vào ngày lễ Tết vẫn cứ thích về quê quán ở nông thôn, cảm giác chỉ có trở lại với thôn quê thì mới có thể cảm nhận được hương vị ngày Tết kia.

Chú nhỏ của Giang Phong, Giang Vĩnh Quý chính là kiểu người nông thôn như vậy, mặc dù ông sau khi tốt nghiệp đại học đã lên huyện thành công tác, cũng ở huyện thành lấy vợ, sinh con, an cư lạc nghiệp, nhưng ngày lễ ngày Tết, ông cơ bản đều sẽ trở về.

Những ngày lễ quan trọng như ngày mười bốn tháng bảy này, chú nhỏ càng sẽ không vắng mặt.

Bởi vậy, Giang phụ Giang mẫu cơ bản đều không cần gọi điện hỏi thăm, trực tiếp đi thu dọn nhà ở cũ một lần, để lúc chú nhỏ và bà nội trở lại còn có chỗ mà ở.

Bây giờ biết rõ cô cũng muốn tới, vậy đương nhiên phải quét dọn căn nhà cho thật sạch sẽ một lần, dù sao thì người tới cũng không chỉ có một mình cô, còn có cả anh họ Giang Phong, Thôi Viễn, và bạn gái của anh ấy.

Sau khi dọn dẹp gian phòng sạch sẽ ngăn nắp xong, Giang phụ mới dặn dò: “Tiểu Phong, con lên trên trấn mua cái chiếu trúc, với mua

thêm hai cái quạt điện, quạt điện trong nhà không đủ dùng nữa rồi!"

Giang mẫu nói thêm: "Thuận tiện mua thêm cả hai cái chăn mỏng nữa, được rồi, để mẹ đi chung với con đi, còn cả bàn chải đánh răng và khăn mặt, cốc các thứ cũng phải chuẩn bị kỹ càng, anh họ con là người thành phố lớn, còn mang cả bạn gái tới, điều kiện như nhà chúng ta cũng không biết người ta có ghét bỏ hay không."

Giang Phong nói: "Mẹ, chúng ta cứ tận tâm chiêu đãi cho tốt là được, nếu như anh họ và bạn gái ghét bỏ điều kiện nhà ta không tốt, bọn họ có thể tới khách sạn thuê phòng ngủ, dù sao thì cũng không tốn bao nhiêu tiền."

Giang phụ thở dài, nói: "Trước cứ đi mua đồ đi, trước tiên nên chuẩn bị kỹ càng cái đã, đến lúc đó, ở trong nhà hay ở khách sạn, để tự bọn họ lựa chọn là được rồi!"

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó liền lái xe đưa mẹ đi mua sắm!

...

Từ trấn ở quan ngoại nào đó thành phố Thâm Quyến tới trấn Thanh Hà, tổng đoạn đường khoảng bảy trăm cây số, mấy người Giang Xuân Liên từ khoảng chín giờ sáng xuất phát, mãi tới khoảng sáu giờ chiều mới tới trấn Thanh Hà.

Sở dĩ mất nhiều thời gian như vậy là vì còn dành ra một giờ nghỉ ngơi ở trạm dừng chân.

Giang Xuân Liên đã khoảng năm năm rồi không về nhà mẹ đẻ, từ lúc đi tới địa phận trấn Thanh Hà, gọi điện cho anh cả báo lộ trình xong, cô vẫn nhìn chằm chằm ngọn đồi nhỏ quen thuộc nằm hai bên làn xe kia, lúc trở về trấn thì lại càng không chớp mắt nhìn chằm chằm những công trình kiến trúc ấn tượng đó.

Mà khi về tới trong thôn thì lại càng thêm cẩn thận ngắm nhìn cảnh vật, đồng thời, trong lòng dâng lên một cảm giác không nói lên lời, có lẽ người xa nhà đã lâu, khi trở về đều sẽ có cảm giác tương tự như vậy đi!

Xe đi qua cầu, trong mắt Giang Xuân Liên liền hiện lên bóng hình

của anh cả chị dâu cùng với hai đứa cháu từ xa xa, bọn họ đứng ở đó, nhìn về phía đầu cầu, rất hiển nhiên là đang chờ đợi cô tới.

Thấy cảnh này, trong lòng Giang Xuân Liên không khỏi cảm thấy ấm áp.

Vài giây đồng hồ sau, xe vừa dừng hẳn, Giang Xuân Liên liền không chờ đợi nổi nữa, đẩy cửa xuống xe.

Mà một nhà bốn người Giang Phong đã sớm đi lên đón, chào hỏi nhau vài câu xong, Giang phụ liền nói: “Hẳn là đã đói bụng rồi, đồ ăn đều đã làm xong, chúng ta vào nhà vừa ăn vừa nói chuyện đi!”

Giang mẫu vội vàng chào hỏi Liễu Diễm.

Cô gái tên Liễu Diễm này nhan sắc cũng khá ưa nhìn, dáng người cũng không tệ, chỉ nhìn bề ngoài thì vẫn dư sức xứng đôi với anh họ Thôi Viễn, nói chuyện cũng lễ phép, nhìn thấy phòng ở cũ kỹ nhà Giang Phong thì cũng không tỏ vẻ ghét bỏ gì.

Giang Phong theo thói quen nghề nghiệp liền thử kiểm tra điểm xứng đôi hôn nhân của anh họ và Liễu Diễm một lần.

Kết quả...

Sau khi nhìn thấy con số không thể tưởng tượng nổi kia, Giang Phong hoài nghi bản thân có phải là đã đo sai đối tượng rồi hay không, hoặc là năng lực của hắn xuất hiện trục trặc gì, lập tức kiểm tra thử lại lần nữa.

Sau đó, kết quả vẫn như cũ, khiến cho tâm tình Giang Phong không khỏi trở nên nặng nề.

Chương 53: Thật Là Nghiệp Chướng Mà! (2)

Thật sự là kết quả kiểm tra này đã vượt xa ngoài dự đoán của hắn rồi!

Điểm xứng đôi hôn nhân lại là 0 điểm, điểm số dọa người này quả

thực đã đổi mới nhận thức của hắn về giá trị xứng đôi hôn nhân rồi, cho dù là phối đôi với một con búp bê bơm hơi thì điểm xứng đôi hẳn cũng không thể thấp đến mức như này.

Cho tới tận khi Giang Phong nhìn tư liệu chi tiết về hai người, mới hiểu được nguyên do tại sao điểm xứng đôi hôn nhân lại là 0, hắn thật sự không nghĩ tới ngoài đời thật mà cũng có thể đụng phải chuyện cẩu huyết như vậy.

Nguyên nhân là, người anh họ này thế mà lại là anh em cùng cha khác mẹ với Liễu Diễm, đây quả thật đúng là không hợp thói thường mà!

Chẳng trách điểm xứng đôi hôn nhân lại là 0 điểm, thật sự là nghiệp chướng mà! !

Trong lúc Giang Phong đang ngổn ngang suy nghĩ trong lòng, chủ đề trên bàn cơm vậy mà tự nhiên lại tập trung trên người hắn, bởi vì chuyện hắn sau khi tốt nghiệp đại học làm mai mối kiếm được mấy vạn đã bị cô của hắn biết rồi.

Là hai ngày trước, lúc cô gọi điện cho Giang phụ nhắc tới công việc của Giang Phong, Giang phụ đã không nhịn được mà nói ra.

“Tiểu Phong, cô thật sự không nghĩ tới cháu đường đường là một sinh viên đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp thế mà lại về nhà làm bà mối, lúc vừa nghe thấy cha cháu nói chuyện này, cô còn tưởng rằng cha cháu đang nói đùa đấy! Bây giờ mới được bao lâu chứ, cháu đã tác hợp được hai đôi vợ chồng, kiếm được mấy vạn tiền làm bà mối, ngay cả xe cũng mua được rồi, thật sự là lợi hại!” Giang Xuân Liên tán dương.

Nghe thấy thế, ngay cả Thôi Viễn và Liễu Diễm đều cảm thấy cực kỳ thần kỳ.

Không đợi Giang Phong đáp lời, anh cả Giang Phi đã cướp lời, nói: “Cô à, tin tức của cô có chút hơi chậm rồi, gần đây Tiểu Phong vừa mới tiếp thêm ba vị khách nữa, đồng thời cũng đã sắp xếp buổi ra mắt cho bọn họ rồi. Nghe nói tất cả đều hài lòng, chờ qua ngày lễ, Tiểu Phong sẽ sắp xếp cho bọn họ ‘nhìn gia môn’. Nếu như tất cả thuận lợi, Tiểu Phong có thể nhận được thêm không ít tiền làm

mai mối nữa!”

Giang Xuân Liên nghe vậy, sợ hãi than một câu: “Khá lắm, cháu đúng thật là trời sinh để ăn chén cơm này, xem ra không bao lâu nữa, Giang gia chúng ta sẽ có một bà mối danh tiếng rồi!”

Thôi Viễn vì ảnh hưởng của cha, sở dĩ cũng không quá để ý thân thích bên phía mẹ, bao gồm cả người cậu nhỏ đang làm công chức ở huyện thành kia, hắn cũng không để vào trong mắt.

Nhưng đối với người em họ Giang Phong này, Thôi Viễn vẫn coi trọng mấy phần, dù sao thì Giang Phong cũng là sinh viên đại học danh tiếng, thân phận này ít nhiều cũng có chút ít mặt mũi.

Bây giờ, khi nghe thấy chiến công làm mai mối huy hoàng của em họ, Thôi Viễn còn thiện tâm nhắc nhở: “Tiểu Phong, em đã có thiên phú làm mai mối, đã nghĩ muốn phát triển trong nghề mai mối này, vậy không bằng mở hẳn một công ty mai mối, dù sao cũng mạnh hơn nhiều so với một mình em đơn đả độc đấu, mà một khi phát triển, tiền đồ cũng sẽ bất khả hạn lượng.”

Giang Phong mặc dù trong lòng có chuyện kìm nén, nhưng việc này nên giải quyết thế nào, hắn còn chưa nghĩ rõ ràng được, dù sao thì chuyện không nên cũng đều đã xảy ra, hắn cũng không nên nóng vội hành động.

Nghĩ vậy, liền thả lỏng tinh thần, đáp: “Chuyện anh họ nói em cũng đã cân nhắc qua, có điều tạm thời vẫn nghĩ nên cắm rễ ở nông thôn chậm rãi phát triển, chờ tới khi có đầy đủ lượng khách rồi, bản thân cũng đã có đủ danh tiếng, lúc đó lại mở công ty mai mối cũng không muộn!”

Liễu Diễm cũng biểu thị đồng tình, nói: “Em cảm thấy ý tưởng của em họ Tiểu Phong rất tốt, nhất khẩu cật bất thành bàn tử (Mọi thứ đều cần thời gian xây dựng dần dần; không thể đốt cháy giai đoạn), chưa cơ sở gì đã vội vàng mở công ty mai mối là không thực tế.”

Thôi Viễn cười hắc hắc, nói: “Vợ nói rất đúng!”

Liễu Diễm liếc hắn một cái, trong mắt chứa một tia xuân tình.

Thấy cảnh này, tâm tình Giang Phong lần nữa trở nên nặng nề.

Ăn tối xong cô trò chuyện với hàng xóm, anh họ dẫn bạn gái đi dạo phố, thưởng thức vẻ khác biệt giữa phong cảnh làng quê với thành phố.

Giang Phong nằm trên võng, vắt óc suy nghĩ xem hắn phải làm thế nào để giải quyết êm đẹp vấn đề nhức nhối của anh họ.

Giang Phong không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng thấy đau đầu, mấy chuyện khác tạm không nhắc tới, chỉ nói vấn đề nhức nhối này thôi. Rốt cuộc hắn làm sao biết chứ? Chỉ riêng chuyện này hắn không thể nào nghĩ ra cách giải thích hợp lý.

Không biết suy nghĩ bao lâu, mãi cho đến khi anh họ dắt tay Liễu Diễm quay về, nhìn thấy hai người thân thiết, người biết được sự thật như Giang Phong thật sự không nhìn nổi nữa. Hắn không do dự, ngồi dậy khỏi võng, bước đến trước mặt hai người rồi hỏi: “Liễu Diễm, chị thích ăn đồ ngâm chua không? Mấy món ngâm chua ở trấn bọn em ngon lắm đấy.”

Chương 54: Lật Bài Ngửa

Ở hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây, trong mười người phụ nữ thì có ít nhất tám người thích ăn đồ ngâm chua, Liễu Diễm đương nhiên cũng thích ăn. Cô nghe thế bèn vui vẻ đáp: “Chị thích ăn mấy đố ngâm chua lắm, không ngờ ở trấn của em có người bán đồ ngâm chua đấy.”

Anh họ Thôi Viễn cười nói: “Tiểu Diễm, em muốn ăn thì anh đi mua cùng em.”

Giang Phong vội nói: “Anh họ, anh không biết tiệm nào trên trấn bán ngon nhất đâu, để em đi mua với chị Diễm cho. Hôm nay anh lái xe cả ngày chắc cũng mệt rồi.”

Thôi Viễn gật đầu nói: “Em nói cũng đúng, vậy làm phiền Tiểu Phong rồi.”

Giang Phong lắc tay nói: “Anh họ đừng khách sáo, chị Diễm, chúng

ta đi thôi.”

Liễu Diễm cười đáp: “Vậy đi thôi, nghĩ đến mấy món ngâm chua là chị chảy nước miếng rồi.”

Hai người nhanh chóng lên xe, Giang Phong vừa khởi động xe vừa hỏi: “Chị Diễm, chị với anh họ quen biết nhau thế nào vậy?”

Liễu Diễm khẽ cười, nói: “Chị với anh ấy cũng trùng hợp quen biết nhau thôi. Chị thích đi biển bơi lội, hai tháng trước lúc chị bơi ở biển thì chân bị chuột rút, may có anh họ của em cứu chị, nếu không chị thật sự gặp nguy hiểm rồi.”

Giang Phong gật đầu nói: “Thì ra là thế, vậy anh họ gặp mặt người nhà của chị chưa?”

Liễu Diễm nói: “Đương nhiên gặp rồi.”

Sau khi Giang Phong lái xe ra đường lớn hắn lại hỏi: “Vậy mẹ chị có đồng ý cho chị quen anh họ không?”

Liễu Diễm thắc mắc không biết vì sao Giang Phong lại hỏi vậy, nhưng cô vẫn trả lời: “Đồng ý chứ, điều kiện gia đình anh họ em rất tốt, mẹ chị đương nhiên sẽ tôn trọng quyết định của chị rồi.”

Giang Phong thở dài nói: “Chị Diễm, ba mẹ chị chắc vẫn chưa gặp ba mẹ anh họ đúng không?”

Liễu Diễm trầm mặc một hồi rồi hỏi: “Em họ Tiểu Phong, em rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”

Giang Phong tấp xe vào một mảnh đất trống bên cạnh đường lớn, sau đó quay lại nhìn Liễu Diễm, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chị Diễm, chuyện em sắp nói với chị có lẽ sẽ khiến chị tức giận hoặc không tin, nhưng em không thể không nói với chị, cho nên chị phải bình tĩnh lắng nghe.”

Giang Phong thở dài thườn thượt, hắn nói: “Chị Diễm, chị không thể ở cùng anh họ em.”

Liễu Diễm bỗng thay đổi sắc mặt, cô trầm mặc hỏi: “Tại sao? Hay là dì Giang không đồng ý chị quen biết anh Viễn nên mới kêu em

nói với chi sao?”

Giang Phong lắc đầu: “Không liên quan đến cô, nguyên nhân cụ thể em cũng không biết nên nói thế nào. Bây giờ chị gọi điện hỏi mẹ chị, lúc gọi nhớ nhắc tên của dượng Thôi Chí Cường với mẹ chị, xem thử mẹ chị có đồng ý cho chị quen biết anh họ không nhé.”

Liễu Diễm lờ mờ hiểu ra gì đó, sau đó lấy điện thoại trong túi ra, trước khi bấm số gọi cô còn nhìn sang Giang Phong một cái.

Giang Phong biết ý liền xuống xe, đồng thời đóng cửa xe lại.

Thế giới rộng lớn như vậy, mỗi ngày không biết xảy ra bao nhiêu chuyện lạ lùng. Tuy trong thực tế loại chuyện khốn nạn như của anh họ và Liễu Diễm khá hiếm gặp, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có tin tức đưa tin những chuyện giống như vậy. Bởi nhiều lý do khác nhau mà dẫn đến việc đối phương không rõ thân phận của nhau, cuối cùng xảy ra những chuyện vốn không nên xảy ra.

Cuộc gọi điện này của Liễu Diễm tốn chừng hai mươi phút hơn, đợi cô ấy cúp máy, Giang Phong mới mở cửa lên xe.

Thấy mắt của Liễu Diễm đỏ ửng, rõ ràng là đã khóc, Giang Phong không kìm được bèn thở dài: “Chị Diễm, đây là lỗi lầm đời trước phạm phải, chị với anh họ chỉ là không may mắn gặp phải mà thôi.”

Trong lòng Liễu Diễm thấp thỏm, cô nhìn Giang Phong rồi hỏi: “Em rốt cuộc làm sao biết chuyện này vậy?”

Giang Phong vừa khởi động xe vừa nói: “Nếu em nói em biết xem tướng, mọi việc đều do em nhìn tướng mạo của chị và anh họ mà tính ra thì chị có tin không?”

Liễu Diễm im lặng một hồi rồi nói: “Hèn gì chỉ trong vòng một tháng mà em có thể đạt được thành tựu ở cái ngành mai mối này. Nếu em thật sự có năng lực thần kỳ như thế, vậy mọi thứ có thể được lý giải rồi.”

Giang Phong vừa lái xe vừa nói: “Chị Diễm, tiếp theo chị định thế nào?”

“Còn có thể làm gì chứ, hay em cứ chở thẳng chị ra huyện thành để chị tự bắt xe về nhà.”

“Chị Diễm, trốn tránh không giải quyết được vấn đề đâu, chị định nói thế nào với anh họ em đây?”

Liễu Diễm đau khổ nói: “Anh ấy cũng có quyền biết sự thật.”

Giang Phong lắc đầu nói: “Chị Diễm, em không khuyến khích chị nói sự thật liền cho anh họ đâu, nếu không em cũng chẳng nói riêng chuyện này với chị. Cho dù muốn nói cũng phải đợi sau khi quay về đã, tốt nhất đừng để cô em biết chuyện, cô sẽ đau lòng lắm.”

Liễu Diễm thở dài: “Nếu không nói sự thật cho anh ấy, em cảm thấy chị vẫn có thể thân thiết với anh ấy như trước không?”

Giang Phong biết hiện thực tàn khốc này, hắn nghĩ rồi nói: “Hay là chị Diễm mượn cớ cơ thể không khoẻ, tối nay lảng tránh anh họ em, đợi ngày mai ăn lễ xong thì nói trong nhà có chuyện, sau đó kêu anh họ đưa chị về. Trên đường quay về đừng nhắc đến chuyện này, dù sao tâm trạng không tốt mà lái xe dễ gây tai nạn lắm, đợi đến Thâm Quyến chị hẵng nói cho anh họ biết sự thật, chị thấy thế nào?”

Liễu Diễm ngẫm một hồi rồi chầm chậm gật đầu: “Được, vậy cứ làm thế đi.”

Lúc này, điện thoại cô bỗng reng lên, Liễu Diễm nhìn màn hình, thì ra là Thôi Viễn gọi. Cô ổn định lại tâm trạng, sau đó bắt máy nói qua loa vài câu rồi cúp.

Xe cũng vừa đến thị trấn, Giang Phong đỗ xe ở đối diện một cửa tiệm bán đồ ngâm chua, sau đó mua hết một trăm tệ đồ ngâm chua rồi lái xe quay về.

Trên đường quay về, Giang Phong nghiêm túc nói: “Chị Diễm, chị cũng biết em bây giờ làm nghề mai mối, hơn nữa năng lực “xem tướng” cũng không tệ, đợi sau khi chị về Thâm Quyến nói hết sự thật với anh họ, nếu chị tin em, em có thể giới thiệu đối tượng cho chị, đảm bảo khiến chị hài lòng.”

Liễu Diễm khen nói: “Em họ Tiểu Phong đúng là trời sinh làm nghề mai mối. Chị tin chỉ cần chưa tới vài năm em sẽ trở thành ông mai nức tiếng gần xa.”

“Chị Diễm quá khen rồi, chị ghi lại số điện thoại của em đi, khi nào muốn kết hôn thì liên lạc với em.”

“Được, đợi chị thực sự muốn kết hôn sẽ nhắn với em.”

Chương 55: Rời Đi

Khoảng 8 giờ tối, gia đình chú nhỏ đã mang theo bà nội trở về.

Trong số ba anh em Giang phụ, ngoại trừ Giang phụ ở nông thôn sinh được ba đứa con, thì cả cô và chú nhỏ đều chỉ sinh được một đứa con trai.

Con trai của chú nhỏ tên là Giang Vũ, nhỏ hơn ba tuổi so với Giang Phong, vừa mới học xong năm nhất đại học.

Rất hiển nhiên, Giang Vũ đã nghe được chiến tích làm mai mối huy hoàng của vị anh họ Giang Phong từ cha mẹ mình, vừa về tới liền quấn lấy Giang Phong hỏi lung tung này kia, người không biết còn tưởng rằng hắn muốn bỏ học làm bà mối đấy!

Các bậc cha chú ngồi cùng một chỗ, chủ đề cơ bản là tập trung trên người Giang Phong và Thôi Viễn.

Giang Phong thì không cần phải bàn, tốt nghiệp đại học xong về nhà chưa tới một tháng đã kiếm được mấy vạn tiền mặt cùng quà tặng giá trị hơn một vạn, hơn nữa còn là tiền kiếm được từ việc làm bà mối, có thân thích nào nghe mà không đem ra bàn luận một phen đâu!

Còn Thôi Viễn thì là vì cùng mang theo bạn gái trở về, chuyện này đương nhiên cũng rất đáng đem ra bàn luận, bởi vậy, tiêu điểm nghị luận của mấy bậc cha chú tự nhiên không thể thiếu được hắn.

Liễu Diễm và Giang Phong sau khi mua ít đồ chua ngâm trở về,

theo lời đề nghị của Giang Phong, hai người mượn cớ không thoải mái trở về phòng nghỉ ngơi, tóm lại là dùng hết khả năng để tránh tiếp xúc với Thôi Viễn, đợi ngày mai, sau khi quay lại thành phố Thâm Quyến sẽ ngả bài với hắn.

Đêm đó, bởi vì là lần đầu tiên cô trở về nhà vào ngày mười bốn tháng bảy, ba anh em nhiều năm không gặp, ngồi trò chuyện tới tận rạng sáng mới trở về phòng mình ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Ngày mười bốn tháng bảy âm lịch, là ngày lễ cô hồn trong truyền thuyết.

Mọi nhà trong thôn Long Sơn đều ở đây giết vịt đem cúng tổ tiên.

Còn tại sao ngày lễ cô hồn lại phải ăn vịt, ở đây có một cách nói rất thú vị, rằng vào ngày mười bốn tháng bảy này, tổ tiên muốn trở về thăm con cháu, nhưng đến cầu Nại Hà mới phát hiện ra không có thuyền, không thể qua sông.

Thế là, con cháu ở dương gian vào ngày hôm đó sẽ gửi vịt xuống dưới, để vịt chở bọn họ về nhà.

Đương nhiên, loại truyền thuyết tràn ngập sắc thái thần thoại này không thể coi là thật, trên thực tế, nguyên do gần với sự thật nhất hẳn là bởi vì mùa này là mùa vịt mập béo nhiều thịt, chính là thời điểm ăn ngon nhất, cho nên mọi người mới giết vịt ăn lễ, cứ truyền lại nhiều đời, tạo thành phong tục tập quán bây giờ.

Thời gian cúng lễ trấn Thanh Hà bên này là giữa trưa, sau khi giết vịt mang lên cúng tổ tiên thì sẽ bắt đầu làm cơm trưa.

Nhà Giang Phong giết hai con vịt, cả hai đều là vịt lớn nặng tầm mười cân một con, ngày mười bốn tháng bảy năm trước mặc dù cả nhà chú nhỏ đều trở về, nhưng giết một con vịt cũng đã đủ ăn.

Có điều, năm nay nhà cô cũng ở đây, Giang mẫu liền hào phóng làm hai con vịt.

Đây đều là vịt do chính Giang mẫu nuôi, hương vị cũng không phải thứ có thể so sánh với vịt bán bên ngoài.

Ở thôn Long Sơn, có 4 cách làm vịt phổ biến nhất:

Một, vịt luộc.

Hai, vịt nấu cháo.

Ba, vịt xào gừng thái sợi.

Bốn, canh vịt om sấu.

Giang gia hôm nay ngoại trừ món vịt nấu cháo, cả ba món kia đều làm.

Hương vị kia thật sự là người nào ăn người đó biết, ngay cả phú nhị đại như Thôi Viễn cũng ăn đến khen không dứt miệng.

Hương vị này đến từ mùi vị nguyên bản của thịt vịt, là thứ đầu bếp không cách nào dùng gia vị tạo ra được.

Giữa trưa, bình rượu Mao Đài giá trị hơn ba ngàn tệ được đem ra, nhà chú nhỏ khá gần, có thể thường xuyên nhìn thấy, nhưng cô gả xa, khó khăn lắm mới về được một lần, hơn nữa lại là ngày lễ tết, Giang Phong đương nhiên muốn đem rượu ngon nhất lên để chiêu đãi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Liễu Diễm liền nói lời chào với Giang gia: “Bà ngoại, cậu cả mợ cả, cậu nhỏ mợ nhỏ, cả mấy anh em họ ở đây nữa, trong nhà cháu hiện có một số việc phải xử lý, cần đi về trước rồi. Thật sự cảm tạ sự chiêu đãi nhiệt tình của mọi người, nếu như có ngày mọi người tới thành phố Thâm Quyến, nhớ gọi điện cho cháu, cháu sẽ đón tiếp mọi người thật chu đáo!”

“Tiểu Diễm, sao lại đột nhiên trở về như vậy, có phải là không quen cuộc sống nông thôn chỗ chúng ta không?”

“Đúng vậy đó Tiểu Diễm, sao lại đột ngột trở về như vậy, khó khăn lắm mới tới được một lần mà, hay là ở lại thêm mấy ngày nữa đã!”

“Nếu như không phải việc quá gấp, vậy cứ ở lại đây mấy ngày nữa, sau đó lại về xử lý cũng không muộn mà!”

Thấy Liễu Diễm nói lời tạm biệt, Giang phụ Giang mẫu và gia đình chú nhỏ ào ào mở miệng giữ người.

Giang Xuân Liên nghe vậy cũng có chút bất ngờ, trước khi đến đã nói sẽ ở vài ngày rồi mới về, bây giờ Liễu Diễm lại đột nhiên muốn trở về, khiến cô đúng là không kịp chuẩn bị tâm lý.

Trước đó, khi Liễu Diễm ngăn không cho Thôi Viễn uống rượu thì cũng đã thông báo chuyện phải trở về cho hắn, cho nên ngoại trừ kẻ đầu têu là Giang Phong ra, cũng chỉ có Thôi Viễn là biết trước chuyện Liễu Diễm sẽ trở về sớm.

Bây giờ, thấy hai người cậu và mợ đều mở miệng giữ lại, Thôi Viễn liền lên tiếng nói giúp Liễu Diễm: “Cậu cả mợ cả, cậu hai mợ hai, trong nhà Tiểu Diễm thật sự có việc cần phải về xử lý, chuyện khá gấp, cho nên chúng cháu chỉ có thể đi về trước.”

Giang Xuân Liên hiếm lắm mới về ngoại được một lần, vốn muốn ở thêm mấy ngày rồi mới quay lại, bây giờ đột nhiên lại phải trở về sớm, trong lòng có chút phiền muộn, dù sao thì cũng không biết lần tiếp theo trở lại sẽ là bao giờ.

Giang Phong thấy thế, xen vào nói: “Nếu trong nhà chị Diễm có chuyện, vậy anh họ trước cứ đưa chị Diễm trở về đi! Cô, cô khó lắm mới về được một lần, cứ ở lại thêm vài ngày, chờ tới khi nào muốn về thì nói với cháu, cháu đưa cô trở về!”

Giang Xuân Liên nghe vậy thì tâm hơi động, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu từ chối, nói: “Thôi vậy Tiểu Phong, vậy thì phiền phức quá, vẫn là để cô trở về cùng với anh họ của cháu đi thì hơn!”

Giang Phong cười nói: “Cái này có gì mà phiền toái, vừa đúng lúc cháu cũng muốn lên thành phố Thâm Quyến bên kia chơi một khoảng thời gian đây!”

Chương 56: Rời Đi (2)

Giang Vĩnh Quý nói: “Chị, chị đã nhiều năm rồi không trở về, Tiểu Phong đã nói vậy thì chị cứ ở lại chơi thêm mấy ngày đi!”

Thôi Viễn đương nhiên hiểu rõ tâm tư mẹ mình, liền lên tiếng khuyên nhủ theo: “Mẹ, vậy mẹ cứ ở lại đây thêm vài ngày đi, để con đưa Tiểu Diễm về là được rồi!”

“Vậy được, thế Tiểu Viễn và Tiểu Diễm cùng về trước đi, mẹ qua mấy ngày nữa sẽ về sau.” Giang Xuân Liên nghe vậy thì không do dự nữa, gật đầu đồng ý, sau đó căn dặn Thôi Viễn lái xe chú ý an toàn, không được lái xe khi mệt mỏi, mệt thì tới trạm dừng nghỉ ngơi, vân vân.

Mà mấy trưởng bối, bao gồm cả bà nội, thì bắt đầu nhét bao lì xì cho Liễu Diễm, đây cũng là phong tục của trấn Thanh Hà, lần đầu tiên vãn bối mang bạn gái về, lúc rời đi thì trưởng bối đều sẽ cho bao lì xì.

Liễu Diễm đương nhiên cũng không có ý định cầm mấy hồng bao này, nhưng thái độ của các trưởng bối quá kiên quyết, không nhận không được, cô chỉ có thể lúng túng nhận lấy những hồng bao này.

Như vậy, mười phút sau, xe chính thức khởi động rời đi.

Thấy chiếc xe đã đi xa rồi, Giang Phong âm thầm thở dài một hơi, nhìn từ trong tài liệu xứng đôi có thể thấy được, Liễu Diễm này thế nhưng thật ra là một cô gái rất tốt, nếu như bỏ qua quan hệ máu mủ này, giá trị xứng đôi của hai người mặc dù không đến 80 điểm, nhưng tối thiểu cũng là trên 75 điểm.

Đáng tiếc, không có nếu như, loại chuyện xác suất cực thấp này lại rơi trúng vào đầu cô, mong rằng sẽ không tạo thành đả kích quá lớn.

Đợi qua mấy ngày nữa, hắn đưa cô mình trở về thành phố Thâm Quyến rồi, sẽ giúp Liễu Diễm tìm một đối tượng có giá trị xứng đôi cao, giúp cô mau chóng đi ra khỏi đoạn nghiệt duyên này, như vậy, bất kể là đối với cô hay với anh họ hắn mà nói đều là chuyện tốt.

Còn về anh họ Thôi Viễn, cũng không biết sau khi hắn biết được chân tướng rồi liệu có sụp đổ hay không?

Buổi chiều, sau khi ăn xong bữa, chú thím nhỏ vì ngày mai còn phải đi làm, cũng quay trở lại huyện thành.

Có điều bà nội và em họ Giang Vũ lại không trở về cùng, bà nội mấy năm nay cũng chỉ có ngày lễ tết mới trở về, khó khăn lắm mới có một lần con gái cũng trở về, đương nhiên sẽ không vội vã trở lại huyện thành.

Còn Giang Vũ, bây giờ là kỳ nghỉ hè, hắn rất tò mò anh Phong rốt cuộc làm mai mối như thế nào, cho nên muốn ở lại bám đuôi anh Phong mấy ngày, mở mang kiến thức một chút.

Đáng tiếc, mặc dù tưởng tượng thì rất đẹp, nhưng Giang Phong lại không thể mang hắn đi theo cùng.

Sau ngày lễ, Giang Phong liền phải chạy đi sắp xếp 'nhìn gia môn' cho ba vị khách trước đó, đây là bước thứ hai trong ba bước xem mắt, cũng là một bước cực kỳ quan trọng.

Chỉ cần bước này không xảy ra vấn đề gì, vậy việc cưới hỏi tám chín phần mười là có thể thành.

Người đầu tiên hắn sắp xếp 'nhìn gia môn' chính là em họ của Lý Hưng Văn, Vương Phong, đối tượng của người này chính là một cô gái tên là Trần Mộng, cũng là người trấn Đại Pha giống Vương Phong, chỉ là không ở trong cùng một thôn mà thôi.

Trần Mộng năm nay 27 tuổi, nhỏ hơn Vương Phong một tuổi, giá trị xứng đôi hôn nhân của hai người lên tới 84 điểm.

Chín giờ rưỡi sáng, Giang Phong liền lái xe tới nhà Trần Mộng ở thôn Thượng Điền, trấn Đại Pha.

Lúc này, thân thích mà nhà Trần Mộng mời tới cùng sang nhà trai 'nhìn gia môn' đều đã tới, phần lớn là nữ giới, chủ yếu có cô lớn của Trần Mộng, thím nhỏ, dì lớn và chị họ, đàn ông ngoại trừ cha của Trần Mộng thì cũng chỉ có anh họ của cô.

Tất cả đều đã sớm liên lạc qua điện thoại, bởi vậy, sau khi Giang Phong tới, hai bên nói với nhau lời khách sáo xong liền bắt đầu lên xe đi về phía nhà Vương Phong.

Nhà Trần Mộng không có ô tô, cho nên Giang Phong mời ba người Trần phụ, Trần mẫu, và Trần Mộng ngồi trên xe của hắn, những thân thích khác thì ngồi trên xe anh họ cô.

“Chị Mộng, qua mấy ngày ở chung vừa rồi, chị có cảm giác thế nào với anh Phong?” Giang Phong vừa lái xe vừa hỏi.

Trần Mộng ngượng ngùng cười cười, nói: “Cảm giác cũng không tệ lắm, anh ấy là người rất thực tế.”

Giang Phong cười nói: “Người như anh Phong có lẽ hơi kiệm lời một chút, nhưng anh ấy là loại tính cách thành thật chịu khó, kết hôn với một người đàn ông như vậy có bao nhiêu chỗ tốt, em nghĩ chú Trần thím Trần là người từng trải, hẳn là sẽ rõ hơn nhiều so với chúng ta đi?”

Trần mẫu không nhịn được nói: “Vẫn là Giang đại sư thấu đáo, ví dụ như thôn Thượng Điền chúng ta, phụ nữ sau khi cưới có cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc cơ bản đều là những người gả cho kiêu đàn ông chân thật chịu khó.”

Trần phụ nghe vậy cũng gật đầu phụ họa: “Đàn ông thực tế rất tốt, đáng tin!”

“Chị Mộng, chị nghe thấy rồi chứ, đây đều là kinh nghiệm cha mẹ chị truyền đạt lại đấy.”

Giang Phong quay đầu nhìn lướt qua Trần Mộng ngồi cạnh ghế phụ, khẽ cười nói: “Mặc dù trong mỗi một trấn, thậm chí là trong mỗi một thôn đều không thiếu những người đàn ông có tính cách chân thật chịu khó như vậy, nhưng người giống như anh Phong, có gia cảnh tốt, bản thân lại cũng có óc kiếm tiền thì thật sự là phượng mao lân giác (ý chỉ đồ hiếm có) rồi.”

Trần Mộng gật đầu, nói: “Tôi rất rõ ý của Giang đại sư, chính vì đã nghĩ rõ rồi, nếu không thì hôm nay đã không đồng ý đi ‘nhìn gia môn’ bên đó!”

Chương 57: Con Gái Đã Thông Suốt Rồi!

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Chị nghĩ rõ ràng vậy là tốt rồi, anh Phong dù sao cũng không công tác ở chỗ thôn quê này, mà là mở tiệm làm ăn ở tỉnh thành, mỗi một lần trở về, quán trà sữa của anh ấy lại phải đóng cửa, chuyện này chắc chắn sẽ có ảnh hưởng tới việc kinh doanh. Nếu hai người đã hài lòng nhau, vậy liền sớm đăng ký kết hôn đi, sau đó hai vợ chồng cùng nhau cố gắng kiếm tiền, như vậy, đối với tất cả mọi người đều tốt.”

Lời nói này khiến ba người Trần gia gật đầu liên tục.

Giang Phong thấy vậy, trong lòng lập tức có tính toán, chuyển sang nói về chuyện lễ hỏi và đồ cưới.

Không đến hai mươi phút, dưới sự dẫn dắt của Giang Phong, đoàn người cuối cùng cũng đã tới Vương gia.

Đây không phải là lần đầu tiên Giang Phong sắp xếp một buổi ‘nhìn gia môn’, chương trình có thể nói là xe nhẹ đường quen, trước đứng ra giới thiệu hai bên, tiếp đó sắp xếp giúp nhà trai bên này tiếp đãi thật tốt khách bên nhà gái, cơ bản sẽ không xảy ra chuyện gì.

Làm nghề bà mối này, cho tới hiện tại, Giang Phong vẫn thấy tương đối nhẹ nhàng, chủ yếu nhất là hắn có thể nhìn thấy điểm xứng đôi hôn nhân, sắp xếp nam nữ gặp mặt đều là người có điểm xứng đôi từ 80 trở lên, riêng điểm xuất phát thần tiên này đã bớt cho hắn không biết bao nhiêu công sức làm mai mối rồi.

Những bà mối khác cũng không có được “ánh mắt” tốt như của Giang Phong, bởi vậy, sau khi sắp xếp ra mắt liền phải chạy đi chạy lại giữa hai bên, cố gắng tác hợp song phương.

Nhưng mà, mặc dù tất cả bà mối đều phải tích cực chạy đi chạy lại như vậy, xác suất tác hợp thành công vẫn không cao.

Ngày hôm nay, Giang Phong sắp xếp buổi ‘nhìn gia môn’, thật ra chỉ là hình thức, nhà trai có điều kiện như thế nào, nhà gái đã sớm biết rõ ràng từ buổi ra mắt trước đó rồi.

Dù sao cũng nằm trong một hương trấn, Vương Kim Thành ở trên trấn mở tiệm mì kinh doanh được mười mấy năm, danh tiếng

không phải quá lớn, nhưng ít ra tất cả những người trong thôn đều biết tới hắn, thậm chí cả Trần Mộng và cha mẹ của cô đều đã từng qua cửa hàng của hắn nếm thử bát bún bát mì rồi.

Nam nữ hai bên đều hài lòng, tiến độ hôn nhân tự nhiên cũng nhanh chóng.

Cùng ngày nhìn gia môn, Giang Phong đã ở giữa giúp hai bên quyết định tiền sính lễ, tổng cộng là 138000 tệ.

Số tiền này mặc dù còn kém xa 380000 tệ sính lễ của Lý gia, nhưng trấn Đại Pha bên này đã coi như là rất có mặt mũi.

Còn như Trần gia, của hồi môn của họ cũng không phải ô tô, ngay cả nhà của mình bọn họ cũng không có đủ điều kiện mua, đương nhiên không thể lấy một chiếc xe làm của hồi môn được, như vậy chẳng khác nào mạo xưng là trang hảo hán cả.

Của hồi môn của Trần gia chỉ có thể là những thứ như các loại đồ điện gia dụng trong nhà, đây cũng là loại đồ cưới thường thấy nhất của những người nông thôn huyện Bách Lương bên này, dù sao thì không phải nhà ai cũng có gia cảnh như Trương Thu Lan.

Giải quyết xong vị khách Vương Phong này, trong hai ngày tiếp theo, Giang Phong lại giúp hai vị khách Hà Húc và Chu Hiểu Bôn sắp xếp cho bên nhà gái tới nhìn gia môn, đều là cặp đôi có điểm xứng đôi hôn nhân từ 80 trở lên, tiến triển thuận lợi như thế nào, đương nhiên không cần nhiều lời.

Sau khi hoàn thành ba bước xem mắt, cả ba vị khách đều lần lượt định ngày cưới, hơn nữa, lại không hẹn mà cùng gặp vào ngày quốc khánh, khiến người nhận thiệp mời là Giang Phong cười khổ không thôi, đến lúc đó, đi tham gia hôn lễ sợ rằng chẳng khác nào chạy show.

...

Tỉnh thành.

Ở một tiểu khu nào đó.

Ngô Vũ Đình có thói quen ngủ trưa, bình thường sẽ ngủ từ khoảng

một giờ tới hai giờ rưỡi, vậy mà hôm nay vẫn chưa tới hai giờ chiều, Ngô Vũ Đình đã dậy đánh răng rửa mặt, cũng gội đầu tắm giặt luôn.

Ngô mẫu rời giường thấy cảnh này thì cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao cũng là con gái, vì tóc tương đối dài nên gội đầu phiền phức hơn so với con trai nhiều, dậy sớm gội đầu cũng là hợp lý.

Rất nhiều cô gái có thói quen lúc gội đầu thì thuận tiện tắm rửa luôn, Ngô Vũ Đình cũng như vậy, cho nên Ngô mẫu cũng không có gì để cảm thấy bất ngờ.

Nhưng hành động tiếp theo của Ngô Vũ Đình lại khiến cho Ngô mẫu vô cùng kinh ngạc.

Trang điểm, đứa con gái ở trạch trong nhà mười năm, vậy mà hôm nay lại đi trang điểm! !!

Phải biết rằng, số lần con gái bà trang điểm có thể đếm được trên đầu ngón tay, một khi trang điểm, thì hoặc là đi tham dự đám cưới của bạn bè, hoặc là họp lớp, hoặc là cần gặp nhân vật quan trọng nào đó...

Mà bất kể là hôn lễ hay họp lớp, bình thường cô đều sẽ thông báo từ sớm, nhưng Ngô mẫu lại không thấy con gái nhắc tới việc này, cho nên hoàn toàn có thể loại bỏ hai khả năng kia.

Như vậy, đáp án đã rõ ràng rồi!

Nghĩ tới đây, Ngô mẫu không khỏi kích động, con gái đây là đã thông suốt rồi! !

Chương 58: Đây Là Một Cao Thủ

Trong giới văn học mạng, có hai con đường giao lưu chủ yếu giữa tác giả và độc giả, một là ở khu vực bình luận truyện, một cái khác là nhóm bạn đọc.

Kiểu tác giả lão làng trong giới văn học mạng như Hồ Văn Hoa này, mỗi lần mở một quyển sách mới cơ bản đều sẽ thành lập một

nhóm bạn đọc mới, cứ nhiều năm như vậy, số nhóm bạn đọc của hắn đã vượt qua một chữ số rồi.

Có nhiều nhóm bạn đọc như vậy, Hồ Văn Hoa đương nhiên không quản lý hết được, cơ bản đều là do những độc giả cũ đáng tin cậy giúp hắn quản lý, chỉ khi nào có thời gian rảnh hắn mới ngoi lên xem một chút.

Tuy nhiên, trong số hơn mười nhóm bạn đọc này, có một nhóm hắn thường xuyên xuất hiện.

Những đọc giả bên trong nhóm bạn đọc này đều là những độc giả cũ ủng hộ Hồ Văn Hoa vô điều kiện, có thể nhìn thấy hình bóng của bọn họ ở mỗi một cuốn sách, bất kể thành tích tốt hay không tốt, đều không rời bỏ hắn.

Số lượng độc giả đáng tin cậy không nhiều này chính là nguồn lực lớn nhất để Hồ Văn Hoa đặt chân vào các trang web lớn.

Ngày hôm nay, Hồ Văn Hoa xuất hiện, gửi lên một tin nhắn, khiến cho nhóm bạn đọc vốn yên tĩnh bỗng náo nhiệt lên.

Thực Uẩn Văn Hoa: "@toàn thể thành viên, tác giả - kun hôm nay muốn gặp mặt với nữ thần, chư vị đại lão nào có kinh nghiệm, mời ra chỉ điểm một hai câu."

Vũ Đô Mị Ảnh: "Trời đậu, Văn Hoa đại đại đang nói gì thế? Đoạn thời gian trước không phải vừa mới ở phần cảm nghĩ trong chương nói rằng bị từ chối xem mắt sao? Sao lại đột nhiên đi gặp mặt rồi?"

Thực Uẩn Văn Hoa: "Hắc hắc, lúc đó tôi viết rằng xem mắt bị từ chối ở phần cảm nghĩ chương, sau đó không phải có một bạn đọc nhắn lại nói nghề nghiệp của hắn là bà mối sao, tôi thấy hắn nói đến trâu bò như vậy, cộng thêm lại là độc giả lâu năm, hẳn là sẽ không gạt tôi, cho nên tôi đã liên hệ với hắn..."

Trời Trong Ám Nguyệt: "Văn Hoa đại đại đang nói tới 'Mỹ Nam Đệ Nhất Thiên Hạ' kia sao? Hắn thật sự làm mai cho anh rồi?"

Thực Uẩn Văn Hoa: "Ừm, chính là hắn, hắn quả thật đã làm mai mối cho tôi, lúc chiều tôi liên hệ với hắn, đêm hôm đó hắn liền gửi

cho tôi phương thức liên lạc và tư liệu của một mỹ nữ, thật không hổ là bà mối cấp đại sư, thật sự lợi hại.”

Bình Diêu Dư Khánh Hòa: “Việc này quá huyền diệu rồi, sao tôi lại thấy có chút không chân thực nhỉ, Văn Hoa đại đại, anh nên cẩn thận một chút đi, không lại gặp phải ‘đĩa thịt lợn’ (kiểu lừa đảo bằng cách lấy lòng tin sau đó đánh cắp tiền) đấy!”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Đa tạ đã nhắc nhở, có điều đây chắc chắn không thể nào là ‘đĩa thịt lợn’, bởi vì vị mỹ nữ mà “Mỹ Nam Đệ Nhất Thiên Hạ’ giới thiệu cho tôi chính là đồng nghiệp của tôi, hơn nữa, cô ấy vào nghề còn sớm hơn cả tôi, thân phận của cô ấy tôi cũng đã xác minh rồi, chắc chắn có thể tin tưởng được.”

Bình Diêu Dư Khánh Hòa: “Vậy mà lại giới thiệu đồng nghiệp cho anh, như thế xem ra đúng là có thể tin được rồi, chúc mừng Văn Hoa đại đại, mùa xuân của anh sắp tới rồi!”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Trước chớ vội chúc mừng, mặc dù mấy ngày vừa rồi tôi nói chuyện với cô ấy trên mạng cảm thấy rất tốt, nhưng mạng dù sao cũng chỉ là ảo, ai biết gặp mặt ngoài đời liệu có xảy ra biến cố gì không? Cho nên, đại lão nào có kinh nghiệm này, cũng không cần phải che giấu đâu, mau chạy ra đây truyền thụ kinh nghiệm đi!”

Tát Ma Da Phu Lão Tư Cơ: “Nói tới việc này, kinh nghiệm của tôi đúng thật là không ít, nhưng mỗi lần gặp mặt đều là tôi bỏ lại người ta, kinh nghiệm của tôi sợ rằng không phù hợp để cho Văn Hoa đại đại dùng đâu!"

Thực Uẩn Văn Hoa: “@Tát Ma Da Phu Lão Tư Cơ, gặp mặt là bỏ? Tình huống gì vậy?”

Tát Ma Da Phu Lão Tư Cơ: “Không có cách nào, chênh lệch giữa trên mạng và hiện thực quá lớn, ngay video trên wechat của mấy bitch tâm cơ kia đều là mỹ nhân, lúc xem video thì rất xinh đẹp, ra ngoài đời, vừa thấy mặt tôi liền...”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Được rồi, kinh nghiệm này của cậu quả thật không thích hợp với tôi, còn vị đại lão nào có kinh nghiệm trong phương diện này không?”

Người Máy Hơi Nước Nổ Tung: “Tôi và bạn gái hiện tại chính là gặp được nhau trên mạng, chỉ là kinh nghiệm của tôi cũng không quá phù hợp với Văn Hoa đại đại, bởi vì bọn tôi còn chưa gặp mặt ngoài đời thì đã gọi video trên wechat gặp nhau rồi...”

Tát Ma Da Phu Lão Tư Cơ: “@Người Máy Hơi Nước Nổ Tung, Đây chính là cao thủ, trâu bò!”

Thực Uẩn Văn Hoa: “@Người Máy Hơi Nước Nổ Tung, Trâu bò, quá trâu bò!”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Xem ra kinh nghiệm của mọi người tôi không thể tham khảo được, vậy chỉ đành tùy cơ ứng biến vậy!”

Vũ Đô Mị Ảnh: “Văn Hoa đại đại, không cần phải tham khảo kinh nghiệm của bọn tôi đâu, quyển sách trước không phải anh từng viết một tình tiết tương tự sao, anh cứ dựa theo tưởng tượng của mình lúc gõ chữ khi đó mà làm không được sao?”

Thực Uẩn Văn Hoa: “Có đạo lý, vậy làm như thế đi, chư vị đại lão, tôi chuẩn bị tới trạm rồi, mọi người chúc tôi thuận lợi đi!”

Hồ Văn Hoa nhắn tin nhắn cuối cùng xong, liền trực tiếp đóng nhóm chat lại, sau đó bắt đầu chỉnh sửa quần áo và đầu tóc, cực kỳ chờ mong lần gặp mặt này.

...

Cùng lúc đó, hướng về phía huyện thành trấn Thanh Hà, Giang Phong đang cực kỳ chăm chú lái xe, trên xe có ba người, bà nội, cô, và em họ Giang Phong.

Chuyến này là Giang Phong muốn đưa cô về thành phố Thâm Quyến, tiện đường đưa bà nội và em họ trở về huyện thành.

“Anh Phong, anh thật sự là lợi hại, bây giờ mới có bao nhiêu ngày chứ, vậy mà đã tác hợp được ba đôi vợ chồng rồi, cứ phát triển tiếp như vậy, anh rất nhanh đã có thể có thu nhập mười vạn một tháng rồi!” Giang Vũ ngồi cạnh ghế tài xế, vẻ mặt tán thưởng nói.

Giang Phong cười: “Đừng chỉ nhìn bây giờ thu nhập của tôi không ít, danh tiếng làm mai mối giờ vẫn còn quá thấp, xa không nói, chỉ

nói trong thôn Long Sơn chúng ta thôi, cho đến nay vẫn chưa có ai đến cửa mời anh đi làm mai mối đâu!"

Cô Giang Xuân Liên liền tiếp lời: "Tiểu Phong, chủ yếu là tin tức cháu tác hợp ba đôi vợ chồng vẫn chưa truyền ra ngoài, chờ tới khi người trong thôn biết rõ tin tức này rồi, cô tin chắc sẽ có người tới cửa mời cháu đi làm mai mối!"

Giang Phong nói: "Hy vọng là như vậy, cháu cũng không phải vì kiếm tiền từ người trong thôn, chủ yếu là thấy trong thôn có nhiều anh em chú bác ba bốn mươi tuổi rồi vẫn chưa kết hôn, trong lòng có chút sốt ruột, muốn giúp đỡ bọn họ mà thôi."

Bà nội nghe tới đó, không khỏi nói: "Tiểu Phong, nếu như trong thôn có người mời cháu làm mai mối, cháu xem có khả năng giúp được thì giúp, gia đình nào kinh tế khó khăn thì cháu thu ít tiền bà mối lại một chút, dù sao thì tổ tông người trong thôn cũng là anh em đồng tộc."

Giang Phong gật đầu nói: "Bà nội cứ yên tâm, cháu làm mai mối xưa nay không hề nhắc tới chuyện tiền bà mối, đều là để họ tự quyết định, cho nhiều hay cho ít cũng đều là tâm ý của bọn họ."

Người cô Giang Xuân Liên nghe vậy liền lên tiếng khen ngợi: "Tiểu Phong, cách làm này rất tốt, mặc dù không có nhắc tới tiền bà mối, nhưng kết hôn chính là một trong những việc trọng đại nhất trong đời người, đối với công lao to lớn của bà mối, mọi người đương nhiên cũng sẽ không hẹp hòi."

Giang Vũ nói: "Anh Phong quả đúng là cao minh, những bà mối khác đều định trước tiền công làm mai mối, này đối với khách mà nói hoàn toàn chỉ là một hành vi buôn bán, còn giống như anh Phong thì lại khiến cho mọi người vô thức cảm nhận được nhân tình. Một bên là chủ động muốn, một bên là người ta tự nguyện cho, đây đúng là sự khác biệt đẳng cấp."

Giang Phong cười nói: "Được rồi, mọi người đừng thổi phồng cháu như vậy, Tiểu Vũ, nếu như em đã tin tưởng ánh mắt xem người của anh như vậy, về sau nếu như có bạn gái nhớ gọi anh một tiếng, anh kiểm định cho chú một chút."

Giang Vũ cười hắc hắc nói: “Ví dụ bày ra trước mắt nhiều như vậy, ánh mắt nhìn người của anh Phong, em đương nhiên tin tưởng, nếu như thật sự có bạn gái, chắc chắn sẽ mời anh Phong tới kiểm định.”

Sau đó, mấy người tiếp tục cười cười nói nói, bất tri bất giác đã tới huyện thành.

Chương 59: Tâm Linh Tương Thông

8 giờ 8 phút tối.

Nhà ga Quế tỉnh (Quảng Tây).

Hồ Văn Hoa kéo theo rương hành lý từ trong nhà ga ra, liếc mắt đã thấy hình bóng quen thuộc từ trong đám người, giá trị nhan sắc so với trong video còn cao hơn, dáng người càng khiến cho trạch nam như hắn không nhịn được mà chảy nước miếng.

Giờ phút này, trong lòng Hồ Văn Hoa tràn đầy kinh hỉ, đây là một vị mỹ nữ hoàn toàn nằm trong thẩm mỹ quan của hắn, so với cô gái cao ngạo mà dì chủ nhà giới thiệu cho hắn thì còn xinh đẹp hơn.

Trong lòng Hồ Văn Hoa ngạc nhiên, thì trong lòng Ngô Vũ Đình lại mừng rỡ không thôi, vị soái ca trước mắt này so với trong video còn soái hơn mấy phần, có thể là giống như nàng, vì lần gặp mặt này mà ăn diện tỉ mỉ một chút.

“Anh đến rồi.”

“Tôi tới rồi.”

“Tôi đương nhiên sẽ đến, em cũng đương nhiên biết rõ điều này, nếu không sao lại tới đây đón tôi chứ!”

Hai người tâm linh tương thông làm một đoạn đối thoại theo theo kiểu Cổ Long, nói xong thì không nhịn được nở nụ cười, loại ăn ý phủi mông một cái liền biết nên đổi tư thế gì này khiến cho hai người không nhịn được mà mặt đỏ tim đập.

Ngô Vũ Đình nói: “Ngồi xe lâu như vậy, chỉ sợ bụng đã sớm đói, trước để tôi dẫn anh đi ăn chút gì đó đi!”

Hồ Văn Hoa lại lắc đầu nói: “Lúc ở trên xe tôi đã ăn bánh mì rồi, cũng không phải quá đói, hơn nữa, mang theo rương hành lý đi ăn thì cứ có cảm giác là lạ, lại cũng không tiện, hay là trước đi thuê phòng cất hành lý xong xuôi, sau đó mới đi ăn, em thấy thế nào?”

Ngô Vũ Đình gật đầu nói: “Đương nhiên là được, mang theo hành lý đi ăn quả thật có chút không tiện, vạy trước tiên đi thuê phòng cất hành lý đã, sau đó tôi sẽ dẫn anh đi mở mang kiến thức về mỹ thực đường phố nổi danh nhất chỗ này.”

Hồ Văn Hoa ừ một tiếng, sau đó vẻ mặt mong đợi, nói: “Đường Trung Sơn tỉnh Quế (Quảng Tây) và hẻm Hộ Bộ tỉnh chúng ta được liệt vào một trong mười con đường mỹ thức lớn nhất cả nước, tôi nghe tiếng đã lâu, đêm nay cuối cùng cũng có thể đánh chén no nê một phen rồi!”

Ngô Vũ Đình thở dài, nói: “Thật ra cũng chỉ là danh tiếng lớn mà thôi, chỗ đó đồ quý thì không nói, nhưng hương vị chưa chắc đã ngon bằng những nơi khác làm.”

Hồ Văn Hoa cười nói: “Cái này có vẻ như cũng giống với giới văn học mạng chúng ta, tác phẩm do các đại thần bạch kim viết ra cũng chưa chắc đã hay hơn các tác phẩm do các tác giả tầm trung viết, nhưng vì đại thần bạch kim có danh tiếng lớn, cộng thêm sự đề cử phía nhà nước, cho nên thành tích thường tốt hơn so với các tác giả tầm trung rất nhiều, đây cũng là hiện tượng bình thường mà thôi.”

Ngô Vũ Đình gật đầu, đồng ý nói: “Nói rất có đạo lý, người ta cũng không phải vừa vào nghề đã là đại thần bạch kim, cũng phải trải qua phấn đấu gian khổ mới có được danh tiếng như bây giờ, chúng ta cũng không thể chỉ nhìn vào những tác phẩm của người ta vào thời kỳ bình thường được, phải nhìn cả các tác phẩm kinh điển vào thời kỳ đỉnh phong của người ta kia nữa.”

Hồ Văn Hoa nói: “Tôi chính là muốn nói tới việc này, luôn luôn duy trì tác phẩm của mình ở tiêu chuẩn đỉnh cao, ngay cả đại lão cấp tông sư thời kim cổ cũng không làm được, chứ đừng nói là

chúng ta!”

Hai người đều đã là tác giả lão làng vào nghề đã nhiều năm, vừa nhắc tới văn học mạng liền nói không hết chuyện.

Cứ đứng đó hàn huyên thêm mấy phút, cả hai mới lên xe taxi, lại chưa thỏa mãn mà tiếp tục trò chuyện cho đến tận lúc tới một chuỗi khách sạn.

...

Giang Phong đưa bà nội và em họ đến huyện thành rồi, lại ngựa không dừng vó tiếp tục đưa cô về thành phố Thâm Quyến.

Trên đường, hai cô cháu nhắc tới chuyện dưới quê xây nhà, Giang Xuân Liên nói: “Cần phải xây thêm phòng ở mới mới được, lần này trở về cô mới phát hiện, phần lớn nhà trong thôn đều đã xây thêm phòng mới, hơn nữa, nhà nào cũng đắp lên cao, so sánh với nhà chúng ta, quả thật là đã rất già cỗi, hoàn toàn không theo kịp sự phát triển của thời đại rồi.”

Giang Phong dạ một tiếng, nói: “Đối với nhà chúng ta mà nói, xây phòng ở mới đúng là chuyện quan trọng, dù sao thì anh cháu cũng đã sắp tới tuổi lập gia đình, mà thời đại này, kết hôn đều chú trọng chuyện có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng, nhà mình chưa mua nổi nhà ở thành phố lớn thì không nói, nhưng nếu như ở nông thôn mà vẫn chưa có được một ngôi nhà hẳn hoi, vậy anh cháu muốn cưới vợ cũng không dễ dàng.”

Giang Xuân Liên nói: “Chính là đạo lý này, cô thấy chú nhỏ cháu hẳn là cũng có suy nghĩ xây nhà, khi nào trở lại, cháu cứ thương lượng với cha và chú nhỏ một chút, cùng nhau xây lại nhà.”

Giang Phong nói: “Nếu chú nhỏ cũng nguyện ý cùng xây thì dĩ nhiên là rất tốt, có thể xây được căn nha càng xinh đẹp hơn, có điều điều kiện kinh tế nhà mình còn chưa cho phép, chờ thêm một đoạn thời gian nữa, cháu kiếm được nhiều tiền hơn một chút, lúc đó lại bàn chuyện xây nhà cũng không muộn.”

Giang Xuân Liên nói: “Tiểu Phong, ở phương diện này cháu chưa có kinh nghiệm, cháu cho rằng xây nhà ở quê cũng giống như mua

nhà ở thành phố lớn, phải lập tức bỏ ra một số tiền lớn sao? Dựa vào tốc độ kiếm tiền hiện giờ của cháu, chỉ cần trong tay có mấy vạn đồng là có thể mời người tới khởi công rồi.

Dù sao thì nếu xây nhà ở quê, không chỉ tiền công có thể nợ, mà ngay cả nguyên vật liệu để xây nhà như cốt thép, xi măng, cát, đá, gạch đỏ cũng chỉ cần trả trước một phần tiền, phần còn lại có thể trả góp dần.

Đương nhiên, những người này phải là những người quen biết, bằng không, cũng không có chuyện họ làm không công cho một người xa lạ."

Giang Phong ngượng ngùng cười nói: "Cô à, cái cô nói này, cháu hiểu, nếu như ban đầu cháu không mua xe, thì nhà ta quả thật có thể xây lại nhà cửa, nhưng tiền mua xe này không chỉ là tiền bà mối cháu kiếm được, mà còn là toàn bộ số tiền mấy vạn mà cha mẹ cháu vất vả kiếm được để dành.

Cho nên, sợ rằng phải tới ngày quốc khánh, khi cầm được hồng bao tạ môi của ba vị khách kia rồi, mới có thể đưa chuyện sửa sang nhà cửa vào danh sách quan trọng."

Giang Xuân Liên nói: "Tiểu Phong, không cần thiết phải chờ lâu như vậy, trên tay cô còn có chút tiền, trước có thể đưa cho cháu..."

Giang Phong vội vàng ngắt lời, nói: "Cô, cháu sẽ không dùng tiền của cô đâu, bây giờ âm lịch cũng đã sắp tới tháng tám rồi, cách ngày tết cũng không còn bao nhiêu tháng. Kể cả bây giờ có bàn chuyện sửa nhà thì trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi này cũng không thể hoàn thiện nhà cửa để dọn vào ở. Cho nên làm sớm hơn một tháng hay trễ hơn một tháng thật ra cũng không có gì khác biệt nhiều."

Hắn làm sao có thể cầm tiền của cô được, đừng nhìn cô mang tiếng là nắm giữ tài sản ngàn vạn, nhưng 'người nhà mẹ đẻ' như hắn đây đều hiểu rõ trong lòng, tài chính trong tay cô sợ rằng ngay cả mười vạn cũng không có.

Chính là vì Giang Phong hiểu rõ tình cảnh của cô ở Thôi gia không tốt, cho nên hắn tuyệt đối không thể cầm tiền của cô được.

Giang Xuân Liên nghĩ lại, cũng cảm thấy có đạo lý, liền nói: “Được rồi, quả thật hơn kém một tháng cũng không khác gì nhiều, có điều cô đều nghị cháu vẫn nên thượng lượng chuyện xây lại nhà cửa với cha và chú nhỏ sớm một chút, kể cả bây giờ không vội khởi công, thì chí ít cũng đã bàn xong việc nên xây như thế nào, sớm có được bản vẽ hoàn thiện.”

Giang Phong gật đầu nói: “Cô nói rất có đạo lý, chờ đến khi cháu trở về sẽ lập tức tìm chú nhỏ để bàn.”

Giang Xuân Liên cười nói: “Tóm lại, hai chú cháu cứ tranh thủ thời gian bàn xong sớm, nhanh chóng sửa sang lại căn nhà ở quê, sau đó tranh thủ giúp anh trai cháu sang năm cưới vợ về, giúp Giang gia chúng ta khai chi tán diệp.”

Giang Phong đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Hai cô cháu một đường cứ cười cười nói nói như vậy, bất tri bất giác đã tiến vào địa giới thành phố Thâm Quyến.

Chương 60: Thái độ

Rạng sáng, 00: 16.

Ngô Vũ Đình trở về nhà, lấy ra chìa khóa mở cửa từ trong túi, trong lòng cô cảm khái không thôi, mười năm trước và mười năm sau quả thật là khác biệt.

Nếu như là mười năm trước, cô ban đêm một mình đi ra ngoài, chỉ cần chín giờ vẫn chưa về nhà thì cha mẹ sẽ đúng giờ gọi điện thoại tới, cứ cách mỗi tám đến mười phút là sẽ có điện thoại của cha mẹ gọi tới giục cô về nhà.

Vậy mà hôm nay, cô 12 giờ đêm vẫn chưa về nhà mà cha mẹ ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi.

Trong lúc đang cảm khái, Ngô Vũ Đình rón rén đẩy cửa nhà ra, sau đó liền thấy bốn mắt cha mẹ trên ghế salon đồng thời quét tới, lửa bát quái cháy hừng hực trong mắt.

Thấy cảnh này, Ngô Vũ Đình vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cha, mẹ, hai người có cần thiết phải như vậy hay không, thế mà lại còn thức đêm chờ con về? Muốn biết gì có thể đợi ngày mai hỏi mà, đâu cần phải như vậy chứ!”

Ngô mẫu lập tức quăng nồi lên đầu Ngô phụ, nói: “Còn không phải tại cha con sao, biết rõ tối nay con có hẹn mà lại cứ lôi kéo không cho mẹ ngủ, nói muốn chờ con về để hỏi tình huống một chút.”

Ngô phụ nghe vậy không nhịn được cau mày, bà già này nói dối cũng thật lưu loát, rõ ràng là bà mới là người lôi lôi kéo kéo không cho ông ngủ đấy được không?

Có điều, thấy ánh mắt của lão bà đại nhân quét tới, ông chỉ có thể nuốt lời xuống, ngầm thừa nhận, nói: “Không sai, nghe mẹ con nói hôm nay con phá lệ trang điểm ăn mặc thật xinh đẹp đi ra ngoài, bọn ta liền có chút tò mò, rõ ràng vài ngày trước lúc giục con sớm tìm bạn trai kết hôn, con vẫn đang là một con cẩu độc thân, sao bây giờ lại đột nhiên có người hẹn hò rồi?”

Ngô Vũ Đình thay đôi giày, sau đó đi tới ghế sa lon, ngồi xuống đối diện cha mẹ, nói: “Về cuộc hẹn ngày hôm nay, không thể không nhắc lại bữa cơm tối lúc trước, hai người trái một câu phải một câu giục cưới con, con bị hai người nói tới buồn bực, liền tự mình ra ngoài giải sầu, cái này cha mẹ còn nhớ chứ?”

Ngô mẫu như gà mổ thóc gật đầu, nói: “Đương nhiên là nhớ rồi, chẳng lẽ ngày đó con đi ra ngoài giả sầu thì gặp được chân mệnh thiên tử của mình, trùng hợp như vậy sao?”

Ngô phụ không khỏi trừng to mắt, không thể có chuyện trùng hợp như vậy được chứ?

“Không gặp được chân mệnh thiên tử, nhưng ngược lại có một bà mối tới gặp con!”

Nói rồi, Ngô Vũ Đình liền kể lại cho cha mẹ chuyện gặp được Giang Phong một lần, cuối cùng mới nói: “Chuyện xảy ra đại khái là như vậy, con với anh ấy hàn huyên mấy ngày, cả hai đều có hảo cảm với nhau, cho nên hôm nay anh ấy liền chạy từ tỉnh Hồ Bắc tới chỗ này gặp con!”

Ngô phụ Ngô mẫu nghe vậy thì hai mặt nhìn nhau, chuyện yêu đương của con gái này có phải có chút thần kỳ không, vậy mà lại còn có bà mối tác hợp.

“Đình Đình, trước kia ba với mẹ con khuyên con bỏ làm tác giả văn học mạng thì con không nghe, cứ nhất quyết tranh đấu ở trong vòng này hơn mười năm, ngay cả nuôi sống chính mình cũng không dễ dàng, bây giờ đối tượng con tìm được, vậy mà vẫn là tác giả văn học mạng, này rốt cuộc có đáng tin cậy hay không?” Ngô phụ bận tâm hỏi.

Ngô Vũ Đình nhếch miệng, nói: “Ba à, tác giả văn học mạng như con dù sao cũng là trường hợp đặc biệt, ba cho rằng tất cả mọi người trong giới văn học mạng đều như con, lăn lộn mười năm mà vẫn chỉ có thể miễn cưỡng nuôi sống bản thân thôi sao?

Hồ Văn Hoa mặc dù không phải đại thần bạch kim gì, nhưng trên danh nghĩa vẫn nắm giữ mấy đứa con tinh thần, nhất là bây giờ mấy cuốn sách kia vừa mới mở một đợt đặt mua mới, chỉ cần không bỏ dở, vậy sẽ rất có hy vọng một vạn đơn đặt trước.”

Ngô phụ Ngô mẫu mặc dù không hiểu rõ giới văn học mạng lắm, nhưng con gái bọn họ dù sao cũng là một trong số rất nhiều tác giả, dưới sự tác động mưa dầm thấm lâu của con gái, hai người vẫn có thể nghe hiểu thuật ngữ ‘đứa con tinh thần’ và ‘một vạn đơn đặt trước’ này.

Nghe con gái nói sách mới của tác giả Văn Hoa này có hy vọng đạt một vạn đơn đặt trước, Ngô phụ Ngô mẫu cũng không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm, điều này đại biểu rằng đối phương có năng lực nuôi sống gia đình, vậy bọn họ cũng không cần phải quá lo lắng nữa.

Ngô phụ ngáp một cái, nói: “Vậy chúng ta an tâm rồi, con nhanh tắm rửa đi ngủ đi, nếu như con cảm thấy thích hợp, thì ngày mai dẫn người kia về đây ăn tối!”

Ngô Vũ Đình vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ba à, vậy thì gấp quá rồi, hôm nay con mới gặp mặt người ta lần đầu tiên đấy!”

Ngô mẫu đã đứng dậy chuẩn bị trở về phòng ngủ tiếp lời: “Đình

Đình, nếu như con cảm thấy ngày mai dẫn về vẫn còn quá sớm, vậy đợi qua mấy ngày nữa rồi dẫn về cũng được!”

Ngô Vũ Đình: “...”

Thành phố Thâm Quyến.

Một trấn quan ngoại nào đó.

Sau khi Giang Phong đưa cô mình về nhà xong, lần thứ hai gặp được chồng của cô, Thôi Chí Cường.

Đúng vậy, mặc dù cô đã gả cho người này được chừng hai mươi mấy năm, nhưng trước đó Giang Phong quả thực chỉ gặp qua người chú này có một lần, đây đã là chuyện mười mấy năm trước, khi đó Giang Phong cũng mới chỉ sáu, bảy tuổi.

Cho nên, lần thứ hai gặp mặt này, nếu như không phải có cô giới thiệu, thì Giang Phong cũng không cách nào nhận ra người chú này.

Thôi Chí Cường lớn hơn cô khá nhiều tuổi, có lẽ là do di truyền, tóc bây giờ đã bạc trắng hơn nửa, cộng thêm một cái bụng bia lớn, hình tượng xem ra không được tốt cho lắm.

Giang Phong chào hỏi hắn, hắn cũng chỉ gật gật đầu, sau đó không mặn không nhạt hàn huyên vài câu, rồi đi ra cửa.

Giang Xuân Liên thấy một màn này, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Mặc dù cô đã sớm biết rõ Thôi Chí Cường xem thường nhà mẹ đẻ của mình, nhưng cô thật sự không nghĩ tới hắn ngay cả việc giả vờ ngoài mặt cũng không nguyện ý làm, cháu trai nhà mình không ngại ngàn dặm đưa cô về, kết quả người chú là hắn lại tỏ ra thái độ như này?

Giang Phong từ sau khi mang chức vụ bà mối, nhìn mặt lựa lời đã dần dần trở thành điểm mạnh của hắn, hắn lập tức an ủi cô mình: “Cô à, không cần phải vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận, chờ thêm mấy năm nữa, người cháu trai này có sự nghiệp lớn rồi, sẽ giúp cô trả thù!”

Hắn nói lời này không chỉ là nhằm vào thái độ của người chú kia đối với hắn, mà còn liên quan tới lỗi lầm của Thôi Chí Cường đối với cô, điểm xứng đôi hôn nhân của hai người Giang Phong đã kiểm tra qua, chỉ có vẻn vẹn 56 điểm, căn bản cũng không đạt tiêu chuẩn.

Nếu như cô còn trẻ, Giang Phong sẽ không chút do dự khuyên cô ly hôn, nhưng cô đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nếu như con trai kết hôn sớm một chút, cô làm bà nội, ở cái tuổi này lại giày vò chuyện ly hôn, thì quả thật không cần thiết.

“Tiểu Phong, cháu thật sự đã lớn rồi!” Giang Xuân Liên cảm thấy khó chịu trong lòng, vỗ vỗ bả vai Giang Phong, nói: “Cô giúp con dọn phòng ở, con mau lấy hành lý trong xe ra đi!”

Giang Phong lắc đầu nói: “Cô, không cần phiền phức như vậy, cháu đi thuê phòng là được.”

Giang Xuân Liên không vui nói: “Tiểu Phong, lãng phí số tiền này làm gì, trong nhà vẫn còn mấy phòng trống, sao phải đi thuê phòng làm gì chứ!”

Giang Phong cười hắc hắc, nói: “Cô, trước không phải cháu đã nói với cô, cháu đưa cô về là thuận tiện cũng muốn tới thành phố Thâm Quyến chơi sao, cháu còn muốn ngẫu nhiên gặp vài tiểu tỷ tỷ xinh đẹp nữa, nếu như ở chỗ này, sợ là sẽ mất đi rất nhiều cơ hội đấy!”

Giang Xuân Liên không khỏi cười mắng: “Đúng là dẻo miệng mà, được rồi, chuyện người trẻ chúng cháu, cô không nhúng tay vào, ngày mai cô sẽ làm cho cháu chút đồ ăn ngon, nhớ tới ăn cơm.”

Giang Phong vội vàng từ chối: “Cô, chuyện ăn cơm này không vội, cháu tới nơi này chính là vì muốn chơi thả cửa, ngày mai bản thân ở nơi nào đến cháu cũng chưa biết rõ, chờ tới khi cháu chơi đủ rồi, lúc chuẩn bị trở về lại đến chỗ cô làm một bữa lớn cũng không muộn.”

“Được, vậy trước khi cháu trở về nhất định phải tới ăn một bữa cơm, bằng không cô sẽ tức giận đấy!”

“Cháu biết rồi, nhất định sẽ tới!”

Chương 61: Nhịp Tim Như Lôi

Sau khi từ nhà cô rời đi, thấy thời gian còn sớm, Giang Phong liền lấy điện thoại di động ra, nghĩ xem nên gọi điện thoại cho ai.

Ở thành phố Thâm Quyến, người quen của Giang Phong không nhiều, ngoại trừ nhà cô ra thì cũng chỉ còn sót lại hai người, một là Liễu Diễm quen từ anh họ, một là bạn học thời đại học, Đường An Quân.

Nghĩ nghĩ, Giang Phong vẫn quyết định gọi cho Liễu Diễm trước.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói hữu khí vô lực của Liễu Diêm liền vang lên: “Em họ Tiểu Phong!”

Giang Phong vừa nghe thấy giọng nói này liền biết tâm tình đối phương không được tốt, lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói: “chị Diễm, em đang ở thành phố Thâm Quyến, nếu như chị cảm thấy tiện thì có muốn ra gặp mặt tâm sự không?”

Liễu Diễm dừng lại một chút, sau đó nói: “Được, em hẳn là lái xe tới, để chị gửi định vị, em qua đây đi!”

Giang Phong đáp: “Ok, vậy lúc nào gặp mặt thì trò chuyện tiếp, em cúp máy đây!”

Liễu Diễm nói: “Ừ, lát nữa gặp!”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong liền mở wechat ra, không đợi bao lâu đã nhận được định vị Liễu Diễm gửi.

Mở định vị, xem hướng dẫn đi đường, Giang Phong lái xe thẳng tới điểm đến.

Hơn một giờ sau, Giang Phong cuối cùng cũng gặp được Liễu Diễm ở một quán đồ nướng.

Lần gặp mặt này, hình tượng của Liễu Diễm cũng thay đổi không

nhỏ so với lần đầu tiên gặp mặt, cả người trở nên chán chường, hiển nhiên đoạn nghiệt duyên với anh họ kia đã đem tới cho cô đả kích không nhỏ.

Trên bàn có đồ nướng, có bia.

Liễu Diễm rót cho Giang Phong một cốc bia, nói: “Chị chỉ tùy tiện gọi chút đồ nướng, muốn ăn gì nữa thì em cứ gọi thêm.”

Giang Phong cầm cốc bia lên cụng ly với cô một cái, nói: “Không cần đâu, những thứ này, em đều thích ăn.”

Hai người uống trước một chén, Giang Phong lại ăn hai xiên thịt dê, lúc này mới bắt đầu trò chuyện.

“chị Diễm, chuyện giữa chị và anh họ em đã giải quyết xong chưa?” Giang Phong là người biết chuyện, hắn không đi vòng vèo, mà trực tiếp hỏi thẳng.

Liễu Diễm vừa nghĩ tới chuyện tỷ lệ cực thấp cả vạn người không có lấy một người gặp mà cô lại đụng phải, trong lòng lại nổi sóng, khổ sở nói: “Giải quyết rồi, cùng ngày trở lại thành phố Thâm Quyến, chị đã ngả bài với anh họ em, nói chân tướng cho anh ấy biết!”

Giang Phong cầm một nắm rau hẹ nướng, tiếp tục hỏi: “Vậy anh họ em lúc đó phản ứng thế nào?”

Liễu Diễm nhấp một ngụm bia, hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm đó, thở dài một tiếng, nói: “Lúc đầu anh ấy đương nhiên là không tin chuyện hoang đường này rồi, định lập tức gọi điện thoại hỏi cha mình, có điều bị chị cản lại. Bởi vì chị không muốn người đàn ông kia biết rõ việc này, cho nên chị với anh họ em đã vụng trộm tìm người quen lập tức đi xét nghiệm ADN.

Sau khi có kết quả, anh họ em đã sụp đổ ngay tại chỗ!”

Thật sự là nghiệp chướng mà, Giang Phong có thể tưởng tượng được tâm tình của anh họ lúc đó, không khỏi thở dài một hơi: “Loại chuyện ngàn vạn người cũng chưa chắc đã có một người gặp này, em cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cũng không biết tình huống hiện tại của anh họ như thế nào, có thể chịu được đả

kích này hay không.”

Liễu Diễm nói: “Anh ấy hãm sâu hơn so với chị, sợ rằng trong thời gian ngắn khó lòng thoát ra được, có thời gian thì em nên đi khuyên nhủ anh ấy nhiều một chút đi!”

Giang Phong gật đầu nói: “Trước đó lúc em đến nhà anh ấy thì không thấy anh ấy đâu, vốn định trực tiếp liên hệ với anh ấy, nhưng nghĩ lại cảm thấy vẫn nên liên lạc với chị hỏi chút tình huống trước, sau đó nếu có cơ hội em sẽ nói chuyện với anh ấy một lần!”

Liễu Diễm ừ một tiếng, lại cầm cốc bia lên uống một ngụm lớn.

Giang Phong nhìn bộ dáng này của cô, liền biết thật ra cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi được đoạn nghiệt duyên này, đành khuyên nhủ: “chị Diễm, chị vẫn nên nhìn thoáng một chút, mặc dù vận khí của hai người không tốt, gặp phải người không nên gặp, nhưng dù sao cũng đã kịp thời kìm cương ngựa trước bờ vực, vẫn chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì, đây có thể tính là trong họa có phúc rồi!”

Liễu Diễm gật đầu, nói:” Chị biết, có điều muốn quên một đoạn tình cảm, nhất định cần phải có thời gian.”

Giang Phong đã từng đọc được một câu nói, một người sau khi kết thúc một đoạn tình cảm, giai đoạn gian nan nhất thật ra là vào hai tuần đầu, một khi vượt qua được khoảng thời gian này, tình cảm sẽ từ từ nhạt đi.

Đương nhiên, cách nói này cũng chỉ áp dụng với loại tình yêu đương đại bình thường kia, còn như với loại tình yêu vượt qua sinh tử của Dương Quá và Tiểu Long thì lại là chuyện khác rồi!

“chị Diễm, chị cũng biết ánh mắt nhìn người của em quả thật không tệ, bây giờ em vừa lúc cũng đang ở thành phố Thâm Quyến, nếu như chị nguyện ý, em có thể giúp chị dành chút thời gian cẩn thận tìm kiếm một đối tượng, cam đoan là người thích hợp nhất với chị.”

Sau khi uống được mấy cốc bia, Giang Phong lại nhịn không được

diễn lại trò cũ.

Lúc này, Liễu Diễm đã có chút chếnh choáng, sắc mặt đỏ bừng, nói: “Được, dù sao bây giờ chị cũng đang độc thân, vậy em giúp chị tìm kiếm một đối tượng thật tốt đi! Chị nghe người ta nói cách nhanh nhất để quên đi một mối tình là tranh thủ thời gian mở ra một mối tình mới, chị muốn thử một chút xem cách này có thật sự có tác dụng hay không.”

Giang Phong biết rõ lời này không phải là giả, bên cạnh hắn cũng có không ít ví dụ như vậy.

Nhất là con gái, sau khi kết thúc một đoạn tình yêu, các cô có thể lập tức mở ra một đoạn tình yêu mới, tốc độ này quả thật khiến cho người khác chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối.

“Được, vậy quyết định như thế đi, sau khi tìm được người thích hợp, em sẽ lập tức liên hệ lại với chị!”

“Hừm, vậy chị cảm tạ em trước, để chị mời em một chén!”

“Không cần khách khí, cạn ly!”

“Cạn ly!”

...

Ngày hôm sau.

Lúc Giang Phong tỉnh lại thì đã hơn mười giờ sáng.

Tối hôm qua hắn uống với Liễu Diễm tới tận rạng sáng mới tan cuộc, trước tìm một tài xế lái xe đưa Liễu Diễm trở về, sau đó mới tìm một nhà nghỉ giá cả vừa phải để nghỉ ngơi.

Điều kiện kinh tế bây giờ của hắn cũng phù hợp ở những nhà nghỉ không tính là quá đắt này, còn những khách sạn sang trọng kia trước mắt đối với hắn mà nói vẫn là giá quá cao.

Giang Phong dậy rửa mặt rồi tắm rửa qua một lần, sau đó mới tinh thần phấn chấn sắp xếp xong hành lý, xuống dưới trả phòng.

Trả phòng xong, tùy tiện ăn vài món ăn đơn giản, sau đó Giang Phong liền lái xe du đãng khắp nơi.

Thành phố Thâm Quyến thế nhưng là một thành phố quốc tế lớn có dân số hơn 17 triệu người, Giang Phong khó lắm mới tới được một chuyến, hắn nhất định phải tìm kiếm đối tượng của mình cho thật cẩn thận, xem xem có thể tìm được tiểu tỷ tỷ nào thích hợp với hắn hay không.

Dù sao thì khoảng thời gian này hắn vẫn luôn dùng toàn bộ sức lực đi tác hợp cho người khác, theo đó cũng phải ăn không ít cẩu lương, hắn đương nhiên đã nghĩ tới chuyện sớm lấy xuống cái mũ cẩu độc thân đã đội trên đầu hai mươi hai năm kia.

Đương nhiên, ngoại trừ tìm kiếm cho mình, Giang Phong còn tìm kiếm giúp cả chị gái Giang Tuyết, anh họ Thôi Viễn và Liễu Diễm nữa.

Bởi vậy, mỗi lần đi sang một con đường khác, Giang Phong đều tìm một chỗ đỗ xe tạm thời, dừng lại tìm kiếm một phen.

Chỉ dùng vẻn vẹn hơn nửa giờ, Giang Phong đã tìm được một mỹ nữ có giá trị xứng đôi hôn nhân với anh họ Thôi Viễn là 83 điểm.

Một tiếng sau, Giang Phong lại tìm thấy một soái ca có điểm xứng đôi hôn nhân với Liễu Diễm là 83 điểm.

Đối tượng của cả hai đều có điểm xứng đôi hôn nhân là 83 điểm, cũng như là một loại trùng hợp.

Còn như Giang Phong và chị gái Giang Tuyết, bởi vì Giang Phong quyết định đối tượng tìm kiếm phải có điểm xứng đôi hôn nhân từ 90 trở lên, cho nên tìm tòi gần nửa ngày cũng không tìm thấy ai vừa lòng.

Mãi cho đến chừng ba giờ chiều, Giang Phong lái xe tới một tiểu khu nào đó trong quan nội.

Khi hắn đỗ xe lại xong, lần nữa sử dụng năng lực thần kỳ để tìm kiếm đối tượng, một làn sóng vô hình lấy hắn làm trung tâm quét ngang, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ khu vực phạm vi ba mươi dặm xung quanh.

Vô số hình ảnh nhanh chóng hiện lên, cuối cùng dừng lại ở ảnh chân dung của một người.

【 Danh tính 】: Hoàng Linh Vi

【 Tuổi tác 】: 21 tuổi

【 Chiều cao 】: 170cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 98

Nhìn thấy điểm xứng đôi hôn nhân cao tới 98 điểm kia, hô hấp của Giang Phong lập tức trở nên dồn dập, tiếng tim đập lớn như sấm, kích động tới mức toàn thân run rẩy.

Chương 62: Sự Phân Chia Và Thay Đổi Của Điểm Xứng Đôi

Ông trời không phụ người có lòng!

Giang Phong vô cùng phấn khích khi nhìn thấy chín mươi tám điểm xứng đôi.

Giang Phong phân chia các mức điểm xứng đôi dựa theo hiểu biết và phán đoán của hắn với điểm xứng đối trong khoảng thời gian này.

Điểm xứng đôi là không thì chắc chắn là hôn nhân cận huyết.

Điểm xứng đôi từ một đến chín là loại hôn nhân bi kịch, có thể lấy ví dụ từ cặp vợ chồng Công Tôn Chỉ và Cầu Thiên Xích trong bộ "Thần Điêu Đại Hiệp".

Điểm xứng đôi từ mười đến mười chín cũng là hôn nhân đầy bi kịch, cặp vợ chồng Võ Đại Lang và Phan Kim Liên trong bộ "Kim Bình Mai" là ví dụ tiêu biểu cho kiểu hôn nhân này.

Điểm xứng đôi từ hai mươi đến hai mươi chín là kiểu hôn nhân mà hai bên đều không có tình cảm, họ chẳng qua vì nhiều lý do nên mới lấy nhau. Điển hình của loại này chính là mấy cặp nay cưới mai ly hôn.

Điểm xứng đôi từ ba mươi đến ba mươi chín là kiểu hôn nhân trên danh nghĩa, thân ai nấy lo, ông ăn chả bà ăn nem, hai bên không can thiệp cuộc sống của nhau.

Điểm xứng đôi từ bốn mươi đến bốn mươi chín là kiểu "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình", kết cục của cuộc hôn nhân này đều là sự chia ly.

Điểm xứng đôi từ năm mươi đến năm mươi chín là kiểu hôn nhân thường thấy trong cuộc sống. Cả đời cứ cãi nhau om sòm, có người không chịu nổi nên ly hôn, cũng có người vì con cái mà chịu đựng sống tiếp.

Điểm xứng đôi từ sáu mươi đến sáu mươi chín là hôn nhân đạt chuẩn. Tuy hai vợ chồng có thể không quá mặn nồng, cuộc sống cũng sẽ khá tẻ nhạt, đôi khi cũng cãi vã, nhưng do vợ chồng vốn có tình cảm với nhau nên sẽ không ly hôn, trừ phi có chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Điểm xứng đôi từ bảy mươi đến bảy mươi chín thì hôn nhân tốt đẹp, gia đình hoà thuận, vợ chồng mặn nồng. Đây được xem là vợ chồng kiểu mẫu trong một trăm cặp vợ chồng.

Điểm xứng đôi từ tám mươi đến tám mươi chín là hôn nhân tuyệt vời. Trong ngàn cặp vợ chồng mới có một cặp vợ chồng như vậy. Cuộc sống hôn nhân không chỉ hạnh phúc, trên phương diện sự nghiệp cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau. Vợ chồng có điểm xứng đôi cao như này cho dù lúc đầu nghèo khó, nhưng với sự cố gắng của cả hai cũng có thể trở nên giàu có.

Điểm xứng đôi từ chín mươi đến chín mươi chín là kiểu hôn nhân đỉnh cao, chỉ có thể may mắn gặp chứ không thể cưỡng cầu. Kiểu

vợ chồng này có thể nói là rất hiếm gặp. Cho dù có ngày bạn gặp tai nạn rồi biến thành người thực vật thì bạn đời của bạn cũng sẽ chăm sóc bạn cả đời.

Còn điểm xứng đôi đạt một trăm đã là kiểu hôn nhân vượt qua khỏi sinh tử. Nếu cần thì nửa kia có thể hiến dâng sinh mạng của mình bất kỳ lúc nào. Ví dụ như cặp Dương Quá – Tiểu Long Nữ trong bộ "Thần Điêu Đại Hiệp", hay như cặp Quách Tĩnh – Hoàng Dung, họ đều là điển hình cho kiểu hôn nhân sống chết có nhau.

Mà bây giờ Giang Phong đã tìm được đối tượng có điểm xứng đôi đạt chín mươi tám điểm, gần như đạt mức sống chết có nhau, chẳng trách hắn lại phấn khích đến như vậy.

Vài phút trôi qua, Giang Phong mới bình tĩnh lại, hắn cẩn thận nhìn tài liệu về Hoàng Linh Vi.

Giang Phong càng xem vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc.

Không ngờ Hoàng Linh Vi lại là một phú nhị đại hàng thật giá thật, nhà có mấy tòa lầu đang cho thuê.

Xem xong tài liệu về Hoàng Linh Vi, trong lòng Giang Phong đã chắc như đinh đóng cột. Nếu là trước lúc hắn có năng lực thần kỳ, điểm xứng đôi giữa hắn với cô gái giàu có kia chắc chắn không tới tám mươi điểm.

Hiện nay bối cảnh hai nhà cách nhau một trời một vực nhưng điểm xứng đôi lại cao tới chín mươi tám điểm, đây rõ ràng đã tính luôn phần năng lực thần kỳ của hắn rồi.

Tuy điểm xứng đôi giữa hai người đã rất cao rồi, nhưng nếu muốn cưới người ta về làm vợ thì phải vượt qua nhiều chông gai thử thách. Dù sao điểm xứng đôi không đại diện cho tất cả. Ví dụ như cặp Dương Quá – Tiểu Long Nữ với điểm xứng đôi cao kỷ lục, lúc họ muốn cưới nhau không phải vẫn bị trưởng bối bên đàn trai (Quách Tĩnh - Quách thúc thúc) phản đối gay gắt đó sao?

Không phải ngay cả cặp Quách Tĩnh – Hoàng Dung cũng không được ba mẹ bên nhà gái yêu thích sao?

Điểm xứng đôi đạt chín mươi tám điểm đã giúp bạn có một mở

đầu tốt đẹp, hơn nữa thứ còn sót lại trên tay bạn đều là bom, bạn có thể thắng được ván bài này hay không phụ thuộc vào việc bạn đánh ra những con bài thế nào.

Nếu ra bài theo bình thường, vậy bạn có một trăm phần trăm cơ hội thắng ván bài này, nhưng nếu bạn chơi theo cách khác, tung ra những quả bom đang nắm trong tay, vậy bạn có thua cũng đừng trách người khác.

Nghĩ đến đây, trong đầu Giang Phong chợt lóe lên một suy nghĩ, điểm xứng đôi này rốt cuộc là cố định hay là sẽ thay đổi đây?

Ví dụ điểm xứng đôi giữa hắn và Hoàng Linh Vi là chín mươi tám, nếu sau kết hôn hắn không chịu chăm lo gia đình mà bỏ bê ăn chơi, vậy điểm xứng đôi có giảm không?

Lúc này Giang Phong như một vị tu sĩ đang giác ngộ, hắn càng hiểu rõ hơn về năng lực thần kỳ của mình.

Sau đó hắn khẽ động tâm thức, nhìn lại điểm xứng đôi giữa hắn và Hoàng Linh Vi, quả nhiên đã thay đổi.

Ở hàng [Điểm xứng đôi], số điểm chín mươi tám thay đổi thành 76/98. Sự thay đổi nhỏ này khiến Giang Phong rất thích thú. Hắn hiểu ra ngay hàm ý của dòng 76/98.

Chín mươi tám là giới hạn tối đa có thể đạt được trên mặt lý luận, còn bảy mươi sáu là điểm xứng đôi hiện nay của hai người, chỉ cần liếc sơ là hiểu ngay.

Sau đó hắn kiểm tra điểm xứng đôi giữa anh trai Giang Phi và cô bác sĩ Trương Dung Doang, hắn nhận ra điểm ở hàng [Điểm xứng đôi] cũng đã thay đổi, chữ bên trên đổi thành 79/96. Điều này cho thấy tuy giới hạn điểm xứng đôi giữa hai người cao nhưng điểm xứng đôi hiện nay vẫn tạm ổn.

Tiếp theo Giang Phong lại kiểm tra điểm xứng đôi của mấy cặp mà hắn tác hợp, phát hiện điểm xứng đôi cao nhất hiện nay vẫn thuộc về cặp khách đầu tiên Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan. Điểm ở hàng [Điểm xứng đôi] của hai người là 84/86, gần đạt ngưỡng tối đa.

Điểm xứng đôi hiện tai của mấy cặp khác tuy cách khá xa mức tối đa, nhưng vẫn duy trì trên bảy mươi điểm. Chuyện này khiến Giang Phong không khỏi gật đầu hài lòng, xem ra hắn sau này phải chú ý nhiều hơn tình trạng hôn nhân của bọn họ.

Hiện tại do Giang Phong chỉ mới bước vô ngành mai mối, tuy làm ăn rất thuận lợi, nhưng dù sao cũng không nhiều khách, vẫn chưa lập ra được thành tích nổi trội trong ngành này.

Cho nên tuy giới hạn điểm xứng đôi giữa hắn và Hoàng Linh Vi rất cao nhưng điểm hiện nay cũng chỉ đạt bảy mươi sáu.

Theo đuổi Hoàng Linh Vi trong hoàn cảnh này chắc chắn không phải lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Giang Phong cố gắng bình tĩnh lại, cố kìm nén suy nghĩ đi tìm Hoàng Linh Vi lại.

Nếu hiện thực không thể theo đuổi thì theo đuổi qua mạng. Như vậy có thể dành đủ thời gian cho bản thân phát triển, đến lúc đó lại từ yêu qua mạng thành yêu ngoài đời thật, mọi chuyện đều êm đẹp.

Sau khi nghĩ kĩ, Giang Phong không chút do dự, hắn mở wechat rồi thêm kết bạn với Hoàng Linh Vi.

Chương 63: Xin Chào Chị Gái Năm Mươi Ký!

Quán trà rượu thuốc lá Tuỳ Duyên.

Đây là một cửa hàng rất tuỳ hứng.

Thời gian ông chủ mở cửa bán hàng rất thất thường, có lúc mở cửa vào buổi sáng, có lúc mở cửa vào buổi trưa, cũng có lúc đến tối mới mở cửa. Cửa hàng này đôi khi chỉ mở cửa bán một tiếng, có lúc mở cửa bán cả ngày, cũng có lúc năm bảy ngày mới mở cửa bán một lần.

Tóm lại cửa hàng này thật hợp với cái tên Tuỳ Duyên.

Nếu người thường muốn bán tuỳ hứng như vậy, e rằng chỉ mấy ngày là dẹp tiệm rồi.

Nhưng rõ ràng ông chủ Hoàng của tiệm trà rượu thuốc lá Tuỳ Duyên không phải người thường. Đó có thể là người chân mang dép xỏ ngón nhưng trên tay lại xách chùm chìa khoá của nhà cho thuê. Mỗi ngày không phải đi thu tiền nhà thì cũng là trên đường đi thu tiền. Thay vì nói mở cửa hàng buôn bán, chi bằng nói để giết thời gian.

Nhưng cũng có lúc cửa hàng trà rượu thuốc lá Tuỳ Duyên buôn bán bình thường, đó chính là dịp nghỉ hè và nghỉ đông.

Mỗi lần đến hai kỳ nghỉ này sẽ có một cô gái xinh đẹp mở cửa bán hàng.

Nghe nói cô gái xinh đẹp này là con gái cưng của ông chủ Hoàng, cô ấy tên Hoàng Linh Vi, là sinh viên đại học.

Ngày thứ hai sau khi về nhà nghỉ hè, Hoàng Linh Vi mỗi ngày đều kiên trì mở cửa buôn bán.

Lúc này Hoàng Linh Vi đang ngồi ở quầy thu ngân cày phim trên điện thoại, trên màn hình bỗng xuất hiện thông báo từ wechat. Cô mở ra xem thì thấy có người tên Giang Phong gửi lời mời kết bạn.

Trước đây cô luôn từ chối kết bạn với người lạ trên wechat, nhưng lần này Hoàng Linh Vi lại có chút do dự khi đọc lời nhắn từ đối phương, cuối cùng cô vẫn chọn đồng ý kết bạn.

Xin chào chị gái năm mươi ký!

Đây là lời nhắn đối phương thêm vào khi gửi lời mời kết bạn, thực sự rất khó hiểu.

Sau khi đồng ý kết bạn, đối phương đã nhanh chóng gửi tin nhắn chào hỏi.

Giang Phong: “Xin chào chị gái, rất vui được gặp chị!”

Bó cỏ đuôi chó kia: “Xin chào, cho hỏi cậu là ai vậy? Ai nói cho cậu biết số wechat của tôi thế? Sao cậu lại biết cân nặng của tôi?

Giang Phong: “Tên wechat là tên thật của tôi đấy, còn số wechat với cân nặng của chị gái, tôi có thể nói là do tôi đoán bừa được không?”

Bó cỏ đuôi chó kia: “Tôi không tin đâu, cái này có thể đoán được sao?”

Giang Phong: “Chị gái, nhìn tên wechat của chị, có phải chị rất thích nhân vật Tào Kim Hà không?”

Bó cỏ đuôi chó kia: “Ấy, cái này cậu cũng đoán ra sao?”

Giang Phong: “Cái này có gì khó đoán, tôi cũng là fan của bộ “Cuộc Sống Quái Dị Của Trần Nhị Cẩu”. Tôi vừa nhìn tên wechat của chị liền liên tưởng ngay tới nữ thần Tào Kim Hà, đó là người vợ hoàn mỹ nhất trong lòng biết bao fan. Lúc đầu khi mới xem xong chương cuối, nước mắt chảy ròng ròng luôn.”

Bó cỏ đuôi chó kia: “Đúng đó, đều trách Phong Hoả quá nhẫn tâm, sao ông ấy nỡ lòng để người phụ nữ hoàn mỹ như vậy chết chứ? Lúc đọc câu “Nhị Cẩu, kiếp này em nợ anh quá nhiều, kiếp sau em lại làm cỏ đuôi chó của anh nhé.” ở cuối chương, tôi suýt chút nữa khóc đến ngất luôn.”

Giang Phong: “Nhân vật nữ dưới ngòi bút của Phong Hoả đều có nét đặc sắc riêng, rất nhiều nhân vật được viết rất xuất sắc, nhưng đối với tôi nữ thần Tào Kim Hà được khắc hoạ tốt nhất trong các nhân vật. Nhiều năm trôi qua, những nhân vật nữ trong những quyển sách khác của ông ấy đã dần phai nhoà, duy chỉ có Tào Kim Hà như được khắc ghi trong tâm trí, không cách nào quên được.”

Bó cỏ đuôi chó kia: “Tôi cũng rất thích Tào Kim Hà, không thể không nói chất văn của Phong Hoả thật sự mãnh liệt, nó cho tôi cảm giác giống như lúc Kim Đại Sư cho nhân vật A Châu trong bộ “Thiên Long Bát Bộ” chết vậy. Thật sự quá nhẫn tâm mà!”

Giang Phong: “Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau mà, mỗi lần nghĩ đến “ước hẹn cùng nhau ở ẩn sống đến già nay đã hoá hư không” tim tôi như thắt lại. Lúc đầu khi xem cảnh Kiều bang chủ tự tay đánh chết A Châu, một người đàn ông như tôi cũng phải khóc bù lu bù loa.”

Hai người nói từ cái chết của Tào Kim Hà trong "Cuộc Sống Quái Dị Của Trần Nhị Cẩu" nói đến cái chết của A Châu trong "Thiên Long Bát Bộ" lại nói đến cái chết của Kiều bang chủ. Sau đó lại thuận nước bàn luận về tinh thần hiệp nghĩa.

Bàn về Kiều bang chủ với ngạo khí anh hùng không ai sánh bằng, bàn về tinh thần vì nước vì dân của Quách Tĩnh, bàn về Dương Quá cô độc, ngạo mạn, phóng khoáng nhưng cũng rất nặng tình, bàn về Trương Vô Kỵ không có chủ kiến trên phương diện tình cảm nhưng lại rất khiêm tốn, chất phác và nhân hậu…

Giống như câu thơ kinh điển mà u Dương Tu viết: "Gặp được tri kỷ ngàn ly ít, người không hợp ý nửa ly nhiều."

Hai người cùng có chủ đề nói, thế là hào hứng nói hết hai tiếng đồng hồ mới chịu dừng lại. Lý do ngừng nói là vì mẹ Hoàng Linh Vi gọi điện kêu cô đóng cửa về nhà ăn cơm.

Bên cạnh một tiểu khu nào đó ở vùng quan nội* (* phần phía tây Sơn Hải Quan, Trung Quốc).

Giang Phong ngồi trong xe ngẫm nhớ lại nội dung cuộc trò chuyện với Hoàng Linh Vi.

"Ừm, trước mắt khởi đầu như thế này rất tốt, phải tiếp tục giữ vững phương châm chiến lược hiện tại, phải chọn chủ đề cô ấy thích để nói. Mình tin rằng không bao lâu nữa sẽ trở thành bạn thân có thể nói mọi thứ trên đời với cô ấy." Giang Phong rất hài lòng, hắn tắt wechat, sau đó tìm số của Đường An Quân – một người bạn đại học trong danh bạ rồi bấm gọi.

Bốn năm đại học, bạn bè thân thiết với Giang Phong không được mấy người, Đường An Quân là một trong số đó.

Hôm nay đến địa bàn của Đường An Quân, nếu không gọi cô ấy thì thật không phải phép.

Điện thoại vừa kết nối, bên kia liền truyền tới tiếng cười lanh lảnh của Đường An Quân: "Yo, ông mai Giang, hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao, thế mà biết gọi điện cho bạn học cũ là tôi rồi à?"

Giang Phong đùa nói: "Đường đại mỹ nữ, nay ta đã đến Thâm

Quyến, ngươi còn không mau đến đón ta?”

Đường An Quân vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi: “Thật sao? Không phải mấy ngày nay ông đều bận làm mai ở quê nhà sao? Sao tự nhiên lại đến Thâm Quyến thế?”

Giang Phong nói: “Không phải tôi đã nói với cậu là tôi có một người cô ở Thâm Quyến sao? Lần này tôi đến Thâm Quyến là do đưa cô về đấy. Được rồi, đừng nói nhiều nữa, nhanh gửi định vị qua cho tôi đi.”

Đường An Quân nói: “Bây giờ ông kiếm được nhiều tiền rồi, vốn định tìm cơ hội ăn ké của ông một bữa, thế mà giờ ông lại chủ động tìm đến, vậy tôi không khách sáo nữa đâu, tôi lập tức gửi định vị cho ông.”

“Không phải chứ, Đường đại mỹ nữ, đây là địa bàn của cậu, một tiểu phú bà như cậu mà còn muốn tôi đãi sao?”

“Hehe, một tháng lương của tôi có mấy chục ngàn tệ thôi, ông tuỳ tiện làm mai vài mối liền kiếm được tiền bằng ba tháng lương của tôi, ông không đãi thì ai đãi đây?”

“Aizzz, được rồi, tôi đãi cậu vậy, nhưng tôi cũng không dư dả lắm đâu, cậu ra tay nhẹ nhẹ chút.”

“…”

Hai người cười nói mấy câu, sau đó nói câu lát nữa gặp rồi cúp máy.

Giang Phong mở wechat, chưa đến vài giây Đường An Quân đã gửi định vị đến.

Giang Phong gửi icon Ok, sau đó mở hướng dẫn định vị rồi nhanh chóng lái xe đến điểm hẹn.

Chương 64: Chuẩn Bị Cho Hắn Một Hồng Bao Lớn

Chỗ Giang Phong và Đường An Quân gặp mặt là một nhà hàng Quảng Đông không quá đắt.

Từ lúc tốt nghiệp đại học tới giờ vẫn chưa tới hai tháng mà khí chất của Đường An Quân lại có thay đổi rất lớn, chủ yếu là thể hiện qua phương diện ăn mặc.

Lúc ở trường học, số lần Đường An Quân trang điểm có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay, kiểu tóc chủ yếu là các kiểu buộc đuôi ngựa, quần áo thì hoặc là váy liền, hoặc là đồ thể dục, hoặc là quần jean, váy bò phối với các kiểu dạng áo thun.

Mà bây giờ, Đường An Quân không chỉ trang điểm nhạt, kiểu tóc cũng là kiểu tóc xoăn rẽ ngôi mà Giang Phong chưa từng thấy qua, quần áo chính là một bộ váy công sở, man giày cao gót, còn có cả tất đen mà vô số trạch nam yêu thích.

Cả người nhìn thành thục xinh đẹp, khiến Giang Phong không nhịn được nhìn nàng chằm chằm một hồi.

Đường An Quân trong mắt giấu ý cười, nói: “Thế nào, mới một tháng không gặp đã không nhận ra nhau rồi?”

Giang Phong nhịn không được tán dương: “Đường đại mỹ nữ, cậu cũng thay đổi quá nhiều rồi, càng ngày càng trở nên xinh đẹp, nếu như chỉ nhìn bóng lưng của cậu, thì tôi cũng không nhận ra đâu!”

Đường An Quân mừng thầm trong lòng, cười nói: “Nào có khoa trương như cậu nói, dù sao thì cũng tiến vào môi trường làm việc, phương diện trang điểm nhất định phải thành thục một chút, không thể tùy ý như ở trong trường học được.”

“Cách ăn mặc này thật sự rất xinh đẹp, chắc là cậu vừa vào công ty đã khiến không ít đồng nghiệp nam mê đảo rồi đi?”

“Cũng không có đâu, công ty bọn mình cấm yêu đương trong văn phòng.”

“…”

“Được rồi, chúng ta đi vào trước đi, đứng bên ngoài bị người qua đường nhìn ngó không được thoải mái lắm.”

“Ai bảo cậu lớn lên xinh đẹp như vậy chứ, nếu như dung mạo bình thường một chút, người ta cũng chẳng thèm để ý đâu!”

Vừa nói chuyện, hai người vừa đi vào trong nhà hàng Quảng Đông.

Tuy nói giá cả ở nhà hàng Quảng Đông này không quá đắt, nhưng vẫn có phòng riêng, hai người thuê một phòng riêng nhỏ, lại gọi ba món ăn một món canh, sau đó lại tiếp tục trò chuyện.

Đường An Quân mở lời trước, nói: “Giang đại bà mối, tôi thật sự rất hiếu kỳ về trải nghiệm làm bà mối tháng rưỡi ở quê của cậu đấy, cậu kể chi tiết một chút đi xem nào!”

Giang Phong không khỏi cười nói: “Mai mối lại không phải nghề nghiệp thần bí gì, có cái gì đáng tò mò đâu chứ!”

Đường An Quân nói: “Nghề bà mối này quả thật không thần bí gì, nhưng từ sau khi cậu làm bà mối, tôi có cảm giác bà mối như của cậu này khác biệt rất lớn so với bà mối trong nhận thức của tôi, cho nên rất có hứng thú với chuyện này!”

Giang Phong khiêm tốn nói: “Có cái gì khác biệt đâu, không phải đều là đáp cầu dắt mối, tác hợp cho người ta như nhau à!”

Đường An Quân lườm hắn một cái, nói: “Cậu đừng có bắt nạt tôi không hiểu chuyện, trên đời này ngoại trừ quái vật như cậu ra, có bà mối nào vừa vào việc chưa tới một tháng đã có thể kiếm được số tiền hơn cả một năm tiền công của tôi không?”

Giang Phong cười hắc hắc nói: “Đây là vận khí tôi tốt, vừa lúc gặp được một vị khách ra tay tương đối hào phóng.”

Đường An Quân nhếch miệng nói: “Được rồi, cậu không cần phải khiêm tốn, mau kể lại cho tôi trải nghiệm khoảng thời gian này của cậu đi, thỏa mãn thật tốt lòng hiếu kỳ của tôi.”

Giang Phong thấy thế cười nói: “Được, cậu đã muốn nghe, vậy để tôi kể một chút đi!”

Tiếp đó, Giang Phong liền kể lại những chuyện đã trải qua trong khoảng thời gian vừa rồi cho Đường An Quân, đương nhiên là không nhắc tới năng lực thần kỳ kia, lúc phục vụ mang món ăn lên

thì ngừng một chút, lúc phục vụ rời đi rồi thì lại tiếp tục kể.

Vừa kể, Giang Phong vừa chỉnh sửa những lỗ hổng trong lời nói, khiến cho lời hắn nói ra rất có tính logic.

Vốn câu chuyện có thể kể xong trong khoảng thời gian ngắn, nhưng vì Đường An Quân cứ liên tục đặt câu hỏi, phải tới khoảng một tiếng mới kể xong trải nghiệm làm mai mối của hắn ở quê trong đoạn thời gian vừa rồi.

“Được rồi, trải nghiệm làm mai mối tôi đã kể xong, giờ cậu kể cho tôi về trải nghiệm công tác bây giờ của cậu đi!”

Đường An Quân vẫn chưa nghe thỏa mãn, nói: “Vẫn là trải nghiệm làm mai mối của cậu đặc sắc hơn, không nghĩ tới làm mai mối lại vui như vậy, hơn nữa, mấy thứ chú trọng trong việc xem mắt cũng rất thú vị. Còn trải nghiệm công việc của tôi thì lại buồn tẻ vô vị, đi từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều về, không có gì đáng nói.”

Giang Phong cười nói: “Không giống, mặc dù mọi người làm công việc văn phòng có thể là hơi nhàm chán, nhưng áp lực hẳn là không quá lớn, không giống như nghề bà mối bọn tôi, vì ảnh hưởng của những bà mối không có đạo đức nghề nghiệp kia mà thanh danh của cả đám đều thành bại hoại. Bây giờ rất nhiều người vừa nhắc tới bà mối liền nghĩ ngay tới lừa đảo, đây cũng là một trong những lí do tôi chọn trở về quê làm bà mối.”

“Này cũng thật là, thanh danh bà mối bây giờ quả thật cũng không tốt lắm.”

“Cuối cùng sẽ có một ngày tôi xoay chuyển được ấn tượng không tốt của mọi người về bà mối, dốc hết toàn lực đề cao địa vị ngành nghề bà mối.”

“Có chí khí, tôi bây giờ đối với nghề làm mai mối cũng rất có hứng thú, nếu như có ngày cậu mở công ty mai mối, nhớ nói với tôi, tôi từ chức đi làm nhân viên cho cậu.”

“Ha ha, được, nếu thật sự có một ngày như thế, tôi nhất định sẽ giữ cho cậu một chỗ ngồi!”

Lúc này, hai người đã ăn uống no đủ, trò chuyện cũng đã thỏa mãn

rồi.

Mặc dù trước khi gặp mặt cả hai đều nói muốn đối phương mời khách, nhưng tới lúc thật sự tính tiền thì cả hai lại cướp thanh toán.

Có điều Đường An Quân dù sao cũng là con gái, trong chuyện tranh thanh toán này, tự nhiên là không tranh được với đàn ông con trai, cho nên cuối cùng vẫn là Giang Phong mời khách.

Ra khỏi nhà hàng Quảng Đông, hai người đi tản bộ xung quanh tiêu cơm một chút, mãi cho tới khoảng chín giờ đêm, Giang Phong mới lái xe đưa Đường An Quân trở về.

...

Cùng lúc đó.

Tại tỉnh Quế (Quảng Tây).

Hồ Văn Hoa nói với Ngô Vũ Đình: "Ngày mai anh chuẩn bị trở về một chuyến, trả lại phòng ở bên kia, sau đó tới bên này thuê một phòng khác, như vậy có thể gặp mặt với em mỗi ngày, thậm chí là cùng nhau gõ chữ!"

Nghe nói như vậy, trong lòng Ngô Vũ Đình vô cùng ngọt ngào, nói: "Vậy ngày mai em sẽ ra ngoài giúp anh tìm phòng ở, chờ tới lúc anh chuyển tới thì em sẽ cho dừng quyển sách kia, sau đó tới trợ thủ cho anh."

Hồ Văn Hoa vội vàng nói: "Như vậy sao được, sáng tác là giấc mộng từ xưa tới nay của em, cũng vì thế mà em đã kiên trì cả mười năm, ngàn vạn lần không thể vì anh mà từ bỏ, nếu không trong lòng anh sẽ cảm thấy khó chịu."

Ngô Vũ Đình lắc đầu, nói: "Em làm như vậy cũng không hoàn toàn là vì anh, thật ra từ mấy năm trước em đã sớm phát hiện ra mình không có thiên phú trong việc sáng tác rồi, chỉ là chiến đấu trong ngành này nhiều năm như vậy rồi, lập tức từ bỏ thì có chút không cam tâm, cho nên mới kiên trì tới tận bây giờ.

Bây giờ cũng là lúc nên buông xuống rồi, chờ anh đến em sẽ giúp

anh nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn vệ sinh, còn có thể giúp anh kiểm tra bản thảo xem có lỗi chính tả gì không."

Hồ Văn Hoa cầm tay Ngô Vũ Đình, cảm động nói: "Đời này có thể gặp được em thật sự là vận may của anh, anh thật sự muốn cảm tạ vị độc giả kia thật tốt, nếu như không có người ta hỗ trợ, sao anh có thể có cơ hội quen biết em được đây?"

Ngô Vũ Đình đỏ bừng mặt, nói: "Em cũng muốn cảm tạ hắn, không có hắn, em cũng không thể gặp được người tốt như anh!"

Hồ Văn Hoa nói: "Hắn mặc dù là độc giả của anh, nhưng nghề nghiệp của hắn cũng là bà mối, chờ khi chúng ta đăng ký kết hôn rồi, liền chuẩn bị cho hắn một hồng bao lớn đi!"

Ngô Vũ Đình gật đầu nói: "Được, đây là chuyện nên làm."

Chương 65: Tới Lui Vội Vàng

Nhà cô Giang Phong.

Ba người Giang Xuân Liên, Thôi Viễn, Giang Phong ngồi xuống trước bàn cơm.

Chồng cô, Thôi Chí Cường, không ở đây, theo như cô nói là đi chơi mạt chược rồi.

Giang Phong nhìn một bàn đầy thức ăn, không nhịn được nói: "Cô à, chỗ thức ăn này thật sự là quá nhiều rồi, ba người chúng ta ngay cả một phần mười cũng không ăn hết được, quá lãng phí!"

Đây là ngày thứ ba Giang Phong tới thành phố Thâm Quyến, trước lúc trở về hắn tới nhà cô ăn một bữa cơm, xem như tạm biệt!

Giang Xuân Liên nói: "Không nhiều, ăn không hết có thể để tủ lạnh, cháu hiếm hoi lắm mới tới được một lần, nhưng lại rời đi vội vã, muốn mời cháu ăn một bữa cơm cũng khó, hôm nay dù thế nào cũng phải ăn nhiều một chút."

Giang Phong cười nói: "Vậy hôm nay cháu sẽ ăn đến căng bụng thì thôi."

Giang Xuân Liên nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía con trai vẻ mặt tiều tụy, cau mày hỏi: "Tiểu Viễn, hai ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sắc mặt của con sao lại kém như thế? Có phải con và Liễu Diễm cãi nhau hay không?"

Thôi Viễn nghe tới tên Liễu Diễm, trong lòng khẽ run một cái, lập tức lắc đầu phủ nhận: "Mẹ, con không sao, mẹ không cần hỏi đâu, cứ để con yên tĩnh vài ngày là sẽ khỏe!"

Giang Xuân liên nghe xong thì không khỏi thở dài, nói: "Được rồi, chuyện của tụi trẻ bọn con, mẹ sẽ không xen vào!"

Cô bây giờ đã thấy rõ, hẳn là từ lúc còn ở nhà mẹ đẻ cô, con trai và Liễu Diễm đã có vấn đề gì đó rồi, bằng không Liễu Diễm sẽ

không vội vàng muốn rời đi như vậy, chẳng qua lúc đó hai đứa giấu giếm tốt, cô không nhìn ra mà thôi.

Đối với chuyện này, Giang Phong đương nhiên là rõ ràng trong lòng, lần này hắn tới nhà cô ăn cơm, một bên là muốn nói lời chào với cô, một bên cũng là muốn khuyên nhủ người anh họ số khổ này.

Có điều ở trước mặt cô, có rất nhiều lời không tiện nói, đợi một lát nữa lại tìm cơ hội ở riêng tâm sự sau đi!

Bởi vì cũng không uống rượu, cho nên bữa cơm này ăn chưa tới nửa tiếng đã kết thúc!

Lúc cô đang vội vàng thu dọn bát đĩa rửa chén lau bàn, Giang Phong vừa đi lên lầu vừa nói: “Anh họ, em có chút ngứa tay, đi lên cùng em đánh hai ván bi-a đi!”

Nhà cô là tự xây, có tất cả năm tầng, tầng 1 là mặt tiền, tầng 2 tầng 3 đều cho thuê, còn lại tầng 4 tầng 5 thì giữa lại dùng riêng.

Trong đó, một nhà cô là ở trên tầng bốn, tầng 5 ngoại trừ hai phòng cho khách, còn có một phòng ở giữa dùng làm phòng bi-a và phòng tập gym, đều là do Thôi Viễn làm.

Thôi Viễn có chút gượng ép cười nói: “Được, vậy sẽ cho em thấy kỹ năng của anh, anh họ em đánh bi-a cũng không tệ lắm!”

Lên lầu, sắp xong bàn bi-a, hai anh em liền vào trận đấu.

Đánh được mấy lần, Giang Phong liền dẫn đầu gợi chuyện, nói: “Anh họ, giờ tâm tình anh không được tốt, có một số chuyện em không nên nói với anh, nhưng em lại cảm thấy mấy thứ như tình cảm này, đau dài không bằng đau ngắn, cho nên em cảm thấy trước khi đi vẫn nên nói rõ ràng với anh thì tốt hơn.”

Bộp một tiếng, Thôi Viễn đánh quả bóng số 7 vào lỗ, sau đó thu lại gậy nhìn về phía Giang Phong, nói: “Tiểu Phong, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi!”

Giang Phong lựa lời nói: “Thật ra ngay từ lúc anh họ mang theo chị Diễm tới nhà em, em đã từ tướng mạo nhìn ra hai người không

phù hợp ở chung một chỗ rồi. Cách nói này có lẽ có chỗ huyền ảo, nhưng em đã từng gặp được vài kỳ ngộ, quả thật có chút khả năng trong việc xem tướng, nhất là việc liên quan tới hôn nhân, về cơ bản đều có thể nhìn rất chuẩn.

Cho nên, bất kể tình huống giữa anh họ và chị Diễm bây giờ như thế nào, nếu như anh tin tưởng lời nói của em, thì nên hoàn toàn đoạn tuyệt đi, việc này đối với cả hai bên đều tốt!"

Thôi Viễn nghe vậy thì giật nảy cả mình, không nghĩ tới người em họ này của hắn vậy mà lại có bản lĩnh như thế.

Nếu như trước đó nghe Giang Phong nói vậy, Thôi Viễn chắc chắn sẽ không dễ dàng tin tưởng loại lời này, dù sao cũng là người lớn lên dưới chủ nghĩa cộng sản, với mấy thứ đồ lải nhải này căn bản là không thể tin tưởng được.

Nhưng bây giờ Thôi Viễn vừa mới trải qua chuyện cẩu huyết tình yêu biến thành tình thân này, lại biết rõ người em họ này hơn một tháng qua làm trong nghề bà mối có thể nói là ăn sung mặc sướng, cộng thêm mối quan hệ ruột thịt giữa hai anh em, trong lòng kể cả không tin hoàn toàn lời Giang Phong nói, thì cũng là nửa tin nửa ngờ.

Thôi Viễn nhắm chuẩn quả bóng số 5 đánh một cây, sau đó mới lên tiếng: "Anh với Liễu Diễm đã hoàn toàn cắt đứt rồi, hai người là không thể nào ở chung một chỗ!"

Giang Phong đương nhiên biết rõ hai người này đã hoàn toàn cắt đứt, nhưng vẫn cố ý nói thêm một chút, chủ yếu là để gợi ra lời phía sau: "Nếu như đã cắt đứt, vậy anh họ cũng nhìn thoáng lên một chút, hai ngày em ở đây đã tìm được cho anh một cô gái cực kỳ phù hợp, phương thức liên lạc em cũng đều đã chuẩn bị xong rồi, nếu như anh có ý muốn thì có thể trò chuyện với cô ấy, nhất định có thể đem đến cho anh bất ngờ."

Vẻ mặt Thôi Viễn tràn đầy kinh ngạc nhìn người em họ này, mặc em họ đến thành phố Thâm Quyến đã ba ngày, nhưng hôm nay hắn mới gặp em họ, kết quả cha mẹ hắn còn chưa biết tình huống giữa hắn và Liễu Diễm, mà người em họ này ngay cả đối tượng mới cũng tìm xong cho hắn rồi?

Xem ra vị biểu đệ này thật sự không đơn giản!

Có lẽ là đúng thật như Giang Phong nói, hắn có khả năng bất phàm trong việc xem tướng, nhất là ở khía cạnh hôn nhân này, quả thực là thần kỳ!

Nghĩ tới đây, Thôi Viễn bỗng nhiên có chút để ý tới đối tượng mà em họ mình giới thiệu, hỏi: "Tiểu Phong, em nói rõ về cô gái này cho anh một chút đi."

Bộp một tiếng, Giang Phong đánh quả cầu số 14 vào lỗ, sau đó thu gậy lại, cười nói: "Cô ấy tên là Phùng Lệ Lệ, năm nay 23 tuổi, chiều cao 161cm, là một cô gái xinh đẹp tỉnh Tứ Xuyên, hiện tại đang làm việc ở thành phố Thâm Quyến này."

Nói tới đây, Giang Phong lại nhắm vào quả bóng số 9, bổ sung: "Bây giờ người theo đuổi chị ấy có không ít, nếu như anh họ có ý, vậy phải tranh thủ thời gian nhanh chóng ra tay mới được."

Nói xong, hắn đẩy gậy, đánh quả bóng số 9 vào lỗ.

Hắn không tự mình ra mặt thay anh họ tác hợp, một bên là vì muốn nhanh chóng trở về nhà, hắn không có nhiều thời gian chạy nhảy ở thành phố Thâm Quyến như vậy.

Một bên khác là vì giá trị xứng đôi hôn nhân của Phùng Lệ Lệ và anh họ Thôi Viễn kia cao tới 80/83 điểm, bất kể là giá trị cao nhất 83 hay giá trị hiện tại 80 thì đều không thấp hơn 80 điểm.

Điểm số cao như vậy, hắn chỉ cần cung cấp phương thức liên lạc, hai người liền có thể tự nhiên tiến tới với nhau.

Về Liễu Diễm bên kia, Giang Phong cũng làm như vậy, giới thiệu cho cô một đối tượng có giá trị xứng đôi hôn nhân cao tới 79/83, ngoại trừ cung cấp tư liệu cơ bản và phương thức liên lạc ra, những thứ khác hắn cũng không quản.

Dù sao Giang Phong cũng chỉ mang nghĩa vụ hỗ trợ, lại không thu hồng bao.

Thôi Viễn nghe vậy, tâm có chút động, nói: "Được, vậy em cho anh phương thức liên lạc của cô ấy, sau đó anh sẽ liên hệ với cô ấy

sau!”

Giang Phong ừ một tiếng, đưa số điện thoại đã chuẩn bị từ sớm cho Thôi Viễn, nói: “Đây là wechat và số điện thoại của cô ấy!”

Thôi Viễn nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chương 66: Tới Lui Vội Vàng (2)

Chính sự giải quyết xong rồi, hai anh em lại tiếp tục đánh xong hai ván bi-a, sau đó Giang Phong liền xuống tầng chào tạm biệt với cô mình.

Đến thành phố Thâm Quyến nhiều năm như vậy, khó khăn lắm người nhà mẹ đẻ mình mới tới chơi một lần, Giang Xuân Liên tự nhiên không nỡ để cháu trai nhà mẹ đẻ này trở về nhanh như vậy, liền giữ lại lần nữa, nói: “Tiểu Phong, cháu thật sự muốn trở về sớm như vậy sao? Nếu không, hay là ở lại chỗ cô thêm một đêm nữa, ngày mai rồi trở về, thế nào?”

Giang Phong lắc đầu cười nói: “Cô à, hôm qua ở dưới quê có người đã gọi điện cho cháu, hẳn là có ý tới nhà mời môi, cháu phải chạy về sớm chút để mở rộng nghiệp vụ, kiếm nhiều tiền một chút còn sửa sang lại nhà cửa.”

Nghe nói như vậy, Giang Xuân Liên chỉ có thể thở dài: “Được rồi, vậy cháu đi đường lái xe cẩn thận, mệt mỏi thì vào trạm dừng nghỉ ngơi.”

Nói xong, mặc kệ Giang Phong ngăn cản, Giang Xuân Liên đem hải sản khô, hoa quả, rượu, thuốc lá, trà đã chuẩn bị từ sớm nhét vào trong xe Giang Phong, lại lần nữa căn dặn hắn lái xe cẩn thận, sau đó mới lưu luyến để Giang Phong rời đi.

Bởi vì nước ta tỉ lệ nam nữ không cân đối, dẫn tới mấy năm gần đây, số lượng người độc thân càng ngày càng nhiều (chỉ nói đàn ông, không bao gồm phụ nữ), số lượng người độc thân ở Quế tỉnh (Quảng Tây) đứng thứ sáu cả nước, cũng coi như một tỉnh lớn ế có tiếng rồi.

Mà ở Quế tỉnh (Quảng Tây), trong số mười bốn thành phố cấp địa khu (Là một đơn vị hành chính cấp địa khu ở TQ, đây là cấp hành chính thứ hai trong thứ bậc các cấp hành chính, dưới cấp tỉnh nhưng trên cấp huyện, ở Việt Nam không có cấp tương đương với cấp địa khu), thành phố Úc Lâm có số lượng người độc thân lực áp quần hùng, dùng thực lực tuyệt đối đoạt hạng nhất.

Huyện Bách Lương là huyện đứng thứ ba về số dân trong cả nước, cũng là khu vực bị ảnh hưởng mới tư tưởng trọng nam khinh nữ nặng nhất, trong số 7 huyện của thành phố Úc Lâm, đương nhiên là huyện tập trung nhiều người độc thân nhất.

Thậm chí, không hề nói khoa trương, riêng về số lượng người chưa có vợ, chỉ lấy ở huyện Bách Lương thôi cũng đủ để đi khiêu chiến mười ba thành phố địa cấp còn lại ở Quế tỉnh.

Bởi vậy, có thể tưởng tượng được số lượng đàn ông độc thân của huyện Bách Lương khủng bố tới mức nào đi!

Mà trong số hai mươi tám thị trấn trong huyện Bách Lương, số người độc thân ở trấn Thanh Hà mặc dù không xếp thứ nhất, nhưng chắc chắn cũng nằm trong top đầu.

Đây chính là một phần lý do vì sao tiền bà mối ở trấn Thanh Hà động một chút là trên vạn tệ, cao hơn rất nhiều nơi khác ở Quế tỉnh (Quảng Tây), số người độc thân trong trấn thật sự là rất nhiều.

Ở thôn Long Sơn, trấn Thanh Hà, chỉ tính đàn ông chưa vợ trên ba mươi tuổi đã khoảng hơn mấy chục người, mà trong số mấy chục người không gia đình này, điều kiện kém nhất phải kể tới hai anh em Giang Văn Đông và Giang Văn Tây.

Hai anh em này một người 40, một người 38 tuổi, cũng đã chuẩn bị làm quả công cả đời rồi, anh trai Giang Văn Đông thường xuyên tự giễu trước mặt bạn bè rằng chờ qua 60 tuổi sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu ăn mừng một đời quả công.

Mặc dù đây chẳng qua cũng chỉ là lời nói đùa, nhưng từ trong lời nói này cũng có thể nghe ra nỗi tuyệt vọng và bất đắc dĩ của Giang Văn Đông đối với chuyện hôn nhân.

Không có cách nào, thật sự là điều kiện của hai anh em quá kém, kém tới mức ngay cả dũng khí tìm bà mối cũng không có.

Hồi hai anh em Giang Văn Đông còn nhỏ, mẹ bị bệnh nặng, không bao lâu sau thì mất.

Sau khi hai người thành niên, bà nội của hai người cũng bị bệnh qua đời.

Họa vô đơn chí là, không bao lâu sau, ông nội và cha của hai người lại lần lượt trúng gió, mặc dù không chết, nhưng đều bị bại liệt.

Mặc dù hai anh em còn có một người chú nhỏ và hai người cô, nhưng hai người cô kia là con gái đã gả ra ngoài, chẳng khác nào bát nước đã đổ đi, dựa theo phong tục tập quán ở huyện Bách Lương bên này, trừ khi không có con trai, nếu không chuyện phụng dưỡng cha mẹ là chuyện của con trai và con dâu (bao gồm cả chăm sóc cha mẹ bị bại liệt), phần lớn con gái đều không trông cậy được.

Đây cũng là một biểu hiện của tư tưởng trọng nam khinh nữ ở huyện Bách Lương.

Bởi vậy, trách nhiệm chăm sóc ông nội bị bại liệt chính là của một nhà người chú nhỏ và hai anh em, còn về người cha bị bại liệt thì lại hoàn toàn là trách nhiệm của hai anh em.

Đương nhiên, trách nhiệm là trách nhiệm, cụ thể thực hiện thế nào có thể thương lượng.

Cuối cùng, sau khi thương lượng xong, hai anh em đồng ý chăm sóc ông nội bị bại liệt, không để riêng một nhà chú nhỏ phải nhọc lòng, mà chú nhỏ ngoại trừ cung cấp đầy đủ tiền sinh hoạt mỗi tháng ra, còn hứa hẹn tới lúc hai anh em học xong xây nhà cưới vợ còn sẽ giúp đỡ một khoản tiền.

Thế là, từ đó về sau, hai anh em liền thay phiên ở quê trông nom chăm sóc ông nội và cha bị bại liệt, người còn lại thì xuất ngoại làm công kiếm tiền, mấy năm trước, dưới sự giúp đỡ của chú nhỏ, cuối cùng cũng sửa sang mới lại nhà cửa ở quê,

Mặc dù chỉ xây có hai tầng, mỗi tầng chỉ có hai phòng ngủ một

phòng khách, đồ nội thất cũng chỉ là loại bình thường, nhưng hai anh em tốt xấu gì cũng có nhà mới để ở.

Mà cứ một năm rồi lại một năm trôi qua, tuổi hai anh em cũng không ngừng tăng lên, bây giờ, anh cả Giang Văn Đông cũng đã qua điểm mốc 40 tuổi nhưng vẫn chưa cưới vợ, thậm chí còn chưa từng đề cập tới chuyện này với người ngoài bao giờ.

Chương 67: Nâng Lên Lá Cờ Độc Thân

Này cũng không phải là vì hai người không muốn cưới, mà là hai anh em đều tự mình hiểu lấy mình, biết rõ gia đình bọn hắn như vậy, muốn cưới vợ quả thực là khó hơn lên trời.

Còn về việc mời bà mối, bất kể xem mắt có thành công hay không thì cũng phải tiêu xài một số tiền lớn, hai anh em kiếm tiền đã không dễ dàng, thật sự không nỡ lãng phí số tiền này.

Có điều đây là suy nghĩ trước kia của hai anh em, bây giờ suy nghĩ của hai người đã có chút thay đổi, mà nguyên nhân thay đổi chính là vì người anh em cùng họ Giang Phong đã lên làm bà mối rồi!

Dựa vào hiểu biết của Giang Văn Đông với người anh em cùng họ này trong khoảng thời gian gần đây, Giang Văn Đông phát hiện xác suất mai mối thành công của hắn vậy mà lại đạt tới 100%.

Chỉ cần là người Giang Phong giới thiệu xem mắt, thì không có một đôi nào là bất thành.

Chính vì xác suất thành công hù chết người này, khiến cho Giang Văn Đông vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng với chuyện kết hôn, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia hi vọng.

Nhưng mà, tìm bà mối đối với Giang Văn Đông mà nói chẳng khác nào đại cô nương lên kiệu hoa lần đầu, vì hoàn cảnh gia đình, hắn tự ti sợ người giễu cợt, cho nên đã do dự rất nhiều ngày rồi vẫn không thể quyết định.

Cuối cùng, mong muốn cưới vợ vẫn chiếm thế thượng phong, Giang Văn Đông quyết định đi mời bà mối.

...

Sau khi Giang Phong trở về từ thành phố Thâm Quyến, hai ngày liên tục đều có khách tìm tới cửa, một vị khách trong đó là người cùng thôn với Lý Hưng Văn, không có gì bất ngờ thì hẳn là vì ảnh hưởng của Lý Hưng Văn cho nên mới quyết định tìm tới cửa.

Trước đó, lúc Giang Phong ở thành phố Thâm Quyến, chính là người đã gọi điện cho hắn nói muốn tới nhà thăm hỏi.

Còn một vi khách hàng khác thật sự nằm ngoài dự đoán của Giang Phong chính là người cùng họ với hắn, hai anh em Giang Văn Đông.

Đối với hai anh em cùng họ Giang Văn Đông và Giang Văn Tây này, trong lòng Giang Phong có chút đồng cảm, dù sao thì cũng đã chăm sóc hai người bị bại liệt mười mấy năm, chuyện này có bao nhiêu gian nan, chỉ sợ rằng chỉ có người đã từng trải qua rồi mới hiểu được.

Trước đó, Giang Phong cũng từng nghĩ tới việc chủ động tới nhà tìm hai anh em để nói chuyện, dùng hết khả năng giúp hai người tìm vợ, ít nhất cũng không tới mức đơn độc cả một đời.

Chỉ là hắn vừa mới vào nghề không lâu, còn chưa có bao nhiêu thành tích, sợ nhỡ đâu tìm tới cửa rồi, hai anh em lại không tin tưởng hắn, vậy sẽ có chút mất mặt!

Bây giờ, Giang Văn Đông lại chủ động tìm tới cửa, Giang Phong đương nhiên cảm thấy vui vẻ.

Giang Văn Đông đưa hồng bao mời môi đã chuẩn bị từ trước cho Giang Phong, sắc mặt có chút lúng túng, nói: “Tiểu Phong, cậu cũng biết tình huống nhà chúng tôi rồi, tôi sợ rằng không thể bỏ ra quá nhiều tiền mời bà mối được...”

Giang Phong vội vàng ngắt lời, nói: “Anh Đông, chúng ta là anh em cùng họ, không cần phải nhắc tới chuyện này!”

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong nhận lấy hồng bao Giang Văn Đông đưa tới, sau đó ở ngay trước mặt hắn mở hồng bao ra, phát hiện bên trong có tất cả 6 tờ 100 tệ, cũng coi như toàn bộ tiền vốn

của hai anh em rồi!

Giang Phong rút ra một tờ, còn lại năm tờ đưa trả lại Giang Văn Đông, tiếp tục nói: “Anh Đông, em cầm một tấm là đủ, phần còn lại cùng với hoa quả này anh cứ cầm về, đợi khi nào có tin tức gì thì em sẽ lập tức thông báo cho anh!”

Giang Văn Đông cảm kích trong lòng, nói: “Tiểu Phong, anh cũng không nhiều lời khách khí nữa, có điều, mấy thứ trái cây này không đáng giá bao nhiêu, cậu nhất định phải nhận lấy, nếu không thì chính là xem thường anh em bọn anh rồi. Còn nữa, Tiểu Phong sau này nếu có chỗ nào cần tới anh em chúng ta thì cứ gọi, chúng ta sẽ lập tức tới!”

Giang Phong bất đắc dĩ nói: “Được rồi, trái cây kia em sẽ giữ lại, sau đây sẽ lập tức xuất phát đi tìm đối tượng cho anh, thuận lợi thì ngày mai là có thể sắp xếp buổi ra mắt rồi, chậm nhất là ngày kia sẽ sắp xếp cho anh xem mắt!”

“Nhanh như vậy sao?” Giang Phong cười nói:

“Tốc độ làm mai mối của em quả thật không phải cái người khác có thể so được, anh cứ chờ tin tức tốt của em đi!”

Giang Văn Đông tươi cười nhẹ gật đầu, trong lòng ngập tràn mong đợi đến mức tràn ra cả bên ngoài, nhưng đồng thời vẫn thấp thỏm lo lắng, không biết cô gái xem mắt cùng hắn liệu có ghét bỏ hắn hay không?

Sau khi Giang Văn Đông rời đi, Giang Phong liền lập tức đi tìm kiếm đối tượng xứng đôi với hắn.

Bây giờ, phạm vi tìm kiếm của Giang Phong đã mở rộng tới 30 dặm, cho dù có lấy nhà hắn làm trung tâm, phạm vi tìm kiếm cũng có thể dễ dàng bao trùm toàn trấn rồi!

Sau khi có được kết quả tìm kiếm, Giang Phong không khỏi hơi nhíu mày.

Có một vị là có giá trị xứng đôi với Giang Văn Đông cao nhất, nhưng cũng chỉ có 46/58 mà thôi, ngay cả điểm giá trị xứng đôi hôn nhân tối đa cũng không đạt, chứ đừng nói tới giá trị xứng đôi

hiện tại, thật sự là vô cùng thê thảm.

Có điều, kết quả này mặc dù hơi ngoài dự kiến của Giang Phong, nhưng hắn cũng không nản chí, nếu trấn Thanh Hà đã không có đối tượng thích hợp với Giang Văn Đông, vậy thì tới những thị trấn khác tìm kiếm, hắn tin chắc chắn có thể tìm được người xứng đôi với Giang Văn Đông.

Bởi vậy, Giang Phong liền lên tiếng nói với mẹ đang ngồi nhặt rau ở ngay đối diện: "Mẹ, bây giờ con ra ngoài giúp anh Đông tìm đối tượng, cơm tối làm xong mọi người cứ ăn trước đi, không cần chờ con đâu."

Giang mẫu khoảng thời gian này cũng đã quen với phong cách làm việc sấm rền gió cuốn của con trai nhỏ, liền gật đầu nói: "Biết rồi, mẹ sẽ để cho con chút đồ ăn, khi nào về thì ăn!"

Giang Phong có dự cảm lần tìm kiếm này sẽ không dễ dàng, liền lắc đầu nói: "Mẹ không cần để lại đồ ăn cho con đâu, hôm nay còn chưa biết phải chạy đi bao nhiêu nơi, con ở bên ngoài ăn chút gì đó là được."

"Cứ để lại chút đồ ăn thì hơn, dù sao cũng có nhiều món như vậy, ba người ăn cũng không hết!"

"Vậy được, mẹ cứ xem thế nào phù hợp thì làm, con đi trước đây!"

"Đi đường lái xe cẩn thận."

"Vâng ạ!"

Chương 68: Người Phụ Nữ Không Gả Đi Được

Xã hội ngày nay nam nhiều nữ ít, nhất là trong phạm vi huyện Bách Lương, người ế tám chín phần mười đều là đàn ông, phụ nữ chỉ có không muốn gả, rất ít người muốn gả mà không gả được.

Theo cách nói ở huyện Bách Lương, thời đại này chỉ cần phụ nữ biết ngồi xổm biết đi tiểu, thì không lo không gả đi được.

Nhưng Trâu Tiểu Ngân ở thôn Dung Thụ, trấn Ninh Cổ lại thuộc nhóm cực hiếm này, muốn gả nhưng không gả đi được.

Trâu Tiểu Ngân năm nay 33 tuổi, chiều cao 152cm, ngực phát triển không đủ, vẻ ngoài nói là bình thường đã có chút miễn cưỡng, nói thẳng ra là có chút xấu xí, là người thứ hai trong sáu chị em trong nhà.

Bởi vì gia cảnh bần hàn, Trâu Tiểu Ngân lúc còn nhỏ từng bị cha mẹ tống sang nhà khác, năm mười tuổi bị người ta ghét bỏ, lại bị đem trở về.

Chính vì khoảng thời gian này, cộng thêm vẻ ngoài không tranh được với ai, dẫn tới Trâu Tiểu Ngân có tâm lý tự ti rất lớn, bình thường ở trước mặt người ngoài cơ bản đều cúi đầu không nói lời nào, sẽ rất ít khi đối thẳng mặt với người khác.

Trên người có nhiều khuyết điểm như vậy, Trâu Tiểu Ngân bị ghét bỏ thật ra cũng không quá kỳ lạ.

Đương nhiên, Trâu Tiểu Ngân không phải là không có ưu điểm, ví dụ như thiện lương, chịu khó, tiết kiệm, tính tình tốt, đảm đang.

Nhưng mà, trong xã hội xô bồ bây giờ, nhiều khuyết điểm bày ra ngoài sáng như vậy, có người đàn ông nào còn có hứng thú đi tìm hiểu những ưu điểm của cô sao?

Cho nên, mắt thấy tuổi Trâu Tiểu Ngân càng ngày càng cao, cha mẹ cô cũng gấp đến không nhịn được, khổ là không gả được thì sẽ kẹt ở trong tay.

Vì thế, Trâu phụ Trâu mẫu không tiếc dùng tiền mời bà mối đến giúp đỡ, cũng đã từng sắp xếp Trâu Tiểu Ngân đi xem mắt một lần, kết quả là lần xem mắt kia lại cho cô một đả kích cực lớn.

Nhà trai khi đó vì để biểu đạt sự bất mãn của mình, hồng bao cho nhân vật nữ chính là Trâu Tiểu Ngân chỉ có mười đồng tiền, đây quả thực là tạo nên kỷ lục trong lịch sử xem mắt ở huyện Bách Lương.

Mặc dù trong quá trình xem mắt, Trâu Tiểu Ngân tương đối nhạy cảm cũng đã cảm nhận được rõ ràng sự bất mãn của nhà trai,

nhưng cô cũng chỉ có chút thất vọng mà thôi, bởi vì lúc trước khi xem mắt thì cô cũng đã chuẩn bị tâm lý ở phương diện này rồi.

Tận tới lúc kết thúc buổi xem mắt, mở ra hồng bao nhà trai đưa cho kia, nhìn thấy trong hồng bao chỉ có mười đồng tiền, Trâu Tiểu Ngân mới bị đả kích lớn, một giây này thật sự là khiến cô choáng váng!

Cái này mẹ nó đâu phải là xem mắt chứ, đây rõ ràng là đang bố thí ăn mày.

Thậm chí, Trâu Tiểu Ngân còn nghĩ rằng người ta sở dĩ cho mười đồng tiền vào hồng bao có lẽ chỉ là vì người ta không còn đồng tiền lẻ nào có mệnh giá nhỏ hơn nữa.

Nếu không, lần đầu tiên xem mắt trong đời cô có lẽ chỉ có thể cầm được hồng bao hai đồng mà thôi.

Chính từ sau lần xem mắt này, Trâu Tiểu Ngân bị đả kích xong hoàn toàn tự bế, từ đó về sau cô không muốn tham gia xem mắt với bất kỳ ai nữa, ai tới thuyết phục cũng vô dụng.

Đảo mắt, Trâu Tiểu Ngân giờ đã 33 tuổi.

Số tuổi này đối với một cô gái nông thôn mà nói có ý nghĩa như thế nào, cô tự nhiên hiểu.

Nhưng cũng có cách nào đâu?

Cũng may Trâu Tiểu Ngân là một người phụ nữ chịu khó, không phải loại phụ nữ hết ăn lại nằm kia, nếu không, cô có thể tiếp tục ở trong căn nhà này hay không cũng là một ẩn số.

Xế chiều hôm nay, lúc Trâu Tiểu Ngân đang cho gà vịt ăn, thấy một con gà trống đặt một con gà mái dưới thân bay nhảy, trong lòng bỗng bị kích thích, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ hoang đường, nếu không thì cứ dứt khoát tìm một tên đần gả đi là được rồi!

Đương nhiên, loại chuyện này cũng chỉ nằm trong suy nghĩ mà thôi, kể cả cô nguyện ý, thì cha mẹ cô cũng không nguyện ý!

Ăn xong cơm tối, lại rửa sạch sẽ bát đũa xong, Trâu Tiểu Ngân

nhàn rỗi mở điện thoại di động lên đọc tiểu thuyết.

Mấy năm qua, Trâu Tiểu Ngân vẫn luôn dùng tiểu thuyết để giải quyết sự tịch mịch, cô thích nhất là đọc mấy thể loại truyện tổng tài bá đạo, nhìn những tổng giám đốc tập đoàn lớn có tiền có thế, là phú gia thiên kim tướng mạo gia thế đều là hạng nhất, lại đi thích những người phụ nữ dáng người tướng mạo bình thường, gia cảnh không tốt, cô đặt mình trong vai nữ chính, liền không nhịn được mà cực kỳ hưng phấn.

Trong lúc Trâu Tiểu Ngân đang cầm điện thoại nhìn đến mê mẩn, một chiếc xe mới tinh đi tới, dừng trước cổng nhà bọn họ, sau đó, một thanh niên đẹp trai mở cửa xe ra, mang theo một túi hoa quả đi tới.

Người tới không phải ai khác, chính là Giang Phong.

Hắn ở trấn Thanh Hà không tìm thấy đối tượng thích hợp với Giang Văn Đông, liền lái xe tới mấy thị trấn xung quanh để tìm kiếm, kết quả không có gì khác, giá trị xứng đôi đều cực thấp.

Trước kết quả này, Giang Phong sớm đã chuẩn bị tư tưởng, liền quay đầu xe, chạy thẳng về phía huyện thành.

Từ trấn Thanh Hà tới huyện thành Bách Lương khoảng chừng hơn 70 cây số, dọc đường qua năm sáu thị trấn, qua mỗi một thị trấn Giang Phong đều dừng lại tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Giang Văn Đông một lần.

Hai thị trấn phía trước đều không tìm thấy ai thích hợp, tận đến khi đi qua trấn Ninh Cổ, lúc Giang Phong lại tìm kiếm đối tượng xứng đôi một lần nữa, mới tìm được người thích hợp.

【 Danh tính 】: Trâu Tiểu Ngân

【 Tuổi tác 】: 33 tuổi

【 Chiều cao 】: 152cm

【 Cân nặng 】: 41kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 65/81

Mặc dù giá trị xứng đôi hiện tại chỉ có 65 điểm, trong số những đối tượng Giang Phong từng tác hợp có thể xem như hơi thấp một chút, nhưng cũng may giá trị xứng đôi cực hạn cao tới 81 điểm, tiềm lực tác hợp là vô cùng lớn.

Thế là Giang Phong trực tiếp dừng xe ở trên trấn mua một túi trái cây lớn, lái xe thẳng tới thôn Dung Thụ ở trấn Ninh Cổ, lúc này mới có một màn vừa rồi.

Bây giờ, Trâu phụ cũng không ở nhà, ông ăn bữa tối xong liền đi ra ngoài tản bộ.

Mà Trâu mẫu thì đang cùng nhà hàng xóm nói chuyện phiếm, khi nhìn thấy trước cửa nhà mình có một chiếc xe nhỏ đỗ lại, liền lập tức quay trở về.

“Chàng trai trẻ, cậu tìm ai vậy?” Trâu mẫu vừa quay về liền hỏi.

Trâu Tiểu Ngân nghe tiếng thì ngẩng đầu lên, mới phát hiện trước mặt cô không biết từ lúc nào đã có một vị soái ca xa lạ đứng đó, không nhịn được giật nảy mình, sau đó lại tự ti cúi đầu.

Giang Phong mỉm cười nhìn về phía Trâu mẫu, hỏi: “Chào bác, xin hỏi nơi này có phải là nhà của Trâu Tiểu Ngân không ạ?”

Trâu Tiểu Ngân vừa cúi đầu xuống lại nghe thấy đối phương nhắc tên mình, nhịn không được ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn đối phương một cái, sau đó lại theo thói quen cúi đầu xuống.

Trâu mẫu kinh ngạc hỏi: “Chàng trai trẻ, cậu là ai, tìm Tiểu Ngân nhà bác có chuyện gì không?”

Giang Phong đưa túi trái cây trong tay cho Trâu mẫu, cười nói: “Hóa ra là bác Trâu, cháu tên là Giang Phong, là một bà mối, lần này mạo muội tới nhà là vì muốn giới thiệu một đối tượng cho Tiểu Ngân nhà bác, không biết mọi người có nguyện ý hay không?”

Trâu mẫu nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, hóa ra là bà mối tới cửa!

Chương 69: Vô Đề

Trấn Ninh Cổ.

Thôn Dung Thụ.

Trâu mẫu nhiệt tình mời Giang Phong ngồi xuống.

Trâu Tiểu Ngân sau khi biết Giang Phong là ông mai, hơn nữa còn vì cô mà đến nên có chút lo lắng. Cô nhớ đến lần đầu tiên xem mắt của mình, trong lòng bỗng cảm thấy sợ hãi.

Giang Phong nhìn thấy phản ứng của Trâu Tiểu Ngân, hắn biết không nên nói vòng vo chuyện xem mắt trước mặt cô ấy bèn nói thẳng: "Thím Trâu, lúc nãy cháu đã nói mục đích mình đến đây rồi, cháu biết một người rất thích hợp với chị Ngân, không biết hai người có hứng thú tìm hiểu một chút không?"

Không đợi Trâu Tiểu Ngân trả lời, Trâu mẫu đã vội nói: "Đương nhiên hứng thú rồi, cậu Giang có thể mau nói tình hình đối phương không?"

Giang Phong gật đầu rồi nói: "Cháu là người trấn Thanh Hà, người cháu muốn giới thiệu cho chị Ngân là anh em đồng tộc của cháu. Anh ấy tên Giang Văn Đông, năm nay bốn mươi tuổi, cao một mét sáu mươi tám, tính tình thật thà, đáng tin cậy. Anh ấy là đứa con có hiếu nức tiếng trong thôi chúng cháu. Anh ấy cùng em trai đã cùng nhau chăm sóc ba và ông nội bị bại liệt suốt mười mấy năm."

Nói đến đây, Giang Phong nhìn thấy sắc mặt Trâu mẫu có chút thay đổi, hắn bèn thở dài nói: "Nói thật lòng, người anh em đồng tộc này của cháu đúng là mệnh khổ. Anh ấy từ nhỏ đã không có mẹ, bà nội mất cũng được hai mươi năm, nếu như không phải bị người ba bại liệt kia liên luỵ, anh ấy cũng không độc thân đến giờ."

Trâu mẫu nghe xong bèn cau mày nói: "Cậu Giang, điều kiện của người này quả thật là…trong nhà không có lấy một người phụ nữ,

còn có hai người bại liệt phải chăm sóc. Nếu Tiểu Ngân nhà thím gả qua đó liệu có sống tốt không?"

Giang Phong nói: "Thật ra người cần chăm sóc là ba của anh ấy. Tuy ông nội bị bại liệt, nhưng hai anh em họ chăm sóc ông ấy sẽ được chu cấp tiền. Chú nhỏ của bọn họ mỗi tháng sẽ gửi phí sinh hoạt, đã gửi được mười mấy năm rồi. Hơn nữa dù chị Ngân có gả qua đó cũng không cần chăm sóc người bệnh, dù sao nam nữ khác biệt mà."

Trâu mẫu nghe xong thì sắc mặt cũng dịu đi đôi chút, bà ấy hỏi: "Cậu Giang, người anh em cậu nói phải chăm sóc người bệnh, vậy thời gian đâu đi làm kiếm tiền? Lẽ nào chỉ chờ đợi khoản phí sinh hoạt mỗi tháng của chú nhỏ thôi sao?"

Giang Phong giải thích: "Hai anh em họ thay phiên chăm sóc người bệnh, người còn lại sẽ ra ngoài làm thêm kiếm tiền. Tuy gia cảnh quả thật không quá tốt nhưng ít nhất cũng xây được ngôi nhà hai tầng, trong tay cũng có ít tiền tiết kiệm.

Hơn nữa chú nhỏ của họ đã hứa sẽ giúp đỡ một khoản tiền lúc hai anh em họ kết hôn.

Tóm lại, nếu chị Ngân gả qua đó vẫn không có khó khăn gì về chuyện sinh hoạt."

Trâu mẫu nghe xong cũng lặng lẽ gật đầu, bà cảm thấy ông mai trẻ tuổi Giang Phong này nói chuyện rất đáng tin, chuyện tốt xấu gì cũng đều nói rõ ràng, không giống mấy bà mối lúc trước họ mời tới, toàn mấy người miệng lưỡi dẻo quẹo.

Điều kiện đối phương có hơi kém một chút, nhưng trong lòng Trâu mẫu cũng hiểu rõ, điều kiện con gái nhà bà cũng chẳng tốt hơn là bao.

Thế là Trâu mẫu động lòng, bà nhìn con gái đang cúi gằm mặt không nói rồi hỏi: "Tiểu Ngân, cậu Giang đã nói rõ tình hình của đối phương rồi, con cảm thấy thế nào?"

Trâu Tiểu Ngân vẫn luôn ngồi im lắng nghe, điều kiện gia đình của đối phương không tốt lắm, chuyện này khiến một người luôn tự ti

như cô tìm lại chút ít tự tin.

Bây giờ bỗng nghe thấy mẹ hỏi mình, Trâu Tiểu Ngân khẽ ngẩng đầu, nhỏ tiếng nói: “Con không có ý kiến.”

Nếu trước đây mà hỏi cô ấy như vậy, cô ấy phải lưỡng lự cả ngày trời mới trả lời, nhưng chiều hôm nay cô ấy thật sự bị kích thích nên liền đưa ra câu trả lời.

Câu trả lời của con gái khiến Trâu mẫu sững người, ngay sau đó bà liền vui vẻ nói: “Con không có ý kiến thì tốt.” Lúc này bà ấy chưa kịp đoán tâm tư con gái thì đã nói với Giang Phong: “Vậy làm phiền cậu Giang giúp sắp xếp gặp mặt.”

Giang Phong gật đầu mỉm cười rồi nói: “Không thành vấn đề, vậy quyết định thế đi, trưa mai cháu sắp xếp cho hai người gặp mặt ở tiệm cơm Phú Hoa trên trấn nhé.”

Trâu mẫu gật đầu đồng ý.

Họ trò chuyện thêm mấy câu, trao đổi phương thức liên lạc, sau đó Giang Phong đứng dậy nói: “Thím Trâu, chị Ngân, thời gian cũng không còn sớm nữa, cháu xin phép về trước.”

Trâu mẫu sực nhớ ra, bà vỗ đùi rồi nói: “Cậu xem, thím quên hỏi cậu ăn tối chưa, nếu không chê thì ở nhà thím ăn tối nhé?”

Giang Phong lắc đầu, cười nói: “Thím Trâu không cần khách sáo, cháu đã ăn tối rồi.”

Trâu mẫu vội xách giỏ trái cây mà Giang Phong mua lên rồi nói: “Vậy cậu cầm trái cây về ăn này.”

Giang Phong vội từ chối: “Thím Trâu không cần khách sáo thế đâu, cháu đi trước nhé, ngày mai gặp lại.”

Hắn nói xong bèn vội lên xe rời đi.

…

Bốn mươi phút sau, Giang Phong về đến nhà.

Giang mẫu nhìn thấy con trai quay về liền ra đón: “Tiểu Phong, con ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì để mẹ đi hâm đồ ăn cho con.”

Giang Phong nói: “Không cần hâm đâu, con ăn tối rồi.”

Giang mẫu gật đầu, sau đó hỏi: “Vậy giờ con đi tắm chưa, mẹ lấy quần áo cho con.”

“Con đi bàn chuyện xem mắt ngày mai với anh Đông trước đã, lát về con sẽ tắm.”

“Nhanh vậy đã tìm được người thích hợp rồi sao?”

“Tạm ổn ạ, đến trấn khác tìm người nghe ngóng một chút, xem như tìm được người phù hợp với anh Đông.”

“Vậy con đi đi, con có muốn ăn khuya không? Nếu muốn thì mẹ nấu canh khoai lang đường đỏ cho con.”

“Vậy mẹ nấu đi ạ.”

…

Lúc Giang Phong đến nhà Giang Văn Đông, Giang Văn Đông đang xem tivi với ba và ông nội ở phòng khách tầng một.

Tuy ông nội và ba đều bị trúng gió bại liệt, nhưng họ vẫn rất tỉnh táo, chỉ là nói chuyện không rõ, cũng không thể tự chăm sóc bản thân thôi.

Giang Phong vừa vào nhà liền chào hỏi hai vị trưởng bối: “Ông Chín, chú Bảy.”

“Tiểu Phong, cậu đến rồi à, mau ngồi đi.” Giang Văn Đông vội lấy ghế cho Giang Phong.

Ông nội và ba của anh ấy cũng ấp úng chào Giang Phong.

Giang Phong ngồi xuống ghế, sau đó đi thẳng vào vấn đề như mọi khi: “Anh Đông, em đã sắp xếp xong người xem mắt rồi. Nhà chị ấy ở trấn Ninh Cổ, năm nay ba mươi tám tuổi, cao một mét năm mươi hai, cần mẫn, tiết kiệm, là chị hai trong sáu anh chị em. Chị

ấy cũng chưa từng hẹn hò giống như anh vậy."

Giang Văn Đông không khỏi phấn khích, với điều kiện như nhà anh ta, cho dù giới thiệu một phụ nữ đã sinh mấy đứa con thì anh ấy cũng không có quyền kén chọn. Kết quả người anh em đồng tộc này lại giới thiệu một người cô gái chưa từng yêu đương hay kết hôn.

Trời ạ, đời này của anh ta còn có tư cách cưới cô gái như vậy sao?

Giang Văn Đông vừa phấn khích vừa thấp thỏm hỏi: "Tiểu Phong, điều kiện người ta như vậy liệu có nhìn trúng anh không?"

Giang Phong nói: "Cái này anh yên tâm, em đã nói tình hình của anh cho chị ấy rồi. Nếu chị ấy đã đồng ý xem mắt, vậy chứng tỏ chị ấy không hề chê anh. Vóc dáng, nhan sắc của chị ấy đều bình thường, em cũng mong anh không chê chị ấy."

Giang Văn Đông vội lắc đầu nói: "Tiểu Phong cậu yên tâm, trong lòng anh tự rõ tình hình của mình thế nào. Chỉ cần đối phương nhìn trúng anh, anh chắc chắn không chê người ta đâu."

Giang Phong gật đầu, sau đó hai người bàn bạc vài chuyện về việc xem mắt ngày mai.

Ví dụ như đưa bao nhiêu tiền lì xì cho cô gái, người bên nhà gái thì đưa bao nhiêu tiền lì xì. Giang Văn Đông không có kinh nghiệm về mấy chuyện này nên đương nhiên cần Giang Phong chỉ bảo.

Chương 70: Anh Nhất Định Có Thể Trở Thành Bà Mối Vĩ Đại Nhất Lịch Sử

Trở về từ nhà Giang Văn Đông, Giang Phong tắm rửa, sau đó lại uống hai bát chè khoai lang mà mẹ nấu, cuối cùng nằm thư giãn trên giường tán gẫu qua wechat cùng Hoàng Linh Vi.

Từ khi biết được điểm xứng đôi hôn nhân của Hoàng Linh Vi với hắn ở thành phố Thâm Quyến, mỗi ngày, Giang Phong dù có bận bịu thế nào thì cũng sẽ bớt chút thời gian nói chuyện phiếm với cô,

giờ đã qua được mấy ngày, hai người nói chuyện đã rất quen thuộc.

Sau khi Giang Phong kể lại trải nghiệm hôm nay cho Hoàng Linh Vi, Hoàng Linh Vi liền tò mò hỏi: “Giang Phong, mấy ngày này thật ra tôi rất tò mò một chuyện, đó chính là anh tuổi còn quá trẻ, lại tốt nghiệp ở đại học danh tiếng, tại sao lại muốn về quê làm bà mối vậy?”

Giang Phong cười trả lời: “Lúc trước sở dĩ lựa chọn về nhà làm bà mối, đại khái là có ba nguyên nhân chủ yếu.”

Hoàng Linh Vi phối hợp hỏi: “Là ba cái gì vậy? Nói cho em một chút đi!”

Giang Phong nói: “Nguyên nhân đầu tiên, ánh mắt xem người của anh thật ra rất lợi hại, người này là hạng người gì, có tính cách gì, kết hôn cùng ai thì có thể hạnh phúc, anh cơ bản đều có thể nhìn ra tới tám chín phần mười.”

Hoàng Linh Vi kinh ngạc nói: “Không phải chứ? Lợi hại như vậy sao?”

Giang Phong cười nói: “Em không tin đúng không? Không tin thì cứ gửi ảnh chụp của em cho anh, anh cam đoan có thể nói ra rành mạch rõ ràng tính cách của em, cho em xem rốt cuộc anh có đang khoác loác hay không.”

Hoàng Linh Vi khẽ nói: “Em thấy anh là đang gạt ảnh chụp của em cho nên mới nói như vậy thì có, em mới không bị lừa đâu!”

Giang Phong cười ha hả nói: “Anh không có, em đừng có đổ oan cho anh như vậy!”

Hoàng Linh Vi nói: “Dù sao thì cũng không có ảnh, anh mau nói nguyên nhân thứ hai là gì đi!”

Giang Phong lơ đễnh cười cười, hắn cũng không trông cậy vào việc nhanh như vậy đã đòi được ảnh chụp của đối phương, lại nói chỗ hắn còn có tư liệu chi tiết về Hoàng Linh Vi, bao gồm cả hình ảnh chân thật nhất cũng có, hắn nói như vậy chỉ là muốn dùng chút thủ đoạn nhỏ để theo đuổi đối phương mà thôi.

Thế là, Giang Phong lướt qua vấn đề ảnh chụp, tiếp tục nói: "Nguyên nhân thứ hai là anh biết rõ làm bà mối thật ra rất kiếm được tiền, hiện tại tỉ lệ nam nữ ở nước ta mất cân đối nghiêm trọng, đàn ông muốn cưới vợ càng ngày càng khó, dẫn tới giá cả làm mai mối cũng tăng lên.

Ví dụ như ở thị trấn quê anh này, tiền bà mối cơ bản đều từ một vạn trở lên, một tháng chỉ cần tác hợp một đôi vợ chồng là đã có thu nhập tốt hơn nhiều so với dân đi làm bình thường rồi, hơn nữa cũng nhàn nhã hơn nhiều."

Hoàng Linh Vi nói: "Nghe anh nói như vậy thì quả thật làm bà mối rất tốt, vậy nguyên nhân thứ ba là gì?"

Giang Phong trả lời: "Nguyên nhân thứ ba là vì anh thích cảm giác làm bà mối, nghĩ lại, vốn là hai người xa lạ lại nhờ anh tác hợp mà kết thành vợ chồng, sau đó, hai người đó lại sống một cuộc sống hạnh phúc phu xướng phụ tùy, loại cảm giác này thật sự rất thư thái, giống như làm được chuyện đại thiện vậy."

Hoàng Linh Vi khen ngợi: "Không sai, không sai, rất hướng thiện, chàng trai trẻ rất có tiền đồ."

Giang Phong nói: "Anh là nói thật lòng với em, hôn nhân thật sự có ảnh hưởng rất lớn đối với đời người, nhân duyên tốt có thể khiến một người cả đời trôi qua cực kỳ hạnh phúc, cho dù chết cũng không hối tiếc, giống như Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Nhân duyên không tốt có thể phá hỏng cả một đời người, giống như Công Tôn Chỉ và Cầu Thiên Xích."

Hoàng Linh Vi nói: "Anh nói đúng, hôn nhân quả thật có ảnh hưởng rất lớn tới đời người, cho nên ngày xưa mới có câu nói 'Nam sợ làm sai việc, nữ sợ gả sai chồng'. Bây giờ xã hội đề cao nam nữ bình đẳng, không chỉ sợ nữ gả sai chồng, nam cũng sợ cưới sai vợ, nếu như thật sự có thể giúp mọi người tìm được người bạn đời thích hợp, vậy thật đúng là công đức vô lượng."

Giang Phong nói: "Nghĩ lại, tỉ lệ ly hôn ở nước ta ngày càng cao cũng là bởi vì không thể tìm được đúng người. Nếu như ly hôn khi chưa có con thì ảnh hưởng cũng không quá lớn. Nhưng nếu như có con rồi mới ly hôn, vậy sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời của đứa con

đó, rất nhiều đứa con cuối cùng đi sai đường, chuyện này tuyệt đối không thoát được quan hệ với việc cha mẹ ly hôn."

Hoàng Linh Vi đáp: "Đúng là như thế, hồi em học sơ trung có một bạn học học rất giỏi, xếp hạng trên lớp lúc nào cũng đứng hàng đầu, sau này vì cha mẹ ly hôn mà bị ảnh hưởng, tinh thần sa sút, không chỉ có thành tích học tập rớt xuống ngàn trượng, mà thậm chí còn bỏ học, ngay cả sơ trung còn chưa tốt nghiệp, kết cục như vậy thật sự khiến cho người ta thổn thức không thôi."

Giang Phong nói: "Cho nên bây giờ mỗi lần tác hợp được một đôi, trong lòng anh đều có một cỗ cảm giác thành tựu."

Hoàng Linh Vi cười nói: "Lần đầu tiên cảm thấy, hóa ra bà mối chết cũng muốn tiền cũng có thể làm việc thiện ^- ^"

Giang Phong nói: "Bà mối này khác với những bà mối kia, cái khác là những bà mối kia ngay từ lúc được mời làm mai mối đã trước tiên quy định sẵn tiền công rồi, mục đích của bọn họ chỉ có một, dù phải lừa gạt người ta thì cũng phải tác hợp thành công để cầm được tiền bà mối.

Còn như anh, chân chính thay song phương cân nhắc, cố gắng tìm được đối tượng xứng đôi nhất, tiền bà mối cũng không bao giờ nhắc tới, luôn để tự khách cân nhắc xem hồng bao bao nhiêu thì được. Mục đích làm mai mối không giống nhau, hiệu quả đương nhiên cũng khác."

Hoàng Linh Vi bội phục nói: "Anh thật lợi hại, nhìn lễ tạ môi đăng trong vòng bạn bè của anh cũng có thể thấy được những vị khách kia rất hài lòng với công tác làm mai mối của anh. Cứ tiếp tục kiên trì như vậy, anh nhất định có thể trở thành bà mối vĩ đại nhất trong lịch sử."

Giang Phong cười đáp: "Đa tạ khích lệ, anh sẽ nỗ lực."

Hai người anh một câu em một câu trò chuyện, tới tận mười một giờ đêm, khi Hoàng Linh Vi muốn đi nghỉ ngơi rồi mới kết thúc.

Chương 71: Ba Lần Xem Mắt

Giữa trưa ngày hôm sau.

Tiệm cơm Phú Hoa.

Dưới sự sắp xếp của Giang Phong, hai nhà Giang Văn Đông và Trâu Tiểu Ngân gặp mặt.

Phía Giang Văn Đông bên này chỉ có một người cô đến với hắn, mà phía bên Trâu Tiểu Ngân cũng không có nhiều người, bao gồm cả Trâu Tiểu Ngân cũng chỉ có vẻn vẹn ba người, một là Trâu mẫu, một là dì nhỏ của Trâu Tiểu Ngân.

Lần xem mắt này, Giang Phong có thể nói là đã bỏ rất nhiều công sức, toàn bộ quá trình phụ trách dẫn dắt chủ đề, ngay cả miếng cơm cũng không ăn ngon được.

Bởi vì trước khi Giang Phong sắp xếp hai bên gặp mặt đã cực kỳ thành khẩn, tốt xấu gì đều đã sớm nói ra, cho nên lần gặp mặt này cả hai bên đều đã chuẩn bị đầy đủ tư tưởng, cũng không xuất hiện tình huống có ai tỏ ra ghét bỏ gì.

Ăn xong một bữa cơm, hai bên trò chuyện cũng đã đủ.

Cuối cùng, tới phân đoạn trao hồng bao tan cuộc.

Việc phát hồng bao này bình thường đều là do trưởng bối nhà trai làm, cha mẹ có ở đó thì cha mẹ phát, cha mẹ không có ở đó thì những trưởng bối khác đi cùng phát.

Lần này đi cùng Giang Văn Đông chỉ có một người cô, cho nên cô không hề chểnh mảng nhận lấy nhiệm vụ này, phát cho ba người nhà Trâu Tiểu Ngân, mỗi người một hồng bao.

Đương nhiên, hồng bao này là do Giang Văn Đông chuẩn bị từ sớm rồi giao cho cô, cũng không cần cô phải tự bỏ tiền.

Phát hồng bao xong, Giang Văn Đông phụ trách tính tiền, hai bên lại khách sáo vài câu, cuối cùng rời đi.

Giang Văn Đông và cô hắn đương nhiên là ngồi xe Giang Phong trở về, sau khi lên xe, Giang Phong liền hỏi: “Anh Đông, anh cũng đã nhìn người rồi, cảm thấy thế nào?”

Giang Văn Đông nói: “Cảm giác không tệ lắm, so với trong tưởng tượng của tôi thì thân thiết hơn, hoàn cảnh của tôi như vậy, cũng không có tư cách đi chọn người, chỉ cần cô ấy không chê tôi là được.”

Người cô cũng nói: “Thoạt nhìn là người rất hiền lành, hơn nữa còn là đại khuê nữ hoàng hoa, quả thật rất xứng đôi với Tiểu Đông, nếu như đối phương cũng đồng ý, thì hai đứa tranh thủ thời gian kết hôn sinh con đi, tuổi hai đứa dù sao cũng không còn nhỏ, thật sự không chờ lâu hơn được nữa rồi!”

Giang Phong gật gật đầu, nói: “Nếu phía anh Đông đã không có vấn đề, vậy em tin rằng đối phương cũng sẽ không có vấn đề gì, chờ lát nữa em về nhà sẽ gọi điện giúp anh hỏi một chút!”

Cùng lúc đó.

Ở tiệm cơm Thạch Loan, trấn Thanh Sơn.

Chu Thập Lục lúc này đang trong một buổi ra mắt.

Đối tượng của hắn có dáng người đẹp, khuôn mặt cũng không tệ, khiến cho Chu Thập Lục nhìn cũng không nhịn được mà chảy nước miếng, nếu như có thể cưới người này về làm vợ, hắn đương nhiên là hoàn toàn nguyện ý rồi.

Thế là, lúc dùng cơm, Chu Thập Lục nghĩ trăm phương ngàn kế để thể hiện mình.

Hơn nữa, thái độ của đối phương cũng không phải là tránh người ngàn dặm, khiến cho Chu Thập Lục mừng thầm trong lòng, càng tích cực thể hiện, khiến người thân hai bên liếc mắt là có thể nhìn ra được tâm tư của hắn.

Sau khi ăn gần xong bữa cơm, buổi xem mắt này mới coi như gần kết thúc, cũng đã tới lúc phát hồng bao.

Thấy con trai hài lòng như thế, Chu phụ đương nhiên không thể kéo chân sau của con trai, bởi vậy, hồng bao phát cho nhà gái lớn đến mức trương phình lên, hiển nhiên là giá trị bên trong không hề nhỏ.

Mà bà mối và người thân nhà gái cũng có hồng bao của riêng mình.

Sau khi nhà gái rời đi rồi, bà mối liền cười híp mắt nói: “Thập Lục, vừa rồi xem cậu thể hiện lúc ăn cơm, hẳn là rất hài lòng với nhà gái đi?”

Chu Thập Lục cũng không che giấu trước mặt bà mối, thẳng thắn nói: “Đúng vậy, cháu cực kỳ hài lòng với cô ấy, dì Ngô, dì thử gọi điện thoại hỏi bên kia một chút xem thái độ của họ thế nào?”

Dì Ngô cười nói: “Ai lại gọi điện thoại sớm như vậy, để cho người ta chút thời gian cân nhắc đã, cậu trước đừng nóng vội, đợi tối nay tôi sẽ gọi điện thoại cho bên kia giúp cậu hỏi thái độ đối phương một chút.”

Chu Thập Lục gật đầu nói: “Vậy được rồi, dì Ngô, nếu được thì nhớ nói tốt giúp cháu vài câu.”

Dì Ngô đáp: “Cái này là đương nhiên rồi, tôi rất hy vọng hai cô cậu có thể thành đôi thành cặp!”

Chu phụ vẫn luôn im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng: “Dì Ngô, vậy bọn tôi trở về chờ tin tức của dì!”

Dì Ngô gật đầu nói: “Ừm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

...

Ban đêm.

Chu Thập Lục nhận điện thoại của dì Ngô, bà nói cho hắn một tin tức xấu, nhà gái không hài lòng với hắn lắm, nếu như nhà bọn họ có thể bỏ ra được lễ hỏi hai mươi tám vạn, vậy còn có thể nói chuyện tiếp.

Mẹ nó!

Chu Thập Lục suýt chút nữa đã mắng ra tiếng tại chỗ, muốn từ chối thì cứ nói rõ, sao phải nhắc tới chuyện lễ hỏi làm gì?

Sau đó, dì Ngô lại biểu thị, đối phương chướng mắt hắn là thiệt

thòi cho cô ta, sẽ chờ thêm hai ngày để hắn chuẩn bị kỹ càng.

Chu Thập Lục thật sự không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với bà mối họ Ngô này, buổi xem mắt ngày hôm nay đã là buổi thứ ba, hai lần trước cũng là do bà Ngô sắp xếp.

Ba lần ra mắt này, cộng thêm tiền mời môi, tiền hồng bao, Chu phụ tiêu tốn tất cả hơn bảy ngàn tệ, có thể nói là tổn thất nặng nề rồi.

Nhưng cái này có thể trách bà mối họ Ngô kia sao?

Ba lần xem mắt, đối tượng dì Ngô sắp xếp cho hắn đều cực kỳ ưu tú, đều là kiểu Chu Thập Lục thích, mỗi một người hắn đều muốn cưới về làm vợ.

Nhưng đối phương chướng mắt hắn, hắn còn có cách nào?

Chương 72: Trên Đời Này Thật Sự Có Bà Mối Trâu Bò Như Vậy Sao?

Mặc dù biết việc này không trách được lên trên đầu bà mối, nhưng dù sao thì cũng tổn thất hơn bảy ngàn mà tay người ta còn chưa được sờ, bất kể là Chu phụ Chu mẫu hay bản thân Chu Thập Lục đều cảm thấy buồn bực trong lòng.

Vừa đúng lúc này, người anh họ Chu Lượng lái xe gắn máy đi qua nhà bọn họ, nhớ tới quãng thời gian trước anh Lượng vừa mới ly hôn, chưa tới mấy ngày sau đã cưới được một cô vợ còn tốt hơn về, tốc độ kia quả thật khiến người khác chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối.

Thế là, Chu Thập Lục muốn tìm anh Lượng thỉnh kinh, trực tiếp gọi lớn: “Anh Lượng, anh dừng lại một chút!”

Chu Lượng nghe vậy thì dừng xe lại, nhìn người em họ của mình này, hỏi: “Thập Lục, có chuyện gì không?”

Chu Thập Lục không trả lời mà hỏi lại một câu khác: “Anh Lượng, bây giờ anh có rảnh không, em có chút chuyện muốn thỉnh giáo

anh chút!”

Chu Lượng đáp: “Anh mới xong việc trở về, có chuyện gì em cứ nói đi!”

Chu Thập Lục nói: “Là như vầy, mấy ngày vừa rồi em có đi xem mắt mấy lần, tính đến hôm nay đã được tất cả ba lần rồi, trước trước sau sau cha em bỏ ra hơn bảy ngàn tệ, kết quả không có lấy một người để ý tới em.

Mẹ nó, ai cũng tới gặp mặt ăn bữa cơm, sau đó cầm hồng bao, về đảo mắt liền bảo chướng mắt em. Thật sự là quá khinh người!

Nãy thấy anh Lượng, em đột nhiên nhớ tới chuyện quãng thời gian trước anh mới ly hôn, kết quả đảo mắt đã cưới một người chị dâu mới về rồi, nghe nói hai người cũng là quen biết qua việc xem mắt, cho nên em muốn lĩnh giáo anh kinh nghiệm ở phương diện đi xem mắt này.”

Chu Lượng nghe vậy thì vẻ mặt tiếc hận, thở dài: “Ai, Thập Lục, nếu như muốn đi xem mắt thì sao không nói với anh sớm một tiếng, như thế đã không cần phải phung phí số tiền kia rồi!”

Chu Thập Lục tò mò hỏi: “Vì sao lại nói như vậy, chẳng lẽ anh Lượng thật sự có bí quyết xem mắt gì sao?”

Chu Lượng đáp: “Anh ra mắt cũng không có bí quyết gì, chỉ là tìm được đúng bà mối mà thôi!”

Chu Thập Lục kinh ngạc hỏi: “Cái gì mà tìm đúng bà mối, trước kia không phải là anh tìm dì Ngô để làm mai sao?”

Chu Lượng lắc đầu: “Không phải, bà mối của anh sao dì Ngô có thể sánh được, kia là đại sư có bản lĩnh thật sự, có thể từ tướng mạo của người ta suy tính ra hiện trạng hôn nhân của họ.”

Nói rồi, Chu Lượng liền kể lại chuyện quen biết Giang đại sư ở trên xe như thế nào, cùng với quá trình tới mời Giang đại sư làm bà mối cho người em họ trước mặt này, khiến cho Chu Thập Lục nghe tới trợn mắt há mồm.

Nửa ngày sau, Chu Thập Lục mới thán phục nói: “Anh Lượng, trên

đời này thật sự có bà mối trâu bò như vậy sao?”

Chu Lượng nói: “Chính là trâu bò như vậy, chỗ anh có phương thức liên lạc của Giang đại sư, nếu như cậu tin anh, thì tranh thủ thời gian liên hệ với Giang đại sư đi, không cần phải tham gia vào mấy buổi xem mắt không thiết thực kia, uổng phí cả tiền tài.”

Chu Thập Lục nghe vậy thì gật đầu lia lịa, nói: “Được, em nghe anh Lượng, không biết khi nào thì anh Lượng rảnh, em muốn mời anh cùng em tới thăm hỏi Giang đại sư, mời đại sư tới làm mai mối cho em.”

Chu Lượng nghĩ nghĩ, nói: “Công việc anh nhận trước đó đã làm xong hết trong hôm nay, ngày mai hẳn là có thể bớt chút thời gian cùng em tới gặp Giang đại sư.”

Chu Thập Lục nói: “Vậy cảm ơn anh Lượng, trước để em nói chuyện với cha mẹ đã, để hai người họ từ chối khéo dì Ngô, không tiếp tục sắp xếp cho em đi xem mắt nữa.”

“Được, vậy anh đi về trước, khi nào thương lượng xong với cha mẹ thì gọi điện lại cho anh.”

“Vâng!”

...

Thôn Long Sơn.

Ở nhà Giang Phong, một nhà bốn người đang ăn cơm tối.

Giang phụ bây giờ đã dưỡng thành thói quen mỗi bữa cơm tối đều uống một chén rượu đế, ông vừa uống rượu vừa nói: “Tiểu Phong, hôm nay cùng Văn Đông đi xem mắt thế nào rồi?”

Giang Phong uống một ngụm canh bí sa trùng, nói: “Rất thuận lợi, hai bên đều biểu thị hài lòng, con đang chuẩn bị cho bọn họ đi xem gia môn, thuận lợi thì trước cuối tháng có thể đăng ký kết hôn được.”

Giang mẫu mặt mũi tràn đầy tự hào, nói: “Tiểu Phong thật sự quá lợi hại, chờ sau khi nhà gái tới xem gia môn xong, đoán chừng cả

thôn sẽ oanh động, đến lúc đó, sợ rằng cả thôn sẽ kéo tới cửa mời Tiểu Phong nhà ta làm mai mối cho bọn họ mất!"

Giang phụ nghe vậy cũng cao hứng nói: "Đúng vậy, gia đình Giang Văn Đông như vậy mà Tiểu Phong còn có thể tác hợp thành công, vậy thực lực mai mối cũng không cần bàn cãi nhiều nữa, đám người ế vợ trong thôn kia chỉ cần vẫn muốn cưới vợ, sẽ tự biết nên làm như thế nào!"

Giang Phi vẻ mặt bội phục nhìn em trai nhỏ nhà mình, nói: "Xem ra qua hai ngày nữa, Tiểu Phong sẽ trở thành bà mối tiếng tăm lẫy lừng ở trong thôn rồi!"

"Đa số người trong thôn đều là anh em cùng dòng họ của chúng ta, chỉ cần bọn họ thực sự tìm tới cửa mời em làm mai mối, vậy em nhất định sẽ không để cho bọn họ thất vọng."

Nói tới đây, Giang Phong nhìn về phía Giang Phi, hỏi: "Anh trai, anh và nữ bác sĩ kia nói chuyện thế nào rồi? Có tiến triển gì chưa?"

Giang Phi cười hắc hắc, nói: "Tiến triển thì chắc chắn là có, anh đang chuẩn bị bớt chút thời gian lên tỉnh thành gặp cô ấy chút đây."

Giang Phong nghe vậy thì nhẹ gật đầu, anh trai bên này đã có tiến triển, vậy chuyện xây nhà kia không thể kéo dài nữa, liền nhìn về phía cha mình, nói: "Cha, anh trai bây giờ đã nói chuyện yêu đương rồi, chuyện xây phòng mới trong nhà cũng nên đưa vào danh sách quan trọng, đợi lát đã cha gọi điện thoại cho chú nhỏ, bảo chú ấy bớt chút thời gian trở về thương lượng chuyện sửa sang nhà cửa một chút."

Giang phụ cũng biết chuyện xây nhà này đã vô cùng cấp bách, thấy con trai nhỏ đã trở thành trụ cột trong nhà lên tiếng, liền mừng khấp khởi, nói: "Được, vậy lát nữa cha sẽ lập tức gọi điện thoại cho chú nhỏ con."

Chương 73: Hiểu Được Đều Hiểu

Thôn Long Sơn.

Giang Phong đang lắng nghe Chu Thập Lục nói về hoàn cảnh của hắn.

“Giang đại sư, năm nay tôi 27 tuổi, trình độ học vấn tốt nghiệp cấp 3, là thợ cả hàn hồ quang điện, làm tay vịn lan can bằng inox, hiện tại bên dưới tôi còn có hai người thợ học việc nữa.”

Sau khi Chu Thập Lục nghe anh Lượng kể chuyện xong, biết rõ vị Giang đại sư trước mắt này là người có năng lực thế nào, cho nên thành thành thật thật kể toàn bộ tình huống hoàn cảnh và yêu cầu của mình ra.

“Nhà tôi có ba anh chị em, tôi là anh cả trong nhà, cha mẹ có vườn trái cây nuôi hơn 1000 con gà, gia đình ở nông thôn mặc dù so lên thì chẳng bằng ai, nhưng so xuống thì cũng ít ai bằng.

Yêu cầu của tôi đối với một nửa khác cũng không cao, chỉ cần là người phụ nữ dáng người tướng mạo không tệ, là người chịu khó thiện lượng, có thể chân thật cùng tôi sinh sống là được.”

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Tình huống và yêu cầu của anh Thập Lục tôi đều đã nghe rõ, ngày mai tôi phải sắp xếp cho một vị khách khác đi xem gia môn, cho nên đại khái khoảng ngày kia tôi sẽ sắp xếp cho anh xem mắt, trước khi xem mắt sẽ thông báo tình huống cụ thể của nhà gái cho anh rõ ràng.”

Chu Thập Lục gật đầu nói: “Được, vậy làm phiền Giang đại sư rồi!”

“Không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi!”

Nói rồi, Giang Phong nhìn sang Chu Lượng bên cạnh, hỏi: “Anh Lượng, anh và chị dâu ở chung thế nào rồi?”

Vừa nghe tới cái này, Chu Lượng liền không nhịn được vui vẻ.

Vợ không mang thai được đối với phần lớn đàn ông mà nói đều là chuyện khó tiếp nhận, dù sao thì chỉ cần là đàn ông bình thường, đều sẽ có suy nghĩ muốn nối dõi tông đường, không có nhiều người đàn ông nguyện ý tuyệt hậu.

Nhưng đối với loại đàn ông đã có con trai như Chu Lượng này, vợ không thể mang thai thật sự là thiên đại phúc lợi, cụ thể cũng không tiện nói rõ, dù sao những người hiểu được thì đều sẽ hiểu.

Từ lúc cưới đến nay, cuộc sống vợ chồng của hắn rất hài hòa, hạnh phúc cả về thể chất và tinh thần khiến Chu Lượng nhìn như trẻ ra ít nhất mấy tuổi.

“Cám ơn chú đã quan tâm, bọn tôi sống chung rất tốt, có thể cưới được cô ấy thật sự là may mắn lớn nhất của tôi, tất cả đều là công lao của Giang đại sư, nếu như không có chú hỗ trợ đáp cầu dắt mối, thì đã không có vợ chồng chúng tôi ngày hôm nay, cái này tôi thật sự không biết nên cảm tạ chú thế nào mới tốt!”

Giang Phong mỉm cười nói: “Không cần khách khí, đây là vì hai người có duyên vợ chồng, chỉ cần hai người có thể sống tốt với nhau đã là lời cảm ơn lớn nhất đối với tôi rồi!”

Chu Lượng cảm động trong lòng, vội vàng đáp: “Giang đại sư yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ sống thật tốt!”

Chu Thập Lục thấy cảnh này, lòng tin đối với thực lực làm mai mối của Giang đại sư lại tăng lên một điểm.

Sau đó, hai bên lại nói chuyện phiếm thêm mấy phút, Chu Lượng và Chu Thập Lục mới cùng nhau tạm biệt rời đi.

Từ sau khi con trai lên làm bà mối, chuyện Giang mẫu thích làm nhất chính là kiểm kê lễ mời môi và lễ tạ môi mà khách mang tới, bởi vậy, thấy Chu Lượng và Chu Thập Lục đã đi về rồi, Giang mẫu liền không nhịn được đem ‘thu hoạch’ lần này của con trai nhỏ ra kiểm kê.

Một túi trái cây lớn, một bao thuốc lá Đại Long, một hộp bánh trung thu 5 cân (2.5kg), cùng với một hồng bao sáu trăm đồng, tổng giá trị cũng không ít hơn một ngàn bốn trăm tệ, đây chính là lễ mời môi của Chu Thập Lục.

Giang mẫu một bên kiểm kê, một bên không nhịn được tự hào nói: “Tiểu Phong, từ khi con làm nghề mai mối này, hạn mức lễ mời môi cao nhất thật sự là càng ngày càng tăng!”

Giang Phong cười nói: “Có lẽ là nhờ công đề cử của anh Lượng, đây chính là ưu thế lấy già mang trẻ.”

...

Tỉnh thành.

Một tiểu khu nào đó.

Ngô phụ đang làm thịt tôm, trong khi Ngô mẫu đang rửa sò điệp.

Hôm nay là ngày con gái mang bạn trai về ra mắt cha mẹ, Ngô phụ Ngô mẫu đã trông mong ngày này nhiều năm, trong lòng vợ chồng già đều cực kỳ vui vẻ nhưng không nói ra được.

“Cha nó à, tôi phải nói trước với ông một câu, lát nữa con gái mang bạn trai về, ông tuyệt đối không được ‘cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng tức giận’ đấy, nếu như ông dọa người ta chạy mất, xem tôi hỏi tội ông thế nào.” Ngô mẫu không quá yên tâm dặn dò.

Ngô phụ liếc mắt nhìn bà, nói: “Bà tự quản tốt chính mình đi, đừng tưởng có câu ‘mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vui vẻ’ thì bà có thể gối cao không lo!”

Ngô mẫu liếc mắt nhìn ông, nói: “Cái này trong lòng tôi tự có tính toán rồi!”

Ngô phụ lập tức nói lại: “Con gái bao nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ tôi còn không biết à?”

Ngô mẫu nổi giận, ném con sò biển trong tay xuống: “Sao, ông đây là muốn đánh nhau với tôi đúng không?”

Động tác Ngô phụ hơi ngừng lại, nhỏ giọng thì thầm: “Rốt cuộc là ai muốn đánh nhau chứ?”

Ngô mẫu hơi híp mắt nói: “Ông nói thầm cái gì? Tôi nghe không rõ, nói lại đi xem nào?”

Ngô phụ cứng rắn chuyển sang chuyện khác: “Chẳng nói gì cả, chúng ta mau làm nhanh lên đi, cứ chần chừ thêm nữa thì người cũng tới rồi!”

Ngô mẫu hừ một tiếng, cũng lười so đo với ông, lại quay lại tiếp tục rửa sò.

Ngô mẫu là loại người tính khí đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh điển hình, chưa tới hai phút, đã không nhịn được quay sang hàn huyên với Ngô phụ.

Chương 74: Bảng Độc Thân Thôn Long Sơn

Cuối cùng cũng sắp ra mắt ra đình nhà gái, trong lòng Hồ Văn Hoa bây giờ đã hoảng thành một đám.

Mặc dù hắn viết trong tiểu thuyết không ít mấy loại tình tiết gặp mặt gia đình này, nhưng dù sao cũng chỉ là lý luận suông, bây giờ thật sự ra chiến trường, cảm giác đương nhiên không giống.

Mặc dù trong lòng hốt hoảng, nhưng Hồ Văn Hoa hiểu rõ cửa ải này sớm muộn gì cũng phải qua, tránh cũng không tránh được.

Để tăng thêm lòng dũng cảm cho mình, Hồ Văn Hoa chỉ có thể dồn tâm tư vào chuyện quà cáp.

Thế là, Hồ Văn Hoa mua một đống quà lớn, thuốc lá, trà, rượu, hải sản khô, hoa quả, bánh trung thu, thuốc bổ, mấy gói quà lớn, tất cả bỏ ra 13000 tệ.

Đây là kết quả sau khi bạn gái Ngô Vũ Đình đã cực lực ngăn cản, cộng thêm Hồ Văn Hoa không có xe riêng, nếu thật sự tiếp tục mua thì cả hắn và bạn gái cũng không cầm nổi.

Cho nên chỉ đành dừng lại.

Trong lúc bắt xe tới nhà bạn gái, Hồ Văn Hoa trong lòng thấp thỏm bất an nhỏ giọng hỏi bạn gái mình: “Đình Đình, tính cách cha mẹ em như thế nào? Anh vô thanh vô thức lấy mất viên ngọc quý trong tay bọn họ, bọn họ liệu có ghét bỏ anh không?”

Ngô Vũ Đình thấp giọng cười, đáp: “Nếu như mười năm trước xảy ra việc này, đoán chừng cha em sẽ không cho anh sắc mặt gì tốt

đâu, nhưng bây giờ anh cứ yên tâm đi, bọn họ chẳng những sẽ không cho anh sắc mặt gì xấu, mà còn coi anh thành khách quý mà chiêu đãi đó."

Đầu óc Hồ Văn Hoa không chạy được, hỏi lại: "Vì sao lại như vậy?"

Ngô Vũ Đình nhẹ nhàng véo hắn một cái, mắng: "Anh ngốc à, em cũng đã trở thành gái ế rồi, bọn họ chỉ ước gì em tranh thủ thời gian tìm được người để gả đi, sao có thể cho anh sắc mặt gì xấu được?"

Hồ Văn Hoa nghe vậy thì bừng tỉnh đại ngộ, lúc này, hắn hắc hắc ngây ngô cười.

Nắm chắc trong lòng như vậy, hắn cũng không cần hoảng nữa!

Hơn hai mươi phút sau, Hồ Văn Hoa gặp được cha mẹ vợ tương lai của mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của bạn gái, lần này hắn tới cửa quả thật được cha mẹ vợ tương lai nhiệt tình chiêu đãi, toàn bộ quá trình đừng nói là cho hắn sắc mặt khó nhìn gì, ngay cả hỏi tình huống gia đình hắn cũng thận trọng, sợ hù hắn chạy mất.

Cơm tối là một bàn ăn lớn toàn hải sản do Ngô phụ Ngô mẫu cực khổ chuẩn bị hết nửa ngày.

Quế tỉnh (Quảng Tây) là một tỉnh ở vùng duyên hải, phần lớn mọi người đều ăn hải sản, mà trù nghệ của Ngô mẫu hiển nhiên cũng không tệ lắm, bữa hải sản lớn này Hồ Văn Hoa ăn đến no nê, đủ loại lời nịnh nọt há mồm là bay ra, khiến cho Ngô mẫu nghe đến cười suốt buổi.

Ăn cơm tối xong, Hồ Văn Hoa cùng Ngô phụ uống gần phân nửa chung trà rồi mới hài lòng tạm biệt rời đi.

Bây giờ cửa ải cha mẹ vợ này đã qua, như vậy việc hôn sự tiếp theo của Ngô Vũ Đình và hắn có thể đưa vào danh sách quan trọng rồi.

Chủ nhật ngày 21 tháng 8 năm 2022.

Hôm nay là một ngày quan trọng đáng nhớ của mấy mươi người độc thân thôn Long Sơn, bởi vì có phụ nữ đến "xem gia môn" của Giang Văn Đông – người luôn giữ vững vị trí số một trong bảng độc thân thôn Long Sơn trong gần mười năm.

Tin tức vừa truyền ra, cả thôn liền nháo nhào cả lên.

Tuy nói phụ nữ đến "xem gia môn" không đồng nghĩa mối hôn sự này sẽ thành công, nhưng người từng xem mắt đều biết, thông thường có thể đến "xem gia môn" thì mối hôn sự đó sẽ có tỉ lệ thành công đạt ít nhất bảy tám mươi phần trăm.

Dù sao trong ba bước xem mắt, bước làm quen đầu tiên bạn có thể âm thầm thực hiện, không quá khó để giấu chuyện với tất cả người trong thôn, có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Nhưng nếu đến bước thứ hai "xem gia môn" trong ba bước xem mắt thì lại có ý nghĩa khác. Đây là việc quan trọng cần có sự tham gia của người thân hai bên gia đình. Nếu không muốn kết hôn với đối phương thì không ai lại làm chuyện này cả.

Bởi vì mọi người đều biết rõ ý nghĩa của việc "xem gia môn" nên người trong thôn đều cảm thấy khó tin.

Dù sao trong thôn có đến mấy mươi người độc thân, mấy người khác trong bảng độc thân đều không cưới được vợ, vậy làm sao người giữ vững vị trí số một trong bảng độc thân suốt gần chục năm như Giang Văn Đông lại có thể lấy vợ chứ?

Thế là người trong thôn nghe thấy tin đồn đều tụ tập lại gần nhà Giang Văn Đông.

Sau đó mọi người rất ngạc nhiên khi biết người làm mai cho Giang Văn Đông hoá ra lại là Giang Phong.

Nói đến Giang Phong – một sinh viện đại học nổi tiếng khi về quê làm mai mối, ở trong thôn cũng khá có tiếng, đặc biệt là trong chưa đầy một tháng đã tác hợp thành công hai mối hôn sự, kiếm được mấy chục ngàn tệ, mua được cả xe. Hàng loạt các sự việc xảy ra thật sự khiến người trong thôn ngạc nhiên không ngớt.

Không dừng lại ở đó.

Trong mắt những người trong thôn, Giang Phong vẫn chỉ là tên nhóc đến bạn gái cũng không có. Việc hắn có thể tác hợp thành công hai mối hôn sự, kiếm được mấy chục ngàn tệ chỉ là may mắn, không chứng tỏ được hắn có năng lực làm người mai mối.

Đây là lý do tại sao đến nay ngoài Giang Văn Đông ra, không có ai trong thôn mời Giang Phong làm mai cả.

Chương 75: Bảng Những Người Độc Thân Thôn Long Sơn

Đến nay, sau khi mọi người biết người làm mai cho Giang Văn Đông - người luôn giữ vững vị trí số một trong bảng độc thân thôn Long Sơn, ai nấy cũng hoàn toàn thay đổi suy nghĩ về Giang Phong.

Cảm giác giống như vị thiếu hiệp mới hành tẩu giang hồ, cho dù có lời đồn nói võ công vị thiếu hiệp cao cường, nhưng khi biết tuổi của hắn thì mọi người đều không tin.

Cho dù vị thiếu hiệp này có chiến tích giết chết một hai cao thủ trong giang hồ, người khác cũng sẽ cho rằng hắn ta hạ độc hoặc may mắn giết được.

Mãi đến một ngày, khi vị thiếu hiệp này nhẹ nhàng giết chết vị phương trượng Thiếu Lâm trước mặt mọi người, mấy người luôn làm lơ trước chiến tích của vị thiếu hiệp mới chợt tỉnh ngộ ra, từ đó tin tưởng tuyệt đối thực lực của vị thiếu hiệp.

Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi chuyện của Giang Văn Đông và Giang Phong thì Giang Phong lại đang đóng vai người thân bên nhà trai để giúp đỡ tiếp đón người thân bên nhà gái.

Việc xem gia môn có thể xem như nhà gái đang xem xét bên nhà trai nên đương nhiên Giang Văn Đông rất xem trọng chuyện này, không chỉ em trai Giang Văn Tây quay về nhà sớm mà chú nhỏ dì nhỏ, cô dượng, cậu mợ của anh ta cũng đến nhà giúp đỡ.

Bởi vì trước lúc sắp xếp cho Giang Văn Đông và Trâu Tiểu Ngân xem mắt, Giang Phong đã thành thật nói rõ tình hình đối phương

cho cả hai nhà. Vì vậy cho dù là buổi xem mắt hôm đó hay buổi xem gia môn hôm nay thật ra cũng chỉ đi theo trình tự mà thôi.

Khi biết những gì họ thấy đều giống như lời ông mai Giang Phong nói, hai bên đều rất hài lòng.

Thế là Giang Phong cũng thuận nước đẩy thuyền, bước hai trong ba bước xem mắt chưa làm xong thì hắn đã thay mặt đứng ra quyết định tiền sính lễ với ngày đăng ký kết hôn.

Tiền sính lễ bên nhà gái đưa ra không nhiều, chỉ có hai mươi tám ngàn tệ.

Còn chuyện chọn ngày lên huyện đăng ký kết hôn, chọn ngày không bằng gặp ngày, mọi người quyết định chọn ngày mai đi đăng ký.

Tốc độ nhanh chóng này lần nữa phá vỡ kỷ lục mai mối của Giang Phong.

Tối đó, cả thôn Long Sơn đều bàn tán chuyện Giang Văn Đông sắp kết hôn. Mọi người ai nấy cũng đều phục sát đất tài làm mai của ông mai trẻ tuổi Giang Phong. Đặc biệt là đối với mấy nhà có con trai nằm trong bảng độc thân thôn Long Sơn, đây chắc chắn là tin tức lớn đáng để quan tâm.

Cách nhà Giang Phong chưa đến năm trăm mét có một nhà họ Vi, gia đình họ chuyển đến thôn Long Sơn vào những năm năm mươi sáu mươi của thế kỷ trước. Hiện nay người đứng đầu Vi gia tên Vi Thiên Đức, là một thầu công trình.

Lúc này, Vi Thiên Đức cùng vợ là Tôn Phương đang suy nghĩ việc mới Giang Phong đến nhà làm mai cho con trai lớn của họ.

Vi Thiên Đức có ba người con trai, trong đó con trai thứ hai và con trai út sớm đã lập gia đình, chỉ có mỗi con trai lớn Vi Minh Kiệt dù đã ba mươi tám tuổi nhưng vẫn còn độc thân, được bình chọn là thành viên nặng ký trong bảng độc thân thôn Long Sơn.

Theo lý mà nói, điều kiện Vi gia nhà họ không tệ, trong thôn cũng thuộc xếp top đầu, con trai lớn Vi Minh Kiệt cũng khá đẹp trai. Cho dù xét từ góc độ nào thì con trai lớn của ông ấy cũng không nên bị

liệt vào bảng độc thân thôn Long Sơn.

Điều kiện tốt đến đâu nhưng gặp phải người không muốn cưới vợ thì cũng vô ích.

Đúng vậy, không phải Vi Minh Kiệt không cưới được vợ mà là anh ta không muốn cưới vợ.

Mười năm lại đây, hai vợ chồng Vi Thiên Đức không biết đã lao tâm khổ trí biết bao nhiêu vì đứa con trai lớn này. Mời người mai mối mấy lần nhưng anh ta vẫn cứ cứng đầu quyết làm người độc thân.

Thấy hết năm này đến năm khác trôi qua, con trai lớn đã ba mươi tám tuổi rồi nhưng vẫn không muốn cưới vợ, hai vợ chồng Vi Thiên Đức lo đến bạc cả đầu.

Hai vợ chồng họ biết chắc chắn có lý do gì đó mới khiến con trai lớn nhiều năm vẫn luôn từ chối cưới vợ. Tiếc là dù có hỏi thế nào thì anh ta cũng không nói để ba mẹ không lo lắng cho anh ta. Cả đời này anh ta quyết không cưới vợ.

Nhưng phận làm ba mẹ, ai muốn nhìn con mình độc thân đến già, không có con nối dõi chứ?

“Thiên Đức, mời Tiểu Phong đương nhiên không thành vấn đề. Năng lực của cậu ta đã được chứng minh rồi, quan trọng là làm sao thuyết phục A Kiệt đi xem mắt đây?” Tôn Phương nói với vẻ mặt đầy ưu sầu.

Vi Thiên Đức thở dài nói: “Thằng nhóc này cứng đầu thật, nhưng cũng không thể kéo dài chuyện này nữa, cho dù nó có muốn đi xem mắt hay không thì lần này cũng phải nói rõ lý do cho tôi, nếu không tôi chết cũng không nhắm mắt.”

Tôn Phương gật đầu đồng ý: “Ông nói đúng, chuyện này không thể kéo dài nữa, tranh thủ lúc xương khớp tôi còn khoẻ, kêu thằng bé nhanh chóng cưới vợ sinh con để tôi còn giúp nó chăm con chứ.”

Vi Thiên Đức nói: “Chuyện không thể chậm trễ, đợi tối nay nó về thì bàn bạc chuyện này với nó.”

Tôn Phương do dự nói: “E rằng tối nay không được, không phải lần nào thằng bé ra ngoài cũng uống đến nửa đêm mới về sao?”

Vi Thiên Đức nói: “Cho dù có khuya thì cũng đợi nó về nói chuyện, nếu không ngày mai tôi không rảnh đợi nó dậy đâu.”

Tôn Phương gật đầu, nếu đã thế thì cứ đợi vậy.

Chương 76: Thanh Danh Sơ Hiển

Trời vừa rạng sáng, Vi Minh Kiệt mới người đầy mùi rượu về đến nhà.

Về nhà vào khoảng thời gian này đối với Vi Minh Kiệt mà nói đã trở thành chuyện bình thường, hắn năm nay đã 38 tuổi, từ sau khi xảy ra chuyện kia, đời này cũng không còn gì đáng giá để hắn theo đuổi nữa.

Sau khi về đến nhà, Vi Minh Kiệt kinh ngạc phát hiện đèn trong nhà vẫn sáng, cha mẹ đáng ra nên ngủ từ sớm vậy mà giờ vẫn chưa ngủ, vẫn ngồi trong phòng khách xem tivi.

“Cha, mẹ, sao lại xem TV mê mẩn vậy, đã trễ thế này rồi mọi người vẫn chưa đi ngủ sao?” Vi Minh Kiệt hỏi.

Vi Thiên Đức tức giận nói: “Mày xem lại mày cả ngày đều mơ mơ màng màng như người say rượu như vậy, tao với mẹ mày chính là ở đây chờ mày về đấy.”

Vi Minh Kiệt đi vào phòng khách, ngồi xuống, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi: “Hơn nửa đêm rồi còn chưa ngủ là vì chờ con sao? Chờ con làm gì? Có chuyện gì thì sao không gọi điện thoại cho con?”

Tôn Phương ngửi thấy mùi rượu trên người con trai, ghét bỏ nói: “Con xem con uống bao nhiêu rượu rồi vậy, để mẹ đi pha cho con cốc nước mật ong giải rượu!”

Vi Minh Kiệt lắc đầu nói: “Không cần đâu mẹ, con uống rượu thì cũng tự biết mình, sẽ không uống say, cha mẹ nói vì sao lại ở đây chờ con trước đi!”

Vi Thiên Đức hỏi: “Chuyện hôm nay có người tới nhà Giang Văn Đông ‘xem gia môn’, con biết không?”

Vi Minh Kiệt nghe tới đây thì đã hơi hiểu ra nguyên do cha mẹ hơn nửa đêm không ngủ mà ngồi chờ hắn, trong lòng có chút bất đắc dĩ, gật đầu đáp: “Con biết!”

Vi Thiên Đức lại hỏi: “Giang Văn Đông kia ngày mai sẽ đi huyện thành đăng ký kết hôn, con thấy thế nào?”

Vi Minh Kiệt thở dài nói: “Cha, mẹ, không phải con đã nói với hai người rồi sao, đời này con không cưới vợ, sao cứ phải nhắc tới việc này chứ?”

Tôn Phương cau mày nói: “A Kiệt, Giang Văn Đông người ta mặc dù cũng độc thân nhiều năm như vậy, nhưng người ta không phải là không muốn cưới vợ, mà là vì hoàn cảnh gia đình cho nên mới mãi không lấy được vợ. Còn điều kiện của nhà chúng ta thì lại không kém, nếu như con muốn cưới vợ thì cũng rất dễ dàng, nhưng con lại cứ không muốn cưới, đây rốt cuộc là vì sao?”

Vi Thiên Đức nghiêm túc nói: “A Kiệt, con cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, cha và mẹ con cũng đều đã già rồi, nếu như không cưới một người vợ về, chờ tới khi cha và mẹ con không còn ở đây nữa, vậy một mình con định sống thế nào?”

Vi Minh Kiệt trầm mặc một lát, mới lắc đầu nói: “Cha, mẹ, hai người thật sự không cần quan tâm thay con, chuyện kết hôn này, trong lòng con tự biết.”

Vi Thiên Đức lại khẽ nói: “Lúc nào cũng nói trong lòng tự biết, nếu như trong lòng con thật sự nắm chắc, vậy cha và mẹ từng này tuổi rồi còn nhọc lòng chuyện hôn nhân đại sự của con làm gì? Con chẳng lẽ muốn giống mấy người trên TV kia đi khám phá hồng trần, hay là muốn xuất gia làm hòa thượng sao?"

Tôn Phương cũng nói giúp: “A Kiệt, lần này con không thể như mấy lần trước chỉ làm trò ứng phó với chúng ta, hoặc là tham gia xem mắt, hoặc là đưa ra một lý do đủ để thuyết phục mẹ và cha con.”

Vi Minh Kiệt vốn định giống như trước đó, nói vài lời lừa gạt cho qua chuyện, nhưng thấy vẻ mặt mong đợi kia của cha mẹ, nghĩ tới hai người nửa đêm còn chưa ngủ, ngồi đợi hắn về để thương lượng chuyện này, trong lòng không khỏi mềm xuống, liền thần xui quỷ khiến đáp: "Được thôi, vậy thì đi xem mắt, có điều nếu người ta chướng mắt con, vậy thì cũng không phải chuyện của con!"

Sau khi nói xong, Vi Minh Kiệt liền lập tức hối hận.

Dù sao thì hắn cũng tự hiểu rõ trong lòng, đời này hắn không có tư cách để cưới vợ.

Chỉ là lời đã ra miệng, muốn thu lại cũng không thu lại được!

Vi phụ Vi mẫu nghe vậy thì mắt sáng lên, cảm thấy đêm nay thật đúng là không uổng công chờ đợi, cuối cùng cũng nhận được một câu trả lời chắc chắn từ đứa con trai bướng bỉnh này rồi.

"Vậy thì thật quá tốt rồi, A Kiệt, con đã đồng ý với cha mẹ rồi, không thể đổi ý được, mẹ với cha con sáng sớm ngày mai sẽ đi mời Tiểu Phong tới làm bà mối cho con, để cậu ấy giúp con tìm một nàng dâu vừa lòng đẹp ý!" Tôn Phương hưng phấn không thôi nói.

Vi Thiên Đức cũng kích động luôn miệng nói tốt, nghe được câu nói này từ con trai, quả thật là còn khiến cho ông vui vẻ hơn cả khi kiếm được một triệu.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước mà thôi.

...

Giang phụ Giang mẫu và chính Giang Phong đều từng dự đoán sau khi giúp Giang Văn Đông giải quyết được chuyện hôn nhân đại sự, nhất định sẽ tạo ra ảnh hưởng không nhỏ tới thôn dân ở thôn Long Sơn, khiến bọn họ tin tưởng vào thực lực làm mai mối của Giang Phong, từ đó kéo nhau tới nhà mời môi.

Nhưng ba người tuyệt đối không ngờ rằng, sức ảnh hưởng từ việc giải quyết hôn nhân đại sự của Giang Văn Đông lại lớn đến như vậy, ngay sáng ngày thứ hai sau buổi 'xem gia môn', người thôn

Long Sơn tới nhà Giang Phong mời môi đã đông vô kể.

Trong đó, nhà đến sớm nhất chính là vợ chồng Vi Thiên Đức, chưa tới chín giờ đã mang theo một bao thuốc lá Đại Long, một hộp trà cao cấp, một hộp bánh trung thu, hai túi trái cây lớn và một hồng bao giá trị tám trăm đồng đến nhà mời môi.

Đều là người cùng thôn, có cái gì của nhau mà không biết nữa chứ, cho nên vợ chồng Vi Thiên Đức cũng không cần nói thêm gì nhiều, chỉ xin nhờ Giang Phong giúp con trai bọn họ tìm một đối tượng thật tốt, sau đó liền trở về.

Chương 77: Phạm Vi Tìm Kiếm Đã Đạt Tới Bốn Mươi Dặm

Tiếp theo, những thôn dân khác giống như đã có hẹn với nhau, hết người này tới người khác nối đuôi nhau mang theo quà tặng và hồng bao đến nhà mời môi.

Ròng rã hết một buổi sáng, Giang Phong tiếp tất cả sáu vị khách, nhận được một đống lớn quà tặng, ngay cả hồng bao cũng thu được trọn vẹn hơn ba ngàn, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Mà sáu vị khách này, Giang Phong đều nắm chắc trong lòng, con của bọn họ đều là người thuộc hội độc thân ở thôn Long Sơn.

Những năm gần đây, ngoại trừ Vi Minh Kiệt ra, những thành viên khách trong danh sách độc thân này thật ra đều đã tham gia xem mắt không ít hơn một lần, nhưng đều không thể tác hợp thành công, đây cũng không có cách nào.

Dù sao thì có thể trở thành một thành viên trong danh sách độc thân, ngoại trừ trường hợp đặc biệt là Vi Minh Kiệt ra, những người khác hoặc là hoàn cảnh gia đình không tốt, hoặc là bản thân lớn lên không được tốt, hoặc là tầm mắt cao (nói trắng ra chính là không có B đếm), hoặc là vẫn chưa gặp được người có thể khiến mình động tâm.

Nếu như không phải có những vấn đề như vậy, thì làm gì có ai ở nông thôn mà nguyện ý sau ba mươi tuổi rồi vẫn còn độc thân chứ?

Vừa tiếp đãi xong sáu vị khách, Giang Phong ngay cả cơm trưa còn chưa kịp ăn, Giang Văn Đông đã dẫn vợ mới cưới Trâu Tiểu Ngân đến, cầm theo túi lớn túi nhỏ quà tặng tới nhà tạ môi rồi!

Đúng vậy, mặc dù hôm qua mới xem gia môn, nhưng sáng sớm hôm nay hai người đã đi huyện thành đăng ký kết hôn xong xuôi rồi!

Sau khi hoàn tất thủ tục, hai vợ chồng trong lòng cảm kích, nghỉ cũng không nghỉ, trực tiếp mua một đống lớn quà cáp ở huyện thành, nhà còn chưa kịp về đã chạy tới đây tạ môi!

Cân nhắc tới hoàn cảnh anh Đông thực sự không dễ dàng, Giang Phong nhận đống quà cáp này, nhưng hồng bao tạ môi 8 ngàn tệ kia, Giang Phong chỉ nhận lấy 800 tệ, còn lại trả cho Giang Văn Đông.

Cũng để lại một câu: “Hai người cùng nhau chung sống thật tốt đối với em đã là lời cảm ơn tốt nhất rồi!”

Câu nói này khiến hai vợ chồng Giang Văn Đông và Trâu Tiểu Ngân cảm động tới mức nước mắt lã chã rơi xuống.

Nhất là Giang Văn Đông, hắn thật sự coi Giang Phong thành ân nhân mà đối đãi luôn.

Từ khi hắn tới nhà mời môi, cho đến khi xem mắt, nhìn gia môn, mỗi lần hắn đưa hồng bao, Giang Phong đều chỉ nhận 100 tệ, phần còn lại đều trả về cho hắn.

Bây giờ lễ tạ môi cũng như vậy, chỉ lấy của hắn vẻn vẹn có 800 tệ.

Trước trước sau sau, tổng giá trị quà tặng và hồng bao của bà mối còn chưa tới 3 ngàn tệ, cái này so với tiền bà mối động một tí là trên vạn tệ như bây giờ quả thật là thấp tới mức khiến người ta giận sôi.

Phải biết rằng Giang Phong cũng không phải loại tâm huyết dâng

trào thì giúp bạn bè dắt mối tơ duyên, mà là dùng nghề bà mối này để mưu sinh, nhất là quà tặng và hồng bao đều là do Giang Văn Đông tự nguyện đưa, nhưng Giang Phong lại vẫn trả lại phần lớn tiền cho hắn, hành động tràn đầy tình người này thật sự đã sưởi ấm trái tim của đôi vợ chồng mới cưới.

Sau khi nhận được lễ tạ môi của Giang Văn Đông và Trâu Tiểu Ngân, phạm vi tìm kiếm của Giang Phong lại tăng thêm mười dặm, bây giờ, phạm vi tìm kiếm đã đạt tới bốn mươi dặm.

Phạm vi tìm kiếm này có thể nói là cực kỳ rộng lớn, có thể bao phủ khắp ba cái trấn Thanh Hà.

Mà phạm vi tìm kiếm càng rộng, hiệu suất đương nhiên là càng cao, hai cái này tỉ lệ thuận với nhau.

Bởi vậy, Giang Phong chân không bước ra khỏi nhà đã tìm được một đối tượng có giá trị xứng đôi hôn nhân 65/82 cho một vị khách, bốn vị khách khác cũng chỉ cần lái xe ra ngoài lắc lư một hồi là đã tìm được đối tượng có giá trị xứng đôi hiện tại không thấp hơn 65, giá trị xứng đôi tối đa không thấp hơn 80.

Nhưng mà, khi tìm kiếm đối tượng cho Vi Minh Kiệt, là gia đình có điều kiện tốt nhất trong số 6 gia đình tới mời hắn làm bà mối, thì thấy xuất hiện hai ba đối tượng trong tình trạng vô cùng kỳ quái.

Đó chính là điểm xứng đôi tối đa đều từ 80 điểm trở lên, song điểm xứng đôi hiện tại lại thấp tới mức khiến người ta líu lưỡi, không có một ai vượt quá 30 điểm.

Đây quả thật là mẹ nó không hợp thói thường mà!

Nếu như chỉ có một đối tượng xuất hiện loại tình huống này, Giang Phong còn nghĩ rằng đó chỉ là ngoài ý muốn, nhưng có liên tiếp tận ba đối tượng xứng đôi đều xảy ra tình huống như vậy, rõ ràng là không bình thường.

Thế là, Giang Phong trong sự tò mò liền đi xem tài liệu chi tiết về Vi Minh Kiệt một lần.

Sau khi xem xong toàn bộ tư liệu của Vi Minh Kiệt, Giang Phong mới bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ vấn đề ở chỗ nào, cũng rốt cuộc

biết được vì sao điều kiện gia đình Vi Minh Kiệt không hề kém, nhưng hắn lại vẫn 'vinh quang' trở thành một trong những nhân vật chủ chốt trong danh sách độc thân ở thôn Long Sơn.

Hóa ra, Vi Minh Kiệt có một nỗi niềm khó nói, cụ thể chi tiết không nhắc tới, chỉ cần biết tiểu lão đệ của Vi Minh Kiệt mười mấy năm qua vẫn luôn không nghe lời là được.

Khó trách Vi Minh Kiệt làm cẩu độc thân nhiều năm như vậy, thậm chí tới bây giờ cũng chưa từng đi xem mắt lần nào, sợ rằng tình huống của bản thân ngay cả cha mẹ hắn cũng giấu diếm, lần này tham gia xem mắt, đoán chừng cũng là bị cha mẹ ép buộc, sợ là hắn cũng chỉ định đi ngang qua sân khấu một cái mà thôi.

Sau khi hoàn toàn nắm rõ tư liệu về Vi Minh Kiệt, trong một khoảng thời gian ngắn, Giang Phong đã phân tích ra rất nhiều vấn đề.

Cách giải quyết tốt nhất đương nhiên là Giang Phong đi nói chuyện thẳng thắn với Vi Minh Kiệt một chút, nếu như có thể thuyết phục hắn đi bệnh viện trị liệu, chờ khôi phục rồi lại đi xem mắt sau, lấy điều kiện gia đình của hắn, cộng thêm sự giới thiệu chuẩn xác của Giang Phong, xác suất thành công cao bao nhiêu không cần phải nói nhiều.

Hơn nữa, cũng không cần lo lắng trị không hết, dù sao thì ba đối tượng hắn vừa tìm được kia cũng có điểm xứng đôi tối đa lên tới trên 80 điểm, nếu như tiểu lão đệ của Vi Minh Kiệt thật sự không trị hết được, vậy giá trị xứng đôi tối đa chắc chắn cũng không thể cao như vậy.

Chương 78: Nỗi Niềm Khó Nói

Nhưng mà, cẩn thận nghĩ lại, Giang Phong cuối cùng vẫn hủy bỏ phương án này.

Vi Minh Kiệt bị mắc vào trong tình huống này, ngay cả cha mẹ hắn cũng giấu diếm, điều này đã chứng minh rằng hắn không muốn bất kỳ một ai biết, loại việc này liên quan tới tôn nghiêm đại sự của đàn ông, Giang Phong cũng không tự cho rằng sức ảnh hưởng

của bản thân mình lớn đến như vậy, có thể khiến cho Vi Minh Kiệt đem nỗi niềm khó nói che giấu mười mấy năm qua ra nói cho hắn biết.

Mà nếu như chính Vi Minh Kiệt không hé miệng, đề tài này sẽ không cách nào khai thác được.

Cho nên, cách tốt nhất chính là tiếp tục tìm, nếu mấy hương trấn xung quanh không tìm được người thích hợp, vậy liền tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, bất kể như thế nào cũng phải tìm được người có giá trị xứng đôi hiện tại ít nhất từ 70 điểm trở lên.

Chỉ cần giá trị xứng đôi trước mắt từ 70 trở lên, vậy liền chứng minh đối phương có thể tiếp nhận nỗi niềm khó nói của Vi Minh Kiệt, như vậy, Giang Phong sẽ có đủ sức mạnh đi thuyết phục Vi Minh Kiệt thật tâm thật ý xem mắt, chứ không phải chỉ tới lướt qua sân khấu một cái rồi về.

Nghĩ tới đây, Giang Phong lại lái xe đi thẳng tới huyện thành, cứ cách một đoạn lại dừng lại tìm kiếm giúp Vi Minh Kiệt một lần, kết quả dừng lại tìm mấy lần cũng không tìm ra được đối tượng thích hợp.

Sau khi tới huyện thành, Giang Phong tìm một chỗ đỗ xe, lại lần nữa giúp Vi Minh Kiệt tìm kiếm, một làn sóng vô hình quét ngang, từng bức ảnh chân dung nhanh chóng lướt qua, cuối cùng dừng lại ở một bức ảnh chân dung.

【 Danh tính 】: Vệ Vũ San

【 Tuổi tác 】: 32 tuổi

【 Chiều cao 】: 160cm

【 Cân nặng 】: 48kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

Nhìn thấy đối tượng xứng đôi này, Giang Phong không khỏi mỉm cười, thời gian không phụ người hữu tâm, cuối cùng hắn cũng tìm được.

Giang Phong lập tức ấn mở tư liệu của đối phương, cẩn thận xem lại.

Hết nửa ngày, xem xong tư liệu của đối phương rồi, Giang Phong biết rõ hiện tại hắn là đang trong giờ làm việc của đối phương, không phù hợp trò chuyện, liền lái xe thẳng tới nhà chú nhỏ.

Hai ngày trước, Giang phụ có gọi điện thoại cho chú nhỏ, bảo chú bớt chút thời gian tranh thủ về thương lượng chuyện xây phòng mới, có điều vừa lúc đụng phải mấy ngày chú nhỏ đi công tác, cho nên vẫn chưa có thời gian để trở về.

Bây giờ Giang Phong đúng lúc ở huyện thành, vậy dĩ nhiên muốn tới nhà chú nhỏ thăm bà nội một chút.

...

Quế tỉnh (Quảng Tây).

Trên một con đường ở tiểu khu nào đó tại làng Tây.

Triệu Tĩnh hôm nay không cần đi làm, cho nên cô ngủ một giấc tới hai giờ chiều mới rời giường.

Sau khi rửa mặt, nhìn gian phòng ngủ và phòng khách bừa bộn, nhưng Triệu Tĩnh lại không muốn thu dọn chút nào, thậm chí ngay cả đầu tóc cũng không muốn chải, nếu như để cho người quen thấy cảnh này, sợ rằng sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì tất cả những bạn bè người thân của cô đều biết, Triệu Tĩnh thật ra là một cô gái cực kỳ chú trọng hình tượng bên ngoài của bản thân, cho dù là một mình ở trong nhà, cô cũng sẽ không tùy tiện mặc bất cứ bộ đồ nào cũng được.

Kể cả chỉ là đồ ngủ, cô cũng sẽ lựa chọn kiểu dáng mà bản thân thích, đồng thời, lúc ở nhà cũng sẽ ăn mặc cẩn thận chăm chút,

luôn luôn duy trì hình tượng sạch sẽ gọn gàng của bản thân.

Nếu như cùng bạn bè đi ra ngoài tụ họp hoặc có một buổi hẹn nào đó, cô chắc chắn sẽ trang điểm, bởi vì trong mắt của cô, cái này không là một cách khiến bản thân trở nên xinh đẹp hơn, đồng thời cũng là một sự tôn trọng với đối phương.

Nhưng từ sau khi chia tay với tên tra nam kia, cả người Triệu Tĩnh liền trở nên chán chường, nói rằng từ lúc đó, hình tượng của cô đại biến thì có chút khoa trương, nhưng cô đúng là không còn chú trọng hình tượng bên ngoài như trước nữa là một sự thật không thể chối cãi.

Dù sao cũng đã nói chuyện yêu đương với tra nam kia ba năm, tận tới khoảng thời gian trước mới phát hiện tên tra nam kia là một đại sư quản lý thời gian, mà cô vẻn vẹn chỉ là một trong một đàn cá vàng người ta nuôi mà thôi.

Phát hiện này khiến Triệu Tĩnh bị đả kích rất lớn.

Nghĩ lại, ba năm này cô là thật lòng thích hắn, ngay cả suy nghĩ đồng quy vu tận với đối phương cũng có.

Bây giờ, chuyện đã qua gần một tháng, Triệu Tĩnh cũng dần dần bước ra khỏi đoạn tình cảm kia, có điều đả kích này khiến cho tinh thần cô bị hao tổn không nhẹ, sinh ra di chứng là không gắng sức làm việc nổi.

Ví dụ như hiện tại, rõ ràng là nên dọn dẹp phòng ở thật tốt, trưng diện bản thân thật tốt, nhưng cả người cô lại chẳng có chút tinh thần lòng dạ nào để làm những điều đó.

Triệu Tĩnh biết rõ trạng thái như này là không ổn, cô cũng luôn cố gắng điều chỉnh, nhưng hiệu quả lại không lớn.

Có lẽ, phải mở ra một đoạn tình cảm mới, mới có thể nhóm lửa lại tinh thần héo mòn đã bị tổn thương kia, khiến nó một lần nữa tỏa ra sức sống, như thế mới có thể hoàn toàn thay đổi trạng thái chán chường hiện tại.

Nghĩ tới đây, trong đầu Triệu Tĩnh bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh.

Chính là lúc trước, lúc cô đang ăn mì ở một cửa tiệm, nhớ tới tên đàn ông cặn bã đã lừa mình trọn vẹn ba năm kia, nhất thời thương tâm rơi lệ, liền đứng dậy bước nhanh rời đi.

Kết quả, vị tiểu soái ca ngồi ở đối diện cô vậy mà lại đuổi theo, hỏi cô có phải gặp khó khăn gì hay không, sau khi cô nói không phải, hắn còn nói mình làm nghề bà mối, nhìn ra cô là khốn khổ vì tình, còn để lại cho cô một tấm danh thiếp, nói cần trợ giúp thì cứ liên hệ với hắn.

Danh thiếp cô giữ lại, chỉ là chưa từng nghĩ tới việc gọi điện.

Nhưng hôm nay, Triệu Tĩnh lại thần xui quỷ khiến từ trong túi lấy ra tấm danh thiếp này, sau đó nhập số điện thoại ghi bên trên vào máy.

Chương 79: Tôi Làm Mai Mối Không Thu Phí

Huyện lỵ huyện Bách Lương.

Tại phòng đơn vị phúc lợi nào đó.

Trong lúc Giang Phong đang nói chuyện với bà nội mình, một số điện thoại lạ từ tỉnh khác gọi tới.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong đã dùng từ tiêu chuẩn chào hỏi: “Alo, xin chào!”

Ngay lập tức, từ trong điện thoại truyền tới một giọng nói quen thuộc: “Xin chào, tôi là Triệu Tĩnh, trước lúc ở quán mì cậu có đưa cho tôi một danh thiếp, cậu còn nhớ không?”

Nghe thấy thế, Giang Phong lập tức nhớ ra vị tiểu tỷ tỷ này là ai.

Khi đó hắn là tới tỉnh thành mua xe, lúc ngồi trong quán mì ăn thì gặp một tiểu tỷ tỷ là viên chức văn phòng, dáng người tướng mạo cũng không tệ, hắn giờ vẫn còn nhớ vị tiểu tỷ tỷ kia lúc đang ăn ăn lại bỗng nhiên chảy nước mắt, sau đó bát mì còn chưa ăn xong đã đứng bật dậy đi ra ngoài.

Vừa đúng lúc hắn ăn xong phần của mình, liền chạy đuổi theo, hỏi cô có phải đang gặp khó khăn gì hay không, cuối cùng đưa cho cô một tấm danh thiếp.

Nghĩ tới đây, Giang Phong lập tức đáp lại: “Hóa ra là tiểu tỷ tỷ Triệu Tĩnh, tiểu tỷ tỷ dung mạo xinh đẹp như chị đây, tôi đương nhiên là nhớ rồi, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho chị không?”

Triệu Tĩnh nói: “Tôi muốn mau chóng kết thúc cuộc sống độc thân, xin hỏi Giang tiên sinh có thể giúp tôi không?”

Giang Phong cười cười, nói: “Đương nhiên là không có vấn đề gì, ở phương diện này tôi thế nhưng rất chuyên nghiệp, có điều tôi cũng muốn nói rõ với chị trước, tôi không giới thiệu bạn trai bạn gái cho người khác, một khi ra tay thì chính là hướng tới hôn nhân, xin hỏi tiểu tỷ tỷ đã chuẩn bị tốt tinh thần kết hôn hay chưa?”

Triệu Tĩnh hơi do dự một chút, sau đó mới lên tiếng: “Giang tiên sinh, không nói gạt cậu, thật ra cha mẹ tôi đã sớm giục tôi kết hôn từ hai, ba năm trước rồi, lúc đó thì tôi đã chuẩn bị tâm lý kết hôn rồi. Đáng tiếc, bạn trai trước của tôi là một tên cặn bã, căn bản không có suy nghĩ kết hôn với tôi, nếu không thì con tôi bây giờ sợ cũng đã biết chạy rồi!

Đương nhiên, cũng may mà không gả cho tên tra nam đó, nếu không bây giờ tôi hối hận cũng không kịp.”

Giang Phong nghe vậy thì hiểu rõ, an ủi: “Chị đã chuẩn bị tâm lý kết hôn là tốt rồi, chuyện quá khứ đều đã qua, làm người thì vẫn nên nhìn về phía trước, chị cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp chị tìm kiếm một người đàn ông thật tốt. Chỉ có điều, tôi ở quê hiện tại vẫn còn đang có sáu vị khách chờ tôi sắp xếp, khả năng phải chừng mười ngày sau mới tới lượt chị, cái này không có vấn đề gì chứ?”

Triệu Tĩnh nói: “Đương nhiên là không có vấn đề gì, không biết Giang tiên sinh thu lệ phí như thế nào?”

Giang Phong cười nói: “Tôi làm mai mối không thu phí, sau khi chuyện thành công, mọi người xem xét phát cái hồng bao là được!”

Triệu Tĩnh kinh ngạc, trên đời này lại có bà mối đáng tin cậy như thế sao?

Giang Phong không muốn dừng ở đề tài tiền bạc lâu, liền trực tiếp nói sang chuyện khác: “Chị trước tiên thêm wechat của tôi vào, sau đó gửi tư liệu và yêu cầu của mình tới cho tôi, tôi sẽ tranh thủ thời gian mấy ngày này tìm kiếm giúp chị.”

Triệu Tĩnh đáp: “OK.”

Tiếp đó, hai người tùy tiện hàn huyên vài câu, sau đó thì cúp điện thoại.

...

Thành phố Thâm Quyến.

Tùy Duyên rượu, thuốc, lá trà.

Hoàng Linh Vi ngồi trước quầy thu ngân, nhàm chán quan sát những người đi đường thỉnh thoảng lướt qua ở bên ngoài, hôm nay buôn bán không tốt lắm, cả một ngày mà chỉ thu được có vài trăm đồng tiền, khiến cô không sao vui vẻ nổi.

Tiệm này vốn là cha cô nhàm chán nên mở để giết thời gian.

Tận đến một kì nghỉ hè nào đó, cô hứng thú bừng bừng đi giúp đỡ trông coi cửa hàng một lần, sau khi thu được hơn ba ngàn tiền bán hàng, cha cô liền giao luôn nhiệm vụ trông tiệm cho cô, hoàn mỹ kỳ danh nói là vì bồi dưỡng cô.

Loại công việc nhàm chán như trông cửa hàng này, thi thoảng làm một chút ngược lại không có vấn đề gì, coi như là trải nghiệm cuộc sống, nhưng nếu mỗi ngày đều mở cửa kinh doanh, vậy thì có chút tra tấn người khác, Hoàng Linh Vi cũng không có hứng thú đi làm nữa.

Nhưng mà, ông chủ lớn Hoàng cũng đã nghĩ tới điểm này, trực tiếp nói với con gái mình: “Vi Vi à, dù sao bây giờ con cũng đang nhàn rỗi, còn không bằng tới trông cửa hàng rèn luyện bản thân một chút, tiền buôn bán thu được mỗi ngày sẽ cho con làm tiền tiêu vặt, con xem thế nào? Đây chính là tiền tự tay con kiếm được, so

với tiền ba cho con không phải càng có ý nghĩa hơn sao?”

Lời này ngược lại đã hoàn toàn thuyết phục được Hoàng Linh Vi.

Thế là, Hoàng Linh Vi liền tràn đầy hứng thú tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này.

Lúc vừa mới bắt đầu được mấy ngày, vì có hứng thú chèo chống, cho nên Hoàng Linh Vi thật sự là động lực mười phần, ngày nào cũng từ sớm đã chạy đi mở cửa trông tiệm rồi.

Nhưng sau khi kiên trì được mấy ngày, hứng thú dần dần biến mất, công việc trông tiệm này bắt đầu trở nên buồn tẻ vô vị.

Chương 80: Danh Tiếng Vang Xa

Cũng may, Hoàng Linh Vi không phải loại người bỏ dở giữa chừng, mặc dù cô sớm đã không còn hứng thú đối với việc trông tiệm, nhưng nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm cô vẫn sẽ mở cửa trông tiệm như bình thường.

Bởi vì doanh thu chính là thu nhập của cô, cho nên mỗi lần tới kỳ nghỉ, cô sẽ có thể kiếm được khoảng hơn mười vạn.

Số tiền này đối với Hoàng Linh Vi mà nói mặc dù không nhiều, nhưng cảm giác khi tiêu xài thật sự không giống, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để nàng kiên trì trông coi cửa hàng tới tận bây giờ.

Có điều, từ khi “nhận biết” bà mối trẻ tuổi Giang Phong kia, nhìn thấy hắn kiếm tiền bằng cách như vậy, Hoàng Linh Vi cũng bắt đầu cảm thấy tiền mình kiếm được từ cửa hàng có chút không thơm rồi!

Vừa nghĩ tới Giang Phong, trong lòng Hoàng Linh Vi liền có chút hưng phấn.

Từ lúc hai người biết nhau tới bây giờ, mặc dù chưa từng gọi video qua, cũng chưa từng thấy ảnh chụp của đối phương, nhưng điểm chung giữa hai người thật sự rất nhiều, mỗi lần tán gẫu có

thể nói tới cực kỳ thỏa mãn.

Nhất là cảm giác khi hai người nói chuyện khắp trời đất đâu đâu cũng có chỗ ăn ý, thật sự khiến Hoàng Linh Vi muốn dừng mà không được, cảm thấy chỉ vẻn vẹn là tán gẫu thôi cũng có thể nghiện.

Cái này chẳng lẽ chính là yêu qua mạng trong truyền thuyết sao?

Chính Hoàng Linh Vi cũng không rõ ràng, chỉ biết là tán gẫu với hắn thật sự rất thoải mái, một ngày không trò chuyện với hắn cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó.

Quen biết đã nhiều ngày như vậy nhưng vẫn luôn là Giang Phong chủ động tìm cô nói chuyện phiếm, có điều hôm nay thấy đã ba bốn giờ chiều vẫn chưa có tin nhắn nào gửi tới, Hoàng Linh Vi cũng có chút sốt ruột.

Cô liền chủ động gửi tin nhắn trước, hỏi: “Đại bà mối Giang, đang làm gì đó?”

Rất nhanh sau đó, Giang Phong liền trả lời: “Anh đang ở nhà chú nhỏ, lúc tới huyện thành giúp khách tìm đối tượng thì tiện thể qua nhà chú nhỏ thăm bà nội luôn.”

Hoàng Linh Vi lại hỏi: “Anh lại nhận khách mới sao?”

Giang Phong trả lời: “Đúng vậy, hôm nay đã tiếp bảy vị khách rồi, mấy ngày tiếp theo sẽ rất bận rộn!”

Hoàng Linh Vi kinh ngạc nói: “Tình huống gì vậy, sao lại đột nhiên tiếp nhiều khách như vậy?”

Giang Phong cười nói: “Trước đó không phải anh đã nói với em, anh giúp một người anh cùng họ trong thôn làm mai mối, bây giờ cặp người ta đã thành đôi, những người độc thân khác trong thôn thấy được thực lực làm mai mối của anh, thế là liền như ong vỡ tổ chạy tới cửa...”

Hoàng Linh Vi bội phục nói: “Anh thật lợi hại, trước đó nghe anh nói về tình huống gia đình người anh cùng họ kia, em còn cho rằng người đàn ông như vậy thật sự rất khó cưới được vợ, không nghĩ

tới mới được mấy ngày mà anh đã tác hợp thành công cho người ta rồi, xem ra không bao lâu nữa anh sẽ trở thành bà mối danh tiếng vang xa đấy!”

Giang Phong đáp: “Cũng chỉ là có chút tiếng ở trong thôn mà thôi, cách từ ‘danh tiếng vang xa’ vẫn còn rất xa đây!”

Hoàng Linh Vi nói: “Thực lực làm mai mối của anh tốt như vậy, sớm muộn cũng có một ngày cả nước nghe tiếng!”

Giang Phong cười ha ha, nói: “Vậy xin dựa vào lời chúc của em, nếu như thật sự có một ngày như thế, anh sẽ tới nhà em giúp em làm mai mối, giới thiệu em cho chính anh làm vợ ^- ^."

Hoàng Linh Vi: “Hừ, ai muốn anh làm mai mối cho chứ, còn tự giới thiệu bản thân nữa, thật không biết xấu hổ!”

Giang Phong: “Sao lại không biết xấu hổ? Một cô nương tốt như vậy, không giới thiệu cho bản thân lại đi giới thiệu cho người khác, đây không phải là ngốc sao?”

Hoàng Linh Vi: “...”

Sáu giờ chiều.

Nhà chú nhỏ.

“Tiểu Phong, đây là quán bán vịt luộc ngon nhất huyện thành đấy, cháu ăn thử xem thế nào nhé?”

“Tiểu Phong, món măng xào thịt này là món tủ của thím đấy, cháu ăn xem có ngon không?”

“Tiểu Phong, đây là thịt khô đồng nghiệp tặng thím, con dâu cô ấy mang về từ nhà mẹ đẻ ở Tứ Xuyên, mùi vị ngon lắm, thím với chú nhỏ đều thích ăn, cháu ăn thử xem thế nào.”

“Tiểu Phong, đây là…”

Lúc ăn cơm tối, thím nhỏ mời hắn rất nhiệt tình, thím ấy liên tục gắp đồ ăn cho hắn, thái độ với hắn tốt hơn trước rất nhiều.

Đương nhiên lúc trước thím nhỏ đối xử với hắn cũng không tệ. Dù sao hắn từ nhỏ đã có thành tích học tập tốt, vẫn luôn là kiểu "con nhà người ta". Cậu học bá này không chỉ được thầy cô ở trường yêu mến, ở nhà cũng được mọi người yêu thích, đến cả bạn bè thân thích cũng phải ngước nhìn hắn.

Bữa cơm này đầy ắp tình thân.

Ăn cơm xong, nhìn thấy cũng gần đến giờ, Giang Phong bèn nói với thím nhỏ: "Thím nhỏ, vậy cháu đi xử lý việc của mình trước đây, xong việc cháu sẽ quay về quê ngay."

Thím nhỏ vội níu giữ: "Tiểu Phong, hiếm khi cháu mới đến huyện thành một lần, hơn nữa giải quyết xong việc cũng không biết đến mấy giờ, hay là cháu ở lại đây nghỉ ngơi, ngày mai về cũng không muộn."

Giang Phong cười từ chối: "Không cần đâu thím nhỏ, hôm nay cháu tiếp sáu bảy người khách, họ đều đợi cháu sắp xếp xem mắt. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì qua hai ngày nữa cháu sẽ lên đây lại."

"Thế à, vậy hai ngày sau cháu nhớ đến nhà thím ăn cơm đấy."

"Cháu biết rồi, bà nội, thím nhỏ, cháu đi trước đây."

Chương 81: Cậu Là Ông Mai Thành Thật Nhất Mà Tôi Từng Gặp

Thành Nam.

Một căn phòng cho thuê nào đó.

Vệ Vũ San ăn cơm tối xong thì đi rửa chén đũa, sau đó ra ngoài đi dạo.

Cô vừa ra khỏi cửa, đang lúc định đi về hướng quảng trường thương mại thì bỗng nhiên một cậu thanh niên tuấn tú xuất hiện trước mặt cô rồi cười hỏi: "Xin chào, xin hỏi chị có phải là Vệ Vũ San không?"

Vệ Vũ San cảnh giác đáp lời: “Tôi là Vệ Vũ San, cậu là ai? Tìm tôi có việc gì?”

Cậu thanh niên tuấn tú đương nhiên là Giang Phong rồi. Hắn tranh thủ thời gian xuống dưới lầu đợi Vệ Vũ San đi dạo, thấy thế hắn bèn nở nụ cười hiền lành nói: “Chào chị Vệ, tôi tên Giang Phong, làm nghề mai mối, không biết chị Vệ có thể nói chuyện với tôi một lát không?”

Vệ Vũ San ngạc nhiên nhìn hắn rồi nói: “Cậu là người mai mối?”

Giang Phong đương nhiên hiểu ý đối phương, hắn bèn vội đáp: “Đúng vậy, chị Vệ đừng thấy tôi nhỏ tuổi nhưng tôi là ông mai hàng thật giá thật đấy. Hiện nay tôi đã tác hợp thành công sáu cặp vợ chồng rồi, hơn nữa còn đang tiếp bảy tám vị khách.”

Vệ Vũ San thấy hắn ăn nói thành thật (chủ yếu là do đẹp trai) nên chọn tin tưởng hắn: “Ông mai Giang đúng không? Ai giới thiệu cậu đến tìm tôi vậy?”

Giang Phong không trả lời, hắn chỉ cười nói: “Đây không phải nơi nói chuyện, tôi thấy phía trước có quán cà phê, tôi mời chị một ly cà phê nhé?”

Vệ Vũ San gật đầu: “Được.”

…

Mười phút sau.

Hai người đến một gian phòng riêng của quán cà phê.

Quán cà phê có gian phòng riêng khá thường thấy ở huyện thành.

Bởi vì hai người mới ăn cơm cách đây không lâu nên chỉ gọi hai ly cà phê và một dĩa hạt dưa, mấy món ăn khác tạm thời chưa gọi.

Đợi sau khi phục vụ bưng cà phê và hạt dưa lên rồi rời đi, hai người mới bắt đầu nói chuyện.

Giang Phong mở lời: “Chị Vệ, chắc chị cũng rõ mục đích tôi đến đây, tôi muốn giới thiệu đối tượng cho chị. Không biết gần đây chị

có suy nghĩ muốn kết hôn không?"

Vệ Vũ San uống một hớp cà phê rồi nói: "Đương nhiên muốn kết hôn rồi, dù sao tôi cũng không trẻ nữa. Không biết đối tượng ông mai Giang giới thiệu làm nghề gì? Người ở đâu?"

Giang Phong bốc một nắm hạt dưa.

Hắn vừa cắn vừa nói: "Người tôi muốn giới thiệu cho chị là một anh lớn trong thôn chúng tôi. Anh ấy tên Vi Minh Kiệt, năm nay ba mươi tám tuổi, vẻ ngoài tràn đầy sức sống, làm thầu công trình trong trấn của chúng tôi cùng với ba anh ấy. Gia cảnh của anh ấy ở nông thôn cũng rất tốt."

Vệ Vũ San khẽ chau mày: "Tuổi có hơi lớn một tí, anh ta kết hôn lần thứ hai sao?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Anh Kiệt đến nay vẫn chưa có bạn gái nữa."

Vệ Vũ San không tin, cô nói: "Ông mai Giang, cậu đừng lừa tôi, thời buổi ngày nay mà đến ba mươi tám tuổi vẫn chưa có bạn gái sao? Làm sao có thể chứ?"

Giang Phong uống một hớp cà phê rồi nói: "Tôi làm mai có nguyên tắc, có sao nói vậy, trước giờ không gạt người. Đợi sau này tôi sẽ nói cho chị lý do cụ thể, dù sao cũng không cần phải nghi ngờ đâu."

Vệ Vũ San im lặng hồi lâu rồi mới hỏi: "Có ảnh của đối phương không?"

"Đương nhiên có." Giang Phong lấy điện thoại ra, nhanh chóng mở ảnh Vi Minh Kiệt lên, sau đó đưa cho Vệ Vũ San: "Đây là ảnh hôm nay tôi mới chụp."

Vệ Vũ San nhận lấy điện thoại rồi xem ảnh, cô thấy người trong ảnh nhìn rất vừa mắt. Tuy không đẹp trai bằng ông mai trước mắt nhưng lại cho cô ấy một cảm giác dễ chịu.

Giang Phong vừa quan sát sự thay đổi sắc mặt của cô ấy vừa cười hỏi: "Chị Vệ thấy sao, trông ổn không?"

Vệ Vũ San trả điện thoại cho Giang Phong rồi nói: “Quả thật nhìn qua ảnh thấy rất ổn, không biết người thật có khác biệt lớn so với ảnh không?”

Giang Phong nói: “Người thật không quá khác so với ảnh đâu, có lẽ chị cũng nhận ra tấm ảnh này không có chỉnh sửa.”

Vệ Vũ San gật đầu: “Ông mai Giang, theo cậu nói thì gia cảnh anh ta rất tốt, người trông cũng ổn, điều kiện như vậy ở nông thôn đã rất tốt rồi, tại sao anh ta đã ba mươi tám tuổi mà vẫn chưa từng có bạn gái?”

Giang Phong im lặng rồi thở dài: “Bởi vì anh ấy có nỗi khổ riêng.”

Vệ Vũ San hỏi: “Nỗi khổ riêng gì thế?”

Giang Phong ngại ngùng nói: “Tiểu huynh đệ của anh ấy có chút vấn đề.”

Vệ Vũ San đỏ mặt, mặc dù đã ba mươi hai tuổi, cũng không phải chưa trải qua chuyện đó, nhưng cô vẫn thấy rất ngại khi bàn luận vấn đề riêng tư cùng một người đàn ông.

Sau khi hết ngại, Vệ Vũ San nhìn Giang Phong bằng ánh mắt kỳ lạ, cô nói: “Ông mai Giang, cái đó của anh ta…có vấn đề, sao cậu còn giới thiệu cho tôi?”

Giang Phong ho lên vài tiếng rồi nói: “Cái nảy có thể trị khỏi, nếu không tôi cũng không giới thiệu cho chị.”

Vệ Vũ San đỏ mặt hỏi: “Vậy bây giờ anh ta trị khỏi chưa?”

Giang Phong lắc đầu: “Chưa, không biết vì nguyên nhân gì mà anh ấy không chịu đi khám.”

Vệ Vũ San thắc mắc hỏi: “Nếu anh ta chưa đi khám, vậy tại sao ông mai Giang biết bệnh anh ta có thể khỏi? Lỡ như không thể trị khỏi…”

Câu này có hơi khó trả lời, không thể nói hắn nhờ điểm xứng đôi của hai người mới biết được.

Cho nên Giang Phong đành bịa ra lời nói dối thiện chí: “Tôi đã tham khảo ý kiến bác sĩ về vấn đề của anh ấy rồi, bác sĩ nói chữa được, tình hình cụ thể thì tôi không tiện nói, dù sao chỉ cần tin tôi không lừa chị là được.”

Vệ Vũ San tin vào lời hắn nói.

Nếu đối phương thật sự muốn lừa gạt thì không cần phải nói chuyện bí mật này ra.

Vệ Vũ San gật đầu: “Cậu là ông mai thành thật nhất mà tôi từng gặp, tôi nguyện ý tin tưởng cậu.”

Chương 82: Chuyện Khó Nói

Phòng riêng ở quán cà phê.

Nghe Vệ Vũ San nói hắn là ông mai thành thật nhất, đồng thời bằng lòng tin tưởng hắn, Giang Phong vội cảm ơn: “Đại khái tình hình bên anh Kiệt chính là như vậy, chị Vệ còn thắc mắc gì thì cứ việc hỏi, có yêu cầu gì thì cứ nói ra, đợi bàn bạc xong hết thì tôi sẽ sắp xếp xem mắt cho hai người.”

Vệ Vũ San ngẫm một hồi rồi nói: “Ông mai Giang, tôi chỉ có một yêu cầu, sau kết hôn tôi hi vọng có thể sinh sống ở huyện thành, chỉ cần anh ta đồng ý và đảm bảo làm được, vậy thì tôi không có ý kiến gì thêm nữa.”

Giang Phong vừa cắn hạt dưa vừa nói: “Với điều kiện như nhà anh Kiệt thì ở huyện thành mua nhà sinh sống không thành vấn đề. Nhưng anh Kiệt vẫn luôn cùng ba làm thầu công trình ở quê nhà, nếu muốn rời quê lên huyện thành sinh sống sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến công việc của anh ấy, cho nên tôi không thể thay mặt anh Kiệt đáp ứng yêu cầu này của chị, chị phải cùng bàn bạc với anh ấy mới được.”

Vệ Vũ San nói thêm: “Ông mai Giang, thật ra tôi hi vọng sinh sống ở huyện thành chủ yếu là vì suy nghĩ đến việc học hành của con cái sau này. Dù sao điều kiện giáo dục ở huyện thành cũng tốt hơn mấy thôn nhỏ ở quê.

Hơn nữa cứ cho là mua ở huyện thành, trước khi con cái đi học có đến ở hay không cũng không quan trọng, sau này con cái đi học có tôi ở cạnh chăm nom là được rồi, anh ấy muốn làm gì cũng không cần bận tâm."

Giang Phong gật đầu lia lịa, không hổ là phụ nữ trên ba mươi tuổi, suy nghĩ thấu đáo hơn mấy cô gái trẻ tuổi, còn chưa bắt đầu xem mắt thì chị ấy đã sắp xếp xong chuyện đi học của con cái.

Sau khi nghe Vệ Vũ San giải thích, trong lòng Giang Phong cũng đã có quyết định, hắn nói: "Nếu như vậy thì không thành vấn đề, đợi tôi quay về bàn bạc với anh ấy xong thì sẽ sắp xếp xem mắt cho hai người."

Vệ Vũ San gật đầu nói: "Được, hiện tại tôi đang đi làm ở siêu thị, nếu muốn sắp xếp xem mắt thì nhớ báo trước một tiếng cho tôi, nếu không lúc hai người đến thì tôi còn đang đi làm đấy, vậy thì không hay cho lắm."

"Chuyện này chị yên tâm, tôi chắc chắn sẽ báo trước cho chị về việc sắp xếp xem mắt."

Nói tới đây, Giang Phong cười nói: "Chị Vệ, hiện tại chị cũng hiểu rõ tình hình bên anh Kiệt rồi, chị cũng nên nói tình hình bên chị cho tôi biết chứ." Tuy Giang Phong đã có hết tư liệu của Vệ Vũ San, nhưng cái gì nên hỏi thì vẫn phải hỏi, nếu không đến lúc đó hắn lại không biết giải thích vì sao biết nhiều đến thế.

Vệ Vũ San đồng ý, sau đó nói rõ hết bối cảnh gia đình, trải nghiệm yêu đương của mình cho Giang Phong nghe.

Dù sao ông mai Giang này cũng rất thành thật, còn nói cả chuyện đối tượng xem mắt mắc bệnh khó nói cho cô ấy nghe, nên đương nhiên cô ấy sẽ không giấu diếm, nói hết tất cả cho Giang Phong nghe.

Một tiếng sau.

Hai người bước ra khỏi quán cà phê.

"Chị Vệ, vậy tôi xin phép đi trước, chúng ta liên lạc sau nhé."

“Ừ, đi đường cẩn thận, có gì thì cứ liên lạc với tôi.”

…

Đợi Giang Phong rời đi, Vệ Vũ San lấy điện thoại gọi cho một người thân sống ở trấn Thanh Hà.

Dù trong lòng cô ấy rất tin tưởng đối phương nhưng tục ngữ có câu: “Tâm hại người không nên có, nhưng tâm đề phòng người không thể không có”. Vệ Vũ San đã không còn là cô bé mười mấy tuổi mà là phụ nữ trưởng thành hơn ba mươi tuổi rồi.

Cho dù trước mặt có nói hay đến đâu thì sau lưng cũng phải tìm người kiểm tra tính thật giả của người mai mối, thuận tiện nghe ngóng danh tiếng làm mai của đối phương, những việc này đều vô cùng cần thiết.

Sau khi gọi điện nói vài câu khách sáo, Vệ Vũ San bèn hỏi: “Dì ba, dì có biết ông mai tên Giang Phong không?”

Dì ba nói: “Cái tên này nghe quen lắm, hình như có nghe qua, để dì nhớ lại xem.”

Vệ Vũ San gợi ý: “Người này rất đẹp trai, tầm hơn hai mươi tuổi, là người thôn Long Sơn, nghe nói làm mai rất mát tay.”

Dì ba sực nhớ ra: “Cháu nói vậy làm dì nhớ ra rồi, thôn Long Sơn kế bên thôn Bạch Thuỷ của dì quả thật có một ông mai như vậy, nghe nói là một sinh viện đại học có tiếng.

Tốt nghiệp xong thì không đi làm mà về quê làm nghề mai mối. Câu chuyện mới lạ này là chủ đề bàn tán thôn dì đấy.”

Vệ Vũ San hỏi: “Dì ba, vậy danh tiếng với năng lực của ông mai này thế nào?”

Dì ba nói: “Cái này dì không để ý lắm, Tiểu San con hỏi chuyện cậu ta làm gì? Lẽ nào cậu ta muốn làm mai cho con sao?”

Vệ Vũ San “ừm” một tiếng rồi nói tiếp: “Cậu ta quả thật đã đến tìm con làm mai, nên con muốn nghe ngóng chút chuyện về cậu ta từ dì ba rồi mới quyết định.”

Dì ba vội nói: “Đây là chuyện tốt, cháu sớm nên kết hôn rồi, dì đi nghe ngóng giúp cháu.”

“Vậy làm phiền dì ba rồi.”

“Chuyện nhỏ, không cần khách sáo.”

Sau đó hai người nói vài chuyện phiếm rồi cúp máy.

…

Sau khi Giang Phong về nhà tắm rửa thì cũng hơn mười giờ tối rồi.

Giờ này đa số người già trong thôn đều nghỉ ngơi rồi, nhưng người độc thân như Vi Minh Kiệt thì chắc chắn không ngủ trước mười hai giờ.

Giang Phong ngẫm một hồi, hắn bèn gọi điện cho Vi Minh Kiệt.

Quả nhiên chưa đến ba giây Vi Minh Kiệt đã bắt máy: “Tiểu Phong, em có chuyện gì muốn hỏi anh sao?”

Giang Phong hỏi: “Bây giờ anh Kiệt có ở nhà không?”

Vi Minh Kiệt đáp: “Không có nhà, anh đang uống rượu bên nhà Tam Cẩu, em muốn qua uống chút không?”

Giang Phong nói: “Em không uống rượu đâu, giờ anh có thể rút chút thời gian không? Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Vi Minh kiệt im lặng hồi lâu, sau đó nói: “Được, để anh nói một tiếng với bọn Tam Cẩu.”

“Vâng, vậy em ở nhà đợi anh.”

Sau khi cúp máy, Giang Phong bèn lặng lẽ suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu để làm công tác tư tưởng cho Vi Minh Kiệt.

Từ khi hắn làm nghề mai mối đến giờ, vị khách đặc biệt Vi Minh Kiệt là vị khách hàng khó giải quyết nhất.

Vấn đề nan giải không nằm ở chuyện thuyết phục bên nữ chấp

nhận căn bệnh của bên nam mà nằm ở việc làm sao làm công tác tư tưởng cho bên nam, để anh ấy có thể đối mặt với vấn đề của bản thân, sau đó tích cực đi khám chữa bệnh.

…

Tầm mười phút sau, Vi Minh kiệt đến nhà Giang Phong.

Vì chuyện sắp nói có liên quan đến việc riêng tư cá nhân, nên Giang Phong liền mở cửa xe, hắn nói với Vi Minh Kiệt: “Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta lên xe nói chuyện đi.”

Vi Minh Kiệt đương nhiên không để ý chuyện này, sau khi lên xe, anh ta hỏi: “Tiểu Phong, em muốn bàn chuyện xem mắt với anh sao?”

Giang Phong đóng hết cửa xe lại, hắn gật đầu nói: “Đúng vậy, em muốn bàn chuyện xem mắt với anh Kiệt, không biết anh Kiệt có gì muốn nói với em không?”

Vi Minh Kiệt tưởng Giang Phong hỏi anh ta có yêu cầu gì không bèn lắc đầu đáp: “Anh không có yêu cầu gì, Tiểu Phong em cứ sắp xếp xem mắt là được rồi.”

“Em không phải hỏi anh có yêu cầu gì về đối tượng xem mắt, em hỏi anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

Giang Phong thở dài nói: “Anh Kiệt, chúng ta đều lớn lên trong thôn, ai mà không biết nhau chứ. Lần này ba mẹ anh mời em làm mai, có lẽ trong lòng anh không muốn, chỉ là không muốn ba mẹ thất vọng nên mới đồng ý xem mắt. Không biết em nói có đúng không?”

Vi Minh Kiệt ngạc nhiên nhìn Giang Phong, không ngờ Giang Phong có thể đoán trúng suy nghĩ của anh ta.

Chương 83: Long Trời Lở Đất

Trong xe cũng không bật đèn, chỉ có ánh đèn lờ mờ từ bên ngoài chiếu vào, đây là loại đèn đường dùng năng lượng mặt trời phổ

biến ở nông thôn.

Bởi vậy, Giang Phong không thấy rõ biểu tình của Vi Minh Kiệt hiện tại là gì, chỉ thấy hắn trầm mặc không nói lời nào, liền lên tiếng: “anh Kiệt, em cũng đã giúp người khác làm mai mối được một đoạn thời gian rồi, có lẽ anh ít nhiều cũng đã nghe nói, bà mối em đây chỉ cần ra tay, thì xác suất thành công đều là trăm phần trăm, chưa từng có trường hợp nào thất bại.

Cho nên, em không hy vọng tới lượt anh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, anh hiểu ý em chứ?”

Vi Minh Kiệt thở dài, nói: “Tiểu Phong, quả thật giống như lời em nói, anh là bị cha mẹ ép buộc ra mắt, đó căn bản không phải ý muốn của anh. Anh trước đó vốn chỉ định tới lướt qua sân khấu một cái, cho cha mẹ một câu trả lời thỏa đáng, lại quên mất Tiểu Phong cũng sẽ bị ảnh hưởng, anh thật sự rất xin lỗi!”

Giang Phong nói: “anh Kiệt, anh không nguyện ý ra mắt, vậy chắc chắn là có lý do riêng, vốn chuyện riêng tư như này, em không nên hỏi, nhưng chúng ta dù sao cũng là anh em cùng thôn, em thật sự không muốn để anh độc thân cả đời.

Hiện tại anh mới chỉ 38 tuổi, người chỉ trỏ anh ở trong thôn cũng chưa tính là nhiều, dù sao người ở tuổi này mà chưa kết hôn ở trong thôn ta cũng không ít. Nhưng chờ tới khi anh 48 tuổi, thậm chí là 58 tuổi, có lẽ anh sẽ trở thành lão quả công nổi danh nhất toàn thôn, thanh danh như vậy, chẳng lẽ anh thật sự muốn sao?”

Vi Minh Kiệt nghe vậy thì khó chịu trong lòng, nếu như có thể, ai mẹ nó nguyện ý làm lão quả công chứ?

Chỉ là, việc này có cách nào đâu?

Mặc dù biết Giang Phong chỉ có ý tốt, nhưng hắn vẫn không chút do dự từ chối, nói: “Tiểu Phong, anh biết rõ em là nghĩ giúp anh, nhưng chuyện anh gặp phải, em thật sự không giúp được gì. Cho nên ý tốt của em, anh xinh nhận, đợi ngày mai em hãy nói với cha mẹ anh, để bọn họ không cần phải nhọc lòng chuyện hôn sự của anh nữa, việc xem mắt vậy coi như xong đi!”

Giang Phong biết rõ muốn thuyết phục Vi Minh Kiệt sẽ không dễ dàng, hắn ngay cả cha mẹ mình cũng giấu mười mấy hai mươi năm, chắc chắn sẽ không dễ dàng nói ra bí mật cho Giang Phong.

Bởi vậy, việc Vi Minh Kiệt từ chối cũng nằm trong dự liệu của Giang Phong.

Giang Phong lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp Vệ Vũ San ở quán cà phê, đưa tới nói: "anh Kiệt, anh trước đừng vội từ chối, anh xem đối tượng em tìm giúp anh này thế nào?"

Mặc dù Vi Minh Kiệt đã làm tốt chuẩn bị từ chối xem mắt trong lòng, nhưng con người ai cũng có lòng hiếu kỳ, hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ, dù biết rõ mình và đối phương không có khả năng, nhưng hắn vẫn cầm lấy điện thoại Giang Phong xem.

Nhưng một lần xem này khiến Vi Minh Kiệt không dời mắt ra được.

Phải biết rằng, giá trị xứng đôi tối đa của Vi Minh Kiệt và Vệ Vũ San lên tới 86 điểm, giống với giá trị xứng đôi tối đa của vợ chồng Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan kia.

Mà nguyên do giá trị xứng đôi hiện tại chỉ có 72 điểm là vì bị lão tiểu đệ của Vi Minh Kiệt kéo xuống.

Nếu như bỏ qua nguyên nhân này, thì giá trị xứng đôi hiện tại của Vi Minh Kiệt và Vệ Vũ San có lẽ sẽ không thấp hơn 80 điểm, đây cũng có thể nói là điểm số cực kỳ khó tin rồi.

Điều này chứng minh rằng hai người bất kể là hình dáng hay tướng mạo đều vô cùng phù hợp với nhãn duyên của đối phương, đây cũng là lý do chủ yếu vì sao Vệ Vũ San biết rõ lão tiểu đệ của Vi Minh Kiệt xảy ra vấn đề cũng vẫn nguyện ý đi xem mắt với hắn.

Giang Phong thông qua ánh sáng trên màn hình điện thoại di động nhìn thấy rõ biểu cảm của Vi Minh Kiệt, vội vàng rèn sắt khi còn nóng, nói: "Anh Kiệt, cô gái này tên là Vệ Vũ San, năm nay 32 tuổi, chiều cao 160cm, cân nặng 48kg, là người quê sát trấn Ngũ Phúc, cô ấy bây giờ đang làm ở một siêu thị tại huyện thành."

Vi Minh Kiệt im lặng trả lại điện thoại di động cho Giang Phong,

mặc dù cô gái này nhìn thật sự không tệ, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ quan của hắn, đáng tiếc, vẫn là câu nói kia, Vi Minh Kiệt hắn đời này không xứng có được nữ nhân, người dù tốt tới mức nào cũng không liên quan tới hắn.

Thấy phản ứng của Vi Minh Kiệt, Giang Phong liền biết nếu như không có thuốc mạnh, sợ là không cạy được miệng của hắn.

Thế là, Giang Phong quyết định vạch trần, nói: “Anh Kiệt, chị Vệ là người em tỉ mỉ lựa chọn từ trong mấy trăm ngàn người, là người thích hợp nhất với anh, thậm chí, hôm nay em còn đặc biệt bỏ ra thời gian hơn nửa ngày để thuyết phục chị ấy. Em cũng không ngại nói cho anh biết, dù cho anh có là thái giám, Vệ tỷ cũng nguyện ý gả cho anh, đây là lời chính miệng chị ấy đã đáp ứng.”

Lời này vừa nói ra, giống như long trời lở đất!

Vi Minh Kiệt đột ngột ngồi thẳng dậy, khó tin nhìn về phía Giang Phong, nửa ngày sau mới run giọng hỏi: “Tiểu Phong, lời này của em có phải là thật không? Không nói đùa chứ? Kể cả anh có là một tên thái giám, cô ấy cũng nguyện ý gả?”

Giang Phong vẻ mặt khẳng định, nhẹ gật đầu nói: “Đương nhiên là thật, loại lời này sao có thể đem ra nói đùa được?”

Vi Minh Kiệt giờ phút này tâm loạn như ma, hắn dùng không ít sức lực mới cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại được, hỏi: “Có thể nói cho anh rốt cuộc nguyên nhân là gì một chút không?”

Chương 84: Anh Không Cứng Được

Giang Phong cười nói: “Nguyên nhân đại khái có ba cái: Thứ nhất, chị ấy đã xem hình của anh, có lẽ đây chính là duyên phận đi, chị ấy liếc mắt đã nhìn trúng anh. Thứ hai, chị ấy có yêu cầu, nếu như anh kết hôn với chị ấy, thì phải mua được nhà ở huyện thành để an cư. Thứ ba, em cũng giúp anh nói không ít lời tốt, đây cũng là điểm mấu chốt tác động tới chị ấy.”

Nghe tới đây, trong lòng Vi Minh Kiệt tràn đầy do dự, không biết có nên đem bí mật đã che giấu nhiều năm nói ra hay không, cái này liên quan tới tự tôn của đàn ông, nếu như không phải thật sự cần thiết, hắn có bị đánh chết cũng sẽ không nói ra.

Nhưng nếu như hắn không nói ra bí mật này, lại sợ giấu diếm sẽ xuất hiện hậu quả khó gánh chịu nổi.

Dù sao thì nếu như sau khi hai người kết hôn rồi mới bại lộ ra vấn đề này, nhỡ đâu đối phương không biết giữ miệng, đem việc này lan truyền ra ngoài, vậy hắn sẽ thật sự không cần bước ra khỏi cửa nữa rồi!

Đây quả thật là tình thế khó xử mà!

Mắt thấy thái độ Vi Minh Kiệt đã xuất hiện sự do dự, không còn kháng cự như trước đó nữa, Giang Phong liền thừa thắng xông lên, nói: “Anh Kiệt, thái độ nhà gái người ta đã rất rõ ràng, anh chỉ cần gật đầu một cái, vậy chuyện xem mắt tiếp theo, thậm chí là nhìn gia môn, cũng chỉ là lướt sân khấu một cái mà thôi. Anh Kiệt, anh đem bí mật của mình nói ra đi, trừ khi anh thích đàn ông, em không tin có chuyện gì không giải quyết được.”

Vi Minh Kiệt nghe vậy, cuối cùng hạ quyết tâm, hít một hơi thật sâu, nói: “Tiểu Phong, trong lòng anh quả thật có bí mật, nhưng nếu anh nói ra, em phải giữ bí mật cho anh, nếu không anh cũng không thể tiếp tục sống trong thôn này được nữa rồi!”

Giang Phong nghiêm mặt đáp: “Yên tâm đi anh Kiệt, em không phải loại người thích huyên thuyên, kể cả anh thật sự không nói,

em thật ra cũng có thể đoán ra được bí mật anh đang cất giấu là gì."

Vi Minh Kiệt không do dự nữa, trầm thấp nói: "Anh không cứng được!"

Giang Phong bình tĩnh hỏi lại: "Đây là trời sinh, hay là sau này mới bị?"

Vi Minh Kiệt cũng kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Giang Phong, có điều như này cũng tốt, hắn nói ra bí mật này, sợ nhất là nhìn thấy loại ánh mắt kỳ dị kia, hắn trả lời: "Là sau này mới bị."

Giang Phong lại hỏi: "Anh từng tới gặp bác sĩ chưa?"

Vi Minh Kiệt nói: "Đã từng, nhưng không xem ra gì, nói cái gì mà gặp chướng ngại tâm lý, dù sao anh nghe cũng không hiểu."

Giang Phong nói: "Anh Kiệt, cái này hẳn là từ mười mấy hai mươi năm trước rồi đi? Từ đó đến nay anh có đi khám lần nào nữa không?"

Vi Minh Kiệt lắc đầu nói: "Anh mười chín năm trước đi gặp bác sĩ một lần, từ đó về sau chưa từng đi khám lần nào nữa cả."

Giang Phong khuyên nhủ: "Anh Kiệt, bây giờ y học phát triển hơn nhiều so với mười chín năm trước, anh nên đi khám lại xem, coi như vì chị Vệ, dù sao anh cũng nên đi khám một lần."

Vi Minh Kiệt đã nguyện ý nói ra bí mật lớn nhất giấu ở đáy lòng, vậy dĩ nhiên đã cởi bỏ được khúc mắc nhiều năm qua, nghe vậy gật đầu nói: "Được, anh nghe cậu, ngày mai anh sẽ đi tỉnh thành gặp bác sĩ!"

Nghe tới đây, trong lòng Giang Phong như trút bỏ được gánh nặng.

Vi Minh Kiệt và Vệ Vũ San mặc dù còn chưa bắt đầu ra mắt, nhưng mối hôn sự này, kết quả hắn đã có thể kết luận được rồi!

Vi Minh Kiệt ngược lại nói được là làm được.

Hôm sau, trời vừa sáng, hắn liền đón xe lên tỉnh thành khám bệnh.

Mà Giang Phong thì lại bắt đầu tới từng nhà mấy đối tượng xứng đôi của khách để thăm hỏi.

Bởi vì những người Giang Phong lựa chọn đều có giá trị xứng đôi tối đa không ít hơn 80, giá trị xứng đôi hiện tại không ít hơn 65, cho nên dưới sự đáp cầu dắt mối của Giang Phong, ba bước xem mắt đều được tiến hành vô cùng thuận lợi.

Không đến một tuần lễ, trừ Vi Minh Kiệt và Triệu Tĩnh ở xa ra, toàn bộ sáu vị khách bao gồm cả Chu Thập Lục, hoặc là đã định được ngày kết hôn, hoặc là đã trực tiếp đi đăng ký kết hôn rồi.

Ở nông thôn, cũng không phải tất cả mọi người kết hôn cũng sẽ bày tiệc rượu.

Ví dụ như những người cưới lần thứ hai, thứ ba, thứ n, hoặc là những người điều kiện gia đình không hề tốt kia, bọn họ kết hôn đều sẽ không mời rượu, sau khi đăng ký kết hôn sẽ chỉ mời họ hàng gần từ đời thứ ba trở lại ăn một bữa cơm, như vậy là được rồi!

Mà trong số sáu vị khách này, có tất cả bốn người lựa chọn không mời rượu, chỉ có Chu Thập Lục và một vị khách khác chọn mười rượu vào ngày lễ quốc khánh.

Cộng thêm ba vị khách trước đó, Giang Phong đã có năm vị khách chọn ngày kết hôn vào ngày lễ quốc khánh rồi!

Khoảng thời gian gần đây, Giang Phong thật sự là thu quà tặng và hồng bao tới mỏi tay.

Trong đó, quà và hồng bao mời môi thu bảy lần, tổng giá trị khoảng trên dưới tám ngàn.

Hồng bao xem mắt thu sáu cái, tổng giá trị là năm ngàn.

Xem gia môn cũng thu sáu hồng bao, tổng giá trị năm ngàn.

Quà và hồng bao tạ môi thu bốn lần, tổng giá trị trên dưới sáu vạn.

Toàn bộ cộng lại, doanh thu hồng bao là bảy vạn bốn, giá trị quà tặng khoảng trên dưới hai vạn.

Nếu như cộng thêm thu nhập trước đó, trong thời gian chưa tới hai tháng ở đây, Giang Phong đã kiếm được gần mười bốn vạn tiền mặt từ hồng bao và đống quà tặng giá trị khoảng bốn vạn rồi.

Hơn nữa, cái này còn chưa tính tới năm vị khách kết hôn ngày quốc khánh kia, quà và hồng bao tạ môi của bọn họ phải chờ tới sau buổi mời rượu ngày quốc khánh mới có thể nhận, hôm đó nhất định sẽ có thu nhập không nhỏ.

Này không tính thì không biết, tính xong mới thật sự giật mình, thu nhập này nếu như nói ra, thật sự có thể khiến một đám lớn ngã ngửa, sợ rằng tìm khắp cả nước cũng không tìm ra một bà mối kiếm được nhiều tiền như vậy!

Đối với lần này, Giang Phong ngược lại không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao hắn làm mai mối cũng có hack, đến nay vẫn luôn duy trì xác suất thành công trăm phần trăm, đương nhiên những bà mối khác không thể so sánh được cùng rồi.

Cả như câu danh ngôn trong « Tiếu Ngạo Giang Hồ »: “Chỉ cần là nơi có người ắt có ân oán, có ân oán tất sẽ thành giang hồ. Con người chính là giang hồ.”

Giang Phong bên này làm bà mối kiếm được đầy bồn đầy bát, nhưng không biết trong thông đã có người hận hắn đến nghiến răng nghiến lợi, người hận hắn này không phải ai khác, chính là bà mối Vương trong thôn Long Sơn.

Chương 85: Thu Quà Tặng Và Hồng Bao Đến Mỏi Tay

Trước khi Giang Phong làm bà mối, toàn bộ thôn Long Sơn cũng chỉ có bà Vương làm nghề bà mối này.

Mặc dù không khoa trương đến mức ai ai trong thôn cũng tới tìm bà làm mai mối, nhưng không thể không nói, trong thôn quả thật có một bộ phận lớn người độc thân đã từng tìm bà Vương làm mai mối qua, chỉ là xác suất làm mai mối của bà Vương không cao mà thôi.

Qua nhiều năm như vậy, bà Vương dựa vào miệng lưỡi biết ăn nói của mình, thật ra cũng kiếm được không ít tiền bà mối, nhà bà mấy năm trước vừa xây thêm tầng ba là dựa vào số tiền làm mai mối kiếm được trong nhiều năm của bà.

Trước khi Giang Phong làm bà mối, bà Vương bình quân mỗi tháng cơ bản cũng có thể làm mai mối cho người ta một lần, những lần không thành cũng có thể nhận được quà và hồng bao mời môi, cộng thêm hồng bao ra mắt, cộng lại cũng được thu nhập không nhỏ.

Càng đừng nói tới lúc xem mắt, bà mối còn có thể cùng đi tới tiệm cơm ăn uống thả cửa một bữa.

Nhưng từ sau khi Giang Phong về thôn làm bà mối, những quà tặng và hồng bao giá trị không nhỏ kia cách bà Vương càng ngày càng xa!

Nhất là sau khi Giang Phong giúp người ế vợ đệ nhất trong thôn, Giang Văn Đông, thoát kiếp độc thân, bà Vương làm bà mối hơn hai mươi năm ở thôn Long Sơn liền hoàn toàn đánh mất thị trường!

Có câu nói rất hay, cắt đường tài lộ giống như giết chết cha mẹ của người khác, bà Vương ghen ghét Giang Phong trong lòng thật ra cũng không có gì kỳ quái.

Lúc này, bà Vương đang ở trong nhà cùng chồng và ba đứa con trai, con dâu thương lượng xem nên ra tay đả kích đối thủ cạnh tranh thực lực đáng sợ Giang Phong này từ chỗ nào.

“Giờ nói nên làm sao đây, cứ để cho thằng nhóc kia làm như vậy tiếp, tôi sau này sợ là một mối làm ăn cũng không có!” Bà Vương sắc mặt có chút khó coi, nói.

Con trai lớn đề nghị: “Mẹ, không bằng đi học người ta đi, không nhắc tới tiền bà mối nữa, nếu thành công, sau khi chuyện thành, người ta sẽ càng cảm kích, như vậy không chỉ kiếm được thanh danh, hơn nữa, hồng bao tạ môi cũng sẽ không nhỏ.”

Bà Vương thở dài, nói: “Trước khi làm mai mối thì nói rõ tiền bà

mối, cái này là quy củ, bao nhiêu năm rồi người ta vẫn làm như vậy, hơn nữa mời môi, ra mắt, nhìn gia môn, những cái này cũng chỉ cho hồng bao nhỏ, đều là sau khi mọi chuyện thành công mới đưa toàn bộ số tiền.

Cho nên mấu chốt của vấn đề thật ra không phải ở chỗ có nói rõ tiền bà mối hay không, mà là thằng nhóc họ Giang kia quá tà môn, ngay cả mối của Giang Văn Đông hắn cũng có thể tác hợp thành công, quả thực là gặp quỷ!"

Chồng bà Vương cũng không nhịn được nói: "Thằng nhóc kia quả thật có kỹ năng, nhà Giang Văn Đông có hai người liệt cần phải chăm sóc, điều kiện gia đình lại kém, hễ nhắc đến, bà mối cũng phải lắc đầu. Vậy mà thằng nhóc kia lại có thể tìm được cho Giang Văn Đông một cô vợ, mặc dù tướng mạo chẳng ra sao cả, nhưng điều này cũng đã đủ để thay đổi cách nhìn của người trong thôn đối với thằng nhóc kia."

Đứa con dâu của con trai cả nói tiếp: "Kỳ lạ nhất chính là, mấy ngày nay hắn lại liên tiếp làm mai mối cho mấy người ế vợ nổi danh trong thôn, hơn nữa, tất cả đều tác hợp thành công!"

Con trai thứ hai xen vào nói: "Nghe nói chỉ trong mấy ngày, họ Giang kia đã kiếm được trọn vẹn sáu, bảy vạn tệ, thật sự là quá mẹ nó kiếm lời!"

Sau đó, con trai út, vợ con trai thứ, vợ con trai út bắt đầu ào ào bàn luận, tất cả đều sợ hãi thán phục trước khả năng kiếm tiền lợi hại của Giang Phong!

Việc này khiến cho vẻ mặt bà Vương đen cả lại, mở miệng trách mắng: "Được rồi, đừng có khen người ta nữa, thằng nhóc đó bây giờ chính là người đã cắt đường tài lộ nhà chúng ta, nếu như ta không làm mai mối được, những ngày tiếp theo chỉ sợ chúng mày cũng không dễ chịu gì đâu, vẫn là nghĩ xem bây giờ nên làm như thế nào đi!"

Nghe vậy, ba đứa con trai cùng hai đứa con dâu hai mặt nhìn nhau, nhất thời không nói ra lời.

Dù sao thì làm mai mối cũng là quyền tự do của người ta, người ta

làm ăn đàng hoàng, bọn hắn chẳng lẽ còn có thể ngang ngược tìm tới cửa khi dễ người ta à? Thật sự cho rằng pháp luật thời đại này chỉ để trang trí thôi sao?

Lùi một bước mà nói, kể cả không có pháp luật thì bọn hắn cũng tuyệt đối không dám đi làm loại chuyện này.

Bởi vì ở thôn Long Sơn thì người họ Giang là chính, những người họ khác ở thôn Long Sơn kể cả không cụp đuôi lại mà đối nhân xử thế thì tuyệt đối cũng không dám đâm chọc người nhà họ Giang, đây chắc chắn là hành vi tìm đánh.

Uy hiếp bằng vũ lực đã không làm được, mà cạnh tranh bình thường thì lại không chơi lại người ta, còn có thể có cách gì?

Mấy người vắt óc suy nghĩ, cuối cùng vẫn là con trai út đầu óc tương đối linh hoạt nghĩ ra biện pháp, nói: “Mẹ, đã không cạnh tranh được chính diện với người ta thì chúng ta cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn mà thôi!”

Mắt bà Vương sáng lên, hỏi: “Thủ đoạn gì? Con nói đi!”

Con trai út nói: “Chính là giở trò xấu với hắn, tiếp theo chúng ta cứ quan sát thật kỹ họ Giang kia, chờ tới lúc hắn dẫn nhà gái sang đây xem gia môn thì chúng ta cứ như vầy... sau đó thì như này... cả như này...”

Bà Vương càng nghe càng phấn khích, luôn miệng khích lệ con trai út, sau đó dựa theo kế hoạch của con trai út bắt đầu “điều binh khiển tướng”, trận chiến này chỉ có thể thắng, không cho phép bại.

Thắng, nhà bọn họ còn có thể sống thoải mái qua ngày, còn nếu như không may thất bại, vậy đoán chừng cũng chỉ có thể đổi nghề hoặc sang nơi khác làm bà mối, bởi vì thôn Long Sơn đã không còn thị trường cho bà nữa rồi.

Chương 86: Cậu Là Đại n Nhân Nhà Chúng Tôi

Hôn nhân thời xưa, nước ta luôn xem trọng ‘ý cha mẹ, lời mai mối’, đến thời cận đại mặc dù đề cao tư tưởng yêu đương tự do, không cần phải tuân theo ‘ý cha mẹ, lời mai mối’ nữa, nhưng bất kể là ở thành phố lớn hay là ở nông thôn thì đều không thiếu hình bóng bà mối.

Ở nông thôn huyện Bách Lương bên này, trên cơ bản mỗi thôn đều sẽ có khoảng hai người làm nghề bà mối, mà những người tâm huyết dâng trào kiêm chức bà mối trường kỳ tác hợp cho người thân bạn bè thì lại càng nhiều!

Có câu nói rất hay, cánh rừng lớn chim gì cũng có, bà mối có nhiều người như vậy, tự nhiên cũng sẽ xuất hiện một vài con sâu làm rầu nồi canh.

Bà mối Vương ở thôn Long Sơn, từ khi bà mới bắt đầu vào làm mai mối đã chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là kiếm tiền.

Vì để thuận lợi kiếm được chút tiền bà mối phong phú, bà Vương có thể nói là không có chút đạo đức nghề nghiệp nào.

Những chàng trai trẻ trong thôn thì bà không dám lừa, dù sao thì cũng cùng thôn, cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, thật sự lừa thảm người ta thì bà cũng gặp phiền phức.

Những nếu là những chàng trai trẻ ở thôn khác, thậm chí là ở những hương trấn khác, bà Vương hố người đến một chút gánh nặng trong lòng cũng không có.

Ví dụ như tết năm ngoái, bà Vương đã từng tác hợp một chàng trai trẻ lần đầu cưới với một người phụ nữ đã từng kết hôn, còn có cả ba đứa con rồi.

Chỉ giới thiệu thì vốn cũng không có vấn đề gì, chỉ cần nói rõ hoàn cảnh của hai bên, nếu như người ta nguyện ý tiếp nhận, bất kể là cuối cùng cuộc sống của người ta có hạnh phúc hay không thì cũng không liên quan gì tới bà mối nữa.

Nhưng bà Vương vì để cầm được tiền bà mối phong phú một chút, trực tiếp mở mắt nói mò, giới thiệu người phụ nữ có ba con kia thành người chưa từng sinh con chưa từng ly hôn, sau đó lừa trời

qua biển tác hợp thành công mối hôn sự này.

Bây giờ, người phụ nữ có ba đứa con kia để con lại cho nhà mẹ đẻ nuôi, chỉ thỉnh thoảng trở về nhìn con một chút, mà nhà trai bên kia lại không hề hay biết rằng người ta đã coi mình thành đồ đần mà đùa giỡn.

Bởi vì người phụ nữ kia che giấu rất tốt, chuyện cô có ba đứa con tới bây giờ vẫn chưa bị lộ, còn thành công mang thai con của đối phương, tạm thời cuộc sống vẫn khá ổn.

Nhưng mà, ba đứa con kia của cô dù sao cũng là một quả bom chìm, kiểu gì cũng sẽ có một ngày bị lộ, khi đó sẽ xuất hiện hậu quả gì, thật sự khó mà nói trước được.

Bà Vương cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, làm xong mối này, bà thế nhưng còn lấy được số tiền bà mối cực kỳ phong phú, có cả tiền nhà trai cho, có cả tiền nhà gái cho.

Vì để kiếm được nhiều một chút, bà Vương còn dám bẫy người ta như vậy, bây giờ Giang Phong lại cắt đường tài lộ của bà, bà sao có thể chịu cam tâm được?

Đương nhiên là phải nghĩ cách phá hủy danh tiếng của đối phương, như vậy mới có thị trường cho bà làm mai mối ở trong thôn, sẽ không đến mức bị Giang Phong hoàn toàn thống trị.

Bây giờ tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ buổi 'nhìn gia môn' này của Giang Phong nữa thôi!

...

Một tuần sau.

Vi Minh Kiệt mặt mũi tràn đầy gió xuân trở về từ tỉnh thành!

Thấy gương mặt Vi Minh Kiệt không kìm được nụ cười, Giang Phong liền biết rõ nỗi niềm khó nói của hắn đã được giải quyết hoàn toàn, đương nhiên cũng vui vẻ thay hắn, ngày hôm sau liền trực tiếp sắp xếp buổi ra mắt cho hắn và Vệ Vũ San.

Buổi xem mắt lần này thật ra chỉ là cho đủ quy trình mà thôi, sau

khi Giang Phong nói rõ tình huống của Vi Minh Kiệt với Vệ Vũ San xong, giá trị xứng đôi hôn nhân của hai người họ liền biến thành 80/86, giá trị xứng đôi hiện tại cao như vậy, hôn sự này muốn không thành cũng khó.

Nơi xem mắt vì chiều theo nhà gái, cho nên liền chọn địa điểm ở huyện thành.

Nhà trai bên này có Vi Minh Kiệt và cha mẹ của hắn đi, mà nhà gái bên kia chỉ có mình Vệ Vũ San tới trình diện.

Đây cũng không phải là vì nhà gái không coi trọng nhà trai, từ trước khi sắp xếp buổi xem mắt cho hai người, Giang Phong đã nói rõ với Vi Thiên Đức và Tôn Phương rằng buổi xem mắt này chỉ là làm cho đủ quy trình mà thôi.

Gặp mặt, ăn cơm, phát hồng bao, làm xong toàn bộ các bước thì cũng đã sắp tới giờ làm việc của Vệ Vũ San rồi.

Trước khi đi, Giang Phong ở trước mặt hai bên, nói: “Chị Vệ vừa rồi đã nói ngày mai sẽ nghỉ làm, nếu như mọi người đồng ý, vậy ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho mọi người nhìn gia môn.”

Đối với chuyện này, cả hai bên đều biểu thị đồng ý, thế là, việc này cứ như vậy quyết định.

Xong xuôi, Vệ Vũ San đi làm, mà Giang Phong thì lái xe đưa ba người Vi gia trở về thôn Long Sơn.

Trên đường trở về, Giang Phong cười hỏi: “Anh Kiệt, lần này gặp mặt cảm thấy thế nào?”

Vi Minh Kiệt liên tục gật đầu, nói: “Cảm giác rất tốt, đúng là kiểu anh yêu thích, lần này anh thật sự phải cảm tạ em thật tốt!”

Vi Thiên Đức lúc này cũng tươi cười, con trai lớn đã có tin hôn nhân đại sự, có thể nói là đã giải quyết được một cái tâm bệnh của ông, liền cảm kích nói: “Tiểu Phong, cháu thật đúng là đại ân nhân của nhà chúng ta!”

Tôn Phương cũng tràn ngập cảm kích trong lòng, nói: “Đúng vậy, nếu như không phải nhờ có Tiểu Phong, A Kiệt nhà chúng ta chỉ sợ

sẽ thật sự cô độc cả đời, chúng ta cũng không biết nên cảm tạ cháu như thế nào mới đúng!”

Hôm qua bà cũng mới biết rõ, hóa ra con trai lớn đã vì bị thương ngoài ý muốn mà lão tiểu đệ không đứng được, khó trách nhiều năm như vậy con trai lớn không hề có bạn gái, còn từ chối tham gia xem mắt.

Trước kia bà vẫn luôn không rõ nguyên nhân bên trong, tận tới khi con trai lớn nghe lời khuyên bảo của Giang Phong, tới tỉnh thành gặp bác sĩ chữa tốt bệnh kia rồi, mới nói ra nguyên nhân bên trong cho hai người biết rõ.

Cho nên, nói Giang Phong là đại ân nhân nhà bọn hắn thật ra không hề khoa trương chút nào.

Chương 87: Cậu Là Đại n Nhân Nhà Chúng Tôi (2)

Giang Phong vừa lái xe vừa cười nói: “Cô chú không cần khách khí, tất cả mọi người trong thôn đều là anh em, có thể giúp được anh Kiệt, cháu cũng rất vui.”

Nếu như hỏi người cảm kích Giang Phong nhất là ai, vậy chắc chắn chính là người trong cuộc, Vi Minh Kiệt, nếu như nói cha mẹ hắn là người cho hắn sinh mệnh đầu tiên, vậy Giang Phong có thể nói là người đã cho hắn sinh mệnh thứ hai.

Vi Minh Kiệt không nói quá nhiều lời cảm tạ, mà trực tiếp tỏ thái độ, nói: “Tiểu Phong, trước anh có nghe qua nhà em chuẩn bị xây phòng mới, đến lúc đó em cứ chuẩn bị tốt vật liệu, chuyện xây nhà cứ giao cho anh là được, nhất định sẽ xây thật đẹp cho em.”

Vi Thiên Đức nghe vậy thì vội vàng phụ họa: “Đúng vậy Tiểu Phong, nhà cháu cứ để hai cha con chúng ta lo, cháu chỉ cần chuẩn bị kỹ càng vật liệu, còn lại không cần cháu phải nhọc lòng.”

Giang Phong vội vàng nói: “Chú Vi, anh Kiệt, nhà cháu xây nhà cũng có nhà chú nhỏ cháu góp sức, có mọi người hỗ trợ nữa thì rất

tốt, nhưng nhất định phải tính theo giá thị trường."

Cái này hai cha con Vi gia đương nhiên là không nghe, nói Giang Phong chính là đại ân nhân nhà bọn họ, tiền công này tuyệt đối không lấy, nếu như Giang Phong cứ nhất định đưa, vậy đó chính là không cho cha con bọn họ mặt mũi.

Cuối cùng, nói hết lời, cha con Vi gia mới chịu tôn trọng nguyên tắc làm mai mối của Giang Phong, sau khi hai cha con xây xong phòng ở thì Giang Phong sẽ xem xét, cho bọn họ cái hồng bao là được!

Nghe được phương án này, Giang Phong biểu thị đồng ý, dù sao hồng bao này nghe cũng dễ chịu, hơn nữa, trong bao là bao nhiêu thì hoàn toàn phụ thuộc vào hắn, đến lúc đó, chỉ cần dựa theo giá thị trường đưa cho hai cha con bọn họ một cái hồng bao, như thế sẽ không còn vấn đề gì nữa.

...

Sau khi về nhà, Vi gia liền bắt đầu hành động, dù sao tới ngày mai, nhà gái đến nhìn gia môn, bọn hắn kiểu gì cũng phải sớm thông báo cho họ hàng thân thích, còn phải sắp xếp rượu thịt cỗ bàn nữa, không nhanh chóng làm thì chắc chắn là không kịp.

Đều ở trong cùng một thôn, hơn nữa, Vi gia lại là mục tiêu mà nhà bà Vương vẫn nhìn chằm chằm vào, cho nên Vi gia bên này vừa bắt đầu hành động, nhà bà Vương đã nhận được tin tức.

Biết rõ ngày mai nhà gái sẽ tới Vi gia nhìn gia môn, mấy miệng ăn nhà bà Vương cũng bắt đầu tung ra ma quyền sát chưởng, chuẩn bị tìm một cơ hội nói xấu bà mối Giang Phong này vào ngày mai, làm loạn mối hôn sự này, thuận tiện phá hủy thanh danh bà mối của Giang Phong.

...

Đảo mắt đã tới thời gian nhà gái đến nhà Vi Minh Kiệt nhìn gia môn.

Mặc dù trước đó Vi Minh Kiệt là một trong những người ế vợ nổi danh trong thôn, nhưng điểm khác biệt giữa hắn và những người ế

vợ khác là điều kiện gia đình của hắn được xếp vào hàng đầu trong thôn.

Bởi vậy, khi Vệ Vũ San và thân thích tới nhìn gia môn đều hài lòng không thôi.

Không nói những cái khác, cha con Vi gia vốn cũng coi như đốc công nhỏ, đương nhiên sẽ xây nhà mình thật xinh đẹp.

Vi gia vốn liếng giàu có, thịt rượu chiêu đãi khách phong phú đủ loại, bữa cơm này tự nhiên là ăn đến cả chủ lẫn khách đều vui vẻ. Mãi đến khoảng hai giờ rưỡi chiều mới tan cuộc.

Mà trước khi nhà gái rời đi, Vi phụ đương nhiên cũng không quên phân đoạn quan trọng nhất, lấy ra hồng bao đã chuẩn bị từ sớm, phát cho từng người bên nhà gái cùng với bà mối Giang Phong.

Sau đó, hai bên lại khách sáo một phen, năm người bên nhà gái mới cùng lên xe rời đi.

Xe vừa mới đi ra khỏi cửa thôn Long Sơn không ra liền bị một người đàn bà chặn lại.

Lái xe là anh họ Vệ Vũ San đỗ xe lại, đi xuống hỏi: “Xin chào, bà ngăn xe của chúng tôi có việc gì không?”

Người đàn bà hỏi: “Mấy người hôm nay là tới nhà Vi Thiên Đức ở thôn Long Sơn nhìn gia môn đúng không?”

Anh họ của Vệ Vũ San và mấy người trong xe liếc nhau một cái, sau đó gật đầu trả lời: “Chúng tôi đúng là đến Vi gia nhìn gia môn, xin hỏi bà có chuyện gì không?”

Vẻ mặt người đàn bà có chút khẩn trương nhìn hai bên một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Mấy người bị bà mối kia lừa rồi, đứa con trai lớn của Vi Thiên Đức kia cũng không phải loại người tốt đẹp gì, ăn uống cá cược chơi gái, tất cả đều tinh thông, mấy năm nay hắn đã mang không ít phụ nữ về, nhưng cuối cùng, sau khi phát hiện được bộ mặt thật của hắn thì đều thu thập hành lý ngay trong đêm chạy trốn.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt năm người trong xe cũng nháy mắt

thay đổi.

Vệ Vũ San nghe xong liền biết đối phương là đến gây sự, cô thế nhưng biết rõ Vi Minh Kiệt năm mười chín tuổi cũng vì chuyện ngoài ý muốn mà mắc phải nỗi niềm khó nói, như vậy rồi còn chơi cái gì?

Thật sự coi cô là thiếu nữ mới lớn chưa hiểu chuyện gì sao?

Thế là, Vệ Vũ San liền lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, lặng lẽ chụp hình người đàn bà kia.

Có điều, cha mẹ Vệ Vũ San lại không biết tình huống của Vi Minh Kiệt, nghe nói như thế cũng bán tín bán nghi, Vệ phụ ngồi cạnh ghế tài xế nhíu mày hỏi: “Bà rốt cuộc là ai? Bà có chứng cứ nào chứng minh những gì mình nói là thật không?”

Người đàn bà nhanh chóng nói: “Tôi chính là người thôn Long Sơn, không đành lòng nhìn mọi người bị lừa nên mới ra đây nói cho mọi người biết những chuyện này, tin hay không tùy mấy người, tôi còn có việc đi trước đây.”

Nói xong, người đàn bà cũng không quản đối phương phản ứng như thế nào, nhanh chóng bước đi ven con đường nhỏ, đảo mắt đã biến mất khỏi tầm mắt năm người.

Vệ phụ sắc mặt khó coi, nói: “Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Những gì người đàn bà kia nói là thật, hay là có ân oán gì với Vi gia nên cố tình bôi đen người ta?”

Vệ Vũ San nói: “Người đàn bà kia là cố ý bôi nhọ người ta, nguyên nhân cụ thể chưa biết, để con gọi điện thoại hỏi bà mối Giang một chút, xem hắn có biết người đàn bà này không.”

Chương 88: Lẽ Thẳng Khí Hùng

Thôn Long Sơn.

Vi gia.

Nhà gái rời đi rồi, một đám thân thích nhà Vi gia cũng chuẩn bị ai về nhà nấy.

Mà ngay lúc thân thích nhà Vi gia đang chào hỏi nhau chuẩn bị rời đi, Giang Phong nhận được điện thoại của Vệ Vũ San gọi tới, hắn ấn nút nghe, hỏi: "chị Vệ, có chuyện gì chị cứ nói!"

Vệ Vũ San liền kể lại chuyện vừa rồi: "Bà mối Giang, là như này, vừa rồi chúng tôi lái xe ra cửa thôn chưa được bao xa thì bị một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi chặn lại..."

Chờ Vệ Vũ San kể xong chuyện vừa xảy ra một lần, Giang Phong mới nhíu mày, nói: "chị Vệ, trước chỉ gửi ảnh chụp qua wechat cho em, em phải xem xem là ai làm trò quỷ."

Vệ Vũ San nói: "Được, chị sẽ lập tức gửi ảnh chụp cho em, việc này có cần bọn chị quay lại hỗ trợ không?"

Giang Phong từ chối, nói: "Không cần đâu chị Vệ, mọi người cứ về trước đi, việc này để bọn em giải quyết là được, khi nào có kết quả sẽ lập tức điện thoại lại cho chị."

"Được rồi, vậy chúng ta đi về trước, có chuyện gì thì cứ gọi cho chị!"

"Vâng, hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Chờ Giang Phong cúp điện thoại xong, Vi Minh Kiệt ở bên cạnh nghe được đại khái liền vội vàng hỏi: "Tiểu Phong, tình huống như thế nào? Có người chặn xe của nhà Vũ San sao?"

Vợ chồng Vi Thiên Đức cùng một đám thân thích Vi gia nghe vậy, cũng không nhịn được tụ tập lại xung quanh.

Giang Phong liền thuật lại đơn giản lời kể của Vệ Vũ San một lần, nói: "Không biết là ai muốn khiến thanh danh của anh Kiệt bại hoại, chị Vệ đã lén chụp được ảnh chụp của đối phương, chúng ta xem một chút là biết ngay ai giở trò quỷ rồi!"

Vi Minh Kiệt nghe vậy, tức tới đau cả gan, tức giận mắng to: "Mẹ

nó, rốt cuộc là tên vương bát đản nào muốn hủy hoại thanh danh của anh? Nói anh rượu bia, cá cược, chơi gái mọi thứ đều tinh thông? Anh tinh thông con mẹ nó, Tiểu Phong, em mau mở wechat lên xem xem rốt cuộc là ai, anh mẹ nó sẽ không bỏ qua đâu!"

Lúc này, sắc mặt của vợ chồng Vi Thiên Đức và một đám thân thích đều không dễ nhìn, người tính khí hơi nóng nảy thì không nhịn được trực tiếp mắng chửi, người kia làm như vậy, rõ ràng là muốn hủy đi mối nhân duyên này của Vi Minh Kiệt, cái này phải có thù lớn thế nào chứ!

Giang Phong cũng kìm bực bội trong lòng, cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp mở wechat ra, mở ảnh chụp Vệ Vũ San gửi tới lên.

Sau đó, một loạt con mắt đồng loạt nhìn về phía ảnh chụp.

"Trần Hương Lan?"

"Mẹ nó, anh chưa từng đắc tội Trần Hương Lan bao giờ, sao cô ta lại muốn làm bại hoại thanh danh của anh?"

Ngay giây phút nhìn thấy ảnh chụp kia, Giang Phong và người nhà họ Vi lập tức nhận ra thân phận của đối phương, chính là nàng dâu của con trai cả bà mối Vương nổi danh trong thôn, Trần Hương Lan.

Lúc này, đầu óc thi đậu đại học danh tiếng của Giang Phong phát huy tác dụng vốn có của nó, hai mắt híp lại, nói: "Anh Kiệt, chỉ sợ là anh bị tai bay vạ gió thôi, bị em làm cho vạ lây, chị ấy hẳn là nhằm vào em!"

Đầu óc Vi Minh Kiệt vẫn chưa nhảy số kịp, nghi ngờ hỏi: "Tiểu Phong, cô ta là muốn làm bại hoại thanh danh của anh, làm hỏng chuyện tốt của anh, sao lại thành nhằm vào em rồi?"

Vẫn là Vi Thiên Đức tuổi già thành tinh, sau khi Giang Phong nói đối phương là nhằm vào hắn xong, ông liền hiểu ra điểm mấu chốt trong đó, nói: "Xem ra hành động trong khoảng thời gian này của Tiểu Phong đã động tới lợi ích của người ta, thật không nghĩ tới bà Vương kia vậy mà lại là người như vậy, còn may Vệ Vũ San tin tưởng A Kiệt, nếu không mối hôn sự này có lẽ thật sự đã bị cô ta

phá hỏng rồi!”

Tôn Phương nghe rõ ràng xong, lúc này vén tay áo lên, nổi giận đùng đùng nói: “Dám tung tin đồn nhảm về A Kiệt nhà chúng ta như vậy, tôi muốn đi xé nát cái miệng thối của Trần Hương Lan kia ra!”

Nói xong, Tôn Phương lập tức nhấc chân đi về phía nhà bà Vương.

Những thân thích tính khí nóng nảy của Vi gia kia cũng không nói hai lời, lập tức đuổi theo.

Cha con Vi Thiên Đức thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo, bất kể nguyên nhân bọn họ làm ra chuyện này là gì, dù sao đứng mũi chịu sào cũng là Vi Minh Kiệt, dù thế nào nhà Vi gia cũng phải tới cửa người ta đòi công đạo.

Mà Giang Phong thì càng không cần phải nói, người ta rõ ràng là nhằm vào hắn, hắn đương nhiên cũng nên đi cùng nói chuyện rõ ràng với đối phương một chút.

Nhà Vi Thiên Đức cách nhà bà Vương cũng không xa, đi đường chỉ mấy phút là tới.

Tôn Phương mắng nguyên một đường đi, con trai lớn của bà mười chín năm qua chịu đựng sự giày vò không thành người, khó khăn lắm, dưới sự khuyên giải của bà mới Giang Phong, mới tích cực đi chữa trị, cuối cùng khôi phục nam nhân hùng phong.

Mắt thấy con trai đã sắp lấy vợ sinh con, trải qua cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc, nhưng lại đúng vào thời điểm then chốt này, vợ của con trai cả bà Vương, Trần Hương Lan, lại dám ở sau lưng con trai lớn của bà giở thủ đoạn bỉ ổi như vậy, trực tiếp làm bại hoại thanh danh của con trai bà, thù này quá lớn rồi!

Tôn Phương càng nghĩ càng giận, càng mắng càng lớn tiếng.

Mấy phút sau, lúc Tôn Phương cùng một đám thân thích đã đứng trước cửa nhà bà Vương, phía sau đã có một đám thôn dân ‘nghe tiếng’ chạy tới.

“Trần Hương Lan, con đàn bà thối tha kia, nhanh ra đây cho tôi!”

“Cái đồ không biết xấu hổ nhà cô, A Kiệt nhà tôi rốt cuộc là đắc tội mấy người chỗ nào? Cô vậy mà muốn phá hỏng nhân duyên của nó?”

“Mấy bà con ở đây hãy phân xử công minh đi, A Kiệt nhà tôi năm nay đã 38 tuổi, thật vất vả mới nhờ được bà mối Tiểu Phong giúp tác hợp một mối nhân duyên. Ngày hôm nay nhà gái người ta đến xem gia môn, lúc trở về thì bị con đàn bà thối tha Trần Hương Lan này chặn lại ở cách cửa thôn không xa, tung tin đồn nhảm về A Kiệt nhà tôi rượu chén cá cược chơi gái mọi thứ đều tinh thông. Còn nói A Kiệt nhà tôi mấy năm nay mang không biết bao nhiêu phụ nữ về nhà, kết quả sau khi phát hiện ‘bộ mặt thật’ của A Kiệt nhà tôi thì nửa đêm lập tức thu dọn hành lý chạy trốn.

Tục ngữ có câu ‘Thà hủy mười tòa miếu còn hơn hủy một cuộc hôn nhân’, bà con đây nói xem đây có phải lời người nói không?”

Tính cách Tôn Phương vốn không tính là mạnh mẽ, nhưng làm một người mẹ, khi có chuyện liên quan tới con của mình, các mẹ thường sẽ bộc phát ra một loại sức mạnh vượt mức bình thường.

Lúc này, sức lực của Tôn Phương đã vượt xa mức bình thường, bà đứng trước cửa nhà bà Vương chửi ầm lên, mắng đến lẽ thẳng khí hùng.

Mà trong tiếng chửi bới của Tôn Phương, thôn dân cũng đã nghe rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, cả đám không khỏi châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ!

“Trần Hương Lan này vậy mà lại làm ra chuyện như vậy? Này cũng quá vô nhân đạo rồi đi?”

“Cái này không có lý, không nghe nói Trần Hương Lan và Vi Minh Việt có ân oán gì, đang yên đang lành sao lại phải làm ra chuyện phá hoại nhân duyên của người ta như vậy, không sợ giảm thọ sao?”

“Đúng là biết người biết mặt không biết lòng mà, Trần Hương Lan này bình thường nhìn không tệ, lại vạn vạn không nghĩ tới cô ta lại có thể làm ra loại chuyện như thế này, thật sự là quá thiếu đạo đức rồi!”

“Theo tôi thấy, mọi chuyện sợ là không có đơn giản như vậy, hi vọng là tôi nghĩ nhiều rồi...”

Cái này nói thì dài dòng, thật ra từ lúc Tôn Phương mang theo một đám thân thích chạy tới nhà bà Vương, to tiếng mắng chửi một trận, rồi đến thôn dân châu đầu ghé tai, nghị luận ầm ĩ tới giờ vẫn chưa tới nửa phút.

Trong vòng chưa đến nửa phút ở đây, một nhà bà Vương đã bị mắng tới ngây cả người!

Vốn theo kế hoạch bọn họ đã thương lượng kỹ càng từ trước, sau khi tung tin đồn nhảm cho nhà gái xong, đợi đến buổi tối sẽ tiếp tục tung tin đồn nhảm về nhà gái, nói là người đàn bà đã mang thai mấy lần, mà bà mối Giang Phong lại cố tình giấu đối phương cái này, giới thiệu một người đàn bà như vậy cho người trong thôn, thực sự là quá thiếu đạo đức rồi, kết quả không nghĩ tới vừa mới làm bước đầu tiên đã thất bại!

Mà tốc độ thất bại này cũng quá nhanh rồi, Trần Hương Lan chân trước vừa mới bước vào cửa, chân sau người ta đã đuổi tới cửa mắng!

Đây rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

Chương 89: Giết Người Không Dao

Cổng Vương gia.

Tôn Phương hai tay chống nạnh, tiếng mắng rung trời, khiến thôn dân đối với bà có thể nói là lau mắt mà nhìn, ở chung mấy thập niên cũng không biết bà còn có mặt hung hãn như vậy.

Mà chuyện từ đầu tới cuối như thế nào, chúng thôn dân cũng đã nghe rõ ràng, trước hành động của Trần Hương Lan đều cảm thấy khiếp sợ, đồng thời, trong lòng cũng có chút lo nghĩ, không rõ tại sao cô ta phải làm như vậy?

Lúc này, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào cổng nhà Vương gia, chờ Trần Hương Lan đi ra cho một lời giải thích.

Loại chuyện này tránh nhất định là không tránh được, bà Vương mặc dù không biết tại sao chuyện lại bị bại lộ nhanh như vậy, nhưng trong nháy mắt bà đã nghĩ ra cách đối phó, đó chính là đánh chết cũng không thừa nhận, thậm chí là quật ngược lại, dù sao đối phương cũng không có chứng cứ gì.

Nghĩ tưới đây, bà Vương nhanh chóng dặn dò vài câu, sau đó nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, quát: "Tôn Phương, bà đây là uống lộn thuốc à, chạy tới nhà tôi mắng chửi cái gì đấy? Con dâu lớn nhà tôi hủy hoại hôn sự của A Kiệt nhà mấy người khi nào? Thật sự là không hiểu nổi, tôi thấy là mấy người đang rắp tâm bất lượng, muốn hủy hoại thanh danh con dâu lớn nhà tôi thì có!"

Tôn Phương tức đến mức cười lên: "Bà Vương, tôi biết rõ bà mối hai mươi mấy năm như bà mồm mép rất lợi hại mà, nhưng tôi thật đúng là không biết bà có thể mắt không chớp bịa chuyện tới thành thục như này đấy! Bà không nên làm mai mối ở thôn chúng ta nữa, quá khuất tài, bà nên đến thành phố lớn thì hơn, chỗ đó mới là sân khấu của bà!"

Bà Vương cả giận nói: "Tôn Phương, bà đừng có âm dương quái khí nữa đi, bà nói rõ ràng cho tôi, con mắt nào của bà nhìn thấy con dâu lớn nhà tôi chặn xe người ta, sau đó nói xấu A Kiệt của bà?"

Trong lúc nói chuyện, đám người Vương gia cũng tụ tập lại giằng co với đám người đi cùng Tôn Phương, mà Trần Hương Lan tự nhiên cũng nằm trong số đó.

"Tôi biết là bà sẽ không thừa nhận mà, bà Vương, bà cho rằng không có chứng cứ thì bọn tôi sẽ tìm tới tận cửa như này sao?"

Tôn Phương cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Trần Hương Lan, nói: "Trần Hương Lan, tôi khuyên cô vẫn nên thành thật kể lại chi tiết câu chuyện từ đầu đến cuối đi, bằng không đợi chúng tôi lôi chứng cứ ra, thì hậu quả thế nào cô tự biết."

Thừa nhận thì chắc chắn là không thể, Trần Hương Lan chỉ có thể mạnh miệng nói:

"Cô Tôn, có phải cô tìm nhầm người rồi hay không, cháu cũng

chưa từng làm ra loại chuyện như vậy, cô đừng đổ oan cho cháu!"

Lúc này, trong lòng cô ta cũng vô cùng hoang mang, lúc cô chặn xe đã cố ý nhìn xung quanh, xác nhận không có bất cứ ai nhìn thấy rồi, hơn nữa còn khẳng định năm người trong xe cũng không ai biết mình.

Vậy rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề, nhanh như vậy đã lộ ra cho người ta tìm tới cửa như vậy?

Giang Phong biết rõ đây là lúc hắn nên ra sân rồi, liền yên lặng mở ảnh chụp Vệ Vũ San gửi qua wechat ra, quay màn hình điện thoại di động về phía Trần Hương Lan, từ tốn nói: "Trần Hương Lan, chị cũng đừng mạnh miệng, chị mở to hai mắt nhìn cho rõ xem đây có phải mình hay không?"

Nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình điện thoại di động của Giang Phong, sắc mặt Trần Hương Lan lập tức đại biến, há mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng thốt ra được gì.

Bà Vương cũng thấy được ảnh chụp con dâu lớn nhà mình, trong lòng không khỏi thầm mắng con dâu chỉ có ăn hại là giỏi, bảo cô đi làm chút chuyện lại còn để người ta lưu lại chứng cứ, ngay cả bị chụp hình chính diện mà cũng không biết, thật đúng là phế vật mà!

Mắng thì mắng, nhưng chuyện này nhất định phải nghĩ cách lừa gạt qua.

Ngay lúc trong lòng bà Vương đang nhanh chóng xoay chuyển, Giang Phong đã tập trung hỏa lực trên người bà, nói: "Bà Vương, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chuyện này dù cho con dâu bà không nói, tôi cũng biết là bà giở trò quỷ ở sau lưng."

Bà Vương như bị dẫm vào chân đau, phẫn nộ quát: "Giang Phong, mày đừng có ngậm máu phun người..."

Giang Phong trực tiếp ngắt lời: "Bà Vương đừng kích động, con dâu lớn nhà bà và anh Kiệt xưa nay không oán không thù, lại đột nhiên làm ra chuyện thất đức, chặn xe nhà gái làm hỏng mối nhân

duyên của anh Kiệt, nếu như không phải đột nhiên bị điên, vậy chắc chắn là có mục đích khác.

Mà con dâu lớn của bà nhìn thế nào cũng không phải là người điên, vậy cũng chỉ còn một khả năng, chị ấy làm vậy là có mục đích. Mục đích này rốt cuộc là gì, tất cả mọi người lại không ngốc, không khó đoán được."

Nghe đến đây, toàn bộ người Vương gia, bao gồm cả bà Vương, sắc mặt đều đại biến.

Mà những người xung quanh vốn đã lờ mờ đoán ra nguyên nhân sâu xa cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, mà những người không nghĩ nhiều như vậy thì lại bừng tỉnh đại ngộ.

Thế là, ánh mắt mọi người nhìn bà Vương đều tràn đầy khinh bỉ.

Bà Vương trong lòng biết không ổn, nhưng vẫn già mồm nói: "Giang Phong, lời này của mày là có ý gì? Đừng tưởng rằng mày gần đây làm thành mấy mối thì ngon..."

Giang Phong không đợi bà nói hết, đã cắt ngang, nói: "Bà Vương, tôi không cảm thấy tôi có gì ghê gớm, vốn bà lên đường cao, tôi đi cầu gỗ, chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Kể cả người trong thôn có tìm đến tôi mai mối chứ không tìm bà, vậy bà cũng có thể tới những thôn khác tìm khách, dù sao thì bà cũng đã làm mai mối nhiều năm như vậy, mười dặm tám hướng có chỗ nào không quen?

Nhưng tôi thật sự không nghĩ tới bà vì hủy hoại thanh danh của tôi mà dám sử dụng loại thủ đoạn hạ cấp này.

Được rồi, dù sao bây giờ bà cũng coi như là tự làm tự chịu, để tất cả mọi người ngày hôm nay thấy rõ bộ mặt thật của bà, tôi rất bận rộn, cũng lười ở đây nói nhảm với bà!"

Nói xong, Giang Phong lại quay sang một nhà Vi Thiên Đức, nói: "Chú Vi, cô Vi, anh Kiệt, chúng ta đi thôi!"

"Phi, loại người gì vậy chứ, trình độ làm mối của mình không được, nhìn Tiểu Phong người ta làm ăn tốt liền bắt đầu giở trò xấu, nhân phẩm của bà như vậy, về sau trong thôn làm gì còn ai

dám tìm bà làm mai mối nữa?" Tôn Phương nói xong liền dẫn theo một đám thân thích và Giang Phong lũ lượt rời đi.

Mà những thôn dân còn lại thấy đã tan cuộc cũng tốp năm tốp ba kéo nhau rời đi.

Chờ người đã đi hết rồi, một nhà bà Vương mới hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu nhà bọn họ lần này xem như xong rồi, về sau đoán chừng đi tới đâu cũng không tránh được bị người ta chỉ trỏ bàn tán.

Mà trụ cột trong nhà, bà Vương, hẳn cũng sẽ không còn khả năng làm mai mối trong thôn này nữa.

Giờ phút này, một nhà bà Vương đều có chút hối hận, nếu như không làm ra một màn này, mặc dù trong thôn cũng sẽ không có mấy người tới tìm bà Vương làm mai mối, nhưng ít nhất nhà bọn họ cũng không bị người trong thông ghét bỏ, nhưng bây giờ bị Tôn Phương dẫn người tới cửa náo loạn như thế, nhà bọn họ thật sự xong rồi!

Mà sự thật cũng chính là như vậy, chỗ này vừa xảy ra chuyện, chưa đến một giờ sau, toàn bộ thôn Long Sơn đã biết tin, bà mối Vương hoàn toàn bị nhấn chìm trong lời đàm tiếu, không chỉ ở trong thôn, mà còn nhanh chóng lan truyền ra các thôn khác nữa.

Những chuyện này Giang Phong cũng không tiếp tục để ý, thậm chí sau khi Giang phụ, Giang mẫu và anh trai Giang Phi nghe được việc này, muốn tìm tới nhà bà Vương nói lý thì cũng bị hắn ngăn lại.

Giang Phong không có hứng thú với việc cãi lộn, hắn chơi là chơi giết người không dao.

Đừng chỉ nhìn hắn lúc trước chưa nói được mấy câu đã rời đi, nhưng mỗi một câu hắn nói đều rất có tính sát thương, chuyện đã phát triển đến bước này, không cần hắn làm gì nhiều, chỉ ngồi yên thôi thì nhà bà Vương ở trong thôn cũng không ngóc đầu lên được.

Sau khi giải quyết xong xung đột với bà Vương, Giang Phong lại ở giữa sắp xếp tốt vấn đề lễ hỏi, hôm sau, trời vừa sáng liền lái xe

tới tỉnh thành, chuẩn bị giúp vị khách Triệu Tĩnh tìm đối tượng thích hợp.

Chương 90: Người Anh Em, Có Muốn Một Người Vợ Không?

Giữa trưa.

Quế tỉnh (Quảng Tây).

Sau khi Giang Phong đỗ xe xong, liền bắt đầu giúp vị khách Triệu Tĩnh tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Ngay lập tức, một làn sóng vô hình lấy hắn làm trung tâm tỏa ra bốn phía, trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi bán kính 80 dặm xung quanh.

Sau đó, vô số ảnh chân dung lóe lên, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh.

【 Danh tính 】: Yên Nghị

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 173cm

【 Cân nặng 】: 58kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 73/83

Cũng không biết là vì vận khí tốt, hay là vì bây giờ phạm vi tìm kiếm đã tăng lên tới 80 dặm mà ngay trong lần tìm kiếm đầu tiên, Giang Phong đã tìm được đối tượng thích hợp cho Triệu Tĩnh.

Trước tiên, Giang Phong xem qua tư liệu sơ lược của Viên Nghị một lần, sau đó liền lái xe thẳng tới vị trí hiện tại của đối phương.

Nửa giờ sau, Giang Phong đi tới một cửa hàng món cay Tứ Xuyên.

Bây giờ chính là giờ cao điểm cơm trưa, quán món cay Tứ Xuyên vốn đã không lớn, lúc này chật ních khách, Giang Phong thật vất vả mới chiếm được một chỗ ngồi, sau đó gọi một món thịt rang ớt cùng với cà tím xào, xong lại bắt đầu đánh giá quán món cay Tứ Xuyên này.

Quán món cay Tứ Xuyên này cũng không lớn, nếu như không tính bếp sau thì đại khái chỉ khoảng ba mươi, bốn mươi mét vuông.

Nội thất trang trí đơn giản, giá đồ ăn cũng thuộc mức bình dân, chủ yếu là từ 28 đến 48 tệ một món.

Giang Phong sở dĩ đánh giá quán ăn này cẩn thận như vậy là vì nhà hàng món cay Tứ Xuyên này chính là do nhà Viên Nghị, đối tượng xứng đôi của Triệu Tĩnh mở, do chính Viên Nghị tự đứng bếp làm món ăn.

Rất nhanh sau đó, đồ ăn Giang Phong gọi đã được bưng lên.

Biết rõ đầu bếp Viên Nghị này hiện tại chắc chắn là bề bộn nhiều việc, Giang Phong liền có ý thức ăn cơm chậm lại, nếu không phải lát nữa còn phải lái xe, có lẽ hắn sẽ còn gọi thêm chai bia chậm rãi thưởng thức.

Bữa cơm này, Giang Phong ăn hết trọn vẹn hơn một giờ, ăn tới lúc khách trong quán ăn đã đi hết rồi, hắn mới quét mã tính tiền.

Tính tiền xong, Giang Phong cũng không hề rời đi, mà là đi tới trước mặt Viên Nghị vừa mới rảnh rỗi ngồi xuống nghỉ ngơi, cười híp mắt hỏi: “Người anh em, có muốn một cô vợ không? Nếu anh muốn, tôi sẽ lập tức mang tới cho anh một người!”

Viên Nghị đang cầm khăn lau mồ hôi trên mặt nghe được câu kịch kinh điển này, không khỏi cười ha ha một tiếng, thuận miệng đáp: “Vậy cậu đưa tới đây đi!”

Giang Phong nghiêm trang nói: “Được, vậy anh cứ ngồi xuống

trước, để tôi nói cho anh biết thông tin của đối phương!”

Viên Nghị cười cười, nói: “Người anh em, đang làm trò đùa gì vậy?”

Giang Phong nghiêm túc đáp: “Đây không phải trò đùa gì cả, mà là tôi đang đàng hoàng giới thiệu đối tượng cho anh đấy!”

Nghe tới mấy chữ giới thiệu đối tượng này, Viên mẫu đang thu dọn bàn ăn ở bên cạnh không khỏi sáng mắt lên, nhìn về phía Giang Phong, hỏi: “Chàng trai trẻ, cháu nói thật chứ?”

Giang Phong gật đầu cười nói: “Cô, là tại cháu quên không tự giới thiệu, cháu tên là Giang Phong, làm nghề bà mối, nếu như mọi người không bận rộn gì, vậy ngồi đây nghe thông tin của cô gái kia một chút đi!”

Viên Nghị vừa nghe xong nghề nghiệp của đối phương là bà mối, bị dọa tới lắc đầu lia lịa, liên tục nói: “Người anh em, tôi còn tưởng rằng cậu chỉ đang đùa tôi thôi, nếu như thật sự là giới thiệu đối tượng thì bỏ đi, tôi còn chưa muốn kết hôn sớm như thế đâu!”

“Không được, con cũng không tự nhìn lại một chút xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi đi? Đã sắp ba mươi rồi! Cha con lúc ba mươi tuổi, con đã đi học rồi đấy!” Viên mẫu ném giẻ lau trong tay lên bàn, khiển trách con trai vài câu, sau đó mới đặt mông ngồi xuống chỗ đối diện với Giang Phong, thần sắc hưng phấn hỏi: “Chàng trai trẻ, không nghĩ tới cháu còn trẻ như vậy đã đi làm bà mối, đối tượng cháu muốn giới thiệu cho Tiểu Nghị nhà chúng ta là người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

Giang Phong mỉm cười, giới thiệu: “Đối tượng cháu muốn giới thiệu cho anh Nghị tên là Triệu Tĩnh, là người thành phố Thương Ngô, ở Quế tỉnh (Quảng Tây) chúng ta, năm nay 27 tuổi, chiều cao 1m63, trước mắt đang làm việc ở công ty XX thành phố này, là một cô gái ôn nhu hiền lành, hơn nữa lớn lên cũng rất xinh đẹp, cực kỳ xứng đôi với anh Nghị đây.”

Viên mẫu càng nghe càng hài lòng, chờ Giang Phong nói xong, liền không kịp đợi truy vấn tiếp: “Chàng trai trẻ, cháu có ảnh chụp của cô gái tên Triệu Tĩnh này không?”

Giang Phong một bên mở điện thoại lên, một bên cười nói: “Đương nhiên là có, để cháu tìm cho cô xem một chút.”

Nói rồi liền thuần thục mở ảnh của Triệu Tĩnh ra, sau đó đưa cho Viên mẫu nhìn.

Viên mẫu đang định đưa tay nhận, lại thấy tay mình vừa lau bàn nên có chút bẩn, liền lấy mấy tờ giấy trên bàn lau qua một lần, sau đó lại dùng khăn giấy cầm lấy điện thoại của Giang Phong, nhìn ảnh chụp trên màn hình.

Lúc xem, Viên mẫu vẫn không quên nói với con trai: “Tiểu Nghị, con tới đây xem một chút!”

Viên Nghị nghe vậy không khỏi nở một nụ cười khổ, biết rõ nếu như từ chối, mẹ chắc chắn sẽ lại lải nhải cả nửa ngày, liền cố xê dịch bước chân, tiến tới bên cạnh mẹ mình, liếc nhìn màn hình điện thoại di động một cái.

Một cái nhìn thoáng qua này khiến trong lòng Viên Nghị không khỏi run lên.

Bởi vì, cô gái trong màn hình điện thoại di động kia, hắn vậy mà ngoài ý muốn cảm thấy thật đẹp mắt, còn tại sao lại cảm thấy đẹp mắt, hắn cũng không nói ra được nguyên nhân, nhưng chính là cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Mà Viên mẫu lúc này đã hai mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu, nói: “Không tệ, cô gái này quả thật lớn lên không tệ, hơn nữa còn có loại khí chất không nói rõ được, Tiểu Nghị, con cảm thấy thế nào?”

Viên Nghị thở dài, nói: “Người quả thật rất xinh đẹp, có điều bây giờ mẹ cũng không phải không rõ tình huống của con, nếu như con đứng trước mặt con gái nhà người ta, sợ rằng ngay cả nói chuyện cũng khó mà nói, con gái người ta ưu tú như vậy, đoán chừng cũng chướng mắt con.”

Nghe đến đó, Viên mẫu giống như bị dội một gáo nước lạnh, cũng không khỏi thở dài một hơi.

Đứa con trai này của bà khi còn bé nghịch ngợm gây sự, có một

lần lúc chơi đùa tụt váy của con gái nhà người ta xuống, bị con bé nhà hàng xóm hung hãn dị thường đó đánh cho một trận, đánh ra bóng ma tâm lý luôn.

Từ đó về sau, đứa con trai này của bà liền sợ qua lại với con gái, mãi tới khi lớn lên cũng không thay đổi được, khiến bà và bạn già sầu đến bạc tóc cũng không biết làm sao.

Giang Phong đã xem tư liệu của Viên Nghị, tự nhiên biết rõ tình huống của hắn là như thế nào, thấy cả hai mẹ con đều thở dài, liền tỏ vẻ không rõ, hỏi: "Cô, anh Nghị, hai người đây là than thở gì vậy, ngay cả người còn chưa gặp bao giờ, sao biết sẽ chướng mắt anh Nghị được chứ?"

Viên mẫu nghe vậy lại thở một hơi thật dài, một bên trả lại di động cho Giang Phong, một bên giải thích: "Chàng trai trẻ, cháu là không biết thôi, Tiểu Nghị nhà ta vì lúc còn trẻ xảy ra một số chuyện, khiến cho nó có bóng ma tâm lý với nữ giới, sợ qua lại với con gái, chỉ cần có con gái đứng trước mắt là sẽ căng thẳng đến mức nói không nên lời..."

Giang Phong hỏi: "anh Nghị, anh như vậy có đi gặp bác sĩ tâm lý bao giờ chưa?"

Viên Nghị đáp: "Từng nghe tư vấn của bác sĩ tâm lý trên mạng, nhưng chưa gặp mặt trực tiếp bao giờ."

Giang Phong trầm ngâm một lát, nói: "anh Nghị, em luôn tin tưởng sức mạnh của tình yêu là cực kỳ vĩ đại, nếu không hay là để em sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần, xem xem hai người rốt cuộc có duyên vợ chồng hay không?"

"Cái này..." Viên Nghị do dự!

Viên mẫu ở bên cạnh không nhịn được nói: "Tiểu Nghị, cô gái Triệu Tĩnh này thoạt nhìn thật sự không tệ, nếu như bỏ qua thì thật sự đáng tiếc, không cần biết kết quả cuối cùng như thế nào, hay là cứ đi gặp một chút đi, nhỡ đâu xuất hiện kỳ tích thì sao?"

Giờ phút này, trong đầu Viên Nghị bỗng lướt qua hình ảnh gương mặt Triệu Tĩnh trong tấm hình kia, cắn răng nói: "Vậy thì gặp một

chút!”

Chương 91: Bạch Phú Mỹ Bên Trong Khác Loại

Lúc Giang Phong rời khỏi quán món cay Tứ Xuyên thì đã là ba giờ chiều rồi.

Lúc này tiểu tỷ tỷ Triệu Tĩnh hẳn là đang làm việc, cho nên Giang Phong không lập tức liên hệ với cô, mà gọi một cuộc điện thoại cho vị khách Hồ Văn Hoa.

Điện thoại kết nối, tiếng cười của Hồ Văn Hoa lập tức vang lên: “Giang đại bà mối, tôi đang định gọi cho cậu đây, không nghĩ tới cậu lại gọi tới trước rồi!”

Giang Phong trong lòng hơi động, cười nói: “Xem ra tôi phải chúc mừng anh một tiếng, có phải là đã định ngày kết hôn với chị Đình rồi không?”

Trong giọng nói Hồ Văn Hoa ngập tràn sự vui vẻ: “Một câu đã nói trúng, không hổ là bà mối, tôi và Vũ Đình quả thật đã định ngày kết hôn, mặc dù không muốn theo gió, nhưng chọn tới chọn lui vẫn cảm thấy ngày lễ quốc khánh là phù hợp nhất, cho nên đã quyết định bày rượu vào ngày lễ quốc khánh rồi!

Đương nhiên, rượu hôm quốc khánh này chủ yếu là để mời tiệc chiêu đãi bạn bè hai bên thôi, trước hôm đó tôi sẽ tổ chức hai buổi mời rượu họ hàng thân thích hai bên ở quê mình và quê Vũ Đình.

Tôi vừa định gọi điện thoại cho cậu chính là để mời bà mối cậu ngày quốc khánh tới chỗ chúng tôi uống rượu mừng.”

Giang Phong nghe vậy không khỏi cười khổ, nói: “Hoa Đại, không nói gạt anh, thiệp mời ngày quốc khánh tôi đã thu được mấy tấm rồi, tất cả đều là do khách của tôi gửi tới. Hôm quốc khánh đó kể cả tôi có thuật phân thân thì cũng không thể tham gia được nhiều tiệc rượu như vậy, cho nên tôi cũng chỉ có thể nói với anh lời xin lỗi mà thôi!”

Hồ Văn Hoa thở dài: “Ai, thật đúng là có chút tiếc nuối, trước đó lúc tôi với Vũ Đình thương lượng ngày kết hôn cũng đã đoán được bà mối cậu vào ngày lễ quốc khánh sẽ bề bộn nhiều việc, sợ rằng không bỏ được chút thời gian ra tới dự hôn lễ của chúng tôi, không nghĩ tới tôi lại thật sự đoán trúng rồi!”

Giang Phong cười cười, nói: “Như vậy đi, để đền bù tiếc nuối cho anh, đêm nay tôi mời hai vợ chồng anh tới ăn cơm, coi như tôi chúc sớm đại hỷ của hai người!”

Hồ Văn Hoa kinh hỉ nói: “Giang đại bà mối, cậu bây giờ đang ở tỉnh thành sao?”

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Không sai, đoạn thời gian trước tôi nhận một vị khách ở tỉnh thành, chỉ là trước đó vẫn bận bịu ở quê một thời gian, tận tới hôm qua mới xử lý xong chuyện ở quê, cho nên hôm nay liền lên tỉnh thành.”

Hồ Văn Hoa vui vẻ nói: “Vậy thì thật quá tốt rồi, có điều nào có đạo lý để bà mối mời khách ăn cơm, đêm nay nhất định phải để tôi và Vũ Đình làm chủ, tôi sẽ lập tức báo với Vũ Đình, cô ấy biết cậu đến chắc chắn sẽ vui vẻ, chờ tôi với cô ấy đặt xong chỗ thì sẽ gọi điện lại cho cậu.”

Giang Phong nghe vậy cũng không tranh với hắn chuyện mời khách, liền cười đáp ứng, hai người lại rảnh rỗi huyên thuyên vài câu, sau đó liền cúp điện thoại,

Thời gian cơm tối đã có lịch hẹn, vậy tiểu tỷ tỷ Triệu Tĩnh chỉ có thể hẹn vào buổi đêm mà thôi!

Giang Phong biết rõ lịch làm việc của đối phương, cũng không có gọi điện thoại, trực tiếp gửi cho Triệu Tĩnh một tin nhắn, nói cho Triệu Tĩnh biết hắn đã tới tỉnh thành, cũng đã giúp cô tìm xong đối tượng ra mắt, ban đêm hãy bớt chút thời gian tới gặp bàn chuyện.

Gửi tin nhắn xong, Giang Phong nhàn rỗi vô sự lại nhớ tới Hoàng Linh Vi.

Cô bé tiểu thư này trước khi vào học thường là như này:

Tám giờ sáng dậy, ăn sáng xong rồi đến trông cửa tiệm. 11: 30 trưa

đóng cửa về ăn cơm, ngủ trưa thêm nửa giờ, sau đó lại đi trông tiệm, 5 rưỡi chiều đóng cửa về nhà ăn cơm, sau đó lại đến trông cửa hàng, mãi tới tận 9h tối mới đóng cửa về nhà.

Cuộc sống như vậy, so sánh cùng các bạch phú mỹ khác thì có thể nói là đơn điệu. Đương nhiên, trông tiệm này và trông tiệm kách cũng có khác nhau, ví dụ như những cửa hàng tiện lợi buôn bán tương đối tốt kia, khách hàng sẽ lục tục tới mua đồ, có lẽ là mua một chai nước, có lẽ là một túi hạt dưa gì đó, tóm lại người trông tiệm chắc chắn là không nhàn rỗi.

Tuy nhiên, tiệm trà, rượu, thuốc lá nhà Hoàng Linh Vi thì khác, cũng chỉ thấy người mua thuốc lá có lúc nhiều hơn một chút, mà mua rượu mua trà thì cả nửa ngày cũng không thấy một bóng người.

Bởi vậy, việc trông tiệm này của cô thật sự rất nhàn.

Nói là trông tiệm, thật ra chỉ là chuyển sang nơi khác chơi điện thoại mà thôi.

Vì thế, chỉ cần là trong thời gian trông tiệm, Giang Phong gửi tin bất kỳ lúc nào cô cũng sẽ lập tức trả lời lại.

Giá trị xứng đôi tối đa của hai người cao tới 98 điểm, cho nên cả hai đều tán gẫu đến có chút nghiện, dù sao thì trên đời này cũng rất khó tìm được một người có nhiều tiếng nói chung, lại ăn ý với bản thân như thế.

Cho tới tận năm giờ chiều, hai người mới thỏa mãn dừng lại.

...

Sáu giờ tối.

Giang Phong gặp Hồ Văn Hoa và Ngô Vũ Đình tại một tiệm lẩu tương đối nổi danh.

Ngô Vũ Đình thì không cần nói, Giang Phong đã sớm gặp cô từ trước, còn với Hồ Văn Hoa thì là lần đầu tiên gặp mặt.

Hai người chào hỏi vài câu xong, Hồ Văn Hoa liền quanh co lòng

vòng nói: “Giang đại bà mối, cậu lớn lên cũng thật quá đẹp trai rồi, người đẹp trai như vậy lại đi làm mai mối cho người ta, làm không tốt, nhà gái người ta không coi trọng đối tượng ra mắt, ngược lại lại coi trọng bà mối là cậu thì sao!”

Ngô Vũ Đình nghe vậy thì che miệng cười, nói: “Khoan hãy nói, lúc trước em ngồi ở quảng trường chỗ đó uống trà sữa, khi Giang đại bà mối tới bắt chuyện, em còn âm thầm vui vẻ trong lòng đấy, ai ngờ lúc mở miệng lại nói mình là bà mối, lúc đó tâm em cũng đau luôn...”

Giang Phong cười ha ha, nói: “Hoa Đại, chị Đình, mọi người đừng tâng bốc em lên như vậy! Giống như Hoa Đại, trong số hàng vạn tác giả, giá trị nhan sắc cũng đứng số một số hai. Mà chị Đình thì chính là nữ tác giả đảm đương việc xinh đẹp, hai người quả thật là tuyệt phối, không uổng công tôi giúp hai người đáp cầu dắt mối.”

Hai bên cứ khen nhau tới khen nhau lui như vậy, khen tới cả ba người đều cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì Hồ Văn Hoa và Ngô Vũ Đình đều là tác giả, mà Giang Phong lại là độc giả lâu năm chính cống, cho nên lướt qua chủ đề làm mai mối, gọi một nồi lẩu và đủ các loại đồ ăn xong, ba người liền tự nhiên chuyển sang nói tới tiểu thuyết.

“Hoa Đại, tôi thấy sách của anh đang dần đi tới đỉnh phong rồi, khoảng cách tới con số một vạn lượt đặt trước hẳn cũng không còn xa nữa đi?” Giang Phong hỏi.

Vừa nhắc tới cái này, Hồ Văn Hoa liền không nhịn được vui vẻ, cười nói: “Ừm, rất nhanh sẽ được, bây giờ lượt đặt trước đã vượt qua chín ngàn rồi, hơn nữa vẫn đang tiếp tục tăng lên, kể cả không quảng bá, cuối tháng hẳn cũng có thể đạt được một vạn lượt đặt trước. Nếu như quảng bá tốt, vậy tốc độ sẽ còn nhanh hơn nữa!”

Giang Phong mỉm cười nói: “Xem ra Hoa Đại thật sự muốn song hỷ lâm môn rồi, viết ra một tác phẩm đạt một vạn lượt đặt trước cũng không dễ dàng đâu, đừng nhìn tác phẩm đạt một vạn lượt đặt trước giống như đâu đâu cũng có, nhưng thật sự đếm ra chắc cũng chỉ có mấy trăm quyển mà thôi. Có thể đạt được một vạn lượt đặt trước, vậy chứng minh Hoa Đại đã một chân bước vào ngưỡng cửa

đại thần rồi, cố gắng nhiều năm của anh cuối cùng cũng đã có gặt hái rồi!"

Hồ Văn Hoa rất tán thành gật đầu, nói: "Đúng vậy, muốn viết ra một tác phẩm đạt một vạn lượt đặt trước quả thật không dễ dàng, tôi cũng có mấy quyển chất lượng làm cơ sở, cộng thêm lúc sáng tác quyển này linh cảm bộc phát, mới có thành tích như vậy."

Nhắc tới thành tích về sách, Ngô Vũ Đình liền mặt mũi tràn đầy khổ sở, nói: "Nào chỉ là không dễ dàng, tôi viết hơn mười năm, ngay cả một tác phẩm chất lượng cũng không viết ra được, hiện thực đúng là đã vả mặt đến mức muốn hoài nghi nhân sinh rồi!"

Giang Phong nói: "Trên đời này rất nhiều ngành nghề muốn thành công thì phải tương đối có thiên phú, giới tiểu thuyết cũng là một trong số đó. Phần lớn người đọc còn chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái, nhưng lại có một nhóm nhỏ tác giả được người ta đuổi theo cho ăn cơm, cái này thật sự là ao ước không tới."

Ngô Vũ Đình tán đồng nói: "Này thật sự là không thể không thừa nhận!"

Sau đó, ba người vừa ăn lẩu mỹ vị, vừa trò chuyện về thị phi giới văn học mạng.

Tận tới khoảng tám giờ, ba người mới tan cuộc rời đi.

Chương 92: Nhãn Duyên

Trên con đường ở một tiểu khu tại làng Tây.

Triệu Tĩnh ăn bữa tối xong liền về nhà gội đầu tắm rửa, sấy khô tóc xong lại dùng máy uốn tạo kiểu, sau đó trang điểm và phối đồ, quần áo, giày dép, túi xách, cuối cùng xịt một lớp nước hoa nhàn nhạt.

Thực hiện xong xuôi mọi việc thì đã hơn chín giờ tối!

Soi gương một chút, thấy người trong gương đã không còn vẻ chán chường mệt mỏi, tinh thần đã trở về trạng thái như trước, Triệu

Tĩnh không khỏi hài lòng gật nhẹ đầu, không uổng công cô tiêu tốn hai ba tiếng để trang điểm ăn mặc.

Sau đó, Triệu Tĩnh mang theo tinh thần bừng bừng hứng khởi đi ra ngoài, tới quán đồ nướng quen thuộc của mình.

Nửa giờ sau.

Lúc này, khách trong quán đã khá đông, Triệu Tĩnh lại nhìn thấy bà mối trẻ đẹp Giang Phong.

“Giang đại bà mối, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Triệu Tĩnh mỉm cười chào hỏi.

“Đúng vậy, chị Tĩnh, lại gặp mặt rồi!”

Giang Phong một bên đánh giá cô, một bên khen ngợi: “So với lần trước gặp mặt thì như biến thành người khác rồi vậy, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần!”

Nụ cười trên mặt Triệu Tĩnh càng sâu hơn, nói: “Cậu thật không hổ là bà mối mà, nói chuyện êm tai như vậy!”

Giang Phong cười nói: “Tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi!”

Triệu Tĩnh nghe thế càng thêm vui vẻ: “Đa tạ đã khích lệ, tiệm đồ nướng này ăn cũng không tệ lắm, cậu xem xem thích ăn cái gì?”

Giang Phong vội vàng khua tay, nói: “Đêm nay tôi cũng vừa được một vị khách khác mời ăn lẩu, ăn tới tận bảy tám giờ mới tan, bây giờ vẫn còn căng bụng đây, chị cứ chọn đồ đi, tôi ngồi nhâm nhi cùng một chút là được!”

“Xem ra Giang đại bà mối công việc cũng rất bận rộn nhỉ!” Triệu Tĩnh cảm khái một câu, tùy ý chọn vài món mình thích ăn bình thường, sau đó mới dẫn lời vào chủ đề chính tối nay, nói:

“Giang đại bà mối, trước cậu nói với tôi đã tìm được đối tượng thích hợp cho tôi, không biết đối tượng này tên là gì? Là người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì?”

Giang Phong cũng không úp úp mở mở, trực tiếp nói: “Anh ấy tên

là Viên Nghị, là người gốc ở đây, có điều nhà bọn họ khá xa đây, ở tận rìa phía tây bên kia, năm nay 29 tuổi, chiều cao 1m73, hiện tại đang làm đầu bếp trong quán món cay Tứ Xuyên nhà tự mở. Dáng dấp cũng không tệ lắm, gia cảnh cũng tốt, hơn nữa, cho tới giờ chưa từng nói chuyện yêu đương, vẫn còn là một xử nam chính cống, có thể nói là một đối tượng chất lượng cực kỳ tốt!"

Triệu Tĩnh đoạn trước nghe còn gật đầu liên tục, đến lúc nghe tới câu cuối cùng thì không khỏi đỏ mặt, hỏi: "Thời đại này, đã 29 tuổi rồi mà chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ sao?"

Giang Phong nói: "Điểm này thì không thể không đề cập tới một khuyết điểm của anh ấy, bởi vì hồi còn bé bị một cô bé hung hãn nhà hàng xóm hành hung, đánh một trận, đánh ra bóng ma tâm lý luôn. Dẫn đến sau này anh ấy vẫn luôn sợ tiếp xúc với con gái, chỉ cần có con gái trước mặt sẽ bắt đầu sợ hãi lo lắng, đây chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao anh ấy nhiều năm như vậy rồi vẫn chưa từng nói chuyện yêu đương."

Triệu Tĩnh kinh ngạc hỏi lại: "Nói cách khác, hắn có bệnh tâm lý?"

Giang Phong gật đầu nói: "Không sai, có điều bệnh tâm lý này của anh ấy cũng không nghiêm trọng, chỉ là lúc tiếp xúc với phụ nữ xa lạ, anh ấy có thể sẽ lo lắng tới mức không nói ra lời."

Triệu Tĩnh cau mày nói: "Giang đại bà mối, tình huống như hắn còn xem mắt với tôi thế nào được? Nếu như thấy tôi lại lo lắng tới mức không nói ra lời, vậy không phải sẽ khiến tất cả mọi người cùng xấu hổ hay sao?"

Giang Phong đáp: "Tình huống này tôi cũng đã cân nhắc qua rồi, trước để tôi cho chị xem ảnh chụp của anh ấy một chút đi, nếu như hai người có nhãn duyên, vậy một chút bệnh tâm lý kia cũng không khó khắc phục."

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong lấy điện thoại ra, nhanh chóng tìm ảnh của Viên Nghị, mở ra rồi đưa tới trước mặt Triệu Tĩnh.

Triệu Tĩnh nhận lấy điện thoại xem, bỗng có một loại cảm giác thân thiết vô hình tràn dưới đáy lòng, loại cảm giác này không tả rõ được, thật giống như cô đã từng quen biết người đàn ông trong

ảnh này rồi vậy.

Giang Phong không cần nhìn vẻ mặt cũng biết Viên Nghị chắc chắn là phù hợp với thẩm mỹ quan của cô.

Dù sao thì giá trị xứng đôi tối đa của hai người cũng lên tới 83 điểm, mà ngay cả giá trị xứng đôi trước mắt cũng cao tới 73 điểm, nếu như thẩm mỹ quan không phù hợp thì giá trị xứng đôi chắc chắn không thể nào cao như vậy.

Triệu Tĩnh nhìn gần nửa phút, sau đó mới trả lại điện thoại cho Giang Phong, nói: "Giang đại bà mối, ánh mắt nhìn người của cậu thật đúng là cấp đại sư, tôi thừa nhận tôi có chút bị mê hoặc bởi tấm ảnh chụp này đấy!"

Giang Phong cười nói: "chị Tĩnh, tôi lúc giữa trưa cũng đã đưa hình của chị cho anh Nghị và mẹ anh ấy xem rồi, hai mẹ con bọn họ đều có ấn tượng cực kỳ tốt với chị. Bây giờ ấn tượng của chị Tĩnh với anh Nghị cũng không tệ, vậy chứng minh hai người đúng là có nhãn duyên, nếu không thì hai người cứ gặp mặt một lần, không sợ sau này sẽ tiếc nuối đấy!"

Triệu Tĩnh nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy Giang Phong nói rất có lý, liền gật đầu, nói: "Được thôi, vậy liền gặp mặt một lần!"

Giang Phong tiếp tục nói: "Tôi vẫn luôn tin rằng sức mạnh của tình yêu là vĩ đại, nếu như hai người thật sự có duyên phận trở thành vợ chồng, nói không chừng lúc gặp mặt, bệnh tâm lý kia của anh Nghị cũng không thuốc mà khỏi luôn!"

Triệu Tĩnh: "..."

Chương 93: Nhãn Duyên (2)

Lúc này, đồ nướng Triệu Tĩnh gọi cũng lần lượt được đem lên, có thịt dê nướng, hotdog, cà, ớt, rau hẹ, nấm kim châm, đây đều là những món cô khá yêu thích.

Giang Phong mặc dù vẫn còn no bụng, nhưng vẫn cùng cô ăn một chút.

Hai người vừa ăn vừa thảo luận thời gian xem mắt, Giang Phong nói: “Thời gian rảnh rỗi buổi sáng của hai người cũng không nhiều, nếu như sắp xếp thời gian xem mắt vào ban ngày thì có vẻ hơi gấp, không bằng sắp xếp thời gian xem mắt vào buổi tối, chị Tĩnh, chị cảm thấy thế nào?”

Triệu Tĩnh chấm miếng thịt cho vào miệng, nuốt xong thức ăn mới lên tiếng: “Tôi thế nào cũng được, dù sao thì chỉ cần không phải giờ làm việc, còn lại lúc nào tôi cũng rảnh.”

“Được, vậy sau đó tôi sẽ thương lượng với anh Nghị thời gian và địa điểm xem mắt cụ thể, sau khi xác nhận xong sẽ báo lại cho chị.”

“Được, cậu cứ xem mà sắp xếp là được!”

...

Huyện Bách Lương.

Trấn Đàm Giang.

Trương Cẩm Tùng đang cùng con trai Trương Chấn Đông uống trà tán gẫu.

Từ sau khi con gái Trương Thu Lan xuất giá, Trương Cẩm Tùng liền chuyển ánh mắt lên người con trai Trương Chấn Đông, dù sao thì con gái cũng vừa mới gả đi không lâu, cho nên khoảng thời gian trước ông cũng không nhắc tới việc này với con trai.

Bây giờ cũng đã được một đoạn thời gian kể từ khi con gái xuất giá, Trương Cẩm Tùng tự nhiên có suy nghĩ đưa con trai đi xem mắt: “Chấn Đông, con cũng đã lớn rồi, bây giờ chị con đã xuất giá, cũng nên đến lượt con cưới vợ rồi!” Trương Cẩm Tùng nhấp một ngụm trà, nói.

Trương Chấn Đông kinh ngạc đáp: “Cha, chỗ chúng ta không phải có quy củ, anh chị em trong nhà kết hôn, những anh chị em còn lại phải đợi tới ba năm sau mới được kết hôn tiếp sao? Sao nhanh như vậy cha đã thúc con kết hôn rồi?”

Trương Cẩm Tùng nghe vậy suýt chút nữa phun hết trà ra ngoài,

vẻ mặt không nói nên lời: “Con nghe ai nói cái quy củ này? Thật đúng là nói hươu nói vượn, quy củ đúng là con trai trong nhà sau khi kết hôn, thì con gái trong vòng ba năm không được gả ra ngoài. Nhưng nếu như là con gái xuất giá trước, vậy con trai cưới vợ lúc nào cũng không liên quan.

Đây là quy củ nhà chúng ta truyền lại đời đời kiếp kiếp rồi, có điều đến thế hệ chúng ta cũng không còn chú ý nhiều như vậy nữa, bây giờ thì lại càng không phải nói, gần như không ai đi tuân thủ loại quy củ này nữa cả!”

Trương Chấn Đông nháy mắt mấy cái, hóa ra quy củ đúng là như vậy sao?

Trương Cẩm Tùng đưa tay gõ bàn mấy cái, nói: “Con cũng đừng có nói mấy lời viện cớ như này nữa, trước kia là vì không tìm được đối tượng thích hợp, cho nên chỉ có thể để mặc cho hai chị em các con trì hoãn một năm rồi lại một năm.

Bây giờ có bà mối Giang đại sư ở đó, người ta nhất định có thể tìm cho con được một đối tượng thích hợp, con không có cửa trì hoãn như trước nữa đâu.”

Trương Chấn Đông giãy giụa nói: “Cha, nhưng con mới 26 tuổi, còn trẻ như này, kết hôn sớm vậy làm gì?”

Trương Cẩm Tùng nói: “Độ tuổi này của con kết hôn là thích hợp nhất, thừa dịp điều kiện nhà ta hiện tại cũng không tệ lắm, con cũng đang còn trẻ, có thể tìm được đối tượng tốt hơn, chút đạo lý này con chẳng lẽ còn không hiểu sao?”

Trương Chấn Đông ngẫm lại cũng thấy có đạo lý, liền gật đầu nói: “Được, vậy thì mời Giang đại sư đến tìm đối tượng giúp con đi!”

Ngày hôm sau.

Giang Phong ngủ một giấc đến trưa, sau đó rửa mặt trả phòng, lại tới quán ăn một bát mì.

Quán mì này có thể xem như một trong ba quán mì lớn nhất Quế tỉnh (Quảng Tây), cũng chỉ có thể ăn được ở tỉnh thành, đối với những người thành phố khác mà nói, ít nhiều vẫn cảm thấy có

chút tiếc nuối.

Cho nên, mỗi lần Giang Phong đến tỉnh thành đều sẽ đi ăn một bữa ở đây.

Ăn xong một bát mì chua cay lớn, cả người Giang Phong từ trên xuống dưới cảm thấy dễ chịu không tả được.

Vừa đi ra khỏi tiệm mỳ, điện thoại di động của hắn lại vang lên.

Giang Phong lấy điện thoại di động ra, phát hiện là chú Trương ở trấn Đàm Giang gọi điện tới.

Nhấc máy, hai bên chào hỏi vài câu, sau đó Trương Cẩm Tùng cười nói: "Giang đại sư, bây giờ cậu có ở nhà không?"

"Không ở nhà đâu, bây giờ cháu đang ở tỉnh thành sắp xếp buổi xem mắt cho khách, đại khái phải hai ngày nữa mới trở về."

"Ồ, là như vậy à, vậy khi nào Giang đại sư trở về, chú sẽ lại tới cửa thăm hỏi!"

"Được, vậy khi nào cháu trở về sẽ gọi điện thoại cho chú Trương sau!"

Tiếp đó, hai người tùy ý hàn huyên thêm vài câu, rồi cúp điện thoại.

Mặc dù Trương Cẩm Tùng không nói rõ chuyện gì qua điện thoại, có điều nếu đã nói muốn đến nhà bà mối là hắn để thăm hỏi, vậy mục đích tự nhiên không cần nói cũng biết, nhất định là tới vì tìm đối tượng cho con của mình, Trương Chấn Đông.

Chương 94: Lừa Đảo Hôn Nhân

Thời gian xem mắt của Viên Nghị và Triệu Tĩnh là vào buổi tối, toàn bộ khoảng thời gian buổi chiều này, Giang Phong cũng lười đi đâu đó, liền trực tiếp trốn trong xe đọc tiểu thuyết giết thời gian.

Bởi vì ngày nào cũng đuổi chương, cho nên chương cập nhật của

mười mấy quyển sách căn bản không đủ đọc, chỉ hơn nửa giờ, Giang Phong đã đem toàn bộ số chương này đọc hết sạch rồi.

Theo thông lệ để lại một tin giục chương cho tác giả, sau đó Giang Phong liền mở ra app video ngắn nào đó, lướt mấy tiểu tỷ tỷ chân dài.

Không thể không nói, đọc tiểu thuyết và lướt video ngắn quả thật rất thích hợp để giết thời gian, bất tri bất giác, cả buổi chiều đã trôi qua, chờ Giang Phong tỉnh hồn lại thì đã đến giờ ăn cơm tối rồi.

Thấy thế, Giang Phong liền cất điện thoại đi, lái xe thẳng đến quán món cay Tứ Xuyên nhà Viên Nghị.

...

Chín giờ mười lăm phút, một quán cà phê tình lữ nào đó, Giang Phong đang tiếp đón một nhà ba người Viên Nghị trong lúc chờ Triệu Tĩnh đến.

Buổi xem mắt hôm nay, Viên phụ Viên mẫu đều tương đối coi trọng, quán cơm của mình cũng đóng cửa sớm để có thời gian tắm rửa thay quần áo, cũng không thể để một thân mồ hôi bẩn đi ra mắt đối phương được.

Hai bên hẹn thời gian gặp mặt là chín rưỡi, mắt thấy thời gian gặp mặt đã càng ngày càng gần, tốc độ nhịp tim của Viên Nghị cũng càng ngàng càng nhanh, hơn nữa, dưới đáy lòng còn có một loại cảm xúc khủng hoảng tràn ra khắp nơi.

Giang Phong thấy thế không khỏi lên tiếng: “anh Nghị, không cần khẩn trương, tôi đã nói với anh rồi, chị Tĩnh có ấn tượng rất tốt với anh, anh chỉ cần giữ vững tinh thần, đừng có sụp đổ, sống qua ba phút ban đầu, vậy chắc chắn anh có thể vượt qua chướng ngại tâm lý này của mình!”

Viên mẫu cũng an ủi theo: “Đúng vậy đó, Tiểu Nghị, con phải dũng cảm lên một chút, nhất định phải cố gắng vượt qua nỗi khủng hoảng trong lòng này.

Viên phụ trầm giọng nói: “Nếu như con không muốn cả đời này

độc thân, thì tốt nhất nên biểu hiện tốt một chút."

Viên Nghị hít sâu không ngừng, cố gắng bình ổn lại nỗi khủng hoảng trong lòng, nói: "Con biết, con sẽ cố gắng hết sức!"

Nhưng đúng lúc này, ở ngay bàn bên cạnh có một đôi nam nữ đi tới, nam nhìn khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người gầy gò, mang theo một cặp kính cận, nhìn có vẻ nhã nhặn, trí thức.

Nữ nhìn chỉ khoảng hai bốn, hai lăm tuổi, vóc người đẹp, giá trị nhan sắc cao, chính là khi so sánh với Triệu Tĩnh thì cũng không kèm bao nhiêu, tóc là kiểu dài đen thẳng điển hình, cả người nhìn ôn lương hiền thục, thích hợp cưới về làm vợ.

Theo thói quen nghề nghiệp, Giang Phong không nhịn được mà kiểm tra điểm xứng đôi hôn nhân của cặp đôi này.

【 Danh tính 】: u Phương Phương

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 162cm

【 Cân nặng 】: 48kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ nhất... Lần thứ hai... Lần thứ 36...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân 】: 23/28

Nhìn thấy cặp đôi này có giá trị xứng đôi cực thấp, cộng với kinh nghiệm yêu đương phong phú kia của nhà gái, Giang Phong không khỏi giật nảy mình, sau khi xem qua về kinh nghiệm yêu đương của cô ta một chút, mới hiểu được hóa ra người phụ nữ này là một người chuyên đi lừa đảo hôn nhân.

Vừa đúng lúc này, nữ nhân vật chính buổi ra mắt ngày hôm nay, Triệu Tĩnh tới.

Giang Phong liền không rảnh đi chú ý tới đôi nam nữ kia nữa, trước tiên chăm sóc tốt cho khách của mình đã rồi hẵng nói.

“Chị Tĩnh, để tôi giới thiệu cho chị một chút, đây là chú Viên, đây là cô Viên, đây là anh Nghị!”

Khi vừa nhìn thấy Triệu Tĩnh, Giang Phong liền nở nụ cười giới thiệu hai bên với nhau, đồng thời chú ý tới tình huống của Viên Nghị, xem hắn có thể giữ tinh thần ổn định được hay không.

“Chú Viên cô Viên, chào mọi người!”

“Chào cháu, Triệu Tĩnh, mau ngồi đi!”

Triệu Tĩnh nói một tiếng cảm ơn, sau đó cười khanh khách nhìn về phía Viên Nghị, chờ hắn chủ động chào hỏi mình.

Giờ phút này, Giang Phong và Viên phụ Viên mẫu cũng đều tập trung ánh mắt lên người Viên Nghị.

Vốn khủng hoảng trong lòng Viên Nghị đã dâng lên tới cực hạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể sụp đổ được, có điều khi Triệu Tĩnh nở nụ cười nhìn hắn, trong lòng hắn bỗng sinh ra một cỗ sức mạnh thần kỳ, thu dọn sạch sẽ chỗ khủng hoảng trong lòng.

Loại cảm giác này giống như tuyết đọng được ánh nắng hòa tan, cả thể xác lẫn tinh thần đều cảm thấy ấm áp dễ chịu.

“Triệu Tĩnh, chào em!” Viên Nghị nở một nụ cười nhạt, ngữ điệu chào hỏi bình tĩnh lạ thường.

Cả bốn người còn lại đều thấy được biến hóa kinh người của Viên Nghị, biết rõ hắn cuối cùng cũng đã khắc phục được chướng ngại tâm lý, không khỏi mừng thay cho hắn, nhất là Viên phụ Viên mẫu, kích động đến đỏ cả mắt.

“Viên Nghị, chào anh!” Triệu Tĩnh cũng cười, đáp lại, có thể tận mắt nhìn thấy thay đổi của Viên Nghị, cô cũng rất vui vẻ.

“Anh Nghị, chúc mừng anh đã thuận lợi phá bỏ ma chướng trong lòng, xem ra hai người thật sự là có duyên phu thê, sợ rằng trên đời này cũng chỉ có chị Tĩnh mới có thể cho anh sức mạnh tinh

thần lớn đến như vậy!" Giang Phong vui vẻ buông lời trêu đùa.

Lời này vừa nói ra, khiến cho Viên Nghị và Triệu Tĩnh đều có chút xấu hổ, có điều hai người cũng không có ý định phản bác lại!

Sau khi nhìn thấy ảnh chụp của nhau, bọn họ đã cảm thấy đối phương phù hợp với ánh mắt của mình.

Bây giờ gặp mặt, cảm giác thân thiết kia lại càng thêm mãnh liệt!

Sau đó, mấy người gọi vài ly cà phê và một vài món ngọt, dưới sự dẫn dắt của Giang Phong trò chuyện với nhau.

Tận đến lúc này, Giang Phong mới có thời gian rảnh rỗi để chú ý tới cặp đôi ngay bàn bên kia.

Vốn nghĩ rằng giá trị xứng đôi của cặp đôi này thấp như vậy, Giang Phong không có ý định nhúng tay nhúng chân vào chuyện tình cảm của người ta.

Lúc trước ở trên xe, hắn sở dĩ khuyên Chu Lượng ly hôn chủ yếu là vì trong phần lời bình hôn nhân của hắn ghi rằng chắc chắn sẽ ly hôn, cho nên làm sớm một chút so với muộn một chút thì sẽ tạo ra ít thương tổn hơn. Bởi vậy, Giang Phong mới thân thiết với người quen sơ, khuyên Chu Lượng sớm ly hôn, chứ không dùng lời ám chỉ để uyển chuyển nhắc nhở, như thế sẽ chỉ càng khiến Chu Lượng không hạ quyết tâm ly hôn được mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì vợ Chu Lượng lúc đó không ở bên cạnh hắn, nếu như có ở đó, Giang Phong cũng không thể ở ngay trước mặt vợ chồng người ta khuyên ly hôn được.

Bây giờ, tình huống của cặp đôi này lại không giống, người phụ nữ kia chính là người lừa đảo hôn nhân, chuyên môn lấy danh nghĩa kết hôn để lừa gạt tiền lễ hỏi của người khác, cực kỳ thất đức.

Giang Phong vạch trần đối phương một chút áy náy cũng không có.

Bởi vậy, sau khi một nhà ba người Viên Nghị và Triệu Tĩnh trò chuyện xong, Giang Phong liền lên tiếng chào bọn họ, sau đó liền bưng cà phê đi thẳng tới chiếc bàn bên cạnh.

Chương 95: Báo Cảnh Sát

Quán cà phê tình lữ nào đó.

Giang Phong bưng cà phê đi tới bàn bên cạnh, kéo ghế ngồi ngay trước mặt cặp đôi kia, mỉm cười nhìn về phía người đàn ông đeo kính, hỏi: “Người anh em, xin hỏi tôi có thể ngồi xuống cùng hai người nói chuyện vài câu được không?

Người đàn ông đeo kính nghe vậy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời: “Được thôi!”

Hắn mặc dù không quá thích nói chuyện với một người đàn ông xa lạ như vậy, nhất là lại đang trong lúc hẹn hò với bạn gái, nhưng người ta đã khách khí tới hỏi thăm, hắn cũng không nói ra được lời từ chối.

Ngược lại, vẻ mặt n Phương Phương tràn đầy cảnh giác, từ khi đi trên con đường lừa đảo này, lòng cảnh giác của cô ta đã trở nên mạnh ít nhất là mười lần so với phụ nữ bình thường, chỉ cần là nơi công cộng, cô sẽ phóng tầm mắt bốn phía, tai nghe tám hướng, phòng ngừa người đàn ông trước kia từng bị cô ta lừa gạt đột nhiên xuất hiện (đương nhiên, khả năng này rất thấp, bởi vì sau mỗi một lần lừa gạt thành công, cô ta đều sẽ chuyển sang một thành phố khác để tìm kiếm mục tiêu mới) trừng trị mình.

Chính vì lúc nào cũng duy trì sự cảnh giác như vậy, cho nên khi cô ta vừa đi vào quán cà phê, đã theo thói quen để ý tới những vị khách khác xung quanh, mà mấy người Giang Phong lại ngồi ngay bên cạnh bọn họ, đương nhiên cũng là một trong những mục tiêu mà cô ta chú ý tới.

Bởi vậy, cô ta đã biết rõ thân phận của Giang Phong, đó chính là một bà mối!

Trẻ đẹp như vậy lại là bà mối, nói thật, đây cũng là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy, có điều đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ở chỗ bà mối này đột nhiên chạy xuống đây nói chuyện với mấy người bọn họ làm gì?

Giang Phong ngồi xuống, giống như người quen chào hỏi: “Người anh em, vị mỹ nữ này là vợ anh, hay mới chỉ là bạn gái thôi?”

Người đàn ông đeo kính cố nén khó chịu trong lòng, đáp lại: “Cô ấy là bạn gái của tôi, người anh em, tôi đang hẹn hò với bạn gái đấy, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi!” Ngụ ý là không có việc gì thì đừng quấy rầy hắn hẹn hò.

Giang Phong thở dài, nói: “Người anh em, lúc đầu tôi không muốn nói thẳng ra như vậy, nhưng nếu anh đã không có kiên nhẫn lắng nghe, vậy tôi đành nói thẳng cho anh vậy, giúp anh tỉnh táo ra một chút!”

Nói đến đây, Giang Phong nhìn sang u Phương Phương nét mặt đã thay đổi, thản nhiên nói: “Hà Tiểu Lệ, Hoàng Tiểu Mai, Chu Tiểu Phỉ, n Phương Phương, cô nói tôi nên gọi cô bằng cái tên nào thì tốt? Cô vẫn nên tự thẳng thắn với anh ấy đi thì hơn, hay là muốn để tôi nói ra những chuyện buồn nôn cô đã từng làm ra kia?”

n Phương Phương nghe vậy, sắc mặt đại biến, sau đó cả giận nói: “Anh rốt cuộc là ai, ở đây nói hươu nói vượn cái gì thế?” Tiếng nói của cô ta có chút lớn, dẫn tới số khách đông đảo trong quán cà phê không khỏi nhìn sang.

Mà mấy người Viên Nghị, Triệu Tĩnh thì lại càng không cần nói, trực tiếp đứng dậy đi tới.

Vừa rồi, lượng tin tức hàm ẩn trong lời nói của Giang Phong quá lớn, người đàn ông đeo kính còn chưa tiêu hóa kịp, bởi vậy cũng chỉ ngẩn người ra không nói lời nào.

Giang Phong cầm trên tay tách cà phê, đặt mạnh xuống bàn một cái, cười lạnh nói: “Tôi nói hươu nói vượn? n Phương Phương, vậy tôi hỏi cô còn nhớ rõ Lâm Quế Vinh Không? Còn nhớ rõ Trương Trạch không? Cả vị bị cô lừa đến táng gia bại sản kia, Tưởng Quang, cô còn nhớ rõ sao?”

Giang Phong căm thù loại phần tử lừa đảo hôn nhân như n Phương Phương này đến tận xương tủy.

Vốn đàn ông thời đại này muốn cưới vợ cũng không dễ dàng gì, rất

nhiều đàn ông vì để cưới được vợ, cắn răng tiêu hết số tiền tích cóp của cha mẹ, thậm chí còn vì thế mà đeo trên lưng một đống nợ. Thật vất vả mới góp đủ cái gọi là "Tiền lễ hỏi", tưởng là có thể cưới được vợ về nối dõi tông đường rồi.

Kết quả lại gặp phải loại lừa đảo như n Phương Phương, trực tiếp biến mất vô tung vô ảnh, để cho người đàn ông khác thì sợ là khóc không ra nước mắt mất.

Nghĩ lại, vốn ban đầu cưới vợ đã khó khăn, lại cộng thêm một màn như này, chỉ sợ thật sự sẽ phải sống cả đời cô độc mất.

Giống như đối tượng lừa gạt của n Phương Phương trước đó, Tưởng Quang, cũng nằm trong tình huống này.

Lúc đó, Tưởng Quang vì để cưới được Chu Tiểu Phi (Tên giả của n Phương Phương), cô gái đã khiến hắn rung động không dứt, liền thật sự đập nồi bán sắt kiếm một lễ hỏi với muôn tím nghìn hồng một mảnh xanh.

Cái gọi là muôn tím nghìn hồng một mảnh xanh này chính là một vạn tờ tiền giấy năm đồng màu tím, một ngàn tờ tiền giấy một trăm đồng màu đỏ, và sáu trăm tờ tiền giấy 50 đồng màu xanh, tổng là mười tám vạn tệ.

Điều kiện gia đình của Tưởng Quang vốn bình thường, vì tích góp được lễ hỏi mười tám vạn này, cha mẹ hắn không chỉ móc sạch toàn bộ tiền tích cóp cả một đời ra, mà còn vay tiền bạn bè khắp nơi, mãi mới góp đủ khoản lễ hỏi này.

Kết quả, ha ha...

n Phương Phương nghe Giang Phong đề cập tới mấy cái tên này, trong mắt không khỏi lóe lên một tia kinh hoảng khi bị lột trần, cố gắng trấn định, mắng: "Cậu có phải bị bệnh rồi không, tôi không biết cậu đang nói cái gì hết, cũng không biết những người cậu vừa nói kia, cậu mà còn hung hăng càn quấy làm hỏng thanh danh của tôi như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Giang Phong trực tiếp lấy điện thoại di động ra, cười lạnh, nói: "Cô muốn báo cảnh sát đúng không? Được, vừa vặn tôi cũng muốn

báo cảnh sát! Tôi lại muốn nhìn xem, hai ta hôm nay, người nào vào được mà không ra được khỏi cổng đồn công an!”

Lúc này, một nhà ba người Viên Nghị và Triệu Tĩnh đã đi tới bên cạnh Giang Phong.

Thích xem náo nhiệt là thiên tính quốc dân, những cặp đôi ngồi ở xung quanh cũng không nhịn được vây quanh đó.

Chương 96: Báo Cảnh Sát

n Phương Phương nói báo cảnh sát cũng chỉ là ngoài mạnh trong yếu muốn hù dọa đối phương một chút mà thôi, ở trong loại tình huống như cô ta này, tránh cảnh sát còn không kịp chứ ai dám tự đưa mình lên cửa chứ, đây không phải là lạy ông tôi ở bụi này sao —— đúng là tìm chết mà!

Mắt thấy người vây lại xem càng ngày càng nhiều, mà thằng nhóc không biết từ đâu chui ra này lại thật sự bắt đầu mở điện thoại báo cảnh sát, n Phương Phương hoảng hốt bỗng thông suốt đứng dậy, trầm mặt nói: “Anh Lâm, chúng ta đi thôi, đầu óc người này không bình thường, chúng ta không cần phải chấp nhặt với hắn!”

Người đàn ông đeo kính chỉ là trung thực, chứ cũng không ngốc, qua lời nhắc nhở của Giang phong, cộng với việc liên quan đến lễ hỏi trong khoảng thời gian này, trong lòng cũng đã ẩn ẩn cảm thấy có chút không bình thường!

Nếu như bây giờ n Phương Phương quả quyết lựa chọn báo cảnh sát, vậy có lẽ còn có thể loại bỏ được hoài nghi trong lòng hắn, nhưng bây giờ người ta muốn báo cảnh sát, cô ta lại trốn tránh không dám, ngược lại muốn lôi kéo hắn rời đi, vậy lại đáng để chú ý rồi.

Bởi vậy, người đàn ông đeo kính hiếm khi từ chối cô ta, lần này lại nói: “Tiểu Lệ, chúng ta cây ngay không sợ chết đứng, nếu em đã không phải người như hắn nói, vậy cứ báo cảnh sát để cảnh sát tới xử lý đi!”

n Phương Phương nghe vậy, sắc mặt âm trầm hỏi lại: “Lâm Chi

Đống, anh cũng không tin tưởng em sao?”

Giang Phong thản nhiên nói: “Căn cứ theo quy định của điều 266 về 【 Tội lừa đảo 】 trong Luật Hình Sự nước ta, lừa gạt lượng tài sản công hoặc tư đặc biệt lớn hoặc có tình tiết đặc biệt nghiêm trọng khác, sẽ bị phạt án mười năm tù trở lên hoặc án chung thân, đồng thời phạt tiền hoặc tịch thu tài sản.

n Phương Phương, chuyện của cô tôi đã biết rất rõ ràng, thậm chí ngay cả thông tin liên lạc của những người cô đã từng lừa tiền kia tôi cũng có, tôi khuyên cô vẫn nên giải thích trung thực đi thì hơn, sau đó trả lại số tiền mà cô đã từng lừa được trước đây cho từng người một, nếu không đừng trách tôi không cho cô cơ hội hối lỗi sửa sai!”

Thật ra, theo suy nghĩ của Giang Phong, loại người giống như n Phương Phương này đương nhiên là nên giao nộp cho đồn cảnh sát, tống cô ta vào ngục giam, để cô ta nhận báo ứng vốn có.

Tuy nhiên, nhưng thông tin hắn biết về n Phương Phương ở chỗ này rất khó giải thích, bởi vậy mới quyết định cho cô ta một cơ hội hối lỗi sửa sai, còn có nắm bắt được hay không thì phải xem cô ta lựa chọn như thế nào.

Lúc này, người tới vây xem đều đã nghe rõ ràng mọi chuyện, cả đám bắt đầu xì xào bàn tán:

“Dáng dấp xinh đẹp như vậy, không nghĩ rằng thế mà lại là loại người này!”

“Thật không có tự trọng, thật đúng là uổng phí dáng người tướng mạo mà.”

“Đúng vậy đấy, lớn lên nhìn rất được, muốn gả vào nhà tốt cũng không khó, tại sao phải làm ra chuyện thất đức này chứ?”

“...”

Giữa tiếng bàn luận của mọi người, mặt n Phương Phương lúc trắng lúc xanh, trong lòng càng trở nên rối loạn hơn.

Cô ta rất muốn đánh chết cũng không thừa nhận, nhưng thằng

nhóc không biết từ đâu xuất hiện này thật sự đáng sợ, chỉ nói ngắn ngủi vài câu đã để lộ ra một lượng lớn thông tin rồi, cô ta cũng không nghĩ ra hắn biết được những tin tức này ở đâu.

Nếu như thật sự đánh chết không nhận, vậy một khi đối phương báo cảnh sát, để cảnh sát tới tra, thì hậu quả thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nếu như cứ như vậy thừa nhận, vậy thì chỗ tiền tài cô ta lừa gạt mấy năm nay đều phải trả lại toàn bộ, thế thì cô ta sẽ táng gia bại sản, một cọng lông cũng không còn!

10 giờ rưỡi tối.

Ở trong cái lán nào đó ở Hành Châu, tỉnh Hồ Nam.

Tưởng Quang mệt mỏi nằm trên giường sắt, hai mắt vô thần nhìn tường sắt, nhớ tới trải nghiệm của bản thân vào ba tháng trước, cho tới tận bây giờ, anh vẫn khó mà chấp nhận được việc đó.

Ba tháng trước, nhờ người khác giới thiệu mà anh quen biết được một cô gái trẻ trung, xinh đẹp.

Với điều kiện của anh và gia đình anh, thì vốn dĩ không dám hy vọng xa vời về việc sẽ phát sinh ra chút gì đó với một mỹ nữ như thế. Nhưng mà, việc làm Tưởng Quang cảm thấy ngoài ý muốn chính là mỹ nữ trẻ tuổi ấy lại cho rằng anh là một người thành thật, đáng tin, là một người nam nhân xứng đáng để cho cô phó thác chung thân.

Thế là Tưởng Quang mơ mơ hồ hồ rơi vào bể tình mà người ta tỉ mỉ dệt ra!

Ở chung chưa tới nửa tháng, hai người đã phát triển tới mức bàn về chuyện cưới gả.

Kết quả, khi nói tới lễ hỏi, cha mẹ của đối phương mở miệng một cái liền yêu cầu phải có 180.000 tệ mới có thể lấy được con gái của bọn họ.

Mà số tiền này còn chưa bao gồm quà tam kim, tiền sính lễ khiến cho tâm của Tưởng Quang lạnh thấu!

Thủ đoạn của cô gái kia cũng rất lợi hại, vừa nhẹ nhàng tấn công, vừa đưa 30.000 tệ tiền riêng của mình cho Tưởng Quang, bảo anh dùng nó để mua quà tam kim.

Lúc đó, Tưởng Quang hoàn toàn đắm chìm trong sự dịu dàng đó, mặc dù biết rõ gia đình mình không thể nào có được số tiền sính lễ như vậy, nhưng mà anh vẫn cắn răng hỏi mượn cha mẹ và bạn bè, cuối cùng cũng gom góp đủ tiền sính lễ.

Thực ra, khi đó có không ít bạn bè khuyên Tưởng Quang, bảo anh lượng sức mà làm, nhưng khi đó trong đầu anh chỉ nghĩ tới việc ôm mỹ nhân về nhà, hoàn toàn không quan tâm tới lời khuyên nhủ của bạn bè.

Kết quả, sau khi anh vui mừng hớn hở đưa số tiền mà mình vất vả gom góp được cho cha mẹ nhà gái, thì cô gái luôn dịu dàng quan tâm anh kia đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay lúc đó, đầu óc của Tưởng Quang giống như bị tạt một gáo nước lạnh.

Anh biết mình bị lừa!

Tưởng Quang lập tức báo cảnh sát.

Chương 97: Bắt Giữ Quy Án

Tiếc là đã hai tháng trôi qua rồi, nhưng đối phương vẫn bặt vô âm tính, thậm chí anh còn không biết được tên thật của đối phương là gì.

Hơn hai tháng này, trong lòng của Tưởng Quang vô cùng rối bời, một phần là do đau khổ khi bị mất tiền, phần khác là do phải tiếp nhận lời chế giễu từ người khác.

Điều quan trọng nhất chính là anh vẫn còn nợ hơn 40.000 tệ!

Tưởng Quang vừa nghĩ tới cảnh cha mẹ mình vẫn luôn than thở, lòng liền đau như cắt.

Nói thật, trong hai tháng này, Tưởng Quang đã từng nghĩ tới việc sẽ giết chết người phụ nữ kia.

Ngay lúc Tưởng Quang đang nhìn tường sắt, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Trong lòng anh lập tức cảm thấy lo sợ, anh sợ bạn bè mình lại gọi qua đòi nợ, nhưng khi cầm điện thoại lên, anh thấy trên màn hình hiện người gọi tới là đồn công an XX.

Tưởng Quang kinh ngạc, lập tức bắt máy, sau đó bên kia truyền tới một giọng nam, nói:

"Xin chào, tôi là người bên đồn công an XX tỉnh Quảng Tây, xin hỏi anh có phải là Tưởng Quang không?"

Tưởng Quang lót gối đầu, trả lời:

"Đúng rồi, xin hỏi có chuyện gì thế?"

"Xin hỏi anh có biết một người tên là Chu Tiểu Phỉ không?"

Tưởng Quang nghe thấy thế lập tức ngồi bật dậy, vô cùng kích động, nói:

"Biết, đương nhiên là biết rồi, cô ta có hóa thành tro tôi cũng nhận ra!"

...

Tỉnh Quảng Tây.

Hơn 11 giờ Giang Phong và Lâm Chi Đống mới đi ra khỏi đồn công an.

Trước đó, khi bọn họ muốn đi đến đồn công an, thì một nhà ba người Viên Nghị và Triệu Tĩnh cũng muốn đi theo, nhưng mà tất cả đều bị Giang Phong mỉm cười từ chối. Vì hắn 'xen vào việc của người khác', mà việc ra mắt lần này đã bị đảo tung lên, cho nên hắn có hơi xấu hổ, sao có thể để bọn họ lãng phí thời gian mà đi theo hắn tới đồn công an được chứ!

"Người anh em, hôm nay may mà tôi gặp được chú, nếu không thì tôi đã bị người phụ nữ kia lừa thảm rồi!"

Lâm Chi Đống nhớ tới kết cục của vị 'đồng đạo' tên Tưởng Quang kia, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Giang Phong khẽ cười, nói:

"Chuyện này cũng là vô tình, người làm bà mối như chúng tôi đều hay để ý tới chủ đề hôn nhân.

Vô tình trước đó tôi cũng tìm kiếm trên mạng mấy việc liên quan tới chuyện lừa cưới như này, trùng hợp thấy được bức hình mà vị Tưởng Quang kia đăng lên trên mạng, bởi vậy mới có thể nhận ra mấy người lừa cưới đó."

Lâm Chi Đống cảm thấy may mắn, nói:

"Mặc kệ như thế nào, tôi cũng phải cảm ơn chú.

Đúng lúc hiện tại tôi cũng độc thân, hay là chúng ta đi tìm quán đồ nướng nào đó uống vài ly đi, sẵn tiện tâm sự về chuyện làm mai mối luôn?"

Giang Phong cười, nói:

"Được!"

...

Giữa trưa ngày hôm sau.

Giang Phong nhận được cuộc gọi từ Tưởng Quang.

Trong điện thoại, Tưởng Quang không ngừng bày tỏ lòng biết ơn đối với Giang Phong, nói thẳng nếu như không có Giang Phong vạch trần thân phận lừa cưới của n Phương Phương, thì số tiền sính lễ kia có lẽ suốt mấy năm, thậm chí là cả đời anh ta đều không thể nào tìm lại được!

Sau đó, anh ta lại tỏ vẻ mình muốn mời Giang Phong ăn một bữa cơm, cảm ơn trực tiếp.

Giang Phong thấy không từ chối được, cho nên cũng đồng ý.

Sau đó, nhờ Tưởng Quang mà hắn cũng biết được rằng, không chỉ có người lừa cưới n Phương Phương, mà toàn bộ nhóm người của cô, tất cả đều bị bắt về quy án, nghênh đón bọn họ chính là chế tài pháp luật.

...

Dưới sự tác hợp của Giang Phong, tình cảm của Viên Nghị và Triệu Tĩnh phát triển cực kỳ thuận lợi.

Giang Phong thấy trung thu sắp đến, hắn phải về nhà để đi thăm thân thích chung với mẹ, cho nên hắn không định ở lại tỉnh thành lâu, sau khi mọi chuyện kết thúc, hắn liền lái xe về nhà.

Sau khi về nhà, Giang Phong lập tức gọi điện thoại cho Trương Cẩm Tùng, thông báo cho đối phương biết rằng mình đã trở về rồi!

Tiếp đó, hắn lại bàn về chuyện đi thăm người thân với mẹ.

Hắn chỉ mới đi thăm nhà bà ngoại lúc mua xe mà thôi, thân thích bên mẹ còn có nhà dì cả và dì út nữa.bởi vì khoảng thời gian này hắn quá bận với việc làm mai mối, cho nên vẫn chưa đi qua bên đó.

Bây giờ, còn vài ngày nữa là tới tết trung thu rồi, ở trong nhà hắn, bánh trung thu và các loại quà tặng khác đã chất thành một ngọn núi nhỏ luôn rồi, đặc biệt là mấy giỏ hoa quả có thời gian sử dụng ngắn hạn kia, một nhà bốn người bọn họ hoàn toàn không thể nào ăn được hết.

Bởi vậy, đây là lúc thích hợp để đi thăm thân thích!

"Mẹ, ngày mai chúng ta đi tới nhà dì cả hay là nhà dì út trước?"

Giang Phong hỏi.

Mẹ Giang trả lời:

"Đi qua nhà dì út của con trước.

Mấy ngày trước, mẹ có nói chuyện điện thoại với dì cả của con, dì ấy nói rằng trung thu này, anh họ của con sẽ dẫn bạn gái về, khi đó chúng ta hãy sang nhà dì cả."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Được, vậy đi tới nhà dì út trước."

...

4 giờ chiều.

Trương Cẩm Tùng cầm theo số quà tặng có giá trị không nhỏ và bao lì xì tới nhà bọn họ để chào hỏi.

Sau khi đưa bao lì xì cho Giang Phong, Trương Cẩm Tùng lập tức cười ha ha, nói:

"Giang đại sư, chuyện nhà chú thì cháu rõ rồi, cũng gặp Chấn Đông nhiều lần rồi, có lẽ không cần chú phải giới thiệu nữa đâu ha?"

Giang Phong cười, nói:

"Đúng là chú Trương không cần phải giới thiệu nữa, sau khi cháu tìm ra được người phù hợp, cháu sẽ thông báo cho chú!"

Trương Cẩm Tùng gật đầu nói:

"Được, chú tin tưởng trăm phần trăm vào ánh mắt của Giang đại sư, vậy chú sẽ về chờ hồi âm!"

Giang mẫu thấy Trương Cẩm Tùng rời đi liền phấn khích đi tới kiểm kê quà tặng và bao lì xì.

Trong đó, số tiền trong bao lì xì là 1.000 tệ, quà tặng thì có giá trị khoảng 800 tệ.

Mặc dù mẹ Giang đã giúp con trai út của mình kiểm kê tiền dẫn mối rất nhiều lần rồi, nhưng mà bà vẫn không khỏi có chút ngạc nhiên, cảm thán:

"Phần tiền dẫn mối này lại sáng lập ra một kỷ lục mới, xem ra

danh tiếng của bà mối Tiểu Phong càng ngày càng tốt, lòng tin của người tới mời làm mai mối cũng càng ngày càng cao, ra tay cũng cũng càng ngày càng hào phóng!"

Giang Phong nghe thấy thế liền cười, nói:

"Mẹ, chú Trương là khách hàng cũ, với lại nhà chú ấy cũng có điều kiện, còn có hạnh phúc của chị Lan làm minh chứng, cho nên chú ấy ra tay hào phóng một chút cũng là chuyện bình thường."

Mẹ Giang cười, gật đầu, nói:

"Cũng đúng!"

Chương 98: Duyên Phận Thật Sự Chỉ Có Thể Ngộ, Không Thể Cầu

Nhân khẩu ở huyện Bách Lương nằm trong top 3 cả nước, có tổng cộng 28 trấn thuộc quyền quản lý của nơi này, trấn Phượng Dương nơi mà dì út của Giang Phong ở cũng nằm trong những trấn đó.

Mặc dù trấn Thanh Hà và trấn Phượng Dương đều nằm dưới sự quản lý của huyện Bách Lương, nhưng bởi vì hai trấn này một cái nằm ở hướng nam, một cái nằm ở hướng bắc, cho nên khoảng cách giữa hai nơi gần cả trăm cây số, còn xa hơn khoảng cách từ trấn Thanh Hà tới huyện thành.

Sau khi ăn cơm xong, một nhà bốn người Giang Phong liền lái xe đi tới nhà dì út, bọn họ đi một tiếng rưỡi mới tới được nhà dì út ở trấn Phượng Dương.

Không đề cập tới việc hai nhà chào hỏi nhau.

Trương Trân thấy chị hai, anh rể và hai đứa cháu trai của mình cầm túi lớn, túi nhỏ tặng thì không khỏi giật mình, hỏi:

"Chị hai, sao chị mua nhiều quà quá vậy? Nhà tụi em làm buôn bán, món gì mà không có, chị làm như này chẳng phải là đang lãng phí tiền hay sao!"

Trương Mai cất kỹ những món quà có giá trị không nhỏ kia đi, sau đó nói:

"Lãng phí cái gì chứ, mấy thứ này đều là quà mai mối và quà cảm ơn mà Tiểu Phong nhận được trong khoảng thời gian làm mai mối cho người ta dạo gần đây, mấy thứ này sắp chất chồng thành một ngọn núi nhỏ ở trong nhà luôn rồi, chị chỉ lấy ra vài món để cho em mà thôi!"

Trương Trân đương nhiên là đã nghe qua sự tích làm mai mối của Giang Phong, bà nghe thấy thế liền vội vàng khen:

"Tiểu Phong lợi hại thật đó, không hổ là sinh viên của trường đại học danh tiếng, ngay cả việc làm mai mối cũng giỏi hơn người khác."

Trương Mai cười tủm tỉm, nói:

"Đứa nhỏ này đúng thật là rất có thiên phú trong việc làm mai mối, mới tốt nghiệp trở về không bao lâu mà đã tác hợp cho khoảng 10 cặp vợ chồng rồi."

Em họ Phùng Thiến vốn đã rất hứng thú với sự tích làm mai mối của người anh họ này, cô lập tức hỏi:

"Anh họ, tại sao anh lại nghĩ rằng mình sẽ về quê làm mai mối vậy? Hơn nữa còn rất thành công, em cực kỳ khâm phục anh!"

"Nhờ một lần tình cờ, anh vô tình phát hiện ra rằng mình có thiên phú trong việc làm mai mối, cho nên mới quay về đây thử một chút!"

Giang Phong nói tới đây liền đổi chủ đề:

"Em họ, dượng út đang trông cửa hàng à?"

"Đúng vậy, ban ngày phải trông cửa hàng, hầu như đều tới tận bảy giờ tối mới có thể đóng cửa."

Phùng Thiến nói xong lại kéo lại chủ đề cũ, tò mò hỏi:

"Anh họ, cảm giác đáp cầu dắt mối cho người ta có phải rất thú vị

hay không? Nghĩ tới việc hai người hoàn toàn không quen biết nhau, sau khi được mình tác hợp, lại kết thành vợ chồng, cảm giác chắc chắn là rất tuyệt vời!"

"Đúng là rất tuyệt vời!"

Giang Phong gật gật đầu, sau đó trêu ghẹo:

"Em họ, hiện tại em có đối tượng chưa? Có muốn anh họ của em giới thiệu cho em một người không?"

Lời này cũng chỉ là nói đùa mà thôi, dù sao thì năm nay em họ của hắn cũng chỉ mới 20 tuổi mà thôi, thật sự chưa cần vội vàng tính tới việc ra mắt. Nhưng mà, sau khi nói xong, trong lòng hắn lại đột nhiên cảm thấy em họ mình và Trương Chấn Đông hình như rất xứng đôi.

Không chỉ về tướng mạo, mà bối cảnh gia đình cũng rất xứng đôi.

Tài sản nhà Trương Chấn Đông có hơn mấy tỷ, mà nhà em họ hắn cũng mở cửa hàng buôn bán sỉ ước chừng 20 năm, đương nhiên là không hề kém.

Giang Phong nghĩ tới đây liền không nhịn được mà đưa tên của hai người vào xem thử độ xứng đôi.

Kết quả, con số xuất hiện khiến cho Giang Phong cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, hiện tại điểm xứng đôi hôn nhân cao tới 78 điểm, mà điểm xứng đôi cao nhất là tới tận 89 điểm.

Giang Phong vừa nhìn xong kết quả liền trở nên nghiêm túc!

Phùng Thiến đỏ mặt, cười nói:

"Em vẫn còn trẻ, chưa muốn kết hôn sớm tới như thế."

Nếu là trước đó, Giang Phong sẽ chỉ cười trừ, không nhắc tới chủ đề này nữa.

Nhưng mà, bây giờ Giang Phong lại khuyên nhủ:

"Em họ, không thể nói như thế được, mặc dù độ tuổi kết hôn của

nam nữ bây giờ càng ngày càng cao, nhưng thật ra có rất nhiều người trong số họ là do lúc còn trẻ quá kén cá chọn canh, kết quả bất tri bất giác khiến cho bản thân bị thừa ra!

Nếu như có đối tượng phù hợp với bản thân mình, thì vẫn nên kết hôn sớm một chút mới tốt."

Trương Trân nghe thấy vậy liền cười, hỏi:

"Tiểu Phong, chẳng lẽ cháu có đối tượng nào phù hợp với em họ cháu rồi à?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đúng vậy, cháu có quen một người, cảm thấy người đó rất xứng đôi với em họ, nếu như em họ nguyện ý, thì cháu sẽ giới thiệu người đó cho em ấy, điều kiện của anh ta rất tốt."

Phùng Thiến:

"..."

Trương Trân vội vàng hỏi:

"Tiểu Phong, cháu nói cho dì nghe một chút về tình hình của đối phương đi!"

Lúc này, Giang phụ, Giang mẫu và Giang Phi đều ngồi vây lại.

Giang Phong nói:

"Mẹ, hôm qua chú Trương có tới mời con làm mai mối, mẹ không cảm thấy con của chú ấy rất xứng đôi với em họ hay sao?"

Trương Mai nghe con trai của mình nhắc như thế liền nhớ ra, liên tục gật đầu, nói:

"Nếu như là nhà bọn họ, thì quả thực là rất xứng đôi."

Mắt Trương Trân sáng lên, hỏi:

"Chị hai, chị mau nói cho em nghe đi."

Trương Mai ừ một tiếng rồi nói:

"Người mà Tiểu Phong vừa nói là nhà họ Trương ở trấn Đàm Giang, nhà bọn họ mở một tiệm bán thức ăn cho gia súc ở đường Đàm Giang, tiệm đó có tuổi đời rất lâu rồi, nghe nói nhà bọn họ có tới tận mấy tỷ.

Còn con trai của bọn họ thì chị vẫn chưa gặp, việc này để cho Tiểu Phong nói đi!"

Giang Phong nói tiếp:

"Chú ấy có một người con trai và một người con gái, mối hôn sự của con gái bọn họ - Trương Thu Lan là do cháu tác hợp, con trai của bọn họ tên là Trương Chấn Đông, cao 1m78, nhìn rất được, tính cách cũng tốt.

Trước kia, khi chị của anh ta chưa lấy chồng, hai chị em nhà bọn họ có mở một cái siêu thị nhỏ bên cạnh cửa tiệm bán thức ăn cho gia súc của nhà bọn họ.

Chương 99: Duyên Phận Thật Sự Chỉ Có Thể Ngộ, Không Thể Cầu (2)

Bây giờ, chị của anh ấy đã lấy chồng rồi, cho nên cái siêu thị nhỏ kia được để lại cho anh ấy, việc buôn bán đương nhiên là kém hơn cửa hàng bán sỉ của mọi người, nhưng mà một tháng cũng có thể kiếm được một, hai chục ngàn tệ."

Dì út Trương Trân nghe thấy vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, hỏi:

"Tiểu Phong, cháu làm mai mối, chắc là có ảnh của đối phương chứ nhỉ? Mau lấy ra cho dì nhìn thử xem."

Giang Phong lấy điện thoại ra, bấm vào hình của Trương Chấn Đông, sau đó đưa nó qua cho dì út, nói:

"Năm nay anh ấy 26 tuổi, mặc dù lớn hơn em họ 6 tuổi, nhưng mà khoảng cách giữa nam nữ không hơn 10 tuổi, thì hoàn toàn không thành vấn đề gì cả, với lại đàn ông lớn tuổi hơn thường mới biết

yêu thương vợ mình."

Trương Trân cầm điện thoại, nhìn người ở trong hình.

Giang phụ, Giang mẫu và Giang Phi cũng tò mò nhìn, chỉ có người trong cuộc - Phùng Thiến là bất đắc dĩ ngồi ở đó, cô có hơi hối hận việc lúc nãy mình cứ liên tục hỏi anh họ về việc làm mai mối, cho nên dẫn tới tình trạng hiện tại!

Trương Trân nhìn bức hình của Trương Chấn Đông, bà gật đầu hài lòng, thằng nhóc này đúng là rất khôi ngô tuấn tú, cao 1m78, là người tỉnh Quảng Tây, đúng là rất ưu tú.

Tới tận lúc này Trương Trân mới nhớ tới người trong cuộc, vội vàng đưa điện thoại qua cho Phùng Thiến đang có gương mặt vô cùng bất đắc dĩ, nói:

"Tiểu Thiến, con mau xem đi, tên nhóc này không tệ, bối cảnh gia đình cũng rất tốt, quả thực vô cùng xứng đôi với con, ánh mắt của anh họ con đúng thực là lợi hại."

Phùng Thiến thầm thở dài, cô cầm lấy điện thoại, nhìn bức ảnh ở trong đó.

Sau đó, cô kinh ngạc phát hiện lời nói của anh họ và mẹ mình hoàn toàn không phải là lời nói dối, người đàn ông này đúng là rất được, đặc biệt là đôi mắt của anh ta, hấp dẫn kinh người.

Phùng Thiến nhìn suốt mười mấy giây đồng hồ mới trả lại điện thoại cho anh họ mình.

Giang Phong cầm lấy điện thoại, mỉm cười, hỏi:

"Em họ thấy thế nào, người mà anh họ giới thiệu được không?"

Phùng Thiến nháy mắt, trả lời:

"Người thì đúng là rất được, nhưng mà em thật sự không muốn kết hôn sớm tới như thế, hiện tại em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho việc trở thành vợ người ta, hay thậm chí là làm mẹ."

Trương Trân lập tức mắng:

"Con nhóc này, con có hiểu cái gì không hả? Duyên phận, một khi đã bỏ lỡ sẽ không còn nữa, sau này con có hối hận cũng chẳng còn kịp nữa rồi!"

Giang Phong cười nói:

"Dì út nói đúng, duyên phận thật sự chỉ có thể ngộ, không thể cầu, nếu như em họ không trân trọng cơ hội lần này, lần sau có lẽ sẽ không thể nào dễ dàng gặp được một đối tượng phù hợp tới như thế nữa!"

Trấn Phượng Dương.

Nhà dì út.

Giang Phong thật tâm hy vọng em họ của hắn có thể phối đôi thành công với Trương Chấn Đông.

Dù sao thì điểm xứng đôi cao nhất của hai người lên tới tận 89 điểm, điểm xứng đôi hiện tại cũng đã cao tới 78 điểm rồi, chỉ cần hai người chịu khó bồi dưỡng tình cảm, thì điểm xứng đôi sẽ đột phá hơn 80 một cách dễ như trở bàn tay.

Dựa theo phỏng đoán của hắn, thì cặp vợ chồng như thế này đều là cặp vợ chồng điển hình ngàn dặm mới tìm được một cặp, không chỉ cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, mà còn có thể hỗ trợ nhau rất nhiều trong sự nghiệp.

Có thể nói rằng, chỉ cần em họ và Trương Chấn Đông thành đôi, cả đời cô chắc chắn sẽ được hưởng phúc.

Tuy nói rằng thế giới này lớn như thế, có lẽ ở một nơi nào đó sẽ có người còn có điểm xứng đôi với em họ cao hơn như thế này nữa, nhưng mà trong tình yêu, có một loại suy nghĩ tuyệt đối không nên có, đó chính là nghĩ rằng sau đó mình sẽ gặp được một người tốt hơn nữa.

Có một câu không hề khoa trương, trong xã hội hiện nay, số lượng nam nữ quá tuổi mà vẫn chưa thể kết hôn, có ít nhất một nửa trong số đó ôm suy nghĩ này.

Khi gặp được một đối tượng cũng không tệ lắm, bọn họ không hề

biết trân trọng, cảm thấy mình còn trẻ, có lẽ sau đó sẽ có thể gặp được một người tốt hơn nữa. Nhưng nhiều năm trôi qua, khi những người đó tỉnh ngộ, thì ở trong thị trường ra mắt, bọn họ đã trở thành đối tượng để người khác lựa chọn rồi!

Vì muốn tác hợp cho mối nhân duyên này, Giang Phong cố gắng lôi hết điểm tốt của Trương Chấn Đông ra, nói cho em họ nghe, hy vọng việc này có thể đả động em họ, để em họ nguyện ý ra mắt.

Nhưng mà, em họ vẫn một mực uyển chuyển từ chối, cho tới tận khi cô hoàn toàn không còn cách nào khác với mẹ mình, mới nhỏ giọng nói:

"Thật ra, con đã có người trong lòng rồi!"

Trương Trân nghe xong liền giật mình, vội vàng hỏi:

"Tiểu Thiến, đây là chuyện khi nào vậy?"

Bây giờ Giang Phong mới ngộ ra, khó trách hắn thuyết phục cả nửa ngày, vậy mà em họ vẫn từ chối, thì ra là do đã có người trong lòng rồi!

Phùng Thiến có hơi xấu hổ, nói:

"Ai nha, mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, dù sao thì mẹ đừng lo lắng về chuyện hôn sự của con nữa!"

Giang Phong hỏi:

"Em họ, dù sao thì anh họ của em cũng làm bà mối, ánh mắt xem người của anh tốt hơn người bình thường, em nói về đối phương cho anh nghe một chút đi, để anh tính giúp em."

Hắn vừa mới nhìn kinh nghiệm yêu đương của em họ, thấy nó hoàn toàn trống rỗng, xem ra hiện tại em họ chỉ mới yêu thầm người ta mà thôi.

Phùng Thiến vội vàng lắc đầu, nói:

"Anh họ, khi nào có kết quả em sẽ nói cho anh biết!"

Trương Trân cau mày, nói:

"Tiểu Thiến, con vẫn nên nói một chút về tình huống của đối phương đi, nếu như điều kiện ổn, thì mẹ sẽ không ngăn cản quyền tự do yêu đương của con, nhưng nếu như điều kiện của nó không tốt, vậy thì con cũng đừng nên lãng phí tuổi thanh xuân quý giá của mình, không đáng!"

Chương 100: Em Vẫn Còn Trẻ, Còn Có Thể Thử

Phùng Thiến bĩu môi, nói:

"Điều kiện của người ta rất tốt, còn rất đẹp trai, chẳng biết người ta có thèm để ý tới con hay không đó!"

Trương Trân hoàn toàn không còn biện pháp nào nữa, dù sao thì trong thời đại này, cha mẹ chẳng thể ép duyên được nữa rồi. Thân là cha mẹ, bọn họ chỉ có thể kiến nghị một chút mà thôi, người làm chủ cuối cùng vẫn là bản thân con cái của bọn họ.

Nhưng mà, Trương Trân cực kỳ hài lòng về đối tượng mà cháu trai bà giới thiệu, bất kể là điều kiện gia đình hay là của chính bản thân người ta, bà cũng cảm thấy bọn họ vô cùng xứng đôi, nếu như con gái bà bỏ qua cơ hội lần này, thật sự là có chút tiếc nuối!

Vì vậy, Trương Trân chỉ có thể thở dài nói:

"Dù sao thì đây cũng là hôn sự của con, lựa chọn như nào là quyền của con. Có điều, mẹ là người từng trải, mẹ cảm thấy đối tượng mà anh họ con giới thiệu rất đáng tin cậy. Nếu như con bỏ lỡ, thì thật sự là bỏ lỡ. Dù sao thì anh họ của con cũng đã đồng ý làm bà mối cho người ta rồi, sẽ không dừng lại để chờ con!"

Trương Mai cũng không nhịn được mà chen vào hỏi:

"Tiểu Thiến, đối tượng mà con thích, người ta có thích con không vậy?"

Phùng Thiến bị người thân làm cho có chút hoảng loạn, nhưng mà

sức mạnh của việc yêu thầm quá lớn, cho nên cô vẫn kiên trì nói:

"Bây giờ con vẫn còn trẻ, vẫn còn có thời gian để thử, chuyện sau này để sau này rồi nói!"

Giang Phong nghe thấy thế liền biết không thể khuyên tiếp được nữa, cho nên hắn nói:

"Em họ, nếu như em đã quyết như thế rồi thì anh sẽ không khuyên nữa, nhưng mà em có thể nói cho anh biết tên và năm sinh của người đó được không.

Anh sẽ tìm cao nhân giúp em tính nhân duyên giữa em và người đó, xem thử xem hai người có hợp nhau hay không."

Mặc dù lớn lên dưới lá cờ đỏ, phần lớn mọi người đều không quá tin vào mấy thứ này, nhưng mà đa phần con gái đều cảm thấy rất hứng thú với chuyện tính nhân duyên, Phùng Thiến cũng là một trong số những người đó.

Phùng Thiến nghe thấy anh họ nói như thế, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cô vẫn mở wechat ra, gửi tên và năm sinh của người mà mình yêu thầm qua cho anh họ.

Trương Trân thấy mọi chuyện đã tới nước này thì không nói thêm gì nữa, bà đi vào trong bếp xào rau.

Sau khi có được tên và năm sinh của đối phương, Giang Phong lập tức giúp em họ xứng đôi thêm một lần nữa, kết quả điểm xứng đôi hôn nhân giữa hai người hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn, chỉ ở mức 56 - 58 mà thôi.

Giang Phong thấy điểm xứng đôi như thế thì không khỏi thở dài.

...

Trong lúc Giang Phong tới nhà dì út làm khách, Lý Hưng Văn lái xe chở vợ mình - Trương Thu Lan đi tới Phan Châu tỉnh Quảng Đông, đưa bánh trung thu cho một vị khách hàng lớn.

Từ lúc Lý Hưng Văn làm nghề buôn bán sắt thép cho tới nay, vào hai ngày lễ tết âm lịch và trung thu hàng năm, dù cho anh có bận

rộn tới đâu đi nữa, thì anh đều sẽ dành ra thời gian để đi thăm hỏi khách hàng, mời khách ăn cơm, tặng quà cho khách.

Dùng những thứ này để củng cố mối sự hợp tác giữa hai bên.

Dù sao thì trong thời đại này, bất kể là làm nghề gì, thì việc cạnh tranh đều vô cùng kịch liệt, không củng cố quan hệ với khách hàng, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác thay thế.

Mà cách làm của Lý Hưng Văn hiển nhiên là rất hiệu quả, việc làm của anh khiến cho một người cực kỳ giỏi xã giao như Giang Phong cũng phải bội phục, những khách hàng mà anh đã hợp tác trong mấy năm qua, chưa từng xuất hiện tình trạng bị người cướp đi bao giờ cả.

Đồng thời, mấy bị khách đó cũng cực kỳ tin tưởng anh, dù cho tiền hàng còn chưa kịp gửi tới, nhưng chỉ cần một cú điện thoại của Lý Hưng Văn thôi, những vị khách đó đều sẽ đồng ý để tài xế kéo hàng đi trước.

Thậm chí, chỉ cần Lý Hưng Văn báo trước một tiếng, thì trì hoãn việc kết toán tiền hàng cả tuần lễ cũng là chuyện hoàn toàn có thể.

Đừng xem thường việc trì hoãn kết toán tiền hàng một tuần, số tiền có thể lên tới mấy tỷ, đối với những cửa hàng nhỏ mà nói, thì việc trợ giúp như thế này hoàn toàn không hề bình thường một chút nào cả.

Vị khách hàng mà lần này Lý Hưng Văn tới thăm là Ngụy Nguyên Châu, là một trong những ông chủ buôn bán sắt thép lớn nhất ở Phan Châu.

Nói tới dây chuyền sản nghiệp buôn bán phế sắt thép, nhà môi giới như Lý Hưng Văn là kiểu người chuyên môn kiếm tiền dựa trên việc chênh lệch giá cả, phụ trách việc đem sắt thép từ nhà máy hoặc từ vựa ve chai đưa tới mấy xưởng sắt thép, từ đó kiếm lấy một chút tiền.

Nhưng mà, số tiền này không phải ai cũng có tư cách để kiếm, đầu tiên là phải ký kết được hợp đồng thu mua với bên xưởng sắt thép, sau đó phải có được nguồn cung cấp sắt thép, cuối cùng là phải có

đủ tài chính để tiến hành việc 'phát sắt thép'.

Chỉ với ba điều kiện đơn giản như thế thôi đã đủ để ngăn cản không biết bao nhiêu là người muốn tham gia vào con đường này.

Mà sau khi vào nghề rồi, điều kìm hãm sự phát triển lớn mạnh của bọn họ chỉ còn lại nguồn cung cấp và tài chính mà thôi.

Chương 101: Cháu Chỉ Là Tìm Đúng Người Làm Mai Thôi

Phan Châu.

Lệ Hồ Sơn Trang.

Đây là một trong những quán bán món Quảng Đông nổi tiếng nhất Phan Châu.

Kể từ khi Lý Hưng Văn hợp tác với Ngụy Nguyên Châu, hầu như mỗi lần tặng quà đều mời ông ta đến Lệ Hồ Sơn Trang ăn cơm, lần này cũng không ngoại lệ.

Ngụy Nguyên Châu năm nay năm mươi sáu tuổi, không nói ngoại hình bình thường, chiều cao cũng chỉ có một mét sáu ba, cộng thêm đầu hói cùng dáng người to béo, có thể dùng chữ “xấu” để hình dung.

Hai bên gặp mặt chào hỏi.

Trong lúc đợi lên món, Ngụy Nguyên Châu nhìn hai người xứng đôi vừa lứa đang ngồi đối diện, ông ngưỡng mộ nói: “Cậu Văn này, cậu không chỉ giỏi kinh doanh, thậm chí còn rất biết cách tìm vợ, cuộc sống thật viên mãn. Nếu thằng nhóc nhà chú có nữa bản lĩnh như cậu, chú có chết cũng yên lòng.”

Lý Hưng Văn vừa rót trà cho ông ta vừa cười nói: “Chú Ngụy quá khen rồi, chuyện làm ăn của cháu toàn nhờ chú Ngụy dẫn dắt, cũng chỉ là khổ cực kiếm chút tiền thôi. Còn về chuyện kiếm vợ, nói ra không sợ chú Ngụy cười, thật ra cháu chỉ tìm đúng người làm mai thôi. Vợ cháu do người làm mai giới thiệu cho đấy.”

Ngụy Nguyên Châu sững người, ngạc nhiên hỏi: “Không phải chứ cậu Văn, cô vợ xuất sắc này của cháu là nhờ xem mắt mà cưới được sao?”

Trương Thu Lan cười ngượng khi được khen.

Lý Hưng Văn đặt tách trà đã rót trước mặt Ngụy Nguyên Châu, sau đó cười nói: “Thật sự là nhờ xem mắt đấy, nói ra cũng tính là cháu và cô ấy có duyên…”

Sau đó Lý Hưng Văn kể ngắn gọn chuyện của bọn họ, cuối cùng mới cảm thán nói: “May mà lúc đó ba cháu chọn tin tưởng Giang đại sư, đồng thời cũng là lần đầu đến mời ông mai, nếu không cháu làm gì có phúc cưới được người vợ tốt thế này.”

Trương Thu Lan đón nhận mọi lời khen ngợi của chồng, trong lòng cô tràn ngập hạnh phúc.

Ngụy Nguyên Châu càng nghe mắt càng sáng lên, đối với những chuyện thần kỳ như này, mức độ tin tưởng của người Quảng Đông là số một cả nước. Thậm chí có người cho rằng, ở một khu chung cư, muốn xác định hộ nào là người Quảng Đông thì chỉ cần xem cửa nhà có thờ cúng thần hay không là biết liền.

Tuy nói như vậy có hơi phóng đại nhưng nó cũng chứng minh niềm tin vào chuyện huyền học của người Quảng Đông hơn xa những người tỉnh khác. Ở Quảng Đông, người càng giàu thì càng tin vào mấy chuyện này.

Nên khi nghe Lý Hưng Văn nói xong, Ngụy Nguyên Châu liền vội hỏi: “Cậu Văn, vị Giang đại sư này thật sự thần kỳ như cậu nói sao? Chỉ nhìn sơ qua liền biết tình trạng hôn nhân của người khác?”

Lý Hưng Văn gật đầu: “Thật sự rất thần kỳ, chuyện này không chỉ mình ba cháu tận mắt thấy đến cả cháu và vợ cũng từng thấy qua, chúng cháu đến nay đều phục sát đất năng lực của Giang đại sư.”

Nghe đến đây, Ngụy Nguyên Châu dứt khoát nói: “Cậu Văn, thằng nhóc nhà chú năm nay ba mươi ba tuổi rồi nhưng mãi không cưới vợ, khiến chú với cô nhà lo chết đi được. Chú muốn mời Giang đại

sư làm mai cho nó, không biết cậu có thể giúp chú gặp mặt không?"

Lý Hưng Văn bưng tách trà lên nhấp một ngụm, cười nói: "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề."

Nghĩ đến chuyện hôn nhân của con trai, Ngụy Nguyên Châu bèn thở dài: "Cậu Văn, điều kiện kinh tế nhà chú không tệ, tiếc là dáng người với nhan sắc có hơi kém. Con trai chú di truyền hết khuyết điểm của chú, không chỉ nhan sắc bình thường, to béo, đến chiều cao cũng có một mét sáu lăm, là khuyết tật cấp độ ba điển hình."

Nên từ rất lâu đã đặt ra tiêu chuẩn chọn vợ cho con trai, người vợ phải cao ráo, xinh đẹp để thế hệ sau ưu tú hơn, không để đời cháu phải gặp trở ngại về ngoại hình.

Kết quả mười năm trôi qua vẫn chưa tìm được người phù hợp. Chuyện này khiến chú bắt đầu xao động, định qua một hai năm nữa nếu không tìm được người phù hợp điều kiện thì sẽ hạ thấp tiêu chuẩn để thằng bé cưới đại cô nào đó về nối dõi là được."

Lý Hưng Văn rất tin tưởng Giang Phong, anh ta khẳng định nói: "Chú Nguỵ yên tâm, Giang đại sư mà ra tay thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng."

Ngụy Nguyên Châu rất tin tưởng vào danh tiếng đối tác kinh doanh Lý Hưng Văn này.

Dù sao mấy năm nay hai người hợp tác rất vui vẻ, Ngụy Nguyên Châu cũng đã cho Lý Hưng Văn một khoản tín dụng tới năm triệu tệ, có thể thấy ông ta tin tưởng anh ta đến nhường nào.

Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến ông ta lập tức hạ quyết định nhờ Giang đại sư làm mai cho con trai mình khi thấy Lý Hưng Văn ngưỡng mộ Giang đại sư, bởi vì ông tin rằng Lý Hưng Văn sẽ không bao giờ gạt ông chuyện này.

"Cậu Văn, chuyện hôn sự của con trai đã thành tâm bệnh của chú, nếu lần này có thể thuận lợi giải quyết, vậy cậu đã giúp chú việc lớn rồi." Ngụy Nguyên Châu cảm thán nói.

"Chú Nguỵ khách sáo quá rồi!"

Lúc này, trong lòng Lý Hưng Văn rất phấn khích, tuy mối quan hệ giữa anh ta và vị khách hàng lớn Nguỵ Nguyên Châu vẫn luôn khá tốt nhưng cũng chỉ có thế thôi, tuy lúc thanh toán hàng hoá cho anh ta ít lợi ích nhưng lại không giao hết sắt vụn cho anh ta xử lý.

Đương nhiên nguyên nhân chính là do Lý Hưng Văn không có vốn để ôm nhiều sắt vụn như thế.

Tuy việc mua bán sắt vụn của Ngụy Nguyên Châu rất tốt, mỗi ngày xuất mấy trăm tấn hàng, nếu muốn giao hết cho Lý Hưng Văn xử lý thì phải có mấy chục triệu tiền vốn, nếu không sẽ không vận hành được.

Vì Lý Hưng Văn chuyển sắt vụn đến nhà máy sắt thép, người bên nhà máy cũng không thể thanh toán bằng tiền mặt, ở đây thanh toán theo chu kỳ, người có thể nhận thanh toán theo tuần đều là người có quan hệ tốt.

Bình thường sẽ mười bữa nửa tháng thanh toán một lần, thậm chí chu kỳ thanh toán kéo dài một tháng.

Nghĩ đến việc một ngày phải gửi mấy triệu tiền hàng, nhưng chỉ có thể đợi mười bữa nửa tháng sau mới lấy được tiền lại, nếu không có mấy chục triệu tiền vốn thì làm sao xoay sở chứ?

Tuy điều kiện gia đình Lý Hưng văn không tệ, nhưng tài sàn cũng chỉ có mấy triệu thôi, không xoay sở nổi mối làm ăn lớn này.

Nếu có thể khiến mối quan hệ với Ngụy Nguyên Châu thêm sâu sắc, mỗi ngày chỉ cần đối phương cho anh ta thêm vài xe tải sắt, không yêu cầu thanh toán hàng bằng tiền mặt, cho anh ta chu kỳ thanh toán cố định, cho dù thu nhập của anh ta không tăng gấp đôi thì cũng tăng lên ít nhiều.

…

Sau đó phục vụ lần lượt lên món.

Hai người gác lại vấn đề lúc nãy, vừa ăn cơm uống rượu vừa nói những chuyện mới lạ trong ngành sắt vụn.

Ví dụ như ai bị lừa, kéo một xe sắt lỗ mất mấy chục ngàn tệ, hay

chuyện giá mua sắt của nhà máy sắt thép nào đó bị giảm, xem xét tình hình thị trường gần đây giá cả vẫn sẽ có xu hướng giảm. Hoặc là than thở việc cạnh tranh giữa các đồng nghiệp hiện nay quá khốc liệt, giá cả càng lúc càng minh bạch, kiếm tiền cũng không dễ như trước nữa.

Hai người đều lăn lộn kiếm cơm ở cùng một ngành, vốn chuyện trong ngành thôi đã nói không hết rồi, chưa kể khả năng giao tiếp của cả hai đều rất tốt, khi nói chuyện sẽ mang lại cảm giác sảng khoái cho nhau.

Bữa cơm này ăn gần hai tiếng, giao lưu trò chuyện, cả chủ và khách đều vui vẻ!

Chương 102: Điểm Xứng Đôi Lại Thay Đổi

Trấn Phụng Dương.

Nhà dì nhỏ.

Buổi trưa, dì Trương Trân nấu một bàn đầy ắp thức ăn, nhưng lúc ăn cơm Giang Phong lại không tập trung ăn uống, hắn đang suy nghĩ chuyện điểm xứng đôi.

Rõ ràng điểm xứng đôi giữa Trương Chấn Đông và em họ đạt tới bảy mươi tám trên tổng tám mươi chín điểm, tại sao lúc hắn giới thiệu cậu ta cho em ấy thì em ấy lại từ chối không chịu chứ?

Chuyện này rõ ràng không hợp lý mà.

Tuy em họ có người trong lòng nhưng điểm xứng đôi giữa họ chỉ có năm mươi sáu trên tổng năm mươi tám thôi. Theo lý mà nói, người hắn giới thiệu phải có sức hút với đối phương lắm chứ, sao lại không thể lay động cô em họ này?

Lẽ nào…

Giang Phong chợt hiểu ra, từ sau lần điểm xứng đôi có sự thay đổi, hắn vẫn luôn suy nghĩ những yếu tố cấu tạo nên điểm xứng đôi nhưng vẫn luôn không có manh mối.

Đến bây giờ, nhìn thấy Trương Chấn Đông với em họ có điểm xứng đôi cao như vậy nhưng vẫn bại dưới tay crush có điểm xứng đôi thấp, tuy nói người đến trước có lợi thế hơn người đến sau nhưng chuyện này cũng đủ để Giang Phong hiểu rõ vài thứ.

Theo suy đoán của Giang Phong, điểm xứng đôi có lẽ gồm nhiều yếu tố tạo nên. Điểm xứng đôi hiện nay chỉ thể hiện điểm số tổng hợp chứ không phải điểm của riêng từng mục.

Có lẽ điểm tình cảm giữa hai người hiện nay không cao nên em họ mới từ chối Trương Chấn Đông.

Nghĩ đến đây, Giang Phong chợt thông suốt đồng thời hiểu rõ hơn về điểm xứng đôi.

Sau đó Giang Phong cảm nhận được điểm xứng đôi mà hắn có thể nhìn thấy lại xuất hiện biến hoá mới.

Lúc Giang Phong ghép đôi em họ và Trương Chấn Đông, điểm xứng đôi đã thay đổi thành như sau:

[Điểm xứng đôi hiện tại] 78 (Tình cảm vợ chồng 55 + Môn đăng hộ đối 96 + Quan hệ gia đình 83)

[Điểm xứng đôi tối đa] 89 (Tình cảm vợ chồng 85 + Môn đăng hộ đối 98 + Quan hệ gia đình 84)

Nhìn thấy điểm xứng đôi mới toanh này, Giang Phong cảm thấy hôn nhân quả nhiên không đơn giản như tưởng tượng, tình cảm vợ chồng tốt chưa chắc có cuộc sống hạnh phúc, mà còn liên quan đến hai bên gia đình nữa.

Điều cốt lõi đầu tiên mà ai cũng hiểu chính là môn đăng hộ đối.

Môn đăng hộ đối có năm mục: điều kiện kinh tế, tam quan giống nhau, địa vị xã hội, quan niệm giáo dục, trình độ học vấn.

Tuy hôn nhân môn đăng hộ đối không chắc chắn sẽ là hôn nhân hạnh phúc, nhưng môn đăng hộ đối sẽ giúp hôn nhân suôn sẻ hơn.

Thứ hai chính là mối quan hệ gia đình như mẹ chồng con dâu, bố chồng con dâu, chị em bạn dâu, …

Chuyện bố chồng với chị em bạn dâu tạm không nhắc tới, chỉ riêng quan hệ mẹ chồng con dâu thôi cũng đủ khiến người ta đau đầu.

Mối quan hệ mẹ chồng con dâu tốt thì hôn nhân sẽ thêm suôn sẻ, nhưng nếu mối quan hệ này tệ thậm chí có thể khiến cuộc hôn nhân kết thúc.

Tứ đó có thể thấy, môn đăng hộ đối và quan hệ gia đình có ảnh hưởng rất lớn đối với hôn nhân.

Đồng thời Giang Phong cũng hiểu lý do tại sao em họ không chọn

Trương Chấn Đông, vì điểm tình cảm hiện tại giữa em họ và Trương Chấn Đông chỉ có năm mươi lăm, còn chưa đạt điểm tiêu chuẩn.

Tuy nhiên hiện tại ngoài điểm tình cảm vợ chồng có hơi thấp ra, điểm hai mục sau rất tốt, đặc biệt là mục môn đăng hộ đối với số điểm cao đột phá.

“Tiểu Phong, đang nghĩ gì đó, lại uống một ly nào.”

Câu nói của dượng khiến Giang Phong hoàn hồn lại, hắn từ chối rồi cười nói: “Dượng, dượng vẫn nên tìm ba và anh cháu uống đi, lát nữa cháu còn lái xe, không thể uống rượu.”

Dượng vội nói: “Hiếm lắm cháu mới đến một lần, sao vội về như vậy?”

Giang Phong bưng ly rượu lên rồi cụng ly với dượng, sau đó cười nói: “Dượng, người làm thuê như cháu không tự do như dượng làm ông chủ, ngày mai còn phải đi làm, không về không được.”

Dượng uống một ngụm rượu, cười nói: “Nói làm ông chủ tự do nhưng thật ra như dì với dượng lại chẳng tự do là mấy. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, cũng chỉ có hai ngày ba mươi và mùng một là được nghỉ ngơi một chút, thời gian còn lại đều mở tiệm buôn bán, lâu dần cảm thấy thật sự rất chán.”

Giang Phong nói tiếp: “Bây giờ cạnh tranh giữa các ngành nghề rất khốc liệt, tuy dì dượng mỗi ngày đều coi tiệm nhưng hai ngày có thể kiếm được tiền bằng một tháng lương của người khác. Đây là chuyện người ta có nằm mơ cũng không được.”

Dì cười nói: “Tiểu Phong, nếu nói kiếm tiền, họ hàng nhà ta bây giờ ai so nổi với cháu chứ? Bây giờ cháu không chỉ kiếm nhiều tiền, mà còn kiếm tiền rất nhẹ nhàng. Chỉ cần đi ăn uống, khéo léo ăn nói một chút, cách kiếm tiền như vậy thật khiến người khác ngưỡng mộ.”

Dượng khâm phục nói: “Tiểu Phong đúng là trời sinh làm nghề mai mối, nói theo kiểu bọn trẻ bây giờ chính là tài năng đến nỗi ông trời cũng phải chạy theo ăn ké. Mới làm hai tháng đã kiếm hai ba

trăm tệ, lập kỷ lục mới trong giới mai mối, một mình địch lại cả văn phòng môi giới của người ta."

Giang mẫu rất thích nghe người ta khen con trai nhỏ của bà ấy, lúc này bà ấy cười đến híp cả mắt.

Dì tiếp tục khen: "Đây chỉ là bắt đầu thôi, bây giờ Tiểu Phong đã nổi danh trong thôn rồi, sau này chắc chắn kiếm càng nhiều tiền hơn, lúc đó một năm có thể kiếm hơn vài triệu tệ."

Giang Phong tự biết chuyện của mình, hắn có thể làm được như bây giờ không hoàn toàn nhờ năng lực của bản thân mà nhờ có năng lực thần kỳ kia. Cho nên hắn cũng không biết nên nói thế nào trước những lời khen của dì dượng.

Giang Phong bèn bẻ lái sang chuyện em họ, hắn nói: "Dì dượng, cháu làm mai thuận lợi như vậy là nhờ có mắt nhìn người đấy."

Nói đến đây, Giang Phong nhìn em họ đang yên lặng ăn cơm rồi khuyên nhủ lần cuối: "Em họ, anh họ không lừa em đâu, em rất xứng đôi với Trương Chấn Đông, anh khuyên em nên cân nhắc việc gặp mặt một lần đi. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này thì sẽ rất khó tìm người thích hợp khác."

Phùng Sảnh bất lực nói: "Anh họ à, không phải em đã từ chối rồi sao, sao anh cứ nhắc chuyện này thế?"

Giang Phong nói: "Nếu là người khác anh đã sớm từ bỏ khuyên nhủ rồi, nhưng em là em họ anh, hiếm lắm mới gặp người xứng đôi với em như vậy, đương nhiên phải giúp em nắm bắt mối nhân duyên khó gặp gặp này rồi."

Dì Trương Trân nói thêm: "Tiểu Sảnh, anh họ con nói đúng đó, nhân duyên tốt như vậy thực sự khó gặp, một khi bỏ lỡ sẽ không thấy nữa. Con phải suy nghĩ kỹ càng, đừng có làm ra quyết định khiến bản thân hối hận."

Do lúc trước dượng phải coi tiệm nên không rõ chuyện này, vội hỏi: "Chuyện này là sao?"

Dì kể lại chuyện lúc trước cho dượng nghe, cuối cùng nói: "Dù là gia cảnh hay tính cách của đối phương đều rất xứng với Tiểu

Sảnh, tiếc là con nhóc này có người mình thích rồi nên không chịu.”

Dượng nghe xong cũng cảm thấy hai nhà rất xứng với nhau, đều buôn bán ở quê nhà, của cải cũng không tệ, có thể xem là môn đăng hộ đối. Nghe có vẻ đáng tin cậy hơn cái tên mà con gái cưng định hẹn hò.

Thế là ông ấy cũng khuyên nhủ nói: “Tiểu Sảnh, hiếm lắm mới gặp người xứng đôi như vậy, ba kiến nghị con nên gặp mặt một lần, dù sau quyết định cuối cùng cũng ở con, ba với mẹ không can thiệp vào nữa.”

Tính cách ngoài mềm trong cứng như Phùng Sảnh sẽ không dễ thay đổi quyết định của bản thân, cho nên cô ấy vẫn kiên quyết lắc đầu từ chối: “Thôi đi ạ, con không muốn bàn chuyện yêu đương sớm như vậy đâu, cảm ơn ý tốt của anh họ.”

Thấy em họ lại từ chối, Giang Phong bèn thở dài.

Thôi vậy, khuyên cũng khuyên rồi, nếu em họ không nghe thì cứ kệ con bé vậy.

Đợi đến lúc con bé nếm trái đắng tình yêu lại tìm cơ hội giúp con bé.

Chương 103: Niềm Vui Tăng Ca

Sau khi từ nhà dì quay về, Giang Phong lập một nhóm chat tên “Duyên Trời Định” sau đó thêm bảy cặp đôi mà hắn đã kết duyên thành công vào nhóm rồi đánh số thứ tự dựa theo thời gian kết hôn của họ.

Ví dụ Chu Lượng và Đinh Nhã Bình là cặp đôi đầu tiên mà hắn kết đôi thành công, thế nên sẽ là số một.

Còn Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan kết hôn muộn hơn cặp Chu Lượng và Đinh Nhã Bình nên sẽ là số hai.

Giang Văn Đông và Trâu Tiểu Ngân là cặp số ba.

Cứ như vậy mà đánh số.

Mục đích hắn lập nhóm chat rất đơn giản, làm tốt dịch vụ hỗ trợ khách hàng, đảm bảo những cặp mà hắn kết đôi có thể sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Hôm nay cũng là ngày điểm xứng đôi xảy ra biến hoá, Giang Phong mới nảy ra hứng làm chuyện này.

Số hai: Lý Hưng Văn: “Giang đại sư, nhóm chat này để làm gì vậy?”

Số hai: Lý Hưng Văn: “Số hai đằng trước tên tôi là sao?”

Giang Phong @Số hai: Lý Hưng Văn: “Con số phía trước là số tôi đặt theo thời gian kết hôn của khách hàng.”

Giang Phong @Toàn bộ thành viên.

Giang Phong: “Mục đích lập nhóm chat là để nhắn nhủ với mọi người, vợ chồng sống với nhau lâu ngày khó tránh khỏi xích mích, có thể do mối quan hệ mẹ chồng con dâu không tốt, có thể cãi nhau vì con cái, cũng có thể vì vài chuyện lặt vặt trong cuộc sống, …”

Giang Phong: “Tóm lại, cho dù vì lý do gì thì mọi người phải nghiêm túc trò chuyện với nhau, đừng giấu trong lòng, càng giấu càng bức bách, cuối cùng phát tiết ra hết thì không hay.”

Giang Phong: “Bây giờ tôi thêm mọi người vào nhóm, sau này mọi người có gặp khó khăn trong chuyện tình cảm thì nhớ nhắn cho tôi ngay. Tôi sẽ dốc sức giúp mọi người hoà giải.”

Giang Phong: “Cuối cùng cảm ơn sự tín nhiệm của mọi người với tôi.”

Số hai: Lý Hưng Văn: “Thì ra là vậy, Giang đại sư thật có lòng.”

Số hai: Trương Thu Lan: “Giang đại sư công đức vô lượng.”

Số một: Đinh Nhã Bình: “Giang đại sư công đức vô lượng + 1”

Số ba: Trâu Tiểu Ngân: “Giang đại sư công đức vô lượng + 1”

Mọi người lũ lượt nhắn tin, trong phút chốc nhóm chat sôi nổi hẳn lên.

Giang Phong hỏi thăm tình trạng hôn nhân hiện tại của mọi người, hắn nhận ra các cặp đôi đều đang tận hưởng tuần trăng mật, ai nấy đều rất ân ái, hắn cũng yên tâm hơn.

Chưa được mấy phút thì Lý Hưng Văn đã gọi điện qua: “Giang đại sư, tôi ở Quảng Đông có một vị khách muốn mời cậu làm mai giúp con trai ông ấy, không biết có được không?”

Giang Phong đáp: “Đương nhiên không thành vấn đề, tôi làm mai không giới hạn địa điểm.”

Lý Hưng Văn cười nói: “Tôi biết Giang đại sư sẽ đồng ý mà. Bây giờ tôi chỉ nói trước một tiếng với cậu thôi, đợi qua Trung thu thì vị khách kia mới đến nhà mời ông mai.”

Giang Phong “ừm” một tiếng rồi nói: “Anh Văn, xem ra anh lại quảng cáo quảng cáo giúp tôi rồi.”

Lý Hưng Văn cười haha nói: “Vốn dĩ tôi không định quảng cáo đâu, lần này chỉ là trùng hợp thôi…”

Lý Hưng Văn kể lại toàn bộ câu chuyện, sau đó nói: “Vị khách lớn này của tôi có hơi xấu, nghe nói con trai ông ấy cũng thừa hưởng hết khuyết điểm của ông ấy, có lẽ nhan sắc cũng chẳng khá hơn là bao.

Nhưng nhà ông ấy nhiều tiền lắm, cụ thể bao nhiêu tiền thì tôi không biết nhưng chắc chắn hơn trăm triệu. Nếu Giang đại sư cậu giúp con trai ông ấy giải quyết chuyện chung thân đại sự này, có lẽ danh tiếng làm mai của cậu trong ngành này sẽ lan xa, rất hữu ích cho phát triển sau này của cậu.”

Giang Phong “ừm” một tiếng rồi nói: “Anh Văn có lòng rồi.”

Sau đó hai người trò chuyện thêm mấy câu rồi cúp máy.

…

Ngày 09-09-2022, thứ sáu, theo lịch âm là ngày 14-08.

Ngày mai là Trung thu, vừa hay là thứ bảy và chủ nhật nên có thể nghỉ ba ngày liền.

Nên rất nhiều học sinh sinh viên, những người làm việc bên ngoài hay những người có điều kiện đều lũ lượt về nhà ăn lễ.

Chín giờ năm mươi ba phút sáng, tại ga Kiều Hồng ở thành phố ven biển thuộc khu đô thị quốc tế, hai nam nữ thanh niên tầm hai mươi bảy tuổi đang lên chuyến tàu lửa G1521.

Hai nam nữ thanh niên này không phải ai xa lạ, họ chính là Lưu Tuấn Hùng – anh họ con dì cả của Giang Phong, cô gái tên Tề Hải Yến là bạn gái Lưu Tuấn Hùng định dẫn về ra mắt gia đình.

Lưu Tuấn Hùng cao một mét bảy mươi bốn, mặc áo sơ mi sọc ca-rô phối cúng chiếc quần jean, khuôn mặt đôn hậu, thật thà, nhìn rất lương thiện.

Tề Hải Yến cao một mét sáu mươi bốn, mặc chiếc áo phông có hoa văn cùng với quần jean, mặt trái xoan, mắt to, dáng đẹp, trông khá xinh. Tóc được buộc cao bằng dây ruy băng, trên người không đeo trang sức, nhìn rất thanh thoát, giản dị.

Mười giờ không ba phút, xe lửa lăn bánh chạy về hướng tỉnh Quảng Tây.

Chín giờ ba mươi hai phút tối, xe lửa đến Quảng Tây.

Tối đó thuê phòng nghỉ ở gần nhà ga, sớm mai sẽ ngồi xe về nhà.

Thân là thanh niên tràn đầy sức sống, buổi tối lúc nghỉ ngơi, Lưu Tuấn Hùng tự nguyện tăng ca.

Sau đó, Lưu Tuấn Hùng lần nữa trải nghiệm niềm vui của gói dịch vụ sáu trăm tám mươi tám. Đây cũng là lý do cậu ta say đắm bạn gái mình, mỗi lần tăng ca đều khiến cậu ta sung sướng.

Cảm giác đó khiến cậu ta không thể dừng lại.

Ngày hôm sau.

Tết Trung thu.

Lưu Tuấn Hùng và Tề Hải Yến dùng bữa sáng dành cho hai người, sau đó bắt xe khách về quê.

Trên xe, Tề Hải Yến ôm cánh tay của Lưu Tuấn Hùng, nũng nịu nói: "Chồng ơi, sắp được gặp ba mẹ anh rồi, tim em đập nhanh bình bịch luôn này. Em sợ nếu họ không thích em thì phải làm sao đây? Bây giờ em không thể sống thiếu anh được."

Lưu Tuấn Hùng nắm tay cô an ủi: "Yên tâm đi vợ yêu, ba anh thoáng lắm. Chuyện hôn sự của anh đều do anh quyết định, họ sẽ không nhúng tay vào đâu, chỉ cần anh thích thì họ cũng thích."

Tề Hải Yến tựa đầu lên vai cậu ta, khẽ nói: "Tóm lại em sẽ theo anh cả đời này, chồng ơi, dù có gì xảy ra anh cũng không được bỏ rơi em đấy."

Lưu Tuấn Hùng cười rồi khẽ nói: "Sao anh nỡ bỏ rơi cục cưng này chứ? Từ lúc lên giường với em, anh đã sớm không thể rời xa em rồi."

Tề Hải Yến cắn môi nhìn anh ta đầy quyến rũ.

Trong lòng Lưu Tuấn Hùng bỗng trầm xuống, nếu không phải địa điểm không phù hợp, cậu ta còn muốn tiếp tục tăng ca.

…

Buổi sáng, sau khi bốn người nhà Giang Phong ăn sáng xong, họ liền lái xe mang theo các loại quà bánh trung thu đến nhà dì cả.

Nhà dì cả ở trấn Bình Sơn, huyện Lương Sơn, cách Thanh Hà trấn hơn bảy mươi cây số.

Trên đường đến nhà dì cả, cả nhà bốn người Giang Phong đều nói về cô bạn gái anh họ Lưu Tuấn Hùng dẫn về. Tuy vẫn chưa gặp mặt nhưng họ đều đã nghe qua những thông tin về chiều cao, ngoại hình của bạn gái anh họ.

Theo như dì cả nói, anh họ rất thích cô bạn gái này. Lần này dẫn về gặp mặt gia đình, nếu ba mẹ không phản đối thì sẽ đến Cục

Dân chính đăng ký kết hôn.

Dì cả nói anh họ không muốn tổ chức hôn lễ cho lắm. Chủ yếu do hai bên gia đình khác tỉnh, nếu tổ chức hôn lễ sẽ gây khó khăn cho người thân bạn bè hai gia đình.

Sau bảy mươi phút, cả nhà Giang Phong đã đến nhà dì cả.

Lúc này, anh họ cùng bạn gái vẫn đang trên đường về, còn dì nhỏ dượng nhỏ vẫn chưa đến. Gia đình bọn họ là đến sớm nhất.

Chương 104: Không Thích Hợp

Tết Trung Thu.

Mười giờ rưỡi trưa.

Giang Phong ở đường Bình Sơn đón anh họ Lưu Tuấn Hùng và bạn gái hắn, Tề Hải Yến, vừa xuống xe.

“Anh họ!”

“Tiểu Phong!”

Hai anh em bắt chuyện chào hỏi, anh họ Lưu Tuấn Hùng liền lôi kéo tay bạn gái, giới thiệu: “Yến Yến, đây chính là em họ Giang Phong, con trai nhà dì hai mà anh đã nói với em. Tiểu Phong, đây là bạn gái anh, Tề Hải Yến.”

Tề Hải Yến lúc này mỉm cười chào hỏi: “Hóa ra là em họ Tiểu Phong, chị đã sớm nghe anh họ em kể chuyện rồi, nói em trở về quê làm bà mối, mới hai tháng thôi đã kiếm được mấy chục vạn, thật sự là lợi hại!”

“Chị dâu quá khen rồi, anh chị ngồi xe lâu hẳn là đã mệt rồi đi?”

“Không mệt, cảnh sắc bên ngày rất độc đáo, chị một đường ngồi ngắm phong cảnh, chẳng biết từ lúc nào đã đến nơi rồi!”

Hai bên hàn huyên vài câu, sau đó thu dọn hành lý, lên xe về nhà!

Trên xe, hai anh em tán gẫu với nhau, chủ yếu là anh họ hỏi thăm chuyện làm mai mối của Giang Phong.

Dù sao thì một thanh niên mới trưởng thành, sau khi tốt nghiệp đại học về nhà được hai tháng, chỉ riêng việc kiếm được hai ba mươi vạn từ việc làm mai mối thôi đã đủ huyền ảo tới mức bất hợp lý rồi.

Lúc nói chuyện với anh họ, Giang Phong cũng hỏi thăm tình hình công tác ở Trung Hải của anh họ mình một lần.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ hỏi chị dâu một vài câu, không thể để cho người ta lần đầu tiên tới chơi đã bị lạnh nhạt được.

Nhà anh họ cách đường Bình Sơn không tính là xa, lái xe chưa đến mười phút đã tới nơi rồi.

Trong lúc chị dâu Tề Hải Yến đang đón nhận sự nghênh đón nhiệt tình của dì cả, chú lớn và đông đảo thân thích, Giang Phong mới kiểm tra điểm xứng đôi của anh họ Lưu Tuấn Hùng và chị dâu Tề Hải Yến một lần:

【 Danh tính 】: Tề Hải Yến

【 Tuổi tác 】: 27 tuổi

【 Chiều cao 】: 164cm

【 Cân nặng 】: 49 kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra ở một vùng nông thôn nào đó huyện An Nguyên, tỉnh Quý Châu, trong nhà có bảy anh chỉ em...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ nhất... Lần thứ 2: Lưu Tuấn Hùng

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 63 (Tình cảm vợ chồng 85 + Môn đăng hộ đối 21 + Quan hệ gia đình 83)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 75 (Tình cảm vợ chồng 91

+ Môn đăng hộ đối 48 + Quan hệ gia đình 86)

Xem xét xong thông tin, Giang Phong phát hiện giá trị xứng đôi hôn nhân của anh họ Lưu Tuấn Hùng và chị dâu Tề Hải Yến hiện tại và giá trị xứng đôi tối đa mặc dù cũng không tính là cao, nhưng hai người lại cực kỳ xứng đôi, không hề kém hơn so với những đôi vợ chồng Giang Phong đã tác hợp trước đó.

Nhất là khi nhìn thấy điểm quan hệ gia đình cao tới 86 điểm, Giang Phong nhẹ nhàng thở ra, chí ít người bạn gái mà anh họ tìm được này ở chung với dì cả có lẽ rất tốt, không cần lo lắng sẽ xuất hiện vấn đề mẹ chồng nàng dâu bất hòa.

Chỉ là, khi nhìn đến bối cảnh gia đình của chị dâu, ánh mắt Giang Phong lại lộ ra một tia khác thường.

Bởi vì theo lời dì cả nói, điều kiện nhà chị dâu cũng khá ổn, trong nhà làm buôn bán nhỏ.

Mà theo như kết quả Giang Phong thấy bây giờ thì điều kiện nhà chị dâu lại là cực kỳ khó khăn.

Mặc dù không nghèo đến tình trạng không có cơm ăn, nhưng mấy anh em trai trong nhà đều không có tiền cưới vợ lại là sự thật không thể chối cãi.

Theo như cái này thì, người chị dâu tiêu chuẩn này đang cố ý che giấu gia cảnh của mình, cũng không biết anh họ có biết cái này hay không!

Đương nhiên, những cái này cũng chỉ là râu ria không đáng kể, chỉ cần cô ấy không lừa gạt tình cảm anh họ, cũng không phải loại người gặp người đệ khống, vậy thì những thứ khác cũng chỉ là vấn đề nhỏ.

Trong lúc Giang Phong đang xem tư liệu của Tề Hải Yến.

Sau khi Tề Hải Yến xuống xe, tinh thần liền bắt đầu căng lên, đứng trước mặt cha mẹ cùng với nhiều thân thích của bạn trai như vậy, đương nhiên một để lại một ấn tượng tốt cho cha mẹ và thân thích của bạn trai.

Cô thực sự rất hài lòng với bạn trai hiện tại của mình, không chỉ có dáng dấp tốt, còn ôn nhu quan tâm, thu nhập cũng tốt hơn so với rất nhiều người, lại là con một trong nhà, có thể nói là mọi điều kiện đều cực kỳ ổn.

Cho nên, khi hai người xác nhận ở cùng nhau, Tề Hải Yến sợ Lưu Tuấn Hùng ghét bỏ gia thế của cô, liền mạnh miệng nói láo, tính đợi đến sau khi kết hôn sẽ nói thật với hắn sau.

Sau đó, vì lấy lòng bạn trai, lúc cô và bạn trai làm vài việc không thể miêu tả, cô đã dùng hết sức làm hắn vui lòng, hắn muốn loay hoay thế nào liền loay hoay thế đó, chỉ cần hắn thích là được.

Mà hiệu quả thì rất rõ ràng, dù sao thì khoảng thời gian này bạn trai đối với cô cũng biểu hiện cực kỳ hài lòng, thậm chí còn chủ động đưa ra đề nghị mang nàng về gặp mặt gia đình, sau đó chuẩn bị đăng ký kết hôn.

Hiện tại, cửa bạn trai này đã không thành vấn đề, nhưng còn cửa cha mẹ chồng cũng phải qua, mặc dù bạn trai nói chuyện hôn nhân đại sự sẽ do chính hắn làm chủ, cha mẹ chắc chắn sẽ không nhúng tay vào, nhưng vì lý do an toàn, Tề Hải Yến vẫn muốn đem mặt tốt nhất của bản thân bày ra.

Bởi vậy, sau khi đến trấn Bình Sơn, Tề Hải Yến liền thu lại vẻ quyến rũ bày ra cho bạn trai xem, thay vào đó là vẻ đoan trang xinh đẹp, tự nhiên phóng khoáng.

Cộng thêm cách ăn mặc đơn giản sạch sẽ, không quá lòe loẹt của cô, đối với người nông thôn mà nói đương nhiên là rất dễ mến, độ hảo cảm tự nhiên tăng vọt, mọi người đều cảm thấy cô gái này rất tốt.

Lúc ăn cơm, sự chú ý của nhóm thân thích cơ bản đều đặt trên người anh họ và chị dâu, duy chỉ có Giang Phong đã biết được tư liệu của chị dâu, ngược lại đặt ánh mắt lên người dì cả và chú lớn.

Bây giờ, Giang Phong đã làm bà mối được hai tháng rồi, tuy nói năng lực làm mai mối của hắn mạnh, căn bản là dựa vào bật hack, nhưng không thể không nói, trải qua sự tôi luyện trong hai tháng làm mai mối, trên phương diện nhìn mặt nói chuyện, hắn tiến bộ

cực kì nhanh.

Bởi vậy, mặc dù dì cả và chú lớn giấu giếm rất tốt, nhưng Giang Phong vẫn phát hiện ra có cái gì không đúng, sau đó liền để ý thấy hai người rất ít khi nói chuyện, thậm chí còn không thèm nhìn đối phương, tình huống này hẳn là cãi nhau rồi!

Nói thật, sau khi có được năng lực thần kỳ này, Giang Phong mặc dù thường xuyên xem điểm xứng đôi của mọi người, nhưng lại rất ít khi kiểm tra điểm xứng đôi của trưởng bối trong gia đình, luôn có cảm giác xem mấy việc này của trưởng bối có chút xấu hổ.

Có điều, bây giờ giữa dì cả và chú lớn dường như xảy ra vấn đề gì đó, vì muốn biết đã xảy ra chuyện gì, Giang Phong liền đi kiểm tra thử giá trị xứng đôi hôn nhân một lần:

【 Danh tính 】: Trương Cầm

【 Bạn đời 】: Lưu Kiến Vinh

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 62 (tình cảm vợ chồng 43 + môn đăng hộ đối 76 + Quan hệ gia đình 67)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 72 (tình cảm vợ chồng 71 + môn đăng hộ đối 76 + Quan hệ gia đình 69)

【 Hiện trạng hôn nhân 】:...

【 Lời bình hôn nhân 】:...

Kiểm tra xong tình trạng hôn nhân của dì cả và chú lớn, Giang Phong không khỏi nhẹ nhõm thở phào, còn may chỉ là cãi vã vặt vãnh bình thường, chứ không phải vấn đề lớn vượt quá giới hạn gì.

Chờ lát nữa tìm cơ hội lén lút tâm sự với dì cả sau đi, tuy nói lần này dì cả và chú lớn chỉ là cãi nhau vặt, nhưng chuyện đã kéo dài hơn nửa tháng rồi, cái này nếu như không giải quyết ổn thỏa, nhỡ đâu lại cãi thành ngựa... À không không, nhỡ đâu lại càng náo càng lớn thì không ổn!

Dù sao thì sống với nhau đương nhiên sẽ xảy ra xung đột, nhưng vì

một chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà dẫn đến ly hôn cũng không ít.

Giang Phong đã từng chứng kiến một sự cố nhỏ như vậy, về một đôi vợ chồng rảnh đến nhức cả trứng, lúc nói chuyện trời đất, ông chồng huyễn tưởng việc bản thân mua xổ số trúng thưởng lớn 5 triệu, sau đó bà vợ bắt đầu thảo luận với ông ta về việc sẽ chia cho bà bao nhiêu, số còn dư lại thì tiêu thế nào.

Kết quả, vì cả hai đều không thỏa mãn với số tiền được chia, cuối cùng làm rùm beng cả lên, sau đó càng nói càng hung...

Cuối cùng, hai người ly hôn!

Bởi vậy, điều tối kỵ trong hôn nhau chính là trong lúc cãi nhau, không ai chịu nhường ai!

Chương 105: Đại Minh Tinh

Sau bữa ăn.

Đàn ông uống trà nói chuyện phiếm, phụ nữ thì dọn bàn, rửa bát đũa.

Tề Hải Yến vì thể hiện mà mặc kệ dì cả ngăn cản, tích cực hỗ trợ thu dọn rửa sạch bát đũa, nhìn động tác thuần thục là biết cô đã làm việc này không ít, khiến cho dì cả khá hài lòng.

Thu dọn xong bàn ăn, rửa sạch sẽ bát đũa rồi, sợ khiến người sắp trở thành con dâu mình này cô đơn, dì cả lại cùng Tề Hải Yến nói chuyện một hồi lâu, khiến Giang phong muốn tìm cơ hội để tâm sự với dì cả cũng không có.

Bởi vì lát nữa sẽ phải về, cho nên Giang Phong nghĩ một hồi, cuối cùng dứt khoát ném vấn đề nan giải này cho anh họ.

Thế là, hắn liền kéo anh họ ra, nói: “Anh họ, em phát hiện cha mẹ anh có điểm gì đó là lạ, hẳn là cãi nhau, anh tìm thời gian hỏi họ một chút, thuận tiện ở giữa hòa giải, miễn lại lớn chuyện lên!”

Lưu Tuấn Hùng kinh ngạc hỏi: “Tiểu Phong, anh còn không phát

hiện ra bọn họ có cái gì không đúng, em không phải là nhìn lầm rồi chứ?"

Giang Phong cười nói: "Anh họ, người làm mai mối như bọn em, quan trọng nhất chính là học cách nhìn mặt người nói chuyện, mặc dù cha mẹ anh biểu hiện ra rất bình thường, nhưng vẫn không thể qua mắt em được đâu, không tin thì đợi lát nữa bọn em rời đi rồi, anh thăm dò hai người họ một chút là biết!"

Lưu Tuấn Hùng bán tín bán nghi nói: "Được, để lát nữa anh sẽ hỏi thử!"

Giang Phong gật đầu nói: "Hừm, nếu như hai người họ thật sự đang cãi nhau, thì anh hãy nghĩ cách hòa giải giúp đi, nếu không được thì gọi điện cho em, em sẽ suy nghĩ cách giúp."

Lưu Tuấn Hùng nói: "Yên tâm đi, trước đó anh là không chú ý, nếu quả thật hai người họ đang cãi nhau, vậy anh chắc chắn có thể khuyên nhủ bố mẹ được."

"Vậy là tốt rồi!" Giang Phong nhẹ gật đầu, lập tức nói sang chuyện khác: "Anh họ, theo mắt nhìn của một người làm mai mối, em cảm thấy chị dâu quả thật không tệ, rất xứng đôi với anh, lần này anh dẫn chị dâu về là muốn đăng ký kết hôn rồi sao?"

Lưu Tuấn Hùng ừ một tiếng, nói: "Đúng là có suy nghĩ này, vốn dĩ anh định trước cùng chị dâu về gặp cha mẹ vợ tương lai, xin phép bọn họ trước, bàn lại chuyện kết hôn. Nhưng chị dâu em lại nói cô ấy với bố mẹ đang căng thẳng vì một số chuyện, sợ mang anh trở về sẽ không được tiếp đón chu đáo, cho nên không bằng trước lén lút đăng ký kết hôn, chờ sau này có cơ hội thích hợp sẽ mang anh trở về gặp người nhà sau."

Giang Phong nghe vậy thì đã hiểu rõ, nhất định chị dâu là vì gia cảnh không tốt mà sinh ra tâm lý tự ti, cho nên không muốn mang anh họ về nhà ra mắt cha mẹ, sợ anh họ sẽ ghét bỏ xuất thân của mình.

Mặc dù hắn cảm thấy việc làm này có chút dư thừa, anh họ sẽ chắc chắn sẽ không vì gia cảnh mà ghét bỏ chị dâu, nhưng ngẫm lại, chị dâu lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như vậy, có tâm lý tự

ti như thế cũng là điều dễ hiểu.

Đây chính là tầm quan trọng của môn đăng hộ đối.

“Anh họ, chị dâu đã nói như vậy, vậy anh cứ nghe theo là được, người ta là cô gái xinh đẹp thùy mị, lại cái gì cũng không cần, nguyện ý cùng anh đăng ký kết hôn, vậy chắc chắn là rất yêu anh, chỉ cần biết vậy là đủ rồi!”

“Hừm, Tiểu Phong, em nói đúng, vậy thứ hai tuần sau anh sẽ cùng cô ấy tới huyện thành đăng ký kết hôn!”

...

Khoảng bốn giờ chiều, thân thích trong nhà liền lần lượt tạm biệt rời đi.

Một nhà bốn người Giang Phong cũng nói lời tạm biệt, sau đó lên xe rời đi.

Hôm nay dù sao cũng là tết Trung thu, ban ngày tới nhà dì cả tụ tập là vì muốn gặp bạn gái anh họ dẫn về một lần, buổi tối chắc chắn vẫn sẽ muốn về nhà ăn tết.

...

Cùng lúc đó.

Tỉnh thành, một biệt thự cao cấp nào đó.

Tiêu Quân ở một bên ngâm nga bài hát, một bên nêm nếm gia vị cho món canh vịt.

Món canh vịt này là món canh con gái Tiêu Mẫn thích ăn nhất.

Sau khi biết con gái sẽ trở về ăn tết Trung thu, hôm qua Tiêu Quân liền đặc biệt đi tới nhà một người nuôi vịt mua một con vịt đực già đã nuôi năm, sáu năm với giá cao, hôm nay ăn sáng xong ông liền đi xử lý con vịt đực già kia, sau đó cho thêm một lượng vừa phải chè sâm bổ lượng, cất vào hũ, cho lên bếp đun lửa nhỏ.

Bây giờ đã hầm gần xong, chỉ cần thêm muối là được, những gia vị

khác thì không cần thiết.

Nêm nếm món ăn xong, Tiêu Quân nghĩ đến lát nữa là có thể nhìn thấy con gái, nụ cười trên mặt không dừng lại được.

Nhớ tới con gái Tiêu Mẫn, Tiêu Quân không nhịn được sinh lòng tự hào.

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Mẫn chính là một đứa con gái ngoan ngoãn nghe lời hiểu chuyện, không chỉ có dung mạo xinh đẹp đáng yêu, thành tích học tập còn cực kỳ tốt.

Trong năm cuối cấp ba, Tiêu Mẫn đã từng tình cờ tham gia một cuộc thi hát quốc gia. Cô đi qua năm cửa hạ sáu vị tướng, cuối cùng giành được giải quán quân cuộc thi hát này.

Từ đó một bước lên mây, tiến vào ngành giải trí không biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Bây giờ, Tiêu Mẫn đã sờ soạng lần mò trong ngành giải trí được mười năm, từng ba lần liên tiếp leo lên sân khấu lớn cuối năm, mặc dù vì không có kim chủ sau lưng hỗ trợ nên cô vẫn không thể đi lên thành nữ minh tinh hạng một được, nhưng cô cũng coi như là gương mặt thân quen trong mắt quốc dân, làm nữ minh tinh tuyến hai hàng đầu cũng không thành vấn đề.

Nhất là ở sân nhà Quế tỉnh (Quảng Tây), Tiêu Mẫn hoàn toàn chính là nữ minh tinh hàng đầu.

Tiêu Quân vốn chỉ là một người làm ăn nhỏ bình thường, bây giờ lại trở thành cha bằng nữ quý, ở trong căn biệt thự lớn mà trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ, ông cảm thấy đời này thật là đáng giá!

Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, con gái trở thành đại minh tinh cũng có chỗ không tốt, đó chính là muốn gặp con cũng khó, cộng thêm bạn già lo con gái ở ngoài bị người ta gây khó dễ, cho nên từ khi con gái tiến vào ngành giải trí đến nay vẫn luôn bầu bạn bên cạnh con gái, trở thành người đại diện của cô.

Điều này dẫn đến cuộc sống mười năm nay của Tiêu Quân cũng không khác lão già cô độc là mấy.

Hơn nữa, con gái năm nay đã ba mươi tuổi, nhưng đừng nói là kết hôn, ngay cả chuyện yêu đương cũng chưa từng nói qua.

Tiêu Quân biết rõ, ngành giải trí có rất nhiều nữ minh tinh lựa chọn chung thân không gả, ông đương nhiên cũng lo con gái cũng sẽ đi theo con đường này.

Mấy năm trước, sự nghiệp của con gái đang ở trên đỉnh cao, cộng thêm còn trẻ, Tiêu Quân đương nhiên không có suy nghĩ để cô kết hôn.

Nhưng mấy năm gần đây, nhất là một hai năm trở lại đây, tuổi của con gái càng lúc càng lớn, cộng thêm con gái ở trong ngành giải trí cũng tiến vào thời điểm khó phát triển, bắt đầu trì trệ không tiến lên được.

Tiêu Quân liền có suy nghĩ muốn con gái kết hôn.

Nếu như con gái là một người bình thường, vậy Tiêu Quân không chừng đã mời bà mối giúp con gái sắp xếp xem mắt rồi.

Nhưng con gái không phải người bình thường, mà là một nữ minh tinh danh tiếng không nhỏ, chuyện mời bà mối sắp xếp xem mắt đương nhiên chỉ có thể bỏ qua, dù sao thì thanh danh của bà mối bây giờ kém thế nào, ông cũng không phải không biết.

Nhỡ đâu lại biến khéo thành vụng, chuyện xem mắt trở thành tin nóng, vậy thì phiền toái rồi!

Bởi vậy, chuyện hôn nhân đại sự chỉ có thể để bản thân con gái làm chủ, người làm cha như ông trừ thúc giục ngoài miệng thì cũng không giúp được gì nữa cả!

Nghĩ tới đây, Tiêu Quân không khỏi thở dài một hơi.

Nhìn thấy cũng đã sắp tới giờ, ông liền gọi điện thoại cho con gái.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói ngọt ngào của con gái liền vang lên: “Ba ba, con và mẹ đã lên xe rồi, đại khái khoảng hơn bốn mươi phút nữa là sẽ đến nơi.”

Nghe thấy giọng con gái, ưu sầu trong lòng Tiêu Quân nháy mắt

tan biến, tươi cười nói: “Ừm, đã lên xe là được rồi, con thích ăn canh vịt, ba ba đã hầm cho con rồi, lúc trở về có thể uống ngay, nhiệt độ lúc đó sẽ vừa đủ.”

“Oa, vừa trở về đã có canh uống, ba ba, con thật sự yêu ba đến chết đi được!”

Chương 106: 85 Cân Là Một Mức Báo Động Đỏ

Năm giờ chiều.

Tại một biệt thự cao cấp nào đó.

Gia đình ba người nhà Tiêu Mẫn đang ăn tối.

Lúc này, Tiêu Mẫn đã tẩy trang và thay một bộ quần áo ở nhà rộng rãi thoải mái.

Không thể không nói, một người phụ nữ có vóc dáng đẹp và ngoại hình xinh xắn thực sự mặc gì cũng đẹp, dù chỉ quấn một chiếc khăn tắm cũng nổi bật trong mắt đàn ông.

Tiêu Mẫn rõ ràng là một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, cho dù đó là một bộ quần áo ở nhà đơn giản thì nó cũng trở nên nổi bật khi khoác trên người Tiêu Mẫn, có một phong vị đặc biệt so với những trang phục khác.

“Wow, thật sự rất ngon đó ba ơi, tay nghề hầm canh của ba thật sự càng ngày càng tuyệt, canh vịt đực này ba hầm rất vừa miệng, nước canh tràn đầy hương vị thịt, ăn vào thật sự thơm ngọt vừa ăn, hương thơm đọng lại trong miệng, ngon hơn cả mấy đầu bếp ở khách sạn năm sao nấu nữa!” Tiêu Mẫn vừa húp canh vừa khen ngợi.

Quản lý Vương Đại liếc nàng một cái rồi nói: “Chỉ biết nịnh ba cô!”

Tiêu Mẫn cười hi hi nói: "Có đâu, con nói thật đấy, canh ba nấu vốn rất ngon mà!"

Tiêu Quân liếc nhìn vợ với vẻ mặt đắc ý, sau đó cười với con gái và nói: “Vẫn là con gái tôi biết phân biệt tốt xấu, mấu chốt của món canh ngon hôm nay ngoài độ nóng và tỷ lệ nguyên liệu ra, điều quan trọng nhất thực ra vẫn là con vịt đực già đó.

Đây chính là do ba chạy đến nhà một người nông dân ở bên Thạch Phụ để mua đó, người ta đã nuôi nó năm sáu năm rồi, nếu ba không trả giá cao thì họ sẽ không chịu bán đâu!

Có con vịt đực già như vậy để hầm canh thì mùi vị ngon là chuyện đương nhiên rồi!”

Tiêu Mẫn nghe những lời này trong lòng tràn đầy ấm áp, tuy rằng ba cô nói rất đơn giản, nhưng cô cũng không phải cô gái nhỏ cái gì cũng không biết, cô đương nhiên hiểu được, ba cô thật sự đã bỏ ra rất nhiều công sức để nấu món canh này.

Trong món canh này chứa đầy tình yêu thương của ba.

“Ba ơi, ba nấu canh là được rồi, sao lại nấu nhiều món như vậy, hơn nữa toàn là món con thích ăn. Nhưng bây giờ con phải giữ dáng, không thể ăn nhiều, ba như vậy có phải làm cho con thèm không!"

Tiêu Quân nhìn cô gái gầy gò, một mặt bất đắc dĩ nói: “Tiểu Mẫn, con coi con đã gầy đến thế nào rồi, người cao 1 mét 65, còn cân nặng không biết có được 80 cân không nữa, vậy mà còn ăn ít lại à?”

Tiêu Mẫn đính chính: “Ba à, hiện giờ con đã 83 cân rồi, nếu không kiểm soát tốt chế độ ăn uống của mình, trong thời gian ngắn có thể sẽ tăng lên hơn 90 cân, điều đó thật là đáng sợ!"

Tiêu Quân lắc đầu và nói: "Với chiều cao của con, theo ba thì phải tầm 95 cân mới thích hợp, bây giờ mới có 83 cân thực sự quá gầy!”

Quản lý Vương Đại nói: “Ông già như anh thì hiểu gì chứ, Tiểu Mẫn là người của công chúng, nếu lúc tham dự sự kiện mà bị chụp ảnh thấy tay thô, chân thô, eo thô, ông có biết nó đáng sợ như thế nào không?"

Tiêu Quân bĩu môi nói: "Những chuyện này tôi không hiểu, nhưng theo chiều cao của con gái mình, nếu cân nặng chưa đến 100 cân thì tay, eo hay chân có thể thô bao nhiêu chứ?"

Tiêu Mẫn cười nói: “Ba à, ba không hiểu tâm tư của phụ nữ, phụ nữ thà gầy còn hơn mập, đối với con mà nói, 85 cân đã là mức báo động đỏ rồi, đó là mức tuyệt đối không được chạm tới.”

Tiêu Quân: “…”

Sau khi bỏ qua vấn đề về cân nặng, Tiêu Quân suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Tiểu Mẫn, con từng tuổi này cũng không còn trẻ nữa, chẳng phải nên nghĩ đến chuyện quan trọng của đời mình rồi sao?"

Tiêu Mẫn từ lâu đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị giục kết hôn nên khi nghe điều này cô cũng không kinh ngạc, chỉ lắc đầu và nói: “Ba à, con không từ chối kết hôn, nhưng con không muốn tìm người trong giới, còn người ngoài giới phù hợp với quan niệm chọn bạn đời của con thì con tiếp xúc không nhiều, vậy nên đợi đến khi nào con tìm được người phù hợp rồi nói sau nhé!”

Quản lý Vương Đại xen vào: “Lão Tiêu, chuyện này anh đừng nên gấp, em vẫn luôn tìm nơi thích hợp cho Tiểu Mẫn, con đường phát triển sự nghiệp hiện tại của Tiểu Mẫn đã bước vào giai đoạn tắc nghẽn, nếu muốn tiến xa hơn, con bé phải tìm được một người chồng có thể giúp đỡ mình. Nhưng mà người có điều kiện như vậy khó mà tìm được, cho nên chúng ta chỉ có thể từ từ chờ cơ hội mà thôi!”

Tiêu Quân nói: “Không thể chỉ nhìn vào sự nghiệp, người cũng là mấu chốt.”

Quản lý Vương Đại nói: “Đó là điều chắc chắn, anh yên tâm đi, mấy năm nay em cùng Tiểu Mẫn đi đây đi đó, từng gặp qua đủ loại người, em biết người tài nào phù hợp với Tiểu Mẫn mà.”

Tiêu Mẫn: “…”

…

Trấn Thanh Hà.

Thôn Long Sơn.

Gia đình Giang Phong đang nói chuyện với chú thím của anh ấy về chuyện xây nhà.

Giang Phong lấy điện thoại di động ra và mở WeChat, sau đó gửi bản vẽ và sơ đồ mặt bằng của biệt thự đôi mà anh ấy tìm thấy vài ngày trước vào nhóm gia đình, và nói: " Chú thím vào nhóm gia đình xem đi, con thấy căn biệt thự đôi này có thiết kế không tệ, không chỉ hình thức bên ngoài đẹp mà cách bố trí bên trong cũng hợp lý, và quan trọng nhất là chi phí cũng hợp lý."

Nghe Giang Phong nói vậy, chú thím cùng Giang phụ, Giang mẫu đều lấy ra điện thoại di động mở WeChat, xem mấy bức ảnh mà Giang Phong gửi tới.

"Đây là biệt thự đôi sao? Xem trong ảnh thật sự rất đẹp." Giang mẫu vừa xem vừa nói.

Người thím nói: "Thoạt nhìn thì đẹp, chỉ là nhìn vào thiết kế này, một nhà khoảng chừng 8 cái phòng ngủ, 5 cái sảnh, 5 cái phòng vệ sinh, còn có phòng trà, phòng cho khách, phòng để quần áo, phòng dự bị các kiểu thì thực sự quá lớn đối với gia đình chú thím!"

Gia đình thím ấy chỉ có duy nhất một người con trai, thường thì đều sống ở thị trấn, xây phòng trong nhà lớn như vậy rồi không ở thì thật là có chút không cần thiết.

Giang Phong nghe vậy cười nói: "Vấn đề này con cũng đã cân nhắc qua, thím xem thử thế này được không? Nếu nhà chú thím e ngại nhiều phòng quá thì cứ nhường tầng 3 cho gia đình con, vậy thì nhà chú thím chỉ cần bỏ ra 1/3 số tiền là được rồi."

Người thím nghe vậy liền gật đầu nói: ""Tiểu Phong, ý kiến của con rất hay, thím thấy được đó!"

Giang Phong nhìn chú rồi nói: "Chú thấy thế nào?"

Người chú cũng gật đầu nói: "Chú cũng cảm thấy được đó, đợi đến khi chú thím về hưu trở về, hai tầng cũng đủ ở!"

Giang Phong nhìn bố mẹ, nói: "Bố mẹ, hai người thấy thế nào?"

Thực ra cách này cũng có nhược điểm, nếu gặp phải anh em hay chị em dâu thích so đo thì làm vậy dễ dẫn đến tranh chấp, thậm chí vì thế mà có khả năng trở mặt thành thù.

Tuy nhiên, Giang Phong đã nghĩ tới bố và chú của anh ấy luôn có mối quan hệ tốt, mẹ và thím của anh ấy cũng rất hòa thuận, hai gia đình không phải là loại người so đo tính toán, cho nên mới đưa ra cách này.

Bây giờ Giang Phong đã là trụ cột của gia đình, Giang phụ dĩ nhiên không phản đối cách mà anh ta đề ra.

Vậy nên, Giang phụ cũng gật đầu và nói: "Tiểu Phong, con có thể làm bất cứ điều gì con muốn, bố không có ý kiến!"

Còn về phần Giang mẫu thì càng khỏi phải nói, từ nhỏ đến lớn toàn là Giang Phong nói sao thì làm vậy.

Giang Phong lại nhìn anh trai và nói: “Còn anh thấy thế nào?”

Giang Phi vội vàng xua tay nói: "Tiểu Phong, mày làm chủ là được rồi, anh sao cũng được!”

Giang Phong thấy mọi người đều đồng ý nên đưa ra quyết định: “Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, thế thì chuyện này quyết định vậy nhé!”

Chương 107: Hối Hận

Mùng 16 tháng 8 âm lịch, buổi chiều 3 giờ 13 phút.

Dưới sự dẫn đầu của một chiếc Honda Accord, một chiếc Mercedes-Benz GL63 AMG dừng trước của nhà họ Giang ở thôn Long Sơn.

Người xuống xe Accord không ai khác chính là Lý Hưng Văn, vị khách hàng đầu tiên mà Giang Phong đón tiếp kể từ sau khi làm nghề mai mối, còn người xuống xe Mercedes-Benz GL63 AMG là Ngụy Nguyên Châu, khách hàng lớn của Lý Hưng Văn cùng con trai Ngụy Tuyết Phong.

Lúc xuống xe, cha con Ngụy Nguyên Châu cầm đầy quà trên tay, trong đó có 10 bình rượu Mao Đài, 10 tấm Đại Quốc Hỷ, mười hộp trà nổi tiếng cùng giỏ quà trái cây lớn.

Nhìn vào quà tặng là biết mang ý nghĩa thập toàn thập mỹ.

Nhìn thấy Giang Phong cùng Giang phụ, Giang mẫu đang chào đón, Lý Hưng Văn vội vàng đứng dậy và đại diện giới thiệu hai bên với nhau: “Chú Giang, thím Giang, Giang đại sư, để tôi giới thiệu với mọi người, vị này chính là người mà tôi đã đề cập đến trong cuộc điện thoại trước đó với Giang đại sư, ông chủ Ngụy, còn vị này là con trai của ông chủ Ngụy, Ngụy Tuyết Phong.”

Tiếp đó, lời thoại hai bên chào hỏi lẫn nhau không đề cập tới.

Sau khi chào hỏi xong, Ngụy Nguyên Châu đưa thuốc lá và rượu trong tay cho Giang Phong và nói: “Giang đại sư, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chút quà nhỏ bất thành kính ý!”

Ngụy Tuyết Phong nghe vậy cũng đưa quà trong tay cho Giang Phong.

Giang Phong vừa khéo léo tiếp nhận quà tặng, vừa đưa về hướng cha mẹ, ngoài miệng vẫn không quên khách khí nói: “Ông chủ Ngụy, sao ông lại đem nhiều quà cáp như thế, ông thật là quá khách khí rồi!”

Ngụy Nguyên Châu cười nói: “Giang đại sư, tôi là người thẳng thắn, hi vọng ngài không phiền, chỉ cần Giang đại sư anh có thể thuận lợi giải quyết chuyện hôn sự của con trai tôi thì tôi vô cùng cảm kích!”

Giang Phong trên mặt lộ ra nụ cười chuyên nghiệp và nói: “Giải quyết vấn đề hôn nhân cho khách hàng là chuyên môn của tôi, ông chủ Ngụy cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được đối tượng kết hôn phù hợp cho anh Phong mà.”

Nói đến đây, Giang Phong dùng tay làm dấu mời, “Mời vào trong uống trà, chúng ta từ từ trò chuyện!"

…

1 giờ rạng sáng.

Tại một cư xá nào đó ở huyện thành.

Trong phòng 303, tòa nhà A18, trong phòng khách tối om, Châu Lệ Mai (vợ cũ của Chu Lượng) ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt u ám, ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc điện thoại di động của cô.

Cô ấy đã gọi điện cho chồng hiện tại từ mười giờ tối, bảo anh ta về nhà.

Lúc đó, khi người chồng hiện tại nhận được cuộc gọi đầu tiên đã trả lời một lát sẽ về.

Kết quả là hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng, Châu Lệ Mai chịu không nổi nên gọi lại lần nữa, nhận được tin nhắn trả lời là đang uống rượu với bạn, sẽ về ngay.

Tuy nhiên, lại hơn nửa giờ trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Châu Lệ Mai có chút tức giận gọi lại, sau đó đùng đùng nổi giận, kết quả là vẫn chưa đợi cô ta mắng mấy câu, người ta đã tắt điện thoại rồi!

Điều này khiến Châu Lệ Mai vô cùng tức giận, lập tức gọi thêm một cuộc nữa, nhưng đáng tiếc là người ta không bắt máy, dù cô có gọi hàng trăm cuộc nhưng người ta không nghe cuộc nào.

Châu Lệ Mai có bao giờ phải chịu cơn bực bội này?

Nhớ lúc trước khi cô ấy gả cho Chu Lượng, cứ mắng chửi Chu Lượng, buổi tối đi chơi cùng bạn bè, chỉ cần cô ấy gọi bảo về nhà là phải vội vàng về ngay, dù trễ mấy phút cũng đều bị ăn mắng.

Còn đối với việc cúp điện thoại hoặc không trả lời điện thoại, Chu Lượng chưa bao giờ làm dù chỉ một lần.

Bây giờ người chồng này là người chồng được mai mối sau khi cô và Chu Lượng ly hôn, điều kiện gia đình của anh ấy tốt hơn chồng cũ Chu Lượng của cô, ngoại hình của anh ấy không thua kém gì chồng cũ, thậm chí đến công phu trên giường cũng tốt hơn chồng

cũ.

Nói tóm lại, Châu Lệ Mai vẫn thấy hài lòng.

Sau hơn một tuần kết hôn đến nay, người chồng hiện tại đối xử với cô rất tốt, dù sao hai người cũng là vợ chồng mới cưới mà!

Nhưng thái độ của chồng cô đối với cô tối nay đã phủ bóng đen lên trái tim của Châu Lệ Mai.

Vì vậy, cô phải thức gần như cả đêm để đợi người đàn ông đó trở về, nếu không giải thích rõ ràng, cô nhất định sẽ không để yên cho hắn.

Khi màn đêm buông xuống, nỗi oán hận trong lòng Châu Lệ Mai ngày càng nặng nề, đã sớm đạt đến ranh giới bùng nổ.

Không biết đã đợi bao lâu, ngay khi Châu Lệ Mai bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra với một tiếng cạch!

Vào lúc này, Châu Lệ Mai đã chờ đợi rất lâu trong nháy mắt liền mừng rỡ.

Tách, đèn trong phòng khách được bật lên, ánh sáng chói lóa làm Châu Lệ Mai vốn đã quen với bóng tối bị lóa mắt nên nheo mắt lại.

Rất nhanh, một người đàn ông nồng nặc mùi rượu bước vào, nhìn thấy Châu Lệ Mai đang ngồi trên sô pha, giống như là Lý Mạc Sầu nhìn thấy Lục Tự, xông tới rồi vung tay tát một cái “bốp” thật mạnh vào mặt Châu Lệ Mai.

Chương 108: Hối Hận (2)

Ngoài miệng vẫn không quên trách mắng: “Mẹ nó, đi nhậu với bạn mà nó cứ gọi điện giục, còn dám mắng tao, để tao bị mất mặt trước bạn bè, coi tao trừng phạt mày đây!”

Vừa nói xong, lạ một tiếng “bốp”, tát Châu Lệ Mai một bạt tai.

Lần đầu tiên bị tát, Châu Lệ Mai thực sự choáng váng, cô nhẫn

nhịn lòng đầy tức giận, liền nghĩ chờ tên đàn ông này trở về sẽ tính sổ để hắn thành thật nhận sai.

Kết quả người vừa trở về, còn chưa kịp nói lời nào thì bị động thủ trước rồi ư?

Sau đó, khi cái tát thứ hai của người đàn ông lại giáng xuống mặt, Châu Lệ Mai bị đánh đến tỉnh rồi.

Từ trước đến giờ cô chưa từng bị ủy khuất như thế, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, trong nháy mắt mất đi lý trí, lao vào người đàn ông giằng co, cắn xé...

Mười phút sau.

Châu Lệ Mai biến thành bộ dạng như thế này: đầu tóc rối bù, quần áo rách nát, da thịt lộ ra từng mảng thâm tím, mặt sưng đỏ, khóe miệng có máu, toàn thân đau đớn.

Đương nhiên, người đàn ông cũng không khá hơn là bao nhiêu, mặt, cổ và cánh tay của anh ta bị trầy xước ở các mức độ khác nhau, còn vai thì bị cắn, trông anh ta cũng rất nhếch nhác.

Hai người trầm mặc một hồi, Châu Lệ Mai khàn giọng nói: "Chúng ta ly hôn đi!"

Người đàn ông thấp giọng nói: "Ly hôn cũng được, trả lại tiền cho tôi!"

Lúc này Chu Lệ Mai chỉ muốn rời xa người đàn ông này càng sớm càng tốt nên cô không cò kè mặc cả mà trực tiếp đáp: “Được, ngày mai cục dân chính không làm việc, hẹn gặp anh ở cục dân chính sáng ngày mốt!"

Nói xong, Châu Lệ Mai khập khiễng trở về phòng khách, khóa cửa lại.

Nằm trên giường, Châu Lệ Mai thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi trải qua chuyện tối nay, cô chợt phát hiện ra chồng cũ Chu Lượng của mình rất tốt, hơn một năm gần hai năm, thái độ của Châu Lệ Mai đối với anh thực sự rất tệ, cô từng coi anh ta như

người hầu, muốn mắng thì mắng.

Tuy nhiên, dù cô có la mắng thế nào, Chu Lượng cũng không bao giờ trả đũa chứ đừng nói đến việc đánh cô, dù chỉ một lần.

Khi đó, cô chỉ cảm thấy anh vô dụng, không có khí chất đàn ông, coi thường anh ta từ tận đáy lòng.

Bây giờ nghĩ lại, Châu Lệ Mai nhận ra rằng đó đều là những ưu điểm!

So với người đàn ông đã đánh cô bây giờ, anh ta thực sự mạnh hơn gấp trăm lần.

Giờ khắc này, Châu Lệ Mai thoáng có chút hối hận!

Không biết sau khi ly hôn, anh ta sống thế nào?

Nghĩ đến đây, Châu Lệ Mai âm thầm hạ quyết tâm, sau khi ly hôn với người đàn ông này vào ngày mốt, cô sẽ về nhà chồng cũ để gặp con, nhân tiện xem chồng cũ bây giờ sống thế nào!

Nếu có cơ hội, thì cô sẽ tái hôn với anh ấy và sống những ngày tháng thật hạnh phúc, thật ra anh ấy cũng rất tốt.

Sau hôm ông chủ Ngụy đưa con trai đến tận nhà nhờ tìm người mai mối, Giang Phong đã chủ động lái xe ra ngoài để tìm đối tượng phù hợp cho Ngụy Tuyết Phong.

Anh ta không thể nào không tích cực, thực sự là ông chủ Ngụy tặng quá nhiều quà rồi, chỉ riêng lễ vật và bao lì xì để nhờ mai mối đã có giá trị bằng 50.000 đến 60.000 tệ, sự hào phóng của lời đề nghị gần như làm mới nhận thức của gia đình Giang Phong.

Phải biết rằng, đây chỉ là nhờ mai mối chứ không phải cảm ơn đã mai mối!

Cảm ơn đã mai mối chỉ sau khi đã làm nên chuyện mới tặng, còn nhờ mai mối là trả trước cho người mai mối một chút thù lao, dù cho sự việc thành công hay không cũng sẽ không trả lại, hai cái này là những khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nhờ mai mối lần này còn nhiều hơn cả người ta cảm ơn đã mai mối, có thể tưởng tượng được cảm ơn đã mai mối mà người mai mối nhận được khi xong chuyện sẽ còn kinh ngạc đến chừng nào!

Với điều kiện gia đình Giang Phong hiện tại, còn không có tư cách coi nhẹ giá trị của đồng tiền.

Vừa hay gia đình chuẩn bị xây nhà mới, cần rất nhiều tiền, nên việc ông chủ Ngụy đến tận nhà nhờ mai mối có thể nói là đến rất đúng lúc.

Tất nhiên, quà nhờ mai mối của ông chủ Ngụy rất hào phóng, nhưng độ khó của nhiệm vụ cũng tương ứng tăng lên rất nhiều, dù sao thì điều kiện cá nhân của Ngụy Tuyết Phong quả thực có chút kém, có thể gói gọn trong ba từ: lùn, mập, xấu.

May mắn thay, Ngụy Tuyết Phong có điểm cộng siêu hạng, đó chính là gia đình anh ta có tài sản hàng tỷ đô la, và anh ta là con một trong gia đình, điều này giúp Giang Phong có không gian thao tác rộng rãi, nếu không, cho dù Giang Phong có năng lực thần kỳ, e là cũng khó để tìm được một cô gái xinh đẹp bằng lòng lấy anh ta.

Giang Phong lái xe một mạch về phía nam, tìm kiếm theo hướng tỉnh Quảng Đông.

Vẫn ra sức tìm kiếm trong phạm vi bán kính tám mươi dặm và về cơ bản có thể bao phủ một thành phố vừa và nhỏ.

Trên đường đi, Giang Phong đã tìm được những đối tượng kết hôn khá phù hợp cho Ngụy Tuyết Phong, nhưng thật không may, chiều cao và ngoại hình của những cô gái này không đáp ứng được yêu cầu của khách hàng.

Vì vậy, Giang Phong chỉ có thể lắc đầu tiếc nuối, sau đó tiếp tục lái xe đến huyện tiếp theo.

Sau khi tìm kiếm hết huyện này đến huyện khác, Giang Phong đã đến ranh giới của Phan Châu, khi anh ta đến huyện Cao Lương để tiếp tục tìm đối tượng phù hợp cho Ngụy Tuyết Phong, một làn sóng vô hình lấy anh ta làm trung tâm và quét qua, trong nháy mắt bao phủ lấy khu vực có bán kính tám mươi dặm.

Sau đó, các hình đại diện nhấp nháy liên tục và cuối cùng khóa vào một trong các hình đại diện nữ:

[Họ tên] Hạ Linh Linh

[Tuổi] 23 tuổi

[Chiều cao] 168 cm

[Cân nặng] 48 kg

[Gia cảnh] Sinh ra tại một ngôi làng ở huyện Cao Lương, tỉnh Quảng Đông, trong gia đình có năm anh chị em...

[Sở thích tính cách] …

[Lịch sử tình trường] Đang trong giai đoạn được theo đuổi...

[Giá trị kết hôn hiện tại] 49 (quan hệ vợ chồng 35 + quan hệ gia đình tốt 26 + quan hệ gia đình 80)

[Giá trị kết hôn cực hạn] 69 (quan hệ vợ chồng 83 + quan hệ gia đình tốt 40 + quan hệ gia đình 84)

Nhìn thấy giá trị tương xứng này, Giang Phong trầm mặc một lát.

Chương 109: Thực Sự Là Ông Ấy Tặng Quá Nhiều Rồi

Trước khi giá trị kết hôn có sự thay đổi, Giang Phong giới thiệu đối tượng cho khách hàng thì giá trị kết hôn sẽ không thấp hơn 80 điểm, nhưng sau khi giá trị kết hôn có sự thay đổi, tiêu chuẩn về sự phù hợp mà Giang Phong nhắm trúng không còn là giá trị thể hiện toàn diện, mà nó chủ yếu tập trung vào mối quan hệ giữa tình cảm vợ chồng và gia đình.

Miễn là hai giá trị này không thấp hơn 80 điểm, ngay cả khi điểm tổng thể không lý tưởng, vẫn có thể cân nhắc tác hợp.

Giống như bây giờ người đang được mai mối cho Ngụy Tuyết

Phong tên là Hạ Linh Linh, mặc dù tổng giá trị cực hạn chỉ có 69 điểm, nhưng bởi vì quan hệ tình cảm vợ chồng và quan hệ gia đình đều có giá trị khá cao, nên rất đáng để Giang Phong tác hợp!

Thế là, Giang Phong không còn nhiều đắn đo mà phóng thẳng xe đến mục tiêu "Giết" !

…

Hạ Linh Linh sinh ra trong một gia đình nông thôn bình thường, có lẽ bởi vì cô ấy là con gái duy nhất trong nhà, cô ấy được cha mẹ và các anh trai yêu thương, nhưng cô ấy cũng bị cha mẹ quản lý rất nghiêm khắc.

Khỏi phải nói, khi còn đi học, cô ta bị cha mẹ cấm yêu đương một cách nghiêm ngặt.

Vì vậy, mặc dù mọi người đã theo đuổi cô từ khi cô còn học trung học cơ sở, nhưng Hạ Linh Linh luôn ghi nhớ lời nói của cha mẹ và luôn từ chối những lời tán tỉnh, không bao giờ cho họ cơ hội.

Đến trung học rồi tới đại học cũng vẫn như thế!

Sau khi tốt nghiệp đại học, bố mẹ sợ cô đi làm bên ngoài sẽ bị đàn ông nơi khác dụ dỗ, nên đã hết sức giục cô về quê tìm việc, tốt nhất là tìm một người bản xứ làm bạn đời.

Đây có thể coi là quan niệm mà người dân quê xưa nay vẫn giữ, đó là không muốn con gái đi lấy chồng xa, nhất là những gia đình chỉ có một người con gái trong nhà thì càng phải đặc biệt coi trọng điều này.

Suy cho cùng, trong mắt người dân nông thôn, nếu con gái họ lấy chồng ở bản xứ, thì cha mẹ họ có thể thường xuyên gặp con gái họ. Còn nếu lấy chồng ngoại thành, nhất là ở tỉnh xa thì mỗi năm gặp mặt họ một lần quả thực rất khó, đây là điều mà nhiều gia đình nông thôn thương con gái không thể chấp nhận được.

Mặc dù giao thông trong thời đại này đã rất phát triển, không còn đi lại khó khăn giống như trước đây. Nhưng nếu con gái đi lấy chồng ngoại tỉnh, tiền xe đưa đón có thể lên đến một đến hai ngàn một lượt, điều này quá xa xỉ đối với người nông thôn!

Vì vậy, con gái trong làng nếu lấy chồng xa thì tốt hơn là gả vào gia đình khá giả, còn nếu gả vào gia đình bình thường, bình quân một năm sẽ không được gặp mặt cha mẹ một lần.

Hạ phụ và Hạ mẫu có bốn người con trai, chỉ có duy nhất một đứa con gái bảo bối, bọn họ tuyệt đối sẽ không muốn gả con gái mình đi xa như vậy.

Còn Hạ Linh Linh từ nhỏ đến lớn toàn rất nghe lời cha mẹ, dưới sự yêu cầu kịch liệt của cha mẹ, cô từ bỏ cơ hội đi làm ở tỉnh khác, trực tiếp về quê tìm công việc với mức lương bình thường.

Vì cô ấy làm việc ở thị trấn, cách nhà không quá 20 km nên cô có thể về nhà để ở bên cha mẹ vào thứ bảy và chủ nhật hàng tuần.

Và mỗi khi cô ấy trở về và nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của cha mẹ mình, cô ấy cảm thấy rất hài lòng và cảm thấy rằng điều này thực sự cũng rất tốt.

Mọi thứ trong cuộc sống bây giờ đều ổn, nhưng chuyện tình cảm làm cho Hạ Linh Linh có chút rối rắm.

Hiện tại có ba người đàn ông theo đuổi cô, một người là bạn học đại học của cô, theo đuổi cô ba bốn năm rồi và đến hiện tại anh ta vẫn chưa bỏ cuộc. Một người là bác sĩ của bệnh viện nhân dân huyện, cũng đã theo đuổi cô hơn nửa năm. Còn có một bồi bàn làm việc ở một nhà hàng nào đó trong huyện, cũng theo đuổi cô đã hơn ba tháng.

Trong số ba người đàn ông này, ai cũng đều có điểm mạnh và điểm yếu riêng.

Để có tiếng nói chung, thì chắc chắn là người bạn cùng lớp đại học của cô ấy có ưu thế hơn.

Xét về điều kiện kinh tế, bác sĩ làm việc ở bệnh viện nhân dân huyện có ưu thế hơn.

Về dáng vóc và ngoại hình, người phục vụ lại chiếm ưu thế.

Trong ba người đàn ông này, người bị loại đầu tiên là bạn học đại học của cô, dù sao cũng là người liên tỉnh, sẽ không lọt vào mắt

xanh của cha mẹ cô, đây là nguyên nhân chính khiến cô không bao giờ cho anh ta cơ hội.

Cả hai người đàn ông còn lại đều không thể thực sự gây ấn tượng với cô ấy, vì vậy họ hiện đang trong trạng thái quan sát.

Hạ Linh Linh rất rõ ràng, dáng người và ngoại hình là vốn liếng lớn nhất của cô, hiện tại cô vẫn còn trẻ, có thể dùng hai ba năm để từ từ tìm, nếu cô ấy có thể tìm được một người mà cô ấy hài lòng và bố mẹ cô ấy cũng hài lòng thì tuyệt biết mấy.

Ngày hôm nay, Hạ Linh Linh không phải đi làm, đang ngồi trước cửa nhà cầm điện thoại di động xem một đoạn phim ngắn, đương nhiên không phải xem những mỹ nam gì đó, mà là đang xem những livestream du lịch và livestream thư pháp, đó là những thứ cô ấy quan tâm hơn.

Trong khi Hạ Linh Linh đang tập trung chiêm ngưỡng một đôi thư pháp mỏng bằng vàng, một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh cô: “Xin chào, cho hỏi đây có phải là nhà của Hạ Linh Linh không?”

Chương 110: Không Phải Triệu Phú Mà Là Tỷ Phú

Hạ Linh Linh ngoảnh lại theo giọng nói, phát hiện người đang đặt câu hỏi là một chàng trai tuấn tú trông cũng trạc tuổi cô, trong lòng có chút nghi hoặc đáp: “Tôi là Hạ Linh Linh, cho hỏi anh tìm tôi có việc gì không?”

Giang Phong vừa đưa trái cây trong tay mình cho cô ta, vừa nói thẳng vào vấn đề: “Xin chào cô Hạ Linh Linh, tôi tên là Giang Phong, tôi là một người mai mối chuyên nghiệp, lần này tôi mạo muội đến thăm để làm người mai mối cho cô, không biết cô có đồng ý không?”

Hạ Linh Linh nhận lấy trái cây theo bản năng, ngạc nhiên nói: "Anh muốn làm người mai mối cho tôi ư?"

Giang Phong gật đầu cười và nói: “Đúng vậy, tôi muốn mai mối cho cô, không biết cha mẹ cô có ở nhà không? Tôi muốn bàn bạc với họ một chút!"

Hạ Linh Linh liếc nhìn Giang Phong với vẻ mặt quái gở, sau đó hét lớn về phía sân sau: “Cha, mẹ, hai người ra ngoài đây đi, có khách đến này!” Gọi xong, Hạ Linh Linh đặt trái cây lên bàn bên cạnh, đưa cho Giang Phong một cái ghế đẩu rồi nói: “Anh ngồi trước đi, cha mẹ tôi sẽ ra ngay thôi.”

Giang Phong nói tiếng cảm ơn, nhưng mà cha mẹ cô ấy sẽ ra ngay, cho nên hắn cũng không có ý định ngồi xuống.

Rất nhanh, cha mẹ của Hạ Linh Linh đã đi ra, tuổi thật của hai người không quá 54 hoặc 55 tuổi, nhưng vì quanh năm làm lụng và phơi nắng gió nên trông như những người lớn tuổi đã ngoài 60.

Tuy nhiên, mặc dù hai người họ trông già một chút, nhưng từ gương mặt đầy nét thăng trầm của họ cũng có thể lờ mờ thấy được ngoại hình lúc trẻ cũng ổn, nếu không thì họ đã không sinh được một cô con gái đẹp như Hạ Linh Linh.

“Cậu là?”

“Chào chú Hạ, thím Hạ, tôi tên Giang Phong, là một người mai mối chuyên nghiệp, hôm nay tôi mạo muội đến đây để mai mối cho con gái của hai người, không biết hai người có ý kiến gì về vấn đề này không?”

Vừa nghe nói đến làm nghề mai mối, Hạ Mẫu lập tức vui vẻ hỏi: “Ông mai Giang, có phải vì có người thích con gái tôi nên mới mời cậu đến làm người mai mối không?”

Hạ phụ và Hạ Linh Linh nghe những lời đó cũng nhìn về phía Giang Phong, họ đều muốn biết có phải là chuyện này không.

Giang Phong cười nói: “Chú Hạ, thím Hạ, chuyện là thế này, ngày hôm qua tôi tiếp được một khách hàng rất chất lượng, nên liền dùng mối quan hệ sâu rộng của mình để tìm đối tượng thích hợp cho anh ta, cuối cùng thì được một người bạn giới thiệu con gái của hai người, cho nên tôi đã mạo muội đến thăm, hy vọng có thể

tác hợp cho mối nhân duyên này.”

Ba người nhà họ Hạ nghe vậy mới bừng tỉnh ngộ.

“Ông mai Giang, mời cậu ngồi!”

Hạ mẫu khách sáo mời Giang Phong ngồi xuống, sau đó nói với con gái: "Linh Linh, đi đun nước pha trà đi con!"

Hạ Linh Linh dạ một tiếng, ngoan ngoãn đi đun nước pha trà!

Lúc này, Hạ phụ cũng bê hai chiếc ghế đẩu tới, hai vợ chồng lần lượt ngồi xuống.

Hạ mẫu ngồi xuống xong, không đợi được mà hỏi: “Ông mai Giang, gia cảnh nhà trai thế nào, có thể nói cho chúng tôi biết được không?”

Giang Phong gật đầu và nói: "Đương nhiên là được, khách hàng này của tôi họ Ngụy, là người Phan Châu, năm nay 33 tuổi.”

Nghe vậy, Hạ phụ và Hạ mẫu không khỏi nhíu mày.

Hạ mẫu không nhịn được mà chen vào: “Ông mai Giang, người đàn ông đó đã 33 tuổi rồi, từng tuổi này cũng hơi lớn rồi, con gái tôi năm nay mới 23 tuổi, chênh lệch tận 10 tuổi!”

Giang Phong nói: “Tuổi của anh ta thực sự hơi lớn, nhưng khoảng cách 10 tuổi vẫn có thể chấp nhận được, không đến nỗi bị chênh lệch một thế hệ, hơn nữa đàn ông lớn tuổi đều trưởng thành và ổn định, họ cũng yêu thương vợ nhiều hơn."

Mặc dù Hạ phụ và Hạ mẫu đồng tình với cách nói này của Giang Phong, nhưng khoảng cách 10 tuổi vẫn khiến họ cảm thấy hơi khó chịu.

Giang Phong quan sát thấy chuyện này không thể thổi phồng lên, thấy thế nên đành ra đòn sát thủ nói: “Chú Hạ, thím Hạ, tuy nhà trai lớn hơn con gái hai người 10 tuổi, nhưng gia cảnh nhà trai cực kỳ tốt, nếu con gái hai người gả cho bên đó thì sẽ hưởng phúc cả đời, khoảng cách mười tuổi cũng không đáng là bao!”

Hạ mẫu nghe vậy trong lòng không khỏi cảm động, vội hỏi: “Người đàn ông đó có nhà có xe ở thành phố không?”

Giang Phong cười nói: “Nếu chỉ có nhà có xe, sao tôi có gan tìm đến nhà các người!”

Khi những lời màu mè vang lên, đôi mắt của Hạ phụ, Hạ Mẫu đều sáng rỡ.

Hạ mẫu hỏi với gương mặt đầy kỳ vọng: “Chẳng lẽ gia đình người đàn ông đó là triệu phú sao?”

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Không phải triệu phú, mà là tỷ phú!"

Khi những lời này vừa thốt ra, Hạ phụ và Hạ mẫu đều kinh ngạc đến phát ngốc!

Họ biết chỉ dựa vào nhan sắc của con gái họ mà lấy được một triệu phú thì không quá khó, nhưng đại triệu phú thì có thể gặp mà không thể cầu, còn tỷ phú thì họ còn không dám nghĩ tới. Nhưng hiện tại, người mai mối tìm đến tận cửa, muốn giới thiệu con gái của bọn họ cho phú nhị đại trong nhà có tài sản hàng tỷ, điều này nghe có chút viển vông.

Dù chỉ là giới thiệu chứ chưa phải gả sang bên đó, nhưng cũng đủ để khiến bọn họ kinh ngạc!

“Ông mai Giang à, gia cảnh của người đàn ông này tốt như vậy, cậu ta có thể yêu Linh Linh nhà chúng tôi sao?” Hạ phụ có chút không tự tin hỏi.

Hạ mẫu cũng hoàn hồn, thở dài: "Đúng vậy, gia đình người ta như thế, sao có thể yêu Linh Linh nhà chúng tôi!”

Giang Phong nghe vậy trong lòng không khỏi âm thầm cảm khái, lúc chưa nói rõ gia cảnh nhà trai, Hạ phụ Hạ mẫu rất không hài lòng với Ngụy Tuyết Phong năm nay đã 33 tuổi này.

Nhưng sau khi Giang Phong tiết lộ ưu điểm có gia tài hàng tỷ của Ngụy Tuyết Phong, thái độ của Hạ phụ Hạ mẫu lại thay đổi hoàn toàn, từ sự không thích vừa rồi đến mặc cảm hiện tại, vai trò đã

hoàn toàn thay đổi, diễn giải một cách hoàn hảo sự quyến rũ của đồng tiền.

Tuy nhiên, Giang Phong cũng không có ý chê cười đối phương, dù sao đây cũng là nhân tính, trên đời này có bao nhiêu người thật sự có thể coi rẻ đồng tiền?

Mã Ba Ba sở dĩ nói hắn không thích tiền, đối với tiền không có hứng thú, đó là bởi vì tiền của hắn nhiều hơn cả giấy nên mới có tư cách để nói những lời làm màu như vậy.

“Chú Hạ, thím Hạ, hai người đừng có vội, tôi còn có chuyện muốn nói!”

Giang Phong sắp xếp lại ngôn từ rồi nói: “Người đàn ông này là con một, và cha anh ta là một trong những ông chủ lớn nhất trong lĩnh vực kinh doanh sắt vụn ở Phan Châu, có giá trị tài sản ròng khoảng 200 triệu nhân dân tệ, và công việc kinh doanh hiện đang rất phát đạt, mỗi năm lãi từ 20 đến 30 triệu nhân dân tệ.”

Nghe đến đây, trên mặt Hạ phụ và Hạ mẫu đầy vẻ khiếp sợ.

Một năm có thể kiếm được 20 đến 30 triệu nhân dân tệ, thì tính ra một tháng có thể kiếm được hơn hai đến ba triệu, một ngày thu nhập tầm 100 nghìn, khả năng kiếm tiền này thật sự rất mạnh, thu nhập một ngày có thể bằng thu nhập cả năm của gia đình họ.

Chỉ nghe Giang Phong tiếp tục nói: “Có thể nói, chỉ cần chị Linh gả vào Ngụy gia, không chỉ có thể hưởng thụ cả đời hạnh phúc, mà ngay cả Hạ gia của các người cũng được lợi vô cùng, họ chỉ cần giúp đỡ các người một chút là các người có thể dễ dàng trở thành triệu phú, thậm chí là đại triệu phú.

Xì ~~~ Hạ phụ Hạ mẫu há hốc mồm, cảm thấy phấn khích đến mức gần như không thể ngồi yên!

"Tuy nhiên, dù rằng người đàn ông này có tài sản hàng tỷ đô la, nhưng anh ta cũng có nhiều khuyết điểm, chẳng hạn như tuổi tác vừa đề cập và chiều cao chỉ 1m65, anh ta không ưa nhìn và anh ta cũng béo."

Giang Phong nhìn Hạ phụ Hạ mẫu, một mặt trịnh trọng nói: “Chị

Linh cần phải chấp nhận những khuyết điểm này của nhà trai, thì mới có cơ hội trở thành thành viên gia đình của một tỷ phú.”

Nghe điều này, Hạ phụ Hạ mẫu đang ở trong trạng thái kích động, đã bình tĩnh lại một chút.

Quả nhiên trên đời không có bữa trưa nào là miễn phí, muốn gả vào gia tộc bạc tỷ thì phải hy sinh ở các phương diện khác.

Lúc này, trong lòng Hạ phụ có chút do dự, cảm thấy gả con gái của mình cho một người đàn ông vừa lùn vừa béo thực sự là làm khó cô ấy!

Là phụ nữ nhưng Hạ mẫu lại nghĩ khác, bà cho rằng đàn ông dù lùn, béo, xấu xí thì con gái vẫn nên lấy, chỉ có người từng trải mới hiểu tiền quan trọng như thế nào trong đời sống vợ chồng.

Chương 111: Vỡ Mộng, Sao Cô Có Thể Lấy Một Người Đàn Ông Như Vậy Chứ! ! !

Sau khi Giang Phong giới thiệu tường tận lai lịch của nhà trai, trong lòng Hạ phụ Hạ mẫu có những suy nghĩ khác nhau.

Đúng lúc này, Hạ Linh Linh bưng trà đã pha bước ra, Hạ phụ dời cái bàn bên cạnh vào giữa, đợi con gái rót trà xong rồi mới nói: “Linh Linh, ngồi đi con, ông mai Giang giới thiệu một đối tượng cho con, để cha nói con nghe về gia cảnh nhà trai, xem coi con có thể chấp nhận không?”

Nói xong, ông ta giới thiệu sơ qua gia cảnh của nam nhân, cuối cùng nói: "Gia cảnh của đối phương là như vậy, Linh Linh, con suy nghĩ kỹ xem có thể chấp nhận hay không!"

Nghe cha nói xong, Hạ Linh Linh không khỏi nhíu mày.

Nếu có thể, cô đương nhiên cũng muốn lấy một người chồng có điều kiện gia đình tốt, nhưng điều này dựa trên tiền đề là điều kiện của bản thân đối phương cũng tốt, hiện tại điều kiện của bản thân người đàn ông quá kém, cho dù gia cảnh có tốt đến đâu, thì

cô ấy cũng sẽ không muốn kết hôn với một người đàn ông như vậy.

Sau khi Giang Phong nhìn giá trị hôn nhân hiện tại giữa Ngụy Tuyết Phong và Hạ Linh Linh, anh ấy đã biết thái độ của Hạ Linh Linh đối với Ngụy Tuyết Phong như thế nào, vì vậy anh ấy không đợi cô ấy nói không, đã nói tiếp: “Hạ Linh Linh, tôi với cô cũng trạc tuổi nhau, nên tôi hiểu rằng đàn ông và phụ nữ ở độ tuổi này vẫn đang theo đuổi cái gọi là tình yêu nên khi chọn bạn đời, họ càng chú trọng đến việc bạn đời có đủ tốt không, có hợp ý không, và không dễ khuất phục trước gia thế của đối phương.”

Hạ Linh Linh nghe vậy liên tục gật đầu, cô thật sự có tâm thái như vậy.

Dù sao cũng còn trẻ mà, chưa trải qua gian khổ của cuộc đời, cũng chưa bị xã hội vùi dập nên có những suy nghĩ như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Giang Phong đổi giọng, hỏi: "Hạ Linh Linh, nghe nói cô có bốn người anh trai đúng không?"

Hạ Linh Linh không hiểu tại sao, nhưng cô gật đầu nói: “Đúng thế, có chuyện gì vậy?”

Giang Phong lại hỏi: "Bốn anh trai của cô vẫn chưa kết hôn nhỉ?"

Hạ Linh Linh gật đầu nói: "Ừm, bọn họ vẫn đều chưa kết hôn!"

"Thời buổi này, cái giá để đàn ông cưới vợ ngày càng cao, đàn bà lúc nào cũng đòi đàn ông phải có nhà lầu, xe hơi, tôi không rõ tình cảnh của bốn anh trai cô như thế nào, nhưng mà…”

Giang Phong dừng một chút, sau đó khẳng định nói: “Nhưng tôi dám đoán chắc, trừ phi các anh trai cô hạ tiêu chuẩn cưới vợ, nếu không thì bọn họ sẽ không có khả năng cưới được người vợ thích hợp.”

Nói đến đây, Giang Phong ngượng ngùng nhìn Hạ phụ và Hạ mẫu, rồi nói: “Tôi là người khá thẳng thắn, mong là chú Hạ và thím Hạ đừng phật lòng!”

Hạ phụ và Hạ mẫu có thể hiểu rằng Giang Phong muốn thuyết phục con gái của họ từ một góc độ khác, vì vậy họ đương nhiên không bận tâm.

Hạ Linh Linh cũng rõ suy nghĩ của Giang Phong, nhưng cô ấy không cắt ngang sự thuyết phục của đối phương, mà lắng nghe cẩn thận để xem ông mai trẻ tuổi trước mặt cô ấy có cao kiến gì về cuộc hôn nhân này.

Giang Phong tiếp tục nói: “"Nguyên nhân chính là điều kiện tài chính của gia đình cô không tốt lắm, điều này khiến bốn anh trai của cô thực sự khó cưới được một người vợ vừa ý. Nhưng nếu gia đình cô có tài sản hàng triệu đô la, thế thì việc bốn anh trai của cô cưới được vợ tương xứng dễ dàng hơn nhiều, cô cảm thấy lời tôi nói có lý không?”

Hạ Linh Linh không thể không thừa nhận những lời này thực sự khá có lý, chỉ là cô có chút ảo tưởng về tình yêu, nhưng không có nghĩa là cô thật sự không hiểu hiện thực, nếu không phải đối tượng mà Giang Phong giới thiệu có ngoại hình quá kém, thì cũng không đến nỗi cô phải từ chối.

Giang Phong không đợi đối phương trả lời, liền nói tiếp: “Chúng ta có sao nói vậy, nếu để gia đình các người phát triển theo quỹ đạo hiện tại mà muốn có gia tài hàng triệu, không nói cả đời không có hy vọng, mà ít nhất trong vòng mười năm có lẽ cũng không thực hiện được?”

Hạ phụ và Hạ mẫu nghe vậy không khỏi thở dài, bọn họ tự biết chuyện của mình, nếu không có cơ hội, với thu nhập hiện tại của bọn họ, nếu muốn tiết kiệm tài sản hàng triệu e là cả đời này không có hy vọng rồi.

Giang Phong lại thay đổi tông giọng, nói: "Nhưng nếu bây giờ Hạ Linh Linh gật đầu, thế thì nhà các người đừng nói là kiếm được 1 triệu, dù là 10 triệu cũng không phải là chuyện quá khó.

Đến lúc đó, với gia cảnh của các người, hôn nhân của bốn anh trai cô sẽ rất khác so với bây giờ, cho dù là một cô gái trước đây không dám nghĩ tới cũng có thể dễ dàng cưới về làm vợ!

Hạ Linh Linh, cô lựa chọn giữ nguyên hiện trạng để bốn anh trai của mình không lấy được vợ, hay cô lựa chọn gả cho phú nhị đại tỷ phú, thay đổi vận mệnh gia đình từ nay về sau, cô hãy tự mình cân nhắc kỹ lưỡng đi!"

Nghe vậy, ngay cả Hạ phụ vốn định tôn trọng ý kiến của con gái mình cũng không khỏi bị làm cho động lòng!

Còn Hạ mẫu thì càng không cần phải nói, đã sớm để Giang Phong nói đến choáng ngợp.

Thế là cả hai người đều đồng loạt nhìn con gái mình.

Lúc này, trong lòng Hạ Linh Linh chợt do dự!

Nếu cuộc hôn nhân này chỉ vì một mình cô, vậy cô nhất định vẫn giữ thái độ không chút do dự trước đó, không cam lòng lấy một người đàn ông có ngoại hình kém như vậy.

Suy cho cùng, với điều kiện ngoại hình xuất sắc của bản thân, lấy một người đàn ông có ngoại hình và gia cảnh tốt cũng không khó.

Nhưng bây giờ Giang Phong đem chuyện hôn nhân đại sự của cô ấy ràng buộc với chuyện hôn nhân đại sự của các anh trai, điều này làm cho cô có chút khó xử!

Nếu cô từ chối, các anh nhất định sẽ không có điều kiện cưới vợ tốt như vậy, nghĩ đến việc các anh luôn cưng chiều cô từ nhỏ đến lớn, cô không khỏi có chút do dự.

Nhưng nếu cô ấy vâng lời, cô ấy lại không cam tâm.

Đây thực sự là một vấn đề nan giải!

Những việc cần nói đều đã nói cả rồi, Giang Phong không nói tiếp nữa, mà bưng tách trà trên bàn uống một hơi.

Hạ phụ và Hạ mẫu cũng im lặng uống trà, họ cũng biết con gái mình khá tự cao, lấy một người đàn ông có điều kiện ngoại hình kém như vậy thật sự rất khó xử cho cô.

Nhưng hết cách rồi, ai bảo gia cảnh của đối phương lại xuất sắc

đến thế?

Con gái đương nhiên rất quan trọng trong lòng họ, dù sao cũng chỉ có một mà thôi!

Nhưng con trai đối với người nông thôn quan trọng hơn, đặc biệt là tầm quan trọng của bốn người con trai cộng lại thì một đứa con gái không thể nào so sánh được, vì chuyện hôn nhân của bốn người con trai nên hai người họ đều mong con gái mình sẽ đồng ý kết hôn.

Hạ Linh Linh do dự một hồi, sau đó mới lấy hết dũng khí hỏi: “Ông mai Giang, anh có hình của người đó không?”

“Đương nhiên là có, cô đợi chút, tôi sẽ lấy ra cho cô xem ngay!”

Giang Phong vừa lấy điện thoại ra vừa nói phòng hờ: “Tuy nhiên, hình thể và ngoại hình của người đó có thể không đáp ứng được mong muốn của cô, vì vậy cô phải chuẩn bị tâm lý trước khi xem.”

Hạ Linh Linh ậm ừ, bày tỏ rằng cô ấy đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Giang Phong khéo léo mở album ảnh của điện thoại, mở ảnh của Ngụy Tuyết Phong, sau đó đưa điện thoại cho cô ấy và nói: "Đây là ảnh anh ấy mới chụp ngày hôm qua, cô cứ xem đi!"

Hạ Linh Linh cầm lấy điện thoại, sau đó trong lòng vô cùng lo lắng nhìn vào màn hình điện thoại.

Khoảnh khắc cô nhìn thấy ảnh của Ngụy Tuyết Phong trên màn hình điện thoại, mặc dù Hạ Linh Linh đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng trong lòng cô vẫn có chút vỡ mộng.

Nói một cách dễ hiểu, chiều cao và ngoại hình của người đàn ông trong ảnh ngang với Mã Ba Ba, điểm khác biệt là một người gầy hơn và một người mập hơn.

Vì vậy, về tổng thể, người đàn ông trong ảnh xấu hơn Mã Ba Ba một chút.

Sao cô có thể lấy một người đàn ông như vậy chứ! ! !

Chương 112: Ai Cũng Có Ưu Điểm

Lúc Hạ Linh Linh xem ảnh của Nguỵ Tuyết Phong, Hạ phụ Hạ mẫu tò mò thò đầu xem thử, họ muốn xem cậu trai kia xấu lùn béo đến mức nào.

Kết quả lúc nhìn thấy bức ảnh Ngụy Tuyết Phong, Hạ phụ Hạ mẫu bỗng trầm mặc. Điều kiện của đối phương quá thật hơi tệ, ngoại hình nhan sắc như con gái họ nếu thật sự gả cho cậu ta thì khác gì hoa lài cắm bãi phân trâu đâu chứ.

Lúc đưa ảnh Nguỵ Tuyết Phong cho Hạ linh Linh, Giang Phong vẫn luôn quan sát sắc mặt của cô ấy. Hắn biết trong thời gian ngắn đối phương sẽ rất khó chấp nhận Nguỵ Tuyết Phong béo lùn xấu như này

Quả nhiên khoảnh khắc nhìn thấy ảnh Nguỵ Tuyết Phong, Hạ Linh Linh thoáng chút thất vọng, sự chán ghét từ tận trong lòng đều thể hiện ra hết.

Trong lòng Giang Phong hiểu rất rõ chuyện này. Dù sao con người đều yêu bằng mắt, trừ phi có sở thích đặc thù, nếu không không ai thích người xấu xí cả.

Đương nhiên đây chỉ bàn đến ấn tượng đầu tiên thôi, nếu như quen biết nhau lâu dài, dần dần phát hiện ra những điểm tốt khác của đối phương, từ đó đem lòng yêu đối phương. Những trường hợp như vậy cũng có không ít.

Dựa vào điểm tình cảm vợ chồng giữa Hạ Linh Linh và Nguỵ Tuyết Phong đạt tới tám mươi ba điểm, có lẽ họ là một trong những trường hợp kể trên.

Chủ yếu do vấn đề ngoại hình nên trước mắt tình cảm vợ chồng của hai người còn thấp. Đây là chuyện mà bình thường ai cũng gặp phải, không có gì hay để nói cả. Chỉ cần tìm hiểu, thấu hiểu lẫn nhau, tình cảm vợ chồng tự nhiên sẽ tăng theo.

Thấy Hạ Linh Linh yên lặng trả lại điện thoại, Giang Phong nhận lấy rồi nói: “Hạ Linh Linh, cô cũng xem qua ngoại hình của đối

phương, gia cảnh tôi cũng nói rõ với cô rồi, tiếp theo tôi sẽ nói những ưu điểm khác của đối phương."

Nghe đến đây, Hạ phụ Hạ mẫu lẫn Hạ Linh Linh đều ngây người, đối phương còn có ưu điểm khác sao?

Giang Phong bật cười khi nhìn thầy biểu cảm của họ.

Sở dĩ nói đến chuyện tiền bạc đầu tiên mà không phải những ưu điểm khác vì trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai khác, nếu không nói gia cảnh đối phương đầu tiên thì ba người Hạ gia sẽ không rãnh rỗi nghe hắn giới thiệu những ưu điểm khác của tên đàn ông xấu béo lùn này đâu.

Đây cũng là chuyện thường tình thôi, ví dụ đối phương là một người bình thường thì bạn sẽ hứng thú lắng nghe đối phương kể về tính cách bản thân tốt thế nào, lương thiện, hiếu thảo biết bao nhiêu, nhân phẩm tốt ra sao không?

Nhưng nếu người bình thường kia đổi thành một người ghê gớm có thể hô mưa gọi gió, vậy sẽ có rất nhiều người bằng lòng nghe đối phương nói.

Đương nhiên hắn cũng có thể chọn nói ưu điểm của Nguỵ Tuyết Phong trước rồi mới nói đến khuyết điểm.

Nhưng cách làm đó là ngu ngốc nhất, bởi vì dù bạn có khen ngợi thế nào cũng vô dụng, lúc kể khuyết điểm béo xấu lùn ra thì Hạ phụ Hạ mẫu sẽ lập tức từ chối.

Nên Giang Phong giáng đòn phủ đầu trước, nêu bật ưu điểm lớn nhất của bên nam ra, như vậy mới có cơ hội nói tiếp.

Từ lúc Giang Phong làm mai mối đến nay, hắn vẫn luôn tâm niệm câu nói như này: "Chuyện yêu đương là chuyện của hai người nhưng kết hôn lại là chuyện của hai bên gia đình.". Khi đối mặt với Hạ Linh Linh – người chỉ có ba mươi lăm điểm tình cảm vợ chồng với Nguỵ Tuyết Phong, Giang Phong đã ra đòn mạnh nhất ngay từ đầu, thuyết phục cô ấy từ góc độ thực tế nhất.

Chuyện này không liên quan gì đến đạo đức hết, đừng có chuyện bé xé ra to.

Đây chỉ đang đánh ván bài tình cảm thôi. Dù sao Giang Phong cũng không phải đang đẩy đối phương vào hố lửa, hắn chỉ muốn cô ấy gả cho tỷ phú để hưởng phúc thôi, đây hoàn toàn là một khái niệm khác.

Vì lúc nói chuyện Giang Phong không gây áp lực cho cô ấy nên cô ấy chắc chắn chọn theo ngoại hình, thậm chí không thèm gặp mặt Nguỵ Tuyết Phong chứ đừng nói đến chuyện từ từ vun đắp tình cảm.

Đương nhiên Giang Phong không bắt buộc chọn Hạ Linh Linh. Hắn có thể tiếp tục tìm đối tượng cho Nguỵ Tuyết Phong, chỉ cần chạy thêm vài chỗ, chắc chắn có thể tìm thấy mỹ nữ có điểm xứng đôi không thấp hơn Hạ Linh Linh.

Nhưng Giang Phong không cần làm vậy, cho dù tìm thế nào thì tình cảm vợ chồng hiện tại giữa các cô gái với Nguỵ Tuyết Phong đều thấp. Đây là hạn chế do ngoại hình của Nguỵ Tuyết Phong mang lại, đổi cô gái khác thì ấn tượng đầu tiên vẫn sẽ thế thôi.

Quan trọng phải xem điểm tình cảm vợ chồng tối đa. Đây là thứ phải qua quen biết tìm hiểu mới có thể tăng được.

…

Giang Phong cười nói: “Ai cũng có ưu điểm, đương nhiên anh Phong cũng không ngoại lệ. Trước tiên nói đến học vấn, anh ấy không phải kiểu phú nhị đại kém cỏi mà là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp từ một trường đại học trọng điểm. Ngoài ra tính cách của anh Phong cũng rất tốt, thành thật, hiền lành, hiếu thảo, nhân phẩm tốt.

Nói thật lòng, với gia cảnh như anh Phong thì dù anh ấy có giống Võ Đại Lang (nhân vật trong Kim Bình Mai) thì vẫn có rất nhiều cô gái xinh đẹp tranh nhau gả cho anh ấy. Nhưng đến nay anh Phong vẫn độc thân, cô có biết tại sao không?”

Hạ Linh Linh lắc đầu, biểu thị không biết.

Giang Phong nói tiếp: “Vì anh Phong không muốn tìm về một cỗ máy sinh sản. Tuy anh ấy có hơi xấu nhưng vẫn muốn cưới một

người vợ không chỉ yêu tiền của anh ấy mà phải yêu con người của anh ấy nữa.

Nếu không khỏi anh Phong luôn giữ vững tiêu chuẩn này, có lẽ bây giờ con anh ấy cũng lên cấp hai rồi, hơn nữa ngoại hình nhan sắc của vợ anh ấy chắc chắn không thua cô, không biết cô có tin không?"

Hạ Linh Linh không thể không tin. Cô ấy không bằng lòng gả cho người đàn ông như vậy nhưng không đồng nghĩa người khác không muốn gả.

Những chuyện nên, không nên nói cũng nói gần hết hết, Giang Phong bèn nói: "Hạ Linh Linh, tôi biết cô là cô gái tốt, tôi cũng biết với điều kiện bản thân cô có thể tìm một người đẹp gấp trăm lần anh Phong. Trong hôn nhân thì đẹp trai cũng không mài ra ăn được, gả cho người đẹp trai chưa chắc đã hạnh phúc nhưng nếu gả cho một người giàu có, tính cách tốt lại cưng chiều cô, hôn nhân như vậy mới là hạnh phúc nhất."

Nói đến đây, Giang Phong đứng dậy tạm biệt: "Được rồi, tôi cũng nói hết những gì nên nói rồi. Đây là danh thiếp của tôi, mọi người cứ bàn bạc kỹ lưỡng đi, sau đó nhanh chóng trả lời tôi được không?"

Ba người Hạ gia nghe thế bèn đứng dậy theo.

Hạ phụ nhận lấy danh thiếp, nói: "Được, ông mai Giang, chúng tôi bàn bạc xong sẽ liên lạc với cậu."

Hạ mẫu nói: "Cảm ơn ông mai Giang, vất vả cho cậu rồi."

Hai bên nói vài câu khách sáo, sau đó Giang Phong lái xe rời đi.

Đợi Giang Phong rời khỏi, Hạ mẫu bèn thở dài nói: "Linh Linh, con nghĩ thế nào?"

Hạ Linh Linh cúi đầu nói: "Người đó trông xấu lắm."

Hạ mẫu nói: "Người đó quả thật hơi xấu, Linh Linh, con vẫn còn trẻ nên không biết tiền đối với một gia đình quan trọng đến thế nào đâu. Mẹ gả cho ba bao năm rồi, không biết chịu bao nhiêu khổ

cực, khó khăn, cũng vì chuyện tiền bạc mà cãi nhau với ba con không biết bao nhiêu lần, nếu không phải mẹ thương mấy đứa con thì có lẽ đã sớm ly hôn với ba con rồi."

Nghe thế Hạ Linh Linh mới nhớ đến lúc nhỏ thường nghe ba mẹ cãi nhau, sau này lớn lên ba mẹ mới ít cãi nhau lại.

Lúc trước cô không biết lí do, bây giờ nghe mẹ nói tất cả những cuộc cãi vã trước kia đều vì tiền sao?

Chương 113: Tác Động Tâm Trí

Sau khi rời Hạ gia, Giang Phong vừa lái xe tìm khách sạn vừa suy nghĩ về cuộc nói chuyện với Hạ Linh Linh lúc nãy.

Thật ra có vài lời hắn không cần thiết nói, ví dụ chuyện mấy anh trai của Hạ Linh Linh, nói dễ nghe thì là đánh ván bài tình cảm, nói khó nghe thì chính là lợi dụng người thân của cô gái để khuyên nhủ.

Cho dù mục đích cuối cùng là vì tốt cho đối phương nhưng trước mắt chắc chắn sẽ gây khó khăn cho gia đình cô gái.

Giang Phong hiểu rõ chuyện này nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn làm, có ba nguyên nhân khiến hắn làm thế.

Thứ nhất là do tính cách của Hạ Linh Linh. Nghiêm túc mà nói, cô ấy không phải kiểu người ham hư vinh, tuy cô ấy cũng mong muốn gả cho đại gia nhưng cũng không vì đối phương là đại gia mà vứt bỏ tiêu chuẩn của mình.

Nếu Giang Phong thuyết phục bằng việc ba hoa về cuộc sống sau khi gả cho đại gia thì chắc chắn không thuyết phục được cô ấy. Dù sao cô ấy vẫn còn trẻ, vẫn chưa trải nghiệm cảm giác bất lực khi cần tiến gấp nhưng lại không có, chạy vạy khắp nơi mượn tiền nhưng không được.

Cho nên nếu thuyết phục theo kiểu bình thường chắc chắn không hiệu quả.

Thứ hai, Giang Phong là ông mai. Hắn có nghĩa vụ phải nói rõ ràng cặn kẽ những mặt lợi hại, tuy rằng có thể để ba mẹ bên nhà gái nói chuyện này nhưng làm vậy chứng tỏ sự tắc trách của người mai mối.

Chuyện người mai mối đi thuyết phục là rất bình thường, đây là trách nhiệm của người mai mối. Tuy sẽ không ai vì chuyện này mà ghét người làm mai nhưng nếu đẩy chuyện thuyết phục này sang ba mẹ người ta, vậy sẽ thật sự khiến bên nữ tổn thương, đây hoàn toàn là hành vi vô trách nhiệm. Giang Phong thân là ông mai, hắn đương nhiên không thể mắc phải sai lầm này.

Thứ ba, Giang Phong tin vào khả năng thần kỳ của mình. Nếu điểm tình cảm vợ chồng tối đa giữa Nguỵ Tuyết Phong và Hạ Linh Linh lên tới tám mươi ba điểm, quan hệ gia đình cao tới tám mươi bốn điểm, vậy chứng tỏ hai người ở bên nhau chắc chắn hạnh phúc.

Nếu đã rõ kết quả, vậy phải cố gắng tác hợp, không được vì chuyện ấn tượng đầu tiên của bên nữ về ngoại hình bên nam không tốt mà từ bỏ.

Nói thẳng ra, nếu không có hắn tác hợp, Hạ Linh Linh vẫn có thể gả cho một gia đình tốt, nhưng muốn gả cho người có tình cảm vợ chồng và quan hệ gia đình đạt tám mươi điểm trở lên thật sự rất khó.

Dù sao những người đạt đến điểm số này đều là những kiểu vợ chồng, gia đình kiểu mẫu hiếm có. Đây không phải thứ có thể tuỳ tiện gặp được, nếu không tỷ lệ ly hôn nước ta cũng không cao đến mức như vậy.

Xác suất cô ấy gặp phải tra nam cũng không nhỏ. Dù sao người có thể sánh với cô ấy về mặt ngoại hình chắc chắn rất đẹp trai. Bên cạnh người như vậy có rất nhiều cám dỗ, nếu ngoại tình thì cũng không lấy làm lạ.

Tóm lại, nếu không có Giang Phong tác hợp, đời này của Hạ Linh Linh có thể sống hạnh phúc an yên hay không vẫn là một dấu chấm hỏi to tướng.

Tổng hợp những ý trên chính là nguyên nhân Giang Phong chọn cách dùng người thân để thuyết phục Hạ Linh Linh.

Dù hiện tai cô ấy đang khó xử nhưng Giang Phong vẫn có con át chủ bài là "xem tướng", đợi đến lúc cô ấy suy nghĩ được ổn ổn rồi thì sẽ tung chiêu "xem tướng" để củng cố lòng tin của cô ấy với mối hôn sự này. Sau đó để họ tìm hiểu nhau, cô ấy sẽ nhận ra những điểm tốt của Nguỵ Tuyết Phong, tình cảm vợ chồng giữa hai người tự nhiên sẽ tăng lên trạng thái lý tưởng.

Nghĩ đến đây, Giang Phong yên tâm không nghĩ nữa, chuyên tâm lái xe.

…

Trước cửa Hạ gia.

Lúc Hạ mẫu định dùng kinh nghiệm sống của mình để nói với con gái những chuyện cần chú ý trong hôn nhân, bỗng một chiếc taxi lái nhanh tới rồi dừng trước nhà họ.

Sau đó, con trai lớn nhà hàng xóm bước xuống xe taxi với bộ dạng tiều tuỵ, cậu ta đi nhanh tới trước mặt họ, mắt đỏ hoe nói: "Chú Hạ, thím Hạ, ba cháu mới nhập viện vì suy tim nên cần tiền làm phẫu thuật ghép tim. Chi phí phẫu thuật, chi phí chăm sóc trước sau phẫu thuật cùng các khoản phí khác cộng lại lên đến gần cả triệu. Nhà con thật sự không gom được nhiều tiền như thế.

Con cũng hết cách, chỉ đành về thôn nhờ mọi người giúp đỡ, hi vọng chú thím Hạ có thể cho con mượn ít tiền. Dù nhiều hay ít thì nhà con cũng rất biết ơn, sau này mấy anh em con sẽ cố gắng trả lại tiền."

Ba người Hạ gia nghe xong thì ngơ ngác nhìn nhau.

Là hàng xóm của nhau, lúc trước họ có nghe ba cậu ta nhập viện do không khoẻ nhưng không ngờ bị suy tim nghiêm trọng đến như vậy.

Bây giờ tính mạng đang gặp nguy hiểm, lại là hàng xóm qua lại mấy mươi năm, dù điều kiện kinh tế Hạ gia bình thường nhưng vẫn nên giúp đỡ chuyện này.

Nên Hạ phụ - trụ cột gia đình chỉ suy nghĩ vài giây liền thở dài nói: "Đại Quân, tình hình nhà chú con cũng biết, chỉ có thể cho con mượn hai chục ngàn, chúng ta không thể cho mượn số tiền lớn hơn được."

Đại Quân nghe xong thì xúc động nói: "Chú Hạ, con không nói nhiều lời cảm ơn nữa, con khắc ghi trong tim rồi, sau này có chuyện chú cứ gọi một tiếng, mấy anh em nhà con sẽ tới ngay."

Hạ phụ quét mã chuyển hai chục ngàn cho Đại Quân.

Sau đó cả nhà ba người Hạ gia tiễn Đại Quân đến nhà khác tiếp tục vay tiền.

Chuyện đột ngột này đã tác động rất lớn đến tâm trí của Hạ Linh Linh.

Lúc trước, dù là mẹ hay người mai mối có ở trước mặt cô ấy nói về tầm quan trọng của tiền thì cô ấy cũng chỉ nghe rồi thôi, không có quan tâm nhiều. Trước giờ cô vẫn nghĩ tiền đủ xài là được, không cần phải vì tiền mà làm khổ bản thân.

Nghĩ đến lúc đầu khi cô học đại học đã có mấy người coi như thành đạt ở ngoài trường ngỏ ý bao nuôi cô, chỉ cần đảm bảo gọi là có mặt thì mỗi tháng sẽ cho cô ba chục ngàn tệ.

Đối với loại này, cô không thèm đếm xỉa tới.

Nhưng chuyện vừa nãy đã dạy cho cô một bài học thực tế nhất.

Anh trai hàng xóm vì chữa bệnh cho ba mà phải cầu cứu từng người, từng nhà. Phí trị liệu gần cả triệu, có lẽ phải bán hết tài sản trong nhà, chạy vạy khắp nơi nhờ vả cũng không biết có thể gom đủ số viện phí lớn như vậy không.

Nếu chuyện tương tự xảy đến với nhà cô thì sẽ ra sao đây?

Nghĩ đến đây, Hạ Linh Linh không khỏi rùng mình. Cô nhận ra rằng nếu giả thiết này thành sự thật, vậy có lẽ nhà cô cũng bất lực, chỉ đành đi khắp nơi mượn tiền như anh trai hàng xóm kia.

Thậm chí có đi mượn cũng không gom đủ tiền.

Lúc này, Hạ Linh Linh đã không bài xích chuyện xem mắt Ngụy Tuyết Phong như trước nữa.

Hạ mẫu thở dài nói: “Đại Quân thật đáng thương, nghe nói lúc trước thằng bé có quen bạn gái, hai người cũng dự định kết hôn. Bây giờ ba thằng bé gặp chuyện, có lẽ chuyện hôn sự cũng đi tong rồi.”

Hạ phụ cũng thở dài nói: “Sông có lúc trong lúc đục, người có lúc nhục lúc vinh, chuyện này không phải thứ con người có thể kiểm soát, giống như việc mắc bệnh nặng này vậy, trừ phi để người bệnh chờ chết, nếu không cả nhà này cũng tiêu tùng theo.”

Hạ Linh Linh yên lặng hồi lâu, sau đó mới cất tiếng nói: “Ba ơi, ba gọi điện thoại cho ông mai Giang đi, nói con bằng lòng đi xem mắt, thử tìm hiểu đối phương xem thế nào.”

Chương 114: Kính Trọng Như Một Vị Thần

Xế chiều hôm đó, Giang Phong liền nhận được cuộc gọi lại từ Hạ phụ, bày tỏ rằng Hạ Linh Linh con gái ông sẵn sàng tham gia vào buổi ra mắt.

Thế là sau khi ăn bữa tối, Giang Phong lại đặc biệt lái xe đến nhà họ Hạ, một mặt anh muốn đưa ra xác nhận cuối cùng, mặt khác, anh cũng muốn củng cố lòng tin của Hạ Linh Linh.

Sau khi hai bên chào hỏi nhau, Giang Phong nhìn Hạ Linh Linh và nói: “Chú Hạ, thím Hạ còn có chị Linh, trước khi tôi chính thức nói về chuyện này, tôi muốn hỏi các người một câu trước."

“Ông mai Giang có gì thắc mắc cứ hỏi đi!"

"Người trẻ tuổi như tôi làm người mai mối, chắc các người chưa bao giờ thấy qua nhìn? Nhà trai người ta là tỷ phú, không mời những người mai mối có kinh nghiệm, anh ấy lại mời một người mai mối trẻ như tôi để mai mối cho anh ấy, các người có biết tại sao không?”

Khi Giang Phong hỏi câu hỏi này, cả ba người nhà họ Hạ đều sững sờ.

Chuyện này không nhắc tới cũng không sao, nhắc tới cảm giác thật là lạ.

Hạ phụ không nhịn được mà hỏi: “Ông mai Giang, vậy thì tại sao thế?”

Giang Phong cười nói: "Bởi vì tôi không chỉ là người mai mối, mà tôi còn biết xem tướng đoán mệnh, đặc biệt am hiểu dự đoán hôn sự!"

Xem tướng đoán mệnh?

Dự đoán hôn sự?

Hạ Linh Linh đột nhiên có cảm giác gặp phải một tên lừa đảo.

Hạ phụ và Hạ mẫu hai mặt nhìn nhau, có cảm giác ngượng ngùng không biết nên nói điều gì.

Phản ứng của ba người nhà họ Hạ hoàn toàn nằm trong dự liệu của Giang Phong, hắn tự tin cười nói: “Tôi biết chú Hạ các người không quá tin, thế thì chúng ta thử xem nhé, các người cứ tùy ý kể tên một cặp đôi mà các người biết và biết tên của họ, sau đó để tôi đoán xem tình hình hôn nhân của họ, rồi các người xem thử tôi nói có đúng hay không!”

Tự tin như vậy?

Hạ Linh Linh có chút không tin vào tà thuật, nên lập tức đọc tên của dì dượng đang ở xa ngoài tỉnh cho Giang Phong.

Sau khi Giang Phong hỏi rõ tên gì xong, anh ta gõ ngón tay trong khi niệm chú, bí mật dùng mánh khóe để ghép hai người lại, xem xong bình luận hôn nhân trong đó, liền nhìn Hạ Linh Linh và nói: “Mối quan hệ giữa hai vợ chồng này nhìn chung không tệ, tuy có một số xích mích nhỏ trong cuộc sống hàng ngày nhưng đều vô hại, hôm nay cãi vã gay gắt đến đâu thì hôm sau cũng có thể nhanh chóng hòa giải như cũ.

Hai vợ chồng thuộc kiểu gia đình nam ngoài nữ trong, người nam có trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình, người nữ có đạo đức, hiểu chuyện, ở nhà lo nội trợ, chăm sóc con cái, hòa thuận với cha mẹ chồng.

Tục ngữ nói, gia đình hòa thuận vạn vật hưng thịnh nên cuộc sống vợ chồng của cặp đôi này tương đối thoải mái.

Chị Linh, không biết tôi nói có đúng không?"

Sau khi những lời này kết thúc, không chỉ có Hạ Linh Linh nghe đến trợn mắt hốc mồm, ngay cả Hạ phụ và Hạ mẫu cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì toàn bộ đều bị Giang Phong nói đúng!

Tuy nhiên, sau khi bị sốc, Hạ phụ cũng tự hỏi liệu Giang Phong có tìm hiểu về người thân của họ từ trước hay không, tuy rằng khả năng này khó có thể xảy ra, nhưng ông ta không chịu được mà nói ra hai cái tên để kiểm chứng.

Đây là bạn của vợ chồng ông ta, nếu như Giang Phong lại có thể nói đúng, vậy chứng minh anh ta là người chân thật.

Kết quả là, không đến một phút, Giang Phong đã bình luận: "Chuyện tình cảm của hai vợ chồng này khó có thể vượt qua, vốn dĩ hai người thuộc về tính cách bù trừ lẫn nhau, điểm số quan hệ lẽ ra đạt tiêu chuẩn nhưng do ảnh hưởng của vấn đề mẹ chồng nàng dâu mà vợ chồng thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, từ đó ảnh hưởng đến mối quan hệ vợ chồng.

Nói chung, cuộc hôn nhân này là một mối quan hệ gia đình điển hình, ảnh hưởng đến mối quan hệ vợ chồng, điều này ít nhiều có chút đáng tiếc!"

"Ông mai Giang, cậu thật là lợi hại, không ngờ cậu nói đúng hết rồi!" Hạ phụ không khỏi khen ngợi.

Thấy vậy, Hạ mẫu cũng kể tên một người bạn và chồng của người đó, đồng thời yêu cầu Giang Phong đoán lần nữa.

Kết quả rất rõ ràng, Giang Phong bình luận căn bản là đi thẳng vào

vấn đề, Hạ mẫu gật đầu liên tục.

Chờ Giang Phong bình luận xong, ba người nhà họ Hạ đã kính hắn như thần!

Loại chuyện thần thánh này nếu không tin cũng không sao, một khi đã thực sự tin thì nhất định đối phương nói gì cũng tin, không ai có thể là ngoại lệ.

Hạ phụ dùng ngữ khí cung kính nói: “Ông mai Giang, ồ không, nên gọi cậu là Giang đại sư mới thích hợp, chỉ dựa vào tên mà cậu đã có thể đoán chính xác tình trạng hôn nhân của người khác, thật sự quá lợi hại, tôi chưa nghe qua có vị đại sư nào lợi hại như cậu, chả trách Ngụy gia lại mời cậu làm người mai mối, đây quả thực là thần thánh rồi!”

Hạ mẫu cũng hưng phấn gật đầu nói: "Đúng vậy, Giang đại sư, cậu thật sự quá lợi hại, chỉ cần nghe tên là có thể suy ra được tình trạng hôn nhân chi tiết như vậy, thế nếu bói trực tiếp thì cái gì cũng có thể đoán ra được sao?”

Giang Phong lắc đầu cười nói: “Cũng không thể nói như vậy, nghệ thuật này có chuyên môn, tôi giỏi bói toán hôn nhân, nhưng mà phương diện khác lại khá kém!”

Hạ mẫu nói: “Thế cũng rất lợi hại rồi, dù sao tôi cũng chưa từng gặp qua người nào lợi hại như Giang đại sư!”

Là sinh viên tài cao sinh ra và lớn lên trong khuôn khổ, Hạ Linh Linh vốn là một người theo chủ nghĩa vô thần nên cô thường không để tâm đến những chuyện thần thánh này.

Nhưng bây giờ, sau khi chứng kiến khả năng bói toán hôn nhân kỳ diệu của Giang Phong, cô không thể tin rằng trên thế giới này có thể thực sự tồn tại một sức mạnh thần bí mà khoa học không thể giải thích được.

Hơn nữa đầu óc Hạ Linh Linh vốn đã linh hoạt, sau khi tin tưởng Giang Phong có thần thông, cô lập tức nghĩ tới hôn sự của mình với Ngụy Tuyết Phong, không nhịn được mà hỏi: “Giang đại sư, lần này anh đến tận đây để làm mai cho Ngụy Tuyết Phong kia, có

phải đã đoán trước hôn nhân của tôi với anh ta rồi không?”

Giang Phong gật gật đầu, cười nói: "Chị Linh, cô phản ứng rất nhanh, cô nói không sai chút nào, tôi đến làm mai cô cho anh Phong chủ yếu là bởi vì tôi đoán trước hôn nhân của cô với anh ta, phát hiện hai người thật sự rất xứng đôi.

Theo tính toán của tôi, chỉ cần cô kết hôn với anh Phong, chẳng những có quan hệ vợ chồng tốt mà còn có quan hệ tốt với bố mẹ chồng, không nói ngoa khi miêu tả hôn nhân của cô như trời định.

Chú Hạ, thím Hạ là người từng trải có lẽ hiểu rất rõ, con dâu có hòa thuận với bố mẹ chồng hay không sẽ có ảnh hưởng lớn như thế nào đến hôn nhân của hai người. Cũng giống như cặp vợ chồng mà thím Hạ nhờ tôi tính toán trước đó, cuộc hôn nhân của họ thường bị ảnh hưởng bởi việc mẹ chồng nàng dâu không hòa thuận, khiến họ thường xuyên xảy ra mâu thuẫn, nên cuộc sống không mấy hạnh phúc.

Vì vậy, chị Linh, cô đừng không cam tâm vì anh Phong không đẹp trai, mà hãy tập trung phát hiện ra những ưu điểm của anh Phong. Nếu đã có duyên phận là vợ chồng này, thế thì đừng sợ mình sẽ chịu thiệt nếu cô cho đi sự chân thành của mình, như cái gọi là chân thành đáp lại chân thành, nếu cô đối xử chân thành với người khác, người khác sẽ tự nhiên đáp lại tấm chân tình của cô.”

Những lời này thực sự khiến Hạ Linh Linh động lòng.

Nếu trước đây Hạ Linh Linh đồng ý hẹn hò xem mắt vì bị hàng xóm ảnh hưởng, thì bây giờ cô ấy thực sự muốn gặp gỡ Ngụy Tuyết Phong ở mọi nơi!

Dù sao thì đại sư lợi hại như vậy cũng đã nói cô với anh ta có duyên phận vợ chồng với mình, sau khi kết hôn nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định là sẽ không sai.

Thấy Hạ Linh Linh thực sự bị tổ hợp chiêu của mình kích động, trong lòng Giang Phong rất là vui vẻ.

Tiếp đó, sau khi hỏi về thời gian rảnh rỗi của Hạ Linh Linh, chốt xong thời gian và địa điểm coi mắt, lại chụp cho cô một tấm ảnh

xinh đẹp, rồi mới tạm biệt rời đi.

Chương 115: Hối Hận Thì Đã Muộn

Huyện Bách Lương.

9 giờ sáng, Châu Lệ Mai và người chồng hiện tại của cô đến Cục Dân chính để làm thủ tục ly hôn.

Tuy nhiên, pháp luật hôn nhân hiện hành không phải muốn ly hôn là ly hôn ngay tại chỗ, vẫn còn thời gian tạm hoãn một tháng, phải mất một tháng để nộp đơn ly hôn trước khi thủ tục ly hôn thực sự có thể làm thủ tục ly hôn.

Sở dĩ trước kia Châu Lệ Mai và Chu Lượng có thể nói ly hôn là ly hôn ngay là vì cuộc hôn nhân của họ đã đi đến bờ vực hôn nhân, trước khi thực sự ly hôn, hai người đã đến Cục Dân chính ít nhất vài lần, chỉ sau khi nộp xong đơn, trôi qua một tháng tạm hoãn lại đồng ý không ly hôn.

Hết thời hạn 1 tháng tạm hoãn, nếu hai người không làm thủ tục ly hôn thì 1 tháng sau hôn nhân sẽ trở lại như cũ, lần sau nếu muốn ly hôn nữa thì phải nộp đơn ly hôn lại.

Lúc đầu, Châu Lệ Mai và Chu Lượng đã ba lần đệ đơn ly hôn, sau khoảng thời gian một tháng nguôi ngoai trong hai lần đầu tiên, họ không ly hôn vì nhiều lý do, nhưng bất quá tam, lần thứ ba hai người cuối cùng cũng ly hôn rồi!

Đây chính là lý do khiến cả hai nói ly hôn là ly hôn.

Sau khi nộp đơn ly hôn tại Cục Dân chính, Châu Lệ Mai đã ngồi xe khách đến nhà chồng cũ cùng với bộ quần áo cô mua cho con trai hôm qua.

Sau khi bị chồng hiện tại đánh đập vào đêm hôm kia, cuối cùng cô cũng hiểu ra chồng cũ tốt, lần này cô đến thứ nhất là để thăm con, thứ hai là để xem chồng cũ sống ra sao.

Nếu có thể, cô muốn quay trở lại mái ấm này một lần nữa, rồi thay

đổi tính tình, sống tốt với chồng cũ và không suy nghĩ về những điều viển vông đó nữa.

Châu Lệ Mai, người đã trải qua cuộc hôn nhân thứ hai, đột nhiên nhận ra rằng cuộc sống bình thường trước đây thực sự rất tốt và không cần phải theo đuổi cuộc sống đầy màu sắc đó.

Huyện lỵ cách nhà chồng cũ của cô khoảng 40 km, vì xe buýt chạy trên đường phụ, mỗi lần đi qua thị trấn đều có người lên xuống xe nên Châu Lệ Mai mất hơn 40 phút mới đến đường Thanh Sơn.

Đường Thanh Sơn cách thôn Chu Gia, nơi chồng cũ của cô ở không xa, và chỉ mất vài phút để đến đó bằng taxi.

Khi Châu Lệ Mai trở lại căn nhà quen thuộc của chồng cũ, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với trở về ngôi nhà mới ở huyện lỵ, trả tiền xe xong, cô bước vào ngôi nhà quen thuộc mà mình đã từng ở mấy năm.

Sau khi bước vào cửa, Châu Lệ Mai thoáng nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi nhặt rau trong phòng khách, trong lòng bỗng chùng xuống.

…

Đinh Nhã Bình rất hài lòng đối với cuộc sống bây giờ.

Chồng cô, Chu Lượng, tuy không phải là một anh chàng đẹp trai hay một người đàn ông giàu có, nhưng anh ấy đã một lòng chăm sóc cô, anh ấy đã rất tốt với cô kể từ khi họ kết hôn được hơn một tháng đến nay.

Bây giờ vợ chồng một lòng một dạ, cuộc sống nho nhỏ sung túc, quả thực khiến người khác phải ghen tị.

Vì cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, Đinh Nhã Bình trông rạng rỡ và thần thái khác trước, có cảm giác cô trẻ ra vài tuổi.

Hôm nay, Đinh Nhã Bình đang nhặt rau chuẩn bị nấu bữa trưa.

Bình thường nhà bọn họ không nấu riêng cơm trưa, trên cơ bản buổi sáng đều ăn cháo với dưa muối, thỉnh thoảng ăn mì sợi gì đó,

chỉ có bữa tối mới nấu món ngon.

Tuy nhiên, Đinh Nhã Bình biết rằng hôm nay chồng cô sẽ về ăn trưa nên cô đã làm hai món ăn đặc biệt để chồng ăn ngon miệng hơn.

Trong khi Đinh Nhã Bình đang ngồi trong phòng khách nhặt rau, cô ấy đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ lạ bước vào nhà của họ mà không chào hỏi, cô ấy cau mày và hỏi: "Cô đang tìm ai?"

“Tôi tới tìm Chu Lượng, cho hỏi cô là ai?"

Trong lúc nói, Châu Lệ Mai lén nhìn đối phương.

Phát hiện đối phương hình như trạc tuổi cô, ngoại hình hẳn là khác với cô, mặc dù không muốn thừa nhận dáng người của mình nhưng Châu Lệ Mai biết rõ đối phương mạnh hơn cô rất nhiều, ít nhất là ngực của đối phương lớn hơn của cô ấy.

Lúc này, Đinh Nhã Bình trong lòng cũng lờ mờ đoán được thân phận của đối phương, vội vàng bỏ mớ rau trong tay vào rổ, đứng dậy nói: “Ồ, cô tới tìm chồng tôi, giờ anh ấy không có ở nhà, không biết cô tìm anh ấy có việc gì không? Nếu gấp thì tôi sẽ gọi anh ấy về!”

Châu Lệ Mai cảm thấy đau nhói trong tim khi nghe điều này.

Tuy rằng vừa vào cửa nhìn thấy người phụ nữ này, cô ta đã mơ hồ đoán được thân phận của người đó, nhưng dù sao đó cũng là phỏng đoán, ai biết có phải là hiểu lầm hay không!

Bây giờ cô ấy đã nghe đối phương đích thân thừa nhận điều đó, thì vấn đề này gần như không thể sai vào đâu được.

Không ngờ anh ấy cũng kết hôn sớm như vậy!

Giờ phút này, Châu Lệ Mai biết hy vọng được trở về ngôi nhà này của cô đã không còn!

Châu Lệ Mai cố gắng gượng cười nói: "Thì ra cô là vợ mới của anh ấy, còn tôi là vợ cũ của anh ấy, chắc cô cũng biết tôi chứ?"

Trong lòng Đinh Nhã Bình đã có suy đoán, nghe đến lời này cũng không có gì kinh ngạc, chỉ khách sáo nói: “"Ừm, tôi biết cô, cô đến để thăm Tiểu Hổ à? Hôm nay là Thanh Sơn Vu, bà nội đưa nó đi chợ rồi, chắc tầm trưa mới về nhà.”

Lúc này Châu Lệ Mai có chút ngượng ngùng, khi đến cô thật sự không ngờ Chu Lượng cũng cưới vợ khác sớm như vậy, dù sao thì ở nông thôn trong thời đại này, phụ nữ muốn lấy chồng rất dễ dàng, nhưng đàn ông cưới được vợ thì không dễ chút nào.

Huống chi, Chu Lượng còn là lần thứ hai kết hôn và đã có con, việc cưới vợ sẽ khó hơn cưới vợ trước gấp mười lần.

Đó là lý do tại sao cô ấy ngồi xe khách quay về mà không hỏi trước.

Nhưng mà điều cô không ngờ tới là, việc cưới vợ của Chu Lượng không hề khó khăn như cô tưởng tượng, mới ly hôn được hơn một tháng mà anh ta đã tìm được một người vợ nhìn không thua kém cô về mọi mặt.

Điều này làm cô ta có chút rơi vào tình huống khó xử!

Châu Lệ Mai chỉ có thể đặt chiếc túi đựng quần áo của con trai mình trên tay lên bàn, ngượng ngùng nói: “Đây là quần áo tôi mua cho Tiểu Hổ, nếu nó không có ở nhà, thế thì tôi ra ngoài tìm nó vậy!”

Đinh Nhã Bình nói: “Hiếm khi cô lại đây một lần, chi bằng ở lại ăn bữa cơm rồi đi!”

Châu Lệ Mai từ chối nói: “Thật ngại quá, tôi không cần ăn đâu, tôi ra ngoài tìm Tiểu Hổ rồi sẽ đi!”

Thấy vậy, Đinh Nhã Bình không cố gắng giữ cô ta lại nữa và nói: “Thế thì cô có số điện thoại của bà nội thằng nhỏ không?”

Châu Lệ Mai gật đầu nói: “Có, thế thì tôi đi trước đây, Tiểu Hổ phải nhờ cô chăm sóc rồi!”

Đinh Nhã Bình ậm ừ nói: “Cô cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Tiểu Hổ như con ruột của mình!”

"Cảm ơn, vậy tôi đi đây, tạm biệt!"

“Đi cẩn thận, tạm biệt!”

Hai mươi phút sau, Châu Lệ Mai nhìn thấy con trai mình trong một cửa hàng đồ chơi trên đường Thanh Sơn.

Cuộc gặp gỡ với mẹ chồng cũ cũng có chút khó xử.

Dù sao thì Châu Lệ Mai cũng đã làm đủ mọi chuyện trước khi ly hôn với Chu Lượng, không ai ở trong nhà họ Chu có thể hòa thuận với cô, đây cũng là lý do tại sao khi Chu Lượng lựa chọn ly hôn với cô thì tất cả người thân của anh ta đều đồng ý.

Châu Lệ Mai chỉ dành mười mấy phút để trò chuyện với con trai rồi rời đi vì cô không thể chịu đựng được ánh mắt cứ như phòng trộm của mẹ chồng cũ.

Khi lên xe khách trở về huyện thành, trong lòng Châu Lệ Mai không khỏi buồn bã.

Cô hiểu rằng, cô sẽ mãi mãi không thể trở lại thôn Chu Gia - ngôi nhà mà cô từng vô cùng căm ghét nữa rồi!

Châu Lệ Mai sờ lên khuôn mặt còn đang đau đớn của mình, một giọt nước mắt vô tình rơi xuống…

Chương 116: Danh Bất Hư Truyền

Phan Châu.

Sơn trang Lệ Hồ.

Ba người nhà Ngụy Nguyên Châu đã mời Giang phong đến đây dùng bữa.

Sau ba hiệp rượu và năm món ăn, mấy người này mới bắt đầu chính thức nói chuyện.

Ngụy Nguyên Châu nâng cao cái bụng to, mặt tươi cười hỏi: “Giang đại sư, vừa rồi cậu gọi điện thoại nói đã tìm được đối

tượng mai mối thích hợp cho Tuyết Phong nhà tôi, không biết gia cảnh đàng gái như thế nào?"

Ngụy Tuyết Phong và Ngụy mẫu nghe vậy cũng vểnh tai lên nghe và nhìn Giang Phong.

Giang Phong đặt đũa xuống và cười nói: "Cô gái này tên là Hạ Linh Linh, là người huyện Cao Lượng, Phan Châu các người, sinh ra ở một vùng nông thôn, năm nay 23 tuổi, cao 1m68, vẻ bề ngoài đảm bảo là rất xinh đẹp."

Nói đến đây, Giang Phong trực tiếp lấy điện thoại di động ra, mở ra bức ảnh anh chụp cho Hạ Linh Linh, đưa cho Ngụy Tuyết Phong, nói: "Đây là ảnh của cô ấy, anh Phong, anh xem thử xem có hài lòng không?"

Ngụy Tuyết Phong cầm lấy điện thoại, nhìn ảnh chụp trên màn hình, nhất thời ánh mắt sáng rỡ.

Điều đầu tiên khiến anh bị thu hút chắc chắn là đôi mắt to trong veo của cô gái, anh nghĩ rằng nếu cô gái trong bức ảnh đứng trước mặt anh và nhìn anh bằng ánh mắt như vậy, tim anh nhất định sẽ đập rất nhanh.

Cô gái có khuôn mặt hình quả dưa, sống mũi cao, khuôn miệng không quá to cũng không quá nhỏ, hai bên tóc mái có một nắm tóc dài đến cằm, phần tóc còn lại là buộc ra sau đầu, nhìn chung thì trông cô ấy tươi tắn và xinh đẹp.

Trang phục tuy chỉ là áo thun ngắn tay và quần short đơn giản nhưng khi được cô gái trong ảnh khoác lên người cũng trở nên vô cùng quyến rũ.

Suy cho cùng, dáng người của cô gái này thực sự là đỉnh cao, ngực to và đẹp, eo vừa phải và đôi chân thon siêu hút mắt, về tổng thể thì trong suy nghĩ của Ngụy Tuyết Phong, cô ấy thực sự xinh hơn những ngôi sao nữ ngoài kia.

Có lẽ là nhãn duyên thật sự quá tốt rồi, Ngụy Tuyết Phong trong chốc lát đã bị mê hoặc rồi!

Vốn dĩ xem ảnh hơn mười giây cũng đủ rồi, cho nên vợ chồng

Ngụy Nguyên Châu cũng không vội đi qua xem, bọn họ muốn đợi con trai xem xong rồi sẽ xem sau.

Kết quả là họ không ngờ rằng con trai mình xem đến nỗi bị mê hoặc luôn rồi.

Thấy nửa phút đã trôi qua mà con trai mình vẫn chưa tỉnh lại, vợ chồng Ngụy Nguyên Châu vừa kinh ngạc vừa có chút xấu hổ, dù sao Giang đại sư vẫn đang ở đây, hành vi của con trai họ cứ như chưa từng thấy qua cô gái nào vậy đó, điều này hơi mất mặt.

Vì vậy, Ngụy Nguyên Châu không chịu được mà ho một tiếng.

Sau khi bị nhắc nhở, Ngụy Tuyết Phong định thần lại, sắc mặt có chút ngượng ngùng đưa điện thoại cho người mẹ bên cạnh, nói: "Hạ Linh Linh này thật sự cao ráo và xinh đẹp, đúng là mẫu người tôi thích, tầm nhìn của Giang đại sư quả nhiên rất lợi hại!"

Phía bên kia, Ngụy mẫu vừa xem hình vừa gật đầu: "Cô gái này trông có vẻ không tệ, cao ráo và xinh đẹp, hơn nữa từ đôi mắt trong veo và thuần khiết của cô ấy, có thể thấy cô ấy là kiểu con gái biết giữ mình trong sạch, Giang đại sư quả thật là danh bất hư truyền, mới có 2 ngày ngắn ngủi đã tìm được một cô gái tốt như thế."

Ngụy Nguyên Châu nghe con trai và vợ mình khen không ngớt, nên cũng không khỏi tò mò, vội vàng đưa tay về phía vợ: "Đưa tôi xem thử!"

Ngụy mẫu đưa điện thoại cho ông ta, sau đó nhìn Giang Phong rồi nói: "Giang sư phụ, không biết gia cảnh của cô Hạ Linh Linh này thế nào?"

"Cô ấy sinh ra ở nông thôn, trong gia đình có bốn anh trai, cô ấy là con gái duy nhất trong gia đình, mặc dù gia cảnh không mấy khá giả nhưng cô ấy đã được bố mẹ và các anh cưng chiều từ nhỏ nên cô cũng không phải chịu nhiều thiệt thòi."

Giang Phong giới thiệu tường tận thông tin của Hạ Linh Linh cho ba người nhà họ Ngụy: "Cô ấy là một sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp năm ngoái, được giáo dục rất tốt, từ nhỏ đến lớn cha

mẹ cô ấy đã quản rất nghiêm khắc, trong thời gian đi học không được phép yêu đương.

Sau khi tốt nghiệp đại học vào năm ngoái, cha mẹ sợ cô ở lại bên ngoài làm việc sẽ lấy chồng xa nên đã bảo cô về huyện tìm việc làm với mức lương bình thường.

Cô ấy là người tự cường, tự trọng, và không ham hư vinh, thành thật mà nói, nếu tôi không dùng đủ mọi cách để thuyết phục mà chỉ dựa vào gia cảnh của nhà các người thì rất khó để khiến cô ấy đồng ý kết hôn với anh Phong."

Lúc này Ngụy Nguyên Châu đã xem rõ ràng ảnh chụp của Hạ Linh Linh, ông ta đem điện thoại trả lại cho Giang Phong, cười nói: "Giang sư phụ thật vất vả, cô gái này quả nhiên rất tốt, chúng tôi đều rất hài lòng!"

Câu nói khiến ông động lòng nhất chính là sự tự cường, tự trọng, và không ham hư vinh của cô gái.

Đối với người có tài sản bạc tỷ như Ngụy Nguyên Châu mà nói, bất kể con trai ông ta trông như thế nào, chỉ cần ông ta sẵn sàng chi nhiều tiền thì một người phụ nữ xinh đẹp sẽ sẵn sàng làm vợ của con trai ông ta.

Nhưng nhà họ Ngụy không thích một người phụ nữ như vậy.

Giang Phong húp một ngụm canh rồi nói: "Tôi đã tính toán thay cho anh Phong cũng như chú thím Ngụy rồi, nếu gả Hạ Linh Linh vào nhà các người, cô ấy không chỉ có thể có một cuộc hôn nhân hạnh phúc cùng anh Phong, hơn nữa cũng có thể hòa hợp với chú thím Ngụy, một người vợ và con dâu như vậy rất khó tìm, vì vậy các người phải nắm bắt lấy và cố gắng tạo ấn tượng tốt với người ta khi đi ra mắt."

Ngụy Tuyết Phong liên tục gật đầu, sau đó sốt ruột hỏi: "Giang đại sư, vậy khi nào chúng ta sắp xếp một buổi ra mắt đây?"

Giang Phong cười nói: "Mấy ngày nay con gái người ta đều phải đi làm, cho nên buổi ra mắt chỉ có thể sắp xếp vào thứ bảy, sẵn tiện tôi tận dụng những ngày này để cho anh nghĩ xem đến lúc đó nên

nói gì với con gái người ta. Theo tôi được biết, Hạ Linh Linh thích đi du lịch và thư pháp, anh Phong có thể bắt đầu với hai khía cạnh này.”

Ngụy Nguyên Châu hỏi ý kiến: "Giang đại sư, không biết cha mẹ Hạ Linh Linh có sở thích gì?"

Giang Phong vừa bóc tôm vừa trả lời: “Chú Hạ mặc dù chỉ là một nông dân, nhưng chú ấy cũng chú ý đến quốc sự, tin tức phát sóng mỗi tối là chương trình không thể bỏ qua, chú Ngụy có thể bắt đầu từ khía cạnh này.

Còn thím Hạ lại thích chuyện nhà cửa, thím Ngụy có thể hành xử tùy theo hoàn cảnh.

Dù sao thì tôi cũng sẽ ở trong buổi ra mắt đó, nên tôi có thể giúp mọi người chọn chủ đề bất cứ lúc nào. "

Ngụy Nguyên Châu cười nói: "Có lời này của Giang đại sư, thế thì chúng tôi yên tâm rồi!”

Tiếp đó, ba người nhà họ Ngụy bàn bạc với ông mai Giang Phong này về những điều cần chú ý khi đi ra mắt, gia đình họ tuy kinh doanh rất phát đạt nhưng chỉ có chuyên môn về một mặt, trong lĩnh vực ra mắt này, bọn họ đều phải hỏi ý kiến một người chuyên nghiệp như Giang Phong.

Giang Phong đương nhiên là giải thích rõ ràng từng chút một, đợi đến khi bàn xong chuyện, cơm cũng ăn được kha khá rồi!

Trước khi rời đi, Giang Phong nhìn Ngụy Tuyết Phong và nói: “Anh Phong, trong mấy ngày này anh nên mời một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp thiết kế và trang điểm cho anh từ đầu đến chân, cố gắng loại bỏ những khuyết điểm, phát huy ưu điểm, dùng tinh thần và diện mạo tốt nhất để tham gia buổi ra mắt này.”

Ngụy Tuyết Phong hiện giờ cũng cực kỳ tin tưởng Giang Phong, nghe xong lời này lập tức ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Được thôi Giang đại sư, sau khi về tôi sẽ làm ngay!”

Giang Phong lúc này mới hài lòng nở nụ cười: “Được rồi, hôm nay trước mắt tới đây thôi, chú thím Ngụy, anh Phong, tôi về trước

đây, chúng ta hẹn gặp lại vào thứ bảy nhé!”

"Vâng, được thôi, Giang đại sư, anh đi cẩn thận, thứ bảy gặp lại!"

Sau khi Giang Phong rời đi, Ngụy Tuyết Phong lấy điện thoại di động ra và nói: “Cha mẹ, hai người về trước đi, con gọi điện thoại cho Uông thiếu gia để hỏi thử xem anh ấy có biết nhà tạo mẫu hàng đầu nào không."

Ngụy Nguyên Châu gật đầu nói: “Con cũng không còn trẻ nữa, nên hiểu rõ tầm quan trọng của các mối quan hệ cá nhân, phải thường xuyên giữ liên lạc với Uông thiếu gia và duy trì mối quan hệ tốt, đợi đến khi Uông thiếu gia thực sự tiếp quản sản nghiệp của gia đình họ thì con cũng sẽ hưởng lợi.”

Ngụy Tuyết Phong bất đắc dĩ cười cười: “Cha à, trong lòng con biết rõ rồi!”

Ngụy Nguyên Châu thấy vậy cũng không nhiều lời, lái xe cùng vợ trở về nhà.

Chương 117: Đối Tượng Xem Mắt Này Của Cậu Có Đáng Tin Không?

Trong một chiếc BMW 7 Series, Ngụy Tuyết Phong rút điện thoại bấm số gọi cho cậu chủ Uông.

Cậu chủ Uông có tên gọi đầy đủ là Uông Văn Kiệt, là thái tử gia của tập đoàn Uông thị, cũng là bạn học thời đại học của Ngụy Tuyết Phong. Hai người học cùng trường bốn năm, cộng thêm Ngụy Tuyết Phong chủ động kết giao nên quan hệ này không quá tệ.

Điện thoại vừa được kết nối, tiếng cười của Uông Văn Kiệt đã vọng ra: "Tuyết Phong, tôi đang muốn gọi điện thoại cho cậu đây, không ngờ cậu đã gọi điện thoại cho tôi trước!"

Ngụy Tuyết Phong mỉm cười nói: "Đúng là khéo vậy à? Chẳng lẽ chuyện họp lớp đã quyết định rồi?"

Uông Văn Kiệt nói: "Ừ, tôi liên lạc với mấy giáo viên, cơ bản đã quyết định thời gian họp lớp rồi. Buổi họp lớp kỷ niệm mười năm tốt nghiệp của chúng ta sẽ tổ chức vào hôm quốc khánh."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Vậy thì tốt quá, sau khi tốt nghiệp, tôi và anh còn có thể thường xuyên gặp nhau, nhưng thật ra có vài bạn học từ sau khi tốt nghiệp đến giờ chưa từng gặp mặt. Buổi họp lớp năm trước cũng chỉ tổ chức trong phạm vi nhỏ, lần này cuối cùng có thể gặp được tất cả bạn học rồi!"

Uông Văn Kiệt mỉm cười nói: "Làm họp lớp thì dễ, nhưng muốn cả lớp đều đi không thiếu một ai thì thật sự hơi khó."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Đương nhiên rồi, mọi người có nỗi khó xử của mình. Hơn nữa chúng ta tầm tuổi này rồi, không ít bạn học đã kết hôn. Sau khi có vợ có con vào, sẽ không được tự do thoải mái giống như thời còn độc thân!"

Uông Văn Kiệt nói: "Điều này cũng đúng. May mà mọi người vẫn

tính là nể mặt tôi, sau khi tôi khuyên, cuối cùng tất cả đều nhận lời tới tham dự không thiếu một ai!"

Ngụy Tuyết Phong nói: "Lớp chúng ta cũng chỉ có mỗi cậu chủ Uông anh có khả năng kêu gọi như vậy thôi. Nếu đổi lại thành người khác tới làm chuyện này, tôi dám khẳng định sẽ có người vắng mặt."

Uông Văn Kiệt mỉm cười nói: "Cậu không cần giả vờ khiêm tốn nữa. Nếu đổi lại là cậu tới làm việc này, mọi người chắc hẳn cũng sẽ nể mặt thôi."

Ngụy Tuyết Phong cười ha ha nói: "Cậu chủ Uông anh không cần dát vàng lên mặt tôi đâu. Tôi làm gì có khả năng kêu gọi như anh chứ!"

Hai người tâng bốc nhau vài câu, Uông Văn Kiệt mới hỏi: "Đúng rồi, cậu gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?"

Ngụy Tuyết Phong nói: "Là thế này, tôi muốn hỏi cậu chủ Uông, anh có quen biết nhà tạo mẫu thời trang cao cấp nào không?"

Uông Văn Kiệt kinh ngạc nói: "Cậu tìm nhà tạo mẫu thời trang cao cấp làm gì?"

Ngụy Tuyết Phong cười hì hì nói: "Không nói dối gì anh, qua mấy ngày nữa tôi sẽ đi xem mắt. Anh cũng biết trông tôi không đẹp trai lắm, để tránh làm con gái nhà người ta sợ, tôi muốn mời một nhà tạo mẫu thời trang cao cấp tới cố vấn trang phục cho tôi từ trên xuống dưới, tranh thủ để lại chút ấn tượng tốt cho cô gái ấy."

Uông Văn Kiệt nghe vậy thì phì cười: "Mẹ nó, không phải Tuyết Phong cậu đang đùa tôi chứ? Dù gì cậu cũng là một con nhà giàu đàng hoàng, trong nhà có tài sản hàng trăm triệu, cậu muốn tìm kiểu phụ nữ nào mà chẳng được, còn phải đi xem mắt à?"

Ngụy Tuyết Phong thở dài nói: "Tôi đâu có ngoại hình anh tuấn đẹp trai như cậu chủ Uông. Mà kiểu phụ nữ chỉ quan tâm tới tiền thì có xinh đẹp mấy đi nữa, tôi cũng chẳng có hứng thú, cho nên chỉ có thể đi xem mắt!"

Nghĩ đến ngoại hình có phần khó coi của bạn học cũ, Uông Văn

Kiệt cũng phần nào hiểu được, nói: "Vậy cũng đúng. Loại phụ nữ chỉ quan tâm tới tiền có thể chơi đùa một chút còn được, chứ khẳng định không thể cưới về làm vợ. Chỉ là đối tượng xem mắt của cậu có đáng tin không?"

Ngụy Tuyết Phong nghe vậy thì tinh thần phấn chấn, mỉm cười nói: "Đương nhiên là đáng tin rồi. Đây là người mai mối do một đối tác kinh doanh của ba tôi giới thiệu đấy. Người mai mối này rất tuyệt, chính là đại sư có bản lĩnh thật sự, đặc biệt là rất có thành tựu trên phương diện suy tính hôn nhân. Ngay cả ba tôi cũng chưa nghe qua có người nào lợi hại hơn đại sư này.

Sau khi mời đại sư này làm người mai mối, không đến hai ngày đã tìm đến đối tượng làm tôi vô cùng thỏa mãn. Nếu lần gặp mặt này thuận lợi, chắc không bao lâu nữa, anh sẽ phải tới uống rượu mừng của tôi đấy!"

Uông Văn Kiệt nghe vậy thì trợn mắt há hốc mồm, mời đại sư về phương diện suy tính hôn nhân để làm người mai mối? Nếu không phải biết rõ tính cách của Ngụy Tuyết Phong, anh ta cũng tưởng đối phương đang nói đùa đấy.

Mẹ nó, chuyện này quá biến thái rồi!

Nhưng chính vì biến thái như vậy, ngược lại làm cho Uông Văn Kiệt thấy hứng thú.

Cho dù điều kiện gia đình người bạn học cũ này của anh ta kém xa nhà bọn họ, nhưng trong nhà tốt xấu gì cũng có tài sản hàng trăm triệu,

Nếu người ta lựa chọn tin tưởng vào đại sư về phương diện suy tính hôn nhân kia, vậy chứng minh đại sư này hoặc lừa đảo cực kỳ cao thâm, hoặc chính là người có bản lĩnh thật sự.

Mà trong hai điều này, Uông Văn Kiệt cảm thấy điều sau có khả năng lớn hơn.

Bởi vì ba người bạn học cũ này của anh ta chính là tỷ phú thật sự dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Nhân vật như vậy, có người nào không khôn khéo hơn người, làm sao dễ bị lừa như vậy được.

Cho nên, Uông Văn Kiệt không nhịn được hỏi: "Tuyết Phong, tôi sẽ thay cậu giải quyết chuyện nhà tạo mẫu thời trang cao cấp. Chờ sau khi cậu đi xem mắt có kết quả, lại giới thiệu vị đại sư này cho tôi làm quen nhé!"

Ngụy Tuyết Phong cười ha ha nói: "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề!"

Sau đó, hai người nói sang chuyện buổi họp lớp kỷ niệm mười năm tốt nghiệp, nói nửa giờ mới cúp máy.

...

Sau khi Giang Phong từ Phan Châu trở về, lại thay Trương Chấn Đông xem xét một đối tượng có điểm xứng đôi không tệ.

Hắn không khuyên em họ của mình nữa, chuyện này với chuyện hắn khuyên Hạ Linh Linh là hai chuyện khác nhau.

Bởi vì ở chỗ Hạ Linh Linh, hắn là một người mai mối chuyên nghiệp, chỉ cần không có ý định lừa dối, vậy không quan tâm hắn dùng cách gì để khuyên bảo, đều là làm hết trách nhiệm của người mai mối, bất kể cuối cùng người ta lựa chọn thế nào, đều không thể nào trách người mai mối là hắn.

Nhưng ở chỗ em họ, hắn lại không chỉ là người mai mối, còn là họ hàng, điều này đã quyết định có mấy lời hắn không thể nói, bằng không bất kể kết quả cuối cùng tốt hay xấu, hắn đều không được lợi.

Nếu bình thường khuyên em họ không nghe, vậy chờ lúc nào nàng đụng phải tường nam, đụng cho mình vỡ đầu chảy máu, lại thay nàng xem xét một đối tượng có điểm xứng đôi cao đi!

Đối tượng hắn xem xét thay Trương Chấn Đông tên là Bốc Tú Vân, là người ở huyện Lâm Xuyên bên cạnh, năm nay 24 tuổi, cao một mét sáu mươi tư, gia đình kinh doanh đồ nội thất, kinh tế không thể kém hơn nhà Trương Chấn Đông.

Xinh đẹp, dáng người đẹp, kinh tế tốt.

Không hề nghi ngờ, trên dưới nhà họ Trương đều vô cùng thỏa

mãn về đối tượng này.

Đương nhiên, trên dưới nhà họ Bốc cũng rất hài lòng về Trương Chấn Đông.

Trương Chấn Đông ưa nhìn, còn cao tới một mét bảy mươi tám, điều kiện kinh tế gia đình vốn không cũng ngang với nhà họ Bốc, mà người chị gái duy nhất của anh ta còn cưới được một người tốt như vậy, điều này cũng có thể thêm điểm.

Lúc Giang Phong làm mai cho Trương Chấn Đông và Bốc Tú Vân, Ngụy Tuyết Phong đang được nhà tạo mẫu thời trang cao cấp nào đó "tạo hình" trở nên hoàn toàn khác với trước đây.

Đương nhiên, chỉ là trông ưa nhìn hơn trước nhiều, chứ không phải hình tượng thay đổi lớn, từ mập lùn xấu biến thành cao ráo, giàu có, đẹp trai, chuyện đó là không thể.

Nhìn người trong gương kia rõ ràng ưa nhìn hơn trước nhiều, Ngụy Tuyết Phong đột nhiên kích động muốn giảm béo.

Tục ngữ nói phụ nữ trang điểm vì người mình thích, bây giờ câu này áp dụng lên trên người Ngụy Tuyết Phong, cũng có thể đổi thành đàn ông trang điểm vì người mình thích.

Trước đây, sở dĩ Ngụy Tuyết Phong không có ý định giảm béo, chủ yếu là từ bỏ việc cứu chữa lại ngoại hình của mình, cảm thấy cho dù cực khổ giảm béo, ở trong mắt người khác cuối cùng vẫn là một chữ kia, xấu!

Bởi vậy, anh ta bắt đầu bỏ mặc, không có động lực để giảm béo nữa!

Nhưng hôm nay nhận được Giang Phong nhắc nhở, cộng thêm thật sự gặp được người khiến anh ta xiêu lòng, suy nghĩ của Ngụy Tuyết Phong cũng dần dần thay đổi, cảm thấy lùn xấu là chuyện trời sinh không có cách nào thay đổi, nhưng béo này cho dù là trời sinh, chắc hẳn có thể thông qua sự nỗ lực sau này để chậm rãi loại bỏ một thân thịt mỡ kia.

Chương 118: Ngạc Nhiên

Thứ bảy, ngày 17 tháng 9 năm 2022.

Sáng sớm dậy, Hạ Linh Linh cũng cảm giác tâm thần không yên.

Hôm nay, cô sẽ phải đi xem mắt người ta. Cho dù cô đã chuẩn bị tư tưởng suốt mấy ngày qua, nhưng có thể chung sống với đối phương được hay không, còn phải gặp mặt mới biết được.

Thời gian xem mắt được hẹn vào mười một rưỡi trưa, địa điểm ở khách sạn Hưng Long trong thị trấn.

Lần này, chỉ có ba mẹ Hạ Linh Linh cùng tham dự buổi xem mắt mà thôi. Nhà cô không thông báo với bất kỳ người họ hàng nào, mà tính lặng lẽ tham dự buổi xem mắt, bất kể có thành công hay không đều sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

Lúc ba người nhà họ Hạ đến khách sạn Hưng Long, được ông mai Giang Phong dẫn vào một phòng Vip sang trọng nhất của nhà hàng.

Ở đây, Hạ Linh Linh cuối cùng gặp được nam chính sẽ xem mắt với cô.

Sau đó, cô kinh ngạc phát hiện ra người đàn ông này còn dễ nhìn hơn trong ảnh rất nhiều.

Cho dù tổng thể trông vẫn còn hơi khó coi, nhưng khó coi cũng phân chia cấp bậc.

Nếu chia xấu thành mấy cấp bậc xấu bình thường, rất xấu, đặc biệt xấu, xấu đến mức tận cùng, vậy có thể hình dung người đàn ông trong tấm ảnh kia là rất xấu. Mà người đàn ông trước mắt này trông chỉ là xấu bình thường, giữa hai bên chênh lệch một cấp đấy.

Điều này làm cho Hạ Linh Linh đã chuẩn bị trước tâm lý có cảm giác vui mừng.

Cô đương nhiên không biết, thật ra đây là do ông mai Giang Phong đã sử dụng ám chỉ tâm lý với cô, ban đầu chọn một tấm ảnh xấu nhất của Ngụy Tuyết Phong, để kéo thấp giới hạn cuối cùng trong

lòng cô, sau đó lại bảo Ngụy Tuyết Phong tìm nhà tạo mẫu thời trang "tạo hình" một lượt, dùng gương mặt với tinh thần tốt nhất tới xem mắt với cô.

Vì vậy, ảnh chụp và người thật xuất hiện sự chênh lệch không nhỏ, làm Hạ Linh Linh và Hạ phụ, Hạ mẫu nhìn thấy được người thật của Ngụy Tuyết Phong cũng có cảm giác vui mừng.

Giang Phong để ý tới vẻ mặt của ba người nhà họ Hạ, hiểu rõ ám chỉ tâm lý của hắn đã phát huy tác dụng, lại cười vui vẻ lần lượt giới thiệu hai bên với nhau.

Sau khi hai bên chào hỏi xong, Ngụy Nguyên Châu lại bảo nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Mấy phút sau, hơn hai mươi món ăn lại lần lượt được đưa lên.

Người của hai tỉnh Việt, Quế ra ngoài ăn cơm, đều thích dùng nước trà nóng tráng qua bát. Ngụy Tuyết Phong cũng không phải kẻ ngu ngốc, tay chân nhanh nhẹn tráng bát cho Hạ Linh Linh trước.

Chờ sau khi Hạ Linh Linh khách sáo cảm ơn, anh ta mới mỉm cười, dẫn dắt đề tài: "Tôi nghe Giang đại sư nói cô thích đi du lịch?"

Hạ Linh Linh khẽ gật đầu nói: "Vâng, tôi thích các phong cảnh tự nhiên khác nhau ở các nơi trên tổ quốc. Chỉ là tôi mới ra ngoài làm việc không lâu, còn chưa có điều kiện đi khắp nơi du lịch, chỉ có thể lướt xem các đoạn video du lịch trên mạng. Cho dù không thể bước vào trong đó, cũng có thể xem trước cho đã nghiền."

Ngụy Tuyết Phong vừa múc canh cho cô vừa nói: "Vậy cô có đặc biệt thích đi đâu không?"

Hạ Linh Linh liếc nhìn anh ta. Cô lại không phải là kẻ ngốc, đương nhiên hiểu rõ anh ta hỏi nói vậy là có ý gì. Chẳng qua cô nghĩ ngợi rồi vẫn trả lời nói: "Tôi rất có hứng thú với Trường Thành và Tử Cấm Thành."

Ngụy Tuyết Phong đưa bát đã múc canh đến trước mặt cô, sau đó nói tiếp: "Tôi vẫn tương đối quen thuộc với hai nơi đó. Nếu cô không chê, tôi có thể làm tài xế kiêm hướng dẫn viên du lịch của

cô!"

Hạ Linh Linh nhận lấy bát canh và nói cám ơn, sau đó lắc đầu nói: "Đợt tới tôi không có kỳ nghỉ, cho dù muốn đi cũng không có thời gian."

Ngụy Tuyết Phong rất muốn nói cô từ chức đi, tôi sẽ nuôi cô, cô còn đi làm làm gì. Chẳng qua anh ta chỉ có thể nghĩ chuyện này trong đầu, quan hệ giữa hai người còn chưa thân thiết đến mức đó.

"Vậy tới Quốc Khánh, chắc các người sẽ có bảy ngày nghỉ chứ?"

Hạ Linh Linh "Ừ" một tiếng nói: "Chắc sẽ có bảy ngày nghỉ. Chẳng qua một người bạn thời cấp ba của tôi sẽ cưới vào dịp Quốc Khánh, tôi chắc hẳn phải đi uống rượu mừng của cô ấy!"

Ngụy Tuyết Phong thấy thế cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, chờ sau này quan hệ giữa hai người thân thiết hơn, vậy công việc một tháng chỉ có hai ba nghìn kia không cần phải làm nữa, đến lúc đó còn sợ không có thời gian sao?

Sau khi Ngụy Tuyết Phong và Hạ Linh Linh nói chuyện mở đầu, Ngụy phụ và Ngụy mẫu cùng Hạ phụ và Hạ mẫu cũng bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện. Bởi nhà họ Ngụy có ông mai Giang Phong trợ giúp tin tức,

Đều nói chuyện về đề tài người nhà họ Hạ cảm thấy hứng thú, bầu không khí xem mắt đương nhiên vô cùng hài hòa.

Giang Phong thấy thế lại yên lòng, bắt đầu tập trung ăn uống!

...

Thôn Long Sơn.

Nhà họ Giang.

Vi Thiên Đức vừa ra lệnh một tiếng, hai chiếc máy xúc cùng bắt đầu làm việc. Không bao lâu, nhà tổ và căn nhà đang ở chính của nhà họ Giang đã bị phá thành một đống đổ nát.

Tất cả đồ đạc trong nhà họ Giang tạm thời được sắp xếp ở trong căn phòng tôn được lợp tạm.

Thấy căn nhà mình ở mấy chục năm đổ xuống, trong lòng Giang phụ hơi xúc động, đồng thời cũng chờ mong căn biệt thự song lập sắp được xây của nhà mình.

Nhà bọn họ không nhỏ, ban đầu sửa thành biệt thự song lập, sửa lại tường bao, sau đó trồng cây xanh theo thiết kế, đến lúc đó chắc sẽ trông rất đẹp.

"Lão Vi, tiếp theo lại làm phiền các anh rồi!" Giang Vĩnh Lương vừa đưa điếu thuốc lá cho Vi Thiên Đức vừa nói.

Vi Thiên Đức nhận lấy điếu thuốc, mỉm cười nói: "Anh Giang không cần khách sáo. Tiểu Phong chính là ân nhân lớn của nhà chúng tôi. Tiếp theo, hai ba con chúng tôi sẽ mau chóng xây dựng căn nhà dưới điều kiện bảo đảm chất lượng!"

Giang Vĩnh Lương vừa giúp ông ta châm thuốc vừa nói: "Vậy thì chúng ta đừng nói mấy lời khách sáo nữa. Tôi nghe nói trước đó không lâu, anh mới mua nhà trên thị trấn cho A Kiệt nhà anh?"

Vi Thiên Đức hít một hơi thuốc, gật đầu nói: "Đây là do nhà gái người ta yêu cầu, đương nhiên là phải mua rồi. Cũng may, nhà trên thị trấn không quá đắt, tôi mua cho chúng nó một căn nhà hơn một trăm ba mươi mét vuông, thanh toán luôn một lượt. Chờ tới Quốc Khánh, bọn chúng làm đám cưới xong, tôi sẽ không cần phải lo lắng cho bọn chúng nữa!"

"Ông cũng xem như bớt một nỗi lo!"

"Chuyện này cũng may nhờ có Tiểu Phong nhà anh đấy!"

...

Trong nháy mắt, lễ Quốc Khánh đã đến!

Giang Phong có khoảng tám người khách lựa chọn tổ chức đám cưới vào ngày này.

Bởi vì nhận được quá nhiều thiệp mời, Giang Phong dứt khoát

không đi tham dự nhà nào, bằng không đi nhà này mà không đi nhà kia thì không tốt lắm.

Mà ở tỉnh Việt, Ngụy Tuyết Phong đã tới tham dự buổi họp lớp kỷ niệm mười năm tốt nghiệp của mình.

Là người có điều kiện gia đình giàu có gần với cậu chủ Uông, cho dù Ngụy Tuyết Phong nhìn hơi khó coi, nhưng cũng được xem là nhân vật nổi tiếng trong lớp, ngay cả các bạn nữ trong lớp trước đây không thèm để mắt tới anh, sau khi trải qua khó khăn ngoài xã hội, cũng đã bắt đầu ngoài sáng trong tối nháy mắt đưa tình với anh.

Rõ ràng, tất cả đều có tâm tư muốn tán tỉnh anh ta.

Đáng tiếc, Ngụy Tuyết Phong đã có người trong lòng, bọn họ có nháy mắt đưa tình cũng chẳng có tác dụng gì.

Uông Văn Kiệt là vua kim cương lão Ngũ trong lớp, lại là người đề nghị tổ chức buổi họp lớp lần này, ngay từ bắt đầu anh ta đã là tiêu điểm chú ý của đám bạn học, luôn có bạn học vây quanh.

Cho đến hơn hai giờ sau, Uông Văn Kiệt mới có thời gian rảnh nói chuyện riêng với Ngụy Tuyết Phong.

"Tuyết Phong, cậu và đối tượng xem mắt kia gặp nhau thế nào?"

Ngụy Tuyết Phong nghe vậy cười hì hì nói: "Nói chuyện rất tốt. Cậu chủ Uông, lần này tôi cuối cùng đã tìm được tình yêu đích thực, nếu thuận lợi, đầu năm anh phải tới uống rượu mừng của tôi đấy!"

Uông Văn Kiệt kinh ngạc nói: "Tốc độ tiến triển nhanh như vậy? Có ảnh chụp của cô ấy không? Lấy ra cho tôi xem thử đi!"

Ngụy Tuyết Phong lập tức lấy điện thoại di động, tìm ra ảnh chụp chung của anh ta và Hạ Linh Linh, đưa cho Uông Văn Kiệt nói: "Chính là cô ấy đấy. Anh xem, có phải thật sự không tệ không?"

Uông Văn Kiệt cầm điện thoại qua xem, phát hiện người phụ nữ trong ảnh kia trông quả thật còn tạm được, chắc hẳn có thể lọt vào tốp hai mươi trong những người đẹp mà anh ta quen biết, thật sự

thừa sức xứng đôi với người bạn học cũ của anh ta.

"Quả thật không tệ, xem ra duyên phận của cậu thật sự tới rồi!"

Chương 119: Thu Hoạch Lớn

Chủ nhật, ngày mùng 2 tháng 10 năm 2022.

Thành phố tỉnh Quế.

Hồ Văn Hoa lần lượt đặt túi quà tạ môi như thủ lợn, thịt mông, giò heo, rượu, thuốc lá, trà, bánh kẹo, bánh quy lên trên xe, sau đó nói với ba mẹ vợ của mình: "Ba, mẹ, ba mẹ còn muốn dặn dò gì nữa không?"

Ngô phụ nói: "Không có gì, lái xe phải chú ý an toàn!"

Ngô mẫu nhìn về phía con gái nói: "Tới nhà người khác phải chú ý lễ phép, thấy người thì phải chào hỏi, dù sao lễ nhiều người ta sẽ không trách!"

Ngô Vũ Đình bất đắc dĩ nói: "Con biết rồi mẹ, con gái mẹ vẫn hiểu lễ nghi cơ bản mà."

Ngô mẫu nói: "Được rồi, đường xá xa xôi, các con đi sớm về sớm nhé!"

"Vâng, ba mẹ, bọn con đi đây!" Hồ Văn Hoa đáp một tiếng, sau đó cùng vợ là Ngô Vũ Đình lên xe, mở ra định vị dẫn đường, chạy về phía thôn Long Sơn của trấn Thanh Hà.

Mà cách bọn họ không xa, một chiếc xe chở đầy quà tạ môi cũng chạy về hướng tương tự. Ngồi trên xe này không phải là ai khác, chính là hai vợ chồng Viên Nghị và Triệu Tĩnh.

...

Trấn Thanh Sơn.

Thôn Chu Gia.

Chu Thập Lục đem các loại quà tạ môi mang lên chiếc xe, sau đó cùng vợ cùng nhau lái xe đi tới trấn Thanh Hà thôn Long Sơn.

...

Trấn Đại Pha.

Vương Phong và vợ cùng lái xe chạy tới thôn Long Sơn của trấn Thanh Hà, trên xe cũng chứa đầy đủ các loại quà tạ môi.

...

Vợ chồng Hà Húc...

Vợ chồng Chu Hiểu Bôn...

Còn có vợ chồng Vi Minh Kiệt và một thành viên trên bảng độc thân ban đầu ở thôn Long Sơn.

...

Hôm qua có khoảng tám người khách tổ chức đám cưới, Giang Phong biết tám người khách này chắc chắn sẽ đến nhà tạ môi vào hôm nay, cho nên tối hôm qua đã bàn với ba mẹ sẽ nấu món gì chiêu đãi khách.

Bây giờ, nhà cũ của Giang Phong đã bị phá, căn nhà mới vừa làm nền xong, nhanh nhất cũng phải chờ cuối năm mới dọn vào ở trong biệt thự song lập được.

Cũng may, trước khi phá căn nhà, cha con Vi Thiên Đức đã sớm dựng giúp nhà tôn tạm thời và lò bếp.

Lúc này, Giang Phong và ba đang phụ mẹ chuẩn bị các món ăn đủ kiểu.

Sau mười giờ sáng, đã bắt đầu lần lượt có khách đến nhà.

Người tới đầu tiên đương nhiên là vợ chồng Vi Minh Kiệt và vợ chồng nào đó của thành viên trên bảng độc thân trong thôn ban đầu. Sau đó là vợ chồng Chu Thập Lục, vợ chồng Chu Hiểu Bôn, vợ chồng Hà Húc, vợ chồng Vương Phong và khách ở thị trấn gần

đây.

Đến cuối cùng chính là vợ chồng Hồ Văn Hoa và vợ chồng Viên Nghị ở tỉnh thành.

Ngoại trừ hai người khách trong thôn, sáu người khách khác đều lái xe tới, sáu chiếc xe xếp thành một hàng đỗ ở trước căn nhà tôn của nhà họ Giang, các loại quà tạ môi đắt tiền và phong bì dày được chuyển vào căn nhà tôn.

Hàng xóm trông thấy cảnh tượng như vậy đều không ngừng hâm mộ.

Buổi trưa, nhà Giang Phong bày hai bàn, chiêu đãi khách đến nhà tạ môi.

Bởi mấy người khách đều phải lái xe, mọi người không uống rượu nữa, chỉ ăn một bữa cơm đơn giản, sau đó lần lượt tạm biệt rời đi.

Trước khi đi, Giang Phong tặng mỗi cặp vợ chồng một câu chúc phúc, cũng kéo bọn họ vào nhóm WeChat duyên trời tác hợp, lại lần lượt đánh số cho bọn họ.

Đến lúc này, trong nhóm khách của hắn đã có mười lăm cặp vợ chồng.

Đồng thời, phạm vi tìm kiếm xứng đôi cũng mở rộng tới phạm vi kinh người là một trăm sáu mươi dặm. Phạm vi này xem như đã thật sự không nhỏ, xem như đã có thể bao phủ một phần ba huyện lớn như huyện Bách Lương.

Nếu đổi lại thành huyện Lâm Xuyên bên cạnh, vậy tìm kiếm phạm vi bao phủ cả huyện cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chờ sau khi các vị khách lần lượt rời đi, Giang mẫu lại lập tức đi vào căn nhà tôn chứa đầy quà tạ môi, bắt đầu khâu kiểm kê mà bà thích nhất.

Trong thời gian qua, Giang mẫu đã rút ra được kinh nghiệm nhận lễ, cho dù hôm nay có tám người khách cùng đến nhà tạ môi, lúc bà nhận quà cũng không hề luống cuống tay chân, mà phân chia tất cả quà tặng và phong bì ra, bảo đảm con trai Giang Phong có

thể biết quà tặng và phong bì nào là của người khách nào tặng.

"Tiểu Phong, đống quà tặng và phong bì này là của vợ chồng A Đại (thành viên trên bảng độc thân kia) tặng. Đống bên cạnh này là của vợ chồng A Kiệt tặng. Đống này là của vợ chồng Viên Nghị trên tỉnh thành kia tặng. Còn đống là..." Giang mẫu lần lượt giới thiệu cho con trai.

Giang Phong nhìn lướt qua, trong lòng đại khái đã biết.

Sau đó, hắn và ba mẹ cùng mở phong bì tạ môi, bắt đầu đếm tiền.

Mười phút sau, Giang Phong tổng kết được lễ tạ môi của tám người khách.

Trong đó, cho nhiều nhất là vợ chồng Vi Minh Kiệt, tiền trong phong bì là 33800 + quà tặng khoảng sáu nghìn, tổng giá trị lên tới gần bốn chục nghìn, có thể nói là một khoản tiền lớn.

Thứ hai là vợ chồng Viên Nghị và Triệu Tĩnh, tiền mặt trong phong bì là 28800 + quà tặng khoảng tám nghìn, tổng giá trị là khoảng ba mươi sáu nghìn tám trăm, đây cũng là số tiền lớn.

Theo sát đó là vợ chồng Hồ Văn Hoa và Ngô Vũ Đình, tiền mặt của bọn họ cũng là 28800 + quà tặng khoảng sáu nghìn, tổng giá trị vào khoảng ba mươi bốn nghìn tám trăm. Đây cũng không phải là một con số nhỏ.

Sau đó, vợ chồng Vương Phong và vợ chồng Hà Húc, chắc hai nhà đã hẹn trước, tiền mặt trong phong bì đều là 26800 + quà tặng khoảng năm nghìn, tổng giá trị vào khoảng ba mươi mốt nghìn tám trăm, đều đứng thứ ba.

Tiền phong bì của vợ chồng Chu Hiểu Bôn và vợ chồng Chu Thập Lục đều là 22800 + quà tặng khoảng ba nghìn.

Hoàn cảnh gia đình A Đại là tệ nhất trong đó, nhưng cũng cho 13800 tiền mặt + khoảng hai nghìn quà tặng.

Một đợt này, Giang Phong tổng cộng nhận được 204400 tiền mặt, quà giá trị khoảng 38000, làm tim Giang phụ Giang mẫu đập thình thịch mãi.

Tốc độ kiếm tiền của con trai út thật sự quá đáng sợ!

Bọn họ đã tính qua, từ khi con trai nhỏ bắt đầu làm mai mối đến nay còn chưa tới ba tháng, nhưng tiền mặt trong phong bì và giá trị quà tặng lại nhận tới gần năm trăm nghìn, thu nhập một tháng cao tới khoảng một trăm bảy mươi nghìn, rõ ràng là không thể tin nổi.

Từ xưa đến nay, bọn họ chưa nghe nói làm mai mối lại có thể kiếm tiền như vậy.

Thím Lý ở thôn bên cạnh làm mai mối hai mươi ba mươi năm, cũng có danh tiếng trong mấy thôn gần đây, nhưng tết âm lịch thím ấy kiếm nhiều nhất cũng chỉ mấy chục nghìn, cho dù bình thường kiếm được không ít, nhưng bình quân cũng chỉ vài ba chục nghìn một tháng mà thôi.

Nhìn một xấp tiền một trăm dày cộp đặt ở trước mắt, ông Giang nói: "Tiểu Phong, bây giờ con càng làm càng lớn, đã bắt đầu có khách lớn ở tỉnh khác tới tìm con nhờ mai mối, sau này chắc hẳn con sẽ càng ngày càng bận.

Công việc của anh trai con vốn có vẻ rất tốt, làm việc ở nhà máy một tháng có thể cầm về năm sáu nghìn, nhưng bây giờ vừa so với việc làm mai mối của con thì vẫn kém xa.

Còn cả chị con nữa, ra ngoài làm việc một tháng, cũng chỉ được ba năm nghìn.

Với tình hình này, còn không bằng bảo bọn họ xin nghỉ về làm với con. Con dẫn dắt bọn họ, một tháng tùy tiện mai mối một đôi, cũng kiếm được số tiền còn hơn bọn họ làm.

Hơn nữa, so sánh đi làm công đúng giờ, làm mai mối thật sự vừa thoải mái lại tự do, con thấy thế nào?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Ba, ba và con đều nghĩ giống nhau rồi. Con cũng đang có ý này. Nếu không phải cân nhắc đến chuyện căn nhà chúng ta mới phá bỏ, ở căn nhà tôn này không thuận tiện lắm, con đã gọi điện thoại bảo chị xin nghỉ làm về đây rồi."

Ông Giang nói: "Con có ý này thì tốt rồi. Chị con cũng đâu phải tiểu

thư đài các gì, ở nhà tôn có gì bất tiện chứ? Con cứ gọi điện thoại cho nó, bảo nó mau xin nghỉ về đi!"

Giang Phong gật đầu nói: "Vâng, vậy con gọi video cho chị ấy bây giờ đây!"

Chương 120: Hoàng Nữ Hiệp Xin Dừng Bước!

Tỉnh Hồ Bắc.

Giang Tuyết đang nằm ở trên sô pha trong phòng trọ xem phim.

Lễ Quốc Khánh có bảy ngày nghỉ, Giang Tuyết vốn tính về nhà một chuyến, đáng tiếc họ hàng của cô đúng lúc đến thăm, cô hơi khó chịu nên không muốn phải lặn lội đường xa về quê nữa.

Giang Tuyết đang mải mê xem phim thì cậu em Giang Phong gửi WeChat video cho cô.

Sau khi tiếp nhận video, gương mặt đẹp trai của em trai đã xuất hiện trên màn hình, cười hì hì nói với cô: "Chị, em tạm thời cho chị xem ít đồ!" Hắn nói, lại điều chỉnh ống kính video từ phía trước ra phía sau, quay cái bàn trước mặt hắn.

Sau đó, Giang Tuyết nhìn thấy trên bàn trước mặt hắn có đặt tám xấp tiền một trăm, mỗi xấp có độ dày khác nhau, dày ít nhất cũng phải hơn ba mươi nghìn, mỏng cũng phải hơn mười nghìn, tổng cộng ít nhất có tới một hai trăm nghìn.

Giang Tuyết kinh ngạc nói: "Tiểu Phong, em lấy đâu ra lắm tiền như vậy chứ?"

Giang Phong điều chỉnh camera phía trước, cười ha hả nói: "Chị, không phải lúc trước em từng nói với chị là có mấy người khách sẽ làm đám cưới vào lễ Quốc Khánh sao? Hôm nay, tất cả bọn họ đều qua tạ môi, số tiền trên bàn này chính là tiền bọn họ nhét phong bì tạ môi đấy."

Giang Phong nói đến đây, lại điều chỉnh camera phía sau, đi bên

cạnh nơi đặt đủ loại quà tặng đắt tiền kia, chậm rãi quay lướt qua, vừa quay vừa mỉm cười nói: "Những thứ này đều là quà tạ môi mà bọn họ đưa tới!"

"Trời ơi, Tiểu Phong, em nhận khách gì vậy? Mỗi người đều ra tay hào phóng như vậy sao?" Thấy quà tặng 'chồng chất thành núi' trong video kia, Giang Tuyết thật sự chấn động rồi.

Khi em trai mới làm, nhận được một khách hàng lớn, sau đó kiếm được mấy chục nghìn tiền mai mối, cô đương nhiên biết, nhưng cô tưởng đó chẳng qua là trường hợp đặc biệt mà thôi.

Thật không ngờ mấy người khách hắn nhận sau đó, mỗi người đều ra tay hào phóng như vậy, đúng là không thể tin nổi.

Giang Phong lại chuyển sang hình thức camera phía trước, mỉm cười nói: "Chủ yếu là em giúp bọn họ tìm được đối tượng thích hợp nhất, trong lòng bọn họ cảm kích, cho nên ra tay khó tránh khỏi hào phóng hơn."

Giang Tuyết hết lời khen ngợi: "Tiểu Phong, em giỏi thật đấy. Bây giờ mới bao lâu, còn chưa tới ba tháng, em đã kiếm được mấy trăm nghìn."

Giang Phong tươi cười nói: "Chị, chị xin nghỉ làm về đây đi! Chị ở đó một tháng kiếm ba tới năm nghìn cũng chẳng có ý nghĩa gì, chị về, em dẫn chi đi làm mai, nhiều thì không dám nói, một tháng kiếm ba tới năm chục nghìn vẫn dễ dàng."

Giang Tuyết nghe vậy thì hơi xiêu lòng, sau đó vẫn lắc đầu nói: "Thôi bỏ đi Tiểu Phong, chị biết em muốn kéo chị lên, nhưng chị chẳng hiểu gì về chuyện mai mối, trở về không phải sẽ liên lụy em sao?"

Giang Phong nói: "Hi, làm mai mối rất đơn giản, cứ mở miệng là được. Đến lúc đó nhận được khách, em chịu trách nhiệm cung cấp tài liệu, chị chỉ cần ở giữa giới thiệu làm mai là được."

Giang phụ nghe đến đó, ở bên cạnh nói tiếp: "Tiểu Tuyết, con trở về đi. Bây giờ, em trai con có rất nhiều khách, tùy tiện giúp con làm mai một đôi, con cũng có thể kiếm bằng ba bốn tháng lương

của con bây giờ."

Giang Phong vội vàng chuyển ống kính sang hình thức phía sau, quay ba mẹ vào trong video.

Giang mẫu cũng nói theo: "Tiểu Tuyết, con trở lại đi. Bây giờ, em trai con làm mai rất có tiếng, bình thường không giúp được. Con xin nghỉ về giúp nó. Ba mẹ cũng tính bảo cả anh trai con xin nghỉ nữa, ba anh em bọn con cùng làm mai đi, khẳng định còn có hiệu quả hơn một mình Tiểu Phong làm."

Giang Tuyết vốn đã hơi động lòng, chỉ là sợ mình không biết làm mai sẽ làm ảnh hưởng tới em trai. Nếu bây giờ cả ba mẹ và em trai đều nói cô trở lại có thể giúp một tay, vậy cô còn gì phải do dự nữa, lập tức gật đầu nói: "Vậy được, chờ qua kỳ nghỉ Quốc Khánh, con sẽ xin nghỉ làm về nhà!"

Giang Phong lại đổi sang ống kính phía trước, hỏi: "Chị có nhiều vali không? Có cần em lái xe đi đón chị không?"

Giang Tuyết lắc đầu liên tục nói: "Không cần, số tiền xăng xe với phí đi đường em qua lại cũng đủ cho chị ngồi xe về rồi. Hơn nữa chị cũng không có nhiều đồ, đến lúc đó thứ gì nên bỏ thì bỏ, nên bán sẽ bán, một vali là đủ rồi."

Giang Phong mỉm cười nói: "Vậy em đặt vé máy bay trước cho chị nhé!"

Giang Tuyết từ chối: "Vé máy bay thì thôi, chị chưa từng ngồi máy bay, không quen, đến lúc đó rắc rối lắm. Chị ngồi tàu cao tốc là được rồi!"

Giang Phong nói: "Được rồi, tàu cao tốc cũng phải chạy hơn bảy giờ, em sẽ đặt chỗ cho chị ở ghế thương gia, chị ngủ một giấc là đến nơi!"

Giang Tuyết đau lòng nói: "Ghế thương gia quá đắt, đắt hơn ghế hạng hai tới gần một nghìn đồng, thật sự quá lãng phí. Chị đặt ghế hạng hai là được rồi."

Giang Phong lơ đễnh nói: "Còn chưa đến một nghìn rưỡi, đắt gì chứ?"

Nếu là ba tháng trước, Giang Phong khẳng định cũng chọn ghế hạng hai, ngay cả ghế hạng nhất cũng không nỡ đặt, chứ đừng nói tới ghế thương gia siêu đắt đỏ.

Chương 121: Hoàng Nữ Hiệp Xin Dừng Bước! (2)

Nhưng trải qua gần ba tháng làm mai mối, khiến tầm mắt của hắn được mở rộng, tiền này kiếm được dễ dàng, tâm lý tiêu tiền cũng không còn có thể tiết kiệm thì tiết kiệm như trước đây, mà ở dưới tình huống kinh tế cho phép, nên thoải mái thì thoải mái.

Giang Tuyết nói: "Thật sự không cần đâu. Ghế hạng hai cũng được rồi. Cũng đâu phải chị chưa từng ngồi. Chờ sau này chị không thiếu tiền, sẽ thử ngồi ghế thương gia!"

Giang Phong bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nếu chị kiên trì, vậy em lại đặt ghế hạng nhất cho chị. Chị đừng từ chối nữa, ngồi ghế hạng nhất dù sao cũng thoải mái, rộng rãi hơn."

Cho dù Giang Tuyết cảm thấy không cần thiết, chẳng qua đây cũng là tấm lòng của em trai, cô không từ chối nữa.

...

Buổi chiều, Giang Phong nằm trên võng dưới cây nhãn, cầm điện thoại nói chuyện với chị Hoàng Linh Vi.

Từ khi thêm WeChat của cô gái này, mỗi ngày bất kể bận thế nào, Giang Phong đều sẽ bớt thời gian nói chuyện với cô.

Bởi vì biết được tất cả tài liệu của Hoàng Linh Vi, cho nên mỗi lần nói chuyện phiếm, Giang Phong đều có thể dễ dàng tìm được đề tài cô thích, hơn nữa quan điểm của hai người gần giống nhau, cách nhìn về rất nhiều chuyện cơ bản cũng giống nhau, mỗi lần nói chuyện đều làm cho Hoàng Linh Vi có cảm giác tìm được tri âm, làm Hoàng Linh Vi càng tăng thêm thiện cảm với Giang Phong.

Lúc này, Giang Phong đang nói chuyện với cô về tám người khách

đến nhà tạ môi hôm qua, thậm chí gửi cả ảnh phong bì và quà tặng cho Hoàng Linh Vi xem.

Hoàng Linh Vi: "Không hổ danh là người mai mối, tôi tính qua đống quà tặng kia ít nhất cũng phải đáng giá ba bốn chục nghìn, còn có tám phong bì phồng to thế kia, chỉ nhìn độ dày cộng lại chắc hẳn cũng phải trăm mấy hai trăm. Nói vậy, cả ngày hôm nay anh đã thu vào hai trăm nghìn?"

Giang Phong: "Đây là kết quả tôi nỗ lực trước đó, chỉ là tập trung thu vào một ngày thôi."

Hoàng Linh Vi: "Hu hu hu, tôi thật hâm mộ. Lúc nghỉ hè, tôi cũng cố gắng trông cửa hàng, vậy mà không thể kiếm được nhiều bằng anh!"

Giang Phong: "Người trắng trẻo xinh đẹp lại giàu có như cô không cần phải chê cười tôi. Cô kiếm tiền để trải nghiệm cuộc sống, mà tôi kiếm tiền là vì cải thiện cuộc sống, hai chuyện này là hai khái niệm khác nhau."

Hoàng Linh Vi: "Anh kiếm tiền vì cải thiện cuộc sống? Có tiện nói cho tôi biết nhà anh làm gì không?"

Cho dù cô và Giang Phong nói chuyện ở trên WeChat đã một tháng rưỡi, nhưng cho đến tận lúc này hai người thậm chí chưa từng gửi ảnh, cũng chưa từng gọi video, càng chưa từng hỏi thăm điều kiện gia đình của mỗi người.

Mặc dù qua những lời nói chuyện bình thường, hai bên đều mơ hồ đoán được một số bối cảnh của đối phương, nhưng dù sao đó chỉ là suy đoán mà thôi. Bây giờ nghe được Giang Phong nói vậy, cô cũng tò mò hỏi một câu.

Giang Phong: "Chuyện này có gì bất tiện đâu. Ba mẹ tôi đều là nông dân, đời đời đều kiếm ăn trong ruộng, cho nên muốn cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt, cũng chỉ có thể dựa bản thân tôi nỗ lực!"

Hoàng Linh Vi: "Hóa ra là vậy, chẳng qua cũng không sao, so với gia cảnh, năng lực cá nhân mạnh mẽ mới thật sự là cao thủ. Anh

mới tốt nghiệp chưa đến ba tháng, chỉ dựa vào năng lực của mình kiếm tới mấy trăm nghìn, như vậy đã là rất lợi hại rồi!"

Giang Phong: "Nếu so sánh với những người bình thường không có bối cảnh, tôi quả thật là tạm được. Nhưng người ta là con cháu nhà giàu, vậy bây giờ tôi không thể so sánh được, tôi vẫn cần phải tiếp tục cố gắng."

Hoàng Linh Vi: "Ừ, con người không ngừng vươn lên mới là ngầu nhất. Bây giờ anh đã nổi tiếng ở trong thôn, tôi tin tưởng không bao lâu nữa, anh có thể nổi danh ở trên trấn. Đến lúc đó, anh sẽ kiếm được càng lúc càng nhiều hơn."

Giang Phong: "Vi Vi à, làm bạn, tôi cảm thấy cô cần phải cho tôi chút khích lệ đấy."

Hoàng Linh Vi: "Khích lệ gì chứ?"

Giang Phong: "Nói ví dụ như, gửi ảnh tự sướng gì đó cho tôi chẳng hạn!"

Hoàng Linh Vi: "Hừ, anh nghĩ hay thật đấy!"

Giang Phong: "Có thể không chụp mặt, chỉ chụp chân thôi cũng được!"

Hoàng Linh Vi: "... Anh đúng là biến thái mà!"

Giang Phong: "Cô đừng hiểu nhầm. Tôi chẳng qua có trực giác, cảm thấy cô chắc chắn có đôi chân dài và đẹp, cho nên muốn xem thử mình đoán có đúng không!"

Hoàng Linh Vi: "Hừ hừ, trực giác của anh thật ra rất chuẩn, bản cô nương lại có đôi chân dài thẳng, đẹp siêu cấp, nhưng không thể để cho loại người háo sắc như anh xem được!"

Giang Phong: "Đồng chí Vi Vi, tôi cảm thấy cô chắc chắn đã đổ oan cho tôi. Tôi là căn cứ vào ánh mắt tán thưởng để xem, tuyệt đối không phải lấy ra làm chuyện xấu, cho nên cô cứ chụp một tấm để tôi xem thử chân dài của cô đẹp tới mức nào đi?"

Hoàng Linh Vi: "Tạm biệt!"

Giang Phong: "Hoàng nữ hiệp xin dừng bước!"

Hoàng Linh Vi: "Anh còn có chuyện gì nữa?"

Giang Phong: "Chân không thể chụp, vậy tay thì có thể chứ? Tôi muốn xem thử tay ngọc nhỏ nhắn của Hoàng nữ hiệp!"

Hoàng Linh Vi: "..."

Chương 122: Tôi Có Thể Nắm Tay Này Cả Đời

Giang Phong: "Hoàng nữ hiệp, tôi chưa từng nói với cô là tôi xem tướng rất lợi hại à? Đặc biệt là mảng xem nhân duyên này, nếu tôi tự nhận mình đứng thứ hai, sẽ không có ai dám nhận mình đứng đầu đâu."

Hoàng Linh Vi: "Anh đang chém gió đấy à?"

Giang Phong: "Tôi đã biết cô không tin mà. Cô nghĩ xem, tôi là một mới vào nghề mai mối, dựa vào đâu mà chưa đến ba tháng đã kiếm được mấy trăm nghìn tiền mai mối chứ?"

Hoàng Linh Vi: "..."

Giang Phong: "Thật ra chỗ dựa lớn nhất của tôi chính là xem nhân duyên, hơn nữa xem được cực chuẩn, không ít khách của tôi bị trình độ xem tướng của tôi chinh phục, mới tin tưởng tôi như vậy."

Hoàng Linh Vi: "Thật không đây? Anh còn có bản lĩnh này à?"

Giang Phong: "Đương nhiên là thật rồi. Cô không tin có thể thử đi, xem tôi có chém gió không!"

Hoàng Linh Vi: "Thử thế nào?"

Giang Phong: "Tôi có thể xem tướng tay cho cô trước. Cô chụp cho tôi mấy tấm ảnh tay từ các góc độ khác nhau, sau đó gửi đến cho tôi."

Hoàng Linh Vi: "Được, anh chờ đấy, tôi chụp cho anh, nếu anh dám lừa tôi, hừ hừ, xem tôi còn để ý tới anh nữa không!"

Giang Phong: "Cô yên tâm, đại sư đây không lừa gạt người, bảo đảm có thể tính ra cả chuyện cô còn bé từng đái dầm!"

Hoàng Linh Vi: "Đáng ghét, anh mới đái dầm đấy!"

Giang Phong: "Ha ha ha..."

Đại khái chờ chừng một phút, Hoàng Linh Vi gửi sáu tấm ảnh qua, mỗi tấm ảnh đều có góc chụp khác nhau, chẳng qua đều có một điểm tương đồng, đó chính là bàn tay trong ảnh quá đẹp!

Giờ phút này, trong đầu Giang Phong bất giác xuất hiện những câu thơ kinh điển miêu tả bàn tay đẹp của người phụ nữ:

Vén tay áo lộ ra bàn tay trắng mịn, vòng vàng treo trên cổ tay.

Ngón tay mảnh khảnh lướt qua khung cửi.

Gió nhẹ thổi qua kẽ tay, che đôi môi hồng.

Bàn tay bốc khói xanh, giơ áo kéo khói tím.

Người đẹp nâng tay trắng, hai tay tuyệt vời cười nâng ngọc bát.

Đôi tay trắng thuần không người thưởng thức, làng trống gọi nhau nhìn ươm tơ.

Giang Phong: "Đúng là quá đẹp, tôi có thể nắm tay này cả đời!"

Lời này tán cho trái tim Hoàng Linh Vi đập thình thịch: "Hừ, nghĩ thật hay!"

Giang Phong: "Chị gái Vi Vi, từ tướng tay này của cô có thể thấy được, cô là con gái một, từ nhỏ đến lớn đều được ba mẹ xem như viên minh châu trong tay. Cô là người lương thiện, trong lHạ phục hiệp, có phần tương tự với nhị tiểu thư Quách Tương trong "Thần Điêu". Cô giữ mình trong sạch, hướng tới tình yêu giống như của Quách Tĩnh và Hoàng Dung vậy."

Hoàng Linh Vi: "Ồ, không ngờ anh còn có chút bản lĩnh thật. Tôi bị anh làm cho sốc rồi đấy!"

Giang Phong: "Hoàng nữ hiệp, xin chú ý lời lẽ của cô, sao cô lại gọi là sốc chứ? Tôi là có bản lĩnh thật, được không?"

Hoàng Linh Vi: "Hì hì, Giang đại sư, vậy mời anh giải thích về nhân duyên của tôi được không?"

Giang Phong: "Trải qua đại sư tôi suy tính, nhân duyên của Hoàng nữ hiệp vốn ứng ở trên người đại sứ đây!"

Hoàng Linh Vi: "Tôi chưa từng thấy qua người nào vô sỉ, da mặt lại dày như vậy (hình động) "

Giang Phong: "Ngượng ngùng (icon) "

Hoàng Linh Vi: "Anh nhà giàu mập lùn xấu mà anh nói với tôi lần trước đi xem mắt thế nào?"

Giang Phong: "Trước mắt tiến triển vẫn tính là thuận lợi. Sau này tôi lại gọi điện thoại giục. Nếu nhà gái quyết định xong, tôi sẽ bố trí cho bọn họ tới 'thăm nhà', sau đó mau chóng quyết định ngày cưới."

...

Phan Châu.

Quán cà phê nào đó ở huyện Cao Lương.

Ngụy Tuyết Phong đang dùng cách của anh ta để theo đuổi Hạ Linh Linh, nói: "Linh Linh, tôi muốn đầu tư, mở một xưởng sắt ở huyện các cô, hy vọng có thể mời mấy người anh của cô tới quản lý giúp. Tôi sẽ cho mỗi người bọn họ 10% cổ phần, không biết có được không?"

Hạ Linh Linh liếc nhìn anh ta, nói: "Đám anh trai tôi không biết gì, làm sao có thể quản lý xưởng sắt giúp anh được!"

Ngụy Tuyết Phong nhấp một hớp cà phê, mỉm cười nói: "Cái này không thành vấn đề, tôi sẽ phái người qua giúp đỡ quản lý. Bọn họ

chỉ cần ở đó tìm hiểu một thời gian, đương nhiên chuyện gì cũng sẽ biết thôi. "

Hạ Linh Linh nghe vậy thì im lặng. Cô biết Ngụy Tuyết Phong làm như thế chỉ để lấy lòng cô, cô không cần nhắc tới lịch trình đã lên kế hoạch của mình thời gian này cũng được.

Hạ Linh Linh nghĩ ngợi rồi hỏi: "Đầu tư một xưởng sắt cần bao nhiêu tiền vậy?"

Ngụy Tuyết Phong trả lời: "Cái này thì phải xem quy mô của xưởng sắt nữa, xưởng sắt nhỏ bình thường thì mấy trăm nghìn là được, lớn chắc phải đầu tư trên mười triệu."

Hạ Linh Linh vừa quấy cà phê vừa nói: "Mở xưởng sắt có thể kiếm được tiền không? Có nguy cơ bị lỗ vốn không?"

Ngụy Tuyết Phong mỉm cười nói: "Kinh doanh buôn bán luôn có nguy cơ, không thể chắc chắn lời một trăm phần trăm được. Chẳng qua nhà tôi làm nghề này, không thiếu tiền, không thiếu kinh nghiệm, càng không thiếu quan hệ, cho nên xác suất có thể kiếm tiền sẽ lớn hơn."

Hạ Linh Linh nói: "Nếu có thể kiếm tiền, vậy anh xem mà làm. Chẳng qua anh không cần cho đám anh trai tôi cổ phần làm gì. Anh cho bọn họ tiền lương và đãi ngộ không tệ là được rồi!"

Ngụy Tuyết Phong nghe vậy thì trong lòng mừng thầm, hào phóng nói: "Cô đừng lo, các anh cô đâu phải người ngoài, chờ dẫn bọn họ vào nghề xong, tôi sẽ tặng luôn xưởng sắt cho ba mẹ cô, coi như là lễ hỏi của cô!"

Hạ Linh Linh: "..."

Chương 123: Tôi Có Thể Nắm Tay Này Cả Đời (2)

Tập đoàn Uông thị là một trong những doanh nghiệp lớn có tiếng tăm lừng lẫy ở tỉnh Việt, bao gồm khai thác phát triển bất động

sản, kinh doanh vận tải, cho thuê nhà, dịch vụ thông minh, bán nhà, sửa chữa trang trí nhà ở, là tập đoàn lớn có vốn đầu tư tới trăm tỷ, cũng có năng lực ảnh hưởng không nhỏ trong phạm vi toàn quốc.

Lúc này, Uông Văn Kiệt đang ở trong văn phòng chủ tịch, trao đổi với ba mình về dự án sắp khởi công của tập đoàn gần đây.

Uông Văn Kiệt là con trai độc nhất trong nhà, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị, đã sớm được ba anh ta bồi dưỡng làm người kế nghiệp, trước mắt đã là nhân vật số hai của tập đoàn.

Sau khi hai ba con bàn chuyện công việc xong, ông Uông thấy con trai thông minh tháo vát, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

So với đám con nhà giàu vô tích sự, ba Uông cảm giác con trai nhà mình không phụ sự kỳ vọng của ông ta, dưới sự bồi dưỡng của ông ta đã từng bước trở thành một người nối nghiệp đạt tiêu chuẩn.

Tiếc nuối duy nhất là năm nay con trai đã 33 tuổi, vẫn chưa lập gia đình.

Cho dù trong đám con cháu nhà giàu, chộp một cái cũng có cả đống người ở tuổi này chưa lập gia đình, nhưng ông Uông cảm thấy con trai cần phải sớm lập gia đình sinh con, như vậy mình mới có đủ thời gian và sức lực bồi dưỡng đời kế tiếp.

Bồi dưỡng đời kế tiếp tốt còn hơn bất kỳ chuyện gì. Bằng không, anh có xây dựng cả sự nghiệp lớn thế nào đi nữa, một khi giao đến trong tay những kẻ phá của, chỉ vài phút hắn sẽ chơi đùa cho anh phá sản.

"Văn Kiệt, năm nay con đã 33 tuổi, đã tới lúc nên cưới vợ rồi. Nếu con còn kéo dài nữa, có lẽ ba sẽ không thể nhìn thấy được ngày cháu trai thành tài đâu!" Ba Uông nói với ẩn ý sâu xa.

Uông Văn Kiệt nói với vẻ mặt ngượng ngùng: "Ba, con cũng muốn sớm lập gia đình, nhưng vẫn không gặp được người nào thích hợp, con chẳng có cách nào, cũng không thể tùy tiện cưới một người về sống qua ngày chứ?"

Ba Uông nói: "Ở trên phương diện hôn nhân này, ba vẫn luôn tôn trọng ý kiến của con. Nhưng con cũng phải hành động đi. Nếu bản thân con không tìm được người nào thích hợp, vậy ba sẽ phải phát động quan hệ tìm thay con đấy."

Uông Văn Kiệt nghe vậy thì vội vàng nói: "Con biết rồi, con sẽ mau chóng liên hệ. Đợt trước, một người bạn học thời đại học của con mời được đại sư làm mai thay cậu ấy, bây giờ hai người đã có tiến triển rất thuận lợi. Con tính sau này cũng mời đại sư này làm mai giúp con, xem có thể gặp được đối tượng thỏa mãn hay không."

Ba Uông nhíu mày: "Đại sư làm mai à?"

Uông Văn Kiệt kể cho ba mình biết những tin tức anh ta biết được về đại sư này, cuối cùng mới lên tiếng: "Cho dù con không có tận mắt chứng kiến năng lực của đại sư này, nhưng tôi tin vào mắt nhìn của ba bạn học con, cho nên tính mời đại sư này ra tay, xem có thể tìm được đối tượng khiến con thỏa mãn hay không."

Ba Uông trầm ngâm một lát rồi nói: "Nghe con nói vậy, đại sư này quả thật không đơn giản. Vậy con cứ đi thử cũng không sao."

Uông Văn Kiệt gật đầu nói: "Vâng, con sẽ liên hệ lại với bạn học của con, nhờ cậu ấy giới thiệu giúp!"

...

Thứ tư, ngày mùng 5 tháng 10 năm 2022.

Nhà họ Hạ ở Phan Châu huyện Cao Lương, Giang Phong lái xe đi trước dẫn đường, cùng người nhà họ Hạ và họ hàng nhà họ Hạ tới “thăm gia” của nhà họ Ngụy ở Phan Châu.

Lần này tới thăm gia, nhà họ Hạ điều động tất cả thành viên, bên phía họ hàng thật ra không mời nhiều, chỉ có chú, dì và chị họ của Hạ Linh Linh.

Xe của Giang Phong chở bốn người, theo thứ tự là Hạ phụ, Hạ Linh Linh, anh hai và chị họ của Hạ Linh Linh. Mà bốn người là Hạ mẫu và anh cả, anh ba, anh tư của Hạ Linh Linh ngồi chen chúc trên chiếc xe của dì cô.

"Chị Linh Linh, trải qua mấy ngày gặp gỡ, chắc chị cũng nhìn ra được anh Phong là người thế nào chứ?" Giang Phong vừa lái xe vừa hỏi.

Hạ Linh Linh khẽ gật đầu, nói: "Trước mắt, tôi thấy tính cách của anh ấy vẫn tạm được, không khác với những lời anh nói với tôi trước đây. Nhưng không biết sau này có thể thay đổi hay không."

Giang Phong mỉm cười nói: "Về điểm ấy, chị Linh Linh cứ yên tâm. Rất nhiều người đàn ông hoặc phụ nữ cưới xong sẽ hoàn toàn khác với trước khi cưới. Đó là vì trước khi cưới bọn họ đều giả vờ, sau khi cưới không cần giả vờ nữa, đương nhiên sẽ giống như biến thành người khác vậy.

Mà tính cách của anh Phong bây giờ chính là bản tính của anh ấy. Bất kể là trước hay sau khi cưới đều sẽ không thay đổi quá nhiều. Chị chỉ cần lo gả qua, không cần lo lắng gì nữa đâu."

Hạ phụ nói tiếp: "Linh Linh yên tâm, con cũng đã nhìn thấy được năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư rồi. Nếu đại sư nói con và Tuyết Phong có duyên phận vợ chồng, vậy chắc chắn không sai được."

Hạ Linh Linh nói: "Con đương nhiên là tin tưởng rồi, bằng không cũng sẽ không nhanh chóng nhận lời tới 'thăm gia' như vậy."

Người chị họ vẫn không lên tiếng đột nhiên hỏi: "Giang đại sư, lúc trước tôi rất muốn hỏi, anh có thể suy tính về tình trạng hôn nhân của tôi không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đương nhiên là được rồi. Vậy tôi suy tính cho cô nhé!"

Hắn nói xong, quay đầu liếc nhìn cô ta, sau đó lại lái xe nửa phút, mới nói với cô ta: "Hôn nhân của cô tổng thể xem như không tệ, chồng cô rất yêu cô. Khuyết điểm duy nhất chính là cô quá mạnh mẽ, quản chồng quá chặt, làm anh ta cũng sắp không thể ngẩng đầu trước mặt bạn bè nữa. Điều này thật ra không phải là chuyện gì tốt. Nếu ngay cả chút tự do uống rượu với bạn cũng không có, vậy một ngày nào đó anh ta sẽ không nhịn được nữa."

Chị họ Hạ thán phục nói: "Giang đại sư quả nhiên lợi hại, vậy tôi nên làm thế nào đây?"

Giang Phong nói: "Nói ví dụ như anh ta muốn ra ngoài uống rượu với bạn, người bạn này rốt cuộc là có tính cách thế nào? Nam hay nữ? Là bạn nhậu quan trọng hay không? Hay bạn thân từ nhỏ? Hoặc là khách có quan hệ trên công việc?

Nói chung, cô phải biết cách phân biệt, lúc nên quản chặt thì quản chặt, lúc nên thả lại phải thả."

Chị họ Hạ nghe vậy, ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: "Tôi đã hiểu được phần nào rồi, cảm ơn Giang đại sư đã chỉ điểm."

Chương 124: Cô Gái, Tôi Lại Nhìn Trúng Cô Thì Làm Sao?

Phan Châu.

Biệt thự nhà họ Ngụy.

Nhìn biệt thự sang trọng trước mắt này, trong lòng đám người nhà họ Hạ đều vô cùng chấn động.

Khi người nhà họ Ngụy dẫn bọn họ đi tham quan biệt thự, dì út nhà họ Hạ nói nhỏ với cô cháu gái của mình: "Linh Linh, chờ gả vào nhà này, cháu sẽ có số được hưởng phúc cả đời!"

Cho dù Hạ Linh Linh không phải là người phụ nữ hám giàu, nhưng chỉ cần là người sẽ hướng tới cuộc sống tốt hơn, nhìn thấy căn biệt thự cao cấp đẹp giống như trong phim này, tâm linh của cô cũng bị đả kích không nhỏ.

Hạ phụ, Hạ mẫu và mấy anh em nhà họ Hạ đều giống như vào nhà quan viên lớn, hoàn toàn là mở rộng tầm mắt.

Chị họ Hạ nhìn thấy, hai mắt cũng sáng lên, không ngừng hâm mộ.

Đến lúc này, không ai cảm thấy Hạ Linh Linh cưới Ngụy Tuyết Phong là uất ức cho cô nữa. Gia đình người ta như vậy, không biết

có bao nhiêu cô gái muốn được gả vào còn không có cơ hội đấy!

Giang Phong cũng đi theo tham quan căn biệt thự, thấy trong biệt thự được trang trí lắp đặt xa hoa khí thế kia, trong lòng cũng không ngừng than thở, cuộc sống của người giàu và cuộc sống của người bình thường đúng là khác nhau một trời một vực!

Cũng không biết phải tới ngày tháng năm nào, hắn có khả năng kiếm tiền mua được căn biệt thự như vậy.

Lần này tới thăm gia đình, nhà họ Ngụy cũng mời không ít họ hàng tới, những họ hàng thấy dáng người và ngoại hình xuất chúng của Hạ Linh Linh, đương nhiên đều hết lời khen ngợi.

Mà nhà họ Ngụy chiêu đãi khách ăn cơm càng không cần phải nói, đặc biệt mời đầu bếp lớn tới nấu, dùng đều là nguyên liệu nấu ăn cao cấp, món ăn nấu ra có thể nói là sắc hương vị đều đầy đủ.

Chờ ăn uống no nê xong, Giang Phong tìm một cơ hội nói chuyện với Ngụy Nguyên Châu về vấn đề lễ hỏi.

"Chú Ngụy, bây giờ đã đi đến bước 'thăm gia', tiếp theo sẽ phải nói chuyện về vấn đề lễ hỏi. Chú tiết lộ cho cháu biết một ít đi, chờ trên đường trở về, cháu sẽ giải quyết thỏa đáng chuyện này, để cho bọn họ mau chóng quyết định ngày cưới."

Ngụy Nguyên Châu đương nhiên cũng muốn có thể sớm ngày giải quyết chuyện này, lập tức nói: "Ít ngày trước, Tiểu Phong nhà tôi nói muốn đầu tư mở một xưởng sắt ở bên huyện Cao Lương, sau đó đưa xưởng sắt này coi như lễ hỏi cho nhà họ Hạ.

Tôi nghĩ thế này, tôi sẽ khống chế đầu tư quy mô xưởng sắt này trong khoảng ba triệu, mặt khác lại thêm 1,88 triệu tiền mặt, đây chính là lễ hỏi nhà họ Ngụy chúng tôi đưa ra, Giang đại sư thấy thế nào?"

Giang Phong khen: "Chú Ngụy đúng là lòng dạ rộng rãi, lễ hỏi này hoàn toàn không thành vấn đề, chờ tin tốt của cháu đi!"

"Vậy làm phiền Giang đại sư!"

"Không cần khách sáo, đây là một phần công việc của cháu mà!"

Chuyến tới thăm nhà này, sau khi ăn cơm xong, lại nói chuyện phiếm hơn mười phút, nhà gái chuẩn bị quay về.

Mà trước khi nhà gái rời đi, Ngụy Nguyên Châu lại lấy ra phong bì đã được chuẩn bị sẵn từ trước, lần lượt chia cho đám người nhà họ Hạ, cả ông mai Giang Phong cũng nhận được một phong bì dày.

...

Lúc trở về, người ngồi trên xe của Giang Phong đổi lại thành bốn người Hạ phụ, Hạ mẫu, dì Hạ và Hạ Linh Linh.

Giang Phong vừa lái xe vừa nói: "Chị Linh Linh, hôm nay đã qua thăm gia đình, chị cũng thấy được thái độ nhà họ Ngụy rồi đấy. Bây giờ, cuộc hôn nhân này chỉ còn chờ câu trả lời của chị nữa thôi!"

Thật ra, khi Hạ Linh Linh đồng ý tới thăm gia đình nhà họ Ngụy, hai bên cơ bản đã xác định được chuyện này. Giang Phong nói như vậy chẳng qua là muốn xác định lại lần cuối cùng mà thôi!

Dù sao Hạ Linh Linh cũng là con gái, vẫn nên rụt rè, bởi vậy cô không trả lời ngay mà im lặng một lát, mới nói: "Tôi nghe theo ba mẹ tôi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chú Hạ thím Hạ, chắc chú thím đồng ý chứ?"

Hạ mẫu trả lời trước: "Tôi đồng ý."

Hạ phụ nói tiếp: "Tôi cũng không có ý kiến!"

Câu trả lời này nằm trong dự đoán của Giang Phong, hắn hỏi tiếp: "Vậy chú Hạ thím Hạ, chú thím có yêu cầu gì về phương diện lễ hỏi này không?"

Hạ phụ và Hạ mẫu nghe vậy thì liếc nhìn nhau, sau đó Hạ phụ lắc đầu nói: "Chúng tôi không có yêu cầu gì về lễ hỏi, bảo nhà bọn họ xem rồi cho là được rồi!"

Giang Phong nhìn về phía Hạ Linh Linh nói: "Chị Linh Linh, anh Phong muốn đầu tư một xưởng sắt ở huyện các chị,

Anh ấy có nói với chị về chuyện này không?"

Hạ Linh Linh gật đầu nói: "Anh ấy đã từng nói với tôi!"

Giang Phong nói: "Ý của chú Ngụy là sẽ đầu tư xưởng sắt này khoảng ba triệu, sau đó lại thêm 1,88 triệu tiền mặt, xem là lễ hỏi tặng cho nhà họ Hạ các chị, mọi người cảm thấy thế nào?"

Lời này vừa nói ra, trong xe lập tức yên tĩnh!

Dì Hạ vẫn im lặng, lúc này không nhịn được chắt lưỡi nói: "Trời ơi, vừa ra tay đã là lễ hỏi bốn triệu tám trăm tám mươi nghìn, không hổ danh là tỷ phú, đúng là hào phóng thật!"

Hạ phụ và Hạ mẫu cũng bị chấn động. Người ta có tài sản hàng trăm triệu là chuyện của người ta, cho dù cũng biết con gái gả qua, nhà bọn họ khẳng định được nhờ, nhưng không ngờ 'ánh sáng' này tới nhanh như vậy.

Số tiền mặt 1,88 triệu kia là một khoản tiền lớn đối với nhà bọn họ, không ngờ người ta còn đầu tư ba triệu xây xưởng sắt đưa cho nhà bọn họ, phải biết đó không chỉ đơn thuần là chuyện giá trị ba triệu, mà người ta còn bố trí cho nhà họ Hạ bọn họ một con đường có thể tiếp tục kiếm tiền, khoản tiền này thật sự vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Hạ Linh Linh thật ra không bị chấn động như vậy, chẳng qua trong lòng cô cũng cảm nhận được sự chân thành của nhà họ Ngụy.

Hạ phụ lại lên tiếng: "Nhà họ Ngụy đúng là dụng tâm, chúng tôi đều không có ý kiến!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu không có ý kiến, vậy cứ quyết định như thế đi. Cháu sẽ trả lời lại cho nhà họ Ngụy."

Chương 125: Cô Gái, Tôi Lại Nhìn Trúng Cô Thì Làm Sao?

Chủ Nhật, ngày mùng 9 tháng 10 năm 2022.

Trên đoàn tàu Phục Hưng số G431 đi từ thành phố tỉnh Hồ Bắc tới thành phố tỉnh Quế, Giang Tuyết với dáng người cao gầy cất vali xong, lại thoải mái ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Không thể không nói, không gian ở ghế hạng nhất quả thật rộng rãi hơn ghế hạng hai nhiều. Giang Tuyết ngồi quen với ghế hạng hai, đột nhiên ngồi ghế hạng nhất một lần, cảm giác thật sự khác hẳn.

Nhìn hành khách vội vàng qua lại ngoài cửa sổ, Giang Tuyết nghĩ đến lần này mình về nhà sẽ phải đối mặt với nghề nghiệp mới, trong lòng vừa lo lắng không yên lại có chút chờ mong không sao tả xiết.

Đừng thấy mỗi thôn đều có người mai mối, nhưng trước khi em trai nhà mình làm mai mối, Giang Tuyết thật sự chưa bao giờ quan tâm tới nghề mai mối này, thậm chí cũng chưa từng nhìn thấy qua cảnh tượng người mai mối tác hợp cho nam nữ hai bên.

Cho nên, mặc dù em trai nói sơ qua là làm mai mối không khó, cứ mở miệng là được, nhưng cái miệng này lại rất quan trọng đối với người làm mai, nên bắt tay vào tác hợp cho hai bên nam nữ từ phương diện nào, bây giờ cô vẫn chẳng có chút manh mối nào.

Ở trên phương diện này, bây giờ em trai nhà mình đã thành chuyên gia trong nghề, mình trở về phải cố gắng thỉnh giáo nó, xem thử làm mai phải làm sao mới có khả năng nhanh chóng tác hợp hai bên.

Trong lúc Giang Tuyết âm thầm nghĩ ngợi về chuyện của mình, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai nói: "Cô gái, trông cô thật xinh xắn, cô đã có người yêu chưa?"

Giang Tuyết quay đầu nhìn theo tiếng nói, phát hiện ra người hỏi chính là một dì khoảng năm mươi tuổi ngồi bên cạnh cô. Cô không khỏi khẽ mỉm cười nói: "Cảm ơn dì đã khích lệ, cháu còn chưa có người yêu đâu!"

Dì vừa quan sát Giang Tuyết vừa nói: "Cô gái à, cháu là người ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi?"

Giang Tuyết chớp chớp mắt nói: "Cháu là người ở tỉnh Quế, năm nay 24!"

Ánh mắt bà ta lập tức sáng lên, nói: "Cô gái à, dì giới thiệu cho cháu một đối tượng được không?"

Đây là gặp phải người cùng nghề trong tương lai à? Giang Tuyết căn cứ vào thái độ học tập trả lời: "Được ạ, dì có thể nói sơ qua được không?"

Dì này nghe vậy, hưng phấn giới thiệu: "Tôi giới thiệu cho cháu người này là người của tỉnh Quế Châu, năm nay 29 tuổi, trước mắt đang làm việc trong ban ngành chính phủ, cao có một mét bảy mươi tám, là người kiên định, làm việc nỗ lực, cẩn thận, còn nấu ăn ngon, là một đối tượng rất tốt. Dì cảm giác cậu ta với cháu thật sự rất xứng đôi vừa lứa."

Giang Tuyết gật đầu nói: "Nghe cũng không tệ, dì có ảnh của anh ấy không?"

Dì vội vàng móc điện thoại di động ra nói: "Đương nhiên là có ảnh rồi. Cháu chờ một lát, dì tìm ra cho cháu xem."

Trong khi nói chuyện, dì thành thạo tìm từ trong album ra một tấm ảnh, đưa cho Giang Tuyết nói: "Cháu xem thử, đây chính là cậu ta, trông thật sự không tệ đâu."

Giang Tuyết cầm điện thoại qua xem, phát hiện dì này không nói dối, dáng vẻ người đàn ông trong ảnh còn tạm được, cũng suýt soát em trai mình, chắc hẳn ngang với anh cả.

Giang Tuyết nhìn qua mấy giây, sau đó trả điện thoại lại cho dì.

Dì cầm lấy điện thoại nói: "Sao hả, cô gái? Dì không lừa cháu chứ? Cháu và cậu ta thật sự rất xứng đôi vừa lứa!"

Giang Tuyết lặng lẽ ghi lại kỹ năng tác hợp của đối phương, sau đó hỏi: "Dì, ba mẹ anh ta làm gì? Anh ta còn có anh chị em gì khác không?"

Dì nhanh chóng trả lời: "Ba cậu ta đang làm việc ở trong ban ngành chính phủ, mẹ cậu ta ở nhà nội trợ. Cậu ta là con một, không có

anh chị em nào khác."

Giang Tuyết lại hỏi: "Vậy tính cách của mẹ anh ta thế nào? Có dễ chung sống không?"

Dì không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cô gái, cháu cảm thấy tính cách dì thế nào? Có dễ ở chung không?"

Giang Tuyết chớp chớp mắt nói: "Tính cách dì rất tốt, chắc hẳn dễ ở chung ạ!"

Dì cười hì hì nói: "Cô gái, dì chính là mẹ của nó. Dì cảm thấy chúng ta chắc hẳn có duyên làm mẹ chồng con dâu đấy!"

Lời này vừa nói ra, lập tức đánh cho Giang Tuyết ngoài xém trong mềm, trợn tròn mắt nói: "Dì, dì không phải là người mai mối sao?"

Dì cười híp mắt nói: "Đương nhiên không phải rồi. Dì có bảo dì là người mai mối bao giờ đâu? Dì chỉ là gặp cháu, cảm thấy cháu là cô gái thật sự không tệ, cho nên muốn giới thiệu cháu cho con trai dì thôi!"

Giờ phút này, Giang Tuyết chỉ cảm thấy vô cùng lúng túng. Cô còn tưởng đối phương là người mai mối chuyên nghiệp, căn cứ vào thái độ học tập mới nói chuyện với đối phương, ai có thể ngờ được đối phương lại muốn làm mai cho con trai dì ấy, đúng là ngoài dự đoán của cô.

"Khụ khụ, dì à, thật ngại quá, cháu còn tưởng dì làm nghề mai mối chứ!"

Dì lơ đễnh nói: "Trai lớn cưới vợ, gái lớn lấy chồng, chuyện này có gì phải xấu hổ chứ!"

Giang Tuyết lúng túng nói: "Dì, thật ra cháu tạm thời không định yêu đương. Vừa rồi, sở dĩ cháu nói chuyện với dì nhiều như vậy, là đối xử với dì như người cùng nghề thôi!"

"Đối xử như người cùng nghề?"

Dì nghe vậy kinh ngạc nói: "Cô gái, hóa ra cháu làm nghề mai mối à?"

Giang Tuyết gật đầu nói: "Đúng vậy dì, nếu dì bằng lòng, cháu có thể làm mai cho con trai dì!"

Dì nhìn vào mắt Giang Tuyết nói: "Cô gái à, nhưng dì lại nhìn trúng cháu thì phải làm sao?"

Giang Tuyết dở khóc dở cười nói: "Dì, dì còn chưa biết gì về cháu, làm sao lại nhìn trúng được chứ?"

Dì nói: "Đây chính là vừa gặp đã thấy có duyên, dì lần đầu tiên nhìn thấy cháu, đã cảm thấy cháu phải làm con dâu của dì."

Giang Tuyết: "..."

Chương 126: Đều Cùng Một Mẹ Sinh Ra, Sao Lại Khác Nhau Như Vậy Chứ?

Hai giờ bốn mươi phút, chiều ngày mùng 9 tháng 10 năm 2022.

Thành phố tỉnh Quế, Giang Phong đứng ở lối vào trạm Đông, chờ chị gái từ tỉnh Hồ Bắc về.

Bởi vì còn mấy phút nữa thì đoàn tàu mới đến trạm, cộng thêm đã đứng cũng lâu, cho nên Giang Phong không nhìn chằm chằm lối ra vào nữa, mà bật app lên xem tiểu thuyết.

Tiểu thuyết được cái hay là có thể xem mọi nơi mọi lúc, hơn nữa sẽ không làm phiền đến người khác.

Gần đây, Giang Phong phát hiện một quyển đã hoàn thành tên là "ông chủ ẩm thực", chủ yếu kể về câu chuyện của nhân vật chính sống lại vào năm 2000, sau đó lén bỏ học, cầm tiền học phí ba mẹ cho để bắt đầu kinh doanh buôn bán, làm từ một quầy nhỏ, từng bước phát triển thành ông chủ thực phẩm.

Cho dù hành văn còn rất nhiều thiếu sót, nhưng Giang Phong xem vẫn rất sướng, có thể dùng để giết thời gian.

Trong lúc Giang Phong đang mải mê xem, đột nhiên nghe có tiếng ầm ĩ vang lên. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện một đám

hành khách đã đi ra khỏi lối ra, rõ ràng đoàn tàu đã vào trạm.

Giang Phong lập tức cất điện thoại, rướn cổ tìm kiếm bóng dáng của chị trong đám đông.

Hắn nhìn phải hai ba phút, cuối cùng mới nhìn thấy bóng dáng cao gầy của bà chị nhà mình.

Chị Giang Tuyết cao một mét sáu mươi sáu, chiều cao này ở phương bắc là chuyện bình thường tới mức không thể bình thường hơn, tuyệt đối là chộp một cái được cả một nắm lớn. Nhưng ở tỉnh Quế, nơi chiều cao bình quân đếm ngược trong cả nước này, có lẽ hình dung là hạc giữa bầy gà thì hơi khoa trương, nhưng trong đám đông thật sự không có mấy người phụ nữ có thể cao bằng chị.

Lúc này, Giang Tuyết cũng nhìn thấy em trai đứng chờ ở đầu lối ra, lập tức nói với người dì bên cạnh: "Dì Liễu, em trai cháu tới đón cháu rồi, cháu đi trước đây ạ!"

Dì Liễu thở dài, nói: "Cháu Giang à, dì thật sự cảm thấy có duyên với cháu. Sau này, nếu cháu đến tỉnh Quế Châu chỗ bọn dì, nhất định phải gọi điện thoại cho dì, để dì làm tròn trách nhiệm của chủ nhà đấy!"

Giang Tuyết chân thành cảm ơn: "Cảm ơn dì Liễu đã ưu ái cháu. Nếu cháu có cơ hội đến tỉnh Quế Châu, cháu chắc chắn sẽ liên hệ với dì!"

Dì Liễu gật đầu nói: "Vậy sau khi về, dì sẽ bảo con trai dì thêm WeChat của cháu. Đến lúc đó, cháu nhớ đồng ý thêm nhé!"

Giang Tuyết nghe vậy, lúng túng mỉm cười nói: "Được, vậy cháu đi đây. Dì Liễu, tạm biệt!" Trong khi nói chuyện, Giang Tuyết lại kéo vali quét thẻ, đi ra ngoài.

Dì Liễu theo sát phía sau, nhìn Giang Tuyết và em trai cô đi xa, đúng là càng xem càng thích, trong lòng hạ quyết tâm, sau khi về phải cố gắng nói chuyện với con trai, bảo con trai cố theo đuổi cô gái này, xem thử có thể cưới về được không.

...

Giang Phong đang kéo vali cho chị tới bãi đỗ xe, hỏi: "Chị, dì vừa nãy là ai vậy? Em thấy chị nói chuyện với bà ấy có vẻ rất hợp nhau."

Vừa nhắc tới chuyện này, Giang Tuyết không khỏi than thở: "Ôi, em đừng nói nữa, mới đầu chị còn tưởng là gặp được người mai mối cùng nghề, muốn cố gắng học người ta vài chiêu, nhưng không nghĩ đến dì Liễu thú vị như thế, không ngờ tìm bạn gái cho con trai mình."

Tiếp theo, không chờ Giang Phong hỏi thăm, cô kể về chuyện đã xảy ra một lượt, cuối cùng mới lên tiếng: "Dì Liễu kia không chỉ thêm WeChat của chị, xin số điện thoại di động của chị, còn nói muốn bảo con trai dì ấy thêm WeChat của chị nữa, chị không biết nên đối phó thế nào!"

Giang Phong nghe vậy cười ha ha nói: "Xem ra chị em vẫn có sức hấp dẫn lớn đấy!"

Giang Tuyết bất lực lắc đầu, nói sang chuyện khác: "Chị đã bảo em không cần tới đón chị, em cứ nhất quyết tới. Cả đoạn đường mấy trăm cây số chứ ít à!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Dù sao em cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, lái xe chưa đến bốn giờ, như vậy chị ra khỏi trạm, chúng ta có thể về thẳng nhà, bằng không chị còn phải kéo vali ngồi tàu điện ngầm tới bến xe, giày vò tới giày vò lui cũng rất mệt mỏi!"

Giang Tuyết giơ tay khoác lên vai hắn, cảm động nói: "Vẫn là em tốt với chị!"

...

Chờ hai chị em Giang Phong về đến nhà, đã là bảy giờ tối.

Trong nhà, Giang mẫu canh giờ nấu thức ăn, chờ chị em Giang Phong về đến nhà, vừa vặn có thể ăn cơm.

Một nhà năm người,

Đã rất lâu không ngồi ăn cơm với nhau, Giang phụ vui vẻ còn đặc

biệt mở một chai rượu Mao Đài chậm rãi uống với con trai trưởng Giang Phi.

Bây giờ, trong nhà đã cất được mấy chục chai rượu Mao Đài, thỉnh thoảng mở một chai ra uống đã không tính là chuyện gì lớn.

Mà ba người Giang mẫu, Giang Tuyết và Giang Phong lại mở một chai rượu vang ra uống.

Chờ uống ba vòng rượu, thức ăn quá năm món, Giang Phong mới lên tiếng: "Anh cả, chị, mấy ngày này em nhận hai người khách, ngày mai em lại dẫn hai người cùng đến nhà làm mai, làm mẫu cho hai người xem. Về sau nhận thêm khách, em sẽ chịu trách nhiệm cung cấp tài liệu cho hai người, còn lại dựa vào bản thân hai người tới tác hợp!"

Giang Phi nghe vậy thì hơi thấp thỏm nói: "Tiểu Phong, anh nói chuyện không đủ lưu loát, EQ cũng không đủ cao, sợ thật sự không làm được chuyện này."

Giang Phong mỉm cười nói: "Anh cả, anh không cần lo lắng, làm mối thật ra rất đơn giản, chỉ cần nắm giữ tư liệu của nam nữ hai bên, sau đó nói rõ ràng ưu khuyết điểm của hai bên. Nếu hai bên có ý thì bố trí cho bọn họ xem mắt là xong!"

Giang Tuyết đặt đũa xuống, nói: "Cho nên điểm quan trọng trong việc làm mai, thật ra chính là tư liệu của hai bên à?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, dù thế nào cũng phải kiếm được tư liệu của hai bên, sau đó ai với ai thích hợp ở chung, đây mới là điểm quan trọng trong làm mai. Hai người không cần quan tâm tới chuyện này. Cho nên, em mới nói chuyện làm mai rất đơn giản với hai người, cơ bản cứ mở miệng là được, không có gì phải lo lắng!"

Giang Phi và Giang Tuyết nghe được thì liên tục gật đầu.

Bữa cơm này, bọn họ ăn đến tám giờ tối mới xong.

Chương 127: Đều Cùng Một Mẹ Sinh Ra,

Sao Lại Khác Nhau Như Vậy Chứ? (2)

Ngụy Tuyết Phong và Hạ Linh Linh đã quyết định xong ngày cưới.

Thật ra, vào giây phút Hạ Linh Linh đồng ý đi 'thăm gia', đã có tâm lý sẽ kết hôn với đối phương. Mà sự chân thành của nhà họ Ngụy quả thật cũng khiến cô cảm động, dưới sự theo đuổi không ngừng của Ngụy Tuyết Phong, hai người cuối cùng đã quyết định ngày cưới.

Sau khi quyết định ngày cưới, hai nhà lại bắt đầu hành động.

Đầu tiên là liệt kê danh sách khách mời.

Trong danh sách này có cả họ hàng, bạn thân, bạn học, đối tác kinh doanh của hai bên vân vân.

Muốn liệt kê một danh sách khách mời như vậy không phải là chuyện dễ dàng đối với bất kỳ một gia đình nào, chủ yếu là phải cân nhắc xem người nào nhất định phải mời, người nào có thể mời nhưng không mời, người nào không cần mời.

Quan trọng nhất là, không thể quên bất kỳ người nào nhất định phải mời.

Với người giao tiếp rộng rãi, thật sự không biết phải chết bao nhiêu tế bào não mới xong.

Bên nhà họ Ngụy, họ hàng và đối tác kinh doanh các loại đều do ba mẹ xử lý, Ngụy Tuyết Phong chỉ chịu trách nhiệm liệt kê ra danh sách khách mời đám bạn từ nhỏ, bạn bè và bạn học.

Sau khi liệt kê danh sách xong, xác nhận không quên ai, Ngụy Tuyết Phong lại mặt mày hớn hở bắt đầu lần lượt gọi điện thoại cho người trên danh sách khách mời, người anh ta gọi đầu tiên là Uông Văn Kiệt bạn học thời đại học.

Điện thoại vừa được kết nối, Ngụy Tuyết Phong lại cười và nói thẳng vào vấn đề: "Cậu chủ Uông, ngày cưới của tôi đã được quyết định rồi, sẽ cưới vào tết nguyên đán mà tôi nói với anh lúc trước

đấy. Đến lúc đó, anh nhất định phải bớt chút thời gian tới dự đám cưới của tôi đấy!"

Uông Văn Kiệt kinh ngạc nói: "Mẹ nó, tốc độ của cậu còn nhanh thật đấy. Đúng lúc công việc trong tay tôi cũng vừa xong, cậu giới thiệu đại sư làm mai kia cho tôi đi. Tôi cũng muốn nhờ người đó làm mai cho tôi, xem có thể tìm được người nào thích hợp không!"

Ngụy Tuyết Phong cười ha ha nói: "Giới thiệu thì đương nhiên không thành vấn đề, tìm Giang đại sư làm mai là tìm đúng người rồi. Bao giờ anh muốn tới cửa nhờ người ta làm mai thì nói với tôi một tiếng."

Uông Văn Kiệt quyết định rất nhanh, nói: "Lời nói không bằng hành động, vậy quyết định ngày mai đi. Lúc trước, cậu đến nhà nhờ làm mai thế nào? Cần phải chuẩn bị quà tặng gì, cậu nói với tôi để tránh đến lúc đó lại thất lễ."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Lúc trước đều do ba tôi chuẩn bị quà nhờ làm mai, trong đó có mười chai Mao Đài, mười bao thuốc lá, mười hộp trà... Và một phong bì 13800 đồng tiền mặt, đại khái là vậy."

Uông Văn Kiệt nói: "Những cái cậu nói, trong lòng tôi đều biết rồi. Vậy tôi sẽ bảo người chuẩn bị quà tặng và phong bì ngay bây giờ, tối nay sẽ qua thẳng bên chỗ cậu, ngày mai chúng ta lại đến nhà nhờ mai mối."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Được, vậy buổi tối tôi sẽ bố trí một bàn mời anh!"

Sau đó, hai người nói chuyện phiếm vài câu, lại tắt máy.

...

Trấn Ngũ Phúc.

Bàng Xuân Yến đang bán trái cây ngoài vỉa hè. Bà không có cửa hàng ngoài mặt đường, mỗi ngày tới lúc họp chợ lại dùng xe ba bánh chở trái cây đến trên đường, sau đó tùy tiện tìm một chỗ bên đường để bày bán.

Bởi vì không phải bày bán mỗi ngày, mà trái cây không thể để lâu,

cho nên mỗi lần Bàng Xuân Yến nhập hàng đều không nhiều, cơ bản một ngày họp chợ có thể bán hết, cho dù thỉnh thoảng bán không hết cũng sẽ không còn lại bao nhiêu, cầm về nhà mình ăn là được rồi.

Ngày họp chợ ở thị trấn huyện Bách Lương, đông người nhất là từ chín giờ sáng tới một giờ trưa, qua giờ này thì cơ bản là tan chợ.

Bởi vậy, trái cây có thể bán hết hay không, lại phải xem khoảng thời gian này.

Hôm nay, trái cây tương đối tươi ngon, Bàng Xuân Yến nhập hàng cũng nhiều hơn mọi ngày.

Bắt đầu từ tám rưỡi sáng bán đến gần tan chợ, bà cuối cùng đã bán bán được bảy tám phần, chỉ còn mấy quả khế sót lại là chưa bán hết thôi.

Đúng lúc đã lâu không ăn khế, bà dứt khoát dọn hàng, chuẩn bị mang mấy quả khế còn lại về nhà ăn.

Lúc Bàng Xuân Yến đang cúi đầu thu dọn đồ, một giọng nói trong trẻo truyền tới: "Chào dì, xin hỏi dì là dì Bàng Xuân Yến ạ?"

Bàng Xuân Yến nhìn theo tiếng gọi, phát hiện có ba thanh niên hai nam một nữ đứng trước xe ba bánh của bà. Mà người hỏi là cậu thanh niên nhỏ tuổi nhất.

"Tôi chính là Bàng Xuân Yến, xin hỏi các cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chào dì Bàng, cháu là Giang Phong, đến từ trấn Thanh Hà bên cạnh. Đây là anh và chị cháu. Lần này, chúng cháu tới tìm dì là muốn làm mai cho dì, không biết dì có tiện bớt chút thời gian nói chuyện với chúng cháu một lát không?"

Bàng Xuân Yến tưởng mình nghe nhầm, đầy kinh ngạc nói: "Làm mai cho tôi à?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, dì Bàng đừng thấy cháu trẻ tuổi, nhưng cháu đã từng làm mai được mười mấy đám rồi!"

Bàng Xuân Yến dọn tất cả đồ lên trên xe, lắc đầu nói: "Ông mai Giang, có phải cậu tìm nhầm người không? Cậu xem tôi đã lớn tuổi thế này, làm gì còn có tâm tư cưới chồng nữa!"

Giang Phong nói: "Dì Bàng ơi, cháu đã nghe qua chuyện của dì, nửa đời trước dì đều sống vì người khác, bây giờ con gái cũng đã ra ngoài làm việc, không cần dì phải chăm sóc bọn họ nữa, cũng tới lúc phải suy nghĩ cho tuổi già của mình!

Dù sao, con gái không thể sống với dì cả đời, sau này bọn họ sẽ phải lập gia đình riêng, có con cái của mình phải nuôi, người có thể sống nương cả phần đời còn lại của dì chỉ có thể là chồng của dì.

Cho nên, dì đừng mở miệng từ chối nữa, tìm chỗ nào tiện nói chuyện, cháu giới thiệu với dì về tình hình nhà trai. Nếu dì thật sự không muốn, chúng cháu cũng không miễn cưỡng. Dì xem, như vậy có được không?"

Bàng Xuân Yến liếc nhìn Giang Phong, khen: "Bây giờ tôi thật sự tin tưởng cậu là người mai mối rồi, cậu đúng là biết cách nói chuyện. Vậy được rồi, nếu các người không chê, lại đến nhà dì uống chén trà, nói chuyện đi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Được nhiên là được ạ. Chúng cháu đỗ xe ở ngay bên cạnh, dì Bàng chỉ cần lo dẫn đường là được ạ!"

Bàng Xuân Yến khẽ gật đầu, lại lên xe dẫn đường.

Chương 128: Đều Cùng Một Mẹ Sinh Ra, Sao Lại Khác Nhau Như Vậy Chứ? (3)

Mười phút sau.

Bàng Xuân Yến vừa nấu nước pha trà, vừa mời ba anh em Giang Phong ngồi xuống.

Lúc này, bất luận là Giang Phi hay Giang Tuyết đều phục em trai nhà mình sát đất, thảo nào em trai trong ba tháng ngắn ngủi có thể

đạt được thành tích chói mắt như vậy, khoản mồm mép này thật sự không phải là lợi hại bình thường đâu.

Đổi lại thành bọn họ, cho dù đều hiểu rõ tình hình của đối phương, cũng không có cách nào thuyết phục được dì này dẫn bọn họ về nhà uống trà trong thời gian ngắn như vậy.

Trong lúc Bàng Xuân Yến nấu nước pha trà, Giang Phong tùy tiện nói với bà về chuyện bán trái cây, hỏi làm cực khổ như vậy có kiếm được tiền không.

Chờ Bàng Xuân Yến rót trà bưng lên, Giang Phong mới bắt đầu bàn chuyện quan trọng với bà: "Dì Bàng, đối tượng mà cháu muốn giới thiệu với dì là người trong thôn của chúng cháu, năm nay 48 tuổi, cũng có một trai một gái, đều đã đi làm giống dì.

Ông ấy nổi tiếng có năng lực trong thôn chúng cháu, một năm bốn mùa cái gì kiếm được tiền thì làm cái đó. Nói ví dụ như đến mùa vải, ông ấy sẽ thu mua vải trong thôn giúp một số ông chủ, kiếm một khoản chênh lệch nhỏ.

Hết mùa vải, cơ bản cũng có thể kiếm được mấy chục nghìn.

Mùa vải qua, sau đó là tới mùa nhãn, ông ấy sẽ làm tương tự, lại kiếm một khoản tiền chênh lệch. Chờ mùa nhãn qua, trong đó sẽ có một khoản thời gian trống, ông ấy lại xây nhà, cạo tường, trát vữa cho nhà người ta, nói chung việc gì cũng làm.

Sau đó, tới gần tết âm lịch, sẽ đặc biệt làm tương gạo bán. Bởi vì ông ấy có năng lực, uy tín lại tốt, làm nhiều năm như vậy, có rất nhiều khách, trước sau tết âm lịch chừng hai tháng, có thể kiếm mấy chục nghìn.

Nói chung, một năm chung quy kiếm một trăm mấy hai trăm là không thành vấn đề."

Giang Phong nói xong những lời này, trong đầu Bàng Xuân Yến cơ bản đã có ấn tượng đại khái về người đàn ông này, đó chính là một người chăm chỉ, kiên định, có năng lực, có thể sống rất tốt.

Bởi vậy, bà vốn không có mấy hứng thú với chuyện tái hôn, cũng không nhịn được hỏi: "Ông mai Giang, vậy vợ ông ta thì sao?"

Giang Phong nghe vậy, thở dài nói: "Thật ra ông ấy và vợ ông ấy sống với nhau cũng rất tốt, chỉ tiếc là vợ ông ấy bạc mệnh, bệnh nặng qua đời từ mấy năm trước!"

Bàng Xuân Yến chợt hiểu ra, không khỏi có cảm giác đồng bệnh tương liên, bởi vì chồng bà cũng bệnh nặng qua đời từ mấy năm trước. Nghe vậy, người này quả thật không tệ, nhưng trong lòng bà vẫn do dự.

Dù sao, từ sau khi chồng bà chết, bà chưa từng nghĩ tới chuyện tái giá, bây giờ có tâm tư như thế, không biết con trai và con gái bà có thể chấp nhận được không.

Giang Phong nhìn sắc mặt là biết đối phương đã bị mình thuyết phục, nhưng trong lòng còn có lo lắng khác, trong đầu hắn suy nghĩ, nhất thời hiểu rõ bà đang lo lắng điều gì, lập tức hỏi: "Dì Bàng, có phải dì lo lắng tái giá, sợ con gái dì sẽ không đồng ý không?"

Bàng Xuân Yến kinh ngạc nhìn về phía Giang Phong, gật đầu nói: "Ông mai Giang đoán trúng rồi. Tôi quả thật có lo lắng này. Nếu chúng nó không đồng ý, dù có là người tốt, tôi cũng không có khả năng cưới được."

Giang Phong tự tin nói: "Dì Bàng, chỉ cần bản thân dì có ý định này, vậy dì cứ giao vấn đề con gái dì cho cháu, cháu sẽ thuyết phục bọn họ giúp dì, để cho bọn họ vui vẻ tiễn dì đi lấy chồng!"

Bàng Xuân Yến thật sự không biết hắn lấy đâu ra tự tin như vậy. Ngay cả bà làm mẹ cũng không dám nói những lời đó.

Chẳng qua thấy Giang Phong tự tin như vậy, Bàng Xuân Yến cũng tin tưởng hắn không phải ăn nói lung tung, lại tiếp tục hỏi thăm về các tình hình khác của bên nhà trai, thuận tiện yêu cầu xem ảnh.

Giang Phong cũng không ngại phiền, nói rõ ràng về tình hình nhà trai cho bà biết, bao gồm một số thiếu sót bên nhà trai cũng không hề che giấu. Hắn nói xong, Bàng Xuân Yến không ngừng gật đầu, còn thật sự động tâm với cuộc hôn nhân này.

Giang Phong thấy những gì cần nói đều đã nói xong, lại đứng dậy

tạm biệt: "Dì Bàng, vậy chúng cháu về trước. Dì Bàng có thể hỏi qua ý của con trai, con gái dì, xem bọn họ có phản ứng thế nào.

Nếu dì có thể tự giải quyết được vấn đề này là tốt nhất, nếu dì không giải quyết được, lại gọi điện thoại cho cháu, cháu sẽ bớt thời gian đi gặp mặt bọn họ một lần, sau đó nghĩ cách thuyết phục bọn họ."

Bàng Xuân Yến khẽ gật đầu, nói: "Được. ông mai Giang, tôi nói chuyện với chúng nó về chuyện này, có tình huống gì sẽ gọi điện thoại cho cậu!"

"Vâng, vậy chúng cháu đi trước đây, tạm biệt dì Bàng!"

Từ khi theo em trai vào nhà tới lúc rời đi, Giang Phi và Giang Tuyết đều chỉ xem mình là một người tàng hình, hai người không nói một câu nào, chỉ âm thầm học tập kỹ năng mai mối của em trai.

Nhìn em trai nói chuyện với dì xong, trong lòng hai anh em cũng mơ hồ hiểu được làm mai mối phải khuyên đối phương từ góc độ nào.

Nếu nói trước hôm nay, bọn họ còn không biết gì về chuyện mai mối, bây giờ chính mắt nhìn thấy quá trình em trai làm mai mối, bọn họ không còn lo lắng bất an về chuyện một mình làm mai mối như trước nữa, mà đã có suy nghĩ của mình.

Chẳng qua, điều duy nhất khiến cho bọn họ đau đầu là con cái của dì này. Nếu bọn họ không đồng ý cho mẹ lấy chồng khác, thật ra mình phải thuyết phục bọn họ từ góc độ nào?

Vì vậy, trên đường trở về, Giang Phi lại hỏi ra vấn đề này.

Giang Phong mỉm cười chỉ điểm: "Anh cả, chị, nếu bọn họ không đồng ý cho mẹ bọn họ lại tái giá, vậy phải tiến hành khuyên bảo từ phương diện tình thân, chỉ cần nắm chặt vấn đề cốt lõi này, lại tùy cơ ứng biến, chắc sẽ không khó giải quyết."

Giang Phi và Giang Tuyết nghe vậy, đều suy nghĩ.

Giang Phong nói thêm: "Thật ra, con cái không hy vọng mẹ lấy

chồng khác. Em phân tích một chút nhé. Thường sẽ có khoảng ba nguyên nhân: Một là sợ người ta đàm tiếu, hai là không tiếp nhận mẹ rời khỏi mình, ba là sợ sau khi mẹ lấy chồng, sẽ bị người ta bắt nạt.

Chỉ cần có thể loại bỏ những lo lắng của bọn họ, cơ bản đều không phải là vấn đề quá lớn!"

Giang Tuyết không khỏi xúc động nói: "Tiểu Phong, xem ra ba tháng em làm mai thật sự không phải vô ích, phân tích mọi chuyện đều có đạo lý rõ ràng, đúng là rất lợi hại đấy."

Trong lúc Giang Phi cũng không ngừng than thở, đều là một mẹ sinh ra, sao lại khác nhau nhiều như vậy chứ?

Chương 129: Khách Lớn Siêu Cấp

Thôn Long Sơn.

Một chiếc xe BMW 7 Series và một chiếc Rolls Royce Phantom VIII đậu ở trước căn nhà tôn của nhà họ Giang, cho dù là người không hiểu lắm về xe ô tô, nhìn thấy chiếc xe Phantom sang trọng kia, cũng hiểu rõ chiếc xe này khẳng định rất đắt tiền.

Người từ trên hai chiếc xe này bước xuống không phải là ai khác, chính là hai người Ngụy Tuyết Phong và Uông Văn Kiệt.

Lúc này, Uông Văn Kiệt và tài xế của anh ta cầm đầy quà tặng, rượu thuốc, lá trà trên tay, số lượng tham khảo nhà họ Ngụy, đều lấy số mười, mà giá lại tăng thêm một bậc, cộng thêm các món quà khác đã có giá trị vượt quá trăm nghìn.

Đương nhiên, cũng không thiếu được một phong bì tiền mặt rất dày.

Sau khi Ngụy Tuyết Phong lần lượt giới thiệu hai bên với nhau, Uông Văn Kiệt vừa đưa quà tặng và phong bì tiền mặt trong tay cho Giang Phong, vừa chào hỏi: "Chào Giang đại sư, tôi ngưỡng mộ đại danh của đại sư đã lâu, cuộc hôn nhân của tôi lần này có thể phải hoàn toàn dựa cả vào Giang đại sư!"

Giang Phong nhận lấy quà tặng, vừa đưa cho anh cả đứng bên cạnh, vừa cười nói: "Giám đốc Uông cứ yên tâm, làm mai là nghề của tôi, tôi chắc chắn sẽ không khiến cho anh phải thất vọng đâu. Mời hai người tới dưới tán cây nhãn uống chén trà. Bây giờ điều kiện trong nhà đơn sơ, vẫn mong giám đốc Uông bỏ qua cho."

Uông Văn Kiệt cười ha ha nói: "Giang đại sư khách sáo rồi. Khi tôi vừa làm việc cũng từng sống ở công trường, tôi rất quen thuộc với loại nhà tôn như vậy."

Trong lúc nói đùa, mấy người đã đi tới dưới tán cây nhãn và ngồi xuống.

Giang Tuyết dâng trà. Sau khi hai bên khách sáo một lúc, Giang Phong mới dò hỏi: "Giám đốc Uông, tôi nghe anh Phong giới thiệu tình hình của anh. Theo lý thuyết, với điều kiện của anh tốt như thế, nhiều phụ nữ xinh đẹp tùy anh lựa chọn, sao nhiều năm qua như vậy, anh vẫn không thể tìm được đối tượng làm anh hài lòng à?"

Uông Văn Kiệt nói: "Tôi quả thật không thể tìm được đối tượng thỏa mãn. Mấy năm nay, thật ra tôi đã có mấy người bạn gái. Mới đầu quen nhau cảm giác vẫn rất tốt, nhưng sau một thời gian, sẽ chậm rãi cảm giác đối phương rất giả tạo, rất nhiều chuyện đều cố ý giả vờ lấy lòng tôi.

Tôi cũng không biết nên hình dung cảm giác này thế nào, dù sao trong lòng cảm giác rất khó chịu, không muốn sống cả đời với người phụ nữ đeo mặt nạ như vậy!"

Giang Phong hiểu, khẽ gật đầu, sau đó lại hỏi: "Như vậy giám đốc Uông muốn tìm kiểu phụ nữ nào để chung sống với anh cả đời?"

Uông Văn Kiệt nói: "Đầu tiên là ngoại hình, nhất định phải là lựa chọn tốt nhất. Thứ hai là tính cách tốt, lương thiện, hiền lành, hiếu thảo. Quan trọng nhất là chân thật không giả tạo, có quan điểm cuộc sống gần với tôi."

Giang Phong thật ra có thể dễ dàng điều tra ra được tất cả tài liệu của Uông Văn Kiệt, cũng biết anh ta cần người vợ thế nào. Chẳng qua chuyện hỏi thăm này cũng là một trình tự không thể thiếu.

Sau khi hỏi rõ yêu cầu của anh ta, lại hỏi thăm điều kiện gia đình và thông tin cá nhân tỉ mỉ của anh ta.

Còn nói chuyện gần một giờ, Uông Văn Kiệt và Ngụy Tuyết Phong mới cùng tạm biệt rời đi.

Đám người đi xa, Giang Tuyết mới chấn động nói: "Trời ơi, người này thật hào phóng. Đống quà tặng này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?" Đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy có khách siêu cấp đến nhà mời mai mối, vừa gặp đã tặng một đống lớn, cũng khó trách cô chấn động như vậy.

Trong thời gian qua, Giang Phong nhận đủ loại quà tặng, đặc biệt là ba loại rượu, thuốc lá, trà này. Đây là thứ phần lớn khách mời mai mối và tạ môi đều chuẩn bị, bởi vậy hắn cũng bỏ ra chút tâm tư tìm hiểu.

Cho nên Uông Văn Kiệt mang đến đống quà tặng này, Giang Phong rất dễ tính ra được đại khái giá trị của nó.

Nghe được chị chấn động nói vậy, hắn lập tức mỉm cười trả lời: "Đống quà tặng này đại khái khoản một trăm nghìn tới một trăm mười nghìn, cũng được xem là lễ nhờ mai mối đắt nhất mà em từng nhận từ trước tới nay."

Nghe vậy, đừng nói là Giang Tuyết lần đầu tiên gặp khách đến nhà mời mai mối, cho dù là Giang phụ, Giang mẫu gần đây thu quà tới mềm tay, cũng không nhịn được kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

Anh cả Giang Phi cũng bị kích thích tới mức mí mắt giật giật.

Giang mẫu thò tay cầm lấy phong bì tiền mặt trong đống quà tặng kia, vừa mở phong bì vừa nói: "Phong bì này dầy như vậy, bên trong chắc hẳn bỏ không ít tiền mặt đấy."

Giang mẫu nhanh chóng mở phong bì ra, lấy từ bên trong ra chín tập tiền một trăm, trong đó có tám tập mang giấy niêm phong màu đỏ, một tập khác cũng phải mấy nghìn.

Giang mẫu cầm lấy tập một trăm kia, thành thạo đếm, có tám nghìn tám, cộng thêm tám tập chưa mở giấy niêm phong, tổng cộng là tám mươi tám nghìn tám trăm.

Giang Tuyết nhìn chằm chằm, khó có thể tin nổi nói: "Chỉ mời mai mối, đã tốn gần hai trăm nghìn? Giám đốc Uông này khó tránh khỏi quá hào phóng đấy?"

Giang Phong mỉm cười nói tiếp: "Đây chính là ưu thế của người quen giới thiệu, trăm mấy hai trăm là một khoản tài sản lớn đối với chúng ta, nhưng đối với loại người có thân phận và địa vị như giám đốc Uông lại chỉ là tiền một bữa cơm mà thôi, không đáng để nhắc tới."

Mấy người nhà họ Giang nghe vậy đều không ngừng than thở.

Thế giới này chính là vậy, hạn hán chết ngập úng chết, người bình thường cả đời làm mệt chết mệt sống còn không kiếm được bằng tiền người giàu người ta tiêu xài một đêm.

Buổi chiều, để ăn mừng hôm nay Giang Phong nhận được một người khách lớn siêu cấp, Giang mẫu lại giết một con gà, làm một bữa cơm rất thịnh soạn.

Chương 130: Khách Lớn Siêu Cấp (2)

Lúc ăn cơm, Giang Phong hỏi: "Anh cả, anh và bác sĩ Trương Dung Oánh kia phát triển thế nào rồi?"

Giang Phi không nhịn được cười nói: "Phát triển vẫn tính là thuận lợi, anh chuẩn bị qua ít ngày nữa sẽ đi đến tỉnh thành gặp mặt cô ấy."

Giang Tuyết còn không biết chuyện này, vội vàng hỏi: "Anh cả, anh yêu đương qua mạng à?"

Giang Phong nói tiếp: "Là em giới thiệu cho anh ấy. Chẳng qua chị muốn nói là yêu qua mạng cũng được, bởi vì anh cả add WeChat của người ta nói chuyện, đến bây giờ hai người còn chưa gặp mặt đâu!"

Giang Tuyết chợt nói: "Thì ra là thế, anh cả, vậy anh đã từng gọi video với người ta chưa?"

Giang Phi nói: "Đương nhiên là từng gọi video rồi. Dù sao bọn anh cũng nói chuyện với nhau gần hai tháng."

Giang mẫu nói xen vào: "Con còn không biết xấu hổ mà nói phát triển vẫn tính là thuận lợi? Người ta hai tháng đã sớm đăng ký kết hôn, con hai tháng thậm chí còn chưa gặp mặt. Cứ theo tốc độ phát triển này của con, phải tới bao giờ mới có thể đưa về cho ba mẹ gặp mặt chứ?"

Giang Phi bất đắc dĩ nói: "Mẹ, mẹ nói những người hai tháng đăng ký kết hôn là bọn họ xem mắt rồi. Cho dù con cũng xem như được Tiểu Phong làm mai, nhưng Tiểu Phong chỉ cho con thông tin về đối phương thôi, đâu có thể nào nhanh chóng đưa về như vậy!"

Giang mẫu nhìn về phía con trai nhỏ nói: "Tiểu Phong, với bản lĩnh này của anh con, con còn không bằng trực tiếp giới thiệu cho nó, như vậy sẽ tiết kiệm không biết bao nhiêu thời gian."

Giang Phong giải thích: "Mẹ, chuyện này thật ra cũng không gấp được. Nhà chị dâu tương lai có ba đời đều làm bác sĩ, cho dù hoàn cảnh gia đình không tốt lắm, nhưng cũng có nhà có xe ở tỉnh thành, thu nhập trong nhà cũng rất khả quan.

Mà nhà chúng ta không chỉ ở nông thôn, trước mắt thậm chí chỉ có một căn nhà cũ. Dưới tình huống này, phát triển quá nhanh cũng sẽ rắc rối, dẫn người về, để người ta thấy tình hình này của chúng ta, làm không tốt người ta sẽ quay đầu rời đi đấy.

Cho nên, mẹ cũng đừng giục anh cả, để cho bọn họ chậm rãi phát triển thuận theo tự nhiên là được rồi."

Nghe đến đó, Giang mẫu cuối cùng không nói nữa. Hoàn cảnh nhà bọn họ đúng là hơi kém thật. May là con trai nhỏ không chịu thua kém, làm mai mối cũng có thể kiếm được số tiền lớn, điều kiện gia đình bây giờ càng lúc càng tốt!

...

Ngày hôm sau.

Giang Phong lại lái xe đi xem xét đối tượng cho Uông Văn Kiệt.

Hai người khách hắn nhận trước đó đều giao cho anh cả và chị chịu trách nhiệm, chờ bọn họ gặp phải vấn đề khó khăn không giải quyết được, Giang Phong sẽ ra mặt cũng không muộn.

Sau này, khách hàng bình thường trong phạm vi trấn Thanh Hà, Giang Phong đều tính giao cho anh cả và chị chịu trách nhiệm, chỉ có gặp phải một số khách khó giải quyết, hắn mới cân nhắc tiếp nhận.

Có hắn giúp đỡ cung cấp tài liệu xứng đôi, chắc hẳn anh cả và chị đều có thể giải quyết được khách hàng bình thường.

Mà hắn chuẩn bị ra ngoài, đến thành phố lớn mở rộng thị trường.

Hắn nghĩ rồi, chỉ dựa vào đám người trong thôn tới cửa nhờ mai mối, tốc độ mai mối này vẫn hơi chậm, người có thể giúp được so với nhân khẩu cả nước chẳng qua là chín trâu mất một sợi lông.

Bởi vậy, Giang Phong chuẩn bị điều chỉnh sách lược làm mai, chủ động ra ngoài nhận khách, có thể tác hợp được đôi nào hay đôi đó.

Sau khi trong lòng đã hạ quyết tâm, Giang Phong lại lái xe chạy về phía tỉnh Việt.

Giống như trước đây tìm kiếm cho Ngụy Tuyết Phong, cứ đi qua một thành phố, Giang Phong sẽ dừng xe tìm kiếm một lượt.

Không thể không nói, phạm vi một trăm sáu mươi dặm thật sự quá sức, ngoại trừ những thành phố lớn tuyến một và thành phố tuyến hai hàng đầu, phạm vi tìm kiếm này cơ bản có thể hoàn toàn bao phủ thành phố tuyến hai, tuyến ba bình thường.

Có lẽ bởi vì điều kiện gia đình và điều kiện của bản thân Uông Văn Kiệt thật sự tốt quá, lúc tìm kiếm, không ngờ không có đối tượng nào xứng đôi trên 80 điểm.

Nguyên nhân điểm thấp không phải vì tình cảm vợ chồng, mà ở hai điều kiện môn đăng hộ đối và quan hệ gia đình này.

Giang Phong một đường tìm kiếm đến thành phố Phật thì đã bảy, tám giờ tối, lái xe suốt cả chặng đường khiến hắn mệt mỏi, lười giày vò tiếp, thuê luôn một phòng ở thành phố Phật để ngủ lại một

đêm.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Giang Phong lại lái xe đi tới thành phố ở tỉnh Việt.

Ở đây chính là đại bản doanh của nhà Uông Văn Kiệt, tổng bộ của tập đoàn nhà bọn họ cũng được xây dựng ở trong này.

Mười rưỡi sáng, Giang Phong đến thành phố.

Sau khi tới trung tâm thành phố, Giang Phong tìm chỗ đỗ xe, lại bắt đầu tìm kiếm người xứng đôi thay cho Uông Văn Kiệt, một làn sóng dao động vô hình lập tức quét ngang ra, bao phủ phạm vi một trăm sáu mươi dặm.

Từng hình đại diện nhanh chóng hiện lên, cuối cùng khóa hình đại diện của một người phụ nữ trong đó:

【 Danh tính 】: Tiếu Mẫn

【 Tuổi tác 】: 30 tuổi

【 Chiều cao 】: 165

【 Cân nặng 】: 41kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra ở thành phố tỉnh Quế một gia đình thương nhân bình thường, con gái một...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 78 (tình cảm vợ chồng 83+ môn đăng hộ đối 65+ quan hệ gia đình 86)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 83 (tình cảm vợ chồng 92+ môn đăng hộ đối 68+ quan hệ gia đình 89)

Giang Phong không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy được một tài liệu đối tượng ghép đôi như vậy.

Bởi vì Tiếu Mẫn này chính là một minh tinh nổi tiếng nhất trong

tỉnh Quế bọn họ, bị Giang Phong tìm được đối tượng xứng đôi đến bên tỉnh Việt này, không thể không nói, Uông Văn Kiệt và cô ta có duyên phận.

Vừa nghĩ tới mình sẽ đi làm mai cho Tiếu Mẫn, trong lòng Giang Phong cũng không khỏi hưng phấn.

Dù sao, theo đánh giá trong giới giải trí, Tiếu Mẫn là số ít minh tinh khiến hắn có ấn tượng không tệ!

Chương 131: Làm Mai Cho Nữ Minh Tinh

Tỉnh Việt.

Tỉnh thành.

Sau khi tìm được minh tinh lớn Tiêu Mẫn này xứng đôi với Uông Văn Kiệt, Giang Phong lại nghĩ xem mình phải làm thế nào tìm tới cửa làm mối cho đối phương.

Dù sao Tiêu Mẫn không phải là người bình thường, mà là nữ minh tinh có danh tiếng không nhỏ trong cả nước. Giang Phong chỉ là một người không có tiếng tăm gì, cứ tìm tới cửa, sợ rằng thậm chí chẳng thể gặp mặt đối phương được.

Cho dù Giang Phong có tất cả các cách liên lạc với Tiêu Mẫn, nhưng vẫn là câu nói kia, hắn là một người không có tiếng tăm gì, cho dù có gọi được điện thoại cho đối phương, lẽ nào nói thẳng muốn làm mai cho đối phương?

Sợ rằng hắn vừa nói ra lời đó, người ta đã cúp máy?

Cho dù không phải trực tiếp gọi cho Tiêu Mẫn, mà gọi cho người mẹ làm đại diện của cô ta, chắc hẳn người ta cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng hắn. Ai biết có phải đối thủ cạnh tranh bố trí chuyện này hay không?

Cho nên Giang Phong suy nghĩ, lại nghiên cứu tài liệu của Tiêu Mẫn nhiều lần, cuối cùng cảm thấy cách đáng tin cậy hơn là trở lại tỉnh Quế, sau đó bắt tay từ ba của Tiêu Mẫn, như vậy xác suất

thành công chắc hẳn sẽ cao hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Giang Phong lập tức hành động, lái xe lao thẳng đến thành phố tỉnh Quế.

...

Những năm gần đây, cuộc sống của Tiêu Quân đặc biệt đơn điệu, lịch trình hằng ngày của ông ta căn bản như sau:

Năm rưỡi sáng dậy chạy bộ, đại khái chạy khoảng nửa giờ, nghỉ ngơi mười lăm phút, tắm rửa thay quần áo, sau đó lái xe đến khách sạn thường tới để uống trà sáng.

Gọi một bình trà và mấy món điểm tâm, lại cầm điện thoại đọc tin tức, bất giác tới chín, mười giờ.

Tính tiền rời đi, lại tiện đường mua ít cá, thịt, rau dưa các loại, mới chậm rãi lái xe về nhà.

Buổi trưa, tùy tiện làm ít đồ ăn ở nhà, lại ngủ một giấc.

Buổi chiều, đi bộ trong khu biệt thự, nói chuyện nhà với hàng xóm.

Sau đó trở lại chuẩn bị gọi món ăn, hứng thú thì uống vài cốc.

Sau khi ăn xong, lại ra ngoài đi dạo cho dễ tiêu hóa, thỉnh thoảng nhảy khiêu vũ quảng trường gì đó với người ta, đại khái tám rưỡi tối sẽ về nhà.

Tắm, xem tivi, đúng trước mười giờ sẽ đi ngủ.

Một ngày cứ như vậy trôi qua, cuộc sống không có vợ con ở nhà chính là khô khan nhàm chán như vậy.

Hôm nay, Tiêu Quân lại giống như mọi khi, chậm rãi đi vào khách sạn mọi khi để uống trà sáng, theo lệ cũ gọi một ấm trà và mấy món điểm tâm yêu thích, lại cầm điện thoại lên xem tin tức.

Trước đây, Tiêu Quân đến khách sạn uống trà sáng, đều mua một tờ báo bên đường để giết thời gian. Nhưng thời đại bây giờ, xem tin tức trên điện thoại quá dễ dàng, ông ta cũng chậm rãi bỏ đi

thói quen mua báo.

Lúc Tiêu Quân đang tập trung xem video lãnh tụ vĩ đại dẫn đầu Hồng Quân bốn lần vượt qua Xích Thủy, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên từ phía trước: "Chú, cháu có thể ngồi ở đây không?"

Tiêu Quân ấn tạm dừng, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người hỏi là một cậu nhóc trẻ tuổi đẹp trai, lại thấy bên cạnh có không ít bàn trống, không khỏi cảm thấy kỳ quái hỏi: "Cậu nhóc, không phải bên cạnh vẫn còn bàn sao?"

Cậu nhóc trẻ tuổi đẹp trai toét miệng cười, nói: "Cháu biết bên cạnh có bàn, cháu thấy chú xem video lãnh tụ vĩ đại bốn lần vượt qua Xích Thủy, vừa khéo cháu cũng có hứng thú với chiến dịch kinh điển này, cho nên muốn ngồi xuống thảo luận nghiên cứu với chú vài câu, không biết chú có bằng lòng không?"

"Thì ra là thế!"

Tiêu Quân nghe vậy thì chợt hiểu ra, vừa bảo đối phương ngồi xuống, vừa cười nói: "Cậu nhóc, không phải đám trẻ tuổi cậu đều thích xem những nữ streamer trẻ tuổi xinh đẹp à? Sao cậu lại cảm thấy hứng thú với video này?"

Cậu nhóc đẹp trai cười hì hì nói: "Chú, điều này hình như không có xung khắc mà?"

Tiêu Quân cười ha ha nói: "Đúng là không có xung khác. Cậu thấy trận chiến dịch kinh điển này của lĩnh tụ thế nào?"

Cậu nhóc đẹp trai nói: "Quan điểm của cháu chỉ có bốn chữ!"

Tiêu Quân hỏi tới: "Bốn chữ nào?"

Cậu nhóc đẹp trai nói đầy vẻ kính nể: "Bội phục sát đất!"

Tiêu Quân nhất thời sửng sốt, sau đó cười ha ha nói: "Cậu thanh niên này thật thú vị!"

Tiếp theo,

Hai người mở rộng đề tài, càng nói chuyện càng hợp.

Đặc biệt là với Tiêu Quân, sinh hoạt hàng ngày của ông ta vốn đã đặc biệt khô khan nhàm chán, rảnh rỗi đến mức không biết làm gì, bây giờ vô tình gặp được cậu nhóc này có sở thích tương đồng với ông ta, tam quan cũng gần như nhất trí, cảm giác nói chuyện trời đất gặp được tri âm này thật sự làm ông ta vô cùng hưng phấn.

Hai người nói chuyện, lại nói đến mười rưỡi sáng, Tiêu Quân vẫn có cảm giác chưa thỏa mãn.

"Cậu nhóc, cậu là người ở đâu, tên là gì vậy? Tôi nói chuyện với cậu rất thoải mái, nếu thuận tiện, mỗi sáng chúng ta có thể hẹn nhau cùng uống trà sáng đi!"

"Chú, cháu là người ở Úc Lâm huyện Bách Lương, tên là Giang Phong, cháu cũng rất muốn hẹn uống trà với chú mỗi sáng, chỉ là công việc của cháu cần phải chạy khắp nơi, chỉ sợ không có mấy cơ hội hẹn uống trà sáng với chú được!"

"Công việc cần phải chạy khắp nơi? Tiểu Giang, cháu làm công việc gì vậy?"

"Cháu ạ, cháu là một người mai mối chuyên nghiệp, chuyên làm mai cho người ta!"

Tiêu Quân nghe vậy thì đầy vẻ kinh ngạc nói: "Tôi không nghe nhầm chứ? Không ngờ cháu là người làm mai chuyên nghiệp à?"

Giang Phong gật đầu mỉm cười nói: "Chú, chú không nghe nhầm đâu. Cháu đúng là một người mai mối, vào nghề đã ba tháng, trước mắt đã thành công tác hợp cho mười mấy cặp vợ chồng, có danh tiếng không nhỏ ở nông thôn chúng cháu đấy!"

Chương 132: Làm Mai Cho Nữ Minh Tinh (2)

Tiêu Quân trợn tròn mắt nói: "Tiểu Giang, cậu xác định không lừa tôi chứ? Cậu mới vào nghề ba tháng, đã thành công tác hợp mười

mấy cặp vợ chồng? Vậy bình quân, chẳng phải mấy ngày là có thể tác hợp thành công một đôi à? Với thành tích này, đừng nói là người mới, cho dù là người nổi tiếng làm mai mối nhiều năm, sợ rằng cũng không lợi hại như vậy đâu?"

Vẻ mặt Giang Phong bình tĩnh nói: "Chú, không phải cháu khoe khoang chứ, ở phương diện làm mai mối này, ai cháu cũng không phục. Cho dù cháu trẻ tuổi, lại vào nghề mới ba tháng, nhưng cháu làm mai mối không giống với người khác."

Tiêu Quân tò mò hỏi: "Làm mai mối có gì khác nhau?"

Giang Phong nói: "Bởi vì cháu có chút thành tựu trên phương diện huyền học, cho nên cháu làm mai mối sẽ suy tính nhân duyên của đối phương trước. Nếu hai bên thích hợp, cháu mới tác hợp, nếu không thích hợp thì đổi người khác, cho đến khi thích hợp mới thôi."

Tiêu Quân nói vẻ mặt không tin: "Tiểu Giang, cậu chém gió hơi quá rồi đấy. Cậu mới từng này tuổi, còn biết về huyền học à?"

Giang Phong nói: "Chú, trình độ huyền học này không liên quan tới tuổi tác. Nếu chú không tin, cháu có thể bộc lộ tài năng, để chú xem cháu có chém gió không!"

Tiêu Quân kinh ngạc nói: "Tiểu Giang, cậu còn làm thật à?"

Giang Phong nghiêm túc nói: "Chuyện này còn có thể giả vờ được sao? Chú tùy tiện đưa ra một tên họ và ngày sinh tháng đẻ, cháu sẽ suy tính, sau đó chú xem cháu tính có đúng không!"

Tiêu Quân thấy Giang Phong không giống như đang nói đùa, nghĩ ngợi lại nói thẳng: "Tiểu Giang, nếu cậu có lòng tin như vậy, cậu suy tính giúp tôi được không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đương nhiên là được rồi. Chú cứ nói tên họ và ngày sinh tháng đẻ đi!" Cho dù hắn không cần những điều đó, nhưng để lộ rõ "sự chuyên nghiệp", hắn vẫn phải làm ra vẻ một chút.

Tiêu Quân tò mò, lại bảo ra tên và ngày sinh tháng đẻ của ông ta.

Giang Phong chấm ít nước trà viết tên và ngày sinh tháng đẻ của Tiêu Quân lên bàn, sau đó đại khái trầm ngâm một phút mới nói: "Chú Tiêu, hôn nhân của chú tóm lại không tệ, lúc còn trẻ sống rất hạnh phúc, hai vợ chồng gần như không rời nhau, tình cảm sâu đậm.

Chẳng qua sau khi lớn tuổi, bởi vì vài nguyên nhân nào đó dẫn đến hai vợ chồng bình thường ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, một năm sợ rằng không ở chung quá một tháng.

Cũng may, tuy ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều nhưng không ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của hai người, ngoại trừ bình thường sống một người tương đối cô độc, ngược lại những chuyện khác đều tốt."

Tiêu Quân nghe đến đây thì trợn mắt há hốc mồm. Đừng thấy mấy câu nói đó đơn giản, nhưng trừ ba người nhà bọn họ ra, không ai có thể biết tình hình ở chung của vợ chồng bọn họ thế nào.

Nhưng bây giờ, Tiểu Giang này chưa từng gặp mặt lại dựa vào tên họ và ngày sinh tháng đẻ của ông ta để suy tính ra những tin tức này, thật sự quá thần kỳ!

Lẽ nào, thật sự giống như hắn nói, hắn có trình độ huyền học thâm sâu?

Có thể như vậy sao?

Cho dù Tiêu Quân không muốn tin tưởng Giang Phong còn trẻ như vậy lại nắm giữ trình độ huyền học thâm sâu, nhưng bây giờ sự thật đặt ở trước mắt, ông ta không thể không tin.

"Tiểu Giang, không ngờ cậu thật sự có chút bản lĩnh đấy. Tôi sẽ nói cho cậu tên họ và ngày sinh tháng đẻ, nếu cậu còn có thể nói đúng, tôi lại thật sự phục cậu!"

Giang Phong mỉm cười tự tin nói: "Không thành vấn đề, hôm nay cháu chắc chắn phải sẽ làm cho chú Tiêu chứng kiến sự lợi hại của cháu."

Tiêu Quân nghe vậy, lại báo ra tên họ và ngày sinh tháng đẻ của con trai bạn ông ta, đây cũng do con trai bạn ông ta có ngày sinh

tháng đẻ gần giống với con gái ông, bằng không ông ta thật sự không biết rõ ngày sinh tháng đẻ con người khác.

Giang Phong cũng theo đó, lại nói rõ ràng về tình trạng hôn nhân của đối phương.

Đến lúc này, Tiêu Quân không nghi ngờ nữa, gọi Giang Phong từ Tiểu Giang thành Giang đại sư.

Đồng thời, ông ta cũng kích động. Mấy năm gần đây, ông ta vẫn lo lắng về chuyện cưới hỏi của con gái Tiêu Mẫn, chẳng qua con gái ông ta chính là minh tinh lớn, ông ta không thể can thiệp nhiều trên phương diện hôn nhân, ngoại trừ thỉnh thoảng giục ra, thì không có cách nào khác.

Nhưng bây giờ, ông ta đi ra uống trà sáng, bất ngờ gặp được người mai mối có trình độ huyền học thâm sâu trước mắt này, vậy có phải đại biểu cho duyên phận của con gái ông ta sắp tới không?

Tiêu Quân nghĩ tới đây, lập tức nói nhỏ: "Giang đại sư, cậu vừa nói cậu là một người mai mối chuyên nghiệp, đúng lúc con gái tôi không còn nhỏ nữa, nhưng vẫn chưa có người yêu, không biết bao giờ cậu rảnh, tới nhà tôi uống chén trà?"

Tốn không ít tâm tư, cuối cùng dụ cho đối phương chủ động yêu cầu làm mai, trong lòng Giang Phong thỏa mãn, vội vàng biểu thị mình có thời gian, cũng tranh thanh toán tiền.

Sau đó, Tiêu Quân lái xe đi trước dẫn đường, hai chiếc xe một trước một sau chạy về phía khu biệt thự cao cấp nào đó trong thành phố.

Nửa giờ sau, Giang Phong được Tiêu Quân dẫn đường, tiến vào biệt thự nào đó.

Tòa biệt thự này không hề kém hơn tòa biệt thự của nhà họ Ngụy, rõ ràng minh tinh lớn như Tiêu Mẫn cho dù không phải là minh tinh hàng đầu trong nước, nhưng làm nữ minh tinh đứng đầu tuyến hai, năng lực kiếm tiền của cô ta vẫn thật sự không tệ.

Sau khi mời Giang Phong vào biệt thự, Tiêu Quân không định che giấu thân phận của con gái ông ta nữa, nói thẳng với Giang Phong:

"Giang đại sư, thật ra biệt thự này là do con gái tôi bỏ tiền mua, con gái tôi tên là Tiêu Mẫn, không biết cậu có biết nó không?"

Giang Phong lộ ra một ánh mắt ngoài ý muốn nói: "Hóa ra đây là nhà của minh tinh lớn Tiêu Mẫn. Chú Tiêu, chú mời cháu tới, là muốn cháu làm mai cho chị Mẫn à?"

Tiêu Quân gật đầu nói: "Không sai, tôi đang có ý đó!"

Chương 133: Tiêu Mẫn: Con Còn Cần Đi Xem Mắt À?

Biệt thự nhà họ Tiêu.

Tiêu Quân vừa dùng nước sôi tráng chén trà vừa nói: "Giang đại sư, Tiêu Mẫn nhà tôi năm nay đã ba mươi tuổi, bởi vì nghề nghiệp của nó hơi đặc biệt, cho nên muốn tìm một đối tượng thích hợp cũng không dễ dàng gì. Tôi làm ba cũng rất lo lắng về chuyện này."

Giang Phong gật đầu nói: "Chú Tiêu, dù sao chị Mẫn cũng là minh tinh, mà minh tinh là nhân vật công chúng, mỗi lời nói hành động đều phải dè dặt, muốn yêu đương như người bình thường là chuyện rất khó khăn. Dù sao đây cũng là cái giá của sự nổi tiếng."

Tiêu Quân rót chén trà cho Giang Phong, than thở: "Đúng vậy, đặc biệt là Tiêu Mẫn nhà tôi sớm hạ quyết tâm, tìm đối tượng chắc chắn không tìm người trong giới giải trí. Do đó, người con bé có thể lựa chọn lại không nhiều."

Giang Phong hỏi: "Chị Mẫn không muốn tìm người trong giới, vậy chị ấy muốn tìm đối tượng thế nào?"

Tiêu Quân lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết rõ ý của nó. Dù sao chỉ cần không phải người trong giới giải trí, sau đó xuất thân bối cảnh không tệ, nhân phẩm phải đạt Tiêu chuẩn, chắc hẳn là được rồi à!"

Giang Phong lại hỏi: "Chú Tiêu, bây giờ chú mời cháu làm mai cho chị Mẫn, không biết chị Mẫn có đồng ý không? Nếu chị Mẫn không

đồng ý, vậy sẽ lúng túng lắm!"

Tiêu Quân mỉm cười nói: "Nếu tôi mời người mai mối bình thường, chắc hẳn nó sẽ không đồng ý, chẳng qua Giang đại sư lại khác. Chỉ dựa vào chiêu thức suy tính nhân duyên này của cậu, tôi có tự tin thuyết phục nó đồng ý xem mắt."

"Chỉ cần chị Mẫn đồng ý xem mắt, vậy khẳng định không thành vấn đề!"

Giang Phong nâng chén trà lên uống một ngụm, nói tiếp: "Chú Tiêu, cháu không nói dối chú. Hai ngày trước, cháu vừa vặn nhận được một khách hàng lớn cực kỳ xuất sắc. Nếu chú Tiêu không ngại, có thể cung cấp ngày sinh tháng đẻ của chị Mẫn, cháu sẽ cố gắng suy tính giúp chị ấy, xem thử giữa chị Mẫn và khách hàng lớn này của cháu có duyên phận đó không."

Trải qua nghiệm chứng trước đó, Tiêu Quân đã sớm tin tưởng chắc chắn vào năng lực suy tính của Giang Phong. Bởi vậy, nghe được Giang Phong nói thế, ông ta không hề do dự, nói ra ngày sinh tháng đẻ của con gái.

Theo lệ cũ, Giang Phong dùng ngón tay chấm nước trà biết lên trên bàn. Đại khái hơn một phút sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Quân, mỉm cười nói: "Chúc mừng chú Tiêu, không ngờ chị Mẫn và khách hàng lớn của cháu thật sự có duyên phận vợ chồng, điều này đúng là trùng hợp đấy!"

Tiêu Quân nghe vậy cũng hơi ngạc nhiên, vừa rót thêm trà cho Giang Phong, vừa nói: "Giang đại sư, không biết cậu có thể nói cho tôi biết trước tình hình khách hàng lớn của cậu thế nào không?"

Giang Phong nâng chén trà lên uống một ngụm, mỉm cười nói: "Đương nhiên là được rồi. Vậy cháu nói cho chú Tiêu nghe trước nhé!"

Tiêu Quân lập tức ngồi thẳng người, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Giang Phong đặt chén trà xuống, nói: "Khách hàng lớn của cháu tên là Uông Văn Kiệt, người tỉnh Việt, năm nay 33 tuổi, cao một mét

bảy mươi lăm, là sinh viên hàng đầu tốt nghiệp trường đại học trọng điểm, ngoại hình cũng rất đẹp trai."

Giang Phong nói đến đây, hỏi: "Chú Tiêu, chú có từng nghe nói về tập đoàn Uông thị của tỉnh Việt không?"

Tiêu Quân gật đầu nói: "Chú có nghe nói qua về tên tập đoàn này."

Giang Phong nói: "Tập đoàn Uông thị chính là doanh nghiệp lớn đáng giá trăm tỷ. Mà người khách hàng lớn mà cháu nói với chú Tiêu, chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị, một trong những con nhà giàu siêu cấp có danh tiếng lừng lẫy trong nước."

Tiêu Quân nghe đến đó, không khỏi trợn tròn mắt, trên mặt đầy vẻ chấn động. Ông ta nằm mơ cũng không ngờ, người khách lớn mà Giang đại sư nói tới lại có bối cảnh gia đình lợi hại như vậy.

Cho dù con gái ông ta xinh đẹp, còn là một nữ minh tinh rất có tiếng trong nước, nhưng Tiêu Quân cũng tự hiểu lấy mình, nếu xét về thân phận và địa vị, con gái căn bản không thể nào so được với thái tử gia có của tập đoàn đáng giá trăm tỷ kia.

"Giang đại sư, người ta có bối cảnh gia đình như vậy, còn có thể để ý tới minh tinh nhỏ như con gái tôi sao?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chú Tiêu không cần phải lo lắng, giám đốc Uông này không giống với con cháu nhà giàu khác. Anh ấy tìm vợ không cần môn đăng hộ đối, nhưng mong tính cách hợp nhau, chỉ cần nhà gái có thể làm trái tim anh ta rung động, cho dù là gia đình bình thường cũng không sao."

Tiêu Quân nghe vậy thì hơi xiêu lòng, đồng thời trong lòng cũng hơi lo lắng.

Gả vào gia đình quyền quý vốn là một chuyện tốt,

Người làm ba nào không hy vọng con gái của mình gả tốt? Nhưng người xuất thân từ gia đình bình thường gả vào gia đình quyền quý chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Trình độ đoán ý qua lời nói và sắc mặt của Giang Phong đã đạt tới

mức chuyên gia, rất nhanh đã đoán được tâm lý của Tiêu Quân, nói thêm: "Hơn nữa, chú Tiêu cũng đừng quên năng lực suy tính về phương diện nhân duyên của cháu. Vừa rồi, cháu đã tính qua cho bọn họ, chị Mẫn và giám đốc Uông thật sự có duyên phận vợ chồng. Chỉ cần chị Mẫn bằng lòng đi xem mắt, cũng nghe theo đề nghị của cháu, chuyện này có tám chín phần có thể thành công.

Chủ yếu nhất là cháu còn tính được, nếu hai người này lấy nhau, vậy sau khi cưới, không chỉ tình cảm vợ chồng tốt, ngay cả quan hệ gia đình cũng có thể xử lý rất tốt, có thể nói là một cuộc hôn nhân đặc biệt hạnh phúc mỹ mãn!"

Lời này đúng là đánh trúng chỗ hiểm, Tiêu Quân không nhịn được nữa, lập tức vỗ bàn nói: "Việc này không thể chậm trễ, tôi sẽ gọi điện thoại cho Tiêu Mẫn, nói chuyện này với nó ngay bây giờ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Vâng, cơ hội gả vào gia đình quyền quý có thể nói là ngàn năm một thuở. Chú Tiêu bảo chị Mẫn cần phải để bụng một chút. Dù sao bỏ lỡ sẽ không có cơ hội như vậy nữa!"

Tiêu Quân liên tục gật đầu nói: "Tôi hiểu, vậy Giang đại sư tạm thời uống trà, tôi xin lỗi đi ra ngoài một lát!"

Giang Phong biết ông ta muốn gọi video hoặc gọi điện thoại cho con gái, lại vừa cười vừa nói được.

Tiêu Quân vào phòng, nóng lòng gọi video WeChat cho con gái.

Chương 134: Mẹ Nó, Chuyện Này Cũng Quá Nhảm Đi!

Thành phố tỉnh Việt.

Khách sạn năm sao nào đó.

Tiêu Mẫn vừa tham gia xong một hoạt động công ích nào đó, đang thu dọn đồ đạc với mẹ, chuẩn bị bay tới điểm kế tiếp, tham gia thu một chương trình truyền hình nào đó.

Tiêu Mẫn vừa thu dọn quần áo vừa hỏi: "Mẹ, mấy ngày nữa là sinh nhật của ba con, mẹ đã nghĩ xem sẽ tặng gì cho ba chưa?"

Tiêu mẫu lắc đầu nói: "Mẹ còn chưa nghĩ ra đâu. Con tính tặng gì cho ba con vậy?"

Tiêu Mẫn dừng tay lại, nói: "Không phải ba thích uống trà sao? Đợt trước, con nhờ người bạn trong giới kiếm ít trà ngon cho con. Đến lúc đó, xem như quà sinh nhật cho ba!"

Tiêu mẫu nói: "Mẹ nói này Tiêu Mẫn, ba con không biết thưởng thức trà, con kiếm trà ngon như vậy cho ông ấy chẳng khác nào trâu nhai mẫu đơn, con làm vậy hoàn toàn là lãng phí!"

Tiêu Mẫn mỉm cười nói: "Mẹ, mẹ cũng không thể nói như vậy được. Bất kể ba con có biết thưởng thức trà hay không, chỉ cần ba uống cao hứng, uống vui vẻ, vậy trà kia mua cũng đáng giá rồi!"

Tiêu mẫu nghe vậy nói: "Mẹ còn không biết ba con sao? Chỉ cần là trà con mua cho ông ấy, cho dù là loại mấy đồng một gói, ông ấy vẫn có thể uống tới cao hứng, vui vẻ."

Nghe đến đó, Tiêu Mẫn không khỏi mỉm cười.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động vang lên một bài hát của cô. Tiêu Mẫn cài đặt nó làm tiếng chuông cho cuộc gọi video WeChat.

Tiêu Mẫn nhìn về phía điện thoại đặt ở trên bàn bên cạnh, vừa cầm lên nhận vừa cười nói: "Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, ba con gọi video tới này!"

Tiêu mẫu mỉm cười, tiếp tục thu dọn hành lý.

Cuộc gọi video vừa được kết nối, Tiêu Mẫn lại cười hì hì nói: "Ba, qua mấy ngày nữa là sinh nhật ba, con và mẹ vừa nhắc tới ba, không ngờ ba đã gọi video tới!"

"Con gái bảo bối của ba có lòng rồi!"

Tiêu Quân không khỏi mỉm cười, tùy tiện nói: "Mẹ con đâu, con gọi bà ấy tới đây một lát, ba có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hai mẹ con con."

Tiêu Mẫn nói: "Mẹ đang ở bên cạnh con đây. Ba có chuyện quan trọng gì muốn thương lượng với bọn con vậy?"

Tiêu mẫu nghe được lời này, lại đi tới.

Tiêu Quân thấy bạn già cũng xuất hiện ở trong video, lại dứt khoát nói luôn: "Ba muốn thương lượng với hai mẹ con về chuyện cưới hỏi của Tiêu Mẫn."

Tiêu mẫu nghe vậy, không nhịn được trừng mắt nhìn ông ta, nói: "Ông già này, tôi còn tưởng đã xảy ra chuyện gì chứ? Nếu ông muốn thương lượng về chuyện cưới hỏi của Tiêu Mẫn, vậy chờ qua mấy ngày nữa, chúng tôi trở lại lại thương lượng cũng không muộn, đâu cần phải đặc biệt gọi video tới thương lượng chứ!"

"Qua mấy ngày nữa mới thương lượng, vậy sẽ muộn mất!"

Tiêu Quân lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiêu Mẫn, bây giờ ba mời cho con một người mai mối đặc biệt lợi hại, cậu ấy tính giới thiệu cho con một đối tượng cực kỳ xuất sắc. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, một khi bỏ qua sẽ không tìm được đối tượng nào tốt hơn thế!"

Tiêu Mẫn nghe đến đây thì trợn mắt há hốc mồm. Cô ta thật sự không ngờ được ba mình lặng lẽ mời một người mai mối cho mình. Cô ta dù sao cũng là một minh tinh, cho dù không thể lên tuyến một, nhưng vẫn đứng hàng đầu trong các minh tinh tuyến hai, người như cô ta còn cần phải xem mắt à?

Trò đùa quốc tế gì vậy?

Nếu để cho đám phóng viên kia biết được, vậy không làm ầm ĩ tới lật trời sao?

Tiêu mẫu cũng bị những lời này của bạn già làm cho kinh ngạc đến ngây người, chờ tới khi kịp phản ứng, bà ta lập tức nổi giận quát: "Tiêu Quân, có phải ông uống quá nhiều không? Ông không biết con gái có thân phận gì à? Không ngờ ông không thương lượng với chúng tôi, đã tự ý quyết định nhờ người mai mối cho con gái?

Ông có biết, nếu như chuyện này mà lộ ra cho các phóng viên biết,

sẽ gây ra ảnh hưởng quá lớn thế nào không?

Ông già đáng chết này đúng là càng sống càng hồ đồ rồi. Có thể nhờ người mai mối chuyện lớn cả đời cho con gái được sao?"

Tiêu Quân thấy bạn già tức giận, vội vàng nói: "Bà đừng vội nóng, nghe tôi nói hết đã!"

Cho dù Tiêu Mẫn cũng bất ngờ trước hành động thần kỳ của ba, nhưng thấy mẹ giận thật, vội vàng khuyên một câu: "Mẹ tạm thời đừng giận, nếu ba nhờ người mai mối cho con, vậy chắc chắn phải có đạo lý của ba. Chúng ta nghe ba nói lý do đã."

Tiêu mẫu thở hổn hển nói: "Được, ông nói đi, nếu hôm nay ông không cho tôi một lời giải thích thỏa mãn, tôi sẽ không để cho ông được yên đâu!"

Tiêu Quân hiểu rõ tính tình của bạn già, cũng lười so đo với bà ta, kể luôn chuyện sáng nay mình đi uống trà gặp được Giang Phong, lại mời Giang Phong tới làm mai, cuối cùng mới lên tiếng: "Vị Giang đại sư này là một người thật sự có bản lĩnh, bằng không với thân phận của giám đốc Uông, tuyệt đối không thể đến nhà nhờ cậu ta làm mai được.

Cho dù ba vẫn không hy vọng con gả vào gia đình quyền quý, bởi vì gả vào gia đình như vậy chưa chắc sẽ hạnh phúc. Nhưng ba tin tưởng vào bản lĩnh suy tính nhân duyên của Giang đại sư này. Nếu cậu ta nói con và giám đốc Uông có duyên phận vợ chồng, còn nói con gả vào nhà họ Uông sẽ được hạnh phúc mỹ mãn, vậy chúng ta thật sự không thể bỏ qua nhân duyên này!"

Chờ Tiêu Quân nói xong, bất kể là Tiêu Mẫn hay Tiêu mẫu đều hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người!

Thái tử gia của tập đoàn Uông thị cũng muốn thân cận?

Mẹ nó, chuyện này cũng quá nhảm đi!

Chương 135: Trận Chiến Mở Màn Thắng Lợi

Bên trong khách sạn năm sao.

Tiêu Mẫn và mẹ cô liếc nhau một cái, đều cảm thấy việc này quá kỳ quái, có lẽ là cha đã bị chơi một vố lớn rồi!

Là người lăn lộn trong ngành giải trí mười năm, bất kể là Tiêu Mẫn hay Tiêu mẫu đều hiểu rõ rằng tập đoàn Uông Thị không phải chỗ Tiêu phụ có thể sánh cùng được.

Chính vì hai người biết rõ quyền lực của tập đoàn Uông Thị, cho nên đối với chuyện bà mối mời thái tử gia tập đoàn Uông Thị tới xem mắt đều đồng lòng không tin.

Thân phận người ta như vậy, bên cạnh lúc nào cũng có không biết bao nhiêu mỹ nữ vây quanh, muốn tìm người phụ nữ như thế nào không có chứ, sao còn cần bà mối mời đi xem mắt?

“Ba ba, ba có phải bị người ta lừa rồi hay không? Lấy thân phận của Uông tổng người ta, tìm kiểu phụ nữ nào mà không có, sao còn cần mời cái gì mà bà mối chứ?” Tiêu Mẫn nói thẳng ra nghi ngờ của mình.

Tiêu mẫu cũng phụ họa, nói: “Lão Tiêu, ông chưa lăn lộn trong ngành giải trí bao giờ nên không biết, không phải ai cũng lòng dạ tốt bụng, Giang đại sư ông gặp phải kia chỉ sợ là có ý định nhằm vào con gái của chúng ta!”

Tiêu Quân lắc đầu nói: “Tôi cảm thấy là hai người nghĩ phức tạp quá lên thôi, sự lợi hại của Giang đại sư tôi đã nói với hai người rồi, không chỉ có thể nói rõ ràng được tình trạng hôn nhân của chúng ta, ngay cả tình trạng hôn nhân của con trai bạn tôi người ta cũng nói được không sai điểm nào.

Nếu như Giang đại sư là lừa đảo, loại chuyện thần kỳ kia hai người định giải thích thế nào?

Nói cách khác, kể cả người ta có biết rõ thân phận của tôi, cho nên mới biết rõ tình trạng hôn nhân của chúng ta, nhưng còn hôn nhân của con trai bạn tôi, làm sao người ta lại có thể biết rõ như vậy được?”

Tiêu Mẫn và Tiêu mẫu nghe vậy cũng cảm thấy nghẹn họng, chẳng lẽ những điều vị Giang đại sư này nói đều là thật?

Thấy vợ và con gái không còn lo nghĩ trong lòng, Tiêu Quân lại bổ sung: "Còn nữa, làm mai mối này cần phải sắp xếp xem mắt cho người ta, đến lúc đi tham gia xem mắt, thấy mặt không phải sẽ biết ngay là thật hay giả sao?"

Nghe đến đây, Tiêu Mẫn cũng cảm thấy có đạo lý.

Tiêu mẫu thật ra là người hy vọng chuyện này là thật nhất, sự nghiệp con gái đã đi qua đỉnh cao, khoảng thời gian này, bà cũng đang nghĩ chuyện tìm kiếm cho con gái một đối tượng có thể giúp cô phát triển sự nghiệp.

Chỉ là, loại chuyện này chỉ có thể ngộ, chứ không thể cầu, bà vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp cho con gái mình.

Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một bà mối lợi hại có thể xem được hôn nhân người khác, nói muốn sắp xếp cho con gái và thái tử gia của tập đoàn Uông Thị xem mắt, điều này thật sự có thể nói là miếng bánh lớn từ trên trời rơi xuống.

Mặc dù bà vẫn cảm thấy việc này quá kỳ quái, nhưng ngẫm lại, nhỡ đâu là sự thật, xong lại vì hoài nghi mà bỏ lỡ mất cơ hội này thì quá đáng tiếc.

Bởi vậy, Tiêu mẫu nghiêm túc tính toán một hồi lâu, vẫn quyết định tin tưởng đối phương.

"Lão Tiêu, ông nói cũng có đạo lý, việc này nếu là sự thật, thì đúng là cơ hội ngàn năm có một, vậy ông trước mắt cứ thay Tiêu Mẫn đồng ý xem mắt đi, sau đó chiêu đãi vị Giang đại sư kia thật tốt, đợi tôi và con gái đi thu xong chương trình kia sẽ lập tức bay về chuẩn bị tham gia xem mắt."

Tiêu Mẫn nghe xong cũng không phản đối gì.

Tiêu Quân lúc này mới cười nói: "Ừm, vậy tôi ra ngoài chiêu đãi Giang đại sư trước, có tình huống gì sẽ liên lạc lại sao."

Tắt cuộc gọi video xong, Tiêu mẫu lại nói với con gái: "Tiêu Mẫn,

con trước thu dọn hành lý, mẹ giúp con đi điều tra tư liệu của vị Uông tổng kia!”

Nói xong liền lấy điện ta bắt đầu tìm kiếm tư liệu về thái tử gia tập đoàn Uông thị.

...

Biệt thự Tiêu gia.

Tiêu Quân đi vào trong phòng khách, nói với Giang Phong đang uống trà: “Thật xin lỗi, để Giang đại sư đợi lâu rồi!”

Giang Phong khoát tay nói: “Chú Tiêu không cần khách khí vậy đâu, chú và chị Mẫn đàm phán thế nào rồi ạ?”

Tiêu Quân nói: “Tiểu Mẫn đã đồng ý tham gia xem mắt, có điều nó ở tỉnh Tương bên kia còn cần quay một chương trình nữa, cho nên chuyện xem mắt này sợ rằng phải trì hoãn lại hai ngày mới được.”

Giang Phong cười nói: “Không sao ạ, chúng ta không thiếu hai ngày này, vừa vặn cháu cũng muốn nói chuyện với Uông tổng bên kia một chút trước, nói nhiều lời tốt cho chị Mẫn một chút, vậy thì xác suất xem mắt thành công mới cao lên được.”

Tiêu Quân vừa châm trà cho Giang Phong, vừa nói: “Vậy thì đành nhờ cậy vào Giang đại sư rồi!”

Giang Phong đáp: “Chú Tiêu không cần phải khách khí, đây đều là chuyện cháu phải làm, vậy nếu được thì mong chú Tiêu có thể nói rõ ưu khuyết điểm của chị Mẫn cho cháu biết một chút, như vậy lúc cháu trò chuyện lại với Uông tổng mới có thể truyền đạt tốt được.”

Tiêu Quân liên tục gật đầu, nói: “Đương nhiên rồi, vậy để tôi nói kĩ với Giang đại sư một chút, nếu có thiếu sót gì, Giang đại sư cứ hỏi bất cứ lúc nào, tôi biết gì sẽ nói nấy!”

Giang Phong vâng một tiếng, sau đó vừa uống trà vừa nghe Tiêu Quân nói về Tiêu Mẫn, nhưng thông tin mặt ngoài này hắn đều đã nắm chắc, thậm chí cả thông tin chi tiết hơn nữa hắn cũng biết rõ ràng.

Chương 136: Trận Chiến Mở Màn Thắng Lợi (2)

Trong lúc nghe Tiêu Quân nói chuyện, Giang Phong thỉnh thoảng cũng chen vào hỏi han một vài câu.

Mãi tới gần mười hai giờ trưa, Giang Phong mới nắm rõ được bảy tám phần về thông tin của Tiêu Mẫn.

“Giang đại sư, những cái vừa rồi chính là tư liệu của Tiểu Mẫn nhà chúng tôi, đại sư xem còn cái gì muốn hỏi không?”

“Tạm thời cũng không có gì cả, tiếp đó nếu cháu có cái gì cần hiểu rõ hơn thì sẽ gọi điện lại cho chú Tiêu sau!”

...

Trong lúc Giang Phong đang vội vàng vì vị khách hàng lớn Uông tổng đáp cầu dắt mối, anh chị trong nhà Giang Phi, Giang Tuyết đã ngựa không ngừng vó tác hợp giúp những vị khách khác.

Khách của hai người đều là do Giang Phong đón tiếp trước đó.

Trong đó, người Giang Phi tiếp nhận chỉ là một khách hàng bình thường, Giang Phong đều đã vạch ra đường đi nước bước chi tiết, Giang Phi chỉ cần làm theo chương trình ‘ba bước ra mắt’ kia, thì cơ bản là ok rồi!

Còn vị khách mà Giang Tuyết tiếp nhận thì lại hơi khó giải quyết, nhà gái chính là dì Bàng bán hoa quả, Bàng Xuân Yến, bản thân dì cũng có ý muốn đi xem mắt, nhưng con của dì thì lại khác.

Giang Tuyết sau khi biết rõ tình huống thì liền quyết định đi theo hướng mà Tiểu Phong đưa ra trước đó, chuẩn bị tìm cơ hội nói chuyện với con gái của dì Bàng một chút.

Mà chuyện này, nói chuyện qua điện thoại rất khó thuyết phục, nhất định phải gặp mặt trực tiếp mới được.

Cũng may, con gái dì Bàng không công tác ở tỉnh khác, mà là ở trong một thành phố tại huyện thành, cho nên đi gặp mặt một chuyến cũng không mất quá nhiều thời gian và tiền bạc.

Thế là, Giang Tuyết lấy được số điện thoại của con trai dì Bàng xong, liền lập tức ngồi lên xe đi tới nội thành.

Cô chuẩn bị đi thu thập con trai dì Bàng trước, dù sao chuyện mẹ gả đi như thế này, thái độ của con trai mới là mấu chốt, thái độ của con gái cũng không quá quan trọng.

Đây cũng là từ phong tục địa phương mà ra.

Ở huyện Bách Lương bên này, cha mẹ sau khi già đều là do con trai nuôi, sau khi con gái gả ra bên ngoài, chuyện dưỡng lão của cha mẹ cơ bản không liên quan gì tới con gái nữa.

...

Thành phố Ngọc Lâm.

Tại cửa ra vào một quán trà sữa ở quảng trường.

Giang Tuyết và Trần Tiểu Đông, mỗi người một cốc trà sữa, ngồi đối diện nhau.

Trần Tiểu Đông chính là con trai của dì Bàng, năm nay 23 tuổi, làm shipper giao đồ ăn ở thành phố.

Hắn hai ngày trước nhận được điện thoại của mẹ, nghe mẹ ấp a ấp úng nhắc đến chuyện muốn đi xem mắt, hắn lập tức bùng nổ, mãnh liệt phản đối.

Lúc đó mẹ hắn cũng không nói thêm gì, hắn còn tưởng rằng việc này sẽ cứ như vậy trôi qua, lại không ngờ hôm nay bỗng nhiên nhận được điện thoại của một người phụ nữ gọi tới, tự xưng là bà mối, muốn nói chuyện về mẹ hắn với hắn.

Nói thật, nếu đổi thành là một người đàn ông gọi điện thoại tới, Trần Tiểu Đông chắc chắn sẽ không nói lý.

Nhưng nếu là phụ nữ, nhất là phụ nữ nói chuyện ôn nhu dễ nghe,

tính tình của hắn thế nào cũng không phát ra được, cuối cùng thần xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý gặp mặt.

Lúc nhìn thấy bà mối Giang Tuyết, nói thật, Trần Tiểu Đông có chút khó tin nổi, vậy mà lại có cô gái trẻ đẹp như vậy đi làm bà mối.

“Tiểu Đông, để không lãng phí thời gian của cậu, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, mục đích tôi tới thành phố tìm cậu lần này, chắc hẳn cậu cũng đã biết, chính là vì chuyện của mẹ cậu, tôi muốn biết tại sao cậu lại phản đối mẹ mình đi xem mắt vậy? Có thể nói lý do cậu phản đối một chút được không?” Giang Tuyết ôn nhu hỏi.

Trần Tiểu Đông nhướng mày: “Chị Tuyết à, mẹ tôi cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, chị với tôi đều là người nông thôn, hẳn là hiểu rõ ở tuổi này còn muốn gả ra ngoài, nhất định sẽ bị người trong thôn lời qua tiếng lại, tôi cũng không muốn lúc về nhà lại bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ.”

Giang Tuyết nhấp một ngụm trà sữa, nói: “Tiểu Đông, suy nghĩ này của cậu không đúng, bây giờ không phải là thời phong kiến, bất kể là nam hay nữ, tái hôn là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, mẹ cậu mới hơn bốn mươi tuổi, đường đời vẫn còn rất dài, cậu nhẫn tâm để bà một mình lẻ loi hiu quạnh sống hết đời sao?”

Trần Tiểu Đông trầm mặc một chút, nói: “Bọn tôi không có cha, nếu như mẹ tôi tái giá mà nói, tôi và em gái đến cả nhà cũng sẽ không còn!”

Giang Tuyết thở dài, nói: “Tục ngữ nói có mẹ mới có nhà, tôi hiểu suy nghĩ của cậu, nhưng Tiểu Đông, cậu có nghĩ tới hay không, về sau cậu cũng sẽ cưới vợ sinh con, em gái cậu cũng sẽ lấy chồng.

Về sau cậu có vợ cùng mình chậm rãi già đi, nhưng mẹ cậu lại chỉ có thể một thân một mình sinh hoạt.

Đương nhiên, cậu cũng có thể nói sẽ đưa mẹ về cùng sinh sống, nhưng sự bầu bạn của con cái cũng không lấp đầy được sự trống rỗng trong lòng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao rất nhiều ông bà già bảy, tám chục tuổi rồi vẫn lựa chọn kết hôn với người khác.

Cho nên, Tiểu Đông, cậu không thể vì sợ ánh mắt của người trong thôn mà trực tiếp gạt bỏ hạnh phúc tuổi già của mẹ cậu được, mẹ cậu dưỡng dục hai anh em nhiều năm như vậy, bây giờ hai người đều đã trưởng thành đi làm, cũng nên suy nghĩ thật kỹ làm sao để báo hiếu cho mẹ mình, làm sao giúp bà có cuộc sống thật hạnh phúc!"

Nghe xong những lời này, Trần Tiểu Đông hơi chấn động, lúc trước hắn chỉ nghĩ đến mẹ tuổi này rồi còn gả ra ngoài thì quá mất mặt, hơn nữa, hắn cũng đã quen có mẹ ở bên cạnh, không dám tưởng tượng đến việc sau khi mẹ gả ra ngoài rồi, nhà bọn họ sẽ biến thành cái dạng gì.

Nhưng bây giờ nghe bà mối trẻ tuổi này thuyết phục, Trần Tiểu Đông đột nhiên cảm thấy mình cũng rất ích kỉ, chỉ lo cho cảm nghĩ của mình, lại không để tâm tới tình cảm của mẹ.

Trong lòng vật lộn kịch liệt một phen, xong Trần Tiểu Đông mới hỏi: "Chị Tuyết, người đàn ông kia là người nơi nào, làm gì?"

Giang Tuyết nghe vậy thì vui mừng trong lòng, biết rõ cửa ải này trước mắt đã qua rồi, lúc này mới nói rõ chi tiết hoàn cảnh nhà trai một lần, cuối cùng nói: "Tiểu Đông, mẹ cậu gả cho người đàn ông thiện lương lại có năng lực như vậy, có thể nói là hậu bối cũng có chỗ dựa, hơn nữa, cũng không phải mẹ cậu lấy chồng xong thì sẽ bỏ mặc anh em các cậu.

Mẹ cậu kể cả có lập một gia đình mới, thì các cậu vẫn là con ruột của bà, chờ sau này hai người kết hôn sinh con rồi, bà vẫn có thể giúp mọi người trong cháu."

Trần Tiểu Đông hoàn toàn bị thuyết phục, "Chị Tuyết, tôi hiểu, cảm tạ chị trong lúc cấp bách còn đặc biệt dành thời gian tới tận thành phố để giải thích nhiều như vậy với tôi, chị thật sự cực kỳ xứng với chức danh bà mối này, chuyện mẹ tôi đi xem mắt, tôi đồng ý!"

Chương 137: Uống Nước Nhớ Nguồn, Tiêu Chuẩn Kép Của Tư Bản

Phan Châu.

Biệt thự Ngụy gia.

Trong phòng tập thể hình, dưới sự chỉ đạo của nhân viên chuyên nghiệp, Ngụy Tuyết Phong tập rèn luyện thể hình, mà Hạ Linh Linh cũng đang mặc đồ tập cùng tập thể hình với hắn, cổ vũ động viên hắn.

Lúc này, Ngụy Tuyết Phong đã tập đến thở hồng hộc, giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu liên tục rơi xuống.

Có sao nói vậy, tập thể hình thật sự rất rất mệt mỏi, không phải là người có nghị lực thì thật sự không thể kiên trì nổi. Nếu như là trước đó, khi không quen biết Hạ Linh Linh, bảo Ngụy Tuyết Phong thập thể hình giảm béo như vậy, hắn chắc chắn không kiên trì nổi ba ngày.

Nhưng bây giờ, Ngụy Tuyết Phong đã kiên trì được hơn mười ngày, không thể không nói, tình yêu thật sự có thể khiến kỳ tích xuất hiện.

Mà hiệu quả cũng thể hiện rất rõ, thể trọng của hắn đã giảm bảy, tám cân so với trước đó.

“Rất tốt, chúng ta nghỉ ngơi hai phút rồi lại tiếp tục!”

Nghe nói như thế, Ngụy Tuyết Phong trực tiếp nằm bệt xuống đất, mệt mỏi đến mức đầu óc trống rỗng!

Lúc này, Hạ Linh Linh cầm khăn mặt tới, ngồi xổm xuống một bên giúp hắn lau mồ hôi, vừa nói: “Tuyết Phong, mau dậy đi, vừa rèn luyện xong không thể nằm xuống luôn như vậy được, sẽ không tốt cho thân thể đâu!”

Ngụy Tuyết Phong một bên hưởng thụ sự phục vụ của vợ sắp cưới, một bên gắng gượng đứng lên, thở hổn hển nói: “Cái đồ chơi này nhìn thì đơn giản, nhưng lúc làm thật thì quá mệt mỏi!”

Hạ Linh Linh giúp hắn lau mồ hôi xong, ôn nhu nói: “Lúc vừa bắt đầu thì như vậy, chờ anh rèn luyện được một thời gian rồi, tạo thành thói quen thì sẽ không còn mệt mỏi như bây giờ nữa!”

Từ khi Ngụy Tuyết Phong bắt đầu vì cô mà tập thể hình giảm béo, cảm giác của Hạ Linh Linh đối với hắn tốt hơn rất nhiều, cộng thêm lễ hỏi của Ngụy gia quả thật là rất hào phóng, cũng góp phần kéo cao điểm hảo cảm, khiến cho tình cảm của hai người phát triển cực kỳ nhanh chóng.

Bây giờ, nếu như Giang Phong ở đây kiểm tra giá trị xứng đôi hôn nhân hiện tại của hai người họ, sẽ phát hiện tình cảm vợ chồng bọn họ đã tăng tới con số đáng kinh ngạc, 73, đã gần gấp đôi điểm số 35 trước đó rồi.

“Anh biết rồi, cảm ơn vợ!” Ngụy Tuyết Phong ngọt ngào nói lời cảm ơn.

Hạ Linh Linh lườm hắn một cái, “Dẻo miệng!”

Ngụy Tuyết Phong cười hắc hắc, đối với cô vợ sắp cưới này, hắn thật sự là trăm phần trăm hài lòng, cũng cực kỳ cảm kích bà mối Giang Phong, hắn đã chuẩn bị cho Giang Phong một lễ tạ môi lớn rồi!

Rất nhanh sau đó, hai phút đã trôi qua, Ngụy Tuyết Phong lại tiếp tục cố gắng rèn luyện dưới sự chỉ đạo của nhân viên chuyên nghiệp.

Hạ Linh Linh nhìn thân hình đang cố gắng kiên trì rèn luyện kia, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt.

...

Tỉnh thành Quế tỉnh (Quảng Tây).

Trong quán ăn Tứ Xuyên nhà mình, Viên Nghị ở trong nhà bếp thuần thục đưa chảo, mùi hương cay tươi đặc biệt của món cay Tứ Xuyên tỏa ra không ngừng, Triệu Tĩnh ở cửa nhà bếp nhìn kỹ xảo thuần thục của chồng mình, trong mắt lộ ra vẻ hạnh phúc.

Từ sau khi gả cho Viên Nghị, Triệu Tĩnh liền bỏ công việc cũ, về quán món cay Tứ Xuyên nhà chồng hỗ trợ làm chút việc vặt.

Mặc dù công việc này khổ cực hơn một chút so với công việc trước đó của cô, lại còn ngập mùi dầu mỡ, nhưng Triệu Tĩnh vẫn cảm

thấy hạnh phúc hơn nhiều so với lúc đi làm trước kia.

Dù sao thì trước đó cũng là làm công cho ông chủ, mỗi tháng lĩnh một phần tiền công cố định không cao không thấp, mà bây giờ lại lắc mình biến thành cô chủ quán món cay Tứ Xuyên nhỏ này, tự mình làm việc cho mình.

Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Rất nhanh sau đó, một khay đồ ăn hoàn chỉnh đã ra lò, Triệu Tĩnh liền vội vàng tiến lên bưng khay đồ ăn ra.

Tới sau một giờ chiều, khách cũng đã dần vãn đi, trong lúc Triệu Tĩnh đang dọn dẹp bát đũa, một giọng nói quen thuộc vang lên: "Chị Tĩnh!"

Triệu Tĩnh ngẩng đầu nhìn lại, sau đó vẻ mặt tràn đầy kinh hỉ nói: "Giang đại sư, cậu đến tỉnh thành từ bao giờ vậy? Mau ngồi xuống đi, muốn ăn chút gì không, tôi lập tức bảo Viên Nghị làm cho cậu!"

Từ sau khi vào group wechat 《 Ông trời tác hợp 》 , Triệu Tĩnh cũng đã chạy theo những vị khách khác, gọi Giang Phong là Giang đại sư rồi!

Giang Phong vội vàng khoát tay, nói: "Không cần, em vừa mới ăn cùng một vị khách rồi, nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên ghé thăm chị một chút thôi!"

Triệu Tĩnh cười nói: "Vậy cậu ngồi trước, tôi pha trà cho cậu!"

Mặc dù trên bàn đã có trà, nhưng trà này là trà bình thường cho khách uống, lấy ra chiêu đãi khách quý chắc chắn là không được.

Giang Phong lại lần nữa từ chối, nói: "Chị Tĩnh, không cần phải phiền toái như vậy, hôm nay em đã uống một bụng nước trà rồi!"

Lúc này, nhà bếp đã tắt lửa, Viên Nghị ở bên trong nghe thấy động tĩnh liền đi ra, sau khi thấy Giang Phong thì cũng ngạc nhiên chào hỏi: "Là Giang đại sư đến sao, cậu ngồi xuống trước, để tôi đi làm vài món ăn cùng cậu uống hai chén!"

Giang Phong cười nói: "Anh Nghị, không cần khách khí, em vừa

cùng một vị khách khác cơm nước xong xuôi rồi, sau đó tiện đường ghé thăm hai người một chút thôi, bây giờ thật sự là không ăn nổi cái gì nữa!"

Sau một phen khách khí, vợ chồng Viên Nghị mới ngồi xuống trò chuyện với Giang Phong.

Bọn hắn từ sau khi kết hôn, tình cảm vợ chồng càng ngày càng tốt, thời gian qua cực kỳ mặn nồng, tục ngữ nói uống nước nhớ nguồn, hai người đối với bà mối Giang Phong tác hợp cho mình, đương nhiên là cảm động đến rơi nước mắt.

Giang Phong đến đây hôm nay cũng không có mục đích gì, giống như hắn đã nói, chỉ thuần túy là tiện đường nên ghé qua thăm một chút.

Bởi vậy, sau khi nói chuyện phiếm được mười mấy phút, thấy hai vợ chồng bọn họ sống quả thật rất tốt, cũng vui vẻ tạm biệt rời đi.

Sau khi rời khỏi, Giang Phong lại lái xe đi thăm một vị khách khác, vị khách này chính là người trong nhà có mở tiệm mì, mà hắn thì lại kinh doanh một quán trà sữa nho nhỏ ở tỉnh thành.

Nhìn thấy đôi vợ chồng này cũng đang sống rất tốt, Giang Phong mới hài lòng rời đi.

Chương 138: Uống Nước Nhớ Nguồn, Tiêu Chuẩn Kép Của Tư Bản (2)

Giữa trưa ngày hôm sau.

Tỉnh thành tỉnh Quảng Đông.

Uông Văn Kiệt mời Giang Đông đến một nhà hàng tư nhân cao cấp để ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên Giang Phong đến một nhà hàng tư nhân cao cấp như vậy để ăn cơm, nơi này trang hoàng rất có phong cách, lúc đi vào, ấn tượng đầu tiên chính là vô cùng sang trọng lịch sự, không hổ là nơi được loại người siêu cấp phú nhị đại như Uông

Văn Kiệt tôn sùng.

Dưới sự giới thiệu của Uông Văn Kiệt, Giang Phong cũng đã hiểu rõ quy củ của nhà hàng tư nhân này, ở đây không được gọi món, mà mỗi một bàn đều có sáu món cố định, thực đơn hoàn toàn do chủ bếp tự mình quyết định và làm ra.

Tóm lại, chính là chơi trò ép buộc.

Chờ tới lúc đồ ăn được đưa lên, mỗi một món đều đủ sắc hương vị, mùi vị tươi ngon khiến người ta chảy nước miếng.

Uông Văn Kiệt hẳn là khách quen của nơi này, mặc dù mỗi lần tới, thực đơn đều sẽ thay đổi, nhưng hắn từ nhỏ đã nếm qua rất nhiều món mỹ thực cấp cao, bất kỳ một món ăn nào hắn cũng có thể bình phẩm bảy, tám phần.

Chờ ba lượt rượu, cuộc nói chuyện của hai người mới chính thức bắt đầu.

Giang Phong cầm khăn giấy lau miệng, nói: “Uông tổng, đối tượng xem mắt của anh, tôi đã tìm được!”

Uông Văn Kiệt hứng thú hỏi: “Giang đại sư, không biết cậu đã giúp tôi tìm được hạng người gì?”

Giang Phong mỉm cười, nói: “Tôi đã tìm giúp anh một nữ ca sĩ, tôi biết rõ ngành giải trí rất hỗn loạn, ấn tượng trong lòng đại chúng rất kém, nhưng chúng ta cũng không thể vơ đũa cả nắm được, trong vòng này cũng luôn có một vài người có thể giữ mình trong sạch, mà vị tôi giới thiệu cho Uông tổng đây chính là một trong số đó.”

Uông Văn Kiệt nghe xong, quả thật có chút kinh ngạc, cảm nhận của hắn đối với nữ minh tinh quả thật bình thường, dù sao thì đối với người ở cấp độ như bọn hắn mà nói, những nữ minh tinh cao cao tại thượng trong mắt dân chúng bình thường kia, bọn họ chỉ cần vẫy tay là đến vung tay là đi.

Bây giờ, Giang đại sư lại giới thiệu cho hắn một nữ minh tinh làm vợ, trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút không thích.

Có điều, Giang đại sư nói cũng rất có đạo lý, không thể vơ đũa cả nắm được, sự không thích trong lòng hắn là đối với nữ minh tinh toàn bộ ngành giải thích nói chung, chứ cũng không phải nhằm vào nữ minh tinh cụ thể nào đó.

Trong này cũng có sự khác biệt.

Nghĩ nghĩ, Uông Văn Kiệt lại hỏi: “Giang đại sư, cậu nói vị nữ minh tinh này đã từng đóng trong phim truyền hình hay điện ảnh nào chưa?”

Giang Phong là người thông minh, nháy mắt đã hiểu ra người đối diện hỏi như vậy là có ý gì, lắc đầu nói: “Chưa từng đóng qua, cô ấy là nữ ca sĩ thuần túy, ngoại trừ ca hát, nhiều lắm là góp mặt trong một vài chương trình giải trí hoặc thực tế mà thôi.”

Uông Văn Kiệt nghe xong thì âm thầm gật đầu, nếu là như vậy thì không thành vấn đề, hắn về mặt tình cảm có bệnh thích sạch sẽ, không tiếp thu nổi chuyện vợ của mình từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác, dù chỉ là qua phim truyền hình hoặc điện ảnh gặp dịp thì chơi cũng không được.

Bạn cũng có thể nói hắn tiêu chuẩn kép.

Bởi vì bản thân hắn từng có mấy người bạn gái, nhưng lại muốn vợ tương lai của mình thuần khiết như Bạch Liên Hoa, đây hoàn toàn chính là cẩu tiêu chuẩn kép, không thể tranh cãi.

Nhưng không thể phủ nhận rằng Uông Văn Kiệt quả thật là tư bản có tiêu chuẩn kép, với địa vị thân phận và điều kiện như vậy, hắn có loại yêu cầu này với vợ tương lai cũng là điều có thể hiểu được.

“Giang đại sư, vậy cậu nói cho tôi biết chút thông tin về cô ấy đi, để xem tôi có biết cô ấy hay không!”

Giang Phong nói: “Cô ấy tên là Tiêu Mẫn, Uông tổng có thể đã biết cô ấy, nhưng hắn là chưa từng gặp mặt.”

Uông Văn Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Hóa ra là cô ấy, nếu như tôi không nhớ lầm, cô ấy một ca sĩ có kỹ năng ca hát không tệ, đáng tiếc phần lớn đều là cover tác phẩm của người khác, không có tác phẩm tiêu biểu của riêng mình, dù có hát tốt cũng khó bước

lên thành minh tinh tuyến một."

Giang Phong cười nói: "Xem ra Uông tổng là có chú ý tới chị Mẫn, anh nói không sai, chị Mẫn trong phương diện ca hát quả thật có kỹ năng, đáng tiếc thời vận không đủ, cộng thêm vẫn luôn giữ mình trong sạch, không muốn bám đuôi kim chủ giàu có, cho nên mới dậm chân mãi ở tuyến hai, không cách nào bước lên làm minh tinh tuyến một."

Uông Văn Kiệt một bên nhớ lại bộ dáng của Tiêu Mẫn, một bên nói: "Thân hình và giá trị nhan sắc của cô ấy đúng là nổi bật trong giới ca sĩ, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu chọn vợ của tôi, có điều tôi cũng không quá hiểu rõ về cô ấy, Giang đại sư có thể nói kỹ cho tôi một chút được chứ!"

Giang Phong gật đầu nói: "Chị Mẫn là người Quế tỉnh, năm nay 30 tuổi, cao 1m65, cô ấy từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là một cô gái ngoan ngoãn nghe lời hiểu chuyện, không chỉ có dung mạo xinh đẹp đáng yêu, mà thành tích học tập còn vô cùng ưu tú.

Trong năm cuối cùng cấp ba đã tình cờ tham gia một cuộc thi hát quốc gia. Sau đó vượt qua năm cửa ải, đánh bại sáu thí sinh, cuối cùng giành được giải quán quân, từ đây tiến vào giới giải trí.

Cô ấy thích ca hát khiêu vũ, cả phối âm sáng tác đều là thế mạnh của cô ấy, cô ấy còn am hiểu tiếng phổ thông, tiếng Quảng Đông, tiếng Anh, tiếng Hàn, có thể nói là người đa tài đa nghệ!

Hơn nữa, chị Mẫn từ nhỏ đã sống trong gia giáo nghiêm khắc, sau khi tiến vào ngành giải trí, mẹ cô ấy sợ cô ấy bị người khác bắt nạt, liền xung phong nhận làm người đại diện cho cô ấy, vẫn luôn bầu bạn bên cạnh chị Mẫn cho tới bây giờ.

Cho nên chị Mẫn mặc dù đã xuất đạo nhiều năm như vậy, nhưng lại không hề có bất cứ tin đồn nào, cũng chưa từng thân cận với bất kỳ người khác phái nào, có thể xem như điểm hình trong việc giữ mình trong sạch ở trong vòng giải trí rồi!"

Uông Văn Kiệt vừa nghe vừa gật gù, tính cách hai người rốt cuộc có hợp hay không, tạm thời không nói, chí ít vị Tiêu Mẫn này nhìn từ mọi phương diện đều phù hợp với tiêu chuẩn chọn vợ của hắn.

Chương 139: Hôn Nhân Khó Khăn, Khó Như Mò Kim Đáy Biển

Tại một nhà hàng tư nhân cao cấp nào đó.

Giang Phong giới thiệu thông tin chi tiết của Tiêu Mẫn cho Uông Văn Kiệt, cuối cùng mới dùng đến con át chủ bài của mình: “Anh Uông, sau khi tôi tính toán, tôi phát hiện anh và chị Mẫn có duyên phận vợ chồng rất sâu đậm, nếu hai người kết hôn, không cần phải nói, quan hệ vợ chồng nhất định sẽ hạnh phúc hòa thuận, đạt đến cảnh giới tâm đầu ý hợp.

Quan trọng nhất là chị Mẫn đối xử rất tốt với cha mẹ anh, là một nàng dâu chân chính.

Đây chính là lý do tại sao tôi đã tìm kiếm qua nhiều đối tượng cho anh, nhưng cuối cùng lại chọn chị Mẫn. "

Uông Văn Kiệt bị lời nói của Giang Phong làm cho choáng ngợp cảm xúc, anh ta là phú nhị đại siêu giàu được ngậm thìa vàng từ lúc mới sinh ra đời, có thể nói từ khoảnh khắc mà anh ta được sinh ra đời đến nay, chỉ cần là đồ vật có thể dùng tiền để mua thì anh ta không bao giờ thiếu.

Tuy nhiên, hôn nhân là thứ chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong đời người lại làm khó anh ta.

Nói cách khác, nó đã làm khó vô số người trên thế giới.

Bởi vì hôn nhân không có nghĩa là bạn có tiền hoặc có quyền là có thể tìm được người bạn đời tâm đầu ý hợp với mình.

Chuyện này thật sự cần có duyên phận, nếu không có duyên phận thì dù là người có quyền cao phú quý cũng không thể tìm được nửa kia tâm đầu ý hợp với mình.

Hiện tại, với sự tính toán của Giang đại sư, lại giúp anh ta có được cơ hội này, Uông Văn Kiệt dĩ nhiên vô cùng phấn khích.

Thế là, anh ta không chờ được mà hỏi: “Giang đại sư, khi nào anh

sẽ sắp xếp cho tôi gặp cô ấy?”

Thấy vậy, Giang Phong cười nói: “Bởi vì hôm nay chị Mẫn có lịch ghi hình chương trình, thêm nữa là cũng cần một khoảng thời gian để quay trở lại, cho nên chỉ có thể sắp xếp cho hai người gặp nhau vào ngày mai thôi!”

Uông Văn Kiệt lại hỏi: "Thế thì địa điểm gặp mặt sắp xếp ở đâu thế?"

Giang Phong đáp: “Địa điểm gặp mặt vẫn chưa được quyết định, nhưng mà kiến nghị của tôi là gặp mặt trực tiếp tại thành phố nơi cô gái đang sống, không thể để con gái người ta đến thành phố nơi nhà trai ở được, anh Uông có nghĩ vậy không?”

Uông Văn Kiệt gật đầu và nói: “Điều này là tất nhiên rồi, thế thì địa điểm và thời gian cụ thể nhờ anh sắp xếp nhé!”

Giang Phong ậm ừ nói: "Được, vậy thì tôi sẽ thương lượng với chị Mẫn, chốt xong thời gian và địa điểm sẽ báo cho anh!”

Tại thời điểm này, cuộc trò chuyện kết thúc.

Sau đó hai người tiếp tục ăn uống, chủ và khách cùng vui vẻ!

…

Thôn Long Sơn.

Hôm qua Giang Tuyết đã vội vã đến khu vực thành thị để hoàn thành công việc tư tưởng của Trần Tiểu Đông, tiếp đó lại gấp rút trở về huyện thành để thuyết phục em gái của anh ta, lúc này mới hài lòng trở về thôn.

Sau đó, Giang Tuyết tranh thủ thời cơ sắp xếp cho khách hàng với dì Bàng Xuân Yến đi xem mắt ngay trong hôm nay.

Khách hàng cùng thôn này tên là Giang Vĩnh Xương, là một người anh em cùng dòng họ với Giang phụ.

Lúc này, Giang Tuyết và Giang Vĩnh Xương mỗi người lái một chiếc ô tô điện chạy về phía thị trấn Ngũ Phúc.

Nửa tiếng sau.

Tại khách sạn Ngũ Phúc ở thị trấn Ngũ Phúc, Giang Vĩnh Xương gặp được Bàng Xuân Yến.

Lần ra mắt này của hai người khác với buổi ra mắt của các cặp đôi khác, đôi bên đều ăn ý chọn đi gặp mặt một mình, không mời bất kỳ người thân hay bạn bè nào cả.

Giang Tuyết đại diện hai bên giới thiệu xong thì giao chủ đề lại cho hai người bọn họ, dù sao thì trước khi sắp xếp cho họ gặp nhau thì cô đã nói gần hết những điều nên nói rồi.

Cả Giang Vĩnh Xương và Bàng Xuân Yến đều đã ngoài bốn mươi, họ không ngại ngùng và ngại nói chuyện trong một buổi ra mắt như những người trẻ tuổi kia, sau khi gọi ngẫu nhiên vài món ăn thì họ bắt đầu trò chuyện.

Chủ đề đều ngầm tập trung vào con cái của hai bên.

Có một hiện tượng rất thú vị ở nước ta, đó là tất cả những ai làm cha mẹ thì bất kể họ đang trò chuyện với ai, một khi họ nói về vấn đề của con mình, về cơ bản họ sẽ có vô số điều để nói.

Vì vậy, bà mai Giang Tuyết hầu như không nói gì trong suốt buổi trò chuyện, mà chỉ tự mình mải miết dùng bữa như người vô hình, lắng nghe hai người họ tán gẫu về những câu chuyện của phụ huynh.

Bữa ăn này kéo dài một tiếng rưỡi mới kết thúc, trước khi rời đi, Giang Vĩnh Xương lấy ra hai phong bao lì xì mà anh đã chuẩn bị từ trước đưa cho Bàng Xuân Yến và bà mai Giang Tuyết.

Giang Tuyết nhận lấy bao lì xì, nhìn Bàng Xuân Yến và nói: “Dì Bàng, thế thì chúng tôi về trước nhé, về tới nhà cháu sẽ gọi điện thoại cho dì!”

Bàng Xuân Yến mỉm cười và nói: "Được thôi, vất vả cho cháu rồi!”

Sau khi hai bên xã giao vài câu, Giang Tuyết mới cùng Giang Vĩnh Xương lái xe điện rời đi.

Trên đường trở về thôn Long Sơn, hai chiếc ô tô điện chạy song song với nhau.

Giang Tuyết cười hỏi: “Chú Xương, chú thấy dì Bàng thế nào?”

Giang Vĩnh Xương có chút thật thà cười nói: "Người ta rất tốt, nhưng không biết người ta có để ý đến chú hay không!"

Giang Tuyết cười nói: “Chú Xương à, chú yên tâm đi, tuy cháu vẫn chưa hỏi ý của dì Bàng, nhưng nhìn cách hai người trò chuyện lúc nãy thì cháu biết dì Bàng có ấn tượng tốt với chú. "

Giang Vĩnh Xương cười nói: "Chỉ cần người ta không chê chú thì chú nhất định không có ý kiến gì cả.”

Giang Tuyết đáp: “Chú Xương không có ý kiến gì thì tốt rồi, đợi lát nữa về đến nhà cháu sẽ gọi điện thoại cho dì Bàng, nếu mọi việc thuận lợi, ngày mai cháu sẽ sắp xếp cho hai người đi thăm nhà!”

Giang Vĩnh Xương nghe vậy trong lòng rất phấn khích, vợ ông ấy đã mất nhiều năm rồi, những năm qua ông ấy sống một mình cô đơn và khó khăn như thế nào, chỉ có ông ấy biết thôi!

Dù sao thì ông ấy cũng mới ngoài bốn mươi, đang ở độ tuổi sung sức nhất, nhu cầu sinh lý vẫn rất mạnh mẽ.

Bây giờ nghĩ đến những ngày cô đơn đó sẽ không bao giờ trở lại, trong lòng Giang Vĩnh Xương tràn đầy kỳ vọng cho cuộc sống hôn nhân sắp tới.

Chương 140: Hôn Nhân Khó Khăn, Khó Như Mò Kim Đáy Biển (2)

Sau khi ăn uống và nói chuyện cùng Uông Văn Kiệt, Giang Phong lái xe đi dạo một mình.

Lần trước đến đây quá vội vàng, vẫn chưa kịp tản bộ đã phải vội vàng rời đi, lần này không cần phải gấp rút như vậy, có thể lái xe dạo khắp bốn phương một lát, ngắm nhìn thành phố cực kỳ nổi tiếng trên cả nước này.

Đặc biệt là Tiểu Man Yêu của đại danh Đỉnh Đỉnh, đó là một tòa nhà mang tính bước ngoặt nhất định phải xem thử.

Trước khi lái xe đến Tiểu Man Yêu, Giang Phong còn tìm kiếm một nửa cho chị gái Giang Tuyết của mình, kết quả là anh ta tìm được một đối tượng có giá trị phù hợp với chị mình đạt đến 91 điểm.

Giang Phong âm thầm ghi lại thông tin của đối phương, nhưng lại không có ý định để chị gái tiếp xúc với đối phương.

Số điểm của giá trị phù hợp 91 điểm đương nhiên đối với người ngoài là không thể đạt được, nhưng vì Giang Tuyết là chị gái ruột duy nhất của anh ta, Giang Phong tất nhiên muốn tìm kiếm đối tượng có giá trị phù hợp cao hơn cho chị gái.

Dù sao thì Giang Phong cũng đã tự mình tìm được đối tượng đạt 98 điểm, cũng giúp anh trai tìm được đối tượng đạt 96 điểm, còn đây là chị gái anh ta, tiêu chuẩn thấp nhất cũng phải đạt 95 điểm mới được.

Cũng đừng trách anh ta tiêu chuẩn kép, tìm đối tượng cho khách hàng có thể đạt được 80 điểm trở lên là được, nhưng đối với bản thân và người thân phải yêu cầu 95 điểm trở lên, dù sao thì một giọt máu đào hơn ao nước lã, khách hàng thì có ngàn vạn người, còn anh chị em cùng một mẹ thì chỉ có hai người, đương nhiên cách đối đãi không giống nhau.

Đường đến Tiểu Man Yêu xe cộ đông đúc, Giang Phong cũng đang tập trung lái xe, trên con đường này có quá nhiều phương tiện, nếu không chú ý sẽ xảy ra va chạm, đó là việc rất lãng phí thời gian.

Tuy nhiên, Giang Phong mặc dù đã tập trung cao độ, nhưng lại bất ngờ xảy ra tai nạn, một chiếc ô tô ban đầu đang chạy ở làn đường khác đột nhiên bẻ lái như điên, đâm sầm vào dải phân cách màu xanh phía bên trái.

Giang Phong bị dọa đến giật mình, đạp phanh và dừng lại cách "chiếc xe thần kinh" chưa đến 30 cm.

"Mẹ kiếp!"

Giang Phong bị dọa tới mức toát mồ hôi lạnh, không chỉ mừng vì

không đụng phải hắn, mà còn mừng vì không bị xe phía sau đâm vào.

Nhìn vào kính chiếu hậu, anh phát hiện chiếc xe phía sau cũng buộc phải dừng lại, vì vậy anh mở cửa bước xuống, đang chuẩn bị xem xe phía trước vì sao lại đột nhiên lên cơn.

Sau khi Giang Phong xuống xe, chủ nhân của chiếc xe phía sau cũng xông lên, anh ta không đâm vào xe của Giang Phong, mà là xe của anh ta đã bị xe phía sau tông vào!

Nhìn thấy Giang Phong xuống xe và đi về phía trước, người chủ xe có kinh nghiệm biết rằng vấn đề đang ở phía trước, vì vậy anh ta cũng đi qua theo.

Lúc này, một nam một nữ cũng từ chiếc xe đâm vào dải phân cách màu xanh phía trước bước xuống, người nam ước chừng ba mươi tuổi, lúc này tràn đầy tức giận, còn người nữ thì ước chừng hai mươi bảy hoặc hai mươi tám, lúc này đang chật vật bịt mũi lại, trên tay bê bết máu.

Người đàn ông mặc kệ người phụ nữ đang chảy máu mà gầm lên giận dữ: "Mẹ kiếp, tôi chịu đựng cô lâu lắm rồi, đm mắng tôi vài câu thì tôi im lặng không được à? Cô cứ càng mắng càng lớn tiếng, mắng hơn mười phút không ngừng chỉ vì một chuyện nhỏ, thật làm tôi mất mặt, cô có ngon thì mắng nữa đi? Cô mắng nữa tôi nghe xem! !”

Người phụ nữ chắc hẳn đã rất sợ hãi, cô ấy không dám lên tiếng cho dù người đàn ông có mắng mỏ cô ấy thế nào đi chăng nữa.

Cô có lẽ sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi, cô nghĩ mình hiểu rõ người đàn ông trước mắt, cô biết anh ta nổi tiếng là người tốt tính, nhưng cô không bao giờ ngờ rằng tính tình của anh ta lại có lúc trở nên đáng sợ như vậy.

Trực tiếp bẻ lái trên con đường tấp nập xe cộ đâm vào dải phân cách màu xanh giữa đường, chuyện phi lý này thực sự không mấy người làm được, nhưng mà người đàn ông trước mặt này lại làm được. Hơn nữa dựa vào khí thế vừa rồi của hắn, cho dù là ở trên đường cao tốc, rất có thể hắn cũng sẽ làm như vậy, hắn tức giận

đến nỗi muốn chết cùng cô ta!

Người đàn ông đã ở trong tình thế nguy hiểm như vậy, nếu cô còn muốn giữ lấy mạng, cô sẽ không dám khiêu khích anh ta như vừa rồi.

Vốn dĩ gặp phải loại chuyện này trong lòng Giang Phong với người chủ xe phía sau vẫn có chút tức giận, nhưng sau khi nghe lời nói tức giận của người đàn ông đó, tất cả bọn họ đều trầm mặc lại.

Không ai muốn tranh luận với một người đã mất đi lý trí và muốn tìm đến cái chết.

Sau khi người đàn ông trút hết lửa giận trong lòng, nhìn thấy người phụ nữ bị mình mắng đến mức không dám phát ra tiếng, bộ dạng có chút đáng thương, trên mặt còn có máu chảy ròng ròng, cơn tức giận của người đàn ông cũng dần nguôi ngoai.

Sau khi cơn giận lắng xuống, lý trí quay trở lại, anh ta bước đến gần Giang Phong và một số chủ xe khác (lần lượt đi qua) với vẻ mặt hối lỗi và xin lỗi: “Các anh em, tôi thực sự xin lỗi vì đã làm chậm trễ thời gian của mọi người, tai nạn lần này trách nhiệm thuộc về tôi, chúng ta cùng nhau thương lượng về việc bồi thường như thế nào, tôi vô cùng xin lỗi!”

Dù sao cũng là lái xe trong thành phố, tốc độ không nhanh lắm, hơn nữa các chủ xe phản ứng tốt, cho dù có xảy ra va chạm từ phía sau do không phản ứng kịp, chỉ có xe bị hư hỏng, không có ai bị thương cả.

Vì vậy, sau khi thấy người đàn ông thành khẩn xin lỗi và nhận trách nhiệm về mình, các chủ xe đã không làm khó anh ta nữa.

Kết quả là chủ của những chiếc xe không bị thiệt hại cũng lần lượt lái xe đi, chỉ còn hai chủ xe bị va quẹt ở đuôi xe ở lại để giải quyết việc bồi thường.

Vốn dĩ xe của Giang Phong không hư, lẽ ra anh nên rời đi, nhưng theo thói quen nghề nghiệp, anh ghép đôi thử cho đôi nam nữ rõ ràng là vợ chồng này.

Chương 141: Tôi Thích Vớ Đen

Cảnh sát giao thông sẽ mất ít nhất vài giờ để xử lý một vụ va chạm từ phía sau phương tiện thông thường, đó là lý do nhiều chủ xe dễ nổi nóng khi gặp phải những điều khó chịu như vậy.

Tuy nhiên, trong vụ tai nạn va chạm từ phía sau này, thủ phạm đã nhận hoàn toàn trách nhiệm và thương lượng bồi thường ngay tại chỗ.

Vì vậy, trong vòng chưa đầy 20 phút, sự việc vốn phải mất vài tiếng đồng hồ để giải quyết đã được xử lý xong khiến chủ xe dù tông vào phía sau hay bị tông vào phía sau đều hài lòng lái xe ra về.

Thấy Giang Phong vẫn chưa rời đi, người đàn ông lại đi tới xin lỗi: “Anh trai à, thật ngại quá, vừa rồi làm cho anh phải kinh ngạc rồi, để tôi đưa cho anh một bao lì xì để trấn an tinh thần, mong là anh đừng để bụng chuyện lúc nãy.”

Giang Phong xua tay nói: "Không cần đâu, anh bạn, tôi không phải vì muốn phong bao lì xì của anh mà không rời đi, chủ yếu là do bệnh nghề nghiệp tái phát, thấy cuộc hôn nhân của anh đã đến hồi gay cấn, tôi chỉ muốn khuyên anh vài lời!”

Người đàn ông nghe đến câu này thì vô cùng ngạc nhiên: “Xin hỏi anh đây làm nghề gì thế?”

Giang Phong cười nói: "Tôi là thầy tướng số, anh bạn, nơi này không thích hợp kể dài dòng, cho nên tôi sẽ đem chuyện dài dòng nói ngắn gọn vậy!

Từ sắc mặt của anh, tôi có thể thấy được tính tình của anh rất tốt, nói chính xác thì giới hạn sự nóng giận của anh tương đối cao, bình thường thì anh sẽ không dễ dàng mất bình tĩnh.

Đây không chỉ là ưu điểm mà còn là khuyết điểm của anh, bởi vì anh là kiểu người “không nổi nóng thì sẽ bị chấn động”, nếu anh không thể kìm nén được sự tức giận trong lòng thì anh thậm chí đến cái mạng cũng không cần, cũng giống như dáng vẻ bất chấp

tông xe lúc nãy vậy đó.

Hành vi của anh nguy hiểm như thế nào, tôi nghĩ bây giờ anh có thể hiểu được khi anh đã bình tĩnh lại.

Qua đây tôi chỉ muốn gửi đến anh một câu: Đời người chỉ có một, trước khi nóng giận thì hãy nghĩ đến cha mẹ và con cái của mình. "

Lúc này, người đàn ông cũng có chút sợ hãi đối với hành vi vừa rồi của mình, hắn kỳ thực đã nghe lời khuyên của Giang Phong, nhưng nếu lần sau gặp phải vấn đề giống như vậy, hắn có thể khống chế được tâm tình hay không, thì gặp phải mới biết được!

Giang Phong sau khi thuyết phục người đàn ông, liền đi tới trước mặt người phụ nữ và nói: “Chị gái à, nếu như chúng ta đã có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này, cũng là một loại duyên phận, cho nên tôi muốn nói với cô vài câu.

Mối quan hệ vợ chồng của cô ban đầu khá tốt, nhưng cô có khuyết điểm lớn nhất là thích mắng người, huyên thuyên cả ngày lẫn đêm, có thể nói những chuyện vặt vãnh không ngừng.

Chuyện vừa rồi cô cũng nếm trải rồi đó, nguyên nhân do đâu có lẽ bây giờ trong lòng cô đã rõ, trong tương lai nhất định phải ghi nhớ bài học này, nếu anh ta làm sai chuyện gì, cô có thể mắng, nhưng mà cần phải có chừng mực, đừng mắng hoài không ngừng làm cho anh ta phát điên, rồi dẫn đến hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Tóm lại, tôi hy vọng rằng cả hai người có thể điều chỉnh tâm tính của mình và gìn giữ tốt cuộc hôn nhân không dễ gì tìm được này, tôi chỉ nói đến đây thôi, chúc hai người hạnh phúc, tạm biệt!”

Nói xong, Giang Phong lên xe rời đi, để lại đôi nam nữ thất thần nhìn nhau.

Người đàn ông nhìn người phụ nữ vẫn đang bịt lấy mũi mình, trong lòng rũ rượi, anh ta thở dài nói: "Lên xe đi, anh đưa em đi bệnh viện!"

Người phụ nữ nghe vậy ngoan ngoãn lên xe, sau đó cùng nhau lái xe đến bệnh viện.

…

Sự việc chen ngang gặp phải trên đường đã khiến Giang Phong hiểu sâu sắc hơn về hôn nhân, hôn nhân tốt khiến người ta hạnh phúc cả đời, còn hôn nhân không tốt dễ dàng dẫn đến tan nhà nát cửa.

Cũng giống như cặp vợ chồng vừa rồi, người đàn ông tính tình rất tốt, nếu như anh ta cưới một người phụ nữ có giá trị tương xứng cao thay vì người phụ nữ vừa rồi thì có lẽ hai người sẽ bên nhau cả đời, cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi như vậy sẽ không bao giờ xuất hiện.

Vì vậy, anh phải tăng tốc độ làm người mai mối, cố gắng mai mối càng nhiều cặp đôi càng tốt trong đời mình và lấp đầy thế giới bằng tình yêu thương, cũng coi như không uổng công khi anh tồn tại trên đời này.

…

Cảnh đêm của Tiểu Man Yêu rất đẹp, Giang Phong vừa trò chuyện với Hoàng Linh Vi vừa ngắm cảnh.

Kể từ lần trước anh xin ảnh bàn tay ngọc ngà của cô gái nhỏ xong, trong suốt khoảng thời vừa qua Giang Phong luôn quấn quýt không rời, muốn Hoàng Linh Vi chụp một bức ảnh đôi chân dài của cô ấy gửi cho mình.

Đây thực ra là một phương thức để trêu chọc, điều anh thực sự muốn không phải là bức ảnh mà là phản hồi của đối phương.

Đáng tiếc là, Hoàng Linh Vi dường như cũng nhìn ra mục đích của anh nên nhất mực không đồng ý, đối với anh việc chụp ảnh đôi chân dài căn bản không là mảnh vụn gì cả.

Chương 142: Tôi Thích Vớ Đen (2)

Giang Phong quay video trực tiếp và gửi cho cô ấy: “Hoàng nữ hiệp, em coi anh đang ở đâu nè?”

Hoàng Linh Vi: “Này, anh đến tỉnh của em từ khi nào vậy?”

Giang Phong: "Không phải anh đã nói qua với em rồi sao, anh có một khách hàng lớn ở tỉnh em, hiện tại anh đã tìm được đối tượng tốt cho anh ta, cho nên hôm nay anh đến đây để bàn bạc với anh ta về việc sắp xếp một buổi ra mắt.”

Hoàng Linh Vi: “Ông mai Giang à, em thật sự nể phục hiệu suất làm người mai mối của anh đấy, lần này anh lại tìm được đối tượng như thế nào cho vị khách hàng lớn này?”

Giang Phong: "Anh nói cho em biết, nhưng em không được nói cho người khác biết đấy!"

Hoàng Linh Vi: “Anh yên tâm đi, em rất kín miệng!”

Giang Phong: “Người mà anh giới thiệu cho vị khách hàng lớn này là Tiêu Mẫn, một nữ minh tinh ở tỉnh bọn anh, không biết em có biết cô ấy không?”

Hoàng Linh Vi: “À… Không phải chứ? Hóa ra là Tiêu Mẫn ư? Cô ấy là một trong số ít những nữ minh tinh mà em có ấn tượng tốt, kỹ năng ca hát của cô ấy thực sự tốt và cô ấy cũng rất xinh đẹp, xem ra thực lực vị khách hàng này của anh cũng không tệ nhỉ!”

Giang Phong: “Cô ta thực sự rất xinh đẹp, nhưng mà anh thấy có lẽ là em còn xinh đẹp hơn cô ta!”

Hoàng Linh Vi: “Anh có biết em trông như thế nào đâu, làm sao anh biết em đẹp hơn người ta chứ, nói không chừng nếu em là một con khủng long thì anh cũng không biết!”

Giang Phong: "Khủng long thì không có khả năng, từ bàn tay ngọc ngà của em, anh cũng có thể suy đoán ra dung mạo của em đẹp như tiên nữ, đáng tiếc là em một mực không chịu chụp ảnh đôi chân, nếu không thì anh thậm chí có thể tính tỷ lệ thân thể cho em."

Hoàng Linh Vi: “Anh lừa em à, chỉ cần một bức ảnh chụp tay và một bức ảnh chụp chân mà anh có thể tính được tỉ lệ thân thể của em sao?”

Giang Phong: "Điều đó là dĩ nhiên rồi, không tin thì em gửi thử đi, anh đảm bảo sẽ đoán ra được số đo ba vòng của em."

Hoàng Linh Vi: "Em vẫn thật sự không tin, nếu anh đoán không ra thì sao nào?"

Giang Phong: "Nếu như anh đoán không ra, anh sẽ để cho em trừng phạt!"

Hoàng Linh Vi: "Nói được làm được nha?"

Giang Phong: "Nói được làm được!"

Hoàng Linh Vi: "Được rồi, anh đợi đi!"

Giang Phong: "Ừm, anh thêm một câu, anh thích vớ đen!"

Hoàng Linh Vi: "Đi chết đi!"

Giang Phong: "Ha ha!"

Mười phút sau.

Hoàng Linh Vi: "Ảnh ảnh ảnh"

Giang Phong tràn đầy kích động bấm vào ba bức ảnh đối phương gửi đến, trong ảnh là đôi chân dài chụp từ ba góc độ, hơn nữa còn mang đúng đôi vớ đen mà anh thích, làm lòng anh tràn đầy hưng phấn.

Sau khi xem xong ba bức ảnh, nước miếng Giang Phong suýt nữa chảy ra, đôi chân dài này thật sự rất hoàn hảo, từ hình dáng đến kích thước của đôi chân, mọi thứ đều vừa phải, gọi là đôi chân hoàn hảo quả là không khoa trương chút nào.

Giang Phong thậm chí cảm thấy mình có thể cùng đôi chân này chơi đùa cả đời!

Giang Phong: "Thật sự quá đẹp, đẹp đến mức anh không thể nói nên lời, không có từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của đôi chân dài này của em, được nhìn thấy đôi chân đẹp như vậy, anh có chết cũng không tiếc!"

Hoàng Linh Vi: “… Anh nói vậy cũng quá khoa trương rồi!”

Giang Phong: "Thật sự là không khoa trương một chút nào, người xưa chẳng phải đã nói rồi sao, sáng sớm đã rõ, chiều chết cũng được, anh không cao thượng như người xưa, nhưng anh có thể nhìn thấy đôi chân đẹp như vậy, thật sự là chết cũng không tiếc!”

Hoàng Linh Vi: “.....”

Giang Phong: “Hoàng nữ hiệp, em có thường xuyên mặc quần ngắn hay váy ngắn khi ra ngoài không?"

Hoàng Linh Vi: “Có mặc, sao thế?”

Giang Phong: “Anh đề nghị em sau này không nên mặc quần ngắn hoặc váy ngắn ra ngoài."

Hoàng Linh Vi: “Tại sao chứ? Em mặc quần ngắn hay váy ngắn không đẹp sao?”

Giang Phong: “Không phải là không đẹp, mà là thực sự quá đẹp, nếu em như thế này mà đi trên đường thì rất dễ gây ra tai nạn giao thông!”

Hoàng Linh Vi: “Không hổ danh là ông mai lớn, giỏi khen người ta như vậy!”

Giang Phong: “Còn nữa, anh đề nghị em mua bảo hiểm cho đôi chân đẹp của mình, đôi chân này thật sự là bảo vật vô giá đó!”

Hoàng Linh Vi: “Thôi được rồi, anh đừng có khen nữa, khen đến nổi em ngại luôn nè!”

Giang Phong: “Ha ha, Hoàng nữ hiệp, em có thể chụp thêm mấy tấm ảnh đôi chân gửi cho anh được không, tốt nhất là sau này chụp nhiều hơn một chút, bây giờ anh là fan của đôi chân em rồi, đừng keo kiệt với fan như thế nữa! "

Hoàng Linh Vi: “Anh thật là… Thật không biết xấu hổ!”

Giang Phong: “Quá khen rồi, vui lòng gửi cho anh thêm một vài bức ảnh đôi chân của em, anh sẽ tính toán chính xác số đo ba vòng

của em, anh đảm bảo sẽ làm em ngạc nhiên và cho em thấy khả năng của mình. "

Hoàng Linh Vi: “…”

Ba phút sau.

Hoàng Linh Vi: “Ảnh ảnh ảnh”

Nhìn thấy Hoàng Linh Vi lại lần lượt gửi thêm ba bức ảnh chụp chân, trong lòng Giang Phong vô cùng phấn khích, từ phản ứng của đối phương, xem ra mối quan hệ giữa hai người có thể gọi là có chút tiến triển rồi!

Mặc dù Hoàng Linh Vi đã mắng anh ta là không biết xấu hổ, nhưng lần này vẫn chịu chụp chân theo yêu cầu của anh ta, và góc chụp đã được di chuyển lên rất nhiều, điều này thực sự khiến người ta phải chảy máu mũi.

Những bức ảnh như vậy đã có thể được gọi là ảnh riêng tư, và Hoàng Linh Vi có thể gửi chúng cho Giang Phong xem, điều đó chứng tỏ cô ấy đã coi Giang Phong như một người bạn rất thân!

Giang Phong dĩ nhiên lại khen ngợi Hoàng Linh Vi lần nữa, sau đó liền gửi dữ liệu về số đo ba vòng của Hoàng Linh Vi cho cô ấy.

Hoàng Linh Vi: “Ahhhhhh... Em phát điên mất, làm cách nào mà anh lại có được số đo này thế?"

Giang Phong: "Chỉ là tính toán mà thôi, anh am hiểu nhiều thứ lắm!"

Hoàng Linh Vi: “Cái này thật sự có thể tính toán được sao? Em không học nhiều nên anh đừng lừa em!”

Giang Phong: "Làm sao đây, nếu em chụp ảnh toàn thân cho anh xem thì anh có thể đoán ra được toàn bộ thông tin của em luôn đó, em có tin không?”

Hoàng Linh Vi: “Em không tin!”

Giang Phong: “Không tin thì em có thể thử xem sao!”

Hoàng Linh Vi: “Hôm nay đến đây thôi, hôm khác em lại chụp cho anh xem!”

Thu hoạch hôm nay đã đủ lớn, Giang Phong cũng không quấy rầy cô nữa, sau đó chuyển chủ đề, cùng cô trò chuyện về việc sắp xếp một cuộc hẹn ra mắt cho một khách hàng lớn với một nữ minh tinh Tiêu Mẫn vào ngày mai.

Khi cuộc trò chuyện gần kết thúc, Giang Phong mới thỏa mãn ngừng lại.

Trêu chọc người đẹp đủ rồi, ngắm cảnh cũng đủ rồi, nghĩ đến ngày mai còn phải lái xe trở về tỉnh Quảng Tây, Giang Phong không ở lại nữa mà lái xe đi tìm khách sạn để thuê phòng.

Sau đó anh mua một ít đồ ăn ở gần khách sạn, về khách sạn tắm rửa rồi lấy những bức ảnh vớ đen của Hoàng Linh Vi ra để chiêm ngưỡng, nghĩ tới sau này nếu theo đuổi được cô gái xinh đẹp này thì có thể tận tay chơi đùa với đôi chân đẹp này, trong lòng bỗng phấn khích và không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

Chương 143: Chụp Ảnh Cùng Nữ Minh Tinh

Ngày hôm sau.

Ba giờ chiều.

Giang Phong gặp được đại minh tinh Tiêu Mẫn ở biệt thự Tiêu gia.

Sau khi bắt chuyện vài câu, Giang Phong mới bắt đầu tán dương: “chị Mẫn ngoài đời so với ở trên TV còn xinh đẹp hơn!”

Bởi vì biết trước bà mối Giang Phong sẽ tới, Tiêu Mẫn cũng không mặc đồ ngủ như lúc bình thường ở nhà, mà mặc một chiếc áo thun có hoa văn phối với quần short jean, để lộ đôi chân dài xinh đẹp.

Nghe được lời tán dương của Giang Phong, Tiêu Mẫn tươi cười nói: “Cảm ơn Giang đại sư đã khích lệ, cậu nhìn cũng rất soái, không hề kém hơn những nam minh tinh ngoài kia chút nào.”

Giang Phong cười ha ha, nói: “Nếu như nói có thể sánh được với những diễn viên phái thực lực kia, vậy tôi cũng không khiêm tốn, có điều nếu so với những minh tinh phái thần tượng kia thì có lẽ tôi vẫn còn kém hơn một chút.”

Tiêu Mẫn che miệng cười nói: “Trong mắt tôi, Giang đại sư cũng không hề kém hơn so với những minh tinh thần tượng kia!”

Tiêu mẫu cũng phụ họa, nói: “Đúng vậy đó, cô và Tiêu Mẫn đã lăn lộn trong vòng nhiều năm như vậy rồi, những người trong vòng minh tinh gần như đã gặp qua hết, đừng nhìn bọn họ trong phim truyền hình hay phim điện ảnh đẹp trai như vậy, nhưng gặp mặt ngoài đời thì thật ra không có khoa trương như thế, cho nên Tiểu Mẫn nói cháu không kém so với những minh tinh kia, thật ra không hề khoa trương chút nào.”

Hai mẹ con nhiệt tình tán dương Giang Phong, thổi phồng Giang Phong đến mức hắn cũng không thu được nụ cười.

Khách sáo một hồi xong, Giang Phong mới bắt đầu vào chuyện chính: “Chú Tiêu, thím Tiêu, chị Mẫn, cháu tin mọi người cũng đã điều tra tư liệu của Uông tổng rồi, mọi người có câu hỏi gì về Uông tổng, vậy cứ nói, cháu biết gì sẽ nói nấy.”

Ba người Tiêu gia lén liếc nhìn nhau, cuối cùng, Tiêu mẫu mở đầu lên tiếng trước, hỏi: “Giang đại sư, trong lòng chúng tôi quả thật có một nghi vấn, đó chính là thân phận Uông tổng cao như vậy, dạng phụ nữ gì mà cậu ta không tìm được chứ, tại sao lại muốn đi xem mắt?”

Giang Phong cười nói: “Lời này quả thật không nói sai, lấy thân phận của Uông tổng, phụ nữ xinh đẹp xuất sắc đến cỡ nào anh ấy cũng tìm được, nhưng dù sao thì tìm được một người bạn đời tâm hồn đồng điệu để cùng trải qua một đời cũng vẫn rất khó.

Muốn tìm được đối tượng tâm đầu ý hợp, không phải cứ có tiền có quyền là được, cái này là duyên phận, có duyên phận, dù có là người một nghèo hai trắng thì cũng có thể gặp được người thích hợp nhất với mình ở trong biển người mênh mông.

Còn nếu như không có duyên phận, dù là người có quyền khuynh

thiên hạ, phú khả địch quốc, lục tung khắp thế giới lên, cũng chưa chắc đã tìm được người thích hợp nhất với mình.

Tình huống của Uông tổng chính là như vậy, vừa ra đời cái gì cũng đã đủ, duy chỉ có tình cảm, thứ không cách nào dùng tiền tài mua được này, anh ấy tìm không biết bao nhiêu năm cũng vẫn không tìm được người thích hợp nhất với mình.

Sau đó, trùng hợp là cháu ở phương diện tính nhân duyên cũng có chút tài nghệ, giúp bạn học thời đại học của Uông tổng tìm được một người vợ vô cùng vừa ý, thế là Uông tổng liền thuận lý thành chương tìm đến cháu, mời cháu làm bà mối cho anh ấy, mọi việc chỉ đơn giản như vậy thôi!"

Ba người Tiêu gia nghe xong thì liên tục gật đầu, cực kỳ tán đồng với lời nói này, dù sao thì tình cảm nam nữ cũng là thứ phức tạp nhất trên thế giới, thật đúng là không phải cứ có tiền có quyền thì sẽ tìm được đối tượng thích hợp nhất.

Tiêu Mẫn hỏi: "Giang đại sư, tôi nghe ba nói cậu đã tính qua nhân duyên giữa tôi và Uông tổng, nói tôi và Uông tổng có duyên vợ chồng, chỉ cần tôi gả đi thì nhất định sẽ có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, không biết có phải là sự thật hay không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng là sự thật, chị Mẫn và Uông tổng có thể nói là một đôi trời sinh, cụ thể, bây giờ tôi nói nhiều, chỉ sợ chị cũng không còn cảm giác quá lớn, đợi buổi tối chị gặp Uông tổng, hai người trò chuyện một hồi, hẳn là có thể rõ được một hai rồi."

Tiêu mẫu nói tiếp: "Giang đại sư, tiêu chuẩn kén vợ của Uông tổng, hẳn là Uông tổng cũng đã nói với cậu rồi đi? Buổi tối lúc gặp mặt, không biết Tiêu Mẫn nhà tôi có chỗ nào cần chú ý không?"

Giang Phong nghĩ nghĩ, đáp: "Tiêu chuẩn kén vợ Uông tổng quả thật đã nói với cháu, đầu tiên, yêu cầu về dáng người tướng mạo rất cao, nhưng cái này chị Mẫn chắc chắn là đạt tiêu chuẩn, nếu không cháu cũng sẽ không giới thiệu chị Mẫn cho anh ấy."

Nghe tới yêu cầu này, Tiêu Mẫn không khỏi tự tin cười một tiếng, riêng về phần ngoại hình này, cô quả thật có vốn liếng để tự tin.

Giang Phong nói tiếp: “Tiếp theo là tính cách thân thiện, thiện lương, hiền lành, hiếu thuận, vân vân, tóm lại chính là có mỹ đức của phụ nữ truyền thống một chút, những điều này chị Mẫn chắc hẳn cũng phù hợp với yêu cầu.”

Nghe đến đó, Tiêu Quân không nhịn được tự hào, nói: “Giang đại sư, cậu không nhìn lầm rồi, không phải vì là con gái của tôi nên tôi khen, Tiểu Mẫn nhà tôi đúng là một đứa con gái ôn nhu, thiện lương, hiếu thuận, hiền lành, ai có thể cưới được nó đều nhờ phúc phận tu được từ kiếp trước.”

Tiêu Mẫn bị cha thổi phòng tới mức vui vẻ, đồng thời lại có chút xấu hổ.

Giang Phong nhẹ gật đầu tán đồng, lại trở về vẻ nghiêm túc, nói: “Mà thứ Uông tổng coi trọng nhất chính là muốn nhà gái phải chân thật, không giả tạo, điểm này cực kỳ quan trọng, mong chị Mẫn nhớ kỹ trong lòng. Đến lúc nhìn thấy Uông tổng, hãy cố gắng bày ra mặt chân thật nhất của bản thân, không cần phải gắng sức đón ý nói hùa, càng không thể giả làm một con người khác.”

Tiêu Mẫn cảm kích nói: “Cảm ơn Giang đại sư đã nhắc nhở, tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng!”

Mặc dù cô chưa từng nghĩ tưới việc sẽ gả vào nhà phú hào siêu cấp, nhưng có câu nói rất hay, người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ trũng, làm một người con gái, chắc chắn luôn hi vọng nhà chồng mình càng hiển hách càng tốt.

Bởi vậy, khi gặp được cơ hội ngàn năm có một này, cô vẫn nghĩ rằng sẽ cố tranh thủ xem thử một lần, nhỡ đâu nếu hai người thật sự vừa ý, vậy đời này cô cũng có người để dựa vào rồi.

Điều nên nói cũng đã nói kha khá, Giang Phong cười, đưa ra một yêu cầu nho nhỏ: “chị Mẫn, chị có thể nói là minh tinh đầu tiên mà tôi từng tiếp xúc cùng, có thể nhờ chị một tấm ảnh chung được không?”

“Chụp ảnh chung mà thôi, có gì đâu mà phải nhờ.”

Tiêu Mẫn nói rồi nhìn về phía mẹ mình: “Mẹ, mau giúp bọn con

chụp một tấm hình đi!”

Tiêu mẫu cười nói được, sau đó liền vào trong nhà khiêng ra một chiếc máy ảnh DSL, cực kỳ chuyên nghiệp chụp cho hai người một bức ảnh.

Tiêu Mẫn dù sao cũng đã lăn lộn nhiều năm như vậy trong ngành giải trí, từ lâu đã quen với ống kính, hơn nữa còn biết rõ nên chụp thế nào cho đẹp mắt, cho nên chưa đầy một phút, Tiêu mẫu đã chụp xong ảnh rồi.

“Giang đại sư, cậu uống trà trước, tôi đi gửi ảnh chụp sang điện thoại rồi gửi lại ảnh cho cậu!”

“Vậy phiền thím Tiêu rồi!”

“Không phiền, chuyện rất đơn giản mà thôi.”

Rất nhanh sau đó, Tiêu mẫu đã xử lý xong ảnh chụp, quét mã kết bạn với Giang Phong trên wechat xong, lại gửi mấy tấm ảnh vừa chụp sang cho Giang Phong.

Sau khi nhận được ảnh chụp, Giang Phong xem từng cái một, thấy trong mấy tấm ảnh, Tiêu Mẫn đều cười tươi như hoa bày ra đủ kiểu tư thế, nhìn vô cùng nghịch ngợm đáng yêu, cũng cực kỳ xinh đẹp.

Đương nhiên, Giang Phong cũng rất đẹp trai!

Nhìn thời gian đã không còn sớm, Tiêu phụ Tiêu mẫu liền vào bếp chuẩn bị cơm.

Buổi xem mắt hôm nay trực tiếp được sắp xếp tại Tiêu gia, như vậy có thể tránh khỏi nhiều phiền toái không cần thiết, dù sao thì Tiêu Mẫn lớn nhỏ gì cũng là minh tinh, nhất là ở tỉnh thành nhỏ bé này, danh tiếng của cô không hề kém hơn so với những minh tinh tuyến một kia.

Sau khi Tiêu mẫu Tiêu phụ vào bếp nấu cơm, Giang Phong liền trò chuyện tới vài chuyện thị phi trong ngành giải trí, nhiều người bên ngoài đều bị rơi vào trong sương mù bát quái, nhưng người trong vòng thì lại thấy rõ rõ ràng ràng.

Bởi vậy, nghe Tiêu Mẫn kể về một vài chuyện trong ngành giải trí cũng là chuyện rất thú vị.

Trong lúc tán gẫu, thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt đã tới giờ hẹn rồi!

Chương 144: Cười Nhìn Phong Vân

Sáu giờ chiều.

Biệt thự Tiêu gia.

Uông Văn Kiệt đưa bó hoa tươi xinh đẹp trong tay cho Tiêu Mẫn, khẽ cười nói: “Hoa tươi tặng mỹ nhân, Mẫn Tiên Tử (biệt danh của Tiêu Mẫn trong ngành giải trí), bài hát 《 Cười nhìn Phong Vân 》 mà em hát là một trong những ca khúc tôi thích nghe nhất, tôi thật ra ngưỡng mộ em đã lâu rồi!”

Tiêu Mẫn nhận lấy hoa tươi, lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa nở ra, cô trả lời: “Cảm ơn Uông tổng đã khích lệ, tôi cũng đã nghe qua đại danh của Uông tổng rồi, hôm nay có thể được gặp mặt Uông tổng như này, thật sự là phúc kiếp ba đời.”

Sau khi trò chuyện vài câu làm quen với Tiêu Mẫn, Uông Văn Kiệt lại nhìn về phía Tiêu phụ Tiêu mẫu, đưa quà tặng cho hai người, đồng thời lễ phép chào hỏi, thi thoảng còn nói thêm vài ba câu tâng bốc, khiến Tiêu phụ Tiêu mẫu cả người thoải mái.

Đương nhiên, Tiêu phụ Tiêu mẫu cũng không quên tận lực thổi phồng Uông Văn Kiệt.

Hai bên sau khi khen ngợi nhau xã giao vài câu xong, mới đi vào phòng khách biệt thự ngồi xuống.

Tiêu Mẫn và Tiêu mẫu đã lăn lộn trong ngành giải trí nhiều năm, năng lực giao tiếp đương nhiên cực kỳ mạnh, mà Uông Văn Kiệt là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông Thị, hắn từ nhỏ đã được cha chú trọng bồi dưỡng làm người nối nghiệp, năng lực giao tiếp lại càng mạnh hơn.

Bởi vậy, bà mối Giang Phong cũng chỉ giới thiệu hai bên lúc mới gặp mặt, tiếp theo cũng không cần hắn phải nhiều lời nữa, hai bên cứ như vậy trò chuyện không hết chủ đề.

Nói được mấy phút, uống vài chén trà xong, Tiêu phụ mới đề nghị mọi người cùng nhau ăn cơm.

Trên bàn cơm, Uông Văn Kiệt lại khen tài nấu nướng của Tiêu phụ một phen, thổi phồng Tiêu phụ tới mức có thể so với bếp trưởng năm sao, khiến Tiêu phụ vốn đã có chút tự tin với khả năng nấu ăn vô cùng vui vẻ, ấn tượng rất tốt với phú nhị đại siêu cấp này.

Mà Tiêu Mẫn cũng làm theo lời dặn của Giang Phong, thể hiện ra dáng vẻ chân thật nhất của cô, trò chuyện vui vẻ cùng Uông Văn Kiệt.

Sau bữa ăn.

Giang Phong cười híp mắt nói: “chị Mẫn, tôi lớn vậy rồi nhưng cũng chưa từng được nghe ca sĩ hát trực tiếp bao giờ, không biết tôi và Uông tổng liệu có vinh hạnh được nghe chị hát trực tiếp vài bài không?”

Làm bà mối, hắn đương nhiên muốn tạo thêm cơ hội để hai bên nam nữ thể hiện ưu điểm của mình, mà Tiêu Mẫn là ca sĩ chuyện nghiệp, việc cô am hiểu nhất chính là ca hát, Giang Phong đương nhiên phải giúp cô tạo ra cơ hội được ‘ra sân bày nghệ’.

Uông Văn Kiệt nghe vậy liền phụ họa: “Đúng vậy đó, mặc dù tôi đã nghe em hát không ít lần rồi, nhưng nghe hát trực tiếp thì chưa bao giờ có cơ hội, không biết hôm nay tôi có vinh hạnh được nghe Mẫn Tiên Tử hát trực tiếp mấy bài ở đây hay không?”

Tiêu Mẫn mỉm cười, nói: “Đương nhiên có thể, nếu như hát không được, còn mong hai vị đừng trách tôi!”

Giang Phong cười nói: “chị Mẫn, chị không cần phải khiêm tốn đâu, thực lực của chị thế nào, mọi người ở đây đều rõ mà!”

Tiêu Mẫn nở nụ cười xinh đẹp, lập tức đi về phía sảnh nhạc ở tầng hai biệt thự.

Tiêu phụ và Tiêu mẫu không đi lên cùng, mà ở lại thu dọn bát đũa bàn ăn.

Lên tới phòng nhạc, Tiêu Mẫn thuần thục mở những thiết bị âm thanh chuyên nghiệp lên.

Trong lĩnh vực chuyên nghiệp của mình, Tiêu Mẫn cực kỳ tự tin, trong nháy mắt khi cầm microphone lên, khí chất cả người lập tức thay đổi, toàn thân tản ra một loại cảm giác mê người, ngay cả người thường xuyên nhìn mỹ nhân như Uông Văn Kiệt cũng có chút mê mẩn.

“Cực kỳ cảm ơn Giang đại sư và Uông tổng đã chịu nghe tôi hát, bài 《 Cười nhìn Phong Vân 》 tặng cho hai người, mong hai người sẽ thích!” Tiêu Mẫn giới thiệu một câu đơn giản, sau đó bắt đầu chú tâm cất tiếng hát.

Ai không có chút chuyện khắc cốt ghi tâm

Ai có thể biết trước được kết quả

Ai không có chút hận xưa trong lòng

Một chút vô tâm

Ai không có vài giấc mộng hão huyền

Ai phụ người, ai phụ ta

Ai nguyện ý giải thích vì điều gì

Cười một tiếng nhìn phong vân qua...

Không nghi ngờ chút nào, đây là một ca khúc cực kỳ kinh điển, người sáng tác là một đại lão đỉnh cao trong giới, ca sĩ gốc cũng là một nam thần cực kỳ nổi danh một đời trong giới nghệ sĩ.

Mà bài hát này hiển nhiên có độ phù hợp với Tiêu Mẫn cực cao, cô hát bài hát này, không dám nói là vượt qua ca sĩ gốc, nhưng chắc chắn là đã tạo nên một hương vị khác biệt độc nhất cho ca khúc kinh điển này.

Bài hát này dưới giọng hát ngọt ngào của Tiêu Mẫn, khiến Giang Phong và Uông Văn Kiệt nghe đến như mê như say.

Bài hát kết thúc.

Giang Phong và Uông Văn Kiệt không kìm được vỗ tay.

Uông Văn Kiệt từ đáy lòng khen ngợi: “Giọng hát của Mẫn Tiên Tử thật sự quá tuyệt, tôi cũng đã nghe qua không ít ca sĩ hát trực tiếp rồi, nhưng rất ít ca sĩ có thể đạt tới tiêu chuẩn của em, sau hôm nay tôi sẽ giúp em mời những đại lão nổi danh trong giới sáng tác riêng cho em vài bài hát, tuyệt đối không thể lãng phí giọng hát trời cho này của em được.”

Tiêu Mẫn nghe được thì mừng rỡ không thôi, luôn miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn Uông tổng, nói ra cũng không sợ Uông tổng chê cười, tôi vào ngành giải trí được nhiều năm như vậy rồi nhưng đúng là vẫn chưa có được một tác phẩm tiêu biểu nào, vẫn luôn đi cover tác phẩm của người khác, thành ra lúc nào cũng nằm mơ mình có được vài tác phẩm độc nhất của riêng mình.”

Giang Phong cười nói: “chị Mẫn, chờ tới khi chị và Uông tổng trở thành người một nhà, chị muốn bao nhiêu ca khúc cũng không có vấn đề gì!”

Tiêu Mẫn nghe vậy thì vụng trộm liếc mắt nhìn Uông Văn Kiệt một cái.

Mà trùng hợp là Uông Văn Kiệt cùng vừa vặn nhìn sang.

Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, Tiêu Mẫn đột nhiên cảm thấy tốc độ tim đập của mình tăng đột biến.

Chương 145: Cười Nhìn Phong Vân (2)

Mặc dù thời gian tiếp xúc của hai người không dài, nhưng ấn tượng của cô đối với Uông Văn Kiệt quả thật vẫn luôn rất tốt, người ta khiêm tốn lễ độ, lớn lên cũng không tệ, thân phận địa vị lại càng thuộc hàng đầu.

Đối tượng chất lượng tốt như vậy, có mấy người phụ nữ có thể nhịn được không động tâm chứ?

Lúc này, không chỉ có tim Tiêu Mẫn đập nhanh hơn, mà ngay cả Uông Văn Kiệt cũng có cảm giác động tâm.

Tình cảm nam nữ chính là kỳ diệu như vậy, không có duyên phận thì có lắc lư trước mặt nhau cả ngày cũng không tạo thành được lửa, mà có duyên phận thì chỉ cần lướt qua nhau một cái, cũng có thể vừa thấy đã yêu.

Nếu như so sánh người phụ nữ trước mắt này với một quyển sách, thì mặc dù vừa mới nhìn tên sách và giới thiệu tóm lược ở trang bìa, Uông Văn Kiệt đã tràn đầy chờ mong với nội dung bên trong rồi, có cảm giác gấp gáp muốn mở sách ra, cẩn thận cảm nhận nội dung bên trong.

Sau đó, Tiêu Mẫn lại hát thêm vài ca khúc sở trường khác, không hề nghi ngờ đều nhận được sự tán dương nồng nhiệt từ Giang Phong và Uông Văn Kiệt, khiến nụ cười trên mặt cô không thu lại được, cực kỳ mê người.

Nghe xong mấy bài hát, Giang Phong liền tìm cớ lên lầu cùng Tiêu phụ và Tiêu mẫu uống trà nói chuyện phiếm, để lại không gian cho Tiêu Mẫn và Uông Văn Kiệt, tránh lại cảm thấy không thoải mái.

Đang lúc uống trà, Tiêu mẫu không nhịn được thấp giọng hỏi: “Giang đại sư, cậu xem Uông tổng và Tiêu Mẫn nhà chúng tôi có hy vọng gì không?”

Giang Phong nghe vậy thì cười nói: “Thím Tiêu cứ yên tâm, dựa vào con mắt chuyên nghiệp của cháu, việc này tám chín phần mười có thể thành, tiếp theo, những công việc nào của chị Mẫn có thể lùi xuống được thì thím cứ lùi xuống, chúng ta rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ thu xếp xong việc này sớm. Chỉ cần việc này thành, những công việc kia của chị Mẫn cũng không thật sự quá quan trọng nữa, thím Tiêu có cảm thấy như vậy hay không?”

Tiêu mẫu nghe vậy thì liên tục gật đầu, nếu như chuyện Tiêu Mẫn nhà bà và Uông tổng thành, vậy thì sẽ thật sự một bước lên trời, đến lúc đó công việc đương nhiên cũng sẽ không phải là vì cuộc

sống như bây giờ, mà chỉ thuần túy là một loại sở thích mà thôi!

Tiếp tục trò chuyện, Tiêu mẫu nói gần nói xa liên tục tâng bốc Giang Phong.

Bởi vì trong lòng bà hiểu rất rõ, bà mối Giang Phong này có ảnh hưởng cực kỳ lớn tới hôn sự lần này, bà nhìn thấy được vị Uông tổng kia rất tín nhiệm hắn, cho nên làm vui lòng bà mối này nhất định không hề sai.

Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn hàn huyên hơn một giờ, xong mới cùng nhau đi từ tầng hai xuống.

Sau đó lại ngồi uống trà hơn mời phút, Uông Văn Kiệt mới cùng Giang Phong tạm biệt rời đi.

Bởi vì lần ra mắt này không giống với những lần trước đó, cho nên không cần phải đi theo các quy củ trước đó, đến nhà gái ăn cơm làm quen, đưa chút quà là được, việc đưa hồng bao liền miễn!

Chờ Giang Phong và Uông tổng rời đi rồi, Tiêu mẫu không kịp chờ lập tức hỏi: “Tiểu Mẫn, con cảm thấy vị Uông tổng này thế nào?

Tiêu phụ cũng nhìn về phía con gái, ông cực kỳ để bụng chuyện này, dù sao bà mối Giang Phong này cũng chính là do ông bảo con gái mời.

Tiêu Mẫn đỏ bừng mặt nói: “Trước mắt cảm giác cũng không tệ lắm, trước đó con đã từng tiếp xúc với một vài phú nhị đại gia cảnh khá tốt, nhưng bọn họ ai cũng để mắt ở tận đỉnh đầu.

Hơn nữa, gia cảnh những phú nhị đại kia thật sự là kém xa Uông tổng, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Con còn tưởng rằng dạng phú nhị đại siêu cấp như Uông tổng hẳn cũng sẽ vênh váo hung hăng giống những phú nhị đại kia, lại không nghĩ rằng anh ấy lại khiêm tốn lễ phép như vậy, ở chung với anh ấy, một chút áp lực cũng không có.”

Tiêu mẫu nghe vậy thì đồng tình nói: “Đúng vậy, vị Uông tổng này thật sự không giống những phú nhị đại khác lắm, cũng khó trách bên ngoài lại đồn rằng trong mấy năm này hắn sẽ tiếp nhận tập

đoàn Uông Thị, tính cách quả thực ổn trọng, nếu như con có thể gả cho người ta, mẹ với cha con cũng có thể yên tâm!"

Tiêu Mẫn lại càng đỏ mặt hơn, nói: "Mẹ, mẹ xem mẹ nói gì kìa, mọi chuyện vẫn còn chưa ra đâu vào đâu đâu!"

Tiêu mẫu nói: "Cái gì gọi là chữ bát còn thiếu một nét chứ, con vừa mới xem mắt xong đấy có biết không? Xem mắt khác với yêu đương tự do, ý nghĩa của xem mắt nằm ở chỗ hiệu suất, là hướng về hôn nhân. Cho nên, Giang đại sư rất nhanh sẽ gọi điện tới hỏi thái độ của con, đồng thời cũng sẽ nói thái độ của Uông tổng cho chúng ta biết, chỉ cần người ta hữu tình con có ý, vậy chuyện này xem như đã xong rồi!"

Tiêu Mẫn: "..."

...

Sau khi Giang Phong và Uông Văn Kiệt cùng rời khỏi biệt thự Tiêu gia, hai người một trước một sau lái xe tới một khách sạn năm sao.

Sau khi đỗ xe xong, Giang Phong liền trực tiếp hỏi: "Uông tổng, vừa rồi ở chung, anh cảm thấy chị Mẫn như thế nào? Có phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của anh không?"

Uông Văn Kiệt không nhịn được khen: "Rất không tệ, ánh mắt của Giang đại sư cậu, tôi bây giờ xem như đã hoàn toàn phục rồi, mặc dù chỉ tính riêng nhan sắc của Tiêu Mẫn thôi thì chưa chắc đã xinh đẹp bằng bạn gái cũ của tôi, nhưng cô ấy lại cho tôi một cảm giác rất đặc biệt, khiến cho tôi càng nghĩ càng muốn tìm hiểu về cô ấy.

Nói ra chỉ sợ Giang đại sư chê cười, vừa rồi lúc ở tầng hai, tôi có một xúc động mãnh liệt muốn ôm lấy cô ấy, thậm chí là hôn cô ấy, chỉ là sợ sẽ dọa người ta chạy mất nên mới cứng rắn nhịn xuống.

Loại tình huống này, thật sự là rất lâu rồi tôi không gặp, mà tôi lại rất chắc chắn, cảm giác kích động này không chỉ đến từ sinh lý, mà còn từ tâm lý, đây mới là điểm khiến tôi hài lòng ở đối phương."

Giang Phong nghe vậy, nở nụ cười mà chỉ có đàn ông mới hiểu được, nói: "Xem ra tôi không cần phải hỏi thái độ của anh thế nào

nữa rồi, vậy chờ chút nữa tôi sẽ lập tức gọi để hỏi thái độ của chị Mẫn bên kia, nếu như không có vấn đề gì, vậy tôi sẽ mau chóng sắp xếp việc 'Xem gia môn' cho hai người."

Đối với trình tự xem mắt này, Uông Văn Kiệt trước đó đã nghe Giang Phong nói qua, tự nhiên hiểu rõ ý nghĩa của việc 'Xem gia môn' là gì, gật đầu nói: "Được rồi, vậy phải làm phiền Giang đại sư rồi!"

Hắn cũng không ngại tốc độ tiến triển quá nhanh, một mặt là vì tin tưởng vào trình độ suy tính nhân duyên của Giang Phong, mặt khác là Tiêu Mẫn quả thực đã thu hút được hắn, có thể ở chung sớm một chút, hắn cũng cực kỳ vui lòng.

Chương 146: Kinh Động Vòng Bạn Bè

Ở một khách sạn năm sao nào đó.

Giang Phong đứng bên cạnh cửa sổ sát đất của phòng tổng thống, nhìn khung cảnh dưới ánh đèn đêm ở bên ngoài, trong lòng hắn vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại được.

Căn phòng tổng thống này là do giám đốc Uông đặt cho hắn, giá thuê ở đây một đêm tới 50,60 ngàn đồng, con số này đối với một người vừa phát triển sự nghiệp như Giang Phong mà nói là cực kỳ xa xỉ!

Nhưng mà, không thể không thừa nhận rằng, đúng là tiền nào của nấy, một đêm mấy chục ngàn đồng ở phòng tổng thống, so với một đêm ở phòng đôi của mấy khách sạn hai, ba trăm tệ, đúng là như trời với đất, chênh lệch cực kỳ nhiều!

Dù sao thì Giang Phong vẫn chỉ là một người trẻ mới 22 tuổi, vẫn chưa đạt tới cảnh giới 'Không dính mắc vào vật chất, không thương hại bản thân', cho nên hắn lập tức làm việc mà phần lớn người trẻ tuổi đều sẽ làm, đó chính là - chụp hình, đăng lên vòng bạn bè!

Hắn chụp mấy tấm ở các góc nhìn khác nhau, sau đó chọn ra 9 bức hình đẹp nhất, đăng kèm với dòng tin:

"Lần đầu tiên trong đời ở một đêm trong phòng tổng thống có giá trị mấy chục ngàn đồng, chụp ảnh làm kỷ niệm, cảm ơn giám đốc Uông đã đặt cho tôi!"

Hắn vừa đăng bài lên, vòng bạn bè lập tức chấn động, chỉ một chốc lát sau, hắn đã nhận được mười mấy like và hơn mười cái bình luận.

Giang Phong nằm trên chiếc giường mềm mại, nhìn bình luận của bạn bè mình:

Liễu Y Y:

"Ôi trời ơi, ở một đêm trong phòng tổng thống có giá mấy chục ngàn đồng? Bạn học cũ à, cuộc sống của ông đúng là càng ngày càng tốt!"

Thôi Viễn:

"Tiểu Phong, em lợi hại thiệt đó, loại phòng tổng thống như thế này anh cũng chỉ mới nhìn qua mà thôi, tới tận bây giờ vẫn chưa được ở trong đó một lần nào cả!"

Lý Hưng Văn:

"Giang đại sư, chú đang tiếp một vị khách hàng lớn hả? Phòng tổng thống, một đêm có giá mấy chục ngàn đồng, bình thường tôi cũng chỉ dám tưởng tượng mà thôi, mối làm ăn lần này đúng thật là 666."

Đường An Quân:

"Bạn học cũ à, ông muốn thăng thiên luôn à. Mới có bao lâu đâu chứ, ngay cả phòng tổng thống có giá mấy chục ngàn đồng một đêm cũng được ở luôn rồi, việc làm mai mối của ông đúng là càng ngày càng thành công!"

Chu Lượng:

"Lợi hại, quá lợi hại!"

Dì út:

"Tiểu Phong, con đang tiếp một vị khách hàng lớn à?"

Giang Vũ:

"Anh của tôi lợi hại quá đi, ở một đêm trong căn phòng mấy chục ngàn đồng, quá 666!"

Ngô Vũ Đình:

"Ước!"

...

Các bình luận ngạc nhiên và hâm mộ làm cho Giang Phong cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nhưng mà hắn chỉ đào hố, không lấp hố, cho nên chỉ đọc bình luận sau đó mừng thầm, không trả lời bọn họ.

Nhưng mà, Giang Phong đã đánh giá thấp sự nhiệt tình của mọi người đối với chuyện này rồi, mọi người không thấy hắn trả lời bình luận, thế là tự động gửi tin nhắn cho hắn.

Hoàn toàn không còn cách nào khác, Giang Phong chí có thể bắt đầu trả lời lại từng người một, cho tới tận khi Hoàng Linh Vi cũng gửi tin nhắn cho hắn, hắn mới tìm cái cớ để kết thúc cuộc trò chuyện với mọi người.

Hoàng Linh Vi:

"Còn đặt cho anh phòng tổng thống ở khách sạn năm sao, xem ra vị khách hàng lớn kia của anh rất hài lòng với sự sắp xếp ra mắt mà anh chuẩn bị cho vị khách hàng đó và đại minh tinh Tiêu Mẫn!"

Giang Phong:

"Ha ha, đương nhiên rồi, danh đại Nguyệt Lão của anh là hư danh sao?"

Hoàng Linh Vi:

"Nói móc anh mà anh còn tự hào!"

Giang Phong:

"Chuyện này anh thật sự không phải nói quá lên với em đâu, từ khi anh vào nghề tới nay, chưa bao giờ ra mắt không thành công cả, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, hai bên đều đã tỏ rõ thái độ rồi, những việc còn lại chỉ là râu ria, không đáng kể."

Hoàng Linh Vi:

"Không phải chứ, bọn họ mới gặp mặt nhau lần đầu tiên thôi mà đã tỏ rõ thái độ rồi ư? Qua loa như thế sao?"

Giang Phong:

"Em không hiểu rồi, ra mắt và yêu đương là hai chuyện khác nhau, yêu đương là giống như em với anh vậy, nói chuyện hơn một tháng rồi mà vẫn chưa gặp mặt nhau! Còn ra mắt thì khác, ra mắt là hướng tới chuyện kết hôn, mục tiêu ban đầu rất rõ ràng, cho nên hiệu suất đương nhiên sẽ khác."

Hoàng Linh Vi:

"Cái gì, ai đang yêu đương với anh hả? ??"

Giang Phong:

"Chuyện này không phải trọng điểm. Trọng điểm là việc yêu đương và ra mắt rất khác nhau!"

Hoàng Linh Vi:

"..."

Giang Phong:

"Hình hình hình."

Giang Phong trực tiếp gửi mấy bức hình chụp chung với Tiêu Mẫn hôm nay qua cho Hoàng Linh Vi, đồng thời nói:

"Hoàng cô nương, em xem thử xem anh có đẹp trai hay không?"

Mặc dù hắn đã thêm Wechat của Hoàng Linh Vi được gần hai tháng rồi, nhưng mà hai người vẫn chưa xem hình của đối

phương, cũng chỉ có mấy bức hình chụp tay và đôi chân dài với vớ đen mà trước đó Hoàng Linh Vi gửi qua cho hắn mà thôi.

Hiện tại, hắn không hề do dự, trực tiếp gửi ảnh của mình qua cho Hoàng Linh Vi.

Qua hơn một phút sau, Hoàng Linh Vi mới trả lời:

"Cũng được!"

Giang Phong:

"..."

Hoàng Linh Vi:

"Tiêu Mẫn ở bên ngoài rất xinh đẹp."

Giang Phong:

"Anh đã gửi ảnh cho em rồi, vậy mà em chẳng bày tỏ cái gì à?"

Hoàng Linh Vi:

"Bày tỏ cái gì?"

Giang Phong:

"Tự chụp một bức hình toàn thân giống y như thế, gửi qua cho anh, trước đó em đã đồng ý chuyện này rồi."

Hoàng Linh Vi:

"... Bây giờ thì không được, chờ qua hai ngày nữa đi!"

Giang Phong:

"Tự chụp một bức hình mà còn phải chọn thời gian nữa à?"

Hoàng Linh Vi:

"Dù sao thì hiện tại là không được!"

Giang Phong:

"Được rồi, nói lời phải giữ lấy lời, hai ngày nữa phải gửi hình qua cho anh xem!"

Sau đó, hai người lướt qua đề tài này, bắt đầu thảo luận tới chuyện ra mắt ngày hôm nay của Tiêu Mẫn.

Mặc dù Hoàng Linh Vi có kiến thức rất rộng, nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên cô nghe được việc minh tinh đi ra mắt, mà đây còn là một minh tinh mà cô thấy rất tốt, cho nên cô đương nhiên là có chút tò mò.

Hai người bọn họ nói tới tận 11 giờ đêm mới dừng lại.

...

Ngày hôm sau.

Giang Phong và Uông Văn Kiệt đi tới một nhà hàng buffet.

Uông Văn Kiệt vừa lột trứng gà vừa nói:

"Giang đại sư, giữa trưa tôi định tổ chức một bữa tiệc, mời vài người bạn khá thân tới tham gia, anh cũng đi luôn đi, tôi giới thiệu anh cho bọn họ. Sau này, trong phạm vi tỉnh Quảng Tây này, nếu như anh gặp phải chuyện gì khó giải quyết, thì có thể tới tìm bọn họ giúp đỡ."

Giang Phong nghe Uông Văn Kiệt nói như thế liền biết đây là một bữa tiệc cao cấp, dù sao thì với thân phận và địa vị của anh ta, người có thể kết giao với anh ta đương nhiên sẽ không kém. Hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ loại chuyện có thể mở rộng nhân mạch như này rồi.

Thế là, Giang Phong liền gật đầu, nói:

"Được, cảm ơn sự dìu dắt của giám đốc Uông!"

Uông Văn Kiệt khoát tay nói:

"Giang đại sư đừng khách khí với tôi, con người tôi luôn khâm

phục những người có bản lĩnh, bản lĩnh tính nhân duyên này của anh thật sự quá thần kỳ, anh chắc chắn là đại sư lợi hại nhất cả nước, những người bạn kia của tôi có thể quen được anh cũng là phúc khí của bọn họ, bởi vì trong số bọn họ cũng có mấy người chưa kết hôn."

Giang Phong khắc ghi phần ân tình này vào trong lòng, nói:

"Chỉ cần bạn bè của giám đốc Uông tin tưởng tôi, thì nếu như có việc liên quan tới hôn sự cứ việc tới tìm tôi, tôi bảo đảm sẽ không làm bọn họ thất vọng!"

Uông Văn Kiệt cười, nói:

"Đến lúc đó tôi sẽ tự mình đứng ra giúp cho Giang đại sư, nếu như bọn họ tin thì đó là phúc khí của bọn họ, nếu như bọn họ không tin thì đây chính là tổn thất của bọn họ, dù sao thì hôn nhân vốn chính là duyên phận."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đúng thế, loại chuyện như duyên phận này không thể cưỡng cầu được."

Hai người nói tới đây liền dừng lại, chuyên tâm vào đồ ăn, mặc dù chỗ này là buffet điểm tâm, nhưng dù sao cũng là do bếp trưởng của khách sạn năm sao ra tay, mùi vị ở đây đương nhiên không phải là thứ mà các khách sạn bình thường khác có thể so sánh được.

Chương 147: Bữa Tiệc Cao Cấp

Giữa trưa.

Giang Phong đi theo Uông Văn Kiệt tới một câu lạc bộ tư nhân cao cấp bí ẩn.

Theo như giới thiệu của Uông Văn Kiệt, thì câu lạc bộ này là do một người bạn của anh ta mở, chỉ có một vài người hội viên mới có tư cách dẫn thêm người khác vào, mà hắn chính là một trong số

đó.

Trong câu lạc bộ không trang trí vàng son lộng lẫy, mà khắp nơi đều tràn ngập phong cách xưa cũ, nhưng vẫn có thể thấy được sự xa hoa trong chi tiết, phong cách nơi đây vô cùng cao nhã, dùng ngôn ngữ mạng nói thì là cực kỳ chất.

Người nghênh đón Uông Văn Kiệt và Giang Phong là một thanh niên khoảng chừng 30 tuổi, vóc dáng có hơi thấp, chỉ khoảng 1m67, dáng người cũng chẳng thể nào so sánh được với Uông Văn Kiệt, huống chi là so với Giang Phong - người còn đẹp trai hơn cả Uông Văn Kiệt.

Kiểu tóc vô cùng đơn giản - đầu đinh, Giang Phong không có quá nhiều nghiên cứu về phương diện ăn mặc, hắn chỉ là cảm thấy thuận mắt, rất xứng với mình mà thôi.

"Anh Kiệt, anh tới Ung Thành lúc nào vậy, sao không nói trước cho mọi người biết, để anh em tổ chức một bữa tiệc cho anh!"

Thanh niên kia tươi cười ra đón, nói.

"Tới vào ngày hôm qua, bởi vì có chuyện quan trọng cần phải làm, cho nên mới không liên hệ với mọi người."

Uông Văn Kiệt nói tới đây liền giới thiệu:

"A Hào, để tôi giới thiệu một chút, vị này là Giang Phong - Giang đại sư, là cao thủ hàng đầu trong phương diện tính nhân duyên, đồng thời cũng là bà mai của tôi.

Giang đại sư, vị này là ông chủ của câu lạc bộ, tên là Sử Anh Hào, là con trai của người giàu nhất tỉnh Quảng Tây."

"Anh Kiệt cũng đừng có cười tôi, trước mắt anh, tôi hoàn toàn là một tên nghèo."

Sử Anh Hào khiêm nhường nói trước một câu như thế, sau đó mới dùng vẻ mặt tươi cười, chào Giang Phong:

"Xin chào Giang đại sư, hoan nghênh anh tới đây, mời vào bên trong!"

Giang Phong cũng cười, chào lại:

"Xin chào ông chủ Sử!"

Sau khi chào hỏi xong, bọn họ cùng nhau đi vào trong câu lạc bộ, Sử Anh Hào bảo người mang trà thượng hạng lên, sau đó tò mò hỏi:

"Anh Kiệt, anh giới thiệu rằng Giang đại sư là bà mai của anh, không biết việc này là như thế nào?"

Uông Văn Kiệt có tâm muốn giúp Giang Phong mở rộng sự nghiệp, cho nên không hề giấu diếm, nói:

"A Hào, tôi không lừa cậu. Mấy ngày trước, tôi thật sự đã tự mình tới nhà mời anh ấy làm mai cho tôi, lần này tôi tới Ung Thành cũng là vì tham gia buổi ra mắt do Giang đại sư sắp xếp."

Sử Anh Hào nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm:

"Anh Kiệt, anh không nói đùa với người anh em này của anh đó chứ?"

Uông Văn Kiệt nói:

"Tôi sao có thể lấy chuyện này ra đùa được chứ, tôi biết cậu nghĩ rằng với thân phận của chúng ta, muốn tìm người phụ nữ xinh đẹp tới mức nào mà chẳng được, làm gì tới mức phải tham gia ra mắt."

Sử Anh Hào nghe xong thì gật đầu liên tục, ý của cậu ta chính là như thế.

Uông Văn Kiệt cười, nói:

"Nếu như tôi chỉ muốn tìm bạn gái, thì đúng là có thể nắm được một bó lớn, muốn dạng phụ nữ xinh đẹp tới như thế nào đều được. Nhưng mà, người tôi muốn tìm không phải là bạn gái, mà là một người vợ có thể ở cùng tôi một đời, chuyện này chẳng còn là chuyện mà dùng tiền là có thể tìm được nữa rồi!"

Sử Anh Hào hoàn toàn đồng tình với việc này, nếu không phải việc tìm được một người bạn đời có thể cùng mình trải qua cả cuộc đời

quá khó, thì cậu cũng không đến mức đã 30 tuổi rồi còn chưa kết hôn.

Uông Văn Kiệt tiếp tục nói:

"Còn Giang đại sư, chuyện mà anh ta am hiểu nhất chính là tính nhân duyên, mời anh ấy làm mối chắc chắn cậu sẽ tìm được người thích hợp với mình nhất, tôi đã tự mình trải nghiệm chuyện này rồi."

Sử Anh Hào nghe xong liền kinh ngạc, hỏi:

"Anh Kiệt, ý của anh là, anh đã tìm được chị dâu rồi hả?"

Uông Văn Kiệt mỉm cười, gật đầu, nói:

"Chuyện này là nhờ Giang đại sư sắp xếp mà được, mặc dù hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy, nhưng mà trong lòng tôi lại dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ, tôi không biết phải biểu đạt loại cảm giác đó như thế nào, giống như cô ấy vốn dĩ nên là vợ của tôi vậy!"

Giang Phong cười, nói tiếp:

"Đây chính là duyên phận!"

Uông Văn Kiệt đồng tình, nói:

"Đúng thế, cái này chắc chắn là duyên phận trong truyền thuyết!"

Nhờ sự thổi phồng của Uông Văn Kiệt, mà mức độ coi trọng Giang Phong của Sử Anh Hào cuối cùng cũng tăng lên mấy bậc, cậu ta nhìn Giang Phong, dùng vẻ mặt thành thật, nói:

"Giang đại sư, hiện tại tôi đang cực kỳ mơ hồ về chuyện hôn nhân, về sau anh có thể chỉ điểm cho thôi một chút được không!"

Giang Phong cười, nói:

"Chỉ điểm thì tôi không dám nhận, nhưng mà đối với chuyện tính nhân duyên này thì tôi sẽ không khiêm tốn, chỉ cần ông chủ Sử tin tưởng tôi, tôi chắc chắn sẽ biết gì nói đó."

Sử Anh Hào gật đầu, nói:

"Người có thể khiến cho anh Kiệt sùng bái như thế đương nhiên là tôi sẽ tin rồi."

Lúc này, nữ phục vụ xinh đẹp bưng trà lên.

Ngay sau đó, giống như là được hẹn trước vậy, những vị khách khác lần lượt tới trình diện, tất cả đều là những người bạn có quan hệ không tệ với Uông Văn Kiệt ở tỉnh Quảng Tây. Tổng cộng có 5 người, 3 nam, 2 nữ, mỗi người đều có thân phận không bình thường, không phải là phú nhị đại đứng đầu cả tỉnh, thì cũng là con ông cháu cha có năng lực kinh người.

Uông Văn Kiệt thấy mọi người tới đông đủ thì cao giọng, nói:

"Mọi người, tôi giới thiệu với mọi người một chút, vị đang đứng ở bên cạnh tôi chính là Giang Phong - Giang đại sư, là bà mai của tôi, có tài nghệ cực cao ở phương diện tính nhân duyên, trong nước không có người nào có thể vượt qua được anh ta cả, là một vị đại sư thật sự có bản lĩnh."

Anh ta vừa nói xong, mọi người lập tức xôn xao.

Chương 148: Bữa Tiệc Cao Cấp (2)

Sau đó, Uông Văn Kiệt lại quay đầu giới thiệu cho Giang Phong về từng người, đầu tiên là giới thiệu cho hắn một người đàn ông cao gầy, đeo mắt kính, tuổi ước chừng 34 - 35. Người đàn ông đó tên là Long Trạch Vũ, cha anh ta là quan lớn trong tỉnh, anh ta cũng là người có thân phận và địa vị cao nhất trong mấy người này.

Tiếp đó là một người đàn ông da trắng, giá trị nhan sắc không kém gì Uông Văn Kiệt, người đó tên là Bạch Tử An, cha anh ta cũng là một trong những quan lớn ở tỉnh.

Kế tiếp là một chị gái khoảng 28 - 29 tuổi, nhan sắc cũng trên mức trung bình, cô gái này tên là Lam Doanh Doanh, chức vụ của cha cô cũng không bình thường.

Còn 2 người khác, nữ tên là Lệ Thiên Nhu, nam tên là Lưu Trang, cả hai đều là phú nhị đại xếp hàng đầu ở tỉnh Quảng Tây.

5 người, cộng với Uông Văn Kiệt và ông chủ câu lạc bộ - Sử Anh Hào, thân phận của mỗi một người đều không thể coi thường, Giang Phong không khỏi cảm thán, người luôn nói rằng ngưu tầm ngưu mã tầm mã, đúng là không hề sai chút nào cả.

Nếu như Giang Phong chỉ là một người bình thường, có lẽ trong trường hợp như này, hắn sẽ thận trọng từng chút từ lời nói tới việc làm, làm một người trong suốt không ai để ý tới.

Nhưng mà, Giang Phong cũng không phải là một người bình thường, mà là một người mang theo bên mình phần mềm hack, giám đốc Uông đã chống lưng giúp hắn rồi, còn việc có thể hòa nhập được vào trong cái vòng này không thì phải xem biểu hiện của hắn.

Sử Anh Hào thấy mọi người đã tới đầy đủ liền bảo người bưng thức ăn lên.

Trong lúc dùng cơm, Lam Doanh Doanh tò mò hỏi:

"Anh Kiệt, hôm qua cô gái mà anh ra mắt là ai vậy? Nhà cô gái đó làm bên chính trị hay kinh tế?"

Những người khác nghe thấy thế cũng tò mò, nhìn sang Uông Văn Kiệt.

Uông Văn Kiệt cười ha ha, nói:

"Doanh Doanh, cô đoán sai rồi, cô ấy được sinh ra trong một gia đình vô cùng bình thường, trong nhà cũng không có ai làm bên chính trị hay kinh tế cả. Nhưng mà, nhân khí của cô ấy ở tỉnh Quảng Tây mọi người xem ra khá cao đó, tất cả mọi người đều biết cô ấy."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Sử Anh Hào hỏi:

"Anh Kiệt, ý của anh là chị dâu là một danh nhân?"

Uông Văn Kiệt trả lời:

"Cô ấy là một ca sĩ, tên là Tiêu Mẫn, mọi người đều biết cô ấy có đúng không?"

Anh vừa nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc!

"Vậy mà là Tiêu Mẫn?"

"Chuyện này chắc chắn là ngoài ý muốn!"

"Anh Kiệt, anh không tìm một người môn đăng hộ đối ở trong vòng, chú Uông có đồng ý không vậy?"

"..."

Uông Văn Kiệt đương nhiên là hiểu tại sao bạn bè của mình lại kinh ngạc như thế, dù sao thì đến cấp bậc như bọn họ, mặc dù vợ không môn đăng hộ đối, thì cũng không thể kém nhà mình quá xa được.

Thế nhưng, bây giờ Uông Văn Kiệt lại ra mắt với một ca sĩ nhỏ bé, hơn nữa rõ ràng là còn coi trọng người ca sĩ đó, chuẩn bị cưới người đó về làm vợ, chuyện này không thể không làm mọi người ngạc nhiên!

"Ánh mắt của mấy người có ý gì vậy hả? Hôn nhân của tôi đương nhiên là chính bản thân tôi làm chủ, mấy người nên hâm mộ tôi mới đúng!"

Long Trạch Vũ gật đầu, nói:

"Văn Kiệt nói đúng, những người như chúng ta vậy mà lại có thể tự làm chủ hôn nhân của mình, đây đúng thật là một chuyện rất đáng để được hâm mộ, mấy người không kết hôn không trải nghiệm được chuyện này."

Bạch Tử An nói tiếp:

"Anh Vũ nói đúng, có thể làm chủ được hôn sự của mình là một chuyện rất hạnh phúc. Như tôi chẳng hạn, mặc dù cha tôi không ép tôi phải thông gia với người khác, nhưng mà cũng không thể

hoàn toàn tự làm chủ mối hôn sự của mình được, cơ bản là phải lựa chọn người trong phạm vi mà cha mẹ đã xác định."

Lam Doanh Doanh nghe thấy thế liền cực kỳ xúc động, nói:

"Đúng là như thế, nếu như tôi dám nhắc tới việc gả cho một người làm công ăn lương bình thường, sợ là cha tôi sẽ đánh gãy chân đối phương luôn mất."

Lê Thiên Nhu nói:

"Nói thế thì anh Kiệt đúng là hạnh phúc thật."

Uông Văn Kiệt cười, nói:

"Chỉ có quyền tự chủ thôi còn chưa đủ, còn phải tìm được một đối tượng kết hôn phù hợp với bản thân mình nữa, từ đó mới có được một cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, đây cũng chính là nguyên nhân mà tôi lặn lội mấy trăm cây số, tự mình đến nhà mời Giang đại sư giúp tôi làm mai."

Giang Phong từ nãy tới giờ vẫn luôn im lặng nghe bọn họ nói chuyện, nghe thấy Uông Văn Kiệt nhắc tới mình, hắn lập tức nắm lấy cơ hội, nói:

"Giám đốc Uông nói đúng, hôn nhân có thể hạnh phúc được hay không chính là nằm ở việc gặp đúng người, đúng thời điểm. Nhưng mà trong cả nước này, có thể làm được như thế cũng chẳng có bao nhiêu, bởi vì tất cả mọi người đều không biết người nào mới phù hợp với bản thân mình.

Mà điều đáng nhắc tới chính là, tôi có khả năng giúp mọi người tìm được người kia, chỉ cần mọi người tin tôi, thì tôi chắc chắn sẽ không khiến cho mọi người thất vọng."

Lệ Thiên Nhu nghe thế, không nhịn được mà hỏi:

"Giang đại sư, lúc nãy anh Kiệt nói, trong phương diện tính nhân duyên, anh là một đại sư thật sự, không biết chuyện tính nhân duyên này là như thế nào?"

Giang Phong cười nói:

"Tính nhân duyên là có thể tính ra được hôn nhân của một người, đã kết hôn thì tính ra tình trạng hôn nhân, chưa lập gia đình thì có thể tính ra người đó có duyên phận vợ/chồng với ai."

Lê Thiên Nhu kinh ngạc, nói:

"Lợi hại như thế ư?"

Lam Doanh Doanh nói:

"Giang đại sư, khoan hãy đề cập tới việc chưa lập gia đình, dù sao thì chúng ta không thể nào xác định được một chuyện ở tương lai cả. Đã kết hôn là chuyện đã xảy ra, anh thật sự có thể tính ra được tình trạng hôn nhân của những người đã kết hôn ư?"

Giang Phong tự tin nói:

"Đương nhiên, nếu như chị Doanh Doanh không tin, thì có thể tự mình nghiệm chứng thử xem."

Lam Doanh Doanh nghe thế, lập tức cảm thấy hứng thú, hỏi:

"Nghiệm chứng như thế nào?"

Giang Phong cười, nói:

"Rất đơn giản, chị chỉ cần cung cấp tên và ngày sinh của một cặp vợ chồng bất kỳ cho tôi, tôi sẽ có thể tính ra được tình trạng hôn nhân của bọn họ."

Lam Doanh Doanh mở to mắt, nói:

"Thần kỳ như vậy ư?"

Chương 149: Lực Lượng

Câu lạc bộ tư nhân.

Những người khác ở đây ban đầu đều không quá coi trọng Giang Phong, chỉ vì cho Uông Văn Kiệt mặt mũi, nên mọi người mới biểu hiện khách khí như thế mà thôi.

Dù sao thì tất cả những người đang ngồi ở đây đều có thân phận không bình thường, người có thể làm bọn họ đối đãi khác biệt cả tỉnh cũng chẳng có được mấy người.

Tới tận khi Giang Phong nói rằng bản thân có thể dựa vào tên và ngày sinh của một cặp vợ chồng, từ đó tính ra tình trạng hôn nhân, thì bọn họ mới thật sự coi trọng Giang Phong.

Chuyện này rất dễ hiểu, nếu như chỉ tính một chuyện gì đó ở tương lai, muốn nghiệm chứng được chẳng biết phải chờ tới bao nhiêu năm, bởi vậy không ai thật sự để trong lòng cả. Nhưng nếu như tính một chuyện đang xảy ra ở hiện tại, vậy thì có thể nghiệm chứng ngay lập tức, hai việc này khác biệt rất lớn.

Trước đó, Sử Anh Hào cũng vì có anh Kiệt ở đây cho nên mới coi trọng Giang Phong, bây giờ thấy Giang Phong tự tin như thế, lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh Kiệt, cậu lập tức vẫy tay với ba nữ phục vụ xinh đẹp cách đó không xa.

Ba nữ phục vụ xinh đẹp kia thấy ông chủ gọi liền đi tới, nghe ông chủ căn dặn.

"Vị này là Giang đại sư, có thể dựa vào tên và ngày sinh tính ra được tình trạng hôn nhân, bên cạnh mọi người có ai đã kết hôn mà mọi người biết rõ ngày sinh của bọn họ không?"

Sử Anh Hào vừa nói xong, mọi người không khỏi vỗ tay khen thưởng.

Một nữ phục vụ trong đó nghe xong liền hỏi:

"Ông chủ, có thể gọi điện thoại hỏi được không?"

Sử Anh Hào gật đầu, nói:

"Đương nhiên là được, nhất định phải lựa người mà mấy người hiểu rõ tình trạng hôn nhân của bọn họ!"

Ba nữ phục vụ đều gật đầu biểu thị mình đã rõ, sau đó bắt đầu đi sang bên cạnh gọi điện thoại.

Một lúc sau, trong tay mỗi người phục vụ đều cầm theo một tờ

giấy ghi chú quay lại, mỗi tờ giấy đều viết hai cái tên và ngày cũng như giờ sinh.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Giang Phong.

Giang Phong cầm lấy ba tờ giấy ghi chú, sau đó rút ra một tờ, bắt đầu duỗi ngón tay điểm trà trên bàn, tô tô vẽ vẽ, trên thực tế là vận dụng năng lực thần kỳ xứng đôi mấy cái tên ở trên tờ giấy một lần.

Khoảng một phút đồng hồ sau, Giang Phong dừng lại, sau đó tự tin cười nói:

"Cặp vợ chồng này rất thú vị, người đàn ông rất có năng lực kiếm tiền, còn là người sợ vợ, trời đất bao la, vợ là lớn nhất, vợ nói đông hắn không dám đi tây.

Người đàn ông như thế vốn dĩ nên nhát gan, không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết ở nhà, vây quanh vợ.

Nhưng mà, điều làm cho người ta bất ngờ chính là anh ta tự do hơn phần lớn những người đàn ông đã kết hôn, suốt ngày tiêu sái ở bên ngoài, còn người vợ lợi hại kia của anh ta lại cả ngày ở nhà chăm con.

Tới nay hai người cũng đã kết hôn được mấy năm rồi, tình cảm vợ chồng không tệ, đây có thể xem là một cuộc hôn nhân rất tốt."

Giang Phong vừa dứt lời, một nữ phục vụ liền sợ hãi la lên:

"Quá lợi hại, nói đúng hết rồi!"

Uông Văn Kiệt nghe thấy thế liền cười ha ha, nói:

"Thế nào, đã thấy được bản lĩnh của Giang đại sư chưa?"

Hai mắt Lam Doanh Doanh sáng lên, nói:

"Vậy mà cũng có thể tính ra được, quá thần kỳ!"

Lê Thiên Nhu mở to mắt, nói:

"Thật sự là quá thần kỳ, tôi chưa từng nghe vị đại sư nào nói được như thế!"

Ngay cả người lớn tuổi nhất, thân phận cao nhất - Long Trạch Vũ cũng không nhịn được nói:

"Không hổ là người mà Văn Kiệt sùng bái, bản lĩnh của Giang đại sư đúng là không tầm thường!"

Những người khác cũng sợ hãi thán phục, hiển nhiên chiêu này của Giang Phong đã thuyết phục được bọn họ.

Giang Phong mỉm cười, sau đó lại tiếp tục nói rõ ràng tình trạng hôn nhân của hai cặp vợ chồng kia, chứng minh triệt để năng lực thần kỳ của hắn ở phương diện tính nhân duyên này.

Đến tận bây giờ, ngoại trừ Uông Văn Kiệt, thái độ của những người khác đối với Giang Phong đều hoàn toàn thay đổi!

Ông chủ của câu lạc bộ - Sử Anh Hào là người đầu tiên đưa ra lời mời:

"Giang đại sư, năm nay tôi đã 30 tuổi, đã sớm muốn tìm một người phụ nữ phù hợp với mình, nhưng mà vẫn luôn không tìm được người làm tôi thật sự rung động.

Ngay tại đây, tôi muốn khẩn cầu Giang đại sư giúp tôi tìm một đối tượng kết hôn phù hợp, không biết có được hay không?"

Giang Phong cười, nói:

"Đương nhiên là không thành vấn đề rồi!"

Sử Anh Hào hưng phấn, nói:

"Cảm ơn Giang đại sư, lễ mời mai mối tôi sẽ tặng cho anh sau!"

Lam Doanh Doanh nghe thế, lập tức theo sát, nói:

"Giang đại sư, tôi cũng muốn mời anh giúp tôi tìm một đối tượng kết hôn phù hợp!"

Lê Thiên Nhu không cam lòng lạc hậu, nói:

"Còn có tôi nữa, tôi cũng muốn mời anh giúp tôi tìm một đối tượng kết hôn phù hợp!"

Lưu Trang thở dài, nói:

"Tiếc là tôi đã có bạn gái rồi, nếu không tôi cũng sẽ mời Giang đại sư làm mối giúp tôi!"

Bạch Tử An thấy thế cũng thở dài, nói:

"Tuy tôi chưa có bạn gái, nhưng tiếc là tôi hoàn toàn không thể làm chủ hôn sự của mình, chỉ có thể lựa chọn những người ở trong phạm vi mà cha mẹ đã xác định mà thôi, e rằng cũng không thể nào mời Giang đại sư làm mai mối được rồi!"

Giang Phong cười, nói:

"Anh Bạch không cần phải cảm thấy tiếc nuối, cho dù là phải lựa chọn trong phạm vi đã xác định từ trước, tôi cũng có thể giúp anh chọn ra đối tượng phù hợp nhất với mình để kết hôn."

Bạch Tử An kinh ngạc nói:

"Có phạm vi xác định trước cũng được ư?"

Giang Phong khẳng định:

"Đương nhiên là được rồi!"

Mắt Bạch Tử An sáng lên:

"Vậy thì làm phiền Giang đại sư giúp tôi tìm một đối tượng kết hôn phù hợp!"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Không thành vấn đề, tôi chắc chắn sẽ không làm anh Bạch thất vọng!"

Người đàn ông đã kết hôn - Long Trạch Vũ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn mấy người anh em của mình, hắn cũng muốn mời Giang đại

sư giúp hắn tính nhân duyên, tiếc là anh đã kết hôn rồi, giá như biết được Giang đại sư sớm một chút thì tốt rồi, anh sẽ không cần phải chịu đựng sự dày vò như hiện tại.

Chương 150: Lực Lượng (2)

Giang Phong đồng ý với mọi người xong liền thành thật nói:

"Mọi người mời tôi làm mai mối là công nhận tôi, tôi nhất định sẽ tìm ra đối tượng phù hợp nhất với mọi người, mời mọi người rửa mắt mong chờ!"

Trong lòng mọi người đều cực kỳ mong chờ việc này.

Sau đó, Giang Phong bắt đầu nói chuyện với bọn họ, hiểu rõ bối cảnh gia đình và tư liệu cá nhân, còn có một số thứ như yêu cầu đối với vợ/chồng tương lai,...

Trước khi tan tiệc, Giang Phong và mọi người thêm Wechat và số điện thoại của nhau.

Lần này Giang Phong thu hoạch được rất nhiều.

Mặc dù, hiện tại chỉ là thêm được phương thức liên lạc của vài người mà thôi, nhưng chỉ cần hắn tìm được 'Bạn đời linh hồn', giúp bọn họ có được cuộc sống vợ chồng hạnh phúc mỹ mãn, vậy thì cả đời này bọn họ đều sẽ cảm kích bà mối là hắn.

Có được nhân mạch này, thì khoan hãy đề cấp tới vấn đề tiền bạc, việc quan trọng nhất là trong phạm vi tỉnh Quảng Tây, chỉ cần hắn gặp được chuyện gì khó giải quyết, hắn chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có lẽ sẽ có thể giải quyết trong nhẹ nhàng.

Lực lượng như này là điều mà hắn thiếu.

Thu hoạch ngày hôm nay đều là do Uông Văn Kiệt mang tới cho hắn, Giang Phong yên lặng nhớ phần ân tình này.

...

10 giờ sáng.

Thôn Long Sơn.

Giang Vĩnh Xương và Bàng Xuân Yến mang theo đầu heo, chân heo và rượu thuốc, lá trà, còn có bánh kẹo,... tới nhà tặng hắn quà cảm ơn.

Con của hai người đều đã tới tuổi đi làm rồi, người như bọn họ khi tham gia ra mắt chỉ cần coi trọng liền trực tiếp biểu diễn tốc độ kết hôn nhanh nhất, ngày đầu tiên là ra mắt, ngày thứ hai là xem nhà, ngày thứ ba là đăng ký kết hôn.

Hôm nay là ngày thứ tư mà hai người biết nhau, mang quà tới cảm ơn, tốc độ như này quả là không ai sánh bằng!

Khi nhìn thấy bà mai Giang Tuyết, Giang Vĩnh Xương liền lấy một bao lì xì vô cùng dày ra đưa, đây là phần quà tạ lễ đầu tiên mà Giang Tuyết nhận được sau khi vào nghề mai mối, chuyện này làm cô cực kỳ kích động, liên tục nói chú Xương, thím Xương ngồi xuống uống trà.

Giữa trưa, mẹ Giang làm một bàn đồ ăn để đãi vợ chồng Giang Vĩnh Xương.

Sau khi vợ chồng Giang Vĩnh Xương ăn cơm no nê, rời đi, thì mặt mũi Giang Tuyết liền tràn đầy hưng phấn, bắt đầu kiểm kê thu nhập đầu tiên của mình khi làm mai mối.

Việc mà mẹ Giang thích làm nhất cũng là kiểm kê, hai mẹ con cùng nhau kiểm kê số tiền trong bao lì xì.

"Bên này là 11.500 tệ."

"Bên này là 11.300 tệ."

Hai mẹ con tách nhau ra đếm tiền, sau khi đếm xong mới biết trong bao lì xì của Giang Vĩnh Xương có 22.800 tệ.

Tổng giá trị quà tặng xấp xỉ 4.600 tệ.

Chỉ với một đơn hàng thôi mà Giang Tuyết đã nhận được gần

30.000 đồng, chuyện này làm cô kích động tới không thể nói thành lời!

Trước kia, khi cô đi làm ở tỉnh Hồ Bắc, tiền lương một tháng cũng chỉ có thể nhận được 3.000 tệ, tiền thuê nhà và phí điện nước mỗi tháng 1.000 tệ, tiền ăn cũng hơn 1.000 tệ, còn có cả đồ dùng hàng ngày và đủ thứ khác nữa, mỗi tháng có thể dư ra được hơn 1.000 tệ đã là tiết kiệm lắm rồi!

Bây giờ, chỉ mới qua mấy ngày thôi, số tiền mà cô nhận được đã vượt qua số tiền mà cô kiếm cả năm khi trước rồi, chuyện này đúng thật là không thể tưởng tượng được.

Giang Tuyết hưng phấn lấy ra 2.800 tệ từ trong bao lì xì, sau đó chia phần còn lại thành 2 phần, lần lượt đưa cho ba và mẹ, nói:

"Cha mẹ, đây là tiền mà con gái hiếu kính hai người."

Cha Giang khoát tay nói:

"Haizz, con giữ lại mà dùng đi, cha với mẹ con cũng không thiếu tiền, em trai của con cho chúng ta không ít, với lại bây giờ mấy món quà này đã sắp chất thành một ngọn núi ở trong nhà luôn rồi. Rượu và lá trà nhiều đến mức có thể mở một cái tiệm, hải sản, hoa quả khô và đầu heo, chân heo cũng nhiều tới mức hai cái tủ lạnh cũng chật ních, hoàn toàn không cần phải dùng tới tiền."

Mẹ Giang cười, nói:

"Cha con nói đúng đó, tiền con cứ giữ lại mà dùng đi, mẹ và cha con không thiếu tiền!"

Giang Tuyết nói:

"Có Tiểu Phong ở đây, sau này nhà chúng ta sẽ không thiếu tiền nữa, đây là thu nhập đầu tiên mà con có được khi làm bà mối, có ý nghĩa đặc biệt, cho nên hai người cứ cầm lấy đi!"

Con gái hiểu thuận, thân là cha mẹ đương nhiên là vui mừng rồi.

Dù sao nếu con gái không có tiền, thì bọn họ cho thêm là được, vì thế cha Giang không từ chối nữa, nhận lấy tiền, nói:

"Được, vậy thì cha sẽ nhận tấm lòng này của con."

Mẹ Giang cũng cười, nhận lấy tiền.

Giang Tuyết thấy thế, lúm đồng tiền liền lộ ra, tính từ khi tốt nghiệp đại học, cô đã đi làm được hai năm rồi, nhưng mà vì ban đầu tiền lương không được cao, cộng với tiền thuê phòng, hai năm qua, cô chỉ gửi được cho cha mẹ mấy bao lì xì không đến 3.000 tệ, điều này vẫn luôn làm cô vô cùng áy náy.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng kiếm được một bút tiền lớn, dù cho cha mẹ đã không còn thiếu tiền để tiêu nữa, nhưng mà cô cũng phải hiếu kính bọn họ số tiền này, nếu không thì cô sẽ nghĩ không thông.

Ngay lúc Giang Tuyết đang cùng cha mẹ chia sẻ sự thành công của mình, thì anh cả Giang Phi cũng đang bôn ba vì khách hàng của mình.

Hôm nay là thời gian anh sắp xếp cho khách xem nhà, ra mắt đến được bước này, mối hôn sự này có thể coi là thành công được tám, chín phần rồi, một lát nữa sẽ bàn bạc với hai bên về phần tiền sính lễ, như vậy là xem như xong việc!

Để có thể tác hợp được mối hôn sự này, Giang Phi đã tốn rất nhiều tâm huyết, hắn cũng vì thế mà trưởng thành lên không ít.

Sau khi làm xong chuyện này, hắn sẽ xuất phát tới tỉnh thành.

Bởi vì hắn sẽ gặp mặt người đã nhắn tin hơn 2 tháng ở trên Wechat!

Chương 151: Trang Điểm Cho Anh Ngắm

Tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Ở cư xá nào đó trên đường Tây Hương.

Trương Dung Oánh đang đau đầu tìm đồ trong tủ quần áo cực lớn của mình, cô đã chọn được mấy bộ đồ trong khá phù hợp, nhưng

khi mặc lên lại cảm thấy không quá hài lòng.

Tuy nói rằng mỗi cô gái đều thích chưng diện, nhưng mà không phải tất cả các cô gái đều biết cách phối đồ, đặc biệt là những cô gái học y, bình thường đều bận làm việc, gần như chỉ mặc áo khoác trắng, cho nên rất ít có thời gian để suy nghĩ về việc phối đồ.

Suốt nhiều năm qua, Trương Dung Oánh đều ăn mặc vô cùng tùy ý, không quá cân nhắc về việc phối đồ.

Nhưng mà, hôm nay cô sẽ gặp một người vô cùng quan trọng, vì có thể để lại cho anh ấn tượng đầu tiên đẹp nhất, Trương Dung Oánh mới nghĩ tới việc ăn mặc đẹp một chút.

Phối cả nửa ngày cũng chẳng phối ra được hiệu quả mà mình mong muốn, Trương Dung Oánh cực kỳ buồn bực, ngay khi sự kiên nhẫn của cô dần bị thời gian bào mòn, thì một chiếc váy lụa trắng in hoa ở trong tủ quần áo hấp dẫn sự chú ý của cô.

Cô nhớ chiếc váy này là vào năm trước, khi cô đi dạo phố với chị em thân thiết mua được, có lẽ là sau khi mua về chưa một lần mặc qua. Hiện tại không tìm thấy được bộ đồ nào phù hợp, cho nên cô dứt khoát lấy cái váy bó eo đó ra thử.

Một phút sau.

Trương Dung Oánh thay chiếc váy bó eo đó đi tới trước cái gương chạm đất, nhìn mỹ nhân có dáng người hoàn mỹ trong gương, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người khác, trong lòng cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Cô đi tới tủ giày, tìm một đôi giày cao gót thủy tinh, sự phối hợp này có thể nói là vẽ thêm mắt cho rồng, cô lập tức biến thành một mỹ nhân phong tư trác tuyệt.

Trương Dung Oánh lập tức hài lòng, gật nhẹ đầu, cô thầm nghĩ mình xuất hiện trước mặt tên ngốc kia với bộ dạng như thế này, có lẽ sẽ làm anh ta mê mẩn tới mức không nhớ ra được tên họ của mình!

Trương Dung Oánh vừa nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch của tên kia

liền không nhịn được mà tươi cười.

...

1 giờ chiều.

Trạm tàu điện ngầm ga Triều Dương, cửa A.

Trương Dung Oánh với chiếc váy bồng bềnh đang đứng ở chỗ đó, chờ Giang Phi đến.

Nhan sắc của Trương Dung Oánh và Giang Tuyết cùng một cấp bậc, đều là mỹ nữ trăm năm có một.

Mấy phút sau, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt Trương Dung Oánh.

Trương Dung Oánh nhìn Giang Phi từ thang máy đi lên, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, mặt cũng từ từ đỏ lên.

Dáng người không khác gì trong video cả, không phải quá đẹp trai, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác rất chân thật, đặc biệt là nụ cười thật thà của anh ta, nó làm cô cảm thấy an tâm,

Một người vô cùng chất phác.

Rung động trong hai tháng qua đã làm cô mơ hồ đồng ý gặp mặt bên ngoài, chuyện này đúng thật là một kỳ tích.

"Oánh Oánh, để em phải chờ lâu rồi!"

Giang Phi đi tới trước mặt Trương Dung Oánh.

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Em cũng chỉ vừa mới tới thôi!"

Giang Phi cười ha ha, nói:

"Oánh Oánh, đây là lần đầu tiên anh tới tỉnh thành, nơi này là địa bàn của em, vì vậy con người năm mươi mấy ký này giao cho em đó nha!"

Trương Dung Oánh lườm anh một cái, sau đó hỏi:

"Đói bụng rồi đúng không? Muốn ăn một chút gì không?"

Giang Phi nói:

"Em gái và em trai của anh cực kỳ thích món phở Lão Hữu, hay là em dẫn anh đi nếm thử món đó đi?"

Trương Dung Oánh gật đầu, nói:

"Không thành vấn đề, món phở Lão Hữu này đúng thực là món đặc sản địa phương, em biết mấy tiệm làm ra được mùi vị rất chuẩn, em dẫn anh đi!"

Giang Phi lập tức khen ngợi từ đáy lòng:

"Oánh Oánh, quên nói với em, hôm nay em mặc chiếc váy này cực kỳ xinh đẹp, váy bồng bềnh, nhìn em giống như một vị tiên nữ vậy."

Trương Dung Oánh được khen thì cực kỳ đắc ý, không uổng công là chiếc váy ngày hôm nay cô lật hết cả nửa tủ quần áo mới tìm ra được:

"Xem ra sau khi làm bà mối, độ dẻo miệng của anh tăng không ít!"

Giang Phi cười ngây ngô, nói:

"Anh chỉ ăn ngay nói thật mà thôi."

Trương Dung Oánh liếc anh một cái, khóe miệng hơi cong lên.

Cô không nói nữa, dẫn Giang Phi tới tiệm phở Lão Hữu mà cô biết.

...

Khi Giang Phi đi tới tỉnh thành, thì Giang Phong đã rời đi, hắn dẫn ba người nhà Tiêu Mẫn tới Uông gia, việc này theo cách nói của huyện Bách Lương chính là thăm nhà, nhưng mà ở những nơi khác có lẽ sẽ có cách gọi khác, nhưng ý nghĩa đều như nhau cả.

Hiện tại, Giang Phong cũng coi như là người có chút kiến thức,

hắn đã tham quan biệt thự Ngụy gia, cũng tham quan biệt thự Tiêu gia, đều là những biệt thự được trang trí theo phong cách vô cùng sang trọng. Nhưng mà bất kể là biệt thự của Ngụy gia, hay là Tiêu gia, nếu đem nó so với biệt thự của Uông gia, thì đúng thật là khác nhau một trời một vực.

Sau khi tiến vào trong biệt thự của Uông gia, Giang Phong mới thật sự cảm nhận được cuộc sống của người có tiền rốt cuộc là tốt mới như thế nào, so với người bình thường, thì chẳng khác nào là sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đừng nói tới hắn, ngay cả người có kiến thức rộng rãi như Tiêu Mẫn, sau khi tiến vào trong biệt thự Uông gia cũng có loại cảm giác được mở mang tầm mắt.

Chương 152: Trang Điểm Cho Anh Ngắm (2)

Cha Uông và mẹ Uông biết hôm nay một nhà ba người Tiêu Mẫn sẽ đến, cho nên bọn họ không đi đâu cả, vẫn luôn ở nhà chờ đợi.

Cảm nhận của cha Uông và mẹ Uông đối với người sắp là con dâu của bọn họ - Tiêu Mẫn là không tồi.

Ngay sau khi biết được con trai bọn họ vừa ý Tiêu Mẫn, cha Uông lập tức cho người đi sưu tầm tư liệu về Tiêu Mẫn, ông phát hiện đây là một cô gái rất tự trọng, các mặt đều ưu tú, cộng thêm việc con trai khó lắm mới vừa ý một người, thân làm cha mẹ, bọn họ đương nhiên là sẽ ủng hộ.

Dĩ nhiên trong đó không thiếu công lao của bà mối Giang Phong.

Sau khi cha Uông nghe được sự tích thần kỳ của Giang Phong từ miệng con trai, ông liền biết đây là một vị kỳ nhân thật sự có bản lĩnh, nhân vật như thế còn nói con trai ông và Tiêu Mẫn có duyên vợ chồng, nói Tiêu Mẫn làm dâu là phúc nhà họ, vậy thì bọn họ còn nghi ngờ gì nữa chứ.

Vì thế, lần gặp mặt này của hai nhà có thể nói là vô cùng hòa hợp.

Sau khi việc 'thăm nhà' kết thúc, Giang Phong liền triệt để buông tay, để bọn họ tự do phát triển.

Nếu như là người bình thường, thì bà mối Giang Phong chắc chắn sẽ hỗ trợ việc bàn bạc về tiền sính lễ, nhưng mà việc tiền sính lễ đối với gia đình họ Uông mà nói, thì chẳng đáng nhắc tới.

Sau khi rời khỏi Uông gia, Giang Phong không đi về tỉnh thành tỉnh Quảng Tây với gia đình Tiêu Mẫn, mà bước lên con đường tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Lần này hắn nhận được lời mời của bốn vị khách, mà thân phận của mỗi một người đều bất phàm, cho nên đương nhiên là hắn phải dốc hết sức để giúp bọn họ tìm kiếm đối tượng xứng đôi, loại việc có thể gom góp được nhân mạch như này không phải là chuyện dễ dàng gặp được.

Bởi vì phù sa không chảy ruộng ngoài, cho nên Giang Phong đương nhiên sẽ ưu tiên việc tìm đối tượng phù hợp ở trong tỉnh Quảng Tây hơn, vì thế phương hướng tìm kiếm của hắn là từ tỉnh thành tỉnh Quảng Đông cho đến huyện Bách Lương.

Mỗi lần đi qua một thành thị, hắn đều dừng lại để tìm kiếm.

Tìm liên tục suốt mấy thành thị vẫn không tìm được đối tượng phù hợp.

Giang Phong cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi.

Đêm đó, hắn nghỉ ngơi một đêm ở thành thị giao thoa giữa hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây.

Ngày hôm sau, Giang Phong lại tiếp tục lái xe theo lộ trình cũ, vừa đi vừa tìm.

Lúc đi qua Đồng Châu, Giang Phong tìm được một anh chàng đẹp trai có điểm xứng đôi hôn nhân với Lê Thiên Nhu cao tới 83 điểm, nhưng thêm quan hệ gia đình vào thì điểm chỉ còn 70 mà thôi, không phù hợp với yêu cầu xứng đôi của Giang Phong.

Qua Đồng Châu là tới thành phố Úc Lâm.

Giang Phong một lần nữa đi tìm đối tượng xứng đôi, nhưng mà vẫn không có được kết quả mà hắn mong muốn.

Như thế thì chỉ còn lại trạm cuối cùng là huyện Bách Lương mà thôi.

Nếu như sau khi trở về huyện Bách Lương mà vẫn không tìm được đối tượng xứng đôi phù hợp, vậy thì hắn chỉ có thể xuất phát tới những thành phố khác, thậm chí là phải qua tỉnh khác để tìm kiếm.

Giang Phong vội vàng ăn một chén phở bò khô, sau đó tiếp tục lên đường.

Hơn 1 giờ chiều, hắn cuối cùng cũng về tới huyện Bách Lương.

Sau khi đậu xe xong, Giang Phong lập tức tiếp tục tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Kết quả là ba người Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh và Lê Thiên Nhu đều không xứng đôi được với đối tượng nào mà cho ra điểm xứng đôi cao cả. Nhưng khi tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Sử Anh Hào, thì rốt cuộc Giang Phong cũng tìm được một đối tượng làm hắn hài lòng.

[Danh tính]: Nghiêm Thục Nhã.

[Tuổi tác]: 26 tuổi.

[Chiều cao]: 1m60.

[Cân nặng]: 42kg.

[Bối cảnh gia đình]: Cha là quan lớn trong huyện, con một,...

[Sở thích cá nhân]:...

[Kinh nghiệm yêu đương]:...

[Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại]: 80 (Tình cảm vợ chồng 78+, môn đăng hộ đối 80+, quan hệ gia đình 82).

[Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa]: 90 (Tình cảm vợ chồng 90+, môn đăng hộ đối 89+, quan hệ gia đình 91).

Thời gian không phụ người có lòng, cuối cùng hắn cũng tìm được một đối tượng xứng đôi như mong muốn, Giang Phong vô cùng vui mừng, sau đó hắn lập tức xem xét tỉ mỉ tư liệu của chị gái Nghiêm Thục Nhã này.

Sau khi xem xong tư liệu của cô, Giang Phong cũng thầm hiểu rõ trong lòng.

...

2 giờ chiều.

Giang Phong mang theo một túi hoa quả lớn đi tới phòng thiết kế - nơi làm việc của Nghiêm Thục Nhã.

Phòng làm việc được bố trí theo phong cách tối giản, loa đang phát ra những âm thanh êm dịu, một mỹ nhân đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào laptop.

Cô gái đó không ai khác ngoài Nghiêm Thục Nhã - cô chủ của phòng thiết kế, kiêm nhà thiết kế của nơi này, cũng là mục tiêu trong chuyến đi lần này của Giang Phong.

Chuyên ngành mà Nghiêm Thục Nhã học ở đại học là chuyên ngành thiết kế mà cô yêu thích nhất. Sau khi tốt nghiệp, cô đi thực tập trong công ty hơn một năm, sau đó mở một phòng thiết kế trong huyện mà cha mình đang làm việc.

Giang Phong thấy Nghiêm Thục Nhã đang bận rộn liền lui ra sau hai bước, đưa tay gõ cửa.

"Cạch cạch!"

Giang Phong thấy Nghiêm Thục Nhã ngẩng đầu lên nhìn, lập tức mỉm cười, chào:

"Chào cô! Xin hỏi cô có phải là Nghiêm Thục Nhã không?"

Nghiêm Thục Nhã đứng lên, nói:

"Xin chào, tôi chính là Nghiêm Thục Nhã!"

Giang Phong đưa túi hoa quả trong tay qua, nói:

"Chị Nhã, tôi là một bà mối, lần này tôi tới đây là vì muốn giúp chị làm mai mối, không biết chị có hứng thú hay không?"

Nghiêm Thục Nhã theo bản năng nhận lấy túi hoa quả, sau khi nghe Giang Phong nói muốn làm mai mối cho mình, cô không nhịn được mà mở to mắt, dở khóc dở cười nói:

"Cậu muốn làm mai mối cho tôi?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đúng vậy chị Nhã, chị đã có bạn trai hay chưa?"

Nghiêm Thục Nhã cười nhạt, nói:

"Bạn trai thì đúng là tôi chưa có, nhưng mà tôi cũng không cần tới việc ra mắt, cảm ơn ý tốt của cậu!"

Nói xong cô liền trả lại túi hoa quả cho đối phương.

Giang Phong nhận lấy túi hoa quả, tiện tay đặt nó lên cái bàn bên cạnh, tiếp tục khuyên nhủ:

"Chị Nhã, chị khoan hãy từ chối đã, ra mắt cũng chẳng phải là chuyện gì mất mặt cả. Chị hãy nghe tôi nói về đối phương trước đã, nếu như chị nghe xong mà vẫn thấy không hài lòng, vậy thì tôi sẽ đi ngay lập tức được không?"

Nghiêm Thục Nhã lắc đầu, nói:

"Thành thật xin lỗi, tôi thật sự không cần tới việc ra mắt, hiện tại tôi đang bận thiết kế cho khách hàng, e rằng không có thời gian tiếp đãi cậu..."

Mặc dù cô chưa nói xong, nhưng mà đã biểu đạt ý của mình rất rõ rồi.

Giang Phong sợ khuyên tiếp sẽ làm cho cô thấy phản cảm, thức

thời nói:

"Vậy được rồi, chị Nhã cứ làm việc của mình trước đi, tôi không quấy rầy nữa, gặp lại sau!"

Hắn nói xong liền rời đi.

Chương 153: Cháu Biết Thân Phận Của Dì, Vậy Mà Còn Dám Làm Mai Cho Con Gái Của Dì?

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Nghiêm Thục Nhã, Giang Phong lập tức chuyển mục tiêu sang Nghiêm phụ và Nghiêm mẫu.

Bên phía Nghiêm phụ thì khá khó, dù sao thì ông ấy cũng là quan lớn trong huyện, Giang Phong có muốn gặp cũng khó mà gặp được, đừng nói chi tới chuyện bảo người ta ngồi xuống nghe hắn nói về việc làm mai!

Cho nên, chỉ có một lựa chọn, đó chính là ra tay trên người Nghiêm mẫu!

Nghiêm mẫu không phải là người trong biên chế, công việc của bà là chăm sóc chồng thật tốt, là một bà chủ gia đình điển hình.

Biện pháp tốt nhất là đến nhà chào hỏi, tiếc là nhà của quan lớn trong huyện không phải là nơi ai cũng có thể vào được, Giang Phong đoán rằng mình sẽ không thể qua được ải gác cổng.

Cho nên, sau khi rời khỏi phòng làm việc của Nghiêm Thục Nhã, Giang Phong lập tức ngồi chờ ở nơi nào đó cách cửa nhà mấy chục mét, định chờ tới lúc Nghiêm mẫu đi ra mua đồ ăn, sau đó sẽ tìm cơ hội để nói với bà về chuyện mai mối.

Đến tận bây giờ, Giang Phong mới cảm nhận được sự phiền phức khi làm mai mối cho con của nhà quan lại. Chỉ là quan lớn trong huyện thôi mà đã thế này, nếu như liên quan tới quan lớn của thành phố, hay thậm chí là của tỉnh, mẹ nó, muốn gặp được mặt của người ta đúng là chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Nhưng mà, tục ngữ nói rằng biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn, nếu lúc đó thật sự gặp phải tình huống như thế, đương nhiên sẽ có biện pháp để giải quyết, bây giờ không cần phải quan tâm tới việc đó.

Hiện tại mới qua 2 giờ chiều một chút, Nghiêm mẫu chắc chắn sẽ không ra ngoài mua đồ ăn sớm như vậy, cho nên Giang Phong yên tâm ngồi trong xe lướt điện thoại, gửi một tin nhắn cho Hoàng Linh Vi, cô đã đồng ý sẽ gửi hình chụp toàn thân cho hắn sau hai ngày, vậy mà bây giờ còn chưa chịu gửi.

Giang Phong:

"Hoàng cô nương, hình chụp toàn thân mà em đồng ý đâu rồi?"

Hoàng Linh Vi: 'gửi hình'.

Hoàng nữ hiệp vậy mà rất hào phóng, thấy Giang Phong hỏi tới liền gửi hình qua.

Đây là một bức hình kinh điển mà con gái hay chụp, đứng trước gương, dùng di động che mặt lại sau đó chụp, thấy được rất rõ dáng người.

Trong hình, Hoàng Linh Vi mặc một cái áo thun tay ngắn màu trắng, phối với một chiếc váy ngắn họa tiết hoa, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, làm cho Giang Phong không ngừng nuốt nước miếng.

Bởi vì váy ngắn có hiệu quả bóp eo, cho nên đáng người của cô trông cực kỳ chuẩn.

Cách tay ngọc ngà được để trần trụi ra thêm một chút thì mập, giảm một chút thì gầy, xương quai xanh cũng cực kỳ gợi cảm.

Cổ là dạng cổ mà tất cả các cô gái đều ước ao - cổ thiên nga, tóm lại là những nơi lộ ra đều cực kỳ hoàn hảo.

Không biến có phải do người tình trong mắt hóa Tây Thi không, dù sao thì Giang Phong chưa từng gặp được cô gái nào xinh đẹp hơn Hoàng Linh Vi cả, tướng mạo của cô hoàn toàn phù hợp với gu thẩm mỹ của Giang Phong.

Giang Phong nhìn cô tới mê mẩn!

Cho tới khi Hoàng Linh Vi gửi cho hắn một tin nhắn, hắn mới giật mình tỉnh lại.

Hoàng Linh Vi:

"..."

Giang Phong:

"Hình dáng của nàng, nhẹ nhàng như chim hồng bay, uyển chuyển như rồng lượn. Rực rỡ như cúc mùa thu, tươi rạng như tùng mùa xuân. Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp, phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên. Từ xa ngắm nhìn, trắng như ráng mặt trời lên trong sương sớm, tới gần nhìn kỹ, rực rỡ như hoa sen lên khỏi dòng nước trong. To nhỏ vừa chuẩn, dài ngắn vừa thích hợp. Vai như vót đẽo thành, eo như lấy dải lụa thắt lại. Cổ trước sau thon dài, da trắng hé lộ. Sáp thơm không cần thêm, phấn màu chẳng cần thoa."

Giang Phong:

"Hoàng tiên tử, anh thấy câu từ của mình không còn đủ để hình dung vẻ đẹp của em nữa rồi, chỉ có thể mượn câu từ của Tào đại tài tử để diễn tả một chút mà thôi!"

Hoàng Linh Vi:

"Anh... anh làm lố quá rồi!"

Giang Phong:

"Không hề, trong lòng anh, em là người đẹp nhất. Có điều, em dùng điện thoại che mặt lại để làm gì vậy, mau gửi một tấm không che qua đi!"

Hoàng Linh Vi:

"Qua mấy ngày nữa rồi nói sau!"

Giang Phong:

"..."

...

4 giờ chiều.

Nghiêm mẫu đúng giờ ra ngoài mua đồ ăn.

Vì để bảo đảm nguyên liệu nấu ăn luôn tươi, ngày nào Nghiêm mẫu cũng đi ra ngoài mua đồ ăn hai lần.

Ở huyện Bách Lương tổng cộng có 2 cái chợ, chợ Thành Đông và chợ Thành Nam. Bởi vì nơi đây cách chợ Thành Đông tương đối gần, cho nên Nghiêm mẫu hầu như đều tới chợ Thành Đông mua đồ ăn.

Bởi vì trời khá nắng, cho nên lúc đi ra ngoài, Nghiêm mẫu cầm theo dù, bà vừa đi vừa nghĩ một chút tới chợ sẽ mua cái gì. Vừa đi ra khỏi nhà không bao xa, bà đã nghe được một giọng nói trong trẻo vang lên:

"Dì ơi, dì đang đi mua đồ ăn hả?"

Nghiêm mẫu nghe thấy tiếng gọi liền quay lại, thấy người hỏi là một tên nhóc 20 tuổi đẹp trai thì vừa đi vừa gật đầu, nói:

"Đúng vậy, nhóc con, cháu gọi dì có chuyện gì không?"

Tên nhóc đẹp trai đi theo bà, mỉm cười, nói:

"Dì ơi, lời đầu tiên cho cháu giới thiệu một chút, cháu tên là Giang Phong, là người trấn Thanh Hà, tốt nghiệp trường đại học XX, hiện tại đang làm bà mối."

Nghiêm mẫu có hơi kinh ngạc, hỏi:

"Cháu tốt nghiệp một ngôi trường đại học nổi tiếng như thế, vậy mà lại đi làm bà mối à?"

Giang Phong cười, nói:

"Dì à, các công việc chỉ khác nhau về việc phân công lao động,

không phân biệt giàu nghèo, việc cháu làm bà mối cũng là đang cống hiến năng lực của bản thân cho sự hài hòa của xã hội mà!"

Nghiêm mẫu nghe vậy liền cười, nói:

"Nhóc nói không sai, giác ngộ rất cao."

Giang Phong cười ha ha, sau đó đi thẳng vào chủ đề, nói:

"Dì à, không gạt dì, trên tay của cháu có không ít khách hàng chất lượng tốt, hiện tại cháu đang tìm kiếm đối tượng phù hợp với bọn họ, cháu nghe nói dì có một cô con gái, không biết mọi người có ngại việc ra mắt hay không?"

Nghiêm mẫu nghe thấy thế liền dừng bước lại, liếc mắt nhìn hắn, nói:

"Nhóc con, cháu có biết thân phận của dì không?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Cháu biết rất rõ thân phận của dì."

Nghiêm mẫu nhắm mắt lại, nói:

"Cháu biết thân phận của dì, vậy mà còn dám làm mai mối cho con gái của dì?"

Chương 154: Chị Nhã, Chúng Ta Lại Gặp Nhau Rồi!

Giang Phong cười khẽ, nói:

"Dì à, cháu nói ra có thể dì không tin, nhưng mà hiện tại trong các vị khách của cháu cũng có người là con cái của các vị quan lớn trong tỉnh, cháu biết rõ thân phận của dì mà còn dám đề cập tới chuyện làm mai với dì, đương nhiên là có lý do."

Hắn vừa dứt lời, Nghiêm mẫu liền đứng hình!

Con cái của những vị quan lớn trong tỉnh chính là nhân vật lớn, tại sao còn cần người này làm mai mối?

Còn nữa, tên nhóc trước mắt này có địa vị như thế nào, con của quan lớn trong tỉnh tại sao lại phải tìm hắn để làm mai mối?

Chỉ với mấy câu ngắn ngủi của Giang Phong đã làm cho suy nghĩ trong đầu Nghiêm mẫu xoay chuyển lung tung.

Cuối cùng, Nghiêm mẫu đưa ra được hai kết quả, hoặc là tên nhóc trước mặt này nói dối, hoặc là hắn có được năng lực kinh người, ngoại trừ những chuyện như thế này, bà không nghĩ ra được khả năng nào khác.

Nhưng vấn đề là nếu như tên nhóc này nói dối, vậy thì mục đích của người này là gì? Chỉ vì muốn lừa con gái của bà đi ra mắt thôi ư? Nhưng mà chỉ cần là người có đầu óc bình thường, thì chắc chắn sẽ không làm ra loại chuyện như thế?

Cho rằng quan lớn trong huyện là cái gì chứ!

Nếu như nói tên nhóc này có được năng lực kinh người, nhưng mà khi nãy bà nghe người này tự giới thiệu là người của trấn Thanh Hà, trong trấn Thanh Hà có nhân vật lớn nào sao?

Tóm lại, Nghiêm mẫu cho rằng cả hai khả năng đó đều cực kỳ bất bình thường.

Nói những cái này ra thì dài, nhưng thật ra chỉ là suy nghĩ trong chốc lát.

Vẻ mặt của Nghiêm mẫu lập tức khôi phục bình thường, hỏi:

"Bà mối Giang, cháu đã biết rõ thân phận của dì rồi, có lẽ cũng hiểu rõ tình trạng của con gái dì, vậy thì cháu định giới thiệu ai cho nó?"

Giang Phong nhìn bà, nói:

"Dì à, nói chuyện này ra thì rất dài, việc này có làm trì hoãn việc dì đi chợ mua đồ ăn không?"

Nghiêm mẫu suy nghĩ một chút, hỏi:

"Bà mối Giang, hôm nay cháu còn có việc gì phải làm không?"

Giang Phong lắc đầu, nói:

"Việc duy nhất bây giờ cháu cần làm là tìm đối tượng cho khách."

Nghiêm mẫu nói:

"Vậy thì làm phiền cháu ở đây chờ dì một chút có được không? Dì đi tới chợ Thành Đông mua một ít thức ăn sau đó sẽ về ngay. Dì mời cháu đến nhà ăn cơm, lúc đó lại bàn về chuyện làm mai!"

Giang Phong cười, nói:

"Dù sao thì bây giờ cháu cũng không có gì cần phải làm, hay là cháu đi chợ với dì luôn, như thế cháu cũng có thể giúp dì xách đồ."

"Có làm phiền cháu quá không?"

"Mua chút đồ ăn thôi mà, có gì mà phiền chứ."

"Vậy thì đi chung đi!"

"Vâng!"

...

Trong phòng thiết kế của Thục Nhã.

Nghiêm Thục Nhã vừa làm xong bản thiết kế sơ thảo cho khách, điện thoại liền vang lên, cô bắt máy, nói:

"Mẹ!"

Sau đó, giọng nói của mẹ cô vang lên:

"Tiểu Nhã, con vẫn đang ở văn phòng à? Con xem coi đã mấy giờ rồi, mau về nhà ăn cơm đi, có chuyện quan trọng muốn nói với con!"

Nghiêm Thục Nhã nhìn đồng hồ, phát hiện đã năm giờ rưỡi chiều rồi, cô lập tức nói:

"Đã rõ, con về ngay, có chuyện quan trọng gì muốn nói với con vậy?"

Mẫu thân đại nhân nói:

"Nói trong điện thoại khó mà rõ ràng được, chờ con về rồi nói sau!"

Nghiêm Thục Nhã vâng một tiếng, nói:

"Vâng, con về ngay!"

Nghiêm Thục Nhã cúp điện thoại xong, chỉnh sửa tư liệu lại một chút, đóng laptop, chuẩn bị đi về.

Lúc này, cô nhìn thấy túi hoa quả ở trên bàn, không nhịn được mà lắc đầu, cầm túi hoa quả, đóng cửa về nhà.

10 phút sau.

Nghiêm Thục Nhã về tới nhà, dùng chìa khóa mở cửa ra, trong lúc định đổi giày, cô đột nhiên liếc mắt nhìn thấy Giang Phong đang ngồi trên sofa ở phòng khách, không khỏi hoàng sợ, nói:

"Tại sao cậu lại ở trong nhà của tôi?"

Giang Phong đứng lên, mỉm cười, nói:

"Chị Nhã, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Nghiêm mẫu nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ xong liền cực kỳ ngạc nhiên, nói:

"Tiểu Nhã, bà mối Giang, hai người biết nhau à?"

Giang Phong nói tiếp:

"Dì à, thực ra trước khi gặp dì, cháu đã đi tới nơi làm việc của chị Nhã, có điều chị ấy hoàn toàn không hứng thú với việc này, cho nên cháu mới nghĩ tới việc tìm dì, đường cong cứu quốc."

Nghiêm Thục Nhã đổi giày xong, cầm theo túi hoa quả mà Giang Phong mang tới trước đó đi vào phòng khách, đặt túi hoa quả xuống, dùng vẻ mặt kỳ lạ nhìn hắn, nói:

"Tôi rất tò mò, làm sao cậu thuyết phục được mẹ tôi? Lại còn làm bà ấy mời cậu vào nhà ăn cơm được nữa, chuyện này hoàn toàn đổi mới ánh nhìn của tôi."

Nghiêm mẫu trừng mắt nhìn cô, nói:

"Tiểu Nhã, tại sao lại nói với khách như thế?"

Giang Phong khoát tay, cười, nói:

"Không sao đâu dì, đúng lúc cháu cũng muốn tâm sự với chị Nhã!"

Nghiêm mẫu dùng ánh mắt cảnh cáo con gái, sau đó mới vừa cười vừa nói:

"Vậy thì hai đứa tâm sự trước đi, dì vẫn còn một món chưa xào xong, sau khi làm xong chúng ta có thể ăn cơm được rồi!"

Sau khi Nghiêm mẫu đi vào trong bếp, Giang Phong mới mỉm cười, nói:

"Chị Nhã, không phải tôi đã nói rằng muốn làm mai mối cho chị sao, tôi nói đại khái ý này ra với dì một chút, sau đó dì liền mời tôi tới nhà ăn cơm!"

Nghiêm Thục Nhã biết chắc chắn chuyện này không đơn giản như thế, nhưng mà cô cũng lười tìm hiểu kỹ việc đó.

Cô nhìn Giang Phong, nói:

"Tôi khá tò mò một chuyện, tại sao cậu cứ cố chấp muốn làm mai mối cho tôi?"

Giang Phong thành thật nói:

"Bởi vì tôi có một vị khách hàng lớn thật sự rất xứng đôi với chị Nhã, nhân duyên như này thật sự là ngàn năm có một, tôi không muốn hai người bỏ lỡ nhau như thế, cho nên mới bất đắc dĩ đi tìm dì."

Chương 155: Ba Mẹ Đã Tỏ Ý Rồi, Hỏi Con Làm Gì Nữa?

Nghiêm gia.

Ban đầu Nghiêm Thục Nhã không có ý định xem mắt.

Dù sao cô cũng là nàng công chúa tôn quý nhất huyện, với thân phận như vậy thì cần gì xem mắt chứ.

Nói quá lên một chút, trai đẹp của cả cái huyện này còn phải xếp hàng để cô ấy lựa chọn. Cho dù cô ấy nhìn trúng ai thì cũng không cần lo người ta coi thường cô.

Nhưng thấy Giang Phong cố chấp muốn làm mai cho cô, còn nói có một người rất thích hợp với cô. Vừa hay đang rảnh rỗi nên cô sẽ nghe thử tình hình đối phương, coi như mở mang tầm mắt.

Thế là Nghiêm Thục Nhã nhìn Giang Phong nói: “Thấy cậu cố chấp như thế, vậy hãy nói về người cậu định giới thiệu cho tôi đi, để tôi xem đối phương ưu tú thế nào mà khiến cậu phải dùng đến câu “ngàn năm có một”.

Giang Phong gật đầu, cười nói: “Vậy được, vậy tôi sẽ giới thiệu sơ qua cho chị Nhã.”

Lúc này cửa bỗng kêu “cạch” một tiếng, Nghiêm phụ mở cửa bước vào.

Giang Phong ngừng nói, đứng dậy chào hỏi: “Xin chào ngài Nghiêm, cháu mạn phép đến nhà, làm phiền ngài rồi.”

Nghiêm phụ sớm đã nhận được thông báo từ vợ, ông ấy biết sẽ có khách đến nhà nhưng cụ thể thế nào thì bà ấy không nói, chỉ nói đối phương là ông mai đến nhà làm mai cho con gái cưng của ông ấy.

Chuyện này khiến Nghiêm phụ rất ngạc nhiên, huyện Bách Lương còn có người làm mai to gan như vậy, dám đến nhà làm mai cho con gái cưng của ông ấy sao?

Tiếc là lúc đó ông ấy vẫn còn chuyện cần xử lý nên chỉ có thể nghi ngờ thầm trong lòng thôi.

Bây giờ quay về, Nghiêm phụ có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Giang Phong trẻ trung, đẹp trai. Ông ấy không thể hiện ra mặt mà chỉ nở nụ cười nói: “Xin chào, cậu là ông mai Giang đúng không? Không làm phiền gì hết, hoan nghênh cậu đến nhà làm khách.”

Hai bên nói vài câu khách sáo, Nghiêm mẫu cũng nấu xong món cuối cùng, bà ấy cười nói: “Rửa tay ăn cơm nào!”

Nghiêm Thục Nhã nghe xong liền xuống bếp, rửa tay rồi phụ giúp dọn món lên, Giang Phong và Nghiêm phụ cũng rửa tay rồi ngồi vào bàn.

Nghiêm mẫu và Nghiêm Thục Nhã nhanh chóng dọn cơm lên.

Bữa cơm gồm sáu món mặn và một món canh, bữa ăn rất phong phú, lượng thức ăn vừa đủ phục vụ cho khách.

Sau khi Nghiêm mẫu múc xong canh cho Giang Phong, bà ấy mới nói với hắn: “Ông mai Giang, bây giờ có đủ người rồi, cậu có thể nói cụ thể về đối tượng cậu định giới thiệu không?”

Tuy bà ấy trò chuyện khá nhiều với Giang Phong nhưng hắn chỉ tiết lộ một ít thông tin, thông tin cụ thể hơn thì vẫn chưa nói cho bà ấy nghe. Hắn nói đợi nhà đủ các thành viên rồi nói sẽ tốt hơn.

“Vậy được, cháu xin phép nói về tình hình của đối phương.”

Giang Phong gật đầu, bắt đầu giới thiệu: “Người cháu định giới thiệu cho chị Nhã là người ở tỉnh thành. Anh ấy tên Sử Anh Hào, năm nay ba mươi tuổi, sinh viên xuất sắc tốt nghiệp từ trường đại học trọng điểm XX, ông chủ câu lạc bộ tư nhân cao cấp ở tỉnh thành.”

Nghe đến đây, mí mắt Nghiêm phụ giật nhẹ.

Câu lạc bộ tư nhân cao cấp, sức nặng ẩn chứa trong những từ này rất đáng thưởng thức.

Giang Phong tiếp tục nói: “Ông chủ Sử rất chín chắn, thận trọng, sự nghiệp có thành tựu, là người độc thân giàu có nức tiếng ở tỉnh thành. Điều quan trọng nhất là anh ấy có gia thế hiển hách.”

Nói đến trọng điểm rồi, cả nhà ba người Nghiêm phụ đều vểnh tai lắng nghe.

Giang Phong cũng không định kích thích sự hiếu kỳ, hắn nói thẳng: “Ba ông chủ Sử là người giàu nhất tỉnh Quảng Tây chúng tôi, có tài sản hàng chục tỷ. Anh ấy là siêu phú nhị đại hàng thật giá thật.”

Nói đến đây, Giang Phong thổi nhẹ nước canh trong chén, sau đó uống một hớp một cách ngon lành.

Đây là canh sườn heo hầm bắp với cà rốt, nước canh ngọt thanh, hương vị tuyệt hảo.

Lúc này, ngoại trừ Nghiêm phụ sắc mặt không thay đổi ra, Nghiêm mẫu và Nghiêm Thục Anh đều rất ngạc nhiên.

Nếu nhà đối phương chỉ có tài sản trên trăm triệu thì nhà họ đã không thèm đếm xỉa đến đối phương rồi, thậm chí nếu so sánh thì nhà họ có lợi thế tâm lý khá lớn.

Nhưng đối diện với người giàu nhất Quảng Tây với tài sản hàng chục tỷ, Nghiêm phụ có tự tin hơn nữa thì cũng biết rằng dù về mặt địa vị xã hội hay quan hệ cá nhân, nhà ông ấy đều không thể sánh bằng đối phương.

Với thân phận người giàu nhất một tỉnh thì đã có tư cách làm khách quý của quan lớn ở tỉnh rồi.

Nghiêm mẫu thở dài đáp: “Ông mai Giang, dì có chút không hiểu, với thân phận và địa vị như ông chủ Sử thì lấy vợ kiểu gì không được chứ? Sao phải xem mắt như người bình thường?”

Đây không phải là lần đầu tiên Giang Phong nghe được câu hỏi như này, hắn bình tĩnh cười nói: “Dì à, theo lý thì ông chủ Sử thực sự không cần đi xem mắt như người bình thường. Sở dĩ anh ấy mời cháu làm mai là do biết rõ năng lực của cháu, anh ấy biết cháu có thể giúp anh ấy tìm người phù hợp với mình.”

Nghiêm phụ nói: “Ông mai Giang, cậu nói cậu ta biết rõ năng lực làm mai của cậu, có thể nói thử nguyên nhân là gì không?”

“Đương nhiên có thể, từ lúc vào nghề đến nay cháu đã tác hợp thành công khá nhiều cặp vợ chồng. Những cặp khác có nói thì mọi người cũng không biết, cháu xin phép nói về cặp cháu mới tác hợp gần đây.”

Giang Phong húp một ngụm canh cho dịu họng: “Phía nhà trai là thái tử Uông Văn Kiệt của tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông, có lẽ ngài Nghiêm và mọi người cũng nghe qua tập đoàn Uông thị rồi nhỉ?”

Sắc mặt Nghiêm phụ có chút thay đổi: “Tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông, đó là tập đoàn lớn với tài sản lên đến hàng trăm tỷ. Con cái của gia đình như vậy mà cũng mời ông mai Giang đến làm mai sao?”

Nghiêm mẫu và Nghiêm Thục Anh nghe đến ngốc luôn. Siêu phú nhị đại như Uông Văn Kiệt mà cũng mời người làm mai, xem mắt sao? Chuyện này hoàn toàn xé tan tưởng tượng của họ, ông mai Giang này không phải khoác lác đấy chứ?

Giang Phong cười nói: “Lý do bên trong kể ra thì rất dài. Mọi người hứng thú thì lát nữa cháu sẽ kể cho mọi người nghe. Bên nhà trai là chủ tịch Uông Văn Kiệt, còn bên nhà gái là Tiêu Mẫn - một trong số ít minh tinh ở Quảng Tây chúng cháu, có lẽ mọi người cũng biết cô ấy đấy.”

Nghiêm Thục Nhã ngạc nhiên nói: “Vậy mà là Tiêu Mẫn, cô ấy là một trong những nữ ca sĩ mà tôi khá thích, cô ấy kết hôn chưa?”

Chương 156: Ba Mẹ Đều Tỏ Ý Rồi, Còn Hỏi Con Làm Gì Nữa?

Giang Phong cười nói: “Lý do bên trong kể ra thì rất dài. Mọi người hứng thú thì lát nữa cháu sẽ kể cho mọi người nghe. Bên nhà trai là chủ tịch Uông Văn Kiệt, còn bên nhà gái là Tiêu Mẫn - một trong số ít minh tinh ở Quảng Tây chúng cháu, có lẽ mọi người cũng biết cô ấy đấy.”

Nghiêm Thục Nhã ngạc nhiên nói: “Vậy mà là Tiêu Mẫn, cô ấy là một trong những nữ ca sĩ mà tôi khá thích, cô ấy kết hôn chưa?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Hiện tại vẫn chưa kết hôn, có điều hai bên gia đình đã gặp mặt rồi, có lẽ không lâu sau sẽ định ngày kết hôn, còn việc họ có công khai hay không thì tôi không biết.”

Nói đến đây, để tăng thêm tính thuyết phục, Giang Phong lấy điện thoại rồi mở ảnh hắn chụp chung với Tiêu Mẫn ra, sau đó đưa cho Nghiêm Thục Nhã: “Đây là ảnh mấy ngày trước tôi chụp chung với Tiêu Mẫn, chị Nhã có thể xem thử.”

Nghiêm Thục Nhã nhận lấy điện thoại xem thử, gật đầu nói: “Quả thật là Tiêu Mẫn, không ngờ ảnh đời thường của cô ấy cũng đẹp như vậy.”

Nghiêm mẫu nghiêng người xem thử, không khỏi gật đầu theo. Bà ấy cũng quen Tiêu Mẫn, nhìn thấy ảnh chụp chung của Tiêu Mẫn với Giang Phong, bà ấy càng tin tưởng những lời hắn nói lúc nãy.

Giang Phong cười rồi giải thích: “Ông chủ Sử do chủ tịch Uông giới thiệu cho cháu làm quen. Anh ấy thấy chủ tịch Uông nhờ cháu mai mối mà tìm được người bản thân thật sự yêu thích nên động lòng mời cháu giới thiệu một người cho anh ấy. Thế nên cháu mới đến tìm chị Nhã, cháu thấy chị Nhã rất xứng đôi với ông chủ Sử.”

Nghiêm phụ khẽ gật đầu, nói như vậy rất có lý.

Lúc này Nghiêm mẫu cũng bị hấp dẫn, vội vàng hỏi: “Ông mai Giang, cháu có thể nói chi tiết hơn về ông chủ Sử không?”

Giang Phong cười đáp: “Đương nhiên được.”

Nghiêm phụ nói thêm: “Ông mai Giang, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, nếu không thức ăn nguội mất.”

Lúc này Nghiêm mẫu mới sực nhớ, bà vội mời Giang Phong ăn cơm, đồng thời sai con gái rót rượu.

Giang Phong nhìn thấy bia, rượu vang, rượu trắng bày trên bàn, lại thấy Nghiêm Thục Nhã đanh định rót rượu trắng cho mình bèn vội cười từ chối: “Chị Nhã, tôi không quen uống rượu trắng, tôi uống chút bia là được rồi.”

Nghiêm Thục Nhã khui chai bia, rót vào ly dùng một lần rồi đưa cho hắn, sau đó lại khui chai rượu vang rồi lần lượt rót cho mẹ và bản thân cô.

Còn rượu trắng của Nghiêm phụ đã rót xong trước đó rồi.

Nghiêm phụ thấy con gái đã rót xong rượu bèn nâng ly rượu nhỏ lên rồi nói: “Ông mai Giang, hoan nghênh cậu đến nhà làm khách.”

Nghiêm mẫu và Nghiêm Thục Nhã cũng nâng ly rượu của mình lên, cùng nói câu hoan nghênh.

Giang Phong bưng rượu lên, lễ phép nói vài câu cảm ơn, sau đó một hơi uống cạn bia trong ly.

Sau đó họ dùng bữa, sau ba hiệp rượu, ăn năm món ăn, họ mới tiếp tục chủ đề lúc trước.

“Ông chủ Sử chín chắn, thận trọng, ít nói, tài năng, đẹp trai, khả năng giao tiếp mạnh, nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Anh ấy không giống như một số phú nhị đại khác, có chút tiền thì thay bồ còn nhanh hơn thay áo. Đây đều là những ưu điểm của anh ấy.”

Nói đến đây, Giang Phong bèn đổi tone giọng: “Nhưng ông chủ Sử có khuyết điểm là hơi thấp, chỉ cao khoảng một mét sáu bảy.”

Nghe thế, cả Nghiêm phụ và Nghiêm mẫu đều động lòng. Với họ thì khuyết điểm chiều cao kia không tính là gì, dù sao chiều cao này rất phổ biến ở Quảng Tây, hơn nữa con gái họ cũng chỉ cao một mét sáu. Hai người đứng cạnh nhau quả thật rất xứng đôi.

Nghiêm phụ là người động lòng nhất, hiện tại ông ấy đang trong thời điểm then chốt của việc thăng quan tiến chức. Nếu có thể thuận lợi thăng chức, vậy ông ấy vẫn có thể tiếp tục phục vụ nhân dân, nếu không thể thăng chức, vậy sự nghiệp của ông ấy chính thức dừng chân tại đây.

Dù sao với độ tuổi của ông ấy thì đã đạt đến điểm giới hạn của cấp bậc này rồi. Một khi thăng chức thất bại, đời này sẽ không còn cơ hội thứ hai nữa.

Nếu ông ấy có thể kết thông gia với người giàu nhất tỉnh Quảng Tây, vậy chỉ cần thông gia làm một số việc giúp ông ấy thì việc thăng chức sẽ chắc như đinh đóng cột.

Nghiêm mẫu cũng động lòng, tuy nói bà là người nhà của quan lớn ở huyện, không cần lo lắng chuyện cơm nước gạo tiền nhưng thứ vạn năng như tiền thì ai lại không thích chứ? Nếu con gái có thể gả cho con trai người giàu nhất tỉnh, vậy bà ấy cũng có thể phú quý nhờ con gái, hưởng thụ cuộc sống của người giàu có thật thụ.

Người duy nhất vẫn còn bình tĩnh chính là nữ chính Nghiêm Thục Nhã. Trong tiêu chuẩn chọn chồng của cô ấy, gia cảnh đương nhiên chiếm vị trí quan trọng nhưng vẫn phải xem người ta có vừa mắt không, tính cách có hợp nhau không.

Nghiêm mẫu tích cực nói: “Ông mai Giang, nghe cháu nói thì ông chủ Sử quả thật rất tốt, chiều cao một mét sáu bảy cũng không quá thấp, có thể sắp xếp Tiểu Nhã nhà dì xem mắt cậu ấy.”

“Gặp mặt cũng tốt.”

Nghiêm phụ gật đầu, sau đó nhìn con gái, hỏi: “Tiểu Nhã, con nói xem?”

Nghiêm Thục Nhã: …

Ba mẹ đều tỏ ý rồi, còn hỏi con làm gì nữa?

Chương 157: Ở Đời Mười Việc Thì Hết Chín Việc Không Như Ý

Lúc rời khỏi nhà ông Nghiêm thì đã khoảng bảy giờ rưỡi tối.

Bởi vì uống rượu nên Giang Phong không lái xe. Hắn đi bộ đến nhà chú của mình, lúc đi được nửa đường còn không quên mua một giỏ trái cây to.

Mười lăm phút sau, Giang Phong bưng trái cây đến nhà chú.

Người mở cửa là thím, nhìn thấy Giang Phong, bà ấy ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Phong, con đến huyện thành lúc nào vậy? Sao không đến nhà ăn cơm?"

"Thím nhỏ!" Giang Phong cười chào hỏi, "Chiều nay cháu mới đến huyện, bởi vì vội đi gặp một khách hàng quan trọng nên không chào hỏi trước với thím."

Sau khi vào cửa, chào hỏi với chú nhỏ đang xem tin tức trong phòng khách, Giang Phong mới hỏi: "Bà nội đâu rồi? Bà ra ngoài đi dạo chưa về sao?"

Thím nhỏ đáp: "Chưa về, bình thường phải hơn tám giờ bà ấy mới về."

Chú nhỏ hỏi: "Tiểu Phong, lúc trước không phải cháu đang bận sắp xếp xem mắt cho khách hàng lớn ở tỉnh sao? Sao lại quay về huyện gặp khách hàng rồi?"

"Khách hàng lớn kia đã giải quyết xong rồi, cháu lại đi kiếm thêm vài khách hàng lớn khác. Hôm nay cháu về lại huyện để làm mối cho một trong những khách hàng lớn."

Nói xong, Giang Phong đột nhiên chuyển chủ đề nói: "Chú nhỏ, công việc của chú gần đây thế nào?"

Chú nhỏ thở dài nói: "Vẫn như cũ thôi, cứ như vậy sống qua ngày rồi chờ về hưu thôi."

Chú nhỏ làm việc ở Cục Tài chính, tục ngữ có câu: “Binh lính không muốn làm tướng thì không phải là binh lính tốt”; khi còn trẻ, ông ấy tràn đầy năng lượng, cố gắng hết sức để trở thành một thành viên trong đội ngũ cán bộ lãnh đạo.

Đáng tiếc chú nhỏ sinh ra trong một gia đình nghèo khó, tuy năng lực làm việc tốt nhưng EQ không đủ cao, lại không gặp được Bá Nhạc có thể thưởng thức tài năng của ông ấy, thế là mãi vẫn không có cơ hội thăng chức.

Thấm thoắt đã hơn hai mươi năm trôi qua, chàng trai trẻ khí phách hiên ngang lúc đầu đã biến thành một ông chú ngoài bốn mươi, nhiệt huyết đã sớm đã lụi tàn. Chú nhỏ của hôm nay đã không còn hoài bão, chỉ muốn mau chóng về hưu!

Giang Phong ngẫm một hồi rồi nhắc nhở: “Chú nhỏ, mấy nay chú làm việc hăng hái lên một chút, sau này nếu có cơ hội, cháu sẽ nhắc tới chú trước mặt ông Nghiêm, có tác dụng hay không thì cháu không biết.”

Chú nhỏ ngạc nhiên nói: “Tiểu Phong, cháu biết ông Nghiêm sao?”

Giang Phong cười nói: “Tối nay cháu mới uống rượu với ông Nghiêm tại nhà ông ấy. Hai ngày nữa sẽ sắp xếp xem mắt cho con gái ông ấy, nếu mối hôn sự này thành công, cháu sẽ tìm cơ hội thích hợp nhắc tới chú trước mặt ông Nghiêm.”

Chú nhỏ nghe xong thì sững sờ, ông ấy biết cháu trai mình làm mối rất giỏi nhưng không ngờ lại giỏi đến mức này, có thể sắp xếp xem mắt cho con gái của một quan chức cấp cao trong huyện, điều này thật khó tin.

Lúc này thím nhỏ vừa mới bưng nho đã được rửa sạch lên, bà ấy cũng rất ngạc nhiên khi nghe thấy Giang Phong nói như vậy.

“Tiểu Phong, chú phục sát đất tài làm mai của cháu.”

Chú nhỏ cảm thán nói, trong lòng cũng trở nên xúc động. Tuy mấy năm nay ông ấy đã không còn ý muốn trèo lên vị trí cao nữa, nhưng làm việc cho nhà nước, ai lại không muốn chức vị bản thân cao hơn chứ?”

Bây giờ cháu trai đã có tư cách ăn uống ở nhà ông Nghiêm, tuy chuyện này là do làm mai nhưng đó cũng không phải là chuyện mà bất kỳ người mai mối nào cũng có thể làm được.

Với địa vị như ông Nghiêm thì việc cất nhắc một nhân viên nhỏ như ông ấy là chuyện rất dễ dàng.

Giang Phong mặc dù có chút tự tin, nhưng hắn vẫn chưa nói hết câu: "Trong lòng chú có tính toán là được, cháu chẳng qua là tìm cơ hội nhắc tới chú chứ không bảo đảm sẽ thành công."

"Chú hiểu, có thể thành công thì tốt, không thành công cũng không sao."

Giang Phong gật đầu, sau đó hai chú cháu lại bàn về chuyện xây nhà ở quê.

Vì hai cha con Vi Thiên Đức làm việc nghiêm túc, có trách nhiệm, người dưới quyền cũng không lười biếng nên tiến độ xây nhà rất nhanh, đã đến lúc mua vật liệu xây dựng đợt hai rồi!

Sau khi thống nhất ngày mai cùng nhau đi chợ vật liệu xây dựng, bà nội cũng đi dạo về, cụ già nhìn thấy cháu trai ngoan Giang Phong đến thì rất vui mừng. Bà vội kéo Giang Phong qua hỏi đủ thứ chuyện, trò chuyện đến hơn chín giờ mới tắm rửa ngủ nghỉ.

...

Buổi sáng.

Chợ vật liệu xây dựng.

Sau khi Vương Giai niềm nở tiễn khách rời đi, nụ cười trên mặt hắn biến mất. Hắn lấy ra một điếu thuốc rồi châm lửa, ngồi ở cửa tiệm phì phò hút thuốc.

Hắn sinh ra ở nông thôn, năm nay mới ba mươi mốt tuổi, có nhà có xe, tài sản cũng đã hơn một triệu, đây được coi như xuất sắc trong mắt bạn bè đồng trang lứa rồi.

Đáng tiếc, thành công trong sự nghiệp không thể che đậy sự thất bại trong tình cảm của hắn.

Nhớ đến năm đó, hắn cũng là một hotboy trong lớp, hắn còn hẹn hò với một bạn học tên Hầu Lan Hinh, khiến bao người phải tròn mắt ngưỡng mộ.

Nhưng quá khó để tình yêu học đường có thể kết quả ngọt.

Ba của Hầu Lan Hinh là giáo viên tiểu học, mẹ chạy xe đưa rước khách cũng có thể kiếm được không ít tiền. Còn ba mẹ Vương Giai là nông dân chính hiệu, họ chỉ ở nhà làm nông.

Sau khi cả hai tốt nghiệp đại học, cô thi vào một đơn vị hành chính trên trấn theo sắp xếp của ba mẹ, sau đó vào làm việc trong một cơ quan chính phủ.

Khi đó Vương Giai cũng cùng đi thi với cô, nếu thi đậu thì mọi người đều vui mừng, đáng tiếc hắn thi trượt, Hầu mẫu cũng xem thường hắn, hắn chỉ đành đến tỉnh làm thêm rồi bắt đầu yêu xa với bạn gái.

Ai từng trải qua sẽ biết yêu xa khó khăn thế nào.

Chương 158: Ở Đời Mười Việc Thì Hết Chín Việc Không Như Ý (2)

Một hai tháng thậm chí bốn năm tháng đầu vẫn rất tốt, nhưng khi đổi đơn vị tháng sang đơn vị năm thì hai người ít nói chuyện hơn, mâu thuẫn cũng ngày càng nhiều.

Lúc đó Hầu Lan Hinh cũng biết nếu cứ như vậy thì hai người sẽ phải chia tay, thế là cô kêu Vương Giai tìm việc làm hoặc kinh doanh tại thị trấn nơi cô làm việc.

Nhưng lúc đó Vương Giai đã trở về quê hương ở huyện thành lập nghiệp, trải qua hai ba năm bấp bênh, sự nghiệp cũng xem như có chút khởi sắc, hắn đương nhiên không thể từ bỏ sự nghiệp.

Hầu Lan Hinh làm việc trong cơ quan chính phủ nên cũng không thể từ bỏ công việc của mình để chiều theo ý hắn.

Thế là vì chuyện này mà hai người cãi nhau to, đặt dấu chấm hết

cho mối tình bảy năm. Từ đó về sau, Hầu Lan Hinh không bao giờ trả lời điện thoại của hắn nữa.

Bây giờ hai người đã chia tay được ba năm, trong ba năm qua Vương Giai cũng cố gắng tìm người thay thế cô ấy, nhưng mỗi lần muốn tiến thêm một bước, hắn lại do dự.

Vì hắn vẫn chưa quên người bạn gái đầu tiên của mình.

“Aizz…”

Vương Giai thở dài, đời người mười việc thì hết chín việc không như ý.

Ngay lúc Vương Giai đang thở dài hồi tưởng chuyện cũ, một giọng nói bỗng truyền đến: “Ông chủ Vương!”

Vương Giai nhìn theo hướng giọng nói phát ra, phát hiện đó chính là vị khách quen của mình bèn vội đứng dậy chào hỏi, hắn cười nói: “Thì ra là ông chủ Giang, lần này cần vật liệu gì?”

Giang Vĩnh Quý lần lượt kể ra các loại vật liệu và số lượng cần thiết, sau đó cười nói: “Ông chủ Vương, tôi cũng xem như khách quen, cậu phải giảm giá cho tôi đấy.”

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ bán cho ông với giá ưu đãi nhất.”

Vương Giai vừa nói vừa nhìn về phía Giang Phong đang im lặng bên cạnh, hắn hỏi: “Vị này là ai đây?”

Giang Vĩnh Quý lập tức giới thiệu họ với nhau: “Đây là cháu trai của tôi Giang Phong, làm nghề mai mối. Tôi đã đến đây hai lần nhưng vẫn chưa gặp bà chủ. Lẽ nào ông chủ Vương còn độc thân sao? Nếu vậy thì cậu phải nói chuyện với cháu trai tôi, thằng bé là ông mai nức tiếng gần xa, đảm bảo sẽ giúp cậu tìm về một bà chủ như ý.”

Vương Giai ngạc nhiên nói: “Ông chủ Giang, ông không đùa tôi chứ? Cháu trai ông trẻ như vậy mà đã là ông mai rồi sao?”

Giang Vĩnh Quý nói: “Tôi không có đùa, nếu nói kinh nghiệm làm mai của cháu tôi ra, e rằng cậu sẽ bị sốc đấy.”

Giang Phong cũng không khiêm tốn, hắn nói thêm: “Ông chủ Vương, tôi làm mai khá mát tay đấy.”

Vương Giai bỗng kích động, hắn hỏi: “Ông mai Giang, tôi và bạn gái đầu tiên yêu nhau bảy năm nhưng giờ đã chia tay được ba năm rồi, không biết bây giờ cô ấy đã kết hôn chưa? Nếu cô ấy chưa kết hôn, vậy cậu có thể thay tôi đi làm mai để cô ấy gả cho tôi không?”

Giang Phong nói: “Trước tiên tôi phải nhìn xem hai người có duyên phận vợ chồng hay không, nếu hai người có duyên vợ chồng thì tôi sẽ cố gắng tác hợp hai người. Nếu không có duyên vợ chồng thì tôi cũng sẽ không cưỡng ép.”

Vương Giai thắc mắc hỏi: “Xem nhân duyên vợ chồng như thế nào?”

Giang Phong cười giải thích: “Tôi có cách hiểu riêng về chuyện nhân duyên, tôi cũng tự định nghĩa duyên vợ chồng theo cách hiểu của mình. Theo tôi thấy, hiện tại những người có duyên vợ chồng đều sống hạnh phúc sau khi kết hôn.”

Tuy Vương Giai có chút không tán thành nhưng đối phương dù sao cũng là khách hàng, nên hắn phải nhún nhường, dù sao nếu chuyện hắn vừa nhắc tới thành công thì tốt, không thành công cũng không sao.

“Vậy được, vậy ông mai Giang xem giúp tôi có duyên vợ chồng với cô ấy không nhé? Tôi đã canh cánh chuyện này suốt ba năm, mai vẫn chưa buông bỏ được, đúng là hành hạ mà.”

“Không vấn đề, chúng ta bàn chuyện làm ăn trước đi, sau khi bàn chuyện xong thì anh hãy kể tình hình của cô ấy cho tôi nghe.”

“Ừm, được rồi, đơn này tôi không tính tiền hai người nữa.”

【 Danh tính 】: Hầu Lan Hinh

【 Tuổi tác 】: 30 tuổi

【 Chiều cao 】: 163cm

【 Cân nặng 】: 46kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 65 (tình cảm vợ chồng 68 + môn đăng hộ đối 75 + Quan hệ gia đình 52)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 82 (tình cảm vợ chồng 84 + môn đăng hộ đối 82 + Quan hệ gia đình 80)

Sau khi rời khỏi thị trường vật liệu xây dựng, Giang Phong thử kiểm tra điểm xứng đôi của ông chủ Vương và bạn gái hắn một lần, phát hiện giá trị xứng đôi tối đa của hai người đều trên 80 điểm, xem ra mối nhân duyên này thật sự đáng cứu vãn một lần.

Có điều, trước khi đi cứu vãn cuộc hôn nhân này, Giang Phong trước tiên cần phải gọi điện thoại cho Sử Anh Hào.

Điện thoại vừa được kết nối, tiếng cười sang sảng của Sử Anh Hào ở đầu bên kia liền vang lên: “Giang đại sư, không phải là nhanh như vậy đã tìm được đối tượng xem mắt cho tôi rồi đấy chứ?”

Giang Phong cười nói: “Trực giác của ông chủ Sử đây thật đúng là chuẩn!”

Sử Anh Hào kinh ngạc hỏi lại: “Thật sự tìm được rồi? Đối phương là người ở đâu? Gia đình làm gì thế?”

Chương 159: Đây Là Cái Thao Tác Tao Gì Vậy?

Giang Phong trả lời: “Nói đến mới thấy thật trùng hợp, cô ấy cũng là người huyện Bách Lương chúng ta, là con gái đầu của một quan lớn trong huyện, năm nay 26 tuổi, giá trị nhan sắc đảm bảo rất tốt, cô ấy ở huyện thành có mở một phòng thiết kế, là một mỹ nữ rất có khí chất nghệ thuật.”

Sử Anh Hào nói: “Nghe khá ổn, Giang đại sư, cậu đã tính qua xem cô ấy có thật sự thích hợp với tôi hay không chưa?”

Giang Phong ừ một tiếng: “Tôi đã giúp hai người tính qua rồi, phát hiện hai người thật sự là một đôi trời sinh, không chỉ có tình cảm vợ chồng cực sâu, mà quan hệ hai bên gia đình còn vô cùng tốt, chắc chắn là một nàng dâu vượng phu điển hình.”

Sử Anh Hào nghe vậy thì mừng rỡ, cười ha ha nói: “Có lời nói này của Giang đại sư, sự mong chờ của tôi đối với hôn sự này đã phá trần rồi, cậu xem lúc nào thì sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt? Tôi đã có chút không đợi nổi nữa rồi!”

Giang Phong cười nói: “Sắp xếp cho hai người gặp mặt là chuyện rất đơn giản, có điều tôi cảm thấy trước tiên anh nên gọi điện cho cha mẹ mình đã, đợi sau khi anh xác nhận phía gia đình không có vấn đề gì rồi, tôi đi sắp xếp thời gian gặp mặt cho hai người cũng không muộn.”

Sử Anh Hào gật đầu nói: “Có lý, vậy bây giờ tôi sẽ lập tức đi thương lượng với cha mẹ chuyện này, xong việc sẽ gọi điện thoại lại cho cậu.”

Giang Phong nói: “Được, tôi chờ điện thoại của anh!”

“Ừm, vậy trước tiên cứ như vậy, hẹn gặp lại Giang đại sư!”

“Hẹn gặp lại!”

Cúp điện thoại xong, Giang Phong lại ngựa không ngừng vó lái xe tới chỗ Hầu Lan Hinh đang ở, khoảng thời gian này chạy ngược chạy xuôi đã đủ mệt người, hắn dự định giải quyết cuộc hôn nhân này xong sẽ tạm nghỉ tám đến mười ngày, dưỡng tốt sức khỏe tinh thần xong lại tiếp tục bôn tẩu giật dây giúp khách sau.

...

Huyện Châu Quan.

Trấn Xương Bình.

Hầu phụ nhìn con gái đang yên lặng ăn cơm, giọng nói nghiêm túc

lạ thường, nói: “Lan Hinh, từ sau khi con chia tay với Vương Giai kia, cha vẫn không hề thúc giục con chuyện kết hôn. Nhưng bây giờ đã qua ba năm rồi, con cũng đã 30 tuổi, vấn đề này con phải suy nghĩ thật kĩ, nếu không, tiếp tục như này nữa, con sẽ thật sự trở thành một bà cô già đấy!”

Hầu Lan Hinh đặt đũa xuống, nhìn cha mình, nói: “Cha, hiện tại con không muốn cân nhắc tới vấn đề này!”

Hầu phụ lại hỏi: “Con vẫn chưa quên được Vương Giai kia sao?”

Hầu Lan Hinh không trả lời.

Không nói gì, thật ra tức là đã ngầm chấp nhận!

Hầu phụ thấy vậy thì không khỏi thở dài: “Lan Hinh, nghe cha khuyên câu này, các con không có khả năng ở chung với nhau. Hai đứa không ở cùng một thành phố, công việc của con cơ bản đã ổn định ở thị trấn chúng ta này, việc chuyển công tác đến nơi khác đã không còn liên quan gì tới nhà mình nữa.

Mà việc buôn bán của hắn cũng đã mọc rễ ở huyện thành quê hắn rồi.

Con không chiều theo thằng nhóc kia được, hắn cũng lại không chiều theo con được, cho nên các con chú định là không có duyên phận rồi!”

Hầu Lan Hinh trầm mặc một lát, nói: “Cha, con biết rõ con và anh ấy không thể nào đến với nhau, mà con cũng đã ba năm rồi không liên lạc với anh ấy, anh ấy giờ có lẽ đã kết hôn sinh con luôn rồi!”

Hầu phụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Con đã biết không có khả năng, vậy thì không cần phải đắm chìm trong đoạn tình cảm này làm gì nữa, mau chóng thoát ra mà đối mặt với hiện thực đi, nếu không vấn đề hôn nhân của con sẽ mãi là vấn đề lớn!”

Hầu Lan Hinh lắc đầu nói: “Con không hề đắm chìm trong đoạn tình cảm kia, chỉ là tạm thời con chưa muốn kết hôn mà thôi!”

Hầu phụ nghe vậy thì lại thở dài: “Lan Hinh, con đã ba mươi tuổi rồi, không phải thiếu nữ mười mấy hai mươi tuổi nữa, nếu như lại

chậm trễ thêm mấy năm, kể cả có tham gia xem mắt, sợ rằng cũng bị người ta chê. Đàn bà ba mươi tuổi là một đường ranh giới, con phải suy nghĩ thật kỹ mới được."

Hầu Lan Hinh nói: "Cha, con đã không còn là trẻ con nữa, trong lòng con biết rõ!"

Hầu phụ thấy không khuyên nổi con gái, mất hết cả hứng, nói: "Đúng, đúng, con đã lớn rồi, cha muốn quản cũng không quản nổi nữa!"

Nói xong liền không nhiều lời nữa, cầm đũa lên chuyên tâm ăn cơm!

Thấy bộ dáng này của cha, trong lòng Hầu Lan Hinh có chút nghẹn lại, lúc trước khi cô và Vương Giai yêu đương, thật ra cha cũng rất ủng hộ cô.

Đáng tiếc, mẹ cô chướng mắt người ta, cộng thêm hai người yêu xa, đoạn tình cảm kia mới không thể tránh khỏi đi vào diệt vong.

Bây giờ cha muốn cô mau chóng tìm người kết hôn sinh con, nhưng trong lòng cô biết rõ, mặc dù đã qua ba năm, nhưng cô vẫn không thể nào đi ra khỏi được đoạn tình cảm kia.

Cộng thêm trong hai, ba năm này, cô không thể tìm được đối tượng khiến mình hài lòng, mới dẫn đến kết quả vẫn mãi độc thân đến tận hôm nay.

Xem ra, cô phải thật sự cố gắng thoát ra mới được.

Một bữa cơm, ăn đến ngột ngạt dị thường.

Chương 160: Đây Là Cái Thao Tác Gì Vậy? (2)

Sau bữa ăn, cha đi chấm bài tập, còn Hầu Lan Hinh thì thu dọn bát đũa rửa sạch sẽ.

Còn Hầu mẫu, vì công việc, cho nên đến hôm sau mới về nhà.

Ngay lúc Hầu Lan Hinh rửa bát xong, chuẩn bị ra ngoài tản bộ tiêu cơm, một thanh niên đẹp trai cầm theo một túi hoa quả đi tới trước mặt cô, hỏi: “Xin chào, xin hỏi chị có phải Hầu Lan Hinh không?”

Hầu Lan Hinh hơi ngạc nhiên, gật đầu đáp: “Tôi là Hầu Lan Hinh, xin hỏi cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

Thanh niên đẹp trai này đưa túi hoa quả xách ở một tay ra, khẽ cười nói: “Xin chào Chị Hinh, tôi tên là Giang Phong, là một bà mối, lần này đến nhà là vì nhận được sự ủy thác của ông chủ Vương, Vương Giai, đến đây thay anh ấy làm mối.”

Hầu Lan Hinh vô thức nhận lấy túi hoa quả, nghe tới tên Vương Giai thì lập tức trừng mắt, cả kinh nói: “Tôi không nghe lầm đấy chứ, Vương Giai ủy thác cậu tới làm mối?”

Cái này thật sự là quá ngoài ý muốn, phải biết rằng cô và Vương Giai đã ba năm không hề liên lạc với nhau, sao lại đột nhiên trực tiếp mời bà mối tới làm mối rồi?

Đây là kiểu thao tác tao gì vậy?

Hầu Lan Hinh có chút nhìn không hiểu nổi rồi!

Giang Phong mỉm cười nói: “Đúng vậy, Chị Hinh không nghe lầm đâu, đúng là ông chủ Vương Giai đã mời tôi tới làm mai mối, anh ấy và chị đã chia tay ba năm, nhưng từ đó đến nay, anh ấy chưa bao giờ quên chị, tình cảm của anh ấy dành cho chị thật sự khiến nhiều người ao ước.”

Hầu Lan Hinh nghe vậy thì như mở cờ trong bụng, hóa ra không phải chỉ có cô ba năm không bỏ xuống được, mà anh ấy cũng không bỏ xuống được, thậm chí còn không nhịn được trực tiếp mời bà mối tới làm mai mối, điều này đại biểu rằng lòng của hắn đối với cô từ trước tới nay chưa từng thay đổi.

Nhưng niềm vui qua đi, hiện thực vẫn nằm ngang chắn giữa hai người, Hầu Lan Hinh không khỏi thở dài: “Tôi cũng không biết anh ấy nghĩ thế nào mà lại trực tiếp mời cậu tới đây làm mai mối, nhưng tôi đã sớm không chịu được kiểu yêu xa này rồi, nếu như

anh ấy không nguyện ý tới thị trấn này của bọn tôi để phát triển, vậy thì chắc chắn chúng ta không có khả năng ở bên nhau rồi!"

Giang Phong nói: "Chị Hinh, trước chúng ta bỏ qua chuyện yêu xa này đã, tôi chỉ muốn hỏi chị một câu, không cân nhắc tới vấn đề nơi làm việc hiện tại, chỉ cân nhắc từ góc độ tình cảm, chị có nguyện ý gả cho anh ấy hay không?"

Hầu Lan Hinh bật cười nói: "Giả thuyết này của cậu không có ý nghĩa gì cả, vấn đề thực tế vẫn nằm ở đó, tôi và anh ấy đều không thể giải quyết được, cũng đều không nguyện ý chiều theo đối phương, cho nên hai chúng tôi đã chú định là hữu duyên vô phận rồi."

Đúng lúc này, giọng nói của Hầu phụ vang lên: "Lan Hinh, ai tới đấy?"

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Hầu phụ vậy mà lại đi ra.

Giang Phong lập tức chào hỏi: "Xin chào chú Hầu, cháu tên là Giang Phong, là một bà mối, lần này tới đây là vì nhận được sự ủy thác của ông chủ Vương, Vương Giai, tới thay anh ấy làm mai mối."

Nghe Giang Phong giới thiệu như vậy, vẻ mặt Hầu phụ cũng chấn kinh.

Dù sao thì ông cũng rõ con gái nhà mình và Vương Giai đã ba năm không hề liên lạc với nhau, nhưng đột nhiên tên Vương Giai này lại ủy thác bà mối tới làm mai mối, cái loại thao tác tao này thực sự khiến cho Hầu phụ không hiểu nổi!

"Vậy mà lúc trước ta lại thật sự coi trọng tên nhóc Vương Giai này, nó chơi chiêu này là có ý gì chứ?"

"Chú Hầu, hai người bọn họ đã tách ra ba năm rồi, thế nhưng quãng thời gian ba năm nay cũng không đủ để mài mòn tình cảm giữa hai người, cháu cho rằng hai người họ là có duyên có phận làm vợ làm chồng, cho nên mới xung phong nhận việc giúp anh ấy đến đây làm mai mối."

"Bà mối Giang, ở bên ngoài không tiện, mời vào bên trong trò

chuyện với chúng tôi! Lan Hinh, con đi pha trà đi!”

“Vâng cha!”

“Cảm ơn chú Hầu!”

Rất nhanh sau đó, Giang Phong đã ngồi xuống trong nhà Hầu phụ.

Lúc Hầu Lan Hinh đang vội nấu nước pha trà, Hầu phụ lắc đầu thở dài, nói với Giang Phong: “Bà mối Giang, cậu nói Lan Hinh và thằng nhóc Vương Giai kia có duyên có phận làm vợ làm chồng, nhưng cho dù hai đứa thật sự có duyên phận vợ chồng này thì cũng không có tác dụng gì, cuối cùng vẫn phải đầu hàng trước hiện thực mà thôi.”

Giang Phong cười nói: “Chú Hầu, vấn đề của Chị Hinh quả thật là còn ở đó, nhưng có câu nói này rất hay, luôn có nhiều giải pháp hơn là khó khăn, có vấn đề thì mình đi giải quyết vấn đề, quan trọng nhất là hai người vẫn còn tình cảm, cũng nguyện ý vì phần tình cảm này mà phấn đấu.”

Hầu Lan Hinh nghe được câu này thì trầm mặc, cô và Vương Giai chắc chắn là có tình cảm, hai người cũng nguyện ý phấn đấu vì phần tình cảm này, nếu không thì lúc yêu xa trước đó đã không kiên trì được nhiều năm như vậy.

Nhưng cuối cùng, giống như cha cô nói vậy, vẫn phải đầu hàng trước hiện thực.

Hầu phụ không nhịn được nói: “Bà mối Giang, trước đó hai đứa nó chia tay cũng là vì không thống nhất được nơi làm việc, không biết vấn đề này Vương Giai kia định giải quyết như thế nào?”

Giang Phong nói: “Trước khi trả lời câu hỏi này, cháu muốn hỏi Chị Hinh một vấn đề riêng tư trước, bây giờ công việc này của chị mỗi tháng kiếm được bao nhiêu?”

Hầu Lan Hinh ngược lại không hề giấu diếm, nói thẳng: “Không đến hai ngàn năm trăm.”

Giang Phong lại nói: “Chúng ta cứ cho là ba ngàn mỗi tháng đi, một năm được khoảng ba vạn sáu, mười năm được ba mươi sáu

vạn, tuy nói công việc này của Chị Hinh có thu nhập ổn định, nhưng cho dù có tích cóp một trăm năm tiền công cũng chỉ có ba trăm sáu mươi vạn trong tay mà thôi.

Mà bây giờ việc buôn bán của ông chủ Vương lại coi như là khá ổn, lập nghiệp bảy năm, ngoại trừ hai, ba năm đầu không kiếm được chút tiền lời nào, từ sau đó, cứ mỗi năm qua đi lại kiếm được càng nhiều.

Bây giờ anh ấy đã mua được một căn hộ ở huyện thành, còn có một chiếc xe, tiền hàng của anh ấy cũng có hơn một triệu, mặc dù tiền mặt trên tay không có bao nhiêu, nhưng cũng xem như đáng mặt phú ông trăm vạn rồi.

Cho nên, cá nhân tôi cho rằng, Chị Hinh nên chiều theo ông chủ Vương.

Dù sao thì công việc này chị cũng chỉ làm vì tiền lương mà thôi, chứ không phải thực sự muốn phục vụ vì nhân dân, mà bây giờ thu nhập một năm của ông chủ Vương có thể bằng mười mấy năm tiền công của chị.

Chị gả cho ông chủ Vương cùng kinh doanh buôn bán, chẳng lẽ không tốt hơn sao?”

Nghe xong những lời này của Giang Phong, Hầu phụ và Hầu Lan Hinh cũng không khỏi trầm mặc!

Chương 161: Hy Vọng Anh Ấy Sẽ Không Làm Con Thất Vọng

Huyện Châu Quan.

Trấn Xương Bình.

Phòng khách Hầu gia.

Hầu phụ và Hầu Lan Hinh nghe Giang Phong nói xong thì không khỏi trầm mặc.

Trong lòng Hầu Lan Hinh ngũ vị tạp trần, đây là lần đầu tiên trong 3 năm qua cô nghe thấy tin này, kết quả có chút nằm ngoài dự đoán của cô, Vương Giai lập nghiệp rất thành công, ba năm đã kiếm được cả tỷ.

Ba năm trước, sự nghiệp của Vương Giai cũng đã thăng tiến, lúc đó cô lại không muốn từ bỏ công việc của mình, cho nên muốn Vương Giai từ bỏ việc lập nghiệp, hoặc nói Vương Giai đến trấn của cô để lập nghiệp, như thế thì hai người mới có thể ở chung với nhau được.

Nhưng mà lúc đó Vương Giai từ chối, nói rằng sự nghiệp của hắn đã bắt đầu đi vào quỹ đạo rồi, không bao lâu nữa sẽ kiếm được tiền.

Khi đó, Hầu Lan Hinh nghe xong chỉ cảm thấy cực kỳ tức giận.

Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên hắn lập nghiệp, hắn đã xây dựng sự nghiệp bốn năm rồi, cô cũng chờ hắn bốn năm, nhưng mà cái gọi là sự nghiệp của hắn vẫn không hề khởi sắc, lần nào hắn cũng nói sắp rồi, sắp có thể kiếm được tiền rồi!

Nhưng mà cùng một câu nói, nói quá nhiều lần, độ đáng tin cũng dần biến mất.

Thế nhưng, cô hoàn toàn không ngờ rằng, sau khi chia tay hắn, chỉ 3 năm thôi mà hắn đã thật sự kiếm được hơn cả tỷ rồi, hơn nữa còn trực tiếp mời bà mối giúp hắn làm mai mối, sự thay đổi này làm cô trở tay không kịp.

Nhưng mà, vấn đề giữa hai người vẫn tồn tại ở đó.

Mặc dù vị bà mối Giang này nói có chút đúng, nhưng mà cũng không hoàn toàn đúng, tiền lương đúng là như hắn nói, dù cho có nhận cả đời, cũng chỉ mới được hai, ba tỷ thôi.

Nhưng mà công việc này của cô, ngoại trừ việc được nhận tiền lương, nó còn là một công việc khi nói ra rất có thể diện, ít nhất thì khi cha mẹ cô nói với người khác về công việc của cô, bọn họ đều tự hào nói rằng cô đi làm cho chính phủ, người khác sau khi nghe xong cũng coi trọng hơn mấy phần.

Cả một đời người, sau khi giải quyết được vấn đề ấm no, thật ra đều sống vì một cái gọi là thể diện.

Muốn Hầu Lan Hinh chiều theo ý hắn, từ bỏ công việc này, trong thời gian ngắn cô thật sự không quyết định được.

Ngay cả Hầu phụ, ông cũng không hy vọng con gái của mình sẽ vì chiều đối phương mà từ bỏ công việc này.

Đối với bọn họ mà nói, việc làm ăn có lỗ có lãi, may mắn có thể kiếm được mấy chục ngàn tỷ, xui thì có khả năng còn phá sản.

Nhưng mà công việc của con gái bọn họ, thì có thể đảm bảo thu nhập, vì lấy chồng mà từ bỏ một công việc tốt như thế, thì ngay cả Hầu phụ còn chẳng muốn, nói chi tới Hầu mẫu - người luôn xem thường Vương Giai.

Thông qua chuyện này, Giang Phong liền biết tuy rằng lời nói khi nãy có chút tác dụng, nhưng muốn để cho Hầu Lan Hinh nghe theo Vương Giai mà từ chức, thì hiện tại đây là chuyện không thể.

Giang Phong cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho chuyện này rồi, nếu như đối phương có thể dễ dàng bị thuyết phục như thế, thì ba năm trước, cô và Vương Giai cũng không đến mức phải chia tay.

Kể từ đó, mối nhân duyên này liền đi vào ngõ cụt!

Giang Phong phân tích một chút tâm trạng của Hầu Lan Hinh, cảm thấy chuyện này là do cô không đủ tin tưởng vào sự nghiệp của Vương Giai, cũng không có lòng tin quá lớn vào mối hôn sự của bọn họ, cô sợ sẽ rơi vào cảnh hai bàn tay trắng.

Điều làm cô có tâm trạng như này là do điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại của bọn họ không cao, nếu như điểm tình cảm vợ chồng của bọn họ đạt điểm tối đa, thì ngay cả mạng còn có thể vì đối phương mà không cần, đừng nói chi tới việc từ chức.

Bởi vậy, Giang Phong không tiếp tục dây dưa với đề tài công việc này nữa, hắn thay đổi sang một góc độ khác để nói:

"Chị Hinh, chuyện làm ăn thì có thể để từ từ rồi nói, chị cũng không cần nhất quyết phải nghe theo ông chủ Vương mà từ chức,

nếu như chị tiếp tục kiên trì với công việc của mình, vậy thì tôi sẽ thử khuyên ông chủ Vương nghe theo chị.

Bây giờ, vấn đề quan trọng là tình cảm của chị đối với ông chủ Vương là như thế nào, chị có nguyện ý cùng anh ấy nối lại tiền duyên hay không?"

"Chuyện này..."

Hầu Lan Hinh nhìn cha mình.

Hầu phụ bày tỏ thái độ:

"Chỉ cần hai đứa có thể giải quyết được vấn đề kia thì cha sẽ không phản đối!"

Hầu Lan Hinh nhìn Giang Phong, nói:

"Bà mối Giang, vấn đề giữa tôi và anh ấy quanh đi quẩn lại cũng chỉ là thực tế, nếu như không giải quyết được vấn đề đó, thì không thể nào tiếp tục được nữa."

Giang Phong hỏi:

"Chị Hinh, có phải chỉ cần ông chủ Vương nghe theo chị, từ bỏ phát triển sự nghiệp của anh ấy ở huyện thành, qua bên chỗ này phát triển, thì chị sẽ nguyện ý gả cho anh ấy đúng không?"

Hầu Lan Hinh không quá do dự, trực tiếp gật đầu, nói:

"Đúng thế, chỉ cần anh ấy chịu qua đây phát triển, thì tôi nguyện ý gả cho anh ấy."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Tôi hiểu ý của chị Hinh rồi, vậy tôi không quấy rầy mọi người nữa. Tôi sẽ cố gắng thuyết phục ông chủ Vương qua bên này phát triển, có thể thành hay không thì tôi không chắc, chỉ mong hai người có thể hạnh phúc!"

"Cảm ơn bà mối Giang, cậu cực khổ rồi!"

"Không cực, đây là công việc của tôi. Tạm biệt chú Hầu, chị Hinh, tôi về trước, hẹn gặp lại!"

"Bà mối Giang đi thong thả, hẹn gặp lại!"

Sau khi Giang Phong rời đi, hai cha con nhìn nhau.

Hầu phụ hỏi:

"Lan Hinh, nếu như Vương Giai thật sự chiều theo ý con, từ bỏ sự nghiệp, con sẽ gả cho nó thiệt à?"

Hầu Lan Hinh nói:

"Con chỉ muốn thăm dò anh ấy một chút mà thôi, xem thử xem trong lòng anh ấy con quan trọng tới như thế nào, nếu như anh ấy thật sự nguyện ý chiều theo con, từ bỏ sự nghiệp, thì còn có lẽ sẽ chiều theo anh ấy, từ chức."

Chương 162: Hy Vọng Anh Ấy Sẽ Không Làm Con Thất Vọng (2)

Hầu phụ nghe thế liền gật đầu, nói:

"Cũng tốt, nếu như Vương Giai thật sự có thể đi tới bước kia, chứng minh nó đúng là thật lòng với con, tới lúc đó có lẽ mẹ con sẽ không nói gì nữa, chức vụ kia dù có từ bỏ cũng là điều xứng đáng."

Hầu Lan Hinh nhìn về phương hướng của huyện Bách Lương, lẩm bẩm nói:

"Hy vọng anh ấy sẽ không làm con thất vọng!"

...

Sau khi Giang Phong rời khỏi Hầu gia, hắn tìm một chỗ gửi xe, sau đó gọi điện thoại cho Vương Giai.

Vừa nối máy, Vương Giai liền vội vàng hỏi:

"Bà mối Giang, chú gặp cô ấy chưa? Hiện tại cô ấy thế nào rồi? Kết hôn chưa?"

Giang Phong ừ một tiếng, nói:

"Tôi vừa mới đi gặp chị Hinh, ông chủ Vương, bây giờ tôi có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?"

Vương Giai hỏi:

"Tin tốt là gì?"

Giang Phong trả lời:

"Tin tốt là chị Hinh vẫn còn độc thân, trong lòng cô ấy vẫn chưa quên được anh!"

Vương Giai nghe xong liền vô cùng mừng rỡ, đây đúng là tin tốt mà anh muốn nghe, hỏi tiếp:

"Vậy thì tin xấu là gì?"

Giang Phong trả lời:

"Tin xấu là chị Hinh vẫn giống như ba năm trước đây, không muốn từ chức, nếu như anh muốn cưới chị ấy, thì chỉ có hai biện pháp..."

Vương Giai vội vàng hỏi:

"Hai biện pháp gì?"

Giang Phong nói:

"Một là anh tìm quan hệ, điều công tác của chị Hinh đến huyện Bách Lương chúng ta,

Hai là anh từ bỏ sự nghiệp trên huyện thành, đến trấn của chị Hinh, một lần nữa lập nghiệp."

Vương Giai nghe xong thì trầm mặc một lát, nói:

"Xem ra mọi chuyện lại quay về điểm xuất phát rồi!"

Giang Phong suy nghĩ một chút, nói:

"Ông chủ Vương, dựa theo quan sát của tôi, thì chị Hinh muốn gả cho anh, nhưng mà cô ấy không có đủ lòng tin vào cuộc sống hôn nhân ở tương lai, cho nên cô ấy mới không chịu từ bỏ công việc rất có thể diện của mình."

Vương Giai thở dài một tiếng:

"Chẳng lẽ tôi và cô ấy thật sự không đủ duyên phận với nhau sao?"

Giang Phong nói:

"Khi sự nghiệp và tình yêu xung đột, kết quả như thế nào tùy theo sự lựa chọn của anh. Nếu như anh chọn sự nghiệp của mình, vậy thì chỉ có thể từ bỏ chuyện tình yêu này mà thôi. Nếu anh lựa chọn tình yêu, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ từ bỏ sự nghiệp ở huyện thành, bắt đầu lại một lần nữa."

Vương Giai không lập tức đưa ra lựa chọn mà hỏi:

"Bà mối Giang, ý của chú thế nào?"

Giang Phong nói:

"Rất đơn giản, anh hãy hỏi chính nội tâm của mình đi. Mặt khác, tôi nhắc nhở anh một câu, suy nghĩ của một người một khi đã hình thành thì sẽ không thể thay đổi được, nếu như anh đã quyết tâm với chuyện lần này, vậy thì hãy dùng chân tình đổi lấy chân tình, có lẽ sẽ có thu hoạch không tưởng đó."

Vương Giai như có điều suy nghĩ, nói:

"Được rồi, tôi hiểu rồi, cảm ơn bà mối Giang!"

Giang Phong nói:

"Không cần khách khí, từ giờ trở đi, anh có thể một lần nữa liên lạc với chị Hinh!"

"Ừ, tôi biết rồi, tắt máy tôi sẽ liên hệ với cô ấy liền!"

"Được rồi, có chuyện gì cần tôi giúp thì anh cứ gọi cho tôi!"

"Được!"

...

Tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Biệt thự Tiêu gia.

Tiêu mẫu đang nói chuyện với hàng xóm.

Ở khu biệt thự cao cấp này, mỗi chủ xí nghiệp không phú cũng quý. Trước kia, Tiêu mẫu vì muốn giúp con gái của mình tích lũy một chút nhân mạch, cho nên đương nhiên là sẽ tích cực tạo mối quan hệ tốt với hàng xóm.

Hiện tại, người đang nói chuyện với bà là chị Tinh, chị ấy là bà chủ có quan hệ tốt nhất với bà trong khu biệt thự này.

Hai người giống nhau, đều là người có xuất thân bình thường, có rất nhiều chủ đề chung với nhau, sống chung nhiều năm, bọn họ đã sớm trở thành đôi bạn thân không có gì giấu nhau cả.

Bởi vậy, Tiêu mẫu cũng biết chị Tinh là vợ nhỏ của người khác, người đàn ông kia lớn hơn chị Tinh gần 20 tuổi, hai người có chung với nhau một đứa con gái.

Mấy năm trước, người đàn ông kia bị bệnh qua đời.

Chị Tinh theo hắn 30 năm, ngoại trừ một căn biệt thự ở đây, bà còn có mấy cái cửa hàng và hơn 10 triệu tiền mặt.

Tất cả những thứ này đều do chính miệng chị Tinh kể cho Tiêu mẫu nghe.

Con gái của chị Tinh nhỏ hơn Tiêu Mẫn một tuổi, bộ dạng rất xinh đẹp, hiện tại đang mở một cửa hàng bán hoa ở trên con đường trường đại học bên kia, nghe nói rằng việc buôn bán cũng không tệ.

Bởi vì tuổi tác của con gái hai người xấp xỉ nhau, cho nên mỗi lần

nói chuyện, chủ đề hầu như không thể rời đi con gái của mình. Mà tới độ tuổi bây giờ, khi nói về hai người bọn họ, không thể nào tránh khỏi được chủ đề hôn nhân.

Lần này cũng không ngoại lệ, hai người trò chuyện chưa được mấy phút, thì chủ đề đã chuyển sang chuyện hôn nhân của con gái.

Chị Tinh cảm khái nói:

"Không biết giới trẻ bây giờ đang suy nghĩ cái gì, kết hôn càng ngày càng trễ. Phỉ Phỉ nhà tôi bây giờ đã 30 tuổi rồi, đừng nói tới bạn trai, ngay cả một bạn nam khác giới cũng không có, làm tôi sầu muốn chết. Lúc tôi lớn như nó, thì nó đã chuẩn bị lên tiểu học rồi!"

Tiêu mẫu đồng ý, nói:

"Ở thời cha mẹ tôi, phần lớn mọi người đều kết hôn ở tuổi 17,18. Tới thời của chúng ta, đa phần đều kết hôn ở tuổi 20. Nhưng bây giờ thì khác rồi, số lượng nam nữ trên 30 tuổi vẫn chưa kết hôn có thể tóm được một bó lớn."

Chị Tinh thở dài, nói:

"Tôi không biết đã thúc dục Phỉ Phỉ nhà tôi bao lâu rồi, nhưng mà hoàn toàn không có tác dụng gì cả. Bây giờ, tôi đang định chuẩn bị mời một bà mối tới tìm đối tượng giới thiệu cho nó. Bảo nó đi tham gia ra mắt xem có hiệu quả gì hay không."

Tiêu mẫu nghe thế, không nhịn được mà nói:

"Chị Tinh, nếu như mà chị muốn tìm bà mối thì tôi đề cử cho chị một người!"

Chương 163: Họ Liễu Này Có Độc Sao?

Tại biệt thự nhà họ Tiêu.

Chị Tinh nghe Tiêu mẫu nói có một ứng cử viên sáng giá được giới thiệu cho bà ấy, vì vậy bà ấy không thể không tò mò hỏi: “Em quen biết người mai mối đáng tin nào sao?”

Trong mắt Tiêu mẫu hiện lên niềm vui, trả lời không đúng trọng tâm: “Chị Tinh à, chị em mình quen biết nhau đã nhiều năm như vậy nên em không giấu chị làm gì, Tiểu Mẫn nhà em gần đây đang chuẩn bị kết hôn, đợi đến khi quyết định ngày tổ chức hôn lễ sẽ báo chị biết, đến lúc đó mong chị Tinh có thể dành chút thời gian đến tham dự hôn lễ của Tiểu Mẫn nhà em.”

Chị Tinh nghe vậy lập tức trợn to mắt, tiết lộ bất ngờ của Tiêu mẫu thực sự khiến bà ấy bị sốc, đây là một tin tức lớn!

Một lúc sau Chị Tinh mới phản ứng lại và nói: “Điều này thật quá bất ngờ, Tiểu Mẫn nhà em giữ bí mật kín thật đấy, không biết con rể tương lai của em là người ở đâu nhỉ? Cũng là một minh tinh trong ngành giải trí sao?"

Tiêu mẫu cười nói: "Tiểu Mẫn nhà em từ lâu đã đặt ra tiêu chuẩn chọn bạn đời, nó sẽ không bao giờ lấy người nổi tiếng trong giới đâu, còn về thân phận con rể tương lai của em, chị Tinh cho phép em được giữ kín, đợi đến khi chúng nó ấn định ngày cưới thì em sẽ nói chị biết!”

Chị Tinh nói với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ: “Nhìn nụ cười trên mặt em là biết thân phận của người được chọn làm con rể em có lẽ không tầm thường, xem ra Tiểu Mẫn nhà em thật sự hết chịu khổ rồi!”

Tiêu mẫu nghiêm túc nói: “Chị Tinh à, Tiểu Mẫn nhà em có thể có được ngày hôm nay đều nhờ vào phúc của một ông mai lớn đó, đây chính là ông mai lớn mà em vừa mới nói muốn giới thiệu cho chị đó, nếu Phỉ Phỉ nhà chị thật sự muốn đi xem mắt, vậy thì tìm đến cậu ấy là không sai đâu.”

Chị Tinh nghe vậy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ngạc nhiên là vì một đại minh tinh như Tiêu Mẫn cũng tham gia buổi xem mắt, và dường như đã gặp được một đối tượng rất tốt. Vui mừng là vì Tiêu mẫu sẵn sàng giới thiệu cho bà ta người mai mối mà đã sắp xếp xem mắt cho Tiêu Mẫn, giúp cho Phỉ Phỉ nhà bà ta cũng có cơ hội hưởng được dịch vụ từ người mai mối này.

Vì vậy, Chị Tinh đã thành tâm hỏi Tiêu Mẫu về người mai mối lớn này.

Một mặt, Tiêu mẫu muốn giới thiệu khách hàng cho người mai mối lớn là Giang Phong, mặt khác, bà chân thành hy vọng rằng Phỉ Phỉ cũng có thể tìm được một người bạn đời như ý giống Tiểu Mẫn nhà mình.

Thế nên Tiêu mẫu biết gì nói nấy, tâng bốc Giang Phong lên tận mây xanh.

Chị Tinh nghe đến nổi trong lòng rất phấn khích, cảm thấy rằng chỉ cần mời được người mai mối lớn tên Giang Phong này ra tay giúp đỡ thì hôn sự của Phỉ Phỉ nhà bà ấy cũng sẽ suôn sẻ như vậy.

Chị Tinh mất kiên nhẫn không thể chờ được nữa nên đã nhờ Tiêu mẫu gọi điện ngay cho ông mai lớn Giang Phong.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của Giang Phong liền truyền đến: "A lô, chào thím Tiêu!"

Tiêu mẫu cũng lên tiếng chào hỏi, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Giang đại sư, một người hàng xóm tốt của tôi cũng muốn nhờ cậu làm mai cho con gái cô ấy, không biết Giang đại sư cậu có thể nhận lời không?”

Giang Phong cười nói: “Chuyện này tôi cần phải biết lai lịch của cô ấy trước đã, sau đó mới có thể xác định có thể nhận lời hay không."

Tiêu mẫu nói: “Hàng xóm của tôi ở đây, vậy để tôi cho cô ấy nói với cậu nhé?”

Giang Phong nói: "Được thôi, vậy thím đưa điện thoại cho bà ấy đi!"

Chị Tinh nghe điện thoại và nói: “Giang đại sư, những lời cậu vừa nói tôi đã nghe hết rồi, cậu cần thông tin gì, tôi có thể cung cấp ngay cho cậu!”

Giang Phong nói: “Điều đầu tiên tôi cần biết là họ tên, số chứng minh thư và ngày tháng năm sinh, nếu thông qua tính toán của tôi mà thấy đáp ứng được yêu cầu thì mới cung cấp thông tin cơ bản.”

Chị Tinh nghe vậy nói: “Thế Giang đại sư, bây giờ cậu có tiện ghi

chép lại không?”

Giang Phong nói: "Tiện chứ, cô nói đi!"

Chị Tinh bắt đầu nói, “Con gái tôi tên là Liễu Phỉ Phỉ, số chứng minh thư là XXXXXX19930707XXXX, nó được sinh ra lúc 7 giờ 17 phút.ngày 7 tháng 7 năm 1993, và số điện thoại của tôi là 1348153XXXX, nếu Giang đại sư tính toán xong thì vui lòng liên lạc với tôi!”

“Được thôi, cho hỏi cô tên là gì?”

“Tôi tên Lưu Tinh!”

“Dì Tinh, thế thì chúng ta sẽ liên lạc sau nhé!”

“Ừm, được thôi!”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

…

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong liền ghép đôi thử cho cô gái tên Liễu Phỉ Phỉ kia, kết quả là đối tượng ghép đôi được khiến hắn ngạc nhiên, không ngừng dụi dụi mắt, tự hỏi có phải mình hoa mắt nên điền sai số chứng minh thư hay không!

Vì vậy, hắn nhập lại tên và số chứng minh thư của Liễu Phỉ Phỉ một lần nữa, sau đó tiến hành tìm kiếm và ghép đôi lại.

Kết quả là đối tượng ghép đôi được vẫn là đối tượng vừa rồi, không có bất kỳ thay đổi nào.

Giờ khắc này, Giang Phong có chút bối rối!

Lần trước khiến hắn bối rối là khi giúp anh họ Thôi Viễn cùng Liễu Diễm làm mai hôn nhân, lúc đó giá trị hôn nhân của hai người họ trực tiếp hiện ra 0 điểm khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

Còn lần này, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa điều

trùng hợp là Liễu Diễm và Liễu Phỉ Phỉ đều mang họ Liễu, điều đó khiến Giang Phong không thể không hoài nghi, chẳng lẽ họ Liễu này có độc sao?

Chương 164: Họ Liễu Này Có Độc Sao? (2)

Nhìn thấy đối tượng ghép đôi kết hôn của Liễu Phỉ Phỉ vẫn là nữ, trong lòng Giang Phong thật sự có vạn con ngựa chạy qua, hiện tại tỷ lệ nam nữ mất cân đối, số lượng nữ giới vốn đã khan hiếm, làm bách hợp chẳng phải sẽ lãng phí tài nguyên quý báu sao!

Vốn dĩ khi gặp phải tình cảnh này, Giang Phong nên từ chối làm người mai mối cho cô ấy.

Nhưng tình cảnh này thực sự hiếm thấy, trong lòng Giang Phong không khỏi có chút tò mò, thế là hắn tỉ mỉ xem thông tin về Liễu Phỉ Phỉ, đặc biệt là lịch sử tình trường, xem từng chữ từng chữ một.

Sau khi xem xong tài liệu ghép đôi của cô ấy, trong lòng Giang Phong biết rằng lý do chính khiến Liễu Phỉ Phỉ trở thành bách hợp đó là yếu tố sinh lý, còn có phần nhỏ là do yếu tố tâm lý.

Nói một cách đơn giản, chính là có vấn đề về sự phân biệt giới tính cụ thể của hệ thống thần kinh trung ương, trong trung tâm não quyết định khuynh hướng tình dục có trở ngại, nên mới dẫn đến tình trạng hiện tại.

Giang Phong thầm nghĩ, tình cảnh giống như Liễu Phỉ Phỉ, nếu anh ấy tìm kiếm bằng mọi cách thì liệu có thể tìm được một người đàn ông có giá trị hôn nhân cao với cô ấy không?

Nghĩ đến đây, Giang Phong bèn gọi lại cho dì Tinh.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền dùng ngữ khí nghiêm túc nói: “Dì Tinh, vừa rồi tôi mới tính toán chuyện hôn sự cho chị Phỉ Phỉ, kết quả rất bi quan, tình hình cụ thể thì tạm thời chưa nói với dì được, tóm lại tôi sẽ cố gắng giúp chị ấy tìm đối tượng, nhưng có thể tìm được đối tượng phù hợp với chị Phỉ Phỉ hay không thì tôi không dám đảm bảo!”

Lưu Tinh cảm thấy lo lắng khi nghe điều này, “Giang đại sư, có chuyện gì sao? Hôn sự của Phỉ Phỉ nhà tôi thế nào?”

Giang Phong nói: “Tình huống cụ thể tạm thời khó mà nói ra, dì Tinh đừng vội lo lắng, hãy cho tôi chút thời gian, để tôi tìm đối tượng giúp chị Phỉ Phỉ trước đã, xem thử có thể tìm được đối tượng phù hợp với cô ấy hay không rồi nói.”

Lưu Tinh biết rằng lo lắng cũng vô ích, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đợi tin tức từ Giang Phong.

Giang Phong sở dĩ gọi điện thoại như vậy, kỳ thật là để phòng hờ trước, lỡ như hắn không tìm được người đàn ông phù hợp với Liễu Phỉ Phỉ, có lẽ cũng phải cân nhắc về việc tìm một cô gái có giá trị tương xứng cao với cô ấy!

Tuy rằng làm như vậy sẽ rất lãng phí nguồn lực của xã hội, nhưng tục ngữ có câu “Không phải cá thì sao biết được niềm vui của cá?”, nếu tình huống như vậy thực sự xảy ra, thế thì hắn sẽ thuận nước đẩy thuyền mà tác hợp một phen, nói không chừng đó cũng là một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

…

Thứ Bảy, ngày 29 tháng 10 năm 2022.

Tại một nhà hàng tốt nhất ở huyện Bách Lương, Giang Phong đã sắp xếp cho Sử Anh Hào cùng Nghiêm Thục Nhã ra mắt ở đây.

Do danh tính đặc biệt của hai bên nên buổi ra mắt này không thông báo cho người thân và bạn bè, người đi cùng Sử Anh Hào là Sử phụ và Sử mẫu, người đi cùng Nghiêm Thục Nhã là Nghiêm phụ và Nghiêm mẫu, cha mẹ của cả hai bên đều đã đến, có thể thấy hai bên đều rất coi trọng buổi ra mắt này.

Giang Phong ở giữa điều phối, đại diện giới thiệu cho hai bên.

Sau đó, mãi cho đến khi kết thúc buổi ra mắt, hắn không phải bận tâm gì nữa!

Dù sao thì tất cả những người có mặt ở đó đều không phải là những người tầm thường.

Đầu tiên là nhà họ Sử, Sử phụ thì khỏi phải nói, vang danh một đời, là người giàu có nhất tỉnh, chỉ số IQ cùng EQ đều không cần phải hoài nghi, tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu.

Sử mẫu cũng là người đồng hành đầu tiên cùng Sử phụ thăng tiến, từ lâu bà đã quen với việc nhìn thấy những cảnh tượng lớn, kỹ năng giao tiếp xã hội của bà cũng đã được mài giũa từ lâu!

Còn bản thân Sử Anh Hào, với tư cách là chủ sở hữu của một trụ sở tư nhân, nên khả năng giao tiếp của anh ta cũng nổi tiếng trong giới.

Tóm lại, một nhà ba người có trí tuệ cảm xúc cao, họ có thể có chủ đề để trò chuyện với bất kỳ ai, và đảm bảo sẽ không làm đối phương khó xử.

Tiếp đến phải nói về nhà họ Nghiêm bên này.

Nghiêm phụ đã thăng trầm trong quan trường hai mươi ba mươi năm, chỉ số IQ và EQ của ông không thua gì Sử phụ.

Nghiêm mẫu tuy có kém hơn một chút, nhưng dưới sự dẫn dắt của chồng, khả năng giao tiếp của bà cũng có thể vượt qua người bình thường một chút.

Chỉ có kỹ năng xã giao của Nghiêm Thục Nhã là khá bình thường, nhưng Sử Anh Hào có thể dễ dàng giúp cô ấy cải thiện, vì vậy buổi ra mắt này đã có một cuộc trò chuyện vui vẻ từ đầu đến cuối.

Bữa cơm này kéo dài gần hai tiếng đồng hồ hai bên mới tàn cuộc.

Khi rời đi, nhà họ Sử không đưa bao lì xì theo quy tắc ra mắt, những quy tắc này không phù hợp với nhà họ Nghiêm.

Sau khi hai bên tách ra, vai trò của người mai mối lại được thể hiện, Giang Phong trước tiên thăm dò ý của nhà họ Sử, sau đó chuyển sang thăm dò ý của nhà họ Nghiêm, người nhà hai bên đều cần hắn truyền tin.

Không có gì đáng ngạc nhiên, cả hai gia đình đều rất hài lòng với buổi ra mắt lần này.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Giang Phong, dù sao thì lúc tìm người ghép đôi, hắn đã đặc biệt chọn đối tượng có điểm cao trong quan hệ vợ chồng và quan hệ gia đình.

Tuy nhiên, giá trị hôn nhân vợ chồng của Sử Anh Hào và Nghiêm Thục Nhã hiện tại đã đạt 78 điểm, mối quan hệ gia đình hiện tại đạt 82 điểm, giá trị giới hạn của cả hai đã vượt qua 90 điểm, nếu vẫn còn vấn đề với điểm số cao như vậy, thế mới gọi là kỳ lạ!

Sau khi sắp xếp một cuộc hẹn ra mắt cho Sử Anh Hào, Giang Phong lái xe về nhà, suốt khoảng thời gian gần đây anh ta cứ chạy khắp bốn phương, cũng đến lúc nên trở về nghỉ ngơi một lát rồi!

Còn mười ngày nữa là đến sinh nhật của Hoàng Linh Vi và chị gái Giang Tuyết, chị gái nhà mình thì khỏi phải nói, mấu chốt là sinh nhật của đại tiểu thư họ Hoàng, Giang Phong đang nghĩ xem có nên trực tiếp xuất hiện trước mặt cô ấy để làm cô ấy bất ngờ hay không?

Chương 165: Không Có Gì Báo Đáp, Chỉ Có Thể Lấy Thân Báo Đáp

10 giờ đêm.

Thôn Long Sơn.

Giang mẫu với Giang Tuyết đang chuẩn bị thịt rượu.

Cả nhà đã một khoảng thời gian không tụ họp cùng nhau, hôm nay Giang Phong đi du ngoạn trở về, vả lại anh trai Giang Phi cũng từ tỉnh lỵ trở về, cho nên tối hôm nay mua ít thịt rượu để cả nhà cùng nhau uống vài ly.

Ở nông thôn, ngoài cờ bạc, không có nhiều hoạt động giải trí, ăn uống chính là thú vui lớn nhất rồi!

Rất nhanh, dưới sự phối hợp của mẹ con Giang mẫu và Giang Tuyết, từng món nhắm rượu được dọn lên.

Trong đó, hai món nhắm rượu khó nhằn nhất là giun cát xào và

mực ống chiên, đây là những loại hải sản khô có giá cả đắt đỏ, những thứ mà những người nông dân bình thường một năm bốn mùa đều không thấy được.

Giun cát của nhà họ Giang đều là quà của khách hàng tặng để cảm ơn vì đã mai mối, loại rẻ nhất cũng đã bảy đến tám trăm tệ một cân, loại mắc nhất phải đến hơn 1000 tệ, toàn là những món thượng phẩm to bằng đầu ngón tay cái.

Cách làm món giun cát ở huyện Bách Lương này cơ bản có bốn loại:

Cách đầu tiên là hấp, cách này thường là đồ tươi sống, chỉ những nơi gần biển mới ăn được, còn những nơi khác hầu như không thể ăn được giun cát hấp.

Cách thứ hai là nấu canh, canh giun cát cũng nổi tiếng thơm ngon, khi nấu canh chỉ cần cho giun cát vào dầu chiên cho đến khi chín vàng và ngả màu, sau đó thêm một lượng nước thích hợp, nấu trong tám đến mười phút thì có thể có được một nồi canh giun cát thơm ngon.

Nếu thích, bạn cũng có thể cho bí đao vào, làm thành canh bí đao giun cát, hoặc thêm bánh phở vào, làm thành món canh phở giun cát, tất cả đều có hương vị đặc trưng riêng.

Cách thứ ba là dùng để xào sợi thịt, sợi thịt này là cách gọi của huyện Bách Lương này, món ăn này là món ăn nổi tiếng ở huyện Bách Lương, là món ăn không thể thiếu trong các bữa tiệc.

Có nhiều cách để chế biến món ăn này, một trong số đó là sử dụng giun cát để tăng hương vị.

Cách thứ tư là chiên trực tiếp, không cần cho thêm gì, chỉ cần đổ một bát lớn muối thô vào nồi, sau đó cho giun cát vào xào trên lửa nhỏ cho đến khi chín vàng và chuyển màu là có thể vớt ra khỏi nồi.

Giun chiên muối thô vừa ngon vừa tiện, vừa loại bỏ được cát bám trên giun, mùi vị vừa tươi, vừa thơm, vừa ngọt, thật sự ăn rất ngon, và là món ăn rất được dân nhậu ưa chuộng.

Đáng tiếc là hơi đắt một chút, ở nông thôn không mấy người chịu ăn như vậy.

Mực ống cũng là một trong những loại hải sản đắt tiền nhất, mực ống khô ngon cũng phải đến hàng trăm tệ một cân, ở thị trấn Thanh Hà này, mực ống chiên là món khoái khẩu khi ăn mực ống.

Chỉnh lửa vừa phải khi chiên, sau đó xé mực ống ra thành từng sợi nhỏ, sau đó chấm vào nước sốt mù tạt để ăn, hương vị thực sự là ai ăn thì mới biết được.

Ngoài hai món ăn ngon này, còn có đậu phộng chiên không thể thiếu khi uống rượu, cùng với rau trộn dưa leo và rau trộn nấm mèo.

Khi tất cả các món ăn được dọn lên, khi người một nhà đang quây quần chuẩn bị bắt đầu ăn, Giang Phong không khỏi nhắc nhở: “Mẹ, món mực chiên với đậu phộng chiên này ăn vào rất dễ nóng ruột, ngày mai mẹ phải pha chút trà thảo mộc để uống mới được.”

Giang mẫu ừ một tiếng rồi nói: “Sáng sớm ngày mai mẹ sẽ pha, mọi người thức giấc là có thể uống rồi!”

Giang Tuyết tay vừa xé mực ống, vừa tiếp lời nói: “Nói đến việc nóng ruột thì thật sự ngưỡng mộ người phương Bắc, người ta ăn bánh quẩy mỗi ngày mà chẳng có vấn đề gì, căn bản là không có cách nói nóng ruột. Không giống như người nơi này chúng ta, ăn bánh quẩy liên tiếp 3 ngày, nếu không uống trà thảo dược thì lại sưng nướu răng hoặc xuất hiện lở loét!”

Giang Phong vừa cười vừa rót rượu: "Cái này là do khu vực và khí hậu quyết định, chị ở tỉnh Hồ Bắc lâu như vậy, có lẽ cũng cảm nhận được sự khác biệt đúng không?"

Giang Tuyết nhanh chóng xé hết mực ống trong tay, gật đầu nói: “Thực sự có thể cảm thấy sự khác biệt một cách rõ ràng, chị ở tỉnh Hồ Bắc cũng ăn tùy ý các món nóng, mà chẳng bị nóng ruột gì cả.”

Giang phụ nói: “Nếu sợ nóng ruột thì không cần đợi đến ngày mai mới pha trà thảo mộc, uống ngay ‘Điếu Đan Trúc Thủy’ vào là nhanh nhất, mọi người có cần không? Nếu cần thì cha đi lấy cho!”

Giang Phong cười nói: “Cha ơi, không cần phiền phức vậy đâu, đợi ngày mai mẹ pha trà thảo dược là được rồi, mực ống chiên này phải ăn nhân lúc còn nóng, đừng nói nhiều thế nữa, bắt đầu ăn ngay thôi!”

Vừa nói, hắn vừa cầm một con nhỏ nhúng mù tạt rồi cho vào miệng nhai.

Vừa ăn, hắn còn vừa khen ngợi: “"Đây thực sự là tiền nào của nấy, mực ống này vừa to vừa dày, ăn vào có hương vị thực sự ngon hơn gấp mười lần so với những loại mực ống mỏng kia.”

Lúc này Giang phụ cũng ăn, tán thành nói: “Thật sự rất ngon, nhai có vị ngọt đặc trưng của hải sản.”

Giang Phi đặc biệt thích ăn giun cát chiên, hắn cầm một con giun cát chín vàng lên cẩn thận nếm thử, phát hiện món ăn này thực sự là càng nhai càng thấy ngon, có một loại cảm giác không dừng được.

Cả nhà vừa uống rượu vừa ăn những món cao lương mỹ vị mà người dân quê bình thường cả năm không được ăn dù chỉ một lần.

Sau khi ăn uống được mấy ngụm, Giang Phong nhìn anh trai và hỏi: “Anh à, lần này anh lên tỉnh gặp vị bác sĩ Trương đó chưa, kết quả thế nào rồi? Có cơ hội cưa đổ cô ấy không?”

Giang Phi cười ha ha nói: “Anh tỏ tình với cô ấy rồi, cô ấy cũng đã nhận lời làm bạn gái của anh rồi!”

Giang Tuyết ngạc nhiên nói: “Anh à, anh cũng lợi hại ghê á, mới gặp mặt được có mấy ngày mà thật sự đã cưa đổ chị dâu rồi sao?”

Chương 166: Không Có Gì Báo Đáp, Chỉ Có Thể Lấy Thân Báo Đáp (2)

Giang Phong cười nói: “Chị à, anh trai tuy mới gặp qua chị dâu có mấy ngày, nhưng cũng chat trên Wechat hơn 2 tháng rồi, hơn nữa còn thường xuyên call video, mối quan hệ từ lâu đã đạt đến điểm

chín muồi rồi, gặp mặt rồi trở thành bạn trai bạn gái là chuyện hiển nhiên thôi.”

Giang Tuyết nói: “Điều kiện gia đình chị dâu tốt như vậy, bản thân chị ấy cũng ưu tú như vậy, mà anh trai có thể cưa đổ chị ấy chỉ trong hơn 2 tháng thì vẫn rất lợi hại đó.”

Giang Phi đắc ý cười nói: “Chủ yếu vẫn nhờ có Tiểu Phong giới thiệu rất tốt, cô ấy và anh thật sự rất có duyên phận, tam quan của bọn anh căn bản là giống nhau, có quan điểm chung về rất nhiều thứ, cho nên mối quan hệ mới tiến triển thuận lợi như vậy.”

Giang mẫu nghe vậy nói: “Hiện tại nhà của chúng ta cũng đã xây đến tầng hai, khoảng nửa tháng nữa sẽ hoàn thành khu nhà chính, bước tiếp theo là trang trí và lắp đặt các thiết bị, trước năm mới chắc chắn có thể chuyển vào ở rồi!

Đến lúc đó, con có thể đưa bạn gái về đây cho ba mẹ gặp mặt rồi! "

Giang Phi tự tin đáp: “Đưa về ra mắt phụ huynh trước năm mới chắc chắn không thành vấn đề!”

Giang Phong nhắc nhở: “Anh trai à, anh đừng vội đắc ý, anh còn phải qua ải của cha mẹ chị dâu nữa kìa!”

Nhắc đến vấn đề này, Giang Phi gãi đầu và nói: "Đây thực sự là một vấn đề lớn, trước mắt anh vẫn chưa lập được thành tích nào, vả lại cũng không có đủ tự tin để gặp cha mẹ cô ấy."

Giang Phong nói: “Anh à, anh cũng đừng nản lòng, hiện tại điều kiện nhà chúng ta cũng ngày càng tốt lên, chỉ cần tình cảm của anh với chị dâu vững bền thì vấn đề qua ải của cha mẹ chị dâu chắc chắn không còn lớn nữa.”

Giang Phi nghe vậy gật đầu lia lịa, chỉ cần bạn gái một lòng với hắn, vậy những chuyện khác đều không thành vấn đề, sẽ luôn có cách để giải quyết.

…

Cùng lúc này.

Một khách sạn nào đó ở huyện Châu Quan.

Vương Giai cùng Hầu Lan Hinh trở lại mối quan hệ trước đây của họ một cách tự nhiên.

Dù sao bọn họ cũng là bạn trai bạn gái yêu nhau bảy năm, sau khi hai người chia tay cũng không tìm người khác, hai người họ gặp lại nhau sau 3 năm trôi qua liền đi vào khách sạn một cách tự nhiên.

Sau khi tiến vào trong, Vương Giai nhìn Hầu Lan Hinh nói: “Lan Hinh, ông mai Giang nói với anh ý của em rồi, em thật sự không muốn từ bỏ công việc của chính mình sao?”

Lúc này, Hầu Lan Hinh vẫn đang suy nghĩ về cảm xúc mạnh mẽ vừa rồi.

Tục ngữ có câu, ăn tủy mới biết mùi vị, nếu như chưa từng thử qua thì 3 năm không ăn thịt cũng không khó, nhưng đã thử qua vị thịt người, rồi đột nhiên bỏ thịt ba năm, tư vị này thật sự chỉ có ai thử qua rồi mới biết.

Mặc dù không thích nói những chuyện mất hứng trong tình huống này, nhưng vì hắn đã hỏi nên Hầu Lan Hân vẫn gật đầu và nói: “Công việc này của em không dễ gì mới kiếm được, em thực sự không muốn từ bỏ một cách dễ dàng."

Vương Giai trầm mặc một lát, sau đó hỏi: “Lan Hinh, ông mai Giang có lẽ đã nói tình hình của anh cho em nghe hết rồi nhỉ?”

Hầu Lan Hân nói: “Nói hết rồi, em không ngờ rằng sự nghiệp của anh thật sự đã thành công rồi, chúc mừng anh nhé!”

Vương Giai nói: “Có lẽ em cũng biết rõ, gia cảnh nhà anh không bằng nhà em, nếu lúc đầu anh nghe lời em ở lại thị trấn làm việc, thế thì mẹ em chắc chắn sẽ không cho phép chúng ta kết hôn đâu.”

Mặc dù Hầu Lan Hinh không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng cô biết hắn nói rất đúng, với thái độ của mẹ cô ấy lúc đó, nhất định sẽ phản đối cuộc hôn nhân của bọn họ.

Vương Giai tiếp tục nói: “Thế nên, để xứng với em, anh chỉ có thể

lựa chọn làm việc ở tỉnh, sau khi tích lũy được một số kinh nghiệm thì quyết định trở về quê hương lập nghiệp. Chỉ có điều lập nghiệp không dễ dàng gì, tung hoành ba bốn năm chẳng thấy kết quả gì, còn hai đứa mình cũng vì yêu xa lâu ngày nên không tránh được việc phải chia tay nhau."

Nghe đến đây, Hầu Lan Hinh không khỏi xúc động thở dài, hai người yêu nhau bảy năm nhưng chỉ thực sự ở bên nhau trong ba năm khi còn đi học, bốn năm còn lại thì toàn yêu xa, 3 tháng không gặp được một lần.

Một mối quan hệ như vậy, không nhiều cặp đôi có thể tiếp tục kiên trì.

"Hiện tại, trải qua 7 năm phấn đấu, sự nghiệp của anh cũng coi như là thành công mở rộng quy mô, đã có được mức thu nhập không tồi."

Nói đến đây, Vương Giai nhìn Hầu Lan Hinh với vẻ mặt khó hiểu nói: "Sau khi kết hôn, chúng ta sẽ là người một nhà, sự nghiệp của anh kỳ thực cũng là sự nghiệp của em, nếu như em không đành nghỉ việc để ở bên cạnh anh, thế thì nếu chúng ta muốn ở bên nhau, cách duy nhất chính là anh chiều theo ý em.

Trước khi quyết định, anh muốn nói cho em hiểu, danh tiếng và quan hệ khách hàng làm ăn của anh bây giờ toàn là người ở huyện thành của anh. Một khi anh lựa chọn từ bỏ sự nghiệp ở huyện thành để đến thị trấn của em làm lại từ đầu, thì không chỉ cần khoản đầu tư ban đầu hàng trăm nghìn tệ, hơn nữa nếu việc kinh doanh không tốt, anh có thể mất sạch hết vốn ban đầu.

Tất nhiên, thay vì bắt đầu một công việc kinh doanh mới, anh cũng có thể tùy ý tìm một công việc với mức lương một hoặc hai nghìn nhân dân tệ, nhưng em có sẵn sàng lấy anh như vậy không? Cha mẹ em có đồng ý gả em cho anh không?"

Hầu Lan Hân không khỏi trầm mặc khi nghe những lời đó!

Vương Giai lớn tiếng nói: "Lan Hinh, lời nói hôm nay anh xin để ở đây, nếu như em muốn kết hôn, và cha mẹ em cũng không phản đối, ngày mai anh sẽ lập tức trở về xử lý công việc của mình!"

Nghe vậy, Hầu Lan Hinh không thể chịu đựng được nữa, xúc động nói: “Chồng ơi, anh đừng nói nữa, ngày mai em sẽ quay về từ chức, cả đời này chúng ta hãy cùng nhau làm việc chăm chỉ, cùng nhau đối mặt với những thăng trầm trong tương lai nhé!"

Hầu Lan Hinh thay đổi thái độ làm cho ánh mắt Vương Giai chứa đầy sự kinh ngạc, “Vợ ơi, em nói thật sao, em không lừa anh đó chứ?”

Hầu Lan Hân nhẹ nhàng nói: “Chồng à, em nói thật đấy, không có lừa anh!”

Vương Giai thấy vậy, trong lòng không khỏi hưng phấn, lập tức hét lên một tiếng, lật người Hầu Lan Hinh lên.

n tình mỹ nhân sâu nặng, không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân để báo đáp mà thôi!

Chương 167: Mỹ Thực Đặc Biệt: Bà Thủy Quải

Mấy ngày gần đây, Giang Phong vẫn luôn đau đầu một chuyện, đó chính là sinh nhật của tiểu tỷ tỷ Hoàng Linh Vi đã sắp tới rồi, hắn rốt cuộc nên tặng quà sinh nhật gì thì mới thích hợp đây?

Đầu tiên, những đồ có thể dễ dàng mua được bằng tiền, Giang Phong đều không cân nhắc đến.

Dù sao thì gia cảnh của Hoàng Linh Vi cũng rất tốt, nói không thiếu cái gì thì có lẽ hơi khoa trương, nhưng cô phần lớn là không thiếu gì, mà đồ cô thiếu thì cũng không phải thứ Giang Phong có thể mua được.

Đã không thể đặt tâm lên giá trị món quà, vậy cũng chỉ có thể đặt tâm lên ý nghĩa của món quà.

Quà tặng không đáng tiền nhưng có ý nghĩa lớn cũng rất nhiều, ví dụ như hạc giấy hay ngôi sao may mắn, có điều đây đều là mấy chuyện nữ sinh thích làm, một người đàn ông trưởng thành như

Giang Phong đương nhiên không đi tặng loại quà này được.

Nghĩ hết trọn vẹn mấy ngày, không biết đã chết mất bao nhiêu tế bào não rồi, cuối cùng Giang Phong nghĩ ra một món quà cực kỳ đặc biệt, món quà này chỉ có một chữ, ăn!

Đúng vậy, nghĩ được mấy ngày, Giang Phong quyết định vào ngày sinh nhật của Hoàng Linh Vi sẽ tự tay làm cho cô một món ngon đặc biệt, hơn nữa còn là mỹ thực mà khả năng cao cô chưa từng ăn bao giờ.

Món mỹ thực này chính là món ăn độc quyền của huyện Bách Lương, "Bà thủy quải", hay còn gọi là "Lạc thủy bao", đây là món ăn đặc biệt người huyện Bách Lương tạo ra, vào ngày Quan âm đản (Ngày 19.2 âm lịch hằng năm là ngày vía Quán Thế âm Bồ Tát đản sanh. Vào ngày này, một số chùa tổ chức lễ kỷ niệm để tỏ lòng tôn kính và ôn lại công hạnh của quý Ngài) hàng năm đều sẽ làm.

Nói cũng không khoa trương, ở huyện Bách Lương, chỉ cần là phụ nữ ở nhà thì tám chín phần mười sẽ làm "Bà thủy quải", cũng giống như sủi cảo ở phương bắc, nhà nào cũng sẽ làm.

Tuy nói ở huyện Bách Lương, nhà nào cũng sẽ làm món "Bà thủy quải", nhưng món này cũng giống như xào rau vậy, có người làm được hương vị ăn cực kỳ ngon, lại có người làm được hương vị khó mà nói nên lời.

Mà Giang mẫu chính là cao thủ làm "Bà thủy quải".

Giang Phong quyết định học hỏi mẹ mình thật tốt.

Lúc hắn nói ý định này cho mẹ mình, vẻ mặt Giang mẫu tràn đầy kinh ngạc, hỏi lại: "Con muốn học mẹ cách làm "Bà thủy quải" ?"

Giang Phong vâng một tiếng, nói: "Mẹ, cái này học có khó không?"

Giang mẫu đáp: "Khó thì không quá khó, chỉ là con học cái này làm gì? Muốn ăn thì để mẹ làm cho là được!"

Giang Phong cười hắc hắc, nói: "Con định dùng cái này để bắt một cô con dâu về cho mẹ!"

Giang mẫu nghe vậy thì mắt sáng lên: “Tiểu Phong, tình huống thế nào vậy? Con nhìn trúng cô nương nào rồi?”

Giang Phong gật đầu nói: “Có nhìn trúng một cô gái, sắp đến sinh nhật cô ấy rồi, con thật sự không nghĩ ra nên tặng quà sinh nhật gì thì tốt, nghĩ tới nghĩ lui liền dứt khoát tìm mẹ học cách làm Bà thủy quải, đợi đến hôm sinh nhật cô ấy sẽ làm cho cô ấy ăn, coi như là quà sinh nhật!”

Giang mẫu dở khóc dở cười, nói: “Nào có ai như con vậy, con gái bây giờ đều rất chú trọng nghi thức, sinh nhật người ta con thế nào cũng phải tặng được một món quà tử tế chứ!”

Giang Phong thở dài: “Con cũng đã nghĩ việc tặng quà rồi, nhưng cô ấy cái gì cũng không thiếu, con nghĩ cả mấy ngày cũng không nghĩ ra nên tặng quà gì, cho nên còn không bằng dùng tâm ý làm cho cô ấy một bữa ăn ngon!”

Giang mẫu tò mò hỏi: “Cô gái này là người nơi nào thế?”

“Cô ấy là người Quảng Đông, ở thành phố Thâm Quyến, là con quen được lúc đưa cô về nhà.”

Nói đến đây, Giang Phong cười nói: “Mẹ, trước mẹ đừng hỏi nhiều như vậy, bây giờ con với cô ấy vẫn còn là chữ bát thiếu một nét đấy, chờ con theo đuổi người ta thành công rồi sẽ nói chi tiết cho mẹ sau, lúc đó cũng không muộn!”

Giang mẫu nghe vậy chỉ có thể cố nén lòng hiếu kỳ lại, hỏi: “Tiểu Phong, con thật sự muốn học làm Bả thủy quải sao?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Giang Phong trả lời, sau đó lại hỏi: “Mẹ, cái này phải luyện bao lâu mới làm thuần thục được vậy?”

Giang mẫu cười nói: “Thời gian cụ thể thì khó nói, có vài người vừa học liền biết, có vài người lại dạy chết cũng không học được. Dù sao thì con cũng cứ thử học trước, nếu như có thể học được là tốt nhất, còn nếu như không học được thì để mẹ làm cho là được rồi, con gói lại mang đến cho cô ấy ăn cũng được!”

Có hai cách ăn Bà thủy quải, một là ăn lúc vừa ra lò, một loại khác là làm lạnh, về sau rán lên ăn.

Cả hai cách đều có hương vị đặc trưng riêng, đều ăn rất ngon.

Giang Phong gật đầu nói: “Được, vậy trước tiên học làm, không học được thì trực tiếp mang thành phẩm đến cho cô ấy cũng được!”

Làm Bà thủy quải có hai điểm khó, một là da (vỏ bánh), hai là tâm (nhân bánh).

Vỏ Bà thủy quái là dùng gạo nếp và gạo tẻ ngâm sau đó nghiền thành bột, thêm nước nhào thành cục, còn tỉ lệ gạo nếp và gạo tẻ là bao nhiêu, lúc nhào bột phải thêm bao nhiêu nước, đây đều là kinh nghiệm.

Còn phần tâm, cái này mỗi một gia đình có một khẩu vị khác nhau, nhưng phải công nhận loại nhân ăn ngon nhất vẫn là hỗn hợp thịt heo, trứng gà, tỏi, nếu như điều kiện cho phép còn có thể thêm ít thịt cua tươi.

Chương 168: Mỹ Thực Đặc Biệt: Bà Thủy Quải (2)

Lúc này, Giang Phong đang được mẹ mình dạy cách nhào bột, thứ này nói khó không khó, nói dễ không dễ, nếu như không có ai chỉ dạy, hoàn toàn tự học thì có lẽ rất khó để làm ra được một vỏ bánh tốt nhất.

Mà bây giờ Giang Phong đã có người mẹ cao thủ dày dặn kinh nghiệm chỉ dạy, ngược lại rất nhanh đã thành công, nhào xong bột bánh!

Sau đó là phần quan trọng nhất, nhân!

Đầu tiên lấy hơn nửa bát thịt cua khô đã ngâm sốt, sau đó bắt đầu băm thịt heo.

Thịt heo phải lựa độ nạc mỡ thích hợp, không thể dùng toàn thịt nạc, cũng không thể dùng toàn thịt mỡ, sau khi băm thịt heo xong thì phải chiên trứng, đập trứng gà vào một cái bát, khuất đều lên,

sau đó đổ lên chảo, cả hai mặt đều vàng rụm thì bỏ ra băm nhỏ.

Bước tiếp theo là đập tỏi.

Làm Bà thủy quải nhất định phải dùng tỏi địa phương, giống tỏi bốn mùa kia không có nhiều mùi thơm, cho nên dùng loại tỏi đó làm Bà thủy quải ăn cũng không quá ngon.

Băm tỏi xong thì đến bước quan trọng nhất, xào nhân.

Dưới sự chỉ dẫn của mẹ, Giang Phong từng bước làm theo.

Trước kia, hồi còn nhỏ, mặc dù không phải là ít khi nhìn mẹ làm món Bà thủy quải này, nhưng lúc đó chỉ vội vã muốn ăn, căn bản không quan tâm làm Bà thủy quải này như thế nào.

Bây giờ vì để cho Hoàng Linh Vi một kinh hỉ mà Giang Phong đặt hết tâm huyết để học làm món này.

Cũng không biết là sức mạnh của ái tình, hay là vốn Giang Phong có thiên phú làm Bà thủy quải, dưới sự chỉ dẫn của mẹ mình, hắn làm từng bước một, sau đó thật sự thành công làm ra món Bà thủy quải.

Chờ nấu xong, tới lúc thưởng thức, phát hiện hương vị còn khá ổn, mặc dù so sánh vẫn kém hơn tay nghề của mẹ, nhưng cũng đã là kết quả không tệ rồi!

Đương nhiên, điều này cũng không đại biểu hắn đã thành công rồi, hắn còn muốn lặp lại quá trình từ đầu tới cuối một lần mà không có chỉ dẫn của mẹ, nếu như hoàn thành được, mà hương vị không hề kém hơn so với lần này, vậy mới xem như thực sự học xong!

Thế là, mấy ngày tiếp theo, Giang Phong không thèm đi đâu, chỉ ở nhà suy nghĩ việc làm Bà thủy quải.

Lần thứ nhất làm mà không có mẹ chỉ dẫn, kết quả có thể coi là miễn cưỡng thành công, nhưng hương vị lại một lời khó nói hết.

Sau khi tham khảo với mẹ về nguyên nhân bên trong, Giang Phong lại bắt đầu thí nghiệm lần thứ hai, lần thứ ba, mỗi lần thí nghiệm đều có tiến bộ hết sức rõ ràng.

Hôm nay là lần thí nghiệm thứ tư của Giang Phong, bởi vì đã có kinh nghiệm từ mấy lần trước, cũng đã rõ vấn đề ở chỗ nào, Giang Phong cảm thấy lần này làm đặc biệt thuận tay.

Hắn có dự cảm, hương vị lần này hẳn là sẽ không kém hơn so với lần đầu tiên được mẹ chỉ dạy.

Rất nhanh sau đó, Bà thủy quải đã nấu xong.

Giang Phong vội vàng chia khẩu phần cho mấy người trong nhà, nói: “Cha, mẹ, anh, chị, mọi người tranh thủ thời gian nếm thử xem, xem hương vị lần này thế nào?”

Mọi người trong nhà đều rất cho Giang Phong mặt mũi, ào ào bưng chén lên nếm thử.

“A, Tiểu Phong, mùi vị rất được, không hề kém hơn so với chị làm!” Chị gái Giang Tuyết đưa ra lời phê bình đầu tiên.

Anh trai Giang Phi cũng khen: “Hương vị thật sự không tệ, xem ra Tiểu Phong thật sự có thiên phú ở phương diện này rồi!”

Giang phụ gật đầu nói: “Tài nghệ này đủ để xuất sư rồi!”

Giang Phong nhìn về phía mẹ mình, hỏi: “Mẹ cảm thấy thế nào?”

Giang mẫu cười nói: “Mới mấy ngày mà con đã có thể làm tới trình độ này rồi, quả thực rất lợi hại, lần này làm chưa ra được hương vị cua tươi, còn cả thịt cũng cho hơi nhiều một chút.”

Giang Phong nghe vậy thì nhẹ gật đầu, sau đó thử ăn một miếng, phát hiện lời bình của mẹ đúng là trúng tim đen, so với Bà thủy quải mẹ làm quả thật không có hương vị tươi ngon như vậy, cả thịt cũng hơi nhiều một chút, ăn sẽ dễ ngán.

Thế là, Giang Phong vội vàng lấy điện thoại ra, ghi chú lại vấn đề lần này.

...

Ngày 9 tháng 11 năm 2022.

Thứ tư.

Tỉnh Chiết Giang, một phòng ngủ nữ sinh tại đại học trọng điểm nào đó.

Đều nói thế giới nữ sinh đại học rất phức tạp, một phòng ngủ bốn người có thể chia thành năm bè phái.

Có điều trong số ngàn vạn phòng ngủ của nữ sinh đại học, cũng sẽ tồn tại tình chị em chân chính, phòng ngủ của Hoàng Linh Vi chỗ này là như vậy, bốn người trong phòng đã chung sống với nhau hơn ba năm, bởi vì tính cách hòa hợp, sớm đã trở thành bạn tâm giao không có gì giấu nhau.

Lúc này, ba người chị em trong phòng đang thảo luận với Hoàng Linh Vi chuyện mừng sinh nhật cô ngày mai.

Người chị em A nói: “Vi Vi, ngày mai sinh nhật cậu định làm ở đâu?”

Hoàng Linh Vi nói: “Tớ còn chưa nghĩ ra đây!”

Người chị em B nói: “Thật ra cũng không có bao nhiêu lựa chọn, cách trường học chúng ta, chỗ thân thiện lại sạch sẽ khang trang chỉ có một hai chỗ mà thôi.”

Người chị em C nói: “Tớ cảm thấy chỗ A lần trước không tệ.”

Người chị em A đáp: “Thật ra địa điểm không phải trọng điểm, trọng điểm là sinh nhật Vi Vi năm nay định mời ai tới tham gia? Có muốn mời mấy người ái mộ cậu tới không?”

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: “Tớ vẫn luôn không thích kiểu nhiều người náo nhiệt như vậy, nhất là lúc sinh nhật, mỗi một khách mời tới đều phải quan tâm chiếu cố, cả quá trình lao tâm lao lực, thật chẳng khác nào chịu tội. Cho nên dù có tổ chức tớ cũng không có ý định mời những người khác, có ba người các cậu ở cùng tớ là đủ rồi!”

Chị em B nói: “Vẫn là tính cách Vi Vi tốt, điệu thấp, không giống mấy con kỹ nữ trong trường, có cái sinh nhật chỉ hận không thể mời nam sinh toàn trường tới dự.”

Người chị em C cười nói: “Người ta quanh năm suốt tháng cũng chỉ có ngày sinh nhật để đào mỏ mấy người liếm chó xung quanh, còn Vi Vi của chúng ta có thân phận gì chứ, sao có thể làm loại chuyện này được.”

Hoàng Linh Vi khiêm tốn nói: “Đừng nói như vậy, tớ có thân phận gì chứ, không phải cũng chỉ là một người dân bình thường thôi sao.”

Chị em A nói: “Vi Vi, bạch phú mỹ như cậu không cần phải khiêm tốn vậy đâu, đã không có ý định mời người khác, chỉ có bốn người trong phòng chúng ta thì dễ sắp xếp rồi!”

Hoàng Linh Vi hỏi: “A tỷ có đề cử gì không?”

Chị em A liền bắt đầu suy nghĩ, “Sinh nhật, đơn giản là sống phóng túng một ngày thôi, nếu có tiểu ca ca tham dự cùng thì việc vui đùa đương nhiên sẽ quan trọng hơn ăn uống. Nhưng nếu như đã không có tiểu ca ca đi cùng, chỉ có bốn chị em chúng ta thì cứ đặt trọng tâm trên ăn uống là được!”

Nghe xong lời này, cả đám đều âm thầm gật đầu.

Sau đó, Hoàng Linh Vi cùng ba người chị em bắt đầu thảo luận vấn đề ngày mai ăn uống ở đâu.

Chương 169: Đẹp Đến Kinh Diễm, Soái Đến Bạo Tạc

Giang Phong đến tỉnh thành Chiết Giang đã được hơn hai ngày rồi.

Trong thời gian hơn hai ngày này, hắn chủ yếu làm ba chuyện:

Chuyện thứ nhất, làm kiểu tóc mái đang thịnh hành bây giờ, sau đó kết hợp với một bộ thể thao ngắn in t+, mặc lên vô cùng tỏa nắng đẹp trai.

Chuyện thứ hai là tìm một phòng trọ có nhà bếp ở gần trường học của tiểu tỷ tỷ Hoàng Linh Vi, như vậy đến sinh nhật Hoàng Linh Vi hắn có thể trổ tài được.

Chuyện thứ ba là mang 《 Trần Nhị Cẩu Yêu Nghiệt Nhân Sinh 》 đi tìm đại thần Phong Hỏa ký tên.

Làm một độc giả lâu năm của đại thần Phong Hỏa, hắn đương nhiên biết rõ đại thần Phong Hỏa là người Chiết Giang, mà bộ sách ký tên này chính là quà sinh nhật tương đối ý nghĩa mà hắn nghĩ tới để tặng cho Hoang Linh Vi.

Sau khi giải quyết xong ba chuyện này, sinh nhật của Hoàng Linh Vi cũng đã đến!

Ngày hôm nay, Giang Phong dậy thật sớm, sau đó bắt đầu vội vàng đi mua nguyên liệu nấu ăn và gia vị làm Bà thủy quải.

Bởi vì cân nhắc tới việc nhiều thứ tới đây mua sẽ không tiện, hắn đã chuẩn bị sẵn hai túi bột phơi khô lớn, còn cầm cả một túi thịt cua ở nhà đi.

Bởi vậy, bây giờ Giang Phong chỉ cần mua thịt heo, trứng gà và tỏi là được!

Chuẩn bị xong xuôi hết rồi, Giang Phong mới gửi tin cho Hoàng Linh Vi trên wechat.

Giang Phong: “Hoàng tiên tử, đang làm gì đó?”

Hoàng Linh Vi không trả lời lại ngay lập tức, hẳn là đang học, thế là Giang Phong liền bắt đầu công việc chuẩn bị nguyên liệu, đầu tiên là rửa sạch một củ tỏi, sau đó băm nhỏ ra.

Tiếp đó, đập trứng ra bát quấy đều, rồi bỏ lên chiên, sau đó cắt nhỏ.

Cuối cùng là mang thịt heo có độ nạc mỡ phù hợp ra băm, thịt cua khô đã sớm mang đi ngâm nước.

Lúc này, Hoàng Linh Vi mới nhắn lại.

Hoàng Linh Vi: “Vừa rồi ở trên lớp, bình thường thời gian này anh không nhắn bao giờ, sao hôm nay lại kỳ quái như thế?”

Giang Phong: “Còn không phải là nhớ em sao, hôm nay em có việc

gì bận không?”

Hoàng Linh Vi: “Lời này của anh quá bí ẩn, chẳng lẽ anh biết hôm nay là ngày gì?”

Giang Phong: “Ha ha, anh biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

Hoàng Linh Vi: “Mau nói anh biết cái gì đi?”

Giang Phong: “Hoàng tiên tử, chúc em năm nào cũng có ngày hôm nay, tháng nào cũng có ngày hôm nay, sinh nhật vui vẻ!”

Hoàng Linh Vi: “Vậy mà anh lại biết, sao biết được vậy? Hình như em chưa có nói với anh bao giờ!”

Giang Phong: “Hình như em quên mất anh là ai rồi, ngay cả ba vòng của em là gì anh còn biết, chỉ là ngày sinh nhật mà thôi, sao có thể lừa gạt được bán tiên ta đây?”

Hoàng Linh Vi: “Phụt...”

Giang Phong: “Được rồi, không đề cập đến những chuyện râu ria kia nữa, hôm nay là sinh nhật em, em có dự định tổ chức gì không?”

Hoàng Linh Vi: “Còn có thể làm sao nữa chứ, hôm qua đã cùng với chị em cùng phòng thương lượng xong, hôm nay chuẩn bị tới một ngư trường chơi, trước câu cá, câu xong để đầu bếp làm giúp một bữa tiệc cá lớn!”

Giang Phong: “Nữ sinh bọn em còn thích câu cá à?”

Hoàng Linh Vi: “Cái này có gì kỳ quái đâu, bên cạnh em còn có không ít nữ sinh cũng thích câu cá đấy!”

Giang Phong: “Vậy bọn em đã hẹn trước giờ hay chưa?”

Hoàng Linh Vi: “Vẫn chưa, chờ chút cúp điện thoại sẽ lập tức đi hẹn!”

Giang Phong: “Vậy thì thật tốt, em đừng hẹn trước vội!”

Hoàng Linh Vi: “Vì sao?”

Giang Phong không tiếp tục nói nhảm nữa, trực tiếp gửi định vị hiện tại cho cô.

Sau khi Hoàng Linh Vi nhận được, nhìn thấy vị trí hiện tại của Giang Phong thì trực tiếp ngây người!

Lập tức, một cỗ cảm động dâng lên trong lòng, phải biết quê hắn cách chỗ này khoảng chừng hơn ba ngàn hai trăm dặm, nhưng hắn lại có thể đi xa như vậy chỉ để đến chúc mừng sinh nhật cô, phần tâm ý này quả thực khó làm được!

Hoàng Linh Vi: “Anh tới lúc nào vậy? Sao không nói trước với em một tiếng, em lập tức đi đón anh!”

Giang Phong: “Hắc hắc, đây không phải là vì muốn cho em niềm vui bất ngờ sao, bây giờ em còn lớp nào nữa không? Nếu như không còn, anh sẽ trực tiếp tới cổng trường đón em!”

Hoàng Linh Vi: “Hôm nay em không có lớp, chỉ là hôm qua em đã hẹn xong với chị em trong phòng rồi, bây giờ cứ như vậy để mặc bọn họ có phải là không tốt lắm không?”

Giang Phong: “Không có việc gì, cứ đem bọn họ theo cũng được!”

Hoàng Linh Vi: “...”

Giang Phong: “Thế nào, sợ chị em biết rõ quan hệ của em với anh sao?”

Hoàng Linh Vi: “Phi, anh cũng đừng có nói lung tung, em với anh có quan hệ gì chứ?”

Giang Phong: “Ha ha, chúng ta là quan hệ bạn bè anh em, gọi tắt là bạn bè, cái này không có vấn đề gì chứ?”

Hoàng Linh Vi: “Biết ngay là chiếm tiện nghi của em mà, vậy em thật sự mang bọn họ theo cùng nhé?”

Giang Phong: “Được, mang theo đi, anh sẽ lập tức xuất phát đi đón mọi người!”

Hoàng Linh Vi: “Đừng vội như vậy, em còn phải trở về phòng thay đồ trước đã, nửa tiếng nữa anh hẵn đến.”

Giang Phong: “... Được!”

-

Chương 170: Đẹp Đến Kinh Diễm, Soái Đến Bạo Tạc (2)

Tán gẫu với Giang Phong xong, Hoàng Linh Vi liền tập kết chị em trong phòng lại, nói: “Chị em, kế hoạch có thay đổi, một người bạn ở Quế tỉnh của tớ chạy tới chúc mừng sinh nhật tớ, kế hoạch ngư trường hủy bỏ, đợi lát nữa theo sự sắp xếp của anh ấy!”

Chị em A mở lớn mắt: “Không phải chứ, Vi Vi, cậu có bạn trai từ bao giờ vậy?”

Hoàng Linh Vi vội vàng phủ nhận, nói: “Đừng nói lung tung, tớ với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường mà thôi!”

Chị em B cười hắc hắc, nói: “Vi Vi, cậu đừng phủ nhận, tớ nhớ Quế tỉnh cách nơi này hơn ba ngàn dặm đấy, bạn bè bình thường gì lại đi xa như vậy chỉ đến tới chúc mừng sinh nhật chứ?”

Hoàng Linh Vi vô lực giải thích: “Thật sự chỉ là bạn bè bình thường, em và anh ấy ngay cả mặt của nhau còn chưa thấy bao giờ!”

Chị em C kinh ngạc nói: “Vi Vi, vậy mà cậu lại chơi yêu qua mạng?”

Hoàng Linh Vi không giải thích, “Tùy mọi người nói thế nào thì nói, bây giờ tớ phải về phòng ngủ thay quần áo, mọi người thì sao?”

“Chúng ta đương nhiên cũng đi cùng rồi!”

“Vi Vi, cậu quen biết người bạn này thế nào vậy, nói với chúng tớ một chút đi!”

“Vi Vi, lần này hắn ngàn dặm xa xôi tới chúc mừng sinh nhật cậu, tình yêu của hai người có phải là sắp công khai rồi không?”

“...”

...

Giang Phong thấy Hoàng Linh Vi nói muốn về ký túc thay quần áo liền biết cô nhất định sẽ trang điểm cẩn thận một phen, dù sao đây cũng là lần đầu hai người gặp mặt, chắc chắn đều muốn để lại trong đối phương ấn tượng đầu tiên tốt nhất.

Bởi vậy, hắn cũng không vội vã đi đón người, mà nhào bột Bà thủy quải trước.

Trước đó lúc ở nhà học nghề từ mẹ, Giang Phong đã nắm rõ kỹ xảo nhào bột, cho nên lần này chỉ dùng khoảng hai mươi phút đã nhào xong bột Bà thủy quải!

Nhào bột xong, dùng màng bọc bọc kín lại, Giang Phong chuyển sang sơ chế phần nhân, tận đến khi xác nhận không còn gì bỏ sót nữa mới bắt đầu nấu.

Như vậy, nửa giờ sau, Giang Phong đã hoàn thành tất cả công tác chuẩn bị.

Sau đó chỉ còn lại hai bước, đó là gói bánh và nấu bánh!

Cái này cũng không gấp, đợi đón Hoàng Linh Vi và chị em cùng phòng của cô xong, sau đó mới nấu Bà thủy quải cũng không muộn.

Rửa tay sạch sẽ xong, Giang Phong nhìn thời gian, thấy cũng không còn thừa bao nhiêu thời gian thì bắt đầu xuống lấy xe đi về phía trường học của Hoàng Linh Vi.

...

Trong phòng ngủ.

Hoàng Linh Vi chọn nửa ngày mới chọn được một chiếc váy màu trắng, đây là một chiếc váy lưới thêu sa tôn eo, mặc trên người cô

thật sự là đẹp đến tận cùng.

“Vi Vi, vóc người của cậu thật sự là quá tốt rồi, một phụ nữ như tớ nhìn cũng động tâm đó!”

“Đúng vậy đấy, nhìn bộ ngực này đi, nhìn đường cong này đi, thật sự là mê chết người mà!”

“Vi Vi, bờ eo thon này mới là thứ đáng hâm mộ nhất được không, nếu như eo tớ có thể mảnh như vậy, vậy quần áo cũng mặc đẹp hơn giờ nhiều!”

Nghe lời khích lệ của chị em cùng phòng, trong lòng Hoàng Linh Vi cũng có chút hài lòng, vóc người này, đường cong này của cô xác thực rất hoàn mỹ.

Chọn quần áo xong, tiếp đó chính là tạo kiểu tóc và phối giày, tóc Hoàng Linh Vi vốn là tóc xoăn, cực kỳ hợp với bộ váy này, không cần phải tốn tông phu tạo kiểu.

Còn giày, cô phối một đôi giày cao gót màu trắng.

Bởi vì váy là cổ chữ V kinh điển, cho nên Hoàng Linh Vi lại phối thêm một chiếc dây chuyền bạc thật mảnh, dây chuyền này không phải là loại kim cương quý báu như kia, mà là dây chuyện cô mua chuyên để phối với quần áo hàng ngày.

Tiếp theo lại đeo thêm một chiếc đồng hồ nữ, mang một chiếc túi xách nhỏ tinh xảo, toàn bộ xem như đã hoàn thành!

Vốn còn muốn trang điểm nhạt nữa, nhưng đúng lúc này, Giang Phong nhắn tin tới nói đã đến cổng trường, cho nên Hoàng Linh Vi liền nhanh chóng vỗ chút khoáng lên mặt, sau đó lập tức cùng chị em cùng phòng xuất phát.

...

Cổng Tây của đại học nào đó.

Hoàng Linh Vi váy bồng bềnh, tinh thần phấn chấn đi về phía Giang Phong.

Giờ phút này, Giang Phong thật sự bị kinh diễm!

Phải biết rằng, cô gái này thế nhưng hoàn toàn nằm trong gu thẩm mỹ của hắn.

Trong mắt hắn, cô thật sự là không có chỗ nào không đẹp, ngay cả đầu ngón chân lộ ra ngoài đối với hắn cũng gợi cảm chọc người.

Cũng như vậy, trong mắt Hoàng Linh Vi, Giang Phong lúc này cũng soái đến bạo tạc.

Điều này khiến người ta không khỏi cảm thấy mức độ chủ quan của thẩm mỹ, ví dụ như trong ngành giải trí, có người cảm thấy nữ minh tinh này đẹp đến mê người, nhưng ở trong mắt một số người lại cảm thấy cũng không có gì đặc biệt.

Nói trắng ra là, một số người có thể cảm được vẻ đẹp của nữ minh tinh này, mà một số người lại không cảm được, cho nên mới xuất hiện sự đánh giá bất đồng này.

Trong mắt rất nhiều người, Giang Phong mặc dù lớn lên cũng coi như soái ca, nhưng trong trăm soái ca như vậy, cũng không khoa trương đến mức ngàn dặm mới tìm được một người.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Hoàng Linh Vi lại cảm được rất rõ độ soái của Giang Phong, có lẽ đây chính là một trong những nguyên nhân giá trị xứng đôi của hai người lại cao đến phá trần.

“Vi Vi!”

“Giang Phong!”

Hai người chào nhau một tiếng, sau đó nhìn nhau cười, trong lòng nổi lên cảm giác ăn ý không nói ra được.

“Giang Phong, để em giới thiệu với anh một chút!”

Hoàng Linh Vi thay hai bên giới thiệu, nói: “Đây là đại tỷ trong ký túc của em, Trương Đan, đây là nhị tỷ, Vương Lâm, đây là tam tỷ, Lý Tiểu Hoa!”

Hai bên bắt chuyện vài câu, sau đó Giang Phong liền nói: “Vi Vi,

mọi người mau lên xe đi, còn đứng đây nữa anh sẽ trở thành kẻ thù trường mọi người mất!"

Bốn người Hoàng Linh Vi nghe vậy không khỏi cười ra tiếng, có điều lời này mặc dù là lời nịnh của Giang Phong, nhưng chung quanh quả thật có không ít ánh mắt đặt lên người bọn họ, cho nên bọn họ cũng không trì hoãn thêm nữa, tranh thủ thời gian lên xe.

Không hề nghi ngờ, ghế cạnh tài xế tự nhiên là của Hoàng Linh Vi, ba người còn lại ngồi ở hàng sau.

Chờ mọi người ổn định chỗ ngồi xong, Giang Phong liền thuần thục điều khiển tay lái, lái xe đi về phía nhà trọ.

Chương 171: Đời Này Nếu Có Được Hạnh Phúc An Ổn, Ai Lại Nguyện Lang Bạt Kỳ Hồ

Phòng trọ.

Giang Phong đi tới bàn để vỏ bánh và nhân bánh Bà thủy quải, mỉm cười giới thiệu: "Vi Vi, anh chuẩn bị cho mọi người một món mỹ thực ở quê anh, tên gọi là Bà thủy quải, là mỹ thực có hương vị đặc biệt nhất ở huyện chúng ta, khi còn bé, năm nào vào ngày Quan âm đản cũng ăn món này."

Hoàng Linh Vi nhìn vỏ bánh và nhân bánh bày trên bàn, vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Đây không phải là gói sủi cảo sao?"

Giang Phong một bên châm lửa nấu nước, vừa nói: "Đây cũng không phải là sủi cảo đâu, nói câu này chỉ sợ đắc tội người ngoài, hương vị món Bà thủy quải này tuyệt đối có thể bỏ xa sủi cảo mấy con phố, chờ chút anh làm xong mọi người sẽ biết!"

Trương Đan trừng hai mắt nói: "Anh Phong, em thế nhưng thích ăn sủi cảo nhất đấy, anh làm món Bà thủy quải này có thật sự là ngon như thế không?"

Giang Phong rửa sạch tay, lau khô, đi tới nói: "Có phải thật vậy

hay không, mọi người rất nhanh sẽ biết được thôi!"

Hoàng Linh Vi cũng đi rửa sạch tay, lau khô, kích động nói: "Cái này gói thế nào? Em cũng muốn thử một chút!"

Giang Phong xé một phần nhỏ bột bánh, một bên vừa làm mẫu vừa nói: "Để anh làm mẫu cho xem, cái này thật ra rất đơn giản, trước tiên nặn bột bánh thành một viên tròn, bóp thành như này, tiếp đó thêm nhân vào, sau đó bịt miệng lại là xong!"

Cái này xem ra thật sự rất đơn giản, Hoàng Linh Vi cũng lấy một phần bột bánh làm theo.

Nhưng mà cái đồ chơi này nhìn thì đơn giản, có điều phải có chút kỹ xảo, Hoàng Linh Vi mặc dù cũng coi như thành công, nhưng chiếc bánh nặn ra nhìn thật sự không đẹp lắm, không thể so được với cái Giang Phong làm, điều này khiến cô không nhịn được có chút nhụt chí.

Giang Phong thấy thế liền vừa làm vừa hướng dẫn kỹ xảo bên trong cho cô, chưa đến hai lần Hoàng Linh Vi đã lĩnh hội được, nhìn chiếc bánh mình làm ra, trong lòng cô vậy mà sinh ra chút cảm giác thành tựu.

Trương Đan và Vương Lâm thấy thế cũng không nhàn rỗi đứng chơi, ào ào đi rửa tay gia nhập đại quân làm bánh.

Còn như Lý Tiểu Hoa, cô biết năng lực mình kém, liền dứt khoát lấy điện thoại ra quay video cho mọi người, cái này là thứ cực kỳ thích hợp để đăng lên vòng bạn bè.

Bởi vì gói bánh vốn cũng không phức tạp, chỉ cần có người chỉ điểm một chút, làm đi làm lại vài lần là cơ bản có thể gói được!

Bốn người cùng nhau làm, chỉ qua mấy phút là đã gói được mấy chục cái bánh.

Lúc này, nước trong nồi cũng đã sôi, Giang Phong liền bưng phần bánh đã làm xong đi, cho từng cái vào nồi.

Hoàng Linh Vi cùng ba người còn lại cũng đi theo quan sát.

Giang Phong một bên cho bánh vào nồi, một bên nói:

“Chờ bánh nổi lên là có thể bắt đầu ăn rồi!”

Hoàng Linh Vi nhìn từng cái bánh được cho vào nồi, cảm thán nói: “Bánh này thật sự lớn, một cái bằng mấy cái sủi cảo, có lẽ ăn được hai cái là đã no rồi đi?”

Giang Phong cười ha ha, nói: “Bọn anh ở quê ăn món này cũng không phải chỉ ăn có hai cái, ít nhất cũng được ba, bốn cái, mà ăn hơn mười cái cũng không đáng kể.”

Hoàng Linh Vi chẹp miệng, nói: “Không phải chứ? Một cái to như vậy mà ăn hơn mười cái? Dạ Dày Vương sao?”

Giang Phong cười nói: “Không phải là Dạ Dày Vương, chủ yếu là món này ăn quá ngon, ăn không dừng được. Xa không nói, nói ngay hàng xóm nhà anh thôi, vẫn còn là một cô bé đấy, nó bình thường ăn cơm cũng không nhiều, nhưng có một lần nhà nó làm món Bà thủy quải này, nó liền một hơi ăn hơn mười hai cái, thật sự là hù chết mọi người.”

Đám người Hoàng Linh Vi nghe được thì trợn mắt há hốc mồm.

Một cái lớn như vậy mà ăn mười hai cái?

Vẫn còn là một cô bé?

Thế này thì quá mức rồi!

Có điều, dưới sự phóng đại của Giang Phong, mấy người đối với hương vị của món ăn này lại càng chờ mong hơn.

Rất nhanh sau đó, mẻ bánh đầu tiên đã xong, hai mươi mấy chiếc bánh nổi bồng bềnh trong nồi, có thể bắt đầu ăn rồi!

Giang Phong cầm bát bên cạnh lên, mỗi bát múc vào ba cái, tận đến khi vớt xong toàn bộ bánh đã chín trong nồi.

Bốn người nhìn thấy cũng đã sớm nhao nhao muốn thử, Giang Phong cầm một bát đưa cho Hoàng Linh Vi, cười nói: “Các mỹ nữ, còn chờ gì nữa, nhanh chóng bắt đầu ăn đi nào!”

Mấy người Trương Đan nghe vậy thì sao còn nhịn được, lúc này, một người bưng bát lên, sau đó nhanh chóng đưa bánh lên miệng, không để ý bánh vẫn còn đang cực kỳ nóng, vội vàng thổi mấy hơi liền trực tiếp cho vào trong miệng.

So với ba người chị em cùng phòng, tướng ăn của Hoàng Linh Vi tự nhiên ưu nhã hơn rất nhiều.

“Oa, mùi vị này, thật sự là rất tuyệt, tươi ngon thơm miệng, nhất là vỏ bánh và nhân bánh kết hợp hoàn mỹ với nhau, thật sự khó mà dùng lời hình dung được, ăn quá ngon!”

“Đúng vậy, khó trách anh Phong nói hương vị món bánh này vứt xa sủi cảo mấy con phố, lời nói này thật sự quá đúng rồi, sủi cảo ở trước mặt món này chỉ tính là đệ đệ mà thôi!”

“Trời ạ, trên đời này sao lại có thể có món ngon như vậy, vừa cắn xuống, hương vị tươi ngon đã tràn ngập trong miệng, trách không được cô bé hàng xóm nhà anh Phong lại có thể một hơi ăn được hơn mười hai cái, tôi cảm giác tôi cũng có thể ăn được bảy, tám cái!”

“...”

Ba người Trương Đan lên tiếng khen ngợi không ngớt, cả ba đều thể hiện rất khoa trương, mặc dù cũng có yếu tố biểu diễn, nhưng cũng có thể cho thấy hương vị món bánh này quả thật đã chinh phục các cô.

Chương 172: Đời Này Nếu Có Được Hạnh Phúc An Ổn, Ai Lại Nguyện Lang Bạt Kỳ Hồ (2)

Đương nhiên, lời tán dương của mấy cô không quá quan trọng, Giang Phong chỉ nhìn chằm chằm vào miệng nhỏ đang thưởng thức của Hoàng Linh Vi, vị chính chủ này có hài lòng hay không mới là điều hắn quan tâm nhất.

Hoàng Linh Vi tao nhã cắn thử một miếng, nuốt xuống xong mới

lên tiếng khen ngợi: “Quả thật là hương vị đặc biệt, đây là loại hương vị em chưa từng thưởng thức qua bao giờ, sủi cảo quả thật không thể so với nó được.”

Nghe được lời nhận xét của Hoàng Linh Vi, Giang Phong như trút được gánh nặng, hắn vì để làm cái này mà phí không ít tâm tư, bây giờ nhận được lời tán thưởng từ chính chủ, hắn mới cảm thấy khoảng thời gian bận rộn vừa rồi của bản thân không hề uổng phí.

Trương Đan đã nhanh chóng xử lý xong một cái bánh, đang bắt đầu ăn tới cái thứ hai, cô tranh thủ thời gian ăn, nói: “Sủi cảo có thể phổ biến toàn cầu, vì sao một món ngon như này lại không có ở những chỗ khác chứ?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Cái này anh cũng không rõ!”

Vương Lâm nói tiếp: “Món ăn ngon như vậy, về sau sợ không được ăn nữa, này cũng quá đáng tiếc rồi!”

Lý Tiểu Hoa chớp mắt vài cái, cười hì hì nói: “Có Vi Vi của chúng ta ở đây, chị còn sợ không ăn được sao?”

Vương Lâm bừng tỉnh đại ngộ, liếc nhìn Giang Phong và Hoàng Linh Vi, che miệng cười nói: “Đúng đúng, Vi Vi à, về sau chị em chúng ta có lộc ăn hay không đành dựa vào cậu rồi!”

Sau đó, Trương Đan cũng ồn ào hùa theo.

Hoàng Linh Vi nhịn không được chép miệng một tiếng, “Món ăn ngon như vậy cũng không chặn nổi miệng mấy người à?”

Giang Phong cười híp mắt, cầm một bát bánh lên, hôm nay hắn đã bận rộn nửa ngày, bụng cũng có chút đói, trước hắn ăn hai miếng bánh lấp bụng rồi một chút rồi nói sau.

Sau đó, mấy người cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, bắt đầu chuyên tâm thưởng thức mỹ thực trong bát.

Kết quả, sức chiến đấu của bốn cô gái không thể khinh thường được.

Trong đó, Trương Đan là vạm vỡ nhất, một người xử lý hết sáu cái

bánh, Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa mỗi người năm cái, mà Hoàng Linh Vi có lẽ vì cân nhắc đến vấn đề hình tượng, chỉ ăn bốn cái.

Sau khi ăn xong, Trương Đan xoa bụng nói: “Hỏng bét, hình như ăn hơi no rồi!”

Vương Lâm cười nói: “Ai bảo miệng chị rộng như thế, em ăn năm cái đã có chút khó chịu, thế mà chị một hơi nuốt tận sáu cái, không no mới lạ!”

Lý Tiểu Hoa gật đầu nói: “Đúng vậy, năm cái đã có hơi nhiều rồi, nuốt sáu cái vào bụng như vậy, chị tự cầu phúc đi!”

Trương Đan thở dài: “Vừa rồi thật sự là ăn không ngừng được, tôi đã rất nhiều năm rồi không ăn no đến như thế, vẫn là Vi Vi lợi hại, ăn bốn cái đã quả quyết dừng lại!”

Hoàng Linh Vi mỉm cười nói: “Bốn cái đối với em mà nói đã có hơi nhiều quá rồi, thật ra ba cái là thích hợp nhất!”

Lý Tiểu Hoa tiếp lời: “Có chút, anh Phong chạy mấy ngàn dặm đến đây làm bánh mừng sinh nhật cho Vi Vi, Vi Vi không ăn nhiều hơn một cái, sao có thể xứng với tấm chân tình này của anh Phong được chứ!”

Trương Đan cũng phụ họa: “Tiểu Hoa nói đúng, hiện tại bụng chị thật sự đã quá sức chịu đựng rồi, cần xuống dưới tản bộ tiêu thức ăn một chút, Lâm Lâm, Tiểu Hoa, hai đứa đi cùng chị đi!”

Trong lúc nói chuyện, còn nháy mắt một cái với hai người.

Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa hiểu ngầm trong lòng, đồng thanh nói được!

Hoàng Linh Vi lại không ngốc, tự nhiên hiểu rõ chị em cùng phòng là đang cô ý cho hai người không gian riêng, mặc dù trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cô cũng không xấu hổ đến mức trực tiếp rời đi cùng chị em của mình.

Rất nhanh sau đó, ba người Trương Đan đã rời đi!

Cả phòng trọ chỉ còn lại mỗi Giang Phong và Hoàng Linh Vi, hai

người liếc nhau một cái, bầu không khí nháy mắt trở nên mập mờ.

Vì để Hoàng Linh Vi không cảm thấy xấu hổ, Giang Phong liền lấy cuốn sách 《 Trần Nhị Cẩu Yêu Nghiệt Nhân Sinh 》 đã được ký tên kia ra đưa cho cô, nói: "Vi Vi, sinh nhật vui vẻ, đây là chút quà nhỏ anh tặng em, hy vọng em sẽ thích!"

Nhìn thấy cuốn sách này, Hoàng Linh Vi không khỏi hơi động lòng.

Cô nhớ lúc hai người vừa thêm wechat của nhau, chủ đề trò chuyện nhiều nhất chính là cuốn sách này, tên wechat của cô cũng chưa từng thay đổi lần nào, vẫn luôn là 'Một chùm cỏ đuôi chó ấy", nhân vật cô thích nhất mãi mãi là nữ thần Tào Kiêm Gia kia.

Giang Phong nhắc nhở: "Vi Vi, em lật sách ra nhìn xem!"

Hoàng Linh Vi nghe theo lật sách ra, sau đó liền nhìn thấy trên trang sách có viết một câu nói như này: Đời này nếu có được hạnh phúc an ổn, ai lại nguyện ý lang bạt kỳ hồ.

Kí tên bên dưới đương nhiên là tác giả của 《 Trần Nhị Cẩu Yêu Nghiệt Nhân Sinh 》 —— Phong Hỏa.

Đây là câu nói nguyên gốc của đại thần Phong Hỏa, lúc cuốn sách 《 Trần Nhị Cẩu Yêu Nghiệt Nhân Sinh 》 xuất bản đã từng thịnh hành một thời trên internet, vô số người trên QQ đều đổi tên thành cái này.

Là một trong những độc giả chân thành của tác phẩm, cô tự nhiên cực kỳ thích câu nói ẩn chứa triết lí này.

Bây giờ được nhìn thấy nó ở trên chính quyển sách này, mà lại còn là do tác giả quyển sách tự tay viết, tự tay ký tên, đây đối với cô mà nói thật đúng là kinh hỉ không nhỏ.

"Cảm ơn, món quà này em thật sự rất thích, còn cả món Bà thủy quải vừa ăn nữa, mặc dù em không rõ cách làm, nhưng cũng có thể nhìn ra được kỹ thuật rất phức tạp, chắc chắn khiến anh phí không ít tâm tư rồi, thật sự cảm ơn!"

"Em thích là tốt rồi, hôm nay thấy anh có phải rất bất ngờ hay không? Không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên chạy đến tìm em đúng

chứ?”

“Thật sự rất bất ngờ, ngày nào cũng nói chuyện trên trời dưới đất với anh trên wechat, vậy mà chuyện anh có ý định đến gặp em không lộ ra một chút nào, anh thật đúng là giữ bí mật rất tốt đấy!”

“Hắc hắc, vốn là định cho em niềm vui bất ngờ nha, nói ra thì còn gì là ngạc nhiên nữa!”

“Cái gì mà kinh hỉ chứ, nói kinh hãi còn tạm được, anh không sợ em không ra gặp anh, để anh đến một chuyến tay không à?”

“Không sợ!”

“Vì sao?”

“Vì anh có trực giác, em nhất định sẽ gặp anh!”

“...”

Chương 173: Chủ Động Từ Bỏ

Giang Phong đợi một tuần ở tỉnh thành Chiết Giang, sau đó mới rời đi!

Trong một tuần này, Hoàng Linh Vi và hắn đi tham quan hết những nơi nổi tiếng ở tỉnh thành Lâm An, mặc dù hai người vẫn chưa làm rõ mối quan hệ, nhưng mà đã nắm tay rồi.

Lúc gần rời đi, hắn còn nhận được một cái ôm ấm áp của Hoàng Linh Vi.

Khi hắn tới có hơi vội vàng, ngoại trừ dừng lại ăn cơm, thời gian còn lại đều đang trên đường cao tốc, cho nên Giang Phong vẫn chưa kịp tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho khách hàng.

Lần này quay về hắn có khá nhiều thời gian, cho nên hắn tìm kiếm từng thành thị một.

Kết quả, trong phạm vi ba ngàn dặm cả tỉnh Hồ Nam này, hắn chỉ tìm được một đối tượng xứng đôi phù hợp với phú nhị đại Lê

Thiên Nhu, còn những người khác thì vẫn chưa tìm được ai cả.

Đặc biệt là người con gái bách hợp của hàng xóm Tiêu mẫu, những đối tượng mà hắn nhìn thấy khi kết hợp điểm số xứng đôi với cô, hoặc là tất cả điểm số đều không cao, hoặc là điểm tình cảm vợ chồng thấp, hoặc là điểm quan hệ gia đình thấp.

Giang Phong không tin tà, hắn không về nhà mà tiếp tục lái xe tới tỉnh khác tìm kiếm.

Sau đó, Giang Phong dùng hơn nửa tháng để đi tìm kiếm đối tượng xứng đôi, hắn chạy hết năm, sáu cái tỉnh, tìm không biết bao nhiêu là thành phố, nhưng vẫn không thể tìm ra được đối tượng phù hợp với con gái bách hợp của dì Tinh.

Nhưng mà, hắn lại tìm ra được đối tượng thích hợp với hai người con ông cháu cha là Bạch Tử An và Lam Doanh Doanh.

Đến lúc này, Giang Phong không thể không lựa chọn từ bỏ, đây là vị khách hàng đầu tiên từ khi hắn làm mai mối đến nay, hắn chủ động từ bỏ.

Sau khi nối máy với dì Tinh, Giang Phong áy náy nói:

"Dì Tinh, thành thật xin lỗi, mặc dù cháu đã cố gắng tìm kiếm một đối tượng phù hợp với chị Phỉ, nhưng mà kết quả là vẫn không tìm được một người phù hợp với chị ấy, sự ủy thác này của dì, cháu không làm được rồi!"

Dì Tinh trầm mặc một chút, hỏi:

"Giang đại sư, trước đó cháu có nói rằng nhân duyên của Phỉ Phỉ nhà dì không tốt cho lắm, nhưng mà lúc đó cháu lại không chịu nói ra tình huống cụ thể cho dì biết, bây giờ cháu có thể nói cụ thể vì sao được không?"

Giang Phong trầm ngâm nói:

"Thật sự tình huống của chị Phỉ như thế nào thì trong lòng chị ấy cũng rõ rồi, cháu chỉ là người ngoài, không thích hợp để mở miệng nói cho dì nghe. Hay là dì tìm thời gian nào đó, tâm sự với chị Phỉ một chút đi, xem chị ấy có nguyện ý nói cho dì nghe hay không?"

Trong lòng dì Tinh vô cùng nghi hoặc, nhưng mà Giang Phong đã nói như vậy rồi, bà cũng không nên hỏi tiếp nữa. Nhưng mà qua lời của Giang Phong, bà cũng biết được rằng chuyện này xuất phát từ người con gái của bà, con gái bà cũng rất rõ chuyện đó. Sau khi về bà sẽ tìm cơ hội nói chuyện với nó, có lẽ sẽ biết được có chuyện gì đang diễn ra.

Dì Tinh nghĩ tới đó liền cảm ơn Giang Phong, sau đó cúp máy.

Sau đó bà lại gửi cho hắn một cái bao lì xì, dù người ta có giúp con mình tìm được đối tượng hay không, thì phí vất vả này bà vẫn phải nên gửi, chút EQ này bà vẫn có.

Nhưng mà, Giang Phong lại từ chối nhận, bảo bà thu hồi.

Tuy rằng hắn đã đi giúp con bà tìm đối tượng xứng đôi, chạy hơn mấy ngàn dặm, chỉ tiền xăng dầu thôi đã hơn con số này rồi, nhưng mà đây là đối tượng đầu tiên mà hắn lựa chọn từ bỏ, cho nên hắn không muốn nhận bao lì xì của người ta.

Sau khi hai bên từ chối một lúc, dì Tinh thấy thái độ của Giang Phong kiên quyết như thế cũng từ bỏ.

Thế nhưng, trong lòng bà càng thêm coi trọng Giang đại sư này, cảm thấy người ta quả không hổ danh là người có thể giúp đại minh tinh như Tiêu Mẫn làm quen với một người lợi hại như thế, người này hoàn toàn khác với mấy bà mối sống chết muốn tiền kia.

Sau khi về đến nhà, Giang Phong lại nhận được một cuộc điện thoại từ Tiêu Mẫn.

Sau khi nối máy, hai người khách khí vài câu, Tiêu Mẫn mới nói ra ý đồ của mình:

"Giang đại sư, tôi và Văn Kiệt đã đăng ký kết hôn rồi, sẽ công bố tin tức kết hôn trên Weibo, chúng tôi định sẽ giúp cậu hấp dẫn khách hàng, cậu có định mở một cửa tiệm giới thiệu hôn nhân không?"

Vốn dĩ Giang Phong đã có suy nghĩ này rồi, có điều trong khoảng thời gian này hắn quá bận, cho nên mới không đi làm, bây giờ có

thời gian rảnh, lại còn có được cơ hội hút khách tốt như thế, hắn đương nhiên là sẽ không bỏ lỡ.

"Chúc mừng chị Mẫn, đúng lúc tôi cũng có ý định mở một nơi giới thiệu hôn nhân, chị có thể giúp tôi hút khách thì tốt quá, tôi lập tức đi làm việc đó ngay đây.

Khi nào làm xong tôi sẽ báo cho chị!"

Tiêu Mẫn cười, nói:

"Cậu định mở nơi giới thiệu hôn nhân này ở đâu?"

Giang Phong nói:

"Vẫn sẽ chọn mở nó trong tỉnh thành của chúng ta!"

Tiêu Mẫn nói:

"Đúng lúc ba năm trước tôi có mua một cửa tiệm ở gần nhà ga tỉnh thành, vị trí kia khá ổn, nếu như cậu muốn mở cửa tiệm giới thiệu hôn nhân thì tôi sẽ tặng cửa hàng đó cho cậu!"

Giang Phong vội vàng từ chối:

"Chị Mẫn, cửa hàng đó quá quý giá rồi, tôi không nhận được đâu!"

Tiêu Mẫn tỏ vẻ bất mãn, nói:

"Cái gì mà quý hay không quý chứ, nếu như không có sự tác hợp của cậu, thì cả đời này tôi chắc chắn sẽ không gả được vào Uông gia. Phần ân tình này của cậu tôi vẫn luôn ghi tạc ở trong lòng, cậu tuyệt đối không được từ chối cửa hàng này, nếu không thì tôi sẽ tức giận!"

"Vậy được rồi!"

Giang Phong thấy từ chối không được liền sảng khoái nhận lấy, dù sao thì Tiêu Mẫn cũng đã gả được vào Uông gia rồi, một cái cửa hàng ở khu này đối với cô mà nói, đúng là không đáng để vào mắt!

Tiêu Mẫn hài lòng, nói:

"Như thế mới phải chứ, nếu như cậu rảnh thì tới tỉnh thành làm thủ tục sang tên đi."

Giang Phong trả lời:

"Được, vậy ngày mai tôi sẽ tới đó!"

Sau đó, hai người lại hàn huyên vài câu mới cúp điện thoại.

Chương 174: Tiến Tới Tỉnh Thành, Khai Trương Phòng Môi Giới Hôn Nhân

Buổi chiều, lúc đang ăn cơm.

Giang Phong kể lại chuyện này cho người nhà nghe, cuối cùng mới hỏi:

"Cha mẹ anh chị, mọi người thấy việc này thế nào?"

Giang Tuyết kinh sợ, nói:

"Tiểu Phong, một cửa hàng ở vị trí như thế ở tỉnh thành, giá cũng phải mấy triệu đúng không? Vị khách minh tinh này của em quá lợi hại!"

Giang Phi cả kinh, nói:

"Một cửa hàng mấy triệu nói đưa liền đưa, vị khách đại minh tinh này của Tiểu Phong đúng là trọng tình trọng nghĩa, nếu như đổi thành một minh tinh khác, thì dù bọn họ không thiếu một chút tiền này, nhưng cũng chẳng được mấy ai chịu chi như thế đi?"

Cha Giang và mẹ Giang cũng chấn động.

Giang Phong cười nói:

"Chị Mẫn đúng là khá hào phóng, trước khi công bố việc kết hôn trên Weibo, cô ấy còn nghĩ tới việc sẽ giúp con hút một đợt khách, đúng thật là coi con như ân nhân để đối đãi!"

Mẹ Giang nói:

"Có cơ hội tốt như thế, con đúng là nên tới tỉnh thành để phát triển, có được sự đề cử của đại minh tinh Tiêu Mẫn, con chắc chắn sẽ nhận được không ít khách hàng, nếu như chỉ có một mình Tiểu Phong ở tỉnh thành mở phòng môi giới hôn nhân, e là sẽ bận tới chân không chạm được đất mất?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đúng là sẽ rất bận, cho nên con muốn mời anh, chị tới đó làm."

Giang Tuyết lắc đầu, nói:

"Tiểu Phong, chị và anh cả giúp em một chút thì được, chứ tới đó để đi làm luôn thì bỏ đi!"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đúng thế, bản lĩnh của chúng ta như thế nào, trong lòng chúng ta hiểu rõ, giúp Tiểu Phong một chút thì không sao, nhưng mà để làm việc này thì không phù hợp!"

Giang Phong cười nói:

"Chúng ta là anh chị em ruột do cùng một mẹ sinh ra, mọi người cùng nhau kiếm tiền, có gì đâu mà không thích hợp!"

Cha Giang và mẹ Giang thấy bọn họ đoàn kết như thế cũng thầm vui vẻ trong lòng.

Mẹ Giang đề nghị:

"Có thể cùng nhau mở cửa tiệm, để Tiểu Phi và Tiểu Tuyết giữ một ít cổ phần là được rồi!"

Giang Phong nói tiếp:

"Vậy em lấy 4 phần, anh cả và chị hai mỗi người lấy 3 phần, như thế được không!"

Giang Tuyết vội vàng lắc đầu, nói:

"Tiểu Phong, nếu như thật sự phải giữ cổ phần, thì chị cảm thấy chị lấy một phần là đủ rồi!"

Giang Phi phụ họa:

"Tiểu Tuyết nói đúng, cho chúng ta một phần là được rồi, cho nhiều quá chúng ta cũng không an tâm."

Giang Phong không muốn xoắn quýt vấn đề này nữa, trực tiếp nói:

"Anh cả, chị hai, nếu đã như thế thì hai người lấy hai phần đi, việc này cứ quyết định như thế đi, không cần thảo luận nữa!"

Giang Phong hoàn toàn không so đo về chuyện kiếm tiền này, ba anh em bọn họ sống chung từ nhỏ tới lớn, bây giờ hắn có thể bật hack kiếm tiền, thì việc kéo luôn anh chị mình theo là chuyện đương nhiên.

Hắn không thể nào làm ra chuyện như gia đình ở thôn bên cạnh được, em trai thì có mấy tỷ, còn anh trai lại chỉ có thể ở quê làm nông, anh em như thế này có khác gì người ngoài đâu chứ?

Giang Phi và Giang Tuyết thấy em trai trực tiếp bảo không thảo luận nữa, thì chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận, đồng thời hai người cũng cảm nhận được sự chiếu cố của em trai, một loại cảm giác gọi là thân tình tràn ngập trong lòng bọn họ.

Cha Giang thấy anh em bọn họ thảo luận xong liền hỏi:

"Tiểu Phong, vậy thì thị trường bên này thì sao? Bỏ qua hả?"

Giang Phong suy nghĩ một lát, nói:

"Cha, mẹ, hay là thị trường bên này giao cho hai người, con sẽ tìm kiếm đối tượng xứng đôi phù hợp cho khách, hai người chỉ cần đứng ra để tác hợp là được rồi!"

Giang Tuyết cười nói:

"Ý của tiểu Phong không tệ, cha mẹ còn có được ưu thế về tuổi tác, chắc chắn sẽ làm tốt hơn tụi con, con thấy chuyện này được đó."

Giang Phi nói:

"Con cũng thấy được, công việc bà mối vốn dĩ nên để cho người như cha mẹ làm."

Cha Giang và mẹ Giang chăm chú lắng nghe, bọn họ bị con cái nói có chút động lòng!

Đặc biệt là trong khoảng thời gian này, bọn họ tận mắt nhìn thấy quá trình làm mai mối của con cái, cảm thấy đúng là không có gì khó cả.

Mẹ Giang là người đầu tiên hưởng ứng, nói:

"Được, vậy thì nghe theo các con, mẹ sẽ thử cảm giác làm bà mối."

Cha Giang nghe vậy, gật đầu, nói:

"Vậy thì thị trường bên này cứ giao cho cha mẹ, các con yên tâm tới tỉnh thành làm việc đi."

Sau khi mọi người thống nhất xong, Giang Phong nói:

"Sau khi chúng ta mở ra phòng môi giới hôn nhân, phí mai mối như thế nào phải ghi ra rõ ràng, không thể để khách cho tùy ý như bây giờ nữa!"

Giang Tuyết đồng ý, nói:

"Đương nhiên, ở quê thì mọi người đều biết quy củ của việc mời làm mai mối, dù cho không nhắc tới chuyện giá cả, thì mọi người đều sẽ không quên tặng bao lì xì cho bà mối.

Nhưng mà, khi tới tỉnh thành mở phòng môi giới hôn nhân thì khác, dù sao thì quy củ của các nơi đều khác nhau, không thể trông cậy vào việc người ta sẽ chủ động đưa bao lì xì cho mình được, nếu như không ghi ra con số chính xác, thì có thể sẽ đụng phải mấy vị khách không chịu trả tiền."

Giang Phong thở dài:

"Tiếc là nếu làm như thế sẽ thiếu đi một chút vị nhân tình!"

Giang Tuyết nói:

"Cũng không còn cách nào khác, làm mai mối tư nhân còn có thể nói tới ân tình, nhưng sau khi mở phòng môi giới hôn nhân thì không còn là mai mối tư nhân nữa, tất cả đều phải làm việc theo quy củ, đương nhiên là sẽ thiếu một ít vị nhân tình rồi!"

Giang Phong đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi, tiến hành theo biện pháp hắn làm mai mối lúc trước đúng là có vị nhân tình, đến giờ những vị khác kia đều mang ơn hắn. Nhưng mà, hắn đã tính qua rồi, nếu như vẫn làm mai mối theo cách này, thì sinh thời hắn sẽ không giúp được cho quá nhiều người.

Chỉ khi hắn mở được phòng môi giới hôn nhân, quảng cáo một chút, hấp dẫn được số lượng khách khả quan, thì hắn mới có thể giúp càng nhiều người cảm thấy hạnh phúc hơn.

Như thế vừa có thể tăng cao lợi ích của mình, lại vừa có thể giúp được càng nhiều người hơn, vậy thì tại sao lại không làm chứ?

Chương 175: Tiến Tới Tỉnh Thành, Khai Trương Phòng Môi Giới Hôn Nhân (2)

Ngày 27 tháng 12 năm 2022, mùng năm tháng chạp.

Là ngày phù hợp để quét dọn, cắt tóc, ký kết hợp đồng, giao dịch, khai trương, trồng trọt, kê giường, an táng, treo biển.

Tỉnh thành Quế tỉnh, một phòng môi giới hôn nhân mang tên "Hạnh Phúc" cách nhà ga chưa đến năm trăm mét khiêm tốn khai trương!

Cùng ngày phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc" khai trương, Tiêu Mẫn tuyên bố cô chính thức kết hôn trên Weibo.

Chưa đến hai giờ, #ca sĩ Tiêu Mẫn gả vào hào môn, và #Giang đại sư phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc", hai chủ đề này hỏa tốc xông lên hot search weibo, lần lượt chiếm giữ hai vị trí đầu bảng.

Vô số quần chúng ăn dưa bắt đầu ngồi bàn tán xôn xao, cả số lượt chia sẻ và bình luận đều tăng vọt lên nhanh chóng.

Người đầu tiên chia sẻ bài đăng và bình luận là một trong những người thuộc vòng bạn bè của Tiêu Mẫn, cả đám bọn họ đều bị tin tức đột ngột này của cô khiến cho kinh động.

"Đầu tiên xin gửi lời chúc phúc chân thành nhất, chúc Tiêu Mẫn và

Uông tổng bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm! Tiêu Mẫn, tin tức này của cậu thật sự quá đột ngột rồi, trước đó một chút dấu hiệu cũng không có, công tác giữ bí mật quả thật là làm quá tốt rồi!"

"Gửi lời chúc phúc tới Tiêu Mẫn và Uông tổng, chúc hai người luôn luôn bình an, sớm chiều ân ân ái ái, cả ngày cả đêm đều khỏe mạnh, cả năm cả tháng tiêu diêu tự tại, lúc nào cũng mặt mày rạng rỡ, đời đời kiếp kiếp mưa thuận gió hòa."

"Chúc Tiêu Mẫn và Uông tổng đồng tâm vĩnh kết sông cạn đá mòn, đất rộng trời cao sát cánh cùng bay!"

"Chúc Tiêu Mẫn và Uông tổng..."

Sau đó, những người quen biết cũng ào ào gửi lời chúc phúc tới hai người.

Nếu như nói trước đó Tiêu Mẫn chỉ là minh tinh tuyến hai, địa vị trong ngành giải trí cũng không cao bao nhiêu, vậy thì bắt đầu từ giờ phút này, tất cả đều thay đổi!

Dù sao thì Tiêu Mẫn cũng gả cho Uông tổng, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị, mà tập đoàn Uông thị chính là xí nghiệp lớn cấp trăm tỷ, hơn nữa, tập đoàn Uông thị dù sao cũng là tập đoàn gia tộc, phần lớn cổ phiếu đều tập trung trong tay người nhà họ Uông, đây cũng không phải chỗ những "hào môn" vài tỷ trong người có thể sánh được.

Ngành giải trí lại là nơi thực tế nhất, mắt thấy Tiêu Mẫn đã một bước lên trời, người hơi có chút EQ đều sẽ chia sẻ bài đăng gửi lời chúc phúc trên weibo, không mong có thể kéo được quan hệ, nhưng dù sao cũng chừa được mặt ra cho người ta nhìn, về sau nhỡ đâu có việc gì cần nhờ vả cũng có lý để thuyết phục không phải sao?

Trong lượng lớn những lời chúc phúc, còn có một điểm khác mà rất nhiều quần chúng ăn dưa để ý tới, đó chính là ở dưới cuối bài đăng weibo của Tiêu Mẫn có viết một câu: "Ở đây, tôi muốn đặc biệt gửi lời cảm tạ tới phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc" của Giang đại sư @Giang Phong, fan hâm mộ nếu như muốn tìm đối tượng, mời tới weibo của Giang đại sư, nơi đó sẽ có một nửa khác

đang chờ bạn ^_^”

“Vì sao Mẫn tiên tử lại muốn gửi lời cảm tạ đặc biệt tới phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” kia của Giang đại sư vậy, có chim lớn nào tới giải thích một chút được không?”

“Không phải Mẫn tiên tử nhận lời quảng cáo của giới mai mối đấy chứ?”

“Lầu trên thử nghĩ đi, Mẫn tiên tử trước kia còn chướng mắt loại quảng cáo này, huống chi là bây giờ đã gả vào nhà hào môn, sao có thể nhận loại quảng cáo này được!”

“Chẳng lẽ Mẫn tiên tử có thể gả được vào nhà hào môn chính là nhờ công lao của vị Giang đại sư ở phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” kia?”

“Cái này sao có thể, đầu tiên, Mẫn tiên tử của chúng ta dù sao cũng là một minh tinh tuyến hai, dung mạo lại xinh đẹp như vậy, có không biết bao nhiêu người đứng xếp hàng muốn lấy Mẫn tiên tử làm vợ, Mẫn tiên tử còn cần phải đến phòng môi giới tìm người xem mắt sao? Hơn nữa, trên đời này nào có phòng môi giới nào trâu bò như vậy sao, ngay cả khách dạng phú nhị đại siêu cấp như Uông tổng cũng có?”

“Vậy thì thật kỳ quái, Mẫn tiên tử sao có thể vô duyên vô cớ đi cảm tạ người này được?”

“Chẳng lẽ Giang đại sư kia là bạn của Mẫn tiên tử, cho nên Mẫn tiên tử đây là muốn quảng cáo giúp bạn bè sao?”

“Rất có khả năng này, tôi vừa vào weibo của vị Giang đại sư kia xem, phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” của hắn vừa mới mở ở tỉnh thành Quế tỉnh, mà Mẫn tiên tử là người nơi nào, hắn là tôi cũng không cần phải nhiều lời nữa rồi đi?”

“A, phòng môi giới này đúng thật là ở tỉnh thành Quế tỉnh, tôi chính là người nơi này, có thể để cho Mẫn tiên tử giúp quảng cáo hộ, phòng môi giới này thật đúng là không tầm thường mà, ngày mai tôi sẽ tới xem thử một chút.”

“Chết tiệt, mấy người mau vào weibo của vị Uông tổng kia xem

thử kìa, hắn cũng cảm tạ Giang đại sư phòng môi giới kia kìa!”

“Đậu má! Đậu má! Đậu má!”

“Quên những gì tôi nói vừa nãy đi, nếu như nói Mẫn tiên tử quảng cáo hữu nghị giúp bạn bè, tôi tin, nhưng ngay cả Uông tổng cũng tự mình đăng weibo cảm ơn, cái này tuyệt đối không chỉ đơn giản là quảng cáo hữu nghị!”

“Chẳng lẽ Mẫn tiên tử ở cùng vị Uông tổng kia thật sự là nhờ vị Giang đại sư ở phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” kia tác hợp thành?”

“A, suy đoán này, có chút dọa người!”

“Mẹ nó, chẳng lẽ trên đời thật sự có phòng môi giới trâu bò như vậy?”

“Nếu không chúng ta thử @ Mẫn tiên tử một lần, hỏi một chút rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

“Đúng @ Mẫn tiên tử thử hỏi một chút đi!”

“...”

Rất nhanh sau đó, weibo đã tràn ngập tin @ Mẫn tiên tử, hỏi hôn nhân giữa cô và Uông tổng rốt cuộc có phải là có quan hệ tới vị Giang đại sư ở phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” này không.

Không bao lâu sau, quần chúng ăn dưa đã đưa Tiêu Mẫn giải đáp thắc mắc: “Đúng vậy, nếu như không có Giang đại sư giúp đáp cầu dắt mối, thì đã không có tôi và Uông tổng ngày hôm nay, lần nữa cảm tạ ơn tác hợp của Giang đại sư!”

Câu trả lời này của Tiêu Mẫn vừa đăng lên, toàn bộ Internet sôi trào!

Theo đó, số người theo dõi weibo Giang Phong nháy mắt tăng vọt, chỉ trong vẻn vẹn có mấy tiếng, fan hâm mộ trên weibo của hắn đã vượt qua dấu mốc một triệu người, khiến cho Giang Phong trở thành người nổi tiếng trong chớp mắt.

Chương 176: Tuyển Nhân Viên

Buổi chiều.

Phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc".

Ba chị em Giang Phong cũng đang để ý tới hot search trên weibo.

Giang Tuyết mặt mũi tràn đầy vẻ cảm khái, nói: "Không hổ là minh tinh mà, sức ảnh hưởng quá lớn, bây giờ còn chưa được bao lâu mà số người theo dõi weibo Tiểu Phong đã vượt qua một triệu rồi, năng lực thật sự là quá mạnh mẽ!"

Giang Phi nói: "Trong này cũng có công lao của vị Uông tổng kia, vì có hai người bọn họ cùng lúc ra mặt lên tiếng nên mới có được kết quả như vậy, nếu như chỉ dựa vào một mình đại minh tinh Tiêu Mẫn kia, chắc chắn sẽ không có được kết quả lớn như vậy!"

Giang Phong nói: "Lượng người theo dõi lớn như vậy, đoán chừng mấy ngày kế tiếp sẽ cực kỳ đông khách, ba anh chị em chúng ta chưa chắc đã giải quyết được hết đâu!"

Giang Tuyết gật đầu nói: "Quả thật là phải sớm làm chuẩn bị mới được, nếu không khách đột ngột kéo tới, đến lúc đó không có ai tiếp đãi thì có chút mất mặt!"

"Cho nên, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian tuyển nhân viên mới được!"

Nói đến đây, Giang Phong đột nhiên nhớ tới lời hứa với hoa khôi đại học Đường An Quân dạo trước, lập tức nói: "Ở chỗ em có một người khá thích hợp, để em gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút trước xem thế nào!"

Nói xong, Giang Phong lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Đường An Quân.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề, nói: "Đường đại mỹ nữ, lúc trước tôi với cậu thế nhưng cũng từng ước định một chuyện, nếu như tôi mở một phòng môi giới hôn nhân,

cậu sẽ từ chức tới chỗ tôi làm việc, hiện tại lời nói này vẫn có có hiệu lực chứ?"

Đường An Quân nghe vậy thì kinh hỉ nói: "Giang đại bà mối, phòng môi giới hôn nhân của cậu thật sự mở rồi?"

Giang Phong cười: "Đúng vậy, vừa mới khai trương hôm nay!"

Đường An Quân quả quyết tuyên bố: "Chờ tôi, tôi lập tức đi từ chức đây!"

Giang Phong toát mồ hôi hột, vội vàng khuyên: "Tôi nói chứ Đường đại mỹ nữ, cậu cũng không hỏi chuyện tiền công một chút sao?"

Đường An Quân cười đáp: "Không cần hỏi, dù sao tôi cũng biết rõ cậu không có khả năng bạc đãi tôi!"

Giang Phong bật cười: "Được, lý do này đủ lớn, lúc nào đến thì nói sớm với tôi một tiếng, tôi đi đón cậu!"

Đường An Quân đáp: "Không thành vấn đề!"

"Được, vậy tôi chờ cậu!"

"Ừm!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong nghĩ nghĩ, lại gọi cho lớp trưởng cấp ba Liễu Y Y.

Khoảng thời gian này, thỉnh thoảng hắn sẽ vào nhóm bạn học cũ nói chuyện một hồi, trong quá trình tán gẫu cũng biết được không ít về tình hình gần đây của mấy người bạn học cũ, trong đó, chuyện Liễu Y Y đoạn thời gian trước đã từ chức trở về chăm sóc mẹ hắn cũng biết.

Mẹ Liễu Y Y tháng trước nằm viện, hình như là vì ngã gãy chân, mà trong nhà còn nuôi một, hai trăm con heo, cha thật sự là không thoát khỏi việc được, anh trai cô lại là đàn ông, chăm sóc mẹ cũng có nhiều chỗ bất tiện, cô cũng chỉ có thể từ chức trở về chăm sóc cho mẹ!

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền hỏi: “Lớp trưởng Liễu Đại, chân mẹ cậu thế nào rồi?”

Liễu Y Y cười đáp: “Cảm ơn đã quan tâm, đã tốt hơn rất nhiều rồi, bây giờ bà cũng đã về nhà tĩnh dưỡng!”

Giang Phong lại nói: “Vậy là tốt rồi, bây giờ cậu vẫn còn đang ở quê chăm sóc mẹ sao?”

Liễu Y Y đáp: “Ừm, ở thêm vài ngày nữa xong tôi định ra ngoài tìm việc!”

Giang Phong nói: “Phòng môi giới hôn nhân của tôi vừa mới khai trương hôm nay, nếu như cậu không ghét bỏ, có thể đến chỗ tôi làm việc.”

Liễu Y Y kinh ngạc nói: “Ông âm thầm suốt thời gian qua, bây giờ vậy mà đã khai trương cả phòng môi giới rồi? Mở ở chỗ nào?”

Giang Phong cười noi: “Tôi cũng vừa mới quyết định thôi, chuẩn bị hơn nửa tháng, mở ở tỉnh thành ấy.”

Liễu Y Y khen: “Ông thật đúng là lợi hại, thế nhưng tôi không hiểu rõ lắm mấy việc mai mối này, sợ không làm tốt được công việc đâu!”

“Công việc ở phòng môi giới cũng không phức tạp, chỉ cần cậu tiếp đãi khách, phụ trách điền tư liệu là được, cực kỳ đơn giản.”

“Vậy thì không thành vấn đề, vừa vặn tôi cũng đang không biết tiếp theo nên tìm việc gì làm, cảm tạ Giang mỹ nam đã chiếu cố!”

“Cậu tốt xấu gì cũng là bạn học ba năm với tôi, không cần khách khí như thế, không chê tôi trả tiền công thấp là dược!”

“Xem ông nói gì kìa, khi nào thì tôi đi làm?”

“Lúc nào cũng được, xem cậu sắp xếp thời gian thôi!”

“Vậy được, ông gửi địa chỉ qua wechat cho tôi, ngày mai tôi sẽ đến!”

Chờ cúp điện thoại xong, Giang Phong mới hài lòng gật nhẹ đầu, có hai bạn học nữ này gia nhập liên minh, hắn là sẽ không còn vấn đề gì!

Ngay lúc này, vị khách đầu tiên sau khi phòng môi giới khai trương đã đến.

Đi vào là một người đàn ông hai sáu, hai bảy tuổi, chiều cao nhìn thì khoảng 1m67, trên mặt có một vết sẹo do bỏng, nhìn có chút dọa người.

Hắn đi vào, lên tiếng hỏi: "Xin hỏi Giang đại sư có ở đây không? Tôi là theo đề cử trên weibo của Mẫn tiên tử mà tới."

Giang Phong nghe vậy liền lập tức chào hỏi, nói: "Xin chào, tôi chính là Giang Phong, cũng chính là Giang đại sư mà Mẫn tiên tử nhắc đến kia!"

Người đàn ông liền vội hỏi: "Chào Giang đại sư, tôi muốn hỏi một chút, một người bị hủy dung giống như tôi, liệu có thể đi xem mắt được không?"

Giang Phong gật đầu, cười nói: "Đương nhiên là được, mời anh ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện!"

Người đàn ông đi vậy liền yên tâm đi vào, ngồi xuống.

Từ sau khi hắn bị hủy dung, trước sau đã tham gia hơn ba mươi lần xem mắt, đáng tiếc lần nào cũng thất bại, lần này lên mạng nhìn thấy đề cử của đại minh tinh Tiêu Mẫn, mới ôm một tia hy vọng tìm tới cửa, xem xem có thể tìm được đối tượng hay không.

Chương 177: Duyên Phận Thật Sự Tuyệt Không Thể Tả

Phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc".

Sau khi người đàn ông ngồi xuống, liền mở lời hỏi: "Xin hỏi phòng môi giới mọi người thu phí như thế nào vậy?"

Giang Phong cười nói: “Phòng môi giới chúng tôi là thu phí theo yêu cầu của khách, nếu như khách không có yêu cầu cụ thể nào, để phòng môi giới chúng tôi tự chủ sắp xếp, vậy sẽ thu một ngàn phí đăng ký tư liệu, mỗi lần sắp xếp xem mắt sẽ thu một ngàn, sau khi chuyện thành công sẽ thu sáu ngàn tạ môi.

Còn nếu như có yêu cầu, yêu cầu càng cao thu phí sẽ càng cao, nếu như yêu cầu của khách quá xa rời hiện thực, vậy phòng môi giới chúng tôi sẽ không tiếp đơn.”

Người đàn ông nhẹ gật đầu, “Đã hiểu, vậy tôi không có yêu cầu gì cả, mọi người cứ sắp xếp xem mắt giúp tôi là được!”

Giang Phong nở nụ cười chuyên nghiệp nói: “Được, vậy trước anh ghi thông tin ở đây, thông tin càng rõ ràng cụ thể thì đối tượng phòng môi giới chúng tôi tìm cho anh sẽ càng phù hợp, cho nên mong anh có thể ghi rõ ưu, khuyết điểm của mình ra, cố gắng đừng giấu diếm gì.”

Người đàn ông gật đầu đáp: “Ừm, tôi biết rồi, tôi sẽ ghi rõ ràng!”

Giang Tuyết nghe đến đây liền đưa ra một tờ bảng biểu, nói: “Đây là bảng ghi thông tin, anh trước tiên điền vào đây, chỗ nào không hiểu có thể hỏi tôi!”

Người đàn ông nhận lấy tờ giấy, nói lời cảm ơn, sau đó bắt đầu cầm bút trên bàn điền vào tờ giấy, gặp chỗ nào không hiểu sẽ hỏi Giang Tuyết, cứ như vậy, khoảng mười mấy phút sau mới điền xong tờ phiếu thông tin.

Giang Phong cầm tờ giấy ghi thông tin của hắn, đồng thời nhập tên và số căn cước của hắn vào hệ thống, kiểm tra một vài thông tin nhân thân của hắn, đồng thời so sánh với thông tin điền trên giấy, xem xem đối phương có ngụy tạo thông tin hay không.

Sau khi kiểm tra kỹ thông tin của đối phương xong, Giang Phong nhìn về phía người đàn ông, hỏi: “Lam tiên sinh, vết bỏng trên mặt anh không biết là sao lại có vậy, có tiện nói với chúng tôi một chút không?”

Lam Chí Huy trầm mặc một chút, sau đó hời hợt nói: “Chính là

năm năm trước, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn mà bị bỏng!"

Giang Phong thấy Lam Chí Huy không muốn nói nhiều, trong lòng đột nhiên dâng lên niềm kính nể, hắn đã tra xét cặn kẽ tư liệu của đối phương, tự nhiên biết rõ vết bỏng trên mặt người này chính là vì năm năm trước cứu người mà có.

Đến giờ, cô bé được cứu khi đó cũng không biết ân nhân cứu mạng mình là ai, nếu như không phải Giang Phong có thể nhìn thấy tư liệu chi tiết của hắn, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới người đàn ông bình thường bị hủy dung này thế mà lại có chuyện cũ đáng kính trọng như vậy.

Cứu người không lưu danh, đây quả thật là hào quang của nhân tính mà!

Giờ phút này, Giang Phong đưa ra quyết định, cho dù có phải tìm khắp thế giới cũng phải tìm cho vị anh hùng vô danh này một đối tượng có giá trị xứng đôi hôn nhân siêu cao.

Nhưng vào lúc này, Lam Chí Huy lại lấy điện thoại di động ra, ấn vào phần thanh toán trên wechat, chuẩn bị quét mã trả tiền đăng ký thông tin.

Giang Phong thấy thế vội vàng cản lại, nói: "Lam tiên sinh, anh không cần trả tiền, anh là vị khách đầu tiên sau khi phòng môi giới hôn nhân của chúng tôi khai trương, cho nên tôi quyết định miễn phí toàn bộ dịch vụ cho anh, cũng sẽ dốc hết sức tìm đối tượng thích hợp nhất với anh, mời anh trở về chờ thông báo của phòng môi giới chúng tôi."

Hắn không làm được chuyện xả thân cứu người, nhưng có đủ khả năng trợ giúp những anh hùng này, đây là chuyện ít nhất hắn có thể làm.

Lam Chí Huy nghe vậy thì hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ tới làm vị khách đầu tiên còn có ưu đãi như vậy, liền chắp hai tay nói câu cảm tạ: "Cảm ơn Giang đại sư, vậy tôi đi trước, gặp lại sau!"

"Lam tiên sinh đi thong thả, hẹn gặp lại!"

Chờ sau khi Lam Chí Huy rời đi rồi, Giang Tuyết mới tò mò hỏi:

“Tiểu Phong, em có phải nhìn ra cái gì rồi không, cho nên mới quyết định không thu phí dịch vụ của người ta?”

Giang Phong nói: “Mặc dù giới môi giới chúng ta không phải là làm từ thiện, nhưng thấy điều kiện của vị khách này khó khăn như thế, chúng ta có khả năng thì giúp đỡ một chút, cộng thêm người ta đúng là vị khách đầu tiên của phòng môi giới chúng ta, cho nên em liền dứt khoát tìm đối tượng miễn phí cho anh ấy, coi như là tích đức.”

Giang Tuyết nghe vậy cũng có chút đồng tình, nói: “Đúng vậy, mặc dù không phải là vết bỏng quá lớn, nhưng quả thực là hủy dung, muốn tìm đối tượng thực sự rất khó, lại thêm gia cảnh của hắn cũng không tốt, đã khó càng thêm khó, chúng ta giúp một tay cũng là điều nên làm!”

Giang Phi cảm thán, nio: “Tiểu Phong, vị khách này hẳn là vị khách khó giải quyết nhất mà em nhận từ trước đến nay đi? Không chỉ gia cảnh không tốt, bản thân còn bị hủy dung, thật không biết dạng phụ nữ gì mới nguyện ý gả cho hắn!”

Giang Phong gật đầu nói: “Quả thật có chút khó giải quyết, có điều thế giới lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người xứng đôi với anh ấy, thừa dịp bây giờ vẫn còn chưa có nhiều khách, em đi ra ngoài nhìn một chút trước, có việc thì gọi điện thoại cho em!”

Vị khách này điều kiện kém như vậy, muốn tìm đối tượng quả thật có chút khó, nhưng cũng chưa phải là khó giải quyết nhất, cô em bách hợp kia mới là khó giải quyết nhất, trước đó Giang Phong cũng đã đi mấy tỉnh tìm, đều không thể tìm được đối tượng phù hợp với cô, cuối cùng đành bất đắc dĩ bỏ cuộc!

Có điều, những cái này cũng không cần phải đem ra nói!

Giang Phi, Giang Tuyết đều biết em trai nhỏ nhà mình “Thần cơ diệu toán”, hắn ra ngoài tìm người khác với những người khác, cho nên cả hai đều gật đầu đồng ý, nơi này có hai người ở đây là được.

Chương 178: Duyên Phận Thật Sự Tuyệt

Không Thể Tả (2)

Giang Phong rời khỏi phòng môi giới hôn nhân, bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Lam Chí Huy.

Vốn cho rằng đây sẽ là cuộc tìm kiếm dài đằng đẵng, theo dự đoán của Giang Phong, phải chạy ít nhất mười tám tỉnh thì mới có khả năng tìm được đối tượng có giá trị xứng đôi cao cho Lam Chí Huy.

Kết quả khiến hắn tuyệt đối không ngờ được chính là, vẻn vẹn mới tìm kiếm có một lần đã ngoài ý muốn tìm được một cô gái có điểm xứng đôi cao với Lam Chí Huy.

【 Danh tính 】: Doãn Giai Lỵ

【 Tuổi tác 】: 21 tuổi

【 Chiều cao 】: 161cm

【 Cân nặng 】: 46kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 76 (tình cảm vợ chồng 78 + môn đăng hộ đối 63 + Quan hệ gia đình 77)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 88 + Quan hệ gia đình 92)

Vừa nhìn thấy điểm xứng đôi hôn nhân và điểm tình cảm vợ chồng hiện tại, Giang Phong thật sự là giật nảy mình, điểm tình cảm vợ chồng hiện tại đã cao tới 88 điểm, điểm tình cảm vợ chồng tối đa còn lên tới 96 điểm, điểm số này thật sự là cao đến không thể tưởng tượng nổi.

Có điều, sau khi Giang Phong xem xong tư liệu về cô gái này xong thì liền hiểu ra tại sao lại như vậy, không khỏi liên tục cảm khái,

đây quả thật là nhân duyên trời định mà.

Bởi vì cô gái tên Doãn Giai Lỵ này không phải ai khác mà chính là người Lam Chí Huy năm năm trước đã liều chết xông vào biển lửa cứu ra, chuyện trùng hợp như vậy thật khiến cho người ta không khỏi cảm thán duyên phận thật sự là tuyệt không thể tả.

...

Một tiểu khu cũ kĩ nào đó ở quận Thanh Tú.

Trong một cửa hàng nhỏ chỉ có mấy mét vuông, Doãn Giai Lỵ đang ở đây bán trà lạnh.

Đây chính là quán trà lạnh nhà cô mở, tên là trà lạnh Cỏ Xương Gà.

Cỏ xương gà có tác dụng thanh nhiệt giải độc, mát gan, giảm đau, là loại thảo mộc tương đối phổ biến ở hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây.

Bán trà lạnh là một công việc tương đối nhàn nhã, mà lợi nhuận cũng rất cao, đừng nhìn quán trà lạnh của Doãn Giai Lỵ nhỏ, chỉ có mấy mét vuông, nhưng vào giờ cao điểm, một ngày cô có thể kiếm được bảy, tám trăm, kể cả ngày buôn bán không tốt thì lợi nhuận cũng không ít hơn ba trăm, bình quân một ngày kiếm được năm trăm tệ cũng không khó khăn gì.

Đương nhiên, mùa buôn bán trà lạnh thuận lợi là mùa hè, tới mùa đông thì việc buôn bán sẽ không tốt như vậy.

Từ sau khi Doãn Giai Lỵ tốt nghiệp trung học liền bắt đầu ở đây bán trà lạnh, bây giờ đã được hơn hai năm, tiền kiếm được không ít, nhưng cô lại luôn sầu não uất ức, bởi vì có một việc đã kẹt trong lòng cô ròng rã năm năm rồi!

Nghỉ hè năm năm trước, Doãn Giai Lỵ vừa mới tốt nghiệp trung học, có một hôm tới nhà một bạn học nữ có quan hệ tương đối tốt chơi, không nghĩ tới lại gặp nạn, tòa nhà mà bạn học nữ đó ở vậy mà lại bốc cháy!

Càng trùng hợp chính là, bạn học nữ kia thèm ăn, đi xuống lầu

mua kem ly, cả nhà chỉ còn một mình Doãn Giai Lỵ ở trong đó.

Mà năm đó Doãn Giai Lỵ cũng mới chỉ là một nữ sinh mười sáu tuổi mà thôi, gặp phải hỏa hoạn, sớm đã bị dọa đến hoang mang lo sợ, chỉ biết đứng ở ban công kêu cứu mạng!

Căn nhà bốc cháy là ở tầng dưới, nhà bạn học cô lại ở tầng bà, đến giờ Doãn Giai Lỵ mới hoàn toàn hiểu rõ, lúc cô đang bất lực kêu cứu mạng ở ban công, có một đại ca ca đã đứng ra, xông vào cứu cô mang xuống dưới.

Một màn kia thật sự khiến cho Doãn Giai Lỵ cả đời khó quên được.

Bởi vì vị đại ca ca kia luôn cố gắng che chở cho cô, nhờ đó cô mới chạy thoát được mà không bị thương chút nào.

Nhưng sau khi chạy thoát xong, cô chú ý thấy mặt của vị đại ca ca kia đã bị bỏng rồi!

Đáng tiếc, cô còn chưa kịp hỏi tên vị đại ca ca kia thì hắn đã xoay người vội vàng chạy đi.

Bởi vì không biết tên của người ta là gì, cho nên sau khi Doãn Giai Lỵ nói chuyện này với ba mẹ, cũng chỉ có thể cùng cha mẹ tìm kiếm ở từng bệnh viện một, nhưng tìm toàn bộ bệnh viện ở huyện thành khi ấy cũng không tìm được vị đại ca ca kia, khiến cho Doãn Giai Lỵ vẫn luôn tiếc nuối tới tận giờ.

Nhất là sau khi cô hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng của vết bỏng trên mặt, cô vẫn luôn lo lắng không biết vết thương của vị đại ca ca đó rốt cuộc thế nào rồi?

Một nữ sinh mười sáu tuổi, đang tuổi sùng bái anh hùng, trong lòng cô, đại ca ca đã cứu cô ra từ biển lửa khi đó chính là đại anh hùng.

Cô thậm chí còn len lén làm ra một quyết định không ai biết trong lòng, cô sẽ dùng mười năm thời gian đi tìm vị đại anh hùng trong mắt cô kia, sau khi tìm được người rồi, sẽ không thèm quay đầu gả cho hắn làm vợ, sinh con dưỡng cái cho hắn.

Bởi vậy, trong hai năm qua, Doãn Giai Lỵ đều chăm chỉ kiếm tiền

vào mùa hè, đợi đến mùa đông liền bắt đầu đi tìm tung tích của vị đại ca ca kia ở các huyện xung quanh.

Cô có thể khẳng định, vị đại ca ca này là người Quế tỉnh, thậm chí rất có thể là ở cùng một huyện với cô, cô tin tưởng rằng chỉ cần kiên trì tìm kiếm, sẽ có ngày cô tìm được người.

Ngay lúc Doãn Giai Lỵ đang nghĩ đến xuất thần, một giọng nói vang lên, nói: “Xin chào, cho hỏi cô có phải là cô chủ Doãn không?”

Doãn Giai Lỵ nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy người hỏi thăm cô là một soái ca tuổi tác có vẻ không cách biệt với cô lắm, liền gật đầu đáp: “Tôi chính là họ Doãn đây, không biết anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Xin chào cô chủ Doãn, tôi tên là Giang Phong, là một bà mối thuộc phòng môi giới hôn nhân “Hạnh phúc”, lần này tới là muốn làm mối cho một vị khách của tôi!” Giang Phong mỉm cười, nói.

Nghe thấy đối phương là bà mối, Doãn Giai Lỵ liền không còn hứng thú gì nữa, lắc đầu nói: “Tôi hiện tại không có dự định kết hôn, thật sự không có!”

Giang Phong lại nói: “Cô chủ Doãn, đừng vội từ chối như vậy, trước tiên có thể nghe tôi giới thiệu một chút về vị khách này được không?”

Doãn Giai Lỵ tiếp tục từ chối: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi thật sự không có hứng thú với chuyện kết hôn!”

Giang Phong nhìn cô, nhẹ nói: “Nếu như tôi nói vị khách này chính là vị đại anh hùng cô đã đau khổ tìm kiếm suốt hai năm qua thì sao, cô cũng vẫn không có hứng thú sao?”

Doãn Giai Lỵ nghe vậy thì đứng bật dậy.

Chương 179: Anh Ấy Là Một Đại Anh Hùng

Cửa hàng trà lạnh Cỏ Xương Gà.

Lúc Doãn Giai Lỵ vừa nghe thấy Giang Phong nhắc đến đại anh hùng cô đau khổ tìm kiếm hai năm liền đứng bật dậy, tim đập mạnh, căn bản không kịp nghĩ làm thế nào đối phương biết được chuyện này, vội vàng hỏi: “Sao anh lại biết anh ấy? Bây giờ anh ấy đang ở chỗ nào?”

Giang Phong hiểu được phản ứng của cô ấy, dù sao thì đột nhiên có được tin tức của người mình tâm tâm niệm niệm cả năm năm, không kích động mới là kỳ quái đấy!

Hắn mỉm cười noi: “Cô chủ Doãn, đừng kích động, ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói!”

Doãn Giai Lỵ lúc này mới ý thức được bản thân đã thất lễ, vội vàng đè xuống kích động trong lòng, thuần thục rót cho Giang Phong một chén trà cỏ xương gà lạnh, hơi lúng túng nói: “Thật xin lỗi, tôi có chút kích động, chỗ tôi chỉ có đơn sơ như vậy, nếu anh không chê thì xin mời anh chén trà lạnh này!”

Giang Phong nói tiếng cám ơn, sau đó nhận lấy chén trà.

Đối với người Quảng Đông và Quảng Tây mà nói, phát hỏa đã là chuyện thường tình, cho nên món trà lạnh này với họ thật sự không khác lắm so với trà bình thường, có thể uống một chén bất cứ lúc nào, mà dường như lúc nào uống cũng phù hợp.

Lúc này, Doãn Giai Lỵ mới bình tĩnh lại được, hỏi: “Bà mối Giang, vừa rồi anh nói khách của anh chính là đại anh hùng tôi đã đau khổ tìm kiếm năm năm, sao anh lại biết được chuyện này?”

Giang Phong cười nói: “Tôi là trong lúc vô tình lướt mạng bắt gặp bài đăng tìm người mà cô đăng, cho nên mới biết được chuyện này.”

Doãn Giai Lỵ bừng tỉnh đại ngộ, cô hai năm này không chỉ đơn giản là chạy đến các bệnh viện hỏi thăm tin tức của những bệnh nhân bị bỏng, mà còn ở trên mạng đăng bài tìm người, đáng tiếc vẫn luôn không tìm thấy người cô muốn tìm.

Bây giờ bà mối này lại đột nhiên tìm tới cửa nói khách của hắn

chính là người cô muốn tìm, sau khi qua cơn kích động, trong lòng cô cũng bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ là có hiểu lầm gì ở đây.

“Bà mối Giang, anh có ảnh chụp của vị khách đó không? Có thể cho tôi nhìn một chút được không?”

Giang Phong vừa lấy điện thoại ra, vừa nói: “Đương nhiên là có ảnh chụp, chỉ là đã năm năm trôi qua, trên mặt anh ấy lại có vết sẹo, không biết cô có thể nhận ra được hay không!”

Doãn Giai Lỵ khẳng định nói: “Cái này anh yên tâm, nếu thật sự là anh ấy, tôi nhất định sẽ nhận ra được!”

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó mở ảnh chụp của Lam Chí Huy ra, đưa cho cô, nói: “Người này chính là anh ấy, cô xem một chút xem có đúng là người cô đã luôn tìm kiếm kia không.”

Doãn Giai Lỵ hai tay run rẩy nhận lấy điện thoại, sau đó bắt đầu đưa mắt về phía màn hình điện thoại, đập vào mắt là một khuôn mặt với vết sẹo nhìn hơi dọa người, có điều vì vết bỏng trên mặt cũng không quá nghiêm trọng, ngược lại cũng không khủng bố nhưng những vết bỏng lớn trên phim ảnh kia.

Doãn Giai Lỵ tập trung quan sát ánh mắt của người trong hình, kết quả càng nhìn cô càng kích động, ánh mắt của người đàn ông trong màn hình này gần như giống nhau như đúc với ánh mắt người đàn ông trong trí nhớ kia của cô.

Cô dám chắc rằng đây chính là vị đại anh hùng cô vẫn luôn tìm kiếm bấy lâu nay.

Giờ phút này, Doãn Giai Lỵ mím môi, nước mắt bắt đầu tranh nhau rơi xuống.

Cô vẫn nhớ vào năm năm trước, lúc vị đại ca ca này xông vào biển lửa tìm tới cô nhìn đẹp trai rạng ngời như vậy, nhưng bây giờ, gương mặt đẹp trai kia lại xuất hiện một vết sẹo xấu xí, khiến cô vô cùng đau lòng.

Giang Phong nhìn sắc mặt của cô có biến hóa, liền nói: “Anh ấy đã đến nơi tôi hẹn trước đó, đã từng tham gia xem mắt hơn ba mươi lần, đáng tiếc vì khuôn này mà bị người ta ghét bỏ, không có

người phụ nữ nào để ý tới anh ấy.

Doãn Giai Lỵ khóc không thành tiếng, cô có thể tưởng tượng ra được, một người đàn ông đi xem mắt ba mươi mấy lần, mỗi lần đều bị người khác ghét bỏ, cảm giác kia đau đớn đến nhường nào.

Mà tất cả đều là vì cô mà ra, nếu như không phải vì cứu cô, anh ấy cũng sẽ không thể trở thành bộ dáng như vậy.

Mạng của cô là do chính anh ấy dùng gương mặt của mình để đổi lấy.

Phần ân tình này, cô đời này cũng không rõ, điều duy nhất có thể làm chính là gả cho anh ấy, sau đó chăm sóc anh ấy cả đời!

Giang Phong nhìn Doãn Giai Lỵ khóc không thành tiếng, kính nể nói: “Anh ấy là một đại anh hùng, dám mạo hiểm tính mạng xông vào biển lửa để cứu một cô gái xa lạ. Mà cô cũng là một cô gái có tình có nghĩa, chuyện cũng đã qua năm năm, vậy mà cô vẫn còn kiên trì đi tìm người.”

Doãn Giai Ly giật hai tờ giấy ăn lau nước mắt, nói: “Bà mối Giang, tôi muốn gặp anh ấy!”

Giang Phong nhấp một hớp trà lạnh, nói: “Muốn gặp người thì rất dễ dàng, có điều cô định lấy thân phận gì gặp anh ấy?”

Doãn Giai Lỵ hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Giang Phong, hắn muốn hỏi cô muốn dùng thân phận đối tượng đi xem mắt gặp người, hay là lấy thân phận người được cứu năm năm trước đi gặp ân nhân.

Doãn Giai Lỵ cẩn thận suy nghĩ, sau đó nói: “Tôi muốn lấy thân phận đối tượng xem mắt bình thường để gặp anh ấy, phiền bà mối Giang giấu chuyện này giúp tôi, chờ đến khi anh ấy tiếp nhận tôi rồi, tôi sẽ nói với anh ấy chuyện năm đó sau.”

Lúc này, có khách tới mua hai chén trà cỏ xương gà lạnh.

Chờ khách đi rồi, Giang Phong mới gật đầu nói: “Không thành vấn đề, có điều tôi cũng mong cô sẽ thương lượng chuyện này với cha mẹ cẩn thận, chờ đến khi cô có được sự đồng ý từ cha mẹ rồi, tôi lại sắp xếp cho hai người gặp mặt cũng không muộn!”

Doãn Giai Lỵ nghe vậy cũng cảm thấy có lý, liền gật đầu nói: “Ừm, cũng tốt, vậy trước anh nói cho tôi về tình huống của anh ấy một chút đi, mặc dù tôi nhận ra anh ấy, nhưng tôi thật sự hoàn toàn không biết gì về anh ấy cả.”

Giang Phong một hơi uống hết chỗ trà lạnh còn lại, xong mới nói: “Anh ấy tên là Lam Chí Huy, hình như cũng là người huyện Linh Thủy như cô, từ khi còn nhỏ đã trở thành cô nhi, là được chú của mình nuôi lớn. Người chú này đối với anh ấy có thể nói là ân nặng như núi, vì chăm sóc đứa cháu cô nhi mà ngay cả vợ cũng không cưới.

Anh ấy vì mặt bị hủy dung, rất nhiều việc đều không làm được, trước mắt đang làm công nhân bảo vệ môi trường, điều kiện cuộc sống không tốt lắm, có điều cũng may chỗ quê nhà có tin giải tỏa khu dân cư, nếu như chứng thực xong, có thể một lần lật mình trở thành phú ông trăm vạn.”

Doãn Giai Lỵ nghe vậy lại suýt chút nữa rơi lệ, xem ra vết bỏng này không chỉ ảnh hưởng tới việc tìm vợ, mà còn ảnh hưởng đến cả vấn đề tìm việc làm, thậm chí đi ra ngoài cũng phải nhận lấy ánh mắt khác thường của người khác.

Nghĩ tới đây, Doãn Giai Lỵ âm thầm thề thốt trong lòng: Cô đời này nhất định phải yêu thương anh ấy thật tốt.

Chương 180: Cô Cũng Là Một Cô Gái Có Tình Có Nghĩa

Sau khi giới thiệu qua về Lam Chí Huy cho Doãn Giai Lỵ xong, Giang Phong lại hỏi về tình huống gia đình và cá nhân Doãn Giai Lỵ, sau khi có được thông tin khá đủ rồi, hắn mới thay hai bên trao đổi phương thức liên lạc, sau đó đứng dậy nói lời tạm biệt: “Cô chủ Doãn, vậy tôi đi trước đây, chờ khi nào cô có sự đồng ý của cha mẹ rồi, tôi sẽ sắp xếp cho cô và Lam tiên sinh gặp mặt!”

Vẻ mặt Doãn Giai Lỵ tràn đầy cảm kích, nói: “Cảm ơn bà mối Giang, tôi sẽ mau chóng lấy được sự đồng ý của cha mẹ, đến lúc đó sẽ liên hệ lại với anh sau!”

Giang Phong nói: “Ừm, vậy liên hệ sau, hẹn gặp lại!”

Doãn Giai Lỵ: “Hẹn gặp lại!”

Giang Phong rời đi, Doãn Giai Lỵ cũng không còn tâm tư làm ăn gì nữa, trực tiếp đóng cửa tiệm, sau đó lấy điện thoại ra gọi video qua wechat cho mẹ mình.

Cuộc gọi vừa được nhận, Doãn Giai Lỵ liền trực tiếp hỏi: “Mẹ, cha có ở đó không? Con có chuyện quan trọng muốn nói cho hai người biết!”

Doãn mẫu nói: “Cha con có ở đây, con có chuyện gì quan trọng vậy?”

Giọng nói của Doãn phụ cũng đồng thời vang lên, nói: “Tiểu Lỵ, xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng điệu Doãn Giai Lỵ hơi kích động, giải thích: “Cha, mẹ, con tìm được anh ấy rồi, con tìm được ân nhân cứu mạng của con rồi!”

Doãn mẫu kinh ngạc: “Tiểu Lỵ, là chàng trai trẻ đã cứu con năm năm trước kia sao, con tìm được người ta rồi?”

Lúc này, gương mặt Doãn phụ cũng xuất hiện trong video, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc hỏi lại: “Cũng đã qua năm năm rồi, con vậy mà còn có thể tìm được chàng trai lúc trước đó sao?”

Doãn Giai Lỵ vừa khóc vừa cười, nói: “Đúng vậy ạ, con cuối cùng cũng tìm được người rồi, anh ấy lúc trước vì cứu con mà phải trả một cái giá rất lớn, mặt bị hủy dung, con cũng không biết năm năm này anh ấy đã cố gắng vượt qua như thế nào!”

Doãn phụ hít một hơi thật sâu, nói: “Tiểu Lỵ, vị ân nhân cứu mạng này của con bây giờ đang ở tỉnh thành sao? Cha với mẹ con sẽ lập tức chạy tới ngay đây, chúng ta nhất định phải cảm ơn người ta thật tốt!”

Doãn mẫu tán đồng, nói: “Đúng vậy, từ lúc đó chúng ta đã muốn hậu tạ người ta thật tốt rồi, đáng tiếc vẫn luôn không tìm thấy người, bây giờ Tiểu Lỵ rốt cuộc cũng đã tìm được người, nhất định phải chuẩn bị lễ hậu tạ thật trọng đại cho người ta mới được.”

Doãn Giai Lỵ lau nước mắt một cái, cười nói: “Cha, mẹ, con gọi video cho hai người chính là để nói cho hai người một quyết định, con muốn gả cho anh ấy, dùng cả đời này để báo đáp ân cứu mạng của anh ấy!”

Doãn mẫu nghe vậy thì hơi chấn kinh, “Cái này...”

Doãn phụ cũng bị kinh động, “Tiểu Lỵ, con...”

Doãn Giai Lỵ hít mũi một cái, nói: “Cha, mẹ, hai người trước hết nghe con nói đó, con cũng là vừa mới có được tin tức của anh ấy thôi, vẫn chưa gặp mặt anh ấy đâu! Từ sau khi anh ấy cứu con bị bỏng mặt, không chỉ khó tìm được công việc tử tế, tìm vợ lại càng khó, con nghe người ta nói anh ấy đã tham gia hơn ba mươi lần xem mắt, nhưng lần nào cũng bị nhà gái ghét bỏ.

Cha, mẹ, con đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ tướng mạo anh ấy lúc xông vào biển lửa cứu con, người này tuyệt đối là một soái ca, nhưng từ sau khi cứu con dẫn đến bị hủy dung, ngay cả vợ cũng không lấy được, thậm chí cả cuộc đời đều vì vậy mà thay đổi.

Mà một người vốn nên chết như con lại có một cuộc sống bình thường, không có chút thương tích nào.

Lòng con thực sự khó mà yên được!

Cho nên, con quyết định gả cho anh ấy, dùng cả đời này để báo đáp ân tình này của anh ấy.

Cái này thật ra không phải là xúc động nhất thời, mà ngay từ hai năm trước con đã có tâm tư này rồi, trong hai năm này, con vẫn luôn tìm kiếm anh ấy khắp nơi, từ lúc đó trong lòng con đã có quyết định, đợi đến khi tìm được người sẽ trực tiếp lấy thân báo đáp.

Không làm như vậy thì không đủ để báo đáp ân cứu mạng của anh ấy!”

Nghe xong lời này của con gái, Doãn mẫu Doãn phụ đều trầm mặc!

Làm cha mẹ, hai người tự nhiên không muốn con gái gả cho một người đàn ông bị hủy dung, nếu như là người đàn ông khác, bọn

họ nhất định sẽ cực lực phản đối.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại là người đàn ông đã cứu mạng con gái bọn họ, cái này thực sự khiến hai người khó xử!

Đối phương mặc dù bị hủy dung, nhưng đó là đại giới người ta phải trả vì cứu con gái bọn họ, bọn họ cũng không phải loại người vô ân không biết đến ân nghĩa kia, trên đời này còn có ân tình gì có thể so sánh được với đại ân cứu mạng?

Cho nên, dù trong lòng hai người thực sự không đồng tình với cách làm này của con gái, nhưng cả hai lại không ai nói ra được lời phản đối.

Qua vài phút đồng hồ sau, Doãn phụ mới chật vật mở miệng nói: "Tiểu Ly, việc này liên quan tới hạnh phúc cả đời của con, con nên suy nghĩ nghiêm túc kỹ càng xem mình có thể tiếp nhận được dung mạo bây giờ của người ta hay không!"

Doãn Giai Ly lần nữa đưa tay lau nước mắt, cười nói: "Cha, con không quan tâm đến dung mạo của người ta, thứ con nhìn trúng là phẩm chất cao quý quên mình vì người khác của anh ấy, người đàn ông như vậy, dù bề ngoài có xấu thì trong lòng con cũng là đẹp trai nhất!"

Doãn phụ Doãn mẫu liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng đồng thời nói: "Tiểu Ly, cha mẹ ủng hộ con!"

Chương 181: Làm Giả Thông Tin Đến Tìm Đối Tượng?

Giang Phong còn chưa về đến phòng môi giới thì đã nhận được điện thoại của Doãn Giai Ly.

"Bà mối Giang, tôi đã nhận được sự đồng ý của cha mẹ rồi, sáng sớm ngày mai hai người họ sẽ sắp xếp xe đến tỉnh thành cùng tôi xem mắt."

"Được, tôi biết cô rất sốt ruột muốn gặp anh ấy, vậy tôi sẽ sắp xếp

cho hai người gặp mặt vào tối mai đi, địa điểm cụ thể sau đây tôi sẽ thương lượng với anh ấy, xong sẽ báo cho cô."

"Được, vậy làm phiền bà mối Giang rồi!"

"Không khách khí, đây là việc tôi phải làm."

Cúp điện thoại xong, Giang Phong không khỏi cảm khái, vốn là một vị khách khá khó giải quyết, không nghĩ tới lại dễ tìm được người phù hợp với vị khách này nhanh như vậy.

Trở lại phòng môi giới, Giang Phong phát hiện lại có thêm một vị khách khác điền thông tin.

Lần này, Giang Phong cũng không cần quản nhiều, hắn mở phòng môi giới này chỉ là để tiếp đãi khách hàng bình thường, việc hắn cần làm chỉ là đi tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho bọn họ, tìm được người rồi thì có thể đem thông tin giao cho anh trai và chị gái xử lý, hoặc là nhân viên xử lý.

Mà việc cần tới hắn chính tay xử lý cũng chỉ có một vài vị khách đặc biệt và khách cấp cao mà thôi.

Khách cấp cao, Giang Phong dự định sẽ tiếp tục sử dụng phương pháp làm mai mối trước kia, đó chính là không nhắc tới hạng mục thu phí, để khách tùy tâm trả là được, vì khách cao cấp sẽ không ký kết hợp đồng với phòng môi giới, lợi ích tự nhiên sẽ thuộc sở hữu của cá nhân Giang Phong.

Cả một buổi chiều, phòng môi giới đã tiếp đãi tất cả bảy vị khách, trong đó có sáu khách thành công ký đơn, chỉ có một khách là tới vì muốn tham quan một chút, nhìn xem phòng môi giới mai mối được cho đại minh tinh trâu bò như thế nào.

Mà sáu vị khách thành công ký đơn kia, có quá nửa đưa ra yêu cầu về đối tượng, giá cả tự nhiên cũng theo đó tăng lên.

Bây giờ, phạm vi tìm kiếm của Giang Phong đã mở rộng ra cực lớn, loại khách hàng bình thường này cũng không cần hắn phải chạy ra ngoài tìm kiếm, chỉ ngồi trong phòng môi giới cũng tìm được đối tượng có giá trị xứng đôi cao dễ như trở bàn tay.

Bởi vậy, trước khi tan làm, hắn nhập toàn bộ thông tin của từng đối tượng tìm được vào máy tính, lại in toàn bộ tài liệu ra, sau đó giao cho anh trai và chị gái xử lý.

Giải quyết xong tất cả những cái này, ba anh chị em liền đóng cửa tan ca.

Sau khi lên xe, Giang Tuyết hỏi: “Đại ca, Tiểu Phong, tối nay hai người muốn ăn gì?”

Bây giờ, anh chị em ba người đang thuê tạm một căn hộ ba phòng ngủ, một phòng khách để ở, bữa sáng và trưa đều ăn ở bên ngoài, nhưng buổi tối Giang Tuyết sẽ mua thức ăn nấu cơm, cho nên cô mới hỏi như vậy.

Giang Phong nói: “Chị, làm miến đậu đi, đã lâu rồi không ăn món này!”

Giang Tuyết nói: “Cái này thì đơn giản, anh thì sao?”

Giang Phi nói: “Hay là làm sườn kho?”

Giang Tuyết nói: “Được, vậy một món sườn kho, một món miến đậu, thêm rau xanh nữa, hai người muốn uống canh gì?”

Giang Phong nói: “Làm một bát canh rong biển trứng đơn giản là được!”

Giang Tuyết gật đầu nói: “Ừm, vậy quyết định như thế đi!”

Trên đường trở về phòng trọ, vốn có một chợ bán thức ăn, lúc ba người đi qua chợ thì Giang Tuyết liền đi xuống xe mua đồ ăn, vì đã có món ăn rõ ràng trong đầu, cho nên không đến mười phút đã mua xong toàn bộ nguyên liệu, sau đó cô lại lên xe cùng hai người về phòng trọ.

Sau khi trở lại phòng trọ, chị gái liền bắt đầu nấu cơm, anh trai thì hỗ trợ nhặt rau.

Giang Phong không có chuyện gì làm liền gọi điện thoại cho Lam Chí Huy, điện thoại vừa kết nối, hắn liền đi thẳng vào vấn đề, nói: “Lam tiên sinh, tôi đã thay anh tìm được đối tượng ra mắt rồi, thời

gian gặp mặt tạm định là tối ngày mai, thời gian cụ thể và địa điểm thì đợi Lam tiên sinh quyết định."

Lam Chí Huy đã trải qua ba mươi mấy lần xem mắt, đối với quá trình này có thể nói là vô cùng thuần thục, nghe Giang Phong nói vậy liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, không biết nhà gái là người nơi nào?"

Giang Phong nói: "Nhà gái giống anh, cũng là người huyện Linh Thủy, hiện tại đang mở một cửa hàng trà lạnh ở tỉnh thành."

Lam Chí Huy do dự nói: "Giang đại sư, con gái nhà người ta ưu tú như vậy, điều kiện như của tôi sao có thể xứng được với người ta chứ?"

Giang Phong nói: "Lam tiên sinh không cần lo lắng, tôi đã nói rõ ràng tình huống của anh cho cô ấy rồi, thứ cô ấy quan tâm là người có tâm hồn đẹp, sẽ không để ý tướng mạo bên ngoài của anh đâu."

Lam Chí Huy nghe vậy, trong lòng bách vị tạp trần, có kinh hỉ, cũng có chờ mong, lại càng lo lắng bất an nhiều hơn, dù sao thì trên đời này, người thực sự có thể không nhìn ngoại hình rất rất ít, hắn không tin mình có thể gặp được người như vậy."

"Thời gian gặp mặt và địa điểm, Giang đại sư cứ xem xét rồi tự sắp xếp là được!"

Giang Phong nghĩ nghĩ, nói: "Thời gian thì đặt vào 8: 30 tối mai đi, địa điểm thì ở cửa hàng trà sữa XX ở quảng trường Triều Dương."

"Được." Lam Chí Huy đáp.

Giang Phong nói: "Được, vậy quyết định như vậy đi, tối ngày mai gặp!"

Cúp điện thoại xong, Giang Phong lại gọi điện thoại cho Doãn Giai Ly, thông báo lại cho cô về thời gian và địa điểm gặp mặt tối mai.

Chương 182: Làm Giả Thông Tin Đến Tìm Đối Tượng? (2)

Giải quyết xong công việc, Giang Phong mới gửi tin hàn huyên với Hoàng Linh Vi.

Thời điểm nam nữ dễ nói chuyện nhất chính là thời kỳ mập mờ, rất nhiều cặp đôi vào thời kỳ này chỉ cần bắt đầu nói chuyện là mấy giờ không dứt, kể cả là những đôi có giá trị xứng đôi hôn nhân không cao thì vào thời điểm này cũng không thiếu chủ đề trò chuyện.

Chủ yếu là vào thời kỳ này, cả nam lẫn nữ, bất kể là đối phương nói cái gì thì đều có thể nghe đến say sưa ngon lành, còn nếu như trò chuyện về một vài chủ đề hơi mập mờ, thì hàn huyên suốt đêm cũng là điều bình thường!

Bây giờ Giang Phong và Hoàng Linh Vi đang trong thời kỳ mập mờ, nửa ngày không nói chuyện là cả người khó chịu.

Cứ trò chuyện tới tận khi chị hắn gọi ra ăn cơm, Giang Phong mới thỏa mãn dừng lại.

...

Ngày hôm sau.

Phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc".

Từ sau chín giờ sáng, khách đến dần dần đông lên.

Cũng may việc này không cần phục vụ một đối một, cho nên bất kể là có bao nhiêu khách đến cũng có thể giảng giải một loạt, sau đó chỉ cần phát giấy để khách điền vào mà thôi.

Giang Phong là người phụ trách kiểm tra thông tin khách điền, từ sau khi phòng môi giới khai trương hôm qua, hắn liền phát hiện bàn tay vàng của bản thân có chút thay đổi, đó chính là với những tờ giấy điền thông tin của khách, hắn chỉ cần quét mắt qua một cái là biết những nội dung trên giấy là thật hay giả.

Lúc này, Giang Phong đang xét duyệt mười mấy tờ giấy thông tin của khách.

Bởi vì trước khi khách điền thông tin, Giang Phi và Giang Tuyết đã liên tục nhấn mạnh phải điền chi tiết, không được điền thông tin giả, nếu không sẽ bị kéo vào sổ đen của phòng môi giới này.

Cho nên sau khi xét duyệt vài tờ thấy đều là thông tin thật, Giang Phong âm thầm gật đầu.

Tận đến lúc kiểm tra tờ thứ sáu, hắn mới tìm thấy có một nửa thông tin là giả trên giấy, Giang Phong nhíu mày lại, nhìn về một đám khách đang ngồi đợi ở đó, hỏi: “Vị nào là Giả tiên sinh?”

Một người đàn ông xấu xí trả lời: “Là tôi, có vấn đề gì không?”

Giang Phong đi tới đưa tờ thông tin ra trước mặt người đàn ông, nói: “Giả tiên sinh, anh hãy cầm tờ thông tin này rời đi đi, chuyện tìm đối tượng của anh, phòng môi giới của chúng tôi không giúp được!”

Người đàn ông họ Giả vẻ mặt không vui, nói: “Không phải phòng môi giới của cậu hỗ trợ tìm đối tượng sao? Là vì tôi chưa trả tiền cho các cậu hay gì? Tôi vất vả ngồi đây nửa ngày điền thông tin, cậu lại một câu đơn giản nói không giúp được gì để đuổi tôi đi?”

Những vị khách khác ngồi đó nghe vậy cũng đưa mắt sang, mặc dù bọn họ tìm tới cửa vì có sự đề cử của đại minh tinh Tiêu Mẫn, nhưng không có nghĩa là bọn họ đều có ấn tượng tốt về phòng môi giới.

Giang Phong liếc mắt nhìn người này, thản nhiên nói: “Giả tiên sinh, tôi nhớ trước lúc đưa giấy cho mọi người điền thông tin đã liên tục nhấn mạnh việc thông tin điền ở đây nhất định phải là thông tin thật, mà anh lại điền toàn những điều sai sự thật ở đây, có muốn tôi chỉ ra từng cái một cho anh không?

Tôi nói anh cầm tờ thông tin này rời đi, nói chỗ môi giới chúng tôi không giúp được gì cho anh là đang cho anh mặt mũi đấy! Anh đã không cần mặt mũi này, vậy tôi cũng sẽ thẳng thắn, anh làm giả thông tin đến tìm đối tượng, nếu như phòng môi giới chúng tôi thật sự giúp anh, không phải là đang hại con gái nhà người ta sao?”

Phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc”.

Các bậc cha mẹ tới điền thông tin cho con gái nhà mình nghe được lời nói này của Giang Phong thì không khỏi trợn mặt nhìn người đàn ông họ Giả kia, tuy là con gái bọn họ rất không có khả năng sẽ xem mắt cùng với người như vậy, nhưng loại hành vi này quả thực rất khiến người khác phản cảm.

Người đàn ông họ Giả nghe vậy thì lộp bộp trong lòng một tiếng, xong lập tức nổi giận, lớn tiếng nói: “Cậu đừng có tung tin đồn nhảm, tôi mẹ nó vừa mới điền xong thông tin, cậu đã đi điều tra được rồi sao? Chưa điều tra thì không có quyền lên tiếng, đây chính là lời của Thái Tổ, cậu dựa vào cái gì mà nói tôi làm giả thông tin? Hôm nay nếu cậu không nói cho rõ ràng, tôi mẹ nó sẽ đập phá hết phòng môi giới này của cậu!”

Nghe đến đây, Giang Phi đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm người đàn ông họ Giả kia, chỉ cần Tiểu Phong lên tiếng, hắn tuyệt đối sẽ lập tức quật ngã gã đàn ông xấu xí kia xuống.

Những vị khách khác nghe thấy lời nói này của người đàn ông họ Giả thì cũng cảm thấy có chút đạo lý, dù sao thì tất cả mọi người đều vừa mới điền xong thông tin, vì sao vị Giang đại sư này lại một mực chắc chắn thông tin người ta điền là thông tin giả?

Có điều cũng không ai lên tiếng ra mặt, tất cả đều chỉ lặng lẽ theo dõi mọi chuyện.

Giang Phong cười, nhìn về người đàn ông họ Giả, nói: “Đúng, tôi chưa điều tra tư liệu của anh, nhưng anh có biết vì sao đại minh tinh Tiêu Mẫn gọi tôi là Giang đại sư không?”

Ánh mắt của Giang Phong cũng không hề lộ ra vẻ sắc bén, chỉ có sự bình tĩnh như nước, chăm chú nhìn gã đàn ông, “Anh có tin không, chỉ cần tôi muốn, tôi thậm chí có thể nói ra được hồi còn bé anh tiểu ra giường mấy lần ở ngay đây?”

Người đàn ông họ Giả nào tin loại chuyện ma quỷ gạt người này, cười lạnh nói: “Giang đại sư? Tôi nhổ vào, đừng mẹ nó giả thần giả quỷ ở đây, bây giờ là thời đại nào rồi, người dùng mấy loại mánh khóe này đã sớm không còn thị trường rồi!”

Chương 183: Phú Bà Tôi Không Muốn Phấn Đấu

Giang Phong nghe vậy cũng không tức giận, mà chỉ lạnh nhạt nhìn gã, nói: “Giả Hậu, sinh năm 1993 ở một vùng nông thôn vắng vẻ huyện Võ Long, thành phố Long Xuyên, trong nhà có sáu anh chị em, anh là đứa nhỏ nhất.

Vết sẹo trên trán anh kia là có lúc bị ngã năm ba tuổi.

Lúc anh mười tuổi bị một trận bệnh nặng, phải chăm trọn vẹn hơn một tháng mới khỏe lại.

Năm bảy tuổi, anh nghịch ngợm gây chuyện, tới bờ sông nghịch nước cùng một đứa bé trong thôn, suýt chút nữa bị chết đuối.

Năm mười tuổi...

Năm mười hai tuổi...

Anh có một người chú thích trộm vặt, anh vì bị ảnh hưởng của người chú đó từ nhỏ mà dưỡng thành thói quen móc túi trộm vặt, thói quen này mãi đến khi anh trưởng thành cũng không sửa được.

Cho nên, anh vì trộm đồ mà vào tù ba lần, ngắn thì ngồi trong đó nửa năm, dài thì ngồi trong đó ba năm.

Tháng ba năm nay, anh mới ra khỏi tù, sau khi ra anh vẫn không chịu làm việc đàng hoàng, suốt ngày chỉ mơ mộng không muốn nỗ lực, cảm thấy đi làm còn không bằng tìm một bà cô giàu có cho mình.

Lần này anh tới phòng môi giới chúng tôi là hi vọng chúng tôi tìm cho anh một bà cô có tiền, nhưng anh lại sợ nếu như điền thông tin thật của bản thân thì những bà cô giàu có kia sẽ chướng mắt anh. Cho nên anh liền điền thông tin giả vào đây, đóng cho mình một hình ảnh thanh niên tích cực nỗ lực.

Giả Hậu, anh còn cần tôi nói tiếp nữa không?”

Từ lúc Giang Phong bắt đầu nói về cuộc đời của gã, Giả Hậu đang phẫn nộ giống như bị điểm huyệt vậy, cả người cứng đờ, đứng đó không hề động đậy, tận đến khi Giang Phong nói xong, hỏi hắn còn muốn nghe tiếp hay không, hắn mới giật mình hoàn hồn.

Sau đó, bịch một tiếng, gã quỳ rạp xuống trước mặt Giang Phong, run lẩy bẩy nói: "Giang đại sư, tôi biết sai rồi, người hiểu chuyện không chấp nhặt kẻ tiểu nhân, tha cho tôi đi, Giang đại sư thật sự là người có bản lĩnh, tôi phục rồi!"

Cái này thật sự không phải do gã không phục, mà là vì đối phương nói ra quá cặn kẽ rồi!

Nếu như đối phương chỉ nói ra được một hai chuyện, vậy gã có lẽ vẫn sẽ còn hoài nghi, nhưng có thể một hơi nói ra được nhiều chuyện như vậy, gã một chút hoài nghi cũng không còn.

"Ông trời ơi, hóa ra Giang đại sư còn có bản lĩnh này!"

"Thảo nào, tôi bảo sao đại minh tinh Tiêu Mẫn lại gọi bà mối Giang là Giang đại sư, hóa ra nguyên nhân là ở đây!"

"Khó trách Giang đại sư lại có thể tác hợp Uông tổng tập đoàn Uông Thị và đại minh tinh Tiêu Mẫn, trước đó tôi vẫn nghĩ không ra vì sao người có thân phận như Uông tổng lại cần người làm mai mối, bây giờ tôi xem như đã hiểu rồi!"

"..."

Trong tiếng bàn tán của những vị khách ở đó, Giang Phong nhìn về phía Giả Hậu, nói: "Giả Hậu, anh có thể đi rồi, có điều trước khi đi, tôi cho anh một lời khuyên: Đừng vọng tưởng tới những thứ không thiết thực kia, nếu như anh có thể làm người cho đến nơi đến chốn, vẫn sẽ có ngày anh có được một cuộc sống hạnh phúc. Nói đến đây thôi, có nghe hay không thì tùy anh!"

"Cảm ơn Giang đại sư đã chỉ dạy, Giả Hậu tôi thề ở đây, từ giờ hoàn toàn hối cải, trở lại làm một người tử tế!"

Nói rồi, Giả Hậu hướng về phía Giang Phong dập đầu một cái, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Chờ Giả Hậu rời đi rồi, lại có một vị khách khác thừa dịp không ai chú ý, mặt mày xám xịt rời đi, rất hiển nhiên đây cũng là một người điền thông tin giả lên giấy.

Sau đó, Giang Phong đương nhiên bị những vị khách còn lại xôn xao vây quanh.

“Giang đại sư, anh có thể tìm đối tượng xứng đôi cho tôi được không?”

“Giang đại sư, tôi muốn mời anh tìm giúp tôi đối tượng xứng đôi!”

“Giang đại sư...”

Giang Phong cười nói: “Công việc của tôi ở phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc”, một là phụ trách xét duyệt tính chân thực của thông tin mọi người đưa ra, hai là phụ trách tìm đối tượng xứng đôi cho khách, cho nên mọi người cứ yên tâm là được.”

Nghe đến đây, những vị khách còn lại mới yên lòng, trong lòng cũng không nhịn được sinh ra sự mong đợi, được một người trâu bò như Giang đại sư tìm giúp đối tượng xứng đôi, hẳn là sẽ rất khác so với những bà mối thông thường khác đi?

...

10: 26 sáng.

Ngồi lên trên xe lửa đi tới tỉnh thành, Liễu Y Y nghe loa phát thanh trên tàu nhắc đã sắp đến ga tỉnh thành, trong lòng hơi kích động.

Từ sau khi tốt nghiệp trung học, cô vẫn chưa từng gặp lại người bạn học cũ Giang Phong này, hai năm trước còn thường xuyên liên hệ qua wechat, nhưng sau này, theo thời gian trôi qua, dần dần những liên hệ trên wechat cũng ít dần đi.

Cũng chỉ có ngày lễ ngày tết mới gửi nhau lời chào hỏi, hoặc là trò chuyện vài câu trong nhóm lớp mà thôi.

Tận đến năm nay, sau khi Giang Phong tốt nghiệp đại học trở về nhà làm bà mối, liên hệ giữa hai người mới trở nên thường xuyên hơn.

Có thể nói, Liễu Y Y đã chứng kiến toàn bộ hành trình phát triển của vị bạn học cũ này, từ khi hắn tác hợp đôi vợ chồng đầu tiên, cô đã luôn chú ý tới tiến độ làm mai mối của hắn.

Chương 184: Phú Bà Tôi Không Muốn Phấn Đấu (2)

Vốn cho rằng chiến tích tác hợp mười đôi vợ chồng trong khoảng thời gian ba tháng ngắn ngủi đã rất lợi hại, tận đến hôm qua khi nhìn thấy hotsearch trên weibo, cô mới biết được vị bạn học cũ này đã trâu bò đến mức làm mai mối cho phú nhị đại siêu cấp và đại minh tinh rồi.

Hơn nữa, còn không tiếng động chạy tới tỉnh thành mở một phòng môi giới hôn nhân, tốc độ này thật sự khiến cô tắc lưỡi không thôi.

Cũng may, bạn học cũ phát đạt cũng không quên cô, biết rõ hiện tại cô không có công việc, còn cố ý gọi điện mời cô đến phòng môi giới làm việc, cái này khiến trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp.

Đã được bạn học cũ tín nhiệm, cô cũng không thể để người ta thất vọng được, khẳng định không thể làm một con cá ướp muối như ngày trước, phải cố gắng làm việc, giúp hắn đưa phòng môi giới này đi lên.

Nghĩ tới đây, Liễu Y Y tỏa ra sự nhiệt tình đối với công việc chưa từng có.

Không bao lâu sau, tàu đã tới ga!

Liễu Y Y mang theo không nhiều hành lý, đi theo dòng người ra khỏi nhà ga.

Sau đó, cô liếc mắt thấy được bạn học cũ đang chờ ở cổng ga.

Mặc dù đã hơn bốn năm không gặp, nhưng thời đại này, gọi điện video trên wechat rất tiện, cho nên Liễu Y Y không hề cảm thấy lạ lẫm chút nào với người bạn học này.

“Lớp trưởng Liễu Đại, đi đường vất vả rồi!”

Nghe thấy lời chào hỏi của đối phương, Liễu Y Y nhoẻn miệng cười: “Có gì mà vất vả, về sau còn phải kiếm cơm dưới tay ông, phải gọi ông là ông chủ rồi, ông cũng không cần gọi tôi là lớp trưởng Liễu Đại nữa đâu, gọi thẳng tên đi!”

Giang Phong mỉm cười: “Về sau chức vụ của cậu sẽ là một bà mối, vậy tôi gọi cậu là bà mối Liễu nhé!”

Liễu Y Y che miệng cười, nói: “Xưng hô này thật thú vị.”

Giang Phong cầm lấy hành lý trong tay cô, nói: “Đi thôi, trước để tôi mang cậu về phòng trọ sắp xếp lại, còn có một người bạn đại học của tôi cũng sắp đến rồi, lát nữa tôi còn phải đến ga Đông đón cô ấy.”

Liễu Y Y vừa đi theo vừa nói: “Ông chủ, bạn học đại học này của ông cũng là nữ sao?”

Giang Phong gật đầu, đáp: “Ừm, làm bà mối, vẫn là phụ nữ các cậu có ưu thế hơn.”

Liễu Y Y lắc đầu cười, nói: “Nếu như lúc trước tôi nghe được câu nói này, vẫn sẽ cho rằng nói rất đúng, nhưng từ khi ông chủ đây trở thành bà mối đã hoàn toàn lật đổ ấn tượng của tôi với bà mối rồi, con gái làm bà mối chưa chắc đã có ưu thế hơn so với con trai đâu!”

Giang Phong cười nói: “Tôi đây xem như trường hợp đặc biệt!”

Đang lúc nói chuyện, đi tới nơi đỗ xe, Giang Phong sắp xếp hết hành lý của Liễu Y Y lên xe xong, hai người liền lên xe đi về phía phòng trọ.

Sau khi đưa Liễu Y Y tới phòng trọ rồi, Giang Phong lại ngựa không ngừng vó chạy tới ga Đông đón Đường An Quân.

Giữa trưa.

Phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc”.

Trong văn phòng, Giang Phong và hai bạn học nữ đang ăn cơm hộp.

“Hai vị bạn học cũ à, giữa trưa khách hơi nhiều, chúng ta trước lót dạ một chút, đợi tối sẽ bày một bàn tiệc chào đón hai người.” Giang Phong nói.

Đường An Quân nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cười nói: “Khách khí như vậy làm gì, tôi với Y Y đều không phải kiểu người được nuông chiều từ bé, lại nói, vị của cơm hộp này rất được.”

Liễu Y Y tán đồng, cười nói: “Đúng đấy, với bọn tôi thì không cần phải khách khí như vậy.”

Giang Phong gật nhẹ đầu, nói: “Được, vậy tôi cũng không nói lời khách sáo nữa, hai người tín nhiệm tôi như thế, ngay cả tiền công còn chưa hỏi đã chọn gia nhập phòng môi giới của tôi, khiến tôi trở nên giống như Alexander vậy!

Về phần tiền công của hai người, lương cơ bản là 3000 tệ, mỗi lần tác hợp thành công một đôi vợ chồng sẽ có tiền hoa hồng là 200 tệ, có bảo hiểm, mặt khác bao ăn bao ở, toàn bộ tiền điện thoại và phí đi lại cũng sẽ do công ty trả, hy vọng đãi ngộ này đủ xứng đáng với niềm tin của hai người.”

Đường An Quân kinh ngạc nói: “Ông chủ, bọn tôi vừa mới nhận chức, cho đãi ngộ cao như vậy có thích hợp không?”

Đây cũng không phải là lời khách khí của cô, mà đãi ngộ này thật sự rất cao, trước đó, đãi ngộ công việc của cô ở thành phố Thâm Quyến cũng không thể sánh bằng một phần của cái này!

Liễu Y Y cũng khiếp sợ nói: “Ông chủ, việc riêng là việc riêng, việc tư là việc tư, ông cũng không thể vì mối quan hệ bạn học của chúng ta mà đặc biệt chiếu cố như này được, cái này rất bất lợi cho sự phát triển của công ty.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Yên tâm đi, trong lòng tôi hiểu rõ, nói chiếu cố, cái này nhất định là có, nhưng cũng chưa đến mức sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của công ty đâu, chỉ là tôi trực tiếp mang hai người lên thành bà mối cao cấp, bỏ qua vấn đề kinh nghiệm mà thôi.”

“Nếu cậu đã nắm chắc, vậy tôi cũng không nói thêm gì nữa!”

Nói đến đây, Đường An Quân nhìn về phía Liễu Y Y, lại nói: “Y Y, vẫn còn hai ông bà chủ đang bận rộn ở bên ngoài đấy, chúng ta tranh thủ thời gian cơm nước xong xuôi ra giúp hai người họ đi!”

Liễu Y Y nghiêm túc gật đầu: “Ừm, ăn cơm!”

Nói xong, hai cô gái xinh đẹp cũng không nhiều lời nữa, nhanh chóng ăn xong bữa cơm.

Chương 185: Một Ngày Thu Được Đấu Vàng

Hôm nay là ngày hiếm hoi Doãn Giai Lỵ nghỉ buôn bán, Doãn phụ và Doãn mẫu giữa trưa đã tới tỉnh thành.

Mặc dù hôm qua lúc gọi video trên wechat, một nhà ba người đã đạt được nhận thức chung, nhưng sau khi gặp mặt, Doãn phụ và Doãn mẫu vẫn cố gắng khuyên con gái hai câu, nói với cô nhân duyên là chuyện cả đời, không thể vì giây phút nhất thời đầu óc phát sốt mà đưa ra quyết định sai lầm được, như vậy sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc cả đời.

Muốn nói cô suy nghĩ kĩ càng trước khi đưa ra quyết định.

Lúc ấy, Doãn Giai Lỵ nói một câu: “Cha mẹ, con thật sự đã suy nghĩ kỹ càng rồi, chính con biết rõ mình không phải là đầu óc nhất thời phát sốt, hai người không cần tiếp tục khuyên con nữa.”

Doãn phụ liền thở dài, nói: “Dù sao thì những gì nên nói, cha mẹ cũng đều đã nói, con đưa đưa ra lựa chọn, vậy thì không nên hối hận!”

Doãn mẫu nói: “May mắn duy nhất là thằng nhóc kia không phải là trời sinh xấu xí, cho nên sẽ không di truyền tới đời sau, chỉ cần chính con có thể tiếp nhận, vậy mối nhân duyên này cũng không quá tệ.”

Doãn Giai Lỵ kiên định nói: “Cha, mẹ, hai người không cần phải lo lắng, con gái hai người nhất định sẽ sống thật hạnh phúc!”

...

Năm giờ chiều.

Giang Phong thống kê một lần, hôm nay phòng môi giới tiếp đãi tổng cộng 142 vị khách, trong đó có 118 vị khách đã thành công ký đơn, 24 vị khách còn lại hoặc là tới tham gia náo nhiệt, hoặc là lúc điền thông tin đã giở trò dối trá.

Loại chuyện này không tránh khỏi được, mặc dù trước khi khách điền thông tin đều đã được khuyên bảo nhất định phải điền thông tin thật, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có một số người ôm tâm lý ngây thơ, cảm thấy có thể lừa dối qua cửa được.

Kết quả đương nhiên không cần nhiều lời, dưới 'hỏa nhãn kim tinh' của Giang Phong, quái vật gì cũng phải hiện ra nguyên hình cả.

Sau khi ký đơn thành công, trong số 118 vị khách, có tới 93 vị là khách hàng bình thường, còn 25 vị khách còn lại đều đưa ra đủ loại yêu cầu với đối tượng xứng đôi, như vậy, mức thu phí tự nhiên cũng khác.

Khách hàng bình thường thu 1000 tệ từ việc đăng ký thông tin, 93 người thu được tất cả 93000 tệ.

25 vị khách còn lại, mặc dù họ đưa ra đủ loại yêu cầu với đối tượng xứng đôi, nhưng những yêu cầu này cũng không quá bất hợp lý, đều tương đối dễ làm, cho nên tiền đăng ký thông tin cũng chỉ thu 2000 tệ mà thôi.

25 vị khách, thu được tất cả 50000 tệ.

93000 + 50000 = 143000 tệ.

Đây chính là thu nhập cả ngày hôm nay, tốc độ kiếm tiền này thật đúng là không so sánh với trước kia được.

Đương nhiên, hôm nay cũng coi như là tình huống đặc biệt, là tiền công quảng cáo của đại minh tinh Tiêu Mẫn, món tiền công bộc phát này đại khái có thể kéo dài chừng một tuần lễ.

Sau khi thống kê ra con số này, Giang Phi và Giang Tuyết đều cực kỳ kích động, cái này có thể nói là khởi đầu tốt đẹp, nếu như tác hợp thành công một trăm vị khách này, vậy phí xem mắt và phí tạ môi cộng lại sẽ được một con số khổng lồ.

Đến như Đường An Quân và Liễu Y Y cũng vui mừng thay bạn học cũ, phòng môi giới vừa mới khai trương đã làm ăn tốt như vậy, cái này bất kể là đối với bạn học cũ hay đối với chính các cô đều là trăm lợi không hại.

“Hôm nay việc buôn bán phòng môi giới thịnh vượng, lại có thêm hai vị mỹ nữ gia nhập, nhất định phải ăn mừng thật chu đáo một phen mới được!” Giang Phong khẽ cười nói.

Giang Tuyết nghe vậy thì phụ họa: “Phải chúc mừng thật tốt, Tiểu Đường, Y Y, hai đứa muốn ăn gì? Đồ Quảng Đông? Món cay Tứ Xuyên? Ẩm thực Hồ Nam? Hay là ẩm thực Sơn Đông?”

Đường An Quân cười đáp: “Ẩm thực lớn tám vùng em đều ăn, không hề kén ăn!”

Liễu Y Y nói: “Trừ những món khẩu vị nặng, em cơ bản đều ăn được.”

Giang Tuyết lại nhìn về phía Giang Phong, hỏi: “Tiểu Phong, em thì sao? Muốn ăn gì?”

Giang Phong nghĩ nghĩ, trả lời: “Hay là hôm nay ăn món Quảng Đông đi!”

Giang Tuyết gật đầu nói: “Được, vậy thì ăn món Quảng Đông!”

Bàn bạc xong, mấy người liền lên xe, cùng tiến về một quán ăn Quảng Đông tương đối cao cấp nào đó.

...

Mắt thấy trời đã dần tối lại, lòng Lam Chí Huy lại dần dần trở nên khẩn trương.

Ba mươi mấy lần tham gia xem mắt trước đó hắn đều không khẩn trương, lần xem mắt này ngược lại lại khiến hắn cảm thấy cực kỳ

sốt ruột.

Có lẽ là bởi vì lần này trong lòng có chờ mong đi, trước kia đi xem mắt, hắn chỉ đơn giản là đến tham dự mà thôi, trong lòng vẫn luôn không ôm hy vọng gì, thất bại là chuyện đã nằm trong tính toán, đương nhiên sẽ không sinh ra hồi hộp.

Lần xem mắt này, có thể nói là lần xem mắt mà Lam Chí Huy coi trọng nhất!

Vì trên mặt có vết sẹo, nên dù có ăn mặc đẹp thế nào cũng không khá hơn bao nhiêu.

Chương 186: Một Ngày Thu Được Đấu Vàng (2)

Nhưng Lam Chí Huy vẫn chải chuốt tóc mình cẩn thận, quần áo cũng sạch sẽ gọn gàng, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Lần xem mắt này, có thể nói là lần xem mắt mà Lam Chí Huy coi trọng nhất!

Vì trên mặt có vết sẹo, nên dù có ăn mặc đẹp thế nào cũng không khá hơn bao nhiêu, nhưng Lam Chí Huy vẫn chải chuốt tóc mình cẩn thận, quần áo cũng sạch sẽ gọn gàng, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Sau đó, nửa tiếng trước giờ hẹn, hắn đã đi tới địa điểm hẹn.

Đợi đại khái khoảng mười phút tại địa điểm hẹn, bà mối Giang Phong cũng đã chạy tới.

“Lam tiên sinh, xin chào!”

“Giang đại sư, xin chào!”

Hai người chào hỏi nhau một câu, sau đó Giang Phong nói: “Để anh chờ lâu rồi, vừa rồi tôi đã gọi điện thoại cho nhà gái, cô ấy và cha mẹ cô ấy đã trên đường tới rồi, đại khái khoảng mười phút nữa sẽ đến nơi.”

Lam Chí Huy cười nói: “Là tôi tới sớm!”

Giang Phong lại nói: “Lam tiên sinh trước tìm chỗ ngồi đi, tôi đi gọi hai cốc trà sữa.”

Lam Chí Huy lập tức ngăn cản: “Như vậy sao được, Giang đại sư ngồi trước đi, để tôi đi gọi trà sữa!”

Giang Phong mỉm cười nói: “Lam tiên sinh không cần phải khách khí, trước anh cứ ngồi đi, tôi sẽ lập tức tới ngay!”

Nói xong, không đợi đối phương đáp lời, hắn đã quay người tới cửa hàng trà sữa.

Lam Chí Huy cảm động nhìn một màn này, mặc dù hai cốc trà sữa không đáng bao nhiêu tiền, nhưng hắn thế nhưng đã trải qua ba mươi mấy lần xem mắt, đối với quy củ xem mắt hiểu rõ hơn rất nhiều so với người bình thường.

Chính vì hiểu, cho nên hắn mới đặc biệt cảm động.

Ba phút sau, Giang Phong đã cầm theo hai cốc trà sữa đi ra, đưa một cốc cho Lam Chí Huy, hỏi: “Không biết Lam tiên sinh có dự định thay đổi công việc không?”

Lam Chí Huy cười khổ nói: “Giang đại sư, với tướng mạo này của tôi, công việc có thể làm được cũng không nhiều, muốn tìm việc cũng không dễ.”

Giang Phong nói: “Lam tiên sinh, phòng môi giới chúng tôi chỉ mới mở, vẫn còn cần nhân viên, nếu như anh không chê, có thể đến phòng môi giới của tôi để làm việc, tiền công năm ngàn một tháng, có bảo hiểm, bao cơm trưa, không biết anh có đồng ý hay không?”

Hắn đây cũng là tâm huyết dâng trào, nhìn thấy người chính trực lẫm liệt như Lam Chí Huy lâm vào tình cảnh như thế, hắn liền không nhìn được muốn đưa tay giúp đỡ, dù sao thì chờ tới khi hắn công khai sự tích anh hùng của mình rồi, thanh danh của phòng môi giới cũng sẽ được tăng lên.

Loại chuyện lợi mình lợi người này, đối với hắn mà nói càng tốt hơn.

Lam Chí Huy nghe vậy thì trợn mắt há mồm, chuyện tốt này thật sự là tới quá đột ngột, còn chưa tham gia xem mắt, kết quả bà mối của hắn đã muốn chiêu mộ hắn làm nhân viên rồi?

Hơn nữa, tiền công đãi ngộ này đối với hắn mà nói thật sự là quá tốt!"

"Giang đại sư, công việc tốt như vậy, có hàng đống người muốn tranh nhau làm, vì sao anh lại chọn tôi?"

Giang Phong cắm ống hút vào, nhấp một ngụm trà sữa, sau đó mới lên tiếng: "Nguyên nhân cụ thể tôi không tiện giải thích, dù sao cũng chỉ cần Lam tiên sinh đồng ý, cửa lớn phòng môi giới chúng tôi sẽ luôn rộng mở."

Lam Chí Huy nghe vậy thì thật sự không hiểu ra sao, rất muốn biết rõ rốt cuộc là có chuyện gì, có điều Giang đại sư đã nói là không tiện giải thích, hắn cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Trở lại vấn đề ban đầu, không hề nghi ngờ gì, đây chính là một công việc cực kỳ hấp dẫn, thậm chí là công việc mà Lam Chí Huy không cách nào từ chối được, hắn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Ông chủ đã để mắt tới tôi, vậy tôi cũng nguyện ý tới phòng môi giới làm việc!"

Giang Phong nghe vậy thì cười nói: "Rất tốt, hoan nghênh anh gia nhập đại gia đình phòng môi giới hôn nhân "Hạnh Phúc", công việc cụ thể sau đây chúng ta sẽ nói tiếp sau, nhiệm vụ chủ yếu tối nay vẫn là giúp anh tìm được một người vợ vừa lòng đẹp ý."

Lam Chí Huy nở ra nụ cười nhàn nhạt, chân thành nói: "Biết ông chủ đây thật sự là vận may của tôi, cái này nhất định phải cảm tạ đại minh tinh Tiêu Mẫn đã đề cử, nếu không có lời đề cử này trên weibo, tôi đã không có cơ hội quen biết ông chủ rồi."

Giang Phong vừa định đáp lời, liếc mắt đã thấy ba người Doãn gia đi tới, lập tức đứng lên nói: "Anh Huy, cô gái xem mắt với anh đã đến rồi!"

Lam Chí Huy nghe vậy thì giật mình một cái, vội vàng đứng dậy theo, sau đó nhìn theo ánh mắt của Giang Phong, nhìn thấy Doãn

Giai Lỵ mặc áo sơ mi trắng và quần tím đi tới.

Chỉ thấy góc áo Doãn Giai Lỵ thắt thành hình nơ bướm, lộ ra bờ eo thon xinh đẹp của cô, mái tóc đen dài thả suông, dưới chân đi một đôi giày thể thao màu trắng, cả người nhìn cực kỳ trẻ trung xinh đẹp.

Quan trọng nhất là, Lam Chí Huy ẩn ẩn cảm thấy cô gái này nhìn có chút quen mắt, giống như đã từng thấy ở nơi nào rồi.

Chương 187: Cô Bé Mà Anh Liều Mạng Cứu Năm Đó, Cô Ấy Đã Lớn Lên!

Lam Chí Huy và Doãn Giai Lỵ gặp mặt!

Sau khi hai người nhìn thấy nhau, lại nhìn đối phương không chớp mắt.

Ở trong mắt Doãn Giai Lỵ, bóng dáng Lam Chí Huy vô thức lại trùng với anh trai năm năm trước, làm ngực cô ta chợt nóng lên, bất giác hai gò má chợt ướt.

Năm năm trước, cô ta vẫn chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, trong sự tuyệt vọng, anh trai này từ trên cao hạ xuống, cứu cô ta ra khỏi biển lửa. Từ giây phút đó trở đi, đối phương đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng cô ta.

Cô bé mười sáu tuổi, chính là tuổi có mối tình đầu, giống như Tiểu Quách Tương trong "Thần Điêu Đại Hiệp", vừa gặp Dương Quá ở bến đò Phong Lăng, đã yêu hắn.

Phải biết, lúc đó Tiểu Quách Tương gặp được Dương Quá là Dương Quá mang mặt nạ da người xấu xí, mà không phải là Dương Quá đẹp trai tiêu sái trước đó. Mà Tiểu Quách Tương tưởng đó chính là gương mặt thật của Dương Quá.

Sau đó bởi vì đôi mắt của Dương Quá, Quách Tương lại cảm thấy Dương Quá không phải xấu như vậy.

Khi đó, Quách Tương đã có thiện cảm với Dương Quá.

Nói thật, cho dù vẻ ngoài của Dương Quá thật sự xấu như vậy, chỉ dựa vào những chuyện Dương Quá đã làm, hơn nửa có thể dễ dàng cướp đi trái tim của cô ta.

Bởi vậy, có thể thấy được, tướng mạo của đàn ông rất quan trọng đối với phần lớn phụ nữ, nhưng đối với một số người phụ nữ lại không quan trọng như vậy. Bởi vì các cô đều có thể từ trên thân người đàn ông phát hiện ra những điểm sáng đủ để át đi vẻ ngoài xấu xí.

Lam Chí Huy thấy Doãn Giai Lỵ có phần quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ nổi đã gặp qua đối phương ở đâu.

"Chú Doãn thím Doãn, cô Doãn, mọi người đã tới rồi!"

Giang Phong mỉm cười giới thiệu hai bên: "Người này chính là ngài Lam Chí Huy."

Lam Chí Huy vội vàng lần lượt chào hỏi. Doãn phụ, Doãn mẫu cũng khách sáo chào lại anh ta.

Hai vợ chồng nhìn vết bỏng trên mặt Lam Chí Huy, nghĩ đến đây là cái giá anh ta phải trả để hy sinh bản thân cứu con gái bọn họ, trong lòng hai người đều rất cảm động. Trước khi gặp người, tuy rằng bọn họ cũng cảm động trước việc thiện của đối phương, nhưng phần cảm động kia chắc chắn không trực quan như bây giờ.

Sau khi Giang Phong giới thiệu hai bên với nhau xong, lại vừa cười vừa nói: "Chú Doãn, thím Doãn, chú thím ngồi trước đi. Tôi vào cửa hàng lấy ít trà sữa lại đi ra!"

"Ông chủ..."

Giang Phong trực tiếp ngắt lời Lam Chí Huy, nói: "Anh cũng ngồi xuống đi, tôi đã đặt trà sữa trước rồi, chỉ cần đi vào lấy ra là được!"

Giang Phong nói xong, đi thẳng vào cửa hàng trà sữa.

Thấy Lam Chí Huy lúng túng ngồi xuống, Doãn phụ tò mò hỏi: "Ngài Lam, sao ngài gọi ông mai Giang là ông chủ vậy?"

"Chú Doãn, chú gọi cháu Tiểu Huy là được rồi!"

Lam Chí Huy nói xong mới giải thích: "Vào mấy phút trước, cháu đã trở thành nhân viên của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, cho nên bây giờ ông mai Giang là ông chủ của cháu!"

Doãn mẫu kinh ngạc nói: "Tiểu Huy, đây là tình huống gì vậy? Sao cháu đột nhiên lại trở thành nhân viên của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc?"

Lúc này, Giang Phong đã cầm ba cốc trà sữa đi ra, nghe vậy mỉm cười tiếp lời: "Thím Doãn, người ưu tú giống như ngài Lam chính là nhân tài mà văn phòng hôn nhân chúng tôi rất cần đấy!"

Hắn nói xong, cầm ba cốc trà sữa trong tay lần lượt đưa cho ba người nhà họ Doãn.

Ba người nhà họ Doãn cảm ơn xong, mới nhận lấy cốc trà sữa.

Sau khi Doãn Giai Lỵ gặp mặt Lam Chí Huy, vẫn không nói gì mấy, chỉ lẳng lặng nhìn anh ta, ánh mắt kia khiến ngay cả bản thân Lam Chí Huy cũng cảm giác có gì đó không đúng, hình như người này rất có thiện cảm với anh ta.

Sau khi làm quen với nhau, Doãn Giai Lỵ đột nhiên hỏi: "Anh Chí Huy, sao mặt anh lại có vết sẹo này. Anh có tiện nói cho tôi biết được không?"

Doãn phụ, Doãn mẫu nghe vậy thì liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều nhìn về phía Lam Chí Huy, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Lam Chí Huy im lặng một lát, sau đó nói sơ qua: "Chuyện này thật ra không có gì đáng nói, chỉ là xảy ra hỏa hoạn, sau đó bất ngờ bị bỏng thôi!"

Doãn Giai Lỵ nhìn anh ta không chớp mắt, nói: "Anh có thể nói cụ thể hơn không?"

Mặc dù thấy hơi kỳ lạ khi đối phương cố chấp trước vấn đề này như vậy, nhưng Lam Chí Huy vẫn trả lời: "Chính là năm năm, tôi nhìn thấy một cô gái nhỏ bị vây ở trong đám cháy.

Thấy cô ấy bất lực đứng trên ban công kêu cứu, tôi không đành lòng nhìn cô ấy phải chôn thân trong biển lửa, cho nên mới nghiến răng xông tới cứu cô ấy ra."

Doãn Giai Lỵ nhớ lại cảnh tượng trước đây, nước mắt bất giác chảy xuống, "Anh vì cứu cô bé kia mới khiến mặt mình bị bỏng như bây giờ, anh có hối hận không?"

Lam Chí Huy không rõ vì sao đang yên đang lành, cô ta lại đột nhiên rơi nước mắt: "Đương nhiên là không hối hận rồi. Nếu trước đây tôi không xông vào cứu cô bé kia, có lẽ cô ấy sẽ không thể sống nổi. So với tính mạng quý giá của một con người, tôi cảm thấy mình trả giá như vậy cũng đáng."

Nước mắt Doãn Giai Lỵ càng trào ra nhiều hơn, nức nở nói: "Nhưng cô ấy không là gì của anh cả, anh trả giá lớn như vậy, thậm chí vì điều này còn ảnh hưởng tới cả cuộc đời của anh, anh thật sự không hối hận à?"

Chương 188: Cô Bé Mà Anh Liều Mạng Cứu Năm Đó, Cô Ấy Đã Lớn Lên! (2)

Lam Chí Huy không phải là kẻ ngốc. Lúc trước, anh ta không nghĩ tới phương diện kia. Nhưng bây giờ thấy Doãn Giai Lỵ không ngừng rơi nước mắt, mà chú thím Doãn cũng rơm rớm nước mắt, anh ta dường như đã hiểu rõ được điều gì đó.

Sau đó, anh ta nhìn kỹ Doãn Giai Lỵ, bóng dáng dần dần trùng khớp với hình dáng trong đầu, anh ta không khỏi kinh ngạc nhìn cô ta: "Cô là..."

Doãn Giai Lỵ lau nước mắt, lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ, khẽ nói: "Là tôi, cô bé anh liều mình cứu năm đó, cô ấy đã lớn lên!"

Thấy con gái đã thừa nhận, Doãn phụ cũng không nhịn được nữa, đầy vẻ cảm kích nói: "Ngài Lam, thật sự rất cảm ơn ngài năm đó đã liều mình cứu con gái nhỏ của tôi. Nếu không có ngài, chắc hẳn con gái nhỏ của tôi đã mất từ lâu rồi!"

Mắt Doãn mẫu đỏ hoe, nói: "Ngài Lam, năm đó chúng tôi tìm khắp các bệnh viện trong cả huyện thành, đáng tiếc không tìm được ngài. Ngài có ơn lớn với cả nhà chúng tôi đấy!"

Cảnh tượng này làm Lam Chí Huy cảm thấy chân tay luống cuống. Anh ta tuyệt đối không ngờ tới, lần này mình đi xem mắt lại gặp phải cô bé được mình cứu năm năm trước, thấy cô bé nhìn mình cảm động đến rơi nước mắt, ba mẹ của cô bé còn cảm ơn mình, anh ta thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Thật lâu sau, anh ta mới thốt ra một câu: "Sao các người nhận ra cháu vậy?"

Doãn Giai Lỵ nhìn về phía Giang Phong nói: "Chuyện này là nhờ có ông chủ mới của anh. Nếu không nhờ có anh ấy nói, em còn không biết phải mất bao nhiêu năm mới tìm được anh!"

Nghe đến đó, Giang Phong nói với Lam Chí Huy: "Hai năm qua, cô Doãn vẫn luôn hỏi thăm xung quanh về tin tức của anh. Cô ấy đã sớm chạy khắp các bệnh viện trong thành phố các anh, ngay cả bệnh viện trên tỉnh, cô ấy cũng chạy qua gần hết. Đây là một cô gái tốt đấy. Năm đó, anh thật sự không cứu nhầm người."

Giang Phong nói đến đây, nhìn về phía ông Doãn mẫu nói tiếp: "Chú Doãn thím Doãn, không bằng chúng ta qua đối diện ngồi, để cho hai người bọn họ nói chuyện riêng?"

Doãn phụ, Doãn mẫu đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Sau đó, ba người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đi xa!

Chờ sau khi Doãn phụ, Doãn mẫu rời đi, Lam Chí Huy không còn chịu áp lực quá lớn, nhìn ánh mắt dịu dàng của Doãn Giai Lỵ, giọng nói hơi khô khốc hỏi: "Cô tìm tôi khắp nơi làm gì?"

Doãn Giai Lỵ lớn mật nhìn anh ta nói: "Năm năm trước, vào lúc em tuyệt vọng, anh từ trên cao hạ xuống, cứu em ra khỏi biển lửa. Bắt đầu từ giây phút đó, trong lòng em đã in dấu vết của anh, cả đời này cũng không quên được anh! Hai năm trước, sau khi em tốt nghiệp trung học, trong lòng đã thầm thề, em phải tìm được anh, sau đó lấy anh, cùng anh đối mặt với mưa gió sau này, không bỏ

không rời!"

Lam Chí Huy há hốc miệng, có phần không tự tin nói: "Nhưng bây giờ tôi quá xấu..."

Doãn Giai Lỵ ngắt lời nói: "Không, anh không xấu, trong lòng em, anh vĩnh viễn là người đẹp trai nhất!"

Lam Chí Huy cảm giác hạnh phúc tới quá đột nhiên, sợ rằng đối phương chẳng qua bởi vì cảm ơn mới làm ra hành vi kích động này, nên cố ép trái tim đang đập rộn ràng, nói: "Giai Lỵ, lòng biết ơn không phải là tình yêu. Tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ rõ ràng, đừng lẫn lộn hai cảm giác đó với nhau, để tránh cho tương lai phải hối hận."

Doãn Giai Lỵ nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Em đã nghĩ rất kỹ rồi, anh chính là bạch mã hoàng tử trong lòng em. Em muốn đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh anh, vĩnh viễn cũng không hối hận!"

Trong lòng Lam Chí Huy thầm cảm động: "Nhưng ba mẹ cô thì sao? Liệu bọn họ có đồng ý không?"

Doãn Giai Lỵ nói: "Ba mẹ em đều ủng hộ suy nghĩ của em. Anh Huy, anh có bằng lòng cưới em không?"

Nghe đến đó, Lam Chí Huy cũng không nhịn được nữa, liên tục gật đầu nói: "Anh bằng lòng!"

...

Giang Phong dẫn theo Doãn phụ, Doãn mẫu đi dạo qua một vòng trở về, đã thấy Lam Chí Huy và Doãn Giai Lỵ thân mật ngồi bên nhau, hai người vừa nói vừa cười, rõ ràng đã làm rõ quan hệ.

Bởi vậy, Giang Phong vừa trở về, đã vừa cười vừa nói: "Người có tình sẽ thành thân thuộc, chúc mừng hai người!"

Lam Chí Huy hơi lúng túng mỉm cười nói: "Cảm ơn ông chủ!"

Doãn Giai Lỵ cũng mỉm cười nói theo: "Cảm ơn ông chủ!"

Doãn phụ, Doãn mẫu đều nói chúc mừng, làm Lam Chí Huy vẫn

luôn lo lắng căng thẳng mới bình tĩnh lại được.

Giang Phong hỏi tiếp: "Tôi muốn đăng chuyện của các người lên Weibo, để càng nhiều người chúc phúc cho các người, không biết các người có đồng ý không?"

Lam Chí Huy hơi do dự, sau đó nói: "Tôi không có ý kiến!"

Nếu chỉ vì bản thân anh ta, anh ta không muốn để lộ ra, bằng không năm đó anh ta có thể trở thành nhân vật trên tin tức, nhưng bây giờ sắp có vợ, để tránh người ta chế nhạo cô ấy sống với người đàn ông xấu như mình, anh ta cảm thấy để lộ ra một chút cũng tốt, ít nhất có thể tránh rất nhiều ánh mắt khác thường.

Doãn Giai Lỵ đáp: "Tôi cũng không có ý kiến!"

Giang Phong gật đầu nói: "Vậy được, chờ tới ngày các người đăng ký kết hôn, tôi sẽ công bố chuyện cũ của các người ở trên Weibo. Tôi tin tưởng đến lúc đó, mọi người trên mạng đều sẽ chúc phúc cho các người!"

Doãn Giai Lỵ nói: "Chúng tôi tính ngày mai sẽ đăng ký kết hôn. Về phần bao giờ làm tiệc cưới, chờ sau này sẽ chậm rãi thương lượng."

Giang Phong kinh ngạc hỏi: "Nhanh như vậy sao?"

Doãn phụ, Doãn mẫu cũng hơi kinh ngạc, tốc độ này thật sự quá nhanh rồi.

Doãn Giai Lỵ nói đùa: "Dù sao cả đời tôi không phải anh ấy thì không lấy chồng, sớm đăng ký cũng tốt, để tránh anh ấy chạy."

Lam Chí Huy cười khúc khích theo. Não anh ta bị úng nước mới muốn chạy.

Giang Phong cười ha ha nói: "Vậy thật sự chúc mừng hai người!"

Doãn phụ, Doãn mẫu nghe vậy cũng không phản đối, chuyện này cũng được quyết định.

Đến lúc này, buổi xem mắt tối nay đã kết thúc tốt đẹp!

Chương 189: Yêu Cầu Bạn Đời

Thứ năm, ngày 29 tháng 12 năm 2022.

Trên mạng, một trang Weibo tên là "Trong nhân gian có chân tình" đang rất được yêu thích!

Người đăng trang Weibo này chính là Giang đại sư, người leo lên hot search vì ngày hôm trước minh tinh lớn Tiêu Mẫn này công bố tin tức kết hôn.

Nội dung của Weibo chủ yếu kể câu chuyện cảm động, một thanh niên vì cứu người mà gương mặt bị biến dạng, sau đó cô bé được cứu kia lấy thân báo đáp.

Nội dung toàn bài văn chủ yếu biểu đạt bốn điểm:

Một, thanh niên hy sinh bản thân cứu người, đức tính cao thượng.

Hai, cô bé tri ân báo đáp, lấy thân báo đáp.

Bốn, thanh niên trở thành nhân viên của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, chịu trách nhiệm đăng ký tài liệu cho khách.

Trang Weibo này vừa được đăng lên, đã được đám dân mạng điên cuồng gửi bình luận, nhiệt độ tăng vọt, chẳng qua chỉ mấy giờ ngắn ngủi đã leo lên bảng hot search.

"Câu chuyện thật cảm động, người thanh niên kia là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, cô bé cũng là người có tình có nghĩa. Hai người đến với nhau cũng thật sự rất xứng đôi, chúc phúc cho các người!"

"Tri ân báo đáp, cô gái này không tệ, thanh niên kia cứu không nhầm người."

"Đây đúng là năng lượng tích cực đấy. Thanh niên kia làm tốt lắm, cô bé cũng có lương tâm, ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân này cũng không tệ!"

"Người tốt cả đời bình an, các người chắc chắn sẽ hạnh phúc, chúc

phúc cho các người!"

"Mặc dù có hơi mất hứng, nhưng tôi vẫn muốn nói, sau này cô bé có thể sẽ hối hận cho xem."

"Quả thật làm người ta cảm động, hy vọng cô bé không phải chỉ nhất thời kích động."

"Cái này không phun nổi, đổi nhà tiếp theo."

"..."

Ở trong bình luận lên tới con số hàng vạn, phần lớn đều là khen và chúc phúc, cũng có số ít bình luận sẽ nói vài lời không dễ nghe lắm, chẳng qua đều bị vô số khen và chúc phúc nhấn chìm.

Sau khi minh tinh lớn Tiêu Mẫn nhìn thấy được Weibo này, cũng đăng một câu bình luận: "Một đôi vợ chồng trẻ khiến cho người ta cảm động, Giang đại sư công đức vô lượng!"

Theo bình luận của Tiêu Mẫn gửi ra,

Không ít minh tinh trong giới giải trí cũng bình luận theo, khiến nhiệt độ của đề tài này không ngừng tăng lên, cuối cùng lên đỉnh bảng hot search.

Mọi người ngoại trừ quan tâm nam nữ chính trong câu chuyện, phần lớn đều đưa ra đánh giá tích cực về chuyện Giang đại sư giúp đỡ mai mối.

Fan của Weibo vốn tăng rất chậm, lại bắt đầu nhanh chóng tăng vọt.

...

Khu Giang Nam.

Khu dân cư nào đó.

Diệp mẫu đang rán thịt ba chỉ. Con gái bà thích ăn thịt ba chỉ kho tàu mà bà làm, cho nên mỗi tháng bà đều sẽ mua một miếng thịt ba chỉ ngon nhất về tự mình nấu.

Nhắc tới Diệp Đồng con gái mình, Diệp mẫu lại không khỏi thở dài. Con gái của bà năm nay đã 29 tuổi, mắt thấy đầu 2 sắp qua, sắp đổi thành đầu 3, bà thật sự buồn tới bạc không biết bao nhiêu tóc.

Nhưng bà có buồn cũng vô dụng, không phải cô con gái không muốn tìm đối tượng, mà vẫn tìm nhưng bị người ta chê.

Không có cách nào, ai bảo con gái bà làm công việc 'nhân viên khâm liệm' chứ!

Tuy nói bây giờ thời đại tiến bộ, không đến mức đánh đồng nhân viên khâm liệm với xui xẻo, nhưng đối với phần lớn người bình thường, trong lòng cũng không thể tiếp nhận nhân viên khâm liệm cả ngày tiếp xúc với thi thể.

Thật ra trước đây, khi con gái lựa chọn công việc này, Diệp mẫu đã có ý kiến. Bà biết đãi ngộ của công việc này tốt, nhưng dễ bị người ta kỳ thị, đặc biệt là sau này tìm bạn trai cũng không dễ.

Nhưng lúc đó, con gái không chịu nghe lời bà, cứ khăng khăng làm theo ý mình, lựa chọn công việc khâm liệm này.

Quả thật, con gái làm công việc này kiếm không ít tiền, thậm chí còn mua nhà ở tỉnh thành. Nhưng chuyện bà lo lắng đã xảy ra, con gái tìm đối tượng thật sự khó hơn các cô gái bình thường nhiều.

Những người đàn ông vốn có thiện cảm với cô, vừa nghe tới cô làm nhân viên khâm liệm, chuyên môn trang điểm, chỉnh sửa gương mặt cho người chết, tất cả đều sợ đến mức vội vàng nói bye bye với cô.

Lần này là lần thứ hai n rồi, cũng khiến cho Diệp Đồng chẳng còn tâm tư tìm bạn trai nữa, một lòng tập trung vào công tác.

Mấy năm qua, Diệp mẫu cũng nhờ họ hàng bạn bè xem xét đối tượng giúp, đáng tiếc đều không được.

Thấy con gái càng lúc càng lớn tuổi, Diệp mẫu thật ra cũng từng khuyên cô đổi công việc khác, nhưng con gái lại không đồng ý. Bây giờ, tiền lương cộng thêm tiền thưởng và tiền trợ cấp vị trí công tác các loại mỗi tháng của cô ta, tính sơ qua cũng thu nhập hai

mươi nghìn.

Nếu đổi sang công việc khác, sợ rằng thu nhập còn chẳng bằng một phần ba, cô ta đương nhiên sẽ không đồng ý.

Trong lúc Diệp mẫu vừa rang thịt vừa lo lắng cho cuộc hôn nhân của con gái, điện thoại di động của bà đặt ở trên bàn bỗng nhiên đổ chuông. Bà vội vàng đi tới cầm điện thoại di động lên, phát hiện là cháu trai nhà mẹ đẻ gọi tới, lại nghe máy.

Điện thoại vừa được kết nối, cháu trai nhà mẹ đẻ đã hỏi: "Cô, cô xem tin tức chưa?"

Diệp mẫu không hiểu hỏi: "Tin tức gì chứ?"

Cháu trai nhà mẹ đẻ nói: "Chính là tin tức đầu hot search của Weibo đấy!"

Diệp mẫu nói: "Cô biết Tencent News, bởi vì trong WeChat có. Còn hot search Weibo gì đó thì cô chưa có xem qua!"

Cháu trai nhà mẹ đẻ nói: "Nói một cách đơn giản, chính là hai ngày nay xuất hiện một Giang đại sư, hắn mở một văn phòng hôn nhân chắc hẳn có thực lực rất lợi hại, ngay cả minh tinh lớn như Tiêu Mẫn cũng mời hắn làm mai mối.

Chị họ cháu không phải còn chưa có bạn trai à? Cháu cảm thấy cô cần phải đến văn phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” này xem thử. Nói không chừng Giang đại sư trong văn phòng môi giới hôn nhân này thật sự có thể giải quyết được vấn đề hôn nhân của chị họ thì sao!"

Chương 190: Yêu Cầu Bạn Đời

Diệp mẫu nghe vậy, ánh mắt sáng lên, cho dù bà đã hơn năm mươi tuổi, nhưng bà xem không ít chương trình ti vi, tuy không nói biết hết minh tinh trong giới giải trí, nhưng cơ bản vẫn biết được vài người nổi tiếng.

Mà Tiêu Mẫn làm ca sĩ khá nổi tiếng trong tỉnh, Diệp mẫu đương

nhiên cũng biết.

Nghe ý của cháu trai, văn phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” này có thể mai mối cho minh tinh lớn như Tiêu Mẫn, vậy sợ rằng thực lực thật sự rất lợi hại, nói không chừng có thể thật sự giải quyết được vấn đề hôn nhân của con gái bà.

Nghĩ tới đây, Diệp mẫu vội vàng hỏi: "Vậy văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc này ở đâu?"

Cháu trai nhà mẹ đẻ nói: "Ở tỉnh thành đấy. Cháu mới xem địa chỉ, chỉ cách nhà ga chưa tới năm trăm mét. Chờ lát nữa cháu sẽ gửi địa chỉ tới WeChat cho cô!"

Diệp mẫu liền vội vàng gật đầu nói: "Được, vậy cháu mau gửi cho cô, chờ lát nữa cô sẽ bớt thời gian xem!"

"Được, cứ vậy nhé, cháu cúp máy trước đây!"

"Ừ!"

Sau khi cúp máy không được một phút, cháu trai nhà mẹ đẻ đã gửi cặn kẽ vị trí văn phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc” kia qua.

Diệp mẫu vừa nhìn, đã biết được văn phòng hôn nhân Hạnh Phúc đại khái nằm ở đâu. Sau đó, bà trở lại trước bếp, tính kho thịt xong lại chạy qua xem thử.

...

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Hôm nay, khách tới đông hơn hôm qua. Trước mắt Giang Phong đã có mấy mươi tập tài liệu cần hắn xét duyệt, hơn nữa còn có rất nhiều khách đang điền thông tin.

Bởi vì người tới quá nhiều, không gian trong văn phòng hôn nhân không đủ lớn, cho nên rất nhiều khách chỉ có thể chờ ở bên ngoài, đông tới mức người qua đường cũng phải không ngừng chắt lưỡi.

Lúc này, bốn người Giang Phi, Giang Tuyết, Đường An Quân, Liễu Y Y đều bận rộn tiếp đón khách.

Đường An Quân và Liễu Y Y chịu trách nhiệm giải đáp vấn đề cho khách, chờ khách điền thông tin xong, lại lấy tới cho Giang Phong xét duyệt. Chờ Giang Phong xét duyệt thông qua, sẽ do Giang Phi hoặc Giang Tuyết đứng ra ký hợp đồng với khách.

Tốc độ Giang Phong xét duyệt tài liệu rất nhanh, chẳng qua để phối hợp với tốc độ của anh cả và chị, hắn cũng không vội, mà chậm rãi xét duyệt.

Sau khi xét duyệt xong một tập tài liệu, Giang Phong lại cầm lấy một tập tài liệu khác xem.

Kết quả, tập tài liệu mới làm Giang Phong thấy cạn lời, không biết nên nói gì mới tốt.

Tài liệu không làm giả, đây là ấn tượng đầu tiên của Giang Phong về tập tài liệu này, bởi vì nếu trong thông tin có gì gian dối, bàn tay vàng của hắn chắc chắn sẽ lần lượt liệt kê ra.

Mà chính là tài liệu không giả, mới khiến cho Giang Phong cảm thấy nghẹn lời.

Tên người được điền trên tập tài liệu này là Cung Trường Hà, năm nay 28 tuổi, người thành phố C tỉnh Quế, phần lớn thông tin điền đều tương đối bình thường, chỗ không bình thường là ở trên cột sở trường đặc biệt và yêu cầu đối với bạn đời.

Ở cột sở trường đặc biệt, Cung Trường Hà điền là 20cm, 40 phút, mẹ nó còn được bàn tay vàng của hắn ngầm thừa nhận là thông tin thật, điều này thật thái quá!

Mà ở trên cột yêu cầu đối với bạn đời kia, Cung Trường Hà chỉ điền một câu nói: nữ đại gia từ 18 đến 58 tuổi.

Nhìn đến đây, Giang Phong không nhịn được hỏi: "Xin hỏi ngài Cung Trường Hà là ai vậy?"

Trong số người đang chờ ký hợp đồng, một người thanh niên cao lớn đẹp trai đứng lên đáp: "Là tôi!"

"Tôi có nói mấy câu muốn hỏi anh, mời anh đi theo tôi!"

Giang Phong nói xong, cầm tài liệu của anh ta đi vào trong văn phòng nhỏ.

Cung Trường Hà thấy thế cũng đi theo.

Sau khi tiến vào văn phòng, Giang Phong nhìn anh ta nói: "Ngài Cung, với điều kiện của bản thân anh, muốn tìm một người đẹp không tệ để kết hôn là chuyện không khó, nhưng nếu anh chỉ định bạn đời là nữ đại gia, vậy phạm vi có thể lựa chọn cũng rất nhỏ, có thể phương diện dáng người ngoại hình không quá phù hợp với ý của anh, anh xác định muốn đưa ra yêu cầu này chứ?"

Cung Trường Hà gật đầu nói: "Tôi xác định muốn đưa ra yêu cầu này, tôi cảm thấy trên đời này đáng sợ nhất chính là nghèo, chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề nghèo này, hy sinh trên phương diện khác, tôi cho rằng là đáng!"

Giang Phong không còn lời nào chống đỡ, chỉ có thể than thở: "Được rồi, tôi tôn trọng sự lựa chọn của anh. Chẳng qua định nghĩa liên quan nữ đại gia, anh cảm thấy tài sản bao nhiêu mới phù hợp với yêu cầu của anh?"

Cung Trường Hà nói: "Cái này phải xem điều kiện của đối phương. Nếu dáng người ngoại hình không tệ, cũng không lớn tuổi, vậy tài sản một triệu là được. Nếu dáng người ngoại hình kém, lại lớn tuổi, vậy phải có tài sản trên mười triệu mới được."

Giang Phong rút ra một bản hợp đồng từ trên bàn làm việc, đẩy tới trước mặt anh ta nói: "Bởi vì yêu cầu của anh tương đối đặc biệt, cho nên phí thu tiêu chuẩn cũng sẽ tương đối cao. Sau khi ký hợp đồng phải trả năm nghìn, bố trí gặp mặt lại trả năm nghìn, sau khi chuyện thành công cần phí tạ môi là năm chục nghìn. Nếu anh không có ý kiến gì, anh có thể ký tên!"

Nghe đến chi phí ký hợp đồng cao như vậy, Cung Trường Hà hơi do dự, hỏi: "Giang đại sư, trước khi ký hợp đồng, tôi muốn hỏi một chút, với kinh nghiệm của anh, xác suất xem mắt thành công của tôi cao tới mức nào?"

Giang Phong tự tin mỉm cười nói: "Do tôi đứng ra mai mối cho anh, xác suất thành công là hơn 90%!"

Nghe được xác suất thành công cao như vậy, Cung Trường Hà không do dự nữa, trực tiếp cầm lấy bút trên bàn và sảng khoái ký tên, sau đó lấy điện thoại di động ra quét mã số trả tiền, cuối cùng mới nói: "Giang đại sư, tôi chờ tin tức tốt của anh!"

Giang Phong nói với tâm trạng phức tạp: "Thuận lợi, trong ba ngày sẽ liên hệ với anh!"

Nhận được thời gian chính xác, Cung Trường Hà thỏa mãn rời đi.

Chương 191: Làm Mai Mối Làm Ra Cảm Giác Ma Cô

Hai giờ chiều.

Diệp mẫu căn cứ vào địa chỉ do cháu trai nhà mẹ đẻ gửi, đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi đến nơi, nhìn đám người phía trước đông như chợ vỡ, nếu không phải nhìn thấy rõ ràng tấm biển văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Diệp mẫu sợ rằng sẽ nghi ngờ có phải mình tới nhầm chỗ không!

Sau khi tiến vào văn phòng môi giới hôn nhân, bên trong có hơn mười người đang vùi đầu điền thông tin. Còn có nữ nhân viên xinh đẹp mặc trang phục của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đang giải giải gì đó cho mấy người trong đó.

Thấy Diệp mẫu đi tới, một nhân viên xinh đẹp trong đó bước tới chào nói: "Hoan nghênh quý khách ghé thăm văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, tôi là Tiểu Đường, rất vui được phục vụ ngài."

"Chào Tiểu Đường!"

Diệp mẫu lên tiếng chào, sau đó hỏi: "Tôi muốn tìm bạn trăm năm cho con gái của tôi, không biết phải làm sao?"

Đường An Quân mỉm cười nói: "Mời dì đi qua bên này ngồi, cháu sẽ giảng giải với dì về quy trình tìm bạn trăm năm."

Diệp mẫu ngồi xuống theo sự chỉ dẫn của Đường An Quân.

Đường An Quân lấy một bảng tài liệu trên bàn đưa cho Diệp mẫu, mỉm cười giảng giải: "Đây là bảng tài liệu tìm bạn trăm năm, mỗi người khách đều phải nghiêm túc điền, hơn nữa còn phải bảo đảm thông tin điền đều là sự thật. Điều này cũng là suy nghĩ cho các vị khách, dù sao chẳng ai không hy vọng tìm bạn trăm năm lại gặp phải lừa đảo, đúng không?"

Diệp mẫu nghe được thì liên tục gật đầu, sau đó hỏi: "Cho dù văn phòng môi giới hôn nhân của các cậu có quy định yêu cầu khách điền thông tin thật sự, nhưng các cậu làm sao có thể bảo đảm thông tin khách điền là thật chứ?"

Đường An Quân mỉm cười nói: "Về chuyện này, văn phòng môi giới hôn nhân chúng cháu đương nhiên có cách kiểm tra thông tin của khách thật hay giả, nói chung dì muốn tìm bạn trăm năm cho con gái, vậy phải nghiêm túc điền thông tin thật, sau đó ký hợp đồng trở thành khách hàng của văn phòng môi giới hôn nhân của chúng cháu."

Đường An Quân nói đến đây, lại giới thiệu tỉ mỉ với Diệp mẫu về chi phí ký hợp đồng tiêu chuẩn.

Chờ sau khi xác nhận Diệp mẫu đều nghe rõ, Đường An Quân mới mỉm cười nói: "Dì, tình hình cụ thể chính là như vậy. Dì chỉ cần nghiêm túc điền thông tin lên bảng, sau đó thông qua ông chủ của chúng cháu xét duyệt, có thể ký hợp đồng trở thành khách hàng của văn phòng môi giới hôn nhân chúng cháu!"

Diệp mẫu thấy văn phòng môi giới hôn nhân kinh doanh tốt như vậy, trong lòng cũng có tâm lý đám đông, lại gật đầu nói được, sau đó cầm bút lên bắt đầu hoàn toàn nghiêm túc điền lên bảng thông tin.

...

Sau khi nhìn theo người khách hàng tên Cung Trường Hà này rời đi, trong lòng Giang Phong thật sự hơi phức tạp, làm mai mối này làm ra cảm giác ma cô, cũng không phải người nào có được!

Hơn nữa, Giang Phong phải thừa nhận, hắn thật sự hâm mộ vốn liếng của anh bạn này, mẹ nó quá hùng hậu, đây là chiều dài mà người trong nước cực hiếm khi có thể đạt được.

Trong lòng xúc động một lúc, Giang Phong lại tiếp tục xét duyệt thông tin của khách.

Lần này, hắn tăng nhanh tốc độ xét duyệt, rất nhanh đã xét duyệt xong tất cả đống tài liệu trên bàn.

Trong đó, phần lớn tài liệu đều là thông tin đạt tiêu chuẩn thật, chỉ có tám tài liệu có làm giả.

Mà ở trong tám phần tài liệu này, chỉ có một phần tài liệu phần lớn đều làm giả, trong bảy phần tài liệu khác đều chỉ có một hai mục là giả thôi. Nhưng bất kể là làm giả phần lớn hay chỉ một hai mục, đều bị Giang Phong loại hết.

Xét duyệt tài liệu xong, Giang Phong lại lần lượt tìm kiếm người xứng đôi cho những khách hàng đã ký hợp đồng.

Bây giờ, phạm vi hắn tìm kiếm có thể dễ dàng bao phủ hai ba triệu nhân khẩu, với số lượng nhân khẩu khổng lồ như vậy, cơ bản có thể giải quyết được 99% khách hàng!

Bởi vậy, hắn vừa tìm kiếm, vừa lần lượt nhập thông tin đối tượng ghép đôi vào laptop, sau đó in tất cả tài liệu ra.

Chờ sau khi in tài liệu ra, Giang Phong lại dùng ghim đính tài liệu của đối tượng ghép đôi và tài liệu của khách với nhau. Như vậy có thể giao cho anh cả, chị hoặc hai người bạn học cũ đi tác hợp!

Sau khi lần lượt thu xếp cho những khách hàng bình thường xong, Giang Phong mới bắt đầu tìm đối tượng ghép đôi cho khách đặc biệt.

Hôm nay, tổng cộng có hai người khách đặc biệt, một vị chính là Cung Trường Hà có tiền vốn hùng hậu muốn tìm nữ đại gia, một người là Diệp Đồng làm nhân viên khâm liệm ở nhà tang lễ.

Giang Phong đầu tiên tìm kiếm xứng đôi cho Cung Trường Hà, một đợt sóng dao động vô hình quét ngang ra, từng hình đại diện

không ngừng chớp hiện, cuối cùng phong tỏa ở hình đại diện của một phái nữ trong đó:

【 Danh tính 】: Thái Quyên

【 Tuổi tác 】: 38 tuổi

【 Chiều cao 】: 162cm

【 Cân nặng 】: 52kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 60 (tình cảm vợ chồng 68 + môn đăng hộ đối 50 + quan hệ gia đình 62)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 77 (tình cảm vợ chồng 88 + môn đăng hộ đối 61 + quan hệ gia đình 82)

Nhìn thấy một đối tượng ghép đôi.

Cảm giác hình dáng cũng không tệ, giá trị tình cảm vợ chồng của hai người trước mắt đạt đến 68 điểm, giá trị tình cảm vợ chồng cao nhất còn lên tới 88 điểm, đây đúng là số điểm rất tuyệt.

Ở trên phương diện quan hệ gia đình, số điểm trước mặt cũng đạt tiêu chuẩn, số điểm cao nhất còn lên tới 82 điểm, có thể nói là một mối nhân duyên tương đối tốt!

Quan trọng nhất chính là đối tượng ghép đôi này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Cung Trường Hà, không thể không nói, đây thật sự là duyên phận.

Chương 192: Làm Mai Mối Làm Ra Cảm Giác Ma Cô (2)

Bởi vì người khách đặc biệt này Cung Trường Hà, Giang Phong tính tự mình đứng ra tác hợp thay anh ta, cho nên cũng không cần phải in tài liệu đối tượng ghép đôi của anh ta ra.

Sau khi tìm được đối tượng xứng đôi thay Cung Trường Hà, Giang Phong lại bắt đầu tìm kiếm xứng đôi thay người khách đặc biệt thứ hai. Kết quả xứng đôi đưa ra đối tượng có số điểm hơi thấp, xem ra chỉ có chờ tới khi tan tầm, mình lái xe đến tỉnh thành tìm kiếm xứng đôi xem thử.

Dù sao, bây giờ phạm vi tìm kiếm của hắn chỉ có thể bao phủ khoảng hai phần ba số người trong tỉnh thành, còn có một phần ba nhân khẩu không thể bao phủ được, nói không chừng đối tượng thích hợp với cô ấy ở trong một phần ba nhân khẩu này.

...

Năm giờ chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đúng giờ tan sở.

Chờ sau khi các vị khách đều rời đi, Giang Phong cầm tập tài liệu dày đã được đính ghim, đưa cho chị nói: "Chị, em đã tìm được đối tượng xứng đôi cho những khách hàng này. Phía trên này có ba đôi là ghép khách với nhau, đối tượng ghép đôi khác đều là người bên ngoài. Chờ ngày mai Lam Chí Huy tới làm, ba người có thể bắt đầu hành động!"

Giang Tuyết kinh ngạc nhận lấy tài liệu nói: "Mới đó mà đã xứng đôi xong rồi à?"

Đường An Quân và Liễu Y Y đều không khỏi hưng phấn, cuối cùng đã bắt đầu chính thức làm công việc mai mối rồi!

Giang Phong mỉm cười nói: "Gần ba trăm khách hàng, hơn nữa có thể dự đoán được, mấy ngày kế tiếp còn có thể có khách không ngừng đến, áp lực công việc của ba người sẽ rất lớn đấy!"

Giang Tuyết quả thật cảm nhận được áp lực cực lớn. Nhiều khách như vậy, chỉ riêng bố trí gặp mặt, đã không biết phải mất bao nhiêu ngày mới có thể bố trí xong, càng khỏi phải nói tới tốn thời gian đi tác hợp!

Cô cảm giác được áp lực, không khỏi nói: "Nếu không thì đừng chờ tới ngày mai nữa, đợi lát nữa ăn cơm tối xong, bọn chị sẽ bắt đầu đến nhà thăm hỏi những đối tượng ghép đôi, tranh thủ sớm bố trí cho khách xem mắt bọn họ."

Mặc dù Đường An Quân và Liễu Y Y không có kinh nghiệm công tác liên quan, nhưng nghĩ đến mấy chục mấy trăm đối tượng ghép đôi đang chờ các cô đến nhà thăm hỏi, trong lòng các cô cũng cảm giác áp lực.

Tất cả đồng loạt lên tiếng tán thành đề nghị của Giang Tuyết.

Giang Phong mỉm cười nói: "Cũng không cần quá vội. Thật ra cũng chỉ có lúc đầu tốn thời gian thăm hỏi khách, chờ sau khi bố trí cho bọn họ xem mắt, có thể tùy bản thân bọn họ phát triển, các người chỉ cần cung cấp một số giúp đỡ cần thiết là được rồi!"

Giang Tuyết nghe vậy, lắc đầu nói: "Dù sao buổi tối cũng rảnh rỗi chẳng có việc gì làm, vẫn nên mau chóng hành động đi. Bằng không trong lòng có công việc đè nặng, chơi cũng chơi không được thoải mái!"

Đường An Quân phụ họa theo nói: "Chị Tuyết nói đúng, buổi tối nhàn rỗi, còn không bằng đi thăm hỏi khách, chuẩn bị bố trí cho khách xem mắt. Dù sao tôi và Y Y còn chưa từng làm công việc mai mối, trong lòng cảm thấy rất hứng thú."

Liễu Y Y hưng phấn nói: "Không sai, tôi sớm đã muốn trải nghiệm cảm giác làm người mai mối rồi."

Giang Phong thấy thế, không khỏi bật cười nói: "Được, nếu tất cả đều nhiệt tình như vậy, các người cứ xem mà làm!"

...

Khu Giang Nam.

Khu dân cư nào đó.

Diệp mẫu nhìn con gái đang cúi đầu mải miết ăn cơm, nói: "Đồng Đồng à, hôm nay mẹ đến văn phòng môi giới hôn nhân tìm bạn trăm năm thay con, sau này nếu văn phòng hôn nhân bố trí xem

mắt, con phải tham gia đấy!"

Diệp Đồng nghe vậy thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Mẹ, mẹ cũng thật thái quá rồi, sao mẹ không nói với con tiếng nào, lại chạy thẳng tới văn phòng môi giới hôn nhân tìm bạn trăm năm thay con?"

Diệp mẫu nói: "Lúc trước con đang làm việc, mẹ không tiện gọi điện thoại cho con."

Diệp Đồng buồn cười nói: "Cho dù con đi làm không tiện gọi điện thoại, vậy mẹ cũng có thể chờ con tan tầm trở về lại thương lượng với con mà!"

Diệp mẫu nói: "Chuyện này có gì phải thương lượng chứ? Lẽ nào con thật sự tính cứ kéo dài như vậy, không lấy chồng à?"

Diệp Đồng uống một hớp canh, than thở: "Cũng đâu phải con không muốn cưới, không phải là không gặp được người thích hợp à!"

Diệp mẫu nói: "Vậy còn không phải được rồi sao? Nếu con cũng muốn lập gia đình, không tìm được theo con đường bình thường, vậy chúng ta lại đến văn phòng môi giới hôn nhân thử xem, nói không chừng nhân duyên của con lại tới thì sao!"

Diệp Đồng lắc đầu nói: "Mẹ, con không phải phản đối mẹ đến văn phòng môi giới hôn nhân tìm bạn trăm năm thay cho con, chủ yếu là văn phòng môi giới hôn nhân bây giờ có rất nhiều chỗ chỉ lừa tiền, con sợ mẹ bị người ta lừa thôi!"

Diệp mẫu mỉm cười nói: "Chuyện này thì con không cần lo lắng, văn phòng môi giới hôn nhân này có minh tinh Tiêu Mẫn lớn giúp đỡ quảng cáo, khẳng định không phải gạt người!"

Diệp Đồng kinh ngạc nói: "Tiêu Mẫn quảng cáo cho văn phòng môi giới hôn nhân à? Sao con không biết chuyện này a?"

Diệp mẫu nói: "Hai ngày nay con bận rộn như vậy, làm gì có thời gian quan tâm tới chuyện này chứ? Nếu không phải em họ con gọi điện thoại qua nói với mẹ, mẹ cũng không biết đâu!"

Diệp Đồng: "..."

Tiếp theo, Diệp mẫu kể lại với con gái những gì mình đã trải qua, cuối cùng mới lên tiếng: "Lúc mẹ ở văn phòng môi giới hôn nhân, nghe khách khác nói về chuyện của ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân. Có người nói minh tinh lớn Tiêu Mẫn mời hắn làm mai mối vì hắn đặc biệt chuyên nghiệp trên phương diện mai mối này, hy vọng hắn có thể xem xét một đối tượng thỏa đáng cho con."

Diệp Đồng vừa nghe mẹ nói, vừa lên Weibo kiểm tra tin nóng trong hai ba ngày nay.

Kết quả phát hiện đúng như lời mẹ cô đã nói, Giang đại sư của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc kia không ngờ đã thật sự làm mai cho minh tinh lớn Tiêu Mẫn này, làm cô ta thành công gả vào gia đình quyền quý.

Đồng thời, Diệp Đồng còn xem một bài Weibo của Giang đại sư đăng hôm nay có tên là "trong nhân gian có chân tình", vô cùng cảm động trước đôi vợ chồng trong bài văn kia.

Mà chuyện này cũng phần nào thay đổi ấn tượng không tốt của cô về văn phòng môi giới hôn nhân.

Chương 193: Giang Đại Sư, Có Thể Nói Tỉ Mỉ Hơn Về Chuyện Này Được Không?

Tám giờ tối.

Tại trung tâm tẩm quất người mù nào đó, Thái Quyên đứng trước cửa sổ sát đất của văn phòng, nhìn xuống xe cộ tấp nập dưới tòa nhà, trong lòng cảm giác cô đơn trống trải thật sự không biết giải quyết thế nào.

Thái Quyên vốn là một cô gái nông thôn, sau khi tốt nghiệp đại học làm quen với người chồng thông minh tháo vát, hai người mến nhau không được một năm đã kết hôn, sau đó cùng gây dựng sự nghiệp, không đến mười năm đã kiếm được tài sản mấy chục triệu.

Người thân và bạn bè đều vô cùng hâm mộ cô.

Tiếc nuối duy nhất chính là nòng nọc nhỏ của chồng không đủ sức sống, vẫn không thể làm cô mang thai, dẫn đến hai vợ chồng có tài sản mấy chục triệu, lại không thể có con của mình.

Khi đó, hai vợ chồng đã quyết định làm thụ tinh trong ống nghiệm.

Nhưng còn chưa chờ tới lúc bọn họ thật sự thực hiện, người chồng của cô đã bất ngờ gặp tai nạn xe cộ qua đời khi còn trẻ.

Sau đó, cuộc sống của Thái Quyên trở nên khó khăn!

Cô vốn có nhu cầu tương đối cao trên phương diện nào đó, khi chồng còn sống, cũng phải mượn đạo cụ nào đó mới có khả năng miễn cưỡng thỏa mãn cô, bây giờ chồng không còn, cảm giác cô đơn và trống vắng này cứ hành hạ cô mỗi ngày.

Mà tư tưởng của cô vẫn tương đối bảo thủ, không làm ra được loại chuyện vượt giới hạn như bao nuôi và chơi vịt, muốn tìm người đàn ông cưới, lại mãi không gặp được người đàn ông nào làm cô phải lòng.

Nói đúng ra là người cô để ý, người ta coi thường cô, mà người để ý cô, cô lại coi thường.

Cuộc sống này hết ngày này tới ngày khác trôi qua, đảo mắt người chồng đã qua đời mấy năm, cô vẫn cô độc.

Cho dù mỗi tối cô đều có các loại đạo cụ làm bạn, nhưng đạo cụ vẫn là đồ giả, cho dù có thể khiến cho cô thỏa mãn trên phương diện sinh lý nhưng lại không thể thỏa mãn trên phương diện tâm lý.

Thái Quyên đang đứng trước cửa sổ sát đất khẽ thở dài, đột nhiên có tiếng gõ cửa vọng tới. Cô ta lấy lại tinh thần, thản nhiên đáp: "Mời vào!"

Cửa bị đẩy ra, trợ lý Tiểu Phương cung kính nói: "Giám đốc Thái, dưới tầng có một người tự xưng là họ Giang muốn tìm ngài!"

"Thu xếp cho anh ta đến phòng khách, tôi sẽ tới ngay!"

"Được, giám đốc Thái!"

Chờ sau khi trợ lý rời khỏi, Thái Quyên đi tới trước gương trong phòng vệ sinh, cẩn thận trang điểm lại, sau đó mới không nhanh không chậm đi tới phòng khách.

Cô đi tới phòng khách, đập vào mắt là một người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, chỉ là nhìn rất xa lạ, hai người chắc chưa từng gặp mặt, cũng không biết hắn tìm cô có chuyện gì.

Trong lòng nghĩ như vậy, Thái Quyên ngoài mặt vẫn lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, chào hỏi: "Chào ngài, ngài Giang!"

Chàng trai trẻ đẹp trai cũng khách sáo mỉm cười nói: "Chào giám đốc Thái, tôi mạo muội tới chơi, hy vọng cô đừng trách!"

"Ngài Giang khách sáo rồi. Không biết ngài tới tìm tôi có chuyện gì?" Thái Quyên đi tới trước bàn và ngồi xuống, hỏi.

"Giám đốc Thái, tôi là Giang Phong, là ông chủ của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc. Lần này, tôi mạo muội đến tìm cô là muốn làm mai cho cô, không biết cô có bằng lòng không?" Giang Phong không vòng vo, hỏi thẳng vào vấn đề.

Thái Quyên nghe vậy buột miệng nói ra: "Hóa ra ngài chính là Giang đại sư của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc?"

Ba ngày nay, Giang Phong liên tục leo lên hot search của Weibo hai lần, cũng xem như một nhân vật phong vân.

Bởi vì mấy năm qua Thái Quyên vẫn bị vấn đề hôn nhân quấy nhiễu, cũng phần nào chú ý tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc này. Cô thậm chí còn có ý định đi tới văn phòng môi giới hôn nhân xem thử, chỉ là tạm thời chưa hành động mà thôi.

Không ngờ, Giang đại sư hôm nay vừa leo lên đầu bảng hot search Weibo, lại bất ngờ đến nhà thăm hỏi cô, còn nói muốn làm mai mối cho cô, điều này làm Thái Quyên hết sức kinh ngạc.

Giang Phong mỉm cười nói: "Thật khó cho giám đốc Thái cũng biết tôi, vậy tôi cũng không cần giải thích nhiều nữa. Hôm nay tôi nhận được một người khách tương đối xuất sắc, thông qua đo lường

tính toán của tôi, cảm giác anh ta đặc biệt thích hợp với giám đốc Thái, cho nên tôi mới không mời mà tới!"

Thái Quyên cũng muốn mở mang kiến thức về năng lực mai mối của Giang Phong, lại cảm thấy hứng thú hỏi: "Là người khách thế nào lại khiến cho Giang đại sư khen ngợi như vậy?"

Giang Phong thấy thế lại giới thiệu: "Anh ta tên là Cung Trường Hà, năm nay 28 tuổi, là người thành phố C ở tỉnh Quế, cao có 1 mét 78, cân nặng 68 cân,

Mặt mũi đẹp trai, có bằng tốt nghiệp đại học, trên phương diện tình cảm cũng tương đối chung tình, có thể nói ngoại trừ khuyết điểm hết ăn lại nằm, ở trên phương diện khác, anh ta thật sự xuất sắc."

Thái Quyên nghe đặc biệt nghiêm túc, nhỏ hơn cô mười tuổi, điều này khẳng định là chuyện tốt đối với cô. Có rất nhiều người phụ nữ không muốn tìm đàn ông nhỏ tuổi hơn, nhưng có rất nhiều người phụ nữ thích trâu già gặm cỏ non, mà cô không thể nghi ngờ chính là loại người sau.

Chiều cao, cân nặng đều tương đối phù hợp tới tâm tư của cô. Mặt mũi đẹp trai, điều này còn nghi vấn, dù sao không có ảnh thật.

Có bằng tốt nghiệp đại học, điều này cũng là yêu cầu cơ bản đối với tiêu chuẩn kén chồng của cô. Dù sao người được giáo dục cao đẳng hay không vẫn có sự khác biệt.

Tình cảm chuyên nhất, đây là điều người người đều thích, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chương 194: Giang Đại Sư, Có Thể Nói Tỉ Mỉ Hơn Về Chuyện Này Được Không? (2)

Về phần hết ăn lại nằm, điều này là khuyết điểm trí mạng đối với gia đình bình thường, nhưng đối với người có tài sản mấy chục triệu như cô, đó không phải là vấn đề.

Tuổi và chiều cao, cân nặng còn có bằng cấp đều không cần phải hỏi, Thái Quyên trực tiếp bỏ qua mặt mũi, hỏi: "Giang đại sư, không biết ngài có ảnh của đối phương không?"

Đối với văn phòng môi giới hôn nhân, chụp ảnh là thứ không thể thiếu, Giang Phong đương nhiên có ảnh của Cung Trường Hà. Sau khi nghe được Thái Quyên hỏi, hắn lại lấy điện thoại di động ra, thành thạo tìm ra ảnh của anh ta, đưa tới và nói: "Đây là ảnh chụp hôm nay, giám đốc Thái xem thử có hài lòng không?"

Thái Quyên nhận lấy điện thoại của đối phương, nhìn về phía Cung Trường Hà. trong ảnh chụp

Đây là ảnh chụp trong một văn phòng môi giới hôn nhân, không mở phần mềm chỉnh sửa ảnh, trông có vẻ tương đối thật.

Ngoại hình quả nhiên giống như lời Giang đại sư nói, đúng là một soái ca, ít nhất trên phương diện thẩm mỹ quan của cô, nhìn đặc biệt thuận mắt.

Thái Quyên nhìn mười mấy giây, sau đó trả điện thoại lại cho Giang Phong, mỉm cười nói: "Ánh mắt của Giang đại sư quả thật rất tốt, dáng người rất đẹp trai."

Giang Phong mỉm cười nói: "Điều kiện của giám đốc Thái tốt như vậy, nếu không phải là người đẹp trai, tôi cũng không định giới thiệu cho cô!"

Thái Quyên giả vờ khiêm tốn vài câu, hỏi: "Giang đại sư, không biết có thể nói thêm về chuyện kinh nghiệm yêu đương của anh ta không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đương nhiên là được rồi. Nguyên tắc làm mai của tôi là bất kể tốt hay xấu đều phải lần lượt nói rõ ràng, chờ hai bên đều hiểu rõ ưu khuyết điểm của đối phương, nếu vẫn đồng ý xem mắt, mới thu xếp cho gặp mặt."

Thái Quyên nghe vậy thì thở dài nói: "Nguyên tắc này của Giang đại sư rất tốt, hôn nhân là chuyện liên quan đến cả đời, bất kỳ giấu giếm nào trước khi cưới đều là vô trách nhiệm đối với hôn nhân."

"Giám đốc Thái, chúng ta đúng là anh hùng ý lớn gặp nhau đấy!"

Giang Phong nói đùa một câu, sau đó mới nghiêm mặt nói: "Người khách này của tôi tổng cộng từng kết giao với ba người bạn gái, thời gian ở bên nhau dài nhất là ba tháng, ngắn nhất là chưa tới một tháng đã chia tay."

Thái Quyên khẽ nhíu mày: "Giang đại sư, không phải ngài vừa nói anh ta chuyên nhất trên phương diện tình cảm sao?"

Giang Phong nói: "Anh ta quả thật chuyên nhất trên phương diện tình cảm, chưa bao giờ bắt cá hai tay, trong ba mối tình này, anh ta đều là người bị bỏ."

Thái Quyên nhíu mày: "Điều này thật vô lý. Trong ba mối tình, anh ta đều bị người ta bỏ trong thời gian ngắn như vậy, lẽ nào anh ta còn có khuyết điểm khiến người phụ nữ khác không thể chịu đựng được?"

Giang Phong nói với giọng điệu kỳ lạ: "Anh ta bị bỏ trong thời gian ngắn như vậy, nguyên nhân quả thật nằm trên người anh ta. Nhưng nói tiếp, tôi cũng không biết nên xem nguyên nhân này là ưu điểm hay là khuyết điểm."

Thái Quyên đầy vẻ nghi ngờ hỏi: "Ngay cả ưu điểm hay khuyết điểm cũng không đánh giá được à? Giang đại sư, rốt cuộc là nguyên nhân gì vậy?"

Giang Phong đờ ra một lát, hơi lúng túng nói: "Nguyên nhân thật sự là năng lực trên phương diện kia của anh ta quá mạnh, mạnh đến mức ba người bạn gái kia không có một người nào chịu nổi

hắn, cho nên cũng chỉ có thể chia tay!"

Thái Quyên nghe vậy lập tức trợn tròn mắt, gương mặt thoáng cái đã đỏ bừng. Cho dù năm nay cô đã 38 tuổi, nhưng một người đàn ông mới quen nói thẳng trước mặt cô về năng lực trên phương diện kia, chung quy vẫn hơi lúng túng.

Mà sau khi lúng túng qua đi, trong lòng Thái Quyên lập tức trở nên hưng phấn.

Cô thích người đàn ông mạnh mẽ trên phương diện kia, thật sự càng mạnh càng tốt, tốt nhất là loại người có thể hoàn toàn chinh phục cô.

"Giang đại sư, có thể nói tỉ mỉ hơn về chuyện này không?"

Nhìn gương mặt ửng hồng của Thái Quyên, Giang Phong lời ít mà ý nhiều nói: "20cm, 40 phút."

Trong lòng Thái Quyên rung động, không nhịn được kẹp chặt chân, mãi một lúc sau mới tỏ thái độ nói: "Giang đại sư, tôi đồng ý gặp mặt, ngài xem bố trí thời gian đi!"

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Giám đốc Thái, vậy tôi bố trí cho các người gặp mặt vào ngày mai, thời gian địa điểm cụ thể sẽ do cô tới quyết định, được không?"

Thái Quyên nghĩ ngợi, nói: "Vậy trưa mai, tôi mời các người đến xx Seafood Mall ăn cơm, được không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Cũng được, vậy đành để giám đốc Thái tốn kém rồi!"

Xác định được thời gian và địa điểm, Giang Phong và Thái Quyên trao đổi cách thức liên lạc, sau đó tạm biệt rời đi.

Chờ Giang Phong rời đi, Thái Quyên mới cúi đầu liếc nhìn quần, phát hiện vị trí nào đó hơi có ánh nước, vội vàng dùng túi xách che phía trước, sau đó bước nhanh về phía văn phòng của cô.

...

Sau khi Giang Phong rời khỏi trung tâm tẩm quất người mù, lại lấy điện thoại di động ra bấm số gọi cho Cung Trường Hà.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phong nói thẳng vào vấn đề: "Ngài Cung, tôi đã xem xét thay ngài đối tượng phù hợp với yêu cầu của ngài. Trưa mai ở xx Seafood Mall, cô ấy mời chúng ta ăn cơm, không biết ngài có thời gian không?"

Cung Trường Hà hưng phấn nói: "Có thời gian, tôi đương nhiên có thời gian rồi. Không hổ danh là Giang đại sư, hiệu suất làm việc của ngài đúng là quá nhanh rồi. Cô ta có thân phận gì, có thể giới thiệu trước cho tôi biết không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cô ta năm nay 38 tuổi, cao 1 mét 62, vẻ ngoài cũng không tệ lắm, dáng người cũng tạm được, là chủ một trung tâm massage, tài sản mấy chục triệu. Cô ta không có con cái, chồng đã chết nhiều năm nhưng vẫn chưa tái hôn, cũng chưa từng tìm bạn trai, chắc là phù hợp với yêu cầu của anh."

Cung Trường Hà nói với giọng điệu kích động: "Điều này quá phù hợp rồi. Cảm ơn Giang đại sư, nếu chuyện này thành, ngài chính là ân nhân lớn của Cung Trường Hà toi!"

Giang Phong cười ha hả nói: "Ngài Cung thỏa mãn là tốt rồi. Vậy ngày mai, ngài tốt nhất nên để tâm chuẩn bị trang phục của mình cho đẹp trai một chút, cố gắng để lại ấn tượng đầu tiên thật tốt cho cô ta."

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn Giang đại sư nhắc nhở!"

"Không cần khách sáo, vậy chúng ta ngày mai gặp!"

"Ừ, ngày mai gặp!"

Chương 195: Pháp Y Xứng Với Chuyên Gia Khâm Liệm

【 Danh tính 】: Tần Quan Hải

【 Tuổi tác 】: 32 tuổi

【 Chiều cao 】: 175cm

【 Cân nặng 】: 66kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 81 (tình cảm vợ chồng 78+ môn đăng hộ đối 88+ quan hệ gia đình 77)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 90 (tình cảm vợ chồng 89+ môn đăng hộ đối 93+ quan hệ gia đình 88)

Sau khi gọi điện thoại cho Cung Trường Hà xong, Giang Phong lại chạy tới phía khác của tỉnh thành để tìm kiếm đối tượng xứng đôi thay người khách Diệp Đồng này, cuối cùng tìm được một đối tượng đặc biệt hoàn hảo.

Sau khi xem thông tin của đối tượng ghép đôi này, ngay cả Giang Phong cũng cho rằng đây là duyên trời tác hợp.

Bây giờ còn chưa tính là muộn, sau khi tìm được đối tượng xứng đôi thích hợp cho Diệp Đồng xong, Giang Phong quyết định đến nhà thăm hỏi luôn. Dù sao mấy ngày này khách tương đối nhiều, hơn nữa sẽ lập tức đến lễ Nguyên Đán, hắn lại còn phải chạy tới Phan Châu ở tỉnh Việt uống rượu mừng cho người khách Ngụy Tuyết Phong này, thời gian thật sự hơi gấp.

Bởi vậy, Giang Phong lại lái xe chạy tới chỗ mục tiêu xứng đôi.

...

Trong một quán bar giải trí nào đó đang mở nhạc nhẹ, Tần Quan Hải ngồi uống rượu và trò chuyện với anh bạn thân thiết.

Tần Quan Hải không có nhiều bạn, ngoại trừ đồng nghiệp trong cục, người có thể gọi là bạn đếm được trên đầu ngón tay, mà người đang uống rượu với anh ta lại là một người trong số đó.

Không có cách nào, ai bảo anh ta làm pháp y chứ!

Thi thể, phòng giải phẫu, vụ án giết người...

Những từ làm người bình thường không rét mà run, lại là chuyện Tần Quan Hải phải đối mặt mỗi ngày.

Bởi vì quanh năm tiếp xúc với người chết, cho nên không ít người quen biết với anh ta đều cảm thấy anh ta lạnh lùng thậm chí hơi sợ, người chịu làm bạn với anh ta đương nhiên đã ít lại càng ít.

Ngay cả chuyện làm bạn cũng không dễ, kiếm bạn gái lại càng khó hơn!

Dù sao, bạn bè còn không cần tiếp xúc thân mật, người yêu là phải tiếp xúc thân mật đấy.

Đương nhiên, cũng không phải là không có người phụ nữ nào hiểu được cái nghề này của anh ta, nhưng duyên phận không thể cưỡng ép, phụ nữ hiểu công việc của anh ta không có nghĩa là có thể trở thành người yêu của anh ta.

Nói tóm lại, bởi vì công việc pháp y này, làm phạm vi kén vợ của Tần Quan Hải thu nhỏ lại rất nhiều.

"Anh Tần, con trai tôi đã chuẩn bị lên tiểu học, anh vẫn còn sống độc thân. Nếu tiếp tục như vậy nữa, có lẽ không ổn đâu. Nếu không tới tết nguyên đán, tôi bảo bà xã của tôi tổ chức một buổi họp mặt bạn gái độc thân, anh tới tham dự xem có chọn trúng được người nào không?" Anh bạn thân thiết đề nghị.

Tần Quan Hải cầm cốc rượu lên cụng với anh ta một cái, mỉm cười nói: "Tôi xin nhận tấm lòng của anh, chẳng qua thật sự không cần thiết phải làm vậy, loại chuyện duyên phận này không thể miễn cưỡng, nên tới tất nhiên sẽ tới."

Tần Quan Hải vừa dứt lời, lại có người tiếp lời: "Ngài Tần nói đúng, duyên phận không thể cưỡng ép, nên tới tất nhiên sẽ tới. Mà bây giờ, duyên phận của ngài Tần lại tới rồi!"

Tần Quan Hải nhìn theo tiếng nói, phát hiện người tiếp lời chính là một thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai xa lạ, không khỏi hỏi: "Anh bạn,

cậu là ai? Cậu quen tôi sao?"

"Tôi là Giang Phong của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc!"

Giang Phong cười tủm tỉm nói: "Tôi đương nhiên biết ngài Tần. Lần này, tôi qua là đặc biệt đưa vợ tới cho ngài, không biết ngài Tần có muốn không?"

Nghe được mấy chữ 'Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc' này, Tần Quan Hải đã hiểu rõ ý định của đối phương, không khỏi mỉm cười nói: "Vợ thì tôi đương nhiên cần rồi. Ông mai Giang cứ ngồi xuống từ từ nói!"

Người bạn thân thiết của Tần Quan Hải cầm cốc chuẩn bị rót rượu cho Giang Phong. Giang Phong vừa ngồi xuống đã vội vàng từ chối nói: "Cảm ơn lòng tốt của ngài, lát nữa tôi còn phải lái xe, không uống được rượu!"

Người bạn thân thiết nghe vậy thì dừng rót rượu, sau đó im lặng không lên tiếng, ngồi ở đó nghe hai người nói chuyện.

Giang Phong không định vòng vo, ngồi xuống là nói ngay vào điểm chính: "Ngài Tần, là thế này. Hôm nay, văn phòng môi giới hôn nhân của tôi nhận được một khách nữ đặc biệt xuất sắc, tôi cảm giác đặc biệt xứng đôi với ngài, cho nên mới mạo muội đi tìm ngài nói chuyện."

Tần Quan Hải còn chưa từng xem mắt, lần đầu tiên gặp được người mai mối nên ít nhiều có chút tò mò, liền hỏi: "Không biết đối phương là người phụ nữ thế nào?"

Giang Phong giới thiệu sơ qua: "Cô ấy có hộ khẩu nông thôn, năm nay 29 tuổi, cao 1 mét 63, giá trị nhan sắc trên tầm trung, lương thiện, hiếu thảo, kiên cường, cần cù. Mấy năm trước, cô ấy thông qua sự cố gắng của mình, đã đặt cọc mua căn hộ ở khu Giang Nam trên tỉnh, không tới hai năm lại mua xe, độc thân từ nhỏ đến nay, thật sự là một cô gái đặc biệt ưu tú."

Nói đến đây, Giang Phong lấy điện thoại di động, tìm ra ảnh của Diệp Đồng, đưa cho Tần Quan Hải nói: "Đây là ảnh chụp của cô ấy. Ngài Tần xem thử có hài lòng không?"

Tần Quan Hải nhận qua điện thoại nhìn về phía cô gái trong ảnh, chỉ thấy cô gái kia trông quả thật không tệ, cho dù không phải là vẻ đẹp vừa nhìn đã chấn động, nhưng đặc biệt bắt mắt, thậm chí có cảm giác càng nhìn càng đẹp.

Mà từ giới thiệu của Giang Phong, anh ta cũng cảm thấy cô gái này quả thật đặc biệt xuất sắc.

Chẳng qua, Tần Quan Hải hơi lo lắng hỏi: "Ông mai Giang, nếu cậu biết tôi, chắc hẳn cũng biết tôi làm công việc gì chứ? Không biết cô gái mà cậu nói có thể tiếp nhận công việc này của tôi không?"

Giang Phong khẽ nói mỉm cười nói: "Ngài Tần cứ yên tâm đi, còn không phải là làm pháp y sao? Cô ấy tuyệt đối có khả năng tiếp nhận, bởi vì cô ấy là một 'chuyên gia khâm liệm', còn bị kỳ thị hơn pháp y các ngài. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô gái rõ ràng xuất sắc trên các phương diện, nhưng cho tới bây giờ vẫn không tìm được bạn trai!"

Anh bạn thân của Tần Quan Hải: "..."

Chương 196: Pháp Y Xứng Với Chuyên Gia Khâm Liệm (2)

Tần Quan Hải nghe vậy, trong mắt đột nhiên sáng lên. Chuyên gia khâm liệm đối với người khác có lẽ là một nghề nghiệp tương đối xui xẻo, nhưng đối với pháp y quanh năm tiếp xúc với thi thể như anh ta, đây quả thực là nửa cùng ngành!

"Ông mai Giang, bây giờ tôi tin tưởng cậu vội tới đưa vợ cho tôi rồi. Tôi quả thật cảm thấy rất hứng thú với cô gái này, không biết bao giờ có thể thu xếp gặp mặt?"

Giang Phong nói: "Tôi còn phải trao đổi với nhà gái về chuyện này mới được. Bây giờ tôi chụp ảnh ngài Tần, sau đó ngài nói lại thông tin cá nhân cho tôi. Sau khi về, tôi trao đổi với nhà gái bên kia xong, sẽ thu xếp cho các người gặp mặt."

Tần Quan Hải nhìn môi trường xung quanh, hơi khó xử nói: "Ông

mai Giang, chụp ảnh ở đây có thích hợp sao?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Ngài Tần, chuyện này không cần lo. Chẳng qua nếu ngài có tấm ảnh nào thấy thỏa mãn, cũng có thể gửi cho tôi, nhưng yêu cầu phải là ảnh thật không sử dụng chế độ chỉnh sửa, hơn nữa tốt nhất là gần đây."

Tần Quan Hải vội vàng lấy điện thoại di động ra nói: "Đúng lúc mấy ngày trước tôi có chụp một tấm ảnh chụp công tác, vậy tôi sẽ gửi cho cậu!"

Giang Phong đương nhiên không sao hết. Tiếp theo, hai người thêm WeChat và trao đổi số điện thoại liên lạc, Tần Quan Hải gửi ảnh của anh ta tới, lại nói sơ qua về thông tin các nhân của mình.

Đến lúc này, Giang Phong đạt được mục đích, lại đứng dậy mỉm cười nói: "Ngài Tần, vậy các người chậm rãi uống đi, tôi về trước đây. Sau khi về trao đổi xong, tôi sẽ gọi điện thoại cho ngài!"

Tần Quan Hải đứng dậy tiễn nói: "Được, vậy làm phiền ông mai Giang!"

"Ngài Tần không cần khách sáo, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

...

Sau khi rời khỏi quán bar giải trí, nhìn đã quá mười giờ tối, Giang Phong không vội vàng liên hệ với khách nữ Diệp Đồng này. Dù sao không phải là chuyện gì gấp, gọi điện thoại cho người ta muộn thế này là bất lịch sự.

Trở lại phòng trọ, ba người phụ nữ đã về trước, chỉ còn lại anh cả vẫn chưa về.

Trước mắt, bởi vì văn phòng môi giới hôn nhân vừa mới khai trương, vấn đề chỗ ở cho nhân viên còn chưa giải quyết xong, cho nên Giang Phong bảo hai người bạn học cũ đi thẳng đến chỗ phòng trọ của ba anh em ở cùng.

Dù sao phòng trọ có ba phòng ngủ một phòng khách, Giang Phong

và anh cả ở một phòng, chị ở một mình một phòng, hai người bạn học cũ ở một phòng, cũng có thể miễn cưỡng ở được.

Lúc Giang Phong trở lại, thấy ba người phụ nữ đang hứng thú bừng bừng giao lưu về buổi tới nhà thăm hỏi tối nay. Từ vẻ hưng phấn trên mặt các cô là có thể thấy được tối nay thăm hỏi tương đối thuận lợi.

Thấy Giang Phong trở về, ba người phụ nữ kéo hắn cùng giao lưu.

Nói là giao lưu, thật ra lại muốn Giang Phong đánh giá về biểu hiện của bọn họ.

Giang Phong đương nhiên hy vọng kỹ năng làm mối của các cô càng mạnh càng tốt, lại nghiêm túc lắng nghe các cô kể, sau đó biểu dương chỗ các cô làm tốt, cũng từ trong đó chỉ ra một số điểm thiếu sót.

Chẳng bao lâu, anh cả trở về, cũng gia nhập vào đội ngũ giao lưu.

Năm người vẫn nói đến khoảng mười một giờ, mới lần lượt rửa mặt ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Lam Chí Huy chính thức đi làm!

Giang Phong đại biểu văn phòng môi giới hôn nhân biểu thị hoan nghênh anh ta, sau đó bảo anh cả nói rõ ràng về vị trí và công tác trách nhiệm cho anh ta.

Chờ khách tới cửa, thấy người đón bọn họ là Lam Chí Huy, ai nấy đều chân thành chúc phúc và đưa ra chút quan tâm nhỏ bé tới anh ta. Mấy ngày này, khách đến nhà cơ bản đều do Weibo thu hút, đương nhiên đều hiểu rõ chuyện của Lam Chí Huy.

Có Lam Chí Huy làm ở đây, một điểm trực quan nhất là khách hàng tin tưởng văn phòng môi giới hôn nhân ít nhất gấp đôi!

Lúc này, ba người Giang Tuyết, Đường An Quân, Liễu Y Y đều ra ngoài thăm hỏi khách hàng. Giang Phong cũng không nhàn rỗi, đi thẳng vào bên trong văn phòng, gọi điện thoại cho khách nữ Diệp Đồng này.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phong lại tự giới thiệu bản thân: "Cô Diệp, chào cô, tôi là Giang Phong của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc!"

Diệp Đồng sớm được mẹ tiêm mũi tiêm dự phòng, đương nhiên biết Giang Phong là ai, lập tức đáp: "Chào Giang đại sư!"

Giang Phong nói ngay vào điểm chính: "Cô Diệp, bên phía tôi đã xem xét được đối tượng thích hợp với cô, không biết bao giờ cô có thời gian rảnh, để tôi bố trí cho các người gặp mặt."

Diệp Đồng kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy đã xem xét xong à? Có tiện nói cho tôi biết đối phương là người thế nào không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đương nhiên là được rồi. Đối phương năm nay 32 tuổi, cao 1 mét 75, ở tỉnh thành cũng có nhà có xe, nghề nghiệp là của anh ta là làm pháp y, tính là cùng nửa ngành với cô, dáng người chín chắn chững chạc, là một người đàn ông đặc biệt ưu tú."

Nghe được nghề nghiệp của đối phương, tinh thần Diệp Đồng lập tức phấn chấn.

Xem ra văn phòng môi giới hôn nhân này thật sự không phải tùy tiện tìm một người lừa cô, mà hoàn toàn nghiêm túc tìm kiếm. Không nói gì khác, ít nhất thật sự để tâm về phương diện nghề nghiệp này!

Nếu đối phương làm nghề khác, Diệp Đồng còn có thể lo lắng đối phương có ý kiến về nghề nghiệp của cô, nhưng nếu đối phương là pháp y, vậy chẳng ai nói được ai.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi sẽ rảnh sau sáu giờ chiều!"

"OK, vậy tôi sẽ nói chuyện với đối phương về thời gian và địa điểm gặp mặt, sau đó sẽ báo lại với cô, được không?"

"Được!"

Chương 197: Nữ Đại Gia Nghiệm Hàng

xx Seafood Mall.

Thái Quyên gọi điện thoại đặt một bàn tiệc hải sản đặc biệt phong phú, sau đó tới Seafood Mall sớm hơn giờ hẹn hai mươi phút.

Ba phút sau, Giang Phong và Cung Trường Hà cũng đến!

Hai bên gặp mặt, Giang Phong nói vài câu khách sáo, lại giới thiệu với nhau: "Ngài Cung, đây chính là giám đốc Thái mà tôi đã từng nói với anh. Giám đốc Thái, đây chính là ngài Cung Trường Hà, các người làm quen với nhau đi!"

Thái Quyên giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo ra, cười tủm tỉm nói: "Chào ngài, ngài Cung!"

Trong lúc nói chuyện, cô đồng thời cũng âm thầm quan sát người thanh niên đẹp trai trước mắt này, ngoại hình không khác trong ảnh là mấy, thật sự phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của cô.

Dáng người cũng rất tốt, không mập không ốm, ánh mắt cô lơ đãng lướt qua vị trí nào đó của anh ta, phát hiện nơi nào căng phồng, làm nhịp tim cô đột nhiên tăng tốc.

Cung Trường Hà bắt tay cô: "Chào cô, giám đốc Thái!"

Anh ta cũng đồng thời âm thầm quan sát đối phương, người này quả thật giống như Giang đại sư nói, dáng vẻ và ngoại hình đều tạm được, cho dù kém hơn ba người bạn gái của anh ta trước đây, nhưng vẫn khiến anh ta cảm thấy rất vui mừng!

Dù sao, mục đích anh ta xem mắt lần này chỉ có một, đó chính là tìm một nữ đại gia.

Anh ta đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, chỉ cần đối phương thỏa mãn điều kiện nữ đại gia, cho dù là mập lùn già xấu, anh ta đều có thể tiếp nhận!

Nhưng giám đốc Thái trước mắt này không chỉ không mập lùn già xấu, thậm chí còn có có phần xinh đẹp, điều này thật sự làm anh ta cực kỳ mừng rỡ!

Sau khi hai người bắt tay chào hỏi, Thái Quyên lại dặn dò nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Trong lúc chờ đợi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Thái Quyên nói chuyện với Cung Trường Hà về quê quán của anh ta.

"Các anh ở thành phố C của tỉnh Quế có phong cảnh thiên nhiên đúng là độc đáo. Tôi trước sau tới chơi năm sáu lần, thích nhất chính là ngồi thuyền dạo chơi trên dòng sông Ly vào ban đêm, phong cảnh thật sự đẹp như tranh vẽ." Thái Quyên không ngừng khen ngợi.

Cung Trường Hà mỉm cười nói: "Làm người địa phương, có lẽ từ nhỏ nhìn quen rồi, ngược lại không có cảm giác quá lớn."

"Trước đây, không phải trên mạng vẫn thịnh hành một câu nói như vậy!"

Giang Phong nói xen vào: "Du lịch chính là đi từ chỗ mình chán tới xem chỗ người ta chán."

Thái Quyên mỉm cười nói: "Nói thì nói như vậy, nhưng nếu từ nhỏ đã ở chỗ có phong cảnh tuyệt đẹp như vậy, khi ngắm nhìn phong cảnh chỗ khác, chắc hẳn cũng rất khó cảm thấy đẹp!"

Cung Trường Hà nói: "Nếu là phong cảnh cùng loại, quả thật rất khó có hứng thú nổi. Chẳng qua nước ta đất rộng của nhiều, phong cảnh kỳ lạ nhiều tới mức đếm không xuể, ngược lại cũng không sợ không có phong cảnh để xem!"

Trong khi nói chuyện, nhân viên phục vụ đã lần lượt mang thức ăn lên.

Tiếp theo, ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

Chủ yếu là Thái Quyên và Cung Trường Hà nói chuyện, Giang Phong chỉ thỉnh thoảng xen vào một câu mà thôi.

Giang Phong lặng lẽ lấp đầy bụng, nhìn hai người nói chuyện sôi nổi, lại thức thời chào tạm biệt: "Giám đốc Thái, ngài Cung, hai người từ từ ăn, văn phòng hôn nhân của tôi còn có việc gấp phải xử lý, tôi đi trước đây!"

Giám đốc Thái nói: "Được, Giang đại sư, có chuyện gì tôi sẽ gọi điện thoại cho ngài."

Cung Trường Hà cũng khách sáo vài câu.

Chờ sau khi Giang Phong rời đi, cả phòng Vip chỉ còn lại hai người.

Thái Quyên nhìn cả người Cung Trường Hà phát ra sự nam tính, trong lòng có chút khô nóng nói: "Ngài Cung, rượu ở đây uống không đủ tận hứng, trong nhà tôi còn cất không ít rượu ngon, bằng không anh đi cùng tôi về uống cho tận hứng?"

Cung Trường Hà cũng đâu phải người mới chưa hiểu gì, nghe nhạc hiệu đoán chương trình, trả lời lấp lửng: "Được, đúng lúc tôi còn chưa từng uống rượu cao cấp như vậy đấy!"

Vì vậy, trong lòng hai người hiểu nhưng không nói ra, thanh toán tiền xong, lại lao thẳng đến một khu chung cư cao cấp nào đó.

...

Sau khi từ Seafood Mall trở lại văn phòng môi giới hôn nhân, Giang Phong lại bắt đầu một đợt tài liệu xét duyệt mới.

Khách qua hôm nay không chỉ là người trong tỉnh thành, còn bắt đầu lần lượt có khách ở chỗ khác, thậm chí tỉnh khác tìm tới.

Chờ xét duyệt xong một tập tài liệu thật dày, Giang Phong lấy ra mười ba tập tài liệu không phù hợp yêu cầu, sau đó lần lượt đọc tên nói: "Thật ngại quá, tài liệu của các người không quá phù hợp với yêu cầu xem mắt của văn phòng hôn nhân của chúng ta."

Mấy người trong đó hiểu rõ về thông tin mình điền, nghe được Giang Phong nói vậy, cũng thức thời xoay người rời đi.

Trong mấy người còn lại, một người phụ nữ trung niên khoảng

hơn năm mươi tuổi nhíu mày nói: "Cậu nhóc, cậu nói vậy là sao? Lẽ nào văn phòng môi giới hôn nhân của các cậu còn có yêu cầu đặc biệt nào đó đối với đối người tìm bạn trăm năm à?"

Giang Phong bình tĩnh đáp lại: "Văn phòng môi giới hôn nhân chúng tôi không có yêu cầu đặc biệt gì với đối tượng tìm bạn trăm năm, chỉ cần không phải là người phạm tội hoặc có tính cách thiếu sót, đều có thể trở thành khách hàng của văn phòng môi giới hôn nhân chúng tôi."

Người phụ nữ trung niên nói: "Con gái của tôi không phải người phạm tội, tính cách cũng không có gì thiếu sót, sao con bé không phù hợp với yêu cầu xem mắt của văn phòng hôn nhân các người chứ?"

Giang Phong hỏi: "Dì, con gái dì tên là gì?"

Người phụ nữ trung niên báo ra một cái tên.

Chương 198: Nữ Đại Gia Nghiệm Hàng

Giang Phong rút một tập tài liệu trong đó ra, nói: "Dì, con gái dì vốn phù hợp với yêu cầu xem mắt của văn phòng môi giới hôn nhân chúng tôi, nhưng khi dì điền thông tin đã không để ý tới yêu cầu của văn phòng môi giới hôn nhân chúng tôi, không điền thông tin thật.

Cho nên thật đáng tiếc, văn phòng môi giới hôn nhân chúng tôi không có cách nào tìm bạn trăm năm cho con gái dì."

Người phụ nữ trung niên kích động quát to: "Không thể nào, tất cả những gì tôi điền đều là thật, không hề giải. Nhân phẩm của thằng nhóc cậu rất có vấn đề, sao có thể đổ oan cho người khác chứ?"

Trong lúc người phụ nữ trung niên đứng ra lúc nói chuyện, ánh mắt mọi người trong văn phòng môi giới hôn nhân đều tập trung qua. Lúc này, nhìn dáng vẻ bà ta kích động như vậy, không ít khách cảm thấy bà ta hẳn không nói dối, bằng không kỹ năng diễn này không đi làm diễn viên thì đáng tiếc!

Bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt của Giang Phong còn tốt hơn phần lớn khách hàng đang ngồi đây. Hắn cũng nhìn ra người phụ nữ trung niên này quả thật không hề chột dạ, rất rõ ràng bà ta cho rằng thông tin mình điền đều là thật.

Nhưng Giang Phong càng tin tưởng vào bàn tay vàng của mình hơn.

Cho nên, Giang Phong vừa nghĩ đã biết vấn đề nằm ở chỗ nào, không khỏi an ủi: "Dì, dì tạm thời đừng kích động, nếu dì xác nhận tất cả thông tin mình điền đều là sự thật, vậy tôi có lý do để tin tưởng vấn đề nằm ở trên người con gái dì."

Người phụ nữ trung niên nhíu mày, rất không vui nói: "Con gái của tôi có vấn đề gì chứ? Thằng nhóc cậu, tôi đứng đây nói rõ, nếu hôm nay cậu không cho tôi một lời giải thích thỏa mãn, cũng đừng trách tôi làm ầm ĩ ở văn phòng môi giới hôn nhân của cậu!"

Nghe vậy, Giang Phi và Lam Chí Huy đều lặng lẽ đứng ở bên cạnh Giang Phong.

Mà các khách hàng có mặt đều xì xào bàn tán, xem chuyện này phát triển, bây giờ rốt cuộc ai đúng ai sai, bọn họ cũng không biết, đương nhiên sẽ không dễ dàng lên tiếng nói giúp bên nào.

Giang Phong thấy thế thì nói trắng ra: "Dì, nếu thế tôi đành nói rõ cho dì vậy. Tôi tinh thông tướng học, từ gương mặt của con gái dì, tôi có thể thấy được cô ta đã từng sinh con, nhưng trong tài liệu dì điền lại không có khoản này, vậy chỉ có một khả năng, ngay cả dì cũng không biết chuyện con gái dì đã sinh con!"

Người phụ nữ trung niên nghe vậy liền biến sắc, tức giận nói: "Thằng nhóc, cậu nói chuyện phải chịu trách nhiệm, con gái của tôi làm sao có thể từng sinh con chứ? Nếu con bé sinh con, tôi làm mẹ làm sao có thể không biết được? Cậu mới bao nhiêu tuổi, lại dám nói mình tinh thông tướng học?"

Mấy người khách nghe đến đó, cũng không nhịn được lên tiếng.

"Dì này nói rất có đạo lý, không có lý nào con gái sinh con, người làm mẹ cũng không biết à?"

"Vậy phải xem là tình huống gì, nếu con gái quang minh chính đại sinh con, vậy người làm mẹ chắc chắn sẽ biết, nhưng nếu con gái lén sinh con, giấu ba mẹ cũng là chuyện rất bình thường, gần nhà tôi cũng có trường hợp như vậy."

"Tôi nghe nói Giang đại sư tinh thông tướng học, đặc biệt am hiểu suy đoán nhân duyên, điều này không liên quan tới tuổi lớn hay nhỏ."

"..."

Giang Phong không tức giận, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Dì, tôi nói chuyện đều có trách nhiệm, trước khi dì chỉ trích tôi, tôi đề nghị dì hãy gọi điện thoại cố gắng hỏi thăm con gái của dì trước. Nếu tôi nhìn sai, vậy tôi sẽ lập tức nhận lỗi với dì, nếu tôi nhìn đúng..."

Giang Phong không nói gì nữa.

Người phụ nữ trung niên nhìn dáng vẻ Giang Phong đầy tự tin, cho dù trong lòng cảm thấy con gái không có khả năng giấu bà trong chuyện này, nhưng vẫn lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho con gái kiểm tra.

Giang Phong thấy thế nhắc nhở: "Dì, nếu con gái dì không thừa nhận, dì thể nhắc với cô ta về một ngày, chính là ngày 23 tháng 7 năm kia, đứa trẻ là một bé gái."

Người phụ nữ trung niên im lặng không lên tiếng, đi sang bên cạnh bấm số gọi điện thoại cho con gái.

Điện thoại vừa được kết nối, người phụ nữ trung niên lại dùng tiếng địa phương nói chuyện. Về phần nói gì, không ai có mặt ở đó hiểu được.

Chẳng qua, nhìn người phụ nữ trung niên càng nói càng kích động, thậm chí bắt đầu tức giận mắng lớn, trong lòng mọi người đã phần nào hiểu rõ, hơn phân nửa là Giang đại sư nhìn đúng rồi!

Quả nhiên, đại khái mấy phút sau, người phụ nữ trung niên cúp điện thoại và đi tới trước mặt Giang Phong, cung kính thành khẩn xin lỗi: "Giang đại sư, xin lỗi, tôi không nên nghi ngờ trình độ tướng học của ngài. Ở trên phương diện này, ngài quả thật phải

được gọi là đại sư, không biết ngài có thể đoán mệnh giúp tôi được không?"

Giang Phong nghe vậy mỉm cười nói: "Dì, tôi không đoán mệnh giúp người, hơn nữa tôi tinh thông tướng học là liên quan tới nhân duyên, đây cũng là nguyên nhân tôi mở văn phòng môi giới hôn nhân, tôi chỉ muốn làm hết năng lực của mình, tìm được đối tượng thích hợp nhất cho các vị khách, làm mọi người có thể sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn thôi."

Lời này vừa nói ra, lập tức có người dẫn đầu vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay như sấm vang lên ở trong văn phòng hôn nhân.

"Giang đại sư nói rất hay, có người như đại sư mai mối, như vậy hôn nhân muốn không hạnh phúc cũng khó!"

"Thảo nào ngay cả minh tinh lớn Tiêu Mẫn này cũng tới mời Giang đại sư mai mối. Trình độ tướng học của Giang đại sư thật sự không đơn giản đâu!"

"Đúng là được mở mang tầm mắt. Tôi còn chưa từng thấy qua đại sư lợi hại như thế chứ!"

"..."

Người phụ nữ trung niên lại hỏi: "Giang đại sư, vậy con gái của tôi còn có thể tìm bạn trăm năm trong văn phòng môi giới hôn nhân của ngài không?"

Giang Phong nghĩ ngợi, nói: "Bởi vì trước đó dì không biết tình hình, cho nên điền thông tin có sai lầm, nhưng điều này không phải là ý định ban đầu của dì, bởi vậy nếu con gái dì quả thật muốn tìm bạn trăm năm, vẫn có thể đến văn phòng môi giới hôn nhân của tôi."

Người phụ nữ trung niên cảm kích nói: "Cảm ơn Giang đại sư, tôi quay về sẽ bảo nó tự mình tới điền thông tin!"

Chương 199: Từ Lúc Tôi Đi Làm Tới Giờ, Anh Là Người Đầu Tiên Bắt Tay Tôi

5h30 chiều.

Cư xá nào đó ở khu Giang Nam.

Trong nhà vệ sinh, Diệp Đồng tắm sữa tắm ba lần, lặp đi lặp lại động tác xoa xà phòng lên toàn bộ cơ thể.

Công việc của một chuyên gia khâm liệm bao gồm 6 bước chủ yếu sau:

Một là tiêu độc cho thi thể, xử lý uế vật, đôi khi còn sẽ chữa trị cho thi thể nếu cần thiết.

Hai là rửa sạch thi thể (tịnh thân).

Ba là thay đổi quần áo sạch sẽ cho thi thể.

Bốn là sửa soạn lại dung mạo của thi thể, trang điểm cho thi thể theo yêu cầu của người nhà.

Năm là làm công tác chống phân hủy cho thi thể.

Sáu là đặt thi thể vào trong quan tài.

Đối với phần lớn chuyên gia khâm liệm thì bước đầu tiên là bước khó nhất của cả quá trình.

Bọn họ phải cởi đồ của người chết ra, tiêu độc cho toàn bộ thi thể.

Mặc dù đã đeo khẩu trang, nhưng mà chuyên gia khâm liệm vẫn có thể ngửi được mùi hư thối của thi thể, hơn nữa loại mùi đó còn rất dễ lưu lại trên người bọn họ, rất lâu mới bay đi. Có người chết còn sẽ xảy ra tình trạng bài tiết, mà chuyên gia khâm liệm cũng phải dọn sạch sẽ.

Trong ngành này, việc phải chịu đựng mùi xác thối, dọn dẹp những thứ bị bài tiết ra có thể coi là một vấn đề khá dễ giải quyết.

Điều khiến cho người ta sợ hãi đó chính là những thi thể máu thịt be bét, bị thương nghiêm trọng trong những tai nạn xe cộ, những trường hợp ngoài ý muốn, lúc đó chuyên gia khâm liệm phải cố

gắng hết sức để chữa trị.

Ví dụ như là sử dụng đất sét điêu khắc, silicon,... để khâu lại những bộ phận bị hư hại của thi thể, giúp thi thể có thể hoàn chỉnh nhất có thể.

Mặc dù Diệp Đồng đã sớm quen với việc này rồi, nhưng mà mỗi khi tan ca về nhà, lúc tắm cô ít nhất cũng xoa xà phòng ba lần, cố gắng đánh bay mùi xác thối ra khỏi người mình.

Sau đó gội đầu, tắm hơn bốn mươi phút, Diệp Đồng mới đổi sang một bộ đồ cực kỳ xinh đẹp, dùng máy sấy sấy khô tóc, cột kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, trang điểm nhạt.

Sau khi làm xong mọi thứ, Diệp Đồng tạm biệt mẹ, đi tới nhà hàng gặp mặt đối tượng ra mắt.

...

Trong lúc Diệp Đồng đang dùng sức xoa xà phòng lên người mình, thì Tần Quan Hải cũng lặp đi lặp lại động tác tẩy rửa cơ thể mình ở trong nhà.

Pháp y thực ra cũng chẳng tốt hơn chuyên gia khâm liệm chút nào, thậm chí còn thảm hơn chuyên gia khâm liệm.

99% thi thể mà chuyên gia khâm liệm phải đối mặt là thi thể mới, còn pháp y... chỉ có thể nói là nơi nào có thi thể, nơi đó có bóng dáng của bọn họ, việc giải phẫu một thi thể đã chết mấy tháng là chuyện bình thường.

Có điều, tuy công việc của pháp y kinh khủng hơn chuyên gia khâm liệm, nhưng mà pháp y có được thân phận của một cảnh sát, biết được chân tướng, kiểm tra thi thể, truy tìm hung thủ, tạo cho người khác cảm giác mạnh mẽ hơn trong tâm lý.

Cho nên địa vị của cả hai hoàn toàn không giống nhau.

Đừng thấy trong hiện thực Tần Quan Hải không có được bao nhiêu người bạn mà lầm, vừa nhắc tới nghề nghiệp của mình, anh lập tức nhận được sự tôn trọng của mọi người.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tần Quan Hải mặc một bộ đồ mà mình cảm thấy khá đẹp, dùng máy sấy sấy tóc, phun keo xịt tóc, cảm thấy hài lòng mới đi ra ngoài.

...

7 giờ tối.

Nhà ăn XX, Tần Quan Hải và Diệp Đồng gặp nhau!

Bà mối Giang Phong không tới, hắn chỉ đưa phương phức liên lạc với nhau cho bọn họ, để bọn họ tự liên hệ với nhau.

Mặc dù Giang Phong không kỳ thị pháp y và chuyên gia khâm liệm, nhưng nếu phải ăn cơm chung với hai người bọn họ, trong lòng hắn sẽ cảm thấy không thoải mái cho lắm, có thể tránh được đương nhiên vẫn là nên tránh đi.

Thực ra Giang Phong hiểu rất rõ chuyện này là do tâm lý của mình, bình thường khi đi ăn đám cưới, đương nhiên là sẽ ăn trong trạng thái cực kỳ vui vẻ. Nhưng mà, khi đi ăn đám tang, mặc dù là cùng một người đầu bếp làm, thì lúc ăn cơm luôn sẽ cảm thấy có hơi không thoải mái.

Tần Quan Hải và Diệp Đồng đều đã thấy hình của đối phương, khi đi tới địa điểm hẹn, bọn họ rất nhanh đã nhận ra được nhau.

Tần Quan Hải chủ động đưa tay ra chào:

"Xin chào, tôi là Tần Quan Hải!"

Diệp Đồng yên lặng, ba giây sau mới phản ứng lại, có hơi không tự nhiên, bắt tay anh:

"Xin chào, tôi là Diệp Đồng!"

Sau khi bắt tay, Diệp Đồng nhịn không được mà cảm thán:

"Sau khi tôi làm công việc này, anh là người đầu tiên bắt tay với tôi."

Tần Quan Hải nghe thấy thế cũng thầm đồng cảm, pháp y bọn họ

cũng như thế, cho nên anh an ủi đối phương, đồng thời cũng là an ủi mình:

"Chỉ cần quen với nó là được rồi, mọi người có hơi kiêng kị với việc này, đây là tập tục được truyền mấy ngàn năm rồi, không dễ gì thay đổi được."

Diệp Đồng gật đầu, nói:

"Đúng thế, mọi người đúng là có quá nhiều thành kiến đối với nghề nghiệp của chúng ta, nhưng mà pháp y như các anh đã là tốt lắm rồi, ít nhất thì cũng được người khác tôn kính!"

Tần Quan Hải đưa tay ra dấu mời, vừa đi vào nhà hàng vừa nói:

"Thực ra cũng không tốt hơn bao nhiêu, trong cuộc sống bình thường tôi cũng chẳng có được mấy người bạn, đúng là mọi người rất tôn kính pháp y chúng tôi, nhưng mà chuyện đó không liên quan gì tới chuyện bọn họ không thích nó cả."

Diệp Đồng khó lắm mới tìm được một người giống mình, cô vừa đi vào nhà hàng, vừa kể khổ:

"Dù sao thì các anh cũng tốt hơn chúng tôi nhiều, ít nhất thì khi pháp y các anh tham gia mấy buổi tiệc cưới, tiệc sinh nhật,... không có gì cần kiêng kỵ cả, còn tôi thì sau khi làm công việc này, chẳng còn tham gia bất kỳ tiệc cưới, sinh nhật nào nữa!"

Đây cũng là quy tắc ngầm trong nghề khâm liệm bọn họ!

Chương 200: Từ Lúc Tôi Đi Làm Tới Giờ, Anh Là Người Đầu Tiên Bắt Tay Tôi (2)

Để tránh làm ảnh hưởng tới tâm trạng của người khác, nghề của cô có một quy luật bất thành văn:

Không tham dự tiệc cưới, tiệc sinh nhật của bạn bè, không chủ động nói cho người khác về nghề nghiệp của mình, không đưa danh thiếp, không bắt tay, không nói mấy câu như 'Xin chào', 'Hẹn gặp lại', 'Đi đường bình an',...

Cũng có rất nhiều người sau khi biết cô làm nghề khâm liệm cũng tránh, không mời cô.

Cho dù được bạn bè mời, thì làm một chuyên gia khâm liệm, vì không muốn làm ảnh hưởng tới cảm nhận của những người xung quanh, tạo thêm phiền phức cho bạn bè, bọn họ vẫn sẽ khéo léo từ chối. Có vài người mặc dù không cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn sẽ cảm thấy công việc khâm liệm này vô cùng xui xẻo.

Dù sao thì trong nước, mấy việc tâm linh này rất phổ biến. Công việc của một chuyên gia khâm liệm là đưa tiễn người khác, nghe liền liên tưởng tới những việc không may mắn, hoàn toàn không liên quan gì tới sự vui vẻ và hài hòa cả.

Hai người đi vào chỗ đã được đặt trước, gọi món ăn, sau đó chờ món ăn được bưng lên.

Tần Quan Hải hiếu kỳ, hỏi:

"Tại sao cô lại lựa chọn nghề khâm liệm này?"

Diệp Đồng cười khổ, nói:

"Lúc nhỏ tôi xem được một chương trình của một chuyên gia khâm liệm trên tivi, cảm thấy việc làm cho một người có thể rời đi trong tình trạng hoàn hảo nhất có thể là một việc cực kỳ thần thánh, từ đó liền có ước mơ muốn làm một chuyên gia khâm liệm.

Lúc đó tôi thật sự không nghĩ tới việc công việc này sẽ bị kỳ thị như thế ở trong xã hội này, nếu như lúc đó tôi hiểu biết hơn, thì có lẽ sẽ không lựa chọn công việc này!"

"Thì ra là ước mơ ngày còn bé, cũng khó trách!"

Tần Quan Hải giật mình, lập tức bội phục, nói:

"Cô là con gái mà lá gan lớn thật đó, quá lợi hại!"

"Lá gan lớn là do rèn luyện mà có đó, lần đầu tiên tiếp xúc thi thể, trong lòng tôi thực sự rất sợ. Sau này, mặc dù đã vào nghề được mấy năm, nhưng tôi cũng đã từng bị dọa sợ tới mức phát khóc."

Diệp Đồng nhớ tới cảnh tượng kinh khủng kia, trong lòng vẫn còn hơi sợ hãi, nói:

"Lần đó, khi tôi đang trang điểm cho một thi thể nữ, thì con mắt của cô ấy đột nhiên mở ra, ánh mắt dữ tợn, tôi lập tức bị dọa cho chân mềm nhũn, thét lên."

Tần Quan Hải là người có kinh nghiệm trong việc này, cười khẽ, nói:

"Cô gái kia chắc là không phải tử vong một cách bình thường? Mà là chết đuối, hoặc là tai nạn xe cộ,... mấy kiểu như tử vong ngoài ý muốn!"

Diệp Đồng khen:

"Không hổ là pháp y, biết rất nhiều thứ, cô gái kia chết đuối."

Tần Quan Hải cười, nói:

"Không phải tử vong theo tự nhiên, mặc dù đã mất đi dấu hiệu của sự sống, nhưng mà cơ thể của bọn họ vẫn có thể vận chuyển như thường. Có thể là do vô tình chạm vào thần kinh của thi thể, việc này có liên quan rất lớn với nhiệt độ. Nó kích thích đại não, cho nên thi thể mới có thể mở mắt ra, chuyện này là một hiện tượng bình thường."

Diệp Đồng cười, nói:

"Sau đó tôi cũng đã nghe nói về việc này, nhưng mà lúc đó tôi không biết, bị dọa một phen hú hồn."

Mặc dù là lần gặp mặt đầu tiên, nhưng bởi vì đặc thù nghề nghiệp, cho nên bọn họ có rất nhiều chủ đề chung, không hề có chút xa lạ nào, đồng thời cả hai cũng có cảm giác hai người đã là bạn thân của nhau từ lâu rồi.

Lúc này, phục vụ bưng thức ăn lên, hai người tạm dừng cuộc trò chuyện về công việc.

Sau khi phục vụ rời đi, bọn họ mới tiếp tục nói về kiếp sống và một vài chuyện xấu hổ khi làm việc của mình.

Tần Quan Hải nói:

"Thực ra pháp y bọn tôi cũng gặp phải một vài chuyện khá lúng túng, mỗi lần giải phẫu thi thể, trên người sẽ bị dính phải mùi hư thối của thi thể, cái mùi thối đó sẽ theo chúng tôi liên tục mấy ngày, không chịu bay đi, rửa như nào cũng không có tác dụng.

Lúc tôi mới vừa vào làm, còn chưa thể mua được nhà, xe, cho nên mỗi lần đi làm đều phải đi xe buýt. Mỗi lần lên xe, các khách khác ở trên xe đều sẽ nhăn mũi, tránh xa tôi, cảnh tượng đó phải nói là cực kỳ xấu hổ!"

Diệp Đồng che miệng cười, nói:

"Về phương diện này thì đúng là chúng tôi tốt hơn một chút, bất kể làm nhiều hay ít đều sẽ dính phải mùi thối của thi thể, nhưng mà không nghiêm trọng như các anh. Có điều, chúng tôi cũng có vài chuyện xấu hổ, ví dụ như mấy người làm ca đêm đói bụng, muốn ăn cơm, khi đặt đồ ăn ngoài nói là đưa tới nhà tang lễ, thì sẽ không có ai nhận đơn cả!

Có một lần, đồng nghiệp của tôi đặt đồ ăn thành công, kết quả có tới tận ba anh trai tới đưa, vô cùng bất đắc dĩ!"

Hai người vừa ăn cơm, vừa trò chuyện về thi thể, nếu như là người khác thì e là ăn không vô, nhưng mà bọn họ đều đã làm việc trong ngành nghề đó nhiều năm rồi, cho nên dù cho phải ăn ở bên cạnh thi thể cũng chẳng sao, đừng nói chi tới việc chỉ là bàn tới!

...

May mắn mà bà mối Giang Phong không ở đây, nếu hắn ngồi đây ăn cơm, nghe nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, hắn e là chẳng còn hứng thú gì với việc ăn uống nữa!

Bọn họ nói chuyện với nhau gần hai tiếng.

Ban đầu, hai người đều nói về nghề nghiệp của bản thân, từ từ chủ đề mới kéo tới gia đình của mình.

Sau gần hai tiếng trò chuyện, hai người đều có ấn tượng khá tốt với đối phương, hai bên không chỉ môn đăng hộ đối, ngay cả nghề

nghiệp cũng rất xứng đôi, thật sự rất khó tìm được một người phù hợp như thế!

Đương nhiên, dù sao thì đây cũng chỉ mới là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, có thích cũng không đến mức lập tức nói ra.

Nhưng mà, trước khi tạm biệt nhau, Tần Quan Hải vẫn ám chỉ một chút, mỉm cười, nói:

"Ở trong cuộc sống bình thường, tôi có rất ít bạn bè. Về sau, sau khi tan ca, tôi có thể hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm, tản bộ không?"

Diệp Đồng cười, trả lời:

"Đương nhiên là được, trong cuộc sống bình thường bạn bè của tôi còn ít hơn anh, bình thường sau khi tan ca đều sẽ trực tiếp về nhà, không đi đâu cả, theo lời mẹ tôi, thì tôi sắp mốc meo ở nhà luôn rồi!"

"Vậy thì hẹn gặp lại vào ngày mai!"

"Được, hẹn gặp lại vào ngày mai!"

Chương 201: Một Bước Lên Trời

Thứ 7, ngày 31, tháng 12, năm 2022.

9 giờ sáng, sau khi ăn xong một bát phở Lão Hữu chua cay, Giang Phong lập tức lái xe tới Phan Châu, hắn đi tham dự hôn lễ của Ngụy Tuyết Phong và Hạ Linh Linh.

Quãng đường từ tỉnh Quảng Tây tới Phan Châu của tỉnh Quảng Đông tổng cộng hơn 800 dặm, Giang Phong lái gần năm tiếng đồng hồ mới tới biệt thự Ngụy gia.

Bà mối Giang Phong đến đương nhiên là được Ngụy gia long trọng chiêu đãi, cha con Ngụy gia đi ra đón hắn, cha Ngụy - Ngụy Nguyên Châu tươi cười, đưa tay ra, nói:

"Giang đại sư, đi đường vất vả rồi!"

Giang Phong bắt tay ông, mỉm cười, trả lời:

"Không vất vả, lâu rồi không gặp, chú Ngụy thay đổi không ít, vẻ mặt hồng hào, cả người cực ký khí phái!"

Ngụy Nguyên Châu được Giang Phong khen, cười ha ha, mỡ trên mặt không ngừng run lên:

"Nhờ phúc của cậu, tôi chữa được tâm bệnh, tâm trạng tốt hơn trước kia rất nhiều!"

Lúc này, Ngụy Tuyết Phong cũng đưa tay ra, cười, nói:

"Giang đại sư, cảm ơn cậu đã bớt thời gian ra để tham dự hôn lễ của tôi!"

Giang Phong bắt tay anh, nhìn hình thể thay đổi rất nhiều so với trước kia của Ngụy Tuyết Phong, kinh ngạc, nói:

"Anh Phong, anh giảm ít nhất cũng 15 ký đúng không?"

Ngụy Tuyết Phong hưng phấn, nói:

"Tổng cộng là 16,5 ký."

Giang Phong kinh hãi, nói:

"Lợi hại, đúng là sức mạnh của tình yêu!"

Ngụy Tuyết Phong nghe thấy hai chữ 'Tình yêu' liền cực kỳ cảm kích Giang Phong, chân thành nói:

"Tất cả đều nhờ công lao của Giang đại sư, nếu như không phải cậu giúp tôi đáp cầu dắt mối, đời này tôi chắc chắn không thể tìm được một cô gái nào tốt như Linh Linh, cậu thật sự là đại ân nhân của tôi!"

Giang Phong cười, nói:

"Anh Phong nói quá lời rồi, tôi chỉ đang làm chuyện phải làm mà thôi!"

Ngụy Nguyên Châu xen vào, nói:

"Giang đại sư, cha con tôi cũng không muốn nhiều lời, cậu đi đường vất vả rồi, chắc là cậu vẫn chưa ăn cơm trưa. Tiểu Phong, con mau dẫn Giang đại sư đi ăn một chút đồ lót dạ đi!"

Ngụy Tuyết Phong gật đầu, đưa tay ra dấu mời, nói:

"Giang đại sư, mời cậu theo tôi."

Giang Phong chào cha Ngụy một tiếng, sau đó đi theo Ngụy Tuyết Phong đi ăn cơm.

...

5 giờ chiều, vị khách đầu tiên của Giang Phong - Lý Hưng Văn đến, anh và Ngụy gia hợp tác làm ăn với nhau, Giang Phong còn là người mà anh giới thiệu cho Ngụy gia, cho nên khi Ngụy gia có chuyện vui, đương nhiên là phải mời anh rồi.

Lý Hưng Văn thấy Giang Phong, lập tức chào:

"Giang đại sư, đã lâu không gặp, chú tới sớm thế!"

Giang Phong hỏi:

"Anh Văn, chỉ anh tới thôi à? Sao không dẫn vợ mình theo!"

Lý Hưng Văn cười nói:

"Cô ấy đang mang thai, không tiện đi ra ngoài, cho nên tôi để cô ấy ở nhà dưỡng thai rồi!"

Giang Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, trong số những cặp đôi mà hắn tác hợp, đã có mấy người mang thai rồi, bây giờ nhóm Wechat , mấy người phụ nữ đã mang thai suốt ngày tâm sự về cuộc sống khi mang thai ở trong nhóm, nhóm này sắp biến thành nhóm bảo mẫu rồi.

"Giang đại sư, mấy ngày trước chú liên tục leo lên hot search trên Weibo, văn phòng môi giới hôn nhân của chú bây giờ làm ăn tốt lắm đúng không?"

"Mấy ngày trước đúng là không tệ, đã ký được mấy trăm hợp đồng

rồi, còn anh thì sao, chuyện làm ăn của anh bây giờ sao rồi?"

"Tôi cũng rất tốt, ông chủ Ngụy rất chiếu cố tôi, quy mô buôn bán của tôi bây giờ đã tăng lên gấp đôi so với lúc trước."

"Đúng là rất tốt..."

...

Bên Phan Châu cực kỳ chú trọng hôn lễ.

Một ngày trước khi diễn ra hôn lễ, việc đầu tiên phải làm là trải ga giường mới cho phòng cưới, đây là điều quan trọng mà nhà trai phải làm.

Trải ga giường phải mời người 'bà tốt số' tới trải, bà tốt số này là chỉ người phụ nữ sinh được nhiều con, đặc biệt là con trai, công việc thuận lợi, gia đình hạnh phúc.

Thực ra chuyện này không chỉ có ở Phan Châu, mà gần như cả nước đều có phong tục tương tự như thế.

Còn phải tìm một đôi đồng tử nhảy tới nhảy lui ở trên giường, ngụ ý sớm sinh quý tử.

Có nhiều nơi sẽ đặt một cái quần mới ở trên giường, cha của chú rể sẽ đặt quả cam, lì xì, lá cây khoa sọ, táo đỏ, đậu phộng, hạt sen, quả óc chó,... các món đồ mang ý nghĩa 'vui mừng' đặt lên trên chiếc quần kia, ngụ ý đại phú đại quý, khai chi tán diệp, trong tiếng Quảng Đông, quần và giàu đồng âm.

Tiếp theo là xông tân, trong tiếng Quảng Đông, xông tân đồng âm với xông thân. Chú rể và cô dâu sẽ làm việc này ở trong nhà của mình. Nấu nước sôi, bỏ lá bưởi, cây sả vào, sau khi nước lạnh đi, dùng nó rửa mặt, lau người.

Sau đó mặc đồ ngủ mới, dép lê mới, chờ tới buổi tối sẽ thượng đầu.

xông tân ngụ ý là tẩy đi ô uế, bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau đó, hai bên nam nữ tự mình nhìn gương, chải đầu tại nhà, việc

này gọi là thượng đầu.

Sau thượng đầu là uống nước ngọt, mẹ sẽ bưng ra một chén nước được hầm từ hạt sen, bách hợp, đậu phộng, đậu đỏ, trứng gà, tân nhân sẽ uống hết chén nước đó.

Bên huyện Bách Lượng không có phong tục 'xông tân', 'thượng đầu', 'uống nước ngọt' này, vì thế Giang Phong và Lý Hưng Văn đều cảm thấy việc này rất mới lạ, tới mỗi phong tục, bọn họ đều hỏi ngụ ý trong đó, có thêm được không ít kiến thức mới.

Chương 202: Một Bước Lên Trời (2)

Ngày kế tiếp, Tết Nguyên Đán.

Giang Phong đi theo chú rể đón dâu.

Hạ gia thấy bà mối Giang Phong đều thầm cảm kích trong lòng.

Sau khi Hạ Linh Linh và Ngụy Tuyết Phong ra mắt, sinh hoạt của Hạ gia biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hiện tại, anh em Hạ gia từ một người làm công một tháng nhận ba, năm ngàn, lắc mình trở thành ông chủ nhà máy, một lần đầu tư hai, ba tỷ.

Nhờ có sự ủng hộ của Ngụy gia, công việc của mấy anh em Hạ gia bắt đầu phong sinh thủy khởi, thu nhập một tháng lên tới mấy trăm ngàn tệ, chia đều cho bốn anh em, mỗi người cũng được ba, bốn chục ngàn tệ, có thể nói là một bước lên trời!

Về phần Hạ Linh Linh thì khỏi phải nói, chồng cô hoàn toàn coi cô là một báu vật mà cưng chiều, đối với cô hữu cầu tất ứng, thậm chí còn vì cô mà chăm chỉ tập luyện, giảm cân, kết quả vô cùng rõ ràng.

Có thể nói, cuộc sống hiện tại của cô cực kỳ hạnh phúc, cô cảm thấy vô cùng may mắn khi bà mối Giang Phong đã không từ bỏ mình.

Cuối cùng là Hạ phụ và Hạ mẫu, hai người thấy con gái của mình gả được cho một người tốt như thế, các anh trai cũng nhờ phúc của cô mà trở thành ông chủ nhà máy sắt, có thể đầu tư mấy triệu, hai người cảm thấy ông trời đối xử với mình rất tốt, cho dù bắt bọn họ phải chết ngay bây giờ, bọn họ cũng có thể nhắm mắt!

Vì thế, cả nhà bọn họ đều cực kỳ cảm kích bà mối Giang Phong - người đã giúp bọn họ thay đổi vận mệnh, nhìn thấy hắn đi cùng với chú rể để rước dâu, bọn họ đều coi hắn là quý nhất để chiêu đãi.

...

Theo phong tục truyền thống cổ xưa của Phan Châu, khi cô dâu lên kiệu hoa, bà mối sẽ cõng cô dâu trên lưng để đi tới đó, nhưng dù sao bây giờ cũng đã là thời hiện đại rồi, không còn đón dâu bằng kiệu hoa nữa, mà đón bằng xe, cho nên không còn mấy người làm theo phong tục kia.

Với lại 'bà mối nam' Giang Phong còn trẻ như thế, nếu để hắn cõng cô dâu trên lưng, thì có hơi không thích hợp.

Việc đón dâu ở bên đây có rất nhiều trò chơi, đủ loại phong cách, nhưng mà trò tìm giày đỏ là trò chơi không thể thiếu, đụng phải người phụ dâu giấu giày đỏ vào trong bắp đùi, lúc đó muốn tìm ra được nó là chuyện vô cùng khó.

Nhưng mà trò chơi đó rất vui, với lại cũng không có ai ngốc tới mức giấu giày mãi, nếu không đoàn phụ rể thật sự sẽ làm ra loại chuyện vén váy...

Tóm lại, toàn bộ quá trình đón dâu đều được diễn ra trong tiếng cười đùa, chúc mừng.

Sau khi đưa cô dâu về nhà trai, trước khi vào nhà, cô dâu phải bước qua chậu than.

Ngụ ý của việc cô dâu vượt qua chậu than là đuổi đi những không khí không may, điều này cũng là tập tục ở rất nhiều nơi.

Sau khi nhảy chậu than, đi vào nhà, cô dâu phải dâng trà, dâng rượu, kính tổ tiên nhà trai.

Trong lúc chú rể và cô dâu đang vội vàng thực hiện các phong tục, Giang Phong nhận được cuộc điện thoại của Uông Văn Kiệt.

Hắn vừa bắt máy, Uông Văn Kiệt liền hỏi:

"Giang đại sư, bây giờ anh đang ở đâu vậy?"

"Tôi vừa mới đi đón dâu với anh Phong xong, anh và chị Mẫn đến đâu rồi?"

"Chúng tôi đã đến nhà hàng tiệc cưới Tuyết Phong - nơi mà bọn họ cử hành hôn lễ!"

"Nhanh thế à, tôi tới liền!"

"Được, chúng tôi chờ anh!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong tìm Lý Hưng Văn, nói:

"Anh Văn, chúng ta đi tới nhà hàng trước đi, tôi muốn giới thiệu hai người bạn của tôi cho anh!"

Cũng nhờ Lý Hưng Văn mà hắn mới gặp phải giám đốc Tổng, cho nên bây giờ dẫn anh đi làm quen bọn họ cũng là chuyện nên làm.

10 phút sau.

Giang Phong gặp được Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn ở nơi đã đặt trước trong nhà hàng tiệc cưới.

Bình thường, ở đại sảnh của những nhà hàng tiệc cưới cao cấp đều sẽ có một vài phòng riêng, việc này là để giúp mọi người dễ dàng sắp xếp cho những vị khách có thân phận tôn quý.

Hai bên vừa thấy mặt, Giang Phong liền cười, khen:

"Chị Mẫn, nửa tháng không gặp, chị càng ngày càng xinh đẹp, càng tỏa sáng!"

Tiêu Mẫn cười, nói:

"Giang đại sư, tài ăn nói của cậu càng ngày càng lợi hại!"

Giang Phong cười ha ha, sau đó giới thiệu cho hai bên:

"Giám đốc Uông, chị Mẫn, vị này là đồng hương của tôi, tên Lý Hưng Văn, đồng thời cũng là vị khách đầu tiên khi tôi làm bà mối. Anh Văn, vị này là giám đốc Uông, cũng là bạn học thời đại học của anh Phong. Đây là chị Mẫn, có lẽ tôi không cần phải giới thiệu quá nhiều đúng không?"

Khi Lý Hưng Văn vào phòng, nhìn thấy đại minh tinh Tiêu Mẫn, trong lòng anh có hơi kinh ngạc, đừng thấy điều kiện gia đình anh khá tốt mà lầm, anh tuyệt đối không thể tiếp xúc được với đại minh tinh có cấp bậc như Tiêu Mẫn.

Đừng nói chi tới việc vị đại minh tinh Tiêu Mẫn này đã gả vào thế gia vọng tộc, càng khó tiếp xúc được hơn xưa.

Mà vị đứng bên cạnh Tiêu Mẫn chắc chắn là giám đốc Uông của tập đoàn Uông thị rồi.

Anh thật sự không ngờ người mà Giang đại sư muốn giới thiệu cho mình lại có thân phận, địa vị kinh người như thế!

Sau khi nghe Giang Phong giới thiệu xong, Lý Hưng Văn vội vàng chào hỏi.

Uông Văn Kiệt cười ha ha, nói:

"Anh Văn không cần phải khách khí như vậy, chúng ta đều là khách hàng của Giang đại sư, đúng là rất có duyên!"

Tiêu Mẫn cũng cười, lên tiếng chào.

Sau khi hai bên khách khí vài câu, Tiêu Mẫn hỏi:

"Giang đại sư, việc làm ăn của văn phòng môi giới hôn nhân của cậu tốt chứ?"

Giang Phong cười, nói:

"Rất tốt, sức ảnh hưởng của chị Mẫn thật sự quá lợi hại, mấy ngày nay văn phòng môi giới hôn nhân của tôi mỗi ngày đều nhận một, hai trăm vị khách, bận tới mức chân không chạm được đất."

Tiêu Mẫn nở một nụ cười xinh đẹp, nói:

"Người tài giỏi đúng là có nhiều việc phải làm thật đó, những vị khách kia có thể tìm được tới cậu cũng là phúc của bọn họ."

Uông Văn Kiệt nói tiếp:

"Giang đại sư, nếu như khách hàng quá nhiều, không thể làm nổi, anh nên tuyển thêm một vài nhân viên, những công việc lặt vặt kia cứ giao cho người khác làm, anh chỉ cần làm người trấn cửa ải cuối cùng là được rồi!"

Giang Phong cười, nói:

"Tôi đang tuyển nhân viên, nếu như tìm được người thích hợp sẽ tuyển."

Uông Văn Kiệt gật đầu, sau đó sợ Lý Hưng Văn cảm thấy mình bị ra rìa, cho nên thỉnh thoảng cũng nói chuyện vài câu với anh ta.

Rất nhanh, chú rể và cô đâu đã thay xong trang phục, đi tới nhà hàng. Việc đầu tiên mà họ làm là đi bắt chuyện với hai vị khách có thân phận tôn quý - Uông Văn Kiệt, Tiêu Mẫn, sau đó mới đi tới cửa đại sảnh để tiếp khách.

Chương 203: Quà Tạ Môi Của Ngụy Gia.

Phan Châu.

Nhà hàng tiệc cưới cao cấp nào đó.

Chú rể Ngụy Tuyết Phong đọc lời chào mừng:

"Cha vợ và mẹ vợ tôn kính, cha mẹ tôn kính, các vị khách quý, các ông, các bà tôn kính:

Hôm nay là ngày vui của tôi và Hạ Linh Linh, cảm ơn mọi người dù bận trăm công ngàn việc, vẫn không ngại đường xá xa xôi, tới đây tham dự hôn lễ của chúng tôi. Mang tới sự vui mừng, hạnh phúc, những lời chúc phúc chân thành cho hôn lễ ngày hôm nay

của chúng tôi. Điều này làm tôi vô cùng cảm kích.

Ngay tại đây, tôi xin cúi đầu cảm ơn sự có mặt của mọi người! Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!"

Tiếng vỗ tay như sấm lập tức vang lên.

Ngụy Tuyết Phong tiếp tục đọc lời chào mừng:

"Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn cha mẹ vợ, cảm ơn hai người đã cho con lấy một cô gái xinh đẹp, hiền lành như thế về làm vợ. Con xin cúi đầu ngay tại đây để cảm ơn hai người, đồng thời bảo đảm với hai người rằng con sẽ yêu thương vợ con cả cuộc đời này, chăm sóc tốt cho con gái của hai người cả một đời, toàn tâm toàn ý làm một người con rể tốt của hai người!"

Khi Ngụy Tuyết Phong cúi đầu, tiếng vỗ tay như sấm lại vang lên, Hạ phụ và Hạ mẫu cũng cười đến không khép miệng lại được.

"Tiếp theo, tôi xin cảm ơn cha mẹ của tôi, chính hai người đã nuôi lớn con, xông pha mưa gió để dạy con làm người, dù phải ngậm đắng nuốt cay, làm trâu làm ngựa, cũng không hề có một lời oán than. Con xin cúi đầu ngay tại đây, thiên ngôn vạn ngữ tích tụ lại thành một câu: Ba, mẹ, hai người vất vả rồi, con yêu hai người, vợ của con cũng yêu hai người, chúng con sẽ hiếu thuận với hai người cả một đời này, làm con trai tốt và nàng dâu tốt của hai người!"

Tiếng vỗ tay lại vang lên, Nguỵ phụ và Nguỵ mẫu cũng vô cùng vui vẻ.

Ngụy Tuyết Phong nhìn Giang Phong đang đứng ở dưới đài, gương mặt tràn đầy sự cảm kích, nói:

"Sau đây, người mà tôi muốn cảm ơn là bà mai - Giang đại sư của chúng tôi, cảm ơn anh đã giúp chúng tôi đáp cầu dắt mối, nếu như không có sự hỗ trợ của anh, cả đời này tôi cũng sẽ không thể nào lấy được một người vợ tốt như thế. Ngay tại đây, vợ chồng chúng tôi xin cúi đầu, cảm ơn công tác hợp của anh dành cho chúng tôi!"

Tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt.

Giang Phong thấy Ngụy Tuyết Phong và Hạ Linh Linh cúi đầu cảm

ơn, trong lòng hắn cực kỳ vui sướng. Thân là bà mối, thấy cặp vợ chồng do mình tác hợp sống hạnh phúc là một chuyện rất có cảm giác thành tựu.

Ngụy Tuyết Phong tiếp tục đọc lời chào mừng:

"Để ghi nhớ khoảnh khắc tốt đẹp này, trân quý đoạn nhân duyên tốt đẹp này, để người nhà của vợ yên tâm, đồng thời làm cho người thân, bạn bè yên tâm, bây giờ tôi xin tuyên thệ:

Thứ nhất, ủng hộ việc vợ là người lãnh đạo tuyệt đối. Trong nhà, vợ luôn ở vị trí đầu tiên, thứ hai là con cái, thứ ba là cún con, thứ tư là tôi.

Thứ hai, nghiêm túc chấp hành nguyên tắc 'tứ tử', đối xử với vợ như tôn tử, đối xử với mẹ vợ như hiếu tử, ăn cơm như con muỗi, làm việc nhà như con lừa.

Thứ ba, bảo vệ vợ, làm một người chồng văn minh, bị vợ đánh cũng không đánh lại, bị mắng cũng không mắng lại, dùng gương mặt tươi cười để đối mặt với gương mặt lạnh.

Thứ tư, thành tâm chấp nhận sự độc tài trong tình cảm của vợ, không nói chuyện với người lạ, đặc biệt là không nói chuyện với phụ nữ lạ. Đương nhiên là sẽ ngoại trừ bà lão hỏi đường.

Thứ năm, tích cực hưởng ứng lời kêu gọi 'lục đản', chỉ có thể nhìn mặt của vợ, trước khi ra ngoài phải hôn mặt vợ, đi ngủ phải cọ mặt vợ. Lúc già, nhất quyết không được gọi vợ là 'trứng muối', vợ mắng 'khốn nạn', thì tôi là 'trứng mềm'."

Anh vừa đọc lời tuyên thệ ra, mọi người lập tức cười ồ lên.

Tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo, còn có cả tiếng vỗ tay...

Người tới tham dự hôn lễ đều là người thân và bạn bè của hai bên, đương nhiên là cực kỳ nể tình.

Đặc biệt là người thân và bạn bè của nhà gái, phản ứng nhiệt liệt nhất, ai cũng khen Ngụy Tuyết Phong tốt.

Hạ Linh Linh đứng bên cạnh anh, gương mặt đỏ ửng cả lên, vừa

xấu hổ vừa e lệ, xinh đẹp động lòng người.

Ngụy Tuyết Phong hăng hái nói tiếp:

"Dưới sự quan tâm của Đảng, tôi và Hạ Linh Linh lấy việc xây dựng kinh tế làm con đường trung tâm, kết thành bạn đời cùng chung chí hướng, tại đây tôi xin trịnh trọng tuyên thệ:

Tôi và đồng chí Hạ Linh Linh vĩnh viễn đi theo Đảng, trung thành với Đảng, vĩnh viễn không phản Đảng!

Nhân tiện đây tôi xin tuyên bố cho mọi người biết về hai luật trong hôn lễ:

Một, nếu chưa nhận được sự đồng ý, không ai được tự ý rời đi.

Hai, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc mọi người quá chén, bị rót rượu tới choáng váng, hy vọng mọi người kiên trì tới cùng!

Tôi đã nói xong, một lần nữa cảm ơn sự có mặt của mọi người!"

Tiếp đó là lời chào mừng của cô dâu, Hạ Linh Linh nói khá đơn giản, chỉ cường điệu lời cảm ơn dành cho cha mẹ hai bên và bà mai Giang Phong, sau đó lại cảm ơn sự có mặt của mọi người,...

Sau khi chú rể và cô dâu đọc lời chào mừng xong, người chủ trì hôn lễ tổng kết vài câu, nói một lượt các lời chúc phúc quen thuộc xong liền tuyên bố khai tiệc.

Với điều kiện của Ngụy gia, món ăn trong bữa tiệc này đương nhiên đều là những món cao cấp, chim bay trên trời, cá bơi dưới biển, các con động vật chạy trên đất liền, có thể nói là cần gì cũng có.

Phần lớn khi mọi người đi tham dự hôn lễ, nếu như trong một bàn có nhiều người quen, thì có thể coi là một buổi tụ họp phạm vi nhỏ. Nếu như trong một bàn không có quá nhiều người quen, vậy thì căn bản là chỉ quan tâm tới việc ăn no bụng, chờ chú rể và cô dâu tới mời rượu, sau đó sẽ rời đi.

Bàn mà Giang Phong ngồi đều là những vị khách có thân phận do Ngụy gia sắp xếp, đương nhiên sẽ không đơn giản là ăn no rồi rút.

Bao gồm cả Tiêu Mẫn, tất cả mọi người vừa uống rượu, vừa nói chuyện.

Chương 204: Quà Tạ Môi Của Ngụy Gia. (2)

Trong lúc Giang Phong đang uống rượu ở Phan Châu.

Cư xá cao cấp nào đó ở tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Gương mặt Thái Quyên ửng hồng, nằm trên giường, bên cạnh là Cung Trường Hà với đôi mắt có hơi thâm quầng.

Từ giữa trưa hôm qua tới bây giờ, Thái Quyên dùng trọn vẹn hai ngày để kiểm hàng, tổng cộng kiểm tra 10 lần, nghiên cứu cặn kẽ số liệu, đo lường sau đó tổng kết ra chiều dài máy móc, độ bền và thời gian làm việc, thời gian bảo dưỡng,...

Kể từ khi đi làm tới bây giờ, cô đã rất lâu rồi chưa làm việc với cường độ cao như thế!

Kết quả đưa ra khiến cho Thái Quyên cực kỳ hài lòng.

"Khó trách bạn gái trước kia của anh đều không chịu nổi anh, không phải tôi có tu luyện, e rằng tôi cũng không địch lại anh!"

Thái Quyên mỉm cười, nói.

Cung trường Hà có chút áp lực, nói:

"Giám đốc Thái, cô cũng thiên phú dị bẩm, không phải tôi tu luyện thành công, e rằng ngày hôm qua đã bị cô chém ở dưới váy rồi!"

Thái Quyên cười híp mắt, nói:

"Trải qua hai ngày kiểm tra, tôi phát hiện anh cực kỳ nhiệt tình, năng lực làm việc rất tốt, là một nhân viên rất ưu tú. Bây giờ, tôi chính thức thông báo tuyển dụng anh làm nhân viên của công ty của tôi, chuyên phụ trách phục vụ riêng cho tôi, không biết anh có bằng lòng hay không?"

Cung Trường Hà thấy năng lực làm việc của mình được công nhận liền vội vàng gật đầu, nói:

"Đương nhiên là bằng lòng rồi!"

Thái Quyên nở một nụ cười sâu xa, nói:

"Vậy thì khi nào anh có thể đi làm được?"

Cung Trường Hà nhắm mắt, nói:

"Thưa Tổng giám đốc, tôi có thể đi làm bất cứ lúc nào!"

Thái Quyên liếc mắt nhìn hắn, hỏi:

"Có thể làm tăng ca không?"

Cung Trường Hà cắn răng nói:

"Có thể!"

Thái Quyên ừ một tiếng, sau đó, không có sau đó nữa, điều này làm Cung Trường Hà thầm thở phào trong lòng.

...

Phan Châu.

Giang Phong và mấy người Uông Văn Kiệt, Tiêu Mẫn, Lý Hưng Văn uống rượu đến hơn mười một giờ khuya mới tan cuộc.

Bàn về tửu lượng, Giang Phong thật sự không bằng bọn họ, cho dù là bia, uống nhiều như thế, hắn cũng đã sớm không chịu nổi. Khi tan cuộc, hắn còn chẳng nhớ nổi rốt cuộc là ai đưa hắn tới phòng riêng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Giang Phong bị nước tiểu nghẹn tỉnh.

Lúc xả nước, hắn cảm thấy đầu óc vẫn còn hơi choáng váng. Sau khi tắm rửa, rửa mặt bằng nước nóng xong, cả người Giang Phong mới bắt đầu lấy lại tinh thần.

Hắn mở điện thoại ra xem, phát hiện có vài tin nhắn ở trên

Wechat. Trong đó, tin nhắn của Uông Văn Kiệt và Lý Hưng Văn đều tương tự nhau, là chào tạm biệt Giang Phong.

Còn Ngụy Tuyết Phong thì nhắn khi nào tỉnh, Giang Phong liên hệ cho hắn.

Tất cả đều được gửi vào tối ngày hôm qua, cho nên Giang Phong không vội vã trả lời, hắn cầm phiếu ăn sáng của khách sạn, đi ăn một bữa buffet, sau đó mới từ từ trả lời cho từng người.

Uông Văn Kiệt và Lý Hưng Văn chưa trả lời lại, hiển nhiên là bọn họ vẫn còn đang ngủ. Ngụy Tuyết Phong thì trực tiếp gọi điện thoại cho hắn.

Vừa bắt máy, Ngụy Tuyết Phong liền hỏi:

"Giang đại sư, anh dậy sớm thế, đã ăn sáng chưa?"

Giang Phong trả lời:

"Vừa mới ăn ở khách sạn rồi!"

Ngụy Tuyết Phong nói:

"Vậy anh chờ một chút, tôi tới đón anh!"

Giang Phong vội vàng nói:

"Không cần phải phiền phức như vậy, tôi trực tiếp lái xe đi là được!"

"Được, anh cứ trực tiếp tới đây là được, tôi sẽ gọi điện thoại trả phòng với bên phía khách sạn."

"Được, một lát nữa gặp!"

"Một lát nữa gặp!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong trực tiếp đi ra bãi đỗ xe của khách sạn, lái xe tới biệt thự của Ngụy gia.

Không tới 10 phút, hắn đã tới biệt thự Ngụy gia.

Nguỵ phụ, Nguỵ mẫu, Ngụy Tuyết Phong, Hạ Linh Linh đứng ở cổng, tiếp đón Giang Phong.

Nhìn thấy Giang Phong, hai bên bắt chuyện một chút, sau đó Nguỵ phụ nhìn Giang Phong, nói:

"Giang đại sư, trước đó, tôi thấy lời giới thiệu, đến nhà mời cậu làm mai mối, lúc đó tôi có nói là sau khi mọi chuyện thành, sẽ hậu tạ hậu hĩnh cho cậu, bây giờ là lúc tôi thực hiện lời hứa của mình!"

Nói tới đây, Nguỵ phụ đưa tay chỉ một chiếc xe mới đậu ở bên cạnh, cười nói:

"Giang đại sư, đây là quà tạ môi của Ngụy gia chúng tôi, mong cậu nhận lấy!"

Giang Phong đã sớm nhìn thấy chiếc xe mới đậu ở bên cạnh, nhưng mà hắn cũng chỉ nhìn sơ qua mà thôi. Đối với gia đình nhà họ Ngụy, thì việc có nhiều chiếc xa là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ, hắn nghe Nguỵ phụ nói như thế xong, mới biết phần quà tạ môi mà Ngụy gia chuẩn bị cho mình là chiếc xe mới kia.

Sau khi Giang Phong có được chiếc xe của chính mình, hắn bắt đầu đi tìm hiểu về các loại xe, không thể nói là biết hết tất cả các loại xe, nhưng những hãng xe nổi tiếng thì hắn hầu như đều biết.

Cho nên, hắn đương nhiên cũng nhận ra chiếc xe ở bên cạnh là xe nào, đây là chiếc Volvo XC90 B6 phiên bản Zhiya Deluxe năm 2021, giá của chiếc này hơn 700.000 tệ.

Dùng chiếc xe này làm quà tạ môi không cần nói cũng biết là giá trị tới mức nào!

"Chú Ngụy, món quà này của chú quá quý rồi, cháu không thể nhận được đâu!"

Nguỵ phụ cười, nói:

"Giang đạ sư, so với ân tình giúp nhà tôi đáp cầu dắt mối của cậu,

thì chiếc xe nhỏ này có đáng là gì đâu, mong cậu đừng từ chối."

Ngụy Tuyết Phong khuyên:

"Giang đại sư, đây là thành ý nhà chúng tôi, mong anh nhận lấy!"

Sau đó, Nguỵ mẫu cũng lên tiếng thuyết phục.

Chương 205: Phá Vách Tường

Giang Phong thấy Ngụy gia nói như thế cũng không từ chối nữa, nhận lấy chiếc xe kia.

Một chiếc xe Volvo XC90 mới tinh chạy trên con đường cao tốc từ Phan Châu tới Ung Thành.

Ở cốp xe, trong đó được đặt đầy ắp đủ loại quà tạ môi, có rất nhiều món có giá trị không nhỏ, tổng giá trị của đống đồ đó không ít hơn 80.000 tệ, ngoài ra còn có 180.000 tiền mặt.

Những thứ này chính là quà tạ môi mà Ngụy gia chuẩn bị cho Giang Phong.

Cộng với cả quà mời môi, số tiền Ngụy gia dùng trên người bà mai Giang Phong đã vượt qua 1.000.000 tệ.

Đương nhiên số tiền này đối với Ngụy gia không tính là gì cả cũng chỉ là tiền lời trong 10 hoặc 8 ngày mà thôi.

Ngụy gia ra tay hào phóng như thế chủ yếu là do hai nguyên nhân:

Một là thật sự cảm kích bà mai Giang Phong, sau khi Ngụy Tuyết Phong và Hạ Linh Linh quen nhau, cả người anh xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, mà tất cả đều đi theo hướng tích cực.

Hai là tạo mối quan hệ thân thiết hơn với Giang đại sư, trong mắt Nguỵ phụ, nhân vật như Giang đại sư sớm muộn gì cũng một bước lên trời, tạo mối quan hệ thân thiết với hắn trăm lợi không hại.

Vì thế Ngụy gia mới chuẩn bị quà tạ môi tỉ mỉ như thế.

Cảm giác khi lái chiếc xe có giá hơn 700.000 tệ hoàn toàn không giống với chiếc xe mà hắn mua, không biết là do tâm lý tác động hay là do chiếc xe này tốt hơn nhiều so với chiếc xe kia!

Chiếc xe cũ của hắn bây giờ đang chạy theo đằng sau hắn, do người láy thay Ngụy gia mời cho Giang Phong, phụ trách việc lái chiếc xe cũ của hắn về nhà hắn.

Mặc dù chiếc xe đó không ra hồn, nhưng mà có thể lái về đưa cho anh cả, còn chị hai thì đương nhiên là phải mua cho chị một chiếc xe mới rồi, như thế thì cả ba anh chị em bọn họ đều có xe, việc đi ra ngoài tìm chào hỏi khách dễ hơn nhiều!

Sau khi nhận được quà tạ môi của Ngụy gia, bàn tay vàng của hắn cũng xảy ra thay đổi cực kỳ lớn, ngoại trừ việc khuếch trương phạm vi tìm kiếm khách hàng, còn mở thêm một năng lực thần kỳ.

Năng lực thần kỳ này tên là 'phá vách tường', sử dụng tính năng 'phá vách tường' có thể đánh vỡ điểm xứng đôi hôn nhân tối đa.

Cặp vợ chồng có điểm xứng đôi hôn nhân nằm trong khoảng 31 - 39, sau khi Giang Phong sử dụng tính năng 'phá vách tường', điểm xứng đôi hôn nhân tối đa được nâng cao lên đến 49 điểm.

Cặp vợ chồng có điểm xứng đôi hôn nhân nằm trong khoảng 41 - 49, sau khi Giang Phong sử dụng tính năng 'phá vách tường', điểm xứng đôi hôn nhân tối đa được nâng cao lên đến 59 điểm.

Cứ thế mà suy ra.

Mỗi một cặp vợ chồng, Giang Phong chỉ có thể sử dụng một lần tính năng 'phá vách tường'.

Giang Phong nhìn thấy năng lực thần kỳ mới được mở thêm này, đôi mắt lập tức sáng rực như bóng đèn, tính năng này quá tốt, có được năng lực ‘phá vách tường’, văn phòng môi giới hôn nhân của hắn có thể mở thêm một hạng mục nữa, tạo phúc thêm cho nhiều cặp vợ chồng khác!

Hiện trạng trong xã hội hiện này không đơn thuần là khó cưới vợ, còn có tỷ lệ ly hôn càng ngày càng cao. Trước kia, mặc dù hắn có thể nhìn thấy được điểm xứng đôi hôn nhân, nhưng việc này chỉ

có thể áp dụng đối với những người chưa lập gia đình, đối với hắn mà nói thì nó không có quá nhiều tác dụng.

Dù sao thì hắn cũng chẳng thể tìm tới hai người vừa ly hôn, sau đó lại bảo bọn họ một lần nữa xứng đôi.

Quá rối rồi!

Giang Phong vừa lái xe, vừa nghĩ tới sự khả thi của việc văn phòng môi giới hôn nhân của hắn mở thêm hạng mục 'hòa giải hôn nhân'.

Đương nhiên, dù hắn có muốn mở thêm một hạng mục nữa thì đó cũng là chuyện của năm sau.

Dù sao thì hắn cũng phải tác hợp thêm nhiều cặp vợ chồng khác để tích lũy kinh nghiệm trong việc sử dụng tính năng ‘phá vách tường’. Nếu không khi mở ra hạng mục kia, khách hàng tìm tới cửa, nhưng mà hắn lại không thể dùng được tính năng ‘phá vách tường’, vậy thì việc hòa giải kia quá phí sức rồi!

...

Tỉnh thành.

Ở trung tâm massage của người mù nào đó.

Thái Quyên đang chơi mạt chược cùng với ba chị em thân thiết của mình.

Ba chị em thân thiết của cô đều là những người phụ nữ giàu có không kém gì cô. Cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh cô tên là Tô Dao, năm nay 34 tuổi, đã từng được một ông chủ lớn nào đó trong giới kinh doanh bao nuôi hơn 10 năm, hiện tại có một khách sạn 4 sao.

Cô gái ngồi bên còn lại tên là Tề Mỹ Hoa, năm nay 40 tuổi, đã ly dị, hiện tại có một công ty lắp đặt thiết bị.

Người ngồi đối diện cô tên là Lư Bình, năm nay 41 tuổi, cũng đã ly dị, là bà chủ nhà, có mấy chục căn bất động sản.

Tính cách của 4 người khá tương đồng nhau, quen biết nhau rất nhiều năm rồi, có thể nói là chị em thân thiết không có bí mật gì

cả.

Chương 206: Buổi Tụ Họp Của Những Người Phụ Nữ Giàu Có

"Tam Điều!"

To Dao đánh bài ra, nhìn Thái Quyên, nói:

"Giám đốc Thái, hôm nay sắc mặt của cô tươi tắn thật đó, là do dùng đồ trang điểm của một nhãn hàng nào mới, hay là do gặp được chuyện tốt?"

"Bạch Bản!"

Tề Mỹ Hoa sờ cây bài, cười, nói:

"Giám đốc Tô, kinh nghiệm của cô vẫn còn hơi ít, nhìn giám đốc Thái là biết cô ấy vừa được đàn ông làm cho thoải mái, đây là trạng thái mà có dùng đồ trang điểm cũng không có được."

"Giám đốc Tề, ánh mắt của cô chuẩn thật đó, có một vài chuyện không thể nào qua mắt được cô!"

Thái Quyên sờ lá bài, đánh ra một con Cửu Điều.

Lư Bình vừa sờ bài, vừa cười, nói:

"Đúng thế, khi nhắc tới kinh nghiệm về phương diện kia, ba người chúng ta cộng lại cũng không thể sánh nổi với giám đốc Tề!"

Tề Mỹ Hoa nghe thế thì 'đắc chí', nói:

"Đúng vậy, cần tôi liền gọi người tới, đôi khi còn có được một người bạn trai, không giống như mấy cô, lúc cần chỉ dùng đạo cụ, đồ chơi, chẳng có được cảm giác gì cả!"

Lư Bình sờ bài, đánh ra một cái:

"Cô đó, loạn như thế không sợ bị lây bệnh à!"

Tề Mỹ Hoa lơ đễnh nói:

"Chẳng phải còn có áo mưa sao! Người chỉ sống một đời, nên hưởng lạc, trước kia tôi quá ngu ngốc, chồng mình ở ngoài chơi như nào cũng chẳng biết..."

Tô Dao kéo câu chuyện về lại Thái Quyên:

"Giám đốc Thái, cô quen bạn trai à?"

Thái Quyên cười tủm tỉm, nói:

"Tôi tìm đối tượng để cưới, có lẽ qua một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ đi làm giấy kết hôn!"

Tô Dao kinh ngạc, nói:

"Không phải chứ, im hơi lặng tiếng như thế, mà đã muốn đi làm giấy kết hôn rồi hả? Cô tìm đối tượng từ lúc nào thế, tại sao tôi không nghe nói một chút nào vậy?"

Lư Bình kinh ngạc, nhìn Thái Quyên, nói:

"Sao mới mấy ngày không gặp, mà cô đã tìm được đối tượng để cưới rồi? Khi nào thế?"

Thái Quyên cười, nói:

"Nói ra có lẽ mọi người không tin, đối tượng đó là do tôi ra mắt mà tìm được đó!"

Quả nhiên, cô vừa nói ra, mọi người lập tức thốt lên.

Tề Mỹ Hoa vô cùng kinh ngạc, nói:

"Không phải chứ giám đốc Thái, cô còn tham gia ra mắt à?"

Lư Bình hoàn toàn không thể nào hiểu được:

"Giám đốc Thái, mấy năm nay cô có tìm đâu, tại sao bây giờ lại đột nhiên tham gia ra mắt?"

Nói tới việc này, Thái Quyên cũng cảm thấy vận mệnh có chút

thần kỳ:

"Có thể nói là duyên phận, anh ấy đi tới văn phòng môi giới hôn nhân để tìm bạn đời trăm năm, sau đó người của văn phòng môi giới hôn nhân tới tìm tôi, hỏi tôi có bằng lòng ra mắt hay không, từ đó mà có được mối nhân duyên này."

Tô Dao mở to mắt, nói:

"Giám đốc Thái, đối phương có thân phận gì mà có thể làm cô đồng ý ra mắt thế?"

Thái Quyên cười, nói:

"Chẳng có thân phận gì cả, chỉ là một người làm công bình thường mà thôi."

Tề Mỹ Hoa nghi hoặc, nói:

"Giám đốc Thái, mấy năm nay có nhiều đàn ông theo đuổi cô như vậy, mà cô chẳng quen ai cả. Bây giờ lại đột nhiên muốn làm giấy kết hôn với một người làm công bình thường, rốt cuộc là người đàn ông có gì đáng giá để cô làm như thế?"

Nói tới đây, Tề Mỹ Hoa nhìn gương mặt vui sướng của Thái Quyên, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ:

"Người đàn ông kia có được tiền vốn mà phụ nữ chúng ta khó từ chối?"

Lúc này, Lư Bình và Tô Dao cũng nghĩ tới, cả hai dùng vẻ mặt mập mờ nhìn Thái Quyên.

Dù sao thì Thái Quyên cũng gần 40 tuổi rồi, cô hoàn toàn không hề tị hiềm gì khi nói về chủ đề này:

"Không thể không nói kinh nghiệm của giám đốc Tề đúng là không tầm thường, chỉ mới nói một chút thôi mà cô đã đoán được bảy, tám phần rồi!"

Tề Mỹ Hoa nghe thế liền bị gợi lên sự hứng thú:

"Giám đốc Thái, chuyện này là như nào vậy, tiền vốn của đối tượng của cô hùng hậu tới mức nào? Vậy mà có thể làm một người độc thân nhiều năm như cô cũng không kiềm được!"

Tô Dao hưng phấn, nói:

"Giám đốc Thái, nói một chút đi, đối tượng của cô có phải rất lợi hại trong phương diện kia hay không?"

Lư Bình cũng cười, nhìn Thái Quyên.

Thái Quyên nói lại lời của bà mai Giang Phong:

"20 cm, 40 phút!"

"Wao~"

Người có kinh nghiệm phong phú - Tề Mỹ Hoa lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Lữ Bình và Tô Dao cũng chấn kinh, miệng há to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Tất cả mọi người đều là người từng trải, đương nhiên là hiểu được ý nghĩa của hai con số kia.

"Khó trách giám đốc Thái không kiềm được, tiền vốn như này đúng là làm người ta thật ao ước! Tôi đã duyệt qua không ít đàn ông, cũng gặp được không ít người có thể đạt được tiêu chuẩn thời gian này, nhưng mà phần cứng của bản thân thì thật sự kém quá xa so với giám đốc Thái!"

Tề Mỹ Hoa cảm khái, nói.

Lư Bình nói tiếp:

"Trách không được giám đốc Thái thoải mái tới mức gương mặt tỏa ra ánh sáng, xem ra cô rất hài lòng với kết quả kiểm tra!"

Tô Dao nói:

"Đúng là làm cho người ta ao ước!"

Thái Quyên cười híp mắt, nói:

"Chị em cũng không cần phải quá ao ước, nếu như mọi người cũng muốn như thế, tôi có thể giới thiệu cho mọi người nơi tìm bạn đời trăm năm, với năng lực của Giang đại sư, có lẽ có thể giúp mọi người tìm được một đối tượng hài lòng."

Tề Mỹ Hoa hỏi:

"Giang đại sư gì?"

Chương 207: Tiêu Chuẩn Kén Vợ Kén Chồng Của Những Người Phụ Nữ Giàu Có

Trung tâm massage của người mù.

Thái Quyên nghe Tề Mỹ Hoa hỏi như thế liền kinh ngạc, nói:

"Chính là Giang đại sư của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đó, mấy cô chưa nghe qua bao giờ hả?"

Ba người đồng loạt lắc đầu, các cô đều không chơi Weibo, ngay cả tin tức còn ít khi xem, cho nên đương nhiên không biết tên tuổi của Giang đại sư.

Thái Quyên giới thiệu:

"Giang đại sư mở một văn phòng môi giới hôn nhân bên cạnh nhà ga, cậu ấy còn từng làm mai cho Tiêu Mẫn, nhờ cậu ấy đáp cầu dắt mối mà ca sĩ Tiêu Mẫn mới thành công gả được cho thái tử gia của tập đoàn Uông thị, sự tích đó đã làm cậu ấy lên bảng hot search. Nếu như mấy cô thật sự có suy nghĩ kia, thì đi tìm cậu ấy chắc chắn sẽ ổn."

Tề Mỹ Hoa kinh ngạc, nói:

"Làm mối cho Tiêu Mẫn, còn giúp cô ấy thành công gả được cho thái tử gia của tập đoàn Uông thị? Nếu như thông tin này là thật, vậy thì Giang đại sư kia e rằng cũng không đơn giản!"

Thái Quyên gật đầu nói:

"Đúng là rất lợi hại, theo như lời đồn, Giang đại sư được gọi là đại sư là do cậu ấy có tài xem tướng học rất lợi hại, đặc biệt là việc tính nhân duyên, cũng không biết là thật hay giả!"

Tô Dao nói:

"Lời của giám đốc Thái thật sự làm cho người ta không khỏi động tâm!"

Tề Mỹ Hoa động tâm, nhưng vẫn có chút băn khoăn, nói:

"Giám đốc Thái, nếu việc chúng ta chạy tới văn phòng môi giới hôn nhân, còn đưa ra yêu cầu tìm bạn đời trăm năm khó xử kia bị truyền ra ngoài..."

Thái Quyên nói:

"Về chuyện này thì mọi người cứ yên tâm, tôi nghe đối tượng của tôi nói rằng, lúc điền tờ khai anh ấy điền vào phần ẩn tư liệu bản thân, sau đó Giang đại sư liền nói chuyện một một với anh ấy, những người khác trong văn phòng môi giới hôn nhân cũng không biết tư liệu về anh ấy."

Tề Mỹ Hoa nghe thấy thế liền yên tâm, sau đó nhìn sang Lư Bình và Tô Dao, hỏi:

"Hay là chúng ta cùng nhau đi xem thử?"

Lư Bình và Tô Dao nhìn nhau, sau đó gật đầu:

"Thử thì thử!"

...

Nhà tang lễ XX.

Trong lúc trang điểm cho thi thể, vẽ rồi lại vẽ, trên mặt của cô bất tri bất giác nở một nụ cười. May mà cô đeo khẩu trang, người nhà của thi thể cũng không có ở đây, nếu không chắc sẽ xảy ra tranh chấp.

Dù sao thì khi làm việc ở đây, nụ cười là một thứ rất dư thừa, thái độ làm việc chính xác là duy trì vẻ mặt trang nghiêm, cố gắng ít nói nhất có thể.

Trước kia Diệp Đồng chính là như thế.

Hôm nay, cô bất tri bất giác mà nở nụ cười chủ yếu là do đột nhiên nhớ tới một chút chuyện thú vị khi ở cạnh pháp y Tần Quan Hải.

Mặc dù hai người chỉ mới quen nhau được hai, ba ngày, nhưng do công việc của hai người khá tương đồng nhau, cộng với việc cả hai đã cô độc quá lâu, cho nên mỗi lần hẹn hò đều nói không hết chuyện.

Chỉ hai, ba ngày ngắn ngủi, quan hệ của hai người đã tiến triển vượt bậc, giống như đã là bạn bè thân thiết nhiều năm rồi vậy.

Trong lòng nghĩ tới Tần Quan Hải, cô cứ thế bất tri bất giác mà trang điểm xong cho thi thể rồi. Khi cô lấy lại tinh thần, nhìn thi thể, phát hiện hôm nay mình trang điểm cực kỳ tốt. Nhìn thoáng qua, thi thể tràn đầy sức sống, giống như người này chỉ ngủ thiếp đi mà thôi, hoàn toàn nhìn không ra đây là một thi thể.

Người nhà của thi thể đi tới xem, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

...

5 giờ chiều.

Giang Phong mới lái xe trở về văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, sau khi hắn nói những thứ kia là quà tạ môi, anh cả, chị hai và ba nhân viên khác đều sợ ngây người!

Chị hai Giang Tuyết lập tức hỏi:

"Tiểu Phong, xe này nhìn qua chắc hẳn có giá trị không rẻ, rốt cuộc nó có giá bao nhiêu vậy?"

Mấy người khác cũng nhìn Giang Phong, những người khác ở đây đều chưa từng tìm hiểu về các loại xe, ngay cả hình dáng của

những loại xe nổi tiếng cũng không nhận ra, đừng nói tới việc nói ra được giá tiền cụ thể.

Giang Phong cười, nói:

"Tiền đặt cọc có lẽ là hơn 700.000 tệ."

Những người khác nghe xong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, mặc dù bọn họ nhìn ra được chiếc xe này chắc hẳn là không rẻ, nhưng mà không ngờ nó có giá hơn 700.000 tệ!

Đường An Quân khen không dứt lời:

"Ông chủ lợi hại thật đó, người làm bà mối trải rộng khắp nước ta, nhưng bà mối được một vị khách hàng lớn như thế công nhận, thì chỉ có một người độc nhất vô nhị đó chính là ông chủ!"

Liễu Y Y cũng khen không dứt, Lam Chí Huy cũng cảm thán không thôi.

Giang Phong cười cười, sau đó nhìn anh cả, nói:

"Anh cả, từ giờ trở đi, chiếc xe trước kia của em sẽ là của anh!"

Giang Phi nghe thế thì rất kích động, nhưng mà anh vẫn từ chối:

"Anh thì thôi đi, cho chị em lái đi!"

Giang Phong khoát tay, nói:

"Em định sẽ cho chị lái một chiếc xe mới, cho nên chiếc xe kia sẽ giao cho anh!"

Giang Tuyết mở to mắt:

"Chị lái xe mới?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Mặc dù giao thông ở tỉnh thành phát triển, nhưng bất kể như nào vẫn kém hơn phương tiện mà mình tự lái. Sau này hai người sẽ thường xuyên phải đi ra ngoài chào hỏi khách hàng, có một chiếc xe sẽ nâng cao hiệu suất công việc hơn."

Giang Tuyết cảm thấy có lý, với thu nhập hiện tại của văn phòng môi giới hôn nhân, có mua một chiếc xe giá 100.000 tệ cũng không có gì áp lực cả. Nghĩ tới đây, cô gật đầu, nói:

"Nghe theo sự sắp xếp của Tiểu Phong."

Giang Phong gật đầu, sau đó nhìn sang gương mặt hâm mộ của hai người bạn học cũ, cười, hỏi:

"Hai vị bạn học cũ, hai người đã thi bằng lái xe chưa?"

Đường An Quân nói:

"Tôi có bằng lái!"

Liễu Y Y lắc đầu, nói:

"Tôi không có!"

Giang Phong nói:

"Y Y, cậu bớt thời gian ra đi đăng ký học lái xe đi. Qua năm sau, tôi sẽ mua cho văn phòng môi giới hôn nhân vài chiếc xe. Lúc đó, ai phải đi ra ngoài chào hỏi khách hàng đều có thể xin dùng xe."

Đường An Quân và Liễu Y Y nghe xong liền sáng mắt lên.

Liễu Y Y gật đầu, nói:

"Được, có thời gian rảnh tôi sẽ đi đăng ký liền!"

Chương 208: Tiêu Chuẩn Kén Vợ Kén Chồng Của Những Người Phụ Nữ Giàu Có (2)

Ngày hôm sau.

Trong lúc làm việc.

Giang Phong nhận được điện thoại của Thái Quyên.

Sau khi bắt máy, hai người khách sáo vài câu, sau đó Thái Quyên mới nói ra mục đích của mình:

"Giang đại sư, tôi có ba người chị em thân thiết, bọn họ cũng muốn đến nơi hẹn hò của cậu để tìm bạn đời trăm năm, nhưng mà yêu cầu của các cô ấy có hơi khó nói ra, không biết cậu có rảnh hay không, có thể tới trung tâm massage của tôi một chuyến được không?"

Giang Phong nghe xong thì sắc mặt có hơi kỳ lạ, nhưng mà hắn không từ chối, trực tiếp đồng ý:

"Được, giám đốc Thái đưa ra cái hẹn đi, tôi sẽ tới đúng giờ!"

"Vậy thì 12 giờ trưa, tôi mời Giang đại sư ăn cơm, tay nghề của đầu bếp của trung tâm massage của tôi khá tốt."

"Được, vậy thì buổi trưa gặp!"

"Giữa trưa gặp!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong bắt đầu xem tư liệu của khách hàng, đây là số tư liệu tích lũy được trong hai ngày trước.

Sau khi tư liệu thông qua xét duyệt, nhân viên của văn phòng môi giới hôn nhân sẽ gọi điện cho từng vị khách, để khách hàng có thể bớt thời gian ra tới ký đơn. Còn những khách hàng không thông qua xét duyệt thì trực tiếp không thông báo!

Sau khi xét duyệt tư liệu xong, Giang Phong lại bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho từng người.

Có lẽ do số lượng khách hàng tới tìm bạn đời trăm năm quá nhiều, cho nên khi xứng đôi, tìm ra được hơn 10 đôi có điểm xứng đôi không thấp trong số những khách hàng tới tham gia.

Thời gian làm việc trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới 11 giờ rưỡi, Giang Phong ngưng làm việc, lái xe tới trung tâm massage của giám đốc Thái.

Sau khi đỗ xe xong, hắn đi tới chỗ của tiếp tân, nói:

"Xin chào, tôi là Giang Phong, có hẹn với giám đốc Thái của mọi người."

Chị gái kia tươi cười, nói:

"Xin chào anh Giang, xin hãy đi theo tôi!"

Cô nói xong liền nghiêng người mời, đi phía trước dẫn đường cho Giang Phong.

Chị gái kia dẫn Giang Phong tới một nhà ăn nhỏ ở lầu 6.

Giang Phong nói cảm ơn, sau đó đi vào, chào:

"Xin lỗi đã để cho giám đốc Thái đợi lâu rồi!"

Trong lúc nói chuyện, hắn đồng thời quan sát ba người phụ nữ trung niên ngồi chung một chỗ với giám đốc Thái, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì ba người phụ nữ có vẻ mặt phúc hậu này là khách hàng mà giám đốc Thái muốn giới thiệu cho hắn!

Thái Quyên đứng lên, cười, nói:

"Giang đại sư, không cần phải khách khí như thế. Qua đây, tôi giới thiệu mọi người với nhau. Đây là giám đốc Tề của công ty lắp đặt thiết bị Mỹ Hoa. Đây là giám đốc Tô của khách sạn Minh Hồ. Đây là giám đốc Lư, người nắm trong tay mấy chục căn bất động sản, tất cả đều là những người giàu có."

"Xin chào giám đốc Tề! Xin chào giám đốc Tô! Xin chào giám đốc Lư!"

Giang Phong cười tủm tỉm, chào hỏi từng người.

Ba người Tề, Tô, Lư đều khen Giang Phong đẹp trai, tuổi trẻ tài cao.

Sau khi hai bên bắt chuyện với nhau, Thái Quyên bảo người bưng đồ ăn lên.

Nhà ăn có quy mô nhỏ này là nơi chuyên cung cấp cơm hộp cho khách hàng và nhân viên của trung tâm massage.

Đương nhiên, khách hàng sẽ được miễn phí, còn nhân viên thì sẽ phải trả tiền, giống như là đặt cơm tới vậy, chỉ có điều là được ưu đãi hơn nhiều so với khi đặt đồ ăn ngoài, cũng coi như là một chút phúc lợi nho nhỏ cho nhân viên.

Rất nhanh, phòng bếp đã bưng đồ ăn lên, tất cả đều là vài món ăn nhà, nhưng mà tay nghề của đầu bếp đúng thực là khá tốt, mỗi món đều đủ sắc, hương, vị.

Mọi người vừa ăn, vừa nói chuyện, sau khi ăn kha khá rồi Giang Phong mới hỏi:

"Giám đốc Tề, giám đốc Tô, giám đốc Lư, tôi đã nghe giám đốc Thái nói về mục đích của mọi người rồi, không biết mọi người muốn tìm đối tượng như thế nào?"

Ba người Tề, Tô, Lư liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tề Mỹ Hoa mở miệng nói:

"Giang đại sư, ba chị em chúng tôi muốn tìm một đối tượng giống như đối tượng của giám đốc Thái."

Mặc dù đã thầm đoán được bảy, tám phần, nhưng Giang Phong vẫn xác nhận lại:

"Có thể nói ra một chút trọng điểm không?"

Quả nhiên là giống như trong dự liệu, Giang Phong nhịn không được mà thầm cảm thán trong lòng, mặt ngoài hắn vẫn không có gì thay đổi:

"Ngoại trừ việc đó, còn có yêu cầu nào khác không?"

Tô Dao nghe thế liền nói:

"Dưới 30 tuổi, ưu tiên người có vẻ ngoài đẹp trai!"

Lư Bình bổ sung:

"Tốt nhất là người có văn hóa, nhân phẩm cũng phải tốt."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng tìm đối tượng phù hợp với yêu cầu của mọi người, phiền mọi người nói một chút về điều kiện của bản thân, ví dụ như là nếu có đối tượng phù hợp, thì khi kết hôn với mọi người, bọn họ sẽ nhận được những thứ tốt gì?"

Ba người đều tỏ vẻ đã hiểu.

Dù sao thì thanh xuân của các cô cũng đã trôi qua rồi, ngay cả người trẻ tuổi nhất ở đây là Tô Dao cũng đã 34 tuổi, muốn dùng vẻ ngoài của bản thân để hấp dẫn đàn ông là chuyện không quá hiện thực. Công khai điều kiện là chuyện nên làm, ít nhất thì điều kiện cũng phải làm ngươi tình ta nguyện, nếu không thì việc kết hôn chẳng có ý nghĩa gì cả!

Thế là ba người Tề Mỹ Hoa bắt đầu nói ra điều kiện của mình, cơ bản là chỉ cần đồng ý kết hôn cùng với bọn họ thì sẽ có được cuộc sống khá là giàu có.

Giang Phong ghi tạc từng điều kiện của bọn họ vào trong lòng, sau đó nói:

"Được, tôi nhớ rồi, sau khi tìm được người phù hợp, tôi sẽ liên lạc cho mọi người."

"Làm phiền Giang đại sư rồi!"

"Không khách khí, đây là chuyện tôi phải làm!"

"Giang đại sư, không biết tiêu chuẩn thu phí của cậu là như thế nào?"

"Mọi người là người mà giám đốc Thái giới thiệu, vậy thì không có tiêu chuẩn thu phí nào cả, sau khi tác hợp thành công, mọi người xem mà cho tôi một bao lì xì là được rồi!

Chương 209: Tôi Dành Ba Năm Đẹp Nhất Của Cuộc Đời Ở Bên Cạnh Anh, Anh Nên Thỏa Mãn Đi!

Đường Tây Hương.

Ở làng đô thị nào đó.

Trong căn phòng thuê cũ nát, một tháng chỉ tốn 500 tệ tiền thuê phòng.

Tào Đại Ưng yên lặng nhìn người phụ nữ đang soạn hành lý, dáng dấp của người phụ nữ kia không tệ, là bạn gái suốt 3 năm nay của anh, cùng anh vượt qua mấy trăm buổi tối ở căn phòng trọ giá rẻ này.

Nhưng bây giờ, người phụ nữ đó muốn chia tay, muốn rời khỏi anh!

Nguyên nhân chia tay cũng không có gì buồn bã cả, mà là chỉ ra hiện thực, ghét bỏ anh quá nghèo!

Tào Đại Ưng nhìn người phụ nữ kia soạn hành lý, hỏi:

"Thật sự phải đi à?"

Người phụ nữ kia quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tào Đại Ưng một cái, có chút luyến tiếc, nhưng mà cô vẫn nói:

"Thật sự phải đi, mười năm thanh xuân quý báu nhất của một người con gái nằm ở độ tuổi 18 - 28. Tôi đã dành ra ba năm ròng rã trong mười năm tốt đẹp ấy để ở bên cạnh anh, anh nên thấy thỏa mãn đi!"

Tào Đại Ưng thở dài, nói:

"Mặc dù khi chúng ta ở cạnh nhau, chỉ có thể ăn cơm với rau dưa, nhưng mà khoảng thời gian ở cạnh nhau vẫn luôn rất vui vẻ, tại sao em lại không bằng lòng với cuộc sống như thế này, mà cứ phải đâm đầu vào việc phải gả cho một người đàn ông có gia cảnh tốt?"

Người phụ nữ kia trầm mặc một chút, sau đó nghiêm túc nói:

"Đại Ưng, nói thật thì khi ở bên cạnh anh, sinh hoạt hằng ngày quả thực rất phong phú, dù là ban ngày hay ban đêm đều rất phong phú. Nhưng mà, theo thời gian trôi đi, phong phú không phải là

tiêu chuẩn duy nhất của hạnh phúc, điều kiện vật chất cũng rất cần thiết, anh xem cái phòng trọ này của anh đi, nó cũ nát đến mức nào rồi?

Mặc dù vẫn còn có thể ở, nhưng mà người phụ nữ nào sẽ thích ở tại một nơi như thế này cả đời?

Ai mà chẳng muốn sống trong một căn biệt thự cao cấp?

Cho dù không thể sống trong một căn biệt thự lớn, ít nhất cũng phải ở được trong một căn phòng sạch sẽ!

Nếu như trong tương lai, anh có năng lực có thể dẫn tôi rời khỏi 'khu ổ chuột' này, đặt tiền cọc một căn phòng trong khu dân cư, nếu thế thì dù cho có phải vất vả nữa, mệt mỏi nữa, tôi vẫn bằng lòng cùng anh phấn đấu.

Tiếc rằng, tôi hoàn toàn không thấy được một chút hy vọng nào trên người của anh cả, cuộc đời của anh có thể nói là chỉ cần nhìn một cái liền biết được kết cục. Tôi có thể sống cùng với anh ba năm như thế là quá đủ rồi!"

Tào Đại Ưng nghe xong liền mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được lời nào cả.

Đúng như người phụ nữ kia nói, cuộc sống của anh đúng thực là chỉ cần nhìn một cái liền thấy được kết cục. Trừ khi trúng số, nếu không thì cả đời này, anh cũng đừng nghĩ tới việc đặt tiền cọc cho một căn phòng trong khu dân cư.

Người phụ nữ kia thấy Tào Đại Ưng không nói nên lời thì đi tới ôm anh một cái, để lại một câu 'Tôi đi đây', sau đó lập tức kéo hành lý rời đi, không quay đầu dù chỉ một cái!

Tào Đại Ưng nhìn bóng lưng của người phụ nữ kia trong sự kinh ngạc, mặc dù anh rất muốn giữ cô lại, nhưng mà người ta đã nói rõ như thế rồi, giữ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ tăng thêm muộn phiền mà thôi.

Anh cũng không trách người phụ nữ kia, giống như người phụ nữ kia nói, cô ấy có thể dành ra ba năm tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình để ở cạnh anh, giặt quần áo, nấu cơm cho anh là đã quá đủ

với anh rồi!

Đương nhiên việc đó có liên quan khá lớn đối với thiên phú dị bẩm của anh, nhiều lần người phụ nữ kia muốn rời đi, nhưng vì anh trổ hết tài nghệ, mà người phụ nữ kia đã đổi ý.

Nhưng mà lần này, Tào Đại Ưng ý thức được một việc, anh và cô ấy tới cuối cùng vẫn là không phù hợp để kết hôn, dù có miễn cưỡng giữ lại đối phương, cũng chỉ là kéo dài thời gian chia tay mà thôi!

Nếu đã như thế thì dứt khoát không lãng phí tuổi thanh xuân của cô ấy nữa!

Anh lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi, rút một điếu ra đốt.

Anh phải nghiêm túc tự hỏi lại nhân sinh một lần mới được!

Trong xã hội hiện tại, muốn tìm được một người phụ nữ vẫn luôn bằng lòng chịu khổ cùng mình là một chuyện rất khó!

Anh xuất thân từ nông thôn, sức khỏe của cha anh không tốt, mỗi tháng đều tốn 2,3. 000 tệ tiền thuốc, mẹ anh cũng thường xuyên bị bệnh vặt, mặc dù không phải là bệnh gì nặng, nhưng mà có thể chăm sóc được cho bản thân bà và cha anh đã là điều rất tốt rồi, hoàn toàn không đủ sức để gánh vác thêm tiền thuốc của cha anh.

Bởi vậy, suốt mấy năm qua, Tào Đại Ưng là người gánh vác tiền thuốc của cha.

Anh cũng chỉ là một người làm công bình thường mà thôi, tiền lương mỗi tháng ngoại trừ việc dùng để mua thuốc cho cha, phần còn dư có thể giải quyết được nhu cầu ăn ở của bản thân anh đã là tốt lắm rồi, đừng nói chi tới một việc xa vời như tiết kiệm tiền để mua nhà.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao bạn gái của anh lại nói không thể nhìn thấy được hy vọng trong tương lai của anh.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là do bây giờ anh cần ổn định thu nhập của mình, ngay cả can đảm để đổi việc cũng không có, đừng nói chi tới việc nghỉ việc, sau đó đi ra ngoài thử lập nghiệp.

Chương 210: Tôi Dành Ba Năm Đẹp Nhất Của Cuộc Đời Ở Bên Cạnh Anh, Anh Nên Thỏa Mãn Đi! (2)

Anh biết rõ nếu cứ như thế thì vẫn sẽ mãi nghèo, nhưng mà anh lại hoàn toàn không còn biện pháp nào khác.

Hút một cây lại một cay, cho tới khi hút hết nửa gói thuốc lá, Tào Đại Ưng vẫn không nghĩ ra được cách giải quyết tình hình khó khăn hiện tại của mình.

Chẳng lẽ thật sự phải đi làm Ngưu Lang ư?

Năm nay Tào Đại Ưng 27 tuổi, là một người hiện đại, anh đương nhiên biết ngành nghề Ngưu Lang này, với tiền vốn của anh, muốn trở thành một Ngưu Lang là chuyện rất đơn giản.

Có điều, nghề Ngưu Lang tuy kiếm được nhiều tiền, nhưng mà lại rất tổn hại cơ thể, với lại nếu làm thì anh vẫn chưa thể được lựa chọn khách hàng, nghĩ tới việc gặp phải một vị khách vừa mập, vừa lùn, vừa xấu, chẳng phải là tự đi chịu tội sao!

Huống hồ, cái nghề đó còn là phạm pháp!

Thay vì đi làm Ngưu Lang, chẳng bằng đi kiếm mấy người phụ nữ giàu có để được bao nuôi!

Đương nhiên, nói đi thì phải nói lại, dù cho anh có muốn để cho mấy người phụ nữ giàu có bao nuôi, thì cũng chẳng tìm được.

Gói thuốc lá ở trong tay Tào Đại Ưng bị bóp chặt lại, ném vào thùng rác.

Anh thở dài, nói:

"Rốt cuộc phải sống trong tình cảnh khốn khổ này tới khi nào đây?"

Lúc này, một giọng nói vang lên ở ngoài cửa:

"Người anh em, chỗ tôi có một con đường có thể thay đổi vận mệnh, không biết anh có cần trợ giúp không?"

Tào Đại Ưng nghe thấy giọng nói vang lên liền nhìn sang, anh chỉ thấy một cậu trai trẻ đẹp trai xa lạ đang đứng ở ngoài cửa, hắn mỉm cười nhìn anh.

"Chú là?"

Cậu trai trẻ đẹp trai kia tự giới thiệu bản thân:

"Tôi tên là Giang Phong, là người của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc."

"Văn phòng môi giới hôn nhân? Chú là bà mối?"

Tào Đại Ưng kinh ngạc, hỏi.

Giang Phong gật đầu, cười, nói:

"Đúng thế, tôi là bà mối - người chuyên giúp mọi người đáp cầu dắt mối."

Tào Đại Ưng cau mày, nói:

"Chú vừa nói rằng chỗ của chú có con đường thay đổi vận mệnh, chẳng lẽ là chú định làm mai mối cho tôi?"

"Không sai, tôi đúng là định như thế."

Giang Phong nói:

"Nói thật với anh, hiện tại tôi đang giúp mấy người phụ nữ giàu có tìm bạn đời trăm năm, nếu như người anh em đây cảm thấy hứng thú, tôi có thể giới thiệu cho anh một người, như thế chẳng phải là anh đã có thể thay đổi vận mệnh rồi sao?"

Tào Đại Ưng nghe xong không khỏi mở to mắt, nói:

"Bà mối Giang, chú không nói đùa đấy chứ?"

Giang Phong lắc đầu, nói:

"Không đùa, tôi thật sự đang tìm bạn đời trăm năm cho những người phụ nữ giàu có, mà anh chính là một trong những ứng cử viên tôi nhìn trúng. Nếu như anh bằng lòng, thì chúng ta có thể nói kỹ hơn về việc này!"

Tào Đại Ưng cảm thấy có hơi không chân thật.

Dù sao thì mấy người phụ nữ kia cũng cách anh rất xa, nhưng dù việc này là thật hay giả, thì nó cũng là cơ hội có thể giúp anh thay đổi vận mệnh. Sau khi lấy lại tinh thần, anh đứng lên, nói:

"Bà mối Giang, mời chú vào, chỗ của tôi có hơi đơn sơ, hy vọng chú không trách."

Giang Phong cười, đi vào trong căn phòng trọ xưa cũ.

Tào Đại Ưng lấy ra một cái ghế cho Giang Phong, sau khi thấy hắn ngồi xuống, anh mới tò mò hỏi:

"Bà mối Giang, sao anh biết được chỗ của tôi, với lại tại sao tôi lại trở thành một trong những người được lựa chọn?"

"Tôi mở văn phòng môi giới hôn nhân, đương nhiên là sẽ có đường dây thông tin của mình."

Nói tới đây, Giang Phong nói thẳng:

"Còn về việc tại sao anh nằm trong danh sách những người được chọn, do anh phù hợp với yêu cầu của nhóm người kia."

Tào Đại Ưng không hiểu:

"Bà mối Giang, chú có phải là tìm lộn người rồi không, tôi chỉ là một người làm công bình thường mà thôi, còn gánh trên vai trọng trách không nhỏ, lớn lên cũng không đủ đẹp, trình độ văn hóa cũng chỉ là tốt nghiệp một trường đại học bình thường, tại sao lại phù hợp với yêu cầu của mấy người phụ nữ giàu có?"

Giang Phong cười, giải thích:

"Đầu tiên là anh hiếu thảo với cha mẹ. Từ lúc đi làm tới bây giờ, anh vẫn luôn là người gánh vác chi phí thuốc men của cha anh,

suốt bốn năm qua, số tiền này chưa hề đứt đoạn.

Tiếp theo là tính cách của anh rất hiền lành, là người có trách nhiệm với công việc, là một người tốt luôn thích giúp người, bề ngoài cũng hàm hậu..."

Tào Đại Ưng nghe xong liền rất vui mừng, ngay cả anh cũng chẳng biết bản thân mình thực sự có nhiều ưu điểm tới như thế?

"Điều quan trọng nhất chính là tiền vốn của một người đàn ông của anh rất tốt, đây mới là thứ mà mấy người phụ nữ giàu có đó thích nhất."

Tào Đại Ưng nghe xong, miệng há to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng vịt:

"Bà mối Giang, chú... chú còn biết cả chuyện này nữa hả?"

Giang Phong vô cùng bình tĩnh, cười, nói:

"Quên nói với anh một chuyện, bên cạnh việc là một bà mối, tôi còn am hiểu tướng học, từ vẻ bề ngoài của anh, tôi có thể thấy được việc đó."

Tào Đại Ưng nghe xong liền choáng váng:

"Xem tướng mạo còn có thể thấy được thứ đó nữa hả?"

Giang Phong cười, nói:

"Đây đã là gì, sau khi đạt tới trình độ xem tướng nhất định, còn có thể từ tướng mạo nhìn ra được kiếp trước và kiếp này, trình độ hiện tại của tôi chỉ là chút da lông mà thôi."

Tào Đại Ưng nhịn không được khen hắn:

"Như thế cũng đã rất lợi hại rồi!"

Giang Phong cười khẽ:

"Tôi làm mai mối không giống với những người khác, dùng số liệu để xứng đôi, tôi sẽ dựa vào tướng mạo của hai người để tính toán,

nhìn xem hai người có tướng phu thê hay không. Sau khi tính toán xong, anh rất xứng đôi với một người trong số những người phụ nữ kia, hai người có tướng phu thê vô cùng rõ ràng, một khi kết thành vợ chồng, có tới tám, chín phần là sẽ hạnh phúc."

Tào Đại Ưng nghe xong không nhịn được mà trợn mắt hốc mồm.

Mặc dù anh không quá tin vào tướng học, nhưng mà dựa vào việc khi nãy mà đối phương lộ ra, đúng thực là làm anh phải lau mắt mà nhìn, dù sao thì đối phương có thể từ xem tướng nhìn ra được anh có tiền vốn hùng hậu, chỉ riêng chuyện này thôi đã đủ thấy được thầy tướng này không bình thường rồi.

Còn về việc có phải là đối phương nghe được chuyện này ở đâu đó, sau đó lấy ra để lừa anh hay không, thì Tào Đại Ưng cảm thấy không thể nào. Thứ nhất là do người biết được chuyện đời tư của anh không nhiều. Thứ hai là anh chỉ là một kẻ nghèo với hai bàn tay trắng, không đáng để người ta phải tốn công, tốn sức để lừa đảo.

"Giang đại sư, chú có thể nói cho tôi nghe một chút về người phụ nữ có tướng phu thê với tôi được không?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đương nhiên là được, năm nay cô ấy 40 tuổi, trên danh nghĩa thì có một công ty lắp đặt thiết bị, tài sản chắc là có cỡ mấy chục triệu, dáng người cũng tạm được, bởi vì được chăm sóc rất kỹ, cho nên nhìn qua cũng chỉ cho rằng mới hơn 30 tuổi mà thôi.

Cô ấy đã từng ly dị, có một người con trai, nhưng người đó lựa chọn đi theo chồng cũ của cô ấy.

Nếu như anh đồng ý, thì tôi có thể sắp xếp cho hai người ra mắt, một khi hai người vừa ý nhau, thì sau khi kết hôn, cô ấy hứa rằng mỗi tháng sẽ cho anh ít nhất là 300.000 tệ để tiêu vặt.

Người anh em, cơ hội đổi đời tới rồi, có nắm bắt được hay không là tùy thuộc vào anh đó!"

Nếu như hắn nói lời này trong lúc Tào Đại Ưng vẫn còn đang đi học, anh chắc chắn sẽ không do dự mà từ chối.

Ngay cả khi nói ra lời này trong mấy tiếng trước, khi bạn gái vẫn chưa rời đi, Tào Đại Ưng chắc chắn cũng sẽ không do dự mà từ chối.

Nhưng bây giờ bạn gái lại ghét bỏ anh nghèo, đi theo anh không thấy được hy vọng, cho nên mới rời đi!

Mà anh đã lăn lộn trong xã hội này mấy năm rồi, đã sớm nếm hết vị đắng, bây giờ cơ hội đổi đời bày ra trước mắt, anh hoàn toàn không hề do dự mà gật đầu, nói:

"Tôi bằng lòng ra mắt với cô ấy!"

Chương 211: Chị Dâu

5 giờ chiều.

Trương Dung Oánh đang phối đồ trong phòng ngủ, một lát nữa cô và người nhà của bạn trai có hẹn đi ăn cơm với nhau, cho nên cô đương nhiên là phải ăn mặc cho thật xinh đẹp rồi, phải lưu lại ấn tượng tốt với người nhà của anh ấy.

Hai ngày nay, nhiệt độ ở Ung Thành đột nhiên hạ xuống, từ hơn 20 độ hạ xuống còn khoảng 10 độ.

Đối với người phương bắc mà nói, thì thời tiết ở phương nam đúng thật là một ẩn số. Ba tháng trước, phương bắc đã là băng thiên tuyết địa, nhưng mà mẹ nó, phía đông nam vẫn còn mặc áo ngắn tay!

Thậm chí người ở khu phía đông nam còn gặp phải tình trạng mặc áo ngắn tay ở mùng một tết.

Cho nên khi mùa đông tới, lúc nào lạnh, lúc nào không lạnh, lạnh thì kéo dài bao lâu, ngay cả người phương nam cũng chẳng biết, đừng nói chi tới người phương bắc có 4 mùa rõ rệt.

Sau khi lựa chọn một hồi, cuối cùng Trương Dung Oánh vẫn lựa chọn cách phối đồ kinh điển của các cô gái trong mùa đông. Áo len vải dệt kim phối với một chiếc váy ngắn, kết hợp với một đôi vớ

trắng dài qua đầu gối và một cái áo khoác dài qua gối.

Trang phục này của các cô gái vừa giữ ấm được, lại còn rất thời trang.

Sau khi phối đồ xong, Trương Dung Oánh xách túi đi ra khỏi phòng ngủ.

Trương mẫu thấy cô, nhịn không được mà hỏi:

"Oánh Oánh, có phải con đang quen bạn trai không?"

Khoảng thời gian này, con gái bà bắt đầu chú ý tới cách ăn mặc. Buổi tối nếu không đi làm cũng sẽ đi ra ngoài, lối sinh hoạt của cô thay đổi rất nhiều, Trương mẫu đã sớm chú ý tới việc này.

Nhưng mà bà vẫn luôn không hỏi.

Dù sao thì con gái cũng đã đi làm rồi, nếu như quen bạn trai thì bà cũng thấy vui cho nó.

Một thời gian trôi qua, Trương mẫu thấy thời cơ đã chín muồi rồi, cho nên nhịn không được mà hỏi.

"Mẹ, con còn nghĩ mẹ sẽ luôn kiềm chế không hỏi nữa đó!"

Trương Dung Oánh cười, sau đó gật đầu thừa nhận, nói:

"Đúng là con đang quen bạn trai!"

Trương mẫu nghe thấy thế liền sáng mắt lên:

"Thằng nhóc ấy bao nhiêu tuổi? Là người ở đâu? Làm việc gì?"

Trương Dung Oánh thấy mẹ hỏi liền ba câu như thế thì cười hì hì, nói:

"Mẹ, sắp tới giờ hẹn rồi, con phải đi ra ngoài ăn cơm đây, những câu hỏi đó đợi tới tối, sau khi con về, con sẽ từ từ trả lời cho mẹ!"

Trương mẫu bất đắc dĩ nói:

"Con nhóc này, trả lời có mấy câu mà thôi, tốn bao nhiêu thời gian

được chứ? Chỉ biết nhử!"

Trương Dung Oánh vừa mở cửa, vừa cười, nói:

"Năm nay anh ấy 26 tuổi, cũng là người của huyện Bách Lương chúng ta. Những thứ khác thì sau khi trở về con sẽ từ từ nói cho mẹ nghe, cho nên hẹn gặp lại sau nha mẹ của con!"

Trương mẫu thấy con gái của mình đóng cửa rời đi, lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho chồng mình.

Vừa nối máy, Trương mẫu lập tức không nhịn được, nói:

"Con gái của chúng ta quen bạn trai rồi đó, ông biết chưa?"

...

5 giờ 46 phút.

Ở quán ăn nào đó ở huyện Bách Lương, Giang Phong cuối cùng cũng gặp được chị dâu Trương Dung Oánh.

"Xin chào chị dâu!"

Giang Phong lập tức chào hỏi.

"Xin chào chị dâu!"

Giang Tuyết cũng lập tức lên tiếng chào.

Trương Dung Oanh tự nhiên phóng khoáng, chào lại bọn họ:

"Xin chào các em!"

Sau khi khách sáo với nhau vài câu, hai bên mới ngồi xuống.

Gọi món xong, Giang Phong cười, hỏi:

"Chị dâu, em nghe anh cả nói ông của chị là trưởng khoa khoa đông y, ba chị là phó trưởng khoa khoa nhi, tại sao chị lại chọn làm ở khoa phụ sản vậy?"

Trương Dung Oanh nháy mắt mấy cái:

"Tiểu Phong, em có ý kiến gì với khoa phụ sản hả?"

Giang Phong nói:

"Em nghe nói rằng bác sĩ mọi người có một câu như này: Khoa mắt vàng, khoa ngoại bạc, khoa phụ sản mệt gần chết, khoa tổng quát nhão nhẹt, khoa cấp cứu có chết cũng không đi.

Từ câu này có thể thấy rằng khoa phụ sản thật sự rất bận, làm trong đó cũng cực kỳ mệt."

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Câu này cũng đúng, nhưng mà nghề bác sĩ này, đa phần đều rất bận rộn. Trước kia, khi lên đại học, chị chọn khoa này chủ yếu là do cảm thấy thú vị!"

Giang Tuyết nói tiếp:

"Thật ra khoa này rất tốt, sau này khi bản thân muốn sinh con, cái gì cũng biết, dù là đối với bản thân hay là với đứa con đều rất có lợi."

Mọi người tiếp tục trò chuyện về chủ đề khoa phụ sản, trò chuyện một lúc, chủ đề liền kéo lên trên người bác sĩ nam khoa phụ sản.

Giang Tuyết lại hỏi:

"Chị dâu, phòng của chị có bác sĩ nam không?"

Trương Dung Oánh trả lời:

"Có, có hai người!"

Giang Tuyết nói:

"Khoa phụ sản có bác sĩ nam thì có hơi xấu hổ, nghĩ tới lúc đi làm kiểm tra, có một người đàn ông xuất hiện, hình ảnh đó thật sự quá xấu hổ!"

Trương Dung Oánh nói:

"Chuyện này cũng là chuyện không thể tránh khỏi, khoa phụ sản

tụi chị có không ít ca giải phẫu cần thể lực. Về phương diện đó thì bác sĩ nữ không bằng bác sĩ nam, cho nên phần lớn khoa phụ sản ở các bệnh viện đều có bác sĩ nam."

Giang Phong nói:

"Nếu như là người xa lạ thì cũng không quá xấu hổ, nếu như là người quen vậy thì mới thực sự là xấu hổ. Em đoán là trong thực tế cũng chẳng có mấy người bằng lòng đi tìm bác sĩ nam phải không?"

Trương Dung Oánh gật đầu, nói:

"Đúng là như thế, trừ khi mạng người quan trọng, nếu không ở bệnh viện tụi chị đều sẽ tìm các bác sĩ và y tá khác để đỡ đẻ, không tìm bác sĩ nam.

Hai bác sĩ nam kia ở phòng tụi chị, khi người thân và bạn bè bọn họ muốn sinh con, đều đi tìm bọn họ để được tư vấn, nhưng mà chỉ dừng lại ở tư vấn mà thôi, tới lúc thật sự sinh con, người ta chắc chắn sẽ không tới bệnh viện tụi chị để sinh con, mà tới một bệnh viện khác để sinh.

Như thế sẽ tránh được việc xấu hổ!"

Chương 212: Chị Dâu (2)

Giang Phi nói tiếp:

"Anh thấy bác sĩ nam khoa phụ sản có muốn tìm đối tượng cũng chẳng dễ dàng gì nhỉ. Oánh Oánh, hai người bác sĩ nam của phòng em đã có đối tượng chưa?"

"Không hổ là người làm bà mối, nói ba câu liền không rời được nghề nghiệp!"

Trường Dung Oánh cười:

"Nhưng mà anh nói đúng, hai người bọn họ đều vẫn độc thân, hay là để em nói chuyện với bọn họ, bảo bọn họ tới tìm anh, nhờ anh làm mai mối?"

Giang Phi nói:

"Được, vậy em giới thiệu cho bọn họ đi, với thực lực của văn phòng môi giới hôn nhân của tụi anh, chắc chắn sẽ không khiến bọn họ thất vọng."

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Được, vậy thì để em về nói với bọn họ."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, phục vụ bưng lần lượt các món ăn lên.

Đi ăn cơm ở huyện Bách Lương thì không thể không gọi món thịt luộc, dù sao thì thịt luộc cũng là đặc sản của huyện Bách Lương.

Nhóm người Giang Phong gọi ngỗng luộc và gà luộc, măng, đậu hủ Sơn Thủy, rau và một bát canh dưa chua sá sùng.

Loại vật này sống ở trong biển, phân bố rộng rãi ở vịnh Bắc Bộ. Có thể đào được loài này quanh năm, đặc biệt là vào cuối thu. Ngư dân thường kết thành đoàn, đi xuống bãi để đào chúng về làm nguyên liệu nấu ăn. Mọi người lần theo những cái lỗ nhỏ mà sá

sùng để lại trên bề mặt, dùng cái cuốc hình tam giác được đặc chế, đào lớp bùn bên ngoài ra, tìm kiếm bóng dáng của những con sá sùng màu xanh nhạt. Sau đó đào nhẹ ra là có thể tìm được bọn chúng.

Dù dùng nó để nấu cháo hay nấu canh, thì mùi vị đều cực kỳ tươi ngon, ngon tới mức không dừng lại được.

Canh dưa chua sá sùng là món canh mà người huyện Bách Lương khá yêu thích.

Giang Phong ngửi thấy mùi xì dầu đặc trưng của món luộc, nhịn không được mà nuốt nước miếng, sau khi mời chị dâu xong, hắn liền bắt đầu ăn.

Lúc ăn cơm, Giang Phong nói:

"Chị dâu, nhà tụi em định mời chị tới tham gia phong tục 'đốt lửa' trong ngày tết, không biết chị có tới tham dự được hay không?"

"Chuyện này..."

Trương Dung Oánh có chút do dự, nếu cô đồng ý đồng nghĩa với việc cô muốn gặp người lớn trong nhà bạn trai, tốc độ này đối với cô mà nói thì có hơi nhanh, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho việc đó!

Ý nghĩa của việc gặp anh chị em của bạn trai và ba mẹ của bạn trai hoàn toàn khác nhau.

Giang Phi nói:

"Oánh Oánh, nếu như có thể bớt ra được thời gian thì hãy cứ tới, anh sẽ phụ trách việc đưa đón!"

Giang Tuyết mở to mắt, nói:

"Chị dâu, đây cũng là nhà chị mà, chuyện lớn như 'đốt lửa' sao có thể vắng mặt chị được chứ!"

Trương Dung Oánh thấy ba anh em bọn họ thay phiên thuyết phục như thế, cuối cùng cũng đồng ý:

"Vậy được!"

...

Sau khi ăn xong, Giang Phi lái xe dẫn Trương Dung Oánh đi hóng mát, bọn họ đi dạo tới 11 giờ thì anh đưa cô về nhà.

Đến cổng nhà, Trương Dung Oánh hôn một cái lên mặt của Giang Phi, nói:

"Lái xe cẩn thận."

Giang Phi ôm chầm lấy cô, hôn cô một cái, sau đó mới thỏa mãn, nói:

"Được, em đi vào đi, anh nhìn em đi vào xong sẽ lái xe đi!"

Trương Dung Oánh ừ một tiếng, nhìn anh một cách đầy yêu thương, sau đó mở cửa xe, xuống xe, đi từng bước chậm rãi vào trong nhà.

Trong giai đoạn đầu của tình yêu, tất cả mọi người hầu như đều như thế này, lúc nào cũng muốn dính lấy nhau, một ngày không gặp như cách ba thu.

Sau khi về đến nhà, cô thấy cha mẹ mình vẫn còn chưa ngủ, họ đang ngồi ở phòng khách xem tivi.

Còn ông bà nội thì ở một căn nhà khác.

Trương mẫu thấy con gái về, vội vàng tắt tivi:

"Oánh Oánh, con mau lại đây nói cho chúng ta nghe về bạn trai của con đi."

Trương Dung Oánh đã sớm chuẩn bị tâm lý cho tình huống này rồi, với tính cách nhiều chuyện của mẹ cô, nếu như đêm nay không biết được rõ ràng, chắc chắn sẽ không thể ngủ yên được.

Dù sao thì cô cũng chẳng muốn giấu diếm, nếu không thì trước khi ra ngoài, cô đã không sảng khoái thừa nhận chuyện có bạn trai với mẹ như thế rồi.

Trương Dung Oánh ngồi xuống sofa, mở miệng nói:

"Anh ấy tên là Giang Phi, là người trấn Thanh Hà huyện Bách Lương chúng ta, năm nay 26 tuổi, cao 1m74, tuy rằng không quá đẹp trai, nhưng con cảm thấy rất được. Hiện tại anh ấy đang mở một văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh thành cùng với em trai và em gái của mình, công việc làm ăn rất tốt.

Trương phụ và Trương mẫu nhìn nhau, điều kiện của đối phương nghe cũng không tệ.

Trương mẫu hỏi:

"Có hình của nó không?"

"Có!"

Trương Dung Oánh lấy điện thoại ra, sau đó mở hình của Giang Phi lên cho mẹ xem.

Sau khi cầm lấy điện thoại, Trương mẫu và Trương phụ cùng nhau nhìn người đàn ông ở trong hình.

Phát hiện đúng như lời con gái nói, người này nhìn là biết không phải là loại hình đẹp trai xuất sắc, nhưng mà lại trông rất hiền lành, khá dễ gần, cho người ta một cảm giác chất phác, đàng hoàng.

Lần đầu tiên Trương phụ đưa ra ý kiến của mình:

"Người này trông rất đàng hoàng."

Trương mẫu hỏi:

"Oánh Oánh, cha mẹ của nó làm nghề gì?"

"Cha mẹ của anh ấy là một người nông dân bình thường."

Trương Dung Oánh thấy mẹ mình nhíu mày thì không khỏi cười, nói:

"Mẹ, nhà chúng ta cũng không phải là gia đình giàu có gì, mẹ đừng

nói là mẹ nghĩ tới việc môn đăng hộ đối gì đó nha?"

Trương mẫu nói:

"Oánh Oánh, mặc dù nhà ta không phải là gia đình giàu có gì, nhưng dù sao thì ba đời nhà mình đều làm bác sĩ, vẫn có chút địa vị trong xã hội. Lựa chọn một gia đình môn đăng hộ đối, sau này cũng tránh được không ít phiền phức."

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Mẹ, mẹ đừng nói tới việc môn đăng hộ đối, với tốc độ phát triển của văn phòng môi giới hôn nhân của bọn họ, có lẽ qua một hoặc nửa năm nữa, nhà chúng ta có khi còn chẳng xứng với nhà người ta!"

Chương 213: Mẹ, Chẳng Lẽ Nhà Chúng Ta Giàu Mà Giấu Hả?

Trương gia.

Nghe con gái nói qua một hay nửa năm nữa là nhà bọn họ có thể sẽ không xứng với nhà người ta, Trương phụ và Trương mẫu không khỏi cười rộ lên, mặc dù nhà bọn họ không giàu có gì, nhưng mà cũng nằm trong giới trung lưu.

"Oánh Oánh, xem ra con vẫn chưa hiểu rõ về điều kiện kinh tế của gia đình chúng ta!"

Trương mẫu nhìn con gái của mình, tự hào nói:

"Hôm nay mẹ sẽ nói cho con nghe tài sản của nhà chúng ta, để tránh việc con còn chẳng biết gia đình của chúng ta như thế nào."

Trương Dung Oánh nghe thế liền sáng mắt lên:

"Mẹ, chẳng lẽ nhà chúng ta giàu mà giấu hả?"

Trương phụ đang bưng tách trà uống, nghe xong suýt nữa đã phun trà ra ngoài.

Trương mẫu cũng trầm mặc:

"Oánh Oánh, con ít xem mấy quyển tiểu thuyết phi logic kia đi, suốt ngày đầu óc toàn suy nghĩ chuyện gì không vậy?"

"Đâu trách con được, ai bảo lời của mẹ sâu xa như thế làm gì!"

Trương Dung Oánh cười ngượng, sau đó hỏi:

"Mẹ, mẹ nói về tình cảnh của nhà chúng ta đi!"

Trương mẫu lập tức tự đắc, nói:

"Nhà chúng ta có tổng cộng mấy căn con biết không?"

Trương Dung Oánh nháy mắt:

"Mẹ, nghe giọng điệu này, nhà ta có lẽ không chỉ có ba căn phải không?"

Trương mẫu cười nói:

"Đúng là không chỉ có ba căn, tính luôn cả căn của ông bà con thì nhà ta có tổng cộng năm căn hộ, con có biết tổng giá trị của năm căn hộ này là bao nhiêu không?"

Trương Dung Oánh nói:

"Phải xem mấy căn hộ đó nằm ở vị trí nào nữa, con lười đoán, mẹ nói thẳng ra luôn đi, tổng giá trị là bao nhiêu?"

"Mặc dù năm căn hộ này của nhà chúng ta đều là những căn hộ bình thường, nhưng cũng có giá trị tận 7,8 triệu, đây là tài sản lớn nhất của nhà chúng ta!

Trong năm căn hộ này, có ba căn là được ông bà nội của con mua từ trước, căn hộ hiện tại mà chúng ta đang ở là công của cha con."

Nói tới đây, Trương mẫu không kiềm được nụ cười:

"Còn căn còn lại là do mẹ con đầu tư tiền mà có được."

Trương phụ nhìn con gái, nói:

"Nhớ kỹ điều này, đây là chiến tích mà mẹ con tự hào nhất."

Trương Dung Oánh kinh ngạc nói:

"Thì ra mẹ của con là một thiên tài đầu tư à?"

Trương mẫu khoát tay, khiêm tốn nói:

"Mẹ không dám nhận là thiên tài đầu tư, chỉ là mẹ nhìn trúng một cửa hàng có tiềm năng phát triển, sau đó đầu tư, dù cho có đầu tư thất bại thì cũng không mức sẽ tổn thất tiền."

Trương Dung Oánh gật đầu, nói:

"Đúng đó, đầu tư vào cửa hàng, dù cho không được lời, ít nhất cũng có thể cho người khác thuê để buôn bán, chắc chắn sẽ không thua lỗ. Nếu như xem chuẩn, thì việc đầu tư vào cửa hàng có thể lời được gấp mấy lần cũng là chuyện bình thường."

Trương phụ nói:

"Nói tới việc này, cha thật sự rất khâm phục mẹ con. Lúc đó, mấy cửa hàng mà mẹ con nhìn trúng đều nằm ở vị trí khá vắng vẻ, giá cả cũng rất rẻ. Khi đó, cha cảm thấy chỗ đó hoàn toàn không thể phát triển được, e là sau mười năm nữa thì việc mua lại mấy cửa hàng kia cũng chẳng kiếm được lời.

Nhưng mà mẹ con lại cảm thấy không gian phát triển của nó rất lớn, cho nên tự mình làm chủ, quyết định mua cửa hàng đó.

Kết quả đúng như mẹ con nói, mấy năm sau nơi đó vậy mà được sửa thành trạm tàu điện ngầm, giá những cửa hàng xung quanh đó tăng vọt lên, giá cả tăng vọt lên gấp mười lần. Cha nhìn mà hết cả hồn.

Mẹ còn cũng nhờ lần 'đầu tư thần kỳ' đó mà mua được một căn hộ."

Trương Dung Oánh nghe xong không khỏi giơ ngón tay cái lên:

"Mẹ của con lợi hại thật đó!"

Trương mẫu cười, nói:

"Thật ra trong đó không thể không kể tới công lao của cha con, dù sao thì tiền mà mẹ dùng để đầu tư cửa hàng đều là tiền mà cha con kiếm được, nếu như không có sự ủng hộ của cha con, thì dù ánh mắt của mẹ có tốt, cũng chẳng thể dùng được."

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Cha mẹ của con đều rất lợi hại, ngoại trừ năm căn hộ này, nhà ta còn cái gì nữa không?"

Trương mẫu tính toán một chút, nói:

"Còn có hai chiếc xe ở trong nhà, mặc dù không phải là xe gì tốt, nhưng tổng giá trị cũng hơn 300.000 tệ. Số tiền mặt ở trong nhà chúng ta cũng gần cả triệu, đây là toàn bộ của cải của nhà ta.

Mặc dù không thể được xem là gia đình giàu có, nhưng tổng tài sản cũng lên tới mấy chục triệu, có thể coi là một gia đình có điều kiện không tồi"

Trương Dung Oánh nghe xong, liên tục gật đầu:

"Đúng là không tồi, con chỉ nghĩ nhà ta có mấy triệu thôi, không ngờ lại lên tới mấy chục triệu, đúng là có chút bất ngờ!"

Trương mẫu nhìn cô:

"Bây giờ con đã biết câu nói kia của con buồn cười tới mức nào chưa? Đừng nói là một năm, văn phòng môi giới hôn nhân kia của bạn trai con có thể làm ăn hai mươi mấy năm, số tiền kiếm được có thể lên tới mấy chục triệu đã là không bình thường rồi!"

Trương Dung Oánh cười nhạt một cái, nói:

"Mẹ, mẹ đừng coi thường nhà người ta, mẹ thật sự nghĩ rằng văn phòng môi giới hôn nhân của người ta không có tiếng tăm gì hả, suốt mấy ngày trời cũng không nhận được một đơn đúng không?"

Trương mẫu nhíu mày:

"Hửm? Nghe giọng điệu của con, văn phòng môi giới hôn nhân của nhà nó nổi danh lắm à?"

Trương mẫu hỏi một đằng, Trương Dung Oánh lại trả lời một nẻo:

"Mẹ, mẹ chắc là biết ca sĩ Tiêu Mẫn đi?"

Trương mẫu không hiểu lắm, nhưng bà vẫn trả lời:

"Cô ấy là nghệ sĩ nổi tiếng ở tỉnh Quảng Tây chúng ta, mẹ đương nhiên là biết rồi!"

Trương Dung Oánh nói:

"Vậy mẹ có biết khoảng thời gian trước, Tiêu Mẫn vừa tuyên bố chính thức kết hôn trên Weibo không?"

Trương mẫu lắc đầu, nói:

"Sao mà mẹ biết được, mẹ đâu có chơi Weibo, con nhắc tới việc đó để làm gì?"

Trương Dung Oánh nhẹ nhàng nói:

"Con nhắc tới Tiêu Mẫn là vì mối hôn sự của Tiêu Mẫn là do em trai của bạn trai con tự mình làm mai, đối tượng kết hôn của cô ấy là phú nhị đại cực kỳ nổi tiếng, việc này được truyền khắp trên mạng!"

Cô vừa nói xong, Trương phụ và Trương mẫu lập tức kinh hãi!

Chương 214: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Tiền Lương

Bọn họ vốn nghĩ rằng văn phòng môi giới hôn nhân do ba anh em bạn trai con gái mở chỉ là trò đùa của trẻ con, không ngờ người ta vậy mà lại có thể làm mai mối cho nghệ sĩ nổi tiếng, như này sao có thể là trò đùa của trẻ con được chữ, nơi đó chắc chắn là một công ty lớn nổi tiếng!

"Oánh Oánh, con nói kỹ càng về văn phòng môi giới hôn nhân mà bọn họ mở cho chúng ta nghe đi!"

Trương Dung Oánh nghe mẹ mình hỏi như thế, lập tức giới thiệu khái quát:

"Văn phòng môi giới hôn nhân kia thật ra là do em trai của anh ấy thành lập, sau đó cho anh ấy hai phần cổ phần, văn phòng môi giới hôn nhân của bọn họ mới khai trương vào tháng trước.

Ngày mà văn phòng môi giới hôn nhân khai trương, nghệ sĩ lớn Tiêu Mẫn lập tức giúp bọn họ quảng cáo văn phòng môi giới hôn nhân trên Weibo, hiệu quả cực kỳ to lớn, bọn họ lập tức ký được mấy đơn trong ngày hôm đó.

Qua ngày thứ hai, số lượng bắt đầu bùng nổ, mỗi ngày đều có một, hai trăm khách đến tìm bạn đời trăm năm. Hiện tại bọn họ đã ký thành công hơn một ngàn đơn, chỉ phí ký đơn thôi đã thu được hơn mấy triệu rồi.

Mà đó cũng chẳng phải là tiền đặt cọc, nếu tìm bạn đời trăm năm không thành công thì sẽ được trả lại. Dù cho có tìm được bạn đời trăm năm hay không, đều sẽ không được trả lại, đây là một hạng mục để kiếm tiền!

Sau đó, chỉ cần họ sắp xếp khách hàng ra mắt, mỗi lần sẽ thu được 1.000 tệ. Nếu như tác hợp thành công, bọn họ còn thu được 6.000 tiền tạ môi, tiền đồ của văn phòng môi giới hôn nhân cực kỳ rộng mở."

Trương phụ và Trương mẫu nghe xong liền hít một ngụm khí lạnh.

Lúc nghe em trai của bạn trai của con gái mình có thể làm mai mối cho cả nghệ sĩ nổi tiếng, bọn họ đã biết văn phòng môi giới hôn nhân kia không đơn giản rồi, nhưng mà không ngờ tiềm năng của nó lại lớn như thế. Mới có bao lâu đâu, bọn họ vậy mà đã kiếm được hơn mấy triệu rồi.

Dựa theo cách thức vận hành của tìm bạn đời trăm năm, tốc độ kiếm tiền sau này e là càng ngày càng nhanh, văn phòng môi giới hôn nhân này đúng là một con gà biết đẻ trứng vàng!

Khó tránh trước đó con gái bọn họ nói rằng qua nửa năm hoặc một năm nữa, có lẽ nhà bọn họ sẽ không xứng với người ta, lúc đó bọn họ cứ nghĩ rằng do con gái nhà mình không biết tài sản của nhà mình, cho nên mới ăn nói lung tung như vậy, không ngờ rằng việc đó thật sự có khả năng sẽ xảy ra.

Sau khi Trương mẫu biết điều kiện của đối phương hoàn toàn xứng với con gái nhà mình, thái độ của bà lập tức tốt lên:

"Oánh Oánh, con xem thử ngày nào tiện, thì dẫn bạn trai của con về nhà ăn cơm một bữa, để mẹ, cha con và ông bà nội gặp mặt nó một lần!"

Trương Dung Oánh nghe thấy thế cũng không từ chối, trực tiếp đồng ý:

"Được, con sẽ nói với anh ấy một tiếng, xem hẹn được ngày nào rồi nói cho hai người!"

...

Khi nhà thực hiện 'đốt lửa', ba anh em Giang Phong chắc chắn sẽ phải đi về nhà.

Trong thôn, việc 'đốt lửa' khi chuyển vào nhà mới là một chuyện cực kỳ trọng đại, dù sao thì rất nhiều gia đình ở nông thôn, cả một đời có lẽ cũng chỉ được một lần xây nhà như thế, sao có thể không làm long trọng được chứ?

Sau khi trở về, còn 10 ngày nữa là giao thừa, cho nên chắc chắn sẽ không quay lại tỉnh thành nữa.

Vì thế, lịch nghỉ dự định của văn phòng môi giới hôn nhân là từ ngày 19 cho tới qua tết nguyên tiêu.

Tính từ bây giờ thì không còn mấy ngày nữa là đã tới ngày 19 rồi.

Trong mấy ngày này, Giang Phong sắp xếp cho Tào Đại Ưng và Tề Mỹ Hoa ra mắt, kết quả cũng không tệ lắm, sau khi kiểm tra hàng, bên gái tỏ vẻ rất hài lòng.

Còn về phần đối tượng của hai người còn lại, Giang Phong vẫn

chưa tìm được người thích hợp, cho nên chỉ có thể chờ sang năm sau!

Trong lúc này, chị hai Giang Tuyết đề cử một chiếc xe có giá khoảng 100.000 tệ, còn anh cả Giang Phi thì đi gặp người lớn bên nhà chị dâu.

Nháy mắt đã tới ngày 19.

Trưa hôm nay.

Sau khi tan ca.

Giang Phong tập hợp 3 nhân viên, nói:

"Mọi người làm việc vất vả rồi, kể từ hôm nay, văn phòng môi giới hôn nhân của chúng ta chính thức được nghỉ tết!"

Việc sau hôm nay sẽ được nghỉ đã sớm nói cho nhân viên biết, cho nên 3 người kia sau khi nghe xong cũng không cảm thấy bất ngờ.

Giang Phong nói tiếp:

"Mọi người cũng đã biết được nghỉ bao nhiêu ngày rồi, bây giờ tôi nhắc lại một lần nữa, ngày 18 tháng một năm sau, chúng ta sẽ đi làm lại. Tới lúc đó, mong mọi người sẽ đi làm lại đúng giờ.

Sau đó là tới việc phát lương!

Mặc dù mọi người còn chưa làm tới một tháng, nhưng tôi vẫn sẽ tính tiền lương theo lương một tháng, ngoài ra còn thưởng một gói thuốc lá xịn, một bình rượu ngon, một hộp trà ngon, hy vọng mọi người có thể trải qua một mùa tết thật vui vẻ!"

Giang Phong vừa nói xong, Liễu Y Y liền vui vẻ hô lên:

"Ông chủ vạn tuế!"

Đường An Quân hô theo:

"Ông chủ vạn tuế!"

Lam Chí Huy cũng hô theo mọi người:

"Ông chủ vạn tuế!"

Giang Phong cười ha ha, bắt đầu phát tiền lương.

Lam Chí Huy nhận được 5.000 tệ với rượu, thuốc, lá trà.

Liễu Y Y nhận được 4.200 tệ với rượu, thuốc, lá trà, không còn cách nào khác, trong thời gian ngắn như thế, cô có thể tác hợp cho 6 đôi đã là rất tốt rồi!

Đường An Quân cũng không kém, nhận được 4.000 tệ với rượu, thuốc, lá trà.

Cuối cùng Lam Chí Huy lại là người nhận được nhiều tiền lương nhất.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là tạm thời mà thôi, qua năm sau, khi mọi người đi làm lại, thu nhập của Liễu Y Y và Đường An Quân sẽ tăng lên rất nhiều, đến lúc đó người chỉ được nhận tiền công, mà không được nhận tiền hoa hồng - Lam Chí Huy sẽ kém hai cô gái kia!

Sau khi phát tiền lương xong, Giang Phong lại lấy ra mấy bao lì xì đã được chuẩn bị trước, phát cho mỗi người một cái, cười nói:

"Đây là lì xì mà ông chủ tặng cho mọi người, chúc mọi người năm mới vui vẻ!"

Sau khi nhận được lì xì, ba người đương nhiên là lại hô hào một lần nữa.

Chương 215: Áo Gấm Về Làng

Một chiếc Audi đang chạy trên con đường cao tốc từ thành phố Thâm Quyến tới huyện Bách Lương.

Người lái xe là anh họ của Giang Phong - Thôi Viễn, ngồi ở ghế phó lái là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cô gái đó tên là Kỷ Hiểu Mạn, là cô gái mà hắn tìm cho anh họ

trong lúc đưa cô nhỏ về thành phố Thâm Quyến. Bây giờ cô gái này đã danh chính ngôn thuận trở thành chị dâu của hắn rồi. Hai người đã đăng ký kết hôn, hôn lễ sẽ được tổ chức vào mùng sáu tháng giêng.

Anh trai tổ chức buổi 'đốt lửa' khi chuyển vào nhà mới, Giang Xuân Liên thân là em gái đương nhiên là phải tới rồi.

Nhưng mà, Thôi Chí Cường chồng bà vẫn không chịu tới, Giang Xuân Liên cũng lười nói nhiều, dù sao thì quan hệ hiện tại của hai người cũng như thế rồi. Điều bà hy vọng nhất lúc này chính là con trai và con dâu sớm sinh cho mình một đứa cháu trai mập mạp, như vậy bà sẽ có thể chăm sóc cho cháu mình, sinh hoạt hằng ngày sẽ không còn nhàm chán nữa!

Lúc này, Thôi Viễn vừa lái xe, vừa cảm thán:

"Thật sự không ngờ rằng chỉ mấy tháng ngắn ngủi thôi, mà nhà cậu cả đã thay đổi nhiều như thế. Em họ Tiểu Phong lợi hại thật đó, làm bà mai nổi danh cả nước!"

Cháu trai bên nhà mẹ đẻ có tiền đồ, Giang Xuân Liên cũng vui lây:

"Em họ Tiểu Phong của con dù sao cũng là sinh viên của trường đại học nổi tiếng, là nhân tài ngàn dặm có một. Nó học hành giỏi giang như thế, đương nhiên là khi ra đời cũng giỏi rồi. Trước kia, mẹ bảo con lo học hành cho giỏi thì con không nghe, bây giờ đã thấy hối hận chưa?"

Thôi Viễn cười, nói:

"Mẹ, không thể nói như thế được, học giỏi không đồng nghĩa với việc khi đi ra đời cũng giỏi như thế. Có rất nhiều người học cũng rất giỏi, nhưng khi đi ra đời lại chẳng khác gì một tên ngốc, có khi còn chẳng bằng những người chưa tốt nghiệp tiểu học."

Giang Xuân Liên cười nhạo, nói:

"Con đừng có lấy những trường hợp đặc biệt như thế ra để so sánh. Theo lẽ thường, người tốt nghiệp trường đại học danh tiếng đương nhiên sẽ giỏi hơn người tốt nghiệp trường 985, tốt nghiệp trường 985 sẽ giỏi hơn tốt nghiệp trường 211, tốt nghiệp trường

211 đương nhiên sẽ giỏi hơn người tốt nghiệp ở những trường đại học khác."

Kỷ Hiểu Mạn vẫn luôn nghe mẹ con hai người nói chuyện, lúc này mới xen vào một câu:

"Thực ra vẫn phải so sánh chính bọn họ, ví dụ như những người lăn lộn rất tốt trong xã hội, nhưng trình độ học vấn lại không cao, nếu như bọn họ tốt nghiệp những ngôi trường danh tiếng, thì bọn họ có thể tốt hơn hiện tại được không?

Tiếp tục, ví dụ như những người tốt nghiệp trường đại học danh tiếng kia, khi ra xã hội lại không quá như ý, vậy thì nếu bọn họ không có ánh sáng của việc tốt nghiệp ở trường đại học có danh tiếng, có phải bọn họ còn thảm hơn bây giờ không?"

Giang Xuân Liên gật đầu, nói:

"Hiểu Mạn nói đúng, chính là đạo lý này, không có lý nào mà biết càng nhiều sẽ sống càng thảm, phải là biết được càng nhiều, sống càng tốt mới đúng!"

Thôi Viễn toát mồ hôi, nói:

"Được rồi, hai người nói rất có lý, nhưng tiếc là bây giờ có biết cũng muộn rồi!"

"Bây giờ có hối hận cũng vô dụng!"

Giang Xuân Liên lắc đầu, không xoắn xuýt về vấn đề này nữa, bà nói:

"Nghe mợ cả nói là lần này anh họ Giang Phi của con dẫn theo bạn gái về, nghe bảo ba đời nhà người ta đều làm bác sĩ, trông cũng rất xinh. Mà bọn họ quen nhau là nhờ em họ Tiểu Phong của con giúp đỡ đó."

Thôi Viễn nghe xong, không ngừng khen:

"Con càng ngày càng khâm phục em họ Tiểu Phong, nhà là do em ấy đưa tiền ra để xây, anh họ Giang Phi và chị họ Giang Tuyết có được ngày hôm nay cũng là nhờ Tiểu Phong dẫn ra ngoài. Chưa tới

nửa năm mà đã như thế rồi, sau khi em họ Tiểu Phong thật sự phát đạt, có lẽ anh họ, chị họ của em ấy cũng sẽ phát đạt theo?"

Giang Xuân Liên cũng khen:

"Ở phương diện này thì em họ Tiểu Phong của con đúng là rất lợi hại, tình cảm anh chị em như thế mới đáng để khen. Không giống như mấy loại anh em, chỉ vì một chút đất đai mà đến khi chết già vẫn không thèm gặp mặt lại, thậm chí còn có khi vì giận mà giết người. Loại anh em như thế còn chẳng bằng một người xa lạ, làm ô nhục hai chữ anh em."

Kỷ Hiểu Mạn đã đăng ký kết hôn với Thôi Viễn, cho nên đương nhiên cũng biết em họ Giang Phong mở văn phòng môi giới hôn nhân, sau đó cho anh cả và chị, mỗi người hai phần cổ phần, cô thấy mẹ chồng và chồng mình đều khen em họ Giang Phong, không nhịn được mà nói:

"Cách đối nhân xử thế của em họ Giang Phong đúng là rất tốt, với tình cảm của anh chị em bọn họ, chắc chắn sẽ không có chuyện như vậy xảy ra, điều đáng lo lắng duy nhất chính là sau khi mấy người bọn họ lập gia đình, không biết có xuất hiện sự thay đổi không tốt nào hay không?"

Giang Xuân Liên cười, nói:

"Hiểu Mạn, mẹ biết con đang lo lắng cái gì, dù sao thì sau này Tiểu Phi và Tiểu Phong đều sẽ cưới vợ, Tiểu Tuyết cũng phải lấy chồng, nửa kia của bọn họ không có tình cảm anh chị em ràng buộc, khó tránh khỏi việc sẽ xảy ra chút chuyện bực mình, đây là điều mà rất nhiều gia đình đều gặp phải.

Nhưng mà loại chuyện đó chắc chắn sẽ không xuất hiện trên người ba anh chị em Tiểu Phong."

Kỷ Hiểu Mạn có hơi khó hiểu, hỏi:

"Mẹ, tại sao mẹ lại chắc chắn rằng loại chuyện đó sẽ không xảy ra trên người ba anh chị em Tiểu Phong thế?"

Giang Xuân Liên cười, nói:

"Bởi vì văn phòng môi giới hôn nhân của Tiểu Phong khác với những văn phòng môi giới hôn nhân khác, nó là hạch tâm duy nhất của văn phòng môi giới hôn nhân, nó mà rời đi, thì văn phòng môi giới hôn nhân đó sẽ chẳng đáng một đồng. Cho nên, chỉ cần người yêu của Tiểu Phi và Tiểu Tuyết không phải là người ngu, thì đều sẽ tích cực ôm chặt đùi Tiểu Phong, không bày trò gì xấu lên người nó.

Bởi thế nên mẹ mới nói chuyện đó chắc chắn sẽ không xuất hiện trên người ba anh chị em bọn họ."

Kỷ Hiểu Mạn nghe xong liền hiểu ra.

Chương 216: Áo Gấm Về Làng (2)

Ba chiếc xe đang chạy như bay trên đường cao tốc từ tỉnh thành tới huyện Bách Lương, dẫn đầu là chiếc xe Volvo XC90 của Giang Phong, theo sát sau đó là xe của Giang Tuyết và Giang Phi.

Lúc này, trên xe của Giang Phi, Trương Dung Oánh ngồi ở ghế phó lái.

Trương Dung Oánh nghĩ tới việc sắp phải gặp cha mẹ của bạn trai, trong lòng có chút khẩn trương.

"Ông xã, cha mẹ anh là người như thế nào, có dễ ở chung không?"

Giang Phi nhịn không được mà cười, nói:

"Bà xã, em đã hỏi câu này ba lần rồi đó, em đừng lo lắng như vậy, tính cách của cha mẹ anh rất tốt, gặp được một cô con dâu xinh đẹp như em, bọn họ chắc chắn sẽ rất vui!"

Trương Dung Oánh lườm anh một cái:

"Đi gặp cha mẹ anh mà em có thể không căng thẳng được sao? Giống như lúc em dắt anh đi gặp cha mẹ em vào ba ngày trước vậy, không phải lúc đó anh căng thẳng đến đổ đầy mồ hôi à?"

Giang Phi cười khà khà, nói:

"Chủ yếu là do trình độ học vấn của anh không cao, cũng không đủ đẹp, nhưng em thì khác, vừa có trình độ học vấn cao, vừa xinh đẹp. Cho nên anh mới hơi tự ti, sợ cha mẹ em sẽ chướng mắt anh, cho nên mới căng thẳng như thế. Nhưng mà em hoàn toàn trái ngược với anh, em tốt hơn anh rất nhiều, cho nên không cần phải căng thẳng!"

Trương Dung Oánh khẽ mỉm cười, nói:

"Ông xã, anh không cần phải khiêm tốn như vậy, anh là một người hiền lành, đối xử với mọi người vô cùng chân thành, chăm chỉ làm việc, sự nghiệp cũng thành công, cho nên anh cũng là một người đàn ông rất ưu tú, anh đừng có nghi ngờ ánh mắt của em như thế!"

Giang Phi nghiêng đầu nhìn cô một cái, cảm khái nói:

"Đời này anh có thể gặp được một người con gái khéo hiểu lòng người như này đúng thật là tích phúc ba đời!"

...

Thôn Long Sơn.

Giang mẫu đang nấu cơm trong cái lều được dựng tạm thời, mặc dù nhà mới đã được xây xong, nhưng bây giờ chỉ mới có thể vào ở mà thôi, vẫn chưa thể nhóm lửa nấu cơm được, phải đợi sang sáng ngày mai, sau khi dẫn lửa vào thì mới có thể nấu ăn ở trong đó được.

Đúng vậy, Giang gia dự định sẽ dẫn lửa vào 9 giờ 18 phút sáng ngày mai.

Ở thôn Long Sơn không có thời gian dẫn lửa cố định, dù sao thì về phương diện này, chỉ cần mời thầy về tính một chút là được, thầy nói giờ nào tốt để dẫn lửa vào thì sẽ định giờ đó.

Dì út đang giúp Giang mẫu nấu cơm, Giang phụ thì đang uống trà với chú út.

Còn bà ngoại thì đang ở cạnh cháu trai út - Giang Vũ, hai người đi tới đi lui chỗ căn nhà mới, nụ cười vẫn luôn nở rộ trên mặt.

Đối với người xuất thân từ nông thôn mà nói, bất kể bọn họ ở đâu, thì quê quán vĩnh viễn là nhà của bọn họ, người vui nhất khi bọn họ xây nhà ở nơi này chính là bà ngoại.

4 giờ 30 phút chiều.

Một nhà ba người cô nhỏ là người tới đầu tiên.

Mẹ con hai người Giang Xuân Liên nhìn ngôi nhà ba tầng xinh đẹp ở trước mắt, cả hai đều cảm giác giống như cách một thế hệ vậy. Mấy tháng trước, nơi này vẫn còn vô cùng xưa cũ, căn nhà cũng tràn ngập hơi thở thời đại cũ.

Chỉ mới mấy tháng trôi qua, nơi này đã thay đổi nhiều đến thế!

Lướt qua đoạn Giang gia ra nghênh đón và chào hỏi.

Lần này, Giang Xuân Liên ngoài mang theo quà tặng thông thường, bà còn mang theo bánh ngọt, bỏng ngô và mấy thứ như dây pháo,... tất cả đều là những thứ cần thiết khi dẫn lửa.

Kỷ Hiểu Mạn được Giang gia cực kỳ hoan nghênh.

Nhưng mà, khi Giang gia nhiệt tình chào hỏi cô, trong lòng đều nghĩ tới cô gái Liễu Diễm mấy tháng trước, cảm thấy đời người vô thường.

Bọn họ không biết nguyên nhân gì làm cho Thôi Viễn và Liễu Diễm chia tay, nhưng mà bây giờ Thôi Viễn và Kỷ Hiểu Mạn cũng đã đăng ký kết hôn rồi, chẳng ai ngốc mà nhắc tới Liễu Diễm ở trước mặt cô cả.

Sau khi nhà Giang Xuân Liên tới, không tới nửa giờ sau, ba chị em Giang Phong cũng về tới nhà!

Giang phụ và Giang mẫu, dì út và chú út, cô nhỏ, bà ngoại, anh họ, chị dâu thấy ba anh chị em Giang Phong và một cô gái xinh đẹp lần lượt bước xuống từ ba chiếc xe đều trợn mắt há mồm.

Việc Ngụy gia đưa quà tạ môi là một chiếc xe có giá hơn 700.000 tệ, chị hai Giang Tuyết mua một chiếc xe mới, ba anh chị em bọn họ chưa đề cập mấy chuyện đó với cha mẹ, cho nên khi thấy bọn

họ đột nhiên lái ba chiếc xe trở về, tất cả đều cực kỳ khiếp sợ!

Đặc biệt là chú út Giang Vĩnh Quý và anh họ Thôi Viễn - người khá am hiểu về xe, cả hai cực kỳ kinh ngạc!

May mà bọn họ chỉ thầm khiếp sợ trong lòng, không quên chính sự, Giang Phi dẫn bạn gái về nhà.

Thế là, sau Kỷ Hiểu Mạn, Trương Dung Oánh cũng nhận được sự hoan nghênh liệt.

Bởi vì Giang mẫu đã canh thời gian để nấu ăn, cho nên mấy người Giang Phong vừa trở về liền có thể ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Thôi Viễn không nhịn được nổi nữa, cuối cùng cũng hỏi:

"Tiểu Phong, em mới mua chiếc xe Volvo XC90 à?"

Những người khác vừa nghe thấy thế liền quay sang nhìn Giang Phong.

Giang Phong lắc đầu, cười, nói:

"Không phải em mua, là món quà mà một vị khách lớn tặng!"

Thôi Viễn và Giang Vĩnh Quý đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Những người khác tuy không khoa trương như thế, nhưng cũng đều lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Giang Vĩnh Quý không thể tin nổi, nói:

"Tiểu Phong, chú nhớ không lầm thì chiếc Volvo XC90 này có giá hơn 700.000 tệ, vị khách hàng lớn này của cháu ra tay cũng quá hào phóng rồi!"

Những người không hiểu về xe vừa nghe thấy cái giá này liền khiếp sợ tới mức há to miệng.

Giang phụ mở to mắt như cái chuông đồng:

"Xe này có giá hơn 700.000 tệ?"

Chương 217: Danh Tiếng Vang Xa

Thôi Viễn ngồi ở bên cạnh gật đầu khẳng định, nói:

"Phải đặt cọc trước hơn 700.000 tệ, trong giai đoạn đỉnh cao của nó có khi với giá đó còn chưa mua được!"

Trong lòng mọi người thật sự không thể bình tĩnh nổi nữa.

Nếu chiếc xe này là do chính Giang Phong mua được thì bọn họ sẽ không khiếp sợ như thế, nhưng mà một chiếc xe có giá trị hơn 700.000 tệ lại là do một vị khách hàng tặng, có hơi quá sức tưởng tượng của bọn họ!

Mẹ Giang nhịn không được mà hỏi:

"Tiểu Phong, vị khách hàng lớn nào hào phóng thế?"

Giang Phong cười, nói:

"Mẹ, mẹ biết người đó đấy, là ông chủ Ngụy bên Phan Châu tỉnh Quảng Đông, mẹ còn nhớ người đó không?"

Mẹ Giang giật mình, nói:

"Thì ra là ông chủ lớn kia, khó trách!"

Cha Giang nghe thế cũng gật nhẹ đầu, dù sao thì trước đó, khi đưa tiền mời môi, người ta cũng đưa tới tận năm, sáu chục ngàn tệ, quà tạ môi như thế này cũng không quá bất hợp lý.

Dì út và cô nhỏ nhịn không được mà hỏi thăm, sau đó mẹ Giang liền tự hào kể kỹ càng lại chuyện ông chủ Ngụy tới nhà bọn họ mời môi lúc trước.

Mấy người dì út nghe ông chủ Ngụy bỏ ra tới năm, sáu chục ngàn tệ để mời làm mai mối thì mắt liền điên cuồng nhấp nháy, trong lòng cũng hiểu rõ.

Nói xong đề tài này, Giang Phong liền hỏi cha:

"Cha, tiền công xây dựng căn nhà này và mấy thứ xung quanh đại khái là bao nhiêu vậy?"

Cha Giang nói:

"Khoảng chừng 300.000 tệ."

Giang Phong nghe xong thì gật nhẹ đầu, kích thước nhà hắn và chú út là 27m x 16,6m, tổng diện tích là 41,842 mét vuông, tổng diện tích kiến trúc là 118,628 mét vuông, chiều cao là 1,152m, tính thêm cả tiền trang trí, sửa sang và xanh hóa thì cần tới 300.000 tệ cũng là chuyện bình thường.

"Một lát nữa con sẽ đưa tiền công cho chú Vi!"

Chú út có hơi nhức đầu, nói:

"Tiểu Phong, vậy thì một chút nữa chú sẽ chuyển tiền công cho con!"

Khi xây dựng căn nhà này, bọn họ không tính tiền công trước, chỉ chi phí của tổng thể kiến trúc, trang trí, vật liệu sửa chữa và xanh hóa thôi cũng có thể coi là hơn một triệu rồi, dù chỉ cần trả một phần ba, thì số tiền cũng lên tới hơn 300.000 tệ.

Tính luôn cả tiền công thì số tiền bọn họ phải trả liền hơn 400.000 tệ.

Mặc dù hai vợ chồng bọn họ đều là công chức, tiền lương và đãi ngộ đều không tồi, nhưng mà phải trả hơn 400.000 tệ một lần vẫn là chuyện rất áp lực.

Giang Phong không nói mấy lời như cháu sẽ trả hết, mà cười, nói:

"Chú út, chú chỉ cần chuyển cho cháu 60.000 tệ là được rồi!"

Chú út biết cháu trai đang chiếu cố cho mình, cháu trai đã giúp mình như thế thì cũng không cần phải khách khí nữa:

"Được, chú út hưởng ké một chút lợi lộc của con vậy!"

Dì út nghe thế thì nụ cười trên mặt càng tươi hơn, câu nói kia của

Giang Phong đã giúp cho nhà bà tiết kiệm được mấy chục ngàn tệ,

Ăn cơm xong, Giang Phong nói mẹ đi chuẩn bị rượu, thuốc, lá trà và mấy loại quà tặng thông thường, còn hắn thì đi lên xe, lấy 280.000 tệ tiền mặt, còn đặc biệt đặt làm bao lì xì cỡ lớn.

Sau khi mẹ đặt quà tặng lên trên xe xong, Giang Phong lập tức lái xe tới nhà của Vi Thiên Đức.

Không tới hai phút, Giang Phong đã tới Vi gia.

Đúng lúc Vi Thiên Đức cũng đang ngồi ở cổng hút thuốc, sau khi dừng xe, Giang Phong tươi cười chào:

"Chú Vi!"

Vi Thiên Đức vốn còn cảm thấy kỳ lạ, không biết ai lái xe tới nhà mình, sau khi thấy Giang Phong thì rất ngạc nhiên, đứng lên nói:

"Tiểu Phong, cháu về lúc nào thế?"

Giang Phong đẩy cửa ra, một tay xách theo rượu, thuốc, lá trà, một tay cầm theo một cái bao lì xì được đặt làm, vừa xuống xe, vừa cười, nói:

"Cháu mới về, ăn cơm xong mới qua đây. Chú Vi ăn cơm chưa?"

Vi Thiên Đức nghênh đón hắn, nói:

"Chú cũng vừa ăn xong!"

Trong lúc hai người đang nói chuyện, dì Vi, Vi Minh Kiệt, Vệ Vũ San nghe thấy tiếng nói chuyện cũng đi ra, thấy Giang Phong tới liền thay phiên chào hỏi.

Giang Phong đưa bao lì xì và quà tặng qua, nói:

"Chú Vi, anh Kiệt, trong khoảng thời gian này mọi người đã vất vả rồi, nhà cháu rất đẹp. Đây là một chút tâm ý nhỏ, mong mọi người nhận lấy!"

Cha con Vi Thiên Đức từ chối vài câu, sau đó nhận lấy quà tặng và

bao lì xì.

Giang Phong nói chuyện với bọn họ một chút, sau đó hỏi thăm tình hình gần đây của hai vợ chồng Vi Minh Kiệt và Vệ Vũ San rồi mới rời đi.

Sau khi Giang Phong rời đi, Vi Thiên Đức cầm bao lì xì nặng trịch trên tay, nói:

"Món quà này của Tiểu Phong không nhẹ!"

Dì Vi nhịn không được nói:

"Ông mở ra xem đi!"

Vi Thiên Đức gật đầu, dẫn mọi người vào trong nhà, Vi Minh Kiệt cầm quà tặng đi theo sau.

Hai mẹ chồng nàng dâu dì Vi và Vệ Vũ San nhìn nhau, sau đó ăn ý đóng cửa sân lại.

Sau khi vào phòng khách, Vi Thiên Đức đặt bao lì xì nặng trịch kia lên trên bàn, mở bao lì xì ra dưới ánh mắt nhìn chăm chú của ba người dì Vi.

Ngay sau đó, một xấp tờ tiền một 100 tệ còn nguyên niêm phong của ngân hàng xuất hiện trước mắt bọn họ.

Vi Thiên Đức đếm qua một lần, tổng cộng có 28 xấp.

Sau đó ông lại đếm xấp không có giấy niêm phong, tổng cộng là 8.000 tệ.

Cộng lại là hơn 280.000 tệ.

Nếu như tính thêm cả những bình rượu thuốc, hộp trà quý báu và những món quà khác, thì tổng giá trị chắc chắn sẽ hơn 300.000 tệ.

Sau khi đếm tiền xong, Vi Thiên Đức cảm thán nói:

"Tiểu Phong là một người rất trọng nghĩa!"

Vi Minh Kiệt gật đầu, nói:

"Đúng vậy, vốn định giúp nhà nó xây nhà để trả nợ ân tình, kết quả ân tình chưa trả được, cha con chúng ta lại kiếm thêm được một khoản tiền, xem ra ân tình kia chỉ có thể để đó, tìm một cơ hội khác từ từ trả lại!"

"Cũng chỉ có thể như thế!"

Chương 218: Danh Tiếng Vang Xa (2)

Đêm đó, tin tức ba anh chị em Giang Phong mỗi người lái một chiếc xe trờ về lập tức truyền khắp thôn Long Sơn.

Khi nghe nói rằng chiếc xe có giá trị hơn 700.000 tệ kia của Giang Phong là do một vị khách hàng lớn tặng, thì tất cả đều cảm thán không thôi, cảm thấy đúng là được mở rộng tầm mắt.

Chỉ trong một buổi tối, hầu như toàn bộ trấn Thanh Hà đều biết việc này!

Danh tiếng của Giang Phong vang xa!

...

Hôm sau.

Trời vừa sáng.

Bà ngoại, dì lớn và chồng dì, nhà cậu và nhà dì út của Giang Phong, tất cả đều mang theo bánh ngọt, bỏng ngô, dây pháo,... những món cần thiết khi dẫn lửa, chạy tới.

Nhà mẹ đẻ của dì út cũng chạy tới.

Bởi vì trước khi giờ lành để đốt lửa tới, thân thích hai bên đều sẽ đi tham quan nhà trước.

Nhà của chú út khá đơn giản, có hai tầng, sau khi lên tầng hai sẽ không có cầu thang để đi lên tầng ba!

Nhưng dù chỉ có hai tầng, thiết kế và trang trí tổng thể cũng đã rất đẹp, mấy thân thích bên nhà bên kia của dì nhỏ đều âm thầm gật

đầu, cực kỳ ước ao.

Bên nhà Giang Phong, người nhà nhà mẹ đẻ của Giang mẫu cũng đi thăm quan nhà, tổng thể lầu một và lầu hai của hai nhà đều giống nhau, điểm khác biệt là tầng ba, nhà chú nhỏ không có cầu thang lên tầng ba, nhưng nhà Giang Phong thì có.

Sau khi lên tầng ba, nhà mẹ đẻ Giang Phong mới thật sự được mở rộng tầm mắt.

Bởi vì cả nhà chú nhỏ không muốn xây tầng thứ ba, cho nên tầng ba của căn căn nhà ba tầng hoàn toàn thuộc về nhà Giang Phong, tầng ba không giống như hai tầng trước, có bức tường ngăn cách hai bên. Tầng ba không có bức tường ngăn cách.

Thế là cả tầng ba cực kỳ rộng rãi, đặc biệt là phòng khách ở chính giữa, phòng khách cực kỳ rộng, nếu như không phải ở phương diện trang trí chưa đủ xa hoa, thì đây thật sự có thể được coi là biệt thự rồi.

Dì nhỏ Trương Trân vừa xem, vừa khen:

"Số tiền này thật sự rất đáng giá, chưa tới một triệu cầm lên tỉnh thành chỉ mua được một căn nhà bình thường, nhưng mà dùng nó ở nông thôn, thì có thể xây được một căn nhà cực kỳ đẹp, chênh lệch này không khỏi quá lớn rồi!"

Dì lớn Trương Cầm cũng cảm khái:

"Đúng thế, Tuấn Hùng nhà chị còn có suy nghĩ muốn mua nhà ở Trung Hải, nhưng mà nơi đó tấc đất tấc vàng, một cái nhà vệ sinh nhỏ xíu cũng lên tới mấy trăm ngàn tệ, muốn căn nhà năm, sáu mươi mét vuông cũng hơn mấy triệu, sao nó có thể mua được chứ!

Có được số tiền kia, về nông thôn dư sức xây một căn nhà cực kỳ đẹp, sống trong đó chẳng lẽ không dễ chịu hơn trong căn nhà dột trên kia sao?"

Cậu nhỏ Trương Cường cười, nói:

"Chị cả, cũng không thể nói như vậy được, Trung Hải dù sao cũng là một thành phố cực kỳ phát triển, nếu thật sự có thể cắm rễ ở

chỗ đó, hậu thế sẽ có thể thoát thai hoán cốt, sẽ chân chính trở thành người thành phố, khả năng phát triển lớn hơn nông thôn của chúng ta nhiều!"

Giang Phong nói tiếp:

"Thật ra, điểm mạnh nhất của thành phố lớn chính là trình độ giáo dục và chữa bệnh, việc này nông thôn thật sự không thể sánh bằng được."

Nói tới vấn đề giáo dục, chồng của dì lớn - Lưu Kiến Vinh làm ở trường học mười mấy năm liền nói:

"Tiểu Phong nói đúng, trình độ giáo dục ở nông thôn và thành phố lớn có cách biệt rất lớn.

Với lại, không thể phủ nhận rằng tố chất của người thành phố lớn cao hơn nông thôn nhiều, cực kỳ chú trọng vấn đề giáo dục đối với trẻ em, nắm tay chỉ dạy từ nhỏ, sợ con mình thua người ta.

Bạn bè chung lớp đều là những người thích học tập, con mình không muốn ưu tú cũng khó.

Trái ngược với nông thôn, phần lớn mọi người đều không coi trọng việc giáo dục, hay có thể nói là không có điều kiện để coi trọng nó.

Cho dù con mình có ưu tú như nào, chính mình cũng rất coi trọng việc giáo dục, nhưng mà điều quan trọng là bạn chung lớp không như thế!

Những bạn bè ở bên cạnh đều không thích học tập, thì dù con mình có thích học đi nữa cũng không thể tránh khỏi việc bị ảnh hưởng, cũng đi chơi theo bạn bè, không chú trọng việc học hành, thành tích cũng sẽ theo đó mà kém đi.

Cho nên, bây giờ chỉ cần người lớn có chút ánh mắt, thì đều sẽ liều mạng để mua nhà ở thành phố, bọn họ không phải muốn theo đuổi cuộc sống ở thành phố, mà chỉ là muốn cho con mình có một môi trường học tập tốt hơn mà thôi."

Giang Phong thân là một sinh viên của trường đại học danh tiếng,

hắn cực kỳ đồng cảm với chuyện này:

"Dượng lớn nói đúng, trong số những bạn học của cháu, người có xuất thân từ nông thôn chỉ chiếm cỡ một phần mười mà thôi, từ đó có thể thấy một điều, người nông thôn muốn thi đại học là một chuyện cực kỳ khó khăn."

Dượng lớn nói:

"Đây là sự chênh lệch giữa trình độ giáo dục của nông thôn và thành phố, muốn xử lý sự sai lầm này của giáo dục trong khoảng thời gian ngắn là điều cực kỳ khó khăn, vấn đề không chỉ là trình độ giáo dục của giáo viên, mà còn là sự coi trọng của người lớn trong nhà đối với..."

Việc giáo dục này rất quan trọng, cho nên Giang Phong và dương lớn nói tới mức không dừng lại được. Cho tới khi giờ lành sắp đến, hai người mới thỏa mãn, dừng cuộc trò chuyện lại, đi xuống lầu với mọi người.

Thời gian chỉ đúng 9 giờ 18 phút, Giang gia và các thân thích vừa nói những lời may mắn, vừa chuyển đồ vào trong nhà.

Than đốt lửa, ngọn đèn, bánh,...

Sau đó đốt pháo.

Sau khi thực hiện xong các phong tục, nghi thức dẫn lửa xem như kết thúc, sau đó là tới việc giết gà, vịt, làm đồ ăn chiêu đãi những thân thích từ xa tới thăm.

Chương 219: Cưới Được Cô Gái Tốt Giàu Ba Họ, Cưới Phải Cô Gái Xấu Khổ Ba Đời

Trấn Ngũ Phúc.

Thôn Kinh Quang.

Tay trái Trương Đức Nguyên cầm tẩu thuốc, tay phải nhét thuốc lá vào trong đó, sau đó bấm bật lửa, một ngọn lửa xuất hiện, thuốc lá

bắt lửa, ông hút nhẹ một ngụm.

Hút vài hơi, thổi một chút lên ống khói, tẩu thuốc liền tắt, sau đó ông lại nhét một nhúm thuốc lá vào trong tẩu thuốc, lặp lại động tác vừa rồi.

Làm năm, sáu lần như thế, Trương Đức Nguyên mới thỏa mãn mà gác tẩu thuốc sang một bên.

Thế hệ trước của huyện Bách Lương, chỉ cần là người biết hút thuốc lá, thì đa phần đều sẽ hút điếu cày.

Vì thế ở vùng nông thôn của huyện Bách Lương, hầu như ở cổng nhà nào cũng có tẩu thuốc, nó được làm từ một đoạn trúc hoặc tre, chẻ nửa phần trên ống trúc ra, lựa chọn một vị trí thích hợp trong ống trúc khoét 1 lỗ nhỏ, sau đó dùng một ống trúc dài cỡ 20cm cắm vào, đổ vào trong đó một lượng nước vừa phải, khi hút sẽ nghe được những tiếng rít vang, vậy là hoàn thành.

Đương nhiên, nói thì đơn giản, nhưng muốn làm ra được thì không hề dễ.

Người bình thường tuy có thể làm ra được một tẩu thuốc có tiếng rít vang, nhưng mà âm thanh đó giống như tiếng nhạc vậy, không chuẩn. Còn người có tay nghề cao làm thì không chỉ vang lên được âm thanh dễ nghe, mà còn có thể vang lên rất lâu.

Mặc dù hút thuốc rất thoải mái, nhưng Trương Đức Nguyên vẫn đang cố nén giận trong lòng.

Lúc nãy ông lại cãi nhau với bạn già, nguyên nhân rất đơn giản, lúc bạn già đi vệ sinh, phát hiện nhà vệ sinh hết giấy, sau đó bà ấy liền đi ra ngoài bắt lấy Trương Đức Nguyên để chửi.

Đại khái ý chính là mắng Trương Đức Nguyên đi vệ sinh xong, dùng hết giấy rồi mà không chịu thay giấy, từ chuyện đó bắt đầu lôi thêm những chuyện khác, mắng cho Trương Đức Nguyên đau hết cả đầu.

Trương Đức Nguyên nghe như thế thì cực kỳ tức giận, chỉ là quên thay giấy vệ sinh thôi mà, cần phải nâng chủ đề lên cao tới như vậy sao?

Ông đã sống chung với bà ấy mấy chục năm rồi, thực ra biết rất rõ tính mà, chỉ cần không để ý tới bà ấy, thì sau khi mắng hơn mấy phút sẽ tự động mệt, không nói nữa.

Nhưng mà sao Trương Đức Nguyên nhịn được việc này, cho nên lập tức cãi nhau rùm beng với bà, kết quả là bà ấy càng mắng càng hăng, cãi nhau với Trương Đức Nguyên gần nửa tiếng, nhờ con trai và con dâu khuyên ngăn mới chịu lắng xuống.

Chỉ vì chuyện thay giấy vệ sinh mà cãi nhau tới mức này, hai người đúng là bát tự không hợp.

Lúc trước mắt bị quỷ ám hay sao mà nhìn trúng bà ấy, thật không thể hiểu nổi!

Ngày mai con trai nhỏ sẽ trở về, lúc đó ông nhất định phải đi tới nhà Giang đại sư ở trấn Thanh Hà mời làm mai mối mới được, hôn nhân là chuyện hạnh phúc cả đời, quan trọng hơn tất cả những thứ khác.

Tuyệt đối không để cho cuộc hôn nhân của con trai ông như ông.

...

Bởi vì Trương Dung Oánh chỉ xin nghỉ phép có hai ngày, cho nên cô chỉ ở lại Giang gia một đêm. Sáng hôm sau, khi thực hiện đốt lửa xong, cô lập tức bảo Giang Phi đưa mình về tỉnh thành.

Những thân thích khác sau khi ăn xong tiệc đốt lửa cũng trở về rồi!

Ngoại trừ bà ngoại bị ba anh chị em Giang Phong cực lực giữ lại, thì chỉ còn một nhà ba người cô nhỏ là chưa đi về.

Bây giờ đã là cuối năm, ngày nào cũng có mấy nhóm người làm công đi xe tải về, hầu như đều là xe cũ ở nhà, đây là phương thức về nhà thường thấy nhất của người làm công trong suốt mười năm qua.

Đi xe tải về thuận tiện hơn rất nhiều so với việc ngồi xe rồi lại đổi chuyến xe để về, thứ hai là do giá cả không quá đắt, cho nên vừa tới cuối năm, người làm công của cả trấn hoặc là trấn bên cạnh đều sẽ tập hợp lại, lên xe tải về nhà.

Những người làm công đó trở về, trấn cũng theo đó mà náo nhiệt lên.

...

Giang Văn Đông - người đã từng làm lão đại trong bảng xếp hạng những người ế ở thôn Long Sơn, sau khi kết hôn liền 'thoái vị nhường chức' cho em trai của mình là - Giang Văn Tây, đẩy anh ta lên ghế đầu bảng.

Hai anh em thay phiên nhau ở nhà chăm sóc cho người ông đã bị tê liệt và cha, năm nay Giang Văn Đông ở nhà chăm sóc bọn họ, sang năm sau sẽ đến lượt em trai Giang Văn Tây chăm sóc.

Cho nên ngày 21 năm nay Giang Văn Tây trực tiếp nghỉ việc, trở về!

Bởi vì vợ đã mang thai ba, bốn tháng, cho nên Giang Văn Đông không cho vợ động tay vào mấy chuyện bếp núc, mà trực tiếp xuống bếp nấu ăn.

Lúc ăn cơm, Trâu Tiểu Ngân nói:

"Em trai, bà mai Tiểu Phong của thôn Long Sơn chúng ta về nhà ăn tết, tranh thủ giải quyết việc chung thân đại sự của em trong dịp tết này luôn đi, nếu không qua năm sau, Tiểu Phong lên tỉnh thành lại, chẳng biết phải kéo dài tới bao giờ!"

Giang Văn Đông vừa gắp đồ ăn, vừa nói:

"Phải mau chóng giải quyết chuyện này, ngày mai anh sẽ đi mua quà tặng, mang sang nhà người ta mời mai."

Giang Văn Tây uống một hớp rượu, thở dài:

"Với hoàn cảnh nhà đình nhà chúng ta, em không có dũng khí để đi ra mắt, trong lòng luôn cảm thấy người ta sẽ không nhìn trúng mình, có đi cũng chỉ xấu hổ mà thôi!"

Trâu Tiểu Ngân nói:

"Em đừng có suy nghĩ như thế, anh của em cũng giống em, thậm

chí còn lớn tuổi hơn, nhưng mà chẳng phải anh ấy đã cưới được chị về nhà rồi sao?"

Giang Văn Tây nói:

"Chuyện đó là do anh em may mắn, gặp được một người tốt như chị dâu, nếu mà gặp phải người khác thì khó mà nói trước được!"

Giang Văn Đông nuốt đồ ăn ở trong miệng xuống, nói:

"Em phải tin vào năng lực mai mối của Tiểu Phong, cho tới tận bây giờ, Tiểu Phong mai mối lần nào cũng thành công, chưa nghe ai nói rằng muốn ra mắt lần thứ hai cả."

Trâu Tiểu Ngân gật đầu, nói:

"Đúng thế, anh em nói rất đúng, năng lực làm mai mối của Tiểu Phong rõ như ban ngày, dù em không có lòng tin vào mình, thì cũng phải có lòng tin vào Tiểu Phong!"

Lời này quả nhiên thuyết phục được Giang Văn Tây, anh suy nghĩ một chút, sau đó gom góp dũng khí, nói:

"Được, vậy em sẽ đi thử một lần!"

Chương 220: Cưới Được Cô Gái Tốt Giàu Ba Họ, Cưới Phải Cô Gái Xấu Khổ Ba Đời (2)

Sau khi tin tức Giang Phong trở về truyền ra ngoài, bắt đầu từ ngày 21, liên tục có người tới nhà mời mai mối.

Người đầu tiên đến nhà mời mai mối là lão đại đã từng đứng đầu danh sách ế ở thôn Long Sơn - Giang Văn Đông, đến nhà mời mai mối giúp em trai nhà mình - là người đứng đầu danh sách ế hiện tại của thôn Long Sơn - Giang Văn Tây.

Giang Phong vẫn theo lẽ thường, chỉ lấy 100 tệ ở trong bao lì xì mời làm mai mối, sau đó hắn trả phần còn dư cho Giang Văn

Đông, nói:

"Anh Đông, tôi sẽ cố gắng sắp xếp cho anh Tây ra mắt và xem nhà trước năm mới, tranh thủ vừa qua tết là có thể giải quyết xong chuyện này."

Giang Văn Đông cảm kích nói:

"Làm phiền Tiểu Phong rồi, cậu thật sự có ân rất lớn đối với anh em chúng tôi! Nếu như không có cậu giúp đỡ, có lẽ anh em chúng tôi đã tuyệt hậu rồi!"

Giang Phong khoát tay, cười, nói:

"Anh Đông nói quá lời rồi, bây giờ chị Đông cũng đã mang thai ba, bốn tháng rồi, anh nhớ chăm sóc cho chị ấy cẩn thận đó, đừng để chị ấy làm mấy công việc nặng nhọc."

Giang Văn Đông cười khà khà, nói:

"Tôi biết rồi, tôi sao có thể nỡ để cô ấy làm việc nặng, ngay cả việc hâm nóng đồ ăn cũng không cho cô ấy làm, nói hơi khoa trương một chút, nhưng mà tôi chỉ còn thiếu mỗi bước không đút cơm tới tận miệng cho cô ấy mà thôi!"

"Vậy là tốt rồi!"

Giang Phong gật đầu, cười, sau đó lại hỏi:

"Trong thời gian ở cữ phải ăn gà, anh đã nuôi chưa?"

Giang Văn Đông trả lời:

"Nuôi từ lâu rồi, chỉ cần cô ấy ăn được, mỗi tháng ăn một, hai con gà cũng chẳng sao cả!"

Hai người nói chuyện tầm mười phút, sau đó Giang Văn Đông mới rời đi.

Người thứ hai tới nhà mời làm mai mối cũng là người thôn Long Sơn, con của bọn họ đang trên đường về nhà, hai vợ chồng quá sốt ruột, nên mang theo quà tới tận nhà để mời mai mối!

Người thứ ba tới nhà mời làm mai mối làm cho Giang Phong có chút giật mình, là một bác mà hắn đã gặp trong chuyến xe mà hắn đi khi vừa mới tốt nghiệp, chuẩn bị về quê làm mai mối.

Lúc đó, tất cả những hành khách trên xe đều bị năng lực tính hôn nhân thần kỳ của Giang Phong làm cho khiếp sợ, vị Trương Đức Nguyên này cũng tự mình cảm nhận được sự lợi hại của Giang Phong, cho nên lúc đó ông đã nói chờ tới cuối năm, khi con trai nhỏ của mình đi làm công ở Quảng Đông về sẽ lập tức tới nhà mời Giang Phong làm mai mối.

Nhưng mà Giang Phong cũng coi mấy lời khách sáo đó là sự thật, không ngờ tới cuối năm, Trương Đức Nguyên thật sự giữ đúng lời hứa, dẫn con trai nhỏ của ông tới nhà mời làm mai mối, chuyện này có hơi làm hắn bất ngờ.

"Chú Trương, đã lâu không gặp!"

Giang Phong mỉm cười, chào.

"Giang đại sư, chú tới thực hiện lời hứa nửa năm trước!"

Trương Đức Nguyên nói đùa một câu, sau đó mới giới thiệu:

"Giang đại sư, đây là con trai nhỏ của chú - Trương Quế Hoa, mới từ Quảng Đông trở về từ đêm qua."

Trương Quế Hoa lập tức chào hỏi:

"Xin chào Giang đại sư, nghe danh đã lâu!"

Giang Phong cười, trả lời:

"Xin chào anh Hoa!"

Sau khi chào hỏi xong, Giang Phong mời hai người vào nhà uống trà.

Khách sáo vài câu xong, Trương Đức Nguyên lập tức giới thiệu kỹ càng về con trai của mình:

"Giang đại sư, Quế Hoa nhà chú năm nay 28 tuổi, cao 1m71, trình

độ học vấn là trung học phổ thông, đã làm công ở Quảng Đông cũng mười năm rồi. Hiện tại đang làm người cắt cá sashimi, được bao ăn, bao ở, tiền lương cơ bản mỗi tháng là 6.000 tệ, cộng với tiền hoa hồng.

Mấy năm qua, nó đã tiết kiệm được ba, bốn trăm ngàn tệ, có kinh nghiệm làm việc lâu năm, nếu như tết này có thể giải quyết được chuyện hôn sự, thì sang năm sau, hai vợ chồng nó sẽ cùng nhau đi lên tỉnh thành, mở một cửa hàng sashimi."

Giang Phong cười, nói:

"Điều kiện của anh Hoa rất tốt, không biết anh có yêu cầu gì với đối tượng ra mắt không?"

Trương Quế Hoa nói:

"Không có yêu cầu cụ thể, Giang đại sư cứ xem rồi sắp xếp là được, nhưng mà tốt nhất là có thể chịu được vất vả, dù sao thì tôi cũng định lên tỉnh thành lập nghiệp, lúc mở cửa hàng chắc chắn sẽ rất bận rộn, rất vất vả. Nếu như không chịu được vất vả, thì sẽ phải thuê thêm người, như thế sẽ chẳng thể có lời được nữa."

"Đã hiểu, tôi sẽ cố gắng tìm cho anh một đối tượng phù hợp!"

Nói tới đây, Giang Phong nhìn Trương Đức Nguyên, nói:

"Chú Trương, quan hệ giữa chú và bạn đời vẫn không tốt lên à?"

Trương Đức Nguyên nghe thế liền thở dài:

"Đâu chỉ là không tốt, hôm qua còn mới cãi nhau với bà ấy một trận."

Nói tới đây, Trương Đức Nguyên kể ra nguyên nhân của cuộc cãi nhau ngày hôm qua, sau đó tức giận, bất bình:

"Bà ấy đúng là không nói lý, chỉ vì chuyện nhỏ xíu như thế mà chửi chú nửa ngày trời, đúng là không thể nhịn được mà."

Giang Phong nói:

"Chuyện này là do tính cách của hai người trái ngược nhau, vốn dĩ cháu cũng không có cách nào để giải quyết, nhưng mà bây giờ cháu có thể thử tìm một người con dâu có tính cách phù hợp với vợ chồng chú, hy vọng dưới sự ảnh hưởng của con dâu, quan hệ vợ chồng của hai người có thể thay đổi một chút."

Trương Quế Hoa nghe xong, mắt lập tức sáng rực, thốt lên:

"Giang đại sư, anh giúp tôi tìm đối tượng, còn có thể làm quan hệ cha mẹ của tôi thay đổi ư?"

Anh và anh cả dù có nằm mơ cũng muốn cha mẹ hòa thuận với nhau, dù sao thì từ nhỏ tới lớn, bọn họ lúc nào cũng nghe cha mẹ cãi nhau, cảm giác đó không hề dễ chịu chút nào. Tiếc là giống như lời của Giang đại sư, tính cách của cha mẹ bọn họ thật sự là trái ngược nhau, khuyên thế nào cũng vô dụng, cãi nhau vẫn hoàn cãi nhau.

Hiện tại, theo ý của Giang đại sư, có lẽ tình cảnh đó có thể sẽ được khởi sắc, vừa có thể giúp anh có đối tượng, vừa có thể giúp cho quan hệ cha mẹ anh tốt lên. Nếu quả thực có thể giúp cho cha mẹ anh hòa thuận với nhau, việc cưới vợ này quá đáng giá rồi!

Giang Phong cười, nói:

"Tục ngữ có câu, cưới được cô gái tốt giàu ba họ, cưới phải cô gái xấu khổ ba đời, đừng nghĩ việc cưới vợ chỉ là chuyện của riêng mình, việc đó liên quan tới cả gia đình. Tôi sẽ giúp anh tìm một cô gái tốt, để nhà anh có thể hoà thuận vui vẻ, không còn xuất hiện việc cãi nhau nữa."

Trương Đức Nguyên nghe xong thì vô cùng kích động, nói:

"Giang đại sư, nếu cháu thật sự có thể làm được như vậy, thì cháu quả thực có ân quá lớn với ông lão Trương này!"

Ông không mong mình mà vợ có thể ân ái, nguyện vọng lớn nhất của ông là hy vọng vợ ông có thể đừng suốt ngày lên cơn chửi ông, để ông có thể sống những ngày tháng thật thoải mái, chỉ vậy thôi ông đã cảm ơn trời đất rồi!

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Chú Trương khách khí quá rồi. Chúng ta chỉ gặp nhau trên chuyến xe kia thôi, vậy mà chú đã tin tưởng năng lực suy tính hôn nhân của cháu, đưa ra lời hứa hẹn, cho nên việc tìm cho chú một người con dâu tốt là chuyện cháu phải làm."

Mặc dù lời của Giang Phong vẫn chưa thực hiện được, nhưng mà trong lòng Trương Đức Nguyên cũng đã rất cảm kích, ông vô cùng tin tưởng năng lực suy tính hôn nhân của Giang Phong, cho nên mới có thể con trai vừa về ngày thứ hai đã lôi nó tới gặp Giang đại sư, không ngờ rằng ông còn nhận được tìm vui ngoài ý muốn này nữa.

Sau đó hai bên nói chuyện thêm vài câu rồi cha con Trương Đức Nguyên mới rời đi.

Chương 221: Kéo Quần Lên Chạy

Bây giờ phạm vi mà Giang Phong có thể tìm kiếm đối tượng xứng đôi đã bao trùm cả huyện Bách Lương, gần 2 triệu người dân, cho nên việc tìm được đối tượng xứng đôi phù hợp đối với hắn mà nói là chuyện vô cùng đơn giản.

Mặc dù sau đó còn rất nhiều khách hàng khác đến nhà mời mai mối, nhưng Giang Phong chỉ tự mình tiếp hai vị khách Giang Văn Tây và Trương Quế Hoa mà thôi, những người khác hắn đều giao cho anh cả và chị hai xử lý, thậm chí nếu không làm kịp, hắn còn nhờ cha mẹ giúp đỡ một tay.

Dù sao thì có Giang Phong đưa ra danh sách người xứng đôi, Giang gia chỉ cần tùy tiện đi nói chuyện là được, xác suất thành công cực kỳ cao.

Sau khi đưa danh sách xứng đôi của tất cả khách hàng cho cha mẹ, anh cả và chị hai, Giang Phong lập tức đi tới trấn Đại Pha, ở đây có đối tượng xứng đôi phù hợp với Giang Văn Tây.

...

Trấn Đại Pha.

Thôn nào đó.

Lâm Nguyệt đang nướng cây mía.

Ở vùng nông thôn của huyện Bách Lương, sau khi thời tiết trở lạnh, việc mà người dân thích làm nhất chính là đốt một đống lửa, sau đó tụ lại, cùng nhau sưởi ấm, trò chuyện.

Đống lửa kia ngoại trừ dùng để sưởi ấm, còn có thể dùng để nướng đủ loại đồ vật khác nhau, ví dụ như khoai lang, củ sắn, mấy loại có vị ngọt,...

Món mà Lâm Nguyệt thích nướng nhất là cây mía, đặt cây mía vào trong đống lửa nướng, sau đó lấy dụng cụ chuyên dụng ra để gọt nhanh lớp vỏ bên ngoài, nhân dịp còn nóng mà ăn, vị ngọt trôi thẳng vào trong lòng, cực kỳ ấm áp, dễ chịu.

Nơi này chỉ có hai mẹ con Lâm Nguyệt ngồi sưởi ấm, dù cho nhà bọn họ có nhóm lửa hay không đều sẽ không có hàng xóm nào tới, sau khi cô bắt đầu hiểu chuyện cũng chẳng đi qua nhà hàng xóm chơi nữa.

Nguyên nhân của chuyện này là do từ nhỏ Lâm Nguyệt có bệnh ngoài da, hơn nữa còn cực kỳ nghiêm trọng.

Bệnh này xuất hiện từ khi Lâm Nguyệt 5 tuổi, nguyên nhân phát bệnh thì cô không rõ, nói chung là mọc vảy nến khắp cả người, vừa ngứa vừa xấu.

Vì chữa trị cho cô mà cha mẹ đã đưa cô tới không biết bao nhiêu là bệnh viện, tìm không biết bao nhiêu bác sĩ.

Tiếc là dù cho thoa thuốc gì đi nữa đều chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc.

Dù có thể làm cho nó hết hẳn trong thời gian ngắn, nhưng mà sau một khoảng thời gian nữa nó lại xuất hiện, làm cô vô cùng bực bội.

May mà bệnh ngoài da này không phải là bệnh truyền nhiễm, với lại mặt, cổ và tay cô đều không có, nếu không e là cô chẳng dám đi ra ngoài gặp người khác.

Mặc dù bệnh ngoài da của Lâm Nguyệt không lây, nhưng mà loại bệnh đó thật sự quá kỳ lạ, hàng xóm xung quanh cũng không biết rốt cuộc nó có truyền nhiễm hay không, cho nên không ai dám liều lĩnh cả.

Vì thế, trừ khi bất đắc dĩ, nếu không hàng xóm sẽ không tới nhà của Lâm Nguyệt, dù có tới cũng tuyệt đối không ngồi xuống ghế nhà bọn họ.

Từ nhỏ, Lâm Nguyệt đã được cha mẹ khuyên rằng không nên tới nhà người ta chơi.

Có thể nói là từ nhỏ tới lớn, Lâm Nguyệt đều sống trong cô đơn, không có lấy một người bạn ở trong thôn.

Cho tới khi cô đi tới nơi khác học, Lâm Nguyệt mới làm quen được với một vài người bạn, tất cả đều là những người bạn do cô giấu tình trạng bệnh ngoài da của mình mới làm quen được, nếu không giấu nó đi, e là cũng chẳng ai dám kết bạn với cô.

Có nỗi lo về bệnh ngoài da này cho nên thành tích học tập của Lâm Nguyệt vẫn luôn không tốt, sau khi tốt nghiệp trung học liền nghỉ học!

Cô về nhà hai năm, sau đó cũng giống như những người khác, đi tới tỉnh Quảng Đông làm công.

Nhoáng một cái mà 18 năm đã trôi qua, năm nay Lâm Nguyệt đã 36 tuổi rồi, nhưng mà vẫn chưa quen bạn trai bao giờ.

Nói thật, với bề ngoài của Lâm Nguyệt, tuy rằng không xuất sắc, nhưng mà vẫn trên mức trung bình, nếu như không phải mắc loại bệnh ngoài da kỳ lạ kia, cô chắc đã gả đi được từ lâu rồi.

Nhưng mắc phải loại bệnh ngoài da này, cô hoàn toàn không có tâm tình gì để yêu đương cả.

Đúng thế, ngay cả ý muốn thử cũng không có.

Nói tới việc này không thể không nhắc tới một chuyện đã xảy ra trong lúc cô đi làm ở tỉnh Quảng Đông, khi đó cô mới vừa 19 tuổi, trong một đêm đi ra ngoài dạo phố, trở về nhà có hơi trễ, trên

đường về phòng trọ, cô có đi ngang một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Sau đó tình tiết cẩu huyết trên tivi xuất hiện, cô vậy mà lại bị một người đàn ông cầm dao bắt đi.

Người đàn ông kia muốn cưỡng bức cô.

Dù sao khi đó Lâm Nguyệt vẫn còn trẻ, kinh nghiệm ra đời không nhiều, bị người đàn ông lạ cầm dao dọa sợ, đầu óc trống rỗng, sau đó giống y như một con thú bông mặc cho người đàn ông kia muốn làm gì thì làm.

Nhưng kết quả vô cùng buồn cười, dưới ánh đèn mờ ảo, tên đàn ông kia vừa cởi đồ của cô ra, thấy mấy điểm đỏ rậm rạp, chằng chịt khắp người cô, tên đó lập tức bị dọa sợ.

Tên đó lập tức lộ ra biểu tình như thấy quỷ, sau đó chửi thề một câu rồi kéo quần lên chạy.

Để lại một mình Lâm Nguyệt nằm trong gió.

Sau khi lấy lại tinh thần, Lâm Nguyệt vừa cảm thấy may mắn, vừa cảm thấy bi thương, may mắn vì bản thân tránh thoát được việc chị chà đạp, bi thương vì ngay cả tội phạm cưỡng X còn ghét bỏ cô, vậy thì cả đời này cô có thể gả cho ai được chứ?

Cũng bắt đầu từ lúc đó, Lâm Nguyệt không còn muốn quen bạn trai nữa.

Thực ra trong suốt nhiều năm qua cũng có rất nhiều người đàn ông theo đuổi cô, nhưng mà Lâm Nguyệt không cho bọn họ cơ hội.

Chương 222: Kéo Quần Lên Chạy (2)

"Được rồi, nướng nữa là khét đó!"

Lâm mẫu nhắc nhở.

Lâm Nguyệt rút cây mía ra khỏi đống lửa, thừa dịp cây mía còn nóng, cô lấy ra một con dao, tước vỏ mía, chưa tới mười giây, thịt

mía nóng hổi bên trong đã lộ ra.

"Mẹ, mẹ ăn không?"

Lâm Nguyệt hỏi.

Lâm mẫu lắc đầu, nói:

"Mẹ không ăn, con ăn đi!"

Lâm Nguyệt nghe xong cũng không khách khí, cắn một cái răng rắc.

Ngay lập tức có một dòng nước ngọt thanh chảy xuống cổ họng cô, Lâm Nguyệt vừa ăn, vừa khen:

"Cây mía này ngọt thật đó!"

Lâm mẫu buồn cười, nói:

"Cây mía nào được nướng qua mà chẳng ngọt?"

Lâm Nguyệt phun bã mía ra, sau đó lại cắn một cái, nói:

"Cảm giác khác nhau, có vài cây mía nướng lên ăn cũng chẳng ngọt mấy."

Lâm mẫu liếc cô một cái, nói:

"Tiểu Nguyệt, với tình trạng của con vẫn nên ăn ít đồ ngọt một chút!"

Lâm Nguyệt nghe xong vẻ mặt lập tức cứng đờ, thất vọng nói:

"Mẹ, có ăn hay không nó đều chẳng tốt hơn chút nào, con chẳng muốn quan tâm nhiều như thế nữa, muốn ăn gì thì ăn cái đó!"

Lâm mẫu thở dài, khuyên:

"Tiểu Nguyệt, con không cần phải cam chịu như thế, mẹ nghe bảo có một vài loại bệnh ngoài da, chỉ cần mang thai là tự động biến mất, có lẽ loại bệnh này của con cũng như thế."

Lâm Nguyệt lại cắn một cái răng rắc, nhai mấy cái rồi mới nói:

"Khả năng đó vốn dĩ không lớn, với bộ dạng như này của con có gả cũng chẳng ai thèm, sao có thể mang thai được?"

Lâm mẫu nói:

"Tiểu Nguyệt, mẹ cảm thấy con vẫn nên thử một chút, con không thử thì sao biết được người ta có tiếp thu được hay không?"

Lâm Nguyệt nghĩ thầm, ngay cả tên tội phạm cưỡng X bụng đói ăn quàng kia còn chẳng tiếp thu được, thì người bình thường có thể tiếp thu được mới là lạ!

Nhưng mà, cô chắc chắn sẽ không nói chuyện đó ra, chỉ lắc đầu, nói:

"Không thể nào tiếp thu được đâu, ngay cả con nhìn còn muốn ói, huống chi là người khác!"

Lâm mẫu nhịn không được mà thở dài, chuyện hôn sự của con gái đã trở thành tâm bệnh của bọn họ!

Trong lúc Lâm mẫu đang nghĩ cách để thuyết phục con gái, thì một chiếc xe màu đen chạy tới đậu trước cửa nhà bọn họ, sau đó cửa xe được mở ra, một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai mang theo một túi trái cây to đi tới chỗ bọn họ.

"Xin hỏi, đây có phải là nhà của Lâm Nguyệt không ạ?"

Lâm Nguyệt nghe tên nhóc đẹp trai kia hỏi thăm như thế liền vội vàng đứng dậy, nói:

"Tôi là Lâm Nguyệt, xin hỏi cậu là ai? Tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Tên nhóc đẹp trai đưa túi trái cây trong tay cho cô, tự giới thiệu:

"Xin chào chị Nguyệt, tôi tên là Giang Phong, là bà mối ở trấn Thanh Hà kế bên, lần này mạo muội tới chơi là muốn làm mối cho cô, không biết cô có dự định sẽ kết hôn hay không?"

Lâm Nguyệt nhận lấy túi trái cây theo bản năng, sau khi nghe đối

phương giới thiệu, cô chưa kịp trả lời thì mẹ cô đứng kế bên đã sáng mắt lên, cướp lời cô:

"Thì ra là bà mối Giang, mau vào ngồi đi, Tiểu Nguyệt nhà bác đương nhiên là có dự định kết hôn rồi, không biết đối tượng mà bà mối Giang muốn giới thiệu cho Tiểu Nguyệt nhà ta là ai?"

Giang Phong cười, chào hỏi:

"Bác chắc là dì Lâm, không gạt bác, trong tay cháu đúng là có người phù hợp với chị Nguyệt, nếu như dì Lâm cảm thấy hứng thú, thì cháu sẽ nói kỹ càng cho dì nghe?"

Lâm mẫu liên tục gật đầu, nói:

"Đương nhiên là hứng thú rồi, mời bà mối Giang nói!"

Lâm Nguyệt đặt túi trái cây lên trên bàn, thấy thế liền ngồi xuống đống lửa cạnh bọn họ, im lặng lắng nghe.

Cô vốn định từ chối, nhưng thấy mẹ tích cực như thế, cô không muốn làm bà thất vọng, cho nên dứt khoát ngồi xuống nghe một chút thử xem sao.

Giang Phong không hề vòng vo, đi thẳng vào vấn đề:

"Anh ấy tên là Giang Văn Tây, là một người anh trai trong tộc cháu, năm nay 38 tuổi, cao 1m69, là người rất hiếu thảo, trung thực, an phận, tuy rằng không đẹp trai, nhưng mà cũng không khó nhìn, là một người có tướng mạo bình thường. Gia cảnh không tốt, bà và mẹ đều đã qua đời, ông và cha thì bị tê liệt..."

Lâm mẫu và Lâm Nguyệt nghe tới đó thì sắc mặt có hơi thay đổi.

Có hai bệnh nhân tê liệt nằm trong nhà, gia cảnh nào chỉ là không tốt, đây là cực kỳ tệ đó được không hả?

"Bà mối Giang, điều kiện của đối phương cũng kém quá rồi đi, hai bệnh nhân, nếu như con gái của tôi gả qua đó, cuộc sống có thể dễ dàng được sao?"

Lâm mẫu nhịn không được mà xen lời.

Giang Phong giải thích:

"Mặc dù nhà bọn họ có hai bệnh nhân, nhưng mà anh ấy còn có một người anh trai, còn có một chú trai lăn lộn khá tốt ở huyện thành, tháng nào chú anh ấy cũng đưa tiền để chăm sóc cho người ông bị tê liệt.

Suốt nhiều năm qua, hai anh em bọn họ thay phiên nhau ở quê nhà chăm sóc cho ông và cha, mặc dù có hơi khó khăn, nhưng mà ở phương diện kinh tế nhận được tiếp tế của chú trai, cho nên cũng đủ xài.

Mấy năm trước, dưới sự giúp đỡ của chú trai, hai anh em bọn họ đã có được một căn nhà mới.

Năm nay, anh trai của anh ấy kết hôn, chú trai của anh ấy lại cho bọn họ một khoản tiền.

Nếu như anh ấy kết hôn, chú trai của anh ấy chắc chắn sẽ cho một khoản tiền.

Nói tóm lại, ngoại trừ việc nói ra có hơi dọa người là trong nhà có hai bệnh nhân, thì thực ra cuộc sống của hai anh em bọn họ không hề khó khăn như mọi người tưởng tượng. Nếu như chị Nguyệt gả qua nhà đó, hai người bệnh nhân không đến phiên chị phải chăm sóc, gả vào nhà bọn họ cũng chẳng khác bao nhiêu so với gả vào mấy nhà bình thường khác."

Lâm mẫu nghe Giang Phong giải thích xong liền trút được gánh nặng:

"Như thế còn tạm được!"

Lâm Nguyệt nghe tới đó, nhịn không được mà nói:

"Bà mối Giang, cậu tìm tới nhà chúng tôi thì tôi tin là cậu đã nghe nói về chuyện của tôi rồi, cậu nghĩ đối phương có thể tiếp thu được tôi sao?"

Giang Phong mỉm cười, hỏi:

"Chuyện mà chị Nguyệt nói tới là căn bệnh ngoài da mắc phải từ

nhỏ kia sao?"

Lâm Nguyệt gật đầu, nói:

"Bệnh của tôi trị không hết, nếu như đối phương không tiếp thu được, thì có nói nhiều hơn cũng vô ích."

Chương 223: Lợi Ích Khi Gả Cho Người Thật Thà

Thị trấn Đại Pha.

Lâm gia.

Giang Phong suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chị Nguyệt, không biết chị có thể chụp một bộ phận gửi cho tôi được không? Eo, chân, lưng, chỗ nào chị thấy tiện để chụp đều được, chị cứ coi như đang đi khám bệnh đi, không cần có bất cứ lo ngại nào đâu."

"Cái này..." Lâm Nguyệt có chút do dự, thời đại bây giờ để lộ một chút eo, chân, lưng cũng không thành vấn đề, mấu chốt là bệnh ngoài da này của cô có chút ghê tởm, cô thật sự không muốn cho ai khác xem ngoại trừ bác sĩ.

Thấy Lâm Nguyệt có chút do dự, Giang Phong nói thêm: "Thật ra thì chị không chụp cũng được, tôi chắc chắn có thể thuyết phục được người anh cùng họ đó của tôi, nhưng tôi cho rằng tốt nhất là để cho anh ấy nhìn thấy trước bệnh ngoài da này như thế nào, thế thì sau này hai người tiếp xúc với nhau sẽ đỡ ngượng ngùng, cũng sẽ không gây ra hiểu lầm gì bởi vì điều này.

Lâm mẫu ở bên cạnh nói giúp vào: "Tiểu Nguyệt à, con cứ nghe theo ông mai Giang mà chụp vài bức ảnh bộ phận đi, dù sao chuyện con mắc bệnh ngoài da cũng không có gì là bí mật, người trong thôn ai cũng biết, thêm một người nhìn thấy cũng không có gì to tát cả, nếu như người ta có thể chấp nhận hoàn cảnh của con thì chẳng phải mọi thứ đều vui vẻ sao!"

Giang Phong trấn an nói: "Chị Nguyệt yên tâm đi, ông mai như tôi

đây cũng coi trọng đạo đức nghề nghiệp, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ tiết lộ quyền riêng tư của chị, chỉ là người làm mai như tôi thích làm rõ chuyện tốt xấu, vì vậy nếu hai bên vẫn muốn tiến tới thì khả năng nên chuyện rất cao. Đây cũng là lý do chính tại sao từ khi tôi vào nghề đến nay hễ giúp người ta mai mối thì đều thành công từ lần gặp đầu tiên, chưa bao giờ cần phải gặp đến lần thứ hai."

Nghe vậy, Lâm Nguyệt không do dự nữa, gật đầu nói: “Thế thì được rồi, ông mai Giang, cậu đợi một tí!” Nói rồi lại nhìn sang Lâm mẫu và nói: “Mẹ vào đây chụp ảnh giúp con một tí nhé!"

Lâm mẫu gật đầu, nói với Giang Phong: “Thế thì ông mai Giang cậu ngồi đây đợi tí nhé.”

Giang Phong ừm một tiếng, "Đi đi!"

Sau khi chào hỏi Giang Phong, hai mẹ con đi vào trong phòng, ước chừng hai ba phút sau hai người mới ra ngoài.

Lâm Nguyệt nói với vẻ mặt có chút không tự nhiên: “Ông mai Giang, cậu kết bạn WeChat với tôi đi, tôi sẽ gửi ảnh cho cậu!”

Giang Phong gật đầu, lấy điện thoại ra và quét mã để thêm bạn bè.

Sau đó, Lâm Nguyệt đã gửi đi các bức ảnh mà cô ấy vừa mới chụp.

Giang Phong xem một chút, phát hiện Lâm Nguyệt thật sự nghe lời mình, chụp cả eo, chân và lưng của cô ấy, trong các bức ảnh đều có những nốt đỏ dày đặc, thoạt nhìn thực sự rất đáng sợ.

Nhưng mà Giang Phong biết đây không phải bệnh truyền nhiễm, hơn nữa anh ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên vẻ mặt cũng không có gì thay đổi.

Sau khi Lâm Nguyệt gửi ảnh qua cho Giang Phong, cô ấy vẫn quan sát những thay đổi trên nét mặt của anh ấy, và thấy rằng vẻ mặt của anh ấy rất bình tĩnh và không có biểu hiện ghê tởm gì cả, vì vậy cô ấy thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Giang Phong xem ảnh qua một lượt rồi mới cất giọng: “Chị Nguyệt, thế bây giờ tôi gọi ngay cho người anh cùng họ đó của tôi

để nói với anh ấy về việc này, nếu như anh ấy đồng ý thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau, không biết ý của chị thế nào?”

Lâm Nguyệt còn chưa kịp bày tỏ ý kiến, Lâm mẫu đã vội vàng nói: “Ông mai Giang, Tiểu Nguyệt nhà tôi không có vấn đề gì cả, có thể gặp bất cứ lúc nào!”

Phải biết rằng chuyện hôn sự của con gái từ lâu đã trở thành tâm bệnh của bà, bây giờ không dễ gì mà nhìn thấy được hy vọng, bà ấy đương nhiên là người chủ động hơn bất kỳ ai khác!

Trên thực tế, bản thân Lâm Nguyệt cũng rất vội rồi, các cô gái 26 tuổi trong thôn đều nóng lòng lập gia đình, sợ vài năm nữa sẽ thành cô gái già, còn cô năm nay đã 36 tuổi rồi, nói không vội thì tuyệt đối là nói dối.

Vì vậy, nghe thấy mẹ vội vàng trả lời, Lâm Nguyệt cũng không có phản bác, ngược lại gật đầu nói: "Nếu như anh ta không ngại hoàn cảnh của tôi, thế thì tôi nguyện ý gặp mặt anh ta."

Giang Phong nghe vậy trong lòng đã có tính toán, nhưng vẫn mở điện thoại di động ra và gửi ảnh của Giang Văn Tây cho Lâm Nguyệt, “Chị Nguyệt, đây chính là ảnh của anh trai cùng họ của tôi, cô xem thử đi, nếu không có ý kiến gì thì tôi sẽ lên xe gọi điện thoại!”

Lâm Nguyệt nhấp vào ảnh của Giang Văn Tây xem một hồi, nói thật lòng thì người thực sự có ngoại hình bình thường, không bằng những người đàn ông theo đuổi cô ấy trước đây. Nhưng có một điều mà ông mai Giang đã nói rất đúng, người đàn ông này có khuôn mặt chất phác và thật thà, nhìn qua có vẻ là một người đàn ông lương thiện và có trách nhiệm.

Chương 224: Lợi Ích Khi Gả Cho Người Thật Thà (2)

Trên thực tế, cho dù cô ấy là người phụ nữ như thế nào, cho dù bề ngoài cô ấy phóng túng, không bị trói buộc, tùy tiện và sung sướng như thế nào, sau khi cô ấy trở về nhà, cô ấy chỉ là một người phụ

nữ bình thường.

Hầu như không người phụ nữ nào không mong cuộc hôn nhân của mình có thể luôn hạnh phúc và bền chặt.

Và cảm giác hạnh phúc và bền chặt này, một người đàn ông lương thiện có thể cho bạn mà không cần bạn nhắc nhở, đây là khí chất của chính họ. Khi phụ nữ ở bên cạnh những người này, họ không phải lo lắng về việc đàn ông thay lòng đổi dạ, và cũng không phải lo lắng về những biến cố bất ngờ, bởi vì những người thật thà sẽ không làm điều đó, và họ có thể ứng phó với nó.

Người thật thà có thói quen trước sau như một, cùng với thói quen tiết kiệm tài chính có thể khiến hầu hết phụ nữ cảm thấy yên tâm.

Người thật thà không chỉ thật thà trong lòng mà còn thật thà trong cuộc sống, ví dụ như ngày ăn ba bữa, ngày ngủ tám tiếng, hay rèn luyện thân thể đều được người thật thà coi là những chuyện nên làm.

Khi một người phụ nữ kết hôn với một người đàn ông thật thà, cuộc sống của cô ấy sẽ nhờ họ mà được cải thiện.

Bất kể vào lúc nào, những người thật thà đều sẽ giúp đỡ những người xung quanh họ, bản thân họ không chỉ sống một cuộc sống khỏe mạnh và an yên mà còn giúp cho những người xung quanh họ sống hạnh phúc.

Đây là một trạng thái xa xỉ khó mà có được khi kết hôn với một người đàn ông khác.

Một người đàn ông thật thà không có nhiều thủ đoạn như những người đàn ông khác, vì vậy anh ta có thể tự nhiên tiết kiệm thời gian quậy phá để thu dọn và chỉnh lý công việc và cuộc sống của mình, vì vậy một trong những đặc điểm lớn nhất của một người đàn ông thật thà là làm mọi thứ ngay ngắn rõ ràng.

Khi một người phụ nữ ở bên một người đàn ông thật thà, cô ấy sẽ thấy rằng tâm trạng rối bời, chuyện trong gia đình và con đường sự nghiệp đều bị người đàn ông ảnh hưởng một cách vô tri vô giác và trở nên có trật tự.

Dần dần, tâm trạng của người phụ nữ sẽ bình lặng, sự nghiệp suôn sẻ, mọi việc đều sẽ nỗ lực phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Đây là những lợi ích khác nhau của việc kết hôn với một người thật thà mà Lâm Nguyệt từng nghe mọi người đúc kết lại.

Từ nhỏ cô đã mắc bệnh ngoài da, lớn lên cô chỉ muốn lấy một người đàn ông thật thà không ghét bỏ cô, thế thì cô mới có thể sống một cuộc sống hạnh phúc ổn định, không cần lo chồng sẽ chán ghét mình mà đi làm loạn.

Bây giờ có một người đàn ông thật thà và lễ phép ở trước mặt cô, tất nhiên Lâm Nguyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ, cô lập tức gật đầu và nói: "Ông mai Giang, tôi không có ý kiến gì cả."

Giang Phong nhận được câu trả lời dứt khoát, ậm ừ nói: "Vậy thím Lâm và chị Nguyệt, hai người chờ một chút, tôi lên xe gọi điện thoại đây."

Hai mẹ con đều gật đầu đồng ý.

Giang Phong liền lên xe, sau đó gọi điện thoại cho Giang Văn Tây.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền nói ngắn gọn: "Anh Tây, em đã tìm được một người bạn đời tốt cho anh rồi, cô ấy về mọi mặt đều tốt, nhưng khuyết điểm duy nhất là từ nhỏ đã mắc bệnh ngoài da, căn bệnh ngoài da này tuy không truyền nhiễm nhưng khắp người trông vẫn có chút đáng sợ, không biết anh có thể chấp nhận được không?"

Giang Văn Tây có chút thấp thỏm hỏi: "Tiểu Phong, đó không phải là loại bệnh ngoài da mưng mủ khắp người đó chứ, nếu thế thì có lẽ anh không thể chấp nhận được!"

Giang Phong nói: "Không có nghiêm trọng đến thế, chỉ là những nốt đỏ lớn nhỏ khác nhau, nếu số lượng ít thì giống như bị muỗi đốt vậy đó, nhưng mà trên người cô ấy có rất nhiều nên trông hơi đáng sợ.

Cũng chính vì căn bệnh ngoài da này mà một cô gái tốt như cô ấy vẫn chưa từng kết hôn cũng chưa từng có bạn trai, nếu không có

căn bệnh ngoài da này làm phiền lòng thì công bằng mà nói, anh Tây không xứng với người ta đâu.

Hơn nữa, bố mẹ cô ấy đã từng đưa cô đến nhiều bệnh viện để gặp các chuyên gia, có chuyên gia từng nói rằng bệnh ngoài da của cô ấy có thể tự động biến mất sau khi cô ấy mang thai.

Tất nhiên, điều này có thể không đáng tin cậy, nhưng nếu đó là sự thật, thì anh Tây sẽ có được phước lớn rồi!"

Giang Văn Tây bị choáng ngợp bởi những lời nói của Giang Phong, "Thế thì anh đồng ý!"

Giang Phong cười nói: "Anh Tây, em vừa mới nhờ cô ấy chụp một số bức ảnh một phần cơ thể của cô ấy, em sẽ gửi chúng cho anh trên WeChat, anh xem trước đi, nếu anh thật lòng có thể chấp nhận thì phản hồi lại cho em, sau đó em sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Giang Văn Tây nhanh chóng trả lời: "Được thôi!"

Giang Phong cúp điện thoại, sau đó chuyển tiếp bức ảnh mà Lâm Nguyệt vừa gửi cho anh ta sang cho Giang Văn Tây.

Sau đó, chưa đến một phút, Giang Văn Tây đã gọi điện thoại lại.

Ngay khi điện thoại được kết nối, Giang Văn Tây liền nói: "Tiểu Phong à, căn bệnh ngoài da này đối với anh hoàn toàn không có vấn đề gì."

Đây quả thực là lời nói trong lòng anh ta, căn bệnh ngoài da này đối với người bình thường có thể đáng sợ hoặc ghê tởm, nhưng đối với người quanh năm chăm sóc hai bệnh nhân bại liệt như anh ta, nói đây là chuyện nhỏ có lẽ vẫn có chút khoa trương, nhưng anh ta thật sự không cảm thấy có gì đáng sợ hay ghê tởm cả.

Sau khi nhận được câu trả lời của Giang Văn Tây, Giang Phong gật đầu nói: "Em hiểu rồi, thế thì em sẽ bàn bạc kỹ lưỡng với người ta và ấn định thời gian địa điểm cho cuộc gặp mặt của hai người."

"Được thôi, vất vả cho em rồi!"

“Có vất vả gì đâu, trước mắt là vậy nha, đợi bàn xong em sẽ nói với anh!”

“Ừm!”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong mở cửa xe bước xuống, mỉm cười với mẹ con nhà họ Lâm: “Vừa rồi tôi gửi ảnh của chị Nguyệt cho anh họ tôi xem, có lẽ cô và anh ấy thật sự có duyên phận, sau khi anh ấy nhìn thấy thì không có ý kiến gì cả, hơn nữa còn nói có thể gặp chị Nguyệt bất cứ lúc nào!”

Nghe thấy điều này, cả hai mẹ con nhà họ Lâm đều vô cùng ngạc nhiên.

Sau nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có một người đàn ông nói rõ rằng anh ta không bận tâm đến căn bệnh ngoài da của cô, điều này khiến trong lòng Lâm Nguyệt cảm thấy hài lòng về người đàn ông có bản chất thật thà này.

Lâm mẫu cười, có chút hưng phấn nói: “Ông mai Giang, Tiểu Nguyệt nhà tôi bất cứ lúc nào cũng có thể gặp mặt cậu ta, thời gian này cậu có thể tùy ý sắp xếp, chúng tôi sao cũng được!”

Giang Phong trầm ngâm một lát, nói: "Vậy tối nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi?"

Lâm mẫu nói: “Được thôi.”

Giang Phong liền đưa ra quyết định: “Địa điểm dùng bữa tại nhà hàng Ngũ Phúc ở thị trấn các người, không thành vấn đề chứ?"

Lâm mẫu liên tục gật đầu nói: "Không thành vấn đề."

Sau khi ấn định thời gian gặp mặt, tiếp đó Giang Phong vừa sưởi ấm, vừa hỏi Lâm Nguyệt về công việc và sở thích của cô ấy, mặc dù hắn đã biết rõ tất cả những điều này, nhưng để tiện thì hắn vẫn muốn hỏi một lần.

Đồng thời, hắn cũng giới thiệu chi tiết hoàn cảnh của Giang Văn Tây cho mẹ con nhà họ Lâm.

Cuộc trò chuyện gần kết thúc, Giang Phong đứng dậy cười nói:

“Thím Lâm, chị Nguyệt, thế tôi đi trước nhé, chúng ta chiều nay gặp lại!”

Hai mẹ con nhà họ Lâm nói vài câu khách sáo, rồi mới nhìn Giang Phong rời đi.

Chương 225: Đều Đã Trưởng Thành Cả Rồi, Không Thể Chọn Toàn Bộ Sao?

5 giờ chiều.

Nhà hàng Ngũ Phúc.

Dưới sự sắp xếp của Giang Phong, Giang Văn Tây và Lâm Nguyệt đã gặp mặt nhau!

Ánh mắt khi lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nguyệt, trong lòng Giang Văn Tây đã rất hài lòng, có thể cưới được một người vợ xinh đẹp như vậy, anh ta thật sự là nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh, căn bệnh ngoài da có hề gì đâu chớ?

Còn khi Lâm Nguyệt nhìn thấy Giang Văn Tây, trong lòng cảm thấy không mấy hào hứng, nhưng mà cũng không đến nỗi thất vọng, chính là có loại cảm giác yên tâm.

Giang Văn Tây một mình đi đến đây, ngoài anh cả và chị dâu ra thì anh ấy chỉ có một người chú và một người cô.

Anh cả phải ở nhà chăm sóc ông nội, cha còn chị dâu đang mang thai, còn người chú ở huyện lỵ chưa về, người cô thì cuối năm khá bận rộn, vì vậy Giang Văn Tây quyết định tự mình đi xem mắt.

Dù sao có Tiểu Phong bên cạnh, anh ta cũng không cảm thấy cô đơn.

Về phía Lâm Nguyệt thì Lâm mẫu đi cùng cô, không làm phiền những người thân khác.

Giang Phong đại diện giới thiệu hai bên, tiếp đó chào hỏi xong xuôi mới ngồi xuống.

Gọi món xong, lúc đợi đồ ăn được dọn lên, Giang Phong mới đưa ra chủ đề và nói: "Thím Lâm, trước đây khi tôi đến thôn của các người, phát hiện đã có người làm bánh quy rồi, thôn các người mỗi năm đều làm bánh quy sớm như vậy sao?"

Thím Lâm đáp: "Cậu nói là bánh quy ngọt hay bánh quy nước tro?"

Giang Phong nói: "Hình như tôi thấy cả hai loại bánh quy đều có người đang làm."

Thím Lâm giải thích: "Nếu là bánh quy ngọt, thôn chúng tôi căn bản là bắt đầu làm từ mùng 21 của năm mới bắt đầu làm, xuyên suốt cho đến mùng 28 mới ngừng. Còn về bánh quy nước tro thì người trong thôn chúng tôi thường không làm sớm như vậy, cái cậu thấy có lẽ là người ta gọi tới bán."

Ở huyện Bách Lương, mỗi hộ gia đình phải làm hai loại bánh quy trong dịp Tết Nguyên đán:

Loại thứ nhất là bánh quy ngọt, tương tự như bánh mật ở những nơi khác.

Trước đây người ta tự làm món này trong một cái nồi gang to bằng bếp đất, nhưng sau này có máy chuyên dụng làm bánh quy rồi nên không ai làm bánh quy bằng tay nữa, suy cho cùng làm bằng tay rất tốn công và cũng không ngon như làm bằng máy.

Loại thứ hai là bánh quy nước tro, tương tự như bánh dày ở những nơi khác.

Đây là một thứ rất có đặc sắc địa phương, đúng như tên gọi, nó được làm bằng cách ngâm gạo nếp trong nước kiềm với tro, loại tro ngon nhất được công nhận là tro vừng, tro đậu và tro thông.

Giang Phong bỗng nhiên nói: "Thì ra là bọn họ gọi tới bán, nhà các người bán bánh quy nước tro bao nhiêu một cân?"

Thím Lâm nói: "Nếu sử dụng bột nở thay vì nước tro, giá 10 tệ một cân, nếu dùng nước tro tốt thì giá sẽ đắt hơn ít nhất ba đến năm tệ."

Trong khi Giang Phong đang trò chuyện với thím Lâm, Giang Văn

Tây không chỉ ngồi ngơ ra đó mà bắt đầu trò chuyện với Lâm Nguyệt về một chủ đề.

Đây cũng là những gì Giang Phong đã nói với anh ta trước khi đến đây.

Giang Văn Tây mặc dù thật thà và có trách nhiệm nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta ngu ngốc, anh ta cũng đã đến tỉnh Quảng Đông để làm việc khi còn trẻ và ở lại tỉnh Quảng Đông trong nhiều năm.

Vì anh và anh trai thay phiên nhau chăm sóc ông nội và cha nên mỗi công việc đều không thể làm lâu dài.

Điều này đã dẫn đến việc sau rất nhiều năm sau, những thành phố khá nổi tiếng ở tỉnh Quảng Đông thì anh ta đều đã đi qua!

Sau khi biết Lâm Nguyệt làm việc tại quê hương võ thuật ở tỉnh Quảng Đông, người cũng đã làm việc ở đó được một năm như Giang Văn Tây liền trò chuyện với Lâm Nguyệt về phong tục tập quán ở nơi đó.

Trong khi nói chuyện, người phục vụ bắt đầu dọn món lên.

Mấy người vừa ăn vừa trò chuyện, Giang Văn Tây bình thường rất kiệm lời, lúc này lại có tài hùng biện, và cuộc trò chuyện với Lâm Nguyệt rất có đầu tư.

Trước khi gặp mặt, Giang Phong đã giải thích rõ ràng hoàn cảnh cá nhân và hoàn cảnh gia đình của hai bên cho họ, vì vậy không cần phải hỏi này nọ như tra hộ khẩu sau khi gặp mặt, mà cứ tùy ý tán gẫu về những gì bản thân mình thích thú.

Sau khi ăn xong, đã gần bảy giờ tối!

Sau khi trò chuyện gần hai tiếng đồng hồ, cả Giang Văn Tây lẫn Lâm Nguyệt đều để lại ấn tượng tốt với nhau.

Khi việc thanh toán sắp kết thúc, Giang Văn Tây đưa phong bì màu đỏ mà anh đã chuẩn bị cho ba người có mặt tại đó, sau đó hai bên chào hỏi lịch sự trước khi rời đi.

Giang Văn Tây tất nhiên là ngồi xe của Giang Phong để về nhà.

Trên đường trở về, Giang Phong vừa lái xe vừa cười hỏi: “Anh Tây, anh thấy thế nào, anh có hài lòng với người mà em giới thiệu cho anh không?"

Gương mặt Giang Văn Tây đầy hào hứng, nói: "Hài lòng, thực sự rất hài lòng, Tiểu Phong trước đó em nói rất đúng, nếu cô ấy không bị bệnh ngoài da, với điều kiện của cô ấy thì cô ấy nhất định sẽ coi thường anh, anh thực sự đã kiếm được một món hời lớn! "

Giang Phong cười nói: “Anh hài lòng thì tốt, mấy ngày tới mỗi ngày anh đều mời cô ấy đi chơi, vun đắp mối quan hệ với cô ấy, nắm bắt thời gian lễ Tết này chinh phục người ta.”

Giang Văn Tây tràn đầy động lực đáp lại: "Chà, anh sẽ cố gắng hết sức, còn việc anh có thể thắng hay không thì anh cũng không chắc."

Giang Phong nói: "Anh cứ biểu hiện cho thật tốt, em sẽ trợ giúp cho anh, hẳn là không thành vấn đề lớn."

Giang Văn Tây ngay lập tức xin lời khuyên của Giang Phong về cách quyến rũ các cô gái.

Bản thân Giang Phong mặc dù còn độc thân, nhưng đã mai mối cho rất nhiều cặp đôi nên đối với phương diện này vẫn có chút kinh nghiệm, vì vậy liền không chút do dự truyền lại cho anh ta.

Thế là, một người dám dạy và một người cũng dám học, đợi đến khi trở về thôn Long Sơn, Giang Văn Tây đã học được rất nhiều kiến thức lý thuyết, về việc nó có hiệu quả hay không, anh ta phải thử mới biết được.

Sau khi trở về thôn Long Sơn, Giang Phong lấy ra chiếc phong bì màu đỏ mà Giang Văn Tây đã đưa cho anh ta, lấy ra một trăm nhân dân tệ, rồi trả lại phần còn lại cho anh ta, điều này làm cho trong lòng Giang Văn Tây cảm thấy rất cảm kích.

Anh ta biết rằng đây là sự giúp đỡ mà Giang Phong dành cho anh ta.

Trước đây lúc Giang Phong làm mai mối cho anh trai không hề lấy tiền, cũng chỉ nhận lễ vật anh trai mua, so với những khách hàng khác, Giang Phong thật đúng là chiếu cố hai anh em rất tốt!

Anh ta chỉ có thể giữ ân tình này trong lòng, và sẽ đền đáp nếu sau này có cơ hội!

Chương 226: Đều Đã Trưởng Thành Cả Rồi, Không Thể Chọn Toàn Bộ Sao? (2)

10 giờ đêm.

Giang Phong đang trò chuyện với Hoàng Linh Vi trên WeChat, kể từ sau khi hai người gặp nhau ngoài đời thực, mối quan hệ của họ đã tiến thêm một bước, hiện tại họ chỉ kém một cặp vợ chồng một lớp giấy dán cửa sổ.

Chỉ là hai người đều rất hưởng thụ cảm giác mông lung mập mờ lúc này, cũng không ai chủ động chọc thủng lớp giấy dán trên cửa sổ này.

Cả hai đều là những người yêu thích tiểu thuyết, và họ thường nói về các nhân vật trong tiểu thuyết khi trò chuyện.

Hoàng Linh Vi tối nay đột nhiên có một ý thích bất chợt và hỏi Giang Phong một vấn đề qua WeChat:

Hoàng Linh Vi: “Trong Giang hồ của Kim đại sư, anh thích người đẹp nào nhất?”

Giang Phong: "Vấn đề này có chút khó trả lời, thế thì trong Giang hồ của Kim đại sư, em thích nhất vị soái ca nào?”

Hoàng Linh Vi: “Tất nhiên là Dương Quá rồi, anh ta không chỉ được nữ giới yêu thích trong sách, mà ở thực tại cũng là nhân vật nam có lượng fan nữ đông nhất, điều này đã được mọi người công nhận rồi."

Giang Phong: " Thực sự phải thừa nhận rằng Dương Quá có thể được coi là nhân vật thu hút cả nam lẫn nữ, nếu muốn lập ra một

bảng xếp hạng nhân vật nam được yêu thích nhất, dù cho Dương Quá không thể chiếm vị trí đầu tiên thì anh ấy chắc chắn sẽ đứng vững trong top 3."

Hoàng Linh Vi: “Đúng đó, Kim đại sư viết nên nhân vật này quá hay rồi, ngoại hình đẹp trai nhất, võ công lại đứng đầu trong giang hồ, là người trọng tình trọng nghĩa, đối với tình cảm của mình lại càng trước sau như một, ngoài ra anh còn cực kỳ thông minh, rất biết cách ăn nói.”

Hoàng Linh Vi: “Trước mặt Hồng Lăng Ba, Lục Vô Song, Công Tôn Lục Ngạc, miệng lưỡi rất lưu loát. Anh ta so sánh Hồng Lăng Ba với con lợn trắng lớn của mình, gọi Lục Vô Song một tiếng thiếu phụ, thế giới bên ngoài mà anh ấy mô tả khiến người chưa bao giờ bước ra khỏi Thung lũng vô cảm như Công Tôn Lục Ngạc vô cùng khao khát.”

Hoàng Linh Vi: “Anh ấy thực sự có quá nhiều ưu điểm mà phụ nữ thích!"

Giang Phong: “Không ngờ là em nghiên cứu rất kỹ lưỡng về nhân vật Dương Quá này.”

Hoàng Linh Vi: “Sau khi đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp như vậy, đây là nhân vật nam em thích nhất, đương nhiên cũng tìm hiểu nhiều hơn một chút, anh đừng có chuyển đề tài như vậy, mau nói xem rốt cuộc anh thích nhân vật nữ nào vậy?”

Giang Phong: “Nhân vật nữ mà anh thích nhất có ba người, một người là Triệu Mẫn, một người là Tiểu Long Nữ, và một người là Hoàng Dung.”

Hoàng Linh Vi: “Anh chỉ có thể chọn một người.”

Giang Phong: "Chúng ta đều là người lớn rồi, không thể chọn toàn bộ sao?"

Hoàng Linh Vi: “Này, đồ xấu xa, đừng vòng vo nữa, ba nữ chính này, chỉ cho anh chọn một người, anh sẽ chọn ai?"

Giang Phong: "Cái này thật sự rất khó chọn, ba người bọn họ đều có ưu điểm của riêng mình, nếu thật sự phải lựa chọn, anh sẽ chọn

Triệu Mẫn.”

Hoàng Linh Vi: “Anh có thể nói lý do anh chọn cô ấy không?”

Giang Phong: "Có ba lý do."

Hoàng Linh Vi: “Em muốn nghe chi tiết."

Giang Phong: " Đầu tiên, chịu ảnh hưởng của phim truyền hình và điện ảnh, không thể phủ nhận rằng trong số rất nhiều nhân vật nữ, Trương mỹ nữ cùng Giả mỹ nữ trong vai diễn Triệu Mẫn, thực sự đã hóa thân thành Triệu Mẫn một cách tuyệt vời, và vô cùng xinh đẹp.”

Hoàng Linh Vi: “Cũng có lý, nhưng ở phương diện này, diễn viên trong vai Tiểu Long Nữ hẳn là không thua kém gì!"

Giang Phong: "Tiểu Long Nữ quả nhiên rất lợi hại, đáng tiếc bị long kỵ sĩ làm mất đi nhiều điểm!”

Hoàng Linh Vi: “Được thôi, đàn ông đều có những tâm lý phức tạp như vậy, em hiểu mà!"

Giang Phong: "Ha ha ha!”

Hoàng Linh Vi: “Anh nói tiếp đi!”

Giang Phong: " "Thứ hai, Triệu Mẫn là nữ chính được Kim đại sư miêu tả nhiều nhất về ngoại hình, thực sự đã miêu tả vẻ đẹp của cô ấy ở toàn bộ 360 độ không có góc chết, không có người đàn ông nào không bị động lòng sau khi nhìn thấy cô ấy. Nói thật với em, lúc đầu khi anh thấy cảnh cô ấy cùng Trương Vô Kỵ giả làm vợ chồng nằm chung một giường, trong lòng như tan chảy ra!”

Hoàng Linh Vi: “Lsp…”

Giang Phong: “Thứ ba, có thể nói vị quận chúa này rất si tình, để được ở bên Trương Vô Kỵ, cô ấy đã trực tiếp từ bỏ vinh hoa phú quý, cam tâm tình nguyện cùng người mình yêu phiêu bạt thiên hạ, điều này đối với một cô quận chúa từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng mà nói, điều đó cần có dũng khí như thế nào chứ? Hơn nữa cô ấy thậm chí đã phải từ bỏ người thân của mình, cô ấy đã phải

hy sinh bao nhiêu cho điều này? "

Giang Phong: “Tầng lớp quý tộc như Triệu Mẫn chỉ vì yêu đương mãnh liệt mà lý giải chữ yêu đến tột cùng, đối với nữ nhân dùng tình thâm như vậy, làm nam nhân muốn không thích cũng khó đó!”

Giang Phong: "Giống như việc cha mẹ em không thích anh, không đồng ý gả em cho anh, nhưng em vẫn có thể từ bỏ vinh hoa phú quý để cùng anh sống những ngày tháng cơm canh đạm bạc vậy đó…”

Hoàng Linh Vi: “Ha ha, cũng hay đấy, ai nỡ từ bỏ vinh hoa phú quý để cùng anh sống những ngày tháng cơm canh đạm bạc chứ?”

Giang Phong: “Dùng một phép ẩn dụ mà!”

Hoàng Linh Vi: “Thật ra, cá nhân em nghĩ rằng Hoàng Dung cũng rất tốt, cô ấy tụ tập linh khí trời đất vào trong thân thể, rực rỡ thiên hạ, cực kì thông minh, đa tài đa nghệ, am hiểu xưa và nay, tinh thông cầm kỳ thi họa, tài nấu nướng lại càng tuyệt vời. Cả đời chung tình với Quách Tĩnh, sống chết có nhau, toàn tâm toàn ý giúp chồng bảo vệ gia đình, quốc gia, cũng là một đối tượng vô cùng hoàn hảo."

Giang Phong: “Chà, Hoàng Dung thực sự cũng rất tốt. Cô ấy cũng là một trong những nữ anh hùng mà anh rất thích."

Hoàng Linh Vi: “Chỉ cần đẹp thì ai mà anh chẳng thích?”

Giang Phong: "Ha ha, không ngờ tới là bị em nhìn thấu nhanh như vậy..."

Đêm hôm đó, hai người bày tỏ quan điểm về nam nữ chính trong sách của Kim Dung, tán gẫu đến khuya lúc nào không hay, đến khi gà trống bắt đầu gáy mới chúc nhau ngủ ngon và nghỉ ngơi.

Chương 227: Một Chàng Trai Trẻ Đẹp Như Cậu Vậy Mà Lại Làm Bà Mối

【 Danh tính 】: Trác Y Nhiên.

【 Tuổi tác 】: 26 tuổi.

【 Chiều cao 】: 51kg.

【 Cân nặng 】: 160cm.

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 81 (Tình cảm vợ chồng 74 + môn đăng hộ đối 82 + quan hệ gia đình 87).

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 88 (Tình cảm vợ chồng 86 + môn đăng hộ đối 86 + quan hệ gia đình 92).

Đây là đối tượng xứng đôi mà Giang Phong tìm cho con trai nhỏ của Trương Đức Nguyên, điểm số ở mọi mặt đều không thấp, đặc biệt là điểm xứng đôi tối đa của quan hệ gia đình, cao tới 92 điểm, có thể nói là một đối tượng cực kỳ xứng đôi.

Bởi vì tối qua nói chuyện với Hoàng Linh Vi tới quá khuya, cho nên hôm nay Giang Phong ngủ một giấc tới tận giữa trưa mới thức dậy.

Rửa mặt xong, hắn ăn cơm với mấy người cô nhỏ, sau đó xuất phát tới vị trí của mục tiêu ở huyện thành huyện Bắc Lương.

...

Giữa trưa.

Huyện thành huyện Bắc Lương.

Tại cửa hàng chuyên bán cá trắm cỏ trong chợ Thành Nam ở trấn Bảo Lâm.

Trác Y Nhiên nhanh tay nhanh chân giúp khách hàng bắt cá trắm cỏ, dùng cái chùy chuyên dụng đánh cho một con cá trắm cỏ nặng mười mấy cân bất tỉnh, sau đó cạo vảy cá, mổ bụng cá lấy nội

tạng ra, sau đó rửa sạch cá, chặt nó ra thành từng miếng theo yêu cầu của khách hàng.

Tất cả diễn ra chỉ hơn một phút đồng hồ, tốc độ tuy rằng kém hơn anh chàng 30 giây giết một con cá ở tỉnh Tứ Xuyên, nhưng mà cũng cực kỳ lợi hại!

Việc này chủ yếu là do quen tay hay việc, đừng thấy năm nay Trác Y Nhiên mới 26 tuổi mà lầm, lúc còn chưa tốt nghiệp cấp 3 cô đã tới đây bán cá rồi, tính tới nay đã được 9 năm.

Trong suốt 9 năm này, cô đã giết hơn mấy chục ngàn con cá, ban đầu làm một con cá mất tới mười mấy, hai mươi phút, bây giờ thì chỉ cần hơn một phút là xong, tất cả sự tiến bộ này đều dùng mồ hôi của cô để đổi lấy.

Trác Y Nhiên là người của trấn Bảo Lâm huyện Bách Lương, trấn Bảo Lâm nằm ngay sát vách huyện Bắc Lương, khoảng cách từ trấn Bảo Lâm tới huyện thành huyện Bách Lương hơn bốn mươi cây số, nhưng mà từ đây tới huyện thành huyện Bắc Lương sát vách lại chỉ có mười lăm cây số.

Bởi vậy, Trác Y Nhiên không đi tới huyện thành huyện Bách Lương để bán cá, mà đi tới huyện thành huyện Bắc Lương kế bên bán.

Ngọn núi bên trong trấn Bảo Lâm cao một cách lạ thường, nó nằm trong sáu vạn đại sơn dư mạch.

Mấy chục năm nay, mọi người lợi dụng dòng nước suối trong veo, không ô nhiễm chảy dọc theo mấy khe núi của sáu vạn đại sơn dư mạch để nuôi cá.

Các người dân trên cho vào trong đó mấy con cá trắm cỏ nặng nửa ký, cá trắm cỏ ăn lá cây cỏ quanh năm và được nuôi dưỡng trong dòng nước trong lành đó, nuôi dưỡng 3 năm, sau khi cá trắm cỏ được 5 kg thì sẽ có thể đem đi bán.

Bởi vì nó là thực phẩm xanh từ trong núi, thịt cá cực kỳ chất lượng, mềm mại, ngọt thanh, dùng đầu cá để nấu canh vô cùng ngon, không tanh, ăn một lần là không thể quên, xa gần nghe tiếng, cho nên nó trở thành một trong những đặc sản địa phương.

Ngay cả người bên huyện Bắc Lương cũng nghe qua danh tiếng của cá trắm cỏ vùng Bảo Lâm.

Nhờ vào danh tiếng của cá trắm cỏ, hàng cá của Trác Y Nhiên làm ăn tốt hơn không ít.

Trác Y Nhiên cảm thấy eo có hơi đau, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, ăn cơm một chút rồi.

Cô thu dọn lại một chút, cởi tạp dề ra, rửa sạch tay, sau đó Trác Y Nhiên mới đi tới tiệm mì mà cô thường hay ăn, cô định ăn món mì thịt heo mà mình thích nhất.

Trong lúc cô đang ăn mì, bàn phía trước cô là của một đôi tình nhân, hai người cứ anh đút em một miếng thịt, em đút anh một miếng mì, hai người làm cho Trác Y Nhiên ăn không được bao nhiêu đũa mì đã cảm thấy no bụng rồi.

Làm một người phụ nữ tới 26 tuổi rồi nhưng vẫn chưa một lần yêu đương, đương nhiên là Trác Y Nhiên cũng rất khát vọng tình yêu, cũng muốn quen bạn trai, tiếc là công việc của cô vừa vô cùng bận rộn, hoàn toàn không có tâm tình để yêu đương.

Bốn, năm giờ sáng cô đã phải rời giường, đi ra ao bắt cá với cha, sau khi bỏ cá vào trong bể nước, mang lên xe thì lại phải kéo nó tới hàng cá ở huyện thành huyện Bắc Lương.

Tiếp đó là vội vàng ăn bữa sáng, rồi vội vàng làm việc.

Cỡ chín giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi có thể nghỉ ngơi được một chút, sau đó lại tiếp tục bận rộn đến một giờ chiều mới có thể thật sự được nghỉ ngơi mấy tiếng.

Khoảng bốn giờ chiều, cha cô sẽ đưa cá tới tiếp, tiếp tục bán tới khoảng sáu giờ tối mới có thể kết thúc công việc, về nhà.

Sau khi về đến nhà, ăn cơm, tắm rửa xong cũng đã là bảy, tám giờ tối rồi.

Nhiều lắm chỉ có được một, hai tiếng rảnh rỗi, tới mười giờ là cô phải đi ngủ, bởi vì bốn, năm giờ sáng ngày mai cô đã phải rời giường, không ngủ sớm thật sự không chịu được.

Đây chính là cuộc sống hằng ngày suốt 9 năm qua của Trác Y Nhiên.

Sau khi bị ăn đầy một bụng thức ăn cho chó trong tiệm mì, Trác Y Nhiên bị kích thích, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để ăn hết tô mì của mình, sau đó vội vàng tính tiền rời đi.

Ngay lúc Trác Y Nhiên định tìm một chỗ để nghỉ ngơi, chơi điện thoại thì một chàng trai trẻ đẹp trai bỗng nhiên chặn cô lại, mỉm cười, chào hỏi:

"Xin hỏi, chị là chị Trác Y Nhiên có phải không?"

Trác Y Nhiên dừng bước, nói:

"Tôi là Trác Y Nhiên, cậu là ai, tìm tôi có chuyện gì không?"

Thanh niên đẹp trai kia cười, nói:

"Tôi tên là Giang Phong, cũng là người huyện Bách Lương giống cô, tôi là bà mối, nghe nói chị Trác vẫn chưa có bạn trai, bên tôi đúng lúc có một người rất phù hợp với chị, không biết chị có muốn tìm hiểu một chút hay không?"

Trác Y Nhiên kinh ngạc, nói:

"Không phải chứ? Một chàng trai trẻ đẹp như cậu vậy mà lại làm bà mối?"

Giang Phong cười, nói:

"Chị Trác, vốn dĩ nghề bà mối này không hề giới hạn tuổi tác, chẳng qua là do suốt bấy lâu nay người làm nghề bà mối đều là những người lớn tuổi và đã kết hôn, cho nên mới tạo ra một hiện tượng giả rằng người làm nghề bà mối đều là những người bốn, năm mươi tuổi."

Chương 228: Có Thể Gặp Mặt Một Lần!

Trác Y Nhiên cười, nói:

"Cũng đúng, chủ yếu là do tôi chưa từng thấy bà mối nào trẻ tuổi như thế, cho nên cảm thấy có chút kỳ lạ mà thôi."

"Chị Trác, ở phía trước có một tiệm trà sữa, chúng ta đi vào trong đó nói chuyện được không?"

Giang Phong hỏi.

Trác Y Nhiên gật đầu, nói:

"Được thôi, dù sao thì bây giờ tôi cũng rảnh."

Hai người đi tới tiệm trà sữa kia, Giang Phong gọi hai ly đồ uống nóng xong, sau đó tìm một cái bàn để nói chuyện.

"Chị Trác, công việc bán cá này có lẽ kiếm được rất nhiều tiền đi?"

Giang Phong hỏi.

Trác Y Nhiên nói:

"Bởi vì những con cá mà tôi bán đều là cá tự nuôi, cho nên lợi nhuận cũng bình thường, nhưng mà công việc bán cá này vừa mệt vừa dơ, trên người lúc nào cũng có mùi tanh của cá, có kiếm cũng rất vất vả!"

Giang Phong cắm ống hút vào ly:

"Một cô gái như chị làm công việc này đúng thật là có hơi vất vả, tôi thấy những hàng cá bên kia đều do vợ chồng cùng làm, một mình chị có thể giải quyết được sao?"

Trác Y Nhiên vừa cắm ống hút, vừa nói:

"Thực ra tôi cũng không hẳn là làm một mình, cha tôi cũng phụ tôi một tay, có điều ông ấy không giúp tôi bán, chỉ giúp tôi bắt cá, sau đó đưa qua đây thôi."

Trà sữa có hơi nóng, Giang Phong thổi cho nó nguội bớt, sau đó mới nói ra mục đích của chuyến đi này:

"Chị Trác, thật ra chị có thể cân nhắc tới việc tìm một đối tượng,

sau đó hai người cùng nhau kinh doanh hàng cá, có người chia sẻ, chị sẽ không phải cực khổ như bây giờ nữa!"

Trác Y Nhiên cười, nói:

"Bà mối Giang, cậu không cần phải đi lòng vòng như thế, muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng thì cứ nói thẳng là được!"

Giang Phong cười ha ha, nói:

"Được, vậy tôi nói thẳng, đối tượng tôi muốn giới thiệu cho chị là người trấn Ngũ Phúc huyện Bách Lương, năm nay 28 tuổi, cao 1m71, ngoại hình cũng được, sau khi tốt nghiệp trung học liền đi sang tỉnh Quảng Đông làm công, hiện tại anh ấy là một thợ cắt cá chuyên nghiệp, cũng coi như là đồng nghiệp của chị!"

Trác Y Nhiên sáng mắt lên:

"Anh ấy là thợ cắt cá?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Ừ, anh ấy đã làm người cắt cá rất nhiều năm rồi, bây giờ đã tiết kiệm được không ít tiền, dự định sau tết sẽ đi tới tỉnh thành để tự lập nghiệp, mở một cửa hàng sashimi."

Trác Y Nhiên uống một hớp trà sữa nhỏ:

"Thực ra, nhà tôi cũng từng tính tới việc cắt cá trắm cỏ làm sashimi, có điều tôi không có kinh nghiệm trong chuyện đó, với lại tôi cũng không biết thị trường cho việc bán sashimi bên huyện Bách Lương thế nào, mà công việc bán cá này thì làm tôi bận tối mày tối mặt, cho nên mới chưa đi làm thử việc đó."

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Cho nên tôi mới nói rằng anh ấy rất hợp với chị, nếu như hai người có thể tiến tới với nhau, vậy thì anh ấy cũng không hẳn là sẽ đi tới tỉnh thành để mở cửa tiệm sashimi, cũng có thể thử mở một cửa tiệm sashimi ở huyện Bắc Lương, nói không chừng sẽ kiếm được không ít tiền đó!"

Lời nói của hắn làm cho Trác Y Nhiên có hơi động lòng, nhà bọn họ được trời ưu ái cho nơi nuôi dưỡng cá trắm cỏ, rất phù hợp để lấy ra làm sashimi, cũng là một con cá, nhưng giá cả khi làm sashimi cao hơn giá bán như bây giờ rất nhiều.

Nếu thật sự gả được cho một thợ cắt cá sashimi chuyện nghiệp, khoan hãy nói về mặt tình cảm, ít nhất thì bọn họ có thể hỗ trợ nhau trong sự nghiệp.

Nghĩ tới đây, Trác Y Nhiên hỏi:

"Bà mối Giang, cậu có hình của đối phương không?"

"Đương nhiên là có!"

Giang Phong cười, lấy điện thoại ra, mở hình của Trương Quế Hoa lên, vừa đưa cho Trác Y Nhiên, vừa nói:

"Đây là hình chụp của anh ấy, không hề qua chỉnh sửa, là ảnh chụp từ camera thường, hình như nào anh ấy như thế ấy."

Trác Y Nhiên cầm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình, đúng như đối phương nói, đây là một bức hình cực kỳ chân thật, người đàn ông trong hình không đẹp cũng không xấu, nhìn cũng thuận mắt.

Dù sao thì cô cũng chẳng xinh đẹp bao nhiêu, cho nên chỉ cần đối phương nhìn mắt thuận là được rồi!

Cô rất tự mình hiểu lấy mình trong phương diện này, không giống như mấy người phụ nữ lớn tuổi, nằm ngoài danh sách lựa chọn còn kén cá chọn canh, bản thân trông chẳng ra sao, vật mà ánh mắt lại cực kỳ cao, hoàn toàn không để mấy người không đẹp trai vào trong mắt.

Trác Y Nhiên nhìn mười mấy giây, sau đó trả điện thoại lại cho Giang Phong:

"Ngoại hình trông khá ổn, nhìn rất thuận mắt, không biết bối cảnh gia đình anh ấy như thế nào?"

Giang Phong cầm lấy điện thoại, giới thiệu:

"Cha mẹ anh ấy đều là nông dân, anh ấy còn có một người anh trai lớn hơn 6 tuổi, anh trai anh ấy hợp tác với bạn học thời đại học, cùng nhau mở một công ty vệ sinh, chuyện làm ăn cũng khá tốt, đã mua nhà, mua xe ở tỉnh thành, vợ con đều có cả rồi."

Trác Y Nhiên nghe xong liền âm thầm gật đầu.

Giang Phong nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ cô đã động lòng, trực tiếp hỏi:

"Chị Trác, chị đã biết rõ được bối cảnh gia đình của đối phương rồi, không biết chị còn muốn biết gì nữa không? Chỉ cần tôi biết, tôi sẽ nói cho chị!"

Trác Y Nhiên suy nghĩ một chút, hỏi:

"Tính cách của đối phương thế nào?"

Giang Phong nói:

"Tính tình trầm ổn, đã đi ra ngoài làm công mười năm, tiền tiết kiệm có thể lên tới ba, bốn trăm ngàn tệ, từ việc này có thể thấy được rằng anh ấy rất biết quản lý trong sinh hoạt, không hề có mấy thói xấu rượu chè, cá cược, chơi gái."

Trác Y Nhiên gật đầu đồng ý, thôn cô cũng có rất nhiều người đi tới tỉnh Quảng Đông làm công, nhưng mà người có thể có tiền tiết kiệm đều là những người rất biết quản lý sinh hoạt của mình, chỉ cần có mấy thói xấu kia thì đều sẽ nợ nần chồng chất.

"Chị Trác, chị còn muốn biết gì nữa không?"

"Hừm, tạm thời không có!"

"Vậy chị cảm thấy đối phương như thế nào?"

"Có thể gặp mặt một lần!"

Chương 229: Đừng Nói Chuyện, Tôi Đang Lái Xe!

Sau khi trở về từ huyện Bắc Lương, Giang Phong lại chạy ngay đến trấn Ngũ Phúc, hắn muốn nhanh chóng giải quyết xong khách này để an tâm đón tết.

Đến nhà Trương Đức Nguyên, Giang Phong được Trương gia tiếp đón nồng nhiệt.

Sau khi khách sáo qua lại, Giang Phong vừa uống trà vừa giới thiệu nói: "Anh Hoa, đối tượng tôi tìm cho anh là người trấn Bảo Lâm, năm nay hai mươi sáu tuổi, cao một mét sáu, khá xinh xắn, là cô gái có thể chịu được cực khổ. Năm chị ấy mười bảy tuổi đã một mình mở một sạp cá ở chợ Nam Thành, huyện Bắc Lương, chuyên bán đặc sản cá trắm ở trấn của chị ấy.

Nghe đến đây, Trương Quế Hoa không khỏi ngạc nhiên, nói: "Thật giỏi giang! Công việc vừa bẩn vừa cực như này, một người phụ nữ tự mình kinh doanh một sạp cá thực sự rất khó khăn."

Chú Trương và thím Trương nghe xong cũng gật đầu lia lịa, đối với gia đình bình thường, một cô con dâu chăm chỉ chịu khó chắc chắn được yêu thích hơn một cô con dâu ham ăn biếng làm.

Giang Phong nói: "Nhà chị ấy tự nuôi cá, ba chị ấy thì giúp bắt và vận chuyển cá, nhưng việc bán cá thì hoàn toàn do chị ấy phụ trách. Mỗi ngày đều bận tối mặt tối mày, công việc buôn bán cũng duy trì được chín năm rồi. Đây thật sự không phải chuyện mà cô gái bình thường có thể làm được."

Chú Trương nói: "Có thể chịu khổ, biết làm ăn buôn bán, chỉ riêng hai điểm này thôi cũng thấy được cô gái này rất ưu tú. Giang đại sư hẳn cũng tính qua duyên phận giữa cô ấy với Tiểu Hoa nhà chú rồi nhỉ?"

Giang Phong cười nói: "Lúc trước cháu nói rồi, cháu sẽ giúp chú thím tìm được một cô con dâu tốt nhất. Cháu tính toán hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới tìm được cô gái này đấy. Chị ấy không chỉ có duyên phận vợ chồng sâu đậm với anh Hoa mà còn rất hợp với bát tự của chú thím, chỉ cần chị ấy gả đến Trương gia, vậy Trương gia từ nay sẽ vạn sự như ý."

Chú Trương hai mắt sáng rỡ, ông ấy thật sự ngán ngẫm cuộc sống

cứ hai ba bữa lại cãi nhau, ông ấy bèn kích động hỏi: “Giang đại sư, cô gái đó đã đồng ý xem mắt với Tiểu Hoa nhà chú chưa?”

Thím Trương và Trương Quế Hoa chưa tận mắt thấy năng lực thần kỳ của Giang Phong nên hai người chỉ có chút mong đợi chứ không kích động như chú Trương.

“Chị ấy đã đồng ý xem mắt rồi.”

Giang Phong gật đầu, sau đó nhìn sang Trương Quế Hoa nói: “Còn phần anh Hoa có thể lấy lòng con gái nhà người ta hay không thì phải xem biểu hiện của anh rồi.”

Trương Quế hoa hỏi: “Giang đại sư, cậu có thể cho tôi xem ảnh của cô ấy không?”

Giang Phong “ừm” một tiếng, sau đó lấy điện thoại ra rồi gửi ảnh Trác Y Nhiên qua wechat cho ba con Trương gia.

Có lẽ Trác Y Nhiên đúng gu của Trương Quế Hoa nên lúc thấy ảnh Trác Y Nhiên liền thấy cô ấy rất hấp dẫn.

Còn trong mắt chú Trương, nhìn thấy cô gái này cứ như nhìn thấy con gái ruột của mình vậy, trong lòng gợn lên cảm giác thân thiết khó tả. Trong lòng ông cũng càng thêm tin tưởng lời Giang đại sự nói.

Thím Trương cũng ngó xem, cảm giác của bà ấy giống hệt chú Trương, cứ cảm thấy cô gái trong ảnh gợi cho mình một cảm giác thân thiết khó tả.

Đợi mọi người xem xong ảnh, Giang Phong mới cười hỏi: “Thế nào? Cô gái này nhìn được chứ?”

Chú Trương gật đầu đáp: “Thật sự rất tốt, khi nhìn cảm giác rất thân thuộc.”

Thím Trương cũng phụ hoạ thêm: “Rất tốt!”

Trương Quế Hoa nhìn Giang Phong rồi nói: “Giang đại sư, tôi cũng rất thích cô gái này, có thể sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt không?”

Giang Phong đáp: “Ừm, bây giờ chị ấy đang bán cá, từ một đến bốn giờ chiều sẽ có thời gian rảnh, nếu muốn gặp mặt thì phải cố gắng thu xếp gặp trong khoảng thời gian này, hơn nữa còn phải đến huyện Bắc Lương, chuyện này không vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy tôi nói với chị ấy một tiếng để ngày mai dọn hàng sớm một tí, sau đó bữa trưa sẽ mời chị ấy ăn cơm.”

“Ừm.”

…

Tỉnh thành.

Tề Mỹ Hoa khoác tay Tào Đại Ưng bước vào một nhà hàng món Tây cao cấp.

Từ sau khi hai người gặp nhau dưới sự sắp xếp của Giang Phong, ngày hôm sau Tề Mỹ Hoa đã nhanh chóng kiểm hàng, kết quả kiểm hàng đương nhiên rất tốt, các chỉ số của máy đều đạt, thậm chí còn vượt cả yêu cầu của cô ấy.

Sau khi trải nghiệm tốc độ của chiếc Ferrari, Tề Mỹ Hoa đã không còn hứng thú với những chiếc máy kéo.

Thế là cô ấy lấy hôn nhân làm mục đích, bắt đầu thật tâm hẹn hò với Tào Đại Ưng. Hiện tại mối quan hệ giữa họ tiến triển rất nhanh, họ đã có dự định đăng ký kết hôn rồi.

Sau khi vào nhà hàng, ngồi xuống ghế, gọi những món mà Tề Mỹ Hoa nhiệt tình giới thiệu, Tào Đại Ưng bèn nhìn ngắm quang cảnh xung quanh nhà hàng.

Sau khi quen Tề Mỹ Hoa thì anh ta mới có cơ hội đến những nơi như này. Nếu không với thu nhập của anh ta, e rằng cả đời cũng không có cơ hội bước vào nhà hàng cao cấp như vậy để ăn cơm.

Lúc đang nhìn ngắm xung quanh, trong lòng Tào Đại Ưng không khỏi cảm thán.

Đúng là tiền nào của nấy. Quang cảnh nhà hàng thật sự khiến người khác thích thù, ăn cơm ở nơi như này cảm giác khác hoàn toàn so với ăn cơm ở mấy quán ruồi nhặng bay khắp nơi.

“Đại Ưng, quang cảnh chỗ này được không?” Tề Mỹ Hoa cười hỏi.

Tào Đại Ưng Quả thật cảm thán nói: “Đúng là mùi vị của sự cao cấp, ăn cơm ở mấy nơi như này thì khẩu vị cũng tốt hơn nhiều.”

Tề Mỹ Hoa cười đáp: “Nếu anh thích, sau này ngày nào em cũng sẽ cùng đến đây ăn với anh.”

Tào Đại Ưng lắc đầu nói: “Lâu lâu ăn món Tây là được rồi, anh thấy món Trung vẫn hợp với mình hơn.”

Tề Mỹ Hoa cười nói: “Anh thích ăn món gì thì chúng ta sẽ cùng ăn món đấy.”

Tào Đại Ưng mỉm cười, đang định đáp lại thì ánh mắt bỗng nhiên sững lại.

Chương 230: Đừng Nói Chuyện, Tôi Đang Lái Xe! (2)

Tề Mỹ Hoa vẫn luôn nhìn anh ta nên nhận ra ngay sự thay đổi của anh ta. Cô vội nhìn theo hướng nhìn của anh ta, phát hiện ở cách đó không xa có một đôi nam nữ đang ngồi.

Người đàn ông tầm năm mươi tuổi, đầu có hơi hói, bụng hơi to, nhìn khá mập mạp.

Người phụ nữ tầm hai lăm hai sáu tuổi, trông rất xinh đẹp, lúc này đang nói cười với tên đàn ông mập mạp.

Khi Tào Đại Ưng và Tề Mỹ Hoa đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ, người phụ nữ dường như cảm giác được gì đấy bèn quay đầu nhìn sang, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Tề Mỹ Hoa trong lòng hiểu rõ bèn nhẹ giọng hỏi: “Đây chính cô bạn gái cũ chê anh nghèo, sau đó thu dọn đồ đạc bỏ đi mà anh từng nói đúng không?”

Tào Đại Ưng trong lòng phức tạp, thu lại ánh mắt rồi nói: “Là cô ấy. Anh vốn tưởng bản thân rất quan trọng, nhưng cuối cùng lại không bằng một người đàn ông vừa mập vừa hói, có phải anh làm người rất thất bại không?”

Tề Mỹ Hoa lắc đầu, nói: “Không có gì hay để so sánh cả. Trong mắt bạn gái cũ của anh, người đàn ông béo hói có thể đưa cô ấy đến nhà hàng như này để ăn cơm tốt hơn anh, nhưng trong mắt em, hắn ta thậm chí còn không đủ tư cách để so với anh.”

Ngay lúc này, trong lòng bạn gái cũ của Tào Đại Ưng cũng vô cùng phức tạp. Cô không nghĩ sẽ có ngày gặp lại anh trong một nhà hàng cao cấp như vậy, theo sự hiểu biết của cô về anh, cả đời này của anh ta cũng không thể bước chân vào nơi như này.

Có phải nhờ bà dì ngồi cùng anh ta không?

Không ngờ anh ta cũng chọn con đường giống như cô. Sau khi cô

rời xa anh, không lâu sau đó liền hẹn hò với ông chú khá giả này. Phụ nữ đúng là có ưu thế ở phương diện này, chỉ cần họ bằng lòng, bên cạnh sẽ không thiếu đàn ông.

Sau khi ở cạnh ông chú hói này, cô đã trải nghiệm một cuộc sống mà trước đây cô chưa từng biết tới, ví dụ như đi ăn cơm ở một nhà hàng cao cấp như này, trước đây cô không dám nghĩ đến, nhưng bây giờ mỗi ngày đến ăn cũng không thành vấn đề.

Thỉnh thoảng còn được nhận được những món quà khác nhau với giá hàng nghìn thậm chí hàng chục nghìn, cuộc sống như vậy thực sự rất vui vẻ.

Điểm trừ duy nhất chính là phương diện kia của ông chú hói quá tệ, thua xa bạn trai cũ của cô ấy. Mỗi lần đều nhấp nhấp vài cái thì kết thúc, không cảm nhận được gì hết.

Lúc đầu thì không sao, nhưng lần nào cũng như vậy, lâu dần khiến cô có chút khó chịu, cũng bắt đầu nhớ nhung cảm giác thăng hoa bên bạn trai cũ.

Nếu bạn trai cũ có khả năng tài chính như ông chú hói hoặc ông chú hói có được bản lĩnh như bạn trai cũ thì tốt biết mấy.

Chẳng mấy chốc, người phục vụ đã mang các món ăn lên, Cao Đại Ưng gác lại tâm sự và thích thú thưởng thức những món ăn tuyệt hảo.

Nửa tiếng sau.

Trùng hợp là khi Cao Đại Ưng và Tề Mỹ Hoa rời khỏi nhà hàng, bạn gái cũ của anh ta và ông chú béo hói cũng rời khỏi, hai bên gần như đồng loạt rời khỏi nhà hàng.

Tào Đại Ưng và bạn gái cũ nhìn nhau, hai người không có ý chào hỏi nên mỗi người lên xe của mình rồi rời đi.

Tề Mỹ Hoa vừa lái xe vừa cười nói: “Dù sao cũng ở bên nhau hai ba năm rồi, sao vừa rồi anh không chào cô ấy?”

Tào Đại Ưng lắc đầu nói: “Thôi đi, nếu duyên phận đã hết, không làm phiền nhau nữa chính là lời tạm biệt tốt nhất.”

Tề Mỹ Hoa cười nhẹ, sau đó không nói nữa, bạn gái cũ của Cao Đại Ưng không xinh hơn cô, ưu điểm duy nhất là trẻ hơn cô mà thôi nhưng cô hoàn toàn không lo lắng Cao Đại Ưng sẽ nhớ nhung bạn gái cũ.

Mặc dù thời gian cô ở bên Tào Đại Ưng chưa được lâu, nhưng với sự từng trải của mình, cô có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của anh ta. Cô có niềm tin tuyệt đối rằng bản thân có thể nắm giữ được trái tim của anh ta.

…

Vẫn là tỉnh thành.

Pháp y Tần Quan Hải và người khâm liệm Diệp Đồng lặng lẽ đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn.

Hai người không có ý định tổ chức đám cưới. Nếu Tần Quan Hải kết hôn với một người phụ nữ làm nghề khác thì có lẽ sẽ tôn trọng ý muốn tổ chức đám cưới của vợ.

Nhưng anh ta lại cưới một người làm nghề khâm liệm. Cái nghề pháp y này đã khiến người ta có chút e dè, bây giờ lại kết đôi với một người làm nghề khâm liệm, tổ hợp này mà mời khách thì bạn bè người thân ai muốn đến chứ?

Vì vậy khi hai người kết hôn, hai bên gia đình cũng chỉ ngồi lại ăn với nhau bữa cơm thôi.

E rằng nghi lễ duy nhất chính là nghi lễ kết hôn nho nhỏ do nhân viên nhà nước tổ chức lúc đăng ký.

Đêm tân hôn, chủ đề nói chuyện của hai người cũng khiến người khác cạn lời.

“Í, cảm giác sờ thân thể người sống thật khác với người chết, rất ấm áp.

“Không hề giống luôn, lúc tiếp xúc thi thể sẽ có cảm giác lạnh toát. Dù có cách một lớp bao tay cũng có thể cảm nhận sự lạnh lẽo đó, mà trước đó em chưa từng sờ thân thể người sống, bây giờ sờ thấy thích thật, hơn nữa càng sờ càng nóng, cảm giác nhiệt độ đang

tăng lên.

“Ừm, thân nhiệt của anh cũng đang tăng nè, tim đập càng lúc càng nhanh. Cảm giác này thật kỳ lạ!”

“Ái~ Anh sờ chỗ nào vậy?”

“Đừng nói chuyện, anh phải lái xe.”

“Ừm…”

Chương 231: Dù Có Năng Lực Đặc Biệt Cũng Không Thể Khiến Mọi Chuyện Đều Như Ý

Hai mươi lăm âm lịch.

Thôn Long Sơn.

Giang mẫu, cô, thím, chị dâu họ và những người khác đang chia những chiếc bánh nếp ngọt thành từng phần to cỡ nắm tay và gói chúng trong những chiếc túi ni-lông nhỏ màu trắng, khi ăn thì không cần cắt, rất tiện lợi.

Lúc này bánh nếp mới được hấp chín, sờ vào vẫn còn nóng tay nhưng vẫn phải nhanh chóng chia bánh. Bởi sau khi bánh nguội thì phải cho ngay vào ngăn đá tủ lạnh.

Bước này rất quan trọng, muốn giữ được độ mềm dẻo của bánh nếp ngọt thì khi bánh vừa nguội phải cho ngay vào ngăn đá tủ lạnh. Khi muốn ăn thì lấy ra rã đông, bánh sẽ mềm dẻo như lúc mới làm.

Nếu để lâu bánh sẽ bị cứng, dù bỏ vào ngăn đá thì cũng không có tác dụng.

Giang mẫu và những người khác không hiểu nguyên lý cụ thể ra sao nhưng họ lại có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Giang mẫu vừa chia bánh vừa nói: “Đợi bánh đông cứng rồi, lúc mọi người về nhớ lấy thùng xốp cho bánh vào. Về đến nhà lại bỏ vào ngăn đá, lúc muốn ăn thì lấy ra rã đông thì sẽ ngon như lúc mới làm vậy.”

Lúc trước khi cô Giang Xuân Liên vẫn ở nhà mẹ đẻ, trong thôn vẫn chưa có ai có tủ lạnh nên không ai biết mẹo này cả. Sau này gả đi rồi, cô chẳng mấy lần về nhà mẹ, hơn nữa lại không phải dịp tết nên không biết bánh nếp ngọt bảo quản như vậy sẽ giữ được hương vị ban đầu.

Lúc này nghe chị dâu cả dặn dò, Giang Xuân Liên gật đầu lia lịa thể hiện đã hiểu.

Vài người cùng chia bánh nên chẳng mấy chốc bánh đã được chia thành các phần nhỏ.

Bây giờ trời có hơi lạnh, chia xong thì bánh cũng đã nguội. Sau đó mọi người bèn cho bánh vào tủ đông được mua dành riêng cho bánh nếp.

Sau khi làm xong bánh nếp ngọt, Giang mẫu lại hướng dẫn mọi người làm bánh nếp tro.

Bởi ngày mai cô của Giang Phong phải về Thâm Quyến đón tết rồi, nên hôm nay phải làm xong bánh để cô còn gói mang về.

Bánh nếp tro năm nay được Giang mẫu dùng tro mè đen để làm nước ngâm nếp. Ở Long Sơn không ai trồng mè đen nên Giang mẫu phải tốn không ít công sức, nhờ vả đủ người mới gom đủ số mè này.

Chỉ có người có kinh nghiệm phong phú mới làm tốt việc dùng nước tro làm bánh nếp. Bởi tỷ lệ nước tro rất quan trọng, nếu quá ít sẽ không có mùi thơm dịu, quá nhiều thì mùi sẽ hắc, sẽ có vị hơi nồng.

Chỉ cần lượng nước tro phù hợp, bánh nếp tro sẽ làm ra sẽ có mùi thơm dịu, ngon không cưỡng lại được.

Thật ra hiện nay ở thôn Long Sơn có rất nhiều người làm bánh nếp tro mà không cần dùng nước tro, họ trực tiếp dùng bột nở. Cách

này vừa nhanh vừa tiện, lại có thể nắm được tỉ lệ.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do hiện nay ít người làm nông. Hai, ba mươi năm trước có rất nhiều người trong thôn trồng mè, trồng đậu, mấy cây thông trên núi cũng nhiều nên trước giờ chưa từng thiếu nước tro làm bánh nếp tro.

Nhưng hơn mười mấy năm trở lại đây, trong thôn rất ít người trồng mấy thứ này, cây thông trên núi cũng bị chặt chỉ còn sót lại vài cây, muốn dùng nước tro làm bánh cũng càng ngày càng khó.

Nên để đỡ rắc rối, mọi người dần bắt đầu dùng bột nở.

Bánh nếp ngọt thì làm bằng máy nhưng bánh nếp tro đều được làm thủ công.

Ngâm nếp với nước tro, sau đó bỏ vào nồi hấp chín, tiếp theo đổ vào hố tròn được đào bằng một hòn đá lớn (lúc trước là dùng khúc gỗ lớn đào), dùng búa gỗ lớn đập mạnh liên tục tới khi hạt nếp nhuyễn mịn là được.

Làm cái này khá tốn sức, cũng cần chú ý cách dùng lực. Mấy người vừa khoẻ vừa biết cách dùng lực thì cả ngày đập mấy chục phần bánh nếp tro cũng không thành vấn đề, người bình thường dù đập không ngừng nghỉ cũng không thể làm xong một phần bánh.

Đàn ông trong Giang gia không ít, hơn nữa Giang phụ với Giang Phi đều là cao thủ, đập mười mấy phần bánh nếp mà cứ như chơi vậy, thậm chí không cần đến Giang Phong động tay, anh họ cũng chỉ làm một chút mà thôi.

Anh họ và chị dâu họ chưa từng thấy cảnh giã bánh nếp tro nên rất hứng thú. Chị dâu họ luôn cầm điện thoại quay video, nhất là khi anh họ lên giã bánh, chị dâu họ đều quay lại hết quá trình.

Đợi giã hết số bánh nếp, anh chị họ liền lựa video để gửi cho bạn bè.

Giang Phong thấy vậy cũng quay video gửi cho Hoàng Linh Vi, hắn nói: “Đố em đây là cái gì?”

Hoàng Linh Vi: “Đây không phải bánh dày sao?”

Giang Phong: “Chỗ anh gọi là bánh nếp tro, khá giống với bánh dày nhưng mùi vị lại không giống. Em muốn ăn thử không?”

Hoàng Linh Vi: “Đợi có cơ hội đã. Ngưỡng mộ mọi người thật đó! Hôm qua thì mổ heo, hôm nay thì làm bánh nếp, ngày mai thì cúng thần. Mỗi ngày đều có những hoạt động khác nhau, nghe thôi cũng thấy không khí tết rồi. Không giống chỗ em ở, ngoài việc đón tết có cảm giác vắng vẻ hơn ngày thường thì không có gì đặc biệt hết.”

Giang Phong: “Đây chính là sự khác biệt giữa nông thôn và thành thị. Tuy tết bây giờ ở nông thôn cũng không được như trước nữa nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với thành thị. Đến cuối năm thì những người đi làm ăn xa đều về quê đón tết, nhà nhà đều chuẩn bị đón năm mới, thật sự vẫn còn chút không khí tết.

Hoàng Linh Vi: “Em từ nhỏ đến lớn đều không biết không khí tết là gì.”

Giang Phong: “Đợi em gả cho anh, anh sẽ dẫn em về quê đón tết. Lúc đó em sẽ biết cái gì gọi là không khí tết rồi.”

Hoàng Linh Vi: “…”

Sau hơn một tiếng trò chuyện với Hoàng Linh Vi, Giang Phong vẫn chưa nói cho cô biết việc hắn sẽ đến Thâm Quyến vào mùng năm tháng Giêng. Hắn định tạo bất ngờ cho cô ấy, cũng nhân cơ hội cưa đổ cô ấy.

Dù sao mối quan hệ giữa hai người sớm đã đạt đến giới hạn. Bất kể bên nào chủ động trước đều sẽ dễ dàng chọc thủng được lớp ngăn cách mỏng manh ấy.

Chương 232: Dù Có Năng Lực Đặc Biệt Cũng Không Thể Khiến Mọi Chuyện Đều Như Ý (2)

Vì ngày mai cả nhà cô của Giang Phong phải về, nên buổi tối Giang mẫu đã làm một bữa tiệc rượu thật lớn, xem như là để tiễn trước

cả nhà cô của Giang Phong.

Lúc ăn cơm, trong lòng Giang Phong cứ trăn trở một chuyện, liệu hắn có nên sử dụng năng lực để nâng giới hạn điểm xứng đôi giữa cô và dượng.

Thật lòng mà nói, chỉ với cái thái độ lồi lõm của dượng với cô cùng với cái việc ngoại tình, trong lòng Giang Phong vẫn luôn muốn khuyên cô li dị với dượng, sau đó sẽ tìm một người khác đối xử tốt với cô gấp mười lần người chồng cũ.

Nhưng anh họ Thôi Viễn đối xử rất tốt với mẹ hắn và những họ hàng bên này. Hắn thật sự không thể khuyên vợ chồng người ta li dị được.

Nếu đã không thể khuyên cô ly hôn, theo lý thì Giang Phong nên vì hạnh phúc của cô mình mà sử dụng năng lực để nâng giới hạn điểm xứng đôi giữa hai người lên.

Tuy nhiên làm vậy lại khiến hắn không thoải mái.

Lúc này Giang Phong mới hiểu rõ, cho dù bản thân hắn có năng lực đặc biệt cũng không thể khiến mọi chuyện đều như ý.

Sau nhiều lần cân nhắc, vì hạnh phúc của cô cũng như nể mặt anh họ, Giang Phong vẫn quyết định sử dụng năng lực của mình.

Hôn nhân giữa cô và dượng vốn dĩ không đủ tiêu chuẩn, sau khi Giang Phong sử dụng năng lực, giới hạn điểm xứng đôi giữa hai người đã tăng lên sáu mươi chín.

Điểm số này thấp hơn nhiều so với những cặp đôi Giang Phong tác hợp, nhưng trên thực tế, đây đã là một mối hôn nhân không tệ rồi, có thể xem như là trong mười cặp chọn được một cặp.

Vì năng lực phá vỡ giới hạn này chỉ nâng giới hạn điểm xứng đôi chứ không phải điểm xứng đôi hiện tại, cho nên không có kết quả ngay được, mà nó âm thầm lặng lẽ, dần dần cải thiện mối quan hệ vợ chồng giữa hai người.

…

Ngày hôm sau, sau khi ăn bữa sáng xong, ba người nhà cô Giang Xuân Liên lên đường về nhà.

Sau đó ba anh em Giang Phong lại bận rộn giúp khách hàng sắp xếp xem mắt, thăm nhà. Vì đợt khách này đều là công nhân làm làm ăn xa về quê, đón tết xong thì họ phải quay về làm việc rồi.

Nên đợt khách này ai cũng muốn nhanh chóng kết hôn. Những chuyện như ngày đầu xem mắt, ngày thứ hai thăm nhà, ngày thứ ba đăng ký kết hôn liên tục diễn ra, mọi người ai cũng muốn nhân dịp tết để giải quyết xong chuyện hôn nhân.

Nên mấy ngày nay ba anh em Giang Phong, bao gồm cả Giang phụ và Giang mẫu đều bận tối mặt tối mày. Một người mỗi ngày đều phải sắp xếp mấy buổi xem mắt với thăm nhà.

Thậm chí để tiết kiệm thời gian mà sắp xếp mấy cặp xem mắt gần nhau, sau đó bà mối sẽ lần lượt chạy qua chạy lại giữa các cặp.

Đến hôm giao thừa mới đỡ bận rộn.

Dù gấp thế nào cũng không ai chọn giao thừa với mùng một để xem mắt.

Phong tục đón giao thừa ở nhiều nơi khác nhau, ở thôn Long Sơn thì sẽ giết gà, ngỗng để cúng bái tổ tiên, trẻ con sẽ tắm rửa thay quần áo mới vào buổi trưa, còn có dán câu đối tết, treo đèn lồng.

Bữa cơm tất niên vào đêm giao thừa là chủ đề thịnh hành mấy năm gần đây. Rất nhiều người nổi tiếng dẫn đầu việc chia sẻ bữa cơm tất niên.

Thôn Long Sơn gọi bữa cơm tất niên là bữa cơm đoàn viên, cũng không ăn vào buổi tối như những nơi khác mà sẽ bắt đầu nấu nướng vào buổi trưa sau khi đã cúng bái tổ tiên xong. Thông thường tầm một giờ chiều là có thể ăn cơm đoàn viên rồi.

Ở quê đông anh em, lúc ăn cơm đoàn viên náo nhiệt gấp trăm lần so với thành phố. Bữa cơm không chỉ có một nhà mấy người ăn mà là anh chị em họ hàng tụ họp lại cùng ăn.

Nên mỗi khi đến giao thừa, cảnh thường thấy nhất ở thôn Long

Sơn chính là cảnh khiêng mấy cái bàn lại với nhau, sau đó mấy chục người cùng quây quần ăn cơm.

Đặc biệt là những người đàn ông uống rượu, họ không chỉ uống rượu ở nhà mình mà còn bưng rượu đi mời khắp nơi, dù sao toàn là anh chị em họ sống gần đó, ăn uống ở đâu cũng không quan trọng.

Nhà nào náo nhiệt, nhà nào không khí uống rượu tốt thì họ sẽ ở lại nhà đó ăn nhậu.

Trước đây, trong thôn chả mấy ai đến nhà Giang Phong ăn nhậu, dù sao mọi người đến chơi nhà cũng thuận tiện thăm người thân luôn. Thông thường sẽ đến ăn nhậu mấy nhà bình thường hiếu khách.

Năm nay, gia đình Giang Phong quật khởi, địa vị gia đình hắn trong thôn cũng khác xưa. Khi bữa cơm đoàn viên diễn ra được một nửa, mấy người khách nhậu sôi nổi kia lần lượt đến chơi nhà.

Mấy khách nhậu đến chơi nhà hầu như đều mang theo rượu, sau khi từng người một chào hỏi thì thoải mái ngồi xuống uống rượu, không khí thoáng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Bữa cơm đoàn viên này, những người kết thúc sớm đều là những người ăn cơm, còn đa số người uống rượu đều uống đến ba bốn giờ chiều mới kết thúc.

Thậm chí mấy gia đình có bầu không khí tốt có thể uống đến tối.

Đương nhiên, ngoài uống rượu, không thể thiếu bao lì xì cho bọn trẻ con.

Hiện tại nhà Giang Phong vẫn chưa có trẻ con, hắn bèn phát lì xì cho bọn trẻ hàng xóm, tiền lì xì không nhiều, chỉ năm mười đồng một bao. Hắn phát hết cho bọn trẻ trong xóm cũng chỉ tốn một hai ngàn đồng thôi.

Thật ra không nhất thiết phải phát lì xì, nhưng Giang Phong bây giờ chỉ thiếu tiền to chứ chút tiền nhỏ này, hắn không thiếu. Hắn cảm thấy chuyện bỏ chút tiền để lấy lòng hàng xóm là chuyện rất đáng làm.

Chương 233: Hoàn Toàn Không Ngờ Đến

Đêm giao thừa.

Tỉnh Quảng Tây.

Ở một khu dân cư nọ, một gia đình ba người đang ăn bữa cơm đêm giao thừa.

Đôi vợ chồng già rất hạnh phúc, đây là lần đầu tiên con trai Chương Bình của họ có thời gian rảnh để ăn bữa cơm đêm giao thừa với họ kể từ khi bắt đầu đi làm.

Chương mẫu vừa gắp rau cho con trai vừa hỏi: "Ngày mai con có phải đi trực không?"

Chương Bình vừa gặm khúc xương to vừa trả lời: “Phải đi trực ạ, hôm nay có thể trở về ăn bữa cơm giao thừa đã là tốt lắm rồi!”

Chương mẫu không khỏi thở dài: “Thật sự hối hận vì lúc đầu đã để cho con học y, đặc biệt là con, một đứa con trai lại tự chọn chuyên ngành sản phụ khoa, bây giờ đi làm bận rộn mấy ngày không gặp được ai, bản chất công việc lại bị các cô gái không ưa, cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao! "

Chương Bình cười lạnh nói: "Mẹ, mẹ cũng không cần quá lo lắng, con đây vẫn còn trẻ mà!"

Chương mẫu liếc hắn một cái, "Còn trẻ cái gì mà trẻ, đợi một lát sau khi đến 0 giờ sáng là con đã 33 tuổi (tuổi ta) rồi, hồi lúc cha con 33 tuổi thì con đã học tiểu học rồi. Bây giờ con dành cả ngày trong bệnh viện, căn bản là con không có thời gian để gặp gỡ các cô gái bên ngoài, hay là con thử theo đuổi những đồng nghiệp nữ của con đi? "

Chương Bình lắc đầu và nói: "Các đồng nghiệp nữ của con không ai phù hợp với mục tiêu của con cả."

Chương phụ nãy giờ vẫn im lặng, bỗng hừ một tiếng: "Chỉ e rằng là bởi vì đồng nghiệp nữ của con không thèm thích con?"

Chương Bình bị nói đến nỗi sững sờ không nói nên lời.

Kể từ khi Chương Bình trở thành bác sĩ sản phụ khoa, Chương phụ đã đối xử với anh ta không ra gì.

Không có cách nào, không so đo cũng không có hại gì, Chương phụ có biết con trai của một người bạn cũng làm bác sĩ, nhưng người ta lại là bác sĩ nhi khoa rất nổi tiếng, thường xuyên có hàng xóm đem theo hoa quả và bế con để tận cửa để khám.

Mặc dù trong nhà thường không yên tĩnh, nhưng khi bạn của Chương phụ cứ hễ nói về con trai mình, thì giọng điệu của ông ấy đều đầy tự hào.

Còn Chương phụ mặc dù cũng có con trai làm bác sĩ, nhưng là bác sĩ sản phụ khoa không nổi tiếng, nói đúng ra thì bác sĩ sản phụ khoa này nhà nào cũng dùng được, nhưng ai cũng không được ngẩng đầu nhìn xuống, có con dâu nhà ai đi sinh con mà lại tìm một bác sĩ nam quen thuộc chứ?"

Thấy con trai im lặng, Chương mẫu thì thầm: "Con trai, hay là chúng ta đi coi mắt đi? Mẹ nghe nói ở nhà ga bên đó có một công ty mai mối, và những người mai mối ở đó rất lợi hại, còn làm mai giúp cho đại minh tinh Tiêu Mẫn nữa đó!"

Chương Bình rất ngạc nhiên và nói: "Làm mai cho người nổi tiếng sao? Công ty mai mối nào mà lại lợi hại như vậy?"

Chương mẫu nói: "Cụ thể như thế nào mẹ cũng không rõ lắm, hay là sang năm mẹ sẽ tìm người tìm hiểu thử, nếu thấy phù hợp thì nhờ làm mai cho con, năm sau nhất định phải lo cho xong chuyện hôn sự của con, nếu không thì cứ kéo dài từ năm này sang năm nọ sao mà được!"

Mặc dù Chương Bình không vội kết hôn, nhưng anh ấy không muốn làm trái ý nguyện của mẹ mình, vì vậy anh ấy gật đầu và nói: "Được rồi, mẹ cứ tính đi!"

…

Thôn Long Sơn.

0 giờ sáng, nhà nào cũng bắt đầu đốt pháo hoa, đây cũng là thời điểm trong thôn náo nhiệt nhất vào mỗi năm, pháo hoa đủ màu sắc không ngừng nở rộ trên bầu trời, cảnh đẹp đó người thành phố chỉ có xem trên tivi mới có thể thấy được.

Tại thời điểm này, sự khác biệt giữa những bệnh nhân ám ảnh xã hội với những người mọt sách dần lộ ra, các cô cậu mọt sách cơ bản là sao chép và dán một vài lời chúc mừng năm mới vào một vài nhóm WeChat mà họ thường trò chuyện, cũng là ok rồi!

Còn những bệnh nhân ám ảnh xã hội đó thực sự bận tối mày tối mặt.

Giang Phong cũng bận rộn với công việc, tất cả các cặp đôi đã được hắn kết duyên đều gửi cho hắn lời chúc mừng năm mới, tất nhiên, hắn phải trả lời từng người một, đồng thời hắn cũng phải trò chuyện với Hoàng Linh Vi và thỉnh thoảng quay một số video pháo hoa đẹp gửi cho cô ấy.

Việc bắn pháo hoa là vào nửa tiếng trước.

Nửa giờ sau, hầu hết pháo hoa của người ta đều đã được đốt gần hết, chỉ có những gia đình có gia thế khủng là vẫn còn đốt.

Sau khi Giang Phong trả lời tin nhắn xong, lại nói chuyện phiếm với Hoàng Linh Vi đến hai ba giờ sáng mới chúc nhau ngủ ngon và nghỉ ngơi.

…

Trong nháy mắt, thời gian đã đến ngày mùng năm tháng giêng âm lịch.

Sau khi ăn sáng xong, gia đình năm người của Giang Phong, gia đình ba người của chú hắn và bà nội, chín người, hai chiếc xe hơi lên đường đến thành phố Thâm Quyến để đi dự đám cưới của anh họ Thôi Viễn.

Chiếc Volvo xc90 của Giang Phong là một chiếc xe bảy chỗ sang trọng, một mặt ngồi rất thoải mái, mặt khác rất tiện cho nhiều người trò chuyện, vì vậy, ngoại trừ gia đình năm người của Giang Phong, bà nội cùng em họ Giang Vũ cũng đi xe của Giang Phong.

Chú thím út cùng đi một chiếc xe.

Mặc dù gia đình cô sống ở thành phố Thâm Quyến, nhưng bởi vì mối quan hệ của dượng với bên này khá là xa cách, cho nên không ai ở trong nhà họ Giang từng đến nhà cô, ngoại trừ Giang Phong với chú út.

Thậm chí, đây còn là lần đầu tiên bà nội và Giang mẫu đi ra tỉnh khác.

Trên đường đi, bà nội không khỏi hỏi: “Bà nghe nói thành phố Thâm Quyến hơn 40 năm trước chỉ là một làng chài nhỏ phải không?”

Giang Tuyết đang ngồi cùng hàng với bà, gật đầu và mỉm cười nói: "Đúng vậy, thành phố Thâm Quyến khi đó chỉ là một làng chài nhỏ mà thôi."

Chương 234: Hoàn Toàn Không Ngờ Đến (2)

Bà nội thở dài: "Quyền lực của quốc gia thực sự rất mạnh mẽ, cô của con đã đến Thâm Quyến làm việc vào những năm 1990, khi đó, danh tiếng của Thâm Quyến đã rất lớn rồi, nói cách khác, cả nước chỉ mất mười năm để xây dựng một làng chài nhỏ thành một thành phố lớn nổi tiếng, điều này thực sự đáng kinh ngạc!"

Giang Phong tiếp lời nói: “Bà ơi, trên thực tế, nhà nước chủ yếu chỉ hỗ trợ chính sách cho sự phát triển của thành phố Thâm Quyến chứ không hỗ trợ kinh tế, có rất nhiều lý do tại sao thành phố Thâm Quyến người ta có thể phát triển nhanh như vậy, tổng kết lại thì do thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cả ba yếu tố đều không thể thiếu.”

Giang mẫu nói: “Xem trên tivi thấy thành phố Thâm Quyến đâu đâu cũng toàn là tòa nhà cao tầng, không biết nó sẽ đẹp như thế nào trong đời thực?"

Giang Phong cười nói: “Những người như chúng ta đến từ một nơi

nhỏ bé sẽ có cảm giác được mở mang tầm mắt khi lần đầu tiên đến thành phố Thâm Quyến, nơi đó là một trong những thành phố thịnh vượng nhất của đất nước chúng ta, đợi sau khi uống rượu mừng của anh họ xong, con sẽ đưa mọi người đi tham quan thành phố Thâm Quyến cho thỏa thích."

Giang mẫu gật đầu lia lịa, "Hiếm khi tới đây một lần, nhất định phải nhìn ngắm kỹ một chút, không biết lần sau phải đợi tới bao nhiêu năm mới được đi nữa!"

Giang Tuyết cười và nói: "Mẹ, con hiểu những gì mẹ nói, gia đình chúng ta bây giờ không giống như trước đây, huống chi là đến thành phố Thâm Quyến, mẹ muốn ra nước ngoài vui chơi cũng không phải chuyện khó. Sau này bà nội cùng với cha mẹ muốn đi đâu chơi thì cứ nói với con, con sẽ lái xe đưa mọi người đi."

Nghe điều này, bà nội cùng Giang phụ, Giang mẫu đều mỉm cười.

…

4 giờ 44 phút chiều, Giang Phong và những người khác thuận lợi đến nhà cô.

Gia đình ba người của cô chào đón ở cửa.

Bởi vì Giang Phong đã dùng năng lực phá tường của mình để tăng giá trị kết hôn cực hạn giữa cô với dượng, cho nên lần này Giang Phong gặp lại người dượng này, hắn phát hiện thái độ của ông ấy tốt hơn trước rất nhiều.

Đương nhiên, Giang gia tụ tập cùng nhau cũng có nguyên nhân.

Cô cũng tranh thủ nấu nướng, chào hỏi nhau xong thì vào ăn.

"Tiểu Phong, lần trước cháu tới vội vàng, dượng cũng không có thời gian uống rượu với cháu, hôm nay uống thật say nhé." Thôi Chí Cường vừa cười vừa rót rượu.

Ông đã nghe con trai mình kể về kỳ tích của Giang Phong nhiều năm trước, ông biết rằng Giang Phong đã không còn như trước, nếu hắn tiếp tục phát triển với tốc độ này, có thể không bao lâu nữa tài sản của hắn sẽ vượt qua người dượng là ông ta, đương

nhiên thái độ của ông ta thay đổi rất nhiều, không dám coi thường cháu trai bên nhà vợ nữa.

Giang Phong mặc dù đối với người dượng rẻ tiền này không có bao nhiêu cảm tình, nhưng nhìn thấy sắc mặt cô cùng em họ, nên vẫn cười nói: “Cháu uống không tốt lắm, dù sao cũng không so được với dượng, cháu sẽ cố gắng hết sức, muốn uống thỏa thích thì phải tìm cha cháu và chú út uống mới được!”

Thôi Chí Cường vừa cười vừa chia rượu: "Đó là điều chắc chắn rồi, dù sao thì mọi chuyện nên sắp xếp gần như dượng đã sắp xếp xong. Tối nay nhất định phải uống thật vui với hai người!"

Giang phụ với chú út tất nhiên rất lễ độ, tuy hai bên là họ hàng rất gần nhưng hầu như giống như người xa lạ, bởi vì họ rất ít hoặc không liên lạc với nhau.

Nhưng mà rượu quả nhiên có lúc cũng là thứ tốt, cho dù mới đầu mọi người có chút không quen, nhưng sau vài ly rượu, hơn nữa thái độ của dượng bây giờ quả thật đã thay đổi, mọi người tự nhiên trở nên thân thiết hơn.

Lúc này đây, trong lòng cô Giang Xuân Liên cảm thấy hạnh phúc khôn tả.

Nhiều năm như vậy, cô ấy đã luôn mong chờ cảnh tượng này, cuối cùng thì cô cũng đợi được rồi!

Khi Giang Phong nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của cô, trong lòng hắn cảm thấy nhẹ nhõm một chút, và cảm thấy rằng việc sử dụng năng lực để phá vỡ bức tường cho cuộc hôn nhân của cô là rất đúng.

Bữa ăn này kéo dài đến sáu, bảy giờ tối mới kết thúc.

Giang Phong ban đầu muốn gặp Hoàng Linh Vi, nhưng bây giờ hắn đã uống rất nhiều rượu, không còn thích hợp để gặp cô nữa, vì vậy hắn phải đợi đến ngày mai để gặp cô.

Nhà cô có rất nhiều phòng, cho nên sắp xếp cho toàn bộ đoàn người Giang Phong cũng không thành vấn đề, căn bản không cần ở khách sạn.

Đêm đó, Giang Phong hiếm khi mới có dịp ngủ sớm.

…

Ngày mồng sáu tháng giêng âm lịch.

Thuốc lá, rượu và trà Tùy Duyên.

Hoàng Linh Vi mở cửa để trông cửa hàng như thường lệ.

Trên thực tế, mở cửa vào những ngày đầu tháng giêng cũng không có bán được bao nhiêu, trên cơ bản những thứ như thuốc lá, rượu chè đều được mọi người chuẩn bị từ trước, không phải là sau tết không có người mua nhưng chỉ là rất ít.

Tuy nhiên, thay vì ở nhà buồn chán, chi bằng mở cửa buôn bán.

Không bán được thì coi như đổi chỗ khác để chơi điện thoại di động, bán được thì có thêm tiền.

Lúc này, Hoàng Linh Vi đang ngồi ở quầy tính tiền, đang đọc tiểu thuyết trên điện thoại di động, lúc trước khi trò chuyện với Giang Phong, cô nghe hắn giới thiệu một vài cuốn tiểu thuyết, và bây giờ cô đang háo hức đón đọc.

Đọc tiểu thuyết có thể coi là một trong những cách giết thời gian nhanh nhất, đặc biệt là khi xem một cốt truyện hay, cả người đắm chìm trong đó không thể tự giải thoát, chờ đợi đến khi cốt truyện kết thúc.

Chợt quay đầu lại, phát hiện trời đã sáng!

Tôi tin rằng bất cứ ai thích đọc tiểu thuyết đều đã trải qua điều tương tự và Hoàng Linh Vi đã trải qua điều đó không ít lần.

Nhưng lần này, cuốn tiểu thuyết mà Giang Phong giới thiệu cho cô ấy thực sự rất tuyệt vời, và Hoàng Linh Vi đã vô tình dành hết tâm sức cho nó, ngay cả âm thanh cảm biến điện tử "Chào mừng quý khách" vang lên cũng không thể kéo cô ấy ra khỏi cốt truyện.

Điều này cho thấy cô ấy mê mẩn đến độ nào.

"Cô ơi, ở đây có bán rượu con khỉ không ạ?"

Hoàng Linh Vi đang đắm chìm trong cốt truyện của cuốn tiểu thuyết, nghe thấy câu hỏi này bên tai, và theo bản năng trả lời "Không có", sau đó cảm thấy giọng nói này có vẻ hơi quen thuộc, cô ấy nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Sau đó, cô nhìn thấy một người mà cô hoàn toàn không ngờ đến.

Chương 235: Vẫn Đang Chơi Mạt Chược Sao? Con Gái Bảo Bối Của Ông Đã Bị Nam Nhân Bắt Đi Rồi Kìa!

Thuốc lá, rượu và trà Tùy Duyên.

Hoàng Linh Vi thực sự ngạc nhiên và vui mừng, cô có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến việc Giang Phong sẽ xuất hiện trước mặt cô vào lúc này.

"Giang Phong, sao anh lại đột nhiên đến thành phố Thâm Quyến vào lúc này? Hơn nữa, hình như em chưa từng nói cho anh biết địa chỉ, làm sao anh biết em ở đây?"

Giang Phong cười tủm tỉm nói: "Anh đương nhiên có cách để biết, thấy anh xuất hiện có phải là kinh ngạc lắm không?"

Hoàng Linh Vi mắng: “Ngạc nhiên cái đầu anh á, anh đến đây làm gì sao không đến chào hỏi em trước? Làm người ta không có chuẩn bị tinh thần gì cả.”

Giang Phong đưa bó hoa xinh đẹp giấu ở sau lưng ra, đưa cho cô ấy và cười nói: “Chúc mừng năm mới!”

Trong lòng Hoàng Linh Vi rất ngạc nhiên, đây là một bó hoa bao gồm hoa hồng Diana, hồng baby, bạch đàn và Hoàng Anh kết hợp lại, bao bì rất tinh xảo và đẹp mắt.

Cô ấy nhận lấy bó hoa với vẻ mặt hạnh phúc: "Cảm ơn anh, em cũng chúc anh một năm mới hạnh phúc!"

Giang Phong cười hỏi: "Vừa rồi em xem cái gì mà say mê như vậy? Lúc anh đi vào đây, đã có âm thanh cảm ứng điện tử nhắc nhở rồi mà em cũng chưa hoàn hồn, nếu như có trộm tới cửa, anh e là cửa hàng của em có trống rỗng thì em cũng không hay biết gì cả!"

Hoàng Linh Vi gắt giọng: "Còn không phải trách anh giới thiệu cho em một cuốn tiểu thuyết tuyệt vời như vậy, vừa rồi em tình cờ đọc được một cốt truyện rất thú vị, vì vậy em mới có chút mê mẩn!"

Giang Phong cười hi hi nói: "Em đọc cuốn sách nào?"

Hoàng Linh Vi trả lời: "'Là cuốn sách "Quảng cáo cho thuê ^_^"."

Giang Phong đột nhiên nói: "Cuốn đó quả thật là một cuốn sách hay."

Hoàng Linh Vi đặt bó hoa xuống, đưa cho Giang Phong một chiếc ghế nhỏ, "Anh đến Thâm Quyến từ khi nào?"

Giang Phong đặt ghế ngồi xuống, giải thích nói: "Không phải anh đã nói với em rồi sao, nhà của cô anh ở thành phố Thâm Quyến, hôm nay là ngày cưới của người anh họ trong nhà cô anh, cho nên hôm qua nhà anh là một nhà năm người, còn nhà ba người của chú út của anh, còn có cả bà nội, chín người cùng nhau vội vã đến thành phố Thâm Quyến.

Vốn dĩ tối hôm qua anh định đến gặp em, nhưng khi đến chiều hôm qua, anh với dượng đã uống nhiều rượu, vả lại lái xe cũng khá mệt nên anh đi ngủ sớm. "

Hoàng Linh Vi gật đầu và nói: "Em hiểu rồi, đám cưới của anh họ anh diễn ra lúc mấy giờ?"

Giang Phong nói: "Vẫn còn sớm, buổi chiều 18: 08 bắt đầu."

Hoàng Linh Vi nhìn thời gian và nói: "Vậy thì buổi trưa em sẽ mời anh dùng bữa, anh có muốn ăn món gì không?"

Giang Phong nhìn cô ấy không chớp mắt, "Ăn cái gì cũng được, dù sao thì ngắm em cũng có thể ăn được ba bát cơm to!"

Hoàng Linh Vi hiểu ý của hắn, và nhìn hắn một cách xét nét, "Cũng

biết nói hươu nói vượn hen, em biết một nhà hàng hải sản cũng không tệ lắm, vậy chúng ta đến nơi đó ăn đi!”

Giang Phong tất nhiên không có ý kiến.

Sau đó, Hoàng Linh Vi cũng không coi cửa hàng nữa, khóa cửa ngay và lên xe của Giang Phong.

Vì sinh ra trong một gia đình giàu có nên Hoàng Linh Vi hiểu biết về ô tô hơn những cô gái bình thường rất nhiều, cô ấy chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra ô tô của Giang Phong và có lẽ cũng biết giá của nó.

“Ông mai Giang, anh đây cũng không tệ nha, đến cả chiếc Volvo xc90 cũng lái được rồi!”

Giang Phong vừa xem hướng dẫn đường đi vừa cười nói: “Cũng tạm thôi, thật biết ơn sự nâng đỡ của khách hàng, tặng cho anh một chiếc xe tốt như vậy!”

Hoàng Linh Vi chân thành khen ngợi: "Anh thực sự là một người mai mối thành công, cái này là do ông chủ sắt ở Phan Châu tặng hay do Uông tổng ở tỉnh thành tặng?”

Giang Phong vừa định vị xong nhà hàng hải sản mà Hoàng Linh Vi đã đề cập, vừa cười vừa trả lời: "Đó là do ông chủ sắt ở Phan Châu tặng đó!”

Hoàng Linh Vi nghe vậy lại thấy rất ngưỡng mộ, cô ấy cũng coi như đã từng bước "theo dõi" sự thăng tiến của Giang Phong, cô ấy thực sự ngưỡng mộ khả năng mai mối của hắn.

Trên đường đến nhà hàng hải sản, Hoàng Linh Vi lấy điện thoại di động ra và gửi một tin nhắn WeChat cho mẹ: "Mẹ, buổi trưa con ra ngoài ăn cơm với bạn nên không về nhà ăn ạ!”

Hoàng mẫu: “Vi Vi, con ra ngoài ăn với bạn nào? Nam hay nữ?"

Hoàng Linh Vi: “Nam ạ, có nói mẹ cũng không biết đâu!”

Hoàng mẫu: “Nam sao? Vi Vi, con đang đi ăn một mình với một người đàn ông ư? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Con có bạn trai mà

không nói với cha mẹ à?"

Hoàng Linh Vi: “Mẹ đại nhân à, chẳng lẽ con không thể có bạn là nam giới sao?”

Hoàng mẫu: “Đừng có chơi chữ với mẹ, con là do mẹ sinh ra, mẹ còn không hiểu con hay sao chứ? Con từ nhỏ đến lớn có bao giờ đi ra ngoài ăn một mình với con trai, con mau thành thật nói cho mẹ biết đi, có phải đã có bạn trai rồi không?”

Chương 236: Vẫn Đang Chơi Mạt Chược Sao? Con Gái Bảo Bối Của Ông Đã Bị Nam Nhân Bắt Đi Rồi Kìa! (2)

Hoàng mẫu: “Đừng có chơi chữ với mẹ, con là do mẹ sinh ra, mẹ còn không hiểu con hay sao chứ? Con từ nhỏ đến lớn có bao giờ đi ra ngoài ăn một mình với con trai, con mau thành thật nói cho mẹ biết đi, có phải đã có bạn trai rồi không?”

Hoàng Linh Vi: “Thật sự không có, chỉ là một người bạn nam rất tốt thôi, cụ thể thì đợi khi trở về con sẽ nói mẹ nghe, bây giờ con phải đi ăn cơm rồi!”

Hoàng mẫu: “…”

Trên lầu một căn biệt thự lớn, sau khi Hoàng mẫu trò chuyện xong trên WeChat với cô con gái quý giá của mình, càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó không ổn, bà lập tức gọi điện thoại cho chồng.

Điện thoại vừa kết nối, Hoàng mẫu liền tung ra một tràn sát khí, “Ông còn chơi mạt chược sao? Mau trở về đi, con gái bảo bối của ông đã bị nam nhân bắt đi rồi kìa!"

…

Tại một nhà hàng hải sản nào đó.

Sau khi Hoàng Linh Vi và Giang Phong tìm một chỗ ngồi và ngồi xuống, họ trực tiếp hỏi người phục vụ: "Xin chào, hôm nay có cua

huỳnh đế sống không?"

Nữ phục vụ cười tít cả mặt, nói: "Có, vừa may chỉ còn có một con nặng tám cân thôi, quý khách có muốn lấy không?"

Ánh mắt Hoàng Linh Vi sáng lên, "Có thể đưa chúng tôi đi xem một chút được không?"

Nữ phục vụ gật đầu nói: "Đương nhiên, hai vị khách, mời đi theo tôi!"

Chẳng mấy chốc, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, hai người đã nhìn thấy con cua huỳnh đế khổng lồ, thấy nó vẫn còn sống và đang quẫy đạp, Hoàng Linh Vi hài lòng gật đầu và nói: "Chúng tôi muốn lấy con này!"

Nữ nhân viên phục vụ cười và hỏi: "Được, xin hỏi quý khách muốn ăn như thế nào?"

Hoàng Linh Vi nhìn Giang Phong và nói: "Anh muốn ăn hương vị như thế nào?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Món này anh còn chưa ăn qua, không biết thế nào mới ngon, em cứ quyết định đi!"

Hoàng Linh Vi nói: "Vậy thì hấp đi, hương vị nguyên bản!"

Nữ nhân viên phục vụ gật đầu nói: "Được, tôi nhớ rồi, hai người có cần gọi món gì nữa không?"

Hoàng Linh Vi bàn bạc với Giang Phong một lúc, sau đó gọi một món bạch tuộc kho tộ, một món bún sò điệp hấp, một món canh ốc cải xanh, ba món một canh, đủ cho hai người rồi!

Sau khi trở lại chỗ ngồi và ngồi xuống, Giang Phong có chút chờ mong nói: "Anh nghe danh cua Huỳnh đế này đã lâu, nhưng chưa có cơ hội thử qua, lần này nhờ phúc của tiểu phú bà là em đây, cuối cùng cũng có thể thưởng thức rồi!"

Hoàng Linh Vi liếc hắn một cái và nói: "Tiểu phú bà gì chứ, tốc độ kiếm tiền của em đâu có nhanh bằng anh, năm ngoái em thấy cửa hàng kinh doanh cũng rất tốt, vậy mà cũng chỉ kiếm được chưa tới

300.000 nhân dân tệ, sao em có thể so sánh với ông mai lớn như anh!”

Giang Phong cười nói: “Chẳng phải em nói em đã xem cửa hàng mấy năm rồi sao, hơn nữa hàng năm nhận được tiền lì xì, tổng hẳn là không nhỏ a, nói em là tiểu phú bà cũng không khoa trương chút nào!"

Hoàng Linh Vi bĩu môi và nói: "Em dựa vào cha mẹ em, chứ không phải là do khả năng của em."

Giang Phong bắt đầu tháo rời dụng cụ ăn, "Không nên nói như vậy, đầu thai cũng là một công việc cần kỹ thuật, có sự giúp đỡ của cha mẹ em là một điều tuyệt vời, điểm xuất phát của em là điểm cuối mà người khác phấn đấu cả đời cũng không thể đạt được, điều đó chẳng phải rất tuyệt sao!”

Hoàng Linh Vi nói: “So với những người bình thường đương nhiên là tốt hơn, nhưng so với những người tự phấn đấu đi lên như anh thì có một khoảng cách không hề nhỏ!"

Giang Phong lấy dụng cụ ăn đã tháo rời và bắt đầu rửa dụng cụ ăn bằng trà nóng trên bàn, “So như vậy làm gì chứ, tính cách của em không phải cô gái mạnh mẽ, dù cho dựa vào cha mẹ hay là dựa vào chính mình, có thể khiến bản thân sống thật tốt là được rồi!”

Hoàng Linh Vi mỉm cười, bỏ qua chủ đề này và hỏi: "Lần này đến đây để uống rượu cưới của anh họ anh, anh có định ở lại Thâm Quyến vài ngày không?"

Giang Phong đặt một bộ bát đĩa đã rửa sạch trước mặt cô, “Có lẽ sẽ không về sớm như vậy, bà nội, cha mẹ, anh chị em của anh đều là lần đầu tiên đến thành phố Thâm Quyến, nên anh chuẩn bị đưa họ đi tham quan thỏa thích một thời gian mới về.”

Hoàng Linh Vi gật đầu và nói: "Thật hiếm khi người lớn đến đây một lần, vì vậy nên đưa họ đi chơi cho đã.”

Giang Phong cười và nói: “Anh không biết nhiều về thành phố Thâm Quyến, em là người gốc Thâm Quyến, em phải giới thiệu cho anh đó!"

Hoàng Linh Vi nói: "Anh cũng biết tình hình ở thành phố Thâm Quyến chúng em đó, ban đầu nó chỉ là một làng chài nhỏ mà thôi, không có nhiều cảnh quan thiên nhiên đáng ca ngợi, những nơi khá nổi tiếng toàn là cảnh quan nhân tạo. Vì vậy, các hướng dẫn du lịch đã tổng hợp trên Internet tương đối đáng tin cậy, anh có thể chọn lọc theo sở thích của riêng mình và gia đình, nó cũng gần đủ đó!"

Giang Phong ậm ừ nói: "Em nói như vậy thì trong lòng anh đã hiểu rồi!"

Hai người trò chuyện rôm rả, người phục vụ bắt đầu lần lượt bưng các món ăn lên.

Chương 237: Anh Tin Em Mới Lạ, Cô Gái Xinh Đẹp Xấu Tính Này!

Trong nhà hàng hải sản nào đó.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi đang thưởng thức món cua huỳnh đế thượng hạng, gạch cua vàng óng ánh khiến người ta phải chảy nước miếng, thịt cua săn chắc, bóng bẩy, khi cho vào trong miệng không hề cảm nhận được vị tanh, thay vào đó là vị ngọt từ hải sản tươi khiến người ta phải thèm thuồng.

Hoàng Linh Vi đã ăn cua huỳnh đế nhiều lần, hầu như món gì cũng từng thử qua, vì vậy món cua huỳnh đế hấp thơm ngon này không khiến cô ngạc nhiên.

Nhưng đối với Giang Phong, đây quả thực là cao lương mỹ vị.

Giang Phong vừa ăn vừa khen ngợi: “Không hổ là hải sản cực phẩm đến từ biển sâu, mùi vị này thật sự tuyệt vời.”

Hoàng Linh Vi cười nói: “Tiền nào của nấy. Người giàu không phải kẻ ngốc, cua huỳnh đế đắt đỏ là có lý do của nó.”

Giang Phong gật đầu tán thành, sau đó thở dài nói: “Giàu có thật tốt! Muốn ăn gì thì ăn cái đó, muốn gì thì mua đó, muốn đi đâu

chơi thì đi đó chơi. Còn người nghèo thì suốt ngày đau đầu vì mấy chuyện như: tiền sinh hoạt, tiền học phí cho con, sính lễ cưới dâu.

Người giàu có vừa sinh ra đã có phước đức không hưởng hết, còn người nghèo vừa sinh ra đã có đủ loại khổ cực phải gánh.

Đúng là số phận khác biệt mà!

Hoàng Linh Vi nói: “Con người không thể chọn được xuất thân của mình. Xuất thân tốt tất nhiên là một lợi thế, nhưng nó giống như chơi bài vậy, trong tay cầm những quân bài tốt nhưng cuối cùng có thể thắng hay không lại phụ thuộc vào người đánh bài. Nếu một người đánh bài giỏi nắm trong tay những quân bài tốt, không cần nói cũng biết họ đều là kẻ chiến thắng. Nhưng nếu một người đánh bài dở tệ nắm trong tay những quân bài tốt, chưa chắc người đó là kẻ chiến thắng.”

Giang Phong cười nói: “Rất có lý, ví dụ như Tống Thanh Thư trong “Ỷ Thiên Đồ Long Ký”, mấy ai trong giang hồ có thể so bì với xuất thân của hắn chứ? Kết cục lại khiến người khác phải thở dài ngao ngán.

Lại lấy Vi Tiểu Bảo trong “Lộc Đỉnh Ký” làm ví dụ, có thể nói hắn ta là nam chính có xuất thân tệ nhất trong phim. Không biết ba mình là ai, mẹ chỉ là một ả kỹ nữ, lớn lên ở thanh lâu, một kẻ sâu mọt dưới đáy xã hội lại có thể trở mình thành Vi Tước gia nổi danh khắp nơi, khiến người ta phải cúi đầu khâm phục.”

Hoàng Linh Vi húp một ngụm canh rồi nói: “Cho nên nói, đừng nên oán trách số phận không tốt, trong cuộc sống mỗi người ít nhiều sẽ gặp một vài cơ hội, chỉ là có người biết nắm bắt nó còn có người lại để nó vụt đi mà thôi.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, mấy món khác đều còn thừa lại chút ít, chỉ có con cua huỳnh đế nặng bốn kí là được hai người ăn sạch sành sanh. Người ăn nhiều nhất đương nhiên là Giang Phong, vì không lãng phí thức ăn nên hắn ăn no căng bụng, no đến mức không đi nổi luôn.

Giang Phong ngồi tựa vào ghế, nói: “Lâu rồi chưa ăn no đến như vậy.”

Hoàng Linh Vi bụm miệng cười: “Ăn nó là được rồi, ai mượn anh liều mạng ăn hết như vậy?”

Giang Phong xoa bụng nói: “Cái này cũng không nhiều lắm, gói mang về thì không hay lắm, nên cứ ăn hết là tiện nhất.”

“Có cần em đi dạo với anh cho tiêu bớt không?”

“Cũng được, vậy chúng ta cùng đi dạo.”

Thế là hai người thanh toán rồi rời đi. Người thanh toán là Hoàng Linh Vi, Giang Phong biết mấy ngàn tệ này chả là gì so với cô ấy hết, cho nên hắn không giành phần thanh toán.

Sau khi rời khỏi nhà hàng hải sản, Giang Phong cùng Hoàng Linh Vi cùng nhau đi dạo trên phố.

Hoàng Linh Vi mặc chiếc áo khoác ngắn form rộng màu nâu, bên trong là áo len cao cổ phối cùng quần jean bó sát, trên cổ quấn khăn, chân đi bốt cổ ngắn.trông cô ấy rất mảnh khảnh, thanh lịch.

Đây là lần đầu tiên hai người đi cạnh nhau, trong lòng Giang Phong có chút phấn khích. Lúc hai ba phút đầu, hắn vẫn rất thành thật, đi hơn hai ba phút, hắn bèn cố ý vung tay để chạm vào tay trái của Hoàng Linh Vi.

Một lần, hai lần rồi ba lần…

Hoàng Linh Vi không nhìn hắn, cũng không né tránh, Giang Phong thầm hiểu ý.

Thế là lần kế tiếp đụng vào tay đối phương, Giang Phong bèn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy.

Tay Hoàng Linh Vi khẽ run một lát, nhưng cô ấy không vung tay ra mà để Giang Phong tuỳ ý nắm.

Lúc này, nhịp tim của hai người bỗng tăng nhanh.

Quan hệ giữa hai người sớm đã đạt đến giới hạn, lúc này, Giang Phong chủ động nắm tay cô ấy cũng đồng nghĩa với việc lặng lẽ phá tan lớp ngăn cách mỏng manh như tờ giấy kia, trong thoáng

chốc khiến khoảng cách hai người xích lại gần nhau hơn.

Hai người không nói chuyện, cứ nắm tay đi thẳng về phía trước.

Bất giác, ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

Đi dạo tầm hơn mười phút, lúc tới dưới một gốc cây cổ thụ, Giang Phong bèn dừng chân, hắn nhìn sang Hoàng Linh Vi với gò má đang ửng hồng, khẽ nói: "Vi Vi, làm bạn gái anh nhé?"

Hoàng Linh Vi nhìn Giang Phong, cô ngượng ngùng nói "ừm".

Giang Phong vui mừng khôn xiết, dang tay ôm chầm lấy Hoàng Linh Vi.

Hoàng Linh Vi giật mình, có chút hoảng loạn nói khẽ bên tai hắn: "Anh làm gì vậy? Phía trước có người đang nhìn kìa."

Giang Phong biết cô ấy hay xấu hổ nên cũng không làm khó cô ấy, hắn buông ra rồi nói: "Anh hơi kích động, xin lỗi em nhé!"

Hoàng Linh Vi bối rối nói: "Không sao, do em không quen bị người khác nhìn thôi."

Giang Phong cười nói: "Nếu không ai nhìn thì anh có thể ôm thoả thích đúng không?"

Hoàng Linh Vi nũng nịu nói: "Anh đáng ghét quá đi!"

Giang Phong nghe xong thì tim như tan chảy, cô gái xinh đẹp như này mà làm nũng ắt hẳn khiến bao cánh đàn ông phải bủn rủn tay chân.

Chương 238: Anh Tin Em Mới Lạ, Cô Gái Xinh Đẹp Xấu Tính Này! (2)

Mười phút sau.

Hai người nắm tay nhau đi về.

Giang Phong nói: “Vi Vi à, hay là chiều nay đi với anh tới nhà anh họ anh uống rượu mừng nhé?”

Hoàng Linh Vi lắc đầu: “Em không đi, họ hàng nhà anh đều ở đó, em đi thì ngại lắm.”

Giang Phong cười nói: “Bây giờ em là bạn gái anh, có gì mà ngại chứ.”

Hoàng Linh Vi nũng nịu nói: “Ai da, anh cho em chút thời gian đi, người ta chưa chuẩn bị tâm lý gì hết, cứ như vậy đi gặp ba mẹ anh thì không hay đâu.”

Giang Phong gật đầu nói: “Ừm, do anh quá vội rồi. Vậy qua vài ngày nữa lại tính tiếp, dù sao chúng ta cũng chưa vội quay về.”

Hoàng Linh Vi: “…”

Chẳng mấy chốc, hai người đã quay lại nhà hàng hải sản.

Sau khi lên xe, Giang Phong hỏi: “Vi Vi, bây giờ em có về mở cửa hàng không?”

Hoàng Linh Vi lắc đầu: “Hôm nay không mở cửa, dù sao cũng không buôn bán gì.”

Giang Phong nói: “Hay là em ra ngoài với anh, tìm khách sạn nào đó ở. Đợi anh uống xong chén rượu mừng bên nhà anh họ rồi đến tìm em, ngày mai chúng ta đi chơi được không?”

Hoàng Linh Vi nhìn hắn rồi nói: “Đồng chí Giang à, anh đang nghĩ gì thế? Nếu hôm nay em không về nhà thì có lẽ ba mẹ em sẽ gọi điện tới tấp luôn đó.”

Giang Phong chớp mắt nói: “Ba mẹ vợ của anh quản em nghiêm vậy sao?”

Hoàng Linh Vi sặc một cái, nói: “Đồng chí Giang, chú ý lời nói của anh nào. Từ nhỏ ba mẹ đã quản em khá nghiêm rồi, dù sao cũng là con gái, họ sợ em bị tên đàn ông nào đó bắt đi mất.”

Giang Phong nói: “Nhưng em vẫn phải kết hôn mà.”

Hoàng Linh Vi nói: “Ý ba mẹ em là nếu em có bạn trai thì phải báo với họ đầu tiên, sau khi họ xem xét xong thì mới được tiếp tục yêu đương.”

Giang Phong hỏi: “Vậy phải có những điều kiện như nào mới thông qua xét duyệt của ba mẹ em?”

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: “Chuyện này em cũng không biết.”

Giang Phong: “…”

Hoàng Linh Vi cười nói: “Tuy anh đã rất ưu tú rồi nhưng muốn qua ải của ba mẹ em thì vẫn phải nỗ lực nhiều lắm.”

Giang Phong vờ lo lắng nói: “Em nói vậy làm anh áp lực quá!”

Trên thực tế, trong lòng hắn không hề lo lắng tí nào. Với điểm xứng đôi gần đạt tối đa giữa hắn và Hoàng Linh Vi, chỉ cần ba mẹ vợ gặp mặt hắn chắc chắn sẽ rất vừa ý, họ còn mong đẻ thêm một đứa con gái để gả cho hắn. Chuyện xuất hiện mấy tình tiết khốn nạn như chia cắt cặp tình nhân sao mà xảy ra được chứ?

Hoàng Linh Vi bụm miệng cười: “Dù sao anh cũng cố lên nhé, em là nhìn trúng anh rồi đó.”

Giang Phong chớp mắt: “Sao anh có cảm giác em đang cười trên nỗi khổ của anh thế?”

“Có đâu, người ta đang lo lắng cho anh mà.”

“Anh tin em mới lạ, cô gái xinh đẹp xấu tính này!”

Hai người mắng yêu một hồi, sau đó Giang Phong mới khởi động xe đưa Hoàng Linh Vi về nhà.

Nửa tiếng sau.

Chiếc xe dừng phía ngoài một tiểu khu nào đó.

Hoàng Linh Vi vuốt lại mái tóc, cô nhìn Giang Phong nói: “Vậy em về nhà đây, anh lái xe cẩn thận nhé.”

Giang Phong không nói gì, hắn chỉ chỉ vào má của mình.

Hoàng Linh Vi nhìn ra ngoài xe thấy không có ai bèn nhanh chóng hôn vào má Giang Phong, má ửng đỏ, cô nói: “Đi nhé, tạm biệt.” rồi vội xuống xe.

Giang Phong hôn gió tỏ vẻ hài lòng, sau đó dưới sự thúc giục của cô ấy mới chịu lái xe rời đi.

Nhìn Giang Phong đã đi xe, Hoàng Linh Vi mới sờ gương mặt nóng bừng của mình rồi chậm rãi đi vào trong nhà.

Biệt thự cao cấp.

Lúc Hoàng Linh Vi mở cửa bước vào, Hoàng phụ và Hoàng mẫu đều hướng ánh mắt nhìn cô.

Hoàng phụ là người đàn ông trung niên đẹp trai, buổi trưa ông ấy đang đánh mạt chược với đám bạn cũ thì vợ ông ấy gọi điện đến. Bà ấy nói con gái cưng của ông ấy bị bạn trai dẫn đi rồi, bản thân là một người cuồng con gái nên khi nghe tin ông như muốn phát điên ngay tại chỗ.

Ông không đánh mạt chược nữa, vội vàng quay về nhà.

Sau đó xem đi xem lại những dòng tin nhắn mà con gái cưng gửi cho vợ vào buổi trưa. Phân tích từng dòng xem khả năng con gái có bạn trai là bao nhiêu phần trăm.

Cuối cùng đưa ra kết luận, con gái cưng của ông ấy vẫn chưa có bạn trai, nhưng có lẽ con bé cũng có hảo cảm với cậu bạn nam kia. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì con gái cưng của ông ấy cũng bị bạn trai dẫn đi mất.

Lúc này Hoàng phụ đứng ngồi không yên, nóng lòng muốn gọi điện kêu con gái quay về.

Đương nhiên ông cũng chỉ có thể nghĩ trong đầu thôi, nếu ông thực sự làm vậy thì con gái cưng sẽ phớt lờ ông một khoảng thời gian khá lâu. Đây là chuyện mà ông không thể chịu đựng được.

Thề nên Hoàng phụ chỉ có thể lo lắng ngồi đợi ở nhà, đã lâu lắm

rồi ông ấy mới lo lắng như vậy.

Thấp thỏm ngồi đợi, cuối cùng con gái cưng cũng về đến nhà.

Chương 239: Con Phải Đồng Ý Với Mẹ, Không Được Về Nhà Với Cậu Ta, Cũng Không Được Đi Khách Sạn Với Cậu Ta.

Lúc Hoàng Linh Vi quay về, cô biết mình không thể nào tránh khỏi những câu hỏi của ba mẹ. Dù sao đây cũng là lần đầu cô ra ngoài ăn cơm với một bạn nam, với tính cách của mẹ, bà ấy chắc chắn sẽ hỏi han cô đủ điều.

Nhưng cô không ngờ đến cả ba cũng đã sớm ngồi đợi cô quay về, xem ra mẹ đã báo tin cho ba biết rồi.

Sau khi thay giày bước vào nhà, Hoàng Linh Vi dù biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi: “Ba ơi, không phải ba hẹn bạn đi đánh mạt chược sao? Sao ba lại về sớm thế?”

“Bạn của ba phút chót lại có chuyện gấp nên phải rã cuộc sớm.”

Hoàng phụ tìm đại một lý do, sau đó cẩn thận hỏi: “Vi Vi à, ba nghe mẹ con nói trưa nay con ra ngoài ăn cơm với một bạn nam đúng không?”

Hoàng Linh Vi ngồi xuống cái ghế sô pha mềm mại bằng da thật, cô gật đầu nói: “Dạ đúng, một người bạn xa tới chơi nên con mời anh ấy ăn bữa cơm.”

Hoàng phụ nghe xong thì tròn mắt nói: “Một tên đàn ông ăn cơm với con mà còn để con phải mời sao?”

Hoàng Linh Vi cười nói: “Ba tư tưởng lạc hậu quá đi, lẽ nào có quy định đàn ông đi ăn với phụ nữ thì đàn ông phải mời sao?”

Hoàng phụ không nhịn được, ông nói tiếp: “Đúng là không có quy định này, nhưng thân là đàn ông, bản thân đi ăn với một cô gái xinh đẹp thì nên chủ động trả tiền chứ?”

Hoàng phụ vẻ mặt không tự nhiên, ông nói thêm: “Trừ phi mối quan hệ giữa hai con rất thân thiết nên mới không để ý chuyện mời cơm này. Vi Vi, con nói thật với ba đi, có phải con có bạn trai rồi không?”

Tuy ba mẹ Hoàng Linh Vi quản cô khá nghiêm, nhưng từ nhỏ đến lớn dù gặp chuyện gì cũng ngồi xuống nói chuyện với cô. Dù cô làm sai cũng không chỉ trích, trách mắng cô.

Nên dù cô đã lớn đến từng này nhưng lại chưa từng gạt ba mẹ mình chuyện gì.

Bây giờ nghe ba mẹ hỏi mình, Hoàng Linh Vi thành thật thừa nhận: “Trước khi ăn cơm quả thật chỉ là mối quan hệ bạn bè khá tốt, nhưng sau khi ăn cơm thì anh ấy đã tỏ tình với con, con cũng đồng ý làm bạn gái anh ấy.”

Hoàng phụ, Hoàng mẫu nhìn nhau, họ đều nhìn thấy sự ngạc nhiên trong ánh mắt đối phương. Tiến triển này còn tệ hơn so với dự liệu của bọn họ, giữa hai đứa nó đã chính thức là người yêu với nhau rồi.

Hoàng mẫu không nhịn được, bà nói: “Vi Vi, sao con chưa bàn bạc với ba mẹ mà đã ra quyết định lớn như vậy rồi?”

Hoàng Linh Vi chớp mắt nói: “Mẹ à, người ta đột ngột tỏ tình, còn đợi con trả lời. Sao con có thể kêu anh ấy tạm ngưng một lát để con gọi điện hỏi ba mẹ được chứ?”

Hoàng phụ ho khụ khụ vài tiếng rồi nói: “Vi Vi, ý mẹ con là lúc bạn nam kia bắt đầu theo đuổi con thì phải nói với ba mẹ để ba mẹ chuẩn bị tâm lý chứ.”

Hoàng Linh Vi ngây thơ nói: “Nhưng anh ấy không có theo đuổi con.”

“Con nói gì? Cậu ta không theo đuổi con?” Hoàng phụ ngạc nhiên.

Hoàng mẫu nghe như sét đánh ngang tai: “Vi Vi, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Hoàng Linh Vi thắc mắc nhìn ba mẹ mình: “Chuyện này rất bình

thường mà. Tuy anh ấy không công khai theo đuổi con nhưng bình thường vẫn trò chuyện rất ăn ý với con. Hẹn hò là chuyện sớm muộn thôi ạ."

Hoàng phụ lòng đầy xót xa, con gái được ông cưng chiều từ bé đến lớn nay sắp rời xa ông rồi. Đây có lẽ là cảm giác mà bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào trên đời đều có.

Hoàng mẫu hỏi: "Cậu bạn trai này của con là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Ba mẹ làm nghề gì?"

Hoàng Linh Vi đáp: "Anh ấy là người Quảng Tây, lớn hơn con một tuổi. Còn gia đình anh ấy làm nghề gì thì con xin tạm giữ bí mật, sau này sẽ nói cho ba mẹ biết."

Hoàng mẫu nghe xong thì nghiêm túc nói: "Vi Vi, mẹ nói con nghe này, tuy nhà chúng ta không quá giàu có nhưng gia cảnh cũng xem như không tệ. mẹ không mong con kiếm một người bạn trai môn đăng hộ đối, chỉ mong con đừng kiếm một người nghèo khó làm bạn trai, như vậy mẹ sẽ không đồng ý đâu."

Hoàng phụ gật đầu nói: "Mẹ con nói đúng đấy. Vi Vi, con đừng kiếm một người ham tiền, biếng làm làm bạn trai."

Hoàng Linh Vi cười nói: "Ba mẹ à, có phải chuyện con mời cơm khiến ba mẹ hiểu lầm không? Tuy gia cảnh bạn trai con không tốt lắm nhưng bản thân anh ấy lại là người rất có năng lực. Năm ngoái tốt nghiệp liền quay về quê lập nghiệp, hiện tại sở hữu một chiếc xe Volvo XS90 cao cấp. Có lẽ ba mẹ hiểu thứ này đại diện cho cái gì đúng không?"

Hoàng phụ và Hoàng mẫu lại nhìn nhau, họ nhìn thấy sự ngạc nhiên trong ánh mắt đối phương.

Hoàng mẫu lo lắng nói: "Vi Vi, con có thể nói cho ba mẹ biết cậu bạn trai này làm nghề gì không? Ba mẹ cũng không có ý gì khác đâu, chỉ sợ con bị lừa thôi. Suy đoán theo những gì con nói nãy giờ, cậu bạn trai này chỉ mới tốt nghiệp năm ngoái đã có thể từ hai bàn tay trắng kiếm được hơn triệu tệ. Năng lực kiếm tiền này thực sự hơi khó tin."

Hoàng phụ cũng lo lắng chuyện này. Một người trẻ tuổi mới tốt nghiệp năm ngoái, tay trắng lập nghiệp mới nửa năm đã kiếm hơn triệu tệ. Cho dù ở thời đại nào thì chuyện này cũng vô cùng khó khăn.

Hoàng Linh Vi cười thích thú nói: “Ba mẹ yên tâm đi, không có chuyện con bị lừa đâu. Con tận mắt chứng kiến anh ấy từng bước xây dựng sự nghiệp mà. Còn chuyện anh ấy làm nghề gì thì sau này con sẽ nói cho ba mẹ biết.”

Lúc này Hoàng phụ Hoàng mẫu mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe con gái cưng nói như vậy, có lẽ con bé đã chứng kiến toàn bộ quá trình đi đến thành công trong sự nghiệp của bạn trai mình.

Sau đó hai vợ chồng lại thăm dò tình hình của đối phương, tiếc là con gái không chịu tiết lộ thêm thông tin. Chỉ nói đợi thời cơ chín muồi sẽ nói cho họ biết.

Chương 240: Con Phải Đồng Ý Với Mẹ, Không Được Về Nhà Với Cậu Ta, Cũng Không Được Đi Khách Sạn Với Cậu Ta. (2)

Sau khi con gái về phòng, Hoàng phụ mới nhìn Hoàng mẫu rồi khẽ tiếng nói: “Bà vào nói chuyện với con gái đi. Chúng ta không cấm cản con bé yêu đương nhưng nhất định phải chú ý bảo vệ bản thân. Trước khi cậu bạn trai kia được chúng ta chấp nhận thì không cho phép có mối quan hệ khác với người ta, bà hiểu không?”

Hoàng mẫu gật đầu tỏ ý đã hiểu. Đây cũng là chuyện bà muốn nói.

Thế là Hoàng mẫu đến trước phòng con gái gõ cửa, đợi con gái đồng ý bà mới tiến vào rồi đóng cửa lại.

Hoàng Linh Vi đặt điện thoại trên giường, cô ấy hỏi: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Hoàng mẫu ngồi lên giường, tằng hắng giọng rồi nói: “Vi Vi à, ba mẹ không cấm con yêu đương. Dù sao nửa năm sau con cũng tốt

nghiệp rồi bước vào đời. Nhưng có một chuyện quan trọng mà mẹ phải nói rõ với con, hi vọng con chú ý."

Hoàng Linh Vi thắc mắc: "Chuyện gì ạ?"

Hoàng mẫu nói thẳng: "Trước khi ba mẹ chấp nhận cậu bạn trai kia thì con không được phát sinh bất kì quan hệ nào với cậu ta, con hiểu không?"

Hoàng Linh Vi đỏ mặt nói: "Mẹ, sao mẹ lại nói với con chuyện này."

Hoàng mẫu nói: "Mẹ đang nhắc nhở con, thứ quý giá nhất của phụ nữ chúng ta chính là lần đầu tiên, không được tuỳ tiện đâu. Phải là người có thể giao phó cả đời thì mới được làm mấy chuyện đó, nếu không sẽ bị thiệt đấy."

Hoàng Linh Vi đỏ cả tai: "Mẹ, con biết rồi."

Hoàng mẫu vẫn chưa yên tâm: "Vi Vi, mẹ là người từng trải, nam nữ yêu nhau rất khó khống chế ham muốn về phương diện đó, không cẩn thận liền vượt quá giới hạn.

Nên con phải đồng ý với mẹ, không được về nhà với cậu ta, cũng không được đi khách sạn với cậu ta.

Nếu con thực sự muốn thì dẫn cậu ta về gặp ba mẹ. Nếu cậu ta vượt ải được thì ba mẹ không can thiệp chuyện của các con nữa, hiểu chưa?"

Hoàng Linh Vi không chịu được nữa, cô vừa đẩy mẹ mình ra khỏi phòng vừa đáp: "Con hiểu rồi mà, mẹ ra ngoài đi."

Trước khi con gái đóng cửa phòng, Hoàng mẫu lại dặn dò: "Nhất định phải nhớ lời mẹ đấy."

Sau khi đóng cửa, Hoàng Linh Vi sờ khuôn mặt đang nóng bừng của mình, trong lòng chợt nghĩ đến Giang Phong. Hắn ta không thành thật chút nào, nếu có cơ hội chắc có lẽ sẽ "ăn sạch" cô ấy thật.

Xem ra phải chú ý chút, không được cho hắn cơ hội.

Thứ quá dễ có được thường không được trân trọng. Một sinh viên đại học thuộc trường đại học trọng điểm như cô đương nhiên hiểu rõ chuyện này.

…

Sáu giờ tối.

Tại một ngôi làng ở một thị trấn thuộc vùng quan ngoại (*).

(*)Quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc.

Trên trục đường chính của thôn, bày hơn ba trăm chiếc bàn tròn phủ khăn đỏ.

Lúc này khách khứa đã ngồi kín ba hơn ba trăm cái bàn. Năm người nhà Giang Phong, ba người nhà chú nhỏ cùng bà nội cùng ngồi ở một trong những số bàn đó.

Dượng là người bản địa, thôn của họ hễ có ai tổ chức tiệc đều không cần đi nhà hàng, cứ trực tiếp bày tiệc dọc theo đường chính của thôn. Sau đó mời cả thôn rồi người thân, bạn bè đến ăn uống.

Lần này anh họ kết hôn, khách khứa khá ít, chỉ hơn ba trăm bàn thôi.

Theo như anh họ nói, thôn của anh từng có người đãi hơn ngàn bàn, khung cảnh rất đông đúc, náo nhiệt.

Chuyện kết hôn ở các nơi trên đất nước này cơ bản đều tương tự nhau.

Xem lễ kết hôn của anh họ, trong lòng Giang Phong chợt nghĩ đến một người. Chính là Liễu Diễm – người suýt nữa thành chị dâu họ của hắn. Không biết chị ấy có ở cùng với người mà hắn giới thiệu không nữa?

Sau khi tham gia đám cưới của anh họ xong, mấy ngày tiếp theo Giang Phong lại cùng người nhà dạo chơi khắp nơi.

Ban đầu, hắn định kéo bạn gái Hoàng Linh Vi cùng đi dạo chơi,

đáng tiếc bạn gái còn chưa muốn gặp ba mẹ hắn sớm như vậy, cũng chỉ có thể đành thôi!

Mấy ngày này, bà nội vui vẻ giống như một đứa trẻ, đối với phụ nữ nông thôn ở độ tuổi của bà, có thể đến thành thị lớn như Thâm thị du lịch một lần, trở lại gặp được đám bạn già cùng tuổi trong thôn, cũng có thể khoác lác rất lâu.

Đừng nói là bà nội, ngay cả mẹ Giang cũng có cảm giác như bà Lưu vào đại quan viên. Lúc bà còn trẻ không ra ngoài làm công, chờ sau khi kết hôn sinh con thì chẳng đi được đâu nữa.

Sau khi đi dạo chơi suốt mấy ngày, xem hết các khu phong cảnh tương đối nổi tiếng ở Thâm thị, mẹ Giang lại muốn về nhà.

Chủ yếu là trong nhà còn nuôi không ít gà vịt đấy!

Cho dù trước khi tới Thâm thị, mẹ Giang đã nhờ hàng xóm nuôi giúp mấy ngày, nhưng trong lòng bà lúc nào cũng thấy không yên tâm. Đây cũng là tâm lý của rất nhiều người phụ nữ nông thôn, bọn họ đi đâu cũng nhớ tới gà vịt và đám rau xanh không đáng mấy đồng trong vườn rau nhà mình.

Trong mấy ngày này, Giang Phong chỉ bớt chút thời gian đi ăn một bữa cơm với Hoàng Linh Vi, còn chẳng có thời gian giao lưu tình cảm với cô.

Thấy ngày mai sẽ phải về nhà, Giang Phong lại gửi tin nhắn qua WeChat cho Hoàng Linh Vi: "Vi Vi, ngày mai anh phải về rồi, tối em đi xem phim với anh được không?"

Hoàng Linh Vi: "Hả, sao các anh phải về nhanh vậy?"

Chương 241: Thật Sự Quá Khó Sáng Tạo

Giang Phong: "Nhà anh đã tới chơi mấy ngày, chú và thím út của anh còn phải đi làm. Mẹ anh còn nhớ thương mấy chục con gà con vịt trong nhà, cho nên phải về rồi!"

Hoàng Linh Vi: "Vậy à, vậy được rồi, anh tới đón em đi!"

Giang Phong: "Ừ, lát gặp!"

Hoàng Linh Vi: "Lát gặp!"

Cửa hàng trà rượu thuốc lá Tùy Duyên.

Sau khi Hoàng Linh Vi hẹn với bạn trai xong, cô cũng không trông cửa hàng nữa. Dù sao nhà các cô mở cửa hàng này chính là tùy duyên, cũng để kỳ nghỉ cô trở về có thể trông cửa hàng mà thôi.

Đóng cửa, về nhà!

Sau khi về đến nhà, Hoàng mẫu hơi kinh ngạc hỏi: "Vi Vi, sao con về sớm vậy?"

Hoàng Linh Vi vừa cởi áo khoác vừa nói: "Đợi lát nữa con có hẹn, nên về đi tắm và thay quần áo!"

Hoàng mẫu nghe được thì nheo mắt. Trong lòng bà vẫn thấy hơi kỳ lạ, con gái vừa trở thành bạn gái của người ta. Đây chắc hẳn là thời gian hai người dính lấy nhau nhất. Sao con gái bà vẫn suốt ngày trông cửa hàng như trước?

Không phải nên ra ngoài hẹn hò mỗi ngày sao?

Bà cảm thấy kỳ lạ suốt mấy ngày, bây giờ con gái cuối cùng cũng muốn ra ngoài hẹn hò, hơn nữa còn hẹn vào buổi tối, làm Hoàng mẫu theo bản năng thấy hơi căng thẳng, giống như con gái ra ngoài buổi tối, sẽ bị người ta ăn sạch vậy.

Nhưng trực tiếp ngăn cản con gái ra ngoài hẹn hò thì chắc chắn không được, dù sao con gái không còn là học sinh cấp hai hay cấp ba nữa, mà là sinh viên sắp tốt nghiệp, cũng sớm đã là người trưởng thành.

Điều bà có thể làm, cũng chỉ là ân cần dạy bảo con gái nhất định phải giữ lấy thứ quý giá nhất của người phụ nữ, không thể để cho người đàn ông bà còn chưa từng gặp qua sàm sỡ.

Sau khi đã hạ quyết tâm, Hoàng mẫu vẫn quan tâm tới động tĩnh của con gái, chờ con gái tắm rửa và trang điểm thay quần áo thật xinh đẹp xong, bà mới lên tiếng nói: "Vi Vi à, con nên nhớ kỹ lời

mẹ nói với con ngày đó, sau này cố gắng đừng đi chơi quá khuya, phải về nhà sớm biết chưa?"

Hoàng Linh Vi bất đắc dĩ nói: "Mẹ, con biết rồi!"

Hoàng mẫu nhìn cô: "Con cũng đừng chê mẹ phiền, nếu con là con trai, cho dù tối nay con không về, mẹ cũng lười nói con nửa câu, nhưng con là cô gái lại khác."

Hoàng Linh Vi còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể gật đầu!

...

Bảy giờ bốn mươi chín phút tối, Giang Phong đón được Hoàng Linh Vi.

Hoàng Linh Vi vừa lên chiếc xe, mùi thơm thoang thoảng của con gái sau khi tắm xông vào mũi, làm cho Giang Phong cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Khi lái xe tới một rạp chiếu phim nào đó, Giang Phong mỉm cười hỏi: "Em có thích xem phim không?"

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: "Mấy năm gần đây em rất ít quan tâm tới phim ảnh, cảm giác phim ảnh bây giờ có hiệu quả đặc biệt hơn trước gấp trăm lần,

Nhưng xem không có cảm giác kinh điển giống như những bộ phim trước đây!"

Giang Phong tán thành nói: "Anh cũng có đồng quan điểm về chuyện này. Không chỉ đơn thuần là phim ảnh, còn có các bài hát cũng thế. Bây giờ anh cũng thường nghe những bài hát kinh điển của thập niên tám mươi chín mươi và đầu thế kỷ này, cảm giác bài hát bây giờ không thú vị lắm."

Hoàng Linh Vi nói: "Anh nói xem, có phải người bây giờ không có tài năng bằng người trước đây không?"

Giang Phong nói: "Cũng không thể nói như vậy, lại nói về âm nhạc, sở dĩ âm nhạc bây giờ xuống dốc, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là làm âm nhạc không còn kiếm được nhiều tiền như trước đây,

thậm chí rất nhiều người làm âm nhạc người bây giờ còn lỗ vốn nặng.

Em nghĩ xem, trước đây chỉ cần để tâm làm ra một bài hát kinh điển, lại có thể khiến cho ca sĩ kiếm được đầy bát đầy chậu, cả đời không lo ăn uống. Bởi vậy bọn họ đương nhiên vắt óc suy nghĩ, muốn sáng tác ra một bài kinh điển.

Mà bây giờ, em tốn thời gian vài năm làm một bài kinh điển, lợi ích thu được có lẽ còn kém hơn mấy bài dễ nhớ như "Chúng ta cùng học tiếng mèo kêu", "Giống như một cây rong biển", đổi lại là em, em còn muốn bỏ ra nhiều tâm tư đi sáng tác như vậy sao?"

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Anh nói có lý, lại giống chúng ta thường lên mạng vậy, nếu lợi ích của tác phẩm sao chép còn kiếm được nhiều tiền hơn các tác phẩm chính gốc, vậy còn có tác giả nào muốn tốn đầu óc đi sáng tạo a? Mọi người đều sao chép. Có vài con đường đã có sẵn, cầm tới dùng không thơm sao?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đúng là đạo lý này, làm sáng tạo thật sự quá khó, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân tìm tòi đi về phía trước, mà sao chép lại đơn giản, đã có con đường đúng đắn, chỉ cần thay hình đổi dạng là có thể dễ dàng giải quyết xong, có thể nói sức lực hai bên bỏ ra khác biệt một trời một vực."

Hoàng Linh Vi nói: "Cho nên lúc em đi học, gặp phải những đề tài có tính sáng tạo, cho dù em thật ra không thích đề tài này, em vẫn sẽ đặt ủng hộ. Mà nếu gặp phải đề tài có tính sáng tạo mà mình thích, vậy không cần nhiều lời, chắc chắn sẽ tặng không ít khen thưởng."

Chương 242: Thật Sự Quá Khó Sáng Tạo (2)

Giang Phong khen: "Cách làm này của em cũng rất tốt, nếu mỗi độc giả đều có giác ngộ như em, nhất định có thể làm sức tưởng tượng của những tác giả kia được mở rộng ra, tác phẩm sẽ xuất sắc hơn nhiều, do đó mọi người sẽ không còn chán sách nữa!"

Hai người nói từ phim điện đến âm nhạc, lại nói đến văn học mạng, tiếp theo lại kéo sang các ngành khác, quan điểm nhất trí nên hai người trò chuyện rất hợp nhau, bất giác đã đi tới rạp chiếu phim.

Sau khi đỗ xe xong, hai người lại quan sát tin tức về các bộ phim được công khai trên màn hình.

Phim hot nhất trong đó là Avatar 2 được trình chiếu cuối năm ngoái. Hơn mười năm trước, bộ phim này từng được phim bom tấn rất nổi tiếng trên toàn thế giới. Tập tiếp theo của nó vừa được công chiếu, chẳng cần suy nghĩ, nó sẽ lại trở thành một bộ phim bom tấn mới.

Chẳng qua, Giang Phong không quá hứng thú với phim bom tấn này, hắn để ý tới phim kinh dị hơn. Đi cùng bạn gái còn chưa được nắm tay, xem phim kinh dị mới là sự chọn lựa tốt nhất.

Đương nhiên, trước đó vẫn phải trưng cầu ý kiến của đối phương.

"Vi Vi, em có thích xem phim nào không?" Giang Phong mỉm cười hỏi.

Hoàng Linh Vi cẩn thận xem qua tên các bộ phim một lượt, sau đó lắc đầu nói: "Em không thấy đặc biệt thích phim nào cả. Anh muốn xem phim nào thì mua vé phim đó, em thế nào cũng được!"

Chỉ chờ câu này của em thôi. Giang Phong gật đầu nói được, lại lấy điện thoại di động ra thao tác.

Sau khi mua vé, Giang Phong đi qua máy bán vé tự động và in vé ra, thấy còn hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ chiếu phim, hắn và Hoàng Linh Vi đi mua cốc trà sữa vừa uống vừa chờ.

Dù sao trước mắt hai người đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, cho dù thường xuyên nói chuyện, cũng có đề tài nói không hết.

Chủ yếu là nam nữ trong giai đoạn này, bất kể đối phương nói gì cũng cảm thấy thú vị, cũng nghe say sưa. Không giống những cặp vợ chồng già tình cảm không tốt, bất kể nói gì, đối phương cũng không có hứng thú, nghe lại cảm thấy phiền.

Một cốc trà sữa chậm rãi uống hết, cũng đến giờ vào phòng chiếu.

Mãi đến lúc này, Hoàng Linh Vi mới biết Giang Phong lựa chọn một bộ phim kinh dị, chẳng qua cô tự nhận mình có lá gan không nhỏ, cũng sẽ không sợ, đi theo Giang Phong cùng bước vào rạp chiếu phim.

Tìm được chỗ ngồi ngồi xong, Giang Phong nhìn xung quanh, phát hiện người xem thưa thớt, tỉ lệ ghế ngồi còn chưa tới đủ 30%, hơn nữa đa phần là nam nữ có đôi có cặp ngồi bên nhau.

Cũng đúng, dù sao thời buổi này FA chạy tới rạp xem phim chỉ là số ít.

Bộ phim bắt đầu, Giang Phong lại nắm tay Hoàng Linh Vi, bắt đầu xem bộ phim kinh dị có đánh giá dường như cũng không tệ này.

Sắc thái chủ yếu của bộ phim kinh dị này cũng tương đối u ám, theo kịch bản được chậm rãi triển khai, một bầu không khí khủng hoảng cũng chậm rãi hình thành. Lúc bộ phim chiếu được bảy phút bốn mươi tám giây, mặt một nữ quỷ trông đáng sợ đột ngột xuất hiện ở trong màn ảnh.

Tiếng hét của một nam sinh đúng lúc vang lên, lập tức làm các khán giả nữ trong phòng chiếu sợ đến mức bắt đầu hét lên chói tai theo.

Đừng nói là khán giả nữ, ngay cả Giang Phong cũng phải giật mình trước cảnh tượng bất ngờ xảy ra này.

Mà Hoàng Linh Vi trước khi vào phong chiếu tự nhận mình có lá gan không nhỏ, nhìn thấy cảnh tượng này cũng không kìm chế được mà hét lên thành tiếng, lập tức nhào vào trong lòng Giang Phong, ôm chặt hắn không thả.

Tố chất tâm lý của Giang Phong ở trên phương diện này vẫn thật sự không tệ, bây giờ mỹ nhân trong lòng, hắn lập tức quên mất cảm giác không thoải mái do bộ phim kinh dị mang đến, cũng giơ tay ôm lấy cô.

Trong cả phòng chiếu phim, mười đôi tình nhân thì ít nhất có chín đôi ôm nhau.

Đây chính là nguyên nhân những đôi nam nữ có quan hệ mập mờ chưa làm rõ thích xem phim kinh dị. Có tấm màn che phim kinh dị này, bọn họ có thể thoải mái ôm đối phương, đây là một biện pháp khiến quan hệ nam nữ đột phá nhanh nhất.

"Vi Vi, em có ổn không?" Giang Phong khẽ hỏi ở bên tai cô.

Hoàng Linh Vi từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, sóng mắt long lanh nhìn hắn: "Anh thật xấu, có phải anh chọn phim kinh dị, trong lòng có tâm tư không thể cho ai biết không hả?"

Giang Phong cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt vô tội nói: "Vi Vi, em nói vậy là đổ oan cho anh rồi. Anh làm gì có tâm tư không thể cho ai biết chứ? Anh chỉ cảm thấy nhìn phim khác không thú vị lắm, không bằng chọn một bộ phim kinh dị kích thích một chút."

Hoàng Linh Vi mềm giọng nói: "Con người anh không thành thật, em mới không tin anh đâu!"

Giang Phong chớp chớp mắt: "Đồng chí Vi Vi, mình phải nói đạo lý chứ. Em xem anh ôm em lâu như vậy, tay cũng không di chuyển tới vị trí khác, đúng là người nổi tiếng đàng hoàng!"

"Lưu manh!"

Nhìn ánh mắt Hoàng Linh Vi có phần mơ màng, Giang Phong làm sao còn nhịn được nữa, trực tiếp cúi đầu hôn!

" n hừ..."

Chương 243: "Hòa Giải Hôn Nhân"

Từ rạp chiếu phim đi ra, đã hơn mười giờ đêm.

Hoàng Linh Vi không ngừng cấu cánh tay Giang Phong, trong miệng lẩm bẩm các loại từ 'Lsp', 'Người xấu', 'Lưu manh', lại xem một bộ phim, nửa người trên của cô đã hoàn toàn thất thủ.

Nếu không phải không đúng chỗ, có lẽ không chỉ là nửa người trên thất thủ.

Thảo nào mẹ nói nam nữ đang yêu đương, khả năng kiềm chế trên phương diện kia rất kém, nhất thời không cẩn thận sẽ vượt qua giới hạn. Trước đây, cô không mấy đồng ý với câu này, cảm thấy con người ở trong tình trạng tỉnh táo, làm sao có thể không khống chế được bản thân mà vượt quá giới hạn được chứ?

Dù sao, không muốn thì bảo đối phương dừng lại, muốn thì tiếp tục thôi.

Xem ra vẫn phải coi trọng kinh nghiệm mẹ đưa ra, không thể đi cùng 'Lsp' này tới khách sạn, bằng không chỉ dựa vào khả năng chống cự yếu ớt của cô ở phương diện này, khẳng định không chịu được sự tấn công của hắn, quan hệ cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Giang Phong thấy bạn gái làm nũng với hắn, trong lòng thật sự mãn nguyện, cười hì hì nói: "Vợ, chúng ta đi ăn khuya xong hẵng về, em có muốn ăn món gì không?"

"Ghét, ai là vợ của anh chứ?"

Hoàng Linh Vi lườm yêu hắn, nói: "Buổi tối ăn ít đồ dễ tiêu hóa thì tốt hơn!"

"Vậy ăn ít cháo hải sản nhé?" Giang Phong trưng cầu ý kiến của cô.

Hoàng Linh Vi “Ừ” một tiếng: "Cũng được!"

...

Nửa giờ sau, Giang Phong và Hoàng Linh Vi đi tới một cửa hàng cháo hải sản có đẳng cấp không tệ.

Hai người gọi một bát cháo hải sản và mấy phần điểm tâm, lại nói chuyện phiếm trong lúc chờ đợi.

"Bao giờ công ty của anh khai trương vậy?" Hoàng Linh Vi hỏi.

"Chờ qua tết nguyên tiêu sẽ khai trương." Giang Phong đáp.

Hoàng Linh Vi mỉm cười nói: "Đúng lúc khi đó em cũng phải trở lại trường!"

Giang Phong nói: "Đến lúc đó, anh đưa em tới trường nhé?"

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: "Không cần. Anh đi qua đi lại quá tốn thời gian. Em ngồi tàu cao tốc sáu tiếng là qua. Hơn nữa, ba mẹ em cũng tiễn em lên xe đấy."

Giang Phong khẽ gật đầu, cũng không nhắc lại chuyện này nữa, ngược lại hỏi: "Vợ, ngày mai nhà anh sẽ quay về, em thật sự không định gặp ba chồng mẹ chồng tương lai của em một lát à?"

"Em không muốn!" Hoàng Linh Vi vội vàng từ chối, sau đó làm nũng nói: "Chồng, anh thư thư cho em một thời gian đã, chờ lần sau em chuẩn bị tâm lý xong, sẽ đi gặp bọn họ được không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Được rồi, vậy lần sau lại nói!"

Hai người tùy ý tán gẫu. Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ lại đưa cháo hải sản và vài loại điểm tâm lên.

Chờ sau khi ăn xong, đã là mười một giờ rưỡi đêm!

Hắn đưa Hoàng Linh Vi về đến nhà, đã là chuyện 0 giờ.

Trước khi Hoàng Linh Vi xuống xe, Giang Phong lại cùng cô ôm hôn hơn mười phút ở trong xe, cũng bóp nặn hai con thỏ trắng nhỏ đáng yêu kia một lúc, hai người mới lưu luyến rời nhau.

Nhìn Hoàng Linh Vi tiến vào khu chung cư, cũng nhận được tin nhắn cô báo đã về tới nhà, Giang Phong mới lái xe rời đi.

...

Ngày hôm sau.

Đám người Giang Phong ăn bữa sáng do cô nấu xong, lên đường về nhà trong ánh mắt nhìn theo của bốn người nhà cô.

Một đường thuận lợi trở lại huyện Bách Lương, sau đó bọn họ mới chia binh hai đường, cả nhà chú út và bà nội quay về thị trấn, còn nhà Giang Phong lại tiếp tục về thôn Long Sơn.

Cho dù đã xây nhà ở quê, nhưng bà nội vẫn đến ở với chú út ở trên

thị trấn, đây là chú út cân nhắc đến bà nội lớn tuổi, ở thị trấn dưỡng lão tốt hơn ở nông thôn.

Không nói gì khác, trình độ chữa bệnh của thị trấn lại tốt hơn ở nông thôn rất nhiều.

Rất nhiều lúc đột nhiên phát bệnh cần phải tranh cướp với thời gian, nếu xảy ra ở nông thôn, chờ đưa người đến bệnh viện huyện, nói khoa trương một chút, chỉ sợ thi thể cũng đã lạnh!

Nhưng đang ở thị trấn, vậy chỉ bảy tám phút là có thể chạy tới bệnh viện, có lẽ có thể cứu được tính mạng về.

Sau khi về đến nhà, ba anh em Giang Phong ở nhà khoảng ba bốn ngày, lại xuất phát đi tới tỉnh thành.

Trong ba bốn ngày này, Giang Phong nhận được hai phần quà tạ môi.

Một phần đến từ Giang Văn Tây, anh ta và Lâm Nguyệt - cô gái mắc bệnh ngoài da kia đã đăng ký kết hôn, trước mắt tình cảm hai vợ chồng rất tốt, đi chỗ nào cũng không rời nhau.

Giang Phong theo lệ cũ chỉ lấy quà tặng, phong bì tạ môi chỉ lấy một trăm, còn lại hắn đều trả về, làm hai vợ chồng Giang Văn Tây vô cùng cảm kích.

Còn có một phần đến từ con trai của bác Trương, anh ta và cô gái bán cá Trác Y Nhiên cũng đã thành đôi. Trước mắt, anh ta bỏ ý định tới tỉnh thành mở cửa hàng bán sashimi, mà chạy đến chợ ở thị trấn Nam Thành huyện Bắc Lương bán đồ ăn, cùng vợ dùng chung một quầy hàng, bày bán sashimi của anh ta.

Có người nói, cửa hàng còn rất được hoan nghênh, hai vợ chồng giúp đỡ lẫn nhau, cuộc sống rất tốt đẹp.

Mà vào ngày bọn họ đăng ký kết hôn, Giang Phong sử dụng năng lực phá tường cho cuộc hôn nhân của Trương phụ, khiến điểm xứng đôi hôn nhân vốn chỉ có hơn năm mươi điểm tăng lên tới sáu mươi chín điểm.

Bởi vậy, mấy ngày nay, Trương phụ có thể cảm giác được rõ ràng

sự thay đổi của vợ mình, bà không còn động một tí lại chửi mắng ông ta ầm lên như trước, làm cuộc sống của ông ta lập tức trở nên hạnh phúc.

Trương phụ đương nhiên quy công lao của tất cả những biến hóa này cho cô con dâu được Giang đại sư xem xét thay bọn họ, làm hai vợ chồng bọn họ cảm kích Giang đại sư, đồng thời cũng đối xử rất tốt với cô con dâu này.

Tình cảm đều từ hai phía, bọn họ thật lòng tốt với con dâu, vậy cô con dâu đương nhiên cũng tốt gấp bội đối với bọn họ, tiến vào vòng tuần hoàn tốt!

Để cảm ơn Giang đại sư, Trương phụ thật sự lấy ra cả vốn liếng mua quan tài, chuẩn bị một phong bì cảm ơn mai mối đặc biệt dày cho Giang Phong, còn có một đống quà tạ môi.

Giang Phong nhận quà cũng thoải mái nhẹ nhõm.

Chương 244: "Hòa Giải Hôn Nhân" (2)

Dù sao hắn không chỉ giúp Trương phụ xem xét một người con dâu đặc biệt thích hợp với nhà họ Trương bọn họ, còn sử dụng thêm năng lực phá tường quý giá cho hai vợ chồng bọn họ, nhận của ông ấy mấy chục nghìn đồng phong bì tạ môi là chuyện đương nhiên.

...

Mười tám tháng giêng.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc cuối cùng cũng bắt đầu kinh doanh trở lại.

Ngày này, Giang Phong đăng một bài dài trên Weibo:

"Thông báo rộng rãi với các fan, từ hôm nay văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc chính thức kinh doanh trở lại, mời các fan chuyển lời cho nhau.

Tục ngữ nói 'phụ nữ cưới nhầm người hỏng một đời, đàn ông cưới nhầm vợ hỏng ba đời', rõ ràng mọi người đều hiểu đạo lý lớn như vậy, nhưng vì cái gì vẫn có vô số người cưới nhầm hoặc cưới sai người chứ?

Nguyên nhân này có rất nhiều phương diện, bây giờ tôi đơn giản chia nó ra làm bốn điểm:

Một, tuổi tác cao, lại chấp nhận!

Rất nhiều nam nữ sở dĩ cưới nhầm người, yếu tố thứ nhất chính là tuổi tác cao, sợ tiếp tục kén chọn nữa sẽ phải sống cô độc cả đời, lại bắt đầu không ngừng giảm tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của mình xuống.

Kết quả tất nhiên không cần nhiều lời, mười người có chín người thương tích đầy mình.

Hai, trẻ tuổi không có kinh nghiệm, ba mẹ không biết cách trấn ải!

Rất nhiều cuộc hôn nhân xảy ra vấn đề đều là do trẻ tuổi không hiểu chuyện, không biết gì lại bước vào hôn nhân, mà người làm cha mẹ lại không biết cách trấn ải cho con, cuối cùng không mấy người có thể sống hạnh phúc.

Ba, nhìn không thấu được sự ngụy trang của đối phương.

Rất nhiều nam nữ trước khi cưới biểu hiện rất tốt, nhưng sau khi cưới lại hoàn toàn khác.

Trước khi cưới, người đàn ông có thể chiều bạn đến tận xương tủy, có thể bất chấp mưa to gió lớn đưa đón bạn đi bất kỳ chỗ nào, có thể nửa đêm giá rét ra ngoài mua đồ cho bạn ăn.

Nhưng sau khi cưới, ngay cả một chai nước tương đổ cũng lười đỡ.

Trước khi cưới, người phụ nữ có thể thề son sắt, sau khi cưới chắc chắn sẽ hiếu thảo với cha mẹ chồng, làm một người vợ hiền mẹ tốt.

Nhưng sau khi cưới, thật sự là một lời khó nói hết!

Bốn, bởi vì xúc động nhất thời mà kết hôn.

Tình yêu là mù quáng, rất nhiều người 'vừa gặp đã yêu', tự cho rằng mình gặp được tình yêu đích thực, sau đó lại vội vội vàng vàng kết hôn, chờ sự kích động trong lòng biến mất, bắt đầu đối mặt với hiện thực, mới bỗng nhiên phát hiện ra đây không phải là cuộc hôn nhân mà mình mong muốn.

Thật ra nói tới nói lui, trong hôn nhân quan trọng nhất vẫn phải hiểu rõ người thế nào thích hợp mình, chỉ tiếc là trên đời này 99% người đều không có bản lĩnh có thể tìm được người thích hợp với mình nhất.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc chúng tôi lại có năng lực giúp đỡ cho khách hàng tìm được đối tượng kết hôn thích hợp nhất với mình.

Văn phòng môi giới hôn nhân vốn khai trương từ năm trước tới nay, đã thành công tác hợp cho không ít cặp vợ chồng, trước mắt vẫn duy trì tỷ lệ một trăm phần trăm khen tặng, khách hàng muốn tìm đối tượng kết hôn đều có thể hành động!

Mặt khác, thông báo cho mọi người một tin tốt, từ bây giờ văn phòng môi giới hôn nhân mới tăng thêm dự án "hòa giải hôn nhân".

Bởi vì các loại nguyên nhân dẫn đến cuộc hôn nhân của khách hàng có chiều hướng tan vỡ, nếu vẫn muốn tiếp tục, không muốn kết thúc bằng ly hôn, làm ơn nhất định phải liên hệ với tôi, tôi sẽ cố gắng hết khả năng giải trừ khó khăn thay cho các người.

Bởi vì liên quan tới thời gian, trước mắt mỗi ngày tôi chỉ tiếp ba đôi vợ chồng cần phải hòa giải hôn nhân, cho nên chỉ có thể áp dụng cách thức hẹn trước.

Cách thức hẹn trước, mời quan tâm bài "hòa giải hôn nhân", tác giả văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Bài này sẽ đăng đúng hạn vào chín giờ sáng mỗi ngày, mọi người cập nhật và mở ra trang mới nhất, sẽ đọc được một bảng danh sách (không hiển thị ngoài một trăm), khách hàng có thể cướp được ba vị trí đầu lại add QQ của nhân viên hoạt động, sau đó

chụp màn hình, có thể dựa theo thời gian đã hẹn để tới tìm tôi tiến hành hòa giải hôn nhân!

Cuối cùng tuyên bố, tôi chịu trách nhiệm hòa giải cuộc hôn nhân, không chỉ đơn thuần là hòa giải tình cảm của vợ chồng, còn bao gồm vấn đề khó xử từ xưa tới nay là quan hệ mẹ chồng con dâu, chỉ cần các người tin tưởng tôi, tôi tất nhiên sẽ không khiến cho các người thất vọng.

Vâng, tôi đã nói xong, mọi người mau chóng hành động đi!"

Giang Phong vừa đăng một bài Weibo dài, Tiêu Mẫn đã lập tức gửi bình luận: "Giang đại sư làm chuyện tốt như vậy, những người bạn đã tuyệt vọng về hôn nhân mau hành động đi. Thực lực của Giang đại sư ở trên phương diện hôn nhân này tất nhiên sẽ không khiến cho các bạn phải thất vọng đâu!"

Uông Văn Kiệt cũng tiến hành gửi bình luận tham gia náo nhiệt nói: "Giang đại sư lợi hại, khiến cho tôi cũng muốn xảy ra chút vấn đề trong hôn nhân, sau đó đi tìm ngài nhờ hòa giải!"

Ở trên mạng, hai vợ chồng này có mức độ quan tâm không thấp, Tiêu Mẫn thì không cần phải nói, cô ta vốn là minh tinh nổi tiếng trên tuyến hai, lượng fan trên Weibo đã hơn mười triệu.

Cho dù Uông Văn Kiệt không phải là minh tinh, nhưng anh ta cưới một cô vợ làm minh tinh, cộng thêm anh ta có thân phận là con nhà giàu siêu cấp, cũng thu hút số lượng lớn fan, trong đó chủ yếu là fan nữ.

Hai người này vừa gửi bình luận, tất nhiên đã gây ra chấn động không nhỏ trên internet.

Chương 245: Tốc Độ Tay Của Cô Nổi Tiếng Nhanh

"@ Uông Văn Kiệt, không ngờ giám đốc Uông cũng có lúc nghịch ngợm như vậy!"

"@ Uông Văn Kiệt, giám đốc Uông, anh nghịch ngợm như vậy, không sợ quá muộn, vợ không cho lên giường sao?"

"@ Tiêu Mẫn, truyền xuống, hôn nhân của Mẫn Tiên Tử xảy ra vấn đề cần phải hòa giải!"

"@ Tiêu Mẫn, truyền xuống, chồng của Mẫn Tiên Tử ngoại tình, sắp ly hôn!"

"Thật không ngờ Giang đại sư không chỉ giỏi làm mai mối, còn biết hòa giải hôn nhân."

"Chuyện này thật ra không có gì lạ, bản thân người giỏi mai mối đã hiểu rõ về hôn nhân hơn người bình thường rồi."

"Đây thật sự là chuyện công đức vô lượng, đáng tiếc mỗi ngày chỉ tiếp ba khách, chỉ tiêu hơi ít!"

"Hôn nhân của tôi xảy ra vấn đề, cần cao nhân như Giang đại sư hòa giải gấp, tôi đã đăng ký xong tài khoản trên trang web ban đầu, hy vọng ngày mai mọi người đừng tranh cướp với tôi, cảm ơn!"

"Hôn nhân của tôi cũng sắp phải ly hôn, cuộc sống mỗi ngày đều vô cùng giày vò, cũng cần cao nhân như Giang đại sư giúp đỡ hòa giải gấp. Hu hu hu, nể tình tôi là phụ nữ, các người đừng tranh cướp với tôi có được không?"

"Về tốc độ tay này, tôi không phục ai hết! Ngày mai chúng ta so tài xem hư thực!"

"..."

Trên Weibo, văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc mới tăng thêm dự án "hòa giải hôn nhân", khiến mọi người đứng ngoài xem và không ít người có cuộc hôn nhân vỡ tan đều quan tâm.

...

Thành phố ở tỉnh Tương.

Một khu dân cư nào đó.

Diêu Thải Hà mắt sưng đỏ ngồi trên sô pha.

Vào một giờ trước, chồng cô là La Thiên Thành lại gọi điện thoại về, nói thật sự không chịu nổi cô nữa, bảo cô chuẩn bị sẵn các tài liệu chứng minh thư, sổ hộ khẩu và giấy đăng ký kết hôn, buổi chiều sẽ đi tới Cục dân chính làm thủ tục ly hôn.

Vào giây phút chồng nói muốn ly hôn với cô, Diêu Thải Hà thật sự sắp suy sụp, cô không muốn ly hôn!

Cô yêu anh như vậy, vì sao anh lại muốn ly hôn với cô chứ?

Không phải chỉ lén lắp thiết bị theo dõi ở trên xe của anh thôi sao? Cũng tại cô sợ anh làm chuyện có lỗi với cô ở bên ngoài, bất đắc dĩ mới phải dùng một số biện pháp khác thường, cô cũng đã xin lỗi anh rồi, vì sao anh không chịu tha thứ cho cô chứ?

Diêu Thải Hà nhớ lúc cô và chồng là La Thiên Thành mới cưới, hai người thật sự vô cùng ân ái, chồng chăm sóc cô rất cẩn thận, gần như cô muốn gì được nấy, người bên cạnh rõ ràng đều ao ước muốn chết.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, làm cuộc hôn nhân của bọn họ đi tới tình trạng như hôm nay?

Diêu Thải Hà thật sự không hiểu, cô biết mình hoàn toàn không thay đổi, vẫn yêu chồng của cô như vậy, chẳng lẽ chồng của cô thay đổi, không còn yêu cô nữa sao?

Nghĩ đến đây, Diêu Thải Hà lại không nhịn được muốn rơi nước mắt.

Cô rút khăn giấy lau nước mắt, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được tại sao cuộc hôn nhân của cô lại rơi vào tình trạng ly hôn. Diêu Thải Hà dứt khoát lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị lên mạng xin trợ giúp.

Mười phút sau.

Diêu Thải Hà xem kỹ bài phát biểu dài trên Weibo của Giang Phong một lần, sau đó lật xem bình luận của đám dân mạng, phát hiện không ít người đều rất nể phục Giang đại sư này. Ngay cả

minh tinh Tiêu Mẫn cũng tự mình ra mặt quảng cáo cho hắn.

Chờ sau khi tìm hiểu về Giang đại sư này xong, Diêu Thải Hà đột nhiên có lòng tin vào hắn, cảm thấy hắn chắc hẳn có thể giúp đỡ cô cứu vãn cuộc hôn nhân, giúp cô kéo lại trái tim của chồng.

Chỉ là mỗi ngày Giang đại sư này chỉ tiếp ba đôi vợ chồng cần phải hòa giải hôn nhân, hơn nữa có thể hẹn trước được không, còn phải kết hợp với tốc độ tay.

Cũng may, tốc độ tay của cô nổi tiếng nhanh, chồng có thể làm chứng cho cô về điều này, tin tưởng cô có thể lấy được số hạng đầu.

Vì vậy, Diêu Thải Hà căn cứ theo nhắc nhở của Giang đại sư, tìm kiếm bài đăng "hòa giải hôn nhân" trên mạng, để có tư cách tranh cướp số, cô ta còn cố ý đăng ký tài khoản trên trang này.

Chờ cô làm xong tất cả những điều này, chồng cô lại gọi điện thoại qua.

Điện thoại vừa được kết nối, La Thiên Thành chồng cô đã dứt khoát hỏi: "Cô đã chuẩn bị xong hết giấy tờ chưa?"

Diêu Thải Hà vội vàng xin lỗi: "Chồng à, em thật sự biết sai rồi. Lúc đó, em bị ma quỷ dẫn lối, anh lại tha lỗi cho em đi. Em bảo đảm sẽ bỏ thói xấu này, sau này sẽ không theo dõi anh nữa!"

La Thiên Thành nói: "Cô không phải nói với tôi những điều này nữa. Cô nói, tôi cũng không muốn nghe. Lần nào cô cũng nói sẽ sửa, nhưng kết quả thì sao? Vẫn là như vậy, còn càng lúc càng quá đáng, tôi thật sự không chịu nổi cô nữa rồi!"

Diêu Thải Hà vội nói: "Chồng, lần này khác, lần này em tìm được một đại sư hòa giải hôn nhân đặc biệt lợi hại, anh lại cho em một cơ hội cuối cùng đi, em cam đoan với anh, lần này em nhất định sẽ hoàn toàn bỏ thói quen theo dõi anh."

La Thiên Thành nói với giọng điệu lãnh đạm: "Diêu Thải Hà, cô cần gì tìm đại sư hòa giải hôn nhân chứ? Vấn đề hôn nhân của chúng ta ở đâu, trong lòng cô còn không biết sao?

Cô đã hoàn toàn mất lòng tin vào tôi!

Tôi thật sự mệt rồi, không muốn phải đúng giờ báo vị trí với cô nữa, không muốn trong lúc đi xã giao, về nhà còn phải tiếp nhận sự tra hỏi hết lần này tới lần khác của cô nữa. Nếu ngay cả tin tưởng cơ bản nhất giữa hai vợ chồng cũng không có, vậy chúng ta miễn cưỡng sống chung cũng chỉ có thể khiến cô và cô phải chịu tội thôi, còn không bằng ly hôn, mỗi người đều sống tốt."

Diêu Thải Hà nói kèm theo tiếng khóc nức nở: "Chồng, anh nể tình chúng ta từng ân ái, anh lại cho em một cơ hội, anh đi cùng em tới tiếp nhận vị đại sư kia hòa giải hôn nhân đi. Nếu đến lúc đó em vẫn không thay đổi, anh hãy ly hôn với em, được không?"

La Thiên Thành im lặng một lúc, mới lên tiếng: "Được, vậy tôi lại cho cô một cơ hội cuối cùng, cùng cô tiếp nhận hòa giải. Đến lúc đó, nếu cô vẫn như vậy thì không có gì để thương lượng nữa!"

Diêu Thải Hà mừng đến rơi nước mắt: "Cảm ơn chồng, lần này em sẽ không để cho anh phải thất vọng nữa!"

Chương 246: Tốc Độ Tay Của Cô Nổi Tiếng Nhanh (2)

Thành phố tỉnh Quế.

Khu dân cư nào đó, Chương mẫu đang nhặt rau chuẩn bị nấu cơm.

Đột nhiên, điện thoại đặt ở trên bàn hiện ra video WeChat, là một người bạn cùng khu chung cư gửi đến. Chương mẫu vội vàng cầm điện thoại di động lên, điểm vào nghe máy, mỉm cười và nói với bác gái trong màn hình: "Chị Vương."

Chị Vương nói: "Em gái Chương, văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc mà em hỏi chị lúc trước, hôm nay bọn họ chính thức đi làm lại rồi. Nếu em muốn tìm bạn trăm năm thay cho con trai, có thể đi bây giờ!"

Chương mẫu nghe được, ánh mắt lập tức sáng lên: "Được, cảm ơn

chị Vương, em sẽ qua xem ngay đây!"

Chị Vương mỉm cười nói: "Không cần khách sáo, Giang đại sư của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc này rất lợi hại, chị tin em sẽ không phải thất vọng đâu. Vậy em mau đi đi, chị không quấy rầy em nữa, tạm biệt!"

Chương mẫu nói: "Vâng, tạm biệt chị Vương!"

Chờ tắt máy, Chương mẫu không nhặt rau nữa, đi rửa tay, lại cầm lấy điện thoại trên bàn và thay giầy đi ra ngoài. Tính tình bà vẫn luôn hấp tấp, nếu đã quyết định muốn nhờ người mai mối cho con trai, vậy sẽ không do dự.

Sau khi ra khỏi cửa, Chương mẫu gọi điện thoại cho chồng, nói buổi trưa không nấu cơm, bảo ông tự mình giải quyết.

...

Cho dù hôm nay mới là ngày văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc chính thức đi làm lại, nhưng từ hai ngày trước, Giang Phi, Giang Tuyết và Đường An Quân đã về trước. Bốn người Liễu Y Y không ngừng đi thăm hỏi khách hàng.

Dù sao năm trước đã ký hơn một nghìn hợp đồng, nhiều khách như vậy có thể làm cho bọn họ bận rất lâu!

Trong văn phòng, sau khi Giang Phong đăng bài phát biểu dài trên Weibo, lại mở máy tính ra gõ chữ. Hắn muốn viết một số bài liên quan tới phương diện hôn nhân, ví dụ như môn đăng hộ đối, ví dụ như quan hệ mẹ chồng con dâu, ví dụ như tình cảm vợ chồng không thể tiếp tục vân vân.

Mỗi chương duy trì ở khoảng một nghìn chữ. Đây là dùng để cập nhật bảng xếp hạng của khách mỗi ngày.

Dù sao trong hệ thống xứng đôi có rất nhiều tài liệu, sắp xếp một chút là được rồi, ngược lại cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Khoảng mười rưỡi, người khách đầu tiên sau tết tới cửa. Người tới chính là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, xem tình hình chắc là tới tìm bạn trăm năm thay cho con trai hoặc con gái.

Có Lam Chí Huy tiếp đón, Giang Phong không cần phải quan tâm, chờ bà ta điền xong tài liệu, hắn lại xét duyệt là được.

Bởi vậy, Giang Phong không rời khỏi phòng làm việc, mà viết từng bài về "hòa giải hôn nhân". Sau đại khái hơn hai mươi phút, Lam Chí Huy mới cầm tài liệu bước vào cho hắn xét duyệt.

Giang Phong nhìn lướt qua, phát hiện tài liệu là thật.

Nhìn kỹ, Giang Phong không khỏi mỉm cười. Chương Bình trong tài liệu này không ngờ là đồng nghiệp của chị dâu tương lai Trương Dung Oánh của hắn, chẳng lẽ chị dâu tương lai giới thiệu anh ta tới tìm bạn trăm năm?

Nghĩ tới đây, Giang Phong cầm tài liệu đi ra khỏi văn phòng, nhìn về phía Chương mẫu mỉm cười nói: "Thím Chương, chào thím, tôi là Giang Phong, không biết thím làm sao biết được văn phòng môi giới hôn nhân chúng tôi vậy?"

"Hóa ra ngài chính là Giang đại sư mà bọn họ nói tới!"

Vẻ mặt Chương mẫu tươi cười nói: "Tôi nghe bạn tôi giới thiệu mới biết đến văn phòng môi giới hôn nhân của các ngài. Nghe các bà ấy nói ngài làm mai mối rất giỏi, cho nên tới đây tìm bạn trăm năm cho con trai tôi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Hóa ra là vậy, đúng là hữu duyên, chị dâu tương lai của tôi và con trai thím còn là đồng nghiệp đấy!"

Bác Chương vui vẻ nói: "Ồ? Trùng hợp như vậy sao? Chị dâu tương lai của ngài là người nào vậy? Ngài nói ra xem tôi có biết không?"

Giang Phong lại cười nói: "Trương Dung Oánh chính là chị dâu tương lai của tôi. Không biết thím Chương có biết không?"

Chương mẫu nghe vậy vỗ chân mỉm cười nói: "Biết chứ, đương nhiên là biết rồi. Hóa ra bác sĩ Trương xinh đẹp nhất trong khoa của con trai tôi chính là chị dâu tương lai của ngài!"

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, thím Chương cứ yên tâm, nếu là người quen, tôi khẳng định sẽ xem xét một con dâu khiến thím thỏa mãn, thím cứ chờ tin tức tốt của tôi đi!"

Chương mẫu mặt mày hớn hở nói: "Vậy đương nhiên là tốt rồi. Tôi nộp phí ký hợp đồng trước, chuyện Tiểu Bình nhà tôi lại giao cho ngài đấy!"

Giang Phong xua tay mỉm cười nói: "Thím Chương, đã nói là người quen, còn nộp phí ký hợp đồng cái gì chứ? Tôi làm cho thím chuyện này, chờ sau khi thành công, thím xem cho một phong bì mừng là được rồi!"

Chương mẫu nghe vậy lại càng thêm hài lòng, liên tục khen ngợi: "Cậu đúng là tốt thật. Anh trai cậu chắc hẳn cũng không tệ, bác sĩ Trương đúng là có ánh mắt tốt đấy!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Thím Chương quá khen rồi. Thím ngồi xuống đã, tôi rót cho thím chén nước!"

Chương mẫu lắc đầu nói: "Không cần rắc rối như vậy, tôi chuẩn bị về đây!"

Giang Phong khách sáo nói: "Sao thím phải vội về vậy, không ngồi một lát đã?"

Bác Chương mỉm cười nói: "Chuyện của tôi xong rồi, tôi không quấy rầy các cậu làm việc nữa, chuyện Tiểu Bình nhà tôi lại nhờ cậu đấy!"

Giang Phong gật đầu nói: "Thím Chương yên tâm, tôi bảo đảm sẽ làm tốt chuyện này cho thím."

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, Chương mẫu mới hài lòng rời đi.

Chương 247: Đuôi Lông Mày Rời Rạc Thì Tình Khó Tụ

【 Danh tính 】: Dương Tĩnh Vân

【 Tuổi tác 】: 30 tuổi

【 Chiều cao 】: 159cm

【 Cân nặng 】: 46kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 68 (tình cảm vợ chồng 53 + môn đăng hộ đối 76 + quan hệ gia đình 75)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 84 (tình cảm vợ chồng 84 + môn đăng hộ đối 83 + quan hệ gia đình 85)

Sau khi Chương mẫu rời khỏi văn phòng môi giới hôn nhân, Giang Phong rảnh rỗi lại tìm kiếm người xứng đôi thay cho Chương Bình con trai của bà ta, kết quả lại dễ dàng tìm được đối tượng thích hợp với anh ta.

Thật ra đây cũng là chuyện bình thường, theo phạm vi tìm kiếm không ngừng mở rộng, bây giờ Giang Phong chỉ cần một ý nghĩ, phạm vi tìm kiếm lại có thể bao phủ cả thành phố tỉnh Quế, với nhân khẩu mấy triệu người này, đương nhiên có thể dễ dàng tìm được đối tượng xứng đôi thích hợp.

Sau khi tìm kiếm được đối tượng thích hợp, Giang Phong không lập tức đến nhà thăm hỏi, mà trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho chị dâu tương lai.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phong đã nói thẳng vào vấn đề: "Chị dâu, có phải chị có một người đồng nghiệp tên là Chương Bình không?"

Giọng nói hơi kinh ngạc của Trương Dung Oánh truyền tới, "Đúng vậy, Tiểu Phong cậu quen với anh ta à?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Em không quen anh ta. Chỉ là mẹ anh ta mới đến văn phòng môi giới hôn nhân của bọn em tìm bạn trăm năm cho anh ta. Em biết anh ta là đồng nghiệp của chị dâu, cho nên lại gọi điện thoại nói với chị một tiếng."

Trương Dung Oánh mỉm cười nói: "Thì ra là thế. Chẳng phải trước

đây chị có nói sẽ giới thiệu hai đồng nghiệp nam chưa có gia đình tới văn phòng của cậu sao? Kết quả vừa bận rộn lại quên mất chuyện này. Không ngờ mẹ của Chương Bình đã chủ động tìm tới văn phòng môi giới hôn nhân của các cậu, vậy đúng là duyên phận có trốn cũng trốn không thoát được!"

Giang Phong mỉm cười, sau đó hỏi: "Chị dâu, Chương Bình kia là người thế nào?"

Trương Dung Oánh nói: "Bình thường chị không tiếp xúc nhiều với anh ta, chẳng qua trong lúc làm việc, anh ta vẫn biểu hiện tạm được, công việc dơ bẩn, mệt mỏi, anh ta đều tranh làm. Hơn nữa cũng tương đối tôn trọng sản phụ, bình thường kiểm tra cho sản phụ đều sẽ nói rõ ràng trước. Cho nên anh ta làm việc ở phòng bọn chị nhiều năm như vậy, vẫn có đánh giá không tệ lắm."

Giang Phong nói: "Được, trong lòng em đã biết, chị dâu cứ làm việc!"

Trương Dung Oánh nói: "Ừ!"

Sau khi cúp máy, Giang Phong thấy không có khách nào tới cửa, lại nói với Lam Chí Huy: "Anh Huy, tôi ra ngoài thăm hỏi khách, có thông tin của khách hàng cần phải xét duyệt thì anh cứ chụp ảnh gửi qua WeChat cho tôi."

Lam Chí Huy gật đầu đáp: "Được, ông chủ!"

Sau khi căn dặn rõ ràng, Giang Phong cũng không dừng lại nữa, lái xe lao thẳng đến chỗ của khách.

...

Dương Tĩnh Vân sinh ra ở một nơi nông thôn hẻo lánh tại huyện Linh Xuyên tỉnh Quế. Cô là chị cả trong nhà, phía dưới còn có hai em gái và một em trai, bởi vì điều kiện gia đình không tốt lắm, trong nhà cũng nhiều con, ba mẹ các cô đều áp dụng cách thức nuôi thả đối với bốn người chị em các cô.

Nói một cách đơn giản, chính là chịu trách nhiệm cho bốn người chị em các cô ăn no, cái khác cơ bản mặc kệ.

Ngay cả việc đi học, cũng chỉ chịu trách nhiệm nộp học phí, sẽ không giống "học kèm" con giống như phụ huynh thời nay. Chuyện đó là chuyện không thể xảy ra đối với ba mẹ của cô.

Thậm chí, đối với phần lớn dân quê, đó đều là chuyện không thể nào có được.

Lúc Dương Tĩnh Vân học tiểu học, phụ huynh có thể để cô làm bài tập đàng hoàng đã là gia trưởng có trách nhiệm rồi.

Phụ huynh mặc kệ, giáo viên muốn quản cũng không quản được, có lẽ đứa trẻ còn nhỏ tuổi chỉ biết học tập cho giỏi, mỗi ngày hướng lên, có thể nói là trăm người không có nổi một người.

Dương Tĩnh Vân đương nhiên là đứa trẻ không thích học tập lắm, cô miễn cưỡng học hết chín năm giáo dục bắt buộc, sau đó bỏ học về nhà giúp đỡ làm việc.

Chờ tới lúc lớn tuổi hơn, tìm việc bưng bê ở tỉnh thành.

Mười mấy năm qua, Dương Tĩnh Vân từng làm qua rất nhiều công việc, từng làm nhân viên phục vụ ở nhà hàng, làm trong xưởng, từng phát truyền đơn, bán trái cây, bán quần áo trong cửa hàng, bày bán quần áo trên vỉa hè vân vân.

Nhưng không công việc nào có thể kiên trì được hơn một năm, cho đến khi cô làm một xe đẩy bán hạt dẻ, bởi vì thu được số tiền không tệ, cho nên mới ổn định lại.

Bây giờ, cô bán hạt dẻ đã nhiều năm, cũng được xem là có chút danh tiếng trong khu vực gần đây, có không ít khách quen.

Công việc này ổn định, nhưng con đường tình cảm của cô lại đặc biệt nhấp nhô.

Lúc cô làm nhân viên bán quần áo, đã quen với người bạn trai đầu tiên.

Ban đầu, người đàn ông kia biểu hiện còn rất tốt, nhưng khi hai người phát sinh quan hệ, ở chung với nhau, người đàn ông kia lại thay đổi, mỗi ngày chỉ biết vùi đầu trong phòng trọ chơi game, căn bản không ra ngoài tìm việc làm.

Một người đàn ông lại cần bạn gái như cô tới nuôi.

Kết quả tất nhiên không cần nhiều lời, Dương Tĩnh Vân kiên trì không được ba tháng, thật sự không nhịn được phải chia tay với anh ta.

Dương Tĩnh Vân làm quen với người bạn trai thứ hai khi bán trái cây.

Người bạn trai thứ hai hơn người bạn trai đầu về mặt kinh tế rất nhiều, đáng tiếc lại có tâm tư gian giảo, trong lúc hẹn hò với Dương Tĩnh Vân, đồng thời cũng đang hẹn hò với người phụ nữ khác.

Bị Dương Tĩnh Vân phát hiện, đương nhiên lại chia tay!

Dương Tĩnh Vân làm quen với người bạn trai thứ ba khi bày bán quần áo ở vỉa hè.

Người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ là trong lúc làm vận động quá biến thái!

Chương 248: Đuôi Lông Mày Rời Rạc Thì Tình Khó Tụ (2)

Có lẽ tại học những "giáo viên" đảo quốc quá nhiều, mỗi lần đều chơi đùa tới mức Dương Tĩnh Vân hoàn toàn mất hứng thú, thậm chí phao câu cũng thường bị anh ta đánh cho sưng đỏ, sau khi cảnh cáo vài lần vô hiệu, cô ta không thể không chia tay.

Sau khi trải qua ba mối tình thất bại, Dương Tĩnh Vân cũng mệt mỏi, bắt đầu sợ làm quen với bạn trai, còn có cảm giác mỗi lần nhìn người đều nhìn nhầm, thật sự không muốn bị tổn thương nữa!

Vì vậy, mấy năm gần đây, Dương Tĩnh Vân chỉ cân nhắc kinh doanh hạt dẻ của mình, không bỏ thời gian đi nói chuyện yêu đương gì nữa.

Chẳng qua, theo số tuổi tăng lên, Dương Tĩnh Vân giống như phần

lớn các cô gái ế chồng, không thể tránh khỏi bị ba mẹ giục cưới.

Dương Tĩnh Vân ở trước mặt cha mẹ đương nhiên biểu thị mình sẽ mau chóng tìm kiếm, nhưng trên thực tế cô ta chẳng những không hành động, ngược lại còn đuổi những người theo đuổi còn sót lại chạy mất. Không phải Dương Tĩnh Vân muốn sống cô độc suốt quãng đời còn lại, mà lần này cô ta cần cảnh giác cao độ, không tìm được người thích hợp với mình, cô ta cương quyết không kết hôn.

Dù sao ba người bạn trai trước chỉ là bạn trai thôi, không thích hợp chia tay là được rồi!

Nhưng nếu kết hôn sinh con rồi, lại phát hiện hai người không thích hợp, vậy sẽ có phiền phức lớn.

Về phần phải làm thế nào mới có thể tìm được người thích hợp với cô, vậy cũng chỉ có thể dựa vào duyên phận.

Tục ngữ nói 'Có duyên ngàn dặm cũng gặp được', chỉ cần hai người có duyên phận, cho dù cách trăm sông nghìn núi, cũng sẽ có cơ hội để cho hai người gặp nhau.

Trong lúc Dương Tĩnh Vân đang nghĩ xem chồng tương lai của cô ta sẽ gặp mặt cô ta với hình thức nào, đột nhiên có một giọng nói vang lên ở phía trước xe đẩy: "Bà chủ, cân cho tôi nửa cân hạt dẻ!"

Dương Tĩnh Vân lấy lại tinh thần, theo thói quen đáp: "Được, xin chờ một lát!"

Trong khi nói chuyện, Dương Tĩnh Vân cũng nhìn thấy người khách, đây là một người thanh niên đẹp trai trông chỉ có hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, mặc một cái áo lông vũ tương đối nhẹ mỏng, phối hợp với một cái quần rộng rãi chính là phong cách thoải mái.

Dương Tĩnh Vân bán hạt dẻ đã nhiều năm, tốc độ của người bình thường thật sự không thể so sánh được, trong lúc kín đáo quan sát khách, không tới mười giây cô ta đã cân hạt dẻ cho khách xong!

Khi Dương Tĩnh Vân cân hạt dẻ, người thanh niên đẹp trai cũng quét mã số thanh toán!

Nhận lấy hạt dẻ, người thanh niên đẹp trai nói cám ơn, sau đó hỏi: "Bà chủ, chỗ chị có ghế không?"

"Có!" Dương Tĩnh Vân vừa nói vừa cần một cái ghế băng bên cạnh đưa tới cho hắn.

"Cảm ơn bà chủ!"

Sau khi người thanh niên đẹp trai ngồi xong, vừa bóc hạt dẻ vừa nói với Dương Tĩnh Vân: "Bà chủ, tôi nhìn gương mặt chị, hình như tình cảm không thuận lợi nhỉ?"

Dương Tĩnh Vân lơ đễnh mỉm cười nói: "Cậu còn trẻ tuổi mà biết xem tướng à?"

Người thanh niên đẹp trai ném hạt dẻ đã bóc vỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Bà chủ, chị đừng trông mặt mà bắt hình dong, cho dù tôi trẻ tuổi nhưng ở trên phương diện tướng học vẫn có thành tựu không nhỏ, đặc biệt là ở trên phương diện nhân duyên này, tôi vẫn chưa từng phục ai đâu!"

Cho dù trong lòng Dương Tĩnh Vân không tin, nhưng khách hàng lúc nào cũng là nhất, trên mặt cô ta lộ vẻ kinh ngạc nói: "Hóa ra cậu lợi hại như vậy à? Vậy cậu xem giúp nhân duyên của tôi thế nào?"

Người thanh niên đẹp trai lại lấy ra một hạt dẻ bóc vỏ, nghe vậy thì nhìn Dương Tĩnh Vân nói: "Lông mày của người phụ nữ chính là cung tình duyên, tôi quan sát đuôi lông mày của chị có một đoạn rời rạc lại rối loạn, có câu nói đuôi lông mày rời rạc thì tình khó tụ. Cho nên, tôi kết luận con đường tình cảm của chị trước đây khẳng định không được thuận lợi, không biết tôi nói có đúng không?"

Dương Tĩnh Vân nhìn người thanh niên đẹp trai nói chuyện đĩnh đạc thì phối hợp: "Cậu thật sự nói đúng rồi, con đường tình cảm của tôi quả thật không quá thuận lợi, không biết cậu còn nhìn ra được điều gì nữa?"

Người thanh niên đẹp trai ung dung bình tĩnh nói: "Từ đuôi lông mày rời rạc của chị có thể thấy được, chị chắc hẳn từng trải qua

ba mối tình, nhưng ba mối tình này chưa từng vượt quá ba tháng."

Nghe đến đó, Dương Tĩnh Vân cuối cùng kinh ngạc.

Trước đó, đối phương nói con đường tình cảm của cô không được thuận lợi, cũng chỉ là cách nói tương đối mơ hồ, nói không khoa trương, dùng những lời này tùy tiện lừa một người nữ nhân, ít nhất có một nửa là nói trúng rồi.

Dù sao trong xã hội bây giờ, phụ nữ có tình cảm không thuận lợi quá nhiều!

Nhưng bây giờ, đối phương nói ra chính xác cô ta từng trải qua ba mối tình, mỗi mối tình còn chưa từng vượt quá ba tháng, Dương Tĩnh Vân cũng có chút nửa tin nửa ngờ về người này, không còn hoàn toàn không tin như trước.

Bởi vì cô ta có bạn trai là chuyện mấy năm trước, ngay cả ba mẹ của cô ta cũng không biết cô ta từng có ba người bạn trai, mà cô ta một mình tới tỉnh thành làm thêm, ở bên tỉnh thành cũng không có bạn bè thân thiết gì.

Cho nên, Dương Tĩnh Vân thật sự không nghĩ ra, ngoại trừ bản thân cô ta, còn có ai biết cô ta từng có ba người bạn trai?

Quan trọng nhất là đối phương còn nói chính xác mỗi mối tình không vượt quá ba tháng, điều này cũng thật sự thần kỳ!

Lẽ nào, người thanh niên này đúng là một thầy tướng số?

Hắn thật sự từ cung tình duyên gì đó của cô ta nhìn thấu được kinh nghiệm yêu đương của cô ta sao?

Nghĩ tới đây, Dương Tĩnh Vân thu lại thái độ không để ý trước đó, vẻ mặt có phần kính trọng hỏi: "Xin hỏi đại sư xưng hô thế nào?"

Người thanh niên đẹp trai khẽ mỉm cười nói: "Tôi họ Giang, tên chỉ có một chữ Phong, fan trên mạng đều gọi tôi là Giang đại sư. Tôi còn có một thân phận khác, đó chính là ông chủ của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc!"

Chương 249: Chọn Một Trong Hai

Trước quầy hạt dẻ.

Dương Tĩnh Vân nghe Giang Phong tự giới thiệu xong, không khỏi trợn tròn mắt. Người trẻ tuổi trước mắt này không chỉ là một đại sư tướng học, còn là ông chủ một văn phòng môi giới hôn nhân, thật sự ngoài dự đoán của cô ta!

"Vậy tôi nên gọi cậu là ông chủ Giang hay Giang đại sư mới tốt chứ?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cái này thì tùy, chị muốn gọi thế nào cũng được!"

Dương Tĩnh Vân nói: "Vậy tôi vẫn theo số đông gọi cậu là Giang đại sư đi!"

"Cũng được."

Giang Phong khẽ gật đầu, sau đó lại lấy ra một hạt dẻ vừa bóc vừa hỏi: "Bà chủ tên gì vậy?"

Dương Tĩnh Vân nói: "Tôi họ Dương!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Bà chủ Dương, tôi thấy chỗ đuôi lông mày rời rạc của chị đã qua, cuối đuôi lông mày lộ ra dấu hiệu tụ về một chỗ, điều này đại biểu duyên phận của chị sắp tới!"

Dương Tĩnh Vân nghe vậy thì ngạc nhiên, không ngừng hỏi: "Giang đại sư, thật vậy à?"

Giang Phong tự tin nói: "Bà chủ Dương yên tâm, cho dù trông tôi trẻ tuổi, nhưng tôi từng thay người xem qua không ít nhân duyên, đến nay còn chưa từng xảy ra sai lầm. Bây giờ là thời điểm lực cung tình duyên của chị tập trung mạnh nhất, không có gì bất ngờ xảy ra, chị sẽ kết hôn trong năm nay."

Dương Tĩnh Vân nghe vậy thì vô cùng kích động. Tuy cô ta đã trải qua ba mối tình đều thất bại, nhưng dù sao cũng là người từng ăn

thịt, mấy năm qua sống một mình, vào lúc đêm khuya vắng người vẫn khó tránh khỏi cảm giác tịch mịch, nếu nói không muốn tìm đàn ông kết hôn là giả.

Chỉ là ba mối tình thất bại trước đó làm cô ta có ám ảnh trong lòng, lúc này mới chậm chạp không hành động mà thôi.

Bây giờ, vị Giang đại sư này có thực lực tướng học không tầm thường đoán chắc cô ta sẽ cưới trong năm nay, điều này không thể nghi ngờ là cho cô ăn một viên thuốc an thần, chờ khi tình cảm tới sẽ không từ chối như mấy năm trước nữa, mà có can đảm tiếp nhận!

"Giang đại sư, cậu chờ một lát, tôi đi mua cốc trà sữa!"

Dương Tĩnh Vân nói xong, lại chạy thẳng đến cửa hàng trà sữa đối diện.

Đại khái hơn một phút sau, Dương Tĩnh Vân đã mua hai cốc trà sữa về, đưa một cốc trong đó cho Giang Phong, hơi xấu hổ cười nói: "Giang đại sư, chỗ tôi không có trà, chỉ có thể mua cốc trà sữa tới chiêu đãi cậu, hy vọng cậu bỏ qua cho."

"Cảm ơn, bà chủ Dương đúng là quá khách sáo rồi!"

Giang Phong mỉm cười nói tiếng cám ơn, sau đó nhận lấy cốc trà sữa nói: "Bà chủ Dương, tôi thấy chị là người không tệ, chỗ tôi có một đối tượng rất thích hợp với chị, nếu không tôi giới thiệu anh ta cho chị nhé?"

Lúc này, Dương Tĩnh Vân mới nhớ ra đối phương còn là một ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân. Nghĩ đến trình độ tướng học của đối phương, chị ta chợt nảy ra một ý nghĩ, hỏi: "Giang đại sư, chẳng phải cậu nói cậu am hiểu xem nhân duyên sao? Vậy không biết đối tượng cậu giới thiệu cho tôi có duyên phận vợ chồng với tôi không?"

"Bà chủ Dương hỏi đúng điểm quan trọng rồi!"

Giang Phong vừa cắm ống hút vào cốc trà sữa vừa giải thích: "Thật sự không dám giấu, tôi từ trong tướng mặt, thấy bà chủ Dương có duyên phận vợ chồng rất sâu với người khách này của tôi, cho nên

mới đặc biệt ngồi xuống nói chuyện với chị."

Trong lòng Dương Tĩnh Vân hiểu rõ, thảo nào hắn mua hạt dẻ còn hỏi cô ta ghế và ngồi xuống ăn, bình thường khách tới xe bán hạt dẻ của cô ta mua hạt dẻ xong đều mang đi luôn, cho tới bây giờ không có ai ở lại chậm rãi ăn cả.

"Thì ra là thế. Vậy Giang đại sư giới thiệu sơ qua tình hình của đối phương đi!"

Giang Phong hút một hơi trà sữa, nói: "Năm nay anh ta 33 tuổi, cao 1 mét 71, là một bác sĩ khoa sản!"

Nghe được mấy từ bác sĩ khoa sản này, vẻ mặt Dương Tĩnh Vân thoáng thay đổi, vội vàng lắc đầu nói: "Giang đại sư, tôi không tiếp nhận được nghề nghiệp này!"

Giang Phong nói: "Bà chủ Dương, chị cũng không thể kỳ thị nghề nghiệp. Bác sĩ khoa sản đúng là bận thật, nhưng đãi ngộ thật sự không tệ đâu!"

Dương Tĩnh Vân nhíu mày nói: "Giang đại sư, tôi không phải kỳ thị bác sĩ khoa sản, mà không có cách nào tiếp nhận được chồng mình là bác sĩ khoa sản. Nghĩ lại anh ta kiểm tra còn đỡ đẻ cho những người phụ nữ có thai mỗi ngày, tiếp xúc với nơi riêng tư của phụ nữ mỗi ngày là tôi không chịu nổi rồi!"

Giang Phong lấy ra một hạt dẻ vừa bóc vừa nói: "Bà chủ Dương, tôi hiểu suy nghĩ của chị. Nhưng ở trong mắt của bác sĩ, thật ra không phân biệt giới tính. Hơn nữa, bác sĩ khoa sản mà tôi giới thiệu cho chị được có đánh giá rất tốt trong khoa, thật sự là bác sĩ rất ưu tú."

Dương Tĩnh Vân cũng cắm ống hút, hút một hớp trà sữa, sau đó mới trả lời: "Giang đại sư, điều cậu nói thật ra tôi đều hiểu. Tôi cũng tin tưởng ở trong mắt bác sĩ không phân biệt giới tính, cũng tin tưởng anh ta là một người đàn ông không có tâm tư xấu khi kiểm tra nơi riêng tư cho phụ nữ có thai. Nhưng trong lòng tôi có cảm giác không thoải mái, cho nên vẫn thôi đi!"

Thái độ của đối phương cũng nằm trong dự đoán của Giang

Phong. Dù sao tình cảm vợ chồng của cô ta và Chương Bình hiện tại chỉ có 53 điểm, kém xa mức tiêu chuẩn nên có, rất rõ ràng là bị nghề nghiệp bác sĩ khoa sản của Chương Bình ảnh hưởng!

Chẳng qua Giang Phong không nản lòng, tiếp tục khuyên nhủ: "Bà chủ Dương, tôi hỏi chị một vấn đề, nếu có hai người đàn ông có bối cảnh gia đình và điều kiện của bản thân đều tương đương nhau, một người là bác sĩ nam khoa sản chưa từng có bạn gái, một người từng có mấy người bạn gái, bảo chị chọn một trong hai người đó, chị sẽ chọn người nào?"

Lời này vừa ra, làm Dương Tĩnh Vân không khỏi ngẩn người, cô ta tự nhiên có cảm giác không trả lời được.

Chương 250: Lợi Ích Thiết Thực

Giang Phong thấy thế, mỉm cười nói: "Có phải bà chủ Dương cảm giác không dễ lựa chọn? Lựa chọn bác sĩ nam khoa phụ sản, lại cảm thấy mỗi ngày có quá nhiều phụ nữ có thai qua tay anh ta, anh ta cũng nhìn quá nhiều nơi riêng tư của phái nữ.

Nhưng bác sĩ nam này chỉ ra tay kiểm tra hoặc đỡ đẻ, mà một người đàn ông khác từng có mấy người bạn gái, lại không chỉ đơn giản là ra tay như vậy. Bà chủ Dương từng trải qua ba mối tình, chắc hẳn chị có quyền lên tiếng hơn tôi.

Vừa so sánh như vậy, chị còn cảm thấy bác sĩ nam khoa phụ sản khó tiếp nhận như trước không?"

Dương Tĩnh Vân cảm giác mình sắp bị thuyết phục, nhìn về phía Giang Phong khen: "Giang đại sư, cậu thật sự không hổ danh là ông chủ của văn phòng môi giới hôn nhân, năng lực khuyên bảo thật sự quá lợi hại!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Bà chủ Dương quá khen, thật ra nói cho cùng vẫn là vấn đề quan niệm. Tôi sẽ lấy một ví dụ cho chị, nếu một người phụ nữ mặc đồ lót gợi cảm ở trên đường, bình thường khẳng định sẽ đưa tới rất nhiều ánh mắt khác thường.

Nhưng cũng cách ăn mặc như vậy, cảnh tượng đổi thành bãi biển,

có phải sẽ cảm thấy đây là một chuyện rất bình thường không? Hay có ai sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn người phụ nữ kia à?

Thậm chí, nếu đổi lại thành bãi biển nào đó ở nước ngoài, nam nữ người ta đều tắm truồng, cũng không thấy có ai ngạc nhiên.

Với lý lẽ tương đương, ở trong mắt của bác sĩ nam khoa phụ sản, bọn họ kiểm tra cho những người phụ nữ có thai là chuyện rất bình thường, không cần thiết phải nhìn bọn họ với ánh mắt thành kiến, bác sĩ cần được tôn trọng, cho dù là bác sĩ nam trong khoa phụ sản cũng thế."

Dương Tĩnh Vân nghe vậy, âm thầm gật đầu, nói: "Giang đại sư nói rất có lý. Lúc trước, trong lòng tôi có thành kiến, làm phiền cậu giới thiệu tỉ mỉ hơn về anh ta đi."

Giang Phong “Ừ” một tiếng, tiếp tục giới thiệu cho cô ta: "Anh ta xuất thân ở nông thôn, là con một, ba mẹ đều có công việc, nhà bọn họ có mua một căn hộ ở tỉnh thành, bản thân anh ta cũng mua một chiếc xe.

Bởi công việc khoa phụ sản quả thật tương đối bận rộn, bởi vậy anh ta vẫn chưa từng có bạn gái."

Nói đến đây, có khách qua mua hạt dẻ, Giang Phong dừng lại.

Chờ khách mua hai mươi đồng hạt dẻ rời đi, Giang Phong mới nói tiếp: "Anh ta là đồng nghiệp của chị dâu tương lai tôi. Tôi đã hỏi thăm chị dâu tôi, anh ta là người không tệ, trong lúc làm việc, việc bẩn việc mệt đều tranh làm, quan hệ với mọi người trong phòng rất tốt."

Nghe đến đó, Dương Tĩnh Vân vẫn thật sự hài lòng, tuy hoàn cảnh gia đình của đối phương không được tốt lắm, nhưng ba mẹ có công việc, có nhà có xe ở tỉnh thành, như vậy còn hơn nhà cô ta!

Mà đối phương còn là một “người mới”, vậy càng khiến Dương Tĩnh Vân hài lòng hơ!

Bất kể nam nữ, khi ra ngoài "Chơi", tất nhiên muốn tìm những người nhiều kinh nghiệm kỹ thuật cao siêu tới so tài võ nghệ, nhưng đối tượng kết hôn khẳng định càng trong sáng càng tốt.

"Tôi nghe điều kiện của anh ta quả thật không tệ, nhưng Giang đại sư cũng nói, bác sĩ khoa sản rất bận. Nếu lúc này tôi kết hôn sinh con với anh ta, chẳng phải mọi chuyện trong nhà đều sẽ ném cho tôi sao?"

Giang Phong nói: "Thật ra chị không cần lo lắng về chuyện này, anh ta là con một, ba mẹ đều sắp về hưu. Chị gả cho anh ta xong, tạm thời vẫn ở cùng với ba mẹ chồng. Đến lúc đó, chị có thể làm kinh doanh của chị theo lệ thường, mọi chuyện trong nhà đã có ba mẹ chồng giúp đỡ."

Dương Tĩnh Vân nghe xong thì gật đầu. Cô ta chỉ sợ sau khi kết hôn sẽ phải làm việc nhà mãi không hết, vậy cô ta không có cách nào tiếp tục làm kinh doanh nữa.

Giang Phong nhấp một hớp trà sữa, nói tiếp: "Hơn nữa, có thể nói chồng là bác sĩ khoa sản có nhiều lợi ích. Anh ta có thể giải quyết các loại bệnh phụ khoa cho chị, đặc biệt là sau khi mang thai, các loại kiểm tra thai sản và chuyện cần chú ý, trong lòng anh ta đều rõ ràng, sẽ thu xếp thỏa đáng cho chị."

Dương Tĩnh Vân mỉm cười nói: "Cái này đúng là lợi ích thiết thực!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cũng không chỉ có chút lợi ích ấy. Khi phụ nữ sinh con đặc biệt yếu ớt. Tôi từng nghe nói không ít người phụ nữ tới bệnh viện sinh con phàn nàn, nói bệnh nhân khoa sản đông, bác sĩ căn bản không chăm sóc hết được.

Hơn nữa, rất nhiều sản phụ trong đó đều tìm bác sĩ quen biết để đỡ đẻ, những người không có người quen chỉ nằm ở đó đau đến chết đi sống lại, không biết nên dùng sức thế nào, cũng không biết nên tiến hành bước tiếp theo ra sao, gọi bác sĩ qua giúp đỡ, bác sĩ người ta cũng không rảnh để ý tới.

Khi đó, thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Nếu chồng mình chính là bác sĩ khoa sản, vậy mấy vấn đề này đã không còn là vấn đề nữa, thậm chí nên sinh thường hay mổ, trong lòng anh ta đều biết, chị chỉ cần yên tâm sinh con là được rồi."

Dương Tĩnh Vân nghe vậy cũng có đồng quan điểm nói: "Cái này

cũng đúng. Tôi có một người em họ đợt trước đi bệnh viện sinh con, cũng gặp phải vấn đề như vậy. Ở trong phòng sinh chịu tội không biết bao nhiêu lâu mới sinh con, chờ sau khi ra ngoài khóc lóc bù lu bù loa luôn."

"Không có cách nào, bất kể bệnh viện nào đều trong tình trạng thiếu người, cũng là đỡ đẻ, vậy khẳng định ưu tiên giúp đỡ người quen, đây là chuyện không có gì đáng trách."

Chương 251: Nhân Duyên Ngàn Dặm Đường Quanh Co, Nguyệt Lão Trong Nhân Gian Ở Bên Cạnh

Giang Phong nói đến đây, tổng kết: "Nói chung, chị đừng thấy các loại lợi ích không chớp mắt, nhưng lúc phụ nữ gặp phải những chuyện này, sẽ cảm giác rất phiền não. Chẳng qua sau khi lấy bác sĩ khoa sản, những phiền não này đều sẽ cách xa chị.

Hơn nữa, sau khi sinh con xong, chị cũng không phải trông một mình, ba mẹ chồng của chị cũng sẽ trông giúp, hai ba người lớn cùng trông đứa trẻ sẽ dễ dàng hơn."

Nghe đến đó, Dương Tĩnh Vân thật sự hơi xiêu lòng. Sau khi phụ nữ kết hôn, sợ nhất là phải đối mặt với việc nhà vĩnh viễn làm không hết và một mình trông con. Chỉ cần có người giúp đỡ chia sẻ những chuyện đó, vậy cuộc hôn nhân này lại có cơ sở hạnh phúc!

"Giang đại sư, cậu có ảnh chụp của đối phương không?"

Mặc dù có chút xiêu lòng, nhưng vẫn phải xem thử dáng người thế nào, có phù hợp với thẩm mỹ quan của mình không. Nếu phù hợp, vậy tất cả đều dễ nói. Nếu không phù hợp, vừa nhìn qua đã không thích, vậy nói nhiều nữa cũng vô ích.

Giang Phong vừa lấy điện thoại di động ra vừa mỉm cười nói: "Đương nhiên là có rồi. Chị chờ lát, tôi tìm ra cho chị!" Hắn nói xong, lại thành thạo mở WeChat ra, lấy ra ảnh chụp thím Chương gửi lúc đăng ký tài liệu, sau đó đưa cho Dương Tĩnh Vân nhìn.

Dương Tĩnh Vân cầm điện thoại qua xem, phát hiện người đàn ông trong ảnh có dáng người trắng trẻo, gương mặt khá thân thiện, trông vẫn rất thanh tú, phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của cô.

Nhìn hơn mười giây, Dương Tĩnh Vân mới trả điện thoại lại cho Giang Phong.

"Trông anh ta quả thật cũng không tệ lắm!"

"Bà chủ Dương, nếu chị đồng ý, vậy tôi sẽ nói thông tin cá nhân của chị với đối phương, sau đó bố trí cho hai người gặp mặt nhé?"

"Ừ, có thể!"

"Vậy làm phiền chị nói với tôi về tình hình gia đình và cá nhân chị!"

"Được, nhà tôi... tôi..."

Mười phút sau.

Giang Phong đứng lên nói: "Chị Dương, tôi quay về nói chuyện với bên anh ấy. Nếu được tôi sẽ hẹn chị thời gian gặp mặt và địa điểm, chị thấy thế nào?"

Dương Tĩnh Vân gật đầu nói: "Được, Giang đại sư cứ xem mà bố trí, tôi không có ý kiến gì!"

"Được, vậy tôi đi trước đây, tạm biệt!"

"Được, tạm biệt!"

...

Buổi chiều.

Sau khi biết văn phòng môi giới hôn nhân bắt đầu mở cửa trở lại, bắt đầu có khách qua trả phí tạ môi, những khách hàng này đều được tác hợp từ năm trước, đều là cuối năm trước hoặc đầu năm nay kết hôn, chỉ là khi đó văn phòng môi giới hôn nhân đã nghỉ, đương nhiên không có cách nào trả phí tạ môi.

Mà trong những khách hàng này có hai vợ chồng pháp y Tần Quan Hải và chuyên gia khâm liệm Diệp Đồng này. Bọn họ là đôi vợ chồng được Giang Phong tự mình tác hợp, khi qua trả phí tạ môi, Giang Phong đương nhiên cũng tự mình tiếp đón.

"Ngài Tần, cô Diệp, tôi quan sát khí sắc của hai người, chắc hẳn cuộc sống của hai vợ chồng sau khi cưới cũng không tệ lắm nhỉ!"

Tần Quan Hải cười thỏa mãn nói: "Nhờ phúc của Giang đại sư,

cuộc sống vợ chồng chúng tôi sau khi cưới rất tốt."

Diệp Đồng cầm một cái túi bên người đẩy tới trước mặt, hơi thấp thỏm hỏi: "Giang đại sư, hai vợ chồng chúng tôi muốn tặng cậu một lá cờ thưởng, không biết cậu có kiêng kỵ gì về phương diện này không?"

Nghề nghiệp của hai vợ chồng bọn họ khá bất tiện, đặc biệt là Diệp Đồng, từ sau khi trở thành chuyên gia khâm liệm, lại chưa từng tặng quà cho ai, chủ yếu là sợ người ta có kiêng kỵ về phương diện này.

Bây giờ, hai vợ chồng rất thoả mãn về cuộc hôn nhân này, lại muốn tặng cờ thưởng cho Giang đại sư, để bày tỏ lòng cảm kích của bọn họ.

Nhưng trước khi đưa đi, vẫn nên hỏi thăm qua, để tránh đưa cờ thưởng ra người ta không nhận, vậy sẽ xấu hổ lắm!

Giang Phong phản ứng rất nhanh, lập tức vui vẻ nói: "Vậy thì thật sự rất cảm ơn!"

Diệp Đồng nghe vậy mới yên lòng, vui vẻ mở cái túi trong tay ra, lấy lá cờ thưởng bên trong ra, sau đó dùng hai tay đưa cho Giang Phong nói: "Giang đại sư, chúng tôi có thể kết thành vợ chồng, hoàn toàn là do ngài giúp đỡ mai mối, vợ chồng chúng tôi vĩnh viễn cảm ơn ngài, đặc biệt tặng một lá cờ thưởng, hy vọng ngài có thể tiếp tục tạo phúc cho người có tình trong thiên hạ!"

Giang Phong dụng hai tay nhận lấy là cờ thưởng lần đầu tiên trong đời, trong lòng có cảm giác thành tựu không sao tả xiết, nói: "Cảm ơn các người đã tán thành tôi, lá cờ thưởng này xem như lời khen ngợi tốt nhất đối với tôi!"

Diệp Đồng tươi cười nói: "Ngài thích là tốt rồi!"

Tần Quan Hải đề nghị: "Giang đại sư, ngài mở cờ thưởng ra, sau đó chúng ta cùng chụp tấm ảnh lưu niệm được không?"

Đây cũng được xem là chuyện nghĩa nên làm, Giang Phong đương nhiên tán thành.

Tiếp theo, Giang Phong lại gọi Đường An Quân vào chụp ảnh giúp.

Chỉ hơn một phút sau, một tấm ảnh Giang Phong đứng giữa, vợ chồng Tần Quan Hải đứng hai bên hắn, ba người mỉm cười giơ cờ thưởng lên!

Chờ chụp ảnh xong, vợ chồng Tần Quan Hải khách sáo nói với Giang Phong vài câu, mới tạm biệt rời đi.

Chờ sau khi vợ chồng bọn họ rời đi, Giang Phong mới nhìn về phía lá cờ thưởng đặt trên bàn, trên lá cờ thưởng ngoài một dòng chữ nhỏ 'Vợ chồng Tần Quan Hải, Diệp Đồng tặng Giang đại sư', chính là một câu rất dễ nhìn thấy:

"Nhân duyên ngàn dặm đường quanh co, nguyệt lão trong nhân gian ở bên cạnh!"

Chương 252: Thời Điểm Tốc Độ Tay Liều Mạng Tới

Thứ năm, ngày mùng 9 tháng 2 năm 2023.

Hôm nay, Diêu Thải Hà thức dậy rất sớm, sau khi rửa mặt lại bắt đầu giặt quần lót và tất cho chồng. Về phần đồ lót của cô ta, đều giặt luôn trong lúc tắm rồi.

Sau khi giặt xong quần lót và tất cho chồng, cô ta bắt đầu ném từng quần áo vào trong máy giặt để giặt quần áo.

Tiếp theo, là làm vệ sinh.

Làm xong những điều này, cô ta mới bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, hấp khoai lang, ngô, trứng gà, bánh bao chay, lại nấu thêm hai cốc sữa đậu nành.

Xử lý tất cả xong xuôi, thấy cũng tới giờ, cô ta mới đi gọi chồng dậy ăn sáng.

La Thiên Thành rửa mặt đi ra, thấy bữa sáng nóng hổi trên bàn, trong lòng không biết là cảm giác gì. Người vợ này của anh ta cái

gì cũng tốt, đi vào phòng bếp lên phòng khách, lên giường lớn, điểm duy nhất không tốt là rất thích theo dõi anh ta.

Nói trắng ra chính là không tin anh ta!

"Chồng, anh tranh thủ ăn nhanh khi còn nóng đi!" Diêu Thải Hà vừa đưa găng tay dùng một lần cho chồng nói.

La Thiên Thành nhận lấy găng tay và đeo lên, cầm lấy một đoạn khoai lang nói: "Cô cũng mau ăn đi!"

"Ừ!" Diêu Thải Hà mỉm cười và đeo găng tay lên, cầm lấy một đoạn ngô gặm.

"Chồng, sữa đậu nành của anh đây!"

"Chồng, gạo này rất mềm, anh ăn thử đi."

"Chồng, anh ăn nhiều vào, em không ăn hết nhiều như vậy đâu!"

"Chồng..."

Sau khi ăn sáng xong, La Thiên Thành mấy lần định nói lại thôi, cuối cùng chỉ để lại một câu tôi đi làm đây, sau đó cầm lấy chìa khóa xe xuống tầng!

Chờ sau khi chồng đi rồi, Diêu Thải Hà chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt.

Trong lòng cô ta hiểu rõ, đừng thấy chồng hình như không nói gì, nhưng lần này nếu cô không hoàn toàn thay đổi thói quen trước đó, vậy hôn nhân của bọn họ cũng sẽ kết thúc!

Nhưng nói hoàn toàn thay đổi thì đơn giản, làm lại không dễ như vậy.

Trước đây, cô ta đã lần lượt cố gắng thuyết phục mình phải tin tưởng chồng mình, anh ta ra ngoài ăn cơm là vì xã giao, chứ không phải chơi bời với người phụ nữ khác. Anh ta về muộn như vậy không phải vì chán cô, mà chỉ vì công việc khá bề bộn thôi.

Nhưng cô ta vẫn không nhịn được mà nghĩ linh tinh, muốn biết

chồng đang ăn cơm với ai, muốn biết chồng thật sự đang ở đâu, muốn điều tra lịch sử trò chuyện trên các mạng xã hội và chi phí tiêu dùng...

Nói chung, nếu không thể giải quyết được những suy nghĩ linh tinh của cô ta, vậy cô ta sớm muộn gì cũng sẽ làm ra hành động theo dõi như trước đây. Đến lúc đó, chỉ sợ chồng sẽ không cho cô ta có cơ hội nữa!

Nghĩ tới đây, Diêu Thải Hà nhìn đồng hồ. Cho dù còn xa mới tới chín giờ mà Giang đại sư đã quy định, nhưng cô ta vẫn mở trang web ra trước, lại mở trang "hòa giải hôn nhân", bắt đầu ngồi canh chuẩn bị cướp thứ hạng.

Để có thể cướp được tư cách hẹn trước tiên, hôm qua Diêu Thải Hà còn đặc biệt dọn sạch điện thoại một lần, thiết bị mạng cũng khởi động lại một lần nữa, cố gắng không cho phần mềm và phần cứng ảnh hưởng tới tốc độ tay mà cô ta luyện tập nhiều năm nay.

...

Cùng lúc đó.

Các nơi trên toàn quốc cũng có không ít người đang ngồi canh "hòa giải hôn nhân" để cướp thứ hạng giống như Diêu Thải Hà. Hôn nhân của những người này đều có một điểm chung, chính là có rạn nứt rất sâu, cơ bản đều đi tới nguy cơ ly hôn.

Thậm chí rất nhiều đôi vợ chồng đều chỉ vì con hoặc một số nguyên nhân khác mà miễn cưỡng sống chúng, cho dù vẫn ở dưới cùng một mái nhà nhưng phần lớn đã chia phòng ngủ.

Tình cảm tan vỡ, lại không có năng lực cứu vãn, đã sớm bị cuộc hôn nhân hành hạ đến kiệt sức. Bọn họ đều chấp nhận số phận, cảm thấy cuộc đời này cứ như vậy, vì vậy bắt đầu cuộc sống giống như cái xác không hồn.

Ban đầu, trong xã hội đã sớm có người làm loại phục vụ hòa giải hôn nhân này, nhưng bình thường thật sự không có bao nhiêu đôi vợ chồng bằng lòng đi hòa giải, hôn nhân của mình có tình trạng thế nào, trong lòng mình cơ bản đều có tính toán, cũng không cảm

thấy những nhân viên hòa giải hôn nhân kia có thể giúp gì được cho bọn họ.

Chẳng qua Giang đại sư này lại khác. Người ta có tư cách làm ông mai cho con nhà giàu siêu cấp và minh tinh lớn, có người nói Giang đại sư còn am hiểu tướng học, đặc biệt là trình độ trên phương diện hôn nhân này rất cao.

Cộng thêm Giang đại sư này không giống các nhân viên hòa giải hôn nhân khác hy vọng càng nhiều khách càng tốt, mà mỗi ngày chỉ tiếp nhận ba đôi vợ chồng cần phải hòa giải hôn nhân.

Cộng các loại nguyên nhân đó, làm không ít người có tình cảm tan vỡ đều nhìn thấy được chút hy vọng mong manh, cũng muốn cướp một lần hẹn trước, đi qua xem thử Giang đại sư hòa giải hôn nhân rốt cuộc có tác dụng không.

...

Càng gần tới giờ, người có tâm ở các nơi trên toàn quốc đều bắt đầu căng thẳng, cảm giác này lại giống như cướp vé ưu đãi vậy, thật sự là nhanh tay thì có, chậm tay thì mất.

Thời gian đếm ngược: 10,9, 8,7, 6,5, 4,3, 2,1... Mở ra cướp!

Giờ phút này, mấy nghìn người đang dùng tốc độ tay nhanh nhất để mở ra bài đăng mới nhất của "hòa giải hôn nhân", dùng tốc độ nhanh nhất kéo tới trang cuối cùng, từng dòng xếp hạng được đưa ra!

Sau đó, từng tiếng thở dài vang lên ở các nơi trên toàn quốc, đặc biệt là vị xếp hạng thứ tư kia còn vỗ bắp đùi, mẹ nó suýt chút nữa đã cướp được!

Trong rất nhiều tiếng thở dài, có ba tiếng hét chói tai đầy hưng phấn vang lên ở ba nơi khác nhau. Một tiếng hét chói tai trong đó tới từ Diêu Thải Hà ở tỉnh Tương.

Không ngờ cô ta giành được thứ hạng đầu tiên.

Luyện tốc độ tay nhiều năm, quả nhiên không giống với người thường.

Diêu Thải Hà kích động, lập tức chụp ảnh màn hình, sau đó thêm diễn đàn QQ do người viết để lại. Sau khi thông qua nghiệm chứng, phát hiện trong diễn đàn chỉ có một nhân viên quản trị và cô ta, cô ta không nói nhiều, lập tức gửi ảnh chụp màn hình lên.

Diêu Thải Hà vừa gửi ảnh chụp màn hình lên, lại có hai thành viên bước vào diễn đàn.

Chương 253: Thời Điểm Tốc Độ Tay Liều Mạng Tới (2)

Sau đó hai thành viên mới cũng nhìn thấy ảnh chụp màn hình phía trên, lại học theo gửi ảnh chụp màn hình của bọn họ lên. Đó chính là người may mắn cướp được vị trí thứ hai và thứ ba.

Nhìn thấy ảnh chụp màn hình do bọn họ gửi lên, nhân viên quản trị gửi tin nhắn nói: "Ba vị đã cướp được tư cách hẹn trước hòa giải hôn nhân với Giang đại sư vào ngày mai. Thời gian hẹn trước chia ra từ chín giờ tới mười một giờ sáng. Hai giờ tới bốn giờ chiều, bốn giờ tới sáu giờ chiều, lần lượt ứng với người xếp hạng thứ nhất tới thứ ba. Đương nhiên, ba vị cũng có thể căn cứ vào thời gian của mình để thương lượng điều chỉnh."

Diêu Thải Hà lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho chồng. Sau khi hỏi thăm thời gian của chồng, cô ta lại hỏi trong diễn đàn: "Hai người có muốn đổi thời gian không? Tôi có thể đổi với các người."

Người xếp thứ hai lập tức trả lời: "Cảm ơn, tôi muốn đổi."

Diêu Thải Hà nói: "Không cần khách sáo, vậy tôi sẽ đổi với anh, anh hẹn trước vào buổi sáng, tôi hẹn trước vào buổi chiều."

Chờ bọn họ tự mình đổi xong, nhân viên quản trị mới nói: "Nếu đã hẹn trước thời gian xong, vậy mong ba vị đến văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đúng theo giờ đã hẹn trước, cảm ơn!"

Ba người Diêu Thải Hà đương nhiên không ngừng nhận lời, biểu thị ngày mai chắc chắn sẽ tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đúng giờ.

...

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Hôm qua, là cờ thường do vợ chồng Tần Quan Hải và Diệp Đồng đến gửi phí tạ môi tặng thêm được treo ở trên tường, nơi dễ thấy nhất. Cơ bản vừa tiến vào văn phòng môi giới hôn nhân, mọi người có thể liếc nhìn thấy lá cờ thưởng kia.

Đây là vinh dự của người làm mai mối, Giang Phong đương nhiên sẽ không che giấu, thoải mái treo cờ thưởng lên.

Lúc này, Đường An Quân làm nhân viên điều hành cho trang "hòa giải hôn nhân" vừa cười vừa nói: "Ông chủ, ba vị khách hòa giải hôn nhân đều đã hẹn trước xong, tôi gửi danh sách lên trên WeChat cho ngài rồi."

Giang Phong lấy điện thoại di động ra lật xem danh sách, gật đầu nói: "Được, tôi biết rồi!"

Đường An Quân mỉm cười nói: "Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi lại ra ngoài thăm hỏi khách hàng!"

Bây giờ cô có đầy động lực để làm việc, một mặt là tác hợp một đôi lại có hai trăm tiền trích phần trăm. Mặt khác, cô ta tập hợp và đính lại tài liệu hai bên cho bạn học cũ, thật sự không khó lắm.

Cho dù năm nay mới đi làm mấy ngày, nhưng cô ta đã thành công thu xếp cho bảy tám người khách xem mắt, trước mắt khách hàng phản ứng lại cũng không tệ lắm, có hi vọng tiến thêm một bước.

Thật ra không chỉ cô ta, Liễu Y Y cũng tiến triển đặc biệt thuận lợi, hai người ở cùng một phòng, mỗi ngày đều trao đổi các tâm đắc khi thăm hỏi khách hàng, cũng hiểu rõ tiến độ tác hợp của đối phương.

Nói chung, dựa theo chiến tích trước mắt của hai người, bắt đầu từ tháng sau, sợ rằng tiền lương sẽ càng lúc càng cao, về phần có thể cao đến mức nào, bây giờ còn không dám nói trước.

Giang Phong “Ừ” một tiếng: "Cậu đi đi, nếu lúc thăm hỏi khách hàng gặp phải khó khăn gì, cứ gọi điện thoại cho tôi!"

Đường An Quân gật đầu nói: "Tôi biết rồi, ông chủ, tôi đi đây, bye bye!"

Thấy bạn học cũ ra sức làm công việc này, Giang Phong không khỏi vui mừng mỉm cười. Dù sao trong đám bạn tốt không nhiều thời đại học, có thể giúp đỡ cô trong khả năng cho phép, khiến cho cuộc sống của cô tốt hơn, vậy đương nhiên là chuyện đáng để vui mừng.

Bài Weibo đăng hôm qua đã phát huy tác dụng, hôm nay khách cũng bắt đầu đến nhiều hơn.

Chỉ có điều bây giờ văn phòng môi giới hôn nhân đã tiến vào quỹ đạo, có Lam Chí Huy chịu trách nhiệm tiếp đón. Hắn chỉ cần làm công tác xét duyệt tài liệu cuối cùng là được. Mà anh cả, chị gái và hai người bạn học cũ đều không ngừng đi thăm hỏi khách hàng và bố trí cho khách đi xem mắt.

Giang Phong rảnh rỗi, lại ngồi vào trước máy vi tính gõ mấy chương về "hòa giải hôn nhân". Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ lợi dụng điều này để kiếm tiền, hắn mở ra trang này với mục đích là để sàng lọc khách hàng.

Sau mấy chương, đồng hồ đã chỉ mười một giờ trưa, cũng gần đến giờ hẹn với thím Chương. Giang Phong xét duyệt tài liệu do khách buổi sáng điền xong, lại cầm lấy chìa khóa xe xuất phát.

Bởi vì đây là lần đầu tiên tới nhà thím Chương, cho nên Giang Phong còn cố ý mua một túi hoa quả lớn trên đường.

Khi hắn đi tới nhà của thím Chương, đã là mười một rưỡi!

Chương mẫu mở cửa, nhìn thấy Giang Phong đưa một túi hoa quả qua, cười đến không ngậm được miệng nói: "Giang đại sư, cậu thật sự quá khách sáo rồi. Cậu tới là được rồi, còn mua nhiều trái cây như vậy làm gì. Cậu mau vào đi, không cần thay thay giày đâu."

Giang Phong vừa vào cửa đã mỉm cười nói: "Đây là lần đầu tiên tôi tới cửa, sao có thể không biết xấu hổ mà đi tay không được, mua ít trái cây cũng là chuyện bình thường. Anh Bình đã đi làm về chưa ạ?"

Chương mẫu nói: "Nó đã hết giờ làm, đang trên đường trở về đấy!"

Lúc này Giang Phong đi vào cửa, Chương phụ cũng bước tới đón, khách sáo chào hỏi: "Chào cậu, Giang đại sư!"

Giang Phong cũng chào hỏi: "Chào chú, chú Chương!"

Chương mẫu mỉm cười nói: "Giang đại sư, cậu ngồi xuống uống chén trà trước đi. Tôi lại xào một đĩa rau nữa là có thể ăn cơm rồi!"

"Đúng là vất vả cho thím Chương rồi!"

"Không vất vả!"

Chương 254: Lễ Tạ Môi Của Uông Tổng

Giữa trưa.

Giang Phong đang ăn cơm ở Chương gia.

Sau khi ăn được một lúc, Giang Phong mới mở miệng nói: “Anh Bình, tôi tìm được một đối tượng này cho anh, là người huyện Linh Xuyên, năm nay 30 tuổi, chiều cao 1 mét 59, ngoại hình không tệ lắm, chỉ là trình độ học vấn hơi thấp một chút, tốt nghiệp trung học xong, chị ấy liền thôi học.

Có điều chị ấy là người chăm chỉ tháo vát, đầu óc linh hoạt, cũng rất dám làm, hiện tại chị ấy đang đẩy xe bán hạt dẻ ở khu Giang Nam bên kia, mỗi tháng cũng có thể kiếm được tám, chín ngàn tệ.”

“Như thế cũng không tệ!” Một nhà ba người Chương Bình không khỏi gật đầu.

Đừng nhìn phần lớn người đều có lương trung bình một năm là 1 triệu, tất cả những cái này đều là chém gió thổi phồng lên, ở loại thành phố tuyến hai như Quế tỉnh này, mỗi tháng có thể kiếm được tám, chín ngàn, thu nhập như này đã là rất được rồi.

Chương mẫu hỏi: “Giang đại sư, hoàn cảnh gia đình cô ấy thì sao?

Có anh chị em gì không?”

Giang Phong nói: “Chị ấy xuất thân từ nông thôn, cha mẹ đều là nông dân bình thường, có hai em gái một em trai, trong đó, hai em gái đều đã lập gia đình, chỉ có em trai nhỏ nhất là chưa kết hôn.”

Chương phụ nói: “Con gái xuất thân nông thôn cũng rất tốt, so với người thành phố thì thiết thực hơn, cũng chịu khổ tốt hơn, con gái lớn lên ở thành phố từ nhỏ tới lớn chẳng nếm qua khổ cực gì, ăn hoa quả có lẽ cũng là cha mẹ gọt vỏ cho ăn, bảo làm chút việc nhà đã đi tố khổ khắp nơi trong vòng bạn bè, loại con gái như vậy thật sự không thích hợp sống chung.”

Chương Bình cười nói: “Cha, cha cũng đừng vơ đũa cả nắm như vậy, con gái nông thôn cũng có người lười biếng không thể chịu khổ, con gái thành phố cũng có người chăm chỉ chịu được cực khổ, đây đều là vấn đề gia đình và tính cách, chứ không phải là vấn đề xuất thân từ thành phố hay nông thôn.”

Chương phụ liếc con trai một cái, nói: “Cái cha nói là tổng thể, không phải trường hợp riêng lẻ.”

Chương mẫu không để ý đến cha con hai người, tiếp tục hỏi: “Giang đại sư, cậu có ảnh cô ấy không?”

Lại đến phân đoạn quen thuộc, lúc này, Giang Phong đặt đũa xuống, lấy điện thoại mở ảnh chụp của Dương Tĩnh Vân lên, sau đó đưa cho Chương mẫu, nói: “Thím Chương, đây chính là hình của chị ấy, là hôm qua cháu chụp cho chị ấy, là ảnh (mặt mộc/ trang điểm nhẹ) trong cuộc sống hàng ngày.”

Chương mẫu cầm lấy điện thoại xem xét, nhìn cô gái trong tấm ảnh, thấy đây là một cô gái rất hiền hòa, hơn nữa, nhìn cách ăn mặc tương đối mộc mạc giản dị, không phải loại tính cách như Trương Dương kia, ấn tượng đầu tiên rất không tệ.

“Cô gái này nhìn cũng không tệ lắm, con trai, con xem thử xem.”

Nói rồi, Chương mẫu liền đưa điện thoại cho con trai nhà mình nhìn.

Chương Bình nhận lấy điện thoại, nhìn cô gái trong bức ảnh chụp.

Lúc một người đàn ông nhìn một người phụ nữ, thứ họ chú ý đến không phải ai cũng giống nhau, có vài người chú trọng gương mặt, có vài người lại để ý tới ngực, có vài người còn nhìn tới khe mông...

Chương Bình vì bệnh nghề nghiệp, ngực hay khe mông gì đó đều đã thấy nhiều, nhìn nhiều tới mức vô cảm luôn rồi.

Bởi vậy, lúc hắn nhìn phụ nữ, thường chú trọng tới ánh mắt.

Lúc này, Chương Bình để ý tới ánh mắt của cô gái trong ảnh này, ánh mắt của hai người cứ như vậy đan vào nhau.

Hắn nhìn chằm chằm vào ảnh chụp, phải hơn nửa phút sau mới định thần lại, hơi kích động nói: “Giang đại sư, cô gái này thật sự không tệ, rất phù hợp với ánh mắt của tôi, không biết cô ấy liệu có ghét bỏ công việc của tôi hay không?”

Giang Phong mỉm cười nói: “Vốn lúc tôi vừa nhắc tới công việc của anh, trong lòng chị ấy còn có chút thành kiến, nhưng sau khi nghe tôi khuyên giải một hồi, thành kiến trong lòng chị ấy cũng đã không còn nữa rồi, anh xem có thời gian nào phù hợp, tôi có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt bất cứ lúc nào.”

Chương Bình trầm ngâm nói: “Giang đại sư, chọn ngày không bằng gặp ngày, sáu giờ tối tôi còn phải đi trực ca đêm, trước đó ngược lại không có việc gì, có thể gặp mặt với cô ấy.”

Chương mẫu nghe vậy lắc đầu, nói: “Con trai, tối nay phải thức nguyên đêm, lát nữa phải đi nghỉ ngơi trước, sao có thể bớt chút thời gian quý giá này để đi gặp mặt luôn được, muốn gặp thì chờ tới khi con rảnh rỗi rồi nói.”

Giang Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, thím Chương nói đúng đấy, anh Bình không cần quá gấp, thức đêm vốn đã hại tới sức khỏe, nếu như không nghỉ ngơi tốt thì lại càng có hại hơn, dù sao người tôi cũng đã tìm được rồi, chờ tới khi nào anh rảnh rỗi rồi sắp xếp gặp mặt là được.”

Chương phụ cũng nói: “Nghe Giang đại sư đi, lại nói, con đột nhiên yêu cầu gặp mặt như thế, con gái nhà người ta cũng phải

chuẩn bị chứ, đây là hành vi rất bất lịch sự.”

Chương Bình ngại ngùng cười, nói: “Được, là tôi cân nhắc không chu toàn, chủ yếu là thói quen giành giật từng giây lúc đi làm, liền nghĩ tranh thủ mấy giờ rảnh rỗi giải quyết cho xong việc này.”

Giang Phong thông cảm cười cười.

Sau đó, Giang Phong vừa ăn cơm, vừa nói chi tiết về hoàn cảnh của Dương Tĩnh Vân cho một nhà Chương gia.

Bữa cơm này ăn hết khoảng một tiếng đồng hồ, xong Giang Phong mới tạm biệt rời đi.

Chương 255: Lễ Tạ Môi Của Uông Tổng (2)

Bảy giờ tối.

Trong một phòng riêng của nhà hàng kiểu Pháp nào đó.

Vợ chồng Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn mời Giang Phong ăn cơm.

Lúc gọi món, Giang Phong xòe hai tay ra, nói: “Uông tổng, chị Mẫn, đây là lần đầu tiên tôi ăn đồ ăn Pháp, cái gì ăn ngon cái gì ăn không ngon, một chút cũng không biết, hai người cứ xem rồi gọi món nào phù hợp là được rồi!”

Tiêu Mẫn cười nói: “Vậy để tôi gọi vài món nổi tiếng ở nước ta, đây đều là món quốc dân lựa chọn, cũng không đến mức không nuốt được.”

Uông Văn Kiệt cười, đề cử vài món: “Món gan ngỗng sốt rượu vang kia không tệ, món ốc nướng kiểu Pháp kia cũng khá được.”

Giang Phong nói: “Mấy món này quả thật rất nổi tiếng, mặc dù tôi chưa từng nếm thử đồ ăn Pháp bao giờ cũng thường xuyên nghe đến mấy món gan ngỗng, ốc sên, nói đến gan ngỗng nghe còn được, chỉ là món ốc sên kia, nghe đến tên thôi đã nghĩ tới cảm giác nhầy nhụa ghê người kia rồi...”

Uông Văn Kiệt bật cười nói: “Ăn món ăn thì thật sự không thể nghĩ tới dáng vẻ ban đầu của nó được, ví dụ như tôm hùm đất, dáng vẻ vốn có của nó cũng chẳng ra sao, còn cả sao biển, giun bùn, bạch tuộc, trứng vịt lộn, hột gà lộn, nhộng, sâu róm, ve sầu đực, hải tràng, vân vân, đều là nhìn thì không thấy ngon miệng, thậm chí là buồn nôn, nhưng lúc ăn lại là mỹ vị.”

Tiêu Mẫn cười nói: “Món ốc sên này có thể nói là một trong ba món ăn nổi tiếng trong bữa ăn kiểu Pháp, nó có nét độc đáo riêng của nó, một người phụ nữ như tôi còn có thể ăn đến say sưa ngon lành, chẳng lẽ Giang đại sư lại sợ món này?”

Giang Phong toát mồ hôi, nói: “Chủ yếu là vì tôi là người nông thôn, lúc trời vừa mưa, những con ốc sên kia liền bắt đầu bò ra từ khắp nơi, nhất là ở trên vách tường, thường xuyên nhìn thấy bóng dáng của nó, sau khi nó bò qua, trên tường sẽ lưu lại một vệt màu trắng nhớt nhớt, thật sự có chút buồn nôn.”

Tiêu Mẫn liền vội vàng cười nói: “Giang đại sư, không thể nói cái này được, tranh thủ thời gian gọi món đã, cậu nói thêm lúc nữa thì tôi cũng không còn khẩu vị ăn luôn!”

Giang Phong nghe vậy thì cười ha ha.

Uông Văn Kiệt cũng cười, lướt qua đề tài này, sau đó hỏi ý kiến vợ một lần, rồi gọi món.

Chờ sau khi nhân viên phục vụ rời đi rồi, Uông Văn Kiệt mới móc ra một chuỗi chìa khóa đưa tới trước mặt Giang Phong, nói: “Giang đại sư, đây là lễ tạ môi của tôi, cảm tạ cậu đã giúp tôi tìm được một người vợ tốt như vậy.”

Tiêu Mẫn ở bên cạnh bổ sung: “Đây là căn Tây Phái Ngự Sông, tuần trước vừa mới sửa sang xong, hai ngày này đang để nhân viên vệ sinh dọn dẹp trong ngoài sạch sẽ một lần, bây giờ có thể xách hành lý vào ở rồi!”

Giang Phong nghe vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù năm ngoái hắn mới bắt đầu tiến quân lên tỉnh thành, nhưng vì bắt đầu có ý định mua phòng cho nên cũng đại khái biết rõ giá nhà ở tỉnh thành.

Đối với giá cả những căn biệt thự ở tỉnh thành cũng có chút hiểu biết.

Tiêu Mẫn nói tới Tây Phái Ngự Sông, chính là căn biệt thự siêu cấp đứng đầu ở tỉnh thành, mấy loại biệt thự vương giả 470m2 trở lên đã giá ngàn vạn, có thể có được một căn phòng ở nơi như vậy, rõ ràng là người cực kỳ thành công trong xã hội rồi!"

"Uông tổng, lễ tạ môi này của anh thật sự là quá quý giá rồi!"

Uông Văn Kiệt khoát tay nói: "Giang đại sư, cậu không cần khách khí với tôi, nói ra vẻ một chút, lễ vật này đưa ra tôi vẫn có cảm giác chưa đủ đâu!"

Lời nói này thật sự là không hề giả chút nào, ở trong mắt người bình thường, một triệu đã là khoản tiền lớn, người có thể có được một triệu tiền mặt, ở huyện thành nhỏ đã có thể sinh hoạt thoải mái rồi.

Nhưng ở trong mắt thổ hào, đọc một chương tiểu thuyết cũng có thể ném ra mấy triệu, chơi trò chơi thôi cũng có thể cống hơn ngàn vạn, miễn cảm thấy thoải mái là đáng giá rồi.

Mà Uông Văn Kiệt là một trong những phú nhị đại đứng đầu trong nước, lễ tạ môi bỏ ra dăm ba ngàn vạn, đối với hắn mà nói thật sự không tính là gì.

Giang Phong hiểu rõ hơn ai hết gia cảnh nhà bọn họ, cho nên cũng sẽ không chối từ, nhận lấy đống chìa khóa, nói: "Được, vậy tôi cũng không làm kiêu với Uông tổng nữa!"

Uông Văn Kiệt cười nói: "Vậy mới đúng chứ, còn có một việc muốn thông báo cho cậu, hôn lễ của hai chúng tôi đã định ngày mùng tám tháng hai âm lịch, đến lúc đó, Giang đại sự không thể vắng mặt được đâu đấy."

"Đây là chuyện tốt, trước hết chúc mừng hai người, đến lúc đó tôi nhất định sẽ không vắng mặt."

Trong lúc đang nói chuyện, các món ăn đã lần lượt được dọn lên.

Nhìn thấy những đĩa đồ ăn với lượng thức ăn cực ít kia, Giang

Phong âm thầm mắng một câu trong đầu "làm màu", cũng không biết là vì muốn thể hiện thức ăn rất trân quý, hay là vì để bày cho bắt mắt, hoặc là để thu lãi cao hơn.

Tóm lại mỗi một phần đều có phân lượng cực ít, khiến cho Giang Phong sinh ra một loại ảo giác như đang uống trà sáng sớm ở Quảng Đông.

Có điều, nói đi nói lại, bữa ăn kiểu Pháp này có thể liệt vào danh sách ba nền ẩm thực lớn ở Trung Quốc, bản thân nó đúng là có điểm độc đáo riêng, dù sao thì trong lần ăn đầu tiên này, Giang Phong cũng cảm thấy hương vị khá được.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, hỏi một chút tình hình gần đây của nhau.

Uông Văn Kiệt không có gì nhiều để nói, hắn vì để tiếp nhận vị trí của cha mình mà vẫn luôn nỗ lực cố gắng.

Chuyện đáng giá để nói chính là của Tiêu Mẫn, hiện tại cô đang chuẩn bị ra mắt album mới, hơn nữa, album này còn là do chính Uông Văn Kiệt ra mặt mời một đại lão trong ngành chế tác riêng cho cô, mỗi một bài hát trong album đều có thể xem như át chủ bài.

Bây giờ đã hoàn thành cả sáu bài, dự tính trong sáu tháng cuối năm là có thể ra mắt album!

Nghe được tin tức này, mắt Giang Phong lập tức sáng lên, kinh hỉ nói: "Đây thật sự là tin tức vô cùng tốt, chị Mẫn, kỹ năng hát của chị đã rõ như ban ngày, chỉ là vẫn thiếu mấy tác phẩm tiêu biểu, bây giờ điểm khuyết thiếu này đã được lấp đầy, chỗ đứng trong nhóm minh tinh tuyến một đã chắc như đinh đóng cột rồi!

Nếu như những fan hâm mộ kia của chị biết được chuyện này, không biết sẽ vui vẻ thành cái dạng gì đâu!

Tiêu Mẫn thận trọng cười nói: "Giang đại sư, tin tức này mong cậu sẽ tạm thời giúp giữ bí mật, chờ album hoàn thành xong, đến lúc đó tôi sẽ công bố cho công chúng biết sau."

Giang Phong liên tục gật đầu nói: "Chị Mẫn yên tâm, tôi nhất định

sẽ giữ bí mật!”

Chương 256: Người Đàn Ông Muốn Làm Phòng Di Ái (*)

(*)Phòng Di Ái: Là con trai Tể tướng, là người Công chúa Cao Dương gả cho. Trong một lần nghỉ ở chùa, Công chúa Cao Dương có tình cảm với Biện Cơ, trụ trì ngôi chùa, hai người ra vào không kiêng kỵ gì. Sau đó, Biện Cơ bị Đường Thái Tông (phụ thân Công chúa Cao Dương xử tử). Từ đó, công chúa vì oán trách mà càng mặc sức tư thông với văn nhân đạo sĩ. Phòng Di Ái cũng không oán trách gì, sau này còn theo vợ lập mưu tạo phản, đưa tình nhân của vợ lên làm hoàng đế.

Thứ sáu, ngày 10 tháng 2 năm 2023.

8: 30 sáng, Bảo Vũ Lộ ăn sáng xong liền cùng chồng là Dương Vĩ đi tới phòng môi giới Hạnh Phúc cách khách sạn không xa.

Cô và chồng là người Mân tỉnh, chín giờ sáng hôm qua, sau khi chồng cô đặt được lịch hẹn 《 Hòa giải hôn nhân 》 với Giang đại sư, vợ chồng hai người liền lên đường chạy tới tỉnh thành Quế tỉnh.

Sau đó, hai người thuê một phòng khách sạn ở gần phòng môi giới để nghỉ ngơi, chỉ chờ hôm nay tới cửa để nhờ Giang đại sư trợ giúp.

Lúc này, hai vợ chồng tâm sự nặng nề cùng đi về phía phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, trên đường đi, hai người không nói với nhau một câu nào.

Lúc đi đến nơi rồi, lại phát hiện cửa vẫn đang đóng, thế là hai vợ chồng liền mỗi người một bên, chờ tới giờ mở cửa của văn phòng môi giới.

Đợi khoảng bảy, tám phút sau, có một người đàn ông bị hủy dung đi tới văn phòng môi giới, thấy trước cửa có hai vợ chồng đang đứng đợi, liền mỉm cười chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành!”

“Buổi sáng tốt lành!”

“Buổi sáng tốt lành!”

Vợ chồng Dương Vĩ và Bảo Lưu Lộ cũng chào hỏi lại.

Hai người đều theo dõi Giang đại sư trên Weibo, đương nhiên biết rõ người đàn ông bị hủy dung này là ai, cũng biết tới sự tích anh hùng của hắn trước đây, trong lòng vô cùng bội phục người đàn ông này.

Lam Chí Huy vừa mở cửa vừa nói: “Hai vị là vị khách đã hẹn trước hôm qua đúng chứ?”

Dương Vĩ gật đầu nói: “Đúng vậy, xin hỏi Giang đại sư khi nào thì tới vậy?”

Lam Chí Huy đáp: “Cũng sắp rồi, chắc chắn sẽ đến trước chín giờ, hai vị trước vào ngồi một lát đi!”

Dương Vĩ và Bảo Vũ Lộ nói tiếng cảm ơn, sau đó liền đi theo Lam Chí Huy vào trong văn phòng môi giới Hạnh Phúc.

Vừa vào cửa, hai vợ chồng liền cẩn thận đánh giá xung quanh một hồi.

Diện tích văn phòng môi giới này không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, trừ đại sảnh tiếp đãi ở ngoài cùng, bên trong còn chia ra mấy văn phòng, tất cả đều được ngăn cách bằng kính mờ.

Trong lúc hai vợ chồng đang đánh giá bố cục đại sảnh tiếp đãi, bỗng liếc mắt nhìn thấy một cái cờ thưởng được treo ở vị trí bắt mắt nhất.

“Nhân Duyên Ngàn Dặm Đường Quanh Co, Nguyệt Lão Trong Nhân Gian Ở Bên Cạnh!”

Hai vợ chồng cẩn thận thưởng thức câu nói này, nhất thời có chút xuất thần.

...

Lúc Giang Phong đi tới văn phòng mai mối, vừa liếc mắt đã thấy đôi vợ chồng đang ngồi chờ ở trong sảnh tiếp đãi, liền mở lời chào hỏi: “Hai vị khách quý, buổi sáng tốt lành!”

Ảnh chụp Giang Phong có treo ở đại sảnh tiếp đãi, cho nên hai vợ chồng liếc mắt là nhận ra hắn.

“Giang đại sư, buổi sáng tốt lành!”

“Mời hai vị vào bên trong, chúng ta vào văn phòng nói chuyện.”

“Được.”

Đi vào trong văn phòng ngồi xuống, Giang Phong rót chén nước mời hai người, sau đó mới cười nói: “Để tránh quạ đen xuất hiện, tôi cần xác nhận danh tính của hai vị một chút trước, cho hỏi tên tuổi của hai vị là gì?”

“Tôi tên là Dương Vĩ.”

“Tôi tên là Bảo Vũ Lộ.”

Nghe được câu trả lời của hai vợ chồng, Giang Phong gật đầu nói: “Ừm, xác nhận thân phận thành công, xin hỏi hôn nhân của hai vị có vấn đề gì?”

Dương Vĩ có chút ngượng ngùng hỏi: “Giang đại sư, không biết buổi hòa giải hôn nhân này Giang đại sư thu phí như thế nào?”

Giang Phong cười nói: “Cái này phải xem vào độ khó, nếu như độ khó thấp, vậy thu phí năm ngàn, nếu như độ khó trung bình, thu phí hai vạn, còn độ khó cao sẽ thu phí mười vạn.

Còn nếu như độ khó còn chưa tới mức thấp thì thu phí một ngàn.

Đương nhiên, nếu như hóa giải vô hiệu, vậy miễn phí!

Còn về độ khó thì là do tôi phán đoán, mọi người trước tiên cứ nói ra vấn đề gặp phải, tôi sẽ đánh giá độ khó cho mọi người trước, sau đó mọi người có thể quyết định có muốn tiếp tục buổi hòa giải hôm nay hay không.”

Dương Vĩ nghe vậy thì âm thầm gật đầu, chỉ cần quyền quyết định nằm trong tay bọn họ, vậy thì không có vấn đề gì.

Giang Phong thấy hai người đã ngầm cho phép, liền tiếp tục: “Bây giờ hai người có thể nói ra vấn đề đang gặp phải rồi chứ?”

Dương Vĩ liếc mắt nhìn vợ đang ngồi bên cạnh, nói với Giang Phong: “Giang đại sư, vợ tôi muốn ly hôn với tôi, nhưng tôi lại không muốn tách ra, cho nên muốn nhờ cậu giúp hòa giải.”

Giang Phong nhìn về phía Bảo Vũ Lộ: “Vậy thì cô Bảo có thể nói một chút xem lý do cô muốn ly hôn là gì chứ”

Bảo Vũ Lộ nhìn chồng ngồi bên cạnh, có chút khó khăn nói: “Giang đại sư, tôi có thể nói riêng với cậu thôi được không?”

Giang Phong nhẹ gật đầu, nhìn về phía Dương Vĩ, nói: “Dương tiên sinh, trước hết có thể mời anh ra ngoài đại sảnh ngồi một lúc được chứ?”

“Được!” Dương Vĩ bất đắc dĩ đáp, sau đó liền đi ra khỏi văn phòng, ra đại sảnh tiếp đãi ngồi đợi.

Chờ Dương Vĩ rời đi rồi, Giang Phong mới nhìn về phía Bảo Vũ Lộ, hỏi: “Cô Bảo, giờ cô có thể nói được rồi!”

Bảo Vũ Lộ sắp xếp lại từ ngữ một lần, chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy anh ta thật sự là quá đáng sợ, sinh hoạt chung một chỗ với anh ấy mang tới áp lực tinh thần quá lớn, cảm giác như bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể phát khùng, bóp chết tôi vậy.”

Sắc mặt Giang Phong không hề thay đổi, tiếp tục hỏi: “Cô Bảo, anh ấy đã làm ra chuyện gì mà lại khiến cho cô cảm thấy như vậy?”

Sắc mặt Bảo Vũ Lộ lộ ra chút do dự.

Giang Phong nhìn mặt nói chuyện, thấy vậy liền nói lời khích lệ: “Cô Bảo, chuyện liên quan đến việc riêng tư cá nhân cũng không vấn đề gì, cô cứ coi tôi là bác sĩ tâm lý riêng cũng được, không cần có gánh nặng tâm lý gì cả.”

Bảo Vũ Lộ trước khi tới đã làm xong chuẩn bị tâm lý rồi, có điều

lúc này vẫn hơi do dự, nghe xong lời cổ vũ của Giang Phong liền cắn răng nói: “Tôi với anh ta kết hôn gần ba năm, ở phương diện kia, anh ta có chút chướng ngại tâm lý, lúc còn trong nghề, hoa dạng gì cũng có thể chơi, rất bình thường.

Nhưng cứ đến khi làm với tôi, lại trở thành ngắn nhỏ bất lực.

Ba tháng đầu, tôi còn có kiên nhẫn từ từ khuyên bảo anh ấy, thậm chí còn cùng anh ấy tới bệnh viện, đáng tiếc vẫn không giải quyết được vấn đề này.

Làm một người phụ nữ bình thường, tôi cũng có nhu cầu sinh lý, sau khi ở cùng anh ấy một năm không khác gì chị em trong nhà, tôi cuối cùng cũng không chịu nổi sự cô quạnh này nữa mà vượt rào!”

Nói đến đây, Bảo Vũ Lộ dừng lại một chút.

Chương 257: Người Đàn Ông Muốn Làm Phòng Di Ái (2)

Giang Phong đúng lúc hỏi: “Cô vượt qua giới hạn hôn nhân, theo lý thuyết, anh ấy hẳn là muốn ly hôn với cô, nhưng vì sao lại ngược lại, không muốn ly hôn? Hơn nữa trước đó cô có nói anh ấy quá đáng sợ, cảm thấy anh ấy có thể phát khùng mà bóp chết cô bất cứ lúc nào, chuyện này là sao?”

Sắc mặt Bảo Vũ Lộ cực kỳ phức tạp, nói: “Sau khi tôi vượt rào, vẫn cho là anh ta mơ mơ màng màng không biết gì, tận đến một đoạn thời gian trước, lúc tôi đang tìm đồ, vô tình phát hiện ra bí mật của anh ta.

Hóa ra, chuyện tôi vượt rào, anh ta đã biết rõ rành rành, thậm chí không biết là dùng thủ đoạn gì, ngay cả video tôi vượt ra anh ta cũng có.

Lúc nhìn thấy video kia, trong lòng tôi lạnh run.

Từ lúc kết hôn cho tới bây giờ, thái độ của anh ta với tôi chưa từng thay đổi, đây chính là nguyên nhân khiến tôi sợ hãi, rõ ràng

anh ta biết rõ tôi đã vượt rào, mà lại thu thập được một đống lớn chứng cứ, nhưng xưa nay anh ta chưa từng chất vấn gì tôi, cho tới bây giờ cũng không hề đề cập đến việc này với tôi, tôi không biết là vì anh ta thật sự không ngại, hay là vì đang kìm nén bực bội, muốn trả thù tôi.

Tóm lại, tôi rất sợ hãi!

Tôi muốn ly hôn!”

Nghe xong lời kể của Bảo Vũ Lộ, Giang Phong hỏi lại lần nữa: “Sau khi cô biết anh ấy đã biết rõ bí mật của mình, có từng thẳng thắn nói về vấn đề này với anh ấy hay chưa?”

Bảo Vũ Lộ nói: “Đã từng nói qua, cùng ngày hôm đó, tôi đã nói xin lỗi với anh ta, nguyện ý ly hôn tay trắng. Nhưng anh ta lại có ý khác, nói mình không đồng ý ly hôn, cứ như vậy sống cũng rất tốt, thậm chí còn nói mình nguyện ý làm Phòng Di Ái, tôi đem tình nhân về nhà ở cùng cũng không có vấn đề gì.

Giang đại sư, đây sao có thể là chuyện người bình thường có thể nói ra được chứ, tôi cũng đã xem không ít phim truyền hình rồi, phụ nữ gặp phải chuyện như này, thường thường đều không có kết cục tốt, tôi thật sự rất sợ!”

Giang Phong nghe xong, gật đầu nói: “Để tôi tổng kết lại một lần, cô Bảo là lo lắng tất cả những gì chồng cô đang làm chỉ là ngụy trang, muốn dùng cách cô không nghĩ tới để báo thù chuyện cô vượt rào, điều này khiến trong lòng cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi, muốn tranh thủ thời gian rời xa anh ấy càng nhanh càng tốt, là như vậy đúng chứ?”

Bảo Vũ Lộ liên tục gật đầu, nói: “Chính là như vậy, sinh hoạt chung với anh ta như vậy áp lực tinh thần quá lớn, tôi không sợ anh ta tức giận, dù sao thì vợ vượt rào như thế, chồng tức giận cũng là chuyện bình thường.

Đáng sợ là anh ta không chỉ không tức giận, mà còn cổ vũ tôi tiếp tục vượt rào, thậm chí còn bảo tôi đem đối tượng về nhà, gặp phải loại người như vậy, ai mà không sợ hãi chứ.”

Giang Phong đáp lại một tiếng, nói: “Tôi hiểu, vậy cô Bảo ra ngoài chờ một lát, gọi chồng cô vào đây, tôi sẽ trò chuyện với anh ấy một chút, sau khi làm rõ suy nghĩ thật sự của anh ấy xong, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện.”

Bảo Vũ Lộ đứng dậy nói: “Được, vậy làm phiền Giang đại sư rồi.”

Giang Phong đáp: “Không cần khách khí.”

Rất nhanh sau đó, Dương Vĩ, sau khi được Bảo Vũ Lộ thông báo, đã đi vào trong.

Chờ hắn ngồi xuống xong, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Anh Dương, vợ anh đã nói rõ vấn đề tồn tại giữa hai người cho tôi biết, tôi muốn hỏi anh Dương một chút, anh có suy nghĩ gì về vấn đề này? Vì sao lại cổ vũ vợ mình tiếp tục vượt rào?”

Dương Vĩ trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói: “Giang đại sư, tôi có chướng ngại tâm lý ở phương diện kia, vợ tôi hẳn cũng đã nói với cậu rồi đi?”

Giang Phong đáp: “Đã nói, những trường hợp như vậy thật ra không ít, chủ yếu vẫn là phải tự vượt qua chính mình.”

Dương Vĩ nhẹ gật đầu, tiếp tục nói: “Từ sau khi tôi biết vợ mình vượt rào, tôi kinh ngạc phát hiện, tôi không chỉ không hề tức giận, trong lòng còn mơ hồ có chút hưng phấn.

Lúc đó, tôi liền biết, tâm lý tôi thật sự có vấn đề.”

Giang Phong hỏi: “Anh Dương, vậy anh đã thử gặp bác sĩ tâm lý bao giờ chưa?”

Dương Vĩ thở dài: “Tôi đã đến gặp bác sĩ tâm lý, cũng đã trị liệu một đoạn thời gian, nhưng không hề có một chút tác dụng nào.

Vậy nên tôi liền dứt khoát từ bỏ trị liệu, bắt đầu phí hết tâm tư đi quay lén video vợ mình vượt rào, thấy cô ấy làm chuyện không thể miêu tả với người đàn ông khác, tôi liền không khống chế được mà cảm thấy hưng phấn.

Thậm chí, từ đó về sau, tôi liền dùng video vợ mình vượt rào để tự

xử, hiệu quả vô cùng tốt.

Lúc đầu còn cho rằng có thể tiếp tục sống như vậy, lại không ngờ đoạn thời gian trước, vợ tôi lại phát hiện ra những ảnh chụp và video đó, sau đó hủy toàn bộ rồi...

Không chỉ có như thế, cô ấy còn muốn ly hôn với tôi, tôi đã nói tôi thật sự không để ý chuyện cô ấy vượt quá giới hạn rồi, thậm chí còn có thể giúp cô ấy tìm đối tượng thích hợp để làm chuyện này, nhưng cô ấy lại không tin tôi.

Trong lúc tôi đang buồn rầu không biết phải làm sao thì tình cờ nhìn thấy dịch vụ 《 Hòa giải hôn nhân 》 của Giang đại sư, vừa lúc tôi lại hẹn trước được buổi sáng ngày hôm nay, cho nên liền tìm tới cửa nhờ Giang đại sư giúp đỡ, hy vọng cậu có thể khuyên giải vợ tôi một lần, khiến cô ấy tin tưởng tôi, không ly hôn với tôi nữa."

Nghe đến đây, Giang Phong gật đầu nói: "Vấn đề của vợ chồng hai người tôi đã rõ ràng, phiền anh Dương trước hãy ra đại sảnh tiếp đón chờ tôi mười phút, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận phương án hòa giải hôn nhân cho hai người, lát nữa sẽ ra nói chuyện với hai người."

"Được, Giang đại sư!"

Chương 258: Tào Tháo: Ngươi Chính Là Anh Em Kết Nghĩa Của Ta!

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Chờ Dương Vĩ ra ngoài rồi, Giang Phong mới từ từ xem thông tin về độ xứng đôi của hai vợ chồng, nghiệm chứng xem lời nói của hai người có phải là thật hay không, kết quả càng xem càng cảm khái.

Lời nói của hai vợ chồng này vậy mà không hề có một chút giả dối nào! !!

May mà Giang Phong không phải Tào Tháo, nếu không hắn đã kết nghĩa anh em với Dương Vĩ này rồi!

Thông qua tư liệu, Giang Phong cũng xác định được Dương Vĩ là người có bệnh tâm lý nghiêm trọng, loại bệnh tâm lý này giống hệt như lời hắn nói, lúc nhìn thấy vợ mình ngoại tình với người đàn ông khác, hắn liền vô thức cảm thấy hưng phấn.

Loại bệnh tâm lý này khiến ngay cả Giang Phong cũng thấy chết lặng, đây rõ ràng là muốn đoạt mất danh hiệu Vương đội nón xanh của Phòng Di Ái mà! !!

Còn việc tại sao lại có loại bệnh tâm lý như này, trong tư liệu cũng không có thông tin gì.

Giang Phong suy tư mấy phút, cuối cùng ra ngoài gọi vợ chồng Dương Vĩ và Bảo Vũ Lộ vào bên trong.

“Anh Dương, cô Bảo, qua xem xét của tôi, độ khó việc hòa giải hôn nhân hai người có thể chia làm hai trường hợp, một là độ khó thấp, hai là độ khó cao.”

Nói đến đây, Giang Phong dừng lại một chút, sau đó mới đưa ra đề nghị của mình: “Có điều cá nhân tôi khuyên hai người nên lựa chọn hình thức hóa giải độ khó thấp, cũng không phải là nói cách hóa giải độ khó cao sẽ kém hơn độ khó thấp, chủ yếu là cân nhắc tới lệ phí của dịch vụ, chọn phương pháp hòa giải độ khó thấp vẫn có lời hơn, tôi nói như vậy, hai vị hiểu rõ chứ?”

Dương Vĩ và Bảo Vũ Lộ đều gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Giang Phong cười, tiếp tục nói: “Vậy tôi trước hết sẽ bắt đầu từ cô Bảo, phiền anh Dương lại ra đại sảnh đợi thêm một lát nữa.”

Dương Vĩ gật đầu nói: “Được rồi, Giang đại sư!”

Chờ Dương Vĩ rời khỏi rồi, Giang Phong liền nhìn Bảo Vũ Lộ, nói: “Cô Bảo, sau khi nghe lời kể của cả hai vợ chồng, tôi cũng đã rất rõ ràng về tình trạng hôn nhân của hai người, bây giờ tôi trước tiên muốn hỏi cô một vấn đề, cô muốn ly hôn, ngoại trừ nguyên nhân sợ hãi chồng có thể giết mình bất cứ lúc nào, thì còn có nguyên nhân nào khác không?”

Bảo Vũ Lộ lắc đầu nói: “Không có nguyên nhân khác, chủ yếu là sợ anh ta tâm lý biến thái đi trả thù tôi thôi.”

Giang Phong hỏi lại lần nữa: “Cô cũng đã nói anh ấy ở phương diện kia có vấn đề, cô muốn ly hôn có phần nào là vì nguyên do này không?”

Bảo Vũ Lộ đáp: “Tôi thừa nhận là rất thất vọng với phương diện này của anh ta, có điều ngoại trừ cái này ra, anh ta đối với tôi quả thật rất tốt, tôi sẽ không vì điều này mà ly hôn với anh ấy.”

Giang Phong gật đầu nói: “Ừm, vậy giờ tôi đã hiểu rõ suy nghĩ của cô, tôi bây giờ phải nói cho cô biết một điều, chồng cô quả thật có bệnh tâm lý, nhưng bệnh tâm lý này của anh ấy cũng sẽ không gây tổn hại gì đến cô, chủ yếu là muốn nhìn cô cùng người đàn ông khác, dạng bệnh tâm lý như này thật ra cũng không phải là hiếm thấy.

Cho nên, cô Bảo căn bản không cần phải lo lắng chồng sẽ tổn thương mình, loại tâm lý kia của anh ấy, thật ra khi nhìn cô vượt rào còn cảm thấy hưng phấn, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ của cô ngoại tình với người đàn ông khác, anh ấy sẽ càng thêm yêu cô hơn.

Bởi vậy, thật ra cô không cần thiết phải ly hôn, hai vợ chồng vẫn có thể chung sống tốt, không chịu nổi cô đơn tịch mịch thì có thể ở ngoài tìm người làm gì đó một lần, nhưng nhất định phải chú ý một vài điểm sau:

Một, không làm loạn với người đã có gia đình.

Hai, không nói chuyện tình cảm với người ngoài.

Ba, không nên vì kích thích mà đánh mất bản thân.

Bốn, cũng là điều quan trọng nhất, phải chú ý vệ sinh cá nhân, biện pháp bảo hộ an toàn.”

Bảo Vũ Lộ nghe xong, sắc mặt thay đổi liên tục, chờ Giang Phong nói xong, cô bán tín bán nghi hỏi: “Giang đại sư, cậu thật sự chắc chắn anh ta có loại bệnh tâm lý này sao?”

Giang Phong tự tin cười nói: “Cô Bảo, có lẽ cô không quá hiểu rõ về tôi, nhưng tôi muốn nói với cô một điều rằng, trên thế giới này không ai có thể nói láo qua mặt được tôi cả.”

Thấy vẻ mặt xem thường của Bảo Vũ Lộ, Giang Phong cười cười, nói: “Cô Bảo, không tin thì chúng ta làm thử một thí nghiệm, cô và chồng cô sinh ra ngày nào tháng nào năm nào tôi đều biết, giờ cô thử nói ra ngày sinh của mình, tôi liếc mắt là có thể biết lời cô nói là thật hay giả.”

Bảo Vũ Lộ vẫn không hề tin, lập tức nói ra một ngày: “Ngày 12 tháng 6 năm 1993.”

Giang Phong nhìn mắt cô, thản nhiên nói: “Cô nói dối.”

Bảo Vũ Lộ lại một lần nữa nói ra một ngày khác: “Ngày 5 tháng 3 năm 1994.”

Giang Phong cười ha ha: “Cô Bảo, cô lại nói dối!”

Bảo Vũ Lộ liếc mắt nhìn Giang Phong, không phục, lại tiếp tục nói ra một ngày khác.

“Cô vẫn nói dối!”

“Cô lại nói dối!”

“Cô Bảo, lần này cô không nói dối!”

Giờ phút này, Bảo Vũ Lộ thật sự có chút kinh ngạc, cô liên tục báo sai năm lần, đến lần thứ sáu mới nói ra ngày tháng năm sinh chính xác, lại không ngờ đối phương vậy mà nói trúng hết!

Giang Phong vì để tăng thêm lòng tin của cô, tiếp tục cười nói: “Cô Bảo, nếu cô không tin thì có thể dùng ngày sinh của chồng cô, thậm chí là cha mẹ cô để thử, xem xem cô có thể nói láo qua mặt tôi được hay không?”

Bảo Vũ Lộ đương nhiên không tin mấy thứ quỷ quái này, thế là liền thử từng cái một, còn cố ý báo sai mấy lần, cũng có cái nói ra con số chính xác ngay lần đầu tiên.

Kết quả, trải qua vài chục lần nghiêm chứng, Bảo Vũ Lộ thật sự phục rồi: “Giang đại sư, cậu thật sự đúng là lợi hại, tôi bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng lời cậu nói rồi, trên đời này thật sự không ai có thể nói láo trước mặt cậu mà không bị phát hiện.”

Chương 259: Tào Tháo: Ngươi Chính Là Anh Em Kết Nghĩa Của Ta! (2)

Giang Phong cười nói: “Cho nên, cô Bảo cứ thả lỏng tinh thần, chồng cô thật sự không có ý đồ xấu đối với cô, cô hoàn toàn có thể tiếp tục cuộc hôn nhân này.”

Bảo Vũ Lộ nghe đến đây, cả người đều thả lỏng, vẻ mặt cảm kích nói: “Tôi hiểu, cảm ơn Giang đại sư, trải qua lời giảng giải của Giang đại sư, nỗi lo trong lòng tôi cuối cùng cũng nhấc lên được rồi!”

Giang Phong khoát tay nói: “Không cần khách khí, có điều cô phải nhớ kỹ lời nhắc nhở trước đó của tôi, nhất định phải chú ý chừng mực, như vậy hôn nhân của hai người mới có thể tiếp tục hạnh phúc được.”

Bảo Vũ Lộ liên tục gật đầu, nói: “Tôi hiểu, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ lời dặn của Giang đại sư.”

“Ừm, vậy giờ cô hãy ra gọi chồng mình vào đây, tôi sẽ căn dặn anh ấy vài câu.”

“Được, cảm ơn Giang đại sư.”

Rất nhanh sau đó, Dương Vĩ đã đẩy cửa đi vào.

Chờ hắn ngồi xuống rồi, Giang Phong mới lên tiếng: “Anh Dương, tôi đã làm xong công tác tư tưởng cho vợ anh rồi, cô ấy sẽ không ly hôn với anh, nhưng tôi hi vọng anh nhớ kỹ ba điều sau:

Một, về sau phải nói chuyện với vợ mình nhiều hơn, không nên cái gì cũng giấu trong lòng.

Hai, bệnh tâm lý này của anh cũng nên khống chế một chút, kích

thích phù hợp thì được, nhưng không thể vì kích thích mà sắp xếp đàn ông lung tung cho vợ mình, càng không thể ép buộc vợ mình ở cùng với người đàn ông khác.

Ba, lúc nhìn trộm hay chụp lén vợ mình làm chuyện gì đó, nhất định phải chú ý chừng mực, không nên khiến người khác hiểu lầm, không được đem ảnh chụp hay video lan truyền trên internet."

Dương Vĩ vừa nghe vừa liên tục gật đầu, chờ Giang Phong nói xong rồi, hắn mới kích động nói: "Cảm ơn Giang đại sư, cảm tạ cậu đã giảng giải cho tôi, tôi sẽ nhớ kỹ từng câu từng chữ lời cậu nói.

Sau đó, Giang Phong lại gọi Bảo Vũ Lộ vào, để hai vợ chồng mặt đối mặt bày tỏ lòng mình.

Sau đó, Dương Vĩ thanh toán năm ngàn phí hòa giải xong, mới thiên ân vạn tạ rời đi cùng vợ mình.

Nhìn bóng lưng xa dần của hai vợ chồng, trong lòng Giang Phong không rõ là tư vị gì, lần hòa giải hôn nhân đầu tiên đã gặp phải loại tình huống này, hắn cũng không biết tháo gỡ nút thắt này cho hai người tiếp tục cùng nhau là tốt hay không tốt.

Mặc dù hắn có thể sử dụng năng lực phá vách tường để tăng tình cảm vợ chồng giữa hai người lên, nhưng nhìn từ trong tư liệu xứng đôi, tình cảm tối đa của hai vợ chồng mặc dù không cao lắm, nhưng cũng đã vượt qua cột mốc 70 điểm.

Hơn nữa, vấn đề của hai người đó cũng không nằm ở chỗ tình cảm vợ chồng, mà là ở bệnh tâm lý của Dương Vĩ.

Bởi vậy, không cần thiết lãng phí công dụng của Phá Vách trên người bọn họ.

Dù sao vợ chồng bọn họ cũng giống như Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, có lẽ hòa giải chính là cách tốt nhất cho hai người rồi.

Nhìn thời gian, phát hiện giờ vẫn chưa tới mười giờ, Giang Phong lại lấy điện thoại ra gửi định vị cho anh trai và chị gái, sau đó để

lại lời nhắn cho hai người, bảo bọn họ sau khi hỏi thăm khách xong thì đến, xong xuôi thì lên xe lái về phía căn hộ Tây Phái Ngự Sông.

Lễ tạ môi tối hôm qua Uông tổng tặng, hắn còn chưa xem đâu!

Nửa giờ sau.

Giang Phong dựa theo hướng dẫn đi tới Tây Phái Ngự Sông ở Lĩnh Nam (vùng phía nam Ngũ Lĩnh, tức vùng Quảng Đông, Quảng Tây, Trung Quốc).

Mang tiếng là tiểu khu sang trọng nhất ở tỉnh thành, Tây Phái Ngự Sông này có thể nói là cực kỳ phong cách, nơi này giáp với khu thương mại Đông Minh, cách sông có thể nhìn thấy trung tâm kinh doanh thương mại Lũng Cương, toàn bộ cảnh sông xinh đẹp lọt vào tầm mắt, hưởng thụ cuộc sống xa hoa không bụi trần của người giàu có.

Bên trong có một khu vườn tạo hình 2 vạn mét vuông, còn có khu phong cảnh non nước theo chủ đề nghỉ dưỡng gần 1000m.

Giang Phong đợi khoảng hơn mười phút, anh trai Giang Phi và chị gái Giang Tuyết cũng đã lần lượt lái xe tới.

“Tiểu Phong, em gọi bọn anh tới đây làm gì? Định mua nhà ở đây sao?” Giang Phi hỏi.

Giang Tuyết nhìn lướt qua một lần tiểu khu sang trọng cao thượng này, nói: “Nơi này nhìn cao cấp như vậy, giá phòng hẳn là cũng không tiện.”

Giang Phong cười nói: “Tối qua lúc ăn cơm cùng vợ chồng Uông tổng, anh ấy đã đưa em một căn phòng ở đây làm lễ tạ môi, cho nên hôm nay em liền gọi hai người tới đây xem!”

“Thì ra là thế!”

Giang Phi và Giang Tuyết nghe xong đều giật mình.

Thân phân của Uông tổng, bọn họ đều biết rõ, ngày cả ông chủ Ngụy thân phận kém xa cũng đưa lễ tạ môi giá trị hơn trăm vạn,

Uông tổng đưa một căn phòng làm lễ tạ môi là chuyện không thể bình thường hơn được.

“Uông tổng ra tay hào phóng, căn hộ này cũng không đơn giản, em cảm thấy cực kỳ đáng mong đợi, vào nhanh một chút đi nào!” Giang Tuyết vội vàng thúc giục hai người.

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó lái xe về phía ga ra.

Lúc Uông tổng đưa chìa khóa nhà cho hắn, còn đưa hắn cả năm chỗ đỗ xe cùng với một con Maserati, trong đó hai chỗ đậu xe và con Maserati kia là quà tặng của nhà đầu tư.

Ban đầu, tiêu chuẩn nhà đầu tư đặt ra là một căn hộ đặc biệt với chỗ đậu xe riêng và một chiếc Maserati, nhưng Uông tổng mặt mũi lớn, toà nhà liền làm thêm một chỗ đỗ xe.

Ba chỗ đỗ xe còn lại là do Uông tổng bỏ tiền ra mua thêm.

Đối với người như Uông tổng mà nói, tặng lễ hoặc là không đưa, nếu đã đưa thì phải đưa cho tốt, mọi mặt đều làm tới mức tốt nhất, như vậy, người nhận lễ vừa ý, mà người đưa cũng cảm thấy có ý nghĩa.

Dựa theo bảng chỉ dẫn, rất nhanh Giang Phong đã tìm được năm chỗ đậu xe liên tiếp, một trong năm chỗ đã có một chiếc xe Maserati màu đỏ đậu ở đó, nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Bốn chỗ còn lại chỉ có hai chỗ là trống không, hai cái còn lại thì một chỗ đậu một chiếc Mercedes nhỏ, một chỗ đậu một con BMW nhỏ, đều là mẫu cơ bản.

Chương 260: Căn Biệt Thự Giá 30 Triệu

Gara xe Tây Phái Ngự Giang.

Giang Phong nhìn thấy hai chỗ đậu xe kia đã có xe khác đậu, hắn tưởng rằng mình tìm sai chỗ, vội vàng lấy điện thoại ra, mở Wechat, xem bức hình có chỗ đậu xe của hắn do chị Mẫn gửi.

Sau khi quan sát cẩn thận, hắn mới dám khẳng định đây chính là chỗ đậu xe mà giám đốc Uông cho hắn.

"Tiểu Phong, em đang làm gì vậy?"

Giang Tuyết thò đầu ra khỏi xe, hỏi.

Giang Phong đưa tay chỉ hai chỗ đậu xe còn trống khác, nói:

"Chị hai, hai nơi đó đều là chỗ đậu xe của em, chị và anh cả đậu xe vào chỗ đó trước đi!"

Giang Tuyết gật đầu, sau đó bắt đầu đưa xe vào chỗ.

Không phải tất cả những nữ tài xế đều đáng sợ, ít nhất thì kỹ thuật đưa xe vào bãi của Giang Tuyết cũng rất lợi hại.

Trái lại, kỹ thuật của Giang Phi lại hơi kém hơn một chút, còn phải điều chỉnh vài lần mới đậu được.

Trong lúc anh cả và chị hai vội vàng đậu xe, Giang Phong cũng đã tìm được số điện thoại liên lạc của chủ nhân chiếc xe kia, hắn đang gọi cho người đó.

Điện thoại vừa được kết nối, một giọng nữ dễ nghe vang lên:

"Alo, xin chào!"

Giang Phong nói:

"Xin chào, xin hỏi cô có phải là chủ nhân của chiếc xe XXX không?"

Giọng nữ nói:

"Là tôi, có chuyện gì không?"

Giang Phong nói:

"Là như thế này, xe của cô đang đậu ở vị trí đậu xe của tôi, phiền cô mau chóng xuống đây để chuyển xe đi chỗ khác, cảm ơn!"

Giọng nữ nghe thấy thế liền vội vàng nói xin lỗi:

"Thành thật xin lỗi, anh chờ một lát, tôi lập tức xuống liền."

Không đến ba phút sau.

Một cô gái 23,24 tuổi, nhan sắc cũng không tệ xuất hiện trước mặt Giang Phong, cô vừa thấy Giang Phong liền xin lỗi:

"Tôi vô ý quá, gây thêm phiền phức cho anh rồi!"

Giang Phong thấy đối phương có thái độ tốt như vậy, đương nhiên là sẽ không so đo, mỉm cười, nói:

"Không sao."

Cô gái kia lập tức di chuyển xe sang một chỗ khác để đậu.

Giang Phong thấy thế liền đậu xe mình vào vị trí.

Sau khi đậu xe xong, Giang Phong đi lên thang máy cùng với anh, chị của mình.

Loại căn hộ vương giả rộng 470m vuông của Tây Phái Ngự Giang được gọi là 'Một tầng một dòng họ, một hộ một giang sơn', mỗi một căn hộ đều có được không gian của cả một tầng, tầm nhìn 360 độ, khả năng hấp thụ ánh sáng tốt, mỗi một không gian đều có thể nhận đủ ánh sáng mặt trời.

Từ thang máy đi ra là đối diện với cửa nhà, hai thang máy tương ứng với hai nơi ra vào của căn nhà. Một cái đi thẳng tới phòng khách (khu vực hoạt động), một cái khác thì đi thẳng tới nơi mà mình ở (khu vực nghỉ ngơi).

Ba người Giang Phong đi thang máy tới khu vực hoạt động, sau khi quét thẻ, thang máy nhanh chóng di chuyển lên tầng 16.

Sau khi đi ra thang máy, tới huyền quan, Giang Phi và Giang Tuyết lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người!

Không gian rộng lớn và sự trang trí ở nơi này thật sự quá xa hoa! !!

Khu vực hoạt động chủ yếu là phòng bếp (7,75m * 3,85m), phòng ăn (6m * 9m), phòng rượu (4,5m * 2,4m), phòng khách (5,6m *

4,7m) và phòng trà (3,9m * 4,7m), tổng cộng có 5 khu vực.

Không gian của mỗi một khu đều cực kỳ to lớn, đầy đủ ánh sáng, bày ra được sự sang trọng của mình.

Ngay lúc này, Giang Phi và Giang Tuyết giống y như bà ngoại Lưu khi đi vào Đại Quan Viên, hoàn toàn được mở rộng tầm mắt.

Người nghèo thật sự rất khó mà tưởng tượng ra được căn biệt thự của người giàu có thể xa hoa đến mức nào, nếu như không phải Giang Phong đã được chứng kiến biệt thự của Tiêu gia, Ngụy gia và Uông gia, thì có lẽ biểu hiện của hắn cũng chẳng tốt hơn anh cả và chị hai là bao nhiêu.

Sau khi tham quan khu vực hoạt động xong, ba anh chị em bọn họ đi tới khu vực nghỉ ngơi, sau khi thấy được mức độ khoa trương của phòng ngủ chính, ba anh chị em Giang Phong không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Diện tích của nơi này ước chừng 99,5m vuông, cộng với ban công có kích thước cực lớn, tổng diện tích của nơi này có thể lên tới 132m vuông, chỉ diện tích của một phòng ngủ chính ở đây thôi đã bằng tổng diện tích một căn hộ bốn phòng của người khác rồi, không gian ở nơi này đúng là xa hoa chẳng ai sánh bằng!

Khu vực nghỉ ngơi tổng cộng có 5 căn phòng, ngoại trừ phòng ngủ chính cực kỳ sang trọng, thì những phòng ngủ khác đều được trang trí theo hình thức của những căn phòng bình thường.

Ngoại trừ khu vực hoạt động và khu vực nghỉ ngơi, còn có một khu vực để tập thể hình.

"Sang trọng thật đó, thì ra biệt thự chân chính là như thế này, đúng là được mở mang tầm mắt!"

Giang Tuyết nhìn sơ qua một lần, sợ hãi thán phục.

Giang Phi cũng như thế, nói:

"Đúng thế, sang trọng thật đó, không ngờ một căn hộ lại có thể xa hoa đến như thế này, căn hộ này giá bao nhiêu?"

Giang Phong nói:

"Tối qua em đã tìm hiểu giá cả loại căn hộ này của Tây Phái Ngự Giang, ước chừng gần 20 triệu, nếu cộng thêm cả phí trang trí thì tổng giá trị có thể vượt qua 30 triệu."

Mặc dù Giang Phi và Giang Tuyết đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng sau khi nghe xong giá cả, cả hai đều kinh ngạc, không nói thành lời.

Cho dù sau khi anh em bọn họ tới tỉnh thành để mở văn phòng môi giới hôn nhân, chẳng mấy chốc đã kiếm được hơn một tỷ, thậm chí văn phòng môi giới hôn nhân còn không ngừng kiếm lời, nhưng muốn lập tức có được 30 triệu, thì cũng không thể kiếm được trong thời gian ngắn.

"Giá cả của căn hộ này không hề rẻ một chút nào cả, cuối cùng chị cũng được chiêm ngưỡng một góc của tảng băng thế giới người giàu."

Giang Tuyết ngồi trên chiếc sofa vô cùng thoải mái, một lần nữa cảm thán.

Giang Phong cười, nói:

"Chị hai, căn hộ này vừa mới được trùng tu xong, không thích hợp để chuyển vào liền, em định sẽ để đó nửa năm, sau đó anh em chúng ta hãy chuyển tới đây, căn phòng thuê kia thì sẽ để lại cho hai người bạn học cũ của em ở."

Chương 261: Căn Biệt Thự Giá 30 Triệu (2)

Giang Tuyết thấy khách khí với em trai nhà mình cũng không tốt, nghe vậy liền cười khà khà, nói:

"Tiểu Phong, sau này chị sẽ ôm chặt lấy đùi của em, trước khi lấy chồng, chị nhất định phải ở cùng với em, lúc đó em đừng có mà chê chị phiền!"

"Chị hai, chị chọn một căn phòng đi, dù cho chị có lấy chồng hay không, thì sau này căn phòng đó đều sẽ là căn phòng của riêng chị."

Nói tới đây, Giang Phong nhìn Giang Phi, nói:

"Anh cả, anh cũng chọn một căn phòng đi."

Giang Tuyết lắc đầu, cười, nói:

"Trước khi kết hôn muốn ở đâu cũng chẳng quan trọng, sau khi kết hôn rồi, chị chắc chắn không thể tiếp tục ở lại đây nữa!"

Giang Phi gật đầu, nói:

"Sau khi chúng ta có gia đình của mình thì sẽ phải tách ra ở riêng!"

Giang Phong cười, nói:

"Căn hộ này rất lớn, năm căn phòng ngủ được sắp xếp vô cùng hợp lý, giống như năm khu vực độc lập vậy, có đủ không gian riêng tư, cho nên ở chung với nhau cũng không ảnh hưởng gì nhiều cho lắm.

Nhưng mà, với tốc độ phát triển hiện tại của văn phòng môi giới hôn nhân, e là không bao lâu nữa, mỗi người chúng ta đều có được năng lực để mua căn hộ như này. Đến lúc đó, nếu như thấy ngại, ở chung với nhau không tiện, thì tách ra ở riêng cũng chẳng muộn."

Giang Tuyết lấy điện thoại di động ra, cười khanh khách, nói:

"Chị phải gọi điện thoại cho cha mẹ, báo cho cha mẹ tin tức tốt này."

Giang Phong vội vàng ngăn lại:

"Chị hai, chị khoan hãy báo cho cha mẹ, với tính cách của cha mẹ, chắc chắn sẽ nói cho toàn bộ bạn bè và thân thích biết, bây giờ em vẫn chưa có ý định chuyển vào đây ở, nửa năm sau rồi hãy báo!"

Giang Tuyết bất đắc dĩ nói:

"Là do em thích điệu thấp mà thôi, chuyện tốt như này sao còn sợ người khác biết cơ chứ?"

Giang Phong cười, nói:

"Cũng không phải là sợ người khác biết, nhưng mà khoe khoang quá chẳng phải là chuyện tốt, chiếc xe mà năm trước Ngụy gia tặng cho em đã đủ gây chấn động rồi!"

Giang Tuyết nói:

"Được rồi, nghe em."

Sau đó, ba anh em bọn họ lại đi tham quan phòng bếp và phòng rượu cực kỳ hiện đại.

Cho tới khi bụng bắt đầu đói, bọn họ mới chú ý tới việc đã tới buổi trưa rồi.

Trong lúc đi thang máy để đi ăn cơm, Giang Phong chợt nhớ ra một chuyện, hỏi:

"Đúng rồi chị hai, vừa nãy bên cạnh chỗ mà chị đậu xe có một chiếc Maserati màu đỏ phải không?"

Giang Tuyết gật đầu, nói:

"Đúng là có một chiếc xe màu đỏ rất đẹp, nhưng mà chị không chú ý nó là xe hãng gì, xe đó sao vậy?"

Giang Phong nói:

"Chiếc xe đó và chỗ đậu xe ở dưới là khi giám đốc Uông mua căn hộ này được toà nhà này tặng, chị lấy nó lái đi, chiếc xe hiện tại của chị thì để nó ở văn phòng môi giới hôn nhân, để cho những người khác sử dụng."

"Mua nhà mà còn được tặng một chiếc xe đẹp như thế và cả chỗ đậu xe ư?"

Nói tới đây, Giang Tuyết lập tức phản ứng lại:

"Suýt nữa chị đã quên, căn hộ ở đây cũng chẳng phải là căn hộ bình thường, mà là căn hộ có giá gần 20 triệu, việc mua nhà được tặng những thứ này cũng chẳng có gì kỳ quái."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, ba anh em bọn họ đã đi tới tầng hầm gửi xe, Giang Phong đưa chìa khóa chiếc Maserati kia cho chị hai, nói:

"Chị xem thử xem có lái được hay không?"

Giang Tuyết nói:

"Tiểu Phong, chiếc xe Maserati này quá đắt, hay là em giữ lại dùng đi!"

Giang Phong nhét chìa khóa xe vào trong tay cô:

"Chị hai, hãng xe Maserati này khá phù hợp với con gái, trong mười chiếc thì có tới tám chiếc có chủ sở hữu là con gái rồi, cho nên chị đừng từ chối, mau đi lái thử nó đi!"

Giang Tuyết thấy em mình đã nói tới mức này thì không từ chối nữa, hưng phấn nhào lên chiếc xe Maserati kia.

...

Cùng lúc đó.

Tại sân bay nào đó ở tỉnh thành tỉnh Hồ Nam.

Một chiếc máy bay đang bay lên, bay về phía tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Trên máy bay, Diêu Thải Hà cảm thấy có chút khó chịu, cô dựa người vào chồng mình - La Thiên Thành, cô bị say máy bay, đặc biệt là khi máy bay lên cao.

Sau khi vượt qua được lúc đó, Diêu Thải Hà mới cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng mà cô vẫn không dám ngồi thẳng người dậy, cũng không dám nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bởi vì làm như thế sẽ khiến cô cảm thấy muốn ói.

Chỉ có nhắm mắt lại hoặc dựa vào gì đó, yên lặng bất động mới có thể giúp bản thân dễ chịu hơn một chút.

Tất cả đều là kinh nghiệm mà cô đút kết được sau nhiều lần say máy bay.

May mắn là tốc độ của máy bay rất nhanh, đi tàu cao tốc cũng phải đi tới năm, sáu tiếng mới tới, nhưng nếu như đi máy bay thì muốn đi từ tỉnh thành tỉnh Hồ Nam tới tỉnh thành tỉnh Quảng Tây chỉ cần hơn một tiếng là đã tới rồi.

Sau khi máy bay hạ cánh, Diêu Thải Hà mới khôi phục lại sức sống.

Bây giờ đã hơn một giờ chiều, chưa tới hai tiếng nữa là đã tới thời gian hẹn trước.

Hai vợ chồng gọi xe taxi, sau đó đi thẳng tới văn phòng môi giới hôn nhân.

Trên đường đi, hai vợ chồng không nói chuyện gì nhiều với nhau, chủ yếu là do La Thiên Thành không muốn nói chuyện với cô.

Diêu Thải Hà ngoài mặt thì nhìn như không để ý, nhưng thực ra tâm trạng của cô lại rất nặng nề, bây giờ toàn bộ hy vọng của cô đều ký thác lên người Giang đại sư của nơi hẹn hò Hạnh Phúc kia, hy vọng Giang đại sư sẽ không làm cô thất vọng.

May là trong khoảng thời gian này, tỉnh thành tỉnh Quảng Tây không kẹt xe, xe taxi đi thẳng một đường, hoàn toàn không có chút trở ngại nào.

1 giờ 53 phút, Diêu Thải Hà và chồng mình đến được văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Chương 262: Cảm Ơn Giang Đại Sư, Cậu Đã Cứu Vớt Cuộc Hôn Nhân Của Chúng Tôi

Hai giờ chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong đang báo giá cho La Thiên Thành và Diêu Thái Hà, hắn nói: “Ở đây tôi thu phí theo độ khó của việc hoà giải, độ khó thấp có phí năm ngàn, độ khó trung bình là hai mươi ngàn, độ khó cao là một trăm ngàn.

Nếu độ khó chưa tới mức thấp sẽ thu phí một ngàn.

Đương nhiên, nếu hoà giải thất bại sẽ được miễn phí.

Tôi sẽ tự xem xét độ khó của việc hoà giải. Hai người nói vấn đề đang gặp phải ra trước đi, tôi sẽ giúp hai người xác định độ khó, sau đó hai người sẽ quyết định xem có hoà giải hay không.”

La Thiên Thành và Diêu Thái Hà khẽ gật đầu.

Sau khi nói rõ mức phí, Giang Phong nhìn họ nói: “Bây giờ hai người nói vấn đề đang gặp phải đi, để nâng cao hiệu suất, tôi đề nghị từng người một nói với tôi, ai nói trước đây?”

La Thiên Thành bụng đầy bực dọc nói: “Tôi nói trước cho.”

Giang Phong “ừm” một tiếng, sau đó nói với Diêu Thái Hà: “Vậy mời chị Diêu ra phòng khách bên ngoài ngồi đợi.”

Diêu Thái Hà gật đầu, sau đó nơm nớp lo lắng đi ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi Diêu Thái Hà đi khỏi, Giang Phong mới nói với La Thiên Thành: “Anh La, anh có thể bắt đầu nói rồi.”

La Thiên Thành tằng hắng giọng, nói: “Giang đại sư, vợ tôi không tin tưởng tôi. Cô ấy cứ nghi ngờ tôi ngoại tình, vì thế mà cô ấy cứ vô cớ kiểm tra điện thoại tôi. Lúc tôi đi làm phải luôn báo vị trí cho cô ấy, thậm chí lúc trước cô ấy còn cài máy theo dõi trên xe của tôi nữa.

Tôi thật sự không chịu nổi cuộc sống bị giám sát này, không thể sống như vậy tiếp được!”

Giang Phong hỏi: “Anh La, anh kết hôn với bà xã đến nay được bao lâu rồi? Chị ấy vẫn luôn như vậy hay là sau này mới như vậy?”

La Thiên Thành nói: “Chúng tôi kết hôn hơn ba năm rồi. Một hai năm đầu cô ấy rất bình thường, chỉ có một năm trở lại đây cô ấy mới trở thành như vậy.”

Giang Phong lại hỏi: “Vậy có nguyên nhân gì khiến chị ấy thay đổi không? Ví dụ như anh làm ra chuyện gì khiến chị ấy hiểu lầm?”

La Thiên Thành ngẫm thử, anh ta nói: “Khoảng một năm ba tháng trước, có một lần tôi đi gặp khách hàng nữ, có lẽ cảnh đó bị vợ tôi bắt gặp. Khách hàng nữ đó rất xinh đẹp nên cô ấy nghi ngờ tôi đã làm ra chuyện có lỗi với cô ấy.

Tuy tôi đã giải thích rõ, cũng đưa cô ấy xem tài liệu khách hàng, nhưng có lẽ lúc đó cô ấy đã bắt đầu đa nghi rồi. Sau chuyện đó, tôi cảm nhận rõ sự thay đổi của cô ấy.

Cô ấy bắt đầu kiểm tra điện thoại tôi, đi làm thì phải báo vị trí, thậm chí còn theo dõi tôi, thường xuyên gọi video để kiểm tra.

Lúc bắt đầu, tôi làm mọi thứ có thể để trấn an cô ấy, nhưng cô ấy càng lúc càng quá đáng, đến mức cài thiết bị theo dõi trên xe tôi.

Hai năm này là giai đoạn thăng chức của tôi, tiệc xã giao hằng ngày đã đủ khiến tôi mệt mỏi, vậy mà còn phải tốn thời gian với sức lực để đối phó với cô vợ mắc bệnh đa nghi. Tôi thật sự quá mệt rồi.”

Giang Phong gật đầu, hỏi: “Vậy anh La hãy nói thật với tôi, ngoài xã giao công việc ra, anh có làm chuyện gì có lỗi với vợ không?”

La Thiên Thành lắc đầu nói: “Không có, thật ra tình cảm giữa tôi với vợ rất tốt. Nếu không phải bây giờ cô ấy đa nghi quá mức chịu đựng của tôi, tôi cũng không muốn ly hôn với cô ấy.”

Giang Phong nói: “Tôi hiểu rồi, mời anh La ra ngoài gọi vợ anh vào đây, tôi nghe chị ấy nói thế nào đã.”

La Thiên Thành “ừm” một tiếng, sau đó ra ngoài gọi Diêu Thái Hà vào.

Sau khi Diêu Thái Hà ngồi xuống, Giang Phong mới hỏi: “Chị Diêu, chồng chị nói chị không tin tưởng anh ấy, chị quá đa nghi, cả ngày tìm đủ mọi cách để giám sát anh ấy, chị có ý kiến gì về chuyện này không?”

Diêu Thái Hà vẻ khổ sở: “Giang đại sư, tôi cũng không muốn như vậy, nhưng chồng tôi đi sớm về khuya, thời gian ở nhà càng lúc càng ít. Ban đầu tôi vẫn còn hiểu cho anh ấy, nhưng dần dà tôi không nhịn được việc nghĩ ngợi lung tung.

Cứ nghĩ anh ấy có ngoại tình hay không?

Chuyện xã giao mà anh ấy nói có phải là viện cớ, thật ra là anh ấy đi chơi?

Hay là anh ấy chán ghét tôi rồi nên mới không muốn về nhà?

Hơn một năm trước, vì tâm lý như vậy mà tôi vô thức theo dõi anh anh ấy, sau đó phát hiện anh ấy đang cười đùa vui vẻ với một cô gái xinh đẹp. Lúc đó tôi thấy như trời sập tới nơi vậy.”

Lúc này, Giang Phong xen vào hỏi: “Lúc đó chị có đến đánh ghen không?”

Diêu Thái Hà lắc đầu: “Không có, tôi không để anh ấy biết, lẳng lặng về nhà khóc cả tối. Lúc anh ấy quay về, tôi mới hỏi cô ấy là ai.

Anh ấy nói cô ấy là khách hàng, để lấy lòng tin của tôi, anh ấy còn cho tôi xem tư liệu khách hàng đó. Lúc đó tôi cũng không phân biệt nổi anh ấy nói thật hay nói giả nữa.

Tóm lại, từ đó về sau, tôi không tin lời anh ấy nữa. Tôi cứ cảm thấy anh ấy đang có gì đó giấu giếm tôi. Tôi không ngừng dùng cah1 của bản thân để chứng minh rồi từng bước từng bước đi đến kết cục ngày hôm nay.”

Giang Phong gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi, làm phiền chị Diêu ra ngoài đợi tôi mười phút, tôi suy nghĩ một chút cách hoà giải hôn nhân giữa hai người, lát nữa tôi sẽ nói với hai người.”

“Được, làm phiền Giang đại sư!”

Chương 263: Cảm Ơn Giang Đại Sư, Cậu Đã Cứu Vớt Cuộc Hôn Nhân Của Chúng Tôi (2)

Sau khi Diêu Thái Hà rời khỏi, Giang Phong mới bắt đầu kiểm tra tài liệu của hai người họ.

Qua so sánh thì kết luận hai người không nói dối. Chuyện này khiến Giang Phong cảm thấy nhẹ nhõm. Hôm nay tiếp hai cặp khách hàng, họ đều là những người thật tâm muốn hoà giải.

Sau khi xem một lượt tài liệu của họ, Giang Phong đã có tính toán.

Giang Phong lại ra ngoài gọi họ vào, hắn nói: “Anh La, chị Diêu, qua đánh giá của tôi, độ khó hoà giải của hai người ở mức thấp. Xem xét điều kiện kinh tế khác nhau của khách hàng, tôi đưa ra hai phương án hoà giải để hai người chọn:

Phương án thứ nhất là hoà giải mức thấp, sử dụng phương án này có thể giải quyết vấn đề lòng tin giữa hai vợ chồng, khiến mối quan hệ hai người tốt đẹp như xưa.

Phương án thứ hai là hoà giải mức cao, sử dụng phương án này không chỉ giúp hai người giải quyết vấn đề lòng tin mà còn giúp hai vợ chồng gia tăng tình cảm, giúp hai người có một cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn.

Hai người thảo luận nên chọn phương án nào trước đi, mời phút sau tôi sẽ quay lại.”

Nói xong, Giang Phong rời khỏi văn phòng.

Diêu Thái Hà nghe Giang Phong nói phương án hoà giải mức cao không chỉ giúp hai người giải quyết vấn đề lòng tin mà còn giúp hai vợ chồng gia tăng tình cảm liền động lòng.

Đối với cô ấy, chồng là tất cả của cô. Có thể cùng chồng quay lại cuộc sống tốt đẹp như xưa đã đủ đạt mục đích rồi, nếu còn có thể gia tăng tình cảm giữa hai vợ chồng thì hoàn toàn vượt ngoài

mong đợi.

Giang đại sư cũng từng nói, phí hoà giải mức cao là một trăm ngàn, khoản tiền này tuy không nhỏ nhưng chồng cô ấy một năm kiếm được mấy trăm ngàn, bỏ ra một trăm ngàn cũng không đến nỗi nào.

Thế là đợi Giang Phong rời khỏi, Diêu Thái Hà bèn nói với chồng: "Chồng ơi, chúng ta chọn phương án hoà giải mức cao nhé?"

La Thiên Thành có hơi do dự, không phải vì tiếc tiền mà vì không quá tin vào năng lực của Giang đại sư. Anh ta sợ vừa mất tiền lại không đạt hiệu quả như hắn nói.

Diêu Thái Hà nhìn vẻ mặt của chồng, hiểu được sự lo lắng của anh, cô bèn nói: "Chồng à, không phải trước đó Giang đại sư đã nói rồi sao, nếu hoà giải không hiệu quả sẽ miễn phí, vậy chúng ta cứ thử đi."

La Thiên Thành nghĩ về thân phận của đối phương, có lẽ không đến nỗi lừa một trăm ngàn của anh nên gật đầu nói: "Được, chúng ta thử phương án hoà giải mức cao đi, xem thử hiệu quả thế nào."

Diêu Thái Hà "ừm" một tiếng, sau đó gọi Giang Phong vào rồi nói quyết định của hai người cho hắn nghe.

Giang Phong nghe xong liền gật đầu, lấy hai miếng bịt mắt từ ngăn kéo ra rồi đưa cho họ, hắn nói: "Hai người ngồi đối diện nhau rồi bịt mắt lại, sau đó tĩnh tâm nghe tôi chỉ dẫn."

Tuy không hiểu làm vậy có tác dụng gì nhưng La Thiên Thành và Diêu Thái Hà vẫn làm theo.

Sau khi hai người bịt mắt xong, Giang Phong chỉ dẫn nói: "Bây giờ hai người từ từ đưa hai tay ra, nắm lấy tay nhau, tĩnh tâm, nhớ lại từng chút từng chút lúc hai người gặp nhau, nghĩ đến những ngọt ngào lúc hẹn hò, nghĩ đến những niềm vui và xúc động lúc cưới nhau, …"

Giọng Giang Phong hết sức chậm rãi, cứ như thầy thôi miên vậy. Vì hắn biết rõ những gì họ từng trải qua nên hắn dễ dàng dùng ngôn ngữ khơi gợi lại những ký ức tốt đẹp của họ.

Đồng thời, Giang Phong cũng liên tục quan sát biểu cảm của họ. Lúc thấy khoé môi của họ như đang muốn cười, hắn lập tức sử dụng năng lực phá vách, nâng giới hạn điểm xứng đôi hơn bảy mươi điểm lên thành tám mươi chín điểm.

Lúc này, giới hạn điểm xứng đôi tăng lên kèm theo hàng loạt những phản ứng.

Rõ ràng nhất chính là việc La Thiên Thành và Diêu Thái Hà đều cảm thấy lòng mình thanh thản. Những nghi ngờ, bất mãn trước kia với đối phương đều tan biến trong nháy mắt.

Vốn dĩ hai người chỉ nắm tay theo yêu cầu của Giang Phong, giờ đây họ lại từ tận đáy lòng muốn nắm chặt tay nhau, thậm chí hai người còn đồng loạt tháo khăn bịt mắt.

“Chồng ơi!”

“Vợ ơi!”

Hai người ôm chầm lấy nhau.

Giang Phong cảm thấy nhẹ nhõm, từ giờ trở đi, thế giới lại có thêm một cặp vợ chồng kiểu mẫu. Thật là công đức vô lượng.

“Bộp bộp bộp…”

Đợi La Thiên Thành và Diêu Thái Hà buông nhau ra, Giang Phong mới vừa vỗ tay vừa cười nói: “Chúc mừng anh chị!”

Diêu Thái Hà hạnh phúc khoát lấy tay chồng, cô nói với Giang Phong: “Cảm ơn Giang đại sư, bây giờ tôi có thể cảm nhận rõ ràng tình yêu của chồng dành cho mình, cũng hiểu rõ những chuyện ngu ngốc trước kia của bản thân. Cậu đã cứu vớt hôn nhân của chúng tôi, thật lòng cảm ơn cậu!”

La Thiên Thành cảm kích nói: “Cảm ơn Giang đại sư, năng lực hoà giải hôn nhân của cậu là số một!”

Giang Phong cười nói: “Hai người không cần khách sáo, đây là chuyện tôi nên làm, sau này sống tốt vào nhé, vợ chồng thấu hiểu nhau hơn. Tôi tin rằng cuộc sống sau này của hai người sẽ càng

ngày càng hạnh phúc.”

Là Thiên Thành và Diêu Thái Hà liên tục nói vâng.

Sau đó hai vợ chồng vui vẻ trả một trăm ngàn tiền phí, cảm ơn không ngớt rồi mới rời đi.

Chương 264: Có Bạn Gái Rồi Nhưng Vẫn Bị Ghép Đôi Trúng

Ba giờ chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Vì lần hoà giải giữa La Thiên Thành và Diêu Thái Hà khá thuận lợi, nên sau khi tiễn họ về, thời gian trôi qua cũng chưa đến một tiếng. Buổi hẹn khách cuối cùng của hôm nay là bốn giờ chiều đến sáu giờ tối. Nhân lúc trời vẫn còn sớm, Giang Phong đến phòng chờ để kiểm tra tài liệu khách hàng.

Hắn xem đến tận ba giờ năm mươi bảy phút, vị khách cuối cùng của buổi “Hoà giải hôn nhân” ngày hôm nay cũng đã đến văn phòng môi giới hôn nhân.

Kết quả khiến Giang Phong phải ngã ngửa, hai vợ chồng này đã hoà giải với nhau rồi.

Người đàn ông đưa cho Giang Phong một túi trái cây lớn, anh ta xin lỗi nói: “Giang đại sư, hai vợ chồng chúng tôi đã hoà giải với nhau vào nửa tiếng trước rồi, thật xin lỗi vì làm lỡ thời gian của cậu.”

Giang Phong liên tục xua tay nói: “Hai người quá khách sáo rồi, tôi mở thêm mục “Hoà giải hôn nhân” chủ yếu để giúp khách hàng có nhu cầu giải quyết vấn đề. Hai người có thể tự hoà giải là tốt rồi, chào một tiếng trong nhóm là được, cần gì phải mua trái cây tới chào hỏi.”

Người phụ nữ cười nói: “Cần chứ, hơn nữa vợ chồng chúng tôi có thể tự hoà giải có liên quan đến lần tham gia “Hoà giải hôn nhân”

này. Về tình về lý thì chúng tôi nên đến nhà chào hỏi, chút trái cây này là tấm lòng của chúng tôi, mong Giang đại sư nhận lấy."

Giang Phong không thể từ chối nên đành lấy từ trong túi ra vài quả trái cây, hắn nói: "Tôi lấy mấy quả này thôi, còn lại hai người mang về đi. Cảm ơn tấm lòng của hai người, chúc hai người trăm năm hạnh phúc nhé."

Hai bên lại nói vài câu khách sáo, sau đó hai vợ chồng này mới rời đi.

Trái cây cũng đã mua rồi nên đương nhiên sẽ không mang về nữa. Toàn bộ đều để lại văn phòng môi giới hôn nhân.

Nhìn bóng lưng khuất dần của hai vợ chồng, Giang Phong thầm cảm thán: "Họ thật biết cách làm người."

Lúc này, chuông điện thoại bỗng reo lên, Giang Phong lấy điện thoại ra, là phú bà Tô Dao gọi đến, hắn bèn nghe máy: "Xin chào Tô tổng."

Giọng nói truyền cảm của Tô Dao vọng đến: "Giang đại sư, hôm nay rảnh không? Tôi muốn mời cậu ăn cơm."

Giang Phong cười nói: "Tô tổng hỏi thừa rồi, tôi lúc nào cũng rảnh hết."

Tô Dao cười nói: "Giang đại sư khéo ăn nói quá, vậy bảy giờ tối nay cậu đến khách sạn của tôi nhé."

Giang Phong đáp: "Được, tôi nhất định sẽ đúng giờ."

"Vậy không làm phiền cậu nữa, tối nay gặp!"

"Ừm, tối gặp!"

Sau khi cúp máy, Giang Phong thở dài, xem ra lại phải đi xa rồi.

Lúc đầu ba người bạn thân của Thái tổng nhờ hắn giúp họ tìm bạn trai "mạnh mẽ". Hắn tìm khắp tỉnh cũng chỉ tìm được ông anh Tào Đại Ưng, giúp phú bà Tề tổng giải quyết nỗi cô đơn.

Nhưng hai phú bà Tô tổng và Lư tổng thì vẫn chưa giải quyết xong.

Lúc đó cũng gần tết, công việc của Giang Phong khá nhiều nên không ra ngoài tìm đối tượng giúp hai phú bà này.

Hôm nay Tô tổng gọi điện cho hắn, hiển nhiên là do sắp hết kiên nhẫn chờ rồi.

Thực tế cũng giống như vậy, lúc trước Tô tổng với mấy người bạn thân với địa vị ngang ngang nhau đều độc thân, cách ba bốn hôm lại tụ tập tán gẫu, rảnh rỗi thì đi mát – xa, đánh mạt chược, sống rất tự do tự tại.

Nhưng từ sau khi hai phú bà Thái tổng và Tề tổng tìm được đối tượng phù hợp thì mọi chuyện lại dần khác đi.

Hai bà cô háo sắc ấy suốt ngày quanh quẩn bên bạn trai nên không còn thời gian để ý đến hai bà bạn độc thân là Tô tổng và Lư tổng nữa.

Tô Dao lòng đầy ngưỡng mộ nên đã gọi điện cho Giang đại sư. Cô ấy phải nghĩ cách hối thúc Giang đại sư để hắn ta nhanh chóng giúp cô ấy tìm đối tượng.

Giang Phong cảm thấy nhiệm vụ của bản thân rất nặng nề. Trừ hai phú bà Tô tổng và Lư tổng ra, còn có hai người con cán bộ là Bạch Tử An và Lam Doanh Doanh, rồi còn cả phú nhị đại Lệ Thiên Nhu. Những người này đều muốn được se duyên.

Thật ra năm ngoái hắn đã tìm xong đối tượng cho hai vị là con cán bộ cấp cao với vị phú nhị đại kia rồi, chỉ là chưa vội hành động thôi.

Chuyện này phải làm từng người một, thời gian không nên quá dồn dập. Có vậy mới chứng tỏ hắn có nghiêm túc tìm kiếm đối tượng.

Giờ vẫn còn sớm, Giang Phong lại ngồi trước máy tính, bắt đầu ghép đối tượng cho những khách hàng đã thông qua xét duyệt, sau đó nhập tài liệu đối tượng ghép đôi vào máy tính, sau đó in tài liệu ra giấy.

Lúc gần năm giờ chiều, Giang Phi, Giang Tuyết, Đường An Quan, Liễu Y Y - những người vẫn luôn xử lý khách hàng ở bên ngoài cũng lần lượt quay về.

Còn Lam Chí Huy thì đã tan làm về nhà rồi.

“Hai cô bạn của tôi ơi, chiến tích hôm nay của hai người như thế nào?” Giang Phong cười hỏi.

Đường An Quân cười tươi như hoa: “Đương nhiên chiến tích rất tốt rồi. Hôm nay tôi đến thăm nhà bốn khách hàng, ngoài ra còn sắp xếp ba người xem mắt, tiến triển rất thuận lợi.”

Liễu Y Y hào hứng nói: “Chiến tích của tôi cũng rất tốt nhá. Hôm nay tôi đến thăm nhà năm khách hàng, sắp xếp hai người xem mắt, phản hồi đều rất tốt.”

Giang Phong khen: “Rất tốt, xem ra hai người đã vào thế hết rồi ha, nhớ giữ phong độ đấy, phấn đấu một tháng kiếm hơn một trăm ngàn.”

Đường An Quân cười nói: “Kiếm một trăm ngàn một tháng thì còn sớm lắm, cố gắng kiếm mười ngàn một tháng trước đã.”

Chương 265: Có Bạn Gái Rồi Nhưng Vẫn Bị Ghép Đôi Trúng (2)

Giang Tuyết cười, cô tiếp lời: “Dựa theo tiến độ mai mối hiện nay của hai đứa, một tháng kiếm hơn mười ngàn đã không còn khó nữa rồi. Hay là hai đứa thử thách kiếm ba mươi ngàn một tháng đi.”

Đường An Quân và Liễu Y Y tinh thần sục sôi, họ thật sự không dám nghĩ tới chuyện kiếm hơn một trăm ngàn một tháng, nhưng nếu là ba mươi ngàn một tháng thì vẫn có khả năng.

Trước khi khoá cửa, Giang Phong nói với chị: “Chị, tí em có hẹn ăn cơm, chị không cần nấu phần của em đâu.”

Với mức thu nhập hiện tại của phòng môi giới, dù đi ăn tiệm cũng

không thành vấn đề, nhưng Giang Tuyết vẫn quen tự mua đồ về nhà nấu cơm. Đây không phải vì tiết kiệm tiền mà chủ yếu là do ở nhà tự mình nấu ăn sẽ thoải mái hơn.

Mấy bữa ăn xã giao của em trai cô ấy khá nhiều, Giang Tuyết cũng quen rồi, chỉ dặn dò: “Uống rượu ít thôi.”

Giang Phong gật đầu: “Em biết rồi.”

…

Khách sạn của Tô Dao là một khách sạn bốn sao, khá nổi tiếng ở tỉnh này.

Dù sao toàn tỉnh cũng chỉ có vài ba khách sạn năm sao, khách sạn bốn sao này cũng tính là không tệ rồi.

Bảy giờ tối, Giang Phong và Tô Dao ngồi trong một gian phòng riêng ở nhà ăn của khách sạn, trước mặt đã bày đầy những món ăn đặc sắc của khách sạn.

Giang Phong ngại ngùng nói: “Tô tổng, chỉ có hai chúng ta ăn cơm, chị chuẩn bị đại hai ba món là được rồi, cả bàn đầy ắp thức ăn này sao ăn hết đây.”

Tô Dao cười nói: “Không sao, ăn không hết thì kêu nhân viên gói mang về, sẽ không lãng phí đâu.”

Giang Phong gật đầu, hắn không bận tâm chuyện này nữa.

Đợi sau khi ăn uống được kha khá, Giang Phong mới chủ động nói: “Tô tổng, tôi vẫn luôn kiếm đối tượng giúp chị, chỉ là kiếm hết cả tỉnh thành này vẫn chưa tìm được người thích hợp với chị. Hai ngày nay tôi đang định tới thành phố khác, thậm chí là tỉnh khác để tìm, xem có thể tìm thấy người thích hợp với chị không.”

Tuy trong lòng Tô Dao cũng rất vội nhưng cô vẫn bình thản nói: “Không sao đâu Giang đại sư, cậu từ từ tìm, tôi không vội đâu. Hôn nhân là chuyện cả đời, tìm được người thích hợp mới là quan trọng nhất.”

Giang Phong gật đầu nói: “Yên tâm đi Tô tổng, chỉ cần tôi ra khỏi

tỉnh thành, tin chắc sẽ tìm được người thích hợp với chị, lúc đó tôi sẽ gọi cho chị đầu tiên.”

“Tôi rất tin tưởng thực lực Giang đại sư trong chuyện mai mối này đấy.”

Tô Dao cười tươi như hoa, nhiệt tình mời Giang Phong ăn uống, sau đó lại chuyển chủ đề sang mảng “Hoà giải hôn nhân” mà Giang Phong mới mở thêm hai ngày nay.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện đến tám giờ mới tan cuộc.

…

Ngày hôm sau.

Thứ bảy.

Giang Phong không mở buổi hòa giải vào ngày nghỉ. Dẫu sao hắn không thể ngày nào cũng đóng đô ở phòng môi giới hôn nhân, vẫn cần phải có thời gian riêng tư.

Đằng nào hắn cũng dùng cách hẹn lịch để hoà giải hôn nhân nên thời gian hẹn hoàn toàn do hắn quyết định. Lúc nào muốn nghỉ ngơi thì hắn cứ việc đẩy lịch sang ngày khác là được, rất đơn giản.

Sau khi ăn sáng xong, Giang Phong lái xe đến Hồ Nam. Đối tượng hắn tìm giúp phú nhị đại Lê Thiên Nhu đang ở đó. Lần này sang đó làm mai, tiện đường tìm đối tượng cho phú bà Tô Dao.

Từ Quảng Tây đến Hồ Nam dài hơn tám trăm cây số, ước tính sẽ mất gần mười giờ lái xe mới đến đó, với điều kiện là cả hành trình đều là đường cao tốc.

Lần này Giang Phong phải tìm đối tượng cho Tô Dao, mỗi lần đi qua một thành phố, hắn đều dừng tại trạm dừng chân trên đường cao tốc để tìm người thích hợp.

Buổi trưa, Giang Phong đến thành phố du lịch nổi tiếng nhất của tỉnh Quảng Tây. Lúc đổ xăng tại trạm dừng chân, Giang Phong lại tiếp tục tìm kiếm người thích hợp cho Tô Dao.

Lập tức, một làn sóng vô hình quét qua, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thành phố du lịch, từng hình ảnh nhanh chóng lướt qua, cuối cùng chốt được một mục tiêu:

[Họ và Tên] Khổng Nam Sơn (Biệt danh: Anh chim to)

[Tuổi tác] 26

[Chiều cao] 181cm

[Cân nặng] 68kg

[Bối cảnh gia đình] ……

[Tính cách sở thích] ……

[Lịch sử tình trường] Người yêu cũ …… Người yêu hiện tại ……

[Điểm xứng đôi hiện tại] 73 (tình cảm vợ chồng + 79, môn đăng hộ đối + 63, mối quan hệ gia đình + 77)

[Giới hạn điểm xứng đôi] 82 (tình cảm vợ chồng + 89, môn đăng hộ đối + 71, mối quan hệ gia đình + 86)

Giang Phong sững người khi nhìn thấy tài liệu này. Lúc trước hắn tìm đối tượng đều là người độc thân, đến cả Tào Đại Ưng cũng được hắn tìm trúng sau khi chia tay.

Còn người này, dù hiện tại đã có bạn gái nhưng vẫn bị hắn ghép trúng.

Chuyện này là sao?

Giang Phong tò mò muốn tra xem tài liệu về bạn gái hiện tại của anh chàng này. Vì vẫn còn đang quét mã trả tiền xăng, nên sau khi đỗ xe sang bên cạnh, hắn mới tiếp tục tra tài liệu.

Sau khi đọc xong tài liệu về Khổng Nam Sơn và bạn gái anh ta, Giang Phong mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nói một cách ngắn gọn, anh chàng này bị cắm sừng rồi, nhưng anh ta lại chẳng biết gì, cứ ngây thơ tưởng rằng bạn gái mình chỉ yêu

một mình anh ta, có thể bên nhau mãi mãi.

Sau khi biết chuyện, Giang Phong bèn lái xe lên đường cao tốc, chuẩn bị ăn no cái bụng trước, rồi lại tìm Khổng Nam Sơn sau.

Chương 266: Người Anh Em, Cậu Bị Đội Nón Xanh Rồi!

Khổng Nam Sơn sinh ra trong một gia đình nông thôn nghèo khó ở biên giới Tương tỉnh và Quế tỉnh, trong nhà có sáu anh chị em, trên hắn có một người chị, một người anh, dưới hắn có ba em trai, có thể nói là một đại gia đình.

Dung mạo cha mẹ hắn đều tương đối bình thường, cho nên dung mạo anh chị em của hắn cũng bình thường, không có gì lạ. Kết quả, đến Khổng Nam Sơn không biết là đột biến gen hay là phản tổ, càng lớn càng soái, trở thành người đẩm đương giá trị nhan sắc nhà họ Khổng.

Điều khiến cho Khổng Nam Sơn tự tin nhất chính là, hắn có thứ mà mọi đàn ông đều phải ước ao ghen tị.

Chỉ tiếc là gia đình nghèo khó, lúc học đại học, tiền sinh hoạt cha mẹ cho hắn còn không đủ ăn cơm, chỉ có thể đi làm thêm ngoài giờ mới miễn cưỡng học xong đại học, căn bản không có tư cách yêu đương.

Tận đến khi tốt nghiệp đại học, đi làm được một năm rồi, hắn mới nói chuyện yêu đương lần đầu tiên.

Cô gái kia cũng xuất thân từ gia đình nghèo khó, hai người mến nhau hơn một tháng, liền không nhịn được mà vụng trộm ăn trái cấm.

Kết quả, Khổng Nam Sơn dọa con gái nhà người ta chạy mất!

Cũng bởi vì như vậy, hắn quả quyết chia tay với bạn gái đầu tiên của mình.

Về phần sau này bạn gái cũ của hắn có hối hận hay không, hắn

cũng không biết!

Sau khi chia tay với mối tình đầu, một năm trôi qua, Khổng Nam Sơn nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, theo đuổi được một vị nữ đồng nghiệp xinh đẹp, đây chính là bạn gái hiện tại của hắn.

Bây giờ, Khổng Nam Sơn đã ở chung với bạn gái được hai năm, mặc dù bạn gái không hay ở nhà cũng ít nhiều khiến hắn có chút tiếc nuối, nhưng tình hình xã hội bây giờ hắn cũng biết, cũng không quá so đo chuyện này.

Dù sao thì hắn cũng có tự tin tuyệt đối ở phương diện kia, hắn tin bạn gái hiện tại luận bàn võ nghệ một lần với hắn xong, chắc chắn sẽ không còn hứng thú với những người đàn ông khác.

Cũng chính vì sự tự tin này, hắn hoàn toàn tin tưởng bạn gái, dù bạn gái có đi qua đêm không về nhà, chỉ cần sáng sớm chào hỏi hắn, có lý do nghe được, hắn sẽ không hoài nghi gì.

Đương nhiên, đây cũng là vì bạn gái thường xuyên kề cận hắn, muốn cùng hắn luận bàn võ nghệ, nếu như bạn gái ba ngày năm ngày, thậm chí là tám mười ngày không luyện võ với hắn, vậy thì lại là câu chuyện khác rồi.

Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm, Khổng Nam Sơn ngủ một giấc tới trưa mới dậy.

Sau khi rửa mặt, một mình hắn cũng lười nấu ăn, liền đi ra ngoài định ăn bát mì lấp đầy bụng là được.

Bạn gái hắn tối qua tới nhà bạn thân tụ họp, vì chơi đến tối muộn, liền dứt khoát ở qua đêm nhà bạn thân luôn, giờ vẫn chưa về.

Đối với việc này, Khổng Nam Sơn tập mãi đã thành quen, bạn gái hắn tới cuối tuần thường xuyên đến nhà bạn thân chơi, đêm không về ngủ đã là chuyện thường tình.

Đi tới một quán mì quen, gọi một bát mì với nước dùng thơm ngào ngạt, chẳng mấy chốc, trong bát đã chẳng còn gì, đến cả nước dùng cũng hết sạch, cảm giác thật thoải mái.

Sau khi ăn xong, Khổng Nam Sơn liền chậm rãi ung dung trở về

phòng trọ.

Hắn là người dễ thỏa mãn, mặc dù sống trong một căn phòng trọ rẻ tiền, nhưng giờ không cần lo ăn lo uống, đi ngủ còn có nữ nhân ôm, hắn cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt.

Trở lại phòng trọ, Khổng Nam Sơn liền lấy điện thoại ra bắt đầu lướt video, đây cũng là chuyện phần lớn người trẻ tuổi thường xuyên làm, không có việc gì liền lướt video, nội dung các video rất phong phú, luôn có thể tìm được thứ bản thân thích.

Khổng Nam Sơn không giống những người đàn ông khác, ngồi xem tiểu tỷ tỷ gợi cảm xinh đẹp, mà chuyên môn xem video hài hước hoặc là video về ẩm thực, đơn giản là vì muốn học mấy món nghề, như vậy sẽ có thể nấu thật nhiều món ngon cho bạn gái.

Trong lúc Khổng Nam Sơn đang xem một video hài, cửa phòng trọ đột nhiên bị gõ vài tiếng, hắn tưởng rằng là bạn gái quên mang chìa khóa, vội vàng chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, lại phát hiện người gõ cửa không phải là bạn gái hắn, mà là một người đàn ông trẻ tuổi rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả hắn, Khổng Nam Sơn thấy vậy không khỏi hơi ngơ ngác, hỏi: “Cậu là ai?”

Thanh niên đẹp trai kia liền mỉm cười nói: “Xin chào, tôi tên là Giang Phong, là một bà mối của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, xin hỏi anh có phải là Khổng Nam Sơn không?”

Khổng Nam Sơn gật đầu nói: “Tôi là Khổng Nam Sơn, xin hỏi cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Giang Phong cười nói: “Anh Khổng, tôi vừa mới nói, tôi là một bà mối, lần này tới gặp anh Khổng, mục đích đương nhiên là vì muốn làm mai cho anh.”

Khổng Nam Sơn lập tức lắc đầu từ chối: “Cảm ơn ý tốt của cậu, tôi đã có bạn gái rồi!”

Giang Phong tiếp tục hỏi: “Bạn gái mà anh nói không biết có phải là cô Lưu Yến hay không?”

Khổng Nam Sơn kinh ngạc đáp: “Nếu cậu đã biết, sao còn tới làm mai cho tôi làm gì?”

Giang Phong cười tủm tỉm nói: “Anh Khổng, anh định đứng ở cửa nhà nói chuyện về đề tài này như vậy sao?”

Khổng Nam Sơn lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng mời Giang Phong vào nhà ngồi.

Chương 267: Người Anh Em, Cậu Bị Đội Nón Xanh Rồi! (2)

Giang Phong đi vào trong, ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng: “Anh Khổng, trước khi làm mai cho anh, tôi đành phải thông báo với anh một tin tức khá xấu, đó chính là về bạn gái của anh, cô Lưu Yến, đã làm chuyện có lỗi với anh.”

Khổng Nam Sơn nghe vậy thì biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Giang Phong: “Bà mối Giang, lời này của cậu không nên nói lung tung, tình cảm giữa tôi và bạn gái vẫn luôn rất tốt, sao cô ấy có thể làm ra chuyện có lỗi với tôi được?”

Giang Phong thở dài nói: “Tôi biết anh Khổng bây giờ sẽ rất khó chấp nhận chuyện này, có điều theo như tôi được biết, bạn gái anh có thói quen ghi nhật ký, nếu như anh Khổng không tin lời tôi, có thể thử tìm quyển nhật ký của bạn gái thử xem một lần, tôi tin trong quyển nhật ký đó sẽ có đáp án anh muốn biết.”

Khổng Nam Sơn nhìn chằm chằm Giang Phong hồi lâu, nói: “Trước cậu cứ ngồi đây đi, tôi đi tìm quyển nhật ký.”

Giang Phong hiểu rõ ý trong ánh mắt đối phương, có điều thông tin chỗ hắn đáng tin tuyệt đối, đương nhiên hắn không hề sợ, chỉ ngồi lẳng lặng trên chiếc sofa bọc vải trong phòng khách, đợi Khổng Nam Sơn đi kiểm chứng lời nói của hắn.

Không thể không nói, Khổng Nam Sơn thật sự là tin tưởng bạn gái quá mức, ở chung một chỗ hai năm mà tới giờ vẫn chưa từng mở điện thoại của cô ấy ra xem, cũng chưa từng động vào bất cứ đồ gì

của cô ấy, chưa từng hoài nghi bạn gái mình.

Kết quả của hành động như vậy có tốt có xấu, xấu là dù bạn gái có ở chung với người đàn ông khác, hắn cũng không thể biết được.

Mặt tốt là bạn gái sẽ yên tâm với hắn, vật quan trọng như nhật ký này cũng không cần giấy kỹ.

Bởi vậy, Khổng Nam Sơn cũng rất dễ dàng tìm được quyển nhật ký kia của bạn gái!

Tiếp đó, Khổng Nam Sơn lật vài trang ra nhìn, một lúc sau, sắc mặt liền trầm xuống.

Bà mối Giang kia không hề nói sai, hắn dành cho người phụ nữ của mình sự tín nhiệm hoàn toàn, vậy mà thứ nhận được lại là một cái mũ xanh mơn mởn trên đầu.

Hơn nữa, hắn còn đội cái mũ xanh này được nửa năm rồi.

Nghĩ lại, nửa năm vừa rồi, bạn gái thật sự có chút thay đổi.

Ví dụ như số lần tới nhà bạn thân qua đêm vào cuối tuần càng ngày càng nhiều, lúc trước hắn vẫn luôn cho rằng những gì bạn gái nói đều là thật, lại không nghĩ tới đây chẳng qua chỉ là cái cớ bạn gái lấy ra ứng phó với hắn mà thôi, cô ấy nào có tới nhà bạn thân tụ họp gì chứ, rõ ràng là ra ngoài với tình nhân mà.

Đương nhiên, ngoại trừ cái đó ra, bạn gái còn có một số thay đổi khác nữa, nhưng trước kia, Khổng Nam Sơn quá mức tự tin ở phương diện kia của mình, cho rằng bạn gái tuyệt đối sẽ không phản bội hắn.

Mà cũng vì bạn gái vẫn luôn mê luyến tài nghệ của hắn, cho nên mới khiến hắn không để ý đến những thay đổi kia.

Cái này thật ra cũng bình thường, đối với đàn ông mà nói, chỉ cần phụ nữ tích cực đáp lại trong phương diện này, có thể vẫn tràn ngập kích tình như lúc đầu, thì trong mười thằng đàn ông phải có đến chín người không hoài nghi người phụ nữ của mình sẽ làm ra chuyện có lỗi với mình.

Chỉ có trường hợp trong lúc nam nữ bàn luận võ nghệ, người phụ nữ phản ứng bình thản, qua loa cho xong, hoặc là tìm cớ lấp liếm cho qua, mới có thể khiến đàn ông cảnh giác.

Khổng Nam Sơn sắc mặt khó coi cầm quyển nhật ký đi ra phòng khách, nhìn về phía Giang Phong hỏi: “Bà mối Giang, sao cậu biết bạn gái tôi có người khác ở bên ngoài?”

Giang Phong đáp: “Tôi làm nghề bà mối, đương nhiên phải có con đường của riêng mình, anh Khổng cũng không cần quá tức giận, đây là xã hội khinh nghèo không coi thường mại dâm, cô bạn gái này của anh đã không biết cách trân quý anh, vậy tôi sẽ giới thiệu cho anh một người phụ nữ tốt gấp mười lần cô bạn gái kia.”

Khổng Nam Sơn kìm nén bực bội, nói: “Bà mối Giang, cảm tạ cậu đã cho tôi biết tin tức này, bằng không tôi không biết sẽ bị lừa gạt tới khi nào nữa, có điều bây giờ tôi cũng không còn tâm tình đi tìm người phụ nữ khác, cho nên...”

Giang Phong cười, đứng lên nói: “Tôi hiểu, anh Khổng trước cứ xử lý tốt chuyện này đi, tôi còn phải chạy tới tỉnh thành Tương tỉnh gặp một vị khách khác, chờ anh xử lý xong đoạn tình cảm này rồi, cũng tỉnh táo hơn rồi, chúng ta lại nói chuyện, được chứ?”

Khổng Nam Sơn liền vội vàng gật đầu, nói: “Được, phiền cậu đi một chuyến tay không rồi, thật ngại quá!”

Giang Phong cười nói: “Không quan trọng, chúng ta trước thêm phương thức liên lạc của nhau đi.”

Khổng Nam Sơn ừ một tiếng, sau đó lấy điện thoại ra, thêm bạn Giang Phong trên wechat, cũng thêm số điện thoại của nhau.

Chờ giải quyết xong rồi, Giang Phong mới lên tiếng: “Anh Khổng, vậy tôi đi trước, liên hệ sau, hẹn gặp lại!”

“Ừm, bà mối Giang, hẹn gặp lại!”

...

Từ phòng trọ của Khổng Nam Sơn, Giang Phong theo chỉ dẫn ra khỏi thành phố, sau đó lên đường cao tốc, phóng thẳng tới tỉnh

thành Tương tỉnh.

Mãi tới khoảng tám giờ tối, Giang Phong mới thuận lợi đến tỉnh thành Tương tỉnh.

Đi một ngày xe, bụng cũng đã đói, Giang Phong tùy tiện tìm một tiệm đồ ăn nhanh, sau đó tìm một khách sạn cao cấp (hiện tại thu nhập cao, tìm chỗ nghỉ cũng sẽ không phải loại nhà nghỉ như trước kia nữa), thuê một phòng mấy trăm tệ một đêm để nghỉ ngơi.

Chờ tắm rửa xong, lúc nằm lên giường đã là gần mười giờ tối.

Đi ngủ lúc này với người trẻ tuổi mà nói thì có chút sớm, Giang Phong liền gửi tin nhắn trên wechat cho bạn gái Hoàng Linh Vi, nói vài chủ đề hơi mập mờ với cô.

Cứ như vậy tới gần rạng sáng, hai người mới chúc nhau ngủ ngon, đi nghỉ ngơi.

...

Chín giờ sáng ngày hôm sau.

Giang Phong ăn xong bữa sáng liền bắt đầu xem xét vị trí đối tượng xứng đôi, kết quả phát hiện đối tượng xứng đôi Lê Thiên Nhu không nằm trong phạm vi tìm kiếm, cũng tức là đối phương hiện tại đang không ở tỉnh thành Tương tỉnh.

Giang Phong hơi bất ngờ, có điều cũng không để ý, không gặp được bản thân đối tượng xứng đôi, vậy đi gặp cha hay mẹ người ta cũng được, dù sao thì chuyện hôn nhân đại sự, cửa ải cha mẹ cũng không thể thiếu được.

Chương 268: Con Trai Tôi Thân Phận Gì, Còn Cần Một Người Làm Mối Đến Giới Thiệu Đối Tượng Sao?

Tỉnh thành Tương tỉnh.

Một biệt thự cao cấp nào đó.

Trong hồ bơi trong nhà, một người phụ nữ trung niên chừng bốn mươi bảy, bốn mươi tám tuổi, mặc áo tắm bikini, dáng người được bảo dưỡng không tệ đang đi lại khởi động.

Người phụ nữ trung niên này không ai khác chính là chủ nhân của tòa biệt thự, Đồng Lệ Toa.

Đồng Lệ Toa lúc còn trẻ là một siêu mẫu đặc biệt, dưới cơ duyên xảo hợp mà được chồng bây giờ của bà nhìn trúng, từ lúc hai người quen biết đến lúc mến nhau rồi tiến vào lễ đường, toàn bộ thời gian không đến nửa năm.

Cứ như vậy, Đồng Lệ Toa vốn chỉ là một người mẫu nhỏ bé, bỗng chuyển mình trở thành phu nhân nhà giàu trăm vạn.

Bây giờ đã hai mươi mấy năm trôi qua, chồng của Đồng Lệ Toa làm ăn càng ngày càng lớn, tài sản ròng lên tới mấy tỉ, ngay cả ở tỉnh thành Tương tỉnh cũng là nhân vật có mặt mũi.

Vợ bằng phu quý, Đồng Lệ Toa ở trong vòng các phu nhân ở tỉnh thành cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Bơi trong hồ bơi hai mươi vòng xong, Đồng Lệ Toa mới dừng lại nghỉ ngơi.

Bơi lội là một trong những phương thức tập thể hình tốt nhất.

Hơn hai mươi năm qua, trừ những ngày thân thích tới chơi, mỗi buổi sáng và chạng vạng tối, bà đều sẽ kiên trì bơi lộ từ nửa tiếng đến một giờ như vậy.

Nhờ nhiều năm kiên trì mà dáng người bà được bảo trì tốt vô cùng, đừng nhìn bà hiện tại đã gần năm mươi tuổi, nhưng chỗ nào nên ưỡn thì vẫn ưỡn, chỗ nào nên vểnh thì vẫn vểnh, khiến cho không ít phu nhân giàu có cùng tuổi ao ước.

Nghỉ ngơi xong, đang lúc chuẩn bị bơi thêm hai mươi vòng nữa, điện thoại đặt bên cạnh bỗng nhiên vang lên, Đồng Lệ Toa cầm lên xem, là số điện thoại lạ, nhưng đây là số điện thoại bình thường chứ không phải loại số điện thoại giả lập để quấy rầy.

Bởi vậy, Đồng Lệ Toa vẫn cầm khăn bên cạnh lên lau khô tay, ấn nhận điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, một giọng nam có vẻ trẻ vang lên: “Xin chào, xin hỏi đây có phải số điện thoại của bà Đồng Lệ Toa không?”

Đồng Lệ Toa ừ một tiếng, nói: “Là tôi, cho hỏi cậu là ai? Gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?”

Giọng nam thanh niên kia tiếp tục vang lên: “Chào bà, tôi là người làm mai mối của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở Quế tỉnh, Giang Phong, lần này chạy xa ngàn dặm tới đây là vì muốn giới thiệu cho con trai bà một đối tượng cực kỳ ưu tú...”

Nghe đến đây, Đồng Lệ Toa trực tiếp ngắt lời: “Con trai tôi có thân phận gì, còn cần một người mai mối như cậu giới thiệu đối tượng sao? Cậu đang nói đùa cái gì đấy?”

Nam thanh niên kia nói: “Bà Đồng, đối tượng tôi muốn giới thiệu cho con trai bà là người cực kỳ ưu tú...”

Đồng Lệ Toa lần nữa mạnh mẽ ngắt lời: “Con trai tôi không cần, tôi còn có việc khác, cúp máy đây!”

Vừa dứt lời, không cho đối phương cơ hội nói tiếp, Đồng Lệ Toa lập tức quả quyết cúp điện thoại, sau đó vẻ mặt tràn đầy khinh thường lẩm bẩm: “Thật đúng là rừng lớn thì chim gì cũng có, làm mai mối còn chạy được đến trên người con trai tôi, thật đúng là trò cười mà!”

Sau đó bà đặt điện thoại xuống, tiếp tục xuống hồ bơi qua bơi lại giống như một mỹ nhân ngư tung tăng nghịch nước.

Bên ngoài khu biệt thự, Giang Phong nhìn điện thoại đã bị cúp máy, lông mày không khỏi nhíu lại, đây hẳn là vị khách có thái độ kém nhất hắn từng gặp được từ lúc bắt đầu làm mai mối đến nay.

Mặc dù con trai bà và Lê Thiên Nhu có giá trị xứng đôi rất cao, nhìn từ góc độ quan hệ gia đình, bà và Lê Thiên Nhu hẳn cũng có thể ở chung hòa thuận với nhau được, nhưng Giang Phong vẫn quyết định gạch bỏ tên con trai bà trong danh sách đối tượng.

Đã không chào đón người làm mai mối là hắn như vậy, vậy hắn cũng không cần thiết phải dùng mặt nóng đi dán vào mông lạnh của người ta, hắn không tin thế giới lớn như vậy, lại không tìm được đối tượng nào khách thích hợp với Lê Thiên Nhu hơn là con trai bà ta.

Nghĩ tới đây, Giang Phong không chút do dự, trực tiếp quay đầu xe rời đi.

...

Cùng lúc đó.

Thành phố C, Quế tỉnh.

Khổng Nam Sơn vẻ mặt chán chường ngồi trên chiếc ghế sofa bọc vải, hai mắt hằn tia máu nhìn bạn gái Lưu Yến vừa mới trở về, trong lòng cảm thấy đắng chát khó tả.

Hắn thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có ngày mình bị đội nón xanh, hơn nữa còn đội hơn nửa năm.

Điều vui mừng duy nhất là, thông qua nhật ký của bạn gái, hắn biết rõ lúc cô và người đàn ông kia hi hi ha ha với nhau, trong đầu chỉ nghĩ tới hắn, cô đi cùng với hắn mới thật là yêu, ở cùng chỗ với đàn ông kia chỉ là vì tiền của người ta mà thôi.

Chính vì nguyên nhân này mà trong lòng Khổng Nam Sơn cực kỳ đắng chát, nếu như hắn có tiền, có lẽ người bạn gái này sẽ không làm ra chuyện phản bội hắn!

Lưu Yến vừa vào cửa liền thấy bạn trai hai mắt hằn tia máu nhìn cô, lập tức giật mình kêu lên, vội vàng quan tâm, hỏi: “Chồng, anh làm sao vậy?”

Khổng Nam Sơn nhìn cô, đau lòng nhức óc nói: “Tại sao phải bán bản thân như vậy? Không có tiền, chúng ta có thể từ từ kiếm, hai ta vẫn còn trẻ tuổi, chỉ cần chịu cố gắng, dần dần sẽ ngày càng tốt lên, sao lại phải đi đến một bước này?”

Dù sao thì ở chung một chỗ hai năm, Khổng Nam Sơn là loại thẳng nam như ruột cây thông, Lưu Yến cực kỳ hiểu rõ hắn, nhìn từ vẻ

mặt và lời nói của hắn, cô lập tức biết là có chuyện xấu!

“Chồng, có phải anh nghe được tin đồn gì rồi không?”

Khổng Nam Sơn không có hứng thú làm trò bí hiểm với cô, trực tiếp lấy quyển nhật ký phía dưới ném lên trên bàn trà.

Nhìn thấy quyển nhật ký quen thuộc kia, sắc mặt Lưu Yến đại biến, trong vẻ mặt có xấu hổ, có hối hận, cũng có tia giải thoát.

Trước lúc Lưu Yến trở về, Khổng Nam Sơn có rất nhiều thứ muốn chất vấn cô, nhưng hôm nay, mọi thứ ập lên đầu như vậy, hắn lại có chút mất hứng, chỉ nhàn nhạt nói ra năm chữ: “Chúng ta chia tay đi!”

Chương 269: Con Trai Tôi Thân Phận Gì, Còn Cần Một Người Làm Mối Đến Giới Thiệu Đối Tượng Sao?

Lưu Yến cắn môi, mặc dù biết là hy vọng xa vời, nhưng vẫn cố níu kéo, nói: “Em chỉ là nhất thời hồ đồ, em sẽ lập tức đoạn tuyệt quan hệ với hắn ta, trở về với anh có được không?”

Khổng Nam Sơn thở dài: “Yến tử, em biết rõ, chúng ta không quay lại được!”

Lưu Yến nghe vậy, từng giọt nước mắt thi nhau chảy xuống, giờ phút này, cô thật sự đau lòng, thật sự hối hận rồi!

Dù sao thì người bạn trai này của cô cũng thật sự có một đống lớn ưu điểm, dáng dấp soái, tiền vốn lại hùng hậu, tính tình cũng coi như trung thực, không phải kiểu tâm địa gian xảo ngoài kia, đối với cô cũng rất tốt, giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, cái gì cũng làm.

Khuyết điểm duy nhất chính là xuất thân kém, không có tiền.

Khổng Nam Sơn không phải loại tính cách không quả quyết kia, một khi đã quyết định sẽ không có chỗ cho việc sửa đổi, như trong

việc quyết định chia tay này, hắn đã quyết định, cho nên liền cứng rắn nói: “Đừng khóc, em nên hiểu rõ, từ khi em bước ra một bước kia, kết quả này đã được định đoạt rồi.”

“Thật xin lỗi!”

“Em tự giải quyết cho tốt đi!”

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Một tiểu khu nào đó.

Bà Dư và bà Vương cùng khu đang nói chuyện phiếm với nhau, người ở tuổi này như các bà ở cùng một chỗ, nói chuyện trời đất thường tập trung vào ba chủ đề cơ bản sau đây:

Một, hôn nhân đại sự của con cái.

Hai, chuyện thị phi của con dâu.

Ba, chuyện thú vị về cháu trai, cháu gái.

Hiện tại, hai người đang nói về chuyện hôn nhân đại sự của con cái.

“Vẫn là bà tốt số, mấy năm trước đã có con dâu rồi, cháu trai cũng đã có, giờ ngay cả con gái cũng xuất giá, cơ bản cũng không còn chuyện gì cần bà phải lo nghĩ nữa.” Bà Dư hâm mộ nói.

Bà Vương nở nụ cười lớn, nói: “Đứa con gái lớn kia quả thật khiến cho tôi đau đầu rất lâu, bây giờ cuối cùng cũng đã thuận lợi xuất giá, mà gả cho nhà cũng tạm được, tảng đá trong lòng tôi cũng xem như buông xuống được rồi!”

Bà Dư tiếp lời: “Con rể của bà là làm gì thế?”

Bà Vương hồng quang đầy mặt, đáp” Con rể tôi mở một nhà hàng đồ nướng ở đường bên kia nông viện, đã kinh doanh nhiều năm, buôn bán cũng khá ổn.”

Bà Dư kinh ngạc nói: “Con đường bên kia nông viện là một trong những khu chợ đêm nổi tiếng nhất ở tỉnh thành chúng ta, con rể bà có thể kinh doanh quán đồ nướng ở đó mấy năm thì thật sự rất khá đấy, chắc chắn là kiếm được không ít tiền, ánh mắt con gái của bà đúng là tốt mà!”

Khóe mắt đuôi lông mày của bà Vương đều cong lên, vui vẻ nói: “Cũng chỉ là lao động kiếm chút tiền mà thôi!”

Bà Dư tâng bốc, nói: “Bà không cần phải khiêm tốn, mặc dù tôi chưa kinh doanh bao giờ, nhưng có nghe người ta nói qua, một quán đồ nướng khí vượng một năm kiếm được một trăm mấy chục vạn là không thành vấn đề.”

Bà Vương được tâng bốc đến cả người thoải mái, lại khiêm tốn thêm vài câu, sau đó mới hỏi: “Con gái của bà vẫn chưa nhắc tới bạn trai à?”

Bà Dư thở dài, trả lời: “Không có, tôi vì chuyện hôn nhân đại sự của nó mà đang sầu đến sắp chết rồi đây!”

Bà Vương tiếp lời: “Tôi đề cử bà đến văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc giúp con gái tìm bạn trăm năm đấy, tôi chính là nghe bạn bè giới thiệu, nói phòng môi giới này có người làm mối rất lợi hại, liền ôm chút hi vọng chạy tới tìm bạn trăm năm cho con gái, kết quả bà cũng thấy rồi đấy.”

Bà Dư kinh ngạc: “Con rể của bà tốt như vậy, vậy mà lại là nhờ bà mối bắt được à?”

Bà Vương gật đầu: “Đúng là nhờ bà mối làm mai, bà có thể giúp con gái đến xem thử một chút.”

Nghe bà Vương nói như vậy, bà Dư cũng thật sự để ý.

Sau đó liền hỏi bà Vương cặn kẽ chi tiết một hồi, tận đến khi hiểu được bảy, tám phần về văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc này rồi, bà Dư mới lên tiếng chào, sau đó vội vã đi tới chỗ con gái.

Nhà bà tái định cư ở tiểu khu này có hai căn phòng, bà Dư và bạn già ở một phòng, con gái ở một mình một phòng.

Không bao lâu sau, bà Dư đã đi tới trước nhà con gái, lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào, thấy đồ vật trong phòng đều được sắp xếp gọn gàng chỉnh tề, mắt nhìn tới chỗ nào là chỗ đó đều sạch sẽ ngăn nắp, bà không khỏi âm thầm thở dài.

Vốn thích sạch sẽ là một chuyện tốt, chỉ là con gái bà không chỉ đơn giản là thích sạch sẽ, mà là có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, mắc hội chứng ám ảnh cưỡng chế, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu con gái năm nay đã 32 tuổi rồi vẫn chưa có bạn trai.

Nói thật, ngay cả người làm mẹ như bà cũng khó mà chịu nổi bệnh thích sạch sẽ của con gái, càng không nói đến những người khác.

Mở cửa không thấy con gái đâu, không cần đoán bà Dư cũng biết, con gái nhất định là đang trong phòng vệ sinh lau chùi dọn dẹp gì đó.

Con gái của bà cuối tuần sẽ không bao giờ ra khỏi cửa, chỉ ở nhà tắm rửa lau chùi, lau dọn không hết việc.

Bà Dư thay giày xong liền phóng thẳng vào nhà vệ sinh, quả nhiên thấy con gái đang đang giặt đồ, vì để không khiến con gái giật mình, bà cố ý ho khan hai tiếng, chờ con gái quay lại nhìn thấy bà rồi, bà mới lên tiếng hỏi: “Tiểu Lam, đệm ghế sa lon kia không phải con vừa mới giặt đầu tuần sao? Sao bây giờ lại lôi ra giặt tiếp rồi?”

Mộc Tiểu Lam cười nói: “Tối qua lúc con đập muỗi không cẩn thận làm dơ đệm ghế sô pha, cho nên hôm nay lại mang ra giặt lại.”

Bà Dư nghe vậy, vừa thấy đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Chương 270: Chỉ Cần Có Tiền, Mọi Phiền Não Sẽ Giảm Bớt 90%

“Tiểu Lam, nếu như con muốn giặt cái đệm sô pha này, thì cũng hoàn toàn có thể dùng máy giặt mà, có cần thiết phải giặt tay như vậy không?” Bà Dư không nhịn được nói.

Mộc Tiểu Lam cũng không ngẩng đầu lên, đáp lời: “Giặt tay sẽ sạch hơn, hơn nữa con cũng nhớ vị trí bị bẩn ở đâu, có thể tập trung giặt chỗ đó.”

Bà Dư cũng đã quen với tình huống này từ lâu, biết rõ không khuyên được, nhìn con gái giặt đồ, biết là sẽ không xong được trong khoảng thời gian ngắn, bà liền dứt khoát đứng ở cửa phòng vệ sinh nói chuyện.

“Tiểu Lam, con gái bà Vương không lâu trước đó đã xuất giá, con có biết việc này không?”

Mộc Tiểu Lam vừa chà tẩy, vừa trả lời: “Con không để ý.”

Bà Dư tiếp tục nói: “Là vào đoạn thời gian trước, nó đã gả cho một người đàn ông nhà mở quán nướng ở đường bên kia nông viện, nghe nói quán đã mở được nhiều năm rồi, hẳn là rất kiếm được tiền.”

Mộc Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn mẹ mình: “Sau đó thì sao?”

Bà Dư liếc mắt nhìn con gái: “Con thấy thế nào?”

Mộc Tiểu Lam không lên tiếng, tiếp tục vùi đầu chà, cọ.

Bà Dư thở dài, nói: “Con để tâm chút đi, cũng không phải người trẻ tuổi gì nữa, cuối tuần không đi làm thì chịu khó ra ngoài nhiều một chút, đừng có ở nhà cả ngày chà chà cọ cọ như thế, cứ như vậy sao mà tìm được bạn trai?”

Mộc Tiểu Lam thản nhiên nói: “Không tìm được thì không tìm được, dù sao thì con cứ ở một mình như này cũng cảm thấy rất

tốt.”

Bà Dư nghẹn họng không nói ra được lời nào, nửa ngày sau mới lên tiếng: “Con gái bà Vương tuổi cũng gần bằng con, cũng mãi không tìm được bạn trai, nhưng người ta đột nhiên lại kết hôn như vậy, con có biết là tại sao không?”

Mộc Tiểu Lam lắc đầu: “Không biết.”

Bà Dư nói: “Đó là vì bà Vương đã tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc giúp con gái tìm bạn trăm năm!”

Tay Mộc Tiểu Lam ngừng lại, nhìn về phía mẹ mình: “Cho nên, mẹ muốn học bà Vương, tới phòng môi giới tìm bạn trăm năm cho con?”

Bà Dư gật đầu nói: “Đúng là có ý định này, nghe bà Vương nói người làm mối ở văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc rất lợi hại, có lẽ có thể giúp con tìm được đối tượng thích hợp.”

Mộc Tiểu Lam nói: “Con không ghét việc đi xem mắt, nhưng tình huống của con thế nào mẹ tốt nhất nên nói rõ với bà mối, nếu như đối phương không thể tiếp nhận cách sống của con, vậy thì không cần phải giới thiệu, miễn lại làm lãng phí thời gian của người ta.”

Bà Dư nhanh chóng đáp ứng: “Cái này mẹ đương nhiên phải nói rõ ràng, nếu như con đã không phản đối, ngày mai mẹ sẽ tới phòng môi giới đó xem thử.”

Mộc Tiểu Lam ừ một tiếng, tiếp tục vùi đầu giặt đồ.

Bà Dư thấy vậy thì âm thầm thở dài, sau đó chào một câu rồi rời đi!

...

Ba giờ chiều.

Thành phố C, Quế tỉnh.

Giang Phong lại gặp mặt cùng Khổng Nam Sơn!

Lần này, địa điểm gặp mặt không còn là gian phòng trọ kia, mà là một cửa hàng trà sữa.

Nhìn thần sắc tiều tụy của Khổng Nam Sơn, Giang Phong mở miệng khuyên nhủ: “Anh Khổng, việc đã đến nước này, anh cũng nên nhìn thoáng một chút.”

Khổng Nam Sơn thở dài, nói: “Dù sao cũng là tình cảm hơn hai năm, muốn buông xuống trong vòng một đêm là chuyện không thực tế.”

Giang Phong nhìn hắn, hỏi: “Anh Khổng, nguyên nhân bạn gái phản bội anh, chắc hẳn anh đã rõ ràng rồi đi?”

Khổng Nam Sơn tự giễu nói: “Là vì ghét bỏ xuất thân thấp kém của tôi, không có tiền, tôi vẫn cho là cô ấy có thể cùng tôi phấn đấu đi lên, có thể cùng tôi sống cuộc sống bình thường tiết kiệm, không nhà, không xe, không tiền, nhưng sự thật chứng minh, là tôi ngây thơ rồi!”

“Thời đại này, phụ nữ hoàn toàn không quan tâm tới điều kiện vật chất thật sự quá là ít!” Giang Phong tiếp lời: “Kể cả lúc yêu đương không quan tâm, thì đợi đến lúc kết hôn sinh con rồi, gánh nặng gia đình tăng lên, cả ngày đối mặt với cơm áo gạo tiền, vì để có thêm ít phiếu giảm giá mà không tiếc thức nguyên đêm suốt sáng để tranh đoạt, vì một chút giá trị chiết khấu mà nhớ kĩ ngày hội viên của siêu thị, vì tiết kiệm mấy xu tiền mua rau mà phải vòng đi vòng lại mấy lần khắp chợ bán thức ăn...

Trải qua những việc như này rồi, con người sẽ càng ngày càng thực tế, đây là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Khổng Nam Sơn gật đầu, nói: “Khó trách ngay cả đại văn hào như Lỗ Tấn cũng nói ‘Chỉ cần có tiền, mọi phiền não sẽ giảm bớt 90%’.”

“Tiền tài không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không được.” Giang Phong tiếp tục nói: “Nhất là khi bản thân hoặc người thân bị bệnh nặng phải nằm viện, đứng trước viện phí ngày càng tăng cao theo thời gian, tầm quan trọng của tiền bạc lúc này có thể ngang bằng với sinh mệnh, cho nên có tiền và không có tiền

thật sự là hoàn toàn khác biệt."

Khổng Nam Sơn vô cùng tán thành.

"Bất kể là người giàu hay người nghèo, xuất thân đã là thứ trời định, là việc không ai có thể thay đổi được, người nghèo muốn trở nên giàu có thì chỉ có hai cách: Một là tự bản thân nỗ lực cố gắng phấn đấu đạt được, hai là thông qua hôn nhân đạt được.

So với việc cố gắng phấn đấu thì rất hiển nhiên là thông qua hôn nhân là con đường dễ dàng hơn nhiều."

Nói đến đây, Giang Phong nhìn Khổng Nam Sơn, sau đó tiếp tục: "Tôi muốn giới thiệu cho anh một đối tượng, đây chính là một phú bà có tiền, nếu như anh có thể nắm bắt được cơ hội này, vậy anh cũng có thể thông qua hôn nhân mà trở nên giàu có."

Khổng Nam Sơn nghe vậy thì mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Giang Phong: "Đối tượng cậu muốn giới thiệu cho tôi là một phú bà sao?"

Mặc dù trong group wechat và group QQ hiện tại của hắn có không ít loại meme cầu phú bà bao nuôi, nhưng đây chỉ là thứ để lấy ra trêu chọc giải trí, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc làm thật, cũng không nghĩ tới sẽ thật sự có bà dì lớn hơn hắn mười mấy, hai mươi tuổi tới tìm hắn nhận bao nuôi.

Đúng vậy, trong ấn tượng của hắn, phú bà chính là kiểu bà dì đã bốn mươi, năm mươi tuổi.

Giang Phong mỉm cười nói: "Đúng vậy, là phú bà thật trăm phần trăm, trị giá mấy ngàn vạn."

Khổng Nam Sơn liền vội vàng lắc đầu, nói: "Ông mối Giang à, cảm ơn cậu đã xem trọng tôi, nhưng tôi thật sự không phải người như vậy, bảo tôi ở cùng một phú bà đáng tuổi mẹ mình ăn chung, ngủ chung, tôi nghĩ tôi không hưởng được cái phúc này đâu."

Giang Phong dở khóc dở cười: "Anh Khổng, có phải anh hiểu lầm gì rồi hay không? Tôi nói sẽ giới thiệu một bà dì cho anh lúc nào chứ?"

Khổng Nam Sơn hơi hoang mang, nói: “Vậy phú bà mà cậu nói là?”

Giang Phong cười, đáp: “Vị phú bà tôi muốn giới thiệu cho anh mặc dù đúng là lớn tuổi hơn anh, nhưng cũng chỉ là hơn bảy, tám tuổi mà thôi, không phải kiểu phú bà lớn hơn mười mấy, hai mươi tuổi trong tưởng tượng của anh đâu.”

Khổng Nam Sơn nghe vậy, ngượng ngùng cười: “À, là tôi hiểu lầm rồi, tôi vẫn luôn cho rằng những người được gọi là phú bà thì đều là những bà dì đã bốn mươi, năm mươi tuổi, không nghĩ tới còn có phú bà mới hơn ba mươi tuổi.”

Giang Phong nhấp một ngụm trà sữa nhuận họng, cười nói: “Vị phú bà tôi muốn giới thiệu cho anh năm nay mới có 34 tuổi, chiều cao 1m65, vì được bảo dưỡng tốt mà nhìn cũng không khác lắm so với thiếu nữ hai mươi mấy tuổi.

Dưới tên cô ấy có một khách sạn bốn sao, thu nhập mỗi ngày có thể vượt qua cả thu nhập một năm của người bình thường, nếu như anh kết hôn với cô ấy, về sau cũng không còn cần phải phiền não vì tiền nữa rồi!”

Khổng Nam Sơn nghe vậy thì vô thức nuốt một ngụm nước bọt: “Ông mối Giang à, người ta điều kiện tốt như vậy, sao có thể để ý một người như tôi chứ?”

Giang Phong cười nói: “Anh Khổng không cần khiêm tốn vậy đâu, dáng dấp anh soái như vậy, vóc dáng lại đẹp, bản tính thiện lương, tính tình chịu khó làm lụng, trung thành trong tình yêu, chính là kiểu rất được các chị em phụ nữ săn đón.”

Khổng Nam Sơn nghe đến miệng cười lệch cả hàm.

Giang Phong tiếp tục: “Nếu như anh đồng ý, tôi sẽ nói chuyện với đối phương, sau đó sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Đối phương có điều kiện tốt như vậy, Khổng Nam Sơn đương nhiên không có lý do gì để từ chối, lập tức gật đầu, nói: “Vậy làm phiền ông mối Giang rồi!”

Chương 271: Cô Gái Từng Trượt Chân Giờ

Hoàn Lương Đi Tìm Đối Tượng

Ban đêm.

Tỉnh thành Cống tỉnh.

Trong một quán đồ nướng ven đường, Khang Bất Bình trong lòng buồn khổ đang mượn rượu giải sầu.

Một chén, hai chén, ba chén.

Một bình, hai bình, ba bình.

Bất tri bất giác, Khang Bất Bình đã uống được ba chai bia rồi.

Tửu lượng của một người không phải thứ cố định, mà là thay đổi theo tâm tình.

Ví dụ như người trong tình huống bình thường có thể uống được hai, ba chai bia, thì một khi ở trong trạng thái hưng phấn, uống bốn, năm chai, thậm chí là năm, sáu chai cũng không cảm thấy say.

Trái lại, nếu như uống rượu để giải sầu khi tâm tình không tốt, rất có thể là mới uống một chai, chưa đến hai chai thì người đã say rồi.

Tửu lượng của Khang Bất Bình so với những người trong vòng bạn bè của hắn cũng xem như khá tốt, bình thường uống rượu với bạn bè có thể uống tới bảy, tám chai bia, hoàn toàn không vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, vì trong lòng có sầu, mới uống ba chai bia, hắn đã cảm thấy có chút mơ màng, nhưng hắn không có ý định dừng lại, mà tiếp tục khui chai bia tiếp theo, uống.

Chuyện phiền lòng của hắn không phải liên quan đến công việc, cũng không phải về vấn đề tình cảm, lại càng không phải vì chuyện tiền tài, mà chính là vấn đề quan hệ mẹ chồng nàng dâu đã làm khó không biết bao nhiêu hiền nhân từ cổ chí kim.

Làm người đàn ông kẹp ở giữa mẹ và vợ, hắn thật sự quá khó khăn!

Từ sau khi hắn kết hôn, mẹ và vợ hắn liên tục xảy ra xung đột chỉ vì mấy chuyện nhỏ như hạt vừng, nhất là sau khi con của hắn sinh ra, mẹ và vợ vì xung đột trong quan niệm nuôi dạy trẻ mà càng không để ý mặt mũi nhau, chỉ thiếu bước biểu diễn võ thuật nữa thôi!

Ban đầu, Khang Bất Bình còn đi khuyên từng người một, khuyên cái này khuyên cái kia, khuyên cái kia khuyên cái nọ, nhưng vô dụng, hai người bọn họ giống như kẻ thù trời sinh một mất một còn vậy, chỉ cần ở chung một chỗ, nói vài câu là sẽ bắt đầu ầm ĩ lên, thật sự khiến hắn phiền chết, đi ra ngoài là không muốn trở về nhà nữa.

Hôm nay lúc ăn cơm tối, mẹ và vợ lại vì một chuyện như cái rắm mà cãi nhau ầm ĩ.

Cả hai người có một điểm chung, đó chính là thích lôi chuyện cũ ra nói, một khi cãi nhau thì sẽ giẫm nát chân đối phương, mang cả những chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi ra nói.

Kết quả đương nhiên không cần phải nói, cả hai càng nói càng hăng, càng mắng càng lợi hại.

Lúc đó, trong lòng Khang Bất Bình rất tức giận, liền không để ý tới ai, vung tay đi ra ngoài, lái xe rời đi.

Chạy đến bờ sông ngồi tĩnh tâm suốt hai tiếng, mới đi đến quán đồ nướng này mượn rượu giải sầu.

Bất tri bất giác, chai bia thứ tư đã trôi hết xuống bụng, cảm giác chếnh choáng dâng lên khiến Khang Bất Bình hiểu rõ nếu còn uống tiếp thì sẽ phải ngủ qua đêm ở nơi này, liền gọi phục vụ ra tính tiền, sau đó lảo đảo nghiêng ngả lên xe, đi ngủ.

Ngủ một giấc dậy thì đã là ba, bốn giờ sáng rồi.

Khang Bất Bình lấy điện thoại ra xem, mẹ và vợ đều gọi cho hắn mấy cuộc điện thoại, hắn không có ý định trả lời, cũng không có ý định trở về lúc này, liền xuống xe tìm một chỗ xả nước, sau đó lại lên xe ngồi chơi điện thoại.

Chơi một hồi, Khang Bất Bình đột nhiên bị một nội dung trên

weibo hấp dẫn!

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi giải quyết xong các vị khách buổi sáng, Giang Phong nghĩ lại, cảm thấy làm như này chẳng những hiệu suất không cao, mà thời gian riêng tư của hắn cũng bị chiếm hết, khiến hắn khó có thể sắp xếp thời gian ra ngoài tỉnh tìm kiếm đối tượng cho khách.

Thế là, Giang Phong lại đăng một tin lên weibo.

Ý chính đại khái là từ thứ hai đến thứ sáu các tuần, các vị khách sẽ có thể đặt lịch hẹn trước, những vị khách đặt lịch hẹn thành công sẽ được Giang Phong hòa giải hôn nhân và ngày thứ bảy vào chủ nhật.

Như vậy, việc sắp xếp thời gian của Giang Phong cũng dễ dàng hơn.

Giang Phong vừa đăng tin weibo này xong, phòng làm việc của hắn liền vang lên tiếng đập cửa, sau đó, giọng một người phụ nữ vang lên: “Giang đại sư, tôi có thể vào tâm sự riêng với cậu một chút được không?”

Giang Phong theo tiếng động nhìn sang, thấy người gõ cửa chính là một mỹ nữ, liền đáp lại: “Mời vào!”

Mỹ nữ tiến vào, đóng cửa lại, sau đó nhìn Giang Phong, nói: “Giang đại sư, tôi biết được đại danh của anh qua một người bạn, lần này tôi tới chính là muốn nhờ anh giúp làm mai, không biết có được hay không?”

Đây là một mỹ nữ nhìn khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặt trái xoan, vóc dáng cao gầy, hai ngọn núi nhô cao, eo nhỏ, mông vểnh, ăn mặc cực kỳ thời thượng, thuộc kiểu mỹ nữ sẽ thu hút đủ loại ánh mắt của người đi đường.

“Đương nhiên không có vấn đề gì rồi, làm mai mối cho khách

chính là chức trách của phòng môi giới chúng tôi, cô trước tiên cứ làm theo yêu cầu của phòng môi giới chúng tôi, điền xong thông tin chi tiết, sau đó chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm kiếm đối tượng thích hợp với cô, sắp xếp xem mắt."

Mỹ nữ cắn môi một cái, nói: "Giang đại sư, tình huống của tôi có chút đặc biệt, cho nên không muốn điền thông tin ở dưới đại sảnh mà muốn nói trực tiếp cho anh."

Giang Phong nghe vậy liền biết rõ mỹ nữ này hẳn là có chuyện cũ, liền gật đầu đáp ứng: "Có thể, vậy cô ngồi xuống rồi nói!"

Mỹ nữ nói một tiếng cảm ơn, ngồi xuống ghế rồi, giọng điệu trầm thấp của cô mới vang lên: "Mười năm trước, tôi tuổi nhỏ không biết gì, bị bạn trai lừa gạt, trượt chân trở thành tiểu thư của một hội sở nào đó ở thành phố Hoàn, tôi ở chỗ hội sở kia làm hai năm, tận đến khi vì lí do nào đó mà ai cũng biết, tôi mới thoát khỏi cuộc sống đó."

Giang Phong nghe vậy thì mừng rỡ, đây chính là vị khách mà hắn không nghĩ sẽ gặp được.

Mỹ nữ tiếp tục nói: "Sau khi thoát khỏi hội sở, tôi đã từng đi làm tư vấn khách hàng cho công ty, tiếp tân khách sạn, chào hàng mỹ phẩm, bán bảo hiểm, vân vân, đáng tiếc những công việc nghiêm chỉnh này tôi đều không làm được lâu.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì thu nhập quá thấp, vất vả khó nhọc làm việc một tháng ở công ty, thu nhập còn kém hơn một đêm ở hội sở, sự chênh lệch này thật sự là quá lớn!

Vì thế, tôi đã từng mê mang một đoạn thời gian rất dài, thậm chí có cả suy nghĩ trở lại nghề cũ.

Cũng may, đầu óc tôi coi như tỉnh táo, biết rõ nếu như làm lại nghề cũ, vậy cả đời này của tôi sẽ bị hủy.

Cuối cùng, quanh đi quẩn lại, tôi lại tìm một công việc cũng coi như không tệ ở một KTV, nhiệm vụ chủ yếu là tiếp khách uống rượu, tiền lương chủ yếu là tiền rượu nước trích phần trăm.

Bởi vì tửu lượng của tôi khá ổn, ngoại hình cũng tương đối tốt,

dáng người cũng được, cho nên lsc tiếp khách uống rượu vẫn rất thoải mái, chuyện gì cũng có thể nói, mỗi tháng cũng có thể kiếm được không ít tiền.

Mặc dù không thể so sánh bằng lúc ở hội sở, dù sao thì đây tốt xấu gì cũng có thể coi như một công việc chính đáng, cho nên tôi vẫn thấy rất hài lòng.

Mấy năm qua, tôi đã từng qua lại với ba người bạn trai, đáng tiếc cuối cùng luôn vì đủ nguyên nhân mà chia tay.

Bây giờ tôi đã 28 tuổi rồi, không còn bao nhiêu năm thanh xuân nữa, tôi muốn nhân lúc nhan sắc, dáng người vẫn còn tốt tìm được một người đàn ông thích hợp để gả, hi vọng Giang đại sư có thể giúp tôi!"

Từ lúc mỹ nữ bắt đầu kể chuyện, Giang Phong đã bắt đầu xem thông tin của cô rồi, đây là thói quen của hắn, không cần biết lời nói của đối phương có bao nhiêu là thật, hắn vẫn muốn dùng tư liệu của đối phương để kiểm tra thật giả.

Đọc xong, hắn biết được vị mỹ nữ trước mắt này tên là Điền Lộ, tất cả những gì cô nói đều là thật, đối phương là thật tình thật ý muốn tìm một người đàn ông thích hợp để gả cho.

"Xin hỏi cô có yêu cầu gì đối với nửa còn lại của mình không?"

Điền Lộ hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, lập tức trả lời: "Tôi có ba yêu cầu đối với nửa còn lại."

"Mời nói!"

Điền Lộ giơ một ngón tay lên, "Đầu tiên, người này phải tiếp nhận được quá khứ của tôi."

Giang Phong gật đầu: "Đây là chuyện đương nhiên."

Điền Lộ giơ ngón thứ hai lên: "Thứ hai, điều kiện kinh tế của đối phương không thể kém hơn so với tôi."

Giang Phong lại gật đầu: "Có thể hiểu được."

Điền Lộ tiếp tục giơ một ngón tay lên: “Thứ ba, tướng mạo vóc dáng của đối phương phải đạt chuẩn, ít nhất thì lúc cùng nhau ra ngoài gặp bạn bè, sẽ không khiến người ta nói là đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu.”

Giang Phong hỏi: “Ngoại trừ ba điều đó ra, còn yêu cầu gì khác nữa không?”

Điền Lộ lắc đầu, nói: “Không có, còn lại chỉ cần thân thể khỏe mạnh là được.”

Giang Phong gật nhẹ đầu, tiếp đó hỏi chi tiết về hoàn cảnh gia đình và thông tin cá nhân của cô, xong xuôi mới lên tiếng: “Cô Điền, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô tìm được đối tượng thích hợp.”

Điền Lộ ừ một tiếng, đáp: “Vậy làm phiền Giang đại sư rồi!”

Giang Phong khoát tay, nói: “Không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi.”

Chương 272: Bạo Lực Gia Đình Chỉ Có Không Lần Và Vô Số Lần

"Chị, chị muốn ăn món gì?"

"Cho chị một phần canh tiết vịt ba chỉ bò cay."

"Được, anh ăn món gì?"

"Cho anh một phần vịt quay."

"Được, còn hai người bạn học này thì sao?"

"Cho tôi một phần thịt heo nấu chín hai lần."

"Tôi thì một phần trứng chiên hành lá."

"Được, tôi nhớ rồi, cúp điện thoại đây!"

Giang Phong bấm tắt video call trên group Wechat, sau đó hỏi Lam Chí Huy:

"Anh Huy muốn ăn món gì?"

Lam Chí Huy nói:

"Cho tôi một phần thịt xào rau củ."

Giang Phong gật nhẹ một cái, sau đó đăng nhập vào một cái app nào đó, bắt đầu đặt món.

Đây là một trong những công việc hàng ngày của văn phòng môi giới hôn nhân, cơm trưa hầu như đều được đặt cho người ta giao tới, dù sao thì mọi người đều phải chạy đi chào hỏi khách hàng, không có thời gian để tự mua thức ăn về nấu cơm.

Cho nên bình thường mọi người đều sẽ chọn ra thời gian thích hợp để cùng nhau ăn một bữa ở văn phòng môi giới hôn nhân.

Có đôi khi quá bận rộn, thì sẽ ăn ở bên ngoài, văn phòng môi giới hôn nhân sẽ hỗ trợ 20 tệ cho chi phí ăn uống.

Chỉ có bữa tối là có thể tự mua thức ăn về nấu cơm, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ ăn ở ngoài.

Hiện tại, phạm vi tìm kiếm đối tượng xứng đôi của Giang Phong đã có thể bao phủ toàn bộ tỉnh thành, với số lượng nhân khẩu mấy triệu người này, những vị khách đến đây hầu như đều có thể nhẹ nhàng giải quyết, chỉ có một vài vị khách tương đối đặc biệt mới dẫn tới việc không tìm ra được đối tượng có điểm xứng đôi cao.

Ví dụ như người phụ nữ lỡ sa chân - Điền Lộ, hay là người bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế - Mộc Tiểu Lam, Giang Phong đã tìm khắp cả tỉnh thành rồi, nhưng vẫn chưa tìm ra được đối tượng có điểm xứng đôi lý tưởng với bọn họ.

Chuyện này chẳng còn cách nào khác, hắn chỉ có thể dành ra thời gian để rời khỏi tỉnh thành này, tới nơi khác để tìm kiếm.

Hơn một tiếng sau.

Bốn người kia lần lượt trở về, sau đó thức ăn cũng được giao tới.

Trong lúc ăn cơm.

Liễu Y Y nói:

"Ông chủ, lúc nãy cha tôi có gọi điện thoại cho tôi, ông ấy nói rằng mình phát hiện ra một tổ ong bắp cày cực kỳ lớn ở quê, hỏi ông chủ có muốn hay không? Nếu như muốn, thì ông ấy sẽ gửi nó lên cho."

Giang Phong nghe thấy thế, hai mắt lập tức sáng lên, đồ tốt tới, hắn gật đầu, nói:

"Muốn, đương nhiên là muốn rồi, nhưng mà như thế thì phiền cho chú Liễu quá!"

Liễu Y Y cười, nói:

"Có gì đâu mà phiền, vậy thì một lát nữa tôi sẽ gọi cho cha, để sáng mai ông ấy đi đốt nó (hun khói vào tổ để tất cả ong bắt buộc phải di dời, sau đó lấy tổ ong về) rồi gửi lên."

Giang Phong cười khà khà, nói:

"Được, nếu thế thì tôi không khách khí nữa, đó chính là loại rượu mà khách hàng thích uống nhất!"

Liễu Y Y thấy ông chủ hài lòng thì cực kỳ vui mừng.

Còn Đường An Quân thì thầm ao ước trong lòng, suy nghĩ cách làm sao để lấy lòng được ông chủ?

Sau khi ăn trưa xong, bốn người bọn họ lại tiếp tục đi chào hỏi khách hàng và sắp xếp cho khách hàng ra mắt, mặc dù có rất nhiều người có thói quen ngủ trưa trong khoảng thời gian này, nhưng mà cũng có không ít người không có thói quen ngủ trưa.

2 giờ chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc chào đón cặp khách hàng thứ hai trong ngày tới tham dự hòa giải hôn nhân.

Hạng mục hòa giải hôn nhân mới được Giang Phong cho ra mắt trong thời gian này là nhắm vào những vị khách sau ngày hôm nay, đương nhiên là không tính những vị khách đã đặt lịch hẹn trước đó.

Vấn đề mà hai vợ chồng này gặp phải là vấn đề thường thấy nhất trong hôn nhân - Bạo lực gia đình.

Trong văn phòng.

Người phụ nữ vừa khóc, vừa kể cho Giang Phong nghe sự đau khổ của cô khi bị bạo lực gia đình:

"Giang đại sư, bình thường chồng tôi đối xử với tôi cũng được, nhưng mỗi khi anh ta uống say liền đánh tôi, làm người tôi tràn đầy vết thương. Sau khi tỉnh rượu, anh ấy lại vừa khóc, vừa thề, nói rằng anh ấy yêu tới mức nào, sau này chắc chắn sẽ không động vào dù chỉ một đầu ngón tay của tôi.

Nhưng mà qua lần say rượu tiếp theo, anh ấy vẫn giẫm lên vết xe đổ, tôi thật sự là bị đánh tới sợ, Giang đại sư, anh mau cứu tôi đi!"

Giang Phong vừa xem tư liệu về cô, vừa nói:

"Cô và chồng mình đã lấy nhau được mấy năm rồi? Ban đầu anh ta cũng như thế sao?"

Người phụ nữ lau nước mắt, lắc đầu, nói:

"Tôi và anh ấy đã kết hôn được 5,6 năm rồi. Trước kia, anh ấy không như thế, sau khi kết hôn được 3,4 năm, dù cho tôi có mắng, thì anh ấy cũng không cãi lại, chớ nói chi tới việc động thủ. Nhưng mà hai năm trở lại đây, anh ấy bắt đầu thay đổi."

Giang Phong lại hỏi:

"Vậy hai năm trở lại đây, nhà hai người hoặc giữa hai người có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?"

Người phụ nữ trầm mặc một lúc, nói:

"Đúng thực là có xảy ra một số việc.

Hai năm trước, trong lúc một nhà ba người chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, bất ngờ gặp phải bạn trai cũ của tôi, bỏ đi thân phận bạn trai cũ, thì chúng tôi vẫn là bạn học thời đại học, cho nên mới lên tiếng chào hỏi.

Vì việc đó, sau khi trở về, anh ấy và tôi cãi nhau một trận lớn, anh ấy nghi ngờ tôi và bạn trai cũ vẫn còn giữ liên lạc với nhau, nghi ngờ tôi và người kia vẫn còn tình cảm với nhau, chẳng biết tôi đã phải thề bao nhiêu lần anh ấy mới miễn cưỡng tin tưởng.

Mấy ngày sau đó, anh ấy uống say, đó cũng là lần đầu tiên anh ấy ra tay đánh tôi."

Giang Phong thở dài:

"Vô số ví dụ nói cho chúng ta biết một điều rằng, bạo lực gia đình chỉ có không lần và vô số lần."

Người phụ nữ thống khổ, nói:

"Đúng thế, mặc dù sau mỗi lần say rượu, khi tỉnh lại anh ấy đều khóc lóc, nhận lỗi với tôi, nhưng mà anh ấy vẫn không chịu sửa cái tật xấu bạo lực gia đình này, tôi thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa!"

Giang Phong hỏi:

"Vậy tại sao không ly hôn?"

Chương 273: Bạo Lực Gia Đình Chỉ Có Không Lần Và Vô Số Lần (2)

Người phụ nữ bất đắc dĩ nói:

"Tôi cũng từng nghĩ tới việc ly hôn, nhưng mà kinh tế của tôi vẫn phải dựa vào anh ấy, bởi vì mẹ tôi bị bệnh tiểu đường, mỗi lần bệnh biến chứng đều phải tốn tới mấy chục ngàn tệ. Cha mẹ tôi cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái là tôi, nếu như tôi và anh ấy ly hôn, tiền chữa bệnh cho mẹ tôi cũng theo đó mà đứt gãy.

Với lại, việc cha mẹ ly hôn ảnh hưởng quá lớn tới con cái, tôi không muốn con của mình phải lớn lên trong một gia đình đơn thân."

Giang Phong cảm nhận rất rõ sự bất đắc dĩ của đối phương, từ lời nói của cô có thể thấy được rằng, không phải cô không muốn ly hôn, mà là do tình huống thực tế không cho phép cô ly hôn.

"Tôi đã hiểu rõ hoàn cảnh của cô rồi, tôi hỏi cô một câu nữa, nếu như chồng cô không sửa được tật xấu bạo lực gia đình này, mà cô cũng không còn bị áp lực về phương diện kinh tế, vậy thì cô còn muốn sống chung với chồng mình nữa không?"

Người phụ nữ lắc đầu, nói:

"Không muốn, sự chịu đựng của tôi đã tới cực hạn rồi!"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Được, tôi hiểu ý của cô rồi, cô đi ra ngoài gọi chồng cô vào đây, tôi nói chuyện với anh ta một chút. Anh ta có thể sửa được tật xấu bạo lực gia đình đương nhiên là kết quả tốt nhất, nhưng mà nếu như không thể, thì cô hãy chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc ly hôn đi!"

Khuôn mặt của người phụ nữ hiện lên sự khổ sở, nói:

"Tiền viện phí của mẹ tôi còn phải dựa vào tên đó, sao tôi có thể ly hôn được chứ?"

Giang Phong nói:

"Cô yên tâm, nếu như lời hòa giải của tôi vô hiệu, thì cô cứ ly hôn đi, tôi sẽ giúp cô một lần nữa tìm kiếm đối tượng xứng đôi có điều kiện kinh tế phù hợp, giúp cô lược bỏ đi nỗi lo sau này."

Người phụ nữ:

"..."

Trong lúc người phụ nữ kia đi ra ngoài gọi chồng vào, Giang Phong đã đọc xong tư liệu về hai vợ chồng này.

Nói thật, hắn cực kỳ phản cảm đối với việc bạo lực gia đình, một tên đàn ông vậy mà lại đi đánh vợ mình, đây chính là biểu hiện hàng đầu của sự vô năng.

Khi người đàn ông ngồi xuống, Giang Phong lập tức lớn tiếng dọa anh ta:

"Anh Trang, tôi thật sự rất khâm phục sự can đảm của anh."

Trang Học Nghĩa đờ mặt ra, hoàn toàn không hiểu ý của Giang Phong là gì?

Giang Phong nói tiếp:

"Anh Trang, vợ của anh đã nói việc anh bạo hành cô ấy với tôi rồi, tôi không biết nguyên nhân khiến cho anh tiến hành bạo lực gia đình với vợ mình nhiều lần như thế là gì, nhưng mà tôi thật sự rất khâm phục sự can đảm của anh.

Anh bạo hành người nằm bên gối mình nhiều lần như thế, sao ban đêm anh còn có thể ngủ ngon được vậy? Anh không sợ bản thân ép người quá đáng, khiến cô ấy vì một phút bất đồng mà làm ra chuyện không thể ngờ tới à"

Trang Học Nghĩa vừa nghe xong liền sợ hết hồn, đổ mồ hôi lạnh.

Tuy nói rằng việc anh ta bạo hành vợ mình là do say rượu không khống chế nổi bản thân, nhưng chỉ anh biết rằng, tất cả chỉ là cái cớ mà thôi, mỗi lần anh đánh vợ đầu óc đều cực kỳ tỉnh táo, chỉ mượn việc say rượu để làm mà thôi.

Giang Phong nhìn vào mắt anh ta, nói:

"Anh có từng nghĩ tới việc trong lúc anh đang đánh cờ với Chu Công, thì vợ anh đang cầm lấy cái kéo, lướt nó qua cổ anh hay chưa?"

Mặt mày Trang Học Nghĩa trắng bệch, nói:

"Chuyện này... không thể nào?"

Giang Phong thản nhiên, nói:

"Tôi không nói rằng việc này đã từng xảy ra, chỉ muốn cảnh báo anh một câu, đừng ép người quá đáng, nếu không tới ngày thảm kịch thật sự xảy ra thì có muốn hối hận cũng chẳng kịp!"

Sắc mặt của Trang Học Nghĩa lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên lời của Giang Phong đã làm cho anh ta cực kỳ sợ hãi.

Phương pháp lớn tiếng dọa người này của Giang Phong quả nhiên không tệ, hắn thả chậm tốc độ nói:

"Anh Trang, anh có thể nói cho tôi nghe tại sao anh lại bạo hành vợ mình nhiều lần như thế được không? Đừng lấy cớ say rượu làm bậy, tôi cũng từng uống say rồi, biết rõ khi uống say sẽ rơi vào trạng thái như thế nào.

Ngoại trừ những người nghiện rượu, bia, bị chúng làm ảnh hưởng tới tinh thần, thì khi những người bình thường say rượu hoàn toàn sẽ không nghĩ tới việc đánh vợ mình."

Trang Học Nghĩa ấp a ấp úng:

"Tôi... Tôi thật sự là do say rượu, không khống chế được bản thân!"

Giang Phong cười nhạo, nói:

"Anh Trang, anh đừng có lấy cái lý do dùng để lừa gạt con nít ấy nói với tôi, nếu như anh thật sự muốn giải quyết vấn đề trong cuộc hôn nhân của mình, thì hãy nói ra chân tướng thật sự đi, lựa chọn giấu diếm nó chẳng tốt với anh một chút nào cả."

Trang Học Nghĩa trầm mặc một lát, sau đó nói:

"Giang đại sư, tôi thừa nhận rằng lúc nãy bản thân đã nói dối, tôi đánh cô ấy là do cô ấy có lỗi với tôi, tôi đối xử với cô ấy tốt như thế, giúp cô ấy có thể có được cuộc sống không vướng bận chuyện cơm áo, còn bỏ ra hơn ba trăm ngàn tệ để chữa bệnh cho mẹ của cô ấy. Thế mà, cô ta lại không biết ơn tôi, còn vương vấn tình cũ, thậm chí là mắt đi mày lại ngay trước mặt tôi, đã vậy còn sống chết không chịu thừa nhận."

Giang Phong hỏi:

"Anh Trang, anh nghi ngờ vợ mình vẫn còn vương vấn tình cũ, vậy anh có bằng chứng không?"

Trang Học Nghĩa lắc đầu, nói:

"Tôi không có bằng chứng, nếu như tôi có bằng chứng, thì tôi đã không mượn cớ say rượu để đánh cô ta rồi. Nhưng mà, tôi tin tưởng vào trực giác của mình, cô ta và tên đàn ông kia chắc chắn vẫn còn lén liên lạc với nhau."

Giang Phong nghe xong, gân xanh trên trán lập tức nổi lên:

"Anh chỉ dựa vào trực giác của mình thôi mà đã bạo hành vợ mình suốt hai năm?"

Trang Học Nghĩa giải thích:

"Trực giác của tôi rất chính xác."

Giang Phong nghe tới đây liền chẳng muốn hòa giải cho bọn họ nữa, mẹ nó, tên này không xứng đáng có được vợ.

Mặc dù đã thầm đưa ra quyết định ở trong lòng, nhưng mà Giang Phong vẫn cho hắn thêm một cơ hội cuối cùng, hỏi:

"Anh Trang, thực tế chứng minh rằng trực giác là thứ không đáng tin cho lắm, anh không sợ mình nghi oan cho vợ hay sao?"

Trang Học Nghĩa cười lạnh, nói:

"Nếu như thế thật thì cũng là do cô ta, ai bảo cô ta dám mắt đi mày lại với tình cũ ngay trước mặt tôi? Đó chẳng khác nào đánh vào mặt của tôi cả, tôi không đánh cô ta ngay lúc đó đã là giữ gìn mặt mũi cho cô ta rồi!"

Giang Phong nghe thấy thế lập tức chẳng muốn nói thêm gì nữa!

...

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong nhìn vợ chồng Trang Học Nghĩa ngồi phía trước, vẻ

mặt áy náy nói: “Anh Trang, cô Tiền, vấn đề trong hôn nhân của vợ chồng hai người quá nghiêm trọng, đã vượt ra khỏi khả năng hòa giải của tôi, cho nên tôi không thể giúp được hai người, thành thật xin lỗi, để hai người đến một chuyến tay không rồi.”

Trang Học Nghĩa nghe vậy thì thầm thở dài một hơi.

Tiền Lệ Lệ nghe xong thì cũng âm thầm cảm thấy thất vọng, cô thế nhưng ôm hi vọng rất lớn vào buổi hòa giải này của Giang đại sư, thật không nghĩ tới vấn đề mà hai người đang đối mặt trong hôn nhân, đến Giang đại sư cũng không có cách nào giải quyết.

Giang Phong đương nhiên chú ý thấy vẻ mặt của hai người đã thay đổi: “Trước khi hai người đi, tôi có vài lời khuyên bảo, mời cô Tiền ra ngoài đại sảnh chờ hai phút.”

Chờ Tiền Lệ Lệ ra ngoài rồi, Giang Phong mới nhìn Trang Học Nghĩa, nói: “Anh Trang, hãy nhớ lời tôi nói trước đó, con thỏ cuống lên cũng sẽ cắn người, chó cuống lên cũng biết nhảy tường, là người, nếu như bị ép đến đường cùng thì chuyện gì cũng làm ra được.

Đừng tưởng rằng anh đã không chế được cô ấy ở phương diện kinh tế thì dù anh có đánh cô ấy thế nào, cô ấy cũng sẽ không phản kháng lại, nếu như anh thật sự ôm suy nghĩ tiếp tục cuộc sống như vậy, thì sẽ có một ngày anh ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

Suy cho cùng, khi con người ta bị dồn ép, máu dồn lên não, sau đó làm ra vài chuyện vọng động, mấy tin tức vì xúc động quá mức mà giết người như vậy, hẳn anh Trang đã từng xem qua rồi.

Cho nên, mau chấm dứt hành vi bạo hành của anh đi, đừng tiếp tục làm những việc tổn hại đến người khác lẫn chính mình nữa!

Nói thế thôi, anh có nghe hay không là tùy anh.”

Trang Học Nghĩa nói tiếp cảm ơn, cũng không biết hắn có nghe được chữ nào hay không.

Chờ Trang Học Nghĩa đi ra ngoài, Tiền Lệ Lệ đi vào phòng, Giang Phong liền vào thẳng vấn đề, nói: “Cô Tiền, chồng cô đánh cô vì

uống rượu say hoàn toàn là mượn cớ, anh rõ ràng là dùng cô để trút giận, ở chung với một người đàn ông như vậy chẳng khác nào tự hành hạ bản thân, mà trước đó tôi cũng đã nói với cô, bạo lực gia đình hoặc là không có lần nào, hoặc là có vô số lần, cho nên tôi kiến nghị cô vẫn nên ly hôn thì hơn!

Cóc ba chân khó tìm, còn đàn ông hai chân thì chạy đầy đường.

Cũng là đàn ông, tôi ghét nhất là kiểu đàn ông đánh vợ, chỉ cần cô quyết định ly hôn, vậy tôi sẽ lập tức giúp cô tìm một người đàn ông khác điều kiện kinh tế cũng tốt không kém, cam đoan sẽ không làm chậm trễ chuyện chữa bệnh của mẹ cô.

Tóm lại, nhân lúc giờ vẫn còn trẻ tuổi, tranh thủ thời gian ly hôn, tìm người khác để gả đi!"

Tiền Lệ Lệ nghe vậy thì trợn mắt há mồm, cô không nghĩ tới lần này mình đi hòa giải hôn nhân, người hòa giải không chỉ không giúp điều hòa mâu thuẫn giữa hai vợ chồng, mà còn hung hăng giật dây cô ly hôn, đây thật đúng là được mở rộng tầm mắt mà.

Có điều, Tiền Lệ Lệ vẫn cảm nhận được thiện ý của đối phương, nhưng ly hôn dù sao cũng không phải chuyện nhỏ, trong thời gian ngắn như vậy, cô không hạ nổi quyết tâm.

Giang Phong đương nhiên nhìn ra sự do dự của cô, hắn cũng không tiếp tục khuyên nữa, chỉ nói: "Tôi cũng chỉ nói đến đây thôi, còn làm như thế nào, cô hãy tự xem mà xử lý, có gì cần trợ giúp thì cứ liên hệ với tôi."

"Cảm ơn Giang đại sư!" Tiền Lệ Lệ nói tiếng cảm ơn, sau đó liền cùng chồng rời khỏi phòng môi giới.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Giang Phong cũng không biết lần này hắn làm đúng hay sai.

Nếu như hắn dùng năng lực phá vách, nâng điểm xứng đôi hôn nhân của hai người lên tới tối đa, vậy có lẽ vấn đề bạo hành gia đình cũng sẽ biến mất theo, nhưng cũng có khả năng nó vẫn sẽ tồn tại.

Dù sao thì bạo lực gia đình cũng không phải chỉ liên quan tới tình

cảm vợ chồng, mà còn liên quan tới rất nhiều yếu tố khác nữa.

Đưa mắt nhìn vợ chồng Trang Học Nghĩa rời đi, Giang Phong sau đó lại tiếp tục tiếp đãi một đôi vợ chồng khác cần hòa giải hôn nhân.

Đôi vợ chồng này vì một hiểu lầm mà nháo tới mức muốn ly hôn, xem xét tư liệu của hai người, biết rõ tiền căn hậu quả rồi, Giang Phong tự nhiên dễ dàng giúp hai người hòa giải hiểu lầm, để hai người họ lại hòa thuận với nhau.

Tiếp đãi xong đôi vợ chồng này, Giang Phong lại vội vàng sắp xếp xem mắt cho bác sĩ khoa phụ sản và bà chủ bán hạt dẻ kia, ban đêm lại sắp xếp gặp mặt cho Khổng Nam Sơn và Tô tổng, bận rộn đến chóng mặt.

Cũng may, hắn sắp xếp xem mắt không giống với những người làm mai mối khác, rất nhiều người làm mối vì để tác hợp một đôi nam nữ mà miệng lưỡi nói đến dẻo quẹo, khiến hai bên lúc gặp mặt nhau đều cảm thấy khó chịu.

Ví dụ, người trung thực chững chạc trong miệng bà mối thật ra chính là trung thực đến mức ngờ nghệch.

Thực tế = không hiểu lãng mạn

Hiếu thuận = bám váy mẹ

Có phúc khí = béo

Thành thục = trông có vẻ già

Biết chi tiêu hợp lý = keo kiệt

Vẻ ngoài xinh đẹp = trai giả gái

Có tiềm lực = trước mắt tay trắng

Trải đời = từng ra ngoài làm công

Chính vì kiểu nói chuyện không đáng tin cậy của những người làm mối này, cho nên xác suất xem mắt thành công cũng không cao.

Dù sao đây cũng là xã hội hiện đại, không phải như thời phong kiến, nam nữ trước khi thành thân không thể gặp mặt nhau nữa.

Mà Giang Phong thì khác, từ lúc hắn vào nghề đến này vẫn luôn duy trì việc ăn ngay nói thật, bất kể là nhà trai hay nhà gái, có ưu điểm, khuyết điểm gì, hắn đều đem ra nói cho rõ ràng.

Bởi vậy, trước khi hai bên gặp mặt thì đã có hiểu biết nhất định về đối phương rồi.

Dưới loại tình huống này, nếu như không phải đã hài lòng thì hai bên chắc chắn sẽ không gặp mặt, một khi đã bằng lòng gặp mặt thì tức là cả hai đều hài lòng về đối phương, như vậy, xác suất xem mắt thành công đương nhiên là cao đến mức khiến người ta chậc lưỡi.

Chương 274: Quan To Một Phương

Mười giờ tối.

Một quán trà nào đó.

Giang Phong đứng lên, nói lời tạm biệt: “Tô tổng, anh Khổng, vậy tôi đi về trước đây, có việc gì mọi người cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Tô Dao liền đứng dậy theo, nói: “Giang đại sư, không ngồi thêm một lát nữa sao? Hay chúng ta cùng đi ăn bữa khuya đi?”

Giang Phong cười nói: “Không cần, Tô tổng và anh Khổng đi ăn đi, tôi còn có việc phải lên trước rồi.”

Hai bên khách sáo vài câu với nhau xong, Giang Phong mới nghênh ngang rời đi.

Tô Dao nhìn Khổng Nam Sơn có chút câu nệ, mỉm cười nói: “Anh Khổng, hai ta cùng đi ăn bữa khuya thì thế nào?

Khổng Nam Sơn gật đầu đáp: “Được!”

Tô Dao hỏi: “Anh Khổng, anh muốn ăn gì?”

Khổng Nam Sơn trả lời: “Tôi sao cũng được, Tô tổng làm chủ là được!”

Tô Dao trừng hai mắt, lập tức nói: “Như vậy à, vậy chúng ta đi ăn đồ nướng đi, hàu nước rau hẹ gì đó, đã lâu lâu rồi tôi chưa ăn!”

Khổng Nam Sơn: “...”

Ngày hôm sau.

Mười một giờ trưa.

Trạm vận chuyện Giang Nam.

Sau khi nhận hơn mười cân tổ ong bắp cày Liễu phụ gửi, hắn lại giao hai bình rượu ngon cho nhân viên vận chuyển, gửi về cho chú Liễu.

Xong xuôi, Giang Phong, gửi cho nhân viên vận chuyển 50 đồng.

Sau đó, hắn lại gọi video cho Uông Văn Kiệt.

Video kết nối, Giang Phong liền cười ha hả, hỏi: “Uông tổng, bây giờ anh đang ở chỗ nào? Tôi có chút đồ tốt, không biết anh có phúc ăn hay không?”

Uông Văn Kiệt cười nói: “Tôi đang ở công ty đây, cậu có đồ tốt gì vậy?”

Giang Phong chĩa camera sang bên khác, để hình ảnh tổ ong bắp cày lớn kia xuất hiện trong video: “Đây là mẻ hàng cha của bạn học của tôi mới lấy được trên núi, nặng hơn mười cân đấy!”

“Trời ạ, đúng là đồ tươi mà, cảm giác đúng là hoàn toàn khác so với mấy đồ đông lạnh ngoài siêu thị kia, cậu chờ ở đó, tôi lập tức cho người đặt vé máy bay trước, buổi chiều chúng ta gặp mặt.” Uông Văn Kiệt vội vàng nói.

Giang Phong dở khóc dở cười: “Uông tổng, không đến mức đó chứ? Tuy là loại hàng tươi như này không nhiều, nhưng nếu anh muốn ăn, ăn mỗi ngày cũng không thành vấn đề gì, nào cần phải lập tức bay tới như vậy chứ!”

Uông Văn Kiệt cười, giải thích: “Thật ra cũng không phải chỉ vì cái này, chủ yếu là anh Long (Long Trạch Vũ, là con ông cháu cha có thân phận địa vị cao nhất trong nhóm) hai ngày nay có ít chuyện, tâm tình không tốt lắm, cho nên tôi định qua đó gọi vài người bạn cùng anh ấy uống rượu tâm sự.”

Giang Phong giật mình nói: “Thì ra là thế!”

“Vừa đúng lúc cậu có được mỹ vị hiếm thấy này, chờ chút tôi gọi điện thoại cho A Hào, cậu hãy mang cái này đến câu lạc bộ của A Hào, chỗ hắn có bếp trưởng am hiểu cách nổ ong kén, nguyên liệu này khó nấu, không thể lãng phí được!”

“Được, vậy lát nữa tôi sẽ mang đến đó.”

...

Bảy giờ tối.

Câu lạc bộ tư nhân cao cấp nhất Quế tỉnh.

Mấy người ngồi thành một bàn, đang uống rượu tán gẫu.

Món chính không phải thứ gì khác, mà chính là tổ ong bắp cày Giang Phong mang tới.

Lúc này, tổ ong bắp cày giàu protein ít mỡ kia đã được bếp trưởng câu lạc bộ chiên lên đến vàng rụm, mùi thơm nức mũi, ngoài giòn trong mềm, khiến người ta ăn đến không dừng được.

Đương nhiên, những người ở đây ngoại trừ Giang Phong ra, ai cũng có gia thế bất phàm, dạng mỹ thực gì bọn họ cũng đã thưởng thức qua rồi, cho nên cũng không đến mức ngạc nhiên trước món ăn này, chỉ nói vài câu kiểu như ‘mùi vị không tệ’, ‘rất tươi ngon’, sau đó chủ đề liền tập trung lên người đại ca Long Trạch Vũ.

Lần tụ hội này cũng giống như lần tụ hội Giang Phong tham dự lần trước.

Mà ở trong mấy người này, người có thân phận địa vị cao nhất chính là Long Trạch Vũ, bậc cha chú của hắn chính là quan to một phương, cho dù là siêu cấp phú nhị đại Uông Văn Kiệt cũng không

sánh được với hắn.

Dù sao thì nước ta từ cổ chí kim vẫn luôn có hệ tư tưởng trọng quan lại, thương nhân dù có giàu như Thạch Sùng thì cũng không thể sánh với nhân vật chính trị được.

Lần này, chuyện khiến anh Long phiền lòng chính là vấn đề hôn nhân.

Ngoại trừ Giang Phong vừa mới gia nhập cái vòng này, mấy người khác đều là bạn bè tương giao nhiều năm, tự nhiên đều biết rõ hôn nhân của đại ca chính là hôn nhân chính trị, giữa vợ chồng không có trụ cột tình cảm.

Kiểu hôn nhân chính trị này, thường chỉ cần không xuất hiện việc gì ngoài ý muốn, vậy tuyệt đối không được ly hôn.

Không chỉ có như thế, bởi vì gia thế hai bên đều đủ tốt, cho nên bất kể giữa vợ chồng có tình cảm hay không, đều không cho phép nửa còn lại ở bên ngoài làm loạn, đây là một sợi tơ hồng không thể đụng vào.

Đương nhiên, thỉnh thoảng ăn ngoài một lần mà không ai hay biết thì không tính.

Sau khi kết hôn, mặc dù rõ ràng bản thân không nằm trong sở thích của đối phương nhưng cả hai bên vẫn luôn cố gắng duy trì mối quan hệ vợ chồng này.

Cho tận đến khi con sinh ra, mục đích chính trị cũng đã đạt được, hai bên mới không muốn miễn cưỡng bản thân đón nhận đối phương nữa, dần dần, mối quan hệ vợ chồng lại càng ngày càng xa lánh, cuối cùng, vào đoạn thời gian trước, hai người đã chia phòng ngủ.

“Anh Long, anh và chị dâu rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy? Anh và chị dâu còn trẻ như vậy, chẳng lẽ cứ để mối quan hệ giằng co như vậy sao?” Thấy vẻ ưu sầu hiện rõ trên mặt Long Trạch Vũ, Lam Doanh Doanh không nhịn được hỏi.

Long Trạch Vũ cười khổ: “Doanh Doanh, bất kể anh hay cô ấy thật ra đều đã cố gắng rồi, cũng muốn trải qua một cuộc hôn nhân hòa

thuận, nhưng thứ như tình cảm không lừa gạt được, anh với cô ấy nỗ lực hai năm, nhưng cuối cùng vẫn không có chút rung động nào, đây là thứ không ép nổi."

Lê Thiên Nhu nói: "Anh Long, hôn nhân của anh và chị dâu tương đối đặc biệt, ly hôn thì không thể, nhưng cứ như vậy tiếp cũng không phải đơn giản, cũng nên nghĩ cách giải quyết mới được."

Long Trạch Vũ thở dài: "Loại chuyện này căn bản không có cách giải quyết nào phù hợp."

Uông Văn Kiệt nhìn về phía Giang Phong, nói: "Giang đại sư, phòng môi giới của cậu mới mở thêm dịch vụ hòa giải hôn nhân, không biết tình huống của anh Long và chị dâu, cậu có cách nào giải quyết hay không?"

Giang Phong đáp: "Mặc dù tôi không biết rõ tình huống cụ thể của anh Long và chị dâu, nhưng chỉ cần là vấn đề trong hôn nhân, tôi sẽ có cách giải quyết, kể cả không giải quyết được triệt để thì tối thiểu nhất cũng có thể cải thiện được mối quan hệ vợ chồng của đôi bên."

Ánh mắt Long Trạch Vũ sáng lên, nhìn về phía Giang Phong, hỏi lại: "Giang đại sư, lời này của cậu là thật sao?"

Giang Phong tự tin nói: "Anh Long, mọi người ở đây đều là người có thân phận địa vị, nếu như tôi không nắm chắc, sao có thể ở trước mặt mọi người lớn miệng khoe khoang như vậy được?"

Long Trạch Vũ nghe vậy, trong lòng có chút kích động, hắn từ nhỏ đến lớn không hề thiếu bất cứ một thứ gì, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua chuyện phiền lòng nào. Mãi cho đến khi hắn dưới áp lực mà nghe theo cha mẹ sắp xếp, cưới người vợ hiện tại, chuyện phiền lòng của hắn mới dần dần nhiều lên,

Vốn dĩ, hắn cho rằng cuộc hôn nhân chính trị hỏng bét này sẽ khiến hắn phiền não cả một đời, lại không nghĩ tới Giang đại sư hắn vừa mới kết giao này lại có cách giải quyết, chuyện này thật sự khiến hắn mừng rỡ.

Long Trạch Vũ liền cầm ly rượu lên, nói: "Giang đại sư, nếu như

cậu có thể giúp tôi giải quyết được vấn đề cuộc hôn nhân này, vậy Long Trạch Vũ tôi sẽ nợ cậu một món ân tình."

Giang Phong vội vàng cầm ly rượu lên cụng ly với hắn, cười nói: "Anh Long khách khí rồi, tôi nhất định sẽ nỗ lực hết sức!"

Nói xong, hai người đồng thời uống cạn ly rượu.

Trong số mấy người ngồi đây, cũng chỉ có Uông Văn Kiệt tiếp xúc với Giang Phong nhiều nhất, đương nhiên cũng là người hiểu rõ năng lực của hắn nhất, bởi vậy Uông Văn Kiệt mới ở trước mặt mọi người hỏi Giang Phong có cách nào để giải quyết vấn đề của anh Long và chị dâu hay không.

Những người khác ít khi tiếp xúc với Giang Phong, Sử Anh Hào có lẽ là người duy nhất tiếp xúc với Giang Phong nhiều hơn một chút, dù sao thì vợ sắp cưới của hắn cũng là do Giang Phong giới thiệu cho.

Bởi vậy, bọn họ đều không biết rằng Giang Phong ngoại trừ am hiểu việc suy tính nhân duyên, còn am hiểu việc hòa giải hôn nhân.

Nghe được đoạn đối thoại giữa Giang Phong và anh Long, trong lòng những người ở đây đều có chút kích động, dù sao thì trên thế giới này, các gia đình có vấn đề hôn nhân thực ra rất nhiều, không chừng ngày nào đó bọn họ có thể được trải nghiệm năng lực này của Giang Phong.

"Giang đại sư, hôn nhân của tôi thật ra không có gì đáng nói, chính là một cuộc hôn nhân chính trị không có trụ cột tình cảm, sau khi chung sống hai ba năm cũng không đánh ra chút tình cảm nào, vẫn luôn bị dày vò ở bên trong." Long Trạch Vũ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, tiếp tục nói:

"Nhưng trong hôn nhân chính trị, nếu như không có biến cố gì thì căn bản không thể ly hôn, cứ như vậy, tôi khó chịu mà cô ấy cũng khó chịu, không biết Giang đại sư có cách nào để giải quyết vấn đề này hay không?"

Giang Phong gật đầu, trả lời: "Tình huống như của anh Long đây,

cách giải quyết duy nhất chính là yêu thương chị dâu, tôi sẽ dựa vào thông tin anh Long cung cấp, kết hợp với thủ đoạn thôi miên của tôi, sau khi tỉnh lại, hai người sẽ dần nảy sinh tình cảm với nhau.

Dù không thể khiến cho hai người lập tức yêu đối phương, nhưng cũng có thể giúp hai người nảy sinh hảo cảm với nhau, sẽ giúp cải thiện quan hệ của đôi bên lên rất nhiều."

Đám người nghe vậy thì sửng sốt một hồi, cảm thấy lời nói của Giang Phong có chút khó hiểu.

Long Trạch Vũ thật ra cũng nghe không hiểu, nhưng việc này không ngăn cản hắn tin tưởng Giang Phong, hoặc là nói, tin tưởng vào thân phận địa vị của mình.

"Giang đại sư, vậy tôi có cần chuẩn bị gì không?"

Giang Phong cười nói: "Việc anh Long phải làm chính là thuyết phục chị dâu, để chị ấy cùng anh thành tâm tiếp nhận việc hòa giải này."

Long Trạch Vũ nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó, mọi người không nói đến đề tài này nữa, bắt đầu uống rượu.

Bây giờ, ngày tổ chức hôn lễ của Uông Văn Kiệt đã được định, bên phía Sử Anh Hào cũng đang tiến triển cực kỳ thuận lợi, cha mẹ hai bên đã cùng nhau thương lượng về hôn sự của hai người rồi.

Lê Thiên Nhu đùa giỡn nói: "Giang đại sư, cậu có phải quên mấy người chúng tôi rồi hay không, sao lúc giới thiệu cho anh Hào thì nhanh như vậy, đến lượt chúng tôi thì lại chẳng có chút tin tức nào thế!"

Giang Phong cười cười, giải thích: "Tôi vẫn luôn quan tâm đến việc tìm kiếm đối tượng cho mọi người, không lừa gì chị Thiên Nhu, hai ngày trước tôi còn chạy một chuyến đến tỉnh thành Tương tỉnh, ở chỗ đó có một đối tượng cực kỳ thích hợp với chị.

Đáng tiếc, tôi đến không đúng lúc, người đàn ông kia lại trùng hợp

có việc xa nhà.

Vốn dĩ tôi định trước cứ đến hỏi thăm cha mẹ của anh ấy một lần, nói chuyện với cha mẹ anh ấy về việc xem mắt.

Kết quả, thân phận tôi thấp, đến cửa biệt thự người ta, lúc gọi điện liên lạc với bác gái, bác vừa nghe tôi giới thiệu, ngay cả lời cũng không cho nói đã cúp điện thoại rồi!

Thấy mẹ người ta thái độ như này, tôi không nói hai lời liền rút lui, tuy rằng tôi chỉ cần nói ra thân phận của chị Thiên Nhu, mẹ anh ấy chắc chắn sẽ không cho thái độ này, nhưng tôi cảm thấy có lẽ không cần phải làm như vậy."

Thiên Nhu nghe thế thì liên tục gật đầu: "Giang đại sư làm rất đúng, tôi lại không phải là không gả đi được, cậu không cần phải mặt nóng áp mông lạnh."

"Chị Thiên Nhu cứ yên tâm, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm đối tượng ưu tú mọi mặt giúp mọi người."

"Được, tôi không nóng vội, tôi tin tưởng vào năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư."

Chương 275: Đã Không Phản Kháng Được, Vậy Không Bằng Hãy Hưởng Thụ Quá Trình Này Thật Tốt

Mười một giờ đêm.

Một tiểu khu nào đó.

Long Trạch Vũ mở cửa, liếc mắt nhìn vợ Thẩm Như Sương đang nằm ngửa trên ghế sô pha chơi điện thoại, mặt cô đen thui, hiển nhiên là đang đắp mặt nạ.

Hình ảnh như này hắn đã thấy nhiều lần, đã sớm cảm thấy bình thường.

Trước đây khi nhìn thấy bộ dáng này của cô, hắn sẽ trực tiếp vào phòng ngủ tắm rửa, sau đó xem điện thoại.

Hai người cơ bản không nói chuyện gì nhiều.

Có điều, hôm nay Long Trạch Vũ không trực tiếp về phòng ngủ mà đi tới ghế sô pha ngồi xuống.

Mặc dù hai vợ chồng không có bao nhiêu tình cảm, nhưng dù sao cũng đã sống chung mấy năm, tính tình đối phương như nào, đại khái vẫn biết rõ, thấy Long Trạch Vũ không trực tiếp về phòng ngủ mà đi tới bên cạnh mình ngồi xuống, Thẩm Như Sương liền biết hắn có việc muốn nói với cô, liền trực tiếp hỏi: “Anh có chuyện gì không?”

Long Trạch Vũ nói: “Là có việc muốn nói chuyện với em!”

Thẩm Như Sương đáp: “Có chuyện gì anh cứ nói đi!”

Long Trạch Vũ nói: “Nói như này không tiện, đợi em đắp mặt nạ xong đi.”

Thẩm Như Sương nói: “Vậy anh đợi mấy phút nữa, cũng sắp xong rồi!”

Long Vũ Trạch ừ một tiếng, sau đó lấy điện thoại ra chơi game.

Rất nhanh sau đó, Thẩm Như Sương đã bỏ mặt nạ ra, đi rửa mặt sạch sẽ, sau đó mới quay lại ghế sô pha ngồi xuống.

Khuôn mặt của cô rất xinh đẹp, nhan sắc so với đại minh tinh như Tiêu Mẫn có lẽ còn kém nửa bậc, nhưng có thể là do xuất thân của cô quá tốt, cộng thêm khí chất bẩm sinh này vào, thế nhưng lại hơn xa Tiêu Mẫn.

Tổng lại, hai người có thể nói là tương xứng nhau.

Thẩm Như Sương ngồi xuống xong, nhìn về phía Long Trạch Vũ, nói: “Có chuyện gì, anh có thể nói rồi!”

Long Trạch Vũ cất điện thoại đi, nhìn cô nói: “Anh muốn cùng em nói chuyện cẩn thận về hôn nhân của chúng ta.”

Thẩm Như Sương hơi nhăn mày, lại thản nhiên nói: “Anh có suy nghĩ gì?”

Long Trạch Vũ nhìn thẳng vào mắt của cô: “Em chẳng lẽ cam tâm cứ sống như này đến hết đời sao?”

Ánh mắt Thẩm Như Sương không hề tránh né: “Không cam tâm thì sao chứ? Chẳng lẽ còn có thể ly hôn sao?”

Long Trạch Vũ thu lại ánh mắt, lắc đầu nói: “Anh và em đều biết rõ, ly hôn là chuyện không thể.”

Thẩm Như Sương yếu ớt thở dài một hơi: “Cho nên, không cam tâm thì có thể thế nào chứ?”

Long Trạch Vũ ngả người lên ghế sô pha, hai tay đệm sau đầu, nhìn lên trần nhà nói: “Anh nhớ có người từng nói, cuộc sống giống như một tên siêu dâm tặc không bao giờ bị kết án vậy, có rất nhiều người bị nó cưỡng hiếp, những lúc như vậy, chúng ta thường không thể phản kháng, bởi vì sẽ chẳng bao giờ biết được lúc nào nó sẽ nhảy ra làm bẩn chúng ta.

Đã không phản kháng được, vậy không bằng hãy hưởng thụ quá trình này thật tốt.”

Thẩm Như Sương cau mày nói: “Có ý gì?”

Long Trạch Vũ dời ánh mắt xuống, nhìn cô, tiếp tục: “Ý nghĩa hôn nhân của chúng ta, em cũng biết rõ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cả đời này chắc chắn sẽ bị buộc chung một chỗ, sống chung dưới một mái nhà, nếu như mỗi người một ngả, vậy thì thật sự quá giày vò, anh muốn cải thiện mối quan hệ này, không biết em có nguyện ý phối hợp hay không?”

Thẩm Như Sương thản nhiên nói: “Em với anh ngay cả con cũng đã sinh rồi, anh còn muốn em phối hợp như thế nào nữa?”

Nói thật, cô rất chán ghét cuộc sống như hiện tại này, cô cũng muốn cùng đối phương chung sống thật tốt, nhưng thứ như tình cảm này không thể miễn cưỡng được. Giống như lá diếp cá vậy, dù cho người thích ăn nó có khen đến tận trời thì cô vẫn không thể nào chịu nổi mùi tanh kia của nó.

Long Trạch Vũ tiếp tục nói: “Đoạn thời gian trước anh kết giao được với một người bạn mới, hắn là một người làm mai mối, am hiểu chuyện suy tính nhân duyên, am hiểu cả hòa giải hôn nhân, là một đại sư có bản lĩnh thật sự.

Chính miệng người ta nói với anh, có cách cải thiện mối quan hệ giữa hai ta, không biết em có nguyện ý thử một lần hay không?”

Thẩm Như Sương vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Anh xác định đối phương là đại sư có bản lĩnh thật sự, chứ không phải một tên giả danh lừa bịp người khác đấy chứ?”

Long Trạch Vũ tự tin nói: “Ở Quế tỉnh, anh nghĩ không có mấy người dám lừa gạt ngay trước mặt anh đâu, huống chi anh đã từng tận mắt chứng kiến năng lực suy tính nhân duyên thần kỳ của người ta rồi, đó đúng là một đại sư có bản lĩnh thật sự.”

Thẩm Như Sương hỏi: “Cần em phối hợp như thế nào?”

Long Trạch Vũ đáp: “Trưa mai anh sẽ mời người ta đến nhà mình dùng cơm, đến lúc đó hai chúng ta cứ nghe theo chỉ huy của họ là được.”

Thẩm Như Sương gật đầu nói: “Được, em không có vấn đề gì!”

“Ngày mai em nhớ bảo dì Vương làm mấy món để đãi khách.”

“Ừm, biết rồi.”

...

Ngày hôm sau.

Ăn xong bữa sáng, Giang Phong liền bắt đầu xoắn xuýt chuyện quà cáp nên mang khi đến nhà Long Vũ Trạch làm khách.

Dùng nhiều tiền mua quà thì không cần thiết, mua hoa quả thông thường thì lại cảm thấy không ổn lắm, nghĩ tới nghĩ lui, thấy chỉ có mang vài món đặc sản đi là phù hợp nhất.

Thế là, Giang Phong liền lái xe tới mấy thôn xung quanh tỉnh thành, cuối cùng tìm được thứ hắn cần mua ở một hộ nào đó chỗ

Thạch Phụ bên kia —— khoai khổng lồ.

Khoai khổng lồ chứa lượng protein phong phú và nhiều nguyên tố vi lượng, lại có hàm lượng xenlulozơ cao, có thể gia tăng tốc độ tiêu hóa, hấp thu, cũng có khả năng làm sạch dạ dày tốt, phòng ngừa tiêu chảy, giải độc, giảm đau nhức, lợi phổi, khỏi ho, an thần, giảm căng thẳng, tốt cho thận, rất nhiều công dụng tốt.

Đáng tiếc, món đặc sản này của Quế tỉnh có sản lượng không cao, trên thị trường rất ít bán.

Giang Phong mua khoảng chừng hai mươi, ba mươi cân khoai khổng lồ, đây là hàng tươi cực kỳ hiếm thấy, phù hợp làm quà biếu.

Nhìn thời gian đã không còn sớm, Giang Phong liền mở app chỉ đường ra, chạy tới nhà Long Vũ Trạch.

Đại khái khoảng mười một giờ rưỡi, Giang Phong đã đi tới nhà Long Vũ Trạch.

Chờ cửa mở ra, Giang Phong một tay cầm túi khoai khổng lồ đưa tới, một bên chào hỏi: “Anh Long!”

“Giang đại sư, cậu đến là được, còn khách khí mang quà tới làm gì?”

Vừa nói chuyện, Long Trạch Vũ vừa đưa tay nhận lấy chiếc túi nặng trình trịch kia, vừa đưa cho Giang Phong một đôi dép lê đi trong nhà.

Giang Phong nhận lấy dép, cười nói: “Cũng không phải đồ quý trọng gì, chỉ là chút đặc sản địa phương mà thôi.”

Lúc này, Long Trạch Vũ cũng đã nhìn thấy đồ trong túi, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc hỏi: “Giang đại sư, đây là thứ gì vậy? Sao lại lớn như thế!”

Giang Phong thay giày xong, trả lời: “Đây là khoai khổng lồ, anh Long chưa thấy bao giờ sao?”

Long Trạch Vũ giật mình nói: “Ồ, hóa ra là khoai khổng lồ, tôi

ngược lại từng nếm thử rồi, cảm thấy hương vị rất không tệ, nhưng lại chưa từng thấy củ tươi như thế này, hôm nay có thể nói là lần đầu tiên nhìn thấy, không nghĩ tới thứ này thế mà lại lớn như vậy."

Lúc này, vợ của Long Vũ Trạch, Thẩm Như Sương cũng tiến lên đón khách, mỉm cười chào hỏi: "Xin chào Giang đại sư, hoan nghênh cậu tới nhà chúng tôi làm khách."

Giang Phong cũng vội vàng chào lại: "Xin chào chị dâu, quấy rầy hai người rồi!"

Long Trạch Vũ đưa túi khoai khổng lồ cho vợ mình, nói: "Đây là khoai khổng lồ Giang đại sư mang tới."

Sau đó, hai bên lại nói vài lời khách sáo một hồi.

Lúc này, Giang Phong mới ngồi xuống cùng Long Trạch Vũ uống vài chén trà, bảo mẫu trong nhà, dì Vương, trong lúc đó đã làm xong đồ ăn!

Dọn từng món thức ăn lên bàn xong xuôi, dì Vương mới cất tạp dề đi, sau đó cung kính chào hai vợ chồng Long Trạch Vũ rồi rời đi.

"Giang đại sư, cậu uống rượu gì?"

"Ngoại trừ rượu đế tôi uống không quen ra thì những thứ khác đều có thể uống, chỉ là tửu lượng không tốt lắm mà thôi."

"Vậy được, hôm nay chúng ta uống chút rượu vang đi!"

Chương 276: Trong Phạm Vi Bốn Tỉnh Quế, Điền, Tấn, Liêu, Gặp Việc Khó Khăn Gì Cứ Gọi Điện Thoại Cho Tôi

Giữa trưa.

Vợ chồng Long Trạch Vũ cùng Giang Phong ăn một bữa cơm đơn giản nhưng cũng lại không đơn giản.

Nói đơn giản, vì đồ ăn đều là các món thường ngày, hơn nữa, số món cũng không nhiều, chỉ có sáu món ăn và một bát canh. Nói không đơn giản, là vì sáu món ăn này được làm đến tinh tế, khiến Giang Phong ăn mà cảm nhận được dư vị vô tận.

Sau bữa ăn đã là hơn một giờ chiều.

Ba người ngồi trên ghế sô pha nghỉ ngơi, uống trà gần nửa tiếng đồng hồ xong, Giang Phong mới hỏi: “Anh Long, chị dâu, hai người đã chuẩn bị tâm lý tốt hay chưa?”

Long Trạch Vũ và Thẩm Như Sương liếc nhau một cái, hắn gật đầu nói: “Đã chuẩn bị xong!”

Thẩm Như Sương cũng gật đầu nói: “Tôi cũng đã chuẩn bị xong!”

Giang Phong cười: “Vậy chúng ta bắt đầu chứ?”

Long Trạch Vũ ừ một tiếng, cũng cười: “Giang đại sư, cần làm thế nào cậu cứ việc chỉ huy, hôm nay đành nhờ cậu!”

Giang Phong cũng không khách khí, nhìn về phía Thẩm Như Sương, nói: “Chị dâu, chị và anh Long hãy nằm xuống đất, không biết trong nhà có tấm thảm nào thích hợp trải xuống đất nằm hay không?”

Thẩm Như Sương đáp: “Có, để tôi đi lấy ra ngay đây.”

Rất nhanh sau đó, Thẩm Như Sương đã ôm tấm thảm đi ra, sau đó ba người đi tới phòng tập thể thao.

Chờ Thẩm Như Sương trải thảm xong xuôi, Giang Phong liền để hai vợ chồng nằm xuống cạnh nhau.

Vì để hòa giải hôn nhân của Long Trạch Vũ, Giang Phong đã chuẩn bị thật tốt, vị khách này của hắn chính là vị khách có thân phận cao nhất trong số những vị khách từ trước đến giờ, đương nhiên không thể tùy tiện giống như đối với những khách khác được.

Chờ vợ chồng Long Trạch Vũ nằm xuống xong, Giang Phong liền lấy điện thoại ra mở nhạc nền lên, sau đó bắt đầu dùng lời nói thôi miên hai người, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi vang lên: “Bây giờ,

mời anh Long và chị dâu điều chỉnh cơ thể sang tư thế thoải mái nhất...

Mời hai người nhắm mắt lại, sau khi nhắm mắt, hãy thả lỏng thân thể..."

Giang Phong vận dụng lời nói thôi miên hôm qua mới học được, từng bước một hướng dẫn vợ chồng Long Trạch Vũ, có tác dụng hay không không quan trọng, cái cần chính là tính chuyên nghiệp, dù sao thì đòn sát thủ của hắn cũng không phải là trò thôi miên này, mà chính là năng lực Phá Vách hoàn toàn không nói đạo lý kia, đó mới chính là pháp bảo để tăng độ xứng đôi hôn nhân giữa hai người.

Nói được một hồi xong, Giang Phong liền lập tức sử dụng năng lực Phá Vách đối với vợ chồng Long Trạch Vũ.

Giờ phút này, một cỗ sức mạnh to lớn giáng xuống, giá trị xứng đôi hôn nhân tối đa của Long Trạch Vũ và Thẩm Như Sương vốn chỉ có 60 điểm đã nháy mắt tăng lên 79 điểm.

Ban đầu, giá trị xứng đôi hôn nhân của Long Trạch Vũ và Thẩm Như Sương là như sau:

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 58 (tình cảm vợ chồng 40 + môn đăng hộ đối 86 + Quan hệ gia đình 48)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 60 (tình cảm vợ chồng 43 + môn đăng hộ đối 87 + Quan hệ gia đình 50)

Sau khi Giang Phong sử dụng năng lực Phá Vách, thông qua thuộc tính phân phối của trí năng, giá trị xứng đôi của Long Trạch Vũ và Thẩm Như Sương liền biến thành như sau:

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 70 (tình cảm vợ chồng 62 + môn đăng hộ đối 86 + Quan hệ gia đình 62)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 79 (tình cảm vợ chồng 75 + môn đăng hộ đối 87 + Quan hệ gia đình 75)

Trước sau so sánh, chỉ có giá trị của môn đăng hộ đối là không hề thay đổi, còn lại tình cảm vợ chồng và quan hệ gia đình đều được

tăng lên đáng kể.

Tác dụng của năng lực Phá Vách chính là bổ sung những chỗ thiếu hụt trong hôn nhân, tăng chỉ số hạnh phúc hôn nhân lên toàn diện.

Nhìn thấy sự thay đổi của giá trị xứng đôi hôn nhân này, Giang Phong hài lòng gật nhẹ đầu, sau đó lại diễn cho xong trò, bắt đầu đi đến phần kết thúc của thôi miên, nói: "Sau khi đã chuẩn bị thật kĩ, hai người có thể mở mắt ra, hãy dùng tay xoa mắt mình, xoa tai mình, sau đó lại lau mặt, rồi hít thật sâu một hơi, thử động người một chút, sau đó hai người sẽ hoàn toàn thanh tỉnh."

Trải qua xong quá trình này, Giang Phong nhìn đôi vợ chồng đang nằm cạnh nhau, bộ dáng hai người có chút hốt hoảng, cười nói: "Anh Long, chị dâu, bây giờ hai người thử nhìn lại đối phương xem, có phải là cảm thấy hoàn toàn khác hay không?"

Long Trạch Vũ cầm tay vợ mình, ngồi dậy, vẻ mặt sợ hãi thán phục nói: "Giang đại sư thật đúng là lợi hại, bây giờ tôi nhìn vợ mình, đúng là cảm thấy hoàn toàn khác biệt."

Thẩm Như Sương cũng kinh ngạc nói: "Thật là khó tin mà, thủ đoạn này của Giang đại sư thật sự là quá thần kỳ!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Vậy là tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, tiếp theo đề nghị anh Long và chị dâu tìm thời gian cùng nhau đi du lịch một chuyến, coi như là tuần trăng mật!"

Thẩm Như Sương liền vội vàng gật đầu, nói: "Được, nghe theo Giang đại sư, ngày mai chúng tôi liền đi hưởng tuần trăng mật, chồng, anh đồng ý không?"

"Đương nhiên là đồng ý rồi."

Lúc này, mặt Long Trạch Vũ hồng lên, cảm kích nói với Giang Phong: "Giang đại sư, ân tình này của cậu tôi sẽ nhớ kỹ. Trong phạm vi Quế tỉnh, Tấn tỉnh, nếu gặp phải việc khó khăn gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi."

Thẩm Như Sương cũng phụ họa: "Điền tỉnh hay Liên tỉnh cũng như vậy."

Tiếp theo, hai bên lại khách sáo một hồi, Giang Phong mới thành công tạm biệt rời đi.

Chờ Giang Phong rời đi rồi, Long Trạch Vũ và Thẩm Như Sương lại liếc nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy tình ý trong mắt đối phương.

Chương 277: Trong Phạm Vi Bốn Tỉnh Quế, Điền, Tấn, Liêu, Gặp Việc Khó Khăn Gì Cứ Gọi Điện Thoại Cho Tôi (2)

Một khách sạn bốn sao nào đó.

Khổng Nam Sơn chậm rãi mở to mắt, nhìn không gian tối đen như mực xung quanh, hắn không nhịn được đưa tay sờ sang bên một cái, cầm điện thoại lên nhìn giờ, phát hiện giờ đã hơn hai giờ chiều.

Giấc ngủ này thật đúng là ngủ say.

Có điều đây cũng là bình thường, chủ yếu là hai ngày hai đêm nay, hắn thực sự quá mệt mỏi!

Nhớ tới trải nghiệm hai ngày hai đêm vừa qua, Khổng Nam Sơn vừa hưng phấn lại vừa hơi sợ hãi, dù sao thì sức chiến đấu của vị phú bà Tô tổng này thật đúng là không yếu, cho dù hắn có tiền vốn được trời ưu ái thì cũng chỉ miễn cưỡng đủ khả năng ứng phó mà thôi.

Mà đây mới chỉ là hai ngày đầu tiên, nếu như sức chiến đấu của Tô tổng vẫn luôn tràn trề như hai ngày này, chỉ sợ hắn kiên trì không tới một tuần lễ nữa hắn sẽ phải dựa vào kỷ tử ngâm nước mà sống mất.

Đương nhiên, hắn cũng không phải lần đầu, cũng có thể nhìn ra hai ngày hai đêm này, Tô tổng cũng có chút không chịu được, tối hôm qua lúc chiến đấu tới bốn giờ sáng, cô cũng không nhịn được mà cầu xin tha thứ!

Nghĩ tới đây, Khổng Nam Sơn vẫn có chút tự hào, có thể khiêu chiến với Tô tổng đã chịu trống trải mấy năm ở phương diện này, đây thật đúng là không phải việc người bình thường có khả năng làm được.

Có điều, tự hào được một lát, tâm tình Khổng Nam Sơn lại trở nên nặng nề.

Bởi vì tối hôm qua hắn và Tô tổng đều hơn bốn giờ sáng mới ngủ, đến hắn còn mệt tới mức ngủ tới tận giờ mới tỉnh, mà Tô tổng người ta không biết đã dậy từ lúc nào rồi, điều này chứng minh năng lực khôi phục của người ta còn mạnh hơn so với hắn.

Áp lực vẫn có chút lớn!

Có điều bây giờ hắn còn trẻ, dù ngủ một giấc tới tận giờ cũng tương đối nặng, nhưng hiệu quả thì vẫn có, ít nhất giờ hắn đã cảm thấy thể lực của mình hoàn toàn được khôi phục lại, có thể tiếp đón khiêu chiến của Tô tổng bất cứ lúc nào.

Khổng Nam Sơn rời giường, kéo màn cửa dày hai tầng ra, ánh mắt trời chiếu vào, xua tan toàn bộ bóng tối.

Tiếp theo, hắn đi vào trong nhà vệ sinh rửa mặt, lại thuận tiện tắm rửa sạch sẽ một lần.

Giải quyết xong thì đã là 2 giờ 43 phút chiều.

Khổng Nam Sơn cầm điện thoại lên nhắn wechat cho Tô tổng: “Em yêu, đang ở đâu đó?”

Tô tổng nhắn lại: “Em đang xử lý chút chuyện nhỏ, lát nữa sẽ quay lại cùng anh ăn cơm.”

Khổng Nam Sơn: “Ừm, không cần phải vội, anh đang nằm trên giường nghịch điện thoại một chút, em cứ xử lý xong việc đi, sau đó lại đây với anh.”

Tô tổng: “Được rồi, trước hết để em cho người chuẩn bị đồ ăn, hai mươi phút sau sẽ tới cùng anh ăn cơm.”

Khổng Nam Sơn: “Ừm, được.”

Nói chuyện với Tô tổng xong, Khổng Nam Sơn đi tới đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh tượng nô nức phồn hoa phía dưới, trong lòng sinh ra một suy nghĩ mãnh liệt, đó chính là cố gắng để người thân có thể thoát khỏi nông thôn, trải nghiệm cuộc sống ở thành phố lớn phồn hoa.

Mà muốn đạt được nguyện vọng này, nắm được Tô tổng chính là khâu quan trọng nhất.

Tiếp theo, hắn phải mãnh liệt hơn mới được!

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt đã tới thứ sáu.

Tỉnh thành Cán tỉnh.

Ở một tiểu khu nào đó.

Dưới sự thúc giục của Khang Bất Bình, Khang mẫu và vợ Khang Bất Bình bất đắc dĩ lên xe.

Khang mẫu ngồi ở hàng sau, vợ Khang Bất Bình ngồi ở ghế phụ.

Con trai Khang Bất Bình thì tạm thời giao cho mẹ vợ hỗ trợ chăm sóc.

Ba người đi chuyến này là tới tỉnh thành Quế tỉnh tìm Giang đại sư để hòa giải hôn nhân, hôm qua Khang Bất Bình đã thành công hẹn trước, hắn phải canh liên tục ba ngày mới có được tư cách này.

Từ tỉnh thành Cán tỉnh tới tỉnh thành Quế tỉnh, toàn bộ hành trình gần 200km.

Bởi vì hai vợ chồng thay phiên lái xe, hơn nữa còn chuẩn bị cả lương khô trên xe, cho nên không cần dừng xe ăn cơm nghỉ ngơi, ba người bắt đầu xuất phát từ tối, mãi tới khoảng tám giờ sáng ngày hôm sau mới chạy tới tỉnh thành Quế tỉnh.

Dừng xe ăn sáng xong, xe lại lăn bánh đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, lúc này đã là khoảng chín giờ rưỡi.

Dù như vậy, ba người cũng coi như là tới sớm, cho nên lập tức được mời vào trong văn phòng hòa giải hôn nhân.

...

Giang Phong nhìn ba người đi vào, lúc vừa nhìn thấy ba người này, hắn liền có phán đoán sơ bộ, vấn đề hắn cần hòa giải lần này hẳn là vấn đề khiến cho vô số hiền triết vò đầu bứt tóc, vấn đề mẹ chồng nàng dâu.

“Xin chào anh Khang, trước tiên mọi người giới thiệu chút đi.”

“Xin chào Giang đại sư, đây là mẹ tôi, Hồ Kim Hoa, đây là vợ tôi, Lưu Liên.” Khang Bất Bình giới thiệu từng người.

“Xin chào Giang đại sư!”

“Chào cậu, Giang đại sư!”

“Ừm, xin chào mọi người!”

Hai bên bắt chuyện một hồi xong, Giang Phong liền dò hỏi: “Anh Khang, không biết vấn đề mọi người muốn hòa giải là vấn đề hôn nhân, hay là vấn đề mẹ chồng nàng dâu?”

Khang Bất Bình hơi liếc nhìn mẹ và vợ đang lờ nhau đi, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Giang đại sư, vấn đề chúng tôi cần hòa giải chính là vấn đề mẹ chồng nàng dâu.”

“Được, tôi đã hiểu!”

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó nhìn mẹ chồng và nàng dâu ngồi ở hai bên, nói: “Trước khi tiến hành hòa giải, tôi cần phải biết vấn đề của mọi người ở đâu đã, cho nên cần mọi người kể lại rõ ràng mọi chuyện.

Vì để tránh việc cãi nhau, tôi nghĩ nên hỏi thăm từng người một, trước hết anh Khang hãy bắt đầu, có thể chứ?”

Khang Bất Bình gật đầu nói: “Được.”

Giang Phong ừ một tiếng: “Vậy liền làm phiền bác Hồ và cô Lưu ra

ngoài đại sảnh chờ một lát rồi.”

Hồ Kim Hoa và Lưu Liên đáp lại một tiếng, sau đó trước sau đẩy cửa đi ra khỏi phòng hòa giải hôn nhân.

Chương 278: Vấn Đề Mẹ Chồng Nàng Dâu Hóc Búa Nhất

"Sau khi kết hôn, mối quan hệ nào là khó khăn nhất?"

Đối với câu hỏi này, ít nhất chín trên mười người trả lời rằng đó là mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Phải nói rằng mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu thực sự là một trong những mâu thuẫn khó giải quyết nhất trong 5 nghìn năm lịch sử của nước ta.

Cô con dâu nhỏ gặp mẹ chồng quyền lực, hay mẹ chồng nhu nhược bị cô con dâu độc ác ức hiếp, những câu chuyện với các phiên bản khác nhau đều diễn ra trong nhiều gia đình hàng ngày.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi Hồ Kim Hoa và Lưu Liên đi ra ngoài, Giang Phong liền nói với Khang Bất Bình đang ngồi đối diện: “Anh Khang à, trước tiên anh hãy từ góc độ của mình nói thử xem mâu thuẫn giữa mẹ và vợ của anh chủ yếu xảy ra khi nào?”

Khang Bất Bình với vẻ mặt buồn bã nói: “Giang đại sư, kỳ thực trong mắt tôi thì mâu thuẫn mà bọn họ nảy sinh toàn là những chuyện vặt vãnh trong sinh hoạt hàng ngày.

Ví dụ, có sự khác biệt trong chế độ ăn uống, tổ tiên của tôi là người tỉnh Quảng Đông, mặc dù tôi đã chuyển đến tỉnh Giang Tây từ thế hệ của ông nội tôi, nhưng thói quen ăn uống được truyền từ đời này sang đời khác không thể dễ dàng thay đổi. Ẩm thực Quảng Đông chủ yếu là món ăn nhẹ và về cơ bản không bỏ ớt vào.

Còn vợ tôi là người gốc Giang Tây, cô ấy thích mọi thứ phải cay.

Vì vậy, kể từ khi vợ tôi gả vào gia đình tôi, cô ấy thỉnh thoảng phải gọi đồ ăn bên ngoài để ăn.

Thế là mâu thuẫn nảy sinh, mẹ tôi thấy những bữa cơm mẹ vất vả nấu cũng đã bày ra đó rồi, vợ tôi chẳng những không chịu ăn mà còn phải bỏ thêm tiền gọi đồ ăn mang về, cô ấy đúng là không biết chăm lo gia đình.

Còn vợ tôi, cô ấy lại nghĩ mẹ tôi suốt ngày nấu mấy món thanh đạm nhạt nhẽo, ăn cũng không no nổi, tiêu tiền mua đồ ăn bên ngoài còn bị trách móc, tận hưởng một chút tự do cũng không được."

Giang Phong hỏi: "Thế thì anh có đứng ra khuyên giải họ chưa?"

Khang Bất Bình thở dài: "Đương nhiên là tôi đã thuyết phục mẹ tôi học nấu một số món ăn địa phương, nhưng đáng tiếc là kỹ năng nấu ăn của mẹ tôi rất bình thường, mùi vị của những món ăn mới học thực sự không dám khen, vợ tôi sau hai ba lần nếm thử thì không dám ăn nữa. Sau đó thì mẹ tôi cũng không nấu nữa, sự tình không thể tránh khỏi trở lại như lúc ban đầu."

Giang Phong gật đầu, lại hỏi: "Vậy ngoại trừ khác biệt về việc ăn uống thì còn có nguyên nhân nào khác không?"

Khang Bất Bình cho biết: "Còn nữa, trong suốt quá trình từ khi vợ tôi mang thai đến khi sinh con, mẹ tôi sẽ theo quan niệm của người xưa, không được ăn cái này, không được ăn cái kia, không được làm thế này, không được làm thế kia, tóm lại là quản rất nghiêm.

Rồi phụ nữ mang thai vốn đã dễ cáu gắt nên đương nhiên xảy ra không ít tranh chấp.

Sau khi sinh con, mâu thuẫn càng nhiều hơn.

Tóm lại là thỉnh thoảng lại cãi nhau, mỗi lần cãi nhau là hai người lại vạch ra khuyết điểm của nhau, moi chuyện cũ năm xưa ra nói rồi lại cãi nhau, thật sự làm tôi rất phiền não! "

Giang Phong nói một cách thấu hiểu: "Thật sự không dễ dàng gì với một người đàn ông bị kẹt giữa mẹ và con dâu, từ đầu đến cuối

luôn ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan và áp lực kép giữa 'cưới vợ quên mẹ' và 'sống với tôi hay là sống với mẹ', giống như đi trên dây, nếu không cẩn thận một chút sẽ mất thăng bằng ngay."

Khang Bất Bình nói với vẻ bất lực sâu sắc: "Quá đúng luôn á, một khi họ có tranh chấp, tôi giúp đỡ ai cũng là sai, lúc đầu tôi cố gắng thuyết phục thế này thế kia, nhưng sau đó tôi thấy rằng nó không hiệu quả, tôi cũng biến thành con đà điểu.

Chỉ cần họ có tranh chấp, tôi sẽ đi xa nhất có thể.

Kỳ thực tôi biết làm như vậy không tốt, nhưng tôi thật sự không có khả năng giải quyết tranh chấp của bọn họ, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh thôi. "

Giang Phong gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi, anh đi ra đại sảnh đợi một lát đi, nhân tiện gọi vợ anh vào đây."

Khang Bất Bình đáp lại một tiếng rồi mở cửa đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, vợ anh, Lưu Liên mở cửa bước vào.

Giang Phong bảo cô ngồi xuống, đi thẳng vào chủ đề: "Cô Lưu, chồng cô vừa rồi nói với tôi vấn đề tồn tại giữa cô và mẹ chồng, bây giờ tôi muốn hiểu rõ từ góc nhìn của cô thì mâu thuẫn giữa cô và mẹ chồng nảy sinh như thế nào vậy? Mâu thuẫn của hai người xảy ra ở điểm nào? Có thể đưa ra một vài ví dụ được không?"

Lưu Liên suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi cảm thấy mẹ chồng chỉ thích nhổ gai của tôi thôi, những món bà ấy nấu tôi ăn không quen, thậm chí nhiều khi còn không thèm ăn, tôi chỉ ép mình ăn, người khác ăn cơm là hưởng thụ, tôi ăn cơm cứ như chịu khổ.

Có lúc tôi ăn không no, thực ra là đói đến chịu không nổi nên đặt món ăn yêu thích của mình về ăn.

Mỗi lần mẹ chồng nhìn thấy là lại chưng hửng, làm tôi chưa kịp ăn đã thấy no rồi!

Ngoài ra, mẹ chồng tôi còn quản quá nhiều thứ.

Ví dụ, yêu cầu chúng tôi đi ngủ sớm dậy sớm như bà, tôi biết bà

ấy vì muốn tốt cho bọn tôi, nhưng người trẻ bây giờ có mấy ai có thể đi ngủ sớm và dậy sớm chứ?

Ngoài ra, khi tôi mang thai, mẹ chồng tôi nghiêm cấm tôi ăn ớt, nói rằng nếu tôi ăn ớt sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, nhưng tôi từ nhỏ đến lớn không ăn cay không được, vả lại người dân chỗ tôi cũng không có ai nói có thai không nên ăn ớt cả.

Ngoài ớt ra còn có những thứ khác, tôi cũng không được ăn thứ này thứ kia, mang thai còn khó chịu hơn là đi tù, tôi không biết mình đã sống sót qua thời gian đó như thế nào.

Sau đó là sinh con, khi tôi ở cữ, tôi phải chăm con, mẹ chồng tôi cũng phụ giúp, nhưng bà ấy suốt ngày làm việc này việc kia, hầu hết thời gian giao con cho tôi.

Khi con ốm, bà ấy không vội đưa đi bác sĩ mà tự chữa bằng những bài thuốc dân gian.

Khi đứa nhỏ bắt đầu ăn dặm, đã nói là không được thổi hay nếm bằng miệng, nhưng bà ấy không coi trọng điều đó.

Khi con khóc, bảo mẹ đừng vội ôm cháu vào lòng, bà ấy không nghe. Nói bà lúc dỗ cháu không được ôm cháu run tới run lui bà cũng không nghe…

Nói tóm lại, trong suốt quá trình lớn lên của đứa nhỏ, tôi thực sự đã cãi nhau với bà ấy mỗi ngày.

Kinh khủng nhất là mẹ chồng tôi vẫn là người nhiều chuyện, hễ ở chung với các bà, các mẹ trong xóm là mắng mỏ tôi này nọ trước mặt người ngoài, mỗi lần lời truyền đến tai cũng làm tôi tức muốn chết.

Ngoài ra còn có chuyển phát nhanh, mặc dù tôi đã nhận được rất nhiều chuyển phát nhanh nhưng đều là hàng rẻ mua trên mạng, cái gì cũng có ích.

Rồi mẹ chồng nói tôi là đứa con phá của…

Chương 279: Vấn Đề Mẹ Chồng Nàng Dâu

Hóc Búa Nhất (2)

Dù sao thì tôi với bà ấy thật sự không hợp nhau, ở bên nhau ba ngày không cãi nhau đã là kỳ tích rồi. "

Khi Giang Phong lắng nghe cô Lưu liên tục chỉ trích mẹ chồng mình, giọng điệu của cô ta xen kẽ giữa bực bội và tức giận, Giang Phong cơ bản có thể nghe ra được thật sự đúng như những gì anh Khang nói, toàn là những chuyện cỏn con không đáng.

Nhưng tục ngữ có câu, 'Tiểu oán không tha, đại oán sẽ sinh', cũng có câu nói 'ba thước đông lạnh, trời không rét một ngày', những chuyện nhỏ nhặt này để trong lòng đều không thể hóa giải, vấn đề tự dưng ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi Lưu Liên nói xong, Giang Phong gật đầu nói: "Chị Lưu, tôi đã cơ bản hiểu những gì chị nói, tiếp theo chị ra đại sảnh chờ trước nhé, tiện thể gọi mẹ chồng cô vào đây."

Lưu Liên đồng ý, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, mẹ chồng Hồ Kim Hoa mở cửa bước vào.

Giang Phong chờ bà ngồi xuống, cũng đi thẳng vào vấn đề, để bà từ góc độ của bà nói ra mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu.

Nhưng theo quan điểm của Hồ Kim Hoa thì lời kể lại khác, chỉ nghe bà ấy nói: " Con dâu tôi quá dốt việc nội trợ, tôi mà không nấu món nó thích, thì nó cũng không chịu tự làm, hở một tí là gọi đồ ăn bên ngoài, hoàn toàn lãng phí tiền bạc.

Ngoài ra còn có mua sắm trực tuyến mỗi ngày, và nhân vô số chuyển phát nhanh mỗi ngày, bản thân chẳng làm ra tiền còn tiêu xài hoang phí, nói nó vài câu nó còn không vừa ý.

Hơn nữa, trong thời gian nó mang thai, bảo nó không ăn cái này cái kia là tốt cho nó và đứa trẻ, nhưng nó không cảm kích, mà còn cho rằng tôi xen vào việc của nó.

Sinh con xong, tôi phải đi chợ mua rau, nấu cơm, dọn dẹp, giặt đồ,

chăm cháu, còn phải hầu hạ nó trong thời gian ở cữ, bận rộn đến mức không có một phút rảnh rỗi mà nó vẫn phàn nàn là tôi không giúp nó, đúng là kẻ vô ơn.

Mâu thuẫn chính vẫn là về cháu tôi, nó cứ gây sự với tôi, như thể tôi là bà nội mà không thương cháu mình vậy, suốt ngày cứ chuyên gia này nói chuyên gia kia nói, nói rằng tôi sai và điều đó không tốt.

Hồ Kim Hoa tôi đã sinh ba đứa con và nuôi dạy chúng, cộng với kinh nghiệm được tổ tiên truyền lại từ đời này sang đời khác, làm sao cô ta có thể so sánh với tôi chứ? Còn các chuyên gia thì tôi không biết, chỉ biết 3 đứa con tôi nuôi theo cách này đều lớn lên khỏe mạnh bình thường, không vấn đề gì cả. "

Khi nói về con dâu, Hồ Kim Hoa cũng đầy oán hận, rõ ràng mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu đã trở nên rất căng thẳng sau những lần cãi vã lâu ngày.

Tục ngữ có câu: “Tích tình thì phúc, tích oán thì họa”.

Nếu cặp mẹ chồng nàng dâu này cứ tiếp tục cãi vã như vậy, có thể một ngày nào đó cuộc cãi vã trở nên nghiêm trọng, và sự bốc đồng sẽ dẫn đến tai họa, những ví dụ cực đoan như vậy không phải là hiếm.

Trong khi ba người họ đang nói về mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu từ góc độ của họ, Giang Phong cũng đang kiểm tra thông tin của họ để chứng minh họ có nói dối hay không, để anh có thể tìm ra mấu chốt của vấn đề mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu nằm ở đâu?

Sau khi nghe Hồ Kim Hoa thuật lại, Giang Phong cười với bà và nói: "Cảm ơn lời kể của bà Hồ, bây giờ bà ra ngoài đại sảnh chờ tôi mười phút, trước tiên tôi sẽ đánh giá toàn diện về mức độ khó khăn trong quá trình hòa giải của hai người, sau đó sẽ nói chuyện với mọi người về các khoản phí. "

“À, vâng!” Hồ Kim Hoa đáp, sau đó mở cửa bước ra khỏi phòng hòa giải.

Giang Phong nhanh chóng đọc qua tư liệu của ba người bọn họ,

xác nhận mẹ chồng nàng dâu tranh chấp là do chuyện nhỏ nhặt, không có những mâu thuẫn khó hòa giải.

Và nguyên nhân chính khiến họ đi đến bước đường ngày hôm nay chủ yếu là do sự "bất hòa".

Sở dĩ một số mẹ chồng nàng dâu không hòa thuận không hẳn là do tính cách, mà là sự đối lập tự nhiên trong quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Nếu hai người không ở trong mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, có lẽ hai người cũng có thể làm bạn với nhau.

Nhưng Hồ Kim Hoa và Lưu Liên thực sự có tính cách khác nhau, cho dù không phải mẹ chồng nàng dâu cũng không bao giờ hòa hợp.

Điều này có thể được nhìn thấy từ giá trị phù hợp trong hôn nhân của Khang Bất Bình và Lưu Liên:

[Giá trị kết hôn hiện tại] 56 (quan hệ vợ chồng 62+ quan hệ gia đình tốt 68+ quan hệ gia đình 38)

[Giá trị kết hôn cực cao] 60 (quan hệ vợ chồng 69+ quan hệ gia đình tốt 71+ quan hệ gia đình 40)

Giá trị xứng đôi giới hạn của mối quan hệ gia đình này chỉ là 40 điểm, điều này cho thấy mẹ chồng và nàng dâu thực sự là bất hòa về bản chất, và về cơ bản là vô dụng khi sử dụng các phương pháp hòa giải khác.

Cách duy nhất là sử dụng khả năng phá vách để vượt qua nút cổ chai này!

Chương 280: Mười Năm Đầu Nhìn Mẹ Chồng, Mười Năm Sau Nhìn Con Dâu

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Trong phòng hoà giải, Giang Phong nhìn ba người Khang Bất Bình, hắn nói: "Thông qua xem xét của tôi, mấy năm nay có quá nhiều vấn đề tích tụ giữa mẹ chồng và con dâu. Độ khó hoà giải ở mức

cao nên phí hoà giải là một trăm ngàn. Mọi người bàn bạc xem có chấp nhận hay không đi, bàn bạc xong thì gọi tôi."

Nói xong, Giang Phong đẩy cửa bước ra.

Hắn đóng cửa, Hồ Kim Hoa không kiềm được, bà nổi đóa lên nhìn chằm chằm Lưu Liên: "Xem việc tốt cô làm kìa, một trăm ngàn phí hoà giải. Con trai tôi phải vất vả bao nhiêu năm mới tích góp được khoản tiền này đây hả?"

Lưu Liên nghe xong cũng nổi cơn thịnh nộ: "Cái gì cũng trách tôi hết, lẽ nào là vấn đề của riêng mình tôi à? Nếu bà có chút dáng vẻ của mẹ chồng thì chúng tôi có đến mức như ngày hôm nay không?"

Hồ Kim Hoa lập tức phản bác: "Trong mắt cô còn có mẹ chồng là tôi sao? Nếu cô cũng có dáng vẻ một cô con dâu, tôn trọng tôi một chút, chúng ta cũng không đến bước đường ngày hôm nay. Cũng may là thời đại này đấy, nếu là lúc trước thì loại con dâu như cô chắc chắn không có kết quả tốt đẹp đâu."

Lưu Liên không chịu thua nói: "Hai bên phải tôn trọng nhau chứ, bà không tôn trọng tôi thì mắc gì tôi phải tôn trọng bà. Bà cũng biết đây là thời đại mới, đừng có ôm mấy cái tư tưởng phong kiến lạc hậu nữa, tôi không theo được đâu."

Nhìn thấy hai người lại cãi nhau, gân xanh của Khang Bất Bình giật liên hồi, anh ta gằn giọng nói: "Hai người đừng cãi nhau nữa được không? Ở nhà cãi thì thôi đi, đến đây mà cũng cãi nhau, mất mặt không hả?"

Hồ Kim Hoa nhếch miệng định nói gì đó nhưng lại thôi.

Lưu Liên liếc chồng một cái, nhìn xuyên qua kính mờ để nhìn đám người ngoài phòng chờ, sau đó thì cô im lặng không cãi nữa. Đây không phải nơi cãi nhau.

"Anh hết cách với hai người rồi, không cần bàn bạc nữa, anh lập tức ra ngoài nộp phí hoà giải, dù sao cái nhà này sớm muộn gì cũng tan vỡ." Khang Bất Bình tức giận nói.

Hồ Kim Hoa nghĩ tới nghĩ lui, bà vẫn tiếc khoản tiền này nên vội

nói: “Thôi đi, con làm việc vất vả ba năm cũng chưa chắc góp đủ số tiền này, đem đi nộp phí hoà giải thì phí lắm. Chúng ta quay về đi, nếu cô ta không muốn nhìn thấy mẹ thì mẹ về nhà dọn đồ, mẹ quay về quê nhà Quảng Đông sinh sống.”

Lưu Liên nghe xong muốn nổi cơn tam bành nhưng cuối cùng lại kìm nén lại.

Khang Bất Bình lắc đầu nói: “Mẹ, nhà ở quê đã bị dột nát, không thể ở được nữa. Mẹ một mình quay về sao con yên tâm đây? Chúng ta vẫn nên nộp phí đi, chỉ cần hai người hoà hợp, con có làm việc vất vả cũng không sao.”

Hồ Kim Hoa cũng biết một mình quay về quê Quảng Đông sống không được thực tế.

Dù sao Khang gia chuyển từ Quảng Đông đến Giang Tây sống cũng được mấy chục năm rồi, nhà ở quê quả thật không thể ở được nữa. Lúc ông nội với ba của Khang Bất Bình còn sống, lâu lâu về quê cũng đều ở nhà ông nội.

Từ khi ông nội và ba Khang Bất Bình lần lượt qua đời vì bệnh, nhà bọn họ hiếm khi về quê, lần gần nhất quay về là khi Khang Bất Bình kết hôn.

Lâu lâu về rồi ờ nhà ông nội thì còn được chứ ở lâu dài thì không ổn.

Lẽ nào buộc phải tiêu số tiền này sao?

Đều trách đứa con dâu phá gia, Hồ Kim Hoa càng nghĩ càng tức, càng nhìn càng ghét đứa con dâu Lưu Liên này.

Lưu Liên cũng rất tiếc số tiền này, cô cũng quy hết trách nhiệm lên mẹ chồng, cũng càng nhìn càng ghét mẹ chồng.

Khang Bất Bình cũng đau hết cả đầu, dù sao anh ta cũng hết cách rồi, chỉ có thể nhờ Giang đại sư giúp đỡ, hi vọng buổi hoà giải của cậu ấy có thể phát huy tác dụng. Nếu không cái nhà này sớm muộn cũng bị vợ với mẹ phá cho tan nát.

Thế là anh ta không hỏi ý kiến hai người họ nữa, trực tiếp mở cửa

kính, nói với Giang Phong – người đang ngồi trước máy tính: “Giang đại sư, chúng tôi bàn bạc xong rồi, mời cậu vào.”

Sau khi Giang Phong bước vào phòng hoà giải, Khang Bất Bình nói ra quyết định của mình: “Giang đại sư, chúng tôi chấp nhận hòa giải, không biết phải làm gì tiếp?”

Giang Phong gật đầu nói: “Quy tắc cũ, từng người một bước vào, bắt đầu từ bác Hồ đi!”

Nghe thế, hai vợ chồng Khang Bất Bình và Lưu Liên nhanh chóng đi ra ngoài đợi.

Sau khi bọn họ đi, Giang Phong nói với Hồ Kim Hoa: “Bác Hồ, theo những gì bác nói trước đây, có vẻ bác không vừa ý con dâu của mình. Bác chê chị ấy không biết đảm đương gia đình, gai mắt mọi thứ con dâu làm, có lẽ bác vốn có ý tốt, nhưng đứng ở góc độ của cháu, cháu cho rằng bác làm sai rồi.”

Hồ Kim Hoa không phục, nói: “Giang đại sư, cậu nói tôi sai ở đâu chứ?”

“Bác Hồ, tục ngữ từng nói: “Mười năm đầu nhìn mẹ chồng, mười năm sau nhìn con dâu”, có lẽ bác nghe qua câu này rồi nhỉ?

Giang Phong nhìn Hồ Kim Hoa, bình thản nói: “Mười năm đầu là lúc con dâu mới gặp khó khăn và cần sự giúp đỡ nhất. Chị ấy mới tới đây, lạ nước lạ cái, không có ai dựa dẫm, môi trường sống xung quanh với các mối quan hệ đều không giống trước. Chị ấy lần đầu làm vợ, lần đầu làm dâu, lần đầu làm mẹ, mọi thứ đều mới bắt đầu.

Lúc này, thân là mẹ chồng, bác nên thông cảm và bao dùng, cố gắng giúp đỡ con dâu hoà nhập với gia đình.

Ví dụ như thói quen ăn uống, nếu bác nấu không hợp với khẩu vị chị ấy, chị ấy lại không biết nấu nên đành đặt thức ăn, nác đừng quá hà khắc chuyện này.

Thử nghĩ theo cách khác, nếu con dâu bác là mẹ chồng, chị ấy toàn nấu món cay mà bác lại không ăn cay, bác bỏ ra chút tiền của mình để đặt món bên ngoài về ăn, chị ấy không trách bác phí tiền,

trong lòng bác nghĩ thế nào?”

Hồ Kim Hoa im lặng, trong lòng ít nhiều cũng bị đả động. Dù sao bà ấy cũng nhiều năm làm dâu rồi mới thành mẹ chồng. Làm con dâu khổ thế nào bà ấy đều từng nếm qua.

Năm đó, lúc đau khổ, tủi thân nhất, bà đã thầm thề trong lòng, sau này sẽ không làm khó con dâu, không để con dâu của mình bị tủi thân.

Chương 281: Mười Năm Đầu Nhìn Mẹ Chồng, Mười Năm Sau Nhìn Con Dâu (2)

Nhưng đến lúc bà ấy thật sự trở thành mẹ chồng, mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu vẫn cứ xuất hiện như thường.

“Còn chuyện chăm cháu nữa, đó là mâu thuẫn gay gắt nhất giữa mẹ chồng nàng dâu. Theo như con dâu bác kể, tuy bác đã làm rất nhiều chuyện lúc con dâu ở cữ, nhưng con dâu lại không thấy biết ơn chuyện bác làm, bác biết vì sao không?”

Giang Phong không đợi bà ấy trả lời mà nói thẳng đáp án: “Vì chuyện bác làm không đúng nơi đúng chỗ, nên có làm nhiều thế nào cũng vô dụng. Lúc đó bác nên chăm cháu nhiều hơn, để con dâu bác có thể nghỉ ngơi, hồi phục lại sức khỏe.

Chứ không phải mỗi ngày tốn cả đống thời gian đi chợ nấu cơm với dọn dẹp vệ sinh.”

Hồ Kim Hoa tủi thân nói: “Lúc đó cháu còn nhỏ, ăn no rồi ngủ, tỉnh dậy lại ăn nên không cần chăm nhiều. Tôi tốn công đi chợ nấu cơm cho con dâu để cơ thể con dâu sớm hồi phục. Chuyện này cũng trách tôi sao?”

Giang Phong thở dài: “Bác Hồ, đây là sự khác biệt về quan niệm giữa hai thế hệ, cũng là sự khác biệt của thời đại. Năm đó, lúc bác ở cữ, có lẽ không chỉ phải tự chăm con mà còn phải làm những chuyện khác.

Nên lúc con dâu ở cữ, bác làm hết mọi chuyện, rảnh rỗi thì phụ chăm cháu, bác cảm thấy như vậy đã rất tốt rồi, con dâu nên biết ơn bác chứ không phải oán trách.

Chuyện này cũng không thể nói là bác sai, chỉ là bác chưa nắm bắt được tâm ý con dâu mình thôi.

Đạo lý này giống như việc nấu ăn vậy, bác vất vả làm cả bàn đồ ăn mà khách không thích ăn, hiệu quả còn không tốt bằng việc chỉ nấu một món mà khách thích."

Lúc đầu Hồ Kim Hoa nghe không hiểu, sau đó nghe thấy ví dụ về nấu ăn mới hiểu ra.

"Còn có quan niệm giáo dục nữa, đây là thứ dễ mâu thuẫn nhất. Mẹ chồng lẫn con dâu đều không thích cách chăm con của đối phương, cho đến việc dạy dỗ con, hoặc là chăm tốt thì không biết ơn, chăm không tốt lại trách mắng.

Con dâu lại không thích mẹ chồng quá nuông chiều cháu, mẹ chồng cũng không thích con dâu nghiêm khắc với con.

Đây là vấn đề mà gia đình nào cũng có, mẹ chồng con dâu chỉ có thể thông cảm và bao dùng cho nhau. Dù sao mục tiêu của hai bên cũng giống nhau, đều muốn tốt cho con cháu."

Nói đến đây, Giang Phong cảm thấy nói được kha khá rồi, bèn kết câu: "Bác Hồ, tóm lại bác phải nhớ câu này: "Mười năm đầu nhìn mẹ chồng, mười năm sau nhìn con dâu". Nếu bác giúp con dâu vào những năm tháng còn trẻ dại, sau này con dâu bác sẽ cho bác an hưởng tuổi già, vô lo vô ưu. Nếu bác ức hiếp con dâu lúc còn trẻ dại, con dâu sẽ khiến bác già cả không chốn nương tựa."

Giang Phong lớn tiếng nói câu trên, Hồ Kim Hoa nghe xong lộ vẻ xúc động.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong nhìn Lưu Liên đang ngồi trước mặt mình, hắn bắt đầu lần hòa giải thứ hai, hắn thẳng thắn nói: "Chị Lưu, từ những gì chị đã nói trước đó, có thể thấy rằng chị thực sự không hài lòng với mẹ chồng của mình.

Chị chê mẹ chồng nếu ăn không hợp khẩu vị, chê mẹ chồng quản quá nhiều chuyện khiến chị không có tự do, phàn nàn mẹ chồng không dành nhiều thời gian chăm sóc cháu lúc chị ở cữ, gai mắt cách mẹ chồng chăm cháu.

Nhưng ở góc độ của tôi, tôi cho rằng chị đã làm sai rồi."

Lưu Liên không phục, trầm giọng hỏi: "Giang đại sư, cậu nói tôi sai chỗ nào chứ?"

Giang Phong nhìn cô ấy nói: "Chị sai ở chỗ không biết tôn trọng người lớn tuổi, còn cho rằng tất cả chuyện mẹ chồng làm là dĩ nhiên, thậm chí không đếm xỉa đến những chuyện mẹ chồng đã làm vì mình. Chị cảm thấy việc chăm sóc chị lúc ở cữ cùng việc chăm cháu là nghĩa vụ của bà ấy.

Nói khó nghe hơn chính là chị không có lòng biết ơn, đây là nguyên nhân chính dẫn đến mâu thuẫn giữa chị và mẹ chồng."

Lưu Liên phản bác: "Giang đại sư, tôi không đồng ý cách cậu nói. Tôi lớn từng này, hơn hai mươi năm chưa từng ăn uống bất cứ thứ gì của nhà họ Khang, gả đến Khang gia nhà họ để nối dõi tông đường, lẽ nào còn phải chịu đựng sự tức giận của bà ấy sao?

Tôi mang thai con cháu Khang gia, thân làm bà như bà ấy không phải nên chăm sóc tôi sao?

Con sinh ra cũng là người nhà họ Khang, bà nội như bà ấy không nên chăm sóc ư?"

Giang Phong cười điềm tĩnh, hắn nói: "Chị Lưu, lưỡi còn đôi khi bị răng cắn trúng, ở chung dưới một mái nhà khó tránh khỏi mâu thuẫn. Chị thân là con dâu, cần thấu hiểu bao dung hơn với mẹ chồng, nhiều chuyện nhỏ nhặt thì không cần tranh cãi rạch ròi.

Còn chuyện bà ấy chăm cháu với chị lúc ở cữ, mấy thứ đó quả thật không phải nghĩa vụ của bà ấy.

Chị đừng viện cớ con cháu Khang gia, con lớn lên người được lợi là người làm mẹ như chị chứ không phải người làm bà nội. Trên đời này không phải không có chuyện bà nội hưởng phúc của con cháu, chỉ là không nhiều thôi.

Lưu Liên chau mày nói: “Không phải nói “Mười năm đầu xem mẹ chồng, mười năm sau xem con dâu” sao? Nếu lúc tôi khó khăn bà ấy không chăm sóc tôi, không giúp tôi chăm cháu, sau này bà ấy già đi tôi dựa vào gì để chăm sóc bà ấy đây?”

Giang Phong nói: “Câu này rất chủ quan, không có tiêu chuẩn tham khảo. Ví dụ như hai mẹ chồng chị với chị, mẹ chồng cảm thấy bản thân đối xử với chị rất tốt nhưng với chị lại không tốt.

Hơn nữa, câu này rất không công bằng với mẹ chồng.

Mười năm đầu xem mẹ chồng, đây chính là yêu cầu mười năm đầu mẹ chồng phải làm trâu làm ngựa mà không oán than.

Nói thẳng ra, hiện nay tỷ lệ ly hôn ngày càng cao, có lẽ mẹ chồng vừa chăm sóc chị xong chị liền phủi mông bỏ nhà đi. Cho dù không ly hôn, hiện nay cũng có rất nhiều bà nội phải chăm cháu đến tận lúc chết chứ không phải được con dâu chăm sóc.

Vì thế, cái gọi là mười năm sau xem con dâu chỉ là thứ vô nghĩa.

Cho nên, thân làm con dâu, chị phải có lòng biết ơn, mẹ chồng giúp chị là vì tình cảm chứ không phải vì bổn phận. Đừng có lôi mấy chuyện chưa xảy ra như chăm sóc mẹ chồng sau này để đối xử với những chuyện mẹ chồng làm vì mình.”

Giang Phong nói đến nỗi Lưu Liên phải á khẩu.

Chương 282: Nữ Giáo Quan Dũng Mãnh

Giang Phong chốt câu cuối: “Tóm lại, chị phải thấu hiểu, bao ung với mẹ chồng hơn. Bà ấy đối xử với chị chắc chắn tốt hơn nhiều ngày xưa mẹ chồng đối xử với bà ấy. Bà ấy vất vả nuôi con trai hơn hai mươi mấy năm, tiền kiếm được đều giao hết cho chị chứ không phải bà ấy, chị phải biết đủ.”

Lưu Liên cảm động, vẻ mặt trầm tư.

Giang Phong thấy thế bèn nói: “Chị Lưu, chị cứ từ từ suy nghĩ lời tôi nói. Bây giờ chị ra phòng chờ ngồi đợi đi, tiện thể gọi chồng chị

vào luôn.”

“Được, Giang đại sư!” Lưu Liên đáp lời, sau đó đẩy cửa bước ra.

Rất nhanh sau đó, Khang Bất Bình tiến vào phòng.

Sau khi Khang Bất Bình ngồi xuống, Giang Phong tiếp tục đi thẳng vào vấn đề: “Anh Khang, anh có trách nhiệm rất lớn trong mâu thuẫn giữa mẹ anh với vợ.

Vốn dĩ mẹ anh với vợ là những người xa lạ, không quen biết lẫn nhau.

Nhờ anh mà hai người mới thành người một nhà, anh đóng vai trò rất quan trọng trong chuyện này. Lúc mẹ anh và vợ mới bắt đầu mâu thuẫn, thay vì tìm cách giải quyết thì anh chỉ biết tạm thời xoa dịu họ. Như vậy chỉ khiến quan hệ giữa hai người càng lúc càng gay gắt thôi.

Vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khi từng chuyện nhỏ tích tụ lại nó sẽ bùng nổ, lúc này nó thành chuyện lớn rồi.”

Khang Bất Bình đau khổ cười: “Giang đại sư, câu nói tôi hiểu hết, nhưng tôi thật sự không biết cách giải quyết, ngoài việc xoa dịu với khuyên nhủ hai bên ra, tôi thật sự nghĩ không ra cách khiến họ bớt so đo, xét nét mấy chuyện lặt vặt,”

Giang Phong nói: “Quả thật cũng không trách anh được. Anh và tôi đều là đàn ông, tuy tôi chưa kết hôn nhưng lại thấy qua rất nhiều chuyện mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu.

Nhiều lúc mẹ chồng nàng dâu mâu thuẫn, cánh đàn ông cũng không biết nên khuyên nhủ thế nào.

Nói đỡ giúp mẹ thì khiến vợ không vui.

Nói đỡ giúp vợ thị lại sợ mẹ đau lòng.

Tóm lại, đàn ông không biết cách giải quyết mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu, mười người thì hết chín người chọn cách im lặng.”

Khang Bất Bình cũng cảm thấy như vậy, anh ta nói: “Giang đại sư

nói đúng. Tôi chính là kiểu đàn ông như thế, mỗi lần mẹ với vợ cãi nhau, tôi đếu im lặng. Không phải tôi không muốn khuyên, chỉ là không biết nên khuyên họ thế nào thôi. Tôi chỉ đành đợi họ cãi nhau xong, sau đó khuyên nhủ riêng từng người.

Tiếc là không hiệu quả gì, sau này tôi cũng không muốn khuyên nữa."

Giang Phong gật đầu tỏ ý đã hiểu: "Anh Khang, trải qua lần hoà giải này, tôi tin rằng mẹ với vợ anh sẽ ít cãi nhau hơn. Lâu lâu họ cũng sẽ cãi nhau, lúc đó nếu anh không biết khuyên thế nào thì cứ khuyên riêng từng người thế này, nếu không muốn lại trả phí hoà giải đắt đỏ thì bớt so đo xét nét lại đi."

Khang Bất Bình gật đầu lia lịa.

Thật ra nếu quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt thì ở riêng sẽ tốt hơn nhiều so với ở chung nhà. Nhưng Giang Phong không đề cập chuyện này với Khang Bất Bình, chủ yếu do tình hình nhà anh ta có chút đặc biệt.

Thứ nhất, mấy chục năm trước nhà anh ta đã chuyển từ Quảng Đông đến Giang Tây sinh sống. Nhà cũ ở quê đã không còn ở được nữa, nếu ở riêng thì phải bỏ tiền ra mua nhà khác. Đây là khoản chi tiêu không cần thiết.

Thứ hai, ba Khang Bất Bình mất sớm, chỉ còn hai mẹ con, nếu bảo anh ta bỏ lại mẹ một mình rồi dắt vợ con đi chỗ khác sống, không cần nói cũng biết chuyện như một đòn giáng mạnh vào tim bà ấy.

Nên Giang Phong không đề cập chuyện này với anh ta.

Cảm thấy nói được kha khá rồi, Giang Phong bèn gọi hai mẹ con đang ngồi đợi ngoài phòng chờ vào.

Đợi ba người họ ngồi xong xuôi, Giang Phong bèn dùng năng lực phá bỏ giới hạn của mình.

Điểm xứng đôi ban đầu giữa Khang Bất Bình và Lưu Liên là như này:

Điểm xứng đôi hiện tại 56 (Tình cảm vợ chồng 62 + Môn đăng hộ

đối 68 + Quan hệ gia đình 38)

Điểm xứng đôi tối đa 60 (Tình cảm vợ chồng 69 + Môn đăng hộ đối 71 + Quan hệ gia đình 40)

Sau khi Giang Phong sử dụng năng lực, điểm xứng đôi của họ xảy ra thay đổi lớn, chớp mắt thay đổi thành như sau:

Điểm xứng đôi hiện tại 68 (Tình cảm vợ chồng 68 + Môn đăng hộ đối 68 + Quan hệ gia đình 68)

Điểm xứng đôi tối đa 79 (Tình cảm vợ chồng 79 + Môn đăng hộ đối 79 + Quan hệ gia đình 79)

Cùng lúc đó, Giang Phong nói với ba người họ: “Tôi tin chắc mọi người đều hiểu rõ những lời tôi nói lúc nãy. Sau đây sẽ là thời gian dành cho hai mẹ chồng con dâu chị, chị Lưu, chị có lời gì muốn nói với mẹ chồng không?”

Lúc này, vì mục quan hệ gia đình tăng mạnh tới ba mươi điểm nên ấn tượng của Lưu Liên với mẹ chồng cũng thay đổi, cộng thêm buổi hoà giải giữa Giang Phong với cô ấy đã phát huy tác dụng.

Vì thế lúc Giang Phong hỏi cô ấy có gì muốn nói với mẹ chồng không, có lẽ Lưu Liên đã xúc động, chân thành nói với mẹ chồng: “Mẹ, con xin lỗi, lúc trước con không hiểu chuyện nên làm khổ mẹ rồi.”

Trong mắt Hồ Kim Hoa, cô con dâu này nhìn thuận mắt hơn trước rất nhiều, bà ấy cũng xúc động nói: “Mẹ cũng làm sai nhiều chỗ, mong con tha thứ cho mẹ.”

Chương 283: Nữ Giáo Quan Dũng Mãnh (2)

Nhìn thấy cảnh này, Khang Bất Bình cảm động đến run người. Đến nằm mơ anh ta cũng mơ mẹ và vợ mình hoà thuận. Bây giờ giấc mơ đã thành sự thật, anh ta cảm thấy khoản tiền một trăm ngàn này rất xứng đáng.

Diễn biến tiếp theo không cần nói cũng biết, mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu trước đây nhanh chóng được được hóa giải, trong vòng mười mấy phút, họ chuyển từ ghét cay ghét đắng nhau sang tình cảm thân thiết gắn bó.

Sỡ dĩ có sự thay đổi lớn giữa hai người là do Giang Phong sử dụng năng lực phá vỡ giới hạn, còn lại là nhờ buổi hoà giải của hắn khiến hai mẹ con phải tự mình ngẫm nghĩ lại.

Sau đó Khang Bất Bình vui vẻ trả tiền, cả nhà ba người cảm ơn Giang Phong rồi vui vẻ rời đi.

Giang Phong không có nhiều thời gian để cảm thán. Bây giờ hắn dồn hết buổi hoà giải hôn nhân vào hai ngày cuối tuần, còn hơn mười khách hàng đang đợi hắn hoà giải nữa.

Chủ nhật.

Mười một giờ rưỡi tối.

Trên một con phố cổ thưa thớt dân cư ở tỉnh thành, một chiếc ô tô đậu ven đường đang nhịp nhàng lắc lư, chỉ là rung lắc nhẹ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra.

Sau mười mấy phút.

Chiếc xe dừng rung lắc.

Cách mấy phút, chiếc xe lại sáng đèn, Trương Dung Doanh nhéo Giang Phi một cái, xấu hổ nói: “Nhìn anh cũng thật thà lắm, ai ngờ xấu xa như vậy, dám ở chỗ như vậy ức hiếp em, lỡ bị người khác nhìn thấy thì sao?”

Giang Phi thoả mãn, cười he he nói: “Giờ này ngoài đường có ai đâu, mấy xe qua lại cũng không để ý mấy chuyện này đâu, hơn nữa chúng ta làm rất nhẹ nhàng nên chắc chắn không ai biết đâu.”

Trương Dung Doanh vẫn đỏ mặt nói: “Nếu bị phát hiện thì em biết giấu mặt vào đâu đây.”

Giang Phi động lòng, nhào tới hôn cô ấy một cái, anh ta cười híp mắt rồi nói: “Anh thấy em lúc nãy rất thích thú mà.”

“Nói bừa, ai thích thú chứ?”

Trương Dung Doanh ngại đến mức véo anh ta liên tục, Giang Phi phải cầu xin thì mới không bị nhéo lại.

Hai nhiều ve vãn nhau một hồi, Giang Phi mới nghiêm túc nói: “Vợ ơi, anh muốn về quê đón ba mẹ anh lên, cả nhà anh và cả nhà em sẽ chính thức gặp mặt nhau, bàn bạc chuyện hôn nhân của chúng ta, em thấy thế nào?”

Quan hệ giữa hai người đã tiến triển đến mức này, đương nhiên sau đó phải bàn chuyện hôn nhân rồi, Trương Dung Doanh gật đầu nói: “Vậy để em nói với ba mẹ em một tiếng, sau đó hẹn thời gian gặp mặt, anh thấy được không?”

Giang Phi “ừm” một tiếng: “Đương nhiên được, quyết định vậy đi, em bàn thời gian gặp mặt với ba mẹ em trước đi, anh về quê đón ba mẹ lên.”

Trương Dung Doanh gật đầu.

Tiếp đó hai người ở cùng nhau thêm mười phút hơn, đến tận sau nửa đêm Giang Phi mới lái xe đưa cô ấy về nhà.

Thứ hai.

Sau khi Giang Phong ăn sáng xong, hắn bèn lái xe đến Tứ Xuyên.

Lúc trước khi tìm đối tượng giúp chị Bách Hợp, Giang Phong lái xe đến khá nhiều tỉnh, Tứ Xuyên là một trong số đó. Hắn đã tìm được đối tượng phù hợp với cậu ấm nhà quan lớn _ Bạch Tử An ở đây.

Lần này Giang Phong đến đây với hai mục đích sau:

Thứ nhất: Làm mai giúp Bạch Tử An.

Thứ hai: Thuận đường tìm kiếm đối tượng phù hợp với Lệ Thiên Nhu, Điền Lộ, Mộc Tiểu Lam.

Từ Quảng Tây đến Tứ Xuyên dài hơn hai ngàn cây số, cách nhau bởi tỉnh Quế Châu.

Phạm vi tìm kiếm đối tượng của Giang Phong ngày càng mở rộng, bây giờ không chỉ đơn giản tìm xung quanh một thành phố mà có thể lan đến hai thành phố phụ cận.

Vì thế mà hiệu suất tìm đối tượng của Giang Phong vô cùng cao.

Vừa đến nơi sản sinh ra món bún ốc, hắn bèn giúp Điền Lộ - một cô gái làm nghề bán hoa tìm kiếm đối tượng. Có điều Giang Phong không định dừng lại mà tiếp tục lên đường.

Lúc đi qua Quế Châu, Giang Phong lại giúp cô gái cuồng sạch sẽ - Mộc Tiểu Lam tìm đối tượng phù hợp.

Giang Phong cũng không có ý định dừng chân mà tiếp tục lên đường đến Tứ Xuyên.

Mười một giờ tôi, cuối cùng Giang Phong cũng thuận lợi đến Tứ Xuyên.

Hắn dừng xe trước khách sạn đã đặt hẹn trước, ăn một bữa tối ngon lành, sau đó về khách sạn tắm rửa, sấy tóc, làm xong xuôi mọi việc thì cũng đã một hai giờ sáng rồi.

Vốn dĩ lái xe cả một ngày rất mệt mỏi, thế là Giang Phong ngủ thiếp đi.

Cả đêm yên ắng.

Ngày hôm sau.

Chín giờ sáng, Giang Phong thức dậy, tắm rửa, trả phòng rồi ra ngoài ăn bữa sáng đặc sản Tứ Xuyên, sau đó hắn lái xe đến phòng cảnh sát nữ đặc biệt ở Tứ Xuyên.

Tư Liệu của đối tượng hắn tìm cho cậu ấm con quan lớn - Bạch Tử An như sau:

[Họ và tên] Kiều Phụng Hoàng

[Tuổi tác] 28

[Chiều cao] 1.67 mét

[Cân nặng] 54 kilogram

[Bối cảnh gia đình] Con nhà quân nhân, ông cố là cựu Hồng quân, hi sinh trong trận kháng chiến chống Nhật. Ông nội từng tham gia kháng chiến chống Mỹ, ba là chỉ huy quân khu tỉnh.

[Tính cách sở thích] …

[Kinh nghiệm yêu đương] Không có

[Điểm xứng đôi hiện tại] (Tình cảm vợ chồng 74 + Môn đăng hộ đối 88 + Quan hệ gia đình)

[Điểm xứng đôi tối đa] 89 (Tình cảm vợ chồng 89 + Môn đăng hộ đối 91 + Quan hệ gia đình 87)

Không nghi ngờ gì nữa, gia thế của đối tượng này rất hiển hách, không kém cạnh nhà Bạch Tử An.

Thông qua tư liệu của đối tượng, Giang Phong nhận thấy cô gái tên Kiều Phụng Hoàng này rất dũng mãnh, là một nữ giáo quan uy danh lẫy lừng trong đội cảnh sát nữ đặc biệt của tỉnh.

Nếu Giang Phong se duyên thành công cặp này, e rằng Bạch Tử An sẽ phải đội "nóc nhà" này lên trên đầu rồi.

Chương 284: Anh Hùng Hiên Ngang

Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ của tỉnh là những người được đào tạo bài bản, giỏi kungfu, kỹ năng hoàn hảo, sứ mệnh đặc thù, thành tích xuất sắc, có uy tín cao trong và ngoài nước.

Tuy là đội viên trong đó toàn là nữ, nhưng mà việc ra tay đánh bại dăm ba đại nam nhân cũng không thành vấn đề, đặc biệt là người giỏi nhất trong đội, e là 18 đại nam nhân cũng gần như không đến gần họ được.

Vào lúc mười giờ sáng, một cuộc huấn luyện bắn súng năng động đang diễn ra trong đội đặc nhiệm nữ.

Bắn tỉa cố định hoàn toàn khác với khái niệm bắn xạ kích.

Một bậc thầy hạng nhất trong trường bắn có thể dễ dàng bắn trúng hồng tâm ở khoảng cách 25 mét hoặc 50 mét. Nhưng nếu không được huấn luyện bắn xạ kích, anh ta có thể không bắn trúng những tên tội phạm đang di chuyển chỉ cách đó vài mét.

Khả năng sử dụng các loại vũ khí khác nhau để bắn nhanh và chính xác vào các mục tiêu khác nhau trong các điều kiện khác nhau là phẩm chất cần thiết đối với các thành viên đội đặc nhiệm.

Trên thực tế, mọi tay súng thiện xạ, ngoài việc sở hữu tài năng xuất chúng, thì cũng đều bị cho ăn đạn.

Lúc này, không chỉ có các đội viên đang luyện tập, mà nữ huấn luyện viên Kiều Phượng Hoàng cũng đang luyện tập.

Tục ngữ có câu, học tập như chèo thuyền ngược dòng, không tiến ắt sẽ lùi, môn bắn súng này cũng vậy, cần phải luyện tập thường xuyên để duy trì cảm giác súng, nếu lâu ngày không chạm tay vào súng thì trình độ bắn súng của bạn chắc chắn sẽ giảm sút.

Kiều Phượng Hoàng ở trong đội cảnh sát nữ đặc nhiệm, thậm chí tính cả những tiền bối nổi tiếng của đội cảnh sát đặc nhiệm, trình độ bắn súng của cô ấy có thể được xếp hạng ổn định trong top ba, điều đó cho thấy cô ấy lợi hại như thế nào.

Đương nhiên, những người khác không có điều kiện tốt như cô, trước khi vào đội cảnh sát đặc nhiệm, rất nhiều thành viên thậm chí còn chưa từng nhìn thấy súng chứ đừng nói là chạm vào súng. Còn Kiều Phượng Hoàng lại từ lúc học tiểu học đã được trưởng bối trong nhà dạy cách bắn súng rồi, cho nên nền tảng tất nhiên không giống nhau.

Ngay khi Kiều Phượng Hoàng dẫn các thành viên trong đội tiến hành huấn luyện bắn súng, Giang Phong cũng lái xe đến cổng của đội cảnh đặc nhiệm.

"Xin chào, tôi tới tìm huấn luyện viên Kiều Phượng Hoàng, xin hỏi tôi có thể vào được không?"

"Xin lỗi, người ngoài không được phép vào đây."

"Vậy anh có thể giúp tôi thông báo cho huấn luyện viên Kiều Phượng Hoàng một tiếng được không?"

"Được rồi, cho hỏi anh họ gì?"

“Tôi họ Giang, Giang trong Trường Giang.”

"Được rồi, anh Giang chờ một chút, tôi sẽ nhờ người chuyển lời cho huấn luyện viên Kiều."

“Ừm, cảm ơn!”

"Không có gì!"

Nói với bảo vệ xong, Giang Phong trở lại ngồi trong xe, từ từ chờ đợi.

Sau khi đợi khoảng hơn hai mươi phút, một nữ chiến sĩ bước ra với tư thế hiên ngang.

Chỉ xét về ngoại hình, cô ấy không bằng một ngôi sao lớn như Tiêu Mẫn, nhưng cô ấy mặc bộ quân phục này, cộng với đôi mắt sáng và khí chất đặc trưng của một nữ quân nhân, cô ấy chắc chắn không thua kém gì so với Tiêu Mẫn.

Giang Phong vẫn luôn nhìn về phía cửa, nhìn thấy nữ quân nhân từ xa đi ra, anh ta lập tức xuống xe để chào đón cô ấy.

“Xin chào, anh Giang, tôi là Kiều Phượng Hoàng, cho hỏi anh tìm tôi có chuyện gì vậy?” Kiều Phượng Hoàng chào hỏi chàng trai lạ trẻ tuổi đẹp trai trước mặt.

“Xin chào huấn luyện viên Kiều, tôi là Giang Phong, là một người mai mối chuyên nghiệp, lần này mạo muội tới thăm là vì muốn giới thiệu một đối tượng xứng đôi vừa lứa với huấn luyện viên Kiều đây, không biết có thể làm phiền cô nửa tiếng không?” Giang Phong chào hỏi, sau đó trực tiếp giải thích mục đích chuyến thăm của mình.

Kiều Phượng Hoàng nghe những lời này vừa tức giận vừa buồn cười, nghiêm túc nói: “Anh Giang, tôi đã dành thời gian để đến gặp anh, điều này đã ảnh hưởng đến việc huấn luyện bình thường của

tôi, tôi không có một chút hứng thú nào với việc xem mắt, hi vọng anh đừng đến làm phiền tôi nữa, cảm ơn!”

Giang Phong vội vàng nói: "Huấn luyện viên Kiều, thật sự xin lỗi đã ảnh hưởng đến việc huấn luyện của cô, nhưng xin hãy cho tôi nửa tiếng đồng hồ, tôi muốn giới thiệu với cô người thật sự rất ưu tú, rất hợp với cô, nếu như bỏ lỡ thì quả thật rất đáng tiếc!”

Kiều Phượng Hoàng khẽ nhíu mày, “Anh Giang, nhiệm vụ huấn luyện hiện tại của tôi rất quan trọng, không có thời gian nói chuyện yêu đương, cho nên đối tượng có tốt đến đâu thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Tôi phải quay trở lại tập luyện, tạm biệt! "

Giang Phong sờ sờ cái mũi, nhưng vẫn là vội vàng nói: "Huấn luyện viên Kiều, tôi từ tỉnh Quảng Tây xa xôi đến đây, vì thành ý của tôi mà xin cho tôi nửa tiếng đồng hồ thôi. Nếu như trong nửa tiếng tôi vẫn không thuyết phục được cô thì tôi nhất định sẽ đi, sau này tuyệt đối sẽ không đến quấy rầy cô nữa.”

Kiều Phượng Hoàng vốn định quay người rời đi, nhưng nghe được những lời này của Giang Phong nên đã dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Anh Giang, anh là người tỉnh Quảng Tây sao?"

Giang Phong gật đầu.

Chương 285: Anh Hùng Hiên Ngang (2)

"Vậy làm sao anh biết được tôi?"

“Nếu tôi nói là do tôi bói ra được thì không biết huấn luyện viên Kiều có tin không?”

Kiều Phượng Hoàng liếc anh ta một cái, "Anh cho rằng tôi tin hay không?"

Giang Phong cười nói: "Tôi cho rằng cô không tin, nhưng đích thực là sự thật, nếu có hứng thú, cô có thể xác minh."

Kiều Phượng Hoàng hỏi: "Làm sao để xác minh?"

Giang Phong đáp: “Chỉ cần là người đã kết hôn, cô chỉ cần nói tên và số chứng minh thư của một người trong số đó, tôi có thể bói ra một cách chuẩn xác nửa kia của anh ấy (cô ấy) là ai. Nếu cô không có chứng minh thư, cũng có thể dùng số điện thoại thay thế, hoan nghênh cô xác minh bất cứ lúc nào.”

“Thần kỳ vậy sao?”

Kiều Phượng Hoàng, với tư cách là một huấn luyện viên nổi tiếng của đội cảnh sát đặc nhiệm nữ của tỉnh, về cơ bản không tin vào mấy thứ huyền học này, nhưng vì người kia nói rất tự tin, cô ấy chỉ lấy điện thoại di động ra và bắt đầu chọn ngẫu nhiên tên và số điện thoại của một người đã kết hôn.

Kết quả không cần phải nói, mỗi cái tên và số điện thoại vừa được báo, Giang Phong tính toán ngay lập tức, chưa đến 3 phút là có thể báo lại thông tin cơ bản về nửa kia của anh ấy (cô ấy).

Liên tục thử mấy lần, Kiều Phượng Hoàng với ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Giang Phong, nghi hoặc nói: "Anh là hacker đúng không?”

Giang Phong cười nói: "Cô nghĩ nhiều rồi, hacker nào dám công khai xuất hiện ở trước mặt cô chứ?”

Kiều Phượng Hoàng cũng biết khả năng này cực thấp, nhưng cô ấy thật sự không tin nắm chặt ngón tay là có thể tính toán được những thông tin này, "Vậy anh đã điều tra về tôi?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Huấn luyện viên Kiều, tôi chỉ xuất thân từ một gia đình nông dân bình thường, làm sao có đủ tư cách điều tra cô chứ?"

Kiều Phượng Hoàng trầm mặc chốc lát, sau đó nhìn thời gian trên điện thoại di động, “Bây giờ tôi phải trở về tiếp tục huấn luyện, giữa trưa có một tiếng nghỉ ngơi."

Giang Phong lập tức trả lời: "Vậy buổi trưa tôi mời cô ăn cơm nhé huấn luyện viên Kiều."

Kiều Phượng Hoàng nói: "Không cần, buổi trưa tôi ăn cơm cùng các đội viên, 12 giờ 15 phút, anh ở chỗ này chờ tôi là được."

Giang Phong thấy cô ấy nói chuyện không khách khí, liền gật đầu nói: "Thế được thôi, huấn luyện viên Kiều trở về huấn luyện trước đi, buổi trưa đúng giờ tôi sẽ ở chỗ này chờ cô."

Kiều Phượng Hoàng gật đầu, cũng không nói gì nữa, xoay người sải bước đi vào.

Nhìn những người lính, đặc biệt là những nữ quân nhân anh hùng đi bộ, thực sự rất bắt mắt, Giang Phong cứ nhìn theo đến khi bóng dáng Kiều Phượng Hoàng biến mất, rồi mới lái xe dạo xung quanh.

Bởi vì bữa sáng ăn muộn, nên buổi trưa Giang Phong cũng không định ăn, ước chừng tầm 11 giờ 50, anh ta mua một ly trà sữa làm bữa trưa.

Uống trà sữa xong, anh ta lại chạy xe về trước cổng đội cảnh sát đặc nhiệm nữ của tỉnh, lúc đó là 12 giờ 05.

Sau đó, Giang Phong cuối cùng cũng thấy được binh lính canh giờ chính xác cỡ nào, đã nói là 12 giờ 15, thế là 12 giờ 15 Kiều Phượng Hoàng thật sự xuất hiện trước mặt Giang Phong, không lệch một phút nào.

Hai người chào nhau, Giang Phong mở cửa xe nói: "Huấn luyện viên Kiều, chúng ta vào trong xe nói chuyện đi?"

Kiều Phượng Hoàng tất nhiên không có ý kiến, lên thẳng trên xe ngồi xuống.

Sau khi Giang Phong cũng lên xe ngồi xuống, Kiều Phượng Hoàng nói trước: “Anh Giang, tôi là quân nhân, tôi thích đi thẳng vào vấn đề, hiện tại anh có thể nói thẳng cho tôi biết anh muốn giới thiệu cho tôi ai!"

Giang Phong ậm ừ nói: "Người mà tôi muốn giới thiệu cho huấn luyện viên Kiều là người tỉnh Quảng Tây chúng tôi, anh ta năm nay 30 tuổi, là phó giáo sư trẻ tuổi nhất của trường đại học 211 duy nhất trong tỉnh chúng tôi, là người có học vấn cao. "

Nghe đến đây, vẻ mặt của Kiều Phương Hoàng có chút biến sắc.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Anh ấy cao 1,77 mét, ngoại hình có thể nói là đẹp trai, những cô gái theo đuổi anh ấy thời đi học có thể tạo thành một công ty liên doanh, bây giờ với tư cách là phó giáo sư, anh ấy rất được các nữ sinh yêu thích."

Nói xong, Giang Phong lấy điện thoại di động ra, khéo léo mở ảnh chụp của Bạch Tử An, sau đó đưa cho Kiều Phượng Hoàng và nói: "Đây là ảnh chụp đời sống của anh ấy, huấn luyện viên Kiều, cô có thể xem thử."

Kiều Phượng Hoàng cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện người đàn ông trên màn hình thực sự rất đẹp trai, trắng trẻo nhã nhặn, quả nhiên có khí chất của một trí thức cao cấp.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu những ưu điểm của Bạch Tử An: “Anh ấy không chỉ có kiến thức sâu rộng mà còn có đạo đức nghề nghiệp cao quý và tính chuyên nghiệp, đồng thời còn có tinh thần trách nhiệm xã hội và giàu tính nhân văn, anh ấy sẵn sàng chiến đấu vì sức mạnh của quê hương suốt đời, là một người yêu nước trung kiên."

Chương 286: Anh Hùng Hiên Ngang (3)

Kiều Phượng Hoàng nghe vậy khen ngợi: “Nghe cũng được đó, nhưng những gì tôi nói với anh sáng nay là sự thật, hiện tại tôi có một nhiệm vụ huấn luyện nặng nề, và tôi không có thời gian để nói chuyện yêu đương."

Giang Phong cười nói: “Huấn luyện viên Kiều, tuy là tôi không biết các cô rốt cuộc huấn luyện như thế nào, nhưng thời gian cũng giống như câu nói xưa, chen chúc vẫn có. Nếu cô không muốn lãng phí thời gian hẹn hò, cũng có thể bỏ qua quá trình hẹn hò mà trực tiếp tiến đến hôn nhân, dù sao cưới trước yêu sau cũng giống nhau thôi. "

Kiều Phượng Hoàng liếc anh ta một cái, “Anh Giang à, cưới trước yêu sau cũng không được, lỡ như kết hôn xong mới phát hiện không thích hợp, đó chẳng phải là rắc rối to rồi sao?”

Giang Phong tự tin cười nói: "Dưới tình huống bình thường, làm như vậy thật sự không thích hợp, cần phải gánh chịu rất nhiều mạo hiểm, nhưng hôn sự của cô là do tôi tính toán, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề như vậy đâu.”

Kiều Phượng Hoàng không biết mình nên có thái độ như thế nào đối với khả năng tính toán kỳ diệu của Giang Phong, nếu nói không tin thì cảnh anh ta tính toán trước mặt cô vào buổi sáng cũng không thể giải thích bằng khoa học.

Nhưng nếu tin điều đó, lại cảm thấy rằng điều này thực sự quá nhảm nhí!

Kiều Phượng Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Vậy tìm chút thời gian để gặp mặt nói chuyện với anh ta trước đi!"

Giang Phong hỏi: "Huấn luyện viên Kiều, lần này cô định một mình gặp anh ta, hay là bảo cha mẹ cô cùng nhau gặp mặt?"

Kiều Phượng Hoàng nói: "Không cần thông báo cho cha mẹ làm gì, trước tiên chúng tôi gặp mặt một mình, nếu nói chuyện được thì

tính tiếp."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, vậy tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt trước, thời gian cùng địa điểm cụ thể tùy hai người."

Kiều Phượng Hoàng trầm ngâm một lát, nói: "Về phần thời gian, ngày mai 6 giờ, địa điểm thì phiền anh ta bay đến đây, điều này có vấn đề gì không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề."

Kiều Phượng Hoàng lập tức đưa ra quyết định, nói: "Vậy chiều mai sáu giờ, tôi ở nhà hàng lẩu xx mời hai người ăn lẩu ngon nhất tỉnh lỵ."

"Được, vậy ngày mai sáu giờ chiều, hẹn gặp lại ở quán lẩu xx!"

Giang Phong trực tiếp trả lời, sau đó cười hỏi: "Huấn luyện viên Kiều, tôi chỉ biết cô là nữ huấn luyện viên của đội cảnh sát đặc nhiệm nữ này, nhưng tôi không biết nhiều về thông tin của cô, không biết cô có thể nói cho tôi biết về tình trạng cá nhân của cô được không?"

Kiều Phượng Hoàng nói: "Anh có thể hỏi, tôi sẽ cố gắng hết sức để trả lời những gì tôi có thể."

Giang Phong nói: "Cô cứ căn cứ vào bản mẫu tôi giới thiệu lúc nãy mà giới thiệu sơ qua về chính mình là được."

Kiều Phượng Hoàng gật đầu và tự giới thiệu: "Tôi năm nay 28 tuổi, cao 1,67 mét, tốt nghiệp Học viện Cảnh sát thuộc Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Nhân dân, hiện là huấn luyện viên của Đội nữ cảnh sát đặc nhiệm của tỉnh, tôi đã vinh dự giành được bằng khen hạng nhì cá nhân hai lần, bằng khen hạng ba năm lần, là huấn luyện viên nữ trẻ nhất trong đội cảnh sát đặc nhiệm nữ.

Còn những thứ khác thì không có gì để nói! "

Mặc dù Giang Phong đã biết tất cả các tin tức về cô ấy, nhưng khi nghe điều này anh ấy không thể không dành cho cô ấy một kiểu chào quân đội không phải quá tiêu chuẩn, và nói với sự ngưỡng mộ: "Huấn luyện viên Kiều, cô là một nữ anh hùng, và tôi rất

ngưỡng mộ cô. Cũng xin hãy tin tôi, phó giáo sư trẻ mà tôi giới thiệu với cô chính là đối tượng phù hợp nhất với cô.”

Kiều Phượng Hoàng đáp lại một kiểu chào theo tiêu chuẩn của quân đội, "Cảm ơn lời khen của anh Giang, tôi sẽ nghiêm túc xem xét buổi hẹn hò này."

Giang Phong cười hỏi: "Huấn luyện viên Kiều, hiện tại không biết có thể chụp cô một tấm được không?"

Kiều Phượng Hoàng tất nhiên biết ý định chụp ảnh của anh ta, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý, sau đó xuống xe, đứng trong tư thế quân nhân tiêu chuẩn và để Giang Phong chụp ảnh.

Chụp ảnh xong, Giang Phong nói: “Tôi đã lãng phí thời gian của huấn luyện viên Kiều rồi, chiều ngày mai chúng ta gặp lại!”

"Được, chiều mai gặp!"

Sau khi nhìn thấy Kiều Phượng Hoàng trở lại doanh trại, Giang Phong ngay lập tức gọi Bạch Tử An.

Video call vừa kết nối, Giang Phong liền cười ha ha nói: "Anh Bạch, chúc mừng anh nhé!"

Bạch Tử An với vẻ mặt khó hiểu nói: "Giang đại sư, niềm vui của tôi từ đâu tới chứ?"

Giang Phong mỉm cười và nói: "Từ khi tôi nhận ủy thác của anh, tôi đã đi khắp Trung Quốc, và cuối cùng tìm được một đối tượng thích hợp cho anh ở tỉnh Tứ Xuyên, anh có thấy đây là chuyện đáng mừng không!”

Bạch Tử An rất ngạc nhiên khi nghe những lời này: “Giang đại sư, anh tìm được đối tượng thích hợp cho tôi rồi sao? Cô ấy năm nay bao nhiêu tuổi, làm nghề gì?"

Giang Phong mỉm cười trả lời: "Cô ấy 28 tuổi, cao 1,67 mét, tốt nghiệp Học viện Cảnh sát thuộc Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Nhân dân, hiện là huấn luyện viên của Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ tỉnh Tứ Xuyên cô ấy đã vinh dự giành được bằng khen hạng nhì cá nhân hai lần, bằng khen hạng ba năm lần, là huấn luyện viên nữ

trẻ nhất trong đội cảnh sát đặc nhiệm nữ.”

Nói đến đây, Giang Phong trêu chọc: "Anh Bạch à, nếu anh gả cho một anh hùng hiên ngang như huấn luyện viên Kiều, vậy nhất định phải chuẩn bị làm 'cái lỗ tai' rồi, suy cho cùng, chỉ xét về thực lực, e rằng mười phần là không đánh bại được huấn luyện viên Kiều rồi! "

Bạch Tử An nghe vậy trợn mắt hốc mồm.

Chương 287: Sau Khi Kết Hôn, Liệu Tôi Có Trở Thành ‘Người Đàn Bà Góa Chồng’ Không?

Xem như phần tử trí thức cao, Bạch Tử An đương nhiên hiểu rõ trong thời đại hòa bình này, muốn đạt được huy chương quân công hạng hai khó tới mức nào.

Bây giờ, theo như lời Giang đại sư nói, đối phương mới chỉ 28 tuổi đã đạt được hai huy chương hạng hai, năm huy chương hạng ba, là huấn luyện viên trẻ nhất trong Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ ở Xuyên tỉnh, đây quả thật không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Vị nữ quân nhân này thật đúng là có chút dũng mãnh mà!

Giang Phong giới thiệu sơ lược về Kiều Phượng Hoàng cho Bạch Tử An, xong liền cười nói: “Anh Bạch, tôi vừa mới chụp cho huấn luyện viên Kiều một tấm hình, bây giờ tôi sẽ gửi wechat cho anh, anh xem thử chút vị Kiều tỷ tỷ không thích hồng trang mà thích vũ trang này lớn lên có phù hợp với thẩm mỹ quan của anh hay không.”

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong không hề cúp điện thoại, mà trực tiếp mở wechat ra, gửi tấm ảnh vừa chụp của Kiều Phượng Hoàng cho Bạch Tử An.

Bạch Tử An mở wechat lên xem, trong tấm ảnh là một tỷ tỷ đứng đúng tư thế tiêu chuẩn trong quân đội, khí chất đặc biệt của quân

nhân trên người cô đập vào mặt hắn, trong nháy mắt khi nhìn thấy bức ảnh này, trong đầu hắn cũng chỉ có bốn chữ —— tư thế hiên ngang!

Nhất là ánh mắt sắc bén kia, khiến cho Bạch Tử An nhìn đến tinh thần rạo rực.

Quá vừa ý hắn rồi! !!

“Giang đại sư, chính là cô ấy, đối tượng mà tôi muốn chính là người như vậy, cậu thật sự quá là lợi hại, nữ quân nhân này hoàn toàn khớp với thẩm mỹ quan của tôi, thật sự là đẹp đến khiến tôi nhìn ngây ngốc!” Bạch Tử An kích động nói.

Giang Phong cười: “Anh Bạch hài lòng là được rồi, huấn luyện viên Kiều có nhiệm vụ huấn luyện nặng nề, bây giờ vô cùng bận rộn, căn bản không có thời gian để nói chuyện yêu đương, tôi phải nói hết lời mới tranh thủ được cho anh một cơ hội gặp mặt, anh phải nắm thật chắc mới được.”

Bạch Tử An nghe vậy thì vội nói lớn: “Giang đại sư, tình huống này là như thế nào?”

Giang Phong giải thích: “Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ Xuyên tỉnh là một nhánh được huấn luyện bài bản, công phu cao, kỹ nghệ tinh xảo, sứ mệnh đặc biệt, thành tích nổi bật, là bộ đội có tiếng tăm, ảnh hưởng lớn cả trong và ngoài nước.

Những kẻ địch mà họ đối mặt đều là những kẻ bắt cóc cực kỳ hung ác, ác ôn, những phần tử buôn bán ma túy, khủng bố, vân vân.

Vì để có thể ứng phó với những kẻ địch đáng sợ này, lượng huấn luyện bình thường mà họ phải trải qua cũng không phải thứ những binh đoàn bình thường có thể so sánh được, thứ họ phải học rất nhiều, riêng việc học thôi là đã hết cả một ngày.

Huấn luyện viên Kiều thân là huấn luyện viên của binh đoàn đặc biệt như vậy, ngày nào cũng ở cùng một chỗ với các đội viên, sau khi kết thúc nhiệm vụ huấn luyện mỗi ngày, có chút thời gian nhàn rỗi thì lại phải kiên nhẫn tỉ mỉ là công tác tư tưởng cho các

đội viên.

Cho nên, huấn luyện viên Kiều đã nói rõ với tôi, không có thời gian để nói chuyện yêu đương, là tôi cực lực giúp anh tranh thủ, nói trước có thể kết hôn, sau đó mới nói chuyện yêu đương, nói hết lời mới thuyết phục được cô ấy đồng ý gặp mặt anh một lần.

Cơ hội khó có được như vậy, việc Anh Bạch cần làm chính là để lại cho cô ấy một ấn tượng đầu tiên hoàn mỹ, sau đó tôi sẽ tiếp tục nghĩ cách tác hợp hôn sự này cho hai người."

Bạch Tử An nghe đến hít vào một ngụm khí lạnh: "Giang đại sư, cô ấy bận rộn như vậy, sau khi kết hôn, liệu tôi có trở thành 'người đàn bà góa chồng' không?"

Giang Phong bật cười nói: "Cái này không phải thứ tôi có thể quản được, sau khi kết hôn, hai vợ chồng có thể thương lượng kĩ về vấn đề này, chỉ cần cô ấy đồng ý, thì cũng có thể treo một chức quan nhàn tản ở trong quân đội được!"

Bạch Tử An thản nhiên cười nói: "Nói cũng phải, bây giờ đã nói cái này thì quá sớm, trước cứ gặp mặt một lần đã rồi nói sau đi!"

Giang Phong ừ một tiếng, nói: "Thời gian gặp mặt là sáu giờ chiều mai, địa điểm là tiệm lẩu xx ở tỉnh thành Xuyên tỉnh, Anh Bạch không có vấn đề gì chứ?"

Bạch Tử An gật đầu: "Không có vấn đề, chờ chút nữa tôi sẽ lập tức đặt vé máy bay."

Giang Phong đề nghị: "Vậy để mai tôi ra sân bay đón anh nhé?"

Bạch Tử An lắc đầu từ chối: "Không cần phiền Giang đại sư như vậy, đến lúc đó tôi gọi xe tới là được."

Giang Phong cười: "Có gì mà phiền phức, trên đường tới sân bay vừa vặn có thể ghé thăm một vài di tích lịch sử nổi tiếng, mặc dù đây là lần thứ hai tôi tới chỗ giàu tài nguyên này, nhưng vì lần trước quá vội mà còn chưa thực sự ngắm nhìn kĩ thành phố được xếp vào một trong mười thành phố có bề dày lịch sử nhất nước ta đây!"

Bạch Tử An cười ha ha một tiếng, đáp: “Được, vậy tôi không khách khí với Giang đại sư nữa, đợi tôi mua vé máy bay xong sẽ gửi thời gian ngắm nhìn thành phố giàu tài nguyên thiên nhiên cho anh.”

“Được, vậy anh cứ suy nghĩ thật kĩ việc gặp mặt với huấn luyện viên Kiều ngày mai đi, cơ hội khó có được, mong anh sẽ không bỏ lỡ.”

“Được rồi, tôi chắc chắn sẽ suy nghĩ thật kĩ, đợi mai tôi đến, cậu cũng chỉ điểm cho tôi một chút đi.”

“Từ chỉ điểm này không dám nhận, gọi là trao đổi đi!”

Sau đó, hai người lại khách sáo thêm hai ba câu, rồi tắt cuộc gọi video đi.

Chương 288: Cực Kỳ Ưu Tú

Cùng lúc đó.

Qua ba lần rượu cùng đồ ăn ngũ vị, Lôi Minh cười hỏi: “Thủ trưởng, tôi nghe nói Tiểu Phượng Hoàng ở Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ đã thăng chức thành huấn luyện viên rồi?”

Kiều Vệ Hoa nghe vậy liền nở nụ cười, hổ phụ không sinh khuyển nữ, đứa con gái này của ông thật sự không khiến ông thất vọng, ở quân đội không có ông trông nom cũng có thể phong sinh thủy khởi, so với con trai ông thì còn ưu tú hơn.

“Ừ, đứa nhỏ này đúng là quân nhân đích thực, năm ngoái đã thăng chức thành huấn luyện viên Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ.”

Lôi Minh tán thưởng không thôi: “Thật sự là lợi hại mà, huấn luyện của Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ kia có tiếng là khổ, thật không biết Tiểu Phượng Hoàng đã kiên trì như thế nào, hơn nữa, còn có thể trổ hết tài năng trong thời gian ngắn như vậy, sợ rằng sự nỗ lực này, những người khác khó mà tưởng tượng nổi.”

Kiều Vệ Hoa gật đầu nói: “Chúng ta đều là quân nhân, đương

nhiên biết huấn luyện vất vả thế nào, Phượng Hoàng mặc dù có nền tảng từ nhỏ, nhưng có thể thăng chức làm huấn luyện viên ở Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ trong thời gian ngắn như vậy, đứa nhỏ này đúng là đã phải trải qua nhiều chuyện, mẹ nó vừa nhắc tới chuyện này liền không nhịn được mà đau lòng rơi lệ."

Lôi Minh tiếp lời: "Chủ yếu vẫn là con gái tương đối dễ khiến cha mẹ đau lòng, còn như thằng con trai nhà tôi kia, tôi còn chê nó chưa nếm đủ khổ đây!"

Kiều Vệ Hoa nói: "Tôi nhớ Lôi Hải nhà ông là vào bộ đội đặc chủng Lang ở Tây Bắc, cường độ huấn luyện ở nơi đó so với Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ chỉ có mạnh hơn chứ không có yếu hơn, năm đó tôi quả nhiên không nhìn lầm, trong số nhiều bạn bè như vậy, chỉ có Lôi Hải nhà ông mới là quân nhân thật sự."

Lôi Minh cười nịnh nọt, nói: "Khả năng nhìn người của thủ trưởng nổi danh là chuẩn, thằng nhóc nhà tôi có thể tham gia vào bộ đội đặc chủng Lang phía Tây Bắc cũng là nhờ vào lời nói năm đó của thủ trưởng đấy!"

Kiều Vệ Hoa cười nói: "Ông cũng đừng có dát vàng trên mặt tôi!"

Lôi Minh cười: "Thủ trưởng, những gì tôi nói đều là thật, thằng nhóc nhà tôi đã coi lời phê bình năm đó của ông thành tính điều, vì thế mà cố gắng rất nhiều năm, nhờ đó mới có thể tham gia vào bộ đội đặc chủng."

Kiều Vệ Hoa mặc dù biết đây là cấp dưới cũ đang vỗ mông ngựa mình, nhưng tâm tình vẫn cực kỳ tốt.

Sau đó, hai người tiếp tục nâng ly cạn chén, hồi ức chuyện xưa năm đó, đương nhiên cũng không quên tâm sự về những chuyện hiện tại, có thể nói là chuyện để tâm sự thật sự quá nhiều, cho dù có nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

Uống rượu được một hồi, chủ đề trò chuyện của hai người lại trở về chuyện hôn nhân đại sự của con cái.

Lôi Minh thở dài: 'Thủ trưởng, bọn nhỏ cố gắng hăm hở tiến lên vốn là chuyện tốt, thế nhưng lại mang đến một tai hại!"

Kiều Vệ Hoa hỏi: “Tai hại gì?”

Lôi Minh tiếp tục nói: “Tai hại lớn nhất chính là vấn đề hôn nhân, thằng nhóc nhà tôi từ khi vào bộ đội đặc chủng, nhiệm vụ huấn luyện liền trở nên nặng hơn nhiều so với bộ đội thông thường, kỹ năng phải học tập cũng nhiều lên, căn bản không có bao nhiêu thời gian nhàn rỗi để giải quyết vấn đề cá nhân.”

Kiều Vệ Hoa tán thành: “Đây đúng là vấn đề khó mà tránh khỏi, muốn trở thành lính đặc chủng ưu tú toàn năng thì phải hi sinh toàn bộ thời gian cá nhân để tập trung vào việc huấn luyện và học tập.”

Lôi Minh có chút sầu muộn: “Thằng nhóc nhà tôi năm nay cũng đã 30 tuổi rồi, quanh năm suốt tháng không phải huấn luyện học tập thì cũng là thi hành nhiệm vụ, tôi với mẹ nó vì chuyện hôn nhân đại sự của nó mà sầu đến không tả được.”

Kiều Vệ Hòa tràn đầy thông cảm, nói: “Tôi cũng không khác gì ông, thằng nhóc kia nhà tôi còn đỡ, chỉ là bộ đội thông thường, mặc dù cũng có nhiệm vụ, cũng có huấn luyện, nhưng so với lính đặc chủng mà nói, thời gian cá nhân vẫn tương đối dư dả.

Nhưng Phượng Hoàng nhà tôi lại có chút khiến người ta sầu muộn, nhiệm vụ huấn luyện của Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ kia cũng không nhẹ hơn bao nhiêu so với bộ đội đặc chủng, ban đầu khi nó trở thành huấn luyện viên, tôi tưởng là có thể nhẹ nhàng hơn chút, kết quả ngược lại còn bận rộn hơn, người làm cha như tôi một tháng còn không nhìn thấy mặt nó được lấy một lần.”

Lôi Minh nhìn thủ trưởng, nói: “Cho nên, để cho hai đứa nó đi tìm đối tượng kết hôn chỉ sợ là sẽ khó khăn, chúng ta làm cha mẹ phải hành động, giúp hai đứa đáp cầu dắt mối, nhìn xem có thể giải quyết chuyện hôn nhân đại sự cho con cái hay không!”

Kiều Vệ Hoa liếc cấp dưới cũ một cái: “Ông có phải là có suy tính gì hay không?”

Lôi Minh cười hắc hắc: “Thật đúng là chẳng gì có thể qua được mắt thủ trưởng, tôi đang nghĩ Lôi Hải nhà tôi và Tiểu Phượng Hoàng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bây giờ ở bộ đội đều có được

thành tích không tầm thường, không biết chúng ta có thể tác hợp hai đứa nó với nhau được không?"

Kiều Vệ Hoa nghe vậy, trong lòng cũng hơi động, con trai của cấp dưới cũ, Lôi Hải, cũng là do ông nhìn lớn lên, dáng dấp khá được, quan trọng nhất chính là một quân nhân tốt, trong số con cái của nhiều bạn bè của ông cũng coi là cực kỳ ưu tú.

Con gái gả cho thằng nhóc kia, cũng coi như là xứng đôi!

Chương 289: Tô Thức Và Tô Đông Pha

Có điều, việc liên quan đến chuyện chung thân đại sự của con gái, Kiều Vệ Hoa dù cũng động lòng nhưng cũng sẽ không lập tức đáp ứng, ông trầm ngâm nói: "Đề nghị này của ông có thể cân nhắc, trước để tôi nói với Phượng Hoàng nhà tôi đã, nếu như nó không phản đối, thì để hai đứa nó tự nói chuyện với nhau, còn nếu như nó không có ý định gì..."

Lôi Minh vội vàng tiếp lời: "Nếu như Tiểu Phượng Hoàng không có ý định gì, thì đó là Lôi Hải nhà tôi không có phúc phận."

Kiều Vệ Hoa thở dài: "Đứa nhỏ Phượng Hoàng kia từ nhỏ đã mạnh mẽ quyết đoán, người làm cha như tôi cũng nghe nó ba phần, nó và Lôi Hải cùng nhau lớn lên, vốn là rất xứng đôi, nhưng tôi không biết nó có phải chỉ coi Lôi Hải là anh trai hay không, cho nên việc này tôi cũng không dám bảo đảm với ông."

Lôi Minh cười đáp: "Thủ trưởng, vấn đề hôn nhân của bọn nhỏ, người làm cha mẹ như chúng ta chỉ là hỗ trợ dắt mối mà thôi, có thể thành thì đương nhiên là chuyện tốt, còn nếu không được thì tức là hai đứa không có duyên phận này, đây là việc không cưỡng cầu được."

Kiều Vệ Hoa cười nói: "Đúng vậy."

Sau đó, hai người không nhắc đến việc này nữa, mà trò chuyện về những vấn đề khác.

...

Giang Phong đi một đường từ Quế tỉnh tới Xuyên tỉnh, trên đường luôn để ý giúp cô gái sa chân và cô gái bị bệnh sạch sẽ kia tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Trong đó, hắn tìm được một đối tượng cho cô gái bị bệnh sạch sẽ kia ở tỉnh thành Kiếm tỉnh, tư liệu của đối phương như sau:

【 Danh tính 】: Lý Lập

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 178cm

【 Cân nặng 】: 70kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 69 (tình cảm vợ chồng 69 + môn đăng hộ đối 72 + Quan hệ gia đình 66)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 82 (tình cảm vợ chồng 86 + môn đăng hộ đối 79 + Quan hệ gia đình 81)

Lúc này, người này đang tham gia xem mắt, đối tượng hẹn hò là do bạn của Lý mẫu giới thiệu.

Vốn cho rằng đối tượng hẹn hò do người quen giới thiệu hẳn là rất đáng tin cậy, kết quả, hai người gặp mặt hàn huyên chưa tới mười phút đồng hồ, Lý Lập liền hối hận đã nghe theo mẹ tham gia buổi xem mắt này.

Không phải là cô gái này không xinh đẹp, cũng không phải là cô gái này yêu cầu cao, mà là cô gái này quá mẹ nó vô học!

Trước khi tham gia xem mắt, bạn của mẹ còn nói cô gái này đã tốt nghiệp cấp ba, mặc dù kém xa trình độ đại học chính quy của Lý Lập, nhưng tốt nghiệp cấp ba cũng xem như không tệ, hai người cùng nói chuyện hẳn là không đến mức nước đổ đầu vịt.

Cho nên, Lý Lập cũng không ngại chuyện này.

Kết quả, tới lúc hai người thực sự ngồi xuống nói chuyện hàn huyên với nhau, Lý Lập mới biết rằng hắn ngây thơ rồi.

Lúc hai người trò chuyện về thức ăn, vì Lý Lập có khả năng nấu ăn rất tốt, đặc biệt am hiểu cách làm thịt Đông Pha, cho nên liền nhắc tới đầu bếp Tô Đông Pha, sau đó, vị đối tượng xem mắt này liền nói ra một câu như sau: "Tô Đông Pha là anh trai hay em trai của Tô Thức ấy nhỉ?"

Nghe thấy câu này, tâm tình của Lý Lập thật không biết nên hình dung thế nào, dù sao thì hắn vốn đang tràn ngập hứng thú nói chuyện, nháy mắt liền cảm thấy mình nói chuyện không nổi nữa.

Cái này mẹ nó là trình độ cao trung sao?

Sợ rằng còn chưa tốt nghiệp tiểu học ấy chứ?

Nếu như không phải ngại mặt mũi mẹ, thì Lý Lập đã phất tay áo rời đi rồi.

Thật vất vả mới chờ được nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Lý Lập liền tìm cớ chuồn đi.

Sau khi chia tay với đối tượng xem mắt kia, Lý Lập không nhịn được, lập tức gọi điện thoại cho mẹ mình.

Điện thoại vừa kết nối, không đợi mẹ hỏi kết quả buổi xem mắt hôm nay, Lý Lập đã mở lời phàn nàn: "Mẹ, về sau lúc người ta giới thiệu đối tượng thì để ý một chút, đừng có ai cũng nhét cho con trai mình như vậy."

Lý mẫu liền hỏi: "Con trai, thế nào? Con chướng mắt người ta à?"

Lý Lập nhổ nước bọt nói: "Nếu con để ý người ta mới là có quỷ đấy!"

Lý mẫu vội vàng hỏi chuyện: "Chuyện là sao? Bạn mẹ nói cô gái này rất tốt mà, có chuyện gì mà con lại bất mãn như thế?"

Lý Lập kể lại chuyện đã xảy ra với mẹ mình một lần, cuối cùng

mới thở phì phò, nói: “Có khác gì trò cười mã linh thự ăn ngon hay thổ đậu ăn ngon (*) đâu chứ? Con không yêu cầu trình độ người ta phải quá cao, nhưng cũng không thể đến mức Tô Thức và Tô Đông Pha là cùng một người cũng không biết chứ? Đây chính là một trong số ít những đại văn hào cổ kim nội ngoại mà!”

(*) ‘Mã linh thự’ (马铃薯) là khoai tây trong tiếng trung, ‘thổ đậu’ (土豆) là khoai tây trong tiếng Đài Loan.

Lý mẫu nghe xong cũng không có gì để nói: “Đây quả thật là có chút quá đáng, để mẹ nói lại với người bạn kia.”

Lý Lập nói: “Mẹ, về sau mẹ đừng tìm người giới thiệu đối tượng cho con nữa, cái này thật sự là quá không đáng tin, để con tự mình từ từ tìm kiếm, sẽ có một ngày tìm được đối tượng thích hợp.”

Lý mẫu chọc lại: “Để tự con tìm, sợ rằng qua mười năm nữa mẹ cũng không được ôm cháu, chuyện lần này mẹ sẽ nhớ kỹ, cam đoan sẽ không xuất hiện sai lầm như vậy nữa.”

Lý Lập: ‘...”

Chương 290: Bị Nguyệt Lão Hàn Mối Nhân Duyên

Thứ tư, ngày 22 tháng 2 năm 2023.

Ba giờ chiều, Giang Phong tới sân bay đón Bạch Tử An.

Hôm nay, Bạch Tử Ăn hiển nhiên đã cẩn thận ăn diện một phen, tóc tai được chải chuốt tỉ mỉ, mặc âu phục, đi giày da, thắt cà vạt, còn đeo một gọng kính vàng, nhìn giống như một doanh nhân thành đạt vậy.

Sau khi lên xe, Bạch Tử An nói: “Giang đại sư, đợi lát nữa đi đường nếu thấy có cửa hàng hoa nào thì cậu dừng lại một chút, tôi không biết tặng quà gì cho huấn luyện viên Kiều, nên định mua một bó hoa tươi vạn năng làm quà.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, vừa lái xe vừa nói: “Có bó hoa tươi là

được, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, muốn lựa quà quả thật cũng không dễ."

Bạch Tử An ừ một tiếng, sau đó hỏi: "Giang đại sư, không biết tên đầy đủ của huấn luyện viên Kiều là gì?"

Giang Phong trả lời: "Tên đầy đủ của cô ấy là Kiều Phượng Hoàng."

"Kiều Phượng Hoàng, thật sự là một cái tên rất hay."

Bạch Tử An khen một câu, rồi lại nói: "Lúc nhìn thấy ảnh cô ấy, cô ấy thật sự là kiểu mẫu mà tôi cực kỳ yêu thích, điểm rắc rối duy nhất chính là nghề nghiệp của cô ấy, hôm qua tôi đã tìm người hỏi thăm một chút về nhánh bộ đội này, tin tức có được quả nhiên giống như cậu đã nói, bận rộn đến mức ngay cả thời gian nói chuyện yêu đương cũng không có.

Cái này có thể làm thế nào được chứ?"

Giang Phong nói: "Khó khăn đương nhiên sẽ có, nhưng tôi đã dùng khả năng suy tính nhân duyên của mình tìm hơn phân nửa Trung Quốc mới tìm được một đối tượng phù hợp với anh như thế, nếu như từ bỏ, chỉ sợ cũng không tìm được ai thích hợp với anh hơn cô ấy!"

Đối với khả năng huyền học của Giang đại sư, Bạch Tử An đương nhiên tin phục.

Dù sao thì vào lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã được tận mắt nhìn thấy năng lực suy tính thần kỳ của Giang đại sư, sau đó hắn cũng đã nghe rất nhiều về sự tích của Giang đại sư, cả trực tiếp lẫn gián tiếp. Nhất là vài ngày trước, anh Long còn đặc biệt gọi điện cho hắn, trong cuộc điện thoại đó, sự tôn sùng của anh Long đối với Giang đại sư khiến hắn càng nể phục Giang đại sư hơn...

Tất nhiên, nếu Giang đại sư đã nói nếu không phải cô ấy, chỉ sợ sẽ không tìm được người thích hợp hơn với hắn, thì lời này chắc chắn không phải chỉ là lời nói suông.

"Giang đại sư, vị huấn luyện viên Kiều này không biết có bối cảnh gia đình như thế nào?"

Giang Phong cũng không hề che giấu, trực tiếp trả lời: “Cô ấy sinh ra trong gia đình quân nhân, ông cố cô ấy là một cựu Hồng quân, đã hi sinh trên chiến trường kháng Nhật. Ông nội cô ấy tham gia chiến tranh kháng Mỹ viện Triều, khi về hưu đã là nhân vật cấp đại lão, còn cha cô ấy chính là một đại lão tại ngũ.

Ngoài ra, hai người chú và hai người cô của cô ấy cũng đều là quân nhân tại ngũ, hơn nữa, chức vị cũng không thấp.

Cho nên nói, trước đó tôi cũng không phải là đang nói đùa với anh, nếu như anh lấy huấn luyện viên Kiều, thì nên chuẩn bị tư tưởng cho lỗ tai của mình.”

Bạch Tử An nghe vậy thì hít một ngụm khí lạnh, đối phương có xuất thân không hề tầm thường, điều này hắn đã sớm dự liệu.

Dù sao hắn cũng coi như là con ông cháu cha, dựa vào năng lực suy tính thần kỳ của Giang đại sư, chắc chắn sẽ không đến mức giới thiệu cho hắn một người có xuất thân bình thường, kể cả như vậy thì hắn cũng không ngại, nhưng chắc chắn sẽ không qua được cửa ải cha mẹ kia.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, gia thế của đối phương thế mà lại hiển hách như vậy.

“Cái này... thật đúng là Alexander mà!”

Giang Phong cười ha ha nói: “Dù sao thì Bạch ca cũng chỉ cần chinh phục huấn luyện viên Kiều là có thể thật sự đi tới đỉnh cao nhân sinh rồi!”

Bạch Tử An lấy dũng khí nói: “Xem ra cơ hội lần này thật sự phải nắm chắc, một khi bỏ lỡ, chỉ sợ sẽ không có cơ hội lần sau nữa.”

Giang Phong gật đầu nói: “Dựa theo những gì tôi biết về huấn luyện viên Kiều, cô ấy hẳn sẽ chỉ cho một cơ hội này mà thôi, nếu như hai người có thể vừa ý nhau, vậy có thể kết hôn trước rồi yêu đương sau, còn nếu như không vừa ý, thì có lẽ sẽ có chút khó.”

Bạch Tử An cười khổ nói: “Giang đại sư, cậu nói đến tôi cũng khẩn trương rồi.”

Giang Phong cười trấn an: “Yên tâm đi Bạch ca, mặc dù cơ hội chỉ có một, nhưng anh phải tin tưởng vào năng lực suy tính nhân duyên của tôi, tôi chạy nhiều nơi như vậy, chọn trúng huấn luyện viên Kiều đương nhiên là có lý do của nó.

Hai người có thể nói là một đôi trời đất tạo thành, nếu như hai người không gặp mặt thì không nói. Nhưng một khi đã gặp mặt, vậy Nguyệt lão có chết cũng sẽ hàn mối nhân duyên giữa hai người lại, trên đời này sợ rằng không ai có thể tách hai người ra được!”

Bạch Tử An trừng mắt nói: “Giang đại sư, không khoa trương như vậy chứ?”

Giang Phong vẻ mặt khẳng định, nói: “Khoa trương hay không khoa trương, cứ chờ tới lúc anh gặp huấn luyện viên Kiều là biết!”

Bạch Tử An nghe vậy, trong lòng lại càng chờ mong, huấn luyện viên Kiều liệu sẽ có cảm giác với hắn hay không, hắn không biết, dù sao thì từ ngày hôm qua khi nhìn thấy bức ảnh của huấn luyện viên Kiều, hắn vẫn luôn để người này trong lòng.

Nói không hề khoa trương, tối hôm qua ngủ hắn còn mơ thấy huấn luyện viên Kiều.

Có lẽ, hắn và huấn luyện viên Kiều, đúng như lời Giang đại sư nói, chính là một đôi trời đất tạo thành.

Chương 291: Hoa Tươi Tặng Mỹ Nhân

Bốn rưỡi chiều.

Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ Xuyên tỉnh.

Kiều Phượng Hoàng và các đội viên đang huấn luyện chiến đấu, sau khi giao đội viên cho một huấn luyện viên khác, cô liền trở về phòng ngủ tắm rửa, thay quần áo, thậm chí còn trang điểm nhẹ, việc mà cô gần như chẳng bao giờ làm.

Sau khi làm xong những việc này, Kiều Phượng Hoàng liền đi tới

cửa doanh trại, sau đó đón xe đi tới tiệm lẩu xx.

Cô không mang xe riêng tới bộ đội, còn xe quân đội thì không phải thứ có thể tùy tiện dùng, cô lại không muốn làm phiền người khác chở đi, cho nên liền lựa chọn đón xe, thuận tiện.

Đó là vì bây giờ cô là huấn luyện viên, có quyền ra vào doanh trại thoải mái, nếu như là đội viên, muốn nằm thôi cũng không dễ dàng.

Một đường đi không nói gì.

...

5 giờ 46 phút chiều.

Tại cửa ra vào của tiệm lẩu xx, Giang Phong và Bạch Tử An cuối cùng cũng thành công gặp được Kiều Phượng Hoàng.

Vào giây phút nhìn thấy Kiều Phượng Hoàng, tròng mắt Bạch Tử An đã hoàn toàn dính lên trên người người ta, hắn cảm thấy cô gái này mặc quân trang dĩ nhiên là vô cùng hiên ngang, nhưng dù không mặc quân trang thì trên người cô cũng tỏa ra khí chất hào hùng, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta kính nể.

Mà vào giây phút Kiều Phượng Hoàng nhìn thấy Bạch Tử An, trong lòng cũng sinh ra cảm giác vô cùng hài lòng, khí chất văn nhân độc nhất vô nhị kia xem như là phù hợp với sở thích của cô, thoạt nhìn còn đẹp trai hơn so với trong ảnh chụp.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy phải ít nhất mười giây đồng hồ, Giang Phong mới mỉm cười giới thiệu hai người.

“Xin chào huấn luyện viên Kiều!”

“Xin chào giáo sư Bạch!”

“Hoa tươi tặng mỹ nhân, hi vọng cô sẽ thích.”

“Cảm ơn anh, hoa tươi rất đẹp, tôi rất thích.”

Hai người bắt chuyện vài câu với nhau, sau đó Bạch Tử An liền

tặng bó hoa tươi mua trên đường tới đây cho Kiều Phượng Hoàng.

Kiều Phượng Hoàng mỉm cười nhận lấy bó hoa tươi, khách sáo vài câu xong mới cùng Giang Phong và Bạch Tử An đi vào tiệm lẩu.

Cách trang trí của tiệm lẩu này toát lên cảm giác cực kì sang trọng cao cấp, còn quý phái hơn nhiều so với những tiệm lẩu có thương hiệu dây chuyền, Giang Phong không cần hỏi cũng biết giá cả nơi này có thể đè chết người như thế nào.

Rất nhanh sau đó, Kiều Phượng Hoàng đã xe nhẹ đường quen dẫn Giang Phong và Bạch Tử An tới một phòng riêng được quây kín, nơi này có cung cấp dịch vụ quản gia 1: 1, trong suốt bữa ăn, bạn muốn ăn gì, quản gia sẽ giúp bạn nấu nướng bày biện tất cả, khách chỉ cần thoải mái thưởng thức món ăn là được.

Có điều, ba người không phải là tới chỉ để ăn cơm, mà xem mắt mới là chuyện chính, đương nhiên không cần loại dịch vụ này.

Lúc gọi món, Kiều Phượng Hoàng cẩn thận hỏi thăm khẩu vị của Giang Phong và Bạch Tử An, sau đó mới gọi toàn bộ món, đều là thứ có giá cả không thấp.

Chờ người phục vụ rời đi rồi, Kiều Phượng Hoàng mới giới thiệu: “Tiệm lẩu này có thể xem như là một trong những tiệm lẩu cao cấp của tỉnh thành này, hương vị quả thật rất được, nghe nói nơi đây dùng công thức lẩu bí truyền từ Thành triều, cái này là thật hay giả cũng không quan trọng, dù sao thì chỉ cần ăn ngon là được.”

Bạch Tử An cười nói: “Bây giờ, các nhà hàng cao cấp làm thức ăn ngon đã trải rộng khắp cả nước, không có tới trăm năm lịch sử thì không đáng để người ta để ý, không quan tâm tới lịch sử với điển cố về thức ăn của nhà hàng này là thật hay giả, trước tiên cứ dán cái nhãn nhà hàng đã trăm năm tuổi đã, chỉ có như vậy mới có thể thu hút thêm càng nhiều người sành ăn tới thưởng thức.”

Kiều Phượng Hoàng lắc đầu nói: “Bây giờ con người đã không còn mù quáng đuổi theo cái danh tiếng lâu năm như trước kia nữa rồi, tất cả cuối cùng vẫn phụ thuộc vào hương vị và cách phục vụ, nếu như ăn không ngon hoặc là thái độ phục vụ không tốt, thì đứng

nói là có danh tiếng trăm năm tuổi, dù có là danh tiếng ngàn năm tuổi thì cũng không thu hút nổi khách hàng nào tới."

Bạch Tử An gật đầu đồng tình: "Quả đúng là như vậy, giống như quán thịt vịt nướng xx có tiếng tăm lớn ở kinh đô kia, không phải cuối cùng cũng vắng tanh sao!"

Kiều Phượng Hoàng nói: "Chuyện đó tôi cũng có nghe nói, chủ yếu là hương vị không còn ngon như trước đây, cộng thêm giá cả cắt cổ, mà bên ngoài cũng có rất nhiều quán thịt vịt nướng cùng loại, dần dần không còn ai muốn tới đó làm công tử Bạc Liêu vung tiền nữa."

Cứ như vậy, Bạch Tử An và Kiều Phượng Hoàng, anh một câu tôi một câu, hai người vừa ăn vừa trò chuyện về ẩm thực, sau đó lại nói sang tới những nhà hàng trăm năm tuổi không còn khách kia, dù có thêm trăm năm tuổi nữa cũng không thay đổi được thế cục.

Hai người trò chuyện vô cùng ăn ý, khiến cho Giang Phong chẳng có gì để làm, chỉ biết nhìn mà cảm thán không thôi.

Rất nhanh sau đó, nồi lẩu và đủ loại đồ ăn kèm giá không thấp đã được người phục vụ mang lên.

Mặc dù phần lớn người Quế tỉnh không ăn được cay, nhưng cũng có những trường hợp ngoại lệ có thể ăn cay rất tốt, Giang Phong và Bạch Tử An chính là trường hợp ngoại lệ này, vì vậy, đối với nồi lẩu mùi hương tươi thơm cùng màu sắc mê người khiến người nhìn cũng đã thấy cay kia, hai người đều cảm thấy hấp dẫn.

"Anh Giang, giáo sư Bạch, bắt đầu ăn thôi, mọi người muốn ăn gì thì cứ nhúng, không cần khách khí đâu!" Kiều Phượng Hoàng một bên gắp sách bò lên nhúng vào nồi lẩu, một bên cười nói.

"Được được, bắt đầu thôi, phải thưởng thức thật tốt nồi lẩu cao cấp này xem rốt cuộc hương vị ngon đến mức nào mới được." Giang Phong đương nhiên cũng sẽ không khách khí, trực tiếp nhúng thịt dê cuốn mình thích ăn vào lẩu.

Bạch Tử An cũng không khách khí, nhúng ruột vịt giòn ngon vào nồi.

Trong nồi lẩu đang sôi sùng sục, thịt dê cuốn được lát mỏng chỉ cần nhúng vài giây đồng hồ là đã chín mềm, sau đó chấm vào nước sốt được pha chế cẩn thận, vừa đặt vào miệng, mùi vị tê cay tươi thơm đã tràn ngập, dư vị vô tận.

“Khó trách huấn luyện viên Kiều lại nói đây là tiệm lẩu cao cấp ở tỉnh thành này, mùi vị thật đúng là rất tuyệt!” Giang Phong vừa ăn vừa khen ngợi.

Lúc này, Bạch Tử An cũng đang thưởng thức hương vị tê cay thơm ngon, giòn sựt của ruột vịt trong miệng, đồng thời ca ngợi: “Mùi vị thật sự rất tốt, không nghĩ tới huấn luyện viên Kiều lại biết ăn uống như vậy.”

Kiều Phượng Hoàng cười nói: “Giáo sư Bạch quá khen rồi, tôi thật ra không hề biết nhiều về chuyện ăn uống như vậy, bình thường, nhiệm vụ huấn luyện ở bộ đội rất nặng, cơ bản không có cơ hội ăn cơm bên ngoài, chỗ này chẳng qua là tình cờ cùng trưởng bối trong nhà tới ăn vài lần, cho nên mới biết rõ.”

Bạch Tử An dò hỏi: “Huấn luyện viên Kiều, bây giờ ngoại trừ huấn luyện ra còn phải chấp hành đủ loại nhiệm vụ nguy hiểm nữa, cơ bản chẳng có thời gian nhàn rỗi nào, chẳng lẽ huấn luyện viên Kiều định cứ tiếp tục như vậy mãi sao? Huấn luyện viên Kiều có từng nghĩ tới việc treo một chức quan nhàn tản trong bộ đội hay chưa?”

Chương 292: Sự Ngạc Nhiên Của Ông Kiều

Tỉnh Tứ Xuyên.

Nhà hàng lẩu X.

Trong phòng riêng, lúc Bạch Tử An hỏi Kiều Phụng Hoàng có từng nghĩ sẽ làm một công việc nhàn hạ hay không, Kiều Phụng Hoàng trầm tư một hồi rồi chầm chậm nói: “Quả thật tôi chưa từng nghĩ qua chuyện này.”

Bạch Tử An nói: “Tục ngữ nói “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng”, cô nhiều năm ở trên tiền tuyến cống hiến cho quân đội, đôi khi

cũng phải nghĩ cho bản thân mình một chút."

Nếu như là trước khi gặp Bạch Tử An, Kiều Phụng Hoàng sẽ không bao giờ suy nghĩ mấy chuyện này, nhưng bây giờ cô lại nghiêm túc đáp: "Một hai năm nay chắc sẽ không thay đổi gì, một hai năm sau lại tính tiếp chuyện này vậy."

Bạch Tử An rất hài lòng với đáp án này, một hai năm thôi, anh ta đợi được.

Sau đó hai người tiếp tục vừa ăn vừa trò chuyện.

Vì muốn hiểu cô ấy hơn, Bạch Tử An không ngừng đặt câu hỏi, ví dụ như lúc mới tham gia đội cảnh sát nữ đặc biệt có cảm giác thế nào? Huấn luyện vất vả như vậy có từng nghĩ đến rút lui không? Lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ đã gặp phải tên lưu manh thế nào?

Kiều Phụng Hoàng cũng trả lời từng câu, hai người thật sự có vô vàn chủ đề để nói chuyện.

Còn Giang Phong chọn làm người vô hình lặng lẽ ăn cơm. Mùi vị món ăn thật sự rất ngon, có lẽ là nhà hàng lẩu ngon nhất hắn từng ăn. Không hổ được Kiều Phụng Hoàng khen là nhà hàng lẩu cao cấp nhất tỉnh Tứ Xuyên.

Đặc biệt là con ba ba được nuôi trên năm năm kia, thơm béo, thấm đẫm nước lẩu, ăn một miếng, thật thoả mãn!

Đến khoảng tám giờ mới kết thúc bữa cơm này.

Tuy nói là Kiều Phụng Hoàng mời cơm, nhưng Bạch Tử An cũng không thiếu tinh tế đến vậy, giữa chừng cũng tìm cách thanh toán hoá đơn.

Kiều Phụng Hoàng biết chuyện cũng không để ý. Cô ấy là kiểu người thẳng thắn, hào sảng, gia cảnh lại tốt nên trước giờ chưa từng phiền muộn chuyện tiền nong, đương nhiên sẽ không để tâm chuyện ai mời cơm.

Sau khi rời khỏi nhà hàng lẩu, Giang Phong nói: "Kiều giáo quan, cô phải về cục cảnh sát sao?"

Kiều Phụng Hoàng cầm trên tay bó hoa được Bạch Tử An tặng, cô gật đầu nói: “Ừm, về cục cảnh sát, ngày mai còn có nhiệm vụ huấn luyện.”

Giang Phong nói với Bạch Tử An: “Anh Bạch, vậy anh tìm một khách sạn gần đây để nghỉ ngơi đi, tôi tiễn Kiều giáo quan về, chốc nữa về gặp anh sau.”

Bạch Tử An nói: “Được”

Kiều Phụng Hoàng từ chối, nói: “Không cần phiền phức vậy đâu, tôi gọi đại một chiếc xe để về là được.”

Giang Phong cười nói: “Kiều giáo quan, vẫn nên để tôi tiễn chị về đi, vừa hay tôi có chuyện muốn nói với chị.”

Kiều Phụng Hoàng hiểu ý, cô không từ chối nữa: “Vậy phiền cậu Giang rồi.”

“Không phiền đâu.”

Ba phút sau.

Giang Phong theo chỉ dẫn lái xe đến cục cảnh sát nữ đặc biệt.

Kiều Phụng Hoàng ngồi ở ghế phụ.

Sau khi đi được một đoạn, Giang Phong mới hỏi: “Kiều giáo quan, chị cảm thấy anh Bạch thế nào?”

Kiều Phụng Hoàng nhìn về trước, cô đáp: “Không tệ, dí dỏm, học vấn uyên bác, quả thật là một thiếu niên giỏi giang hiếm thấy.”

Giang Phong đi thẳng vào vấn đề: “Kiều giáo quan, tôi cũng nghĩ giống chị. Nếu chị đã cảm thấy anh Bạch không tệ, vậy tôi muốn tác hợp mối nhân duyên này của anh chị, không biết chị có đồng ý không?”

Kiều Phụng Hoàng im lặng hồi lâu, tuy cô ấy là người quyết đoán nhưng nếu liên quan đến chuyện chung thân đại sự của bản thân thì vẫn phải suy nghĩ kỹ càng.

Giang Phong không hối thúc, hắn chỉ lặng lẽ lái xe.

Sau tầm mười phút suy nghĩ, Kiều Phụng Hoàng hỏi: “Cậu Giang, cậu định tác hợp thế nào?”

Nghe đến đấy, Giang Phong liền biết cô ấy đã đồng ý mối hôn sự này, hắn cười đáp: “Chuyện hôn nhân cần phải bàn bạc với ba mẹ. Không biết là Kiều giáo quan muốn tự mình nói với ba mẹ hay giao nhiệm vụ này cho tôi đây?”

Kiều Phụng Hoàng đáp: “Tôi tự mình nói với họ vậy.”

Giang Phong gật đầu nói: “Ừm, vậy tôi cùng anh Bạch tạm ở lại đây đợi tin tức của chị.”

…

Bốn mươi phút sau.

Trước cửa cục cảnh sát nữ đặc biệt.

Kiều Phụng Hoàng tháo dây an toàn, cô nói với Giang Phong: “Cậu Giang, tôi về cục trước đây, tôi sẽ gọi điện cho cậu sau khi báo chuyện với ba mẹ.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Được, vậy tôi đợi điện thoại của chị.”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Sau khi Giang Phong rời đi, Kiều Phụng Hoàng không lập tực đi vào trong, cô lấy điện thoại ra gọi điện cho ba của mình. Tính cách của cô ấy là vậy đấy, chuyện có thể làm hôm nay thì sẽ không kéo dài sang hôm sau.

Sau khi điện thoại nối máy, tiếng cười của Kiều phụ truyền đến: “Phụng Hoàng, ba định gọi điện thoại cho con, không ngờ con lại gọi trước rồi.”

Kiều Phụng Hoàng cười hỏi: “Ba, xem ba cười vui chưa kìa, có chuyện gì tốt sao?”

Kiều phụ vui vẻ nói: “Con gái cưng bận rộn cả tháng trời, không thấy nỗi mặt mũi lại gọi điện cho ba, đây không phải chuyện tốt sao?”

Kiều Phụng Hoàng cười vui vẻ: “Ba, ba đang trách con lâu rồi không gọi điện về đúng không?”

Kiều phụ cười híp cả mắt, ông nói: “Ba có nói vậy đâu!”

Sau đó Kiều Phụng Hoàng hỏi thăm sức khỏe ba mình, thuận tiện hỏi thăm luôn sức khoẻ của mẹ, đợi nói chuyện được kha khá cô mới mở lời hỏi: “Ba, lúc nãy ba định gọi điện cho con, có phải có chuyện gì không?”

Kiều phụ “khu khụ” vài rồi nói: “Phụng Hoàng à, quả thật ba có chuyện muốn bàn bạc với con. Con biết chuyện tên nhóc Lôi Hải gia nhập đội đặc công Tây Bắc Lang chưa?”

Chương 293: Kiều phụ “khu khụ” vài rồi nói: “Phụng Hoàng à, quả thật ba có chuyện muốn bàn bạc với con. Con biết chuyện tên nhóc Lôi Hải gia nhập đội đặc công Tây Bắc Lang chưa?”

Kiều Phụng Hoàng đáp: “Dạ, con biết rồi. Từ nhỏ đến lớn anh ấy đều rất lợi hại, những người cùng lứa chúng con không ai đánh thắng anh ấy cả. Anh ấy gia nhập đội đặc công Tây Bắc Lang cũng không phải chuyện lạ.”

Kiều phụ hỏi: “Phụng Hoàng, năm nay con cũng hai mươi tám rồi, con gái bình thường ở tuổi này sớm đã kết hôn sinh con. Con gia nhập đội cảnh sát nữ đặc biệt, nhiệm vụ huấn luyện nặng nề nên mãi không nghĩ đến chuyện này.

Hôm qua chú Lôi có ghé thăm nhà chúng ta, ông ấy bảo Lôi Hải cũng suốt ngày bận rộn huấn luyện, không có thời gian yêu đương.

Nên ý của chú Lôi là muốn tác hợp con với Lôi Hải, không biết ý

con thế nào?”

Kiều Phụng Hoàng vội nói: “Ba, không phải ba đồng ý chú Lôi rồi chứ? Anh Lôi Hải không phải kiểu con thích, từ nhỏ đến lớn con chỉ xem anh ấy như anh trai thôi.”

Kiều phụ đáp: “Yên tâm đi, ba chưa đồng ý với chú Lôi. Dù sao đây cũng là chuyện chung thân đại sự của con, ba của con cũng không phải kiểu phụ huynh phong kiến, phải hỏi ý của con trước mới được.”

Kiều Phụng Hoàng nói ngọt: “Đồng chí Kiều Vệ Hoa, ba tuyệt vời quá, ba là người ba tốt nhất trên đời của con.”

Kiều phụ được con gái khen đến cười tít mắt, một lúc sau mới nói: “Phụng Hoàng, nói gì thì nói, cười gì thì cười, con cũng không còn nhỏ nữa, phải bàn chuyện chung thân đại sự thôi. Nếu con không phản đối, ba sẽ kêu người tìm đối tượng cho con được không?”

Kiều Phụng Hoàng nói: “Ba, nói ra có lẽ ba không tin, hôm qua ông mai có đến tìm con, sau đó sắp xếp cho con xem mắt, con mới xem mắt xong liền gọi điện cho ba đây…”

Kiều phụ ngạc nhiên nói: “Gì cơ? Con mới xem mắt xong? Chuyện lớn như vậy sao con không nói với ba? Đối phương là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Gia đình thế nào?”

Nghe một loạt câu hỏi của ba mình, Kiều Phụng Hoàng cũng cạn lời: “Ba, ba từ từ hỏi, hỏi dồn như vậy sao con trả lời đây?”

Kiều phụ bình tĩnh lại, ông nói: “Do ba quá vội vàng rồi, vậy con nói tình hình đối phương cho ba nghe nào.”

Lúc này Kiều Phụng Hoàng mới giới thiệu: “Đối phương là người tỉnh Quảng Tây, năm nay ba mươi tuổi, là phó giáo sư một đại học danh tiếng ở Quảng Tây, cao một mét bảy mươi bảy, ưa nhìn, nhã nhặn, trông rất tri thức.

Con không hỏi bối cảnh gia đình, nhưng có lẽ không tệ.”

“Ba mươi tuổi làm phó giáo sư, quả thật rất ưu tú. Nếu gia cảnh tốt, vậy thì rất xứng với con.” Nói đến đây, Kiều phụ bèn hỏi:

“Phụng Hoàng, con đặc biệt gọi điện cho ba, có phải nhìn trúng tên nhóc này rồi không?”

Kiều Phụng Hoàng nói: “Ấn tượng đầu tiên rất tốt, bây giờ nhiệm vụ huấn luyện của con khá nặng, cả ngày trời không rảnh được tì thời gian, hiếm lắm mới gặp được người phù hợp nên con muốn để ba mẹ gặp mặt anh ấy, xem có đủ tư cách làm con rể của ba mẹ không.”

Kiều phụ cũng không có ý định phản đối, vốn dĩ ông cũng định nhờ người đi tìm đối tượng phù hợp cho con gái cưng, nếu con bé đã có người mình thích vậy cũng bớt phiền toái.

Huống hồ ông ấy cũng rất tự tin về mắt nhìn người của mình, không thứ gì có thể giấu được ánh mắt của ông ấy. Chỉ cần đối phương qua được ải của ông, vậy cuộc hôn nhân này đương nhiên là chuyện vui.

“Được, vậy ba đi gặp cậu ta, để ba xem tên nhóc này ưu tú thế nào.”

“Ba, trưa mai ba rảnh không?”

“Liên quan đến chung thân đại sự của con gái cưng, lúc nào ba cũng rảnh hết.”

“Dạ, vậy trưa mai cùng nhau ăn cơm nhé. Lát nữa con liên hệ với ông mai kia, hẹn thời gian, địa điểm ăn cơm ngày mai, lúc đó con sẽ báo cho ba.”

“Được, vậy ba đợi con gọi.”

“Dạ, tạm biệt ba!”

“Tạm biệt!”

…

Lúc Kiều Phụng Hoàng gọi điện cho ba mình, Giang Phong cũng đang kết nối bluetooth trên xe để gọi cho Bạch Tử An.

Điện thoại vừa nối máy, Giang Phong liền cười nói: “Chúc mừng

anh Bạch, lúc nãy trên đường tiễn Kiều giáo quan về, tôi đã hỏi thử ý của chị ấy, lát nữa chị ấy sẽ gọi điện thoại đã bàn bạc với ba chuyện của anh với chị, nếu không có gì sai sót, có lẽ ngày mai anh phải gặp ba mẹ chị ấy đấy."

Bạch Tử An vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Nhanh vậy đã gặp phụ huynh rồi sao?"

Giang Phong cười nói: "Theo thủ tục xem mắt bình thường, lần đầu tiên đã phải gặp phụ huynh rồi. Chỉ là Kiều giáo quan không biết anh có đáng tin hay không, nên mới chưa thông báo cho ba mẹ. Tự mình gặp anh trước, chỉ khi qua được ải của chị ấy thì anh mới có tư cách gặp ba mẹ chị ấy."

Bạch Tử An cười nói: "Cũng chính là nói, bây giờ tôi đủ tư cách rồi?"

Giang Phong cười ha ha: "Đúng vậy, anh đủ tư cách rồi, tiếp theo phải gặp phụ huynh, chỉ cần anh thông qua ải cuối này, vậy chuyện hôn sự của anh và Kiều giáo quan chắc như đinh đóng cột luôn."

Chương 294: Trôi Đến Mất Liên Lạc

【 Danh tính 】: Bao Phú Quý (biệt danh: Trôi đến mất liên lạc)

【 Tuổi tác 】: 31 tuổi

【 Chiều cao 】: 176cm

【 Cân nặng 】: 66kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ 1... Lần thứ 2... Lần thứ 7...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 65 (tình cảm vợ chồng 61

+ môn đăng hộ đối 70 + Quan hệ gia đình 64)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 80 (tình cảm vợ chồng 81 + môn đăng hộ đối 79 + Quan hệ gia đình 80)

Đây là đối tượng Giang Phong tìm được cho cô gái sa chân lỡ bước kia, lúc này, người tên Bao Phú Quý đó đang nằm lỳ trên giường, hưởng thụ dịch vụ xoa bóp bằng dầu của nhân viên.

Xoa bóp từ trên xuống dưới, lại xoa bóp từ dưới lên trên, đang lúc Phú Quý thoải mái tới mức không muốn động thì một đám cảnh sát đột nhiên phá cửa xông vào...

Đêm đó, Bao Phú Quý thật sự đúng như biệt danh của mình: Trôi đến mất liên lạc.

...

Thứ năm, ngày 23 tháng 2 năm 2023.

Giữa trưa, trong một nhà hàng đặc sản ở tỉnh thành Xuyên tỉnh, Giang Phong, Bạch Tử An và Kiều Phượng Hoàng cùng Kiều phụ, Kiều mẫu ngồi quanh một chiếc bàn.

Trên bàn bày rất nhiều món đặc sản ngon của Xuyên tỉnh, có thỏ lạnh, thịt thăn thỏ chiên giòn, phần da chiên xốp giòn, bụng ngàn tầng tê cay, đậu phụ sốt hoa, thịt hấp lá sen, cá ướp hoắc hương, vân vân.

Kiều phụ là một đại lão tại ngũ, cho dù ông không mặc quân trang, trên người cũng tỏa ra sự uy nghiêm.

Kiều mẫu cũng là quân nhân thuộc đoàn văn công (đoàn nghệ thuật biểu diễn cho bộ đội), mặc dù đã ngoài năm mươi, nhưng vì cuộc sống sinh hoạt thư thái không phải lo nghĩ nhiều, cộng thêm được bảo dưỡng tốt, thoạt nhìn chỉ như một người phụ nữ bốn mươi tuổi.

Qua ba lần rượu cùng thức ăn, Kiều mẫu liền để đũa xuống, mỉm cười hỏi: “Giáo sư Bạch, trong nhà cậu có anh chị em gì không?”

Bạch Tử An nghe vậy cũng đặt đũa xuống, nhanh chóng nuốt hết

thức ăn trong miệng, xong mới đáp: “Dì, cháu là con một ạ.”

Kiều mẫu cười nói: “Con một cũng rất tốt, cha mẹ cậu làm nghề gì?”

Bạch Tử An khiêm tốn nói: “Cha mẹ cháu đều là công chức nhà nước.”

Giang Phong ngồi cạnh hắn lập tức tiếp lời: “Chú Kiều, cô Kiều, anh Bạch là đang khiêm tốn đấy, cha anh ấy chính là quan chức cấp cao ở Quế tỉnh bọn cháu, mẹ anh ấy thì công tác ở sở Y Tế, ông ngoại anh ấy đã về hưu cũng từng là một trong những quan lớn của tỉnh, hoàn toàn môn đăng hộ đối với huấn luyện viên Kiều đây.”

Nghe đến đó, Kiều phụ Kiều mẫu không nhịn được nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ hài lòng trong mắt đối phương.

Trước khi bọn họ tới gặp Bạch Tử An đã biết con gái có hảo cảm đối với người này, mà lúc đó hay người lại không rõ gia thế bối cảnh nhà người ta ra sao, trong lòng ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Một phó giáo sư trẻ tuổi như vậy, mặc dù cũng tính là ưu tú, nhưng nếu chỉ xuất thân từ gia đình bình thường, vậy hai người chắc chắn sẽ không đồng ý gả con gái cho người ta.

Cũng may là hai người lo lắng thừa rồi, bối cảnh của đối phương so với nhà bọn họ mặc dù vẫn kém hơn một chút, nhưng hoàn toàn có thể nói là môn đăng hộ đối.

Sau khi Kiều Phượng Hoàng biết được gia thế bối cảnh của Bạch Tử An, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, mặc dù hôm qua cô cũng đã suy đoán được từ lời nói của hắn rằng gia cảnh hắn hẳn là không kém, nhưng cũng không nghĩ đến hắn cũng là con ông cháu cha.

Đối với việc này, Kiều Phượng Hoàng đương nhiên cũng vui vẻ, cho dù cô không quan tâm tới gia thế bối cảnh của người mình gả cho, nhưng cô không quan tâm không có nghĩa là người trong nhà không quan tâm.

Sau khi Giang Phong giới thiệu xong về gia thế bối cảnh của Bạch Tử An, bầu không khí trên bàn cơm lại càng hài hòa hơn.

Giang Phong là người mai mối, chức trách của hắn chính là tác hợp thành công mối nhân duyên này, sau khi nhìn rõ thái độ của Kiều phụ và Kiều mẫu, hắn liền không kiêng kỵ gì nói thẳng: “Chú Kiều, cô Kiều, công việc của mọi người đều tương đối bận rộn, muốn gặp mặt là không hề dễ dàng, cho nên cháu muốn đề nghị một chuyện, giờ mọi người cùng nhau hẹn một ngày, để chú Bạch và cô Bạch bay tới đây gặp mặt hai người một lần, thuận tiện trao đổi chuyện hôn sự của anh Bạch và huấn luyện viên Kiều, hai người cảm thấy thế nào?”

Kiều phụ, Kiều mẫu và Kiều Phượng Hoàng đều là quân nhân tại ngũ, tính cách của phần lớn quân nhân là tương đối ngay thẳng, trong lòng đã có quyết định, đương nhiên Kiều phụ cũng không có ý định lề mề chậm chạp.

Nghe thấy lời đề nghị của Giang Phong, ông liền trực tiếp đồng ý: “Được, giáo sư Bạch, cậu hãy mau chóng thông báo cho cha mình, để ông ấy sắp xếp công việc, xem xem hẹn ngày nào thì thích hợp.”

Bạch Tử An thật sự là chấn kinh tới hoảng, tiến triển này cũng quá mẹ nó nhanh rồi, mới là lần thứ hai gặp mặt đối tượng hẹn hò, lần đầu tiên gặp mặt cha mẹ cô, mà giờ đã trực tiếp bảo hắn gọi cha mẹ mình tới thương lượng chuyện hôn sự rồi?

Hắn đến bây giờ còn chưa hề nói chuyện này với cha mẹ mình đâu!

Vốn là tính hôm nay gặp cha mẹ của đối phương trước, sau khi xác nhận thái độ của cha mẹ đối phương xong thì hắn sẽ nói với cha mẹ mình chuyện xem mắt, không nghĩ tới kế hoạch này lại không đuổi kịp thay đổi, dưới lời đề nghị của Giang đại sư, mối quan hệ của hai người đã nhanh chóng tiến tới giai đoạn trao đổi việc hôn sự rồi.

Có điều, chấn kinh thì chấn kinh, nhưng Bạch Tử An cũng không phải là ngốc, hắn lập tức đáp: “Được, vậy để cháu gọi điện báo cha mình sắp xếp công việc, xin phép mọi người một lát, thật xin lỗi!”

Ra khỏi phòng riêng, tìm một nơi yên tĩnh, phù hợp để gọi điện thoại, Bạch Tử An lập tức nhấn gọi cho cha mình.

Điện thoại vừa kết nối, hắn liền hỏi: “Cha, giờ cha có tiện nói chuyện không?”

Bạch phụ trả lời: “Tiện, có chuyện gì, con cứ nói đi!”

Bạch Tử An ngắn gọn trả lời: “Cha, là như này, ngày hôm qua Giang đại sư đã giới thiệu cho con một đối tượng, là người ở Xuyên tỉnh, cô ấy là huấn luyện viên của Đội cảnh sát đặc nhiệm nữ của tỉnh, xuất thân từ quân nhân thế gia.

Ông cố nội là một cựu Hồng quân, hi sinh trên chiến trường kháng chiến Nhật, ông nội thì từng tham gia chiến tranh kháng Mỹ viện Triều, lúc về hưu đã ở cấp đại lão, cha cô ấy là một đại lão tại ngũ ở quân khu của tỉnh, còn có hai người chú và hai người cô, tất cả đều là quân nhân tại ngũ có chức vị không thấp.

Gia thế bối cảnh so với nhà chúng ta chỉ có mạnh hơn chứ không có yếu hơn, con nhìn trúng cô ấy rồi, mà cô ấy cũng nhìn trúng con.

Chương 295: Vi Vi, Sao Em Lại Ở Đây?

Bây giờ, con đang cùng ăn cơm với cha mẹ cô ấy, cha mẹ cô ấy bảo con thông báo với cha chuyện này, bảo cha sắp xếp công việc xem có ngày nào có thời gian thì hai nhà cùng gặp mặt một lần, thuận tiện trao đổi chuyện hôn sự của bọn con.”

Bạch phụ nghe xong cũng khiếp sợ không thôi, ông ở trong quan trường chìm nổi hơn ba mươi năm, gió to sóng lớn gì cũng từng gặp rồi, cho nên có thể nhanh chóng định thần lại, lập tức trả lời: “Buổi sáng ngày mai cha có một hội nghị, buổi chiều còn phải tiếp kiến xxx, buổi tối có thể bay tới Xuyên tỉnh, ngày kia hoặc ba ngày sau gặp mặt đều được, con hỏi đối phương một chút xem thế nào, sắp xếp thời gian cho hợp lý.”

Bạch Tử An đáp: “Vâng, con đã biết rồi, đến khi nào quyết định được thời gian thì con sẽ nói lại với cha.”

Nói xong, hắn liền cúp điện thoại, quay trở lại phòng.

Lúc này, Giang Phong và ba người Kiều gia đang cười cười nói nói, là một người mai mối, tài ăn nói của Giang Phong cũng được luyện ít nhiều, so với người bình thường, giờ hắn có thể được xưng là "Xã ngưu" rồi.

Bạch Tử An vừa về đến, vừa cười nói: "Chú, dì, cha con nói thứ bảy chủ nhật tuần này được nghỉ, trong mấy ngày này muốn hẹn ngày nào cũng được, hai người hãy quyết định dựa trên công việc của mình."

Kiều phụ gật đầu nói: "Vậy buổi chiều thứ bảy đi, trực tiếp tới nhà tôi."

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Văn phòng xx.

Bạch phụ quyền cao chức trọng sau khi cúp điện thoại, trong lòng cũng không nhịn được mà có chút hưng phấn, không nghĩ tới con trai thế mà không hề chịu thua kém, vậy mà lại chọn được một đối tượng tốt như vậy, thế như nó nói, đối tượng này là do Giang đại sư giới thiệu.

Bởi vì biết con trai đang ăn cơm cùng cha mẹ người ta, cho nên Bạch phụ khi nói chuyện cũng lời ít ý nhiều, không muốn đi hỏi Giang đại sư là ai, tránh lãng phí thời gian của con trai, chờ con trai có thời gian rảnh rỗi rồi hỏi kỹ cũng không muộn.

Nghĩ tới thân phận của thông gia mà con trai vừa nhắc tới, Bạch phụ liền lên mạng tra thử lí lịch của đối phương một chút, sau đó lại tra thêm vài thứ cơ bản nữa.

Sau khi hiểu rõ ràng, Bạch phụ hưng phấn tới mức nhịn không được mà gọi điện cho vợ.

...

1: 15 chiều, Lâm An.

Chiếc máy bay số 332, giờ đã bắt đầu cất cánh.

Sau mười phút, máy bay đã dùng tốc độ cực nhanh bay về phía tỉnh thành Xuyên tỉnh.

Ở khoang hạng nhất, Hoàng Linh Vi ăn mặc thật xinh đẹp nhìn ra những đám mây trắng trôi lững lờ phía dưới máy bay, trong lòng suy nghĩ tới vẻ mặt của bạn trai khi mình đột nhiên xuất hiện.

Anh ấy hẳn là sẽ rất vui vẻ đi?

Từ sau khi hai người trở thành người yêu, cũng chỉ ở chung trong hai ngày ngắn ngủi, sau đó lại tách ra, một người về Quế tỉnh, một người tới Lâm An học.

Mặc dù hai người ngày nào cũng có thể gọi video để gặp mặt nhau, nhưng nhìn qua video dù sao cũng không thể giống như lúc gặp mặt thật sự được, tối hôm qua, Hoàng Linh Vi đã cùng Giang Phong gọi video hàn huyên hơn một giờ, lúc đó, cô đột nhiên có một xúc động mãnh liệt muốn gặp đối phương.

Vốn cho rằng ngủ một giấc là được, không nghĩ tới lúc tỉnh lại, suy nghĩ muốn gặp đối phương lại càng mãnh liệt hơn.

Thế là, Hoàng Linh Vi liền không thèm kiềm chế bản thân nữa, trực tiếp đặt vé máy bay, sau đó thu dọn hành lý, ăn mặc chỉnh tề cẩn thận, rồi chạy thẳng tới sân bay.

Vì muốn cho bạn trai một bất ngờ, cho nên chuyến bay này của Hoàng Linh Vi là hoàn toàn bí mật, dù sao thì tối hôm qua khi nói chuyện trời đất, cô cũng đã biết Giang Phong ở trong khách sạn nào, cứ đến đó tự tìm là được.

Từ Lâm An tới Quế tỉnh phải bay hết hai giờ năm mươi phút, tối hôm qua Hoàng Linh Vi ngủ không ngon, vừa vặn có thể ngủ bù một giấc trên máy bay.

Khoang hạng nhất đắt, đương nhiên là có lý do của nó.

Hoàng Linh Vi muốn ngủ, tiếp viên hàng không xinh đẹp liền đi tới kéo ghế ngồi thành giường, nếu cần còn có thể thay áo ngủ và dép lê công ty hàng không đã chuẩn bị, có điều Hoàng Linh Vi không cần những thứ này, cô chỉ nhờ tiếp viên hàng không treo bảng ‘Xin đừng làm phiền’ lên, sau đó liền nằm nghỉ ngơi một lát.

4 giờ 05 phút chiều, máy bay an toàn đáp xuống sân bay Quế tỉnh.

4 giờ 30 phút, Hoàng Linh Vi đón một chiếc xe chạy thẳng tới một khách sạn năm sao nào đó.

...

Một phòng xa hoa trong khách sạn năm sao nào đó, Giang Phong đang nằm trên giường tán gẫu cùng bạn gái trên wechat.

Giữa trưa lúc đang cùng Bạch Tử An và ba người Kiều gia ăn một bữa cơm, hắn đã uống không ít rượu, lúc tiễn ba người Kiều gia rời đi rồi, Giang Phong liền đi về khách sạn, tắm rửa rồi nằm lên giường nghỉ ngơi.

Hoàng Linh Vi: "Đồng chí Giang Phong, anh đi công tác vất vả thế này, sao không mời một tiểu tỷ tỷ tới xoa bóp người cho dễ chịu một chút?"

Giang Phong: "Lãnh đạo cứ nói đùa, anh chỉ cùng khách ăn uống một bữa, có cái gì mà vất vả, lại nói, nếu như muốn xoa bóp, tìm một anh trai mù không phải thoải mái hơn sao, sao lại phải tìm kiểu tiểu tỷ tỷ không có chút lực nào chứ?"

Hoàng Linh Vi: "Nói tới ngọt như vậy, có thật là như thế không?"

Giang Phong: "Đương nhiên là thật, hoan nghênh lãnh đạo tới kiểm tra bất cứ lúc nào."

Hoàng Linh Vi: "Đồng chí Giang Phong, mời đồng chí báo cáo vị trí hiện tại của mình."

Giang Phong: "Báo cáo lãnh đạo, vị trí hiện tại của tôi đang là phòng xx, khách sạn xx."

Hoàng Linh Vi: "Đồng chí Giang Phong, sau khi nghiên cứu, tổ chức quyết định sẽ điều động một sứ giả mỹ nữ tới kiểm tra, mời đồng chí nhanh chóng mặc quần áo tử tế, tiếp đón sứ giả mỹ nữ tới."

Giang Phong: "Ha ha, lãnh đạo yên tâm, tôi chắc chắn sẽ phối hợp kiểm tra với sứ giả mỹ nữ."

Hoàng Linh Vi: “Vậy đồng chí đã mặc quần áo tử tế xong chưa?”

Giang Phong: “Đã xong!”

Hoàng Linh Vi: “Vậy đồng chí ra mở cửa đi, tổ chức đã điều động sứ giả mỹ nữ tới cửa phòng của đồng chí rồi!”

Giang Phong: “Không được, anh không diễn nổi nữa, lời kịch này tiếp như thế nào được?”

Hoàng Linh Vi: “Ai cùng anh diễn kịch chứ, em là cho người tới tặng quà cho anh, anh mau đi mở cửa nhanh đi, người ta đã đứng trước cửa phòng anh rồi!”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Giang Phong kinh ngạc, vội vàng nhảy từ trên giường xuống, nhanh chóng mặc quần áo, một bên nói lớn: “Chờ một chút!”

Khoảng mười giây đồng hồ sau, Giang Phong đã mặc quần áo tử tế đi tới cửa, hắn nhanh chóng mở cửa ra.

Sau đó, đập vào mắt hắn là người bạn gái thanh tú động lòng người, Hoàng Linh Vi, đang đứng ở cửa ra vào, trên mặt mang theo nụ cười mê người, cặp mắt đẹp biết nói chuyện kia tình ý nhìn hắn.

Giờ phút này, trong lòng Giang Phong thật sự là tràn ngập kinh hỉ, bật thốt lên: “Vi Vi, sao em lại ở đây?”

Hoàng Linh Vi mặt tươi như hoa, nhìn thẳng vào mắt Giang Phong, đáp: “Em nhớ anh lắm!”

Giang Phong nghe vậy, tim đập thình thịch, trực tiếp kéo người vào trong lòng, cúi đầu hôn xuống.

“A...”

Chương 296: Thường Đi Bên Bờ Sông, Nào Có Chuyện Không Ướt Giày

Quế tỉnh, trong một căn phòng xa hoa của một khách sạn năm sao nào đó.

Hoàng Linh Vi mơ mơ màng màng, tới lúc vũ trang trên người đã bị tháo bỏ hết, cô mới giật mình tỉnh lại, nhớ tới lời căn dặn mẹ đã lặp đi lặp lại trước đó, cô chật vật ngăn cản bạn trai tiến thêm một bước nữa, yếu ớt nói: “Chồng, cái kia... không được, em vẫn chưa chuẩn bị tốt tư tưởng!”

Giang Phong biết, nếu như hắn cứng rắn hơn một chút, nhất định vẫn có thể đẩy cô xuống.

Có điều, loại chuyện này không thể gấp được, hắn từng nghe qua rất nhiều lời chia sẻ kinh nghiệm của các bậc tiền bối, đều nói thời điểm sung sướng nhất cuộc đời chính là lúc yêu đương có thể xuống tay nhưng lại không vượt qua bước cuối cùng.

Giai đoạn này không có cãi nhau, chỉ có ngo ngoe muốn động và thân thân mật mật.

Rất nhiều người từng trải qua dư vị này đều hối hận tại sao lúc đó lại hạ thủ quá nhanh.

Giang Phong không có kinh nghiệm trong phương diện này, nhưng hắn quyết định nghe theo lời khuyên bảo của những người từng trải, cố gắng kéo dài giai đoạn yêu đương tốt đẹp.

Hai người cứ như vậy dính lấy nhau tới tận năm rưỡi, mãi tới khi Bạch Tử An gọi điện cho Giang Phong hẹn ăn cơm, hai người mới lưu luyến không rời, mặc quần áo trang điểm chỉnh chu.

Mười phút sau.

Bạch Tử An nhìn thấy Hoàng Linh Vi ôm lấy cánh tay Giang Phong đi tới.

Giang Phong mỉm cười giới thiệu: “Anh Bạch, đây là bạn gái tôi, Hoàng Linh Vi. Vi Vi, đây chính là anh Bạch mà anh đã nói với em.”

“Anh Bạch, xin chào.” Hoàng Linh Vi tự nhiên chào hỏi.

“Cô Hoàng, xin chào!”

Bạch Tử An lễ phép chào lại, sau đó nhìn về phía Giang Phong tán dương: “Giang đại sư thật sự là có ánh mắt tốt mà!”

Giang Phong cười đáp lại một câu, hỏi tiếp: “Anh Bạch muốn ăn gì?”

Bạch Tử An cười đáp: “Tôi ăn gì cũng được, không biết cô Hoàng muốn ăn cái gì?”

Hoàng Linh Vi mỉm cười nói: “Em ăn gì cũng được.”

Giang Phong cười đề nghị: “Hay là chúng ta ăn lẩu đi? Tôi cảm thấy ở Xuyên tỉnh mà không ăn nhiều lẩu một chút thì đúng là có lỗi với dạ dày của mình.”

Bạch Tử An và Hoàng Linh Vi đều tỏ vẻ đồng ý.

Lẩu, nhất là lẩu ở Xuyên tỉnh, đúng là mỹ vị rất nhiều người yêu thích.

...

Tỉnh thành Kiềm tỉnh.

Hôm nay Lý Lập làm món Gà Cung Bảo.

Mặc dù món Gà Cung Bảo này có mặt trong rất nhiều nền ẩm thực địa phương, nhưng thật ra bắt nguồn sớm nhất là từ món gà xào xả ớt của Kiềm tỉnh, cho nên nếu truy về nguồn gốc của món ăn này, thì Gà Cung Bảo là thuộc ẩm thực Kiềm tỉnh.

Gà Cung Bảo ở Kiềm tỉnh có cách làm khác với Gà Cung Bảo ở những vùng khác, ớt dùng trong món này là loại ớt đặc trưng của Kiềm tỉnh, hơn nữa, vì người Kiềm tỉnh thích ăn chua, cho nên Gà Cung Bảo của Kiềm tỉnh cũng có thêm vị chua, vị chua cay hòa hợp rất thích hợp để ăn với cơm.

Lý Lập làm việc trong một cơ quan chính phủ, thứ hắn yêu thích nhất chính là nghiên cứu các món ăn, hơn mười năm nghiên cứu đã giúp cho tài nấu nướng của hắn không kém gì một đầu bếp

chuyên nghiệp.

Lúc một nhà ba người dùng cơm, Lý mẫu nói: “Con trai, lần xem mắt này là mẹ sai, không có điều tra rõ ràng, sắp xếp một cô gái không có học thức xem mắt với con. Mẹ đã biết sai rồi, cũng đã nhờ người tìm kiếm đối tượng khác cho con, cam đoan lần này sẽ không xuất hiện sai lầm như vậy nữa.”

Lý Lập bất đắc dĩ nói: “Mẹ, ở thời đại này thì tuổi như con vẫn tính là rất trẻ, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên là được, cần gì phải gấp gáp sắp xếp cho con xem mắt như vậy chứ?”

Lý mẫu nói: “Con trai, mẹ cũng không phải là vội ôm cháu hay gì cả, nhưng bây giờ con đã 29 tuổi rồi, tốt nhất là nên tìm được đối tượng trong năm nay, bởi vì 29 tuổi với 30 tuổi, mặc dù chỉ cách có 1 tuổi, nhưng một cái đầu 2 một cái đầu 3, ý nghĩa có sự khác biệt rất lớn.”

Lý phụ cũng nói: “Mẹ con nói đúng, 29 tuổi và 30 tuổi rất khác biệt, 29 tuổi trong mắt người khác thì vẫn là một thanh niên trai tráng sung sức, nhưng đến 30 tuổi thì trong mắt người khác lại chỉ là một người đàn ông trung niên mà thôi.”

Đàn ông trung niên? Lý Lập nghe tới toát mồ hôi lạnh.

Xem ra, đối với việc hôn nhân đại sự này thật sự phải để tâm chút mới được, để thêm mấy năm nữa sợ rằng hắn sẽ thật sự trở thành một ông chú ế vợ mất!

...

Thành phố B, Quế tỉnh, tại phòng tạm giam nào đó.

Bao Phú Quý đang tự kiểm điểm bản thân, từ mười năm trước khi bạn bè dẫn hắn thử chút cảm giác được phục vụ đặc biệt xong, hắn liền hoàn toàn mê mẩn cảm giác thoải mái cực độ kia.

Sau đó, cơ bản mỗi tháng hắn đều sẽ ghé thăm một vài nơi đặc biệt, đỉnh cao là một tháng đi tới vài chục lần, thậm chí ngay cả sau khi có bạn gái, hắn cũng không thể từ bỏ thói quen này, mỗi tháng vẫn phải lén lút đi mấy lần.

Cũng may là gia cảnh hắn tạm được, tiệm nước giải khát hắn tự mở cũng có thể kiếm được không ít tiền, nhờ vậy mới có vốn liếng để đi tới mấy nơi đặc biệt kia.

Cho tới nay, vận may của hắn cũng không tệ, trôi dạt như vậy mười mấy năm cũng chưa hề bị bắt lần nào.

Nhưng có câu nói này rất hay, thường đi bên bờ sông, nào có chuyện không ướt giày, hắn cuối cùng cũng trải nghiệm được chuyện đúng ra đã được trải nghiệm từ lâu, bị bắt, lần đầu tiên bị tạm giam, thậm chí nếu như không phải hắn có bị cắn chết cũng không chịu khai ra phương thức liên lạc của cha mẹ mình, có lẽ cha mẹ hắn cũng đã biết hắn bị bắt vì chạy tới mấy nơi như vậy rồi.

Mặc dù chỉ bị tạm giam năm ngày mà thôi, nhưng bị bắt vì làm loại chuyện này thật sự quá mất mặt.

Bao Phú Quý tự nhủ trong lòng: "Chờ tới lúc đi ra rồi, hắn sẽ tìm một người phụ nữ thật tốt, sống một cuộc sống nghiêm chỉnh, không bao giờ đặt chân tới mấy nơi như này nữa, mười mấy năm qua chơi cũng đã chán rồi, hắn phải quay đầu hồi tâm!"

Chương 297: Thường Đi Bên Bờ Sông, Nào Có Chuyện Không Ướt Giày (2)

Tỉnh thành Xuyên tỉnh.

Ba người Giang Phong sau khi ăn xong nồi lẩu mỹ vị, Bạch Tử An liền nháy mắt ra hiệu với Giang Phong: "Giang đại sư, vậy tôi về khách sạn nghỉ ngơi trước, không làm kỳ đà cản mũi của hai người nữa."

"Vậy được, anh Bạch trở về nghỉ ngơi trước đi, bọn tôi đi dạo chơi xung quanh đây." Giang Phong cũng không khách khí, trực tiếp ném chìa khóa xe cho người ta, sau đó lôi kéo Hoàng Linh Vi đang đỏ mặt ngượng ngùng đi dạo phố.

Ở thành phố giàu tài nguyên này, địa điểm hàng đầu để đi đạo phố

đương nhiên là phố đi bộ thương mại Cẩm Lý nổi tiếng.

Phố Cẩm Lý là một con phố dành riêng cho người đi bộ được xây dựng theo phong cách kiến trúc giả cổ thời cuối nhà Thanh, bố cục ở đây được sắp xếp chặt chẽ, quán bar, khu giải trí, khu ăn uống, khu nhà trọ, khu bán đồ lưu niệm, triển lãm mỹ nghệ,...

Đây là khu phố dành riêng cho người đi bộ nổi danh ngang với các con phố đi bộ có lịch sử lâu đời khắp cả nước như Vương Phủ Tỉnh ở thủ đô, đường Giang Hán ở tỉnh Hồ Bắc, phố Jiefangbei của Trùng Khánh, đường Hòa Bình ở Kim Môn, nơi đây được xưng là "Con phố đệ nhất Tây Thục", được vinh danh là "Thanh Minh Thượng Hà Độ phiên bản Thiên phủ".

Hai người dắt tay dạo bước trên con đường cổ kính, lúc này, sắc trời đã tối, hàng dài đèn lồng xếp hai bên đường cũng đã sáng lên, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp thơ mộng.

Nếu như những người đi trên đường cũng mặc cổ phục, thì có lẽ sẽ còn có cảm giác như vừa xuyên không.

Hai người không mua gì cả, Hoàng Linh Vi lấy điện thoại ra, tới chỗ nào cảm thấy phong cảnh xinh đẹp liền dừng lại chụp ảnh, cô không chỉ chụp mỗi phong cảnh, mà còn kéo Giang Phong vào cùng chụp không ít ảnh thân mật.

Cứ như vậy đi dạo tới chín giờ tối, mắt thấy đã có không ít cửa hàng đã lần lượt đóng cửa, Giang Phong và Hoàng Linh Vi mới thỏa mãn dừng bước.

"Không hổ là con phố đệ nhất Tây Thục, kiến trúc giả cổ nơi này hoàn toàn khác xa so với kiểu kiến trúc thương nghiệp hiện đại ở Thâm thị chúng ta, không nói những cái khác, ít nhất phong cảnh ở đây cũng xinh đẹp hơn rất nhiều." Hoàng Linh Vi cảm thán nói.

Giang Phong gật đầu cười: "Đúng vậy, phong cảnh ở đây quả thực rất xinh đẹp. Đương nhiên, cái này cũng có liên quan tới sở thích của chúng ta với những thứ mang cảm giác hoài cổ. Có điều, nói đi nói lại, kiểu kiến trúc cuối thời nhà Thanh này quả đúng là có một nét phong cách riêng."

“Hôm nay cũng đã đi dạo đủ rồi, rất nhiều cửa hàng cũng đã đóng cửa, chúng ta cũng nên trở về thôi.”

“Vâng, chúng ta đi thôi!”

Một tiếng sau.

Hai người đã trở lại khách sạn, sau khi vào phòng, bầu không khí lập tức trở nên mập mờ.

Cô gái đẹp tới mức xung quanh như có một hào quang màu hồng trước mắt hắn này chính là bạn gái danh chính ngôn thuận của hắn, Giang Phong tự nhiên sẽ không khách khí, hắn trực tiếp ôm người vào lòng, “gặm”, từ cổ xuống tay, cảm giác cực kỳ vui sướng.

Mấy phút đồng hồ sau, Hoàng Linh Vi đẩy hắn ra, giống như chạy trốn đi nhanh vào trong phòng tắm, nói: “Em muốn ngâm mình.”

Giang Phong liền đi vào theo, cười hắc hắc: “Chúng ta cùng nhau ngâm.”

“Không thích!”

“Đồng chí Hoàng Linh Vi, bây giờ đồng chí chính là bạn gái của đồng chí Giang Phong, sau khi nghiên cứu, tổ chức quyết định yêu cầu đồng chí cùng ngâm mình với đồng chí Giang Phong, mong đồng chí hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao.”

“Đáng ghét, anh quá vô lý, nào có tổ chức nào như vậy chứ!”

“Ha ha ha, từ giờ trở đi, em chính là nữ gián điệp phục vụ mệnh lệnh của tổ chức tới để sắc dụ anh.”

“Hừ, cái gì mà nữ gián điệp, anh đi ra ngoài trước đi, em muốn đi vệ sinh!”

“Đi tiểu hay đại đây?”

“…”

Thứ bảy, ngày 25 tháng 2 năm 2023.

Bảy giờ sáng, Hoàng Linh Vi từ từ mở mắt ra, sau đó nhìn thấy bạn trai đang mỉm cười với mình, khiến cô không khỏi ngượng ngùng mà hỏi: "Sao anh lại nhìn em như vậy?"

Giang Phong cười nói: "Bởi vì em đẹp đó!"

Hoàng Linh Vi vui mừng khôn xiết trước lời khen ngợi, nhưng cô ấy ậm ừ: "Anh thật là dẻo miệng ghê á, sợ em tính sổ với anh sao?"

Giang Phong mở trừng hai mắt nói: "Tính sổ gì chứ?"

Hoàng Linh Vi đưa tay ra và nhéo anh ta một cái, "Em đã bảo anh giả bộ rồi mà, rõ ràng đã đồng ý chỉ ôm nhau ngủ thôi, nhưng cuối cùng... ừm..."

Nhưng Giang Phong không để cho cô ấy nói tiếp nữa...

1 tiếng sau.

Hai người tinh thần phấn chấn rủ Bạch Tử An đi ăn sáng cùng nhau.

Sau khi ăn sáng xong, trên đường trở về đi lấy xe, Giang Phong áy náy nói với bạn gái: "Vợ à, tiếp theo em cứ tự do muốn làm gì làm, anh và anh Bạch đi đón chú thím Bạch, sau đó cùng nhau về nhà chú thím Kiều, ước chừng tới buổi chiều mới rảnh rỗi về với em."

Hoàng Linh Vi mỉm cười và nói: "Anh cứ lo việc quan trọng đi, em trở về khách sạn nghỉ ngơi là được rồi."

"Thế cũng được, có gì cần thì cứ gọi cho anh."

"Biết rồi mà, anh không cần lo lắng cho em đâu."

…

10 giờ 20 phút sáng, Giang Phong đi cùng Bạch Tử An đến đón cha mẹ anh ta.

Nhìn thấy Giang Phong, Bạch phụ tay bắt mặt mừng nói: "Giang đại sư, nghe đại danh đã lâu, lần này vô cùng biết ơn cậu đã giới thiệu một đối tượng tốt như vậy cho con trai tôi."

Giang Phong đưa hai tay ra bắt tay với ông ta, cùng với vẻ mặt tươi cười nói: “Chú Bạch quá khách sáo rồi, cháu với anh Bạch hợp ý, chuyện hôn nhân đại sự của anh ấy tất nhiên cháu không dám vội, may là không phụ công ủy thác, cuối cùng cũng tìm được đối tượng khiến anh ấy hài lòng.”

Sau đó Bạch mẫu cũng rất lịch sự chào hỏi Giang Phong.

Bạch phụ Bạch mẫu có thái độ rất tốt đối với Giang Phong, một mặt là vì Giang Phong đã giới thiệu cho con trai họ một cuộc hôn nhân tốt, một gia đình như bọn họ tìm được một người xứng đôi vừa ý mình thật sự không dễ dàng gì. Mặt khác, sau khi nghe con trai kể lại những việc làm của Giang Phong nên họ biết được Giang Phong là một kỳ nhân có bản lĩnh thực sự.

Đối với một kỳ nhân như vậy trên thế giới, ngay cả người có quyền cao chức rộng như Bạch phụ cũng không dám thờ ơ với anh ta.

Cả ba trao đổi vài câu xã giao rồi mới lên xe.

Chương 298: Phụ Huynh Gặp Mặt

Lần này, Bạch phụ và Bạch mẫu bay từ tỉnh Quảng Tây sang gặp mặt con dâu tương lai, tất nhiên họ không đến tay không mà mang theo một đặc sản địa phương của tỉnh Quảng Tây - dầu mè Bama.

Giá cả của thứ này không đắt so với những người cùng đẳng cấp với họ, nhưng ý nghĩa thì rất hay, dù sao nó cũng đến từ Bama, thị trấn đầu tiên trong năm thị trấn lâu đời trên thế giới, người ta nói rằng ăn nó rất tốt cho sức khỏe, cũng rất thích hợp để làm quà tặng.

Khi Giang Phong cùng 3 người nhà họ Giang đến khu tập thể tỉnh, ba thành viên của gia đình họ Kiều cũng đang lu bu công việc trong nhà.

Kiều mẫu là một người phụ nữ tề gia nội trợ, tay nghề nấu ăn của bà cũng không tồi, đây là lý do tại sao Kiều phụ quyết định chiêu đãi nhà họ Bạch ở nhà, nếu tay nghề nấu ăn của Kiều mẫu không

tốt, thì bữa ăn hôm nay chỉ có thể ra ngoài ăn thôi.

Lúc này, trong lúc Kiều mẫu đang gọt khoai tây, bà nói với Kiều phụ đỡ giúp đỡ mình: “Ông Kiều, ông đã nhờ người điều tra gia cảnh của nhà họ Bạch chưa?”

Kiều phụ vừa bóc tỏi vừa trả lời: “Đương nhiên là tôi đã điều tra rồi, đã tính tới chuyện trở thành người một nhà, cho nên nhất định phải điều tra rõ gia cảnh của đối phương.”

Kiều mẫu hỏi: “Điều tra thế nào rồi?”

Kiều phụ nói: "Cho đến nay có vẻ tốt, danh tiếng của bên kia cũng khá tốt, và anh ta không phải là loại con ông cháu cha."

Kiều mẫu gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, trong một gia đình như chúng ta, không sợ nhà trai địa vị thấp, chỉ sợ nhà trai làm điều bất chính, sớm muộn gì cũng bị liên lụy."

Kiều mẫu cười nói: "Cái này tôi hiểu, hiện tại tôi chỉ mới có chút hiểu biết sơ bộ đối với thanh danh của đối phương, kế tiếp phải bắt đầu dựa vào quan hệ để điều tra cặn kẽ về đối phương mới được."

Kiều mẫu nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, chuyển chủ đề, hỏi: "Ông Bộ bên kia thì sao, ông có trả lời người ta chưa?”

Kiều phụ thở dài: "Tôi đã trả lời ông ta lâu rồi, thật ra thì Lôi Hải là một chàng trai cũng không tồi, nhưng con gái chúng mình không thích, vì vậy tôi cũng không thể làm gì được, may là người bây giờ con gái mình thích cũng không tệ.”

Kiều mẫu nói: "So ra thì tôi vẫn thích giáo sư Bạch hơn, không phải Lôi Hải không tốt mà Lôi Hải là bộ đội đặc chủng, còn con gái chúng mình vừa hay cũng là bộ đội đặc chủng, nếu hai đứa nó nên duyên với nhau thì e là cả năm bận rộn đến nỗi không gặp được mấy lần.

Nhưng giáo sư Bạch thì khác, các giáo sư đại học thật sự có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, hơn nữa người ta có thể chiều chuộng con gái chúng ta, ở cùng giáo sư Bạch chắc chắn sẽ tốt hơn ở cùng Lôi Hải. "

Kiều phụ gật đầu và nói: “Điều này cũng đúng.”

…

Trong phòng khách, Kiều Phượng Hoàng đang thu dọn một số thứ lặt vặt, sau đó lau bàn, rửa trái cây và sắp xếp đĩa, v.v.

Khi bận bịu, Kiều Phượng Hoàng cũng cảm thấy hôn nhân thật sự rất tuyệt vời, mấy ngày trước cô chưa từng nghĩ tới chuyện nói về bạn trai của mình, lúc đó trong đầu cô chỉ có huấn luyện và thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng kể từ khi người mai mối họ Giang tìm gặp cô, mọi thứ đã thay đổi!

Nghĩ đến việc sớm gặp được cha mẹ của đối phương, cho dù là người không sợ trời sợ đất như cô thì trong lòng cũng không khỏi có chút khẩn trương.

Đồng thời, cô cũng bắt đầu suy nghĩ về công việc của mình, trong thời gian huấn luyện bận rộn nhất một năm không về nhà một lần cũng không sao, dù sao cha mẹ cô đều là quân nhân, họ đều hiểu cho cô.

Tuy nhiên, nếu cuộc hôn nhân này thành công thì cô sẽ phải nghĩ đến gia đình, không thể nào mỗi tháng không về nhà một lần như bây giờ, chồng tương lai của cô nhất định sẽ không đồng ý.

Dù sao thì khi họ gặp nhau lần đầu tiên anh ấy cũng đã đặt ra một câu hỏi như vậy.

…

11 giờ 18 phút sáng, đám người Giang Phong đến khu quân sự của tỉnh.

Bởi vì khi đến đây bọn họ đã gọi điện trước, đồng thời báo biển số xe cho nhà họ Kiều, cho nên khi nhìn thấy xe của Giang Phong, bảo vệ cổng khu nhà lập tức cho qua, để Giang Phong và những người khác thuận lợi đến nhà họ Kiều.

Sau khi xuống xe, hai bên khách sáo chào hỏi nhau dưới sự giới

thiệu của Giang Phong, rồi mới đi vào nhà họ Kiều.

Bạch mẫu đưa dầu mè mà bà mang đến cho Kiều mẫu, cười nói: “Chị Kiều, đây là đặc sản địa phương của tỉnh Quảng Tây chúng tôi, dầu mè Bama hay còn gọi là dầu trường thọ, một loại dầu ăn, sử dụng lâu dài rất tốt cho cơ thể, hy vọng bà sẽ thích nó."

Kiều mẫu vừa nhận lấy vừa lịch sự nói: "Bạch phu nhân, chị thật là có tâm, tôi rất thích, chị ngồi xuống uống chén trà trước đi, tôi nấu vài món là chúng ta có thể bắt đầu ăn rồi!”

Kiều phụ và Bạch phụ cũng đã bắt đầu trò chuyện, mặc dù hai người không ở cùng một hệ thống, nhưng sự phân công lao động của quân đội và chính phủ không phân chia gia thế, vì vậy tất nhiên có rất nhiều chủ đề để nói.

Ở bên này, Kiều mẫu vào bếp nấu ăn, còn Kiều Phượng Hoàng đến chào hỏi Bạch mẫu.

Hiện tại mọi người lần đầu tiên tiếp xúc nên cần phải lịch sự.

Nói chung, cả hai bên đều khá hài lòng, sau cùng thì cặp đôi được Giang Phong làm mai này có số điểm thực sự cao.

Chương 299: Ngày Cưới Của Uông Tổng

Buổi trưa.

Giang Phong và những người khác đã có một bữa trưa thịnh soạn tại nhà họ Kiều, sau đó Bạch phụ và Kiều phụ đã có một cuộc trò chuyện riêng trong thư phòng trong hơn hai giờ, lúc 3 giờ rưỡi chiều, mọi người đã rời khỏi nhà họ Kiều.

Lúc lái xe trở lại khách sạn, Giang Phong cười hỏi: "Chú thím Bạch, hai người cảm thấy huấn luyện viên Kiều như thế nào?”

Bạch mẫu gật đầu lia lịa, vẻ mặt đắc ý nói: “Cô gái này thật sự rất tốt, không chỉ xuất thân từ gia cảnh tốt, hơn nữa bản thân cũng nỗ lực như vậy, thật sự là rất hiếm thấy."

Bạch phụ cũng khen ngợi: "Quá trình huấn luyện của đội cảnh sát đặc nhiệm nữ không thua kém gì lính đặc chủng, một cô gái như cô ấy không những chịu đựng nổi mà còn có thể nổi bật và trở thành một huấn luyện viên, sự xuất sắc của cô ấy là không cần phải nghi ngờ."

Giang Phong cười nói: "Chỉ cần mọi người hài lòng là được."

Trò chuyện suốt đoạn đường, cho đến khi họ về đến khách sạn, Bạch Tử An liền thu dọn hành lý và trả phòng, chuẩn bị cùng cha mẹ bay về tỉnh Quảng Tây.

Vốn dĩ trước khi Bạch phụ Bạch mẫu đến, họ định ở lại một đêm rồi ngày mai lại về, nhưng lần này cuộc gặp mặt diễn ra thuận lợi, vả lại vì Bạch phụ bận rộn công việc, thậm chí cuối tuần còn có việc phải giải quyết, nên ông chỉ đành phải bay trở lại qua đêm.

Về phần Bạch Tử An, dù sao thì huấn luyện viên Kiều cũng không có thời gian ra ngoài để gặp anh ấy, vì vậy chi bằng anh ấy nên trở về với cha mẹ của mình.

"Chú thím Bạch, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, chi bằng chúng ta cùng nhau ăn cơm tối đi, rồi cháu sẽ đưa mọi người ra sân bay."

Bạch mẫu cười và nói từ chối: "Giang đại sư, chúng tôi không ăn tối đâu, vừa nãy mới ăn ở nhà họ Kiều hơn 1 tiếng đồng hồ, đâu có mau đói đến vậy. Cũng không cần phiền cậu tiễn chúng tôi đâu, đi đi lại lại rất mất thời gian, cậu nên ở lại với bạn gái cậu đi, chúng tôi cứ bắt taxi là được rồi."

Bạch phụ cũng có ý như vậy.

Đối với việc này, Giang Phong cũng không có nài nỉ, gật gật đầu nói: "Được thôi, vậy chúc chú thím Bạch thuận buồm xuôi gió, sau này nếu cần cháu chuyển lời về chuyện của anh Bạch với huấn luyện viên Kiều thì cứ gọi điện thoại cho cháu."

Bạch phụ Bạch mẫu đương nhiên đồng ý.

Ngay sau đó, Bạch Tử An đã hoàn thành thủ tục trả phòng và nói với Giang Phong: "Giang đại sư, vậy tôi về trước đây, hẹn gặp lại cậu ở tỉnh Quảng Đông vào ngày mốt."

Ngày mốt là ngày 27 tháng 2 năm 2023, tức là ngày 8 tháng 2 âm lịch, là ngày cưới của Uông Văn Kiệt cùng Tiêu Mẫn, hai người bọn họ nhất định phải có mặt ở đó.

Ban đầu, Bạch Tử An định cùng Giang Phong lái xe đến thủ phủ của tỉnh Quảng Đông, nhưng món quà cưới mà anh ấy chuẩn bị cho Uông Văn Kiệt lại để ở nhà, nên anh ấy phải bay về để lấy quà, vì vậy anh ấy và Giang Phong phải tách ra.

Giang Phong gật đầu và nói: "Được rồi, chúng ta hãy gặp lại nhau ở thủ phủ của tỉnh Quảng Đông vào ngày mốt."

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

…

Đêm đó, Giang Phong cùng Hoàng Linh Vi lại trải qua một đêm chan chứa mặn nồng.

Ngày hôm sau, hai người dùng một bữa sáng nhu tình mật ý, kiểu anh đút em ăn, em đút anh ăn. Ăn sáng xong, hai người trở lại khách sạn làm nũng một lúc lâu mới miễn cưỡng thu dọn hành lý trả phòng.

Hoàng Linh Vi phải về trường học, còn Giang Phong sẽ rời tỉnh Tứ Xuyên để đến tỉnh Quảng Đông.

Trên đường đến sân bay, Giang Phong nhìn bạn gái xinh đẹp của mình, nghiêm túc hỏi: "Em yêu, sau khi em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn nhé?"

Hoàng Linh Vi cười đùa nói: "Nếu anh muốn kết hôn với em, điều đó phải xem biểu hiện của anh, ít nhất, anh phải vượt qua sự đánh giá của của đồng chí Hoàng nhà em mới được!”

Kỳ thật Giang Phong không có chút nào lo lắng, nhưng vẫn hợp tác lộ ra vẻ khẩn trương, hỏi: "Không biết tiêu chuẩn xét duyệt của đồng chí Hoàng là gì nhỉ? Anh có hi vọng thông qua xét duyệt của ông ấy không?"

Hoàng Linh Vi che miệng và cười nói: "Em không biết tiêu chí đánh giá cụ thể của ông ấy là gì. Dù sao thì nếu anh muốn kết hôn với em, anh phải có trách nhiệm đối phó với đồng chí Hoàng."

Giang Phong nói: "Báo cáo tổ chức, tôi cần tình báo hỗ trợ."

Hoàng Linh Vi trong giây lát đã nhập vai, “Đồng chí Giang Phong, hiện tại tổ chức cũng có khó khăn của tổ chức, tạm thời chúng tôi không thể cung cấp hỗ trợ tình báo trong thời gian này, xin hãy tự mình giải quyết."

"Xin hỏi tổ chức, nếu địch nhân hỏa lực quá hung mãnh, có thể chạy trốn không?"

"Đồng chí Giang Phong, xin hãy điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, không cho phép chạy trốn, nhất định phải trực diện vượt qua làn đạn pháo của kẻ thù, chỉ có trải qua lễ rửa tội bằng tiếng pháo của kẻ thù, anh mới có thể trở thành một người lính có tư cách.”

"Vẫn muốn hỏi tổ chức, có thể thi hành chiến thuật bụng bự không?”

"Hừ, đồng chí Giang Phong, tổ chức khuyên anh mau chóng dẹp bỏ ý nghĩ này đi, chiến thuật bụng bự là trái với đạo đức, là một thủ đoạn bất tài, sẽ bị kẻ địch cười nhạo."

“Vậy thì anh có thể thi triển chiến thuật bọc đường, phải không?”

"Chà, chiến thuật này đã có sẵn, và tổ chức đã phê duyệt nó!"

Sau màn trình diễn ngẫu hứng, cả hai không khỏi nhìn nhau cười.

Sau đó, Giang Phong nghiêm túc nói: "Bà xã yên tâm đi, anh nhất định sẽ thông qua đánh giá của ông Hoàng nhà em, quang minh chính đại cưới em về nhà."

Hoàng Linh Vi gật đầu và nhẹ nhàng nói: "Em tin rằng anh có thể làm được!"

Chương 300: Ngày Cưới Của Uông Tổng (2)

Một tiếng sau.

Sân bay Thiên Phủ.

“Ông xã, em phải đi kiểm tra an ninh rồi!" Hoàng Linh Vi miễn cưỡng nói.

Trong hai ngày gặp mặt này bởi vì hai người đã thẳng thắn gặp nhau, quan hệ đã tăng lên một cấp độ cao hơn, cho nên lần chia tay này có vẻ đặc biệt miễn cưỡng và không thoải mái.

Giang Phong ôm chặt lấy cô.

Thật lâu sau, hắn mới thì thầm vào tai cô: "Em yêu, tháng sau anh sẽ đến Lâm An gặp em."

Hoàng Linh Vi hơi ngẩng đầu lên và ngạc nhiên nói: "Thật sao?"

Giang Phong gật gật đầu, "Thật đó!"

Hoàng Linh Vi kích động không còn quan tâm rằng đó là ở nơi công cộng, trực tiếp bước đến hôn hắn một cái, sau đó đẩy hắn ra với vẻ mặt hạnh phúc, kéo hành lý của cô đến khu vực kiểm tra an ninh, và chỉ để lại cho Giang Phong 3 từ: “Em đợi anh!”

Sau khi đi qua cổng kiểm tra an ninh, Hoàng Linh Vi quay đầu lại và mỉm cười với hắn, sau đó vẫy vẫy tay.

Giang Phong cười rạng rỡ đáp lại và vẫy tay với cô ấy.

Sau đó, hai người tự quay người rời đi.

…

Từ tỉnh lỵ của tỉnh Tứ Xuyên đến tỉnh lỵ của tỉnh Quảng Đông dài hơn 1.570 km, mất khoảng 20 giờ lái xe, nếu lái xe một mình thì thật sự quá vất vả.

Vì vậy sau khi ra khỏi sân bay, Giang Phong đã thuê một tài xế thay thế với giá cao, và dự định sẽ thay phiên nhau lái xe với tài xế thay thế, để anh ta lái xe không mệt mỏi mà còn có thể nghỉ ngơi

hợp lý, để đến thủ phủ của tỉnh Quảng Đông sẽ không buồn ngủ và mệt mỏi, nếu mệt mỏi thì làm sao có tinh thần đi dự đám cưới của Uông tổng chứ?

…

Thông tin Uông Văn Kiệt, thái tử của Tập Đoàn Uông thị và ca sĩ Tiêu Mẫn tổ chức hôn lễ vào ngày 8 tháng 2 âm lịch đã lan truyền từ lâu trong vòng quan hệ, bao gồm cả giới giải trí.

Dù sao Tiêu Mẫn cũng là người trong giới giải trí, cô ấy đã ở trong giới giải trí tận mười năm, đương nhiên cũng có một số bạn bè, cô ấy kết hôn thì tất nhiên sẽ gửi thiệp mời cho những người bạn trong giới giải trí này.

Và những người bạn trong vòng bạn bè nhận được lời mời đều rất phấn khích.

Đừng nghĩ họ là những người không thể gặp được trong mắt người bình thường, nhưng trong mắt những người giàu có thực sự đó, họ chẳng là gì hơn thế.

Rất nhiều nữ minh tinh mài giũa thật kỹ để lọt vào vòng vây của đại gia, nhưng rất ít trong số họ thành công, mà họ vẫn thích làm, ảo tưởng rằng mình mới là người thành đạt.

Với địa vị xã hội của nhà họ Uông, những vị khách được mời nhất định là con của cán bộ cấp cao và những người giàu có.

Vì vậy, những nhân vật nổi tiếng nhận được lời mời lần này đều đang vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này để kết giao. Đặc biệt là những sao nữ tự cho mình đẹp, họ mong được giới siêu giàu thế hệ thứ hai như Tiêu Mẫn để ý, để có thể trở thành tiểu thư nhà giàu sang quyền quý.

Tất nhiên, mọi thứ luôn có ngoại lệ, ví dụ như bạn thân của Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, không có suy nghĩ viển vông như vậy.

Giống như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ là một nữ minh tinh đến từ tỉnh Quảng Tây, hai người có thể nói là đẹp như nhau, điểm khác biệt là Tiêu Mẫn ra mắt với vai trò ca sĩ, còn Phạm Tiểu Lệ là sinh viên chính quy và tốt nghiệp từ Viện hí kịch, ra mắt với tư cách là

một diễn viên.

Lần này khi Tiểu Mẫn kết hôn, Phạm Tiểu Lệ là bạn thân nhất trong giới của Tiểu Mẫn nên cô đương nhiên dẫn đầu dàn phù dâu.

Khách sạn X, đây là khách sạn năm sao thuộc tập đoàn Uông Thị.

Lúc này, Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn đang đứng trước cửa đón những vị khách từ khắp nơi trên đất nước.

Ở cùng với họ không chỉ có ba mẹ mà còn có phù rể, phù dâu với hội anh chị em.

Phù rể của Uông Văn Kiệt là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ đến lớn - Chu Dương. Hai người là bạn học từ hồi mẫu giáo đến hết cấp hai, quan hệ rất tốt. Hôm nay Uông Văn Kiệt kết hôn, người không có bạn gái như Chu Dương đương nhiên không còn lựa chọn nào khác ngoài làm phù rể.

Phù dâu của Tiêu Mẫn cũng là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tên cô ấy là Yên Vũ. Hai người là bạn học là hồi mẫu giáo đến khi Tiêu Mẫn debut. Hôm nay Tiêu Mẫn kết hôn, người không có bạn trai như cô ấy đương nhiên không còn lựa chọn nào khác ngoài làm phù dâu.

Hơn nữa hội anh em của Uông Văn Kiệt gồm sáu phú nhị đại nhan sắc ngút ngời hợp thành. Tài sản của mỗi người lên đến hơn một tỷ, trong đó dẫn đầu là nhà Ngô Minh với số tài sàn hơn mười tỷ.

Còn nhóm của Tiêu Mẫn cũng gồm sáu minh tinh sắc nước hương trời hợp thành, đều là minh tinh nổi tiếng trong showbiz, trong đó Phạm Tiểu Lệ là nổi tiếng nhất, là minh tinh hạng A.

Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn vốn là mỹ nam mỹ nữ, nên lựa chọn phù dâu phù rể với hội anh chị em đều là người xinh đẹp. Họ mặc những bộ quần áo giống nhau, xếp thành một hàng nhìn vô cùng đẹp mắt.

Lễ kết hôn bắt đầu lúc mười tám giờ mười tám phút, sáu giờ tối thì Giang Phong đến khách sạn, hắn không đến một mình mà đến cùng Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh, Sử Anh hào, Lê Thiên Nhu và Lưu Trang.

Nhìn thấy bọn họ đến, Uông Văn Kiệt nở nụ cười chào đón họ, sau đó cùng Tiêu Mẫn dẫn bọn người Giang Phong vào sảnh tiệc. Mấy chị em trong hội thấy thế thì hai mắt sáng rỡ bèn theo sau để tiếp đón cùng.

Nhưng Phạm Tiểu Lệ là ngoại lệ, cô ấy chỉ làm tốt chức trách của mình mà thôi.

Khách mời của Uông Văn Kiệt không phải là con cán bộ thì cũng là doanh nhân giàu có, hoặc là những người có tiếng ngoài xã hội, tóm lại người có thể nhận được thiệp mời của anh ta đều không phải người bình thường.

Tuy nói khách mời đều là những người có địa vị nhưng vẫn chia theo đẳng cấp. Những khách bình thường tới đều do hội anh chị em tiếp đón với chỉ chỗ ngồi, đây đã là đãi ngộ tốt lắm rồi.

Dù sao hội anh chị em kia toàn là phú nhị đại với minh tinh, được họ tiếp đón đã vinh hạnh lắm rồi.

Còn khách mời có thể khiến Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn đích thân tiếp đón, chỉ chỗ ngồi, chỉ cần nhìn thôi cũng biết họ có thân phận, địa vị cao như thế nào.

Vì vậy, nhìn thấy Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn đích thân chào đón đoàn người Giang Phong ngồi vào vị trí tốt nhất, bàn khách này chắc chắn trở thành một trong những tiêu điểm trong tiệc cưới.

Vốn dĩ nói một trong những tiêu điểm trong tiệc cưới là vì ngoài bàn khách này ra còn có hai bàn do đích thân vợ chồng Uông Văn Kiệt hoặc ba Uông Văn Kiệt tiếp đón, họ đều là con cán bộ cao cấp với doanh nhân giàu có.

“Mấy người đó là ai vậy? Mọi người có biết không?”

“Không biết, ai cũng lạ hết, có lẽ là con cán bộ cao cấp hoặc là con của mấy nhà doanh nhân chăng?”

“Có thể được Uông tổng đích thân chỉ dẫn chỗ ngồi, có lẽ cũng chỉ có con cháu cán bộ cao cấp mới được đãi ngộ như vậy!”

Chương 301: Hội Anh Em Toàn Phú Nhị Đại, Hội Chị Em Cũng Toàn Là Ngôi Sao

Trong sảnh tiệc, có khá nhiều khách mời đang xì xào bàn tán.

Thân phận mấy vị khách mời này đã rất tuyệt trong mắt người thường rồi, nhưng ở buổi tiệc cưới này, họ cũng chỉ là hạng nhãi nhép thôi. Mấy bàn khách mời ngay dưới sân khấu mới là tiêu điểm của cả buổi tiệc cưới này.

Dù sao Uông Văn Kiệt cũng là chú rể, sắp xếp xong xuôi chỗ ngồi cho bọn người Giang Phong xong, anh ta bèn rời khỏi để ra ngoài tiếp tục đón khách.

Sáu giờ mười phút, buổi lễ bắt đầu.

“Kính thưa các vị quan khách, hoan nghênh mọi người đến tham dự tiệc cưới của anh Uông Văn Kiệt và chị Tiêu Mẫn, nghi thức hôn lễ sắp được bắt đầu, xin mời các nhân viên bắn pháo giấy, nhân viên âm thanh, ánh sáng, chụp hình làm tốt công tác chuẩn bị cuối cùng.

Mời mọi người đếm ngược cùng với tôi, mười, chín, tám, …, ba, hai, một, sau đây tôi xin tuyên bố, hôm nay ngày tám tháng hai năm hai không hai mươi ba, hôn lễ của anh Uông Văn Kiệt và chị Tiêu Mẫn chính thức bắt đầu…”

Người chủ trì buổi hôn lễ là MC nổi tiếng XXX, anh ta vừa xuất hiện liền khuấy động không khí bữa tiệc.

Nhờ màn dẫn hài hước và lưu loát của anh ta, hôn lễ được diễn ra một cách tuần tự.

Chẳng mấy chốc đã đến phần phát biểu của chú rể.

Một người đã tham gia nhiều hoạt động lớn như Uông Văn Kiệt đương nhiên không sợ hãi trước đám đông, anh ta nhanh chóng cầm micro lên và phát biểu:

“Kính thưa các vị quan khách: xin chào mọi người!

Người ta thường nói “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”. Hôm nay tôi có thể cùng vợ đứng đây để nhận lời chúc phúc của mọi người, đầu tiên phải cảm ơn ba mẹ vợ của tôi, cảm ơn ba mẹ đã tin tưởng giao phó con gái cưng của hai người cho con. Ba mẹ cứ yên tâm, con sẽ toàn tâm toàn ý yêu chiều cô ấy, biến cô ấy trở thành một trong những người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Tiếp theo xin cảm ơn ba mẹ của con, ba mẹ vất vả nuôi nấng con ba mươi ba năm, nuôi dưỡng con khôn lớn thành người.

Ba ơi, trong mắt con ba là người nghiêm khắc, ba chưa từng thể hiện tình yêu của mình qua lời nói. Nhưng mỗi lần con bị bệnh, dù ba bận thế nào cũng sẽ gác lại công việc để ở bên cạnh con, mỗi năm sinh nhật con, ba đều cẩn thận chuẩn bị quà sinh nhật cho con.

Mẹ ơi, sự “cằn nhằn” của mẹ thường khiến con thấy rất phiền, thậm chí còn cự cãi với mẹ, khiến mẹ tức giận. Nhưng mẹ không bao giờ để bụng, dù con có về khuya thế nào, mẹ đều thức dậy hâm nóng thức ăn để dành cho con, mang đến cho đứa trẻ đang đói bụng cồn cào này những hương vị tuyệt nhất trên đời.

Ba mẹ, sự bao dung, vị tha của hai người, tình yêu của hai người, con không tài nào báo đáp hết được. Ngay tại đây, con và Tiêu Mẫn xin cúi đầu trước ba mẹ cùng tất cả những người làm ba làm mẹ đang ngồi dưới đây, “Ba mẹ, hai người đã cực khổ rồi!”

Tiếp theo tôi xin cảm ơn Giang đại sư – người đã se duyên cho tôi và Tiêu Mẫn.”

Nghe đến đây, Giang Phong bèn nở nụ cười, sau đó hắn đứng lên và vẫy tay chào.

“Thì ra đó là Giang đại sư.”

“Giang đại sư trẻ với đẹp trai quá!”

“Tôi còn tưởng đang đùa, thì ra hôn nhân của Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn là nhờ Giang đại sư mai mối.”

“…”

Khách mời tại buổi tiệc đều là người thân và bạn bè của Uông gia với Tiêu gia, đương nhiên họ đã biết về sự kiện hot trên mạng vào năm ngoái. Lúc đó chính Tiêu Mẫn đã đăng tin tiến cử Giang đại sư, sau đó Uông Văn Kiệt vào bình luận.

Trong lúc khách mời đang bàn tán sôi nổi, Uông Văn Kiệt tiếp tục nói: “Chuyện khó nhất trong hôn nhân chính là tìm được nửa kia phù hợp với bản thân, chuyện này cũng đã cản bước hầu hết những người muốn kết hôn. Vì chưa từng sống lâu dài với nhau nên ai cũng không biết người như thế nào mới hợp với bản thân.

Đời người ngắn ngủi, cứ mù quáng đi tìm kiếm, có lẽ cả đời cũng không tìm được người phù hợp.

Tại đây, tôi muốn giới thiệu Giang đại sư với mọi người. Giang đại sư có kiến thức cao thâm về mảng Huyền học, chuyên tính toán nhân duyên, có thể tìm cho mọi người nửa kia phù hợp nhất.

Các anh chị em chưa có người yêu, mọi người đừng bỏ lỡ cơ hội này đấy nhé.

Nghe đến đây, rất nhiều khách mời đều động lòng.

Giang Phong chấp hai tay lại để chào hỏi.

Sau đó, Uông Văn Kiệt kết thúc bài phát biểu: “Cuối cùng, tôi và Tiêu Mẫn lần nữa cảm ơn các vị quan khách đang ngồi dưới đây, cảm ơn mọi người đã có mặt để tham dự hôn lễ của chúng tôi, cùng chia sẻ niềm vui cùng chúng tôi.

Chúc mọi người có bữa tiệc ngon miệng, không say không về, xin cảm ơn!”

Uông Văn Kiệt vừa dứt lời, tiếng vỗ tay vang dội khắp sảnh tiệc.

Tiếp đó là bài phát biểu ngắn gọn của cô dâu, sau đó nhiều nhân viên phục vụ bắt đầu lên món, hầu như là phục vụ tất cả các món cùng lúc, tốc độ vô cùng nhanh.

Mới ăn xong một chén canh, cô dâu chú rể đã thay xong đồ, họ cùng đi kính rượu mọi người cùng với ba mẹ, phù dâu phù rể và hội anh chị em.

Đầu tiên là kính rượu họ hàng nhà gái, sau đó là trưởng bối hai bên gia đình, tiếp đó là hai ba bàn khách quý, bàn Giang Phong ngồi chính là một trong số đó.

Thế là nhóm người kính rượu nhanh chóng đến bàn Giang Phong.

“Giang đại sư, lần nữa cảm ơn cậu đã mai mối cho chúng tôi.”

“Giang đại sư, cậu là quý nhân của vợ chồng chúng tôi, chúng tôi kính cậu một ly.”

Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn nâng ly kính rượu Giang Phong với vẻ mặt biết ơn.

Giang Phong vui vẻ cười nói: “Không cần khách sáo, hai người là do ông trời tác hợp, tôi chỉ đóng một vai trò nhỏ trong đó mà thôi, chúc hai người tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử!”

Sau đó ba người cùng cụng ly.

Lúc này, sau nhiều lần Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn nói lời cảm ơn, mấy minh tinh trong hội chị em cũng để ý đến ông mai nổi tiếng Giang Phong. Họ định sau khi cùng đi kính rượu xong vơi cô dâu chú rể thì sẽ đến xin phương thức liên lạc, xem thử có thể nhờ ông mai tìm giúp mình một người chồng như ý không?

Đừng nói mấy chị em trong hội minh tinh, đến mấy phú nhị đại còn đang độc thân trong hội anh em cũng muốn nhờ Giang Phong giúp.

Sau khi kính rượu Giang Phong, Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn lại đến kính rượu những người khác trong bàn.

Ở đây đều là bạn bè chơi khá thân với nhau, nếu là hôn lễ bình thường, có lẽ mấy “người bạn xấu tính” này sẽ nghĩ đủ cách để chọc ghẹo cô dâu chú rể.

Nhưng ở đây toàn người có địa vị, đương nhiên sẽ không làm mấy chuyện như này.

Sau khi kính rượu bàn này xong, Uông Văn Kiệt mới cười nói: “Giang đại sư, mọi người từ từ uống nhá, đợi tôi kính rượu xong

sẽ đến chơi với mọi người.”

Chương 302: Tác Hợp Tại Chỗ

Hôm nay là ngày đại hôn của thái tử gia tập đoàn Uông thị, khách sạn năm sao dưới sự chỉ đạo của tập đoàn đã dừng tiếp khách lạ, toàn lực phục vụ những vị khách tới tham gia hôn lễ.

Lúc này đã là mười giờ tối.

Sau khi tham gia hôn lễ được tổ chức ở đại sảnh, những vị khách hứng thú liền rời khỏi chiến trường, đi tới phòng KTV của khách sạn.

Người ta nói rằng ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, lời này không sai chút nào, mặc dù những người đến tham gia hôn lễ của Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn đều có tiền, hoặc là có tiền, hoặc là người nổi tiếng, nhưng trong đó cũng có sự khác biệt rất lớn.

Ví dụ, người có tài sản ngàn vạn có thể giống với người có tài sản trăm vạn sao? Con cháu ở quê có thể giống với con cháu ở tỉnh thành sao? Minh tinh tuyến ba có thể so với minh tinh tuyết một sao?

Bởi vậy, cho dù là đến phòng KTV của khách sạn, mọi người cũng tự giác chia thành từng nhóm nhỏ đi vào các phòng khác nhau, chứ không cố chen vào những phòng không phù hợp với thân phận của mình.

Lúc này, trong phòng KTV tốt nhất đã tụ tập những vị khách có thân phận tôn quý nhất trong hôn lễ, con ông cháu cha ở Quế tỉnh và con em nhà giàu đương nhiên cũng có mặt ở đó, mà Giang Phong đi cùng bọn họ cũng bị kéo vào trong phòng này.

Còn có con ông cháu cha người Quảng Đông bản địa và những tỉnh khác, trong đó bao gồm cả bạn thân, phù rể và đám anh em của Uông Văn Kiệt, tất cả bọn họ đều là phú nhị đại danh xứng với thực, đương nhiên có tư cách đi vào phòng này.

Trừ những người đó ra, còn có phù dâu và nhóm chị em của Tiêu

Mẫn, ngoại trừ phù dâu là nhờ hào quang của Tiêu Mẫn, những người còn lại đều là nữ minh tinh có nhan sắc, được mời vào phòng này cũng là bình thường.

Đương nhiên, cho dù là ở trong cùng một phòng thì cũng chia ra nhân vật chính với nhân vật phụ.

Những con ông cháu cha như Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh hay con em nhà giàu như Sử Anh Hào có tài sản hơn trăm vạn trong nhà, đương nhiên đều là những người khiến người ta tương đối chú ý tới.

Trong phòng ngoài ra cũng có mấy người tuy là con ông cháu cha nhưng thân phận địa vị không thể so với Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, hoặc là những phú nhị đại khác nhưng tài sản trong nhà không thể so sánh được với Sử Anh Hào.

Trong số bọn họ có vài người trước đó cũng thông qua Uông Văn Kiệt mà biết nhau, nhưng cũng có người là lần đầu tiên gặp mặt, thân phận mọi người cũng không quá cách biệt, hơn nữa còn có vòng bạn bè này của Uông Văn Kiệt, tự nhiên rất dễ dàng kết bạn làm quen.

Giang Phong là người tương đối được hoan nghênh ở trong phòng.

Một phần là vì hắn vẫn luôn ở chung một chỗ với những con ông cháu cha như Long Trạch Vũ này, vô tình khiến cho thân phận địa vị của hắn cũng cao lên. Một phần khác là vì Uông Văn Kiệt là nhân vật chính của buổi hôn lễ này, mà vị nhân vật chính lại luôn tỏ thái độ tôn trọng với Giang Phong từ đầu tới cuối, khiến cho địa vị của Giang Phong trong lòng người khác có sự khác biệt rất lớn.

Bởi vậy, cơ bản là tất cả mọi người trong phòng đều trao đổi phương thức liên lạc với hắn.

Lúc này, những nữ minh tinh trong đoàn chị em đều đang tích cực nói chuyện phiếm với những con ông cháu cha và con em nhà giàu khác, suy nghĩ của mấy cô rất đơn giản, cho dù không thể trèo lên cành cao, tối thiểu nhất cũng có thể cho người ta biết mặt mình, mối quan hệ này không chừng có thể dùng tới vào thời điểm quan trọng nào đó sau này.

Ngược lại, Phàm Tiểu Lệ lại đi tới trước mặt người đồng hương của mình, Giang Phong, mỉm cười hỏi: “Giang đại sư, chúng ta đều là người Quế tỉnh, là đồng hương, sự tích về cậu Tiểu Mẫn đã nói qua với tôi, nhìn thấy cô ấy nhờ sự giúp đỡ của cậu mà tìm thấy chân ái, tôi lại đột nhiên tin tưởng vào tình yêu, không biết cậu có thể cũng giúp tôi làm mai mối được không?”

Giang Phong cười nói: “Làm mai mối vốn chính là nghề của tôi, chuyện này đương nhiên là không có vấn đề gì rồi!”

Phàm Tiểu Lệ vuốt tóc một cái, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Giang Phong, hỏi: “Giang đại sư, quy củ mời bà mối tôi không hiểu rõ lắm, tôi phải làm thế nào, mong cậu có thể chỉ dạy một chút.”

Giang Phong cầm chén rượu lên, nói: “Chị Phạm không cần khách khí, tất nhiên là chị không tin được tôi rồi, chỉ dựa vào mối quan hệ giữa chị và chị Mẫn đã đủ để tôi tận tâm tận lực tìm cho chị một mối nhân duyên thật tốt rồi.”

Giang Phong uống một hơi cạn sạch chén rượu, ghé đến gần tai cô, nói: “Chị Phạm, thật ra trước đó tôi từng suy tính nhân duyên của chị rồi, thật trùng hợp là trong phòng KTV này đã có một người cực kỳ phù hợp với chị rồi.”

Phạm Tiểu Lệ nghe đến hơi động lòng, cô mặc dù không giống những người khác trong đoàn chị em của mình, dù có vót nhọn đầu cũng muốn gả cho phú nhị đại, cũng không phải là cô ghét gì con em nhà giàu cả.

Tại sao lại chỉ nói là con em nhà giàu chứ không nói là con ông cháu cha, là vì cô tự hiểu lấy mình, con em nhà giàu có thể sẽ lấy người diễn viên như cô đây, nhưng con ông cháu cha tuyệt đối sẽ không.

“Giang đại sư, người cậu nói là ai vậy?” Phạm Tiểu Lệ hỏi.

Giang Phong cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp đáp: “Chính là người ở trong nhóm anh em kia.”

Phạm Tiểu Lệ nghe vậy thì tim đập thình thịch.

Bởi vì người Giang Phong giới thiệu kia, trùng hợp lại chính là

người cô có hảo cảm nhất trong buổi hôn lễ ngày hôm nay, cô là thủ lĩnh của đoàn chị em, hắn lại là thủ lĩnh của đoàn anh em, cả ngày bận rộn, cô thật sự có không ít hảo cảm đối với hắn.

Có điều, cô thuộc kiểu người hướng nội, bảo cô chủ động đi theo đuổi đàn ông, cô chắc chắn không làm được, có thể chủ động tìm bà mối Giang Phong này nhờ làm mai mối, đối với cô mà nói đây đã là tiến bộ rồi.

“Chị Phạm, nếu như chị nguyện ý, tôi sẽ trực tiếp qua đó giúp chị làm mai mối, còn nếu không thì thôi vậy!”

Tuổi của Phạm Tiểu Lệ còn lớn hơn một chút so với Tiêu Mẫn, năm nay đã 33 tuổi, cộng thêm là diễn viên, diễn kịch dưới ánh mắt săm soi của vạn người còn không thấy xấu hổ, đương nhiên sẽ không thẹn thùng loại chuyện như này, lập tức đồng ý: “Tôi rất nguyện ý!”

“Vậy Phạm tỷ hãy chờ tin tốt của tôi!”

Nói xong, Giang Phong liền bưng rượu đi về phía Sử Anh Hào đang nói chuyện trời đất với Ngô Minh.

Tài lực nhà Ngô Minh có thể nói là ngang với tài lực nhà Sử Anh Hào, hai người vì cùng có quan hệ với Uông Văn Kiệt mà đã quen biết từ trước, bạn cũ gặp mặt, tự nhiên có không ít chủ đề để nói chuyện.

Chương 303: Tác Hợp Tại Chỗ (2)

Hai người ngồi nói chuyện ở trong góc, vì cả hai trò chuyện rất ăn ý, những người khác cũng thức thời không lại gần quấy rầy họ.

Lúc này, hai người đúng lúc cũng nhắc tới chuyện kết hôn, Ngô Minh liền cười hỏi: “Anh Hào, nghe anh Kiệt nói chị dâu cũng là Giang đại sư giới thiệu cho anh đúng không?”

Sử Anh Hào nhẹ gật đầu, sau đó chỉ điểm một câu: “Người anh em, nói đến Giang đại sư, tôi nhất định phải cho cậu biết cái này, lời nói trước đó anh Kiệt nói ở hôn lễ thật sự là không hề khoa trương

chút nào, trong việc suy tính nhân duyên, chắc chắn là không có ai bằng Giang đại sư cả. Nếu như cậu có ý định kết hôn, vậy nhất định phải tìm Giang đại sư nhờ tác hợp, chắc chắn sẽ không khiến cậu thất vọng."

Ngô Minh đáp ừ một tiếng, chân thành nói: "Nếu như Kiệt ca và Hào ca đã tôn sùng Giang đại sư như vậy, vậy người em là tôi chắc chắn sẽ tin tưởng hai người, nếu như sau này muốn kết hôn, chắc chắn tôi sẽ tìm Giang đại sư nhờ tác hợp."

Lúc Giang Phong đi tới, vừa vặn nghe thấy câu nói này của Ngô Minh, không nhịn được cười nói: "Anh Minh, chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là để tôi tác hợp một mối nhân duyên cho anh ngay ở đây, anh cảm thấy thế nào?"

Sử Anh Hào ngược lại phản ứng rất nhanh, lập tức tiếp lời: "Giang đại sư, ý của cậu là trong phòng này có mỹ nữ thích hợp với cậu Ngô đây sao?"

Giang Phong khẳng định gật đầu, nói: "Không sai, sau khi suy tính, trong phòng này quả thực có một mỹ nữ cực kỳ thích hợp với anh Minh, không biết anh Minh hiện tại có ý định kết hôn hay không?"

Ngô Minh không nhịn được hỏi: "Giang đại sư, tôi có thể hỏi đó là vị mỹ nữ nào được không?"

Giang Phong cũng không hề che giấu, trực tiếp trả lời: "Chính là minh tinh tuyến một, Phạm Tiểu Lệ."

Ngô Minh nghe vậy thì trong lòng hơi động, hắn là thủ lĩnh đoàn anh em, Phạm Tiểu Lệ là thủ lĩnh đoàn chị em, hai người ít nhiều cũng đã tiếp xúc vài lần, mặc dù hôm nay bận rộn nên cũng không nói được với Phạm Tiểu Lệ mấy câu, nhưng hắn cũng có ấn tượng không tệ đối với nữ minh tinh xinh đẹp này.

Có điều, cũng chỉ như thế mà thôi.

Minh tinh truyền hình điện ảnh, trong mắt người thường đương nhiên là nhân vật cao cao tại thượng, nhưng trong mắt phù hào thật sự thì cũng chỉ là một diễn viên, có bao nhiêu phú hào có thể tiếp nhận chuyện vợ của mình kích tình ôm hôn cùng người đàn

ông khác, rồi lăn ga giường với người ta trên màn ảnh chứ?

Mặc dù lăn ga giường căn bản chỉ là giả, ngay cả cảnh hôn môi cũng có thể là do góc quay tạo thành mà thôi, nhưng cũng có rất nhiều diễn viên thật sự hôn môi, thật sự tiếp xúc thân mật với bạn diễn. Nhìn thấy hình ảnh khó coi như vậy trên màn hình, trừ khi có sở thích đặc biệt, nếu không thì không có mấy phú hào thật sự có thể tiếp nhận được người vợ như vậy.

Ở phương diện này, ca sĩ còn tốt hơn nhiều so với minh tinh phim truyền hình điện ảnh.

Sau khi Giang Phong nói ra tên Phạm Tiểu Lệ, liền cẩn thận quan sát phản ứng của Ngô Minh, thứ đầu tiên hắn để ý là mắt của đối phương sáng lên, nhưng ngay sau đó lại bình thản trở lại, ít nhiều cũng có thể đoán được người này có biến hóa trong lòng, liền tiếp tục nói: “Anh Minh, tôi biết danh tiếng của minh tinh trong giới giải trí rất kém, nhưng chúng ta không thể vơ đũa cả nắm được, giống như chị Mẫn vậy, chị ấy chính là điển hình cho việc giữ mình trong sạch.

Tục ngữ có câu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, chị Phạm có thể trở thành người bạn thân nhất trong vòng của chị Mẫn, vậy quan điểm sống của hai người chắc chắn có nhiều điểm tương đồng, đều là người giữ mình trong sạch.

Cho nên anh Minh không cần phải quá xoắn xuýt chuyện thân phận của chị Phạm, chỉ cần xem tính cách hai người có hợp nhau hay không, có sở thích hay mục tiêu chung không, cô ấy có phù hợp với tiêu chí chọn bạn đời của anh không là được.”

Sử Anh Hào ở bên cạnh cũng nói giúp: “Người anh em, nghe Giang đại sư chắc chắn không sai, trong chuyện hôn nhân này, Giang đại sư chính là chuyên gia của chuyên gia, từ anh Kiệt, đến tôi, còn cả anh Long, giáo sư Bạch, vân vân, chỉ cần là người tin tưởng Giang đại sư thì đều có thể tìm được bạn đời chia sẻ tình cảm chân thành, cậu tuyệt đối đừng bỏ lỡ cơ hội này.”

Nghe người anh em tốt lâu năm ra sức khuyên nhủ như vậy, Ngô Minh cuối cùng cũng đưa ra quyết định, nhìn về phía Giang Phong, nói: “Giang đại sư, vậy làm phiền cậu rồi, tôi cần làm gì bây giờ

đây?”

Giang Phong khẽ mỉm cười nói: “Anh Minh, anh cứ trực tiếp qua tìm chị Phạm trò chuyện là được, ấn tượng của chị ấy với anh rất tốt, chỉ cần anh cũng có tâm, hai người liền có thể tự nhiên trò chuyện với nhau được.”

Sử Anh Hào vui mừng nói: “Người anh em à, mau đi đi, lấy thân phận của cậu, muốn nắm một nữ minh tinh trong tay còn có thể không đơn giản được sao?”

Giang Phong lại dặn dò một câu: “Anh Minh, nhớ là phải thành tâm, chị Phạm không loại nữ minh tinh không từ thủ đoạn để gả cho phú hào, đừng biến khéo thành vụng.”

Ngô Minh nhẹ gật đầu: “Ừ, tôi hiểu.”

Nói xong, Ngô Minh liền cầm theo ly rượu của hắn trực tiếp đi về phía Phạm Tiểu Lệ.

Cùng lúc đó, Giang Phong làm một động tác tay ok với Phạm Tiểu Lệ vẫn luôn lặng lẽ để tới tình hình bên này.

Dù sao hắn cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ đáp cầu dắt mối rồi, có thể thành hay không thì phải xem duyên phận của hai người.

Chương 304: Ai, Thật Thơm!

Tin Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn kết hôn lại bò lên hot search trên Weibo, đặc biệt là nó còn đứng vững ở vị trí đầu tiên.

Những xí nghiệp khá có tiếng trong xã hội, con cháu những gia đình khá giả và nhóm 6 chị em minh tinh, tất cả đều làm cho những phóng viên không thể tham dự hận không thể lôi ra bên ngoài, làm cho những minh tinh khác trong ngành giải trí ao ước không thôi.

Giang Phong tham dự hôn lễ, hắn nghỉ ngơi một đêm ở khách sạn năm sao của tập đoàn Uông thị, sang ngày hôm qua hắn chào hỏi

một tiếng với vợ chồng Uông Văn Kiệt, sau đó lái xe rời đi.

Bởi vì hắn không trực tiếp quay trở lại tỉnh Quảng Tây, mà đi về phía tỉnh thành tỉnh Quý Châu, cho nên đương nhiên là không cùng đường với nhóm người Long Trạch Vũ, Bạch Tử An.

Khoảng cách từ tỉnh thành tỉnh Quảng Đông tới tỉnh thành tỉnh Quý Châu hơn 930 cây số, Giang Phong xuất phát từ 10 giờ sáng, mãi tới khoảng 9 giờ tối mới tới nơi.

Sau đó, hắn đi ăn một bữa, thuê phòng, tắm rửa, call video với bạn gái tới rạng sáng mới chúc ngủ ngon rồi nghỉ ngơi.

...

Thứ tư, ngày 1 tháng 3 năm 2023.

Giữa trưa.

Lý Lập vẫn tăng ca như mọi ngày, bây giờ mới chuẩn bị về nhà để ăn cơm.

Bởi vì nơi ở và chỗ làm khá gần nhau, chỉ mất khoảng vài phút đi bộ, cho nên Lý Lập không lái xe, vẫn luôn đi bộ tới chỗ làm.

Khi Lý Lập đi ra cổng công ty, chuẩn bị trở về nhà, thì một chiếc xe từ từ dừng lại trước mặt anh, một thanh niên đẹp trai nhô đầu ra, mỉm cười, nói với anh rằng:

"Anh Lý, có thể nể mặt mà ăn một bữa cơm với tôi được không?"

Lý Lập nhìn người thanh niên lạ lẫm trước mặt, chần chờ một chút, nói:

"Xin hỏi anh là ai?"

Thanh niên đẹp trai kia cười, tự giới thiệu bản thân:

"Tôi tên là Giang Phong, đến từ tỉnh Quảng Tây, là một bà mối."

Lý Lập có hơi bất ngờ:

"Anh là bà mối?"

Giang Phong gật đầu, cười, nói:

"Đúng vậy đó anh Lý, tôi chuyên phụ trách việc mai mối, lần này tôi tới để gặp anh là vì muốn giới thiệu cho anh một đối tượng, không biết anh đã nghĩ tới chuyện muốn kết hôn chưa?"

Lý Lập đương nhiên là đã nghĩ tới chuyện kết hôn, gần đây anh thường xuyên bị cha mẹ thúc cưới. Thậm chí, vài ngày trước, mẹ anh còn nhờ bạn bè giới thiệu cho anh ra mắt với một người mà ngay cả Tô Đông Pha và Tô Thức là ai còn chẳng biết.

May mà anh không khinh suất, ngay lần đầu gặp mặt đã có thể lôi ra được ẩn tình trong đó, nếu không thì có lẽ anh đã bị cô ta lừa dối, sau đó cưới cô ta về rồi, nếu vậy thật thì đúng là chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Bởi vậy, mặc dù Lý Lập có ý định muốn kết hôn, nhưng mà anh khá là không thích việc ra mắt.

"Thành thật xin lỗi bà mối Giang, mặc dù tôi có ý định kết hôn, nhưng mà tôi không muốn tham gia ra mắt."

Giang Phong cười, nói:

"Anh Lý, anh bài xích việc ra mắt như thế, xem ra là đã từng có trải nghiệm việc này rồi, mà trải nghiệm đó còn chẳng mấy tốt đẹp, cho nên anh mới phản cảm với chuyện ra mắt, cho rằng mấy cuộc ra mắt này chẳng đáng tin cậy, không biết tôi nói có đúng hay không?"

Trên gương mặt của Lý Lập xuất hiện nét kinh ngạc.

Giang Phong thấy thế liền cười, nói:

"Xem ra là tôi đã đoán đúng rồi.

Anh Lý, lên xe đi, chúng ta đi tìm một chỗ để ăn, sẵn tiện tôi sẽ giúp anh mở mang thêm kiến thức về sự khác biệt giữa người làm nghề bà mối và những bà mối nghiệp dư."

Lý Lập nghe tới đó lập tức cảm thấy có chút hứng thú, không từ chối nữa, trực tiếp mở cửa xe, lên xe ngồi.

"Anh Lý, tôi không quen thuộc nơi này, nhờ anh chỉ đường tới quán ăn vậy."

Lý Lập hỏi:

"Bà mối Giang, anh là người tỉnh Quảng Tây, vậy có thể ăn cay không?"

Giang Phong cười, nói:

"Anh Lý không cần phải bận tâm tới tôi, cay đắng ngọt bùi gì tôi đều có thể ăn được cả."

Lý Lập gật đầu, nói:

"Được, vậy thì chúng ta đi tới quán ăn địa phương ở gần đây đi, vừa ngon vừa rẻ, công ty chúng tôi thường xuyên đi ăn liên hoan ở quán đó."

Giang Phong nói được, sau đó dưới sự chỉ dẫn của Lý Lập, chỉ mấy phút sau, bọn họ đã tới được quán ăn địa phương kia.

Sau khi đậu xe xong, hai người đi vào trong.

Lúc gọi món, Giang Phong đưa thực đơn cho Lý Lập, nói:

"Anh Lý, anh là khách quen ở chỗ này, chắc chắn biết món nào ăn ngon, cho nên không cần phải hỏi tôi, trực tiếp chọn món theo ý mình là được!"

Lý Lập gật đầu, nói:

"Được, vậy thì tôi không khách khí!"

Nói xong, anh lập tức chọn vài món ăn, tất cả đều là những món ăn tiêu biểu của quán ăn này.

Sau khi nhân viên rời đi, Lý Lập lập tức lấy điện thoại ra gọi điện cho mẹ mình, nói rằng buổi trưa sẽ không về nhà ăn cơm.

Giải quyết xong mọi chuyện, Lý Lập mới nhìn Giang Phong, tò mò hỏi:

"Bà mối Giang, anh là người tỉnh Quảng Tây, khoảng cách giữa chúng ta gần một ngàn cây số, tại sao anh lại biết tới tôi, còn cố ý tới đây để tìm tôi?"

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Tôi mở một văn phòng môi giới hôn nhân, có đường dây ở khắp nơi, việc tìm được tư liệu đơn giản về anh Lý là chuyện bình thường."

"Thì ra là thế!"

Lý Lập hiểu ra.

"Anh Lý, tôi thấy anh rất phản cảm với việc ra mắt, nếu như không ngại, anh có thể nói cho tôi nghe một chút về trải nghiệm đó của anh được không?"

Giang Phong vừa đổ trà ra, vừa nói.

Lý Lập nhớ tới chuyện đó liền cảm thấy buồn bực.

"Mấy ngày trước, một người bạn của mẹ tôi giới thiệu cho tôi một đối tượng để ra mắt, ngoại hình khá đẹp, tôi vốn dĩ định sẽ tìm hiểu sâu thêm một chút, xem hai bên có phù hợp với nhau hay không.

Nhưng mà hoàn toàn không ngờ rằng, cô gái nhìn bề ngoài thì không tồi kia lại là một người thất học, vô năng, tôi nói chuyện với cô ấy từ thịt Đông Pha cho tới đầu bếp, nhà văn nổi tiếng Tô Đông Pha, anh biết cô ấy nói với tôi câu gì không?"

Giang Phong đẩy trà tới trước mặt anh:

"Hỏi một câu gì đó rất bất hợp lý?"

Lý Lập nói cảm ơn, sau đó lắc đầu, nói tiếp:

"Cô ấy hỏi tôi rằng Tô Đông Pha là anh trai hay là em trai của Tô Thức, đm, tôi vừa nghe xong câu hỏi đó liền choáng váng!"

Giang Phong nhịn không được mà cười thành tiếng, nói:

"Câu hỏi này đúng thực là có hơi vi diệu, cô ấy nói đùa hay thật sự là không biết?"

Lý Lập nhấp một ngụm trà, vô cùng bất đắc dĩ, nói:

"Nếu như chỉ là nói đùa, thì tôi đã không phiền muộn như thế, quan trọng là nhìn vẻ mặt lúc đó của cô ta, tôi chắc chắn cô ta hoàn toàn không nói đùa, thật sự không biết Tô Đông Pha và Tô Thức là một."

Giang Phong đồng tình, nói:

"Anh Lý, tôi có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của anh, với lại người đó còn là do bạn của mẹ anh giới thiệu, cho nên anh không thể trực tiếp phất tay áo bỏ đi được, e là còn phải nhịn lại, lúng túng tiếp tục trò chuyện với cô ấy, cho tới tận khi tìm được lý do phù hợp để thoát thân."

Chương 305: Ai, Thật Thơm! (2)

Lý Lập liên tục gật đầu, nói:

"Bà mối Giang nói rất đúng, lúc đó tôi thật sự không thể không tiếp tục nói chuyện với cô ta, sau khi nói tiếp mười mấy phút tôi mới tìm được lý do để rời đi.

Sau khi trải qua buổi ra mắt không vui vẻ gì đó, tôi mới phản cảm đối với việc ra mắt như thế."

"Anh Lý, người làm nghề bà mối này thật ra rất khác biệt, trong thị trường ra mắt này, bà mối nghiệp dư có thể nói là chiếm cứ tới nửa thị trường. Mà trong nghề mai mối này, có rất nhiều bà mối vì tiền mà tác hợp lung tung, hoàn toàn không quan tâm tới việc hai bên có thích hợp để đi tới cuối cùng cùng nhau hay không, sau khi kết hôn có hạnh phúc hay không."

Giang Phong nhấp một ngụm trà, nêu ra ví dụ:

"Tôi đọc được một câu chuyện cười thời xưa như thế này:

Có một thiếu nữ một mắt và một thanh niên què, hai người bọn họ lần lượt tìm tới bà mối, năn nỉ bà mối giúp bọn họ tìm đối tượng, bà mối nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng dứt khoát ghép bọn họ lại với nhau.

Vì thế, bà ấy nghĩ ra một biện pháp để có thể lừa cả hai bên.

Đầu tiên, bà ấy dặn với thiếu nữ một mắt kia rằng, khi gặp mặt nhớ phải rụt rè, giơ quạt lên che mặt, chỉ để lộ ra một bên mắt.

Tiếp đó, bà ấy lại thương lượng với thanh niên què kia, để anh ta cưỡi ngựa đi ngang qua cửa nhà gái (Ở cổ đại, chưa kết hôn thì không thể gặp mặt trực tiếp).

Kết quả buổi gặp mặt của hai người diễn ra vô cùng thuận lợi, chàng có tình, thiếp có ý.

Trước khi đính hôn, cuối cùng bà mối nói trước mặt hai người rằng: Ba người chúng ta đã biết rõ được mặt mũi của đối phương rồi, sau này không được than vãn gì nữa!

Lúc đó, hai người kia chẳng có suy nghĩ gì khác về lời của bà mối cả, chỉ biết đối phương là một anh chàng tiêu sái, một cô gái dịu dàng, xinh đẹp. Đến tận ngày thành hôn, bọn họ mới biết rằng mình bị lừa, thế là nhà trai tới tìm bà mối hỏi cho ra lẽ, lúc đó bà mối lại nói: Lúc đó chẳng phải cậu còn nói với tôi rằng, nhà gái có con mắt tinh đời cho nên mới nhìn trúng cậu sao, tại sao bây giờ lại trách tôi?"

Con mắt tinh đời...

Nhìn trúng..."

Giang Phong kể xong câu chuyện cười kia, thở dài, nói:

"Bởi vì có quá nhiều bà mối như thế, cho nên mới dẫn tới việc ra mắt càng ngày càng không đáng tin cậy, làm cho rất nhiều người đã tham gia qua việc ra mắt đều cực kỳ phản cảm với việc đó."

Lý Lập nghe xong thì không ngừng gật đầu, Giang Phong nói rất đúng ý anh.

Lúc này, những món ăn mà Lý Lập chọn lần lượt được dọn ra, tất cả đều là những món đặc sản ở tỉnh thành tỉnh Quý Châu, có canh chua cá, gà sốt cay và rau diếp cá xào thịt sấy khô.

Mỗi một lần món ăn được đưa lên, Lý Lập đều giới thiệu cho Giang Phong nghe.

Thân là những món ăn đặc sản của Quý Châu, mỗi một món đều có vị rất khác biệt, Giang Phong ăn vô cùng ngon miệng.

Đặc biệt là món gà sốt cay, mùi vị của món gà sốt cay ở đây khác hoàn toàn với vị ở tỉnh Tứ Xuyên và Vân Nam, làm cho Giang Phong ngay lần đầu tiên ăn đã khen không dứt miệng.

Sau khi ăn hết một chén cơm, Giang Phong mới dần thả chậm tốc độ ăn cơm, hắn lấy điện thoại ra, cho Lý Lập xem hình của cô gái có bệnh sạch sẽ - Mộc Tiểu Lam, nói:

"Anh Lý, anh xem thử xem cô gái này thế nào?"

Lý Lập cầm lấy điện thoại, điều đầu tiên mà anh chú ý tới không phải là bề ngoài của cô gái ở trong hình, mà là bộ đồng phục cực kỳ quen thuộc mà cô mặc, bởi vì anh cũng đang mặc bộ đồng phục ấy.

Cô gái này là đồng sự của anh sao?

Lý Lập vốn cảm thấy rất phản cảm với việc ra mắt, đột nhiên lấy lại hứng thú, bắt đầu quan sát tỉ mỉ bề ngoài của vị đồng sự này, phát hiện tỉ lệ dáng người của cô cực kỳ hoàn hảo, nhan sắc cũng không tồi, ít nhất thì cũng vứt mấy người đồng sự nữ của anh mấy con phố.

Da dẻ trắng nõn, đôi mắt long lanh có thần, không hề có quầng thâm mắt, việc này chứng minh rằng cô ấy cân bằng được thời gian làm việc và nghỉ ngơi, cả người toát lên nét đoan trang, thanh tú, tạo cho anh một cảm giác vô cùng tốt.

Nói thì có hơi khoa trương, nhưng mà Lý Lập thật sự có suy nghĩ muốn tiếp xúc sâu hơn một chút với vị đồng sự này.

Giang Phong cười tủm tỉm, hỏi:

"Sao rồi anh Lý? Cô gái này có thể lọt vào được mắt xanh của anh không?"

Lý Lập trả lại điện thoại cho Giang Phong, trả lời:

"Đúng là không tệ, đây là cô gái mà anh muốn giới thiệu cho tôi ư?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Đúng thế, khoảng thời gian trước mẹ của cô ấy tới văn phòng môi giới hôn nhân của tôi, nhờ tôi tìm bạn đời trăm năm cho cô ấy, sau nhiều lần tìm kiếm, tôi cuối cùng cũng tìm được anh Lý, cảm thấy anh và cô ấy rất xứng đôi."

Lý Lập nâng chung trà lên uống một ngụm, nói:

"Bà mối Giang, anh giới thiệu sơ qua về tình huống của cô ấy cho tôi nghe đi!"

Giang Phong nghe thấy thế thì không khỏi nở một nụ cười, Lý Lập hỏi ra câu này chứng tỏ mối hôn sự này đã thành công một nửa rồi.

Chương 306: Tài Xế Già Triệt Để Tỉnh Ngộ

Tỉnh thành tỉnh Quý Châu.

Quán cơm địa phương nào đó.

Giang Phong giới thiệu:

"Cô ấy là người tỉnh thành tỉnh Quảng Tây, năm nay 32 tuổi..."

"Khoan đã!"

Lý Lập cắt ngang lời giới thiệu của Giang Phong:

"Năm nay tôi mới 29 tuổi, cô ấy vậy mà còn lớn hơn tôi 3 tuổi?"

Giang Phong cười, nói:

"Anh Lý, tục ngữ nói nữ lớn ba, ôm gạch vàng, chênh lệch hai ba tuổi hoàn toàn là điều không đáng kể, lúc nãy anh cũng đã nhìn thấy hình của cô ấy rồi, không khác gì với mấy cô gái chỉ mới hai mươi mấy tuổi cả."

Lý Lập gật đầu, nói:

"Nói cũng đúng, vậy thì ông mai Giang nói tiếp đi."

Thật ra sâu trong nội tâm của anh có chút vui mừng.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn thích chơi chung với mấy bạn gái hàng xóm lớn tuổi hơn mình, hoàn toàn không có chút hứng thú nào với mấy em gái nhỏ tuổi suốt ngày đi theo sau mông mình.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu:

"Cô ấy tốt nghiệp hệ chính quy, cao 1m64, là một người siêng năng, lương thiện, hiếu thuận với cha mẹ, giữ mình trong sạch, đến tận bây giờ vẫn chưa quen một người bạn trai nào.

Công việc của cô ấy giống như anh, cho nên tôi không nói nhiều về việc này nữa.

Cô ấy là con gái một, gia cảnh không tệ, có hai căn nhà ở tỉnh thành tỉnh Quảng Tây, có xe, cha mẹ đều có lương hưu."

Lý Lập nghe xong đôi mắt liền tỏa sáng. Trình độ, hài lòng. Chiều cao, hài lòng. Nghề nghiệp, hài lòng. Gia cảnh, hài lòng. Chưa từng quen bạn trai càng làm anh hài lòng hơn nữa.

Sau khi Giang Phong nói hết những điều tốt, giọng có hơi thay đổi một chút, nói:

"Anh Lý, những điều tôi vừa nói khi nãy đều là ưu điểm của cô ấy, còn một điều cuối cùng là ưu điểm hay khuyết điểm thì phải xem anh cảm thấy như thế nào rồi!"

Trọng điểm tới rồi, Lý Lập vui vẻ nói:

"Mời ông mai Giang nói."

Giang Phong nhấp một ngụm trà, nói:

"Cô ấy chút rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Khi đi chung với cô ấy, thói quen sinh hoạt của anh sẽ ảnh hưởng tới cô ấy, nhất định phải đồng bộ với cô ấy, nếu không anh sẽ phải khó chịu và cô ấy cũng thế, còn chẳng bằng không ở chung."

Lông mày Lý Lập hơi nhíu lại, hỏi:

"Ông mai Giang, tôi thường xuyên nghe nói tới chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này, nhưng mà tôi không hiểu rõ cho lắm, anh có thể nêu ra vài ví dụ được không?"

Giang Phong nói:

"Nói về bệnh thích sạch sẽ của cô ấy trước đi. Cô ấy cực kỳ thích sạch sẽ, ba ngày quét dọn sơ năm ngày tổng vệ sinh nhà cửa, chỉ

cần có ánh nắng mặt trời, thì ngày nào cô ấy cũng có đồ cần phải phơi nắng.

Cô ấy cảm thấy tiền quá bẩn, cho nên xưa nay không trực tiếp đụng vào tiền, trước kia khi chưa thể dùng điện thoại để thanh toán, cô ấy đều đựng tiền vào trong bao thư, lúc lấy ra thì dùng khăn giấy cầm lấy.

Cô ấy rất ít khi đi ra ngoài ăn cơm, nếu như đó là bữa tiệc bắt buộc phải đi, vậy thì bộ dụng cụ ăn uống của cô ấy phải được dùng nước sôi rửa sạch vài lần, ghế ở bên ngoài có thể không ngồi, cô ấy chắc chắn sẽ không ngồi.

Hoa quả mua ở bên ngoài về phải dùng mấy thứ như bột soda, muối, nước sôi,... rửa sạch hết lần này tới lần khác mới có thể ăn.

Chén đũa ở trong nhà rửa xong phải đặt vào trong nồi diệt khuẩn hai tiếng đồng hồ, sau đó lại tiếp tục đặt vào trong tủ diệt khuẩn.

Đồ ăn nhất định phải được nấu tới mức như cháo. Cô ấy chưa từng đi nhuộm tóc, chưa từng ngồi xe buýt. Khi có khách tới nhà, thì cô ấy chắc chắn phải giặt chiếc ghế mà bọn họ đã ngồi qua.

Tóm lại, cuộc sống sẽ cực kỳ nhiều chi tiết."

Lý Lập nghe xong lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, cuộc sống như thế chẳng phải sẽ bị mệt chết sao?

Giang Phong nói tiếp:

"Kế tiếp là chứng cưỡng ép, chứng cưỡng ép của cô ấy thuộc loại nhẹ,

Ví dụ như việc phơi quần áo, bên trái là áo, bên phải là quần, chính giữa chắc chắn phải là đồ lót, mỗi một bộ quần áo đều phải được phơi nắng như thế, nếu không trong lòng cô ấy sẽ không thoải mái.

Ví dụ như việc sắp xếp giày ở trong nhà, mũi giày chắc chắn phải hướng về phía đông, mỗi một đôi đều phải xếp song song nhau, bắt buộc phải xếp theo chiều từ thấp tới cao, nếu có một đôi sai lệch, trong lòng sẽ thấy không vui.

Ví dụ như về việc đầu tóc, cách hai ngày cô ấy phải gội đầu một lần, đến ngày gội đầu thì dù cho đầu không hề dơ, dù cho có phải bận tới hơn nửa đêm, cô ấy cũng phải gội, nếu không sẽ cảm thấy ngứa ngáy cả người."

Lý Lập hít sâu một hơi, lắc đầu, nói:

"Ông mai Giang, thói quen sinh hoạt của tôi và cô ấy có sự khác biệt rất lớn, e là không thích hợp để sống cùng nhau!"

Giang Phong cười, nói:

"Thật ra, anh không cần phải cảm thấy áp lực, dù sao thì cô ấy sẽ tự làm hết tất cả mọi thứ, anh chỉ cần phối hợp với cô ấy một chút, đừng gây thêm phiền phức là được. Với lại, những món đồ qua tay cô ấy, bất kể là ăn hay dùng đều cực kỳ sạch sẽ, vệ sinh, đây chẳng phải là một chuyện rất tốt sao?"

Lý Lập cảm thấy cũng có lý, bảo anh cả ngày ở nhà quét cái này giặt cái kia, còn phải sống theo thói quen của cô ấy thì anh chắc chắn không làm được. Nhưng nếu như cô ấy tự làm, anh chỉ cần phối hợp một chút, không gây ra thêm phiền phức cho cô ấy, thì hình như cũng chẳng có gì là không được cả.

"Anh nói đúng, nhưng mà giữa chúng tôi vẫn còn có một vấn đề rất lớn phải giải quyết, đó chính là vấn đề về công việc.

Cô ấy làm việc ở tỉnh Quảng Tây, cách chỗ của tôi gần một ngàn cây số, dù tôi và cô ấy thật sự phù hợp với nhau, thì điều kiện cũng không cho phép ở cạnh nhau!"

Giang Phong nói:

"Vấn đề này không lớn, kinh tế của hai người đều không tệ, dù cho một người có từ bỏ công việc cũng không thành vấn đề gì cả, tôi tin cô ấy sẽ bằng lòng từ bỏ công việc vì anh.

Hay là tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt, xem thử xem hai người có hợp ý với nhau không?"

Thấy hắn nói tới như thế, Lý Lập đúng thật là không còn lý do nào để từ chối cả, cho nên anh gật đầu, nói:

"Được, vậy thì gặp mặt một lần đi!"

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn từ Lý Lập, Giang Phong liền hỏi thăm tình huống bản thân và gia đình anh, đồng thời cũng nói rõ cho anh biết tình huống bên gia đình của Mộc Tiểu Lam.

Ăn xong một bữa cơm, mục đích của Giang Phong cũng đã hoàn thành.

Chương 307: Tài Xế Già Triệt Để Tỉnh Ngộ (2)

Lúc thanh toán, Lý Lập dành lấy việc trả tiền, theo như lời của anh thì nào có đạo lý người làm mai mối phải mời khách cơ chứ? Anh phải là người mời mới đúng, mời một người bạn từ xa tới ăn một bữa cơm là chuyện hiển nhiên.

Giang Phong không tranh giành với anh nữa, cũng chỉ hơn 200 tệ mà thôi, đối với hai người mà nói thì chuyện này không đáng kể.

Sau khi ra khỏi quán cơm, Giang Phong vừa cười, vừa nói:

"Anh Lý, chút nữa tôi sẽ gọi điện thoại hẹn chị Lam, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ sẽ hẹn gặp mặt vào thứ bảy, lúc đó phải làm phiền anh và cha mẹ anh đến tỉnh Quảng Tây một lần rồi!"

Lý Lập gật đầu, cười, nói:

"Chuyện này không thành vấn đề, tôi sẽ nói lại với cha mẹ mình, có lẽ bọn họ còn tích cực hơn cả tôi nữa kìa."

"Được, vậy tôi đi trước đây, tôi sẽ gọi điện thoại lại cho anh sau, hẹn gặp lại!"

"Được, hẹn gặp lại!"

...

Thành phố 'B' tỉnh Quảng Tây.

Quầy đồ nướng nào đó, Bao Phú Quý đang ăn xiên nướng uống bia với hai anh em tốt của mình.

"Anh Bao, mấy ngày nay anh chạy đi đâu vậy? Gọi điện thoại cho anh thì điện thoại vẫn luôn trong tình trạng tắt máy, đi tới tiệm nước giải khát của anh để tìm anh, thì nhân viên trong tiệm cũng nói là không liên lạc được với anh, em và Tiểu Đông suýt nữa đã báo cảnh sát rồi!"

"Đúng đó anh Bao, mặc dù điện thoại của anh cũng thường xuyên tắt máy, nhưng mà từ trước tới giờ chưa từng tắt máy lâu tới thế, mấy ngày nay anh đi đâu thế? Không dẫn theo tụi em luôn."

Bao Phú Quý bưng rượu lên cụng một cái với anh em, thở dài:

"Đừng nói nữa, lần này tôi coi như ngã xuống rồi, hôm nay mới ra khỏi trại tạm giam!"

Tiểu Đông và lão Tề nghe xong thì giật mình.

"Anh Bao, có chuyện gì thế? Tại sao anh lại vào trại tạm giam?"

Bao Phú Quý uống một hơi cạn sạch, cười khổ, nói:

"Còn có chuyện gì được nữa, mẹ nó, đúng là xui tám kiếp, gặp phải đám càn quét tệ nạn!"

"Phốc!"

Tiểu Đông và lão Tệ không hẹn mà phun bia ở trong miệng ra, may mà hai người kịp quay đầu đi, nếu không thì phải thay một bàn đồ nướng khác rồi!

"Anh Bao, anh không đùa đó chứ? Tài xế già mười mấy năm như anh mà cũng lật xe hả?"

Lão Tề khó mà tin được, nói.

Bao Phú Quý thở dài:

"Có một câu nói rất hay, thường xuyên đi dạo bờ sông, sớm muộn gì cũng ướt giày.

Sau năm ngày suy nghĩ, tôi cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, chuẩn bị cải tà quy chính, không muốn tiếp tục sống như trước kia nữa!"

Tiểu Đông mở to mắt, nói:

"Trời ạ, anh nói thật đó hả anh Bao? Quan trọng nhất là anh nhịn được hả?"

Lão Tề cũng không quá tin:

"Anh Bao, tôi nhớ lúc anh quen người bạn gái thứ tư, anh cũng nói với bọn em rằng anh muốn từ bỏ, không đi tới mấy nơi đó nữa.

Nhưng mà, chưa tới mười ngày, anh đã không nhịn được...

Phải biết rằng, người bạn gái kia của anh dù là bề ngoài hay dáng người đều rất khá, đối xử với anh cũng rất tốt, cũng vì anh không thể sửa được thói quen này, cuối cùng bị cô ấy phát hiện, quyết đoán rời khỏi anh.

Sau đó, anh rút ra được kinh nghiệm xương máu, lại hạ quyết tâm muốn từ bỏ, nhưng không có lần nào kiên trì được tới nửa tháng cả."

Bao Phú Quý rót ba ly rượu, nâng chén, nói:

"Lão Tề, lần này là thật, sau lần vào trại tạm giam này tôi triệt để tỉnh ngộ rồi. Từ giờ trở đi sẽ từ bỏ thói quen đó, tìm một người phụ nữ để kết hôn, sinh con, không sống một cuộc sống đã chú định là không có kết quả tốt như trước kia nữa."

Lão Tề thấy anh nghiêm túc như thế, mặc dù trong lòng không quá tin tưởng người tài xế già này sẽ thật sự cải tà quy chính, nhưng mà anh vẫn bưng ly rượu lên cụng ly một cái:

"Được, vậy tôi chúc anh thành công!"

Tiểu Đông cũng bưng ly rượu lên cụng một cái:

"Ừm, em chúc anh Bao thành công!"

Ba người uống một hơi cạn sạch.

Bao Phú Quý xé khăn giấy lau khóe miệng, nói:

"Đây là lần đầu tiên tôi vào trại tạm giam, mặc dù chỉ có năm ngày, nhưng mà năm ngày này thật sự nếm đủ cái đắng!"

Sau đó, Bao Phú Quý kể lại năm ngày qua cho hai người anh em của mình nghe, theo lời của anh thì việc khó khăn nhất không phải là có người đánh anh, cũng không phải là phải làm mấy việc cực khổ, mà là không được sử dụng điện thoại di động.

Đối với một người hiện đại điện thoại không thể rời tay mà nói, chỉ không dùng điện thoại nửa ngày thôi đã cảm thấy khó chịu rồi, vậy mà anh phải cách ly với điện thoại tận năm ngày, đúng là muốn cái mạng già của anh mà!

Đương nhiên, nếu như có hoạt động cần phải tham gia như đi nhậu cùng anh em, chơi đùa với mấy cô gái, mạt chược,... thì có điện thoại hay không cũng chẳng quan trọng, việc quan trọng là không có bất kỳ hoạt động nào cả, không có điện thoại cuộc sống cực kỳ khó khăn.

"Ngẫm lại thì việc này không chỉ có nguy cơ bị bắt, còn có nguy cơ bị nhiễm bệnh, con mẹ nó, đúng là 'hao người tốn của', quá uổng phí. Cho nên lần này tôi quyết định rồi, chắc chắn sẽ từ bỏ thói quen xấu đó, hai người cứ chờ mà xem đi!"

Lão Tề thấy anh nói thành tâm như thế, nói:

"Anh Bao, anh nghĩ được như thế là quá tốt rồi, lúc còn độc thân thì lâu lâu đi giải quyết nhu cầu sinh lý một chút không đáng trách. Nhưng mà sau khi quen bạn gái còn tiếp tục đi lén ra ngoài ăn vụng như thế, thật sự không đúng. Trước đó tôi đã khuyên anh rồi, chỉ là anh không nghe lọt tai, hy vọng lần này anh thật tâm."

"Lão Tề yên tâm đi, lần này là thật sự!"

"Vậy tôi rửa mắt mong đợi!"

"Đến, không nói việc này nữa, anh em chúng ta đã không gặp nhau mấy ngày rồi, đêm nay không say không về!"

"Được, không say không về!"

Chương 308: Nam Chơi Đêm Và Nữ Sa Chân

Hôm sau.

Bao Phú Quý đi tới cửa hàng nước giải khát của mình 'thị sát', cửa hàng này được anh mở bảy tám năm rồi, thuê một nữ nhân viên để giúp đỡ, mùa ế khách thì để cho nhân viên tự mình trông cửa hàng, mùa đắt khách thì hắn sẽ tới để trông tiệm.

Bởi vì đã mở một khoảng thời gian khá dài cho nên có không ít khách quen, cho nên việc buôn bán cũng không tồi. Với lại cửa tiệm này đã được nhà anh mua lại, không cần phải trả tiền thuê mặt bằng, cho nên lợi nhuận rất tốt.

Tiếc là số tiền kiếm được trước kia đều bị Bao Phú Quý cầm đi cứu cô gái lỡ sa chân rồi.

Bao Phú Quý đứng ở cửa tiệm vài phút rồi rời đi, sau đó lái xe đi dạo khắp nơi, định tìm một cửa tiệm thích hợp để mở một cửa tiệm giải khát.

Thật ra anh đã sớm có dự định này rồi, chỉ là trước kia tính ham chơi quá cao, suốt ngày đi tới những nơi phục vụ kia, hoàn toàn không để tâm tới việc làm ăn.

Nhưng sau chuyện lần này, Bao Phú Quý triệt để tỉnh ngộ, bắt đầu đầu nhập tinh lực vào sự nghiệp, tranh thủ tích lũy tiền để cưới vợ.

Bao Phú Quý lái xe đi lòng vòng hơn hai tiếng đồng hồ, phát hiện ra hai, ba nơi không tệ, sau khi gọi điện hỏi thăm, anh mới phát hiện tiền thuê đều khá đắt, sau khi thuê lại mở tiệm nước giải khát không lời cho lắm.

Anh cũng không phải là người mới đi ra đời, đương nhiên biết chuyện này không thể vội vàng được, nếu như mấy chỗ này đều không phù hợp thì tìm tiếp, chỉ cần có lòng, chắc chắn sẽ tìm được nơi thích hợp.

Trong lúc Bao Phú Quý đi khắp nơi tìm kiếm mặt bằng, thì Giang Phong đã đi tới một quán bún ốc khá nổi tiếng, hắn định ăn một bát bún ốc chính tông.

Món bún ốc này có thể gọi là tinh hoa của bột gạo, bởi vì mùi vị của nó rất đặc biệt, rất nhiều người lần đầu tiên ăn nó đều không thể chịu nổi, cho nên ở trên internet nó mới được gọi đùa là 'vũ khí sinh hóa'.

Có người hình dung mùi thối của món bún ốc như này - Tôi tự mình nấu bún ốc ở nhà, sau khi ăn xong, nồi, chén, đũa đều thối hoắc, quần áo và tóc cũng thế, như thể bản thân đi vào trong cái nhà vệ sinh đã bị cắt nước một tháng vậy.

Còn có người chia sẻ trải nghiệm lần đầu tiên ăn bún ốc của mình như sau: Chồng tôi mở hết tất cả cửa sổ trong nhà ra, sau đó đi ra ngoài cả ngày trời, tới tối mới dám quay về. Tất cả người trong nhà đều tránh tôi, bảo tôi cầm tô ra ngoài cầu thang ăn, ăn xong rồi hãy trở về, ăn xong rồi hãy quay lại, bọn họ cũng không dám đụng vào chén và nồi của tôi, nồi của tôi bị tôi nấu cho thối hoắc rồi.

Việc khoa trương nhất là có người tự nấu bún ốc ở nhà, bị hàng xóm khiếu nại, nói nhà cô ta đang nấu c* t.

Chẳng thể phân được thật giả trong mấy bình luận này, nhưng mà có thể tưởng tượng được rằng mùi vị của bún ốc ở trong mắt không ít người thật sự là thối tới mức không ngửi được, có thể phân cao thấp với đậu hũ thối.

Nhưng mà, có thể được khẳng định, sức hấp dẫn của món bún ốc này đương nhiên là không tầm thường.

Giang Phong vừa gọi một tô bún ốc xong liền cảm khái không thôi, quả nhiên là muốn ăn được món bún ốc chính tông vẫn phải tìm tới nơi khởi nguồn của nó, hương vị đúng là có thể vứt xa mấy nơi khác mấy con phố!

Sau khi ăn bún ốc xong, Giang Phong cảm thấy thỏa mãn, lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho cô gái có bệnh sạch sẽ kia.

Vừa nối máy, Giang Phong đã nói:

"Xin chào chị Lam, tôi là Giang Phong, người của nơi hẹn hò, chị hẳn là biết tôi nhỉ?"

Mộc Tiểu Lam nói:

"Biết, xin chào Giang đại sư!"

Giang Phong đi thẳng vào vấn đề:

"Chị Lam, tôi đã giúp chị tìm được một đối tượng phù hợp, định sẽ cho hai người gặp mặt vào thứ bảy này, không biết chị có rảnh không?"

Mộc Tiểu Lam im lặng một lát, sau đó hỏi:

"Giang đại sư, cậu có thể nói cho tôi biết một chút về tình hình của đối phương không? Với lại, đối phương có biết tình trạng của tôi không?"

Giang Phong nói:

"Anh ấy là người tỉnh thành tỉnh Quý Châu, năm nay 29 tuổi, cao 1m78, bề ngoài anh tuấn, lịch sự, công việc giống với chị, cha mẹ đều là công chức, cũng có nhà, có xe, điều kiện kinh tế rất xứng đôi với nhà của chị.

Anh ấy là một người thực tế, lương thiện, hiếu thảo, chăm chỉ, việc mà anh ấy thích nhất là nghiên cứu món ăn, tài nấu nướng của anh ấy không thua gì mấy vị đầu bếp, có thể nói là một người cực kỳ ưu tú.

Còn về tình trạng của chị, tôi cũng đã nói rõ với anh ấy rồi, anh ấy cũng đồng ý rằng sẽ dẫn cha mẹ vượt ngàn cây số để tới tỉnh Quảng Tây chúng ta gặp chị, điều này chứng minh rằng anh ấy có thể tiếp thu phần lớn tình trạng của chị."

Mộc tiểu Lam kinh ngạc, nói:

"Anh ta nhỏ hơn tôi 3 tuổi?"

Giang Phong cười, nói:

"Đúng vậy, anh ấy nhỏ hơn chị ba tuổi, chị Lam không thích tình chị em hả?"

Mộc Tiểu Lam cười, nói:

"Tôi không bài xích việc này, không biết anh ấy và cha mẹ anh ấy có ngại việc này hay không?"

Giang Phong nói:

"Anh ấy chắc chắn sẽ không ngại, từ nhỏ tới lớn anh ấy vẫn luôn thích chơi chung với mấy chị gái, hẳn là có khuynh hướng tình chị em. Còn cha mẹ của anh ấy có lẽ cũng không thành vấn đề, dù sao thì nữ lớn ba ôm gạch vàng, sự chênh lệch tuổi tác này vẫn nằm trong phạm vi có thể tiếp thu được."

Mộc Tiểu Lam nói:

"Nếu đã như thế thì tôi cũng chẳng còn vấn đề gì nữa, thứ bảy và chủ nhật tôi đều không phải đi làm, gặp lúc nào cũng được, Giang đại sư cứ xem rồi sắp xếp là được."

"Ừm, được rồi, tới thứ bảy tôi sẽ gửi chị thời gian gặp mặt."

"Được."

"Hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại Giang đại sư!"

Chương 309: Nam Chơi Đêm Và Nữ Sa Chân (2)

Sau khi sắp xếp thời gian gặp mặt cho đôi này xong, Giang Phong chuẩn bị ra tay tác hợp cho vị nữ sa chân và nam chơi đêm kia.

Từ khi bước vào nghề làm mai mối này tới giờ, Giang Phong vẫn luôn kiên trì với việc ăn ngay nói thật, không giấu giếm khuyết

điểm của hai bên, nhưng mà khi xứng đôi cho vị nữ sa chân và nam chơi đêm này, hắn có hơi do dự về việc có nên nói thật giống như trước đây hay không.

Đây cũng là lý do tại sao tối qua hắn đã tới thành phố 'B' tỉnh Quảng Tây rồi nhưng vẫn chưa liên hệ với nam chơi đêm kia.

Nếu như lựa chọn giấu giếm thì sẽ vi phạm phong cách làm mai mối mà hắn vẫn luôn kiên trì từ trước tới giờ, nhưng mà nếu như lựa chọn nói thật thì hắn lại cảm thấy không quá cần thiết.

Dù sao thì nữ sa chân kia cũng đã thật sự cải tà quy chính, không còn làm nghề kia nữa, nếu như lôi lịch sử đen tối này của người ta ra, ngoại trừ việc làm cho người khác cảm thấy khó chịu, thì còn có tác dụng gì nữa chứ?

Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu như không nói rõ ràng chuyện quan trọng như này trước khi kết hôn, sau khi cưới mới cho đối phương biết, thì chắc chắn sẽ nhấc lên sóng to gió lớn cho mối hôn nhân này, thậm chí còn có thể vì thế mà ly hôn.

Bởi vậy, Giang Phong nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định kiên trì phong cách làm mai mối của bản thân, lựa chọn ăn ngay nói thật, còn về việc sau khi làm như thế có thể tác hợp thành công nữa hay không, thì phải xem bọn họ có duyên phận với nhau hay không.

Nghĩ tới đây, Giang Phong trực tiếp gọi điện thoại cho nam chơi đêm.

...

Cùng lúc đó.

Ở một tiệm bún ốc nào đó, Bao Phú Quý cũng đang ăn bún ốc, một bát bún ốc chua cay ngon miệng vào trong bụng làm cho anh vô cùng thỏa mãn.

Vừa lau miệng xong, điện thoại di động của anh liền vang lên.

Bao Phú Quý lấy điện thoại ra xem, là số lạ, anh không do dự mà cúp máy.

Trong thời đại này thật sự có rất nhiều cuộc điện thoại rác.

Kết quả, anh vừa mới cúp máy, điện thoại lại vang lên, vẫn là số điện thoại kia.

Tất cả mọi người đều biết, nếu là cuộc điện thoại quấy rối, thì sau khi cúp máy, chắc chắn số đó sẽ không gọi là lần thứ hai, nếu như gọi lại lần thứ hai, vậy thì phần lớn chắc chắn không phải là số điện thoại quấy rối.

Thế nên Bao Phú Quý lựa chọn bắt máy.

Vừa nối máy, anh liền nghe được một giọng nam:

"Xin hỏi có phải là anh Bao Phú Quý không ạ?"

Bao Phú Quý lời ít ý nhiều nói:

"Đúng vậy."

"Xin chào anh Bao, tôi là Giang Phong, người của nơi hẹn hò Hạnh Phúc, cũng chính là vị Giang đại sư ở trên Weibo, lần này tôi gọi cho anh là vì muốn giới thiệu cho anh một đối tượng, không biết anh có hứng thú về việc này không?"

Bao Phú Quý kinh ngạc, nói:

"Cậu là vị Giang đại sư đã làm mai mối cho Tiêu Mẫn?"

Giang Phong cười, nói:

"Thì ra anh Bao biết tôi, vậy thì quá tốt rồi, bây giờ tôi đang ở Liễu Thị, không biết anh Bao có rảnh để gặp mặt tôi một lần hay không?"

Bao Phú Quý vội vàng nói:

"Đương nhiên là rảnh, Giang đại sư đang ở đâu? Tôi chạy qua tìm cậu."

Giang Phong không khách khí, trực tiếp báo vị trí cho anh, sau đó nói cho anh biết bảng số xe, nói:

"Anh Bao, vậy thì tôi sẽ ngồi trên xe đợi anh."

Bao Phú Quý nói:

"Được, tôi sẽ tới đó trong vòng 20 phút nữa."

"Được, một lát gặp!"

"Một lát gặp Giang đại sư!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong bắt đầu suy nghĩ cách tác hợp cho mối hôn sự này, làm sao để nói thân phận của nữ sa chân mà không làm nam chơi đêm quá phản cảm?

18 phút sau.

Một chiếc xe từ từ dừng lại bên cạnh chiếc xe của Giang Phong.

Cửa sổ xe được hạ xuống, Bao Phú Quý mỉm cười, chào hỏi:

"Giang đại sư!"

Giang Phong gật đầu, cười, nói"

"Anh Bao tới rồi!"

Bao Phú Quý hỏi:

"Giang đại sư đã ăn cơm trưa chưa?"

Giang Phong nói:

"Đã ăn bún ốc rồi, đã tới Liễu Thị thì không thể không ăn món đặc sản này rồi!"

Bao Phú Quý cười ha ha, nói:

"Thật là trùng hợp, tôi cũng mới ăn bún ốc xong, đây không phải là nơi để nói chuyện, Giang đại sư đi theo tôi, chúng ta tìm một nơi để uống trà tâm sự."

Giang Phong nói:

"Được, làm phiền anh Bao dẫn đường!"

Bao Phú Quý khách khí một câu, sau đó chạy xe tới một quán trà nào đó, Giang Phong cũng theo sát sau đó.

Nửa phút sau.

Hai người đi tới một quán trà được trang trí theo phong cách thiền.

Bao Phú Quý hình như là khách quen của nơi này, cực kỳ thuần thục thuê một căn phòng riêng, sau khi hỏi thăm Giang Phong, anh gọi một bình trà Phổ Nhị và vài món điểm tâm.

Hai người uống vài chén trà, ăn mấy khối điểm tâm xong mới bắt đầu nói tới chủ đề chính.

Bao Phú Quý hỏi:

"Giang đại sư, cậu nói muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng, không biết cô ấy là người ở đâu? Mấy tuổi? Làm nghề gì?"

Giang Phong trả lời:

"Cô ấy là người huyện Hoài An, mấy năm trước nơi đó cũng đã trở thành một khu vực trong tỉnh thành, cho nên cũng có thể nói là người cùng tỉnh thành với anh, năm nay cô ấy 28 tuổi, hiện tại đang làm trong một KTV quy mô lớn, công việc chủ yếu là tiếp khách uống rượu, sau đó trích hoa hồng từ việc bán rượu, thu nhập khá ổn."

Bao Phú Quý nghe xong thì sắc mặt hơi thay đổi, anh là một tài xế già, đương nhiên biết rõ làm công việc đó trong KTV chắc chắn sẽ không ít lần bị mấy bàn tay heo kia đụng chạm, dù sao thì anh cũng đã từng như thế.

"Giang đại sư, nghề nghiệp của cô ấy có hơi!"

Giang Phong nói:

"Nếu như anh Bao cảm thấy công việc này của cô ấy không được tốt cho lắm, thì sau khi kết hôn, anh có thể bảo cô ấy đổi việc,

những chuyện này đều có thể thương lượng được."

Bao Phú Quý gật nhẹ đầu:

"Vậy thì Giang đại sư nói rõ một chút tình huống của cô ấy cho tôi nghe đi!"

Chương 310: Kinh Động Như Gặp Được Người Trời

Thành phố B, Quế tỉnh.

Trong một quán trà nào đó.

Giang Phong lấy điện thoại ra, thuần thục mở bức ảnh của cô gái sa chân Điền Lộ ra, đưa cho Bao Phú Quý xem, nói: “Anh Bao, anh xem trước hình của chị ấy một chút, nếu như cảm thấy thuận mắt, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện.”

Bao Phú Quý nhẹ gật đầu, đưa tay nhận lấy điện thoại của Giang Phong, vừa nhìn thấy bức ảnh thì lập tức kinh động như gặp được người trời...

Được rồi, nói như vậy có thể là hơi khoa trương, nhưng cô gái trong bức ảnh kia, dáng người và tướng mạo thật sự là chạm tới tâm khảm của hắn, quá mẹ nó xinh đẹp!

Khuôn mặt trái xoan, dưới lông mi dài là đôi mắt to tròn mê người, bờ môi mềm mại ướt át như cánh hoa hồng, da dẻ trắng nõn, xương quai xanh gợi cảm, còn cả dáng người có lồi có lõm khiến người ta chảy máu mũi kia nữa...

Giờ phút này, Bao Phú Quý không nhịn được mà sợ hãi than: “Trời ạ, cô gái này quá tuyệt vời rồi!”

Giang Phong theo bản năng tiếp lời: “Đẹp tới mức vểnh chân dài.”

Sau đó, hai người đàn ông liếc nhau một cái, đồng thanh nói: “Đẹp đến nổi bong bóng.” Nói xong, hai người không nhịn được mà cùng cười.

Cười xong, Bao Phú Quý hơi kích động trong lòng, hỏi: “Giang đại sư, đại mỹ nữ trong tấm ảnh này thật sự là đối tượng hẹn hò mà cậu muốn giới thiệu cho tôi sao?”

Giang Phong nhấp một ngụm trà, gật đầu nói: “Không sai, cô ấy chính là đối tượng hẹn hò tôi muốn giới thiệu cho anh, tướng mạo vóc dáng của người này không biết có phù hợp với mắt thẩm mỹ của anh hay không?”

Bao Phú Quý một bên rót trà cho Giang Phong, một bên cười nói: “Thật sự là quá phù hợp rồi, hoàn toàn trùng khớp với quan điểm về cái đẹp của tôi, nếu có thể cưới người này làm vợ, vậy đời này sống cũng đủ đáng giá rồi!”

Giang Phong không tiếp tục giới thiệu về Điền Lộ nữa, ngược lại hỏi: “Anh Bao, dựa theo thông tin tôi nghe được, mười mấy năm qua anh đã ghé qua nhiều nơi phục vụ đặc biệt, là một tài xe có thâm niên.

Vài ngày trước lúc đi ra còn gặp phải đội cảnh sát càn quét tệ nạn nên bị tạm giam năm ngày?”

Bao Phú Quý nghe vậy thì biến sắc, lập tức xấu hổ cười nói: “Không nghĩ tới loại chuyện xấu này của tôi lại để Giang đại sư biết được, thật sự là hổ thẹn mà!”

Giang Phong nói: “Anh Bao, chúng ta đều là đàn ông, lúc độc thân đi giải quyết chút sinh lí nhu cầu cũng không có gì, mặc dù tôi không khuyến khích việc này, nhưng cũng có thể hiểu được.

Dựa theo thông tin tôi biết, anh Bao ngay cả lúc có bạn gái cũng không nhịn được mà thường xuyên ra vào mấy nơi phục vụ đặc biệt kia, đây có phải là dấu hiệu bị nghiện rồi không?”

Bao Phú Quý không nhịn được ho hai tiếng, yếu ớt nói: “Giang đại sư, kia đã là chuyện quá khứ, hôm qua tôi đi ra khỏi phòng tạm giam đã quyết tâm sửa đổi rồi, sẽ không còn chạy tới những chỗ kia nữa!”

Giang Phong nói: “Anh Bao, mong anh đừng ghét tôi xen vào việc của người khác như này, người mai mối tôi đây khác với những

người mai mối khác, không phải cứ tác hợp thành công là xong, mà là thực sự nghĩ cho khách hàng, hi vọng sau khi khách hàng kết hôn sẽ có được một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn.

Cho nên, trước khi tôi giúp đôi bên đáp cầu dắt môi sẽ luôn điều tra kỹ thông tin của cả hai, rồi phơi bày toàn bộ ưu điểm và thiếu sót của đối phương cho hai bên cùng biết.

Nếu như cả hai có thể tiếp nhận thiếu sót của đối phương, vậy mối hôn sự này đương nhiên là đáng giá để tôi tác hợp, còn nếu như có một bên không tiếp nhận được thiếu sót của đối phương, vậy tôi sẽ thay đổi mục tiêu, tiếp tục tìm người cho đến khi cả hai có thể chấp nhận được nhau mới thôi."

Bao Phú Quý nghe vậy thì liên tục khen: "Đạo đức nghề nghiệp của Giang đại sư đúng là không thể chê vào đâu được, có người mai mối như cậu giữ cửa là phúc khí của tất cả những người đi xem mắt."

Giang Phong cười nói: "Cho nên, tôi sẽ thông báo chi tiết khuyết điểm này của anh cho nhà gái, đồng thời cũng sẽ thành thật khai báo thiết sót của nhà gái cho anh, sau đó, cuối cùng hai người có muốn gặp mặt phát triển mối quan hệ hay không, thì phải xem lựa chọn của hai người!"

Bao Phú Quý nghe đến đây, trong lòng chợt lạnh, vẻ mặt như đưa đám nói: "Xong, toi đời rồi, người ta lớn lên xinh đẹp như vậy, có thể để ý đến tôi hay không còn là ẩn số, nếu như chuyện nghiện đi mấy chỗ kia cũng bị lộ ra ánh sáng, vậy chắc chắn tôi với cô ấy không có cơ hội gì nữa rồi!"

Giang Phong lại bưng chén trà lên uống một ngụm: "Anh Bao đừng nóng vội, nếu anh có thiếu sót gì, cô ấy cũng sẽ có thiếu sót, mười năm trước cô ấy bị bạn trai lừa gạt, lừa tới Hoàn thị, trở thành một người sa chân lỡ bước.

Mai đến hai năm sau khi Hoàn thị bị càn quét khắp toàn quốc, cô ấy mới hoàn toàn tạm biệt cái nghề kia.

Chương 311: Kinh Động Như Gặp Được

Người Trời (2)

Mặc dù cô ấy chỉ làm nghề đó có hai năm, sau đó đã hoàn toàn cải tà quy chính cho tới tận bây giờ, nhưng quá khứ hai năm sống trong câu lạc bộ kia của cô ấy là không xóa được, vì để tránh việc sau khi kết hôn hai người lại vì chuyện này mà cãi nhau, tôi nhất định phải nói rõ trước với anh.

Còn lựa chọn như thế nào, anh Bao hãy suy nghĩ thật kĩ."

Bao Phú Quý nghe xong thì trợn mắt há mồm, trong đầu loạn như một mớ sợi đay.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng đại mỹ nữ hắn nhìn trúng vậy mà lại là người đã từng qua biển, cho dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi có hai năm, nhưng đây cũng là Thiên nhân trảm rồi! !!

Mà Thiên nhân trảm này không phải chỉ là một ngàn, cũng rất có thể là tới năm ba ngàn, thật đúng là chó chết mà!

Quả thật là mười năm qua của hắn cũng đã thuận lợi trở thành Thiên nhân trảm chính hiệu, nhưng Thiên nhân trảm của hắn cũng chỉ là ngàn người mà thôi, chứ không phải hơn một ngàn, so sánh như vậy, chắc chắn là hắn thua thiệt!

Quan trọng nhất là tiêu chuẩn kép chính là bản tính của con người, điều này khiến trong lòng Bao Phú Quý có chút không thoải mái.

Đương nhiên, hắn cũng không lập tức lên tiếng từ chối, mà yên lặng tra hỏi nội tâm của mình.

Giang Phong cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng uống trà, ăn bánh.

Mấy phút sau, thấy Bao Phú Quý vẫn đang rầu rĩ, Giang Phong liền khuyên giải một câu: "Anh Bao, thật ra nếu nghĩ thoáng thì loại chuyện này cũng không có cái gì, nếu như cô ấy không dấn thân vào nghề kia mà là đổi bạn trai liên tục, thì cho dù mười năm có mười mấy người bạn trai, cảm giác hắn là vẫn tốt hơn nhiều so với chuyện cô ấy đã qua biển đi?

Nhưng hai chuyện này có gì khác nhau chứ?

Có bạn trai rồi, chuyện nên xảy ra thì vẫn sẽ xảy ra như thường, thậm chí có lúc còn không mang áo mưa, còn sẽ có cả tình cảm trong đó, nói như vậy thì còn không bằng chỉ là quan hệ giao dịch!

Lại nói, đây đều là chuyện đã qua, kết hôn thì phải xem tương lai chứ không phải nhìn quá khứ, chỉ cần sau khi kết hôn cô ấy hoàn toàn thuộc về một mình anh, như vậy là đủ rồi!

Huống hồ, anh Bao đây cũng không phải đứa trẻ ngây thơ nữa, mà đã là tài xế lâu năm có kinh nghiệm phong phú rồi, mọi người cùng thông cảm cho nhau, cùng xây dựng tổ ấm gia đình hạnh phúc mới là chuyện cần ưu tiên."

Bao Phú Quý nghe vậy, trong lòng có chút xúc động, chậm rãi nói: "Giang đại sư nói rất có lý, vậy cậu hãy nói một chút về tính cách, sở thích của cô ấy cho tôi biết đi."

"Tính cách cô ấy rất sáng sủa hào phóng, EQ tương đối cao, nói chuyện với cô ấy cảm giác như đứng trong gió xuân vậy, cô ấy thích du lịch, thích âm nhạc, thích khiêu vũ, thích ẩm thực, vân vân."

Nói đến đây, Giang Phong lại nhìn thẳng vào Bao Phú Quý, tiếp tục: "Anh Bao, anh cũng đã nói mình vẫn luôn quan tâm tới microblog của tôi, không biết anh có biết danh hiệu Giang đại sư này của tôi từ đâu mà đến không?"

Bao Phú Quý trả lời: "Nghe nói Giang đại sư rất am hiểu việc suy tính nhân duyên, không biết có phải là thật hay không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Không sai, trong việc suy tính nhân duyên này, tôi quả thật có chút tài nghệ, dưới sự suy tính của tôi, anh và cô Điền cực kỳ có duyên vợ chồng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tôi đặc biệt chạy tới tỉnh thành này để gặp anh.

Nếu như anh Bao tin tưởng tôi, tôi sẽ sắp xếp cho anh và cô Điền gặp mặt một lần, đến lúc đó, hai người có phù hợp ở chung một chỗ hay không, tôi tin tưởng trong lòng hai người sẽ tự có đáp án."

Nghe tới đây, Bao Phú Quý cuối cùng cũng hạ quyết tâm, gật đầu

nói: “Được, vậy tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của Giang đại sư.”

Thứ sáu, ngày 3 tháng 3 năm 2023.

Ở thôn Long Sơn, sau khi ăn xong bữa sáng, Giang mẫu liền chạy sang nhờ hàng xóm giúp mình cho gà vịt ăn mấy ngày, sau đó cùng Giang phụ lên xe của con trai cả Giang Phi đi tới tỉnh thành.

Trên xe, Giang mẫu có chút kích động nói: “Cuối cùng cũng tới lượt nhà mình nói chuyện cưới gả, chúng ta đã đợi ngày này từ lâu lắm rồi!”

Giang Phi hắc hắc cười không ngừng, mặc dù năm nay hắn mới 27 tuổi, nhưng mấy năm trước hắn đã bị mẹ mình giục kết hôn rồi, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là hắn không có học đại học, ra xã hội tương đối sớm, lúc trong độ tuổi phù hợp để kết hôn, 22 tuổi, thì hắn đã ở Quảng Đông bên kia làm công được mấy năm rồi.

Giang phụ hỏi: “Buổi chiều gặp mặt cùng thông gia, đã chọn được chỗ ăn cơm chưa?”

Giang Phi đáp: “Đã chọn tốt rồi, ở khách sạn xx, chủ quán cơm là người huyện Bách Lương chúng ta, món ăn chủ yếu làm theo hương vị Bách Lương, con và mấy người Tiểu Phong từng đến đó ăn rồi, đúng là tương đối gần gũi với khẩu vị người huyện Bách Lương.”

Giang mẫu dặn dò: “Tiểu Phi, buổi chiều lúc gặp mặt thông gian con phải biểu hiện tốt một chút, mặc dù bây giờ nhờ có Tiểu Phong mà nhà chúng ta đã thay đổi không ít, đã kiếm được không ít tiền, nhưng con dù sao cũng chỉ học hết cao trung, mẹ và ba con cũng chỉ học hết trung học cơ sở, cao trung mà thôi, không giống nhà người ta, tất cả đều có thành tích cao, ba đời tổ tông đều làm nghề bác sĩ được người người tôn trọng.”

Giang Phi gật đầu: “Con biết rõ mà, mẹ cứ yên tâm đi, cha mẹ cô ấy cũng có ấn tượng không tệ đối với con.”

Giang mẫu ừ một tiếng, lại nói: “Hai con về sau sẽ phát triển ở tỉnh thành, nếu như lần này thuận lợi định ngày kết hôn, thì cũng

phải mua một căn nhà mới được, không thể cùng vợ thuê phòng mãi được!”

Giang Phi cười nói: “Phòng chắc chắn sẽ mua, nhưng cũng không cần quá gấp, con đang tích lũy tiền để mua căn phòng tốt một chút.”

Giang phụ hỏi: “Bây giờ phòng môi giới hôn nhân của bọn con làm ăn thế nào?”

Giang Phi nói: “Làm ăn rất tốt, bắt đầu kinh doanh còn chưa được một tháng nhưng đã kiếm được mấy trăm vạn rồi.”

Giang mẫu nghe vậy thì mặt mày hớn hở: “Tiểu Phong của chúng ta chính là lợi hại như vậy, năm ngoái lúc nó tốt nghiệp trở về nói mình muốn làm bà mối, khi đó làm gì có ai có thể tưởng tượng được rằng nó có thể phát triển tới mức độ này trong thời gian ngắn như vậy đâu?”

Giang phụ nghe thế cũng cảm khái: “Thật đúng là không nghĩ tới, lúc đó nhìn thấy dáng vẻ nó tràn đầy tự tin, liền nghĩ cứ để nó thử chút cũng được, không được thì lại cho nó vào làm việc trong khu công nghiệp.

Ai mà ngờ được lần thử này lại thành thật, một đường thuận buồm xuôi gió phát triển tới trình độ như ngày hôm nay, thật sự khiến cho tất cả mọi người lau mắt mà nhìn.”

Giang Phi cười nói: “Đầu óc Tiểu Phong rất tốt, kể cả không làm mai mối mà làm nghề khác thì cũng nhất định có thể nhanh chóng phát triển.”

Giang mẫu dặn dò: “Con và Tiểu Tuyết có ngày hôm nay đều là nhờ Tiểu Phong giúp đỡ, các con phải ghi nhớ công này của Tiểu Phong.”

Giang Phi gật đầu: “Mẹ yên tâm đi, Tiểu Phong đối với bọn con thế nào, con và Tiểu Tuyết đều biết rõ.”

Chương 312: Đảm Bảo Sẽ Khiến Cho Hai

Người Giật Mình

Tại tỉnh thành.

Phòng môi giới hôn nhân.

Đi hơn mười ngày, Giang Phong cuối cùng cũng đã trở về.

Hơn mười ngày qua, phòng môi giới hôn nhân đã chất đống rất nhiều tài liệu của khách, hắn cần phải xét duyệt từng cái một.

Bận tới mức dịch vụ « Hòa Giải Hôn Nhân » của phòng môi giới cũng đã bị hắn cho dừng lại vào tuần trước. Hạng mục này mặc dù kiếm được tiền, nhưng có hạn chế rất lớn về vấn đề tự do, cơ bản là khóa chặt hắn trong phòng môi giới.

Cho nên, sau khi thử chạy hai tuần, hắn liền cho dừng lại!

Xét duyệt tài liệu ngược lại không tốn bao nhiêu thời gian, tiếp đó giúp khách tìm đối tượng xứng đôi, rồi lại nhập tài liệu của đối tượng xứng đôi vào máy tính, in từng cái ra, phân đoạn này mới tương đối tốn thời gian.

Không biết đã qua bao lâu, mãi tới khi điện thoại vang lên, Giang Phong mới hồi phục lại tinh thần.

Là chị gái Giang Tuyết gọi tới, Giang Phong vừa nhấn nghe thì đã thấy chị mình nói: “Tiểu Phong, bọn chị đã tới khách sạn rồi, đồ ăn cũng đã gọi xong, ba mẹ cũng sắp đến rồi, em tranh thủ thời gian cùng Lam Chí Huy tới đây đi!”

Giang Phong nhìn đồng hồ, đã là mười hai giờ trưa, liền đáp: “Vâng, bọn em lập tức qua ngay đây.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong liền nhìn về phía Lam Chí Huy, nói: “anh Huy, đóng cửa đi ăn cơm thôi!”

Lam Chí Huy vội vàng đáp: “Vâng, thưa ông chủ.”

Trong số ba nhân viên của phòng môi giới hôn nhân, Đường An Quân và Liễu Y Y đều được bao ăn bao ở, còn Lam Chí Huy, vì tính

chất công việc khác, cho nên chỉ bao cơm trưa.

Chờ tới lúc Giang Phong và Lam Chí Huy chạy tới khách sạn thì anh trai và ba mẹ hắn cũng đã ở đó rồi.

“Ba, mẹ!” Giang Phong chào hai người.

“Chú, dì!” Lam Chí Huy cũng lên tiếng chào.

Sau đó, Giang Phong giới thiệu cho ba mẹ mình: “Ba, mẹ, người này chính là anh Huy mà con đã nói với hai người.”

Giang phụ nhìn về phía Lam Chí Huy, giơ ngón tay cái lên, nói: “Tiểu Huy, Tiểu Phong cũng đã nói với chúng ta câu chuyện của cháu rồi, cháu thật sự là người tốt.”

Giang mẫu cũng cảm khái: “Cháu đúng là đứa trẻ tốt, người tốt chắc chắn sẽ được báo đáp.”

Lam Chí Huy hơi đỏ mặt, nói: “Chú và dì quá khen rồi ạ!”

Hai bên khách sáo thêm vài câu, sau đó dưới sự dẫn dắt của Giang Phong, mấy người cùng đi vào phòng riêng.

Sau khi vào, Giang phụ, Giang mẫu lại gặp mặt Đường An Quân và Liễu Y Y, đương nhiên không tránh khỏi một phen khách sáo nữa, hai người này cũng không chỉ là nhân viên của Giang Phong, mà còn là bạn học thời cấp ba và đại học của Giang Phong, mối quan hệ này đương nhiên là khác với Lam Chí Huy.

Ăn xong bữa cơm, ba người Đường An Quân đều có việc bận, sau khi chào hỏi Giang phụ, Giang mẫu thì liền rời khỏi nhà hàng.

Giang Phong nhìn về phía cha mẹ mình, nói: “Ba, mẹ, trước đó con làm mai mối cho Uổng tổng, được Uông tổng tặng lại một căn nhà làm lễ tạ môi, vì nhà vừa mới hoàn thiện xong cho nên con định trước cho căn đó ba đến năm tháng thông khí đã, khi nào chuẩn bị dọn vào sẽ báo lại cho cha mẹ sau.

Có điều nếu hai người đã đến tỉnh thành rồi, vậy để anh và chị dẫn hai người tới đó xem một chút đi! Dù sao thì chỗ đó cái gì cũng có đủ, nếu như hai người thích, vậy tối nay cứ ở luôn đó

cũng được.”

Giang mẫu nghe vậy thì sững sờ, lập tức oán trách: “Tiểu Phong, con cũng rất biết giấu chuyện đấy, chuyện lớn như vậy mà không nói cho ba mẹ biết.”

Giang phụ nghe xong thì cực kỳ kích động, không chờ nổi mà nói: “Mau đi thôi, đi xem nhà nào.”

Ba chị em Giang Phong bèn nhìn nhau cười, biết là cha mẹ sẽ có phản ứng như vậy, những người ở thời đại cha mẹ bọn hắn đều coi ruộng đồng và nhà cửa như mệnh căn vậy.

Chị gái Giang Tuyết liền hỏi: “Tiểu Phong không đi à?”

Giang Phong nói: “Em còn phải gặp một vị khách, mọi người cứ đi chút đi, em sẽ qua đó sau.”

Giang Tuyết gật đầu, sau đó cùng anh cả lái xe mang cha mẹ tới tiểu khu cao cấp Tây Phái Ngự Giang.

Trên đường đi, Giang Tuyết vừa cười vừa nói: “Ba mẹ, căn nhà này của Tiểu Phong không hề đơn giản chút nào, đảm bảo sẽ khiến cho hai người giật mình.”

Giang mẫu hỏi: “Không phải nói là căn nhà sao? Hay là vị Uông tổng kia còn đưa hẳn một căn biệt thự?”

Giang Tuyết lắc đầu: “Không phải biệt thự.”

Giang mẫu nói: “Mẹ và ba con gần đây cũng đã được mở mang tầm mắt rồi, cho dù nhìn thấy biệt thự thì ba mẹ cũng không giật mình đâu, một căn nhà mà thôi, sao có thể khiến bọn ta giật mình được chứ?”

Giang Tuyết nghe vậy cũng không giải thích, chỉ cười hì hì nói: “Mẹ à, không nên nói như vậy đâu, căn nhà này khác với nhà ở bình thường, giống như nhà bọn con đang ở vậy, không phải đẹp hơn rất nhiều nhà trong thôn sao!”

Giang mẫu xem thường nói: “Được, vậy mẹ liền xem xem rốt cuộc là nhà kiểu gì mà có thể khiến cho cha mẹ giật nảy cả mình!”

Chương 313: Anh Tiêu Tiền Ra Ngoài Như Thế Nào, Tôi Liền Kiếm Về Như Thế!

Nửa giờ sau.

Khi Giang phụ, Giang mẫu đi vào thang máy của khu biệt thự được trang hoàng cực kỳ sang trọng dưới sự chỉ dẫn của Giang Tuyết thì đã sợ đến ngây người, nhà này so với nhà trong tưởng tượng của bọn họ quả thực là quá mức khác biệt!

“nhà như này phải bao nhiêu tiền chứ?” Giang mẫu không nhịn được hỏi.

Giang Tuyết cũng có chút cảm khái nói: “Cụ thể bao nhiêu tiền con cũng không quá rõ, có điều chỉ riêng giá nhà thôi cũng đã gần hai ngàn vạn rồi, cộng với đống đồ nội thất trang trí xa hoa này, theo phỏng đoán của Tiểu Phong thì chắc chắn không ít hơn ba ngàn vạn.”

Lời này vừa nói ra, Giang phụ, Giang mẫu đều không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh!

Căn nhà hơn ba ngàn vạn, đây thật sự là thay đổi nhận thức của hai người, trong lòng không khỏi rung động, thật sự là khó nói nên lời.

Ở thôn Long Sơn bọn họ cũng có không ít người mua nhà bên ngoài, nhà ở huyện, ở thành phố đều có, cho nên giá cả nhà đại khái, Giang phụ Giang mẫu vẫn biết không ít.

Ví dụ như mua nhà ở huyện thành, tiền đặt cọc không thôi chỉ cần mười mấy vạn là có thể giải quyết, toàn bộ số tiền thì cũng chỉ bốn, năm mươi vạn mà thôi.

Ở trong thành phố thì mặc dù giá cả cao hơn một chút, nhưng cũng có hạn thôi, tiền đặt cọc khoảng hai mươi vạn, muốn trả toàn bộ thì chỉ cần có trong tay sáu, bảy mươi vạn là không thành vấn đề.

Cho dù là ở tỉnh thành, tiền đặt cọc cũng chỉ chừng ba mươi vạn,

tài khoản cũng chỉ tới khoảng trăm vạn đổ lại mà thôi.

Lúc trên đường tới đây xem phòng, con gái đã nói bộ phòng này sẽ khiến cho hai người phải giật mình, lúc đó trong lòng Giang phụ Giang mẫu vẫn còn cho rằng bộ phòng mà Uông tổng tặng cho con trai mình chỉ giá trị khoảng hai, ba trăm vạn đã là kinh khủng lắm rồi.

Kết quả, giá trị vậy mà con lên tới cái giá trên trời, hơn ba ngàn vạn, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc Giang phụ, Giang mẫu đang rung động, trong lòng lại không nhịn được mà kích động, muốn khoe khoang với bạn bè thân thích khắp nơi của mình, nếu như không phải Giang Phi và Giang Tuyết khuyên nhủ hai người, đoán chừng hai người đã bắt đầu gọi video cho anh chị em khắp nơi của mình rồi.

...

Cùng lúc đó.

Tại cửa ra vào của một quán trà sữa, Giang Phong lại lần nữa gặp mặt cô gái sa chân Điền Lộ, bỏ qua vấn đề cô đã từng lầm chân lỡ bước, thì thân hình và nhan sắc của cô quả thật là người tình trong mơ của nhiều người.

Giang Phong uống một ngụm trà sữa, nói thẳng vào điểm chính: “Cô Điền, sau nhiều ngày tìm kiếm, tôi cuối cùng cũng đã tìm được đối tượng thích hợp với cô ở Liễu thị.”

Nghe tới đây, mắt Điền Lộ liền sáng lên: “Giang đại sư, phiền cậu có thể nói một chút về bản thân anh ấy và hoàn cảnh gia đình anh ấy cho tôi được chứ?”

Giang Phong nhẹ gật đầu: “Anh ấy năm nay 31 tuổi, chiều cao 1m76, tướng mạo soái khí, kinh doanh một tiệm nước giải khát đã được bảy, tám năm, làm ăn buôn bán không tệ. Anh ấy là con một, gia cảnh khá tốt, có nhà có xe, cha mẹ cần cù chăm chỉ kinh doanh một quán ăn nhanh đã được hơn hai mươi năm, có không ít tiền tiết kiệm.”

Điền Lộ vừa nghe vừa gật đầu không ngừng, điều kiện này nghe

quả thực không tệ, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô.

Giang Phong lấy điện thoại ra, thuần thục mở ảnh của Bao Phú Quý lên, đây là ảnh hắn chụp lúc ở quán trà uống trà, sau đó đưa điện thoại tới trước mặt Điền Lộ, nói: “Đây chính là ảnh của anh ấy, cô Điền thử xem một chút đi.”

Điền Lộ nhận lấy điện thoại xem thử, vừa nhìn liền nở hoa trong lòng.

Lúc cô tìm tới Giang đại sư nhờ làm mai mối đã đặt ra hai yêu cầu: Đầu tiên là điều kiện gia đình nhà trai và thu nhập của người ta không thể kém hơn so với cô. Thứ hai là tướng mạo không được khó nhìn, tối thiểu là lúc cùng nhau ra ngoài gặp bạn bè sẽ không bị người ta nói là đóa hoa nhài cắm vào bãi cứt trâu.

Bây giờ, điều kiện gia đình của đối phương còn tốt hơn cô, năng lực kiếm tiền cũng không hề kém hơn so với cô, mà tướng mạo cũng vượt ra khỏi mong đợi của cô, khiến cô thật sự hết sức hài lòng.

Có điều, thấy điều kiện của đối phương tốt như vậy, Điền Lộ lại có chút lo lắng đối phương sẽ ghét bỏ mình, dù sao thì cô cũng có một đoạn chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

“Giang đại sư, điều kiện đối phương tốt như vậy, liệu anh ấy có thể tiếp nhận quá khứ của tôi không?”

Giang Phong uống một ngụm trà sữa, nói: “Anh ấy cũng có thiếu sót, chính là thích đi tới mấy chỗ phục vụ đặc biệt, thậm chí còn đi tới nghiện, mãi tới vài ngày trước bị đội càn quét tệ nạn bắt được, bị tạm giam năm ngày, anh ấy mới hoàn toàn tỉnh ngộ, muốn cải tà quy chính, kiếm một người vợ thật tốt cùng nhau sinh hoạt, không đi tới mấy chỗ phục vụ kia nữa.”

Điền Lộ nghe vậy thì biến sắc, cầm cốc trà sữa yên lặng uống.

Giang Phong nói: “Cô Điền, cô hẳn đã rõ phong cách làm mai mối của tôi, đó chính là trước khi sắp xếp cho đôi bên gặp mặt sẽ nói ra toàn bộ ưu điểm và thiết sót của đối phương. Nếu như hai bên có thể tiếp nhận khuyết điểm của đối phương, vậy mối hôn sự này

mới đáng để tôi tác hợp, còn nếu như có một bên không chấp nhận được khuyết điểm của đối phương, vậy tôi sẽ thay đổi đối tượng, tìm tới khi nào cả hai bên đều hài lòng mới thôi.

Lần này, tôi cũng đã nói ra chuyện cũ của chị cho đối phương biết, sau khi cân nhắc, anh ấy cảm thấy hai người có thể gặp mặt nói chuyện.

Nếu như chị nguyện ý, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt vào ngày kia, còn nếu như không nguyện ý, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm đối tượng khác cho chị. Có điều, tôi phải nhắc nhở cô Điền một câu này, muốn tìm một đối tượng khác có điều kiện ưu tú lại có thể tiếp nhận quá khứ của chị như vậy thật sự không hề dễ dàng, hi vọng chị có thể suy nghĩ thật kĩ."

Điền Lộ cũng là người tự biết mình, nghe Giang Phong nói như vậy liền hỏi: "Giang đại sư, cậu cũng đã nói người ta đi mấy chỗ như vậy tới nghiện, thậm chí mấy ngày trước còn phải vào phòng tạm giam, tuy nói rằng sau khi ra ngoài đã quyết định cải tà quy chính, nhưng lời cải tà quy chính này có bao nhiêu phần đáng tin? Nhỡ đâu sau khi chúng tôi kết hôn, người ta vẫn chạy tới mấy chỗ như vậy thì sao, đây không phải là hố tôi sao?"

Giang Phong đáp: "Tôi nhìn ra được, sau khi anh ấy ra khỏi phòng tạm giam đã thật tâm muốn cải tà quy chính, cũng không phải chỉ thuần túy là lời hô hoán suông. Hơn nữa, tôi còn tin tưởng rằng chỉ cần hai người kết hôn, chị hoàn toàn có năng lực tóm chặt lấy trái tim của anh ấy."

Điền Lộ nghe vậy thì âm thầm gật đầu, cô xem như người đã từng đứng đầu bảng của một câu lạc bộ của Hoàn thị, đã trải qua nhiều huấn luyện nghiệp vụ, thực sự là biết quá nhiều kĩ thuật! Có sự phục vụ đặc biệt của cô cùng với sự trói buộc của pháp luật hôn nhân, cô tin rằng chỉ cần đối phương không phải tên não tàn, thì sẽ không lại chạy tới mấy nơi đó nữa.

Thậm chí, vì lý do an toàn, vào đêm tân hôn đó, cô còn phải cảnh báo trước với hắn một câu: Kết hôn xong thì hãy thành thực mà sống, đừng có nghĩ tới việc lại chạy tới mấy nơi phục vụ đặc biệt đó, nếu không anh tiêu tiền ra ngoài như thế nào, tôi liền kiếm về như thế đó!

Giang Phong nhìn vẻ mặt của đối phương đã thả lỏng, cũng không lãng phí thời gian nữa, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Cô Điền, cô đã nghĩ thông suốt chưa? Có muốn gặp mặt trò chuyện cùng anh ấy không?”

Điền Lộ ừ một tiếng: “Vậy thì gặp một lần đi, làm phiền Giang đại sư sắp xếp!”

Giang Phong lại uống thêm một ngụm trà sữa nữa, cười nói: “Không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi, dựa theo suy tính của tôi, chị và anh ấy rất có duyên vợ chồng, hai người cùng nhau đầu tư chuyện hôn nhân chắc chắn sẽ có thể có một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.”

Điền Lộ nhoẻn miệng cười: “Tôi tin năng lực chuyên nghiệp của Giang đại sư, lần xem mắt này tôi sẽ thật nghiêm túc.”

Giang Phong gật đầu: “Vậy cứ quyết định như thế đi, thời gian gặp mặt sẽ là vào ngày kia, thời gian và địa điểm cụ thể thì tôi sẽ thương lượng với anh ấy sau, xong sẽ liên hệ lại với chị.”

Điền Lộ ừ một tiếng, nói: “Được, chỉ cần là ban ngày thì tôi lúc nào cũng rảnh, có điều vì tôi đi làm vào buổi tối, buổi sáng có thể sẽ ngủ bù, thời gian gặp mặt tốt nhất là giữa trưa hoặc chiều.”

“Không thành vấn đề, vậy tôi còn có việc phải đi trước, sẽ liên lạc với chị sau.”

“Được, hẹn gặp lại, Giang đại sư!”

“Hẹn gặp lại!”

Chương 314: Chúng Ta Vĩnh Viễn Là Hậu Thuẫn Vững Chắc Nhất Của Cháu

5 giờ chiều.

Ở cư xá nào đó.

Trương Dung Oánh vừa mới tắm rửa xong, đang thay quần áo,

thời tiết hiện khá mát mẻ, làm cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, cho nên cô chọn mặc một chiếc áo dệt kim phối với quần jean, vừa gọn gàng vừa thời trang, cũng không khác người, là trang phục khá phù hợp với việc ra mắt người lớn.

Sau khi Trương Dung Oánh thay đồ xong, cầm chiếc túi phù hợp với bộ đồ, đi ra ngoài, cha mẹ cô đã ăn mặc chỉnh ngồi ở phòng khách chờ cô. Trương phụ và Trương mẫu đều cực kỳ coi trọng ngày gặp mặt hôm nay, ăn mặc vô cùng nghiêm túc, vừa phù hợp vừa không làm mất đi khí chất.

"Cha mẹ đã gọi điện thoại cho ông bà nội chưa?"

Trương Dung Oánh hỏi, ông bà nội ở cùng cư xá với bọn họ, chỉ khác tòa nhà mà thôi.

Trương mẫu đứng lên, nói:

"Mẹ đã gọi vào mấy phút trước rồi, có lẽ bây giờ ông bà đang chờ chúng ta ở bãi xe đó!"

Trương Dung Oánh nghe xong liền vội vàng nói:

"Vậy chúng ta đi nhanh đi, đừng để ông bà chờ sốt ruột!"

"Vậy thì đi thôi!"

Trương phụ cũng đứng dậy.

Một nhà ba người bọn họ đổi giày, đi ra ngoài.

Khi bọn họ tới bãi xe thì phát hiện ông bà nội quả nhiên đã ở đó chờ bọn họ.

Trương Dung Oánh kéo cánh tay bà nội, cười, nói:

"Ông bà nội, sao mọi người nhanh thế, chờ có lâu không?"

Bà Trương vỗ vỗ cánh tay cô, cười, nói:

"Không lâu, bà và ông con cũng mới vừa xuống."

Ông Trương có một bộ râu rất dài, đeo một bộ kính lão, ông nhìn

cháu gái xinh xắn của mình, cảm khái nói:

"Nhớ lúc mới chuyển tới nơi này, Oánh Oánh còn nhỏ xíu, chớp mắt một cái mà đã tới tuổi nói chuyện cưới gả rồi, thời gian trôi qua nhanh thật!"

Trương mẫu biết rõ cha mẹ chồng mình hy vọng bà sẽ sinh ra một đứa con trai, dù sao thì tư tưởng trọng nam khinh nữ đã ăn sâu vào trong tiềm thức của người huyện Bách Lương rồi, vì vậy mà cha mẹ chồng của bà cũng bị ảnh hưởng rất lớn từ việc đó.

Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, cuối cùng Trương mẫu vẫn lựa chọn không sinh thêm nữa, điều này làm cho cha mẹ chồng của bà cảm thấy cực kỳ tiếc nuối.

May mà cha mẹ chồng cũng là người đã gặp qua rất nhiều chuyện trên đời, cho nên cũng không ép buộc bà phải sinh một đứa con trai, với lại hai người cũng rất yêu thương đứa cháu gái duy nhất này của mình, cộng với việc không ở chung một nhà, cho nên mối quan hệ giữa bọn họ khá tốt.

Trương mẫu nghe cha chồng mình cảm khái thì lập tức dùng mắt ra hiệu cho con gái.

Trương Dung Oánh lĩnh hội được ánh mắt của mẹ, nói:

"Ông ơi, ông đừng lo lắng, việc đi lại bây giờ không còn khó khăn như thời xưa nữa, không có việc một khi gả đi liền tương đương với không còn, việc về nhà mẹ đẻ cũng không khó khăn muôn vàn như trước.

Giao thông bây giờ rất thuận tiện, với lại cháu cũng không lấy chồng ở xa, sau khi kết hôn vẫn sống ở tỉnh thành này, thậm chí cháu và anh ấy còn định sẽ mua một căn nhà ở gần đây, đến lúc đó ông đừng chê chúng cháu là được."

Ông Trương nghe xong thì đôi mắt liền tỏa sáng, nói:

"Oánh Oánh, sau khi lấy chồng, cháu còn có thể ở gần chúng ta, ông với bà cháu vui còn không kịp, sao có thể chê cháu phiền được chứ!"

Bà Trương cũng vui mừng, hỏi:

"Oánh Oánh, cháu nói thật hả? Cháu và nó định mua nhà ở gần đây ư? Không phải vì dỗ cho hai ông bà già chúng ta vui vẻ đó chứ?"

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Đương nhiên là thật, nếu như bà rảnh, bà có thể giúp chúng cháu tìm hiểu mấy căn nhà ở xung quanh đây, nếu thấy được căn nhà phù hợp thì chúng cháu sẽ mua."

Bà Trương nghe xong thì cười đến híp hết mắt lại, luôn miệng nói:

"Oánh Oánh, không cần phải mua nhà đâu, không phải nhà chúng ta có một căn nhà ở gần đây sao, sửa chữa lại một chút là được rồi!"

Trương Dung Oánh cười, nói:

"Bà ơi, làm vậy là vì nể mặt anh ấy đấy, sợ anh ấy đường đường là một người đàn ông mà lại ở trong nhà của chúng ta, sợ anh ấy không được tự nhiên, cho nên vẫn mua nhà thì tốt hơn."

Ông Trương trực tiếp tỏ thái độ, nói:

"Oánh Oánh, nếu như hai cháu thật sự muốn mua nhà, thì ông sẽ hỗ trợ 500.000 tệ."

Trương Dung Oánh nghe thế, trên mặt lập tức nở một nụ cười, nhưng mà cuối cùng cô vẫn lắc đầu từ chối:

"Ông à, sao có thể nhận tiền của ông được chứ, bản thân cháu cũng có tiền tiết kiệm, phần còn lại cứ để anh ấy lo là được."

Ông Trương nói:

"Cho cháu thì cháu cứ nhận lấy đi, tiền của ông sớm muộn gì cũng là của cháu mà."

Bà Trương cũng nói giúp:

"Đúng thế, bà và ông cháu đã lớn tuổi rồi, nhiều tiền cũng vô dụng,

nếu như hai cháu đã nghĩ tới việc mua nhà, vậy thì dứt khoát mua một căn nào đó tốt một chút."

Trương Dung Oánh cảm động, nói:

"Cảm ơn ông bà nội, tạm gác lại chuyện mua nhà đi, chúng ta lên xe đi ăn trước đã, nếu như đến lúc đó mà cần, cháu sẽ nói với hai người."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Trương phụ đã lái xe ra ngoài.

Ông Trương gật đầu, nói:

"Được, vậy thì đi ăn cơm trước đi, dù sao thì chúng ta vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc nhất của cháu."

Chương 315: Cả Gia Đình Này Đều Là Nhân Tài, Tài Ăn Nói Cực Kỳ Tốt

Bách Lương Phong Vị, tiệm cơm XX.

Một nhà năm người Giang Phong tới trước giờ hẹn 20 phút.

Trong phòng riêng.

Giang Phong đang phân chia nhiệm vụ:

"Cha, một lát nữa cha phụ trách việc nói chuyện với chú Trương.

Mẹ, một lát nữa mẹ phụ trách việc nói chuyện với dì Trương.

Chị hai, chị phụ trách việc nói chuyện với bà Trương.

Còn con sẽ phụ trách việc nói chuyện với ông Trương.

Anh cả, anh đảm nhiệm việc lo lắng chu toàn cho tất cả mọi người.

Mọi người dựa theo hoàn cảnh mà hành động, nhất định phải chăm sóc tốt cho tất cả người nhà chị dâu!"

Trên mặt Giang phụ treo nụ cười tự tin, nói:

"Tiểu Phong, con yên tâm đi, cả nhà chúng ta bây giờ đều là bà mối, tất cả mọi người đều phải dựa vào tài ăn nói để kiếm cơm. Mặc dù cha với mẹ con không bằng ba anh em các con, nhưng mà cũng đã làm mai mối cho rất nhiều người trong thôn, cũng luyện được tài ăn nói, việc lôi kéo làm thân này khẳng định không thành vấn đề."

Giang mẫu cũng cực kỳ có niềm tin, nói:

"Cha con nói đúng đó, tài ăn nói của chúng ta đã được tôi luyện qua rồi, một lát nữa chắc chắn sẽ làm cho sui gia cảm thấy hài lòng."

Giang Tuyết cười, hưng phấn nói:

"Tối nay mà chị không làm cho bà Trương vui tới quên trời quên đất thì coi như chị thất trách."

Giang Phong cười ha ha, nói:

"Được, một lát nữa con sẽ bật hết hỏa lực, để Trương gia trải nghiệm sự nhiệt tình của Giang gia chúng ta."

Giang Phi cực kỳ cảm động, có được người nhà như này thật là tốt!

...

5 giờ 30 phút chiều.

Giang gia cuối cùng cũng gặp được Trương gia.

Sau khi bắt chuyện, Giang gia lập tức dựa theo sự phân phó đã được bàn bạc kỹ lưỡng trước đó, mỗi người phụ trách việc nói chuyện với một người, lần lượt mời người bên Trương gia vào trong phòng riêng.

Sau khi mọi người ngồi xuống, phục vụ lập tức dọn món lên.

Tất cả món ăn đặc sản của huyện Bách Lương được xếp đầy trên

chiếc bàn lớn.

Lúc bắt đầu ăn, Giang Phong phụ trách việc nói chuyện với ông Trương, hắn hỏi:

"Ông ơi ông uống rượu gì? Rượu đế, rượu vang đỏ, rượu tây, rượu gạo nếp, rượu trái cây, rượu thuốc, bia, loại nào cũng có."

Ông Trương cười ha ha, nói:

"Tiểu Phong, nhà cháu khách khí thật đó, chỉ rượu thôi mà chuẩn bị nhiều tới như thế, bình thường ông không uống rượu, nhưng mà hôm nay ông rất vui, một chén rượu gạo nếp đi!"

Giang Phong rót rượu gạo nếp ra ly, cười, nói:

"Bởi vì không biết ông thích uống loại rượu gì, cho nên chuẩn bị nhiều loại một chút, dù sao thì cốp xe của cháu cũng thường xuyên được đặt rượu ở trong đó, đặt nhiều thêm vài loại cũng chẳng thành vấn đề gì."

Ông Trương cười, nói:

"Ông nghe Oánh Oánh nói cháu vừa tốt nghiệp đại học năm ngoái, quay về quê làm bà mối, chưa tới nửa năm đã có thể mở một công ty ở tỉnh thành này, đúng là hậu sinh khả úy!"

Giang Phong đưa ly rượu gạo nếp qua trước mặt ông, khiêm tốn nói:

"Ông quá khen rồi, cháu chỉ là may mắn đi đúng đường mà thôi, ông mới thật sự là lợi hại, dựa vào việc bái một người thầy thuốc làm sư phụ lúc còn bé, đi theo người đó học chút kiến thức y học, sau đó lại kiên trì nghiên cứu và thực hành mấy chục năm, bây giờ đã trở thành một người có sức ảnh hưởng không nhỏ trong giới Trung Y ở tỉnh thành, ông mới thật sự là người có bản lĩnh.

Nếu không phải ông không có điều kiện để học y, nếu như từ nhỏ ông đã được thầy thuốc nổi tiếng dạy bảo, thì chắc chắn với thiên phú về phương diện y học của ông, thành tựu mà ông có được ngày hôm nay chắc chắn không chỉ như thế, có khi có thể trở thành danh y lưu danh toàn giới y học."

Những lời này làm cho ông Trương vô cùng vui vẻ, đây chính là chuyện mà ông tự hào nhất trong cuộc đời mình, Giang Phong ngãi đúng chỗ ngứa khen ông ở phương diện này.

Thế là hứng thú nói chuyện của ông Trương được gợi lên, vừa ăn uống, vừa kể lại sự khó khăn khi học y của ông cho Giang Phong nghe, cho dù là một người thầy thuốc bình thường, cũng không phải nói muốn bái sư là có thể bái sư.

Kể xong quá trình bái sư đầy gian nan, dưới sự dẫn dắt của Giang Phong, ông Trương lại nói tiếp quá trình học y của mình.

Dù sao thì người mà ông bái sư cũng chỉ là một người thầy thuốc bình thường, kiến thức của sư phụ có hạn, cộng với việc trong hoàn cảnh đó phải vội vàng làm việc, gần như không thể dạy cho ông được bao nhiêu thứ, mấy năm trôi qua cũng chỉ dạy được cho ông cách phân biệt mấy loại thảo dược và giảng giải một chút dược lý mà thôi.

Ông Trương có thể có được thành tựu như bây giờ, thật sự là hoàn toàn dựa vào thiên phú và sức mạnh kiên trì nghiên cứu của bản thân.

'Thời khắc tỏa sáng' ấy thật sự là dựa vào sự nỗ lực mà có được, cho nên ông Trương kể rất hăng say.

Sau khi tâm sự một lúc, chủ đề của cuộc trò chuyện lại kéo tới hiện trạng bây giờ của giới Trung Y, Giang Phong thỉnh thoảng bình luận một câu, nhưng mà câu nào cũng đúng với ý ông, cho nên ông Trương càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn không thể dừng lại được.

Bên cạnh.

Bà Trương và Giang Tuyết cũng hận gặp nhau quá muộn.

Bà Trương là kiểu người đặc trưng của thế kỷ trước, cha bà thời đó bởi vì một vài chuyện nhỏ nhặt mà bị những người kia trói lại, có thể nói là phải chịu không ít khổ cực.

Vì vậy mỗi khi nhắc tới việc này, bà Trương đều hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Giang Tuyết cũng phê phán những người kia cùng với bà Trương, sau khi phê phán xong, cô mới nói:

"Bà ơi tục ngữ có một câu như này, ác giả ác báo, thôn của chúng cháu cũng có loại người như thế, cách nhà chúng cháu không xa có một hộ gia đình, thủ đoạn trói người của tên đó cực kỳ tàn ác, trực tiếp siết chặt dây thừng vào trong da thịt, gần như không thể nhìn thấy được dây thừng nữa.

Người bị trói như thế, chỉ cần nửa ngày thôi là có thể coi như đã ném nửa cái mạng rồi.

Lúc đó, trong thôn có không ít người bị trói chặt như thế!

Sau này kết cục của tên đó cực kỳ thảm, sau khi khoảng thời gian đó qua đi chưa được mấy năm thì đôi mắt khỏe mạnh của tên đó đột nhiên mù, con trai của tên đó trong lúc chăn trâu cũng bị sừng trâu đâm chết, sau đó không lâu vợ của tên đó không hiểu vì sao mà cũng nhảy sông tự sát, người con trai còn sống cuối cùng lúc leo cây bị ngã gãy chân.

Tóm lại là kết cục của gia đình đều không được tốt, đây chính là báo ứng."

Bà Trương nghe xong thì cảm thấy vô cùng hả giận:

"Đáng, mấy kẻ ác ôn kia đều phải gặp báo ứng, người bắt trói cha bà sau này cũng không có được kết cục tốt..."

Chương 316: Cả Gia Đình Này Đều Là Nhân Tài, Tài Ăn Nói Cực Kỳ Tốt (2)

Một bên khác.

Giang phụ và Trương phụ nói chuyện với nhau cũng rất ăn ý.

Hai người có tuổi tác xấp xỉ nhau, còn là đồng hương huyện Bách Lương, hoàn cảnh sinh sống gần như không có gì khác biệt, cho nên chủ đề để nói chuyện nhiều vô số kể, lúc nhỏ xuống sông bắt cá, trèo cây thọc tổ chim, dùng cao su bắt ve, dùng lưới tự chế bắt

côn trùng, ban đêm ra ngoài ruộng bắt ếch, dùng củ lạc bắt chuột,...

Hai người vừa ăn uống, vừa tâm sự chuyện thời niên thiếu, quan hệ bất tri bất giác mà được kéo lại gần nhau hơn...

Giang mẫu và Trương mẫu thì nói chuyện về nhà cửa, dưới sự thổi phồng âm thầm của Giang mẫu, hứng thú nói chuyện của Trương mẫu cũng được đẩy lên cực cao, hai người cứ thế tâm sự với nhau, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng cười, không lâu sau mối quan hệ giữa bọn họ được nâng cao lên chẳng khác nào chị em thân thiết nhiều năm.

Trương Dung Oánh thấy ông bà cha mẹ của mình được sắp xếp rõ ràng như thế thì không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Nửa ngày sau, cô quay sang nhìn bạn trai mình đang bình tĩnh ăn cơm, hiển nhiên cảnh tượng này hoàn toàn nằm trong dự đoán của anh ấy, điều này làm cho Trương Dung Oánh không khỏi thầm cảm thán trong lòng, không hổ là một gia đình cả nhà đều làm bà mối!

Có được người nhà như thế này, anh ấy đúng thực là không cần phải lo lắng bầu không khí sẽ bị buồn tẻ.

Ngay lúc này, Trương Dung Oánh hoàn toàn bỏ được gánh nặng trong lòng, bắt đầu vui vẻ thưởng thức đồ ăn cùng với bạn trai.

Bữa cơm này bọn họ ăn từ khoảng năm giờ rưỡi chiều tới tận tám giờ tối, ăn tới tận hai tiếng rưỡi, ăn tới mức tất cả người Trương gia đều cảm thấy sảng khoái, không chỉ uống rượu tới đã thèm, còn được trò chuyện tận hứng!

Không kể tới lúc hai bên tạm biệt nhau!

Lúc tới đây, Trương phụ lái xe, nhưng mà vì ông uống rượu, cho nên lúc về người lái xe là Trương Dung Oánh.

Sau khi xe đi được một đoạn, ông Trương mới cảm khái:

"Đứa em trai kia của Giang Phi đúng là không đơn giản, khó trách chỉ trong một năm ngắn ngủi mà nó đã xây dựng được sự nghiệp

lớn như thế, đúng là không tầm thường!

Bà Trương nói tiếp:

"Em gái của nó cũng rất lợi hại, cái miệng nhỏ kia của nó đúng là rất biết nói, không hổ danh là người làm mai mối, nói chuyện với nó làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái!"

Trương phụ nói:

"Cha nó rất tốt, rất thực tế, phương diện đối nhân xử thế cũng mạnh hơn rất nhiều người."

Trương mẫu khen:

"Mẹ nó cũng rất tốt, cởi mở phóng khoáng, tâm tư tinh tế, nói chuyện rất dễ nghe, Oánh Oánh gả qua đó tôi cũng yên tâm."

Trương Dung Oánh đang lái xe nghe như thế thì thầm mừng rỡ, cười, nói:

"Ông bà cha mẹ, mọi người cũng không xem nhà bọn họ làm nghề gì, nghề dựa vào tài ăn nói để kiếm cơm đó, nói chuyện đương nhiên phải dễ nghe rồi!"

Ông Trương cười, khen:

"Cả nhà này đều là nhân tài!"

Bà Trương, Trương phụ và Trương mẫu cũng đều rất tán thành, người Giang gia thật sự đã để lại ấn tượng rất tốt cho bọn họ trong lần gặp mặt này.

...

Bên Giang gia.

Giang phụ, Giang mẫu và hai anh em Giang Phong đều uống rượu, chỉ có chị hai Giang Tuyết là không uống rượu, cho nên lúc về người lái xe là Giang Tuyết, còn xe là của Giang Phong.

Còn xe của Giang Phi thì được để lại bên cửa tiệm, ngày mai quay

lại lấy sau.

Còn xe của Giang Tuyết thì đậu ở bên chỗ Tây Phái Ngự Giang, cô không lái nó tới đây, khi tới cô và cha mẹ đều ngồi xe của anh cả.

Hôm nay cha mẹ đi tới tỉnh thành, cả nhà bọn họ chuẩn bị vào Tây Phái Ngự Giang ở, tuy nói rằng sau khi sửa nhà, đợi sau khi formaldehyde bay đi hết, vào ở sẽ tốt hơn, nhưng mà thỉnh thoảng qua đêm ở đây cũng không sao.

Hơn nữa, trước khi giám đốc Uông tặng căn nhà này cho Giang Phong, anh đã mời người có chuyên môn đi xử lý formaldehyde rồi, mặc dù không thể trừ khử toàn bộ, nhưng mà cũng đã làm cho hàm lượng formaldehyde xuống tới mức thấp nhất.

Với lại, trong khoảng thời gian này, Giang Phong vẫn luôn mở cửa sổ để thông gió, còn sử dụng than hoạt tính, máy lọc không khí, đặt cây xanh hấp thu và trừ khử formaldehyde, cho nên dù cho bây giờ bọn họ dọn vào đây ở cũng không phải là vấn đề gì lớn cả.

Quay lại Tây Phái Ngự Giang, Giang Phong cười, hỏi:

"Cha mẹ, hai người có muốn qua đêm ở tỉnh thành không?"

Giang phụ và Giang mẫu nhìn cái biệt thự mà bọn họ từng thấy qua trên tivi, nói thật bọn họ thật sự có suy nghĩ muốn tới tỉnh thành ở, nhưng mà chung quy vẫn không nỡ từ bỏ quê hương.

Giang mẫu suy nghĩ một chút, nói:

"Việc chuyển tới tỉnh thành này không cần phải vội, đợi tới lúc anh cả và chị dâu của con có em bé, chúng ta sẽ đi lên đây để hỗ trợ việc chăm trẻ."

Giang phụ nói:

"Công việc làm mai mối hiện tại ở quê nhà của cha và mẹ con rất tốt, cha vẫn muốn làm thêm hai năm nữa!"

Giang mẫu bổ sung:

"Với lại trong nhà còn nuôi thả gà vịt, đến tỉnh thành thì không

tiện nuôi gà vịt, muốn ăn loại thịt ngon như thế cũng khó!"

Giang Phong thấy cha mẹ không nỡ xa quê, thì cười, nói:

"Được rồi, dù sao thì nơi này cũng mới được xây xong không bao lâu, cũng phải mất một khoảng thời gian nữa mới có thể vào ở, đến lúc đó lại nói!"

Sau đó, một nhà năm người bọn họ ngồi uống trà ngắm sông trên ban công cực lớn kia, toàn bộ dòng sông được ánh đèn chiếu rọi trông vô cùng đẹp mắt.

Khó trách giá nhà có view sông đều đắt hơn mấy nhà khác.

Một nhà năm người bọn họ vừa nói chuyện, vừa uống trà, tâm sự tới khoảng mười một giờ đêm, mọi người mới về phòng, tắm rửa, nghỉ ngơi.

Chương 317: Tôi Nghỉ Làm Anh Nuôi Tôi À

Thứ bảy, ngày 4 tháng 3, năm 2023.

10 giờ sáng.

Tỉnh thành tỉnh Quý Châu, Lý Lập và cha mẹ cùng nhau đi lên đường sắt cao tốc, chạy tới tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Ba người bọn họ mua vé toa hạng thương gia, Lý mẫu ngồi chung với con trai.

Hiện tại, trong lòng Lý mẫu vô cùng vui mừng, gần đây bà vô cùng lo lắng về chuyện hôn sự của con trai mình, tìm không biết bao nhiêu là bạn bè, nhờ bọn họ giới thiệu đối tượng cho nó, nhưng tiếc là vẫn chưa tìm được người phù hợp.

Khó lắm mới tìm được một cô gái trông không tệ, khuyên con trai mình tham gia ra mắt được, kết quả lại gặp phải một người thất học, vô năng, ngay cả việc Tô Thức và Tô Đông Pha là một người cũng không biết, làm cho con trai của bà cực kỳ thất vọng đối với

việc ra mắt này.

Nhưng mà ông trời cũng có mắt, ngay lúc bà đang sầu lo vì chuyện hôn nhân đại sự của con trai mình, thì người làm mai mối từ trên trời giáng xuống, giới thiệu cho con trai bà một đối tượng rất tốt, điều quan trọng nhất là khuyên được con trai bà tham gia ra mắt, điều này làm cho Lý mẫu vui tới không kiềm chế được.

Theo như lời của con trai thì cô gái kia cũng làm công việc giống nó, điều kiện gia đình cũng không tồi, không hề kém cạnh gì so với gia đình bọn họ, thật sự môn đăng hộ đối.

Khuyết điểm duy nhất chính là đối phương có bệnh thích sạch sẽ rất nghiêm trọng và chứng cưỡng ép mức độ nhẹ.

Lý mẫu có chút lo lắng về việc này, dù sao thì bà vẫn chưa từng tiếp xúc với người có bệnh sạch sẽ trong hiện thực, không biết có thể ở chung được với cô gái kia hay không.

"Con trai à, bây giờ khó mà tìm được người môn đăng hộ đối, khi thấy con gái nhà người ta con không được qua loa có lệ có biết không!"

Lý mẫu nhỏ giong giao phó.

Lý Lập gật đầu, nói:

"Mẹ yên tâm đi, con biết phải nên làm như thế nào mà."

Lý mẫu nói:

"Cô bé ấy giống con, công việc rất tốt, tiếc là nhà chúng ta không có năng lực điều công tác của cô bé ấy sang bên này, nếu như con và cô bé ấy thành đôi, thì một trong hai người các ngươi phải có người từ chức, đúng thực là đáng tiếc!"

Lý Lập nói:

"Từ chức đúng là có chút đáng tiếc, hiện tại cứ thử tiếp xúc một chút đã, nếu như con và cô ấy thật sự hợp nhau thì lại bàn tới chuyện này sau, xem thử xem có còn biện pháp nào khác không."

Lý mẫu gật đầu, nói:

"Được, chủ yếu vẫn là xem thử hai đứa có phù hợp với nhau hay không, nếu như phù hợp, thì với điều kiện hai nhà chúng ta, dù cho có từ chức cũng không có gì phải gấp gáp, không có gánh nặng về phương diện kinh tế."

Lời này của bà hoàn toàn không phải là nói bừa, một nhà ba người bọn họ đều là công chức, có hai căn nhà phúc lợi, hai chiếc xe, tiền tiết kiệm cũng không ít, với lại bây giờ bà đã về hưu rồi, lương hưu cũng không thấp.

Có thể nói là chỉ cần không xài tiền hoang phí, thì với điều kiện kinh tế nhà bọn họ dư sức có được cuộc sống thoải mái.

Theo lời của con trai thì điều kiện gia đình của bên gái không hề kém bọn họ, đối phương còn là con gái một, kinh tế của hai nhà mà gộp lại chung với nhau rồi, dù cho con dâu có từ chức, thì ngoại trừ việc đáng tiếc ra, bọn họ hoàn toàn không có gánh nặng về kinh tế.

...

Tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong tiếp tục làm tiếp công việc còn dang dở ngày hôm qua, tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho từng vị khách, sau đó in tư liệu về đối tượng xứng đôi ra.

Hiện tại, bởi vì ngày nào cũng có khách hàng kết hôn, cho nên phạm vi tìm kiếm đối tượng xứng đôi của Giang Phong ngày càng được mở rộng ra, bây giờ đã có thể bao trùm một phần mười phạm vi tỉnh Quảng Tây rồi!

Trong phạm vi rộng lớn như thế có gần 20 triệu nhân khẩu, có rất ít khách hàng không tìm được đối tượng xứng đôi phù hợp.

Bất tri bất giác mà đã tới giữa trưa rồi.

Bởi vì anh cả và chị dâu đã dẫn cha mẹ đi tới núi Thanh Tú chơi,

cho nên Giang Phong không ăn cơm ở tiệm ăn bên dưới, mà đặt đồ ăn ở một cửa hàng quen thuộc, hắn và Lam Chí Huy cùng nhau ăn cơm ở nơi hẹn hò.

Còn chị hai và hai người bạn học cũ thì hiện tại đều cực kỳ tích cực đối với công việc, tới trưa rồi vẫn vội vàng sắp xếp cho khách hàng ra mắt, tùy tiện ăn đại một bữa ở bên ngoài, không lãng phí thời gian chạy về nơi hẹn hò để ăn cơm.

Sau khi ăn no, Giang Phong lại tiếp tục làm việc.

Hơn 3 giờ chiều.

Giang Phong cuối cùng cũng làm xong hết tất cả công việc.

Giang Phong thấy thời gian không còn nhiều liền lập tức gọi điện thoại cho Lý Lập.

Vừa nối máy, Giang Phong trực tiếp hỏi:

"Anh Lý, bây giờ mọi người sắp tới trạm rồi đúng không?"

Lý Lập ừ một tiếng, nói:

"Sắp rồi, còn khoảng 20 phút nữa là tới trạm."

Giang Phong thấy vẫn kịp liền vừa đi ra ngoài, vừa nói:

"Bây giờ tôi sẽ đi ra trạm xe để đón mọi người."

Lý Lập ngượng ngùng, nói:

"Làm phiền anh quá rồi, chúng tôi tự bắt xe là được!"

Giang Phong cười, nói:

"Anh Lý không cần phải khách khí, mọi người đi đường xa tới đây, tôi đương nhiên phải chiêu đãi mọi người thật tốt rồi. Không nói nữa, bây giờ tôi lập tức lái xe tới đó, một lát nữa gặp!"

"Được rồi, cảm ơn anh, một lát nữa gặp!"

Chương 318: Tôi Nghỉ Làm Anh Nuôi Tôi À (2)

Ở một cư xá nào đó.

Mộc mẫu nhìn con gái mình chậm rãi làm cái này cái kia, trông cô giống như có việc gì đó chưa làm xong, thấy thế bà không khỏi thúc giục:

"Tiểu Lam, con có thể nhanh tay hơn được không, con mà cứ mò như thế thì sẽ tới trễ đó!"

Mộc Tiểu Lam trả lời:

"Biết rồi, sắp xong rồi."

Mộc mẫu hoàn toàn không hề tin chữ sắp xong của con mình, con gái bà có bệnh sạch sẽ và chứng cưỡng ép, làm việc lúc nào cũng chậm rì rì, làm cho mấy người có tính tình nóng nảy hoàn toàn không chịu được.

Đặc biệt là khi cần phải ra ngoài, hẹn cô lúc 8 giờ sáng, vậy thì sớm nhất là 8 giờ rưỡi hoặc 9 giờ cô ấy mới tới. Ngoại trừ việc đi làm đúng giờ, bình thường khi hẹn cô ấy ra ngoài, người hẹn luôn phải tự động cho cô ấy thêm nửa tiếng hoặc một tiếng.

Mộc mẫu hiểu rất rõ tính cách của con gái mình, cho nên hôm nay bà cố tình tới sớm hơn hai tiếng để thúc giục cô.

Dưới sự thúc giục không ngừng của Mộc mẫu, cuối cùng thì 4 giờ bọn họ đã đi ra ngoài.

Giờ hẹn của buổi ra mắt này là 4 giờ rưỡi chiều, bốn giờ đi là đẹp.

Đương nhiên đây là kết quả của sự thúc giục không ngừng của Mộc mẫu, nếu không thì với tính cách của con gái bà, chắc chắn sẽ tới trễ, như thế sẽ tạo cho người ta ấn tượng không tốt!

Mộc phụ đã lái xe chờ ở dưới lầu!

Vốn dĩ một nhà ba người bọn họ lái một chiếc xe là đủ rồi, nhưng mà Mộc Tiểu Lam không quen ngồi xe người lạ, ngay cả xe của cha mẹ, cô cũng ghét bỏ, bởi vì xe của cha mẹ không phải chỉ có bọn họ ngồi, mà còn có những người khác nữa.

Rất nhanh sau đó đã có hai chiếc xe một trước một sau chạy ra khỏi cư xá, chạy tới quán ăn đã được hẹn trước.

...

Quán ăn nào đó.

Trong phòng riêng, ba người Mộc gia và ba người Lý gia chào hỏi lẫn nhau dưới sự giới thiệu của Giang Phong.

Sau khi ngồi xuống, Mộc Tiểu Lam vô cùng tự nhiên, lấy một xấp giấy ra xếp lại đặt lên trên ghế, sau đó cô mới ngồi xuống.

Mộc phụ và Mộc mẫu đã sớm quen với việc này rồi, còn ba người Lý gia cũng đã sớm được Giang Phong nói qua, cho nên bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lúc gọi món, hai bên đều vô cùng khách khí, cuối cùng vẫn là Giang Phong - người hiểu rõ sở thích của hai bên chọn món.

Sau đó mọi người dùng nước nóng rửa sơ qua dụng cụ ăn uống, đây là hành động bình thường khi đi ra ngoài ăn cơm của người hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây, ba người Lý gia hoàn toàn không cảm thấy kỳ lạ, thậm chí còn làm theo.

Chỉ có điều, mọi người chỉ dùng nước nóng rửa qua một lần, còn Mộc Tiểu Lam thì rửa tới tận ba lần.

Ngoại trừ những chi tiết nhỏ nhặt ấy, thì Mộc Tiểu Lam hoàn toàn chẳng có gì khác với một cô gái bình thường cả, cô còn chủ động bắt chuyện với Lý Lập, hai người làm cùng nghề, mặc dù không cùng tỉnh, nhưng mà tính chất công việc giống nhau, cho nên có rất nhiều chuyện để nói.

Lý phụ và Lý mẫu thấy bộ dạng vừa nói, vừa cười của Mộc Tiểu Lam và con trai nhà mình thì không khỏi nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự hài lòng trong mắt đối phương. Cô gái này khá xinh

đẹp, công việc cũng tốt, gia cảnh tốt, mặc dù sự yêu thích sạch sẽ của cô vượt quá sự tưởng tượng của một người bình thường, nhưng mà người thích sạch sẽ hầu như đều không lười, đây thật sự là một cô gái rất tốt.

Còn trong mắt Mộc phụ và Mộc mẫu Lý Lập cũng coi như khá đẹp trai, công việc tốt, gia cảnh tốt, còn có tài nấu nướng không tồi, thật sự có không ít ưu điểm, nếu như người này thật sự có thể trở thành con rể của bọn họ, thì bọn họ khá hài lòng về người con rể này.

Bọn họ cùng nhau ăn cơm tới tận hơn 6 giờ chiều.

Dù sao thì cũng là mối hôn sự vượt tỉnh, không thể nào lập tức đưa ra kết quả được, nhưng mà chuyện tiếp theo Giang Phong không cần phải can thiệp vào, để bọn họ tự do phát triển, trò chuyện nhiều thêm một chút, chờ tới khi tình cảm đạt tới một mức độ nhất định thì mọi chuyện tự nhiên sẽ nước chảy thành sông thôi.

...

Ban đêm.

Ở KTV nào đó.

Điền Lộ đang cùng vài chị em của mình tiếp khách ở trong phòng riêng nào đó.

Hôm nay, khách hàng ở trong căn phòng này đều là người trẻ tuổi, người lớn nhất cũng không vượt quá 30 tuổi, nhưng tất cả đều là dân chơi. Điền Lộ đã ra đời rất nhiều năm rồi, cô gặp qua vô số loại đàn ông, liếc mắt một cái liền biết đám người trẻ tuổi này thường xuyên tới mấy chỗ này để ăn chơi.

Tổng cộng có 6 vị khách, gọi sáu cô gái vô tiếp đãi, mỗi người một cô, điều này làm cho Điền Lộ có kinh nghiệm phong phú hiểu rõ, đêm nay e là phải cho người ta sờ mó rồi.

Người ngoài nhìn vào thì thấy cái nghề này kiếm tiền rất dễ, nhưng bọn họ không hề biết những nỗi khổ mà các cô phải chịu.

Đầu tiên là phải đối phó với mấy bàn tay xấu xa kia, sau đó còn phải cẩn thận với mấy vị khách tinh trùng thượng não. Ở nơi này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu như không biết cách tự bảo vệ chính mình, thì rất có thể bị cưỡng ép ở trong nhà vệ sinh.

Chương 319: Tôi Nghỉ Làm, Anh Nuôi Tôi À? (3)

Còn một điều nữa rất quan trọng, vì để khách hàng có thể uống nhiều rượu hơn, mấy người như các cô lúc nào cũng phải liều mạng mà uống, trong một đêm có không ít đồng nghiệp của cô phải đi vào nhà vệ sinh ói ra, nếu tửu lượng không cao thì không thể nào chịu được công việc này.

Cứ tiếp tục như thế, cơ thể sớm muộn gì cũng ngã xuống.

Người đàn ông chẳng biết đã uống bao nhiêu ly rượu đưa tay ra sờ bắp đùi của Điền Lộ:

"Em đẹp thật đó, giá chuyển sang nơi khác của em là bao nhiêu?"

Đây là một cách nói khá uyển chuyển, Điền Lộ đương nhiên hiểu rõ ý của đối phương, cô nhẹ nhàng đẩy cái tay kia ra, cười khẽ, nói:

"Thành thật xin lỗi ông chủ, chúng tôi có quy định là không được phép thay đổi sang nơi khác."

Người đàn ông nghe thế liền thử thăm dò thêm vài lần nữa, phát hiện Điền Lộ thật sự không muốn chuyển sang nơi khác, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, nhưng mà loại chuyện này chú trọng việc tôi tình cô nguyện, nếu như đối phương mà không bằng lòng thì đành dẹp nó đi vậy.

Nhưng mà đã tiêu không ít tiền rồi, tay không đi ra thì không phải, phải sờ cho đã nghiện mới được.

Vì thế, người đàn ông kia tiếp tục vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm với Điền Lộ, vẫn không ngừng sờ sờ, chạm chạm Điền Lộ,

điều này làm cho Điền Lộ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, không biết buổi ra mắt ngày mai có thuận lợi hay không nữa.

Nếu như thuận lợi thì cô lập tức có thể thoát ra khỏi tình huống này rồi!

...

Chủ nhật, ngày 5 tháng 3 năm 2023.

Thành phố nào đó tỉnh Vân Nam.

Ở trong cư xá nào đó.

Một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi đang ôm lấy di ảnh màu trắng đen của chồng mình, yên lặng rơi lệ. Một lúc lâu sau, người phụ nữ trung niên kia mới nói với giọng khàn khàn:

"Lão Lục, mới đó mà ông đã đi 16 năm rồi, con trai của tôi di truyền toàn bộ thân chính khí của ông, tham gia vào đội ngũ của ông, trong lòng tôi thật sự ngũ vị tạp trần, không biết phải làm sao mới tốt.

Trong lòng tôi thật sự không hy vọng con trai tham gia vào đội ngũ của ông, chuyện này thật sự quá nguy hiểm.

Nhưng mà, sau khi ông đi, con trai đã lập chí phải tham gia vào đội ngũ của ông, tiếp tục liều mạng tranh đấu với những người kia, bây giờ nó thật sự làm được rồi, tôi không biết mình nên đau lòng hay vui mừng nữa.

Tôi sợ! !!

16 năm trước, khi đưa tiễn ông, người duy nhất để tôi ký thác là con trai, lỡ như nó cũng gặp việc bất trắc, tôi sợ tôi sống không nổi.

Tôi hiểu rõ tính cách của con trai, chuyện mà nó đã quyết tâm làm rồi thì dù cho có chín con trâu cũng chẳng thể kéo nó lại được, nó đã tham gia được vào trong đội ngũ của ông rồi, bảo nó rời khỏi đó là chuyện không thể nào.

Vì thế nên hôm nay tôi tranh thủ thời gian giúp nó tìm một người vợ, để cái nhà này có người nối dõi.

Tôi nghe cháu trai nhà mẹ đẻ của tôi nói rằng ở tỉnh Quảng Tây có một bà mối cực kỳ nổi tiếng, một lát nữa ta sẽ quay về nhà mẹ đẻ một chuyến, sẵn tiện tìm vị bà mai kia luôn, xem thử xem có thể giúp gì cho việc hôn sự của con trai hay không.

Nếu như ông có linh thiêng, tôi hy vọng ông sẽ phù hộ cho con trai của chúng ta, để nó gặp dữ hóa lành,..."

Người phụ nữ trung niên ôm di ảnh trắng đen của chồng, vừa khóc, vừa nói một tràng, sau khi nói cũng kha khá rồi, bà mới cẩn thận treo di ảnh lại lên tường. Bà sắp xếp lại hành lý một chút, sau đó đi thẳng tới nhà ga.

...

1 giờ chiều.

Tỉnh thành tỉnh Quảng Tây.

Ở nhà hàng đồ Tây nào đó.

Cuối cùng thì Bao Phú Quý và Điền Lộ cũng gặp mặt nhau.

Trước khi hai người gặp mặt nhau, Giang Phong đã nói hết mọi chuyện rõ ràng rồi, cho nên buổi gặp mặt này chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Ngay khi nhìn thấy Điền Lộ, tim của Bao Phú Quý lập tức đập nhanh, cô gái này đẹp quá đi, có kinh nghiệm đi chơi đêm hơn mười năm, vậy mà anh chưa lần nào gặp phải một người xinh đẹp như cô gái trước mắt.

Không biết là do gu thẩm mỹ của anh, hay là do mấy nơi mà anh tới không đủ cao cấp, dù sao thì trong số những cô gái mà anh từng có tiếp xúc thân mật, thật sự không có ai có thể so sánh được với cô gái trước mặt này cả.

Còn có dáng người, mặc dù không mặc đồ hở hang, nhưng vẫn không thể nào che giấu được dáng người xinh đẹp của cô.

Mặc dù ở ngoài đời cô gái này còn xinh hơn rất nhiều so với ảnh chụp, Bao Phú Quý cũng không đến mức thất thố, anh lập tức chào hỏi:

"Xin chào, tôi là Bao Phú Quý, rất vui khi gặp được cô!"

Điền Lộ cũng chào lại:

"Xin chào, tôi là Điền Lộ, rất vui khi gặp được anh!"

Trong mắt Điền Lộ, người đàn ông trước mắt này có dung mạo rất được, nhan sắc hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô.

Sau khi chào hỏi, hai người đi vào nhà hàng, tìm chỗ ngồi xuống.

Sau khi gọi món xong, Bao Phú Quý mới khen:

"Cô Điền đây ở ngoài còn đẹp hơn cả trong hình, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như thế này ở ngoài đời đó!"

Điền Lộ được khen tới mức cười híp cả mắt, cô cũng khen lại anh:

"Anh Bao cũng rất đẹp trai, rất đàn ông."

Bao Phú Quý cười, nói:

"Nghe Giang đại sư nói rằng cô thích đi du lịch và đồ ăn ngon, tôi cũng siêu thích hai thứ này, vừa đi du lịch vừa tìm hiểu món ăn đặc sản ở khắp nơi, đúng thật là sảng khoái. Bởi vì có rất nhiều món ăn, chỉ có thể ăn ở nơi nó được sinh ra mới có được hương vị chính tông, sau khi mang ra ngoài thành phố thì mùi vị đã khác đi rất nhiều rồi, đừng nói chi tới việc ra khỏi tỉnh khác!"

Điền Lộ gật đầu, nói:

"Đây chính là đặc điểm của đồ ăn quốc gia chúng ta, cùng một người đầu bếp cũng không thể làm ra được một món ăn vẫn luôn có hương vị đó, hương vị hoặc nhiều hoặc ít đều có chút khác biệt, không giống như những đồ ăn bên Tây, chỉ cần làm theo cái chuẩn đã được cho ra trước đó, thì bất kể là ai làm cũng sẽ cho ra được một hương vị đó."

Bao Phú Quý đồng ý:

"Đây chính là lý do tại sao đồ ăn Tây có thể đi ra thế giới, còn đồ ăn Trung lại không thể, đồ ăn Trung chúng ta tuy rất đặc sắc, nhưng tiếc là quá ỷ lại vào sự phát huy của đầu bếp!"

"Giống như món bún ốc trứ danh của Liễu Thị, hương vị của món ăn được đặt trên mạng và hương vị của món mà người dân bản địa ăn đúng là như trời với đất, hoàn toàn không thể so sánh được với nhau."

"Đúng thực là không hề giống, nói tới đây..."

Sau đó, Bao Phú Quý liền nói cho Điền Lộ nghe kỹ càng về sự khác nhau giữa mấy món bún ốc được sản xuất hàng loạt và món bún ốc địa phương.

Trong lúc hai người nói chuyện, nhân viên phục vụ cũng dọn đồ ăn ra, hai người vừa ăn, vừa nói chuyện, nói từ bún ốc Liễu Thị tới mì khô Võ Hán,...

Bởi vì hai người đều rất thích ăn những món ăn ngon, cho nên trò chuyện rất ăn ý.

Nói chuyện cực kỳ vui vẻ, cho nên Bao Phú Quý to gan mà nói với Điền Lộ rằng:

"Cô Điền à, chúng ta tìm thời gian nào đó cùng nhau lái xe đi du lịch đi, chạy một vòng ba tỉnh Đông Bắc, phong tục dân gian và những món ăn đặc sản ở nơi đó chắc chắn sẽ không làm cho chúng ta thất vọng."

Điền Lộ cũng động tâm, do dự nói:

"Nhưng mà tôi còn phải đi làm..."

Bao Phú Quý nhìn vào mắt của cô, nói:

"Vậy thì nghỉ việc đi, công việc này của cô ngày nào cũng phải uống rất nhiều rượu, quá hại cơ thể, nhân lúc cơ thể vẫn còn tốt mà từ chức đi, nếu không qua mấy năm nữa, số tiền kiếm được hôm nay phải đưa hết cho bệnh viện, như vậy chẳng phải vô ít

sao!"

Điền Lộ vươn đầu lưỡi ra liếm môi một cái, ánh mắt không hề có chút sợ sệt nào, nhìn anh nói:

"Tôi nghỉ việc, anh nuôi tôi à?"

Bao Phú Quý nhìn đầu lưỡi linh hoạt kia của cô, trong lòng không khỏi bốc lên một ngọn lửa, dùng ánh mắt sáng rực nhìn cô:

"Tôi nuôi cô!"

Điền Lộ dùng đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm anh nửa phút, thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, ánh mắt cũng không hề trốn tránh, thản nhiên nhìn cô, cô không khỏi khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

"Được!"

Bao Phú Quý nghe xong, mặt mũi tràn đầy sự hưng phấn, thề:

"Cô yên tâm mà đi theo tôi đi, tôi sẽ không để cô chịu khổ đâu."

Chương 320: Khi Còn Sống Không Thể Lộ Mặt, Sau Khi Chết Bia Mộ Cũng Vô Danh

Thứ hai, ngày 6 tháng 3 năm 2023 Kinh Trập.

9 giờ 30 phút sáng.

Một người phụ nữ trung niên đi tới văn phòng môi giới hôn nhân.

Lam Chí Huy thấy người phụ nữ trung niên kia hết nhìn đông tới nhìn tây, thân là người phụ trách việc đăng ký tư liệu, anh lập tức đi tới chào hỏi:

"Xin chào dì!"

Phụ nữ trung niên trả lời:

"Xin chào, tôi muốn tìm bạn đời trăm năm cho con trai tôi, không biết phải làm như thế nào?"

Lam Chí Huy chỉ về phía tờ giấy quảng cáo được treo ở bên cạnh, vừa cười vừa nói:

"Đây là quá trình đăng ký và những điều cần lưu ý khi đăng ký tư liệu ở văn phòng môi giới hôn nhân chúng cháu, dì xem đi, sau đó cứ dựa theo đó mà điền là được!"

Phụ nữ trung niên gật đầu, nói:

"Ồ, thì ra là thế, vậy dì đi đọc nó trước đã."

Bà ấy nói xong liền đi tới chỗ tờ giấy quảng cáo được treo ở bên kia đọc, sau khi đọc xong, lông mày của bà ấy không khỏi nhíu lại.

Sau khi đọc hết biển quảng cáo đó, lông mày của người phụ nữ trung niên kia sắp xoắn lại hết vào nhau.

Lam Chí Huy thấy thế thì đi tới hỏi:

"Dì ơi, nếu như có chỗ nào không hiểu thì dì có thể hỏi cháu, cháu sẽ giải thích cho dì."

Người phụ nữ trung niên nói:

"Tư liệu cần phải được ghi chi tiết như thế ư?"

Lam Chí Huy gật đầu, nói:

"Vâng ạ, văn phòng môi giới hôn nhân chúng cháu làm như thế cũng là vì khách hàng, tư liệu càng được ghi kỹ càng tỉ mỉ, sẽ dễ dàng tìm được đối tượng có mức độ xứng đôi cao hơn, như thế thì sau này cưới về mới hạnh phúc được."

Phụ nữ trung niên hiểu, nhưng mà bà không thể nào ghi rõ ràng tỉ mỉ như thế về tư liệu của con trai mình, bà nhớ tới vị Giang đại sư mà cháu trai nói, lập tức hỏi:

"Nhóc con, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với Giang đại sư, không biết có được hay không?"

Lam Chí Huy đã tiếp đãi rất nhiều vị khách, nhìn liền biết người phụ nữ trung niên này có điều khó nói, lập tức sảng khoái gật đầu, nói:

"Có thể, dì chờ một chút, con xin phép ông chủ đã!"

Phụ nữ trung niên thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Cảm ơn cậu nhóc!"

"Không cần phải khách khí!"

Lam Chí Huy cười, sau đó đi gõ cửa văn phòng của ông chủ.

"Mời vào!"

Lam Chí Huy đi vào, nói:

"Ông chủ, có một dì khi đăng ký tư liệu hình như có điều khó nói, muốn trực tiếp nói chuyện với anh."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Vậy anh bảo dì ấy vào đây đi!"

"Được!"

Sau khi Lam Chí Huy đi ra ngoài, không lâu sau đó có một người phụ nữ trung niên tới gõ cửa.

"Mời vào!"

Giang Phong thấy người phụ nữ trung niên kia bước vào liền đứng lên, nói:

"Xin chào dì, cháu tên Giang Phong, là ông chủ của văn phòng môi giới hôn nhân này, cũng là người được mọi người gọi là Giang đại sư."

Người phụ nữ trung niên vội vàng chào lại:

"Xin chào Giang đại sư, tôi nghe cháu trai bên nhà mẹ ruột nói rằng cậu là một người làm mai mối rất lợi hại, tôi muốn tìm bạn

đời trăm năm cho con trai tôi, cho nên mới đến đây để tìm cậu!"

Giang Phong cười, nói:

"Dì quá khen rồi, mời dì ngồi!"

"Cảm ơn!"

Sau khi người phụ nữ trung niên ngồi xuống, Giang Phong mới dò hỏi:

"Không biết dì có nỗi lo lắng gì về việc đăng ký tư liệu?"

Người phụ nữ trung niên nhìn xung quanh một chút, sau đó mới dè dặt nói:

"Giang đại sư, con trai tôi là cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, cho nên tôi không thể nào điền tờ khai lý lịch kia được, hy vọng cậu có thể hiểu cho."

Giang Phong nghe thế lập tức cảm thấy rất kính phục, nói:

"Thì ra là anh hùng vô danh của quốc gia chúng ta, cháu thất kính rồi!"

Phụ nữ trung niên vừa tự hào, vừa buồn rầu, nói:

"Cha của nó cũng là cảnh sát điều tra tội phạm ma túy.

16 năm trước, cha của nó đã hy sinh trong một lần bắt tội phạm buôn bán ma túy, từ đó con trai tôi cũng thề phải làm anh hùng giống như cha nó.

Sau khi nó lớn lên thì tham gia vào đội ngũ cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, thề phải chiến đấu tới cùng với mấy tên đó.

Tôi vừa tự hào, vừa lo lắng không thôi, dù sao thì công việc này cũng quá nguy hiểm, người làm mẹ như tôi cũng chẳng thể khuyên được nó, chỉ có thể tìm tới Giang đại sư, hy vọng cậu có thể nhanh chóng giúp nó tìm được một đối tượng phù hợp, để nó tranh thủ thời gian kết hôn, có người nối dõi. Lỡ như mà một ngày nào đó nó gặp phải chuyện ngoài ý muốn, thì gia đình chúng tôi cũng

không tới mức tuyệt hậu."

Phụ nữ trung niên nói tới đây liền khóc.

Giang Phong chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này, hắn trầm giọng nói:

"Mấy chuyện khác thì cháu không giúp được, nhưng ở phương diện làm mai mối này, cháu có thể dõng dạc nói rằng, nếu cháu đứng thứ hai thì không có ai có tư cách đứng thứ nhất, cháu nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tìm cho dì một người con dâu thật tốt."

Người phụ nữ trung niên lau nước mắt, cảm kích nói:

"Cảm ơn Giang đại sư, không biết tôi phải cung cấp những thông tin gì?"

Chương 321: Khi Còn Sống Không Thể Lộ Mặt, Sau Khi Chết Bia Mộ Cũng Vô Danh (2)

Giang Phong nói:

"Dì không cần phải khách khí như thế, dì không cần phải nói cho cháu biết thông tin gì khác nữa cả, chỉ cần nói cho cháu biết tên và tuổi của con trai dì là được rồi!"

Người phụ nữ trung niên gật đầu, nói:

"Con trai tôi tên là Lục Nguyên Hoa, năm nay 22 tuổi."

Giang Phong nói:

"Vậy là đủ rồi, dì về chờ điện thoại của cháu đi, chờ cháu tìm một đối tượng thật tốt cho con trai của dì, tìm được cháu sẽ gọi, sau đó sắp xếp cho hai người bọn họ gặp mặt."

"Vậy thì phải làm phiền Giang đại sư rồi!"

Người phụ nữ trung niên nói cho Giang Phong biết số điện thoại của mình, sau đó hỏi:

"Giang đại sư, không biết hạng mục tìm bạn đời trăm năm ở chỗ của cậu tốn bao nhiêu tiền?"

Giang Phong vội vàng khoát tay, nói:

"Có thể làm mai mối cho người anh hùng vô danh của quốc gia chúng ta là vinh hạnh của cháu, sau này dì đừng nhắc tới vấn đề thu phí này nữa!"

Người phụ nữ trung niên cảm động nói:

"Giang đại sư, tôi xin thành tâm nhận lấy ý tốt của cậu, nhưng mà cậu là người làm ăn..."

Giang Phong lập tức ngắt lời bà:

"Dì ơi, đây là sự tôn kính mà cháu dành cho tất cả những cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, bọn họ đều đang vì mọi người, nếu như không có những người dũng cảm và can đảm đấu tranh với những kẻ buôn bán ma túy kia, thì chẳng biết còn bao nhiêu người bị những kẻ đó làm cho cửa nát nhà tang nữa, cho nên dì đừng nhắc tới vấn đề này nữa."

Giờ phút này, người phụ nữ trung niên cảm thấy vô cùng tự hào về người chồng quá cố và người con trai đang chiến đấu trên tuyến đầu của mình, hàng vạn câu chữ cuối cùng hóa thành hai từ đơn giản nhất:

"Cảm ơn!"

...

Sau khi người phụ nữ trung niên rời đi, trong lòng Giang Phong nổi lên sóng to gió lớn, trong vô số loại hình cảnh sát trong nước, thì cảnh sát điều tra tội phạm ma túy chắc chắn là một trong những loại hình cảnh sát có mức độ nguy hiểm tới tính mạng cao nhất.

Dù sao thì thứ mà bọn họ phải đối mặt là những tên buôn bán ma

túy không có nhân tính.

Bởi vì luật pháp trong nước có thể nói là hoàn toàn không khoan nhượng đối với vấn đề ma túy, chỉ cần buôn bán ma túy có độ tinh khiết cao và hơn 50 gram là đã có thể bị phán tử hình, cho nên khi bị bắt, những tên buôn bán ma túy kia đều liều mạng đấm đá.

Điều này làm cho số lượng thương vong của cảnh sát điều tra tội phạm ma túy cực lớn, mỗi một lần chấp hành nhiệm vụ, bọn họ đều chuẩn bị sẵn tinh thần nói lời tạm biệt cuối cùng với chiến hữu, mỗi một lần đấu với những tên buôn bán ma túy đều phải dùng tính mạng để đặt cược.

Trình tự tấn công khi thi hành nhiệm vụ của bọn họ là:

Đã kết hôn và có con thì đứng ở chỗ nguy hiểm nhất.

Đã kết hôn nhưng chưa có con thì lùi về sau.

Người trẻ tuổi còn chưa kết hôn thì đứng ở cuối cùng.

Trình tự tấn công này được đưa lên không biết đã lấy đi nước mắt của bao nhiêu cư dân mạng.

Vì bảo vệ những anh hùng đó, bình thường bọn họ chỉ có thể dùng hình ảnh đã được 'mosaic' để gặp người, khi chúng ta có thể nhìn thấy được diện mạo thật sự của bọn họ thì đồng nghĩa với việc bọn họ đã vĩnh viễn rời xa chúng ta rồi!

Điều càng làm cho người ta bi thương hơn chính là vì tránh việc người nhà liệt sĩ bị những kẻ đó theo dõi trả thù, trên mộ bia của những anh hùng đó không hề có tên, người nhà của bọn họ thậm chí còn chẳng thể quang minh chính đại mà tới đó thăm viếng bọn họ.

Dù có đau khổ tới mức nào cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, không thể phát tiết.

Khi còn sống chẳng thể lộ mặt, sau khi chết đi mộ bia cũng vô danh, đây chính là cả cuộc đời anh dũng cô độc, mãi mãi đứng trong bóng tối của những anh hùng điều tra tội phạm ma túy.

Giang Phong lập tức mang theo sự tôn kính của mình tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho cảnh sát phòng chống ma túy Lục Nguyên Hoa, một không gian vô hình bao trùm hơn 10 triệu người, một rada nhanh chóng nhấp nháy, cuối cùng dừng lại ảnh chân dung của một trong số những người đó.

【 Danh tính 】: Tả Đông Nhi.

【 Tuổi tác 】: 22 tuổi.

【 Chiều cao 】: 166cm.

【 Cân nặng 】: 50kg.

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Không.

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 86. (Tình cảm vợ chồng 82+ môn đăng hộ đối 88+ quan hệ gia đình 88).

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (Tình cảm vợ chồng 91+ môn đăng hộ đối 92+ quan hệ gia đình 93).

Giang Phong xem tư liệu của cô gái kia xong, trong lòng cũng âm thầm tôn kính, đây cũng là con gái của một liệt sĩ, gia đình bọn họ đang làm ăn buôn bán nhỏ ở tỉnh thành này.

Lúc nãy hắn đã nói rằng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho vị cảnh sát phòng chống tội phạm Lục Nguyên Hoa, bây giờ đã tìm được rồi, Giang Phong không hề trì hoãn, trực tiếp chạy xe tới nhà cô gái kia để chào hỏi.

Chương 322: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân, Phụ Nữ Tốt Khó Qua Ải Ngâm Chua

Ở tỉnh thành tỉnh Quảng Tây có một câu nói như này: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, phụ nữ tốt khó qua ải mâm chua!

Mâm chua ý muốn chỉ tới những loại quả đặc sản ở nơi đây như: xoài, mận, đu đủ, củ cải, dưa leo, củ sen, khế, các món ăn làm từ dừa, các loại rau quả cùng mùa với dứa; ướp chúng với dấm chua, ớt, đường trắng để làm thành đồ chua.

Khi ăn sẽ cảm nhận được đủ các mùi vị chua, ngọt, cay, giòn sừng sực, ăn cực kỳ thích, đây là món khai vị lấy đi nước miếng của rất nhiều người.

Đây là món khai vị mà người tỉnh Quảng Đây cực kỳ thích, đặc biệt là phụ nữ.

Nói không phải khoa trương, ở tỉnh Quảng Tây này, trong mười cô gái thì có ít nhất chín cô gái thích ăn đồ chua, còn người còn lại không phải là không thích ăn, mà là răng lợi không chịu được sự chua kia.

Nhà Tả Đông Nhi bán đồ chua.

Lúc này, Tả Đông Nhi và mẹ đang bận rộn trước sạp hàng, đồ chua ở tỉnh Quảng Tây được ngâm trong khoảng thời gian rất ngắn, buổi sáng ngâm là buổi chiều có thể ăn được rồi, thời điểm ăn ngon nhất là sau khi ngâm được hai tiếng đồng hồ.

Lúc Giang Phong đi tới sạp bán đồ của Tả gia, Tả Đông Nhi đang đóng gói hàng cho khách.

Sau khi gói xong, Tả Đông Nhi nhìn về phía Giang Phong, cười hỏi:

"Xin chào, anh muốn mua cái gì?"

Giang Phong cười, nói:

"Cho tôi nửa cân xoài."

Tả Đông Nhi gật đầu, nói:

"Vâng, xin hỏi anh muốn đóng gói hay là ăn ở đây?"

Giang Phong nói:

"Làm phiền cô đóng gói nó lại giúp tôi!"

"Được, xin chờ một lát!"

Tả Đông Nhi nhanh tay nhanh chân cân cho hắn nửa cân sau đó đóng gói lại, chưa tới một phút cô đã làm xong mọi việc.

Sau khi Giang Phong quét mã thanh toán xong, hắn không rời đi ngay, mà nhìn mẹ Tả đang đứng ở bên cạnh, cười, hỏi:

"Bà chủ, tôi là một người làm nghề mai mối, vừa thấy con gái bà thì bệnh nghề nghiệp của tôi lại trỗi dậy, không biết con gái của bà đã có bạn trai hay chưa?"

Mẹ Tả cười, nói:

"Vẫn chưa!"

Giang Phong nhìn gương mặt có chút ửng hồng của Tả Đông Nhi, mỉm cười, nói:

"Mỹ nữ, tôi muốn giới thiệu cho cô một người, không biết cô có bằng lòng hay không?"

Tả Đông Nhi có hơi lúng túng mà lắc đầu:

"Tôi không có ý định này, bây giờ tôi vẫn chưa muốn kết hôn."

Giang Phong hỏi:

"Mỹ nữ, cô chắc là biết Tiêu Mẫn nhỉ?"

Tuy Tả Đông Nhi không hiểu tại sao, nhưng mà cô vẫn trả lời:

"Đây là nghệ sĩ nổi tiếng ở Ung thành chúng ta đó, tôi có thể không biết sao!"

Giang Phong lại hỏi:

"Vậy cô có biết cô ấy đã kết hôn chưa?"

Tả Đông Nhi gật đầu, nói:

"Hình như là vào năm ngoái, lúc đó tin tức này cực kỳ rầm rộ!"

Giang Phong nói:

"Có lẽ mỹ nữ đây không chú ý tới người làm mai mối cho Tiêu Mẫn là tôi rồi."

Tả Đông Nhi kinh ngạc, nói:

"Không phải chứ? Anh là người làm mai mối cho Tiêu Mẫn? Nghệ sĩ nổi tiếng như cô ấy mà còn cần tới người làm mai mối nữa sao?"

Giang Phong cười, nói:

"Xem ra mỹ nữ đây thật sự không quá quan tâm tới việc này, nếu như không tin thì cô cứ đăng nhập vào Weibo xem thử đi, hoặc là cô lên mạng tìm Giang đại sư cũng được, cô chắc chắn sẽ có được đáp án mà mình muốn."

Tả Đông Nhi nghe thấy thế thì thật sự lấy điện thoại ra, tìm kiếm cái tên Giang đại sư, sau đó cô so sánh ảnh chụp, xem sơ qua tư liệu.

Mấy phút sau.

Gương mặt của Tả Đông Nhi tràn đầy sự khâm phục, nhìn Giang Phong rồi nói:

"Tôi cứ tưởng là anh nói đùa, không ngờ anh lại lợi hại tới như thế, thật sự làm mai mối được cho nghệ sĩ nổi tiếng như Tiêu Mẫn!"

Mẹ Tả đứng ở bên cạnh nghe, thấy con gái mình nói như vậy, bà lập tức mừng rỡ, tò mò nhìn Giang Phong, hỏi:

"Nhóc con, sao cháu làm mai được cho Tiêu Mẫn vậy? Cháu là người nhà của cô ấy à?"

"Tôi không phải là người nhà của chị Mẫn, còn về việc sao tôi có thể làm mai mối được cho chị ấy kể ra thì rất dài!"

Giang Phong nói tới đây liền cười tủm tỉm nhìn Tả Đông Nhi:

"Mỹ nữ, cô xem xong tư liệu của tôi rồi, chắc là biết tôi không chỉ

đơn giản là một người làm mai mối, mà còn biết xem tướng, đây cũng là nguyên nhân tại sao mọi người gọi tôi là Giang đại sư.

Tôi có thể xem tướng mạo để nhìn xem người nào là người mà cô sẽ thích, hay là cô cho mình một cơ hội đi, tìm một nơi nào đó để chúng ta có thể tâm sự?"

Tả Đông Nhi và mẹ Tả nhìn nhau.

Mẹ Tả không ngốc, bà đương nhiên biết người có thể làm mai mối cho nghệ sĩ nổi tiếng lợi hại tới mức nào, nghe hắn nói muốn giới thiệu đối tượng cho con gái mình thì bà liền gật đầu, nói:

"Đi đi, để mẹ trông sạp cho."

Tả Đông Nhi cũng vô cùng tò mò, nói:

"Vậy thì chúng ta đi tới chỗ mấy băng ghế đá ở dưới cây đại thụ kia nói chuyện đi!"

Giang Phong khẽ gật đầu, chào mẹ Tả một tiếng, sau đó cùng Tả Đông Nhi đi tới chỗ băng ghế đá dưới cây đại thụ cách đó vài trăm mét. Nhìn có thể thấy mấy băng ghế ở nơi này thường xuyên có người ngồi, không quá dơ.

Tả Đông Nhi lấy khăn giấy ra, đưa cho Giang Phong hai cái, hai người lau băng ghế đá rồi mới ngồi xuống.

Chương 323: Nam Nhân Chân Chính

Để củng cố lòng tin cho Tả Đông Nhi, Giang Phong không lập tức đi thẳng vào vấn đề như những vị khách trước, mà là kể lại kỹ càng quá trình làm mai cho Tiêu Mẫn, đồng thời cường điệu tác dụng mà việc suy tính nhân duyên của hắn mang lại.

Dù sao thì chuyện này cũng là bát quái về nghệ sĩ nổi tiếng, cho nên Tả Đông Nhi nghe cực kỳ hăng say, thỉnh thoảng bình luận vài câu.

Kể xong chuyện này thì thời gian đã trôi qua được 20 phút rồi.

Sau hai mươi phút trò chuyện, hai người đã tạo dựng được sự tín nhiệm cơ bản nhất, Giang Phong thời gian đã chín muồi rồi, hắn không vòng vèo nữa, đi thẳng vào chủ đề:

"Cô Tả, từ tướng mạo của cô, tôi thấy cô là con của liệt sĩ, cha cô..."

Tả Đông Nhi nghe thấy thế lập tức trầm mặc!

Giang Phong vội vàng xin lỗi, nói:

"Thành thật xin lỗi, tôi không nên nhắc tới chuyện đau lòng của cô!"

Tả Đông Nhi lắc đầu:

"Không sao, chuyện đó cũng đã trôi qua được 10 năm rồi!"

"Cha của tôi là cảnh sát nhân dân.

Vào 10 năm trước, ông ấy và chiến hữu của mình đã phá được đường dây buôn bán ma túy lớn nào đó ở nước ngoài, sau đó tổ chức đó âm thầm thuê sát thủ ám sát cha của tôi, cha tôi không may trúng đạn..."

Khi nói tới tổ chức buôn bán ma túy lớn kia, trong mắt của Tả Đông Nhi toát lên hận ý lạnh thấu xương, tục ngữ có câu 'Mối thù giết cha, không đội trời chung'. Tuy là con gái, nhưng cô vẫn hận không thể thiên đao vạn quả tổ chức kia.

Tiếc là tổ chức đó ở nước ngoài, Tả Đông Nhi cũng chỉ là một người bình thường, cô hoàn toàn không làm gì được, thậm chí người đó là ai, có còn sống hay không cô cũng chẳng biết, đừng nói tới việc báo thù.

Giang Phong lấy tâm trúc xiên một miếng xoài, vừa ăn vừa mắng:

"Tên trùm ma túy đáng chết."

Tả Đông Nhi cắn răng nói:

"Sau khi cha tôi hy sinh, tôi liền một lòng muốn thi vào trường

cảnh sát, thậm chí là muốn trở thành một người cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, chuyên môn đối phó với mấy tên buôn bán ma túy mất nhân tính kia, nhưng tiếc là vẫn luôn bị mẹ ngăn cản!"

Giang Phong nhìn Tả Đông Nhi, chậm rãi nói:

"Cô Tả à, tôi không biết có phải cô bị sự hy sinh của cha mình ảnh hưởng hay không, nhưng từ tướng mạo của cô, tôi thấy được rằng người mà cô muốn gả cho nhất chính là cảnh sát điều tra tội phạm ma túy. Mà người tôi muốn giới thiệu cho cô chính là một người cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, không biết cô có muốn gả cho một người luôn đi dạo trên đầu mũi dao như anh ấy hay không?"

Tả Đông Nhi nghe xong, đôi mắt lập tức sáng lên:

"Lời của Giang đại sư là thật sao?"

Giang Phong vừa ăn xoài, vừa giới thiệu:

"Năm nay anh ấy 22 tuổi, cũng có hoàn cảnh giống như cô vậy, cha của anh ấy là cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, đã hy sinh trong một lần truy bắt tội phạm ma túy vào 16 năm trước. Từ nhỏ anh ấy đã thề phải chiến đấu tới cùng với những tên buôn bán ma túy, hiện tại đã vinh quang trở thành một người cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, đang chiến đấu ở tuyến đầu biên cảnh Vân Nam."

Tả Đông Nhi bội phục, khen:

"Nam nhân chân chính!"

"Cô là con gái của liệt sĩ, chắc hẳn cũng hiểu hàm nghĩa của mấy chữ cảnh sát điều tra tội phạm ma túy, bọn họ là anh hùng vô danh của nước ta, cũng là loại hình cảnh sát có chỉ số nguy hiểm cao nhất.

Khi gả cho cảnh sát phòng chống ma túy, cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc phải làm một góa phụ, thậm chí chỉ cần sơ ý một chút là bị liên lụy, trở thành mục tiêu trả thù của tổ chức buôn bán ma túy."

Giang Phong nhìn cô, nói rõ cho cô biết điểm lợi và hại của chuyện này, cuối cùng trịnh trọng nói:

"Cho nên dù cô có bằng lòng hay không, tôi đều hy vọng cô suy nghĩ thật kỹ lưỡng cho việc này."

Tả Đông Nhi trầm ngâm một lúc, hỏi:

"Giang đại sư, anh có thể nói cho tôi biết thêm một chút về anh ấy không?"

Giang Phong nuốt miếng xoài chua chua giòn giòn trong miệng xuống, nói:

"Hiện tại anh ấy đang chiến đấu ở tuyến đầu biên cảnh Vân Nam, vấn đề an toàn cực kỳ quan trọng, cho nên tôi không hỏi thăm thông tin cụ thể. Nhưng mà, hiện tại mẹ của anh ấy đang ở tỉnh thành tỉnh Quảng Tây chúng ta, nếu như cô muốn thì tôi có thể sắp xếp cho cô gặp mặt mẹ anh ấy trước, sau đó sắp xếp cho cô và anh ấy gặp mặt sau cũng không muộn."

Lần này Tả Đông Nhi không do dự nữa, trực tiếp trả lời:

"Vậy thì làm phiền Giang đại sư sắp xếp cho tôi gặp mặt mẹ của anh ấy một lần."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Chuyện này không thành vấn đề, nhưng mà tôi khuyên cô nên nói chuyện với mẹ mình trước, sau khi nhận được sự đồng ý của mẹ cô, tôi sẽ sắp xếp cho cô gặp mặt sau."

Tả Đông Nhi ừ một tiếng, đứng lên rồi nói:

"Giang đại sư nói đúng, tôi lập tức nói chuyện này với mẹ liền!"

Giang Phong cũng đi theo sau, vừa lấy điện thoại ra, vừa mỉm cười, nói:

"Được, vậy chúng ta trao đổi số điện thoại với nhau đi, sau khi cô thuyết phục mẹ mình xong thì gọi điện thoại cho tôi."

Tả Đông Nhi gật đầu, sau đó lấy điện thoại từ trong túi ra, trao đổi số điện thoại với Giang Phong.

Chương 324: Con Sẽ Không Hối Hận

Quán hoa quả ngâm chua.

Tả Đông Nhi tóm lược lại chuyện ra mắt cho mẹ mình nghe một lần, cuối cùng chốt lại một câu: “Con muốn gặp mặt mẹ anh ấy.”

Tả mẫu nhíu chặt lông mày, bà tuyệt đối không ngờ rằng đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu cho con gái mình vậy mà lại là cảnh sát phòng chống ma túy đứng trên mũi dao, không thể không nói, Giang đại sư này thật sự lợi hại, biết rõ con gái nhà mình thích kiểu đàn ông như thế nào.

Từ mười năm trước khi chồng của bà bị trùm ma túy trả thù sát hại, con gái bà liền một lòng muốn trở thành cảnh sát nhân dân giống như ba mình, tốt nhất là có thể trở thành cảnh sát phòng chống ma túy, làm đối thủ một mất một còn với bọn buôn bán ma túy.

Như vậy vừa có thể loại trừ ma túy, vì dân trừ hại, đồng thời cũng có thể báo thù cho ba mình.

Nhưng Tả mẫu biết rõ nghề nghiệp này nguy hiểm tới cỡ nào, đương nhiên không đồng ý cho con gái đi vào con đường nguy hiểm như vậy, bà liền tìm mọi cách ngăn cản, ngay cả trường cảnh sát cũng không cho con gái vào.

Làm như vậy đã hoàn toàn cắt đứt con đường mơ ước trở thành cảnh sát phòng chống ma túy của con gái bà, nhưng tục ngữ đã nói không ai hiểu con gái hơn mẹ, trong lòng Tả mẫu biết rõ, người con gái muốn gả nhất chính là cảnh sát nhân dân, trong đó, xếp số một là cảnh sát phòng chống ma túy.

Bây giờ, vị Giang đại sư kia lại giới thiệu một cảnh sát phòng chống ma túy cho con gái làm đối tượng, đây thật đúng là gãi trúng chỗ ngứa, con gái bà chắc chắn là không từ chối được.

Tả mẫu thở dài nói: “Đông nhi, làm cảnh sát phòng chống ma túy nguy hiểm cỡ nào chứ, năm đó mẹ đã nói rất rõ với con rồi, nếu

như con muốn gả cho một cảnh sát phòng chống ma túy làm vợ, vậy con sẽ phải làm tốt tư tưởng thủ tiết. Thậm chí, không cẩn thận còn bị liên lụy theo, bị những tên buôn ma túy vô nhân tính kia sát hại trả thù, ba con năm đó chính là ra đi như vậy, con phải nghĩ cho thông suốt!"

Tả Đông Nhi gật đầu nói: "Con biết rõ, Giang đại sư cũng đã nói với con như vậy."

Tả mẫu kinh ngạc hỏi lại: "Giang đại sư kia cũng nói với con những lời như vậy sao?"

Tả Đông Nhi vâng một tiếng: "Giang đại sư người ta là bà mối chân chính, lúc làm mai mối sẽ nói rõ toàn bộ lợi hại bên trong, sẽ không vì tác hợp thành công mà chỉ nói lời hay ý đẹp."

Vốn trong lòng Tả mẫu có chút nghi ngờ vị Giang đại sư kia, nhưng nghe con gái nói như vậy, bà cũng không nhịn được khen: "Không hổ là có thể làm mai mối cho đại minh tinh, không nói những cái khác, riêng đạo đức nghề nghiệp này đã đủ bỏ xa những người làm mai mối khác mấy con phố rồi."

Tả Đông Nhi cũng bội phục nói: "Giang đại sư này thật sự lợi hại, cậu ấy thậm chí còn có thể từ tướng mạo nhìn ra được con là con của liệt sĩ, khó trách tất cả mọi người đều tôn xưng cậu ấy là Giang đại sư, quả thật là danh bất hư truyền."

Tả mẫu liền vội hỏi có chuyện gì xảy ra, Tả Đông Nhi liền kể lại đơn giản chuyện Giang đại sư làm mai mối cho Tiêu Mẫn và chuyện Giang đại sư nhìn ra mình là con của liệt sĩ cho mẹ nghe.

Tả mẫu nghe đến sợ hãi thán phục không thôi: "Không nghĩ tới Giang đại sư này tuổi còn trẻ như vậy mà đã có bản lĩnh lớn như thế, quả thực là lợi hại."

Tả Đông Nhi lại nói: "Trên mạng đều nói Giang đại sư am hiểu nhất chuyện suy tính nhân duyên, đôi vợ chồng nào qua tay cậu ấy tác hợp thì đều có duyên phận từ kiếp trước, đều là duyên trời định. Tất nhiên, Giang đại sư giới thiệu người cảnh sát phòng chống ma túy này cho con, thì rất có thể con và anh ấy cũng có duyên từ kiếp trước."

Tả mẫu nghe tới đó thì không thể phản bác được nữa, chỉ có thể thở dài: “Cái này có lẽ chính là mệnh, lần này mẹ không ngăn cản con, con nghĩ thông suốt rồi thì tự mình quyết định đi, dù sao thì chỉ cần không hối hận là được.”

Tả Đông Nhi kiên định nói: “Con sẽ không hối hận.”

...

Giữa trưa.

Tại khách sạn nào đó.

Dưới sự sắp xếp của Giang Phong, Lục mẫu và Tả Đông Nhi nhanh chóng gặp mặt.

Nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt này, trong lòng Lục mẫu cũng vô cùng cảm khái, năng lực làm mai mối của Giang đại sư này thật quá mạnh, thật sự giống y như lời cậu ta nói, trong việc làm mai mối này, cậu ta tự xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất.

Đến giờ mới được bao lâu chứ, buổi sáng hôm nay bà vừa mới tới văn phòng môi giới hôn nhân giúp con trai tìm bạn trăm năm, giữa trưa đã có ngay sắp xếp cho bà và con gái nhà người ta gặp mặt rồi.

Nếu như tùy tiện sắp xếp một đối tượng, thế thì không có gì ly kỳ.

Nhưng cô gái trước mắt này không chỉ đơn thuần là đối tượng Giang đại sư tùy tiện sắp xếp, mà cô gái này và con trai bà đều là con liệt sĩ, cha đều vì ma túy mà hi sinh, chỉ dựa vào điểm này cũng có thể thấy được đây là đối tượng thực sự thích hợp đã được Giang đại sư tỉ mỉ lựa chọn cho con trai bà.

Sau khi hai bên bắt chuyện khách sáo một hồi, Lục mẫu liền móc tim móc phổi nói: “Cô gái à, ngay từ lần đầu tiên cô nhìn thấy cháu đã cảm thấy rất hợp rồi, cho nên cô cũng muốn nói một câu chân thành này với cháu.

Con trai cô dấn thân vào công việc phòng chống ma túy vô cùng nguy hiểm, lần này cô tới giúp nói tìm bạn trăm năm, mục đích đúng là muốn nó kết hôn sớm một chút, trước để lại cho Lục gia

một đứa con đứa cháu đã, như vậy thì kể cả có xuất hiện tình huống bết bát nhất, Lục gia cũng không tới mức liệt tổ liệt tông!”

Chương 325: Giang Đại Sư, Cậu Chính Là Bà Mối Tốt Nhất Trên Trần Đời Này, Sẽ Không Có Người Thứ Hai!

Tả Đông Nhi nghe vậy thì lập tức sinh lòng đồng cảm, cô cảm thấy mình rất may mắn, gặp được người mai mối và người có thể trở thành mẹ chồng mình tốt như vậy, thành tâm đối xử với mình, sợ cô không rõ gả cho người làm cảnh sát phòng chống ma túy sẽ có thể gặp hậu quả gì.

“Cô à, con hiểu ý của cô, từ khi ba con bị trùm ma túy thuê sát thủ ám sát, con đã một lòng muốn trở thành cảnh sát phòng chống ma túy báo thù cho ba mình rồi.

Đáng tiếc, mẹ con lại không đồng ý, vẫn luôn ngăn cản con.

Nhưng ý chí hướng về cảnh sát phòng chống ma túy của con chưa bao giờ ngừng lại, con cũng khắc sâu nhận thức độ nguy hiểm của công việc phòng chống ma túy, Giang đại sư cũng đã nói rất rõ với con về hậu quả, nhưng những cái này đều không dao động được lòng quyết tâm của con.

Cô, cô thành tâm đối xử với con như vậy, con cũng không lừa gạt gì cô, chỉ cần con và con trai cô thật lòng vừa ý, con chắc chắn sẽ giúp cô sinh mấy đứa cháu mập mạp.”

Lục mẫu nghe đến cảm động không thôi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm ba chữ “đứa trẻ ngoan”.

Giang Phong cũng có chút cảm động trong lòng, không nhịn được nói: “Bác, cô Tả, hai người cũng không cần quá bi quan, công việc phòng chống ma túy quả thật nguy hiểm, nhưng tục ngữ cũng đã nói, tà không thắng được chính, quốc gia chúng ta chưa bao giờ tha thứ cho buôn bán ma túy cả, đã trải qua nhiều năm truy quét gắt gao, mặc dù vẫn còn rất xa mục tiêu loại trừ hoàn toàn ma túy, nhưng những vụ án liên quan tới ma túy cũng ít dần theo từng

năm, tình thế đã càng ngày càng tốt lên.

Cho nên, chúng ta mặc dù nên phòng ngừa chu đáo cho tình huống xấu nhất, nhưng cũng nên duy trì tâm thái lạc quan để sống."

Lục mẫu và Tả Đông Nhi vừa nghe vừa liên tục gật đầu, công việc phòng chống ma túy chỉ nói là vô cùng nguy hiểm, là đi trên mũi dao, chứ cũng không phải đã vào thì chỉ có chết không có sống, thật ra cũng có rất nhiều cảnh sát phòng chống ma túy có một tuổi già yên lành.

Tiếp đó, người phục vụ mang thức ăn lên, ba người liền vừa ăn vừa nói chuyện.

Chủ yếu là hai người Lục mẫu và Tả Đông Nhi cùng nói chuyện, điểm quan hệ gia đình trước mắt cao tới 88 điểm chính là khác biệt như vậy, hai người mặc dù là lần đầu gặp mặt nhưng lại trò chuyện cực kỳ ăn ý.

Thậm chí, hai người còn hẹn xong một giao ước, kể cả không làm được mẹ chồng nàng dâu thì cũng muốn nhận làm gia đình kết nghĩa.

Qua một bữa cơm, Lục mẫu và Tả Đông Nhi đã thân như mẹ con ruột rồi.

Bữa cơm này là Giang Phong mời khách, hắn nửa đường mượn cớ gọi điện thoại, đã chạy ra thanh toán toàn bộ hóa đơn.

Cách làm này của Giang Phong đương nhiên khiến cho Lục mẫu cực kỳ cảm động, làm một bà mối, đã miễn phí làm mai mối cho con trai bà chưa nói, ăn cơm xem mắt còn tranh trả tiền, hành động này thật sự khiến cho người ta ấm lòng.

Trước khi chia tay, Lục mẫu từ tận đáy lòng nói một câu: "Giang đại sư, cậu chính là bà mối tốt nhất trên trần đời này, sẽ không có người thứ hai!"

...

Giang phụ Giang mẫu ở tỉnh thành bốn, năm ngày, sau đó cùng vui vẻ trở về nhà.

Chuyến đi tỉnh thành lần này của hai người thật sự thu hoạch được rất nhiều, đầu tiên là hôn sự của con trai cả đã được quyết định, tiền mừng 22.8 vạn, đây là Giang gia chủ động đưa.

Hôn lễ được định vào ngày nghỉ lễ mùng 1 tháng 5 năm nay, còn bốn, năm mươi ngày nữa, đủ để chuẩn bị.

Còn về việc đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, hai bên cũng đã thương lượng xong, qua mấy ngày nữa sẽ dành thời gian về huyện Bách Lương đăng ký kết hôn.

Con trai lớn cuối cùng cũng đã sắp lập gia đình, đây đương nhiên là đại hỉ sự của Giang gia, Giang phụ, Giang mẫu mấy ngày nay chưa từng mất đi nụ cười trên mặt, thật sự là vô cùng vui vẻ.

Thứ hai là con trai nhỏ, vô thanh vô tức đã có được một căn nhà giá trị hơn ba ngàn vạn, mấy ngày qua Giang phụ Giang mẫu ở trong căn nhà này cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Tưởng tượng lại bảy, tám tháng trước hai người vẫn còn đang ở quê quán lao tâm khổ tứ làm việc, phơi gió phơi nắng mệt gần chết nguyên một ngày cũng chỉ kiếm được ba trăm đồng bạc mà thôi, mà còn không phải ngày nào cũng có việc để làm.

Lúc đó, bọn họ ăn uống đơn giản, cơ bản cũng chỉ có thịt heo cùng mấy loại rau xanh tự trồng cùng với dưa muối, các loại gà vịt chỉ có khi nào con trai nhỏ trở về thì mới làm để ăn, bình thường cũng không nỡ đem ra ăn.

Chỗ ở là căn nhà cũ đã mười mấy hai mươi năm, đây tuy không phải là điều kiện kém nhất trong thôn, nhưng cơ bản cũng là từ dưới đếm lên.

Từ khi con trai nhỏ tốt nghiệp đại học về làm người mai mối, nhà bọn họ liền hoàn toàn thay đổi.

Căn nhà rách nát ở quê được tân trang lại toàn bộ, từ căn nhà đếm ngược từ dưới lên trong thôn đã trở thành căn nhà đứng số một, số hai toàn thôn. Mà ở trên tỉnh thành thì lại càng tốt hơn, con trai không nói tiếng nào đã có được một căn nhà hào nhoáng mà họ chỉ có thể nhìn thấy trên TV.

Ăn uống thì càng không cần phải nói, hai cái tủ lạnh lớn ở quê chất đầy hải sản khô bên trong, tất cả đều là đồ tốt giá cả đắt đỏ. Còn có các loại trà ngon, trà quý chất đầy một phòng, đều là quà khách đến nhà mời môi hoặc tạ môi mang tới.

Dê, bò, gà, thịt, vịt, vân vân, muốn ăn gì là có cái đó.

Mà tất cả những thứ này đều là do con trai út mang tới.

Con trai nhỏ của bọn họ không thể nghi ngờ chính là công thần lớn nhất trong nhà.

Chương 326: Giang Đại Sư, Cậu Chính Là Bà Mối Tốt Nhất Trên Trần Đời Này, Sẽ Không Có Người Thứ Hai! (2)

Giữa trưa.

Thôn Long Sơn.

Hai anh em Giang Văn Đông và Giang Văn Tây từng đứng đầu bảng những người ế vợ trong thôn giờ đang bận nấu cơm.

Vốn là đều nấu theo những món ăn quen thuộc trong thôn, trừ khi có khách, nếu không giữa trưa có rất ít người đi nấu cơm ăn, cơ bản đều là nấu chút cháo Thanh Hỏa cùng ít dưa muối ăn trưa, hoặc là làm chút khoai lang, khoai tây to, hoặc là khoai nghệ.

Hai anh em Giang Văn Đông và Giang Văn Tây vội vàng nấu cơm như vậy cũng không phải là vì có người thân trong nhà ghé chơi, mà là vợ của cả hai đều đang mang thai, đương nhiên là phải được hầu hạ ăn ngon uống sướng.

Đúng vậy, không chỉ có vợ của Giang Văn Đông mang thai, cô vợ mới cưới của Giang Văn Tây trong tết giờ cũng đã mang thai.

Bây giờ, Giang Văn Tây thật sự vui sướng như gặp tiên, từ sau khi vợ hắn mang thai, những đốm đỏ chằng chịt trên người hắn cũng theo đó mà biến mất.

Nói cách khác, hắn thật sự đã nhặt được bảo bối!

Rất nhanh sau đó, hai anh em đã làm xong đồ ăn.

“Chị dâu, vợ, vào ăn cơm!” Giang Văn Tây vừa dọn thức ăn lên vừa gọi.

“Đến đây!” Hai chị em dâu ngồi ở cửa ra vào trò chuyện trời đất nghe vậy thì cùng lớn tiếng đáp lại.

Ăn cơm trưa xong, Giang Văn Tây đi ra cửa thôn đổ rác, lúc đi ngang qua nhà Giang Phong thì phát hiện Giang phụ, Giang mẫu đã trở về từ tỉnh thành, hắn đổ rác xong liền vội vội vã vã chạy về nhà.

“Anh, chú Giang cô Giang đã trở về rồi!”

Giang Văn Đông lập tức hiểu ý em trai, cầm thanh đao vào sợi dây thừng ra, nói: “Anh đi chặt cây mía, em đi hái chút khế đi, mang qua cho chú Giang cô Giang nếm thử một chút.”

Giang Văn Tây nhẹ gật đầu, liền cầm một túi nilon đi hái khế.

...

“Chú Giang, cô Giang đã trở về từ tỉnh thành rồi sao?”

“Ừm, vừa rồi anh đã nhìn thấy từ xa!”

“Vợ, vậy em đem con cá trắm lớn trong bể nước anh bắt được hôm qua ra đây, anh mang cho chú Giang cô Giang nếm thử chút.”

“Được rồi.”

...

“Chồng, anh qua đây giúp em hái mấy trái đu đủ xuống đi, mang qua cho chú Giang với cô Giang.”

“Được, thưa vợ!”

...

Ở nhà Giang Phong.

Giang phụ Giang mẫu nhìn một đống quà tặng trên bàn, trong lòng thật sự vui vẻ tới không nói nên lời, mặc dù những thứ này đều không phải đồ đáng tiền gì, nhưng tấm lòng ấy thật sự là vô giá.

...

Thứ sáu ngày 10 tháng 3 năm 2023.

Chín giờ sáng.

Hôm nay là ngày phòng môi giới hôn nhân phát tiền lương, Lam Chí Huy, Đường An Quân, Liễu Y Y, ba người đều vô cùng hưng phấn.

Đương nhiên, không chỉ có ba người, tất cả những người làm thuê đều giống nhau, đến ngày phát tiền lương sẽ đặc biệt vui vẻ.

Bởi vì nhân viên cũng chỉ có ba người, cho nên phòng môi giới hôn nhân mỗi lần phát tiền lương đều trực tiếp phát tiền mặt, không giống nhiều công ty khác, phát lương cho nhân viên đều hợp tác qua ngân hàng, trực tiếp gửi lương vào thẻ.

Trong ba nhân viên, Lam Chí Huy là cố định mỗi tháng năm ngàn đồng tiền lương, còn Đường An Quân và Liễu Y Y ngoại trừ ba ngàn tiền lương cơ bản thì mỗi lần tác hợp thành công một đôi vợ chồng sẽ có thêm hai trăm đồng trích phần trăm nữa.

Năm ngoái, vào lần đầu tiên phát lương, vì không có thời gian mà Đường An Quân và Liễu Y Y cũng không cầm được bao nhiêu tiền hoa hồng, dẫn tới tiền lương của hai người còn thấp hơn so với Lam Chí Huy.

Có điều, lần thứ hai phát tiền lương này đã hoàn toàn khác biệt.

Những vị khách Đường An Quân và Liễu Y Y tác hợp được từ năm ngoái cơ bản đều là năm sau kết hôn, cho nên tiền lương tháng này không hề nghi ngờ đã tăng mạnh.

Trong đó, tiền lương cơ bản của Liễu Y Y cộng thêm tiền hoa hồng được 17600 tệ, còn Đường An Quân thì tiền lương cơ bản cộng

thêm tiền hoa hồng được tổng cộng 18200 tệ.

Hơn nữa, chuyện đáng nhắc tới chính là, đây còn là số tiền sau khi đã trừ thuế thu nhập! !!

Trong khoảnh khắc cầm được tiền lương, Đường An Quân và Liễu Y Y đều sướng đến phát rồ, tiền lương như này đừng nói là tỉnh thành Quế tỉnh, cho dù là ở thành phố cấp một như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến cũng có thể coi là đãi ngộ không tệ.

Nhìn dáng vẻ phấn khích của mấy người bạn học cũ, Giang Phong cười nói: "Dựa theo phát triển bình thường, tiền lương tháng sau mọi người cầm được chắc chắn còn cao hơn nhiều so với tháng này, hãy cố gắng làm việc thật tốt đi!"

"Cảm ơn ông chủ!"

"Bây giờ chúng ta lập tức đi gặp khách hàng đi..."

Hai cô gái lúc này cực kỳ nhiệt tình với công việc, sau khi chào hỏi Giang Phong xong liền bỏ một xấp tiền lương thật dày kia vào trong túi xách tùy thân, sau đó liền hấp tấp chạy đi gặp khách.

...

Bao Phú Quý và Điền Lộ bắt đầu chuyến du lịch tự lái, trạm thứ nhất chính là Côn thị bốn mùa như mùa xuân.

Buổi tối đầu tiên ở Côn thị, hai người theo tự nhiên phát sinh quan hệ, cảm giác kia thật sự là vô cùng mỹ diệu.

Hai người đều là nhân vật lợi hại thân kinh bách chiến, từ góc độ của Bao Phú Quý, Điền Lộ lớn lên vô cùng xinh đẹp, dáng người cũng cực kỳ chuẩn, phương diện kia lại có kỹ thuật cao siêu, trận chiến này thật sự là quá thoải mái!

Còn từ góc độ của Điền Lộ, Bao Phú Quý kinh nghiệm phong phú, điểm A điểm G của cô hắn đều có thể chuẩn xác tìm được, cũng biết cách lợi dụng, trước đây khi ở cùng những vị khách kia đều là quan hệ giao dịch tiền bạc, bây giờ cùng Bao Phú Quý lại là quan hệ tình cảm, cảm giác đương nhiên hoàn toàn khác biệt.

Bây giờ, cả hai đều tương đối hài lòng với đối phương, chuyến du lịch tự lái kết thúc, không có gì bất ngờ xảy ra, hai người có thể lập tức tiến tới hôn nhân!

Chương 327: Toang, Thua Lỗ Rồi!

Thứ bảy, ngày 11 tháng 3 năm 2023.

Lối ra nhà ga, tỉnh Quảng Tây.

Tào Đại Ưng đang nhướn cổ nhìn xung quanh đám đông, sau khi nhìn khoảng hai ba phút thì nhìn thấy ba bóng người quen thuộc, họ là chú thím và em họ Tào Lan Chi của anh ta.

Lần này gia đình chú thím lên tỉnh là do Tào Đại Ưng gọi họ lên. Nhà chú thím đang tìm bà mai sắp xếp xem mắt cho em họ, anh ta nghe ba mình nói mới biết chuyện này hai ngày nay thôi.

Nếu nói về làm mai, có ai sánh được với Giang đại sư chứ?

Nên sau khi biết chuyện, Tào Đại Ưng lập tức gọi điện thoại cho chú bảo ông ấy dẫn thím với em họ lên đây. Anh ta sẽ giúp mời ông mai tìm đối tượng cho em họ.

Bây giờ Tào Đại Ưng khác xưa rồi, từ sau khi anh ta kết hôn với Tề Mỹ Hoa, mỗi tháng phú bà với tài sản mấy chục triệu tệ đều cho anh ta ba trăm ngàn tệ tiền tiêu vặt, khiến anh ta có được cuộc sống mà trước đây chưa từng nghĩ tới.

Một tháng ba trăm ngàn, một năm là ba triệu sáu trăm, đây chắc chắn là một số tiền lớn đối với người bình thường.

Bây giờ anh ta đã mua được một căn nhà ở tỉnh rồi đón ba mẹ lên ở, còn mướn giúp việc lo chuyện bếp núc, dọn dẹp cho ba mẹ.

Nên khi anh ta gọi điện nói chuyện này với chú mình, ông ấy liền vui vẻ đồng ý, vì thế mới có cảnh tượng như lúc nãy.

“Chú, thím, em họ.”

“Đại Ưng!”

“Anh họ!”

Tào Đại Ưng xách hành lý cho thím và em họ, sau đó nói với chú mình với giọng điệu trách móc: “Chú, chuyện em họ xem mắt là chuyện lớn, sao chú không nói với cháu một tiếng? Nếu không phải nghe thấy ba mẹ bàn chuyện này thì cháu cũng không biết.”

Chú liếc nhìn anh ta rồi nói: “Cháu còn trách chú sao, ai mà biết thằng nhóc cháu lại quen biết một ông mai giỏi giang như vậy chứ?

Tào Đại Ưng nghĩ lại thấy cũng đúng, anh ta không tổ chức lễ kết hôn với Tề Mỹ Hoa, hai người chỉ lặng lẽ đi lãnh giấy đăng ký kết hôn mà thôi. Bên họ hàng cũng chỉ biết anh ta cưới một cô vợ giàu có, những chuyện khác đều không biết.

“Được rồi, là lỗi của cháu. Đi theo cháu, xe cháu đỗ bên kia kìa.”

Chú cảm thán nói: “Thằng nhóc con lợi hại thật! Bây giờ có nhà có xe ở tỉnh, nghe ba mẹ con nói con mua nhà cho họ ở, còn mướn thêm giúp việc, con giỏi thật đấy!”

Tào Đại Ưng vừa dẫn đường vừa khiêm tốn cười nói: “Xem như là con may mắn, gặp được ông mai Giang, nếu không con làm gì có ngày hôm nay.”

Thím nói chen vào, bà ấy hỏi: “Đại Ưng, vị Giang đại sự mà con nói lợi hại vậy sao?”

Tào Đại Ưng gật đầu lia lịa, anh ta nói: “Đương nhiên thật rồi, có lẽ em họ đã tra thông tin Giang đại sư trên mạng rồi đúng không? Giang đại sư còn lợi hại hơn trên mạng nói đó.”

Tào Lan Chi hào hứng nói: “Em quả thật có tra thử, trên mạng nói Giang đại sư chuyên bói nhân duyên, những cặp anh ấy ghép đôi đều sống hạnh phúc, không biết cái này có phóng đại quá không nữa.”

Tào Đại Ưng nói: “Không hề phóng đại đâu, dù sao em họ cứ yên tâm đi, có Giang đại sư ra tay, chắc chắn sẽ tìm được đối tượng

phù hợp với em. Cậu ấy giỏi gấp trăm lần mấy bà mai ở quê đấy."

Chẳng mấy chốc đã đến bãi đỗ xe. Tào Đại Ưng mở cốp xe rồi bỏ hành lý vào trong.

Chú nhìn logo xe, ông ngạc nhiên nói: "Giỏi lắm, Mercedes-Benz luôn này!"

Tào Đại Ưng cười nói: "Chỉ là chiếc xe vài trăm ngàn tệ thôi mà."

Chú thím nhìn nhau rồi cười gượng, đứa cháu này giỏi thật, đối với mấy người ở quê như họ, mấy trăm ngàn là một số tiền lớn, nhưng số tiền này lại chả là gì đối với đứa cháu này. Không biết nhà vợ thằng bé giàu có đến mức nào.

Sau khi lên xe, gia đình chú thím cẩn thẩn ngắm nhìn nội thất xe. Họ sống đến từng tuổi này rồi nhưng đây là lần đầu thấy chiếc xe sang trọng như vậy. Cảm giác khác hẳn xe thường, ngồi cũng êm hơn mấy cái xe dưới trăm ngàn kia.

Nhìn thấy sự thay đổi to lớn của cháu mình, thím Tào bèn hỏi: "Đại Ưng, cháu nói chuyện hôn nhân của Lan Chi nhà thím cho Giang đại sư chưa?"

Tào Đại Ưng vừa lái xe vừa nói: "Lúc trước cháu có gọi cho Giang đại sư rồi, vì gặp mặt vào lúc trưa thì gấp quá nên cháu hẹn hai giờ chiều cùng đi uống chén trà với Giang đại sư. Chúng ta về nhà ăn cơm trước, nghỉ ngơi một lát rồi sau đó đi gặp Giang đại sư."

Thím nói với vẻ mặt đầy hi vọng: "Mong rằng Giang đại sư có thể giúp Lan Chi tìm được đối tượng có gia cảnh tốt một chút."

Tào Đại Ưng nói: "Có thể đề cập chuyện này với Giang đại sư, nhưng quan trọng nhất vẫn là tìm người phù hợp, có thể cùng nhau sống với em họ. Nếu tìm được người vừa phù hợp vừa có thêm gia cảnh tốt thì quá hay rồi."

Chú thím đều đồng ý câu này của Tào Đại Ưng.

Tào Lan Chi im lặng lắng nghe anh họ với ba mẹ bàn chuyện hôn nhân của mình.

Chương 328: Toang, Thua Lỗ Rồi (2)

Nửa tiếng sau.

Tào Đại Ưng dẫn gia đình chú thím đến tiểu khu ba mẹ anh ta đang ở.

Vì đã dặn trước thời gian nấu cơm nên họ vừa tới liền có thể ăn cơm ngay.

Thức ăn là do giúp việc nấu, mùi vị rất ngon, một tháng lương tám ngàn tệ quả không uổng phí.

Cả nhà chú thím vừa tới, ba mẹ tào Đại Ưng liền vui ra mặt.

Tuy họ sống ở tỉnh rất thoải mái, có giúp việc lo liệu công chuyện nên hầu như họ không cần làm gì hết. Dẫu sao họ cũng đến sống ở nơi hoàn toàn mới lạ, khác xa so với ở quê nên có chút không quen.

Hiếm lắm mới thấy người thân đến thăm như hôm nay, họ đương nhiên rất vui mừng.

Sau khi ăn được một lúc, chú Tào Tiểu Hổ mới hỏi: “Dạo này anh có khoẻ không?”

Sức khoẻ Tào phụ không tốt lắm, lúc ở quê, ông uống thuốc quanh năm. Trước khi Tào Đại Ưng kết hôn với phú bà, mỗi tháng anh ta đều áp lực chuyện tiền thuốc thang cho ba mình. Bạn gái lúc đó chê anh ta, ở với anh ta không thấy tương lai nên mới chia tay rời đi.

Tào phụ cười tươi đáp: “Đại Ưng bỏ tiền mời bác sĩ đến khám cho anh, bây giờ khoẻ hơn trước nhiều rồi.”

Vì sức khỏe Tào phụ không tốt nên không thể uống rượu, hơn nữa hai giờ chiều còn phải đi gặp Giang đại sư, thế là mọi người chỉ ăn cơm chứ không uống rượu.

Chỉ ăn cơm mà không uống rượu thì bữa ăn chắc chắn không kéo

dài lâu, mọi người vừa ăn vừa tán gẫu, chưa đầy hai mươi phút thì bữa cơm trưa đã kết thúc.

…

Hai giờ chiều.

Tào Đại Ưng dẫn gia đình chú thím đến quán trà để gặp Giang đại sư.

Được Tào Đại Ưng giới thiệu, hai bên bèn chào hỏi nhau, sau đó lại nói vài câu khách sáo qua lại.

Sau khi uống xong vài chén trà, Tào Đại Ưng mới nói: “Giang đại sư, chuyện hôn nhân của em họ tôi phải làm phiền cậu rồi.”

“Anh Tào khách sáo rồi.”

Giang Phong nhìn Tào Lan Chi, hắn hỏi: “Cô Tào, cô giới thiệu bản thân trước đi, ví dụ như tuổi tác, chiều cao, học vấn, tính cách, sở thích, …”

Tào Lan Chi đáp: “Năm nay tôi hai mươi bốn tuổi, cao một mét sáu tư, học vấn đến cấp ba, khá hướng nội, không thích náo nhiệt, thích ngồi một mình ở nơi yên tĩnh; sở thích của tôi khá nhiều, tôi thích xem phim, nghe nhạc, chơi điện thoại, đánh mạt chược, …”

Giang Phong gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy cô có yêu cầu gì về đối phương không?”

Tào Lan Chi khẽ nói: “Không có yêu cầu gì đặc biệt, nhìn vừa mắt, có thể đối xử tốt với tôi là được.”

Nhìn vừa mắt là được, nghe có vẻ như không có yêu cầu gì nhưng thật ra đây lại là yêu cầu cao nhất. Vì không có tiêu chuẩn cụ thể, ai mà biết kiểu người gì mới khiến cô vừa mắt đây?

Nếu đổi thành người mai mối khác chắc phải đau đầu khi gặp phải trường hợp này mất.

Mẹ cô ấy vội nói thêm: “Tốt nhất phía nhà trai phải có gia cảnh tốt, phải có nhà có xe.”

“Thím Tào, cháu sẽ cố hết sức.”

Sau đó Giang Phong lại nhìn Tào Lan Chi, hắn hỏi: “Cô Tào, cô từng yêu ai chưa?”

Tào Lan Chi im lặng một lát rồi nói: “Từng hẹn hò một lần.”

Giang Phong bưng tách trà lên uống một hớp, Tào Đại Ưng liền vội rót thêm trà. Anh ta chỉ giúp mở đầu buổi trò chuyện rồi lặng lẽ uống trà với chú mình, còn nói chuyện gì đó thì cứ giao hết cho thím với em họ.

Lúc Tào Đại Ưng rót trà, ngón trỏ với ngón giữa tay phải của Giang Phong áp sát vào nhau, cong lại rồi gõ xuống bàn hai lần, sau đó hắn tiếp tục hỏi Tào Lan Chi: “Có tiện nói qua cô đã hẹn hò khi nào, hẹn hò được bao lâu và vì sao lại chia tay không?”

Tào Lan Chi ngại ngùng nói: “Hẹn hò hồi năm ngoái, yêu được nửa năm, vì…vì…”

Mẹ cô ấy bực tức nói: “Là do bị người ta lừa, yêu nhau nửa năm mà không biết người ta đã kết hôn rồi, thật ngốc hết chỗ nói.”

Giang Phong khuyên nhủ: “Thím Tào, không phải cô Tào ngốc, cô ấy đối xử chân thành với người khác, chỉ là gặp sai người thôi.”

Tào Lan Chi cảm động nhìn Giang Phong, hễ nhắc đến chuyện này là cô lại bị mẹ mắng, nhưng lúc đó cô chưa từng yêu đương, làm sao hiểu được nhiều như thế chứ.

Người từng bị lừa gạt, chịu thiệt mới có thể trưởng thành, chuyện này đặc biệt thể hiện rõ trên phương diện tình cảm. Nam nữ chưa từng yêu đương rất đơn thuần, dễ lừa gạt, nhưng những người từng bị gạt, nếu muốn gạt họ thêm lần nữa thì khó vô cùng.

Sau đó toàn là Giang Phong hỏi, Tào Lan Chi trả lời. Sau khi hỏi cặn kẽ mọi chuyện, Giang Phong bèn chuyển chủ đề sang Tào Đại Ưng, hắn hỏi: “Anh Tào, cuộc sống hôn nhân của anh thế nào?”

Tào Đại Ưng nghe thế bèn cười cươi đáp: “Cuộc sống hôn nhân rất tốt, thật cảm ơn Giang đại sư đã giới thiệu một mối hôn sự tốt như vậy cho tôi.”

Giang Phong cười nói: “Anh Tào không cần khách sáo, đây là công việc của tôi, hai người có thể sống hạnh phúc cùng nhau, người làm mai như tôi cũng vui thay cho anh.”

Sau khi hỏi cuộc sống của Tào Đại Ưng sau khi kết hôn xong, Giang Phong trò chuyện thêm mười mấy phút nữa rồi mới tạm biệt rời đi.

Chương 329: Tiềm Lực Vô Hạn

[Họ và tên] Trần Tam Vạn

[Tuổi tác] 30

[Chiều cao] 1.80m

[Cân nặng] 70kg

[Bối cảnh gia đình] …

[Tính cách sở thích] …

[Kinh nghiệm yêu đương] Không

[Điểm xứng đôi hiện tại] 68 (Tình cảm vợ chồng 66 + Môn đăng hộ đối 68 + Quan hệ gia đình 70)

[Điểm xứng đôi tối đa] 80 (Tình cảm vợ chồng 86 + Môn đăng hộ đối 70 + Quan hệ gia đình 84)

Sau khi rời khỏi quán trà, Giang Phong liền bắt đầu tìm đối tượng cho Tào Lan Chi, sau đó tìm được một anh chàng tên Trần Tam Vạn. Xem xong tài liệu về anh này, trong lòng Giang Phong có chút khâm phục anh ta.

Nói một cách đơn giản, sau khi anh này tốt nghiệp đại học bèn tham gia thị trường chứng khoán với số vốn ba mươi ngàn tệ. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, từ ba mươi ngàn tệ tăng lên tới hàng chục triệu tệ, anh ta cũng trở thành người nổi tiếng trong thị trường chứng khoán.

Lúc đó anh ta mới hai mươi lăm tuổi, có thể nói là tương lai sáng lạn, tiếng tăm lẫy lừng khắp thôn, không ai có thể sánh bằng.

Đáng tiếc, sông có khúc, người có lúc. Lúc anh ta đang trên đỉnh vinh quang thì đột nhiên bị đá rớt đài.

Xin phép không đi rõ diễn biến quá trình, dù sao anh ta cũng sử dụng đòn bẩy tài chính (*) để đầu tư cổ phiếu, kết quả bị chủ nợ đánh.

(*)Đòn bẩy tài chính: là hành động sử dụng nợ để mua tài sản và tránh dùng quá nhiều nguồn vốn chủ sở hữu

Có lẽ thuận buồm xuôi gió quen rồi, hoặc có lẽ không chấp nhận thất bại, cho dù tình thế lúc đó đã hai năm rõ mười nhưng Trần Tam Vạn vẫn không chịu chấp nhận sự thật.

Để không thua lỗ, anh ta bán nhà, bán xe, mượn tiền ba mẹ, rút sạch thẻ tín dụng, mượn tiền họ hàng bạn bè để bù vào cổ phiếu, đánh cược vào chút cơ hội trở mình mong manh.

Kết quả thì khỏi phải bàn rồi, anh ta bị chủ nợ siết nợ.

Lúc đó, Trần Tam Vạn cảm giác như từ thiên đàng rớt xuống địa ngục.

Anh ta từ một “ông trùm tài chính” tài sản chục triệu, tương lai sáng lạn biến thành kẻ trắng tay, còn nợ nước ngoài hơn triệu tệ, thảm đến mức chó còn không thèm nhìn.

Đả kích tâm lý lớn như vậy khiến Trần Tam Vạn suýt nữa tự tử.

May mà anh ta thức tỉnh kịp thời. Anh ta không muốn làm kẻ hèn nhát trốn tránh hiện thực, sau đó rời quê hương, tìm một công việc tuy đãi ngộ tốt nhưng lại rất cực khổ để làm, nỗ lực kiếm tiền trả nợ.

Đồng thời, sau khi trải qua lần thua lỗ này, Trần Tam vạn ý thức được sự yếu kém của bản thân, trong lúc suy ngẫm lại bản thân, anh ta cũng bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu thị trường chứng khoán.

Hiện nay, năm năm trôi qua, nhờ ăn tiêu dè dặt cùng sự giúp đỡ của ba mẹ, anh ta đã trả gần hết số nợ hơn một triệu tệ kia. Không những thế, suốt năm năm ròng rã nghiên cứu, anh ta cũng lĩnh ngộ được nhiều thứ.

Trước mắt, anh ta tính sẽ chăm chỉ làm thêm một năm rưỡi nữa, tích góp số vốn tầm một trăm ngàn tệ, sau đó lại chơi chứng khoán. Anh ta không chỉ muốn đoạt lại vinh quang đã từng có mà con muốn trèo lên cao hơn nữa, trở thành ông trùm tài chính thật sự.

Tuy rất muốn lập tức tìm anh trai này nói chuyện nhưng hiện giờ anh ta đang bận rộn làm việc, không có thời gian rảnh. Dù tìm đến thì có lẽ anh ta cũng không có thời gian để quan tâm tới hắn. Thế là Giang Phong bèn gác lại huyện đi gặp "ông trùm tài chính" tương lai kia.

Đến mười hai giờ đêm, biết anh ta đã tan làm, Giang Phong bèn lái xe đến đó.

Bây giờ Trần Tam Vạn vừa mệt vừa buồn ngủ, chính xác hơn là năm năm trở lại đây, ngày nào anh ta cũng mệt mỏi, buồn ngủ.

Dù sao mỗi ngày đều đi giao hàng đến mười ba mười bốn tiếng, còn phải dành ít nhất ba tiếng nghiên cứu thị trường chứng khoán. Cứ như thế, ngày này qua tháng nọ, sao có thể không mệt mỏi kia chứ?

Nhưng vì lý tưởng của bản thân, Trần Tam Vạn luôn âm thầm kiên trì.

Giao xong đơn hàng cuối cùng, Trần Tam Vạn khẽ thở phào, cuối cùng cũng có thể về nghỉ ngơi.

Đi từ trên lầu xuống, Trần Tam Vạn đang định lái xe quay về, chiếc xe đang sáng đèn ở bên cạnh bỗng mở cửa, một cậu thanh niên đẹp trai bước xuống xe, mỉm cười chào hỏi anh ta: "Anh Trần Tam Vạn, xin chào!"

"Tôi là Giang Phong, làm nghề mai mối, không biết anh Trần có thể nói chuyện với tôi vài câu không?"

Trần Tam Vạn nghe thấy đối phương là người mai mối lập tức không còn cảm thấy hứng thú nữa.

Tuy rằng hiện tại anh không còn nợ bao nhiêu nữa, nhưng mà năm đó anh đã bán hết nhà và xe rồi, bây giờ cũng chỉ là một chàng trai làm nghề chuyển phát nhanh và không có gì trong tay cả, làm sao có cô gái nào bằng lòng gả cho anh cơ chứ, việc ra mắt này chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi.

Vì thế anh vội vàng lắc đầu từ chối:

"Không có ý định này, hiện tại tôi vẫn chưa có ý định muốn kết hôn."

Trần Tam Vạn nói xong liền định lái xe rời đi.

Giang Phong thấy mọi chuyện đúng như mình tính tước, lập tức nói:

"Anh Trần, tôi biết bây giờ anh đang gom góp tiền vốn, chuẩn bị một lần nữa lăn lộn trong thị trường chứng khoán. Với động tác hiện tại của anh, tôi cảm thấy tốc độ gom góp này quá chậm, rất lãng phí lời gian quý giá của anh, hay là anh nghe thử đề nghị của tôi đi?"

Trần Tam Vạn nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, anh nhìn Giang Phong, anh đã tới tỉnh thành tỉnh Quảng Tây này được 5 năm rồi, nhưng anh chưa từng nói với ai về việc năm đó anh đã 'hô phong hoán vũ' trên thị trường chứng khoán như thế nào, người làm mai mối ở trước mặt này sao lại biết chuyện đó?

Với lại, người này còn biết anh đang gom góp tiền chuẩn bị một lần nữa lăn lộn trong thị trường chứng khoán, đúng thật là lợi hại!

"Anh rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết rõ chuyện của tôi như thế?"

Giang Phong cười, nói:

"Anh Trần, tôi vừa nói với anh rồi đó, tôi là một người làm nghề mai mối, nhưng mà tôi khác với những người mai mối khác, bởi vì tôi còn biết xem tướng nữa.

Nói chuyện ở đây không được tiện cho lắm, hay là chúng ta tìm một quán đồ nướng nào đó ngồi đi, cùng nhau tâm sự chuyện hôn nhân và việc đầu tư cổ phiếu của anh được không?"

"Được!"

Trần Tam Vạn không do dự nữa, dứt khoát đồng ý.

"Anh Trần quen thuộc với chỗ này hơn tôi, cho nên làm phiền anh dẫn đường!"

"Được, xin hãy đi theo tôi!"

Chương 330: Tiềm Lực Vô Hạn (2)

Mấy phút sau.

Ở một quán nướng gần đó.

Giang Phong và Trần Tam Vạn ngồi đối diện nhau.

"Ông mai Giang, tôi đã sống ở tỉnh thành này 5 năm rồi, nhưng chưa từng nhắc tới chuyện tôi đã từng đầu tư cổ phiếu, tại sao anh lại biết được chuyện này?"

Trần Tam Vạn hỏi lại một lần nữa.

Giang Phong cười khẽ, nói:

"Anh Trần, tôi đã nói với anh rồi, tôi không chỉ là một người làm mai mối, mà tôi còn biết xem tướng, đặc biệt là tính toán nhân duyên, ở phương diện này tôi có thể nói rằng mình không thua bất kỳ ai cả, anh có thể thử lên mạng tìm kiếm tên Giang đại sư, anh xem là rõ thôi!"

Trần Tam Vạn nghe thấy thế liền lấy điện thoại ra, tìm kiếm tên Giang đại sư, sau đó đọc tư liệu về hắn.

Ba phút sau.

Trần Tam Vạn chắp tay, nói:

"Thì ra Giang đại sư đang ở ngay trước mắt tôi, thất kính rồi!"

Giang Phong thấy Trần Tam Vạn diễn xuất như người trong giang hồ, suýt nữa hắn đã không nhịn được mà cũng làm y như thế, may mà cuối cùng vẫn kiềm được:

"Anh Trần, chúng ta quay trở lại vấn đề chính đi, mục đích của việc tới tìm anh của tôi là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng.

Nếu như anh bằng lòng, thì anh không chỉ có vợ, mà còn có được số tiền vốn ban đầu để tiến vào thị trường chứng khoán, không cần phải lãng phí thời gian quý giá để làm một nhân viên chuyển phát nhanh nữa, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn."

Trần Tam Vạn nghe xong thì không khỏi động tâm, chỉ cần có được số tiền vốn ban đầu, thì việc kiếm tiền đối với anh là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng nếu như chỉ dựa vào việc làm chuyển phát nhanh thì muốn kiếm được số tiền vốn như mong muốn là chuyện rất khó, anh cực khổ làm suốt năm năm nhưng cũng chẳng được bao nhiêu, thậm chí còn chán việc này tới tận cổ.

"Giang đại sư, nếu như anh đã suy tính qua rồi, thì có lẽ anh cũng rõ hiện tại tôi đang hai bàn tay trắng, thì làm sao có cô gái nào bằng lòng gả cho tôi, thậm chí còn cho tôi tiền vốn để đầu tư cổ phiếu nữa chứ?"

Giang Phong không trực tiếp trả lời, mà đưa cho anh coi hình chụp của Tào Lan Chi, nói:

"Anh Trần, anh xem thử xem cô gái này có phù hợp với gu thẩm mỹ của mình hay không rồi nói sau."

Trần Tam Vạn cầm lấy điện thoại, xem hình chụp, trong hình là một cô gái có gương mặt vô cùng thanh tú, trông vô cùng điềm đạm và nho nhã, chỉ nhìn hình thôi mà anh đã không nhịn được sinh ra sự yêu thích,

Lúc này, đồ nướng mà hai người chọn lần lượt được bưng ra, Trần Tam Vạn trả điện thoại lại cho Giang Phong, gật đầu, nói:

"Cô gái này không tồi, đối tượng mà Giang đại sư muốn giới thiệu cho tôi là cô gái này ư?"

Giang Phong cầm lấy điện thoại, bỏ nó vào trong túi, sau đó cầm lấy một xiên thịt dê, nói:

"Đúng thế, cô ấy chính là người mà tôi muốn giới thiệu cho anh. Cô ấy năm nay 24 tuổi, cao 1m64, trình độ tốt nghiệp cấp 3, thích ở nhà, không thích tới những nơi náo nhiệt, thích yên tĩnh một mình. Sở thích là xem phim, đọc tiểu thuyết, bơi lội, làm những món ngọt, nghe nhạc, chơi điện thoại, đánh mạt chược,...

Cô ấy được sinh ra trong một gia đình ở nông thôn, cuộc sống cũng không quá sung túc, là một người bình thường."

Trần Tam Vạn nghe xong liền âm thầm gật đầu, con gái mà thích ở nhà là tốt, anh thích những cô gái yêu ở nhà hơn là những cô gái suốt ngày lăn lộn ngoài đường, cô gái như thế sẽ không bị bầu không khí dơ bẩn ngoài xã hội làm ô nhiễm, tâm tư thuần khiết, không tranh quyền thế.

Ở chung với những cô gái như thế này anh sẽ không cảm thấy bị áp lực, cuộc sống sẽ khá thư thái.

Giang Phong nhân lúc thịt dê còn nóng mà ăn, sau đó tiếp tục nói:

"Còn về vấn đề mà anh vừa hỏi, đối với tôi mà nói những chuyện đó chẳng là gì cả, tôi đương nhiên có cách để thuyết phục cô ấy và người nhà của cô ấy, để anh có thể có được sự ủng hộ lớn nhất, giúp anh đông sơn tái khởi, một lần nữa tạo nên kỳ tích ở thị trường cổ phiếu."

Trần Tam Vạn đương nhiên sẽ không từ chối chuyện tốt như này.

Tuy nói rằng anh có lòng tin rằng chỉ cần làm chuyển phát nhanh thì sớm hay muộn cũng sẽ gom góp đủ tiền vốn, lúc đó anh sẽ có thể một lần nữa lăn lộn trong thị trường chứng khoán, hô phong hoán vũ trong thị trường đó, cuối cùng trở thành một bậc thầy tài chính hiển hách.

Đến lúc đó, bên người anh chắc chắn sẽ không thiếu những cô gái xinh đẹp, muốn cưới người như thế nào thì cưới.

Nhưng mà, những người phụ nữ kia chắc chắn để ý đến ví tiền của anh, có thật tình với anh hay không thì có trời mới biết.

Nhưng mà bây giờ anh đang hai bàn tay trắng, nếu như cô gái mà anh có ấn tượng rất tốt này nhìn trúng anh, bằng lòng gả cho anh, còn cho anh tiền vốn để tiến vào thị trường chứng khoán, vậy thì anh có thể chắc chắn được rằng cô gái này thật tâm với anh.

Trong thời đại này, muốn tìm được một cô gái như thế là chuyển không hề dễ dàng.

Chương 331: Tiềm Lực Vô Hạn (3)

"Giang đại sư, anh đã nói tới mức thế này rồi mà tôi còn từ chối nữa thì đúng là dối trá!"

Bởi vì một lát nữa còn phải lái xe, cho nên hai người không uống rượu, Giang Phong nâng chén trà lên cụng với anh một cái, cười, nói:

"Sau khi tính toán, tôi thấy cô gái này và anh rất có duyên với nhau, nếu như bỏ lỡ, vậy thì cả đời này anh chẳng thể tìm được người nào thích hợp với mình hơn cô gái ấy nữa cả!"

Trần Tam Vạn cười, nói:

"Năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư quả là có một không hai, tôi đương nhiên là tin tưởng anh rồi!"

Giang Phong khẽ gật đầu, nói:

"Tôi muốn nói rõ với anh trước về chuyện này.

Hai năm trước, cô gái này đã từng có một mối tình, bọn họ quen nhau khoảng nửa năm, sau đó cô ấy phát hiện người đó đã kết hôn, nên lập tức chia tay."

Trần Tam Vạn nghe xong, trong lòng cũng có một chút tiếc nuối, dù sao thì phần lớn đàn ông đều hy vọng mình là người đàn ông đầu tiên của vợ mình, anh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà việc thực hiện được mục tiêu đó trong xã hội bây giờ là chuyện vô cùng khó khăn!

Nói không khoa trương, nam nữ sau khi đi vào đời, trong mười người thì có ít nhất chín người đã không còn, người còn dư lại không phải là không muốn, mà là do không có thị trường.

Cho nên, bây giờ khi kết hôn, nam nữ hầu như không còn là hàng nguyên tem nữa, đều đã trải qua nhiều nguồn, có thể lấy được đồ secondhand là quý lắm rồi!

Có thể lấy hàng nguyên tem từ chủ hãng, ngoại trừ may mắn, còn phải là thương nhân có thực lực mạnh mẽ.

Trần Tam Vạn hiểu rõ đặc điểm đó của thời đại này, cho nên chỉ có chút tiếc nuối mà thôi, sẽ không vì chuyện đó làm làm khó dễ đối phương.

Giang Phong cũng chỉ hơi chạm nhẹ vào chủ đề này mà thôi.

Sau đó hai người vừa ăn đồ nướng vừa bàn về chuyện thị trường chứng khoán.

Từ trước tới giờ, Giang Phong chưa từng chơi cổ phiếu, cũng chưa từng chú ý tới thị trường chứng khoán, kiến thức về phương diện này của hắn có hạn, cho nên hầu như đều là Trần Tam Vạn nói, hắn nghe.

Mặc dù ngày nào Trần Tam Vạn cũng nghiên cứu cổ phiếu, nhưng mà suốt năm năm trời không nói chuyện với ai về vấn đề cổ phiếu này, hôm nay được nói tới nó, anh lập tức như một cái máy hát, nói tới tận hai giờ sáng mới thỏa mãn mà ngừng lại.

"Thành thật xin lỗi Giang đại sư, tôi làm trì hoãn thời gian của anh rồi, suốt năm năm nay tôi không có người để tâm sự về chuyện cổ phiếu, cho nên nói tới quên mất thời gian!"

Trần Tam Vạn có hơi bối rối, nói.

Giang Phong khoát tay, cười, nói:

"Chuyện này cũng không làm trì hoãn thời gian của tôi, những lời nói tối hôm nay của anh Trần giúp tôi biết thêm được rất nhiều kiến thức, người bình thường có khi cầu còn không được đó!"

Nói xong Giang Phong liền gọi phục vụ:

"Nhân viên, tính tiền!"

Trần Tam Vạn vội vàng nói:

"Giang đại sư, bữa này để tôi thanh toán cho, sao có thể để cho người làm mai mối mời khách được chứ."

Giang Phong vừa cười vừa nói:

"Anh Trần, anh đừng xoắn quýt về vấn đề nhỏ này. Nếu như anh muốn mời tôi, thì khi nào hai người kết hôn rồi mời sau."

Trần Tam Vạn cũng là người làm chuyện lớn, nghe vậy liền cười, nói:

"Được, tôi không nhiều lời nữa, tôi đợi cuộc điện thoại vào ngày mai của Giang đại sư."

"Được, vậy thì anh Trần nhớ nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tôi sẽ liên hệ cho anh."

"Được, hẹn gặp lại Giang đại sư!"

"Hẹn gặp lại!"

...

Ngày hôm sau.

Lúc Giang Phong thức dậy đã là 10 giờ sáng.

Tối hôm qua, sau khi ăn đồ nướng với Trần Tam Vạn xong, hắn về nhà tắm rửa gội đầu, sấy khô tóc xong cũng đã 3 giờ sáng rồi, cho nên thức dậy muộn cũng là chuyện bình thường.

Ba anh em bọn họ hiện tại vẫn đang ở nhà thuê ở bên này, Giang Phong tính đợi thêm vài tháng nữa mới dọn vào ở biệt thự Tây Phái Ngự Giang bên kia.

Lúc này, tất cả mọi người đã đi làm rồi, trong nhà chỉ còn lại một mình Giang Phong, hắn thay đồ rửa mặt xong liền đi tới quán mì ở

gần đó, ăn một bát mì Lão Hữu chua cay.

Sau đó, hắn gọi điện cho Tào Đại Ưng.

Điện thoại vừa được nối máy, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề:

"Anh Tào, tôi đã tìm được một đối tượng cực kỳ ưu tú để giới thiệu cho em họ của anh rồi, anh dẫn cô ấy theo để cho hai người bọn họ gặp mặt nói chuyện đi!"

Tào Đại Ưng vui vẻ nói:

"Được, vẫn gặp mặt ở quán trà lần trước sao?"

Giang Phong cười, nói:

"Nơi nào cũng được, chỉ cần tiện là được!"

"Vậy thì chọn quán trà ngày hôm qua đi, yên tĩnh."

"Được, một lát gặp."

"Được, một lát gặp."

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong quay về nhà thuê, lái xe thẳng tới quán trà ngày hôm qua.

...

10 giờ 52 phút sáng.

Tất cả mọi người tập trung ở quán trà.

Vừa uống một chén trà, Tào mẫu đã không nhịn được mà hỏi liên tục bộ ba câu hỏi:

"Giang đại sư, đối phương là người ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì?"

Giang Phong nói:

"Anh ấy là người tỉnh Hà Bắc, xuất thân từ nông thôn, năm nay 30

tuổi, cao 1m8, tốt nghiệp đại học đứng top đầu của nước với bằng loại xuất sắc, hiện tại anh ấy đang làm một người chuyển phát nhanh với hai bàn tay trắng, nhưng mà anh ấy là một người có tiềm lực vô hạn, chắc chắn sẽ dành được thành tựu không thể tưởng tượng được ở tương lai."

Tào mẫu nghe xong thì không khỏi nhíu chặt lông mày, ngoại trừ có ưu thế về trình độ và bề ngoài, thì dù là tuổi tác, hay là công việc hiện tại, người này đều kém rất xa yêu cầu của bà.

Chương 332: Lỡ Như Lịch Sử Tái Diễn...

Bình thường thì vừa nghe tới đây bà đã trực tiếp từ chối rồi, nhưng mà sau khi nghe được sự tích do cháu kể, bà đã biết vị Giang đại sư ở trước mặt mình không phải chỉ là một người mai mối bình thường, mà là một người mai mối có thể làm mối cho cả nghệ sĩ nổi tiếng và đại phú hào.

Nếu như cậu ta dám giới thiệu người như thế này cho con gái bà, chắc hẳn phải có lý do gì đó? Dù sao thì hôm qua bà cũng đã nói rất rõ ràng rằng muốn tìm cho con gái mình một đối tượng vừa có nhà, vừa có xe.

Tào phụ vẫn giống ngày hôm qua, yên lặng uống trà.

Tào Lan Chi thì khác, vừa nghe xong đôi mắt cô đã sáng rực lên, cô là một người học dốt điển hình, điểm thi đại học thấp tới mức cô không dám nói thẳng ra, cho nên cô thật sự rất ngưỡng mộ những người học giỏi.

Nếu như đối phương đã tốt nghiệp một trường đại học hàng đầu như Giang đại sư nói thì anh ấy đúng thật là một người rất có tiềm lực.

Chỉ có Tào Đại Ưng hiểu rõ Giang đại sư mới biết người đó có khi không đơn giản như thế, anh hỏi:

"Không biết anh chàng chuyển phát nhanh đó đã từng làm ra chuyện ghê gớm như nào mà có thể làm Giang đại sư đưa ra đánh giá cao như vậy?"

Giang Phong cười, nói:

"Kinh nghiệm của anh ấy đúng thực là không đơn giản. Anh ấy là sinh viên ngành tài chính chuyên nghiệp hệ chính quy. Vào năm anh ấy tốt nghiệp, anh ấy đã dùng 30.000 tệ làm vốn để lao vào thị trường chứng khoán, chỉ với ba năm ngắn ngủi mà anh ấy đã kiếm được hơn 10 triệu, lúc đó cái tên của anh ấy cực kỳ nổi tiếng trên sàn chứng khoán."

Người Tào gia nghe xong liền giật nảy cả mình, chỉ với 30.000 tệ và thời gian ba năm mà đã có thể kiếm được hơn 10 triệu, đặt chuyện này vào bất kể ngành nghề gì đi nữa thì đều có thể cực kỳ xuất chúng.

Giang Phong nói tiếp:

"Nhưng mà, năm anh ấy 25 tuổi, anh ấy đụng phải một cái bẫy đã được cẩn thận bố trí trước, cho nên ngã xuống. Không chỉ phải bán nhà, bán xe, còn dùng hết tiền của cha mẹ và nợ hơn một triệu tệ ở bên ngoài."

Người Tào gia nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm, sự thay đổi này không khỏi quá lớn rồi đi?

Chú Tào vẫn luôn im lặng nhịn không được mà nói:

"Việc đầu tư cổ phiếu này đáng sợ như thế sao?"

Giang Phong cười, nói:

"Việc đầu tư cổ phiếu này đúng thật là không dành cho những người bình thường, mặc dù cháu không hiểu rõ về việc đầu tư cổ phiếu này, nhưng mà cháu đã từng nghe qua câu 'Thị trường chứng khoán rất nguy hiểm, phải cẩn thận khi gia nhập'.

Dù sao thì trong mắt của cháu, muốn đầu tư cổ phiếu thì phải xem thiên phú như thế nào, người không có thiên phú tiến vào thị trường chứng khoán hầu như đều bị xem như rau hẹ mà thu hoạch, rất ít khi xuất hiện ngoại lệ."

Tào Đại Ưng hình như suy nghĩ gì đó, nói:

"Người chuyển phát nhanh này có thể dùng 30.000 tệ để kiếm hơn 10 triệu tệ, ngoại trừ việc bản thân anh ấy là người có kiến thức về tài chính, thì là một người rất có thiên phú trong việc chơi cổ phiếu!"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Nhìn chung thì số người có được chiến tích huy hoàng như thế trên thị trường chứng khoán trong và ngoài nước có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay, anh ấy là thiên tài tài chính trời sinh."

Tào Đại Ưng nói:

"Khó trách Giang đại sư lại nói anh ấy là người có tiềm lực vô hạn, có được thiên phú tài chính tốt như thế, tương lai của anh ấy rất đáng để chúng ta mong đợi."

Giang Phong nói:

"Tôi xem trọng anh ấy ngoại trừ việc anh ấy là một người có thiên phú tài chính, còn có tính cách của anh ấy. Sau khi từ thiên đường rơi xuống địa ngục, anh ấy không hề lựa chọn cam chịu, mà là tỉnh ngộ, hiểu rõ khuyết điểm của bản thân mình, từ đó lấy lại bình tĩnh, vừa cực khổ làm một người chuyển phát nhanh kiếm tiền trả nợ, vừa mất ăn mất ngủ để nghiên cứu cổ phiếu.

Anh ấy dùng thời gian ròng rã năm năm, cuối cùng cũng trả được gần hết số nợ, đồng thời hiểu được tận gốc cổ phiếu, lĩnh ngộ một cảnh giới khác, thời gian anh ấy tái xuất giang hồ đã không còn xa nữa!"

Tào Đại Ưng liên tục tán thưởng:

"Thì ra anh ấy là tuyển thủ loại hình thiên phú, vậy mà còn dụng tâm đi nghiên cứu học tập như thế, loại người này không muốn thành công cũng khó!"

Tào Lan Chi cũng thầm mừng rỡ, người đàn ông này đúng là tài hoa hơn người, mặc dù bây giờ anh ấy có đi xuống, nhưng mà những người đàn ông bình thường khác cũng chẳng thể so được với anh ấy.

Có thể gả được cho một người đàn ông như vậy, dù có nằm mơ cô cũng cười tỉnh.

Lúc này, Tào mẫu cũng từ từ tỉnh táo lại, biết được người chuyển phát nhanh mà Giang đại sư giới thiệu cũng không phải chỉ là một người chuyển phát nhanh bình thường, mà là một chú rồng thâm tàng bất lộ, có thể bay lên trời bất cứ lúc nào.

Giang Phong cười khẽ, nói:

"Hiện tại, anh ấy tính rằng sẽ làm chuyển phát nhanh để gom góp mấy chục ngàn tệ làm vốn, sau đó sẽ một lần nữa tiến vào thị trường chứng khoán, đông sơn tái khởi, tiếp tục tạo ra chiến tích huy hoàng.

Nhưng mà, người có thiên phú cao như anh ấy lại phải dùng thời gian quý giá của mình để làm người chuyển phát nhanh, gom góp tiền vốn đúng thực là lãng phí.

Nếu như Tào gia mọi người có suy nghĩ muốn kết thân với anh ấy, vậy thì dứt khoát cho anh ấy mượn một chút tiền để làm vốn đầu tư cổ phiếu đi, sau khi anh ấy quật khởi trong thị trường chứng khoán, Tào gia mọi người cũng sẽ bay lên theo con thuyền ấy, đây là một việc đầu tư cực kỳ có lời."

Tào Đại Ưng cực kỳ tin tưởng Giang đại sư, nghe thấy thế anh lập tức tỏ vẻ:

"Em gái, nếu như em và anh ta thành đôi, anh sẽ cho em mượn số tiền kia."

Tào Lan Chi vội vàng nói:

"Cảm ơn anh."

Tào mẫu vẫn có chút băn khoăn, nói:

"Việc đầu tư cổ phiếu này nguy hiểm như thế, lỡ như lịch sử tái diễn, thì..."

"Dì Tào đừng lo lắng, trước kia anh ấy ngã xuống thảm như thế là do rất nhiều nguyên nhân, việc đầu tư cổ phiếu chỉ là một trong

những nguyên nhân chính mà thôi, thiên tài chắc chắn sẽ không ngã hai lần ở một chỗ."

Nói tới đây, Giang Phong lấy điện thoại ra, đưa cho Tào Lan Chi xem hình của Trần Tam Vạn, nói:

"Cô Tào, đây là hình của anh ấy, vừa được chụp vào tối hôm qua, cô xem thử xem có thuận mắt hay không?"

Tào Lan Chi cầm lấy điện thoại, người trong hình đang mặc quần áo của nhân viên chuyển phát nhanh, mặc dù không đẹp trai, nhưng cũng không xấu, không biết có phải do hào quang của việc tài hoa hay không, mà cô nhìn anh rất thuận mắt.

Tào phụ, Tào mẫu và Tào Đại Ưng cũng không nhịn được mà đi qua nhìn.

Giang Phong nhắc nhở:

"Đây là hình anh ấy chụp sau một ngày chuyển đồ vất vả, nếu như mặc một bộ quần áo đẹp hơn, thì chắc chắn sẽ trông đẹp hơn bây giờ rất nhiều."

Tào Lan Chi nói:

"Tôi cảm thấy rất ổn, nhìn thuận mắt, có thể gặp mặt để tâm sự."

Tào phụ, Tào mẫu nhìn nhau.

Tào phụ nói:

"Giang đại sư, làm phiền cậu giúp bọn tôi sắp xếp một chút!"

Giang Phong cười, nói:

"Chú Tào đừng khách khí, đây là bổn phận của cháu, vậy để cháu gọi điện thoại cho anh ấy, nếu như kịp thì cháu sẽ hẹn anh ấy cùng đi ăn cơm trưa, nếu như không kịp thì sẽ hẹn anh ấy tới uống trà chiều, chú thấy sao?"

Tào phụ gật đầu, nói:

"Sao cũng được, Giang đại sư xem mà sắp xếp đi."

Chương 333: Vậy Thì Nhờ Giang Đại Sư Làm Chủ

2 giờ chiều.

Vẫn ở quán trà kia.

Dưới sự sắp xếp của Giang Phong, người Tào gia và Trần Tam Vạn cuối cùng cũng gặp mặt nhau.

Sau khi chào hỏi xong, bọn họ bắt đầu vừa uống trà vừa tán gẫu.

Với kiến thức và kinh nghiệm của Trần Tam Vạn, việc ứng phó với người của Tào gia là chuyện vô cùng dễ dàng, anh gần như là người khống chế tiết tấu của cuộc nói chuyện. Trong suốt quá trình này, Giang Phong chỉ yên lặng uống trà, nếu như không quá buồn chán thì hắn sẽ không nói lời nào.

Sau một tiếng nói chuyện, thấy hai bên đã có được ấn tượng cơ bản về nhau, Giang Phong mới hành động:

"Cô Tào, cô qua bên này với tôi một chút, tôi có chuyện muốn hỏi cô."

"Được."

Tào Lan Chi trả lời, sau đó đi theo Giang Phong qua chỗ khác.

Giang Phong không hề lãng phí thời gian, đi thẳng vào chủ đề:

"Cô Tào, cô thấy anh Trần thế nào?"

Tào Lan Chi quay đầu lại nhìn Trần Tam Vạn, nhỏ giọng nói:

"Rất tốt."

Giang Phong nói:

"Nếu như cô không có ý kiến gì, vậy thì chuẩn bị kỹ càng về việc đăng ký kết hôn đi."

Tào Lan Chi kinh ngạc nói:

"Nhanh thế ư?"

Giang Phong cười, nói:

"Cô Tào, thời gian là vàng bạc! Nếu như cô có thể giữ chặt được thiên tài như anh Trần thì đừng do dự, mặc dù cuộc sống của anh ấy đang ở dưới vực sâu, nhưng mà với năng lực của anh ấy, thì việc đông sơn tái khởi chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Tào Lan Chi nghe xong thì âm thầm gật đầu, cô rất hài lòng về đối tượng này, không nói tới những điểm khác, chỉ riêng việc tốt nghiệp đại học top đầu thôi đã đủ xứng với một người chỉ tốt nghiệp cấp 3 như cô rồi.

Tào Lan Chi không phải là người hay do dự, lập tức trả lời:

"Vậy thì nhờ Giang đại sư làm chủ."

Giang Phong ừ một tiếng, nói:

"Vậy cô gọi cha mẹ cô qua đây đi, tôi hỏi ý kiến của bọn họ một chút."

"Được."

Không lâu sau, Tào phụ và Tào mẫu đã đi tới trước mặt Giang Phong, hắn hỏi thẳng:

"Chú Tào, dì Tào, hai người thấy anh Trần là người như thế nào?"

Tào mẫu nói:

"Là một người không tệ."

Tào phụ nói:

"Tên nhóc này là một người rất có bản lĩnh."

Giang Phong cười, nói:

"Nếu như hai người không có ý kiến gì, vậy thì cháu sẽ nói chuyện với anh Trần, để hai người bọn họ có thể mau chóng kết hôn, hai người thấy thế nào?"

Tào mẫu kinh ngạc nói:

"Gấp thế à?"

Giang Phong dùng cách cũ để thuyết phục:

"Dì Tào, thời gian là vàng bạc! Nếu như nhà dì có thể giữ chặt được thiên tài như anh Trần thì đừng do dự, mặc dù cuộc sống của anh ấy đang ở dưới vực sâu, nhưng mà với năng lực của anh ấy, thì việc đông sơn tái khởi chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Tào mẫu và Tào phụ nhìn nhau.

Vào thời điểm quan trọng, đàn ông vẫn có uy lực hơn một chút, Tào phụ gật đầu, nói:

"Tôi tin Giang đại sư, bọn chúng muốn đăng ký kết hôn lúc nào thì đăng ký lúc đó, tôi không có ý kiến."

Giang Phong cười, nói:

"Cảm ơn sự tín nhiệm của chú Tào, vậy cháu sẽ nói chuyện này lại với anh Trần, tranh thủ giúp bọn họ đưa ra được thời gian đăng ký kết hôn ngay trong hôm nay."

Tào phụ và Tào mẫu âm thầm gật đầu, sau đó tự mình quay về chỗ ngồi.

Giang Phong hô lên với Trần Tam Vạn:

"Anh Trần, mời anh qua đây một chút, tôi có chuyện cần bàn với anh."

Trần Tam Vạn đi tới.

Giang Phong hỏi:

"Anh Trần, anh thấy cô Tào thế nào?"

Trần Tam Vạn cười, nói:

"Không khác trong tưởng tượng của tôi lắm, là kiểu người mà tôi thích."

Giang Phong cười, nói:

"Nếu như đã thích vậy thì hãy mau chóng đăng ký kết hôn đi, để sớm có được tiền vốn tiến vào thị trường chứng khoán phát huy thực lực của một thiên tài tài chính, đừng lãng phí thời gian quý báu của mình.

Lúc nãy tôi đã hỏi thăm cô Tào và cha mẹ của cô ấy rồi, bọn họ đều rất hài lòng với anh, chỉ cần anh đồng ý, thì có thể đăng ký kết hôn bất kỳ lúc nào."

Trần Tam Vạn thấy Giang Phong gọi từng người ra nói chuyện thì đã đoán được việc này rồi.

Cho nên khi nghe Giang Phong hỏi, anh hoàn toàn không hề do dự, trực tiếp gật đầu, nói:

"Tôi cũng không có ý kiến gì cả."

Thế là việc hôn sự cứ thế mà được quyết định xong.

Chuyện này tuy nhìn thì có chút hoang đường, nhưng mà thực ra cũng không khó để lý giải.

Đầu tiên là người của Tào gia, có được một ví dụ thực tế là Tào Đại Ưng, cho nên người của Tào gia cực kỳ tín nhiệm năng lực làm mai mối của Giang Phong, cộng với việc mặc dù hiện tại Trần Tam Vạn chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng mà dù sao thì anh ấy cũng tốt nghiệp trường đại học hàng đầu với tấm bằng loại xuất sắc, mai mối cho anh ấy với một Tào Lan Chi chỉ tốt nghiệp cấp 3 là quá dư dả rồi. Đừng nói chi tới việc, Trần Tam Vạn người ta còn có quá khứ huy hoàng và tương lai rực rỡ như thế, gả được cho anh ta chắc chắn không lỗ.

Còn về phần Trần Tam Vạn, kiểu người như Tào Lan Chi vốn dĩ chính là kiểu con gái mà anh ta thích, cô còn bằng lòng gả cho anh khi anh chỉ có hai bàn tay trắng, đồng thời còn sẵn lòng cho anh tiền vốn để tiến vào thị trường chứng khoán, ủng hộ sự nghiệp của anh. Thật sự chẳng có mấy ai từ chối dược kiểu con gái như thế này cả.

Đến lúc này nhiệm vụ của Giang Phong xem như đã hoàn thành.

Chương 334: Bình Luận Ngốc Nghếch Tràn Đầy Ý Tứ

6 giờ tối.

Ở quán cơm nào đó.

Giang Phong đang ăn cơm với phú bà Lư Bình.

Lư Bình là phú bà lớn tuổi nhất trong bốn phú bà mà Giang Phong quen biết, năm nay cô đã 42 tuổi rồi, có được mấy chục căn bất động sản ở tỉnh thành, giá trị con người lên tới mấy triệu tệ.

Hiện tại, ba phú bà Thái Quyên, Tô Dao, Tề Mỹ Hoa đều đã tìm được đối tượng phù hợp hết rồi, ai nấy đều được tình yêu hun đắp làm trẻ ra mấy tuổi, làm cho Lư Bình vô cùng hâm mộ.

Hôm nay mục đích cô mời Giang đại sư đi ăn cơm là vì chuyện gì hai bên đều rõ.

Cho nên sau khi ăn sơ qua một chút, Lư Bình liền cười tủm tỉm, nói:

"Giang đại sư, cậu xem giám đốc Thái, giám đốc Tô và giám đốc Tề đều trẻ tuổi hơn tôi, cậu cũng đã tìm kiếm được đối tượng phù hợp với bọn họ rồi, không biết tôi còn phải đợi bao lâu nữa mới tìm được đối tượng phù hợp?"

Giang Phong có hơi áy náy, nói:

"Xin giám đốc Lư đừng trách, thực ra khoảng thời gian này tôi khá

bận rộn, có điều đã đi tìm không ít nơi rồi nhưng mà vẫn chưa tìm được đối tượng phù hợp với yêu cầu của cô. Tôi định hai ngày nữa sẽ đi tới Giang Chiết tìm, nhất định sẽ nhanh chóng tìm cho cô một đối tượng phù hợp."

Lư Bình bưng ly rượu lên cụng một cái, cười, nói:

"Vậy thì tôi phải làm phiền Giang đại sư rồi, chủ yếu là do ba người kia cứ khoe khoang tình cảm trước mặt tôi, khoảng thời gian này tôi bị mấy cô ấy kích thích không nhẹ."

Giang Phong uống cạn rượu, cho cô một lời khẳng định:

"Giám đốc Lư yên tâm đi, tôi sẽ dốc hết toàn lực để tìm cho cô một đối tượng phù hợp, tranh thủ trong vòng mười ngày có thể tìm được cho cô một đối tượng phù hợp."

Lư Bình cũng uống cạn ly rượu, cô thấy Giang Phong nói như thế liền hớn hở nói:

"Cảm ơn Giang đại sư."

Giang Phong cười, nói:

"Giám đốc Lư đừng khách khí, đây là chuyện mà tôi nên làm."

Nói chính sự xong, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, thưởng thức món ăn.

Hai người cùng nhau ăn tối tới khoảng 7 giờ.

...

Ngày hôm sau.

Giang Phong xuất phát.

Lần trước, Giang Phong chạy con đường từ tỉnh Quý Châu tới tỉnh Tứ Xuyên, lần này Giang Phong chạy con đường từ tỉnh Hồ Nam tới tỉnh Hồ Bắc, sau đó chạy tới Chiết Giang để gặp bạn gái, dù sao thì lần trước khi ở tỉnh Tứ Xuyên, hắn đã hứa sẽ dành ra thời gian để đi gặp cô.

Bởi vì không quá gấp gáp, cho nên tới tối ngày thứ hai Giang Phong mới tới tỉnh thành tỉnh Hồ Bắc.

Đã tới đây rồi thì chắc chắn không thể không nếm thử món ăn nổi tiếng nhất ở đây - mì khô cay.

Đã rất lâu rồi Giang Phong chưa ăn qua món mì khô cay chính tông, hiện tại có hơi thèm, cho nên hắn đặc biệt tìm một quán mì khô cay được đánh giá cao nhất.

Sau khi mì được bưng ra, Giang Phong lập tức trộn đều lên, mùi tương vừng đặc biệt xông thẳng lên mũi của hắn.

Bởi vì Giang Phong thích ăn cay, cho nên hắn còn cho thêm tương ớt vào, một đũa mì, một hớp sữa đậu nành, cực kỳ tuyệt vời.

Mấy phút sau.

Giang Phong vô cùng hài lòng mà rời khỏi quán mì.

Tiếp đó, Giang Phong tìm một khách sạn để thuê phòng, sau khi cất hành lý, tắm rửa xong, hắn nằm trên giường, bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi phù hợp với Lư Bình.

Một cái khung vô hình bao trùm xung quanh, hình ảnh của từng người đàn ông nhanh chóng lướt qua, cuối cùng dừng lại ở một tấm hình:

【 Danh tính 】: Mã Đại Thông.

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi.

【 Chiều cao 】: 186cm.

【 Cân nặng 】: 78kg.

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 64 (Tình cảm vợ chồng

70 + môn đăng hộ đối 62 + quan hệ gia đình 60).

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 82 (Tình cảm vợ chồng 88 + môn đăng hộ đối 76 + quan hệ gia đình 82).

Sau khi xem sơ qua tư liệu của đối phương, Giang Phong liền phát hiện người anh em này rất thú vị, nếu như không phải ngày hôm nay hắn lái xe mệt, thì hắn đã hẹn người này ra ăn xiên nướng tán gẫu rồi.

Nhưng mà, hiện tại hắn đã nằm lên trên giường, cho nên không muốn đi ra ngoài nữa.

Không có chuyện gì phải làm, hắn liền lướt mấy video ngắn, đã rất lâu rồi hắn không xem video của mấy chị gái chân dài nữa.

Hắn mở một video ngắn mà mình thường xem lên, phát hiện chị gái chân dài nào đó mà hắn theo dõi đã đăng thêm không ít video, hắn xem say sưa.

Video này là video quay hình ảnh chị gái chân dài đang múa ở quảng trường, không thể không nói nhan sắc và dáng người của những cô gái học khiêu vũ là xinh đẹp nhất, dù là múa ở quảng trường cũng không thể bắt bẻ.

Giang Phong xem hết video xong lại lướt xuống tiếp.

Khi lướt tới video thứ tư, mắt Giang Phong không khỏi sáng lên, video này cũng là video mà chị gái chân dài múa ở quảng trường.

Điểm khác biệt chính là chị gái chân dài mặc quần bó mà nhóm lsp thích nhất.

Chương 335: Không Phải Là Lừa Đảo Đấy Chứ?

Sau khi xem xong, Giang Phong nhịn không được mà bấm vào xem bình luận, hắn biết rõ những video ngắn như này sẽ có không ít những bình luận trẻ trâu, mà niềm vui của hắn chính là đọc những bình luận ngốc nghếch đó.

Quả nhiên, vừa bấm vào khu bình luận, hắn đã thấy được một cái bình luận:

"Kết quả siêu âm: Hình dáng đầy đặn, cân xứng, không bị hẹp, có chút kết tủa melanin, kích thước không xuất hiện bất thường. Tất cả chỉ mang tính chất tham khảo."

Giang Phong đọc bình luận này xong không thể không cảm thán, mẹ nó, người này quả thực đổi mới cách nhìn của hắn về sự ngốc nghếch!

Ngoại trừ cái bình luận này ra, còn có rất nhiều bình luận thú vị khác:

"Thiếu niên, đừng chỉ nhìn thấy mỗi hình bìa đã lập tức nhấn vào, con đường phía sau còn rất dài, bắt buộc phải học được cách kiềm chế, thanh tâm quả dục, đừng sa đọa ngay thời điểm cần phấn đấu nhất, đừng hỏi tại sao tôi lại ở đây, tôi ở đây là vì khuyên các vị."

"Phát triển kinh tế vùng châu thổ, bảo vệ tốt vùng ngập nước để chim nhỏ có mái nhà ấm áp, góp phần phát triển kinh tế."

"Cuộc sống đúng là không dễ dàng, nhìn xem đứa bé này đã bị ép tới mức nào rồi kìa, bảo bối tuyệt vời nhất, cố lên! Tôi vĩnh viễn ở phía sau ủng hộ cô, cầu mong sau này cô sẽ càng ngày càng xinh đẹp động lòng người!"

"Ngay lúc này đây, em trai tôi đang ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi nói với nó rằng, chúng ta không có cái mệnh đó, nhưng mà nó nhất quyết không muốn bỏ qua, tôi và nó đánh nhau, cuối cùng đánh cho nó ói ra luôn."

"..."

Giang Phong cảm thấy rất vui vẻ khi nhìn thấy những bình luận ngốc nghếch đó.

Một lúc lâu sau, Giang Phong tắt app đi, không thể xem nhiều những video này, ngày mai sau khi giải quyết xong sự việc của giám đốc Lư, hắn sẽ trực tiếp đi tới thành phố Hàng Châu để gặp bạn gái.

Lần này coi như phá tầng lớp bảo vệ kia, hắn cũng muốn biết tư vị của mỹ nhân thổi sáo.

Ừm, không được nghĩ nhiều, Giang Phong vứt những suy nghĩ loạn loạn thất bát nháo ở trong đầu mình ra ngoài, sau đó đọc tiểu thuyết hơn một tiếng đồng hồ, cho tới khi đầu óc có hơi mơ hồ, hắn mới đặt điện thoại lên tủ đầu giường, đi ngủ.

...

Mã Đại Thông là người Miên Dương Châu Hồ Bắc, sinh ra trong một gia đình nông thôn bình thường, sau khi tốt nghiệp một trường đại học ở tỉnh thành, anh ta cũng ở lại tỉnh thành để tìm một công việc.

Mã Đại Thông là người khá cao lớn, tướng mạo khá đẹp, người như thế vốn nên tự tin, lạc quan, nhưng mà trên thực tế từ cấp hai tới giờ anh ta vẫn luôn rất tự ti.

Nguyên nhân mà anh tự ti chính là em trai nhỏ của anh quá lớn.

Anh nói nguyên nhân này ra không biết là có bao nhiêu người đàn ông muốn đánh anh, nhưng mà đây là sự thật.

Việc tự ti này xuất phát từ việc Mã Đại Thông đã gặp phải rất nhiều tình huống bối rối, ví dụ như nhìn thấy một vài chuyện kích thích ở nơi đông người, hay là vì ma sát với quần mà anh cứng!

Những người đàn ông khác cũng có lúc gặp phải tình trạng như thế, nhưng mà người ta trông cũng không quá rõ ràng.

Còn Mã Đại Thông thì khác, em trai nhà anh lúc nằm đã to lớn hơn người bình thường rồi, đừng nói tới việc khi nó đứng lên, muốn người ta không chú ý cũng khó.

Tình huống đó chẳng phải cực kỳ xấu hổ hay sao?

Đương nhiên anh cũng có lúc tự tin, đó là khoảng thời gian anh học đại học, thời gian tắm công cộng ở trường là khoảng thời gian mà anh tự tin nhất trong cuộc đời.

Nhưng mà, sau một lần yêu đương Mã Đại Thông lại tự ti.

Không biết quá trình như thế nào, dù sao thì kết quả chính là ba chữ: Vào không được!

Những lần tiếp theo cũng như thế, sau đó mối tình ấy của anh cứ thế mà chết bệnh.

Kể từ lần đó, Mã Đại Thông không yêu đương nữa, anh cảm thấy làm người có nghề là được.

Đương nhiên đó cũng chỉ là lời anh tự an ủi mà thôi, mặc dù bây giờ anh còn trẻ, không cần vội vàng lo cưới vợ, cha mẹ anh cũng chưa thúc cưới, nhưng mà mấy năm nữa sẽ khác.

Dạo gần đây, Mã Đại Thông lại muốn tìm bạn gái.

Lần này, anh không muốn lại quen với một cô bé như mối tình đầu của mình nữa, trải nghiệm thực sự quá kém. Bây giờ anh muốn tìm một người có kinh nghiệm phong phú, một chị gái có thể bao dung anh.

Sau nhiều lần tìm kiếm, Mã Đại Thông đã tìm được mục tiêu, là một chị gái ở công ty kế bên.

Chị gái này khoảng chừng 30 tuổi, dáng người đầy đặn, nghe bảo còn chưa kết hôn.

Mã Đại Thông tính tan ca sẽ hẹn chị ấy đi ăn cơm.

Thứ ba, ngày 14 tháng 3 năm 2023.

Giữa trưa, sau khi tan việc, Mã Đại Thông lập tức chạy tới dưới lầu công ty bên cạnh, chờ đợi vị đại tỷ hắn nhìn trúng kia tan tầm.

Đợi vài phút, vị đại tỷ kia cuối cùng cũng xuống, đáng tiếc vị đại tỷ kia không phải đi xuống một mình, mà là cùng mấy đồng nghiệp vừa cười vừa nói.

Mã Đại Thông lấy dũng khí vài lần cũng không dám tiến lên bắt chuyện, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đám người cười cười nói nói ở đằng xa.

“Ai...”

Mã Đại Thông thở dài, nghĩ thầm chỉ có thể đợi tới buổi chiều hoặc là ngày mai lại đến tìm cơ hội.

Đúng lúc này, một giọng nói từ phía sau vang lên: “Anh Mã, anh đây là coi trọng vị mỹ nữ nào vậy?”

Mã Đại Thông bị dọa nhảy dựng, quay lại nhìn thì thấy người vừa hỏi hắn chính là một thanh niên đẹp trai xa lạ, liền không nhịn được hỏi lại: “Cậu biết tôi sao? Xin hỏi cậu là ai?”

Thanh niên đẹp trai mỉm cười giơ tay: “Xin chào anh Mã, tôi tên là Giang Phong, đến từ Quế tỉnh, là một người làm mai mối.”

Ông mối trẻ tuổi như vậy?

Không phải là lừa đảo đấy chứ?

Chương 336: Năm Nay 42 Tuổi...

Mã Đại Thông thầm nhủ trong lòng, nhưng bên ngoài không hề thất lễ, lập tức bắt tay với thanh niên trước mặt, nói: “Xin chào ông mối Giang!”

Giang Phong đáp: “Anh Mã, tôi có chút chuyện muốn hàn huyên với anh một lát, anh có tiện cùng đi ăn một bữa cơm không?”

Mã Đại Thông không nhịn được hỏi: “Ông mối Giang có phải là muốn giới thiệu đối tượng cho tôi không?”

Giang Phong cười nói: “anh Mã đoán đúng rồi đấy, tôi biết anh bây giờ không có đối tượng, cho nên liền nghĩ muốn giới thiệu cho anh một người, chúng ta tìm một chỗ vừa ăn vừa trò chuyện được chứ?”

“Cái này...” Mã Đại Thông có chút do dự, chủ yếu là không biết lời đối phương nói là thật hay giả.

Bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện của Giang Phong bây giờ đã sớm đạt tới đỉnh cao, nhìn nét mặt của đối phương, hắn liền biết đối phương đang lo lắng cái gì, liền mỉm cười nói: “anh Mã, anh yên

tâm đi, tôi không phải là lừa đảo, không tin anh cứ tìm kiếm thử Giang đại sư trên mạng, anh sẽ rõ thôi!"

Mã Đại Thông cũng không khách khí, trực tiếp lấy điện thoại ra tra "Giang đại sư".

Mấy phút đồng hồ sau, Mã Đại Thông mới tươi cười nói: "Hóa ra người trước mặt lại là Giang đại sư, thật sự là bất kính!"

"anh Mã không cần khách khí, chúng ta tìm một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện đi, anh thấy thế nào?"

"Được, ở phía trước có một quán đồ ăn nhanh hương vị cũng không tệ lắm, nếu như Giang đại sư không chê, tôi mời cậu một bữa."

"Vậy thì cảm ơn!"

...

Mười lăm phút sau.

Tại một quán đồ ăn nhanh lớn, Giang Phong và Mã Đại Thông bưng phần ăn của mình tìm một nơi riêng tư hẻo lánh ngồi xuống, vừa ăn vừa trò chuyện.

"anh Mã, vừa rồi tôi thấy anh nhìn đứng ở dưới lầu công ty gì đó kia nhìn chằm chằm vào một mỹ nữ nào đó, đây là nhìn trúng người ta sao?" Giang Phong nhấp một ngụm coca, cười hỏi.

Mã Đại Thông nuốt thức ăn trong miệng xuống, cười hắc hắc nói: "Quả thực có suy nghĩ theo đuổi đối phương."

Giang Phong cầm đũa lên, hỏi: "Vừa rồi tôi nhìn bộ dáng của anh hẳn là muốn hẹn đối phương ăn cơm chung, sao đến thời điểm mấu chốt lại rút lui?"

Mã Đại Thông có chút lúng túng nói: "Nếu như cô ấy đi ra một mình thì tôi sẽ lập tức tới bắt chuyện, nhưng cô ấy đi ra cùng một nhóm đồng nghiệp như vậy, tôi liền có chút sợ."

Giang Phong không nhịn được cười, suy nghĩ một chút, sau đó trực

tiếp lấy điện thoại từ trong túi ra, mở bức ảnh của Lư tổng lên, đưa cho đối phương, nói: “anh Mã, anh xem thử vị đại tỷ tỷ này một chút xem thế nào?”

Mã Đại Thông nhận lấy điện thoại, phát hiện người trong tấm ảnh là một người phụ nữ nở nang mặc lễ phục màu đen, cổ chữ V sâu, thiết kế hoàn mỹ làm nổi bật lên phần ngực của cô, đường cong mông eo lại càng mê người hơn, khiến một tiểu xử nam như hắn nhìn tới nuốt nước miếng không ngừng.

Tuổi tác cụ thể thì từ tấm ảnh này không nhìn ra được, nhưng dựa theo khí chất trưởng thành kia của cô thì hẳn là lớn hơn hắn mấy tuổi.

Dáng người tướng mạo của vị đại tỷ tỷ này không hề kém cạnh so với vị đại tỷ ở công ty bên cạnh kia, thậm chí có vẻ như khí chất còn hơn một bậc, khiến cho trong lòng Mã Đại Thông không nhịn được nảy sinh hảo cảm.

Nhìn chằm chằm bức ảnh trọn vẹn mười tám giây, Mã Đại Thông mới lưu luyến không rời trả điện thoại cho Giang Phong.

“anh Mã, thế nào? Đại tỷ tỷ này anh thấy ổn chứ?” Giang Phong nhận lấy điện thoại, cười hỏi.

“Rất không tệ, dáng người nở nang kia chính là kiểu dạng tôi thích nhất.” Nói đến đây, Mã Đại Thông có chút ngứa ngáy trong lòng, hỏi tiếp: “Giang đại sư, đối tượng anh muốn giới thiệu cho tôi chẳng lẽ chính là vị đại tỷ tỷ này?”

Giang Phong cười, gật đầu nói: “Không sai, cô ấy chính là đối tượng tôi muốn giới thiệu cho anh.”

Mã Đại Thông hứng thú hỏi tiếp: “Giang đại sư, cô ấy là người nơi nào vậy?”

Giang Phong đáp: “Cô ấy là người Quế tỉnh chúng tôi.”

Mã Đại Thông lại hỏi: “Vậy cô ấy đang công tác ở tỉnh thành này sao?”

Giang Phong lắc đầu: “Cô ấy không ở đây, mà vẫn đang ở tỉnh

thành Quế tỉnh chúng tôi.”

Mã Đại Thông cau mày nói: “Giang đại sư, cách xa nhau như vậy, cậu có giới thiệu cô ấy cho tôi cũng không có ý nghĩa gì cả!”

Giang Phong cười nói: “anh Mã, tôi là giới thiệu cho anh đối tượng kết hôn, chứ không phải giới thiệu bạn gái cho anh.”

Mã Đại Thông khó hiểu: “Có khác nhau chỗ nào sao?”

Giang Phong trả lời: “Đương nhiên là khác nhau rồi, nếu như chỉ là bạn gái, vậy yêu xa quả thực rất khó, còn nếu như là đối tượng kết hôn, hai bên chỉ cần vừa ý liền kết hôn, đến lúc đó hai người sẽ trực tiếp sống cùng nhau.”

Mã Đại Thông gật đầu: “Nói như vậy cũng có lý.”

Giang Phong tiếp tục: “Cho nên khoảng cách không phải là vấn đề, quan trọng là hai người có duyên vợ chồng hay không.”

Mã Đại Thông đáp: “Vậy mời Giang đại sư giới thiệu đơn giản về cô ấy cho tôi đi!”

Giang Phong nhẹ gật đầu, giới thiệu: “Cô ấy là người Quế tỉnh chúng tôi, năm nay 42 tuổi...”

Chương 337: Tiền Khó Kiếm, Phân Khó Ăn

“Chờ một chút!”

Nghe đến đó, Mã Đại Thông đột nhiên giật mình trong lòng, vội vàng ngắt lời: “Giang đại sư, tôi không nghe lầm chứ, cô ấy năm nay đã 42 tuổi rồi?”

Giang Phong ừ một tiếng: “Đúng vậy, cô ấy đã 42 tuổi!”

Mã Đại Thông nghe đến đây thì sắc mặt liền có chút khó coi, tuy rằng hắn tương đối thích phụ nữ trưởng thành, nhưng tuổi tác cũng không thể có cách biệt quá lớn, trong vòng 10 tuổi hắn hoàn toàn có thể tiếp nhận được, còn vượt quá 10 tuổi, không phải là

hắn không thích, mà là sợ rằng cha mẹ hắn không tiếp nhận được.

Mà đại tỷ này còn lớn hơn hắn tận 17 tuổi, số tuổi này rõ ràng đã vượt qua giới hạn tâm lý của hắn, kể cả bản thân hắn không ngại, nhưng chuyện hôn nhân đại sự không thể không qua ải cha mẹ, hắn lấy cái gì đi thuyết phục cha mẹ đồng ý hôn sự này đây?

Hơn nữa, nông thôn khác với thành thị, nếu như hắn thật sự lấy người lớn hơn hắn 17 tuổi, vậy hắn chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong thôn, chỉ sợ một nhà bọn họ sẽ không thể ngóc đầu lên được trong thôn.

Cho nên, mặc dù Mã Đại Thông có chút thèm vị tỷ tỷ dáng vẻ thành thục này, nhưng cũng không thể đành tiếc nuối lắc đầu từ chối: “Giang đại sư, tôi và cô ấy cách biệt tuổi tác quá lớn, thật sự không thích hợp.”

Giang Phong nuốt đồ ăn trong miệng xuống, bắt đầu khuyên giải: “anh Mã, trong mắt tôi, bản chất của hôn nhân nói trắng ra chính là trao đổi giá trị. Ví dụ như anh Mã tuổi trẻ soái khí, cao lớn uy mãnh, làm người trung thực, thiện lương, hiếu thuận, đây đều là ưu điểm của anh, cũng là giá trị cốt lõi của anh.

Còn vị đại tỷ tỷ mà tôi giới thiệu cho anh này, nhan sắc của cô ấy không hề tệ, dáng người cực kỳ tốt, khéo hiểu lòng người, tài sản mấy ngàn vạn, đây là giá trị cốt lõi của cô ấy.

Cũng như việc anh có thiếu sót của anh, ví dụ như anh Mã nghèo, còn cô ấy thì tuổi hơi lớn, qua giao ước giữa hai bên, cuộc làm ăn nay rốt cuộc có thể làm được hay không, tôi trong lòng anh hẳn đã hiểu rõ.”

Mã Đại Thông bắt lấy trọng điểm, cả kinh nói: “Cô ấy có tài sản mấy ngàn vạn?”

Giang Phong gật đầu đáp: “Không sai, cô ấy chính là người có mấy chục bất động sản ở Quế tỉnh chúng tôi, mỗi tháng chỉ thu tiền thuê nhà thôi cũng đã được mười mấy vạn rồi, là Bao Tô Bà danh xứng với thực.”

Mã Đại Thông nuốt một ngụm nước bọt, tâm động mạnh.

Không chỉ hắn, đổi thành bất cứ một con đỗ nghèo khỉ nào khác đụng phải cơ hội như vậy thì đều sẽ động tâm.

Giang Phong nhìn đối phương, tiếp tục nói: "anh Mã, anh suy nghĩ một chút, một tháng bây giờ của anh mới kiếm được có bao nhiêu tiền? Dựa vào tiền lương hiện tại của anh, phải làm bao nhiêu năm mới có thể tích góp đủ tiền đặt cọc để mua nhà?

Cho dù có góp đủ tiền đặt cọc, thì cũng phải làm thêm hai, ba mươi năm nữa, thực sự quá khổ.

Huống chi, bây giờ anh còn phải lấy vợ sinh con, vận khí tốt thì có thể lấy một người vợ không cần quá nhiều lễ hỏi, vận khí không tốt thì có khi phải đập nồi bán sắt mới góp đủ tiền lễ hỏi.

Sau khi lấy vợ sinh con, áp lực nuôi sống gia đình cũng không phải lớn bình thường, dù sao thì trước khi anh sáu mươi tuổi, cuộc đời của anh cũng không nhìn thấy hi vọng gì, chỉ có thể vùi đầu gian khổ kiếm tiền, tính toán từng ngày.

Sau sáu mươi tuổi, nếu như con cái thành tài, vậy anh còn có thể có cuộc sống tuổi già an ổn. Còn nếu như con cái không ra gì, vậy thời gian khổ cực của anh cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi..."

Mã Đại Thông nghe vậy thì cười khổ không thôi, bây giờ hắn đã sờ soạng lần mò trong xã hội được hai, ba năm rồi, đối với sự khó khăn của việc kiếm tiền, hắn cũng đã khắc sâu vào nhận thức.

Bởi vậy, nghe những lời này của Giang Phong, hắn không hề cảm thấy là phóng đại gì cả, mà hoàn toàn tán thành.

Giang Phong lập tức đổi giọng, nói: "Nhưng nếu như anh thành một đôi với vị Bao Tô Bà này, thì mục tiêu mà anh đáng ra phải phấn đấu cả đời sẽ có thể dễ dàng thực hiện. Từ đó về sau, anh cũng không cần phát sầu vì tiền nữa, muốn đi ăn ở đâu thì đi ăn ở đó, không cần lo lắng vấn đề giá cả.

Chỉ cần nói là có thể lập tức đi du lịch, không cần phải nghĩ tới việc không có tiền hoặc là phải đi làm không có thời gian nữa.

Đồng thời còn có tiền hiếu kính cha mẹ, giúp cha mẹ cũng có được cuộc sống tốt đẹp.

Anh và cô ấy cũng chỉ kém nhau 17 tuổi mà thôi, 17 năm này có đáng là gì?

anh Mã, nói câu này cũng không khoa trương, nếu như sinh mệnh có thể mua được, vậy dùng mấy ngàn vạn bán đi 20 năm cuộc đời, người xếp hàng để có cơ hội này sợ rằng có thể xếp từ chỗ này tới tận quê của tôi, Quế tỉnh, không biết anh có tin hay không?"

Tin, sao có thể không tin chứ, cái này thực sự nói quá có đạo lý, Mã Đại Thông đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Hai cuộc sống như vậy so sánh với nhau, chênh lệch thực tế quá lớn, chỉ cần là đàn ông bình thường, sợ rằng đều sẽ lựa chọn cuộc sống thứ hai đi?

Dù sao thì Bao Tô Bà người ta ngoại trừ hơi lớn tuổi một chút, còn lại nhan sắc không kém, dáng người thì càng tốt hơn, cho dù không có tiền cũng đã có hàng dài đàn ông muốn âu yếm, lấy cô ấy làm vợ tuyệt đối không lỗ.

Chương 338: Tiền Khó Kiếm, Phân Khó Ăn (2)

Trong lúc suy nghĩ, Mã Đại Thông lại có chút thấp thỏm: "Giang đại sư, người ta có điều kiện tốt như vậy, có thể để ý tới một tên đỗ nghèo khỉ như tôi sao?"

Giang Phong cười nói: "anh Mã không cần tự coi nhẹ mình, trên người Bao Tô Bà có giá trị anh nhìn trúng, mà trên người anh cũng có giá trị mà Bao Tô Bà nhìn trúng, chỉ cần anh muốn, những cái khác cứ để tôi lo."

Mã Đại Thông cũng không già mồm nữa, thẳng thắn nói: "Vậy làm phiền Giang đại sư rồi!"

"anh Mã không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi, có điều tôi cũng muốn nói rõ với anh vấn đề này, toàn bộ nhà, phòng của cô ấy đều nằm tại tỉnh thành Quế tỉnh chúng tôi, nếu như anh kết hôn với cô ấy, hẳn là sẽ phải chuyển tới bên kia ở, cái này không

có vấn đề gì chứ?" Giang Phong hỏi.

Mã Đại Thông lập tức đáp: "Đương nhiên là không có vấn đề."

"Thật ra đây cũng không phải chuyện lớn gì, chỗ đó cô ấy có mấy chục bộ bất động sản, nếu như anh kết hôn với cô ấy, thì cũng có thể đưa bố mẹ mình sang bên kia ở." Nói đến đây, Giang Phong lại hỏi: "Đúng rồi, anh Mã còn có anh chị em gì không?"

Mã Đại Thông trả lời: "Tôi còn có một đứa em gái."

Giang Phong nói: "Anh có thể để em gái và bố mẹ mình ở cùng nhau, còn quê quán bên kia thì đến ngày lễ ngày tết trở về một chuyến là được, sau đó anh giấu đi tuổi của cô ấy, bên ngoài chỉ nói cô ấy lớn hơn mình mấy tuổi thì cũng sẽ không có ai nói xấu gì cả."

Mã Đại Thông suy nghĩ một chút, nói: "Giang đại sư, cậu cảm thấy nếu tôi che giấu cả với người nhà chuyện này thì như thế nào?

Giang hong đáp: "Cái này anh che giấu cũng không có gì không ổn cả, như vậy lúc bố mẹ anh và cô ấy gặp mặt cũng sẽ không quá ngượng ngùng, dù sao thì Lư tổng cũng được bảo dưỡng không tệ, nếu như so sánh với phụ nữ nông thôn, sợ rằng phụ nữ nông thôn 30 tuổi có khi còn nhìn lớn tuổi hơn cả Lư tổng đấy!"

Mã Đại Thông nghe vậy thì như có điều suy nghĩ.

Giang Phong uống xong coca, cầm khăn giấy lau miệng, sau đó nói: "anh Mã, trước chúng ta thêm phương thức liên lạc của nhau đã, chờ chút nữa tôi phải chuẩn bị rời khỏi chỗ này đi tới Hàng thị, có lẽ phải hơn một tuần sau mới trở về, đến lúc đó sẽ cùng anh đi tới tỉnh thành Quế tỉnh gặp mặt với Lư tổng.

Anh cũng có thể nhân cơ hội này để giải quyết thủ tục từ chức trước."

Mã Đại Thông không chút do dự, trực tiếp gật đầu nói được, công việc chết tiệt kia hắn đã không muốn làm từ lâu rồi.

Sau đó, hai bên trao đổi phương thức liên lạc cho nhau.

“anh Mã, vậy tôi đi trước đây, hẹn gặp lại!”

“Được rồi, hẹn gặp lại!”

...

Từ tỉnh thành Hồ Bắc tới tỉnh thành Chiết tỉnh tổng cộng là hơn bảy trăm km.

Bởi vì sắp được thấy bạn gái, Giang Phong tinh thần phấn khởi, khắp chặng đường không hề dừng xe nghỉ ngơi, chạy đường cao tốc liên tục, cuối cùng, tầm mười giờ tối, hắn tới Hàng thị.

Năm ngoái đã từng tới cho nên Giang Phong cũng đã quen thuộc, trực tiếp lái xe tới cổng đại học xx.

Sau khi đỗ xe xong, Giang Phong mới gọi điện cho bạn gái.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền hỏi: “Vợ, bây giờ em đang ở đâu?”

Hoàng Linh Vi trả lời: “Em đang ở phòng ngủ, có chuyện gì vậy?”

Giang Phong nói: “Đi ra, anh ở cửa tây chờ em.”

Hoàng Linh Vi dừng lại ba giây, mới vừa mừng vừa sợ nói: “Anh đến Hàng thị? Khi nào thì anh đến? Sao không nói trước với em một tiếng chứ?”

“Đây không phải là muốn cho em niềm vui bất ngờ sao!”

Giang Phong cười hắc hắc nói: “Anh vừa mới đến đã lập tức gọi điện thoại cho em đây!”

Hoàng Linh Vi lập tức kêu lên: “Vậy anh chờ một chút, em ra ngay đây!”

Cúp điện thoại xong, Hoàng Linh Vi ngẩng đầu một cái, liền thấy ba cái đầu hừng hực ngọn lửa bát quái, đó chính là ba chị em cùng phòng Trương Đan, Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa.

“Vi Vi, chồng em lại đến thăm sao?”

“Vi Vi, em ra ngoài muộn như vậy, tối nay chắc là không trở lại đi?”

“Chắc chắn là không trở lại rồi, xem ra công chúa Vi Vi của chúng ta tối nay sẽ thất thân rồi!”

Nhìn ba người chị em này nháy mắt ra hiệu với mình, Hoàng Linh Vi nghiêm chỉnh nói: “Thu ngay lại tâm tư xấu xa của mấy người đi, em và bạn trai chỉ là tình yêu đơn thuần trong sáng mà thôi, kể cả tối nay không trở về thì cũng sẽ không thất thân.”

Trương Đan: “Dừng lại!”

Vương Lâm: “Suýt chút nữa chị đã tin rồi!”

Lý Tiểu Hoa: “Vi Vi, phải làm tốt biện pháp an toàn.”

Hoàng Linh Vi: “Mấy người...”

Mười giờ rưỡi tối.

Tại một cửa hàng ăn đêm gần đại học xx, Giang Phong và Hoàng Linh Vi ngồi đối diện nhau, tình ý thì thầm, cùng ăn bữa khuya.

Lúc này, trong lòng Hoàng Linh Vi tràn đầy kinh hỉ, từ hồi đi Thiên phủ cô và bạn trai bước qua ranh giới, mở khóa rất nhiều cách chơi thân mật, cô liền hận không thể từng giây từng phút dính chung một chỗ với bạn trai.

Ngày ngày mong ngóng bạn trai tới thăm mình.

Chương 339: Chờ Em Tốt Nghiệp Rồi, Anh Sẽ Lập Tức Đến Nhà Em Cầu Hôn

Bây giờ, bạn trai đột nhiên xuất hiện, thật sự khiến cô kinh ngạc vui mừng vô cùng.

“Chồng, lần này anh ở Hàng thị bao lâu?” Hoàng Linh Vi đút hắn một con tôm bóc vỏ, hỏi.

“Đại khái là khoảng một tuần đi!” Giang Phong vừa thưởng thức món ăn nổi tiếng của Hàng thị, vừa nói.

Hoàng Linh Vi lại hỏi: “Vậy ngày mai anh muốn đi nơi nào chơi?”

Giang Phong nghiêm trang nói: “Anh đi tới đệ nhất danh lam thắng cảnh ở đây, công viên đầm lầy, chơi một chút.”

“Hàng thị còn có cái này sao?” Hoàng Linh Vi đăm chiêu suy nghĩ cũng không nghĩ ra ở chỗ nào Hàng thị có phong cảnh như vậy.

Mãi tới lúc lơ đãng nhìn thấy nụ cười ý vị thâm trường trên khóe môi bạn trai, cô mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, thẹn tới đỏ bừng cả khuôn mặt, trực tiếp sử dụng tuyệt kĩ Phật sơn Vô Ảnh Cước, vừa đá vừa nhỏ giọng nói thầm: “Đồ háo sắc.”

Giang Phong cười hắc hắc, tăng nhanh tốc độ ăn.

Không đến mười phút đồng hồ sau, Giang Phong đã ăn no bụng, còn Hoàng Linh Vi vì giữ dáng cho nên buổi tối vốn không được ăn khuya, cho nên đã buông đũa từ sớm.

Thế là, hai người liền tính tiền rồi rời đi.

Mấy phút đồng hồ sau, Giang Phong đã lái xe tới một khách sạn cấp cao nào đó.

Hoàng Linh Vi cắn môi một cái: “Anh không đưa em về trường học sao?”

Giang Phong tiến tới sát người cô, cười tủm tỉm nói: “Chúng ta còn phải đi xem danh lam thắng cảnh, đây chính là địa bàn của em, nếu như chủ nhân là em không phối hợp, vậy nguyện vọng của anh đâu thành hiện thực được chứ?”

Hoàng Linh Vi: “...”

Lúc Giang Phong đang giải quyết thủ tục nhập phòng, một đôi nam nữ đi đến, người đàn ông trực tiếp hỏi: “Có phòng nhỏ không?”

Mỹ nữ quầy lễ tân vừa giúp Giang Phong giải quyết thủ tục nhập phòng, vừa lễ phép đáp: “Có, xin chờ một chút.”

Giang Phong vốn chỉ theo bản năng nhìn sang, nhưng năng lực nhìn mặt nói chuyện của hắn đã quá mạnh, dù chỉ là lướt qua có hai, ba giây, hắn vẫn có thể nhìn ra chút dị thường.

Điểm dị thường này nằm ở người phụ nữ kia, Giang Phong nhìn thấy chút do dự trong ánh mắt của cô ấy.

Hiếu kỳ, Giang Phong liền thử kiểm tra thông tin xứng đôi của cặp nam nữ này, không nhìn thì không biết, nhìn thì kết quả lại khiến người ta giật nảy cả mình.

Mắt thấy thủ tục nhập phòng của Giang Phong đã hoàn thành xong, mỹ nữ quầy lễ tân đang định chuẩn bị giúp đôi nam nữ kia giải quyết thủ tục nhập phòng, Giang Phong lại không kịp cân nhắc gì khác, trực tiếp nói với vị khách nữ kia: "Mỹ nữ, người đàn ông này là một người đàn ông tốt, cô hãy tha cho anh ấy đi, đừng làm tai họa tới anh ấy."

Chu Tiểu Quyên nghe vậy thì giật nảy mình, giả ngu đáp: "Anh đang nói chuyện với tôi sao?"

Người đàn ông đi cùng với Chu Tiểu Quyên tên là Triệu Văn Phong, hắn cũng nghe thấy lời nói của Giang Phong, chỉ cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Hoàng Linh Vi ôm cánh tay Giang Phong, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Chồng, anh đang làm gì vậy?"

Giang Phong vỗ vỗ tay bạn gái trấn an, nhìn về phía Chu Tiểu Quyên nói: "Mỹ nữ, thật ra trong lòng cô hẳn là hiểu rõ lời tôi nói, sở dĩ cô biến thành dạng này đúng là do tra nam làm hại, nhưng cô cũng không thể trả thù lung tung được! Người đàn ông này đã theo đuổi cô nhiều năm, đối xử với cô cũng không tệ, kể cả cô không thích người ta, thì cũng không cần phải trả thù làm gì cả!"

Chu Tiểu Quyên sắc mặt đại biến, nhìn Giang Phong, lại nhìn Triệu Văn Phong, sau đó không nói tiếng nào, lập tức xoay người rời đi.

Triệu Văn Phong ngây người, hắn căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thấy Chu Tiểu Quyên xoay người rời đi, hắn vội vàng gọi: "Tiểu Quyên, em chờ tôi một chút đi!" Vừa dứt lời, hắn liền

hỏi lấy lại thẻ căn cước ở chỗ quầy lễ tân, muốn nhanh chóng đuổi theo.

Giang Phong đúng lúc lên tiếng, nói: “Anh còn dám đuổi theo sao? Anh chán sống rồi à?”

Nghe vậy, Triệu Văn Phong lập tức thu lại bước chân, nhìn Giang Phong, nói: “Người anh em à, đây là có chuyện gì vậy chứ? Cậu vừa mới nói cô ấy muốn trả thù tôi? Sao có thể như vậy được?”

Người trong cuộc đã không còn ở đây, Giang Phong cũng không làm trò bí hiểm nữa, gọn gàng dứt khoát nói: “Cô ấy bị lây nhiễm virus HIV, là do một tên đàn ông cặn bã lây cho cô ấy, bây giờ cô ấy cực kỳ hận thù thế giới này, hận thù tất cả đàn ông. Anh đã hiểu chưa?”

Lời này vừa nói ra, Hoàng Linh Vi, mỹ nữ quầy lễ tân và Triệu Văn Phong đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhất là Triệu Văn Phong vừa mới chuẩn bị thuê phòng cùng cô ta, mồ hôi lạnh đã chảy đầy người.

Nghi ngờ trong lòng cũng từng cái một được gỡ, khó trách trước đây dù có theo đuổi thế nào cô ta cũng không có phản ứng gì, thái độ gần đây lại đột nhiên thay đổi, vậy mà còn trực tiếp hẹn hắn ra đây thuê phòng.

Chương 340: Chờ Em Tốt Nghiệp Rồi, Anh Sẽ Lập Tức Đến Nhà Em Cầu Hôn (2)

Hắn vốn còn tưởng rằng cố gắng lâu như vậy cuối cùng cũng đã động được đến tâm người ta, kết quả suýt chút nữa đã biến thành đối tượng trả thù của người ta, đây thật sự là bất tri bất giác đi một chuyến qua Quỷ Môn Quan mà!

Nghĩ tới hậu quả đáng sợ của việc lây nhiễm virus HIV, Triệu Văn Phong cảm kích nói: “Người anh em, vừa rồi thật sự cảm ơn cậu, nếu như không phải có cậu nhắc nhở, vậy đời này tôi liền xong rồi!”

“Không cần phải khách khí, chỉ là tiện tay mà thôi.”

Nói tới đây, Giang Phong xua tay, cùng bạn gái đi về phía thang máy, sau cùng còn để lại một câu: “Người anh em, giờ tôi phải lên lầu nghỉ ngơi đây, hẹn gặp lại!”

Triệu Văn Phong rất muốn hỏi người này làm thế nào mà biết Chu Tiểu Quyên bị lây nhiễm virus HIV, có điều, nhìn thấy mỹ nữ trong ngực Giang Phong, hắn cũng không làm trì hoãn thời gian tìm kiếm niềm vui của người ta nữa, lần nữa nói tiếng cảm ơn, sau đó liền rời khỏi khách sạn.

Mỹ nữ quầy lễ tân chứng kiến vở kịch này, thấy khách đã rời đi liền lấy điện thoại ra, mở wechat bát quái chuyện vừa rồi với đồng nghiệp bạn bè.

Bên kia, sau khi đi vào thang máy, Hoàng Linh Vi liền không nhịn được hỏi: “Chồng, anh làm thế nào nhìn ra được người phụ nữ kia bị lây nhiễm virus HIV vậy?”

Giang Phong ôm lấy eo của cô, vừa sờ vòng eo mềm mại của người con gái trong tay, vừa đắc ý nói: “Chồng em chẳng những làm mai mối rất lợi hại, mà ở phương diện xem tướng cũng rất có tài năng nha!”

Hoàng Linh Vi sớm đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của hắn, cho nên cũng thật sự không hề hoài nghi một chút nào, chỉ thở dài: “Cô ấy sao lại như vậy chứ, biết rõ bản thân bị nhiễm virus HIV, vậy mà còn muốn hại người thích mình.”

Giang Phong đáp: “Có lẽ tinh thần suy sụp đã khiến cô ấy sinh ra suy nghĩ nguy hiểm muốn trả thù người khác, lây nhiễm loại virus này, không những phải chịu nỗi đau đớn thể xác, mà còn phải chịu đau đớn về tinh thần, đây chính là cái giá phải trả cho việc quen người không nên quen.”

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: “Loại người này thật sự là vừa đáng thương vừa đáng hận.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tiến vào trong phòng.

Giang Phong khóa cửa lại, sau đó trực tiếp đập tường, khóa người

trong ngực, chậm rãi hôn lên.

Nội dung tiếp theo, kể cả độc giả đã trả tiền cũng không có tư cách xem!

...

Ngày hôm sau, sau khi hai người tỉnh lại, lại đi một đường tối qua đã đi, sau đó mới thần thanh khí sảng đi về phía hồ Ngàn Đảo dạo chơi.

Năm ngoái, vào sinh nhật của Hoàng Linh Vi, Giang Phong đã ở lại chỗ này một tuần lễ, có thể nói đã du lịch khắp những phong cảnh nổi tiếng ở Hàng thị một lần, nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là cưỡi ngựa xem hoa cho biết mà thôi.

Dù sao thì cũng chỉ có một tuần ngắn ngủi, muốn dạo chơi toàn bộ điểm du lịch thì bắt buộc phải nhanh chóng.

Cho nên, lần này tới, Giang Phong đã tính tới nơi dạo chơi trọng điểm nhất, hồ Ngàn Đảo, và Tây Hồ.

Hồ Ngàn Đảo là hồ nhân tạo được tạo thành sau này vì sửa đập chứa nước lớn của thành phố, vì thượng du chú trọng bảo vệ môi trường, nước hồ Ngàn Đảo có chất lượng nước tốt nhất trong số các sông hồ lớn ở nước ta.

Nước ở hồ này trong suốt, hình cái hồ giống như hình cành cây, trong hồ có tổng cộng 1078 hòn đảo lớn nhỏ, hình dáng khác nhau, mà mỗi phong cảnh lại mang một nét đặc sắc riêng, chụp bừa một tấm hình thôi nhìn cũng như giấy dán tường rồi.

Thật không hổ là thắng địa du lịch cấp 5A của quốc gia.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi dẫn đầu đi thử nghiệm việc lên khinh khí cầu ngắm cảnh trên không, đứng từ trên không quan sát xuống phía dưới, phong cảnh kia xinh đẹp như một bức tranh vậy, khiến hai người nhìn đến thanh thản tâm hồn.

Tiếp đó là đi thử thuyền máy đến thủy cung, đồ chơi này ngồi thật sự thoải mái, nhất là khi có đại mỹ nữ như Hoàng Linh Vi ngồi đằng sau ôm thắt lưng, cái này thật sự khiến người ta cảm thấy

như có hào khí tỏa ra.

Đi ra khỏi thủy cung đã là giữa trưa, hai người liền tới ngõ hẻm Kỵ Long nổi tiếng của một con phố cổ ăn đặc sản địa phương, ăn no nên rồi, lại nghỉ ngơi đủ xong mới tiếp tục dạo chơi.

Buổi chiều, hai người leo lên đài quan sát ở hồ Ngàn Đảo.

Ở đài quan sát trên đỉnh núi này có thể ngắm nhìn toàn bộ hồ Ngàn Đảo, đợi tới lúc mặt trời lặn, phong cảnh thật sự là đẹp đến kinh tâm động phách.

Vào giờ phút này, trong lòng Giang Phong và Hoàng Linh Vi đột nhiên bật ra câu danh ngôn của Vương Bột: "Ráng chiều với cánh vịt trời cô đơn cùng bay, nước thu trộn lẫn bầu trời xa một sắc."

Cơm tối và chỗ ở đều giải quyết ở trung tâm trấn Hồ Ngàn Đảo.

Mặc dù du ngoạn cả một ngày như vậy rất mệt mỏi, nhưng hai người đều là thanh niên thiếu nữ hơn 20 tuổi, độ tuổi này, bất kể là nam hay nữ đều có tinh lực dồi dào, ngâm nước nóng trong khách sạn một lúc, mệt mỏi tích tụ cả một ngày đã tan biết hết sạch.

Sau đó lại tới thời gian buổi tối mà hai người mong đợi nhất, tư vị trong đó không dành cho người ngoài nếm thử.

Chương 341: Bên Trên Có Thiên Đường, Bên Dưới Có Tô Hàng

Hai người chơi trọn vẹn ba, bốn ngày ở hồ Ngàn Đảo, tận đến khi đã tới mấy danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở đây chơi mấy lần rồi mới vòng lại đi tới Tây Hồ.

Tục ngữ nói: "Bên trên có thiên đường, bên dưới có Tô Hàng."

Nếu như nói Hàng thị là thiên đường giữa chốn nhân gian, thì Tây Hồ chính là nơi đem lại danh tiếng này cho Hàng thị —— Tây Hồ đẹp đến bao nhiêu, Hàng thị liền đẹp tới bấy nhiêu.

Thanh danh của Tây Hồ lớn tới mức nào?

Nói không khoa trương chút nào, ở Trung Quốc, thậm chí ở khắp Đông Á cũng không có một cái hồ nào nổi tiếng ngang với Tây Hồ.

Buổi sáng mùa xuân trên Đê Tô, chim oanh hót trong bụi liễu, xem cá tại ao hoa, gió đưa hương sen nơi sân cong, chuông chiều ở núi Nam Bình, trăng mùa thu soi bóng trên mặt hồ phẳng lặng, tháp Lôi Phong trong ánh chiều tà, ba đầm nước phản chiếu ánh trăng, tuyết còn sót lại trên cầu Đoạn, hai ngọn núi đâm vào mây. Mỗi một thắng cảnh lại gắn liền với danh nhân lịch sử nào đó.

Dưới sự chỉ đạo của Hoàng Linh Vi, Giang Phong đã dùng thời gian ba ngày du lịch mấy lần quanh Tây Hồ.

Liên tiếp bảy ngày, hai người như hình với bóng, chơi tới gần như tận hứng mới thôi.

Thứ sáu ngày 20 tháng 3 năm 2023.

Khách sạn xx, Giang Phong ôm Hoàng Linh Vi, một bên thưởng thức mái tóc xinh đẹp của cô, một bên nói: “Vợ à, mùng một tháng năm anh trai của anh sẽ kết hôn, đến lúc đó em qua đó uống rượu mừng được không, thuận tiện gặp mặt người nhà của anh.”

Hoàng Linh Vi có chút thấp thỏm trong lòng, nói: “Chồng, anh trai anh kết hôn, họ hàng bạn bè trong nhà chắc chắn sẽ có mặt, em đi lúc này thích hợp sao?”

Giang Phong cười nói: “Có cái gì không thích hợp? Quan hệ chúng ta cũng đã đến lúc công khai rồi, trước tiên em hãy gặp cha mẹ và bạn bè thân thích của anh đã, chờ em tốt nghiệp rồi, anh sẽ lập tức đến nhà em cầu hôn.”

Hoàng Linh Vi cắn môi một cái, hỏi: “Chồng, cha mẹ anh, tính cách rốt cuộc như thế nào?”

Giang Phong ôm chặt cô, nói: “Vợ, không phải anh đã nói với em từ sớm rồi sao, cha mẹ anh đều là người thành thật, thấy một đứa con dâu nhỏ xinh đẹp như vậy, chỉ sợ bọn họ so với em còn khẩn trương hơn ấy!”

Hoàng Linh Vi phụt cười, nói: “Bọn họ là trưởng bối, có cái gì mà khẩn trương chứ?”

Giang Phong cười: “Đương nhiên là khẩn trương rồi, con dâu nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy, đốt đèn lồng cũng không tìm được, nhỡ đâu bọn họ làm không đúng chỗ nào, con vịt đã đun sôi như em đây lại bay mất thì phải xử lý thế nào chứ?”

Hoàng Linh Vi bị chọc tới cười khanh khách không ngừng, đấm một đấm lên người Giang Phong, nói: “Đáng ghét, anh mới là con vịt đã đun sôi ấy!”

Giang Phong khẳng định chắc nịch: “Dù gì thì em cũng chỉ cần thoải mái tinh thần là được, ba mẹ anh mà nhìn thấy em thì chắc chắn sẽ cực kỳ yêu thích.”

Hoàng Linh Vi gật đầu đáp: “Được, em tin anh, nếu như anh dám lừa gạt em, hừ hừ!”

“Em tin anh là được rồi!”

Nói tới đây, Giang Phong lại nhìn thẳng vào mắt của cô, nói tiếp: “Vợ à, trước khi đi, anh muốn đề cập với em một yêu cầu này.”

Hoàng Linh Vi cảnh giác hỏi: “Anh còn muốn làm gì?”

Giang Phong khẽ mỉm cười: “Không làm gì, chỉ là hi vọng em không bận rộn cùng luyện xoạc chân mà thôi.”

Hoàng Linh Vi nghi ngờ hỏi: “Không có việc gì tự nhiên đi luyện xoạc chân làm gì?”

Giang Phong cười hắc hắc: “Cứ rèn luyện chỗ này thật tốt đi, sau này em sẽ biết!”

Hoàng Linh Vi nghe tới nụ cười không đứng đắn kia, lập tức hiểu rõ tâm tư bẩn thỉu của người này, đưa tay hung hăng véo hắn một cái, nói: “Anh thật đúng là quá hư rồi!”

Nhưng trong lòng cũng đã quyết định, sau này phải luyện tập xoạc chân thật tốt mới được.

Hai người anh anh em em nửa ngày, xong mới xuống lầu trả phòng.

Giang Phong lái xe đưa Hoàng Linh Vi trở về trường học, sau đó mới lưu luyến rời đi.

...

Thâm thị.

Quán trà tư nhân nào đó, Hoàng Nguyên Giáp đang cùng ba người bạn già vừa sắp mạt chược vừa tán gẫu.

Bọn họ chơi không lớn, chỉ một trăm hai trăm, bắt một ngựa, chữ cùng một đô lấy chín, đặt một tràng xuống bình thường cũng chỉ hai, ba vạn, đối với bọn họ mà nói thật sự là không đau không ngứa.

Dù sao thì bốn người đều là dân bản địa có không ít đất trong tay, ít nhất cũng có mấy chục căn hộ.

Mà trong đó, Hoàng Nguyên Giáp, không cần nhiều lời chính là người giàu nhất, trong tay có khoảng mấy căn nhà cho thuê, mỗi tháng tiền cho thuê không thôi đã nhẹ nhàng vượt qua trăm vạn, là bao tô công danh xứng với thực.

“Lão Hoàng, tôi nhớ con gái ông năm nay hẳn là tốt nghiệp rồi nhỉ?” Người hỏi chính là người đàn ông trung niên có đường chân tóc hơi cao ngồi đối diện, họ Lý.

“Đúng vậy, thời gian trôi qua cũng thật nhanh, vừa mới học đại học thôi mà chớp mắt đã tốt nghiệp rồi!” Vừa nhắc tới con gái nhà mình, nụ cười trên mặt Hoàng Nguyên Giáp muốn giấu cũng không giấu được.

“Vẫn là lão Hoàng tốt số, sinh được một đứa con gái đáng yêu nhu thuận, hiểu chuyện lại xinh đẹp như vậy, không giống thằng nhóc thối nhà tôi kia, thật sự là một thằng chuyên hố cha, vừa nhắc tới đã đau đầu rồi.” Người nói chính là người đàn ông trung niên ngồi ở nhà dưới Hoàng Nguyên Giáp, họ Trương.

“Ai, thằng nhóc thối kia nhà tôi không phải cũng như vậy sao, cả

ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, gây chuyện thị phi, tháng trước còn vừa mới đập xe người ta, tháng này lại vì kỹ nữ mà ra tay đánh người, tôi mẹ nó còn thật sự nghĩ tới chuyện sinh một thằng khác đấy!" Lần này, người nói chính người đàn ông trung niên ngồi ở nhà trên Hoàng Nguyên Giáp, họ Chu.

Tôi cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu so với hai ông, đứa con gái kia nhà tôi cũng không khiến người ta bớt lo hơn chút nào, cứ thi thoảng lại đòi tiền tôi để đi tiêu cho thằng đàn ông khác, suýt chút nữa làm tôi tức chết rồi."

Nói tới đây, lão Lý nhìn về phía Hoàng Nguyên Giáp, vẻ mặt ghen tị, nói: "Lão Trương nói đúng là chẳng sai tí nào, vẫn là lão Hoàng ông tốt số nhất, con gái nhà ông từ nhỏ đến lớn vẫn luôn hiểu chuyện hiếu thuận như vậy, nghỉ làm trở về cũng mở tiệm làm ăn đàng hoàng, nếu đứa con gái kia nhà tôi có thể bằng được một nửa với con gái nhà ông, thì tôi ít nhất cũng có thể sống lâu thêm mấy năm nữa!"

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Lão Lý, nóng giận hại đến thân thể, đều nói con cháu tự có phúc của con cháu, ông cũng giống như tôi, cũng chỉ có một đứa con gái như vậy, gia sản cuối cùng còn không để lại cho nó sao. Tôi cảm thấy ông chỉ cần cầm chặt những bất động sản kia trong tay trước khi suy nghĩ của con gái trưởng thành, còn chỗ tiền thuê kia, nó muốn cầm đi tiêu cho ai cũng không quan trọng."

Lão Lý thở dài: "Tôi cũng không phải là đau lòng chút tiền này, chỉ là... Ai, tôi bây giờ cũng hối hận tại sao mình không sinh ra được một đứa con trai!"

Hoàng Nguyên Giáp cười: "Lão Lý, ông đừng chấp nhất như thế, các cụ nói tiền tài chỉ là vật ngoài thân, sống không có được, chết không mang theo, miễn là lúc còn sống không thiếu tiền xài là được, cần gì phải xoắn xuýt chuyện sau khi mình chết những thứ này sẽ rơi vào tay ai chứ?"

Lão Lý khen: "Lão Hoàng, vẫn là ông thấu tình đạt lý."

Lão Trương cũng khen theo: "Lão Hoàng thực sự là thấu triệt mọi chuyện."

Lão Chu cũng giơ ngón tay cái lên nói: “Cảnh giới tư tưởng của lão Hoàng rõ ràng là cao hơn so với cả ba chúng ta mà!”

Hoàng Nguyên Giáp khẽ mỉm cười, cầm dãy bài đập xuống bàn bốp một tiếng, “Dán, bảy nhỏ đúng!”

Chương 342: Tiến Độ Này Có Phải Quá Nhanh Không?

Trên đường cao tốc từ thủ phủ tỉnh Hồ Bắc đến thủ phủ tỉnh Quế Châu, có một chiếc Volvo xc90 màu đen đang lưu thông. Mã Đại Thông ngồi ở ghế phụ, trong lòng thấp thỏm bất an.

Anh ta sắp đi xem mắt, đó là buổi xem mắt có thể thay đổi cả cuộc đời.

Nếu buổi xem mắt thành công, đừng nói đến cuộc đời anh ta, ngay cả cuộc đời của ba mẹ và em gái anh ta cũng sẽ thay đổi theo.

Nếu xem mắt thất bại cũng không sao cả. Tuy vì chuyện này mà anh ta từ chức nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được công việc với mức đãi ngộ bình thường như vậy, chẳng qua chỉ lãng phí chút thời gian mà thôi.

Đối với những người thuộc tầng lớp thấp trong xã hội như anh ta, thời gian là thứ không có giá trị nhất.

“Giang đại sư, tôi không có kinh nghiệm xem mắt, không biết khi xem mắt nên chú ý điều gì, có chỗ nào thay đổi không?” Mã Đại Thông hỏi.

Giang Phong giữ vô - lăng, nhìn về phía trước, hắn cười nói: “Anh Mã, anh đừng lo lắng, hãy cứ là chính mình và thể hiện con người thật của mình là được.”

Mã Đại Thông ngạc nhiên nói: “Chỉ đơn giản vậy thôi?”

Giang Phong gật đầu nói: “Anh Mã, tin tôi đi, tôi dựa theo yêu cầu nửa kia của cô ấy để tìm anh đó.”

Nghe xong, Mã Đại Thông cảm thấy nhẹ nhõm hẳn ra. Tuy anh ta không hiểu được bản thân có gì hay để khiến bà chủ bất động sản kia để tâm tới, nhưng Giang đại sư chắc chắn có lý do nên mới nói như vậy.

…

Thứ Tư, ngày 22 tháng 3 năm 2023.

Lư Bình đã đặt một phòng riêng tại một nhà hàng đặc biệt ở tỉnh Quế Châu, cô đặt trước một bàn lớn gồm những món ăn đặc sắc, sau đó hồi hộp chờ đợi Giang đại sư dẫn đối tượng xem mắt đến.

Trước năm ngoái, thật ra Lư Bình không hề muốn tìm bạn đời, nhưng sau khi chị em gái tốt Thái Quyên của cô tìm được đối tượng, chủ đề trò chuyện của họ đã hoàn toàn thay đổi.

Sau đó Tề Mỹ Hoa và Tô Dao cũng lần lượt tìm được nửa kia của mình. Mỗi khi mấy chị em tụ tập với nhau, ba người không biết xấu hổ đó sẽ bắt đầu bàn về mấy kỹ năng giường chiếu nào đó, rồi nói người đàn ông của mình mạnh mẽ như thế nào, bọn họ vui sướng ra sao.

Dù sao, mỗi lần tụ họp Lư Bình đều rất khó chịu.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng được gặp người đàn ông của mình, cuối cùng cô cũng không phải nghe mấy lời ân ái của ba người đó nữa, trong lòng Lư Bình vui không tả xiết.

Bây giờ cô không chút nghi ngờ khả năng mai mối của Giang đại sư. Dù sao ví dụ ba chị em kia rành rành trước mắt rồi, chỉ cần là người mà Giang đại sư giới thiệu, cô có nhắm mắt cũng đồng ý.

Vì vậy, tuy Lư Bình vẫn chưa gặp mặt đối phương, nhưng trong lòng cô đã coi anh ta là chồng tương lai của mình rồi.

Sau khi Lư Bình đợi khoảng hai mươi phút, Giang đại sư cuối cùng cũng dẫn mãnh nam của cô đến.

“Lư tổng, thật xin lỗi, hơi kẹt xe tí, để chị chờ lâu như vậy!”

“Tôi cũng vừa mới tới, Giang đại sư, cậu đi đường vất vả rồi!”

Sau khi chào hỏi nhau xong, Giang Phong giới thiệu mọi người với nhau: “Lư tổng, đây là anh Mã mà tôi đã kể với chị. Anh Mã, đây là chị Lư mà tôi đã kể cho anh.”

“Lư tổng, xin chào!” Mã Đại Thông vội chào hỏi, đồng thời lén nhìn bà chủ bất động sản trước mắt.

Hôm nay Lư Bình ăn mặc rất đẹp, váy phối cùng với áo sơ mi thanh lịch, tôn lên vóc dáng đầy đặn của mình, nét trưởng thành, gợi cảm của cô khiến Mã Đại Thông không thể rời mắt.

“Xin chào, anh Mã!” Lư Bình vừa chào hỏi vừa lén nhìn anh ta.

Khỏi phải nói, càng nhìn càng thích. Mã Đại Thông có mày rậm và mắt to, mũi cao, miệng rộng, khuôn mặt chữ điền, cao một mét tám mươi sáu. Ở phía Bắc có thể xem là một người đàn ông bình thường, nhưng ở Quế Châu - nơi có tỉ lệ chiều cao đứng cuối cả nước thì anh ta đúng kiểu một người đàn ông vạm vỡ, to lớn.

Sau khi hai bên đã ngồi vào chỗ, Lư Bình bèn bảo phục vụ phục vụ lên món.

Vốn dĩ đã chuẩn bị trước nên sau khi Lư Bình gọi món, trong vòng ba phút, phục vụ nhà hàng đã lần lượt bưng các món ăn đặc sắc, thơm ngon lên.

Sau khi các món được bưng lên, Lư Bình hỏi: “Giang đại sư, anh Mã, hai người uống rượu gì?”

Giang Phong cười nói: “Lát nữa tôi phải lái xe nên không uống rượu, anh Mã uống cùng Lư tổng đi.”

Mã Đại Thông gật đầu: “Tôi gọi rượu trắng để uống với Lư tổng vậy.”

Lư Bình vừa dặn phục vụ đi lấy rượu vừa cười hihi nói: “Anh Mã, tửu lượng của tôi không tốt, anh đừng chuốc say tôi đấy.”

Mã Đại Thông cười nói: “Không đâu, chúng ta uống chút cho có vị là được.”

Giang Phong cười rồi nói chêm vào: “Lư tổng, anh Mã, hôm nay

hai người cứ uống thoả thích đi, e rằng qua hôm nay phải cai rượu một khoảng thời gian đấy."

Lư Bình thắc mắc hỏi: "Giang đại sư, tại sao qua hôm nay chúng tôi phải cai rượu một khoảng thời gian?"

Mã Đại Thông cũng thắc mắc nhìn Giang Phong.

Giang Phong cười híp mắt nói: "Vì qua hôm nay, hai người phải chuẩn bị để có em bé rồi."

Lư Bình cảm thấy rất có lý, cô nhìn Mã Đại Thông một cái rồi gật đầu nói: "Giang đại sư nói đúng, vậy từ ngày mai tôi sẽ bắt đầu cai rượu."

Mã Đại Thông nghe mà sững người, đây mới là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà đã bắt đầu chuẩn bị có em bé rồi sao?

Tiến độ này có phải quá nhanh không?

Chương 343: Ở Chỗ Chị Có Một Con Đường Thông Đến Tận Trời

Nhưng thật đáng mong đợi.

Giang Phong gần như làm xong việc cần làm, sau đó hắn không nói nữa, để hai người tự mình trò chuyện, còn hắn thì chuyên tâm ăn cơm, lấp đầy cái bụng.

Thấy hai người trò chuyện vui vẻ, Giang Phong lau miệng sạch sẽ rồi cười nói: "Lư tổng, anh Mã, hai người thong thả ăn, phòng môi giới hôn nhân của tôi có chuyện cần xử lý, tôi xin phép về trước."

Lư Bình hỏi: "Giang đại sư ăn no rồi sao?"

"Ăn no rồi."

Nói đến đây, Giang Phong chớp chớp mắt, đầy ngụ ý nói: "Lư tổng, tôi giao anh Mã cho chị nhé, chị phải chăm sóc tốt anh ấy đấy."

Lư Bình đỏ mắt đáp: “Giang đại sư yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Tiểu Mã thật tốt.”

Sau khi hai người làm quen với nhau, cách xưng hô cũng thay đổi, Lư Bình gọi Mã Đại Thông là Tiểu Mã, còn Mã Đại Thông gọi Lư Bình là chị Bình. Chỉ thay đổi cách xưng hô đã kéo gần khoảng cách giữa hai bên lại.

“Ừm, tạm biệt nhé.”

“Tạm biệt.”

Sau khi Giang Phong rời đi, Lư Bình nhìn Mã Đại Thông đang ngại ngùng, đúng là càng nhìn càng thích, cô không nhịn được bèn nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Mã, chị nghe Giang đại sư nói cậu vẫn là trai tân đúng không?”

Mã Đại Thông mặt ửng đỏ: “Tôi chưa từng nói chuyện này với ai, sao Giang đại sư lại biết vậy?”

Lư Bình cười nói: “Kiến thức nhân tướng học của Giang đại sư cao thâm, cậu ấy nhìn một cái là biết cậu có phải trai tân hay không hà.”

Mã Đại Thông nói: “Thật ra tôi từng hẹn hò.”

Lư Bình tò mò hỏi: “Nếu đã hẹn hò, vậy tại sao cậu vẫn là trai tân thế?”

Mã Đại Thông ngại ngùng nói: “Tôi cũng không muốn làm trai tân, người khác mà biết thì mất mặt lắm. Thật ra lúc đó tôi cũng từng định cùng bạn gái cũ ân ái mấy lần, muốn thoát kiếp trai tân, tiếc là đến cuối cùng vẫn không được.”

Lư Bình hào hứng hỏi: “Tiểu Mã, tại sao định ân ái mấy lần mà vẫn không thoát kiếp trai tân thế? Theo lý thì bạn gái cũng cùng cậu đi hẹn phòng, không lý nào lại từ chối.”

Mã Đại Thông gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Vấn đề không phải ở cô ấy mà là ở tôi.”

Lư Bình tò mò hỏi: “Vấn đề gì? Nói với chị đi!”

Mã Đại Thông ngại đến mức không nói nên lời, một hồi lâu mới rặn được một câu: “Quá to nên nhét không vào.”

Lư Bình nghe xong, cơ thể cô như thể bị điện giật, toàn thân tê tê.

Cô hiểu ngay lời Mã Đại Thông nói.

Dù sao lúc họ nhờ Giang đại sư tìm đối tượng cho mình đã đưa ra những điều kiện cao. Nếu không phù hợp với điều kiện, Giang đại sư sẽ không giới thiệu cho họ.

“Tiểu Mã, nếu xe của cậu quá lớn, không đi lọt con đường nhỏ hẹp đó, vậy chị đây có một con đường thông lên tận trời, cậu có muốn đến lái thử không? Chị bảo đảm xe cậu đi lọt, hơn nữa còn có chỗ dừng chân cho cậu mua đồ nghỉ ngơi đấy.”

Tuy Mã Đại Thông là trai tân, nhưng bây giờ là thời đại bùng nổ thông tin, chỉ cần tiếp xúc với internet đều có thể học được vô số kiến thức khác nhau, nên đương nhiên anh ta nghe hiểu hết những lời Lư Bình nói.

Khoảnh khắc này, tuy anh ta không biểu hiện gì nhưng thằng nhỏ của anh ta đã gấp đến mức sắp “đứng dậy” luôn rồi.

Nghĩ rằng thằng em đã theo mình hai mươi lăm năm, nhưng lại chưa từng được “ăn thịt”, quả thật rất đáng thương. Mã Đại Thông bèn chiều theo ý của thằng em, anh ta đáp: “Nếu chị đã bằng lòng thông đường giúp tôi, vậy tôi đương nhiên sẽ vui vẻ đi con đường thông đến tận trời này rồi.”

Tay của Lư Bình bất giác đặt lên chân anh ta, mắt long lanh nhìn anh ta: “Tiểu Mã, sản phẩm em tích trữ suốt hai mươi lăm năm, có lẽ sớm đã đầy kho rồi ha, hay là bây giờ chúng ta lên xe đi thôi?”

Trong hoàn cảnh này, Mã Đại Thông nào còn sức từ chối nữa, anh ta gật đầu đồng ý ngay: “Tôi nghe theo chị vậy.”

Chuyện này thật đúng với câu “Nam theo đuổi nữ cách tận một ngọn núi, nữ theo đuổi theo chỉ cách một tầng lụa”. Chỉ cần người con gái bằng lòng chủ động, vậy tiến triển nhanh cũng là chuyện bình thường.

…

Buổi chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân.

Giang Phong đang gọi video với ba mẹ, bàn bạc chuyện về nhà viếng mộ.

Theo phong tục của trấn Thanh Hà, thông thường tiết thanh minh sẽ bắt đầu vào ngày thứ bảy của tuần đầu tiên hoặc tuần thứ hai sau tiết xuân.

“Tiểu Phong, con định thứ bảy chủ nhật tuần này về “xúc núi” (cách gọi tạo mộ của trấn Thanh Hà) hay tuần sau về? Giang phụ hỏi.

Giang Phong nói: “Để anh hai hỏi ý chị dâu đã, xem chị dâu khi nào rảnh rỗi quyết định thời gian. Dù sao con lúc nào cũng được hết.”

Giang mẫu nói: “Vậy Tiểu Phong nói một tiếng với anh hai nhé, sau đó bảo nó hỏi chị dâu của con rồi xếp ngày để ba mẹ có thể chuẩn bị trước.”

Giang Phong nói: “Dạ, lát nữa con sẽ hỏi anh hai, ba mẹ gọi điện cho chú thím chưa?”

Giang phụ lắc đầu: “Chưa gọi, mấy đứa xếp ngày trước đi, sau đó báo lại cho chú của con.”

“Dạ, vậy con cúp máy trước đây, lát nữa hẹn xong thời gian con lại báo với ba mẹ.”

Sau khi cúp máy, Giang Phong gọi điện cho anh hai…

Chương 344: Xúc Núi

Thứ bảy, ngày 25 tháng 3 năm 2023.

Tám giờ sáng, Giang Phong đợi mọi người ăn sáng xong, hắn xách theo các dụng cụ cùng các đồ cúng như xẻng, dao, cuốc, máy cắt cỏ, gà vịt cá thịt, cơm nắm, trái cây, giấy tiền vàng mã, rượu trà, …, sau đó lái xe lên đường.

Huyện Bách Lương nhiều núi, người chết ở đây đều chôn ở dưới đất, hơn nữa còn là chôn trên núi, nên mới có mấy cái tên như "xúc núi", "tế núi".

Tế núi chia làm hai kiểu: một là cúng tổ tiên từ ba mẹ ngược dòng về tổ tông ba đời trước, gọi là "gia sơn"; hai là cúng tổ tiên gia tộc, gọi là "đại chúng sơn"

Bây giờ Giang Phong và mọi người đương nhiên đi cúng "gia sơn" rồi.

Trước đây chưa có ô tô, mọi người thường xách theo dụng cụ cùng đồ cúng rồi lội bộ đi "xúc núi". Bây giờ có ô tô thì thuận tiện hơn nhiều, tuy ô tô không thể lái lên núi nhưng ít nhất nó có thể đến chân núi, chúng ta cũng không quá vất vả để đi tiếp quãng đường còn lại.

Mười mấy phút sau, Giang Phong và mọi người cũng lái xe đến chân núi nghĩa trang đầu tiên.

Sau khi đỗ xe, mọi người bắt đầu phân chia công việc. Giang phụ vác máy cắt cỏ, chú thì xách gà vịt cá thịt cùng mấy đồ cúng khác, mấy người còn lại thì xách những dụng cụ còn lại.

Giang Phong cầm theo một cái rựa.

Ở huyện Bách Lương, hầu như mỗi ngọn núi đều có một con đường nhỏ lên núi, vừa bắt đầu mọi người đã đi con đường núi này rồi.

Nhưng lúc đến giữa lưng chừng núi, Giang Phụ - người đi phía trước bỗng dừng lại, ông ấy nói: “Con đường năm ngoái lại bị cỏ dại che khuất rồi, muốn đi qua thì phải phát quang cỏ thôi.”

Giang mẫu nói: “Hơn mười năm trở lại đây, hầu như mọi người trong thôn đều dùng bếp ga nên không có ai lên núi đốn củi, cho nên có dại mọc um tùm. Nếu mười năm nữa trôi qua, chắc cả núi sẽ biến thành “rừng rậm nguyên thuỷ” mất.”

Giang Phong cầm rựa phát cỏ trước.

Ở trấn Thanh Hà, khi “xúc núi” cần phải dọn sạch cỏ dại xung quanh ngôi mộ. Đây không phải là một việc nhẹ nhàng, đặc biệt là trong mười năm gần đây, cỏ dại quanh mộ mọc um tùm, hằng năm việc dọn dẹp sạch sẽ đều tốn rất nhiều công sức và thời gian.

Trước kia, lúc Giang Phong “xúc núi” cũng không tích cực như vậy, suy nghĩ của hắn giống với mấy thanh niên cùng thời, hắn cảm thấy cùng bái tổ tiên chỉ là một cách để tưởng nhớ đến họ, không cần làm đến mức bản thân thấm mệt, có lòng là được rồi.

Nhưng từ sau khi Giang Phong có được năng lực thần kỳ này, suy nghĩ của hắn cũng đã thay đổi rất nhiều. Hắn không còn là một người kiên trì theo chủ nghĩa vô thần nữa, nếu như trên đời thật sự không có quỷ thần, vậy làm sao giải thích thứ năng lực thần kỳ trên người hắn đây?

Nên dịp “xúc núi” năm nay, hắn cố ý chọn cái rựa để có thể góp nhiều công sức hơn, không giống như năm trước, làm như không làm.

Bên phải một nhát, bên trái một nhát, Giang Phong đi trước mở đường.

Giang Phi đi phía sau hét gọi: “Tiểu Phong, mệt thì bảo anh thay nhé.”

Giang Phong cũng không quay đầu lại, hắn nói: “Biết rồi, mới làm mà mệt gì.”

Giang Phi “ừm” một tiếng, sau đó giới thiệu cho vợ anh ta: “Người được chôn cất ở đây là ông cố tổ.”

Chị dâu Trương Dung Doanh xách đồ theo sau, cô hỏi: “Nhà chúng ta tổng cộng có bao nhiêu mộ thế?”

Giang Phi đáp: “Tổng cộng có mười bốn ngôi mộ.”

“Ồ!” Trương Dung Doanh nói, sau đó nhìn quang cảnh xung quanh, nghĩ cách ghi nhớ ngôi mộ này.

Giang Phong đi phía trước phát cỏ tầm bảy tám phút, cuối cùng cũng phát quang một con đường, sau đó mọi người men theo con đường đi đến ngôi mộ phía trước.

Các ngôi mộ ở trấn Thanh Hà đều có một đặc điểm, đó là không có bia mộ, chỉ có một ụ đất nhỏ, hơn nữa trên một ngọn núi thường có nhiều hơn một ngôi mộ, hai ngôi mộ thường chỉ cách nhau vài mét.

Thành thật mà nói, nhiều lần Giang Phong không thể phân biệt được ngôi mộ nào là của tổ tiên mình và ngôi mộ nào là của tổ tiên người khác.

Tuy ở trấn Thanh Hà rất ít thấy chuyện đi nhầm mộ nhưng đôi khi nó vẫn xảy ra. Dù sao một năm chỉ đến một lần, thậm chí có người vài năm mới đến một lần, mấy ngôi mộ lại na ná nhau, không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Tảo mộ, những nơi khác nhau có phong tục khác nhau.

Có những nơi việc tảo mộ rất đơn giản, đem một ít hoa quả, vàng bạc, nhang đèn, ngọn nến v.v... là có thể ung dung làm xong, nhiều nơi không có núi non gì cả, mồ mả đều ở trong ruộng nên không cần để dọn cỏ làm gì.

Nhưng mà huyện Bách Lương thì khác, mộ đều nằm ở trên núi, chín mươi phần trăm ngôi mộ là mộ đất, mỗi năm tổ chức tế lễ một lần, mộ cao ba thước, đó không phải chuyện đùa.

Dọn sạch cỏ dại xung quanh các ngôi mộ thực sự rất vất vả, đặc biệt là những ngôi mộ có cỏ dại um tùm, người đã quen với công việc đồng áng cũng phải mất đến một hai tiếng đồng hồ mới có thể dọn sạch được.

Nếu nhiều người cùng làm, thời gian này quả thực có thể rút ngắn, nhưng thông thường phải mất từ nửa tiếng đến một tiếng để dọn dẹp mộ phần, cộng với thời gian cúng bái.

Mà mỗi gia đình trên cơ bản có hơn mười đến hai mươi phần mộ người nhà, nhất định không phải một ngày là xong, giống như nhà Giang Phong mỗi năm đều bỏ ra hơn hai ngày để xúc núi.

Trước kia Giang Phong xúc núi cũng không toàn tâm toàn ý, không phải anh ta không kính trọng tổ tiên, mà là anh ta cảm thấy không cần thiết làm cho mình mệt mỏi như vậy, chỉ cần có lòng thành là được rồi.

Nhưng năm nay, Giang Phong cứ như biến thành một người khác, hắn làm việc rất chăm chỉ, hắn dùng dao rựa mở đường cho đến khi tay phồng rộp lên, dọn dẹp cỏ dại, đắp đất mới cho phần mộ, treo giấy, cắm hương, v.v..

Sau hai ngày lăn lộn, Giang Phong mệt lử, điều này khiến Giang phụ và Giang mẫu đều thấy thương, không hiểu vì sao đứa con trai út trước đây không màng đến việc xúc núi bỗng trở nên chăm chỉ và tích cực như vậy.

Chương 345: Bà Xã, Em Thật Thông Minh

Sau khi trở lại tỉnh ly, Giang Phong gọi điện cho Bạch Tử An.

Sau khi điện thoại được kết nối, hai người chào nhau, Giang Phong liền hỏi: “Giáo sư Bạch, hai ngày nay tôi đã về quê hương để bái sơn, cảm thấy rằng sức mạnh của mình không đủ, tôi muốn tìm một nơi để tập luyện, anh có chỗ nào tốt để giới thiệu giúp tôi không?”

Bạch Tử An cười nói: "Giang đại sư, chuyện này thật sự là trùng hợp, tôi cũng đang tập luyện đây, tôi sẽ sắp xếp cho anh, tám giờ tối anh đến câu lạc bộ thể hình xx, chúng ta cùng nhau luyện tập."

Giang Phong cười nói: "Giáo sư Bạch, xem ra anh thật sự bị huấn luyện viên Kiều kích thích không ít ha!"

Bạch Tử An cười hắc hắc nói: "Tôi đành chịu, với thể lực phi thường của cô ấy, nếu không mau chóng rèn luyện, thì đến lúc chúng tôi bên nhau thật sự là gánh không nổi cô ấy!

"Ha ha, giáo sư Bạch, đừng trách tôi nói khích anh, nhưng cho dù anh có khổ luyện như thế nào, về thể lực cũng chưa chắc có thể so với huấn luyện viên Kiều."

“Tôi biết điều này chứ, không mong có thể đuổi kịp cô ấy về thể lực, nhưng cũng không thể quá yếu đuối, nếu không chỉ cần nằm bẹp xuống thì không có cơ hội trở mình để giành thế chủ động!”

“Nói cũng có lý, vậy thì hãy luyện tập chăm chỉ đi, hẹn gặp lại anh vào tối nay."

"Ừm, tối nay gặp."

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong không khỏi bật cười thành tiếng.

...

Một khu dân cư ở Tây Hương Đường

Hồ Văn Hoa đang thảo luận về cốt truyện với vợ Ngô Vũ Đình, mặc dù vợ anh ta là một viết lách không bằng anh ta, nhưng cô ấy không vô dụng, anh ấy không thể bắt kịp cô ấy khi miêu tả tâm lý phụ nữ.

Sau khi phát hiện ra ưu điểm này của vợ, Hồ Văn Hoa thường cùng cô ấy thảo luận về những tình tiết trong tiểu thuyết, điều này khiến anh ấy viết về phụ nữ ngày càng giỏi hơn, kết quả tiểu thuyết ngày càng tốt hơn, lượng đặt mua trung bình hiện tại đã đạt 15.000, phí bản thảo hàng tháng đã vượt qua mốc 100.000, nó thực sự là một công việc khó khăn.

Hiện tại, khu chung cư nơi hai vợ chồng sống đã được Hồ Văn Hoa mua với một khoản tiền đặt cọc vào năm ngoái.

"Vợ à, nam chính bây giờ tiền nhiều vô kể, nữ chính mới xuất hiện này mà anh ta cũng không có ý theo đuổi, anh ta chỉ muốn trong thời gian ngắn nhất có thể tiêu hết tiền, cho đến khi cô bằng lòng

sinh con cho anh ta, trong quá trình này, em hãy nghĩ đến thay đổi tâm lý của nhân vật nữ chính mới, nhất định nó phải hợp tình hợp lý.” Hồ Văn Hoa nói.

Ngô Vũ Đình hỏi: "Chồng à, là lần đầu gặp mặt mà đã tiêu tiền sao?"

Hồ Văn Hoa gật đầu nói: “Ừm, nam chính lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh ấy biết dây chuyền vốn của công ty trong gia đình nữ chính mới bị phá vỡ, nên cô ấy cần gấp một khoản tiền để vượt qua nguy cơ trước mắt, cho nên nam chính nhân lúc nguy nan tiêu tiền để nuôi nữ chính mới."

Ngô Vũ Đình đột nhiên nói: "Chồng à, em hiểu rồi, chính là miêu tả quá trình biến hóa tâm lý của nữ chính mới ban đầu không muốn bị gò bó nhưng cuối cùng lại phải khuất phục trước công ty gia đình đúng không? "

Hồ Văn Hoa cười và khen ngợi: "Bà xã, em thật thông minh, điều anh muốn chính là sự thay đổi tâm lý này."

Ngô Vũ Đình hăng hái nói: "Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho em."

Hồ Văn Hoa cười nói: "Vậy em suy nghĩ kỹ đi, anh đi đánh máy."

Ngô Vũ Đình hươ tay lên, "Đi đi!"

Hồ Văn Hoa bước vào phòng làm việc, mở máy tính chuẩn bị làm việc, nhưng QQ mà anh đăng nhập quanh năm đột nhiên vang lên tiếng bíp, anh bấm vào thì là một người bạn cũng là tác giả đang nhắn tin riêng cùng anh.

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Văn Hoa Cự, anh có ở đó không?"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn này là tác giả lớn của trang web Khởi Điểm, người đã ra mắt cùng lúc với Hồ Văn Hoa, khi đó cả hai đều là tân binh, họ động viên lẫn nhau, dựa vào nhau để tồn tại và vượt qua giai đoạn mới một cách khó khăn.

Sau đó, Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn viết càng ngày càng hay, trong ba bốn năm đã trở thành một tác giả lớn, còn Hồ Văn Hoa hết cuốn

này đến cuốn khác, mặc dù có tiến bộ, nhưng loại tốt nhất vẫn là hàng chất lượng cao, cho đến hiện tại tiểu thuyết này mới bùng nổ và trở thành tác giả của vạn cuốn tiểu thuyết.

Hai người là bạn cùng chung hoạn nạn, quan hệ đương nhiên không thể so sánh với các tác giả bình thường.

Thực Uẩn Văn Hoa: "Vâng, tôi đang chuẩn bị làm việc!"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: “Vậy chờ anh làm xong việc rồi trò chuyện tiếp.”

Thực Uẩn Văn Hoa: "Tôi vẫn còn một vài chương để lưu, viết sau cũng được. Có gì muốn nói cứ nói đi."

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Trước khi nói chuyện, tôi muốn hỏi anh một câu, cuộc sống sau khi kết hôn của anh thế nào?"

Thực Uẩn Văn Hoa: "Tôi đang có một khoảng thời gian vui vẻ, tôi thực sự đã tìm được đúng người."

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Xem ra vị độc giả đó của anh làm người mai mối thật sự mát tay đó!”

Chương 346: Bạn Cùng Chung Hoạn Nạn

Thực Uẩn Văn Hoa: " Thật đáng kinh ngạc, lúc đó Giang đại sư để lại lời nhắn trong tiểu thuyết của tôi, tôi đã do dự không biết có nên tin hay không! May mắn thay, cuối cùng tôi đã chọn tin vào điều đó, nếu không thì bây giờ tôi vẫn là một người cô đơn, làm sao tôi có thể sống hạnh phúc được như bây giờ chứ!”

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Vận khí của anh quả nhiên rất tốt, không giống như tôi..."

Thực Uẩn Văn Hoa: " Chuyện gì vậy? Anh với chị dâu cãi nhau à?"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Tôi đã ly hôn với cô ấy vào năm ngoái rồi!"

Thực Uẩn Văn Hoa: "Hiss... anh đã ly hôn vào năm ngoái rồi sao? Mẹ kiếp, tại sao lâu nay không nghe anh đề cập đến điều này?"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Không phải chuyện tốt, không có gì đáng nhắc tới."

Thực Uẩn Văn Hoa: "Thế nên anh muốn liên hệ với Giang đại sư nhờ cậu ấy mai mối cho anh à?"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Ừm, tôi cũng định như thế, mong là anh có thể giới thiệu đến anh ta giúp tôi."

Thực Uẩn Văn Hoa: "Không thành vấn đề, anh cứ chuẩn bị lý lịch cá nhân của anh trước, tôi đây sẽ gọi điện thoại cho Giang đại sư ngay đây."

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Thế thì phiền anh rồi!"

Thực Uẩn Văn Hoa: "Sao lại khách sáo với tôi làm gì, lát nói chuyện sau!"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: "Ừm."

Hồ Văn Hoa lấy điện thoại di động ra và gọi trực tiếp cho Giang đại sư.

Điện thoại được kết nối, hai bên chào hỏi nhau, Hồ Văn Hoa nói: "Giang đại sư, chuyện là như thế này, người bạn tác giả của tôi vừa ly hôn năm ngoái, bây giờ anh ấy muốn tìm một người bạn đời khác, hy vọng cậu có thể giúp tôi với tư cách là một người mai mối, không biết có được không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề, bảo anh ấy liên lạc với tôi đi!"

"Được, vậy tôi sẽ bảo anh ấy gọi cho anh."

Sau đó, hai người nói thêm vài câu khách sáo rồi cúp điện thoại.

Văn phòng môi giới hôn nhân.

Sau khi Giang Phong cúp điện thoại của Hồ Văn Hoa, chỉ trong

vòng vài phút đã nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Cuộc gọi vừa kết nối, đầu dây bên kia đã chào hỏi: "Xin chào, Giang đại sư, tôi là bạn tác giả của Thực Uẩn Văn Hoa, tên tác giả của tôi tên là Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn."

Giang Phong chào hỏi nói: "Tôi còn tưởng rằng là ai, hóa ra lại là Phù Dung đại thần, tôi đã đọc cuốn 《 Không gian quảng cáo lại cho thuê ^ _ ^ 》 do anh viết, viết rất là hay, trí tưởng tượng rất phong phú, là một cuốn sách hay hiếm có."

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn kinh ngạc nói: "Thì ra là Giang đại sư cũng đọc sách của tôi, thật là vinh hạnh quá!"

Tiếp theo, cả hai chào hỏi nhau một cách lịch sự.

Trực tiếp trò chuyện được kha khá thì Giang Phong mới nói vào đề tài chính: "Phù dung đại sư, nghe Văn Hoa đại sư nói năm ngoái anh đã ly hôn, muốn tôi giúp anh tìm bạn đời khác đúng không?"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn trả lời: "Đúng vậy."

Giang Phong nói tiếp: "Vậy anh giới thiệu một chút về bản thân mình đi!"

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn nói: "Tôi tên thật gọi Vũ Văn Bân, người tỉnh Sơn Đông, năm nay tôi 33 tuổi, cao 1,83 mét và nặng 91.5 kg, tôi tốt nghiệp Đại học xx, có một đứa con gái tầm 3 tuổi, thu nhập hàng năm hiện tại của tôi là khoảng hai triệu nhân dân tệ."

Giang Phong nói: "Anh có thể nói cho tôi biết tại sao anh lại ly hôn với vợ cũ được không?"

Vũ Văn Bân thở dài nói: "Tôi tự tổng kết lại, có lẽ là vì ba lý do:

Đầu tiên là không có cơ sở tình cảm, tôi gặp cô ấy qua sự giới thiệu của một người nào đó, lúc đó tôi cũng không còn quá trẻ, thấy cô ấy xinh xắn, quen nhau được khoảng 1 tháng thấy cũng hợp nên tôi chọn kết hôn với cô ấy.

Thứ hai là không có tiếng nói chung, cô ấy không quan tâm đến

những gì tôi thích, và tôi không quan tâm đến những gì cô ấy thích, bình thường hai người ở cùng nhau căn bản là không nói được mấy lời.

Thứ ba là tính cách không hợp nhau, thường hay vì một chuyện vặt vãnh mà nảy sinh mâu thuẫn, tranh chấp, hơn nữa quan niệm về việc tiêu xài cũng khác nhau.

Tóm lại, lựa chọn cưới cô ấy của tôi bản thân nó đã là một sai lầm."

Giang Phong hỏi: "Vậy anh đối với nửa kia có yêu cầu gì không?"

Vũ Văn Bân nói: "Cái này, đàn ông mà, ai cũng thích những người đẹp trẻ trung, xinh đẹp và ưa nhìn, tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ, hơn nữa tốt nhất là có tiếng nói chung và có tam quan tương đồng."

"Được, trong lòng tôi gần như có số rồi, anh tiếp tục kể tôi nghe về cuộc sống của anh đi."

"Cuộc sống của tôi rất đơn điệu..."

Cuộc điện thoại của hai người kéo dài hơn bốn mươi phút.

Sau khi cúp điện thoại, Vũ Văn Bân kết bạn với WeChat của Giang Phong, sau đó gửi những bức ảnh sinh hoạt mới nhất của anh ấy.

Chương 347: Bạn Cùng Chung Hoạn Nạn (2)

Giang Phong trả lời với biểu cảm ok, rồi tìm đối tượng tác hợp cho Vũ Văn Bân.

Ngay lập tức, một làn sóng vô hình quét ra, trong nháy mắt bao phủ hơn 20 triệu dân số, từng ảnh đại diện của những người phụ nữ lướt qua, cuối cùng khóa chặt ảnh đại diện của một người trong số họ:

[Họ tên] Cố Niếp Niếp

[Tuổi] 22 tuổi

[Chiều cao] 166 cm

[Cân nặng] 47kg

[Bối cảnh gia thế]……

[Tính cách sở thích]……

[Kinh nghiệm tình trường]……

[Giá trị kết hôn hiện tại] 78 (quan hệ vợ chồng 78 + môn đăng hộ đối 78 + quan hệ gia đình 78)

[Giá trị kết hôn cực cao] 86 (quan hệ vợ chồng 88 + môn đăng hộ đối 84 + quan hệ gia đình 86)

Sau khi đọc hồ sơ của Cố Niếp Niếp này, Giang Phong không khỏi cảm thán, hai người này duyên phận thật đúng là sâu đậm, Cố Niếp Niếp này lại là fan hâm mộ của Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn, thật sự là một sự trùng hợp không thể nào trùng hợp hơn!

…

5 giờ chiều.

Cố Niếp Niếp thu dọn tài liệu và tan ca đúng giờ.

Cố Niếp Niếp là sinh viên năm cuối hiện đang thực tập tại công ty xx, không giống như những thực tập sinh y khoa ngày nào cũng mệt mỏi rã rời, cô học chuyên ngành kế toán, tương đối thong thả, có thể đi làm và tan ca đúng giờ.

Sau khi đi xuống cầu thang, Cố Niếp Niếp sẽ chuẩn bị quay lại trường học.

Dù đã ra ngoài thực tập mấy tháng nhưng cô vẫn chọn ở lại trường vì ăn ở trong trường rẻ hơn bên ngoài rất nhiều, gia cảnh của cô ấy cũng không khá giả nên phải tằn tiện từng xu.

Ngay khi cô chuẩn bị quét một chiếc xe điện dùng chung để trở lại

trường học, một giọng nói vang lên sau lưng cô: "Xin chào, cô có phải là bạn học Cố Niếp Niếp không?”

Cố Niếp Niếp nghe vậy nhìn lại, thấy một thanh niên tuấn tú đang đặt câu hỏi, cô không khỏi gật đầu nói: “Tôi là Cố Niếp Niếp, xin hỏi anh là ai, tôi có thể giúp gì cho anh? "

Thanh niên soái ca mỉm cười nói: “Tôi tên là Giang Phong, là một người mai mối chuyên nghiệp không mời mà tới, muốn giới thiệu cho cô một đối tượng, không biết bạn học Cố đây có thể nể mặt tôi mà cùng ăn một bữa cơm được không?”

Cố Niếp Niếp nghe vậy trong lòng hơi động, hỏi: “Chẳng lẽ anh là vị Giang đại sư làm mai mối cho đại minh tinh Tiêu Mẫn đó sao?"

Giang Phong cười nói: "Chính xác là tôi, không ngờ tới bạn học Cố cô cũng để ý tới chuyện này."

Cố Niếp Niếp có chút kích động nói: "Dù sao thì Tiêu Mẫn cũng là một ngôi sao nổi tiếng ở thủ phủ tỉnh của chúng tôi, rất nhiều bạn học của tôi là người hâm mộ của cô ấy, tất nhiên tôi biết về sự kiện hôn lễ trọng đại như vậy của cô ấy, nên cũng có để ý một chút.”

Giang Phong nói rõ ràng: "Hóa ra là vậy, phía trước có một nhà hàng Hồ Nam, chúng ta đến đó vừa ăn cơm vừa nói chuyện được không?"

Cố Niếp Niếp mỉm cười và nói: “Giang đại sư, bây giờ anh cũng là một nhân vật nổi tiếng trên Internet, được ăn tối với anh thì tôi cũng rất vinh dự."

“Bạn học Cố quá khen rồi, mời lên xe."

“Được rồi cảm ơn! "

…

Năm phút sau.

Trong một gian nhỏ của một nhà hàng Hồ Nam, Giang Phong cùng Cố Niếp Niếp đang ngồi đối diện nhau.

“Bạn học Cố, cô muốn ăn gì?” Giang Phong đưa thực đơn cho cô ấy và nói.

Cố Niếp Niếp xua tay và nói: "Giang đại sư, anh cứ quyết định là được, tôi không kén chọn, sao cũng được cả.”

Giang Phong đã xem qua thông tin về cô ấy, vì vậy hắn đương nhiên biết những món ăn cô ấy thích, hắn không lãng phí thời gian ở đây, trực tiếp gọi món đầu cá với ớt băm nhỏ, thịt kho của người Mao, món ăn của bà ngoại Tương Tây và những món ăn khác mà cả hai đều thích.

Sau khi người phục vụ rời khỏi gian phòng, Giang Phong lấy hai bộ dụng cụ ăn ra, vừa vẩy nước trà lên bộ dụng cụ ăn, vừa hỏi: “Bạn học Cố, hiện tại cô đang là thực tập sinh của công ty xx sao?"

Cố Niếp Niếp gật đầu và nói: "Vâng, tôi đã thực tập được vài tháng rồi!"

Giang Phong nói: "Nghe nói cô học chuyên ngành kế toán, thực tập nghề nghiệp này hẳn là tương đối thoải mái nhỉ!"

"Cũng khá thoải mái, các tiền bối trong công ty cũng giúp đỡ tôi rất nhiều."

Nói đến đây, Cố Niếp Niếp mất bình tĩnh mà chủ động hỏi: “Giang đại sư, lúc nãy anh nói muốn giới thiệu một đối tượng cho tôi sao?"

Giang Phong rửa sạch xong bộ dụng cụ ăn, lại rót cho cô một tách trà rồi mới nói: “Đúng vậy, trước khi giới thiệu anh ấy, tôi muốn hỏi trước là bạn học Cố có biết gì về văn học mạng không?"

Nghe thấy câu hỏi của Giang Phong, Cố Niếp Niếp không khỏi bật cười nói: “Giang đại sư, người trẻ tuổi ở thời đại này có mấy ai mà không biết văn học mạng chứ, từ khi tôi học cấp hai đã bắt đầu đọc tiểu thuyết trực tuyến, cũng đã đọc được gần 10 năm rồi.”

Giang Phong cười hỏi: "Vậy cô thích đọc loại tiểu thuyết nào? Có thích tác giả nào không?"

Chương 348: Không Ngờ Tôi Lại Có Fan Nữ Xinh Như Vậy

Nói đến văn học mạng, cũng coi như là nói đúng chủ đề của Cố Niếp Niếp rồi, cô hào hứng nói: “Tôi đọc tiểu thuyết không kén chọn thể loại, miễn là viết hay thì thể loại nào tôi cũng đọc được. Còn về tác giả yêu thích thì đương nhiên là có, Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần chính là một trong những vị tác giả mà tôi yêu thích nhất, tiểu thuyết giả tưởng anh ấy viết hợp khẩu vị của tôi nhất, tôi theo dõi anh ấy mỗi ngày, hơn nữa tôi đã theo dõi bốn cuốn sách của anh ấy."

Giang Phong cười nói: “Bạn học Cố, cô thích Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần như vậy, thế cô có từng thấy ảnh của anh ấy chưa? Có phương thức liên lạc của anh ấy không? Từng trò chuyện với anh ấy chưa?”

Cố Niếp Niếp cười dè dặt nói: "Tôi đã xem ảnh phong thần của anh ấy, đã kết bạn QQ với anh ấy và cùng anh ấy trò chuyện trên QQ, nhưng tôi ngại sẽ làm phiền nên không dám trò chuyện nhiều.”

Giang Phong lấy điện thoại di động ra, nói: "Tôi có ảnh chụp sinh hoạt của anh ta ở đây, cô có muốn xem không?"

Cố Niếp Niếp thốt lên: "Tất nhiên là tôi muốn xem rồi!"

Nói đến đây, cô đột nhiên hoàn hồn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Giang Phong, “Giang đại sư, anh nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, chẳng lẽ chính là Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần sao?”

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, người mà tôi muốn giới thiệu cho cô chính là Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần, không ngờ tới cô lại là fan của anh ta, không thể không nói, hai người các người thật đúng là có duyên phận!"

"Cái này……"

Cố Niếp Niếp trợn to mắt khi nghe những lời đó, và cô ấy không nói nên lời trong một lúc.

Giang Phong mở ra những bức ảnh sinh hoạt mà Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn gửi đến, đưa chúng cho cô ấy và nói: “Này, đây là những bức ảnh đời thường của anh ấy, hình tượng có thể khác với những gì cô tưởng tượng, cô xem trước đi.”

Cố Niếp Niếp cầm lấy điện thoại và xem những bức ảnh trên màn hình.

Sau đó, cô hiểu tại sao Giang đại sư lại nói như vậy, người đàn ông trong bức ảnh quả thực khác với những bức ảnh chụp phong thần mà cô đã xem, không chỉ có vẻ ngoài thô kệch mà còn béo hơn.

Tất nhiên, hình dáng của cả người cũng không có gì thay đổi.

Cố Niếp Niếp nhìn chằm chằm vào màn hình khoảng hai mươi giây, sau đó đưa điện thoại lại cho Giang Phong và nói: “Giang đại sư, nếu tôi nhớ không nhầm, Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần đã kết hôn vài năm trước và còn sinh một cô con gái nữa mà!"

Giang Phong gật đầu nói: "Cô quả thật nhớ không lầm, nhưng năm ngoái anh ta đã ly hôn rồi!"

“Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần đã ly hôn năm ngoái sao?”

Cố Niếp Niếp kinh ngạc, sau đó trầm ngâm gật đầu nói: "Khó trách năm ngoái có mấy tháng Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần đều âm thầm cập nhật, chưa từng đăng một chương cầu phiếu, cũng rất ít xuất hiện trong nhóm, hơn nữa còn có một câu ở kết thúc chương cũng không để, lúc đó mọi người đều nghĩ rằng là do tranh đua bị đả kích chứ!

Bây giờ cuối cùng cũng phá được án rồi!”

Lúc này, người phục vụ bắt đầu lần lượt bưng ra các món ăn, hai người tạm dừng chủ đề này.

Sau khi người phục vụ dọn xong các món ăn và rời khỏi gian phòng, Giang Phong mời cô: “Nào, bạn học Cố, chúng ta cùng nhau thử những món ăn Hồ Nam cổ điển này xem mùi vị thế nào nhé?"

Vừa nói, hắn vừa nếm thử đầu cá với hạt tiêu xắt nhỏ trước, thấy

thịt đầu cá mềm, béo mà không ngấy, mềm và dẻo, tươi và cay, đúng là một món ăn cổ điển của ẩm thực Hồ Nam, và hương vị thực sự rất độc đáo.

Cố Niếp Niếp cũng không khách khí, cầm đũa lên và bắt đầu ăn.

Đợi đến khi nếm đủ 5 món xong, Giang Phong mới dừng đũa, nhìn cô và hỏi: "Thế nào, bạn học Cố, cô có muốn kết hôn với người viết tiểu thuyết mà cô yêu thích không?"

Cố Niếp Niếp ngượng ngùng nói: "Bây giờ vẫn còn quá sớm để nói về chuyện kết hôn, Giang đại sư hãy giới thiệu sơ qua về anh ấy đi, mặc dù tôi là fan hâm mộ của anh ấy, nhưng tôi không biết rõ anh ấy ở thực tại thế nào."

Giang Phong gật đầu và nói: "Tên thật của anh ấy là Vũ Văn Bân, năm nay 33 tuổi, chiều cao 1 mét 83, nặng 91.5 kg, anh ấy tốt nghiệp Đại học xx, có một cô con gái, hiện tại thu nhập hàng năm của anh ấy là khoảng hai triệu nhân dân tệ.

Tính cách của anh ấy phải giống nhân vật chính trong cuốn sách của anh ấy từ 70% đến 80%, ngoài việc viết lách, anh ta còn thích cắm trại, câu cá, ẩm thực, âm nhạc, v.v."

Cố Niếp Niếp lắng nghe cẩn thận và âm thầm cho điểm đối phương, đầu tiên là tuổi tác là 90 điểm, cô ấy thích đàn ông trưởng thành, 33 tuổi nằm trong độ tuổi mà cô ấy ngưỡng mộ nên cô ấy cho điểm khá là cao.

Với chiều cao 98 điểm, 1m83 là chiều cao lý tưởng nhất của cô nàng nên nhất định phải chấm điểm cao.

Cân nặng là 60 điểm, thành thật mà nói, cân nặng 91.5 kg thực sự vượt quá tiêu chuẩn một chút, thử tưởng tượng bị cân nặng này đè lên khi cả hai đang ân ái, có lẽ sẽ khiến cô khó thở.

Học lực 90 điểm, không cần phải giải thích điều này.

Chương 349: Không Ngờ Tôi Lại Có Fan Nữ Xinh Như Vậy (2)

Ly hôn và có 1 đứa con gái, 50 điểm, dù sao cũng không ai muốn làm mẹ kế.

Thu nhập là 100 điểm, có thể nói một điều, những thông tin khác của đối phương nằm trong dự liệu của cô, nhưng thu nhập hàng năm này có chút ngoài dự liệu của cô, thân là một tác giả lớn, cô biết đối phương nhất định kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cô không ngờ lại có thể kiếm được nhiều như vậy.

Với thu nhập hàng năm là 2 triệu, thu nhập trung bình hàng tháng là 160.000 đến 170.000 nhân dân tệ, đây được coi là mức lương hàng năm cao nhất ngay cả đối với một công ty công nghệ cao đặt tại Trung Hoa.

Vì vậy, phải cho điểm đầy đủ.

Tính cách 90 điểm.

Sở thích 90 điểm.

Trung bình là 865 điểm.

Đây là điểm sơ bộ của cô ấy, còn các chi tiết cụ thể chỉ có thể được điều chỉnh dựa theo tình hình thực tế sau khi tiếp xúc.

Phải nói rằng số điểm này đã rất tốt rồi.

Thấy cô nghiêm túc lắng nghe, Giang Phong không nhịn được mà hỏi: "Bạn học Cố, cô có biết vì sao anh ấy lại ly hôn với vợ cũ không?"

Cố Niếp Niếp vội lắc đầu, làm sao cô ấy biết được điều này chứ?

"Đó là bởi vì anh ấy và vợ cũ không có tiếng nói chung, hơn nữa tam quan cũng không hợp, cuộc hôn nhân của họ kéo dài mấy năm mới ly hôn, đó là bởi vì thu nhập của anh ta rất cao, nếu không phải vì thu nhập này, bọn họ có lẽ đã ly hôn vào năm vừa kết hôn rồi. "

Nói xong, Giang Phong nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Nhưng bạn học Cố đây không giống như vậy, hai người đều thích tiểu

thuyết mạng, có tiếng nói chung, nếu ở bên nhau thì e là có thể sẽ có vô số chủ đề để nói.

Khi đó, cô không cần phải đi làm, chỉ cần làm nhân viên điều hành cho anh ấy, giúp anh ấy quản lý việc đánh giá sách, nâng cao sự gắn kết của người hâm mộ và xử lý công việc gia đình, để anh ấy yên tâm viết lách và không cần phải bị phân tâm bởi những thứ lộn xộn đó.

Khi đó, kết quả ước tính sổ sách sẽ được cải thiện, thu nhập thậm chí còn cao hơn hiện tại.

Do đó, cô nên cân nhắc kỹ lưỡng xem mình có muốn hẹn hò với anh ấy hay không."

Cố Niếp Niếp nghe đến nỗi bị mê hoặc, cuộc sống như vậy thật sự rất thú vị.

Tiếp theo, Giang Phong không nói nữa, mà tiếp tục ăn, để cho cô ấy suy nghĩ kỹ càng trước khi quá muộn.

Cố Niếp Niếp vừa ăn cơm, vừa cân nhắc về chuyện này.

Hơn mười phút sau, Giang Phong đã ăn no căng bụng, lúc này mới hỏi: “Bạn học Cố, cô suy nghĩ thế nào rồi?”

"Giang đại sư, đối với tôi mà nói, tôi đương nhiên nguyện ý đi xem mắt với anh ta, dù sao thì anh ta vẫn luôn là tác giả mà tôi yêu thích, có thể gặp mặt với phương thức này thì kỳ thực tôi rất mong đợi."

Nói đến đây, Cố Niếp Niếp thở dài nói: "Nhưng anh ấy đã ly hôn và có con, nếu tôi lấy anh ấy, tôi sẽ là mẹ kế của người ta, tôi sợ người thân và bạn bè cười nhạo, tôi cũng sợ rằng cha mẹ mình sẽ không đồng ý về vấn đề này."

Giang Phong nói: "Bạn học Cố, trong xã hội ngày nay, người ta chê cười người nghèo chứ không chê gái bán hoa, cô cũng không phải làm bồ nhí của người ta nên không cần sợ bị người thân, bạn bè chê cười. Hơn nữa, thu nhập một ngày của người đàn ông cô lấy có thể bằng lương tháng đi làm của người khác, họ hàng bạn bè đố kỵ với cô còn không kịp, chứ làm sao họ có thể chê cười cô được?

Về phần bố mẹ cô, theo kinh nghiệm mai mối của tôi, rất có thể họ sẽ đồng ý.

Vì vậy, điều quan trọng nhất là bản thân cô, chỉ cần cô thích, mọi thứ đều ổn. "

Mặc dù Giang Phong nói rõ ràng và logic, nhưng dù sao thì Cố Niếp Niếp vẫn còn trẻ và chưa tốt nghiệp ra trường, đột nhiên cô ấy phải đi xem mắt, sau đó nói về việc kết hôn, lúc này cô ấy không thể đưa ra quyết định trong chốc lát.

Thấy cô ấy do dự, Giang Phong không khỏi cười nói: "Bạn học Cố, cô không cần vội vàng đưa ra quyết định, tôi mai mối cho cô trước, tạm thời để hai người nói chuyện qua mạng, nói chuyện xong rồi tính chuyện gặp mặt cũng không muộn. "

Cố Niếp Niếp cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe những lời này, chỉ cần cô ấy không đưa ra quyết định kết hôn ngay lập tức thì mọi chuyện sẽ dễ dàng nói ra, và có thể giao lưu nhiều hơn với tác giả bản thân yêu thích qua internet là điều mà cô có cầu cũng không được.

Vì vậy, Cố Niếp Niếp nhanh chóng gật đầu và nói: "Chuyện này không thành vấn đề."

Giang Phong nhìn cô và hỏi: “Bạn học Cố, cô đã biết tôi rồi thì có lẽ cũng biết rõ sở trường của tôi là gì nhỉ?”

Cố Niếp Niếp nói: “Nghe nói Giang đại sư anh giỏi tính toán hôn nhân nhất?"

Giang Phong gật đầu và nói: "Đúng vậy, tôi giỏi nhất trong việc tính toán hôn nhân, và theo tính toán của tôi, cô và Vũ Văn Bân là cặp đôi trời định, có duyên nợ từ kiếp trước, là hình mẫu hạnh phúc sau hôn nhân, nhất định phải nắm bắt, đừng bỏ lỡ cuộc hôn nhân này. "

Chương 350: Giang Đại Sư, Anh Thực Sự Hiểu Tôi

Cố Niếp Niếp ậm ừ nói: "Cảm ơn Giang đại sư đã nhắc nhở."

"Không có gì, vậy thì nói cho tôi biết hoàn cảnh cá nhân và hoàn cảnh gia đình của cô đi!"

"Được thôi, tôi năm nay 22 tuổi..."

Tiếp theo, Cố Niếp Niếp nói với Giang Phong về hoàn cảnh cá nhân và hoàn cảnh gia đình của cô ấy một cách chi tiết, sau đó trao đổi thông tin liên lạc với Giang Phong và rồi chụp một bức ảnh.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, cả hai mới thanh toán và và rời đi.

Lần này là Giang Phong chiêu đãi, tất nhiên là hắn thanh toán.

Sau khi đưa Cố Niếp Niếp trở lại trường học, Giang Phong đã gọi cho Vũ Văn Bân.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền cười nói: "Phù Dung Đại Thần, tôi đã tìm được đối tượng phù hợp cho anh rồi đây."

Vũ Văn Bân ngạc nhiên: "Trời ơi, tốc độ nhanh thế cơ à?"

Giang Phong mỉm cười giải thích: "Bây giờ là thời đại mà các kênh truyền thông là vua, tôi đã mở một văn phòng môi giới hôn nhân ở đây, thủ phủ của tỉnh Quảng Tây, tôi có rất nhiều nguồn tài nguyên tuyệt vời, việc mai mối theo yêu cầu của anh đương nhiên là chuyện rất đơn giản. "

Vũ Văn Bân đồng ý và nói: "Nói cũng đúng, trong thế giới văn học mạng của chúng tôi, các kênh cũng là vua."

Giang Phong nói: "Cô ấy đến từ tỉnh Quảng Tây, năm nay 22 tuổi và là sinh viên năm cuối, cô ấy hiện đang thực tập tại công ty xx, cô ấy cao 1,66 mét và trông khá xinh đẹp."

Vũ Văn Bân cười và nói: "Giang đại sư, anh thực sự hiểu tôi."

Giang Phong cười nói: "Không thể không nói, anh cùng cô ấy thật sự là có duyên phận, cô ấy kỳ thật là fan hâm mộ trung thành của anh, tác phẩm của anh cô ấy đều đã đọc qua, mỗi ngày đều theo

dõi bốn tác phẩm gần đây của anh, là fan cũ của anh nhiều năm rồi, hơn nữa cô ấy còn kết bạn QQ với anh, anh nói thử xem có phải trùng hợp không?"

Vũ Văn Bân trợn to mắt khi nghe những lời này: "Ôi trời, trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy? ID của cô ấy là gì? Tên QQ của cô ấy là gì? Nói thử xem tôi có ấn tượng gì không."

Giang Phong nói: “ID của cô ấy là “Tiểu Đào Đào, biệt danh QQ cũng giống như vậy, anh có ấn tượng gì không?"

Vũ Văn Bân vỗ chân và nói: "Hóa ra là cô ấy, có ấn tượng, tất nhiên là có ấn tượng, cô ấy thường giúp lồng tiếng một số nhân vật nữ trong cuốn sách của tôi (mỹ nữ Tiểu Đào Đào, cô Hiểu…), giọng nói cực kỳ hay.”

Giang Phong cười nói: “Cho nên hai người thật sự là rất có duyên, đợi một lát tôi sẽ gửi cho anh thông tin cơ bản và hình của cô ấy, tiếp đến là làm sao để cưa cẩm thì không cần tôi phải chỉ anh đâu nhỉ?”

Vũ Văn Bân hào hứng nói: "Chuyện này thì không cần phải phiền đến Giang đại sư rồi, tuy rằng tôi không có kinh nghiệm thực tế, nhưng tôi đã viết rất nhiều cuốn sách, lý thuyết để tán gái cũng rất là phong phú, vừa hay có thể thử nghiệm để cung cấp tài liệu sáng tác cho sau này.”

“Được thôi, nếu anh đã tự tin như vậy thì tôi cũng không nhúng tay vào làm gì, việc còn lại để anh tự lo liệu nhé.”

"Được rồi, cảm ơn Giang đại sư, vừa nghĩ đến việc phải cưa cẩm fan nữ của mình, tôi đã không thể không phấn khích!"

"Haha, Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn đại thần, tôi phải nhắc nhở anh một câu rằng con gái người ta vẫn còn trẻ, anh đừng có dọa người ta sợ đấy.”

“Giang đại sư anh yên tâm đi, trong lòng tôi có tính toán rồi, tôi sẽ không có gấp gáp như vậy đâu.”

“Ừm, thế thì vậy trước đi, tắt máy nhé!”

"Vâng, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Sau khi cúp máy, Giang Phong vừa mỉm cười vừa lắc đầu, sau đó sắp xếp thông tin của Cố Niếp Niếp, rồi gửi kèm hình ảnh qua cho Vũ Văn Bân.

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: “Wow, thật sự rất xinh đẹp, không ngờ tới tôi lại có fan nữ xinh đẹp đến vậy, cảm ơn Giang đại sư đã đem lại cho tôi cơ hội này, ân đức lớn này của anh sau này tôi sẽ báo đáp.”

Giang Phong: “Phù Dung đại thần khách sáo quá rồi, mau đi cưa cẩm fan nữ của anh đi kìa!”

Phù Dung Sớm Nở Tối Tàn: “Hi hi, thế thì tôi không khách sáo nữa, đi đây!”

…

8: 00 tối.

Giang Phong đến Câu lạc bộ thể hình XX đúng giờ.

Câu lạc bộ thể hình này đang phải đối mặt với một nhóm khách hàng cao cấp, xử lý một tấm thẻ năm cũng phải lên đến 10 ngàn tệ, học phí một tiết học của huấn luyện viên thể dục rẻ nhất tại câu lạc bộ đều hơn 500 nhân dân tệ, thực sự không phải là giá cả phải chăng đối với người bình thường.

Bạch Tử An đã giúp sắp xếp trước rồi.

Sau khi Giang Phong bước vào câu lạc bộ và chào hỏi Bạch Tử An thì liền có người đưa anh ta đi thay quần áo thể dục.

Sau khi thay quần áo thể dục xong, Giang Phong nhìn xung quanh thì thấy rằng có hơn một chục trai xinh gái đẹp đang tập thể dục ở đây, đàn ông thì không đẹp gì mấy, còn mấy chị gái đó đang mặc quần áo thể dục trông thật là hấp dẫn.

Bạch Tử An chỉ vào máy chạy bộ gần cửa sổ kia và nói: “Chúng ta

qua đó làm nóng người trước đi!”

Giang Phong gật đầu, rồi đi cùng Bạch Tử An lên máy chạy bộ để bắt đầu làm nóng cơ thể.

“Giáo sư Bạch, anh tập luyện ở đây bao lâu rồi?”

Bạch Tử An vừa chạy bộ vừa trả lời: “Không lâu, mới tập luyện hơn 1 tuần thôi, đến khi tự mình tập luyện thì mới hiểu việc huấn luyện của Kiều Phượng Hoàng bọn họ rốt cuộc vất vả nhường nào, thật sự không biết làm sao cô ấy có thể tiếp tục kiên trì.”

Giang Phong nói: “Cường độ đào tạo đó thực sự không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.”

Chương 351: Cô Ấy Chưa Từng Tỏ Tình Mà Đã Thất Tình Rồi!

8 giờ 13 phút tối.

Câu lạc bộ thể hình XX, Giang Phong và Bạch Tử An đang trò chuyện trong khi chạy bộ.

Sau khi chạy trong bảy đến tám phút, người đã nóng lên, cả hai bắt đầu tập thể dục dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên thể hình, bọn họ chỉ mong có được vóc dáng mạnh mẽ, chứ không cần phải tập để có 8 múi bụng, cho nên hạng mục tập luyện có khác biệt khá lớn so với những người tập luyện cơ bắp.

Mãi đến 9 giờ 30 phút mới kết thúc tập luyện.

Phải nói một điều rằng tập thể dục thực sự rất khó khăn.

Nghỉ ngơi một lát rồi lại đi tắm, cũng đã đến 10 giờ tối.

Lúc rời đi, ông chủ câu lạc bộ mặt tươi cười ra tiễn, còn đưa cho Giang Phong một tấm thẻ thành viên đặc biệt, có thẻ này trong tay thì hắn có thể nhận được dịch vụ tốt nhất khi đến tập luyện.

Giang Phong dĩ nhiên biết đây là người của Bạch Tử An.

Sau khi ra khỏi câu lạc bộ thể hình, Bạch Tử An hỏi: “Giang đại sư, tối nay có lẽ anh không bận gì đâu nhỉ?”

Giang Phong nghe vậy lắc đầu rồi hỏi: “Giáo sư Bạch, tối nay anh còn có chương trình gì không?”

Bạch Tử An nói: “Hôm nay là sinh nhật của học sinh của tôi, cô ấy mời tôi tham gia bữa tiệc sinh nhật của cô ấy, anh có muốn đi cùng tôi không?"

Giang Phong hỏi: “Học sinh này của anh là nữ sao?”

Bạch Tử An gật đầu, “Là nữ.”

Giang Phong nói: “Tôi không quen biết cô ấy, vì vậy tôi đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của người ta e là là không tiện cho lắm!”

Bạch Tử An nói một cách ngượng ngùng: “Giang đại sư, anh cứ đi cùng tôi một chuyến đi, tôi có thể cần sự giúp đỡ của anh.”

Giang Phong có chút lay động: “Giáo sư Bạch, nữ sinh viên này có ý với anh ư?”

“Giang đại sư, anh quả thật lợi hại!”

Bạch Tử An ca ngợi một câu rồi thở dài, nói: “Thành thật mà nói, cô ấy đã cho tôi cảm giác như vậy, nhưng điều quan trọng là cô ấy không nói rõ, cho nên tôi sợ là đã hiểu lầm cô ấy."

“Ý anh là muốn tôi giúp anh làm rõ chuyện này, nếu là sự thật, thì thuận tiện giải quyết dùm?”

Bạch Tử An ậm ừ nói: “Nếu cô ấy đường đường chính chính theo đuổi tôi, thì tôi có thể bình tĩnh từ chối, nhưng cô ấy chỉ tìm cách tiếp cận tôi, còn nắm bắt chủ đề nói chuyện rất tốt, từ trước đến giờ chưa vượt qua giới hạn, tôi thì lại không biết đối xử với cô ấy như thế nào.”

Giang Phong cười nói: “Hiểu rồi, ý anh là muốn tôi tìm cơ hội vô ý để lộ tin tức anh sắp kết hôn ra bên ngoài, sau đó làm cô ấy đau lòng, không lãng phí tuổi thanh xuân của cô ấy nữa, đúng chứ?”

“Đúng thế, bản thân tôi tự tiết lộ chuyện này thì không tiện cho lắm, nhưng nếu Giang đại sư anh tìm cơ hội vô ý tiết lộ thì không thành vấn đề, dù sao chuyện này làm càng tự nhiên càng tốt.”

Nói đến đây, Bạch Tử An thở dài, “Được người đẹp yêu mến vốn là chuyện vui nhưng mà được nữ sinh của mình yêu mến thì có chút áp lực, tôi thật sự không mong cô ấy dành hết thanh xuân thời gian ở đại học cho tôi.”

“OK, thế thì xuất phát thôi, tối nay tôi có trách nhiệm giúp anh giải quyết rắc rối này!"

“Vâng, có Giang đại sư ra tay thì tôi yên tâm rồi!”

…

Tại phòng khách nào đó.

Bốn sinh viên nữ đang thay phiên nhau hát.

Trong số đó, người mặc một chiếc váy trắng và đẹp nhất và khí chất nhất chính là Thọ Tinh Sở Phi, còn ba cô gái khác là bạn cùng phòng của cô.

Sở Phi năm nay 21 tuổi, là người huyện Lăng, Bạch thị, tỉnh Quảng Tây, gia cảnh khá giả, sau khi lên đại học, mỗi tháng cha mẹ đều cho cô 10 ngàn tệ làm sinh hoạt phí, lúc muốn mua mấy món đắt tiền như máy tính, điện thoại, túi xách thì còn cho tiền thêm.

Cho dù là năm 2023, sinh hoạt phí hơn 10 ngàn tệ một tháng thì có thể được sống rất thoải mái trong thời gian học đại học.

Vẻ ngoài xinh xắn, gia cảnh lại tốt, nữ sinh như vậy trường học muốn không thích cũng khó, nói không ngoa thì số nam sinh trong trường quý mến cô ta ít nhất có 1 đại đội, công khai theo đuổi cô ta thì cũng có mấy người.

Nhưng tiếc là, những nam sinh theo đuổi cô ta nhất định đã phí sức rồi, kể từ hai năm trước khi Sở Phi vào học ở trường đại học tỉnh Quảng Tây thì đã âm thầm quý mến con người phong độ nhanh nhẹn, nho nhã đẹp trai, lại có khí chất của học giả như giáo sư Bạch.

So với giáo sư Bạch trưởng thành và hài hước, Sở Phi thấy mấy nam sinh đó còn quá ngây thơ.

Nếu giáo sư Bạch tuổi ngoài 40, thế thì dù cho Sở Phi thích cũng chắc chắn sẽ không nảy sinh kiểu tâm tư đó, dù sao thì việc thầy trò yêu nhau căn bản là không được cho phép, huống chi là tuổi tác chênh lệch lớn như vậy, khả năng muốn tu thành chính quả cũng rất thấp.

Tuy nhiên, giáo sư Bạch, với tư cách là phó giáo sư trẻ nhất của trường, chỉ hơn cô 9 tuổi, sự khác biệt tuổi tác này về cơ bản có thể cho qua, điều duy nhất ngăn chặn cô đó là mối quan hệ học sinh giáo viên giữa hai người.

Về vấn đề này, Sở Phi cũng đã nghĩ đến rồi, trong thời gian học đại học, cô chỉ yêu thầm chứ không bày tỏ, đợi đến khi tốt nghiệp rồi mới nghĩ đến việc theo đuổi, để xem có thể giành được nam thần của mình không.

Chương 352: Cô Ấy Chưa Từng Tỏ Tình Mà Đã Thất Tình Rồi! (2)

Mặc dù trong thời gian học đại học, cô chỉ yêu thầm chứ không bày tỏ, nhưng Sở Phi cũng không bận tâm đến việc giáo viên có biết tâm ý của mình hay không, dù sao thì thời gian 4 năm dài đằng đẵng mọi thứ đều có thể xảy ra, nếu anh ta không đợi cô tốt nghiệp mà yêu người khác thì phải làm sao?

Do đó, trong những năm gần đây, Sở Phi đã dùng mọi cách và sức lực để bày tỏ thái độ một cách mơ hồ với nam thần trong lòng cô.

Mặc dù cô không nhận được hồi âm từ nam thần, nhưng cô ấy tin rằng với chỉ số IQ của nam thần có lẽ sẽ cảm nhận được tâm ý của cô với anh ta.

Hôm nay là sinh nhật của cô ấy, cô ấy thực sự muốn có một sinh nhật riêng tư với nam thần, chỉ có điều cách nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ thôi, nếu thật sự làm vậy thì chẳng khác nào tỏ tình rồi. Cô ấy bây giờ lại không rõ nam thần có thái độ thế nào với cô ấy,

lại không dám đi xác nhận điều này, lỡ như làm một cách vụng về thì hỏng chuyện mất.

Do đó, Sở Phi đến đặt phòng tiệc và phải gọi ba chị em cùng phòng đến.

“Phi Phi à, khi nào thầy giáo mới đến vậy?” Câu hỏi đến từ cô gái mập đeo kính cận tên là Phương Phương.

“Lúc nãy thầy giáo có nhắn tin Wechat cho mình nói rằng thầy ấy đi cùng một người bạn đến đây, có lẽ sắp tới rồi!” Sở Phi trả lời.

"Ah? Thầy giáo đưa một người bạn đến sao? Không lẽ nào là đưa bạn gái của thầy ấy qua chứ?" Phương Phương tỏ ra ngạc nhiên nói.

Sở Phi nghe vậy âm thầm nghiến răng, chị em chết tiệt này chỉ biết chọc tức cô.

Mặc dù cô ấy chưa bao giờ tiết lộ trước mặt bất cứ ai rằng cô ấy thích giáo sư Bạch, nhưng đây cũng không phải lý do cô bạn mập này kích động cô.

Trong lòng Sở Phi không ngừng chửi bậy, trên mặt lại không để lộ thần sắc, thản nhiên nói: “Có lẽ không phải đâu, chưa từng nghe ai nói thầy ấy có bạn gái cả!”

Phương Phương nghĩ một lúc, cũng gật đầu nói: “Nói cũng đúng, với sự nổi tiếng của thầy ấy ở trường của chúng ta thì nếu thầy ấy có bạn gái sẽ không thể giấu được.”

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến liền, hai người vừa mới nói đến thầy giáo thì cánh cửa phòng bỗng mở ra, giáo sư Bạch nho nhã đẹp trai dẫn theo một chàng trai trẻ đẹp trai hơn anh ta bước vào.

"Thầy giáo, chào buổi tối."

Thấy giáo sư Bạch bước vào, bốn người kể cả Sở Phi lần lượt cất tiếng chào.

"Chào các bạn học, để tôi giới thiệu với các em, đây là Giang đại sư, bạn tốt của thầy.”

Bạch Tử An vừa bước vào phòng thì đã lập tức giới thiệu: “Giang đại sư năm ngoái vừa tốt nghiệp Đại học XX, hiện đang là một người mai mối chuyên nghiệp, mở một văn phòng môi giới hôn nhân ngay cạnh trạm xe lửa, nếu sau khi tốt nghiệp có bạn học nào muốn kết hôn thì tìm Giang đại sư chắc chắn sẽ không sai đâu.”

"Wow, anh chàng đẹp trai này thật lợi hại!”

"Chà, hèn chi tôi nghe cái tên này quen quen!"

Khi bốn cô gái đang ngạc nhiên, Bạch Tử An lại thay Giang Phong giới thiệu: “Giang đại sư, đây là bạn học Phương Phương, đây là bạn học Trần Tú Vân, đây là bạn học Lý Tinh Tinh, còn đây là bạn học Sở Phi người tổ chức sinh nhật vào hôm nay.”

Giang Phong chào hỏi từng người một, cuối cùng nhìn vào nhân vật chính Sở Phi và nói: “Bạn học Sở Phi, mong cô thứ lỗi vì không mời mà đến, đây là chút quà mọn, chúc cô sinh nhật vui vẻ!”

Vừa nói, Giang Phong vừa đưa cho Sở Phi những món ăn vặt sáng tạo mà anh ấy đã mua trên đường.

Sở Phi nhận lấy món quà, liên tục nói cảm ơn.

Lúc này, Bạch Tử An cũng gửi quà cho cô ấy, cũng y hệt là những đồ ăn vặt sáng tạo mua cùng Giang Phong, chỉ là loại đồ ăn vặt không giống nhau.

Sở Phi nhận lấy quà, cười đến nỗi mắt híp lại.

Sau khi Giang Phong và Bạch Tử An tìm một nơi để ngồi xuống, Phương Phương đến gần Giang Phong và hỏi: “Giang đại sư, anh có phải là Giang đại sư đã mai mối cho siêu sao Tiêu Mẫn không?”

Giang Phong gật đầu, cười nói: "Không ngờ là bạn học Phương Phương cũng biết đến tôi.”

Được Giang Phong xác nhận, Phương Phương vui vẻ nói: "Giang đại sư, thật sự là anh rồi, em có theo dõi anh trên Weibo đó, không ngờ là tối nay có thể gặp người thật rồi!”

3 người bọn Sở Phi nghe thấy Phương Phương nói vậy, cũng đều

biết rõ thân phận của Giang Phong, đều nhịn không được mà hưng phấn lên.

Dù sao Giang Phong cũng đã có ba bốn triệu người hâm mộ trên Weibo, có tư cách được gọi là đại minh tinh trên mạng rồi.

Tiếp theo, ba cô gái Phương Phương, Trần Tú Vân, Lý Tinh Tinh liền quay sang Giang Phong hỏi này hỏi nọ, bọn họ đều là những cô gái bình thường, đây là lần đầu tiên họ tiếp xúc gần gũi với một nhân vật nổi tiếng trên mạng, cho nên tính tò mò rất mạnh mẽ.

Sở Phi thật ra cũng có chút tò mò, nhưng so với tán gẫu với đại minh tinh trên mạng, cô vẫn thích tán gẫu với nam thần của mình hơn, cơ hội nói chuyện riêng tư như bây giờ không nhiều, đương nhiên cô phải trân trọng.

Trò chuyện hơn mười hai mươi phút, mọi người cũng đã quen thuộc với nhau, Giang Phong bưng rượu lên nói: "Nào, chúng ta nâng cốc chúc mừng sinh nhật, chúc bạn học Sở càng ngày càng xinh đẹp, ngày càng trẻ trung hơn."

Những người khác cũng lần lượt hưởng ứng và cùng nhau nâng ly chúc phúc.

Sở Phi vui mừng đến nỗi cô ấy cảm ơn rất nhiều lần và cùng nhau cạn ly.

Chương 353: Cô Ấy Chưa Từng Tỏ Tình Mà Đã Thất Tình Rồi! (3)

Những người khác cũng lần lượt hưởng ứng và cùng nhau nâng ly chúc phúc.

Sở Phi vui mừng đến nỗi cô ấy cảm ơn rất nhiều lần và cùng nhau cạn ly.

Sau khi uống một chén rượu, Giang Phong khơi mào chủ đề nói: "Bạn học Sở, thấy em sinh nhật ngay cả nam sinh cũng không mời, có lẽ là bởi vì em chưa có bạn trai nhỉ? Trong tay tôi giữ rất nhiều

thông tin của các chàng trai ưu tú, em có cần tôi giới thiệu cho 1 người không?”

Sở Phi âm thầm liếc nhìn nam thần của mình một cái, lắc đầu từ chối: "Cám ơn Giang đại sư, nhưng tôi vẫn còn trẻ, không muốn có bạn trai sớm như vậy.”

Giang Phong cười nói: "Cũng đã là sinh viên rồi mà sớm gì nữa, hơn nữa thời sinh viên tình cảm tương đối thuần túy, sau khi ra ngoài xã hội rồi thì không có tình cảm trong sáng như vậy đâu!"

Sở Phi nói: “Nói thì nói vậy thôi, nhưng tôi nghĩ sinh viên vẫn nên đặt việc học lên hàng đầu.”

Phương Phương cười toe toét nói thêm: “Giang đại sư, anh coi thầy của bọn em còn chưa yêu đây này, bọn em đương nhiên phải lấy thầy làm gương rồi, chăm chỉ học hỏi những kiến thức bổ ích, không nên phân tán sức lực vào chuyện yêu đương. "

Cái thang này đưa đến thật hoàn hảo, Giang Phong vô cùng thoải mái đạp lên, cười khanh khách nói: “Bạn học Phương Phương, ai nói thầy của bọn em chưa yêu cơ chứ?”

Những lời này vừa nói ra, bốn cô gái đều sửng sốt.

Phương Phương, Trần Tú Vân, và Lý Tinh Tinh còn ổn, họ chỉ hâm mộ giáo sư Bạch vì nho nhã đẹp trai, họ biết khả năng mình tới đâu nên không hề dám có ý nghĩ nào khác.

Cho nên, khi bọn họ nghe được Giang Phong nói thế, chỉ đơn giản là chấn động.

Nhưng Sở Phi thì khác, cô đã yêu thầm thầy giáo của mình suốt hai năm rồi, thậm chí cô đã lên kế hoạch từ lâu, sau khi tốt nghiệp đại học, cô sẽ ngay lập tức bước vào chế độ theo đuổi.

Nhưng nghe Giang đại sư nói người đàn ông mà cô đã yêu hai năm và còn nguyện làm vợ anh ta, đã có bạn gái rồi? Chuyện đó xảy ra khi nào? Tại sao không có tin tức gì trong trường chứ?

Ngay lúc bốn cô gái còn đang kinh ngạc, Giang Phong trực tiếp đổ dầu vào lửa nói: “"Nếu như không phải gần đây sư nương của các

cô quá bận rộn thì thầy của các cô đã sớm cùng cô ấy đến cục dân chính để đăng ký kết hôn rồi!"

Sở Phi thất thanh nói: "Làm sao có thể chứ?"

Phương Phương cũng mở to mắt, "Tin tức lớn như vậy mà tại sao trong trường không có động tĩnh gì vậy?"

Trần Tú Vân nhìn người trong cuộc và hỏi: "Thầy ơi, thầy định đăng ký kết hôn thật à?"

Những cô gái còn lại cũng đồng loạt nhìn Bạch Tử An, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Bạch Tử An vui mừng khôn xiết, Giang đại sư thực sự đáng tin cậy, anh ta cứ thế mà nói về cuộc hôn nhân của mình mà không có bất kỳ dấu vết nào, theo cách này, ngay cả khi Sở Phi thực sự phải lòng anh ấy, anh ấy cũng có thể dập tắt ngọn lửa trước.

Nghe được câu hỏi của Trần Tú Vân, Bạch Tử An gật đầu khẳng định và nói: "Vâng, tôi chuẩn bị đi đăng ký rồi!"

Lý Tinh Tinh kêu lên: "Thầy ơi, thầy sắp đăng ký kết hôn rồi, nhưng trong trường không có tin đồn nào cả, thầy giữ bí mật kín ghê á! ?"

Bạch Tử An cười nói: "Đây là chuyện riêng tư cá nhân của giáo viên, không cần thiết đi thông báo khắp trường."

Sở Phi thực sự rất buồn khi nghe điều này.

Vốn dĩ cô cho rằng người mình thích vẫn luôn độc thân, nhưng cô không biết cho đến bây giờ anh ấy đã có người để nói chuyện kết hôn.

Chẹp! Cô ấy còn chưa tỏ tình mà đã thất tình mất rồi!

Giang Phong cười nói: "Các bạn học, tôi nói vậy mà các em có biểu cảm gì thế, hôn lễ thầy của các em sắp tới, các em không phải nên chúc mừng anh ấy sao?"

Phương Phương, Trần Tú Vân, và Lý Tinh Tinh tỉnh như mơ, lập

tức từng người nâng ly rượu lên, "Thầy, chúc mừng thầy, chúng ta cùng nâng cốc chúc mừng thầy."

Sở Phi buộc phải giơ ly rượu lên, "Thầy, chúc mừng thầy!"

Giọng điệu của cô ấy có chút không đúng, may mắn là trong phòng vẫn luôn mở nhạc, khiến sự bối rối của cô qua đi, nếu không thì mọi người đều có thể nhìn ra cô ấy có gì đó không ổn.

Sau khi nâng ly rượu chúc mừng thầy, Phương Phương, Trần Tú Vân, và Lý Tinh Tinh trở nên tò mò về người vợ chưa từng gặp của thầy, và muốn biết cô ấy xuất sắc như thế nào mà cướp đi thầy giáo có mê lực nhất trong trường bọn họ.

Thế là, bọn họ đều đi đến bên cạnh Giang Phong, hỏi thăm về chuyện của sư nương.

Sở Phi mặc dù không có lại gần, nhưng mà vểnh tai lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Lý Tinh Tinh là người đầu tiên đặt vấn đề: "Giang đại sư, vừa rồi ý anh là anh có quen biết sư nương của bọn em sao, không biết sư nương của bọn em là người ở đâu?"

Trần Tú Vân bổ sung nói: "Cô ấy làm nghề gì thế?"

Phương Phương tiếp lời nói: "Đã hẹn hò với thầy của bọn em từ khi nào vậy?"

Chương 354: Sống Trong Gia Đình Như Vậy, Muốn Không Hạnh Phúc Cũng Khó Đấy!

Mười giờ bốn mươi ba phút tối.

Trong phòng nào đó.

Nghe được câu hỏi của ba cô gái Phương Phương, Trần Tú Vân, Lý Tinh Tinh, Giang Phong trả lời: "Vợ thầy Bạch là người tỉnh Tứ

Xuyên, chính là anh thư chân chính, trước mắt đảm nhận sĩ quan huấn luyện cho nữ đặc công tỉnh Tứ Xuyên."

"Không ngờ vợ thầy lại sĩ quan huấn luyện của đội đặc công?"

Phương Phương, Trần Tú Vân, Lý Tinh Tinh và Sở Phỉ đang dựng thẳng tai nghe lén được điều này, không khỏi hít sâu một hơi. Tin tức này làm cho các cô thật sự rất chấn động.

Đừng thấy hình như khắp nơi trên mạng đều là binh chủng đặc công, cảnh sát đặc biệt gì đó. Nhưng ngoài đời thực, bên cạnh người bình thường hầu hết đều rất ít người có bạn như vậy, đặc biệt là nữ đặc công, nữ cảnh sát đặc biệt gì đó lại càng hiếm hơn.

Trần Tú Vân nói chuyện với góc độ kỳ lạ: "Vợ thầy là sĩ quan huấn luyện của đội đặc công, vậy chắc hẳn đánh nhau rất giỏi, thầy sẽ không bị bắt nạt chứ?"

Lý Tinh Tinh hào hứng nói tiếp: "Vậy thì thật sự khó nói lắm. Đàn ông ở tỉnh Tứ Xuyên nổi tiếng là thương vợ, bởi vậy mười người hết chín người là sợ vợ rồi. Cho dù thầy không phải là đàn ông tỉnh Tứ Xuyên, nhưng cưới được người vợ tỉnh Tứ Xuyên lợi hại như vậy, sợ rằng không muốn trở thành đàn ông sợ vợ cũng khó đấy."

Phương Phương cười ha hả nói: "Cho dù thầy có tài trí hơn người, nhưng tục ngữ nói 'tú tài gặp phải nhà binh, có lý cũng không thể nói rõ', gặp phải vợ là sĩ quan huấn luyện đội đặc công có võ lực cao như vậy, sợ rằng thầy sẽ bị bắt nạt càng thảm hơn đấy!"

Bạch Tử An vẫn lắng nghe các cô gái nói chuyện, nghe vậy thì thái dương xuất hiện ba vạch đen.

Ba cô gái càng nói chuyện càng hưng phấn, đề tài bắt đầu kéo sang bộ phim về đề tài quân đội "nữ đặc công", nói tới những nữ đặc công trong đó rốt cuộc ngầu tới mức nào.

Giang Phong không nhịn được nói tiếp: "Thật ra trong những nhân viên tham gia đóng bộ phim "nữ đặc công" có rất nhiều nữ đặc công đến từ tỉnh Tứ Xuyên, đặc biệt là năm nữ diễn viên tính cả nữ chính, có khoảng ba người là nữ đặc công thật sự."

Trần Tú Vân kinh ngạc nói: "Trùng hợp như vậy sao?"

Lý Tinh Tinh nói đầy vẻ ngưỡng mộ: "Tôi cũng từng xem qua "nữ đặc công" kia. Bọn họ đều tài giỏi không kém gì cánh đàn ông. Vợ thầy còn là sĩ quan huấn luyện lợi hại hơn các thành viên trong đội, thật sự quá trâu bò rồi!"

Phương Phương nhìn về phía thầy đang ngồi bên cạnh, hỏi với vẻ mặt mong đợi: "Thầy ơi, chắc thầy có ảnh của vợ thầy chứ? Có thể cho bọn em xem được không?"

"Đúng vậy, thầy cho bọn em xem ảnh của vợ thầy đi!" Hai mắt Trần Tú Vân và Lý Tinh Tinh đều sáng lên nói.

Sở Phỉ vốn chỉ ngồi lặng lẽ uống rượu không lên tiếng, lúc này cũng không nhịn được phụ họa một câu. Cô ta cũng muốn xem thử người vợ đột nhiên xuất hiện này của thầy rốt cuộc có xứng với thầy không.

Tối nay, Bạch Tử An tới tham dự sinh nhật của nữ sinh Sở Phỉ, mục đích chủ yếu là muốn dập tắt suy nghĩ không nên có trong lòng cô ta, cho nên nghe được các cô yêu cầu xem ảnh 'vợ thầy', anh ta cũng không từ chối.

Anh ta lấy điện thoại di động ra, tìm ảnh Kiều Phượng Hoàng mặc quân phục, thoải mái đưa cho các cô xem.

Sở Phỉ cầm điện thoại qua, ba cô gái Phương Phương, Trần Tú Vân, Lý Tinh Tinh lập tức sán lại gần, ánh mắt của bốn cô gái đều tập trung vào tấm ảnh trong điện thoại.

Trong nháy mắt khi vừa nhìn thấy được tấm ảnh, bốn cô gái đều bị tư thế oai hùng hiên ngang của Kiều Phượng Hoàng chinh phục.

"Oa, vợ thầy đúng là quá ngầu rồi!"

"Đúng vậy, thật sự quá ngầu, vợ thầy như vậy, thảo nào thầy cũng không chống đỡ nổi!"

"Vợ thầy trông cũng thật xinh, thầy hạnh phúc thật đấy!"

"..."

Bốn cô gái đều liên tục thán phục, thậm chí lúc trước tâm tình Sở Phỉ đang sa sút, cũng không nhịn được phải khen ngợi.

Cho dù cô ta thầm mến thầy hai năm, nhưng dù sao tình cảm thầm mến này của cô ta chưa từng được đáp lại, khiến cô ta thật ra không chìm đắm quá sâu vào trong mối tình này.

Bây giờ biết người thầy mình thích đã sớm có người yêu, trong lòng khó chịu thì khó chịu, nhưng không tới mức không chịu nổi.

Đặc biệt khi thấy vợ thầy xuất sắc như vậy, trong lòng cô ta lại thoải mái!

Khi thấy đã đạt được mục đích, vẻ mặt Bạch Tử An thật sự thoải mái. Anh ta và Giang đại sư liếc nhìn nhau, trong lòng hai người hiểu nhưng không nói ra, cầm cốc rượu lên cụng ly.

Tối này, mọi người không chơi quá khuya, mười một rưỡi đã tan.

Trước khi rời đi, Giang Phong nhìn về phía bốn cô gái Sở Phỉ.

Hắn cười híp mắt nói: "Bốn bạn học, sau này còn gặp lại. Nếu có bạn nào muốn tìm đối tượng, làm ơn nhất định phải liên hệ với tôi. Tôi bảo đảm sẽ thay các người tìm một lang quân như ý."

Trần Tú Vân cười hì hì nói: "Giang đại sư, đây là anh nói đấy nhé. Đến lúc đó, tôi liên hệ anh, anh đừng có mà không nhận đấy!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đây chính là công việc của tôi, tôi làm sao có thể không nhận chứ! Nếu bạn học Trần lo lắng, tôi có thể giới thiệu một đối tượng cho cô ngay bây giờ."

Chương 355: Sống Trong Gia Đình Như Vậy, Muốn Không Hạnh Phúc Cũng Khó Đấy! (2)

Trần Tú Vân sợ đến mức liên tục xua tay nói: "Đừng, tôi mới học đại học năm thứ hai thôi, đâu cần vội tìm đối tượng như vậy chứ!"

Giang Phong thấy thế cười ha ha, sau đó nhìn về phía Sở Phỉ, nhân vật chính sinh nhật hôm nay, chỉ điểm: "Bạn Sở, nếu cô đã biết tới tên Giang đại sư của tôi, vậy chắc hẳn hiểu rõ tôi không chỉ là một ông mai chuyên nghiệp, còn am hiểu suy tính về nhân duyên.

Vừa rồi, tôi tự ý suy tính nhân duyên cho cô, phát hiện cô và một người tên là Cổ Dật Phi rất có duyên phận, nếu cô tin tôi, có thể thử tiếp xúc với người này."

Sở Phỉ nghe vậy chợt nhớ ra, Cổ Dật Phi này là bạn học cùng lớp của cô ta, người trông ưa nhìn, tính cách hình như cũng rất tốt, còn từng bày tỏ thiện cảm một cách kín đáo với cô ta.

Chỉ là lúc đó cô ta hoàn toàn đặt tình cảm vào thầy, cũng không đáp lại anh ta.

Nhưng bây giờ nghe ý của Giang đại sư, Cổ Dật Phi này và cô ta có duyên phận?

Cho dù Sở Phỉ không mê tín, nhưng cô ta tuyệt đối tin tưởng vào suy tính về nhân duyên của Giang đại sư. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Giang đại sư người ta không có chút tài năng, minh tinh lớn Tiếu Mẫn làm sao có thể mời hắn làm người mai mối?

Hơn nữa, lúc đó chuyện mai mối này làm thành công tới mức nàng, dân cư trên cả mạng đều thấy được.

Chứ đừng nói là Giang đại sư mở miệng lại nhắc tới Cổ Dật Phi này. Cô ta và Giang đại sư chỉ là có duyên mới gặp nhau, cô ta không cho rằng Giang đại sư người ta đã sớm điều tra thông tin về cô ta, sau đó tiếp cận cô ta, làm mai thay cô ta. Người ta không rảnh rỗi như vậy.

Chính bởi vì trùng hợp có cơ hội mới quen biết, lời chỉ điểm này của Giang đại sư mới đặc biệt đáng tin.

Bất kể có muốn đến với Cổ Dật Phi hay không, Sở Phỉ cũng sẽ nhận phần ân tình này, lập tức cám ơn: "Cảm ơn Giang đại sư đã chỉ điểm."

"Cô không cần khách sáo, vậy chúng tôi đi đây, tạm biệt!"

"Ừ, tạm biệt!"

...

Trưa hôm sau.

Trong phòng Vip của nhà hàng nào đó, Lư Bình và Mã Đại Thông mời Giang Phong ăn cơm.

Hôm nay, sắc mặt Lư Bình trông rất tốt, cả người từ trong tới ngoài đều lộ ra một cảm giác thông suốt, trên mặt còn nở nụ cười mê người, mắt thường có thể thấy được sự vui vẻ của cô ta.

Thể xác và tinh thần sung sướng, mặt mày rạng rỡ, có thể thấy được người phụ nữ được tưới nhuần đúng là khác.

Mà sự thật đúng là như vậy. Mấy ngày nay, cô ta sống thật sự rất vui vẻ. Từ sau khi cô sinh con, lại chưa từng có cuộc sống phong phú như thế, đó thật sự là cuộc sống như thần tiên vậy.

Sau khi tự mình thử qua, cô ta mới hiểu được câu nói "Quá lớn, không vào được" kia của Mã Đại Thông là khái niệm thế nào.

Sau ba vòng rượu, thức ăn cũng đưa lên năm món.

Lư Bình tươi cười móc một cái chìa khóa từ trong túi ra, đưa cho Giang Phong nói: "Giang đại sư, đây là một căn hộ ở khu dân cư XX chỗ Tây Hương Đường, bây giờ tôi tặng nó cho ngài xem như cảm ơn mai mối, cảm ơn ngài đã tìm được đối tượng tốt như vậy cho tôi."

Quà cảm ơn mai mối này cũng được tính là một khoản lớn đấy!

Giang Phong khách sáo từ chối: "Tổng giám đốc Lư, quà cảm ơn mai mối của cô như vậy thật sự quá đắt tiền, tôi không thể nhận được!"

Lư Bình không cho hắn từ chối, trực tiếp nhét chìa khóa vào trong tay hắn: "Giang đại sư, ngài đừng khách sáo với tôi nữa. Tôi biết ngài vì tìm đối tượng cho tôi đã tốn không ít công sức, trong lúc đó không biết phải chạy bao nhiêu tỉnh, tốn bao nhiêu tiền ngài cũng chưa từng nhắc tới với tôi, nhưng tôi đều ghi nhớ hết những điều

này.

Lư Bình tôi không có nhiều thứ khác ngoài căn hộ.

Cho nên ngài nhất định phải nhận lấy căn hộ này, bằng không trong lòng tôi thật sự sẽ áy náy."

Người ta đã nói đến mức này, Giang Phong sẽ không từ chối nữa, nhận lấy chìa khóa nói: "Được rồi, vậy tôi lại mặt dày nhận lấy phần quà lớn này của tổng giám đốc Lư!"

Lúc này, Lư Bình mới mỉm cười nói: "Giang đại sư không cần khách sáo. Đây là thứ ngài nên được. Sau này, ngài cung cấp ít giấy tờ chứng nhận, tôi sẽ bảo người làm thủ tục sang tên cho ngài."

Giang Phong khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Mã Đại Thông hỏi: "Anh Mã, anh có đón ba mẹ và em gái anh tới không?"

Mã Đại Thông lắc đầu nói: "Tôi còn chưa nói chuyện này với ba mẹ tôi. Tôi tính ngày mai sẽ chuẩn bị dẫn chị Bình về quê cũ của tôi, một là lấy sổ hộ khẩu đăng ký, hai là khuyên ba mẹ tôi và em gái đến tỉnh Quế bên này sinh sống."

"Nếu cần gì giúp đỡ, anh cứ nói."

"Được, tôi hiểu, Giang đại sư, tôi mời ngài một chén nữa."

"..."

Bữa cơm này, khách và chủ đều ăn uống vui mừng, Giang Phong ngoại trừ nhận được một căn hộ, còn nhận được một loạt lời cảm ơn.

Chương 356: Sống Trong Gia Đình Như Vậy, Muốn Không Hạnh Phúc Cũng Khó Đấy! (3)

Sáu giờ chiều.

Phòng trọ.

Ba cô gái chị Giang Tuyết và Đường An Quân, Liễu Y Y đang bận rộn nấu ăn trong bếp.

Ở phòng khách, Giang Phong lấy chìa khóa Lư Bình đưa cho hắn ra, đưa cho Giang Phi nói: "Anh cả, một khách hàng lớn của em tặng một căn hộ ở khu chung cư XX tại Tây Hương Đường. Bây giờ em tặng nó cho anh, coi như làm quà cưới cho anh và chị dâu!"

Giang Phi nghe vậy, trong lòng thầm kinh sợ. Khách hàng lớn của em trai nhà mình đúng là ghê gớm, không ngờ còn tặng nhà. Mặc dù chỉ là căn hộ bình thường, mà không phải nhà trong khu cao cấp như giám đốc Uông tặng. Nhưng ở trong tỉnh thành, cho dù căn hộ bình thường cũng phải trên một triệu, đây không phải là con số nhỏ đâu!

Anh ta vội vàng từ chối nói: "Tiểu Phong, em giữ lại căn hộ này đi. Anh và chị dâu em đã có tiền mua nhà rồi."

Giang Phong ném chìa khóa vào trong tay anh ta, nói: "Anh cầm là được rồi. Em có căn nhà ở Tây Phái Ngự Giang, đâu còn cần nhà nữa. Anh và chị dâu lấy tiền chuẩn bị mua nhà tới sửa sang lại căn hộ này, thêm ít tiền trang trí nữa, cũng có thể ở thoải mái hơn."

Giang Phi biết tính cách em mình, cũng không từ chối nữa. Dù sao, cả đời này hắn chỉ nghe theo lệnh của em trai mình.

Chờ sau khi ăn cơm tối xong, Giang Phi lại trốn vào phòng gọi điện thoại cho vợ.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phi đã không nhịn được đắc ý nói: "Vợ, anh có một việc vui muốn nói cho em biết."

Trương Dung Oánh hỏi: "Có chuyện gì vui vậy?"

Giang Phi tự hào nói: "Chúng ta không cần mua nhà nữa. Tiểu Phong vừa tặng cho chúng ta một căn hộ rồi."

Trương Dung Oánh kinh ngạc nói: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao Tiểu Phong đột nhiên tăng căn hộ cho chúng ta?"

Giang Phi bội phục nói: "Là người khách Tiểu Phong quen năm ngoái tặng cho cậu ấy, cậu ấy lại tặng căn hộ này cho anh, nói là quà cưới cho chúng ta."

Trương Dung Oánh nghe vậy xúc động nói: "Chồng, tình cảm giữa anh em các anh tốt thật. Em ở nông thôn từng gặp rất nhiều anh em tranh giành, đánh nhau túi bụi vì ít tiền nhà, đất, thậm chí cả đời không qua lại với nhau, có thể có người anh em như Tiểu Phong, em và anh đúng là tích đức không biết bao nhiêu đời mới may mắn như vậy, cũng nên quý trọng."

Giang Phi cao hứng nói: "Anh biết rồi. Tiểu Phong nói căn hộ này là khu chung cư XX tại Tây Hương Đường. Chờ làm xong thủ tục sang tên, chúng ta sẽ lập tức mời người lắp đặt thiết bị, bỏ sáu trăm, bảy trăm vào, cho nó thật đẹp."

Trương Dung Oánh mỉm cười nói: "Được, em nghe anh, vậy không cần mua nhà nữa, tài chính lại tương đối dư dã, ngoại trừ lắp đặt thiết bị ra, còn có thể mua cho anh một chiếc xe tốt một chút."

Giang Phi mỉm cười nói: "Mua xe thì thôi, bây giờ anh lái xe này vẫn rất tốt, tiền không dùng hết cứ để đó, không chừng lúc nào đó lại cần tới."

Sau đó, hai vợ chồng lại nói chuyện ngọt ngào với nhau hơn mười phút, mới tắt máy.

Sau khi Trương Dung Oánh cúp máy, không nhịn được cũng gọi điện thoại khoe với mẹ cô. Đây không chỉ đơn thuần là một căn hộ đáng giá trên một triệu, còn liên quan đến thái độ của em chồng, liên quan đến chuyện cô cưới xong, có thể sống hạnh phúc không.

Mọi người đều biết, phụ nữ bây giờ lập gia đình đều thích lấy con một, mà không thích lấy người có nhiều anh em.

Bởi vì lấy con một nói, trong cuộc sống sẽ bớt đi rất nhiều rắc rối, nói ví dụ như không ai tranh giành gia sản với bạn, không sợ không có ai trông con.

Mà lấy người có đông anh em, vậy phiền phiền thật sự cả đống lớn.

Bởi vì trên đời này gần như không có ba mẹ nào có thể xử lý mọi chuyện công bằng. Nếu ba mẹ chồng thiên vị bạn, vậy bạn sống còn thoải mái, nhưng nếu ba chồng mẹ chồng không thiên vị bạn, cuộc sống này có thể gian nan.

Đương nhiên, điều này cũng không phải là tuyệt đối, cũng có gia đình đông anh em nhưng quan hệ đặc biệt sự hòa thuận. Nếu có thể gặp được gia đình như vậy, thật sự là người phụ nữ may mắn.

Bây giờ, Trương Dung Oánh có thể khẳng định, cô gả vào gia đình như vậy, chồng cô có thể có như ngày hôm nay, đều là công lao của em chồng, bây giờ căn nhà trị giá trên một triệu, em chồng nói tặng là tặng.

Sống trong gia đình như vậy, muốn không hạnh phúc cũng khó!

Chờ cô vừa nói chuyện này với mẹ, mẹ cô cũng vô cùng xúc động: "Oánh Oánh, con đúng là gặp được gia đình tốt rồi. Chẳng qua con cũng không nên sơ suất. Con còn có một cửa ải quan trọng nhất phải qua, đó chính là sau này người em chồng này của con cũng phải cưới vợ, chỉ có quan hệ chị em dâu tốt, mới thật sự tốt."

Trương Dung Oánh nói: "Con nghe Giang Phi nói, ngày mùng một tháng năm này chúng ta bày rượu, bạn gái của em chồng cũng sẽ tới tham dự, đến lúc đó bọn con lại có thể gặp mặt. Cô ấy có dễ ở chung hay không, chắc hẳn cũng có thể nhìn ra được phần nào."

Mẹ Trương nghe vậy, tinh thần phấn chấn nói: "Vậy mẹ phải hỗ trợ quan sát giúp con."

Trương Dung Oánh mỉm cười nói: "Mẹ đừng lo lắng, em chồng này của con là Giang đại sư tiếng tăm lừng lẫy, là nhân vật lợi hại có tư cách làm mai cho minh tinh lớn Tiêu Mẫn này và thái tử gia tập đoàn Uông thị, bạn gái do cậu ấy tự mình xem xét khẳng định là người xuất sắc trên mọi phương diện, chắc sẽ không đến mức không dễ ở chung."

Trương mẫu mỉm cười nói: "Con không nói, mẹ cũng quên mất. Con nghĩ vậy cũng đúng. Người em chồng này của con làm mai mối lợi hại như vậy, xem xét đối tượng cho mình chắc chắn cũng đặc biệt xuất sắc."

Trương Dung Oánh nói: "Bây giờ không chỉ có con, cả ba chồng, mẹ chồng và em gái chồng con đều đặc biệt chờ mong tới ngày mùng một tháng năm gặp mặt bạn gái của em chồng con đấy!"

Chương 357: Trong Nghề Làm Mai Này, Tôi Không Phục Ai Hết

Ở thành phố nào đó của tỉnh Tương.

Hạ Đỉnh Thiên lại đi tới thành phố đã làm thay đổi cả cuộc đời anh ta sau bảy năm, trong lòng có cảm xúc khó tả.

Bảy năm trước, anh ta mới 24 tuổi còn đầy hăng hái, mặc dù xuất thân nông thôn nhưng dựa vào cái miệng giỏi ăn nói và một công việc có đãi ngộ không tệ, khiến anh ta vẫn tìm được một người bạn gái dịu dàng động lòng người ở thành phố này.

Nhưng chính là người bạn gái này của anh ta đã làm cho cuộc sống của anh ta xuất hiện một bước ngoặt quan trọng.

Vào một buổi chiều bảy năm trước, Hạ Đỉnh Thiên đi đón bạn gái ăn cơm, vừa khéo gặp phải bạn trai cũ của cô ấy qua dây dưa. Hạ Đỉnh Thiên đứng phía xa không biết bọn họ nói gì, dù sao chỉ thấy bạn gái hơi kích động, còn bạn trai cũ của cô ấy lại đang lôi kéo cô ấy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hạ Đỉnh Thiên lập tức nổi giận, không nói một lời đã xông lên đánh.

Người bạn trai cũ kia của cô ấy đương nhiên sẽ không chỉ chịu đòn không đánh trả, hai người rất nhanh đã đánh nhau.

Trong quá trình xô xát, Hạ Đỉnh Thiên dựa vào dáng người cường tráng đã đẩy đối phương ngã xuống đất, kết quả thật sự không khéo, gáy của đối phương đụng phải một cục đá nhọn trên mặt đất, máu lập tức chảy đầy đất.

Trong giây phút đó, không chỉ Hạ Đỉnh Thiên há hốc mồm, người bạn gái của anh ta vẫn luôn ở bên cạnh khuyên can cũng há hốc

mồm.

Kết quả sau đó, đối phương chết, Hạ Đỉnh Thiên vì ngộ sát mà bị kết án bảy năm tù, đồng thời còn phải bồi thường cho người nhà nạn nhân ba trăm năm mươi nghìn.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Hạ Đỉnh Thiên đã trả cái giá đau thương thảm thiết cho sự kích động của anh ta, không chỉ bản thân anh ta gặp họa phải vào tù, còn đẩy gia đình vốn không giàu có xuống vực sâu nghìn trượng, ba mẹ đập nồi bán sắt, tìm họ hàng bạn bè mượn hết một lượt, mới miễn cưỡng góp gần đủ số tiền bồi thường này, đến nay vẫn đang cố gắng trả nợ.

Mà sau khi anh ta vào tù chưa tới ba tháng, bạn gái đã chia tay với anh ta.

Giây phút đó, Hạ Đỉnh Thiên thật sự vô cùng hối hận.

Đáng tiếc, trên đời này không có bán thuốc hối hận.

Thoáng cái, bảy năm trôi qua.

Hạ Đỉnh Thiên cuối cùng đã kết thúc cuộc sống trong nhà tù. Sau đó, anh ta đau đớn phát hiện ra, cái giá mà anh ta phải trả không chỉ dừng lại ở đây. Đầu tiên là công việc, anh ta có tiền án, muốn tìm việc làm thật sự còn khó hơn cả lên trời.

Nói không khoa trương, anh ta có tiền án thậm chí không thể làm nổi công việc ship hàng.

Thứ hai là tìm người yêu. Cho dù Hạ Đỉnh Thiên còn chưa từng thử, nhưng có thể tưởng tượng được phản ứng của người phụ nữ khi biết anh ta mới ngồi tù ra.

Thậm chí, với tiền án này, tương lai anh ta còn ảnh hưởng tới con cái mình. Nói ví dụ như con cái anh ta muốn thi vào nhân viên công chức, sẽ không qua được phương diện thẩm tra chính trị.

Nói chung, năm đó anh ta nhất thời kích động lại có ảnh hưởng thật sự quá lớn.

Nhìn thành phố quen thuộc mà lại xa lạ này, Hạ Đỉnh Thiên thầm thở dài, lại ngồi xe bus đi tới tới khoa XX của bệnh viện XX, thuận lợi tìm được dì của bạn gái cũ Chung Lệ Hồng đang làm bác sĩ ở đây.

Cho dù đã bảy năm không gặp, nhưng Hạ Đỉnh Thiên vừa nhìn vẫn nhận ra bà ta.

Lúc này, dì của bạn gái cũ đang khám bệnh cho bệnh nhân. Hạ Đỉnh Thiên tiến vào văn phòng lặng lẽ chờ đợi tới khi bà khám xong cho một bệnh nhân, mới lên tiếng chào hỏi: "Chào cô, bác sĩ Chương."

Có lẽ đã quá lâu, trông Hạ Đỉnh Thiên cũng thay đổi quá nhiều, cho nên bác sĩ Chương nhất thời không nhận ra anh ta, còn tưởng anh ta là bệnh nhân tới chờ bà ta khám bệnh.

Bà ta lại hỏi thẳng: "cậu tên là gì?"

Hạ Đỉnh Thiên biết bà ta bận nên không muốn chiếm quá nhiều thời gian của bà ta, lập tức nói rõ thân phận: "Bác sĩ Chương, tôi là Hạ Đỉnh Thiên – bạn trai cũ của Lệ Hồng. Không biết cô còn có ấn tượng không?"

Bác sĩ Chương nghe vậy, cuối cùng nhớ ra người trước mắt này là ai, sắc mặt không khỏi biến đổi: "Hóa... hóa ra là cậu à? Cậu tới tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Hạ Đỉnh Thiên đương nhiên nhìn ra được sự đề phòng trong mắt bà ta, trong lòng bất lực cười: "Tôi mới ra không lâu, muốn tìm Lệ Hồng nhờ chút chuyện. Nhưng tôi đã không còn cách thức liên lạc với cô ấy, cho nên mới đến tìm bác sĩ Chương, hy vọng bác sĩ cho tôi số điện thoại của Lệ Hồng, cảm ơn!"

Bác sĩ Chương dè dặt nhắc nhở: "Ngài Hạ, Lệ Hồng đã kết hôn!"

Hạ Đỉnh Thiên cười gượng nói: "Bác sĩ Chương, cô không cần lo lắng, chuyện năm đó là do bản thân tôi nhất thời kích động mới phạm sai lầm, tôi không có ý trách móc gì Lệ Hồng, tôi cũng không muốn phá hỏng gia đình của cô ấy, chỉ đơn thuần muốn nhờ cô ấy giúp một tay thôi."

Bác sĩ Chương trầm ngâm nói: "Ngài Hạ, Lệ Hồng đã không còn ở trong thành phố này, cậu muốn tìm con bé nhờ giúp chuyện gì? Có tiện nói cho tôi biết không`?"

Chương 358: Trong Nghề Làm Mai Này, Tôi Không Phục Ai Hết (2)

Hạ Đỉnh Thiên hơi lúng túng nói: "Bác sĩ Chương, bảy năm trước tôi gây ra họa lớn, làm trong nhà phải đền bù sạch tiền, còn làm ba mẹ của tôi nợ một khoản tiền lớn. Sau khi tôi đi ra vẫn không tìm được việc làm, thật sự không có cách nào đành phải đến tìm cô ấy mượn ít tiền, xem thử mình có thể làm chút buôn bán nhỏ không."

Bác sĩ Chương nghĩ ngợi rồi hỏi: "Cậu cần mượn bao nhiêu tiền?"

Hạ Đỉnh Thiên đáp: "Tôi đại khái muốn mượn khoảng hai ba mươi nghìn thôi!"

Bác sĩ Chương trực tiếp ôm lấy chuyện này, nói: "Như vậy đi, ngài Hạ, cậu không cần tìm Lệ Hồng, cậu thêm WeChat của tôi, tôi chuyển tiền cho cậu."

Hạ Đỉnh Thiên nghe vậy thì hơi kinh ngạc, sau đó lắc đầu nói: "Tôi không có điện thoại."

Bác sĩ Chương nhìn đồng hồ, sau đó nói: "Vậy làm phiền ngài Hạ chờ tôi ở bên ngoài nửa giờ, tôi khám cho mấy bệnh nhân còn lại xong, sẽ đi rút tiền mặt cho cậu."

Hạ Đỉnh Thiên cảm kích nói: "Được, cảm ơn bác sĩ Chương."

"Không cần khách sáo."

Hai người khách sáo vài câu, Hạ Đỉnh Thiên lại đi ra bên ngoài chờ.

...

Năm mươi phút sau.

Bác sĩ Chương đưa ba mươi nghìn tiền mặt cho Hạ Đỉnh Thiên, nói: "Ngài Hạ, sau này cố gắng kinh doanh buôn bán, gặp chuyện đừng kích động như vậy nữa."

Tay Hạ Đỉnh Thiên nhận lấy tiền có hơi run rẩy, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tôi chắc chắn sẽ cố gắng nỗ lực, chờ kiếm được tiền sẽ lập tức trả lại cho cô."

"Vậy chúc ngài Hạ sớm kinh doanh thịnh vượng!"

"Cảm ơn, vậy tôi không quấy rầy cô nữa, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Chờ Hạ Đỉnh Thiên đi xa, bác sĩ Chương mới lấy điện thoại di động ra gọi cho cháu gái Chung Lệ Hồng.

Điện thoại vừa được kết nối, bác sĩ Chương liền hỏi: "Lệ Hồng, cháu còn nhớ Hạ Đỉnh Thiên không?"

Chung Lệ Hồng nói với giọng điệu phức tạp: "Dì, sao tự nhiên dì lại nhắc tới anh ta làm gì?"

Bác sĩ Chương nói: "Cậu ta ra tù rồi!"

Chung Lệ Hồng im lặng một lát mới nói: "Anh ta ra tù thì ra tù chứ! Cháu và anh ta đã sớm không có quan hệ rồi!"

Bác sĩ Chương nói: "Dì đương nhiên biết cháu không còn quan hệ gì với cậu ta. Chẳng qua cậu ta gây ra họa lớn như vậy, nói cho cùng vẫn là vì cháu. Nếu không, cậu ta không quen biết với người kia, sẽ không có khả năng đi tới một bước đó."

Chung Lệ Hồng hỏi: "Dì, anh ta tới tìm dì à?"

Bác sĩ Chương nói: "Ừ đúng vậy, cậu ta vừa tới tìm dì!"

Chung Lệ Hồng hít thở nặng nề: "Anh ta tới tìm dì làm gì?"

Bác sĩ Chương nói: "Cậu ta tới tìm dì muốn xin số điện thoại của cháu."

Chung Lệ Hồng chợt nín thở: "Anh ta muốn làm gì?"

Bác sĩ Chương nói: "Cậu ta vừa ra tù, bởi vì từng ngồi tù nên không tìm được công việc, trong nhà cũng bởi vì chuyện năm đó mà bồi thường sạch tiền, còn nợ họ hàng bạn bè một khoản lớn.

Cậu ta tìm cháu, muốn hỏi vay cháu ít tiền để làm ăn buôn bán nhỏ. Chẳng qua bây giờ cháu đã có gia đình của mình, dì không muốn cậu ta qua làm phiền cháu, nên chủ động cho cậu ta mượn ba mươi nghìn."

Chung Lệ Hồng thở dài nói: "Dì, chờ lát nữa cháu sẽ chuyển tiền cho dì."

Bác sĩ Chương lắc đầu nói: "Thôi, dì đâu thiếu ít tiền đó. Dì gọi điện thoại cho cháu, chỉ muốn nói cho cháu biết chuyện này thôi. Chỉ cần cậu ta không hận cháu, cậu ta có trả số tiền kia hay không cũng không sao."

Chung Lệ Hồng buồn bã nói: "Đúng là cháu có lỗi với anh ta. Chẳng qua anh ta bị kết án bảy năm chứ không phải bảy tháng, cháu không thể chờ anh ta bảy năm được."

Bác sĩ Chương hiểu, nói: "Lệ Hồng, cháu cũng đừng quá tự trách, chỉ có thể nói cháu và anh ta gặp phải tạo hóa trêu người, có duyên nhưng không có phận."

"Bỏ đi, không nhắc tới chuyện này nữa. Dì, qua mấy ngày nữa, cháu sẽ dẫn hai đứa nhóc qua thăm dì."

"Được, dì đã lâu không gặp hai chị em nó rồi."

Sau đó, hai dì cháu nói chuyện hơn mười phút mới cúp máy.

...

Sau khi Hạ Đỉnh Thiên vay được tiền, đi tới cửa hàng điện thoại bỏ ra mấy trăm mua một cái điện thoại rẻ tiền, lại thêm một sim điện thoại di động, sau đó lập tức tới nhà ga tàu hỏa mua vé đến thành phố tỉnh Quế.

Mấy ngày qua, anh ta đã tìm hiểu rõ, nếu vay được tiền, anh ta sẽ

đến thành phố tỉnh Quế làm ăn buôn bán nhỏ.

Sở dĩ anh ta lựa chọn thành phố tỉnh Quế, là vì anh ta từng học đại học ở đây, vẫn tính là quen thuộc với thành phố này.

...

Ngày 3 tháng 4 năm 2023, thứ Hai.

Năm giờ chiều.

ở khu vực nào đó ở Thâm thị.

Giang Phong đứng ở cửa công ty Trung Hoa Hữu Vi, đang kiểm tra tài liệu đối tượng được ghép đôi của Lam Doanh Doanh (địa vị và thân phận là một trong những con cháu cán bộ cao cấp của cục, không khác với Bạch Tử An lắm):

【 Danh tính 】: Hứa Tinh Thần

【 Tuổi tác 】: 30 tuổi

【 Chiều cao 】: 179cm

【 Cân nặng 】: 70kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Xuất thân từ con cháu thư hương, ông nội và ba đều là cấp bậc đại lão viện sĩ hàn lâm. Bà nội, mẹ, cô, dượng, chú út, thím út đều là giáo sư chuyên gia trong các lĩnh vực.

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: không

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 77 (tình cảm vợ chồng 76+ môn đăng hộ đối 78+ quan hệ gia đình 77)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 87 (tình cảm vợ chồng 88+ môn đăng hộ đối 87+ quan hệ gia đình 86)

Nói thật, xem xong tài liệu của người anh em này, Giang Phong đúng là bội phục sát đất, cả gia đều là giáo sư chuyên gia của các

lĩnh vực, ông nội và ba còn là đại lão cấp bậc viện sĩ hàn lâm.

Chương 359: Trong Nghề Làm Mai Này, Tôi Không Phục Ai Hết (3)

Mà bản thân anh ta cũng cực kỳ xuất sắc, không nói tới con đường nghiên cứu học tập cụ thể, chỉ nói kết quả, ở ba năm trước đây anh ta trở thành một thành viên trong thiếu niên thiên tài Huawei, hơn nữa là nhân vật lợi hại lấy được mức lương hai triệu một năm.

Lúc hết giờ làm, Giang Phong trực tiếp bấm số điện thoại gọi cho Hứa Tinh Thần.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phong lại khách sáo hỏi: "Chào ngài, xin hỏi có phải là ngài Hứa Tinh Thần không?"

"Tôi là Hứa Tinh Thần, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Giang Phong nói thẳng vào chủ đề chính: "Ngài Hứa, tôi là Giang Phong, đến từ tỉnh Quế, là một người làm mai mối chuyên nghiệp. Bây giờ tôi được người nhờ qua mai mối cho ngài, không biết ngài Hứa có đi ra nói chuyện được không?"

Hứa Tinh Thần kinh ngạc nói: "Được người nhờ làm mai cho tôi à? Là ai nhờ anh tới mai mối? Sao tôi không biết chuyện này?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Ngài Hứa, tôi đã đến cửa công ty của ngài, nếu ngài tiện, chúng ta gặp mặt nói chuyện được không?"

Hứa Tinh Thần nói: "Được rồi, vậy anh chờ tôi mấy phút, tôi sẽ ra ngay."

"Được, lát nữa gặp!"

"Lát nữa gặp!"

Sau khi cúp máy, Giang Phong chờ đại khái bốn năm phút, đã thấy Hứa Tinh Thần đi ra.

Giang Phong nhìn về phía anh ta vẫy tay, chờ anh ta đến gần, mới giơ tay ra nói: "Chào ngài Hứa!"

Hứa Tinh Thần bắt tay hắn: "Chào ngài, ông mai Giang."

Giang Phong mỉm cười nói: "Ở đây không phải là nơi nói chuyện, tôi thấy thấy một nhà hàng trên đường tới đây. Bằng không chúng ta tới đó vừa ăn vừa nói chuyện?"

Hứa Tinh Thần đương nhiên không có ý kiến. Vì vậy hai người đều lái xe của mình tới tới một nhà hàng gần đó.

Mười lăm phút sau.

Trong gian phòng trang trí lắp đặt trang nhã, Giang Phong và Hứa Tinh Thần ngồi đối diện nhau, hai người tùy ý gọi mấy món mình thích, chờ sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi phòng Vip, mới chính thức bắt đầu nói chuyện.

Hứa Tinh Thần nhìn về phía Giang Phong nói: "Ông mai Giang, trông ngài thật sự quá trẻ tuổi, chắc còn chưa hai mươi lăm tuổi nhỉ?"

Giang Phong mỉm cười gật đầu nói: "Năm nay tôi hai mươi ba tuổi."

Hứa Tinh Thần thán phục nói: "Lợi hại, tôi chưa từng gặp qua người nào làm mai mối mà còn trẻ như vậy!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Tôi đã tính là gì chứ! Ngài Hứa hai mươi bảy tuổi đã tiến vào công ty Huawei, trực tiếp nhận mức lương hai triệu một năm, đây mới thực sự là tuổi trẻ tài cao đấy!"

Hứa Tinh Thần bị khen thì mỉm cười, sau đó hỏi: "Ông mai Giang, ngài còn chưa nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai nhờ ngài tới làm mai mối cho tôi đâu?"

Giang Phong cầm qua một bộ đồ ăn qua, vừa mở vừa trả lời: "Ngài Hứa, thật ra tôi được nhà gái nhờ cậy tìm đối tượng cho cô ấy. Tôi vận dụng tất cả quan hệ, vượt qua mấy tỉnh, tìm từ năm trước tới tận năm nay, mới tìm được ngài Hứa. Ngài và người khách kia của tôi có thể nói là duyên trời tác hợp, vô cùng xứng đôi."

"Có cần khoa trương như vậy không? Làm mai còn kéo dài qua mấy tỉnh, tìm từ năm trước đến năm nay à?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu là khách bình thường, vậy khẳng định không cần tốn sức lực như vậy. Những khách đặc biệt phải đối xử đặc biệt, đương nhiên phải tìm được người xứng đôi nhất mới tốt."

Nói đến đây, thấy Hứa Tinh Thần có chút nghi ngờ, Giang Phong lại nhắc nhở: "Ngài Hứa, tôi vẫn là người có chút danh tiếng trên mạng. Ngài không ngại có thể lên mạng kiểm tra thông tin về tôi trước, để tránh xem tôi thành kẻ lừa đảo lại khó nói chuyện tiếp!"

Hứa Tinh Thần nghe vậy, lấy điện thoại di động ra, vừa thao tác vừa nói: "Ông mai Giang đừng thấy lạ. Chủ yếu là thời buổi bây giờ mánh khóe lừa đảo quá nhiều, nhất thời không cẩn thận sẽ bị mắc lừa. Tôi không thể không đề cao cảnh giác được!"

"Tôi hiểu, đổi lại là tôi đột nhiên bị một người xa lạ tìm tới cửa, trong lòng cũng sẽ có chút nghi ngờ. Biệt danh trên mạng của tôi là Giang đại sư, anh kiểm tra sẽ biết!" Giang Phong vừa dùng nước trà nóng tráng bộ đồ ăn, vừa nói.

Hứa Tinh Thần rất nhanh đã tìm được thông tin về Giang đại sư, tiến vào xem một lượt mới thán phục nói: "Giỏi thật đấy, không ngờ ngài từng làm mai cho giám đốc Uông của tập đoàn Uông thị. Giang đại sư đúng là biết giấu tài!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Ngài Hứa, ở lĩnh vực khác tôi không bằng người ta, nhưng ở trên phương diện làm mai mối, tôi không phục ai hết."

Hứa Tinh Thần cười ha ha nói: "Ngài quả thật có tư cách nói lời này. Bởi vì tôi chưa từng thấy người mai mối chuyên nghiệp nào có thể có thân phận và địa vị làm mai cho loại người như giám đốc Uông."

Giang Phong lấy ảnh chụp của Lam Doanh Doanh ra, đưa cho anh ta nói: "Đây chính là cô gái tôi tính giới thiệu cho anh. Anh xem qua mặt mũi trước, xem có phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của anh không."

Chương 360: Theo Gió Lướt Sóng Chờ Thời Tới, Nhất Định Giương Buồm Vượt Biển Xanh

Khu nào đó ở Thâm thị.

Trong phòng Vip ở nhà hàng nào đó.

Hứa Tinh Thần cầm điện thoại qua, xem cô gái trong tấm ảnh.

Đây là một cô gái có giá trị nhan sắc trên tiêu chuẩn, tay phải cô cầm bút, tay trái cầm bộ tranh chữ, trên mặt lộ vẻ phấn chấn, cách màn hình cũng có thể ngửi được hơi thở văn nhân trên người cô ta.

Bộ tranh chữ này này viết "Theo gió lướt sóng chờ thời tới, nhất định giương buồm vượt biển xanh", phong cách chỉnh thể lấy hành thư thể Triệu làm chủ, đồng thời có một phần bút pháp của "Nhị Vương", vừa có phong thái đẹp mắt, lại có tạo hình rất khác biệt, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Hứa Tinh Thần có phần thán phục hỏi: "Bộ tranh chữ này là do cô ấy viết à?"

Giang Phong gật đầu mỉm cười nói: "Đúng là do cô ấy viết. Cô ấy là phó chủ tịch thường vụ của hiệp hội thư pháp gia ở tỉnh Quế của chúng ta, am hiểu nhất là thư pháp chữ Khải nhỏ. Trên phương diện chữ Khải nhỏ, bất kể là cách cô ấy dùng bút hay trên phương diện kết cấu chữ đều đạt tới cực hạn, đầy đủ bút ý của 'Đại Vương' "Hoàng Đình Kinh", lại trộn lẫn với đạo dùng bút Thảo Đường Thập Chí của Văn Chinh Minh, viết ra một phong cảnh mới.

Có thể nói là từng bút đúng chỗ, từng chữ đặc sắc.

Cho dù trên đường nét đặc biệt tinh tế, nhưng cảm giác lực bút mạnh mẽ, không chỉ vậy còn tăng thêm độ đàn hồi, nét chữ cũng là nết người, theo chữ mà an, mỗi lời đặc biệt sinh động hoạt bát.

Đồng thời trình độ viết hành thư của cô ấy cũng rất cao, anh xem

trong ảnh cũng thấy được.

Còn có lối viết thảo của cô ấy cũng có trình độ nhất định, là lấy thủ pháp của Vương Đạc, Điên Trương Túy Húc làm đối tượng chính, cũng viết ra rất khí thế, lên xuống thoải mái, vô cùng đẹp mắt."

Hứa Tinh Thần hơi hâm mộ nói: "Lúc tôi còn nhỏ, ba mẹ tôi đã cho tôi luyện thư pháp không ít, đặc biệt là mẹ tôi, bà ấy cũng có trình độ thư pháp nhất định, hận không thể bồi dưỡng tôi thành thư pháp gia.

Đáng tiếc, loại thư pháp này cũng cần thiên phú, mà tôi rõ ràng không phải có thiên phú đó."

Giang Phong cười ha ha nói: "Ngài Hứa, không phải chỉ có một mình ngài như vậy. Lúc tôi học cấp hai cũng có hứng thú với thư pháp, còn lén luyện tập một thời gian, đáng tiếc tôi cũng không có thiên phú về phương diện này."

Hứa Tinh Thần trả điện thoại lại cho Giang Phong, khá hứng thú nói: "Cô gái này trông quả thật rất tốt. Giang đại sư có thể nói cho tôi biết trước tình hình cụ thể của cô ấy không?"

Giang Phong cầm điện thoại qua, giới thiệu: "Năm nay, cô ấy 29 tuổi, cao một mét sáu mươi lăm, tốt nghiệp hai ngành hàng đầu ở đại học XX. Cô ấy đoan trang tao nhã, gặp chuyện bình tĩnh, có chủ kiến, cũng rất hiểu về cuộc sống tình cảm. Cô ấy thích thư pháp, vẽ, đánh đàn, uống trà, thức ăn ngon, du lịch vân vân.

Quan trọng nhất chính là cô ấy có tự trọng tự ái, đến nay còn chưa từng yêu ai."

Hứa Tinh Thần nghe được thì âm thầm vui mừng. Anh ta vốn là người đàn ông chưa từng yêu đương, mà là một người đàn ông bình thường, anh ta thích nhất là cô gái có tự trọng tự ái như vậy.

Hoặc nói, chỉ cần là người đàn ông bình thường đều thích những cô gái có tự trọng tự ái này.

Thấy anh ta động lòng, Giang Phong tươi cười nói: "Tôi biết ngài Hứa xuất thân là con cháu thư hương, ông nội và ba đều là đại lão

trong viện hàn sĩ, các thành viên khác trong nhà cũng là giáo sư chuyên gia của các lĩnh vực, có thể nói cả gia đình đều là nhân tài đông đúc.

Mà bản thân anh cũng vô cùng xuất sắc, còn trẻ tuổi đã lấy được mức lương cao nhất ở công ty Huawei, bất luận là bối cảnh gia đình hay năng lực của bản thân anh đều là lựa chọn tốt nhất, cô gái bình thường thật sự không xứng với anh.

Chẳng qua cô gái tôi giới thiệu cho anh cũng không phải là người bình thường, anh đã biết sự xuất sắc của cô ấy. Mà gia thế bối cảnh của cô ấy cũng đặc biệt hiển hách. Ông nội từng đảm nhiệm vị trí chủ tịch thành phố địa cấp, ba cô ấy còn giỏi hơn, là một trong những quan chức cao cấp ở tỉnh Quế hiện nay, chú bác cô dì trong nhà đều tham gia chính trị, cơ bản đều là cán bộ cấp sở.

Bối cảnh gia đình như vậy, tin tưởng xứng đôi với ngài Hứa."

Hứa Tinh Thần nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Ông nội và ba anh ta đều là viện sĩ, theo cấp bậc thật sự ngang với quan chức cao cấp của tỉnh.

Chẳng qua, cấp bậc chỉ là ngang nhau, nhưng trên phương diện quyền lợi, viện sĩ đương nhiên không thể bằng được quan chức cao cấp của tỉnh. Ba của cô gái này chính là quan chức cao cấp của tỉnh, lấy anh ta đương nhiên không thành vấn đề.

"Hóa ra khách hàng của Giang đại sư còn có bối cảnh gia đình tốt như vậy, khó trách ngài tìm đối tượng cho cô ấy, phải kéo dài qua mấy tỉnh, tìm từ năm trước đến năm nay."

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu người ta tin tưởng tôi, tôi đương nhiên phải dốc hết sức lực tìm một đối tượng xứng đôi vừa lứa với cô ấy, như vậy không chỉ môn đăng hộ đối mà thôi, còn có các sở thích cá nhân cũng phải hợp nhau.

Chương 361: Theo Gió Lướt Sóng Chờ Thời Tới, Nhất Định Giương Buồm Vượt Biển Xanh (2)

Nói chung, phải bảo đảm sau khi cô ấy cưới chồng, có thể sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn."

Hứa Tinh Thần giơ ngón tay cái lên khen: "Giang đại sư quả nhiên là tiếng đồn không sai, cho dù tôi còn chưa gặp mặt bản thân cô ấy, nhưng nghe ngài giới thiệu như vậy, tôi quả thật rất có hứng thú với cô ấy."

Trong khi nói chuyện, nhân viên phục vụ đã bắt đầu đưa thức ăn lên, hai người tạm dừng đề tài này.

Chờ sau khi nhân viên phục vụ đưa đủ thức ăn lên và rời đi, hai người mới tiếp tục vừa ăn vừa nói chuyện.

Giang Phong nhấp một hớp súp, nói: "Anh Hứa, xem mắt khác với yêu đương. Nếu anh có hứng thú với chị Lam, vậy anh nên đánh tiếng với ba mẹ anh, hỏi ý kiến của bọn họ trước đã.

Nếu ba mẹ anh đồng ý, tôi sẽ bố trí người nhà của hai người gặp mặt, anh thấy thế nào?"

Hứa Tinh Thần gật đầu nói: "Đây cũng là chuyện nên làm. Chẳng qua, chuyện này chỉ là hình thức thôi. Hai năm qua, tôi bị ba mẹ giục cưới không ít lần. Với điều kiện xuất sắc của bản thân cô ấy và điều kiện gia đình cô ấy, ba mẹ tôi khẳng định sẽ đồng ý."

Giang Phong mỉm cười nói: "Anh Hứa ưu tú như vậy, tôi tin tưởng ba mẹ chị Lam cũng sẽ thỏa mãn về người con rể như anh."

Hứa Tinh Thần nâng chén trà lên nói: "Giang đại sư, tôi lấy trà thay rượu mời ngài một chén, con người tôi từ khi đi học đến lúc làm việc, vẫn tương đối bận rộn, cộng thêm tính cách hơi nhàm chán, cho nên chưa từng có bạn gái.

Tôi đã là người đàn ông ba mươi tuổi, muốn nói trong lòng không hề sốt ruột tìm vợ, đó là gạt người.

Nhưng con người tôi tương đối nghiêm túc với chuyện tình cảm, hoặc không tìm đối tượng, một khi đã tìm chắc chắn sẽ hướng tới kết hôn.

Bởi vì tôi không có nhiều thời gian lãng phí vào chuyện yêu đương, công ty cho tôi tiền lương một năm cao như vậy, cung cấp cho tôi độ cao như vậy, tôi đương nhiên phải tập trung phần lớn sức lực để khắc phục khó khăn, lấy ra thành quả qua báo đáp lại tổng giám đốc đã xem trọng tôi.

Nếu cuộc hôn nhân này thành, vậy Giang đại sư đã giúp tôi một chuyện lớn rồi. Dù sao để bản thân tôi đi tìm, còn không biết phải tới ngày tháng năm nào mới có thể tìm được đối tượng thỏa mãn để kết hôn đâu!"

Giang Phong nâng chén trà lên chạm cốc với anh ta: "Anh Hứa không cần khách sáo, với điều kiện ưu tú của anh, muốn tìm vợ thật sự quá dễ dàng. Chẳng qua nói đi thì phải nói lại, người có điều kiện tốt dễ tìm vợ, nhưng muốn tìm được người vợ như ý thì không phải chỉ cần điều kiện tốt là được, vẫn phải để ý duyên phận."

Hứa Tinh Thần suy nghĩ sâu xa, với điều kiện của anh ta, muốn tìm vợ sẽ có rất nhiều người đẹp đứng xếp hàng cho anh ta chọn, nhưng muốn tìm được một người vợ phù hợp về các phương diện lại không phải là chuyện dễ dàng.

"Anh Hứa, tôi đã nói gần hết tình hình của chị Lam cho anh biết. Anh cũng nói cho tôi biết tình hình của anh đi. Tôi chỉ tìm hiểu sơ qua thông tin của anh, chưa biết cụ thể lắm."

"Được, vậy tôi lại nói cho ngài biết tình hình của tôi. Năm nay, tôi ba mươi tuổi, cao một mét bảy mươi chín, sinh ra ở..."

Hứa Tinh Thần giới thiệu hết thông tin của anh ta. Cho dù Giang Phong đã thuộc lòng thông tin của anh ta, nhưng vẫn tỏ ra nghiêm túc lắng nghe.

Bữa cơm này, hai người ăn hết một tiếng rưỡi mới tan cuộc.

Hứa Tinh Thần tranh thanh toán tiền.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, đi tới bãi đỗ xe, chuẩn bị lên xe, Giang Phong mới lên tiếng: "Anh Hứa, vậy tôi đi trước đây. Chúng ta sẽ điện thoại liên lạc sau."

Hứa Tinh Thần phất tay nói: "Được, tạm biệt Giang đại sư!"

"Tạm biệt!"

...

Sau khi chia tay với Giang Phong, Hứa Tinh Thần trở lại nhà của anh ta ở Thâm thị.

Đây là căn nhà ba mẹ anh ta mua cho anh ta sau khi anh ta ra ngoài làm việc. Chỗ này cách công ty không xa, căn nhà trị giá hơn mười triệu.

Thật may là ba mẹ bỏ tiền ra mua, nếu để anh ta tự mua, cho dù lấy lương một năm của anh ta như vậy, cũng phải không ăn không uống năm sáu năm mới mua được căn hộ này.

Hứa Tinh Thần đi tới trên sô pha trong phòng khách và ngồi xong, lại lấy điện thoại di động ra gọi video WeChat cho mẹ.

Video nhanh chóng được kết nối, Hứa mẫu với khí chất tao nhã mỉm cười hỏi: "Con trai, con ăn cơm chưa?"

Hứa Tinh Thần đáp: "Con vừa ăn ở bên ngoài mới trở về. Mẹ ăn chưa? Ba con có nhà không?"

Hứa mẫu nói: "Mẹ đã ăn rồi, ba con dạo này rất bận, không tới nửa đêm thì không về đâu."

Hứa Tinh Thần đã quen với điều này, lại nói với mẹ: "Mẹ, chiều hôm nay có người mai mối đến cửa công ty của bọn con tìm con, nói muốn giới thiệu cho con một đối tượng, con vừa ăn cơm tối với cậu ta xong."

Hứa mẫu nghe đến đây, tinh thần lập tức phấn chấn, vội vàng hỏi tới: "Con trai, người mai mối này có đáng tin không? Bây giờ lắm mánh khóe lừa người, con đừng để cho người ta lừa. Nếu con muốn tìm đối tượng, mẹ, ba con và cô chú út của con quen biết với rất nhiều cô gái ưu tú, con thích kiểu người nào, ba mẹ sẽ giới thiệu cho con là được rồi."

Hứa Tinh Thần mỉm cười nói: "Mẹ yên tâm đi, con đâu có ngốc,

làm gì dễ bị mắc lừa như vậy. Người mai mối này không phải là người mai mối không có tiếng tăm, mà là người mai mối có mấy triệu fan, cậu ta nổi tiếng nhất là một lần làm mai mối cho thái tử gia của tập đoàn Uông thị và minh tinh lớn Tiêu Mẫn hồi năm trước đấy."

Chương 362: Theo Gió Lướt Sóng Chờ Thời Tới, Nhất Định Giương Buồm Vượt Biển Xanh (3)

Hứa mẫu nghe được thì âm thầm kinh hãi. Bà ta làm việc ở thành phố của tỉnh Việt. Còn trụ sở chính của tập đoàn Uông thị lại được thiết lập ở thành phố tỉnh Việt, bởi vậy bà ta vẫn có chút hiểu biết về tập đoàn Uông thị này. Người mai mối mà con trai nói có thể mai mối cho thái tử gia của tập đoàn Uông thị và minh tinh lớn Tiêu Mẫn, vậy quả thật không phải là người mai mối bình thường!

Hứa Tinh Thần nói tiếp: "Con kiểm tra thông tin của cậu ta ở trên mạng, đúng là một người mai mối đặc biệt lợi hại."

Sau khi xác nhận thân phận của người mai mối, Hứa mẫu lại nóng lòng hỏi: "Con trai, vậy người mai mối này giới thiệu đối tượng thế nào cho con vậy?"

Hứa Tinh Thần nói: "Cậu ta giới thiệu đối tượng cho con là người ở tỉnh Quế, năm nay 29 tuổi, cao một mét sáu mươi lăm, là phó chủ tịch thường vụ hiệp hội thư pháp của tỉnh Quế, là nữ thư pháp gia nổi tiếng nhất tỉnh Quế.

Con xem qua ảnh của cô ấy rồi, dáng người cũng không tệ lắm. Để con gửi anh qua cho mẹ xem."

Hứa Tinh Thần nói xong, đồng thời gửi ảnh do Giang Phong gửi tới cho anh ta cho mẹ.

Hứa mẫu vốn là người yêu thích thư pháp, nghe được đối tượng được người mai mối giới thiệu cho con trai chính là nữ thư pháp gia nổi tiếng, lập tức có thiện cảm.

Chờ con trai gửi ảnh của cô gái kia tới, bà lập tức bị bộ tranh chữ trong tấm ảnh thu hút.

Mặc dù trình độ thư pháp của Hứa mẫu còn xa mới đạt được tiêu chuẩn thư pháp gia, nhưng trong những người yêu thích nghiệp dư vẫn được tính là cao thủ thư pháp, đương nhiên liếc mắt đã nhìn ra được chỗ lợi hại trong bức tranh chữ này.

"Không hổ danh là Phó chủ tịch thường vụ hiệp hội thư pháp gia tỉnh Quế, loại hành thư này viết thật tốt."

Hứa Tinh Thần vừa cười vừa nói: "Theo Giang đại sư giới thiệu, thật ra cô gái này am hiểu nhất không phải là hành thư, mà là chữ Khải nhỏ."

Hứa mẫu liên tục khen ngợi, chậm rãi chuyển tầm mắt từ bộ chữ này sang mặt cô gái kia, gương mặt không khỏi tươi cười: "Quả thật là chữ giống như người, mẹ thích khí chất này. Con trai, cô gái này quả thật không tệ, có thể dạy ra con gái ưu tú như vậy, chắc hẳn xuất thân của cô ấy cũng không kém chứ?"

Hứa Tinh Thần gật đầu nói: "Xuất thân của cô ấy còn tốt hơn con, cả gia đều là nhân viên quan chức. Ông nội đã từng là chủ tịch một thành phố địa cấp nào đó, ba càng giỏi hơn, là một quan chức cao cấp ở tỉnh Quế. Còn có chú bác cô dì đều không thua kém làm ở cấp sở, thừa sức xứng với con!"

Hứa mẫu nghe vậy đúng là cực kỳ thỏa mãn: "Con trai, con cũng không cần xem nhẹ bản thân, chúng ta cũng không kém. Con cũng vô cùng xuất sắc rồi. Hai người bọn con đúng là đặc biệt xứng đôi vừa lứa. Người mai mối này còn rất tinh mắt đấy."

Hứa Tinh Thần nói: "Theo như lời Giang đại sư nói, cậu ta được nhà gái nhờ từ năm trước, sau đó huy động tất cả quan hệ tìm từ năm trước đến năm nay, còn vượt qua mấy tỉnh, cuối cùng mới tìm được con."

Hứa mẫu thán phục nói: "Lợi hại, thảo nào ngay cả giám đốc Uông tập đoàn Uông thị cũng tìm cậu ta nhờ làm mai. Không nói chuyện khác, chỉ riêng tinh thần chuyên nghiệp này đã đáng tin rồi."

Hứa Tinh Thần mỉm cười nói: "Mẹ, nếu mẹ không có ý kiến, vậy con sẽ bảo lại với Giang đại sư, bảo cậu ta bố trí cho người hai nhà chúng ta gặp mặt."

Bà Hứa lập tức nói: "Mẹ đương nhiên không có ý kiến rồi. Vậy con mau trả lời cậu ta đi."

Hứa Tinh Thần hỏi: "Mẹ, vậy mẹ thấy nên bố trí ngày gặp mặt ở đâu vào lúc nào thì tương đối thích hợp?"

Hứa mẫu trầm ngâm một lát mới nói: "Thời gian của mẹ và con thì dễ thu xếp, thứ bảy và chủ nhật cơ bản đều có thể bớt chút thời gian tới. Thật ra, thời gian của ba con hơi khó xác định. Nếu không, để mẹ gọi điện thoại cho ba con trước, nói với ông ấy về chuyện này, xem ông ấy có thể bớt chút thời gian vào thứ bảy hoặc chủ nhật tới đó được không."

Hứa Tinh Thần nói: "Vâng, vậy con cúp máy trước. Mẹ hỏi rõ rồi gọi video cho con nhé."

Chờ cúp cuộc gọi video xong, Hứa Tinh Thần lại xem ảnh của Lam Doanh Doanh. Hai người cũng không hổ danh là đối tượng ghép đôi có giá trị cao trong vạn người không có một. Anh ta càng nhìn cô gái trong ảnh càng thấy xinh đẹp, cũng không nỡ rời mắt nữa.

Cho đến khi mẹ gọi cuộc gọi video qua WeChat tới, anh ta mới lấy lại tinh thần.

Sau khi kết nối video, Hứa mẫu lại nói thẳng: "Con trai, mẹ đã nói chuyện với ba con rồi. Ông ấy nói thứ bảy chủ nhật này có thể bớt chút thời gian tới. Con mau liên hệ với người mai mối kia, bảo cậu ta hẹn với nhà đối phương đi!"

Hứa Tinh Thần gật đầu nói: "Vâng, con biết rồi, tạm thời cứ vậy đi. Con liên hệ với Giang đại sư, chờ bố trí xong thời gian và địa điểm gặp mặt, con lại gọi video nói cho mẹ."

Hứa mẫu “Ừ” một tiếng, sau đó dặn dò: "Con trai, cô gái này thật sự không tệ, con nên để ý một chút, biết chưa?"

"Con biết rồi, tạm thời cứ như vậy đi, con cúp máy trước đây!"

Chương 363: Vậy Thật Là Trùng Hợp, Bạn Gái Tôi Cũng Họ Hoàng

Chín giờ tối, đại viện nào đó ở tỉnh Quế.

Trong phòng sách, Lam Doanh Doanh mời ba mẹ đến bình luận về thư pháp của cô mới viết.

Đây là một bộ tranh chữ theo lối viết thảo, viết Thấm Viên Xuân · Tuyết từ một thiên kinh điển của thái tổ lão nhân gia.

"Ba, ba xem con viết thế nào?" Trong lòng Lam Doanh Doanh đầy mong đợi hỏi.

Lam phụ vừa nhìn vừa gật đầu nói: "Viết không tệ, bút ý chỉnh thể liên kết, ý vị nối liền, đường nét mạnh mẽ có lực, từng bút đúng chỗ, con viết chữ thảo quả thật có tiến bộ không ít đâu!"

Lam Doanh Doanh nghe vậy, cười đến híp cả mắt, lại ôm cánh tay của mẹ hỏi: "Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?"

Lam mẫu mỉm cười nói: "Đúng là có tiến bộ, chữ viết đầu đuôi ăn ý, hỗ trợ lẫn nhau, nhìn chỉnh thể vô cùng hài hòa, cao hơn một cấp so với trình độ lúc trước, chắc có thể ngang với hành thư của con rồi."

Lam Doanh Doanh được khen, ngẩng đầu thật cao: "Lúc trước, trong hiệp hội còn có người nói con viết chữ thảo kém, chờ con lại luyện thêm một thời gian, đến lúc đó thể hiện ngay tại hiện trường cho bọn họ thấy, xem bọn họ còn nói gì được nữa."

Lam mẫu lắc đầu nói: "Con tranh chút khí thế này thì có ý nghĩa gì chứ? Con có tâm tư này, còn không bằng mau chóng tìm một đối tượng đi. Giang đại sư con nói lúc trước, đến bây giờ còn chưa giới thiệu đối tượng nào cho con sao?"

Lam Doanh Doanh bật cười nói: "Mẹ, chuyện tìm đối tượng như vậy không thể sốt ruột được. Giang đại sư không phải là người mai mối bình thường, các cặp vợ chồng được cậu ta tác hợp đều là cặp vợ chồng đặc biệt xứng đôi vừa lứa.

Trong đám người bọn con, cậu ta đã xem xét đối tượng thích hợp cho Uông Văn Kiệt, Sử Anh Hào, Bạch Tử An. Trước mắt, ba người bọn họ đều vô cùng hài lòng về đối tượng của bọn họ. Chuyện này không thể làm được trong thời gian ngắn đâu."

Lam mẫu gật đầu nói: "Điều này cũng đúng. Chẳng qua con cũng phải thường xuyên giục cậu ta đi, để cậu ta tranh thủ xem xét đến đối tượng thích hợp cho con vào năm nay. Dù sao con đã 29, sang năm chính là đầu 3, chênh lệch còn rất lớn đấy."

Lam Doanh Doanh bất đắc dĩ nói: "Con biết rồi!"

Trong mắt Lam phụ lóe sáng, hỏi: "Doanh Doanh, lúc trước con nói Giang đại sư này giải quyết vấn đề tình cảm giúp công tử Long Trạch Vũ, không biết bây giờ tình cảm vợ chồng của Long Trạch Vũ thế nào?"

Lam Doanh Doanh đầy vẻ bội phục nói: "Bây giờ tình cảm của anh Long và chị Long rất tốt, vợ chồng bọn họ thay đổi lớn tới mức bọn con cũng thấy ngây người, không thể không nói Giang đại sư thật sự quá giỏi rồi!"

Lam phụ xoa cằm nói: "Giang đại sư này đúng là một nhân vật không tầm thường. Doanh Doanh, hôm nào con mời cậu ta tới ăn bữa cơm gia đình. Giang đại sư thật sự có bản lĩnh này, qua lại thân thiết với cậu ta cũng không có gì bất lợi."

Nghe được ba đánh giá như vậy, Lam Doanh Doanh cũng cảm thấy vinh dự thay, vội vàng gật đầu nói: "Không thành vấn đề, bao giờ ba rảnh ạ?"

Lam phụ trầm ngâm nói: "Để ba xem thứ bảy hoặc chủ nhật này có thể bớt chút thời gian không, nếu có thể bớt chút thời gian, ba sẽ nói trước cho con biết."

Lam Doanh Doanh vừa định trả lời, điện thoại cô ta đặt ở trên bàn bỗng đổ chuông. Cô ta vừa liếc mắt nhìn qua, phát hiện tên người gọi hiện trên màn hình điện thoại chính là Giang đại sư, không khỏi mỉm cười nói: "Đúng là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến!"

Lam phụ và Lam mẫu cũng nhìn thấy tên hiện ra trên điện thoại,

không khỏi mỉm cười.

Lam Doanh Doanh cầm điện thoại lên nghe máy, vừa đi về phía phòng khách vừa cười nói: "Giang đại sư, ngài gọi điện thoại cho tôi vào giờ này, chắc có chương trình gì cần bố trí à?"

Lam phụ và Lam mẫu liếc nhìn nhau, sau đó cả hai cũng đi ra khỏi phòng sách, tới phòng khách.

Tiếng cười sang sảng của Giang Phong truyền tới: "Chị Lam, tôi gọi điện thoại cho chị lúc này không phải có chương trình gì cần bố trí, mà muốn nói cho chị biết một tin tốt."

"Tin tức tốt gì vậy?"

Lam Doanh Doanh ngồi xuống sô pha trong phòng khách, nói đùa: "Chẳng lẽ ngài đã tìm được đối tượng thích hợp cho tôi?"

Giang Phong hơi kinh ngạc nói: "Chị Lam, trực giác của chị tuyệt thật, vậy mà cũng bị chị đoán trúng!"

Lam Doanh Doanh trợn tròn mắt nói: "Giang đại sư, ngài không nói đùa chứ? Thật sự tìm được đối tượng thích hợp với tôi à?"

Lúc này, Lam phụ Lam mẫu cũng ngồi ở trên sô pha, nghe được lời này, tinh thần hai người đều phấn chấn,

Lam mẫu còn nóng ruột giơ tay múa chân ra hiệu cho con gái mở loa ngoài.

Lam Doanh Doanh lại cầm điện thoại mở loa ngoài ra.

Sau đó, giọng nói của Giang Phong truyền tới: "Tôi đương nhiên không nói đùa rồi. Sau khi tôi tìm kiếm suốt thời gian dài như vậy, rốt cuộc đã tìm được đối tượng tương đối thích hợp với chị!"

Lam Doanh Doanh vội vàng hỏi: "Giang đại sư, đối phương là người ở đâu? Trông thế nào? Anh ta làm gì?"

Chương 364: Vậy Thật Là Trùng Hợp, Bạn Gái Tôi Cũng Họ Hoàng (2)

Giang Phong giới thiệu: "Đối phương là người ở tỉnh Việt, năm nay ba mươi tuổi, cao một mét bảy mươi chín, trông còn rất đẹp trai. Ba năm trước đây, anh ta tốt nghiệp tiến sĩ, sau đó vào làm ở công ty Huawei, là thiếu niên thiên tài được công ty Huawei tuyển dụng với mức lương cao, còn là một trong mấy thiếu niên thiên tài lợi hại nhất, lương một năm hai triệu."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt ba người nhà họ Lam đều sáng lên.

Chỉ lớn hơn Lam Doanh Doanh một tuổi, thêm điểm.

Cao gần một mét tám, thêm điểm.

Bằng cấp tiến sĩ, thêm điểm.

Có thể nói cả nước đều biết tới kế hoạch thiếu niên thiên tài Huawei, mỗi người trúng cử đều là nhân tài đứng đầu trong lĩnh vực nào đó. Mà đối phương có thể nhận được mức lương cao nhất hai triệu, càng là nhân tài trong nhân tài, thêm điểm.

Lam Doanh Doanh nói: "Điều kiện của bản thân đối phương quả thật rất tốt. Giang đại sư chắc có ảnh của anh ta chứ?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đương nhiên là có rồi. Chị chờ một lát, tôi gửi qua WeChat cho chị."

Lam Doanh Doanh nhanh chóng nhận được ảnh do Giang Phong gửi đến. Cô ta không tránh ba mẹ, trực tiếp đặt điện thoại lên trên bàn, sau đó mở ảnh trong WeChat ra.

Ngay lập tức, một người thanh niên với dáng dấp thanh thú đã xuất hiện ở trước mắt ba người nhà họ Lam.

Giọng nói của Giang Phong truyền tới: "Chị Lam, công việc của anh Hứa chủ yếu liên quan tới kỹ thuật, không quá coi trọng về phương diện ăn mặc, nhưng cách ăn mặc bình thường này cũng không át được vẻ sắc bén của anh ta. Tôi vượt qua mấy tỉnh, tìm lâu như vậy mới tìm được anh ta là một đối tượng xứng đôi với chị nhất."

Lam Doanh Doanh cảm kích nói: "Giang đại sư, đúng là vất vả cho

ngài rồi!"

Lam phụ và Lam mẫu nhìn tấm ảnh trên màn hình điện thoại, đều không khỏi âm thầm gật đầu. Người thanh niên này đúng là xứng đôi với con gái của bọn họ về mọi mặt. Giang đại sư kia thật sự đã để tâm.

Giang Phong mỉm cười nói: "Không vất vả, tôi cũng chỉ làm chân chạy thôi."

Lam mẫu hơi sốt ruột ghé sát bên tai của con gái, khẽ nói: "Doanh Doanh, con hỏi xem gia cảnh của đối phương thế nào."

Lam Doanh Doanh gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó hỏi: "Giang đại sư, tôi muốn hỏi anh ta sinh ta trong gia đình thế nào? Ba mẹ đều làm gì vậy?"

Giang Phong nói: "Chị Lam yên tâm, tôi đã biết gia cảnh của chị, cho nên trong lúc tìm kiếm đối tượng cho chị, không chỉ cân nhắc đến điều kiện cá nhân, cũng cân nhắc cả bối cảnh gia đình.

Anh ta xuất thân từ con cháu thư hương, ông nội và ba đều là trong viện sĩ hàn lâm, bà nội, mẹ, cô, dượng, chú út, thím út cũng là giáo sư chuyên gia trong các lĩnh vực, bối cảnh gia đình vẫn vô cùng hiển hách."

Lam phụ và Lam mẫu nghe được, không nén được vui mừng, quả nhiên có ấn tượng tốt đối với vị Giang đại sư chưa từng gặp qua kia. Bối cảnh gia đình của đối phương này quả thật đủ hiển hách, có thể nói là không kém nhà bọn họ.

Tuy quyền lực của viện sĩ hàn lâm không bằng được quan chức cao cấp ở tỉnh như ông ta, nhưng nếu xét về tầm quan trọng của hai bên đối với quốc gia, quan chức cao cấp ở tỉnh như ông ta còn thật sự kém hơn viện sĩ hàn lâm.

Hơn nữa, gia đình của đối phương không chỉ hai viện sĩ hàn lâm, còn không thiếu giáo sư chuyên gia, đều có sức ảnh hưởng không nhỏ trong các lĩnh vực, lại thêm giáo sư chuyên gia và viện sĩ hàn lâm cơ bản đều là đào lý khắp thiên hạ, mạng lưới quan hệ này thật sự là trải rộng cả nước.

Có thể kết thông gia với gia đình như vậy, bọn họ thật sự tương đối thỏa mãn.

Không chỉ là Lam phụ Lam mẫu thỏa mãn, Lam Doanh Doanh cũng tương đối thỏa mãn.

Đối với cô ta, con cháu thư hương này rõ ràng còn thu hút cô ta hơn gia đình quan chức.

Lam Doanh Doanh chân thành nói: "Giang đại sư, ngài đúng là có tâm!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chị Lam hài lòng là tốt rồi. Tôi đã trao đổi với bên phía bọn họ. Chị thương lượng trước với ba mẹ chị, xem thử bọn họ có thu xếp được công việc không. Nếu thứ bảy hoặc chủ nhật này có thời gian, tôi sẽ bố trí cho người nhà của hai người gặp mặt. Nếu thứ bảy chủ nhật này quá bận không có thời gian, vậy lại hẹn gặp mặt vào lúc khác cũng được."

Lam Doanh Doanh nghe vậy nhìn về phía ba, thấy ba gật đầu, lại trực tiếp trả lời: "Giang đại sư, vậy cậu cứ thu xếp gặp mặt vào thứ bảy này đi. Lúc đó, ba tôi có thời gian rảnh rỗi."

Giang Phong nói: "Được, vậy thời gian quyết định vào thứ bảy này. Về phần địa điểm gặp mặt, vậy khẳng định phải bảo bọn họ đến thành phố tỉnh Quế chúng ta. Đến lúc đó hẹn địa điểm cụ thể được chứ?"

Lam Doanh Doanh nói: "Có thể."

"Nếu vậy, tôi cúp máy đây!"

"Được, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Chờ sau khi cúp máy, Lam mẫu nghẹn hồi lâu đã không kìm chế được xúc động nói: "Giang đại sư này còn thật sự đáng tin, giới thiệu cho Doanh Doanh một đối tượng ưu tú như vậy."

Lam phụ cũng hài lòng nói: "Quả thật là giỏi. Bất luận là bối cảnh gia đình hay năng lực cá nhân đều là lựa chọn tốt nhất."

Chương 365: Vậy Thật Là Trùng Hợp, Bạn Gái Tôi Cũng Họ Hoàng (3)

Lam Doanh Doanh mỉm cười nói: "Đúng vậy, năng lực làm mai mối của Giang đại sư đã sớm được bọn con công nhận. Không phải con đã nói với ba mẹ về đối tượng cậu ta giới thiệu cho Bạch Tử An sao? Bối cảnh gia đình của người ta cũng rất lợi hại đấy."

Lam phụ khẽ gật đầu, đánh giá cao: "Với năng lực giao tiếp của Giang đại sư này, chắc hẳn không bao nhiêu năm nữa, lại có thể xây dựng ra một mạng lưới quan hệ trên khắp cả nước, đúng là tiền đồ không thể đo đếm đấy!"

Lam mẫu và Lam Doanh Doanh nghe vậy, đều giật mình. Với thân phận của Lam phụ lại đưa ra đánh giá cao như vậy, có thể thấy được ông ta thật sự rất coi trọng tương lai của Giang đại sư này.

...

Trong khách sạn nào đó ở Thâm thị.

Sau khi Giang Phong cúp máy, lại thoải mái nằm trên giường xem tiểu thuyết, xem xong mười mấy chương trong trang đó, lại mở ra video trên app xem các chị gái chân dài.

Không thể không nói, xem tiểu thuyết và lướt video thật sự là cách tốt nhất để giết thời gian.

Trong nháy mắt, đã tới đêm khuya.

Bởi vì ngày mai còn có việc đặc biệt quan trọng phải làm, cho nên Giang Phong không thức đêm nữa, vội vàng tắt đèn đi ngủ.

...

Thứ ba, ngày mùng 4 tháng 4 năm 2023.

Sáu giờ sáng, Hoàng Nguyên Giáp (ba của nữ chính Hoàng Linh Vi) đúng giờ ra ngoài chạy bộ, đây là cách thức rèn luyện đơn giản nhất, ông ta đã kiên trì hơn mười năm.

Ông ta chạy chậm quanh khu chung cư đến bảy giờ, chạy tới đầu đầy mồ hôi, ông ta mới dừng lại, vừa nghỉ ngơi vừa đi chậm về nhà.

Về đến nhà, vợ ông ta đúng lúc ra ngoài rèn luyện.

Thời gian và cách thức rèn luyện của hai người này không giống nhau. Hoàng Nguyên Giáp sẽ ra ngoài chạy bộ vào đúng sáu giờ sáng mỗi ngày, cơ bản đều chạy một giờ là dừng, sau đó đi bộ về.

Còn cách rèn luyện của vợ ông ta là khiêu vũ quảng trường, thời gian bắt đầu từ bảy rưỡi, nhảy đến chín giờ mới dừng.

Cho nên, thời gian hai người vừa vặn tránh nhau.

Về đến nhà nghỉ ngơi mười phút, Hoàng Nguyên Giáp lại tắm và thay quần áo, sau đó cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi tới nhà hàng XX uống trà sáng. Có thể nói nhà hàng này là nhà hàng được ông ta xác định. Ông ta ăn sáng ở nhà hàng này hai mươi năm, từ ông chủ tới nhân viên phục vụ, không có ai mà ông ta không quen biết.

Ban đầu, ông ta uống trà sáng, rất nhiều người nhìn thấy, còn quen được mấy người bạn.

Chẳng qua Hoàng Nguyên Giáp rất ít uống trà sáng với bạn. Ông ta thích vừa uống trà vừa xem báo, hưởng thụ cảm giác yên tĩnh, ung dung này.

Đương nhiên, theo điện thoại thông minh xuất hiện, bây giờ Hoàng Nguyên Giáp không mua báo xem nữa, mà vừa ngồi uống trà sáng vừa đọc tin tức trên điện thoại, hiệu quả giống như trước đây xem báo, hơn nữa nội dung phong phú đa dạng hơn.

Hôm nay, Hoàng Nguyên Giáp tiến vào nhà hàng như mọi khi, đánh tiếng với nhân viên phục vụ quen thuộc, lại tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra xem tin tức.

Chưa tới ba phút, trà và điểm tâm mà Hoàng Nguyên Giáp thích đã được đưa lên.

...

Lần này, Giang Phong tới Thâm thị, có hai mục đích chủ yếu:

Mục đích thứ nhất, làm mai con cháu cán bộ cao cấp cho Lam Doanh Doanh, chuyện này đã làm xong hôm qua.

Mục đích thứ hai là chủ động làm quen với ba vợ tương lai của hắn, tốt nhất là thành bạn vong niên, chờ sau khi bạn gái tốt nghiệp, tới tìm bạn vong niên này cầu hôn, chẳng phải độ khó sẽ giảm đi rất nhiều sao?

Cho nên, hắn canh thời gian, đi tới nhà hàng ba vợ sẽ tới vào mỗi sáng.

Tiến vào nhà hàng, Giang Phong gọi sủi cảo tôm, bánh bao thịt nướng sốt mật ong, cánh gà, sườn lợn và bánh trà đặc sắc, lại gọi thêm một bầu trà hoa cúc, sau đó trực tiếp đi tới bàn của ba vợ.

Lúc đi tới bàn của ba vợ, Giang Phong thấy ông ta đang tập trung tinh thần xem tin tức, không khỏi chào hỏi: "Chào ông anh, xin hỏi tôi có thể ngồi ở đây không?"

Hoàng Nguyên Giáp nhìn theo tiếng gọi, thấy người hỏi là một thanh niên đẹp trai trẻ tuổi, không khỏi mỉm cười nói: "Cậu nhóc à, bên cạnh không phải còn rất nhiều bàn trống sao? Sao cậu lại muốn chen chúc một bàn với lão già như tôi chứ?"

Giang Phong lập tức nịnh bợ: "Tôi thấy Thiên Đình của anh no đủ ấn đường rộng rãi, chính là tướng phú quý trời sinh, nên tôi muốn tiếp cận anh mong dính chút may mắn."

Hoàng Nguyên Giáp nghe vậy vui vẻ nói: "Cậu nhóc nhà cậu còn biết xem tướng à?"

Giang Phong khiêm tốn nói: "Biết sơ qua thôi."

Hoàng Nguyên Giáp giơ tay ra hiệu: "Cậu ngồi đi!"

"Cảm ơn anh!" Sau khi Chờ Giang Phong ngồi xuống, nhân viên phục vụ cũng đưa trà và bánh hắn gọi đến.

Giang Phong nếm thử một miếng dạ dày bò, sau đó thật lòng khen: “Đồ ăn sáng ngon vẫn phải là của tỉnh Việt. Dạ dày bò này lại dày,

cắn một cái vừa mềm vừa ngon miệng, đúng là món ăn ngon hiếm có!"

Hoàng Nguyên Giáp hỏi: "Cậu em là người ở đâu?"

Giang Phong đáp: "Tôi là người tỉnh Quế, họ Giang, không biết anh họ gì?"

Hoàng Nguyên Giáp nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: "Tôi họ Hoàng."

Giang Phong hỏi: "Là Đại Đỗ Hoàng, hay là Tam Hoành Vương?"

Hoàng Nguyên Giáp nói: "Đại Đỗ Hoàng."

Giang Phong kinh ngạc nói: "Vậy thật là trùng hợp đấy, bạn gái tôi cũng họ Hoàng."

Chương 366: Thắng Lớn

Một quán điểm tâm nào đó ở Thâm thị.

Nghe Giang Phong nói bạn gái hắn cũng họ Hoàng, Hoàng Nguyên Giáp cười đáp: "Thật sao, vậy thì thật đúng là trùng hợp."

Hắn nghe nói như thế cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao thì họ Hoàng cũng xem như là một trong những họ phổ biến nhất cả nước, mỗi thành phố đều có rất nhiều người họ Hoàng, cái này cũng không có gì kỳ quái cả.

Giang Phong cũng chỉ nói một câu như vậy, không dừng lại ở vấn đề này nhiều, bởi vì lời nói này của hắn chỉ mang mục đích làm quen với cha vợ, chứ không phải để ngả bài với cha vợ.

"Anh Hoàng là người địa phương ạ?"

Thấy cha vợ gật đầu xác nhận, Giang Phong nhấp một ngụm trà hoa cúc, nói tiếp: "Chồng của cô em cũng là người địa phương ở đây, có điều chú ấy hiện không ở khu vực này, mà là ở khu xx."

Hoàng Nguyên Giáp giật mình nói: "Hóa ra cậu Giang đây là tới chỗ này thăm người thân à!"

"Này cũng không phải, lần này em tới Thâm thị chủ yếu là vì đáp cầu dắt mối cho khách." Lúc Giang Phong trả lời, trong lòng cũng đang thầm cười trộm, nếu để cho bạn gái biết hắn và ba cô ấy đang ở đây xưng anh gọi em, không biết sẽ có phản ứng như thế nào?

"Đáp cầu dắt mối cho khách?" Hoàng Nguyên Giáp ăn một miếng lá lách bò giòn tan, có chút tò mò hỏi: "Người anh em Giang đây làm việc gì vậy?"

Giang Phong cắn một miếng bánh bao xá xíu sốt mật ong mềm dẻo thơm ngon, nói: "Nói ra chỉ sợ anh đây chê cười, thật ra em làm nghề mai mối, cũng mở một phòng môi giới hôn nhân ở chỗ tỉnh thành Quế tỉnh chúng em."

Hoàng Nguyên Giáp nghe vậy, hơi kinh ngạc nói: “Chú em đây không phải đang nói đùa đấy chứ? Cậu nói muốn đầu tư làm ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân, tôi ngược lại cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, dù sao cũng là lập nghiệp, chỉ cần có thể kiếm tiền, làm ngành nghề nào cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng nghe ý trong lời nói vừa rồi, thật ra cậu chính là người mai mối, tự thân xuất ngựa giúp khách đáp cầu dắt mối sao?”

Giang Phong cười, gật đầu nói: “Trước đó em làm nghề mai mối có ra được chút thành tích, cho nên mới đầu tư mở một văn phòng môi giới hôn nhân, cũng tức là, em chính là một người mai mối chính hiệu đấy.”

Hoàng Nguyên Giáp tán dương: “Chú em Giang đây thật đúng là tuổi trẻ tài cao mà, mở văn phòng môi giới hôn nhân ở Quế tỉnh bên kia, làm mai mối tới tận Thâm thị bên này, xem ra phạm vi nghiệp vụ văn phòng môi giới hôn nhân của cậu cũng rất rộng đấy!”

Giang Phong hai ba miếng đã ăn xong cái bánh bao xá xíu sốt mật ong kia, lại uống thêm mấy hớp trà hoa cúc, sau đó mới lên tiếng: “Phạm vi nghiệp vụ văn phòng môi giới hôn nhân của bọn em vẫn chủ yếu tập trung ở Quế tỉnh, có điều đó là nhằm vào khách hàng bình thường, còn đối với những khách hàng cao cấp mà nói, có thể mở rộng phạm vi ra toàn nước, thậm chí là toàn thế giới, lần này em đến Thâm thị, chủ yếu là giúp một vị khách cao cấp đáp cầu dắt mối.”

“Thì ra là thế!”

Hoàng Nguyên Giáp nhẹ gật đầu, thấy Giang Phong có vẻ thích trà bánh ở quán điểm tâm này, liền đề cử: “Chú em Giang à, ở quán điểm tâm này, nổi danh nhất chính là món bánh cuốn, đây là loại mỹ vị do hoàng đế Càn Long ban tên, cậu nhất định phải nếm thử một chút mới được.”

Giang Phong kinh ngạc đáp: “Món bánh cuốn này ở Quế tỉnh bọn em cũng có rất nhiều, có điều mặc dù em thường xuyên ăn, nhưng thật đúng là chưa từng đặc biệt đi tìm hiểu về lịch sử của nó, không biết đây lại chính là món ăn được hoàng đế Càn Long ban

tên.”

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: “Món bánh cuốn này có thể nói là đặc sản nổi tiếng của Quảng Đông chúng tôi, tục truyền xuất hiện lần đầu vào thời Đường, khi đó cũng chưa được gọi là bánh cuốn, mà gọi là Long Kham Từ.

Về sau, đến đời nhà Thanh, hoàng đế Càn Long sau khi ăn món này thì khen không dứt miệng, đồng thời thừa hứng nói: Món này cũng không tính là bánh dày, ngược lại hình dạng có chút giống lòng lợn, hay gọi là bánh cuốn đi.

Thế là, cái tên bánh cuốn này được lưu truyền tới tận ngày nay.”

Giang Phong lập tức thổi phồng: “Hôm nay thật sự là được mở mang đầu óc rồi, nếu ngay cả anh Hoàng đây cũng khen ngợi món bánh cuốn của quán điểm tâm này như vậy, vậy chắc hẳn bánh cuốn ở đây thật sự ngon, em phải nếm thử mới được.”

Nói xong, Giang Phong đang định đứng dậy đi gọi đĩa bánh cuốn.

Hoàng Nguyên Giáp lại vội ngăn hắn lại, nhìn về phía người phục vụ bên kia, gọi: “Tiểu La, mang một phần bánh cuốn tới đây.”

Tiểu La lập tức trả lời: “Vâng, ông chủ Hoàng, sẽ lập tức mang tới đây.”

Giang Phong vui vẻ nói: “Hóa ra anh Hoàng đây còn là khách quen của nơi này!”

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: “Tôi ăn ở quán điểm tâm này đã gần hai mươi năm rồi, quen tới nỗi cứ tự nhiên như nhà mình vậy.”

Không tới một phút đồng hồ sau, Tiểu La đã mang một đĩa bánh cuốn nóng hổi lên.

Nhìn vẻ ngoài của bánh cuốn, Giang Phong đã khen tới tấp: “Khó trách lại được anh Hoàng khen ngợi như vậy, chỉ nhìn vẻ ngoài này thôi đã cảm thấy ngon hơn bánh cuốn ở những chỗ khác một bậc rồi.”

Hoàng Nguyên Giáp nhấp một ngụm trà, cười nói: “Cậu mau ăn lúc

còn nóng đi, xem xem hương vị thế nào?”

Chương 367: Thắng Lớn (2)

Giang Phong ừ một tiếng, sau đó liền nếm thử một miếng, phát hiện bánh cuốn này cực kỳ dai mà mềm, nước chấm cũng được pha rất vừa vặn, đúng là thức ăn ngon hiếm thấy, ngon hơn nhiều so với những món bánh cuốn hắn từng ăn trước đây.

“Mùi vị này quả thực rất ngon!”

Hoàng Nguyên Giáp nói: “Vấn đề trị quốc của hoàng đế Càn Long tạm thời không nói tới, không phải là không đề cập tới công tội, nhưng riêng về ẩm thực quốc gia, ông ấy thực sự đã có rất nhiều cống hiến. Mặc dù những món ngon lưu truyền tới nay thật ra chẳng có nửa xu quan hệ với hoàng đế Càn Long, chỉ là thương gia dùng danh nghĩa của hoàng đế để bịa đặt cố sự ra mà thôi, nhưng công lao này cũng có thể miễn cưỡng tính tới trên đầu ông ấy.”

Giang Phong đã sớm điều tra kỹ thông tin của cha vợ, biết ông tương đối thích nghiên cứu về các hoàng đế thời xưa, liền tới gần cha vợ tương lai, nói: “Anh Hoàng, không nghĩ tới anh còn có hiểu biết sâu rộng như vậy về hoàng đế Càn Long, về vấn đề công tội của hoàng đế Càn Long, anh cảm thấy thế nào?”

Vừa nhắc tới đây, hứng thú của Hoàng Nguyên Giáp liền dâng trào, lập tức bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Thị phi về công tội của Càn Long, đến nay vẫn chưa có cách nào kết luận chắc chắn được, có thể xem như một vị hoàng đế tương đối được chấp nhận.

Ông ấy lập được một danh sách thành tựu tương đối đáng nể, đồng thời cũng làm ra một danh sách các quyết định sai lầm hệ trọng, đẩy một vương triều đi tới đỉnh cao, đồng thời cũng khiến cho nó nhanh chóng suy tàn.

Đầu tiên, nói về cống hiến của ông ấy một chút, tổng kết lại có bốn cống hiến tương đối nổi bật như sau:

Cống hiến đầu tiên chính là sáng tạo ra cái gọi là ghi chép dân số.

Trong một văn tự có ghi lại dân số cao nhất nước ta từng ghi chép được là hơn bảy ngàn vạn.

Đương nhiên, cũng có nhà nhân khẩu học phỏng đoán rằng trên thực tế, trong một số thời kỳ lịch sử đã có đoạn thời gian dân số vượt qua 100 triệu.

Mà Càn Long trong những ngày đầu cầm quyền đã cho người đi làm thống kê dân số, kết quả thống kê là 170 triệu người, sau đó trong khoảng thời gian gần cuối giai đoạn cầm quyền cũng tiến hành thống kê dân số lần nữa, khi đó, dân số đã gần đạt tới 800 triệu người.

Chỉ trong bốn mươi năm ngắn ngủi, dân số trực tiếp tăng lên gấp đôi, dưới điều kiện sản xuất thời đó, đúng là một thành tích rất ghê gớm.

Cho dù trong đó cũng có rất nhiều nguyên nhân khách quan, nhưng cũng không thể phủi sạch công lao của ông ấy được."

Giang Phong vừa nghe vừa liên tục gật đầu: "Cái này quả thực là không dễ dàng, dù sao ngay cả thời cận đại cũng có đoạn thời gian vì nạn đói mà có không ít người bị chết đói, mà lấy tuổi thọ của người thời xưa, có thể sống bốn mươi, năm mươi năm đã là đáng quý lắm rồi."

Hoàng Nguyên Giáp cười cười, nói tiếp: "Cống hiến thứ hai chính là đưa tổng kinh tế cả nước lên đứng đầu thế giới.

Theo số liệu thống kê liên quan, lúc ấy GDP của triều Thanh chiếm gần một phần tám toàn cầu, vượt qua GDP của tất cả các triều đại khác của Trung Quốc, cậu cũng có thể nói ông ấy vận khí tốt, sinh đúng thời đại, tóm lại không nói tới việc có bao nhiêu nguyên nhân khách quan trong đó, nhưng cũng không thể phủi sạch công lao của ông ấy được."

Giang Phong thở dài: "Cục diện lúc ấy thật là tốt mà, đáng tiếc, ánh mắt người đương quyền thiển cận, bị phương Tây người ta vượt mặt, dẫn tới việc nước ta phải trải qua trăm năm lịch sử khuất nhục, thật đúng là nhớ tới thôi đã thấy phẫn nộ rồi."

Hoàng Nguyên Giáp gật đầu nói: “Nhắc tới cái này quả thật khiến cho người ta phẫn nộ, ánh mắt của hoàng đế Càn Long này so ra thật đúng là kém tổ phụ của mình, hoàng đế Khang Hi, theo ghi chép trong 《 Thánh Tổ Thực Lục 》 , Khang Hi đã từng nói lời như này: “Trăm ngàn năm sau, Trung Quốc nhất định sẽ phải mệt mỏi với các nước hải ngoại như Tây Dương, muốn quốc gia thái bình lâu dài, lúc hòa bình không thể quên nguy cơ.”

Đương nhiên, ngay cả hoàng đế Khang Hi cũng không biết được rằng tốc độ phát triển của thế giới đã vượt qua trí tưởng tượng của mình, chỉ vẻn vẹn hơn một trăm năm trôi qua, hạm pháo của cường quốc phương tây đã gõ mở cửa lớn Trung Quốc rồi.”

Giang Phong cười nói: “Thật ra chúng ta cũng không cần phải quá mức đánh giá hoàng đế Càn Long như vậy, dù sao thì không phải ai cũng có được ánh mắt chiến lược của lão Thái tổ người ta.”

Hoàng Nguyên Giáp đồng tình: “Đúng vậy, nếu như hoàng đế Càn Long mà có được ánh mắt chiến lược của lão Thái tổ, vậy ông ấy cũng không phải hoàng đế nhận nhiều tranh cãi như vậy, mà sẽ có tư cách được tôn thành đế vương đệ nhất thiên cổ.”

Giang Phong nghe vậy cười ha hả.

Hoàng Nguyên Giáp nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Cống hiến thứ ba là sáng tạo ra bản đồ nước ta thời nhà Thanh, đồng thời cũng tạo nên hình dáng cơ bản của nước ta để phát triển ra các bản đồ sau này.

Ở thời Càn Long, bản đồ triều Thanh mở rộng tới hơn 18 triệu km2, mà còn đều thực hiện chế độ chính trị quản hạt (chia ra nhiều hạt, hay còn gọi là phủ, dưới có nhiều huyện để cai quản) và khống chế quân sự, không giống triều Nguyên có được địa bàn rộng lớn, cũng khác với triều Đường ràng buộc thống trị.

Công trạng và thành tích này cũng không thể xóa bỏ được.”

Giang Phong gật đầu nói: “Công là công, tội là tội, chỗ làm tốt thì nên được khen ngợi.”

Hoàng Nguyên Giáp trò chuyện cực kỳ hưng phấn, dựng thẳng bốn

ngón tay cái lên, nói: “Cống hiến thứ tư chính là chỉnh sửa « Tứ Khố toàn thư ».

Đương nhiên, hoàng đế Càn Long chủ trì biên soạn « Tứ Khố toàn thư » là có cống hiến, nhưng trong lúc biến cũng đã bỏ đi rất nhiều điều ông ấy cho rằng là bất lợi đối với mình, trước sau có tổng cộng hơn bảy vạn cuốn.

Chương 368: Thắng Lớn (3)

Thật ra « Tứ Khố toàn thư » có tổng cộng hơn tám vạn cuốn, cái này có thể gọi là hành vi xâm hại tới lịch sử văn minh, văn hóa của Trung Quốc, đây cũng chính là vết nhơ mà Càn Long không thể rửa sạch được.”

Giang Phong tiếc hận nói: “Trong này có không biết bao nhiêu điển tích trân quý bị hủy mất, thật đáng tiếc!”

Hoàng Nguyên Giáp lại nói: “Đó là về cống hiến của hoàng đế Càn Long, tiếp theo chính là sai lầm của ông ấy, ngoại trừ đã tiêu hủy rất nhiều sách vở ghi chép như vừa nói, ông ta còn mở ra một cuộc “Văn tự án” (dựa vào việc văn tự phạm điều cấm chế, thêu dệt nên tội danh, khép vào hình ngục để thanh trừng các bất đồng chính kiến).

Trong thời gian hoàng đế Càn Long tại vị đã xảy ra cái gọi là thảm họa văn hóa, ở trong lịch sử Trung Quốc có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Vì cho tiêu diệt toàn bộ các nhân tố không ổn định, rất nhiều người bệnh tâm thần, lúc phát bệnh sẽ vẽ vời mấy thứ linh tinh, nói mấy thứ kỳ quặc cũng bị tính là đại nghịch bất đạo, bị lăng trì, thân nhân cũng bị liên lụy, ví dụ như vậy chỗ nào cũng có, quả thực là hoang đường đến cực hạn.”

Giang Phong lắc đầu thở dài: “Văn nhân sinh ra ở thời đại này cũng coi như gặp vận rủi lớn, vẫn là văn nhân triều Tống tài giỏi, đừng nói là viết mấy chữ, trực tiếp chỉ trích hoàng đế cũng không bị gì.”

Hoàng Nguyên Giáp vui vẻ nói thêm: “Triều Tống quả thật đúng là thiên đường của văn nhân.”

Giang Phong nhấp một ngụm trà, cười nói: “Anh Hoàng, chúng ta đừng nói tới triều Tống vội, anh cứ nói xong sai lầm của Càn Long đã.”

Hoàng Nguyên Giáp nhẹ gật đầu, tiếp tục giảng giải: “Lúc Càn Long về già, cảm thấy bản thân đã vất vả cả một đời, lại có được “thành tựu” lớn như vậy, hẳn là nên hưởng thụ một chút. Thế là bắt đầu trọng dụng Hòa Thân, trắng trợn thu cống phẩm, xa hoa phóng túng, trực tiếp dẫn tới tình trạng tham ô mục nát của bộ máy chính trị, bán quan bán tước thành gió.

Không những móc rỗng quốc khố, còn làm cho dân tình lâm vào cảnh khổ cực, quốc lực cũng đột ngột xoay chuyển.

Mà ánh mắt chiến lược lại không tốt, ngộ phán đại cục thế giới, quyết định phương châm đối ngoại sai lầm.

Thời đại Càn Long sinh sống chính là thời đại mà có những thay đổi cực kỳ lớn trong lịch sử loài người, cách mạng công nghiệp lần thứ nhất trứ danh cũng xảy ra vào thời đại này, rất nhiều phát minh tiên tiến, tư tưởng tiến bộ cũng xuất hiện vào thời đại đó.

Còn Càn Long thì sao, đóng cửa lại làm văn tự án, căn bản chẳng biết thế giới đã biến đổi cực lớn, cho nên nửa sau triều Thanh suy tàn là trách nhiệm hắn không thể trốn tránh được.

Công tội có bù trừ được hay không, công lớn hơn tội hay tội lớn hơn công, cũng do nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí.”

Giang Phong thở dài: “Không đề cập tới công tội này của hắn, chỉ nhắc tới mấy trăm vị hoàng đế của nước ta, hoàng đế Càn Long này hẳn là hoàng đế có cuộc sống hạnh phúc nhất.”

Hoàng Nguyên Giáp gật đầu tán thành: “Ở phương diện này thì đúng là không ai có thể so với ông ấy, ông ấy cả đời xuôi gió xuôi nước, không giống như những hoàng đế khai quốc ghim đầu trên dây lưng quần, qua bao nhiêu kiếp sinh tử mới khai sáng ra được một vương triều.

Cũng như những hoàng đế đời cuối tiếp nhận một giang sơn bấp bênh như vậy, phải sứt đầu mẻ trán để duy trì vương triều.

Hoặc như các hoàng tử khác, phải tham gia cuộc chiến đoạt vị đáng sợ.

Hơn nữa, lúc Càn Long thuận lợi tiếp nhận giang sơn, giang sơn đã được tổ phụ dựng vững, được phụ thân phát triển, hắn chỉ trực tiếp ngồi đó ăn bát vàng, muốn sống thế nào thì đánh thế đó.

Cả một đời nắm đại quyền trong tay, lúc tại vị bình an, sáu lần Giang Nam, luôn du sơn ngoạn thủy, trong giai đoạn trung bình tuổi thọ con người là 40 tuổi, ông ấy vô bệnh vô tai sống tới tận 89 tuổi.

Nhất là sau khi thoái vị vẫn còn bảo trì được tuổi thọ, sau khi chết còn được ca tụng là "Khang Càn thịnh thế", lưu tên sử sách.

Dùng lời của mấy người trẻ tuổi các cậu, cả một đời của hoàng đế Càn Long, thật đúng là thắng lớn!"

Giang Phong ăn xong cái bánh bao xá xíu sốt mật ong cuối cùng, để đũa xuống, nói: "So sánh với hoàng đế Càn Long, cha ông là Hoàng đế Ung Chính mới thật sự là tài giỏi, trong số rất nhiều hoàng tử lúc bấy giờ, kể cả không xếp đầu bảng, thì cũng nằm trong những người đứng đầu!"

Hoàng Nguyên Giáp đồng ý: "Nói không sai, Tứ Long Tranh Vị có thể nói là đỉnh cao của cuộc chiến tranh ngôi vị trong hoàng thất, phải biết những đối thủ cạnh tranh của hoàng đế Ung Chính đều không phải hạng người bình thường.

Luận về tuổi tác, hoàng đế Ung Chính cũng không phải ở trên, phía trên ông còn có ba người anh trai.

Luận về bối cảnh, ông cũng không ở phía trước, mẹ ông chỉ là một phi tần bình thường, hoàng đế Khang Hi thế nhưng còn có một đống Hoàng hậu, Hoàng quý phi và Quý phi.

Dưới điều kiện gian nguy như vậy, hoàng đế Ung Chính vẫn có thể trổ hết tài năng, tài nghệ này thật sự không phải của người bình thường!"

Giang Phong cười nói: “Đương nhiên rồi, quá trình thượng vị của hoàng đế Ung Chính quả thực khó khăn, có điều khó khăn như thế nào cũng không có tư cách so sánh với những người hoàng đế khai quốc dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như Lưu Bang, Chu Nguyên Chương.

Nhất là Chu Nguyên Chương, dù ghi chép lịch sử có phóng đại thì cũng không ai dám nói tới không hợp thói thường như thế.”

Hoàng Nguyên Giáp nghe vậy, thật sự là hưng phấn không thôi, người trẻ tuổi tướng mạo soái khí trước mắt mình này thật sự là giun đũa trong bụng ông, ông cảm thấy hứng thú với chuyện gì, hắn liền nói chủ đề đó, thật đúng là gãi trúng chỗ ngứa.

Thế là, Hoàng Nguyên Giáp nhấp một ngụm trà, hắng giọng một cái, tiếp tục hứng khởi bừng bừng hàn huyên cùng Giang Phong.

Chương 369: Lấy Được Vợ Hiền, Húp Cháo Cũng Ngọt

Giữa trưa.

Tại một quán điểm tâm nào đó ở Thâm thị.

Hoàng Nguyên Giáp và Giang Phong trò chuyện tới hứng khởi bừng bừng.

Bởi vì biết sở thích của cha vợ, cho nên Giang Phong vẫn luôn rất bình tĩnh dẫn dắt chủ đề trò chuyện.

Bắt đầu từ hoàng đế Càn Long, hàn huyên tới công cuộc khai quốc của Thái tổ Chu Nguyên Chương, tiếp đó lại nói tới con trai cả của Chu Nguyên Chương, người được xưng là thái tử ổn nhất trong lịch sử.

Sau khi hàn huyên mấy lượt về các hoàng đế triều Minh từ trên xuống dưới, lại tiếp tục nói sang Tần Hoàng Hán Võ Đường Tông Tống Tổ.

Nghiên cứu các triều đại hoàng đế là sở thích lớn nhất của Hoàng

Nguyên Giáp, mặc dù nghiên cứu này của ông chỉ là nghiên cứu nghiệp dư, không giống những chuyên gia sử học kia, dùng tư liệu lịch sử làm chứng, nhưng qua mấy chục năm nghiên cứu như vậy cũng có được chút trình độ.

Không nói những cái khác, chỉ cần là hoàng đế hơi nổi tiếng một chút thôi là ông có thể nói ra được phần lớn thông tin về cuộc đời sự nghiệp của hoàng đế đó.

Còn Giang Phong, hắn dù sao cũng là sinh viên tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, mặc dù không học trong ngành sử học, nhưng học sinh khá giỏi lịch sử như hắn vẫn coi như có thể tiếp chuyện được.

Tài nghệ này so với những nhà nghiên cứu chuyên sâu thì chắc chắn là vẫn kém xa, nhưng nếu chỉ dùng để tiếp chuyện cha vợ thì hoàn toàn không có vấn đề.

Đây cũng là nguyên nhân Hoàng Nguyên Giáp nhập tâm vào cuộc trò chuyện này như vậy.

Nếu như ông trò chuyện với một người cái gì cũng không hiểu, vậy sẽ không ra được hiệu quả kinh khủng như này.

Cái này cũng có thể so sánh với những giang hồ đại lão cấp bậc cao kia vậy, trước mặt những người bình thường không biết võ công, dù võ công có tinh tế tuyệt diệu hơn nữa thì cũng làm gì có ích lợi gì? Trong mắt bọn họ, có khi còn không bằng mấy món võ quèn đầy chiêu trò hào nhoáng ngoài đường kia!

Nhưng nếu như thực hiện trước mặt cao thủ cấp bậc Cửu Thiên Nhẫn thiết chưởng thủy thượng phiêu, vậy thì hiệu quả sẽ hoàn toàn khác biệt.

Giang Phong đóng vai phụ rất tốt, để cho Hoàng Nguyên Giáp trò chuyện tới tận hứng, cảm giác chưa từng thoải mái như vậy.

Dù sao thì trong số mấy người bạn già của ông cũng không có ai có sở thích giống như vậy, bình thường tụ hợp một chỗ cũng chỉ ngồi xoa xoa mạt chược hoặc là ăn ăn uống uống mà thôi, hắn muốn tìm người để khoe khoang cũng không tìm được.

Bây giờ, lại bèo nước gặp được một thằng nhóc, lại có thể trò chuyện ăn ý như vậy với nó, thật sự là ly kỳ.

“Anh Hoàng, anh thật đúng là lợi hại, nắm rõ như lòng bàn tay về hoàng đế các triều đại, các loại điển cố hạ bút thành văn, nghe lời anh nói từ nãy tới giờ, thật sự là hơn hẳn ngồi đọc sách mười năm mà!” Giang Phong bội phục nói.

Hoàng Nguyên Giáp vui vẻ cười nói: “Chú em Giang cũng không cần khiêm tốn, cậu ở phương diện này cũng có trình độ không kém, những nhân vật lịch sử tôi nhắc tới cậu cơ bản đều biết rõ, còn có thể nói ra một hai sự tích của bọn họ, như vậy đã rất hiếm thấy rồi.”

Nói tới đây, điện thoại của ông bỗng reo lên, là vợ gọi tới.

Hoàng Nguyên Giáp trước chào Giang Phong một tiếng, sau đó mới nhận điện thoại của vợ mình.

Điện thoại vừa kết nối, giọng của vợ đã vang lên: “Chồng, sao không thấy trở về ăn cơm? Lại chơi mạt chược đấy à?”

Hoàng Nguyên Giáp nghe vậy nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường ở quán điểm tâm, hơi bất ngờ nói: “Bà không nói tôi cũng không biết bây giờ đã là giữa trưa, bây giờ vẫn còn đang ở quán điểm tâm xx ăn trà sớm đây! Hôm nay ở đây gặp được một tiểu huynh đệ người Quế tỉnh, trò chuyện với cậu ấy thật sự quá ăn ý, nhất thời quên mất thời gian.”

“Vậy ông cứ nói chuyện đi, tôi tự ăn.”

“Được rồi, tạm biệt!”

Thấy ông đã cúp điện thoại, Giang Phong tán dương: “Nhà có hiền thê, anh Hoàng thật sự là có phúc khí lớn mà!”

Hoàng Nguyên Giáp phát ra tiếng cười từ trong lòng, nói: “Người bạn già này của tôi đúng là rất được, thái độ làm người thông tình đạt lý, cực kỳ tín nhiệm với tôi, đời này có thể kết hôn cùng bà ấy đúng là phúc khí của tôi.”

Giang Phong cảm khái: “Bây giờ ở thời đại này, có được hạnh phúc

hôn nhân thật sự rất là quan trọng! Lấy được vợ hiền, húp cháo cũng ngọt, nếu như lấy phải người đàn bà đanh đá, vậy dù gia cảnh có giàu có thì cũng có thể huyên náo gà chó cũng không yên."

Hoàng Nguyên Giáp gật đầu: "Đúng thật là như vậy, tôi có một ông bạn nhà có đàn bà đanh đá như vậy, thời gian qua thật sự là sống không bằng chết, ly hôn thì lại không tốt cho con cái, cứ phải dính lấy nhau như vậy thật sự quá cực khổ."

"Anh Hoàng, cũng không gạt anh, em sở dĩ làm người mai mối có một phần nguyên nhân rất lớn chính là muốn thay đổi hiện trạng này, dùng hết sức lực giúp khách tìm được một đối tượng vừa lòng vừa ý."

Giang Phong nhất một ngụm trà, có chút tự hào nói: "Từ lúc mới vào nghề năm ngoái cho tới giờ, cặp vợ chồng mà em đích thân tác hợp được đã tới mấy chục đôi, cặp vợ chồng em gián tiếp tác hợp thì lại càng nhiều hơn.

Cho tới nay, mỗi một cặp vợ chồng do em tác hợp đều sống vô cùng hạnh phúc, đây có thể nói là chuyện mà em tự hào nhất."

Hoàng Nguyên Giáp khen: "Thật lợi hại, tác hợp được nhiều cặp vợ chồng như vậy, hơn nữa, cặp vợ chồng nào cũng trải qua cuộc sống hạnh phúc, chú em Giang Phong không phải là có bí quyết làm mai mối gì đấy chứ?"

Chương 370: Lấy Được Vợ Hiền, Húp Cháo Cũng Ngọt (2)

Giang Phong mỉm cười: "Cũng coi như có bí quyết đi, lúc em làm mai mối, ngoại trừ điều tra thông tin cá nhân và bối cảnh gia đình các thứ, còn sẽ kết hợp xem tướng nữa, cuối cùng mới sàng lọc ra cặp đôi vợ chồng xứng đôi nhất để tác hợp.

May mắn là, đến nay, phương pháp lựa chọn này của em vẫn chưa xảy ra sai lầm gì."

Hoàng Nguyên Giáp kinh ngạc nói: "Chú em Giang thật sự là khiêm

tốn mà, còn nói bản thân chỉ biết chút da lông của việc xem tướng thôi, bây giờ xem ra cậu thật sự đúng là cao thủ trong việc này đấy."

"Cao thủ thì không dám nhận, chỉ là ở trong vấn đề nhân duyên thì nhìn cũng tương đối chính xác."

Giang Phong lại khiêm tốn một câu, lập tức khẽ nói: "Anh Hoàng, xem tướng mạo của anh, hẳn là có một đứa con gái rất hiếu thuận nghe lời nữa, nếu như có ngày nào anh muốn tìm đối tượng cho con gái của mình, vậy nhớ cứ nói với em một tiếng, em cam kết sẽ tìm cho anh một người con rể cực kỳ vừa lòng."

Hoàng Nguyên Giáp khen không dứt miệng: "Lợi hại, lợi hại, vậy mà cũng nhìn ra được, nếu không phải con gái của tôi đã có bạn trai, vậy chắc chắn tôi sẽ bắt cậu giúp nó tìm đối tượng hộ."

Đã diễn phải diễn cho tròn, Giang Phong nói tiếp: "Có bạn trai rồi cũng không sao, có cơ hội em có thể giúp anh nhìn một chút xem hai người họ có duyên vợ chồng hay không."

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Được, con gái của tôi cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, đến lúc đó tôi sẽ lập tức bảo nó mang bạn trai về ra mắt người nhà, lúc cần cậu xuất mã sẽ liên hệ với cậu sau."

Giang Phong cười đáp: "Được, em cam đoan chỉ cần anh gọi sẽ lập tức đến."

Hoàng Nguyên Giáp càng nhìn Giang Phong càng thấy thuận mắt, thằng nhóc trước mắt này dáng dấp đẹp trai, EQ cao, ăn nói khéo léo, tuổi còn trẻ đã có sự nghiệp riêng, hơn nữa, tính tình còn rất hợp với ông.

Nếu như không phải con gái đã có bạn trai, ông thật sự muốn giới thiệu con gái nhà mình cho cậu trai này.

Lúc này đã là giữa trưa, hai người mặc dù đã ăn không ít, nhưng sau khi bị lôi cuốn vào cuộc trò chuyện thì chủ yếu cũng chỉ uống trà, cho dù bây giờ còn chưa đói, Hoàng Nguyên Giáp vẫn đã quen gọi người phục vụ mang lên thêm các loại trà bánh có mùi vị không tệ.

Sau đó, hai người tiếp tục vừa ăn vừa trò chuyện, mãi tới khoảng một rưỡi chiều mới thỏa mãn tan cuộc.

Lúc tính tiền, Giang Phong còn tranh trả tiền.

Hoàng Nguyên Giáp vội vàng ngăn hắn lại, cười ha hả nói: "Cậu em Giang, cậu là khách ở xa tới, cũng không thể đoạt việc của chủ nhà là tôi như vậy được!"

Giang Phong thản nhiên cười: "Được, vậy em liền để cho anh Hoàng đây tính hết vậy!"

"Khách khí cái gì, lại không đáng mấy đồng tiền."

"Vậy anh Hoàng, em đi trước đây, sau này chúng ta lại liên hệ sau."

"Được, sau này liên hệ."

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Mặt trời mới mọc trên một cửa hàng nho nhỏ ở một góc nào đó của quảng trường, quán ăn nhỏ của Hạ Đỉnh Thiên chính thức khai trương.

Cửa hàng nho nhỏ với mặt tiền chỉ có mấy m2 này mặc dù vị trí có chút hẻo lánh, nhưng lượng khách nơi này cũng không nhỏ, cho nên tiền thuê mặt bằng cũng không hề rẻ, một tháng hết hai ngàn tệ.

Hạ Đình Thiên thuê cửa hàng này để kinh doanh một món quà vặt tương đối nổi tiếng ở quê mình —— Huyết Heo Long Chi.

Huyết Heo Long Chi hay còn gọi là tiết canh dầu vừng, là máu heo tươi sau khi được chế biến tỉ mỉ kết thành hình đậu hũ trơn mềm đỏ hồng, thêm chút hạt tiêu và dầu vừng, thêm chút ớt khô và cải bắc thảo, cho thêm một muỗng canh xương hầm được ninh trong nhiều giờ.

Nuốt xuống cảm giác dạ dày ấm áp thoải mái, vị cay nhẹ đưa

miệng, mùi hương thơm ngon, hơi nóng bốc lên, rất ngon miệng.

Bởi vì cũng chỉ kinh doanh món ăn này, cho nên trên biển cửa hàng trực tiếp in hình ảnh của món ăn.

Hình ảnh kia là hình ảnh đã được Hạ Đỉnh Thiên đặc biệt cẩn thận lựa chọn để mang đi in, hình ảnh tương đối hút mắt, khiến người xem không nhịn được muốn vào mua một bát nếm thử hương vị.

Bởi vậy, mặc dù mới khai trương, nhưng việc buôn bán của quán Hạ Đỉnh Thiên rất không tệ.

Đương nhiên, có thể giữ chân những vị khách này hay không thì phải xem tay nghề của Hạ Đỉnh Thiên.

Trong số những vị khách tới nếm thử món ăn, có tám người là nữ, chủ yếu là vì sức ăn của nữ ít hơn sức ăn của nam, một bát tiết canh dầu vừng là đã có thể no rồi, hoàn toàn có thể đem món quà vặt này trở thành cơm trưa luôn.

“Ông chủ, mùi vị món Huyết Heo Long Chi này không tệ, thời gian buôn bánh bình thường của quán mình không biết là vào khung giờ nào nhỉ?”

“Ông chủ, ngày mai tôi lại tới ăn, ông chủ nhớ chuẩn bị thêm vài cái ghế nhỏ nhé, nếu không ngay cả chỗ ngồi ăn cũng không có.”

“Ông chủ, tôi đề nghị quán cho thêm chút rau thơm, như thế hương vị hẳn là sẽ càng thơm ngon hơn.”

“Ông chủ…”

Hạ Đỉnh Thiên vừa bận rộn trả lời câu hỏi của khách, mắt thấy món ăn được hoan nghênh, hắn cũng lôi hết mười phần sức lực ra để làm, chỉ cần việc buôn bán có thể tiếp tục thuận lợi như vậy, vậy không bao lâu sau là hắn có thể trả hết nợ nần trong nhà rồi.

Đến lúc đó, hắn sẽ có thể tích lũy chút tiền, cưới một cô vợ về cùng cố gắng sinh hoạt!

Nghĩ tới điểm vui vẻ, gương mặt Hạ Đỉnh Thiên lộ ra nụ cười lâu ngày không thấy.

Chương 371: Lấy Được Vợ Hiền, Húp Cháo Cũng Ngọt (3)

Tỉnh thành Xuyên tỉnh.

Đã nửa tháng trôi qua, Lôi Minh lại một lần nữa đến thăm hỏi Thủ trưởng.

Lần thăm hỏi trước một nửa là tiện đường, một nửa là vì muốn nhắc Thủ trưởng một chút về chuyện hôn nhân đại sự của con trai ông, Lôi Hải, xem xem có thể tác hợp con trai hắn và Tiểu Phượng Hoàng được hay không.

Kết quả khiến Lôi Minh rất tiếc nuối, Tiểu Phượng Hoàng đối với Lôi Hải lớn lên từ nhỏ cùng mình không hề có chút tình yêu nam nữ nào, chỉ coi người ta như anh trai mà đối đãi, hơn nữa, Tiểu Phượng Hoàng qua lời giới thiệu của người mai mối còn nhìn trúng một giáo sư đại học gia cảnh bất phàm.

Lần tới thăm hỏi này, một mặt là liên lạc tình cảm, mặt khác là muốn hỏi chút chuyện về người mai mối kia.

Qua ba lượt rượu và thức ăn, Lôi Minh liền hỏi: “Thủ trưởng, lần trước trò chuyện cùng nhau, anh có nói Tiểu Phượng Hoàng nhà anh sắp tới sẽ đăng ký kết hôn, không biết đã định ngày tháng cụ thể hay chưa?”

Đại lão Kiều gật đầu đáp: “Đã định thời gian ra rồi, tuần sau hai đứa nó sẽ đăng ký kết hôn.”

Lôi Minh lại lần nữa cảm thấy tiếc nuối trong lòng, nếu như có thể mà nói, ông thật sự muốn kết thành thân gia với người Thủ trưởng này, đáng tiếc, thằng con kia nhà mình lại không thể bắt được tâm của Tiểu Phượng Hoàng.

“Vậy hôn lễ thì sao? Mọi người tính thế nào?”

Đại lão Kiều lắc đầu nói: “Hôn lễ sẽ không làm, một là Phượng Hoàng tương đối bận rộn, không có thời gian tổ chức hôn lễ. Hai là hoàn cảnh gia đình chúng tôi như vậy, không thích hợp gióng

trống khua chiêng làm hôn lễ, người trong nhà đóng cửa đến ăn bữa cơm là được rồi!"

Lôi Minh hiểu, nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, lấy thân phận của Thủ trưởng, nếu hôn lễ của Tiểu Phượng Hoàng mà làm lớn thì sẽ có ảnh hưởng không tốt, làm nhỏ còn không bằng không làm. Hơn nữa, thân phận thông gia bên kia cũng rất nhạy cảm, thật đúng là không khiến người ta bớt lo chút nào."

Đại lão Kiều tiếp lời: "Chính là như vậy, dù sao thì cả hai đứa chúng nó cũng không quan tâm mấy thứ này."

Lôi Minh cầm mấy hạt lạc lên ném vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Thủ trưởng, người làm mai mối cho Tiểu Phượng Hoàng kia, anh cảm thấy thế nào?"

Đại lão Kiều liếc mắt nhìn ông: "Ông muốn tìm người ta giúp Lôi Hải nhà ông làm mai mối sao?"

Lôi Minh cười nói: "Thật đúng là không gì có thể gạt được Thủ trưởng, tôi đúng là có ý định như vậy, dù sao thì thằng nhóc nhà tôi năm nay cũng đã 30 tuổi rồi, từ sáng tới tối ở bộ đội, nếu như bọn tôi không giúp nó tìm đối tượng, vậy thật sự không biết tới ngày tháng năm nào mới có thể được ẵm cháu trai."

Đại lão Kiều cũng bốc mấy hạt lạc rang bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Có thể nói là ông tìm đúng người rồi đấy, vị Giang đại sư kia cũng không phải là người bình thường, mặc dù tuổi còn rất trẻ, nhưng có được một thân bản lĩnh, dựa theo những gì tôi biết, ở trên phương diện suy tính nhân duyên, cậu ta có tạo nghệ cực cao, sợ rằng không ai có thể vượt qua được."

Lôi Minh kinh ngạc: "Trâu bò như vậy?"

Đại lão Kiều cầm rượu lên cụng ly một cái: "Đúng thật là trâu bò như vậy."

Lôi Minh biết tính cách của Thủ trưởng, coi trọng thực tế, nếu như không có cái gì chứng thực, ông chắc chắn sẽ không khẳng định như vậy, bây giờ ông lại thản nhiên nói những lời như vậy, cái này có phải tức là còn cần nói gì nữa đúng không?

Thế là, Lôi Minh uống một hơi cạn chén rượu, không kịp chờ đợi nói: “Thủ trưởng, vậy anh phải giới thiệu cho tôi một chút, mời cậu ấy đến nhà tôi làm mai mối cho thằng nhóc kia.”

Đại lão Kiều cười nói: “Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, vừa đúng lúc lần trước tôi vẫn giữ số điện thoại của cậu ấy, để tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, nói rõ việc này với người ta.

Lôi Minh vừa rót rượu cho Thủ trưởng, vừa nói.

Tính cách quân nhân phần lớn là tương đối thẳng thắn, đại lão Kiều cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy điện thoại ra trật tự xong sau đó thầy tắt điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của Giang Phong liền vang lên: “Chú Kiều, xin chào!”

Đại lão Kiều cười ha ha một tiếng, nói thẳng vào điểm chính: “Giang đại sư, là như vậy, tôi có một người cấp dưới cũ, sau khi nghe sự tích của cậu xong cũng muốn mời cậu tới giúp con trai ông ấy làm mai mối, không biết có được hay không?”

“Đương nhiên là được, đây là công việc của cháu mà.”

Đại lão Kiều nói: “Vậy được, tôi với ông ấy đang uống rượu đây, nếu được thì hay là Giang đại sư hãy trực tiếp nói với ông ấy vài câu?”

Giang Phong đáp: “Được.”

“Xin chào Giang đại sư, tôi là Lôi Minh.”

Giang Phong chào hỏi: “Xin chào chú Lôi, trước tiên chú hãy nói tình huống cho cháu một chút.”

Lôi Minh giới thiệu sơ lược: “Con trai ta tên là Lôi Hải, năm nay 30 tuổi, chiều cao 1m85, là một lính đặc chủng, thuộc quân đội đặc chủng phía tây bắc, vóc người coi như cũng tốt, gia cảnh hẳn cũng không tính là kém, hiện nay tôi chính là chỉ huy số một của một sư đoàn.”

Giang Phong hỏi: “Chú Lôi, về phía nhà gái, chú có yêu cầu gì

không?”

Lôi Minh đáp: “Không có yêu cầu gì, Giang đại sư, năng lực của cậu tôi đã nghe nói rồi, tất cả giao cho cậu làm chủ.”

Giang Phong cười đáp: “Cảm ơn chú Lôi đã tín nhiệm, chúng ta thêm wechat của nhau đi, chú hãy gửi cho cháu một tấm ảnh của anh Hải, đợi cháu tìm được đối tượng thích hợp rồi sẽ lại liên hệ với chú sau.”

“Được, wechat của tôi là…”

Chương 372: Lê Thiên Nhu: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Tôi!

【 Danh tính 】: Lê Thiên Nhu

【 Tuổi tác 】: 28 tuổi

【 Chiều cao 】: 168cm

【 Cân nặng 】: 48kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 72 (tình cảm vợ chồng 70 + môn đăng hộ đối 74 + Quan hệ gia đình 72)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 86 (tình cảm vợ chồng 87 + môn đăng hộ đối 85 + Quan hệ gia đình 86)

Nhìn thấy thông tin này, Giang Phong không nhịn được lộ ra một nụ cười.

Sau khi hắn nhìn thấy ảnh của Lôi Hải đã mơ hồ cảm thấy người này rất xứng đôi với phú nhị đại Lê Thiên Nhu, liền trực tiếp kiểm

tra độ xứng đôi cho hai người một lần, phát hiện hắn thật sự không nhìn lầm, giá trị xứng đôi hiện tại của hai người đã đạt tới 72 điểm, giá trị xứng đôi tối đa lên tới 86 điểm, đúng là sinh ra để dành cho nhau.

Mặc dù đã tìm được đối tượng phù hợp, nhưng Giang Phong cũng không vội vã liên hệ với Lôi Minh, dù sao thì hắn cũng đang uống rượu với lãnh đạo, nói chuyện lúc này ít nhiều có chút không tiện, đợi đến tối rồi gọi điện cũng không muộn.

Suy nghĩ một chút, hắn liền mở wechat lên, trước tiên gửi ảnh của Lôi Hải cho Lê Thiên Nhu xem.

Không đến hai phút đồng hồ sau, Lê Thiên Nhu đã gọi tới.

Giang Phong nhận điện thoại, cười ha hả: "Chị Nhu, tôi gửi cho chị bức ảnh kia chị hẳn là thấy rồi đi? Cảm giác thế nào?"

Trong giọng nói của Lê Thiên Nhu cũng thể hiện ra sự kinh hỉ, nói: "Giang đại sư, đây chính là đối tượng mà cậu tìm cho tôi sao? Một thân quân trang kia thật sự là đẹp trai ngây người, anh ấy là quân nhân sao?"

Giang Phong ừ một tiếng, giới thiệu giản lược cho Lê Thiên Nhu biết: "Anh ấy là một lính đặc chủng vô cùng lợi hại, năm nay 30 tuổi, chiều cao 1m85, từ nhỏ anh ấy đã rất biết đánh, đánh khắp đại viện xx, trở thành người vô địch trong số những người cùng thế hệ, là hài tử vương có tiếng."

Lê Thiên Nhu nhạy cảm bắt được một từ: "Đại viện xx?"

Giang Phong cười nói: "Tôi tốn nhiều thời gian tìm đối tượng cho chị Nhu như vậy, đương nhiên người ta không thể xuất thân từ gia đình bình thường được rồi, gia cảnh của anh ấy cực kỳ hiển hách, cha là lãnh đạo đương nhiệm tại xx, anh ấy là lớn lên ở đại viên xx đấy."

Lê Thiên Nhu dậm chân nói: "Giang đại sư quả nhiên thật lợi hại, khi nào sẽ sắp xếp cho hai người chúng tôi gặp mặt vậy?"

Giang Phong đáp: "Thời gian gặp mặt cụ thể tôi phải liên lạc với đối phương một chút trước đã, dù sao thì lính đặc chủng cũng

không phải binh chủng bình thường, huấn luyện thân thể, các lớp học cùng nhiệm vụ phải chấp hành gì đó không thôi cũng đã đủ bận rồi, không phải lúc nào cũng có thể rút chút thời gian ra được."

Lê Thiên Nhu hiểu, nói: "Dù sao thì tôi cũng rảnh rỗi, Giang đại sư cứ xem xét thời gian của đối phương là được."

Giang Phong chân thành nói: "Chị Nhu, tuy nói rằng tôi suy tính nhân duyên hai người quả thực thấy rất xứng đôi, nhưng có mấy lời này tôi cũng phải nói trước với chị, để tránh tới lúc hai người ở cạnh nhau cảm thấy không giống trong tưởng tượng lại trách tôi.

Lê Thiên Nhu cười: "Bản lĩnh của Giang đại sư thế nào tôi biết rất rõ, sao có thể trách cậu được, có điều có gì cần biết thì biết trước rõ ràng cũng là chuyện tốt."

Giang Phong tiếp tục: "Đầu tiên là thời gian, nếu như chị Nhu kết hôn cùng anh ấy, anh ấy không những không thể giống như những người chồng bình thường khác, hàng ngày ở cùng chị, mà lúc bận rộn, có lẽ cả một tháng chị cũng không thể gặp mặt anh ấy được một lần, cái này chị phải chuẩn bị tâm lý trước."

Lê Thiên Nhu hơi trầm mặc, sau đó nói: "Cái này đúng là một vấn đề, có điều tôi hẳn là có thể tiếp nhận được, mặc dù được gặp nhau mỗi ngày thoạt nhìn rất hạnh phúc, nhưng cũng dễ gây ra chán nản.

Ngược lại, nếu thường xuyên xa cách, có thể sự hứng thú vẫn có thể kéo dài.

Tục ngữ nói cửu biệt thắng tân hôn chính là như vậy."

Giang Phong tiếp tục: "Chị Nhu có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, thứ hai chính là tính cách anh ấy tương đối ấy, dùng cách chị em phụ nữ nói thì chính là thẳng nam sắt thép, trong cuộc sống có thể sẽ không hiểu lãng mạn nhiều, cái này phải nhờ chị Nhu bao dung anh ấy."

Lê Thiên Nhu cười nhẹ: "Cái này cũng không quan trọng, đến lúc đó tôi sẽ nắm tay dạy anh ấy, dù sao thì tôi cái gì cũng không

thiếu, cũng không cần anh ấy tặng cái gì, chỉ cần anh ấy đối tốt với tôi, yêu thương tôi là được.”

“Vậy thì không có vấn đề gì!”

Nói đến đây, Giang Phong dừng lại một chút, nói tiếp: “Đúng rồi, có cái này suýt quên nói với chị, anh ấy và vợ của giáo sư Bạch, Kiều Phượng Hoàng là thanh mai trúc mã, đây cũng là một loại trùng hợp!”

“Vậy thì thật đúng là rất khéo.”

Tiếp đó, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên một hồi, sau đó mới cúp điện thoại.

Chương 373: Lê Thiên Nhu: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Tôi! (2)

Tỉnh thành Xuyên tỉnh.

Lôi Minh đang cùng các lãnh đạo uống rượu, hai tiếng trôi qua mới tạm biệt rời đi.

Trên đường trở về, tâm tình của Lôi Minh vẫn luôn rất tốt, lời tôn sùng của các lãnh đạo khiến ông tràn ngập lòng tin với vị Giang đại sư kia, hắn tin rằng không bao lâu sau, con trai mình có thể tạm biệt kiếp độc thân rồi, mà suy nghĩ ôm cháu của ông và bạn già cũng sẽ nhanh chóng trở thành hiện thực.

Chuyện lớn như vậy, phải gọi điện cho con trai một tiếng, nếu không đợi đến lúc Giang đại sư tìm được đối tượng thích hợp rồi, con trai lại không phối hợp, thì mặt mũi ông già này cũng ném đi được rồi.

Nghĩ tới đây, Lôi Minh liền gọi điện thoại cho con trai.

Vốn còn lo rằng con trai đang bận, không có thời gian nhận điện thoại của mình, không nghĩ tới vừa mới nhấn gọi, chuông chưa reo được bao nhiêu tiếng thì điện thoại đã được kết nối rồi.

“Cha, có chuyện gì vậy?”

Nghe được câu chào hỏi ngắn gọn này của con trai, Lôi Minh âm thầm bất đắc dĩ, cũng không nói nhảm, vào thẳng vấn đề: “Cha tìm cho con một người mai mối rất lợi hại, trước thông báo với con đã, nếu như tìm được đối tượng thích hợp thì con hãy bớt chút thời gian đi gặp một lần.”

Lôi Hải không hề phản đối chuyện này, lời ít ý nhiều nói một câu: “Vâng!”

Lôi Minh lại hỏi: “Vậy gần đây con có thời gian rảnh nào không?”

Lôi Hải đáp: “Trong nửa tháng này không có nhiệm vụ đặc biệt gì, có thể xin nghỉ ngắn một hai ngày.”

Lôi Minh nói: “Vậy được, khi nào bên cha có tin tức sẽ lập tức gọi điện thông báo cho con.”

Lôi Hải đáp: “Vâng!”

“Làm việc cho tốt, có khó khăn thì nói với cha.”

“Con biết!”

“Vậy cứ như thế đi, cúp máy đây!”

“Vâng!”

Cúp điện thoại xong, Lôi Minh thở dài một hơi: “Lúc nhỏ nghịch ngợm gây sự, đánh cũng không xong, vào bộ đội cái lại thành người làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nghe lời, nhưng cũng ít nói đi, thật đúng là có được tất có mất mà!”

Người cảnh vệ không lên tiếng, chỉ lái xe trong yên lặng.

…

5 giờ 47 phút chiều.

Tại một biệt thự sang trọng nào đó ở tỉnh thành Quế tỉnh.

Lê Thiên Nhu cùng cha mẹ trước sau về đến nhà.

Bây giờ, cả ba người Lê gia đều làm trong tập đoàn nhà mình.

Lê phụ đương nhiên là người cầm lái tập đoàn, Lê mẫu thì nắm đại quyền chấp chưởng tài vụ, còn Lê Thiên Nhu sau khi tốt nghiệp đại học liền được cha sắp xếp vào công ty thực tập, chuẩn bị cho tương lai tiếp quản công ty.

Có điều, Lê Thiên Nhu không có tính cách mạnh mẽ nữ cường như kia, bảo cô tiếp quản công ty thì quả thật có chút khó khăn, cô vào công ty thực tập hoàn toàn là để cho cha mẹ yên lòng, mấy năm qua cũng không có được thành tích gì.

Bây giờ, Lê phụ cũng đã rõ tâm tư của con gái, ông cũng không có ý buộc cô tiếp quản công ty, nếu như con gái có khả năng, vậy được nhiên ông sẽ hết sức bồi dưỡng, nhưng sự thật chứng minh con gái không có khả năng, cũng không muốn làm, vậy trước khi về hưu ông sẽ sắp xếp tất cả thật tốt, để con gái có thể áo cơm không lo thoải mái sống cả một đời.

Một nhà ba người về đến nhà, dì giúp việc họ Trương đã chuẩn bị xong đồ ăn.

Lúc ăn cơm, Lê Thiên Nhu lấy điện thoại ra, mở bức ảnh mà Giang đại sư gửi cho mình, vừa gửi ảnh cho cha mẹ vừa nói: “Cha, mẹ, Giang đại sư đã tìm được đối tượng thích hợp cho con rồi, bức ảnh con gửi cho hai người trong wechat, hai người nhìn một chút xem thế nào?”

Nghe được lời nói này của con gái, Lê phụ Lê mẫu nào còn tâm tình ăn cơm nữa, vội vàng cầm điện thoại của mình lên, mở wechat ra xem hình của con nhà người ta.

“A, Giang đại sư giới thiệu quân nhân cho con sao?” Lê phụ có chút bất ngờ, hỏi.

“Thằng nhóc này nhìn rất soái khí mạnh mẽ, mặc quân trang như này lại càng thêm có chính khí, có chút giống người diễn vai quân nhân trong « Người bảo vệ Trung Nam Hải », Lý Ảnh Đế kia.” Lê mẫu tán dương.

Lê Thiên Nhu nhấp một ngụm canh, gật đầu: “Đúng vậy, người ta

không chỉ là quân nhân, mà còn là lính đặc chủng siêu lợi hại nữa.”

“Lính đặc chủng?”

Lê phụ lần này thật sự có chút kinh ngạc, đừng nhìn trên internet lính đặc chủng như rau cải ngoài chợ, giống như chỗ nào cũng có, nhưng trên thực tế, lính đặc chủng có thể nói là đã ít lại càng ít hơn, là quân nhân ưu tú ngàn dặm có một.

Lê Thiên Nhu cười: “Thế nào, cũng không tệ lắm có đúng không?”

Lê mẫu tỏ thái độ trước tiên, nói: “Người nhìn trong ảnh quả thật không tệ.”

Lê phụ cũng chậm rãi gật đầu: “Người đúng là nhìn không tệ, nhìn ý tứ của con hẳn là cũng tương đối hài lòng với người ta, con nói rõ cho chúng ta về thông tin của người này chút đi!”

Lê Thiên Nhu đáp: “Anh ấy năm nay 30 tuổi, chiều cao 1m85, gia cảnh không hề tệ, là con một trong nhà, cha là lãnh đạo đương nhiệm ở xx. Sở thích, tính cách các thứ thì không cần nhiều lời, đây là người Giang đại sư giới thiệu cho con, vậy chứng minh con và anh ấy chắc chắn là hợp nhau.”

Chương 374: Lê Thiên Nhu: Cuối Cùng Cũng Đến Lượt Tôi! (3)

Lê phụ Lê mẫu nghe xong thì mắt đều sáng lên, suy nghĩ vợ chồng hai người cũng coi như khá cởi mở, đối với hôn nhân của con gái cũng không có quá nhiều yêu cầu, miễn là con gái nhà mình thích là được.

Nhưng không có quá nhiều yêu cầu không có nghĩa là hai người thích con rể là người bình thường, nếu như lựa chọn được, hai người đương nhiên sẽ muốn chọn người con rể có gia thế tốt.

“Như vậy thì tốt, vị Giang đại sư này quả nhiên đáng tin cậy.” Lê phụ khen không ngừng.

Lê mẫu cũng khen không dứt miệng: “Đúng vậy, vị Giang đại sư này quả thật là danh bất hư truyền, hôn sự này, chúng ta đồng ý.”

Lê Thiên Nhu đương nhiên biết vì sao cha mẹ mình lại đồng ý nhanh như vậy, gia thế đối phương chỉ là một khía cạnh, chủ yếu là một nhà ba người bọn họ cực kỳ tin tưởng vào năng lực làm mai mối của Giang đại sư.

Dù sao thì Lê Thiên Nhu cũng đã quen biết Giang đại sư từ năm ngoái, tận mắt nhìn thấy Giang đại sư tác hợp từng đôi từng đôi một, mỗi một cuộc hôn nhân đều là duyên trời định, những bạn bè thân phận bất phàm của cô cũng đều khen Giang đại sư không dứt miệng.

Mà qua lời giải thích của cô, cha mẹ cô tự nhiên cũng cực kỳ tin tưởng vào năng lực của Giang đại sư.

Chủ yếu là sự thật đã phơi bày trước mắt, không muốn tin thì cũng phải tin.

Lê Thiên Nhu cười: “Mẹ, mặt còn chưa gặp đâu, nói tới hôn sự thì vẫn còn quá sớm, mặc dù hôn nhân do Giang đại sư đích thân tác hợp đến nay chưa từng có tiền lệ thất bại nào, nhưng tình huống cụ thể thì vẫn phải gặp mặt trò chuyện một chút mới biết được.”

Lê mẫu hỏi: “Vậy Giang đại sư đã nhắc tới thời gian địa điểm sắp xếp cho hai đứa gặp mặt chưa?”

Lê Thiên Nhu trả lời: “Cái này phải đợi Giang đại sư liên lạc với đối phương rồi mới biết được, kể cả là quân nhân bình thường thì muốn ra khỏi quân doanh cũng phải xin phép, huống chi là lính đặc chủng bận rộn hơn biết bao nhiêu lần!”

Lê phụ tiếp lời: “Cơm ngon không sợ trễ, con cứ nói với Giang đại sư thời gian và địa điểm gặp mặt có thể chiều theo đối phương là được.”

Lê Thiên Nhu gật đầu: “Con biết rồi, mọi người tranh thủ thời gian ăn cơm đi, có tin tức gì con sẽ lại thông báo với hai người sau.”

Lê phụ Lê mẫu liếc nhau một cái, đều thấy được hưng phấn trong mắt đối phương, chuyện chung thân đại sự của con gái cuối cùng

cũng đã có hi vọng giải quyết, hơn nữa còn nghe nói là đối tượng cực kỳ ưu tú, người làm cha mẹ như bọn họ đương nhiên cũng vui vẻ theo.

…

Thâm thị.

Nhà cô nhỏ.

Giang Phong đang cùng chồng của cô nhỏ và anh họ uống rượu.

Vốn hắn không có ý định tới quấy rầy cô nhỏ, có điều chính sự đã xong xuôi, hắn cách đây lại không xa, không tới thăm cô nhỏ một chút thì không được, cho nên cuối cùng hắn vẫn tới.

Cũng may, sau khi hắn sử dụng khả năng Phá Tường thì mối quan hệ giữa chồng và cô nhỏ đã được cải thiện rất nhiều, cộng thêm sự nghiệp hiện tại của hắn phong sinh thủy khởi, thái độ của chồng cô nhỏ đối với hắn đã hoàn toàn khác biệt so với trước.

Nhìn bây giờ, sau khi cô nhỏ làm một bàn đồ ăn lớn, chú vẫn nhiệt tình nói chuyện mời Giang Phong ăn uống là biết.

“Tiểu Phong, cô nghe mẹ con nói bạn gái của con chính là người Thâm thị bên này có đúng không?”

Giang Phong gật đầu: “Không sai, nhà cô ấy ở khu xx, hiện tại đang học ở Hàng thị, cũng đã sắp tốt nghiệp đại học rồi ạ!”

Cô cười nói: “Trách không được lúc đầu năm khi anh họ con kết hôn, con mới chơi có chút đã biến mất tăm, xem ra lúc đó là đi hẹn hò với bạn gái, vậy sao không mang về cho người nhà biết mặt một chút?”

Giang Phong cười hắc hắc: “Lúc đó vừa mới xác định mối quan hệ thôi, cô ấy vẫn có chút thẹn thùng, cho nên mới không mang về ra mắt, lần này anh trai con kết hôn, con sẽ mang cô ấy tới tham gia, tới lúc đó mọi người có thể nhìn thấy cô ấy rồi!”

Anh họ nịnh nọt nói: “Tiểu Phong làm mai mối lợi hại như vậy, cô gái em nhìn trúng thật không biết ưu tú tới mức nào nữa!”

Ở phương diện này Giang Phong cũng không khiêm tốn, cầm chén rượu lên cụng ly với chú và anh họ, mỉm cười nói: “Cô ấy quả thật khá tốt, là một bạch phú mỹ có tính cách ôn nhu hào phóng.”

Chị dâu cười nói: “Tiểu Phong, ngày mùng một tháng năm chúng ta đi ăn tiệc cưới của anh trai em, sau đó lại tranh thủ cuối năm đi ăn tiệc cưới của em là vừa.”

Giang Phong cười ha ha, đùa: “Chị dâu, cái này có khi là thật đấy, em cũng đang tính toán đợi cô ấy tốt nghiệp đại học xong liền cầu hôn, nếu như tất cả thuận lợi, có khi tới cuối năm mọi người lại thật sự phải tới ăn tiệc cưới của em đấy.”

cô nhỏ nói: “Đây là chuyện tốt, có điều Tiểu Phong à, chị con còn chưa có đối tượng đâu, con cũng phải kiếm cho chị con một đối tượng đi đã chứ, đừng để em trai cũng kết hôn rồi mà chị thì vẫn cô đơn một mình.”

Giang Phong gật đầu: “Con biết, thật ra con vẫn đang tìm kiếm, chỉ là con cũng chỉ có một người chị như vậy, chắc chắn phải tìm được một đối tượng thật hoàn mỹ rồi. Sau này có thời gian con còn định chạy khắp cả nước một chuyến xem có thể tìm được đối tượng hoàn mỹ nhất cho chị mình hay không.”

cô nhỏ cảm khái nói: “Con đối với chị con cũng thật tốt!”

Chú lại cầm chén rượu lên, nói một câu: “Tiểu Phong, nâng ly.”

Bữa cơm tối này ăn tới tận 8: 30 mới tan cuộc, mặc dù tửu lượng của Giang Phong đã tăng dần, nhưng dưới sự nhiệt tình chào mời của chú, hắn cũng uống tới say bảy tám phần.

Tối nay hắn ở lại nhà cô nhỏ, cô nhỏ đã sớm giúp hắn trải xong ga giường, đệm, chăn cũng đã giặt sạch cất kỹ.

Vốn tối nay hắn còn tính gọi điện cho Lôi Minh, nhưng giờ đã uống rượu tới có chút choáng, chỉ sợ vừa mở miệng người ta đã nhận ra là uống rượu, vì để duy trì ấn tượng tốt, hắn dứt khoát đợi tới ngày mai rồi mới gọi.

Dù sao thì cũng không vội.

Chương 375: Trong Nhà Quá Có Tiền, Tôi Không Phân Biệt Được Động Cơ Của Người Theo Đuổi Mình.

Ngày hôm sau.

Giang Phong ăn xong bữa sáng ở nhà cô nhỏ liền lái xe trở về.

Đến gần trưa, Giang Phong lái xe tới một khu phục vụ nào đó, sau đó mới ung dung gọi điện cho đại lão Lôi Minh.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong đã nói thẳng vào vấn đề: "Chú Lôi, hôm qua sau khi nhận ủy thác của chú, cháu đã ngay lập tức ngựa không ngừng vó suy tính nhân duyên, tìm đối tượng cho anh Hải, kết quả, vận khí không tệ, trong số những bạn bè cháu biết lại trùng hợp có một người cực kỳ xứng đôi với anh Hải."

Lôi Minh nghe vậy thì mắt sáng lên, hào hứng nói: "Vậy thì thật quá tốt rồi, Giang đại sư mau nói với tôi chút thông tin của đối phương."

Giang Phong liền giới thiệu sơ lược: "Cô ấy tên là Lê Thiên Nhu, năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m68, tốt nghiệp đại học xx. Gia cảnh cô ấy vô cùng tốt, cha là một trong ba đại phú hào lớn nhất Quế tỉnh chúng cháu, tài sản hơn trăm vạn. Tướng mạo cô ấy cực kỳ xinh đẹp, dùng lời người trẻ bọn cháu thì chính là một bạch phú mỹ chính hiệu."

Lôi Minh càng nghe càng hài lòng, luôn miệng khen: "Hiệu suất của Giang đại sư thật sự là quá tuyệt, nếu như có thể quen biết cậu sớm hơn một chút thì có lẽ giờ tôi đã được ôm cháu rồi."

Giang Phong cười nói: "Đây đều là duyên phận, trước để cháu gửi ảnh của chị Nhu cho chú đã, chú gửi cho anh Hải xem anh ấy có hài lòng hay không, nếu như hài lòng thì hai chú cháu lại thảo luận chuyện hai nhà gặp mặt."

Lôi Minh nhanh chóng đáp: "Ánh mắt của Giang đại sư, tôi rất tin tưởng, hôm qua tôi đã gọi cho thằng con nhà tôi rồi, nó nói trong

vòng mười ngày nửa tháng tới có thể xin một hai ngày nghỉ bất kỳ lúc nào, cho nên thời gian gặp mặt cậu cứ xem xét mà sắp xếp là được."

Giang Phong đáp: "chị Nhu bên này cũng có thể gặp mặt bất cứ lúc nào, thậm chí ngay cả địa điểm gặp mặt cũng có thể chiều theo anh Hải, còn cháu, ngoài thứ bảy này phải sắp xếp một buổi ra mắt khác, thì hôm nào cũng được.

Cho nên, chú Lôi cứ thương lượng với anh Hải một chút, thời gian địa điểm quyết định xong cứ nói với cháu là được."

Lôi Minh gật đầu: "Được, vậy để tôi gọi điện nói chuyện với nó, quyết định thời gian địa điểm xong sẽ thông báo lại cho cậu."

Giang Phong chốt lại một câu: "Vậy cháu cúp máy trước đây, cháu sẽ gửi ảnh luôn cho chú, chú Lôi nhớ nhìn xem một chút đấy."

"Được rồi, hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong lập tức gửi ảnh của Lê Thiên Nhu cho Lôi Minh, sau đó bỏ điện thoại xuống, khởi động xe tiếp tục đi đường.

Đại khái hơn nửa tiếng sau, Giang Phong lại nhận được cuộc gọi của Lôi Minh.

Điện thoại kết nối, tiếng cười giòn tan của Lôi Minh đã vang lên: "Giang đại sư, vừa rồi tôi đã thương lượng xong với thằng con nhà tôi rồi, thời gian gặp mặt sắp xếp vào chủ nhật này, cậu xem có được không?"

Giang Phong cười đáp: "Đương nhiên là được."

Lôi Minh tiếp tục: "Còn về phần địa điểm, chúng tôi là nhà trai, cũng ngại để nhà gái chiều theo mình, cho nên cứ quyết định ở chỗ tỉnh thành Quế tỉnh các cậu đi!"

Giang Phong khen: "Nhà chú thật sự rất xem trọng buổi xem mắt này, vậy cứ quyết định như vậy đi!"

“Ừ, vậy cứ như thế đã, chúng ta cuối tuần gặp!”

“Vâng, cuối tuần gặp!”

...

Sáu rưỡi chiều.

Ở một tiểu khu nào đó tại Hàng thị, một nhà ba người đang ăn cơm chiều.

Gia đình này là nhà họ Vinh, Vinh phụ và Vinh mẫu đều là công nhân viên bình thường, con trai Vinh Diệp chính là niềm tự hào cả đời của hai ông bà già.

Vinh Diệp từ nhỏ đã là “con nhà người ta”, từ tiểu học tới cao trung đều là tồn tại cấp học bá, ưu tú tới mức học vượt cấp, năm gần 17 tuổi đã thi đỗ vào khoa y của trường đại học nổi danh nhất trong nước.

Lúc học đại học thì quyết chí tự cường, dùng thời gian tám năm ngắn ngủi lấy được bằng tiến sĩ.

Ngay sau đó thì vào làm việc trong một bệnh viện đứng thứ ba ở Hàng thị, trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã trở thành bác sĩ phó chủ nhiệm khoa.

Bây giờ, Vinh Diệp 32 tuổi hiện đã trở thành một trong những người mới được tập trung bồi dưỡng của bệnh viện kia.

Mà Vinh Diệp cũng không chỉ có tài hoa không, hắn còn có giá trị nhan sắc siêu cao, ba năm trước, lúc phim phóng sự « Bác sĩ Trung Quốc» ra mắt, hắn cũng xuất hiện trong đó, khiến cho internet nháy mắt bùng nổ, chỉ một lần như vậy đã thu được hơn trăm vạn fan hâm mộ, hơn nữa, phần lớn còn là nữ.

Những fan hâm mộ kia vì muốn gặp được hắn một lần mà không tiếc công tiếc tiền chạy tới bệnh viện hắn đang làm việc để lấy số khám bệnh.

Thậm chí còn có rất nhiều quản lý công ty giải trí gọi điện cho Vinh Diệp hẹn gặp mặt, bọn họ đều hi vọng Vinh Diệp có thể từ bỏ

cương vị bác sĩ, phát triển theo ngành giải trí.

Những thứ này đã quấy nhiễu khá nhiều tới cuộc sống của Vinh Diệp.

Có điều, người rõ ràng có thể dùng mặt kiếm cơm như hắn lại hết lần này tới lần khác cứ phải chứng minh tài năng của mình.

Mê hoặc bên ngoài không hề khiến hắn rung động chút nào, hắn sẽ không bao giờ bỏ con dao phẫu thuật xuống.

Chương 376: Trong Nhà Quá Có Tiền, Tôi Không Phân Biệt Được Động Cơ Của Người Theo Đuổi Mình. (2)

Con trai ưu tú không thể chê, điều duy nhất khiến Vinh phụ Vinh mẫu bận tâm đó chính là chuyện hôn nhân đại sự của hắn.

Vinh Diệp năm nay 32 tuổi, chuyện yêu đương cũng chưa từng nói qua, điều này khiến Vinh phụ Vinh mẫu có hơi sốt ruột tới phát hỏa, cứ chờ thấy cơ hội tới là phải mở miệng thúc giục một tiếng.

Ví dụ như bây giờ, Vinh mẫu quanh co lòng vòng nói: “Tiểu Diệp, cháu họ nhà bác trưởng của con, Tiểu Phi, hôm nay đã mang bạn gái về ra mắt gia đình rồi đấy, con đã biết chưa?”

Vinh Diệp kinh ngạc hỏi lại: “Nhanh như vậy sao?”

Vinh mẫu thở dài một tiếng: “Tuổi Tiểu Phi còn kém hơn con đấy, con có thể học hỏi người ta một chút được không, người ta nhỏ tuổi vậy mà đã mang bạn gái về ra mắt gia đình rồi, hôn sự của con nếu cứ lờ đi như vậy mãi, sợ là không bao lâu sau sẽ thực sự thành ông già trong nhà mất.”

Vinh phụ tiếp lời: “Anh trai cha so với cha cũng chỉ lớn hơn vài tuổi mà thôi, mắt thấy người ta đã sắp lên chức cụ luôn rồi, vậy mà cha ngay cả ông nội cũng chưa biết bao giờ mới có thể làm đây!”

Vinh Diệp mặt toát mồ hôi, nói: “Cha, mẹ, con hiểu tâm tình của hai người, nhưng chuyện hôn nhân đại sự không phải trò trẻ con, dù sao thì cũng phải gặp được người thích hợp mới được, nếu như lấy bừa một người vợ về, nhỡ đâu tính cách không hợp, đến lúc đó ngày nào cũng cãi nhau thì không phải sẽ phiền chết sao!”

Vinh mẫu nói: “Tiểu Diệp, suy nghĩ của con không sai, nhưng dù sao con cũng phải nhanh chóng hành động đi, con ngày nào cũng vậy, ngoại trừ đi làm thì cũng chỉ ở trong nhà đọc sách, có đưa phụ nữ tới cửa con cũng không thèm liếc mắt một cái, làm sao con biết có người nào thích hợp với con hay không?”

Vinh Diệp lúng túng nói: “Mẹ, con đã biết rồi, sau này con sẽ để ý tới việc này hơn.”

Vinh mẫu lườm hắn một cái: “Lời này không biết con đã nói với bọn ta bao nhiêu lần rồi, nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy hành động đâu, gần đây mẹ có nghe nói có một người mai mối cực kỳ lợi hại ở Quế tỉnh bên kia.

Mẹ sẽ cho con thêm chút thời gian nữa, nếu như vẫn còn chậm chạp không hành động, vậy mẹ sẽ đi mời người mai mối kia tới làm mối cho con, tránh như lời cha con nói, bác con sắp lên làm cụ rồi, mà mẹ thì không biết lúc nào mới có thể lên chức bà nội.”

Vinh Diệp nghe vậy, cực kỳ bất đắc dĩ trong lòng, xem ra chuyện cháu họ mang bạn gái về ra mắt gia đình thật sự đã kích thích không nhẹ tới cha mẹ rồi, chuyện hôn nhân đại sự này phải được đưa vào danh sách quan trọng mới được.

...

Cùng lúc đó.

Một nhà hàng tư nhân cao cấp nào đó, hai nữ cường nhân tiếng tăm lừng lẫy Hàng thị đang dùng cơm.

Trong đó, một người là Công chúa của tập đoàn nước khoáng nổi danh, Lăng Ly, hiện nay tài sản ròng đã lên tới mấy trăm triệu, hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn, tài sản lên tới hàng tỷ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Đây là hoàn toàn cùng một cấp bậc với phú nhị đại siêu cấp Uông Văn Kiệt, thái tử gia tập đoàn Uông thị.

Người còn lại cũng không phải nhân vật đơn giản, cô tên là Bùi Dĩnh, sinh ra ở gia đình trung lưu, không có gia thế hiển hách như cô bạn thân Lăng Lỵ, cô có thể có được địa vị như bây giờ hoàn toàn là dựa vào sức lực của chính mình phấn đấu đi lên.

Cô là thiên tài chân chính, từ lúc đi học, các môn khoa học đều cực kỳ ưu tú, ưu tú tới mức đại học Harvard, Yale và Stanford đều mời cô tới học.

Có điều, cuối cùng cô lựa chọn MIT.

Bởi vì vượt cấp quá nhiều lần, năm Bùi Dĩnh 20 tuổi đã hoàn thành chương trình đại học ở MIT trước đồng bạn, đồng thời thu được ba học vị: Cử nhân khoa học máy tính, cử nhân kinh tế học, thạc sĩ kỹ thuật điện và khoa học máy tính.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Bùi Dĩnh làm việc cho một công ty tư vấn quản lý toàn cầu hàng đầu thế giới, nhưng làm không được bao lâu thì cô lại đi ăn máng khác, sau khi nhảy mấy công ty, cuối cùng, cô đến thung lũng Silicon gia nhập vào một quỹ ngân sách đầu tư mạo hiểm nào đó.

Năm 2009, Jack Ma giải quyết một quỹ ngân sách dàn khung nào đó, trong lúc đang tìm kiếm ứng cử viên cho vị trí giám đốc, chọn mấy người ông đều không quá hài lòng, mãi tới khi Bùi Dĩnh xuất hiện mới khiến cho mắt ông sáng lên.

Lúc ấy, Bũi Dĩnh phụ trách quỹ ngân sách đầu tư mạo hiểm nên có qua lại mấy lần với Alibaba, sau khi tiếp xúc vài lần, Jack Ma phát hiện vị mỹ nữ trẻ tuổi này không đơn giản chút nào.

Thế là, ông liền có suy nghĩ đào góc tường mang cô đi, nhưng khi đó, Bùi Dĩnh căn bản không nhìn trúng Alibaba, cho nên, vào lần đầu ông chủ Mã mở lời đã bị cô lập tức từ chối.

Sau đó còn tiếp tục có lần thứ hai, lần thứ ba, ông chủ Mã bắt chước cách làm của Lưu Bị, mời ba lần, cuối cùng, Bùi Dĩnh cũng bị tấm chân thành này của ông Mã làm cho xúc động, vui vẻ tiếp

nhận.

Mà Bùi Dĩnh cũng không hề khiến ông chủ Mã thất vọng, sau khi tiếp quản quỹ ngân sách, trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã làm ra thành tích cực kỳ huy hoàng, được vinh dự là "Thương nhân tài chính phía sau ông chủ Mã", "Buffett phiên bản nội địa nữ", giá trị bản thân của cô cũng lên như diều gặp gió, đặt tới cấp bậc trăm triệu.

Đánh giá của Forbes về cô có thể nói là trúng tim đen, gọi cô là người con gái như gió.

Chương 377: Trong Nhà Quá Có Tiền, Tôi Không Phân Biệt Được Động Cơ Của Người Theo Đuổi Mình. (3)

Trong hai vị nữ cường nhân này, siêu cấp phú nhị đại Lăng Lỵ mặc dù có dáng người không tệ, đáng tiếc tướng mạo lại bình thường.

Mà Bùi Dĩnh thì lại vừa có tài hoa vừa có nhan sắc, chính là tồn tại cấp nữ thần chân chính.

Nhưng mà, không cần biết là Lăng Lỵ tướng mạo bình thường, hay là Bùi Dĩnh giá trị nhan sắc cao, cả hai hiện nay đều vẫn đang là cẩu độc thân.

Lăng Lỵ năm nay đã 40 tuổi, mà Bùi Dĩnh còn lớn hơn hai tuổi so với cô, năm nay đã 42 tuổi, nhưng đường tình cảm của hai người vẫn trống trơn, ngay cả chuyện yêu đương cũng chưa từng nói qua.

Đầu tiên, về Lăng Lỵ, là phú nhị đại siêu cấp, cô tự nhiên không thiếu người theo đuổi, nhưng công chúa Lăng Lỵ đã nói một câu như này: "Trong nhà quá có tiền, tôi không phân biệt được động cơ của người theo đuổi mình."

Đây chính là nguyên nhân chính tại sao Lăng Lỵ vẫn luôn độc thân tới tận giờ.

Vì tướng mạo Lăng Lỵ thường thường, những phú nhị đại cùng cấp độ, thậm chí là thấp hơn một cấp, không có ai để ý cô cả, mà những người gia cảnh không tốt thì cô lại không rõ người ta rốt cuộc là thích bản thân cô hay là thích tiền của cô...

Mà Bùi Dĩnh vừa có tài hoa vừa có nhan sắc vẫn độc thân cho tới nay, nguyên nhân có lẽ là liên quan tới tính cách nữ cường nhân của cô.

Cô đã từng nói có yêu cầu với một nửa còn lại như sau: Chỉ cần không gây trở ngại tới công việc của cô là được.

Yêu cầu này nhìn thì như cực kỳ đơn giản, nhưng lời này cũng giống như câu nhìn thuận mắt là được, chính là yêu cầu cao nhất.

Hai người trạc tuổi nhau, cũng đều là người trong vòng thượng lưu, cộng thêm vẫn đang độc thân, tự nhiên rất dễ trở thành bạn tri kỷ không có gì giấu diếm.

“Lỵ Lỵ, nghe nói đoạn thời gian trước có một phú nhị đại người Đông Nam Á theo đuổi em? Em có hí kịch với người ta không?” Bùi Dĩnh cực kỳ bát quái hỏi.

Lăng Lỵ cười khẩy một tiếng, thô bạo nói: “Hí kịch cái rắm ấy, hắn ta căn bản không phải theo đuổi em vì thích, mà chỉ là vì muốn dựa vào sự giúp đỡ của em để giúp tập đoàn nhà bọn họ khởi tử hoàn sinh mà thôi, thật sự cho rằng cái gì bà đây cũng không hiểu sao?”

Bùi Dĩnh giật mình: “Thì ra là thế, thời đại này muốn tìm được người chân thành cũng không dễ dàng gì!”

Lăng Lỵ thở dài: “Chị Bùi vẫn tốt hơn em nhiều, dung mạo chị xinh đẹp như vậy, cho dù không có tài sản hơn trăm triệu kia thì cũng có hàng tá đàn ông chạy theo sau chị, còn tướng mạo em lại thường thường, người tiếp cận em tám chín phần mười đều là vì tiền, thật sự là buồn đến chết!”

Bùi Dĩnh lắc đầu cười: “Lỵ Lỵ, chị với em thật ra cũng như nhau thôi, kể cả đàn ông tiếp cận chị không phải là vì tiền, mà là vì thân hình tướng mạo, thì cũng có khác nhau chỗ nào đâu?”

Lăng Lỵ cầm ly rượu vang có giá trị không nhỏ lên nhấp một ngụm, cười nói: “Nói cũng phải, người giống như chị em mình, muốn tìm được một phần chân ái đúng là rất khó khăn!”

Bùi Dĩnh cũng cầm ly rượu vang lên uống một ngụm, tiếp lời: “Chủ yếu là người chúng ta tiếp xúc cùng cơ bản đều biết chúng ta là ai, cho nên thật sự không thể nào phân rõ động cơ của đối phương rốt cuộc là gì. Chỉ cần vẫn còn mối lo này ở đó, thì thật sự không có cách nào đưa tình cảm chân thành vào nói chuyện yêu đương, tự nhiên cũng không tìm được chân ái.”

Lăng Lỵ cười nói: “Có đôi khi em cũng muốn học theo mấy phú nhị đại trong TV kia, ngụy trang bản thân thành người nghèo xuất thân từ gia đình bình thường, sau đó tìm một người đàn ông thực sự cùng nhau nói chuyện yêu đương.”

Bùi Dĩnh cười ha ha, nói: “Lỵ Lỵ, em chắc chắn không thể ngụy trang được, trong nước em có danh tiếng lớn như vậy cơ mà, ngược lại, danh tiếng của chị cơ bản cũng chỉ giới hạn trong vòng tài chính mà thôi, cho nên phải là chị ngụy trang thì mới có khả năng thành công được.”

Lăng Lỵ bật cười: “Chị Bùi nói quá khoa trương rồi, có lẽ là trong vòng phú hào thì người biết em sẽ nhiều hơn người biết chị một chút, nhưng trong mắt những người bình thường kia, đoán là em với chị cũng như nhau thôi, không có mấy người có thể nhận ra thân phận của chúng ta đâu.”

“Quan trọng là đàn ông bình thường, em nguyện ý gả sao?”

Lăng Lỵ nghe vậy không nhịn được thở dài một hơi: “Đây chính là chỗ khiến em sầu muộn, cũng không phải là khinh thường đàn ông bình thường, mà là sợ đàn ông bình thường không dung nhập được vào vòng tròn của chúng ta, như vậy đối với người ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, vị Trưởng Công chúa Tam Hàn kia chính là vết xe đổ rồi đó!”

Bùi Dĩnh rất tán thành: “Đúng là đạo lý này, năm đó vị Trưởng Công chúa Tam Hàn và người thị vệ kia hẳn có thể coi là chân ái, nhưng kết quả cuối cùng vẫn kết thúc bằng ly hôn, thật sự là đáng tiếc!”

“Cho nên, bây giờ em thật ra rất hoang mang, tìm người bình thường kết hôn thì không thực tế, người có năng lực trong vòng thì người ta chướng mắt em, người không có năng lực thì em lại chướng mắt người ta.

Lăng Lỵ nói lời thành thật với chị em thân thiết: “Bây giờ cha em cũng lớn tuổi rồi, cực kỳ để bụng tới chuyện hôn nhân đại sự của em, mặc dù ngoài miệng em nói không gấp, nhưng trong lòng thật ra cũng rất sốt ruột, muốn kết hôn sinh con sớm một chút để cha có thể sớm hưởng thụ chút niềm vui gia đình.”

Bùi Dĩnh hiểu, nhẹ gật đầu nói: “Lỵ Lỵ, thật ra chị cũng gặp phải vấn đề giống như vậy, nhất là sau khi qua tuổi bốn mươi, chị còn có chút không dám về nhà, sợ phải nhìn thấy ánh mắt tha thiết mong mỏi kia của cha mẹ.”

Lăng Lỵ lại cầm ly rượu vang lên uống một ngụm, đột nhiên hỏi: “Chị Bùi, hay là chúng ta mời một người mai mối thử?”

Bùi Dĩnh nghe vậy thì sững sờ: “Mời người mai mối?”

Ánh mắt Lăng Lỵ lộ ra tia sáng lạ thường, trong lòng có chút mong đợi nói: “Chị Bùi, Uông Văn Kiệt của tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông kia, chị hẳn là biết đi? Hôn nhân của người ta chính là mời người mai mối tới giúp đáp cầu dắt mối đấy.”

Bùi Dĩnh: “Thật ư?”

Chương 378: Cô Gái Này Có Thể Là Sinh Ra Đã Ngậm Thìa Vàng.

Thứ bảy, ngày 8 tháng 4 năm 2023.

Tại thành phố Quảng Đông, một nhà ba người Hứa Tinh Thần sau khi ăn sáng đơn giản xong liền lái xe về phía tỉnh thành Quế tỉnh.

Người lái xe là Hứa Tinh Thần, quãng đường từ thành phố Quảng Đông tới tỉnh thành Quế tỉnh tổng cộng hơn 550km, lái xe đại khái phải mất sáu, bảy tiếng, sau khi đặt xong hướng dẫn thì bắt đầu

khởi động xe, đi theo chỉ dẫn.

Hứa mẫu hơi xúc động nói: “Mẹ đã gần hai mươi năm rồi không qua tỉnh thành Quế tỉnh, không biết thành phố này đã thay đổi như thế nào rồi.

Hứa phụ đã chải chuốt tóc tỉ mỉ nói: “Thập niên 90 thế kỷ trước tôi có qua đây, tới giờ cũng đã hai mươi mấy năm rồi, dựa vào tốc độ phát triển kinh tế của quốc gia chúng ta, có lẽ thành phố này đã thay đổi tới chóng mặt rồi!”

Hứa Tinh Thần nói tiếp: “Ba năm trước con có qua đó một lần, cảm thấy cơ sở vật chất khắp thành phố đều cực kỳ hoàn thiện, nhất là việc phủ xanh được thực hiện rất tốt, khó trách lại được gọi là Lục Thành.

Đáng tiếc là kinh tế phát triển không bằng những thành phố khác.”

Hứa mẫu nhắc nhở: “Con trai, người có thể là cha vợ tương lai con kia chính là quan lớn của Quế tỉnh, dù nơi đây có phát triển kinh tế kém con cũng không thể nói ra trước mặt người ta được, tránh lại khiến cho họ không vui.”

“Kinh tế Quế tỉnh phát triển kém cũng có một phần nguyên nhân lịch sử, lịch sử trước giải phóng không đề cập tới, nhưng sau giải phóng, các tỉnh anh em khác đều không phải đối mặt với nguy cơ quá lớn từ chiến tranh, nhưng Quế tỉnh thì khác, Quế tỉnh vẫn luôn đứng ở chiến tuyến ngoài cùng của cuộc chiến.”

Hứa phụ nói: “Sau chiến tranh giải phóng, Bạch XX lui về giữ Quế tỉnh, nhưng đại cục đã mất, một bộ phận quân rút về An Nam, bộ phận còn lại trú ở dãy núi Thập Vạn, như vậy, từ năm 50 đến năm 52, Quế tỉnh đã chìm trong chiến tranh 3 năm.

Trong trận chiến khi đó, từ khâu chuẩn bị binh lực tới kéo dài thời gian, tiêu diệt quân địch, có thể nói là số một cả nước.

Khó khăn lắm mới ổn định được thế cục, chiến tranh An Nam 55 năm vang dội, Quế tỉnh lại trở thành tuyến ngoài cùng của trận định, trận này đánh tới tận 75 năm, mãi tới khi thằng Mỹ rút mới thôi.”

Hứa phụ thích lên mặt dạy đời, một khi nói chuyện là không dừng được: “Kết quả vừa mới thở được một hơi, cuộc chiến phản công tự vệ của An Nam lại chiến thắng vang dội, Quế tỉnh không hề nghi ngờ chính là chủ lực trong đó. Mặc dù một trận đánh có một tháng, nhưng sau đó lại cứ như vậy giằng co kéo dài tới 89 năm.”

Nói tới đây, Hứa phụ tổng kết lại một câu: “Nói cách khác, trong thời gian 40 năm sau giải phóng, trong nước tiến hành cách tân đổi mới công nghiệp hóa, đặt nền móng vững chắc cho công cuộc đổi mới kinh tế, mà Quế tỉnh lại vẫn luôn chìm trong chiến tranh ở tuyến ngoài, bỏ qua cơ hội phục hồi trong công cuộc công nghiệp hóa đầu tiên của đất nước.

Lúc ấy, Liên Xô viện trợ 156 hạng mục công nghiệp nặng ở Quế tỉnh (có chỗ nói thật ra có hơn 200 hạng mục), lại bỏ qua việc xây dựng nền tảng kinh tế tư bản quan trọng nhất, dẫn tới như bây giờ, công nghiệp của Quế tỉnh cơ sở yếu kém, sản nghiệp tư nhân suy nhược, không có chút cảm giác tồn tại nào trong nước.

Kinh tế Quế tỉnh thực sự bắt đầu được kiến thiết vào khoảng năm 93, lấy việc xây dựng chậm mà chắc phía bắc nam làm tiêu chí, trước đó tính vào cuộc khai thác lớn của phương Tây, dẫn tới cuộc chạy đua kinh tế của Quế tỉnh, nhưng bất kể là cơ sở công nghiệp hay quy mô kinh tế, vốn đã lạc hậu hơn mấy chục năm so với các tỉnh khác, giờ muốn đuổi kịp cũng không hề dễ.”

Hứa mẫu bổ sung: “Thật ra phát triển kinh tế đều lấy người làm gốc, sau khi đổi mới, Quảng Đông chúng ta dựa vào cơ sở công nghiệp tương đối hoàn thiện, hệ thống kênh đào mở rộng, cảng nước sâu hiện đại, lại có chính sách quốc gia ủng hộ, nhận được nhiều dầu tư cùng sự di dời của các sản nghiệp, kinh tế bắt đầu phát triển mạnh, chuyện này đối với người anh em Quế tỉnh cũng tạo ra hiệu ứng siphon lớn.

Vào thập niên 80-90 thế kỉ trước và khoảng thời gian đầu thế kỉ này, sinh viên đại học Quế tỉnh ngoại trừ thi công chức hoặc là tự lập nghiệp bên ngoài, phần lớn đều chạy tới chỗ Quảng Đông chúng ta, cộng thêm mấy trăm vạn thanh niên làm công kia... Không có thanh niên trai tráng, không có lao động, muốn tăng trưởng kinh tế đương nhiên là khó như lên trời.”

Hứa Tinh Thần tiếp lời: “Những nguyên nhân khách quan này quả thật là có, nhưng nói cho cùng vẫn là do Quế tỉnh không nắm bắt được cơ hội phát triển, dù sao thì nhà nước cũng cho không ít chính sách hỗ trợ ở phía sau, chỉ cần lợi dụng tốt, chưa nói tới phát triển kinh tế ít hay nhiều, ít nhất cũng sẽ không đến mức trở thành tồn tại đếm ngược từ dưới lên như bây giờ.”

Hứa mẫu lại nói: “Đây là chuyện lãnh đạo panh Hải in nhắc, chúng ta không phải là người trong cuộc thì cũng không cần quan tâm làm gì, con vẫn nên suy nghĩ xem buổi chiều lúc gặp gia đình nhà gái thì nên biểu hiện như thế nào đi!”

Hứa Tinh Thần: “...”

Chương 379: Cô Gái Này Có Thể Là Sinh Ra Đã Ngậm Thìa Vàng. (2)

Năm giờ chiều.

Tại nhà hàng chuyên thịt ngỗng nổi danh ở tỉnh thành Quế tỉnh.

Dưới sự sắp xếp của người mai mối Giang Phong, người nhà họ Hứa sẽ gặp mặt với người nhà họ Lam ở đây.

Sau khi Giang Phong giới thiệu hai bên với nhau xong, người phục vụ liền lần lượt mang thức ăn lên.

Món chính hôm nay chỉ có một, đó chính là thịt ngỗng.

Có điều cách làm rất đa dạng, có thịt ngan trắng, ngỗng quay, ngỗng kho, thậm chí còn có cả loại ngỗng lớn hầm thuốc bắc trong nồi sắt, tóm lại là tất cả những cách làm ngỗng kinh điển, ở đây cơ bản đều có cả.

Trừ món chính ra còn có rất nhiều món phụ, chẳng mấy chốc, cả một bàn lớn đã được lấp đầy.

Chờ đồ ăn đã lên đủ, sau khi người phục vụ ra ngoài rồi, mọi người bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

Hứa gia có ba người, một viện sĩ, một giáo sư đại học, một tiến sĩ, những người này về mặt tri thức ở trình độ nào đương nhiên không cần nhiều lời.

Còn ba người Lam gia đã có thân phận địa vị bày ở đó, đương nhiên cũng có kiến thức rộng rãi.

Cộng thêm bà mối Giang Phong đã trải qua không ít cảnh tượng hoành tráng, chỉ cần tùy tiện nhặt ra một chủ đề, tất cả mọi người đều có thể nói được, căn bản không có bất kỳ khoảng không im lặng tẻ nhạt nào.

Qua ba lần rượu, Lam phụ mở lời khen ngợi Hứa Tinh Thần, "Tinh Thần thật sự rất ưu tú đấy, phòng kế hoạch của Huawei chú cũng biết rõ, có thể đi vào trong đó không ai không phải là thiên chi kiêu tử, lại còn có thể cầm được số lương cao nhất thì đúng là thiên tài trong thiên tài, thật sự ghê gớm mà!"

Hứa Tinh Thần khiêm tốn cười: "Chú Lam quá khen rồi, cháu cũng chỉ là may mắn được chọn mà thôi, sau đó vẫn phải tiếp tục cố gắng mới được, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải."

Lam phụ thở dài: "Tình cảnh hiện tại của Huawei mọi người đều biết, thằng Mỹ dùng sức cả một quốc gia để chèn ép một công ty, Huawei có thể gánh vác không đổ đã là vô cùng lợi hại rồi. Tiếp theo đây còn phải dựa vào những tinh anh như các cháu cố gắng nghiên cứu ra càng nhiều thành tựu khoa học càng tốt, mỗi một đột phá về kỹ thuật được tạo ra đều có thể giảm bớt được ít nhiều áp lực cho công ty.

Chỉ cần có thể kiên trì tới cùng, chú tin rằng Huawei cuối cùng cũng sẽ có khả năng dục hỏa trùng sinh."

Hứa Tinh Thần gật đầu: "Thằng Mỹ mặc dù thế lớn, nhưng công ty chúng cháu bây giờ trên dưới một lòng, lại còn có thêm quốc gia ủng hộ, quốc dân ủng hộ, cháu tin sẽ có một ngày như vậy."

Bên kia, Hứa mẫu đang khen ngợi Lâm Doanh Doanh.

"Doanh Doanh, bộ hành thư « Trường Phong Phá Lãng Hội Hữu Thì, Trực Quải Vân Phàm Tế Thương Hải » trong tấm ảnh kia của

cháu cô đã xem rồi, viết thực sự quá tốt, tổng thể lấy phong cách Triệu Thể làm phong cách chính, đồng thời dùng bút pháp Nhị Vương, vừa có tư thái, vừa có tạo hình khác biệt, chỉ nhìn qua thôi cũng thấy là cảnh đẹp ý vui rồi."

Lam Doanh Doanh nghe vậy thì kinh hỉ hỏi lại: "Cô, cô cũng thích thư pháp sao?"

Hứa mẫu cười nói: "Cô rất thích thư pháp, mỗi ngày, lúc rảnh rỗi đều sẽ luyện một lúc, có điều trình độ so với cháu vẫn kém xa, về sau, nếu có cơ hội, cháu phải chỉ dạy cho cô một chút đấy."

Lâm Doanh Doanh vui vẻ nói: "Chỉ dạy thì không dám nhận, chúng ta trao đổi, học hỏi lẫn nhau là được."

Hứa mẫu hỏi: "Doanh Doanh, nghe nói việc cháu am hiểu nhất không phải là hành thư, mà là chữ Khải nhỏ viết tay?"

Lam Doanh Doanh mỉm cười đáp: "Cháu đúng là thích nhất chữ Khải nhỏ viết tay."

"Có ảnh tác phẩm nào không?"

"Có ạ, cô, trước chúng ta thêm wechat đã nhé."

"Được rồi!"

Còn cả Hứa phụ, Lam mẫu, Giang Phong, ba người đều đang ngồi nói chuyện...

Bữa cơm này, bắt đầu từ lúc xế chiều, năm giờ tới tận tám giờ tối mới tan cuộc, người hai nhà trò chuyện thật sự hợp ý, mà Hứa Tinh Thần và Lam Doanh Doanh cũng đều thuận mắt đối phương.

Một buổi xem mắt cực kỳ hoàn mỹ.

...

Lúc Giang Phong sắp xếp cho hai nhà Hứa, Lam gặp mặt, Lôi Hải cũng đã xin nghỉ ở bộ đội trở về chỗ cha mẹ, ngày mai là có thể cùng cha mẹ bay thẳng tới tỉnh thành Quế tỉnh.

Hai cha con đã hơn nửa năm không gặp, đương nhiên phải uống hai ba chén, hàn huyên một hồi đã.

Lôi Minh nhìn tư thế ngồi thẳng tắp của con trai, nụ cười trên mặt không hề thay đổi một chút nào cả.

Đứa con này luôn luôn là niềm kiêu hãnh của ông, từ nhỏ đến lớn chưa từng thua đánh nhau với những người cùng thế hệ, cho người làm cha như ông không ít mặt mũi, ngay cả lãnh đạo cũng không ngớt lời khen ngợi đứa con trai này trước mặt ông.

Về sau vào quân đội, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã trở thành một thành viên bộ đội đặc chủng phía tây bắc, càng khiến cho người làm cha như ông vui vẻ không thôi.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là con trai nhà mình và con gái lãnh đạo hữu duyên vô phận, lớn lên cùng nhau từ nhỏ nhưng lại không thể bồi dưỡng tình cảm được, thật đáng tiếc.

Được rồi, Tái Ông mất ngựa sao biết không phải phúc, bây giờ Giang đại sư đang tìm kiếm đối tượng hẹn hò cho con trai rồi, đó cũng là người cực kỳ ưu tú, hoàn toàn xứng đôi với con trai nhà chúng ta.

“Tiểu Hải, ngày mai con đi xem mắt, con phải để ý một chút, phải biểu hiện rốt một chút, biết chưa?” Lôi Minh uống một ngụm rượu, căn dặn con trai.

“Đúng vậy đó Tiểu Hải, cô gái xem mắt với con ngày mai có thể nói là sinh ra đã ngậm thìa vàng, tài sản trong nhà hơn trăm triệu, hơn nữa còn là con một, cô gái như vậy không biết có bao nhiêu đàn ông muốn cưới đâu!”

Lôi mẫu cũng dặn dò: “Con cũng không thể chỉ dựa vào danh phận quân nhân của mình được, nếu như người ta không vừa lòng, thì dù con có gia thế tốt đến đâu, người ta cũng sẽ không để ý đến con.”

Chương 380: Cô Gái Này Có Thể Là Sinh Ra Đã Ngậm Thìa Vàng. (3)

Thái dương Lôi Hải hiện lên ba vạch đen: “Mẹ, sao con có thể phô trương danh phận quân nhân của mình trước mặt người ta được, con làm người nông cạn như vậy sao?”

Lôi mẫu lại nói: “Mẹ chỉ là nhắc nhở con một câu như vậy thôi, dù sao con cũng nghe cha con đi đấy, ngày mai biểu hiện tốt một chút, biết chưa?”

Lôi Hải bất đắc dĩ nói: “Được, nghe hai người, cam đoan sẽ cưới được con dâu về cho hai người!”

Lôi Minh cười mắng: “Thằng nhóc này, vậy mà còn giả bộ không muốn, nếu không thân già này chạy nhanh giúp mày, mày cho rằng tự mày có thể tìm được đối tượng ưu tú như thế sao?”

Lôi Hải vội vàng cầm ly rượu cụng ly với ông già nhà mình, cười nói: “Cha, đây không phải là vì con sợ người ta chướng mắt con sao, dù sao tình huống của con thế nào cha cũng biết rõ, con rất bận rộn, kể cả có kết hôn rồi thì có thể mười ngày nửa tháng cũng chẳng thấy mặt nhau lần nào, người ta là thiên kim đại tiểu thư, có đối tượng dạng nào mà không tìm được chứ, hà tất phải khiến mình chịu khổ như vậy?”

Lôi Minh cũng biết đây là một vấn đề lớn, trầm ngâm nói: “Đợi tới ngày mai gặp mặt, xem trước xem thái độ của đối phương như nào đã, sau đó sẽ nói sau, nếu như thật sự cần thiết, vậy anh ra tuyến một chút đi...”

Lôi Hải vội vàng phản đối: “Cha, cái này không được, con còn muốn kiến công lập nghiệp trong bộ đội đấy, mà con cũng không muốn mấy người tuổi còn rõ trẻ mà đã phải tới nhà dưỡng lão tuyến một.”

Lôi Minh thở dài: “Biết là con sẽ nói như vậy mà, vậy ngày mai hết sức tranh thủ đấy, nếu như quả thật vì cái này mà không thành, vậy tức là các con hữu duyên vô phận, chỉ có thể từ bỏ, đi tìm một người khác thôi.”

Lôi mẫu nghe vậy thì há to miệng như muốn nói gì, có điều cuối cùng vẫn lựa chọn ngậm miệng không nói, bởi vì bà biết rõ tính

tình hai cha con nhà này, bảo bọn họ từ bỏ sự nghiệp quân nhân đã phấn đấu cả đời, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, đây là tín ngưỡng cả đời của bọn họ, không có bất cứ thứ gì có thể khiến hai người dao động trong chuyện này.

Lôi Hải thấy phản ứng của cha mẹ, trong lòng vừa vui vẻ vừa xấu hổ day dứt.

Xem ra, ngày mai thật sự phải nói chuyện thật tốt với vị bạch phú mỹ kia rồi, có thể thì phải cố gắng cầm chắc cô, không thể cứ để cha mẹ tuổi đã cao mà cứ phải quan tâm tới hôn sự của hắn như vậy được.

...

Ngày hôm sau.

Tỉnh thành Quế tỉnh, ba người Hứa gia và ba người Lam gia lại gặp mặt, người hai nhà cùng ăn một bữa trà sớm xong, ba người Hứa gia mới hài lòng dẹp đường hồi phủ.

Lần gặp mặt này, mặc dù Hứa Tinh Thần và Lam Doanh Doanh vẫn chưa xác định mối quan hệ gì, nhưng thái độ người nhà hai bên đã cực kỳ rõ ràng rồi, hơn nữa, hai người bọn họ cũng có hảo cảm với nhau, chuyện xác định mối quan hệ cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Giang Phong ngồi làm hai tiếng ở văn phòng môi giới hôn nhân, mãi tới lúc mười một giờ mới lái xe đi tới sân bay, đón ba người Lôi gia đường xa tới.

Cùng lúc đó, Lê gia cũng đang chuẩn bị đủ thứ.

Địa điểm xem mắt lần này không chọn ở quán cơm bên ngoài mà là chọn tiến hành ở biệt thự Lê gia.

Để tiếp đãi khách quý đường xa tới, Lê gia đã chuẩn bị vô số nguyên liệu nấu ăn cao cấp, để đầu bếp nhà mình đích thân nấu, làm ra một bàn lớn sắc hương đầy đủ.

Trên lầu, một căn phòng diện tích cực lớn được trang trí vô cùng xa xỉ và xinh đẹp, Lê Thiên Nhu đang thử quần áo, quần áo của cô

đều được đặt may, có phong cách khác nhau, cô chọn gần nửa ngày mới chọn được một bộ xinh đẹp thời thượng, chỉ là hơi bảo thủ một chút, là một bộ áo liền váy màu đen.

Chọn quần áo xong lại phải trang điểm, còn cả kiểu tóc, trang sức, trong phối đồ, chỉ một chi tiết nhỏ thôi cũng vô cùng quan trọng, cho nên cực kỳ tốn thời gian, đây cũng là nguyên nhân tại sao con gái thường bắt đầu chuẩn bị mấy tiếng trước thời gian hẹn.

...

Sân bay.

Giang Phong vừa theo hướng dẫn lái xe về phía biệt thự Lê gia, Lôi Hải ngồi ở ghế phụ, còn Lôi phụ và Lôi mẫu thì ngồi ở hàng ghế sau.

“Giang đại sư, tôi nghe lãnh đạo nói cậu là người Quế tỉnh, vậy cậu là người ở tỉnh thành sao?” Lôi Minh hỏi.

Giang Phong lắc đầu cười: “Cháu không phải người ở tỉnh thành, cháu là người huyện Bách Lương, thành phố Ngọc Lâm.”

Lôi Hải ngồi ở ghế phụ tiếp lời: “Huyện Bách Lương này tôi đã từng nghe nói qua, thấy bảo dân ở đây rất dũng mãnh đấy!”

Giang Phong hơi ngạc nhiên: “anh Hải, anh vậy mà đã từng nghe nói tới huyện Bách Lương chúng tôi rồi sao?”

Lôi Hải gật đầu đáp: “Tôi có một người chiến hữu cũng là người huyện Bách Lương, cũng từng nghe cậu ta kể về chuyện ở huyện Bách Lương.”

Giang Phong giật mình nói: “Thì ra là thế, dân huyện chúng tôi quả thật là hung hãn, ở trong hai tỉnh Việt, Quế có thể nói là tiếng xấu vang xa, nhất là vào thập niên 80,90 thế kỉ trước tới đầu thế kỉ này, công xưởng ở Quảng Đông bên kia chỉ cần nghe đến người huyện Bách Lương cũng không nhịn được mà lắc đầu, trừ khi là công nhân nam, nếu không cũng không dám tùy tiện nhận vào xưởng.”

Chương 381: Cáo Già

Chiếc Volvo XC90 đang lái về phía biệt thự Lê gia.

Lôi Hải cười, nói tiếp: “Việc này con cũng đã nghe mấy chiến hữu nói rồi, lang binh Quế tỉnh mọi người là nổi tiếng thiên hạ, mà huyện Bách Lương mọi người có thể nổi danh như vậy trong hai tỉnh Việt, Quế, vậy cũng đã thấy được thật vô cùng khó lường.”

Giang Phong cười nói: “Cũng không có cách nào, rừng thiêng nước độc ra điêu dân!”

Lôi Minh cảm khái: “Trong thời thái bình thịnh thế này, cái gọi là điêu dân đương nhiên cũng không được chào đón, nhưng nếu là thời loạn thế, điêu dân đều là chiến binh số một đấy!”

Giang Phong tiếp lời: “Tục ngữ nói chân trần không sợ mang giày, kiểu điêu dân này thường đều là cam lòng một thân róc thịt, khí phách dám kéo hoàng đế xuống ngựa, lúc chiến đấu thì hung hãn không sợ chết, như vậy khả năng chiến đấu đương nhiên là mạnh.”

“Đạo lý này…”

Một đường nói chuyện phiếm, trò chuyện về dân, về đánh trận, về lịch sử…

Bất tri bất giác đã đi tới biệt thự Lê gia.

Ba người Lê gia cùng đi ra đón tiếp khách, Giang Phong thân là người mai mối liền nhanh chóng thay hai bên giới thiệu lẫn nhau.

Sau khi trò chuyện làm quen vài câu, mấy người liền theo sự dẫn dắt của Lê gia đi vào biệt thự.

Mười phút sau.

Mọi người ngồi vào bàn, bắt đầu ăn cơm.

Lê gia để chiêu đãi khách thật tốt có thể nói là đã phí không ít tâm tư, bay trên trời, chạy dưới đất, bơi dưới nước, đủ loại nguyên

liệu nấu ăn, cái gì cần thì đều có, còn hương vị thì đều là cực phẩm, ngon đến mức người nhà họ Lôi và Giang Phong đều khen không dứt miệng.

Sau khi đã làm quen với nhau, Lê Thiên Nhu liền nhìn Lôi Hải hỏi: "Thanh danh của lính đặc chủng sớm đã nổi khắp thế giới, có điều chúng ta cũng chỉ biết về lính đặc chủng qua phim điện ảnh mà thôi, không biết lính đặc chủng ngoài đời có gì khác so với trong phim ảnh hay không?"

Lê Thiên Nhu vừa nói lời này ra, Lê phụ và Lê mẫu, cả Giang Phong đều tò mò nhìn về phía Lôi Hải.

Lôi Hải nghe xong thì mỉm cười trả lời: "Lính đặc chủng ngoài đời thật có khác biệt rất lớn so với lính đặc chủng trong phim ảnh, những cái khác tạm thời chưa nói, chỉ vẻn vẹn trong thời gian này thôi, lính đặc chủng trong phim ảnh theo chúng tôi thì có hơi rảnh rỗi đấy,"

Lê Thiên Nhu hỏi tiếp: "Vậy các anh thì thế nào?"

Lôi Hải để đũa xuống, mây trôi nước chảy giải thích thời gian làm việc và nghỉ ngơi cùng hạng mục huấn luyện mỗi ngày của bọn hắn, sau khi nghe xong, cho dù là những người hoàn toàn ở ngoài ngành như Giang Phong cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ đều rèn luyện thân thể hàng ngày, ba người Lê gia cũng không cần nói, người có tiền mà, đương nhiên muốn sống khỏe mạnh một chút, việc rèn luyện mỗi ngày đương nhiên là việc không thể thiếu được. Vĩ nhân từng nói, thân thể là tiền vốn làm cách mạng, bởi vậy, đoạn thời gian trước Giang Phong cũng đã bắt đầu đi tới phòng gym rèn luyện thân thể.

Nhưng mà, rèn luyện của bọn họ so với huấn luyện của Lôi Hải quả thật là châu chấu đá xe.

Nói không hề khoa trương, tùy tiện rút ra một hạng mục rèn luyện thân thể của Lôi Hải bảo mấy người Giang Phong hoàn thành, sợ rằng có thể khiến bọn họ mệt đến chết, thậm chí là mệt chết cũng không hoàn thành nổi.

Nhưng đây chỉ là những hạng mục huấn luyện cơ bản của Lôi Hải mà thôi, bởi vậy, có thể thấy được huấn luyện của lính đặc chủng tàn khốc tới cỡ nào.

Có câu nói này rất hay, ông trời đền bù cho người cần cù, bạn nỗ lực bao nhiêu sẽ thu hoạch được bấy nhiêu, khó trách mỗi một lính đặc chủng đều có thể coi là chiến thần toàn năng.

Kể xong về thời gian làm việc, nghỉ ngơi và các hạng mục huấn luyện hàng ngày, Lôi Hải liền thành thật nói: “Chúng tôi mỗi năm cũng sẽ có kỳ nghỉ chừng một tháng, ngoại trừ lúc này ra, thời gian còn lại đều bề bộn nhiều việc.”

Ý trong lời đã rất rõ ràng, cho dù là kết hôn, hắn cũng sẽ không có bao nhiêu thời gian dành cho vợ, đây cũng là lời phòng hờ trước hạn, nếu như đối phương có thể tiếp nhận thì đương nhiên là chuyện tốt, còn nếu như không thể tiếp nhận thì cũng chỉ có thể cho thấy rằng hai người họ không có duyên vợ chồng.

Lôi phụ Lôi mẫu nghe vậy ít nhiều cũng có chút lo lắng trong lòng, dù sao thì vợ chồng nếu tách rời lâu, mười ngày nửa tháng không được gặp mặt lấy một lần, cuộc sống vợ chồng như vậy, rất nhiều người phụ nữ không chấp nhận nổi.

Huống chi, Lê gia người ta có điều kiện tốt như vậy, hoàn toàn không cần phải tự tìm khổ.

Lê phụ Lê mẫu liếc nhau một cái, bọn họ đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, dù sao tất cả đều xem ý con gái, chỉ cần cô thích là được.

Giang Phong thay người nhà Lê gia hỏi: “anh Hải, tình huống của anh là tạm thời như vậy, hay là sẽ cứ như vậy mãi?”

Lôi Hải đáp: “Hai ba năm tiếp theo sẽ vẫn như vậy, còn về sau sẽ như thế nào, bây giờ vẫn chưa quy hoạch được xa đến vậy, dù sao thì đời này anh cũng chắc chắn sẽ cắm rễ ở quân đội.”

Lê Thiên Nhu cười nói: “Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, bảo vệ quốc gia, người đàn ông như vậy đặc biệt soái khí.”

Thái độ này của cô khiến người nhà họ Lôi đều cảm thấy vui

mừng.

Có đoạn nhạc dạo như này, sự phát triển tiếp theo đã là chuyện nước chảy thành sông.

Chương 382: Cáo Già (2)

Hàng thị.

Lăng Lỵ đang ăn cơm trưa cùng cha mình.

Tục ngữ nói nhân sinh thất thập cổ lai hy, từ sau khi cha cô bảy mươi tuổi, Lăng Lỵ cho dù có bận rộn, chỉ cần có cơ hội, sẽ lập tức chạy về cùng ăn cơm với cha.

Thói quen này đã duy trì được gần mười năm.

Bây giờ, cha cô đã là ông lão gần tám mươi tuổi rồi.

Lúc ăn cơm, nhìn mái tóc bạc phơ của cha mình, mấy câu nói của bạn thân Bùi Dĩnh hôm qua lại hiện lên trong đầu.

Thật sự nên tìm người kết hôn rồi.

Không vì gì khác, chỉ vì không muốn cha có tiếc nuối gì.

Dù sao thì cha cũng đã sắp thành ông lão tám mươi tuổi rồi, tuy rằng tình trạng cơ thể hiện tại của cha cô cũng tạm được, nhưng đến tuổi này, chung quy cũng đã già rồi.

Vì muốn cho cha vui vẻ, lúc đang dùng cơm, Lăng Lỵ liền nói suy nghĩ của mình cho cha biết: “Cha, con chuẩn bị mời một người mai mối tới giúp tìm đối tượng, nếu như thích hợp thì sẽ tìm hiểu nhau một đoạn thời gian trước, cha cảm thấy có được không?”

Lăng phụ nghe vậy thì kinh hỉ hỏi lại: “Lỵ Lỵ, con nói thật sao?”

Lăng Lỵ gật đầu đáp: “Là thật.”

Lăng phụ cười tới hai con mắt đều nheo lại, đứa con gái này của ông cái gì cũng tốt, nhưng lại không thích trang điểm, đối với

chuyện tình cảm cũng luôn ôm thái độ hoài nghi, năm nay cũng đã bốn mươi tuổi rồi mà đường tình cảm vẫn trống trơn, khiến ông cũng sắp rầu chết rồi.

Ông thật ra cũng biết rõ vấn đề ở chỗ nào, nói trắng ra là con gái ông giá trị nhan sắc không cao, mà trong nhà lại quá có tiền, nhưng thằng đàn ông tiếp cận con gái kia tám chín phần mười đều là vì tiền của nhà bọn họ.

Bởi vậy, con gái vẫn luôn khịt mũi khinh thường những loại đàn ông như thế.

Nhưng để có thể chọn ra người đàn ông có khả năng cùng chung hoạn nạn với cô trong một biển đàn ông như vậy, cái này khác nào mò kim đáy biển chứ!

Cộng thêm thái độ trước đó của con gái cũng không tích cực, tỷ lệ tìm được tình yêu gần như bằng không.

Cũng may, con gái giờ cuối cùng cũng đã tỉnh ngộ, biết đi tìm người mai mối, cái này chứng minh con gái thực sự có ý định kết hôn, đây quả thật là tin tức tốt nhất trong mấy năm gần đây.

Lăng phụ lúc này giờ hai tay lên tán thành: "Lỵ Lỵ, con nghĩ như vậy là rất tốt, không quản kết quả thế nào, ít nhất chúng ta cũng phải dũng cảm bước ra bước đầu tiên đã, chuyện tìm người mai mối cứ giao cho cha, cha cam đoan sẽ tìm được cho con một người mai mối thật đáng tin cậy."

Lăng Lỵ cười nói: "Cha, con đã có ứng cử viên cho chức vụ này rồi!"

Lăng phụ kinh ngạc: "Lỵ Lỵ, nhanh như vậy con đã tìm được người mai mối rồi?"

Lăng Lỵ không trả lời mà hỏi lại một câu: "Cha, cha có biết tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông không?"

Lăng phụ lắc đầu: "Tập đoàn chúng ta và tập đoàn Uông thị chẳng có công việc gì liên quan đến nhau, người cầm lái là cha đây ngược lại cũng từng có duyên gặp mặt mấy người kia, nhưng chúng ta không ở trong một vòng, cho nên cũng chỉ là quen biết mà thôi."

Lăng Lỵ nói: “Người thừa kế tập đoàn Uông thị, Uông Văn Kiệt, năm ngoái đã đăng ký kết hôn với một nữ minh tinh trong ngành giải trí, chính bọn họ đã công khai cuộc hôn nhân đó là do người mai mối tác hợp, việc này lúc đó đã leo lên đứng đầu bảng hot search trên Microblog.”

Lăng phụ hơi động lòng: “Lỵ Lỵ, người mai mối con muốn mời chẳng lẽ chính là người mai mối đã tác hợp cho Uông Văn Kiệt kia?”

Lăng Lỵ cười gật đầu: “Đúng vậy, trên mạng truyền nhau cậu ta cũng không giống như những người mai mối khác, là một đại sư am hiểu huyền học, nhất là về việc suy tính nhân duyên, việc này cũng không biết là thật hay giả, dù sao thì nếu như cậu ta thật sự có thể làm người mai mối cho Uông Văn Kiệt thì chắc chắn là thật sự có tài.”

Lăng phụ vừa nghe vừa âm thầm gật đầu, tài phú của Uông gia hoàn toàn không hề kém hơn Lăng gia bọn họ, người mai mối kia đã có tư cách làm mai mối cho gia đình như vậy, đồng thời còn làm thành công, cái này đã đủ để chứng minh bản lĩnh của người ta rồi.

Để người mai mối như vậy giúp con gái tìm kiếm đối tượng hẳn là rất đáng tin cậy.

Lại nói, kể cả đối phương có hữu danh vô thực thì cũng không có gì to tát, dù sao thì người mai mối cũng chỉ có tác dụng đáp cầu dắt mối, người cuối cùng đưa ra quyết định vẫn là con gái nhà mình.

Nghĩ tới đây, Lăng phụ liền nói: “Lỵ Lỵ, vậy con đưa phương thức liên lạc với người mai mối đây cho cha, người làm cha ra mặt đi mời mai tương đối phù hợp hơn.”

Lăng Lỵ cười nói: “Con chỉ biết Microblog của cậu ấy, những phương thức liên lạc không thì không rõ lắm, có điều cái này ngược lại không khó, chỉ cần cho Uông Văn Kiệt gọi điện thoại chút là được.”

“Vậy ăn cơm trước đi, ăn xong lại gọi điện.”

“Ăn ngon nhé, tạm biệt!”

Sau bữa sáng, Lăng Lỵ trở về văn phòng, lúc này mới lấy điện thoại từ trong túi xách ra, tìm số của Uông Văn Kiệt trong danh bạ, số này cô đã lưu nhiều năm, nhưng chưa từng gọi bao giờ.

Dù sao cô và Uông Văn Kiệt mặc dù đều là phú nhị đại siêu cấp nổi tiếng cả nước nhưng vì hai người không ở chung trong một vòng tròn, bình thường căn bản cũng không có gì để gặp nhau, nhưng mấy năm trước, hai bên cùng tụ hội, ngồi thành một vòng tròn lớn, lúc này mới biết mọi người tên là gì, đồng thời khách khí lưu số của đối phương mà thôi.

Lăng Lỵ chắc chắn không hề ngờ đến rằng, lần đầu tiên gọi điện thoại cho Uông Văn Kiệt vậy mà lại là vì một người mai mối.

Điện thoại vừa, giọng nói của Uông Văn Kiệt đã vang lên: “Lăng Công chúa?” Trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc, hiển nhiên là không nghĩ tới Lăng Lỵ sẽ gọi điện cho hắn.

Chương 383: Cáo Già (3)

Lăng Lỵ mỉm cười nói: “Uống thiếu, là tôi đây, đã lâu không gặp!”

Tiếp đó, hai người lại khách sáo vài câu, Uông Văn Kiệt mới hỏi: “Lăng công chúa đây từ trước tới nay đều vô sự không lên điện tam bảo, lần này gọi điện cho tôi không biết là có chuyện gì đây?”

Lăng Lỵ cười nói: “Uông thiếu, tôi lần này gọi điện tới là muốn hỏi anh chút chuyện, nếu như dính đến chuyện riêng tư của anh thì mong anh cũng đừng trách móc nhé!”

Uông Văn Kiệt cười lớn: “Lăng công chúa khách khí rồi, có chuyện gì cô cứ hỏi, tôi biết gì sẽ nói nấy.”

Lăng Lỵ tiếp tục: “Uông thiếu, tôi thấy trên Microblog của anh nói hôn nhân của hai người là do có người mai mối tác hợp thành, tôi liền nghĩ muốn hỏi một chút, cuộc sống bây giờ của hai người có hạnh phúc không? Vị Giang đại sư giúp hai người làm mai mối kia rốt cuộc có đáng tin hay không?”

Nghe đến đó, Uông Văn Kiệt lập tức hiểu rõ mục đích cô gọi điện thoại tới, liền nhiệt tình đáp: “Lăng công chúa, cái này cô hỏi đúng người rồi, không gạt cô chút nào, bây giờ cuộc sống của tôi vô cùng hạnh phúc, có thể nói là gặp được người phù hợp.

Còn về Giang đại sư, tôi có thể bảo đảm với cô, trong việc làm mai mối này, toàn thế giới so ra không ai vượt qua cậu ấy cả, miễn là hôn nhân do Giang đại sư tác hợp, trên cơ bản có thể nói là bằng với hai chữ hạnh phúc!”

Lăng Lỵ nghe vậy thì kinh ngạc không thôi, cô không nghĩ tới Uông Văn Kiệt vậy mà lại đánh giá cao người mai mối kia tới như vậy, cô tính tình có chút thẳng thắn nên không nhịn được thốt lên: “Uông thiếu, cậu nói như vậy cũng có chút hơi khoa trương rồi đi?”

Uông Văn Kiệt cười nói: “Tôi nói không hề có chút khoa trương nào đâu, Lăng công chúa không biết rõ mà thôi, Giang đại sư không chỉ giúp tôi đáp cầu dắt môi, mà giúp không ít bạn bè của tôi giải quyết vấn đề hôn nhân.

Những người bạn này của tôi bây giờ không một ai là không hạnh phúc, cái này có thể nói là ví dụ sống sờ sờ, Lăng công chúa nếu như muốn tìm tới Giang đại sư làm mai mối thì chắc chắn là không thể sai được.”

Lăng Lỵ nghe đến rung động trong lòng, phải biết rõ rằng địa vị của Uông Văn Kiệt không hề thấp hơn so với cô.

Tục ngữ nói ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, có thể trở thành bạn hắn, vậy thân phận địa vị chắc chắn là không đơn giản, mà nghe ý trong giọng nói của hắn, những bạn bè của hắn tới tìm Giang đại sư làm mai mối kia, có vẻ như tất cả đều cực kỳ vừa lòng thì phải?

Nếu như đây là thật, vậy cô chắc chắn phải đánh giá lại năng lực làm mai mối của vị Giang đại sư kia.

Lăng Lỵ giọng điệu cực kỳ nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Uông thiếu, tôi tin tưởng đề cử của anh, phiền anh gửi phương thức liên lạc của vị Giang đại sư kia cho tôi, xin cảm ơn!”

Uông Văn Kiệt cười nói: “Được, tôi sẽ gửi qua wechat cho cô ngay đây, có Giang đại sư ra tay, tôi tin Lăng công chúa sẽ rất nhanh tìm được chân mệnh thiên tử của mình!”

Lăng Lỵ cười nói: “Vậy đành mượn lời chúc này của anh!”

Tiếp đó, hai người lại khách sáo vài câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Lăng Lỵ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gọi điện cho bạn thân Bùi Dĩnh, hôm qua cô đã nhắc tới chuyện tìm người mai mối, bây giờ đã tìm được người mai mối có tiếng như vậy, đương nhiên cô phải nói một tiếng với bạn thân của mình rồi.

Điện thoại vừa kết nối, Lăng Lỵ đã vào thẳng chủ đề, nói: “chị Bùi, chuyện người mai mối em đã tìm xong rồi, lát nữa em sẽ bảo cha liên hệ với người ta, chị có muốn mời cùng một chỗ luôn hay không?”

Bùi Dĩnh kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao, em không đùa đấy chứ?”

Lăng Lỵ nhổ nước bọt: “Hóa ra chị lại cho rằng em đang ở đây nói giỡn cho vui sao?”

Bùi Dĩnh cười: “Chị biết em có tâm tư kia, nhưng không nghĩ tới em lại hành động nhanh như vậy!”

“Không có cách nào, thời gian không chờ một ai cả!”

Lăng Lỵ cảm khái một câu, sau đó lại hưng phấn nói: “Hơn nữa, người mai mối em vừa tìm được này thật sự không hề đơn giản chút nào, thằng nhóc Uông Văn Kiệt kia còn thổi phồng người ta lên tận trời, khiến cho em chờ mong vô cùng.”

Bùi Dĩnh kinh ngạc: “Tình huống gì đây?”

Lăng Lỵ kể lại chuyện Uông Văn Kiệt vừa nói với mình cho người chị em này một lần, cuối cùng mới tổng kết lại một câu: “chị Bùi, thân phận của Uông Văn Kiệt thế nào chị cũng biết rõ, cậu ta sẽ không đến mức ăn nói lung tung với em đâu.

Cho nên, năng lực làm mai mối của vị Giang đại sư kia có lẽ thật

sự không tầm thường.”

Bùi Dĩnh cau mày nói: “Lỵ Lỵ à, em biết chị chưa từng tin vào mấy cái gì mà xem chòm sao bói mệnh lý các thứ, đây cũng chỉ là mấy thứ để dỗ trẻ nhỏ mà thôi, đối với chị mà nói, vận mệnh là cái người ta nắm giữ trong tay mình.”

Lăng Lỵ vội vàng nói: “chị Bùi, em đương nhiên biết chị Bùi không tin mấy cái này, nhưng chúng ta đừng đề cập tới mấy thứ huyền học vội, năng lực làm mai mối của vị Giang đại sư kia cũng không thể làm giả được đi?”

Bùi Dĩnh gật đầu: “Em nói cũng có đạo lý, nếu như cậu ta không có chút tài năng làm mai mối thì hẳn cũng sẽ không đến mức được Uông Văn Kiệt tôn sùng như vậy.”

Lăng Lỵ hỏi lại: “Vậy chị Bùi có muốn cùng mời người ta với em không?”

Bùi Dĩnh đáp: “Vậy Lỵ Lỵ cứ làm trước đi, nếu như vị Giang đại sư kia thật sự giúp em tìm được chân mệnh thiên tử, đến lúc đó lại tới lượt chị cũng không muộn.”

“Chị thật đúng là cái đồ cáo già mà, thật không hổ là cao thủ tài chính.”

“Hừ, em mới là cái đồ cáo già ấy!”

Chương 384: Chỉ Cần Thật Tâm Đối Tốt Với Con Gái Tôi Là Được

Năm giờ chiều.

Phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Ba anh chị em Giang Phong và ba nhân viên đều ở đây, không có một ai vắng mặt.

Nhất là ba nhân viên, trong ánh mắt tràn đầy sự chờ mong.

Bởi vì hôm nay lại đến ngày phát lương rồi, một người làm thuê, ngày vui vẻ nhất dĩ nhiên chính là ngày phát tiền lương đó.

Giang Phong đầu tiên đưa một phong bì đựng tiền cho Lam Chí Huy, đồng thời vừa cười vừa nói: “Anh Huy, vất vả rồi, mau cầm tiền lương này về đi, mời chị dâu ăn một bữa tối với ánh nến lãng mạn gì đó, làm nóng tình cảm vợ chồng một chút.”

Lam Chí Huy cười ha ha, nói: “Đa tạ ông chủ đã nhắc nhở, vậy tôi đi trước đây, chào mọi người, mai gặp lại!”

Nói xong liền hào hứng cầm tiền rời đi.

Giang Phong đưa hai phong bì trương phình đã được ghi tên còn lại cho Đường An Quân và Liễu Y Y, cười nói: “Đây là tiền lương của hai người, đều vượt qua hai vạn tệ, tiếp tục cố gắng, tranh thủ tháng sau đột phá cột mốc ba vạn.”

Đường An Quân nhận lấy phong bì, nét mặt vui như hoa nói: “Phát tài, phát tài rồi, cảm ơn ông chủ Giang!”

Liễu Y Y cũng kích động nhận lấy phong thư, thu nhập một tháng hơn hai vạn, đây đối với người làm thuê mà nói hiển nhiên là tăng lên hẳn một bậc lớn, cô cũng nói theo: “Cảm ơn ông chủ Giang!”

Lời này của cả hai người đều là lời chân tâm thật ý.

Đừng chỉ nhìn các cô cả ngày bôn ba, dầm mưa dãi nắng bên ngoài, thoạt nhìn dường như rất cực khổ nhưng công việc chỉ đơn giản là đi gặp một vài khách hàng, sau đó uống trà nói chút chuyện phiếm mà thôi, một chút áp lực công việc cũng không có.

Công việc nhẹ nhàng, đãi ngộ lại cao như thế, có thể nói là cướp bể đầu cũng không thể có được công việc nào tốt như vậy, đây đều là kết quả nhờ bạn học cũ chiếu cố, hai người đương nhiên là biết rõ trong lòng.

“Không cần khách khí, đây là thứ hai người nên được.”

Nói đến đây, Giang Phong nhìn về phía Giang Tuyết, nói: “Chị, tối nay không làm cơm nữa, chúng ta đi ăn lẩu đi, chị thấy thế nào?”

Giang Tuyết gật đầu cười: “Được, chúng ta cũng đã hơn tuần chưa ăn lần nào rồi, nhắc tới thật đúng là có chút nhớ hương vị lẩu cay kia.”

Giang Phong nhìn về phía Giang Phi, nói: “Anh, anh gọi điện hỏi chị dâu một chút xem có rảnh không, chúng ta cùng đi ăn cơm?”

Giang Phi lắc đầu: “Hôm nay cô ấy khá nhiều việc, phải rất muộn mới tan tầm.”

Giang Phong nhẹ gật đầu: “Vậy chúng ta lên đường thôi!”

Ngay lúc hắn đang chuẩn bị mở xe ngồi vào thì điện thoại bỗng kêu lên, lấy điện thoại ra xem, phát hiện gọi tới là một số điện thoại lạ hoắc, thấy là cuộc gọi từ Hàng thị, hắn liền hiểu ra.

Dù sao thì trước đó Uông tổng cũng đã gọi trước cho hắn.

Giang Phong thấy thế liền dừng lại, không lái xe nữa, vừa nhận điện thoại vừa ngồi lên chiếc Maserati kia của chị gái.

Điện thoại kết nối, khiến Giang Phong có chút ngoài ý muốn là người gọi tới không phải vị Lăng công chúa kia, mà là giọng nói của một người đàn ông đã lớn tuổi, chỉ nghe người đó hỏi: “Xin chào, cho hỏi đây có phải số của Giang đại sư không?”

Giang Phong trong lòng hơi động, ẩn ẩn đoán được thân phận của ông lão này, đáp lại một câu: “Xin chào, cháu tên là Giang Phong, Giang đại sư là danh xưng bạn bè người thân yêu quý đặt cho mà thôi, xin hỏi đây là?”

Ông già mỉm cười, nói: “Ta là Lăng Vĩnh Xương thuộc tập đoàn nước khoáng xxx, không biết Giang đại sư đã nghe nói qua bao giờ chưa?”

Quả nhiên là vậy, Giang Phong cười nói: “Hóa ra là bác Lăng, cháu đã nghe qua đại danh của bác rồi, buổi trưa Uông tổng còn gọi điện cho cháu nhắc tới Lăng công chúa nhà bác, lần này bác gọi đến cho cháu có phải là vì hôn sự của Lăng công chúa hay không?”

Giang Tuyết đang lái xe nghe giọng điệu của em trai nhà mình liền biết lại có khách hàng lớn tìm tới cửa.

Ông Lăng nói: “Không sai, nếu Tiểu Uông tổng đã đề cập việc này với cậu rồi, vậy tôi cũng không vòng vo với Giang đại sư nữa, con gái của tôi năm nay đã 40 tuổi rồi, chuyện hôn nhân đại sự của nó đã khiến người làm cha như tôi buồn rầu vài chục năm, thậm chí mấy năm trước tôi còn công khai trưng thu con rể giúp nó trong một cuộc phỏng vấn nào đó.

Đáng tiếc, không có hiệu quả gì.

Lần này tìm tới Giang đại sư chính là hi vọng cậu có thể giúp con gái tôi tìm một đối tượng thích hợp, không biết là có được hay không?”

Giang Phong cười nói: “Đương nhiên là được rồi, đây là nghề của cháu, không biết bác Lăng còn có yêu cầu gì đối với đối tượng cho Lăng công chúa hay không?”

Ông Lăng nói: “Chỉ cần thật tâm đối tốt với con gái tôi là được, những cái khác không có yêu cầu gì.”

Giang Phong đáp: “Được, cháu đã hiểu, cháu chắc chắn sẽ hết sức giúp Lăng công chúa tìm được một đối tượng thích hợp.”

Ông Lăng nói: “Vậy tôi xin cảm ơn Giang đại sư trước.”

Giang Phong đáp: “Bác Lăng khách khí rồi, đây là việc cháu phải làm.

“Vậy tôi không quấy rầy Giang đại sư nữa, đợi lát nữa tôi sẽ bảo con gái tôi thêm wechat của cậu, có gì cần biết cậu cứ trực tiếp hỏi nó.”

“Vâng, hẹn gặp lại bác Lăng!”

“Hẹn gặp lại!”

Chờ Giang Phong cúp điện thoại rồi, Giang Tuyết đang lái xe tò mò hỏi: “Tiểu Phong, đây là có khách lớn tới cửa sao? Nghe giọng điệu của em thì danh tiếng của đối phương hẳn là rất lớn đi, là ai vậy?”

Chương 385: Chỉ Cần Thật Tâm Đối Tốt

Với Con Gái Tôi Là Được (2)

Giang Phong gật đầu cười: “Danh tiếng quả thực không nhỏ, người vừa gọi điện thoại tới chính là Lăng Vĩnh Xương của tập đoàn nước khoáng xxx, là phú hào siêu cấp tài sản hơn trăm triệu, ông ấy gọi tới mời mai cho con gái mình.”

Giang Tuyết nghe vậy thì giật nảy cả mình, sau đó vui mừng nói: “Vậy thì thật đúng là khách hàng lớn rồi, hình như ông ấy chỉ có một người con gái, đã 40 tuổi vẫn chưa kết hôn, khó trách lại gấp đến mức muốn mời em tới mai mối.”

Giang Phong nói: “Con gái ông ấy tướng mạo bình thường, lại là một phú nhị đại siêu cấp không thua gì Uông tổng, người như này muốn tìm đối tượng thật ra rất khó, bởi vì cô ấy không có cách nào phân biệt đàn ông tiếp cận mình rốt cuộc là vì chính mình hay là vì tiền của mình.”

Giang Tuyết gật đầu: “Cũng đúng, đổi lại, người nào đứng ở vị trí đó cũng sẽ thấy mơ hồ cả thôi.”

Trong lúc đang nói chuyện cùng chị gái, vị Lăng công chúa kia đã thêm wechat của Giang Phong.

Sau khi Giang Phong chấp nhận lời mời kết bạn, cô liền chào hỏi: “Xin chào Giang đại sư, tôi là Lăng Ly, đây là số di động của tôi, 1xxxxxxxxxx, có gì cần biết cậu cứ gọi điện thoại cho tôi, xin cảm ơn!”

Giang Phong trả lời: “Vâng, Lăng công chúa, tôi sẽ hết sức giúp chị tìm được một người chồng như ý.”

Lăng Ly: “Ừm, vậy xin nhờ vào Giang đại sư!”

Giang Phong: “Không cần khách khí, sau này có tin tức gì tôi sẽ liên hệ lại với chị sau.”

Lăng Ly: “Được.”

...

Thứ ba, ngày 11 tháng 4 năm 2023.

Giang Phong lại lái xe về phía Hàng thị, chuyến đi Hàng thị lần này có 3 mục đích:

Một, giúp Lăng công chúa tìm đối tượng, đây cũng là mục đích chủ yếu của chuyến đi này.

Hai, giúp chị gái tìm đối tượng, bây giờ anh trai kết hôn rồi, mà bản thân Giang Phong cũng đã có bạn gái, thậm chí còn đã tính tới việc đợi con gái nhà người ta tốt nghiệp đại học xong sẽ cầu hôn rồi.

Chỉ còn lại chị gái là vẫn độc thân, cho nên, chuyện giúp chị gái tìm đối tượng cũng cần phải đưa vào danh sách quan trọng, không thể trì hoãn thêm được.

Ba, thăm bạn gái, dù trước đó không lâu mới dính cùng bạn gái cả một tuần lễ, nhưng tục ngữ đã nói, ăn tủy biết vị, sau khi đã được hưởng thụ chuyện thổi sáo đàn hát, thật sự là một ngày không gặp như qua ba năm vậy.

Vừa lúc hắn cũng cần đến Hàng thị, vậy đương nhiên phải mau mau đến thăm bạn gái rồi.

Bây giờ, phạm vi tìm kiếm của Giang Phong đã có thể bao phủ hơn nửa tỉnh, không cần giống như trước kia mỗi khi đi qua một thành phố nào đó đều phải tìm một trạm dừng chân để tìm kiếm, như vậy tự nhiên có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Lúc Giang Phong xuất phát đã tìm kiếm ở Quế tỉnh một lần, nhưng không tìm thấy mục tiêu có độ xứng đôi thích hợp.

Lúc tạt qua một thành phố nào đó ở Tương tỉnh Giang Phong cũng đã giúp Lăng công chúa và chị gái tìm kiếm lần nữa, lần này ngược lại tìm được một đối tượng có giá trị xứng đôi cực cao với Lăng công chúa, đạt tới 86 điểm.

Giá trị xứng đôi này chắc chắn là không thấp, chỉ cần tác hợp thành thì chính là một đôi vợ chồng điển hình ngàn dặm có một.

Có điều, Giang Phong cũng không vội vã quyết định, bởi vì đối

tượng xứng đôi này có chút "lệch khoa", hai mục môn đăng hộ đối và quan hệ gia đình đều tương đối cao, nhưng mục tình cảm vợ chồng thì lại hơi thấp.

Thế là, lúc sắp đi qua Tương tỉnh, Giang Phong lại giúp chị gái và Lăng công chúa tìm kiếm đối tượng một lần nữa, kết quả vẫn không tìm được đối tượng nào thực sự phù hợp.

Qua Tương tỉnh là tới Hồ Bắc, đêm đó, Giang Phong ở lại Hồ Bắc một đêm.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Giang Phong lại tiếp tục xuất phát.

Mãi cho đến hơn sáu giờ chiều, Giang Phong mới chạy tới Hàng thị, đi tới khách sạn trước kia thuê phòng xong đã là hơn bảy giờ tối, lúc này bạn gái chắc chắn là đã ăn xong cơm tối, cho nên hắn không lập tức gọi điện cho bạn gái mà trước tiên tìm một chỗ để ăn vặt ở xung quanh, sau đó lại tìm đối tượng xứng đôi cho chị gái và Lăng công chúa một lần.

Kết quả vẫn không thể tìm được đối tượng thích hợp với chị gái, đương nhiên đây cũng một phần vì Giang Phong yêu cầu cao, những người thấp hơn 95 điểm đều sẽ không cân nhắc, như vậy dĩ nhiên là không dễ tìm rồi.

Điểm số này là Giang Phong đã quyết định gần đây, dù sao thì hôn nhân của bản thân hắn cũng có giá trị xứng đôi cao tới 98 điểm, hôn nhân của anh trai cũng có giá trị xứng đôi cao tới 96 điểm, chỗ chị gái, chưa nói giá trị xứng đôi có cao hơn hai người hay không, nhưng cũng không thể thấp hơn được, ít nhất là 95 điểm trở lên mới đạt yêu cầu.

Còn trong lúc đang tìm kiếm đối tượng cho Lăng công chúa, một làn sóng vô hình bao trùm mấy chục triệu người, từng bức ảnh chân dung thần tốc lóe lên, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh:

【 Danh tính 】: Trình Quốc An

【 Tuổi tác 】: 33 tuổi

【 Chiều cao 】: 181cm

【 Cân nặng 】: 73kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 61 (tình cảm vợ chồng 62 + môn đăng hộ đối 60 + quan hệ gia đình 61)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 82 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 68 + quan hệ gia đình 82)

Thấy thông tin của đối tượng xứng đôi với Lăng công chúa này, Giang Phong có chút cảm thấy dở khóc dở cười, đối tượng trước đó hắn tìm được thì lại có chút "lệch khoa", chủ yếu là vì giá trị ở mục môn đăng hộ đối và quan hệ gia đình tương đối cao, mà mục tình cảm vợ chồng lại có chút thấp, chỉ hơn 70 điểm.

Mà đối tượng hắn vừa tìm được này cũng "lệch khoa" như vậy, khiến cho Giang Phong cũng bất ngờ.

Chương 386: Chỉ Cần Thật Tâm Đối Tốt Với Con Gái Tôi Là Được (3)

Thấy thông tin của đối tượng xứng đôi với Lăng công chúa này, Giang Phong có chút cảm thấy dở khóc dở cười, đối tượng trước đó hắn tìm được thì lại có chút "lệch khoa", chủ yếu là vì giá trị ở mục môn đăng hộ đối và quan hệ gia đình tương đối cao, mà mục tình cảm vợ chồng lại có chút thấp, chỉ hơn 70 điểm.

Mà đối tượng hắn vừa tìm được này cũng "lệch khoa" như vậy, khiến cho Giang Phong cũng bất ngờ.

Tìm đối tượng cho Lăng công chúa, thứ coi trọng nhất hắn không phải là bối cảnh gia đình, mà là thật sự đối tốt với cô, không phải chỉ để tâm tới tiền mà chạy đến, cho nên đối tượng có điểm tình cảm vợ chồng tối đa cao tới 95 điểm này mới là đối tượng thích hợp nhất với cô.

Sau khi tìm được mục tiêu, Giang Phong liền gọi điện thoại cho bạn gái.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền cười tủm tỉm nói: “Vợ à, anh đang ở cửa chờ em đây, mau ra đây đi.”

“Chồng, chừng nào thì anh đến?”

Giọng nói Hoàng Linh Vi tràn ngập kinh hỉ, sau đó lại cáu mắng: “Ai, anh thật sự là quá đáng ghét, mỗi lần tới đều đột ngột tập kích như vậy, chẳng để cho người ta chút thời gian chuẩn bị nào.”

Giang Phong cười nói: “Đây không phải là muốn cho em niềm vui bất ngờ sao?”

Hoàng Linh Vi nũng nịu, nhẹ nhàng nói: “Chờ đó, em thay quần áo xong sẽ đi ra ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong liền lái xe chạy thẳng tới cửa tây trường học của cô, không tới mấy phút đã tới nơi, nghĩ tới thân thể vừa thơm vừa mềm của bạn gái, hắn cũng không nhịn được mà kích động.

Đại khái chờ khoảng mười phút đồng hồ, đã thấy Hoàng Linh Vi vội vội vàng vàng chạy từ trong trường ra.

Cô biết sở thích của bạn trai, cho nên đặc biệt mặt một chiếc váy ngắn liền áo màu lam nhạt, phô bày đôi chân dài hoàn mỹ của mình ra, dáng vẻ mềm mại thướt tha kia thật sự là mê chết người không đền mạng.

Chờ cô lên xe rồi, Giang Phong liền lập tức tiến tới...

Mấy phút sau.

Hoàng Linh Vi cố nén khoái cảm, nói: “Chồng, đi nhanh đi, đợi thêm lát nữa sẽ có người nhìn thấy mất!”

Giang Phong ừ một tiếng, lập tức lái xe chạy thẳng tới khách sạn.

Trên đường, Hoàng Linh Vi hỏi: “Chồng, sao anh lại đột nhiên chạy tới Hàng thị vậy?”

Giang Phong cười hắc hắc: “Nhớ em, cho nên chạy đến gặp thôi!”

Hoàng Linh Vi lườm hắn một cái, gắt giọng: “Chỉ được cái dẻo miệng thôi, mau nói anh tới đây để làm gì đi!”

Giang Phong cười cười, cũng không hề che giấu mà nói thẳng: “Thật ra lần này anh đến Hàng thị chủ yếu là để tìm đối tượng giúp vị Lăng công chúa của tập đoàn nước khoáng xxx.”

Hoàng Linh Vi kinh ngạc: “Vị Lăng công chúa kia cũng tới chỗ chồng làm mai mối sao?”

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Cha cô ấy hai ngày trước đã gọi điện thoại cho anh, nhờ anh giúp con gái ông ấy tìm đối tượng.”

Hoàng Linh Vi mặt đầy sự sùng bái, nói: “Chồng, anh thật sự quá là lợi hại, thanh danh của anh vừa truyền ra ngoài, người có thân phận như Lăng công chúa cũng tìm anh làm mai mối, có được khách hàng thân phận địa vị như vậy, về sau cũng không cần phải lo thiếu khách cao cấp nữa rồi!”

Giang Phong tự tin cười nói: “Khách cao cấp chỗ anh chưa từng thiếu.”

Hoàng Linh Vi gật đầu: “Cũng đúng, địa vị thân phận của Uông tổng cũng không hề kém so với vị Lăng công chúa này, có người ta giới thiệu cho anh, anh sao có thể thiếu khách cao cấp được!”

Giang Phong lựa chọn một khách sạn tương đối gần trường học của Hoàng Linh Vi, chỉ mấy phút đường xe, hai người tùy ý nói chuyện phiếm vài câu đã về tới khách sạn rồi.

Sau khi vào phòng, hai người đã lập tức đè lên nhau, kích tình nháy mắt bộc phát.

Cua đồng hoành hành.

Một đêm không ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Lúc hai người tỉnh lại đã là mười rưỡi sáng.

Hoàng Linh Vi đương nhiên không đến trường, dù sao cô cũng đã sắp tốt nghiệp rồi, lại không có áp lực tìm việc, chuyện học tự nhiên cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, có đi học hay không cũng không quan trọng.

Giang Phong cũng không vội đi làm việc, công việc nào có thơm bằng bạn gái chứ?

Hai người nằm trên giường, lại ôm ôm ấp ấp một giờ nữa, sau đó mới thu dọn đi ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong, hai người cũng không ai rời đi, lại về khách sạn nằm.

Chủ yếu là những cảnh đẹp ở Hàng thị hai người cơ bản đều đã đi rồi, cho nên cũng không có tâm tư ra ngoài dạo chơi.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là, người trẻ tuổi ăn tủy biết vị, năng lực hồi phục lại mạnh, mặc dù không chọc thủng tầng giấy mỏng kia, nhưng Giang Phong cũng xem như người có kinh nghiệm, cũng học hỏi rất nhiều, chơi thật sự vừa thoải mái lại vừa kích thích.

Hai người dính lấy nhau một ngày hai đêm, đói bụng thì cùng đi ăn, ăn no lại về khách sạn nằm.

Mãi tới buổi sáng ngày thứ ba, sau khi ăn xong, Giang Phong mới đưa bạn gái về trường, mà hắn cũng cần đi làm chính sự.

Chương 387: Ông Mai Giang, Cậu Không Đùa Với Tôi Đó Chứ?

Xưởng gia công đồ gia dụng Quốc An.

Tuy xưởng này có kích thước không lớn, nhưng bên trong lại vô cùng đầy đủ.

Ông chủ của xưởng họ Trình, vợ chồng ông Trình đã kinh doanh cái xưởng này hơn mấy chục năm rồi, mặc dù xưởng gia công đồ gia dụng của bọn họ không sánh bằng với những nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng mà chất lượng thì lại ngang ngửa.

Cho nên việc buôn bán khá tốt.

Làm việc mấy chục năm, hai vợ chồng đã để dành được mấy chục triệu, cũng coi như là có chút danh tiếng trong giới bán đồ gia dụng.

Ông chủ Trình có một người con trai, tên của xưởng này cũng chính là tên của con trai ông.

Nói tới con trai, vợ chồng ông Trình không biết nên khen hay là trách mới phải.

Sau khi con trai tốt nghiệp đại học, ý định ban đầu của vợ chồng hai người đương nhiên là muốn con trai về nhà giúp đỡ xưởng của gia đình, sau khi con trai làm quen rồi, thì có thể kế nghiệp cha, tiếp quản xưởng đồ gia dụng này.

Nhưng mà điều làm cho vợ chồng ông Trình cảm thấy bất đắc dĩ chính là con trai hoàn toàn không có hứng thú với cái xưởng của gia đình mình, sau khi tốt nghiệp, anh suốt ngày đi sớm về trễ, trầm mê với việc câu cá.

Từ nhỏ con trai họ đã thích câu cá, điều này cả hai vợ chồng đều biết, với lại con trai họ còn rất có thiên phú ở phương diện câu cá, chỉ cần con trai cầm cần câu đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ không quay về tay không.

Sau khi con trai lên cấp 2, điều này càng rõ ràng hơn, nói nhà bọn họ có cá được bắt ở ngoài tự nhiên nhiều tới mức ăn không hết cũng chẳng hề khoa trương.

Vốn dĩ vợ chồng ông Trình nghĩ rằng, con trai bọn họ trầm mê với việc câu cá như thế, chắc chắn sẽ không chịu làm việc đàng hoàng, dù sao thì câu cá có lợi hại tới đâu, cũng chỉ có thể không thiếu ăn mà thôi, chẳng lẽ có thể nhờ câu cá để phát tài được à?

Nhưng mà, hành động sau đó của con trai làm cho hai người cảm thấy bản thân hoàn toàn không theo kịp thời đại.

Bọn họ không biết rằng việc câu cá này còn được tổ chức thi đấu, mấy năm gần đây, với tài câu cá cao siêu của mình, con trai của bọn họ đã quét sạch các cuộc thi câu cá lớn trong nước, bắt được vô số giải á quân, thậm chí còn nhận được giải quán quân của cuộc thi câu cá dành cho bậc thầy cả nước.

Chỉ dựa vào việc câu cá, một năm con trai bọn họ có thể kiếm được hơn mấy trăm ngàn tệ, mặc dù tốc độ kiếm tiền không thể sánh được với xưởng của gia đình nhà bọn họ, nhưng cũng đã đủ làm cho vợ chồng ông Trình cảm thấy rất tự hào vì con trai của mình.

Tuy nhiên, cũng có vấn đề làm cho hai người đau đầu, suốt ngày con trai chỉ nghĩ tới việc phải câu cá như thế nào, trời vừa sáng đã cầm cần câu đi ra ngoài, bình thường đều phải tới khuya mới quay về, người mà anh tiếp xúc đều là những người yêu thích việc câu cá, suốt mấy năm ngay cả một người bạn gái cũng không có.

Con trai không gấp, nhưng cha mẹ gấp.

Nhưng mà, hôn nhân bây giờ không phải hoàn toàn do cha mẹ làm chủ như thời xưa nữa, cho nên cha mẹ có gấp cũng vô dụng, quan trọng là con trai có bằng lòng nghe hay không.

...

Ăn sáng xong, Giang Phong đưa bạn gái về lại trường.

Lúc hắn lái xe tới xưởng gia công đồ gia dụng Quốc An đã 10 giờ sáng rồi.

Giang Phong lái xe tới, chào người gác cổng xong, sau đó tiến vào bên trong xưởng, gặp mặt ông chủ.

"Xin chào ông chủ Trình, cháu tên là Giang Phong, là một người làm mai mối, mạo muội tới đây đã làm phiền hai người rồi!"

Sau khi nhìn thấy ông chủ, Giang Phong lập tức tự giới thiệu bản thân.

"Thì ra là ông mai Giang đến thăm, cậu vừa tới xưởng của tôi liền sáng rực lên, mau vào uống chén trà đi."

Ông chủ Trình đang đau đầu vì chuyện hôn sự của con trai, nghe thấy có người mai mối tới liền vô cùng nhiệt tình.

Sau khi nói cảm ơn, Giang Phong đi theo ông chủ Trình vào phòng làm việc của ông.

Khi đi ngang qua khu vực làm việc của công nhân, Giang Phong tán thưởng:

"Ông chủ Trình, xưởng nhà chú làm ăn tốt thật đó!"

Ông chủ Trình cười, nói:

"Nhìn lên thì không bằng, nhưng nhìn xuống thì lại dư dả, dù sao thì nơi này cũng đã được xây dựng mấy chục năm rồi, đồ gia dụng của gia đình chúng tôi có chất lượng tốt, cho nên không thiếu khách hàng."

Sau khi vào phòng làm việc.

Ông chủ Trình bảo Giang Phong ngồi xuống, sau đó rót cho hắn một tách trà nóng.

Phong cách mai mối trước giờ của Giang Phong là thẳng thắn, hắn không thích đánh Thái Cực, lần này cũng không ngoại lệ. Trong lúc ông chủ Trình pha trà, hắn nói:

"Ông chủ Trình, nghe nói Trình Quốc An con trai chú vẫn chưa có bạn gái, không biết chuyện này có phải là thật hay không?"

Ông chủ Trình gật đầu, thở dài, nói:

"Là thật, chú và mẹ nó đều rất gấp, nhưng mà nó lại không gấp một chút nào, suốt ngày đi nghiên cứu cách để câu cá, hoàn toàn không nghĩ tới việc bản thân đã bao nhiêu tuổi rồi."

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Nhưng mà cháu nghe nói rằng anh Trình là một tay câu cá có tiếng trong nước, mỗi năm có thể kiếm được hơn mấy trăm ngàn tệ! Mặc dù cháu không nghiên cứu lĩnh vực câu cá, nhưng mà dù là bất kỳ ngành nghề nào, có thể đứng trên đỉnh của nghề đó, ngoại trừ thiên phú, thì còn cần cả sự yêu thích và cố gắng.

Cho nên, mỗi ngày anh Trình đi nghiên cứu cách để câu cá là đang làm chính sự.

Còn về hôn sự, việc này phải xem duyên phận, duyên chưa tới, có gấp cũng vô dụng, làm không tốt rất dễ vì gấp mà xảy ra sai lầm, sẽ ảnh hưởng tới cả đời."

"Ông mai Giang nói đúng, cho nên dù trong lòng của chú và mẹ nó rất gấp, cũng chỉ thúc giục nó qua lời nói mà thôi."

Ông chủ Trình vừa nói chuyện, vừa đẩy tách trà tới trước mặt Giang Phong, sau đó đưa tay ra hiệu mời.

Giang Phong một lần nữa nói cảm ơn, nâng tách trà lên, thổi mấy hơi, uống một hớp nhỏ, nói:

"Ông chủ Trình, mục đích tới đây lần này của cháu chắc chú cũng biết rồi, cháu muốn làm mai mối cho anh Trình."

Ông chủ Trình cười, nói:

"Đây là chuyện tốt, chú và mẹ nó đều ước gì nó rút ra thời gian để kết hôn sinh con!"

Giang Phong đặt tách trà xuống:

"Ông chủ Trình, không gạt chú, bên cháu có một vị khách cực kỳ ưu tú, nếu như anh Trình thật sự có ý định muốn cưới vợ, cháu có

thể tác hợp cho bọn họ.

Còn về việc hai người có thể thành đôi hay không, phải xem anh Trình có thể đả động người ta hay không."

Ông chủ Trình nghe xong liền cảm thấy rất hứng thú, vội vàng hỏi:

"Ông mai Giang, người khách đó như thế nào vậy, có thể nói cho chú biết trước một chút được không?"

Giang Phong không trả lời, mà hỏi lại:

"Ông chủ Trình, chú có biết tập đoàn nước khoáng XXX?"

Ông chủ Trình nghe thấy thế thì chẳng hiểu ra sao, không phải đang nói tới chuyện ra mắt à, tại sao chủ đề đột nhiên bị thay đổi rồi?

Nhưng mà, ông vẫn trả lời:

"Đương nhiên là biết, ai mà không biết nước khoáng XXX chứ, ông mai Giang hỏi việc này để làm gì?"

Giang Phong cười, nói:

"Bởi vì vị khách hàng mà cháu nói chính là con gái một của tổng giám đốc tập đoàn nước khoáng XXX, cũng chính là công chúa Lăng nổi tiếng kia."

Ông chủ Trình nghe xong thì sắc mặt có chút thay đổi, trầm giọng nói:

"Ông mai Giang, cháu không đùa với chú đó chứ?"

Lời này quá bất hợp lý, nếu như không phải ông thấy Giang Phong lái chiếc xe mấy trăm ngàn tệ tới, thì e là ông đã đứng dậy đuổi người rồi.

Đường đường là người thừa kế duy nhất của tập đoàn nước khoáng XXX, tại sao công chúa Lăng còn cần phải ra mắt?

Có bịa thì cũng bịa cho thật một chút có được không?

Chương 388: Ông Mai Giang, Cậu Không Đùa Với Tôi Đó Chứ? (2)

Giang Phong biết đối phương sẽ nghi ngờ, chuyện này là chuyện bình thường, dù sao thì người ta cũng không biết hắn là ai, đổi thành người khác cũng chẳng ai dám tin chuyện này là thật.

May mà Giang Phong không phải là hạng người vô danh, hắn cười, nói:

"Ông chủ Trình, xem ra cháu cần phải giới thiệu lại bản thân một lần nữa, cháu tên là Giang Phong, là người tỉnh Quảng Tây, là ông chủ của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Bạn bè trên giang hồ nâng đỡ, gọi cháu là Giang đại sư.

Ông chủ Trình có thể lên mạng tìm kiếm tư liệu của cháu, sau khi chú tìm xong, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp."

"Ông mai Giang, cháu đừng hiểu lầm, chú không nghi ngờ thân phận của cháu, chủ yếu là do việc người thừa kế duy nhất của tập đoàn nước khoáng XXX muốn ra mắt làm chú quá khiếp sợ mà thôi."

Ông chủ Trình vừa nói, vừa rót trả cho Giang Phong.

"Cháu hiểu ý của chú, công chúa Lăng thật sự có quá nhiều tiền, người như cô ấy như sống trong một thế giới khác với chúng ta, đột nhiên nghe thấy tin cô ấy muốn ra mắt, ai cũng sẽ giật mình."

Nói tới đây, Giang Phong đổi giọng:

"Nhưng mà, lời nói vừa rồi của cháu là thật, đây là lần đầu tiên mà chúng ta gặp mặt, ít nhất thì trước đó cháu cũng đã tìm hiểu sự tích của ông chủ Trình rồi, nhưng mà ông chủ Trình lại hoàn toàn không biết gì về cháu cả, việc này sẽ gây bất lợi cho cuộc nói chuyện về sau của chúng ta.

Cho nên, ông chủ Trình vẫn nên lên mạng xác nhận thân phận của cháu trước rồi chúng ta lại nói chuyện sau."

Ông chủ Trình là một thương nhân đã lăn lộn nhiều năm, cho nên sẽ không mù quáng tin tưởng đối phương, ông thuận nước đẩy thuyền, nói:

"Nếu đã vậy thì xin thất lễ."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Xin ông chủ Trình cứ tự nhiên!"

Nói xong, hắn nâng tách trà lên chậm rãi uống.

Ông chủ Trình cũng không khách sáo nữa, lấy điện thoại ra tìm kiếm thông tin của Giang Phong.

Kết quả càng xem càng khiếp sợ.

Mấy phút sau.

Ông chủ Trình đặt điện thoại xuống, thái độ nhiệt tình hơn cả trước đó:

"Giang đại sư, vừa rồi chú thật sự là có mắt mà không thấy Thái Sơn, thành thật xin lỗi cháu.

Cháu ngồi tạm ở đây một lát, chú đi gọi điện thoại."

"Ông chủ Trình đừng khách sáo, cứ tự nhiên!"

Ông chủ Trình gật đầu, sau đó gọi điện thoại cho vợ mình.

Vừa nối máy, ông chủ Trình liền nói:

"Bà xã, hôm nay có khách quý tới, giữa trưa bà hãy làm một bàn đồ ăn thật ngon, sau đó về nhà lấy bình rượu Mao Đài 94 mà tôi cất giữ ra."

Vợ chồng sống cạnh nhau ba mươi mấy năm, vợ ông vừa nghe thấy ông nói thế liền biết phải làm như thế nào, trả lời:

"Được, ông cứ uống trà cùng với khách quý đi, tôi đi chuẩn bị ngay bây giờ."

Bởi vì khi gọi điện thoại, ông chủ Trình không cố tình tránh Giang Phong, cho nên hắn nghe được lời của ông, Giang Phong vội vàng khoát tay, nói:

"Ông chủ Trình, không cần phải hoành tráng như thế, cháu nói xong chính sự với chú sẽ đi ngay."

Sau khi cúp máy, ông chủ Trình một bên tìm số của con trai, một bên nhiệt tình nói:

"Khách quý như Giang đại sư tới cửa, chú nhất định phải chiêu đãi thật tốt, cháu uống trà trước đi, chú gọi điện kêu tên nhóc kia về."

Giang Phong thấy ông nhiệt tình như vậy liền biết bữa trưa hôm nay không thể từ chối được.

Ông chủ Trình gọi điện cho con trai, vừa nối máy, ông lập tức nói:

"Con trai, trong nhà có việc cần phải thương lượng với con, con mau về nhà đi."

Trình Quốc An đang câu cá, nghe thấy thế liền hỏi:

"Có chuyện lớn gì vậy cha?"

Ông chủ Trình không giải thích, chỉ thúc giục:

"Con đừng có hỏi nữa, lập tức dọn đồ đi qua xưởng nhà mình."

Trình Quốc An thấy cha mình gấp gáp như thế liền nói:

"Đã rõ, con đi qua đó ngay."

Sau khi cúp máy, ông chủ Trình vừa rót trà cho Giang Phong, vừa nói:

"Giang đại sư, chú kêu thằng nhóc kia về rồi, cháu nói cho chú biết trước một chút về tình hình của công chúa Lăng đi, gia đình cô ấy như thế nào, tại sao lại có suy nghĩ muốn ra mắt?

Với lại, mặc dù điều kiện kinh tế của nhà chú tốt hơn người bình thường một chút, nhưng nếu so sánh với Lăng gia thì đúng là một

trời một đất, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Tại sao Giang đại sư lại muốn cho công chúa Lăng và con trai chú ra mắt nhau?"

Giang Phong nâng tách trà lên uống một ngụm, cười, nói:

"Ông chủ Trình biết công chúa Lăng, hẳn cũng biết lý do cô ấy độc thân tới bây giờ là do gia đình cô ấy có quá nhiều tiền, không rõ những người đàn ông tiếp cận cô ấy là thích cô ấy hay thích tiền của cô ấy.

Thực ra, trong lòng cô ấy đã có đáp án cho câu hỏi này rồi.

Nói cách khác, ngoài cách nhảy ra khỏi cái vòng xã giao đó, thì cô ấy thật sự không thể nào tìm được một người đàn ông thật sự thích mình, đây là nguyên nhân tại sao cô ấy độc thân tới bây giờ.

Còn vì sao cô ấy lại mời cháu tới làm mai mối, thì một phần là do tuổi của cô ấy đã không còn nhỏ, chuyện cưới gả đã trở thành chuyện lửa sém lông mày rồi. Một phần khác là do năng lực làm mai của cháu không tồi, trước đó đã làm mai cho một phú nhị đại giàu không kém gì cô ấy, độ tin cậy rất cao.

Còn về việc môn đăng hộ đối, ông chủ Trình không cần phải lo lắng, công chúa Lăng không để tâm tới gia thế của đối tượng của mình, cô ấy chỉ muốn tìm một người thật tâm thích mình, chỉ cần anh Trình có thể làm được chuyện này, vậy thì mối hôn sự này có thể xem như thành công một nửa rồi."

Ông chủ Trình nghe xong cũng gật đầu:

"Ánh mắt của Giang đại sư thật sự rất lợi hại, cảm xúc đối với tiền của thằng con trai chú đúng là rất nhạt nhòa, chỉ cần có thể thỏa mãn những điều kiện sống cơ bản của nó là được, tinh lực của nó đều được đặt vào chuyện câu cá.

Cho nên, không biết nó và công chúa Lăng ra mắt có thành công hay không, nhưng mà chú có thể cam đoan rằng con trai chú chắc chắn không quan tâm tới tiền của cô ấy."

Giang Phong cười, nói:

Cũng chính vì điểm đó của anh Trình mà cháu mới mạo muội tìm tới cửa."

Ông chủ Trình nịnh hắn:

"Có thể được Giang đại sư để ý đúng thực là phúc khí của con trai chú."

Giang Phong khoát tay, cười, nói:

"Không dám nhận, chú không cần phải khách sáo, chúng ta nói về gia đình của chú đi, cả tình huống căn bản của anh Trình nữa."

Chương 389: Có Ai Không Muốn Tìm Một Người Có Thể Cùng n Ái Hết Quãng Đời Còn Lại Chứ?

Mười hai giờ trưa.

Nhà máy sản xuất đồ gia dụng Quốc An nghỉ trưa đúng giờ, hơn một trăm công nhân đang ngồi ở trên hai chiếc bàn dài ăn cơm.

Cái bàn dài này là do chính các công nhân chế tạo, độ dài khoảng tám, chín mét, chiều rộng khoảng một, hai mét, hai chiếc bàn dài này một trăm người ngồi có thể nói là dư xài.

Tiệm cơm còn đặt một cái rạp nhỏ, cái rạp nhỏ này là cái ông chủ hay dùng để tiếp đãi khách địa phương, bình thường lúc không có khách, ông chủ và bà chủ đều sẽ ăn cơm chung cùng các công nhân.

Một khi có khách đến, cái rạp nhỏ kia liền có thể phát huy được tác dụng.

Lúc này, trong cái rạp nhỏ, ba người Trình gia đang nhiệt tình chiêu đãi ông mối Giang Phong.

Vốn thái độ của ông chủ Trình đã đủ nhiệt tình, mà sau khi bà chủ biết Giang Phong là tới để làm mai mối cho con trai mình thì thái

độ lại còn nhiệt tình hơn so với ông chủ Trình.

Nhất là khi biết người Giang Phong giới thiệu cho con trai của bà chính là Lăng công chúa, người thừa kế duy nhất của tập đoàn nước khoáng xxx, bà chủ lại càng hận không thể đưa Giang Phong lên thành tổ tông mà cúng bái.

Qua ba lượt rượu, năm lượt đồ ăn.

Giang Phong nhìn về phía Trình Quốc An, mỉm cười nói: “anh Trình, hoàn cảnh của nhà gái hẳn là không cần tôi phải giới thiệu nhiều, chính anh cũng đã rõ ràng, tính cách của cô ấy tương đối độc lập, cũng tương đối mạnh mẽ, nói như vậy là muốn anh chuẩn bị tâm lý trước.”

Giờ phút này, đầu óc Trình Quốc An có chút loạn.

Hắn chỉ là một phú nhị đại nho nhỏ thích câu cá mà thôi, đối với hôn nhân không có yêu cầu quá lớn, chỉ muốn tìm một người phụ nữ bình thường có cùng sở thích để trải qua một đời, chưa từng có suy nghĩ cưới một cô gái giàu có về làm vợ.

Nhưng bây giờ lại có một người mai mối tìm tới cửa, bảo hắn đi xem mắt với một người phụ nữ nhà giàu có tài sản hơn trăm tỷ?

Hắn và người phụ nữ nhà giàu kia hoàn toàn là người của hai thế giới, sinh hoạt cùng một chỗ có thể hạnh phúc được sao?

Liệu có xuất hiện loại tình tiết cẩu huyết như trong phim ảnh không?

Ví dụ như đối phương khinh thường bạn bè của hắn, khinh thường cha mẹ của hắn, cả bạn bè của cô cũng ghét bỏ hắn đủ kiểu, nếu như xuất hiện loại tình huống như vậy, vậy cuộc hôn nhân này chẳng phải là tự tìm khổ sao?

Nghĩ tới đây, Trình Quốc An liền có suy nghĩ nửa đường bỏ cuộc, hắn đã vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại, áo cơm không lo, có thể làm chuyện mình thích, không bị người khác quản thúc, tự do tự tại, không phải càng sảng khoái hơn à!

Hắn cần phải tìm một người vợ cường thế, sau đó quản trước

quản sau đủ kiểu sao?

Lấy một người phụ nữ bình thường cùng chung sở thích về, cùng nhau làm chuyện mình yêu thích, cái này không thơm sao?

Thế là, Trình Quốc An liền từ chối: “Giang đại sư, đầu tiên cảm ơn cậu đã xem trọng tôi, chỉ là người như tôi luôn không ôm chí lớn, đã quen với cuộc sống tiểu phú tức an, sợ ràng không quá xứng đôi với vị Lăng công chúa kia đâu!”

Hai vợ chồng Trình liếc nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Đây chính là cô gái nhà giàu tài sản hơn trăm tỷ đấy, đổi lại là thằng đàn ông khác, sợ rằng không có mấy người có thể nói ra được lời từ chối. Nhưng con trai của bọn họ lại không chút do dự nhã nhặn từ chối, điều này khiến người làm cha làm mẹ như hai người cũng không biết nên tự hào vì con trai hay mắng nó ngốc nữa.

Giang Phong cũng đã xem kỹ tư liệu của Trình Quốc An, cho nên nhận được lời từ chối nhã nhặn như vậy, hắn cũng không hề cảm thấy bất ngờ, cũng chính kiểu tính cách không khom lưng vì tiền này mới có thể có được sự hứng thú của vị Lăng công chúa kia.

Bởi vậy, Giang Phong cười đáp: “anh Trình, tôi hiểu rõ lo lắng trong lòng anh, chuyện về vị Trưởng Công chúa Tam Hàn kia, không biết anh Trình đã nghe qua chưa?”

Trình Quốc An nói: “Có xem qua.”

Giang Phong cười nhẹ, tiếp tục: “anh Trình sợ là đi vào đường cũ của người thị vệ kia đúng không?”

Trình Quốc An gật đầu đáp: “Giang đại sư nói không sai, tôi quả thực có lo lắng về cái này, thật ra tính cách của người thị vệ kia lúc ban đầu cũng không có bết bát như vậy, về sau biến thành như thế hoàn toàn là bị bức ép quá đáng mà ra.

Tiền, thứ này sống không có được chết không mang theo, có thể đáp ứng nhu cầu cuộc sống là được rồi, không cần phải theo đuổi cuộc sống giàu có mà làm khổ chính mình.”

“Tâm thế này của anh Trình rất tốt, có điều cũng mong anh hãy yên tâm, nếu như chuyện của anh và Lăng công chúa thành công, thì sẽ tuyệt đối không xuất hiện tình huống như người thị vệ Tam Hàn kia.”

Giang Phong cười, giải thích: “Lúc trước, vị Trưởng công chúa Tam Hàn kết hôn cùng thị vệ, cha của cô ấy đã kịch liệt phản đối, chỉ là Trưởng công chúa dùng cách tuyệt thực để phản đối, cuối cùng ép cha mình không thể không nhượng bộ.

Kiểu hôn nhân không có sự chúc phúc của cha mẹ này nhất định sẽ khó mà lâu dài, nhất là trong loại gia đình siêu cấp phú hào như vậy.

Chương 390: Có Ai Không Muốn Tìm Một Người Có Thể Cùng n Ái Hết Quãng Đời Còn Lại Chứ? (2)

Còn Lăng công chúa thì khác với vị Trưởng công chúa kia, cha Lăng công chúa và cha của Trưởng công chúa đó khác nhau, nguyện vọng của Lăng công chúa là tìm được người thật tâm với mình, cha cô cũng có suy nghĩ như vậy.

Cho nên mới nói, tình huống như thị vệ Tam Hàn kia chắc chắn sẽ không xuất hiện.”

Trình Quốc An nghe xong, không khỏi gật nhẹ đầu, cách nói này của Giang đại sư thật sự thuyết phục.

Giang Phong nói tiếp: “Còn về chuyện anh sợ bị quản thúc, cái này cũng có thể yên tâm, trước khi tôi giúp tác hợp hai người chắc chắn sẽ nói rõ tình huống của anh với Lăng công chúa, chỉ cần anh không ra ngoài làm loạn, vậy thì anh muốn làm gì thì làm cái đó, sẽ không có ai can thiệp tới anh.”

Nghe đến đây, ông chủ Trình cũng không nhịn được mà phụ họa: “Quốc An, năng lực làm mai mối của Giang đại sư đã vang xa, cân nhắc chắc chắn sẽ chu toàn hơn so với con, nên con muốn làm gì thì làm, sẽ không có ai can thiệp vào chuyện của con cả.”

“So với tự mình đoán mò thì còn không bằng đi xem mắt với đối phương một lần, lúc đó, hai bên có thể giao lưu, hợp hay không trong lòng hẳn cũng sẽ hiểu rõ, đến lúc đó mới quyết định cũng không muộn!”

Trình Quốc An bị thuyết phục, gật đầu đồng ý: “Được, vậy thì gặp mặt nói chuyện.”

Thấy con trai đồng ý, Trình Mẫu trong lòng vui mừng, đưa tay đụng đụng chồng mình, sau đó hai vợ chồng cùng cầm chén rượu đứng lên, nói với Giang Phong: “Giang đại sư, vợ chồng chúng tôi kính cậu một ly, hôn sự Quốc An nhà chúng tôi đành nhờ vào cậu rồi!”

Giang Phong vội vội vàng vàng cầm chén rượu đứng lên theo: “Bà chủ khách khí rồi, đây là chuyện cháu nên làm.”

Lúc cụng chén, vợ chồng Trình gia chủ động hạ thấp miệng chén của chính mình xuống.

Giang Phong tay mắt lanh lẹ, vội vàng đưa tay nâng miệng chén của hai người lên, vợ chồng Trình gia làm ăn mấy chục năm, ở phương diện lễ tiết đương nhiên cũng không kém, cũng đồng thời đưa tay nâng miệng chén của Giang Phong lên.

Cái này nói thì dài dòng, thật ra cũng chỉ là chuyện hai, ba giây mà thôi.

Sau khi hai bên cụng chén, lại một hơi uống sạch rượu trong chén của mình.

Giang Phong bình thường thích uống rượu vang và bia, rượu đế thật ra hắn uống không quen, cho dù uống Mao Đài quý giá ủ hơn ba mươi năm, vào miệng cũng chỉ cảm thấy chua cay, còn không ngon bằng lon bia mấy đồng kia.

Ăn chút đồ ăn ép rượu xuống, Giang Phong nhìn về phía Trình Quốc An, hỏi: “anh Trình, bình thường anh hay tới chỗ nào câu cá vậy?”

Trình Quốc An cười nói: “Tôi đi câu cá không tới chỗ cố định, thường cùng mấy người bạn chạy khắp nơi, có điều sắp tới định đi

tới mấy hồ trên núi nhiều hơn một chút."

"Tài câu cá của anh Trình lợi hại như vậy, có từng thử ra biển câu bao giờ chưa?" Giang Phong hỏi.

Trình Quốc An lắc đầu đáp: "Cái này thì chưa thử qua bao giờ, mấy năm nay tôi thường xuyên tới mấy cuộc thi câu cá tranh tài, vẫn còn đang bận rộn với mấy kỹ thuật câu hoang dã, cũng chưa có thời gian bận tâm tới kỹ thuật câu ở biển khó nhằn."

Giang Phong nhấp một ngụm canh, nói: "Bình thường lúc lướt video ngắn, thấy những người nước ngoài câu cá trên biển rộng mênh mông, câu lên được con cá lớn trăm cân, khung cảnh đó thật sự rất kích thích!"

"Cái này độ khó quá lớn, cho tới nay, con cá nặng nhất tôi từng câu được cũng chỉ nặng 73 cân, lần đó thôi đã khiến tôi mệt tới gần chết rồi, nếu như không phải bình thường tôi chú trọng rèn luyện thân thể, cộng thêm kỹ thuật câu cá cũng không quá tệ, sợ rằng thật đúng là không chơi lại nổi nó."

Nhớ lại khung cảnh câu được cá lớn lúc đó, Trình Quốc An đến giờ vẫn có chút hưng phấn: "Cá biển vốn tương đối hung hãn, muốn câu được loại cá hơn trăm cân như trong mấy video ngắn kia, dựa vào sức một người thì không thể chống đỡ nổi, thật sự không gánh được."

Giang Phong lắc đầu cười: "Trước đây tôi cũng từng đi câu vài con cá bé ở quê rồi, nhưng cá trên một cân thôi cũng chưa câu được bao giờ, cho nên không tưởng tượng ra nổi độ khó kia."

"Giang đại sư, để tôi nói với cậu..."

Nói tới chủ đề mình thích nhất, câu cá, Trình Quốc An liền hứng thú dâng trào, lúc này bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về chuyện câu cá cùng Giang Phong, thỉnh thoảng còn phổ cập các loại tri thức khoa học cho Giang Phong.

Vợ chồng Trình gia thấy vậy thì bất đắc dĩ cười một tiếng, chỉ có thể ở bên cạnh chiếu cố, thỉnh thoảng hỏi thăm Giang Phong vài câu, cùng ngồi dùng bữa uống rượu.

Bữa cơm này, ăn trọn vẹn hơn hai tiếng, dưới sự chào mời nhiệt tình của vợ chồng Trình gia, hắn trước trước sau sau đã uống tới mười bảy, mười tám chén Mao Đài.

Mặc dù chén rượu rất nhỏ, nhưng uống nhiều chén như vậy, Giang Phong cũng đã tám, chín phần say.

Cũng may, Giang Phong say rượu cũng không làm loạn, không giống một vài người khác, hắn uống nhiều xong cũng chỉ muốn đi ngủ.

Mặc dù đầu óc thỉnh thoảng có chút mơ màng, nhưng trong lòng Giang Phong vẫn còn tỉnh táo, chào hỏi ba người Trình gia: “Chú Trình, cô Trình, anh Trình, tửu lượng của cháu có hạn, thật sự là thất lễ, giờ cháu phải lên xe nằm một chút, đánh một giấc mới được!”

Trình phụ liếc mắt nhìn Giang Phong, thấy hắn thật sự đã uống rất nhiều, vội vàng nói: “Giang đại sư, phòng làm việc của tôi có giường, cậu không chê thì cứ đến đó ngủ một giấc.”

Giang Phong xua tay nói: “Không cần, cháu lên trên xe nằm một chút là được!”

Nói xong liền lảo đảo đi ra ngoài.

Chương 391: Có Ai Không Muốn Tìm Một Người Có Thể Cùng n Ái Hết Quãng Đời Còn Lại Chứ?

Hai cha con Trình gia thấy vậy liền vội vàng chạy ra, một trái một phải đỡ lấy Giang Phong.

Trình mẫu thì hỏi: “Giang đại sư, hay là tôi lấy cho cậu một cốc nước chè giải rượu nhé.”

Giang Phong đáp: “Không cần đâu, cháu nằm một lát là được rồi.”

Rất nhanh sau đó, hai cha con Trình gia đã đỡ hắn tới trước xe.

Giang Phong lấy chìa khóa xe ra nhấn một cái, mở cửa xe, sau đó đẩy ghế trước xuống, nhờ cha con Trình gia đỡ vào trong xe, cuối cùng lại chào hỏi hai cha con Trình gia một lần, mí mắt dần nặng xuống, Giang Phong liền ngủ mất.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, điều Giang Phong nghĩ trong lòng chính là, lần sau kiên quyết không thể uống nhiều như vậy nữa.

Hai cha con Trình gia thấy vậy liền hỗ trợ đóng cửa xe lại.

Sau đó, Trình phụ liền nói: “Quốc An, con ở cạnh xe trông coi đi, thỉnh thoảng xem xem tình huống của Giang đại sư thế nào.”

Trình Quốc An đáp: “Cha, con đã biết!”

Hắn biết cha sợ lúc Giang đại sư đang ngủ lại muốn nôn mửa, lúc say rượu thần trí không rõ mà nôn mửa thật ra là chuyện rất nguy hiểm, bởi vì đúng ra cần nôn ra ngoài có thể sẽ trôi ngược vào trong khí quản, chặn khí quản lại, rất nguy hiểm tới tính mạng.

Mặc dù tỉ lệ xảy ra không cao, nhưng đây là chuyện không thể không phòng.

...

Giang Phong ngủ một giấc tới tám giờ tối mới tỉnh lại.

Chờ lúc hắn ngồi lên, giọng nói mừng rỡ của Trình Quốc An bỗng vang lên từ ngoài xe: “Giang đại sư, cậu đã tỉnh rồi!”

Giang Phong có chút xấu hổ nói: “anh Trình còn đặc biệt trông coi tôi như vậy, thật sự là làm phiền anh rồi!”

Trình Quốc An vội vàng khoát tay, nói: “Giang đại sư đừng nói như vậy, mẹ tôi nấu cháo hoa, còn chuẩn bị chút dưa muối, cậu xem có muốn ăn một chút hay không?”

Giang Phong đi xuống xe, nói: “Cô Trình thật đúng là chu đáo mà, đúng là lúc này tôi cũng muốn ăn chút gì đó thanh đạm.”

Trình mẫu cũng nghe thấy tiếng bên này, hô lên: “Giang đại sư tỉnh rồi, mau tới đây uống hai bát cháo đi, bụng sẽ dễ chịu ngay

thôi!”

Tiếp đó, Giang Phong lại dưới sự chào mời nhiệt tình của ba người Trình gia, uống hai bát cháo hoa lớn.

Sau đó, lúc Giang Phong đang định gọi tài xế tới lái xe hộ, Trình Quốc An lại chủ động đề nghị mình làm tài xế, đưa hắn trở về.

Buổi trưa, Trình Quốc An uống tương đối ít rượu, hơn nữa, tửu lượng của hắn cũng rất tốt, qua mấy giờ thôi mà mùi rượu đã hoàn toàn biến mất.

Giang Phong không từ chối được, đành nghe theo.

Trước khi đi, Giang Phong trịnh trọng nói: “Chú Trình, cô Trình, hôm nay nhận được chiêu đãi này, ngày mai cháu sẽ nói chuyện với Lăng công chúa về chuyện của anh Trình, có tin tức cháu sẽ lập tức gọi điện báo cho hai người.”

Trình mẫu nghe vậy, mặt mày hớn hở nói: “Vậy nhờ cả vào Giang đại sư, chúng tôi sẽ đợi tin tốt của cậu.”

Giang Phong tự tin cười: “Cô chú cứ yên tâm, vậy cháu đi trước đây, chú Trình, cô Trình, hẹn gặp lại.”

Trình phụ, Trình mẫu cũng gật đầu một cái: “Ừm, Giang đại sư, hẹn gặp lại.”

Trình mẫu còn đặc biệt dặn dò: “Quốc An, con lái xe cẩn thận một chút, đã biết chưa?”

“Vâng ạ!”

...

Mấy phút sau.

Trình Quốc An vừa lái xe vừa nói: “Giang đại sư, vị Lăng công chúa kia thật sự hợp với tôi sao? Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng tiếp xúc với người ở tầng cao như vậy bao giờ, không biết phong cách sống của đối phương khác biệt lớn tới mức nào.”

Giang Phong an ủi: “anh Trình, anh hoàn toàn không cần phải phiền não về vấn đề này, có câu nói rất hay, vô dục tắc cương, dù sao anh cũng không cầu tiền của người ta, cho nên anh chỉ cần coi cô ấy là một người phụ nữ bình thường là được, những cái khác không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Trình Quốc An nghe vậy, thản nhiên cười: “Vẫn là Giang đại sư cậu thấu triệu, vứt bỏ toàn bộ ảnh hưởng bên ngoài, chỉ cần xem tính cách hai người có hợp không là được rồi.”

Giang Phong gật đầu cười: “Chính là đạo lý này, anh hẳn phải biết, tôi am hiểu nhất là chuyện suy tính nhân duyên, trong biển người mênh mông như vậy, tôi chọn anh làm người xem mắt với Lăng công chúa, đây cũng không phải là chọn bừa.

Qua suy tính của tôi, anh và Lăng công chúa chính là một đôi trời đất tạo thành, hai người chỉ cần kết thành vợ chồng, vậy chắc chắn sẽ ân ái cả đời.”

Trình Quốc An nghe đến vô cùng xúc động.

Năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư bị đám dân mạng thổi phồng đến vô cùng kỳ diệu.

Mặc dù Trình Quốc An bán tín bán nghi chuyện này, nhưng suy nghĩ một chút, Giang đại sư người ta đầu tiên là vẫn còn quá trẻ để trở thành người mai mối, lại còn có thể được giúp thái tử gia tập đoàn Uông thị và Lăng công chúa tập đoàn nước khoáng xxx làm mai mối, không thể không có chút tài năng nào được.

Cho nên, năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư, có lẽ thật sự trâu bò như trên mạng truyền nhau đi.

Mà bất kể là nam hay nữ, bất kể là nghèo hay giàu, có ai không muốn tìm một người có thể cùng ân ái hết quãng đời còn lại chứ?

Chương 392: Trong Chuyện Suy Tính Nhân Duyên Này, Tôi Quả Thực Không Phục Một Ai

Thứ sáu ngày 14 tháng 4 năm 2023.

Ông Lăng ăn sáng xong liền trở về công ty.

Theo lý thuyết, người ở độ tuổi này đã sớm nên về hưu bảo dưỡng sức khỏe rồi, nhưng đồng chí Mã, so với ông Lăng còn trẻ hơn gần hai mươi tuổi mà cũng đã về hưu được mấy năm rồi.

Ngược lại, ông Lăng giờ cũng đã gần tám mươi lại vẫn cứ đúng mười giờ hàng ngày là đi làm việc, mấy chục năm vẫn luôn như vậy, việc ngày nào thì làm xong trong ngày đó, chưa từng để vấn đề chưa xử lý qua đêm.

Đây mới là người cuồng công việc danh xứng với thực.

Người quen biết ông Lăng đều rõ ông có một câu như Thiện Kinh thường treo bên miệng: “Nếu như không cho tôi làm việc, có lẽ chẳng mấy chốc tôi sẽ chết.”

Ông Lăng không chỉ cuồng công việc, mà còn là một kẻ độc tài.

Các phóng viên thương nghiệp thường hình dung ông là “bá vương”, bởi vì ông sùng bái chủ tịch, áp dụng tư tưởng chiến lược quân sự và quan niệm trị người vào phong cách lãnh đạo của mình. Một xí nghiệp khổng lồ có hơn 150 văn phòng chi nhánh, 3 vạn nhân viên, lại chỉ có một chủ tịch và một giám đốc, hơn nữa còn chỉ do một mình ông đảm nhiệm.

Công ty không có phó tổng, giám đốc phía dưới lại trực tiếp là “Cán bộ trung tầng”, nhìn khắp thế giới có lẽ cũng chỉ có duy nhất nhà này là không có công ty chi nhánh.

Trong nội bộ thậm chí còn lưu truyền câu chuyện thế này, ở công ty, muốn mua cái chổi cũng cần phải có ông Lăng đích thân ký tên.

Chỉ sau khi hơn bảy mươi tuổi, ông Lão mới để con gái đảm nhiệm chức phó chủ tịch kiêm giám đốc công ty, đợi con gái sẵn sàng tiếp nhận công ty, quyền lực cũng dần đưa vào tay con gái.

Sau khi ông Lăng đến công ty, đang lúc chuẩn bị xử lý công việc hôm nay, điện thoại lại kêu lên.

Lấy điện thoại ra xem, thấy hiển thị tên người gọi đến là ông mối Giang đại sư, ông Lăng không nhịn được mừng rỡ.

Nếu như hiện tại có cái gì khiến cho ông Lăng quan tâm đến hơn cả công việc, thì đó chính là chuyện chung thân đại sự của con gái, Giang đại sư gọi điện tới lúc này, không phải là có tin tốt rồi đấy chứ?

Trong lòng chờ mong, ông Lăng ấn nhận điện thoại.

“Giang đại sư, buổi sáng tốt lành!” Điện thoại vừa kết nối, ông Lăng liền chào hỏi một câu.

“Buổi sáng tốt lành, bác Lăng, gọi điện thoại cho bác vào thời gian này không biết có làm phiền bác không?” Giang Phong hỏi.

Ông Lăng vội vàng nói: “Không phiền, Giang đại sư có chuyện gì sao?”

Giang Phong cười, nói: “Bác Lăng, là như này, cháu đã giúp Lăng công chúa tìm được một đối tượng rất phù hợp, bây giờ cháu đang ở Hàng thị, nếu như được, hay là buổi trưa chúng ta hẹn ở một nơi nào đó, gọi cả Lăng công chúa để cùng bàn bạc luôn?”

Ông Lăng nghe vậy thì hơi bất ngờ, hỏi: “Giang đại sư đến Hàng thị khi nào vậy? Sao không nói với tôi một tiếng, tôi cho xe đi đón cậu.”

“Không cần làm phiền bác vậy đâu, cháu lái xe tới đây.”

“Vậy được, để tôi sắp xếp, chúng ta đến quán cơm xx gần nhà ga đi, tôi mời Giang đại sư một bữa.”

“Vâng, vậy cháu không quấy rầy bác Lăng làm việc nữa, giữa trưa chúng ta gặp sau.”

“Ừ, giữa trưa gặp.”

Sau khi cúp điện thoại, ông Lăng cả người đều tràn đầy sức sống, lập tức gọi điện thoại cho con gái.

Điện thoại vừa kết nối, ông Lăng đã nói thẳng: “Lỵ Lỵ, Giang đại

sư vừa gọi điện thoại cho cha nói đã tới Hàng thị, giữa trưa muốn cùng chúng ta tới quán cơm xx ăn."

Lăng công chúa hỏi: "Cha, sao Giang đại sư lại đột nhiên đến Hàng thị vậy?"

Lăng lão cười nsoi: "Giang đại sư nói đã giúp con tìm được đối tượng phù hợp, cho nên hẹn chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Lăng công chúa hơi kinh ngạc: "Không phải chứ? Nhanh như vậy đã tìm được đối tượng thích hợp với con rồi sao?"

Ông Lão tiếp lời: "Tất nhiên, người đã đến Hàng thị, vậy chắc chắn không phải là giả rồi, cũng không biết cậu ta tìm loại đối tượng gì cho con nữa."

"Vâng, con biết rồi, trước cứ làm việc đã, đến giữa trưa sẽ biết ngay thôi!"

"Ừ, nhớ hẹn đấy!"

"Vâng ạ."

...

Giữa trưa.

Tại quán cơm đã mở được mấy chục năm ở gần nhà ga cũ tại Hàng thị, Giang Phong đã thấy hai cha con Lăng gia.

Quả nhiên là giống như lời truyền thông nói, hai cha con không quá chú trọng vẻ ngoài.

Trên người ông Lăng mặc đồng phục của tập đoàn, dưới chân chỉ đi đôi giày vải mười mấy đồng, nếu như là người không biết nhìn thấy trang phục này, thì căn bản sẽ không thể tưởng tượng nổi ông già trước mắt mình là người có tài sản hơn trăm triệu.

Toàn thân từ trên xuống dưới cũng chỉ có chiếc đồng hồ hàng hiệu trên cổ tay là tương đối thu hút sự chú ý, đây cũng là quà con gái tặng cho ông.

Đối với cái này, Giang Phong cũng hiểu được, dù sao người trước mắt này cũng là ông Lăng, chính là người sinh ra ở thế kỷ trước, thời kỳ binh hoang mã loạn, mà người sinh ra vào thời đại đó, mười người thì có chín người là chịu nhiều đau khổ, biết kiếm tiền bây giờ không dễ, bởi vậy phần lớn đều sống tương đối giản dị, mộc mạc.

Còn Lăng công chúa, vẻ ngoài thì dường như có chú trọng hơn cha mình một chút, có điều cũng không phải kiểu chói lòa, cũng chỉ giống như tầng lớp tri thức bình thường, mặc một bộ váy công sở màu đen, tóc cũng không phải kiểu thời thượng gì, chỉ tùy ý buộc đuôi ngựa thấp.

Toàn thân từ trên xuống dưới chỉ đeo ba thứ trang sức, một đôi khuyên tai, một cái đồng hồ, và một túi xách.

Chương 393: Trong Chuyện Suy Tính Nhân Duyên Này, Tôi Quả Thực Không Phục Một Ai (2)

Sau một phen khách sáo, ba người ngồi xuống ghế.

“Giang đại sư còn trẻ tuổi như vậy đã thành đại lão trong nghề rồi, thật đúng là ghê gớm mà!” Ông Lăng tán dương.

“Chút thành tích này của cháu mà so với bác Lăng thì còn kém xa lắm, hơn bốn mươi tuổi bác mới ra ngoài lập nghiệp, chỉ qua một thời gian đã trở thành người giàu nhất trong nước rồi, thành tích này mới thực sự ghê gớm.” Giang Phong vẻ mặt tràn đầy sự bội phục, nói.

Lời này của hắn thật sự xuất phát từ trong tâm, những người hiểu ông lão trước mắt này đều không thể không nói một tiếng bội phục.

Trong những năm đẹp nhất của cuộc đời, ông lại làm đủ thứ việc lao động chân tay nặng nhọc như đào kênh tu đập, kéo đất đá, hái trà, cắt lúa, xới đất, khẩn ruộng, đào muối, phơi muối, lọc muối.

Chìm trong đống công việc lao động chân tay nặng nhọc tẻ ngắt này, ông trải qua 15 năm hoàng kim trân quý nhất trong một đời người.

Hơn bốn mươi tuổi mới lập nghiệp là khái niệm gì?

Mặc dù Giang Phong còn lâu mới tới cái tuổi đó, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát là biết, người qua bốn mươi tuổi, có năng lực thì đã sớm trổ hết tài năng, mà không có năng lực thì cũng cơ bản là nhận mệnh.

Ở độ tuổi hơn bốn mươi còn có dũng khí đi ra ngoài lập nghiệp, có thể nói là trong vạn người không được một.

Bởi vì sau bốn mươi tuổi, chí khí các kiểu cũng đã sớm bị con chó hoang mang tên cuộc đời gặm nát hết rồi.

“Giang đại sư quá khen, tôi cũng là nhờ phúc quốc gia phát triển, ăn tiền lãi thời đại mà thôi.” Ông Lăng khiêm tốn đáp.

“Bác Lăng quá khiêm tốn rồi, quốc gia chúng ta có nhiều người như vậy, lúc quốc gia phát triển, những người đó cũng ở đó, vì sao bọn họ lại không ăn được tiền lãi thời đại?”

Giang Phong tiếp tục: “Suy cho cùng, vẫn là ánh mắt của bác Lăng sắc bén, có khả năng bắt được cơ hội chớp nhoáng, nhờ vậy mới sáng tạo ra tập đoàn nước khoáng xxx nổi danh khắp thiên hạ.”

“Giang đại sư thật sự quá khen rồi, tục ngữ nói, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Giang đại sư còn trẻ tuổi như vậy đã trở thành đại lão trong nghề, tương lai có nhiều hi vọng, dù sao tôi cũng đã già rồi, không theo kịp thời đại nữa, tương lai là do những người tuổi trẻ các cậu gánh vác.”

“Cha đúng là càng già càng khéo miệng mà.”

Lăng công chúa nhìn một già một trẻ thổi phồng lẫn nhau như vậy, suýt chút nữa còn tưởng rằng mình vào nhầm trường quay phim rồi, không nhịn được xen vào hỏi: “Cha, Giang đại sư, cả hai người đều rất lợi hại, có điều chúng ta có thể nói chuyện chính sự trước được không?”

Ông Lăng nghe vậy thì cười ha ha: “Con nhóc này, trước đây lúc cha thúc giục con tìm đối tượng, con đều nói là việc không đáng lo, giờ ngược lại lại gấp gáp như vậy.”

Lăng công chúa nũng nịu kéo dài giọng: “Cha...”

Ông Lăng lập tức đầu hàng: “Được được được, cha không nói nữa.”

“Lăng công chúa nói đúng, trước chúng ta nói chuyện chính sự đã.”

Giang Phong khẽ mỉm cười, sau đó đi vào chủ đề chính, giới thiệu sơ lược: “Đối tượng tôi tìm giúp Lăng công chúa cũng là người Hàng thị, anh ấy năm nay 33 tuổi, chiều cao 1m81, về tướng mạo, dùng lời của người trẻ tuổi chúng tôi thì chính là hơi tiểu soái.”

Nghe Giang Phong bắt đầu giới thiệu hoàn cảnh nhà trai, cha con Lăng gia đều nghiêm túc lắng nghe.”

“Trong nhà anh ấy có mở nhà máy sản xuất đồ gia dụng, mặc dù không kiếm được đồng tiền nào lớn, nhưng cha mẹ anh ấy kinh doanh nhiều năm cũng để ra được hai, ba ngàn vạn.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Có điều bản thân anh ấy không hề có chút hứng thú nào với chuyện kinh doanh kiếm tiền, dùng chính lời anh ấy nói thì là không ôm chí lớn, đã quen cuộc sống an nhàn.

Cho nên, ngay cả nhà máy sản xuất trong nhà anh ấy cũng không có ý định tiếp quản.

Việc anh ấy thích nhất chính là câu cá, hiện nay là một tay câu cá nổi tiếng trong nước, dựa vào tài câu cá của anh ấy thôi một năm cũng đã có thể kiếm được hơn mấy chục vạn, số tiền này cũng đã đủ để anh ấy sống một cuộc sống thoải mái rồi.”

Nói đến đây, Giang Phong nhìn về phia Lăng công chúa: “Lăng công chúa, nếu như chị muốn tìm một người môn đăng hộ đối hoặc là có đầu óc buôn bán để có thể giúp đỡ mình trong công việc, vậy chắc chắn tôi sẽ không giới thiệu người này cho chị. Nhưng nếu như chị không quan tâm tới gia cảnh đối phương và năng lực làm việc của đối phương, chỉ muốn tìm một người thật tâm thật ý đối

xử với chị, vậy anh ấy chính là người thích hợp nhất.”

Nghe đến đó, hai cha con Lăng gia đều bắt được từ mấu chốt.

Ngay lúc này, người phục vụ gõ cửa mang thức ăn vào, bởi vì trước đó ông Lăng đã gọi điện dặn dò trước, cho nên lúc mang thức ăn lên là một lần mang toàn bộ.

Chờ người phục vụ rời khỏi phòng riêng rồi, ông Lăng liền mời Giang Phong ăn cơm.

Bởi vì chiều cha con Lăng gia còn phải đi làm, cho nên cả ba người đều không uống rượu.

Ăn được một lúc sau, ba người mới tiếp tục nói chuyện.

Ông Lăng nhấp một ngụm canh, nói: “Giang đại sư, nghe cậu nói như vậy, thằng nhóc kia ngược lại là sống đến thấu triệu rồi đi!”

“Con người chỉ sống có một cuộc đời, thứ mỗi người theo đuổi trong cuộc sống không hề giống nhau, anh ấy cảm thấy mấy thứ tiền bạc vật chất này sống không có được, chết không mang theo, chỉ cần bản thân anh ấy có đủ để sống một cuộc sống thoải mái là được rồi, không cần phải lãng phí thời gian cho việc kiếm tiền.”

Chương 394: Trong Chuyện Suy Tính Nhân Duyên Này, Tôi Quả Thực Không Phục Một Ai (3)

Nói tới đây, Giang Phong nhìn về phía Lăng công chúa, nói tiếp: “Thái độ sống này của anh ấy trong mắt người khác có thể sẽ là không có lòng cầu tiến, nhưng tôi cảm thấy anh ấy rất thích hợp với Lăng công chúa.”

Lăng công chúa yên lặng gật đầu, nói: “Nghe đúng là cảm thấy rất thích hợp, cũng không biết là có tiếng nói chung với nhau hay không.”

“Cái này Lăng công chúa không cần phải lo lắng, trải qua sự suy

tính của tôi, tính cách hai người là phần bù trừ cho nhau, có thể nói là cặp đôi trời đất tạo thành, nếu như có thể kết thành vợ chồng, vậy chắc chắn sẽ hạnh phúc suốt đời."

Giang Phong uống một ngụm canh, sau đó lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh của Trình Quốc An lên rồi đưa cho Lăng công chúa xem: "Đây chính là ảnh tôi giúp anh ấy chụp hôm qua, Lăng công chúa có thể xem thử một chút."

Lăng công chúa nghe vậy thì nhận lấy điện thoại, nhìn vào tấm hình trong điện thoại.

Ông Lăng ngồi bên cạnh cô cũng ngó đầu qua xem.

Lúc vừa nhìn thấy bức ảnh, Lăng công chúa đã hoàn toàn đồng tình với đánh giá của Giang Phong, người đàn ông trong tấm ảnh kia quả thật không phải đại suất ca gì đó, mà chỉ là có hơi soái thôi.

Nhìn cũng coi như thuận mắt.

Ông Lăng tung hoành giang hồ mấy chục năm, ánh mắt nhìn người cực kỳ sắc bén, mặc dù chỉ dựa vào một tấm hình này có thể sẽ không nhìn ra quá nhiều thứ, nhưng ông cũng sẽ có phán đoán sơ bộ.

Nói tóm lại, thằng nhóc trong tấm ảnh này, nhìn tướng mạo thì có vẻ không phải loại người gian tà kia.

Lăng công chúa trả lại điện thoại cho Giang Phong nói: "Người này nhìn cũng coi như thuận mắt."

Giang Phong nhận lấy điện thoại, nói: "Lăng công chúa, chị cứ suy nghĩ thật kỹ, nếu như cảm thấy được, vậy tôi sẽ sắp xếp giúp hai người gặp mặt trò chuyện, còn nếu như cảm thấy không được, vậy tôi sẽ tìm một đối tượng khác cho chị."

Lăng công chúa và cha liếc nhau một cái, nhìn thấy sự cổ vũ trong mắt cha mình, liền hạ quyết tâm, nói: "Giang đại sư, vậy cậu cứ sắp xếp cho tôi gặp mặt nói chuyện với người ta đi!"

Giang Phong gật đầu: "Được, ngày mai là thứ bảy, tôi sắp xếp cho

hai người gặp mặt vào ngày mai, chị thấy thế nào?”

Lăng công chúa đáp: “Được, thời gian và địa điểm cụ thể, Giang đại sư cứ liệu mà sắp xếp, tôi bên này cũng không có vấn đề gì.”

Giang Phong đáp: “Được, vậy lát nữa tôi sẽ thương lượng với đối phương luôn, khi nào định được thời gian và địa điểm cụ thể rồi thì sẽ thông báo lại cho chị sau.”

Ông Lăng đột nhiên lên tiếng: “Giang đại sư, đừng chỉ nói chuyện mãi như vậy, đồ ăn cũng sắp nguội hết rồi.”

Ngay sau đó, ba người liền đem sự chú ý chuyển lên đồ ăn, chờ ăn khá no rồi mới vừa uống trà vừa nói chuyện.

Nói xong chuyện chính, Lăng công chúa liền có chút bát quái hỏi: “Giang đại sư, trên mạng đều đồn rằng năng lực suy tính nhân duyên của cậu không ai có thể sánh kịp, cho đến nay, những đôi vợ chồng do cậu tác hợp đều cực kỳ thân mật hạnh phúc, không biết có phải là thật hay không?”

Nói tới chuyên môn của bản thân mình, Giang Phong cũng không khiêm tốn, tự tin cười nói: “Nói không ai có thể sánh kịp thì có lẽ hơi quá, chẳng qua trước mắt thì trong chuyện suy tính nhân duyên này, tôi quả thực không phục một ai.

Từ năm ngoái khi mới vào làm nghề mai mối này tới nay, hơn một ngàn đôi vợ chồng do tôi trực tiếp hay gián tiếp tác hợp quả thật đều tương đối thân mật, mỗi một đôi đều có thể được gọi là đôi vợ chồng điển hình.

Những cái này đều có thể tra ra được.

Tôi nói mấy lời này cũng không phải là tự tâng bốc chính mình, chủ yếu là muốn Lăng công chúa yên tâm, người tôi giới thiệu cho chị chắc chắn là đối tượng thích hợp nhất với chị, hi vọng chị có thể nắm chắc cơ hội lần này, không nên bỏ qua mối nhân duyên chỉ có thể gặp chứ không thể cầu này.”

“Tôi sẽ nắm thật chắc, nếu như lần xem mắt này tôi có thể tìm được đối tượng thích hợp, vậy tôi sẽ lập tức đề cử Giang đại sư cho một người bạn thân của mình, mời cậu giúp chị ấy làm mai

mối.”

“Đó là chuyện tốt, có thể giúp hai người tìm được lang quân như ý cũng là một chuyện rất có cảm giác thành tựu.”

Tiếp đó, hai bên vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, mãi cho tới gần hai giờ chiều mới tan cuộc.

Sau khi hai bên tách ra, Lăng công chúa hỏi: “Cha, cha nói xem lời của Giang đại sư vừa rồi có mấy phần đáng tin?”

Ông Lăng hỏi ngược lại: “Con là muốn chỉ câu nào?”

Lăng công chúa đáp: “Chính là câu Giang đại sư nói từ lúc vào nghề năm ngoái tới nay, hơn một ngàn đôi vợ chồng cậu ấy trực tiếp hay gián tiếp tác hợp, mỗi một đôi đều có thể gọi là đôi vợ chồng điển hình đó.”

Ông Lăng hơi trầm mặc, cuối cùng nói: “Dựa vào giọng nói và biểu hiện lúc đó của cậu ta, thì hẳn không phải là nói dối, có điều câu nói này quả thật có chút khoa trương, hay là để cha gọi điện cho người ở văn phòng chi nhánh Quế tỉnh bên kia giúp điều tra một chút xem sao nhé?”

Lăng công chúa suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: “Thôi bỏ đi, bây giờ lại đi điều tra người ta thì giống như không tin người ta vậy, hơn nữa, Uông Văn Kiệt còn thổi Giang đại sư lên tận trời trước mặt con, con tin cậu ta thực sự có bản lĩnh này.”

Ông Lăng nhẹ gật đầu, xem như đồng tình với lời nói của con gái.

Chương 395: Có Thể Cho Con Gái Tôi Một Cuộc Sống Hạnh Phúc, Vậy Đó Chính Là Đứa Con Rể Tốt

Buổi sáng thứ bảy.

Tại biệt thự Lăng gia.

Nhìn thấy con gái vẫn cứ ăn mặc như bình thường, Lăng mẫu không nhịn được trừng to mắt nói: “Lỵ Lỵ, đây là lần đầu tiên con ra mắt người ta đấy, con định ăn mặc như vậy sao?”

Lăng công chúa trừng mắt nhìn lại, nói: “Mẹ à, con mặc thế này có vấn đề gì sao?”

Lăng mẫu đáp: “Bản thân bộ váy kia không có vấn đề gì, có điều con tốt xấu gì cũng nên trang điểm một chút, tạo kiểu tóc một chút, phối thêm chút trang sức chút chứ!”

Lăng công chúa lắc đầu, xem thường nói: “Con lớn lên lại không xinh đẹp, lãng phí thời gian đi trang điểm làm gì, bình thường thế nào thì thế đó, như vậy mới tương đối chân thật được.”

Ông Lăng ở bên cạnh cũng tán đồng, nói: “Lỵ Lỵ nói đúng đấy, chân thật một chút thì tốt hơn, nếu như đối phương nông cạn đến nỗi trông mặt mà bắt hình dong, vậy mối hôn sự này không thành cũng được.”

Lăng mẫu đưa tay đỡ trán, thở dài: “Cha con hai người đúng là tính tình giống nhau như đúc, được rồi, cứ như vậy đi, bày ra mặt chân thật nhất của bản thân, trước sau như một, như vậy cũng tốt.”

...

Biệt thự Trình gia.

Hai vợ chồng Trình gia cũng đang đau đầu chuyện ăn mặc.

“Tôi cảm thấy nên mặc thoải mái một chút, ông Lăng và Lăng công chúa đều không phải người thích ăn diện, bọn họ thường cũng chỉ ưu tiên lịch sự, thoải mái. Nhất là ông Lăng, cách ăn mặc so với mấy ông lão ở nông thôn bình thường cũng không khác biệt lắm, nếu như chúng ta ăn mặc trang trọng quá, đứng cùng một chỗ với bọn họ sợ sẽ không ăn nhập lắm.” Trình phụ nói ra quan điểm của mình.

Có điều Trình mẫu lại không đồng ý, bà nói: “Tôi cảm thấy vẫn nên ăn mặc trang trọng một chút thì hơn, thể hiện chúng ta rất coi trọng chuyện này, ông Lăng và Lăng công chúa bình thường mặc

dù không thích ăn diện trang điểm, nhưng không chừng lần này nhà họ cũng sẽ ăn mặc tương đối trang trọng.

Nếu như người ta ăn vận trang trọng mà chúng ta lại chỉ mặc trang phục bình thường, như vậy sẽ rất thất lễ!"

Trình phụ đáp: "Lời này của bà cũng có chút đạo lý, nhưng nói đi nói lại, nhỡ đâu người ta ăn mặc bình thường, chúng ta lại một thân đồ trang trọng, không phải cũng sẽ rất xấu hổ sao?"

Trình mẫu suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, không khỏi cau mày đắn đo: "Vậy nên xử lý thế nào bây giờ?"

Trình Quốc An nghe đến đó, không nhịn được xen vào một câu: "Cha, mẹ, có phải hai người suy nghĩ hơi nhiều rồi không, cũng chỉ gặp mặt ăn một bữa cơm mà thôi, chú ý nhiều như vậy làm gì chứ?"

Hắn chưa từng tham gia chuyện buôn bán kinh doanh, sau khi ra trường chỉ một lòng một dạ theo đuổi câu cá, mặc dù đã 33 tuổi, nhưng tâm tư vẫn rất đơn thuần, không có để ý nhiều như vậy.

Trình mẫu lườm hắn một cái: "Chi tiết quyết định thành bại, đây cũng không phải là việc nhỏ."

Trình Quốc An nghe vậy liền nhắc nhở: "Đã như vậy thì gọi điện thoại hỏi Giang đại sư một chút là được chứ sao."

Trình mẫu nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, gật đầu tán thành: "Đúng vậy, sao lại quên mất người mai mối Giang đại sư này chứ, ông mau tranh thủ thời gian gọi điện cho Giang đại sư đi, trưng cầu ý kiến người ta một chút."

Trình phụ ừ một tiếng, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Giang Phong.

Điện thoại vừa kết nối, Trình phụ liền nhanh chóng nói lại tình huống cho Giang Phong biết.

Giang Phong cười, đáp: "Chú Trình, lần gặp mặt này không cần phải mặc đồ trang trọng, chú và cô Trình cứ mặc quần áo thoải mái chững chạc một chút là được, còn anh Trình cứ ăn mặc như

bình thường là được rồi.”

“Được, tôi hiểu rồi, trước cứ như vậy đã, lát nữa gặp!”

“Vâng, lát nữa gặp.”

...

Tại khách sạn nào đó.

Giang Phong nhìn thời gian trên điện thoại một chút, phát hiện đã không còn sớm, liền nói với Hoàng Linh Vi đang nằm bẹp trên giường không dậy nổi: “Vợ à, em chắc chắn không muốn dậy ăn chút gì đó sao?”

“Không dậy nổi, anh đừng có quấy rầy em, em phải nghỉ ngơi thật tốt đây, tối hôm qua bị anh làm tới thức trắng một đêm, giờ mệt chết em rồi!” Hoàng Linh Vi nhắm mắt lại, giọng nói có vẻ hơi mệt mỏi.

Giang Phong cúi người hôn khuôn mặt của cô một cái, mỉm cười nói: “Được, vậy em cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, tỉnh thì tự mình ra ăn chút gì đó, anh phải khoảng hai, ba giờ chiều mới trở về được.”

Hoàng Linh Vi hơi hé mắt, đáp: “Ừm, em biết rồi, chồng à, tạm biệt!”

“Chào vợ!”

...

Giữa trưa, hai nhà Trình, Lăng dưới sự sắp xếp của Giang Phong đã có mặt tại một quán cơm tương đối nổi tiếng ở Hàng thị.

Trên bàn ăn, qua ba lần rượu và năm lượt thức ăn xong, Giang Phong thấy Trình phụ, Trình mẫu có hơi căng thẳng, liền chủ động gợi chuyện, nói: “Bác Lăng, một số cột mốc của cuộc đời bác, truyền thông đều có đưa tin, bác chen chân trên nông trường 15 năm, từ đầu đến cuối không chịu yêu đương, tới năm ba mươi bảy tuổi vẫn còn độc thân một mình, vào thời đó thì đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cháu muốn hỏi một chút, lúc đó, có phải bác một lòng mang chí lớn, không cam tâm cả một đời chôn chân ở trong nông trường hay không?"

Chương 396: Có Thể Cho Con Gái Tôi Một Cuộc Sống Hạnh Phúc, Vậy Đó Chính Là Đứa Con Rể Tốt (2)

Lời vừa nói ra, ba người Trình gia đều nhìn về phía ông Lăng, muốn biết nhân vật truyền kỳ này lúc đó nghĩ như thế nào.

Ông Lăng nghe vậy thì mỉm cười đáp: "Chí lớn thì thực sự là hơi quá khen rồi, có điều lúc đó tôi quả thật không cam tâm cả đời cứ chôn chân ở nông trường như vậy, người sống, nhất định phải có sự nghiệp riêng, không thể cứ tầm thường vô vi trải qua một đời được."

Giang Phong vẻ mặt bội phục, nói: "Quả nhiên, những người có thể thành công không một ai là đơn giản cả, không nói những cái khác, chỉ riêng phần chí khí này thôi đã vượt qua không biết bao nhiêu người rồi. Người bình thường đừng nói là 15 năm, sợ rằng chỉ ngày qua ngày như vậy ba đến năm năm thôi là chí khi dù có cao cũng đã bị diệt hết rồi."

Trình phụ đồng tình nói: "Giang đại sư nói đúng, ông Lăng không hổ là người làm việc lớn, thánh nhân không phải cũng đã nói sao, muốn gánh được trọng trách, trước phải có ý chí chịu khổ, phải lao lực làm việc, thân thể đói khát, da thịt bong tróc, từ đó mới học được cách nhẫn tâm, làm được việc lớn.

Tóm lại, đổi lại thành tôi vào hoàn cảnh kia của ông Lăng, chỉ sợ là cũng đã sớm nhận mệnh."

Nghe được lời khen ngợi của Giang Phong và Trình phụ, Lăng công chúa và Lăng mẫu vừa đau lòng vừa tự hào, đau lòng cha (chồng) năm đó chịu khổ chốn nông trường, tự hào ông về sau có được thành tích to lớn như vậy.

Ông Lăng nói: "Con người, cái quan trọng nhất chính là dám nghĩ

dám làm, một kẻ ăn mày như Chu Nguyên Chương còn có thể trở thành hoàng đế khai quốc, trên đời này còn có chuyện gì khó hơn hay kỳ quái hơn vậy sao?"

Bên này các trưởng bối trò chuyện cùng nhau, bên kia, Trình Quốc An cũng không ngốc, cũng tìm đề tài hàn huyên cùng Lăng công chúa.

Sau khi bắt đầu cuốn vào cuộc trò chuyện, Trình phụ Trình mẫu phát hiện người nhà họ Lăng cũng không phải là cao không thể với tới như trong tưởng tượng của họ.

Ngược lại, Trình Quốc An tâm rất lớn, giống như trước đó đã nói vậy, vô dục tắc cương, cái hắn xem trọng là tính cách người trước mặt này tính cách có hợp với mình hay không, còn việc nhà cô tài phú thế nào, hắn không quá quan tâm.

Đương nhiên, này cũng không có nghĩa là hắn không ham tiền, mà là từ sau khi hắn có đủ tiền, hắn cũng không muốn làm khổ chính mình để theo đuổi tiền tài thêm nữa, nếu như không cần bỏ ra cái giá gì mà cũng có thể dễ dàng kiếm được tiền, vậy hắn cũng sẽ không ghét bỏ.

Mà loại tâm thái "không màng danh lợi" này của hắn lại vừa vặn để lại ấn tượng rất tốt trong lòng Lăng công chúa, mặc dù còn cách từ "thích" rất xa, nhưng dù sao cũng là một khởi đầu tốt.

Bữa cơm này ăn gần hai tiếng mới tan cuộc.

Đưa mắt nhìn ba người Lăng gia rời đi rồi, Giang Phong mới nhìn về phía Trình Quốc An, hỏi: "anh Trình, anh cảm thấy Lăng công chúa thế nào?"

Trình Quốc An gật đầu: "Người này quả thật không tệ, hoàn toàn khác so với tiểu thư đại gia trong tưởng tượng của tôi, nói chuyện cùng cô ấy rất dễ chịu thoải mái, cho tôi cảm giác giống như chị gái nhà bên vậy."

Giang Phong tiếp lời: "Lăng công chúa khác với những con em nhà giàu sinh ra đã ngậm thìa vàng kia, năm cô ấy năm tuổi, cha cô ấy mới bắt đầu lập nghiệp, lúc cô ấy học tiểu học, vì công việc của

cha quá bận rộn, căn bản không thể quá quan tâm chăm sóc cô ấy được, cô ấy phần lớn thời gian là tự chơi một mình, thậm chí còn thường xuyên bị đói, ngay cả cơm cũng không có mà ăn.

Cho nên, cô ấy không có thái độ kênh kiệu như của những cô công chúa nhà giàu khác, trừ trong công việc hành xử mạnh mẽ, thì trong cuộc sống hàng ngày, cô ấy thật ra là người rất dễ gần."

Trình mẫu ca ngợi: "Ông Lăng và bà Lăng cũng đều rất bình dị gần gũi, nếu như không phải đã biết thân phận của hai người họ, thật khó mà tưởng tượng được đây là phú hào siêu cấp có tài sản hơn trăm triệu."

Trình phụ tiếp lời: "Ông Lăng dù sao cũng hơn bốn mươi tuổi mới bắt đầu lập nghiệp, cuộc sống trước đó là cuộc sống nghèo rớt mùng tơi, so với những đại phú hào sinh ra đã được kế thừa tài sản kếch xù kia đương nhiên không giống rồi."

"Chú Trình, cô Trình, vậy cháu đi trước đây."

Giang Phong lên tiếng chào Trình phụ Trình mẫu, sau đó nhìn về phía Trình Quốc An, nói: "anh Trình, tất nhiên, nếu như anh cảm thấy hài lòng với Lăng công chúa, vậy lần ở chung tiếp theo mong anh hãy chủ động một chút, dù sao hai người cũng đã thêm phương thức liên lạc của nhau, nhàn rỗi không có việc gì làm thì anh nhắn tin wechat một chút, thi thoảng lại hẹn cô ấy ra ngoài ăn bữa cơm hay gì đó.

Tóm lại, trò chuyện như thế nào, anh hãy tự nắm chắc, có khó khăn gì thì lại gọi điện thoại cho tôi nhé."

"Được rồi Giang đại sư, tôi đã biết!"

"Giang đại sư, hẹn gặp lại!"

Chương 397: Có Thể Cho Con Gái Tôi Một Cuộc Sống Hạnh Phúc, Vậy Đó Chính Là Đứa Con Rể Tốt (3)

Bên kia.

Ba người Lăng gia ngồi trên một chiếc xe, người lái xe là Lăng công chúa.

Sau khi lái xe rời khỏi quán cơm, ông Lăng nhìn về phía bạn già, hỏi: “Bà thấy thằng nhóc kia thế nào?”

Lăng phu nhân nói: “Người nhìn cũng được, tâm tư còn thuần khiết hơn cả cha mẹ nó, điểm đáng tiếc duy nhất là không có lòng cầu tiến mấy, giống như Giang đại sư đã nói, nó đối với chuyện thương nghiệp chẳng có chút hứng thú nào, không thể giúp Lỵ Lỵ trong công việc được.”

Ông Lăng tiếp lời: “Dựa theo tiêu chuẩn chọn con rể trước đó của tôi, không có tài năng trong chuyện thương nghiệp, tôi cũng không quá tán thành, có điều bây giờ tôi đã tới tuổi này rồi, cũng đã nhìn thấu nhiều thứ, chỉ cần có thể thật tâm đối đãi với con gái mình, giúp con gái chúng ta có cuộc sống hạnh phúc, vậy đó chính là một đứa con rể tốt, có tài năng thương nghiệp hay không cũng không quan trọng.”

Lăng phu nhân nhìn con gái đang lái xe, hỏi: “Lỵ Lỵ, con cảm thấy người ta thế nào?”

Lăng công chúa đáp: “Đây mới là lần đầu tiên tiếp xúc, vẫn chưa nhìn ra nhiều thứ, nhưng dựa vào những gì đã thấy bây giờ thì ánh mắt nhìn người của Giang đại sư đúng là rất lợi hại, Trình Quốc An này có thích hợp với con hay không thì chưa biết, nhưng cậu ấy đúng là cho con cảm giác không coi trọng tiền tài.”

Đối với lời nói này của con gái, cả hai ông bà già đều tỏ vẻ đồng ý, bọn họ đã lăn lộn trong thương nghiệp ngươi lừa ta ta lừa ngươi mấy chục năm, ánh mắt nhìn người đã sớm luyện thành tinh rồi.

Trình Quốc An thật sự “không màng danh lợi” hay là cố ý ngụy trang, bọn họ vẫn có thể phân biệt được.

Lăng phu nhân nói: “Đây chẳng phải là điều con muốn sao?”

Lăng công chúa gật đầu đáp: “Dù sao trước cũng tìm hiểu cho kĩ đã, nếu như tính cách hợp, vậy mối nhân duyên này là không thể

bỏ lỡ.”

...

Giang Phong sau khi sắp xếp cho hai nhà Trình, Lăng gặp mặt thì ở lại Hàng thị thêm trọn vẹn ba ngày.

Ba ngày này, Giang Phong và bạn gái vẫn luôn ở trong khách sạn nghiên cứu võ lâm tuyệt học, như bắt Long Trảo Thủ, ấn huyệt phong lan thủ, xoa bóp, ngọc tiêu kiếm pháp, nhất chỉ thiền, đủ loại thần công đều tu luyện ra tinh hoa.

Ba ngày sau.

Tại cửa tây đại học xx, Giang Phong tiến tới hôn bạn gái một cái, nói: “Vợ, vậy anh đi trước đây, còn khoảng mười ngày nữa là tới mùng một tháng năm, đến lúc đó chúng ta lại gặp.”

Hoàng Linh Vi hôn lại hắn một cái, vừa mở cửa xuống xe vừa dặn dò: “Vậy chồng, anh nhớ lái xe cẩn thận đấy.”

“Ừ, anh đi đây, tạm biệt!”

“Tạm biệt.”

...

Chuyến đi lần này của Giang Phong có ba mục đích, một là tìm đối tượng cho Lăng công chúa, cái này có thể coi như đã hoàn thành. Hai là ở cùng bạn gái, cái này cũng đã hoàn thành. Ba là tìm đối tượng cho chị gái, cái này thì vẫn chưa hoàn thành được.

Thế là, lần này Giang Phong không có ý định trở về theo đường cũ, mà lái xe tiếp tục đi lên phía bắc.

Hắn đã lên kế hoạch lộ trình xong, trạm thứ nhất chính là thành phố Trung Hải nổi danh thế giới, đây là trung tâm kinh tế, tài chính, buôn bán, vận tải đường thủy, khoa học kỹ thuật sáng tạo trung tâm của nước ta, là thành phố lớn có số dân cực đông, gần 25 triệu dân.

Thành phố Trung Hải cách Hàng thị cũng không xa, cũng chỉ hơn

170km, lái xe hai giờ là đến.

Anh họ nhà dì lớn của Giang Phong cũng công tác ở thành phố Trung Hải, làm một lập trình viên ở đây.

Sau khi tới thành phố Trung Hải, Giang Phong thử giúp chị gái tìm kiếm đối tượng xứng đôi một lần, kết quả tìm được một đối tượng có giá trị xứng đôi cao tới 91 điểm, số điểm này đã rất cao, đáng tiếc vẫn còn kém hơn một chút so với yêu cầu của hắn.

Có điều, Giang Phong cũng không lập tức từ bỏ, mà là ghi chép lại thông tin của đối phương, xếp vào hàng dự bị, nếu như không thể tìm được đối tượng nào có giá trị xứng đôi cao hơn cho chị gái, vậy chọn người này cũng không tệ.

Tất nhiên, đã ngàn dặm xa xôi tới thành phố Trung Hải rồi, vậy chắc chắn phải đến thăm anh chị họ một lần.

Thế là, Giang Phong liền lấy điện thoại gọi cho anh họ Lưu Tuấn Hùng của mình.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền trực tiếp nói: “Anh họ, anh gửi định vị của anh cho em đi.”

Lưu Tuấn Hùng hơi sửng sốt, một lát sau mới phản ứng kịp, kinh ngạc hỏi lại: “Tiểu Phong, em đến Trung Hải sao?”

Giang Phong cười nói: “Đúng vậy, em vừa mới tới, anh họ mau gửi định vị cho em đi, em qua tìm anh.”

Lưu Tuấn Hùng nghe vậy thì nhiệt tình nói: “Được, bây giờ anh đang ở công ty, để anh bảo chị dâu gửi định vị phòng trọ cho em, em trước cứ qua đó, để anh bảo chị dâu mua thức ăn nấu cơm, tối nay hai anh em ta phải uống vài chén mới được.”

Giang Phong vội vàng nói: “Anh họ, em nghe dì lớn nói chị dâu đang có thai, đừng làm phiền chị dâu nấu cơm làm gì, để em mời hai người ra ngoài ăn.”

Lưu Tuấn Hùng đáp: “Cái này có gì mà phiền phức, chi tiêu ở Trung Hải bên này tương đối cao, ra ngoài ăn không tiện.”

Giang Phong cười nói: “Anh họ cứ nghe em đi, thật sự không cần làm phiền chị dâu, em còn đang muốn nếm thử xem nhà hàng ở Trung Hải bên này có món gì ngon đây!”

“Vậy được rồi, buổi tối anh và chị dâu sẽ mời em.”

“Anh họ, anh đừng khách khí với em làm gì, trước anh gửi định vị cho em đi, ăn cơm gì đó lát chúng ta bàn sau.”

“Ừ, vậy anh cúp máy trước đây, để anh gọi điện bảo chị dâu gửi định vị cho em.”

“Vâng ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, không đến ba phút sau, chị dâu Tề Hải Yến đã gửi định vị cho Giang Phong qua wechat, đồng thời nhắn bày tỏ thái độ hoan nghênh hắn tới nhà làm khách.

Giang Phong khách khí trả lời một câu, sau đó mở hướng dẫn ra, lái xe đi về phía phòng trọ của anh họ và chị dâu.

Trên xe hắn đã chuẩn bị thuốc lá, trà và hải sản khô như sao biển, cá mực được đóng gói cẩn thận, cho nên đến nhà anh họ chị dâu làm khách không cần đặc biệt đi lựa quà.

Có điều, mấy món này vẫn còn thiếu trái cây tươi, cái này chỉ có thể đi trên đường gặp thì mua thêm.

Chương 398: Em Họ Này Có Thể Chung Sống, Có Khó Khăn Hắn Cũng Chịu Giúp Đỡ.

Thành phố Trung Hải.

Giang Phong theo hướng dẫn đi tới một tiểu khu nào đó.

Sau khi đậu xe xong, Giang Phong liền gọi điện thoại cho chị dâu, nói với cô ấy mình đã đến, đồng thời nói cho cô ấy biết vị trí mình đậu xe ở đâu.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong mới bắt đầu đánh giá tiểu khu trước mắt này, đây là một tiểu khu tương đối thành thục, vừa nãy lúc hắn lái xe đến đây, đã thấy trung tâm thương mại, chợ bán thức ăn, bệnh viện, trường học và những tiện ích công cộng khác.

Sau khi đợi vài phút, chị dâu Tề Hải Yến liền tìm tới.

"Chị dâu!"

"Tiểu Phong!"

Sau khi chào hỏi nhau xong, Giang Phong liền từ trong xe xách ra hai túi quà lớn, trong đó một túi đựng rượu, thuốc lá, trà cùng với hải sản hoa quả khô đóng gói, túi còn lại là trái cây tươi trên đường đến đây đã mua.

"Chị dâu, làm phiền chị dẫn đường rồi!"

Tề Hải Yến thấy thế đưa tay nhận lấy, khách khí nói: "Tiểu Phong, em đến là được rồi, cần gì phải mang nhiều quà tới như vậy chứ, thực sự là quá khách khí rồi."

"Chị dâu, cái này để em xách là được rồi, em nghe cô nói chị đang có thai, không thể mệt nhọc!" Giang Phong lấy tay cầm túi xách lên, không cho chị dâu cầm.

Sau đó vừa cười giải thích: "Cũng không có cái gì, chỉ là mua một ít hoa quả mà thôi, những thứ khác đều là khách hàng tặng."

Tề Hải Yến một bên dẫn đường, một bên cười nói: "Đều là dân quê, chị làm gì có yếu ớt như thế!"

Giang Phong bỏ qua cái đề tài này, nhìn cái tiểu khu trước mắt hỏi: "Chị dâu, môi trường ở tiểu khu này có vẻ rất tốt, thuê phòng ở đây chắc cũng không rẻ nhỉ?"

Tề Hải Yến vừa đi vừa than thở: "Nào chỉ là tiền thuê rẻ, tiền thuê hàng tháng là năm, sáu nghìn đấy!"

Giang Phong hỏi: "Là mấy phòng?"

Tề Hải Yến nói: "Hai phòng với một phòng khách."

Giang Phong nói: "Nếu như lại tính cả tiền điện nước, phí tài sản, khí đốt, đi lại cùng với chi phí ăn uống, vậy mỗi tháng cũng phải tiêu phí mấy chục nghìn, chi phí sinh hoạt ở thành phố xác thực không giống nhau."

Tề Hải Yến gật đầu nói: "Chi phí sinh hoạt ở đây thực sự cao, chị cùng với anh họ em mỗi tháng đại khái tiêu khoảng mười hai nghìn. Cũng may, anh họ em tiền lương cao, trừ đi những phí chi tiêu này, mỗi tháng vẫn còn có thể tiết kiệm được một khoản. Nhưng mà nếu muốn mua nhà ở thành phố này, vậy thật sự là không phải trong thời gian ngắn có thể làm được."

Giang Phong nói: "Này dù sao cũng là Trung Hải, một trong bốn thành phố lớn nhất, giá phòng tự nhiên là cao đến quá mức. Kỳ thực làm việc ở đây kiếm tiền, sau đó mua nhà định cư ở các thành phố cấp ba cấp bốn, là tốt rồi."

Tề Hải Yến thở dài: "Kỳ thực bọn chị thì không sao hết, chủ yếu là vấn đề học hành của con cái trong tương lai, không có hộ khẩu, nhà ở chỗ này, bọn trẻ muốn ở chỗ này đến trường thật sự quá khó khăn."

"Đúng vậy, thời đại này vấn đề học hành của bọn nhỏ khiến cho rất nhiều phụ huynh đau đầu."

Nói tới chỗ này, Giang Phong hỏi: "Chị dâu, anh họ em một tháng tiền lương hai ba mươi ngàn. Sau nhiều năm làm việc, chắc cũng tích góp được không ít tiền chứ?"

Tề Hải Yến cười nói: "Anh ấy phải mất hai ba năm mới có được mức lương cao như vậy, trước đây chỉ có mười lăm ngàn mỗi tháng, nhưng cuộc sống của anh ấy tương đối có quy luật, dùng tiền cũng không có quá tay, ngược lại cũng tích góp được hơn vài trăm ngàn, nhưng tiền này còn lâu mới mua được một căn nhà ở thành phố này!"

Giang Phong hỏi: "Chị dâu, mục tiêu mua nhà của hai người là tầm bao nhiêu?"

Tề Hải Yến đáp: "Ít nhất cũng phải có ba phòng ngủ một phòng khách, vị trí không thể quá xa, tổng giá căn nhà chưa đến năm

triệu."

Giang Phong mỉm cười nói: "Gỉa sử như năm triệu, tiền đặt cọc (mua trả góp) 30% là 1.5 triệu, cộng thêm chi phí linh tinh, 1.6 triệu nhất định là đủ rồi. Anh họ em hiện tại đã tích góp được vài trăm ngàn, đi làm hai ba năm liền có thể tích góp được hơn một triệu rồi, còn dư lại để cho em với cô và những người khác trợ giúp một ít, mua nhà căn bản là không thành vấn đề."

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi vào thang máy, Tề Hải Yến một bên nhấn nút thang máy vừa gật đầu nói: "Ừm, cái này chị với anh họ em cũng đã có kế hoạch rồi, đợi sau khi con ra đời, cai sữa mẹ xong liền nhờ cô em trông hộ. Chị cũng tìm một công việc làm ở đây, tranh thủ lúc đứa nhỏ còn đang học mẫu giáo, có thể tích góp đủ tiền đặt cọc (mua trả góp) mua một căn nhà. Như vậy sau khi đứa nhỏ lên tiểu học, sẽ không sợ không có trường học để học."

Giang Phong lúc này tỏ thái độ nói: "Chị dâu, chị cũng biết em gần đây làm ăn rất tốt, mua nhà có thể nói là một sự kiện trọng đại trong đời, nếu có cần gì thì nói anh họ em nói với em một tiếng, em gom cho hai người ba, năm mươi vạn không có vấn đề gì."

Tề Hải Yến nghe vậy trong lòng đúng là rất cảm động.

Chương 399: Em Họ Này Có Thể Chung Sống, Có Khó Khăn Hắn Cũng Chịu Giúp Đỡ. (2)

Thời đại này vay tiền có bao nhiêu khó, dù cho chưa từng trải qua nhưng về cơ bản cũng đã có nghe qua, rất nhiều bạn bè thân thích có tài sản ròng hàng triệu, thậm chí hàng chục triệu, nhưng nếu như bạn mở miệng hỏi vay 100 nghìn hay 80 nghìn, thậm chí là 30 đến 50 nghìn cũng không dễ gì được.

Đương nhiên, người ta sẽ không nói thẳng không cho mượn, mà là sẽ tìm đủ các loại cớ chứng minh trên tay mình không có tiền, thậm chí so với bạn còn khó khăn hơn.

Điều này sau một hai lần, ai muốn giữ thể diện cũng sẽ không thể hỏi lại hắn vay tiền nữa.

Nhưng mà nói lại, cũng không thể trách người ta không cho mượn được, chủ yếu là xã hội này có rất nhiều người mượn tiền không trả, và có rất nhiều người chịu không ít thiệt thòi như vậy, nên mới trở nên không tin tưởng bất kỳ ai.

Nợ tiền chính là đại gia, ai.... dám trêu tới chứ?

Cho nên nói, thời đại bây giờ, bạn vừa mở miệng người thân bạn bè không nói gì đã cho mượn, thật sự rất đáng quý trọng! Phàm là còn có chút lương tâm, cũng đừng đối xử không chân thành với người ta, nếu không sớm muộn gì cũng không có kết quả tốt.

Muốn mở miệng hướng về người khác vay tiền đều khó như vậy, chớ nói chi là nhìn thấy người có khó khăn mà chủ động nói muốn cho mượn tiền, có thể có được người nhà bạn bè như vậy, đúng là phúc có được nhờ kiếp trước.

Đây cũng là nguyên nhân Tề Hải Yến cảm động, người em họ này có thể giúp, thực sự sẵn lòng giúp đỡ họ khi gặp khó khăn.

Bước ra khỏi thang máy, Tề Hải Yến lấy chìa khóa mở cửa, cảm kích nói: "Tiểu Phong, thực sự là cảm ơn em, nếu quả thật sự cần tới, bọn chị sẽ mở miệng nói với em."

"Chị dâu, chị đừng khách khí, em khi còn bé đến nhà cô chơi, anh họ thường đưa em lên núi xuống sông chơi, lúc hai người cần giúp đỡ, em đương nhiên sẽ tận lực giúp hai người."

Nói tới chỗ này, Giang Phong đi theo chị dâu vào nhà, hỏi: "Chị dâu, có cần thay giày không?"

Tề Hải Yến nói: "Không cần thay, trực tiếp đi vào là được rồi!"

Sau khi vào nhà, để quà một chỗ xong, Giang Phong liền ngồi ở trên ghế sa lon bắt đầu đánh giá.

Căn nhà nhà cho thuê này trang trí đơn giản, nhưng mà được chị dâu trang trí lại rất ấm áp, có cảm giác như là đang ở nhà, hơn nữa toàn bộ phòng khách đều sạch sẽ, hiển nhiên chị dâu không

làm vệ sinh ít.

Mặc dù không thấy phòng ngủ, nhưng chỉ xem qua phòng khách, liền biết được chắc cũng không kém cạnh.

Nói tóm lại, môi trường sống vẫn coi là oke.

Chị dâu đúng là một người phụ nữ siêng năng.

"Tiểu Phong, uống chén nước!" Tề Hải Yến rót một ly nước đưa cho hắn.

"Cảm ơn chị dâu." Giang Phong nhận lấy uống một hớp.

Tề Hải Hến hỏi: "Tiểu Phong, em lần này tới Trung Hải là du lịch hay là làm việc?"

Giang Phong cười nói: "Lần này em chủ yếu là đến thành phố Hàng Châu làm việc, hiện tại việc chính đã xong, nên đi dạo xung quanh thử, nhìn xem thử có đối tượng nào thích hợp không để giới thiệu cho chị em."

Tề Hải Yến gật đầu cười nói: "Chị em quả thực cũng nên tìm đối tượng là được rồi!"

Sau đó, hai người tùy ý tán gẫu, đại khái hơn nửa canh giờ, anh họ Lưu Tuấn Hùng mới tan tầm trở về.

Lưu Tuấn Hùng vào cửa, sau khi hỏi thăm em họ mình, hắn cũng hỏi thăm giống như vợ mình vậy: "Tiểu Phong, em lần này tới Trung Hải là lại đây du lịch hay là làm việc?"

Giang Phong nói lại những gì đã nói với chị dâu, sau đó mới đứng lên nói: "Chị dâu, chị bây giờ đang mang bầu, ở phương diện ăn uống có cần kiêng cữ cái gì không?"

Tề Hải Yến nói: "Ngoại trừ đồ lạnh như cua phải khống chế một chút, những thứ khác chị cơ bản đều không có ăn kiêng, đắng cay ngọt bùi gì mọi thứ đều ăn được."

"Vậy tối nay chúng ta ăn lẩu có được không?"

"Đương nhiên được, vậy chúng ta đi ăn lẩu thôi."

"Vậy xuất phát thôi!"

"Đi thôi!"

...

Thành phố Hàng Châu.

Một nhà hàng lẩu.

Lăng Lỵ lần nữa cùng với bạn thân Bùi Dĩnh đi ăn.

Sau khi súc sạch mấy miếng thịt dê, lăng lỵ mới mở miệng nói: "Chị Bùi, mấy ngày trước em có đi xem mắt!"

Bùi Dĩnh nghe vậy trợn to hai mắt, kinh ngạc nói: "Không phải lần trước em mới đề cập với chị mời vị Giang đại sư kia làm mai mối sao? Mới chưa được bao lâu mà đã sắp xếp xem mắt rồi? Hiệu suất cao như vậy à?"

Lăng Lỵ nhúng hai viên thịt bò cho mình, nói: "Em cũng cảm thấy quá nhanh, nhưng không thể không nói vị Giang đại sư này làm mai mối rất giỏi."

Bùi Dĩnh mở trừng hai mắt nói: "Lỵ Lỵ, nghe lời này của em nói, kết quả xem mặt lần này, em rất hài lòng?"

"Cái này nói như thế nào đây, xét tình hình chung đụng sống với nhau hiện tại thì vẫn ổn, tất cả khía cạnh đều phù hợp với yêu cầu của em." Lăng Lỵ thổi mấy hơi vào miếng thịt bò, rồi nói.

Bùi Dĩnh cực kỳ tò mò hỏi: "Nhà trai là ở đâu? Cậu ta năm nay bao nhiêu tuổi? Làm cái gì? Gia cảnh ra sao?"

Lăng lỵ cười đáp: "Anh ấy cũng là người Hàng Châu, năm nay 33 tuổi, là một ngư dân chuyên nghiệp, trong nhà kinh doanh một xưởng sản xuất nhỏ, không có bối cảnh gì."

Bùi Dĩnh cũng nhũng mấy miếng thịt dê tươi, có phần bất ngờ mà hỏi: "Em nói hắn tất cả khía cạnh đều phù hợp với yêu cầu của em,

là chỉ cái nào?"

Chương 400: Em Họ Này Có Thể Chung Sống, Có Khó Khăn Hắn Cũng Chịu Giúp Đỡ. (3)

Lăng Lỵ cắn một miếng thịt bò viên, tinh tế nhấm nuốt, sau khi nuốt xong mới đáp: "Chị Bùi, chị cũng biết, người giống chúng ta muốn tìm đối tượng, sợ nhất là đàn ông yêu tiền của chúng ta, mà không phải là con người của chúng ta. Nếu là dùng tiền để có được tình yêu, vậy đối với chúng ta mà nói căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì."

Bùi Dĩnh nghe vậy gật đầu liên tục, có lúc có quá nhiều tiền cũng rất phiền não, khiến các cô khó gặp được tình yêu chân chính của mình.

Lăng Lỵ nhấp một hớp nước ô mai, tiếp tục nói: "Đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu cho em, hắn tuy rằng không ôm chí lớn, không có tham vọng, cũng không có tài năng làm ăn gì, nhưng hắn có một điều rất hiếm có, đó chính là hắn không cần tiền của em, là người thực sự muốn hẹn hò với em."

Bùi Dĩnh đem miếng thịt dê trong miệng nuốt vào, hỏi: "Lỵ Lỵ, em là làm sao biết được đối phương không phải là vì tiền của em?"

Lăng Lỵ cười nói: "Chị Bùi, ở phương diện này, phụ nữ chúng ta đều có trực giác nhạy bén, cũng giống như khi một người đàn ông nhìn trộm bộ phận nào đó trên cơ thể chị, dù cho chị không nhìn hắn, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn như thế nào. Huống chi, ba mẹ em cũng đã gặp hắn, nếu như hắn không có bản chất như thế, chắc hẳn chính là vua diễn xuất, muốn giấu diếm ánh mắt của ba mẹ em, cũng không phải một chuyện dễ dàng."

"Có đạo lý!"

Bùi Dĩnh gật đầu, lập tức cảm khái nói: "Đây chẳng phải là nói, em thật sự đã tìm được tình yêu của mình rồi sao?"

Lăng Lỵ lắc đầu cười nói: "Nói tìm được tình yêu vẫn còn quá sớm, chỉ có thể nói là có cơ hội, ít nhất cũng có một mục tiêu thích hợp, không giống trước kia ngay cả mục tiêu cũng không có."

Bùi Dĩnh khen: "Xem ra em đi nước cờ này thật sự là đi đúng rồi!"

Lăng Lỵ nói: "Về phương diện là người mai mối, Giang đại sư xác thực không phải người bình thường có thể so sánh, khó trách lúc trước em gọi điện thoại cho Uông Văn Kiệt, hắn ở trước mặt em tôn sùng Giang đại sư như vậy."

Bùi Dĩnh nghe vậy như có điều suy nghĩ.

Lăng lỵ ăn hết miếng bò viên cô vừa cắn, sau đó cười hì hì nói: "Chị Bùi, đợi phía bên em quan sát xong, nếu như phát hiện hắn thật sự thích hợp với em, em liền giới thiệu Giang đại sư cho chị. Để hắn tìm cho chị một người đàn ông thích hợp, em tin với năng lực của Giang đại sư nhất định là có thể làm được."

"Được, chị đợi tin tốt từ em."

Bùi Dĩnh lần này không từ chối nữa, cô không tin năng lực tính toán nhân duyên của Giang đại sư, nhưng cô tin năng lực làm mai mối của vị Giang đại sư này, hai việc này cũng không xung đột.

Người trước là hư vô mờ ảo đồ vật, mà người sau đó là rõ ràng, những người khác tạm thời không nói, chỉ dựa vào hắn có thể thay Uông Văn Kiệt cùng với Lăng Lỵ tìm được đối tượng hài lòng như vậy, phần năng lực này cũng đã cực kỳ xuất chúng.

"Ha ha, này là được rồi nha, chị em chúng ta từ trước đến nay đều độc thân, muốn thoát độc thân thì phải cùng nhau chứ, không thể bỏ rơi nhau được."

"Được, hi vọng thật sự có một ngày như thế, chúng ta lấy nước ô mai thay rượu, cùng uống một chén."

"Ừm, cụng ly!"

"Cụng ly!"

...

Thành phố Trung Hải.

Một quán lẩu nào đó.

Ba người Giang Phong ăn miệng đầy dầu mỡ, món lẩu này thực sự là món khoái khẩu của người Trung Quốc, thực sự là ăn biết đã.

Tề Hải Yến sớm đã no rồi, phụ nữ có thai đều có một đặc điểm giống nhau, đó chính là lúc ăn cơm, no bụng nhanh hơn, đói bụng cũng nhanh, cô lúc này an vị ở bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn hai anh em uống rượu tán gẫu.

Nếu như đơn thuần ăn cơm, dù cho ăn chậm đến đâu, ăn được hơn một canh giờ cũng rất ít thấy.

Nhưng nếu như uống rượu vậy thì thời gian nhưng là khó nói, có người uống từ sáng sớm tới tối muộn, thậm chí từ hôm nay uống đến ngày mai, vậy cũng là chuyện thường xảy ra.

Giang Phong cùng với anh họ uống rượu cũng không khuếch đại như vậy, chỉ là uống đến khoảng bảy giờ rưỡi đêm, liền tan cuộc.

Lúc tính tiền, hai anh em tranh nhau trả, nhưng mà cuối cùng Giang Phong vẫn không tranh được với anh họ.

Quan trọng nhất là Giang Phong cũng cần phải giữ thể diện cho anh họ, anh họ làm việc ở đây, mà hắn ngàn dặm xa xôi lại đây, nếu như đi ra ngoài ăn một bữa cơm, còn phải để cho em họ mình trả tiền, sợ là anh họ sẽ bị mất mặt.

Với lại một bữa ăn lẩu cũng chỉ có mấy trăm tệ, đối với thu nhập của anh họ mà nói áp lực cũng không lớn, Giang Phong cũng không giành nữa.

Ra khỏi quán lẩu, Giang Phong nói: "Anh họ chị dâu, vậy hai người bắt taxi về đi, phòng em ở gần đây, ngày mai em lại lái xe đến chỗ anh."

Trước đó lúc ra ngoài ăn cơm, biết phải uống rượu, liền không có lái xe đến.

Lưu Tuấn Hùng nói: "Tiểu Phong, em đến chỗ anh họ, em còn ra

ngoài mướn phòng làm gì, ở chỗ của anh đi, anh đi mua ít thức ăn với bia mang về, buổi tối anh với chú tiếp tục uống."

Tề Hải Yến cũng nhiệt tình nói: "Tiểu Phong, nhà anh chị vẫn còn một phòng, đợi lát nữa chị trải giường chiếu cho em, em đến nhà bọn chị đi, đừng lãng phí số tiền kia đi mướn phòng làm gì. Với lại khó khi hai anh em có dịp tụ tập với nhau, ở cùng nhau nhiều nói chuyện cũng tốt."

Lưu Tuấn Hùng gật đầu liên tục nói: "Đúng đấy, nghe chị dâu em đi, đêm nay đến chỗ của anh ở lại."

Nhìn thấy anh họ chị dâu nhiệt tình như vậy, Giang Phong thực sự từ chối không được, cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Được, vậy thì quấy rầy anh họ với chị dâu rồi!"

Chương 401: Thay Chị Gái Làm Mai.

Đêm đó.

Trong nhà thuê, Giang Phong cùng với anh họ uống rượu tán gẫu mãi cho đến rạng sáng, mới chia nhau rửa ráy về phòng ngủ.

Giấc ngủ của Tề Hải Yến rất cạn, mặc dù Lưu Tuấn Hùng lúc bước vào phòng rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn là đánh thức cô dậy.

"Ông xã, mấy giờ rồi?" Tề Hải Yến mở mắt ra, lười biếng hỏi.

"Mười hai giờ, em ngủ đi!" Lưu Tuấn Hùng nằm trên giường, đưa tay ôm cô, nhẹ giọng nói.

Tề Hải Yến trong lòng có việc, chỗ nào còn ngủ được, cô rúc vào trong lòng ngực hắn, đem chuyện hôm nay Giang Phong chủ động nói muốn cho bọn họ mượn tiền mua nhà nói ra, cuối cùng mới tán dương: "Ông xã, thời đại này vay tiền có bao nhiêu khó anh cũng biết, em họ này của anh đối xử với anh thật sự là không có chỗ nào chê được."

Lưu Tuấn Hùng nghe xong rất cảm động, lại cảm thấy nở mày nở mặt, cười mắng: "Tiểu tử này, không uổng anh khi còn bé dẫn hắn

lên núi bắt chim xuống sông bắt cá, hiện tại có tiền cũng không quên người anh họ này."

Tề Hải Yến thở phào nhẹ nhõm nói: "Có tiểu Phong nói câu này, chúng ta có thể mua được nhà trước khi con vào tiểu học, không sợ đứa nhỏ ở chỗ này không đi học được."

Lưu Tuấn Hùng nghe vậy nói: "Bà xã, lời hứa của tiểu Phong là dùng để lật tẩy, có thể bảo đảm cho chúng ta mua được nhà trước khi con vào học tiểu học. Nhưng trước đó, chúng ta vẫn phải tự mình nỗ lực kiếm tiền, có thể dựa vào chính bản thân mình mua được nhà mới là lợi hại."

Tề Hải Yến dịu dàng gật đầu nói: "Ừm, đợi đứa nhỏ ra đời, cai sữa rồi, liền để mẹ giúp chúng ta trông nom, hai chúng ta cùng nhau làm việc kiếm tiền, tranh thủ trong vòng năm năm tích góp đủ một bộ tiền đặt cọc (mua trả góp)."

Lưu Tuấn Hùng nhẹ nhàng vuốt bụng của cô, hạ quyết tâm nói: "Bà xã, ngày mai em gọi điện cho anh vợ với em vợ. Hỏi bọn họ một chút có muốn đến Trung Hải tìm việc không, ăn ở liền ở nhà chúng ta, ở nơi này tùy tiện tìm một công việc, chịu khó một chút một tháng cũng kiếm được ngót nghét một vạn là không khó. Nỗ lực làm lên hai ba năm, hẳn là là có thể tích góp được tiền cưới vợ."

Tề Hải Yến nghe thấy toàn thân run lên, sau đó xoay người ôm lấy hắn, trong lòng thật sự cảm động!

Đừng xem mấy câu ngắn ngủi của hắn như vậy, chồng cô cũng đã hy sinh rất nhiều.

Dù sao nếu như cô làm thật như vậy, vợ chồng bọn họ liền không hưởng thụ được thế giới hai người, trong nhà có nhiều người sống hơn, vậy chi tiêu cũng sẽ tăng lên, ở phương diện sinh hoạt cũng sẽ có rất nhiều thứ không tiện.

Nói chung, nếu như anh chị em của cô thật sự tới, nhất định sẽ khiến chất lượng cuộc sống của chồng cô giảm đi nhiều.

...

Ngày hôm sau.

Lúc Giang Phong thức dậy, anh họ đã đi làm.

"Tiểu Phong, em tỉnh rồi à, đây là khăn mặt với bàn chải đánh răng chị chuẩn bị cho em, em đi rửa mặt trước đi rồi ra ăn sáng. Chị nấu cháo hoa, ăn với dưa cải chua của cô em, ăn chắc ngon lắm." Tề Hải Yến đưa cho Giang Phong một chiếc khăn tắm với bàn chải đánh răng mới tinh, mỉm cười nói.

"Cảm ơn chị dâu, tối hôm qua uống nhiều rượu, sáng sớm ăn cháo trắng với dưa cải chua là thích hợp, làm phiền đến chị dâu rồi!"

"Đều là người một nhà, khách khí cái gì."

Giang Phong gật đầu cười, sau khi rửa mặt xong xuôi, chị dâu đã bới cho hắn chén trắng cháo rồi.

"Chị dâu, chị cũng cùng ăn đi!"

"Tiểu Phong em ăn đi, chị ăn với anh họ em rồi!"

"Được, vậy em không khách khí nữa!"

Một hơi ăn hai tô cháo trắng lớn, ăn với dưa cải chua của cô ướp, cái bụng thật sự thoải mái.

Sau khi ăn xong, Giang Phong liền cáo từ nói: "Chị dâu, vậy em đi trước đây, mùng 1 tháng 5 gặp lại!"

Tề Hải Yến khách khí giữ lại nói: "Tiểu Phong, khó có dịp em tới Trung Hải một lần, thật sự không ở thêm mấy ngày nữa sao?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Không được, em dự định đi thêm một vài nơi để xem có thể tìm được một đối tượng thích hợp cho chị gái em không. Nếu lần sau tới Trung Hải có đủ thời gian, em sẽ ở lại chơi cho đã."

"Được, em đã có chuyện muốn làm, vậy chị cũng không cản em nữa, chúc em đi đường thuận lợi."

"Cảm ơn chị dâu, mùng 1 tháng 5 gặp lại!"

"Ừm, mùng 1 tháng 5 gặp lại!"

...

Thứ tư, ngày 19 tháng 4 năm 2023.

Sáu giờ chiều, tại một nhà hàng đặc biệt ở thành phố Kim Quý, tỉnh Giang Tô, bốn thành viên của gia đình họ Khúc đã có một buổi họp mặt hiếm hoi để ăn cơm.

"Anh, chúc mừng anh đã thành công bước đầu tiên trường chinh, anh sắp trở thành một luật sư có tiếng ngay trong tầm tay rồi!" Khúc Văn Thiến bưng lên ly rượu đỏ cùng với anh trai cụng ly, cười chúc mừng nói.

Khúc Văn Hoa cười nói: "Vậy thì mượn lời chúc tốt lành của em."

Khúc mẫu cũng tán dương: "Con trai, làm rất tốt, đây là lần đầu tiên con dẫn đầu, có thể thắng được vụ kiện lớn như vậy, cũng coi như là làm nở mày nở mặt cho cha con. Phía sau có chú Kim của con, con cũng không sợ không có chất lượng tốt án nguyên rồi."

Chương 402: Thay Chị Gái Làm Mai. (2)

Khúc phụ hiếm khi mỉm cười, cũng cụng ly rượu với Khúc Văn Hoa, chỉ điểm nói: "Con trai, mặc dù con đã thắng vụ kiện lớn này, để cho chú Kim nhìn thấy được năng lực chuyên môn của con. Nhưng có một câu nói, thắng không kiêu, bại không nản, sau này còn có vô số trận đánh ác liệt hơn đang đợi con đánh, tuyệt đối không thể qua loa."

Khúc Văn Hoa gật đầu nói: "Cha, cha yên tâm, con biết mình bao nhiêu cân lượng, con có đủ kinh nghiệm trong các vụ án như tai nạn giao thông, cho vay tư nhân, tranh chấp hôn nhân. Nhưng mà ở làm xí nghiệp ra thị trường, xí nghiệp gây dựng lại cũng mua, nghiệp vụ ngoại giao phần lớn luật sư đều muốn tiến vào lĩnh vực này, con còn là người mới, có rất nhiều thứ cần học hỏi, con sẽ không lơ là."

Khúc phụ ừ một tiếng, nói: "Con tâm lý nắm chắc là được, xuất

phát điểm của con so với các luật sư bình thường khác mạnh hơn, vào nghề liền có thầy dẫn dắt theo, có thể trở thành một luật sư nổi tiếng hay không, còn phụ thuộc vào năng lực của con."

"Anh trai con ưu tú như vậy, nhất định có thể trở thành một đại luật sư nổi tiếng."

"Con trai cố gắng lên, mẹ cũng tin tưởng con có thể làm được."

"Ừm, con nhất định sẽ nỗ lực."

...

Ngay lúc Khúc gia bốn người đang ăn mừng, Giang Phong cũng đã đến thành phố lịch sử và văn hóa quốc gia có lịch sử hơn 3000 năm này, đây cũng là một trong những cái nôi quan trọng của nền văn minh Giang Nam.

Trước khi ăn cơm với thuê phòng, Giang Phong như thường lệ đi tìm đối tượng cho chị gái.

Ngay lập tức, một luồng sóng vô hình quét qua, trong nháy mắt bao phủ mấy chục triệu người, từng ảnh chân dung với tốc độ cực nhanh lấp lánh mà qua, cuối cùng đã tập trung vào trong đó một ảnh chân dung:

Họ tên: Khúc Văn Hoa

Tuổi tác: 25 tuổi

Chiều cao: 178 cm

Cân nặng: 68kg

Gia cảnh: gia cảnh tốt, ông nội là công nhân công ty nhà nước, bà nội điều hành một nhà máy chế biến thực phẩm nhỏ, ông ngoại là lãnh đạo cấp trung của một công ty truyền thông, bà ngoại hợp tác với người ngoài mở một trung tâm dạy khiêu vũ, Cha là chủ tịch ngân hàng Vũ Trụ thành phố Kim Quỹ, mẹ là phó hiệu trưởng của một trường cấp hai.

Sở thích tính cách: Hiếu thuận, có chủ kiến, có lòng cầu tiến, là

người chính trực, bình tĩnh trước mọi tình huống, thích tranh luận, thích ẩm thực, thích âm nhạc, thích vận động, thích du lịch,....

Trải nghiệm tình cảm: Không có.

Giá trị phù hợp trong hôn nhân hiện tại: 83 (tình cảm vợ chồng 84+ môn đăng hộ đối 85+ quan hệ gia đình 80)

Giá trị kết hôn cực cao: 97 (tình cảm vợ chồng 98+ môn đăng hộ đối 96+ quan hệ gia đình 97)

Sau khi nhìn thấy đối tượng xứng đôi với chị gái, trong nháy mắt Giang Phong bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn lên.

Nỗ lực đã được đền đáp, cuối cùng đã tìm được đối tượng thích hợp với chị gái rồi, giá trị kết hôn cuối cùng cao tới 97 điểm, giá trị xứng đôi cũng cao hơn một điểm so với anh cả với chị dâu, chỉ kém hơn một điểm so với Giang Phong cùng Hoàng Linh Vi mà thôi.

Với số điểm cao như vậy, e rằng phóng tầm mắt toàn thế giới cũng khó khăn tìm được người cao hơn.

Mặc dù đã khóa được mục tiêu, nhưng Giang Phong lại có chút không chắc chắn được làm như thế nào để tác hợp cho chị gái với anh rể tương lai.

Như anh cả với chị dâu, hắn là đem thông tin liên lạc chi tiết của chị dâu đưa cho anh cả, để anh cả tự mình đi chậm rãi trêu chọc.

Nhưng cái biện pháp này dùng ở trên người chị gái, hiển nhiên có phần không quá thỏa đáng, dù sao đại ca là nam, mà chị gái là nữ, cho dù là thích hợp, cũng không thể để chị gái chủ động theo đuổi được.

Hay là cứ coi người anh rể tương lai này như một khách hàng bình thường, trực tiếp đến gặp anh để giới thiệu đối tượng?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có biện pháp này là thích hợp nhất, nhưng mà trước khi hành động vẫn là gọi điện thoại trước cho chị gái, xem thử chị ấy có ý kiến gì không.

Thế là, Giang Phong liền ăn qua loa chút gì đó, sau đó tìm một khách sạn hạng sang gần đó thuê một phòng, tắm rửa sạch sẽ sau đó mới nằm trên giường gọi WeChat video với chị gái.

Đợi hơn nửa phút, video mới kết nối được, sau đó liền nhìn thấy mái tóc của chị, mái tóc nửa vẫn còn ướt, hiển nhiên là vừa nãy gội đầu đang sấy tóc.

"Chị đang sấy tóc à, vậy chờ chị sấy tóc xong rồi nói chuyện tiếp."

Giang Tuyết cầm một cái lược một bên chải tóc một bên cười nói: "Không có chuyện gì, trước đây lúc còn ở quê, cũng thường xuyên gội đầu để tóc khô tự nhiên, sấy hay không cũng không quan trọng, em có chuyện gì muốn nói thì nói đi."

Giang Phong cười híp mắt nói: "Chị này, thời gian dài như vậy, em rốt cuộc cũng tìm được đối tượng thích hợp cho chị rồi."

Giang Tuyết nghe vậy trong mắt đột nhiên sáng ngời, em trai mình làm mai mối đến cùng lợi hại bao nhiêu, e rằng không ai có thể hiểu rõ hơn cô, tùy tiện thay khách hàng xem xét đối tượng, liền để nhóm khách hàng thoả mãn không ngớt.

Chương 403: Thay Chị Gái Làm Mai. (3)

Mà cô với tư cách là chị gái của hắn, hắn thay cô xem xét đối tượng tốt bao nhiêu, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được.

Cho nên, Giang Tuyết có phần không kịp chờ đợi nói: "Tiểu Phong, mau nói chị nghe tình huống của người kia đi."

Giang Phong gật đầu cười nói: "Anh ấy tên là khúc Văn Hoa, cùng tuổi với chị, như chị so với anh ấy cũng là lớn hơn bảy ngày đấy! Chiều cao 1m78, cân nặng khoảng chứng 78kg, dáng vẻ theo em thấy là một người đẹp trai như em."

Nghe đến đó Giang Tuyết không nhịn được buột miệng cười, "Em đây là đang khen anh ấy hay là tự khen mình đấy?"

Giang Phong cười ha ha nói: "Đây không phải là cho chị một tài

liệu tham khảo thật sao!"

Giang Tuyết lườm hắn một cái, "Được, trong lòng chị tự biết rõ, em nói tiếp đi!"

Giang Phong nói tiếp: "Anh ấy là người hiếu thuận, làm việc có chủ kiến, có lòng cầu tiến, có tinh thần trọng nghĩa, bình tĩnh trước mọi chuyện, thích ẩm thực, thích âm nhạc, thích vận động, thích du lịch,.... Tốt nghiệp một trường đại học chính pháp, hiện tại là một luật sư."

Tay Giang Tuyết chải tóc hơi dừng lại một chút, có phần kinh ngạc nói: "Hắn là luật sư?"

Giang Phong gật đầu cười nói: "Đúng, nghe nói là một nghề rất có tiếng."

Giang Tuyết góc độ thanh kỳ nói: "Tiểu Phong, luật sư đều là người biết ăn nói, nếu như sau khi kết hôn cãi nhau, có thể tranh luận được với hắn hay không đều là một vấn đề!"

Giang Phong bị chọc cho ha ha nói: "Chị yên tâm đi, anh ấy tuyệt đối sẽ không cãi nhau lại với chị."

Giang Tuyết kinh ngạc nói: "Lực chiến đấu của chị em mạnh như vậy à?"

Giang Phong không nhịn được mỉm cười nói: "Người ta ở tòa án biện luận là giảng chứng cứ giảng pháp luật giảng logic, mà cãi nhau với chị chị là cảm xúc chứ không phải là logic, ngang ngược không biết lý lẽ không phải là vũ khí của phụ nữ các chị hay dùng sao? "

Giang Tuyết hừ nói: "Lời này của em nói tới chị không thích nghe ha ha. Chị thì lúc nào ngang ngược không biết lý lẽ chứ?"

Giang Phong cười nói: "Đối với chúng em không có, nhưng đối với anh rể tương lai thì rất là khó nói nha."

Giang Tuyết: "..."

"Chúng ta trở lại chuyện chính, anh rể tương lai của em..."

Giang Tuyết không nhịn được ngắt lời nói: "Em muốn bị đánh à, dùng từ cẩn thận một chút."

Giang Phong cười nói: "Được, gia cảnh của Khúc Văn Hoa không tệ, cha là chủ tịch ngân hàng Vũ Trụ thành phố, mẹ là phó hiệu trưởng một trường học cấp hai, ông bà nội ông bà ngoại đều có công việc hoặc sự nghiệp riêng. Hắn còn có một em gái, hiện nay cũng đang làm việc ở ngân hàng."

Nếu như là năm ngoái có người giới thiệu cho Giang Tuyết đối tượng như vậy, trong lòng cô khẳng định có áp lực rất lớn, dù sao gia đình có điều kiện như vậy, đã coi như là rất ưu tú rồi, người không có gia cảnh tốt dù sao cũng hơi tự ti.

Nhưng mà, Giang Tuyết bây giờ là chị bằng em quý, em trai của mình đã có giá trị mấy ngàn vạn, với lại còn có mạng lưới quan hệ hùng hậu mà người ngoài không thể tưởng tượng được, đây là chỗ dựa vững chắc nhất của cô.

Mà cô dưới sự chăm sóc của em trai, cô sở hữu 20% cổ phần của văn phòng môi giới hôn nhân, đến bây giờ không dám nói nhiều, nhưng cô vẫn có tài sản ròng 1,2 triệu.

Bởi vậy, đối mặt với Khúc Văn Hoa này, trong lòng Giang Tuyết cũng không có suy nghĩ tiêu cực nào.

Giang Phong giới thiệu tới đây, liền tổng kết nói: "Chị à, tình hình chung của Khúc Văn Hoa này đại khái là như vậy, em sẽ trực tiếp cung cấp thông tin liên lạc của anh ấy cho chị, để chị tự mình theo đuổi người ta, hoặc là để cho em trai chị tự thân xuất mã, thay chị làm mai mối?"

Giang Tuyết không cần suy nghĩ liền nói: "Tiểu Phong, để cho một cô gái như chị theo đuổi hắn cũng thật quá đáng, hay là em tự thân xuất mã đi!"

Giang Phong gật đầu nói: "Em cũng là nghĩ như vậy, em sẽ nghĩ biện pháp để anh ta đến mời em làm mai mối, như vậy chủ động với bị động sẽ đảo ngược!"

Giang Tuyết đối với năng lực của em trai mình tin tưởng 100%,

"Ừm, vậy em tự xem mà làm!"

Giang Phong nói: "Được, vậy chị tiếp tục sấy tóc đi, em phải tính toán tốt cho hành động ngày mai mới được."

"Được, vậy cúp đây!"

"Bye bye!"

"Bye bye!"

...

Nhà thuê ở Quảng Tây, sau khi cúp video, trong lòng Giang Tuyết khá là phức tạp.

Trong khoảng thời gian này, cô vẫn luôn giúp khách hàng tìm bạn đời, nhìn thấy các đôi nam nữ nên vợ nên chồng dưới sự mai mối của cô, Giang Tuyết cũng đã từng ảo tưởng qua nửa kia của mình.

Bây giờ, em trai thật sự thay cô tìm đối tượng thích hợp, cô là vừa vui mừng lại buồn phiền.

Vui mừng là nửa kia cô mong đợi rất lâu rốt cuộc cũng đã xuất hiện rồi, buồn phiền nhưng là phụ nữ cuối cùng là phải gả ra ngoài, vừa nghĩ tới phải rời khỏi cha mẹ và anh em vẫn luôn yêu thương mình, cô liền không nhịn được muốn khóc.

Có lẽ, người phụ nữ nào cũng có tâm trạng thất thường giống như vậy khi lấy chồng!

Chương 404: Bày Quầy Hàng Tính Nhân Duyên.

Ngày hôm sau.

Giang Phong ăn sáng xong, liền đi mua giấy bút mực, còn có một cái bàn nhỏ cùng hai băng ghế nhỏ.

Sau đó trên giấy viết xuống ba chữ lớn: Tính nhân duyên.

Sau đó viết hai hàng chữ nhỏ ở hai bên của ba chữ lớn:

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.

Nhân duyên tốt hạnh phúc một đời, nhân duyên xấu thống khổ một đời.

Khi mọi thứ đã sắp xếp xong, Giang Phong liền lái xe tới một tiểu khu ở dưới một cái cây lớn ở lối vào, bắt đầu bày sạp đoán mệnh.

Giang Phong tối hôm qua cũng đã hạ quyết tâm, vì thuận lợi để nhà trai bên kia mời hắn làm mai mối, hắn dự định bắt đầu từ bà nội của Khúc Văn Hoa, bởi vì người trong nhà Khúc gia, chỉ có vị bà nội khúc này tương đối tin mệnh.

Giang Phong lại đây bày sạp coi bói ở tiểu khu này, chính là tiểu khu của ông bà nội khúc gia.

Có lẽ nhìn Giang Phong quá trẻ. Mặc dù người ra vào tiểu khu liên tục đi ngang qua gian hàng của hắn, nhưng lại không có một người nào nguyện ý dừng lại hỏi một câu.

Ngược lại là có không ít cô gái nhỏ lúc đi ngang qua liền nhìn Giang Phong nhiều hơn một chút.

Đối với cái này, Giang Phong cũng không để ý lắm, dù sao những người này cũng không phải mục tiêu của hắn, mục tiêu của hắn là bà nội Khúc, chỉ cần bà nội Khúc đi ngang qua đây, là hắn có thể nắm lấy cơ hội.

Đáng tiếc, đợi một hai giờ, cũng không thấy bóng người bà nội Khúc.

Mắt thấy đã hơn mười một giờ, Giang Phong liền có ý nghĩ đóng hàng, nghĩ buổi chiều lại quay lại bày hàng sau.

Ngay lúc Giang Phong chuẩn bị thu dọn quầy, bà chủ đối diện siêu thị nhỏ đi ra, cười hỏi: "Chàng trai trẻ, cậu còn trẻ như vậy làm sao lại bắt đầu bày sạp đoán mệnh?"

Bà chủ nhìn ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mặc váy hoa, tướng

mạo tuy rằng không thể nói là đẹp đẽ, nhưng vóc người cũng không tệ.

Giang Phong mỉm cười nói: "Bà chủ, bày sạp đoán mệnh này cùng với tuổi tác hình như cũng không có quan hệ gì!"

Bà chủ khẽ cười nói: "Vốn dĩ đoán mệnh cùng với tuổi là không có quan hệ gì, nhưng ở trong ấn tượng của mọi người, người coi bói đều là những người trung niên và cao tuổi, cũng giống như bác sĩ càng lớn tuổi càng có tiếng."

Giang Phong tự tin nói: "Thế giới này, chung quy là nói chuyện bằng thực lực, bà chủ có muốn thử một chút hay không? Miễn phí giúp cô tính."

Có thể nói chuyện phiếm với trai đẹp, còn không cần phải trả tiền, không quan tâm có tính chuẩn hay không, bà chủ cũng cảm thấy hứng thú, liền gật đầu cười nói: "Được. Vậy anh đẹp trai giúp tôi xem thử đi."

Giang Phong đem băng ghế nhỏ bên người đưa tới nói: "Bà chủ mời ngồi."

Bà chủ nói tiếng cám ơn, sau đó nhận lấy băng ghế nhỏ, nhấc làn váy lên, ngồi ở trước mặt Giang Phong.

Giang Phong nhìn bà chỉ nói: "Tôi am hiểu nhất chính là tính nhân duyên, bà chủ, cô nói cho tôi biết tên cùng với ngày tháng năm sinh, tôi coi cho cô."

Bà chủ gật đầu nói: "Tên tôi là XXX, sinh ra ở X năm X tháng X ngày."

Giang Phong bề ngoài bấm ngón tay tính toán, nhưng lại âm thầm bắt đầu kiểm tra thông tin đối chiếu của bà chủ.

Đại khái khoảng ba phút, Giang Phong mới mở miệng nói: "Bà chủ, cô đã kết hôn rồi, đăng ký kết hôn ngày là X năm X tháng X ngày, ngày bày rượu là cùng năm X tháng X ngày, không biết tôi nói có đúng không?"

Bà chủ hơi có chút kinh ngạc nói: "đúng vậy, cậu nói tiếp đi."

Giang Phong gật đầu, tiếp tục nói: "Cô từ trước đến nay có ba mối tình, mối tình đầu của cô hắn là họ Trần, là bạn trai của cô lúc còn học đại học, các cô ở bên nhau ba năm, cuối cùng bởi vì hắn lăng nhăng mà chia tay... ! Đoạn tình cảm thứ hai, là bạn trai ở chỗ làm, hắn hắn là họ Lý, các cô ở bên nhau hơn nửa năm, cuối cùng bởi vì tính cách không hợp mà chia tay. Đoạn tình cảm thứ ba này, chính là chồng của cô bây giờ, các cô hắn là gặp nhau qua một buổi hẹn."

Bà chủ nghe xong trợn mắt ngoác mồm, điều này cũng quá thần kỳ đi?

Đừng xem Giang Phong chỉ là đơn giản nói mấy câu, lại để lộ ra không ít tin tức, những tin tức này ngược lại có rất ít người biết, nhưng hợp lại cùng nhau, vậy thế giới này cũng chỉ có một mình cô biết.

Bây giờ, lại bị Giang Phong dễ dàng chỉ điểm ra được, cô không khỏi ngạc nhiên!

"Anh chàng đẹp trai, cái này của cậu cũng thật lợi hại, làm sao tính ra được?"

Giang Phong tự tin cười nói: "Đây chính là năng lực kiếm cơm của tôi, không có chút tài năng nào dám ra đây bày sạp. Cô có muốn biết tình trạng hôn nhân của cô không?"

Bà chủ vốn là không tin coi bói, sở dĩ để Giang Phong giúp cô tính, chỉ là bởi vì nhàn rỗi không có việc gì làm, dù sao lại không phải trả tiền, coi như là nói chuyện với trai đẹp một ngày mà thôi.

Nhưng nhìn thấy được bản lĩnh của Giang Phong, tâm thái của bà chủ cũng thay đổi, từ trò chuyện với trai đẹp để giết thời gian biến thành chân tâm muốn tính nhân duyên rồi.

Nghe Giang Phong hỏi dò, bà chủ lúc này gật đầu liên tục nói: "Muốn, anh chàng đẹp trai mau nói cho tôi biết đi."

Chương 405: Bày Quầy Hàng Tính Nhân Duyên. (2)

Giang Phong chỉ vào siêu thị nhỏ của cô, cười nói: "Bà chủ, có khách mua đồ rồi, cô đi quét mã thu tiền trước đi, đợi khách của cô đi rồi tôi lại nói cho cô biết."

Bà chủ thấy thế đứng lên, vừa đi về phía siêu thị nhỏ của cô vừa nói: "Vậy soái ca đợi tôi một chút, xong ngay thôi."

Không tới 3 phút, bà chủ liền cầm một chai nước uống đi ra, đưa cho Giang Phong nói: "Anh chàng đẹp trai, cậu nói tiếp đi."

Giang Phong cũng không khách khí, nhận lấy đồ uống, mở ra uống một hớp, nhìn thấy bà chủ một lần nữa ngồi xuống, mới tiếp tục nói: "Bà chủ hôn nhân của cô xem như là may mắn, phương diện tướng mạo của chồng cô tuy rằng kém một chút, nhưng gia cảnh của hắn không tệ, chủ yếu là tốt với cô, kết hôn ba năm chưa từng có mắng qua cô một câu. Có lúc cô tức giận, mắng hắn hắn thì hắn cũng không tức giận, quay đầu lại còn có thể mua quà đến dỗ cô vui vẻ. Quan hệ của cô với mẹ chồng không được tốt lắm, miễn cưỡng duy trì mặt ngoài hoà thuận, may là các cô không có ở cùng một chỗ. Cho nên cũng coi như là mắt không thấy tâm không phiền."

"Tiểu suất ca cậu thật sự thật lợi hại, tất cả cậu đều nói đúng hết!" Bà chủ lúc này đối với Giang Phong đã là kính như Thần Minh, đây coi được thực sự là quá chuẩn rồi.

Giang Phong lại uống hai hớp nước nói: "Bà chủ, chuyện hôn nhân của cô, tôi cho cô cái đề nghị."

Bà chủ nghiêm túc nói: "Cậu nói đi, tôi nghe."

"Hôn nhân tốt là yêu cầu hai bên vợ chồng cùng nhau xây dựng, chồng cô tốt với cô, cô cũng phải đối xử tốt với hắn, không thể có loại suy nghĩ cô lớn lên xinh đẹp như vậy gả cho hắn, hắn phải vì cô làm bất cứ chuyện gì cũng đều là điều nên làm."

Giang Phong nhìn bà chủ, giọng điệu nghiêm túc nói: "Khi cô hòa thuận với mẹ chồng, hãy xem nhẹ mọi việc, không nên tính toán nhiều với người già, biểu hiện của cô chồng cô đều sẽ nhìn ở trong mắt, trong lòng hắn tự có một cái cân, nếu như mẹ hắn đối xử với

cô không tốt, hắn nhất định sẽ đối tốt với cô gấp đôi. Cuối cùng là vợ chồng sống cùng với nhau. Nếu cô không cam tâm thì tháng ngày sau này sống sẽ rất khó khăn, mà một khi cô mở lòng ra, cô sẽ phát hiện ra tháng ngày có thể trải qua rất hạnh phúc cũng rất vui vẻ."

Nếu như là bình thường có người nói với cô những đạo lý này, bà chủ nhất định là một chữ cũng không nghe, nhưng lời nói này là của "Thần Toán", sức thuyết phục đương nhiên là không giống.

Lúc này, bà chủ nghe xong như có điều suy nghĩ, so sánh lời nói của "Thần Toán Đại Sư", bản thân cô cũng hiểu ra.

"Cảm ơn cậu đã chỉ điểm."

Bà chủ nói tiếng cảm ơn, lập tức có chút hiếu kỳ hỏi: "Cậu trai trẻ, trình độ coi nhân duyên của cậu so với các đại sư mở quán còn mạnh hơn nhiều, tại sao lại tới chỗ này bày quầy hàng?"

Giang Phong mỉm cười, nói: "Bà chủ, tôi bày quầy hàng không phải vì kiếm tiền, mà là vì tu hành, tôi cũng chỉ bày một ngày miễn phí tính nhân duyên, người có thể gặp được đều là có duyên."

Bà chủ cảm thấy chàng trai trẻ trước mắt này có vẻ cao thâm khó đoán, cũng vì mình trở thành người có duyên mà rất vui vẻ.

Suy nghĩ một chút, bà chủ lại hỏi: "Tiểu soái ca, tôi muốn cậu giúp em trai em gái tôi tính nhân duyên được không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên là được, cho tôi tên cùng với ngày tháng năm sinh của bọn họ."

Bà chủ nghe vậy rất vui vẻ, vội vàng cung cấp thông tin của em trai em gái mình, sau đó bắt đầu lắng nghe Giang Phong bình luận về hôn nhân của em trai em gái.

Nghe xong cho em trai em gái, lại để cho Giang Phong giúp xem thử cho cô em chồng với em rể.

Giang Phong cũng không từ chối, quả thực ai đến cũng không cự tuyệt.

Cho đến khi chồng bà chủ đến đưa cơm, Giang Phong mới dừng lại nói: “Bà chủ, sáng hôm nay tạm thời coi tới đây thôi, tôi đi ăn cơm trước đã, trở về rồi lại tính tiếp.”

Bà chủ vội vàng nói: “Đại sư, cậu vất vả rồi, tôi mời cậu ăn cơm.”

Giang Phong khoát tay nói: “Không cần đâu, tôi đi trước, lát nữa gặp lại.”

Thấy Giang Phong đi xa, ông chủ nãy giờ không được chú ý mới hỏi: “Bà xã, cậu ta coi bói à?”

Bà chủ mở hộp cơm chồng mang tới, một bên gật đầu nói: “Ông xã, anh đừng nhìn đại sư trẻ tuổi, hắn tính nhân duyên thật sự rất lợi hại, em để hắn giúp em tính một cái, có thể nói là câu nào cũng nói đến điểm mấu chốt.”

Ông chủ không quá tin lắm nói: “Lợi hại như vậy sao?”

Bà chủ thấy chồng không tin, cũng không gấp ăn cơm nữa, đem chuyện tính nhân duyên vừa nãy nói lại một lần cho hắn nghe, đương nhiên chuyện nên giấu vẫn là giấu đi, ví dụ như đoạn tình cảm đầu tiên và đoạn tình cảm thứ hai cô cũng lướt qua không đề cập đến.

Chuyện của mình nói xong, liền nói tiếp của cô em chồng với em rể, phương diện này thì cô không có giấu diếm, trực tiếp đem những gì Giang Phong nói với cô thuật lại hết, thẳng đến khi chồng cô sửng sốt khi nghe xong.

Chương 406: Bày Quầy Hàng Tính Nhân Duyên. (3)

Chờ bà chủ nói xong, ông chủ cũng đã tin.

Sự thật đã bày ở trước mắt, hắn không muốn tin cũng phải tin.

“Không nghĩ tới vị đại sư trẻ tuổi kia, vậy mà lại có bản lĩnh lợi hại như vậy.”

Ông chủ cảm khán một, sau đó hỏi: “Vị đại sư này, thu bao nhiêu tiền?”

Bà chủ vừa ăn cơm vừa nói: “Tiền cái gì chứ, đại sư người ta là vì tu hành, mà không phải vì kiếm tiền, coi nhân duyên đều là miễn phí. Với lại đại sư nói chỉ ở đây một ngày, nói với mấy nhà trên kia một tiếng, xem thử nhà nào hứng thú thì đi coi nhân duyên.”

“Ừm, vậy em thông báo một tiếng đi, đây coi như cũng là một ân tình nhỏ.”

Bà chủ khẽ gật đầu, sau đó cầm điện thoại di động lên mở Wechat ra, tiến vào group gửi tin nhắn: “Các vị hàng xóm, có một vị đại sư coi bói ở trước siêu thị của tôi, tính nhân duyên miễn phí, tôi vừa mới tự mình thử, tính rất là chuẩn xác. Các vị hàng xóm tự mình đi hoặc nhờ người khác, tranh thủ thời gian đến siêu thị của tôi.”

Sau khi bà chủ gửi tin nhắn xong, rất nhanh bên trong group sôi nổi bàn luận.

Dù sao có bà chủ tự thân trải nghiệm, lại thêm hai chữ miễn phí, đương nhiên khiến hàng xóm khác đều hứng thú.

…

Tầng 11 phòng 1101, ông bà nội Khúc đang dùng cơm trưa.

“Bà nó à, không phải lúc trước bà nói mới tuyển được một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp làm quản lý, muốn giới thiệu cho cháu trai lớn sao? Tại sao một chút động tĩnh cũng không có thế?” Ông nội Khúc đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, hỏi.

Bà nội Khúc thở dài nói: “Chuyện của thằng lớn, ông cho rằng tôi không để ý tới à, tôi vài ngày trước đã nói bóng nói gió hỏi qua cô bé đó, đáng tiếc người ta lúc học đại học là đã có bạn trai rồi.”

Ông nội Khúc cau mày nói: “Vậy thì để ba mẹ nó quan hệ rộng đi, cũng đã 25 tuổi rồi, nên kết hôn đi.”

Bà nội Khúc gật đầu nói: “Phải thúc giục bọn nó, thừa dịp thân thể chúng ta còn tốt, mau để cháu lớn kết hôn sinh con, chúng ta cũng có thể thấy thêm một đời cháu nữa.”

Ông nội Khúc nói: “Chúng ta phải chăm sức khỏe thật tốt, mục tiêu của chúng ta không phải thấy một đời, mà là hai đời.”

Bà nội Khúc mỉm cười nói: “Nếu như bây giờ mọi người đều kết hôn sớm giống như thời đại của chúng ta, đừng nói đến 5 đời, 6 đời cũng có thể được. Nhưng người ở thời đại này, thường phải 20,30 cũng chưa kết hôn, có thể thấy được bốn đời cũng đã tốt rồi.”

Ông nội Khúc nói: “Chúng ta vẫn còn có cơ hội, hiện tại bất quá tôi với bà cũng có 70 tuổi, nếu như cháu trai lớn một hai năm kết hôn, chờ con nó trưởng thành, chúng ta liền 80,90 tuổi nói không chừng thật đúng là có thể nhìn thêm được một đời nữa.”

Bà nội Khúc bật cười nói: “Vậy cũng là chuyện của hai, ba năm sau, việc cấp bách bây giờ là hôn sự của cháu trai lớn.”

“Bà liền gọi điện thoại cho cha mẹ nó, thúc giục bọn họ, để bọn họ cũng phải để tâm một chút.”

“Được rồi, ông tranh thủ thời gian ăn cơm đi!”

…

Hai mươi phút sau.

Bà nội Khúc lấy điện thoại di động ra, ẩn mở Wechat chuẩn bị gọi điện cho con trai, chợt phát hiện trong group tiểu khu có nhắn đến bà, liền hiếu kỳ mở ra xem…

Ba phút sau.

Bà nội Khúc la lớn: “Ông nó ơi, ở cửa tiểu khu có một đại sư coi nhân duyên, tôi chuẩn bị ra ngoài đi coi nhân duyên cho thằng cháu lớn, ông có muốn đi cùng không?”

Trong phòng truyền đến giọng nói của ông nội Khúc. “Tính nhân duyên cái gì, toàn là lừa đảo.”

Bà nội Khúc nói: “Đây cũng không phải lừa người, hàng xóm trong tiểu khu đều đang nghị luận, nói vị đại sư kia tính nhân duyên rất chuẩn, ông không đi cũng được, tôi đi một mình.”

Ông nội Khúc nói: “Cẩn thận coi chừng bị lừa, bây giờ thủ đoạn lừa gạt đều tầng tầng lớp lớp, chuyên môn ra tay với người già, quả thực là khó lòng phòng bị, bà để tâm chút đi!”

Bà nội Khúc vừa thay giày vừa nói: “Ông nghĩ tôi là bà già cả đời chưa từng đi xa trải nghiệm à? Tôi lớn nhỏ gì cũng là bà chủ của một nhà xưởng, kinh nghiệm xã hội so với ông còn tốt hơn nhiều, người có thể lừa được tôi còn chưa ra đời đâu.”

Ông nội Khúc nói: “Bà cứ đắc chí đi!”

“Được rồi, không dông dài với ông nữa, tôi đi đây.”

Bà nội Khúc nói xong, đóng cửa một cái, sau đó liền đi nhấn nút thang máy.

Lúc đang chờ thang máy, bà nội Khúc xem lại tin nhắn bàn luận của hàng xóm ở trong group tiểu khu, phát hiện đa số đều là tán dương vị đại sư kia, càng ngày càng nhiều hàng xóm đến nói chuyện, nói đã tới xếp hàng đợi rồi.

Điều này càng khiến bà nội Khúc có chút gấp gáp hơn.

Bà đương nhiên không biết, vị “Đại sư đoán mệnh” này ở cửa tiểu khu làm ra động tĩnh lớn như vậy, chính là đang đợi bà tới.

Chương 407: Tôi Nhất Kiến Chung Tình Với Cô Ấy, Tôi Muốn Cưới Cô Ấy Về Làm Vợ

1 giờ chiều.

Tại sạp xem bói dưới một cây đại khu ở cổng tiểu khu nào đó có một hàng dài người đang xếp hàng, hàng người có ít nhất 30,40 người, số lượng bác gái chiếm hơn phân nửa.

Bà nội Khúc tới khá trễ, trước bà có khoảng ba mươi mấy người.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang châu đầu ghé tai thảo luận về

sự lợi hại, xem chuẩn của vị 'đại sư tính toán như thần'.

Khi xem cho cô chủ, bởi vì chỉ có một người là cô, cho nên cô muốn xem cho bao nhiêu người cũng được, nhưng mà sau đó hắn đã đưa ra quy định, một vị khách chỉ có thể xem cho một người.

Thế là, cứ 4 phút Giang Phong sẽ xem xong cho một vị khách, nhưng tới phiên của bà nội Khúc cũng đã gần 3 giờ rưỡi chiều rồi.

Giang Phong thấy mục tiêu cuối cùng cũng xuất hiện, gương mặt nở một nụ cười, hỏi:

"Chào bà, bà muốn xem nhân duyên cho ai?"

Bà nội Khúc ngồi xuống cái ghế ở trước mặt Giang Phong, nói cho hắn biết tên họ và ngày sinh của cháu trai của của mình:

"Đại sư, đó là cháu trai cả của tôi, cậu xem nhân duyên giúp nó đi."

Giang Phong gật đầu, cười, nói:

"Được, bà Khúc chờ một lát, cháu xem giúp bà."

Bà Khúc mong chờ chờ đợi.

Mặc dù đã sớm rõ tư liệu của Khúc Văn Hoa như lòng bàn tay, nhưng mà Giang Phong vẫn bấm ngón tay tính vài phút, rồi mới nói với bà nội Khúc:

"Bà Khúc, người cháu trai cả này của bà rất ưu tú, nếu như cháu đoán không sai, thì công việc của anh ấy chắc hẳn liên quan tới pháp luật, nhưng mà cháu không thấy quan khí trên người anh ấy, cho nên xác suất rất lớn anh ấy là luật sư."

Bà nội Khúc nghe xong liền kích động nói:

"Đại sư xem chuẩn thật đó, cháu trai của tôi đúng là một luật sư."

Giang Phong cười, tiếp tục nói:

"Bà Khúc, chuyện tình cảm của cháu trai cả của bà tới giờ vẫn trống rỗng, cho nên không có gì để nói, chỉ có thể nói về nhân

duyên sau này của anh ấy."

Bà Khúc liên tục gật đầu, nói:

"Đại sư nói đi, tôi nghe đây!"

Giang Phong cười híp mắt, nói:

"Bà Khúc, cháu trai cả của bà là người có hiếu, có chủ kiến, có lòng cầu tiến, là một người chính nghĩa, gặp chuyện cũng rất bình tĩnh, dáng vẻ đẹp trai, quan trọng nhất là không lăng nhăng.

Một khi gặp được nửa kia của mình, thì chắc chắn là một đôi trời đất tạo thành, vợ chồng yêu thương nhau, hạnh phúc mỹ mãn."

Bà Khúc nghe xong thì mặt mày hớn hở, vội vàng hỏi:

"Đại sư, không biết khi nào cháu trai cả của tôi mới có thể gặp được nửa kia của mình? Nửa kia của nó đang ở đâu?"

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Sau khi tính toán, thì nửa kia của cháu trai cả của bà đang ở phương nam, cháu còn thấy được cảnh tượng tuyết rơi trên sông, cho nên một nửa khác của anh ấy tám phần là họ Giang, tên chắc hẳn có một chữ Tuyết.

Còn khi nào bọn họ có thể gặp nhau, nói tới đây cũng thật trùng hợp, cháu cũng biết một cô gái xinh đẹp tên là Giang Tuyết. Bà Khúc chờ một lát, cháu lại xem thử xem cô gái mà cháu biết có thật sự là nửa còn lại của cháu trai cả của bà hay không."

Bà nội Khúc nghe xong thì cực kỳ kích động, liên tục gật đầu, nói:

"Được, được, đại sư xem đi."

Giang Phong lại giả bộ tính toán một chút, sau đó cười ha ha, nói:

"Bà Khúc, chúc mừng bà, sau khi tính toán, cô gái xinh đẹp kia thật sự là một nửa còn lại nửa cháu trai cả của bà, đúng thật là có duyên!"

Bà nội Khúc nghe xong thì vừa mừng, vừa lo, chờ không kịp mà nói:

"Đại sư, có thể nhờ cậu giới thiệu một chút được không, Khúc gia chúng tôi thật sự vô cùng cảm kích!"

Giang Phong cười, gật đầu, nói:

"Có thể xúc tiến cho một mối nhân duyên trời định, cháu cầu mà không được, bà Khúc đi làm việc của mình trước đi, cháu có lẽ phải xem tới 6 giờ mới xong, lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện về hôn nhân đại sự của cháu trai cả của bà."

Bà nội Khúc vui mừng nói:

"Được, vậy tôi đi mua đồ về nấu cơm, một lát nữa cậu nhất định phải qua nhà tôi ăn cơm đó."

Giang Phong cũng không khách khí, cười, trả lời:

"Được, làm phiền bà rồi!"

"Đại sư đừng khách khí, một lát nữa tôi sẽ tới mời cậu."

Bà nội Khúc nói xong liền vui vẻ đi mua thức ăn.

Những người khác thấy thế thì không khỏi ao ước, mọi người đều có thể thấy được bản lĩnh xem nhân duyên của đại sư, có thể được đại sư tự mình giới thiệu là có phúc tới mức nào chứ?

Sau đó, Giang Phong lại tiếp tục giả bộ tính toán, nghiêm túc xem nhân duyên cho những người đang xếp hàng.

...

Một bên khác.

Trên đường đi mua thức ăn, bà nội Khúc không nhịn được mà gọi điện thoại cho con trai của mình.

Vừa nối máy, bà Khúc lập tức hưng phấn nói:

"Con trai, chuyện hôn nhân đại sư của cháu trai cả của mẹ nở mày

nở mặt rồi!"

Khúc Hành Trường không hiểu chuyện gì, hỏi:

"Mẹ, tại sao lại thế?"

Bà nội Khúc giải thích:

"Là như này, hôm nay có một vị đại sư tính toán như thần tới tiểu khu chúng ta, cậu ấy..."

Khúc Hành Trường nghe tới đó, vội vàng ngắt lời, nói:

"Mẹ, bây giờ đã là thời đại nào rồi, sao mẹ còn tin chuyện này nữa vậy?"

Chương 408: Tôi Nhất Kiến Chung Tình Với Cô Ấy, Tôi Muốn Cưới Cô Ấy Về Làm Vợ (2)

Bà Khúc nói khẽ:

"Con biết cái gì, vị đại sư này không phải là mấy tên bịp bợm kia, cậu ấy rất lợi hại, xem nhân duyên miễn phí cho cả tiểu khu chúng ta, xem ai cũng chuẩn, hiện tại việc này đã truyền khắp tiểu khu rồi, còn có mấy chục người vẫn đang xếp hàng kia kìa!

Trước đó, mẹ cũng xếp hàng hơn 2 tiếng đồng hồ mới có thể xem nhân duyên cho cháu trai cả của mẹ, con không biết vị đại sư kia thần kỳ như thế nào..."

Bà Khúc kể lại kỹ càng việc xem nhân duyên cho cháu trai cả với con trai, cuối cùng nói:

"Mẹ đã mời đại sư tối nay tới nhà chúng ta ăn cơm rồi, sau khi tan làm, bốn đứa các con đi qua đây gặp vị đại sư kia."

Khúc Hành Trường nghe xong thì rất kinh ngạc, theo lời của mẹ, thì vị đại sư này thật sự khó lường!

"Được, tan làm con sẽ dẫn mọi người qua."

"Ừ, cứ vậy đi, mẹ đi mua đồ ăn đây, cúp máy!"

...

5 giờ rưỡi chiều.

Bốn người Khúc gia lái xe tới nhà của ông bà nội.

Từ xa đã có thể thấy được một đám người đang tụ tập, ngoại trừ những người đang xếp hàng, thì còn có không ít người vây xem.

"Xem ra bà nội nói rất đúng, vị đại sư tính toán như thần này thật sự không đơn giản, xem từ giữa trưa tới giờ mà vẫn còn có nhiều

người chờ đợi như thế."

Khúc Văn Hoa nhìn đám người kia, nói.

Khúc Văn Thiến hưng phấn nói:

"Cha, cha dừng xe ở đây đi. Chúng ta đi qua đó xem, tận mắt chứng kiến sự lợi hại của vị đại sư kia."

Khúc phụ dừng xe, cười, nói:

"Được, mọi người đi qua trước đi."

Thế là, anh em Khúc gia và mẹ cùng nhau xuống xe, đi tới chỗ đám người kia.

Sau khi bọn họ đi tới, thấy Giang Phong đang xem hôn nhân cho một người phụ nữ trung niên cỡ 34 - 35 tuổi.

"Cô Trương, cô kết hôn năm 24 tuổi, có một người con trai và một người con gái. Vợ chồng hai người quen biết nhau từ thời học sinh, hai người có thể nói là tâm hữu linh tê. Tiếc là duyên phận của hai người quá cạn, sau 30 tuổi, chồng cô không thể chịu được dụ hoặc ở bên ngoài, đứng núi này trông núi nọ, cuối cùng dẫn tới kết cục ly hôn."

Cô Trương nghe thấy thế thì liên tục gật đầu, nói:

"Đại sư, cậu nói chuẩn thật đó, tôi muốn biết nhân duyên tương lai của tôi như thế nào?"

Giang Phong nhìn cô, nói:

"Theo tính toán của tôi, hiện tại chắc hẳn cô Trương đã bắt đầu một mối tình mới, nhà trai lớn hơn cô vài tuổi, đã ly dị, có một người con, gia cảnh cũng được, có nhà, có xe, công việc không tệ, là quản lý của một công ty tầm trung."

Cô Trương kích động, gật đầu, nói:

"Đúng hết, nói đúng hết!"

Giang Phong cười nhẹ, tiếp tục nói:

"Cô Trương, mối tình mới này của cô cũng tạm được, cô và người đó rất xứng đôi, nếu như hai người kết hôn, tình cảm vợ chồng sẽ rất tốt.

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là quan hệ giữa gia đình hai bên có thể sẽ không được thuận lợi, cô nên chuẩn bị tâm lý trước cho việc này."

Cô Trương hỏi:

"Đại sư, vậy tôi phải làm gì bây giờ?"

Giang Phong suy nghĩ một chút, nói:

"Tôi chỉ có thể mượn một câu bên trong để trả lời cô: Hắn cường mặc hắn cường, Thanh Phong qua gò núi; hắn hoành mặc hắn hoành, Minh Nguyệt chiếu Đại Giang."

Cô Trương nghe xong dường như suy nghĩ gì đó, đứng lên nói cảm ơn:

"Cảm ơn đại sư đã chỉ điểm."

Giang Phong khẽ mỉm cười, nói:

"Không cần phải khách khí, người tiếp theo."

Khúc mẫu và anh em Khúc Văn Hoa quan sát một màn này, thầm khiếp sợ trong lòng, lúc trước mặc dù đã được nghe bà nội nói, nhưng dù sao cũng không tận mắt chứng kiến, cho nên bọn họ vẫn ôm thái độ hoài nghi đối với vị đại sư tính toán như thần này.

Cho tới tận hiện tại, bọn họ mới biết bà nội không hề nói quá một chút nào, năng lực tính toán nhân duyên của vị đại sư trẻ tuổi này đúng thực là cực kỳ lợi hại.

Khúc phụ sau khi đậu xe xong cũng đi tới, một nhà bốn người đứng chung với quần chúng ăn dưa xung quanh, yên lặng quan sát sự thần kỳ của đại sư.

Vài phút một người, người nào cũng chuẩn, lúc nói cũng cực kỳ thẳng thắn, hầu như đều nghe xong là hiểu, không hề nói mấy lời như được sao chép nhau của mấy tên lừa gạt.

Quan sát một lúc, Khúc gia cũng như những người khác, xem Giang Phong như thần. Người nào tới thì xem cho người đó, bọn họ chưa từng thấy ai có năng lực xem nhân duyên mạnh như thế.

Thời gian rất nhanh đã tới 5 giờ 55 phút, bà nội Khúc đã làm đồ ăn xong, đi tới trước sạp của Giang Phong.

Giang Phong nhìn đồng hồ, cười, nói:

"Cũng trễ rồi, xem thêm một người nữa sẽ dừng lại, xin lỗi những người đứng phía sau."

"Đại sư, xem thêm vài người nữa đi mà!"

"Đúng đó đại sư, chúng tôi xếp hàng lâu như thế, đều sắp tới lượt rồi, cậu xem cho vài người nữa đi mà!"

"Đại sư, ngày mai cậu còn tới đây xem nữa không?"

"..."

Chương 409: Tôi Nhất Kiến Chung Tình Với Cô Ấy, Tôi Muốn Cưới Cô Ấy Về Làm Vợ (3)

Giang Phong cười, nói:

"Thành thật xin lỗi mọi người, không thể sửa đổi thời gian được, ngày mai tôi sẽ không tới, nếu như có duyên chúng ta sẽ gặp lại trên giang hồ!"

"Đại sư, cậu có thể để lại cho chúng tôi phương thức liên lạc không?"

"Ai, tôi nhận được tin khá trễ, mặc dù đã dùng tốc độ nhanh nhất

để chạy về, nhưng mà vẫn không kịp."

"Tôi nhận được tin rất sớm, nhưng mà lúc đó đang đi làm, sau khi tan ca về liền vội vàng đi xếp hàng, nhưng cũng muộn rồi!"

"..."

6 giờ đúng, Giang Phong xem xong cho người cuối cùng.

Sau khi Giang Phong tuyên bố kết thúc, đồng thời đưa cái ghế và bàn cho bà chủ siêu thị, bà nôi Khúc mới cười, nói:

"Đại sư, đồ ăn đã được chuẩn bị xong rồi, để tôi giới thiệu một chút, đây là con trai và con dâu tôi, còn người này là cháu trai cả Khúc Văn Hoa, đây là cháu gái đích tôn của tôi - Khúc Văn Thiến.

Giang Phong chào hỏi từng người một.

Mắt Khúc Văn Thiến tỏa sáng, nói:

"Đại sư, anh là người mà trong tiểu thuyết hay viết rằng, lúc còn bé tốt tính cho người mù hay người ăn xin một cái bánh bao, sau đó phát hiện người đó là một bậc thầy trong việc xem bói, cuối cùng được người đó nhận làm đồ đệ, bây giờ thành tài, đi ra ngoài luyện tập đúng không?"

Giang Phong nghe xong thì cười ha ha, nói:

"Anh đúng thực là từng có kỳ ngộ, nhưng mà không giống với những lời em nói."

Khúc phụ và Khúc mẫu nhìn nhau, đều bị lời của con gái làm cho dở khóc dở cười.

Khúc Văn Hoa nhịn không được mà hỏi:

"Đại sư, nghe bà nội nói rằng, anh xem nhân duyên cho tôi, một nửa còn lại của tôi là người phương nam, tên là Giang Tuyết?"

Anh vừa nói xong, những người khác của Khúc gia lập tức dựng thẳng lỗ tai lên.

Giang Phong gật đầu, cười, nói:

"Đúng vậy, em giúp hai người tính một chút, nếu như hai người thật sự trở thành vợ chồng, thì đúng thực là một đôi do trời đất tạo thành, cặp đôi trăm năm khó tìm."

Nếu lời này do một vị đại sư khác nói ra, thì dù là Khúc Văn Hoa, hay là những người khác trong Khúc gia đều sẽ khinh thường, nhưng mà lời do vị đại sư trước mặt này nói ra thì lại khác.

Dù sao thì bọn họ cũng đã tận mắt chứng kiến sự lợi hại trong phương diện xem nhân duyên của vị đại sư này rồi, chuyện đó thần kỳ tới mức khoa học vô pháp lý giải.

Đại sư đã nói như thế thì chuyện đó chắc chắn là thật sự.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi vào thang máy.

Giang Phong lấy điện thoại ra, trong lúc chờ thang máy đi lên, hắn cho Khúc Văn Hoa xem hình của chị mình, nói:

"Anh Khúc, đây là cô gái mà em nói là có duyên trời định với anh, anh xem thử xem có vừa mắt hay không."

Khúc Văn hoa có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh đã dùng ánh mắt mong đợi mà nhìn điện thoại, nhìn bức hình trên điện thoại.

Ánh mắt của những người khác cũng sáng lên, vội vàng lại gần quan sát.

"Đến nhà rồi, muốn xem thì vào nhà rồi xem!"

Bà nội Khúc vừa mở cửa, vừa nói.

Lúc này, Khúc Văn Hoa lại giống như bị trúng thuật định thân, anh cầm điện thoại, ngơ ngác đứng yên trước cửa.

Điểm xứng đôi tối đa lên tới 97 hoàn toàn không phải chuyện đùa, trong mắt Khúc Văn Hoa, cô gái này thật sự quá xinh đẹp!

Khúc Văn Hoa không biết phải hình dung sự xinh đẹp này như thế nào, giống như kỵ sĩ Rồng lần đầu tiên gặp được Tiểu Long Nữ

vậy, chỉ cảm nhận được một chuyện là cô ấy chỗ nào cũng đẹp.

Đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Khác với Khúc Văn Hoa, Khúc Văn Thiến và Khúc mẫu tuy cũng thấy được hình của Giang Tuyết, nhưng mà bọn họ chỉ thấy cô gái này không tệ, nhưng mà tượng mạo này cùng lắm chỉ có thể nói là trên chuẩn bình thường mà thôi.

Có thể nói là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

Nói tóm lại, dáng vẻ của Giang Tuyết giống y như đúc gu thẩm mỹ của Khúc Văn Hoa.

"Cháu trai cả, đến nhà rồi, mau vào đi, nhìn gì mà mê mẩn như thế!"

Khúc Văn Hoa nghe thấy tiếng la của bà nội mới phục hồi lại tinh thần, hắn không hề lúng túng, nói thẳng:

"Bà nội, cô gái này xinh đẹp quá, khó trách đại sư lại nói cháu và cô ấy là một đôi do trời đất tạo thành, cháu vừa thấy cô ấy đã yêu, cháu muốn cưới cô ấy về làm vợ."

Tất cả người Khúc gia không khỏi ngây ngốc một chút, vừa nhìn thấy hình đã yêu rồi?

Bà nội Khúc bị gợi lên sự tò mò, vội vàng nói:

"Cháu trai cả, mau cho bà xem hình của cô gái ấy!"

Khúc Văn Hoa đưa điện thoại cho bà nội, sau đó ông nội Khúc và Khúc phụ cũng tò mò đi lại xem, muốn xem thử xem là cô gái đó trông như thế nào mà có thể làm cho một người suốt 25 năm chưa từng yêu ai lại vừa nhìn hình đã muốn cưới về làm vợ.

...

Nhà của bà nội Khúc.

Giang Phong được người nhà Khúc gia nhiệt tình mời lên bàn ăn cơm.

Sau khi qua năm lượt đồ ăn, Khúc Vân Hoa tâm vẫn loạn như mèo cào cuối cùng không nhịn được hỏi: “Đại sư, cậu có thể nói cho tôi một chút về tình huống của người tên Giang Tuyết kia được không?”

Chương 410: Chuyện Đã Tới Đây, Cháu Cũng Không Che Giấu Nữa

Ông bà nội Khúc và Khúc phụ, Khúc mẫu, và em gái nhỏ Khúc gia nghe vậy thì đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Giang Phong, bọn họ đều cực kỳ tò mò về cô gái tên Giang Tuyết này.

Giang Phong mỉm cười nói: “Cô ấy là người Quế tỉnh, là người cùng tuổi với anh Khúc, còn sinh trước bảy ngày so với anh Khúc đấy! Cô ấy cao 1m66, tốt nghiệp ở đại học XX, hiện nay đang mở một công ty cùng anh em trong nhà ở tỉnh thành Quế tỉnh, chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ.”

Nghe xong, trong lòng Khúc Văn Hoa tràn ngập kinh hỉ.

Những người khác nhà Khúc gia cũng cảm thấy cực kỳ hài lòng, tuổi tác phù hợp, chiều cao vừa chuẩn, trình độ không hề kém hơn so với Khúc Hoa, còn có sự nghiệp của riêng mình, điều kiện như này thật sự là ưu tú.

Khúc mẫu lại hỏi: “Đại sư, xin hỏi cô gái Giang Tuyết kia có mấy anh chị em trong nhà vậy?”

Giang Phong đáp: “Nhà cô ấy có ba anh chị em, trên cô ấy có một anh trai, dưới có một em trai.”

Tính cách Khúc Văn Hoa cũng không phải kiểu nhút nhát dễ xấu hổ, hắn tới 25 tuổi chưa từng có bạn gái hoàn toàn là vì chưa gặp được cô gái khiến hắn động tâm, một lí do nữa là việc học tập và công việc đã chiếm hết phần lớn thời gian.

Dù sao thì muốn trở thành một luật sư ưu tú, những cuốn sách bắt buộc phải nhớ bao gồm có « luật học cơ sở lý luận », « hiến pháp học », « hình sự luật học », « dân sự luật học », « thương sự tình

luật học », « kinh tế luật học », « hành chính luật học », « quốc tế kinh tế luật học », « luật quan hệ quốc tế học », « luật sư chế độ cùng luật sư thực vụ » vân vân.

Đọc loại sách này cũng không thể so sánh với mấy thể loại sách thơ Đường tống sáng sủa vần điệu kia được, muốn thuộc nằm lòng những cuốn sách này, độ khó cao bao nhiêu sợ rằng chỉ có những người đã từng trải qua mới biết được.

Bây giờ, gặp được một cô gái vừa gặp đã yêu như vậy, Khúc Văn Hoa không có chút thẹn thùng nào, trực tiếp hỏi: "Đại sư, cậu có thể cho tôi phương thức liên lạc của Giang Tuyết được không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên là có thể, sắp xếp cho hai người gặp mặt cũng không có vấn đề gì."

Bà nội Khúc không nhịn được nói: "Đại sư, cậu tính toán nhân duyên chuẩn như vậy, liệu có thể tính luôn giúp tôi đứa cháu gái này được không?"

Giang Phong nhìn Khúc Văn Thiến một cái, nói: "Đương nhiên là không có vấn đề gì, cũng không biết em gái Khúc có muốn hay không?"

Khả năng tính toán nhân duyên của Giang Phong có bao nhiêu thần kỳ, Khúc Văn Thiến cũng đã tự mình chứng kiến, cô đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội khó có được này, vội vàng gật đầu nói: "Đương nhiên là muốn rồi, vậy làm phiền Giang đại sư giúp em tính thử một chút nhé."

Ông nội Khúc vẫn luôn im lặng, thấy vậy không nhịn được nói: "Đại sư, trước ăn cơm đã, chờ đến khi ăn xong rồi lại tính sau cũng được, cứ chờ tiếp nữa đồ ăn sẽ nguội lạnh cả mất."

Bà nội Khúc cũng kịp phản ứng, vội vàng mời Giang Phong dùng bữa.

Bởi vì không uống rượu, cho nên bữa cơm này khoảng hai mươi phút đã ăn xong rồi.

Tiếp đó, Khúc phụ chủ động pha trà, bà nội Khúc và Khúc mẫu cũng không gấp gáp dọn dẹp bát đũa, mà ngồi lại nghe Giang

Phong tính toán nhân duyên cho Khúc Văn Thiến.

Giang Phong nhìn Khúc Văn Thiến, nói: “Em gái Khúc, lúc em học đại học từng nói qua chuyện yêu đương, sau khi tốt nghiệp về quê công tác, đoạn yêu đương này cũng vì đó mà chấm dứt.”

Nghe đến đó, người nhà Khúc gia đều kinh ngạc nhìn Khúc Văn Thiến, hiển nhiên là việc Khúc Văn Thiến khi học đại học nói chuyện yêu đương, những người làm trưởng bối như bọn họ đều không biết.

Khúc mẫu lườm con gái một cái: “Đứa nhỏ này, bảo con đi học đừng có nghĩ đến chuyện yêu đương cơ mà, con là đem lời người nhà nói thành gió thoảng bên tai có đúng không, mà giấu cũng giấu kĩ thật đấy!”

Khúc Văn Thiến cười hắc hắc, cũng không mạnh miệng, dù sao thì chuyện cũng đã qua rồi, cha mẹ nhiều lắm là nói vài lời bực tức mà thôi.

Khúc phụ đưa cho Giang Phong một ly trà, nói: “Đại sư, mời cậu nói tiếp.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, tiếp tục nói: “Em gái Khúc, bây giờ có ba người đàn ông đang theo đuổi em, ba người đàn ông này một họ Chu, một họ Trần, một họ Ngô, mà em sau nhiều lần cân nhắc, cán cân đã bắt đầu nghiêng về phía người đàn ông họ Chu.

Nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, trong một tháng tới em sẽ trở thành bạn gái của người đàn ông họ Chu kia.”

“Cái này cũng có thể tính toán ra được sao? Đại sư thật sự là quá lợi hại!”

Khúc Văn Thiến quả thật là bị chấn động, đại sư đã nói ra được bí mật mà cô giấu sâu trong lòng, trên đời này không có chuyện có người thứ hai biết, nhưng đại sư lại dễ dàng nói ra được, thủ đoạn này thật sự khiến cô không thể không bội phục.

Khúc phụ và Khúc mẫu liếc nhau một cái, con gái đang được người ta theo đuổi, việc này bọn họ cũng biết rõ, dù sao Khúc phụ cũng là giám đốc ngân hàng thành phố, công việc của con gái cũng là do

chính ông sắp xếp, có gió thổi cỏ lay gì ông đương nhiên sẽ biết.

Chương 411: Chuyện Đã Tới Đây, Cháu Cũng Không Che Giấu Nữa (2)

Nhưng cái hai người không biết là, con gái thế mà bị tận ba người đàn ông đồng thời theo đuổi.

“Đại sư, nếu như cậu đã tính ra được cái này rồi, vậy tôi muốn hỏi một chút, trong số ba người theo đuổi nó này, có người nào tương đối xứng đôi với nó không?” Khúc phụ không nhịn được hỏi.

Khúc Văn Thiến cũng muốn biết đáp án của vấn đề này, đây là vấn đề cô đau đầu nhất trong ba tháng qua, ba người theo đuổi cô có thể nói là đều có ưu thế riêng, cũng đều có khuyết điểm riêng, không người nào là có thể hoàn toàn nghiền ép hai người còn lại.

Nếu không, cô cũng không cần cân nhắc đi cân nhắc lại, chậm chạp mãi vẫn không hạ nổi quyết tâm như vậy.

Giang Phong nhấp một ngụm trà, sau đó lắc đầu, nói: “Trong số ba người đàn ông theo đuổi em gái Khúc, thật ra cũng không có ai quá xứng đôi, người đàn ông họ Chu kia trước khi theo đuổi em gái Khúc đã từng kết giao với hơn mười người bạn gái, lịch sử tình cảm cực kỳ phong phú. Mặt khác, hai người còn lại cũng đều có thiếu sót riêng, tóm lại, không phải lương phối.”

Nghe đến đó, mấy người Khúc gia mặt đều biến sắc.

Bọn họ vừa rồi có thể nghe thấy rõ ràng, Khúc Văn Thiến trước đó là nghiêng về phía người đàn ông họ Chu kia, mà người đàn ông này từng kết giao hơn mười người bạn gái, đây hoàn toàn là một tên đàn ông cặn bã mà!

Bởi vì người nghiêm túc trong chuyện tình cảm chắc chắn sẽ không thể nào có hơn mười mấy đoạn tình cảm như vậy.

“Thằng đàn ông đáng chết, dám lừa gạt tôi.”

Khúc Văn Thiến cắn răng mắng một tiếng, sau đó nhìn về phía cha

mình, nói: “Cha, tên họ Chu kia cũng là người trong ngân hàng chúng ta, sau hôm nay cha cho người ta đi giày nhỏ một chút đi, cho người ta biết con cũng không phải dễ trêu.”

Khúc phụ không tỏ thái độ, có điều nhìn ánh mắt lóe lên tia lạnh của ông, đoán chừng tên dám lừa gạt tình cảm của con gái ông chắc chắn sẽ phải hứng chịu sự phẫn nộ của người làm cha này.

Bà nội Khúc hỏi: “Đại sư, vậy lương duyên của cháu gái tôi ở đâu? Nhờ đại sư hỗ trợ chỉ điểm một chút.”

Đây là thân thích tương lai, Giang Phong đương nhiên sẽ không che giấu, nói thẳng: “Lương duyên của em gái Khúc có thể nói là xa tận chân trời, cô Khúc không biết có còn nhớ Thường Lâm không?”

Khúc mẫu nghe vậy, trong lòng hơi động, nói: “Thường Lâm là một trong những học sinh ưu tú nhất của tôi, tôi đương nhiên nhớ rồi, lời này của đại sư, có phải ý là con gái tôi và người đã từng là học sinh của tôi kia chính là lương phối không?”

Giang Phong gật đầu nói: “Không sai, sau khi cháu suy tính, em gái Khúc và anh Thường Lâm chính là lương duyên trời ban, nếu như hai người tiến tới cùng nhau, nhất định có thể bạch đầu giai lão ân ái cả đời.”

Khúc mẫu nghe vậy thì hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía con gái, nói: “Văn Thiến, đã nghe lời đại sư nói chưa? Mẹ sẽ lập tức mời Thường Lâm đến nhà dùng cơm, con nhớ nói chuyện hàn huyên với người ta thật tốt.”

Khúc Văn Thiến hỏi: “Mẹ, người học sinh này của mẹ là người như thế nào vậy?”

Khúc mẫu nhớ lại, nói: “Nó năm đó là niềm tự hào của mẹ, ngày nó vào trường học cho tới tận khi tốt nghiệp, thành tích vẫn luôn đứng đầu cả lớp, ép những học sinh cùng mức khá giỏi tới không ngẩng được đầu lên.

Thi đại học cũng không theo kỳ vọng chung như những người khác, không hề có chút mong đợi trở thành trạng nguyên khoa học

tự nhiên của tỉnh năm đó nào, cùng tiến vào học phủ cao nhất trong nước để được đào tạo sâu, hiện nay đang công tác ở tỉnh thành, nghe nói lương một năm lên tới bốn, năm mươi vạn, là một thanh niên cực kỳ ưu tú."

Ông nội, bà nội Khúc và Khúc phụ nghe vậy đều âm thầm gật đầu, dựa vào lời nói của Khúc mẫu, bọn họ đều hiểu đây là một đứa trẻ từ nhỏ tới lớn đều ưu tú.

Tiếp đó, mọi người lại xoay quanh chủ đề Thường Lâm này mà hàn huyên hơn mười phút, sau đó mới kéo chủ đề lại trên người Giang Tuyết.

Bà nội Khúc hỏi: "Đại sư, trước đó cậu có nói cô gái Giang Tuyết này mở một công ty cùng anh em trong nhà ở tỉnh thành Quế tỉnh, không biết đây là công ty gì nhỉ?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Là một công ty môi giới hôn nhân."

Bà nội Khúc kinh ngạc: "Công ty môi giới hôn nhân?"

Ông nội Khúc, Khúc phụ, Khúc mẫu, Khúc Văn Hoa và Khúc Văn Thiến đều có cùng một biểu lộ, kinh ngạc, người trẻ tuổi làm mai mối đã khiến người ta kinh ngạc, mở một công ty môi giới hôn nhân cũng khiến người ta kinh ngạc như vậy.

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của người nhà Khúc gia, Giang Phong nhấp một ngụm trà, hắng giọng nói: "Chuyện đã tới đây, cháu cũng không che giấu nữa, thật ra Giang Tuyết chính là chị ruột của cháu, cháu tên là Giang Phong."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ người nhà Khúc gia đều bị cả kinh tới mức trợn mắt há mồm.

Giang Phong nhìn về phía bà nội Khúc, cười híp mắt hỏi: "Bà nội Khúc, bà cũng là người làm ăn, bà nói xem bằng bản lĩnh tính toán nhân duyên này của cháu, mở một công ty môi giới hôn nhân thì việc buôn bán làm ăn sẽ như thế nào?"

Chương 412: Chuyện Đã Tới Đây, Cháu

Cũng Không Che Giấu Nữa (3)

Bà nội Khúc chấn động trong lòng, bật thốt lên: “Vậy chắc chắn là kiếm lời lớn rồi!”

Khúc phụ khen: “Thật sự là như vậy, dựa vào bản lĩnh này của Giang đại sư, công ty môi giới hôn nhân kia muốn không làm ăn tốt cũng khó ấy chứ!

“Cái này...” Khúc Văn Hoa nhất thời không biết nên nói cái gì.

Giang Phong không cần hắn hỏi đã tự giải thích trước: “Em từ năm trước đã bắt đầu giúp chị gái mình tìm kiếm đối tượng rồi, trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng, dấu chân em đã trải rộng hơn mười tỉnh thành, nhưng vẫn không thể tìm được đối tượng thích hợp với chị mình.

Cho tới hôm nay, đến giúp bà nội Khúc tính toán nhân duyên cho anh Khúc đây, em mới tính ra anh có duyên phận vợ chồng với chị em.

Vốn em chỉ định dắt đường cho hai người, sau đó để hai người tự mình phát triển, có điều thấy anh Khúc hài lòng với chị em như thế, em tiếp tục giấu giếm thân phận có vẻ hơi dư thừa, liền dứt khoát thẳng thắn nói chuyện với mọi người.”

Bà nội Khúc cảm khái: “Giang đại sư, cậu thật sự là khiến chúng tôi kinh ngạc đấy!”

Giang Phong cười nói: “Bà nội Khúc, ông nội Khúc, chú Khúc, cô Khúc, anh Khúc, em gái Khúc, trước đó cháu đã giới thiệu qua về chị mình rồi, bây giờ cháu lại bổ sung thêm hai điểm nữa cho mọi người biết:

Điểm thứ nhất, cha mẹ cháu đều xuất thân nông dân, hiện nay cũng đáp cầu dắt mối giúp người ta ở dưới quê, một tháng cũng có thể kiếm được tám đến mười vạn tiền tiêu.

Điểm thứ hai, công ty môi giới hôn nhân của ba anh em chúng cháu là cuối năm ngoái mới thành lập, cho tới bây giờ đại khái đã

kiếm được hơn nghìn vạn, hơn nữa, việc buôn bán vẫn đang ngày càng tốt lên.

Cháu nói ra những cái này cũng không phải là vì khoe khoang, chỉ là muốn nói rõ một chút, chị cháu, ở tất cả các mặt đều xứng đôi với anh Khúc."

Khúc phụ nghe vậy thì âm thầm gật đầu, bây giờ, ở thế giới này ai có thể kiếm tiền người đó là trâu bò, gia cảnh Khúc gia bọn hắn quả thực không kém, nhưng trong nhà kiếm được nhiều nhất cũng chỉ có nhà máy chế biến thực phẩm do Khúc mẫu mở kia.

Mặc dù quy mô nhà máy chế biến thực phẩm cũng không lớn, mỗi tháng cũng có thể kiếm được khoảng hai mươi, ba mươi vạn.

Những người khác, bao gồm cả giám đốc ngân hàng là Khúc phụ cũng chỉ lĩnh được tiền lương chết.

Mà theo lời nói của Giang đại sư, công ty môi giới hôn nhân cuối năm ngoái mới thành lập, đến bây giờ đã kiếm được hơn một nghìn vạn, bình quân mỗi tháng có thể kiếm được một, hai trăm vạn.

Gia cảnh như vậy, kết hợp với nhà bọn họ, tự nhiên là dư xài.

Khúc phụ có thể nghĩ tới vấn đề này, những người còn lại của Khúc gia tự nhiên cũng nghĩ tới vấn đề này.

Khúc Văn Hoa nghiêm mặt nói: "Em vợ à, bản lĩnh tính toán nhân duyên của cậu, tôi thật sự là bội phục tới mức dập đầu xuống đất, tất nhiên, cậu trong ngàn vạn người có thể chọn trúng tôi, vậy cũng tức là tôi và chị cậu là một cặp trời đất tạo thành, cũng chứng minh cậu vừa ý với người anh rể là tôi này."

Giang Phong vỗ vỗ vai Khúc Văn Hoa, cười ha ha, nói: "Không hổ là anh rể em nhìn trúng."

Thấy hai người đã gọi nhau anh rể em vợ, mấy người Khúc gia không nhịn được mà hai mặt nhìn nhau, đều có loại cảm giác dở khóc dở cười, mấy cái bát tự các thứ còn chưa nhắc đến đâu!

Có điều, điều kiện nhà gái không kém, người nhà Khúc gia cũng

vui vẻ nếu mối hôn sự này thành công.

Thấy Giang Phong đã nhận mình là anh rể, Khúc Văn Hoa hưng phấn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, nói: “Em vợ, vậy nhất định phải nói sở thích của chị em cho anh đấy.”

“Không thành vấn đề.”

Giang Phong lập tức đồng ý, sau đó liền đem toàn bộ sở thích của chị mình một năm một mười nói cho Khúc Văn Hoa.

Chờ nói xong, Giang Phong cũng đã uống xong chén trà, hắn mới đứng lên nhìn mấy vị trưởng bối nhà Khúc gia, nói: “Ông nội Khúc, bà nội Khúc, chú Khúc, cô Khúc, vậy cháu không quấy rầy mọi người nữa.”

Các trưởng bối còn chưa kịp đáp lời, Khúc Văn Hoa đã vội vàng nói lớn: “Em vợ, cậu còn chưa cho anh phương thức liên lạc đâu!”

Giang Phong cười cười: “Suýt nữa quên mất, để em nói, anh ghi lại đi.”

Khúc Văn Hoa vội vàng lấy điện thoại ra.

Giang Phong đọc số điện thoại của mình xong, nói: “Anh rể, đây là số di động của em, ngày mai em sẽ về Quế tỉnh, anh có muốn đi cùng em đến gặp chị em hay không?”

Khúc Văn Hoa một bên lưu lại số điện thoại vừa ghi, một bên gật đầu: “Được, vừa lúc một cái án anh phụ trách cũng đã kết thúc hôm qua, anh sẽ cùng em về Quế tỉnh gặp gỡ chị em một chút.”

“Ông nội Khúc, bà nội Khúc, chú Khúc, cô Khúc, em gái Khúc, mọi người có muốn cùng tới không?” Giang Phong hỏi từng người một.

Mấy người Khúc gia hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không ngờ tới hôn sự này sẽ tiến triển nhanh như vậy, cuối cùng, ông nội và bà nội Khúc cũng bày tỏ muốn đi cùng.

Ông nội Khúc là công nhân trong xí nghiệp nhà nước, đã sớm về hưu ở nhà, đang rảnh rỗi đến phát khùng đây!

Mà bà nội Khúc lại là bà chủ của nhà máy chế biến thực phẩm, công xưởng này đã mở được không ít năm, đã sớm đi vào quỹ đạo, bà làm bà chủ mười ngày nửa tháng không đến công xưởng cũng không có việc gì.

Chỉ có Khúc phụ, Khúc mẫu và Khúc Văn Thiến vì công việc mà quả thật không đi được, cộng thêm đã có hai vị trưởng bối trong nhà đi, bọn họ có đi hay không cũng không quan trọng.

Sau khi quyết định xong mọi chuyện, Giang Phong liền chào hỏi ông nội và bà nội Khúc gia: "Vậy cháu đi trước đây, ngày mai sau khi ăn sáng xong, cháu sẽ lái xe tới đón mọi người."

Ông nội và bà nội Khúc đều gật đầu nói được.

Khúc Văn Hoa thì đã cực kỳ nhập tâm vào nhân vật: "Em vợ, em đi thong thả nhé."

Khúc phụ, Khúc mẫu và Khúc Văn Thiến cũng nhộn nhịp chào hỏi: "Giang đại sư, hẹn gặp lại!"

"Vâng, hẹn gặp lại mọi người!"

Chương 413: Chuyện Tìm Đối Tượng Cứ Giao Cho Người Mai Mối Chuyên Nghiệp Người Ta Đi

Ngày 21 tháng 4 năm 2023, thứ sáu.

Buổi trưa, ở nhà hàng nào đó của thành phố Hàng Châu.

Lăng Lỵ hiếm khi không ăn trưa với ba mà ăn cơm cùng Trình Quốc An.

Từ sau khi người mai mối Giang Phong này giới hiệu hai người với nhau, Lăng Lỵ và Trình Quốc An lại gặp nhau mỗi ngày một lần, hoặc cùng ăn trưa, hoặc cùng ăn tối.

Liên tục mấy ngày, hai người cũng xem như quen thuộc.

"Lỵ Lỵ, ngày mai thứ bảy, chắc em không cần phải đi làm chứ?" Trình Quốc An hỏi.

Lăng Lỵ nói: "Vâng, không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, em được nghỉ ngày mai và ngày kia."

Trình Quốc An uống một ngụm trà, nhìn Lăng Lỵ lớn mật đưa ra lời mời: "Ngày mai, anh sẽ đi dã ngoại ở khu trại Camp Điều Khê trong thành cổ, anh có thể mời em đi cùng không?"

Lăng Lỵ liếc nhìn anh ta hỏi: "Khu trại Camp Điều Khê ở thành cổ nằm ở chỗ nào vậy?"

Trong lòng Trình Quốc An hơi căng thẳng nhưng cố ra vẻ bình tĩnh đáp: "Khu trại Camp Điều Khê nằm trong khu thắng cảnh ở thành cổ Sơn Trấn của khu XX. Ở đó có đầy đủ các phương tiện, các trang phụ ban đêm như lều vải, thảm len, gối, đèn đi đêm, túi ngủ đều có thể thuê, cũng có thể tìm các trang bị nhỏ để dã ngoại như cần câu cá, bàn vân vân, cảm giác trải nghiệm vẫn không tệ.

Đương nhiên, chúng ta cũng có thể tự mang theo.

Phong cảnh ở đó rất đẹp, suối Bắc Điều chậm rãi chảy qua, bên bờ có các tảng đá, hòn cuội tinh tế, có thể đốt lửa trại, ngẩng đầu là bầu trời sao, còn có món nướng đặc sắc, xem phim ngoài trời..."

Lăng Lỵ chờ Trình Quốc An kể xong, chậm rãi gật đầu nói: "Được, ngày mai để em được mở mang kiến thức về tài câu cá của anh đi. Nướng cá câu được ăn cũng là cảm giác khác đấy."

"Được, ngày mai em cứ xem anh. Chỉ cần trong sông có cá, anh nhất định có thể câu được nó."

Nói đến câu cá, trên mặt Trình Quốc An đầy tự tin, sau đó lại hỏi: "Lỵ Lỵ, vậy chờ buổi chiều em hết giờ làm, chúng ta cùng ăn tối, sau đó cùng đi mua trang dị dã ngoại nhé?"

Lăng Lỵ gật đầu nói: "Được!"

...

Tỉnh Loan.

Thành phố nào đó.

Hai người đẹp một lớn một nhỏ đang thảo luận về chuyện đi đâu du lịch vào kỳ nghỉ hè.

Đây là hai mẹ con, người mẹ tên là Liễu Vân Tình, năm nay 37 tuổi, đã ly dị, là một giáo viên trường cấp ba.

Con gái Dương Khởi Nga, năm nay 13 tuổi, học lớp sáu.

"Con gái, chỉ cần thành tích kiểm tra học lực cơ bản của con ở trong nước xuất sắc, vậy tới kỳ nghỉ hè con muốn đi đâu chơi, mẹ sẽ dẫn con đi tới đó chơi." Liễu Vân Tình vì khích lệ con gái, đưa ra cam kết.

Ánh mắt Dương Khởi Nga sáng lên: "Thật ạ?"

Liễu Vân Tình mỉm cười nói: "Đương nhiên là thật rồi, chẳng lẽ mẹ còn lừa con sao?"

Dương Khởi Nga vui mừng nói: "Vậy con muốn đi thành phố ở tỉnh Quế C chơi. Con nghe ông ngoại nói, tổ tiên của chúng ta chính là từ quế thành phố C chuyển đến tỉnh Loan, nơi đó có phong cảnh thác nước có một không hai, rất đẹp."

Liễu Vân Tình gật đầu nói: "Được, không thành vấn đề, chỉ cần thành tích kiểm tra học lực cơ bản của con ở trong nước xuất sắc, vậy tới kỳ nghỉ, mẹ sẽ dẫn con tới thành phố C tỉnh Quế chơi vui vẻ mấy ngày."

Dương Khởi Nga hưng phấn nói: "Mẹ, vậy chúng ta cứ quyết định như vậy nhé."

Liễu Vân Tình mỉm cười nói: "Chắc chắn rồi."

...

Từ thành phố Kim Quỹ đến thành phố tỉnh Quế gần hai nghìn cây số, đi khoảng cách xa như vậy nếu không nghỉ ngơi giữa đường, chạy thẳng tới đó thì quá vất vả.

Bởi vậy, hai người Giang Phong và Khúc Văn Hoa thay phiên nhau

lái xe, lúc lái tới thành phố ở tỉnh Tương, đã dừng lại nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, bọn họ ăn sáng xong lại tiếp tục lái xe đi.

Khi tiến vào tỉnh Quế, Giang Phong mỉm cười hỏi: "Ông nội Khúc, bà nội Khúc, các người chắc hẳn mới lần đầu tiên tới tỉnh Quế chúng cháu nhỉ?"

Bà nội Khúc xúc động nói: "Đúng vậy, mấy chục năm, ông ta còn thật sự chưa tới tỉnh Quế đâu!"

Ông nội Khúc nói: "Tỉnh Quế ngay bên cạnh tỉnh Việt, chúng tôi thật ra đã đi qua hai ba lần."

Giang Phong mỉm cười nói: "Đây là chuyện bình thường, quốc gia chúng ta có 34 khu hành chính cấp tỉnh, không mấy người có thể thật sự đi khắp 34 khu hành chính cấp tỉnh này đâu. Có vài tỉnh, thậm chí cả đời cũng chưa từng đi."

Khúc Văn Hoa nói: "Tôi cũng mới lần đầu tiên tới đấy. Ấn tượng của tôi về tỉnh Quế tôi dường như chỉ là thành phố B và thành phố C, một nơi nổi tiếng về món bún ốc, một nơi nổi tiếng về cảnh thác nước."

Giang Phong than thở: "Không có cách nào, ở trong phạm vi toàn quốc, thành phố tỉnh Quế thật sự không có bao nhiêu cảm giác tồn tại, chủ yếu là kinh tế quá lạc hậu. Nếu không phải tỉnh Quế và tỉnh Việt tạo thành “hai Quảng', ít nhiều gì cũng mượn danh tiếng của tỉnh Việt, nếu không sợ rằng danh tiếng của tỉnh Quế còn chẳng bằng bây giờ đâu!

Còn là tỉnh Tô các anh lợi hại, tổng GDP gần với tỉnh Việt, xếp vị trí thứ hai. GDP bình quân chỉ kém phía bắc, xếp thứ ba. Mà phát triển cân đối, xách riêng mỗi thành phố ra đều có thể năng lực, thật sự quá mạnh mẽ."

Chương 414: Chuyện Tìm Đối Tượng Cứ Giao Cho Người Mai Mối Chuyên Nghiệp Người Ta Đi (2)

Lời nói này làm ông cháu nhà họ Khúc nghe xong mặt mày hớn hở, đây đúng là điểm khiến bọn họ tự hào. Giống như tỉnh Việt, cho dù tổng sản lượng GDP liên tục đứng đầu cả nước trong 33 năm, nhưng nếu xét về GDP bình quân lại kém xa tỉnh Tô bọn họ!

Mà thành phố tỉnh Việt phát triển lại phân hóa thành hai thái cực, có nghìn tỷ đô la như Thâm Quyến, Quảng Châu, Phật Sơn và Đông Quản, lại có những thành phố qua đường như Vân Triều, Hà Sán Mai, v.v. thực lực kinh tế không đáng để nhắc đến.

Bọn họ nói chuyện phiếm suốt dọc đường, từ xếp hạng tổng sản lượng GDP tới GDP bình quân ở các tỉnh, kéo dài đến xếp hạng tổng sản lượng GDP tới GDP bình quân ở các quốc gia.

Nói chuyện GDP xong lại không thể tránh khỏi nói chuyện thực lực quân sự của các quốc gia, mấy người trời nam đất bắc nghĩ đến chuyện gì là nói chuyện đó.

Trong lúc vô tình, bọn họ đã đến thành phố tỉnh Quế.

...

Năm giờ chiều.

Ở nhà hàng XX.

Ba anh em Giang Phong mời ba người nhà họ Khúc ăn cơm ở đây.

Vào giây phút gặp được người thật Giang Tuyết, Khúc Văn Hoa lại giống như Đoàn Dự nhìn thấy tỷ tỷ thần tiên, nói khoa trương chính là sắp chảy nước miếng, dùng từ vừa gặp đã yêu cũng không đủ hình dung sự yêu thích của anh ta đối với Giang Tuyết.

Ánh mắt nóng bỏng kia làm người giỏi ăn nói như Giang Tuyết cũng không chịu được.

Cho dù Khúc Văn Hoa biểu hiện giống như chưa từng gặp phụ nữ, nhưng ấn tượng đầu tiên của Giang Tuyết về anh ta vẫn còn tạm được.

Dù sao em trai nhà mình tính nhân duyên ở trình độ gì, không ai

biết rõ hơn cô. Nếu em trai đã tự mình lựa chọn người đàn ông trước mắt này cho cô, vậy cô không cần cân nhắc gì nữa, chỉ cần nhìn thuận mắt là OK.

Mà ngoại hình của Khúc Văn Hoa đều là soái ca cùng cấp với Giang Phong, cũng trên thẩm mỹ quan của Giang Tuyết, tất nhiên nhìn rất thuận mắt.

Mức điểm xứng đôi cao tới 97 điểm, vậy thật sự không thể nói đùa được đâu.

Sau khi hai bên chào hỏi xong, Khúc Văn Hoa lại phát ra tất cả hỏa lực, nói chuyện với Giang Tuyết.

Ông nội Khúc và bà nội Khúc chưa từng thấy cháu trai để ý cô gái nào như vậy, hai người liếc nhìn nhau, đều không khỏi mỉm cười.

Bọn họ cực kỳ thỏa mãn về cô gái Giang Tuyết này, dáng người ngoại hình đều là lựa chọn tốt nhất, cách đối nhân xử thế cũng không tầm thường, sự nghiệp còn ném cháu trai mấy con phố.

Nếu cháu trai lớn nhà mình có thể cưới cô ấy về làm vợ, vậy thật sự là nhờ phúc kiếp trước tu luyện.

"Ông nội Khúc bà nội Khúc, món gà luộc được xem là một món ăn đặc sắc trong nhà hàng này, vừa thơm vừa mềm lại chính tông, ăn rất ngon, đặc biệt là gia vị chấm này được điều chế rất tuyệt, các người nếm thử xem có phù hợp với khẩu vị không." Giang Phong mỉm cười giới thiệu.

"Ừ, chúng ta nếm thử xem."

Ông nội Khúc và bà nội Khúc đều gắp thịt gà và chấm gia vị ăn thử.

"Ồ, mùi vị quả thật không tệ, thịt gà không cứng không khô, thơm mềm, cho dù là người lớn tuổi vẫn nhai được. Gai vị chấm có mùi thơm khiến người ta phải lưu luyến." Ông nội Khúc hết lời khen ngợi.

Bà nội Khúc cũng khen liên tục, nói thẳng chưa ăn qua món gà luộc nào ngon như vậy.

Tiếp theo, Giang Phong không ngừng mời hai người già dùng bữa, chờ năm món thức ăn được đưa lên, hắn mới lên tiếng: "Ông nội Khúc bà nội Khúc, bởi vì ngày mùng một tháng năm anh trai cháu sẽ làm tiệc cưới ở quê, cho nên dạo này ba mẹ cháu rất bận rộn, không thể tới gặp mặt hai ông bà, mong ông bà đứng trách."

"Giang đại sư quá khách sáo rồi." Ông nội Khúc vừa cười vừa nói.

"Anh cậu sắp cưới, không biết chị dâu cậu ở đâu?" Bà nội Khúc hỏi.

Giang Phong đáp: "Chị dâu cháu cũng là người ở huyện Bách Lương chúng cháu, trước mắt đang làm bác sĩ ở tỉnh thành này."

Bà nội Khúc nói: "Làm bác sĩ rất tốt, mỗi người đều sẽ có lúc bị bệnh, đi bệnh viện khám rắc rối lắm, chỉ cần là người từng qua đều hiểu. Mà trong nhà có một bác sĩ, vậy có thể thuận tiện hơn nhiều."

Giang Phi mỉm cười nói: "Bác sĩ quả thật rất tốt, chỉ là quá bận, mỗi ngày đều chạy vượt quá mức chịu đựng, mà kỳ nghỉ cũng rất ít."

Bà nội Khúc gật đầu nói: "Đúng vậy. Bà có một đứa cháu cũng là bác sĩ, bận rộn mấy ngày không về nhà cũng là chuyện bình thường."

Tiếp theo, hai anh em chào hỏi ông nội Khúc và bà nội Khúc.

Về phần Khúc Văn Hoa và Giang Tuyết, hai người càng nói chuyện càng hợp, lại giống như Dương Quá và Tiểu Long Nữ trong trong đại hội anh hùng, hoàn toàn chìm đắm ở trong thế giới hai người.

...

Cùng lúc đó.

Khu trại Camp Điều Khê ở thành cổ thành phố Hàng.

Hai cái lều nhỏ liên kết với nhau, phía trước đặt một cái bàn thuê về, trên đó bày đầy các đồ nướng, dễ thấy nhất trong đó chính là con cá nướng lớn được đặt ở giữa bàn.

Con cá nướng này là do Trình Quốc An câu được lúc chiều, nhờ đầu bếp trong khu trại nướng giúp.

Lăng Lỵ ăn đồ nướng và uống bia cùng Trình Quốc An, nhìn từng lều vải nhỏ và không ít du khách, cảm giác thật sự rất mới lạ.

Chương 415: Chuyện Tìm Đối Tượng Cứ Giao Cho Người Mai Mối Chuyên Nghiệp Người Ta Đi (3)

"Sao hả? Chắc em chưa từng trải nghiệm qua cuộc sống dã ngoại như vậy nhỉ?" Trình Quốc An mỉm cười hỏi.

Lăng Lỵ gật đầu nói: "Đúng là lần đầu tiên em trải nghiệm cuộc sống như thế. Lúc em còn nhỏ, ba mẹ em bận tới mức không thể phân thân. Sau khi em lớn lên cũng bận công việc, bạn bè cũng không nhiều, không ai mời em tham gia hoạt động cắm trại nơi dã ngoại như vậy. Cho nên, cho dù em đã sớm biết có hoạt động cắm trại dã ngoại nhưng chưa từng trải nghiệm lần nào."

"Cái này cho em." Trình Quốc An gắp một miếng cá mềm đưa cho Lăng Lỵ.

"Cảm ơn!" Lăng Lỵ cám ơn.

"Anh lại thường cắm trại nơi dã ngoại, có đôi khi đi cùng bạn, nhưng phần lớn thời gian đều đi một mình." Trình Quốc An nói.

Lăng Lỵ kinh ngạc nói: "Anh cắm trại nơi dã ngoại một mình à?"

Trình Quốc An mỉm cười nói: "Thật ra có đôi lúc anh ra ngoài câu cá, cảm giác đi qua đi lại quá lãng phí thời gian, nên dứt khoát mang theo các trang bị cắm trại dã ngoại cần thiết, trực tiếp nghỉ ở bên hồ, chờ hôm sau trời sáng sẽ câu cá tiếp. Kỷ lục lâu nhất của anh là cắm trại một mình liên tục một tuần trên đập nước Thanh Sơn."

Lăng Lỵ trợn tròn mắt nói: "Một mình cắm trại, anh không sợ sao?"

Trình Quốc An mỉm cười nói: "Nếu là mười mấy năm trước, khi đó trị an còn chưa tốt, quả thật không thích hợp đi cắm trại một mình lâu như vậy. Chẳng qua mấy năm gần đây trị an càng lúc càng tốt, lại thêm anh quanh năm câu cá cũng có rèn luyện, người bình thường thật sự không phải là đối thủ của anh, cho nên anh mới dám yên tâm cắm trại ở nơi hoang dã."

Lăng Lỵ nghiêm túc nói: "Cho dù mấy năm qua trị an đúng là tốt hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn phải chú ý an toàn. Bất kể là thời đại nào cũng không thiếu những kẻ cặn bã trong xã hội, ba em như vậy mà còn có người từng làm ông ấy bị thương, cho nên không thể bỏ qua vấn đề an toàn được. Sau này, nếu anh thật sự muốn đi cắm trại, tốt nhất nên đi cùng bạn, như vậy có thể chiếu cố lẫn nhau."

Trình Quốc An gật đầu nói: "Được, anh nghe em."

Lăng Lỵ nghe vậy thì mỉm cười, cuộc sống cắm trại trước mắt còn rất thú vị. Không biết buổi tối ngủ ở trong lều sẽ có cảm giác thế nào?

...

Trong khu dân cư nào đó ở thành phố Hàng, ba người nhà họ Vinh đang ăn cơm chiều.

Mẹ Vinh hỏi: "Con trai, chuyện mẹ nói với con lần trước, con có để tâm không đấy?"

Vinh Hoa (bác sĩ thiên tài đặc biệt đẹp trai kia) nói: "Mẹ, mẹ nói chuyện nào ạ?"

Mẹ Vinh nhíu mày, đặt đũa xuống nói: "Chính là chuyện bảo con mau tranh thủ thời gian kiếm người yêu đi. Con đừng nói với mẹ, con vẫn vậy, không có hành động gì nhé."

Vinh Hoa ho khan vài tiếng, nói: "Mẹ, chuyện này đâu thể miễn cưỡng được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi. Con chưa gặp được cô gái nào khiến con rung động, điều này chứng tỏ duyên phận của con còn chưa tới."

Ba Vinh liếc nhìn anh ta: "Con còn chẳng muốn kiếm vợ, lấy đâu ra

duyên phận chứ?"

Mẹ Vinh nói: "Ba con nói đúng. Lúc trước con lên ti vi, có bao nhiêu cô gái xinh đẹp chủ động đến tìm con nhưng con chẳng để ý tới người nào. Con như vậy thì lấy đâu ra duyên phận hả?"

Vinh Hoa dứt khoát cúi đầu mải miết ăn cơm, không nói gì nữa.

Ba Vinh và mẹ Vinh liếc nhìn nhau, hai vợ chồng đều cảm thấy đau đầu. Con trai bọn họ điểm nào cũng tốt, xuất sắc đến không thể tưởng tượng nổi, ngoài ba mươi tuổi đã là một bác sĩ Phó chủ nhiệm đặc biệt nổi tiếng trong bệnh viện tuyến ba.

Khuyết điểm duy nhất là không biết cách tìm vợ, năm nay đã 32 tuổi còn chưa có nổi một người bạn gái, nói ra thậm chí chẳng bằng một học sinh trung học.

Quan trọng là anh ta còn không sốt ruột. Dựa theo tính tình và thái độ của anh ta, nếu không giục anh ta, ba Vinh mẹ Vinh muốn ôm cháu trai, sợ rằng còn xa mới thấy được.

Thậm chí, ngay cả giục cũng không có tác dụng.

Thấy con trai không lên tiếng, mẹ Vinh không nhịn được nói: "Con trai, mẹ vẫn tìm người nhờ mai mối cho con đi. Lần trước, mẹ đã nói với con, ở tỉnh Quế có người mai mối đặc biệt lợi hại, chúng ta nhờ cậu ta xem xét đối tượng giúp, chắc sẽ có hiệu quả đấy."

Vinh Hoa toát mồ hôi nói: "Mẹ, không cần mời người mai mối đâu. Sau này, con chú ý hơn là được rồi mà."

Mấy năm qua, mẹ Vinh giục con trai tìm đối tượng không ít lần, đáng tiếc vẫn không có hiệu quả. Bây giờ, bà vừa nghe con trai nói vậy, liền biết anh ta mượn cớ mà thôi, bà càng kiên quyết mời người mai mối cho con trai hơn.

"Con trai, con tự tim có hiệu suất quá thấp, mẹ vẫn mời người mai mối cho con thì tốt hơn."

Ba Vinh và mẹ Vinh đã thống nhất cùng mặt trận, ông ta nghe vậy lại phụ họa: "Đúng vậy, con trai cứ đi làm, chuyện tìm đối tượng cứ giao cho người mai mối chuyên nghiệp đi!"

Mẹ Vinh không để cho con trai có cơ hội từ chối, trực tiếp quyết định luôn: "Lời nói không bằng hành động, ngày mai mẹ sẽ lên đường tới tỉnh Quế, mời Giang đại sư kia ra mặt xem xét một đối tượng giúp con."

Vinh Hoa: "..."

Chương 416: Sau Ông, Thế Gian Lại Không Có Dương Quá Nữa

Ban đêm.

Trong chuỗi khách sạn nào đó.

Bà nội Khúc đang nói chuyện video với con dâu.

"Ba mẹ đã gặp được người rồi, trông bên ngoài không khác với trong ảnh là mấy, lái một chiếc Maserati, khí chất rất tốt, làm cháu trai mẹ mê đến sắp quên mất mình họ gì rồi!" Bà nội Khúc mặt mày hớn hở nói.

Khúc mẫu vội vàng hỏi tới: "Mẹ, thái độ cô gái nhà người ta thế nào?"

Bà nội Khúc vui vẻ mỉm cười nói: "Thái độ rất tốt, lúc ăn cơm tối nay nói chuyện rất hợp với cháu trai mẹ, bây giờ hai người vẫn đang hẹn hò đấy!"

Khúc mẫu cao hứng nói: "Xem tình hình này, cuộc hôn nhân này thật sự có thể thành à?"

Bà nội Khúc gật đầu nói: "Tám chín phần là có thể thành."

Khúc mẫu xúc động nói: "Duyên phận này đúng là quá tuyệt rồi!"

Bà nội Khúc cũng xúc động nói: "Đúng vậy, nếu ngày đó mẹ không xuống tính nhân duyên cho Văn Hoa, vậy hai người bọn họ lại không thể có cơ hội quen biết nhau."

Mẹ chồng con dâu đều xúc động một lúc, sau đó lại nói chuyện

phiếm thêm mấy phút, mới ngắt video.

...

Chủ nhật, ngày 23 tháng 4 năm 2023.

Tám giờ sáng, ba anh em Giang Phong ăn sáng uống trà với ba ông cháu nhà họ Khúc, còn ăn đến chín rưỡi, Giang Phong mới lái xe đưa bọn họ đến sân bay.

Ba ông cháu nhà họ Khúc phải về.

Hôm qua mới đến, hôm nay đã đi, có thể nói là tới vội đi cũng vội.

Vào lúc chia tay, Giang Phong mỉm cười nói với Khúc Văn Hoa: "Anh rể, bản thân anh phải cố gắng lên, hy vọng lần sau chúng ta gặp mặt, chính là lúc anh bàn bạc chuyện cưới hỏi với chị gái em đấy."

Khúc Văn Hoa cười ha ha nói: "Em vợ yên tâm, anh rể sẽ không khiến cho em phải thất vọng đâu."

Lúc này, Giang Phong mới nhìn về phía hai ông bà nhà họ Khúc, mỉm cười nói: "Ông nội Khúc bà nội Khúc, vậy cháu chúc mọi người thuận lợi bình an, lần sau lại tới tỉnh Quế chúng cháu, cháu sẽ dẫn mọi người đi trải nghiệm thế nào là cảnh thác nước, núi non tuyệt đẹp ở thành phố C của tỉnh Quế."

"Giang đại sư có lòng rồi, rất cảm ơn ngài đã tiếp đón."

"Không cần khách sáo!"

Hai bên khách sáo một lúc, thấy ba người nhà họ Khúc vào nhà ga sân bay, Giang Phong mới lái xe rời đi.

...

Buổi trưa.

Ở quán ăn riêng nào đó, Bạch Tử An bố trí một bàn đón gió tẩy trần cho bạn.

Người bạn của Bạch Tử An chính là hiệu trưởng Cổ từng đoạt hai lần ảnh đế ở Hương Giang, được khen là "cuồng ma xây trường", ông ta cũng là một trong những minh tinh có năng lượng tích cực nhất của giới giải trí.

Trước khi ăn, Bạch Tử An cầm cốc rượu lên nói: "Hiệu trưởng Cổ, chén rượu thứ nhất này mời anh, cảm ơn anh đã cống hiến lớn cho tỉnh Quế chúng ta như vậy."

Hiệu trưởng Cổ cầm cốc rượu lên cụng một cái với anh ta, khiêm tốn nói: "Giáo sư Bạch quá khen, tôi chỉ cố chút sức mỏng mà thôi, chưa thể nói tới cống hiến gì."

"Hiệu trưởng Cổ, ở trước mặt tôi người lương thiện như anh không cần giả vờ khiêm tốn nữa. Không nói cả nước, chỉ nói tỉnh Quế chúng ta, anh đã quyên tặng mười mấy trường tiểu học hi vọng, đó đều là việc thiện lớn tạo phúc cho xã hội, dù khen anh thế nào cũng không quá."

Nói đến đây, Bạch Tử An nâng cốc uống cạn, sau đó hỏi: "Hiệu trưởng Cổ, ngày mai anh tham gia nghi lễ cắt băng khánh thành, chắc là trường tiểu học hy vọng anh quyên tặng thứ 137 nhỉ?"

Hiệu trưởng Cổ cũng nâng cốc uống cạn, đáp: "Ừ, là trường thứ 137."

Bạch Tử An giơ ngón tay cái lên nói: "Bội phục!"

Hiệu trưởng Cổ là người chân chính để tâm làm từ thiện, chứ không phải lấy danh nghĩa làm từ thiện để tuyên truyền cho mình, vì vậy ông ta không muốn nói nhiều về chuyện quyên tặng trường tiểu học hy vọng.

Lại nói sang chuyện khác: "Giáo sư Bạch, khoảng thời gian trước cậu gửi WeChat cho tôi, nói khi nào có thời gian rảnh tới tìm cậu nói chuyện. Dạo đó tôi đang bận quay phim, cho nên không trả lời cậu được. Không biết cậu có chuyện gì muốn nói với tôi vậy?"

"Tôi có một việc vui muốn nói cho anh biết, tôi kết hôn rồi!" Bạch Tử An vừa múc canh, vừa nói.

"Vậy đúng là chuyện vui lớn rồi, người phụ nữ nào tinh mắt như

vậy?"

"Nói ra có thể anh không tin, thật ra vợ tôi là do một người mai mối giới thiệu cho tôi."

"Giáo sư Bạch, cậu không nói đùa chứ? Với thân phận của cậu, tìm đối tượng còn phải mời người mai mối giới thiệu à?" Hiệu trưởng Cổ nghe vậy thật sự hơi kinh ngạc, ông ta biết rõ thân phận người bạn này của mình. Ba chính là quan chức cao cấp của tỉnh, anh ta là con cháu cán bộ cao cấp tên xứng với thực.

Bạch Tử An mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, người mai mối tôi mời tới không phải là người mai mối bình thường. Cậu ta có bản lĩnh trên phương diện tính toán về nhân duyên này thật sự không ai bằng. Chuyện lúc trước tôi muốn nói, chính là nghĩ hiệu trưởng Cổ đến bây giờ vẫn còn độc thân, làm bạn tôi thấy cần phải giới thiệu cho anh một người mai mối có thực lực cực mạnh."

"Bản lĩnh suy tính về nhân duyên không ai bằng? Cái này có ví dụ nào chứng minh không?" Hiệu trưởng Cổ hỏi.

Chương 417: Sau Ông, Thế Gian Lại Không Có Dương Quá Nữa (2)

"Người mai mối tôi nói là họ Giang, chúng tôi đều gọi cậu ta là Giang đại sư, sở dĩ nói cậu ta có năng lực suy tính về nhân duyên không ai bằng, là vì..." Bạch Tử An nói ra từng chuyện của Giang Phong.

Hiệu trưởng Cổ càng nghe càng kinh ngạc: "Quả thật là thế giới rộng lớn không thiếu những điều kỳ lạ. Thật sự chưa từng có ai có có năng lực suy tính về nhân duyên như Giang đại sư kia, khó trách cậu lại mời người đó làm mai cho cậu."

Bạch Tử An liên tục gật đầu nói: "Đúng vậy, lần đầu tiên giám đốc Uông giới thiệu Giang đại sư cho chúng tôi quen biết, chúng tôi đều không tin cậu ta lợi hại như vậy, cho đến khi lập tức nghiệm chứng, chúng tôi mới tâm phục khẩu phục.

Hiệu trưởng Cổ, không nói dối gì anh, tôi vô cùng hài lòng với đối tượng do Giang đại sư giới thiệu cho tôi. Đây cũng là nguyên nhân tôi nhanh chóng tổ chức đám cưới như vậy.

Chúng ta cũng xem như bạn lâu năm, tôi thật lòng đề cử Giang đại sư cho anh, hy vọng anh có thể mời cậu ta ra mặt, thay anh xem xét một đối tượng thích hợp với anh."

Hiệu trưởng Cổ im lặng một lát, nói: "Tôi vốn đã hết hy vọng với hôn nhân, dù sao năm nay tôi đã 53 tuổi, muốn tìm một đối tượng thích hợp càng ngày càng khó. Nhưng nghe cậu nói vậy, tôi cũng rất tò mò về năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư này, vậy tôi mời cậu ta ra mặt thử xem?"

Bạch Tử An khích lệ nói: "Vậy cứ đi xem thử đi. Với năng lực thần kỳ của Giang đại sư kia, tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng đâu."

Hiệu trưởng Cổ thật sự bị thuyết phục. Ông ta 53 tuổi còn chưa kết hôn, không có nghĩa là ông ta không muốn kết hôn, ngược lại ông ta rất hướng tới một cuộc hôn nhân và con cái.

Chỉ là duyên phận không tới, vẫn không gặp được người nào thích hợp để chung sống cả đời.

"Được, vậy cứ thử xem."

Bạch Tử An nhìn đồng hồ, nói: "Vậy chúng ta ăn cơm trước, chờ ăn cơm xong, tôi lại gọi điện thoại cho Giang đại sư, hẹn cậu ta ra uống trà, anh thấy thế nào?"

Hiệu trưởng Cổ gật đầu nói: "Được, do cậu bố trí."

...

Khi mẹ Vinh đến sân bay tỉnh Quế thì đã gần trưa, bà ta bắt xe đi tới gần ga tàu hỏa, tùy tiện tìm nơi ăn bữa trưa, lại căn cứ trên hướng dẫn đi về phía văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Đại khái hơn mười phút sau, mẹ Vinh đã đi tới cửa văn phòng môi giới hôn nhân.

Lúc này, có lẽ mọi người đều bận ăn cơm trưa, cho nên trong văn phòng môi giới hôn nhân không có một người khách nào.

Lúc mẹ Vinh đi vào, thấy bên trong có hai người, một người ở đại sảnh tiếp khách, một người ở trong văn phòng.

Ở đại sảnh tiếp khách chính là một người thanh niên bị bỏng ở mặt. Mẹ Vinh biết cậu ta hẳn là người anh hùng xông vào biển lửa cứu người kia. Chỉ cần là người quan tâm tới Giang đại sư đều biết chuyện này.

Về phần người ở trong văn phòng, bà ta đoán chắc là Giang đại sư mà mình muốn tìm.

"Xin chào, hoan nghênh quý khách ghé thăm!" Mẹ Vinh vừa đi vào văn phòng môi giới hôn nhân, người anh hùng xông vào biển lửa kia đã chào hỏi.

"Chào cậu, tôi tới từ thành phố Hàng, muốn tìm bạn trăm năm cho con trai tôi, xin hỏi có Giang đại sư ở đây không?" Mẹ Vinh hỏi.

"Có."

Lam Chí Huy mỉm cười đáp một câu, sau đó cầm lấy một bảng thông tin nói: "Đây là bảng thông tin tìm bạn trăm năm, mời dì điền thông tin cặn kẽ của con trai dì lên đó."

Mẹ Vinh hỏi: "Tôi muốn nhờ Giang đại sư làm mai mối thay con trai tôi, không biết có được không?"

Lam Chí Huy nói: "Dì yên tâm, khách hàng của văn phòng môi giới hôn nhân chúng cháu đều do Giang đại sư giúp đỡ xứng đôi, về phần cuối cùng hồng nương giúp đỡ tác hợp là ai, lại phải xem văn phòng môi giới hôn nhân bố trí."

Mẹ Vinh khẽ gật đầu, nhận lấy bảng thông tin bắt đầu điền theo yêu cầu.

Bởi vì phía trên bảng thông tin viết rõ ràng, thông tin điền lên phải thật một trăm phần trăm, không thể lừa gạt, bằng không văn phòng môi giới hôn nhân từ chối tiếp đón, cho nên mẹ Vinh lại thành thật điền thông tin, gặp phải chỗ nào không biết rõ còn đặc

biệt gọi điện thoại hỏi thăm con trai.

Khoảng nửa giờ, mẹ Vinh mới điền xong thông tin của con trai.

Lam Chí Huy nhận lấy bảng thông tin, nói: "Dì, dì ở đây chờ một lát, cháu cầm tài liệu vào cho ông chủ xét duyệt, chờ xét duyệt thông qua, chúng ta sẽ ký hợp đồng."

Mẹ Vinh mỉm cười nói: "Được."

Vì vậy, Lam Chí Huy lại đi gõ cửa, được ông chủ đồng ý mới đẩy cửa bước vào trong.

Trong văn phòng, Giang Phong đang tìm kiếm đối tượng ghép đôi cho khách, sau đó lần lượt nhập thông tin của đối tượng ghép đôi vào laptop, lại in ra, hắn đã làm công việc như vậy rất thành thạo, hiệu suất cực cao.

"Ông chủ, đây là tài liệu khách vừa điền, anh xét duyệt xem." Lam Chí Huy vừa chuyển bảng thông tin vừa nói.

Giang Phong nhận lấy bảng thông tin, khi lật xem, phát hiện đối phương đến từ thành phố Hàng, không khỏi quan tâm hơn. Đợi đến khi xem xong thông tin, mới lên tiếng: "Thông tin không có vấn đề gì, có thể ký hợp đồng."

Chương 418: Sau Ông, Thế Gian Lại Không Có Dương Quá Nữa (3)

"Được, ông chủ!"

Chờ Lam Chí Huy ra ngoài ký hợp đồng với khách xong, Giang Phong tìm kiếm người xứng đôi cho người khách tên là Vinh Hoa này, phát hiện điểm xứng đôi không cao, lại đứng dậy đi ra khỏi văn phòng.

"Dì, đây chính là ông chủ của chúng cháu, cũng chính là Giang đại sư mà dì muốn tìm." Thấy ông chủ đi ra, Lam Chí Huy rất có ánh mắt giới thiệu.

Mẹ Vinh vội vàng chào hỏi: "Chào Giang đại sư, tôi ở thành phố Hàng cũng biết tới tên ngài, lần này tôi đặc biệt tới mời ngài làm mai mối thay cho con trai tôi."

Giang Phong cũng khách sáo nói: "Chào dì, tôi đã xem qua thông tin của con trai dì, đặc biệt xuất sắc. Ngày mùng một tháng năm, tôi sẽ đặc biệt tới thành phố Hàng một chuyến, xem thử có thể tìm được một đối tượng thích hợp với con trai dì ở địa phương không."

Mẹ Vinh nghe vậy thì ngạc nhiên nói: "Vậy thì tất nhiên là tốt rồi, tất cả lại nhờ cậy Giang đại sư!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Dì không cần khách sáo, đây là chuyện tôi phải làm."

Tiếp theo, mẹ Vinh sảng khoái trả tiền ký hợp đồng, sau đó thỏa mãn rời đi.

Nhìn theo mẹ Vinh rời đi, Giang Phong lại quay về văn phòng tiếp tục công việc còn dang dở của hắn.

Đến hai giờ chiều, Giang Phong nhận được điện thoại do Bạch Tử An gọi tới.

Điện thoại vừa được kết nối, Bạch Tử An lại hỏi thẳng: "Giang đại sư, bây giờ cậu có rảnh không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu là người bình thường hỏi như vậy, tôi chắc chắn là đang bận. Nhưng giáo sư Bạch hỏi câu này, vậy tôi chắc chắn là đang rảnh rồi."

Bạch Tử An cười cởi mở nói: "Không hổ danh là người mai mối, nói chuyện càng lúc càng dễ nghe. Bây giờ tôi đang uống trà ở quán trà Vân Vụ Các trên đường XX. Cậu rảnh lại tới đây một chuyến, tôi giới thiệu cho cậu một người bạn."

Người có tư cách được con cháu cán bộ cao cấp Bạch Tử An này gọi là bạn, thân phận và địa vị khẳng định không đơn giản. Vì vậy Giang Phong không hề do dự, trực tiếp đáp: "OK, tôi sẽ tới trong vòng hai mươi phút."

"Được, vậy tới rồi nói sau, bye bye."

"Bye bye."

Sau khi cúp máy, Giang Phong đánh tiếng với Lam Chí Huy, sau đó lái xe chạy tới đó.

Mười tám phút sau, Giang Phong đi tới quán trà Vân Vụ Các ở đường XX.

Sau khi gõ cửa, nghe được Bạch Tử An nói "Mời vào", Giang Phong mới đẩy cửa phòng vip ra.

Sau đó, Giang Phong vừa liếc mắt đã nhìn thấy hiệu trưởng Cổ, không khỏi tươi cười nói: "Tôi còn tưởng bạn của giáo sư Bạch là ai, hóa ra là hiệu trưởng Cổ! Phim Thần Điêu Đại Hiệp mà ông đóng là phim truyền hình tôi thích nhất đấy. Sau ông, trên thế gian lại không còn Dương Quá nữa, năm đó ngài diễn Dương Quá thật sự quá sống động.

Đương nhiên, trong này cũng không thiếu công lao của cô Lý kia. Các người đúng là đôi CP thật sự vô địch!"

"Giang đại sư, chào cậu!"

Hiệu trưởng Cổ lên tiếng chào trước, sau đó khiêm tốn nói: "Không dám nhận, chẳng qua là may mắn thôi."

Giang Phong đi tới ngồi xuống, mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ đừng khiêm nhường nữa. Thần Điêu Đại Hiệp được làm lại hơn mười lần, trong nhiều phiên bản như vậy, cho dù là Lưu Thiên Vương đóng vai Dương Quá cũng không bằng ông, càng không nói đến người khác, đây không phải là chuyện may mắn có thể làm được."

Bạch Tử An rót cho Giang Phong chén trà, phụ họa nói: "Giang đại sư nói không sai, hiệu trưởng Cổ đóng vai Dương Quá không chỉ ngoại hình tương tự với nguyên tác, khí chất và tính cách càng làm cho ông đóng vai hoàn hảo hơn, làm mỗi người xem qua nguyên tác đều cảm thấy ông chính là Dương Quá, thật sự không có người nào có thể vượt qua tác phẩm của ông."

Hiệu trưởng Cổ thật sự đã nghe nhiều những lời khen ngợi tương tự, chẳng qua người trẻ tuổi trước mặt hai người có thể khen ngợi

kỹ năng diễn xuất của ông ta như vậy, vẫn khiến cho ông ta vô cùng cao hứng.

Hiệu trưởng Cổ nhấp một ngụm trà, than thở: "Đây đều là chuyện đã qua, bây giờ tôi là vua phim nát rồi."

Bạch Tử An nói: "Anh là điển hình phim nát người không nát, bây giờ điện ảnh Hương Giang xuống dốc, không huy hoàng như ngày xưa, phim nát nhiều cũng là chuyện bình thường, trừ khi anh không quay phim, chỉ cần quay phim, lại không tránh được sẽ gặp phải phim nát."

Hiệu trưởng Cổ hơi hoài niệm nói: "Thập niên tám mươi chín mươi, điện ảnh Hương Giang thật sự như mặt trời ban trưa, tôi cũng xem như nhìn nó xuống dốc, thật sự khiến cho người ta thương tiếc!"

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, bây giờ xem lại phim trước đây vẫn có thể xem say sưa, phim mới ra rất khó khăn tìm đến cảm giác đó."

"Thôi bỏ qua đi, không nói những đề tài khiến cho người ta mất hứng nữa."

Hiệu trưởng Cổ xua tay, nhìn về phía Giang Phong nói đùa: "Giang đại sư, giáo sư Bạch đã cố gắng hết sức đề cử cậu với tôi, nói không ai bằng được năng lực suy tính về nhân duyên của cậu, muốn nhờ cậu trợ giúp cho lão già tôi đây từ biệt giới độc thân, không biết cậu có áp lực lớn không?"

Giang Phong cười ha ha nói: "Hiệu trưởng Cổ, tôi cũng không giả vờ khiêm tốn với ông nữa, trên phương diện suy tính về nhân duyên này, tôi quả thật chưa từng phục ai, chỉ cần ông có lòng muốn lập gia đình, vậy tôi sẽ cố gắng hết sức xem xét một đối tượng thích hợp với ông."

Chương 419: Tôi Và Lý Cô Cô Không Thể Quay Về!

Hai rưỡi chiều.

Quán trà Vân Vụ Các ở đường XX.

Ba người Hiệu trưởng Cổ, Bạch Tử An, Giang Phong vừa uống trà vừa nói chuyện.

Nghe được Giang Phong nói chỉ cần ông ta còn có ý định lập gia đình, sẽ cố gắng hết sức xem xét một đối tượng thích hợp với ông ta, hiệu trưởng Cổ không khỏi mỉm cười nói: "Cho dù tôi 53 tuổi còn chưa kết hôn, nhưng tôi thật sự không phải là tộc không kết hôn, tôi vẫn muốn lập gia đình, chỉ là tôi từng trải qua không ít chuyện, hiểu rõ hôn nhân tuyệt đối không thể tạm chấp nhận."

Giang Phong gật đầu nói: "Hôn nhân ảnh hưởng vô cùng quan trọng đối với cuộc đời mỗi người, đúng là không thể tạm chấp nhận, những người kết hôn không được mấy năm đã ly hôn, người tổn thương lớn nhất vẫn là con của bọn họ."

Bạch Tử An than thở: "Thật ra, không ai muốn tạm chấp nhận về chuyện hôn nhân, nhưng trên đời này không phải người nào cũng có bản lĩnh như Giang đại sư, trước khi bước vào hôn nhân, ai biết nửa khác của mình rốt cuộc có thích hợp với mình không?"

Hiệu trưởng Cổ đồng ý nói: "Đúng là đạo lý này, con người là động vật phức tạp nhất trên thế giới, hơn nữa còn dễ thay đổi. Tình yêu đến chết không thay đổi giống như Dương Quá và Tiểu Long Nữ, không phải ai cũng có duyên phận gặp được."

Bạch Tử An nói: "Nói đến Dương Quá và Tiểu Long Nữ, có một vấn đề cứ vướng mắc trong lòng tôi rất lâu rồi. Đó chính là anh và Lý cô cô là một đôi trên màn ảnh thật sự đi vào trong lòng mọi người, các người không đến được với nhau, có thể nói là tiếc nuối lớn nhất trong lòng các fan..."

Nghe đến đó, hiệu trưởng Cổ mỉm cười, ngắt lời nói: "Tôi biết cậu muốn hỏi vấn đề gì, trong lúc quay phim Thần Điêu Đại Hiệp, nếu nói giữa chúng tôi không có thiện cảm với nhau thì chắc chắn là không phải.

Chỉ có điều, khi đó tôi không phải độc thân mà đã có bạn gái."

Nói đến đây, hiệu trưởng Cổ nhớ tới người trong lòng kia, thở dài nói: "Nhắc tới người bạn gái này, thật ra tôi rất có lỗi với cô ấy. Chúng tôi ở bên nhau bảy năm, lúc tôi nở mặt nở mày, cô ấy ở bên cạnh tôi, lúc tôi thê thảm cô ấy vẫn không rời bỏ tôi, còn an ủi tôi chăm sóc tôi.

Chính nhờ cô ấy làm bạn và khích lệ tôi, còn có dẫn dắt như người 'anh trai', tôi mới có khả năng vượt qua những năm tháng sóng gió kia.

Đáng tiếc khi đó tôi chỉ mải mê tập trung vào sự nghiệp, xảy ra ý kiến bất đồng với người bạn gái muốn kết hôn sinh con, cuối cùng hai người càng lúc càng xa, bây giờ nhớ tới thật sự rất hối hận."

Bạch Tử An và hiệu trưởng Cổ là bạn bè nhiều năm, cũng tương đối hiểu về chuyện của ông ta, lại trấn an: "Hiệu trưởng Cổ, năm đó ông lựa chọn như vậy cũng không thể nói là sai được. Nếu khi đó ông lựa chọn kết hôn sinh con, vậy cuộc sống của ông sẽ hoàn toàn thay đổi.

Rốt cuộc là trở nên tốt hơn hay vẫn như bây giờ, chỉ có trời mới biết được."

Hiệu trưởng Cổ nói: "Con người khi còn sống, lúc còn trẻ đều trải qua những chuyện khác nhau, nếu năm đó tôi có tâm trạng như bây giờ, vậy con tôi chắc hẳn đã tốt nghiệp đại học!"

Giang Phong nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, chuyện đã qua không nhắc lại nữa. Bây giờ ông và Lý cô cô đều độc thân, có muốn tôi tính toán thử nhân duyên thay các người, xem các người có thích hợp ở cùng một chỗ không?"

Hiệu trưởng Cổ lắc đầu, than thở: "Tôi và Lý cô cô, không thể quay lại!"

Lời này vừa nói ra, Giang Phong và Bạch Tử An đều tỏ vẻ đã hiểu.

Hai người đều có mối tình nhớ mãi không quên của mình, lúc này cách biệt mười sáu năm, hai người đều là độc thân lại không thể xóa được lửa tình lúc ấy, điều này chứng minh bọn họ thật sự không thích hợp ở cùng một chỗ.

Bây giờ gần ba mươi năm trôi qua, lại gặm đôi CP màn ảnh trước đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Giang Phong nói: "Vậy được, cho tôi chút thời gian, tôi chắc chắn sẽ xem xét một đối tượng thỏa mãn hiệu trưởng Cổ."

"Vậy tất cả lại nhờ cậy Giang đại sư!"

Nói đến đây, hiệu trưởng Cổ cười tự giễu mình nói: "Không ngờ tôi qua tuổi năm mươi, còn có ngày đi xem mắt người khác, thời buổi này vẫn thật là kỳ diệu!"

Bạch Tử An ở bên cạnh vừa rót thêm trà vừa cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, qua tuổi năm mươi ở thời cổ đại đúng là lão giả chuẩn bị xuống mồ. Nhưng ở thời đại bây giờ, mới chỉ là một người trung niên thôi, cuộc sống về sau còn dài đấy!"

Giang Phong mỉm cười tán thành nói: "Giáo sư Bạch nói không sai, lại giống như Anh Tư danh tiếng lẫy lừng của Hương Giang kia, sáu mươi bảy mươi tuổi còn có thể tìm được bạn gái hai mươi tuổi, hơn nữa hai người còn ân ái mười mấy năm, đây cũng là ví dụ sống đấy.

So sánh ra, hiệu trưởng Cổ hơn năm mươi tuổi đi xem mắt, căn bản không tính là chuyện gì."

Lời nói này làm hiệu trưởng Cổ cười ha ha, liên tục phất tay nói: "Anh Tư suốt đời phong lưu, tôi không so được với ông ta!"

Chương 420: Tôi Và Lý Cô Cô Không Thể Quay Về! (2)

Sau khi nói đùa vài câu, Bạch Tử An mới nhìn về phía Giang Phong nói: "Giang đại sư, tôi nghe giám đốc Uông nói, ít ngày trước công chúa Lăng của tập đoàn nước khoáng XX gọi điện thoại cho cậu ta, hỏi cậu ta về cách thức liên lạc của cậu. Công chúa Lăng kia cũng nhờ cậu làm mai mối à?"

Hiệu trưởng Cổ nghe vậy cũng kinh ngạc và vô cùng thán phục.

Mặc dù lúc trước ông ta đã nghe Bạch Tử An nói qua một vài chuyện của Giang đại sư, nhưng bây giờ nghe công chúa Lăng chủ động nhờ Giang đại sư làm mai mối, vẫn không khỏi chấn động.

Công chúa Lăng này chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn nước khoáng XX đấy!

Hiệu trưởng Cổ được tính là một tỷ phú, nhưng tài sản của ông ta so với công chúa Lăng này, thậm chí còn không bằng số lẻ của người ta chênh lệch thật sự quá lớn.

Giang Phong mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy, trước đó không lâu tôi mới chạy tới thành phố Hàng, giới thiệu một đối tượng cho công chúa Lăng kia. Trước mắt hai người đang thử hẹn hò, tin tưởng không bao lâu sẽ có tin tốt truyền tới."

"Thân phận và địa vị của công chúa Lăng không thua kém gì giám đốc Uông, chỉ là ngoại hình bình thường, không biết Giang đại sư giới thiệu đối tượng thế nào cho cô ta vậy? Là con cháu cán bộ cao cấp hay con nhà giàu siêu cấp môn đăng hộ đối?" Bạch Tử An khá tò mò hỏi.

"Đều không phải."

Giang Phong lắc đầu, nói: "Tôi giới thiệu cho công chúa Lăng một người con nhà giàu không ôm chí lớn, loại tài sản trong nhà chỉ có mấy chục triệu."

Hiệu trưởng Cổ không nhịn được nói: "Tôi nghe nói lão Lăng của tập đoàn nước khoáng XX kia là người nghiện làm việc, tương đối coi trọng năng lực làm việc của con rể tương lai, người con cháu nhà giàu không ôm chí lớn này có thể được Lăng lão tán thành không?"

"Hiệu trưởng Cổ, những điều ông nói đều là chuyện trước đây rồi. Bây giờ lão Lăng đã là một người già gần tám mươi tuổi, con gái của ông ta công chúa Lăng năm nay cũng bốn mươi tuổi."

Giang Phong mỉm cười nói: "Tuổi tác cao, suy nghĩ đương nhiên sẽ khác, bây giờ tâm nguyện lớn nhất của lão Lăng chính là thấy con gái tìm được nơi chốn cuối cùng, con rể tương lai có năng lực làm

việc hay không đã không quan trọng nữa, chỉ cần đối xử tốt với con gái ông ta là được."

Hiệu trưởng Cổ đầy cảm xúc nói: "Đúng vậy, con người một khi lớn tuổi, nhìn rất nhiều thứ cũng phai nhạt."

...

Ba người Giang Phong nói chuyện tương đối hợp nhau, ngồi bên nhau nói đủ các đề tài.

Lại thêm bánh trà do quán trà cung cấp có mùi vị không tệ, ba người vừa uống trà vừa ăn trà bánh vừa trò chuyện, còn nói chuyện đến mười giờ tối mới thỏa mãn rời đi.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt đã đi ngày 29 tháng 4, kỳ nghỉ mùng một tháng năm chính thức bắt đầu.

Từ hai ngày trước, anh trai, chị dâu và chị gái đều về quê, anh trai và chị dâu làm nhân vật chính trong đám cưới, đương nhiên phải về sớm, có khá nhiều chuyện cần bọn họ phối hợp!

Mà chị gái quay về hỗ trợ làm chân chạy.

Về phần Giang Phong, hắn ở lại tỉnh thành có hai mục đích, một là chờ bạn gái Hoàng Linh Vi, hôm nay cô ấy sẽ từ thành phố Hàng bay tới. Hai là chờ anh họ và chị dâu họ, ngày mai bọn họ sẽ bay từ Trung Hải tới.

11 giờ 30 phút, Giang Phong đóng được bạn gái ở sân bay.

Hôm nay, Hoàng Linh Vi mặc chính là một váy màu vàng thắt eo, từ lần đầu tiên cô mặc váy được bạn trai khen qua, cô lại thích mặc váy liền.

Sau khi lên xe, hai người không gặp chừng mười ngày ôm hôn đến mấy phút, Giang Phong mới khởi động xe, hỏi: "Vợ, buổi trưa muốn ăn gì?"

Hoàng Linh Vi nghĩ ngợi, nói: "Chồng, nếu không anh dẫn em đi

thử món mì Lão Hữu nổi tiếng nhất ở tỉnh các anh đi. Em nghe mọi người nói không ít lần về món mì này, nhưng vẫn chưa từng ăn qua."

Giang Phong mỉm cười nói: "Được, vậy buổi trưa chúng ta lại ăn mì Lão Hữu."

Hoàng Linh Vi hỏi: "Chồng, anh trai và chị gái anh đều về quê rồi à?"

Giang Phong gật đầu nói: "Ừ, bọn họ về quê từ hai ngày trước!"

"Vậy bao giờ chúng ta mới về?"

"Ngày mai đi!"

Giang Phong giải thích: "Anh họ và chị dâu họ nhà dì cả anh ở Trung Hải, ngày mai bọn họ bay tới, chờ bọn họ đến, chúng ta lại cùng lái xe trở về."

Hoàng Linh Vi nghe vậy thì hơi căng thẳng nói: "Chồng, em thế này về quê với anh, không mang theo quà gì, liệu có thích hợp không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Có gì không thích hợp chứ? Nếu em qua lúc khác thì nên mang theo quà. Chẳng qua lần này là đám cưới anh trai anh, vậy không cần mang quà cáp gì hết, đến lúc đó tùy tiện cho một phong bì là được rồi!"

Hoàng Linh Vi khẽ gật đầu, nói: "Vậy đợi lát nữa ăn mì xong, anh dẫn em tới ngân hàng rút ít tiền."

Giang Phong nói: "Không cần đi ngân hàng lấy, chỗ anh có tiền mặt, anh đưa cho em là được rồi!"

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: "Như vậy không được, việc nào ra việc ấy. Đây là phong bì mừng cưới em đưa cho anh trai và chị dâu, lấy từ chỗ anh thì còn ra thể thống gì nữa!"

Giang Phong vừa điều khiển vô lăng một cách thành thạo, vừa cười nói: "Không phải em là của anh, anh là của em sao? Hai người chúng ta còn phân biệt rõ ràng như vậy làm gì?"

Hoàng Linh Vi hé miệng cười nói: "Đây không phải là lần đầu tiên, ít nhiều vẫn phải để ý một chút."

"Được rồi, tùy em, sau này anh đưa tiền mặt cho em, em chuyển khoản qua WeChat cho anh là được rồi, không cần thiết phải chạy tới ngân hàng."

"Cũng được, vậy ăn mì xong anh đi với em mua một phong bì thật đẹp."

"Ừ, được."

Chương 421: Tôi Và Lý Cô Cô Không Thể Quay Về! (3)

Bốn mươi phút sau.

Ở cửa hàng Mì Lão Hữu kinh doanh hai ba mươi năm, Giang Phong đang cùng Hoàng Linh Vi ăn mì.

Vị chua cay của mì Lão Hữu ăn thật sự đã nghiền, Hoàng Linh Vi lần đầu tiên ăn đã thích mùi vị này.

"Không hổ danh là một trong ba loại mì nổi tiếng ở tỉnh Quế, mùi vị này đúng là rất tuyệt!" Hoàng Linh Vi ăn xong, hết lời khen ngợi.

Giang Phong mỉm cười nói: "Đồ ăn tỉnh Quế không có tiếng tăm gì trong cả nước, nhưng riêng khoản mì này, phóng tầm mắt ra cả nước, sợ rằng cũng chỉ có tỉnh Tương là có thể địch nổi.

Mà nói món mì nổi tiếng trong cả nước, tỉnh Quế mình càng đứng đầu không thể tranh cãi."

Hoàng Linh Vi nghe được liên tục gật đầu, một bát mì Lão Hữu lót bụng, cảm giác toàn thân đúng là thoải mái nói không nên lời, không được hoàn mỹ là cả người đổ mồ hôi.

Sau khi ra khỏi quán mì, Hoàng Linh Vi lại thúc giục: "Chồng, tối nay ra ngoài mua phong bì sau. Bây giờ cả người em đều là mồ hôi, thật sự khó chịu muốn chết. Chúng ta mau về đi, em phải

nhanh chóng tắm và thay quần áo đã."

Giang Phong cũng đổ mồ hôi đầy người, dù sao bây giờ đã là cuối tháng tư, trời đã sớm nóng lên, một bát mì Lão Hữu vừa nóng vừa cay lót bụng, muốn không ra mồ hôi cũng khó.

Sau khi lên xe, Giang Phong kéo một cái khăn giấy nói: "Vợ, anh giúp em lau mồ hôi, để tránh gặp gió lại bị cảm."

"Chồng, em cũng lau giúp anh!"

Hai người ở trên xe lau mồ hôi cho nhau, sau đó Giang Phong mới lái xe chở Hoàng Linh Vi trở lại khu nhà cao cấp ở Tây Phái Ngự Giang.

Giang Phong đã sớm nói với Hoàng Linh Vi về căn hộ cấp cao do giám đốc Uông tặng, chỉ là chưa từng nhắc tới giá của nó thôi.

Hoàng Linh Vi tưởng chỉ là căn hộ trị giá mấy triệu. Cho đến tiến vào căn hộ cấp cao, thấy diện tích căn hộ lớn và trang thiết bị sang trọng được lắp đặt bên trong, cô mới kinh ngạc nói: "Chồng, đây chính là căn hộ do giám đốc Uông tặng anh à?"

Giang Phong mỉm cười gật đầu nói: "Không sai, căn hộ này còn tạm được chứ?"

"Thật đẹp, căn hộ này tối thiểu phải đáng giá hai ba mươi triệu đấy? Giám đốc Uông đúng là giàu thật!"

"Không kém bao nhiêu, căn hộ thô đã gần hai chục triệu, thêm trang thiết bị lắp đặt này cũng không ít hơn mười triệu."

Hoàng Linh Vi nhìn hắn đầy vẻ sùng bái, hết lời khen ngợi: "Chồng đúng là quá lợi hại rồi. Anh bắt đầu làm ông mai từ năm trước, chưa tới một năm đã có tài sản mấy chục triệu, phóng tầm mắt ra khắp thiên hạ, có ai có thể làm được chứ?"

Giang Phong nghe vậy, trên mặt tươi cười. Có thể được người phụ nữ mình thích sùng bái như vậy đúng là cảm giác thành tựu đối với đàn ông.

"Được rồi, đừng nói nhiều như vậy nữa, anh đi xả bồn tắm lớn,

chúng ta tắm trước đã."

"Ừ!"

Giang Phong nhanh chóng xả nước xong, sau đó hai người lại cùng tắm, một lần tắm này là hơn ba giờ.

Về phần trong hơn ba giờ này đã xảy ra chuyện gì, người hiểu được đều hiểu, không hiểu, nói bạn cũng không hiểu, chẳng bằng không nói. Các người đừng tới hỏi tại sao tôi không viết rõ, điều này liên lụy đến cua đồng đại thần, viết rõ chẳng có lợi gì cho quyển sách, trong lòng hiểu rõ là được rồi. Còn lại, tôi chỉ có thể nói trong này nước rất sâu, liên lụy đến rất nhiều nhân vật lớn. Các người rất khó tìm được phiên bản tỉ mỉ hơn, phần lớn trên mạng đều là bản đã bị cắt xóa, cho nên tôi chỉ có thể nói hiểu được đều hiểu, không hiểu được thì không có cách nào hiểu.

Năm giờ chiều, Giang Phong cùng Hoàng Linh Vi đi mua sắm, thuận tiện mua một phong bì đẹp mắt tinh tế.

Sáu rưỡi chiều, hai người ăn lẩu ở cửa hàng lẩu Tứ Xuyên nào đó.

Chín giờ tối, hai người trở lại căn hộ cao cấp ở Tây Phái Ngự Giang, không ra nữa.

Đêm dài đằng đẵng, không có tâm tư ngủ, Giang Phong và bạn gái chuyên tâm nghiên cứu cấu tạo của cơ thể người, mãi đến canh tư mới ôm nhau ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Mặt trời lên cao, Giang Phong và Hoàng Linh Vi mới rời giường.

Sau khi rửa mặt, thu dọn xong vali, hai người mới ra ngoài, ăn một bát tào phớ lót bụng ở gần khu chung cư, sau đó lái xe lao thẳng đến sân bay, đón anh họ và chị dâu họ.

Cuối cùng phải gặp thân thích của bạn trai, cho dù chỉ là anh họ chị dâu họ, nhưng Hoàng Linh Vi vẫn vô cùng coi trọng, trên đường tới sân bay, cô còn cầm gương nhỏ trang điểm cho mình.

Cô phải thể hiện ra hình tượng tốt nhất của mình, để lại ấn tượng tốt cho họ hàng của bạn trai.

Sân bay tỉnh Quế.

Ở lối ra số hai, anh họ Lưu Tuấn Hùng và chị dâu họ Tề Hải Yến đều chấn động trước vẻ đẹp của Hoàng Linh Vi!

Người nhà họ Giang và một đám họ hàng bạn bè đều biết Giang Phong có một người bạn gái là người Thâm thị tỉnh Việt, trước mắt đang học đại học ở thành phố Hàng, tin tức khác đều không biết.

Chẳng qua, với năng lực làm mai mối của Giang Phong, bất kể là người nhà họ Giang hay một đám họ hàng bạn bè đều bội phục sát đất, bản thân hắn lựa chọn bạn gái, vậy khẳng định là cô gái đặc biệt ưu tú về các phương diện.

Chương 422: Nhà Cô Là Dân Địa Phương Ở Thâm Thị, Mỗi Ngày Không Phải Đang Đi Thu Tiền Thuê Thì Chính Là Trên Đường Đi Thu Tiền Thuê

Chẳng qua, với năng lực làm mai mối của Giang Phong, bất kể là người nhà họ Giang hay một đám họ hàng bạn bè đều bội phục sát đất, bản thân hắn lựa chọn bạn gái, vậy khẳng định là cô gái đặc biệt ưu tú về các phương diện.

Bởi vậy, biết Giang Phong sẽ mời bạn gái qua tham dự đám cưới của anh cả, trong lòng người nhà họ Giang và một đám họ hàng bạn bè đều đầy chờ mong.

Không hề nghi ngờ, anh họ Lưu Tuấn Hùng và chị dâu họ Tề Hải Yến cũng là thành viên trong đội quân chờ mong này.

Mặc dù còn chưa gặp mặt, bọn họ đã biết được bạn gái của Giang Phong chắc chắn sẽ rất xuất sắc, nhưng tuyệt đối không ngờ cô xinh đẹp không thua gì các nữ minh tinh được khen là mặt đẹp kia,

điều này quả thực là ngoài dự đoán của bọn họ.

Cho đến khi lên xe, hai vợ chồng vẫn còn hoảng hốt.

"Anh họ chị dâu họ, các người muốn ăn gì không?" Giang Phong vừa lái xe vừa hỏi.

Lưu Tuấn Hùng lấy lại tinh thần, nói: "Tiểu Phong, không cần rắc rối như thế, chúng ta ăn đơn giản trên đường là được rồi, bằng không chẳng biết tới bao giờ mới về đến nhà."

Giang Phong mỉm cười nói: "Không sao, bây giờ có đường cao tốc chạy thẳng tới quê, lái xe không đến ba giờ là về đến nhà, không cần đi hơn bốn giờ như trước, thoải mái hơn rất nhiều."

Tề Hải Yến nhìn về phía Hoàng Linh Vi nói: "Bọn chị ăn gì cũng được, không biết em Hoàng muốn ăn gì?"

Hoàng Linh Vi mỉm cười nói: "Chị dâu, em cũng không kén ăn, mọi người quyết định là được rồi."

Thấy các cô đẩy tới đẩy lui, Giang Phong lại quyết định: "Như vậy, chúng ta lái xe về phía quê, trên đường thấy có gì muốn ăn thì dừng xe lại ăn rồi đi, các người thấy thế nào?"

"Được."

"Cái này hay đấy, còn không kéo dài thời gian."

"Ừ, cứ quyết định như vậy đi!"

...

Bốn giờ chiều.

Nhà Giang Phong ở thôn Long Sơn.

Ngoài cửa đã che bạt màu đỏ, trong nhà ngoài nhà có tới mấy chục người đang bận rộn, ngoại trừ mấy người nấu nướng nổi tiếng trong mười dặm tám hương, còn lại đều là người trong thôn.

Ở nông thôn bày rượu đều như vậy, ngày mai là ngày vui, hôm nay

phải chuẩn bị tốt mọi chuyện, bằng không ngày mai làm chắc chắn sẽ không kịp.

Thứ nhất, chuẩn bị ba món ăn đặc sắc trong tiệc mừng ở địa phương là thịt ba chỉ, thịt viên, trứng cuộn. Tối nay chắc chắn phải chuẩn bị xong trước. Còn có các món tương đối tốn thời gian như xôi, kẹo lạc, củ sen ngọt đều được chuẩn bị sớm.

Thứ hai là tất cả bàn ghế được lau rửa và xếp đúng chỗ.

Lại còn rửa sạch các loại bát đĩa, nồi xong.

Bà cụ Giang ngồi dưới tán cây nhãn, nhìn cảnh tượng mọi người bận rộn, trong lòng vô cùng vui mừng. Nhà họ Giang bọn họ đã gần hai mươi năm chưa từng cưới hỏi.

Ở đại sảnh tầng hai của biệt thự song lập, mẹ Giang đang chiêu đãi khách tới khách.

Cho dù ngày vui là ngày mai, nhưng trừ khi thật sự bận rộn không có thời gian, bằng không những họ hàng có quan hệ tương đối thân thiết và khách ở khá xa đều sẽ tới sớm.

Cùng lúc đó, một chiếc Mercedes có biển số tỉnh Việt đã tới phố Thanh Hà, người ngồi trên xe không phải ai khác, chính là bốn người nhà cô Giang Xuân Liên.

Người lái xe chính là anh họ Thôi Viễn, chị dâu họ ngồi ở ghế lái phụ, cô nhỏ và dượng ngồi ở phía sau.

Lúc này, dượng Thôi Chí Cường nhìn con đường xa lạ, xúc động nói: "Ở đây thay đổi nhiều thật. Tôi nhớ trước đây đường xá ở đây đều là đường đất, hai bên đường phần lớn đều là nhà ngói, rất hiếm khi nhìn thấy những căn nhà ba bốn tầng như vậy."

Giang Xuân Liên liếc nhìn ông ta, hừ lạnh nói: "Ông còn không biết xấu hổ nói ra, cũng không nghĩ xem ông đã không tới đây bao nhiêu năm rồi?"

Đổi lại thành trước năm ngoái, Giang Xuân Liên có gan dỗi ông ta như vậy.

Nhưng tục ngữ có câu nói rất hay, trước khác, bây giờ khác, từ sau khi cháu trai làm ăn tấn tới, địa vị của Giang Xuân Liên trong gia đình đã tăng vọt, nói chuyện đúng là càng ngày càng tự tin.

Đây chính là sự khác biệt giữa có người nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa và không có người nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa.

Thôi Chí Cường bị dỗi lại cười hì hì, chột dạ không biết nên nói gì. Nhiều năm như vậy, ông ta quả thật có lãnh đạm với họ hàng nhà mẹ vợ, vợ có oán giận cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ, cháu trai của vợ mới tốt nghiệp đại học một năm, tài sản lại dễ dàng vượt qua dượng như ông ta, tiền đồ thật sự là không thể đo đếm.

Bây giờ ông ta cần phải làm điều chỉnh lại thái độ, cố gắng kéo lại quan hệ với thân thích nhà mẹ vợ.

Thấy ông ta không lên tiếng, Giang Xuân Liên cũng không còn hứng thú dỗi ông ta nữa, dù sao con trai và con dâu còn ở trên xe, bà ta ít nhiều cũng phải giữ lại thể diện cho ông ta.

Chiếc Mercedes này đi qua con đường của trấn Thanh Hà không lâu, lại một chiếc xe Volvo XC90 lao qua trên đường. Trên chiếc xe này không phải ai khác, chính là nhóm bốn người Giang Phong.

"Vi Vi, chỗ này chính là con đường trong trấn Thanh Hà bọn anh!" Giang Phong giảm tốc độ xe, nói.

"Sao trên đường vắng người vậy?" Hoàng Linh Vi thấy con đường hơi vắng vẻ, hỏi.

Chương 423: Nhà Cô Là Dân Địa Phương Ở Thâm Thị, Mỗi Ngày Không Phải Đang Đi Thu Tiền Thuê Thì Chính Là Trên Đường Đi Thu Tiền Thuê (2)

Giang Phong mỉm cười nói: "Ở nông thôn khác giống với thành phố

Thâm thị bọn em, Thâm thị nhân khẩu đông đúc, bất kể lúc nào cũng có người đến người đi. Mà ở nông thôn bọn anh chỉ có 'ngày họp chợ', cả con đường mới đông người, bình thường mọi người đều ở trong thôn, rất ít khi lên trên trấn."

Hoàng Linh Vi chợt nói: "Em có biết về 'ngày họp chợ' này. Thị trấn ở Thâm thị bọn em cũng có 'ngày họp chợ', chỉ là em rất ít quan tâm tới tin tức về phương diện này, nên biết không nhiều thôi."

Tề Hải Yến hỏi: "Tiểu Phong, 'ngày họp chợ' bên bọn em là ngày nào vậy?"

Giang Phong nói: "Ngày họp chợ bên bọn em là mùng hai, mùng năm, mùng tám."

Tề Hải Yến mỉm cười nói: "Vậy ngày họp chợ bên này còn nhiều hơn ở nhà mẹ đẻ chị rồi. Bên thị trấn mẹ chị chỉ họp chợ vào ngày mùng năm và mùng mười. Trước đây, lúc chị ở nhà mẹ chị, gần như lần nào gặp cũng nhất định phải tới đi dạo."

Mấy người vừa cười vừa nói, chiếc xe đi qua đường, tiếp tục chạy về phía trước.

"Anh Phong, nhà anh còn cách chỗ này xa không?" Hoàng Linh Vi hỏi.

"Nhà anh cách đây không xa, đại khái còn khoảng ba phút là đến nhà." Giang Phong đáp lại.

Hoàng Linh Vi nghe vậy, tim chợt thắt lại, bắt đầu căng thẳng, lần này cô đi cùng bạn trai tới gặp người lớn, không chỉ đơn giản là gặp người lớn, còn cả đám họ hàng bạn bè đông đúc nữa.

Tình cảnh như vậy, đổi lại thành ai cũng không bình tĩnh nổi.

Tề Hải Yến là người từng trải, đương nhiên hiểu rõ tâm trạng của Hoàng Linh Vi lúc này, lập tức lên tiếng an ủi: "Em Hoàng, em không cần căng thẳng đâu, trông em xinh đẹp như vậy, còn là duyên trời tác hợp với Tiểu Phong, ai thấy không thích chứ?"

Tim Hoàng Linh Vi đập rõ ràng nhanh hơn, nói: "Cảm ơn chị dâu, em biết rồi."

Giang Phong yên tĩnh lái xe, không lên tiếng an ủi, hắn biết tâm trạng của bạn gái bây giờ, lại không khác nào sắp bị tiêm, trước khi kim tiêm còn chưa đâm vào, cô sợ đủ loại, chờ kim tiêm đâm vào, phát hiện không mấy đau, sợ hãi trong lòng cô tự nhiên sẽ biến mất.

...

Thôn Long Sơn.

Bốn người nhà Giang Xuân đến, gây ra chấn động không nhỏ.

Người trong thôn cơ bản đều biết, Giang Xuân Liên cưới một ông chồng triệu phú.

Chỉ là hai mươi mấy năm qua, chưa ai từng thấy ông chồng có tài sản hàng triệu của bà ta, ngay cả bản thân Giang Xuân Liên cũng nhiều năm không về nhà mẹ đẻ, mỗi lần trở về bị người ta hỏi, đều nói chồng tương đối bận rộn, không có thời gian trở về.

Lâu ngày, trong thôn khó tránh khỏi truyền ra vài lời đồn đại, có người nói Giang Xuân Liên làm nhân tình cho người ta, có người nói Giang Xuân Liên thật ra không phải cưới triệu phú, cũng có nói Giang Xuân Liên sớm đã ly hôn...

Khi những lời này truyền tới trong tai mẹ Giang, bà đương nhiên phải giúp cô út làm sáng tỏ, lại lộ ra một ít, người trong thôn mới biết Giang Xuân Liên thật sự lấy chồng triệu phú, chỉ là người ta không coi trọng họ hàng bên này, cho nên mới rất ít khi đi cùng Giang Xuân Liên về nhà mẹ đẻ.

Bây giờ, Giang Phi kết hôn, người chồng triệu phú mà người dân trong thôn nghe tiếng đã lâu đi cùng Giang Xuân Liên trở về, bọn họ chấn động là chuyện bình thường tới mức không thể bình thường hơn được.

Dù sao, cho dù triệu phú ở nông thôn thời đại này, đều là từ thay thế cho kẻ có tiền, hơn nữa người này đã là triệu phú từ mười mấy hai mươi năm trước.

Sau khi xuống xe khách sáo vài câu, Giang Xuân Liên liền hỏi: "Tiểu Tuyết, đám người Tiểu Phong còn chưa về sao?"

Giang Tuyết nói: "Tính toán thời gian cũng sắp trở về rồi!"

Giang Xuân Liên mỉm cười hỏi: "Bạn gái Tiểu Phong trông thế nào, chị đã xem qua chưa?"

Giang Tuyết lắc đầu nói: "Còn chưa xem đâu. Thằng nhóc kia thậm chí còn không cho chị xem ảnh, giấu kỹ lắm!"

Giang Xuân Liên nói: "Với ánh mắt của Tiểu Phong, bạn gái nó chắc chắn là đặc biệt xuất sắc. Trước đó không lâu, Tiểu Phong tới Thâm thị đã từng nói với em, nhà bạn gái nó ở miền tây Sơn Hải Quan, rõ ràng hoàn cảnh gia đình cũng không tệ, thật làm cho người ta mong chờ đấy!"

Chú út Giang Vĩnh Quý nhìn về phía Thôi Chí Cường bên cạnh: "Anh rể, người địa phương ở miền tây Sơn Hải Quan ít nhất cũng phải có tài sản chừng mười triệu trở lên nhỉ?"

Thôi Chí Cường gật đầu nói: "Cái đó thì chắc chắn rồi, người địa phương ở gần miền tây Sơn Hải Quan tám phần là có tài sản trên mười triệu, người địa phương ở miền tây Sơn Hải Quan lại càng không cần phải nói, chỗ nào cũng có tỷ phú."

Trong khi mọi người ở đây nói chuyện, Giang Phi đột nhiên nói: "Tiểu Phong trở về rồi!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy một chiếc Volvo XC90 màu đen lái về phía bên này.

"Tiểu Phong trở về rồi!"

Lời này lập tức được truyền ra, người nhà họ Giang và một đám họ hàng bạn bè đều đi ra đón, ngay cả người dân trong thôn tới làm giúp cũng bỏ công việc xuống, rướn cổ lên nhìn.

Tin tức hôm nay Giang Phong dẫn bạn gái trở về đã sớm được truyền ra, đám người đều muốn biết Giang Phong làm mai mối lợi hại như thế, rốt cuộc tìm được một người bạn gái xuất sắc tới mức nào.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại trong sự chú ý của hàng nghìn người, bốn người trên xe lần lượt xuống xe.

Chương 424: Nhà Cô Là Dân Địa Phương Ở Thâm Thị, Mỗi Ngày Không Phải Đang Đi Thu Tiền Thuê Thì Chính Là Trên Đường Đi Thu Tiền Thuê (3)

Ánh mắt của mọi người không dừng lại trên người hai vợ chồng Lưu Tuấn Hùng và Tề Hải Yến và Giang Phong quá lâu, mà tập trung ở trên người Hoàng Linh Vi. Từ giây phút cô xuống xe đó, cô chính là tiêu điểm chú ý của người nhà họ Giang cùng một đám họ hàng bạn bè.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Hoàng Linh Vi, đám người đều kinh ngạc thán phục không thôi, cô gái này thật xinh đẹp!

Hôm nay, Hoàng Linh Vi mặc một chiếc váy liền màu hạnh nhân, từ kiểu tóc đến đôi giày cao gót trên chân đều được chuyên tâm phối hợp. Cộng thêm giá trị nhan sắc của bản thân không thua kém những nữ minh tinh nổi tiếng về gương mặt xinh đẹp, người đẹp như vậy xuất hiện ở nông thôn, đương nhiên khiến cho người ta kinh ngạc và thán phục.

Giang Phong dắt tay Hoàng Linh Vi đi tới trước mặt người nhà và họ hàng, bạn bè, bắt đầu lần lượt giới thiệu thay cô.

Chờ sau khi giới thiệu, chào hỏi lẫn nhau xong, Giang Phong mới dẫn theo Hoàng Linh Vi vào nhà.

"Đúng là quá đẹp rồi, ánh mắt Tiểu Phong thật sự không cần phải nói nữa!"

"Đúng vậy, tôi lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp như thế, không hề kém những nữ minh tinh xinh đẹp trên tivi, đúng là được mở rộng tầm mắt!"

"Tiểu Phong không hổ danh là Giang đại sư tiếng tăm lừng lẫy đấy, bản lĩnh tìm vợ này khiến tôi thật sự phục rồi!"

"..."

Thấy Hoàng Linh Vi vào nhà, những người dân qua làm giúp đều bội phục Giang Phong sát đất.

...

Phòng khách tầng ba cực kỳ lớn, người nhà họ Giang và một đám họ hàng đều tập trung ở đây uống trà nói chuyện, Hoàng Linh Vi ngồi ở đó, lại giống như tham gia tam đường hội thẩm vậy.

Thôi Chí Cường là người Thâm thị, lại dẫn đầu chọn đề tài nói: "Cháu Hoàng, dượng cũng là người địa phương ở Thâm thị, nhà ở khu Bảo X của phía đông Sơn Hải Quan, nghe Tiểu Phong nói nhà cháu là miền tây Sơn Hải Quan, không biết là ở khu nào trong miền tây Sơn Hải Quan?"

Hoàng Linh Vi đáp: "Dượng, nhà cháu ở khu Phúc X trong miền tây Sơn Hải Quan."

"Dượng có không ít bạn bè ở khu Phúc X đấy, không biết nhà cháu làm gì?"

"Chỉ làm ít buôn bán nhỏ mà thôi."

Giang Phong biết người nhà và họ hàng đều vô cùng tò mò về bạn gái mình, nếu hắn đã dẫn về, cũng không che giấu nữa, lại mỉm cười nói thêm: "Nhà Vi Vi là dân địa phương ở khu Phúc X, cháu không nói trong nhà có bao nhiêu căn hộ, dù sao tiền thuê nhà mỗi tháng đã có thể thu được khoảng một triệu sáu."

Lời này vừa nói ra, người nhà họ Giang và một đám họ hàng đều kinh ngạc đến ngây người.

Đặc biệt là dượng Thôi Chí Cường, quả thật không dám tin vào lỗ tai của mình, chỉ riêng tiền cho thuê nhà một tháng đã có một triệu sáu, điều này chứng tỏ nhà Hoàng Linh Vi ít nhất có hơn một trăm căn hộ.

Hơn một trăm căn hộ ở miền tây Sơn Hải Quan Thâm thị, đây là khái niệm gì chứ?

Ngay cả triệu phú như Thôi Chí Cường cũng bị trấn áp, những thân thích khác càng không cần phải nói, có người nào tính người

đó, đều chấn động đến mức không nói ra lời.

Cũng chỉ có người nhà họ Giang còn có thể giữ được bình tĩnh, dù sao trước mắt Giang Phong cũng có tài sản mấy chục triệu, hơn nữa trong những người khách mà hắn tiếp nhận đã có hai gia đình có tài sản bạc tỷ, tầm mắt của người bình thường đã sớm không thể so được với bọn họ.

"Em Hoàng, hóa ra em là bạch phú mỹ chân chính à? Nếu không phải Tiểu Phong nói, bọn chị còn không biết đấy!" Chị dâu họ Tề Hải Yến đầy xúc động nói.

Trên đường từ tỉnh thành trở về, cô ta và Hoàng Linh Vi trò chuyện không ít, cảm giác cô dễ gần, không hề có chút cao ngạo của con gái nhà giàu, đúng là nằm mơ cũng không ngờ được hoàn cảnh gia đình cô sẽ dọa người như vậy.

Hoàng Linh Vi khiêm tốn mỉm cười nói: "Chỉ là đầu thai tốt mà thôi, không có gì đáng để khoe khoang."

Tiếp theo, mọi người thi nhau hỏi thăm về chuyện căn hộ nhà Hoàng Linh Vi, dù sao người trong nước coi trọng nhà cửa rõ như ban ngày, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi mọi người bị trấn áp.

Nếu nói thẳng nhà Hoàng Linh Vi có tài sản một trăm triệu, vậy mọi người chấn động về chấn động, nhưng chắc chắn sẽ không bị trấn áp.

Dù nói thế nào đi nữa, sau khi nghe Giang Phong vừa tiết lộ như vậy, địa vị của Hoàng Linh Vi ở trong nhà họ Giang đã xem như hoàn toàn ổn định!

Năm rưỡi chiều.

Lúc ăn cơm, Giang gia tổng cộng làm bảy bàn, người nhà họ Giang và đám thân thích đã chiếm hết ba bàn, bốn bàn còn lại thì là của những đầu bếp và những người trong thôn tới hỗ trợ làm việc.

Sau bữa ăn, đầu bếp mang thịt hấp, thịt viên, trứng cuộn đã chưng chín toàn bộ ra bày biện tốt, khung cảnh kia tương đối hùng vĩ, khiến cho Hoàng Linh Vi cũng không nhịn được lấy điện thoại ra chụp hình.

Chương 425: Đại Hôn Của Anh Trai

Năm rưỡi chiều.

Lúc ăn cơm, Giang gia tổng cộng làm bảy bàn, người nhà họ Giang và đám thân thích đã chiếm hết ba bàn, bốn bàn còn lại thì là của những đầu bếp và những người trong thôn tới hỗ trợ làm việc.

Sau bữa ăn, đầu bếp mang thịt hấp, thịt viên, trứng cuộn đã chưng chín toàn bộ ra bày biện tốt, khung cảnh kia tương đối hùng vĩ, khiến cho Hoàng Linh Vi cũng không nhịn được lấy điện thoại ra chụp hình.

Giang Phong thấy thế cười hỏi: "Vi Vi, tiệc cưới ở chỗ bọn em hẳn là không có thịt viên với trứng cuộn đi?"

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: "Không có, thịt viên này thoạt nhìn rất đáng yêu, cái này làm thế nào vậy?"

Giang Phong đáp: "Là làm từ thịt heo, thịt nửa nạc nửa mỡ, băm nhuyễn, qua bàn tay của đầu bếp, hương vị chắc chắn là không tệ."

Hoàng Linh Vi nhẹ gật đầu, lại nhìn về phía từng cuộn trứng màu vàng kim trong khay kia: "Nói như vậy, những cái cuộn kia là làm từ trứng gà đúng không?"

Giang Phong tiện tay cầm bát và đũa dùng một lần lên, gắp một cuộn trứng vào bát, nói: "Đúng, cái này chính là làm từ trứng gà, bên trong còn có nhân thịt băm, chỉ là hương vị của phần nhân này hoàn toàn khác so với thịt viên kia, em nếm thử một chút xem hương vị thế nào?"

Nhìn bạn trai gắp cuộn trứng đưa tới bên miệng mình, Hoàng Linh Vi hơi do dự: "Em vừa mới ăn cơm xong đấy!"

Giang Phong cười nói: "Anh biết từ trước tới nay em ăn cơm chỉ ăn no tám phần, ăn thêm một miếng trứng cuộn cũng không có vấn đề gì cả, chẳng qua nếu như em ngại món này nhiều dầu mỡ thì ăn một nửa thôi, nửa còn lại để anh ăn."

Hoàng Linh Vi cuối cùng vẫn không chống cự được sự mê hoặc của mỹ vị, liền há miệng cắn một miếng trứng cuộn vẫn còn ấm, trứng vừa vào trong miệng, một hương vị đặc biệt liền lan tỏa khắp đầu lưỡi, còn có mùi thơm cực kỳ đặc biệt xông lên.

“Hương vị quả thật rất ngon.”

Hoàng Linh Vi ăn hết gần một nửa, một nửa còn lại để cho Giang Phong.

Giang Phong hai ba miếng đã ăn xong cuộn trứng, sau đó, hắn lại mang cô đi nhìn đầu bếp làm đậu phộng đường.

Ở phía xa, Giang Xuân Liên nói với Giang mẫu: “Chị dâu, Tiểu Phong thật sự là quá lợi hại, cô gái gia cảnh tốt, lại lớn lên xinh đẹp như vậy cũng theo đuổi được tới tay, một khi chuyện hai đứa nó thành, vậy Giang gia chúng ta cũng nở mày nở mặt rồi.”

Từ lúc nhìn thấy Hoàng Linh Vi lần đầu tiên cho tới bây giờ, nụ cười trên mặt Giang mẫu vẫn chưa từng biến mất, bà quả thực cực kỳ hài lòng đối với đứa con dâu nhỏ tương lai này.

Bây giờ, nghe em gái chồng mình nói như vậy, Giang mẫu lại càng mặt mày hớn hở: “Đứa nhỏ Tiểu Phong này thật đúng là niềm kiêu hãnh của Giang gia chúng ta, thời điểm này năm ngoái, ai có thể tưởng tượng được Giang gia chúng ta sẽ có được hào quang như ngày hôm nay chứ!”

Giang Xuân Liên cũng cảm khái nói: “Chị dâu, trước đây em ở Thôi gia có địa vị gì, chị cũng biết rõ, nhưng từ sau khi Tiểu Phong tới tỉnh thành mở công ty môi giới hôn nhân, địa vị của em ở Thôi gia cũng tăng lên rõ ràng.

Nếu như chuyện của Tiểu Phong và cô gái họ Hoàng kia thành, về sau họ Thôi còn dám to tiếng trước mặt em nữa sao?”

Giang mẫu nghe vậy thì cười một tiếng, địa vị trong gia đình của em chồng tăng lên, bà cũng cảm thấy mừng thay.

...

Bên kia, Phùng Thiến (em họ nhà dì nhỏ của Giang Phong) đang

hai tay chống trên lan can, mắt không có tiêu điểm nhìn về phía dòng suối nhỏ bên cạnh tường rào.

Lúc này, Phùng Thiến cực kỳ hối hận năm ngoái đã không nghe lời anh họ Giang Phong.

Lúc ấy, anh họ muốn giới thiệu đối tượng cho cô, chỉ là lúc đó trong lòng cô đã có người thầm mến, liền từ chối ý tốt của anh họ, thậm chí lúc người nhà và anh họ khuyên, cô còn nói bản thân vẫn còn trẻ, vẫn còn muốn tự do.

Khi anh họ đã nói rõ ràng cô và người kia không có khả năng có kết quả tốt, cô vẫn cứ khư khư cố chấp, như thiêu thân lao vào lửa nhào vào ôm ấp người kia.

Kết quả, không có gì bất ngờ, bị tổn thương tới mình đầy thương tích.

Bây giờ quay đầu nhìn lại mới biết lúc trước mình ngốc tới mức nào.

Bây giờ cô và tên tra nam kia đã chia tay được hơn một tháng, mặc dù trong lòng vẫn rất khó chịu, song cũng không còn khó chịu như nửa tháng trước nữa.

“Tiểu Thiến, nhìn dáng vẻ rầu rĩ không vui của em này, có tâm sự gì à?” Giang Tuyết không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh cô, hỏi.

“Chị họ!” Phùng Thiến lên tiếng chào.

Giang Tuyết nhìn cô, hỏi: “Nhìn dáng vẻ này của em, thất tình à?”

Phùng Thiến im lặng.

Giang Tuyết thấy vậy thì cũng biết là mình đoán trúng rồi, liền nói: “Tiểu Thiến, anh họ Giang Phong của em tính toán nhân duyên lợi hại như vậy, lúc em nói chuyện yêu đương có thể trưng cầu ý kiến của nó một chút nha, có nó giúp em giữ cửa, em chắc chắn sẽ không gặp phải tra nam!”

Chương 426: Đại Hôn Của Anh Trai (2)

Phùng Thiến cười khổ, đáp: “Chị họ, thật ra năm ngoái anh họ đã nói muốn giới thiệu đối tượng cho em rồi, cũng nói với em người em thầm mến kia không thích hợp với em, chỉ là lúc đó em thấy mình vẫn còn trẻ, vẫn muốn tự do bay nhảy, cho nên đã từ chối!

Bây giờ nghĩ lại, em thật sự vẫn còn quá ngây thơ mà.”

Giang Tuyết vỗ vỗ bờ vai của cô, khuyên giải: “Là người dù sao cũng phải trải qua chút chuyện mới trưởng thành lên được, đừng buồn nữa, chuyện đã xảy ra rồi thì cứ để nó qua đi, sau lại nhờ anh họ em giúp tìm cho một đối tượng khác là được.”

Phùng Thiến hơi thấp thỏm nói: “Năm ngoái đã không nghe lời anh họ, không biết anh họ có giận em hay không?”

Giang Tuyết cười: “Anh họ Giang Phong của em nào có nhỏ mọn như vậy, nếu như em ngại mở lời, vậy để chị giúp em nói, bảo nó tìm cho em một đối tượng thật tốt.”

Phùng Thiến vội vàng nói: “Chị họ, việc này không gấp, chờ khi nào anh họ rảnh rồi lại nói sau đi!”

Giang Tuyết mỉm cười: “Anh họ em tính toán nhân duyên rất nhanh, chờ nó tìm được đối tượng thật xứng đôi với em rồi, nếu như nó không rảnh, vậy chị họ đây sẽ giúp tác hợp cho hai đứa.”

Phùng Thiến nghe vậy thì không từ chối nữa, gật đầu đáp: “Vậy làm phiền chị họ rồi!” Hiện tại, thái độ của cô đã hoàn toàn khác biệt so với năm ngoái, chỉ có trải qua, mới biết cách trân quý.

...

Buổi tối.

Lúc Giang mẫu sắp xếp phòng, bỗng chạy tới lén lút hỏi Giang Phong một câu: “Tiểu Phong, có muốn sắp xếp một phòng riêng cho Tiểu Vi không?”

Giang Phong lắc đầu đáp: “Không cần sắp phòng riêng đâu ạ, hôm nay họ hàng đến tương đối nhiều, phòng vốn đã không đủ, để cô ấy ở cùng phòng với con là được rồi.”

Loại tình huống chưa lập gia đình đã ở chung như này, ở thời hiện đại có thể nói là nhìn lắm thành quen, bình thường nhà gái tới nhà trai, bạn bè nam nữ qua lại, trưởng bối nhà trai đều không phản đối.

Chỉ có nhà trai tới nhà gái thì mới tính tới chuyện chia phòng ngủ.

“Được, mẹ biết rồi!”

Chờ Giang mẫu đi rồi, Hoàng Linh Vi liền lại gần hỏi: “Anh Phong, dì tới thì thầm gì với anh vậy?”

Giang Phong đáp: “Mẹ hỏi anh có muốn xếp một phòng riêng cho em không.”

Hoàng Linh Vi trừng to mắt: “Loại chuyện này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là phải xếp cho em một phòng riêng rồi!”

Giang Phong liếc cô một cái, nói: “Em nghĩ cái gì thế, mặc dù phòng nhà anh đúng là không ít, nhưng hôm nay họ hàng tới nhiều như vậy, phòng cho họ hàng người thân ở còn phải giật gấu vá vai, cho nên em đừng có suy nghĩ nhiều, ở cùng một phòng với anh là được.”

Hoàng Linh Vi nghe vậy, mặt không khỏi đỏ lên.

Mặc dù hai người trước đây đã là không ít mấy chuyện ôm nhau ngủ, nhưng đó là ở khách sạn bên ngoài, bây giờ là ở trong nhà bạn trai, nếu như ở cùng một phòng với hắn, liệu người nhà hắn có cho rằng cô không có tự trọng, rất tùy tiện hay không?

“Anh Phong, như vậy không tốt lắm đâu? Nếu như bị cha mẹ em biết, chắc chắn sẽ hung hăng mắng em một trận.”

“Em không nói anh không nói, sao cha mẹ em biết được? Lại nói, chuyện nên làm, chuyện không nên làm gì cũng đều đã làm hết rồi, chia phòng ngủ cũng chỉ là bịt tai trộm chuông mà thôi!”

“...”

Đêm đó, vì họ hàng trong nhà cũng hiếm có cơ hội gặp nhau, cho nên hàn huyên tới tận rạng sáng mới lần lượt trở về đi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau.

Tân lang Giang Phi dậy thật sớm để sửa soạn trang điểm, sau đó dẫn đầu đoàn xe đi đón dâu.

Tập tục kết hôn của trấn Thanh Hà bên này là cô đâu phải được đưa vào nhà trước mười hai giờ trưa, cho nên Giang Phi không thể qua loa được, từ thật sớm đã bắt đầu xuất phát đi tới nhà vợ.

Cũng may quy củ đón dâu bên này không quá nhiều, không giống như một số video lưu truyền trên internet, sau khi tân lang phát xong hồng bao, những người kia còn liều mạng ngăn không cho tân lang vào đón tân nương, khiến tân lang tức giận tới mức đạp cửa không ngừng, nháo tới mức cuối cùng một người không muốn cưới, một người không muốn gả nữa.

Cũng không biết mạch não nhà gái có vấn đề gì không.

Huyện Bách Lương bên này còn đỡ, việc ngăn tân lăng cũng chỉ được coi là gia tăng sự thú vị cho nghi thức mà thôi, mọi người vui vẻ là được, sẽ không thật sự làm tới mức khiến người ta tức giận đập cửa.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi ngủ một giấc tới tám, chín giờ mới dậy.

Hai người không cùng đi đón dâu, vốn Hoàng Linh Vi rất hứng thú, muốn đi mở mang kiến thức về tập tục kết hôn ở chỗ bạn trai bên này, nhưng dù sao thì trong tương lai không xa cô cũng sẽ được trải qua quy trình này.

Nhưng Giang Phong nói một câu đã gạt bay suy nghĩ này của cô: “Vợ, em cũng đừng đi tham gia náo nhiệt làm gì, dung mạo em xinh đẹp như vậy, nhỡ chiếm hết sự chú ý của chị dâu sẽ không tốt.”

Chương 427: Đại Hôn Của Anh Trai (3)

Nghe bạn trai nói như vậy, Hoàng Linh Vi cười đến cả mắt cũng híp lại thành một đường.

Tùy tiện ăn chút gì đó lót dạ xong, Giang Phong liền đưa Hoàng Linh Vi đi quan sát đầu bếp nấu ăn như thế nào, kiểu nồi sắt lò đất lớn kia, đây là lần đầu tiên Hoàng Linh Vi nhìn thấy trong đời thực.

“Anh Phong, cái nồi sát lớn này đang hầm cái gì vậy?”

Giang Phong liếc qua, trả lời: “Đang nấu canh đấy!”

Hoàng Linh Vi tò mò: “Đều là canh sao? Sao nhìn có chút lạ lạ vậy?”

Giang Phong cười nói: “Đúng là không giống, nồi sắt này là hầm canh ngọt, nồi sắt bên cạnh thì đang hầm xương củ khoai, còn nồi sắt bên cạnh nữa thì đang hầm canh dưa chua, chiếc nồi sắt ngoài cùng kia thì đang nấu canh miến thịt nạc.”

Hoàng Linh Vi kinh ngạc: “Súp của Quảng Đông bọn em có thể nói là ngon nổi danh, không nghĩ tới chỗ các anh bên này còn khoa trương hơn, bày tiệc cưới thôi mà còn phải chuẩn bị ba, bốn nồi canh, em cũng coi như được mở rộng tầm mắt rồi.”

“Người chỗ bọn anh bên này quả thật là rất thích uống canh, đợi lát nữa em chú ý quan sát là thấy, những đồ ăn khác, phần lớn đều sẽ còn thừa, duy chỉ có canh là có thể ăn hết bảy, tám phần, thừa cũng không thừa lại bao nhiêu.”

“Thật ra em cũng rất thích uống canh...”

...

Khoảng mười một giờ rưỡi, Giang Phi cuối cùng đã đón tân nương trở về.

Vừa mới đưa tân nương về đương nhiên là cần phải đi bái tổ tông,

sau đó tiếp đãi tân khách.

Lúc Hoàng Linh Vi nhìn thấy tân nương thì kinh ngạc nói với Giang Phong: “Chị dâu thật xinh đẹp mà, đây cũng là anh làm mai cho anh trai sao?”

Giang Phong mỉm cười nói: “Là anh giúp anh ấy tìm một mối nhân duyên tốt, sau đó đưa phương thức liên lạc của chị dâu cho anh ấy.”

Bày rượu ở nông thôn không có người chủ trì gì đó, căn bản là đi theo trình tự mà thôi, xong liền tuyên bố khai tiệc.

Các thôn dân trình diện trong tiệc cưới, từng người đều cảm khái không thôi, suy nghĩ lại vào lúc này năm ngoái, Giang Phi vẫn còn là một người làm công trong khu công nghiệp.

Vậy mà trong nháy mắt hắn đã trở thành ông chủ lớn, còn lấy được người vợ xinh đẹp như vậy, thật sự khiến người khác hâm mộ không thôi.

Mà tất cả những điều này đều là nhờ em trai Giang Phong mang đến cho hắn.

Nghĩ tới Giang Phong, các thôn dân đều bội phục sát đất, từ năm trước tốt nghiệp đại học về nhà làm người mai mối, nhân sinh hắn giống như là được bật hack vậy, trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng đã một bước lên trời.

Bây giờ, không chỉ tìm được cho anh trai một người vợ xinh đẹp, mà chính hắn cũng mang được một người bạn gái đẹp như tiên nữ về tham gia tiệc cưới anh trai.

Thật đúng là đỉnh cao nhân sinh mà.

Bữa tiệc cưới này vì bỏ một số tiền vốn kha khá, các loại nguyên liệu nấu ăn đều chọn mua loại tốt, cộng thêm mời đầu bếp có tiếng gần xa, đương nhiên khiến các tân khách ăn đến cực kỳ hài lòng.

Mãi tới chiều, bạn bè thân thích mới lần lượt rời đi.

Trước khi Phùng Thiến quay trở về cùng cha mẹ mình còn đặc biệt chạy tới trước mặt Giang Phong nói: “Anh họ, vậy em về trước đây, năm ngoái đều là tại em không nghe lời khuyên của anh họ, lần này không quản anh họ tìm cho em người như thế nào, tất cả em đều nghe theo anh.”

Chuyện của em họ, tối hôm qua chị gái đã nói cho hắn biết.

Lúc này, nghe em họ tỏ thái độ như vậy, Giang Phong liền vừa cười vừa nói: “Không có vấn đề gì, chỉ cần em tin người anh họ này, anh chắc chắn sẽ tìm cho em một người chồng như ý.”

Phùng Thiến nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, nói: “Cảm ơn anh họ, vậy em đi trước đây, có tin tức anh nhớ gọi cho em đấy.”

“Ừm, không có gì bất ngờ xảy ra thì mai anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng ạ, hẹn gặp lại anh họ!”

“Hẹn gặp lại!”

Đưa mắt nhìn một nhà em họ rời đi, Giang Phong hiếu kỳ liền lập tức thử tìm đối tượng xứng đôi cho em họ.

Ngay lập tức, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ lấy mấy chục triệu người, tiếp đó, từng tấm chân dung của đàn ông lập lòe lướt qua, cuối cùng dừng lại ở một tấm chân dung:

【 Danh tính 】: Giải Phóng

【 Tuổi tác 】: 23 tuổi

【 Chiều cao 】: 179cm

【 Cân nặng 】: 69kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Gia cảnh cũng không tệ lắm, ông bà nội đều làm việc ở cơ quan chính phủ, hiện nay đã nghỉ hưu, cha là người đứng đầu cục xx của huyện, mẹ đang công tác ở cục dân chính, bản thân hắn thì công tác ở đồn công an xx.

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 78 (tình cảm vợ chồng 76 + môn đăng hộ đối 80 + Quan hệ gia đình 78)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 88 (tình cảm vợ chồng 89 + môn đăng hộ đối 87 + Quan hệ gia đình 88)

Nhìn thấy thông tin của đối tượng này xong, phát hiện giá trị xứng đôi ở các phương diện đều tương đối cân đối, đối với đứa em họ nhỏ kia mà nói có thể coi là lương duyên vô cùng hiếm thấy.

Thế là, Giang Phong liền nói với Hoàng Linh Vi: "Ngày mai anh dẫn em đi quanh huyện thành chơi chút, thuận tiện đi làm mai cho đứa em họ kia của anh."

Hoàng Linh Vi nghe vậy thì liền miệng nói được, cô trước đây cũng không quan tâm tới mấy chuyện làm mai mối này, nhưng từ sau khi quen biết Giang Phong, cô liền càng ngày càng cảm thấy có hứng thú với nghề mai mối này.

Nhất là mắt thấy Giang Phong chưa tới một tháng thời gian đã kiếm được mấy ngàn vạn dựa vào nghề mai mối, khiến cho cô phải lau mắt mà nhìn lại nghề nghiệp này.

Khoảng thời gian này cô vẫn luôn tò mò không biết bạn trai rốt cuộc là làm mai mối như thế nào, vì sao có thể làm một cái đã chuẩn, chưa từng có lịch sử thất bại chứ?

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội có thể tận mắt chứng kiến bạn trai đi làm mai mối, Hoàng Linh Vi nhảy cẫng trong lòng, chỉ hận không thể lập tức xem ngay màn biểu diễn của hắn.

Chương 428: Thị Trường Cưới Hiện Tại Là Như Thế Này Sao?

Thứ ba, ngày 2 tháng 5, năm 2023.

Sau khi ăn sáng xong, Giang Phong lập tức lái xe chở bạn gái đi tới huyện thành, đi cùng còn có chị hai và bốn người nhà cô nhỏ, may

mà chiếc xe của Giang Phong là xe 7 chỗ, nếu không thì bọn họ đã phải lái thêm một chiếc nữa.

Đoạn đường từ nhà tới cao tốc ước chừng mười mấy phút.

Giang Xuân Liên thấy thế thì không khỏi cảm khái:

"Đất nước phát triển nhanh thật, trước kia khi cô đi sang Quảng Đông làm việc còn phải đi tới huyện thành để bắt xe, lúc đó làm gì có đường cao tốc, suốt một đoạn đường dài là bùn, con đường uốn éo, nhỏ hẹp, mỗi lần trời mưa xuống đều biến thành bùn lầy.

Chỉ có con đường chính lên huyện mới được tráng nhựa, khoảng cách từ quê tới huyện thành chỉ hơn 70 cây số, nhưng mà phải ngồi xe tới tận bốn, năm tiếng đồng hồ, đúng thực là muốn mạng người mà.

Đâu có như hiện tại, chỉ cần hai tiếng là tới nơi, thậm chí nếu lái nhanh thì chỉ cần một tiếng."

Giang Tuyết cười, nói:

"Việc xây dựng giao thông ở nước ta đúng là một ngày một ngàn dặm, chờ tới khi huyện chúng ta có đường sắt cao tốc còn lợi hại hơn nữa!"

Giang Phong lắc đầu, nói:

"Nào có dễ như thế, ngay cả thành phố còn chưa có đường sắt cao tốc, tuy rằng nhân khẩu của huyện chúng ta nhiều, nhưng về chuyện có đường sắt cao tốc, thì trong vòng mười năm nữa có lẽ cũng chẳng có hy vọng."

Hoàng Linh Vi và cha con Thôi gia im lặng nghe ba cô cháu bọn họ nói chuyện về vấn đề giao thông, bọn họ là người thành phố Thâm Quyến, chưa từng phải lo lắng tới vấn đề giao thông.

Dù sao thì giao thông ở thành phố Thâm Quyến rất phát triển, có thể nói là nằm trong top thế giới.

Khoảng chừng 10 giờ sáng, đoàn người Giang Phong tới được huyện thành.

Sau khi đậu xe xong, Giang Phong đi dạo phố cùng với nhóm người cô nhỏ.

Nói là dạo phố, thật ra là hành trình hoài niệm của Giang Xuân Liên. Vào thập niên 90 của thế kỷ trước, Giang Xuân Liên và một vài người bạn khác trong thôn cùng nhau đi tới Thâm Quyến làm công, lần nào cũng tới huyện thành để chờ xe.

Trong lúc chờ xe, bọn họ thường sẽ đi dạo huyện thành một vòng.

Khi đó huyện thành rất nhỏ, đi tới lui vài lần, Giang Xuân Liên đã quen thuộc địa hình nơi đây.

Sau khi lấy chồng, Giang Xuân Liên rất ít khi tới huyện thành, bây giờ đi về chốn cũ, hồi tưởng lại tình cảnh đi về phía nam làm công lúc trước, trong lòng đương nhiên có cảm giác rất đặc biệt.

"Chỗ này trước kia là vùng đất hoang, không ngờ bây giờ lại phồn hoa như thế này!"

"Con đường này lúc trước có rất nhiều sạp bán tiểu thuyết, bây giờ lại chẳng thấy một sạp nào cả."

"Chỗ này trước kia là nơi phồn hoa nhất huyện thành, không ngờ bây giờ lại quạnh quẽ như vậy."

"Chỗ này..."

Mỗi khi đi qua một con đường, Giang Xuân Liên đều cảm khái một câu, từ hồi ức của bà, mọi người cũng có thể tưởng tượng ra được đại khái bộ của huyện thành vào thập niên 90.

Sau một tiếng đi dạo, Giang Phong thấy đã sắp tới giờ rồi liền lên tiếng nói:

"Cô, chú, anh họ, chị dâu, mọi người đi dạo tiếp đi, cháu đi làm người môi giới cho em họ nhà dì nhỏ của cháu."

"Được, Tiểu Phong mau đi đi!"

"Tiểu Phong không cần phải bận tâm chúng ta, chính sự quan trọng."

"Tiểu Phong đi nhanh đi, chúng ta tự đi dạo được, sau khi làm xong gọi điện thoại báo chúng ta biết là được."

Tất cả mọi người đều biết mục đích lần tới huyện thành này của Giang Phong, lập tức bảo hắn tranh thủ thời gian đi làm chính sự.

Giang Phong gật đầu, giao lại việc sắp xếp cho mọi người ăn trưa cho chị hai, rồi mới dẫn Hoàng Linh Vi tới chỗ đậu xe, lái xe tới cục dân chính.

...

Cục dân chính.

Mẹ Giải lại làm thủ tục ly hôn cho một đôi vợ chồng nữa, thấy hai người bọn họ không hề lưu luyến chút nào mà rời đi, bà không khỏi thở dài, nói:

"Hôn nhân trong thời đại này thật là yếu ớt, mặc dù luật hôn nhân mới đã tăng độ khó của việc ly hôn lên, nhưng vẫn không ngăn cản được những người có tình cảm rạn nứt!"

Một đồng nghiệp nữ trạc tuổi mẹ Giải đứng kế bên cũng thở dài:

"Đúng thế, thời đại thay đổi, đối với chúng ta, hôn nhân chắc chắn là cả đời, hầu như không xuất hiện tình trạng ly hôn.

Ở thời đại chúng ta, 20 năm trước, việc ly hôn cũng cực kỳ hiếm gặp.

Nhưng mà khoảng 10 năm trở lại đây, không chỉ có người trẻ tuổi ly hôn như cơm bữa, ngay cả số lượng người cùng thời đại chúng ta ly hôn cũng bắt đầu tăng lên, đúng là làm người ta thổn thức không thôi."

"Trong thời đại chúng ta, nếu như ly hôn, đi tới đâu cũng bị chỉ trỏ, phải chịu áp lực rất lớn, cho nên nếu không phải cực kỳ bất đắc dĩ, không ai muốn nhắc tới hai chữ ly hôn này cả."

Mẹ Giải nói tới đây thì lắc đầu, nói:

"Còn ở thời này, ly hôn đã trở thành chuyện thường tình, mọi

người cũng không kỳ thị việc ly hôn, có vô số cặp vợ chồng cãi nhau một chút đã chạy tới cục dân chính chúng ta.

Nếu như việc ly hôn này không có một tháng bình tĩnh kia, thì số lượng chắc chắn cao tới dọa người, hơn nửa còn mỗi năm mỗi tăng, việc ly hôn đơn giản như việc người yêu chia tay vậy."

Chương 429: Thị Trường Cưới Hiện Tại Là Như Thế Này Sao? (2)

Đồng nghiệp nữ nói:

"Con gái của tôi còn chưa chịu yêu đương, tôi đã bắt đầu lo lắng cho nó rồi, phải cảnh giác cao độ, giúp nó tìm được một đối tượng tốt, nó chỉ cần tới cục dân chính này một lần thôi là đủ rồi."

Mẹ Giải nói:

"Ai mà chẳng thế, tôi cũng bắt đầu lo cho con trai mình rồi, từ nhỏ tới giờ nó là một người rất có chủ kiến, ngay cả cha nó còn không xoay chuyển được, nó có bằng lòng nghe lời chúng ta trong vấn đề hôn sự hay không thật sự khó mà nói trước được!"

Đồng nghiệp nữ thở dài:

"Chúng ta 'làm hết mình, nghe số trời' đi, thời đại 'hôn sự nghe theo cha mẹ và sự thu xếp của người mai mối' đã qua rồi, người trẻ tuổi bây giờ rất có chính kiến, đặc biệt là ở phương diện hôn nhân, không có mấy ai thật sự nghe theo lời của cha mẹ đâu."

"Đúng là như thế, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, bây giờ có muốn cũng vô dụng, tan làm thôi!"

"Bà đi trước đi, tôi xử lý xong đống hồ sơ này đã."

Mẹ Giải gật đầu, tan ca, rời đi.

Xuống lầu.

Vừa đi tới cổng chính, chuẩn bị đi xe điện về nhà, bà nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cậu trai trẻ đẹp trai mỉm cười, nói:

"Xin chào dì, xin hỏi có thể làm phiền dì vài phút được không?"

Mẹ Giải nhìn đôi nam nữ trước mặt, nam thanh nữ tú, cực kỳ xứng

đôi, bà đã làm việc ở cục dân chính hai mươi mấy năm, có hàng trăm ngàn đôi nam nữ tới đăng ký, nhưng mà chưa từng thấy đôi nào có tướng phu thê được như này.

Bà không khỏi dừng chân, mỉm cười, nói:

"Hai đứa tới đăng ký hả? Đã tới giờ tan làm rồi, nếu muốn đăng ký, sau 2 giờ rưỡi lại tới!"

Bà vừa nói xong, Hoàng Linh Vi liền đỏ mặt.

Giang Phong cười ha ha, nói:

"Dì hiểu lầm rồi, chúng cháu không tới đây để đăng ký, hoặc là nói không tới đây đăng ký sớm như thế, lần này tới là để tìm dì."

Mẹ Giải kinh ngạc nói:

"Tới tìm dì?"

Giang Phong gật đầu, tự giới thiệu bản thân:

"Chào dì, cháu tên là Giang Phong, là một người mai mối, đây là bạn gái của cháu.

Chúng cháu tới tìm gì là do nghe bảo rằng con trai của gì vẫn đang độc thân, chúng cháu muốn giới thiệu đối tượng cho anh ấy, không biết dì có hứng thú muốn nghe hay không?"

Mẹ Giải cảm thấy có chút kinh ngạc, con của bà mới 23 tuổi thôi mà đã có người mai mối tới tận cửa tìm rồi ư?

Tốt quá, có người mai mối tới cửa tìm không kỳ quái, điều kỳ quái là người mai mối vậy mà còn rất trẻ.

Thị trường cưới bây giờ đều như thế này sao?

"Ông mai Giang phải không, lần đầu tiên tôi thấy người trẻ như cậu làm mai mối đó!"

Hiện tại Giang Phong có thể coi là người mai mối có kinh nghiệm phong phú rồi, nghe mẹ Giải nói như thế liền biết bà không quá tin

tưởng năng lực nghiệp vụ của mình, sắc mặt không hề thay đổi, nói:

"Dì ơi, dì đừng thấy cháu trẻ mà lầm, cháu đã tác hợp cho rất nhiều đôi vợ chồng rồi đấy, e rằng còn nhiều hơn số lượng cả một đời làm mai mối của người khác đó.

Ngay cả con gái của bí thư Nghiêm cũng là do cháu làm mai đó!"

Mẹ Giải dù sao cũng là người trong biên chế, nghe thế lập tức mừng rỡ, hỏi:

"Bí thư Nghiêm? Bí thư Nghiêm nào?"

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Còn có thể là bí thư Nghiêm nào nữa, đương nhiên là quan phụ mẫu của chúng ta rồi!"

Mẹ Giải vừa nghe thấy thế liền chấn động, khó mà tin được, nói:

"Chuyện này... sao có thể như thế được?"

Những việc này trông thì dài dòng, nhưng thực ra chỉ tốn một chút thời gian.

Giang Phong thấy bắt đầu có những người khác đi xuống liền nói:

"Dì ơi, chỗ này không phải là chỗ để nói chuyện, hay là chúng ta tìm một chỗ để ăn cơm đi, gọi con trai của dì tới luôn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện được không?"

Nếu như là trước đó, mẹ Giải chắc chắn sẽ từ chối, nhưng sau khi nghe Giang Phong kể về việc làm mai mối cho bí thư Nghiêm xong, bà hoàn toàn không thể nói lời từ chối ra khỏi miệng.

Bà gật đầu, nói:

"Được, dì gọi cho nó ngay, chúng ta đi qua cửa tiệm bên cạnh ăn?"

Giang Phong đương nhiên không có ý kiến, cười, nói:

"Được, vậy dì gọi điện thoại trước đi, chúng cháu qua đó chờ dì."

Hắn nói xong liền dẫn bạn gái từ nãy tới giờ chưa nói câu nào của mình lên xe, sau đó chạy tới cửa tiệm đó.

Mẹ Giải thấy thế liền vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho con trai.

Vừa nối máy, mẹ Giải lập tức tóm gọn lại mọi chuyện cho con trai nghe, cuối cùng nói:

"Tuy vẫn chưa biết lời ông mai Giang kia là thật hay giả, nhưng mà nhìn khí chất và chiếc xe mà bọn họ lái thì trông không giống một người mai mối bình thường, con có muốn qua đây ăn một bữa cơm với bọn họ không?"

Giải Phóng nghe xong cũng có chút tò mò, trả lời:

"Được, bên chỗ con cũng tan làm rồi, con qua đó xem thử xem."

"Được, vậy mẹ tới đó trước, con đi tới cửa tiệm đó là được."

"Đã rõ, con tới ngay đây, cúp máy."

"Ừ!"

Sau khi cúp máy, mẹ Giải chạy xe điện tới cửa tiệm kia.

Một bên khác.

Hoàng Linh Vi đang âm thầm suy nghĩ về kỹ xảo làm mai mối của bạn trai, khi sắp tới cửa tiệm kia, cô mới hỏi:

"Chồng à, dì ấy rõ ràng không quá tin tưởng năng lực mai mối của anh, nếu như không nhắc tới vị bí thư Nghiêm kia, thì anh định dùng biện pháp gì để làm bà ấy tin tưởng anh?"

Giang Phong cười, nói:

"Dù không nhắc tới bí thư Nghiêm, thì anh cũng có biện pháp để có được sự tín nhiệm của bà ấy, ví dụ như giúp bà ấy mở mang một chút kiến thức về năng lực xem nhân duyên của anh, đây là chỗ dựa lớn nhất trong việc làm mai mối của chồng em, chỉ cần đưa ra thì việc gì cũng thuận lợi."

Chương 430: Thị Trường Cưới Hiện Tại Là Như Thế Này Sao? (3)

Hoàng Linh Vi hỏi:

"Chồng ơi, nếu không có năng lực xem nhân duyên thì sẽ như thế nào?"

Giang Phong trả lời:

"Một lần không thành, thì dùng biện pháp nước chảy đá mòn, thường xuyên đi tìm bà ấy, sau ba lần, dù cho bản thân bày ấy có tin tưởng năng lực làm mai mối của anh hay không, thì chắc hẳn đều sẽ bằng lòng cho anh một cơ hội."

Hoàng Linh Vi thầm nói:

"Thật sự quá phiền phức!"

Lúc này, xe đã tới nơi, Giang Phong dừng xe, nói:

"Phiền phức cũng là chuyện bình thường, nếu như làm mai mối không như thế thì người mai mối đã xuất hiện khắp nơi rồi."

Hoàng Linh Vi cười, nói:

"Cũng đúng."

Hai người đi vào trong cửa tiệm, nhân viên đi tới.

Giang Phong nói:

"Chúng tôi đi bốn người, đợi người tới đủ sẽ gọi món, cảm ơn!"

"Vâng!"

Nhân viên trả lời, sau đó bưng trà lên cho hai người, sau đó đi tới bàn khác.

Mẹ Giải cũng tới ngay sau đó.

Hai bên khách sáo vài câu, vừa gọi đồ ăn xong không bao lâu, thì chính chủ Giải Phóng cũng chạy tới.

Giải Phóng vừa tan ca liền chạy tới đây, cho nên trên người vẫn mặc trang phục cảnh sát, trông khá đẹp trai.

Sau khi bắt chuyện vài câu, nhân viên bắt đầu dọn món lên.

Đầu tiên là một phần thịt ngỗng cắt khúc, đây cũng là một trong những món tiêu biểu của quán.

Sau đó những món khác cũng lần lượt được dọn lên, tổng cộng là bốn món ăn và một món canh.

Mẹ Giải thấy đồ ăn được dọn lên hết rồi mới không nhịn được mà tò mò hỏi:

"Ông mai Giang, cậu nói cậu là người đã làm mai mối cho con gái của bí thư Nghiêm đúng không?"

Giang Phong gật đầu, nhớ lại chuyện đó, nói:

"Chuyện đó là vào năm ngoái, lúc đó trong tay cháu có vài vị khách cực kỳ ưu tú, trong lúc giúp những vị khách đó tìm kiếm đối tượng, cháu tình cờ phát hiện con gái của bí thư Nghiêm rất xứng đôi với một trong những vị khách đó, cho nên trực tiếp tìm tới cửa.

Nhưng mà, khi đó chị Nghiêm thấy cháu còn quá trẻ, cảm thấy không đáng tin cậy, cho nên từ chối, nói mình tạm thời không có ý định muốn kết hôn.

Sau đó, cháu lướt qua chị ấy, đi thẳng đến cổng lớn khu XX, cháu nhân cơ hội Nghiêm phu nhân đi ra ngoài mua đồ ăn, tiến tới nói về chuyện muốn làm mai mối cho con gái của dì ấy."

Mẹ Giải nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm, cảm thán:

"Ông mai Giang, lá gan của cậu lớn thật đó, sau đó thì sao? Nghiêm phu nhân phản ứng như thế nào?"

Giải Phóng yên lặng quan sát Giang Phong, dùng kinh nghiệm của

mình để phán đoán xem hắn có nói dối hay không.

Hoàng Linh Vi cũng tập trung lắng nghe, cô không biết rằng bạn trai mình đã làm mai mối cho con gái của bí thư Nghiêm, cho nên muốn biết bạn trai mình đã tác hợp bọn họ như thế nào.

Giang Phong cười, nói:

"Nghiêm phu nhân là một người rất dễ bắt chuyện, sau khi cháu nói muốn giới thiệu đối tượng cho con gái của dì ấy, dì ấy liền nhiệt tình mời cháu tới nhà ăn cơm.

Sau đó cháu thuận lợi nhìn thấy bí thư Nghiêm, bởi vì đối tượng mà cháu giới thiệu thực sự rất ưu tú, cho nên không chỉ bí thư Nghiêm và Nghiêm phu nhân hài lòng, mà ngay cả chị Nghiêm trước đó nói tạm thời không muốn kết hôn cũng đồng ý ra mắt. Chuyện kế tiếp cứ thế nước chảy thành sông."

Mẹ Giải cực kỳ tò mò, hỏi:

"Ông mai Giang, rốt cuộc thì cậu đã giới thiệu ai cho con gái của bí thư Nghiêm mà có thể làm cho cả nhà bí thư Nghiêm đều hài lòng thế?"

Giang Phong uống một ngụm trà, cười khẽ, nói:

"Người mà cháu giới thiệu cho chị Nghiêm là con trai của gia đình giàu nhất tỉnh Quảng Tây chúng ta, một đối tượng ưu tú như thế sao Nghiêm gia có thể không hài lòng được chứ!"

Mẹ Giải và Giải Phóng vừa nghe như thế liền khiếp sợ, miệng há to tới mức có thể nhét một quả trứng vịt vào.

Người giàu nhất tỉnh Quảng Tây là một nhân vật có giá trị con người lên tới mấy chục tỷ, là người mà cả đời này bọn họ đều không thể gặp mặt được, người mai mối trẻ tuổi trước mặt này vậy mà lại có năng lực làm mai mối cho một nhân vật như thế ư?

Buổi trưa.

Thị trấn huyện Bách Lương.

Ở trang trại nuôi ngỗng nào đó, mẹ con Giải Phóng đều chấn động trước tin tức Giang Phong lộ ra, mãi hồi lâu vẫn không nói được gì.

Tuy nói bối cảnh gia đình nhà họ Giải bọn họ xem như không tệ, ba Giải làm lãnh đạo một cục, phóng tầm mắt ra cả huyện cũng được tính là nhân vật có máu mặt, nhưng năng lực này đặt ở trước mặt đại gia tỉnh Quế lại hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Thậm chí, đừng nói là đại gia của tỉnh, cho dù là đại gia của huyện, nhà họ Giải bọn họ cũng không với cao nổi.

Dù sao có thể trở thành đại gia của một huyện, cơ bản đều sẽ có một mạng lưới quan hệ mạnh mẽ, bên trong không thiếu tồn tại "đứng đầu xưởng", ba Giải là một nhân vật nhỏ "cấp kho lúa", người ta còn thật sự không để mắt tới.

"Con của đại gia tỉnh cũng muốn mời người mai mối, đúng là không thể tin nổi."

Mẹ Giải xúc động thốt ra một câu, sau đó nhìn về phía Giang Phong hỏi: "Ông mai Giang là người ở đâu vậy?"

Giang Phong nói: "Tôi ở trấn Thanh Hà."

Giải Phóng nói tiếp: "Quê cũ của tôi là trấn Đàm Long bên cạnh, trước đây tôi thường tới trấn Thanh Hà chơi, không biết ông mai Giang ở thôn nào?"

Giang Phong nói: "Tôi là thôn Long Sơn."

Giải Phóng nói: "Tôi từng đi qua thôn Long Sơn, Giang Vĩnh Quý làm việc ở cục công tác XX chính là người ở thôn Long Sơn các người, anh có quen không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Tôi đương nhiên quen rồi, chú ấy là chú út tôi."

Giải Phóng kinh ngạc nói: "Chú ruột?"

Giang Phong gật đầu: "Chú ruột!"

Chương 431: Anh Họ, Em Nghe Anh, Anh Quyết Định Là Được Rồi!

Giải Phóng vỗ đùi, nâng chén trà lên nói: "Tới đây, tôi lấy trà thay rượu uống một chén, tôi và chú út anh là bạn bè, từng ăn cơm với nhau vài lần, anh nói tên tôi với anh ta, anh ta chắc chắn sẽ biết."

Giang Phong nâng chén trà lên cụng với anh ta một cái, cười ha hả nói: "Vậy đúng là trùng hợp đấy!"

Hai người uống một chén trà lót bụng, bầu không khí cũng khác hẳn. Chủ yếu là mức độ tín nhiệm của mẹ con nhà họ Giải đối với ông mai Giang Phong này lập tức tăng thêm mấy cấp.

Sau khi hai bên khách sáo vài câu, mẹ Giải lại không nhịn được hỏi: "Ông mai Giang, cậu nói muốn giới thiệu một đối tượng cho con trai tôi, không biết đối tượng này là người ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì?"

Giang Phong giới thiệu: "Cô ấy là người ở thị trấn Phượng Dương, năm nay 21 tuổi, ba mẹ mở một cửa hàng bán sỉ ở trên trấn, trước mắt công việc của cô ấy là giúp đỡ trông cửa hàng. Dáng người cũng không tệ lắm, tính cách ngoài mềm trong cứng, nấu ăn rất ngon, là người phụ nữ vợ hiền mẹ tốt điển hình được phần lớn người đàn ông đều yêu thích."

Mẹ Giải nghe được vậy, âm thầm gật đầu. Thị trấn Phượng Dương chẳng qua chỉ cách thị trấn hơn hai mươi cây số, đều là người của huyện Bách Lương, bất luận là thói quen ăn uống, phong tục tập quán hoặc là quan niệm sinh đẻ cơ bản đều giống nhau, không cần phải rèn luyện trong thời gian dài giống như người ngoại tỉnh.

Tuổi tác cũng đặc biệt xứng đôi.

Hoàn cảnh gia đình cũng không tệ, có thể mở cửa hàng bán sỉ ở thị trấn, cơ bản đều có tài sản hơn triệu, thậm chí kinh doanh tốt, qua thời gian dài nắm giữ tài sản mười triệu cũng là bình thường.

Còn biết nấu ăn, cũng là phần thêm điểm.

Thời buổi hiện nay, mức sống tăng cao, rất nhiều người phụ nữ ở nhà mẹ đẻ quen làm công chúa, sống cuộc sống cơm bưng nước rót, đừng nói là nấu ăn, ngay cả rửa bát cũng không biết.

Mẹ Giải không muốn tìm một cô con dâu như vậy trở về, bà hầu hạ chồng và con trai ăn uống tiêu tiểu đã đủ rồi, không muốn hầu hạ một người nữa.

Mà bình thường người phụ nữ biết nấu ăn lại không có việc làm ở nhà với bà, đến lúc đó mẹ chồng con dâu cùng làm, sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Về phần Giải Phóng, dù sao anh ta còn trẻ, không có suy nghĩ nhiều như mẹ anh ta, chỉ là nghe xong, cảm giác điều kiện nhà gái chắc hẳn không tệ lắm, có thích hợp hay không, đương nhiên phải gặp mới biết được.

Lúc Giang Phong giới thiệu tài liệu của em họ, theo thói quen lấy điện thoại di động ra, thành thạo tìm ra ảnh chụp của em họ, sau đó đưa cho Giải Phóng nói: "Anh Giải, anh xem ảnh trước đi."

Giải Phóng cầm điện thoại qua, sau đó hai mẹ con đều nhìn về phía cô gái trên màn hình.

Chỉ thấy cô gái kia trắng trẻo, gương mặt căng mịn, không thể nói là xinh đẹp mấy, nhưng bên huyện Bách Lương này có cách nói 'trắng che trăm xấu', cho nên ấn tượng đầu tiên của hai mẹ con vẫn là không tệ.

"Trong quả thật không tệ, không biết cao tới mức nào?" Mẹ Giải hỏi.

Ở huyện Bách Lương, tầm quan trọng của chiều cao là không thể nghi ngờ, người phụ nữ cao chưa tới một mét bốn năm, cho dù đẹp ra hoa, cũng sẽ bị người ta chê. Tương tự, người đàn ông cao chưa tới một mét sáu, vẻ ngoài có đẹp trai mấy cũng là số phận bị người ta ghét bỏ.

Ngược lại, nếu người phụ nữ cao một mét sáu trở lên, người đàn ông cao 1m75 trở lên, vậy cho dù mặt mũi kém một chút, bọn họ vẫn có sức cạnh tranh trong thị trường tình yêu và hôn nhân mạnh

hơn những nam nữ thấp lùn.

Điều có thể hiểu là thiếu gì thì coi trọng cái đó.

Phóng tầm mắt ra cả nước, chiều cao trung bình của người tỉnh Quế là mấy tồn tại đếm ngược, càng là địa phương có hình dáng thấp lùn, lại càng coi trọng chiều cao.

Dù sao chiều cao sẽ di truyền, làm cha mẹ có thể không so đo tính toán tới chiều cao của con dâu, nhưng bọn họ không hy vọng chiều cao của con dâu ảnh hưởng đến chiều cao của cháu trai và cháu gái.

Giang Phong đương nhiên biết đạo lý này. Anh Giải Phóng trước mắt này cao khoảng 1 mét 79, nếu giới thiệu một người phụ nữ cao chưa tới 1 mét 6 cho anh ta, tin tưởng mẹ Giải tuyệt đối sẽ không có sắc mặt tốt.

Bởi vậy, nghe mẹ Giải hỏi thăm, Giang Phong mỉm cười đáp: "Chiều cao của cô ấy là 1 mét 65, đối với phụ nữ ở huyện Bách Lương chúng ta, như vậy đã tính là rất cao rồi!"

Mẹ Giải nghe vậy, trong nháy mắt tươi cười, không ngừng khen: "Chiều cao như vậy tốt, đúng lúc xứng với con trai tôi."

Tiếp theo, Giang Phong bắt đầu kể rõ với hai mẹ con nhà họ Giải về tất cả tài liệu của em họ mình, cái gì cũng nói, bao gồm cả khuyết điểm chỉ tốt nghiệp cấp ba, không có công việc chính thức, mẹ con nhà họ Giải nghe được không ngừng gật đầu.

Tuy có thích hợp hay không vẫn phải gặp nói chuyện mới biết được, nhưng thái độ này của Giang Phong quả thật đã giành được thiện cảm của mẹ con nhà họ Giải, người mai mối có thể nói rõ ưu khuyết điểm như vậy, bọn họ thật sự chưa từng nghe nói qua.

Chương 432: Anh Họ, Em Nghe Anh, Anh Quyết Định Là Được Rồi! (2)

Người mai mối khác đi làm mai, đều giấu kỹ khuyết điểm của đối

phương, sau đó ra tức thổi phồng ưu điểm không bắt mắt, chỉ cần tác hợp cho hai bên thành công, lấy được tiền mai mối là vạn sự thuận lợi, cần gì quan tâm xem sau khi cưới, các người ân ái hay cãi nhau mỗi ngày?

Hoàng Linh Vi vẫn làm khán giả, nhìn bạn trai nói xong ưu điểm của em họ, lại bắt đầu vạch trần khuyết điểm của cô ấy, nói rõ tất cả, bao gồm em họ từng trải qua một mối tình ngắn ngủi cũng nói ra.

Sau đó, hoàn toàn giành được lòng tin của hai mẹ con nhà họ Giải.

Điều này làm cho Hoàng Linh Vi vô cùng xúc động, xem ra chân thành với người vẫn có tác dụng.

Lúc cơm ăn xong, nên nói cũng đã nói rất rõ ràng, mẹ Giải lại tỏ thái độ nói: "Ông mai Giang, cậu xem bao giờ thích hợp, lại bố trí cho chúng tôi gặp mặt cô gái kia và ba mẹ của cô ấy một lần đi!"

Giải Phóng nghe vậy không phản đối, vậy chính là ngầm thừa nhận!

Giang Phong thấy thế mỉm cười, nói: "Dì, anh Giải, trước khi bố trí cho các người gặp mặt, tôi còn muốn thẳng thắn với các người một việc, cô gái tôi muốn giới thiệu cho anh Giải thật ra là em họ con nhà dì út tôi."

Mẹ Giải nghe vậy nhất thời sửng sốt, sau đó vẻ mặt bội phục nói: "Ông mai Giang, tôi đúng là phục cậu rồi. Đạo đức nghề nghiệp của cậu thật sự không cần phải nói nữa, cho dù làm mai cho em họ mình, cũng không định thay cô ta che giấu khuyết điểm, khó trách cậu có thể làm mai cho đại gia tỉnh Quế chúng tôi."

Nói đến đây, mẹ Giải nhìn về phía Hoàng Linh Vi, tán thưởng có thừa nói: "Cũng khó trách cậu có thể tìm được người bạn gái xinh đẹp lại có khí chất như vậy."

Hoàng Linh Vi thản nhiên cười nói: "Cảm ơn dì khích lệ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Dì, không nói dối gì dì, tôi bắt đầu làm nghề mai mối từ năm trước, đến nay đã trực tiếp tác hợp gần trăm đôi vợ chồng, vợ chồng gián tiếp tác hợp còn vượt qua một

nghìn đôi.

Bởi vì nguyên tắc làm mai của tôi là chân thành đối đãi, trước khi bố trí cho hai bên gặp mặt, sẽ nói rõ ràng ưu khuyết điểm của từng người. Cho nên bất luận là đôi vợ chồng được tôi trực tiếp tác hợp, hay đôi vợ chồng gián tiếp tác hợp, đến nay đều đặc biệt ân ái, không có một đôi nào không sống tốt."

Giải Phóng chấn động nói: "Năm ngoái mới vào nghề, trong thời gian ngắn đã tác hợp cho nhiều cặp vợ chồng như vậy sao?"

Giang Phong gật đầu mỉm cười nói: "Cuối năm ngoái, tôi đến tỉnh thành mở một văn phòng môi giới hôn nhân, văn phòng môi giới hôn nhân này của tôi vẫn tính là có chút danh tiếng trên mạng, vào ngày văn phòng môi giới hôn nhân khai trương, minh tinh lớn Tiêu Mẫn của tỉnh chúng ta còn quảng cáo giúp trên Weibo. Anh Giải anh lên mạng kiểm tra sẽ biết!"

Giải Phóng nghe vậy càng chấn động hơn, lập tức dựa theo lời Giang Phong nhắc nhở, lấy điện thoại di động ra, lên mạng tìm kiếm thông tin về Giang đại sư.

Chờ xem qua tài liệu một lượt, Giải Phóng mới chấn động nói: "Hóa ra ông mai Giang, à không, tôi chắc hẳn phải gọi anh là Giang đại sư giống như những người khác mới đúng. Hóa ra Giang đại sư không chỉ từng mai mối giúp đại gia tỉnh chúng ta, còn thành công tác hợp cho minh tinh lớn Tiêu Mẫn và thái tử gia của tập đoàn Uông thị, đúng là quá lợi hại rồi!"

Mẹ Giải biết minh tinh lớn Tiêu Mẫn, nhưng không biết thái tử gia của tập đoàn Uông thị, vừa nghe con trai nói vậy, vội vàng hỏi: "Con trai, thái tử gia của tập đoàn Uông thị này còn lợi hại hơn con trai đại gia tỉnh chúng ta à?"

Giải Phóng giải thích: "Mẹ, đại gia tỉnh Quế chúng ta cùng lắm cũng chỉ có tài sản chưa đến hai chục tỷ, mà tập đoàn Uông thị này chính là tập đoàn gia tộc cấp trăm tỷ, vị thái tử gia kia là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị, đương nhiên lợi hại hơn con trai đại gia tỉnh Quế chúng tay rất nhiều."

Mẹ Giải nghe vậy hít sâu một hơi, thật sự khó có thể tưởng tượng

được người trẻ tuổi trước mắt này có năng lực mai mối lớn tới mức nào?

Cho dù rất muốn hỏi Giang Phong làm sao quen biết được nhiều con cháu nhà giàu siêu cấp như vậy, còn thành công làm mai mối cho bọn họ, nhưng quan hệ hai bên dù sao còn chưa thân tới mức đó, thật ra không tiện hỏi những lời này.

Giang Phong cầm chén canh uống cạn, cầm khăn giấy lau miệng, cười hỏi: "Dì, anh Giải, các người sắp xếp xem lúc nào xem mắt thì tiện?"

Mẹ Giải và con trai liếc nhìn nhau, sau đó nói: "Thời gian cứ quyết định vào chiều mai đi. Chờ chúng tôi hết giờ làm sẽ chạy tới thị trấn Phượng Dương mời nhà gái ăn cơm chiều, không biết có được không?"

"Đương nhiên là được rồi, vậy cứ quyết định như thế đi!"

Sau khi xác định giờ xem mắt, Giang Phong lại bắt đầu hỏi thăm cặn kẽ về thông tin của Giải Phóng, cho dù trong lòng hắn đã biết rất rõ tất cả thông tin, nhưng lúc có thể che giấu, vẫn cố gắng che giấu.

Có lẽ bị sự chân thành của Giang Phong làm cho cảm động, lúc mẹ con nhà họ Giải cung cấp tài liệu, cũng nói rõ ưu khuyết điểm, ngay cả chuyện ngủ ngáy cũng nói ra.

Chương 433: Anh Họ, Em Nghe Anh, Anh Quyết Định Là Được Rồi! (3)

Chờ nói xong, đã vào khoảng một rưỡi chiều.

Lúc tính tiền, mẹ con nhà họ Giải rất có mắt nhìn, tranh thanh toán.

"Dì, anh Giải, vậy chúng tôi đi trước, chiều mai gặp!"

"Ừ, ngày mai gặp."

Nhìn theo Giang Phong và bạn gái lên xe rời đi, mẹ Giải không khỏi thở dài nói: "Ông mai Giang này đúng là không đơn giản!"

Giải Phóng gật đầu nói: "Đâu chỉ là không đơn giản, con lên mạng xem thông tin về anh ta, rất nhiều người đều nói anh ta có năng lực suy tính về nhân duyên không ai bằng, cho nên mỗi người đều gọi anh ta là Giang đại sư, ngay cả minh tinh lớn Tiếu Mẫn và thái tử gia của tập đoàn Uông thị cũng không ngoại lệ.

Điều này chứng tỏ anh ta đúng là người có năng lực, nếu không sẽ thể giải thích được lý do vì sao con cháu nhà giàu cấp bậc như thái tử gia tập đoàn Uông thị cũng tôn sùng hắn như vậy."

"Năng lực suy tính về nhân duyên không ai bằng?"

Mẹ Giải thì thào mấy lần, sau đó nhìn về phía con trai, nghiêm túc nói: "Con trai, bất kể trên mạng nói là thật hay giả, chúng ta đều phải coi trọng buổi xem mắt ngày mai."

"Vâng!"

Giải Phóng liên tục gật đầu, anh ta xem như đã bị trấn áp, lớn như vậy vẫn chưa nghe nói qua có người mai mối lợi hại như vậy. Bây giờ nếu may mắn để anh ta gặp phải, hơn nữa còn muốn giới thiệu em họ cho anh ta, vậy anh ta quả thật phải nghiêm túc đối xử mới được.

Mẹ Giải lấy điện thoại di động ra nói: "Chuyện này cũng phải nói với ba con một tiếng."

...

Sau khi rời đi, Hoàng Linh Vi khích lệ: "Chồng, dáng vẻ lúc anh làm mai thật ngầu!"

Trên mặt Giang Phong tươi cười, hỏi: "Có phải làm mai còn thú vị hơn em trông cửa hàng không?"

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Đương nhiên là thú vị hơn trông cửa hàng rồi. Lúc trước em trông cửa hàng thật ra rất chán, nói trắng ra chính là đổi một chỗ chơi điện thoại mà thôi."

"Chơi điện thoại còn kiếm được tiền, không biết có bao nhiêu người hâm mộ công việc như vậy đấy!"

"Cái này không tính, em trông cửa hàng, kiếm tiền cho ba em. Nếu thật sự nói tiếp, cửa hàng nhà em có thể không bị lỗ, đã rất tốt rồi."

"Tính, sao có thể không tính chứ. Nếu ba anh có bản lĩnh làm dễ dàng kiếm được tiền, anh cũng sẽ không muốn mình đi ra dốc sức làm việc, vậy phải mệt mỏi bao nhiêu!"

Hoàng Linh Vi liếc nhìn hắn: "Đồng chí Giang Phong, thời buổi này không thịnh hành chuyện giả vờ như vậy nhé. Như anh ăn một bữa cơm, nói chuyện một lát, sau đó gọi mấy cuộc gọi điện thoại, dễ dàng kiếm được tiền, anh còn không biết xấu hổ nói mệt mỏi?"

Giang Phong nghe vậy cười ha hả.

...

Mấy phút sau.

Giang Phong qua gặp đám người cô mình, chờ sau khi ai nấy đều lên xe, lại lên đường về nhà.

"Cô, mọi người đi dạo thế nào?" Giang Phong vừa lái xe vừa hỏi.

"Lần này thật sự là đi dạo tận hứng!"

Gương mặt Giang Xuân Liên ửng hồng, trả lời một câu, sau đó lại hỏi: "Các người thì sao, làm mai mối vẫn thuận lợi chứ?"

Hoàng Linh Vi nói tiếp: "Phía bọn cháu rất thuận lợi, đã quyết định thời gian xem mắt rồi. "

Đám người thật ra đều không thấy lạ về chuyện này, dù sao năng lực làm mai của Giang Phong rất mạnh, trong lòng họ hàng bạn bè đã sớm biết rõ, nếu không thuận lợi mới lạ đấy!

Tiếp theo, mọi người nói chuyện phiếm trên đường, chưa đến một giờ đã trở lại thôn Long Sơn.

Chờ sau khi đậu xe xong, Giang Phong mới lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho em họ.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phong đã nói thẳng vào vấn đề: "Em họ, anh đã xem xét được đối tượng cho em, đó là người ở trấn Đầm Long, tốt nghiệp đại học XX, trước mắt đang làm việc ở thị trấn, là cảnh sát đồn công XX.

Năm nay anh ta 23 tuổi, cao 1 mét 79, trông rất có tinh thần.

Bối cảnh gia đình của anh ta không tệ, ông bà đều làm việc ở cơ quan nhà nước, đã sớm về hưu. Ba là cục trưởng cục XX, mẹ làm việc trong Cục Dân chính, có thể nói là cả nhà đều ăn cơm nhà nước.

Em có thỏa mãn về điều kiện này không?"

Em họ Phùng Thiến đáp: "Anh họ, em nghe anh, anh quyết định là được rồi!"

Ngày hôm sau.

Bởi vì không muốn ảnh hưởng tới việc buôn bán kinh doanh của nhà dì út, cho nên Giang Phong và bạn gái canh giờ chạy tới thị trấn Phượng Dương. Lúc bọn họ đến, cửa hàng bán sỉ của nhà dì nhỏ cũng vừa đóng cửa.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau xong, Giang Phong nói: "Ba người nhà họ Giải đang trên đường đến đây, đại khái chừng mười phút nữa sẽ đến."

Dượng nói: "Tiểu Phong, vậy chúng ta chờ bọn họ đến thì đi qua, hay đi thẳng đến nhà hàng chờ bọn họ?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chúng ta là nhà gái, không gấp, chờ bọn họ tới nhà hàng trước, chúng ta lại chạy tới cũng không muộn."

Dượng khẽ gật đầu, điều này không khác với điều ông ta suy nghĩ. Trong lúc xem mắt, nhà trai chờ nhà gái mới đúng, để nhà gái chờ nhà trai, đó là nhà trai thất lễ.

"Anh họ, lần này thật sự tăng thêm phiền phức cho anh rồi!"

Phùng Thiến thật sự hơi xấu hổ, năm ngoái lúc anh họ giới thiệu đối tượng cho cô ta, cô ta không đồng ý, bây giờ nếm phải đau khổ lại bảo anh họ giới thiệu cho cô ta lần nữa.

Nếu không phải chị họ khuyến khích, cô ta còn thật sự không mở miệng được.

Giang Phong lắc đầu nói: "Không phiền, chỉ cần có thể tìm được đối tượng em thích là tốt rồi."

Dì nhỏ nhìn về phía con gái nói: "Nếu năm trước con nghe anh họ con nói, vậy bây giờ con đã sắp làm mẹ rồi. Năng lực mai mối của anh họ con tốt thế nào, con chắc hẳn đã hiểu rõ, lần này con không thể lại tùy hứng nữa."

Phùng Thiến bị mắng một trận thì đỏ mặt, vội vàng đáp: "Mẹ, con biết rồi, lần này hoàn toàn tùy thuộc vào anh họ quyết định."

Chương 434: Lẽ Nào Trên Đời Này Thật Sự Có Người Có Thể Tính Ra Nhân Duyên Của Người Khác?

Nếu không phải chị họ khuyến khích, cô ta còn thật sự không mở miệng được.

Giang Phong lắc đầu nói: "Không phiền, chỉ cần có thể tìm được đối tượng em thích là tốt rồi."

Dì nhỏ nhìn về phía con gái nói: "Nếu năm trước con nghe anh họ con nói, vậy bây giờ con đã sắp làm mẹ rồi. Năng lực mai mối của anh họ con tốt thế nào, con chắc hẳn đã hiểu rõ, lần này con không thể lại tùy hứng nữa."

Phùng Thiến bị mắng một trận thì đỏ mặt, vội vàng đáp: "Mẹ, con biết rồi, lần này hoàn toàn tùy thuộc vào anh họ quyết định."

Giang Phong mỉm cười nói: "Mấy người nhà họ Giải đều ăn cơm

nhà nước, em họ gả qua đó, cho dù không thể đại phú đại quý, nhưng điều kiện cuộc sống chắc chắn sẽ không tệ.

Quan trọng nhất là tính cách của em và anh Giải hợp nhau, hơn nữa sau này mẹ chồng làm việc ở Cục Dân chính, thấy nhiều trường hợp kết hôn ly hôn, càng coi trọng tình cảm hơn người bình thường, cũng càng thấu tình đạt lí hơn.

Em gả vào gia đình như vậy, chắc chắn có thể sống cuộc sống hạnh phúc."

Lời này nói ra, ba người nhà dì nhỏ đều âm thầm vui mừng, hoàn cảnh gia đình nhà bọn họ quả thật không tệ, có tài sản mấy triệu, chẳng qua chỉ cần điều kiện kinh tế chênh lệch không quá lớn, địa vị thương nhân cuối cùng vẫn kém hơn ăn cơm nhà nước.

Dù sao kinh doanh không kiếm chắc sẽ phải bồi thường.

Mà ăn cơm nhà nước, chỉ cần không phải tự mình tìm đường chết, vậy chính là cầm bát sắt.

Sau khi nói chuyện phiếm bảy tám phút, Giải Phóng gọi điện thoại tới cho Giang Phong: "Giang đại sư, chúng tôi đến nhà hàng rồi!"

Giang Phong vội vàng trả lời: "Chúng tôi cũng đang trên đường tới, chỉ một hai phút sẽ đến."

"Vậy chúng tôi chờ các người ở cửa."

"Được, vậy tôi cúp máy trước, chúng tôi sẽ tới ngay đây."

Lúc nghe điện thoại, Giang Phong đã ngoắc tay ra hiệu cho đám người dì nhỏ lên xe, bây giờ vừa cúp máy, đã trực tiếp khởi động xe chạy về phía nhà hàng đã hẹn.

Cửa hàng bán sỉ của nhà dì nhỏ vốn ở trên trấn, cả trấn nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay, từ cửa hàng bán sỉ lái xe đến nhà hàng đã giao hẹn được, hơn một phút cũng thừa sức.

Hai bên gặp mặt, Giang Phong lần lượt giới thiệu bọn họ với nhau.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, bọn họ mới cùng đi vào nhà hàng.

Tuy nhà hàng ở thị trấn nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, phòng Vip tất nhiên không thiếu gì. Mọi người đặt một phòng Vip, sau đó đùn đẩy nhau một lúc, mới gọi đủ thức ăn.

Chờ sau khi nhân viên phục vụ dâng trà nóng và rời đi, hai bên mới nói chuyện.

Cục trưởng Giải dò hỏi trước: "Nghe Giang đại sư nói, nhà các anh mở cửa hàng bán sỉ, việc kinh doanh chắc hẳn rất tốt chứ?"

Dượng mỉm cười nói: "Vẫn tính là tạm được, mấy năm trước kinh doanh không cạnh tranh lớn như vậy, kinh doanh tốt hơn, mấy năm gần đây người bán sỉ nhiều hơn trước, việc kinh doanh không thể tránh khỏi bị cướp đi không ít."

Mẹ Giải tò mò hỏi: "Nhà các anh mở cửa hàng bán sỉ bao nhiêu năm rồi?"

Dì nhỏ nói tiếp: "Mở mở hơn hai mươi năm thôi."

Cục trưởng Giải nói: "Có thể mở được cửa hàng bán sỉ hơn hai mươi năm, tối thiểu cũng kiếm được mấy triệu chứ?"

Dượng khiêm tốn nói: "Mặc dù là kiếm được ít tiền, nhưng không thể so được với những người ăn cơm nhà nước như nhà các anh! Các anh đảm bảo thu hoạch dù hạn hay lụt, không cần lo lắng vấn đề lỗ lã. Sau khi về hưu, mỗi tháng còn có thể cầm được khoản tiền hưu đáng kể, chúng tôi làm ăn buôn bán nhỏ, bảo đảm không thể so sánh được."

Cục trưởng Giải cười nói: "Cũng không thể nói vậy được, chúng tôi ăn cơm nhà nước chỉ có thể bảo đảm nhu cầu cơ bản của cuộc sống, nếu muốn làm giàu, vẫn phải gặp những người làm ăn như các anh!"

Hai bên giả vờ khiêm tốn, lại tâng bốc lẫn nhau, bầu không khí đặc biệt hòa hợp.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ lại bắt đầu mang thức ăn lên, cục trưởng Giải còn đặc biệt mở một chai rượu ngon mang từ trong nhà đến, mấy người đàn ông lại vừa uống vừa trò chuyện.

Dù sao Giải Phóng và Phùng Thiến còn trẻ, da mặt còn chưa dầy như những nam nữ trên ba mươi tuổi, ngay trước mặt người lớn tuổi đều không có hứng thú trò truyện, vì vậy hai người này chỉ làm quen với nhau, sau đó yên lặng lắng nghe những người lớn tuổi trò chuyện.

Ông mai Giang Phong cũng không miễn cưỡng bọn họ về chuyện này, đối với loại người thế nào, phải áp dụng cách làm mai thế nào, hắn vẫn có không ít tâm đắc.

Dù sao sau lần gặp mặt này, bọn họ đều sẽ có cách thức liên lạc của từng người, để cho bọn họ liên lạc WeChat riêng, chậm rãi bồi dưỡng tình cảm, đến lúc đó đến với nhau chính là chuyện nước chảy thành sông.

Bữa cơm này ăn gần hai giờ mới tan.

Tất nhiên là nhà trai tới tính tiền, đây là quy định xem mắt của huyện Bách Lương bên này.

Ngoài ra, nhà họ Giải còn chuẩn bị sẵn phong bì lần lượt chia cho ba người nhà họ Phùng và người làm mai mối Giang Phong này, ngay cả Hoàng Linh Vi rất ít khi nói chuyện vẫn làm bối cảnh cũng nhận được một phong bì.

Vào giây phút nhận được phong bì đó, cô gái này ngây người, rõ ràng là lần đầu tiên được người xa lạ cho phong bì.

Chương 435: Lẽ Nào Trên Đời Này Thật Sự Có Người Có Thể Tính Ra Nhân Duyên Của Người Khác? (2)

Sau khi nhìn theo người nhà họ Giải lái xe rời đi, Hoàng Linh Vi mới hỏi: "Anh Phong, sao em cũng được nhận phong bì vậy?"

"Theo quy định xem mắt của huyện Bách Lương bọn anh, bất kể là người bên nhà gái hay người bên người mai mối, nhà trai đều phải cho bao tiền lì xì, mà số tiền trong phong bì cũng đại biểu cho thái độ của nhà trai đối với cuộc xem mắt này."

Giang Phong nói đến đây, nhìn về phía Phùng Thiến nói: "Em họ, em mở phong bì ra xem thử nhà họ Giải cho em bao nhiêu tiền?"

Phùng Thiến cũng mới lần đầu tiên tham dự buổi xem mắt, hoàn toàn không hiểu những quy định này, nghe vậy thì ồ một tiếng, lại nghe lời mở phong bì trong tay ra, lấy ra một xấp tiền.

Đếm, vừa tròn một nghìn đồng.

Giang Phong thấy thế mỉm cười nói: "Dì nhỏ, dượng, các người đều thấy được chứ?"

Dì nhỏ và dượng đồng thời gật đầu, trên mặt tươi cười, bọn họ biết rất rõ quy định xem mắt ở huyện Bách Lương, nhà trai cho phong bì nhà gái lên tới một nghìn đồng, thái độ này không cần phải nói, bọn họ đều hiểu.

Dù sao nếu nhà trai không hài lòng, phong bì cho nhà gái cơ bản lại là một hai trăm đồng, thậm chí có người hẹp hòi chỉ cho ba mươi, năm mươi đồng.

Sau đó, dì nhỏ và dượng cũng mở phong bì của bọn họ ra, mỗi người năm trăm đồng.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi cũng mở phong bì ra theo, Hoàng Linh Vi cũng như dì nhỏ và dượng vậy, đều là năm trăm đồng, mà Giang Phong làm người mai mối, phong bì của hắn lại giống như em họ, đều là một nghìn đồng.

Chỉ riêng phong bì đã cho ba nghìn rưỡi, cộng thêm tiền ăn cơm, bốn nghìn đồng là chạy không thoát rồi. Đây còn chưa tính chai rượu ngon đắt tiền do cục trưởng Giải mang theo.

Đây chính là giá thị trường xem mắt của huyện Bách Lương bên này.

Nếu cuối cùng thành, đương nhiên tất cả vui mừng, nhưng nếu không thành, như vậy tiền lại đổ xuống sông xuống biển.

...

Giang Phong uống rượu, để Hoàng Linh Vi làm tài xế.

Sau khi đưa đám người dì nhỏ về nhà, Giang Phong lại dặn dò: "Em họ, thái độ đàn trai đã rất rõ ràng, sau này em và anh Giải từ từ tâm sự ở trên WeChat, cũng hiểu nhau nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm một chút, hy vọng lần sau gặp mặt, có thể nghe được tin tức tốt của em."

Phùng Thiến gật đầu nói: "Anh họ, em biết rồi, em sẽ cố gắng quý trọng cơ hội lần này."

Giang Phong nghe vậy thì vui mừng mỉm cười, trải qua mối tình trắc trở kia, em họ cuối cùng đã chín chắn, sau đó hắn nhìn về phía dì nhỏ và dượng nói: "Dì, dượng, chúng cháu về trước đây. Ngày mai, cháu còn phải đưa Vi Vi quay về trường học nữa!"

"Ừ, thuận buồm xuôi gió, Tiểu Vi bao giờ rảnh lại đến nhà dì chơi nhé."

"Vâng, dì út."

"Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

...

Thứ năm, ngày mùng 4 tháng 5 năm 2023.

Hôm nay, Giang phụ Giang mẫu chú út thím út dậy rất sớm, bốn người giết gà giết vịt nấu ăn, kịp làm một bữa cơm thịnh soạn trước chín giờ sáng.

Hôm nay, bốn người nhà cô sẽ quay về Thâm thị, mà Giang Phong cũng phải đưa bạn gái Hoàng Linh Vi quay về trường học, vợ chồng Giang Phi và Giang Tuyết đều phải về tỉnh thành làm việc.

Còn có nhà bà nội và chú út cũng phải quay về huyện thành.

Nói chung, sau hôm nay, nhà họ Giang náo nhiệt lại trở lại trạng thái ban đầu, chỉ còn lại có đôi vợ chồng già Giang phụ Giang mẫu ở nhà.

Sau khi ăn cơm xong, Hoàng Linh Vi lại nhận được hơn mười

phong bì, trong đó có bà nội cho, có Giang phụ Giang mẫu cho, có cô dượng cho, có chú út thím út cho, có anh trai và chị dâu cho, còn có anh họ chị dâu họ cho.

Ngay cả người chị chưa kết hôn cũng tham gia náo nhiệt cho một phong bì.

Đây cũng là phong tục của trấn Thanh Hà, bình thường người đàn ông lần đầu tiên dẫn bạn gái về nhà, lúc rời đi, ba mẹ đều sẽ cho một phong bì, chẳng qua phần lớn chỉ có một phong bì do ba hoặc mẹ đưa tới.

Giống như tình huống nhà họ Giang, người nào người nấy đều cho bao tiền lì xì vẫn vô cùng hiếm thấy.

Tiếp theo, mọi người từ biệt nhau, sau đó chia ra ba đường, xuất phát.

Một giờ chiều, Giang Phong đến tỉnh thành, dưới sự yêu cầu của Hoàng Linh Vi, mọi người cùng ăn mì Lão Hữu, nghỉ ngơi nửa giờ, Giang Phong lại cùng Hoàng Linh Vi lại xe đi tới thành phố Hàng.

Bọn họ lái xe suốt cả đoạn đường, khi đến thành phố B của tỉnh Quế thì không còn sớm nữa.

Vì vậy, hai người lại nghỉ ngơi ở thành phố B của tỉnh Quế một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, hai người mới tiếp tục lái xe xuất phát, thay phiên nhau lái xe đến hơn mười một giờ khuya mới thuận lợi chạy tới thành phố Hàng.

Muộn thế này, Hoàng Linh Vi đương nhiên không thể quay về trường học, hai người lại thuê phòng trong khách sạn bình thường.

Suốt đêm không nói chuyện.

...

Thứ bảy.

Trong quán cà phê sang trọng nào đó, Lăng Lỵ và chị gái Bùi Dĩnh

hẹn nhau cùng uống cà phê.

Bùi Dĩnh vừa quấy cà phê, vừa cười hỏi: "Sao vậy, em gái tốt của chị, em và đối tượng xem mắt của em vẫn thuận lợi chứ?"

Chương 436: Lẽ Nào Trên Đời Này Thật Sự Có Người Có Thể Tính Ra Nhân Duyên Của Người Khác? (3)

Lăng Lỵ nghe vậy, ánh mắt sáng lạ thường, khẽ nói: "Chị Bùi, nói ra có lẽ chị không tin, nhưng em cảm giác em thật sự tìm được nửa kia trong cuộc đời mình."

Bùi Dĩnh nhướng mày: "Lỵ Lỵ, em nói thật à?"

Lăng Lỵ khẽ gật đầu, bản thân cô ta cũng cảm thấy không thể tin nổi: "Em cũng không nghĩ tới mình lại có cảm giác yêu đương nhanh như vậy, nhưng cảm giác trong lòng mình lừa được người khác, lại không lừa được mình, em tin chắc en thật sự yêu rồi."

Tay Bùi Dĩnh đang quấy cà phê chợt dừng lại, thán phục nói: "Thật sự lợi hại như vậy sao?"

Lăng Lỵ đương nhiên biết cô ta nói lợi hại là ám chỉ điều gì, vẻ mặt lập tức chắc chắn nói: "Quả thật đúng là lợi hại như vậy đấy. Đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu cho em, xét về bối cảnh gia đình không đáng để nhắc tới, xét về năng lực làm việc càng là cặn bã chiến đấu của năm, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với người như anh ấy, thật sự không thể tin nổi."

Bùi Dĩnh lẩm bẩm nói: "Không phải là môn đăng hộ đối, thậm chí nhà trai còn không có lòng cầu tiến, lại có thể làm công chúa Lăng độc thân từ trong bụng mẹ suốt bốn mươi năm nhìn trúng, vậy chắc chắn không phải là trùng hợp.

Lẽ nào trên đời này thật sự có người có thể tính ra nhân duyên của người khác?"

Nói đến đây, Bùi Dĩnh không khỏi lắc đầu, cô ta không tin nhất là

điều này. Cô ta đã từng nói như vậy: "Không nên tin xem bói chòm sao, tướng số, đó là lừa bạn nhỏ, số phận nằm ở trong tay mình, ngồi ở nhà chờ căn nhà, xe hơi, còn không bằng ngủ một giấc mơ một giấc mơ đẹp."

Cho dù cô ta nhìn không thấu chuyện bạn gái xem mắt, nhưng cô ta là loại người tâm tính vô cùng kiên định, niềm tin trước đó không dễ dàng sụp đổ như vậy.

Trong mắt Lăng Lỵ lóe sáng, nói: "Có thật sự tính ra nhân duyên của em hay không, vậy chỉ có bản thân Giang đại sư biết được. Dù sao anh ta đã giới thiệu cho em đúng người em thích.

Ví dụ như vậy ngẫu nhiên xuất hiện một lần, có thể nói là trùng hợp, nhưng nếu mỗi lần đều có thể chính xác, vậy chứng minh người ta quả thật có năng lực không tầm thường."

Bùi Dĩnh nghe vậy khẽ gật đầu, cách nói này của bạn thân có lý, mỗi lần Giang đại sư đều có thể tính toán chính xác, thay khách tìm được nửa khác trong cuộc đời, loại năng lực này thật sự vượt qua hiểu biết của cô ta.

Bùi Dĩnh nhấp một hớp cà phê, hỏi: "Cho nên, em tính bao giờ kết hôn?"

Lăng Lỵ vừa uống cà phê suýt nữa phun ra ngoài, trừng mắt với cô ta nói: "Xem chị hỏi kìa, cho dù em muốn mau chóng cưới cũng không thể kết hôn với anh ấy nhanh như vậy được!"

Bùi Dĩnh mỉm cười nói: "Người phi thường làm chuyện phi thường mà!"

Lăng Lỵ lắc đầu nói: "Cho dù em cảm giác đã tìm được một nửa khác trong cuộc đời, nhưng loại chuyện này vẫn không thể vội vàng được, còn phải ở chung thêm mấy tháng xem thử, nếu cảm giác không sai, đến lúc đó bàn tới chuyện kết hôn cũng không muộn."

Bùi Dĩnh đầy vẻ thưởng thức nói: "Lỵ Lỵ, bây giờ em càng lúc càng có phong độ thống soái, không kiêu ngạo không nóng nảy, quả thật thích hợp làm người cầm lái của tập đoàn."

"Ở phương diện này, em còn phải học tập chị Bùi."

"Hai chúng ta làm chị em gái nhiều năm, cũng không cần phải tiến hành tâng bốc nhau."

Nói xong, hai cô gái không khỏi nhìn nhau cười.

Lăng Lỵ nhấp một hớp cà phê, nghiêm túc hỏi: "Chị Dĩnh, năng lực của vị Giang đại sư kia một lần nữa được chứng minh, giống như vĩ nhân nói vậy, bất kể là mèo mun hay mèo trắng, có thể bắt được chuột già chính là mèo tốt.

Chị có muốn nhờ Giang đại sư này tới xem xét một đối tượng cho chị không?"

Bùi Dĩnh trầm ngâm một lát, mới gật đầu nói: "Được, vậy chị lại học em, mời vị Giang đại sư kia ra mặt, xem cậu ta có thể xem xét được đối tượng làm chị thỏa mãn không."

Thành phố Hàng.

Quán cà phê xa hoa nào đó

Thấy bạn thân cuối cùng đồng ý nhờ Giang đại sư làm người mai mối, Lăng Lỵ đột nhiên hứng thú tăng cao, lập tức lấy điện thoại di động từ trong túi ra nói: "Vậy em gọi điện thoại cho Giang đại sư luôn!"

Bùi Dĩnh gật đầu cười, tính cách cô ta quả quyết, nếu đã đưa ra quyết định, vậy sẽ mau chóng hành động, cho nên bạn thân hành động như vậy hợp với ý cô ta.

Lăng Lỵ tìm ra số điện thoại của Giang đại sư, trực tiếp gọi tới.

Điện thoại vừa được kết nối, giọng nói của Giang đại sư đã truyền tới: “Chào cô, công chúa Lăng."

Lăng Lỵ mở ra loa ngoài, đặt điện thoại ở trên bàn, nói thẳng vào vấn đề: "Chào cậu, Giang đại sư, một người bạn thân cảm thấy có hứng thú với năng lực làm mai của cậu, không biết có tiện nhờ cậu xem xét một đối tượng cho cô ấy không?"

Giang đại sư mỉm cười nói: "Đương nhiên là tiện rồi, đây là công việc của cô, những khách hàng như các cô càng nhiều càng tốt mà!"

Lăng Lỵ và bạn gái liếc nhìn nhau, sau đó hỏi: "Vậy thì tốt rồi, không biết Giang đại sư bao giờ rảnh, tôi bố trí cho cậu gặp mặt bạn gái tôi nói chuyện!"

Giang đại sư không trả lời mà hỏi ngược lại: "Công chúa Lăng, bạn gái của cô cũng ở thành phố Hàng sao?"

Lăng Lỵ nói: "Đúng vậy."

Giang đại sư cười ha ha, nói: "Vậy thì thật khéo, đêm qua tôi vừa mới chạy tới thành phố Hàng đấy!"

Lăng Lỵ vui vẻ nói: "Vậy đúng là duyên phận a, bây giờ Giang đại sư có rảnh không?"

Giang đại sư nói: "Đương nhiên là rảnh rồi."

Chương 437: Nữ Tỷ Phú Oai Phong Một Cõi Trong Giới Kinh Doanh

Lăng Lỵ nói: "Vậy lời nói không bằng hành động, bây giờ tôi đang uống cà phê cùng với bạn gái tôi, nếu không chúng ta gặp mặt lại nói chuyện?"

"Không thành vấn đề, các cô đặt chỗ trước, sau đó gửi định vị cho tôi."

"Được, vậy tôi cúp máy trước, một lát nữa gặp."

"Ừ, một lát gặp."

Chờ sau khi cúp máy, Lăng Lỵ nhìn về phía bạn gái nói: "Chị Bùi, chị cũng nghe được đấy, chúng ta hẹn cậu ta tới đâu gặp mặt mới tốt đây?"

Bùi Dĩnh nghĩ ngợi, nói: "Nếu không lại đến quán trà Thái Hòa?

Hoàn cảnh nơi đó vẫn tạm được, cũng tiện nói chuyện."

Lăng Lỵ gật đầu nói: "Đi, vậy quyết định là quán trà Thái Hòa đi, em gửi định vị cho cậu ta trước, sau đó chúng ta qua đó."

Lăng Lỵ nói xong, lại mở ra WeChat, gửi định vị quán trà Thái Hòa cho Giang đại sư.

Tiếp theo tính tiền và đi cùng bạn gái ra khỏi quán cà phê, một trước một sau lái xe tới quán trà Thái Hòa.

...

Lúc nhận được điện thoại của công chúa Lăng, Giang Phong đang chuẩn bị đi thăm hỏi đối tượng ghép đôi của Vinh Diệp (Bác sĩ phó chủ nhiệm xuất sắc đẹp trai kia).

Sau khi Giang Phong ăn sáng xong, đưa bạn gái về trường học, mới bớt thời gian tìm kiếm ra đối tượng ghép đôi này của Vinh Diệp, tài liệu xứng đôi như sau:

【 Danh tính 】: Tuyên Huệ Lan

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 168cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra trong gia đình khá giả, ông nội là giáo viên về hưu, bà nội mất sớm, ba là lãnh đạo trung tầng của công ty nào đó đã được niêm yết trên thị trường chứng khoán, mẹ ở nhà nội trợ.

【 Sở thích cá nhân 】: Tính cách rộng rãi, hiếu thảo, lễ phép, lòng tự trọng cao, tự mình cố gắng, thích ăn ngon, âm nhạc, khiêu vũ, biểu diễn, du lịch vân vân.

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Không

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 78 (tình cảm vợ chồng 80+ môn đăng hộ đối 78+ quan hệ gia đình 76)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 86 (tình cảm vợ chồng 88 + môn đăng hộ đối 85 + quan hệ gia đình 85)

Xem xong tài liệu xứng đôi của Tuyên Huệ Lan, Giang Phong lại lấy điện thoại di động ra, mở một đoạn video trên app nào đó, lại đăng nhập tên tiến hành tìm kiếm, đã thành công tìm ra được số của Tuyên Huệ Lan.

Tuyên Huệ Lan này là một ca sĩ trên mạng, có hơn hai triệu sáu trăm fan.

Cho dù không phải là hotgirl trên mạng có fan lên tới trên mười triệu, nhưng ở trong đoạn video trên app, cô ta vẫn được tính là lực lượng trung kiên, mỗi tháng thu nhập vẫn rất khả quan.

Giang Phong mở video của cô ta ra, lần lượt xem.

Từ thời kỳ còn học đại học, Tuyên Huệ Lan đã vào app này, làm một streamer về tài năng, chủ yếu là hát hò khiêu vũ, thỉnh thoảng cũng sẽ quay mấy tiết mục ngắn. Xem video cô ta đăng lên gần đây, phát hiện giọng của cô ta thật sự không tệ, khiêu vũ cũng rất chuyên nghiệp, không hổ danh là người từ học viện âm Nhạc đi ra.

Hơn nữa, giá trị nhan sắc Tuyên Huệ Lan cũng rất cao, hoàn toàn có tư cách làm streamer giá trị nhan sắc.

Giang Phong xem kỹ tài liệu của cô ta, biết cô ta luôn giữ mình trong sạch, không giống nữ streamer nào đó động tý lại muốn qua tiếp các đại ca đầu bảng...

Đây cũng là nguyên nhân cô ta chủ yếu xinh đẹp, tài nghệ xuất chúng, vào nghề đã nhiều năm nhưng fan chỉ có chưa được ba triệu.

Dù sao, không muốn tiếp các đại ca đầu bảng, đương nhiên không được các đại ca ra sức ủng hộ, mà không được các đại ca ủng hộ, muốn trổ hết tài năng trong môi trường streamer cạnh tranh ác liệt như vậy, nói dễ hơn làm!

Sau khi Giang Phong xem mười mấy video của Tuyên Huệ Lan, lại chuẩn bị đến nhà thăm hỏi cô ta.

Đúng lúc đó, Giang Phong nhận được điện thoại của công chúa Lăng, biết công chúa Lăng muốn giới thiệu bạn gái làm khách hàng của hắn, hắn không nói một lời đã đáp ứng, dù sao tới thăm hỏi Tuyên Huệ Lan chậm một chút cũng không có ảnh hưởng gì.

Mà bên này công chúa Lăng giới thiệu, vậy khẳng định là khách hàng lớn.

Vì vậy, chờ công chúa Lăng gửi định vị qua, Giang Phong lại theo app chỉ đường hướng dẫn, đi tới quán trà Thái Hòa.

...

Nửa giờ sau.

Trong gian phòng trang nhã được bố trí đặc biệt nào đó ở quán trà Thái Hòa, Giang Phong gặp được công chúa Lăng và bạn thân của cô ta.

"Giang đại sư, tôi giới thiệu cho cậu, đây là bạn thân của tôi Bùi Dĩnh, cô ấy là một trong những người sáng lập ra ngân sách XX, oai phong một cõi ở trong giới kinh doanh, được khen là cao thủ phía sau sếp Mã, nữ tỷ phú có tài sản chục tỷ." Lăng Lỵ giới thiệu hai bên với nhau.

Quả nhiên, nhân vật có thể làm bạn thân của người như công chúa Lăng không phải là nhân vật đơn giản.

Trong lòng Giang Phong xúc động nghĩ, sau đó khách sáo chào hỏi: "Tổng giám đốc Bùi, chào cô! Rất hân hạnh được quen biết cô."

Bùi Dĩnh mỉm cười chào hỏi: "Chào Giang đại sư, tôi thật sự nghe danh cậu từ lâu!"

Hai bên ngồi xuống uống trà, khách sáo với nhau một lát, sau đó mới tiến vào chủ đề.

Lăng Lỵ nhấp một ngụm trà, nói với Giang Phong: "Giang đại sư, mấy năm nay chị Bùi bận công việc, lại thêm đàn ông tiếp xúc với chị ấy hoặc không đủ xuất sắc, hoặc đã có gia đình, dù sao không có một người nào lọt được vào mắt của chị Bùi.

Chương 438: Nữ Tỷ Phú Oai Phong Một Cõi Trong Giới Kinh Doanh (2)

Trong chớp mắt, tuổi lớn dần, đã tới lúc cân nhắc tới chuyện hôn nhân.

Năng lực mai mối của Giang đại sư đã rõ như ban ngày, hy vọng cậu có thể xem xét một đối tượng xuất sắc cho chị Bùi."

"Đây là chuyện nên làm."

Giang Phong khẽ gật đầu, nhìn về phía Bùi Dĩnh nói: "Tổng giám đốc Bùi, cô nói sơ qua cho tôi biết thông tin cơ bản của cô, sau đó hãy nói về yêu cầu kén chồng của cô. Tôi sẽ cố gắng thay cô tìm một nửa khác trong cuộc đời của cô."

Bùi Dĩnh “Ừ” một tiếng, nói đơn giản nói: "Tôi là người tỉnh Việt, năm nay 42 tuổi, tốt nghiệp từ học viện Công nghệ Massachusetts..."

Nghe đến đó, Lăng Lỵ nói thêm: "Năm đó, chị Bùi liên tục nhảy lớp, chỉ ba năm đã lấy được hai bằng cử nhân, một bằng thạc sĩ của học viện Công nghệ Massachusetts. Lúc đó, chị ấy mới hai mươi tuổi, đã là một học bá siêu cấp làm cho vô số người chỉ có thể ngước mắt nhìn lên."

Giang Phong nghe vậy, vẻ mặt bội phục nói: "Lợi hại!"

Bùi Dĩnh mỉm cười, nói tiếp: "Tính cách của tôi tương đối mạnh mẽ quyết đoán, sở thích lớn nhất chính là công việc, tôi có thể tìm được thú vui đời người ở trong công việc. Ngoài lúc làm việc, tôi sẽ đọc vài tác phẩm văn học, học tập một số quy trình kinh doanh, quy phạm quản lý, thời sự quốc tế, kiến thức pháp luật vân vân.

Tôi thật ra không có yêu cầu quá cao về một nửa khác, chỉ cần tính cách hợp, không cản trở tôi làm việc là được."

Giang Phong đã có kinh nghiệm làm mai vô cùng phong phú, đối với câu cuối cùng của Bùi Dĩnh lại trực tiếp bỏ qua, chỉ có kẻ ngu mới tin vào điều đó, yêu cầu không cao với một nửa khác, còn có

thể độc thân tới 42 tuổi à?

Tiếp theo, Giang Phong lại hỏi thăm tỉ mỉ không ít vấn đề.

Nói ví dụ như quan niệm sinh con sau khi cưới, là chỉ sinh một hay sinh bao nhiêu cũng được

Nói ví dụ như đối với bằng cấp, năng lực làm việc, bối cảnh gia đình các loại của nhà trai, có yêu cầu không?

Nói ví dụ như ở phương diện tuổi tác, có thể tiếp nhận số tuổi lớn nhất là bao nhiêu? Nhỏ nhất tuổi lại là bao nhiêu?

Nói chung, Giang Phong ném ra từng vấn đề, mỗi vấn đề đều hỏi tới điểm quan trọng, làm hai người Lăng Lỵ và Bùi Dĩnh đều cảm giác hắn làm người mai mối quả thật đủ chuyên nghiệp.

Cuộc nói chuyện này bất giác kéo dài đến trưa.

Lăng Lỵ nhân rỗi lại gọi một bàn thức ăn ngon, ba người ở trong phòng vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Ba người đều là người có kiến thức rộng rãi, Lăng Lỵ và Bùi Dĩnh không cần nói nhiều, hai người bọn họ đều nắm giữ tài sản khổng lồ, tuổi tác đều đã ngoài bốn mươi, ở độ cao của bọn họ nhìn thế giới, người bình thường thật sự không thể sánh bằng.

Mà Giang Phong lại có hack bên người. Mấy tháng gần đây, hắn trưởng thành cũng cực nhanh, các loại kiến thức dự trữ so với hai người phụ nữ cũng không kém bao nhiêu, rất nhiều đề tài hắn cũng có thể tiếp, đồng thời nói xong đạo lý rõ ràng.

Điều này làm cho Lăng Lỵ và Bùi Dĩnh đều là âm thầm bội phục, trẻ tuổi như vậy tầm mắt và kiến thức tích góp được lại không thua gì bọn họ. Giang đại sư này không hổ danh là người có thể trở thành ông chủ lớn trong ngành, thật sự không đơn giản đau!

Mãi đến hai giờ chiều, ba người trò chuyện tận hứng mới lần lượt rời đi.

Giang Phong thấy thời gian còn sớm, tiếp tục theo kế hoạch ban đầu, chuẩn bị đi thăm hỏi streamer về tài nghệ có chút danh tiếng

Tuyên Huệ Lan này.

...

Thành phố Hàng.

Một khu dân cư nào đó.

Tuyên Huệ Lan đang ở nhà tập hát, làm streamer tài nghệ chủ yếu là hát, mỗi ngày cô ta đều phải học ít nhất hai bài hát mới, cũng phối hợp với động tác vũ đạo đơn giản, như vậy lúc livestream mới có tự tin để fan gọi bài hát quét quà.

Cho dù năm nay cô ta mới hai mươi lăm tuổi, nhưng thời gian cô ta làm streamer đã có năm sáu năm.

Lúc cô ta trở thành streamer, chính là thời kỳ lưu lượng app video ngắn bùng nổ mạnh, những streamer debut cùng lúc với cô ta hoặc trở thành hot mạng ngàn vạn fan, hoặc đã lăn lộn không được phải đổi nghề.

Đương nhiên, cũng có vài streamer xinh đẹp leo lên đại gia.

Thật ra, với giá trị nhan sắc của Tuyên Huệ Lan, trong năm sáu năm cô ta làm streamer này, có rất nhiều đại gia muốn bao nuôi cô ta, các đại ca đầu bảng muốn phát sinh quan hệ với cô ta lại càng nhiều hơn.

Chẳng qua Tuyên Huệ Lan vẫn giữ vững giới hạn cuối cùng, cho dù là cám dỗ lớn hơn nữa, cô ta vẫn chưa từng dao động.

Năm sáu năm qua, cô ta từng bị bạo lực mạng, bị cười nhạo, bị nói xấu, cuối cùng dựa vào nhiệt tình với sự nghiệp này, cô ta đều nghiến răng cố gắng chịu đựng vượt qua.

Trong đó, cũng có không ít fan đáng tin vẫn luôn ở bên cô ta, động viên tinh thần bảo cô ta cố gắng lên.

Cho dù bọn họ không quét được bao nhiêu quà, nhưng vẫn không bỏ không rời cô ta, đây cũng là một trong những động lực khiến cô ta có thể kiên trì.

Chương 439: Nữ Tỷ Phú Oai Phong Một Cõi Trong Giới Kinh Doanh (3)

Bây giờ, cuối cùng trời quang mưa tạnh, năm sáu năm kiên trì làm fan của cô ta tăng lên đến hơn hai triệu sáu trăm người, cô ta không muốn sa đọa, tất nhiên khiến cô ta mất đi không biết bao nhiêu đại ca đầu bàng, nhưng có rất nhiều đại ca thích sự trong sáng này của cô ta.

Hai năm gần đây, thu nhập của cô ta cơ bản đã có thể ổn định rồi.

Bây giờ, căn hộ cô ta đang ở là do cô ta mới mua năm ngoái.

Sau khi luyện xong một bài hát trong đó, Tuyên Huệ Lan mới dừng lại nghỉ ngơi. Cô ta cũng không phải mệt, chủ yếu là cổ họng cần nghỉ ngơi. Livestream hát như cô ta, bình thường phải hát mấy giờ, nếu không biết cách bảo vệ giọng, vậy giọng tốt cũng sẽ hỏng.

Vào lúc Tuyên Huệ Lan dừng lại nghỉ ngơi, chuông cửa đột nhiên vang lên, làm cô ta hơi kinh ngạc.

Rốt cuộc là ai tới chứ?

Không thể nào là ba mẹ được, nếu bọn họ tới sẽ gọi điện thoại báo trước cho cô ta.

Cũng không thể nào là bạn bè, bạn bè không thể trực tiếp tới cửa mà không đánh tiếng trước.

Cô ta cũng không gọi cơm hộp.

Trong lòng nghi ngờ, Tuyên Huệ Lan rón rén đi về phía cửa phòng khách, sau đó từ chỗ mắt mèo nhìn ra ngoài, phát hiện người nhấn chuông cửa chính là một anh chàng đẹp trai còn trẻ hơn cô, trong tay cầm theo một túi hoa quả lớn, nhìn có cảm giác như bạn tới cửa.

Nhưng cô ta không quen biết với anh chàng đẹp trai này. Lẽ nào cậu ta tới thăm nhà bạn, sau đó nhận nhầm nhà?

Xem ra, chỉ có giải thích này mới hợp lý.

Nghĩ tới đây, Tuyên Huệ Lan mở cửa ra, nói: "Anh chàng đẹp trai, cậu tìm ai vậy? Có phải nhận sai nhà không?"

Cô ta vốn là một người đẹp độc thân ở nhà, chắc chắn có ý thức đề phòng đối với người xa lạ, cho nên cô ta mới phải rón rén đi qua, không để cho người bên ngoài nghe được tiếng động trong nhà cô ta.

Chẳng qua, sau khi nhìn thấy anh chàng đẹp trai ngoài cửa kia, sự đề phòng trong lòng cô ta cũng giảm xuống.

Đây là thế giới nhìn mặt, người đàn ông đẹp trai như vậy làm sao có thể là người xấu chứ?

"Chị, chào chị!"

Anh chàng đẹp trai đứng ở cửa mỉm cười lên tiếng chào, sau đó hỏi: "Xin hỏi chị là Tuyên Huệ Lan à?"

Tuyên Huệ Lan nghe vậy thoáng ngây người nói: "Tôi là Tuyên Huệ Lan, xin hỏi cậu là?"

Anh chàng đẹp trai đưa túi trái cây trong tay qua nói: "Tôi là Giang Phong, fan trên Weibo của tôi đều thích gọi tôi là Giang đại sư..."

Nghe đến đó, Tuyên Huệ Lan "A" một tiếng, trợn tròn mắt nói: "Cậu chính là Giang đại sư đã làm mai cho Tiêu Mẫn tiền bối và giám đốc Uông tập đoàn Uông thị?"

Giang Phong gật đầu cười: "Không ngờ chị Tuyên từng nghe nói về tôi?"

Tuyên Huệ Lan nhận lấy túi trái cây, nhiệt tình nói: "Giang đại sư mau vào đi, tôi đương nhiên biết tới đại danh của cậu rồi, bởi vì Tiêu Mẫn tiền bối vẫn là ca sĩ tôi yêu thích."

Giang Phong chợt nói: "Thì ra là thế, vậy thật là khéo."

Tuyên Huệ Lan lấy từ trong tủ giày ra đôi dép, nói: "Giang đại sư, đây là dép tôi mua cho ba tôi, chẳng qua ông ấy chưa từng đi qua,

cậu đi tạm vậy."

Giang Phong vội vàng nói cảm ơn, đi dép vào, đi theo Tuyên Huệ Lan đến phòng khách.

"Giang đại sư, mời cậu ngồi."

Tuyên Huệ Lan đặt túi trái cây ở trên bàn trà, cầm cốc giấy rót một chén nước sôi, đưa cho Giang Phong nói: "Giang đại sư, thật sự ngại quá, chỗ tôi không có trà, chỉ có nước sôi."

"Cảm ơn, chị Tuyên đừng khách sáo, nước sôi là được rồi."

Nhà Tuyên Huệ Lan.

Sau khi hai người khách sáo vài câu, Tuyên Huệ Lan mới hỏi: "Giang đại sư, không biết cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Giang Phong đặt cốc nước xuống, mỉm cười nói: "Chị Tuyên, vậy tôi có lời sẽ nói thẳng!"

Trong lòng Tuyên Huệ Lan mơ hồ đoán được ý định Giang Phong đến đây, cười khanh khách nói: "Giang đại sư, cậu cứ nói đừng ngại."

Giang Phong không vòng vo, nói ngay vào điểm chính: "Chị Tuyên, chị cũng biết nghề nghiệp của tôi rồi. Mục đích tôi tới tìm chị lần này chính là muốn giới thiệu cho chị một đối tượng đặc biệt xuất sắc."

Quả nhiên không ngoài dự đoán, còn tới giới thiệu đối tượng cho cô ta thật.

Nếu người mai mối khác nói như vậy, Tuyên Huệ Lan chắc chắn sẽ chỉ lập tức lắc đầu, với nhan sắc và danh tiếng của cô ta, đàn ông theo đuổi cô ta nhiều như cá diếc qua sông, đâu cần phải đi xem mắt chứ?

Chẳng qua, Giang đại sư trước mắt này lại khác, fan Weibo của hắn mấy triệu, kỷ lục làm mai mối nổi tiếng nhất là tác hợp cho minh tinh lớn Tiêu Mẫn và giám đốc Uông của tập đoàn Uông thị, năm ngoái mối nhân duyên này thật sự gây chấn động trên toàn

mạng.

Người mai mối nổi tiếng như vậy đích thân đến nhà, cho dù trước đó Tuyên Huệ Lan còn chưa nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề hôn nhân, lúc này cũng không thể nói được lời từ chối.

Vì vậy, Tuyên Huệ Lan hơi trầm ngâm một lát, lại mỉm cười nói: "Giang đại sư, năng lực làm mai của cậu, trên toàn mạng đã rõ như ban ngày, cậu có thể giới thiệu đối tượng cho tôi, đó là vinh hạnh của tôi."

Trong lòng Giang Phong thầm khen, không hổ danh là người làm streamer mấy năm, nói chuyện đúng là êm tai: "Chị Tuyên, vậy tôi nói cho chị nghe về tình hình nhà trai, nếu chị hài lòng, tôi sẽ thu xếp cho các người gặp mặt, nếu không hài lòng thì thôi, chị thấy thế nào?"

Tuyên Huệ Lan gật đầu nói: "Được, Giang đại sư nói đi, tôi nghe."

Chương 440: Xem Ra Một Ngày Không Giục Cưới, Anh Lại Thấy Cả Người Khó Chịu À?

Giang Phong giới thiệu: "Anh ấy cũng là người của thành phố Hàng các chị, từ nhỏ chính là 'con nhà người ta', vẫn là tồn tại cấp học bá, loại xuất sắc đến mức nhảy lớp đấy. Năm anh ấy 17 tuổi đã thi đậu khoa y của trường đại học nổi tiếng trong nước."

Tuyên Huệ Lan khen: "Lợi hại, học bá có thể nhảy lớp đúng là vô cùng xuất sắc."

"Đúng vậy, người so với người thật sự không thể so, năm đó tôi đi học, thành tích cũng xem như không tệ, ở trong lớp cũng cầm cờ đi trước, nhưng bảo tôi nhảy lớp, vậy chắc chắn sẽ không theo kịp tiến độ học tập."

Giang Phong xúc động thốt ra một câu, sau đó tiếp tục giới thiệu: "Năm anh ấy mười bảy tuổi đã lên đại học, chỉ dùng tám năm lại tốt nghiệp bác sĩ, sau đó tiến vào bệnh viện tuyến ba, chỉ mấy năm

ngắn ngủi đã thành Phó chủ nhiệm khoa.

Trước mắt, anh ấy ba mươi hai tuổi, đã trở thành một trong những đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của bệnh viện."

Tuyên Huệ Lan thật lòng khen: "Đây chính là nhân vật khuôn mẫu trong truyền thuyết đấy!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Không sai, chị Tuyên nói lời nói nói đúng trọng điểm rồi. Anh ấy không chỉ tài hoa, còn có giá trị nhan sắc cực kỳ cao. Ba năm trước đây, anh ấy xuất hiện trong bộ phim tài liệu "bác sĩ Trung Quốc", làm anh ấy lập tức nổi tiếng trên mạng, một lần hành động thu được trên một triệu fan.

Trong lúc đó, có rất nhiều công ty môi giới gọi điện thoại cho anh ấy, hẹn gặp mặt anh ấy, hy vọng anh ấy có thể từ bỏ vị trí công tác làm bác sĩ, phát triển theo phương hướng minh tinh.

Chẳng qua đều bị anh ấy từ chối, anh ấy rõ ràng có thể dựa vào mặt ăn cơm, lại nhất quyết muốn dựa vào tài hoa."

Tuyên Huệ Lan nghe đến trợn mắt há hốc mồm, Giang Phong trước mặt giới thiệu, cho cô ta cảm giác chính là một học bá đặc biệt xuất sắc, sau khi tốt nghiệp vài năm nắm giữ một công việc đặc biệt nở mặt nở mày.

Không hơn.

Nhưng giới thiệu phía sau, cũng hơi thái quá.

Có thể xuất hiện trong phim tài liệu "bác sĩ Trung Quốc", điều này đã chứng minh sự xuất sắc của anh ta.

Làm Tuyên Huệ Lan cảm thấy thái quá là anh ta xuất hiện trong "bác sĩ Trung Quốc", sau đó lại hot trên mạng, một lần hành động hút phấn trên một triệu, thậm chí còn làm rất nhiều công ty môi giới tìm tới muốn ký với anh ta, bảo anh ta phát triển theo phương hướng làm minh tinh.

Đây phải là giá trị nhan sắc thần tiên gì, lại có khả năng nắm giữ hiệu quả như vậy?

Giang Phong giới thiệu đến đây, nhìn về phía Tuyên Huệ Lan đang chấn động, mỉm cười nói: "Chị Tuyên, anh ấy tên là Vinh Diệp, chị có thể lên mạng tìm thử."

Tuyên Huệ Lan lấy lại tinh thần, vội vàng gật đầu nói: "Được, Giang đại sư chờ một lát, tôi tìm thông tin của anh ta xem thử."

Nói xong, cô ta nóng lòng cầm lấy điện thoại đặt ở trên bàn, tìm kiếm thông tin về Vinh Diệp.

Đầu tiên, cô ta quan sát chính là ảnh nhân vật của Vinh Diệp ở trong phim tài liệu "bác sĩ Trung Quốc", vẻ đẹp trai kia đập vào mặt, làm cô ta thầm chấn động, suýt nữa buột miệng khen một câu "thật đẹp trai".

Vào giây phút nhìn thấy ảnh nhân vật, Tuyên Huệ Lan rốt cuộc hiểu rõ vì sao anh ta có thể hot trên mạng, một lần hành động hút phấn trên một triệu.

Giá trị nhan sắc cao như vậy, không đi làm minh tinh, thật sự đáng tiếc.

Giang Phong tìm ra ảnh của Vinh Diệp ngoài hiện thực, chờ Tuyên Huệ Lan xem xong ảnh trong phim, mới lấy điện thoại đưa tới nói: "Chị Tuyên, đây là ảnh chụp ngoài hiện thực của anh ấy, chị xem."

Tuyên Huệ Lan cầm điện thoại qua xem, Vinh Diệp trong hiện thực mặc dù không đẹp trai, không dính khói lửa nhân gian như ảnh trong phim nhưng ở trên thẩm mỹ quan của cô ta, thật sự là nhìn thế nào cũng thuận mắt.

Hai phút sau, Tuyên Huệ Lan mới trả điện thoại lại cho Giang Phong.

Giang Phong cười híp mắt hỏi: "Chị Tuyên, cảm giác thế nào, tôi giới thiệu cho chị đối tượng này, tạm được chứ?"

Tuyên Huệ Lan không nhịn được giơ ngón tay cái lên nói: "Năng lực làm mai Giang đại sư, quả thật là tiếng đồn không sai!"

Lời này lại tương đương với đồng ý đi xem mắt, trong lòng Giang Phong biết rõ điều này, tiếp theo lại hỏi thăm tỉ mỉ về thông tin

của cô ta.

Tuyên Huệ Lan đặc biệt tin tưởng Giang đại sư – ông mai có tư cách làm mai cho nhân vật lớn như giám đốc Uông, căn bản biết gì đều nói hết, ngay cả mỗi tháng livestream có thu nhập bao nhiêu cũng không hề che giấu.

Bọn họ nói chuyện hơn nửa giờ, Giang Phong mới lên tiếng: "Chị Tuyên, những gì cần biết tôi đều đã biết rồi. Lát nữa tôi đi nói chuyện với bác sĩ Vinh và ba mẹ anh ấy. Nếu thuận lợi, ngày mai tôi sẽ thu xếp cho các người gặp mặt, chị thấy thế nào?"

Tuyên Huệ Lan gật đầu nói: "Có thể, tôi không thành vấn đề."

Giang Phong đứng dậy tạm biệt: "Vậy tôi đi trước, chị về nhớ nói lại chuyện này với ba mẹ chị đấy."

Tuyên Huệ Lan cũng đứng dậy theo nói: "Được, Giang đại sư đi thong thả."

"Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Chương 441: Xem Ra Một Ngày Không Giục Cưới, Anh Lại Thấy Cả Người Khó Chịu À? (2)

Chờ sau khi Giang Phong rời đi, Tuyên Huệ Lan ngồi trên sô pha, cầm điện thoại di động tiếp tục quan sát thông tin về bác sĩ Vinh Diệp, mỗi bài trên mạng có liên quan tới anh ta, cô ta đều bấm vào xem.

Càng xem cô ta càng thích, bác sĩ Vinh Diệp này trông đẹp trai, có tài hoa, có y đức, có lòng nhân ái, có lý tưởng, không vì tiền tài mà khom lưng, không vì sắc đẹp mà động lòng, kiên trì đi trên con đường của mình.

Nếu có thể kết hôn với người như vậy, chắc hẳn có thể sống rất

hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, Tuyên Huệ Lan mở WeChat ra, gọi video cho mẹ.

...

Giang Phong rời khỏi nơi ở của Tuyên Huệ Lan, lại lái xe tới khu chung cư mà Vinh Diệp và ba mẹ đang ở.

Chẳng qua, mới lái xe được một đoạn đường ngắn, Giang Phong đã quay đầu lái xe về trường học của bạn gái.

Bởi vì bây giờ đã gần bốn giờ chiều, hắn chạy tới nhà họ Vinh vào giờ này, sẽ tăng thêm rắc rối cho người ta, cho nên Giang Phong dứt khoát đi tìm bạn gái trước, chờ sau khi cơm nước xong, lại đi tới nhà họ Vinh thương lượng chuyện bố trí xem mắt vào ngày mai cũng không muộn.

...

Sáu rưỡi chiều.

Ở Khu dân cư nào đó.

Ba người nhà họ Vinh đang ăn cơm.

Từ khi Vinh Diệp thăng chức lên làm Phó chủ nhiệm khoa, mức độ tự do của anh ta còn cao hơn khi làm bác sĩ, trên cơ bản đều có thể ăn tối cùng ba mẹ, hơn nữa buổi tối trừ khi có tình huống đặc biệt nào đó, bằng không đều không cần điều động tới Phó chủ nhiệm khoa như anh ta.

Một nhà ba người yên tĩnh ăn cơm.

Yên tĩnh đến mức làm Vinh Diệp cũng hơi bất ngờ. Trước kia lúc ăn cơm, mẹ hoặc giục cưới, hoặc là nói chuyện nhà, có rất ít khi yên lặng như vậy.

Lẽ nào, hai vợ chồng già cãi nhau?

Vinh Diệp không yên tâm liền hỏi: "Ba, mẹ, các người không sao chứ?"

Vinh phụ và Vinh mẫu kỳ lạ liếc nhìn con trai, miệng đồng thanh trả lời: "Ba mẹ có thể có chuyện gì chứ?"

Xem ra là hiểu nhầm, Vinh Diệp thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không sao là tốt rồi, con thấy ba mẹ ăn cơm không nói câu nào, còn tưởng ba mẹ cãi nhau đấy!"

Vinh mẫu bật cười nói: "Xem ra một ngày không giục cưới, cả người con lại khó chịu à?"

Vinh Diệp nghe vậy, sợ đến mức vội vàng lắc đầu nói: "Mẹ, mẹ vẫn tha cho con đi, mẹ cũng đã tự mình bay tới tỉnh Quế tìm vị Giang đại sư kia nhờ xem xét đối tượng cho con, đâu cần phải giục cưới nữa!"

Vinh mẫu nói: "Mẹ nghe ngóng rồi, tốc độ làm mai của Giang đại sư rất nhanh, chắc hẳn trong hai ngày nay sẽ có tin tức. Đến lúc đó, bảo con đi xem mắt, con nên coi trọng, biết không?"

Vinh Diệp than thở: "Con biết rồi, mẹ đã nói lời này không biết bao nhiêu lần rồi!"

Đúng lúc này, điện thoại được Vinh mẫu đặt trong phòng khách bỗng đổ chuông, bà ta vội vàng đặt đũa xuống, đứng dậy đi lấy điện thoại, chờ thấy tên hiện ra trên màn hình, bà ta mới vui vẻ nói: "Là điện thoại của Giang đại sư, đúng là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến!"

Nói xong, Vinh mẫu lại nhận nghe máy.

Mà Vinh phụ và Vinh Diệp đều nhìn về phía Vinh mẫu.

Điện thoại vừa được kết nối, Vinh mẫu lại chào hỏi: "Chào cậu, Giang đại sư."

"Chào thím, thím Vinh."

Giang Phong chào một câu. Hắn không khách sáo nhiều, nói thẳng vào vấn đề: "Thím Vinh, bây giờ tôi đang ở thành phố Hàng, đã xem xét được đối tượng thích hợp cho con trai thím. Khoảng tám giờ tôi đến nhà thăm, không biết có tiện không?"

Vinh mẫu nghe được, ánh mắt sáng lên, vội vàng đáp: "Tiện, đương nhiên là tiện rồi."

Giang Phong mỉm cười nói: "Vậy tạm thời cứ như thế đi, chờ tám giờ gặp mặt lại nói chuyện."

"Được, Giang đại sư."

"Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Chờ sau khi cúp máy, Vinh mẫu đầy vẻ hưng phấn nói: "Quả nhiên, hiệu suất làm mai của Giang đại sư đúng là cao. Con trai, Giang đại sư đã xem xét được đối tượng thích hợp với con."

Nói đến đây, Vinh mẫu ngồi xuống cầm đũa lên nói: "Tám giờ, Giang đại sư sẽ tới nhà chúng ta, chúng ta mau ăn cơm, sau đó thu dọn nhà cửa."

Vinh phụ và Vinh Diệp nghe vậy đều ăn cơm nhanh hơn.

Sau khi ăn xong, Vinh phụ rửa bát, Vinh mẫu lau nhà, Vinh Diệp lau bàn, một nhà ba người phân công rõ ràng.

Chỉ mười mấy phút, cả nhà đã rực rỡ hẳn lên.

Tiếp theo, một nhà ba người vừa uống trà nói chuyện phiếm, vừa chờ đợi Giang đại sư đến nhà.

...

Tám giờ tối.

Giang Phong cầm theo túi trái cây đúng giờ đi tới nhà họ Vinh.

"Giang đại sư đúng là quá khách sáo rồi, đã tới còn mua hoa quả làm gì!"

"Không đáng bao nhiêu tiền, lần đầu tiên tới, dù sao cũng không tiện đi tay không."

"Giang đại sư, mời ngồi."

"Cảm ơn chú Vinh!"

"Giang đại sư, mời uống trà."

"Cảm ơn anh Vinh!"

Hai bên khách sáo một lúc, sau khi uống hai chén trà, Giang Phong mới lấy điện thoại di động ra, mở ra một đoạn video trên app nào đó, tìm phòng livestream của Tuyên Huệ Lan, sau đó đưa tới cho Vinh Diệp nói: "Anh Vinh, đối tượng tôi xem xét cho anh chính là nữ ca sĩ này."

Vinh Diệp đầy vẻ kinh ngạc cầm điện thoại qua, nhìn về phía nữ streamer trong phòng livestream.

Vinh phụ và Vinh mẫu đều tò mò xích lại gần xem.

Lúc này, Tuyên Huệ Lan vừa mới phát sóng, đang hát bài mở màn.

Chương 442: Xem Ra Một Ngày Không Giục Cưới, Anh Lại Thấy Cả Người Khó Chịu À? (3)

Dù sao cũng là ca sĩ được đào tạo chính quy, giọng hát thật sự không tệ, lại thêm thiết bị phát sóng trực tiếp, một bài hát kinh điển cũ được cô ta hát rất êm tai.

Tuyên Huệ Lan ngoại trừ hát ra, còn phối hợp mấy động tác vũ đạo đơn giản, quần áo không hề lộ, lại có thể thể hiện ra đường cong trên cơ thể cô ta.

Về phần giá trị nhan sắc, được gương mặt xinh đẹp tôn lên, trông càng xinh đẹp như thiên tiên.

Cô ta hát xong một bài, Vinh mẫu đã khen: "Hát rất hay, hơn nữa trông cô gái này đúng là quá đẹp rồi!"

Vinh phụ cũng gật đầu nói: "Hát quả thật êm tai, dáng người cũng thật sự xinh đẹp, không hề kém hơn những nữ minh tinh kia."

Giang Phong mỉm cười nói: "Chú Vinh, thím Vinh, thật ra đây là mở chế độ làm đẹp thôi. Chẳng qua mặc dù bản thân cô ta không xinh đẹp như vậy, nhưng vẫn được xem là người đẹp khó gặp, rất xứng đôi với anh Vinh."

Trong lòng Vinh Diệp có chút lo lắng nói: "Giang đại sư, tôi nghe nói sinh hoạt cá nhân của những nữ streamer..."

Mặc dù anh ta còn chưa nói xong, nhưng Giang Phong vẫn hiểu rõ ý của anh ta, lập tức xua tay nói: "Ở phương diện này, anh Vinh cứ yên tâm, nữ streamer khác thế nào tôi không biết, nhưng cô này rất trong sáng.

Cô ấy làm streamer từ khi học đại học, đến bây giờ đã năm sáu năm, chưa từng có quan hệ mập mờ với ai, cũng không gặp mặt fan nào, là hoàng hoa khuê nữ không thể giả được."

Nghe được lời này, Vinh phụ Vinh mẫu đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Vinh Diệp cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó trả điện thoại lại cho Giang Phong.

Giang Phong cầm điện thoại qua, tắt phòng livestream, lại thành thạo lấy ra ảnh chụp ngoài đời thực của Tuyên Huệ Lan mới chụp lúc chiều, lại đưa cho Vinh Diệp nói: "Anh Vinh, đây chính là ảnh chụp ngoài đời thực của cô ta mà tôi mới chụp lúc chiều, người cơ bản là vậy, anh xem thử."

Vinh Diệp cầm điện thoại qua, nhìn về phía tấm ảnh trên màn hình.

Vinh phụ Vinh mẫu cũng tới gần xem cùng

Hình tượng của Tuyên Huệ Lan trong ảnh này quả thật hơi khác với trong phòng livestream, chẳng qua như lời Giang Phong đã nói, cho dù không có chế độ làm đẹp, cô ta vẫn được tính là người đẹp khó gặp.

Ba người nhà họ Vinh đều vô cùng hài lòng gật đầu.

Vinh mẫu hỏi: "Giang đại sư, tôi thấy cô gái này rất trẻ tuổi, không

biết đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Giang Phong đáp: "Năm nay cô ấy 25 tuổi, cao 1 mét 66, tốt nghiệp từ học viện âm Nhạc XX, làm chủ bá đã năm sáu năm. Bởi vì giữ mình trong sạch, không muốn bán mình, cho nên thu nhập livestream của cô ta so với những người cùng nghề không tính là nhiều, mấy năm qua mới miễn cưỡng mua được một căn hộ."

Vinh Diệp toát mồ hôi nói: "Thu nhập như vậy đã thật sự không tệ rồi. Năm nay tôi 32 tuổi, cũng chỉ miễn cưỡng tích góp đủ tiền mua một căn hộ mà thôi, năng lực kiếm tiền còn không bằng cô ấy đâu!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cũng không thể nói như vậy được, nghề của anh Vinh là càng già càng nổi tiếng, có thể nói là tương lai đầy hứa hẹn, mà nghề streamer này lại có quá nhiều yếu tố không xác định, xét về lâu về dài có thể thấy, vẫn là anh Vinh tương đối mạnh hơn."

Vinh gia.

Nghe được lời khen ngợi của Giang đại sư, Vinh phụ, Vinh mẫu không khỏi mỉm cười.

Công việc của con trai luôn là niềm tự hào của hai vợ chồng già, nhà bọn họ bằng hữu thân thích thậm chí toàn bộ tiểu khu, lúc không thể không đi bệnh viện đều sẽ tới cửa cầu viện, để con trai của bọn họ hỗ trợ an bài một chút.

Dù sao một nơi như bệnh viện, có người quen với không người quen, đãi ngộ đó đúng là tuyệt nhiên không giống.

Không nói những cái khác, chỉ nói đến chụp MRI, nếu như bình thường xếp hàng, một tuần trở đi mới tới lượt vậy cũng là may mắn rồi, thậm chí có người đợi đến mười ngày nửa tháng sau.

Nhưng nếu như bạn có quen ở trong bệnh viện, bác sĩ chụp MRI có thể sắp xếp cho bạn lúc tan việc hoặc là thời gian rảnh.

Chỉ một bước đơn giản này có thể tiết kiệm cho bệnh nhân ít nhất thời gian một tuần.

Ngoài ra còn có các ca phẫu thuật có thể được sắp xếp trước, cùng với đủ loại đủ kiểu tiện lợi.

Nói chung, chỉ có những người đã từng trải qua mới biết việc có người quen trong bệnh viện quan trọng như thế nào.

Đây cũng là lý do tại sao nhân duyên của bác sĩ cơ bản đều tốt hơn bình thường.

Giang Phong đổi giọng, cười nói: "Huống chi, anh Vinh nếu như chỉ muốn kiếm tiền, vậy ba năm trước anh cùng với những công ty môi giới kia ký hợp đồng với anh, xuất đạo làm minh tinh rồi."

"Giang đại sư quá khen, nhưng mà so với việc làm minh tinh, tôi quả thực thích làm bác sĩ hơn."

Giang Phong nhấp ngụm trà, tiếp tục khen ngợi: "Quyết định này của anh Vinh rất tốt, trong làng giải trí nhiều hơn một minh tinh hoặc thiếu đi một minh tinh, đối với chúng ta mà nói đều không phải là chuyện gì lớn, nhưng có thêm một bác sĩ giống như anh Vinh ở trong xã hội, có thể mang lại lợi ích cho rất nhiều người."

Vinh Diệp được khen ngợi trên mặt tươi như hoa, vội vã khiêm tốn vài câu.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Cô ấy cao 1m66, hát hay nhảy giỏi, nhà cô ấy mua cách tiểu khu các anh cũng không tính là quá xa, đại khái chừng nửa canh giờ lái xe. Gia cảnh của cô ấy cũng tạm được, ông nội là giáo sư đã về hưu, cha là lãnh đạo cấp trung của một công ty đã niêm yết, ngoại trừ căn nhà cô ấy tự mua, thì trong nhà còn có hai căn nữa."

Chương 443: Tìm Bạn Đời Gây Chấn Động Trên Mạng.

Vinh phụ, Vinh mẫu càng nghe càng thấy hài lòng, không uổng công bà đặc biệt bay đến Quảng Tây mời Giang đại sư ra tay, quả thật là đáng đồng tiền bát gạo, cô gái này bằng cấp so với con trai mình kém hơn một chút, còn mọi phương diện khác đều không thể

xoi mói được.

Ngay cả bản thân Vinh Diệp, cũng cảm thấy hai người rất xứng, về phần cô ấy với anh có thật sự hợp nhau hay không, sau khi ở chung với nhau mới có thể biết được.

Giang Phong quan sát mọi người, cảm giác ba thành viên của nhà họ Vinh đều hài lòng với điều kiện của Tuyên Huệ Lan, vì vậy hắn không vòng vo nữa mà nói thẳng: "Chú Vinh, thím Vinh, anh Vinh, điều kiện nhà cô ấy cơ bản chính là như vậy, mọi người nếu như hài lòng, vậy tôi liền sắp xếp cho hai bên gia đình gặp nhau vào ngày mai. Nếu như không hài lòng, vậy tôi sẽ tìm những ứng cử viên khác."

Vinh mẫu tỏ thái độ trước nói: "Cô gái này rất ưu tú, tôi rất thích."

Vinh phụ cũng phụ họa nói: "Cô gái này quả thật không tệ, tôi cảm thấy có thể sắp xếp hai nhà gặp mặt nói chuyện."

Giang Phong nhìn về phía Vinh Diệp, hỏi: "Anh Vinh, anh cảm thấy thế nào?"

Ánh mắt của Vinh phụ Vinh mẫu đều nhìn về phía con trai.

Vinh Diệp thấy thế không còn dám do dự nữa, liền vội vàng gật đầu nói: "Giang đại sư, vậy anh liền sắp xếp cho chúng tôi ngày mai gặp mặt nói chuyện đi!"

Giang Phong cười nói: "Được, không thành vấn đề."

Sau đó, liền bắt đầu thương lượng thời gian với địa điểm ngày mai gặp mặt, cuối cùng ấn định tại một nhà hàng nào đó vào lúc sáu giờ.

Sau khi quyết định thời gian và địa điểm gặp mặt xong, Giang Phong ở lại Vinh gia đợi hơn nửa canh giờ, mới đứng dậy từ biệt và rời đi.

Trong hơn nửa giờ này, Giang Phong đã đem tình hình của Tuyên Huệ Lan cặn kẽ nói một lần với ba người nhà họ Vinh, để cho bọn họ mặc dù chưa thấy người, nhưng đối với cô gái này cũng có hiểu biết nhất định.

Sau khi Giang Phong rời đi, Vinh Diệp liền mở ra một app video ngắn, tìm kiếm phòng phát sóng trực tiếp của Tuyên Huệ Lan, sau đó cùng với cha mẹ xem cô ấy livestream.

Trong toàn bộ buổi phát sóng, Tuyên Huệ Lan cũng chỉ là hát với nhảy múa, vũ đạo đều là các vũ đạo đứng đắn, không phải loại vũ đạo thô tục biểu diễn để câu lưu lượng với quà của fan.

Thời gian phát sóng trực tiếp hàng ngày của Tuyên Huệ Lan là từ tám giờ tối đến mười hai giờ, khi Vinh phụ Vinh mẫu nhìn thấy mười giờ rưỡi rồi, liền từng người đi rửa ráy rồi ngủ, mà Vinh Diệp thì vẫn luôn kiên trì xem cô ấy livestream xong mới đi rửa ráy ngủ.

Trước khi đi ngủ, trong lòng Vinh Diệp đối với buổi hẹn hò ngày mai cũng có chút mong mỏi, không biết cô ấy ở bên ngoài so với trong livestream có khác nhau không?

Cô ấy có phải là người mà hắn muốn tìm không?

...

Chủ nhật, ngày 7 tháng 5 năm 2023.

Thanh niên trẻ tuổi đối với phương diện nào đó hứng thú thật sự khiến người già không ngừng hâm mộ, Giang Phong vẫn luôn ở cùng với bạn gái ở trong khách sạn, đói bụng thì gọi giao hàng, ăn no rồi cùng nhau thăm dò đại lục mới.

Mệt mỏi thì đọc tiểu thuyết, xem các video ngắn và những thứ khác.

Mãi đến tận năm giờ chiều, Giang Phong mới rời giường vừa mặc quần áo vừa nói: "Bà xã, anh đi trước, đợi lát nữa em đói bụng thì ra ngoài ăn cơm, sau đó lại về khách sạn chờ anh."

Hoàng Linh Vi nằm ở trên giường, vẻ mặt lười biếng đáp: "Biết rồi, anh đi đi, trên đường lái xe chú ý an toàn."

Giang Phong gật đầu, đến gần hôn cô một cái, cười híp mắt nói: "Buổi tối chờ anh trở lại, cùng em chơi một trò chơi thú vị."

"Trò chơi gì?"

"Nội dung vở kịch đóng vai."

"Phi, anh nghĩ hay quá nhỉ, em mới không làm đâu!"

"Không cần em làm, anh làm là được!"

"..."

Sáu giờ chiều.

Trong một phòng bao nhà hàng.

Ba người nhà họ Vinh và ba người nhà họ Tuyên đã gặp mặt nhau dưới sự sắp xếp của Giang Phong.

Hôm nay Tuyên Huệ Lan rõ ràng là ăn mặc rất tỉ mỉ, lần này cô ấy đến xem mắt với Vinh Diệp, cô đã dành gần ba giờ để trang điểm và chọn quần áo, cái này còn quan trọng hơn buổi phát sóng đầu tiên của cô.

Vốn sĩ vóc người cô đã xinh đẹp, cộng với trang phục phù hợp, khiến Tuyên Huệ Lan trông càng rạng rỡ hơn, nhan sắc không thua kém gì khi phát sóng trực tiếp.

Tương tự như vậy, trang phục của Vinh Diệp không giản dị như thường lệ.

Hắn mặc dù không có khoa trương như Tuyên Huệ Lan, trang điểm với quần áo mất hai ba tiếng, nhưng hắn cũng rất dụng tâm, râu mép cạo sạch sẽ, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, liền ngay cả ngón tay cũng cắt tỉa cẩn thận gọn gàng.

Cả hai đều có ấn tượng ban đầu rất tốt về nhau.

Cha mẹ hai bên nhìn cũng âm thầm gật đầu, những cái khác tạm thời không nói đến, chỉ xét về ngoại hình thì hai người quả thật rất xứng đôi vừa lứa.

Dưới sự giới thiệu của Giang Phong, hai gia đình chào hỏi nhau, sau đó lúc gọi món hai bên đều nhường qua nhường lại.

Chương 444: Tìm Bạn Đời Gây Chấn Động Trên Mạng. (2)

Đợi sau khi phục vụ rời đi, người lớn hai bên liền bắt đầu bật chế độ khoe khoang một cách tự nhiên "anh khen con gái tôi, tôi khen con trai anh".

Bởi vì phong cách Giang Phong làm mai mối, trước khi hai bên gặp nhau, cũng đã đem ưu khuyết điểm nói ra rất rõ ràng, cho nên hai bên gặp mặt nhau cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Chỉ cần nghiệm chứng đối phương đúng như lời bà mối nói, vậy cửa hôn sự này cũng tám chín phần mười là thành.

...

Trong khi Giang Phong đang tiếp khách hàng ăn cơm, Phương Vân đang lắng nghe một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang ngồi nói phét đối diện cô trong một nhà hàng cao cấp ở thành phố Trung Hải.

Càng nghe lòng càng lạnh.

Từ khi Phương Vân công khai ở trên mạng tìm bạn trăm năm tới nay, mặc dù cô có yêu cầu cực cao đối với bạn đời, nhưng số lượng đàn ông tham gia đăng ký vẫn lên tới hàng nghìn người.

Mà người đàn ông trước mắt này, chính là một người đàn ông chất lượng cao được Phương Vân lựa chọn từ rất nhiều ứng cử viên.

Kết quả đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, đối phương có bao nhiêu cân lượng, Phương Vân chỉ tốn không tới thời gian nửa tiếng liền thăm dò được, rõ ràng bản thân hắn tuyệt đối không có ưu tú như những gì đã được ghi trên tài liệu đăng ký.

Thậm chí, còn kém xa.

Trong lòng Phương Vân rất thất vọng, nhưng cô cũng không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, vẫn kiên nhẫn ăn cho xong bữa với đối phương, sau đó mới lễ phép nói: "Lý tiên sinh, cảm ơn bữa cơm

này của anh, tôi hiện tại phải đi về cùng với con gái tôi, tạm biệt!"

Người đàn ông này ngược lại cũng thông minh, nhìn thấy như vậy, hắn mơ hồ cũng đoán được hắn hẳn là không thể thông qua thử thách của đối phương, nhưng mà loại chuyện này cũng không có cách nào cưỡng cầu được, chỉ có thể mang theo tiếc nuối nói: "Được, tạm biệt Phương tổng!"

Phương Vân đi ra khỏi nhà hàng, trên đường lái xe trở về nhà, cô khẽ thở dài một cái, lẽ nào tìm bạn trăm năm của cô đúng như dân trên mạng nói không đáng tin? Những người đàn ông ưu tú, thật sự xem thường cô đã ly hôn với có hai con sao?

Lẽ nào, yêu cầu của cô, thật sự quá cao?

Phương Vân năm nay 40 tuổi, cô là một nhà lãnh đạo quỹ cổ phần tư nhân nổi tiếng trong giới tài chính, quy mô quỹ cổ phần tư nhân phụ trách vượt qua 10 tỷ, cùng với Bùi Dĩnh được gọi là "Chị em song sinh tài chính", là một người phụ nữ mạnh mẽ mà vô số đàn ông phải ngước nhìn.

Đáng tiếc, sự nghiệp thành công, nhưng hôn nhân lại không được viên mãn, cô và chồng cũ đều là người có máu mặt trong giới tài chính nhưng lại có triết lý đầu tư không giống nhau, hơn nữa trong mắt chồng cũ cô chỉ là một người vợ, không quan trọng bằng khách hàng.

Sau khi nhìn thấu thái độ của chồng cũ, Phương Vân quyết đoán cắt thịt để đỡ bị tổn hại.

Sau khi ly hôn, cô đã có một cú lội ngược dòng đẹp đẽ, dùng công trạng mạnh mẽ tát thẳng vào mặt chồng cũ. Nhưng chỉ trong ba năm, quỹ đầu tư tư nhân do cô quản lý đã vượt qua 10 tỷ, danh tiếng nhất thời có một không hai.

Sau khi đạt đến đỉnh cao trong sự nghiệp, Phương Vân cảm thấy mình còn trẻ, còn chưa đến 40 tuổi, nên tìm một người đàn ông cùng chí hướng khác để cùng chung sống cả đời, nên đã công khai ở trên mạng tìm bạn trăm năm.

Ngay khi bài viết của cô ấy có tiêu đề {{viết cho những người yêu

mến Phương Vân}} được phát lên, trong nháy mắt gây chấn động trên mạng.

Mở đầu bài viết này, Phương Vân là viết như vậy:

"Nếu như bạn là một người đàn ông, không muốn cố gắng, nhận thức được Phương Vân là một trong những người phụ nữ giàu có mà bạn có thể chọn, tôi kiến nghị bạn cân nhắc tự mình nỗ lực, hoặc là nhường cho người khác, không nên tới quấy rầy tôi. Tôi không cần liếm chó, cũng không cân nhắc bao nuôi ai, hy vọng mọi người đều biết."

Sau khi thể hiện rõ thái độ của mình ở đầu bài viết, cô tiếp tục viết:

"Nếu như bạn là nam sinh, tự tin mà lại tự ái, bạn thích Phương Vân, bởi vì cô ấy vừa có ngoại hình xinh đẹp vừa có tâm hồn thú vị, đi cùng với cô ấy sẽ rất sung sướng, tôi cũng rất vinh hạnh khi được ở bên bạn. Vì tiết kiệm thời gian và tinh lực của mọi người, tôi sẽ làm rõ sở thích của mình.

Nếu như bạn không hợp với sở thích của tôi, chúng ta hãy âm thầm chúc phúc cho nhau, bạn không cần nhất định phải đến làm quen với tôi, để tránh khỏi lãng phí thời giờ với tinh lực của bạn, cũng như là của tôi.

Nếu như bạn vừa vặn phù hợp với sở thích của tôi, thì vui lòng liên hệ với tôi, mời giới thiệu chi tiết về bản thân, đồng thời giải thích kiến thức và kỳ vọng của bạn về tôi, đính kèm bức ảnh hoặc video, gửi email đến..."

Viết tới đây, cô mới bổ sung yêu cầu tìm bạn trăm năm của cô.

Còn đặc biệt ghi chú rõ, mỗi mục sau đây đều rất quan trọng và cần được đáp ứng.

Chương 445: Tìm Bạn Đời Gây Chấn Động Trên Mạng. (3)

"Một, 985 đại học trở lên hoặc tương đương ở nước ngoài.

Hai, lý trí khách quan, bình tĩnh, không tức giận hay xúc động.

Ba, có trí khôn nhất định, có tầm nhìn xa hoặc thấy rõ, không chạy theo xu hướng.

Bốn, có một nghề nghiệp, công việc hoặc sở thích mà bạn yêu thích, cũng có thể tiếp tục thúc đẩy bản thân và làm việc chăm chỉ vì nó.

Năm, tuổi tác 20 - 50, chiều cao trên 1m78, ngoại hình thuộc top 20% đám đông, thân hình cân đối, cơ thể khỏe mạnh, tự tin, yêu bản thân và khí chất tỏa nắng."

Sau khi đưa ra yêu cầu, cô mới lên tiếng: "Tôi hy vọng mối quan hệ giữa hai người sẽ yên bình và ấm áp, mỗi người đều gắn bó với nghề nghiệp hoặc đam mê của mình, hiểu rõ sở thích với nhu cầu của đối phương, âm thầm làm bạn với đối phương, an ủi, chăm sóc và hỗ trợ nếu đối phương cần. Đừng tự cho mình là trung tâm, cũng đừng đòi hỏi quá nhiều từ đối phương. Không phát tiết tâm tình, không phô trương tình yêu, cũng đừng làm ầm ĩ quá lớn."

Đương nhiên, trong khi đưa ra yêu cầu cao đối với các ứng viên tìm bạn đời, Phương Vân cũng tiết lộ những điều kiện của bản thân vì sự bình đẳng và chân thành. Ngoại trừ giới thiệu bằng đại học và thạc sĩ từ các cơ sở giáo dục đại học, còn giới thiệu nghề nghiệp của cô cùng với tính cách.

"Lý trí, điềm tĩnh, có sở thích riêng trong cuộc sống, nấu ăn ngon, yêu thích hoa cỏ thực vật, Taekwondo đai đen, từng nhiều năm tập nhảy, tài chính tự lo, nhân cách tự do, xã giao tự do.

Không vì danh lợi nô dịch, có thể tự do sắp xếp thời gian của bản thân.

Độ tuổi 35-40, chiều cao là 1m63."

Cuối cùng còn bổ sung đính kèm những bức ảnh chưa qua photoshop trong vòng một năm.

Bây giờ, cũng đã gần một năm kể từ khi bài viết tìm bạn đời được

đăng lên, Phương Vân nhận được rất nhiều tài liệu về đàn ông, bao gồm cả người mà hôm nay cô gặp, cô đã gặp tổng là ba người đàn ông, đều là chọn từ trong những tài liệu đối tượng ưu tú chọn ra.

Đáng tiếc, không có một ai có thể đạt đến tiêu chuẩn của cô, những người đàn ông này đã tạo ra những tài liệu cực kỳ ưu tú, nhưng bản thân họ lại không có tài năng tương ứng.

Tuy rằng gần một năm qua vẫn chưa gặp được một người đàn ông ưu tú nào, nhưng Phương Vân vẫn không có gấp, là một bà trùm trong lĩnh vực tài chính, cô có đầy đủ kiên trì để tìm được một nửa kia của mình.

Về đến nhà, Phương Vân chơi cùng với hai cô con gái hơn một giờ, trước khi cho chúng tắm rửa đi ngủ.

Mười phút sau, Phương Vân nằm trong bồn tắm cực lớn, một bên ngâm trong bồn tắm, một bên gọi điện thoại cho bạn tốt Bùi Dĩnh.

Kể từ khi đăng tin tìm bạn đời trên mạng tới nay, mỗi lần ra ngoài gặp đối tượng, Phương Vân cũng không nhịn được muốn gọi điện thoại càu nhàu với bạn tốt.

Điện thoại vừa kết nối, Phương Vân đã phàn nàn nói: "Chị Bùi, em hôm nay lại đi gặp đối tượng tìm làm bạn đời, trong tài liệu của tên này rất ưu tú, bất kể là tự giới thiệu mình, hay là mấy bức ảnh, đều rất phù hợp với yêu cầu tìm bạn đời của em. Em còn tưởng rằng lần này có hi vọng rồi! Kết quả, lại là một tên đàn ông muốn đục nước béo cò, thực sự là tức chết em rồi!"

Nghe Phương Vân phàn nàn, Bùi Hĩnh không có hình tượng chút nào cười to nói: "Phương tổng, chị đã sớm nói với em rồi, con đường tìm bạn đời này của em không thể thực hiện được, em còn không tin, đàn ông thực sự ưu tú, nếu như thích em, thì đã sớm theo đuổi em rồi. Chỉ có những người đàn ông muốn bám vào phú bà như em, mới nghĩ trăm phương ngàn kế bịa đặt thông tin, xem thử mình có thể hay không số chó ngáp phải ruồi câu được một nàng tiên cá như em không, như vậy đợi này của bọn họ cũng không cần phải phấn đấu!"

Phương Vân thở dài: "Chị Bùi, chị nói em nghe xem tìm bạn đời trên mạng, thật sự không có một tia hy vọng nào sao?"

"Chị cảm thấy hy vọng xa vời."

Nói tới chỗ này, giọng nói Bùi Dĩnh thay đổi, "Nhưng mà, nếu như em thật sự muốn tìm một người thích hợp để kết hôn, chị có biện pháp này, có lẽ em có thể thử một lần."

"Nếu như em thật sự muốn tìm một người thích hợp để kết hôn, chị có một biện pháp, em có thể thử một lần."

Nghe bạn tốt nói câu này, Phương Vân cười ha ha nói: "Chị Bùi, năng lực trong lĩnh vực tài chính vượt khỏi em thì em bội phục, nhưng về mặt hôn nhân, chỉ sợ chị còn không tốt bằng em đâu, có thể nghĩ ra biện pháp gì tốt chứ?"

Lĩnh vực tài chính luôn là thế giới của đàn ông, phụ nữ có thể trổ hết tài năng có thể nói là đã ít lại càng ít, Phương Vân cùng Bùi Dĩnh chính là nổi bật nhất trong đám người.

Hơn nữa, tuổi tác của hai người cũng gần nhau, được gọi là "Cặp song sinh tài chính", quan hệ của họ vẫn rất thân thiết.

Bùi Dĩnh bình tĩnh nói: "Phương tổng, em nói vậy cũng là lão hoàng lịch, sĩ biệt tam nhật phải lau mắt mà nhìn, chị chỉ hỏi em có muốn biết biện pháp của chị không?"

Phương Vân cùng với Bùi Dĩnh có quan hệ thất thiết với nhau gần mười năm, đối với tính cách của cô vẫn là hiểu rất rõ, nghe cô nói tự tin như vậy, không khỏi trong bồn tắm ngồi dậy, lộ ra một cảnh tượng khó tả.

Mặc dù năm nay cô đã bốn mươi tuổi rồi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng tốt, mỗi vị trí trên người vẫn là co dãn mười phần, không khác mấy thiếu nữ tuổi đôi mươi, ba mươi.

Cô từ trong bồn tắm ngồi dậy nói: "Chị Bùi, nghe chị nói như thế, thực sự khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của em đấy, chị mau nói em nghe đi, chị có ý tưởng phóng tùng gì thế?"

Bùi Dĩnh mỉm cười nói: "Kỳ thực biện pháp này của chị rất quê

mùa, nói ra có khi em còn xì mũi coi thường, em nhất định muốn nghe sao?"

Phương Vân chậm rãi nằm xuống nói: "Chị Bùi, chị cũng đừng nhử em nữa, mau nói đi!"

Bùi Dĩnh nghe vậy không nói nhảm nữa, trực tiếp nói: "Phương pháp xử lý chị muốn nói rất đơn giản, mời bà mối, đi xem mắt!"

Phương Vân dở khóc dở cười nói: "Không phải chứ chị Bùi, chị thần thần bí bí như thế, kết quả... Là cái này?"

Bùi Dĩnh cười nói: "Biết ngay em sẽ phản ứng như vậy mà."

Phương Vân hai mắt lóe sáng lên, hỏi: "Chị Bùi, nghe ý của chị, chẳng lẽ chị đang mời bà mối sắp xếp xem mắt, hay là còn có ẩn tình gì em không biết?"

Chương 446: Không Phải Mặt Mũi Tôi Lớn, Là Giang Đại Sư Nghĩa Khí.

"Không thể nói là ẩn tình gì, nhưng mà chị nói mời bà mối xem mắt với em cũng không phải chỉ là tùy tiện nói một chút đâu, chị gần đây quen được một người mai mối rất lợi hại."

Nói tới chỗ này, giọng Bùi Dĩnh thay đổi: "Không gạt gì em, chị hôm qua đã chính thức mời hắn giúp chị tìm đối tượng, chị vốn dĩ đợi chuyện này có kết quả rồi mới nói cho em biết, nhưng mà giờ nói ra trước cũng coi như báo với em một tiếng."

Phương Vân nghe vậy khiếp sợ từ trong bồn tắm ngồi dậy, trong nháy mắt sóng lớn mãnh liệt, cô thật sự tuyệt đối không ngờ rằng, chị Bùi so với cô còn lớn hơn hai tuổi vẫn luôn không nói đến chuyện tình cảm, vậy mà lại yên lặng không tiếng động mời bà mối.

Bà mối kiểu gì mà xứng đáng được chị Bùi tán dương "Rất lợi hại"?

"Chị Bùi, chị mau nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra đi? Người

mai mối mà chị nói có năng lực gì khiến cho chị một người phụ nữ giàu có hàng chục tỷ lại khen ngợi hắn hết lời như thế?" Phương Vân sốt ruột hỏi.

Bùi Dĩnh cười nói: "Năng lực của hắn ở trên mạng được được lan truyền rộng, có rất nhiều người đều tin tưởng hắn có thể tính toán chuẩn xác nhân duyên của mỗi người, đối với cái này, thái độ của chị là nửa tin và nửa không tin."

Phương Vân không nhịn được hỏi: "Chị Bùi, chị cũng nói bản thân chị vẫn còn ngờ vực, vậy vì sao chị lại khen ngợi hắn là một người mai mốt rất lợi hại?"

Bùi dĩnh cảm khái nói: "Cái này cũng không có xung đột, chị thực sự đối với thôi toán nhân duyên với huyền học không phải thập phần tin tưởng. Nhưng chị không nghi ngờ năng lực mai mối của cậu ta, bởi vì xem qua chiến tích của hắn, hắn đúng là một người mai mối lợi hại."

Phương Vân lúc này đã cực kỳ hiếu kỳ, liền vội vàng hỏi: "Chị Bùi, người mai mối chị đang nói đến rốt cuộc là ai? Tại sao em chưa từng nghe đến một người mai mối lợi hại như vậy chứ?"

"Hắn tên là Giang Phong, người hâm mộ hắn đều gọi hắn là Giang đại sư, em có thể lên mạng tìm kiếm."

"Chị Bùi, vậy em cúp đây, chờ em lên mạng xem xong tài liệu của hắn, lại gọi điện thoại nói chuyện với chị."

"Được, vậy lát nữa nói tiếp!"

Sau khi cúp điện thoại, Phương Vân liền một lần nữa nằm xuống, một bên thoải mái ngâm trong bồn tắm, một vừa tìm thông tin của Giang đại sư.

Mười phút sao, Phương Vân lại gọi điện thoại cho bạn tốt Bùi Dĩnh.

Điện thoại kết nối, Phương Vân mở miệng nói: "Năm ngoái lúc Uông tổng của tập đoàn Uông cùng với Tiêu Mẫn lĩnh chứng, em vừa vặn đang bận một dự án đầu tư, không có thời gian cùng tinh lực đi quan bát quái ở trên internet, cho nên em thật sự không biết

hôn nhân của bọn họ vậy mà là nhờ mai mối hợp thành, đây chính là chiến tích của vị Giang đại sư kia sao?"

Bùi Dĩnh cười nói: "Nói đúng ra, đây là một trong những chiến tích của Giang đại sư."

Trong mắt Phương Vân sáng ngời: "Chị Bùi, ý của chị là nói, vị Giang đại sư còn có chiến tích mà chị không biết nữa sao?"

Bùi Dĩnh không có giấu diếm, trực tiếp đem những gì cô biết nói ra: "Theo chị được biết, Giang đại sư ngoại trừ tác hợp cho hai vợ chồng Uông tổng cùng với Tiêu Mẫn, Giang đại sư cũng đã giúp đỡ rất nhiều quan chức cấp cao và quan chức cấp cao ở tỉnh Quế tìm đối tượng phù hợp cho đám con nhà giàu khiến bọn họ rất ưng ý. Đây đều là tin tức mà Uông tổng đã tiết lộ cho người bạn thân nhất của chị, công chúa Lăng."

Phương Vân đương nhiên biết Lăng công chúa bạn tốt là ai, đó là người thừa kế duy nhất của tập đoàn nước khoáng XX, thân phận địa vị không thua kém gì Uông gia.

Nhớ tới Lăng công chúa cũng cùng tuổi với cô và độc thân, Phương Vân không khỏi trong lòng hơi động, hỏi: "Chị Bùi, Uông tổng sẽ không vô duyên vô cớ nói những việc này với Lăng công chúa, có đúng không? Chẳng lẽ Lăng công chúa cũng muốn mời vị Giang đại sư kia mai mối?"

Bùi Dĩnh khen: "Phương tổng thật sự không hổ là thiên tài tài chính, khứu giác chính là nhạy cảm, em đoán không sai, bạn thân chị đúng là đã mời Giang đại sư làm mai mối, hiện nay tiến triển hẹn hò với đối tượng hình như cũng không tệ lắm."

Phương Vân chợt nói: "Nói như thế, năng lực mai mối của vị Giang đại sư này thật đúng là rất lợi hại, chẳng trách chị Bùi mời hắn thay chị tìm đối tượng xem mắt."

Bùi Dĩnh mĩm cười: "Chị không tin huyền học, nhưng chị tin tưởng số liệu là sẽ không gạt người, nếu như em quan tâm, chị có thể đem Giang đại sư giới thiệu cho em, dù sao tìm bạn đời vẫn là nên thỉnh nhân sĩ chuyên nghiệp đến phụ trách cũng đáng tin hơn."

Phương Vân nghe xong cũng động lòng, lúc này đáp lại nói: "Được, ngay cả chị Bùi cũng đã tin, em không có lý do gì không tin. Buổi xem mắt bên chị nếu có triển vọng, chị có thể tìm cơ hội giới thiệu Giang đại sư cho em quen biết."

Bùi Dĩnh khẽ cười một tiếng, nói: "Được, vậy cứ xác định vậy đi, đợi khi nào chị tìm được đối tượng vừa ý, liền đem Giang đại sư giới thiệu cho em quen, chúng ta là cặp đôi tài chính không chỉ tung hoành ở thị trường chứng khoán, ở phương diện tình cảm tình cũng không thể rơi ở phía sau được!"

Phương Vân cười ha ha nói: "Chị Bùi nói đúng, vậy em liền lẳng lặng chờ tin tức tốt của chị!"

Sau đó, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên vài câu, mới cúp điện thoại.

Chương 447: Không Phải Mặt Mũi Tôi Lớn, Là Giang Đại Sư Nghĩa Khí. (2)

Thứ hai, ngày 8 tháng 5 năm 2023.

Sau khi ăn sáng xong, đưa bạn gái trở về trường học, Giang Phong liền lái xe về phía bắc, chuẩn bị thay hai vị khách hàng là Cổ hiệu trưởng cùng với Bùi Dĩnh tìm đối tượng xem mắt.

Về phần cặp đôi Vinh Diệp cùng với Tuyên Huệ Lan, hắn đã làm mai mối rồi, với lại điểm số phù hợp của hai người tương đối xa nhau, vì vậy để cho bọn họ làm quen với nhau trong một thời gian dài là đương nhiên, tiến tới với nhau tự nhiên là chuyện nước chảy thành sông.

Buổi trưa, Giang Phong đến thành phố Kim Lăng.

Cùng lúc đó, ở thủ phủ tỉnh Quảng Tây, Long Trạch Vũ và vợ đang tổ chức một bữa tiệc tại nhà để chiêu đãi những vị khách quý từ Đế Đô.

Vị khách quý đến từ Đế Đô này tên là Tưởng Quý Đông, năm nay

26 tuổi, xuất thân cực kỳ hiển hách, ông nội của hắn chính là lãnh đạo lớn "Khẩu ngọc cấp", mặc dù là phó, hơn nữa hiện nay đã về hưu, nhưng sức ảnh hưởng vẫn không thể nào khinh thường được.

Cha Long Trạch Vũ, năm đó là thư ký của ông nội Tưởng Quý Đông, cho nên quan hệ giữa hai nhà rất thân thiết.

Qua ba lần rượu, năm món ăn.

Long Trạch Vũ mới cười nói: "Người anh em, buổi trưa hôm nay chúng ta trước tùy tiện giải quyết, đợi buổi tối tôi lại bày một bàn vì cậu bày tiệc mời khách, thuận tiện giới thiệu cho cậu mấy người bạn."

Có thể được Long Trạch Vũ gọi là bạn, thân phận đương nhiên cũng không đơn giản, đây đều là giao thiệp.

Bằng hữu có càng nhiều càng tốt, Tưởng Quý Đông vốn là con trai của một quan chức cấp cao đương nhiên sẽ không thể không hiểu được chân lý này.

Hắn tuy rằng gia thế hiển hách, nhưng dù sao lão già cũng đã về hưu, bây giờ mượn dư uy của ông lão, có thể tích góp được nhiều mối quan hệ, đối với hắn mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

"Anh Long, chị dâu, em không nói cảm ơn, nhưng hết thảy đều ở trong rượu, em mời hai người một chén!"

"Khách khí cái gì, đều là anh em trong nhà, cụng ly!"

"Cụng ly!"

Sau nửa giờ, Thẩm Như Sương ăn cũng xong rồi, liền thả bát đũa xuống nói: "Em ăn no rồi, hai anh em các anh từ từ uống, em đi rửa ít trái cây mang lại đây."

Long Trạch Vũ gật đầu nói: "Ừm, đi đi!"

Đợi Thẩm Như Sương đi rửa hoa quả rồi, tưởng Quý Đông mới nhỏ giọng nói: "Anh Long, xem ra quan hệ của anh với chị dâu bây giờ khá là tốt, anh có bí quyết gì không? Truyền lại cho em đi, em rất nhanh cũng phải đi con đường cũ của anh!"

Tưởng Quý Đông đi con đường hôn nhân do gia đình sắp xếp, Long Trạch Vũ cũng không có chút nào bất ngờ.

Nghe hắn hỏi dò, Long Trạch Vũ thở dài: "Người anh em, anh với chị dâu em trước đây là quan hệ như thế nào, em cũng biết rõ, chúng ta những người nhị đại tam đại, người ngoài nhìn thì phong quang, nhưng hôn nhân của chúng ta không thể tự mình làm chủ được, kỳ thực cũng thật bất đắc dĩ."

Tưởng Quý Đông cũng là một người sắp dấn thân vào con đường này, khi nghe xong hắn cũng tràn đầy cảm xúc, "Vâng, thật là làm cho người ta bất lực, em không có một chút tình cảm nào với đối phương kết hôn, cô ấy cũng không phải là mẫu người mà em thích. Nếu quả thật phải sống cùng với cô ấy cả đời, vậy đúng là cực kỳ dày vò!"

"Đúng là cực kỳ dày vò, rất nhiều lúc anh tự hỏi, nếu như cha anh không có chức vị cao như vậy, mà chỉ là người bình thường, vậy anh có phải có thể tự do lựa chọn người phụ nữ mà mình thích không? "

Nói tới đây, vẻ mặt Long Trạch Vũ vui vẻ nói: "May là, sau mấy năm đau khổ, rốt cuộc để anh quen được Giang đại sư, quãng thời gian trước dưới sự điều giải của Giang đại sư, tình cảm của anh với chị dâu em tăng nhanh như gió, từ đồng sàng dị mộng biến thành vợ chồng ân ái, điều đó khiến anh cảm nhận được hương vị của hạnh phúc thực sự."

Tưởng Quý Đông nghe vậy trợn to hai mắt, như anh Long nói, cái người tên là Giang đại sư kia, đã cứu vớt hôn nhân của anh Long sao?

Ngay khi Tưởng Quý Đông muốn lên tiếng hỏi thân phận của Giang đại sư, Thẩm Như Sương bưng trái cây đã rửa xong ra, nên hắn chỉ có thể đem lời đã tới miệng nuốt trở lại.

Mãi cho đến khi Thẩm Như Sương đi rồi, Tưởng Quý Đông mới tò mò hỏi: "Anh Long, Giang đại sư này là thần thánh phương nào, vậy mà có thể đem vợ chồng đồng sàng dị mộng biến thành vợ chồng ân ái?"

Long Trạch Vũ ăn quả nho, vẻ mặt kính nể nói: "Nói tới vị Giang đại sư này, hắn quả thật không phải người bình thường!"

Sau đó, Long Trạch Vũ liền đem những chuyện liên quan đến Giang đại sư mà hắn biết nói ra.

Cuối cùng, mới tổng kết nói: "Nói chung, từ lúc anh biết hắn đến giờ, hắn ra tay tác hợp vợ chồng, sẽ không có không thành, ngay cả mấy anh chị em trong giới cũng hết lời khen ngợi hắn. Mà anh với chị em, cũng đã tự trải nghiệm qua năng lực thần kỳ của hắn, đây thật sự là một đại sự có bản lĩnh thật sự."

Chương 448: Không Phải Mặt Mũi Tôi Lớn, Là Giang Đại Sư Nghĩa Khí. (3)

Tưởng Quý Đông nghe vậy trong lòng chấn động không thôi, không kịp chờ đợi nói: "Anh Long, một người kỳ lạ như vậy, anh phải giới thiệu cho em quen biết một chút, nửa đời sau hạnh phúc của em, nói không chắc còn phải dựa vào sự giúp đỡ của hắn mới được."

Long Trạch Vũ cười nói: "Ngay cả khi em không đề cập tới, anh cũng định đem hắn giới thiệu cho em quen biết, nhưng mà bình thường hắn làm mai mối khắp các tỉnh, bây giờ không nhất định hắn đang ở Quảng Tây, để anh gọi điện thoại cho hắn hỏi một chút."

Nói xong, Long Trạch Vũ liền lấy điện thoại di động ra, bấm số của Giang Phong.

Điện thoại vừa kết nối, Long Trạch vũ cũng không có khách sáo, trực tiếp hỏi: "Giang đại sư, anh bây giờ đang ở đâu?"

Giang Phong cười trả lời: "Anh Long, tôi vừa tới thành phố Kim Lăng, có chuyện gì không?"

Long Trạch Vũ có chút tiếc nuối nói: "Tôi có một người anh em từ Đế Đô tới đây, vốn dĩ đêm nay tôi muốn giới thiệu hai người làm quen với nhau, không nghĩ tới anh đã chạy đến thành phố Kim

Lăng rồi."

Giang Phong đương nhiên biết người anh em có thể được Long Trạch Vụ xưng hô là thân phận gì, quyết định thật nhanh nói: "Anh Long, tôi hiện tại liền đi sân bay, buổi tối gặp."

Long Trạch Vũ nghe vậy sửng sốt một chút, ngay lập tức bật cười nói: "Anh em tốt, buổi tối gặp."

Nhìn thấy Long Trạch Vũ cúp điện thoại, Tưởng Quý Đông mỉm cười nói: "Anh Long, vị Giang đại sư này thật thú vị, không hỏi nhiều một câu, trực tiếp liền muốn bay trở về, mặt mũi anh nhưng thật là lớn."

"Không phải mặt mũi anh lớn, là Giang đại sư đủ huynh đệ."

Nói tới chỗ này, Long Trạch Vũ hưng phấn nói: "Nếu Giang đại sư phải từ thành phố Kim Lăng bay trở về, vậy mấy người khác cũng phải trình diện mới được, người anh em em chờ một chút, anh gọi điện thoại cho mấy người bọn họ, đêm nay mở tiệc đón gió, phải làm cho long trọng mới được."

Tưởng Quý Đông nghe vậy không nói thêm gì, chỉ là bưng rượu lên cùng với Long Trạch Vũ cụng một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tất cả đều không nói được.

Mà Long Trạch Vũ sau khi uống xong, liền bắt đầu gọi cho từng bạn, người đầu tiên tên là Uông Văn Kiệt từ tỉnh Quảng Đông, biết phải đón gió cho người anh em từ Đế Đô, Giang đại sư ở thành phố Kim Lăng xa xôi cũng bay trở về tham gia, nên hắn đương nhiên sẽ không vắng chỗ, sảng khoái đồng ý.

Sau đó là Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh, Lê Thiên Nhu,..., với một số bạn tốt thông báo đúng chỗ.

Sau khi gọi điện thoại xong, Long Trạch Vũ mới cười nhìn về phía Tưởng Quý Đông: "Các anh em đều nể tình tới, buổi tối anh giới thiệu một vài người cho em quen biết."

Tưởng Quý Đông đáp lại nói: "Anh Long, mấy năm nay anh chưa

từng tới Đế đô, đợi khi nào anh đến, em cũng sẽ tổ chức một bữa tiệc cho em, giới thiệu với anh một số người bạn từ Đế Đô cho anh quen biết."

Bảy giờ tối.

Phòng bao sang trọng nhất trong hội sở, một trong những phú nhị đại ở Quảng Tây Long Trạch Vũ đã tổ chức tiệc chiêu đãi Tưởng Qúy Đông tới từ Đế Đô.

Lúc ngồi vào bàn, Long Trạch Vũ ôm vai Tưởng Quý Đông, nhìn mọi người nói: "Chư vị, để tôi giới thiệu với mọi người một chút, vị bên cạnh tôi chính là anh Tưởng Quý Đông đến từ Đế Đô. Anh Tưởng thân thế hiển hách, cho dù là ở chỗ Đế Đô nơi ngọa hổ tàng long, đều là nhân vật cao cấp. Ông nội của hắn Tưởng Phi Thạch, chắc hẳn mọi người đều không xa lạ gì?"

Mọi người nghe vậy trong lòng chấn động, lúc Long Trạch Vũ tự mình tổ cục tiệc tẩy gió cho vị khách đến từ Đế Đô này, thì trong lòng bọn họ cũng hiểu thân phận của vị khách từ Đế Đô này có thể không đơn giản.

Nhưng bọn họ cũng tuyệt đối không ngờ đến thân thế của đối phương lại rất hiển hách.

Tưởng Phi Thạch, đây chính là đại lão đường hoàng "Khẩu ngọc cấp", dù cho phía trước còn thêm một cái chữ phó, ông ta vẫn là một người đàn ông đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Mọi người ở đây đều tính toán, bao gồm cả Long Trạch Vũ, trưởng bối trong nhà đời này cũng không có hy vọng "Khẩu ngọc cấp", cấp tỉnh đã là giới hạn mà trưởng bối trong nhà có thể đạt được.

"Tưởng thiếu!" Đám người dồn dập chào hỏi.

Tưởng Quý Đông mỉm cười nói: "Mọi người không cần khách khí, đều là anh em của anh anh Long, những người nhỏ tuổi hơn tôi có thể gọi tôi một tiếng anh Đông, tuổi lớn hơn tôi thì gọi một tiếng Đông Tử hoặc là Tưởng huynh đệ đều được."

Long Trạch Vũ lấy tay từ trên vai Tưởng Quý Đông xuống, bắt đầu từ trái sang phải giới thiệu cho hắn: "Tưởng huynh đệ, vì ngồi ở

bên cạnh cậu này, chính là Giang đại sư mà anh đã từng nhắc đến với cậu, bản lãnh của hắn anh đã đã nói với cậu rồi, đó thật không phải là trâu bò, mọi người làm quen với nhau từ từ."

Tưởng Quý Đông nghe vậy trong mắt sáng ngời, liền vội vươn tay nói: "Giang đại sư, thực sự là nghe đại danh đã lâu rồi, anh Long đã đem chuyện của anh nói với tôi rồi, năng lực tính toán nhân duyên với điều giải hôn nhân thật sự làm cho tôi bội phục sát đất."

Giang Phong đưa tay bắt tay với hắn, khiêm tốn cười nói: "Anh Đông quá khen rồi, cũng là miễn cưỡng có thể kiếm cơm ăn mà thôi!"

Tưởng Quý Đông cười nói: "Giang đại sư anh cũng quá khiêm nhường rồi, chúng ta chậm rãi nói chuyện với nhau, tôi vừa vặn có chuyện liên quan đến phương diện tình cảm muốn thỉnh giáo anh!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Thỉnh giáo thì không dám, nhưng mà anh Đông nếu như ở phương diện tình cảm có nghi vấn gì, túi kia ở trên người tôi, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa cho anh."

"Bất kể là vấn đề tình cảm hay là vấn đề hôn nhân, tìm Giang đại sư sẽ không có không giải quyết được."

Chương 449: Giang Đại Sư, Giống Như Một Cây Định Hải Thần Châm.

Long Trạch Vũ khẳng định năng lực của Giang Phong, lập tức lại giới thiệu một người nữa: "Tưởng huynh đệ, vị huynh đệ này tên là Uông Văn Kiệt, là thái tử gia của tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông, cậu ấy đang dần tiếp quản tập đoàn của gia đình, thân gia trăm tỉ có thể nói là ngay trong tầm tay, là người anh em có tiền nhất trong số chúng ta."

Tưởng Quý Đông nghe vậy cũng đưa tay ra, nhiệt tình chào hỏi: "Uông tổng, anh luôn nằm trong danh sách top 5 viên kim cương trên mạng, tôi đã nghe đại danh của anh từ lâu rồi!"

Uông Văn Kiệt đưa tay bắt tay với hắn, cười nói: "Anh Đông nói

cậu trong bảng xếp hạng cẩu độc thân đấy?"

Tưởng Quý Đông nghe vậy thì phá lên cười.

Đợi hai người khách sáo vài câu, Long Trạch Vũ mới tiếp tục giới thiệu: "Vị mỹ nữ này tên là Lam Doanh Doanh, cô ấy là phó trưởng của hiệp hội thư pháp tỉnh chúng tôi, một người phụ nữ tài giỏi nổi tiếng, cha cô ấy là là quan chức cấp cao của tỉnh chúng tôi."

Tưởng Quý Đông cũng đưa tay ra, nhiệt tình chào hỏi: "Lam mỹ nữ, rất hân hạnh được biết cô!"

Lam Doanh Doanh bắt tay với hắn, cười khanh khách nói: "Xin chào anh Đông, tôi cũng rất hân hạnh được biết anh, tôi thay mặt người Quảng Tây chúng tôi hoan nghênh anh đến."

Sau đó, Long Trạch Vũ giới thiệu từng người với hắn:

"Vị huynh đệ này là Bạch Tử An, bởi vì hắn là phó giáo sư đại học XX, nên chúng tôi thường gọi hắn là giáo sư Bạch, cha hắn cũng là quan chức cấp cao của tỉnh."

"Vị mỹ nữ này tên là Lê Thiên Nhu, cô ấy cũng cô gái giàu có nổi tiếng nhất trong tỉnh của chúng tôi."

"Vị này chính là Sử Anh Hào ông chủ của hội sở, hắn cũng là con trai của người giàu nhất tỉnh Quảng Tây chúng tôi."

"Vị này chính là..."

Long Trạch vũ giới thiệu mọi người một lần, Tưởng Quý Đông cũng nhiệt tình chào hỏi từng người.

Sau khi chào hỏi xong, mọi người lần lượt ngồi xuống, sau đó dưới sự gợi ý của ông chủ Sử Anh Hào, rất nhiều món ngon đã được bày ra, bưng lên là những cô phục vụ xinh đẹp.

Đợi cô phục vụ xinh đẹp rót rượu xong, đám người liền bắt đầu trình tự (chúc rượu).

Đợi qua ba lần rượu, những người đã mấy ngày không gặp hàn huyên tâm sự.

Đương nhiên, nhân vật chính vẫn là Tưởng Quý Đông, dù sao tiệc đón gió này chính là vì hắn mà làm, chỉ số IQ và EQ của những người ở đây cũng không thấp, đương nhiên sẽ không lạnh nhạt hắn.

Bữa cơm này trọn vẹn ăn hơn hai giờ, mới dời trận địa, đi tới phòng khách hội sở.

Mục đích Sử Anh Hào mở ra hội sở tư nhân này, mục đích không phải là vì kiếm tiền, mà là vì kết giao quan hệ.

Có tư cách đi vào hội sở này, không giàu sang thì cũng cao quý.

Như Giang Phong, nếu như không phải Uông Văn Kiệt vừa bắt đầu đã dẫn hắn đi vào, hắn căn bản không có tư cách để đi vào hội sở này.

Vì hội sở tiếp đón là những vị khách giàu có và cao quý, nên trang trí và dịch vụ của hội sở đương nhiên là hàng đầu.

Nói thí dụ như gian phòng này cực kỳ sang trọng, riêng việc đầu tư thiết bị âm thanh là đặt làm riêng thì không thể nào so sánh được với hàng ngoài.

Thậm chí nói không ngoa khi nói, số tiền bỏ ra để mua thiết bị âm thanh đặt làm riêng này có thể dùng để xây nhà.

Tục ngữ có câu, tiền nào đồ nấy, Sử Anh Hào vô cùng bạo tay tập trung vào, cũng gặt hái được hiệu quả khiến hắn hài lòng, mỗi người khách chỉ muốn đi tới này bao một phòng, bất kể là hiểu biết hay là không hiểu đi, cũng phải khen ngợi vài câu.

Hiệu ứng âm thanh thật sự quá tốt!

Giang Phong mặc dù đã tới hội sở mấy lần, nhưng cũng chưa từng vào gian phòng này, bây giờ là lần đầu tiên đi vào, nghe được hiệu ứng âm thanh có thể xưng là đỉnh cao Trung quốc, trong mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ thán phục.

Tưởng Quý Đông là một trong những thiếu gia nổi tiếng ở Đế Đô, đã từng đến rất nhiều nơi cao cấp, lúc này nghe hiệu ứng âm thanh ở đây, cũng không nhịn được khen: "Ông chủ Sử, âm hưởng

của anh rất tốt nha!"

Doanh Doanh mỉm cười nói: "Anh Đông, đó là anh không biết, bộ loa đặt làm riêng này là một trong những sản phẩm sáng tạo đáng tự hào nhất của Sử tổng, không phải ai cũng sẵn sàng đầu tư vào một mục tiêu nhỏ như vậy đâu."

Sử Anh Hào cười nói: "Kỳ thực, chất lượng của một bộ loa trị giá cả một triệu trở lên, âm sắc đã rất trâu bò hổ báo rồi, có rất nhiều người căn bản không phân biệt được giá trị một bộ loa một triệu và một bộ loa giá trị mười triệu. Vì vậy, trong mắt nhiều người, bỏ ra số tiền cho mục tiêu nhỏ như vậy, hoàn toàn chính là hành vi phá của, thậm chí ở trong mắt không ít người, giá tiền này trả là thuế thông minh. Nhưng mà ngàn vàng khó mua trong lòng được, ai bảo tôi thích chứ!"

Tưởng Quý Đông khen ngợi: "Ông chủ Sử thật đúng là nhiều tiền lắm của!" Hắn tuy rằng thân phận hiển hách, nhưng ở phương diện tiền tài, vẫn đúng là không có cách nào so với loại con nhà giàu như Sử Anh Hào.

Chương 450: Giang Đại Sư, Giống Như Một Cây Định Hải Thần Châm. (2)

Sử Anh Hào lại khiêm tốn vài câu, sau đó mới ra ngoài để những nữ phục vụ xinh đẹp mang trái cây, bia ướp lạnh, còn có một số đồ ăn vặt vào.

Lúc này, Tưởng Quý Đông mới tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Giang Phong, hắn cùng Giang Phong uống ly bia, mới thở dài nói: "Giang đại sư, tôi muốn đi theo con đường cũ của anh Long, trong nhà đã thay tôi tìm đối tượng kết hôn rồi, gần đây đang chuẩn bị kết hôn. Đối tượng thông gia này nổi tiếng là tính khí xấu ở trong giới chúng tôi. Hoàn toàn có thể đoán trước được cuộc sống của tôi sau khi kết hôn với cô ấy sẽ như thế nào rồi. Mặc dù tôi cực kỳ phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng đối tượng liên hôn là được ông nội tôi quyết định, ngay cả cha mẹ tôi cũng không có khả năng thay đổi được, chớ nói chi là tôi."

Từ trong lời nói, Giang Phong nghe được sự bất lực của Tưởng Quý Đông, bọn họ những thế hệ phú nhị đại đang hưởng thụ vinh quang của bậc cha chú hoặc là tổ tông, cũng phải đánh đổi một số thứ tương ứng.

Hôn nhân không có quyền tự chủ là một trong số đó.

"Vốn dĩ tôi cho rằng cuộc hôn nhân này của tôi xem như là triệt để xong đời, không có cách nào có thể ở cùng với người phụ mình không thích được, chỉ có nhìn thấy nhau ngứa mắt, cùng giường cùng gối, cùng nhau trải qua quãng đời còn lại."

Nói tới đây, giọng nói của Tưởng Quý Đông cũng thay đổi, tràn ngập mong đợi nói: "Cho tới hôm nay nhìn thấy anh Long với chị dâu, mới biết trên đời này còn có người thần kỳ như Giang đại sư. Anh có thể làm cho Anh Long với chị dâu vốn dĩ coi nhau như người dưng biến thành vợ chồng ân ái như bây giờ, không biết có thể giúp tôi giải quyết vướng mắc này không?"

Nghe hắn kể xong, Giang Phong nói: "Anh Đông, nếu như hôn nhân

của anh có thể tự chủ, vậy tôi nhất định có thể giúp anh tìm được một đối tượng thích hợp với anh. Nhưng hôn nhân của anh chính là do ông Tưởng làm chủ, đối tượng thông gia cũng đã định ra, muốn thay đổi hầu như là không thể nào, ít nhất là tôi không thể làm gì được cho anh. Cho nên, điều duy nhất tôi có thể làm là cải thiện mối quan hệ giữa anh và bạn đời của anh."

Tưởng Quý Dông gật đầu nói: "Giang đại sư anh nói đúng, việc thay đổi đối tượng thông gia tôi nghĩ cũng không dám nghĩ tới, có thể cải thiện được tình cảm giữa hai bên với nhau đã là biện pháp tốt nhất rồi!"

Giang Phong cười nói: "Anh Đông, nếu như chỉ là cải thiện tình cảm giữa hai người với nhau, vậy tôi nắm chắc 100%."

Tưởng Quý Đông nghe vậy tảng đá trong lòng hắn cuối cùng cũng được đặt xuống, hắn hơi có chút kích động nói: "Vậy thật sự là quá tốt, Giang đại sư, tôi mời anh một chén, anh cần tôi làm gì, xin cứ việc phân phó."

Giang Phong bưng rượu lên với hắn chạm cốc, sau đó uống một hơi cạn sạch, nói: "Cái này ngược lại là rất đơn giản, anh chỉ cần thuyết phục đối tượng kết hôn nghe theo chỉ huy của tôi."

Tưởng Quý Đông trầm ngâm nói: "Giang đại sư, tôi ngược lại thật ra thì không sao cả, nhưng quan hệ của tôi với cô ấy không được tốt, tôi cũng không dám cam đoan cô ấy sẽ nghe tôi, anh có thể giải thích cặn kẽ quá trình cho tôi biết không?"

Giang Phong cười nói: "Anh Đông không cần lo lắng, không phải là việc gì khó, tôi chỗ này có ba biện pháp:

Một, các anh nghe theo sự chỉ huy của tôi, để cho tôi thôi miên các anh, chờ các anh sau khi tỉnh lại, cảm tình sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí càng ngày càng tốt, anh Long với chị dâu chính là dùng biện pháp này.

Hai, tìm cơ hội chúng ta cùng uống rượu, hai người các anh phải say, đợi sau khi tỉnh rượu, cảm tình cũng sẽ có tăng lên rất nhiều, sau đó sẽ càng ngày càng tốt.

Ba, hãy cung cấp ngày sinh tháng đẻ của các anh cho tôi, sau đó tôi sẽ cho anh biết một số biện pháp phòng ngừa. Trong 77 - 49 ngày tiếp theo, chỉ cần không trái với những vấn đề đó, cảm tình liền sẽ càng ngày càng tốt."

Tưởng Quý Đông nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Tôi còn tưởng rằng là việc khó gì, ba biện pháp này đều rất đơn giản, tôi sẽ hỏi ý kiến của cô ấy trước, xem thử cô ấy có thể tiếp nhận được cái nào. Đợi cô ấy đưa ra quyết định, lại làm phiền Giang đại sư anh ra tay rồi!"

Giang Phong mỉm cười gật đầu: "Không thành vấn đề, đến lúc đó anh trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, tôi nhất định sẽ thay anh xử lý ổn thỏa."

Tưởng Quý Đông chỉ cảm thấy cả người thoải mái không diễn tả được khi vấn đề quan trọng mà hắn đã suy nghĩ từ rất lâu rồi, hắn liền lấy điện thoại di động ra trao đổi phương thức liên lạc với Giang Phong.

Tình cảnh này, đương nhiên những người ở trong phòng cũng để ý tới.

Sử Anh Hào là người đầu tiên cảm khái nói: "Là vàng tới chỗ nào cũng sẽ phát sáng, bản lĩnh của Giang đại sư thật sự quá mạnh mẽ, Uông tổng thực sự là có mắt chọn người, sớm biết Giang đại sư thì đã kéo vào vòng chúng ta rồi, để chúng ta đều được hưởng lợi."

Chương 451: Giang Đại Sư, Giống Như Một Cây Định Hải Thần Châm. (3)

Lam Doanh Doanh phụ họa nói: "Đúng vậy, trong số ít người chúng ta có mặt ở đây, chỉ sợ cũng chỉ có Lưu Trang chưa nhận được ân huệ của Giang đại sư."

Lưu Trang nghe vậy cười nói: "Tuy rằng tôi chưa nhận ân huệ của Giang đại sư, nhưng Giang đại sư tồn tại, giống như là Định Hải Thần Châm, có thể cam đoan hôn nhân của chúng ta sẽ không có vấn đề gì không giải quyết được."

Uông Văn Kiệt bật cười nói: "Lời của Lưu Trang nói rất đúng, Giang đại sư giống như là một vị thần y, chuyên trị các loại bệnh nan y trong hôn nhân. Chỉ cần có hắn ở đây, cuộc sống hôn nhân của chúng ta sẽ thật suôn sẻ, đây là điều mà nhiều người Trung Quốc cổ đại, hiện đại và người nước ngoài có cầu cũng không được."

Long Trạch Vũ tràn đầy cảm xúc nói: "Xác thực như thế, mọi người cũng biết tình hình hôn nhân của tôi trước kia rồi đó, hiện tại cuộc sống hôn nhân của tôi có thể trải qua hạnh phúc như vậy, tất cả đều là công lao của Giang đại sư, đây thật sự là ảnh hưởng tới một đời của tôi!"

Những người khác cũng đều lần lượt phát biểu ngôn luận, trong lời nói đều hết lời khen ngợi Giang Phong không dứt miệng.

Rất nhanh, cuộc trò chuyện giữa Tưởng Quý Đông với Giang Phong cũng kết thúc, hai người bưng đồ uống đi tới.

Thế là, nơi này rất nhanh cũng đã náo nhiệt.

Đêm đó, Giang Phong và những người khác vẫn luôn chơi trong hội sở cho đến gần hai giờ sáng mới tan cuộc.

Sau khi tan cuộc Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh, Lê Thiên Thu, Lưu Trang đám người dồn dập rời đi, mà Giang Phong, Uông Văn Kiệt, Tưởng Quý Đông ba người uống tương đối nhiều liền ở lại hội sở qua đêm.

Dù sao hội sở này của Sử Anh Hào có công năng đầy đủ hết, chỗ ở cũng chỉ là một trong nhiều chức năng.

Đương nhiên, nơi này không cung cấp các loại phục vụ bất hợp pháp.

Dù sao Sử Anh Hào mở hội sở này không phải là vì kiếm tiền, mà là vì kết giao quan hệ, lại nói bây giờ tình thế này, cũng không thích hợp cung cấp các loại phục vụ kia.

...

Ngày hôm sau.

Lúc Giang Phong và những người khác tỉnh, cũng đã gần mười một giờ.

Buổi trưa, dưới sự kêu gọi của Long Trạch Vũ, mọi người lại tập trung đến một nhà hàng đặc biệt để ăn trưa, cũng coi như là tiễn Tưởng Quý Đông, bởi vì hắn hôm nay liền phải bay trở về Đế đô.

Buổi cơm trưa chỉ đơn thuần là ăn cơm, mọi người đều không uống rượu.

Dù sao đợi lát nữa đi làm việc, xuất hành, xác thực không quá thích hợp để uống rượu.

Sau bữa ăn đơn giản nhưng không hề đơn giản, mọi người tạm biệt nhau, những người khác ai đi đường nấy, mà Giang Phong, Uông Văn Kiệt cùng với Tưởng Quý Đông thì đi thẳng đến sân bay.

Tưởng Quý Đông phải bay về Đế Đô.

Uông Văn Kiệt thì bay đến tỉnh Quảng Đông.

Về phần Giang Phong, hắn muốn bay về thành phố Kim Lăng, xe của hắn bây giờ vẫn còn đậu ở sân bay thành phố Kim Lăng!

Bốn giờ rưỡi chiều.

Trong phòng làm việc của một doanh nghiệp nhà nước thành phố Kim Lăng, Hồng Chí Vĩ làm xong công việc trong tay, liền ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt không có tiêu cự nhìn lên trần nhà.

Hắn, thất tình!

Sau một năm tốt nghiệp, tình yêu đẹp đẽ của thời sinh viên cuối cùng cũng bị thời gian và khoảng cách đánh bại.

{{Khống Vệ ở đây}}

Hồng Chí Vĩ năm nay 23 tuổi, hắn tốt nghiệp một trường đại học nổi tiếng vào năm ngoái, bạn gái của hắn cũng là bạn học cùng lớp, ĐH năm 2 năm ấy hắn theo đuổi được, hai người đã có hơn hai năm cuộc sống sân trường ngọt ngào.

Đáng tiếc sau khi tốt nghiệp đại học, cặp đôi yêu nhau bởi công việc mà không thể không chia tay nhau.

Hồng Chí Vĩ dưới sự giúp đỡ của người nhà, thuận lợi tiến vào một doanh nghiệp nhà nước ở thành phố Kim Lăng, mà bạn gái hắn được nhận vào làm công chức tại một huyện nhỏ ở quê hương cô ấy.

Cả hai công việc đều vô cùng tốt, đều không hiện thực nếu một trong hai từ bỏ công việc này.

Dù sao, gia cảnh của hai người tuy rằng vẫn là không có trở ngại, xem như là có nhà có xe, nhưng gia cảnh của hai người cũng không tốt đến mức có thể bỏ qua hai công việc này.

Lúc ấy, trong lòng hai người kỳ thực đều biết, phần tình cảm này sớm muộn gì cũng sẽ đi đến hồi kết.

Mà kết quả cũng chưa từng xuất hiện kỳ tích.

Ngăn cách hai nơi, hơn 1,500 km, Hồng Chí Vĩ cùng bạn gái cũng là ba tháng đầu tình cảm vẫn tính là ổn định, sau nửa năm xa cách, bởi thời gian dài không có gặp nhau, vòng tròn càng ngày càng không giống, tình cảm ngày càng xa cách. Những chủ đề chung càng ngày càng ít, tình cảm cơ sở lúc trước đã tiêu hao không sai biệt lắm, hai người tự nhiên cũng trở nên xa cách nhau.

Cho đến hai ngày trước, tình cảm của hai người rốt cuộc vẽ lên dấu chấm hết.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng tâm trạng của Hồng Chí Vĩ vẫn là không nhịn được có phần sa sút.

Ngay lúc trong đầu Hồng Chí Vĩ trống rỗng, điện thoại hắn đặt ở trên bàn làm việc bỗng nhiên vang lên, hắn cúi đầu vừa nhìn, phát hiện là Giang Phong, một người bạn cùng phòng đã có một khoảng thời gian vui vẻ ở đại học.

Lúc này điều chỉnh tâm trạng, nhận điện thoại, trêu chọc cười nói: "Ngày hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao, Giang đại sư một ngày kiếm tỷ bạc, thậm chí có thời gian gọi điện thoại cho tôi à?"

Tốt nghiệp đại học cũng đã hơn một năm, muốn nói cả lớp bạn học thay đổi nhiều nhất, ngoại trừ Giang Phong ra cũng không thể là ai khác, cả lớp có một cái tính một cái, đúng là ai cũng không nghĩ tới, nam thần Giang thành tích ưu tú lại trở về quê của mình để làm mai mối chuyên nghiệp.

Khi tin tức lan truyền trong nhóm lớp, nó thật sự khiến cho các bạn học đều bị sốc.

Chương 452: Gây Chấn Động Vòng Bạn Bè.

Lúc ấy, ít nhất 99% họn học trong lớp đều không coi trọng nghề mai mối này của Giang Phong, ngay cả Hồng Chí Vĩ có mối quan hệ rất tốt với hắn cũng cảm thấy người anh em này thật sự là có suy nghĩ kỳ lạ

Một người mới 22 tuổi chưa có bạn gái, có thể làm mai mối được sao?

Tục ngữ có câu không lông làm việc không tốn sức, hôn nhân là chuyện trọng đại có thể ảnh hưởng đến cả đời người, người bình thường cũng không muốn tin tưởng loại thanh niên không có kinh nghiệm này. Cho dù ngay cả nam nữ trung niên từng trải, nếu như không phải thân thích của mình mà là những bà mối chuyên nghiệp, đạo đức nghề nghiệp thấp, cũng giống vậy không chiếm được bao nhiêu tín nhiệm.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của tất cả bạn học, sự nghiệp làm mai mối của Giang Phong giống như là bật hack vậy, tháng đầu tiên đã kiếm được mấy vạn tiền mai mối, sau đó mỗi tháng càng ngày càng tốt hơn. Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa năm, liền mở ra văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh.

Khiến người ta khó có thể tin được chính là, bà mối Giang Phong còn tác hợp đại minh tinh Tiêu Mẫn cùng với Uông tổng của tập đoàn Uông thị.

Khi Tiêu Mẫn cùng với Uông tổng cùng nhau quảng cáo công ty

mai mối của Giang Phong, tất cả bạn học đều sợ ngây người.

Sau đó các bạn học cũng phải thừa nhận rằng, bạn học Giang Phong thật sự đã trở thành người mai mối có tiếng ở trong nước, cũng là bạn học kiếm được nhiều tiền nhất trong lớp cho đến nay.

Sau đó, tin tức hoa khôi lớp Đường An Quân đi làm ở văn phòng môi giới hôn nhân của Giang Phong cũng đã gây náo động ở trong group lớp.

Nói chung, tốt nghiệp đại học vẫn chưa tới một năm, Giang Phong đã nhất kỵ tuyệt trần, trở thành bạn học có tiền đồ nhất lớp học.

"Đừng có nói nhảm, mau gửi định vị của cậu qua đây, tôi bây giờ đang ở sân bay thành phố Kim Lăng các cậu, chúng ta cũng gần một năm rồi chưa gặp, buổi tối nay cùng ra ngoài ăn bữa cơm." Giọng nói quen thuộc của Giang Phong từ bên kia truyền qua.

Hồng Chí Vĩ nghe vậy bỗng cảm thấy phấn chấn, ngồi thẳng người nói: "Giang Phong, cậu đùa tôi à? Cậu thực sự tới Kim Lăng rồi sao?"

Giang Phong cười mắng: "Ai rảnh rỗi nói đùa với cậu, mau gửi định qua đây đi."

"Giang Phong, sao cậu không gọi cho tôi sớm hơn để tôi đi đón cậu." Anh em tốt từ thời đại học tới Kim Lăng liền gọi điện thoại cho hắn, khiến trong lòng Hồng Chí Vĩ rất vui.

"Tôi là lái xe tới, không cần làm phiền cậu tới đón."

"Cmn, đường xa như vậy cậu lái xe tới? Hơn nữa, sao cậu lại lái xe chạy đến sân bay?"

"Hôm qua tôi đến thành phố Kim Lăng, lúc mới vừa muốn liên lạc với cậu, lại có chút việc gấp phải chạy về Quảng Tây, cho nên liền trực tiếp lái xe đến sân bay đi máy bay trở về, sau đó vừa vặn lại bay trở lại."

"Thì ra là như vậy, vậy tôi lập tức gửi định vị cho cậu, chờ đến lúc cậu tới, tôi cũng nghỉ làm rồi."

"Ừm, vậy cúp trước, lát nữa gặp!"

"Lát nữa gặp!"

…

Một tiếng sau.

Trong một nhà hàng bàn gần cửa sổ, Giang Phong ngồi đối diện Hồng Chí Vĩ.

"Huynh đệ, nhìn sắc mặt của cậu rất tiều tụy, là công việc không thuận lợi, hay là tình cảm có khúc mắc?" Giang Phong hỏi.

"Không hổ là bà mai, khả năng quan sát lời nói và cảm xúc không phải là dùng để trưng cho đẹp."

Hồng Chí Vĩ đầu tiên là khen một câu, lập tức thở dài nói: "Tôi với Thiên Thiên chia tay rồi, là ngày hôm kia."

Giang Phong có phần tiếc nuối nói: "Là bởi vì yêu xa sao?"

Hồng Chí Vĩ lắc đầu nói: "Nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là chúng tôi yêu nhau không đủ nhiều, nhưng mà không thể không thừa nhận, yêu xa này đúng là thử thách lớn nhất trong mối quan hệ của chúng tôi. Tôi cùng Thiên Thiên lúc ở trường học nhìn rất ân ái, nhưng kể từ sau khi tốt nghiệp chia xa hai nơi, vòng tròn tiếp xúc không giống như trước kia, chủ đề chung cũng càng ngày càng ít.

Hơn nữa, chúng tôi cũng không thể từ bỏ công việc của mình để nhân nhượng đối phương, tương lai ở chung với nhau hoàn toàn không nhìn thấy hi vọng. Hơn nữa, tình cảm dần phai nhạt, chia tay cũng là thuận lý thành chương."

Giang Phong gật đầu nói: "Khoảng cách xác thực rất vô giải, từ bỏ một công việc tốt hiếm có để theo đuổi một tình yêu không rõ ràng, nói thì đơn giản nhưng làm lại khó."

"Được rồi, không đề cập tới những chuyện không vui vẻ này nữa."

Hồng Chí Vĩ nhấp ngụm trà, sau đó rất bát quái mà hỏi: "Giang

Phong, cậu cùng với hoa khôi lớp chúng ta phát triển như thế nào rồi? Theo đuổi được cô ấy chưa?"

Giang Phong bật cười nói: "Cái tên nhà cậu nói loạn gì thế, tôi cùng với hoa khôi Đường chỉ thích hợp làm bạn không thích hợp làm người yêu, hơn nữa tôi cũng đã có bạn gái rồi!"

Hồng Chí Vĩ nghe vậy khá có chút tiếc nuối nói: "Kỳ thực chúng tôi đều biết, hoa khôi Đường đối với cậu có ý tứ, hai người các cậu là cặp đôi xứng lứa vừa đôi nhất lớp chúng ta, chúng tôi lúc đó có rất nhiều bạn học đều coi trọng hai người."

Chương 453: Gây Chấn Động Vòng Bạn Bè. (2)

Giang Phong lắc đầu không nói, việc này hắn đương nhiên cũng biết, nếu như hắn không có hệ thống hack hộ thân, có lẽ hắn thật sự sẽ chọn ở bên Đường An Quân. Nhưng sau khi có được hệ thống hack thần kỳ, sau khi biết được giá trị hôn nhân chỉ có hơn bảy mươi điểm, hắn tự nhiên cũng không có nghĩ như vậy nữa.

Lập tức, Hồng Chí Vĩ lại hỏi: "Giang Phong, cậu nói cậu có bạn gái rồi, không biết chị dâu là người ở đâu?"

Giang Phong nhấp ngụm trà, đáp: "Cô ấy đến từ thành phố Thâm Quyến, tỉnh Quảng Đông, hiện nay đang học ở Hàng Châu, cũng sắp tốt nghiệp rồi, nếu như tất cả đều thuận lợi, năm tới có thể tôi sẽ mời cậu đi đám cưới!"

Hồng Chí Vĩ trợn mắt lên: "Cmn, thần tốc vậy sao?"

Giang Phong cười nói: "Nếu nhìn trúng rồi, vậy dĩ nhiên là càng sớm kết hôn càng tốt."

Trong khi nói chuyện, người phục vụ bắt đầu mang món ăn lên.

Hai người cũng không gọi quá nhiều món ăn, chỉ có hai mặn một chay một chén canh cộng thêm mấy đĩa rau trộn ăn kèm và vài chai bia.

Ăn vài miếng thức ăn, cạn một ly bia, Hồng Chí Vĩ mới hỏi: "Giang Phong, cậu lần này tới thành phố Kim Lăng, là tới du lịch hay là đến làm việc?"

Giang Phong nói: "Xem như là tới làm việc, trên tay có mấy người khách hàng chất lượng tốt, sau đó liền đi ra ngoài dạo xung quanh, nhìn xem thử có thể tìm được đối tượng thích hợp cho khách hàng không."

Hồng Chí Vĩ tò mò hỏi: "Giang Phong, trên internet đều nói cậu am hiểu thôi toán nhân duyên, lời này đến cùng là thật hay giả?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Là thật là giả cậu thử xem chẳng phải sẽ biết sao!"

Hồng Chí Vĩ cầm ly bia lên cụng với Giang Phong mỉm cười nói: "Vậy được, thử xem liền thử xem, dù sao tôi hiện tại cũng đã độc thân rồi!"

Giang Phong uống một hớp rượu, mới nói thật: "Chí Vĩ, hôn nhân không thể lấy ra đùa giỡn, tôi nếu là thay cậu xem xét đối tượng, cơ bản đều là trong vòng một năm, nửa năm phải kết hôn, cậu xác định mình đã chuẩn bị tâm lý cho việc kết hôn chưa? "

Hồng Chí Vĩ suy nghĩ một chút, nói: "Giang Phong, nếu như năm ngoái cậu hỏi tôi cái vấn đề này, vậy tôi đích xác vẫn chưa chuẩn bị tâm lý kết hôn. Nhưng mà khoảng thời gian này xa cách với Thiên Thiên, tôi xác thực đã nghiêm túc cân nhắc đến chuyện hôn nhân, tôi nghĩ tôi đã làm công tác tâm lý chuẩn bị bước vào hôn nhân rồi."

Giang Phong gật đầu nói: "Nếu như cậu đã quyết định, vậy ngày mai tôi sẽ thay cậu tìm đối tượng thích hợp với cậu."

Hồng Chí Vĩ mỉm cười thầm: "Giang Phong, có cậu hỗ trợ tìm đối tượng cho tôi, tôi có phải là người đầu tiên trong lớp chiếm được lợi của cậu hay không?"

Giang Phong bật cười nói: "Cậu xác thực là người đầu tiên."

Hồng Chí Vĩ nghe vậy trong mắt sáng ngời, lấy điện thoại di động ra nói: "Giang Phong, tôi phải chụp ảnh gửi lên vòng bạn bè hả hê

một cái."

Từ sau khi tạo dựng được danh tiếng là bà mối, Giang Phong đã rất ít đăng gì trên vòng bạn bè, bất quá hắn cũng không bài xích việc hắn xuất hiện trên bài đăng của bạn bè ở trong vòng.

Thế là, Giang Phong liền phối hợp với hắn chụp mấy bức ảnh.

Rất nhanh, Hồng Chí Vĩ liền từ trong rất nhiều tấm ảnh chọn ra sáu tấm, sau đó ghi thêm vài chữ: "Tôi tốt nghiệp đại học chưa được một năm, tôi chỉ là một nhân viên quèn với mức lương hàng tháng vài nghìn, mà người ở cùng phòng với tôi bốn năm còn là anh em đã Nhất Phi Trùng Thiên, trở thành một ông chủ lớn của một văn phòng môi giới hôn nhân.

Cảm ơn người anh em, cùng phòng không quên một nhân vật nhỏ như tôi, đến thành phố Kim Lăng liền gọi điện thoại cho tôi đầu tiên, đêm nay hai anh em ta không say không về.

PS: Ngày mai anh bạn cùng phòng với tôi, Giang đại sư nổi danh sẽ giới thiệu đối tượng cho tôi, các bạn cùng lớp đừng quá đố kị nha... !"

Sau khi gửi lên vòng bạn bè của Hồng Chí Vĩ thành công, số lượng thích cùng bình luận không ngừng bắt đầu tăng lên, mức độ nổi tiếng còn được phóng đại hơn mọi vòng kết nối bạn bè mà hắn đã đăng trước đó.

Hồng Chí Vĩ vui vẻ trả lời từng người một.

Mấy phút sau, WeChat lớp học đại học cũng trở nên sôi nổi.

Các bạn học không ngừng @Giang Phong cùng với Hồng Chí Vĩ, hỏi thăm cuộc hội ngộ của hai người.

Sinh viên đại học không giống học sinh tiểu học, sơ trung và cao trung.

Hầu hết các bạn học tiểu học, sơ trung, cao Trung là người gốc của thành phố, dù cho quê hương không phải từ thành phố này, cơ bản đều ở thành phố này mua nhà định cư.

Nhưng đại học thì không giống nhau, bạn học đại học đến từ mọi miền đất nước, đến từ cùng một tỉnh cũng không nhiều, đến từ cùng một thành phố thì càng thêm thiếu.

Sau khi tốt nghiệp làm việc cùng một thành phố không có nhiều người.

Cho nên, bạn học đại học, hiếm khi có cơ hội gặp mặt nhau sau khi tốt nghiệp.

Như Giang Phong cùng với Hồng Chí Vĩ, cách hơn 1,700 km, cơ bản ngoại trừ tiệc cưới hoặc tổ chức họp lớn, thực sự rất ít cơ hội gặp được nhau

Chương 454: Gây Chấn Động Vòng Bạn Bè. (3)

Đây cùng là lý do tại sao các bạn học lại quan tâm đến cuộc hội tụ của hai người.

Đương nhiên, chuyện này cũng giống như Giang Phong vừa tốt nghiệp chưa đầy một năm đã trở thành ông chủ của một văn phòng môi giới hôn nhân.

Nếu như là chỉ là một cuộc tụ tập nhỏ minh bạch trong lớp, vậy không chừng sẽ không có ai cảm thấy hứng thú.

Thế là, hai người liền vừa ăn uống vừa trò chuyện với các bạn trong lớp, ăn uống đến hơn 8 giờ tối mới tan cuộc.

Sau đó, lúc tính tiền, Hồng Chí Vĩ vội vàng giành trả.

Theo cách nói của hắn, Giang Phong mặc dù là ông chủ lớn, nhưng nơi này là địa bàn của hắn, lẽ ra phải do hắn làm chủ bữa tiệc. Rồi lại nói, ngày mai Giang Phong còn phải giúp hắn tìm đối tượng, nào có đạo lý để bà mối mời khách chứ?

Đối với cái này, Giang Phong cũng không giành với hắn, chỉ là ba bốn trăm tệ, ai mời cũng không có gì to tát.

Bởi vì hai người uống không ít rượu, Giang Phong liền thuê tài xế đưa Hồng Chí Vĩ về trước, sau đó bảo tài xế tìm một khách sạn nào đó tử tế để đỗ xe.

Thuê phòng, rửa ráy, ngủ.

Suốt đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau.

Giang Phong dậy rửa mặt và ăn sáng miễn phí ở khách sạn, sau đó liền đi tìm đối tượng xứng đôi với bạn cùng phòng Hồng Chí Vĩ.

Ngay lập tức, một sóng vô hình quét qua, trong nháy mắt liền bao phủ mấy chục triệu người, từng ảnh chân dung nữ không ngừng lấp lánh mà qua, cuối cùng đã tập trung vào chân dung một người phụ nữ trong đó:

Họ Tên: Tiền Tư Tư

Tuổi tác: 21 tuổi

Chiều cao: 1m62

Cân nặng: 47kg

Gia cảnh: Sinh ra trong một gia đình đơn thân, cha mẹ ly hôn khi cô mới hơn một tuổi, một mình mẹ nuôi nấng cô, hiện nay hai mẹ con đang kinh doanh một nhà hàng đồ nướng trong chợ đêm, chuyện làm ăn bùng nổ.

Sở thích tính cách: Độc lập, hiếu thuận, có lòng tự ái mạnh mẽ, bởi vì lý do gia đình mà có thành kiến với đàn ông. Yêu thích đủ loại đủ kiểu ẩm thực, thích đọc sách lúc nhàn rỗi.

Trải nghiệm tình cảm: Không.

Giá trị phù hợp trong hôn nhân hiện tại: 68 (tình cảm vợ chồng 54+ môn đăng hộ đối 77+ quan hệ gia đình 73)

Giá trị cực hạn xứng đôi trong hôn nhân: 87 (tình cảm vợ chồng 90+ môn đăng hộ đối 86+ quan hệ gia đình 85)

Xem thông tư của Tiền Tư Tư xong, Giang Phong cũng không khỏi cảm thán rằng hai mẹ con này cũng không dễ dàng gì.

Một người mẹ đơn thân, dưới tình huống không có người thân giúp đỡ, vừa làm việc vừa nuôi con mới hơn một tuổi, e rằng chỉ những ai trải qua mới hiểu được có bao nhiêu tủi cực, khổ tâm.

Đây là một người mẹ rất mạnh mẽ.

Giang Phong rất muốn hiện tại liền đến nhà bái phỏng, gặp gỡ nói chuyện với hai mẹ con mạnh mẽ này, nhưng những người làm đồ nướng bình thường đều đi ngủ rất muộn, thời gian này người ta còn đang ngủ, đương nhiên không thích hợp bái phỏng.

Chí ít cũng phải buổi trưa mới thích hợp.

Chín giờ sáng, Tiền Tư Tư cùng chiếc xe ba bánh đúng giờ có mặt tại chợ đầu mối.

Sau khi đỗ xe xong, Tiền Tư Tư ngáp một cái, tối hôm qua hai, ba giờ sáng mới ngủ, hôm nay 8: 30 đã rời giường, cảm thấy cả người mệt rã rời.

Từ sau khi tốt nghiệp trung học, với thành tích học tập như vậy, Tiền Tư Tư cũng không có suy nghĩ tiếp tục học đại học, mà trở về cùng mẹ kinh doanh quán đồ nướng trong nhà.

Có thêm cô sẽ giảm bớt được nhiều gánh nặng cho mẹ.

Làm đồ nướng thật ra vô cùng vất vả, đầu tiên là mua nguyên liệu nấu ăn, đây là việc rất phiền toái, phải tốn ít nhất một, hai giờ mới có thể xong xuôi ổn thỏa.

Sau khi mua nguyên liệu nấu ăn về rồi, tiếp đó lại phải xử lý, chế biến nguyên liệu.

Xử lý nguyên liệu so với mua nguyên liệu còn phiền phức hơn nhiều, nhất là các loại nguyên liệu cần phải rửa sạch như ruột heo, bụng heo, pín bò, sách bò, tôm cá, những cái này tuyệt đối không thể làm qua loa được, không thể để lại bất cứ cặn bã nào sót lại.

Trước kia không có Tiền Tư Tư hỗ trợ, mẹ cô căn bản là một

người gánh hết tất cả mọi việc, quán đồ nướng cũng có thuê nhân viên, nhưng ngoại trừ chào hỏi khách khứa thì cũng chỉ hỗ trợ xiên thịt mà thôi.

Mua sắm, xử lý nguyên liệu và nấu ăn không nằm trong phạm vi công việc của nhân viên quán nướng.

Bây giờ có Tiền Tư Tư hỗ trợ, mẹ mặc dù vẫn rất vất vả, nhưng cũng không còn vất vả như trước nữa, mua sắm nguyên liệu đã có Tiền Tư Tư phụ trách, mẹ liền có thể ngủ nhiều hơn hai, ba tiếng.

Mười một giờ, Tiền Tư Tư mang nguyên liệu nấu ăn trở về, sau đó vo gạo nấu cháo trong quán nướng, nấu xong cháo hoa rồi cũng đúng lúc mẹ tới quán nướng, hai mẹ con liền ăn một bát cháo cùng dưa muối, một bữa trưa đơn giản.

Cũng không phải là hai mẹ con tiết kiệm nên nhịn ăn, chủ yếu là bây giờ thời tiết cực nóng, khẩu vị không quá tốt, ăn dưa muối với cháo tương đối thoải mái nhẹ bụng.

Ăn xong bát cháo hoa, hai mẹ con nghỉ ngơi thêm mười phút đồng hồ, sau đó bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Ngay lúc này, một chiếc xe con màu đen dừng trước cửa quán nướng, một soái ca trẻ tuổi không lớn hơn Tiền Tư Tư bao nhiêu xách theo một túi trái cây lớn xuống xe, đi về phía hai mẹ con.

Chương 455: Tôi Có Thái Độ Như Thế Đấy, Anh Nhìn Không Quen Thì Có Thể Cút

Trong lúc hai mẹ con đang cảm thấy khó hiểu, thanh niên soái ca kia đã xách theo túi trái cây đi tới trước mặt hai người, mỉm cười chào hỏi: “Cô Tiền, chị Tiền, chào mọi người!”

“Chào cậu, xin hỏi cậu tới tìm ai vậy?” Tiền mẫu lên tiếng hỏi.

Thanh niên đẹp trai kia liền mỉm cười tự giới thiệu: “Cô Tiền, cháu tên là Giang Phong, là một người mai mối, cháu nghe nói con gái

nhà cô vẫn chưa có đối tượng, cho nên không mời mà tới đây, muốn giới thiệu cho con gái cô một đối tượng, mong cô Tiền đừng trách mắng."

Vừa nói, Giang Phong vừa đưa túi trái cây trong tay cho Tiền mẫu.

Tiền mẫu nghe vậy thì sững sờ, nhanh chóng nhận lấy túi trái cây, chào hỏi: "Hóa ra là ông mối Giang, mau vào đây ngồi đi."

Tiền Tư Tư căn bản không có suy nghĩ tìm đối tượng, nếu như không phải buôn bán đồ nướng đã quen thiện ý giúp người, thì cô đã trực tiếp từ chối ý tốt của Giang Phong rồi.

Bây giờ thấy mẹ nhận lấy trái cây đối phương mang tới như vậy, còn mời đối phương vào ngồi, Tiền Tư Tư mặc dù không quá tình nguyện trong lòng, nhưng vẫn nhu thuận đứng dậy nấu nước pha trà.

"Cô Tiền, cháu biết hai người tương đối bận rộn, để không trì hoãn thời gian của hai người nữa, cháu sẽ nói thẳng vào vấn đề luôn."

Nói tới đây, Giang Phong lấy điện thoại ra, mở ảnh của bạn học cũ Hồng Chí Vĩ lên, đưa cho Tiền mẫu, nsoi: "Đây là đối tượng cháu muốn giới thiệu cho con gái cô, cô xem thử xem thế nào?"

Tiền mẫu nhận lấy điện thoại xem thử, thấy trong bức ảnh là chân dung một người đàn ông trẻ tuổi, tướng mạo tự nhiên không soái bằng ông mối Giang Phong trước mắt này, nhưng cũng có một loại vẻ đẹp khỏe mạnh, thoạt nhìn rất có khí khái nam nhi đại trượng phu.

Trong lúc Tiền mẫu xem ảnh, Giang Phong liền giới thiệu: "Cậu ấy năm nay 23 tuổi, là người địa phương ở Kim Lăng thị, chiều cao 1m77, tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng, hiện nay đang đi làm trong xí nghiệp nhà nước, cũng có thể coi là tuổi trẻ tài cao."

Tiền mẫu nghe vậy thì khen một câu: "Cậu nhóc này cũng khá được." Câu này không sai, cũng không biết là khen bản thân Hồng Chí Vĩ lớn lên được, hay là khen điều kiện của hắn được, cũng có thể là khen cả hai.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Cậu ấy là con một trong nhà, công việc của cha mẹ đều không tệ, có nhà có xe, mặc dù nhà không phải đại phú gì, nhưng cũng không cần phải sầu vì tiền.”

Tiền mẫu vừa nghe vừa liên tục gật đầu: “Điều kiện này quả thật không tệ.”

Lúc này, nước đã đun xong, Tiền Tư Tư trước đổ nước sôi vào rửa trà, sau khi đổ hết nước đi mới rót nước sôi lần nữa, ngâm khoảng năm giây, sau đó mới rót một chén trà đưa tới trước mặt Giang Phong.

Những thông tin Giang Phong nói vừa rồi cô đều nghe được, có sao nói vậy, điều kiện của đối phương quả thật không tệ.

Lúc cô bưng trà tới cho Giang Phong, mẹ cô lại đưa điện thoại qua, nói: “Tư Tư, con nhìn một chút xem.”

Tiền Tư Tư nhận lấy điện thoại, nhìn người đàn ông trong bức ảnh, cảm thấy không tốt cũng không xấu.

Nhìn vẻn vẹn hai giây đồng hồ xong, Tiền Tư Tư liền trả lại điện thoại cho Giang Phong.

Giang Phong đã nhìn qua tư liệu của Tiền Tư Tư, biết cô vì chuyện gia đình mà có thành kiến không nhỏ với đàn ông.

Nhìn vào giá trị xứng đôi với Hồng Chí Vĩ hiện tại chỉ có 54 điểm cũng có thể thấy được, ấn tượng đầu của cô với hắn cũng không khá hơn chút nào, hai người bọn họ muốn thực sự tiến tới với nhau thì cần có thời gian ở chung nhất định, đồng thời hóa giải nút thắt trong lòng cô, khi đó, tình cảm giữa hai người sẽ đột phi mãnh tiến.

Cho nên, Giang Phong cũng không có ý định hỏi ý kiến của cô, mà nói với Tiền mẫu: “Cô Tiền, nếu cô đã cảm thấy không tệ, vậy để cháu sắp xếp cho hai nhà gặp mặt, cô xem có được không?”

Tiền mẫu nghe vậy thì nhìn về phía con gái mà bà vất vả khổ cực nuôi lớn, mặc dù con gái mới 21 tuổi, vẫn còn rất trẻ, kết hôn muộn hơn mấy năm cũng không tính là muộn, nhưng nếu có đối tượng thích hợp, bây giờ làm luôn cũng không có gì không tốt.

“Tư Tư, ý của con thế nào?”

Nghe thấy mẹ hỏi, Tiền Tư Tư liền lắc đầu nói: “Mẹ, con không muốn xuất giá sớm như vậy.”

Giang Phong lập tức xen vào: “Chị Tiền, xem mắt cũng không phải là bắt buộc nói chuyện cưới gả ngay, chị cũng có thể trước tiên thử kết bạn với đối phương, tìm hiểu đối phương một thời gian, chờ thời cơ chín muồi rồi mới nói tới chuyện cưới gả cũng không muộn.”

Tiền Tư Tư trầm mặc, cô không biết nên từ chối thế nào.

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, nhìn bộ dạng trầm mặc của con gái nhà mình, Tiền mẫu liền biết cô không quá thích đối tượng này.

Mặc dù Tiền mẫu thấy ngoại hình của đối phương cũng được, gia cảnh cũng không tệ, nhưng chung quy đó cũng là người sẽ cùng con gái mình sống chung, tất cả đều phải xem ý của con gái.

Chương 456: Tôi Có Thái Độ Như Thế Đấy, Anh Nhìn Không Quen Thì Có Thể Cút (2)

Thế là, Tiền mẫu thở dài, có chút tiếc hận trả lời: “Ông mối Giang, thật ngại quá, Tư Tư nhà tôi còn trẻ, nó có lẽ vẫn chưa chuẩn bị tư tưởng nói chuyện yêu đương.”

Giang Phong nhìn Tiền mẫu, nói: “Cô Tiền, cháu không nói gạt cô, đối tượng cháu giới thiệu cho con gái cô này thật ra là bạn học chung thời đại học của cháu, đồng thời cũng là bạn cùng phòng của cháu, cháu cực kỳ hiểu rõ về người ta, cậu ấy là người rất ưu tú, nếu như bỏ qua cơ hội này thì có chút đáng tiếc.”

Lời này vừa nói ra, hai mẹ con đều có chút kinh ngạc.

“Cái này...”

Tiền mẫu cũng không biết nên nói gì, nhìn con gái: “Tư Tư, con cảm thấy thế nào?”

Giang Phong không đợi Tiền Tư Tư trả lời, nhìn cô nhanh chóng nói: “Chị Tiền, tôi cảm thấy chị nên cho người ta một cơ hội đã, nếu như chị không muốn gặp trưởng bối bên kia, vậy tới giờ tan tầm, tôi có thể kéo người bạn học kia tới quán đồ nướng nhà mình hỗ trợ công việc.

Sau khi hai người ở chung một khoảng thời gian, nếu như chị cảm thấy cậu ấy được, vậy có thể tiếp tục phát triển. Còn nếu như cảm thấy cậu ấy thật sự không phù hợp với yêu cầu chọn bạn trăm năm của mình, vậy thì không liên quan gì nữa, coi như kết giao một người bạn mới, chị cảm thấy như vậy có được không?”

Tiền mẫu nghe vậy thì mắt sáng lên, liên tục gật đầu nói: “Cách này rất tốt, Tư Tư, con cảm thấy thế nào?”

Giang Phong đã nói tới mức này, Tiền Tư Tư thật đúng là không tìm được lý do từ chối, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Thấy Tiền Tư Tư cuối cùng cũng gật đầu, Giang Phong mới hài lòng cười nói: “Nếu chị Tiền đã đồng ý với cách này, vậy hẳn là không ngại nói cho tôi về chị một chút chứ?”

Tiền Tư Tư tự nhiên không ngại, căn bản là Giang Phong hỏi gì cô đáp nấy, Tiền mẫu ở bên cạnh thỉnh thoảng cũng bổ sung hai câu, khoảng chừng mười phút đồng hồ trôi qua, Giang Phong đã có được thông tin chi tiết về cô.

Đương nhiên, những thông tin này Giang Phong cũng đã có từ sớm.

Chờ nói chuyện đủ rồi, Giang Phong nhấp một ngụm trà, sau đó đứng dậy chào hai mẹ con: “Cô Tiền, chị Tiền, vậy cháu đi trước đây, buổi tối cháu sẽ đưa người bạn học kia tới hỗ trợ hai người.”

“Cảm ơn ông mối Giang, chỗ hoa quả này cậu cầm về ăn đi!”

“Cô Tiền, cô không cần khách sáo, cháu đi đây, hẹn buổi tối gặp lại mọi người!”

“Ừ, buổi tối gặp!”

...

Thủ đô.

Tại một quán cà phê trang trí lịch sự tao nhã, Tưởng Quý Đông đang ngồi đối diện một mỹ nữ tóc ngắn, mỹ nữ tóc ngắn này không phải ai khác, chính là đối tượng kết hôn của hắn, Mạnh Thu Nguyệt.

Lúc này, Mạnh Thu Nguyệt lạnh mặt hỏi: “Tưởng mập mạp, anh hẹn tôi ra đây là muốn nói cái gì với tôi? Có chuyện mau nói có rắm mau thả, bà đây lát nữa còn có việc đấy, không có thời gian ngồi đây lãng phí thời gian với anh đâu.”

Mở đầu như vậy, Tưởng Quý Đông nghe xong liền nhíu chặt mày, hắn nén giận, nói: “Mạnh Thu Nguyệt, cô có thái độ gì vậy?”

Mạnh Thu Nguyệt cả mí mắt cũng không thèm nhấc, lãnh đạm nói: “Tôi có thái độ như thế đấy, anh nhìn không quen thì có thể cút.”

Tưởng Quý Đông có thể xem như một trong số những đại thiếu nổi tiếng ở thủ đô, hắn có thể được coi là được nâng đỡ từ nhỏ cho đến lớn, kể cả một vài người có địa vị thân phận cao hơn cũng có thái độ ôn hòa khi tiếp xúc với hắn.

Từ trước đến nay, chưa từng có ai dùng thái độ ác liệt như vậy để nói chuyện với hắn.

Vừa nghĩ tới người này sắp trở thành người sẽ cùng hắn sống chung hết quãng đời còn lại, Tưởng Quý Đông không khỏi không rét mà run trong lòng.

Còn may, chuyến đi Quế tỉnh lần này quen biết được Giang đại sư, có lẽ còn có cơ hội để hắn thay đổi vận mệnh, bằng không, nếu lấy bà cô này về, hắn sợ rằng sẽ phải sống trong nước sôi lửa bỏng đến hết đời.

“Mạnh Thu Nguyệt, cô cảm thấy như này rất hay sao? Hôn nhân của tôi và cô là do người nhà hai bên định ra, nếu như có lựa chọn, người nào mẹ nó nguyện ý lấy cô chứ?” Tưởng Quý Đông

thật sự không quen nhìn thái độ của đối phương, không nhịn được chọc một câu.

Mạnh Thu Nguyệt không hề có chút tự giác nữ tính nào, nghe vậy trực tiếp vỗ bàn nói lớn: “Chết tiệt, anh nói không nguyện ý lấy? Anh mẹ nó cho rằng tôi nguyện ý gả cho tên mập mạp chết bầm như anh sao?”

Huyết áp Tưởng Quý Đông tăng vọt, không nhịn được muốn tiếp tục chọc lại, nhưng nhớ tới mục đích hẹn đối phương lần này, hắn đành phải hít một hơi thật sâu, ổn định lại cảm xúc, trầm thấp nói: “Mạnh Thu Nguyệt, lần này tôi hẹn gặp cô là vì muốn giải quyết vấn đề giữa chúng ta, chứ không phải cãi nhau với cô.”

Mạnh Thu Nguyệt khinh thường: “Giải quyết cái cọng lông nhà anh, đây là chuyện ông già hai nhà quyết định, kể cả là đời cha chúng ta cũng không thể sửa đổi, chúng ta tính là cái gì chứ?”

Chương 457: Tôi Có Thái Độ Như Thế Đấy, Anh Nhìn Không Quen Thì Có Thể Cút (3)

Tưởng Quý Đông sắc mặt khó coi nói: “Tôi không muốn sửa đổi quyết định của ông nội hai nhà.”

Mạnh Thu Nguyệt cười lạnh: “Không sửa đổi quyết định của hai ông già kia, chẳng lẽ anh muốn thương lượng với tôi chuyện sau khi kết hôn chúng ta nước giếng không phạm nước sông, tự tìm niềm vui?”

Tưởng Quý Đông nghe vậy, huyết áp lại tăng vọt, hắn với người đàn bà thúi này thật sự là bát tự không hợp, hắn lại không thể không đè xuống lửa giận trong lòng một lần nữa, cắn răng nói: “Cô cảm thấy cách này ổn sao? Nếu như thật sự làm như vậy rồi náo ra bê bối gì đó, dựa vào tính cách của ông nội hai nhà, không đánh cho hai chúng ta tới thoi thóp thì tôi mẹ nó theo họ cô.”

Mạnh Thu Nguyệt không nhịn được nói: “Đừng mẹ nó lề mề chậm chạp nữa, anh rốt cuộc là muốn làm cái gì, mau nói đi.”

Tưởng Quý Đông hít một hơi thật sâu, nhìn cô nói: “Gần đây tôi may mắn quen được một kỳ nhân giang hồ, cậu ấy cực kỳ am hiểu chuyện suy tính nhân duyên, trong hòa giải hôn nhân cũng là một tay kỳ nghệ, tôi định mời cậu ấy tới giúp giải quyết vấn đề giữa chúng ta.”

Mạnh Thu Nguyệt dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn Tưởng Quý Đông, cầm cốc cà phê lên uống hết một hơi, sau đó lập tức đứng dậy rời đi.

Tưởng Quý Đông bị hành động của cô làm cho tức giận tới đau gan: “Mạnh Thu Nguyệt, cô mẹ nó có ý gì?”

Mạnh Thu Nguyệt cũng không thèm quay đầu lại, nói: “Mẹ không cho tôi chơi với đồ đần.”

Tưởng Quý Đông bị chọc giận tới mức cười lớn, lắc đầu nói: “Mạnh Thu Nguyệt, tôi thật đúng là xem trọng cô quá rồi, vốn cho rằng chỉ là tính tình cô hơi thối chút thôi, chỉ số IQ hẳn là không có vấn đề gì, kết quả... Ha ha!”

Mạnh Thu Nguyệt nghe vậy lập tức dừng bước, quay phắt đầu lại, nói: “Anh còn dám hoài nghi chỉ số IQ của tôi?”

Tưởng Quý Đông điềm tĩnh nói: “Đừng tự cho là đúng, nếu không phải là chỉ số IQ có vấn đề, thì chính là vấn đề kiến thức hạn hẹp.”

Mạnh Thu Nguyệt nhìn chằm chằm hắn mười mấy giây đồng hồ, sau đó lại quay về chỗ ngồi, lần nữa ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Xin mời bắt đầu màn biểu diễn, cho anh mười phút để thuyết phục tôi.”

Tưởng Quý Đông đã lười nổi nóng với cô, uống một ngụm cà phê, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Tôi biết một vị kỳ nhân giang hồ tên là Giang Phong, là một người mai mối, người đời gọi cậu ấy là Giang đại sư, cậu ấy ở Quế tỉnh mở một công ty môi giới hôn nhân.

Cậu ấy từ năm ngoái khi mới bắt đầu vào nghề đến nay đã trực tiếp và gián tiếp tác hợp được hơn một ngàn đôi vợ chồng, tỷ lệ làm mai mối thành công là 100%, tất cả mọi người đều biết cậu ấy chính là người tác hợp cho đôi vợ chồng người thừa kế duy nhất

của tập đoàn Uông thị, Uông Văn Kiệt, và đại minh tinh Tiêu Mẫn."

Nghe đến đó, thần sắc Mạnh Thu Nguyệt khẽ động.

Tưởng Quý Đông hỏi: "Tập đoàn Uông thị, cô hẳn là biết đi?"

Mạnh Thu Nguyệt đanh giọng trả lời: "Biết."

Tưởng Quý Đông nhẹ gật đầu, tiếp tục nói: "Ngoại trừ đôi Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn này ra, còn có không ít hôn nhân của con ông cháu cha và con em nhà giàu ở Quế tỉnh là do Giang đại sư tác hợp.

Giang đại sư không chỉ làm mai mối lợi hại, trong việc hòa giải hôn nhân còn có kỹ năng thần kỳ.

Quan lớn Long ở Quế tỉnh từng làm thư ký cho ông nội nhà tôi, hôn nhân của con trai ông ấy cũng là hôn nhân chính trị, hai người tình cảm không tốt, nhất là hai năm gần đây, đã phát triển tới mức chia phòng ngủ.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, hôn nhân của hai người họ có thể nói là hoàn toàn xong rồi.

Nhưng ngày hôm qua khi tôi gặp anh Long và chị dâu, hai người họ lại ân ân ái ái giống như vợ chồng mới cưới, cô có biết nguyên nhân là gì không?"

Mạnh Thu Nguyệt nhíu mày: "Là vì Giang đại sư kia?"

Tưởng Quý Đông vỗ tay nói: "Không sai, chính là vì Giang đại sư!"

Mạnh Thu Nguyệt vẻ mặt hoài nghi nhìn chằm chằm Tưởng Quý Đông, thấy hắn không giống như đang nói đùa, lúc này mới hỏi: "Vị Giang đại sư kia đã làm thế nào để biến đôi vợ chồng anh Long từ mỗi người một ngả trở thành ân ân ái ái?"

Tưởng Quý Đông nhấp một ngụm cà phê, đáp: "Khuya ngày hôm trước lúc tôi tham gia buổi tụ hội do anh Long tổ chức ở Quế tỉnh đã trao đổi qua với Giang đại sư, cậu ấy nói với tôi rằng muốn thay đổi tình cảm vợ chồng có 3 cách:

Một, nếu muốn hòa giải thì phải nghe theo chỉ đạo của Giang đại sư, Giang đại sư sẽ dùng biện pháp thôi miên, sau khi đôi vợ chồng được thôi miên tỉnh lại, tình cảm vợ chồng chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí là càng ngày càng tốt hơn, anh Long và chị dâu cũng dùng cách này.

Hai, uống rượu cùng Giang đại sư, cụ thể làm như thế nào cậu ấy không nói, nhưng có nói rằng chỉ cần uống rượu với cậu ấy, khả năng là đôi vợ chồng sẽ phải say một trận, chờ sau khi tỉnh rượu, tình cảm cũng sẽ tăng lên rất nhiều, cũng sẽ ngày càng tốt lên.

Ba, vợ chồng chấp nhận hòa giải sẽ cung cấp ngày sinh tháng đẻ cho Giang đại sư, sau đó, Giang đại sư sẽ đưa một vài việc cần chú ý, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày sau đó, chỉ cần không làm trái những chuyện kia, tình cảm vợ chồng chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt."

Mạnh Thu Nguyệt càng nghe càng nhíu chặt mày, chuyện huyền huyễn như vậy, nói thật lòng, cô không tin, cho dù Tưởng Quý Đông đã lấy chuyện anh Long làm ví dụ, cô cũng chỉ coi như chuyện cũ mà nghe thôi.

Chương 458: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không

Là một người theo chủ nghĩa vô thần, trừ khi thật sự tự mình trải qua, còn nếu như chỉ nghe người khác lải nhải kể lại, cô chắc chắn sẽ không tin tưởng.

Nếu người người nào quan tâm có thể thử tới mấy vùng nông thôn, tìm mấy ông bà già hàn huyên một chút, những người này phần lớn đều có thể kể ra một hai chuyện huyền huyễn như vậy, mà còn kể tới nói có sách mách có chứng.

Thậm chí, còn có không ít người thề son thề sắt rằng đây đều là chuyện bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Tóm lại, loại chuyện này, người tin thì sẽ thật sự tin, người không tin thì sẽ thật sự không tin, hai bên khó ai mà thuyết phục được ai.

“Cho nên, anh hẹn tôi ra đây gặp mặt chính là vì muốn mời vị Giang đại sư kia tới hòa giải vấn đề tình cảm giữa tôi và anh?” Mạnh Thu Nguyệt nhíu mày tới nỗi biến thành hình chữ Xuyên trên trán.

Tưởng Quý Đông cũng không trông đợi có thể thuyết phục đối phương dễ dàng như vậy, hắn nhìn Mạnh Thu Nguyệt, nói: “Tôi biết cô không tin, nhưng hai chúng ta không cần biết có nguyện ý hay không, cả hai đều không thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, so với tra tấn nhau sau khi kết hôn, trải qua cuộc sống đau khổ tới không sống nổi kia, tại sao không thử cách của Giang đại sư một chút?

Dù sao thì những biện pháp trên cũng rất đơn giản, cho dù là giả thì cũng chỉ lãng phí chút thời gian mà thôi, nhưng biết đâu vạn nhất lại là thật, như vậy chẳng phải có thể thay đổi vận mệnh của hai chúng ta sao?”

Mạnh Thu Nguyệt hơi híp mắt lại, từ chối cho ý kiến: “Chờ chúng ta đăng ký kết hôn xong rồi nói!”

Tưởng Quý Đông nghe vậy thì nhẹ gật đầu, mặc dù hôn sự của hai người đã là chuyện ván đóng thành thuyền, nhưng một ngày chưa đăng ký kết hôn, thì vẫn chưa phải là quan hệ vợ chồng.

Chính sự đã nói xong, không còn chuyện gì nữa, hai người liền ai đi đường nấy.

...

Kim Lăng thị.

Tại một cửa hàng trà sữa nào đó.

Giang Phong và Hồng Chí Vĩ ngồi đối diện nhau.

Giang Phong uống một ngụm trà sữa, cười nói: “Chí Vĩ, tôi đã tìm được đối tượng thích hợp cho cậu rồi, có điều đối tượng này có chút khó tiếp cận, cậu muốn theo đuổi được cô ấy, có lẽ phải tốn rất nhiều sức lực mới được.”

Hồng Chí Vĩ mắt sáng lên, vội vàng nói: “Giang Phong, mau nói với

tôi một chút về cô ấy đi.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, bắt đầu giới thiệu: “Cô ấy 21 tuổi, trình độ học vấn cao trung, là người địa phương ở chỗ Kim Lăng cậu, chiều cao 1m62, về tướng mạo thì chỗ tôi có bức ảnh này, để tôi mở cho cậu xem.”

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong lấy điện thoại ra, thuần thục mở bức ảnh của Tiền Tư Tư lên, đưa cho bạn học cũ Hồng Chí Vĩ xem.

Hồng Chí Vĩ cầm lấy điện thoại xem, thấy trong tấm ảnh là một cô gái có ngoại hình không tệ, phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Cô ấy sinh ra trong gia đình đơn thân, cha mẹ cô ấy lúc cô ấy hơn một tuổi đã ly hôn, cô ấy là do mẹ một tay nuôi lớn, hiện nay hai mẹ con đang kinh doanh một quán đồ nướng ở ngay chợ đêm XX đường XX, việc buôn bán cũng rất thuận lợi.

Tính cách cô ấy tương đối độc lập, thái độ làm người hiếu thuận, có lòng tự trọng cực cao, hơn nữa, vì nguyên nhân gia đình mà có thành kiến đối với đàn ông, đây cũng chính là nguyên do tôi bảo cậu nếu muốn theo đuổi được cô ấy thì sẽ phải tốn không ít công sức.”

Hồng Chí Vĩ vừa nghe vừa liên tục gật đầu, thực lực làm mai mối của người bạn học cũ này của hắn là không thể nghi ngờ, tất nhiên, nếu như đã giới thiệu cô gái này cho hắn, vậy chứng minh cô gái này chắc chắn thích hợp với hắn.

Cho nên, Hồng Chí Vĩ cũng không nói nhảm quá nhiều, trực tiếp hỏi: “Giang Phong, tôi cần làm gì, cậu cứ việc nói.”

Giang Phong lại uống một ngụm trà sữa, sau đó nói: “Chờ lát sau khi cậu tan tầm, tôi dẫn cậu tới quán nướng của nhà người ta làm phụ việc, sau này, mỗi ngày lúc tan sở cậu cứ đến đó hỗ trợ, chỉ cần cậu dụng tâm theo đuổi cô ấy, tôi tin chắc chắn sẽ có ngày cậu ôm được mỹ nhân về nhà.”

Hồng Chí Vĩ vẻ mặt đau khổ nói: “Giang Phong, nghe ý trong lời

cậu, hẳn là sẽ phải đánh lâu dài rồi đi?”

“Rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian mới có thể loại bỏ thành kiến với đàn ông của cô ấy, để cô ấy thích cậu, thì phải nhìn vào biểu hiện của cậu. Nếu như biểu hiện tốt, tự nhiên sẽ tiến triển thuận lợi, có lẽ chỉ cần mười ngày nửa tháng là chuyện sẽ thành, còn nếu như không thuận lợi, có lẽ sẽ phải mất tầm ba, năm tháng, thậm chí là nhiều hơn.”

Nói đến đây, Giang Phong đổi giọng: “Đương nhiên, nếu như cậu không muốn tiêu phí nhiều thời gian và sức lực như vậy để theo đuổi một người, tôi cũng có thể giúp cậu đổi một đối tượng khác.

Có điều, sau khi suy tính, trong phạm vi ngàn dặm này thì cô ấy là người thích hợp với cậu nhất, muốn đổi một đối tượng khác thì sẽ phải ra ngoài phạm vi ngàn dặm này mới tìm được.”

Chương 459: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không (2)

Nghe đến đây, Hồng Chí Vĩ vội vàng khoát tay: “Như vậy là được, không cần đổi, không phải chỉ là sau khi tan tầm tới quán đồ nướng phụ việc thôi sao, coi như là trải nghiệm cuộc sống đi. Huống chi còn là một bên phụ việc một bên theo đuổi con gái bà chủ, là chuyện rất tốt.”

Giang Phong cười ha ha: “Cậu có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất, nhớ lúc tới phụ việc thì phải tận tâm tận lực, biểu hiện tích cực một chút, đừng biến mình thành nhân viên quán nướng, mà phải đem việc làm ở quán nướng thành sự nghiệp của chính mình, dù sao thì đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Hồng Chí Vĩ nghe vậy thì lập tức xốc lại tinh thần, ý chí chiến đấu sục sôi, chỉ hận không thể lập tức tới quán nướng biểu hiện cho thật tốt một phen.

Tiếp đó, Giang Phong lại phân tích sở thích của Tiền Tư Tư chi tiết, cho Hồng Chí Vĩ một vài phương án theo đuổi người ta, mãi tới khoảng hai giờ chiều, hai người mới rời khỏi cửa hàng trà sữa.

...

Năm giờ chiều.

Quán đồ nướng của hai mẹ con họ Tiền cũng đã bắt đầu chuẩn bị mở cửa kinh doanh.

Trong quán nướng, ngoại trừ hai mẹ con thì còn có thêm hai nữ nhân viên nữa.

Dọn xong bàn, đốt than lên, chuẩn bị kĩ càng nguyên liệu, nấu nước pha trà... mấy người làm vô cùng thành thục, sau khi đã chuẩn bị xong tất cả thì lặng lẽ đợi khách tới.

Tất cả các quán đồ nướng đều phải đợi tới tối mới là lúc đông khách nhất, năm sáu giờ chiều, quán vẫn không có mấy người, hai mẹ con Tiền thị và hai nữ nhân viên đều tranh thủ thời gian này để ăn cơm tối.

Chờ bốn người ăn xong cơm tối thì bắt đầu có khách tới, bà chủ Tiền kiêm sư phụ đồ nướng liền bắt đầu bận đến bù đầu.

6 giờ 13 phút chiều, Giang Phong và Hồng Chí Vĩ cùng đến quán nướng.

Hai người đi tới trước mặt Tiền mẫu, Giang Phong lên tiếng chào, sau đó giới thiệu: “Dì Tiền, đây chính là bạn học cháu, Hồng Chí Vĩ.”

Hồng Chí Vĩ liền lên tiếng chào hỏi theo: “Xin chào dì Tiền.”

Lúc này, Tiền mẫu đang bận xiên thịt dê cho khách, nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn hai người một cái, ánh mắt hơi dừng lại trên người Hồng Chí Vĩ một chút, sau đó gật đầu đáp: “Ông mối Giang, hai người trước cứ tìm bàn ngồi đi, nhà chúng tôi sẽ đãi hai cậu một bữa đồ nướng thật ngon.”

Giang Phong vội vàng từ chối: “Dì Tiền, chúng cháu vừa mới ăn cơm tối xong, hiện tại cũng không ăn thêm cái gì được nữa, muốn ăn đồ nướng thì đợi tới mười một, mười hai giờ đêm rồi nói sau. Tối nay chúng cháu chính là nhân viên của dì, có gì cần làm, dì Tiền cứ việc giao phó, tuyệt đối đừng khách khí với chúng cháu

nhé!”

Tiền mẫu một bên thành thạo lật qua lật lại chỗ xiên thịt nướng, một bên cười nói: “Được, vậy trước hết cô cảm ơn hai đứa, hiện tại khách vẫn chưa nhiều, các cháu trước ra nói chuyện phiếm với Tư Tư một chút đi!”

“Vâng!”

Giang Phong đáp một câu, sau đó liền mang theo Hồng Chí Vĩ vẻ mặt có hơi không tự nhiên đi tới trước mặt Tiền Tư Tư, mỉm cười nói: “Chị Tiền, đây chính là bạn học của tôi, Hồng Chí Vĩ, hai người làm quen một chút đi.”

“Xin chào em Tiền.” Hồng Chí Vĩ mở lời chào hỏi.

“Chào anh Hồng!” Tiền Tư Tư cũng lên tiếng chào.

Giang Phong thấy Tiền Tư Tư dường như có chút xấu hổ, liền nói sang chuyện khác: “Chị Tiền, mọi người kinh doanh cửa hàng này, khoảng thời gian nào là đông khách nhất vậy?”

“Bình thường thì khoảng chín đến mười giờ tối là giờ cao điểm.” Trả lời vấn đề này xong, Tiền Tư Tư liền mời hai người ngồi xuống, sau đó rót cho mỗi người một chén trà.

Đối với đối tượng “xem mắt” Hồng Chí Vĩ vừa mới đến này, mới ban đầu, Tiền Tư Tư quả thật có chút xấu hổ, có điều cô đã theo mẹ làm ở quán nướng này ba, bốn năm rồi, đã tiếp xúc qua đủ loại người khác nhau, ngược lại cũng sẽ không xấu hổ đến mức không nói được chuyện gì.

Chờ hai người trò chuyện được vài câu xong, khách cũng dần tới nhiều hơn, Tiền Tư Tư cũng bận rộn lên.

Hồng Chí Vĩ đương nhiên sẽ không đần độn ngồi ở chỗ đó uống trà, mà tích cực hỗ trợ, đợi tới giờ cao điểm buổi tối, Giang Phong cũng không nhàn rỗi, cũng hỗ trợ mang thức ăn lên, lấy rượu gì đó.

Có hai người Giang Phong và Hồng Chí Vĩ tích cực hỗ trợ, ngoại trừ Tiền mẫu vẫn cứ bận tối mày tối mặt, thì Tiền Tư Tư và hai

nữ nhân viên đều cảm giác nhẹ nhõm hơn so với trước rất nhiều.

Mười giờ tối, chính là thời gian cao điểm trong ngày, có ba người đàn bà ăn mặc sang trọng đi tới, bởi vì lúc ấy những người khác đang bận, cho nên Giang Phong liền chạy ra chào hỏi.

“A, tiểu soái ca, sao tôi chưa thấy cậu ở đây bao giờ nhỉ, cậu là nhân viên mới của quán nướng này sao?” Người nói chuyện là một người phụ nữ mặc váy trắng liền thân, nghe ý trong lời của cô là biết cô chính là khách quen ở chỗ này.

Chương 460: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không (3)

Năm giờ chiều.

Quán đồ nướng của hai mẹ con họ Tiền cũng đã bắt đầu chuẩn bị mở cửa kinh doanh.

Trong quán nướng, ngoại trừ hai mẹ con thì còn có thêm hai nữ nhân viên nữa.

Dọn xong bàn, đốt than lên, chuẩn bị kĩ càng nguyên liệu, nấu nước pha trà... mấy người làm vô cùng thành thục, sau khi đã chuẩn bị xong tất cả thì lặng lẽ đợi khách tới.

Tất cả các quán đồ nướng đều phải đợi tới tối mới là lúc đông khách nhất, năm sáu giờ chiều, quán vẫn không có mấy người, hai mẹ con Tiền thị và hai nữ nhân viên đều tranh thủ thời gian này để ăn cơm tối.

Chờ bốn người ăn xong cơm tối thì bắt đầu có khách tới, bà chủ Tiền kiêm sư phụ đồ nướng liền bắt đầu bận đến bù đầu.

6 giờ 13 phút chiều, Giang Phong và Hồng Chí Vĩ cùng đến quán nướng.

Hai người đi tới trước mặt Tiền mẫu, Giang Phong lên tiếng chào, sau đó giới thiệu: “Dì Tiền, đây chính là bạn học cháu, Hồng Chí Vĩ.”

Hồng Chí Vĩ liền lên tiếng chào hỏi theo: “Xin chào dì Tiền.”

Lúc này, Tiền mẫu đang bận xiên thịt dê cho khách, nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn hai người một cái, ánh mắt hơi dừng lại trên người Hồng Chí Vĩ một chút, sau đó gật đầu đáp: “Ông mối Giang, hai người trước cứ tìm bàn ngồi đi, nhà chúng tôi sẽ đãi hai cậu một bữa đồ nướng thật ngon.”

Giang Phong vội vàng từ chối: “Dì Tiền, chúng cháu vừa mới ăn cơm tối xong, hiện tại cũng không ăn thêm cái gì được nữa, muốn ăn đồ nướng thì đợi tới mười một, mười hai giờ đêm rồi nói sau. Tối nay chúng cháu chính là nhân viên của dì, có gì cần làm, dì Tiền cứ việc giao phó, tuyệt đối đừng khách khí với chúng cháu nhé!”

Tiền mẫu một bên thành thạo lật qua lật lại chỗ xiên thịt nướng, một bên cười nói: “Được, vậy trước hết cô cảm ơn hai đứa, hiện tại khách vẫn chưa nhiều, các cháu trước ra nói chuyện phiếm với Tư Tư một chút đi!”

“Vâng!”

Giang Phong đáp một câu, sau đó liền mang theo Hồng Chí Vĩ vẻ mặt có hơi không tự nhiên đi tới trước mặt Tiền Tư Tư, mỉm cười nói: “Chị Tiền, đây chính là bạn học của tôi, Hồng Chí Vĩ, hai người làm quen một chút đi.”

“Xin chào em Tiền.” Hồng Chí Vĩ mở lời chào hỏi.

“Chào anh Hồng!” Tiền Tư Tư cũng lên tiếng chào.

Giang Phong thấy Tiền Tư Tư dường như có chút xấu hổ, liền nói sang chuyện khác: “Chị Tiền, mọi người kinh doanh cửa hàng này, khoảng thời gian nào là đông khách nhất vậy?”

“Bình thường thì khoảng chín đến mười giờ tối là giờ cao điểm.” Trả lời vấn đề này xong, Tiền Tư Tư liền mời hai người ngồi xuống, sau đó rót cho mỗi người một chén trà.

Đối với đối tượng “xem mắt” Hồng Chí Vĩ vừa mới đến này, mới ban đầu, Tiền Tư Tư quả thật có chút xấu hổ, có điều cô đã theo mẹ làm ở quán nướng này ba, bốn năm rồi, đã tiếp xúc qua đủ loại

người khác nhau, ngược lại cũng sẽ không xấu hổ đến mức không nói được chuyện gì.

Chờ hai người trò chuyện được vài câu xong, khách cũng dần tới nhiều hơn, Tiền Tư Tư cũng bận rộn lên.

Hồng Chí Vĩ đương nhiên sẽ không đần độn ngồi ở chỗ đó uống trà, mà tích cực hỗ trợ, đợi tới giờ cao điểm buổi tối, Giang Phong cũng không nhàn rỗi, cũng hỗ trợ mang thức ăn lên, lấy rượu gì đó.

Có hai người Giang Phong và Hồng Chí Vĩ tích cực hỗ trợ, ngoại trừ Tiền mẫu vẫn cứ bận tối mày tối mặt, thì Tiền Tư Tư và hai nữ nhân viên đều cảm giác nhẹ nhõm hơn so với trước rất nhiều.

Mười giờ tối, chính là thời gian cao điểm trong ngày, có ba người đàn bà ăn mặc sang trọng đi tới, bởi vì lúc ấy những người khác đang bận, cho nên Giang Phong liền chạy ra chào hỏi.

“A, tiểu soái ca, sao tôi chưa thấy cậu ở đây bao giờ nhỉ, cậu là nhân viên mới của quán nướng này sao?” Người nói chuyện là một người phụ nữ mặc váy trắng liền thân, nghe ý trong lời của cô là biết cô chính là khách quen ở chỗ này.

Không đợi Giang Phong kịp trả lời, một người phụ nữ khác mặc áo thun trắng đục và một chiếc quần lửng màu đen liền nói: “Nhìn tiểu soái ca khí chất bất phàm như vậy, hẳn là không phải nhân viên mới tới.”

Người phụ nữ còn lại cũng lên tiếng: “Tiểu soái ca, cậu có phải là thân thích bên nhà chị Tiền hay không vậy?”

Giang Phong mỉm cười nói: “Ba chị gái xinh đẹp, tôi không phải nhân viên quán nướng, cũng không phải thân thích của dì Tiền, chỉ là cơ duyên xảo hợp tới giúp đỡ một chút mà thôi.”

Người phụ nữ mặc váy trắng nghe vậy liền lớn mật hỏi: “Tiểu soái ca có bạn gái chưa?”

Hai người phụ nữ khác nghe vậy thì cũng mỉm cười, ánh mắt nhìn Giang Phong giống như là sói xám nhìn thấy cừu nhỏ vậy.

Giang Phong cười cười: “Tiểu tỷ tỷ, tôi đã có bạn gái rồi!”

Người phụ nữ mặc áo thun trắng che miệng cười nói: “Tiểu soái ca, vậy có ngại đổi một bạn gái khác không?”

Giang Phong lắc đầu cười: “Tôi với bạn gái tình cảm rất tốt, không có ý định đổi bạn gái.”

Người phụ nữ mặc váy nháy nháy mắt, buông lời trêu đùa: “Vậy tiểu soái ca có ngại có thêm ba bạn gái nữa hay không?”

Chương 461: Tiểu Soái Ca Có Ngại Có Thêm Ba Bạn Gái Nữa Hay Không (4)

Giang Phong mặt toát mồ hôi, đáp: “Tiểu tỷ tỷ, mọi người đừng giỡn với tôi nữa, ba người gọi gì nhỉ?”

Người phụ nữ mặc váy cười hì hì: “Tiểu soái ca, trước khi chọn món tôi muốn hỏi một chuyện, chúng ta có thể mời cậu cùng ăn đồ nướng được không?”

Giang Phong nghe đến đây cũng hoài nghi có phải dạo này bản thân trở nên đẹp trai hơn rồi không, hắn chật vật từ chối lần nữa: “Cảm ơn ý tốt của tiểu tỷ tỷ, chỉ là bây giờ trong cửa hàng đang rất bận, sợ rằng không có thời gian cùng ngồi ăn với mọi người, thật sự ngại quá!”

Ba người phụ nữ lại đùa thêm vài câu, sau đó mới chọn món.

Gọi món xong, người phụ nữ mặc áo thun nháy mắt với Giang Phong một cái, nói: “Tiểu soái ca, nếu có thời gian thì nhớ tới chỗ mấy chị gái này cùng ăn đồ nướng, nhớ mang thêm chút hàu nướng, ngưu tiên và rau hẹ các thứ tới.”

Trong một năm này, Giang Phong cũng coi là đã trải đời, nhưng giờ phút này, hắn lại cảm thấy mình được mở mang tầm mắt, đây thật sự là lần đầu tiên hắn bị ba người phụ nữ đùa giỡn tới mức “Chạy trối chết” như vậy.

Thấy Giang Phong không “đỡ” được nữa liền rút lui, ba người phụ

nữ đều nở nụ cười.

Tiếp đó, trong lúc bận rộn, bất tri bất giác đã đến mười một rưỡi đêm.

Ba người phụ nữ to gan kia cũng đã trả tiền rời đi, trước khi đi còn không quên trêu đùa Giang Phong một phen, khiến hắn trăm bề không lối thoát, không hiểu vì sao tối nay lại bị ba người phụ nữ này phân biệt đối xử.

Lúc này, theo thời gian trôi đi, lượng khách cuối cùng cũng đã giảm dần.

Tối nay, Giang Phong và Hồng Chí Vĩ vẫn luôn bận rộn trước sau, tất cả đều được hai mẹ con Tiền thị để vào trong mắt, bây giờ, lượng khách đã giảm dần, Tiền mẫu liền dành thời gian nướng cho Giang Phong và Hồng Chí Vĩ không ít đồ tốt, sau đó để Tiền Tư Tư ngồi ăn cùng bọn họ.

“Ông mối Giang, anh Hồng, đây là sở trường của mẹ tôi, cà nướng, hai người nếm thử một chút xem hương vị như thế nào?” Tiền Tư Tư đẩy xiên cà nướng thơm phức tới trước mặt hai người, nói.

Hồng Chí Vĩ lên tiếng khen ngợi: “Nhìn hình dáng này, ngửi mùi vị này là biết quả cà này chắc chắn ăn rất ngon rồi, để tôi nếm thử xem.”

Giang Phong cũng cười, gật đầu nói: “Tối nay có nhiều khách như vậy, tôi thấy gần như là bàn nào cũng gọi món này, như vậy là đã thấy tay nghề nướng cà của dì Tiền chắc chắn là có tiếng rồi, hương vị ngon không thể nghi ngờ.”

Hai người thổi phồng lên như vậy khiến Tiền Tư Tư có chút vui vẻ trong lòng, hỏi: “Hai người uống bia gì, tôi đi lấy cho hai người!”

Ăn đồ nướng không uống bia cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó, có gì lát nữa gọi tài xế tới lái xe hộ là được rồi.

Thế là, Giang Phong cũng không khách khí nữa: “Vậy làm phiền chị Tiền, tôi không có yêu cầu gì, bia hãng nào cũng được.”

Hồng Chí Vĩ cũng vội vàng gật đầu theo: “Tôi cũng vậy.”

Tiền Tư Tư thấy thế liền đi lấy hãng bia bán chạy nhất cho hai người.

Ăn mấy xiên nướng, uống mấy ngụm bia, lúc này, Giang Phong mới hỏi: “Chị Tiền, quán đồ nướng của hai người bình thường kinh doanh tới mấy giờ thì đóng cửa vậy?”

Tiền Tư Tư nói: “Bình thường đều làm tới khoảng một giờ sáng, nếu có khách không rời đi thì vẫn sẽ phục vụ tiếp, thỉnh thoảng phải tới hai, ba giờ sáng mới đóng cửa.”

Giang Phong cảm khái nói: “Thật sự rất vất vả.”

“Bây giờ đã coi là tốt rồi, trước đây mẹ tôi một mình mở tiệm, phần lớn công việc trong quán nướng đều là một mình bà làm, mỗi ngày chỉ ngủ bốn, năm tiếng, thật đúng là không biết bà làm thế nào để sống qua ngày.” Tiền Tư Tư nói tới đây, trong lòng lại hận cha đẻ mình tới nghiến răng.

Hồng Chí Vĩ nhìn Tiền Tư Tư, trong lòng đã hạ quyết tâm, bình thường phải đi làm thì thôi, đợi tới cuối tuần không cần đi làm, hắn sẽ ở quán nướng này cho tới giờ đóng cửa mới về nhà.

Tiếp đó, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, thỉnh thoảng lại uống vài ngụm bia.

Trong lúc đó, Tiền mẫu cũng bớt chút thì giờ kính hai người một chén rượu, cảm ơn bọn hắn tối nay đã vất vả.

Nói tóm lại, tối nay là lần đầu tiên Hồng Chí Vĩ và Tiền Tư Tư tiếp xúc, cũng tính là tương đối thành công.

Có lẽ là biểu hiện của Hồng Chí Vĩ không tệ, thái độ Tiền Tư Tư đối với hắn cũng không còn kháng cự như lúc mới gặp mặt, mặc dù vẫn còn cách rất xa mức độ có thể tiếp nhận hắn thành bạn trai của mình, nhưng chỉ cần Hồng Chí Vĩ kiên trì, chắc chắn sẽ có ngày ôm được mỹ nhân về nhà. Ngày hôm sau.

Giang Phong ăn sáng xong liền lái xe tiếp tục đi về phía bắc.

Tới tận mười giờ tối mới chạy tới thủ đô.

Bởi vì Giang Phong đã làm thẻ thông hành ở tuyến trên, cho nên một đường đi rất thuận lợi.

Sau khi ăn cơm tối, thuê phòng, giải quyết xong mọi chuyện thì đã là rạng sáng.

Chương 462: Giới Thiệu Người Mai Mối Cho Tôi Là Có Ý Gì? (2)

Trước khi đi ngủ, Giang Phong thử tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Hiệu trưởng Cổ một lần, một làn sóng vô hình lập tức quét ngang mọi thứ, nháy mắt đã bao phủ khắp ngàn dặm, từ tấm ảnh chân dung nữ thần tốc lướt qua, cuối cùng dừng lại ở một tấm chân dung:

【 Danh tính 】: Du Kinh Hồng

【 Tuổi tác 】: 52 tuổi

【 Chiều cao 】: 165cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Gia đình khá giả, cha mẹ đều là thành phần trí thức cao

【 Sở thích cá nhân 】: Tính cách kiên định, quả quyết, đầu óc sáng suốt, tương đối độc lập, quyết định mọi chuyện không cần thương lượng cùng người khác, biết chính mình muốn cái gì, cũng biết nên từ chối cái gì. Thích tự do, không bị ràng buộc trong cuộc sống, thích thăm dò giới hạn diễn xuất của mình trong các loại nhân vật khác nhau, đồng thời suy ngẫm trăm vị nhân sinh

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Hơi...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 77 (tình cảm vợ chồng 72 + môn đăng hộ đối 78 + Quan hệ gia đình 81)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 87 (tình cảm vợ chồng 88 + môn đăng hộ đối 86 + Quan hệ gia đình 87)

Thấy tài liệu đối tượng xứng đôi này, Giang Phong hơi kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Du Kinh Hồng này cũng được coi là minh tinh truyền hình điện ảnh nổi tiếng, mặc dù địa vị trong giới diễn xuất không thể so được với hiệu trưởng Cổ, nhưng cũng coi như là một tiền bối nổi tiếng trong vòng diễn xuất.

Hơn nữa, vì cô từng ở trường điện ảnh dạy học cho nên người trong vòng cũng gọi cô là cô giáo Du.

Hiệu trưởng Cổ lúc còn trẻ là mỹ nam có tiếng, mà cô giáo Du cũng được xem như hoa khôi trong giới điện ảnh thời đại đó, cũng là người đẹp từ nhỏ, hai người tuấn nam mỹ nữ, vẫn rất xứng đôi.

Giang Phong hôm nay lái xe mười mấy tiếng, lúc này đã cảm thấy hơi buồn ngủ, cộng thêm tư liệu của cô giáo Du quá dài, hắn cũng không định xem xong mới ngủ, mà muốn ngủ trước rồi tính sau.

Không phải người dễ mất ngủ chính là tốt như vậy, nói ngủ là có thể ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau.

Lúc Giang Phong tỉnh lại đã là hơn chín giờ sáng, rửa mặt ăn sáng xong, hắn mới chậm rãi mở tư liệu của cô giáo Du lên cẩn thận xem.

Xem xét xong cái này cũng đã mất trọn vẹn hơn một giờ, đây là đã thông qua tài liệu tóm gọn, điều này cũng cho thấy cô giáo Du không còn trẻ nữa, trải nghiệm cuộc sống đủ phong phú.

Nhìn xong tư liệu của cô giáo Du, Giang Phong liền bắt đầu suy nghĩ nên dùng phương thức nào để liên hệ với cô.

Cách làm hữu hiệu nhất đương nhiên là mời đại thiếu Thủ đô, Tưởng Quý Đông tới giới thiệu, nhưng vì chút chuyện nhỏ này mà đi quấy rầy Tưởng đại thiếu thì hiển nhiên có chút không thích hợp.

Dù sao thì hai người cũng chỉ vừa mới kết bạn thông qua anh Long, quan hệ vẫn chưa thân thiết tới mức độ đó.

Cũng may mạng lưới quan hệ của Giang Phong hiện tại rất rộng, trong số bạn bè quen thân có thể tìm ra một đống lớn người có thể liên hệ với cô giáo Du, hơn nữa, còn đều là những tồn tại cô giáo Du không thể không nể tình.

Hơi trầm tư một chút, Giang Phong cuối cùng cũng tìm ra được người phù hợp nhất.

Người này không ai khác chính là minh tinh tuyến một xuất thân từ Quế tỉnh, Phạm Tiểu Lệ.

Giang Phong và Phạm Tiểu Lệ gặp nhau, nguồn gốc là từ hôn lễ của Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn, lúc ấy, Phạm Tiểu Lệ là thủ lĩnh của đoàn chị em, sau đó Giang Phong còn tác hợp cô cùng thủ lĩnh của đoàn anh em, phú gia công tử Ngô Minh, ngay tại hiện trường.

Hiện nay, Ngô Minh và Phạm Tiểu Lệ đã xác lập quan hệ yêu đương, chính là thời điểm thân mật như keo sơn.

Phạm Tiểu Lệ là diễn viên đường đường chính chính tốt nghiệp ở trường điện ảnh thủ đô, có thể coi là sư xuất đồng môn với Du Kinh Hồng, dùng mối quan hệ này đương nhiên thích hợp.

Là người rất phù hợp để mời làm trung gian.

Sau khi suy tính kỹ càng, Giang Phong liền gọi điện thoại cho Phạm Tiểu Lệ.

“Giang đại sư, buổi sáng tốt lành!” Điện thoại vừa kết nối, tiếng chào hỏi của Phạm Tiểu Lệ liền vang lên.

Giang Phong hỏi: “Chị Phạm, gọi cho chị vào thời gian này không quấy rầy đến chị chứ?”

Phạm Tiểu Lệ vội vàng nói: “Không quấy rầy, gần đây tôi không có nhận công việc nào mới, từ sáng đến tối đều cực kỳ rảnh rỗi.”

Giang Phong đương nhiên hiểu tại sao lại như vậy, Phạm Tiểu Lệ hiện tại đang trong đỉnh cao sự nghiệp, tự nhiên không thể có

chuyện không có vai diễn nào được, sở dĩ không nhận diễn, tám chín phần mười là vì muốn ở cùng Ngô Minh.

Cho nên, nghe Phạm Tiểu Lệ nói như vậy, Giang Phong liền cười chúc mừng: “Chị Phạm, chúc mừng chị, xem ra chuyện tốt của chị và anh Minh đã sắp tới rồi!”

Phạm Tiểu Lệ cảm kích nói: “Đều là nhờ công lao của Giang đại sư.”

Lời nói này của cô cũng không hề dối lòng chút nào, nếu như không có sự hỗ trợ của Giang đại sư, trong hôn lễ của Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn, kể cả cô có hảo cảm với Ngô Minh thì hai người họ cũng chắc chắn không thể thành cặp được.

Chương 463: Giới Thiệu Người Mai Mối Cho Tôi Là Có Ý Gì? (3)

Giang Phong khiêm tốn cười: “Chị Phạm không cần khách khí, đây là duyên phận giữa chị và anh Minh, tôi chỉ là thuận tiện đẩy thuyền mà thôi.”

Phạm Tiểu Lệ cũng không treo câu cảm ơn bên miệng mãi, chờ hai người đi lĩnh giấy chứng nhận rồi sẽ chuẩn bị cho Giang đại sư một phần đại lễ, như này còn tốt hơn so với một vạn câu cảm ơn nhiều.

Tiếp đó, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên vài câu.

Lúc này, Phạm Tiểu Lệ mới hỏi: “Giang đại sư gọi điện cho tôi có phải có chuyện gì không?”

Giang Phong đáp: “Thật đúng là có chuyện muốn nhờ chị một chút.”

Phạm Tiểu Lệ lập tức cam kết: “Có việc gì cậu cứ nói thẳng, có thể giúp đỡ thì dù bận tôi cũng sẽ không từ chối.”

Giang Phong hỏi: “Chị Phạm, nghe nói cô Du Kinh Hồng là đồng môn của chị? Quan hệ giữa hai người như thế nào vậy?”

“Đúng vậy, Du Kinh Hồng đúng là sư tỷ đồng môn của chị, quan hệ của chị và sư tỷ Du cũng không tệ.”

Nói tới đây, trong lòng Phạm Tiểu Lệ hơi động, hỏi: “Giang đại sư, sư tỷ Du vẫn còn đang độc thân, chẳng lẽ cậu muốn làm mai mối giúp sư tỷ Du?”

Giang Phong cười nói: “Không sai, tôi quả thực có ý nghĩ này, cho nên muốn nhờ Chị Phạm hỗ trợ làm người trung gian, cho tôi cơ hội được gặp cô Du một lần.”

Phạm Tiểu Lệ nghe vậy thì mặt đầu hưng phấn, nói: “Giang đại sư, không nói gạt cậu, tôi vốn định giới thiệu cậu cho sư tỷ Du rồi, chỉ là đoạn thời gian trước sư tỷ Du vẫn luôn phải quay phim, cho nên không rảnh để nói chuyện việc này.

Vậy mà giờ Giang đại sư lại nhắc tới chuyện này trước, tôi sẽ lập tức gọi điện cho sư tỷ Du ngay đây, xem chị ấy quay xong bộ phim đầu năm kia chưa. Nếu như đã đóng máy, tôi sẽ lập tức giới thiệu cậu cho chị ấy.”

Giang Phong ha ha cười: “Vậy thật đúng là trùng hợp, thế trước chị cứ gọi điện cho cô Du đi nhé!”

“Được, vậy tôi cúp máy trước đây, hỏi rõ ràng xong tôi sẽ gọi điện lại cho cậu sau.”

“Ừm, được.”

...

Thành phố Quảng Đông, tại một biệt thự sang trọng nào đó.

Phạm Tiểu Lệ cúp điện thoại của Giang đại sư xong liền hào hứng gọi điện cho sư tỷ Du của mình.

Điện thoại vừa kết nối, Phạm Tiểu Lệ liền hỏi: “Sư tỷ Du, bộ phim kia của chị đã quay xong chưa?”

Du Kinh Hồng cười nói: “Quay xong rồi, chị nghỉ hơn một tuần lễ rồi, vừa mới hồi phục sức lực được một chút, em bây giờ tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện quay phim với chị.”

Phạm Tiểu Lệ cười nói: “Được, em không đề cập tới chuyện quay phim nữa, lần này em gọi điện thoại cho sư tỷ là muốn giới thiệu cho chị một người hết sức đặc biệt.”

Du Kinh Hồng nghi ngờ hỏi: “Người hết sức đặc biệt? Đặc biệt thế nào?”

Phạm Tiểu Lệ vừa cười vừa nói: “Cậu ấy là một người mai mối, chuyên môn mai mối cho người khác, có phải là rất đặc biệt hay không?”

Du Kinh Hồng mắng một tiếng: “Cái con nhỏ này, quanh co lòng vòng nói xấu tôi đấy à?”

Phạm Tiểu Lệ cười ha ha: “Không có, sư tỷ đừng hiểu lầm, em không có ý này đâu!”

Du Kinh Hồng cười mắng: “Vậy giới thiệu người mai mối cho tôi là có ý gì?”

Phạm Tiểu Lệ thật vất vả mới dừng cười được, nghiêm túc nói: “Sư tỷ, người mai mối em giới thiệu cho chị này không phải người mai mối bình thường, mà là một người mai mối có năng lực đặc biệt.”

Du Kinh Hồng im lặng một hồi, sau đó lên tiếng: “Cho nên, người em gái tốt của chị, em là đang hi vọng người sư tỷ này đi xem mắt có đúng không?”

Phạm Tiểu Lệ nói: “Sư tỷ, chị không nên có thành kiến với chuyện xem mắt như vậy chứ, chị biết đấy, chuyện yêu đương gần nhất của em thật ra cũng có thể nói là do người mai mối này tác hợp mà thành.”

Du Kinh Hồng kinh ngạc nói: “Không phải chứ? Cuộc tình của em còn có dưa lớn như vậy sao?”

Phạm Tiểu Lệ không trả lời mà hỏi lại: “Sư tỷ, ca sĩ Tiêu Mẫn, chỉ hẳn là biết chứ?”

Du Kinh Hồng gật đầu nói: “Biết, nhưng không quen.”

Phạm Tiểu Lệ nói tiếp: “Cô ấy với em là đồng hương, cũng là một trong những người bạn tốt nhất trong vòng nghệ sĩ của em, đầu năm em nhận lời mời tham gia hôn lễ của cô ấy với Uông tổng của tập đoàn Uông thị kia, làm người đứng đầu đoàn chị em...”

Tiếp đó, Phạm Tiểu Lệ liền kể lại chi tiết chuyện cô tham gia hôn lễ của Tiêu Mẫn một lần.

Trong đó, trọng điểm là giới thiệu về Giang đại sư, nói ra toàn bộ những thông tin mà cô biết rõ liên quan tới Giang đại sư.

Du Kinh Hồng nghe đến kinh ngạc, khó tin nói: “Trên đời này còn có người mai mối trâu bò vậy sao?”

Phạm Tiểu Lệ nói: “Nếu như không phải em đã tự mình trải qua, thì em cũng không tin rằng trên đời này có thể có người mai mối trâu bò như vậy, thật ra em đã sớm muốn giới thiệu người ta cho sư tỷ rồi, chỉ là trước đó chị vẫn luôn bận quay phim, cho nên em cũng không vội nhắc tới chuyện này.”

Du Kinh Hồng nói: “Đứa sư muội này vẫn còn có lòng đấy.”

Phạm Tiểu Lệ nói tiếp: “Vừa đúng lúc, lúc nãy Giang đại sư có gọi điện cho em, nói với em muốn giới thiệu cho chị một đối tượng, biết chị với em là sư xuất đồng môn, liền nhờ em tới làm người giới thiệu ở giữa.”

Chương 464: Giới Thiệu Người Mai Mối Cho Tôi Là Có Ý Gì? (4)

Mặc kệ bản thân có tâm tư xem mắt hay không, sư muội đã mở miệng, tất nhiên cô phải cho sư muội mình mặt mũi này, cho nên Du Kinh Hồng không hề do dự, trực tiếp đáp: “Đã hiểu rồi, sư muội cứ bảo vị Giang đại sư kia trực tiếp liên hệ với chị đi!”

Phạm Tiểu Lệ đạt được đáp án mong muốn, liền chân thành nói: “Sư tỷ, vị Giang đại sư này có năng lực suy tính nhân duyên được rất nhiều người công nhận là không ai sánh bằng, đối tượng cậu ấy giới thiệu cho chị, hi vọng chị có thể coi trọng, đừng bỏ qua

một mối nhân duyên tốt đẹp.”

“Được, chị hiểu, không cần biết cậu ta giới thiệu cho chị đối tượng gì, chị đều sẽ cân nhắc thật kỹ.”

“Ừm, vậy em cúp máy trước đây.”

“Được rồi, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

Chờ cúp điện thoại xong, Du Kinh Hồng cũng sinh ra hứng thú không nhỏ đối với cuộc gặp mặt sắp tới cùng Giang đại sư, liền lên mạng lục soát thông tin của người này thử.

Mấy phút đồng hồ sau, một số điện thoại lạ gọi tới, số điện thoại hiển thị là thuộc về Quế tỉnh, đây chính là vị Giang đại sư mà sư muội giới thiệu kia.

Thế là, Du Kinh Hồng liền ấn nhận điện thoại.

Một giọng thanh niên trẻ vang lên: “Cô Du, xin chào, tôi là Giang Phong.”

Du Kinh Hồng cũng khách khí chào lại: “Giang đại sư, xin chào, nghe đại danh đã lâu!”

Hai người khách sáo vài câu, sau đó Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề chính, nói: “Cô Du, mục đích em tìm cô, chắc hẳn Chị Phạm đã đề cập với cô rồi, bây giờ em đang ở thủ đô, không biết cô Du có tiện gặp mặt cùng em nói chuyện không?”

Du Kinh Hồng nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn sảng khoái đáp: “Giang đại sư, ra ngoài thì phải võ trang đầy đủ, hơn nữa, tỷ lệ bị fans hâm mộ nhận ra cũng rất lớn, cậu không chê phiền thì tới nhà tôi đi!”

Giang Phong cười đáp: “Không phiền, có thể được tới nhà cô Du là vinh hạnh của em.”

Du Kinh Hồng cười nsoi: “Vậy cậu thêm wechat của tôi, tôi gửi định vị cho cậu.”

“Được, wechat là cùng số với điện thoại sao?”

“Đúng vậy.”

“OK, em đã thêm rồi, chị chấp nhận là được.”

“Ừm, tôi nhìn thấy rồi, để tôi gửi định vị cho cậu.”

“Vâng, vậy em cúp trước đây, lát nữa gặp.”

“Được, lát nữa gặp.”

Chờ cúp điện thoại rồi, Du Kinh Hồng liền bắt đầu thu dọn phòng, quét dọn vệ sinh, cũng may bình thường cô cũng rất thích sạch sẽ, trong phòng vốn đã gọn gàng rồi, chỉ dọn dẹp đơn giản một chút là được.

Sau đó liền đi tắm rửa thay quần áo.

Chuẩn bị bánh ngọt, đĩa trái cây, pha trà kĩ càng, làm tốt công tác chuẩn bị.

Chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ xong thì Giang Phong cũng đến.

Lúc hai người gặp mặt đều có loại cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Trong mắt Du Kinh Hồng, vị Giang đại sư trước mặt này thật sự là trẻ tuổi quá mức, nếu như không phải sư muội cô đã tiêm mũi dự phòng trước, cộng thêm cô đã lên mạng tra tư liệu của hắn, thì cô cũng không thể tin nổi một đứa trẻ nhỏ tuổi soái khí như vậy lại là Giang đại sư đại danh truyền xa.

Còn ở trong mắt Giang Phong, đại mỹ nữ dáng người nở nang, có vòng ngực hoàn mỹ, tỉ lệ mông eo kinh người, khí chất trưởng thành trước mặt này thoạt nhìn cũng chỉ mới ba, bốn mươi tuổi, thật không thể tin được cô năm nay đã năm mươi hai tuổi rồi.

Không hổ là được toàn bộ cộng đồng mạng xã hội tán dương là nữ thần không già đi, đúng là danh bất hư truyền mà!

Giang Phong không hề tới tay không, hắn cầm mấy túi đồ, trong đó có lá trà, có long nhãn, có trái cây tươi, còn có hai hộp sushi và hai

ly trà sữa.

“Giang đại sư, cậu thật đúng là khách khí quá rồi, cậu đến là được rồi, sao còn mang nhiều quà như thế làm gì?”

“Đều không phải là thứ gì đáng tiền, nhìn thời gian cũng gần trưa rồi, ra ngoài ăn cơm cũng không tiện, liền tiện đường mua hai hộp sushi và hai cốc trà sữa làm bữa trưa, không biết cô Du có ăn được cái này hay không?”

“Ha ha, vẫn là Giang đại sư chu đáo, tôi vốn định mang chút bánh ngọt ra chiêu đãi cậu, bây giờ có thêm sushi và trà sữa, lại càng thêm hoàn hảo!”

Trong lúc nói chuyện, Du Kinh Hồng mang ra một đôi dép lê cho Giang Phong.

Giang Phong thay dép xong, lại đến bồn rửa tay rửa sạch tay, sau đó mới chào hỏi Du Kinh Hồng đang ngồi trước khay trà.

Du Kinh Hồng một bên rửa trà pha trà, một bên chào hỏi: “Giang đại sư, những cái này đều là bánh ngọt tự tay tôi làm, cậu nếm thử xem mùi vị thế nào?”

Giang Phong cười nói: “Mấy món bánh ngọt này thoạt nhìn cũng không tệ, không nghĩ tới cô Du còn am hiểu bếp núc như vậy!”

Du Kinh Hồng lắc đầu cười: “Tôi không tính là am hiểu chuyện bếp núc đâu, thích cho nên học làm vài món bánh ngọt mà thôi!”

Giang Phong khẽ cười: “Làm bánh ngọt cũng rất tốt, sạch sẽ, nếu như đại mỹ nữ như cô Du đây cũng giống như những đầu bếp người đầy dầu mỡ ngoài kia, vậy chẳng phải là phá hư phong cảnh sao?”

Lời này chọc cho Du Kinh Hồng buột miệng bật cười: “Thật không hổ là người mai mối, nói chuyện êm tai như vậy.”

“Lời của em đây là lời thật tâm.”

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong nếm thử một miếng bánh quế, miếng bánh vừa vào miệng đã như tan ra, hương vị thơm ngọt

ngon miệng, mùi hoa quế thơm ngát nồng đậm tỏa ra, khiến hắn không nhịn được liên tục khen:

“Cô Du, tay nghe của cô thật đúng là tuyệt vời mà, so với những thợ làm bánh chuyên nghiệp nổi tiếng kia cũng không kém là bao.”

Chương 465: Có Thể Bôi Đen Cổ Hiệu Trưởng Chỉ Có Mặt Trời.

Đế Đô.

Nhà Du Kinh Hồng.

Trên khay trà, bày một số bánh ngọt tinh xảo, đĩa trái cây, Sushi cùng với trà sữa.

Ngoài ra, Du Kinh Hồng còn pha một ấm trà Trần Niên Phổ Nhị có giá trị không nhỏ.

Hai người vừa ăn uống vừa nói chuyện phiếm, khách sáo một chút sau đó mới từ từ đi vào vấn đề chính.

"Giang đại sư, chuyện cậu làm mai mối tôi đã nghe sư muội của tôi nói rồi, cậu là vô sự không lên Điện Tam Bảo, lần này tới tìm tôi là muốn giới thiệu đối tượng cho tôi sao?" Du Kinh Hồng hỏi.

Giang Phong gật đầu cười nói: "Đúng vậy, em quả thật là có ý này, sau khi em tính toán, phát hiện cô giáo Du cùng với khách hàng cao cấp của em vô cùng xứng đôi, cho nên em mới mạo muội tìm tới cửa."

Du kinh Hồng đối với năng lực thôi toán nhân duyên của Giang Phong rất hiếu kỳ, nghe vậy hỏi: "Giang đại sư, không biết vị khách hàng chất lượng tốt mà cậu nói kia, tôi có quen biết sao?"

"Ông ấy là vua màn ảnh nổi tiếng trong giới giải trí các cô, cô đương nhiên là quen biết ông ấy."

Nói tới chỗ này, Giang Phong thở dài một hơi: "Đáng tiếc các cô ở trong làng giải trí lăn lộn nhiều năm như vậy, lại một lần cũng

chưa từng hợp tác qua, thực sự là rất tiếc nuối. Nếu không bằng với độ xứng đôi của cô với ông ấy, cũng không cần em đến đây thay các cô bắt cầu dắt mối, chính các cô cũng có thể tiến tới với nhau rồi."

Du Kinh Hồng nghe vậy mắt đẹp trừng lớn, không nhịn được hỏi: "Giang đại sư, cậu nói vua màn ảnh là vị nào?"

Giang Phong không có ý kích thích cô, trực tiếp trả lời: "Vị vua màn ảnh mà em nói đến chính là nhà từ thiện lớn nhất trong ngành giải trí các cô, hiệu trưởng Cổ nổi danh."

Du Kinh Hồng chợt hiểu ra: "Hóa ra là hắn!"

Lúc này, thông tin về Cổ hiệu trưởng không ngừng lóe lên trong đầu Du Kinh Hồng, ở độ tuổi này chỉ lớn hơn cô một tuổi, xuất đạo vẫn không có người sớm đồng hành, cô là cực kỳ bội phục.

Giang Phong mỉm cười nói: "Cô giáo Du, thông tin của Cổ hiệu trưởng, chắc hẳn không cần em lại qua giới thiệu nhỉ?"

Du Kinh Hồng nhấp một hớp trà sữa, cười nói: "Cái này xác thực không cần giới thiệu nhiều, Cổ hiệu trưởng ở trong vòng danh tiếng không có ai không biết, hắn là hình mẫu trong giới giải trí chúng tôi, là tấm gương chúng tôi học tập."

Giang Phong ăn miếng hoa quả, kính nể nói: "Cổ hiệu trưởng rất tốt, đúng là ba ngày ba đêm cũng nói không hết, ông ấy âm thầm làm từ thiện nhiều năm như vậy mà không đòi hỏi bất cứ cái gì. Có hơn 130 trường tiểu học hy vọng, để hàng trăm ngàn trẻ em vùng núi được lợi.

Chỉ là số việc thiện được truyền thông lộ ra ánh sáng đếm không xuể, mà một số việc chưa được phơi bày thì không biết có bao nhiêu. Hiệu trưởng Cổ là một nhà từ thiện chân chính, không phải loại tiểu nhân lợi dụng chiêu bài từ thiện để kiếm danh lợi.

Ánh mắt của quần chúng là sáng như tuyết, bất kể ngôi sao trong làng giải trí đều sẽ có antifan, nhưng hiệu trưởng Cổ nhất định là một trong những người có ít antifan nhất. Giống như fan của hiệu trưởng Cổ nói, có thể bôi đen được hiệu trưởng Cổ, chỉ có mặt

trời!"

Du Kinh Hồng gật đầu, khá là cảm khái nói: "Hiệu trưởng Cổ có tài có đức, nếu như trong làng giải trí chúng tôi có nhiều người như hắn, ít đi một số người tranh giành đoạt lợi, danh tiếng của chúng tôi cũng sẽ không đến nỗi hội kém như vậy."

Giang Phong thở dài nói: "Kỳ thực các ngành các nghề, đều không thể thiếu những người tranh danh đoạt lợi này, chỉ là làng giải trí độ quan tâm tương đối cao, cho nên mới đứng mũi chịu sào mà thôi.

Cô giáo Du cô cũng rất tốt, cho tới nay chỉ coi mình là lựa chọn nghề diễn viên này là người bình thường, ở trên màn ảnh có thể làm cho mình chói lọi, một khi rời khỏi màn ảnh, lại hi vọng bị quan tâm càng ít càng tốt. Nhẹ giống như mây gió, không có bất kỳ chủ nghĩa thực dụng nào, ở trong làng giải trí táo bạo bây giờ người như vậy cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay thôi."

Du Kinh Hồng xua tay cười nói: "Giang đại sư cậu quá khen rồi, theo như những gì người trẻ các cậu nói, tôi đây là không có lòng cầu tiến, thuần túy là tại bày nát đây!"

"Cô giáo Du cô quá khiêm nhường rồi!"

Giang Phong ăn một miếng Sushi, trực tiếp hỏi: "Cô giáo Du, cô thấy Cổ hiệu trưởng như thế nào? Nếu như cảm thấy ổn, em liền giúp các cô hẹn thời gian gặp mặt nói chuyện, nếu như cảm thấy không thích hợp, vậy em cũng không lãng phí thời gian của các cô nữa."

Du Kinh Hồng không có vội vã trả lời có thể hay không, mà là nói: "Giang đại sư, tôi nghe sư muội của tôi nói năng lực thôi toán nhân duyên của cậu không ai bằng, còn nói cho tôi không ít ví dụ điển hình. Không biết tôi có cái phúc phận có thể tận mắt chứng kiến năng lực này không?"

Hôn nhân là một trong những việc quan trọng nhất của đời người, nếu như Du Kinh Hồng có thể kiên trì đến hơn 50 tuổi còn chưa kết hôn, liền có thể biết thái độ đối với hôn nhân của cô ấy là thà ít chứ không lung tung.

Trước khi tìm được đối tượng kết hôn lý tưởng, cô ấy tình nguyện độc thân cũng không muốn tìm người thích hợp qua lại.

Chương 466: Có Thể Bôi Đen Cổ Hiệu Trưởng Chỉ Có Mặt Trời. (2)

Bây giờ phải đưa ra một quyết định quan trọng như vậy, dù cho trước mắt vị Giang đại sư này là do sư muội thân thiết giới thiệu cho cô, Du Kinh Hồng có cơ hội cũng muốn đích thân nghiệm chứng một lần. Năng lực được đồn đại là thần kỳ hắn có thực là lợi hại như vậy không?

Giang Phong nghe thấy dây cung biết nhã ý, lúc này cười nói: "Cô giáo Du đã có hứng thú, vậy em liền cho cô thấy. Sẽ mất nhiều thời gian để xác minh tương lai, vậy nên chúng ta liền xác minh một chuyện của quá khứ, cô xem có thể không?"

Du Kinh Hồng liền vội vàng gật đầu nói: "Đương nhiên có thể."

Giang Phong tự tin cười nói: "Vậy thì mời Cô giáo Du cung cấp các ứng cử viên, và cung cấp cho em tên các cặp đôi mà cô biết nhưng em không biết. Nếu như không biết ngày sinh tháng đẻ của bọn họ, cũng có thể dùng số giấy căn cước hoặc là số điện thoại để thay thế, em sẽ tính tình trạng hôn nhân của họ cho cô."

Du Kinh Hồng vừa nghe đã phấn khích. Trước đó, khi sư muội gọi điện thoại cho của cô, cô ấy cũng đã nói với cô về khả năng này của Giang đại sư. Lúc đó, cô đã vô cùng sửng sốt khi nghe được, không thể tin được trên đời này còn có người có năng lực như vậy.

Bây giờ, rốt cuộc có thể tự mình nghiệm chứng một phen, Du Kinh Hồng tự nhiên là nóng lòng muốn thử.

Thế là, cô ngay lập tức cung cấp cho Giang Phong tên và số điện thoại của ba cặp đôi.

Trong ba cặp đôi này có một cặp đôi thân thích trong nhà cô, còn có một người là bạn học có quan hệ tốt trường cấp 3, người cuối cùng là nhân viên hậu trường trong vòng.

Sau khi Giang Phong lấy được tên và số điện thoại của ba cặp đôi, liền trước tiên xem điểm số xứng đôi cho bọn họ một cái, sau đó quan sát đánh giá hôn nhân giữa họ. Nhìn bề ngoài chỉ thấy hắn bấm ngón tay tính toán, liền không nhanh không chậm nói từng người.

Du Kinh Hồng an tĩnh nghe, sau đó càng nghe càng giật mình, bởi vì theo như cô biết, những lời nhận xét của Giang đại sư có thể nói là từng câu nói đều đúng điểm mấu chốt, thậm chí so với hiểu biết của cô còn rõ ràng hơn.

Đợi Giang đại sư nhận xét lần lượt ba cặp đôi xong, Du Kinh Hồng đã king ngạc như gặp người trời..

Nghe nói cùng với tự mình trải qua, đúng là khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Giang đại sư, tôi hoàn toàn bị thuyết phục, năng lực tính hôn nhân của cậu quả thật là vô địch rồi!"

Du Kinh Hồng rót cho Giang Phong một chén trà, vẻ mặt cảm khái nói: "Khó trách vị sư muội kia của tôi đối với cậu tôn sùng như vậy, nếu như tôi có thể sớm quen biết người như Giang đại sư, làm sao đến mức bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn độc thân chứ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Cô giáo Du, đổi góc độ của cô ngẫm lại, cả thế giới mấy tỉ người, người có thể gặp được người mai mối như em thì có bao nhiêu người đây?"

Du Kinh Hồng bật cười nói: "Giang đại sư cậu nói đúng, tôi có thể ở trong biển người mênh mông gặp được một người mai mối như cậu, đã là chuyện cực kỳ may mắn rồi, nếu như lại càng tham lam thì không được rồi."

Giang Phong cười nói: "Như vậy, chúng ta trở về chủ đề trước, cô thấy Cổ hiệu trưởng như thế nào?"

Du Kinh Hồng lần này không do dự nữa, trực tiếp gật đầu nói: "Tôi tin vào năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, nếu như cậu muốn thay tôi cùng với Cổ hiệu trưởng bắt cầu dắt mối, tôi đương nhiên sẽ không cự tuyệt."

Giang Phong nhấp ngụm trà, nói ra: "Cảm ơn đã tín nhiệm, Cô giáo Du cô yên tâm, theo tính toán của em, cô cùng với Cổ hiệu trưởng rất tương xứng, các cô kết hôn sẽ hạnh phúc cả đời."

Du Kinh Hồng nghe được trong lòng cao hứng, cười đến con mắt đều híp lại.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Cô giáo Du, Giang Phong cũng không lãng phí thời gian, rèn sắt khi còn nóng nói: "Cô giáo Du, chọn ngày không bằng gặp mặt, cô đã cảm thấy Cổ hiệu trưởng không tệ, vậy em hiện tại liền gọi điện thoại cho ông ấy, hỏi lộ trình của ông ấy, xem thử ngày nào thích hợp sắp xếp hai người gặp mặt nhau."

"Được, vậy cậu đến thư phòng gọi đi!"

Giang Phong nói tiếng cám ơn, liền đứng dậy đi vào thư phòng của cô.

Du Kinh Hồng sợ hắn đóng cửa thấy xấu hổ, còn đặc biệt theo tới giúp hắn đóng cửa lại.

Giang Phong một vừa quan sát thư phòng tràn đầy hương mực, một bên gọi điện thoại cho Cổ hiệu trưởng.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền hỏi: "Cổ hiệu trưởng, ông bây giờ nói chuyện có tiện không?"

"Giang đại sư, cậu chờ một chút."

Nửa phút sau, Cổ hiệu trưởng mới lên tiếng: "Giang đại sư, hiện tại thuận tiện nói chuyện, có chuyện gì cậu cứ việc nói."

Giang Phong biết ông ấy có thể là đang bận, liền nói tóm tắt: "Là như vậy, tôi đã tìm được đối tượng thích hợp cho ông rồi, cô ấy cũng là người trong giới giải trí các ông, chỉ nhỏ hơn ông một tuổi, tên là Du Kinh Hồng, ông chắc là biết chứ?"

Cổ hiệu trưởng bật thốt lên: "Chính là Kinh Hồng tiên tử trong {{Tiểu Lý Phi Đao}} sao?"

Giang Phong cười nói: "Chính là cô ấy, thông tin của cô ấy chắc

cũng không tôi giới thiệu qua đâu nhỉ?"

Chương 467: Có Thể Bôi Đen Cổ Hiệu Trưởng Chỉ Có Mặt Trời. (3)

Cổ hiệu trưởng cười nói: "Nếu như là cô ấy thì không phải giới thiệu gì nhiều, tuy rằng tôi với cô ấy chưa từng hợp tác với nhau, nhưng cô ấy cũng rất nổi tiếng trong ngành chúng tôi, tôi thường xuyên nghe các đạo diễn và diễn viên hợp tác với cô ấy nhắc qua, cũng coi như là là quen thuộc."

Giang Phong nghiêm túc nói: "Cổ hiệu trưởng, theo sự tính của tôi, ông cùng với Cô giáo Du là một đôi rất xứng đôi vừa lứa, các ông nếu như kết hôn, nhất định sẽ hạnh phúc."

Cổ hiệu trưởng mỉm cười nói: "Với ánh mắt của Giang đại sư, tôi tự nhiên là tin."

Giang Phong nói: "Cổ hiệu trưởng, tôi biết ông là người bận bịu, không muốn trì hoãn nhiều thời gian của ông, tôi bây giờ đang ở nhà Cô giáo Du ở Đế Đô, vừa nãy tôi đã giới thiệu ông với cô ấy rồi, cô ấy đồng ý gặp mặt nói chuyện với ông, không biết ông chừng nào thì có thời gian?"

Cổ hiệu trưởng nghe vậy có phần bất ngờ, lập tức trầm ngâm một chút, nói: "Vừa vặn ba ngày nữa tôi có việc phải bay đến Đế Đô, anh hỏi Cô giáo Du một chút, nếu như có thể thì sắp xếp lúc đó gặp mặt thì như thế nào?"

Giang Phong cười nói: "Không cần hỏi đều là không có vấn đề, Cô giáo Du cũng không có bận rộn giống như ông."

Cổ hiệu trưởng cười nói: "Tôi cũng không muốn bận rộn như vậy, chỉ là nhiều người cần tôi như vậy, tôi không thể không bận rộn."

Giang Phong đương nhiên hiểu ý của ông ấy trong lời này, điện ảnh Hongkong sa sút, từ lâu đã không còn phải Hollywood phương đông ngày xưa, doanh thu phòng vé thấp, sản xuất phim không ngừng giảm sút, một lượng lớn diễn viên và nhân viên bị chèn ép

mất việc, rất nhiều cựu diễn viên phải chuyển nghề để kiếm sống.

Cổ hiệu trưởng với tư cách là hội trưởng Hiệp hội điện ảnh Hong Kong và hiệp hội nghệ sĩ HongKong, để chống đỡ công nghiệp điện ảnh Hong Kong, ông ấy đã thành lập một công ty đầu tư điện ảnh với 600 người, chỉ để cung cấp một số cơ hội việc làm cho các nhà làm phim ở Hong Kong.

Cái này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Cổ hiệu trưởng không ngừng đóng phim.

Chỉ cần ông ấy còn đang đóng phim, các nhà làm phim Hong Kong liền có cơm ăn.

Cho nên, một đạo diễn nổi tiếng nào đó đã từng nói nói: Giới giải trí Hongkong bây giờ đều là do một mình Cố hiệu trưởng chống đỡ.

Giang Phong kính nể nói: "Cổ hiệu trưởng, cái gì cũng không cần nói, tôi cũng không giúp gì được nhiều, chỉ có thể thay ông tìm đối tượng thích hợp, để cho cô ấy với ngài có thể trải qua cuộc đời huy hoàng này."

Cổ hiệu trưởng khiêm tốn nói: "Giang đại sư cậu quá khen rồi, tôi chỉ là một người bình thường mà thôi."

...

Lúc Giang Phong vào trong thư phòng gọi điện thoại, Du Kinh Hồng cũng lên mạng tìm thông tin của Cổ hiệu trưởng, trước đây cô chỉ biết đại khái một chút về những việc làm của Cổ hiệu trưởng, cũng không hề tốn thời gian thực sự hiểu rõ tình huống hắn cặn kẽ.

Dù sao hai bên vẫn chưa từng hợp tác với nhau, ngay cả số lần gặp mặt chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đều là tại một ít điển lễ thường thấy, cũng chưa từng gặp riêng.

Dưới tình huống này, Du Kinh Hồng đương nhiên sẽ không rảnh rỗi để tìm hiểu thông tin của anh ta cặn kẽ.

Bây giờ thì khác, dưới sự mai mối của Giang đại sư, cô với hắn rất

có khả năng trở thành vợ chồng, tay trong tay đi hết cuộc đời, cô đương nhiên sẽ tỉ mỉ tìm hiểu hắn mới được.

Này không nhìn không biết, vừa nhìn mới phát hiện vị Cổ hiệu trưởng này, so với trong ấn tượng của cô còn lợi hại hơn.

Không biết nhìn bao lâu, thẳng đến Giang Phong từ trong thư phòng đi ra, Du Kinh Hồng mới bình tĩnh lại tâm tình bị kích động.

"Cô giáo Du, em vừa nói chuyện với Cổ hiệu trưởng về việc sắp xếp gặp mặt của hai người, ông ấy vừa vặn sau ba ngày có việc bay đến Đế Đô, đến lúc đó sắp xếp các cô gặp mặt không thành vấn đề chứ?" Giang Phong vừa đi ra, liền trực tiếp hỏi.

"Không thành vấn đề, tôi gần đây rất rảnh."

"Ừm, vậy chuyện này quyết định như vậy đi!"

Nói xong chính sự, hai người liền bắt đầu càn quét bánh ngọt, hoa quả, Sushi, trà sữa, còn bát quái với nhau nhiều chuyện.

Sau khi đem những thứ này ăn gần xong rồi, Giang Phong mới đứng dậy cáo từ nói: "Cô giáo Du, hôm nay cảm ơn cô đã chiêu đãi em, em không quấy rầy cô nữa!"

Du Kinh Hồng thấy thế khách khí nói lại hai câu, thấy Giang Phong cố ý phải đi, cô mới đưa tiễn nói: "Được, hôm nay là tôi chiêu đãi không chu toàn, chờ lần sau gặp mặt tôi lại mời cậu ăn một bữa ngon."

"Cô giáo Du cô khách khí rồi, vậy em đi trước, tạm biệt!"

"Được, Giang đại sư cậu đi thong thả, tạm biệt!"

Sau khi Giang Phong rời đi, Du Kinh Hồng đầu tiên là thu dọn đơn giản rác ở trên bàn trà, sau đó liền thoải mái nằm trên ghế sa lon, nâng điện thoại di động tiếp tục xem thông tin liên quan đến Cổ hiệu trưởng.

Sau khi xem xong, lại tìm tòi những bài báo truyền thông để đọc.

Cổ hiệu trưởng không hổ là một trong ngôi sao ít antifan, vô số

truyền thông tin đưa tin, tám chín phần mười đều là khen ngợi Cổ hiệu trưởng là một nhà từ thiện khiêm tốn, điều này khiến Du Kinh Hồng cảm thấy rất tự hào.

Sau khi đọc các bài báo có điểm giống và khác nhau trên các phương tiện truyền thông, Du Kinh Hồng lại bắt đầu dời trận địa, theo đuổi các bộ phim điện ảnh và phim truyền hình do Cổ hiệu trưởng đóng vai chính.

Chương 468: Bạn Tâm Giao.

Thứ sáu, ngày 12 tháng 5 năm 2023.

Thành phố Kim Quý, sau khi Khúc Văn Hoa làm công việc xong, liền cầm hai món quà đã chuẩn bị sẵn đến thẳng sân bay, chuẩn bị bay đến thành phố của tỉnh Quảng Tây, để gặp cô gái khiến anh yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Từ khi em vợ Giang Phong mai mối đến nay, đã hai mươi ngày, tuy đã lâu không gặp nhưng mỗi tối đều nhắn Wechat với nhau, quan hệ vô cùng thân thiết.

Mà hai người xứng đôi với giá trị tương xứng cực cao là 97 điểm, bọn họ thực sự mọi phương diện đều cực kỳ xứng đôi, chỉ vỏn vẹn hai mươi ngày, quan hệ giữa hai người nghiễm nhiên trở thành bạn trai bạn gái.

Sắp lên máy bay, Khúc Văn Hoa gọi điện thoại cho Giang Tuyết.

Điện thoại vừa kết nối, Khúc Văn Hoa liền mỉm cười: "Honey, anh chuẩn bị lên máy bay, buổi chiều bốn giờ mười lăm đến sân bay thành phố Ngô Vu."

Lúc hai người nói chuyện, Khúc Văn Hoa liền nói sắp đến buổi gặp hai người, cho nên Giang Tuyết không ngạc nhiên khi hắn nói sắp lên máy bay, chỉ ậm ừ một tiếng, nói: "Vậy đợi lát nữa gặp ở sân bay."

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại.

...

Đế Đô.

Giang Phong sau khi rời nhà Du Kinh Hồng, liền bắt đầu thay nữ tỷ phú Bùi Dĩnh tìm đối tượng thích hợp cho cô.

Đột nhiên, một làn sóng vô hình quét qua, trong nháy mắt liền bao phủ mấy ngàn người, một ảnh chân dung đàn ông nhanh chóng lướt qua, cuối cùng khóa chặt một ảnh chân dung một người đàn ông trong số đó:

Họ tên: Lưu Ức Tài.

Tuổi: 34 tuổi

Chiều cao: 1m75

Cân nặng: 55kg

Gia cảnh: Gia đình khá giả, bố làm ở bộ phận hậu cần của một doanh nghiệp, mẹ là kỹ sư trong doanh nghiệp.

Tính cách sở thích: Kỷ luật tự giác, nghiêm túc, mục tiêu rõ ràng, không bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu, nhiệt tình với toán học đến không thể tưởng tượng được, có hứng thú nhất định đối với Vật lý và tâm lý học.

Trải nghiệm tình cảm: Không

Giá trị tương hợp hôn nhân: 78 (tình cảm vợ chồng 77 + môn đăng hộ đối 78 + quan hệ gia đình 79)

Giá trị tương xứng hôn nhân cực hạn: 90 (tình cảm vợ chồng 91 + môn đăng hộ đối 89 + quan hệ gia đình 90)

Giang Phong từ từ xem giá trị xứng đôi hôn nhân và thông tin của Lưu Ức Tài,

Sau đó rất khâm phục, thật sự hiếm thấy một nhà toán học nào mà đã đạt được những thành tựu như vậy trong lĩnh vực toán học khi còn trẻ như vậy, thật sự rất đáng ngạc nhiên.

Thấy còn sớm, Giang Phong liền lái xe thẳng đến chỗ mục tiêu.

...

Thành phố tỉnh Quảng Đông.

Trong một biệt thự sang trọng, Phạm Tiểu Lệ đang trau dồi kỹ năng diễn xuất của mình.

Là một diễn viên hạng nhất nổi tiếng ở Trung Quốc, ước mơ của cô ấy là mang về chiếc cúp nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Vì vậy, Phạm Tiểu Lệ thỉnh thoảng sẽ suy nghĩ về kỹ năng diễn xuất của mình, đây cũng là thói quen đã hình thành nhiều năm.

Đợi đến khi luyện tập đến mệt mỏi, Phạm Tiểu Lệ mới ngừng để nghỉ ngơi, nhớ tới việc Giang đại sư giới thiệu đối tượng cho sư tỷ, liền hứng thú gọi điện thoại cho sư tỷ.

Điện thoại vừa kết nối, Phạm Tiểu Lệ liền đi thẳng vào vấn đề: "Sư tỷ, đã gặp mặt Giang đại sư chưa?"

Du Kinh Hồng đang xem một bộ phim thế là bấm nút dừng, trả lời: "Ừm, đã gặp mặt nói chuyện rồi."

Phạm Tiểu Lệ bát quái hỏi: "Sư tỷ, chị nói em nghe một chút, đối tượng Giang sư giới thiệu là người như thế nào?"

Du Kinh Hồng cũng hi vọng sư muội có thể cho một ít lời khuyên, cho nên cũng không có ý giấu diếm, mà trực tiếp nói: " Đem Cổ hiệu trưởng giới thiệu cho chị."

Phạm Tiểu Lệ nghe vậy vỗ đùi một cái, kích động: "Sư tỷ, em nói chị nghe, khi em với Cổ hiệu trưởng hợp tác, còn cảm thấy chị với anh ấy rất xứng đôi, còn nảy sinh ra ý tưởng mai mối cho hai người. Chỉ là do em bận việc nhà, hơn nữa cũng sợ làm mai mối không tốt, đến lúc đó sợ khiến hai người lúng túng, cho nên mới nhẫn nhịn không hành động. Tuyệt đối không nghĩ tới, chị cùng Cổ hiệu trưởng lại xứng đôi như thế, chứng minh ánh mắt của em cũng không tệ nha."

Du Kinh Hồng không nhịn được cười: "Ừm, vốn dĩ chị còn định hỏi

thêm ý kiến của em nữa, bây giờ không cần phải hỏi nữa rồi!"

Phạm Tiểu Lệ hưng phấn: "Sư tỷ, thật sự em từng nghĩ như vậy, chị cùng với Cổ hiệu trưởng khẳng định rất hợp, dù sao năng lực thôi toán nhân duyên của Giang sư là không ai sánh bằng được."

Vừa nhắc tới năng lực thôn toán nhân duyên của Giang đại sư, Du Kinh Hồng cũng bội phục, liền cùng nhau khen vài câu.

Sau đó, hai chị em lại rảnh rỗi nói chuyện thêm mấy phút, mới cúp điện thoại.

...

Sáu giờ chiều.

Trường đại học 985, Lưu Ức Tài vội vã đi về phía căng tin gần nhất.

Khi hắn chuẩn bị đi đến cửa nhà ăn, một sinh viên trẻ tuổi đã ngăn hắn lại, chào hỏi: "Lưu giáo sư, xin chào!"

Lưu Ức Tài ngừng bước chân, gật đầu: "Bạn học, có vấn đề gì sao?"

Lấy tư cách là học sinh trường học, hội học sinh thường xuyên thỉnh giáo Lưu Ức Tài một số đề toán khó, đối với cái này đã sớm tập mãi thành quen rồi.

Người thanh niên khẽ mỉm cười, nói: "Lưu giáo sư đã hiểu lầm rồi, tôi không phải là sinh viên tôi tên là tên Giang Phong, ở Quảng Tây, làm nghề mai mối, không biết Lưu giáo sư có thể nể nang mặt mũi cùng nhau ăn cơm được không?"

Lưu Ức Tài nghe vậy chút bất ngờ, vậy mà người mai mối lại đến trường học tìm đối tượng?

Mặc dù hắn cảm thấy không cần người mai mối can thiệp vào hôn nhân của mình, nhưng người ta từ Quảng Tây xa xôi đến đây, trực tiếp nói từ chối cũng là hợp lý.

Sau đó, Lưu Ức Tài liền nói: "Ông mối Giang đúng không, ra bên ngoài ăn cơm thì không cần, nếu như anh không chê, có thể ăn

trong nhà ăn của trường chúng tôi!"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên không chê, khi còn là học sinh ăn ở căn tin mười năm, gần một năm rồi chưa ăn, vẫn đúng là có chút hoài niệm!"

Lưu Ức Tài khẽ mỉm cười, lập tức lại khách sáo hai câu, liền sóng vai đi vào căng tin.

Sau ba phút, Lưu Ức Tài cùng với Giang Phong từng người bưng cơm tìm một chỗ riêng tư ngồi xuống.

Cũng biết được đặc điểm của căng tin tự phục vụ, bất luận môi trường ăn uống hay hương vị, so với nhà hàng bên ngoài đều kém hơn.

Mà giá cả thì càng không cần nói.

Đợi đến lúc bắt đầu ăn cơm, Giang Phong phát hiện đồ ăn ở căng tin cũng không tệ, liền thật lòng khen vài câu.

Trò chuyện vài câu, Giang Phong mới dẫn vào đề tài chính: "Lưu giáo sư, theo tôi được biết, anh vừa bận nghiên cứu toán học vừa giảng dạy môn lý thuyết xác suất ở trường, không có hứng thú với các mối quan hệ, dẫn đến anh vẫn luôn độc thân, tôi nói không sai chứ?"

Lưu Ức Tài gật đầu: "Không sai, thật lãng phí thời gian và sức lực để nói về việc hẹn hò yêu đương hay tìm đối tượng kết hôn. Tôi đã lên kế hoạch rõ ràng cho sự nghiệp nghiên cứu học thuật của mình từ lâu.

Chương 469: Bạn Tâm Giao. (2)

Trước 40 tuổi, sẽ chuyên tâm tiến hành nghiên cứu lĩnh vực số học, trong quá trình này sẽ không để bất cứ chuyện gì quấy nhiễu nghiên cứu được. Chờ đến sau khi 40 tuổi mới sẽ suy xét các vấn đề khác, làm một ít chủ đều mà tôi cảm thấy hứng thú. Cho nên, tôi phải xin lỗi ông mối Giang rồi, tôi không có thời gian và sức lực để cân nhắc về vấn đề đó."

"Lưu giáo sư, tôi cảm thấy anh đối với tình yêu hoặc là hôn nhân có thể là có hiểu lầm gì đó rồi."

Vẻ mặt Giang Phong thay đổi, nhấp một hớp súp, nói: "Đương nhiên, nếu yêu người mình không nên yêu, lấy người mình không nên cưới, thì cuộc sống kia thật sự có thể sẽ trở thành một mớ hỗn độn, sẽ phân tán sức lực rất nhiều.

Nhưng nếu như chọn đúng người, nó không chỉ không phân tán tinh lực của anh, mà còn sẽ hỗ trợ anh đến mức không thể tưởng tượng được, để nghiên cứu lĩnh vực số học đi được càng xa hơn."

"Ông mối Giang, đạo lý anh nói tôi hiểu, nếu như có thể tìm được tri kỷ, quả thật có thể làm được như những gì anh nói sao."

Nói đến đây, Lưu Ức Tài lắc đầu thở dài: "Bạn tâm giao, đâu dễ tìm được? Bao nhiêu lâu mới có thể tìm được bạn tâm giao với mình chứ?"

Giang Phong nghe vậy tự tin cười: "Lưu giáo sư, có thể anh không tin nhưng tôi vẫn phải nói anh biết, tôi có 90% chắc chắn có thể giúp anh tìm được tri kỷ."

Những người có thể vượt qua giới hạn 90 điểm trong điểm giới hạn của tình cảm vợ chồng, đều có tư cách được gọi là bạn tâm giao.

Lưu Ức Tài bật cười: "Ông mối Giang, cậu cũng đừng có nói giỡn!"

Ánh mắt Giang Phong nhìn thẳng, nghiêm túc: "Lưu giáo sư, tôi thật sự không có nói giỡn, nếu như không có chút bản lĩnh nào, tôi cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi từ Quảng Tây chạy tới đây tìm."

Lưu Ức Tài khẽ cau mày, theo bản năng mà muốn cho mai mối trẻ này một số ý kiến tốt, đối phương còn không biết xấu hổ mà còn nói muốn giúp hắn tìm tri kỷ, đúng là nói nhảm mà?

Khả năng quan sát lời nói và biểu cảm của Giang Phong đã đạt đến đỉnh cao, nhìn biểu cảm có thể đại khái đoán được, hắn cười: "Lưu giáo sư, trước tiên hãy tìm kiếm thông tin của tôi ở trên mạng đi, biệt hiệu trên mạng của tôi là Giang đại sư, hãy tìm hiểu trước, đợi lát nữa lại tự mình chứng minh, tôi cậy vào cái gì mà dám nói

vậy với anh."

Nghe xong, Lưu Ức Tài hơi động lòng, nói: "Được, vậy trước tiên xem thông tin rồi lại nói."

Sau đó, Lưu Ức Tài lấy điện thoại, vừa ăn cơm vừa tìm thông tin của Giang Phong.

Giang Phong cũng không nói gì nữa, bắt đầu chuyên tâm ăn uống.

Sau mười phút, Lưu Ức Tài ăn cơm xong, mà tài liệu cũng xem được một lượng lớn không ít.

"Giang đại sư, anh dựa vào cái gì nói có thể tìm được người tri kỷ, chẳng lẽ là năng lực thôi toán nhân duyên mà dân cư mạng nói đến?" Lưu Ức Tài hỏi.

Giang Phong gật đầu: "Không sai, dựa vào đó, biết Lưu giáo sư đối với cái gì lưu tâm nhất, như vậy tôi sẽ chứng minh thôi toán nhân duyên chính là một bí ẩn."

Điều Này, cũng khiến lòng hiểu kỳ của Lưu Ức Tài nổi lên, nói: "Được, vậy thì mỏi mắt mong chờ."

Giang Phong dùng vẫn cứ là phương pháp trăm phát trăm trúng kia, nói: "Lưu giáo sư, tính toán vận mệnh hôn nhân, hiện tại và tương lai, hiện tại và tương lai đều phải được nghiệm chứng.

Cho nên, thôi toán hiểu rõ nhân duyên, Lưu giáo sư tùy tiện cung cấp chô tôi họ tên và ngày sinh tháng đẻ của mấy cặp đôi, nếu như không biết ngày sinh tháng đẻ, cũng có thể dùng số căn cước với số điện thoại di động thay thế. Thôi toán và giải thích ngay tại chỗ, nhìn xem tình trạng hôn nhân cũng giống như thôi toán vậy."

Lưu Ức Tài thật sự tin, liền lấy điện thoại tìm ba người trong danh sách liên lạc, một người là thân thích, một người là bạn học cấp 3, một người là sinh viên.

Ba lựa chọn cùng từ việc xã giao, trừ phi quốc gia ra tay điều tra, nếu không tình trạng hôn nhân chắc chắn được hiểu qua ba vòng tròn.

Nhưng mà, những gì xảy ra tiếp theo thực sự khiến Lưu Ức Tài chết lặng.

Chỉ thấy Giang Phong bấm ngón tay tính toán, sau đó liền bắt đầu bình luận tình trạng hôn nhân của từng người, đều nói trúng tim đen, nếu không tận mắt thấy sao có thể biết được.

Thậm chí thông tin Giang Phong tiết lộ, có những cái Lưu Ức Tài còn không biết.

Để xác minh những gì Giang Phong nói, Lưu Ức Tài còn đặc biệt gọi điện thoại hỏi thăm, và kết quả khiến hắn phải há hốc mồm, những gì Giang Phong nói vậy mà đều đúng.

Sau khi Giang Phong bình luận xong tình trạng hôn nhân của ba cặp đôi, Lưu Ức Tài suýt chút nữa tâm thần thất thủ.

Rất lâu, Lức Ức Tài mới hoàn hồn, vẻ mặt cảm khái nói: "Giang đại sư, thật sự là làm cho tôi mở mang tầm mắt!"

Giang Phong mỉm cười: "Lưu giáo sư cũng giành được giải thưởng, chuyên môn về nghệ thuật, anh là một bậc thầy trong lĩnh vực toán học, vô số người tôn thờ anh nha!"

Lưu Ức Tài: "Giang đại sư khiêm tốn rồi, năng lực thần kỳ như vậy cũng là lần đầu tiên tôi thấy được!"

Giang Phong không muốn nói nhiều về việc này, liền nói sang chuyện khác: "Lưu giáo sư, anh cũng nên tin vào năng lực của tôi có thể giúp anh tìm được bạn tri kỷ rồi chứ?"

Lưu Ức Tài gật đầu: "Tôi tin, Giang đại sư ngàn dặm xa xôi tìm tới, chắc hẳn đã tìm được người thích hợp, cô ấy là ai? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm cái gì?"

"Lưu giáo sư vẫn đúng là đã đoán đúng, xác thực đã tìm được người thích hợp rồi!"

Nói đến đây, Giang Phong liền giới thiệu: "Quảng Đông, năm nay 42 tuổi, một người có năng lực tốt trong lĩnh vực tài chính, làm việc ở thành phố Hàng Châu, người phụ trách quỹ XX, là một người phụ nữ xinh đẹp với giá trị tài sản hơn chục tỷ."

Nghe đến đây, sắc mặt của Lưu Ức Tài liền thay đổi, tuy rằng coi danh lợi như cặn bã, nhưng hắn cũng hiểu khái niệm người phụ nữ xinh đẹp giá trị tài sản hơn chục tỷ là như thế nào.

Giang Phong giới thiệu đến đây, liền lấy điện thoại, thuần thục đem hình của Bùi Dĩnh đưa cho Lưu Ức Tài xem: "Chỉ có một bức ảnh, Lưu giáo sư xem đi."

Lưu Ức Tài vừa xem, liền phát hiện Giang đại sư vẫn đúng là không khoa trương chút nào, bức ảnh xác thực 100% là một mỹ nữ, tài trí, tao nhã, tự tin, lạnh lùng, vẻn vẹn một tấm hình, liền nhìn thấy được khí chất.

Nhiều năm như vậy, Lưu Ức Tài một lòng nghiên cứu trong lĩnh vực toán học, chưa từng liếc mắt nhìn mỹ nữ xung quanh, ngay giờ khắc này, lại như một cục đá rơi xuống mặt nước an tĩnh, tạo nên từng vòng gợn sóng.

Lưu Ức Tài liếm môi một cái, nói: "Giang đại sư, không hổ là người mai mối có hàng triệu người hâm mộ, năng lực làm mai mối vẫn đúng là vô năng, tôi thừa nhận đã bị thuyết phục rồi, đối với vị mỹ nữ này tôi cảm thấy rất hứng thú, nói cho tôi biết tình huống cụ thể đi!"

Chương 470: Trâu Già Gặm Cỏ Non

Thủ đô.

Tại nhà ăn của một trường đại học 985 nào đó.

Nghe xong lời của Lưu Ức Tài, Giang Phong khẽ mỉm cười, sau đó mới giới thiệu chi tiết về thông tin của Bùi Dĩnh: “Giáo sư Lưu, vị phú hào mỹ nữ tôi giới thiệu cho anh đây cũng giống như anh vậy, đều là thiên tài thật sự.”

Lưu Ức Tài không nhịn được xen vào: “Giang đại sư, tôi cũng không phải thiên tài, nhiều lắm chỉ là tương đối có hứng thú với toàn học mà thôi.”

Giang Phong cười ha ha: “Giáo sư Lưu không cần phải khiêm tốn

như vậy, gần 21 tuổi đã giải quyết được vấn đề toán học nan giải cấp toàn cầu, phỏng đoán Sittapan, nếu như anh không tính là thiên tài, vậy trên đời này cũng không có mấy người có thể được gọi là thiên tài!"

Lưu Ức Tài thật sự không cảm thấy mình là thiên tài, có điều hắn cũng không phản bác lời Giang Phong nói nữa.

Dù sao thì từ khi nhà logic gia toán học Sittapan đưa ra suy đoán này từ trước thập kỷ 90 thế kỉ trước, vô số nhà số học đã đau đầu mất vài chục năm.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Cô ấy cũng là một thiên tài, lúc còn đi học đều cực kỳ ưu tú trong mọi môn học, ưu tú đến mức đại học Havard, Yale và Standford đều gửi thư mời cô ấy đến học.

Có điều, cuối cùng cô ấy lựa chọn MIT.

Bởi vì vượt cấp nhiều, trước năm 20 tuổi cô ấy đã hoàn thành chương trình học ở MIT, đồng thời lấy được ba học vị: Cử nhân khoa học máy tính, cử nhân kinh tế học, thạc sĩ công trình điện tử và khoa học máy tính."

Lưu Ức Tài nghe đến đây cũng không khỏi âm thầm thán phục, đây quả thật là rất lợi hại.

"Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy làm việc cho một công ty trưng cầu ý kiến quản lý toàn cầu, nhưng được không bao lâu thì lại chuyển sang chỗ khác, cứ như vậy nhảy qua vài công ty, cuối cùng tới thung lũng Silicon gia nhập vào một quỹ ngân sách đầu tư mạo hiểm.

Năm 2009, ông chủ của Alibaba, Jack Ma, từng dùng cách của Lưu Bị, mời người ba lần, cuối cùng thành công mời cô ấy vào quản lý một quỹ ngân sách nào đó của tập đoàn.

Mà cô ấy cũng không khiến cho Jack Ma thất vọng, sau khi tiếp quản quỹ ngân sách, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy năm đã làm ra thành tích cực kỳ huy hoàng, được vinh danh thành "Thương nhân đằng sau ông chủ Mã", "Buffett phiên bản nữ nội địa", giá trị bản thân của cô ấy cũng lên như diều gặp gió, đạt tới

cấp bậc trăm tỷ."

Nói tới đây, Giang Phong cảm thán một câu: "Thiên tài chính là thiên tài, vị mỹ nữ tỷ tỷ này tuổi cũng còn trẻ mà đã làm ra thành tích khiến người người chú ý trong vòng tài chính."

Lưu Ức Tài cũng tán dương: "Đúng là khăn trùm không nhường mày râu mà!"

"Thiên tài đều có điểm giống nhau, cô ấy cũng giống như anh, đều là người tận tụy, điểm khác biệt là anh chú tâm vào nghiên cứu trong lĩnh vực toán học, cô ấy thì chú tâm nghiên cứu trong lĩnh vực tài chính."

Giang Phong nói tiếp: "Con người một khi quá chuyên tâm vào một lĩnh vực nào đó, những phương diện khác tự nhiên sẽ khó mà quan tâm được, cho nên, vị mỹ nữ tỷ tỷ này cũng giống như giáo sư Lưu đây, ở phương diện tình cảm cũng trống rỗng."

Đối với cái này, Lưu Ức Tài tự nhiên là vô cùng đồng cảm, năm đó hắn 21 tuổi giải được nan đề toán học đẳng cấp thế giới, phỏng đoán Sittapan, ngoại trừ chút sáng suốt then chốt lóe lên lúc đó, thì hiểu biết sâu rộng về toán học từ trước ắt cũng không thể thiếu.

Mà hiểu biết của hắn về toán học cũng không phải là tự nhiên mà có, đó là thành quả nghiên cứu mười năm mất ăn mất ngủ của hắn, dần dần mới tích lũy thành kiến thức sâu rộng như vậy được.

Tóm lại, khái quát trong một câu: Không ai là bỗng dưng thành công, thành công cũng không phải chỉ là may mắn.

Lưu Ức Tài có mục tiêu rõ ràng, sau khi đưa ra quyết định cũng không do dự quá nhiều, trực tiếp bày tỏ thái độ: "Giang đại sư, mỹ nữ tỷ tỷ cậu giới thiệu cho tôi này thật sự phù hợp với điều kiện của tôi, tiếp đó tôi cần làm như thế nào, mong cậu hãy chỉ rõ."

Giang Phong hỏi: "Giáo sư Lưu, gần đây anh có thời gian rảnh nào không?"

Lưu Ức Tài đáp: "Thời gian của tôi cũng tương đối linh hoạt, chỉ cần Giang đại sư có thể nói trước với tôi, thì tôi cơ bản đều có thể rút thời gian ra được."

Giang Phong gật đầu: “Vậy thì được, tiếp sau đó tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, thời gian gặp mặt thì sau khi thương lượng xong với bên kia, tôi sẽ báo lại cho anh sau.”

Lưu Ức Tài đáp: “Được, không thành vấn đề.”

Tiếp đó, Giang Phong liền bắt đầu hỏi về bản thân Lưu Ức Tài.

Mặc dù mọi thông tin hắn đều đã có cả, nhưng vẫn phải làm cho đủ quy trình để che giấu.

Chờ có gần đủ thông tin rồi, hai người lại trao đổi phương thức liên lạc cho nhau, sau đó Giang Phong mới tạm biệt rời đi.

Chương 471: Trâu Già Gặm Cỏ Non (2)

Hàng thị.

Trong phòng riêng của một nhà hàng nào đó.

Lăng Lỵ và Bùi Dĩnh, hai siêu cấp phú bà lại lần nữa gặp mặt.

“Lỵ Lỵ, em vào cao thủ câu cá nhà em kia tiến triển như thế nào rồi?”

Trong lúc dùng cơm, Bùi Dĩnh lại xoáy vào vấn đề này hỏi chuyện, đây cũng là vấn đề Bùi Dĩnh nhắc tới nhiều nhất mỗi lần hai người gặp mặt.

Trên gương mặt không có gì nổi bật của Lăng Lỵ hiện lên một nụ cười đầy hạnh phúc, ngọt ngào nói: “Tiến triển vô cùng thuận lợi, đây là lần đầu tiên em được thưởng thức hương vị của tình yêu, khó trách từ cổ chí kim, các vấn đề liên quan tới tình yêu chưa bao giờ là nhạt nhòa, tình yêu này quả thực có sự hấp dẫn của riêng nó, người chưa từng trải qua sẽ không bao giờ có thể hiểu được.”

Thấy chị em thân cận như biến thành một người khác, Bùi Dĩnh giật nảy mình trong lòng, tình yêu thật sự có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?

“Xem ra không bao lâu nữa chị có thể tới tham gia hôn lễ của em rồi!”

“Thật ra cũng không khoa trương như vậy, dù sao thì cũng đã sống như vậy biết bao nhiêu năm rồi, cũng không quan trọng nửa năm này, em vẫn muốn thận trọng một chút, phải quan sát kĩ trước mới được.”

“Hôn nhân là chuyện đại sự cả đời, quả thực là coi trọng một chút cũng không quá đáng, em không bị tình yêu làm cho choáng váng, mê muội đã là chuyện đáng tán dương rồi.”

Nói tới đây, Bùi Dĩnh lại đổi giọng, cười híp mắt, hỏi: “Lỵ Lỵ, hôn

nhân này quả thật không vội xử lý, nhưng cũng không cần phải cứng rắn kìm nén, em với cậu ta đã làm cái kia chưa?"

Mặc dù Bùi Dĩnh nói rất mơ hồ, nhưng Lăng Lỵ không phải thiếu nữ mười mấy tuổi, mà đã là phụ nữ trưởng thành hơn bốn chục tuổi rồi, cho dù cô chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng có câu nói này rất hay, chưa ăn thịt heo chẳng lẽ lại chưa nhìn thấy heo chạy sao?

Trước mặt bạn thân thì không có gì phải giấu, Lăng Lỵ cũng không có ý che giấu, trực tiếp lắc đầu: "Đương nhiên là không có, chị thấy em giống người tùy tiện như vậy sao?"

Bùi Dĩnh như cười như không nói: "Bà cô hơn bốn mươi tuổi rồi, ai dám nói em tùy tiện chứ, có điều nếu như tình cảm ổn định thì cũng không cần phải đợi tới tận đêm động phòng hoa chúc, làm gì đó trước thời hạn rồi cũng không phải không thể lấy nữa, chẳng lẽ em không muốn thử xem đó là cảm giác gì à?"

"Đồ lưu manh!"

Lăng Lỵ gằn một tiếng, nói: "Chị nghĩ gì thế, em và anh ấy tính ra cũng mới chỉ quen biết gần một tháng mà thôi, sao có thể nhanh như vậy đã làm cái kia...."

Bùi Dĩnh cười hì hì: "Thời gian một tháng là đã tính là lâu, tốc độ nhanh thì cũng đã mang thai rồi, nói cho chị một chút em với người ta rốt cuộc là đã đi tới bước nào rồi đi? Kể cả em giữ vững nửa người dưới, nửa người trên hẳn là cũng đã thất thủ rồi nhỉ?"

Lăng Lỵ hơi đỏ mặt, khẽ nói: "Xem ra em phải gọi điện thoại cho Giang đại sư, bảo người ta phải nắm chặt chuyện tìm đối tượng cho chị!"

Vừa dứt lời, điện thoại của Bùi Dĩnh đang đặt trên bàn bỗng kêu lên, hai người đồng thời nhìn thấy ba chữ to 'Giang đại sư' hiện trên màn hình.

Giờ phút này, hai người không nhịn được liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến mà!

Bùi Dĩnh trực tiếp quẹt một cái trên màn hình điện thoại, sau khi nhận máy, thần tốc bật loa ngoài lên, sau đó mỉm cười chào hỏi: “Giang đại sư, chào buổi tối!”

“Bùi tổng, chào buổi tối!”

Giang Phong cũng lên tiếng chào lại, sau đó hỏi: “Không biết bây giờ Bùi tổng có tiện nói chuyện không?”

Bùi Dĩnh liếc chị em một cái, trả lời: “Thuận tiện, Giang đại sư cứ nói.”

Giang Phong nghe vậy cũng không chần chừ, trực tiếp nói vào chuyện chính: “Là như này, qua khoảng thời gian tìm kiếm qua, tôi cuối cùng cũng tìm được đối tượng thích hợp với Bùi tổng rồi!”

Lời này vừa nói ra, Bùi Dĩnh và Lăng Lỵ đều mừng rỡ.

Bùi Dĩnh có chút mong đợi, hỏi: “Giang đại sư, không biết đối phương là người nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm gì?”

Giang Phong giới thiệu: “Anh ấy là người Liêu tỉnh, năm nay 34 tuổi, là giáo sư tại một đại học 985 nào đó ở Thủ đô.”

Nghe xong Giang Phong giới thiệu tuổi của đối phương, Bùi Dĩnh và Lăng Lỵ cũng không nhịn được cười một tiếng, thật là đúng dịp mà, đối tượng Giang đại sư giới thiệu cho hai người đều nhỏ tuổi hơn các cô không ít, chính là trâu già gặm cỏ non điển hình.

Mà thấy Giang Phong giới thiệu đối tượng là giáo sư của đại học 985 nào đó ở Thủ đô, Bùi Dĩnh không nhịn được lên tiếng: “Giang đại sư, cậu nói người ta là giáo sư, là giáo sư chứ không phải là phó giáo sư sao?”

Giang Phong khẽ cười, nói ra câu khiến người ta trợn mắt há mồm: “Đương nhiên là giáo sư rồi, thật ra từ 12 năm trước anh ấy đã được đặc biệt đề cử làm giáo sư cấp nghiên cứu viên trẻ tuổi nhất của nước ta rồi.”

Lời này vừa nói ra, kể cả là hai người phụ nữ đã thấy qua việc đời cũng đều tỏ vẻ không thể tin nổi.

Đối phương năm nay mới 34 tuổi đã có thể lên làm giáo sư của đại học 985 ở Thủ đô, như vậy đã được xem là nhân tài cực kỳ xuất sắc rồi, mà người này vào 12 năm trước, tức là năm gần 22 tuổi, còn được đặc biệt đề cử làm giáo sư cấp nghiên cứu viên, đây là khái niệm gì?

Chương 472: Trâu Già Gặm Cỏ Non (3)

Nếu như người nói lời này không phải Giang đại sư mà là một người mai mối khác, hai người chỉ sợ là một chữ bẻ đôi cũng không tin, một người trẻ tuổi như vậy, phải trâu bò đến mức nào mới được đề cử làm giáo sư cấp nghiên cứu viên chứ?

Bùi Dĩnh hít một hơi thật sâu, không tưởng tượng nổi nói: “Giang đại sư, cậu không nói đùa với tôi chứ? 22 tuổi đã trở thành giáo sư cấp nghiên cứu viên ở đại học 985?”

Giang Phong đương nhiên hiểu được sự chấn động trong lòng cô, không trả lời mà hỏi lại: “Bùi tổng, chị có biết phỏng đoán Sittapan không?”

Bùi Dĩnh cũng không hổ là nhân vật cấp học bá, lập tức đáp lại: “Đương nhiên biết, đây là một phỏng đoán do nhà logic học Toán học Sittapan người Anh đưa ra vào thập niên 90 thế kỷ trước, một phỏng đoán liên quan tới việc chứng minh cường độ trong định lý Ramsey đã đảo ngược lĩnh vực toán học.”

Giang Phong tiếp tục: “13 năm trước, năm gần 21 tuổi, anh ấy đã giải quyết được phỏng đoán Sittapan, nói đến đây, Bùi tổng hẳn là cũng hiểu rõ rồi đi?”

Nghe vậy, Bùi Dĩnh và Lăng Lỵ cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bùi Dĩnh vẻ mặt đầy bội phục nói: “Quá đỉnh cao, 21 tuổi giải quyết được phỏng đoán Sittapan đã quấy nhiễu các nhà số học vài chục năm, dạng thiên tài toán học siêu cấp này khó trách lại được đề cử lên làm giáo sư cấp nghiên cứu viên.”

Giang Phong cười ha ha, tiếp tục giới thiệu: “Anh ấy chiều cao

1m75, ngoại hình không tính là soái, nhưng cũng tính là hút mắt người nhìn, cha công tác ở bộ phận hậu cần trong xí nghiệp quốc gia, mẹ là một công trình sư trong xí nghiệp.

Thái độ làm người của anh ấy rất khiêm tốn, làm việc tận tụy, có mục tiêu rõ ràng, không bị ảnh hưởng nhiều bởi bên ngoài.

Quan trọng nhất chính là, trải qua suy tính của tôi, tôi thấy rằng anh ấy và Bùi tổng có thể nói là duyên trời định, hai người ở cùng một chỗ chắc chắn là sẽ hạnh phúc."

Bùi Dĩnh nghe vậy trong lòng khẽ động, không cần biết là cô hay bạn thân ngồi cạnh, cả hai đều cực kỳ coi trọng năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư, cho dù cô cũng không dám tin hoàn toàn vào cái gọi là năng lực mơ hồ này, nhưng từng ví dụ sống sờ sờ hiện ra trước mắt khiến trong lòng cô vẫn ôm mấy phần hi vọng.

Giang Phong giới thiệu sơ lược về giáo sư Lưu một lần, sau đó cũng không lòng vòng, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Bùi tổng, chị cảm thấy đối tượng này thế nào? Nếu như thấy ổn, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện một chút, còn nếu như cảm thấy không được, tôi sẽ tiếp tục giúp chị tìm kiếm đối tượng khác."

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên là có, để tôi gửi qua wechat cho chị, chị cứ nhìn thật kỹ."

Rất nhanh sau đó đã có một tấm ảnh được gửi tới, Bùi Dĩnh cầm điện thoại lên, mở bức ảnh Giang Phong vừa gửi ra.

Lăng Lỵ cũng lại gần xem ảnh.

Khi vừa nhìn thấy bức ảnh này, cả hai người đều âm thầm gật đầu, Giang đại sư nói không sai, người đàn ông này thật sự không tính là soái, nhưng nếu tinh tế dò xét, lại phát hiện ra đối phương cũng rất dễ nhìn.

Con người là loài động vật rất kỳ quái, có một vài người nhìn một cái là cảm thấy kinh diễm, nhưng nhìn nhiều thêm vài lần thì lại cảm thấy cũng chỉ như vậy mà thôi. Lại có một vài người mới nhìn thì cảm thấy bình thường, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy đẹp

mắt.

Lúc này, trong mắt Bùi Dĩnh, người đàn ông trong bức ảnh kia chính là thuộc kiểu càng nhìn càng thấy đẹp mắt, cũng không biết là do ảo giác hay là do có tài hoa thêm vào nên cảm thấy như vậy.

Nhìn ước chừng khoảng non nửa phút, Bùi Dĩnh mới lên tiếng: "Giang đại sư, đối tượng mà cậu giới thiệu cho tôi này đúng là cực kỳ ưu tú, tôi đồng ý gặp mặt trò chuyện, cậu cứ xem xét sắp xếp thời gian."

Giang Phong lập tức tiếp lời: "Bùi tổng, tôi nghĩ nên hỏi ý kiến chị trước một chút, chị định là chỉ đơn giản cùng anh ấy gặp mặt riêng tiếp xúc một lần, hay là muốn trực tiếp để người nhà hai bên gặp mặt luôn?"

Bùi Dĩnh suy nghĩ một chút, nói: "Vẫn là gặp mặt riêng trước đi, nếu như hai chúng tôi thật sự ưng ý nhau, thì đến lúc đó gặp người nhà hai bên cũng là chuyện nước chảy thành sông rồi."

Giang Phong tiếp tục: "Ngày mai là ngày của mẹ, cả hai có lẽ đều muốn trở về nghỉ lễ cùng mẹ của mình, cho nên ngày mai ngày kia đều không phù hợp, vậy sắp xếp buổi gặp mặt vào ba ngày sau thì thế nào?"

Bùi Dĩnh đáp: "Được, vậy ba ngày sau gặp mặt."

Giang Phong lại hỏi: "Địa điểm gặp mặt, Bùi tổng cảm thấy chọn chỗ nào thì thích hợp?"

Bùi Dĩnh trả lời: "Tùy ý, tôi chỗ nào cũng được."

Giang Phong trầm ngâm: "Tôi hiện tại cũng đang ở Thủ đô, ba ngày sau còn phải sắp xếp cho một đôi khác gặp mặt, vậy phiền Bùi tổng ba ngày sau bay một chuyến tới Thủ đô vậy."

"Được, không có vấn đề gì."

"Đến lúc đó chị cứ gọi điện trước cho tôi, tôi sẽ ra sân bay đón chị."

"Không cần phải phiền phức như vậy, tôi gọi người khác đón là

được rồi.”

“Không phiền, cứ quyết định như vậy đi.”

“Được, vậy ba ngày sau gặp!”

“Ừm, ba ngày sau gặp!”

Cúp điện thoại, Lăng Lỵ vẫn luôn im lặng lúc này mới hưng phấn kêu lên: “Chị Bùi, xem ra duyên phận của chị đến thật rồi, thiên tài cùng thiên tài, thật sự là quá tuyệt vời!”

Bùi Dĩnh cười nói: “Chị nào được xem là thiên tài, người ta năm gần 21 tuổi đã giải quyết được nan đề toán học cấp thế giới, phỏng đoán Sittapan, đó mới là thiên tài thật sự.”

Lăng Lỵ liếc cô một cái: “Chị Bùi, chị không cần khiêm tốn ở trước mặt em như vậy đâu? Thành tựu chị đạt được trong lĩnh vực tài chính, trên đời này có mấy người có thể sánh được chứ?”

Bùi Dĩnh nghe vậy thì cười nhẹ, không nói gì.

Trong lĩnh vực tài chính, người trong nước có khả năng làm đối thủ của cô quả thật là không nhiều.

Chương 473: Cha Mẹ Còn, Cuộc Sống Còn Có Nơi Để Đến. Cha Mẹ Đi, Cuộc Sống Chỉ Còn Có Đường Về

Chủ nhật, ngày 14 tháng 5 năm 2023, ngày của Mẹ.

Trong hoa viên của một căn nhà nào đó.

Sau khi thoái thác tất cả mọi việc xong, hiệu trưởng Cổ ở nhà làm bạn với cha mẹ.

Trong giới giải trí, hiệu trưởng Cố không chỉ là một nhà từ thiện lớn, mà còn có tiếng là người rất có hiếu, dù đã 53 tuổi rồi nhưng vẫn sống chung với cha mẹ.

Cha mẹ còn, cuộc sống còn có nơi để đến. Cha mẹ đi, cuộc sống chỉ còn có đường về.

Hiệu trưởng Cố hiểu rất rõ câu nói này, cho nên bình thường dù có bận rộn tới đâu đều sẽ cố gắng dành thời gian ở cạnh cha mẹ, thậm chí vì để có thể về nhà sớm ăn canh sườn do mẹ hầm, mà sẵn sàng từ bỏ việc tham gia tiệc đóng máy của đoàn phim.

Đối với hiệu trưởng Cổ mà nói, việc hạnh phúc nhất mỗi ngày chính là nghe được giọng mẹ kêu mình thức dậy.

Thực ra vào hai mươi mấy năm trước, Cổ phụ bị xuất huyết não, mặc dù đã được cứu, nhưng trí nhớ kém đi rất nhiều, hành vi cũng không khác gì các bạn nhỏ, còn thường xuyên làm ra những hành động mà người ta không thể hiểu được.

Nhưng đối với hiệu trưởng Cổ mà nói, từ trước tới giờ cha mẹ chưa từng là gánh nặng, họ cũng không phải là những người mà chỉ cần mình đưa tiền phụng dưỡng xong đã có thể bỏ đi, không cần quan tâm tới.

Trong mắt hiệu trưởng Cổ, chuyện hạnh phúc nhất của một người trưởng thành chính là dù đã đi qua nửa đời người rồi, nhưng vẫn có thể nghe được lời càm ràm của cha mẹ, đây là loại chuyện hạnh phúc dù có muốn cầu cũng cầu không được.

Hiện tại, mẹ hiệu trưởng Cổ đang nấu cơm ở trong bếp, còn hiệu trưởng Cổ và em trai thì đang nói chuyện với cha ở trong phòng khách.

Nhờ sự trợ giúp của anh trai, em trai bây giờ cũng đã là người có giá trị con người lên tới mấy trăm triệu. Hai anh em đều nhiệt tình làm từ thiện vì muốn tích phúc cho cha mẹ.

Em trai Cổ năm nay cũng đã 50 tuổi, anh em hai người đều rất đẹp trai, tiếc là cả hai đều chưa thành gia, đây cũng là tâm bệnh của Cổ mẫu.

Tuy vậy, Cổ mẫu là người rất hiện đại, bà để chuyện này thuận theo tự nhiên, không can thiệp quá nhiều, không thúc cưới suốt cả ngày như những cha mẹ khác.

11 giờ rưỡi. Cổ gia đúng giờ ăn cơm.

"Chúc mẹ có một ngày lễ vui vẻ!"

Hiệu trưởng Cổ và em trai Cổ nâng ly lên chúc phúc cho ngày của Mẹ.

"Cảm ơn con trai!"

Cổ mẫu cười đến mức híp cả mắt, hai người con trai này có thể nói là sự kiêu ngạo suốt cả đời này của bà.

Cổ phụ cũng nâng ly lên nói cạn ly.

Một nhà bốn người cụng ly với nhau.

Sau khi uống một hớp lớn Champagne xong, hiệu trưởng Cổ mới vừa cười, vừa nói:

"Mẹ, hôm nay là ngày của mẹ, con muốn báo cho mẹ một tin tốt để mẹ có thể thật vui vẻ."

Mẹ Cổ thuận miệng hỏi:

"Tin tốt gì?"

Hiệu trưởng Cổ cười khà khà, nói:

"Mẹ, ngày mốt con sẽ tới Đế Đô để ra mắt!"

"Con nói cái gì?"

Cổ mẫu vừa nghe xong liền sợ ngây người!

Em trai Cổ cũng kinh ngạc mới mở to hai mắt, anh cả muốn đi ra mắt, chuyện này chắc khác nào một trò đùa cả!

Hiệu trưởng Cổ đương nhiên biết tâm tình của mẹ mình, lặp lại:

"Mẹ, con nói là ngày mốt con sẽ tới Đế Đô để ra mắt!"

"Tốt, tốt, tốt, quá tốt rồi, cuối cùng con cũng nghĩ thông suốt, đây là món quà tốt nhất mà mẹ được nhận trong ngày lễ của mẹ suốt

mấy năm qua."

Lần này, Cổ mẫu thật sự tin rằng mình không nghe lầm, kích động tới mức tay run lên, nhìn sang người chồng có trí thông minh chỉ như một đứa trẻ của mình, nói:

"Ông già, ông nghe thấy chưa? Con trai lớn của tôi muốn đi ra mắt, nó muốn lấy vợ, ông và tôi sắp được ẵm cháu rồi!..."

Hiệu trưởng Cổ thấy mẹ kích động như thế thì không khỏi cảm thấy áy náy, xem ra dù ngoài miệng mẹ không nói về việc hôn sự của mình, nhưng trong lòng lại rất để ý.

Tuổi tác của cha mẹ đã cao, cho dù vì muốn làm cho bọn họ hạnh phúc thêm mấy năm nữa, thì hắn cũng phải nghiêm túc đối đãi với lần ra mắt này, nếu như phù hợp thì mau chóng kết hôn, sinh con.

Trong lòng em trai Cổ cũng nổi sóng, một mặt vì bị tin tức của anh trai làm cho khiếp sợ, một mặt khác là vì phản ứng của mẹ làm cho hắn cảm thấy rất áy náy. Dù sao năm nay đã 50 tuổi rồi, nhưng hai anh em bọn họ vẫn còn độc thân.

Bây giờ, anh cả đã tham gia ra mắt, hắn cũng phải quan tâm tới phương diện này mới được.

Mấy phút sau.

Sau khi đã tỉnh táo lại, Cổ mẫu bắt đầu hỏi thăm về chuyện ra mắt của con trai lớn.

Hiệu trưởng Cổ không có ý định giấu diếm, nói thẳng:

"Người kia cũng là diễn viên, chỉ nhỏ hơn con một tuổi, tên là Du Kinh Hồng, chắc mẹ cũng biết người này."

Chồng bà trước kia là một diễn viên, mà con trai lớn của bà còn là một diễn viên cấp bậc Ảnh đế, cho nên trình độ kiến thức của mẹ Cổ đối với giới giải trí thật sự không phải là điều mà một người phụ nữ bình thường có thể so được.

Chương 474: Cha Mẹ Còn, Cuộc Sống Còn

Có Nơi Để Đến. Cha Mẹ Đi, Cuộc Sống Chỉ Còn Có Đường Về (2)

Bà có thể không biết hết tất cả diễn viên trong giới giải trí, nhưng mà chỉ cần là người hơi nổi tiếng, thì hầu như Cổ mẫu đều biết.

Du Kinh Hồng là người trạc tuổi hiệu trưởng Cổ, thậm chí còn là một diễn viên nổi tiếng ra mắt sớm hơn cả hiệu trưởng Cổ, Cổ mẫu đương nhiên không thể không biết tới.

Cho nên, Cổ mẫu vừa nghe hiệu trưởng Cổ nói xong liền vội vàng hỏi:

"Con trai, người mà con nói là diễn viên diễn vai Kinh Hồng tiên tử trong phim phải không?"

Hiệu trưởng Cổ trả lời:

"Là cô ấy, mẹ thấy thế nào?"

Mẹ Cổ liên tục gật đầu, nói:

"Tuy bộ phim truyền hình kia toàn là tuấn nam mỹ nữ, nhưng mẹ vẫn nhớ vị Kinh Hồng tiên tử kia rất đẹp.

Ba năm trước, mẹ và một người bạn của mình đã từng đếm số lượng nghệ sĩ giữ mình trong sạch trong giới giải trí, vị Kinh Hồng tiên tử này cũng nằm trong đó, nhân phẩm chắc là rất tốt.

Nếu như tính cách hai đứa hợp nhau, thì mẹ giơ hai tay tán thành cho mối hôn sự này."

Hiệu trưởng Cổ nghe mẹ nói như thế có thể nói là uống được một viên thuốc an thần, cười, nói:

"Có phù hợp hay không thì đợi gặp mặt tâm sự rồi nói sau."

...

Trong lúc hiệu trưởng Cổ nói chuyện ra mắt cho mẹ mình nghe, thì

Du Kinh Hồng cũng đang làm bạn với mẹ mình.

Chuyện này vốn dĩ vẫn còn thiếu một nét, cho nên Du Kinh Hồng không định nói chuyện này ra sớm như thế, nhưng mà trong ngày lễ của mẹ, mẹ cô lại đột nhiên thúc cưới.

"Đã trôi qua rất nhiều năm rồi, nhưng mà con vẫn không kết hôn, mặc dù mẹ và cha rất nóng lòng, nhưng vẫn rất ít khi thúc giục con tranh thủ thời gian để lấy chồng, bởi vì chúng ta sợ trong lúc vội vàng con sẽ lấy sai người.

Nhưng mà, tuổi tác của hai người già chúng ta càng ngày càng lớn, cơ thể cũng càng ngày càng yếu. Già rồi không khỏi nghĩ nhiều, lỡ như ngày nào đó chúng ta không còn, con chỉ còn lại một mình, vậy thì sao hai ông bà già chúng ta yên tâm được?"

Du Kinh Hồng nghe xong cũng giật mình, vội vàng nắm lấy tay cha mẹ, quan tâm hỏi:

"Cha mẹ, cơ thể hai người có chỗ nào không thoải mái hả? Đã đi khám chưa?"

Du phụ vỗ vỗ tay con gái, an ủi:

"Con gái đừng lo lắng, cơ thể của cha và mẹ con không xuất hiện vấn đề gì lớn, chỉ là một chút bệnh vặt của người già mà thôi, không có gì đáng lo cả."

Du mẫu nắm chặt lấy tay con gái, nói:

"Con đừng lo, mẹ chỉ muốn nói là mẹ và cha con đều đã già rồi, không biết còn sống được mấy năm nữa, muốn nhân lúc còn sống thấy được con thành gia, như thế chúng ta mới có thể an tâm."

Du Kinh Hồng vô cùng lo lắng nhìn chằm chằm vào mắt của cha mẹ mình, hỏi:

"Thật sự không sao chứ?"

Du phụ và Du mẫu lắc đầu, nói:

"Không sao cả."

Lúc này Du Kinh Hồng mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói:

"Làm con sợ muốn chết!"

Du mẫu không để con gái cứ thế bỏ qua chuyện này, một lần nữa nhắc tới chuyện hôn nhân:

"Con gái à, mẹ nói con nghe, con phải để tâm tới việc này mới được, không thể như trước kia nữa, dù sao con cũng đã hơn 50 rồi, không trẻ."

Du Kinh Hồng thấy ánh mắt mong đợi của mẹ mình, cô không muốn giấu nữa, nói thẳng:

"Cha, mẹ, ban đầu con tính xác định rõ rồi mới nói cho hai người biết, nhưng mẹ đã nói tới mức này rồi thì con dứt khoát nói cho hai người biết luôn!

Thực ra con đã hành động rồi, ngày mốt con sẽ tham gia ra mắt, hai người cũng biết anh ấy, là nhà từ thiện Hong Kong cực kỳ nổi tiếng, vị Ảnh đế được mọi người gọi là hiệu trưởng Cổ."

Du phụ và Du mẫu nghe xong liền nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự khiếp sợ của đối phương.

Sau khiếp sợ là sự mừng rỡ.

Du mẫu không nhịn được hỏi:

"Con gái, lời con nói là thật hay đùa vậy?"

Du Kinh Hồng cười, nói:

"Đương nhiên là thật rồi, đây là chuyện chung thân đại sự, sao có thể lấy ra để đùa được chứ!"

Du mẫu cười không dứt, hỏi tiếp:

"Mau nói cho mẹ nghe tại sao con lại đột nhiên muốn ra mắt với hiệu trưởng Cổ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Chuyện là như thế này..."

Sau đó, Du Kinh Hồng kể lại toàn bộ quá trình Giang đại sư đến tìm mình cho cha mẹ nghe.

Du phụ và Du mẫu nghe xong thì không khỏi kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, Du phụ mới cảm khái:

"Không ngờ trên đời này vẫn còn một người mai mối lợi hại như Giang đại sư, đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!"

Du mẫu vừa mừng, vừa sợ, nói:

"Con gái à, nếu thế thì xem ra con và vị hiệu trưởng Cổ kia thật sự có hy vọng đó!"

Trong mắt Du Kinh Hồng cũng xuất hiện một chút mong đợi:

"Hy vọng là thế, con sẽ nghiêm túc đối đãi với buổi ra mắt đó."

...

Quảng Đông.

Thành phố Thâm Quyến.

Bùi Dĩnh đi máy bay từ thành phố Hàng Châu về đây để ăn lễ cùng với mẹ.

Bùi Dĩnh không phải là con một, cô còn có một người em trai, nhưng mà vào bảy, tám năm trước, em trai của cô đã kết hôn rồi, cháu gái của cô bây giờ cũng đã học tiểu học.

Chương 475: Cha Mẹ Còn, Cuộc Sống Còn Có Nơi Để Đến. Cha Mẹ Đi, Cuộc Sống Chỉ Còn Có Đường Về (3)

Gia cảnh của Bùi gia không tệ, Bùi phụ và Bùi mẫu đều là người có năng lực, trước kia bởi vì công tác mà bọn họ di cư tới Đức, cho tới khi Bùi Dĩnh về nước làm việc, bọn họ mới theo cô về đây.

Dưới sự hỗ trợ của cha mẹ và chị gái, em trai của Bùi Dĩnh dễ dàng trở thành một con người có giá trị lên tới mấy trăm triệu, mặc dù vẫn còn kém chị gái rất xa, nhưng mà thân là người có trong tay mấy trăm triệu, cuộc sống của hắn có thể nói là trôi qua rất thoải mái.

Thân là người có năng lực kiếm tiền nhiều nhất trong gia đình, địa vị trong gia đình của Bùi Dĩnh hoàn toàn không cần phải đề cập tới, lần nào trở về cũng nhận được sự đãi ngộ cao nhất, lần này cũng không ngoại lệ.

Bùi mẫu biết cô về cho nên tự mình xuống bếp, nấu một bàn lớn toàn những món mà cô thích ăn.

Lúc ăn cơm, Bùi Dĩnh có mấy lần suýt không nhịn được mà muốn nói cho cha mẹ nghe về chuyện ra mắt, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống, quyết định chờ tới khi ra mắt xong, có kết quả rồi nói cho bọn họ sau... Tránh việc làm bọn họ mừng hụt.

...

Ngày hôm sau.

Bùi Dĩnh bước lên máy bay, bay tới Đế Đô.

Nghĩ tới việc đây là buổi ra mắt đầu tiên trong đời mình, Bùi Dĩnh không khỏi có chút lo lắng, cảm giác giống như lần đầu tiên cô đưa ra quyết định đầu tư quan trọng trong đời mình vậy.

Trong lúc Bùi Dĩnh đang yên lặng suy nghĩ, thì đột nhiên có một giọng nói vang lên ở bên trái:

"Xin chào chị gái, xin hỏi có phải chị tới Đế Đô để du lịch không?"

Bùi Dĩnh nhìn về nơi phát ra giọng nói, phát hiện người bắt chuyện với mình là một cậu trai trẻ có dáng vẻ cực kỳ đẹp trai, tuổi tác cũng xấp xỉ Giang đại sư, nhan sắc cũng không thua kém Giang đại sư.

Cậu đẹp trai kia thấy Bùi Dĩnh nhìn qua thì không khỏi nở một nụ cười mê người.

Bùi Dĩnh lời ít ý nhiều:

"Không phải."

Cậu đẹp trai tiếp tục nói:

"Vậy chị tới đó để công tác hả?"

Lần này, Bùi Dĩnh không trả lời mà hỏi ngược lại:

"Xin hỏi có chuyện gì vậy?"

Cậu đẹp trai lại nở nụ cười đã âm thầm tập luyện rất lâu, nói:

"Không có chuyện gì cả, chỉ là chẳng đường có hơi dài, cho nên muốn tìm một người để tâm sự, giết thời gian mà thôi."

Bùi Dĩnh lắc đầu, nói:

"Thành thật xin lỗi, tôi cần nghỉ ngơi."

Cậu đẹp trai nghe thế liền đờ người ra, lập tức tỏ vẻ cực kỳ phong độ, nói:

"Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền!"

Bùi Dĩnh không đáp lại, chỉ nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế.

Cậu đẹp trai thấy thế liền yên lặng thở dài, biết chuyến đi lần này của mình lại phí công nữa rồi, không biết khi nào mới có cơ hội trèo lên người mấy phú bà kia để có thể thoát nghèo.

Đúng thế, mặc dù ngồi khoang hạng nhất, nhưng mà cậu đẹp trai kia thực ra không phải là người có tiền, anh chỉ là một người làm công bình thường mà thôi. Tháng nào anh cũng cực khổ làm việc, sau đó bớt ăn, bớt mặc để dành tiền, số tiền đó được anh dùng để chế tạo ra 'kỳ ngộ' trên máy bay.

Anh học được biện pháp này từ một chị tiền bối. Điều kiện kinh tế lúc đó của chị ấy cũng bình thường, nhưng sau khi tốt nghiệp, bay về Hong Kong tìm việc làm, chị đã cắn răng mua vé khoang hạng nhất, kết quả gặp được quý nhân, có được bước nhảy giai cấp, gả

vào gia đình giàu có.

Cậu đẹp trai thấy nhan sắc của bản thân cũng cao, cho nên muốn thử biện pháp của chị tiền bối, xem thử xem có ngẫu nhiên gặp được phú bà, sau đó thuận lợi cấu kết với đối phương không, nếu được thì cả đời này anh không cần phải lo lắng nữa.

Tiếc là anh đã đi khoang hạng nhất mấy lần rồi, nhưng vẫn không gặp được chị gái nào độc thân, lần này khó khăn lắm mới gặp được một chị gái xinh đẹp, nhưng thái độ của đối phương lại là tránh xa người khác ngàn dặm.

Xem ra khó mà phục chế lại được kỳ tích của chị tiền bối kia rồi.

Có lẽ, còn đường này chỉ phù hợp với những mỹ nữ mà thôi.

Dù sao thì con gái cũng có ưu thế ở phương diện này hơn, chẳng có mấy chàng trai độc thân sẽ từ chối lời bắt chuyện của mỹ nữ, nhưng nếu ngược lại thì khác.

Bùi Dĩnh đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng của cậu đẹp trai kia, cô chỉ đơn giản là không quá thích nói chuyện phiếm với người xa lạ mà thôi, chuyện đó chẳng mang lại ý nghĩa gì cả, thay vì nói chuyện, chẳng bằng đọc một tác phẩm văn học để giúp bản thân tăng cao kiến thức còn hơn!

Chuyến bay từ thành phố Thâm Quyến đế Đế Đô kéo dài 3 tiếng đồng hồ.

3 giờ 40 phút chiều.

Máy bay đúng giờ hạ cánh xuống một sân bay nào đó ở Đế Đô.

Trong khoảng thời gian này, cậu đẹp trai kia chưa từng một lần từ bỏ ý định muốn bắt chuyện với Bùi Dĩnh, nhưng tiếc là Bùi Dĩnh hoàn toàn không cho anh ta cơ hội, hầu như chỉ nói vài câu là đã đuổi anh ta đi.

Thấy máy bay hạ cánh, cậu đẹp trai kia chỉ có thể thầm thở dài.

Anh quyết định, chuyến bay quay về sẽ là chuyến bay cuối cùng mà anh ngồi khoang hạng nhất, nếu như vẫn không thể tìm được

phú bà mà anh mong muốn nữa, vậy thì anh sẽ tìm kiếm biện pháp khác, không thể tiếp tục lãng phí tiền như này được.

Chương 476: Đại Lão Giới Toán Học Và Đại Lão Giới Tài Chính

Buổi chiều.

Tại Thủ đô.

Trên đường từ sân bay tới một nhà hàng nào đó, một chiếc xe Volvo XC 90 màu đen đang chạy băng băng.

Người lái xe là Giang Phong, ngồi ở ghế phụ không phải ai khác, chính là Bùi Dĩnh vừa bay từ Thâm thị tới.

Hai người tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, sau đó Bùi Dĩnh hỏi: "Giang đại sư, một người đã ly dị lại có hai đứa bé, cậu có thể giúp tìm kiếm đối tượng cho người như vậy được không?"

Giang Phong vừa lái xe vừa cười nói: "Đương nhiên là có thể, ngoại trừ những người không có ý định kết hôn ra, thì bất kể là vương công quý tộc hay người buôn bán nhỏ, tôi sẽ không từ chối bất kỳ ai."

"Vậy thì được, nếu như lần này tôi xem mắt thuận lợi, sau đó tôi sẽ giới thiệu một khách hàng lớn cho Giang đại sư, cô ấy chính là một người bạn trong vòng tài chính của tôi, là một nữ phú hào tài sản vài tỷ."

Nói tới đây, Bùi Dĩnh lại chuyển giọng, hơi chần chừ: "Có điều cô ấy có yêu cầu rất cao với nửa còn lại, không biết Giang đại sư có ngại phiền không?"

Giang Phong tự tin cười nói: "Bùi tổng cứ yên tâm, chỉ cần là yêu cầu hợp lý, thì không cần biết yêu cầu của người đó cao bao nhiêu, tôi đều có thể tìm được đối tượng phù hợp."

"Có câu nói này của Giang đại sư là đủ rồi, sau đây tôi sẽ bớt chút thời gian giới thiệu hai người cho nhau."

“Vâng.”

Tiếp đó, hai người tiếp tục nói vài câu chuyện phiếm, bất tri bất giác đã tới chỗ cần đến.

Đỗ xe xong, Giang Phong và Bùi Dĩnh liền theo sự hướng dẫn của nhân viên đi tới phòng riêng đã đặt trước, nhân vật nam chính buổi xem mắt ngày hôm nay, giáo sư Lưu Ức Tài, đã có mặt ở trong phòng riêng ngồi chờ.

Nhân viên tiến lên gõ cửa, nghe thấy bên trong vang lên tiếng “mời vào” mới mở cửa ra cho Giang Phong và Bùi Dĩnh đi vào.

Thấy Giang Phong và Bùi Dĩnh đi vào, Lưu Ức Tài liền vội vàng đứng lên chào hỏi: “Giang đại sư, mọi người đã tới rồi!”

Chào hỏi xong, ánh mắt của Lưu Ức Tài rơi trên người Bùi Dĩnh.

Vốn lúc xem ảnh, Lưu Ức Tài đã cảm thấy mỹ nữ tỷ tỷ Bùi Dĩnh này thật sự xinh đẹp, là mỹ nữ khó gặp, bây giờ nhìn thấy người thật lại cảm thấy ngoài đời so với ảnh còn đẹp hơn ba phần.

Ánh mắt của cô không hề sắc bén, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra khí tức của một người có quyền lực.

“Giáo sư Lưu, để tôi giới thiệu cho anh một chút, vị này chính là Bùi tổng trước đó tôi đã nói với anh, là một trong những nữ thần nổi danh trong giới tài chính nước ta.” Giang Phong mỉm cười giới thiệu hai bên: “Bùi tổng, vị này chính là giáo sư Lưu, là một trong những thiên tài nổi danh nhất giới toán học, hai người làm quen với nhau một chút.”

Lưu Ức Tài mở lời chào hỏi trước: “Xin chào Bùi tổng, nghe đại danh của chị đã lâu!”

Bùi Dĩnh cũng mỉm cười chào hỏi: “Xin chào Lưu giáo sư, cái danh đầy mùi tiền kia của tôi cũng không đáng nhắc tới, thiên tài số học giống như anh đây mới là hi vọng phục hưng của quốc gia chúng ta.”

“Cái này không dám nhận, Bùi tổng quá khiêm tốn rồi!”

Hai người khách sáo vài câu, sau đó mới ngồi xuống bàn ăn.

Lúc gọi món, đương nhiên là ưu tiên phụ nữ.

Bùi Dĩnh cũng không từ chối cái này, trực tiếp gọi hai món mình thích, sau đó, Lưu Ức Tài và Giang Phong cũng lần lượt gọi món mình thích.

Chờ người phục vụ rời đi rồi, không cần có Giang Phong hướng dẫn, Lưu Ức Tài đã cùng Bùi Dĩnh hàn huyên.

Một người là thiên tài toán học, giáo sư đại học 985, một người là thiên tài tài chính, là người phụ trách quỹ ngân sách, cả hai bên đều đứng ở vị trí đỉnh cao trong lĩnh vực của mình, tùy tiện ném ra một chủ đề cũng có thể trò chuyện nửa ngày.

Hơn nữa, toán học cùng tài chính cũng có liên quan đến nhau.

Mà lúc này, trong lòng hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến một người, người này không phải ai khác chính là siêu cấp đại lão trong giới toàn học và giới tài chính, Simmons.

“Giáo sư Lưu, vừa nhắc tới nhà số học, tôi liền nghĩ ngay tới một vị tiền bối đại danh vang xa trong giới tài chính chúng tôi.”

Lưu Ức Tài như có thần giao cách cảm tiếp lời: “Bùi tổng, có phải người chị nhắc tới chính là tiền bối trong giới tài chính, cũng chính là nhà số học số một thế giới, tiền bối Simmons?”

Bùi Dĩnh nhẹ gật đầu, cảm khái nói: “Chính là vị đại lão tiền bối này, có thể xem như nhà số học hàng đầu thế giới, có khả năng sử dụng tri thức toán học linh hoạt, dựa vào lý luận đầu tư để xây dựng mô hình toán học, cuối cùng đạt được thành tựu khiến người người chú ý trong giới tài chính, thật sự là khiến người ta bội phục sát đất.”

Lưu Ức Tài cười nói: “Toán học đúng là một ngành học thú vị, khoa học phát triển không thể tách rời toán học, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cũng không thể tách rời khỏi toán học...”

Chương 477: Đại Lão Giới Toán Học Và

Đại Lão Giới Tài Chính (2)

Tiếp đó, hai người vượt qua giới hạn chuyên môn của mình, lấy chủ đề đại lão Simmons trò chuyện, nói về nghiên cứu toán học, nói về đầu tư tài chính, một hồi anh nghe tôi nói, một hồi tôi nghe anh nói.

Trong lúc đó, người phục vụ cũng dần dần bưng thức ăn lên, sau khi người phục vụ rời đi, hai người lại vừa ăn vừa trò chuyện, hai người anh một câu, tôi một câu, khá ăn ý.

Bữa cơm này ăn đến khoảng bảy rưỡi tối mới tan cuộc.

Trước khi đi, Giang Phong mỉm cười nói: “Giáo sư Lưu, Bùi tổng, tiếp theo hai người cứ đi hẹn hò đi, tôi không quấy rầy hai người nữa, có tình huống gì thì cứ gọi điện cho tôi là được.”

Nếu như là nam nữ trẻ tuổi nghe thấy lời này của Giang Phong, sợ rằng sẽ cảm thấy có chút ngượng ngùng, có điều Lưu Ức Tài và Bùi Dĩnh đều đã là người trung niên thành thục, nghe như vậy cũng chỉ nhìn nhau cười một tiếng.

Lưu Ức Tài gật đầu cười nói: “Được, hôm nay Giang đại sư vất vả rồi!”

“Không có, vậy tôi đi trước đây, hẹn gặp lại!”

“Được, hẹn gặp lại, Giang đại sư!”

Chờ Giang Phong lái xe rời đi rồi, Lưu Ức Tài nhìn về phía Bùi Dĩnh, cười hỏi: “Bùi tổng, tiếp theo đây, chị muốn đi dạo phố, đi xem phim, hay là tìm một quán bar yên tĩnh ngồi đây?”

Bùi Dĩnh liếc mắt nhìn hắn, hơi trầm ngâm, sau đó nói: “Trước hết đi dạo phố đi, tiêu hóa xong đã rồi lại chọn sau.”

“Được, vậy chúng ta đến Tam Lý Truân dạo chơi được chứ?”

“Ừm, được!”

...

Tám giờ tối.

Hương Giang.

Hiệu trưởng Cổ đang ngồi trong thư phòng trầm ngâm suy tư.

Ngày mai hắn sẽ phải bay tới Thủ đô, sau khi công tác ở đó xong, hắn sẽ tham gia buổi xem mắt đầu tiên trong đời, và hắn cũng là buổi xem mắt cuối cùng, hắn có cảm giác, lần này, tám chín phần mười hắn sẽ có thể tạm biệt độc thân.

Hắn năm nay 53 tuổi, lúc còn trẻ chỉ từng kết giao có hai người bạn gái.

Người bạn gái đầu tiên, dùng lời người trẻ, chính là một tra nữ điển hình.

Khi đó Hiệu trưởng Cổ tuổi nhỏ vô tri, lại bị bầu không khí xã hội ở Hương Giang ảnh hưởng, thích sự tiêu sái của Cổ Hoặc Tử Khoái, cả ngày dính với đám bạn lưu manh. Sau đó hắn còn không biết trời cao đất rộng làm ra một chuyện suýt chút nữa đã hủy hoại cả đời của hắn, đó chính là tham dự nhóm cướp "Khứ lực".

Kết quả, nhóm cướp "Khứ lực" gặp phải cảnh sát, đám bạn lưu manh kia của hắn chạy hết, chỉ còn một mình Hiệu trưởng Cổ được giao nhiệm vụ canh chừng bị bắt, lúc ấy, lấy nghĩa khí làm đầu, hắn không khai ra gì cả.

Lúc ngồi tù, đám bạn lưu manh cũng có đến thăm hắn, hiệu trưởng Cổ liền nhờ đối phương chăm sóc bạn gái hắn thật tốt.

Người bạn lưu manh kia sảng khoái đáp ứng, sau đó thì chăm sóc bạn gái của Hiệu trưởng Cổ lên cả trên giường.

Lúc Hiệu trưởng Cổ nhận được tin tức thì phẫn nộ đến đánh mất lý trí, ở trong tù suốt ngày đi tìm người đánh nhau, cứ như vậy kéo dài thời hạn thi hành án lên 22 tháng.

Người bạn gái thứ hai thì là người bạn gái duy nhất Hiệu trưởng Cổ từng công khai thừa nhận.

Cô gái hiền lành này ở cùng hắn bảy năm, theo hắn từ lúc không

có tiếng tăm gì đến lúc có chút danh tiếng, kết qua lúc sự nghiệp đang khởi sắc thì chuyện hắn từng ngồi tù cuối cùng cũng bị lộ ra.

Sau đó, sự nghiệp rớt xuống ngàn trượng, trở thành người bị mọi người phỉ báng.

Ngay lúc hắn đang ở vị trí thấp nhất, người bạn gái này vẫn không rời bỏ hắn, thậm chí còn vì hắn mà từ bỏ rất nhiều cơ hội, đối với hắn có thể nói là tình thâm ý trọng.

Chỉ tiếc, hai người cuối cùng vẫn là hữu duyên vô phận, sau khi ở cùng nhau bảy năm vẫn không thoát khỏi kết cục chia tay.

Bây giờ mắt thấy đã sắp tham gia xem mắt, có lẽ không lâu sau hắn sẽ cùng người khác đi vào lễ đường, Hiệu trưởng Cổ lại nhớ lại từng chi tiết năm đó, bỗng nhiên muốn gọi điện thoại cho người bạn gái cũ đã cùng hắn bảy năm, Hoàng Kỷ Thiến.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hiệu trưởng Cổ cũng không do dự nữa, lấy điện thoại ra, ấn vào số điện thoại mà đã rất nhiều năm rồi hắn chưa từng động vào.

Điện thoại vừa kết nối, một giọng nói ngập ngừng vang lên: “Anh Cổ?”

Nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, Hiệu trưởng Cổ cảm xúc chập trùng đáp lại: “Là tôi!”

Giờ phút này, trong lòng Hoàng Kỷ Thiến cũng không thể nào bình tĩnh trở lại, người bạn trai mối tình đầu này có ảnh hưởng lớn bao nhiêu tới cô, sợ rằng chỉ có chính bản thân cô biết.

Dù sao thì sau khi chia tay với người bạn trai mối tình đầu này, cô cũng không nói chuyện yêu đương lần nào nữa.

“Sao anh lại gọi điện cho em, có chuyện gì không?” Hoàng Kỷ Thiến hỏi.

Hiệu trưởng Cổ nói: “Tối nay anh gọi điện cho em là muốn nói với em một tiếng, ngày mai anh sẽ tham gia một buổi xem mắt, có lẽ là không bao lâu nữa, anh sẽ tạm biệt cuộc sống độc thân!”

Hoàng Kỷ Thiến nghe vậy thì chấn động trong lòng, kinh ngạc nói: "Anh muốn đi xem mắt?"

Chương 478: Đại Lão Giới Toán Học Và Đại Lão Giới Tài Chính (3)

Hiệu trưởng Cổ ừ một tiếng, nói: "Đúng vậy, đoạn thời gian trước anh được một người bạn giới thiệu, quen biết một vị đại sư mai mối tương đối lợi hại, khả năng suy tính nhân duyên của cậu ấy thì không ai bằng, cho nên anh đã nhờ người ta giúp tìm đối tượng.

Bây giờ, cậu ấy đã giúp anh tìm được một đối tượng rồi, ngày mai anh sẽ tham gia buổi xem mắt với người ta."

Hoàng Kỷ Thiến nghe vậy, ngực phập phồng liên tục, thật lâu sau mới trả lời: "Đây là chuyện tốt, anh năm nay đã 53 tuổi rồi, cũng là thời điểm tìm bạn gái, nếu còn chờ nữa thì sẽ thật sự già mất!"

Hiệu trưởng Cổ nói: "Hoàng muội, lần này anh gọi điện cho em, ngoại trừ nói chuyện ra mắt và chào hỏi em, còn có một mục đích quan trọng khác, chính là muốn nhờ vị Giang đại sư kia tìm kiếm cho em một đối tượng.

Em năm nay đã 48 tuổi rồi, không còn trẻ nữa.

Đời này, người anh có lỗi nhất chính là em, hi vọng Giang đại sư có thể giúp em tìm được người thích hợp, giúp em có một cuộc sống hạnh phúc an ổn, như vậy anh mới không cảm thấy áy náy được."

Hoàng Kỷ Thiến nói khẽ: "Anh Cổ, anh không có lỗi với em, hai chúng ta chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận thôi, anh không cần phải vì thế mà cảm thấy áy náy, em cũng không hối hận khoảng thời gian đã cùng anh yêu đương."

Hiệu trưởng Cổ thở dài một tiếng, nói: "Vậy em hãy nghe theo lời khuyên này của anh, để vị Giang đại sư kia giúp em tìm một đối tượng, sau đó gả cho một người chồng thật tốt, sinh sống hạnh

phúc, có thể chứ?”

Hoàng Kỷ Thiến trầm mặc trong chốc lát, phun ra một chữ: “Được!”

Chờ cúp điện thoại xong, Hiệu trưởng Cổ lại thở dài.

Hắn và Hoàng Kỷ Thiên cùng nhau sinh sống bảy năm, hắn tương đối hiểu rõ tính cách của cô, trong lòng cô chắc chắn là không nguyện ý tham gia xem mắt, nhưng vì để cho hắn yên tâm, cô vẫn đáp ứng.

Cô ấy vẫn là người phụ nữ suy nghĩ cho hắn như trước đây, hưởng ân mỹ nhân thật đúng là khó nhất mà!

Trầm mặc gần nửa tiếng đồng hồ, Hiệu trưởng Cố lại gọi điện cho một người khác.

Điện thoại vừa kết nối, một giọng nói chứa sự ngạc nhiên vang lên: “Quá nhi?”

Hiệu trưởng Cố khẽ mỉm cười, nói: “Cô, là con!”

Người hắn gọi điện lần này là vị cộng tác thần tiên năm đó của hắn, cô Lý.

Cô Lý cười hỏi: “Hiếm khi thấy con gọi điện thoại tới, có chuyện gì không?”

Hiệu trưởng Cổ trầm mặc vài giây đồng hồ, sau đó mới đáp: “Cô Lý, ngày mai con định đi xem mắt!”

Cô Lý nghe vậy cũng kinh ngạc không thôi, “Không phải chứ? Con muốn đi xem mắt sao?”

Hiệu trưởng Cổ ừ một tiếng, nsoi: “Đoạn thời gian trước con được một người bạn giới thiệu cho một vị đại sư vô cùng lợi hại, vị đại sư này cực kỳ am hiểu chuyện suy tính nhân duyên, con liền nhờ người ta tìm giúp một đối tượng, hiện đã có người rồi, cho nên con định ngày mai đi xem mắt.”

Cô Lý cau mày nói: “Con nói vị đại sư kia có đáng tin cậy không?”

Hiệu trưởng Cổ khẳng định nói: “Cái này không cần nghi ngờ, lần này con gọi điện thoại cho cô cũng chính là hy vọng cô có thể nghe lời khuyên này của con, mời vị đại sư kia tìm cho mình một đối tượng.”

Cuộc điện thoại này cũng không phải là hắn tùy tiện gọi, lúc hắn và cô Lý cộng tác diễn 《 Thần Điêu Đại Hiệp 》 , hắn biết rất rõ là cô Lý thích hắn.

Chỉ tiếc hai người cũng hữu duyên vô phận, khi đó hắn đã có người bạn gái là Hoàng Kỷ Thiến.

Sau khi hắn và Hoàng Kỷ Thiến chia tay, cô Lý đã trở thành bạn gái của một tên đàn ông cặn bã.

Cô Lý vì thằng đàn ông kia mà làm tất cả, cuối cùng bị người ta vô tình vứt bỏ.

Đối với kết quả này, Hiệu trưởng Cổ vẫn luôn canh cánh trong lòng, bây giờ lại gặp được kỳ nhân hiếm thấy như Giang đại sư, hắn đương nhiên phải khuyên răn người cộng tác cũ này thật tốt, giúp cô ấy cũng có thể tìm được đối tượng phù hợp trải qua quãng đời còn lại.

Cô Lý trầm mặc trong chốc lát, nói: “Con hắn phải biết, hiện tại cô đã tuyệt vọng với chuyện tình cảm rồi, không muốn yêu nữa, cái tuổi này của cô cũng không vùng vẫy nổi.”

Hiệu trưởng Cổ chân thành nói: “Điều cô nói con đương nhiên biết, nếu như không nắm chắc, con cũng sẽ không tùy tiện quấy rầy cô, nhưng lần này thật sự là một cơ hội khó có được, Giang đại sư thật sự có bản lĩnh vô cùng thần kỳ, con thật sự không muốn thấy cô bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này.”

Nếu như đổi lại là người khác nói lời này, cô Lý hẳn là sẽ không muốn tin tưởng, nhưng trong lòng cô, Quá Nhi dù sao cũng khác, nghe hắn nói thành khẩn tới như vậy, cuối cùng vẫn không đành lòng từ chối ý tốt của hắn.

Bà nói: “Được, cô tin tưởng con.”

Hiệu trưởng Cổ vui mừng trong lòng, nói: “Cô, cứ quyết định như

vậy đi, cô không được lừa gạt con đâu đấy.”

Cô Lý cười một tiếng, trong đầu phảng phất hiện ra hình ảnh năm đó, ôn nhu nói: “Quá Nhi, cô sẽ không bao giờ lừa con.”

Hiệu trưởng Cổ hít một hơi thật sâu, nói: “Vậy ngày mai lúc con đi xem mắt sẽ nói với Giang đại sư chuyện này, sau đó sẽ sắp xếp thời gian cho cô và Giang đại sư gặp mặt nói chuyện.”

Cô Lý đáp: “Được, tất cả đều nghe theo con.”

“Được, vậy cứ như vậy đi, ngày mai đợi con nói chuyện với Giang đại sư xong sẽ gọi điện thoại lại cho cô.”

“Được, cô chờ điện thoại của con.”

“Vâng, hẹn gặp lại cô sau!”

“Quá Nhi, hẹn gặp lại!”

Chờ cúp điện thoại xong, sự xao động trong lòng Hiệu trưởng Cổ mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Chương 479: Chào Giang Đại Sư, Hoan Nghênh Ngài Đến Hương Giang

Thứ ba, ngày 16 tháng 5 năm 2023.

Sáng sớm, hiệu trưởng Cổ cùng người đại diện và trợ lý bay đi Đế Đô, sau khi đến Đế Đô lại lập tức tham gia quay một chương trình nào đó. Chờ sau khi hết bận, đã gần sáu giờ chiều.

Mười phút sau, thoát khỏi người đại diện và trợ lý, hiệu trưởng Cổ trang bị đầy đủ leo lên một chiếc xe Volvo XC90 màu đen, sau đó lặng lẽ rời đi.

Trên xe, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Giang Phong lại mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, tôi đã chuẩn bị hoa tươi và quà tặng giúp ông, lại đặt ở cốp sau xe, ông xem thử có hài lòng không?"

Hiệu trưởng Cổ ngồi ở ghế lái phụ nghe vậy quay đầu nhìn, phát hiện trên ghế sau có đặt một bó hoa được gói đẹp mắt, bên cạnh hoa tươi là quà tặng trái cây, lá trà, rượu vang, hoa quả khô vân vân, nhìn đóng gói đã biết giá không rẻ.

"Làm Giang đại sư cậu phải phiền lòng rồi, tốn bao nhiêu tiền tôi sẽ chuyển cho cậu." Hiệu trưởng Cổ lấy điện thoại di động ra nói.

Giang Phong lắc đầu mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, ông làm nhiều chuyện vì đám trẻ vùng núi như vậy, tôi chẳng qua giúp ông chuẩn bị ít quà tặng mà thôi, ông lại nói chuyện tiền nong với tôi thì quá khách sáo rồi!"

Hiệu trưởng Cổ thấy hắn nói chuyện chân thành thì cất điện thoại đi, mỉm cười nói: "Vậy được, tôi không khách sáo với cậu nữa!"

...

Bảy giờ tối, Giang Phong và hiệu trưởng Cổ bí mật đi tới nhà cô giáo Du.

Đúng vậy, lần gặp mặt này, trải qua hai bên thương lượng, cuối cùng quyết định địa điểm ở nhà của cô giáo Du.

Không có cách nào, hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du đều là người nổi tiếng trong giới giải trí, ăn cơm ở bên ngoài thật sự rất bất tiện, tâm thần luôn căng thẳng, vậy thật sự quá mệt mỏi.

Mấy ngày trước, Giang Phong mới qua một lần, cũng xem như quen đường, không khiến cho bất kỳ người nào quan tâm, thuận lợi đi vào nhà của cô giáo Du.

"Chào cô giáo Du!"

"Chào hiệu trưởng Cổ!"

Hai người không cần Giang Phong giới thiệu, đã chào hỏi nhau.

Sau đó, hiệu trưởng Cổ lại đưa hoa và quà tặng tới, mỉm cười nói: "Hoa tươi tặng người đẹp, còn có chút quà tặng nhỏ, hy vọng cô giáo Duu có thể thích."

Du Kinh Hồng nhận lấy bó hoa tươi và quà tặng, tươi cười nói: "Cảm ơn hiệu trưởng Cổ, hoa rất đẹp, tôi rất thích, làm anh tiêu pha rồi!"

Hiệu trưởng Cổ mỉm cười nói: "cô giáo Du khách sáo, không đáng bao nhiêu tiền, cô thích là tốt rồi."

Du Kinh Hồng cầm dép cho bọn họ thay, nói: "Giang đại sư, cậu và hiệu trưởng Cổ vào phòng khách uống chén trà trước, tôi hâm lại thức ăn là có thể ăn cơm!"

Giang Phong "Vâng" một tiếng, sau đó hỏi: "cô giáo Du, có cần giúp một tay không?"

Du Kinh Hồng lắc đầu mỉm cười nói: "Không cần, tôi chỉ am hiểu làm vài điểm tâm thôi, cái khác đều không am hiểu, cho nên những thức ăn này đều do tôi đặt nhà hàng XX đưa tới, chỉ cần dùng lò vi sóng hâm lại là được."

"cô giáo Du có lòng rồi!"

Trong khi nói chuyện, Giang Phong và hiệu trưởng Cổ đã đi đến phòng khách.

Trên bàn trà trong phòng khách, cô giáo Du đã sớm đun nước sôi, ngay cả lá trà cũng đã bỏ xong.

Vì vậy, Giang Phong lại ra tay rửa trà pha, cùng hiệu trưởng Cổ uống trà.

Trong phòng bếp, Du Kinh Hồng bỏ từng món ăn vào lò vi sóng hâm nóng, đồng thời nhân lúc rảnh rỗi sắp bát đũa, rượu vang cũng rót vào trong bình đựng rượu.

Trong lúc bận làm, nhịp tim của Du Kinh Hồng cũng dần tăng lên.

Từ khi người mai mối Giang đại sư nói muốn giới thiệu hiệu trưởng Cổ cho bà ta, bà ta đã làm ổ ở nhà, mất ăn mất ngủ xem phim của hiệu trưởng Cổ đóng.

Cũng không biết có phải là duyên phận kiếp trước, hay là hiệu quả tự thôi miên, hoặc hoàn toàn tin tưởng vào kết quả của Giang đại

sư, dù sao ba ngày qua, trong lòng bà ta mơ hồ có bóng dáng của hiệu trưởng Cổ.

Lúc này gặp mặt,

Tự nhiên có cảm giác gặp được người trong lòng.

Đại khái hơn mười phút, sau khi hâm nóng hết các món ăn, Du Kinh Hồng lại kêu lên: "Giang đại sư, hiệu trưởng Cổ, ăn cơm thôi!"

"Tới đây!"

"Bữa cơm thật thịnh soạn."

Lời khách sáo không cần nói nhiều.

Sau ba vòng rượu, năm món ăn, hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du cũng bắt đầu nói chuyện.

Du Kinh Hồng mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, cho dù tôi debut sớm hơn ông, nhưng có thể nói con đường diễn xuất của tôi thuận buồm xuôi gió, vốn chưa từng nổi lên, đương nhiên cũng không có cách nói rơi xuống, cứ bình thường không sóng gió mấy chục năm."

Hiệu trưởng Cổ lắc đầu nói: "cô giáo Du quá khiêm nhường, năm đó khi tôi còn chưa vào nghề, cô đã nổi tiếng, hơn nữa là cô chủ động từ bỏ không ít cơ hội, bằng không cô có thể có thành tựu lớn hơn trong giới điện ảnh."

Giang Phong nói xen vào: "cô giáo Du đây là điển hình của người không vì danh lợi, sống ra đặc sắc của đời mình."

"Cũng không tốt như các ngươi nói đâu. Tôi chỉ không muốn đặt ra từng mục tiêu sau đó chắc chắn phải hoàn thành, sống như vậy sẽ rất mệt mỏi." Nói đến đây, Du Kinh Hồng nhìn về phía hiệu trưởng Cổ nói: "So với lịch sử diễn xuất chẳng có gì để khen ngợi của tôi, vẫn là kinh nghiệm diễn xuất của hiệu trưởng Cổ tương đối truyền kỳ hơn."

Chương 480: Chào Giang Đại Sư, Hoan Nghênh Ngài Đến Hương Giang (2)

Hiệu trưởng Cổ nghe vậy tự giễu nói: "Thuở nhỏ, tôi là một thiếu niên nổi loạn, bị bầu không khí xã hội của Hương Giang lúc đó ảnh hưởng, suýt nữa đã vạn kiếp bất phục, may mắn tôi may mắn, trong đời gặp được mấy quý nhân, cuối cùng mới có ngày hôm nay."

Tiếp theo, ba người vừa ăn uống, vừa nói chuyện phiếm.

Ăn uống no đủ, bọn họ lại sang phòng khách uống trà nói chuyện tiếp.

Hai người sinh ra ở đầu thập niên bảy mươi trong thế kỷ trước, đều làm trong giới giải trí mấy chục năm, thật sự có rất nhiều đề tài chung thật, bọn họ vẫn nói chuyện đến khoảng mười một giờ đêm, hiệu trưởng Cổ mới thỏa mãn đứng lên nói: "cô giáo Du, giờ không còn sớm nữa, chúng tôi không làm phiền cô thêm!"

Du Kinh Hồng nhìn đồng hồ, phát hiện đã mười một giờ đêm, không khỏi kinh ngạc nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh, tôi còn tưởng mới tám chín giờ, không ngờ đã mười một giờ."

Giang Phong cười híp mắt nói: "Thời gian hạnh phúc đều ngắn ngủi."

Du Kinh Hồng cũng đứng dậy theo, hỏi: "Giang đại sư, cậu và hiệu trưởng Cổ tự lái xe tới à?"

Giang Phong nói: "Đúng vậy."

Du Kinh Hồng nói: "Lúc trước, các người uống rượu, không thể uống rượu lái xe đi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "cô giáo Du yên tâm, vừa rồi tôi chỉ uống một ly rượu vang mà thôi, bây giờ uống trà hai ba giờ, chút hơi rượu đã sớm không còn rồi."

"Vậy tôi lại yên tâm rồi!"

"cô giáo Du, vậy chúng tôi đi trước, tạm biệt!"

"Ừ, tôi sẽ không tiễn, tạm biệt!"

Chờ sau khi Giang Phong và hiệu trưởng Cổ rời đi, Du Kinh Hồng đi tới trước cửa sổ sát đất, kinh ngạc nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Hơn mười phút sau, bà ta mới bắt đầu rửa bát, bỏ thức ăn còn thừa vào trong tủ lạnh.

Cuối cùng lại thu dọn bàn trà.

Chờ sau khi làm xong mọi chuyện, mới bắt đầu đi tắm.

...

Trên đường quay về khách sạn, Giang Phong hỏi: "Hiệu trưởng Cổ, ông cảm thấy cô giáo Du thế nào?"

Hiệu trưởng Cổ tươi cười nói: "Thật sự không tệ, cảm giác ở cùng với cô ấy thật sự rất thoải mái. Nếu cô giáo Du không cố ý biểu hiện, mà là tính cách tự nhiên, vậy tôi rất thích trạng thái này."

Giang Phong mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, ông cứ yên tâm đi, cô giáo Du ngoài đời chính là người như vậy."

Hiệu trưởng Cổ nói: "Tôi tin tưởng vào năng lực của Giang đại sư cậu."

Giang Phong nói: "Cho dù tôi còn chưa từng hỏi cô giáo Du, nhưng tôi nhìn ra được bà ấy rất có thiện cảm với ông. Tôi tin tưởng không bao lâu, lại có thể nghe được tin vui của các người!"

Hiệu trưởng Cổ cũng rất chờ mong vào điều này.

Sau khi trở lại khách sạn do tổ chương trình bố trí, trước khi xuống xe, hiệu trưởng Cổ hỏi: "Giang đại sư, mấy ngày tiếp theo, cậu có sắp xếp gì chưa?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Tôi chưa có sắp xếp gì."

Hiệu trưởng Cổ nói: "Nếu cậu không có sắp xếp gì, chờ tôi kết thúc quay chương trình ở đây, cậu có thể cùng tôi bay một chuyến tới

Hương Giang được không?"

Giang Phong chợt nảy ra một ý nghĩ, hỏi: "Hiệu trưởng Cổ, ông muốn giới thiệu công việc cho tôi à?"

"Coi như vậy đi!"

Hiệu trưởng cổ thở dài nói: "Giang đại sư, cậu cũng biết, khi tôi mới xuất đạo từng quen với một người bạn gái. Cô ấy tôi thật sự rất tốt với tôi, lúc sự nghiệp của tôi sa sút, cô ấy vẫn không rời bỏ tôi, cùng tôi vực lại sự nghiệp.

Đáng tiếc, tình yêu này đã hết, cuối cùng vẫn có duyên không có phận, không thể cùng bước vào hôn nhân.

Cả đời này, người khiến tôi cảm giác có lỗi nhất là cô ấy. Bây giờ tôi được Giang đại sư trợ giúp, rất có thể tìm được hạnh phúc của mình, nhưng bạn gái cũ của tôi đến nay vẫn một mình.

Cho nên, tôi muốn mời Giang đại sư ra mặt, cũng xem xét một đối tượng giúp bạn gái cũ của tôi, để cô ấy có thể thoát khỏi ảnh hưởng của mối tình năm đó, sống cuộc sống hạnh phúc yên ổn."

Giang Phong xúc động nói: "Hơn hai mươi năm qua, đổi lại thành người khác đã sớm ném bạn gái cũ đến đất nước Java, mà lúc hiệu trưởng Cổ tìm được hạnh phúc của mình, còn không quên giúp bạn gái cũ, thật là một người nhớ tình cũ!"

Trong lòng hiệu trưởng Cổ hơi phức tạp nói: "Cô ấy độc thân đến nay, ít nhất có tám phần nguyên nhân là vì tôi. Trước đây, tôi không có cách nào giải quyết được chuyện này. Bây giờ có Giang đại sư ở đây, tôi giúp cô là chuyện không thể từ chối."

Giang Phong nói: "Xem xét đối tượng hộ là chuyện hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng cũng cần đương sự phối hợp mới được, hiệu trưởng Cổ nên hỏi ý của đối phương trước."

Hiệu trưởng Cổ nói: "Tôi hiểu chuyện này. Không nói dối gì cậu, tối hôm qua tôi đã gọi điện thoại qua, từng nói chuyện này với cô ấy, cô ấy cũng đồng ý rồi. Cho nên tôi mới mời Giang đại sư bay tới Hương Giang."

Giang Phong gật đầu nói: "Vậy thì không thành vấn đề, chỉ cần bà ấy bằng lòng xem mắt, vậy tôi nhất định có thể xem xét một đối tượng thích hợp cho bà ấy."

Hiệu trưởng Cổ “Từ” một tiếng nói: "Tôi tin tưởng vào năng lực của Giang đại sư, ngoại trừ bạn gái cũ của tôi ra, tôi còn muốn mời Giang đại sư xem xét một đối tượng giúp Lý cô cô từng hợp tác với tôi nữa. Tôi cũng sớm đánh tiếng rồi."

Chương 481: Chào Giang Đại Sư, Hoan Nghênh Ngài Đến Hương Giang (3)

Hiệu trưởng Cổ “Từ” một tiếng nói: "Tôi tin tưởng vào năng lực của Giang đại sư, ngoại trừ bạn gái cũ của tôi ra, tôi còn muốn mời Giang đại sư xem xét một đối tượng giúp Lý cô cô từng hợp tác với tôi nữa. Tôi cũng sớm đánh tiếng rồi."

Giang Phong nghe vậy sảng khoái đáp ứng: "Không thành vấn đề, chỉ cần bọn họ chịu tin tôi, tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức."

"Ơn lớn không lời nào cảm tạ hết, sau này Giang đại sư có gì cần tôi, cứ việc mở miệng."

"Hiệu trưởng Cổ nói quá lời rồi!"

...

Thứ năm, ngày 18 tháng 5 năm 2023.

Khu dân cư Hương Giang nào đó.

Từ sau khi nhận được điện thoại của bạn trai cũ hiệu trưởng Cổ, Hoàng Kỷ Thiến đã 48 tuổi lại bắt đầu chuyên tâm trang điểm cho mình. Từ sau khi bà ta rời khỏi phim trường, cô ta không nhớ mình đã bao lâu không cẩn thận trang điểm cho mình như vậy.

Lúc còn trẻ, Hoàng Kỷ Thiến vẫn tính là xinh đẹp, vào năm 1994 khi bà ta tham dự buổi tuyển chọn của Hương Giang, đã nhận được danh hiệu ăn ảnh nhất.

Sau đó, bà ta đóng vai Mộng cô trong Thiên Long Bát Bộ bản 97 đã thu được không ít fan.

Chưa từng sinh con, không cần làm việc dãi nắng dầm sương, không cần bôn ba vất vả vì tiền, cộng thêm bảo dưỡng thỏa đáng, lại trải qua trang điểm tỉ mỉ, vẻ đẹp và dáng người của Hoàng Kỷ Thiến vẫn rất tuyệt.

Sau khi trang điểm xong, thấy đã tới giờ, Hoàng Kỷ Thiến lại lái xe tới một nhà hàng đứng tên của hiệu trưởng Cổ.

Trên đường tới nhà hàng, cảm xúc của Hoàng Kỷ Thiến dao động, trong bụng đầy tâm sự.

Sau khi bà ta và hiệu trưởng Cổ chia tay, cũng không ngừng liên hệ, nhưng số lần hai bên gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, đặc biệt là mười năm gần đây càng chưa từng gặp một lần.

"Tiên Mộc Kỳ Duyên"

Sau mười năm tạm biệt, không biết ông ấy còn có thể nhận ra bà ta không?

...

Sáu giờ 45 phút chiều.

Hiệu trưởng Cổ và Hoàng Kỷ Thiến cuối cùng lại gặp mặt sau mười năm.

Trong phòng, hiệu trưởng Cổ nhìn bạn gái cũ ăn mặc tương đối tinh tế, khen ngợi: "Em Hoàng, mười năm không gặp, em vẫn xinh đẹp như năm đó!"

Trước khi gặp hiệu trưởng Cổ, cảm xúc của Hoàng Kỷ Thiến không ngừng dao động. Chờ đến khi thật sự gặp được người, trong lòng bà ta đã bình tĩnh trở lại, mỉm cười trả lời: "Anh Cổ cũng vẫn đẹp trai như năm đó, thậm chí còn có khí chất hơn năm đó nữa!"

Hiệu trưởng Cổ cười ha ha, sau đó giới thiệu: "Em Hoàng, người này chính là Giang đại sư anh đã từng nói với em. Em đừng thấy cậu ta còn trẻ tuổi, ở trên phương diện suy tính về nhân duyên thì

đúng là đại sư chân chính đấy."

Hoàng Kỷ Thiến hiểu rõ tính cách bạn trai cũ của mình. Cậu chàng đẹp trai trước mắt này có thể được ông ấy thừa nhận như vậy, khẳng định phải là người có bản lĩnh thật sự. Bà ta lập tức mỉm cười chào hỏi: "Chào Giang đại sư, chào mừng cậu đến Hương Giang."

Giang Phong cũng mỉm cười chào hỏi: "Chào cô Hoàng Mộng."

Hoàng Kỷ Thiến nghe vậy thì ngẩn người, sau đó thật lòng mỉm cười nói: "Không ngờ Giang đại sư còn biết tôi từng đóng vai đó. Là hiệu trưởng Cổ nói cho cậu biết à?"

Giang Phong lắc đầu mỉm cười nói: "Không phải, Thiên Long Bát Bộ bản 97 đó là bản kinh điển không thể vượt qua, vai Mộng Cô do cô đóng cũng xem như in sâu vào lòng người, cho dù tôi còn trẻ tuổi nhưng đã từng xem qua bộ phim dài tập kinh điển đó.

Cho dù cách hai mươi mấy năm, tôi vừa nhìn đã nhận ra cô."

Hoàng Kỷ Thiến vui vẻ mỉm cười nói: "Cảm ơn đã khích lệ!"

"Em Hoàng, Giang đại sư, ngồi xuống rồi hãy nói!"

"Ừ, ngồi xuống hãy nói!"

Chờ Hoàng Kỷ Thiến và Giang Phong ngồi xuống, hiệu trưởng Cổ lại căn dặn mang thức ăn lên.

Làm ông chủ nhà hàng, lại đánh tiếng trước, tốc độ mang thức ăn lên khỏi cần phải nói nhiều, mấy phút ngắn ngủi, thức ăn đã đưa lên hết. Sau đó nhân viên phục vụ lui ra, để lại không gian cho ông chủ và khách.

Sau năm món ăn, Giang Phong chủ động lên tiếng nói: "Quý cô Hoàng, hôn nhân không phải trò đùa, cho dù hiệu trưởng Cổ đã từng nói với tôi là cô đồng ý xem mắt, nhưng tôi vẫn phải trực tiếp hỏi cô lần nữa, cô xác định muốn để tôi tìm đối tượng giúp cô sao?"

Lời này vừa nói ra, hiệu trưởng Cổ cũng nhìn về phía Hoàng Kỷ

Thiến.

Hoàng Kỷ Thiến nghe vậy thì trầm ngâm đại khái ba giây, sau đó mới gật đầu nói: "Giang đại sư yên tâm, nếu tôi đã đáp ứng, đương nhiên sẽ không đổi ý, nếu quả thật gặp được đối tượng thích hợp, vậy tôi sẽ gả mình ra ngoài."

Nghe được bà ta tỏ thái độ, tảng đá đè nặng trong lòng hiệu trưởng Cổ cuối cùng cũng rơi xuống đất. Ông ta đã sớm bỏ xuống tình cảm năm đó, nhưng ông ta không biết đối phương đã bỏ xuống hay chưa.

Nếu cuối cùng phải, có thể yên tâm, cho dù đối phương chưa hoàn toàn bỏ xuống, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân của bà ta.

Giang Phong gật đầu nói: "Vậy thì tốt rồi, chúng ta ăn cơm trước, chờ sau khi cơm nước xong, tôi sẽ lập tức suy tính cho cô, xem thử nhân duyên của cô rốt cuộc đang ở đâu!"

Chương 482: Hoa Tốt Trăng Sáng Chiếu, Hạnh Phúc Dài Vạn Năm

Hương Giang.

Nhà hàng nào đó đứng tên của hiệu trưởng Cổ.

Trong phòng, nghe thấy Giang Phong nói vậy, bất luận là hiệu trưởng Cổ hay Hoàng Kỷ Thiến đều không khỏi thầm chấn động.

Mọi người đều biết, người Hương Giang rất nể phục các loại huyền học phong thủy, đoán mệnh, suy tính về nhân duyên này thật ra chính là một phần của đoán mệnh. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hiệu trưởng Cổ còn chưa giải quyết xong hôn nhân của mình, lại mời Giang đại sư tới Hương Giang xem xét đối tượng cho bạn gái cũ và bạn hợp tác năm xưa.

Bởi vì ông ta rất tin tưởng vào năng lực suy tính về nhân duyên Giang của đại sư.

Nhưng dù tin tưởng sâu sắc không nghi ngờ thế nào đi nữa, cũng

không ngờ Giang đại sư sẽ nói ra một câu như vậy.

Lập tức suy tính nhân duyên, điều này làm cho trong lòng hai người đặc biệt chờ mong.

Vì câu nói này, bữa ăn vốn có thể kéo dài một hai giờ, đã kết quả sau chưa tới hai mươi phút ngắn ngủi.

Thấy hiệu trưởng Cổ và Hoàng Kỷ Thiến đều nhanh chóng bỏ bát bắt đầu uống trà, Giang Phong không khỏi cười gượng nói: "Sớm biết các người tò mò như vậy, tôi lại chờ ăn cơm xong mới nói với các người."

Hiệu trưởng Cổ vội cười và nói: "Giang đại sư, cậu cứ ăn từ từ, chúng tôi không giục cậu."

Hoàng Kỷ Thiến cũng cười nói: "Đúng vậy, Giang đại sư cứ từ từ ăn, chúng tôi không vội."

Như vậy còn không vội sao? Giang Phong đặt bát xuống, nói: "Được rồi, tôi cũng ăn xong rồi. Nếu các người đều cảm thấy hứng thú như vậy, vậy tôi sẽ tính toán thay cho quý cô Hoàng, xem thử nhân duyên của cô rốt cuộc đang ở đâu."

Hiệu trưởng Cổ thấy thế cũng không khách sáo, hỏi thẳng: "Giang đại sư, có cần phải cung cấp gì cho cậu không?"

Hoàng Kỷ Thiến cũng nhìn về phía Giang Phong.

Giang Phong nói: "Làm phiền Quý cô Hoàng cung cấp ngày sinh tháng đẻ cho tôi."

Đây là một bước không thể thiếu trong đoán mệnh, Hoàng Kỷ Thiến từng đi đoán mệnh, lập tức nói ra ngày sinh tháng đẻ của cô.

Giang Phong khẽ gật đầu, nói: "Chờ tôi mấy phút, tôi sẽ cố gắng tính toán cho quý cô Hoàng."

Hiệu trưởng Cổ và Hoàng Kỷ Thiến đều gật đầu, sau đó nhìn Giang Phong không chớp mắt.

Giang Phong nhắm mắt lại, bấm ngón tay tính toán, lại ngầm phát

động chức năng tìm kiếm xứng đôi thay cho Hoàng Kỷ Thiến.

Ngay lập tức, một sóng dao động vô hình quét ngang ra, bao phủ mấy chục triệu nhân khẩu, chỉ thấy hình đại diện của từng phái nam nhanh chóng lóe lên, cuối cùng phong tỏa ở hình đại diện của một người trong đó:

【 Danh tính 】: Triệu Đức Nghĩa

【 Tuổi tác 】: 51 tuổi

【 Chiều cao 】: 173cm

【 Cân nặng 】: 60kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Ông nội đã qua đời xem là một thành viên trong tàn binh bại tướng chạy trốn tới Hương Giang năm xưa, ba từng là thủ lĩnh nhỏ của K nào đó.

【 Sở thích cá nhân 】: Kiên nghị, cố chấp, hiếu thảo, thích thức ăn ngon, cờ vua, điện ảnh, bơi.

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: người cũ số một... người cũ số hai...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 69+ môn đăng hộ đối 76+ quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 85 (tình cảm vợ chồng 85+ môn đăng hộ đối 86+ quan hệ gia đình 84)

Mấy phút sau, Giang Phong mở mắt ra.

Trong ánh mắt giệu trưởng Cổ và Hoàng Kỷ Thiến đang nhìn chằm chằm vào của hắn không khỏi sáng lên.

Hiệu trưởng Cổ sốt ruột không nhịn được hỏi: "Thế nào rồi, Giang đại sư, cậu tính ra chưa?"

Trong mắt Hoàng Kỷ Thiến cũng rất chờ mong.

Giang Phong gật đầu mỉm cười nói: "May mắn không làm nhục sứ

mạng."

Trong mắt Hoàng Kỷ Thiến lóe sáng: "Mong được nghe cậu nói rõ ràng!"

Giang Phong không úp úp mở mở, giới thiệu luôn: "Trải qua sự suy tính của tôi, người có duyên phận không cạn với quý cô Hoàng trước mắt chắc hẳn ở khu Thâm Thủy, tên là Triệu Đức Nghĩa, năm nay 51 tuổi, cao 1 mét 73, chưa từng kết hôn, nhưng từng có hai mối tình thất bại."

Hoàng Kỷ Thiến nghe xong thì sốc rồi, bà ta tưởng Giang đại sư suy tính về nhân duyên,

Cũng giống như thầy bói khác, nói vài điều không đúng không sai về tình cảm không có trợ giúp gì mang tính thực chất.

Lại không nghĩ đến, Giang đại sư thậm chí có tính ra tên họ, tuổi, chiều cao của đối phương, thậm chí còn suy tính ra đối phương trước mắt đang ở chỗ nào, điều này khó tránh khỏi cũng quá thần kỳ đi?

Hiệu trưởng Cổ đã từng nghe bạn giảng giải về sự tích thần kỳ của Giang đại sư, cho nên nghe đến đó thật ra không có gì lạ, chỉ cảm thấy cái tên Triệu Đức Nghĩa này hình như hơi quen, hình như đã từng nghe qua ở đâu vậy.

Giang Phong nói tiếp: "Tài vận của ông ta không tệ, trong tay có mấy nhà hàng kinh doanh rất khá."

Nghe đến đó, hiệu trưởng Cổ lập tức nhớ ra thân phận của đối phương, vỗ chân nói: "Tôi nhớ ra rồi, Triệu Đức Nghĩa này là ông chủ của nhà hàng hải sản Đức Khánh. Tôi và ông ta từng gặp mặt một lần."

Chương 483: Hoàng Kỷ Thiến nhìn về phía hiệu trưởng Cổ. Nhà hàng hải sản Đức Khánh chính là một trong những nhà hàng hải sản tương đối nổi tiếng ở Hương

Giang, bà ta đương nhiên cũng biết, còn từng đi cùng bạn tới đó ăn hai lần đấy!

Chỉ là không quen biết ông chủ mà thôi.

"Ông ta quê ở tỉnh Mân, ông nội là một thành viên trong tàn binh bại tướng chạy trốn tới Hương Giang, ba đã từng là thủ lĩnh nhỏ trong K, gia cảnh còn rất phức tạp."

Nói đến đây, Giang Phong mỉm cười: "Chẳng qua quý cô Hoàng không cần lo lắng, từ năm tám mươi thế kỷ trước, ba ông ta đã rời khỏi giang hồ."

Hoàng Kỷ Thiến càng nghe càng kinh ngạc: "Cái này cũng có thể tính ra à? Giang đại sư thật sự quá lợi hại rồi!"

Hiệu trưởng Cổ cũng mới lần đầu tiên thấy Giang đại sư suy tính nhân duyên, hết lời khen ngợi nói: "Đúng vậy, thủ đoạn này của Giang đại sư cậu tuyệt thật, làm cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt."

Giang Phong mỉm cười nói: "Hai vị quá khen, tư liệu của đối phương đại khái là như vậy, nếu cần tài liệu tỉ mỉ hơn, vậy tôi phải đi gặp mặt Triệu tổng này một lần mới được."

Nghe đến đó, hiệu trưởng Cổ và Hoàng Kỷ Thiến đều hiểu ý của hắn.

Hiệu trưởng Cổ lại nhìn về phía Hoàng Kỷ Thiến nói: "Em Hoàng, em thấy thế nào?"

Hoàng Kỷ Thiến trầm ngâm một lát, nhìn về phía Giang Phong nói: "Giang đại sư, nếu cậu có thể suy tính ra tôi và ông ta có nhân duyên, vậy tôi muốn hỏi, nếu tôi và hắn kết hôn, quãng đời sau này tình cảm còn lại của chúng tôi sẽ thế nào?"

Hiệu trưởng Cổ nghe vậy cũng nhìn về phía Giang Phong, đáp án này cũng vô cùng quan trọng đối với ông ta.

Giang Phong không hề do dự đáp: "Hoa tốt trăng sáng chiếu, hạnh

phúc dài vạn năm."

"Hoa tốt trăng sáng chiếu, hạnh phúc dài vạn năm." Hoàng Kỷ Thiến lẩm bẩm câu này, nhất thời nghĩ đến tình yêu giữa Hư Trúc và Mộng Cô, không khỏi thoáng ngây người.

Không biết qua bao lâu, Hoàng Kỷ Thiến lấy lại tinh thần mới nghiêm túc nói với Giang Phong: "Giang đại sư, vậy làm phiền cậu đi gặp Triệu tổng này!"

Hiệu trưởng Cổ thấy thế, trong lòng đầy mừng rỡ: "Em Hoàng, chúc mừng em, em cuối cùng cũng bước ra được!"

Hoàng Kỷ Thiến rưng rưng nước mắt: "Đúng vậy, qua hai mươi năm, hôm nay cuối cùng cũng thật sự bước ra được!"

Giang Phong đương nhiên hiểu rõ bọn họ đang nói gì, mỉm cười nói: "Quý cô Hoàng yên tâm, ngày mai tôi sẽ đến nhà thăm Triệu tổng kia, tranh thủ bố trí các người gặp mặt trong thời gian ngắn nhất."

"Vậy tôi cảm ơn Giang đại sư trước!"

"Quý cô Hoàng không cần khách sáo, đây là công việc của tôi."

...

Ngày hôm sau.

Bảy giờ sáng.

Quán trà Đức Khánh.

Đây là một trong mấy nhà hàng đứng tên Triệu Đức Nghĩa.

Lúc này, Triệu Đức Nghĩa đang ăn sáng cùng ba trong phòng.

"Đức Nghĩa, còn mấy ngày nữa là ngày ông nội con thọ một trăm tuổi, ba muốn quay về manh đất nơi ông sống để thắp hương cho ông." Triệu phụ nuốt miếng bánh bao xá xíu trong miệng, nói.

Triệu Đức Nghĩa gật đầu nói: "Ba, con sẽ sớm thu xếp công việc,

đến lúc đó sẽ cùng ba quay về quê."

Triệu phụ thở dài nói: "Nếu ông nội con còn sống, con đi gặp ông ấy với bộ dạng này, ông ấy chắc chắn không thể không tát con vài cái."

Triệu Đức Nghĩa nghe vậy ngượng ngùng cười. Ông ta đương nhiên hiểu rõ ba mình nói vậy là có ý gì, đơn giản là đã hơn tuổi năm mươi còn độc thân, điều này đối với thế hệ trước coi trọng truyền thừa của gia tộc, thật sự là cực kỳ bất hiếu.

Ba ông ta đã được xem là người tiên tiến hiếm thấy rồi.

Triệu phụ nhấp một ngụm trà, nói: "Chờ lần này quay về quê bái tế ông nội con xong, ba tính mời một đại sư phong thủy xem lại phong thủy nhà họ Triệu chúng ta, xem rốt cuộc có vấn đề ở đâu."

Quan niệm phong thủy đã ăn sâu vào tâm tư của người ở Hương Giang, Triệu Đức Nghĩa nghe ba nhắc tới vấn đề này, trong lòng ông ta cũng kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Ba, ba nghi ngờ phong thủy của tổ tiên nhà họ Triệu chúng ta xảy ra vấn đề à?"

Triệu phụ gật đầu nói: "Ba có hơi nghi ngờ, bằng không tại sao người nhà họ Triệu chúng ta lại ít như vậy? Thậm chí đến thế hệ con còn chẳng kết hôn nổi, nhìn điều này là biết không bình thường."

Triệu Đức Nghĩa trầm ngâm suy nghĩ. Ông ta là không gặp được người thích hợp, không muốn tùy tiện cưới một người phụ nữ không có tình cảm về, bởi vậy mới vô thức bước qua tuổi năm mươi.

Trống kêu không cần búa tạ, Triệu phụ cũng điểm đến thì ngừng.

Tiếp theo, hai ba con lại yên tĩnh ăn sáng.

Tám rưỡi, một người thanh niên đẹp trai xuất hiện ở trước mặt hai ba con nhà họ Triệu, mỉm cười hỏi: "Xin hỏi, anh là ngài Triệu Đức Nghĩa ông chủ của chỗ này sao?"

Nhìn người thanh niên đẹp trai khí chất bất phàm, Triệu Đức Nghĩa là người làm ăn lập tức tươi cười, đứng lên nói: "Tôi là

Triệu Đức Nghĩa, xin hỏi quý tính của ngài, ngài tìm tôi có chuyện gì vậy?"

"Chào Triệu tổng, tôi là Giang Phong, là một người mai mối chuyên nghiệp, biệt danh Giang đại sư. Lần này, tôi mạo muội tới làm phiền, là muốn giới thiệu một đối tượng cho anh, không biết dạo này Triệu tổng có thể có ý định kết hôn không?" Giang Phong không nói nhiều lời khách sáo, nói thẳng vào vấn đề.

Chương 484: Hoa Tốt Trăng Sáng Chiếu, Hạnh Phúc Dài Vạn Năm (3)

Nghe Giang Phong nói rõ ý định đến đây, ánh mắt Triệu phụ nhất thời sáng lên, nói tiếp: "Chào Giang đại sư, tôi là ba nó. Cậu nói cậu là người mai mối chuyên nghiệp, muốn giới thiệu đối tượng cho hắn?"

"Chào ông Triệu!"

Giang Phong lên tiếng chào, sau đó gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi biết Triệu tổng còn chưa kết hôn, đúng lúc tôi có quen biết một quý cô đặc biệt xuất sắc, nếu Triệu tổng có ý định kết hôn, vậy tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho Triệu tổng."

Triệu phụ căn bản không hỏi ý kiến của con trai, đã dứt khoát nói: "Nó đương nhiên là muốn kết hôn rồi. Giang đại sư nói cho tôi biết về tình hình của đối phương, xem bọn họ có hợp không."

Thấy ba đã đồng ý, Triệu Đức Nghĩa cũng không phản đối, nói: "Giang đại sư, mời cậu ngồi, không cậu chê thì nếm thử đồ ăn sáng ở chỗ tôi trước."

Giang Phong nói tiếng cám ơn, sau đó ngồi xuống.

Triệu Đức Nghĩa lập tức dặn dò nhân viên đưa mấy món ăn đặc biệt trong nhà hàng lên.

Giang Phong biết Triệu phụ nóng ruột, không vội ăn gì mà hỏi: "Ông Triệu, Triệu tổng, các người chắc hẳn đều xem qua Thiên

Long Bát Bộ bản 97 chứ?"

Triệu Đức Nghĩa gật đầu nói: "Đương nhiên tôi đã xem qua, bộ phim dài tập này do Hoàng Viết Hoa đóng vai chính, là bộ phim võ hiệp kinh điển, tôi và ba tôi đều xem qua."

Giang Phong hỏi lại lần nữa: "Vậy không biết Triệu tổng còn có ấn tượng về nhân vật nào trong đó không?"

Nghe đến đó, Triệu Đức Nghĩa mơ hồ hiểu rõ: "Không biết Giang đại sư muốn nói là nhân vật nào?"

Giang Phong nói: "Chính là Mộng Cô - công chúa nước Tây Hạ bị Thiên Sơn Đồng Mỗ bắt được trong động băng và gặp được Hư Trúc kia."

Triệu Đức Nghĩa gật đầu nói: "Tôi đương nhiên biết nhân vật này. Chẳng lẽ đối tượng mà Giang đại sư muốn giới thiệu cho tôi chẳng lẽ chính là nữ diễn viên đóng vai Mộng Cô kia?"

Giang Phong mỉm cười khẳng định nói: "Không sai, người tôi muốn giới thiệu cho anh chính là nữ diễn viên đóng vai Mộng Cô kia."

Triệu phụ nghe vậy cố nhớ lại, vẫn không thể nhớ nổi nữ diễn viên đóng vai Mộng Cô kia rốt cuộc trông thế nào.

Không chỉ là Triệu phụ, Triệu Đức Nghĩa cũng không nhớ ra được. Dù sao bộ phim kia đã được chiếu cách đây hai mươi lăm hai mươi sáu năm, ngoại trừ mấy diễn viên chính ra, ai có thể nhớ được những nhân vật khác?

Trong lúc ba con nhà họ Triệu đang nhớ lại, Giang Phong đã mở điện thoại ra, tìm ảnh của Hoàng Kỷ Thiến ra.

"Ông Triệu, Triệu tổng, các người xem thử, đây chính là ảnh của nữ diễn viên kia năm đó." Giang Phong đưa điện thoại tới nói.

Triệu Đức Nghĩa cầm điện thoại qua, cùng ba nhìn vào màn hình, sau đó lại thấy được một gương mặt quen thuộc, không khỏi vỗ chân nói: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, cô ấy chính là Mộng Cô kia."

Triệu phụ cũng liên tục gật đầu. Sau khi nhìn thấy được ảnh chụp,

ông ta cũng nhớ ra.

Giang Phong nói: "Triệu tổng, đây là ảnh của cô ấy năm đó, bây giờ hai mười mấy năm trôi qua, người vẫn thay đổi rất lớn, trong điện thoại của tôi có ảnh của cô ấy gần đây, để tôi tìm ra cho anh xem thử."

Triệu Đức Nghĩa nghe vậy, trả điện thoại lại cho Giang Phong.

Giang Phong thành thạo tìm ra ảnh chụp Hoàng Kỷ Thiến tối hôm trước, đưa lại cho ông ta.

Triệu Đức Nghĩa lại cầm điện thoại qua, cùng ba xem ảnh trên màn hình.

Chỉ thấy trong ảnh chụp, Hoàng Kỷ Thiến trang điểm tinh xảo, chỉ là vẻ quyến rũ của người phụ nữ chín muồi này làm Triệu Đức Nghĩa nhìn thấy cũng phải âm thầm gật đầu, cảm giác quý cô trong ảnh vẫn còn rất xinh đẹp.

Nhìn gần một phút, Triệu Đức Nghĩa mới trả điện thoại lại cho Giang Phong, nói: "Trông quả thật không tệ, không hổ danh là nữ minh tinh, thủ đoạn chăm sóc hơn hẳn người thường."

Giang Phong giới thiệu: "Cô ấy tên là Hoàng Kỷ Thiến, năm nay 48 tuổi, là một người phụ nữ tốt đặc biệt trọng tình trọng nghĩa. Cả đời cô ấy chỉ từng yêu một lần. Bạn trai cũ của cô ấy không phải ai khác, chính là hiệu trưởng Cổ tiếng tăm lừng lẫy."

Ba con Triệu Đức Nghĩa nghe vậy, trong lòng chấn động, hiệu trưởng Cổ nổi tiếng ở nội địa, có thể nói là ai ai cũng biết, chứ đừng nói là ở đại bản doanh Hương Giang này.

"Năm đó, sự nghiệp biểu diễn của hiệu trưởng Cổ rơi vào nguy cơ, giống như chuột chạy qua đường ai nấy đều kêu đánh, nhưng cô ấy không bỏ không rời vẫn làm bạn ở bên cạnh hiệu trưởng Cổ, cùng ông ấy gây dựng lại sự nghiệp."

Nói đến đây, Giang Phong nhìn về phía ba con nhà họ Triệu nói: "Ông Triệu, Triệu tổng, các người hẳn phải biết giới giải trí thực tế tới mức nào, cơ bản đều là tai họa đến từng người bay, người có tình có nghĩa giống như quý cô Hoàng loại này thật sự rất ít."

Khi nghe Giang Phong nhắc tới bạn trai cũ của Hoàng Kỷ Thiến chính là hiệu trưởng Cổ, Triệu Đức Nghĩa cũng nhớ tới một số việc năm đó, liên tục gật đầu nói: "Giang đại sư nói không sai. Quý cô Hoàng đúng là người có tình nghĩa, đổi lại thành nữ minh tinh khác, vào lúc hiệu trưởng Cổ đứng đầu sóng ngọn gió, chỉ sợ đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng."

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Triệu tổng, tôi muốn giới thiệu quý cô Hoàng cho anh, không biết ý của anh thế nào?"

Chương 485: Vận Mệnh Thật Kỳ Diệu Khiến Người Ta Nhìn Mà Thở Dài.

Quán trà Đức Khánh.

Cha con nhà họ Triệu liếc mắt nhìn nhau.

Triệu phụ lẩm bẩm nói: "Người ta năm mươi mấy tuổi cũng có thể sinh, nó mới bốn mươi tám tuổi, hẳn là còn có thể sinh, được cha cảm thấy có thể."

Hai mối tình mà Triệu Đức Nghĩa quen trước đây đều bị đối phương phản bội, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn vẫn độc thân đến bây giờ, hơn mười năm trước hắn sớm đã không còn tin tình yêu rồi.

Nếu không với thân phận của hắn, muốn tìm một đối tượng kết hôn quả thực là dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà, đối tượng hiện tại Giang đại sư giới thiệu với hắn này, lại là thiết trung chỗ yếu hại của hắn, trung thành với tình cảm của mình. Cho dù đối phương có rơi xuống vực sâu, cũng sẽ không bỏ rơi, tình cảm như vậy ai lại không muốn chứ?

Triệu Đức Nghĩa trầm ngâm chốc lát, nói: "Giang đại sư, nếu như có thể mà nói, mời anh sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt nói chuyện."

Giang Phong cười nói: "Chuyện này vốn nên như vậy, nhưng mà trước khi gặp mặt, ông chủ Triệu xin hãy nói cho tôi biết trước

tình hình của anh, tôi còn chuyển lời lại với cô Hoàng, nếu như cô ấy không có ý kiến gì, tôi liền sắp xếp cho các anh gặp mặt càng sớm càng tốt."

Triệu Đức Nghĩa gật đầu, liền bắt đầu mô tả ngắn gọn thông tin cá nhân của mình.

Giang Phong một bên vừa nghe vừa ăn, thỉnh thoảng hỏi dò một vài vấn đề, chờ hắn ăn uống no đủ, Triệu Đức Nghĩa cũng đã nói gần xong thông tin của mình cho hắn nghe.

"Giang đại sư, thông tin của tôi đại khái là như thế, còn có cái gì không hiểu, cậu cứ hỏi tôi, tôi biết gì nói nấy."

"Ông chủ Triệu, nếu như thuận tiện, xin cho tôi biết ngày sinh tháng đẻ của anh."

Triệu Đức Nghĩa nghe vậy sửng sốt một chút.

Trong lòng Triệu phụ hơi động, hỏi: "Giang đại sư, tôi muốn hỏi cậu làm sao có thể có tước hiệu này vậy?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Không dấu gì ông Triệu, tôi rất am hiểu thôi toán nhân duyên, ở trên mạng cũng có chút danh tiếng, một ít fan hâm mộ liền lấy tên Giang đại sư này để gọi, để hai người cười chê rồi!"

Mặc dù trong lòng đã có vài phần suy đoán, nhưng Triệu phụ vừa nghe vậy vẫn là không nhịn được khiếp sợ, vội vã hỏi tới: "Giang đại sư, không biết cậu học từ vị đại sư nào?"

Mà Triệu Đức nghĩa, đã sớm lấy điện thoại di động ra, bắt đầu lên mạng tìm tòi kiểm tra thông tin của Giang đại sư.

"Ông Triệu, rất xin lỗi, vấn đề này tôi không có cách nào có thể trả lời ông được." Giang Phong không muốn nói dối, cũng chỉ có thể lựa chọn né tránh không trả lời.

Triệu phụ từ nhỏ chính là lăn lộn giang hồ, biết trong chốn giang hồ một ít kỳ nhân dị sĩ đều có quy tắc riêng, cho nên thấy Giang Phong không muốn trả lời hắn học từ ai, hắn cũng tỏ ra là đã hiểu.

Tuy rằng Giang Phong không có để lộ ra hắn học từ ai, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự tôn kính của Triệu phụ phụ đối với hắn.

Sự tôn sùng huyền học của người Hong Kong thực sự không thể so sánh với người Đại Lục. Nói thẳng ra, mười bậc thầy về huyền học đương thời thì hết chín người đều là ở Hong Kong, bởi vì Hong Kong huyền học truyền thừa không có tuyệt tự, mà nội địa huyền học truyền thừa tuyệt tự rồi.

Nguyên nhân trong này hắn đều biết.

Một bên khác, khi cha hắn đang nói chuyện cùng với Giang đại sư, Triệu Đức nghĩa đã nhanh chóng đọc xong thông chung về Giang đại sư, sau đó vẻ mặt tôn kính nói: "Giang đại sư, không nghĩ tới cậu lại nổi tiếng trên mạng như thế, thực sự là thất kính rồi!"

Giang Phong khiêm tốn nói: "Đều là những người ái mộ nâng đỡ."

Triệu Đức Nghĩa nói: "Trên internet nói năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư không ai bằng. Cậu muốn ngày sinh tháng đẻ của tôi, hắn là muốn thôi toán nhân duyên của tôi với cô Hoàng?"

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, kỳ thực tôi đã thay cô Hoàng thôi toán qua rồi, tính ra anh cùng với cô ấy duyên phận cũng không cạn, chỉ là thiếu hụt ngày sinh tháng đẻ của anh, cho nên thôi toán không đủ sâu. Hiện tại anh cung cấp ngày sinh tháng đẻ cho tôi, chính là muốn thôi toán sâu một chút, xem sự phù hợp trong hôn nhân của hai người."

Triệu Đức Nghĩa bừng tỉnh, lúc này hắn đem ngày sinh tháng đẻ nói ra.

Sau đó, Giang Phong liền ngay tại chỗ tính toán.

Triệu Đức Nghĩa thấy thế một bên nhỏ giọng giảng thích cho Triệu phụ nghe, một bên không chớp mắt nhìn Giang đại sư bấm đốt ngón tay.

Sau ba phút, Giang Phong mới mỉm cười nói: "Chúc mừng ông chủ Triệu, sau khi tôi tính toán kỹ càng, phát hiện anh cùng với cô Hoàng tính tình hợp nhau. Nếu hai người kết hôn sẽ giúp đỡ lẫn

nhau, cả đời không rời không bỏ, thực sự là hiếm có một lương duyên như vậy!"

Triệu Đức Nghĩa nghe vậy lộ ra vẻ vui mừng.

Nghe đến đó, Triệu phụ bỗng nhiên lên tiếng nói: "Giang đại sư, mấy ngày nữa chính là đại thọ 100 tuổi của cha tôi, cậu có cách nào để hai người họ đăng ký kết hôn nhanh nhất có thể không? Sau đó cùng tôi trở về Đại Lục cúng tế bái cha tôi."

Sắc mặt Triệu Đức Nghĩa không khỏi biến đổi: "Cha, cha muốn trong nháy mắt con kết hôn sao?"

Chương 486: Vận Mệnh Thật Kỳ Diệu Khiến Người Ta Nhìn Mà Thở Dài. (2)

Triệu phụ nhìn con trai nói: "Ông nội con khi còn sống là thương con nhất, con nếu như có thể mang vợ của mình đến cúng ông ấy vào ngày sinh nhật 100 tuổi của ông ấy hắn, ông ấy nếu ở trên trời có linh thiêng, cũng sẽ cảm thấy vui mừng."

Triệu Đức Nghĩa nhớ tới hình ảnh khi còn nhỏ được dẫn theo bên người, khi đó ông nội đối với hắn đứa cháu trai duy nhất này đúng là yêu đến tận xương tủy, vẫn luôn che chở hắn, cho dù hắn nghịch ngợm phá phách, cha mẹ cũng không thể đánh chửi hắn.

Nhớ tới hình ảnh ông nội khi còn sống, Triệu Đức Nghĩa im lặng.

Triệu phụ nhìn về phía Giang Phong, vẻ mặt chờ đợi mà hỏi: "Giang đại sư, yêu cầu này của tôi, cậu có thể làm được không?"

Giang Phong suy nghĩ một chút, nói: "Ông Triệu, cuộc hôn nhân này tôi chắc chắn là xứng đôi, nhưng nếu để trong nháy mặt bọn họ kết hôn, tôi không dám nói chắc chắn có thể làm được. Nhưng tôi có thể thử một chút xem sao, chỉ cần ông chủ Triệu đồng ý, vậy tôi sẽ cố làm hết sức."

Triệu phụ không nói gì, chỉ là mong đợi nhìn con trai.

Hôn nhân không phải trò đùa, điều kiện tốt như Triệu Đức Nghĩa

còn độc thân nhiều năm như vậy, chính là không muốn tùy tiện cưới một cô gái mang về, bây giờ mặc dù đối tượng Giang Phong giới thiệu rất tốt, nhưng ngay cả mặt mũi còn chưa nhìn thấy liền nói chuyện cưới hỏi, hắn vẫn còn có chút khó xử.

Nhưng mà, hắn cũng không muốn để cha thất vọng, liền trầm ngâm nói: "Giang đại sư, người này tôi còn chưa nhìn thấy, trong thời gian ngắn tôi cũng không hạ được quyết tâm, nếu không cậu sắp xếp cho tôi với cô ấy gặp trước, đến lúc đó lại tính toán làm như thế nào?"

Giang Phong gật đầu nói: "Được, việc này không nên chậm trễ, tôi hiện tại liền đi nói rõ tình hình với cô ấy, sau đó sắp xếp buổi chiều cho hai người gặp mặt, anh cảm thấy như thế nào?"

"Được, tôi lúc nào cũng có thời gian."

"Vậy tôi liền cáo từ đi trước, tạm biệt!"

"Được, tạm biệt!"

...

Một tiếng sau.

Giang Phong có mặt ở trong một quán trà khác gặp Hoàng Kỷ Thiến.

Hoàng Kỷ Thiến năm đó vì Cổ hiệu trưởng mà đã từ bỏ rất nhiều cơ hội, trong giới diễn viên vẫn là không nóng không lạnh, vai diễn Mộng Cô có thể nói là tác phẩm tiêu biểu nhất của cô.

Bây giờ lại tránh bóng mười mấy năm, cho dù là đi trên đường không có che chắn gì, cũng không có mấy người có thể nhận ra cô.

Bởi vậy, Hoàng Kỷ Thiến có thể không kiêng dè ngồi ở chỗ gần cửa sổ, thưởng thức điểm tâm.

"Giang đại sư, cậu thật sự không ăn thêm chút nào nữa sao?" Hoàng Kỷ Thiến hỏi.

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Không ăn, trước đó lúc đi gặp ông

chủ Triệu kia ở quán trà đã ăn rồi."

Hoàng Kỷ Thiến nhấp một hớp trà: "Giang đại sư tự thân cậu xuất mã, chắc hẳn đã lấy được thông tin chi tiết của bên kia rồi nhỉ?"

Giang Phong gật đầu, sau đó liền đem thông tin của Triệu Đức Nghĩa nói chi tiết, bao gồm cả hai mối tình trước đó của anh ta cũng không hề giấu diếm.

Hoàng Kỷ Thiến vừa ăn điểm tâm, một bên lắng nghe.

Đợi nói xong thông tin của Triệu Đức Nghĩa, Giang Phong mới nhìn về phía Hoàng Kỷ Thiến nói: "Đây là đều thông tin chi tiết về ông chủ Triệu, không biết cô Hoàng cảm thấy như thế nào?"

"Điều kiện của đối phương xác thực rất ưu tú, tính cách cũng rất tốt, tôi đồng ý gặp mặt nói chuyện."

"Vậy được, tôi sắp xếp cho các cô gặp mặt buổi chiều."

...

Buổi trưa.

Tiểu Long Nữ, cô Lý võ trang đầy đủ, xuất hiện ở trong nhà hàng Cổ hiệu trưởng.

Cô Lý năm nay đã 57 tuổi, nhưng mà những năm qua bà vẫn kiên trì không ngừng tiến hành tập thể hình rèn luyện, lại chưa từng sinh con nên vẫn giữ được vóc dáng như thời thiếu nữ.

Chỉ tiếc, cô Lý không hiểu nội công tâm pháp của Cổ Mộ Phái, cho dù vóc người duy trì tốt đến đâu, nhưng khóe mắt cũng không thể tránh khỏi xuất hiện một chút nếp nhăn.

Dù sao thời gian cũng không tha cho một ai!

"Cô cô!"

"Quá nhi!"

Hai người gặp mặt, đều không hẹn mà cùng gọi tên trong ký ức

của họ.

"Cô cô, tôi nếu như không có nhớ lầm, lần trước chúng ta gặp mặt, hẳn là 5 năm trước đúng không?" Cổ hiệu trưởng một bên châm trà cho Lý cô cô, một bên hơi mỉm cười nói.

Lý cô cô mỉm cười gật đầu, nói: "Đúng vậy, trong nháy mắt, lại năm năm trôi qua rồi!"

Từ khi bọn họ hợp tác {{thần điêu đại hiệp}} đến nay, tổng cộng gặp nhau bốn lần.

Lần đầu tiên gặp mặt là thần kỳ nhất, bởi vì chính là ròng rã mười sáu năm.

Bất cứ ai đã xem qua thần điêu đại hiệu đều biết, Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá đã có tình cảm cảm động kéo dài 16 năm, mà trên thực tế diễn viên từng đóng Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ vậy mà cũng trùng hợp gặp mặt nhau sau 16 năm.

Sự kỳ diệu của số phận thật là khiến người ta nhìn mà than thở.

Cuộc gặp gỡ lúc đó của hai người ngay lập tức khiến tập thể người hâm mộ hai bên cùng cao triều.

Bởi vì lúc ấy, hai người nam chưa kết hôn nữ chưa gả, cộng thêm lần tái hợp định mệnh 16 năm này, những người hâm mộ từng đắm chìm trong tình yêu của Dương Long đều đồng loạt hét lớn.

Chương 487: Vận Mệnh Thật Kỳ Diệu Khiến Người Ta Nhìn Mà Thở Dài. (3)

Đáng tiếc hiện thực dù sao cũng là hiện thực, chuyện tình yêu kinh thiên động địa của Dương Quá cùng với Tiểu Long Nữ cũng chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng, hơn nữa 16 năm qua mối quan hệ trong hiện thực cơ bản là chuyện không thể nào.

Lần thứ hai gặp nhau, là hai người làm khách mời trong một bộ phim nào đó.

Lần thứ ba gặp nhau, là lần gặp ngẫu nhiên buổi ăn tối vào 3 năm sau.

Lần thứ bốn gặp nhau, chính là hôm nay.

Hai người khách sáo vài câu, Cổ hiệu trưởng liền gọi người mang đồ ăn lên.

Những người làm phục vụ ở đây, bởi vì ông chủ của bọn họ là minh tinh, cho nên đối với bọn họ chuyện nhìn thấy minh tinh là chuyện bình thường như cơm bữa, cho dù là minh tinh có tên tuổi, bọn họ cũng sẽ không có kích động bao nhiêu.

Nhưng mà, từ tối hôm qua tới hôm nay, tất cả những người phục vụ đều kích động không thôi.

Bởi vì tối hôm qua ông chủ hẹn gặp mặt bạn gái, hôm nay lại là hẹn gặp tiểu long nữ người tình màn ảnh đẹp đôi nhất, tùy tiện lộ tin tức này ra ngoài cũng sẽ đều lên hot search.

Đương nhiên bọn họ rất kích động, nhưng cũng không hề mất lý trí, chuyện riêng tư của ông chủ không thể bị lộ ra được, dù sao ông chủ đối xử với bọn họ rất tốt, đãi ngộ tiền lương cũng được coi là cao nhất trong ngành.

Vì vậy, bọn họ sau khi mang đồ ăn lên xong liền rời khỏi phòng, không tìm hiểu nhiều về chuyện riêng tư của ông chủ.

Trong phòng riêng, sau khi dọn đồ ăn xong, Lý cô cô liền không nhịn được hỏi: "Quá nhi, Giang đại sư cậu nói kia, rốt cuộc là như thế nào?"

Cổ hiệu trưởng đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, nói: "Cô cô, tôi có theo dõi một số nội dung cô đăng trên mạng xã hội, biết cô đối với tình cảm của mình cơ bản đã hết hy vọng, không có ý định tìm đối tượng nữa. Tôi biết, đây là cô sợ gặp lại người không quen.

Nhưng vị Giang đại sư tôi chuẩn bị giới thiệu cho cô này, thôi toán nhân duyên của hắn không ai bằng, chỉ cần hắn ra tay thay cô tìm đối tượng, vậy thì nhất định có thể tìm được đối tượng thích hợp với cô, điểm này tôi là tuyệt đối sẽ không hoài nghi."

Lý cô cô kinh ngạc nói: "Năng lực thôi toán nhân duyên không ai bằng?"

Cổ hiệu trưởng gật đầu nói: "Cô cô, để tôi kể cho cô một ít chuyện về Giang đại sư này, chờ sau khi cô nghe xong, liền hiểu rõ tôi tại sao lại nói thôi toán nhân duyên của cậu ta không có ai bằng."

Lý cô cô đem đũa đặt xuống, "Vậy cậu mau nói đi, để tôi xem thử Giang đại sư này có cái gì, có thể khiến anh tôn sùng như vậy."

Cổ hiệu trưởng ân một tiếng, sau đó liền kể hết những việc mà mình biết về Giang đại sư, bao gồm cả việc tối hôm qua Giang đại sư đã tính toán hôn nhân cho hắn cũng không giấu diếm, cuối cùng mới khen: "Thôi toán nhân duyên này của Giang đại sư rất thần kỳ, nếu như không phải tận mắt thấy thì thật sự khó có thể tin được."

Lý cô cô nghe được thán phục liên tục: "Đúng là khó có thể tin được, cái này so với những thầy phong thủy không biết đâu thật đâu giả lợi hại hơn, khó trách cậu lại tôn sùng hắn như thế."

Cổ hiểu trưởng thở dài nói: "Có thể gặp được Giang đại sư là may mắn của chúng ta, đợi Giang đại sư thay cô tìm được đối tượng, tôi hi vọng cô cô có thể nghiêm túc đối xử, nhất định phải quý trọng cơ hội khó có được này."

"Tôi hiểu, tôi sẽ quý trọng."

Lý cô cô gật đầu, ngay lập tức lại có chút tò mò hỏi: "Quá nhi, không biết Giang đại sư giới thiệu đối tượng cho anh là trong vòng của chúng ta hay là người ngoài ngành?"

Cổ hiểu trưởng nói: "Là người trong ngành, nói ra chắc cô cũng biết."

Lý cô cô trong mắt sáng ngời, hỏi: "Là ai?"

Cổ học trưởng nói: "Cô ấy là diễn viên Đại Lục, tên là Du Kinh Hồng, cô có ấn tượng gì không?"

Lý cô cô bật thốt lên: "Kinh Hồng tiên tử?"

Cổ hiệu trưởng mỉm cười nói: "Đúng vậy, chính là cô ấy."

Lý cô cô chậm rãi gật đầu nói: "Cô ấy rất tốt, cũng rất xứng đôi với anh."

Cổ hiệu trưởng nói: "Cô cô, cô yên tâm, đợi buổi tối tôi gặp mặt Giang đại sư, tôi liền mời hắn tính toán cho cô, nhất định giúp cô tìm được nhân duyên thích hợp."

Lý cô cô khẽ mỉm cười nói: "Hi vọng như vậy, vậy tôi liền mỏi mắt mong chờ rồi."

"A a, đừng chỉ chú ý nói chuyện, cô cô mau nếm thử món tôm hùm hấp tương này đi, đây là công thức mới nhà hàng tôi nghiên cứu cách đây không lâu, mùi vị tươi ngon so với tôm hùm tương hấp nguyên bản đấy."

"Thật không? vậy tôi phải nếm thử xem..."

...

Hai giờ chiều.

Quán trà Đức Khánh.

Dưới sự sắp xếp của Giang Phong, Triệu Đức Nghĩa cùng với Hoàng Kỷ Thiến gặp mặt.

Vốn dĩ lúc này Triệu phụ đang chơi cờ với bạn cũ, nhưng hôm nay vì gặp mặt con dâu tương lai, hắn đã từ chối cuộc hẹn đánh cờ với bạn.

Trong phòng riêng, hai bên dưới sự giới thiệu của Giang Phong chào hỏi nhau, sau đó mới từng người ngồi xuống.

Sau khi uống một hớp trà, Triệu Đức Nghĩa chân thành khen: "Cô Hoàng, phong cách của cô vẫn như trước!"

Hoàng Kỷ Thiến cười nói: "Ông chủ Triệu quá khen rồi, dù sao cũng già rồi, không còn sức sống như hồi trẻ nữa!"

Triệu Đức Nghĩa lắc đầu nói: "Cô Hoàng thực sự là quá khiêm nhường rồi, cô nhìn lên còn trẻ như vậy ai sẽ nói già chứ, vậy tôi tây chẳng phải là một ông lão già khụ rồi sao? "

Giang Phong cười nói tiếp: "Cô Hoàng, ông chủ Triệu, hai người đều là người trung niên trẻ trung khoẻ mạnh, đang đứng ở giai đoạn đỉnh cao cuộc đời, khoảng cách trở nên già đi còn sớm lắm!"

Chương 488: Nhất Định Giúp Cô Tìm Được Quá Nhi Trong Lòng Cô.

Buổi chiều.

Quán trà Đức Khánh.

Triệu Đức Nghĩa cùng với Hoàng Kỷ Thiến tán gẫu phải vô cùng đầu cơ, bọn họ có quan điểm và tính cách giống nhau, giống như hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Sau khi trò chuyện gần hai giờ, Triệu phụ mới tìm cớ đem Triệu Đức Nghĩa gọi ra phòng khách, trước khi đi còn liếc mắt ra hiệu với Giang Phong, hiển nhiên là muốn hắn đề cập chuyện hôn nhân nhanh chóng cùng với Hoàng Kỷ Thiến.

Giang Phong gật đầu, sau khi cha con Triệu gia rời khỏi đây, hắn liền trực tiếp hỏi: "Cô Hoàng, tán gẫu lâu như vậy, cũng đã hiểu nhau khá rõ, cô cảm thấy ông chủ Triệu như thế nào?"

Hoàng Kỷ Thiến khá là hài lòng nói: "Cho đến bây giờ quả thật không tệ, tôi với hắn có tiếng nói chung, có cùng quan điểm về nhiều thứ, tính khí cũng hợp nhau, tôi cảm thấy chúng tôi có thể tiếp tục phát triển."

"Cô Hoàng."

Giang Phong nhìn vào mắt cô, nói ra những lời khiến cô kinh ngạc: "Không dấu gì cô, ông chủ Triệu cùng với cha của hắn đối với cô đều rất hài lòng, mấy ngày nữa chính là sinh nhật 100 tuổi của ông nội Triệu đã qua đời, ông Triệu có ý tứ là muốn cho cô cùng với ông chủ Triệu mau chóng đăng ký kết hôn, sau đó cùng nhau về Đại Lục đi tế bái ông cố Triệu, không biết ý của cô như thế nào?"

Hoàng Kỷ Thiến nghe vậy không khỏi trợn to hai mắt: "Giang đại sư, cậu muốn tôi có một cuộc hôn nhân chớp nhoáng?"

"Đối với những người khác mà nói, hôn nhân chớp nhoáng tương đương với việc lấy nửa đời sau của mình để đánh cược, đánh cược thắng thì vui vẻ, thua cuộc liền sẽ thống khổ một đời, mà phần lớn xác suất người đánh cược thua đều cao hơn nhiều so với đánh cược thắng."

Nói tới chỗ này, Giang Phong tự tin cười, "Thế nhưng cô Hoàng thì khác, nhân duyên của cô cùng với ông chủ Triệu là tôi tính toán ra, tôi có thể chịu trách nhiệm nói cho cô biết, cô cùng với ông chủ Triệu là ông trời tác hợp, một khi kết hôn nhất định nắm tay nhau bách niên giai lão, hôn nhân của các cô nhất định là hạnh phúc. Cho nên hôn nhân chớp nhoáng đối với các cô mà nói là có lợi chứ không có hại."

Hoàng Kỷ Thiến nghe vậy trong lòng cũng hơi rung động, cô chưa từng có suy nghĩ sẽ kết hôn chớp nhoáng, chẳng qua nếu như thật giống như những gì Giang đại sư nói, vậy hôn nhân chớp nhoáng đối với cô mà nói đúng là mới có lợi.

Không nói những cái khác, chỉ nói chuyện sinh con, cô năm nay đã 48 tuổi, nếu như yêu đương kết hôn bình thường, cũng phải mất một hai năm, lúc đó cô cũng đã 50 tuổi.

Mọi người đều biết, tuổi tác của sản phụ một khi quá 35 tuổi, thì cứ thêm một năm thì sinh con nguy hiểm sẽ tăng thêm.

Cô nếu như để hai năm sau kết hôn, vậy sinh con sẽ nguy hiểm hơn.

Quan trọng nhất là, phụ nữ không giống đàn ông, đàn ông năm sáu mươi tuổi sinh con đều là bình thường, nhưng phụ nữ một khi quá 50 tuổi muốn có con cũng không được, phụ nữ ở tuổi này cơ bản đã mãn kinh, không phải muốn mang thai liền có thể mang thai.

Cho nên, nhanh chóng kết hôn với cô mà nói, còn thật sự chỉ có lợi.

Đương nhiên, có một điều kiện tiên quyết cho việc này, đó chính là

hôn nhân của cô nhất định phải như Giang đại sư nói.

Thấy cô nghiêm túc cân nhắc tính khả thi của việc nhanh chóng kết hôn, Giang Phong liền bỏ thêm một cây đuốc nói: "Đều nói hôn nhân là lần đầu thai thứ hai của con người, tầm quan trọng này cũng không cần tôi nhiều lời. Tôi từ lúc làm mai mối trực tiếp cùng gián tiếp đến đã đã tác hợp hơn một ngàn cặp đôi, không thất bại một cặp nào, tất cả họ đều sống hạnh phúc.

Trước đây, tôi chưa từng đảm bảo cho bất kỳ cặp đôi nào, hôm nay tôi phá lệ một lần, hôn nhân của cô cùng với ông chủ Triệu sẽ đảm bảo cho cô, nếu như xảy ra vấn đề, tôi sẽ phụ trách giải quyết."

Nghe đến đó, Hoàng Kỷ Thiến không do dự nữa, trực tiếp đáp: "Được, tôi tin năng lực và sự chuyên nghiệp của Giang đại sư, nhanh chóng kết hôn liền nhanh chóng kết hôn, tôi đồng ý!"

Giang Phong nghe vậy hài lòng gật đầu, mỉm cười nói: "Rất tốt, vậy thì mời cô Hoàng ở đây chờ một chút, tôi ra ngoài đem tin tức tốt này nói cho cha con Triệu gia biết."

Hoàng Kỷ Thiến ân một tiếng, cô vừa đưa ra một quyết định quan trọng như vậy, trong lòng cũng là thật lâu không cách nào bình tĩnh lại.

Giang Phong đi ra phòng khách sau đó tìm tới cha con Triệu gia, không có khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ông Triệu, may mắn không làm nhục mệnh, sau khi nghe tôi thuyết phục, cô Hoàng cuối cùng cũng coi như là đồng ý, bất cứ lúc nào có thể cùng ông chủ Triệu đăng ký kết hôn."

Triệu phụ kích động nói: "Quá tốt rồi, cảm ơn Giang đại sư, ở lúc sinh nhật 100 tuổi của cha tôi, có thể mang theo con trai con dâu cùng nhau trở về Đại Lục tế bái lão nhân gia, vậy cũng như là đã hoàn thành được một tâm nguyện rồi."

Giang Phong mỉm cười nói: "Ông Triệu không cần khách khí."

Chương 489: Nhất Định Giúp Cô Tìm

Được Quá Nhi Trong Lòng Cô. (2)

Giờ khắc này, tâm trạng của Triệu Đức Nghĩa khá là phức tạp, hắn không nghĩ tới vị Giang đại sư trước mặt này thật sự có thể khiến Hoàng Kỷ Thiến đồng ý kết hôn nhanh chóng, năng lực làm mai mối này thực sự là nghịch thiên rồi.

Việc đã đến nước này, hắn cũng không có khả năng đổi ý, chỉ có thể tin tưởng năng lực thôi toán nhân duyên của vị Giang đại sư này.

Thế là, ba người lần nữa tiến vào phòng khách.

Sau khi thảo luận một lúc, Triệu Đức Nghĩa cùng với Hoàng Kỷ Thiến quyết định thứ hai, cũng chính là ngày 22 tháng 5 năm 2023 đi đăng ký kết hôn.

"Ông Triệu, ông chủ Triệu, cô Hoàng, chỗ này cũng không còn chuyện của tôi nữa, tôi liền cáo từ đi trước!" Sau khi thảo luận xong, Giang Phong liền từ biệt.

Ông Triệu vội vã giữ lại nói: "Giang đại sư, cậu là đại công thần cũng không thể đi, buổi chiều để người ta dọn một bàn đồ ăn, tôi cùng với cậu uống hai chén, coi như là chúc mừng bọn họ sắp kết hôn."

Triệu Đức Nghĩa cũng lên tiếng nói: "Đúng vậy, Giang đại sư, tôi lập tức kêu người sắp xếp bàn tiệc, nhất định để cậu ăn uống no say."

Giang Phong xua tay cự tuyệt nói: "Cảm ơn, nhưng mà buổi tối nay tôi đã có sắp xếp, chỉ có thể để lần sau."

Thấy Giang Phong không phải khách sáo, mà là thật sự có hẹn, Triệu phụ liền sửa lời nói: "Vậy thì thứ hai, ngày kia hai người bọn họ lĩnh chứng, Giang đại sư cậu tới cùng ăn bữa cơm chúc mừng thì như thế nào?"

Giang Phong suy nghĩ một chút, gật đầu cười nói: "Không thành vấn đề."

...

4: 48 chiều.

Trong phòng khách ở một nhà hàng được đặt dưới danh nghĩa Cổ hiệu trưởng, Giang Phong rốt cuộc gặp được Tiểu Long Nữ Lý cô cô.

Trong số hơn mười phiên bản của {{thần điêu đại hiệp}}, Giang Phong chỉ xem qua hai phiên bản, một cái chính là của Cổ hiệu trưởng cùng Lý cô cô trước mắt đóng, một cái nhưng là Hoàng Giáo chủ cùng với Thần Tiên tỷ tỷ đóng.

Hai phiên bản này đều có rất nhiều người hâm mộ, nhưng nếu như so sánh, Giang Phong vẫn thích phiên bản Cổ hiệu trưởng với Lý cô cô đóng hơn.

Giang Phong không theo đuổi minh tinh, bất quá hắn đối với Cổ hiệu trưởng cùng Lý cô cô, đều có hảo cảm rất lớn.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Cổ hiệu trưởng liền hỏi: "Giang đại sư, buổi xem mắt của Hoàng muội bên kia có thuận lợi không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đương nhiên thuận lợi, bọn họ đã thương lượng xong, thứ hai liền đăng ký kết hôn."

"Hả?"

"Giang đại sư, cậu nói cái gì?"

Lời này vừa nói ra, Lý cô cô cùng với Cổ hiệu trưởng cũng không khỏi được lên tiếng kinh hô.

Giang Phong hiểu sự khiếp sợ của bọn họ, liền lập lại một lần nói: "Tôi nói là, ông chủ Triệu cùng với cô Hoàng đã thương lượng với nhau, thứ hai liền đi đăng ký kết hôn."

Lần này, Cổ hiệu trưởng cùng Lý cô cô nghe rõ không khỏi liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương đều là khiếp sợ.

Tin tức này thật sự khiến người ta quá bất ngờ, hôm nay mới sắp

xếp xem mặt, ngày kia liền đi đăng ký kết hôn? Nếu như không phải ngày mai và ngày mốt vừa vặn là cuối tuần, thời gian này khả năng còn có thể sớm hơn, chuyện này quả thật là khó mà tin nổi.

"Giang đại sư, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao đăng ký kết hôn vội vàng như vậy?" Cổ hiệu trưởng không nhịn được quan tâm mà hỏi.

Giang Phong giải thích: "Là như vậy, mấy ngày nữa, chính là sinh nhật 100 tuổi của lão gia tử Triệu gia đã qua đời, cha của ông chủ Triệu hi vọng đến lúc đó có thể mang theo con trai con dâu về Đại Lục đi tế bái lão gia tử, cho nên ông chủ Triệu cùng với cô Hoàng mới quyết định kết hôn nhanh chóng như thế."

Lý cô cô không nhịn được lo lắng hỏi: "Như vậy có được không? Hai bên mới lần đầu gặp nhau, còn chưa kịp ở chung, liền trực tiếp tiến vào hôn nhân, này thật sự có thể hạnh phúc được không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Lý cô cô, cô không cần lo lắng, hôn nhân của bọn họ tôi thôi toán quá rồi, nhất định là có thể hạnh phúc."

Lý cô cô ngượng ngùng nói: "Giang đại sư, tôi không có nghi vấn ý của cậu, chuyện của cậu Quá nhi đã nói với tôi tường tận rồi, thật sự rất lợi hại."

Giang Phong khiêm tốn mỉm cười, sau đó nhìn về phía Cổ hiệu trưởng, nói: "Sở dĩ tôi hỗ trợ thúc đẩy bọn họ nhanh như vậy kết hôn, cũng là vì suy nghĩ cho bọn họ. Ở tuổi này của cô Hoàng kết hôn, còn có muốn sinh con, vậy chuyện kết hôn liền đúng là nên sớm không nên chậm trễ. Nếu không nguy hiểm sinh con còn chưa đề cập đến, thì chính là độ khó mang thai cũng sẽ từng năm tăng lên."

Cổ hiệu trưởng đột nhiên hiểu ra, gật đầu liên tục nói: "Vẫn là Giang đại sư cậu suy tính chu đáo, ở tuổi này cô ấy nếu như còn muốn sinh con, vậy đúng là kết hôn càng sớm càng tốt"

Lý cô cô cũng bị lý do này thuyết phục, bà năm nay đã 57 tuổi, mấy năm trước cũng đã từ bỏ ý định có con, đời này của bà đã định là không có con nối dõi.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng đây chính là mệnh của bà.

Mà Hoàng Kỷ Thiến mới 48 tuổi, còn có hi vọng sinh con, hiển nhiên kết hôn càng sớm càng tốt.

Chương 490: Nhất Định Giúp Cô Tìm Được Quá Nhi Trong Lòng Cô. (3)

Trong khi nói chuyện, người phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên.

Khi món ăn được mang lên, Cổ hiệu trưởng bắt đầu mời Giang Phong với Lý cô cô dùng bữa.

Sau ba lần rượu, ăn sơ qua rồi, sau đó cổ hiệu trưởng mới cười nói: "Giang đại sư, tối hôm qua cậu ngay ở đây thay Hoàng muội thôi toán nhân duyên, thời gian mới một ngày liền giải quyết xong chuyện đại sự cả đời của Hoàng muội. Hôm nay vẫn phải mời cậu tiếp tục ra tay, thay Lý cô cô cũng thôi toán một phen, xem thử nhân duyên của cô ấy ruốt cuộc ở đâu."

Giang Phong gật đầu nói: "Này đương nhiên không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ làm hết sức, thay Lý cô cô tìm một người bên cạnh cô ấy một đời."

Năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, Cổ hiệu trưởng từ lâu đã tin tưởng không nghi ngờ, nghe hắn nói xong, lúc này bưng ly rượu lên nói: "Có câu nói này tôi an tâm rồi, Lý cô cô, chúng ta cùng nhau kính Giang đại sư một chén."

Lý cô cô ân một tiếng, sau đó bưng ly rượu lên nói: "Giang đại sư, tôi mời cậu!"

Ba người cùng nhau chạm cốc, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Giang Phong ăn đồ ăn ép rượu xuống, sau đó nói: "Lý cô cô, tuy rằng thông qua truyền thông tôi đối với cô cũng coi như có chút hiểu rõ, nhưng truyền thông đưa tin có rất nhiều đều suy đoán, không thể tin hết, cho nên còn phải mời cô tự mình nói cho tôi biết tình huống của cô."

Đây là yêu cầu hợp lý, Lý cô cô gật đầu, liền bắt đầu nói về tình huống của mình.

Đặc biệt là mối tình khắc cốt ghi tâm mà cô đã từng trải qua, cô tập trung kể: "Tôi gặp anh ấy khi đang ở đỉnh cao của sự nghiệp diễn xuất, anh ấy là thương nhân, nhưng không vung tiền theo đuổi tôi như những người khác, mà là dụng tâm theo đuổi tôi giống như những người đàn ông bình thường.

Trời mưa anh cầm ô chờ tôi tan việc, quay phim bị thương liền cõng tôi đến bệnh viện, trong cuộc sống đối với tôi tỉ mỉ chu đáo quan tâm."

Nói tới chỗ này, Lý cô cô lặng lẽ thở dài, "Kỳ thực lúc anh ấy theo đuổi của tôi, công việc kinh doanh của anh ấy không còn tốt, suýt chút nữa đã phá sản, tôi biết tất cả nhưng tôi cũng không quan tâm.

Sau đó, vì giúp anh ấy trả nợ, tôi không nỡ ăn, không nỡ mặc, thậm chí giày hỏng cũng tìm người sửa, chứ không bỏ đi mua mới. Đoạn tình cảm này tôi bỏ ra tám năm, trong suốt tám năm tôi đã nhiều lần muốn kết hôn với anh ấy, nhưng mỗi lần tôi ngỏ lời anh ấy đều lấy các loại lý do lấp liếm cho qua.

Cho dù như vậy, tôi vẫn là nguyện ý chờ, thậm chí ở thời kỳ huy hoàng nhất của mình vì anh ấy tránh bóng. Cuối cùng, không lâu sau khi cha tôi qua đời, liền bị người ta ruồng bỏ..."

Nói xong, nước mắt Lý cô cô bất tri bất giác liền chảy xuống, "Năm đó tôi đóng vai Vương Ngữ Yên trong {{Thiên Long Bát Bộ}}, đây là một vai diễn tôi không thích lắm, bởi vì cô ấy chẳng những không có tính cách nổi bật mà còn có ánh mắt ngốc nghếch, trong lòng chỉ có anh họ Mộ Dung của cô ấy.

Mặc dù anh họ không yêu cô ấy, lại hay bởi vì có chút mục đích mà lừa dối cô ấy, làm cho cô ấy tâm cam tình nguyện ở lại ở bên cạnh hắn.

Nhưng mà điều nực cười là, tôi không thích Vương Ngữ Yên, không ủng hộ cô ngốc đó, nhưng tôi cũng có một khoảng thời gian bị tình yêu che mắt, cũng sống ngu ngốc như vậy."

Khi Lý cô cô kể lại câu chuyện, bất kể là Cổ hiệu trưởng, hay là Giang Phong, đều là không nói một lời, lắng lặng lắng nghe.

Cổ hiệu trưởng nghe vậy hơi có chút mặt đỏ, tuy rằng hắn không giống như tên đàn ông cặn bã mà Lý cô cô gặp phải, nhưng hắn cũng phụ một cô gái tốt, vừa chậm trễ sự nghiệp của cô ấy, cũng chậm trễ đại sự của cuộc đời cô ấy.

May là quen biết Giang đại sư, sau đó thay cô ấy tìm được một nhà tốt, nếu không hắn luôn cảm giác có chút có lỗi với cô ấy.

"Lý cô cô, cô là một người phụ nữ tốt hiếm có, chỉ tiếc cô vừa bắt đầu liền gặp chủ Tuyệt Tình Cốc, Công Tôn Chỉ. Trước khi người này lộ bộ mặt thật, hắn thực sự là người đàng hoàng, hiểu biết uyên bác, hào hoa phong nhã, thực sự đáng để yêu. Nhưng một khi lộ ra bộ mặt thật, vậy thì đúng là khuôn mặt đáng ghét, lục thân không nhận rồi." Giang Phong thở dài nói.

Nghe được Giang Phong so sánh như vậy, Lý cô cô vạn phần tán đồng nói: "Giang đại sư cậu nói quá đúng, năm đó hắn ngụy trang vô cùng tốt, với lại thêm tôi sống ở trong mơ không muốn tỉnh lại, cho đến khi hắn bộc lộ ra bộ mặt thật, tôi mới biết mình thật là ngây thơ."

Cổ hiệu trưởng khá là tự trách nói: "Thực sự là xin lỗi, lúc cô đau khổ nhất tôi đã không ở bên cạnh cô."

Lý cô cô lấy khăn giấy lau ước mắt, lắc đầu nói: "Chuyện này làm sao có thể trách cậu được, năm đó lúc cậu rơi vào thung lũng, tôi cũng không thể ở bên cạnh cậu."

Giang Phong hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: "Lý cô cô, cô không cần thương tâm, hiện tại cực khổ đã qua, tôi lập tức liền thay cô thôi toán, nhìn xem nhân duyên chân chính của cô ở đâu."

Cổ hiệu trưởng nghe thấy trong mắt sáng ngời, "Giang đại sư, vậy liền bắt đầu đi, tôi đợi năy giờ."

Cuối cùng phần mình mong đợi nhất cũng đã tới, nghe Cổ hiệu trưởng nói qua Lý cô cô cũng không có do dự, trực tiếp nói ngày sinh tháng đẻ của mình ra, sau đó kích động nói: "Giang đại sư, tất

cả đều nhờ vào cậu!"

Giang Phong tự tin cười nói: "Lý cô cô cô cứ việc yên tâm, tôi ở đây cam đoan với cô, lần này thôi toán, nhất định sẽ giúp cô tìm được Quá nhi trong lòng cô."

Chương 491: Lợi Hại Đến Trâu Bò

5 giờ 33 phút chiều.

Trong nhà hàng đứng tên Hiệu trưởng Cổ.

Giang Phong đứng trước mặt Hiệu trưởng Cổ và cô Lý, bắt đầu bấm ngón tay suy tính, miệng lẩm bẩm.

Hiệu trưởng Cổ và cô Lý đều ngừng thở, mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm Giang Phong.

Giang Phong khẽ động, bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho cô Lý.

Ngay lập tức, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ mấy chục triệu người, chỉ thấy hàng loạt tấm ảnh chân dung thần tốc lóe lên, cuối cùng dừng lại ở một tấm chân dung đàn ông:

【 Danh tính 】: Lý Gia Kiệt

【 Tuổi tác 】: 60 tuổi

【 Chiều cao 】: 174cm

【 Cân nặng 】: 60kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Con trai trưởng của gia tộc hào môn ở Hương Giang, gia tộc Lý thị, cha chính là siêu cấp phú hào ở Hương Giang, Lý Ức Cơ.

【 Sở thích cá nhân 】: Quật cường, kỷ luật cao, hiếu thuận, cá tính, thích đi xe moto, cưỡi ngựa, trượt tuyết, ngắm bình minh, còn say mê trà đạo, thích triết học Trung Quốc, có lòng vững tin vào Mật Tông.

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ 1... Lần thứ 2... Lần thứ ba... Lần thứ tư...

【 Thông tin chi tiết 】:....

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 65 (tình cảm vợ chồng 60 + môn đăng hộ đối 68 + Quan hệ gia đình 67)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 85 (tình cảm vợ chồng 93 + môn đăng hộ đối 76 + Quan hệ gia đình 86)

Đại khái khoảng năm phút sau, Giang Phong mới dừng bấm đốt ngón tay lại.

Hiệu trưởng Cổ đang nóng vội mở lời hỏi: "Thế nào Giang đại sư, có suy tính ra nhân duyên cô Lý ở chỗ nào không?"

Ánh mắt cô Lý cũng tập trung trên người Giang Phong, mặc dù bà đã sớm bàng quan với chuyện tình cảm, nhưng sâu trong nội tâm lại vẫn khát vọng tình cảm.

Giang Phong nhếch miệng nở nụ cười nhẹ, gật đầu nói: "May mà không phải xấu hổ ở đây, qua suy tính của tôi, đã biết được người thích hợp với cô Lý rốt cuộc là ai rồi."

"Quá tốt rồi!"

Hiệu trưởng Cổ đập chân khen lớn, hưng phấn hỏi tiếp: "Giang đại sư, cậu mau nói đối phương rốt cuộc là ai đi? Là người trong vòng hay ngoài vòng chúng tôi? Chúng tôi có biết người đó không?"

Những gì bà muốn hỏi hiệu trưởng Cổ đã hỏi cả, cô Lý chỉ một lòng mong đợi nhìn Giang Phong.

Giang Phong đáp: "Là người ngoài vòng, nhưng cả hai người đều biết."

"Là ai?"

"Lý Gia Kiệt."

Nghe được cái tên này, hiệu trưởng Cổ và cô Lý hai mặt nhìn nhau,

cũng hoài nghi có phải mình vừa mới nghe lầm hay không, hoặc là Lý Gia Kiệt mà Giang đại sư vừa nhắc tới là một người khác?

Cô Lý không nhịn được hỏi lại: “Giang đại sư, Lý Gia Kiệt mà cậu nói tới kia rốt cuộc là ai?”

Giang Phong cười tủm tỉm: “Người không nằm trong vòng giải trí, nhưng cả hai người đều biết còn có thể là vị nào? Đương nhiên là con trai trưởng gia tộc hào môn ở Hương Giang, Lý Gia Kiệt rồi!”

Nghe vậy, hiệu trưởng Cổ và cô Lý không nhịn được liếc nhau một cái, đều thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

Vị này có thể nói là công từ nhà giàu danh tiếng vang cực kỳ cực kỳ xa ở Hương Giang, nhìn chung, khắp cả Hương Giang, người có thân phận địa vị ngang với hắn không có mấy người.

Cô Lý không nhịn được lắc đầu: “Giang đại sư, tôi vẫn tự biết rõ mình, lúc giá trị nhan sắc của tôi ở đỉnh cao, có lẽ người ta còn chẳng để ý đến tôi. Bây giờ tôi đã là hoa tàn ít bướm, hoàn toàn không thể có cơ hội gả vào loại đỉnh cấp hào môn này được, hơn nữa, cậu hẳn phải biết, tôi hoàn toàn không có chút hứng thú gả vào hào môn nào.”

Hiệu trưởng Cổ nghe vậy cũng thầm thở dài, đây chính là Lý gia của Hương Giang đó, lúc hắn và cô Lý công tác làm diễn viên chính trong 《 Thần Điêu Đại Hiệp 》 chính là lúc Lý gia sáng chói như mặt trời ban trưa.

Lúc ấy, thế hệ sáng lập ra Lý gia đã hai năm liên tục leo lên đứng thứ tư bảng xếp hạng phú hào toàn cầu, đó là xếp hạng cao nhất mà phú hào người Hoa có thể đạt được cho đến nay, thực sự là quá trâu bò.

Một gia đình như vậy thật sự có thể để ý cô Lý đã 57 tuổi sao?

Giang Phong cười nói: “Cô Lý, tôi biết quan điểm chọn bạn trăm năm của cô, chỉ để ý tính cách quan điểm sống có hợp nhau không, không quan tâm điều kiện vật chất, thật ra cô không cần quá lo lắng về thân phận bối cảnh của đối phương, cứ đối đãi người ta như người bình thường là được.

Còn chuyện hai người có thể thành hay không, không phải còn có tôi sao?

Dù sao tôi cũng suy tính ra ông ấy là người cực kỳ thích hợp với cô, bây giờ điều cần xác định là cô Lý có để ý người ta hay không, có muốn cùng phát triển mối quan hệ với người ta hay không?"

Cô Lý hơi sửng sốt, lập tức loại bỏ lo lắng trong lòng, nói: "Giang đại sư nói đúng, là tôi nông cạn, tôi cũng không biết rõ Lý gia là hào môn dạng gì, chỉ biết có một vị công tử nhà giàu siêu cấp là Lý Gia Kiệt, hiểu biết của tôi về người ta cũng chỉ giới hạn ở đó mà thôi, hi vọng cậu có thể giới thiệu kỹ một chút về người ta cho tôi biết, xem họ rốt cuộc có phù hợp với tôi hay không."

Hiệu trưởng Cổ muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Giang đại sư.

Giang Phong ừ một tiếng, bắt đầu giới thiệu: "Lý Gia Kiệt năm nay 60 tuổi, cho tới giờ chưa từng lấy vợ lần nào, nhưng ông ấy có ba đứa con sinh ba, ba đứa con này sao lại có, cô Lý đã nghe qua bao giờ chưa?"

Chương 492: Lợi Hại Đến Trâu Bò (2)

Nghe tới đó, cô Lý lại nhớ tới tin tức oanh động cả vùng lúc ấy, liền gật đầu đáp: “Cái này tôi có nghe nói, lúc ấy, vị Lý đại công tử vốn không có gì nổi bật bỗng mang về Hương Giang ba đứa con sinh ba.”

“Biết thì tốt rồi, vậy tôi không nói tới cái này nữa.”

Giang Phong tiếp tục: “Ông ấy từng có bốn đoạn tình cảm, có điều mối tình đầu mới là đoạn tình cảm chân thành, ba đoạn tình cảm sau đó đều chỉ quen một thời gian rất ngắn rồi chia tay.

Mối tình đầu của ông ấy là một bạn nữ cùng lớp, hai người đã hẹn ước sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn.

Vốn là một câu chuyện tình rất đẹp, đáng tiếc hai người hữu duyên vô phận, cha ông ấy tin vào phong thủy và mệnh lý, lén lút tìm người hỏi ngày sinh tháng để của người bạn gái mối tình đầu kia, sau đó lại tìm mệnh lý sư bói mệnh cho hai người.

Kết quả, mệnh lý sư đó nói người bạn gái mối tình đầu của ông ấy không phù hợp gả vào Lý gia, nếu như Lý Gia Kiệt lấy cô ấy, thì cả đời sẽ bị cô ấy cưỡi trên đầu.

Tin lời nói ấy, cha ông ấy liền lập tức chen chân vào đôi uyên ương, dùng tiền đút lót người bạn gái mối tình đầu kia, bảo cô ấy ra nước ngoài học, vĩnh viễn rời khỏi ông ấy.”

Cô Lý nghe vậy thì thở dài một hơi.

Hiệu trưởng Cổ cảm thán: “Không nghĩ tới trên người đại thiếu Lý gia còn xảy ra tình tiết máu chó gia trưởng đánh đôi uyên ương như vậy.”

Giang Phong tiếp tục nói: “ông ấy thích các môn thể thao ngoài trời như đạp xe, cưỡi ngựa, trượt tuyết, còn say mê trà đạo, thích triết học Trung Quốc, còn niềm tin vững chắc vào Mật Tông.

Đối với chuyện hôn nhân, ông ấy không thích danh môn thục nữ, cũng không quan tâm tới chuyện môn đăng hộ đối gì đó, chỉ hi vọng có thể tìm được một người vợ cùng nhau chia sẻ, trưởng thành trong cuộc sống, trong sự nghiệp là được."

Nghe đến đó, cô Lý hơi trầm mặc, sau đó nói: "Giang đại sư, cậu thật sự cảm thấy tôi thích hợp với người ta sao?"

Giang Phong khẳng định nói: "Đương nhiên là thích hợp, tôi đã suy tính nhân duyên cho hai người rồi, hai người chỉ cần ở cùng một chỗ, cùng cố gắng một chút, tình cảm chắc chắn sẽ ấm lên nhanh chóng, tới mức không ai có thể rời bỏ ai được."

Hiệu trưởng Cổ trầm ngâm: "Nếu như bỏ qua chuyện gia thế bối cảnh, cô Lý và người kia cũng xem như là xứng đôi, chỉ là dạng hào môn như Lý gia không phải nơi có thể tùy tiện gả vào, không biết Giang đại sư có cách nào không?"

Mắt Giang Phong hơi lóe lên, nói: "tôi chuẩn bị đi thu thập người đứng đầu Lý gia."

Hiệu trưởng Cổ dậm chân khen: "Ý kiến hay, Lý lão gia tử là người tin phong thủy mệnh lý, mà trong chuyện suy tính nhân duyên, có thể nói là không ai sánh được với Giang đại sư, chắc chắn cậu có thể thuyết phục được Lý lão gia tử.

Chỉ cần Lý lão gia tử lên tiếng, vậy những chuyện còn lại cũng không phải là vấn đề nữa."

Giang Phong khẽ mỉm cười, sau đó nhìn về phía cô Lý, nói: "Cô Lý, tình huống chính là như vậy, trước tiên cô cứ nghĩ kỹ đã, nếu như đồng ý ở chung cùng đối phương, vậy ngày mai tôi sẽ tới nhà thăm hỏi Lý lão gia tử, giúp cô giải quyết khâu quan trọng nhất, sau đó sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Cô Lý nghe vậy thì rơi vào trầm tư.

Bà đã không còn là cô gái đơn thuần vì tình mà chẳng quản khổ sở nữa rồi, từ sau khi bà học được bài học cả đời khó quên từ trên người thằng đàn ông cặn bã kia, bà đã trở nên cực kỳ thận trọng trong chuyện tình cảm, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao từ

đó về sau bà không nói chuyện yêu đương thêm lần nào nữa.

Dùng lời của bà, chính là tình nguyện độc thân cả đời cũng không nguyện ý chấp nhận ủy khuất nửa đời còn lại.

Không thể phủ nhận, đối với chín mươi phần trăm phụ nữ trên thế giới, nếu như có cơ hội gả vào hào môn như Lý gia thì căn bản không cần phải cân nhắc, thậm chí còn có thể vì nó mà trả một cái giá thật lớn.

Nhưng cô Lý thì khác, bà không nghĩ tới việc gả vào Lý gia sẽ có bao nhiêu hào quang, mà nghĩ tới việc sau khi gả vào hào môn như vậy liệu có đánh mất bản thân một lần nữa hay không?

Liệu có rơi vào tình trạng như lúc trước, hèn mọn mà yêu như vậy?

Ngẫm nghĩ mấy phút, cô Lý cuối cùng mới lấy dũng khí nói: "Được, tôi tin tưởng năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư, nếu như cậu đã chọn trúng người ta, vậy chắc chắn có đạo lý của nó.

Tiếp theo Giang đại sư cứ tùy theo mà làm, tôi sẽ dốc hết sức phối hợp."

Cuối cùng, bà vẫn lựa chọn tin tưởng Giang đại sư.

Dù sao hôm nay hiệu trưởng Cổ cũng đã giải thích từng sự tích thần kỳ một của Giang đại sư cho bà nghe, hơn nữa vừa nãy lại tận mắt nhìn thấy Giang đại sư suy tính ra thông tin của Lý Gia Kiệt, bà không có lý do gì để không tin tưởng ông mối Giang đại sư này.

Giang Phong nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vẻ mặt thành thật nói: "Được, đã có câu nói này của cô Lý, vậy tiếp theo cháu sẽ tùy theo mà làm, tin tưởng tôi, cuộc hôn nhân này chắc chắn sẽ không khiến cô thất vọng."

Cô Lý một khi đã đưa ra quyết định sẽ không cân nhắc lại, quả quyết cầm ly rượu lên, nói: "Vậy tất cả nhờ vào Giang đại sư!"

Hiệu trưởng Cổ cũng bưng ly rượu lên, nói: "Giang đại sư, nếu

như cậu thật sự tác hợp thành công mối hôn sự này, vậy chắc chắn sẽ danh chấn Hương Giang, trở thành người mai mối toàn bộ thị dân cảng này truy lùng."

"Thật ra mối hôn sự này với tôi mà nói cũng là một thách thức, có điều tôi vẫn rất có lòng tin sẽ tác hợp được thành công." Trong lúc nói chuyện, Giang Phong cũng cầm ly rượu lên cụng ly với hai người, sau đó một hơi uống cạn sạch.

Quyết định xong xuôi mọi chuyện, ba người lại ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện, mãi tới tám giờ tối mới tan cuộc.

Chương 493: Lợi Hại Đến Trâu Bò (3)

Trở lại khách sạn do hiệu trưởng Cổ đặt cho.

Giang Phong lấy điện thoại ra gọi cho Uông Văn Kiệt.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền vào thẳng vấn đề, hỏi: "Uông tổng, tôi muốn hỏi anh một vấn đề, anh có thể liên lạc với lão gia tử Lý gia ở Hương Giang, Lý Ức Cơ không?"

Uông Văn Kiệt đáp: "Liên hệ thì có thể liên hệ được, nhưng trước mặt Lý lão gia tử, tôi chỉ là một tiểu bối mà thôi, muốn nói chuyện sợ rằng không có bao nhiêu trọng lượng, không biết Giang đại sư muốn liên lạc với Lý lão gia tử có chuyện gì? Cần thiết thì tôi có thể mời cha tôi ra mặt, ông ấy ở trước mặt Lý lão gia tử dù sao vẫn còn có chút trọng lượng."

Giang Phong đáp: "Bây giờ tôi đang ở Hương Giang, sở dĩ muốn liên lạc với Lý lão gia tử là vì tôi định làm mai mối cho con trai trưởng của ông ấy. Nhưng bây giờ Lý lão gia tử đã lớn tuổi rồi, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng, tôi mới nghĩ muốn gọi điện hỏi anh một chút."

Uông Văn Kiệt giật mình: "Thì ra là thế, việc này cứ để tôi lo, tôi sẽ lập tức gọi điện cho cha mình, nhờ ông ấy đích thân liên hệ với Lý lão gia tử để nói rõ mọi chuyện, chắc chắn ông ấy sẽ cho cha tôi chút mặt mũi này."

“Uông tổng, cảm ơn anh!”

“Hì, khách khí với tôi gì vậy, vậy tôi cúp trước đây, cậu cứ đợi điện thoại của tôi đi.”

“Được, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

...

Chín giờ tối.

Tại tầng cao nhất của căn hộ Trung Bán Sơn Huệ Uyển.

Mặc dù ba năm trước, đệ nhất hào trạch của Hương Giang, Lý gia, cũng đã nhập hội xây cung nhập thành một cái dinh thự lớn, nhưng Lý lão gia tử vẫn luôn ở căn hộ Trung Bán Sơn này, nguyên nhân chủ yếu là vì Lý lão gia tử đã lớn tuổi, một ông cụ 95 tuổi như lão cũng không thích hợp di chuyển nữa.

Đối với Lý lão gia tử thích chuyện mê tín mà nói, thật sự là một động không bằng một tĩnh.

Mà Lý lão gia tử đã không dời đi, thì cho dù hai đứa con trai của lão có thích dinh thự mới của Lý thị đến đâu cũng không thể dọn đến đó ở được.

Trong phòng khách, đứa cháu nhỏ của Lý lão gia tử đang chơi đùa cùng lão, bây giờ lão đã có năm đứa cháu trai, hai đứa cháu gái, hai đứa cháu gái lớn tuổi nhất, giờ đã hiểu chuyện. Còn đứa cháu trai nhỏ này năm nay mới tám tuổi, chính là khoảng thời gian hoạt bát hiếu động nhất, lão cùng nó chơi một hồi cũng cảm thấy có chút mệt mỏi khắp người.

Cô con dâu giá trị vài tỷ vẫn luôn ngồi bên cạnh thấy vậy thì vội vàng lên tiếng: “Tiểu Hi, đừng nghịch nữa, giờ đã là chín giờ rồi, mau đi vào phòng ngủ thôi!”

Lý Tiểu Hi đang chơi vui vẻ, vội vàng năn nỉ mẹ: “Mẹ, mẹ để cho con chơi thêm một chút nữa đi mà!”

Bà lập tức nói: “Tiểu Hi nghe lời nào, ông cũng đã mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi, muốn chơi thì đợi ngày mai chơi tiếp.”

Lý Tiểu Hi cái hiểu cái không nhẹ gật đầu, nói: “Vậy được, con vào phòng ngủ đây, ông nội cũng mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lại chơi tiếp.”

Lý lão gia tử cười nói: “Được rồi, ngủ ngon, Tiểu Hi.”

“Ông nội ngủ ngon. ’”

Chờ cháu trai và con dâu rời đi rồi, Lý lão gia tử cũng đứng dậy đi vào phòng của mình.

Giờ lão tuổi đã cao, làm việc và nghỉ ngơi cũng tương đối đều đặn, về cơ bản sau chín giờ tối sẽ về phòng của mình, sau đó lên giường nghỉ ngơi trước mười giờ.

Vừa mới trở về phòng, điện thoại riêng của lão lại vang lên.

Lý lão gia tử cầm điện thoại lên xem, vậy mà lại là lão tổng của tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông gọi tới, điều này khiến lão hơi bất ngờ.

Lão ấn nhận điện thoại xong, giọng nói của Uông tổng liền vang lên: “Lý lão gia tử, thời gian này gọi điện cho chú không quấy rầy chú nghỉ ngơi chứ?”

Lý lão gia tử cười nói: “Không hề, tôi phải tầm mười giờ mới đi nghỉ.”

Uông tổng tiếp lời: “Vậy thì tốt rồi, để không làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của chú, cháu xin phép được nói thẳng vậy!”

Lý lão gia tử đáp: “Ừ, có việc gì cứ nói đi.”

Uông tổng tiếp tục: “Là như này, cháu gọi điện cho chú vào tối muộn như này có thể xem như là vì được nhận ủy thác của một người, người này là người mai mối cho con trai cháu, là một vị đại sư thần toán có bản lĩnh thật sự, nhất là trong chuyện suy tính nhân duyên này, có thể nói là hiện này không ai bằng.

Cậu ấy truyền lời với cháu là ngày mai muốn gặp mặt với Lý lão gia tử, không biết ngài có tiện không?"

Bản thân Lý lão gia tử cực kỳ tin tưởng mấy thứ huyền học như phong thủy mệnh lý, nếu không năm đó lão cũng sẽ không đến mức cưỡng ép chia rẽ nhân duyên của con trai trưởng, bây giờ nghe đến có đại sư muốn gặp lão, lão há lại không đồng ý cho được.

Thế là, Lý lão gia tử lập tức đáp: "Rất tiện, cho hỏi đấy là vị đại sư nào? Vừa nãy cậu cũng nói vị đại sư này là người mai mối cho con trai của cậu? Chuyện này là sao nữa?"

Chương 494: Lý Lão Gia Tử Khiếp Sợ

Hơn chín giờ tối.

Lão Uông tổng tập đoàn Uông thị và Lý lão gia tử Hương Giang đang nói chuyện điện thoại.

Nghe Lý lão gia tử hỏi, lão Uông tổng cười nói: "Lý lão gia tử, vị đại sư cháu giới thiệu cho chú này cũng không phải những đại sư danh tiếng lớn ở Hương Giang kia, mà là một vị đại sư danh tiếng vang xa khắp trong nước.

Cậu ấy họ Giang, cho nên tất cả mọi người đều gọi cậu ấy là Giang đại sư.

Công việc vốn có của Giang đại sư không phải là đoán mệnh xem phong thủy, mà là một người mai mối, trình độ làm mai mối của cậu ấy cực cao, cho tới nay chưa từng có bất cứ một thất bại nào, con trai cháu năm ngoái cũng nhờ cậu ấy se duyên mà tiến vào lễ đường hôn nhân.

Hơn nữa, theo cháu biết, ngoại trừ con trai cháu ra, trong nước còn có rất nhiều con ông cháu cha cũng nhờ sự tác hợp của Giang đại sư mà có hạnh phúc của riêng mình."

Lý lão gia tử càng nghe càng khiếp sợ, lão cũng không phải là hoài nghi lời nói của Lão Uông tổng, mặc dù sức ảnh hưởng của ông

Uông trong giới kinh doanh vẫn kém hơn lão không ít, khối lượng tài sản cũng không bì được với lão, nhưng quy mô tập đoàn gia tộc cũng đạt tới cấp bậc trăm tỷ.

Dạng người như này đích thân gọi điện cho lão, tuyệt đối không có khả năng là nói chuyện đùa cợt.

Cho nên, lời nói của lão Uông tổng tám chín phần mười là thật.

Lý lão gia tử cảm khái: "Đã một đoạn thời gian không thăm thú trong nước, không nghĩ trong nước vậy mà còn có một vị đại sư mai mối lợi hại như vậy, cậu ta nói với cậu rằng muốn hẹn tôi ngày mai, có phải là muốn làm mai mối cho con trai tôi không?"

Lão Uông tổng cười nói: "Đúng là có ý này."

Lý lão gia tử nghe vậy có chút kích động: "Hôn sự thằng con trai lớn của tôi cũng coi như là tâm bệnh lâu năm của tôi, nếu như Giang đại sư có thể mai mối thành công cho nó, vậy chắc chắn tôi sẽ không bạc đãi cậu ta."

Lão Uông tổng cười ha ha: "Lý lão gia tử cứ việc yên tâm, có Giang đại sư ra tay, hôn sự con trai lớn của chú chắc chắn sẽ không thành vấn đề, chú cứ sớm chuẩn bị tốt lễ tạ môi đi là vừa!"

Thấy ông Uông nói chắc chắn như vậy, sự chờ mong trong lòng Lý lão gia tử cũng tăng vọt, sang sảng cười: "Lễ tạ môi là việc nhỏ, vậy ngày mai tôi sẽ gặp vị Giang đại sư này, xem cậu ta có thật sự thần kỳ như cậu nói hay không."

Lão Uông tổng tự tin khẳng định: "Yên tâm, chắc chắn sẽ không khiến ngài thất vọng."

Tiếp đó, hai người nói chuyện phiếm thêm vài câu, hẹn xong thời gian và địa điểm gặp mặt ngày mai rồi liền cúp điện thoại.

...

Ngày hôm sau.

Cứ đúng bảy giờ sáng, Lý lão gia tử sẽ ngồi vào bàn ăn sáng, con trai thứ Lý Gia Thành và con dâu út cùng ngồi ăn với lão.

Hiện tại, vương quốc thương nghiệp Lý gia chia làm hai bộ phận, con trai lớn phụ trách sản nghiệp nội địa, con trai nhỏ thì phụ trách sản nghiệp Hương Giang, cho nên con trai lớn thường xuyên chạy qua chạy lại giữa Hồng Kông và các tỉnh khác trong nước, ở cùng Lý lão gia tử phần lớn là con trai nhỏ và con dâu út.

Ăn xong bữa sáng, trong lúc uống trà, Lý lão gia tử dặn dò con dâu: "Tử Kỳ, giữa trưa có khách tới, con xem mà nấu bữa trưa."

Lý Gia Thành nghe vậy hơi bất ngờ, vội vàng hỏi: "Ba, có bác nào muốn tới thăm ba sao?" Tiếng bác trong miệng ông cũng không phải là chỉ họ hàng ruột thịt gì, mà là những đại lão Hương Giang cùng thế hệ với Lý lão gia tử.

Lý lão gia tử lắc đầu: "Không phải bác chú nào, mà là một vị đại sư mệnh lý."

Lý Gia Thành và vợ liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

Là phận con trai và con dâu, hai ngươi đương nhiên biết rõ Lý lão gia tử mê tín tới mức nào, thời kỳ đầu hôn nhân của hai người, bởi vì "Bụng không hăng hái", hai thai liên tục đều là con gái, lão gia tử lập tức mời hội trưởng hiệp hội Đạo giáo tới cầu phúc, phóng sinh 300 con rùa bạc, tiêu tốn khoảng 300 vạn.

Thậm chí còn mời đại sư phong thủy tới bày ra "Trăm ngàn ngọn đèn" trong phòng con trai và con dâu, chỉ hi vọng con dâu có thể sớm sinh được một đứa con trai.

Bây giờ đang êm đẹp, đột nhiên lại mời đại sư mệnh lý đến nhà, vợ chồng Lý Gia Thành đương nhiên là khiếp sợ.

Phản ứng của hai người, Lý lão gia tử đã thu hết vào trong mắt, không cần hai người mở miệng hỏi, lão đã nói thẳng: "Đại sư mệnh lý này không phải do tôi mời tới, mà là cậu ta nhờ người nhắn hộ với tôi, muốn gặp mặt nói chuyện với tôi về chuyện hôn nhân đại sự của anh trai mấy người."

Hai vợ chồng Lý Gia Thành bốn mắt nhìn nhau, đồng thời, còi báo động trong lòng cũng réo vang.

Hào môn tranh gia sản, mức độ khốc liệt của việc này không phải thứ người bình thường có thể tưởng tượng ra nổi, anh em nhà họ Lý mặt ngoài là anh em thân ái, nhưng bên trong là gà đua tiếng gáy, cũng cạnh tranh gay gắt.

Thật sự cho rằng vợ chồng hắn muốn sinh tới bốn đứa con sao?

Còn không phải vì đứa đầu đứa thứ hai đều là con gái, vì bảo vệ địa vị, cũng vì cố gắng để được phân nhiều gia sản hơn một chút, cho nên mới không thể không cố ra bốn đứa.

Cũng may bà tốt số, hai đứa sau đều là con trai, nếu không sẽ còn phải sinh thêm nữa.

Chương 495: Lý Lão Gia Tử Khiếp Sợ

Mà anh trai của hai người, Lý Gia Kiệt cũng không phải đèn đã cạn dầu gì, vì để bảo vệ địa vị của mình, ông cũng tận lực tìm cách phân chia gia sản, vậy mà còn mời đại sư ngày lành tháng tốt tìm tới, sau đó bay thẳng đến Mỹ, lợi dụng công nghệ cao tạo ra bào thai sinh ba.

Vợ còn chưa cưới đã trực tiếp sinh ra ba đứa con, thủ đoạn này thật sự khiến cho hai vợ chồng Lý Gia Thành ngốc luôn.

Bây giờ đã qua mười mấy năm, vốn cho rằng chuyện con cái đã phân thắng bại, anh trai không thèm cưới vợ, có ba đứa con trai cũng đã đủ thỏa mãn, không có khả năng sẽ có thêm ba đứa nữa.

Mà vợ chồng bọn họ sinh được bốn đứa, cũng không có khả năng sinh tiếp nữa.

Giờ anh trai đã 60 tuổi, vậy mà còn từ đâu ra một đại sư mệnh lý tới nhà thăm hỏi, muốn nói với cha chuyện hôn nhân đại sự của anh trai? Đây là thao tác gì vậy? Là trùng hợp, hay là anh trai ông lại nghĩ ra mánh khóe gì khác?

Vợ chồng Lý Gia Thành trong lòng nghĩ ra đủ loại khả năng, nhưng mặt ngoài vẫn rất bình tĩnh, người vợ chục tỷ cũng thuận theo nhận lấy nhiệm vụ bố chồng giao cho.

“Cha, vậy con đi làm trước đây, trưa con sẽ về ăn cơm, thuận tiện gặp mặt vị đại sư mệnh lý kia.” Lý Gia Thành uống vài chén trà, sau đó liền cầm cặp công văn đứng dậy đi làm.

“Cha, con đi sắp xếp bữa trưa luôn đây.” Vợ Lý Gia Thành cũng đứng dậy, nói một tiếng rồi bận rộn rời đi.

Lý lão gia tử uống xong vài chén trà, nghỉ ngơi nửa tiếng, xong liền bắt đầu bài tập thể dục hàng ngày —— Thái Cực Quyền.

Thái Cực Quyền là công pháp dưỡng sinh nổi tiếng của Đạo giáo, là bài tập rèn luyện thân thể thích hợp nhất đối với người già, từ sau khi Lý lão gia tử về hưu, rảnh rỗi không có việc gì nên ngày nào cũng sẽ tập Thái Cực Quyền vài lần, hoạt động chút gân cốt, đối với thân thể cũng chắc chắn có chỗ tốt.

...

Mười một giờ trưa.

Giang Phong đi tới khu căn hộ Trung Bán Sơn của Lý gia.

Thấy Lý lão gia tử đang tập Thái Cực Quyền ở ngoài sân, Giang Phong vội vàng chào hỏi: “Lý lão gia tử, chào ông!”

Đương nhiên, hắn cũng không xem nhẹ cô con dâu chục tỷ đứng bên cạnh, cũng cười chào hỏi: “Cô Từ, xin chào!”

“Giang đại sư, xin chào, cậu rất trẻ đấy, nếu như không phải Uông tổng đã nói trước, tôi cũng không biết trong nước còn có một vị đại sư mệnh lý trẻ tuổi như vậy.” Lý lão gia tử vừa cười vừa nói.

Người con dâu chục tỷ ở cạnh cũng mỉm cười chào lại: “Giang đại sư, xin chào!”

Hai bên khách sáo vài câu, sau đó mới đi vào phòng khách ngồi xuống.

Trong lúc chờ người hầu dâng trà thơm lên, Giang Phong mở lời cười nói: “Lý lão gia tử, mục đích cháu tới lần này, chắc hẳn Uông tổng đã đề cập với ông qua điện thoại rồi đi?”

Lý lão gia tử gật đầu: “Theo lời Uông tổng nói, Giang đại sư không chỉ là một vị đại sư mệnh lý, mà còn là một người mai mối danh tiếng lớn, từ trước đến giờ chưa từng có lần mai mối thất bại nào.

Cả hôn nhân của con trai Uông tổng cũng là do cậu đáp cầu dắt mối tác hợp thành.

Mà mục đích cậu tới thăm hỏi tôi chính là muốn giúp đứa con trai lớn nhà tôi làm mai mối, tôi nói không sai chứ?”

Cô con dâu chục tỷ ngồi bên cạnh nghe vậy thì giật mình, không nghĩ tới cậu thanh niên trước mặt này vậy mà lại lợi hại như vậy.

Giang Phong mỉm cười: “Không sai, lần này cháu tới thăm hỏi lão gia tử chính là vì muốn giúp con trai lớn của ông làm mai mối, có điều trước khi làm mai, cháu trước tiên cũng phải chứng tỏ bản lĩnh của mình đã, như vậy thì tiếp theo mới dễ nói chuyện được.”

Lý lão gia tử chìm nổi ở thương hải hơn mười năm, hạng người gì cũng đã gặp qua rồi, nghe Giang Phong nói kiểu này, trong mắt lão hiện lên một vệt sáng, cười vang: “Thoải mái, vậy mời Giang đại sư hãy bộc lộ tài năng, để tôi được mở mang tầm mắt nào!”

Bà Từ yên tĩnh ngồi cạnh uống trà, lắng nghe bố chồng và vị đại sư trẻ tuổi kia nói chuyện.

Giang Phong tự tin nói: “Lý lão gia tử, cháu am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, không cần biết là người đã kết hôn hay là chưa lập gia đình, chỉ cần cho cháu biết danh tính và ngày sinh tháng đẻ, cháu có thể suy tính ra nhân duyên cả đời của người đó.

Người chưa lập gia đình nếu muốn xác minh suy tính thì cần một thời gian rất lâu, nhưng nếu là người đã kết hôn thì có thể xác minh bất cứ lúc nào.

Cho nên, tiếp theo đây, Lý lão gia tử có thể cho cháu danh tính và ngày sinh tháng đẻ của bất kỳ đôi vợ chồng đã kết hôn nào, nếu như không biết ngày sinh tháng đẻ của đối phương, vậy cũng có thể dùng số căn cước công dân hoặc số điện thoại để thay thế, cháu sẽ suy tính ra từng thứ một nói cho ông nghe, ông cứ đối chiếu là biết ngay cháu nói đúng hay sai.”

Nghe đến đó, Lý lão gia tử và bà Từ đều cảm thấy kỳ quái, rất nhiều đại sư mệnh lý cũng biết cái này, chỉ là những đại sư kia cũng chỉ nói vài lời vạn năng, xoay kiểu gì cũng chuẩn, còn người có thể thực sự nói ra được chính xác chi tiết thì rất ít.

Mặc dù không cảm thấy Giang Phong có thể nói ra lời kinh người nào, nhưng tất nhiên, nếu hắn đã muốn dùng cách này để chứng minh năng lực của hắn, vậy Lý lão gia tử cũng không để ý phối hợp cùng.

Chương 496: Lý Lão Gia Tử Khiếp Sợ (3)

Thế là, lão suy nghĩ một chút, cuối cùng liền đưa cho Giang Phong danh tính và số điện thoại của một người cháu và cháu dâu của mình.

Sau đó, Giang Phong liền bắt đầu ngồi tại chỗ bấm đốt ngón tay.

Khoảng ba phút sau, Giang Phong mới ngẩng đầu nhìn Lý lão gia tử, nói: “Lý lão gia tử, đôi vợ chồng này thật sự không tệ, có thể coi là đôi vợ chồng điển hình, người chồng tốt nghiệp đại học danh giá, năng lực làm việc không kém, lại được quý nhân phù trợ, bây giờ đã có sự nghiệp của riêng mình, tài sản cũng vượt qua trăm triệu.

Còn người vợ thì cũng tốt nghiệp đại học danh giá, là người mỹ lệ thiện lương, ôn nhu săn sóc, tính cách lạc quan, là một hiền thê lương mẫu hiếm gặp. Hai vợ chồng tam quan giống nhau, sau khi kết hôn phu xướng phụ tùy, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn.

Không biết những gì cháu nói có đúng không?”

Lý lão gia tử sợ hãi cảm thán: “Quá lợi hại, tất cả đều đúng!”

Giang Phong mỉm cười: “Lão gia tử, ông có thể nói nhiều thêm mấy người để kiểm chứng, là bạn bè thân thích hoặc là nhân viên công ty cũng được, kể cả là người hầu và nhân viên bảo vệ đều được.”

Lòng hiếu kỳ của Lý lão gia tử bị khơi dậy, liền cẩn thận lựa ra ba cặp vợ chồng, cam đoan là nhân vật chưa từng được đưa tin bên ngoài.

Kết quả, Giang Phong chỉ bấm đốt ngón tay suy tính một lần đã có thể nói được kỹ càng rành mạch tình hình hôn nhân của ba đôi vợ chồng trên, quả thực khiến người ta phải trố mắt mà nhìn, căn bản không phải loại lời nói vạn năng như trong tưởng tượng của lão.

Trải qua sự kiểm nghiệm từ bốn cặp vợ chồng trên, bất kể là Lý lão gia tử hay con dâu nhỏ của lão đều phải lau mắt mà nhìn với Giang Phong, hoàn toàn không còn hoài nghi về năng lực suy tính nhân duyên của hắn nữa.

Lý lão gia tử khen không dứt miệng: “Giang đại sư, trình độ suy tính nhân duyên này của cậu, tôi phục, khó trách Uông tổng lại đánh giá cậu cao như vậy, quả nhiên là danh bất hư truyền mà!”

Bây giờ không phải là lúc khiêm tốn, Giang Phong lập tức rèn sắt khi còn nóng, nói: “Lão gia tử, dựa vào năng lực suy tính nhân duyên này của cháu, hẳn là có tư cách làm mai mối cho con trai lớn của ông chứ ạ?”

“Có tư cách, đương nhiên là có tư cách.”

Lý lão gia tử liên tục gật đầu, rồi vội vàng hỏi: “Giang đại sư, lần này cậu hẹn gặp mặt tôi, hẳn là đã tìm được một đối tượng phù hợp với con trai lớn của tôi rồi đi?”

“Vâng, không sai!”

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó nói: “Có điều, trước khi cháu giới thiệu đối phương với ông, cháu muốn nói rõ với ông một điều, cháu làm mai mối lần này chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất, đó chính là giúp con trai lớn của ông tìm được một người có thể cùng chú ấy làm bạn cả đời.

Cho nên, không cân nhắc tới môn đăng hộ đối, cũng không cân nhắc tới chuyện sinh con dưỡng cái, mong ngài hiểu cho.”

Nếu như là mười mấy năm trước, Giang Phong nói ra một câu như vậy, cho dù năng lực suy tính nhân duyên của hắn có trâu bò đến

đâu, Lý lão gia tử cũng sẽ đuổi hắn ra ngoài.

Đối với người coi trọng truyền thừa như Lý lão gia tử, không cân nhắc tới chuyện sinh con dưỡng cái là tuyệt đối không được.

Có điều, hiện giờ tuổi con trai cả cũng đã lớn, cộng thêm lão đã có bảy đứa cháu, chấp niệm với chuyện cháu chắt cũng không còn nặng như lúc trước nữa.

Nhất là, chuyện năm đó lão chia rẽ nhân duyên của con trai lớn và bạn gái mối tình đầu của nó đã khiến cho tình cảm cha con rạn nứt, con trai lớn cũng vẫn luôn không chịu kết hôn, khiến cho Lý lão gia tử cũng rất hối hận trong lòng.

Bởi vậy, Lý lão gia tử cũng không lên tiếng phản đối, chỉ gật đầu: "Tôi hiểu rõ, Giang đại sư cứ nói về đối phương một chút đi! Chỉ cần không phải là quá mức không hợp thói thường thì tôi đều sẽ không phản đối!"

Đánh dự phòng xong, Giang Phong cũng không úp mở nữa, nói thẳng: "Lý lão gia tử, người cháu muốn giới thiệu cho đại công tử nhà ta chính là cô Lý, người từng đóng vai Tiểu Long Nữ."

Lý lão gia tử nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, lão không nghĩ tới người Giang đại sư giới thiệu sẽ là cô Lý đóng Tiểu Long Nữ năm đó.

Bình thường, người hào môn đều có thành kiến với người trong giới giải trí, có điều, Lý gia cũng có thể xem như là gần như không có thành kiến với ngành giải trí, vì vợ trước của Lý lão gia tử cũng xuất thân là nghệ sĩ Hồng Kông, con dâu nhỏ cũng xuất thân người mẫu, cho nên chuyện đối phương là diễn viên cũng không phải là cái gì không chấp nhận được."

Bà Từ vẫn luôn ngồi cạnh lắng nghe, thấy vậy thì nhẹ thở ra trong lòng, từ lúc buổi sáng khi biết sẽ có đại sư mệnh lý đến nhà thăm hỏi, lòng bà đã bắt đầu như lửa đốt, sợ đây là chiêu trò anh chồng làm ra.

Giờ nghe như vậy, bà mới biết hoàn toàn là do mình sợ bóng sợ gió mà thôi.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Cô Lý năm nay 57 tuổi, về mặt

tuổi tác cũng tương đối xứng đôi với đại công tử, cô ấy là người trong ngành giải trí nhưng không ham danh lợi. Cô ấy thông minh lanh lợi, là người sống có nguyên tắc, tính tình thẳng thắn, thích ở nhà hưởng thụ an tĩnh, không thích sống về đêm hay làm mấy chuyện xã giao, là người đảm việc nhà lại hiếu thuận.

Đồng thời, cô ấy cũng là người thích thể thao, thích các môn thể thao ngoài trời, có không ít sở thích chung với đại công tử.

Qua sự suy tính của cháu, chỉ cần đại công tử ở chung với cô Lý thì hai người chắc chắn sẽ có được tình yêu đẹp, có một cuộc sống viên mãn."

Bây giờ, trong lòng Lý lão gia tử, trọng lượng của vị đại sư mệnh lý Giang Phong này đã vượt xa những đại sư khác sau khi trải qua lần nghiệm chứng vừa rồi, tất nhiên, Giang đại sư đã "rào" trước vấn đề, cho nên lão cũng sẽ không phản đối.

"Giang đại sư, tôi tin năng lực suy tính nhân duyên của cậu, cậu đã nói như vậy thì mối hôn sự này tôi cũng đồng ý, có điều, người lấy vợ dù sao cũng là con trai tôi, việc này phải có sự đồng ý của nó mới được."

Chương 497: Cha Sống Tới 95 Tuổi Rồi Cũng Chưa Từng Gặp Vị Đại Sư Mệnh Lý Nào Lợi Hại Như Vậy

Giữa trưa.

Giang Phong ở lại Lý gia ăn cơm trưa, con trai thứ Lý gia cũng đặc biệt từ chỗ làm về để tiếp khách.

Bữa cơm này ăn có thể nói là cả chủ cả khách đều vui vẻ.

Sau bữa ăn, Giang Phong liền nói lời tạm biệt: "Lý lão gia tử, chú Lý, cô Lý, nhận được chiêu đãi lớn của mọi người, giờ mọi chuyện đã được giải quyết thỏa đáng, cháu cũng không quấy rầy mọi người nữa!"

Lý lão gia tử khách khí nói vài câu giữ người, thấy Giang Phong vẫn khăng khăng muốn đi thì mới lên tiếng: “Vậy được, Giang đại sư, sau này tôi sẽ bảo con trai lớn gọi điện thoại cho cậu, bảo nó mau chóng liên hệ với cậu, chuyện tiếp theo hai người cứ liệu mà làm, tôi sẽ không can thiệp gì nhiều.”

Tiếp đó, hai vợ chồng Lý Gia Thành cũng nhiệt tình nói vài lời xã giao, còn cùng tiễn Giang Phong xuống tầng, đồng thời sắp xếp tài xế đưa Giang Phong về tới khách sạn.

Chờ Giang Phong rời đi rồi, Lý Gia Thành mới nói với vợ mình: “Đại sư có bản lĩnh thật sự như này nhất định phải kết thân, không chừng có lúc sẽ cần tới đối phương.”

“Tôi hiểu!”

Từ Tử Kỳ nhẹ gật đầu, tiếp lời: “Không nói những cái khác, con gái lớn của chúng ta đã 16 tuổi, cũng chẳng bao lâu nữa sẽ đến tuổi trưởng thành, chờ tới lúc cần tìm đối tượng, nếu có thể mời Giang đại sư ra tay, thì chúng ta cũng không cần lo lắng gì nữa rồi.”

Lý Gia Thành ừ một tiếng, nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

...

Cùng lúc đó.

Tại một vùng thảo nguyên nào đó trong nước, Lý Gia Kiệt đang cưỡi ngựa chạy băng băng.

Đối với một người thích cưỡi ngựa mà nói, có thể cưỡi ngựa phóng trên thảo nguyên mênh mông vô bờ như này, cảm giác thỏa mãn cực độ kia thật sự không phải thứ mà đua xe có thể so sánh được.

Kỹ thuật của Lý Gia Kiệt cũng không tệ lắm, mặc dù so ra vẫn kém với những người đua ngựa chuyên nghiệp, nhưng trong số những người nghiệp dư coi cưỡi ngựa là sở thích, ông cũng có thể được coi là cao thủ.

Ngay lúc này, điện thoại riêng ông mang theo bỗng vang lên, Lý

Gia Kiệt nhanh chóng khống chế ngựa chạy chậm lại, sau đó lấy điện thoại ra xem là ai gọi tới.

Kết quả, ông phát hiện là điện thoại của cha mình, liền lập tức nhấn nghe.

Điện thoại vừa kết nối, Lý lão gia tử đã vào thẳng vấn đề: “A Kiệt, con ở trong nước cũng đã chạy đi chạy lại nhiều chỗ, có từng nghe nói về Giang đại sư bao giờ chưa?”

“Giang đại sư? Cái tên này hình như có chút quen thuộc.” Lý Gia Kiệt cố nhớ lại, nhưng lại không nghĩ ra được cái tên này đã từng gặp hay nghe ở đâu rồi.

Lý lão gia tử nhắc: “Là Giang đại sư có năng lực suy tính nhân duyên không ai sánh bằng, đồng thời cũng là người mai mối có danh tiếng lớn nhất trong nước hiện tại, hôn nhân của người thừa kế tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông cũng là do cậu ta tác hợp thành.”

Nghe đến đó, Lý Gia Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, đáp: “Hóa ra là vị Giang đại sư này, con quả thật từng nghe nói qua rồi, cha hỏi người ta làm gì vậy?”

Lý lão gia tử nói: “Tối hôm qua Giang đại sư nhờ Uông tổng nói với cha, hẹn cha hôm nay gặp mặt, nói chuyện làm mai cho con.”

Lý Gia Kiệt nghe vậy thì vô thức nắm chặt dây cương, kinh ngạc nói: “Đây là có chuyện gì? Sao đột nhiên cậu ta lại muốn tới làm mai mối cho con?”

Lý lão gia tử nói tiếp: “Không cần xoắn xuýt về nguyên nhân, vị Giang đại sư này quả thật không đơn giản, cha sống tới 95 tuổi rồi cũng chưa từng gặp vị đại sư mệnh lý nào lợi hại như cậu ta, khó trách Uông tổng lại tôn sùng người ta như vậy.”

Trong lòng Lý Gia Kiệt hơi động, hỏi: “Cha, cha đã gặp mặt nói chuyện với vị Giang đại sư kia rồi sao?”

Lý lão gia tử ừ một tiếng: “Giang đại sư vừa rời đi xong, cha liền gọi điện cho con đây.”

Lý Gia Kiệt cười khổ một tiếng: “Cha, con năm nay cũng đã 60 tuổi rồi, đã sớm từ bỏ suy nghĩ lấy vợ rồi, dù sao thì giờ con cũng đã có con trai, hà tất gì lại phải đi tìm một người đàn bà về nữa?”

Lý lão gia tử nói: “Cái này con không cần lo lắng, dựa vào khả năng suy tính nhân duyên của Giang đại sư, đối tượng cậu ta giới thiệu chắc chắn đáng tin, hơn nữa phía bên nhà gái cha cũng biết rõ, quả thật không tệ.”

Lý Gia Kiệt nhảy xuống ngựa, hỏi tiếp: “Cha, người cậu ấy giới thiệu cho con là ai vậy?”

Lý lão gia tử không hề che giấu, nói thẳng: “Người cậu ta giới thiệu cho con chính là cô Lý từng đóng Tiểu Long Nữ.”

“Là cô ấy sao?”

Lý Gia Kiệt không nhịn được kinh hô một tiếng, người này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông, ông cho rằng người đối phương giới thiệu cho mình không phải là thiếu nữ trẻ trung hai mươi tuổi, thì chắc chắn cũng là phụ nữ dưới bốn mươi tuổi.

Không nghĩ tới sẽ là một người đàn bà tuổi không kém ông bao nhiêu.

Lý lão gia tử tiếp tục: “Lúc cha vừa nghe đến tên cô Lý cũng cảm thấy bất ngờ, có điều suy nghĩ kĩ một chút, cô Lý này thật ra cũng rất thích hợp với con, dù sao thì Giang đại sư cũng đã nói, con và cô Lý ở một chỗ sẽ có thể hạnh phúc cả đời.”

Lý Gia Kiệt trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Cha, vị Giang đại sư này rốt cuộc đã làm chuyện gì mà lại có thể khiến cho cha và Uông tổng tập đoàn Uông thị tôn sùng như vậy?”

“Chuyện là như thế này...”

Chương 498: Cha Sống Tới 95 Tuổi Rồi Cũng Chưa Từng Gặp Vị Đại Sư Mệnh Lý Nào Lợi Hại Như Vậy (2)

Lý lão gia tử kể lại chi tiết về thủ đoạn Giang Phong đã làm hôm nay một lần, cuối cùng lại có chút kính sợ mà kết một câu: “Mỗi một câu phê bình của cậu ta đều cực kỳ chuẩn chỉ, giống như đã tận mắt nhìn thấy mọi chuyện vậy, hơn nữa, lúc Uông tổng gọi điện cho cha, giọng điệu cũng kính Giang đại sư như thần minh, còn nói có rất nhiều con ông cháu cha trong nước cũng nhờ Giang đại sư tác hợp mà tìm được hạnh phúc của riêng mình.”

Lý Gia Kiệt sợ hãi cảm thán: “Quả thực lợi hại!”

Lý lão gia tử thở dài: “A Kiệt, cha biết năm đó mình nghe lời đại sư mệnh lý đi chia rẽ con và bạn gái mối tình đầu khiến tình cảm cha con chúng ta có khúc mắc, lời nói của vị đại sư mệnh lý năm đó rốt cuộc là thật hay giả cũng không có cách nào khảo chứng được, nhưng thực lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư đã rõ như mặt trời ban trưa.

Năm nay cha đã 95 tuổi rồi, không còn sống được mấy năm nữa, cha muốn trước khi mình đi có thể nhìn thấy con xây dựng được một gia đình hạnh phúc, như vậy, cha chết cũng không còn nuối tiếc gì nữa.”

Nghe đến đó, Lý Gia Kiệt cảm thấy hơi nhói trong lòng: “Cha, cha đừng nói nữa, nếu như Giang đại sư đã nói con và cô Lý ở chung một chỗ sẽ có được hạnh phúc, vậy con sẽ thử kết giao với đối phương xem sao.”

Lý lão gia tử nói: “Được, vậy để cha gửi số điện thoại của Giang đại sư cho con, con tự mình liên hệ với Giang đại sư đi, cha sẽ không quản nhiều.”

Lý Gia Kiệt đáp: “Vâng, con đã biết.”

...

Hai ngày tiếp theo, Giang Phong liền dạo chơi Hương Giang một vòng.

Trong lúc đó, Giang Phong đã nhận được điện thoại của đại công tử Lý gia, ông bày tỏ mình có thể thử ở chung với cô Lý một thời gian.

Bởi vì cả hai đều là người có tiếng, cho nên cũng không cần phải đi theo trình tự xem mắt bình thường, dù sao thì chuyện nên nói cũng đều đã nói, cho nên Giang Phong chỉ cho hai bên phương thức liên lạc của mình, rồi để cho hai người tự phát triển.

Hai ngày sau, Triệu Đức Nghĩa và Hoàng Kỷ Thiến đăng ký kết hôn.

Giữa trưa, hai người bày bàn chúc mừng tại nhà hàng hải sản của mình, khách mời đều là thân thích cộng thêm người mai mối Giang Phong.

Lúc ăn cơm, trưởng bối hai bên đều ngỏ ý cảm ơn người mai mối Giang Phong, Triệu phụ còn vô cùng thượng đạo đưa cho Giang Phong một phong bì lớn mười mấy vạn.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, Giang Phong mới đi chào Hiệu trưởng Cố một tiếng, sau đó rời khỏi Hương Giang.

...

Thứ tư, ngày 24 tháng 5 năm 2023.

Giang Phong sau nhiều ngày đi công tác, cuối cùng đã trở về tỉnh thành Quế tỉnh.

Lúc hắn trở lại phòng trọ tại tỉnh thành thì đã là hơn sáu giờ chiều.

Khoảng thời gian này là lúc ba người Giang Tuyết, Đường An Quân và Liễu Y Y đang dùng cơm, còn anh trai Giang Phi sau khi kết hôn thì cũng không ở đây nữa, mà là chuyển tới ở tại căn nhà Giang Phong cho đôi vợ chồng.

Chỉ riêng nội thất của bộ phòng kia đã có tổng giá trị hơn mười vạn, ở vô cùng thoải mái.

Thấy Giang Phong đột nhiên trở về, Giang Tuyết vội vàng đặt bát cơm xuống, hỏi: “Tiểu Phong, sau lại âm thầm trở về thế? Đã ăn cơm chưa?”

Giang Phong lắc đầu cười: “Vẫn chưa ăn gì đây!”

Đường An Quân và Liễu Y Y cũng đặt vội bát cơm xuống, một người đi xới cho hắn bát cơm, một người đi múc cho hắn bát canh.

Giang Phong lên tiếng cảm ơn, uống một ngụm canh, lại ăn một miếng thức ăn, sau đó cảm thán một câu: “Đồ ăn chị làm vẫn là ngon nhất.”

Giang Tuyết cười, nói: “Chỉ vuốt mông ngựa là giỏi, tài năng nấu ăn của chị sao có thể so với những đầu bếp ngoài kia được chứ!”

“Những đầu bếp bên ngoài kia dù có nấu ăn ngon tới đâu cũng không có hương vị gia đình.”

“Vớ vẩn!”

Hai chị em nói đùa vài câu xong, Giang Phong lại nhìn về phía hai người bạn học cũ, hỏi: “Hai người bạn học cũ à, khoảng thời gian tôi không ở đây, công việc của mọi người vẫn thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi, trải qua thời gian tôi luyện dài như vậy, bọn tôi cũng đã có được phong cách làm việc riêng rồi, hiệu suất làm việc cũng cao hơn so với trước, tiền lương tháng tới của hai người chúng tôi có lẽ có hi vọng đột phá bốn vạn đấy!” Đường An Quân cười tủm tỉm.

Giang Phong khen ngợi: “Thật lợi hại, vậy hãy tiếp tục cố gắng đi, tranh thủ cố gắng một tháng lương mười vạn.”

Liễu Y Y vừa cười vừa nói: “Giờ nói tới thu nhập một tháng mười vạn vẫn còn sớm quá, ông chủ lớn lần này đi ra ngoài thời gian dài như vậy, có phải lại có thêm chiến tích huy hoàng gì rồi hay không, mau kể cho mọi người ở đây nghe một chút chứ nhỉ?"

Đường An Quân nghe vậy mắt cũng sáng lên, tò mò hỏi: “Đúng vậy, ông chủ lớn mỗi lần đi ra ngoài đều có công lớn, lần này đi lâu như vậy, rốt cuộc đã giải quyết được bao nhiêu khách hàng lớn rồi?”

Giang Phong cười nói: “Lần này quả thật đã giải quyết được vài khách hàng lớn, có một nữ phú hào tài sản chục tỷ, đối tượng tôi giới thiệu cho cô ấy là một thiên tài toán học, 22 tuổi đã được một đại học 985 nào đó đặc biệt đề bạt làm giáo sư cấp nghiên cứu rồi.

Chương 499: Cha Sống Tới 95 Tuổi Rồi Cũng Chưa Từng Gặp Vị Đại Sư Mệnh Lý Nào Lợi Hại Như Vậy (3)

Còn giới thiệu cô Du Kinh Hồng cho hiệu trưởng Cổ.

Ngoài ra cũng giới thiệu cô Lý từng thủ vai Tiểu Long Nữ cho đại công tử hào môn ở Hương Giang, Lý Ức Cơ."

"Phục!"

"Không thể không phục!"

Liễu Y Y và Đường An Quân đều sợ hãi thán phục không thôi.

Tiếp đó, bốn người vừa ăn cơm vừa tán gẫu.

Chờ ăn no rồi, Giang Phong mới nói với hai người bạn học cũ: "Lớp trưởng, hoa khôi, thứ bảy này tôi chuẩn bị tổ chức tiệc tân gia, tới lúc đó mời hai người cũng tới tham gia."

Đường An Quân nghe vậy thì run lên một cái trong lòng, hỏi: "Ông chủ, cậu định chuyển tới Tây Phái Ngự Giang bên kia ở sao?"

Chuyện liên quan tới biệt thự Tây Phái Ngự Giang, ba anh em Giang Phong cũng không có ý giấu Đường An Quân và Liễu Y Y, cho nên hai người đều biết rõ Uông tổng tặng một bộ phòng cho ông chủ làm lễ tạ môi.

Liễu Y Y cũng có chút nuối tiếc nói: "Hai người dọn đi rồi, nơi này chỉ còn lại tôi với An Quân ở."

Ở phòng nhiều người náo nhiệt đã quen, Giang Phong thật ra cũng rất không nỡ, có điều chị gái hiện đã có bạn trai, mà bạn gái hắn cũng đã sắp tốt nghiệp, vẫn ở cùng hai người bạn học như này cũng không tiện.

Cho nên, chuyện tách ra là chuyện không thể tránh.

Giang Phong không muốn khiến bầu không khí trầm xuống, liền

cười mắng: “Nhìn hai người có biểu cảm gì đi, cho hai người không gian riêng tư, ở rộng rãi thoải mái một chút, hai người còn không vui à?”

Đường An Quân hiểu ý của hắn, cũng cười nói: “Danh tiếng của Tây Phái Ngự Giang đã sớm như sấm rền bên tai, tiếp theo phải nhờ phúc của ông chủ giúp hai con dân chúng tôi mở rộng tầm mắt rồi!”

Liễu Y Y nghe xong cũng có chút chờ mong.

...

Thôn Long Sơn.

Giang mẫu đang ngồi dưới cây nhãn tán gẫu cùng mấy bà hàng xóm.

Bỗng nhiên, điện thoại Huawei đang cầm trên tay vang lên, Giang mẫu nhìn vào màn hình điện thoại, không nhịn được cười nói: “Là Tiểu Phong nhà tôi gọi điện về.”

Nói xong liền nhấn nhận điện thoại, hỏi: “Tiểu Phong, con ăn cơm chưa?”

Giang Phong đáp: “Con vừa ăn xong, mẹ, thứ bảy này con đi mở tiệc tân gia, mời họ hàng thân thích tới náo nhiệt một bữa.”

Nghe đến đó, Giang mẫu hưng phấn nói: “Quá tốt rồi, Tiểu Phong, mẹ sẽ lập tức gọi điện thoại thông báo cho họ hàng trong nhà, mấy giờ làm lễ, con đã tính chưa?”

“Tám giờ sáng ạ!”

“Được, vậy mẹ bảo bọn họ thứ sáu lên tỉnh thành.”

“Vâng ạ.”

“Cứ như thế nhé, mẹ cúp máy đây!”

“Vâng!”

Chờ Giang mẫu cúp điện thoại xong, mấy bà hàng xóm liền tò mò xúm vào hỏi: “Chị, Tiểu Phong nhà chị lại định chuyển sang chỗ khác sao?”

Giang mẫu tươi cười nói: “Năm ngoái Tiểu Phong nhà tôi làm mai mối cho một ông chủ siêu lớn ở Quảng Đông, sau khi chuyện thành công, ông chủ lớn kia đã tặng một căn biệt thự cho Tiểu Phong, có điều phòng mới không tiện chuyển vào ở luôn, cho nên Tiểu Phong nhà tôi đã quyết định cứ để cửa mấy tháng cho nhà thoáng khí đã.

Bây giờ đã đến thời gian thích hợp mới quyết định dọn vào ở.”

Nghe đến đó, mấy bà hàng xóm không ngừng tỏ lời hâm mộ.

Bà hàng xóm số hai nói: “Phòng ở tỉnh thành, chọn bừa một cái cũng đã lên đến trăm vạn rồi, mà chị còn nói là biệt thự, vậy tối thiểu cũng phải trị giá hơn mấy trăm vạn. Một lần ra tay đã bỏ ra mấy trăm vạn, không hổ là ông chủ lớn mà!”

Bà hàng xóm số ba nói: “Tiểu Phong thật sự quá là lợi hại, từ lúc tốt nghiệp đại học tới bây giờ vẫn chưa được một năm đâu mà đã làm ra được gia nghiệp lớn như vậy rồi, nếu như con trai em có thể bằng được một nửa Tiểu Phong thì em có chết cũng không có gì hối tiếc!”

Mấy người hàng xóm khác cũng nhộn nhộn nhịp nhịp nói lời khen ngợi, sự ghen tị trong giọng điệu của họ khiến Giang mẫu mừng thầm không thôi.

Nhiều lần cũng không nhịn được mà muốn nói ra rằng căn biệt thự kia không chỉ có mấy trăm vạn, mà giá trị ít nhất hơn ba ngàn vạn.

Có điều nghĩ lại, vẫn là nghe theo con trai, khiêm tốn một chút thì hơn.

Chờ một đám hàng xóm khen ngợi xong, Giang mẫu mới cười hắc hắc, nói: “Mấy người cứ trò chuyện tiếp đi, tôi phải đi gọi điện cho họ hàng trước đây.”

Nói xong liền hưng phấn đi gọi điện thoại cho từng người một.

...

Đảo mắt đã tới thứ sáu.

Giữa trưa.

Tại một đồn công an nào đó ở huyện thành huyện Bách Lương, Giải Phóng tan việc xong cũng không kịp ăn lấy miếng cơm đã vội vội vàng vàng lái xe chạy tới nhà bạn gái Phùng Thiến.

Chưa tới nửa giờ sau, Giải Phóng đã chạy tới bộ phận bán buôn ở trấn Phượng Dương.

Sau khi xuống xe, Giải Phóng vội vàng chào hỏi: “Chú, dì, xin chào mọi người!”

Phùng mẫu hỏi: “Giải Phóng, con chạy tới sớm như vậy, hẳn là còn chưa kịp ăn cơm đi?”

Giải Phóng cười hắc hắc: “Sợ mọi người chờ sốt ruột nên con tan làm cái là chạy tới đây luôn!”

Phùng Thiến rất là hài lòng với thái độ của bạn trai, nghĩ thầm vẫn là anh họ đáng tin, giới thiệu cho cô một đối tượng thật sự không tệ, nhất là vô cùng quan tâm cô, là một bạn trai đúng cách.

“Nhìn cháu gấp đến độ gì kìa, nhà cô cũng không thiếu chút thời gian ăn cơm này mà.”

Nói đến đây, Phùng mẫu lập tức quay sang nói với con gái: “Tiểu Thiến, con mau dẫn Giải Phóng đi ăn chút gì đi, khi nào ăn no rồi chúng ta xuất phát.”

Giải Phóng vội vàng ngăn: “Cô, không cần phải phiền như vậy đâu, cháu ăn cái bánh bao là được rồi.”

Phùng mẫu nói: “Cái nào ra cái đó, cứ ăn no đi, anh họ nó ngày mai mới làm lễ, từ chỗ này tới tỉnh thành hết có ba, bốn tiếng đồng hồ thôi, thời gian rất thoải mái, không cần phải gấp như vậy.”

Phùng phụ cũng khuyên một câu.

Phùng Thiến thì giật giật áo hắn, nói: “Được rồi, nghe mẹ em đi,

chúng ta đi ăn!”

Giải Phóng lúc này mới gật đầu: “Vậy được, phiền chú và cô đợi cháu thêm chút nữa.”

Chương 500: Rung Động Đến Nghẹn Ngào

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Tại cửa ra vào phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, họ hàng Giang gia đang tụ tập ở phòng tiếp khách, trong số không biết bao nhiêu họ hàng, chỉ có nhà cô và nhà dì lớn là không tới.

Cũng không phải bọn họ không muốn tới, chỉ là ở nông thôn tương đối coi trọng chuyện lễ tân gia, phụ nữ mang thai bình thường sẽ không đến tham gia.

Họ hàng Giang gia đều tự mình lái xe tới.

Năm ngoái lúc Giang Phong còn chưa mua xe, trong số tất cả thân thích Giang gia cũng chỉ có nhà cô nhỏ và nhà dì nhỏ là có xe, ngay cả nhà dì lớn điều kiện kinh tế không tệ lắm cũng không mua xe.

Có điều, từ sau khi Giang Phong mua xe, ngay sau đó nhà dì lớn cũng mua xe, tới khoảng thời gian cuối năm, cậu hắn, dưới sự giúp đỡ của chị hai (Giang mẫu) cũng tậu một con xe nhỏ chục vạn về.

Bây giờ, tất cả họ hàng Giang gia đều đã có xe con riêng.

Sau khi mọi người đến đông đủ, Giang Phong liền mang một đám thân thích và hai vị bạn học cũ đi tới một quán cơm đã đặt trước để ăn.

Một nhân viên còn lại của phòng môi giới, Lam Chí Huy, Giang Phong cũng mời, có điều không biết là vì lí do gì, hắn từ chối lời mời này, nói là có hẹn với vợ rồi, không tới cùng ăn cơm được.

Đồ ăn ở đây vô cùng phong phú, hương vị cũng rất tuyệt.

Ngắn ngủi chưa đến nửa giờ, mọi người đã ăn uống no đủ.

Sau đó, cô hắn không chờ được nữa liền thúc giục: “Tiểu Phong, đừng lề mề nữa, tranh thủ thời gian dẫn chúng ta đi xem biệt thự vị phú hào siêu cấp tặng cho cháu đi nào, cho chúng ta mở mang tầm mắt đi!”

Dì nhỏ cũng lên tiếng thúc giục: “Đúng vậy Tiểu Phong, tranh thủ thời gian dẫn chúng ta đi xem nhà đi.”

Thấy những người họ hàng khác cũng đều có vẻ mặt mong chờ, Giang Phong cũng không nói nhảm nữa, đáp: “Được, vậy chúng ta đi thôi!”

Thế là, kết toán sổ sách xong, một nhóm hai mươi mấy người lái xe chạy thẳng tới Tây Phái Ngự Giang.

Nửa giờ sau.

Một đám thân thích Giang gia đi qua cổng lớn biệt thự trị giá hơn ba ngàn vạn, mặc dù đã sớm chuẩn bị đầy đủ tâm lí từ trước, nhưng cả đám vẫn cả kinh trợn mắt há mồm.

Nhất là người tự nhận mình có “kiến thức rộng rãi” trong đám thân thích, Thôi Chí Cường, trong lòng cũng rung động không kém hơn chút nào so với những người thân thích chưa thấy hết mọi mặt của xã hội kia.

Trong vòng xã giao của hắn, những người có tài sản hơn trăm vạn cũng không phải không có, nhưng nhà của bọn họ so với căn biệt thự trước mặt này căn bản không thể đánh đồng, còn kém quá xa.

Ngoại trừ thân thích của Giang Phong, hai người bạn học cũ của hắn là Đường An Quân và Liễu Y Y cũng bị chấn động mạnh.

“Thật đẹp!”

“Nội thất trang trí này thật xa hoa!”

“Diện tích một phòng ngủ chính này so ra còn lớn hơn cả một phòng ở của người khác!”

“Loại nhà ở như này, tôi cho rằng cả đời chỉ có thể được nhìn thấy trên TV, không nghĩ tới Tiểu Phong lại có thể có được nó, không

hổ là do phú hào siêu cấp tặng, ra tay cũng thật hào phóng mà!”

“...”

Trọn vẹn mười mấy phút sau, họ hàng thân thích Giang gia mới trở lại phòng khách ngồi uống trà.

Tiếp theo, chủ đề nói chuyện của tất cả mọi người đều xoay quanh căn nhà này, một nhà Giang Phong phải trả lời đủ loại vấn đề thân thích đưa ra liên tục.

Đại khái chừng mười phút đồng hồ sau, Đường An Quân và Liễu Y Y liền thức thời đứng dậy chào tạm biệt.

Đêm đó, toàn bộ thân thích đều ở trong căn nhà này nghỉ ngơi.

Phòng đương nhiên là không có nhiều như vậy, có điều đệm chăn thì có rất rất nhiều, tùy tiện trải chăn đệm dưới đất là có thể đủ chỗ cho tất cả mọi người ở lại nghỉ ngơi.

Trong một căn phòng ngủ chính, Trần Quế Anh (mợ Giang Phong) trải chăn đệm nằm dưới đất xong xuôi, Trương Cường (cậu Giang Phong, chồng Trần Quế Anh) và con trai Trương Long nằm ngủ dưới đất, còn Trần Quế Anh và con gái Trương Yến thì ngủ trên giường.

Lên giường nằm xuống, Trần Quế Anh nhìn về phía con trai, nói: “Vào cuối năm ngoái, vốn muốn nhờ em họ Giang Phong của con tìm cho con một đối tượng kết hôn, kết quả con lại bảo bản thân còn trẻ, muốn chơi thêm hai năm rồi tính tới chuyện đi tìm đối tượng sau.

Giờ con nhìn em họ nhà cô nhỏ con một chút đi, tuổi còn ít hơn hai năm so với anh em các con, mà hôm nay đã mang bạn trai tới đây rồi, có lẽ không bao lâu sau hai đứa nó sẽ kết hôn.

Mẹ cảm thấy con vẫn nên kết hôn sớm một chút thì tốt hơn.”

Trương Long thở dài: “Mẹ, thật ra cũng không phải là con không muốn kết hôn sớm, nhưng điều kiện nhà chúng ta bình thường, con lớn lên cũng bình thường, lại chỉ là một người làm công, cho dù em họ Tiểu Phong có ra tay, sợ rằng cũng sẽ khó mà giúp con

tìm được một đối tượng tốt.

Cho nên, lần này con bỏ việc trở về là muốn thử chuyển sang kinh doanh buôn bán, không muốn đi ra ngoài làm công nữa."

Trần Quế Anh nghe vậy thì có chút đau đầu: "A Long, làm ăn buôn bán không phải ai cũng làm được, mẹ và cha con không có óc kinh doanh, anh em con trước đó lại không giỏi đọc sách, đến bây giờ cũng không có nghề nào thành thạo, giờ kể cả có cho con tiền vốn, thì con có thể kinh doanh cái gì?"

Trương Long đương nhiên biết mẹ mình nói đúng, nếu như là lúc trước, hắn căn bản cũng không dám có suy nghĩ này.

Một là nhà bọn họ rất khó có đủ tiền vốn làm ăn.

Chương 501: Rung Động Đến Nghẹn Ngào (2)

Hai, chính là như mẹ hắn đã nói, hắn không thành thạo nghề gì, kể cả cha mẹ cho hắn đủ tiền vốn, hắn thật ra cũng không biết nên kinh doanh cái gì.

Nhưng bây giờ thì khác, Trương Long phấn khích nói: "Mẹ, con quả thật không biết nên kinh doanh cái gì, nhưng Tiểu Phong lợi hại như vậy, bảo nó chỉ giúp con đường đi hắn là không có vấn đề gì."

Trần Quế Anh mắt sáng lên: "Ý tưởng này của con cũng không tệ, lấy đầu óc của em họ Tiểu Phong của con, tùy tiện chỉ cho con một con đường cũng không lo không kiếm được tiền, Trương Cường, anh nói xem có đúng không?"

Thấy vợ nhìn qua, Trương Cường vẫn luôn im lặng cũng gật đầu đồng tình: "Không sai, Tiểu Phong dù sao cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học danh tiếng, cộng thêm từ sau khi bắt đầu làm mai mối, tiếp xúc với không biết bao nhiêu ông chủ lớn, ánh mắt của nó không cần hoài nghi, đợi ngày mai anh sẽ nói chuyện với nó một chút, nhờ nó nghĩ kế cho con."

Trương Yến vội vàng lên tiếng: “Cha, còn con nữa, con cũng không muốn làm công.”

Trần Quế Anh liếc con gái một cái, khẽ nói: “Năm đó bảo con cố gắng học tập đi thì con không nghe, bây giờ biết sai chưa?”

Trương Cường bĩu môi: “Bây giờ có nói những lời này cũng vô ích, ngày mai anh sẽ tìm Tiểu Phong hàn huyên một chút, nhìn xem có việc kinh doanh gì phù hợp cho hai anh em làm không, nếu có thì là tốt nhất, còn không có thì hai đứa tự cam chịu số phận đi!”

Hai anh em Trương gia không nhịn được liếc nhau một cái, đều thấy sự thấp thỏm trong mắt đối phương.

...

Trong một phòng khác.

Giải Phóng có thân phận đặc biệt, là bạn trai của Phùng Thiến, cho nên Giang gia sắp xếp cho hắn một mình một phòng.

Sau khi vào phòng, khóa cửa lại, Giải Phóng không chờ nổi nữa vội vàng mở wechat lên, gọi video cho mẹ mình.

Không bao lâu sau, video kết nối, Giải Phóng vừa nhìn thấy mẹ liền nói: “Mẹ, mẹ nhìn một chút xem căn phòng này thế nào?”

Vừa nói, Giải Phóng vừa bật camera sau lên, chậm rãi chuyển động điện thoại quay toàn bộ căn phòng, cho mẹ mình ngắm một lượt căn phòng hắn đang ngồi.

Giải mẫu nói: “Thoạt nhìn rất xa hoa, anh họ Phùng Thiến đưa con tới khách sạn năm sao ở sao?”

Giải Phóng chỉnh lại camera quay vào mặt mình, lắc đầu nói: “Đây không phải là khách sạn năm sao, mà là nhà mới của anh họ Phùng Thiến.”

Giải mẫu kinh ngạc: “Đây là nhà mới của anh họ Phùng Thiến? Trang trí nội thất kia thoạt nhìn rất xa hoa, hơn nữa, diện tích phòng cũng cực lớn, đây là phòng ngủ chính sao? Đứa nhỏ con sao có thể không biết lễ nghi như vậy, sao có thể ở phòng ngủ chính

của người ta như vậy được chứ?"

Nghe mẹ mình lốp bốp nói liên thanh, Giải Phóng không nhịn được cười nói: "Mẹ, con trai mẹ dù có không hiểu chuyện thật thì cũng sẽ không đến mức nghênh ngang nằm trong phòng ngủ chính của người ta đâu, đây đã là phòng khách có diện tích nhỏ nhất trong nhà rồi đó."

Ánh mắt Giải mẫu lộ vẻ kinh hãi, vội vàng hỏi: "Con trai, nhà anh họ Phùng Thiến đó rốt cuộc là diện tích bao nhiêu m2 thế?"

Giải Phóng đáp: "Hình như là khoảng 600 m2."

Giải mẫu nghe xong thì trợn mắt há mồm, hiện tại giá phòng ở tỉnh thành căn bản đều từ trăm vạn trở lên, nhà ở khu vực tốt thì giá càng cao hơn, phải tới hai ba trăm vạn, một căn phòng 600 m2 như vậy, giá trị chắc chắn là trên ngàn vạn.

"Ông trời ơi, như vậy chẳng phải là nói căn nhà này tối thiểu cũng phải trên ngàn vạn sao? Anh họ Phùng Thiến thế mà có tiền như vậy sao?"

"Nào chỉ có ngàn vạn, nghe ý trong lời nói của anh họ Phùng Thiến, nhà này nếu như tính cả nội thất trang trí thì giá trị ít nhất phải trên ba ngàn vạn."

Nói đến đây, Giải Phóng cảm thán: "Mẹ, mẹ không nhìn thấy tận mắt thôi, căn nhà này của anh họ Phùng Thiến trang trí cực kỳ xa hoa, con lớn tới như vậy mới chỉ thấy căn phòng xinh đẹp như này ở trong TV mà thôi."

Giải mẫu kinh ngạc đến không nói nên lời, một căn phòng giá trị trên ba ngàn vạn, nếu như là ở thành phố lớn trọng điểm như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, Thâm Quyến thì thật ra cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng tỉnh thành Quế tỉnh dù sao cũng chỉ là thành phố hạng hai mà thôi, thậm chí cũng chỉ xếp ở giữa trong số các thành phố hạng hai mà thôi, ở nơi như vậy mà giá nhà trên năm trăm vạn đã có thể coi là biệt thự danh xứng với thực rồi.

Giá trị ba ngàn vạn là khái niệm gì, không cần nghĩ cũng biết.

Giải mẫu còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Giải Phóng đã lại ném một quả bom xuống nước: “Hơn nữa, quan trọng nhất chính là căn nhà này là do một khách hàng lớn của anh họ Phùng Thiến tặng.”

“Căn nhà giá trị hơn ba ngàn vạn vậy mà lại là do khách hàng tặng?” Giờ phút này, Giải mẫu đã bị chấn động đến mất cả tiếng.

Thật lâu sau, bà mới lấy lại được lời nói: “Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của anh họ Phùng Thiến rồi, con trai, Phùng Thiến và con là do anh họ của nó tự tay tác hợp, về sau con phải đối với Phùng Thiến tốt một chút, đến lúc đó chỉ cần anh họ nó đưa tay kéo con một chút, con sẽ có thể hưởng thụ vô tận.”

Giải Phóng nhẹ gật đầu, sau đó hai mẹ con lại hàn huyên thêm vài câu rồi mới tắt cuộc gọi video đi.

Chương 502: Rung Động Đến Nghẹn Ngào (3)

Ngày hôm sau.

Mọi người dậy thật sớm, Đường An Quân và Liễu Y Y cũng chạy tới từ sớm.

Lúc hai vợ chồng Giang Phi tới còn cầm theo hai túi đồ ăn sáng, là bánh bao, màn thầu, sữa đậu nành, nước ngô các loại.

Ăn sáng xong cũng đã sắp tới thời gian làm lễ, đây cũng không phải lần đầu làm lễ tân gia của Giang gia, cuối năm ngoái cũng đã từng làm một lần ở quê, lần này có thể xem như xe nhẹ đường quen.

Toàn bộ quá trình lễ chỉ có mấy phút, sau khi nghi lễ kết thúc, một đám phụ nữ dưới sự dẫn dắt của Giang mẫu bắt đầu nấu cơm, buổi trưa mọi người sẽ ăn cơm ở nhà.

Ở ngoài chiếc ban công cực lớn mặt hướng về sông, Trương Cường vừa thưởng thức ảnh sông vừa nói với cháu trai họ ngoại bên cạnh: “Tiểu Phong, anh họ và em họ con không muốn đi tới Quảng

Đông làm việc nữa, muốn trở về thử kinh doanh buôn bán, con cũng biết hai đứa nó đọc sách không được, cũng không thành thạo nghề nào cả, cũng không biết hai đứa nó có thể kinh doanh buôn bán cái gì được đây.

Tiểu Phong, con có trình độ văn hóa cao, ánh mắt tốt, giao thiệp rộng, nếu được, con giúp cậu tham mưu một chút, xem anh họ và em họ con trong tình huống này rốt cuộc nên kinh doanh cái gì thì tốt?"

Nghe cậu nhỏ nói như vậy, Giang Phong không nhịn được cười: "Cậu nhỏ, thật ra vấn đề này đoạn thời gian trước con cũng nghĩ tới rồi, chỉ là gần đây vẫn luôn bận rộn cho nên chưa có thời gian làm chuyện này, tất nhiên, giờ cậu nhỏ đã nhắc tới, con cũng sẽ nói một chút góc nhìn của con."

Trương Cường nghe vậy thì vui mừng trong lòng: "Ừ, vậy con nói thử một chút đi."

"Con đã cân nhắc qua không ít ngành nghề, nhưng nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một nghề này là tương đối thích hợp với anh họ và em họ."

"Nghề gì vậy?"

"Thu gom sắt thép phế thải!"

Trương Cường kinh ngạc: "Thu gom sắt thép?"

Giang Phong gật đầu: "Cậu nhỏ, cậu cũng đừng khinh thường nghề thu gom sắt thép phế thải, con có hai vị khách cũng làm nghề này, một người bây giờ thu nhập một tháng mười vạn, một người thu nhập một tháng gần trăm vạn."

Trương Cường trừng to mắt: "Ông trời ơi, thu sắt thép phế thải mà có thể kiếm tiền được như vậy sao?"

Giang Phong cười: "Cậu nhỏ, cậu không cho rằng thu gom sắt thép phế thải cũng giống như những người thu phế phẩm kia, đạp chiếc xe đạp chạy khắp hang cùng ngõ hẻm đấy chứ?"

Trương Cường cười hắc hắc, trong đầu ông vừa rồi đúng thật là đã hiện lên suy nghĩ như vậy.

“Thu gom sắt thép phế thải là một sản nghiệp dây chuyền hoàn chỉnh, loại đạp xe đi khắp hang cùng ngõ hẻm thu phế liệu kia có thể xem như là tầng thấp nhất, lên một cấp là loại trạm thu hồi phế thải kia.”

Giang Phong tiếp tục phổ cập tri thức cho cậu nhỏ của mình: “Ở trạm thu hồi phế thải này, bình thường sẽ phân loại rác thải phế phẩm ra, ví dụ như sắt thép thì sẽ bán cho các nhà máy chế biến sắt thép, giấy lộn thì bán cho các nhà máy chế biến giấy, vân vân.

Còn cái con nói phù hợp với anh họ em họ chính là loại nhà máy chế biến sắt thép.

Nhà máy chế biến sắt thép phụ trách nén các loại phế phẩm bằng sắt thép đã được phân loại ở trạm thu hồi phế thải, sau đó bán lại cho các xưởng sắt thép có tiếng, quá trình đại khái chính là như vậy.”

Trương Cường vừa nghe vừa liên tục gật đầu, dường như nghe hiểu, nhưng thật ra lại chẳng hiểu gì, chỉ hỏi: “Tiểu Phong, con nói trạm thu hồi phế thải, đầu tư vào cái này có lẽ cũng không cần quá nhiều, nhưng nghe ý con là muốn làm nhà máy chế biến sắt thép, cái này chỉ sợ sẽ phải đầu tư một lượng không nhỏ đi?”

Giang Phong gật đầu: “Cái này quả thật phải rót vào một khoảng tiền kha khá, nhất là nếu chọn trực tiếp bán sắt thép phế thải cho các xưởng sắt thép kia, thì sẽ có khả năng kết toán lớn nhỏ không đồng nhất.

Có lúc một tuần kết toán một lần, có lúc lại mười ngày một lần, cũng có khi nửa tháng, thậm chí là một tháng mới kết toán một lần, nếu như số lượng cao thì không có tài chính mấy ngàn vạn sẵn thì căn bản không quay vòng nổi.”

Trương Cường nghe vậy cười khổ: “Tiểu Phong, con đang nói đùa gì vậy! Tài chính mấy ngàn vạn đầu tư làm ăn lớn, anh họ, em họ con có thể quản nổi sao?”

Giang Phong cười nói: “Cậu nhỏ, cậu trước nghe hết lời con nói đã, cái con nói vừa rồi là nếu như trực tiếp bán cho xưởng sắt thép, trừ cái đó ra còn có một con đường khác, đó chính là bán

hàng cho những ‘ông chủ sắt’, để những ‘ông chủ sắt’ này kiếm tiền chênh lệch.

Nếu như những người trung gian này đều dùng tiền mặt thanh toán hóa đơn nhận hàng, như vậy cũng không cần lo xưởng sắt thép bên kia ép tiền hàng, lượng đầu tư vào cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều, khoảng tầm trăm tám mươi vạn là có thể giải quyết ổn thỏa.”

Trương Cường nghe xong thì nhẹ nhàng thở ra, xong lại lắc đầu, nói: “Tiểu Phong, cái này cũng không được, đừng nói là trăm tám mươi vạn, kể cả có là mười vạn, tám vạn, cậu nhỏ cũng không gom ra được, từ đâu ra nhiều tiền vốn như vậy cho hai đứa nó cầm đi giày vò chứ!”

Giang Phong nói: “Dì nhỏ nhà em họ Phùng Thanh hiện cũng không có chuyện gì làm, cũng chơi bời lêu lổng, cho nên việc buôn bán này có thể để em họ Phùng Thanh và Phùng Thiến cùng nhau làm. Như vậy, phía dì nhỏ bên kia chia nửa tiền, chỗ cậu bên này để con trước hỗ trợ thêm một chút, chờ kiếm được tiền thì trả lại cho con sau cũng được.”

Trương Cường có chút kích động trong lòng: “Tiểu Phong, việc buôn bán này thật sự có thể kiếm tiền chứ?”

Giang Phong tự tin cười nói: “Cậu nhỏ cứ yên tâm đi, đến lúc đó con lại lên tiếng chào hỏi ông chủ lớn làm buôn bán sắt thép phế thải ở Quảng Đông kia, nhờ anh ấy hỗ trợ chiếu cố một hai, như vậy kể cả không kiếm được đồng tiền lớn, nhưng mỗi tháng kiếm tám vạn mười vạn hẳn là cũng không khó.”

Chương 503: Một Người Đắc Đạo, Gà Chó Lên Trời.

Sân thượng.

Nghe cháu trai nói mở nhà máy luyện thép một tháng kiếm được mười vạn 8 vạn không thành vấn đề, Trương Cường trong lòng đúng là kích động không thôi, ở nông thôn hắn một năm kiếm

được ba tới năm vạn đã tính là không tồi rồi, mười vạn 8 vạn một tháng, đó là điều nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nếu như cái này thực sự có thể thành hiện thực, vậy thì nhà bọn họ chẳng mấy chốc sẽ phát đạt!

"Tiểu Phong, cái này phải làm sao?"

"Cụ thể từng bước đi cháu cũng không rõ ràng lắm, đợi lát nữa cháu gọi điện thoại cho vị khách hàng lớn của cháu, hỏi hắn cách vận hành, cái này hẳn là không khó."

"Được, đợi Tiểu Phong gọi điện thoại hỏi, tôi trước tiên đem cái tin tức tốt này nói cho mẹ cậu trẻ với anh họ em họ cậu biết."

...

Phan Châu, Quảng Đông.

Hạ Linh Linh đang ôm bụng lớn đi dạo trong công viên, cô ấy đã mang thai được năm, sáu tháng rồi, theo bác sĩ nói tản bộ có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, tăng cường sức miễn dịch, thuận lợi cho việc sinh nở.

Thế là, kể từ khi mang thai cô mỗi ngày đều kiên trì tản bộ.

Đương nhiên, cô cũng không đi ra ngoài đi dạo một mình, chồng của cô Ngụy Tuyết Phong được bạn bè gọi đùa là "Điên cuồng sủng vợ" (Thế hệ thứ hai con nhà giàu mập mạp xấu xí) mỗi lần đi ra ngoài tản bộ đều sẽ cùng, không có một lần vắng mặt.

Không thể không nói, bây giờ Hạ Linh Linh đang có một cuộc sống thật sự hạnh phúc.

Chồng đối với cô hết sức chiều chuộng, quả thực là sủng ái đến tận xương tủy, từ khi lấy nhau đến bây giờ, lời cô nói ra đều giống như là thánh chỉ, chồng cô một lần cũng chưa hề làm trái.

Bố mẹ chồng đối với cô rất tốt, đặc biệt là từ sau khi cô mang thai, mẹ chồng đối xử với cô không thua gì mẹ ruột.

Bây giờ, tiền tiêu vặt trong thẻ của cô có mấy trăm vạn, bốn người

anh trai của cô cũng dính phúc từ cô, mỗi người đều từ một người làm công ăn lương với thu nhập hàng tháng ba đến năm nghìn lên thành ông chủ với thu nhập hàng chục, cũng đều cưới được chị dâu xinh đẹp hiền lành.

Có thể nói, nhà họ Hạ các cô, bởi vì cô "Một người đắc đạo" mà "Gà chó lên trời", cô mỗi lần về nhà mẹ đẻ đều được cha mẹ anh trai chị dâu nâng lên trời, giống như là nương nương về nhà thăm nhà vậy.

Mà hết thảy điều này, đều là công lao của Giang đại sư.

Nghĩ đến Giang đại sư, Hạ Linh Linh hỏi: "Chồng ơi, lần trước anh nói Lăng công chúa tập đoàn nước suối XXX hỏi số điện thoại liên lạc của anh Uông với Giang đại sư, là muốn tìm Giang đại sư thay cô ấy mai mối, không biết kết quả thế nào rồi ha?"

Ngụy Tuyết Phong lắc đầu nói: "Anh cũng không biết, nhưng mà với năng lực của Giang đại sư, hẳn là rất thuận lợi."

Hạ Linh Linh nhắc nhở: "Chồng à, Giang đại sư lợi hại như thế, anh nhất định phải giữ liên lạc với hắn, cho dù quan hệ tốt đến đâu nếu như lâu không liên hệ, cũng sẽ dần phai nhạt."

Ngụy Tuyết Phong gật đầu liên tục nói: "Vợ nói đúng, còn có hai mươi mấy ngày nữa là đến tiết Đoan Ngọ rồi, để anh nhờ người làm một ít bánh chưng gửi cho Giang đại sư, liên lạc một chút tình cảm."

Hạ Linh Linh cười nói: "Này là được rồi ma!"

Hai người đang nói chuyện, điện thoại của Ngụy Tuyết Phong bỗng nhiên vang lên.

Hắn lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, không khỏi vui vẻ nói: "Vợ, thật đúng là trùng hợp, là Giang đại sư gọi tới."

Hạ Linh Linh cười nói: "Nói Tào Tháo Tào Tháo liền đến, anh mau nhận đi!"

Ngụy Tuyết Phong gật đầu, vội vã nhận điện thoại nói: "Giang đại sư!"

"Anh Phong!" Giang Phong cười hỏi thăm một chút.

Giang Phong khách sáo vài câu liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Anh Phong, là như vậy, anh em họ tôi..."

Nghe Giang Phong giải thích rõ ràng sự việc, Ngụy Tuyết Phong cười ha ha nói: "Giang đại sư, việc này tôi quen thuộc, trước đó bốn người anh rể của tôi cũng là cái gì cũng không hiểu, tôi liền trực tiếp phái người tới dẫn theo cả tháng liền cái gì cũng biết. Anh họ của cậu muốn mở nhà máy luyện thép ở đâu?"

Giang Phong nói: "Tôi đối với chuyện này cũng không biết nhiều lắm, không biết ở huyện chúng tôi có thể làm được hay không?"

Ngụy Tuyết Phong nói: "Nghề này bất luận là ở thành phố nào đều sẽ có thị trường. Khác biệt chỉ ở chỗ thành phố thì cạnh tranh nhiều hơn, Giang đại sư cậu để anh họ cậu chọn một chỗ tốt, sau đó tôi trực tiếp phái người tới hỗ trợ, bảo đảm làm cho cậu mỹ mãn."

"Được, vậy cảm ơn anh Phong trước, đợi chọn được chỗ tốt tôi lại gọi điện thoại cho anh."

"Không cần khách khí, điện thoại vừa đến, người của tôi có thể bất cứ lúc nào xuất phát."

"Được, vậy không quấy rầy anh Phong nữa, tạm biệt!"

"Ừm, tạm biệt!"

...

Buổi trưa.

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Mọi người ngồi xung quanh cùng nhau ăn cơm.

Hai mươi mấy người, đổi lại là gia đình khác, ít nhất cũng phải có ba cái bàn mới có thể ngồi, nhưng ở đây một bàn cũng còn dư chỗ.

Căn biệt thự này có diện tích năm sáu trăm mét vuông cũng không

phải là đùa giỡn, chỉ riêng phòng ăn đã lớn hơn phòng khách của một gia đình bình thường, mà bàn ăn kia còn có giá trị hơn 300 ngàn có thể chứa hơn ba mươi người dùng cơm, bàn ăn càng là vẽ rồng điểm mắt.

Đàn ông uống rượu, phụ nữ uống nước trái cây.

Chương 504: Một Người Đắc Đạo, Gà Chó Lên Trời. (2)

Bữa cơm này, kéo dài đến hai, ba giờ chiều mới kết thúc.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này về cơ bản đều là tán gẫu, khách uống rượu thỉnh thoảng cụng ly, nhấp một ngụm.

Sau khi cơm nước xong, các vị khách lần lượt ra về.

Người rời đi đầu tiên là hai bạn học nữ Đường An Quân cùng với Liễu Y Y, cái này không có gì đáng nói.

Sau đó là dì và dượng cũng phải đi về, nếu như là bình thường dì khẳng định phải sẽ ở đây mấy ngày rồi mới về, nhưng mà bây giờ là thời kỳ đặc biệt, chị dâu mang thai mấy tháng, dì phải trở về chăm nom.

Sau đó bà nội cùng với một nhà chú nhỏ cũng tạm biệt ra về.

Thấy thân thích của hai anh rể bên kia đều đã rời khỏi, dì nhỏ Trương Trân không nhịn được hỏi: "Tiểu Phong, nghe cậu trẻ cháu nói, cháu muốn cho anh em họ của cháu xây dựng một nhà máy thép à?"

Những người khác ở Giang gia đều không biết việc này, không khỏi nhìn về phía Giang Phong.

Giang Phong gật đầu nói: "Là có ý nghĩ này, dì nhỏ, dì muốn để cho em họ Phùng Thanh với em Phùng Thiến trở thành cổ đông không?"

Dì nhỏ vội vàng cuống quý gật đầu nói: "Đương nhiên muốn, tiểu

Phong cháu chỉ điểm chuyện làm ăn vậy khẳng định là không sai được."

Giang Phong nhìn về phía dì lớn Trương Cầm nói: "Dì lớn, dì nếu như có hứng thú, cũng có thể nói anh họ mua cổ phần."

Nếu là người thân khác nói muốn kinh doanh để mọi người đầu tư vào, thì các thân thích khẳng định sẽ hỏi đi hỏi lại nhiều lần mới quyết định có đầu tư hay không.

Dù sao, đây là giao dịch tiền bạc, cẩn thận một chút cũng không sai.

Nhưng Giang Phong thì khác, hắn đã tạo ra một sự nghiệp lớn như vậy trong vòng chưa đầy một năm, và tất cả những người thân trong Giang gia đều bội phục sát đất với ánh mắt nhìn xa trông rộng.

Cho nên nghe thấy Giang Phong hỏi dò, dì lớn không chút do dự nói: "Đương nhiên là có hứng thú, vậy cho anh họ con một phần."

Giang Phong ân một tiếng, nói: "Vậy được, em làm chủ, chia nhà máy luyện thép này thành năm phần, anh họ Trương Long, em họ Trương Yến, em họ Phùng Thanh, em họ Phùng Thiến mỗi người một phần, dì lớn đại diện cho anh Lưu Tuấn Hùng cũng coi như một phần."

Mọi người trong nhà nghe thấy đều âm thầm gật đầu, mỗi người anh em họ một phần, hợp tình hợp lý.

"Tổng vốn đầu tư tạm định là một trăm vạn, nếu như vốn không đủ sẽ bổ sung thêm. Mỗi cổ phần là 200 ngàn, tôi sẽ giúp anh họ Trương Long cùng với em gái Trương Yến do tôi ứng tiền ra trước."

Nói tới đây, Giang Phong nhìn về phía dì lớn nói: "Tình hình bên dì thì thế nào, nếu như cần ứng ra trước ngân quỹ có thể nói với cháu một tiếng"

Dì lớn lắc đầu nói: "200 ngàn, dì vẫn có."

Giang Phong gật đầu, nhìn về phía dì nhỏ cười nói: "Dì nhỏ, bên

này của dì chắc cũng không cần con quan tâm đến... !"

Dì nhỏ Trương Trân không khỏi mỉm cười, với thực lực kinh tế nhà bà, chỉ là 400 ngàn, xác thực không có áp lực gì.

Cậu trẻ Trương Cường nói: "Tiểu Phong, anh em họ của cháu cái gì cũng không hiểu, con có thể được chỉ điểm một chút cho bọn họ biết nhà máy luyện thép này bắt đầu tư đâu."

Giang Phong cười nói: "Cậu trẻ, cậu yên tâm, trước đó con đã gọi điện con trai của ông chủ lớn ở tỉnh Quảng Đông, chỉ cần chúng ta bên này định được địa điểm đặt nhà máy, hắn liền trực tiếp phái người tới hỗ trợ."

Dì nhỏ Trần Quế Anh nghe vậy cười đến con mắt đều nheo lại: "Vẫn là tiểu Phong nghĩ chu đáo."

Sau đó, mọi người bắt đầu thảo luận nên đặt nhà máy ở đâu, cuối cùng nhất trí đồng ý về thị trấn làm, vì ở nơi nào cũng sẽ không tránh được cạnh tranh, vậy thì đặt ở thị trấn đương nhiên là tốt nhất.

Một gần nhà, thuận tiện đi lại.

Hai là gia tộc Giang Phong có thực lực khá lớn trong thị trấn, vì vậy có thể quản lý dễ dàng.

Sau khi thương lượng vấn đề của nhà máy luyện thép xong, đám người cậu trẻ liền ở lại thêm một đêm.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, tất cả họ hàng cùng nhau lái xe rời đi, cha mẹ Giang cũng không lại đây lâu, liền đi cùng với họ hàng trở về.

Sau đó, anh cả chị dâu cũng có gia đình nhỏ của riêng mình, không ở nơi này.

Cuối cùng, căn biệt thự rộng hàng trăm mét vuông, cũng chỉ có hai chị em Giang Tuyết cùng với Giang Phong ở lại.

...

Nửa tháng tiếp theo, Giang Phong không đi đâu hết, mà ở lại công ty mai mối xử lý thông tin phù hợp của khách hàng.

Trong thời gian nửa tháng này, xảy ra rất nhiều "sự kiện lớn", đầu tiên là phải kể đến nhà máy luyện thép của anh em họ đã hoàn thành xuất sắc, chỉ chờ thông qua thủ tục phê duyệt nhà máy, là có thể bắt đầu hoạt động.

Thứ hai, trong số những khách hàng lớn mà hắn làm mai mối, minh tinh Phạm Tiểu Lệ cùng với tỷ phú con nhà giàu Ngô Minh đăng ký kết hôn, quyết định cử hành hôn lễ ngày 7 tháng 7 năm 2023, thiệp mời cũng đã gửi tới cho Giang Phong.

Sau đó, Lam Doanh Doanh là con ông cháu cha cùng với Hứa Tinh Thần xuất thân thư hương môn đệ cũng đã đăng ký kết hôn, quyết định cử hành hôn lễ ngày 21 tháng 6 năm 2023, thiệp mời cũng đã sớm gửi cho Giang Phong.

Chương 505: Một Người Đắc Đạo, Gà Chó Lên Trời. (3)

Sau đó là Bạch Phú Mỹ, Lê Thiên Nhu cùng với Lôi Hải bộ đội đặc chủng đăng ký kết hôn, quyết định cử hành hôn lễ ngày 10 tháng 7 năm 2023, với tư cách là người mai mối cho hai người, Giang Phong đương nhiên thiệp mời không thể thiếu hắn.

Cuối cùng là Lăng công chúa của tập đoàn nước suối XXX cũng đăng ký kết hôn với cao thủ câu cá Trình Quốc An, hôn lễ dự kiến được tổ chức vào ngàng 12 tháng 7 năm 2023, Giang Phong là người mai mối đương nhiên cũng nhận được thiệp mời hôn lễ.

Quan hệ giữa Cổ hiệu trưởng cùng với cô giáo Du cũng tiến triển rất thuận lợi, mặc dù Giang Phong sắp xếp cho hai người gặp mặt chưa được bao lâu, nhưng hai người đều là người trong vòng, tuổi tác tương đương nhau, hai người đối với đối phương đều không xa lạ gì, lại tăng thêm tính tình gần gũi, đã phát triển đến mức có thể nói chuyện cưới hỏi.

Lý Gia Kiệt, con trai lớn của hào môn Lý thị ở Hong Kong cùng

Tiểu Long Nữ Lý cô cô cũng bắt đầu chính thức kết giao.

Ngoài ra, tiến triển của nữ thần tiếng tăm lừng lẫy Bùi Dĩnh cùng với giáo sư toán học thiên tài Lưu Ức Tài cũng coi như thuận lợi, tuy rằng khoảng cách kết hôn còn sớm, nhưng hai người đều có ý định phát triển hơn nữa.

Ngoài ra, em họ Phùng Thiến cùng Giải Phóng cũng đăng ký kết hôn, đám cưới dự định tổ chức ngày 15 tháng 7 năm 2023.

Làm việc cật lực trong thời gian dài như vậy, ngay cả lốp xe cũng đã mài hỏng mấy cái, không biết đã chi bao nhiêu tiền xăng xe đi lại, phí cầu đường, tiền khách sạn, rốt cuộc cũng đến mùa thu hoạch!

Thứ hai, ngày 12 tháng 6 năm 2023.

Buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, Giang Phong nhận được cuộc gọi từ bạn học cũ Hồng Chí Vĩ.

"Giang Phong, nói cho cậu biết một tin tức tốt, Tư Tư hẹn tôi buổi chiều đi dạo phố, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của hai chúng tôi. Công sức gần một tháng của tôi không phải là vô ích, cô ấy cuối cùng cũng động lòng với tôi!"

Nghe đến đó, Giang Phong không khỏi trợn to hai mắt, "Ôi, cậu giúp tiệm đồ nướng nhà cô ấy lâu như vậy, cũng chưa mời người ta đi ra ngoài chơi một lần? "

Hồng Chí Vĩ cười hắc hắc nói: "Đây không phải nhìn cô ấy quá cực khổ, mỗi ngày muộn như vậy mới ngủ, còn phải dậy sớm đi chợ để nhập hàng, nhập hàng trở về lại bận việc này việc kia, buổi chiều cũng không có nhiều thời gian rảnh, tôi chỉ muốn cô ấy được nghỉ ngơi thật tốt, cho nên vẫn luôn chưa hẹn cô ấy đi chơi."

Giang Phong xoa trán nói: "Tôi thực sự là phục cậu rồi, thời gian giống như là ngược phụ nữ, chen chen vẫn phải có nha, cậu săn sóc quan tâm người khác là đúng, nhưng nếu cậu không hành động, quan hệ của các cậu tới năm nào tháng nào mới phát triển? Cũng may cô ấy là người phúc hậu, cũng không nhịn được chủ động ước hẹn cậu. Tôi cũng nghĩ không thông, chỉ với kỷ năng tán tỉnh này

của cậu, sao cậu có thể theo đuổi được bạn gái trước kia vậy? "

Hồng Chí Vĩ cười gượng nói: "Giang Phong, quá trình không quan trọng, kết quả tốt là được."

Giang Phong không có gì để nói, "Được, cậu nói cũng có đạo lý, nếu người ta đã chủ động hẹn cậu, vậy cũng chứng minh người ta đối với cậu là có hảo cảm, lúc đi dạo phố nên làm như thế nào, cậu cũng là người từng có bạn gái, chắc hẳn không cần tôi đến dạy cậu chứ."

"Cái này tôi hiểu..."

Hai người hàn huyên hơn mười phút, mới cúp điện thoại.

...

Trung Hải.

Một quán cà phê cao cấp.

Bùi Dĩnh, một trong song sinh tài chính nổi tiếng trong giới tài chính cùng với Phương Vân đang ngồi đối diện nhau.

Phương Vân một bên khuấy đều cà phê, vừa cười hỏi: "chị Bùi, lần trước chị nói với em là Giang đại sư đã thay chị tìm đối tượng, nay cũng đã hơn một tháng rồi, vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp với chị sao?"

Bùi Dĩnh mỉm cười nói: "Sớm đã tìm được rồi, tối đó sau khi gọi điện cho em, không qua mấy ngày Giang đại sư đã sắp xếp cho chị đi xem mắt rồi!"

Phương Vân kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy? chị Bùi chị sao lại không nói với em một tiếng!"

Bùi Dĩnh nói: "Sau buổi xem mắt, vốn dĩ chị cũng định nói với em chuyện này, nhưng khi đó chị vẫn chưa biết được mình có hợp với đối tượng hẹn hò không. Cho nên định ở bên nhau một khoảng thời gian, đợi xác định quan hệ lại nói cho em biết."

Phương Vân gật đầu, tò mò hỏi: "chị Bùi, đối tượng chị xem mắt

bao nhiêu tuổi? Hắn đang làm gì? Quan hệ của hai người hiện tại đã xác định chưa?"

Bùi Dĩnh nhấp một hớp cà phê, nói: "Hắn năm nay 34 tuổi, là một thiên tài số học. Năm 21 tuổi, anh ấy đã tự mình giải được bài toán tầm cỡ thế giới đề phỏng đoán Sitapan, sau đó được phá cách đề bạt làm giáo sư vào một trường đại học ở Đế Đô. Hiện nay quan hệ của chị với hắn vẫn chưa được xác định, nhưng chị sẽ không giấu em điều gì, có lẽ mối quan hệ sẽ được xác nhận trong thời gian tới."

Phương Vân nghe vậy đã bị sốc, thở dài nói: "Trời ơi, mới 21 tuổi đã có thể giải toán cấp thế giới, đối tượng hẹn hò của chị cũng quá trâu bò rồi!"

Nghe được bạn tốt khen ngợi, trong lòng Bùi Dĩnh cũng khá là tự hào, "Cũng được, hắn có sự nghiệp của hắn, chị có sự nghiệp của chị, hai bên không ảnh hưởng lẫn nhau, không ai lệ thuộc với nhau, hai bên đều có cảm tình, có thể sống đúng con người thật của mình, một hôn nhân như vậy hắn là rất thích hợp với chị."

Chương 506: Giang Đại Sư, Lại Lề Mề, Là Hai Chúng Ta Lên Trang Tin Tức Đấy!

Phương Vân vẻ mặt hâm mộ nói: "Đây cũng là trạng thái hôn nhân mà em muốn, xem ra năng lực mai mối của Giang đại sư này đúng là danh bất hư truyền! chị Bùi, mau giới thiệu em với hắn đi, em phải mời hắn giúp em tìm được một đối tượng ưu tú."

Bùi Dĩnh gật đầu nói: "Quả thực là cũng nên giới thiệu cho em biết, chọn ngày không bằng gặp ngày, chị liền gọi điện thoại cho Giang đại sư, xem hắn lúc nào có thời gian, mời hắn đến Trung Hải bên này để nói chuyện với em về việc mai mối."

Phương Vân cũng đã quen với phong cách làm việc mạnh mẽ và quyết đoán của người chị này, với lại cô cũng rất tò mò về vị Giang đại sư chưa từng gặp mặt này, liền không chút do dự đồng ý.

Thế là, Bùi Dĩnh liền cầm điện thoại trên bàn lên, bấm gọi điện cho Giang đại sư trước mặt bạn cô.

Điện thoại vừa kết nối, Bùi Dĩnh liền hỏi: "Giang đại sư, cậu gần đây có rảnh không?"

Giang Phong cười nói: "Bùi tổng tìm tôi, thì tôi lúc nào cũng có thời gian!"

"Giang đại sư, cậu quả thật rất biết ăn nói nha!"

Bùi Dĩnh cảm khán một câu, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Là như vậy Giang đại sư, lần trước tôi không phải đã từng nói với cậu, sau khi xem mắt thuận lợi, liền giới thiệu cho cậu một khách hàng lớn sao? Hiện tại tôi cũng nên thực hiện lời hứa rồi. Giang đại sư, tôi bây giờ đang ở Trung Hải, cậu ngày mai nếu thuận tiện..."

Giang Phong trực tiếp đánh gãy lời của cô nói: "Bùi tổng, tôi hiện tại liền chạy tới sân bay, ngồi chuyến bay sớm nhất bay qua."

Bùi Dĩnh nghe vậy sửng sốt một chút, lập tức cười nói: "Cũng được, vậy Giang đại sư lúc mua vé máy bay đến Trung Hải xong thì gửi tin nhắn cho tôi thời gian, tôi sẽ đến sân bay đón cậu."

"Bùi tổng, này có thể làm phiền đến cô rồi không?"

"Không phiền phức, dù sao tôi cũng nhàn rỗi."

"Vậy được, tôi liền không khách khí, buổi tối gặp!"

"Ừm, buổi tối gặp!"

Nhìn thấy bạn tốt cúp điện thoại, Phương Vân đại khái cũng nghe được hỏi: "Giang đại sư lát nữa liền bay tới Trung Hải sao?"

Bùi Dĩnh gật đầu nói: "Đúng vậy, Giang đại sư hiện tại liền chạy tới sân bay, đoán chừng sáu, bảy giờ tối liền có thể chạy tới Trung Hải."

"Vậy phải đặt một nhà hàng." Phương Vân cầm điện thoại trên bàn, nhìn về phía bạn tốt hỏi: "chị Bùi, chị có biết Giang đại sư

thích ăn cái gì không?"

"Cái này chị thực sự biết, Giang đại sư yêu thích các loại mỹ thực, chỉ cần đồ ăn ăn ngon là được, mặc kệ là món gì hắn cũng đều thích." Nói tới chỗ này, Bùi Dĩnh cười đề nghị: "Phương tổng, trù nghệ của em là nổi danh tốt, em tự thân xuống bếp làm một bàn, này có thể so với đi bên ngoài ăn phải có thành ý hơn nhiều."

Phương Vân liếc mắt nhìn bạn tốt, cười như không cười nói: "Em nói này chị Bùi, chị muốn ăn đồ ăn em làm có thể nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng còn kéo lên người Giang đại sư."

Bùi Dĩnh bị vạch trần cũng không xấu hổ, cười ha ha nói: "Phương tổng, năm ngoái lúc đi đến nhà em làm khách, món súp Phi Long em làm mùi vị cực kỳ tươi sống, lần này em lại nấu lần nữa được không?"

Tiểu Thư Đình

Có thể được bạn tốt khích lệ, trong lòng Phương Vân thật ra cũng rất cao hứng, dù sao với sự giàu có của bạn tốt, trên thế giới này có những mỹ vị gì mà cô ấy chưa được thưởng thức qua chứ?

"Được, an bài cho chị, thời gian cũng không còn sớm, nếu muốn mời Giang đại sư đến nhà, ly cà phê này cũng uống không được, phải nhanh chóng trở về chuẩn bị cơm tối."

"Ừm, vậy thì đi, về chỗ em nghỉ ngơi một chút, lát nữa chị ra sân bay đón Giang đại sư."

...

Chạng vạng.

Sân bay ở Trung Hải

Giang Phong nhìn ảo ảnh từ chiếc xe màu trắng mở mui trước mắt, trong mắt loé ra một tia kinh ngạc, "Bùi tổng, xe này của cô thật là đẹp, rấp hợp với khí chất của cô, thấy cảnh này, trong đầu của tôi liền không kiềm hãm được bốn chữ “hương xa mỹ nhân”."

Ngồi ở ghế lái, Bùi Dĩnh đem kính râm gỡ xuống, cười nói: "Giang

đại sư, cậu trước đừng khen ngợi, mau lên xe đi, nếu còn chần chừ nữa, hai ta liền lên trang đầu tin tức đấy!"

Giang Phong nhìn xung quanh, thấy không ít người đều lấy điện thoại di động ra bắt đầu chụp lại, hắn không còn dám dây dưa nữa, nhanh chóng kéo mở cửa xe lên xe.

Chờ hắn thắt chặt dây an toàn, Bùi Dĩnh ném câu ngồi xong chưa, sau đó nhấn ga một cái, ảo ảnh màu trắng tựa như tên rời cung bắn ra ngoài, khởi động tốc độ nhanh chóng vượt xa chiếc Volvo XC 90 của hắn.

Sau khi rời sân bay, Bùi Dĩnh liền giảm tốc độ xe lại.

Giang Giang Phong cảm khái nói: "Không hổ là vương giả trong ôtô, không chỉ có cao cấp và sang trọng, cảm giác trải nghiệm còn rất tuyệt, chẳng trách xe này cực kỳ đắt đỏ, ngoại trừ nhãn hiệu bổ trợ bên ngoài, các phương diện khác cũng đều là đứng đầu."

"Giang đại sư cậu cũng thích xe sao?"

Giang Phong cười nói: "Đàn ông mà, mười người thì có chín người đều yêu thích xe."

Bùi Dĩnh cười nói: "Điều này cũng đúng."

Hai người không tán gẫu sâu vào đề tài này, sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Bùi Dĩnh liền chủ động giới thiệu bạn tốt của cô.

Chương 507: Giang Đại Sư, Lại Lề Mề, Là Hai Chúng Ta Lên Trang Tin Tức Đấy! (2)

"Bạn tốt của tôi tên là Phương Vân, năm nay 40 tuổi, là người sáng lập quỹ cổ phần tư nhân, cô ấy có tài sản hàng tỷ. Cô ấy đã ly hôn và có hai cô con gái, con gái lớn chín tuổi, con gái nhỏ bảy tuổi.

Mặc dù là ly hôn có con nhỏ, nhưng mà điều kiện của cô ấy cực kỳ tốt, ngoài tự do tài chính, còn có trình độ học vấn cao, trù nghệ cũng tương đối tốt, còn là Taekwondo đai đen, nhiều năm luyện tập vũ đạo, còn hứng thú với cuộc sống.

Cho nên, yêu cầu đối với đối tượng cũng rất cao, mấy năm qua cô ấy vẫn chưa tìm được người thích hợp với mình.

Thế nên, năm ngoái cô ấy đã đăng một bài báo trên mạng, cũng có khá nhiều đàn ông quan tâm đến đăng ký, đáng tiếc thông tin của những người đàn ông kia tám chín phần mười đều là làm giả, cơ bản đều là vì tiền của cô ấy."

Bùi Dĩnh lắc đầu, nói: "Lúc trước cô ấy muốn tìm bạn đời trên mạng, tôi cũng đã nói với cô ấy làm như vậy không đáng tin, chỉ là cô ấy chưa từ bỏ ý định cần phải muốn thử xem, sau đó tại cùng tỉ mỉ chọn lựa ra ứng viên để gặp mặt, sau khi gặp mặt cô ấy hiện tại cuối cùng là tuyệt vọng."

Giang Phong đã là lần thứ hai nghe Bùi Dĩnh nói bạn tốt kia của cô có yêu cầu cao.

Lần trước là thuận miệng nhắc đến, cho nên hắn cũng không hỏi dò, lần này lại nghe cô nhắc đến, Giang Phong liền không nhịn được hỏi: "Bùi tổng, không biết yêu cầu cao mà bạn cô muốn là cái gì?"

Bùi Dĩnh vừa lái xe một bên trả lời: "Yêu cầu của cô ấy nói tôi còn nhớ rất rõ, chủ yếu có năm điểm chính:

Một, đại học 985 hoặc tương đương ở nước ngoài.

Hai, lý trí khách quan ôn hòa, không tức giận và cảm tính.

Ba, thông minh, có tầm nhìn xa hoặc sâu sắc, không nước chảy bèo trôi.

Bốn, yêu quý nghề của mình, chuyên nghiệp hoặc ham muốn, cũng có thể thúc đẩy bản thân là làm việc chăm chỉ vì nó.

Năm, tuổi tác 20-50, chiều cao 1m78 trở lên, ngoại hình nằm trong top 20% của đám đông, vóc người cân xứng thân thể khỏe mạnh, yêu bản thân."

Giang Phong yên lặng gật đầu nói: "Chẳng trách Bùi tổng cô vẫn luôn nói yêu cầu cao, cũng khó trách được cô ấy chưa gặp được đối tượng thích hợp, có thể đồng thời thỏa mãn những điều kiện

này, tự thân cũng đầy đủ ưu tú, vẫn đúng là không nhất định để ý đến cô ấy ly hôn có con."

"Chính là đạo lý này, tôi đã từng khuyên cô ấy, hạ thấp tiêu chuẩn chọn bạn đời xuống, nhưng không biết có phải do ảnh hưởng của cuộc hôn nhân trước đó hay không, cô ấy kiên quyết không chịu hạ thấp tiêu chuẩn, không tìm được người phù với yêu cầu của mình thà độc thân còn hơn."

Nói tới chỗ này, Bùi Dĩnh bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi: "Giang đại sư, cậu có lòng tin có thể giúp cô ấy tìm được đối tượng thích hợp hay không?"

Giang Phong tự tin nói: "Bùi tổng cô yên tâm, tuy nói cô ấy yêu cầu cao, nhưng điều kiện của cô ấy quá thực là ưu tú, giúp cô ấy tìm được đối tượng đáp ứng những yêu cầu cao này không thành vấn đề."

Bùi Dĩnh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nói: "Giang đại sư cậu có lòng tin là tốt rồi, hiện tại tôi dẫn cậu đến nhà cô ấy, cô ấy hôm nay tự mình xuống bếp nấu ăn chiêu đãi cậu, tôi xem như là dính hào quang của cậu, ha ha!"

"Có thể làm cho Bùi tổng cô chờ mong như thế, xem ra tài nấu nướng của vị Phương tổng này, so với tôi tưởng tượng còn tốt hơn!"

"Đúng vậy, thiên phú nấu ăn của cô ấy so với thiên phú tài chính của tôi không thua kém gì, tôi ở phương diện này vẫn là thật sự bội phục cô ấy."

...

Một biệt thự sang trọng nào đó.

Phương Vân dành thời gian để chuẩn bị bữa ăn, bày chúng ra đĩa.

Đối với cao thủ trù nghệ như Phương Vân mà nói, thứ cô theo đuổi là màu sắc, mùi thơm, màu sắc này không chỉ là màu sắc của món ăn, mà còn bao gồm sự phù hợp tổng thể của bộ đồ ăn và cả bàn ăn.

Lúc này, hai cô con gái nhỏ của Phương Vân đang vây quanh ở trước bàn ăn, vừa nhìn mẹ sắp xếp món ăn, vừa háo hức nhìn những món ăn ngon đến chảy nước miếng.

"Ùng ục!"

Không biết là bụng của ai kêu một tiếng.

Phương Vân bất đắc dĩ nói: "Tiểu Cầm tiểu Tranh, khách còn chưa tới đây, các con nếu như đói bụng rồi, thì đến phòng khách trước ăn miếng bánh ngọt lót bụng, đợi khách tới là có thể ăn cơm rồi."

Con gái lớn Tiểu Cầm nuốt nước miếng một cái, hỏi: "Mẹ ơi, còn bao lâu nữa khách mới tới ạ?"

Phương Vân nói: "Cũng sắp đến rồi!"

Cô gái nhỏ tiểu Tranh nói: "Vậy con nhịn một chút, bánh ngọt sao ăn ngon bằng đồ mẹ nấu chứ!"

Phương Vân cười một tiếng.

Nhưng vào lúc này, chuông cửa vang lên.

Giang Phong nhìn người phụ nữ đứng đầu giới tài chính - Phương Vân tự mình xuống bếp nấu ăn. Phương Vân không hổ danh là nữ đầu bếp lợi hại nhất giới tài chính, món ăn được cô làm ra từ mùi hương đến hương vị đều vô cùng nổi bật, không hề kém cạnh bếp trưởng chuyên nghiệp chút nào.

Chương 508: Nữ Phú Bà Xứng Đôi Với Tác Giả Bạch Kim

Giang Phong và Bùi Dĩnh đều khen không dứt miệng, hai người bạn nhỏ của Phương Vân cũng ăn tới không dừng lại được.

"Giám đốc Phương, không nói tới vấn đề khác, chỉ riêng tài nấu nướng của cô thôi, thì người đàn ông cưới được cô chắc hẳn đã phải tu mấy kiếp rồi."

Giang Phong húp một ngụm canh, cảm khái.

Phương Vân cười, nói:

"Giang đại sư quá khen rồi!"

Bùi Dĩnh nói tiếp:

"Người mà tôi khâm phục nhất là giám đốc Phương, trong bất kỳ lĩnh vực nào cô cũng có thể trở thành nhân tài kiệt xuất. Trong giới tài chính thì là ma đồng giáng thế phiên bản nữ. Trong giới đầu bếp, thì tài nấu nướng không thua kém gì bếp trưởng chuyên nghiệp. Trong giới võ thuật thì là đai đen taekwondo. Trong giới vũ đạo thì khả năng vũ đạo không thua kém gì những huấn luyện viên. Quá lợi hại."

"Chị Bùi, dù tôi có lợi hại hơn nữa cũng không thể bằng chị được, mặc dù hai người chúng ta được nhiều gọi là 'tài chính song mỹ', nhưng giống như 'bắc Kiều Phong, nam Mộ Dung' ở trong 'Thiên Long Bát Bộ' vậy, nhìn qua thì giống nhau, nhưng thật ra thực lực của Kiều Phong lại mạnh hơn Mộ Dung rất nhiều. Chị Bùi, chị chính là 'bắc Kiều Phong'."

Phương Vân khiêm tốn nói:

"Còn về những phương diện khác, thì chỉ có thể nói là sở thích của chúng ta không giống nhau mà thôi. Nếu như nói tới tài năng văn học và kiến thức sâu rộng, thì dù tôi có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp được cô."

Giang Phong thấy hai tổng giám đốc xinh đẹp đang thay phiên khen ngợi nhau, không khỏi nhìn sang hai mỹ nhân khác đang ngồi ăn cực kỳ vui vẻ ở đối diện, cười ha ha, nói:

"Em gái Tiểu Cầm và em gái Tiểu Tranh, mẹ các em và dì Bùi đều là người ưu tú nhất, các em nói xem có đúng không?"

Lúc này, Tiểu Cầm đang gặm một cái chân giò, nghe thấy thế liền gật đầu như gà mổ thóc, nói:

"Đúng đúng, mẹ và dì Bùi là người lợi hại nhất."

Tiểu Tranh cái gì cũng muốn giống như chị, thấy chị gặm chân giò, bé cũng học theo, cầm một cái chân giò lên gặm, nghe thấy Giang Phong gọi mình, bé không rảnh trả lời, chỉ "ưm ưm" rồi gật đầu.

Phương Vân và Bùi Dĩnh thấy thế không khỏi nhìn nhau cười.

Sau đó, mọi người chuyên tâm ăn uống, bởi vì có Tiểu Cầm và Tiểu Tranh ở đây, cho nên bọn họ tạm thời không nhắc tới chuyện mai mối, chỉ nói những chuyện linh tinh.

Hơn một tiếng sau.

Cuối cùng thì hai cô bé kia cũng ăn no.

"Tiểu Cầm, Tiểu Tranh, hai đứa đi rửa tay sạch sẽ, sau đó đi ra phòng khách chơi đi.

Đồng hồ chỉ 9 giờ, thì tự động đi tắm rửa rồi ngủ, có biết chưa?"

Phương Vân nói với hai đứa con của mình.

"Biết rồi ạ!"

Hai cô bé nói xong thì nghe lời mẹ đi rửa tay, sau đó ra phòng khách chơi.

Phương Vấn thấy hai đứa con của mình rời đi rồi mới nói tới chủ đề chính, cô dùng đôi mắt long lanh nhìn Giang Phong, nói:

"Giang đại sư, tôi đã nghe chị Bùi nói về năng lực làm mai mối của cậu rồi, chắc là cô ấy cũng đã nói tình huống của tôi cho cậu rồi nhỉ?"

Giang Phong gật đầu, nói:

"Giám đốc Bùi đúng là đã nói rồi, tôi cũng đã rõ điều kiện tìm bạn đời trăm năm của cô, hiện tại tôi có một câu hỏi muốn hỏi giám đốc Phương."

Phương Vân bưng ly nước trái cây lên uống một ngụm, nói:

"Giang đại sư, cậu cứ hỏi đi, tôi biết gì nói nấy."

Giang Phong nói:

"Tôi muốn hỏi giám đốc Phương rằng cô có yêu cầu nhà trai phải chưa có đời vợ nào hay không?"

Phương Vân lắc đầu, nói:

"Tôi muốn công bằng công chính, bản thân tôi có những điều kiện gì thì sẽ yêu cầu những điều kiện đó. Tôi là người đã có con và ly dị, cho nên nhà trai không nhất thiết chưa từng cưới lần nào, chỉ cần người đó đủ ưu tú, cho dù có cưới lần hai, lần ba, hay đã có con rồi, tôi đều không ngại."

Giang Phong mỉm cười, nói:

"Có câu nói này của cô, đối tượng để lựa chọn lập tức nhiều lên rất nhiều, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để tìm cho giám đốc Phương một đối tượng cực kỳ ưu tú."

Lúm đồng tiền trên mặt Phương Vân lại xuất hiện, cô bưng ly rượu lên, bên trong ly là loại rượu đỏ có giá không hề rẻ, nói:

"Giang đại sư, vậy chuyện hôn nhân đại sự của tôi nhờ cậu, tôi mời cậu một ly."

Giang Phong bưng ly rượu lên cụng với cô một cái, nói:

"Tôi sẽ cố gắng hết sức!"

Hắn nói xong liền uống một ngụm, gần một ngàn tệ cứ thế bay đi, đối với một người không biết phẩm rượu như Giang Phong mà nói, thì việc này chẳng khác nào một con trâu đang gặm lấy hoa mẫu đơn cả.

Sau đó, Giang Phong lại hỏi thêm vài vấn đề nhỏ nữa, Phương Vân cũng trả lời rất rõ ràng.

Bữa cơm này ăn đến tận 9 giờ tối mới kết thúc.

"Vậy tôi không làm phiền giám đốc Phương nữa, nếu như thuận lợi, tôi sẽ sắp xếp cho cô ra mắt vào ngày mai, nếu như không thuận lợi, vậy thì tôi bảo đảm rằng sẽ sắp xếp cho cô ra mắt trong

vòng một tuần."

Giang Phong đứng lên, nói.

Phương Vân uống khá nhiều rượu, hiện tại mặt đã đỏ hết lên, cô cũng đứng lên, nói:

"Tôi rất mong chờ.

Tôi đã đặt trước khách sạn cho cậu và chị Bùi rồi. Chị Bùi cũng uống rượu cho nên không thể lái xe được, tôi lập tức gọi điện thoại cho xe tới đây đón hai người."

Mặc dù biệt thự của cô còn rất nhiều phòng dành cho khách, nhưng mà cô đã quen biết Bùi Dĩnh nhiều năm rồi, biết rõ cô ấy không thích ở nhà người khác, còn Giang đại sư thì dù sao cũng là đàn ông, nhà cô toàn con gái không thích hợp để giữ hắn lại ngủ.

Cho nên, cô đã sớm đặt trước phòng ở khách sạn gần đầy cho hai người rồi.

Lúc cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho khách sạn Bạt Thông, Phương Vân nhìn sang người bạn tốt của mình, nói:

"Chị Bùi, cô có cần tôi bảo người bên khách sạn phái thêm một người nữa qua đây lái xe của cô không?"

Bùi Dĩnh nghe thấy thế liền lắc đầu, nói:

"Không cần, cứ đậu ở chỗ của cô đi, ngày mai tôi sẽ qua đây lấy, tôi không thích người lạ lái xe của mình."

Phương Vân gật đầu, loại xe của bạn của cô ở trong nước chỉ có hai chiếc mà thôi, bình thường bạn cô luôn xem nó như bảo bối, ngay cả cô cũng chỉ mới được lái có một lần, không cho người lạ lái cũng là chuyện dễ hiểu.

Chất lượng phục vụ của khách sạn 5 sao rất tốt, Phương Vân vừa gọi điện thoại xong, chỉ vài phút sau người của khách sạn đã tới.

"Cảm ơn bữa tối của giám đốc Phương, tôi xin đi trước, ngày mai gặp!"

"Giang đại sư khách khí rồi, ngày mai gặp!"

Chương 509: Nữ Phú Bà Xứng Đôi Với Tác Giả Bạch Kim (2)

10 giờ tối.

Sau khi trở về khách sạn, tắm rửa và sấy khô tóc xong, Giang Phong mới nằm xuống giường, bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho nữ phú bà Phương Vân.

Một không gian vô hình quét ngang xung quanh, nhanh chóng bao phủ hơn trăm triệu người, hình ảnh của những người đàn ông lần lượt lướt qua, cuối cùng dừng lại ở một tấm hình chân dung:

【 Danh tính 】: Trần Mộ Sơn.

【 Tuổi tác 】: 40 tuổi.

【 Chiều cao 】: 180cm.

【 Cân nặng 】: 72kg.

【 Bối cảnh gia đình 】: Xuất thân từ nông thôn, cha mẹ đều là nông dân.

【 Sở thích cá nhân 】: Kiên định, lý trí, khách quan, dịu dàng, không cảm xúc hóa. Thích đọc sách, sáng tác, chơi bóng rổ, chạy bộ, du lịch, ẩm thực, xem kịch, xem tin tức,...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 75 (Tình cảm vợ chồng 65+ môn đăng hộ đối 78+ quan hệ gia đình 82).

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 89 (Tình cảm vợ chồng 90+ môn đăng hộ đối 88+ quan hệ gia đình 89).

Sau khi xem xong tư liệu của người đàn ông này, Giang Phong cảm thấy thế giới đúng thực là kỳ diệu.

Người này không phải ai xa lạ, chính là một người tác giả mạng mà Giang Phong khá yêu thích, bút danh của anh ấy là Ba Thước Hàn Đàm, là một tác giả mạng bạch kim, bất kể là danh tiếng hay thu nhập đều nằm trong top.

Quyển tiểu thuyết đầu tiên làm cho Giang Phong nhập hố là quyển sách do người này viết.

Có thể nói rằng người đàn ông này chính là người đã dẫn Giang Phong đi vào thế giới tiểu thuyết muôn màu muôn vẻ.

Ngay lúc Giang Phong đang cảm khái, thì độ cồn của rượu vang đỏ bắt đầu dâng lên, sự buồn ngủ ập tới, hắn bất tri bất giác mà tiến vào trong mộng đẹp.

...

7 giờ sáng.

Trần Mộ Sơn đúng giờ chạy bộ.

Quần thể tác giả mạng hầu như đều là trạch nam, cực kỳ ít rèn luyện, tố chất thân thể kém, còn kèm theo một đống bệnh nghề nghiệp, có không ít người chết sớm.

Trần Mộ Sơn thì khác, anh đã nuôi dưỡng được thói quen tốt là chạy bộ ngay từ thời cấp 2, cộng với việc thường xuyên chơi bóng rổ mà cơ thể của anh vẫn luôn tốt hơn người bình thường.

Cao 1m8, dáng người khôi ngô, tốt nghiệp đại học 985, cơ thể khỏe mạnh, bên trong và bên ngoài đều nằm trong top, nhìn sao cũng thấy được rất nhiều người yêu thích.

Nhưng mà những chuyện này chẳng có ít gì cả, vợ anh vẫn phản bội anh.

Bởi vì dù cho có nhiều ưu điểm tới đâu, cũng không thể che giấu được sự thật rằng anh xuất thân rất nghèo.

Con đường sáng tác của Trần Mộ Sơn không hề thuận buồm xuôi gió. Lúc mới bắt đầu, anh liên tục bị vùi dập, các tác phẩm của anh kém nhất thì chỉ có mấy chục, cao nhất cũng chỉ hơn một trăm mà

thôi, cha mẹ cũng suýt đã từ anh luôn rồi.

Nói không hề khoa trương chứ ngay cả tiền mạng anh còn chẳng trả được.

Có sao nói vậy, lúc viết quyển sách đầu tiên, vợ anh vẫn rất ủng hộ anh, anh không cần phải làm bất cứ việc gì trong nhà cả, vợ anh chăm sóc anh từng li từng tí, chỉ để anh có thể chuyên tâm sáng tác.

Tới khi cuốn thứ hai của anh vẫn bị vùi dập như thế thì vợ anh vẫn an ủi, cổ vũ.

Kết quả là cuốn thứ ba cũng vậy...

Quá tam ba bận, vợ anh cảm thấy anh thật sự không có thiên phú trong việc sáng tác, cho nên khuyên anh đi tìm một công việc để làm. Lúc đó, Trần Mộ Sơn cũng tự nghi ngờ chính mình, cảm thấy mình không có tài năng.

Thế là anh nghe theo lời vợ, tạm thời từ bỏ việc sáng tác, ra ngoài tìm công việc khác.

Nhưng mà, Trần Mộ Sơn vẫn chưa chết tâm, anh tận dụng thời gian rảnh để tiếp tục viết ra cuốn thứ tư, anh dùng trọn nửa năm để viết nên quyển sách thứ tư, chỉ đại cương thôi đã hơn hai trăm ngàn chữ.

Có được kinh nghiệm từ ba quyển trước, bản thân anh cảm thấy quyển sách thứ tư này có sự tiến bộ rất lớn, cho nên lén vợ đăng quyển sách kia lên.

Lần này cảm giác của anh là đúng, thành tích của quyển sách này càng ngày càng tốt, đặc biệt là sau khi chính thức được đề cử, tốc độ tăng lên của số lượng người đọc cực kỳ khả quan, có khả năng nổi tiếng.

Anh cứ thế mà lén lút đăng thêm vài kỳ nữa, mắt thấy thành tích đã vượt qua mong đợi, biên tập cũng nói với anh rằng muốn đưa nó lên kệ, thế là Trần Mộ Sơn quyết đoán từ chức, chuẩn bị về nhà nói ra sự thật với vợ.

Kết quả của việc anh về nhà sớm chính là bắt gặp được một cảnh tượng khiến anh cực kỳ tức giận.

Vợ anh vậy mà lại ngoại tình, quá đáng hơn nữa là còn mang tên đó về nhà. Nếu như hôm đó không phải anh từ chức, về sớm, làm bọn họ trở tay không kịp, e là anh vẫn sẽ tiếp tục bị lừa dối.

Ngay lúc đó, mặc dù trong lòng đã sớm hận không thể cầm dao lên chém chết đôi gian phu dâm phụ kia, nhưng bên ngoài anh vẫn khống chế được cảm xúc của bản thân rất tốt, không cầm dao chém người, thậm chí còn chẳng chửi rủa, chỉ dùng đôi mắt không cảm xúc nhìn đôi cẩu nam nữ kia mà thôi.

Chương 510: Nữ Phú Bà Xứng Đôi Với Tác Giả Bạch Kim (3)

Những chuyện sau đó không cần nói cũng biết.

Ngày hôm sau, hai người lập tức làm thủ tục ly hôn.

Điều may mắn duy nhất là mặc dù hai người đã kết hôn hơn 3 năm, nhưng bởi vì ba quyển sách mà Trần Mộ Sơn viết ra đều không kiếm được tiền, chi phí trong nhà vẫn luôn do vợ anh phụ trách, hoàn toàn không có điều kiện để sinh con, cho nên hai người vẫn luôn không muốn có con.

Chuyện này coi như là vạn hạnh trong bất hạnh, nếu không thì việc bọn họ ly hôn sẽ làm tổn thương tới con cái.

Sau khi ly hôn, Trần Mộ Sơn dồn hết tâm sức vào việc viết sách, thành tích của quyển sách thứ tư không làm anh thất vọng, vừa lên kệ đã có được hơn ba ngàn đơn đặt trước, chỉ nửa tháng số tiền đặt trước đã hơn 10.000 tệ.

Bắt đầu từ cuốn sách thứ tư, Trần Mộ Sơn giống như đả thông hai mạch nhâm đốc, quyển sau còn nổi hơn quyển trước, thu nhập cũng lên như diều gặp gió, chưa tới mấy năm đã trở thành tác giả bạch kim.

Hiện tại, dù đã công thành danh toại, nhưng Trần Mộ Sơn vẫn độc thân.

Không phải vì anh không muốn tái giá, mà là do việc bị vợ phản bội trước kia đã tạo thành bóng ma trong lòng anh, mặc dù sau đó có tìm hiểu vài người, nhưng cũng chẳng có kết quả.

Cứ thế chớp mắt anh đã 40 tuổi rồi.

Trần Mộ Sơn dự định rằng xong tác phẩm hiện tại, anh sẽ nghỉ ngơi một khoảng thời gian, xem thử xem có tìm được người bạn đời phù hợp hay không, dù sao thì vẫn luôn bị cha mẹ thúc cưới cũng không phải là chuyện nhỏ.

Sau khi chạy bộ 40 phút, anh đi bộ về nhà, nghỉ ngơi 15 phút, sau đó đi tắm, thay bộ quần áo khác, Trần Mộ Sơn mới đi ra ngoài ăn sáng.

Anh đi tới một quán ăn ở gần nhà, gọi một phần bánh bao hấp và một chén canh thịt bò, sau đó bắt đầu ăn.

Đồ ăn của tiệm này khá ngon, món ăn cũng không phức tạp, chỉ có bánh bao hấp, canh thịt bò và nước dùng, nhưng lại có thể xưng là tuyệt nhất.

Trần Mộ Sơn thường xuyên tới đây ăn.

Trong lúc Trần Mộ Sơn đang thưởng thức món ngon, thì một giọng nói từ bàn đối diện vang lên:

"Xin chào, xin hỏi anh có phải là Ba Thước Hàn Đàm không? '

Trần Mộ Sơn nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên, thấy người đặt câu hỏi là một cậu thanh niên đẹp trai, anh không khỏi gật đầu, nói:

"Xin chào, tôi là Ba Thước Hàn Đàm, xin hỏi cậu là ai?"

Câu thanh niên đẹp trai ngồi xuống đối diện anh, mỉm cười, nói:

"Tôi tên là Giang Phong, tên trên Khởi Điểm là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nam, tôi có thể coi là một fan lâu năm của anh.

10 năm trước, quyển tiểu thuyết đầu tiên làm tôi nhập hố chính là quyển của anh, chính quyển sách đó của anh đã làm tôi tiến vào thế giới tiểu thuyết muôn màu muôn vẻ."

"Thì ra là cậu, tên của cậu rất đặc biệt, lúc đó cậu cũng hoạt động rất sôi nổi ở trong khu bình luận, cho nên tôi nhớ rất rõ."

Chỉ ăn một bữa sáng mà có thể gặp được fan lâu năm, Trần Mộ Sơn cảm thấy rất vui, cho nên vội vàng hỏi:

"Cậu gọi món chưa? Bánh bao hấp và canh thịt bò của cửa tiệm này khá ngon, cậu thử xem sao."

Giang Phong cười, nói:

"Tôi gọi rồi, lúc trước khi anh tổ chức buổi họp fan, tôi nghe những người tham dự nói rằng anh rất đẹp trai, bây giờ được gặp ngoài đời đúng thật là danh bất hư truyền."

Trần Mộ Sơn khiêm tốn nói:

"Cậu quá khen rồi, vẫn kém hơn cậu."

Buổi sáng.

Tại một quán ăn sáng nào đó.

Giang Phong và Trần Mộ Sơn đang vừa ăn vừa nói chuyện.

Ăn xong bánh bao hấp, canh thịt bò cũng đã vào trong bụng, hai người mới cùng nhau rời khỏi quán ăn sáng.

“Anh Trần, có tiện tìm một chỗ trò chuyện không?” Giang Phong hỏi.

Trần Mộ Sơn cười nói: “Đương nhiên là tiện rồi, chỗ gốc cây phía trước có bàn đá ghế đá, chúng ta đến đó ngồi một lát đi!”

Giang Phong gật gật đầu, cùng Trần Mộ Sơn đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói: “Anh Trần, theo em được biết, từ khi anh ly hôn với vợ trước tới giờ cũng chưa kết hôn thêm với ai cả đúng không?”

Người ta bảo tối kỵ nói chuyện trong nhà với người xa lạ, đây mới là lần đầu tiên hai người gặp mặt, chưa gì đã hỏi chuyện riêng tư của người ta như vậy, thường thường sẽ khiến cho đối phương cảm thấy phản cảm.

Có điều, nghe Giang Phong hỏi như vậy, Trần Mộ Sơn ngược lại cũng không cảm thấy khó chịu, mặc dù đây là lần đầu tiên hắn và Giang Phong gặp mặt, nhưng tình cảm giữa tác giả và bạn đọc là tình cảm thuần túy nhất, nhất là trong số những bạn đọc lâu năm của hắn cũng không có nhiều "đòn tinh" (mang nghĩa xấu chỉ những người không quan tâm người khác nói gì mà thích nhảy vào bắt bẻ phản bác trước để thể hiện ta đây tài giỏi lắm) như vậy.

Hơn nữa, chuyện ly hôn năm đó hắn cũng từng nhắc tới trong sách của mình, cho nên tất cả những bạn đọc lâu năm đều biết rõ việc này.

Bởi vậy, việc Giang Phong đề cập đến vấn đề ly hôn của hắn cũng giống như bạn bè bình thường nói chuyện phiếm với nhau mà thôi, không có gì kỳ lạ.

"Ừm, không kết hôn lần nữa."

Không lâu sau, hai người đã tới chỗ cần đến, những cái ghế đá này ngày nào cũng có người ngồi nên cũng không có bụi nhiều, mà hai người đàn ông cũng không coi trọng chuyện này như phụ nữ, tùy tiện phủi bụi vài cái, dùng tay đập hai lần rồi ngồi xuống.

Chương 511: Đậu Má, Lợi Hại Như Vậy Sao?

"Anh Trần, trước khi chúng ta vào chuyện chính, để em giới thiệu lại bản thân một chút."

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Mộ Sơn, Giang Phong khẽ cười, tự giới thiệu: "Em là người Quế tỉnh, ở tỉnh thành Quế tỉnh có mở một công ty môi giới hôn nhân, em ngoài làm chủ công ty thì còn là một người mai mối có kinh nghiệm phong phú, từ lúc em vào nghề năm ngoái đến này đã trực tiếp và gián tiếp tác hợp rất nhiều

đôi vợ chồng, con số tính bằng hàng ngàn, dù vậy nhưng tỷ lệ thành công vẫn luôn duy trì một trăm phần trăm.

Trên Microblog, em cũng có hơn mấy trăm vạn fans hâm mộ, bởi vì em am hiểu suy tính nhân duyên, cho nên những fans hâm mộ này gọi em là Giang đại sư, anh Trần cũng có thể lên mạng tra thông tin của em để xem."

Trần Mộ Sơn vô cùng ngạc nhiên, vốn cho rằng chỉ là gặp được bạn đọc đã ủng hộ hắn nhiều năm, không nghĩ tới người bạn đọc này vừa lên đã ra đại chiêu, nếu như toàn bộ những lời người này nói là thật, vậy thì quá là trâu bò rồi.

Giờ phút này, Trần Mộ Sơn bất chấp những thứ khác, lập tức lấy điện thoại ra lên mạng tra thông tin về người bạn đọc này.

Mấy phút sau, Trần Mộ Sơn giơ một ngón tay cái lên với Giang Phong, nói: "Giang đại sư, cậu thật sự quá lợi hại, ngay cả hôn nhân của người thừa kế duy nhất tập đoàn Uông thị cũng là do cậu tác hợp, quả là lợi hại!"

Giang Phong biết bây giờ không phải lúc khiêm tốn, mỉm cười đáp: "Không lừa gạt anh Trần, em không chỉ tác hợp cho hôn nhân của Uông tổng, cả hôn nhân của Lăng công chúa tập đoàn nước khoáng XXX cũng là do em tác hợp, ngày 12 tháng sau chị ấy sẽ cử hành hôn lễ, thiệp mời cũng gửi tới em rồi!"

Trần Mộ Sơn nghe vậy thì mở to hai mắt nhìn, chấn kinh đến mức không biết nói gì.

Lăng công chúa và Tiểu Uông tổng đều là con một, mà tập đoàn nước khoáng XXX bất kể là quy mô hay tầm ảnh hưởng đều cao hơn so với tập đoàn Uông thị một bậc, Giang Phong có thể làm mai mối cho hai vị siêu cấp phú nhị đại tài sản cả trăm tỉ này đã đủ trâu bò, quan trọng là còn tác hợp thành công cho cả hai, đây là khái niệm gì?

Giống như giải Oscar vậy, được đề cử và thật sự đoạt giải là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Anh Trần, em nói với anh những cái này cũng không phải vì khoe

khoang, chủ yếu là cân nhắc tới việc hiện nay anh vẫn đang độc thân, muốn giới thiệu cho anh một đối tượng, lại sợ anh không tin năng lực làm mai mối của em, cho nên... anh biết đấy."

Trần Mộ Sơn đương nhiên hiểu, tuy rằng độ tin cậy của tác giả với bạn đọc của mình cũng đã tương đối cao, nhưng sự tín nhiệm này cũng có giới hạn, ít nhất là không tới mức đem chuyện hôn nhân đại sư giao cho đối phương được.

Cho dù đối phương chỉ là làm mai mối, người quyết định cuối cùng vẫn là bản thân mình, nhưng không phải là người mai mối thật sự tin tưởng được thì Trần Mộ Sơn cũng không muốn lãng phí thời gian đi xem mắt.

Cách làm như Giang Phong bây giờ thật ra rất tốt, trước khi làm mai mối thì nói ra thân phận của mình, chờ đối phương thực sự tín nhiệm mình rồi mới tiếp tục vào chuyện chính, làm ít mà hiệu quả.

Biết người thanh niên trước mặt này chính là một người mai mối danh tiếng lớn trong nước, trong lòng Trần Mộ Sơn cũng có chút chờ mong, nói: "Giang đjai sư, vậy phiền cậu giới thiệu đối tượng cho tôi, xem xem tôi có thể kết thúc độc thân hay không."

"Không thành vấn đề."

Giang Phong lập tức đồng ý, sau đó nói: "Vậy anh Trần hãy nói cho em một chút về thông tin của anh, ví dụ như chiều cao, cân nặng, sở thích, tính cách gì đó, cả công việc và hoàn cảnh gia đình nữ, giống như lúc anh viết thiết lập nhân vật ấy."

Trần Mộ Sơn nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ, sau đó không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức nói: "Năm nay tôi 40 tuổi, chiều cao 1m8, cân nặng.... Tính cách... Sở thích... Thu nhập... Tình cảm..."

Trần Mộ Sơn không hổ là nhà văn đứng trên ngọn tháp bạch kim của văn học mạng, tự tóm tắt thông tin của bản thân có thể liều một trận với bản tóm tắt do hack của Giang Phong tạo ra, chỉ ngắn ngủi hơn nửa giờ đã giới thiệu chi tiết xong về bản thân.

Giang Phong nghe xong, không nhịn được cảm thán: "Anh Trần,

người vợ trước của anh hẳn là sau ly hôn đã hối hận đến phát điên đi?”

“Cô ấy quả thật là hối hận đến phát điên, ly hôn xong chưa được mấy tháng đã ngậm đắng ngậm cay quay lại khẩn cầu tôi, muốn tái hôn với tôi, nói cô ấy chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, muốn tôi tha thứ cho cô ấy, sau này cô ấy chắc chắn sẽ thủy chung xây dựng cuộc sống gia đình hạnh phúc với tôi.”

Nói đến đây, Trần Mộ Sơn lộ ra một nụ cười hả giận, mắng: “Cô ấy là muốn ăn rắm, một người đàn bà vượt quá giới hạn còn muốn tái hôn với tôi, cô ta ăn gì mà mặt lại có thể dày như vậy chứ?”

Chương 512: Đậu Má, Lợi Hại Như Vậy Sao? (2)

Giang Phong cũng buông lời cảm thán: “Đây chính là mệnh, người vợ trước kia của anh nếu kiên nhẫn hơn một chút, sau khi quyển sách thứ tư của anh xuất bản, thì cô ấy cũng được hưởng phúc cùng anh, đáng tiếc cô ấy không có mệnh này, lúc anh sắp nhất phi trùng thiên thì cô ấy lại chọn xuống xe!”

Trần Mộ Sơn gật gật đầu, mặc dù những nhân vật chính trong truyện của anh thường xuyên hùng hồn nói “Mệnh ta do ta không do trời”, nhưng thật ra anh cũng tin vào số mệnh, giống như người vợ trước kia của anh, chính là không có mệnh phú quý.

Giang Phong lại nói tiếp: “Anh Trần, anh hẳn phải biết em am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, anh chỉ cần nói cho em ngày sinh tháng đẻ của anh, em giúp anh suy tính một cái, xem xem anh có xứng đôi với vị khách cao cấp kia của em hay không.”

Trần Mộ Sơn liền nói ra ngày sinh tháng đẻ của mình.

Giang Phong bắt đầu bấm ngón tay tính, qua bốn, năm phút sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn Trần Mộ Sơn, nói: “Anh Trần, chúc mừng anh, qua suy tính của em, anh và vị khách cao cấp kia của em thực sự vô cùng xứng đôi.”

Đến, đoạn hắn mong đợi rốt cuộc cũng đã đến, Trần Mộ Sơn lòng đầy mong chờ hỏi: “Giang đại sư, không biết vị khách cao cấp kia mà em nói là người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

“Cô ấy nguyên quán ở Tô tỉnh, hiện đang ở Trung Hải, chỗ đó cũng chỉ cách đây khoảng 10km.”

Nghe đến đó, mắt Trần Mộ Sơn sáng lên.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Chị ấy năm nay cũng giống anh, đều 40 tuổi, làm trong ngành tài chính, chị ấy là người đã một tay thành lập quỹ ngân sách tư nhân XX, hiện nay quản lý khối lượng tài chính trên chục tỷ, tài sản của bản thân chị ấy cũng đạt tới vài tỷ, là một trong những mỹ nữ phú hào tiếng tăm lừng lẫy trong giới tài chính ở Trung Hải.”

“Đậu má, lợi hại như vậy sao?”

Trần Mộ Sơn khiếp sợ, tài sản của hắn hiện đang có hơn 300 triệu, đã thuê tài vụ tự do từ sớm, vốn cho rằng người gọi là vị khách cao cấp mà Giang đại sư giới thiệu cho hắn cũng chỉ là kiểu người có lương mấy chục vạn tới mấy trăm vạn một năm mà thôi.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới vậy mà lại là đại lão trong ngành đầu tư.

Mặc dù hắn không chơi trong thị trường tài chính, nhưng cũng biết đã có năng lực tạo ra quỹ ngân sách đầu tư cá nhân, hơn nữa còn quản lý khối lượng tài chính trên chục tỷ, thì đã hoàn toàn có thể được coi là tồn tại hô phong hoán vũ trong giới tài chính rồi.

So với đại lão ngành đầu tư như vậy, số tài sản 200,300 vạn kia của hắn thật đúng là không đáng nhắc tới.

Giang Phong cười nói: “Chị ấy ngoại trừ có thiên phú trong tài chính và vẻ ngoài xinh đẹp thì còn có tài nghệ nấu ăn rất tuyệt, em từng có vinh dự được nếm thử đồ ăn do đích thân chị ấy làm, hương vị ấy thật sự không hề kém so với đồ ăn trong các khách sạn lớn kia.”

Trần Mộ Sơn nghe vậy thì tâm động không dứt, có khả năng hô phong hoán vũ trong giới tài chính, về đến nhà còn có thể xuống

bếp nấu cơm, kiểu mỹ nữ như vậy đối với đàn ông thật sự là có lực sát thương quá lớn.

Nhưng như này vẫn chưa hết, chỉ thấy Giang Phong tiếp tục giới thiệu như này: “Ngoài ra, chị ấy còn có đai đen taekwondo, năng lực thực chiến rốt cuộc như thế nào, về sau anh có cơ hội có thể thử một chút.”

Trần Mộ Sơn nghe vậy, tim thình thịch đập loạn.

“Trừ cái đó ra, chị ấy còn có một khoảng thời gian dài luyện tập vũ đạo, thân thể cực kỳ dẻo dai, muốn tư thế gì cũng có thể bày ra cho anh được, chỗ tốt ở điểm này chắc cũng không cần em nói thêm nữa, anh Trần hẳn cũng đã hiểu rồi đi.” Giang Phong cười tủm tỉm.

Trần Mộ Sơn nuốt nước bọt một cái, hơi lo lắng nói: “Giang đại sư, điều kiện của cô ấy thật sự quá tốt rồi, mặc dù tôi cảm thấy điều kiện của tôi cũng không kém, nhưng so với người ta thì đúng là kém xa, người ta ưu tú như vậy có thể để ý tới tôi sao?”

“Anh Trần, mặc dù chị ấy có rất nhiều ưu điểm, nhưng đồng thời cũng có thiếu sót.”

Giang Phong nói: “Đầu tiên, chị ấy cũng giống như anh, đều đã từng ly dị, có điều anh không có con riêng, nhưng chị ấy thì có hai đứa con gái, hiện nay, hai đứa con gái này đều đi theo chị ấy.”

Nghe đến đó, sắc mặt Trần Mộ Sơn thay đổi, dù sao thì đối với đàn ông mà nói, chuyện “đổ vỏ” này quả thật có chút hơi ấy.

Trình độ nhìn mặt nói chuyện của Giang Phong đã đạt tới hạng thượng thừa, thấy Trần Mộ Sơn như vậy thì lập tức nghiêm túc lên, nói: “Anh Trần, em tin anh không phải kiểu người nông cạn, dựa vào điều kiện của anh, nếu như không phải không muốn nói chuyện tình cảm, không phải không muốn tìm một linh hồn đồng điệu để bầu bạn, thì muốn tìm một cô gái trẻ đẹp chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Nhưng qua nhiều năm như vậy anh vẫn luôn độc thân, điều này chứng minh anh vẫn có yêu cầu tương đối cao với đối tượng kết

hôn, nếu như có thể tìm được người có tâm hồn đồng điệu với mình bầu bạn, những cái khác cần gì phải để trong lòng chứ?”

Chương 513: Đậu Má, Lợi Hại Như Vậy Sao? (3)

Trần Mộ Sơn suy nghĩ một chút, hỏi: “Giang đại sư, cô ấy ưu tú như vậy, vì sao lại ly hôn với chồng trước của mình?”

Giang Phong đáp: “Chồng trước của cô ấy cũng là một trong những đại lão trong vòng tài chính, sau khi hai người kết hôn đã cùng nhau sáng lập ra một quỹ ngân sách đầu tư cá nhân nào đó, trở thành một đôi cang lệ trong vòng tài chính, vợ chồng song kiếm hợp bích mang lại phong quang vài năm.

Tới năm 2016, thị trường quỹ ngân sách bị khủng hoảng, quỹ ngân sách tư nhân của hai vợ chồng cũng bị tổn thất rất nhiều, cộng thêm quan niệm đầu tư của hai người xung đột, chồng trước của chị ấy cho rằng sách lược đề nghị của chị ấy không phù hợp với thị trường lúc đó, cho rằng nguyên do quỹ ngân sách bị tổn thất chính là do chị ấy, mắng chị ấy là yêu tinh hại người, rằng mình hối hận khi đã quen biết chị ấy.

Đã tới bước này, hôn nhân của hai người không thể tránh khỏi đi vào đường cùng.

Sau khi ly hôn, chị ấy sáng lập ra một quỹ ngân sách tư nhân mới, vận dụng quan niệm đầu tư của chính mình khắc phục toàn bộ khó khăn, trong vòng có mấy năm ngắn ngủi đã đưa quỹ ngân sách vừa mới thành lập của mình lên tới quy mô chục tỷ, vả mặt chồng trước tới rung chuyển mặt đất.”

“Trâu bò!” Trần Mộ Sơn bội phục thốt lên.

Giang Phong lấy điện thoại ra, thuần thục mở ảnh chụp của Phương Vân và hai đứa con gái của cô ra, đưa tới nói: “Anh Trần, đây là ảnh chị ấy cùng với hai đứa con gái, anh xem một chút đi.”

Trần Mộ Sơn nhận lấy điện thoại, nhìn vào bức ảnh trong màn hình.

Trong tấm ảnh có ba chiếc ghế tựa đặt cạnh nhau, ngồi ở chính giữa là một mỹ nữ trưởng thành quyến rũ, chia tóc 3: 7, một bên tóc tết rủ xuống trước ngực, trên tai đeo một đôi hoa tai nhỏ nhắn tinh xảo, mặc một chiếc áo len màu đỏ sậm cùng một chiếc váy ngắn màu xám trắng.

Hai chân của cô khép lại, chân vừa trắng vừa thẳng, thon gọn, Trần Mộ Sơn nhìn đến trong lòng nóng bỏng, không nói những cái khác, chỉ riêng cặp đùi xinh đẹp này thôi chỉ sợ đã đủ cho hắn chơi cả đời không ngán rồi.

Hai tay cô ấy để hai bên, nắm tay hai đứa con gái, hai tiểu mỹ nữ hai bên thoạt nhìn chưa tròn mười tuổi, vẻ ngoài giống mẹ, tuổi còn nhỏ đã là mỹ nữ như vậy, lớn lên chắc chắn cũng sẽ rất xinh đẹp.

Bức ảnh này, Trần Mộ Sơn nhìn trọn vẹn hai, ba phút mới lưu luyến không bỏ trả lại điện thoại cho Giang Phong, nói: “Giang đại sư, đối tượng cậu giới thiệu cho tôi này quả thật không thể chê được, điều kiện kinh tế bỏ xa tôi mấy con phố, những phương diện khác cũng cực kỳ ưu tú, dáng người tướng mạo cũng hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của tôi, thật sự không còn người nào có thể ưu tú hơn được nữa.”

Giang Phong nhận lấy điện thoại, cười tủm tỉm nói: “Anh Trần, điều kiện người ta tốt như vậy cũng không phải là không tìm được đối tượng, chị ấy cũng có yêu cầu rất cao với một nửa khác.

Trần Mộ Sơn nghe vậy thì hứng thú hỏi: “Giang đại sư, không biết là cô ấy có những yêu cầu gì?”

Giang Phong liền nói ra từng yêu cầu một của Phương Vân, giải thích một lượt, cuối cùng chốt lại: “Toàn bộ những yêu cầu trên, anh Trần thật sự là người phù hợp nhất với chị ấy, hai người ở cùng một chỗ chính là một đôi trời đất tạo thành.”

Trần Mộ Sơn vừa nghe vừa âm thầm gật đầu, khó trách đối phương ly hôn nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng tái hôn, chỉ riêng điều kiện chọn bạn trăm năm này thôi đã đủ để loại bỏ không biết bao nhiêu người rồi, mà kể cả có thỏa mãn toàn bộ điều kiện cũng chưa chắc đã phù hợp ở cùng một chỗ với cô, đây

cũng có thể nói là duyên phận.

“Giang đại sư, cậu lại nói cho tôi biết thêm về cô ấy đi!”

“Được, không thành vấn đề.”

Tiếp theo, Giang Phong bắt đầu kể chi tiết về Phương Vân cho Trần Mộ Sơn, Trần Mộ Sơn nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi một hai câu.

Bất tri bất giác đã hơn nửa tiếng trôi qua.

Mãi tới khi nói xong toàn bộ những gì nên nói, không nên nói, Giang Phong mới kết lời: “Thông tin của chị ấy chỉ có những thứ này, nếu như anh Trần hài lòng, buổi chiều em sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Trần Mộ Sơn nghe tới kích động, liên tục gật đầu: “Hài lòng, đối tượng có điều kiện tốt như vậy mà tôi còn chướng mắt thì còn kết hôn cái gì nữa chứ!”

“Ha ha, anh Trần hài lòng là được rồi, vậy trước chúng ta nói đến đây thôi, tiếp theo đây em sẽ gọi điện thuyết phục chị ấy, sau đó lại gọi điện thoại cho anh thương lượng thời gian và địa điểm gặp mặt sau nhé.”

“Được, vậy làm phiền Giang đại sư rồi!”

“Anh Trần không cần khách khí, đây là công việc của em, lại nói, dù sao em cũng là độc giả của anh, có thể giúp anh giải quyết chuyện chung thân đại sự là vinh hạnh lớn của em.”

Tiếp đó, hai người trao đổi phương thức liên lạc, sau đó đường ai nấy đi.

Chương 514: Người Phụ Nữ Có Nhà, Có Xe, Có Năm Trăm Vạn Tiền Tiết Kiệm

Buổi trưa.

Trong phòng riêng của một nhà hàng cao cấp nào đó.

Phương Vân và Bùi Dĩnh đang cùng nhau uống trà chờ Giang đại sư đến.

“chị Bùi, trước đó Giang đại sư giúp chị kiếm đối tượng mất bao lâu vậy?” Phương Vân có chút tò mò hỏi.

Bùi Dĩnh lắc đầu nói: “Không mất bao lâu, cũng chỉ hơn một tuần lễ mà thôi.”

Phương Vân nói: “Hơn một tuần còn bình thường, em đây mới được gần nửa ngày thôi Giang đại sư đã nói là tìm được đối tượng thích hợp rồi, khiến em bây giờ có chút thấp thỏm trong lòng, không biết là Giang đại sư tìm cho em loại đối tượng gì đây.”

Bùi Dĩnh bật cười: “Phương tổng, chị thấy em là bị những người trước đó tạo thành bóng ma tâm lý rồi.”

Phương Vân thở dài: “chị Bùi cũng xem như nói đúng, trước đó em cẩn trọng tỉ mỉ lựa chọn ra một đối tượng có điều kiện ưu tú trong số những người được đề cử, kết quả sau khi gặp mặt đều là thất vọng, khiến em bây giờ có chút bài xích với việc xem mắt.”

Bùi Dĩnh nhấp một ngụm trà, cười an ủi: “Phương tổng cứ yên tâm đi, thực lực làm mai mối của Giang đại sư vẫn còn ở đó, đối tượng cậu ấy tìm được chắc chắn là phù hợp với yêu cầu của em, so với việc em công khai tìm bạn trăm năm trên mạng còn đáng tin hơn gấp nhiều lần.”

Phương Vân gật đầu đáp: “Cái này em cũng biết, giống như trước đó chị Bùi đã nói vậy, cho dù không tin huyền học nhưng số liệu sẽ không gạt người, nếu như Giang đại sư đã nói đã tìm được đối tượng thích hợp với em, vậy chắc chắn không phải là ăn nói lung tung.”

“Chỉ là bây giờ em rất tò mò Giang đại sư rốt cuộc sẽ giới thiệu cho em đối tượng như thế nào đây!”

Nói đến đây, mắt Bùi Dĩnh sáng lên: “Phương tổng, hay là chúng ta thử đoán đi, xem xem đối tượng Giang đại sư giới thiệu cho em là tinh anh trong ngành nghề nào?”

Phương Vân bật cười: “Trên đời này nhiều ngành nghề như vậy, sao có thể đoán được chứ!”

“Đúng thật, độ khó cái này quả thực có hơi lớn, hay là chúng ta thử đoán tuổi tác?”

Bùi Dĩnh hứng thú đưa ra dự đoán: “Hai mươi đến hai bốn tuổi, hai lăm đến hai chín tuổi, ba mươi đến ba tư tuổi, ba lăm đến ba chín tuổi, bốn mươi đến bốn bốn tuổi, bốn lăm đến năm mươi tuổi, mỗi người chúng ta chọn một khoảng, xem xem ai sẽ đoán đúng.”

Phương Vân trầm ngầm nói: “Em đoán ba lăm đến ba chín tuổi.”

Bùi Dĩnh nói: “Dựa vào kinh nghiệm của chị, chị đoán là ba mươi đến ba tư tuổi.”

Phương Vân mỉm cười nói: “Để xem ai sẽ đoán chuẩn hơn.”

Hai người nói chuyện phiếm thêm một lúc thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Mời vào!”

Đẩy cửa đi vào không phải ai khác, chính là Giang Phong.

“Phương tổng! Bùi tổng!”

“Giang đại sư!”

Hai bên bắt chuyện vài câu, sau đó gọi người phục vụ tới gọi món.

Cả Phương Vân lẫn Bùi Dĩnh đều là phú bà siêu cấp, gọi món ăn đương nhiên không cần nhìn giá, chỉ cần chọn món mình thích là được, Giang Phong cũng không khách khí, cũng gọi hai món mình thích.

Chờ người phục vụ đi ra khỏi phòng riêng rồi, Bùi Dĩnh không chờ được nữa vội hỏi: “Giang đại sư, cậu mau nói cho tôi biết cậu đã tìm được đối tượng như thế nào cho Phương tổng đi?”

Phương Vẫn cũng không chớp mắt nhìn Giang Phong, cô cũng rất

nóng lòng muốn biết.

Giang Phong thấy thế cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp lấy điện thoại ra, mở bức ảnh chụp của Trần Mộ Sơn lên sau đó đưa cho Phương Vân nói: “Phương tổng, đây chính là ảnh chụp tôi vừa chụp sáng nay của anh ấy, chị xem trước một chút xem có phù hợp với thẩm mỹ quan của mình không.”

Phương Vân nhận lấy điện thoại, nhìn vào màn hình.

Bùi Dĩnh cũng chen đầu vào xem.

Chỉ thấy trong tấm ảnh là một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế đá, mặc áo thun tay ngắn màu trắng kết hợp với quần đen thoải mái, đầu để tóc ngắn soái khí, gương mặt nở nụ cười khiến người người xao động.

Giá trị nhan sắc mặt dù kém hơn Giang Phong lúc ấy một chút, nhưng chắc chắn thỏa mãn được tiêu chuẩn “Giá trị nhan sắc phải nằm trong top 20%”.

Bùi Dĩnh vừa xem vừa phê bình: “Người đàn ông này lớn lên cũng rất được, nhìn rất vừa mắt, giá trị nhan sắc người này hẳn là đạt tiêu chuẩn đi?”

Phương Vân gật đầu nói: “Giá trị nhan sắc đạt tiêu chuẩn!”

Mặc dù người này đang ngồi, nhưng cũng có thể nhìn ra chiều cao trên 1m78 của hắn, chiều cao này hẳn là cũng đạt tiêu chuẩn!”

Giang Phong cười nói tiếp: “Chiều cao của anh ấy hơn 1m8.”

Phương Vân lại gật đầu nói: “Ừm, chiều cao cũng đạt tiêu chuẩn!”

Bùi Dĩnh tiếp tục: “Còn tuổi của cậu ta, tôi có vẻ như đoán không chuẩn lắm rồi, nhìn ảnh này có vẻ như là ba lăm, ba sáu tuổi, xem ra là Phương tổng đoán đúng!”

Phương Vân khẽ mỉm cười, nhìn Giang Phong hỏi: “Tuổi tác thật ra rất khó coi chuẩn, em cũng không chắc chắn mình đoán trúng, phải hỏi Giang đại sư mới biết được.”

Giang Phong đáp: “Anh ấy năm nay cũng giống như Phương tổng, đều 40 tuổi.”

Bùi Dĩnh và Phương Vân nhìn nhau cười một tiếng, không nghĩ tới cả hai đều đoán chệch.

Chương 515: Người Phụ Nữ Có Nhà, Có Xe, Có Năm Trăm Vạn Tiền Tiết Kiệm (2)

Giang Phong không đợi hai người đặt câu hỏi tiếp, chủ động giới thiệu: “Anh ấy tốt nghiệp ở một trường đại học 985 nào đó, là một người lý tính, khách quan, ôn hòa, không hay tức giận, cũng không sống dựa vào cảm xúc, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Phương tổng.

Năm đó anh ấy bị vợ trước đội nón xanh, dù bản thân hoàn toàn sụp đổ nhưng cũng không đánh mất lý trí, mà vẫn giữ vững tỉnh táo xử lý mọi chuyện, từ đầu tới cuối không hề ầm ĩ với vợ trước, hòa bình ly hôn.”

Nghe đến, trong lòng Phương Vân rung động, lúc cô ấy và chồng trước ly hôn, hai người đều cực kỳ lý trí tiến hành phân chia tài sản, từ đầu tới cuối không hề ầm ĩ với nhau.

Đối phương dù bị vợ trước gian tình mà vẫn còn có thể tỉnh táo xử lý, đây quả thật là đâm trúng tim đen của cô, cô thích nhất là loại đàn ông lý trí không cảm xúc hóa như vậy.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Anh ấy có sự nghiệp yêu thích riêng, là một nhà văn đứng trên ngọn tháp bạch kim của văn học mạng, sau khi vào nghề được vài chục năm đã viết hơn mười bộ sách, nhiều bộ đã được cải biên thành trò chơi, anime và phim nhiều tập, thu nhập mặc dù vẫn còn kém rất xa so với Phương tổng, nhưng cũng có mấy trăm vạn tài sản, vẫn tốt hơn nhiều so với nhiều ông chủ khác.”

Nghe đến đó, Phương Vân nhíu mày, không chút kiêng kị hỏi: “Giang đại sư, cậu ấy tài hoa như vậy, năng lực kiếm tiền cũng rất lợi hại, lớn lên lại đẹp trai, vì sao vợ trước của cậu ấy lại vượt

rào? Chẳng lẽ ở phương diện kia, cậu ấy không được?"

Đều nói phụ nữ ba mươi như sói bốn mươi như hổ, lời này mặc dù có chút khoa trương, nhưng phụ nữ bốn mươi tuổi vẫn có nhu cầu không nhỏ trong phương diện kia, cô ấy cũng không muốn gả cho một người đàn ông vô dụng, như thế còn không bằng cứ tiếp tục độc thân đi!

Giang Phong nhấp một ngụm trà, lắc đầu cười: "Dĩ nhiên là không phải, anh ấy sớm muộn đều đi chạy bộ, hơn nữa còn thích chơi bóng rổ, tố chất thân thể tốt hơn kha khá so với người bình thường, năng lực trong phương diện kia tuyệt đối không có vấn đề."

Phương Vân xem như người từng trải, đàm luận loại chủ đề này cũng không xấu hổ chút nào, hỏi tiếp: "Giang đại sư, nếu như phương diện kia của cậu ấy đã không có vấn đề, vì sao vợ trước của cậu ấy lại vượt quá giới hạn? Não úng nước sao?"

Bùi Dĩnh nói tiếp: "Loại chuyện như vậy thời đại này cũng không thiếu, có rất nhiều, có thể là vì muốn tìm kiếm kích thích đi?"

Giang Phong lắc đầu, cảm khái: "Không phải vì tìm kiếm kích thích, lúc anh ấy kết hôn với vợ trước là lúc một nghèo hai trắng, là thời điểm vừa bắt đầu vào nghề viết sách, mọi chuyện không thuận lợi, viết hai ba quyển sách đều không tạo được tiếng vang gì, vợ trước của anh ấy có lẽ là không nhìn thấy hi vọng, không muốn tiếp tục sống cuộc sống nghèo khổ như vậy, hoặc là không nhịn được bị dụ hoặc, cuối cùng lựa chọn vượt quá giới hạn."

"Thì ra là thế!"

Bùi Dĩnh và Phương Vân đều hiểu ra, thời đại này, số lượng phụ nữ vì tiền mà đi quá giới hạn có quá nhiều, đụng phải một người cũng là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Cậu ấy có con không?" Phương Vân hỏi.

"Không có, lúc đó điều kiện kinh tế của hai người đều không tốt, cho nên đều không vội sinh con." Giang Phong đáp.

Phương Vân âm thầm gật đầu, đối phương không có con riêng là

tốt nhất, đây không phải là cô có tiêu chuẩn kép, mà là bản thân cô đã có hai đứa con, nếu như đối phương cũng có con riêng, một là ở chung không tiện, hai là sau khi hai người kết hôn chắc chắn sẽ còn phải sinh tiếp, vậy thì sẽ thành một ổ con mất.

Nói tới đây, người phục vụ lại bắt đầu mang thức ăn lên, ba người cũng không nhắc tới đề tài này nữa.

Mang đủ đồ ăn lên rồi, người phục vụ liền rời khỏi phòng riêng, ba người mới tiếp tục chủ đề trước đó.

Tiếp theo cơ bản là Phương Vân hỏi Giang Phong đáp, Bùi Dĩnh cũng thỉnh thoảng hỏi một câu, chờ ăn đủ rồi, Giang Phong cũng đã nói xong bảy tám phần về tình huống của Trần Mộ Sơn.

“Phương tổng, tình huống của anh ấy chính là như vậy, nếu như chị cảm thấy không tệ, buổi tối tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, còn nếu như chị cảm thấy không được, tôi sẽ tiếp tục giúp chị tìm kiếm những người khác, đến khi nào chị thật sự hài lòng mới thôi.” Giang Phong đặt đũa xuống, mỉm cười nói.

Bùi Dĩnh nhấp một ngụm trà, cười: “Giang đại sư, cậu nói câu này có chút dư thừa rồi, nếu như Phương tổng mà không hài lòng thì đã sớm bỏ dở chủ đề này rồi, đâu ra ngồi hỏi hết cái này tới cái kia chi tiết như vậy!”

Giang Phong lại cười nói: “Tôi không phải làm quan, không thể làm trò bí hiểm được, mặc dù cũng đã đoán trước được, nhưng hỏi thì vẫn cần phải hỏi.”

Phương Vân cũng không nhăn nhó khó chịu, thái độ nghiêm túc nói: “Giang đại sư, bây giờ xem ra đối phương thực sự phù hợp với tiêu chuẩn bạn trăm năm của tôi, tôi đồng ý gặp mặt với anh ấy tối nay.”

Chương 516: Người Phụ Nữ Có Nhà, Có Xe, Có Năm Trăm Vạn Tiền Tiết Kiệm (3)

Giang Phong ừ một tiếng, sau đó hỏi: “Đối với thời gian và địa

điểm gặp mặt, Phương tổng có yêu cầu gì không?”

Phương Vân lắc đầu nói: “Không có yêu cầu gì, Giang đại sư cứ tùy theo mà sắp xếp là được.”

“Được, vậy địa điểm quyết định luôn tại nơi này đi, thời gian là sáu giờ tối, chị xem có được không?”

“Được, tôi không có vấn đề.”

“Vậy được, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho anh ấy để bàn bạc việc này.”

...

Hoàn thị, Quảng Đông.

Tại bãi đỗ xe của một khách sạn nào đó.

Bên trong một chiếc xe BMW, Tôn Giai Mỹ hai tay cầm điện thoại, nhìn từng chữ trong thông báo biến động số dư vừa nhận được:

14: 48, ngày 13 tháng 6, thẻ có số đuôi 1314 đã nhận được chuyển khoản nhanh (nhân dân tệ) số dư 5,000,856 tệ 【 ngân hàng Công Thương 】 .

Tôn Giai Mỹ nhìn chằm chằm cái tin này rất lâu, nước mắt không kìm được lăn xuống.

Từ giờ trở đi, cô cuối cùng cũng có thể hoàn toàn tạm biệt cuộc sống cũ rồi, từ giờ, cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Tôn Giai Mỹ rút tờ khăn giấy lau nước mắt, lầm bầm lầu bầu nói: “Giờ lão nương đã có tiền rồi, muốn dạng đàn ông gì cũng có thể tùy ý chọn, cuối cùng cũng không cần phải cúi đầu đi cùng những tên biến thái chết tiệt kia nữa, không cần phải nhìn sắc mặt của bất cứ người nào nữa rồi.”

Tôn Giai Mỹ năm nay 24 tuổi, sau gần tám năm phấn đấu ở đủ khách sạn khác nhau, trên đủ cái giường khác nhau, tiền tiết kiệm trong ngân hàng của cô cuối cùng cũng đạt tới năm trăm vạn, thuận lợi hoàn thành mục tiêu to lớn 【 có nhà, có xe, có năm trăm

vạn tiền tiết kiệm 】 .

Lý Giai Mỹ là một đứa trẻ bất hạnh, lúc cô một tuổi rưỡi, cha mẹ cô ly hôn, hai người vì gia đình mới mà không ai muốn rước theo thứ "vướng víu" là cô, ngay cả ông bà nội và ông bà ngoại cũng không muốn nuôi cô.

Cuối cùng vẫn nhờ vào pháp luật hòa giải, lấy lý do cô còn nhỏ không thể rời xa mẹ, tòa án phán cô theo mẹ, còn cha cô mỗi tháng sẽ gửi một ngàn tệ làm phí nuôi dưỡng.

Mẹ cô không bao lâu sau đã tái hôn, không bao lâu sau đã sinh cho cô một người em trai.

Cô ba tuổi đã bắt đầu làm việc nhà, chăm sóc em trai.

Mặc dù như vậy nhưng vẫn thường thường bị mẹ đánh chửi, nói cô là sao tai họa, là quỷ đòi nợ. Cha dượng đôi khi có phiền muộn trong lòng cũng cùng mẹ cô đánh chửi cô.

Cô là một trong số ít người thành phố còn chưa học xong cấp hai, mẹ cô và cha dượng không muốn bỏ tiền ra cho cô đi học, còn về một ngàn tệ kia của cha ruột cô, chỗ đó còn không đủ tiền ăn cơm mua quần áo cho cô.

Đến tuổi nổi loạn, Lý Giai Mỹ không muốn chịu đựng sự đánh chửi của mẹ và cha dượng nữa.

Cô dần không trở về nhà nữa, dạo chơi đủ chỗ trong xã hội, kết giao một vài "bạn bè" không khác mình là mấy. Cô học được cách trang điểm, hút thuốc, uống rượu. Trong một lần uống say, cô bị mấy thanh niên thường đi cùng thay phiên làm.

Năm đó, cô mười sáu tuổi.

Cô không dám, cũng không muốn nói việc cho mẹ mình biết.

Bởi vì cô biết rõ rằng như vậy sẽ chỉ khiến cho mẹ và cha dượng càng có lý do đánh cô, mắng cô, nhục nhã cô mà thôi.

Cô biết sau khi đàn ông và phụ nữ phát sinh quan hệ sẽ dẫn đến mang thai, cô không biết bản thân mình có thể mang thai hay

không, liền lén lút vào một phòng khám chui hỏi bác sĩ. Người bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi trong phòng khám kia nói muốn kiểm tra cho cô một chút, sau đó liền dụ dỗ cô ngay tại chỗ.

Ba trăm đồng tiền này có thể nói là món tiền đầu tiên tự kiếm được trong cuộc đời Lý Giai Mỹ, khiến cô ý thức được hóa ra phát sinh quan hệ cùng đàn ông có thể kiếm được tiền.

Từ đó về sau, cô bắt đầu dựa vào việc phát sinh quan hệ cùng đàn ông để tự kiếm tiền nuôi bản thân.

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi ấy, cô nói với mẹ và cha dượng, hôm nay con tròn mười tám tuổi, hai người không còn nghĩa vụ phải nuôi con nữa, con cho hai người một vạn, đây xem như chút lòng biết ơn của con đối với công nuôi dưỡng của hai người, từ đây hai bên không nợ gì nhau nữa, con cũng sẽ không quay trở lại cái nhà này.

Mẹ cô nghe xong lập tức nhảy lên mắng cô là bạch nhãn lang, là sao tai họa, là chó không quen đánh. Mắng cô một vạn đồng tiền này chắc chắn là kiếm được từ việc làm kỹ nữ, bằng không lấy đâu ra một vạn?

Cô sắc mặt bình đạm đặt xấp tiền cầm mình vừa đặt lên bàn lên, nói với mẹ rằng đây chính là do cô làm kỹ nữ kiếm được, nếu mẹ đã chê bẩn thì để con cầm đi.

Cha dượng vốn im lặng ngồi ở ghế sofa thấy thế thì cuống quýt đứng dậy đoạt lại xấp tiền, đồng thời bảo cô nhanh chóng đi đi, đi càng xa càng tốt, đừng đứng trong nhà làm cái chuyện bỉ ổi mất mặt kia.

Nhớ tới chuyện cũ trước kia, trong lòng Lý Giai Mỹ không oán cũng không hận, trên đời này còn có nhiều người bất hạnh hơn cô, cô bây giờ đã có nhà, có xe, có tiền tiết kiệm, nhan sắc dáng người cũng tương đối xuất chúng (cái này cũng là chuyện được nhiên, nhan sức và dáng người mà không xuất chúng thì trong thời gian bảy, tám năm cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy), có thể nói là đã tốt hơn so với rất nhiều người khác rồi.

Tiếp đó, cô muốn trải qua một cuộc sống tất cả phụ nữ phải ghen

tị, có một cuộc sống gia đình bình thường, hạnh phúc. Cô muốn sinh hai đứa bé, sau đó yêu thương chúng thật tốt, cô nhất định phải làm cho tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Mà muốn làm được cái này, cô đầu tiên phải tìm được một người đàn ông trung thực an phận để kết hôn.

Nghĩ tưới đây, Lý Giai Mỹ thuần thục mở ra Microblog, ấn vào một tài khoản weibo cô đã theo dõi hơn nửa năm —— Giang Phong.

Giang Phong, được người người gọi là Giang đại sư, khả năng suy tính nhân duyên của hắn được đồn là vô cùng kì diệu, Lý Giai Mỹ đã hướng về người này đã lâu, nếu như không phải trước đó tiền tiết kiệm còn chưa đạt tới mục tiêu năm trăm vạn, cô đã sớm tìm tới cửa nhà Giang đại sư nhờ người ta giúp mình tìm đối tượng rồi.

Bây giờ, cuối cùng đã có thể hành động.

Giang đại sư, tôi đến đây!

Chương 517: Mười Chương Bùng Nổ, Mọi Người Cùng Vui

Năm giờ chiều.

Trong căn biệt thự giá trị mấy chục triệu, Trần Mộ Sơn vừa tắm xong đang thay quần áo. Hắn đã mười mấy năm rồi không ăn mặc nghiêm túc như vậy cho mình.

Sau khi loay hoay mười mấy phút, Trần Mộ Sơn mới xác định được bộ quần áo muốn mặc hôm nay.

Bên trên là áo sơ mi ngắn tay, phối hợp với một chiếc quần màu đen.

Được rồi, không có gì đặc biệt cả, hắn luôn không thèm để ý đối với mấy chuyện như ăn mặc. Quần áo mùa hè chỉ cần một áo ngắn tay phối với một chiếc quần màu đen, dù phối thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng quay về dạng này.

Mặc quần áo tử tế, Trần Mộ Sơn không đeo đồng hồ, mà là đeo một chuỗi hạt được làm từ tử đàn.

Ngoài ra, toàn thân từ trên xuống dưới không xuất hiện chút trang sức dư thừa nào.

Sau khi giải quyết chuyện ăn mặc, Trần Mộ Sơn liền thoải mái đi ra ngoài.

...

Cùng lúc đó.

Phương Vân cũng đang sửa soạn cho mình ở trong biệt thự.

Ấn tượng đầu tiên là chuyện tương đối quan trọng, Phương Vân xông xáo nhiều năm, có thể nói là vô cùng hiểu rõ mấy chuyện như này. Cho dù lần ra mắt này có thành hay không, cô đều muốn bày ra dáng vẻ hoàn mỹ nhất của bản thân.

Lúc hơn bốn giờ, cô đã tắm rửa sạch sẽ, mặc xong quần áo đã chọn trước, là một chiếc váy hoa ngắn khoét chữ V, phát huy ưu thế dáng người của cô một cách vô cùng tinh tế.

Sau đó, cô bắt đầu trang điểm, bây giờ phụ nữ công sở đi ra ngoài đều không thường trang điểm.

Phương Vân là một đại mỹ nữ nổi danh trong vòng tài chính, cô đã học tập kỹ thuật trang điểm từ sớm, cho dù còn kém thợ trang điểm chuyên nghiệp nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Sau khi trang điểm cho mình theo phong cách thanh thuần, cô lại xõa mái tóc thẳng trên bờ vai.

Chuyện trang sức cũng rất đơn giản, một đôi khuyên tai nhỏ, một dây chuyền đính hình sao băng vô cùng tinh mỹ, sao băng rủ xuống phía trên rãnh ngực, tăng thêm một phần dụ hoặc.

Nghĩ một lúc, Phương Vân lại chọn cho mình một chiếc đồng hồ độc đáo, ngoài ra, đã là phụ nữ thì không thể thiếu túi xách được.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Phương Vân nhìn mình trong gương

một chút. Đó chính là một đại mỹ nữ vừa thanh thuần vừa khiêu gợi. Sau khi ăn mặc một phen, ranh giới tuổi tác đã trở nên vô cùng mơ hồ, nói cô là một cô gái hơn hai mươi tuổi, đoán chừng đều có không ít người tin.

Phương Vân hài lòng gật đầu, sau đó thay đổi giày cao gót, xuất phát!

...

5: 55 chiều, vẫn là nhà ăn vừa đến lúc trưa, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, Trần Mộ Sơn và Phương Vân lần thứ nhất chính thức gặp mặt.

Trong nháy mắt nhìn thấy Phương Vân, tim Trần Mộ Sơn đập thình thịch. Cách ăn mặc vừa thanh thuần vừa gợi cảm dụ hoặc của cô thật sự đã đụng trúng trái tim bình tĩnh của hắn, khiến cho hắn thiếu chút nữa đã thất thố.

Mà nhìn Trần Mộ Sơn đẹp trai, tràn ngập hơi thở nam tính, cũng làm cho Phương Vân hài lòng.

Tóm lại, ấn tượng đầu tiên của hai bên đều rất không tệ.

Sau khi Giang Phong giới thiệu, hai người bắt chuyện với nhau, sau đó cùng tiến vào gian phòng đã đặt trước.

Bùi Dĩnh không đến lần xem mắt này. Một phần là cô có công việc phải bận rộn, mặt khác, cô cũng không muốn cướp danh tiếng của bạn tốt, Dù sao thì giá trị nhan sắc của cô cao hơn bạn mình một chút.

Sau khi ba người vào phòng bao và ngồi xuống, gọi chút đồ ăn, chờ nhân viên phục vụ rời khỏi phòng bao mới bắt đầu nói chuyện.

"Đại tác giả, hai đứa con gái của tôi đều rất thích xem bộ hoạt hình cải biên « Minh chủ tiến vị ^_^ » kia của anh. Tôi có xem cùng bọn chúng mấy chục tập, anh viết đúng là tốt, sức tưởng tượng thật sự là quá phong phú!" Phương Vân tán dương.

Trần Mộ Sơn nghe khen thì cười, khiêm tốn nói:

"Phương tổng quá khen, tiểu thuyết huyền huyễn chỉ là mấy thứ hư cấu mà thôi, thị trường chứng khoán biến hóa ngàn vạn, cô có thể đem nắm chặt mạch đập trong đó, đó mới gọi lợi hại!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Hai vị không cần khiêm tốn, dù là ngành nghề gì, có thể đứng trên đỉnh tháp đều là đại lão cả. Hơn nữa, hai người đều là người nổi bật trong lĩnh vực của mình, xứng đáng được gọi là đại lão."

Phương Vân liếc hắn một cái, cười nói:

"Chúng tôi có phải là đại lão hay không đang còn là một vấn đề, nhưng Giang đại sư lại hoàn toàn xứng với cách gọi đại lão. Trong ngành mai mối này, từ xưa đến nay, từ trong nước ra ngoài nước, ai có thể so được với anh chứ?"

Trần Mộ Sơn phụ họa theo: "Phương tổng nói đúng, Giang đại sư hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu trong ngành mai mối."

Giang Phong bật cười, nói:

"Được rồi, ba người chúng ta đều là đại lão trong các ngành nghề."

Nói xong, ba người không khỏi nhìn nhau rồi cười một tiếng.

Cuộc nói chuyện phiếm sau đó, khiến cho Phương Vân càng trò chuyện càng cảm thấy hài lòng.

Chương 518: Mười Chương Bùng Nổ, Mọi Người Cùng Vui (2)

Trước đó cô từng đồng ý gặp mặt ba người, nhưng mà lại có người làm giả tư liệu, duy chỉ có tầm mắt và tri thức là không làm giả được, bởi vậy mỗi lần nói chuyện với đối phương xem mắt một thời gian, Phương Vân đều có thể nhìn thấu sự ngụy trang của đối phương.

Mà lần này gặp mặt Trần Mộ Sơn, Phương Vân lần đầu tiên cảm nhận được tri thức của đối phương hoàn toàn vượt qua cô. Cho dù cô nhắc tới chủ đề gì, đối phương đều có thể tiếp lời.

Ngay cả ngành nghề tài chính mà cô am hiểu nhất, hắn cũng có thể nói được một hai.

Sau khi nói chuyện một hai giờ về sau, Phương Vân nhịn không được mà hỏi:

"Đại tác giả, tri thức của anh đúng là rất rộng, tác giả như các người đều hiểu nhiều như vậy sao?"

Trần Mộ Sơn mỉm cười nói:

"Không còn cách nào khác, đều là bị độc giả ép, nghề này của chúng tôi cạnh tranh rất lớn, nhất là khi chúng tôi viết tiểu thuyết dài, mỗi một bộ đều hàng triệu chữ. Nếu như tri thức tích lũy trên các phương diện không đủ, chỉ cần một tác phẩm thôi đã có thể khiến bản thân bại lộ không còn một mảnh. Mà không muốn độc giả gán cho cái mác 'Hết thời ' thì mỗi một tác phẩm đều phải có điểm sáng, đều phải có thứ mới mẻ. Bản thân phất định phải không ngừng tiếp thu kiến thức mới để bổ sung vào tác phẩm mới. Sáng tác theo loại trạng thái này, cho dù là ai thì kiên trì khoảng mười mấy năm đều sẽ hiểu được rất nhiều kiến thức."

Phương Vân thật lòng khen ngợi:

"Lợi hại, khó trách anh có thể đứng ở đỉnh tháp văn học mạng, chỉ dựa vào thái độ không ngừng tiến thủ này của anh cũng không phải là thứ mà tác giả bình thường có thể so sánh."

Trần Mộ Sơn khiêm tốn nói:

"Phương tổng quá khen, còn có rất nhiều tác giả cố gắng hơn tôi nhiều. Tôi có thể có ngày hôm nay chỉ là do chiếm được thiên thời địa lợi mà thôi, nói về trình độ sáng tác thì có không ít tác giả mạnh hơn tôi."

Giang Phong nói xen vào: "Anh Trần khiêm nhường rồi, trong nền văn học mạng này, đúng là không thể phủ nhận ưu thế của các tác giả giai đoạn trước, nhưng chỉ cần anh có thực lực, người sau vượt người trước cũng không phải là không có. Nói cho cùng, sách vẫn là viết cho bạn đọc, cho dù anh là tác giả bạch kim nhưng nếu như viết không hay thì bạn đọc cũng sẽ không mua. Mà chỉ cần

anh viết hay thì dù danh chỉ là một tác giả non nớt, vẫn sẽ nhận được sự ủng hộ của tác giả. Anh Trần có thể đứng vững trên đỉnh văn học mạng hơn mười năm mà không ngã, đủ để chứng minh thực lực của anh."

Lời nói này khiến cho Trần Mộ Sơn đỏ mặt, trong lòng lại cảm thấy rất hưởng thụ.

Sau đó, ba người lại nói chuyện tầm mười phút mới vui vẻ tách ra.

Người tính tiền đương nhiên là Trần Mộ Sơn, chuyện này cũng không cần nhiều lời.

Mấy người cùng nhau đi vào bãi đỗ xe, xe của Trần Mộ Sơn là chiếc Volkswagen Phaeton, vô cùng khiêm tốn. Mà xe của Phương Vân là một chiếc Mercedes-Benz-E bình thường, xe này không quá rẻ nhưng cũng không quá đắt, tương đối thích hợp với cô.

"Giang đại sư, Phương tổng, tôi liền đi trước, hẹn gặp lại!"

"Được rồi, hẹn gặp lại!"

Chờ Trần Mộ Sơn rời đi, Phương Vân và Giang Phong mới lần lượt lên xe.

Mấy phút sau, hai người tới một quán cà phê gần đó, mà Bùi Dĩnh đã chờ bọn họ ở trong quán cà phê.

Hai người ngồi xuống, gọi một ly cà phê. Ngọn lửa bát quái của Bùi Dĩnh cháy hừng hực, cô nhịn không được mà hỏi:

"Sao rồi Phương tổng, có cọ xát ra chút lửa nào với đại tác giả kia hay không?"

Phương Vân đã 40 tuổi, lại là người đã kết hôn từng trải nên cũng không cảm thấy chuyện này có gì xấu hổ cả, trực tiếp cười híp mắt đáp:

"Chị khoan hãy nói, em và hắn đúng là đã cọ xát ra lửa rồi. Bọn em mặc dù là lần thứ nhất gặp mặt, nhưng em và hắn có thể nói là vừa gặp đã quen. Hắn không hổ là tác giả lớn, tri thức rộng lớn, cho dù em nói về chủ đề gì, hắn đều có thể tiếp lời. Ngoài ra, hắn

có thể viết ra những nhân vật có EQ cao nên EQ của bản thân hắn cũng vô cùng cao. Tóm lại, ấn tượng đầu tiên đúng là rất tốt."

"Vậy mà đánh giá cao như vậy? Xem ra Phương tổng chúng ta chẳng mấy chốc sẽ từ biệt cuộc sống độc thân rồi." Nói đến đây, Bùi Dĩnh lại nhìn về phía Giang Phong, nói:

"Giang đại sư, năng lực mai mối của anh thật sự đúng là vô địch!"

Giang Phong cười ha ha, nói: "Chủ yếu vẫn là Phương tổng và tác giả kia tương đối xứng đôi."

Lúc ba người Giang Phong đang nói chuyện phiếm tại quán cà phê, Trần Mộ Sơn lái xe trở về nhà.

Đối tượng xem mắt hôm nay thật sự đã khiến hắn động tâm, có tiền, có nhan sắc, có dáng người, có khí chất, có văn hóa, có kiến thức, có ánh mắt, ngoại trừ việc mang theo hai đứa bé có chút không được hoàn mỹ ra thi phương diện khác đều có thể xưng là hoàn mỹ.

Đối tượng như này, ai gặp gỡ mà không rung động chứ!

Trong lòng cảm thấy cao hứng, Trần Mộ Sơn liền muốn tìm người chia sẻ. Nhưng loại chuyện này còn chưa chắc chắn, không tiện ồn ào khắp nơi, hắn thậm chí cũng không dám nói cùng cha mẹ, sợ cuối cùng mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ khiến cho bọn họ thất vọng.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể chia sẻ với cha mẹ áo cơm của hắn.

Thế là, Trần Mộ Sơn liền bật máy tính lên, cập nhật mười chương đã viết từ trước, sau đó mở một chương đơn.

Tiêu đề của chương đơn: [Hôm nay gặp một chuyện cực kỳ vui, mười chương bùng nổ, mọi người cùng vui]

Nội dung: Giống như trên!

Chương 519: Mười Chương Bùng Nổ, Mọi

Người Cùng Vui (3)

Trần Mộ Sơn vừa đăng đã bùng nổ, diễn đàn bạn đọc vốn yên lặng của hắn lập tức sống lại.

Đại Thế Giới Động Vật @ Toàn thể thành viên: Mẹ nó, ta mẹ nó sợ ngây người, không nghĩ tới lúc còn sống lại có thể nhìn thấy Tam Xích đại đại đăng bài, hơn nữa còn bạo mười chương, thật sự là sảng khoái! !!

Vĩnh Hằng 152@ Đại Thế Giới Động Vật: Xảy ra chuyện gì vậy? Tam Xích đại đại đăng bài? Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Một Nơi Yên Tĩnh Trong Hỗn Loạn @ Đại Thế Giới Động Vật: Khó có thể tin nổi, ba năm, nếu như ta nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên Tam Xích đại đại đăng bài trong vòng ba năm qua, hơn nữa một lần lại bạo tận mười chương, có thể ngược dòng tìm hiểu về bảy năm trước rồi.

Uống Rượu Tìm Ta: Tam Thước đại đại nói gặp một chuyện vô cùng vui, rốt cuộc là chuyện gì thế? Ai đó nói một chút đi, cho dù là người mẫu trẻ của câu lạc bộ cũng phải sắp xếp cho Tam Xích đại đại, để hắn mỗi ngày đều đăng bài.

Minh Nhân 9362@ Uống Rượu Tìm Ta: Đừng nói lung tung, Tam Xích đại đại không phải là người như thế đâu!

Ngôi Sao Sáng Nhất Dưới Bầu Trời Đêm: Ta đi xem chương mới trước, xem xong rồi lại nói.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đông đảo bạn đọc của Trần Mộ Sơn lập tức trở nên náo nhiệt. Mười chương này thật sự là nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Từ khi mấy năm trước, sau khi Trần Mộ Sơn thực hiện tài vụ tự do, hắn không còn viết sách vì tiền nữa, mà là trở về bản chất, xem sáng tác là một sở thích.

Thế là, tốc độ ra chương của hắn dần trở nên chậm lại, chỉ ra từng

chương một.

Mặc dù các bạn đọc có chút không hài lòng với tốc độ ra chương mới, nhưng sau khi làm quen thì đều đã chầm chậm thấu hiểu. Yêu cầu của bọn họ bây giờ đều không cao, một chương thì một chương, chỉ cần không bỏ giữa chừng là được.

Kết quả, kinh hỉ giáng lâm trong lúc lơ đãng khiến cho bạn đọc vui vẻ giống như là ăn tết vậy.

I tâm tình tốt @ Đại Thế Giới Động Vật: Người vận hành, @ Toàn thể thành viên, tôi cảm thấy nhân cơ hội này, chúng ta có thể phát lực giúp Tam Xích đại đại xông vào bảng phiếu tháng một lần, chỉ cần chúng ta chiếm ba hạng đầu trên danh sách bảng nguyệt phiếu, tin rằng Tam Xích đại đại sẽ biết ngại mà không đăng từng chương một nữa?

A Long Không Ở Đây: Có đạo lý, mấy năm trước, lúc Tam Xích đại đại không ngừng ra chương mới, ba vị trí đầu của bảng nguyệt phiếu luôn có một chỗ cắm dùi cho chúng ta. Nhưng mà từ khi Tam Xích đại đại ra chương chậm lại, top 10 bảng nguyệt phiếu đều không có phần của chúng ta. Điều này cũng làm cho Tam Xích đại đại có thể danh chính ngôn thuận lười biếng. Hiện tại chúng ta mượn thời cơ Tam Xích đại đại bộc phát, phát động fan kỳ cựu yên lặng nhiều năm kia kéo nguyệt phiếu lên, mục tiêu của chúng ta là vị trí top 3.

Tử Quân: Không thành vấn đề, đúng lúc gần đây đạn dược sung túc, ta có thể lên được Bạch Ngân Minh.

Tọa Vong Khách: Tôi tài trợ Minh Chủ, không thành vấn đề.

Đều Tốt Là Tốt: Minh chủ không kham nổi, ta lên Chưởng môn vậu!

Lão Mọt Sách Không Thuật Có Thể Nhìn: Ta tài trợ ba mươi tấm nguyệt phiếu.

Một Người Đi Qua Vùng Biển Này: Ta đặt trước vài cuốn sách, hai mươi tấm nguyệt phiếu không thành vấn đề.

Longer112: Tôi có mười tấm nguyệt phiếu.

Lá Rụng Về Theo Gió: Tôi đi thông báo cho đám fan kỳ cựu.

Không thể không nói, Trần Mộ Sơn không hổ là người đứng ở đỉnh văn học mạng. Hắn bình thường đổi mới Phật hệ, vị trí của sách trên bảng nguyệt phiếu, bảng bán chạy và mấy bảng quan trọng khác đều không cao, nhưng số fans hắn tích lũy được nhiều năm cũng không phải là trưng cho đẹp.

Cho nên, hôm nay bạo mười chương, trực tiếp khiến khiến cho nhóm bạn đọc trở nên nhiệt tình.

Thế là, trên bảng nguyệt phiếu, Trần Mộ Sơn vốn chỉ xếp thứ 18, giống như là cưỡi tên lửa, không ngừng bắt đầu đi lên.

Chỉ qua nửa giờ ngắn ngủi, từ thứ 18 trực tiếp đi lên thứ 10.

Toàn bộ khu bình luận truyện đã không còn sự quạnh quẽ như ngày xưa nữa, trở nên vô cùng náo nhiệt.

Trần Mộ Sơn nhìn tất cả sự biến đổi ở trong mắt. Chuyện này khiến hắn ngạc nhiên, trong lòng lại nhịn không được mà cảm động, các bạn đọc của hắn đúng là đáng yêu.

Ngay vào lúc Trần Mộ Sơn đang cảm khái, Người vận hành Đại Thế Giới Động Vật gửi Wechat cho hắn, hỏi:

"Tam Xích đại đại, anh đột nhiên bộc phát là có chuyện gì vậy?"

Tam Xích Hàn Đàm: "Chỉ là hôm nay gặp được chuyện vui nên muốn chia sẻ niềm vui với mọi người một chút, liền đăng hết đống chương còn tồn lên!"

Đại Thế Giới Động Vật: "Hiện tại tất cả mọi người đang rất kích động, tháng này anh có muốn xông vào bảng nguyệt phiếu hay không?"

Tam Xích Hàn Đàm: "..."

Đại Thế Giới Động Vật: "Tôi cảm thấy nên xông một lần, hiện tại mọi người đã hành động, tôi vừa nhìn một chút, thứ tự đã là thứ 9. Nếu như tác giả như anh không bày tỏ thái độ, tôi sợ sẽ làm tổn thương đến sự tích cực của mọi người."

Tam Xích Hàn Đàm: "Sao tôi cứ có cảm giác như đang mua dây buộc mình?"

Đại Thế Giới Động Vật: "Dù sao tháng này cũng đã được một nửa rồi, anh chỉ cần vất vả hơn nửa tháng, đụng một cái thôi!"

Ta Xích Hàn Đàm: "Ai, được thôi, tôi sẽ cố!"

Đại Thế Giới Động Vật: "Ha ha, quá tốt rồi, tôi sẽ nói tin tức tốt này lại cho mọi người."

Tam Xích Hàn Đàm: "Hừm, tôi cũng đi gõ chữ đây, không còn hàng tồn nữa rồi!"

Đại Thế Giới Động Vật: "Đi đi, 88*." (* bye bye)

Sau khi nói chuyện phiếm với Người vận hành, Trần Mộ Sơn bất đắc dĩ thở dài, sau đó rót trà ngon, chuẩn bị thuốc, mở phần mềm gõ chữ, bắt đầu làm việc.

Nếu như đã đồng ý với Người vận hành, hắn phải cố gắng bùng nổ trong hơn nửa tháng tiếp theo mới được.

Cuộc sống bình thường, không còn nữa!

Chí ít là tháng này không còn!

Chương 520: Chém Thần Chứng Đạo

Từ khi văn học mạng xuất hiện đến nay đã được hai mươi lăm năm, có người chia lịch sử phát triển của văn học mạng trong hai mươi lăm năm này thành mấy giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất chính là 【 thời kì đồ đá - năm 1998 ~ 2000 】.

Năm 1998, trang web portal được thành lập, phương thức sử dụng 36K "Miêu" để truy cập internet đã xuất hiện tại Trung Quốc, văn học mạng cũng tới theo thời đại internet, bắt đầu lộ diện trên các trang mạnh.

« Lần đầu tiếp xúc thân mật » và « Ngộ Không Truyện », chính là

tác phẩm văn học tiêu biểu của 【 thời kì đồ đá 】 này.

Giai đoạn thứ hai chính là 【 Thời đại thanh đồng năm 2000 ~ 2003 】.

Sáng tác văn học mạng bắt đầu bùng nổ, các tác phẩm nổi tiếng nhất thời kỳ này chính là « Phong Tư Vật Ngữ », « Thiên Ma Thần Đàm », « Tử Xuyên ».

Giai đoạn thứ ba là 【 Thời đại hắc thiết 2003 ~ 2005 】.

« Phiêu Miểu Chi Lữ », « Tru Tiên », « Ma Pháp Học Đồ », « Tiểu Binh Truyền Kỳ », « Thiên Bằng Tung Hoành », « Khinh nhờn », « Thú huyết sôi trào », « Dị hiệp » là các tác phẩm được sinh ra trong thời kỳ này.

Giai đoạn thứ tư là 【 Thời đại hoàng kim 2005 ~ 2008 】.

« Tinh Thần Biến », « Phật vốn là đạo », « Truyền thuyết Tà Thần», « Công tử cực phẩm », « Cực Phẩm Gia Đinh », « Trở lại triều Minh làm Vương gia », « Khánh Dư Niên », « Khủng bố vô », « Tà Khí Lẫm Nhiên », « Thần Mộ » là các tác phẩm tiêu biểu trong thời kỳ này.

Giai đoạn thứ năm là 【 Thời đại vô tuyến 2008 ~ 2015 】.

Giai đoạn này có rất nhiều tác phẩm bùng nổ, tác phẩm quá nhiều, không tiện liệt kê ra.

Giai đoạn thứ sáu là 【 Thời đại đại IP 2015~ tương lai 】.

Trong hơn hai mươi lăm năm lịch sử phát triển của văn học mạng, website này thống ngự giang hồ hai mươi năm, chính là anh cả không thể tranh cãi trong ngành, không có trang web nào có thể chống lại.

Mà bảng xếp hạng nguyệt phiếu trên website có thể xem là một thước đo độc nhất vô nhị.

Lúc mới bắt đầu, đó là vùng đất mà vô số tác giả tha thiết mơ ước, mà muốn chứng đạo lúc vừa bắt đầu, đều quan trọng nhất chính là phải từng giành được vị trí thứ nhất bảng nguyệt phiếu ít nhất

một lần.

Tác giả chưa từng có tên trong bảng nguyệt phiếu, không có tư cách được gọi là tác giả đứng đầu.

Bởi vì bảng nguyệt phiếu làm đầu có giá trị đong đếm cao, cho nên từ khi làm ra bảng nguyệt phiếu cho đến nay, mỗi tháng cơ bản đều sẽ có các màn long tranh hổ đấu. Các tác giả mới bước chân vào con đường này đều liều mạng già muốn tranh thứ nhất nguyệt phiếu một lần.

Tranh đoạt bảng nguyệt phiếu trước kia, những tác giả uy tín lâu năm coi như là khắc chế, đều yên lặng gõ chữ, đổi mới nguyệt phiếu, sau khi thành tích không kém nhiều lắm, ai có thể bộc phát thì người đó có thể giành thứ nhất.

Bầu không khí cạnh tranh lúc đó vô cùng tốt, các tác giả tranh chấp đều rất là quân tử. Cho dù sách trên bảng nguyệt phiếu có tranh đấu lợi hại như nào, quan hệ giữa các tác giả vẫn đều rất khá, có loại cảm giác cùng chung chí hướng.

Cho đến khi tiến vào Thời đại vô tuyến, từng vị thần mới bắt đầu quật khởi mạnh mẽ, bắt đầu có người không nói võ đức. Cuộc cạnh tranh bảng nguyệt phiếu đã không còn là lấy bạo chương và bỏ phiếu làm chủ, mà là các loại lừa đảo.

Nhất là lúc sửa lại quy tắc nguyệt phiếu, khen thưởng càng nhiều thì nguyệt phiếu sẽ càng ngày càng nhiều. Cạnh tranh bảng nguyệt phiếu đã hoàn toàn biến thành đấu trường thổ hào, ai có kim chủ nhiều hơn thì người đó có thể giành thứ nhất.

Dưới loại hình cạnh tranh này, những đại thần đã từng là chúa tể bảng nguyệt phiếu uy tín lâu năm cũng dần mất đi hứng thú, dần dần rút lui ra khỏi cạnh tranh bảng nguyệt phiếu.

Đương nhiên, có ba nguyên nhân chủ yếu khiến cho những đại thần uy tín lâu năm rời khỏi cạnh tranh bảng nguyệt phiếu:

Một, tác phẩm kiếm sống của bọn họ đã dành quá nhiều nguyệt phiếu thứ nhất, bút danh đã trở thành chữ vàng. Một quyển sách còn chưa tuyên truyền, đã bán bản quyền với giá trên trời, xếp

hạng bảng nguyệt phiếu đã không còn quan trọng đối với bọn hắn nữa.

Hai, cơ chế cạnh tranh nguyệt phiếu đã sửa đổi, tự trả tiền khen thưởng đã trở thành chủ lưu, cộng với người trẻ tuổi không nói võ đức, đại thần uy tín lâu năm đều không muốn tham dự loại cạnh tranh này.

Ba, thời gian sáng tác của đại thần uy tín lâu năm đều vượt qua mười năm, cho dù là thân thể hay là tinh lực đều không còn bằng lúc trước. Bọn họ cũng có chút bị động, cả đám đều bắt đầu đổi mới Phật, không còn cái muốn đi tranh mấy cái bảng kia nữa.

Trên đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho những đại thần uy tín lâu năm từng đứng trên đỉnh cao không tham dự cạnh tranh nguyệt phiếu nữa. Bảng nguyệt phiếu bây giờ đã là thiên hạ của người mới.

Trần Mộ Sơn vào nghề tại Thời đại hoàng kim, thành danh tại thời đại vô tuyến. Hắn từng nhận được nguyệt phiếu thứ nhất vô số lần, hắn cũng từng giành vị trí đầu của năm bảng, là một trong những đại thần có thực lực mạnh mẽ và vô cùng uy tín.

Nhưng mà, sau khi tiến vào Thời đại đại IP, hắn cũng giống như các đại thần uy tín lâu năm khác, không còn tranh bảng nguyệt phiếu nữa.

Chương 521: Tối hôm qua, hắn nhất thời cao hứng, đăng mười chương tồn ra ngoài, trực tiếp kéo đống fan kỳ cựu yên lặng nhiều năm ra ngoài. Sau đó, dưới sự tổ chức của Người điều hành, mọi người bắt đầu kích động đi tranh bảng nguyệt phiếu.

Qua hơn mười ngày chém giết ban đầu, thứ hạng bên trên bảng

nguyệt phiếu đã sáng tỏ, nếu từ giờ đến cuối tháng mà không có gì bất ngờ xảy ra thì thứ tự sẽ không xuất hiện thay đổi quá lớn.

Nhưng sau khi Trần Mộ Sơn bộc phát, tác phẩm của hắn liền một đường đi lên.

Chỉ trong thời gian một đêm, liền từ thứ 18 mạnh mẽ xông tới thứ 2, cũng cầm trường thương nhắm ngay vào Hoa Cúc đang đứng thứ nhất.

Thế là, bảng nguyệt phiếu vốn đang yên tĩnh lại lập tức trở nên gió nổi mây vờn.

Xếp thứ nhất là tác phẩm của một người mới, tên là Chém Thần Chứng Đạo, năm ngoái mới ký thỏa thuận đại thần. Tác phẩm này có thành tích không tệ, hắn bắt nổi lên tâm tư, bắt đầu vận dụng toàn lực cạnh tranh bảng nguyệt phiếu.

Một mặt là vì cạnh tranh danh hiệu tác giả bạch kim, một mặt khác là vì bán bản quyền.

Lúc này, trong diễn đàn trung tâm của Chém Thần Chứng Đạo, Chém Thần Chứng Đạo đang thương lượng với mấy thổ hào làm thế nào để đối phó với đối thủ có khí thế cường đại này.

Thần Ý Minh: "Chém Thần đại đại, tôi cảm thấy chúng ta không cần khẩn trương. Tôi đã đọc qua quyển sách kia rồi, từ khi xuất hiện cho đến hôm qua cũng chỉ xuất hiện lác đác một vài chương. Ngày hôm qua tác giả không biết gặp được việc gì vui nên mới bỗng nhiên bộc phát một lần. Tôi đoán là từ hôm nay trở đi sẽ quay về với tiết tấu trước đó, chắc là không thể tạo thành uy hiếp với chúng ta được đâu."

Mở? Một Lần: "Tôi đồng ý với cách nói này, đại thần giống như Tam Xích Hàn Đàm đã sớm nằm ngửa. Bọn họ đã kiếm đủ tiền, hiện tại sáng tác chỉ là sở thích đối với bọn họ, sẽ không liều mạng giống như trước đây nữa."

Sức Tưởng Tượng Ở Trong Lòng: "Các ngươi sai rồi, tôi nhận được tin tức, người vận hành quyển sách kia đã lên tiếng trong nhóm V, nói Tam Xích Hàn Đàm tháng này cố ý tranh bảng nguyệt phiếu.

Không thể khinh thường thực lực của đại thần uy tín lâu năm này được, có rất nhiều fans tử trung. Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên chuẩn bị tốt thì hơn."

Chém Thần Chứng Đạo @ Sức Tưởng Tượng Ở Trong Lòng: "Thổ hào bên kia có động tĩnh gì không?"

Sức Tưởng Tượng Ở Trong Lòng @ Chém Thần Chứng Đạo: "Chuyện này thì không cần lo lắng, thổ hào bên kia đã sớm mai danh ẩn tích, ngoại trừ tối hôm qua khen thưởng mấy Bạch ngân, mấy cái khác chỉ là một số Minh chủ vụn vặt mà thôi."

Tiểu Trương Đồng Học @ Chém Thần Chứng Đạo: "Trước mắt chúng ta có hai biện pháp ứng đối, một là cứng đối cứng, anh đi đăng một chương chiến đấu, mấy hoàng kim bạch ngân của ta có thể kéo lên, trực tiếp kéo dài số phiếu, đánh rụng dáng vẻ kiêu ngạo của bên kia. Hai là lựa chọn tạm thời tránh mũi nhọn, đến cuối tháng lại cho bên kia một đao thật đau."

Ông Đây là Nhị Đại Gia: "Cứng đối cứng, thắng bại khó liệu, hơn nữa hao tổn lớn, chờ đánh xong tháng này, chúng ta chắc là cũng sẽ bị kiệt sức, có thể sẽ không tranh được mấy tháng sau. Cho nên, ta nghiêng về phương án trộm tháp cuối tháng hơn."

Tiểu Ba Ba Đầu Trọc: "Thật ra, ta cảm thấy cứng đối cứng cũng tương đối thoải mái. Mặc dù hao tổn lớn, nhưng Tam Xích Hàn Đàm là một trong những đại thần uy tín lâu năm hàng đầu. Nếu như có thể đánh rớt hắn một cách chính diện thì danh tiếng của Chém Thần đại đại sẽ danh xứng với thực."

Chém Thần Chứng Đạo @ Tiểu Ba Ba Đầu Trọc: "Có đạo lý, lúc tôi vào nghề, những đại thần danh tiếng kia đã không còn không tiếp tục tranh bảng, căn bản là không có cơ hội tranh phong cùng những đại thần này. Bây giờ thật vất vả mới có được cơ hội, tôi cảm thấy cứng đối cứng là lựa chọn tốt nhất. Dù sao địa vị giang hồ của tôi còn kém người ta, thua là chuyện bình thường, lỡ như có thể chém thần thành công thì sẽ có thu hoạch lớn."

Đám thổ hào này đều đã theo Chém Thần Chứng Đạo ít nhất hai ba quyển sách, tổng khen thưởng không có người nào thấp hơn Hoàng Kim Minh. Hắn năm ngoái có thể ký thỏa thuận đại thần,

mấy vị fan thổ hào này đã trợ giúp hắn rất nhiều.

Bây giờ, sau khi Chém Thần Chứng Đạo đưa ra lựa chọn, mấy thổ hào đều bày tỏ sẽ dốc toàn lực ủng hộ hắn.

Sau khi nắm chắc trong lòng, Chém Thần Chứng Đạo bắt đầu hào hứng gõ chữ.

...

Sau khi tiền gửi tiết kiệm ngân hàng thành công đột phá 5 triệu, Lý Giai Mỹ quyết đoán lên bờ, chào tạm biệt với quá khứ.

Ngày kế tiếp, cô lái chiếc BMW mình thích hướng về phía Tỉnh Quế, bởi vì không vội, giữa trưa còn tìm chỗ ăn cơm nghỉ ngơi hai giờ, cho nên lúc tới Tỉnh Quế đã hơn tám giờ tối.

Phụ nữ thật sự là không có chút chống cự nào đối với món ăn vặt đường phố. Đây là lần đầu tiên tới Tỉnh Quế, Lý Giai Mỹ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ con đường ăn vặt Trung Sơn nổi tiếng khắp cả nước này.

Chương 522: Chém Thần Chứng Đạo (3)

Thế là, cô không ăn cơm chiều nữa, mà trực tiếp lái xe đến đây.

Sau khi dừng xe, Lý Giai Mỹ đi bộ tiến vào đường Trung Sơn.

Cả con phố đồ ăn vặt rực rỡ ánh đèn, giữa đường người tấp nập đi lại, quầy hàng hai bên muôn màu mỹ thực, từ mỹ thực bản địa đến đặc sắc mỹ thực các nơi trên cả nước, có thể nói là cái gì cũng có.

Hai mắt Lý Giai Mỹ tỏa sáng, cái này cũng muốn ăn cái kia cũng muốn ăn. Con phố ăn vặt này dài không đến một cây số, Lý Giai Mỹ mới đi chưa được trăm mét, bụng đã sắp no căng. Đây là dưới tình huống cô chỉ chọn một phần đặc sắc nhỏ để ăn, còn có rất nhiều mỹ thực chưa kịp nhấm nháp.

Lý Giai Mỹ sờ cái bụng no căng, vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, chỉ

có thể ngày mai lại đến.

Sau đó, cô đi thuê phòng nghỉ.

Hôm sau, bữa sáng của Lý Giai Mỹ là một bát mì địa phương cực kỳ nổi tiếng, sau đó căn cứ theo hướng dẫn, cô lái xe tới môi giới Hạnh Phúc.

"Xin chào, mỹ nữ, trước khi tìm bạn trăm năm, xin hãy hoàn thành tư liệu này."

Vừa tiến vào chỗ môi giới hôn nhân, một người đàn ông trên mặt có vết sẹo liền khách sáo chào hỏi với Lý Giai Mỹ, sau đó đưa một tấm bảng thông tin qua.

Hễ là fan hâm mộ của Giang đại sư, đều biết thân phận của người đàn ông bị bỏng này. Lý Giai Mỹ đương nhiên cũng biết hắn. Cô tiếp nhận bảng biểu nhìn thoáng qua, sau đó khách khí hỏi:

"Chào Lam tiên sinh, xin hỏi Giang đại sư ở đây không?"

Lam Chí Huy mỉm cười nói: "Giang đại sư không ở đây, nhưng mà mỹ nữ cứ việc yên tâm, chúng tôi chỉ lấy thông tin hộ khách, cho dù không phải Giang đại sư tự mình ra mặt tác hợp, nhưng đối tượng xứng đôi đều là do Giang đại sư tự mình chọn lựa."

Lý Giai Mỹ gật đầu, nói:

"Tôi biết chuyện này, nhưng mà tình huống của tôi có chút đặc thù, cho nên tôi muốn tự mình nói chuyện với Giang đại sư, không biết Giang đại sư bây giờ ở đâu? Lúc nào mới có thể trở về?"

Từ khi Lam Chí Huy gia nhập phòng môi giới, thỉnh thoảng sẽ gặp phải một số vị khác đặc thù nên nghe người kia nói vậy hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Nghe Lý Giai Mỹ nói như vậy, hắn liền lấy điện thoại di động ra, nói: "Mỹ nữ, cô chờ một lát, tôi gọi điện thoại hỏi một chút."

"Cảm ơn Lam tiên sinh!"

"Không cần khách sáo!"

Lam Chí Huy vừa bấm vừa bấm gọi cho ông chủ Giang Phong.

Điện thoại vừa được tiếp, Lam Chí Huy liền trực tiếp hỏi: "Ông chủ, có khách hàng xinh đẹp nói tình huống của cô ấy có chút đặc thù, muốn nói chuyện trực tiếp với anh, không biết anh lúc nào mới trở về?"

Giang Phong nói: “Khoảng xế chiều ngày mai tôi sẽ về, anh bảo khách hàng để lại số điện thoại, tôi trở về sẽ liên lạc lại với cô ấy."

Lam Chí Huy nói: "Được, tôi biết rồi!"

"Hừm, vậy cúp đây!"

"Được!"

Sau khi ông chủ cúp điện thoại, Lam Chí Huy mới nhìn về phía Lý Giai Mỹ, nói: "Mỹ nữ, ông chủ của tôi nói, khoảng xế chiều ngày mai hắn sẽ trở về. Cô có thể để lại số điện thoại, ông chủ tôi trở về sẽ liên hệ với cô."

Lý Giai Mỹ gật đầu nói: "Được rồi, anh ghi lại số của tôi đi."

"Hừm, cô đọc đi!"

"1105469020"

"Được rồi, tôi nhớ rồi!"

"Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại!"

"Hừm, gặp lại!"

...

Thành phố Hàng Châu.

Giang Phong đang dẫn bạn gái đi dạo phố.

Hôm trước, sau khi sắp xếp cho Phương Vân và Trần Mộ Sơn gặp mặt, ngày hôm sau, hắn đi nhờ xe của Bùi Dĩnh tới thành phố Hàng Châu, dự định bồi bạn gái chơi hai ngày rồi lại trở về.

Nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt đúng là vô cùng thần kỳ, trò chuyện không hết chủ đề, lúc nào cũng muốn dính cùng một chỗ, không nhìn thấy khuyết điểm của đối phương, chỉ thấy đối phương tốt.

Đàn ông không thích dạo phố nhưng lại có thể đi dạo cùng bạn gái hơn một ngày. Phụ nữ không cảm thấy hứng thú đối với trò chơi lại có thể chơi đến say sưa cùng bạn trai.

Giang Phong luôn không thích dạo phố, hắn muốn mua thứ gì đó, đều sẽ đi thẳng đến mục đích, mua xong liền đi.

Hắn trước đó từng bồi chị gái Giang Tuyết đi dạo phố một lần, lần đó đúng là hành hạ người.

Tiệm này đi vào thử mấy bộ quần áo, cửa tiệm kia đi vào thử vài đôi giày, quay đầu lại thử mấy cái túi xách, đảo mắt lại đi xem vật phẩm trang sức. Chị gái hắn có thể đi dạo từ đầu phố đến cuối phố nhưng cuối cùng lại không mua gì cả.

Nếu như chỉ là như vậy thì cũng được, mấu chốt là sau khi cô xem xong lại quay lại từng cửa hàng để tìm đồ để mua...

Dù sao thì từ sau lần kia, chỉ cần chị gái gọi hắn đi dạo phố, hắn nếu có thể tránh thì đều tránh.

Nhưng mà, đi dạo phố cùng bạn gái lại là trải nghiệm hoàn toàn khác. Bạn gái ôm cánh tay của hắn, đi dạo nơi này đi dạo nơi đó. Giang Phong lại không cảm thấy nhàm chán chút nào, cảm giác cứ đi dạo như vậy mãi cũng không sao cả.

Chuyện này khiến cho chính hắn đều cảm thấy kỳ quái, cùng là dạo phố, tại sao dạo phố cùng chị gái và cùng bạn gái lại có cảm giác không giống nhau như vậy?

Đi dạo hơn hai giờ, Hoàng Linh Vi xem như đã tận hứng, nhìn xem thời gian đã là giữa trưa, cô liền hỏi:

"Chồng à, chúng ta đi ăn cơm đi, anh muốn ăn gì?"

"Gì cũng được, em muốn ăn gì thì chúng ta sẽ ăn cái đó."

"Vậy thì đi ăn lẩu đi!"

"Ừm, ăn lẩu!"

...

Cùng lúc đó.

Tỉnh Quảng Đông.

Tiêu Mẫn hưng phấn nói với Uông Văn Kiệt:

"Chồng à, em đã hoàn thành xong album kia, tiếp theo cho dù là album thực hay là album điện tử cũng đều có thể bán online!"

Uông Văn Kiệt nghe vậy cũng vui mừng thay cho vợ mình, hắn vỗ ngực nói:

"Vợ à, chuyện quảng bá album cứ giao cho anh, anh đảm bảo sẽ làm thật xinh đẹp."

"Ừm, cảm ơn chồng!"

"Không cần cám ơn, chờ hoàn thành giấc mộng của em, chúng ta sinh đứa bé đi!"

"Ừm vâng ~ "

Chương 523: Một Tỷ Điểm Khen Thưởng, Tất Cả Mọi Người Sợ Ngây Người

Tỉnh Quế.

Sau khi Lý Giai Mỹ rời khỏi văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc liền lái xe đến quảng trường Triều Dương rồi bắt đầu đi dạo.

Cô mấy năm này ngoại trừ làm ăn ra, những sở thích khác đều không khác phụ nữ bình thường là bao, thích đồ ăn ngon, thích dạo phố, thích làm đẹp cho mình.

Lần này bỗng nhiên đi tới một thành thị xa lạ, cô đương nhiên là muốn được đi dạo cho đã nghiền.

Thời gian dạo phố trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác Lý Giai Mỹ cũng cảm thấy có chút đói bụng, nhìn thời gian mới phát hiện đã hơn một giờ chiều. Giờ này rồi, cô cũng không muốn đến quán ăn, dự định tìm một số món ăn vặt đặc sắc ở xung quanh lót dạ một chút, ban đêm lại tìm chỗ ăn một bữa thật ngon.

Tại trung tâm thành phố, món ăn vặt bình thường đều nằm trong những hẻm nhỏ ở các góc đường. Lý Giai Mỹ có kinh nghiệm trong chuyện này, không đến mấy phút đã cô tìm được một cửa hàng tên là 'Tiết heo'.

Cửa hàng này vô cùng nhỏ, chỉ có mấy mét vuông, bên trong bày ba cái bàn nhỏ.

Lúc này, trên ba cái bàn nhỏ đã đầy người, còn có mấy người phụ nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy đang xếp hàng, khiến cho quán nhỏ trông có vẻ càng chen chúc hơn, xem ra quán cũng khá nổi tiếng.

Lại nhìn về phía biển hiệu, phía trên chỉ in một bát 'Tiết heo' nóng hổi, hình ảnh tương đối mê người, khiến cho người ta vừa nhìn liền không nhịn được mà muốn mua một bát nếm thử hương vị.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, Lý Giai Mỹ liền quyết định đi xếp hàng.

Ông chủ là một người đàn ông khoảng tầm ba mươi tuổi, dáng người cường tráng, mang theo vẻ nam tính, khóe miệng hơi nhếch lên, không ngừng hỏi thăm khách hàng có muốn thêm cái này thêm cái kia hay không.

Món ăn đều đã được làm xong từ trước, chỉ cần phối thêm chút tiêu, dầu vừng, bột ớt và cải thảo, lại thêm một muôi canh xương hầm đã được chế biến từ trước, tạo thành một bát 'Tiết heo' cực kỳ ngon.

Ông chủ vì chiếu cố đến khẩu vị của các khách hàng, còn đặc biệt chuẩn bị tỏi băm, hành thái, rau mùi… Nếu như khách hàng muốn thì hắn sẽ bỏ thêm, không muốn thì thôi.

Bởi vì đơn giản, mười mấy giây đã có thể hoàn thành xong cho

một khách hàng, cho nên rất nhanh đã đến lượt Lý Giai Mỹ.

"Ông chủ, cho ta thêm chút hành thái và rau mùi." Lý Giai Mỹ vừa quét mã trả tiền vừa nói.

"Được rồi, mỹ nữ." Ông chủ lên tiếng, sau đó thuần thục cho thêm hành thái và rau mùi, cuối cùng lại đổ thêm một muôi canh xương hầm nóng hôi hổi, trông vô cùng ngon mắt.

Sau khi tiếp nhận đồ ăn từ trong tay của ông chủ, Lý Giai Mỹ cũng không quản mấy chuyện khác nữa, bưng bát đi đến bên cạnh, sau đó bắt đầu ăn.

Đương nhiên, không chỉ có một mình Lý Giai Mỹ đứng ăn. Khách hàng chỗ này chia thành ba loại, một là khách hàng đến đúng lúc có bàn ngồi, một là khách tới đóng gói mang về, loại còn lại chính là khách hàng đứng ăn.

Đây là cửa hàng nhỏ nơi hẻm nhỏ góc đường, mọi người cũng không quá chú trọng mấy chuyện khác, các mỹ nữ đứng ăn ở trước cửa đúng là một phen cảnh đẹp ý vui.

Hương vị của tiết heo này vô cùng thơm ngon, tươi cay, cắn một miếng như tan ra, vô cùng ngon, khiến cho Lý Giai Mỹ thầm khen mãi không thôi. Ăn món này đúng là sự lựa chọn đúng đắn, hương vị quả nhiên không khiến cho cô phải thất vọng.

Một bát tiết heo vào trong bụng, toàn thân Lý Giai Mỹ lại tràn đầy sức sống, tiếp tục dạo phố.

…

Trang web Qidian, bảng nguyệt phiếu trong hai ngày này có thể nói là gió nổi mây phun. Từ sau khi vị đại thần Tam Xích Hàn Đàm đột nhiên đại bạo phát, lượng fan hâm mộ yên lặng nhiều năm kia của hắn bắt đầu kêu gào giống như điên cuồng, chỉ trong một đêm, từ thứ mười tám trên bảng nguyệt phiếu một đường bạo đến thứ hai.

Dừng lại tại vị trí thứ hai một ngày, ngày thứ hai Tam Xích Hàn Đàm lại bạo ba chương, cuối cùng triệt để khiến cho đám fan bùng nổ. Bảng nguyệt phiếu cuối cùng không còn ai có thể ngăn cản vị

đại thần này phát thần uy.

Thời gian đã qua bảy năm, Tam Xích Hàn Đàm lần nữa đứng đầu bảng nguyệt phiếu.

Nhưng mà, đăng đỉnh lần này lại ngắn ngủi.

Đêm đó, Chém Thần Chứng Đạo vừa rơi xuống thứ hai đăng một bài với tiêu đề là [Các huynh đệ, xin cùng ta chém thần chứng đạo]. Một chương khiêu chiến, nội dung cực kì nhiệt huyết, mục tiêu không che giấu chút nào, nói thẳng là tháng này muốn chém thần chứng đạo, dùng việc này để chứng minh hắn không phải chỉ là hư danh.

Sau khi chương khiêu chiến được đăng lên, đám fan thổ hào của hắn liền phối hợp phát động một đợt khen thưởng, trong lúc nhất thời Hoàng Kim Minh và Bạch Ngân Minh bay đầy trời.

Không đến ba phút, Chém Thần Chứng Đạo lại ngồi lên vị trí thứ nhất một lần nữa, cách ra Tam Xích Hàn Đàm mấy chục ngàn phiếu.

Một chương khiêu chiến này khiến cho khu bình luận và bạn đọc bên phía Tam Xích Hàn Đàm lập tức dậy sóng to gió lớn. Từng fan hâm mộ đều tức giận đến mức kêu lớn. Đối phương muốn chém thần chứng đạo, mặc dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng toàn bộ cư dân mạng đều biết hắn muốn chém đại thần lâu năm là Tam Xích Hàn Đàm.

Có một số fan cấp tiến trực tiếp chạy đến khu bình luận của đối phương mắng chửi.

Chương 524: Một Tỷ Điểm Khen Thưởng, Tất Cả Mọi Người Sợ Ngây Người (2)

Mà fan của đối phương cũng không cam lòng yếu thế, ngoại trừ một số người mắng chửi ngay tại trận địa của mình, cũng có không ít fan hâm mộ xông tới khu bình luận của đối phương để chửi rủa.

Ngoài ra còn có antifan của hai bên châm ngòi thổi gió, chơi trò bôi đen.

Trong lúc nhất thời, khu bình luận truyện của hai bên đều rối loạn, xoay người vận hành của hai bên quanh.

Nhiệt độ của vị trí thứ nhất thứ hai trên bảng nguyệt phiếu tháng này vốn đã cao, sau khi fan hai bên gây chiến đã lập tức thu hút sự chú ý của lượng lớn người qua đường. Ai nấy đều hô bạn gọi bè, hưng phấn ăn dưa.

Ngay tại lúc hai bên đang huyên náo xôn xao, người trong cuộc như Trần Mộ Sơn lại đang ăn cơm cùng người đẹp, không để ý đến sự khiêu khích của Chém Thần Chứng Đạo một chút nào.

"Đại tác giả, khu bình luận truyện của anh tại sao lại đột nhiên trở nên loạn như vậy, có rất nhiều người xuất hiện mắng anh. Đây là có chuyện gì, anh đắc tội với người ta rồi sao?" Lúc ăn cơm, Phương Vân nhịn không được mà hỏi.

Trần Mộ Sơn vui vẻ nói:

"Phương tổng, cô còn chú ý đến sách của tôi sao!"

Phương Vân cười khanh khách, nói:

"Thật ra, lúc tôi học cấp hai từng trầm mê tiểu thuyết một đoạn thời gian, nhưng mà khi đó còn chưa có tiểu thuyết mạng, thứ tôi đọc đều là tiểu thuyết võ hiệp và tiểu thuyết tình cảm. Sau này, đọc tiểu thuyết ảnh hưởng tới học tập, thành tích học tập thụt lùi, tôi cũng không dám đọc tiểu thuyết nữa. Sau này bận bịu học tập, bận bịu công việc, bận bịu việc này bận bịu việc kia, vẫn luôn chưa có thời gian đọc lại tiểu thuyết. Bây giờ còn không phải là vì biết anh là tác giả lớn nên mới muốn nhìn xem tác phẩm của anh một chút sao. Khuya ngày hôm trước thấy khu bình luận truyện của anh vẫn còn rất tốt, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì lại có nhiều người nhảy ra mắng anh. Tôi có xem bình luận một chút, hình như như là fan của một tác giả khác tới mắng anh, cho nên mới hỏi có phải là anh đã đắc tội với người khác rồi hay không!"

Trần Mộ Sơn nghe vậy thì trong lòng âm thầm cao hứng, lấy thân

phận của đối phương, nếu như không phải vì có hảo cảm với hắn chắn là sẽ không lãng phí thời gian đi xem tác phẩm của hắn, tìm hiểu thêm phương diện về hắn.

"Tôi không có đắc tội với người khác, đây chỉ là cạnh tranh mà không bất kỳ một ngành nghề nào có thể tránh khỏi, ngành này của tôi cũng không ngoại lệ."

Nói đến đây, Trần Mộ Sơn móc điện thoại ra, thuần thục mở trang Qidian, sau đó mở bảng nguyệt phiếu ra, đưa cho Phương Vân rồi nói:

"Phương tổng, bảng nguyệt phiếu chính là một trong những bảng xếp hạng quyền uy nhất trong ngành này của tôi, toàn bộ các tác giả trên trang web đều tham dự cạnh tranh, có thể lọt vào top 10 là tác phẩm có thành tích cực kỳ tốt. Tác phẩm có tư cách xếp ở vị trí thứ nhất, đều có tư cách xưng là bão hàng năm. Vì cạnh tranh bảng nguyệt phiếu, vô số tác giả có thể nói là đã đào rỗng tâm tư, thậm chí tiêu tốn hàng triệu đi đánh bảng. Lúc tôi vừa thành danh, cũng là khách quen của bảng nguyệt phiếu này, gần như nằm trong top 3 trong khoảng thời gian dài, thỉnh thoảng cầm thứ nhất một lần. Nhưng mà, mấy năm gần đây tôi đã thực hiện tài vụ tự do, sáng tác đối với tôi bây giờ chỉ là một loại sở thích, không còn liều mạng giống như lúc vừa thành danh kia nữa. Bởi vậy mà tôi cũng không tham dự cạnh tranh bảng danh sách này nữa."

Phương Vân nhận điện thoại di động của hắn, liếc mắt liền nhìn thấy tác phẩm của hắn đang xếp thứ hai, trong lòng hiểu rõ, nói:

“Tôi hiểu rồi, anh đã lâu không tham gia cạnh tranh, đột nhiên lại xuất hiện cạnh tranh vào lúc này, nhất định là đã động đến lợi ích của những tác giả khác, lúc này mới bị người ta nhằm vào."

Trần Mộ Sơn cười nói:

"Tôi thật ra cũng không muốn tranh bảng nguyệt phiếu, chỉ là hôm trước quen biết Phương tổng, trong lòng cao hứng nên muốn chia sẻ với các bạn đọc một chút, thế là đăng 10 chương tồn trước đó lên. Trong mấy năm nay, tôi mỗi lần đăng truyện bình thường đều chỉ đăng một chương, hôm trước đột nhiên đăng liền 10 chương mới, khiến cho những bạn đọc kia của tôi quá kích động, sau đó

bọn hắn tự động tổ chức đánh bảng thay tôi… Sau đó, Chém Thần Chứng Đạo kia đăng một chương khiêu chiến… Kết quả chính là tình huống như hiện tại."

Phương Vân liếc nhìn Trần Mộ Sơn, không nghĩ tới chuyện này còn có liên quan tới cô, cô dở khóc dở cười nói:

"Cho nên, tác giả tên là Chém Thần Chứng Đạo kia đang muốn mượn cơ hội để lẫn vào?"

Trần Mộ Sơn nói:

"Có chút ý tứ này, dù sao hắn vào nghề muộn, mà tôi đã thành danh nhiều năm, rất có địa vị trong giới. Hắn lần này gần như là chỉ mặt gọi tên nói muốn chém tôi chứng đạo, một khi thành công thì danh tiếng của hắn chắc chắn sẽ dâng cao một bước, lỡ như thất bại thì hắn cũng không có tổn thất gì, dù sao địa vị của hắn trong ngành chênh lệch với tôi không nhỏ."

Phương Vân hiểu rõ, lập tức hỏi: "Vậy anh chuẩn bị ứng đối chuyện này như thế nào?"

Chương 525: Một Tỷ Điểm Khen Thưởng, Tất Cả Mọi Người Sợ Ngây Người (3)

Trần Mộ Sơn thở dài: "Chuyện đã nên nước này, cũng chỉ có thể ứng chiến, dù sao đối phương đã chỉ mặt gọi tên, nếu như tôi không ứng chiến thì fan vẫn luôn ủng hộ tôi sẽ cảm thấy thất vọng."

Phương Vân nhẹ nhàng gật đầu, ghi nhớ việc này ở trong lòng.

Sau đó, hai người không còn trò chuyện chuyện sách nữa, mà trò chuyện về những chủ đề khác.

Một bữa cơm ăn gần hai giờ mới xong.

Sau khi về đến nhà, Phương Vân bắt đầu nghiên cứu công năng khen thưởng mà Trần Mộ Sơn nhắc tới, chức năng này rất là đơn giản, chỉ nhìn một chút đã hiểu. Cô không ngay lập tức nạp tiền,

mà là cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại.

Điện thoại vừa nhận, Phương Vân liền trực tiếp hỏi: "Phạm tổng, dưới trướng tập đoàn các người có phải là có trang web tên là Qidian hay không?"

Phạm tổng đáp: "Đúng vậy Phương tổng, Qidian đúng là trang web tiểu thuyết dưới trướng tập đoàn chúng tôi."

Phương Vân nói: "Tôi muốn nạp chút tiền, tôi nhớ rằng những nền tảng phát sóng trực tiếp khác sẽ có ưu đãi khi nạp nhiều. Không biết web Qidian của các ngươi có ưu đãi nạp tiền hay không?"

Phạm tổng cười ha ha nói: "Đương nhiên là có ưu đãi, ưu đãi nạp tiền bình thường của chúng tôi là giảm 20%, nhưng mà đây là mức chiết khấu của những người khác. Nếu như Phương tổng muốn nạp tiền, tôi sẽ làm chủ ưu đãi cho cô 55%, không biết Phương tổng có hài lòng hay không?"

Phương Vân cười nói: "Hài lòng, vậy thì phải cảm ơn Phạm tổng rồi!"

Phạm tổng khách sáo nói:

"Phương tổng có thể chiếu cố làm ăn dưới cờ tập đoàn chúng tôi, muốn nói cảm ơn thì cũng là tôi nói cảm ơn cô mới đúng, không biết Phương tổng muốn nạp bao nhiêu tiền?"

"Vậy trước tiên nạp một ngàn W đi, nếu như không đủ lại nói sau."

"Được rồi, không thành vấn đề, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại sắp xếp cho cô, ba phút sau sẽ có thể nạp tiền."

"OK, vậy trước tiên cứ như vậy, hôm nào lại mời Phạm tổng ăn bữa cơm."

Hai người khách sáo vài câu, mới cúp điện thoại.

Ba phút sau, Phương Vân nạp một tỷ điểm vào thông qua kênh nạp tiền lớn, bởi vì được ưu đãi 55% nên tổng cộng chỉ tốn 5.5 triệu nhân dân tệ.

5.5 triệu nhân dân tệ có thể nói là một con số trên trời đối với người bình thường, cả một đời đều không kiếm được nhiều tiền như vậy. Nhưng đối với người có tài sản mấy tỉ như Phương Vân mà nói, chút tiền này chẳng qua chỉ là con số lẻ trong đó mà thôi, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Sau khi nạp tiền, Phương Vân nhìn thoáng qua khu bình luận truyện của Trần Mộ Sơn, phát hiện vẫn hỗn loạn giống như trước đó, các loại mắng chửi bay đầy trời, người vận doanh không thể xóa hết.

Phương Vân hừ một tiếng, sau đó bắt đầu khen thưởng lần thứ nhất.

…

Trong tiểu khu nào đó.

Chém Thần Chứng Đạo đang gõ chữ trong thư phòng, có lẽ là bởi vì tâm tình tốt, hắn cảm thấy trạng thái gõ chữ hôm nay vô cùng tốt, linh cảm như nước, từng hàng từng hàng chữ được gõ ra.

Không đến nửa giờ, hắn đã gõ hơn bốn nghìn chữ, quả thực là nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Ngay tại vào lúc trạng thái của hắn đang cực tốt, bỗng nhiên có điện thoại gọi tới.

Nếu như là điện thoại của người bình thường thì hắn sẽ không nhận, dù sao loại trạng thái gõ chữ này rất khó gặp được, giống như là tu sĩ cảm ngộ, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, một khi đánh gãy mạch suy nghĩ, muốn tiến vào loại trạng thái gõ chữ này là chuyện không thể nào.

Nhưng hắn nhìn lướt qua điện thoại, phát hiện người gọi điện thoại cho hắn chính là người vận hành. Hắn đành phải dừng lại để nhận cuộc gọi.

Bởi vì hắn biết nếu không có chuyện quan trọng thì người vận hành tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho hắn, nhiều lắm chính là nhắn tin Wechat, chờ hắn rảnh rỗi thì đáp lại.

Mà một khi gọi điện thoại, liền chứng minh đã xảy ra chuyện lớn.

Sự thật chứng minh, cảm giác của hắn không có sai, thật sự đã xảy ra chuyện lớn.

…

Từ khi trang Qidian mở ra công năng khen thưởng, ghi chép về khen thưởng của các thổ hào không ngừng được đổi mới.

Ban đầu là khen thưởng Minh chủ, khen thưởng Minh chủ cũng được xưng là khen thưởng phiêu hồng, bởi vì lúc khen thưởng Minh chủ sẽ có một thiếp khen thưởng màu đỏ xuất hiện.

Lúc đó, người nào có phiêu hồng, người đó chính là người có quyền lực nhất đương thời.

Vào một đêm tranh đoạt nguyệt phiếu nào đó, fan thổ hào nào đó không ngừng nhận được khen thưởng phiêu hồng, phiêu hồng kéo dài hơn nửa giờ, thưởng 20 triệu tiền Qidian, trực tiếp nâng quyển sách kia lên thần đàn.

Ngày kế tiếp, ngay cả hệ thống Qidian đều cố ý đăng bài lên trang đầu, chúc mừng chuyện này.

Sau đó, hàng chục triệu khen thưởng cấp phiêu hồng bắt đầu xuất hiện, cho đến khi khen thưởng của fan thổ hào nào đó phá trăm triệu điểm tệ, đổi mới lịch sử khen thưởng một lần nữa.

Sau đó, Bạch Ngân Minh và Hoàng Kim Minh xuất hiện, khiến ghi chép khen thưởng lại đổi mới một lần nữa.

Trong trận đại chiến nguyệt phiếu nào đó vào năm ngoái, tác phẩm cường thế đoạt được thứ nhất tháng đó thu hoạch được 5-600 triệu điểm tiền khen thưởng, lại một lần đổi mới lịch sử. Thậm chí có rất nhiều tác giả khẳng định rằng, ghi chép này có lẽ sẽ không thể bị phá vỡ trong vòng năm năm.

Nhưng mà vạn lần không nghĩ tới, lúc này còn chưa tới một năm, ghi chép kia lại bị phá vỡ.

Lần này, ghi chép khen thưởng đột phá một tỷ điểm tệ, trực tiếp

khiến cho tất cả mọi người sợ ngây người.

Toàn bộ biên tập, tác giả, độc giả giới văn học mạng đều sôi trào!

Chương 526: Tôi Có Án Cũ, Từng Ngồi Tù Bảy Năm

Sáu giờ chiều.

Trong phòng bao nào đó.

Trần Mộ Sơn ăn cơm cùng Phương Vân lần nữa.

Sau khi gọi món và chờ nhân viên phục vụ rời khỏi phòng bao, Trần Mộ Sơn liền nhìn chằm chằm Phương Vân mấy phút.

Lúc vừa mới bắt đầu, Phương Vân còn cười tủm tỉm đối mặt với hắn. Hắn không hỏi, cô cũng không nói chuyện. Nhưng qua mấy phút sau, cô vẫn là không nhịn được mà lên tiếng:

"Tại sao lại nhìn tôi như vậy?"

Trần Mộ Sơn hỏi: "Người tên là 'Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ' đã tặng tôi một tỷ điểm khen thưởng có phải là cô hay không?"

Phương Vân không phủ nhận, trực tiếp gật đầu nói: "Là tôi!"

Trần Mộ Sơn trầm mặc một chút:

“Phương tổng, tôi không thể báo đáp đại ân đại đức này của cô, chỉ có thể lấy thân báo đáp!"

Phương Vân liếc hắn một cái, "Xác định muốn lấy thân báo đáp?"

Trần Mộ Sơn nói với vẻ mặt không đổi sắc: "Chắc chắn!"

Phương Vân nở nụ cười xinh đẹp:

"Vậy thì tốt, từ giờ trở đi, anh chính là người của tôi!"

Trần Mộ Sơn nghiêm túc chắp tay nói:

"Phương tổng, quãng đời còn lại, xin chỉ giáo nhiều hơn!"

Phương Vân cũng ôm quyền đáp lại: "Dễ nói, dễ nói, vậy cũng xin đại tác giả chỉ giáo nhiều hơn!"

Nói xong, hai người không khỏi hiểu ý mà cùng cười một tiếng.

Mặc dù hai người mới quen biết nhau hai ba ngày, nhưng tình cảm của con người chính là kỳ quái như vậy. Từ sau khi Trần Mộ Sơn đăng một chương chúc mừng đến lúc Phương Vân tặng một tỷ điểm khen thưởng, hai người đều hiểu tâm ý của nhau.

Hơn nữa xuất phát từ tín nhiệm đối với Giang đại sư, hai người nhanh chóng tiến tới cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên, kết hôn chân chính chắc chắn sẽ không qua loa như thế. Hai bên chắc chắn còn phải khảo sát nhau một khoảng thời gian, cho đến khi cho rằng đối phương là người thật sự thích hợp với bản thân, hai người mới có thể đi vào lễ đường hôn nhân.

...

Thứ sáu, ngày 16 tháng 6 năm 2023.

Giữa trưa, sau khi Giang Phong đi ăn cùng Hoàng Linh Vi liền hướng về phía sân bay.

Ngày kia, chính là ngày của Cha, Hoàng Linh Vi phải bay về thành phố Thâm Quyến ăn tết cùng cha.

Còn Giang Phong, đương nhiên là bay trở về tỉnh Quế.

Hơn ba giờ chiều, Giang Phong trở lại phòng môi giới, sau đó ngay lập tức gọi điện cho khách hàng đặc thù kia.

"Xin chào, tôi là Giang đại sư của môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, không biết tên của cô là?"

"Xin chào, Giang đại sư, tôi là Lý Giai Mỹ, anh có phải đã trở về rồi hay không?"

"Đúng vậy, tôi vừa mới trở lại phòng môi giới, nếu cô tiện thì đến đây và nói chuyện của cô đi!"

"Được rồi, tôi sẽ lập tức qua, khoảng hai mươi phút nữa sẽ tới."

"Ừm, lát nữa gặp!"

"Lát nữa gặp!"

...

Mười tám phút sau.

Giang Phong gặp được Lý Giai Mỹ, đây là một cô gái có dáng người và nhan sắc không tệ.

Giang Phong mời người vào văn phòng, rót cho đối phương chén nước, sau đó mới mở miệng nói:

"Lý nữ sĩ, cô hôm qua không muốn điền vào bảng tư liệu, nói tình huống của cô có chút đặc thù, muốn nói chuyện trực tiếp với tôi, không biết là tình huống như thế nào?"

Lý Giai Mỹ nhấp một hớp nước sôi để nguội, vẻ mặt có chút thay đổi, nói:

"Cha mẹ tôi ly hôn lúc tôi một tuổi rưỡi. Hai người bọn họ vì gia đình mới mà không ai muốn thu nhận thứ 'Vướng víu' là tôi, ngay cả ông bà nội và ông bà ngoại đều không muốn nuôi tôi."

Lại là một đứa nhỏ đáng thương, Giang Phong vô cùng xem thường loại cha mẹ không chịu trách nhiệm với con cái như này, loại người này quả thực đã làm bẩn cách xưng hô vĩ đại là cha mẹ.

Nếu như không muốn chịu trách nhiệm, mẹ nó sinh đứa nhỏ ra làm gì? Chơi đùa à?

Lý Giai Mỹ tiếp tục nói: "Cuối cùng vẫn là toà án hoà giải, dựa vào lý do tôi còn nhỏ nên không thể rời khỏi mẹ sau đó phán tôi cho mẹ, mà ba tôi mỗi tháng sẽ thanh toán một ngàn tệ tiền nuôi dưỡng. Sau khi ly hôn, mẹ tôi không bao sau đã kết hôn với người mới, tôi lập tức có một người em trai cùng mẹ khác cha. Tôi từ ba

tuổi đã bắt đầu làm việc nhà, chăm sóc em trai. Cho dù tôi đã rất cố gắng, nhưng vẫn thường xuyên bị mẹ đánh chửi, chỉ cần tâm trạng của bà ấy ông tốt thì đều đánh tôi mắng tôi, nói ta là tang môn tinh, quỷ đòi nợ. Người cha dượng kia đôi lúc phiền muộn cũng đánh chửi tôi cùng với mẹ. Hai người bọn họ coi tôi là chỗ trút giận, tôi khi đó sống còn không bằng một con chó."

Nghe đến đó, Giang Phong tức giận mắng to: "Rác rưởi, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng."

Lý Giai Mỹ cười tự giễu, tiếp tục nói:

"Là một đứa nhỏ lớn lên ở thành phố, tôi lại không được học hết cấp hai, không phải tôi không muốn học, cũng không phải thành tích của tôi không tốt, mà là mẹ tôi và bố dượng không muốn để cho tôi đi học. Bọn hắn nói một ngàn tệ mà cha tôi cho còn không đủ cho tôi ăn cơm mặc quần áo, còn học hành cái gì?"

Giang Phong không tiếp tục chen lời, tiếp tục nghe Lý Giai Mỹ kể chuyện xưa của cô.

Chương 527: Tôi Có Án Cũ, Từng Ngồi Tù Bảy Năm (2)

"Sau khi bỏ học, tôi không muốn bị bọn họ đánh chửi nữa cho nên tôi bắt đầu không về nhà, lưu lạc khắp nơi ở trong xã hội, kết giao với một số người 'Bạn' tầm tuổi. Tôi còn học cách trang điểm, hút thuốc, uống rượu."

Nói đến đây, con mắt Lý Giai Mỹ ửng đỏ, "Một năm kia, tôi mười sáu tuổi."

Nghe đến đó, Giang Phong cũng không cảm thấy kinh ngạc, một đứa nhỏ mười lăm mười sáu tuổi lại bị buộc ở bên ngoài, gặp phải cảnh ngộ như thế có thể nói chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Khi đó tôi chỉ biết đàn ông và phụ nữ xảy ra quan hệ thì sẽ mang thai, nhưng tôi không biết mình có mang thai hay không. Thế là tôi đã lén đi đến một chỗ trong bệnh viện để hỏi thăm bác sĩ. Trong

phòng khám, bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi kia nói muốn kiểm tra cho tôi một chút, sau đó đã dụ dỗ tôi. Sau đó, hắn cho tôi ba trăm tệ."

Lý Giai Mỹ bình tĩnh nói: "Từ đó về sau, tôi liền bắt đầu dựa vào việc quan hệ với đàn ông để kiếm tiền nuôi sống bản thân, đi trên con đường mà người người đều cho là trơ trẽn."

Giang Phong thở dài, ai lại nhẫn tâm chỉ trích người như này chứ?

"Vào ngày tôi mười tám tuổi, tôi đã định cho mình một mục tiêu lớn, muốn nhờ thân thể của mình kiếm được một căn nhà, một chiếc xe cùng với 5 triệu tiền tiết kiệm, lúc nào hoàn thành được mục tiêu thì khi đó sẽ lên bờ."

Lý Giai Mỹ nở một nụ cười thê lương: "Tôi làm được rồi!"

Giang Phong yên lặng một chút, không biết nên khen cô hay là nên an ủi cô. Hắn nghĩ một lúc rồi hỏi: "Lý nữ sĩ, cô có yêu cầu gì về một nửa kia hay không?"

Lý Giai Mỹ nói với vẻ mặt ước ao: "Hắn có thể không đẹp trai, có thể không có học thức, có thể không có tiền, nhưng hắn nhất định phải có trách nhiệm của một người đàn ông, nhất là đối với gia đình, nhất định phải yêu thương con của mình, đồng thời còn có thể tiếp nhận quá khứ của tôi."

Giang Phong nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bắt đầu hỏi thăm tính cách và sở thích của cô, sau khi hỏi thăm được kha khá, văn phòng môi giới cũng đã đến giờ đóng cửa.

Giang Phong chụp một tấm hình, sau đó lên tiếng:

"Lý nữ sĩ, tôi đã hiểu rõ tư liệu của cô, nếu thuận lợi thì ngày mai sẽ có thể sắp xếp xem mắt cho cô."

"Được rồi, vậy đành làm phiền Giang đại sư rồi!"

"Không cần khách sáo, đây là công việc của tôi."

"Vậy tôi đi trước, tạm biệt Giang đại sư!"

"Ừm, tạm biệt!"

Chờ Lý Giai Mỹ rời đi, Giang Phong hơi suy nghĩ, một màn hình ảo liền xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Sau khi đưa tên và mã số CCCD của Lý Giai Mỹ vào, hắn nhấn tìm kiếm.

Một cỗ gợn sóng vô hình lập tức quét ngang mà ra, bao phủ mấy chục triệu nhân khẩu lại, từng chân dung nam giới không ngừng lóe qua, cuối cùng khóa chặt chân dung của một người đàn ông trong đó:

【 Danh tính 】: Hạ Đỉnh Thiên

【 Tuổi tác 】: 31 tuổi

【 Chiều cao 】; 178cm

【 Cân nặng 】: 70kg

【 Bối cảnh gia đình 】: xuất thân nông thôn, cha mẹ đều là nông dân.

【 Sở thích cá nhân thích 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 77 (tình cảm vợ chồng 77 + môn đăng hộ đối 78 + qua hệ gia đình 76)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 86 (tình cảm vợ chồng 87 + môn đăng hộ đối 86 + quan hệ gia đình 85)

Sau khi xem kỹ tư liệu của đối tượng xứng đôi với Lý Giai Mỹ, Giang Phong không khỏi âm thầm gật đầu. Người anh em này mặc dù ngồi tù bảy năm, nhưng đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, bảng tính của hắn vẫn là một người tốt.

...

Sau khi Lý Giai Mỹ rời khỏi phòng môi giới, lại có chút nhớ thương món 'Tiết heo' vừa ăn hôm kia. Cô liền lái xe tới, tìm chỗ dừng xe ở gần cửa tiệm kia, sau đó đi bộ qua.

Lúc Lý Giai Mỹ đi tới cửa hàng 'Tiết heo', trong tiệm đều là người, chuyện làm ăn vẫn tốt như trước đây.

Lý Giai Mỹ vừa xếp hàng vừa nhàm chán tính sổ sách giúp ông chủ. Tiết heo tám tệ một bát, nhìn chuyện làm ăn của ông chủ náo nhiệt như này, một ngày bán ba trăm bát cũng không có vấn đề gì.

Doanh thu khoảng tầm 2400.

Chi phí của món ăn này cũng không nhiều, nếu như trừ đi một nửa thì lợi nhuận mỗi ngày ít nhất cũng là 1200 tệ, lại trừ đi khoảng 100 tệ tiền thuê cửa hàng mỗi ngày, lợi nhuận mỗi ngày tuyệt đối không ít hơn 1000 tệ.

Một tháng ít nhất cũng có thể kiếm được hơn ba mươi ngàn, đây đã là một khoản thu nhập khá cao rồi.

Ngay tại lúc Lý Giai Mỹ thất thần, ông chủ mỉm cười hỏi: "Mỹ nữ, cô vẫn thêm hành thái và rau mùi đúng không?"

Lý Giai Mỹ lấy lại tinh thần, kinh ngạc nói:

"Trí nhớ của ông chủ đúng là rất tốt nha, đây là lần thứ hai tôi vào cửa hàng nhà anh, anh thế mà có thể ghi nhớ khẩu vị của tôi."

Ông chủ vừa múc tiết heo ra bát rồi cho thêm hành thái và rau mùi, vừa nở một nụ cười thật thà, nói: "Với giá trị nhan sắc và dáng người khó gặp của mỹ nữ như cô, cho dù thời gian qua đi một năm thì tôi vẫn có thể nhớ được khẩu vị của cô, huống hồ cô mới tới cách đây một ngày mà thôi, tôi sao có thể không nhớ rõ được chứ!"

Chương 528: Tôi Có Án Cũ, Từng Ngồi Tù Bảy Năm (3)

Lý Giai Mỹ nghe vậy thì không khỏi bật cười, sau đó nói đùa:

"Ông chủ, anh khen tôi như thế, không sợ bị bà chủ nghe được rồi ban đêm không cho anh lên giường sao?"

Ông chủ giội thêm một môi canh xương hầm lên bát tiết heo, vui vẻ nói:

"Bà chủ còn đang ở nhà trẻ!"

Lý Giai Mỹ vừa quét mã trả tiền vừa cười nói:

"Nhìn dáng vẻ của ông chủ đây nghiêm túc đàng hoàng, không nghĩ tới còn biết nói đùa."

"Ông chủ, anh đúng thật là quá đáng mà!"

Một 'Cô gái' chiều cao và vòng eo đều một mét năm lớn tiếng hét lên:

"Tôi thường xuyên đến xem việc buôn bán của anh, nhưng mà anh xưa nay đều không nhớ được khẩu vị của tôi. Tôi đang rất là tức giận, không có một muôi canh nóng dỗ dành thì không xong đâu!"

Ông chủ yên lặng một lúc rồi nói: "Thêm một muôi canh mà thôi, không đến mức diễn như vậy chứ!"

"Ha ha..."

Chúng khách hàng cũng nhịn không được nở nụ cười.

Lý Giai Mỹ cũng cười sau đó bưng bát tiết heo đi đến bên cạnh rồi bắt đầu ăn.

...

7: 10 tối.

Lúc Giang Phong đi tới cửa hàng tiết heo, ông chủ đang quét dọn vệ sinh, chuẩn bị đóng cửa.

Nhìn thấy Giang Phong đến cửa hàng, ông chủ dừng động tác trên tay lại: "Thật sự xin lỗi, tiết heo hôm nay đã bán hết, muốn ăn thì ngày mai lại đến."

Giang Phong mỉm cười nói:

"Chào ông chủ Hạ, tôi là Giang Phong của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, mạo muội tới chơi là muốn giới thiệu một đối tượng cho ông chủ Hạ, không biết ông chủ Hạ gần đây có ý định kết hôn hay không?"

Hạ Đỉnh Thiên sửng sốt một chút, lập tức nói: "Thì ra là ông mai Giang, mời ngồi!"

Giang Phong nhìn hắn vội vàng tìm cái chén rót nước thì vội vàng ngăn hắn lại rồi nói: "Ông chủ Hạ, tôi không uống nước đâu, anh cứ ngồi đi, chúng ta nói chuyện giới thiệu đối tượng."

"Thật sự là đã sơ suất!"

"Ông chủ Hạ không cần phải khách sáo!"

Hai người khách sáo vài câu, mới tiến vào chủ đề.

"Ông chủ Hạ, trở lại chủ đề trước đó, anh gần đây có suy nghĩ kết hôn không?" Giang Phong hỏi.

Hạ Đỉnh Thiên nhớ tới vết nhơ cả đời không thể xóa bỏ của mình, thở dài nói:

"Đương nhiên có ý nghĩ kết hôn, nhưng tình huống của tôi có chút phức tạp, sợ rằng không có cô gái nào muốn gả cho tôi."

"Chỉ cần ông chủ Hạ có ý nghĩ kết hôn là được, những thứ khác cứ giao cho tôi."

Giang Phong nói xong, móc điện thoại ra, lấy ảnh chụp của Lý Giai Mỹ ra, cười đưa cho hắn rồi nói:

"Ông chủ Hạ, anh thấy cô gái này như thế nào?"

Hạ Đỉnh Thiên tiếp nhận điện thoại, nhìn về phía ảnh chụp trong màn hình, khi thấy rõ cô gái trong tấm ảnh, hắn kinh ngạc nói: "Lại là cô ấy?"

Cô gái trong tấm ảnh không phải là người nào khác, chính là cô gái

vừa đến ăn tiết heo vào buổi chiều. Mặc dù hắn và mỹ nữ này chỉ có hai lần duyên phận, nhưng bởi vì mỹ nữ này là mỹ nữ có nhan sắc cao nhất mà hắn từng gặp, cho nên ấn tượng của hắn vô cùng sâu.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, ông mai Giang này lại muốn giới thiệu cho hắn một mỹ nữ xinh đẹp như vậy.

Giang Phong liền vội vàng hỏi: "Ông chủ Hạ, ông từng gặp cô ấy?"

Hạ Đỉnh Thiên gật đầu nói: "Nàng hôm qua và hôm nay từng đến ủng hộ việc buôn bán của tôi."

"Đây đúng thật là duyên phận!"

Giang Phong vỗ đùi, cảm khái:

"Ông chủ Hạ, không gạt anh, mỹ nữ này tới từ Quảng Đông, đến tìm tôi nhờ mai mối. Cô ấy tới thành phố này vào khuya ngày hôm trước, kết quả hôm qua và hôm nay đều đến ủng hộ việc buôn bán của anh. Đây không phải là duyên phận thì là cái gì?"

Hạ Đỉnh Thiên nghe vậy cũng cảm thấy hai người rất có duyên phận, chỉ là hắn biết rõ chuyện của mình. Cho dù là khi hắn còn trong sạch vào bảy năm trước, hắn đều chưa chắc đã xứng với vị mỹ nữ này.

Mà bây giờ, hắn từng ngồi tù bảy năm, có án cũ, muốn cưới một người phụ bình thường đã là chuyện không dễ dàng, loại mỹ nữ cấp bậc này càng không có khả năng để ý tới hắn.

Trên gương mặt Hạ Đỉnh Thiên đầy vẻ tiếc nuối, nói: "Ông mai Giang, cám ơn ý tốt của anh, đáng tiếc tôi và cô ấy đã chú định là hữu duyên vô phận, người ta sẽ không thể nào để ý đến tôi được."

Giang Phong cười nói: "Ông chủ Hạ, anh nói lời này còn hơi sớm. Anh với cô ấy mới chỉ gặp mặt hai lần mà thôi, làm sao anh biết được cô ấy không có khả năng để ý đến anh chứ? Phải biết tình cảm là thứ không nói đạo lý nhất, tất cả đều có thể."

Hạ Đỉnh Thiên cười khổ nói: "Ông mai Giang, không gạt anh, tôi có án cũ, từng ngồi tù bảy năm. Tôi mới ra tù vào hơn hai tháng

trước, người như tôi ngay cả đi làm công người ta cũng không muốn, chứ đừng nói đến là hôn nhân. Cô ấy xinh đẹp như vậy, dáng người lại đẹp, tùy tiện đều có thể tìm được một người đàn ông có điều kiện tốt, sao có thể để ý đến người đã từng phạm tội như tôi được chứ?"

Chương 529: Không Hỏi Quá Khứ, Chỉ Nhìn Tương Lai

7 giờ 26 phút tối.

Tại một quán Huyết Heo nhỏ tỉnh thành Quế tỉnh.

Nghe Hạ Đình Thiên cười khổ nói mình từng có án cũ bảy năm ngồi tù, sắc mặt Giang Phong không đổi nói: “Ông chủ Hạ, đối với hôn nhân, tôi luôn chủ trương không hỏi quá khứ, chỉ cần sau này hạnh phúc là được, sao cứ phải níu kéo chuyện cũ không buông để làm gì?”

Hạ Đỉnh Thiên thở dài: “Ông mối Giang, nói thế không sai, nhưng chúng ta đều là phàm phu tục tử, làm gì có người nào không quan tâm tới quá khứ của một nửa khác chứ?”

Giang Phong đột nhiên hỏi: “Ông chủ Hạ đã từng xem qua « Ỷ Thiên Đồ Long ký » chưa?”

Hạ Đỉnh Thiên không rõ vì sao Giang Phong lại đột nhiên hỏi vậy, nhưng vẫn đáp: “Đương nhiên đã xem qua rồi, kể cả phim truyền hình tôi cũng xem rồi.”

Giang Phong nói tiếp: “Ông chủ Hạ, nếu anh đã xem qua rồi, vậy hẳn cũng không xa lạ gì với đôi vợ chồng Trương Thúy Sơn và n Tố Tố nữa, vậy tôi hỏi anh một vấn đề, sau khi n Tố Tố và Trương Thúy Sơn kết hôn, cô ấy có làm chút chuyện có lỗi nào với đối phương không?”

Hạ Đỉnh Thiên lắc đầu: “n Tố Tố đối với Trương Thúy Sơn tình thâm ý trọng, sau khi kết hôn hoàn toàn không làm ra chút chuyện có lỗi nào với chồng mình.”

Giang Phong thở dài: “Nhưng cuối cùng hai người lại rơi vào kết cục tự sát, anh cảm thấy nguyên nhân đôi vợ chồng ấy tự sát là gì?”

Hạ Đỉnh Thiên suy nghĩ một chút, nói: “Tôi thấy nguyên nhân lớn nhất chính là vì Trương Thúy Sơn cảm thấy có lỗi với sư ca Du Đại Nham của mình, hơn nữa lại không muốn bán nghĩa của người anh em Tạ Tốn, cho nên mới nhất thời nghĩ quẩn tự sát, liên lụy n Tố Tố cũng tự sát theo.”

Giang Phong gật đầu nói: “Nếu như vợ chồng bọn họ không trở về võ lâm Trung Nguyên mà cứ ở lại đảo Băng Hỏa, vậy đôi vợ chồng đó đã có thể bạch đầu giai lão, ân ái cả đời rồi.

Qua ví dụ này cũng có thể thấy được quá mức xoắn xuýt vấn đề chuyện cũ của một nửa khác chưa chắc đã là chuyện tốt.

Thật ra, nếu bàn về mức độ nghiêm trọng của sự việc, Triệu Mẫn phái Cương Tướng ám toán Trương Tam Phong, đánh Trương Tam Phong đến thổ huyết, cái này so với việc n Tố Tố ám toán Du Đại Nham không phải còn nghiêm trọng hơn nhiều sao?

Ít nhất n Tố Tố người ta cũng chưa từng có suy nghĩ muốn giết Du Đại Nham, chuyện Du Đại Nham bị tàn phế cũng không phải do cô ấy làm, mà là do Triệu Mẫn hạ thủ, nói đúng ra là do cha cô ấy ra tay, bởi vì lúc đó ngay cả Triệu Mẫn còn chưa ra đời!

Đương nhiên, chuyện Du Đại Nham bị tàn phế, n Tố Tố quả thực cũng có trách nhiệm rất lớn, giống như khi Tiểu Long Nữ thất thân, u Dương Phong cũng phải chịu trách nhiệm lớn như vậy.

Quay lại vấn đề chính.

Bây giờ đã là xã hội hòa bình, vị mỹ nữ mà tôi muốn giới thiệu cho ông chủ Hạ đây cũng không phải là nằm trong mối thù hận không thể hóa giải như trong truyện, cho nên tôi cảm thấy cả hai đều không nên quá để ý tới chuyện quá khứ của đối phương, nhìn xa về tương lai mới là chuyện quan trọng nhất.”

Hạ Đỉnh Thiên chớp chớp mắt, không hiểu nói: “Ông mối Giang, ý của cậu là muốn tôi che giấu quá khứ không nói cho đối phương

biết sao? Làm như vậy chẳng phải hóa thành tên lừa đảo sao?"

Giang Phong lắc đầu cười: "Ông chủ Hạ hiểu lầm rồi, ý của tôi không phải bảo anh che giấu quá khứ của bản thân mình, mà là muốn nói bất kể đối phương có quá khứ như thế nào, anh cũng nên nhìn nhận một cách lý trí, không nên cứ cầm mãi không thả."

Nghe đến đó, Hạ Đỉnh Thiên chậm rãi tỉnh táo lại, hỏi: "Ông mối Giang, ý lời kia là, vị mỹ nữ này có phải cũng có quá khứ kinh người gì đó?"

Giang Phong đáp: "Không sai, cô ấy cũng có một quá khứ nghĩ lại mà kinh, nếu như anh muốn biết, tôi có thể nói cho anh, nhưng nếu anh không muốn phiền lòng chuyện này, cũng có thể lựa chọn không biết."

Hạ Đỉnh Thiên gãi đầu một cái: "Ông mối Giang, mặc dù lòng hiếu kỳ của tôi cũng không quá nhiều, nhưng đối với người có khả năng sẽ làm bạn cả đời của mình, tôi vẫn muốn biết càng nhiều thứ về đối phương càng tốt."

Giang Phong gật đầu tỏ ra đã hiểu: "Vậy được, tôi sẽ kể chi tiết chuyện của mỹ nữ kia cho anh nghe."

Hạ Đỉnh Thiên ừ một tiếng, rửa tai lắng nghe.

"Cô ấy sinh ra trong một gia đình máu lạnh, năm cô ấy một tuổi rưỡi, cha mẹ cô ấy ly hôn, cặp cha mẹ này vì gia đình mới của mình mà không ai muốn vác thêm cục nợ là cô, ngay cả ông bà hai bên nội ngoại cũng không muốn nhận nuôi cô..."

Giang Phong kể lại câu chuyện từ nhỏ tới lớn của Lý Giai Mỹ, tường thuật lại toàn bộ mọi chuyện cho tới tận thời điểm hiện tại mới dừng lại, rồi hắn nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên của Hạ Đỉnh Thiên, nói: "Ông chủ Hạ, đây chính là quá khứ nghĩ lại mà kinh của cô ấy, thật ra loại chuyện này, đổi thành những người khác thì tám chín phần mười sẽ lựa chọn che giấu, chỉ cần cô ấy chuyển sang nơi khác sinh sống, ai có thể biết được trước đây cô ấy từng làm gì chứ?

Chương 530: Không Hỏi Quá Khứ, Chỉ

Nhìn Tương Lai (2)

Có điều, mặc dù cô ấy lưu lạc phong trần, nhưng lại cực kỳ coi trọng chuyện hôn nhân, không muốn che che giấu giấu với một nửa khác của mình, mà muốn thẳng thắn phơi bày quá khứ của mình, chỉ vì muốn người đàn ông của mình có thể nguyện ý tiếp nhận quá khứ của cô, rồi cùng nhau xây dựng cuộc sống thật tốt."

Hạ Đỉnh Thiên nghe nửa ngày không nói được nên lời, hắn không nghĩ tới người Giang Phong giới thiệu cho hắn vậy mà lại là một người phụ nữ phong trần, loại đối tượng như này, đổi thành người bình thường chắc chắn sẽ ghét bỏ, nhưng hắn lại không có tư cách ghét bỏ.

Dù sao thì hắn cũng là tội phạm giết người không giả được, cũng không biết là ai ghét bỏ ai đâu!

Tuy nói là hắn ngộ sát, không phải là cố tình giết người, nhưng người ta cũng là bị hoàn cảnh bắt ép, bất đắc dĩ mới lưu lạc phong trần, cho nên có thể nói, hai người một người xưng đại ca không ai xưng nhị ca, không ai có tư cách ghét bỏ đối phương.

Giang Phong thấy hắn trầm mặc, tiếp tục nói: "Nói thật, trong mắt tôi, chỉ có vấn đề tính cách là quan trọng, nhìn chung xã hội bây giờ, phụ nữ kết giao với mấy, thậm chí là mười mấy bạn trai trước khi kết hôn cũng không phải số ít.

So với phụ nữ có tình cảm với mấy, thậm chí với mười mấy người đàn ông, tôi thà lựa chọn phụ nữ lưu lạc phong trần, ít nhất cô ấy chưa từng động tâm với người đàn ông nào khác, trái tim của cô ấy chỉ thuộc về một mình tôi.

Còn những người phụ nữ đã rung động nhiều lần, cho dù sau khi theo anh về trung trinh chỉ mình anh, nhưng cho tới khi cô ấy biến mất khỏi thế giới này, trong lòng cô ấy chắc chắn vẫn có chỗ dành cho nhiều người đàn ông khác chứ không chỉ có mình anh, muốn làm cho cô ấy hoàn toàn quên đi những người bạn trai cũ trước đó là chuyện không thể."

Hạ Đỉnh Thiên cảm thấy mình bị thuyết phục, cả hai bên đều từng

lên giường với không ít đàn ông, nhưng một bên chỉ vì kiếm tiền, còn một bên là động tâm, nếu như đem ra so sánh, có vẻ như bên không động tâm, không có gút mắc tình cảm gì thật sự tốt hơn nhiều.

Dù sao thì, chuyện hắn ngộ sát năm đó, một phần lý do cũng đúng là vì bạn gái cũ của hắn có gút mắc với bạn trai cũ của cô ấy, nếu như không phải bạn trai cũ và cô ấy do dự đưa đẩy đánh lên lửa giận trong hắn, sao hắn có thể trở thành tội phạm giết người được?

Nghĩ tới đây, Hạ Đỉnh Thiên cảm thấy cảnh giới tư tưởng của bản thân lại được tăng lên một bậc, nhìn về phía Giang Phong, nói: "Ông mối Đang nói quả thực có đạo lý."

Giang Phong nghe vậy thì lộ ra nụ cười: "Ông chủ Hạ, ý của anh là đồng ý xem mắt với cô ấy?"

"Ừ, tôi đồng ý!"

"Vậy trước ông chủ Hạ nói về mình cho tôi biết một chút đi!"

Hạ Đỉnh Thiên nhẹ gật đầu, sau đó bắt đầu kể câu chuyện của hắn, hắn vốn là người thành thật, cộng thêm nhà gái người ta khá thẳng thắn, hắn tự nhiên cũng không có ý định che giấu, liền kể lại toàn bộ những chuyện từ nhỏ tới lớn của mình ra.

Nói tới bảy năm trước, vì nhất thời xúc động mà đánh chết người ta, Hạ Đỉnh Thiên hối hận đến ruột cũng xanh lại: "Lúc ấy tôi chỉ muốn dạy dỗ cậu ta một chút, ai ngờ lại trùng hợp như vậy, vừa đẩy ngã cậu ta xuống, đầu cậu ta lại vừa vặn đập vào một cục đá bén nhọn ở dưới đất, cứ như vậy mất mạng!

Luôn nói xúc động là ma quỷ, lời này thật đúng là không sai chút nào.

Nếu như lúc ấy tôi không xúc động như vậy mà tỉnh táo xử lý mọi chuyện, vậy thì người ta cũng sẽ không vì chuyện nhỏ nhoi này mà mất mạng, tôi cũng không cần phải ngồi xổm bảy năm trong tù, còn liên lụy cha mẹ mất toàn bộ tài sản không còn một đồng, lại còn thiếu nợ thân thích một số tiền lớn, cho tới bây giờ tôi vẫn

chưa trả hết được nợ, thực sự là phải trả một cái giá lớn."

Nói tới đây, Hạ Đỉnh Thiên đắng chát cười một tiếng: "Càng châm chọc hơn là, anh hùng giận dữ vì hồng nhan, kết quả tôi vào tù chưa được ba tháng, hồng nhan này đã chia tay tôi ngã vào ngực người khác.

Theo lời nói của cô ta, cô ta không thể ngồi chờ tôi bảy năm được.

Tôi không oán hận cô ấy, nói cho cùng, sở dĩ tạo thành cục diện như bây giờ cũng vẫn là vì tôi quá dễ xúc động, đem một chuyện nhỏ náo thành mạng người."

Giang Phong yên tĩnh làm người nghe, chờ Hạ Đỉnh Thiên kể xong câu chuyện mới cảm thán một câu: "Nhân sinh vô thường, một suy nghĩ sai lầm sẽ thay đổi cả cuộc đời con người, nếu như không có sự giận dữ bảy năm trước kia, vậy con của anh có lẽ đã lên nhà trẻ rồi.

Có điều, tục ngữ cũng có câu Tái Ông mất ngựa sao biết không phải phúc, bạn gái cũ của anh rõ ràng không thể nào cùng chung hoạn nạn với anh, nếu như anh thật sự cùng cô ấy kết hôn sinh con cũng chưa chắc đã là chuyện tốt."

Hạ Đỉnh Thiên gật đầu: "Đúng vậy, tôi cũng đã nghĩ rõ ràng, nếu như cô ấy có thể đợi tôi thêm hai, ba năm rồi mới ngả vào ngực người khác thì tôi cũng không có gì để nói, nhưng mới chỉ ba tháng mà cô ấy đã không chờ được cho người khác ôm ấp, thật sự khiến tôi hối hận đến phát điên."

Giang Phong nhìn đồng hồ, đứng lên nói: "Ông chủ Hạ, hoàn cảnh của anh tôi cũng có thể nói là đã hiểu rõ rồi, thừa dịp giờ còn sớm, tôi sẽ hẹn cô ấy nói về chuyện của anh, thuận lợi thì ngày mai sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Hạ Đỉnh Thiên nói: "Vậy được."

Tiếp theo, Giang Phong lại hỏi rõ về thời gian kinh doanh của quán ăn của Hạ Đỉnh Thiên, sau khi trao đổi phương thức liên lạc xong thì lái xe rời đi.

Chương 531: Không Hỏi Quá Khứ, Chỉ Nhìn Tương Lai (3)

Nửa tiếng sau.

Trước một cửa hàng trà sữa, Giang Phong ngồi đối diện với Lý Giai Mỹ.

Giang Phong không thích vòng vo giày vò nhau chít chít cả tiếng, lập tức đi thẳng vào vấn đề: "Cô Lý, tôi đã tìm được đối tượng thích hợp với cô rồi, đối tượng này thật sự rất có duyên phận với cô."

Lý Giai Mỹ từ năm ngoái đã nhấn quan tâm trên Microblog của Giang Phong, cũng chưa từng hoài nghi về năng lực làm mai mối của Giang Phong, nghe vậy thì mặt đầy mong đợi hỏi: "Giang đại sư mau nói cho tôi biết về đối tượng này đi?"

"Đối tượng tôi tìm được giúp cô cũng giống như cô, có một quá khứ nghĩ lại mà kinh."

Nói tới đây, Giang Phong cũng không lấp lửng mập mờ nữa, nói thẳng: "Cô Lý, ông chủ quán ăn Huyết Heo nhỏ, cô hẳn là có ấn tượng đi?"

Lý Giai Mỹ hoảng sợ thốt lên: "Vậy mà lại là anh ấy! !!"

Giang Phong cười nói: "Không sai, đúng là anh ấy, tôi đã suy tính giúp hai người rồi, anh ấy chính là chân mệnh thiên tử của cô."

Giờ phút này, Lý Giai Mỹ vẫn đang trong sự kinh ngạc, cô ấy ngày hôm qua và hôm nay đã tới đó ăn Huyết Heo hai lần, đối với ông chủ quán ăn nhỏ này có ấn tượng không tệ chút nào.

Người nhìn chất phác trung thực, thân thể cường tráng, năng lực kiếm tiền cũng không kém, hôm nay cô đã thử tính sơ qua sổ sách cho hắn, một tháng ít nhất có thể kiếm được trên ba vạn, là một đối tượng kết hôn cực kỳ lý tưởng.

Cũng không biết anh ấy có thể tiếp nhận quá khứ của cô hay

không?

Nghĩ tới đây, Lý Giai Mỹ không chờ nổi nữa, hỏi: “Giang đại sư, anh có nói tình huống của tôi cho đối phương biết không?”

Giang Phong gật đầu: “Đã nói!”

“Vậy anh ấy...”

Nói tới đây, Lý Giai Mỹ đã kịp phản ứng lại, có chút vui vẻ cười nói: “Tôi suýt đã hỏi chuyện thừa rồi, nếu như anh ấy không tiếp nhận được quá khứ của tôi, vậy Giang đại sư cũng sẽ không đề cập đến anh ấy với tôi.”

Giang Phong uống một ngụm trà sữa, cười ha hả: “Cô Lý quả là thông minh, trước khi gặp cô tôi đã tới gặp anh ấy rồi, anh ấy quả thực không để ý tới quá khứ của cô. Nếu như cô cũng có thể không để ý tới quá khứ của anh ấy, vậy ngày mai tôi có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt!”

Lý Giai Mỹ nghe tới đây thì nhảy dựng trong lòng: “Quá khứ của anh ấy?”

Giang Phong gật đầu: “Ai cũng có quá khứ, có vài người có quá khứ tốt đẹp, có vài người lại có quá khứ bất hạnh, anh ấy cũng giống như cô, đều có một quá khứ bất hạnh.”

Lý Giai Mỹ bật thốt lên: “Giang đại sư, không phải anh ấy từng làm vịt rồi đấy chứ?”

“Phụt!”

Giang Phong suýt chút nữa đã phun cả trà sữa trong miệng ra, khó khăn lắm mới nhịn được cười, đáp: “Cô Lý, mạch não này của cô đúng là vận động rất nhanh đấy, có điều cô đoán sai rồi, anh ấy chưa làm vịt bao giờ, nhưng đã từng ngồi tù bảy năm.”

Lý Giai Mỹ nghe vậy thì biến sắc: “Giang đại sư, tôi không nghe lầm chứ, anh nói anh ấy từng ngồi tù bảy năm?”

Cô ấy mặc dù không quá hiểu biết về pháp luật, nhưng vì công việc cũ cũng là công việc bị cấm trong pháp luật, cô tự nhiên sẽ có

ý thức đi tìm hiểu những pháp luật liên quan, đại khái có thể hiểu được đã bị phán án bảy năm, tội đối phương phạm phải chắc chắn là không hề nhỏ.

Giang Phong nghiêm túc nói: “Cô không nghe lầm, anh ấy đúng là từng ngồi tù bảy năm.”

Lý Giai Mỹ trầm mặc một lát, sau đó hỏi: “Anh ấy phạm tội gì?”

“Ngộ sát!”

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng Giang Phong đã khiến sắc mặt Lý Giai Mỹ đại biến, vào thời đại hòa bình này mà dính vào hai chữ giết người, người bình thường nghe thấy đều không thể bình tĩnh nổi.

Là một người bình thường, ai muốn ăn chung sống chung với một người tay dính mạng người, dù chỉ là vô tình, chứ?

Lý Giai Mỹ vốn có ấn tượng rất tốt với đối phương, nhưng chút ấn tượng tốt này giờ đã biến mất không chút tung tích, thay vào đó là sự sợ hãi từ đáy lòng.

Giang Phong thấy sắc mặt cô thay đổi, vội vàng lên tiếng an ủi: “Cô Lý, chuyện không phải như cô tưởng tượng đâu, cô đừng để hai chữ kia hù dọa, nghe kỹ lời tiếp theo tôi nói đây.”

Lý Giai Mỹ nghe vậy cũng ý thức được suy nghĩ của bản thân quá cực đoan, liền nhấp một ngụm trà sữa lấy lại bình tĩnh, sau đó mới lên tiếng: “Ừm, tôi nghe đây, Giang đại sư hãy nói kĩ cho tôi biết xem chuyện rốt cuộc là như thế nào.”

“Chuyện là như thế này, vào một buổi chiều bảy năm trước, anh ấy đi đón bạn gái ăn cơm, vô tình nhìn thấy bạn gái mình dây dưa với bạn trai cũ, bởi vì cách khá xa nên anh ấy cũng không nghe rõ hai người đang nói gì, chỉ thấy cảm xúc bạn gái có chút kích động, mà bạn trai cũ của cô ấy trước đó lại cứ lôi lôi kéo kéo người ta.”

Nói tới đây, Giang Phong dừng lại, nhìn Lý Giai Mỹ hỏi: “Cô Lý, cô nói xem đàn ông bình thường gặp phải tình huống này sẽ xử lý như thế nào?”

Lý Giai Mỹ trong lòng hơi hơi hiểu ra, trả lời: “Nếu như là đàn ông trưởng thành trên ba mươi tuổi, gặp phải chuyện như vậy có thể sẽ bình tĩnh tỉnh táo xử lý được, nhưng nếu như là thanh niên trẻ tuổi mười mấy tới hai mấy tuổi, vậy tám chín phần mười là sẽ lao vào đánh nhau!”

Chương 532: Ca Sĩ Phái Thực Lực Tiêu Mẫn Mở Bán Album.

Giang Phong gật đầu, nói tiếp: “Năm đó anh ấy vừa mới ra trường chưa được hai năm, chính là thời điểm tuổi trẻ bốc đồng, nhìn thấy loại tình huống như vậy, lửa giận nháy mắt đã đốt nóng đầu, không nói hai lời lập tức tiến lên đánh nhau với người kia.

Trong lúc hai người đánh nhau, anh ấy ỷ mình thân thể cường tráng, đánh ngã đối phương xuống đất, trùng hợp là lúc đối phương ngã xuống, gáy lại đúng ngay phải một tảng đá bén nhọn, liền máu chảy đầy đất.

Cuối cùng không cấp cứu kịp, mất mạng!”

“Cái này...”

Lý Giai Mỹ nghe xong cũng không biết nên nói gì, nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Hai người này đều là quỷ xui xẻo mà!”

Giang Phong đồng tình nói: “Đúng là quá xui xẻo, một người mất mạng, một người không những ngồi xổm bảy năm trong tù, còn liên lụy cha mẹ mất hết tài sản không còn một đồng, thiếu nợ người thân một số tiền lớn, cho tới bây giờ cũng chưa trả hết được nợ.

Mà càng châm chọc hơn là, sau khi anh ấy vào tù chưa được ba tháng, người bạn gái kia đã chia tay với anh ấy, ngã vào lòng người đàn ông khác, khiến anh ấy hối hận đến phát điên!”

Nghe đến đó, Lý Giai Mỹ cũng có chút đồng cảm: “Thật sự là mất cả chì lẫn chài mà!” Nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu: “Có điều, bạn gái trước đó của anh ấy cũng không phải thứ tốt lành

gì.”

“Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, rừng có đại nạn thì bay riêng phần mình, trên đời này có rất nhiều đôi vợ chồng vì không thể chung hoạn nạn mà chia ly, huống chi đây mới chỉ là bạn trai bạn gái, chia tay cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.”

Giang Phong uống một ngụm trà sữa, nói tiếp: “Không đề cập tới chuyện bạn gái cũ của anh ấy nữa, chúng ta quay lại chủ đề chính, anh ấy mặc dù vì ngộ sát mà ngồi tù bảy năm, nhưng bản thân anh ấy không hề xấu chút nào, là người chất phác trung thực, khỏe mạnh có năng lực.

Anh ấy đã có thể tiếp nhận quá khứ của cô, tôi cũng hy vọng cô Lý có thể bỏ xuống thành kiến với quá khứ của anh ấy, ngoại hình anh ấy thế nào cô đã biết, công việc cô cũng đã rõ ràng, tôi chủ yếu chỉ muốn bổ sung hai điều sau thôi:

Một, anh ấy là sinh viên đại học đường đường chính chính, đã học xong cao đẳng.

Hai, anh ấy xuất thân từ nông thôn, cha mẹ đều là nông dân.

Cô Lý cứ suy nghĩ thật kỹ, nếu như cảm thấy ổn, tối mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt. Còn nếu như cô không chấp nhận được anh ấy, vậy tôi sẽ tìm cho cô một đối tượng khác.”

Lý Giai Mỹ nghe đến đó, nỗi sợ hãi đối với hai chữ ‘ngộ sát’ sớm đã không còn, chính cô cũng có quá khứ riêng, không phải ai cũng có thể chấp nhận quá khứ này, có thể tìm được một đối tượng như ông chủ quán ăn huyết heo, cô nên biết thỏa mãn rồi.

Huống chi, cũng đã có Giang đại sư suy tính giúp cô, người này chính là chân mệnh thiên tử của cô.

Năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư là nổi danh lợi hại, cô có thể không tin vào ánh mắt của mình được, nhưng tuyệt đối không thể hoài nghi năng lực chuyên môn của Giang đại sư.

Nghĩ tới đây, Lý Giai Mỹ không do dự nữa, trực tiếp gật đầu: “Giang đại sư, không cần tìm thêm nữa, anh ấy đã rất tốt rồi.”

Giang Phong nghe vậy thì khẽ mỉm cười, nói: “Cô hài lòng là được, vậy tối mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người xem mặt, thời gian gặp mặt và địa điểm cô có dự định gì không?”

Lý Giai Mỹ lắc đầu: “Không có dự định gì, dù sao tôi cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, Giang đại sư cứ tùy theo mà sắp xếp là được.”

Giang Phong gật đầu: “Được, vậy sau đó tôi sẽ gọi điện cho ông chủ Hạ, thương lượng xong thời gian và địa điểm gặp mặt với anh ấy, tôi sẽ gọi điện lại thông báo cho cô.”

Lý Giai Mỹ đáp: “Được, vậy làm phiền Giang đại sư rồi!”

Giang Phong cười nói: “Cô Lý không phải khách khí, đây là việc tôi phải làm.”

Lý Giai Mỹ cầm cốc trà sữa đứng lên, nói: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, vậy tôi không quấy rầy Giang đại sự nữa!”

Giang Phong cũng đứng dậy: “Được, vậy ngày mai chúng ta gặp.”

Thứ bảy, ngày 17 tháng 6 năm 2023.

Ngày hôm nay, các nền tảng như Weibo, Douyin, Kuaishou, Du Niang, Penguin, Bihu và Toutiao, đầu đề các nền tảng đều tập trung vào việc quảng bá một tin tức, đó chính là ca sĩ phái thực lực phái Tiêu Mẫn ra mắt album cùng con số album sau đúng ba ngày mở bán.

Tin tức này vừa truyền ra, các fan của Tiêu Mẫn đã kích động hét lên, từng người bôn ba nói, đám fans vắng lặng đã lâu trong nháy mắt trở nên náo nhiệt.

"Quá tốt rồi, album của Mẫn Tiên tử cuối cùng cũng ra mắt, thực sự là không dễ dàng!"

"Tôi đã đợi hơn nửa năm kể từ khi Mẫn Tiên Tử thông báo tin tức về album mới, mỗi ngày đều đến Weibo Mẫn Tiên tử để check in, hôm nay rốt cuộc tin tức tôi mong chờ từ lâu đã có."

"Thực sự là quá chờ mong rồi, với khả năng ca hát của Mẫn tiên

tử, lẽ ra cô ấy đã được thăng hạng lên hàng ca sĩ hạng nhất từ lâu, nhưng cũng bởi vì không có tác phẩm tiêu biểu, cho nên chậm chạp không xông pha lên giới tuyến kia. Bây giờ Uông tổng đã mời những tên tuổi lớn trong ngành để thực hiện một album thiết kế riêng cho Mẫn Tiên tử. Chất lượng của album này không cần bàn cãi, Mẫn Tiên tử của chúng ta thăng cấp thành ca sĩ hạng đầu có thể nói là ngay trong tầm tay rồi."

“Ngày mai gặp.”

Chương 533: Ca Sĩ Phái Thực Lực Tiêu Mẫn Mở Bán Album. (2)

"Oa, 18 bài, con số album mới bán 30 tệ, thật là có lương tâm!"

"Không thể đợi được, tôi sẽ mua album kỹ thuật số và đĩa cứng cho bộ sưu tập của mình, tôi có linh cảm, album này của Mẫn Tiên tử vừa ra, e rằng sẽ thành công phong hậu."

"Bạn trên lầu ơi, tuy rằng tôi cũng rất yêu thích Mẫn Tiên tử, nhưng chỉ dựa vào một album liền phong hậu, vẫn là không có khả năng lắm đâu, nếu nói là thăng cấp thành ca sĩ hạng đầu, vậy hẳn là không có gì hồi hộp."

"Bạn lầu trên à, tuy rằng chỉ dựa vào một album phong hậu có phần khoa trương, nhưng nếu các bài hát trong album đủ kinh điển, tùy tiện chọn ra một bài cũng đủ để làm bài hát chủ đề, vậy phong hậu liền nước chảy thành sông rồi."

"Người anh em đang nói đùa à? Một album 18 bài, tùy tiện chọn ra một bài cũng có thể làm bài hát chủ đề à? Cậu coi bài hát chủ đề là rau cải trắng đấy à?"

"Bạn khoan hãy nói, cái này thật sự là có khả năng nha, theo tin vỉa hè, Uông tổng nhà Mẫn Tiên tử lần này vì sủng vợ đã chi rất nhiều tiền để mời một số nhạc sĩ hàng đầu trong ngành cùng hợp tác để thay Mẫn tiên tử làm một album riêng. Nếu như tin tức này là thật, thì bất kỳ bài hát nào trong album này đều sẽ ở cấp độ bài hát chủ đề, nó thật sự không phải đùa giỡn."

"Cmn, nếu như là thật vậy thì vô địch rồi, ai lại xa xỉ có 18 bài, bài đầu tiên là cấp độ bài hát chủ đề, phối hợp với một ít ca khúc tinh phẩm, làm thành 18 album nó không thơm hơn sao?"

"Bạn nói cái kia là ca sĩ bình thường, hiện tại thân phận của Mẫn Tiên tử là gì? Chồng của người ta là người thừa kế duy nhất của tập đoàn trăm tỷ, với tư cách là bà chủ tương lai trăm tỷ, cô ấy cũng không thể mãi làm ca sĩ được, album này có thể là album cuối cùng cô phát hành."

"Có đạo lý, vậy tôi phải mua mười album để sưu tập mới được."

"Tôi mua hai mươi."

"Tôi mua năm mươi."

"Tôi mua 100 album, cho hỏi còn có ai không?"

"..."

Đương nhiên, cũng có antifan nhảy ra nói chút lời âm dương quái khí, nhưng rất nhanh đều bị át đi.

...

Cả ngày hôm nay Giang Phong ở văn phòng môi giới hôn nhân xử lý thông tin khách hàng.

văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ngày nay đã hoàn toàn phát triển danh tiếng của mình, thông qua lời truyền miệng của khách hàng, danh tiếng tốt của công ty này không thể bàn cãi là số một trong ngành mai mối.

Mỗi ngày đều có hàng trăm khách hàng tìm đến cửa để tìm bạn đời, để ứng phó với nhiều khách hàng hơn, Giang Tuyết sau khi hỏi ý kiến của em trai mình xong, liền đào mười người mai mối từ một trang web hẹn hò nổi tiếng.

Mức lương cơ bản của họ giống như Đường An Quân cùng với Liễu Y Y, đều là 3000, có năm bảo hiểm cùng quỹ, ăn ở đều có trợ cấp, chỉ có điều hoa hồng so với hai nhân viên cũ kia thấp hơn một nửa, mỗi người tác hợp một đôi vợ chồng được hoa hồng 100.

Cho dù như vậy, cũng làm cho mười người mai mối này mừng rỡ như điên.

Bởi vì Giang Tuyết đã tiết lộ mức lương của hai nhân viên cũ Đường An Quân cùng với Liễu Y Y. Cho họ thấy rằng thu nhập đúng là đang tăng lên hàng tháng, tiền lương tháng gần nhất đã vượt qua 60.000.

Nói cách khác, chỉ cần trình độ nghiệp vụ của bọn họ đạt được trình độ của hai nhân viên cũ, dù cho trích phần trăm của bọn họ chỉ có một nửa, tiền lương cũng có thể hơn 30.000, đây chắc chắn là mức lương cao đối với họ, cách mức lương trước đây của họ vài con phố.

Bởi vậy, sau khi mười người mai mối này nhậm chức đều có động lực để làm việc, ai cũng sẽ không lười biếng.

Bọn họ vốn dĩ là mai mối chuyên nghiệp, kỹ năng làm mai mối rất xuất chúng, hơn nữa lại có Giang Phong đối ứng thông tin khách hàng rất tốt, hiệu suất mai mối đương nhiên là không thể chê.

Với sự tham gia của bọn họ, cuối cùng cũng đã giảm bớt rất nhiều áp lực mai mối.

Năm giờ rưỡi chiều, Giang Phong in ra thông tin khách hàng xứng đôi, sau đó đến một nhà hàng nào đó ăn tối, bữa cơm này xem như tiệc đón gió cho mười người mai mối mới này.

...

Bảy giờ tối.

Hạ Đỉnh Thiên nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ quán ăn nhỏ Tiết Heo, sau đó liền vội vã đóng cửa lái xe điện mấy trăm đồng tiền về nhà thuê.

Căn nhà mà Hạ Đỉnh Thiên ở nằm trong một ngôi làng trong thành phố, có một phòng ngủ, một phòng khách, một bếp và một phòng vệ sinh, tuy rằng có chút xiêu vẹo, diện tích cũng không lớn, nhưng cũng may tiền thuê nhà rẻ, chỉ cần 500 một tháng.

Đây là nơi rất thích hợp với hắn mới vừa bắt đầu kinh doanh.

Dù sao hắn một đại nam nhân, cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ cần có chỗ che mưa che nắng là được rồi.

Trở về phòng thuê cũng đã bảy giờ rưỡi, Hạ Đỉnh Thiên vội vã tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó liền bắt xe đến chỗ đã hẹn trước.

...

Sau khi ăn tối xong, Lý Giai Mỹ trở về khách sạn rửa ráy thay quần áo, sau đó bắt đầu trang điểm.

Tuy nói cô cùng với Hạ Đỉnh Thiên đã gặp mặt hai lần rồi, nhưng đối với một người phụ nữ xinh đẹp mà nói, trước khi kết hôn, cô đều sẽ rất để ý đến hình tượng của mình trước mặt người đàn ông.

Công việc kinh doanh của Lý Giai Mỹ mấy năm gần đây rất phát đạt, ngoại trừ thái độ phục vụ tốt bên ngoài, thì vóc người và ngoại hình của cô ấy có thể nói là chiếm tỷ trọng rất là lớn.

Bộ trang phục này thật sự khiến người ta không dời nổi mắt.

Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, Lý Giai Mỹ nhìn vào gương, nhìn thấy trong gương là một đại mỹ nữ có lồi có lõm trong chiếc váy đỏ, không khỏi lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Nhìn thời gian cũng không sớm, liền xuống lầu lái chiếc BMW yêu quý của mình, chạy tới quán bar đã hẹn từ trước.

Chương 534: Ca Sĩ Phái Thực Lực Tiêu Mẫn Mở Bán Album. (3)

Tám rưỡi.

Khi Hạ Đỉnh Thiên nhìn thấy Lý Giai Mỹ với thân hình nóng bỏng trong bộ váy màu đỏ, trong lòng bỗng nhiên trở nên nhộn nhịp, hắn cũng là người từng ăn qua hải sản, nhưng kể từ sau sự việc kia, hắn đã ngồi xổm ở trong đó bảy năm, sau đó lại vội vàng lập nghiệp, khiến hắn gần như quên mất hải sản có vị như thế nào.

Bây giờ cùng Lý Giai Mỹ ngồi cùng một chỗ, nghĩ đến cô rất có thể sẽ trở thành vợ của mình, trái tim vốn đã vắng lặng đã lâu cũng không nhịn được bắt đầu xao động, ánh mắt nhìn về phía Lý Giai Mỹ cũng trở nên nóng bỏng hơn nhiều.

Ở phương diện này phụ nữ rất là nhạy cảm, về cơ bản cô đều biết rõ đàn ông có suy nghĩ về cô hay không.

Vì vậy, Lý Giai Mỹ ngay lập tức cảm nhận được Hà Đỉnh Thiên có suy nghĩ đó với cô.

Dù cho ý nghĩ này là căn cứ vào vóc người và ngoại hình của cô, cũng làm cho Lý Giai Mỹ âm thầm mừng rỡ.

Vẻ mặt hai người thay đổi Giang Phong đều nhìn vào mắt, không khỏi mỉm cười nói: "Ông chủ Hạ, cô Lý, tôi cảm thấy tôi có thể công thành lui thân rồi, nếu không hai người nói chuyện đi, tôi vừa vặn cũng có chuyện bận rộn, có chuyện gì lại gọi điện thoại cho tôi nhé?"

Lúc nói chuyện, còn đưa mắt nhìn Hạ Đỉnh Thiên.

Khi một người đàn ông đang cua gái, chỉ số IQ cũng cao, nhìn thấy ánh mắt Giang Phong, Hạ Đỉnh Thiên hiểu ra nói: "Giang đại sư cậu có việc phải làm thì cứ đi trước đi, tự chúng ta nói chuyện là được, mỹ nữ cô nói xem?"

Lý Giai Mỹ mười lăm mười sáu tuổi liền đi ra lăn lộn giang hồ,

hơn nữa làm vẫn là da thịt buôn bán, cô ấu nơi nào không nhìn ra Giang đại sư bỗng nhiên muốn rời đi là vì muốn tạo cơ hội cho bọn họ chứ.

Nhưng mà hai người bọn họ cũng coi như là tình chàng ý thiếp, cho nên cô cũng nhìn thấu được nhưng không nói toạc, mà là nói thuận theo: "Vâng, Giang đại sư cậu có việc bận thì đi trước đi, tự chúng tôi nói chuyện với nhau được!"

Giang Phong gật đầu, sau đó liền không lưu luyến chút nào chào tạm biệt.

Đợi Giang Phong rời đi, Hạ Đỉnh Thiên cắn răng, nói thẳng với cô: "Mỹ nữ, tình huống của chúng ta hai bên đều biết. Nói thật, tôi có cảm tình với cô, không biết cô đối với tôi thấy thế nào? Có nguyện ý gả làm vợ của tôi không?"

Lý Giai Mỹ liếc mắt nhìn hắn một cái, liếm môi một cái nói: "Ông chủ Hạ, đàn ông các anh đều trực tiếp như vậy sao?"

Mắt Hạ Đỉnh Thiên nhìn chằm chằm cô nói: "Tôi tin tưởng vào năng lực thôi toán hôn nhân của Giang đại sư, cũng tin tưởng tôi lần này sẽ không nhìn nhầm, nếu chúng ta đã có duyên phận như thế, vậy cũng không cần phải thử đi thử lại, chỉ cần cô nguyện ý gả cho tôi, vậy chúng ta kết hôn trước yêu đương sau cũng không muộn!"

Tối ngày hôm qua hắn lên mạng tra văn phòng môi giới hạnh phúc, mới biết được danh tiếng hiển hách của Giang đại sư trong giới mai mối, đó cũng là lý do tại sao hắn chọn thẳng thắng nói ra khi gặp nhau tối nay.

Là một người hâm mộ cuồng nhiệt của Giang đại sư, sự tín nhiệm của Lý Giai Mỹ đối với Giang đại sư còn cao hơn so với Hạ Đỉnh Thiên, thời điểm cô đồng ý hẹn hò với hắn, kỳ thực đã ngầm thừa nhận sẽ gả cho hắn.

Lúc này thấy Hạ Đỉnh Thiên nói chân thành như vậy, Lý Giai Mỹ không do dự nữa, nở nụ cười xinh đẹp nói: "Được, nếu anh đã không chê thân thể không hoàn chỉnh của em, vậy chúng ta kết hôn trước yêu đương sau."

"Em nói nhảm gì đó, em đã không chê anh, thì tại sao anh lại ghét bỏ em được, chuyện của quá khứ liền để nó qua đi, về sau chúng ta cũng đừng nhắc lại những chuyện cũ đó nữa." Hạ Đỉnh Thiên vui mừng khôn nguôi nói.

"Được, không đề cập tới, ai cũng đừng nhắc lại nữa."

Sau đó, hai người mở rộng cửa lòng nói chuyện nhiều hơn, uống rượu được không sai biệt lắm, hai người nhìn về phía ánh mắt của đối phương đều trở nên dị dạng.

Nhìn vóc người nóng bỏng của Lý Giai Mỹ, Hạ Đỉnh Thiên hô hấp có phần dồn dập nói: "Giai Giai, uống rượu cũng không sai biệt lắm, thời gian cũng không còn sớm, anh đưa em về khách sạn!"

Lý Giai Mỹ lúc này tim đập cũng bắt đầu tăng nhanh, sự tình quyển quyển xoa xoa này làm nhiều rồi, nhưng đều là đi thận không đi tâm, bây giờ lần lần đầu tiên để ý, cảm giác thật thật sự khác biệt.

Cô quyến rũ liếc nhìn hắn, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: "Ừm, uống vậy được rồi, em thấy hơi chóng mặt, vậy anh đưa em về đi!"

Hạ Đỉnh Thiên được đáp lại, vẻ mặt hưng phấn đỏ ửng, hỏa tốc tính tiền sau đó liền Lý Giai Mỹ hơi chóng mặt bước ra khỏi quán, trong lòng bốc lửa.

Uống rượu, đương nhiên không thể lái xe, nhưng mà bây giờ có người lái xe thay cũng rất tiện.

Sau hai mươi phút.

Hạ Đỉnh Thiên đỡ Lý Giai Mỹ vào phòng của cô ấy, sau đó đem cửa đóng lại.

Sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, tất cả chúng ta đều hiểu.

Mà Lý Giai Mỹ cũng có cảm giác hoàn toàn khác với trước đây.

Cái này cũng giống như Đả Cẩu Bổng Pháp, cô trước đây tuy rằng luyện tập rất chăm chỉ, có thể nói là luyện thành thạo các chiêu thức, nhưng trên thực tế uy lực rất bình thường.

Cho tới bây giờ, phối hợp tâm pháp luyện nữa, uy lực kia liền tăng lên không chỉ một tầng.

...

Chủ nhật, ngày 18 tháng 6 năm 2023, ngày của cha.

Ba anh em Giang Phong cùng với chị dâu cùng nhau về quê thăm Giang phụ.

Giang phụ cùng với Giang Phi giết gà làm vịt, chị dâu cùng chị gái hỗ trợ nhặt rau rửa rau, Giang mẫu chủ trì đại cục, Giang Phong ngược lại cũng muốn giúp đỡ, nhưng mà bị mẹ đuổi ra ngoài, kếu hắn đi dạo quanh thôn, đợi khi nào ăn cơm thì lại gọi điện thoại cho hắn.

Hiện tại Giang Phong đang ở thôn Long Sơn, không cần phải nói, hắn đi đến đâu cũng là tiêu điểm của sự chú ý.

"Tiểu Phong, cháu trở về lúc nào thế?"

"Dì Thất, hơn hai giờ chiều con mới về."

"Tiểu Phong, dì nghe nói hôm nay là ngày của cha, cháu trở về là có liên quan tới cha cháu à?"

"Đúng vậy anh Hải, dù sao rời đi cũng không xa, vì thế trở về ăn một bữa cơm với cha."

"Tiểu Phong, nghe mẹ cháu nói, cháu có một căn biệt thự trị giá hơn 30 triệu ở trong thành phố à?"

"Này, đều là khách hàng đưa cho, giá trị bao nhiêu cháu cũng không có hỏi."

"Tiểu Phong, con gái nhà dì năm nay mười tám tuổi rồi, con giúp dì lưu ý xem thử có người nào thích hợp với nó không."

"Híc, Dì Thất, dì đây cũng quá sốt ruột rồi?"

"Tiểu Phong..."

Tùy tiện đi dạo, mọi người không ngừng chào hỏi Giang Phong, mọi người hỏi đủ mọi thứ, Giang Phong bình thường đều sẽ dừng lại trò chuyện vài câu.

Cho đến khi mẹ gọi điện thoại lại đây nói có thể về ăn cơm, Giang Phong mới dẹp đường hồi phủ.

Từ khi Giang gia phát đạt, Giang mẫu đã dành rất nhiều tâm huyết cho việc nghiên cứu nấu ăn, hơn nửa năm, tay nghề nấu ăn càng ngày càng tốt lên, một món gà trắng cắt miếng cũng có thể khiến bà thường xuyên lui tới các nhà hàng khác nhau. Ba anh em ăn miệng khen không dứt.

Giang Phong cầm ly rượu lên nói: "Cha, ngày lễ vui vẻ, chúng con mời cha một chén!"

Anh cả chị dâu cùng với chị gái cũng dồn dập cầm ly rượu lên nói: "Cha, ngày lễ vui vẻ!"

"Cảm ơn!"

Vẻ mặt Giang phụ đỏ ửng cầm chén rượu lên cùng bọn nhỏ chạm cốc, ông cảm giác cuộc sống hiện tại thực sự là tháng ngày Thần Tiên, ngẫm lại một năm trước ông còn bôn ba khắp nơi tìm việc làm.

Bây giờ mỗi ngày uống rượu, khoe khoang, thỉnh thoảng hỗ trợ mai mối một đôi, sau đó lại là tiền bạc rủng rỉnh, bọn nhỏ lại hiếu thuận, cuộc sống đúng là công đức viên mãn.

Mà tất cả những thứ này đều do con trai út của ông mang đến.

Chương 535: Nở Mày Nở Mặt, Đẹp Trai Nhất Trong Thôn.

Cũng may năm đó vợ ông nhất định muốn có ba đứa, nếu như chỉ sinh hai đứa, vậy ông còn không biết ông còn ở đang ở đâu đào mương cho người ta, sao có thể trải qua cuộc sống như thần tiên như ngày hôm nay chứ!

...

Chạng vạng.

Một ngôi làng ở tỉnh Hồ Nam.

Một cặp vợ chồng tuổi thật chỉ có năm mươi mấy tuổi nhưng trông như gần bảy mươi tuổi đang dùng cơm, món ăn chỉ có một chén trứng gà tráng nhỏ, một đĩa rau xanh, một đĩa dưa muối cùng với một chén nhỏ đậu phộng rang.

Người phụ nữ vùi đầu ăn cơm, người đàn ông thì uống rượu với mấy món ăn đơn giản.

Người đàn ông trước kia rất ít uống rượu, thẳng đến bảy năm trước khi con trai phạm tội đi tù, trong nhà mất hết và nợ họ hàng một số tiền lớn, người đàn ông vì áp lực mà bắt đầu uống rượu.

Dần dần, liền nuôi thành thói quen, mỗi ngày ăn cơm tối mặc kệ có đồ ăn ngon hay không, đều phải uống một chén rượu gạo lớn.

Mấy năm trước lúc khó khăn, người đàn ông thường uống bằng một bát đậu phộng nhỏ, thẳng đến khi con trai ra tù, bắt đầu làm ăn kiếm tiền, áp lực của người đàn ông mới được giải tỏa.

"Đại Phi kết hôn, không mời chúng ta." Người phụ nữ cơm nước xong, cầm chén đũa thả xuống, nói.

Người đàn ông tay cầm chén lên hơi dừng một chút, lập tức uống một hớp rượu lớn, bình tĩnh nói: "Từ khi con trai của chúng ta xảy ra chuyện, mấy năm qua người trong thôn ai làm tiệc vui cũng không mời chúng ta, Đại Phi không mời cũng không phải là chuyện bình thường sao?"

Người phụ nữ bĩu môi nói: "Bình thường những người trong thôn khác cũng thôi đi, tên tiểu tử Đại Phi này, năm đó nếu không phải là ông cứu nó, nó đã sớm đã chết đuối ở trong sông rồi, hiện tại kết hôn thậm chí ngay cả ông cũng không mời, thực sự là cái đồ vong ân phụ nghĩa!"

Người đàn ông ăn mấy hạt lạc, nhấp ngụm rượu nói: "Con trai của chúng ta xảy ra chuyện như vậy, người ta có kiêng kỵ là bình

thường, cho dù nói thế nào, người ta cũng cho chúng ta mượn tiền khi xảy ra chuyện."

Người phụ nữ xì mũi coi thường nói: "Với điều kiện nhà bọn họ, nhiều không dám nói, có thể tùy tiện móc ra 30.000 đến 50.000, nhưng lại chỉ cho ông mượn 2.000, hơn nữa điều khiến người ta buồn nôn nhất là, không tới ba tháng liền kiếm cớ lại đây đòi nợ, hắn đối xử với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?"

Trong lòng người đàn ông cũng có chút cảm giác khó chịu, im lặng không lên tiếng tiếp tục uống rượu.

Người phụ nữ tức giận bất bình nói: "Nói trắng ra, không phải là cảm thấy con trai của tôi ngồi xổm bảy năm tù, liền tính ra đời này cũng phế bỏ, cho nên mới không muốn có liên quan gì tới nhà chúng ta, vì vậy ngay cả tấm thiệp mời cũng không gửi nhà chúng ta. Không chỉ là Đại Phi, tâm tư của những người khác trong thôn cũng là như vậy."

Nói tới chỗ này, người phụ nữ hừ lạnh một tiếng nói: "Thực sự là chọc mù mắt chó của bọn họ, con trai của tôi cho dù là đã từng ngồi tù, đi ra ngoài cũng còn tốt hơn so với một số người ở trong thôn."

Người phụ nữ nói điều này với vẻ vô cùng tự tin, con trai của bà bây giờ đang kinh doanh đồ ăn vặt ở tỉnh Quảng Tây, nhưng chỉ trong vòng hai tháng liền kiếm được mấy vạn, năng lực này nhìn chung toàn thôn, lại có bao nhiêu người có thể làm được chứ?

Trong lòng người đàn ông cũng nén giận, nói: "Đợi một hai tháng nữa, trả hết nợ nần, liền dành dụm ít tiền xây dựng nhà mới, đến lúc đó người trong thôn liền sẽ hiểu, con trai của tôi là sinh viên đại học không phải là giả."

Người phụ nữ gật đầu nói: "Của thực cũng nên xây nhà mới, bảy năm trước chúng ta cũng đã nghĩ đến nhà mới, lúc đó thật vất vả mới tích góp được ít tiền, đáng tiếc con trai nhất thời kích động gây ra tai họa, không riêng việc nhà ở không còn tin tức, còn phải gánh chịu nhiều khoản nợ như vậy.

Cũng may, mọi thứ đều đã qua, đợi xây được nhà mới, để những

người trong thôn đó biết được rằng con trai của tôi không chỉ không phế, còn kiếm được nhiều tiền hơn bọn họ, xem bọn họ sẽ có bộ mặt như thế nào."

Nghĩ đến cảnh tượng đó, trong lòng người đàn ông vô cùng vui sướng, không nhịn được lại uống một hớp rượu lớn.

Người phụ nữ vẻ mặt ước mơ nói: "Nhà mới xây xong rồi tìm bạn đời cho con trai là viên mãn."

Người đàn ông ăn một miếng trứng gà tráng, có phần không tự tin nói: "Dựa theo tình hình thu nhập của con trai, chuyện xây nhà mới cũng không phải việc khó, nếu nhanh thì năm nay có thể hoàn thành. Nhưng mà chuyện tìm bạn đời, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy!"

Người phụ nữ nghe vậy cũng có chút phát sầu, trong lòng bà con trai đương nhiên là tốt nhất, nhưng ở trong mắt người ngoài, nó là tội phạm giết người thật việc thật trăm phần trăm, ở đây mười dặm 8 hương muốn tìm người không để ý đến hoàn cảnh của hắn, cũng không phải chuyện gì dễ dàng.

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tôi cũng không tin với bản lĩnh của con trai tôi, sẽ không kiếm được đối tượng."

Chương 536: Nở Mày Nở Mặt, Đẹp Trai Nhất Trong Thôn. (2)

"Ừm, đợi trả hết nợ, xây nhà mới rồi lại nói, với điều kiện hiện tại, nói rồi cũng là vô ích."

Lúc hai vợ chồng đang nói chuyện trời đất, một chiếc BMW X5 chậm rãi đứng dừng cửa nhà bọn họ.

Thời đại này, ôtô đã trở nên phổ biến trên toàn quốc, cho dù là nông thôn cũng không ít người mua xe, cho dù là những chiếc xe nổi tiếng như BMW thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy ở nông thôn.

Bởi vậy, một chiếc BMW X5 vào thôn, cũng không hề thu hút sự chú ý của dân làng, nhiều lắm chỉ là hiếu kỳ nhìn một cái.

Nhưng chiếc BMW này không dừng lại, mà là dựng lại trước nhà họ Hạ bị cô lập trong thôn, khiến những người hàng xóm đang ngồi hóng mát bên ngoài cảm thấy có chút kỳ quái, không biết là người nào tới tìm hai người nhà họ kia?

Chẳng lẽ là chuyện bảy năm trước con trai của bọn họ gây ra họa vẫn chưa giải quyết triệt để, người chịu khổ đã tìm tới cửa?

Khi những người hàng xóm bên trái bên phải đang lẩm bẩm xì xào, thì cửa chiếc xe BMW X5 mở ra, một nam một nữ từ trên xe bước xuống, người đàn ông cường tráng cao lớn, không phải ai khác, chính là Hạ Đỉnh Thiên cái tên "Đại sát tinh" kia.

Người phụ nữ là một đại mỹ nhân có dáng người và ngoại hình đẹp, thấy cảnh này cũng khiến cho hàng xóm cảm thấy khó tin được, hành động tiếp theo của đại mỹ nhân khiến hàng xóm trái phải hai mắt đều suýt rớt ra ngoài.

Chỉ thấy vị đại mỹ nữ kia đi tới bên người Hạ Đỉnh Thiên, sau đó ôm cánh tay của hắn, cho dù là người mù cũng nhìn ra được quan hệ của bọn họ.

Lúc này, miệng của những người hàng xóm đều đã hóa thành hình chữ O, cảnh tượng khó tin trước mắt khiến cho bọn họ quá khiếp sợ.

Kỳ thực, không chỉ những người hàng xóm hai bên chấn kinh đến trợn mắt ngoác mồm, ngay cả cha mẹ Hạ cũng sững sờ khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia đang khoác tay con trai mình.

"Cha, mẹ, đây chính là con dâu tương lai của hai người."

"Chú dì xin chào, con là Lý Giai Mỹ, là bạn gái của Đỉnh Thiên, rất vui được gặp hai người ạ."

"Được! Được! Được!"

Cha Hạ nói liên tục ba chữ được, sự kích động lộ rõ trên mặt, vừa rồi ông với vợ còn đang lo lắng cho hôn nhân của con trai mình,

kết quả lời nói còn chưa nói xong, con trai đã đem bạn gái mang về nhà rồi, đây thật sự là niềm vui bất ngờ.

"Giai Giai là, mau vào ngồi đi!"

Mẹ Hạ lúc này cũng rất kích động, một bên bắt chuyện với con dâu tương lai, một bên oán giận con trai nói: "Con trai con cũng thiệt là, chuyện mang bạn gái về lớn như vậy cũng không nói sớm với chúng ta một tiếng, hại mẹ với cha con không chuẩn bị trước được gì, chắc các con còn chưa ăn cơm, mẹ lập tức làm cơm cho các con!"

"Dì ơi, dì không cần bận việc, ba bốn giờ bọn con đã ăn rồi, chúng con còn mua không ít đồ ăn nấu sẵn mang về, muộn chút lại tùy tiện ăn một chút là được rồi!" Lý Giai Mỹ nói xong cùng với Hạ Đỉnh Thiên ra cốp sau xe. Thuốc lá, rượu, trà, hải sản, hoa quả khô, kẹo, bánh quy, trái cây tươi cùng với các món ăn nấu sẵn được dời vào nhà họ Hạ.

"Ai ôi, Giai Giai con quá khách khí rồi, sao lại mua nhiều đồ như vậy chứ!"

"Không có bao nhiêu, đều là một ít thức ăn thôi ạ."

...

Mọi người đều có lòng bàn tán, vụ ngộ sát của Hạ Đỉnh Thiên bảy năm trước đã gây ra một cơn sóng gió to lớn trong thôn, đoạn thời gian đó toàn thôn đều bàn luận việc này, mãi cho đến khi Hạ Đỉnh Thiên ngồi tù, việc này mới chậm rãi phai nhạt đi.

Hai tháng trước, Hạ Đỉnh Thiên ra tù, lại trở thành tiêu điểm ở trong thôn, khiến trong thôn xôn xao bàn tán.

Bây giờ, mới có hai tháng, Hạ Đỉnh Thiên một lần nữa trở thành chủ đề bàn tán trong thôn.

Hạ Đỉnh Thiên trở về chưa được nửa tiếng, toàn thôn đều biết hắn mang bạn gái trở về, hơn nữa còn lái chiếc BMW X5 trở về, dân làng khi nghe được tin này đều không thể tin vào tai của mình.

...

Hạ gia.

Hạ Đỉnh Thiên nhấp ngụm trà, nói: "Ba mẹ, lần này chúng con trở về có hai việc, chuyện thứ nhất chính là kết hôn, con cùng với Giai Giai tình đầu ý hợp, chuẩn bị đăng ký kết hôn chung sống tốt với nhau, hi vọng hai người có thể đồng ý."

Mẹ Hạ đành nói: "Đồng ý, đây là chuyện tốt cầu còn không được, chúng ta đương nhiên đồng ý."

Tình hình của con trai có thể tìm được đối tượng cũng đã là tổ tông phù hộ, huống chi là tìm được một cô con dâu xinh đẹp ngoan hiền như thế, hơn nữa điều kiện gia đình của người ta cũng tốt, kẻ ngu mới không đồng ý!

Hạ Đỉnh Thiên mỉm cười, tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, trả hết số tiền con nợ của họ hàng, cảm ơn bọn họ lúc con gặp khó khăn đã giúp đỡ, ân tình của bọn họ con về sau sẽ từ từ trả."

Cha Hạ suy nghĩ một chút, nói: "Con trai, con cùng Giai Giai kết hôn, chính là lúc cần dùng, tiền nợ họ hàng để sau trả cũng không sao hết."

Hạ Đỉnh Thiên nắm tay Lý Giai Mỹ, nhìn về phía cha nói: "Cha, cha không cần lo lắng, chúng con có tiền, con sẽ chuyển tiền qua cho cha, cha cầm trả lại cho họ hàng đi!"

Chương 537: Nở Mày Nở Mặt, Đẹp Trai Nhất Trong Thôn. (3)

Cha Hạ liếc mắt nhìn mẹ Hạ, đều thấy được trong mắt đối phương ẩn giấu chua xót.

Tình hình của con trai, bọn họ biết rất rõ, dựa theo kế hoạch kiếm tiền của con trai, ít nhất cũng phải mất một hai tháng mới có thể trả hết nợ của họ hàng, nhưng hiện tại con trai đột nhiên liền có tiền, rất hiển nhiên tiền tiêu là của con gái nhà người ta, điều này làm cha mẹ trong lòng đương nhiên có phần cảm giác khó chịu.

Cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn, đạo lý này cũng đặt ở trên người vợ chồng, con trai tiêu tiền con gái người ta, e rằng địa vị về sau trong gia đình rất đáng lo!

Nhưng mà con trai nhất quyết muốn trả nợ hết cho họ hàng, cha mẹ Hạ cũng chỉ có thể thuận theo ý của hắn.

Sau đó, Hạ Đỉnh Thiên đem tiền chuyển cho cha mẹ Hạ, hai người cũng không kéo dài, liền gọi điện cho từng người họ hàng, nói việc trả lại tiền cho bọn họ.

Bởi vì cũng nhắc đến việc Hạ Đỉnh Thiên mang bạn gái trở về chuẩn bị chuyện kết hôn, cho nên sau mấy cuộc gọi cũng đã đến hơn chín giờ.

Đợi cha mẹ nói chuyện điện thoại xong, Hạ Đỉnh Thiên liền đem đồ ăn sẵn mua về dọn ra bàn, lại mở một bình rượu ngon, "Một nhà bốn người" uống một cách vui vẻ.

Họ uống đến khoảng 11 giờ tối, mới từng người tắm rửa nghỉ ngơi.

Hạ Đỉnh Thiên tự nhiên là ở cùng một phòng với Lý Giai Mỹ, dù sao ngày mai hai người cũng sẽ đi đăng ký kết hôn, ở nhà đàn trai cũng sẽ không kiêng kỵ cái gì.

Ngày hôm sau, hai người ăn sáng xong, liền đi đến cục dân chính huyện đăng ký kết hôn.

Hai người đều ở trong hoàn cảnh đặc biệt, cũng không muốn bày rượu, cho nên tối hôm đó mời họ hàng hai bên dùng bữa, coi như mọi chuyện đã ổn thỏa.

...

Tỉnh Lỵ của Hồ Nam.

Tại Khoa XX bệnh viện XX, bác sĩ Chương đang xem bệnh cho một bệnh nhân.

Là bác sĩ chính của khoa, bác sĩ Chương vẫn luôn không thiếu bệnh nhân, phúc lợi của khoa cũng không tệ, hơn nữa chồng cô còn

kiếm được nhiều tiền hơn cô nên điều kiện tài chính của cô vẫn rất tốt.

Không tới 3 phút, sau khi gọi bệnh nhân xong, bác sĩ Chương vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, sắc mặt không khỏi thay đổi, hỏi: "Hạ tiên sinh, anh tại sao lại đến đây?"

Hạ Đỉnh Thiên nhìn thấy sự không vui thoáng qua trong mắt cô, hiển nhiên là coi hắn là loại người lưu manh tham lam không có đáy, không khỏi tự giễu mỉm cười, nói: "Bác sĩ Chương, cảm ơn cô trước kia đã giúp tôi, cô yên tâm, tôi không phải tới tìm cô vay tiền, mà là đến trả lại cho cô 30.000 đã vay trước đây."

Vừa nói chuyện, Hạ Đỉnh Thiên từ trong túi tiền lấy ra một phong thư căng phồng, đặt lên bàn máy vi tính của cô nói: "Tiền đều ở chỗ này, bác sĩ Chương cô vẫn nên xem thử có đúng số tiền hay không?"

Bác sĩ Chương nghe vậy hơi ngạc nhiên, trong mắt lập tức hiện lên một tia ngại ngùng, liền vội vàng khom người nói xin lỗi: "Hạ tiên sinh, là tôi hiểu lầm anh rồi, thực sự xin lỗi."

Hạ Đỉnh Thiên ngược lại không hề tức giận, hắn sau khi ra tù vốn định xin số điện thoại của bạn gái cũ từ bác sĩ Chương, sau đó vay tiền lập nghiệp nhỏ để trả nợ.

Lúc đó, dì nhỏ của bạn gái cũ hắn, cũng chính là vị bác sĩ Chương trước mặt này, không cung cấp số điện thoại của bạn gái cũ cho anh mà còn chủ động cho mượn 30 ngàn.

Mặc dù biết cô ấy làm như vậy có lẽ là vì không muốn anh quấy rầy hoặc là phá hoại gia đình cháu gái mình, nên mới chủ động lấy ra 30 ngàn này coi như "Tiêu tai", nhưng Hạ Đỉnh Thiên vẫn là nhớ kỹ ân tình của cô.

Bây giờ vợ đưa tiền, hắn đương nhiên không muốn lại thiếu nợ tiền của người ta, liền chủ động lại đây đem tiền trả lại.

Lý Giai Mỹ vẫn luôn đứng ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng nói: "Bác sĩ Chương, cô không cần nói xin lỗi, chuyện của cô chồng tôi đã nói với tôi rồi, cô có thể trong lúc hắn chán nản cho hắn mượn

30.000, đây cũng phải là ân tình nhỏ, buổi trưa tôi với chồng tôi muốn mời cô ăn bữa cơm, coi như là cảm ơn cô lúc trước đã giúp đỡ, hi vọng bác sĩ Chương có thể nể nang mặt mũi."

Lý Giai Mỹ đứng ở bên cạnh, bác sĩ Chương cũng đã sớm nhìn thấy, nhưng cô cho rằng đó là bệnh nhân thật, là tới tìm cô xem bệnh, không nghĩ tới cô ấy vậy mà lại là vợ hắn?

Hắn mới ra tù hơn hai tháng liền kết hôn

Hơn nữa vợ hắn lại có vóc người và ngoại hình đẹp như vậy?

Bác sĩ Chương trong lòng khiếp sợ, ở bề ngoài lại áy náy nói: "Hóa ra là Hạ phu nhân, cảm ơn lời mời của cô, chỉ là buổi trưa tôi có việc, e rằng không có cách nào đến hẹn. Lại nói đây cũng chỉ là việc nhỏ, không thể nói là ân tình gì được.

Tôi cùng với Hạ tiên sinh tốt xấu gì cũng có quen biết, có thể nhìn thấy hắn cưới đến một người vợ xinh đẹp như cô, tôi cũng mừng thay cho hắn, ở đây tôi cũng thật lòng chúc phúc cho hai người, hi vọng hai người phu thê ân ái, có một cuộc sống hạnh phúc."

Hai người thật sự muốn cùng nhau ăn cơm, kỳ thực cũng có chút lúng túng, không biết tán gẫu cái gì.

Cho nên, thấy bác sĩ Chương từ chối, Hạ Đỉnh Thiên liền thuận theo nói: "Nếu bác sĩ Chương đã có việc, vậy đợi lần sau có cơ hội lại mời cô ăn tối, vợ chồng chúng tôi không quấy rầy cô làm việc nữa, tạm biệt!"

Bác sĩ Chương cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đối mặt với Hạ Đỉnh Thiên, cô cũng rất lúng túng, đặc biệt là vừa rồi còn hiểu lầm người ta, thấy vợ chồng bọn họ cáo từ, cô cũng khách khí nói: "Được, có cơ hội lại gặp, tạm biệt!"

Chương 538: Người Ta Là Tới Trả Tiền, Không Phải Đến Vay Tiền

Giữa trưa.

Sau khi tan ca, bác sĩ Chương lập tức gọi điện thoại cho cháu gái Lệ Hồng.

Điện thoại vừa được nhận, bác sĩ Chương liền hỏi: "Lệ Hồng, cháu đoán xem dì hôm nay gặp được người nào tại bệnh viện?"

Chung Lệ Hồng cười nói: "Dì nhỏ, cháu sao có thể đoán được dì gặp được người nào chứ?"

Bác sĩ Chương nói: "Dì gặp được Hạ Đỉnh Thiên!"

Chung Lệ Hồng trầm mặc một chút, hỏi: "Hắn bị bệnh gì?"

Bác sĩ Chương nói: "Hắn không có bệnh gì, tới tìm dì mà thôi."

Giọng nói của Chung Lệ Hồng lập tức thay đổi:

"Cái gì? Hắn... Hắn sao lại biến thành như vậy, hắn lại hỏi dì muốn bao nhiêu tiền?"

Bác sĩ Chương bác sĩ nghe vậy thì có chút xúc động, nói:

“Dì còn tưởng rằng chỉ có dì hiểu lầm hắn, không nghĩ tới người bạn gái cũ như cháu mà cũng nghĩ như dì, xem ra cháu đúng thật là không thích hợp với hắn. Cho dù không có chuyện kia thì các cháu cũng không thích hợp ở cùng một chỗ."

Chung Lệ Hồng nói: "Dì nhỏ, lời này của dì là có ý gì?"

Bác sĩ Chương thở dài: "Người ta là tới trả tiền, không phải đến vay tiền."

Chung Lệ Hồng trầm mặc, thật lâu sau mới nói với vẻ không thể tin nổi:

"Dì nhỏ, cháu nhớ dì có cho hắn mượn tiền, hình như mới được hai tháng, sao hắn có thể trả tiền nhanh như vậy được?"

Bác sĩ Chương nói:

"Hắn không phải đến trả tiền một mình, mà mang theo vợ. Người phụ nữ kia không chỉ có dáng người đẹp, giá trị nhan sắc còn vô

cùng cao, cũng không biết hắn làm thế nào mà tìm được."

Chung Lệ Hồng khó có thể tin nổi: "Chuyện này sao có thể? Giả đúng không?"

Bác sĩ Chương nói:

"Dĩ cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng nói là giả cũng không đúng. Người ta ăn no rảnh rỗi nên chạy đến nơi này diễn kịch sao? Mưu đồ gì?"

Chung Lệ Hồng: "..."

Bác sĩ Chương nói sâu xa:

"Lệ Hồng, lòng dạ nên thả lỏng một chút, mặc dù các cháu không còn ở cùng nhau, nhưng không cần thiết không thừa nhận điểm tốt của người ta. Dù sao thì các cháu cũng đã từng có khoảng thời gian bên nhau, chúc phúc cho nhau không phải cũng rất tốt sao?"

Chung Lệ Hồng hít một hơi thật sâu, nói:

"Dì nhỏ nói đúng, cháu vừa rồi có chút thất thố."

Bác sĩ Chương nói:

"Được rồi, không nhắc tới hắn nữa, cháu cũng đã hơn một tháng rồi không đến thăm dì, cũng sắp nghỉ hè rồi, cháu mang theo hai thằng nhóc kia đến chỗ dì chơi một khoảng thời gian đi."

"Ừm, chờ được nghỉ hè sẽ đi, đến lúc đó dì đừng có mà chê hai đứa nó phiền!"

"Có gì mà phiền, đứa nhỏ ở lứa tuổi này là dễ thương nhất."

Sau đó, hai người nói chuyện phiếm tầm mười phút mới cúp điện thoại.

...

Thứ 3, ngày 20 tháng 6 năm 2023.

Tám giờ tối, vô số fan ca nhạc ngồi canh giữ trên bốn nền tảng âm

nhạc lớn là âm nhạc QQ, âm nhạc Kugou, âm nhạc Khốc Ngã, âm nhạc Migu, chờ đợi Tiêu Mẫn phát hành album mới.

Album mới của Tiêu Mẫn tên là « Vĩnh viễn không phai màu », giờ phát hành là 20: 18, việc quảng bá album ba ngày qua có thể nói là chỗ nào cũng có, chỉ cần là người có sử dụng internet thì đều biết tin tức này.

Dù sao đối với Uông mà tới nói, cho dù là mời người chế tạo album này hay vẫn là đập tiền quảng bá, mục đích đều chỉ có một, đó chính là vì thực hiện giấc mơ cho vợ mình, mà không phải vì kiếm tiền.

Thời gian dần đi tới 20: 18, vào thời khắc album lên kệ, đám fan của Tiêu Mẫn lập tức ào ào xuất thủ, bắt đầu tranh mua album.

Dù sao, album điện tử có được đánh số, cùng trả một giá tiền, ai mà không muốn cướp được những số đầu cơ chứ? Lúc khoe khoang với người ta lấy ra, khỏi phải nói là có bao nhiêu mặt mũi!

Ngoại trừ fan ca nhạc của Tiêu Mẫn, còn có rất nhiều minh tinh và người qua đường cũng gia nhập tranh mua.

Đám minh tinh kia chưa chắc đều thích ca khúc của Tiêu Mẫn, nhưng nếu như có thể chỉ cần bỏ 30 tệ để mua một album, ít nhiều cũng có thể gây dựng chút quan hệ với bà chủ trăm tỷ tương lai như Tiêu Mẫn, lỡ như ngày nào đó có cơ hội dùng tới thì sao?

Còn về người qua đường, phần nhiều là bị sự quảng bá rầm rộ kia thu hút. Các đại lão đứng đầu trong ngành cùng nhau hợp tác tạo ra một album gồm mười tám bài hát, lại chỉ bán 30 tệ, khiến người qua đường cũng không nhịn được mà gia nhập cuộc tranh mua.

Đương nhiên, fan của Tiêu Mẫn là đối tượng tranh mua đầu tiên. Không ít người qua đường trước khi tranh mua còn đặc biệt nghe thử mấy bài hát, cho đến khi bọn họ phát hiện ca khúc trong album này đúng thật giống như tuyên truyền, mỗi một bài đều vô cùng kinh điển, không chia ra từng cấp như trong các album khác, lúc này bọn họ mới hào hứng nhấn mua.

Không ngừng có fan hâm mộ và người qua đường mua album điện

tử, số lượng tiêu thụ của album điện tử tăng nhanh một cách nhanh chóng, cách vài giây đồng hồ lại đổi mới một lần, lượng tiêu thụ bắt đầu được tính theo chục ngàn.

"Mọe nó, mười phút, lượng tiêu thụ phá một triệu, Mẫn tiên tử lợi hại (phá âm) !"

"Ha ha, tôi cướp được album số 19, ông đây độc thân ba mươi năm, tốc độ tay thật đúng không phải để trưng."

"Cặn bã, ông đây cướp được album số mười ba còn chưa đắc chí, anh thì tính là cái gì?"

"Mẹ nó, các người mẹ nó đều là thần, tôi cảm thấy tốc độ tay của mình đã rất nhanh, kết quả còn không vào được top 300. Các người chắc chắn với tốc độ kia sẽ không làm cho mình tróc da?"

"Wow, album này của Mẫn tiên tử đúng là vô địch, bài hát thật hay. Tôi đã nghe xong ba bài đầu, mỗi một bài đều là kinh điển, album này chắc chắn sẽ phong hậu."

"Lầu trên nói không sai, album này đúng là lợi hại, tôi nghe mà không dừng lại được!"

"Thật sự hay như vậy? Tôi mới tranh mua xong còn chưa kịp nghe, tôi phải đi nghe thử cái đã."

"Tôi đã nghe xong bốn bài, thật sự là tuyệt, không nghĩ tới thời đại bây giờ, những đại lão kia còn có thể viết ra nhiều ca khúc kinh điển như vậy."

"Năng lực tiền giấy đúng là vĩ đại, không phục cũng không được."

"Mọe nó, ai nấy đều điên cuồng thổi phồng, con mẹ nó mấy ca khúc kia đều sắp bị các người thổi lên tận trời rồi."

"Lầu trên ngu xuẩn, giám định hoàn tất!"

"Không chỉ bài hát hay, không biết mọi người có chú ý đến hay không, giọng hát của Mẫn tiên tử phối hợp với ca khúc kia đúng là càng tăng thêm sức mạnh, không hổ là kinh điển được chế tạo riêng, quá phù hợp với Mẫn tiên tử."

Chương 539: Người Ta Là Tới Trả Tiền, Không Phải Đến Vay Tiền (2)

"Mẹ nó, nếu như Mẫn tiên tử cho ra mấy ca khúc này sớm hơn mấy năm thì cô ấy đã sớm phong hậu trong giới ca hát rồi, sao có thể phí nhiều năm như vậy ở tuyến hai chữ!"

"Người anh em, cơm ngon không sợ muộn, mặc dù Mẫn tiên tử phí nhiều năm ở tuyến hai, nhưng mấy năm nay cũng không phải chuyện xấu, ít nhất thì giọng hát của cô ấy cũng được tôi luyện, hiện tại giọng hát của nàng hay hơn so với mấy năm trước nhiều."

"Lại nói, không biết lượng tiêu thụ của album này liệu có thể phá vỡ kỷ lục của Chu tổng hay không?"

"Chuyện này không có khả năng lắm, Chu tổng có thân phận gì trong giới ca hát chứ. Album của hắn năm ngoái có lượng tiêu thụ gần 7 triệu, tổng tiêu thụ phá 200 triệu, kỷ lục này cũng không để phá như vậy."

"Đúng vậy, mặc dù tôi là fan của Mẫn tiên tử, nhưng mà người có mắt đều có thể nhìn thấy sự lợi hại của Chu tổng trong giới ca hát. Dù là album giới hạn hay là lượng tiêu thụ thì hắn đều hoàn toàn khác với những tiểu thịt tươi động một tí là mấy chục triệu album mini kia, muốn phá vỡ kỷ lục của Chu tổng, rất khó!"

"Chuyện này cũng chưa chắc, không thể phủ nhận, xét về số lượng fans thì Mẫn tiên tử thúc ngựa cũng không sánh nổi Chu tổng, nhưng Mẫn tiên tử cũng có ưu thế của cô ấy. Đầu tiên là chất lượng album, không nói đến việc Mẫn tiên tử có thể vượt xa Chu tổng, nhưng mà tuyệt đối mạnh hơn Chu tổng, vừa rồi tôi đã nghe qua, thật sự là mỗi một bài đều có thể xưng là cấp đại thần, vô cùng lợi hại. Tiếp theo chính là hàng đẹp giá rẻ, album điện tử mười tám bài hát lại chỉ bán 30 tệ, cải trắng còn đắt hơn cả cái này. Cuối cùng là sau lưng Mẫn tiên tử có Uông tổng, trong thời đại này thì năng lực của tiền giấy là lợi hại nhất, chỉ cần chịu đập tiền, marketing tốt, lượng tiêu thụ album của tuyến hai vượt qua Thiên Vương trong giới ca hát cũng không phải là không có khả năng."

"Oa, mới qua một giờ mà lượng tiêu thụ đã đột phá hai trăm ngàn, Mẫn tiên tử lợi hại!"

"..."

Ngay tại lúc album mới của Tiêu Mẫn được phát hành hừng hực khí thế, Giang Phong đang ở cùng với vợ chồng Uông Văn Kiệt - Tiêu Mẫn. Địa điểm chính là nhà của Uông Văn Kiệt tại tỉnh Quảng Đông.

Giang Phong lần này tới tỉnh Quảng Đông, chủ yếu là vì đến uống rượu mừng của Lam Doanh Doanh.

Lam Doanh Doanh (con ông cháu cha, cha là quan lớn tỉnh Quế) và Hứa Tinh Thần (con nhà gia giáo, ông nội và cha đều là viện sĩ), cử hành hôn lễ vào ngày 21 tháng 6 năm 2023. Giang Phong đến tỉnh Quảng Đông sớm hơn một ngày.

Mặc dù Hứa Tinh Thần công tác tại thành phố Thâm Quyến tỉnh Quảng Đông, nhà cũng mua ở bên kia. Nhưng hắn dù sao cũng lớn lên tại tỉnh thành, cha mẹ đều công tác tại tỉnh thành, địa điểm tổ chức hôn lễ cũng chọn tuyển ở tỉnh thành.

Lúc này, vợ chồng Uông Văn Kiệt đang uống trà với Giang Phong, vừa uống vừa lắng nghe MV của Tiêu Mẫn.

Đừng nhìn những ca khúc này đều là Uông Văn Kiệt ra mặt mời các nhà soạn nhạc lớn sáng tác riêng giúp vợ hắn, nhưng hắn cũng như Giang Phong, đều chưa từng nghe mười tám ca khúc mới của vợ mình. Theo như lời của vợ hắn nói, các ca khúc nên được nghe sau khi phát hành, như vậy mới có thể hưởng thụ thành phẩm của mình một cách tốt nhất.

Uông Văn Kiệt nghe theo lời khuyên của vợ, nên cố nhịn không nghe trước mấy ca khúc kia.

Hiện tại album cuối cùng cũng online, Uông Văn Kiệt mong đợi lắng nghe tiếng ca của vợ mình.

Phía trước đang phát album thực, album thực và album điện tử đối với người bình thường là giống nhau, nhưng đối với người có dàn âm thanh chất lượng như thổ hào mà nói thì âm sắc của album

thực hiển nhiên sẽ hay hơn album điện tử nhiều.

Thiết bị âm thanh tốt nhất, lời bài hát được chế tác riêng, cộng với giọng hát không tầm thường, hiệu quả chỉ cần nghe là biết. Dùng cách nói của đám người thanh khống chính là, nghe mà lỗ tai đều mang thai.

Sau khi nghe xong một bài, Uông Văn Kiện ấn nút tạm dừng.

Giang Phong nhịn không được mà tán dương:

"Chị Mẫn, chị hát bài này đúng là rất hay, có loại cảm giác kinh diễm như lần đầu tiên nghe chị hát « Cười nhìn Phong Vân »."

Uông Văn Kiệt cũng khen không ngớt lời:

"Vợ à, bài hát này đúng là rất hay, âm thanh thanh tịnh, sạch sẽ, như mang theo ma lực gột rửa tâm linh, khiến cho người nghe muốn ngừng mà không được."

Tiêu Mẫn nghe hai người thổi phồng thì cười cười, khiêm tốn nói:

"Hai người đừng khen tôi như thế nữa, đây là công lao của người làm nhạc, tôi diễn xướng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi."

Uông Văn Kiệt nhấp một ngụm trà, khoát tay nói:

"Vợ à, em không nên quá khiêm tốn, đương nhiên là không thể bỏ qua công lao của người làm nhạc, nhưng không có màn diễn xướng đặc sắc như em thì bài hát này cũng sẽ không hay như thế. Giang đại sư nói có đúng hay không?"

Giang Phong cười gật đầu nói: "Uông tổng nói không sai, chị Mẫn không cần xem nhẹ trọng lượng của bản thân mình."

Tiêu Mẫn cười, lộ lúm đồng tiền như hoa, lại khiêm nhường vài câu, mới bảo chồng mình tiếp tục phát nhạc.

Sau đó, Uông Văn Kiệt lần lượt phát từng bài, sau khi phát xong mỗi bài, hắn đều sẽ tạm dừng lại, sau đó cùng Giang Phong "Chỉ điểm giang sơn". Mặc dù hai người đều nghiệp dư nhưng dù sao thì có thể khen là được rồi.

Mặc dù trong này có phần khoa trương, nhưng không thể không nói chất lượng mười tám bài hát này của Tiêu Mẫn đúng là rất tuyệt, mỗi một bài đều vô cùng hay, khiến Giang Phong và Uông Văn Kiệt không còn lời để khen.

Phía sau, bọn họ cũng chỉ có thể hung hăng hô một câu lợi hại!

Mười tám bài hát, thời gian mỗi bài hát khoảng bốn năm phút, cộng với thời gian phê bình của Giang Phong và Uông Văn Kiệt, ba người phải bỏ ra khoảng ba tiếng để nghe hết album này.

Đêm đó, Giang Phong ngủ lại nhà Uông Văn Kiệt.

Ngày kế tiếp, vợ chồng Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, Sử Anh Hào, Lê Thiên Nhu, Lưu Trang, các con ông cháu cha cùng với phú nhị đại lần lượt chạy tới từ tỉnh Quế.

Uông Văn Kiệt là một trong địa chủ của tỉnh Quảng Đông, đám bạn thường xuyên chơi với nhau đến đây đều lập lập tức liên hệ với hắn. Sau khi biết rõ Giang đại sư cũng ở chỗ của hắn, mọi người đều không hẹn mà cùng tập hợp ở chỗ này.

Chương 540: Công Năng 【 Dự Đoán Con Cái 】 Online

Sáu giờ chiều.

Tại khách sạn năm sao nào đó đang tổ chức một hôn lễ nhìn từ bề ngoài thì rất khiêm tốn nhưng thực ra lại rất xa hoa.

Nói khiêm tốn, là bởi vì khách tham gia hôn lễ này cũng không nhiều, chủ nhà chỉ đặt mười tám bàn mà thôi, không giống như những tiệc cưới trên trăm bàn kia.

Nói xa hoa, là bởi vì thân phận của các vị khách tham gia hôn lễ này đều không đơn giản. Ngoại trừ trực hệ của hai nhà, con ông cháu cha hoặc phú nhị đại ít nhất cũng chiếm một nửa nhân số trở lên, phần còn lại đều là người có quyền trong giới học thuật cùng với tinh anh trong các ngành các nghề.

Thân phận của Giang Phong có thể xem như là thấp nhất trong đám người.

Nhưng mà, mặc dù thân phận của Giang Phong thấp, nhưng hắn ngồi chung một bàn với đám người vợ chồng Long Trạch Vũ, vợ chồng Uông Văn Kiệt, Bạch Tử An, Sử Anh Hào, Lê Thiên Nhu. Người trên bàn đều là người từng được hắn làm mai hoặc là từng nhận sự trợ giúp của hắn. Hắn đương nhiên trở thành nhân vật chính của bàn này.

Cộng với thái độ vô cùng tôn trọng của hai nhà Hứa Lam đối với hắn khiến cho người có thân phận thấp nhất như Giang Phong lại trở thành một trong những người có mặt mũi nhất trong toàn bộ tiệc cưới.

Vào lúc chú rể cô dâu tới mời rượu, Giang Phong chợt phát hiện bảng hệ thống xứng đôi hôn nhân lại có thay đổi mới:

【 Danh tính 】: Lam Doanh Doanh

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 165cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】: con ông cháu cha, cha là quan lớn tỉnh Quế.

【 Sở thích cá nhân 】: bình tĩnh khi gặp chuyện, có chủ kiến, hiểu cuộc sống, thích thư pháp, vẽ tranh, đánh đàn, uống trà, mỹ thực, du lịch.

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: không

【 Tài liệu chi tiết 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 84 (tình cảm vợ chồng 83+ môn đăng hộ đối 85+ quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 87 (tình cảm vợ chồng 88+ môn đăng hộ đối 87+ quan hệ gia đình 86)

【 Dự đoán con cái 】: Hứa Nguyên Phượng (sinh vào 11 giờ 43 phút ngày 13 tháng 5 năm 2024), xin nhấn xem xét để xem chi tiết. Hứa Nguyên Long (sinh vào 11 giờ 56 phút ngày 13 tháng 5 năm 2024), mời nhấn xem xét để hiểu rõ hơn.

Nhìn thấy hệ thống xứng đôi hôn nhân có thay đổi mới, Giang Phong cảm thấy vui vẻ không thôi, có công năng 【 Dự đoán con cái 】, hắn sẽ không còn mơ hồ đối với các dự đoán trong tương lai nữa rồi, cuối cùng có thể nói những câu mang 'ý nghĩa sâu xa' rồi.

"Giang đại sư, chén rượu thứ nhất này vợ chồng chúng tôi nhất định phải kính anh, cảm ơn anh đã đáp cầu dắt mối cho chúng tôi, giúp chúng tôi thuận lợi tìm được một nửa sinh mệnh của mình." Chú rể Hứa Tinh Thần bưng một ly rượu nhỏ, cảm kích nói.

"Giang đại sư, tất cả cảm tạ đều ở trong chén rượu này." Cô dâu Lam Doanh Doanh cũng bưng ly rượu nói lời cảm tạ.

"Giang đại sư, vô cùng cảm ơn." Người nói chuyện là mẹ chú rể.

Giang Phong bưng chén rượu lên, đụng một cái với chú rể cô dâu, cười híp mắt nói:

"Anh Hứa, chị Doanh Doanh, tôi vừa rồi có tính toán đường con cái cho các người một chút, phát hiện hai người sang năm sẽ có một đôi long phượng thai. Nếu như tôi tính không sai, thời gian ra đời của hai đứa nhóc vào khoảng ngày 13 tháng 5 năm sau. Tôi đây chúc mừng hai người trước vậy!"

Nói xong, Giang Phong uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Nhưng mà, những lời này của hắn lại làm cho toàn bộ người trên bàn và những người đến mời rượu kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Người trong một bàn này đều tương đối quen thuộc với Giang Phong. Nhưng bao gồm cả Uông Văn Kiệt, mọi người đều chỉ biết rõ Giang Phong am hiểu tính toán nhân duyên, chưa bao giờ nghe hắn nói còn am hiểu việc tính toán dòng dõi.

Mà bây giờ, ngay trước mặt nhiều người như vậy, Giang Phong

không chỉ dự đoán Lam Doanh Doanh sẽ sinh một song bào thai, còn tính chính xác cả ngày sinh. Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lam Doanh Doanh lấy lại tinh thần, nửa mừng nửa lo nói: "Giang đại sư, anh nói thật sao? Không có nói đùa?"

Hứa phụ và Hứa mẫu liếc nhau một cái, đều nhìn thấy được sự vui mừng trong mắt của nhau.

Bọn họ là cha mẹ của Hứa Tinh Thần, là cha mẹ chồng của Lam Doanh Doanh, cũng từng nghe nói một số chuyện thần kỳ liên quan tới Giang đại sư. Nếu hắn đã nói như vậy, bọn họ thật sự không cách nào coi nhẹ.

Giang Phong nói với vẻ chắc chắn: "Chị Doanh Doanh, sao tôi có thể nói đùa trên loại chuyện này được chứ."

Lam Doanh Doanh hưng phấn nói: "Quá tốt rồi, Giang đại sư, lát nữa anh đừng vội đi, chờ tôi mời rượu xong sẽ quay lại nói chuyện con cái với anh."

Nói xong, nàng uống một hơi cạn sạch.

Hứa Tinh Thần cũng vui vẻ uống một hơi cạn sạch.

Giang Phong gật đầu nói: "Được rồi, anh Hứa, chị Doanh Doanh, hai người đi mời rượu tiếp đi, sau khi bận xong lại trò chuyện tiếp cũng không muộn!"

Sau đó, vợ chồng Hứa Tinh Thần và Lam Doanh Doanh lần lượt mời rượu đám người Long Trạch Vũ, chờ sau khi kính xong một vòng lại đi bàn khác mời rượu.

Chờ đoàn người chú rể cô dâu đi sang bàn khác mời rượu, Uông Văn Kiệt lập tức tiên mở miệng nói:

"Khá lắm, Giang đại sư, anh đúng là giấu thật là sâu, không nghĩ tới anh ngoại trừ am hiểu tính toán nhân duyên, còn am hiểu tính toán dòng dõi, sao chưa từng thấy anh nhắc tới chuyện này với chúng tôi?"

Giang Phong cười ha hả, nói:

"Uông tổng, chuyện này cũng không trách tôi được, bởi vì anh chưa từng hỏi tôi về chuyện này."

Tiêu Mẫn ngồi ở bên trái Uông Văn Kiệt cười khanh khách tiếp lời:

"Giang đại sư, anh cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, Doanh Doanh cũng không hỏi anh về vấn đề này, tại sao anh lại chủ động nói với cô ấy vậy!"

Giang Phong cũng không thể nói là chức năng này mới xuất hiện được, chỉ có thể kiếm cớ:

"Chị Mẫn, chủ yếu là tôi tính ra chị Doanh Doanh sẽ sinh long phượng thai, cho nên liền không nhịn được mà nhắc nhở cô ấy một câu. Nếu như chị cũng cảm thấy hứng thú về chuyện này, tôi cũng có thể tính toán cho chị một chút."

Ánh mắt Tiêu Mẫn sáng lên, nói:

"Đương nhiên là cảm thấy hứng thú, vậy làm phiền Giang đại sư tính cho tôi một chút!"

Chương 541: Công Năng 【 Dự Đoán Con Cái 】 Online (2)

Uông Văn Kiệt vô cùng chờ mong đối với chuyện lần này. Tập đoàn Uông thị bọn hắn chính là xí nghiệp gia tộc, vô cùng xem trọng chuyện con nối dõi, thật ra vợ chồng bọn họ hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị mang thai.

Bây giờ biết rõ Giang đại sư còn có thể tính toán như thế, bọn họ đương nhiên là muốn biết tin tức sớm một chút.

Mấy người cùng bàn nghe vậy đều lộ ra vẻ mong đợi, trong số bọn họ hoặc là đã kết hôn, hoặc là sắp kết hôn, ai mà không muốn biết chuyện con cháu sớm một chút chứ?

Giang Phong nghe vậy cũng không từ chối, nhìn xuống "bên dưới

mí mắt" hơn một phút đồng hồ, mới lên tiếng:

"Chị Mẫn, Uông tổng, tôi cũng chúc mừng hai người trước vậy, căn cứ theo suy tính của tôi, các ngươi đời này có hai trai một gái, vô cùng viên mãn."

Nghe đến đó, Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn đều mừng rỡ trong lòng, hai trai một gái. Đây chính là con cái lý tưởng nhất mà bọn họ mong muốn.

Tiêu Mẫn không kìm được vui mừng mà hỏi:

"Giang đại sư, không biết có thể tính được ngày sinh chính xác hay không?"

Giang Phong trực tiếp đáp lời:

"Ba đứa con này của hai người được sinh ra rất có quy luật, con trai lớn là ngày mùng 2 tháng 6 năm sau, con gái là ngày 3 tháng 7 năm 2026, con trai út là ngày mùng 4 tháng 8 năm 2028."

"Quá tốt rồi!" Tiêu Mẫn vừa khen hay vừa yên lặng ghi nhớ thời gian.

Uông Văn Kiệt tràn đầy kích động bưng rượu lên, nói:

"Giang đại sư, tôi mời anh một chén."

Giang Phong cười bưng chén rượu lên đụng một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tình cảm của hai vợ chồng Long Trạch Vũ không tốt, sau khi sinh một đứa con gái liền không có tâm tư sinh con nữa, cho đến khi mời Giang đại sư hoà giải, tình cảm của hai người dần ấm lên, có thể so với vợ chồng điển hình, hai người mới muốn sinh con một lần nữa.

Bây giờ, hai người trải qua hơn một tháng gieo hạt, vẫn chưa thấy mọc rễ nảy mầm, trong lòng không khỏi có chút gấp gáp, mà năng lực tính toán con cái của Giang đại sư tới thật là đúng lúc.

Thế là, chờ Tiêu Mẫn hỏi xong, vợ của Long Trạch Vũ - Thẩm Như

Sương liền nhịn không được mà tiếp lời:

"Giang đại sư, làm phiền anh tính toán chuyện con cái giúp tôi một chút."

Nếu như Giang Phong đã lựa chọn để lộ năng lực tính toán con cái, hắn đã chuẩn bị trước cho việc bị những khách hàng cũ hỏi thăm. Hắn nghe vậy cũng không nói nhảm, trực tiếp nhìn chằm chằm vào đường con cái của Thẩm Như Sương.

Lại qua hơn một phút đồng hồ, Giang Phong mới vừa cười vừa nói:

"Chúc mừng anh Long chị Long, con của các người sẽ ra đời vào ngày mùng 5 tháng 5 năm sau, các người đến lúc đó cứ chuẩn bị tốt những chuyện liên quan là được."

Vợ chồng Long Trạch Vũ nghe vậy cũng không kìm được vui mừng, đồng loạt bưng rượu kính Giang Phong.

Sau đó, tất cả những người ngồi cùng bàn dù là đã kết hôn hay là sắp kết hôn đều không nhịn được mà nhờ Giang Phong tính toán chuyện con cháu cho bọn hắn, mà kết quả đều vô cùng khả quan.

Đây cũng là chuyện trong dự liệu, dù sao hôn nhân của bọn hắn cơ bản đều là do Giang Phong đáp cầu dắt mối. Điểm xứng đôi hôn nhân đều là 80 điểm trở lên, hiển nhiên sẽ không có chuyện gì bất ngờ trong chuyện con cái cả. Nếu không thì điểm xứng đôi hôn nhân của bọn họ sẽ không cao như vậy.

Chín giờ tối.

Tiệc cưới chuẩn bị kết thúc, đám khách lần lượt rời đi, vợ chồng Hứa Tinh Thần và Lam Doanh Doanh cuối cùng cũng được nhàn rỗi. Bọn họ cùng với Hứa phụ, Hứa mẫu, ông nội Hứa, bà nội Hứa đều tụ tập đến bên bàn của Giang Phong.

Lúc này, mọi người đều đang uống trà tán gẫu.

Chuyện con cái là chuyện quan trọng nhất trong lòng mọi người, cho dù thân là viện sĩ như ông nội Hứa và Hứa phụ đều cực kỳ chú ý đến người kế thừa Hứa gia bọn họ. Chuyện này không liên quan

quá nhiều đến trình độ văn hóa.

"Giang đại sư, tôi nghe Tinh Thần nói, cậu tính chuyện con cái cho vợ chồng bọn chúng. Chắt trai chắt gái của tôi sẽ ra đời vào ngày 13 tháng 5 năm sau?" Bà nội Hứa vừa đi đến đã không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Giang Phong gật đầu cười, nói:

"Đúng vậy, bà Hứa, căn cứ theo suy tính của cháu, chắt trai và chắt gái của bà chắc sẽ được sinh ra vào buổi trưa, đến lúc đó mọi người nhớ chuẩn bị cho tốt."

Hay lắm, còn biết cả giờ sinh, tất cả mọi người ngồi ở đây đều cảm thấy bị chấn động.

Ngoại trừ truyền thuyết thần thoại, bọn hắn chưa từng nghe qua "Thần toán" nào trong hiện thực lợi hại như vậy. Nếu như là những "Thần toán đại sư" khác nói với bọn họ như vậy, cho dù bọn họ không khịt mũi coi thường thì trong lòng chắc chắn sẽ không tin tưởng loại chuyện này.

Nhưng người nói lời này chính là Giang đại sư, bọn hắn không thể không tin.

Dù sao năng lực tính toán nhân duyên của Giang đại sư rõ như ban ngày, được rất nhiều người nghiệm chứng là sự thật. Trong ngành "Thần toán" này, lời nói của hắn chính là quyền uy tuyệt đối, trước khi chưa chứng thực thật giả, ai có tư cách đi hoài nghi?

Sau khi nhận được câu trả lời chính xác, người của Hứa gia đều cảm thấy hưng phấn không thôi.

Lam Doanh Doanh hỏi:

"Giang đại sư, từ giờ cho đến khi sinh con, không biết có chỗ nào cần chú ý không?"

"Chị Doanh Doanh, tôi chỉ có thể nhìn tướng mạo để tính toán chuyện con cái mà thôi, tôi cũng không thể làm chủ những chuyện khác được. Chờ sau khi chị mang thai, mọi chuyện cứ nghe theo bác sĩ là được."

"Ừm, tôi đã hiểu!"

Chương 542: Nhận Thầu Lấy Vợ, Không Nhận Sinh Con

Ở bên huyện Bách Lương có một câu ngạn ngữ cực kì nổi tiếng, đó là “nhận thầu lấy vợ, không nhận sinh con”, câu nói này có thể được áp dụng trên toàn thế giới, từ khi nghề mai mối này ra đời, chưa từng có một người mai mối nào dám khẳng định chuyện con cái.

Thế nhưng, dưới sự trợ giúp của chức năng mới, « dự đoán con cái», Giang Phong giờ có thể vỗ ngực nói hắn nhận thầu lấy vợ, nhận luôn cả sinh con.

Có điều Giang Phong cũng không định tuyên truyền khắp nơi, năng lực này nói cho cùng cũng chỉ có tác dụng dệt hoa trên gấm mà thôi, có hay không cũng không ảnh hưởng tới tỷ lệ làm mai mối thành công của hắn.

Chỉ có thể nói, sau khi có được năng lực này, lúc cần đối mặt với một vài vị khách có yêu cầu đặc biệt, hắn cũng có thể có cách giải quyết dứt khoát.

Sau khi tham dự hôn lễ của Lam Doanh Doanh, ngày hôm sau, mấy người Giang Phong và Long Trạch Vũ cùng trở về Quế tỉnh.

Lúc gần đi, Tiêu Mẫn còn tặng cho mọi người không ít album vật lý, một mình Giang Phong thôi đã nhận cả ngàn cái, dùng lời Tiêu Mẫn thì chính là để hắn mang về làm quà cho bạn bè thân thích.

Đối với cái này, Giang Phong tự nhiên không từ chối, sảng khoái nhận.

Lúc mấy người Giang Phong rời đi, số lượng album vật lý của Tiêu Mẫn đã bán được 16 vạn cái, album số bán ra 228 vạn cái, thành tích này có thể nói là cực kỳ khủng bố.

Dù sao thì trước đây Tiêu Mẫn cũng chỉ là một ca sĩ đứng đầu

hạng hai, vẫn còn có chút chênh lệch với ca sĩ tuyến một, chứ đừng nói tới là so với người đầu ngành.

Nhưng lượng tiêu thụ album này, ngoại trừ Chu tổng giới âm nhạc ra thì có thể nói là không ai địch nổi.

Mà đây mới chỉ là số liệu trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai ngày kể từ khi album bán ra, số lượng tiêu thụ album tiếp theo đây có thể phá kỷ lục Chu tổng lập ra năm ngoái hay không vẫn còn là ẩn số.

Tóm lại, không cần biết có thể phá được kỷ lục tiêu thụ album của Chu tổng hay không, Tiêu Mẫn đã rất hot, cực kì hot.

Trên mạng, có thể nói là mưa lời khen dành cho Tiêu Mẫn.

“Giọng hát của Mẫn tiên tử hình như lại tiến bộ hơn rồi, có thể đưa tôi vào ý cảnh trong ca khúc một cách dễ dàng, chỉ cần nghe cô ấy hát, tôi liền quên mất bản thân đang ở chỗ nào, đấy là chưa nói tới khả năng biểu diễn và khả năng khống chế bản thân trên sân khấu.”

“Giọng hát của Mẫn tiên tử vẫn êm tai dễ nghe như trước đây vậy, giọng hát đầy nội lực, khả năng kiểm soát giọng tốt, lúc hát cũng toát lên được ý bài hát, âm vực lại rộng, quả thực là ca sĩ trời sinh.”

“Lúc Mẫn tiên tử hát có một loại ma lực khiến cho bạn tan nát cõi lòng, người hát tốt có rất nhiều, nhưng cảm giác tan nát cõi lòng này không phải ca sĩ nào cũng có thể truyền tải được, nghe thật sự rất cuốn.”

“Độ đa dạng âm sắc của Mẫn tiên tử thật không thể đùa được, loại nhạc nào cũng có thể dễ dàng hát được, chuyển từ giọng thật sang giọng gió, từ giọng ngực lên giọng đầu cũng nhẹ nhàng, thật sự là quá tuyệt!”

“Album mới của Mẫn tiên tử là vô địch, bài hát nào cũng đặc sắc, cộng thêm kĩ năng ca hát điêu luyện của Mẫn tiên tử, đây đúng là tiết tấu đi lên phong Hậu mà!”

“Người đẹp hát nhạc hay, không hổ là Mẫn tiên tử.”

“Mẫn tiên tử mãi là nữ thần!”

“...”

Vượt qua con số 200 vạn lượng tiêu thụ album khiến cho độ nổi tiếng của Tiêu Mẫn lập tức đạt tới đỉnh cao, cô cũng thuận lý thành chương trở thành ca sĩ tuyến một, có thể phong Hậu hay không thì phải xem số lượng tiêu thụ album tiếp đó và sức ảnh hưởng.

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Tại quán ăn huyết heo nhỏ.

Có thêm vợ là Lý Giai Mỹ, áp lực của Hạ Đỉnh Thiên cũng giảm đi nhiều, làm việc không chút phí sức, sau giờ cao điểm buổi trưa, số lượng khách hàng liền bắt đầu giảm xuống, đến sau hai giờ thì chỉ thỉnh thoảng mới có một vị khách tới cửa.

Rảnh rỗi, hai vợ chồng bắt đầu ngồi nói chuyện phiếm.

“Chồng, anh quyết định chúng ta về sau sẽ sinh sống ở tỉnh thành Quế tỉnh này sao?” Lý Giai Mỹ hỏi.

Hạ Đỉnh Thiên cầm khăn mặt lau mồ hôi, nói: “Đúng là có ý như vậy, bây giờ việc kinh doanh của cửa hàng tốt như vậy, chờ thêm một đoạn thời gian nữa ổn định được khách hàng, anh sẽ cân nhắc việc đổi một cửa hàng lớn hơn, đến lúc đó vợ chồng chúng ta cùng nhau kinh doanh buôn bán, hẳn là sẽ kiếm được còn nhiều hơn so với bây giờ.”

Lý Giai Mỹ tự nhiên biết quán ăn nhỏ của chồng mình này có lợi nhuận như thế nào, nghe xong liền gật đầu nói: “Ừm, tay nghề của anh tốt, món quà vặt này lại tương đối đặc biệt, giá bán cũng không đắt, buôn bán tốt là bình thường. Vậy cứ quyết định thế đi, để ngày mai em chạy xung quanh xem phòng, có chỗ nào thích hợp sẽ mua lại, chồng, anh thấy thế nào?”

Hạ Đỉnh Thiên có chút do dự, nói: “Vợ, mua nhà đương nhiên là chuyện tốt, chỉ là cứ tiêu tiền của em như thế, trong lòng anh cũng

có chút không thoải mái.”

Chương 543: Nhận Thầu Lấy Vợ, Không Nhận Sinh Con (2)

Lý Giai Mỹ nói: “Chồng, anh đừng nói như vậy, chúng ta đã có duyên kết thành vợ chồng thì chính là người một nhà, chỉ cần anh không chê tiền của em bẩn, vậy tiền của em không phải cũng là tiền của anh sao!”

Hạ Đỉnh Thiên tét mông cô một cái, độ nảy kia khiến hắn yêu thích không buông tay, “Đây là lần cảnh cáo cuối cùng, về sau không cho phép nói tiền của mình bẩn nữa, trong lòng anh, em sạch sẽ hơn bất kì ai.”

Lý Giai Mỹ cảm thấy ngọt ngào trong lòng, ngoan ngoãn đáp: “Biết rồi chồng, về sau người ta không nói vậy nữa!”

Hạ Đỉnh Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Để cho em ở trong căn phòng trọ cũ nát kia cùng anh đúng là ủy khuất cho em, bây giờ em đi xem phòng luôn đi, thấy chỗ nào thích hợp cứ mua lại luôn là được.”

Lý Giai Mỹ nhẹ gật đầu, hỏi: “Chồng, ở bên Hoàn thị em có một căn phòng, dù sao về sau chúng ta cũng không tới đó sống nữa, em đang nghĩ bán nó đi, anh thấy thế nào?”

Hạ Đỉnh Thiên đáp: “Tạm thời chúng ta không thiếu tiền dùng, căn nhà kia nếu không thì để cho thuê đi, một tháng tốt xấu gì cũng có thêm hơn ngàn đồng thu vào túi, vợ cảm thấy thế nào?”

Lý Giai Mỹ ừ một tiếng: “Cũng được, dù sao căn nhà kia em cũng chỉ trang trí đơn giảm mà thôi, vậy khoảng thời gian tới anh cùng em về Hoàn thị một chuyến đi, đầu tiên là liên hệ với môi giới cho thuê phòng, hai là đóng gói hành lý em cần mang sang bên này.”

Hạ Đỉnh Thiên gật đầu đáp: “Ừm, không thành vấn đề.”

Lý Giai Mỹ lại nói: “Có điều, việc quan trọng trước tiên là mua nhà

ở đây, tránh việc dọn đến dọn đi hành lý phiền phức. Hơn nữa, em cảm thấy nên mua căn phòng lớn một chút, sau này đưa cả bố mẹ anh tới ở cùng, nhờ hai người họ tiếp quản quán ăn nhỏ này của chúng ta, sau đó chúng ta lại tìm một chỗ mở một cửa hàng lớn hơn, như vậy mới có thể tối đa hóa lợi ích được, chồng, anh cảm thấy thế nào?"

Hạ Đỉnh Thiên vừa nghe vừa liên tục gật đầu, tán dương: "Vẫn là vợ suy nghĩ chu toàn, cách này quả thật rất tốt, có điều nếu như ở chung với cha mẹ anh, liệu có bất tiện cho em không?"

Lý Giai Mỹ lắc đầu đáp: "Chồng không cần lo lắng cho em, em sẽ ở chung thật tốt với ba mẹ của anh."

Hạ Đỉnh Thiên nghe đến ấm lòng, hắn phải cảm tạ Giang đại sư thật tốt mới được, cảm ơn công giúp hắn lấy được một người vợ hiền lành như vậy.

...

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Giang Phong và chị gái đang cùng kiểm kê lễ tạ môi hai nhà Hứa Lam đưa.

Đầu tiên là một tấm tranh chữ, là đoạn thơ thiên cổ danh thiên 《 Chu Nam · Quan Sư 》 được viết tay bằng chữ Khải nhỏ, đây là bài thơ đầu tiên trong tổng tập thơ « Kinh Thi » của nước ta, cũng là tập thơ chiếm giữ một vị trí đặc biệt trong văn học thời trung đại trong nước.

Cũng là tác phẩm thư pháp Lam Doanh Doanh đặc biệt viết tặng Giang Phong.

Lam Doanh Doanh có thể xem như là nhà thư pháp nữ nổi danh nhất Quế tỉnh, chữ Khải nhỏ viết tay của cô, từ nét tới kết cấu chữ đều cực kì tinh xảo, đủ để sánh vai với bút ý của "Đại vương" « Hoàng Đình Kinh », lại lẫn thêm nét chữ của 《 Thảo Đường Thập Chí 》 Văn Minh Chính, chữ viết thật sự không khác nào rồng bay phượng múa.

Có thể nói là, đặt bút đúng chỗ, ngôn từ đặc sắc.

Mặc dù từng đường nét đều cực kỳ tinh tế, nhưng nét chữ lại rất có lực, không những vậy, độ cong, dáng chữ, tất cả đều thể hiện đặc tính của người viết, từng chữ đều cực kì sinh động.

Đây là một tác phẩm thư pháp vô cùng hoàn mỹ, là món quà Lam Doanh Doanh chuẩn bị cho Giang Phong tặng bạn gái.

Thứ hai là một hộp lá trà cực kỳ cao cấp, đây là loại trà có sản lượng cực ít, có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Sau đó là rượu quý lâu năm, thuốc lá, và đủ loại quà quý khác.

Cộng thêm một hồng bao 16,888 tệ.

Kiểm kê xong lễ tạ môi này, Giang Tuyết không nhịn được gật đầu nói: “Tiểu Phong, khách hàng lớn này của em thật sự là có lòng, mỗi một món quà trong này đều là hàng cực quý. Như hộp trà kia, nếu như không phải đã chụp hình trưng cầu ý kiến của chuyên gia, chị cũng không biết món đồ chơi này lại hiếm có khó tìm như vậy.”

Giang Phong cười nói: “Đúng là rất có lòng, đúng là vài ngày nữa em chuẩn bị đi gặp cha mẹ bạn gái, vốn còn đang phát sầu không biết nên mang quà gì đi, bây giờ có những cái này rồi cũng không phải sầu làm gì nữa!”

Giang Tuyết hỏi: “Em thật sự định đến lúc Tiểu Vi tốt nghiệp cái là tới nhà cầu hôn luôn sao?”

“Dù sao thì cũng đã nhìn đúng người, đương nhiên là phải ra tay sớm rồi.” Nói tới đây, Giang Phong lại hỏi: “Chị, chị và anh rể tương lai tiến triển như thế nào rồi? Gần đây đã có dự định kết hôn chưa?”

Giang Tuyết vươn vai một cái cho đỡ mỏi lưng, nói: “Cũng tạm được, anh ấy thật ra muốn kết hôn sớm một chút, nhưng chỉ là chị cảm thấy vậy là quá nhanh, muốn quen nhau thêm một đoạn thời gian nữa rồi lại bàn tới chuyện kết hôn cũng không muộn.”

Chương 544: Nhận Thầu Lấy Vợ, Không

Nhận Sinh Con (3)

Giang Phong nói: “Chị, tới lúc thì phải làm nhanh đi, chị thật sự muốn người em trai này kết hôn trước chị sao?”

Giang Tuyết lườm hắn một cái: “Làm sao, chê tôi phiền à?”

Khát vọng sinh tồn mãnh liệt, Giang Phong lập tức lắc đầu nói: “Sao lại như vậy được, em còn ước gì cả đời này chị cũng không gả đi đấy, chị gả đi là thành người nhà người ta rồi, em chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy khó chịu!”

Giang Tuyết khẽ nói: “Vậy mà còn thúc giục chị kết hôn làm gì?”

Giang Phong thở dài: “Không sớm thì muộn cũng phải trải qua cảnh này thôi, vì hạnh phúc cả đời của chị gái, người làm em trai là em dù có tiếc đến đâu cũng phải buông tay để cho chị xuất giá thôi.”

Giang Tuyết nghe đến trong lòng cũng có chút khó chịu.

Mặc dù giờ cô còn chưa xuất giá, nhưng nghĩ tới cảnh xuất giá trong tương lai kia, cô cũng không biết trong lòng mình có tư vị gì.

Làm phụ nữ chỉ có điểm này là không tốt, cha mẹ khó khăn khổ sở nuôi lớn mình, tốn không biết bao nhiêu tâm tư và sức lực để bồi dưỡng cô thành tài, kết quả, con gái vừa gả liền như bát nước đổ đi, cha mẹ chỉ có thể trơ mắt nhìn con gái mình thành con dâu nhà người ta, cảm giác bất đắc dĩ này, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy vô cùng khó chịu rồi, khó trách mười ông bố vợ thì chín người cảm thấy con rể không vừa mắt, thằng nhóc này mẹ nó cướp mắt áo bông nhỏ của ông đây, có thể nhìn thuận mắt mới là lạ!

“May mà sau khi kết hôn chị không cần phải chạy sang Kim Quý thị bên kia sống, anh ấy đã đồng ý với chị sau khi kết hôn sẽ cùng nhau sống ở bên này rồi!” Lời này của Giang Tuyết vừa là để an ủi em trai cũng vừa là để an ủi chính mình.

Giang Phong nói: “Sau khi chị xuất giá có thể tiếp tục ở tỉnh thành nơi này sinh sống là tốt nhất, có điều phải chú ý lời nói, không thể

khiến Khúc gia cảm thấy con trai mình ở rể nhà Giang gia được."

Giang Tuyết cười nói: "Yên tâm đi, chị em tốt xấu gì cũng đã làm người mai mối hơn nửa năm rồi, khách do chị tác hợp cũng đã lên tới mấy trăm cặp, nghệ thuật nói chuyện chị đã sớm tôi luyện rồi, chắc chắn sẽ không khiến ngời Khúc gia phản cảm.

Giang Phong gật đầu: "Vâng, trong lòng chị tự hiểu rõ là được."

...

Chỉ chớp mắt sau.

Tháng 6 trôi qua, chào đón tháng 7.

Thời gian này, học sinh trên các tỉnh thành khắp cả nước đã bắt đầu nghỉ hè, con đường đại học của Hoàng Linh Vi cũng chính thức kết thúc, cô bắt đầu chính thức bước vào cái nồi hỗn tạp mang tên 'xã hội'.

Lúc này, trong một nhà hàng đặc sản, Hoàng Linh Vi đang cùng mấy chị em chung phòng ăn cơm.

Chỗ Hoàng Linh Vi ở có bốn người, cô là người nhỏ tuổi nhất trong phòng, chị lớn tên Trương Đan, chị hai tên Vương Lâm, chị ba tên Lý Tiểu Hoa.

Trong số bốn người, Hoàng Linh Vi tự nhiên là người có giá trị nhan sắc và dáng người tốt nhất, xếp ở vị trí thứ hai về nhan sắc là Vương Lâm, dáng người xếp thứ hai thì có Lý Tiểu Hoa, chị lớn Trương Đan thì bất kể là nhan sắc hay dáng người đều bình thường.

Qua ba lần rượu năm lần đồ ăn, Hoàng Linh Vi lên tiếng hỏi: "Trước đó không muốn mọi người buồn nên vẫn luôn không nói chuyện sau tốt nghiệp với mọi người, giờ chúng ta đều đã tốt nghiệp rồi, em muốn hỏi chút là các chị có tính toán gì chưa?"

Chị lớn Trương Đan mỉm cười nói: "Cuối tháng 3 chị đã qua bài kiểm tra công chức ở quê rồi, cho nên nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chị sẽ về quê làm việc!"

“Móa, chị cũng thật biết giấu chuyện, tin tức lớn như vậy mà cứ giấu diếm không nói, thật đúng là phục chị đấy!” Lý Tiểu Hoa kinh ngạc thốt lên.

Vương Lâm trợn mắt nói: “Chị, chuyện lớn như này mà cũng giấu diếm chúng ta, chị nói xem phải tự phạt bao nhiêu chén đi!”

Hoàng Linh Vi nghe vậy cũng hơi bất ngờ, lập tức cười cầm chén rượu lên, còn thật tình thành ý nói: “Chị cả, chúc mừng!”

“Cảm ơn Tiểu Vi!”

Trương Đan cầm chén rượu của mình lên cụng chén với Hoàng Linh Vi, sau đó mới nhìn hai người chị em cùng phòng còn lại, nói: “Lâm Lâm, Tiểu Hoa, tin tức này giấu diếm mọi người là chị không đúng, đến, chị tự phạt ba ly!”

Nói xong lại làm thêm ba ly rượu.

Phòng ngủ chị em đều biết rõ Trương Đan tửu lượng tốt, ba cốc bia đối với mọi người là chuyện nhỏ, cho nên cũng không có ai ngăn cản.

Thật ra trong lòng Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa đều hiểu, câu nói chị cả thông qua quê quán bên kia để kiểm tra thì chủ yếu vẫn là không muốn kích thích hai người họ.

Bốn người cùng phòng ngủ các nàng, Tiểu Vi là bạch phú mỹ chính tông, bạn trai tìm được cũng tự mở công ty, người ta tốt nghiệp xong liền trực tiếp thăng chức thành bà chủ, căn bản không cần quan tâm chuyện công việc.

Bây giờ chỉ còn lại hai người bọn họ cố gắng tìm việc làm.

“Chị Lâm, còn chị, về sau có tính toán gì?” Hoàng Linh Vi nhìn Vương Lâm hỏi.

Vương Lâm lắc đầu nói: “Hiện tại chị vẫn chưa quyết định được, chị đã chuẩn bị trước tinh thần về quê xem dưới đó có công việc phù hợp không rồi, nếu có sẽ ở lại quê làm việc, nếu như không có thì lại quay lại Hàng thị bên này tìm việc làm.”

“Chị Tiểu Hoa, chị thì sao?” Hoàng Linh Vi lại nhìn Lý Tiểu Hoa, hỏi.

Lý Tiểu Hoa lắc đầu nói: “Chị hiện tại cũng không có đầu mối gì, chuẩn bị về nhà thương lượng cùng cha mẹ một chút trước rồi lại nói.

Hoàng Linh Vi suy nghĩ một chút, nói: “Chị Lâm, Chị Tiểu Hoa, chị em chúng ta thân thiết, em cho hai người một đầu mối, nếu như hai người không thể tìm được công việc mà mình hài lòng, vậy hoan nghênh tới công ty môi giới hôn nhân của bạn trai em làm một bà mối.”

Chương 545: Trời Ơi, Đãi Ngộ Của Công Ty Môi Giới Hôn Nhân Tốt Như Vậy Sao?

Ba chị em cùng phòng đều đã gặp bạn trai của Hoàng Linh Vi, còn có may mắn được nếm thử món há cảo hắn làm, đồng thời cũng biết hắn là ở Quảng Tây bên kia mở công ty môi giới hôn nhân.

Lúc này nghe được Hoàng Linh Vi nói cho các cô biết, Vương Lâm cùng với Lý Tiểu Hoa trong lòng đều có chút cảm động.

"Tiểu Vi, cảm ơn em nhiều, nếu như chị không tìm được công việc ưng ý, liền đi nhờ vả bà chủ em vậy." Vương Lâm cười nói.

Lý Tiểu Hoa cũng cười hì hì nói: "Chị Lâm, đến lúc đó chúng ta cùng nhờ vả bà chủ."

Nghe bọn họ nói, Hoàng Linh Vi cũng biết bọn họ không biết mức lương công ty môi giới hôn nhân của bạn trai cô là bao nhiêu. Mặc dù cô không muốn khoe khoang, nhưng vẫn là chỉ điểm nói: "Chị Lâm, chị Tiểu Hoa, hai người cũng đừng xem thường người mai mối trong công ty môi giới hôn nhân, đặc biệt là nhân viên của bạn trai em, đãi ngộ vẫn là không tệ.

Có năm bảo hiểm và quỹ nhà ở, tiền lương mỗi tháng là ba ngàn cộng thêm trích phần trăm, cuối năm còn có tiền thưởng, hỗ trợ ăn ở và đi lại, thời gian làm việc cũng tự do, không thua kém gì top

500 công ty hàng đầu thế giới."

Vương Lâm trợn mắt lên nói: "Trời ơi, đãi ngộ ở công ty môi giới hôn nhân tốt như vậy sao?"

Vẻ mặt của Lý Tiểu hoa cũng cả kinh nói: "Tiểu Vi, không phải rm đang chọc cho bọn chị vui chứ?"

Sau khi các cô bước vào năm cuối, liền bắt đầu chú ý tới chuyện công việc, cũng quan tâm đến tình hình công việc sau khi ra trường như các anh chị trong trường, coi đây là tham chiếu.

Có thể nói khẳng định, không một đàn anh, đàn chị nào trong trường sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một công việc có đãi ngộ tốt như vậy.

Chỉ có Trương Đan vượt qua kỳ thi công chức, mới lộ ra vẻ bình tĩnh.

Dù sao công chức làm việc ở bất kỳ nơi nào cũng đều có thể diện hơn.

Hoàng Linh Vi mỉm cười nói: "Em trêu chọc các chị làm gì, vì lợi ích của chị em chúng ta, em sẽ không lừa các chị, nhân viên kỳ cựu trong công ty môi giới hôn nhân của bạn trai em, đã lập kỷ luật thu nhập hơn 6 ngàn."

"Oa, có bảo hiểm, ăn, mặc, ở, phương tiện đi lại, thời gian làm việc lại tự do, thu nhập hàng tháng còn có thể hơn sáu ngàn, mỗi tháng chị cũng có thể tiết kiệm được ít nhất 5000, thật tuyệt!" Lý Tiểu Hoa tâm động không ngừng nói.

"Ừm, chị cũng đã nghe qua công việc mà các anh chị khóa trên tìm kiếm, có bảo hiểm và một quỹ nhà ở, có rất ít người có thể có thu nhập hàng tháng lên 6 ngàn, trừ đi ăn ở với các loại chi tiêu khác, mỗi tháng muốn tích góp mấy ngàn mấy trăm cũng không dễ dàng gì!" Vương Lâm cũng rất hưng phấn nói.

Hoàng Linh Vi lắc đầu cười nói: "Em nói chị Lâm, chị tiểu Hoa, mắt nhìn hai người cũng quá thấp? Vấn đề mà em nói là thu nhập hàng tháng 6 ngàn sao?"

Lời này vừa nói ra, ba cô gái Trương Đan, Vương Lâm, Lý Tiểu Hoa đều ngẩn ra, nhưng sau khi họ nhận ra điều đó thì sắc mặt thay đổi chóng mặt.

Lý Tiểu Hoa tại chỗ bạo thô nói: "Mẹ kiếp, tiểu Vi, em cũng đừng làm chị sợ!"

Vương Lâm cũng vỗ về ngực nói: "Không thể nào? Tiểu Vi, lời này của em nói trái tim chị có phần chịu không được!"

Trương Đan là một nhân viên công chức cũng không còn bình tĩnh, đầy khiếp sợ nói: "Tiểu Vi, em nghiêm túc chứ? Em có chắc chắn rằng thu nhập hàng tháng mà em đề cập là đột phá 60.000 thay vì là 6.000 không?"

Hoàng Linh Vi cười gật đầu nói: "Đúng vậy, quả thật có hai nhân viên kỳ cựu thu nhập hàng tháng vượt qua 60.000, nhưng mà hai nhân viên cũ này thuộc về hàng kỳ cựu, hoa hồng của bọn họ tương đối cao, nên thu nhập hàng tháng mới cao như vậy. Nhân viên khác mới đến, trích phần trăm đều chỉ có một nửa, thu nhập mỗi tháng muốn đột phá 60 ngàn, trong thời gian ngắn là quá khả năng."

Tiểu Hoa kích động nói "Dù cho chỉ có một nửa, thì thu nhập một tháng cũng hơn 30 ngàn, hơn nữa còn có bảo hiểm, còn có ăn, mặc, ở, đi lại các loại hỗ trợ, này thu nhập đã là hạng vàng thích hợp!"

Vương Lâm vẻ mặt tràn đầy hưng phấn nói: "Cho dù là mới vừa vào công ty môi giới hôn nhân, năng lực nghiệp vụ cũng không có cách nào so sánh với nhân viên kỳ cựu được, nhưng thu nhập mỗi tháng muốn hơn 10 ngàn hẳn là không khó."

Trương Đan cũng xúc động nói: "Cái quái gì vậy, nói tới tôi cũng không muốn đi làm công chức nữa, đi theo tiểu Vi bà chủ có thịt ăn!"

Hoàng Linh Vi mỉm cười nói: "Thu nhập một tháng hơn 10 ngàn là có thể, thôi em được biết, chỉ cần tác hợp từ 3 cặp đôi trở lên, thu nhập hàng tháng về cơ bản có thể dễ dàng được 10.000."

Nói tới chỗ này, Hoàng Linh Vi nhìn về phía Trương Đan nói: "Chị Đan chị cần suy nghĩ cho kỹ. Xét về địa vị xã hội mà nói, nhân viên công chức phải đáng kính hơn nhiều so với người làm mai mối."

Trong lòng Trương Đan Tâm quả thật có chút xoắn xuýt, giống như Hoàng Linh Vi đã nói, địa vị xã hội của một công chức không thể so sánh với người mai mối, chứ đừng nói đến xã giao. Ngay cả lúc nói chuyện cưới hỏi, thân phận là nhân viên công chức cũng được cộng thêm điểm.

Chương 546: Trời Ơi, Đãi Ngộ Của Công Ty Môi Giới Hôn Nhân Tốt Như Vậy Sao? (2)

Trong lòng Trương Đan Tâm quả thật có chút xoắn xuýt, giống như Hoàng Linh Vi đã nói, địa vị xã hội của một công chức không thể so sánh với người mai mối, chứ đừng nói đến xã giao. Ngay cả lúc nói chuyện cưới hỏi, thân phận là nhân viên công chức cũng được cộng thêm điểm.

Nhưng đãi ngộ làm người mai mối quá tốt, chỉ cần tác hợp cho 3 cặp đôi trở lên, thu nhập liền dễ dàng vượt qua 10.000, nếu như hoàn thành công việc xuất sắc 20,30 ngàn cũng là ngay trong tầm tay, thu nhập này còn hơn làm nhân viên công chức.

Rốt cuộc là lựa chọn địa vị xã hội, hay là chọn tiền bạc đây?

Sự lựa chọn này, vốn dĩ không có gì phải xoắn quýt, bởi vì trong xã hội ngày nay, có tiền liền có địa vị. Sỡ dĩ Trương Đan xoắn xuýt trong lòng thực ra là vì sợ công việc nhân viên mai mối không ổn định, sợ thu nhập này chỉ là tạm bợ.

Ngược lại, công việc công chức là bát sắt.

"Để chị quay về thương lượng với bố mẹ, Tiểu Vi em có thể cung cấp công việc có đãi ngộ tốt như vậy cho bọn chị, chị còn nhọc lòng thi công chức làm gì chứ!" Trương Đan vẻ mặt phiền muộn nói.

Hoàng Linh Vi cười nói: "Chị Đan, cũng không thể nói như vậy được, nếu nói như vậy thật, triển vọng của nhân viên công chức chắc chắn tốt hơn nhiều so với bà mối. Bà mối về căn bản là không có cơ hội thăng tiến, nhưng nhân viên công chức thì lại khác, nói không chắc chị còn có cơ hội thăng chức cao."

Trương Đan thở dài: "Chị không có nhiều tham vọng, gia đình lại không có quan hệ, đoán chừng tiến vào đơn vị làm cả đời cũng chỉ là một tiểu binh, muốn thăng chức chỉ sợ là không có cơ hội."

Vương Lâm bĩu môi nói: "Chị Đan, chị đây là buồn phiền trong hạnh phúc, em cùng với tiểu Hoa muốn cũng không có lựa chọn nào khác!"

Lý Tiểu Hoa gật đầu giống như gà mổ thóc, "Đúng, đãi ngộ công việc tốt như vậy, em có đốt đèn lồng cũng không tìm được, nơi nào còn cần cân nhắc!"

Hoàng Linh Vi cười tủm tỉm nói: "Đối với chị em chúng ta, em chỉ là cho mọi người một sự lựa chọn thôi, chị Đan chị cũng không cần quá vướng bận, nếu không chị có thể làm công chức của chị trước cũng được, còn công việc mai mối, chị khi nào muốn đến thì đều có vị trí cho chị."

Trương Đan nghe vậy trong lòng hơi cảm động, cầm rượu lên nói: "Lâm Lâm, Tiểu Hoa, chúng ta cùng nhau kính tiểu Vi một chén, cảm ơn tiểu Vi đã cho ba chúng ta một công việc có đãi ngộ tốt như vậy."

"Tiểu Vi, cảm ơn em, chúng ta mời em."

"Tiểu Vi, chị mời em, hết thảy đều ở trong rượu rồi!"

Vương Lâm cùng Lý Tiểu Hoa cũng đều cầm chén rượu lên, cùng nhau kính Hoàng Linh Vi.

Hoàng Linh Vi cầm chén rượu lên cùng với các cô cụng một cái, cười nói: "Khách khí như vậy, chúc tình bạn của chúng ta mãi trường tồn."

"Mãi trường tồn!"

"Cụng ly!"

"Cụng ly!"

...

Vịnh tỉnh.

Thành phố nào đó.

Liễu Vân Tình đang cùng với con gái Dương Khinh Nga thương lượng về chuyến du ngoạn Quảng Tây.

Hơn hai tháng trước, để động viên cô, Liễu Vân Tình đã hứa rằng bà sẽ đưa cô đi chơi bất cứ nơi nào con bé muốn trong kỳ nghỉ hè, miễn là điểm của cô trong bài kiểm tra năng lực cơ bản của trường trung học là xuất sắc.

Khi đó, vẻ mặt của con gái bà là Dương Khinh Nga rất vui vẻ, cô bé nói thẳng rằng mình sẽ đi chơi ở thành phố Quảng Tây.

Bởi vì tổ tiên các cô chuyển từ thành phố Quảng Tây đến Vạn Châu, cô nghe ông ngoại đã nói phong cảnh ở thành phố Quảng Tây là đẹp nhất thế giới, cho nên cô vẫn luôn muốn đến xem.

Bây giờ, điểm của con gái trong bài kiểm tra thành tích cơ bản vô cùng ưu tú, Liễu Vân Tình đương nhiên phải thực hiện lời hứa của bà trước đó.

"Mẹ ơi, khi nào thì chúng ta ra ngoài, con có chút nóng lòng!" Dương Khinh Nga nóng lòng hỏi.

Liễu Vân Tình mỉm cười, nói: "Cái này không vội, chúng ta trở về thành phố XX trước, cùng ông bà ngoại con chào hỏi, hỏi bọn họ một chút có muốn đi cùng hay không."

Dương Khinh Nga gật đầu nói: "Vậy chúng ta lúc nào về nhà ông ngoại?"

Liễu Vân Tình nói: "Nhìn con gấp gáp chưa kìa, con đi thu dọn hành lý của mình đi, chúng ta buổi chiều trở về."

"Quá tốt rồi!" Dương Khinh Nga nói: "Con lập tức đi thu dọn!"

Nói xong, liền lật đật đi thu dọn hành lý.

Nhìn con gái hoạt bát đáng yêu như vậy, trong lòng Liễu Vân Tình vẫn là vui mừng.

Khi ly hôn với chồng cũ, điều bà lo sợ nhất chính là ảnh hưởng đến sự phát triển khỏe mạnh của con gái, vì thế bà hao tốn không biết bao nhiêu tâm tư cùng tinh lực đi làm bạn với con gái.

Bây giờ xem ra, sự cố gắng của bà cũng không hề phí phạm, con gái khỏe mạnh trưởng thành, năm nay đã 13 tuổi, cũng chưa từng xuất hiện tình huống bà nghĩ đến, khiến cho bà âm thầm thở phào.

...

Hắc tỉnh.

Trạm xe lửa Tuyết Thành.

Trương Đan kéo rương hành lý, mang theo chiếc túi đi ra khỏi nhà ga, thoáng nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ đang đợi ở lối ra, không khỏi vui mừng hô: "Anh!"

"Em gái!" Trương Đại Bưu mặt nở nụ cười nghênh tiếp, tiếp nhận hành lý ở trong tay em gái.

Chương 547: Trời Ơi, Đãi Ngộ Của Công Ty Môi Giới Hôn Nhân Tốt Như Vậy Sao? (3)

Ba phút sau, Trương Đan nhìn Trương Đại Bưu, kinh ngạc hỏi: "Anh, đây là xe của ai?"

Trương Đại Bưu vừa nhét hành lý vào trong cốp xe, vừa trả lời: "Là anh tìm Quân Tử mượn, mau lên xe, chúng ta về nhà."

Trương Đan gật đầu, lên xe ngồi xong.

Trương Đại Bưu đem cất hành lý, liền khởi động xe lái về nhà.

Nhà Trương Đan là ở một quận nhỏ thuộc quyền quản lý của thành phố, lái xe trở về đại khái phải hơn một giờ.

"Anh, anh có người yêu chưa?" Trương Đan nghiêng đầu hỏi.

Đại Bưu lắc đầu nói: "Không có đâu, vóc người anh không đẹp trai, chỉ có bằng cấp 3, không phải chỉ là đội trưởng bảo vệ nho nhỏ, tiền lương của anh cũng chỉ có 4 đến 5 nghìn, muốn tình yêu tình báo cũng khó khăn."

Trương Đan nói: "Không vội, dù sao anh cũng mới có 25 tuổi, ở thời đại này, có rất nhiều người sau 30 tuổi mới nghĩ đến vấn đề hôn nhân."

Trương Đại Bưu nói: "Anh ngược lại thật ra cũng không vội, chỉ là sợ ba mẹ sốt ruột mà thôi."

Trương Đan nói: "Em biết một người mai mối rất lợi hại, để khi nào đi em sẽ nhờ hắn giúp đỡ, xem thử có thể giúp anh tìm được đối tượng thích hợp hay không?"

Trương Đại Bưu ngạc nhiên nói: "Em gái, em cũng có quen biết với người như vậy sao?"

Trương Đan nói: "Hắn là bạn trai của một chị em chung phòng ngủ em, là ông chủ của một văn phòng môi giới hôn nhân, làm mai mối rất lợi hại, có người nói đến nay vẫn chưa có vụ nào thất bại."

Trương Đại Bưu trợn mắt lên nói: "Lợi hại như vậy?"

Trương Đan gật đầu nói: "Là rất lợi hại, hắn ở trên mạng cũng rất nổi tiếng, có mấy triệu người ái mộ đấy!"

Trương Đại Bưu một bên vừa nói vừa bẻ tay lái: "Em gái, bạn học trong ký túc xá của em không phải cũng vừa tốt nghiệp đại học như em sao, sao lại yêu đương hẹn hò với ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân?"

Trương Đan cười nói: "Anh, này cũng không có xung đột gì đi? Hiện tại đừng nói là sinh viên đại học, ngay cả học sinh trung học

cũng đã nói chuyện yêu đương, sinh viên đại học không nói qua tình yêu chỉ là số ít mà thôi. Bạn trai của bạn cùng phòng em mặc dù là ông chủ của một công ty, nhưng hắn cũng mới chỉ tốt nghiệp hơn một năm so với bọn em thêm, là một người đàn ông rất ưu tú."

Trương Đại Bưu kinh ngạc nói: "Không phải chứ, trẻ tuổi như vậy?"

Trương Đan ân một tiếng, nói: "Là còn trẻ như vậy."

Trương Đại Bưu biết nói: "Xem ra lại là một vị con nhà giàu sinh ra đã ngậm thìa vàng rồi."

Trương Đan lắc đầu cười nói: "Anh, lần này anh đoán sai rồi, bạn cùng phòng với em mới là bạch phú mỹ vừa ra đời đã ngậm thìa vàng rồi, bạn trai của cô ấy mới chính là tự lập bằng thực sự. Sau khi tốt nghiệp liền bước vào giới mai mối, trong thời gian ngắn mấy tháng liền đã mở được một công ty mai mối ở thủ phủ của tỉnh, thực sự là rất lợi hại."

Trương Đại Bưu vẻ mặt hâm mộ nói: "Xem ra, lại là một thiên tài, đồng dạng là trên bả vai khiêng một cái đầu, nhưng lại không biết đầu óc người ta là phát triển như thế nào."

Trương Đan bật cười, sau đó nói ra những điều mà cô băn khoăn những ngày qua: "Chị em trong phòng em có giới thiệu em đến công ty mai mối của bạn trai cô ấy làm việc, cũng đã một ngày trôi qua, em cũng không biết nên đáp ứng hay là nên từ chối."

Trương Đại Bưu kinh ngạc nói: "Em gái, em đọc sách đọc đến choáng váng luôn rồi hả? Em đã thi đậu nhân viên công chức rồi, quả thực là bát sắt, chính là ăn cơm nhà nước, từ khi em thi đỗ công chức, ba mẹ không biết là đã vui đến dạng gì, ở trong thôn gặp người liền khoe, hiện tại cả thôn đều biết em làm nhân viên công chức rồi, em vậy mà lại muốn đi làm người mai mối?"

Trương Đan nói: "Anh, anh cũng đừng xem thường người mai mối, nếu như không phải có đãi ngộ cao, em cần gì phải băn khoăn chứ!"

Trương Đại Bưu: "Cho dù tiền lương so với công chức cao hơn, cũng không thể so với nhân viên công chức được. Hơn nữa, nhân viên công chức là bát sắt, sự ổn định của công việc mai mối là tuyệt đối không thể so được với công chức, càng đừng nói hai người thân phận và địa vị một trời một vực, căn bản cũng không cần băn khoăn."

Trương Đan than thở: "Nếu như lương của bà mối chỉ cao hơn một chút, thậm chí là cao gấp đôi, em cũng sẽ không băn khoăn đến bây giờ. Nhưng anh cũng biết bạn trai của chị em em là người làm mai mối rồi đó, anh có biết lương bao nhiêu không?"

Trương Đại Bưu cũng không ngốc, nghe giọng điệu này của em gái, liền biết mức lương hẳn là rất cao.

Đãi ngộ hẳn là cao đến mức độ khiến em gái động tâm, không khỏi thăm dò mà hỏi: "Thu nhập một tháng hơn 10.000?"

Trương Đan gật đầu: "Đúng, nghe bạn cùng phòng em nói, chỉ cần mai mối một tháng ba cặp, chuyện thu nhập mỗi tháng hơn 10.000 là chuyện dễ."

Trương Đại Bưu không nhịn được bật thốt lên: "Làm mai mối lương như vậy cũng là quá cao rồi?"

Hắn cũng đã đi làm mấy năm, tự nhiên hiểu thời đại này có thể thu nhập một tháng hơn 10.000, đều là các công việc có nhu cầu cao, chẳng trách em gái mình lại băn khoăn như vậy, làm công chức tuy nói là bát sắt, nói ra cũng có thể diện hơn, nhưng tiền lương đoán chừng cũng là ba nghìn, bao gồm cả những phúc lợi đãi ngộ, thu nhập một tháng có thể hơn năm ngàn liền tính là rất tốt rồi, thực sự không thể so bì được với thu nhập hàng tháng lên đến chục ngàn.

Chương 548: Người Trương Gia Động Tâm, Tiền Lương Quá Thơm.

Nghe anh trai cảm thán, Trương Đan tiếp tục nói: "Hơn nữa, các phúc lợi khác nhau của nó còn tốt hơn so với công chức, không chỉ

có năm bảo hiểm, quỹ nhà ở, mà thậm chí còn được trợ cấp cho các nhu cầu cơ bản của cuộc sống như ăn, mặc, ở, đi lại. Cuối năm còn có tiền thưởng, giờ giấc làm việc cực kỳ tự do, có thể nói là một công việc tốt có đốt đèn lồng cũng không tìm được."

Trương Đại Bưu nghe vậy trợn mắt ngoác mồm, chẳng trách em gái mình lại băn khoăn, đổi lại là hắn chỉ sợ cũng là xoắn xuýt không ngớt, thật sự là đãi ngộ của công việc làm mai này quá tốt, tốt đến mức hoàn toàn không nỡ buông bỏ.

"Em gái, em có chắc chắn đãi ngộ làm mai mối này là có thật không?"

Trương Đan gật đầu nói: "Đương nhiên chắc chắn, bạn cùng phòng em chính là muốn giúp chúng em một tay, không thể giả bộ, nếu không ân tình không làm được còn bị oán giận, sao phải tự làm khổ mình chứ."

Trương Đại Bưu suy nghĩ một chút, nói: "Em gái, chuyện này quá lớn, anh cũng không có cách nào thay em quyết định được, vẫn là chờ về nhà hỏi ý ba mẹ một chút!"

Trương Đan nói: "Để không khiến em hối hận, bạn cùng phòng của em cũng đã nói, vị trí bà mối bất cứ lúc nào cũng sẽ giữ cho em, em có thể làm nhân viên công chức trước, đợi khi nào em nghĩ thông suốt lại đi làm bà mối cũng không muộn."

Trương Đại Bưu nghe vậy mặt cảm khái nói: "Em gái, chị em cùng phòng này của em đối với em thật đúng là tốt."

Trương Đan cười nói: "Ừm, tiểu Vi xác thực rất tốt, không có kiêu ngạo như Bạch Phú Mỹ khác, rất hòa thuận với mọi người trong ký túc xá."

Trương Đại Bưu trầm ngâm nói: "Em gái, bạn bè cần phải gặp nhau thường xuyên mới có tình bạn sâu sắc, nếu như ngăn cách hai nơi quanh năm suốt tháng không gặp mặt, cho dù tình bạn có tốt đến đâu cũng sẽ dần phai nhạt.

Anh cảm thấy em có thể cân nhắc việc làm mai mối thay cho làm công chức, như thế thu nhập nhiều không nói, còn có thể thường

xuyên gặp gỡ chị em tốt, với thân phận địa vị của người ta, quan tâm em một chút cũng có lợi cho em."

Trương Đan kinh ngạc liếc mắt nhìn anh trai, "Anh, không nghĩ tới anh còn có cái nhìn sâu sắc như vậy."

Trương Đại Bưu liếc nhìn cô nói, "Anh nói này em gái, anh của em tuy rằng không đọc sách nhiều, nhưng dù gì cũng là tốt nghiệp trung học, hơn nữa vậy cũng là kinh nghiệm của anh đã từng trải, lúc đi học cũng có bạn thân, bởi vì lâu không liên hệ, hơn nữa con người đều lớn lên, dần dần sẽ không còn tình cảm như trước."

Trương Đan thận trọng gật đầu, "Anh à, anh nói đúng, xem ra em hẳn là nên từ bỏ thân phận nhân viên công chức đi làm bà mối. Hai chị em khác trong ký túc xá của em cũng đều lựa chọn đi làm bà mối, cũng chỉ còn một mình em do dự."

"Ừm, anh ủng hộ em."

"Ba mẹ tư tưởng bảo thủ, chỉ sợ không dễ dàng thuyết phục được bọn họ."

"Đợi trở về lúc em nói với ba mẹ, anh cổ vũ cho em."

"..."

Hai anh em nói chuyện phiếm suốt quãng đường, bất tri bất giác đã đến nhà rồi.

Trương Đại Bưu tính tình ngay thẳng, trong lòng giấu không được chuyện gì, không đợi em gái đem hành lý cất, hắn liền hấp tấp nói chuyện công việc của em gái cho bố mẹ.

Trương phụ, Trương mẫu nghe vậy thì kinh ngạc, nằm mơ cũng không nghĩ đến công ty mai mối sẽ có tiền lương cao, đãi ngộ tốt như vậy.

Cuối cùng, Trương Đại Bưu bày tỏ lập trường của mình: "Ba mẹ, con cảm thấy em gái nên đi làm bà mối, tiền lương đãi ngộ thật sự quá cao, một tháng cũng có thể tích góp hơn mấy vạn, công việc như vậy làm sao có thể so sánh được với công chức!".

Trương mẫu nghe vậy trong lòng cũng hơi dao động, nhưng vẫn còn có chút do dự nói: "Thu nhập này đúng là khá hơn so với công chức, nhưng công chức là bát sắt, ăn cơm nhà nước, là cả đời cũng không cần lo, mà lại nói ra ngoài cũng có mặt mũi.

Mà tiền lương đãi ngộ của công ty mai mối này đúng là không thể chê, nhưng có thể làm được bao lâu, lại là ẩn số, nếu như làm không tới mấy năm liền đóng cửa, vậy không phải là thiệt thòi lớn sao?"

Trương phụ nói tiếp: "Mà nếu con làm mai mối, phải đi làm ở Quảng Tây xa xôi, nơi đó cách chúng ta bên này đoán chừng là ba bốn ngàn km, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng, không giống như công chức làm việc ở gần nhà, muốn gặp bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy."

Lúc này, Trương Đan đã thu dọn hành lý xong ngồi trước mặt cha mẹ, nghe cha mẹ nói những lời đó cô cũng đã dự liệu trước, cô không khỏi hỏi: "Cha mẹ, ý của hai người là muốn con ở lại quê làm nhân viên công chức?"

Trương phụ gật đầu nói: "Cha cảm thấy con ở quê làm nhân viên công chức rất tốt, công việc đàng hoàng như vậy, sau này muốn kết hôn còn có thể thêm điểm, phương diện cuộc sống có bảo đảm, cả đời áo cơm không lo, không cần thiết mạo hiểm đi làm bà mối."

Chương 549: Người Trương Gia Động Tâm, Tiền Lương Quá Thơm. (2)

Trương mẫu nói bổ sung: "Nếu như công ty mai mối kia có thể tiếp tục hoạt động lâu dài, vậy khẳng định là lựa chọn làm bà mối thì có lời, dù sao làm việc ở bên kia một tháng có thể bằng thu nhập làm việc ở đây trong ba hoặc bốn tháng."

Trương Đan nói: "Ba mẹ, quên nói với hai người, thu nhập một tháng ở công ty mai mối là hơn 10.000, đây chỉ là thu nhập ban đầu. Theo như chị em cùng phòng con từng nói, thu nhập của hai nhân kỳ cựu ở công ty bạn trai cô ấy mỗi tháng cũng đã hơn 60 ngàn rồi."

Lời này vừa nói ra, Trương phụ Trương mẫu thậm chí Trương Đại Bưu, đều bị chấn động.

"Đan Đan, con chắc chắn mình không có bị lừa gạt chứ?"

Trương phụ sau khi khiếp sợ, đầu tiên là hoài nghi, "Làm mai mối, thu nhập một tháng hơn 10.000 đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi, thu nhập một tháng hơn 60 ngàn, điều này sao có thể chứ?"

Trương mẫu cũng không thể tin được đây là sự thực, nhìn con gái nói: "Đan Đan, con có người yêu rồi phải không? Không muốn về quê làm việc, cho nên mới nói những lời hồ đồ này với chúng ta đúng không?"

Ngay cả Trương Đại Bưu cũng có chút không chắc, liệu những gì em gái nói là thật hay giả.

Trương Đan nghe vậy bật cười nói: "Mẹ, mẹ đang nghĩ cái gì vậy? Sỡ dĩ hai nhân viên kỳ cựu kia có thu nhập cao như vậy, đó là bởi vì bọn không chỉ là nhân viên lâu năm trong công ty, mà còn là bạn học của ông chủ công ty, cầm hoa hồng cao nhất, hoa hồng của nhân viên sau này cũng chỉ bằng một nửa họ."

Trương mẫu chợt nói: "Thì ra là như vậy!"

Trương Đại Bưu thở dài nói: "Đó cũng không phải là vấn đề, điều này đại biểu chỉ cần làm tốt công việc, ngay cả khi hoa hồng chỉ bằng một nửa so với hai nhân viên kỳ cựu, cũng có thể nhận được mức lương hai ba mươi ngàn, thu nhập này thật sự làm cho người khác rất ao ước."

Tâm tư của Trương phụ cũng bắt đầu dao động, vừa nãy con gái nói làm bà mối một tháng có thể kiếm được hơn 10.000, nhưng trong lòng ông vẫn là nghiêng về công việc làm công chức, dù sao công việc này thật sự ổn định, cũng có thể diện, với lại gần nhà, có thể nói là có rất nhiều chỗ tốt.

Tuy nhiên, không có khoản trợ cấp nào có thể so sánh với mức lương 20.000 đến 30.000 một tháng!

Một tháng làm việc ở bên này bằng một năm tiền lương công chức, chỉ cần làm như vậy mấy năm, là có thể kiếm được mức lương

của một công chức đến khi nghỉ hưu.

Nếu là còn có thể tiếp tục làm việc, vậy thì kiếm được rất nhiều tiền!

Về phần đi làm xa nhà?

Đó cũng không phải vấn đề, còn chưa ra nước ngoài, xa cái gì mà xa?

Nghĩ tới đây, Trương phụ có chút ngồi không yên, "Đan Đan, con nói đều là thật?"

Trương Đan cười nói: "Chính xác trăm phần trăm."

Thấy cha mẹ còn do dự, Trương Đại Bưu không nhịn được nói: "Cha, mẹ, hai người còn do dự cái gì? Cơ hội hiếm có như vậy, qua thôn này sẽ không có tiệm khác. Dù sao bạn cùng phòng của em gái cũng là bạn gái của ông chủ, còn không phải là vợ sao, lời nói không êm tai, vạn nhất hai người bọn họ chia tay, thì nếu muốn làm bà mối, chỉ sợ cũng không có cơ hội."

Những lời này không khác gì một cái tát vào mặt, trong nháy mắt khiến Trương phụ Trương mẫu tỉnh táo.

Trương phụ lập tức quyết định nói: "Đại Bưu nói đúng, cơ hội như thế khó có được, qua thôn này sẽ không có tiệm khác, nếu Đan Đan con cũng muốn đi làm bà mối, vậy thì đi đi!"

Chủ gia đình đã quyết định, việc này cứ quyết định như vậy.

...

Thâm Quyến.

Một khu vực nào đó ở Tây Sơn Hải Quan.

Biết con gái hôm nay trở về, Hoàng mẫu đặc biệt làm một bàn lớn đồ ăn gồm những thức ăn con bé thích.

Hoàng Linh Vi vừa ăn vừa tán dương: "Ăn nhiều đồ ăn ngoài như vậy, con vẫn cảm thấy đồ ăn mẹ làm là ngon nhất."

Lời vỗ mông ngựa này Hoàng mẫu rất là thoải mái, bà xé một miếng sườn cừu nướng cho cô, nói: "Chỉ biết dẻo mồm, con bây giờ đã tốt nghiệp đại học, chính thức bước vào xã hội, đã nghĩ kỹ muốn làm gì chưa?"

Hoàng Linh Vi cắn một miếng sườn cừu nướng thơm phức, vừa nhai vừa nói: "Cái này mẹ không cần lo lắng, con cũng có mục tiêu rồi!"

Hoàng phụ hỏi: "Vi Vi, con có mục tiêu gì?"

Hoàng Linh Vi cười hì hì nói: "Ba à, con muốn giữ bí mật này trước, sau khi đi làm rồi sẽ nói cho hai người biết."

Hoàng mẫu hỏi: "Nghe con nói như vậy, nhà ta có cửa hàng rượu, thuốc lá, trà con là không có ý định trông coi?"

Hoàng Linh Vi nói: "Cửa hàng kia hai người mở cho vui, trước đó nghỉ đông và nghỉ hè con có xem qua một chút vẫn không có gì quan trọng, nếu như cứ ở mãi trong cửa hàng, vậy thì quá nhàm chán."

Hoàng phụ nhấp một hớp súp, hỏi: "Vi Vi, con có dự định lập nghiệp không? Giới trẻ bây giờ đều thích khởi nghiệp, lập nghiệp cần bao nhiêu tiền con cứ nói với ba, ba đầu tư cho con."

Hoàng Linh Vi lắc đầu nói: "Con không lập nghiệp, không cần vốn lập nghiệp."

Trong đầu Hoàng mẫu chợt lóe lên, hỏi: "Vi Vi, con trước đây có nói bạn trai của con có mở một công ty, lẽ nào con là dự định đến công ty của hắn làm đấy chứ?"

Hoàng Linh Vi trợn mắt lên nói: "Mẫu thân đại nhân, mẹ cũng thật lợi hại, cái này mà cũng đoán ra được? Vốn dĩ con còn định giấu hai người, nếu mẫu thân đại nhân đã đoán được, vậy con cũng không che giấu, con xác thực dự định đến công ty của hắn giúp đỡ."

Chương 550: Người Trương Gia Động

Tâm, Tiền Lương Quá Thơm. (3)

Hoàng phụ nghe vậy trong lòng giật giật, có loại cảm giác củ cải trắng nhà mình trồng bị heo ủi, có chút chua chát nói: "Vi Vi, trước đây không phải con đã nói, đợi sau khi con tốt nghiệp liền mang về nhà cho chúng ta gặp mặt sao? Hiện tại con cũng đã tốt nghiệp, vậy lúc nào thì đem hắn mang về cho chúng ta gặp gỡ đây? "

Hoàng mẫu cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, chúng ta không phản đối con yêu đương, chỉ hi vọng là con có thể mau chóng mang về cho chúng ta gặp mặt một lần, dù sao mẹ với cha con cũng là người từng trải, ở phương diện nhìn người vẫn có kinh nghiệm hơn con."

Hoàng Linh Vi sảng khoái đáp: "Được, khi nào quay lại con dẫn hắn đến gặp hai người."

Sảng khoái như vậy?

Hoàng phụ cùng với Hoàng mẫu không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy được sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

"Cứ quyết định như vậy đi, khi nào bạn trai con đến?"

"Vậy thì ngày kia gọi hắn tới đây?"

"Có thể, vậy thì ngày kia."

...

Thứ hai, ngày 3 tháng 7 năm 2023.

Tại sân bay thành phố Quảng Tây, Liễu Vân Tình cùng cha mẹ với con gái cùng nhau ngồi lên xe taxi.

"Còn nhớ năm đó lúc mang con trở lại, con cũng là trạc tuổi của Khinh Nga, chỉ chớp mắt liền hơn hai mươi năm, thời gian trôi qua thật nhanh!" Liễu phụ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vẻ mặt thổn thức nói.

Liễu Vân Tình nhớ lại tình cảnh năm đó, cảm khái nói: "Vâng, con còn nhớ lần trước trở về cũng là nghỉ hè, con ở lại nửa tháng, cùng

cha mẹ đi tham quan các danh lam thắng cảnh, làm cho con lần đầu tiên về quê, thấy quê mình đẹp như vậy."

Tài xế taxi nghe vậy kinh ngạc nói: "Ông chủ nhiều năm như vậy mới trở về một lần, đây là chuyển tới thành phố lớn nào phát triển sao?"

Liễu phụ than thở: "Tôi sinh ra ở Quảng Tây, cũng lớn lên ở đó, cha tôi đến từ thành phố Quý Châu, là ở trong thời đại đặc biệt đã chuyển đến Đài Loan. Bây giờ tôi đã định cư ở đó hàng chục năm, quê hương cũng chỉ có thể tình cờ về xem thử."

Tài xế taxi đột nhiên nói: "Thì ra là như vậy, hai bờ sông là một nhà, bên kia trở về tổ quốc ôm ấp có thể nói là chiều hướng phát triển, cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, tới chỗ nào phát triển cũng đều giống nhau."

"Ừm, ông nói rất đúng."

Tài xế taxi là nổi tiếng là người biết bắt chuyện, hiếm khi gặp được đồng hương, hắn hứng thú nói chuyện, liền cản cũng không cản được.

Vẫn luôn trò chuyện suốt quãng đường, vậy mà khi tới nơi gương mặt còn chưa hết thòm thèm.

Đới tài xế xe taxi lái xe rời đi, Liễu Vân Tình mới thán phục nói: "Con vẫn luôn nghe nói tài xế taxi ở Đế đô có thể nói nhiều, lần trước con có xem một bài nói, có một người tên Trương gì đó, bởi vì nợ nần mà trong lòng nảy sinh ý đồ xấu.

Sau khi lên kế hoạch đã lâu liền cướp một chiếc xe taxi, nhưng chỉ cướp được hơn 300 tiền mặt. Sau đó, hắn không cam lòng, thế là nhiều lần thuê xe chuẩn bị lại thực hiện một vụ cướp khác.

Kết quả hắn lần lượt đổi bốn chiếc taxi, sau khi lên xe taxi, hắn cùng tài xế trao đổi với nhau, thực sự không đành lòng thực hiện hành vi cướp đoạt, cuối cùng cũng không có ra tay, còn thành thật tính tiền xuống xe. Con vốn tưởng rằng tin tức này đã cường điệu, nhưng hôm nay nhìn thấy tài xế xe taxi huyên thuyên bản lĩnh, mới biết danh bất hư truyền!"

"Còn có bài báo như vậy à?" Liễu mẫu kinh ngạc nói.

Liễu phụ không nhịn được nói: "Từ xưa tới nay đều nói họa là từ miệng mà ra, hiện tại ngược lại tốt, biến thành họa từ miệng tiêu tan."

Dương Khinh Nga nói: "Vừa vặn xe chú tài xế taxi kia rất biết cách nói chuyện."

Liễu Vân Tình khẽ mỉm cười, nói: "Được rồi, không nói cái này nữa, chúng ta trước tiên đi mướn phòng đem hành lý cất, sau đó lại tìm chỗ ăn cơm, đợi ăn uống xong trời cũng gần tối, chúng ta có thể đi xem cảnh đêm ở hai bên hồ Giang Tứ!"

Dương Khinh Nga nghe vậy vẻ mặt nhảy nhót nói: "Được ạ, vậy chúng ta đi mau thôi, nghe mẹ nói con nóng lòng muốn đii!"

Liễu mẫu sờ sờ đầu nhỏ của cô, cười nói: "Vậy đi mau thôi, chúng ta cũng có hai mươi mấy năm rồi chưa nhìn thấy, đoán chừng cảnh đêm bây giờ so với trước đây còn đẹp hơn."

Liễu Vân Tình nói tiếp: "Đó là đương nhiên, hai mươi mấy năm qua là thời kỳ phát triển mạnh mẽ ở đại lục. Mỗi năm đều khác nhau, chứ đừng nói chi là hai mươi mấy năm. Vừa nãy từ sân bay lại đây con cũng cảm giác được, nó thực sự đã thay đổi rất nhiều so với hai mươi năm trước."

Liễu phụ gật đầu nói: "Đặc biệt là cơ sở hạ tầng, thay đổi thật sự quá lớn."

"Bình thường, bây giờ đại lục chính là nổi danh thiên hạ cơ sở hạ tầng phát triển điên cuồng, ở phương diện này làm sao có khả năng kém chứ!"

"Nói cũng phải, so với đại lục, sự phát triển của Đài Loan gần như bị đình trệ trong hai thập kỷ qua. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói đến việc so sánh với các tỉnh mạnh như Quảng Đông, Giang Tô, Sơn Đông.chính là Trung Hải một toà thành phố kinh tế trực thuộc trung ương. Tổng sản lượng cũng sắp bắt kịp tổng kinh tế của Đài Loan."

"Được rồi, không nói nữa, cua đồng đại thần đang nhìn chằm

chằm chúng ta kìa!"

Chương 551: Cậu Giang, Sao Lại Là Cậu?

Buổi chiều.

Tại một khu quan nội nào đó ở Thâm thị.

Hoàng phụ cẩn thận từng li từng tí rửa con cua trong tay, một bên thầm nói: “Thằng nhóc này thật đúng là có lộc ăn mà, ngay cả chúng ta ở gần biển cũng rất ít khi được ăn, mà nó lần đầu đến đã gặp, không thể không nói, vận khí thật tốt.”

Con cua Hoàng phụ đang rửa được gọi là vua của các loại cua, cua hoàng đế xanh, giá của loại cua này là cao nhất trong số các loại cua trong nước, ở các quán ăn tại Hương Giang đều tính giá theo lạng, mỗi lạng bán tới mấy trăm đô la Hồng Kông, cực kì đắt đỏ.

“Đầu tay biển dầu” là tiếng lóng trong nghề, chỉ loại cua hoang dã cao cấp nhất, dầu cua đã thẩm thấu vào từng khớp nối, phân bố đều ở mỗi chân cua, thịt chắc, bẻ gãy chân cua là có thể thấy dầu cua nhỏ ra.

Loại cua hoang dã thượng hạng này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, kể cả là người có tiền cũng không phải cứ muốn ăn là được.

“Thằng nhóc này đúng là có lộc ăn.”

Hoàng mẫu đang sơ chế tôm biển cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi liếc đứa con gái đang ngây ngô cười bên cạnh, thở dài: “Ông Hoàng, ông xem đứa con gái này của ông đi, vui vẻ như vậy, đúng là con gái lớn không được lợi gì mà!”

“Con nói này mẫu thân đại nhân, ngài có thể đừng bêu xấu con gái mình vậy được không?”

Hoàng mẫu cười nói: “Đây không phải là bêu xấu, đây gọi là biểu đạt cảm xúc.”

Hoàng Linh Vi vội vàng nhéo nhéo bả vai mẹ mình, xin tha: “Mẫu

thân đại nhân, xin hạ miệng lưu tình."

Hoàng mẫu không nhịn được cười ha hả.

Hoàng phụ để con cua hoàng đế xanh đã lau rửa sạch sẽ sang một bên, xen vào: "Cha nói này con gái, con cũng đừng vui mừng quá sớm, mặc dù cha mẹ không phản đối việc con có bạn trai, nhưng nếu như người bạn trai kia của con không qua được cửa chúng ta, vậy thì cũng đừng trách cha mẹ ngăn cản tình cảm đôi lứa!"

Hoàng Linh Vi một bên giúp mẹ bóp bả vai, một bên nhìn cha mình, nói: "Đồng chí Hoàng, trước khi nói lời thanh minh, lát nữa không cần biết cha có hài lòng hay không, cha cũng không được tỏ thái độ trước mặt anh ấy đâu đấy, nếu không con sẽ không để ý tới cha nữa!"

Hoàng phụ lại cầm một con cua hoàng đế xanh khác lên, tiếp tục lau rửa, tiếp lời: "Cũng không đến mức như vậy, dù sao đây cũng là lần đầu tiên con gái mang bạn trai về nhà ra mắt, có không hài lòng cha cũng sẽ không tỏ thái độ với người ta."

Hoàng Linh Vi tự tin nói: "Chỉ cần hai người có thể công chính phân minh đánh giá, vậy anh ấy nhất định sẽ phù hợp với yêu cầu con rể của hai người."

"Tự tin như vậy sao?"

Nói xong, Hoàng mẫu lại gật đầu nói: "Cũng có thể, theo như lời con nói, nó năm ngoái mới tốt nghiệp đại học, sau đó chưa tới nửa năm đã có thể dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, thành lập một công ty, còn kiếm được không ít tiền, hẳn là năng lực thật sự mạnh."

Hoàng phụ nói tiếp: "Chỉ có năng lực kiếm tiền thôi thì không được, mặc dù nhà chúng ta không phải giàu nhất, nhưng cũng không thiếu tiền, nó phải ưu tú ở mọi mặt, hơn nữa còn phải đối tốt với con gái chúng ta, tình cảm phải chung thủy một lòng, không được trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài."

Hoàng Linh Vi tràn đầy lòng tin đối với bạn trai, cười nói: "Hai người cứ yên tâm đi, ánh mắt con gái hai người vẫn rất tốt đấy."

Hoàng phụ và Hoàng mẫu liếc nhau một cái, đồng thanh nói: "Được, vậy chúng ta rửa mắt đợi!"

…

Bốn giờ chiều.

Giang Phong mở cửa xe chiếc Volvo XC 90, lại đi tới khu quan nội nào đó ở Thâm thị.

Lần này tới Thâm thị chỉ có một mục đích duy nhất, chính là giải quyết cha mẹ của bạn gái, thuyết phục họ chấp nhận đứa con rể tương lai là hắn này,

Lần đầu tiên gặp mặt trưởng bối nhà gái, phần lớn đàn ông đều khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng hồi hộp, sợ cha mẹ nhà gái chướng mắt mình, vì thế, tất cả những ông con rể tương lai như hắn đều thi triển ra đủ thứ thập bát ban võ nghệ, mục đích chỉ là để thuyết phục cha mẹ nhà gái chấp nhận mình.

Có điều Giang Phong không hề khẩn trương chút nào, vì buổi gặp mặt ngày hôm nay mà hai, ba tháng trước hắn đã thiết lập quan hệ anh em với cha vợ tương lai, như vậy có gì cần phải khẩn trương nữa?

Còn mẹ vợ tương lai, sự yêu thích của bà đối với Giang Phong cũng đã rõ rành rành ở đó, chỉ cần gặp mặt trò chuyện vài phút là có thể gãi đúng chỗ ngứa của bà, hắn còn sợ không giải quyết được sao?

Nhà Hoàng Linh Vi ở chỗ nào Giang Phong biết rõ, trước đó hắn đã từng đến cửa tiểu khu để đón cô, bởi vậy sau khi tới một tiểu khu quen thuộc, Giang Phong liền ngựa quen đường cũ đi về phía nhà Hoàng Linh Vi.

Nửa tiếng sau, Giang Phong đã tới nhà Hoàng Linh Vi.

Đỗ xe xong, hắn liền lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Linh Vi.

…

Tại Hoàng gia.

Sau khi cúp điện thoại, Hoàng Linh Vi liền đứng lên nói: “Cha, mẹ, anh ấy đến rồi, con ra đón anh ấy một chút đây.”

Hoàng mẫu gật đầu nói: “Ừ, đi đi, ông Hoàng, ông mang mấy con cua hoàng đế này bỏ vào trong nước đá ngâm một lát rồi chuẩn bị bỏ vào nồi hấp đi.”

Chương 552: Cậu Giang, Sao Lại Là Cậu? (2)

“Biết rồi!”

Hoàng phụ lên tiếng, sau đó mang nước đá đã chuẩn bị sẵn ở trong tủ lạnh ra, đem mấy con cua hoàng đế xanh còn sống sờ sờ bỏ vào. Sau khi mấy con cua này bị đông lạnh tới chết là có thể mang nó vào trong nồi hấp rồi.

Đưa mắt nhìn con gái đi ra cửa, Hoàng mẫu bỗng thấy hơi lo lắng, bất an thở dài: “Ai, không biết Vi Vi rốt cuộc tìm được dạng bạn trai gì, nhìn bộ dáng kia của nó, trái tim cũng treo trên người người ta luôn rồi.

Nếu như đối phương thích hợp với nó, vậy đó là chuyện tốt, còn nếu như không thích hợp, vậy chuyện này thật đúng là khó mà xử lý!”

Lúc này, trong lòng Hoàng phụ cũng bách vị tạp trần, nói: “Chuyện tình cảm nam nữ là thứ khó hiểu nhất, hơn nữa, con người trong khoảng thời gian yêu đương là lúc chỉ số IQ thấp nhất, trong mắt chỉ toàn là ưu điểm của đối phương, coi nhẹ thiếu sót của họ. Sau khi hai người bước vào con đường hôn nhân, những thiếu sót vốn có của đối phương mới phóng đại ra vô hạn, thế là đủ kiểu mâu thuẫn kéo tới.

Chúng ta không phải kiểu gia trưởng mạnh mẽ áp đặt hôn nhân của con cái, không có cách nào can thiệp quá nhiều vào hôn nhân của con gái, chỉ có thể cố gắng hết sức giúp nó phát hiện ra thiếu sót của đối phương, từ đó nhắc nhở nó, còn người thực sự làm chủ, cuối cùng vẫn là nó.”

Hoàng mẫu vui mừng nói: “May là con gái chúng ta lúc sắp tốt nghiệp đại học mới có bạn trai, lúc này suy nghĩ cũng đã tương đối trưởng thành rồi, dựa theo vài lời nó để lộ ra, người bạn trai này của nó có lẽ cũng rất ưu tú, hẳn là sẽ không xuất hiện loại tình huống chúng ta lo lắng kia.”

“Hi vọng là như vậy!”

“Thời gian cũng đã tới rồi, nước hẳn cũng sôi rồi đi? Có thể cho tôm cua vào hấp cùng được!”

“Ừ, nước sôi rồi, bà đi sắp bát đũa đi, để tôi làm cái này cho.”

…

Cùng lúc đó.

Ở cửa tiểu khu, Hoàng Linh Vi đưa tay nhận hai túi quà lớn, ý cười khắp mặt nói: “Chồng, anh lái xe vất vả rồi!”

Giang Phong cầm hai túi quà lớn khác, lắc đầu cười: “Không vất vả, vừa nghĩ tới sau khi vượt qua cửa cha mẹ vợ này, hai chúng ta có thể ở cùng nhau, trong lòng anh liền tràn đầy động lực.”

“Thật biết nói chuyện, đi nhanh đi, hôm nay anh đến đúng lúc lắm, rất có lộc ăn!”

Giang Phong mắt sáng lên: “Mẹ vợ làm món gì ngon chiêu đãi anh sao?”

Hoàng Linh Vi vừa đi vừa nói: “Là cha em bắt được mấy con cua hoàng đế xanh, loại hải sản này số lượng không nhiều, muốn nếm thử một lần cũng không dễ dàng gì.”

Giang Phong cười nói: “Vậy thật đúng là có lộc ăn, anh nghe đại danh cua hoàng đế xanh cũng đã lâu, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng được nếm thử, hôm nay nhờ phúc của em mà được nếm thử lần đầu tiên trong đời đấy.”

“Hương vị của cua hoàng đế xanh rất tuyệt, so với cua hoàng đế còn ngon hơn đấy!”

“Nghe thôi mà anh đã chảy cả nước miếng rồi…”

Hai người cười cười nói nói, rất nhanh sau đó đã đến trước cửa nhà Hoàng Linh Vi.

Mặc dù Hoàng Linh Vi có chìa khóa, nhưng cô vẫn ấn chuông cửa, sau đó cùng Giang Phong yên tĩnh chờ cha mẹ ra mở cửa.

Mười mấy giây đồng hồ sau, cửa cuối cùng cũng mở ra.

Để tỏ lòng coi trọng, Hoàng phụ, Hoàng mẫu cùng đứng trước cửa chào đón Giang Phong.

Khi vừa nhìn thấy Hoàng phụ, Giang Phong lập tức chuyển mình thành ảnh đế, trừng lớn mắt kinh ngạc thốt lên: “Anh Hoàng?”

Hoàng phụ cũng trợn mắt há mồm: “Cậu Giang, sao lại là cậu?”

Phản ứng của hai người khiến Hoàng mẫu và Hoàng Linh Vi hai mặt nhìn nhau, hai người bọn họ quen biết sao?

Hoàng Linh Vi mở lời nói: “Anh Phong, anh biết cha em sao?”

Hoàng mẫu theo sát phía sau hỏi: “Ông Hoàng, ông biết cậu nhóc này à?”

Giang Phong vẻ mặt kinh ngạc nói: “Biết, đương nhiên là biết, không nghĩ tới cha em vậy mà lại là anh Hoàng… a… Chú Hoàng, cái này thật đúng là duyên phận mà!”

Hoàng phụ cũng cảm thấy chuyện này quá kỳ diệu, nói với bạn già: “Đúng là duyên phận mà, cậu em Giang… a… Tiểu Giang chính là người thanh niên nói chuyện cực kỳ ăn ý với tôi mà trước đó tôi kể với bà đấy.”

Hoàng mẫu nghe vậy liền hiểu ra, hai, ba tháng trước, sau khi chồng ra ngoài trở về liền hưng phấn nói với bà lúc ở quán nước uống trà sớm đã gặp một cậu thanh niên nói chuyện cực kỳ ăn ý, hai người gặp từ sáng nói tới tận chiều, hàn huyên hết mấy giờ mới thỏa mãn đi về.

Không nghĩ tới cậu thanh niên trước đó chồng mình nhắc tới lại là

bạn trai của con gái, chuyện này thật đúng là quá kỳ diệu!

“Tiểu Giang, đừng đứng trước cửa nữa, mau vào đây đi!”

Hoàng phụ một bên gọi Giang Phong vào, một bên như trút được gánh nặng, nói: “Tiểu Giang, không gạt cậu, trước khi thấy cậu tôi còn đang lo lắng không biết Vi Vi dẫn về kiểu bạn trai gì đấy! Bây giờ thấy là cậu, tảng đá đè trong lòng tôi kia cuối cùng cũng rơi xuống rồi!”

Lời này chính là lời tán thành lớn nhất đối với con rể tương lai Giang Phong, Giang Phong nghe xong, cười đến răng hàm cũng như muốn rớt ra ngoài, trong lòng vô cùng vui mừng khi đã làm quen với cha vợ tương lai từ trước.

Chương 553: Cậu Giang, Sao Lại Là Cậu? (3)

Xem như là kinh nghiệm phong phú của một người mai mối, Giang Phong tự nhiên biết rõ cha vợ khắp thiên hạ đều có chung một đặc điểm, chính là lúc mới đầu sẽ không quá chào đón bạn trai của con gái, loại “căm thù” giữa cha vợ và con rể cũng giống như loại “căm thù” giữa mẹ chồng và nàng dâu vậy, không dễ loại bỏ như vậy.

Việc Giang Phong quen biết cha vợ tương lai trước có một điểm tốt, đó chính là lúc hai người quen biết vẫn chưa có quan hệ cha vợ con rể, tự nhiên sẽ không có “căm thù”, mối quan hệ như vậy muốn phát triển là tương đối dễ dàng.

Mà sự thật chứng minh đúng là như thế, bởi vì trước kia khi gặp nhau, Hoàng phụ đã coi Giang Phong thành bạn vong niên, điểm ấn tượng ban đầu cao đến bạo lực, bây giờ hai người gặp mặt, phát hiện bạn trai con gái của mình chính là người bạn vong niên kia, ông vui mừng còn không kịp, đâu ra “căm thù” nữa!

Dù sao con gái sớm muộn cũng phải lập gia đình, gả cho một người nói chuyện hợp với mình so với gả cho một người mình ngứa mắt thì cái nào tốt hơn?

Giang Phong đưa quà cho Hoàng mẫu, vừa đổi xong giày đã bị cha vợ kéo vào phòng khách tán gẫu.

Hoàng mẫu và Hoàng Linh Vi thấy vậy đều vô cùng kinh ngạc.

…

Năm phút sau.

Đây là lần đầu tiên trong đời Giang Phong ăn cua hoàng đế xanh.

Phần gạch cua lộ ra, che phủ bên trên là một lớp mỡ vàng óng, mùi thơm đặc trưng của cua đập thẳng vào mặt, Giang Phong không nhịn được khen: “Mùi thơm này thật đúng là khiến người ta thèm nhỏ dãi mà!”

Hoàng phụ nhiệt tình nói: “Cua hoàng đế xanh hấp được giữ nguyên vị, là món ngon hiếm thấy, Tiểu Giang thử xem hương vị thế nào?”

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó dùng đũa gắp một miếng thịt cua cho vào miệng, lại lên tiếng tán dương: “Vừa ngậy vừa ngon ngọt, thịt vừa chắc vừa mềm, quả là món mỹ vị đặc biệt, không hổ danh là cực phẩm trong các loại cua, mùi vị này thật sự rất tuyệt!”

Hoàng Linh Vi cũng để lộ vẻ mặt hưởng thụ, nói: “Mùi vị này thật sự là trăm ăn không ngại, nếu như cua hoàng đế xanh cũng giống như những loại cua bình thường kia, lúc nào mua cũng được thì tốt biết mấy!”

Hoàng mẫu bật cười: “Suy nghĩ này của con cũng hão huyền quá rồi, cua hoàng đế xanh là nguyên liệu nấu ăn cao cấp, không thể can thiệp nhân tạo, số lượng nhiều hay ít đều phải xem ý ông trời, thỉnh thoảng được ăn một lần đã không tệ rồi, còn muốn ngày nào cũng ăn nữa sao?”

Hoàng phụ nói tiếp: “Mọi thứ đều có mức độ thôi, cua hoàng đế xanh vì hiếm thấy cho nên hương vị mới ngon như vậy, nếu như ngày nào cũng có thể ăn, sợ rằng không tới mấy ngày con đã bỏ đi như chiếc giày rách rồi.”

Giang Phong gật đầu nói: “Chú Hoàng nói đúng, hưởng thụ thức

ăn ngon phải cực kỳ coi trọng, cùng một món ăn, thời gian ăn khác, địa điểm ăn khác, tâm tình khác, hương vị cũng sẽ hoàn toàn khác biệt.

Ví dụ như trong thời kỳ cuộc sống tương đối khó khăn, ngày lễ ngày tết chỉ cần một bữa đậu hũ thôi cũng cảm thấy ngon cực kỳ, tới mức nuốt cả lưỡi vào.

Nhưng đặt trong hoàn cảnh bây giờ, một món đậu hũ mà thôi, có ai trân trọng như vậy nữa chứ?"

Hoàng mẫu tán đồng: "Lời nói này của Tiểu Giang không sai chút nào, trước đó dì thường xuyên nghe mẹ mình nói, thời đại của bà có thể được ăn một bữa có rau giá, có đậu hũ đã là đãi ngộ hiếm thấy rồi.

Về sau điều kiện kinh tế tốt, rau giá và đậu hũ ăn lúc nào cũng được, cuối cùng cũng không còn cảm nhận được hương vị năm đó nữa."

Hoàng Linh Vi im lặng một hồi, sau đó mới lên tiếng: "Con chỉ là thuận miệng cảm khái một câu thôi, đối với người phương nam chúng ta mà nói, có thể ăn mãi không ngán, ngoại trừ ăn cơm ngoài, sợ rằng không tìm ra loại đồ ăn thứ ba nào."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Tiếp đó, bốn người liền nhân lúc đồ còn nóng, chia mấy con cua hoàng đế xanh kia ra ăn.

Ba người Hoàng gia tuy nói không thường ăn, nhưng vì vùng biển Thâm thị chính là một trong những nơi có cua hoàng đế xanh sinh sống, cơ bản mỗi năm đều có thể ăn vài lần, nhiều năm qua thật ra cũng đã ăn không ít, cho nên phần lớn cua hoàng đế xanh đều để cho Giang Phong ăn.

Giang Phong cũng không khách khí, nhún nhường một cái xong liền thu hết vào miệng, ăn đến miệng đầy mỡ.

Đương nhiên, hắn đi ra ngoài lăn lộn toàn bộ là nhờ cái miệng này, ngoại trừ ăn cua hoàng đế xanh ra thì cũng không nhàn rỗi, mở ra chiêu thức "miệng cường vương giả", tay năm tay mười trò

chuyện cùng Hoàng phụ, Hoàng mẫu.

Hắn nắm rõ như lòng bàn tay sở thích của Hoàng phụ Hoàng mẫu, lúc nói chuyện trời đất rất hợp ý, lúc nói chuyện chính lại càng ăn ý hơn.

Hoàng Linh Vi ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há mồm, cô đã sớm biết bạn trai miệng lưỡi lợi hại, nhưng không biết lại lợi hại đến mức độ có thể dỗ cha mẹ mình vui vẻ tới mức cười không khép được miệng.

Bữa cơm này ăn tới bảy giờ tối mới kết thúc.

Xuống bàn cơm, lúc bốn người chuyển ra phòng khác, Hoàng mẫu mới cảm khái nói: “Tiểu Giang, cháu thật biết cách nói chuyện, khó trách lúc ấy ông Hoàng lại có thể trò chuyện cùng cháu lâu như vậy.”

Giang Phong nghe vậy cười ha ha nói: “Đó là vì tán gẫu cùng chú và dì thật sự rất vui, nếu như đổi thành người khác, cháu cũng không nói chuyện được đến như vậy.”

Chương 554: Tiểu Giang Đúng Là Có Thể, Ánh Mắt Con Gái Cha Đúng Là Không Tệ

Tiểu khu nào đó trong thành phố Thâm Quyến.

Phòng khách Hoàng gia, đám người vừa uống trà vừa tán gẫu.

Hoàng phụ nói: "Tiểu Giang, chú nhớ cháu nói mình làm nghề mai mối, mở một văn phòng môi giới hôn nhân tại tỉnh Quế, không biết làm ăn thế nào?"

Giang Phong mỉm cười nói:

"Nói tóm lại cũng tạm được, hiện tại văn phòng đã dần đi vào quỹ đạo, doanh thu tháng gần đây đột phá 5 triệu. Chi phí vận hành văn phòng chúng cháu rất thấp, 5 triệu này trừ đi thuế cùng với một số chi phí linh tinh, cháu đại khái có thể thu được khoảng 2 triệu!"

Hoàng phụ, Hoàng mẫu nghe được đều khiếp sợ không thôi. Bọn họ từng nghe con gái nói Giang Phong mở công ty, hơn nữa còn nhắc tới chuyện hắn lái Volvo XC90, lúc đó bọn họ đã phỏng đoán giá trị tài sản của Giang Phong có lẽ đã phá triệu.

Chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, từ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến tài sản lên tới hàng triệu. Năng lực kiếm tiền này khiến cho bọn họ chỉ biết cảm thán.

Nhưng điều bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng chính là, trong vòng chưa tới một năm, thu nhập hàng tháng của Giang Phong đã lên tới hai triệu. Thu nhập này còn cao hơn tiền thuê nhà bọn họ nhận được mỗi tháng.

Người trẻ tuổi đúng là lợi hại!

Mà Hoàng Linh Vi ngồi ở bên cạnh còn ngại không đủ, kiêu ngạo nói bổ sung:

"Đây chỉ là thu nhập của văn phòng môi giới, thu nhập lớn nhất của anh Phong chủ yếu tới từ những khách hàng cao cấp, chắc cha mẹ cũng biết tập đoàn Uông thị tại Quảng Đông chúng ta đúng không?"

"Đương nhiên là biết, tập đoàn Uông thị nổi danh như vậy, tại Quảng Đông ai mà không biết chứ!"

Hai mắt Hoàng Linh Vi sáng lên, nói:

"Người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị - Uông Văn Kiệt, chính là một trong những khách hàng cao cấp của anh Phong. Hai người có biết sau khi chuyện thành công, Tiểu Uông tổng này đã đưa tạ lễ gì cho anh Phong không?"

Hoàng phụ và Hoàng mẫu liếc nhau một cái, từ giọng điệu nói chuyện của con gái bọn họ có thể cảm thấy phần tạ lễ này không đơn giản, liền phối hợp hỏi:

"Đưa tạ lễ gì?"

"Tặng một căn nhà!"

Dừng một chút, Hoàng Linh Vi nâng cao giọng: "Một căn nhà giá trị hơn 30 triệu!"

Vừa dứt lời, dù là người có mấy tòa nhà như Hoàng phụ Hoàng mẫu cũng nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu như là con gái mình cần thì dù là căn phòng giá trị 100 triệu, Hoàng phụ Hoàng mẫu đều có thể lấy ra mà không chút do dự. Nhưng đây lại chỉ là vì tạ môi, bọn họ tuyệt đối không có ngân sách lớn như vậy.

Hoàng phụ nhịn không được mà khen:

"Không hổ là người thừa kế duy nhất của tập đoàn trăm tỷ, ra tay đúng là không giống người thường."

Hoàng Linh Vi cười híp mắt, nói: "Đây chỉ là một trong những khách hàng cao cấp của anh Phong mà thôi, còn có tập đoàn nước khoáng XX mà các người đều không xa lạ gì kia nữa? Vị Lăng công chúa kia cũng nhờ anh Phong làm mai mối, hôn lễ đã được định vào tháng này, đến lúc đó không biết sẽ đưa tạ môi gì cho anh Phong đây! Hai người này xem như là đại diện cho những khách hàng cao cấp của anh Phong, còn có rất nhiều đại phú hào, phú nhị đại cùng với con ông cháu cha khác nữa."

Hoàng mẫu khen từ tận đáy lòng:

"Tiểu Giang, cháu đúng thật là tuổi trẻ tài cao, thật lợi hại!"

Hoàng phụ cũng giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

"Tiểu Giang, trong những người trẻ tuổi mà chú biết, cháu đúng là lợi hại."

Giang Phong khiêm tốn cười nói:

"Hai người quá khen, cháu cũng chỉ là may mắn mà thôi."

Cuộc nói chuyện sau đó càng trở nên hài hòa hơn.

Hoàng phụ Hoàng mẫu đều cảm thấy rất hài lòng về người con rể tương lai là Giang Phong đây.

Đối với Hoàng phụ mà nói, ba tháng trước lần đầu gặp mặt, hắn và Giang Phong mới quen đã thân, từ buổi sáng cho tới buổi chiều, kết thành bạn vong niên. Cảm nhận của hắn đối với Giang Phong càng không phải nói.

Mà đối với Hoàng mẫu mà nói, Giang Phong có sự nghiệp, làm người khiêm tốn, có lễ phép, EQ cao, tri thức rộng, trông còn rất đẹp trai. Con rể ưu tú như vậy, đốt đèn lồng cũng không tìm được, bà còn có cái gì mà không hài lòng?

Cho nên, Hoàng phụ Hoàng mẫu đều rất vui khi thấy chuyện của con gái và con rể có thể phát triển.

Trò chuyện đến tám giờ tối, Giang Phong mới đứng dậy nói:

"Chú dì, thời gian không còn sớm, cháu xin phép về trước, trưa mai cháu mời hai người ăn cơm, đến lúc đó chúng ta lại tiếp tục trò chuyện."

Hoàng phụ đứng lên giữ khách: "Tiểu Giang, cháu cứ ở lại đi, đêm nay chú và cháu sẽ 'cầm đuốc nói chuyện đêm khuya'. Chúng ta tiếp tục trò chuyện về chủ đề lần trước."

Hoàng mẫu cũng giữ người lại:

"Đúng vậy, Tiểu Giang cũng không phải người ngoài, ở lại cũng được."

Giang Phong cũng không phải không muốn ở lại, mà là cố ý muốn để lại không gian riêng cho một nhà bọn họ, bởi vậy vẫn từ chối:

"Cảm ơn hai người, nhưng mà cháu khó mới có được dịp đến thành phố Thâm Quyến, còn phải đi thăm cô nhỏ một chút."

Nghe xong lời này, Hoàng phụ Hoàng mẫu cũng không giữ người nữa.

"Nếu như là muốn đi gặp trưởng bối, vậy chú dì cũng không giữ người nữa."

"Cảm ơn chú Hoàng dì Hoàng đã chiêu đãi thịnh tình, chúng ta ngày mai gặp lại!"

"Ừm, ngày mai gặp lại!"

"Vi Vi, con đi tiễn Tiểu Giang."

"..."

Chương 555: Tiểu Giang Đúng Là Có Thể, Ánh Mắt Con Gái Cha Đúng Là Không Tệ (2)

Chờ con gái và Giang Phong rời khỏi đây, Hoàng phụ Hoàng mẫu đóng cửa lại, không khỏi liếc nhau một cái.

"Tiểu Giang này đúng là có thể, ánh mắt con gái em đúng là không tệ!" Hoàng mẫu mở miệng trước.

Hoàng phụ gật đầu nói:

"Tiểu Giang đúng là rất được. Anh trước đó từng gặp mặt cậu ấy, sau khi trao đổi họ tên, biết rõ anh họ Hoàng, cậu ấy có nói bạn gái của mình cũng họ Hoàng. Chỉ là lúc đó anh cũng không nghĩ nhiều, dù sao họ Hoàng chúng ta chính là thế gia vọng tộc, số lượng rất nhiều. Không ngờ rằng cậu ấy lại là bạn trai của con gái nhà chúng ta, đúng là trùng hợp!"

Hoàng mẫu cười nói: "Cũng may anh không có hỏi thăm tỉ mỉ, nếu không biết rõ Tiểu Giang câu mất con gái anh, anh nào có tâm trạng nói chuyện trời nam biển bắc với người ta chứ!"

Hoàng phụ cười nói: "Đúng là vậy thật, nếu như lúc đó anh mà biết được cậu ấy câu mất con gái của mình, anh chắc chắn sẽ không có tâm tình nói chuyện trời đất với cậu ấy, cũng sẽ không biết rõ cậu ấy và anh lại có sở thích giống nhau!"

Hoàng mẫu cười một tiếng, lập tức nhớ tới chuyện con rể ưu tú này có mang đến không ít quà tặng, liền có chút tò mò nói:

"Trước đó Tiểu Giang mang không ít quà tặng tới, em đi xem xem có những gì!"

Hoàng phụ bật cười nói: "Nhà ta cũng không thiếu gì cả, còn ngại cái này sao!"

Lúc nói chuyện, Hoàng mẫu đã đi tới gian phòng để quà tặng. Bà

vừa mở túi lớn bên ngoài vừa cười nói:

"Chuyện này không giống nhau, mặc dù chúng ta không thiếu gì cả, nhưng từ quà tặng có thể thấy rõ mức độ coi trọng của đối phương, đây là thứ em muốn biết."

Hoàng phụ gật đầu, xem như đồng ý với cách nói của người bạn già, sau đó đi qua hỗ trợ bóc quà.

Không bao lâu sau, từng túi lớn bị mở ra, những món quà được đóng gói vô cùng hoa lệ hiện ra trước mặt hai người.

"A, trà này cực quý nha, đây là hàng có tiền cũng mua không được!"

"Rượu này cũng thế, đây là Mao Đài từ năm 80!"

"Thuốc lá này... lợi hại, đây thuốc lá đặc trưng của thế kỷ trước!"

"..."

Hoàng phụ Hoàng mẫu không phải là người chưa thấy qua việc đời, nhưng vẫn bị quà tặng Giang Phong mang tới làm cho kinh ngạc. Mấy túi quà này cũng không phải là quá đắt hay gì cả, chỉ là quá hiếm có.

Chờ sau khi xem hết quà tặng, Hoàng phụ không khỏi cảm khái nói:

"Tiểu Giang đúng là có tâm!"

Hoàng mẫu gật đầu liên tục, ấn tượng đối với người con rể tương lai này cất cao thêm một bật.

...

Ba ngày sau, Giang Phong vẫn ở tại thành phố Thâm Quyến.

Ngoài trừ đêm ngày đầu tiên ở lại nhà cô nhỏ, hai đêm còn lại, hắn đều ở lại nhà bạn gái.

Đương nhiên, Giang Phong ở phòng cho khách. Dù Hoàng phụ

Hoàng mẫu đã xem hắn như là con rể, nhưng cũng không có khả năng để cho hắn ở chung phòng với con gái trước khi kết hôn.

Ba ngày nay, Giang Phong có thể nói là đã dỗ cho Hoàng phụ Hoàng mẫu vô cùng vui vẻ.

Đến lúc Giang Phong phải rời đi, Hoàng phụ Hoàng mẫu đều có chút không nỡ. Bọn họ và con rể tương lai này thật sự là rất hợp nhau. Bọn họ tán gẫu về nội dung yêu thích, hơn nữa nội dung trong đó lại vô cùng tinh chuẩn, khiến cho bọn hắn trò chuyện không dứt được.

Nhưng mà, Hoàng phụ Hoàng mẫu đều biết Giang Phong muốn dẫn con gái bọn họ đi tham gia hôn lễ của công tử tập đoàn nào đó và minh tinh tuyến một Phạm Tiểu Lệ, cho nên bọn họ đều không có biện pháp giữ lại, chỉ có thể dặn dò con gái:

"Vi Vi, lúc đi tham gia hôn lễ cùng Tiểu Giang, con nhớ thông minh lanh trí một chút, đừng làm Tiểu Giang mất mặt."

Giang Phong vội vàng tiếp lời:

"Dì Hoàng, Vi Vi xinh đẹp như vậy, EQ lại cao, đi tham gia hôn lễ với cháu, đó là tăng thể diện cho cháu, sao lại mất mặt được chứ!"

Hoàng Linh Vi ngoác miệng, nói với vẻ không cao hứng:

"Mẫu thân đại nhân, năng lực xã giao của con không đến mức kém như vậy?"

Hoàng mẫu liếc mắt nhìn nàng, nói:

"Nếu như con có được một nửa năng lực xã giao như Tiểu Giang, vậy mẹ nằm mơ cũng có thể cười tỉnh!"

Hoàng Linh Vi: "..."

...

"Tại sân bay Bạch Vân ngẫu nhiên gặp được Bạch Tiểu Thố, đã nhiều năm như vậy, nữ thần vẫn xinh đẹp như vậy, đáng tiếc cô ấy hình như đang rất vội vàng, không thể chụp chung với cô ấy

một tấm, đúng là đáng tiếc."

"Anh Tam Lang xuất hiện ở sân bay Bạch Vân, mặc dù được che chắn kín mít, nhưng vẫn là bị tôi nhận ra chỉ qua cái liếc mắt. Khí chất đặc biệt của anh ấy giống như là đom đóm trong đêm đen vậy, tươi sáng rõ nét, xuất chúng như thế."

"Tại sân bay Bạch Vân ngoài ý muốn phát hiện thân ảnh của Lỗi Tử, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cả đám đều chạy tới Quảng Châu thế?"

"Báo cáo, Lý Quốc Tế xuất hiện ở sân bay Bạch Vân, hay lắm, đều đã 50 tuổi mà dáng người còn có thể giữ gìn tốt như vậy, chỉ biết ao ước!"

"Tiểu Thái Dương xuất hiện tại sân bay Bạch Vân."

"Khúc Tiểu Tiêu xuất hiện tại sân bay Bạch Vân."

"Hậu sở trưởng xuất hiện tại sân bay Bạch Vân."

"..."

Chương 556: Tiểu Giang Đúng Là Có Thể, Ánh Mắt Con Gái Cha Đúng Là Không Tệ (3)

Thứ sáu, ngày 7 tháng 7 năm 2023.

Từng diễn viên nổi tiếng xuất hiện tại sân bay Bạch Vân, trên mạng lập tức trở nên náo nhiệt, quần chúng ăn dưa bắt đầu suy đoán ngành giải trí có phải là đã xảy ra chuyện gì lớn rồi hay không.

"Quảng Châu đang có hoạt động gì sao? Tại sao nhiều diễn viên nổi tiếng lại chạy tới đó như vậy?"

"Không có hoạt động gì, nếu như có thì đã sớm được truyền đi và ai ai cũng biết rồi."

"Nếu như không phải có hoạt động, vậy chắc chắn là ngành giải trí đã xảy ra chuyện lớn."

"Rốt cuộc là chuyện lớn gì, ai có biết rõ nội tình lên tiếng chút đi."

"Có thể là đại minh tinh nào đó trong vòng giải trí kết hôn?"

"Mẹ nó, đám phóng viên trong ngành giải trí đều là người chết hay sao? Làm sao không phỏng vấn một chút đi?"

"..."

Trên mạng náo nhiệt nửa ngày, đều không ai biết tại sao lại có nhiều diễn viên nổi tiếng tụ tập đến Quảng Châu.

Nhưng mà, lực lượng của quần chúng ăn dưa rất lớn, tin tức được giấu giếm gần nửa ngày, tin tức từng diễn viên nổi tiếng tập trung đến khách sạn năm sao nào đó để tham gia hôn lễ cuối cùng vẫn bị truyền ra ngoài.

"Chân tướng đến rồi, diễn viên nổi tiếng tề tụ Quảng Châu, là tới tham gia hôn lễ của Phạm Tiểu Lệ."

"Không phải chứ? Phạm nữ thần nhà tôi sắp lập gia đình rồi?"

"Mọe nó, tan nát cõi lòng, là tên Vương bát đản nào cưới nữ thần của tôi?"

"Thì ra là minh tinh tuyến một Phạm Tiểu Lệ kết hôn, khó trách lại kinh động đến gần phân nửa ngành giải trí."

"Chú rể là ai ? Có biết được không?"

"Chú rể là một phú nhị đại vô cùng khiêm tốn, nghe nói tài sản trong nhà lên tới hàng chục tỷ."

"Mẹ nó, trước đó không lâu người thừa kế duy nhất tập đoàn Uông thị cưới ca sĩ Tiêu Mẫn, hiện tại lại một phú nhị đại cưới Phạm Tiểu Lệ. Những phú nhị đại này đều nghiện cưới minh tinh sao?"

"Phạm Tiểu Lệ và Tiêu Mẫn chính là đồng hương, quan hệ luôn rất tốt, mà phú nhị đại khiêm tốn này cùng với Tiểu Uông tổng của

tập đoàn Uông thị đều là người Quảng Châu, phải chăng hai người cũng là bạn thân?"

"A, hai người anh em cưới hai chị em, chuyện này thật sự có khả năng nha!"

"Mau nhìn xem, Phạm Tiểu Lệ cập nhật weibo!"

"Oa, thì ra đây cũng là Giang đại sư giới thiệu, mọi chuyện có thể nói xuôi được rồi!"

"Giang đại sư đúng là lợi hại, không hổ là người mai mối nổi tiếng cả nước!"

"Giang đại sư là ai a? Độc thân cẩu biểu thị không biết, có ai đó giải thích một chút không."

"Ngay cả Giang đại sư mà cũng không nhận ra? Vậy anh cứ việc độc thân đi, giải thích quá phiền phức, tự mình tìm hiểu đi."

"..."

Trong lúc trên mạng đang huyên náo xôn xao, Giang Phong mang theo Hoàng Linh Vi đi tới hiện trường hôn lễ của Ngô Minh và Phạm Tiểu Lệ.

Khác với hôn lễ khiêm tốn của Hứa Tinh Thần và Lam Doanh Doanh vào tháng trước. Hôn lễ của Ngô Minh và Phạm Tiểu Lệ vô cùng khoa trường. Phạm Tiểu Lệ mời tất cả bạn bè trong ngành giải trí tới. Mà phía tổ chức hôn lễ như Ngô gia đương nhiên không chịu yếu thế, mời tất cả bạn làm ăn tới.

Nhất là đám con ông cháu cha mà Ngô Minh kết giao được thông qua Uông Văn Kiệt, đều mời tới toàn bộ.

Tài sản Ngô gia lên tới con số hàng chục tỷ, rất có sức ảnh hưởng trong giới kinh doanh. Người có tư cách làm ăn cùng nhà bọn họ đều là phú hào hàng tỷ. Khắp toàn bộ hiện trường hôn lễ đều là tổng giám đốc các công ty.

Giang Phong đương nhiên là đứng cùng vợ chồng Uông Văn Kiệt và đám con ông cháu cha và phú nhị đại tỉnh Quế. Bởi vì đây là lần

đầu tiên hắn mang bạn gái đi theo, cho nên lúc gặp mặt không tránh khỏi phân đoạn giới thiệu làm quen.

"Vi Vi, đây là Uông tổng mà anh từng nhắc tới với em, đây là vợ của Uông tổng - chị Mẫn, chắc là em cũng biết."

"Đây là anh Long chị Long mà anh đã nói với em."

"Đây là chị Doanh Doanh."

"Đây là chị Thiên Nhu."

"Đây là anh Hào..."

Giang Phong lần lượt giới thiệu từng người, Hoàng Linh Vi liền chào hỏi theo. Cử chỉ của nàng ưu nhã, tự nhiên phóng khoáng, dáng vẻ xinh đẹp. Mọi người đều âm thầm gật đầu, không hổ là người mà Giang đại sư nhìn trúng, đúng là ưu tú.

Giang Phong giới thiệu qua đám người một lần, mới vòng tay ôm Hoàng Linh Vim cười híp mắt nói:

"Chư vị, đây chính là bạn gái của tôi Hoàng Linh Vi, tới từ thành phố Thâm Quyến, vừa mới tốt nghiệp đại học."

Đám người lần lượt chào hỏi với Hoàng Linh Vi, vì mặt mũi của Giang đại sư, cho nên ai nấy đều rất là khách sáo.

Sau khi ngồi xuống, Giang Phong nhìn về phía Lê Thiên Nhu cười nói:

"Chị Thiên Nhu, tham gia xong hôn lễ của anh Minh và chị Lệ, lại đến lượt đám cưới của chị rồi!"

Lê Thiên Nhu cười nói:

"Tháng này có rất nhiều ngày tốt, sau khi chúng tôi cân nhắc kỹ càng mới lựa chọn ngày mùng 10, nào nghĩ tới anh Minh lại chọn ngày mùng 7. May mà không có chọn trùng ngày, nếu không thì phiền toái rồi!"

Uông Văn Kiệt cười ha ha, nói:

"Đúng vậy, nếu như chọn trúng một ngày, chúng ta đều không có thuật phân thân, đến lúc đó thật sự không biết nên đi tham gia hôn lễ của ai!"

Chương 557: Trên Trời Không Mây Không Mưa, Trên Mặt Đất Không Mai Mối Không Thành Hôn

Trước một toà biệt thự sang trọng, có một chiếc xe Rolls-Royce Phantom đời thứ tám màu đen.

Ngô Minh đưa chìa khóa xe cho Giang Phong, khẽ cười nói:

"Giang đại sư, tôi và Tiểu Lệ có thể tới được với nhau đều nhờ có anh đáp cầu dắt mối. Đây là tạ môi lễ của vợ chồng chúng tôi, hi vọng rằng anh sẽ thích."

Giang Phong khách sáo từ chối: "Ngô tổng, anh và chị Phạm là tình đầu ý hợp, dù không có tôi hỗ trợ đáp cầu dắt mối, các người chắc là cũng có thể tiến tới với nhau. Tôi chỉ có tác dụng dệt hoa trên gấm, lễ tạ môi này quá quý trọng, tôi mà nhận lấy thì có chút ngại!"

Phạm Tiểu Lệ kéo cánh tay chồng mình, cười tủm tỉm nói: "Giang đại sư, cậu quá khiêm nhường rồi, lúc trước nếu không phải có cậu hỗ trợ đáp cầu dắt mối, tôi chắc chắn sẽ không lấy lòng hắn. Ngô công tử người ta lúc đó đoán chừng còn chướng mắt tôi. Cho nên cậu vô cùng quan trọng đối với hôn nhân của chúng tôi, không phải chỉ là dệt hoa trên gấm thôi đâu."

Ngô Minh liên tục gật đầu nói: "Đúng vậy, Giang đại sư không cần khiêm nhường, anh nhất định phải nhận lấy tạ môi lễ này."

Giang Phong lúc này mới tiếp nhận chìa khóa xe rồi nói: "Được rồi, tôi sẽ nhận vậy!"

Hoàng Linh Vi vẫn luôn yên tĩnh đợi ở bên cạnh Giang Phong, nhìn một màn trước mắt, trong lòng thật sự tự hào vì bạn trai mình.

Sau đó, hai bên lại khách sáo một phen, Giang Phong mới cùng Hoàng Linh Vi lái xe rời đi.

Giang Phong vẫn lái chiếc Volvo XC90 kia, Hoàng Linh Vi thì lái Rolls-Royce đời thứ tám này.

Bởi vì ngày kia phải đi Kim Thành tỉnh Lũng tham gia hôn lễ của Lôi Hải và Lê Thiên Nhu, cho nên Giang Phong không dày vò tại tỉnh Quế nữa mà là lựa chọn lái xe về thành phố Thâm Quyến.

…

Thành phố Thâm Quyến.

Hoàng gia.

Hoàng phụ Hoàng mẫu nhìn chiếc Rolls-Royce Phantom đời thứ tám mới tinh, trong mắt đầy vẻ chấn động.

Người con rể tương lai này đúng là lợi hại, chỉ là đi uống rượu mừng một chuyến thôi đã lái một chiếc siêu xe giá trị gần chục triệu, tốc độ kiếm tiền này khiến cho bọn hắn phải ghé mắt.

"Cha, mẹ, trong xe còn có không ít quà tặng đâu!" Hoàng Linh Vi cười nói.

Hoàng phụ Hoàng mẫu nhìn một chút, phát hiện quà tặng trong xe là thuốc trà rượu như bình thường, mặc dù kém hơn đống đồ mà Giang Phong mang đến trước đó, nhưng cũng là tinh phẩm hiếm thấy.

"Tiểu Giang, vị khách này của cháu ra tay đúng là rất phóng khoáng!" Hoàng mẫu tán thưởng không thôi.

"Đó là đương nhiên, vị Ngô tổng này chính là thái tử gia tập đoàn XX, mặc dù thân phận địa vị kém hơn Uông tổng một chút, nhưng tài sản trong nhà cũng là hàng chục tỷ. Vợ chồng Ngô tổng thực tình tạ môi, lễ phẩm đương nhiên không thể nhẹ được!" Hoàng Linh Vi nói.

"Hôn nhân cổ đại quốc gia chúng ta luôn là 'tuân theo cha mẹ, nghe lời bà mối', ngoài ra còn có cách nói 'Trên trời không mây không

mưa, trên mặt đất không mai mối không thành hôn ', có thể nói người làm mối khi đó rất có thân phận địa vị."

Hoàng phụ cảm khái: "Nhưng cho dù người làm mối có thân phận địa vị cao ở cổ đại thì ích lợi của việc tác hợp một đôi vợ chồng đều không thể so sánh với Tiểu Giang cháu được. Trong ngành nghề làm mối này, Tiểu Giang cháu đúng là đã làm đến cực hạn!"

Hoàng mẫu nói bổ sung: "Quan trọng nhất là mấy món đồ tạ môi đắt giá này đều là khách hàng nguyện ý tặng, đây mới là chỗ lợi hại nhất của Tiểu Giang khi làm mai."

Hoàng phụ gật đầu nói: "Đúng vậy, điều này chứng minh khách hàng vô cùng hài lòng về đối tượng mà Tiểu Giang tìm kiếm."

Nghe cha mẹ vợ nhất xướng nhất hợp tán dương, Giang Phong khiêm tốn cười nói: "Chú Hoàng dì Hoàng quá khen rồi!"

Hoàng phụ Hoàng mẫu nhìn người con rể tương lai này, thật sự là càng nhìn càng thuận mắt.

Đêm đó, Giang Phong được Hoàng phụ Hoàng mẫu giữ lại Hoàng gia một đêm.

Ngày kế tiếp, Giang Phong mang theo Hoàng Linh Vi tiến về sân bay, đi máy bay bay thẳng Kim Thành tỉnh Lũng.

…

Thành phố C tỉnh Quế.

Một nhà bốn người Liễu Vân Tình đang ăn cơm trong một nhà hàng tên là Dương Sóc, đang ăn món cá om bia - một trong mười món ăn nổi tiếng nhất của tỉnh Quế, hương vị rất đặc sắc, khiến cho người ta 'Không ăn không biết, ăn một lần không thể quên được'.

"Hương vị của cá om bia này đúng là tuyệt nhất, trước khi ông nội con qua đời luôn nhớ mãi không quên món này." Liễu Phụ vừa ăn vừa cảm khái.

Liễu Vân Tình cũng vừa ăn vừa cảm thán: "Cá om bia này ngoài

thơm trong mềm, da vàng sốt đậm, vừa vào miệng đã lưu hương. Hai mươi mấy năm trước con vậy mà đã bỏ lỡ một món ăn mỹ vị như vậy, đúng là quá đáng tiếc!"

Liễu mẫu vừa cười vừa nói: "Lúc đó con không ăn được cay, mà cá om bia này không cay sẽ không có linh hồn, cho nên lúc đó cho dù ba mẹ khuyên như thế nào thì con cũng không chịu nếm một miếng."

Dương Khởi Nga trừng hai mắt, nói: "Bà ngoại, tại sao cháu cảm giác bà là đang nói cháu?"

Liễu mẫu cười nói: "Tiểu Nga nhà ta đúng là thông minh, bà ngoại nói với cháu này. Cá om bia này thật sự rất ngon, nếu như cháu mà bỏ qua, cũng không biết cần bao nhiêu năm nữa mới có cơ hội ăn lại đó nha!"

Chương 558: Trên Trời Không Mây Không Mưa, Trên Mặt Đất Không Mai Mối Không Thành Hôn (2)

Dương Khởi Nga nói: "Không khoa trương như vậy chứ? Tỉnh Loan của cháu không phải mỹ thực gì đều có sao? Nếu như sau này cháu có thể ăn cay, cá om bia không phải muốn ăn lúc nào thì có thể ăn lúc đó sao?"

Liễu phụ nghe vậy cười nói: "Tiểu Nga, cháu không biết rồi, cá om bia này có chỗ đặc biệt, nếu như chuyển từ Dương Sóc qua chỗ khác thì sẽ mất đi hương vị vốn có. Bởi vậy, muốn thưởng thức được cá om bia thuần vị nhất thì chỉ có thể ăn ở nơi này mà thôi. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho ông cố của cháu nhớ mãi không quên cá om bia."

"Thần kỳ như vậy?" Dương Khởi Nga nghĩ một hồi, cắn răng nói: "Vậy cháu sẽ thử một miếng xem xem."

Liễu Vân Tình nhìn nàng, nói: "Con có được không đó?"

Liễu mẫu nói: "Con cứ yên tâm đi, que cay kia còn cay hơn cả cá

om bia này, không phải nó cũng ăn được đó sao."

Liễu Vân Tình ngẫm lại thấy cũng đúng, bây giờ trẻ nhỏ nói không ăn cay, đó là bởi vì đồ ăn không đủ hấp dẫn nàng. Nếu như đổi thành mấy thứ đồ ăn vặt như que cay, dù có cay hơn bình thường thì bọn trẻ vẫn có thể vừa hít hà vừa ăn.

Thế là, nàng liền gắp cho con gái một miếng thịt cá.

Dương Khởi Nga cẩn thận nếm thử một chút, đúng là có chút cay, nhưng hương vị rất tốt, nàng lập tức ăn hết miếng cá này. Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng nhóc đã bị món ăn này chinh phục.

Ăn cơm xong, Liễu Vân Tình nói với con gái:

"Chúng ta đã chơi ở thành phố C hơn một tuần lễ, đều đã ngắm qua những phong cảnh đặc sắc, con có muốn đến tỉnh thành tỉnh Quế chơi đùa hay không?"

Dương Khởi Nga hỏi: "Tỉnh thành tỉnh Quế có chỗ gì vui không?"

Liễu Vân Tình nói: "Nơi đó có đường phố ăn vặt nổi tiếng cả nước, có núi Thanh Tú, có vườn bách thú, có công viên rừng rậm, có bảo tàng dân tộc… Dù sao thì mẹ với ông ngoại con cũng chưa từng đến đó, nếu như con muốn thì chúng ta có thể đi xem một chút."

Dương Khởi Nga gật đầu nói: "Vậy thì đi thôi, cách nơi này có xa không?"

Liễu Vân Tình nói: "Từ nơi này đi qua đó không đến bốn trăm cây số, ngồi tàu cao tốc mất khoảng hai giờ!"

"Vậy thì lên đường thôi!"

"Được, xuất phát!"

…

Tỉnh Lũng.

Kim Thành.

Hôn lễ của Lôi Hải và Lê Thiên Nhu được cử hành trong một ngôi biệt thự nào đó, chỉ bày mấy bàn mà thôi, vô cùng khiêm tốn.

Không thể không khiêm tốn được, hiện tại quốc gia nghiêm cấm phô trương lãng phí, nghiêm cấm lãnh đạo cán bộ lợi dụng mấy chuyện như cưới, tang sự, mừng thọ người thân, sinh nhật con cái, tiệc nhập ngũ, khánh thành nhà mới, thay đổi công tác… để nhận hối lộ.

Vì thế, quốc gia và địa phương đưa đưa ra không ít chính sách nhằm vào.

Chẳng hạn như hôn lễ của Lôi Hải lần này, cha hắn - Lôi Minh đã phải báo cáo từ sớm, còn phải lập hồ sơ và đợi xét duyệt từ bộ phận giám sát, hơn nữa số lượng bàn mở tiệc chiêu đãi khách không được vượt quá 100 người (10 bàn).

Nếu như hai bên kết hôn cùng tổ chức tiệc cưới một lúc, mở tiệc chiêu đãi khách không được vượt quá 180 người (18 bàn). Lượng người trong tiệc cưới nằm trong sự khống chế nghiêm ngặt của hồ sơ đã lập trước đó, ngoài ra còn không được tổ chức trong thời gian dài hoặc là "Chia thành tốp nhỏ " để tổ chức.

Chính là bởi vì quốc gia và địa phương rất chú ý đến phương diện này, cho nên mấy năm gần đây hai giới quân nhân - chính trị đều vô cùng khiêm tốn. Ví dụ như giáo sư Bạch và huấn luyện viên Kiều kết hôn, đều là người hai nhà tập hợp một chỗ ăn bữa cơm là xong.

Trong buổi hôn lễ khiêm tốn này, ngoại trừ thân thích trực hệ của hai nhà Lôi - Lê, phần còn lại chính là bạn tốt của Lôi gia trong quân đội và đám bạn thân của Lê Thiên Nhu.

Mặc dù thân phận địa vị của những người khách này đều không đơn giản, nhưng người được toàn trường chú ý nhất ngoại trừ hai nhân vật chính của hôn lễ đó chính là Giang Phong.

…

Ngày kế tiếp.

Lê Thiên Nhu đưa quà tạ môi cho Giang Phong, nguyên một tầng

của cửa hàng gần nhà ga tỉnh Quế, diện tích hơn bốn trăm mét vuông, đúng lúc có thể dùng để mở rộng văn phòng môi giới hôn nhân.

"Chị Thiên Nhu, lễ này của chị có chút nặng!"

"Lễ này thì có cái gì mà nặng, đừng cho là tôi không biết, Uông tổng còn tặng cho cậu một căn biệt thự hơn 30 triệu. Tôi không so được với Uông tổng, hi vọng Giang đại sư không ghét bỏ."

Giang Phong khách sáo vài câu, sau đó mới nhận lấy tạ môi lễ này.

Sau đó, hắn lại mang theo Hoàng Linh Vi bay đến thành phố Hàng Châu, tham gia hôn lễ của Trình Quốc An và Lăng công chúa.

…

Khác với hôn lễ khiêm tốn của Lôi Hải và Lê Thiên Nhu, hôn lễ của Trình Quốc An và Lăng công chúa cực kì khoa trương, trực tiếp bao toàn bộ khách sạn năm sao nào đó, số bàn mời khách vượt qua ba trăm bàn.

Trong đó, hơn một nửa khách mời là nhân viên quan trọng của tập đoàn nước khoáng XX, 30% khách mời khác là đồng bạn hợp tác kinh doanh với nhà họ Lăng, phần còn chính là người thân và bạn bè của hai nhà Trình Lăng.

Chương 559: Trên Trời Không Mây Không Mưa, Trên Mặt Đất Không Mai Mối Không Thành Hôn (3)

Lăng công chúa chính là công chúa trăm tỷ nổi tiếng cả nước, lúc tin tức cô kết hôn được truyền ra lập tức khiến cho cộng đồng mạng chấn động. Chủ đề # Lăng công chúa đại hôn # nhanh chóng đứng đầu bảng Hot search.

"Mẹ nó, Lăng công chúa kết hôn rồi, cơ hội phất nhanh của tôi lại thấp xuống một phần trăm."

"Mẹ nó, tên cháu trai nào có mệnh tốt như vậy, cưới Lăng công chúa, đây chính là một bước lên trời đó!"

"Hâm mộ, cơ hội cưới phú bà siêu cấp này tại sao không thể rơi xuống trên đầu của tôi? Là tôi không đủ đẹp trai hay là không đủ lớn?"

"Tôi rất tò mò về thân phận của chú rể? Người anh em nào biết thì lên tiếng đi!"

"Các anh em, rốt cuộc phải có điều kiện như thế nào mới có thể lấy được phú bà siêu cấp giống như Lăng công chúa?"

"Cùng câu hỏi!"

"Đừng hỏi nữa, biết được lại chỉ khiến tim đau hơn mà thôi, mấy anh hùng bàn phím như chúng ta muốn cưới phú bà siêu cấp giống như Lăng công chúa căn bản là chuyện không thể nào."

"Vừa nhận được tin tức, chú rể là một tay câu cá chuyên nghiệp, gia đình kinh doanh đồ gia dụng nhiều năm, có thể xem như là một phú nhị đại nho nhỏ!"

"Mẹ nó, tôi nguyện tôn người anh em này là tay câu cá mạnh nhất thế giới."

"Có thể câu được phú bà siêu cấp như Lăng công chúa, cái danh tay câu cá mạnh nhất thế giới này quả nhiên là danh xứng với thực!"

“Mẹ nó, tin tức lớn, Giang đại sư xuất hiện tại hôn lễ của Lăng công chúa."

"Chẳng lẽ hôn nhân của Lăng công chúa cũng là Giang đại sư tác hợp?"

"80-90% là như vậy, Giang đại sư đúng là vô địch!"

"Lợi hại, không hổ là người làm mối có danh tiếng lớn nhất toàn cầu. Tôi mẹ nó đều muốn ly hôn với vợ mình, sau đó để Giang đại sư giúp tôi tìm kiếm một đối tượng."

"…"

Toàn bộ cộng đồng mạng vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ từ khóa # Lăng công chúa đại hôn # chiếm vị trí đầu bảng Hot search, các chủ đề như # Người làm mai cho Lăng công chúa là Giang đại sư #, # Đỉnh cao của môi giới #, # Người làm mai mạnh nhất trong lịch sử #... cũng lần lượt xông lên Hot search.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Giang Phong lại bắt đầu tăng vọt.

Trong lúc trên mạng đang nghị luận ầm ĩ, Giang Phong mang theo bạn gái Hoàng Linh Vi đi tới hôn lễ.

Tại hôn lễ lần này, đám con ông cháu cha và phú nhị đại tỉnh Quế đều không có mặt, bởi vì bọn họ không có giao tình gì với Lăng công chúa cả. Lăng công chúa đương nhiên sẽ không phát thiệp mời cho bọn hắn.

Nhưng mà, Uông Văn Kiệt lại nhận được thiệp mời.

Uông Văn Kiệt và Lăng công chúa chẳng qua cũng chỉ là quen biết sơ sơ, nhưng bởi vì Lăng công chúa lấy được phương thức liên lạc của Giang Phong từ chỗ của Uông Văn Kiệt, hiện tại Lăng công chúa và đối tượng xem mắt tu thành chính quả đi đến lễ đường hôn nhân, về tình về lý đều phải phát thiệp mời cho Uông Văn Kiệt.

Huống hồ, Uông Văn Kiệt và Lăng công chúa đều là siêu cấp phú nhị đại cùng một cấp bậc, hai người có thể trở thành bạn bè đương nhiên cũng là chuyện tốt.

Uông Văn Kiệt cũng cho mặt mũi, cùng vợ mình Tiêu Mẫn đến tham gia tiệc cưới của Lăng công chúa.

Lúc này, một bàn của Giang Phong đều là người quen, lần lượt là Giang Phong và bạn gái Hoàng Linh Vi, Uông Văn Kiệt và vợ Tiêu Mẫn, ngoài ra còn có Bùi Dĩnh và Lưu Ức Tài (đại lão 22 tuổi được đặc cách tiến cử làm giáo sư nghiên cứu).

Giang Phong và hai bên đều là người quen, liền chủ động giới thiệu cho hai bên.

Sau khi hai bên bắt chuyện xong, Lăng công chúa lại tự mình dẫn

hai vị khách nhân tới, lần lượt là một nam một nữ. Tướng mạo của nam thì bình thường, nhưng nữ thì cực kỳ xinh đẹp.

Sau khi đi tới bàn của Giang Phong, Lăng công chúa tươi cười nói:

"Tôi tới giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Chung Thái tử, trước mắt là con trai người giàu nhất Châu Á, là một vị đại lão vô cùng khiêm tốn."

Đám người nghe xong thì đều giật mình, sau đó ào ào chào hỏi.

Tính cách của Chung Thái tử rất hiền hoà, khiêm tốn đáp lại vài câu.

Lăng công chúa tiếp tục giới thiệu:

"Vị này chính là Diêu công chúa, cha là Nhâm đại lão, chắc là không cần tôi nói thêm gì nữa?"

Đám người nghe xong thì lần lượt chào hỏi, Diêu công chúa cũng coi như là người của ngành giải trí, người ở chỗ này đều biết nàng.

Diêu công chúa cũng khiêm tốn đáp lại vài câu.

Lăng công chúa tiếp tục giới thiệu:

"Vị này chính là Uông tổng của tập đoàn Uông thị, đây là vợ của Uông tổng - Mẫn tiên tử. Đây là bạn thân của tôi Bùi tổng, chính là nữ thần nổi danh trong giới tài chính. Đây là bạn trai của Bùi tổng - giáo sư Lưu, thiên tài toán học nổi danh."

Lăng công chúa giới thiệu đến người nào, Chung Thái tử và Diêu công chúa liền lập tức chào hỏi.

Lúc giới thiệu đến Giang Phong, vẻ mặt Lăng công chúa chứa đầy sự cảm kích:

"Vị này tôi muốn giới thiệu long trọng một chút, cậu ấy là người làm mai cho tôi - Giang đại sư. Chung Thái tử, Diêu công chúa, các người đều là người chưa lập gia đình, có thể làm quen với Giang đại sư nhiều một chút."

Nói xong, cô lại nhìn về phía Hoàng Linh Vi, nói: "Vị này chính là bạn gái của Giang đại sư, cô Hoàng."

Chương 560: Giá Trị Bản Thân Hơn Trăm Triệu

Hiện trường tiệc cưới.

Chung thái tử và Diêu công chúa đều khách sáo chào hỏi với Giang Phong.

Sau khi hai bên bắt chuyện, Lăng công chúa lại bổ sung:

"Chung thái tử, Diêu công chúa, Giang đại sư không chỉ là người mai mối cho tôi, còn là người làm mai cho Uông tổng và Mẫn tiên tử. Ngoài ra, bạn thân của tôi - Bùi tổng và giáo sư Lưu đều là Giang đại sư giúp đỡ đáp cầu dắt mối."

Lời này vừa dứt, Chung thái tử và Diêu công chúa đều trợn mắt há hốc mồm. Giang đại sư có thể trở thành người làm mai cho Lăng công chúa đã khiến cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn rồi, không nghĩ tới Uông tổng của tập đoàn Uông thị và Bùi tổng của quỹ ngân sách XX đều là Giang đại sư làm mai mối.

Giờ phút này, địa vị của Giang đại sư ở trong lòng bọn họ lập tức tăng vụt lên.

Lăng công chúa là nữ nhân vật chính của ngày hôm nay, cô đương nhiên không thể ở mãi chỗ này được, sau khi giới thiệu cho mọi người, cô liền đi tiếp đãi nhưng vị khách khác.

Sau khi Lăng công chúa rời đi, Diêu công chúa tò mò hỏi: "Giang đại sư, đây là tên thật của anh sao?"

"Tên của tôi là Giang Phong, cùng tên với thiên hạ đệ nhất mỹ nam Giang Phong trong « Tuyệt đại song kiêu »."

"Tại sao Lăng công chúa lại gọi anh là Giang đại sư, trong này có chuyện gì mà tôi không biết sao?"

"Đó là bởi vì trên phương diện suy tính nhân duyên, Giang đại sư có thể xưng là đệ nhất đương thời, nhớ ngày đó… ba la ba la…" Người tiếp lời lần này chính là Uông Văn Kiệt.

Là fan hâm mộ số 1 của Giang đại sư, Uông Văn Kiệt xưa nay đều không bỏ qua bất kỳ cơ hội thổi phồng Giang đại sư nào. Hắn thổi phồng với Chung thái tử và Diêu công chúa một hồi, tóm tắt lại lịch trình mai mối của Giang đại sư cho bọn họ. Cuối cùng mới tổng kết:

"Tóm lại, Chung thái tử, Diêu công chúa, nếu như hai người muốn tìm đối tượng, tìm Giang đại sư tuyệt đối sẽ không sai."

Diêu công chúa còn trẻ, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, không vội trong việc tìm đối tượng kết hôn. Nhưng Chung thái tử cũng không trẻ nữa, hắn năm nay đã 35 tuổi, chỉ thiếu việc bị cha mẹ thúc cưới.

Bởi vậy, sau khi nghe Uông Văn Kiệt nói về sự tích của Giang đại sư, hắn liền nổi lên tâm tư, nói:

"Giang đại sư, chúng ta trao đổi phương thức liên lạc trước, nếu như tôi muốn kết hôn thì sẽ mời anh làm người mai mối."

Giang Phong cười nói: "Cảm ơn Chung thái tử đã tín nhiệm, đến lúc đó đảm bảo sẽ tìm cho anh một đối tượng vừa lòng thỏa ý."

Diêu công chúa thấy thế cũng không nhịn được mà nói:

"Giang đại sư, chúng ta cũng trao đổi phương thức liên lạc một chút, chờ ngày nào đó tôi muốn kết hôn thì sẽ tìm anh làm mai mối."

Giang Phong cười híp mắt, nói:

"Vậy cảm ơn Diêu công chúa đã tín nhiệm, vẫn là câu nói kia, chỉ cần các người nguyện ý tin tưởng tôi, tôi sẽ bảo đảm không khiến cho các người thất vọng."

Uông Văn Kiệt nhịn không được mà tiếp tục thổi phồng:

"Chung thái tử, Diêu công chúa, tôi còn muốn nói cho hai người

biết một bí mật, Giang đại sư không chỉ giỏi trong việc tính toán nhân duyên, mà phương diện tính toán con cái cũng là độc nhất vô nhị!"

Bùi Dĩnh không khỏi ồ lên một tiếng, hỏi: "Giang đại sư, ngoại trừ tính toán nhân duyên, cậu còn có thể tính toán chuyện con cháu?"

Giang Phong gật đầu cười nói: "Có thể tính toán, nhưng mà chuyện này vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn."

Chung thái tử và Diêu công chúa nghe vậy đều có loại cảm giác như được mở mang kiến thức.

…

Ngày kế tiếp.

Trên tuyến đường từ thành phố Hàng Châu tiến về tỉnh thành tỉnh Quế, một chiếc Motorhomes dài khoảng 12 mét đang chạy trên đường cao tốc, khiến cho vô số tài xế trên đường đều cảm thấy choáng váng.

Phòng ngủ chính của chiếc Motorhomes này vô cùng rộng rãi, bên trong có chiếc TV 40 inch.

Ngoài ra, phòng tắm riêng, thiết bị tắm gội tiện dụng, phòng vệ sinh độc lập, phòng nghỉ gì gì đó đều có đủ, ngay cả trong phòng điều khiển cũng có một chiếc giường hai tầng.

Motorhomes có đầy đủ mọi thứ như phòng bếp, bếp nấu, tủ đá, tủ lạnh, máy rửa bát, lò nướng, bồn rửa, còn có cả máy pha cà phê và máy làm đá tích hợp. Hệ thống sưởi dưới sàn, phòng ngủ chính rộng rãi sáng sủa, trong phòng còn được xây theo hình thức quán bar, thậm chí còn thiết kế một "sân thượng" trên tầng xe. Chỉ cần nhấn nút, một quầy phục vụ Cocktail liền xuất hiện.

Thiết bị hoàn thiện, trang trí xa hoa, khiến cho chủ xe có được những trải nghiệm thoải mái.

Có thể kết nối internet, bên trong có lò sưởi, truyền hình vệ tinh, sử dụng hệ thống theo dõi phương tiện truyền thông trực tiếp, thân xe được phủ một lớp vật liệu có thể phát sáng trong đêm,

tăng tính an toàn khi chạy vào ban đêm.

Phòng tắm vô cùng hiện đại, có thể dùng nước mưa để tắm gội.

Bề ngoài làm cho người ta ấn tượng cực sâu, bậc thang được trải thảm đỏ, có thể thấy được xa hoa như thế nào.

Motorhomes này nặng 20 tấn, dùng động cơ 510 mã lực, vận tốc lớn nhất có thể đạt tới 149km/h, chạy được 20km sẽ đốt cháy 1 Gallon nhiên liệu.

Chương 561: Giá Trị Bản Thân Hơn Trăm Triệu (2)

Trên xe còn có một khu nướng thịt, trong phòng còn có một chiếc tủ đá 80 lít, hệ thống âm thanh và HDTV đều đầy đủ.

Ngoài ra, chiếc Motorhomes cao cấp này có thể chịu đựng mọi loại thời tiết, bởi nó được chế tác từ những nguyên vật liệu cao cấp nhất.

Có thể nói, dù là bề ngoài hay bên trong thì chiếc Motorhomes này đều có thể làm mù mắt vô số người. Đây chính là một toà "Cung điện bên trên xe".

Chiếc Motorhomes vô cùng xa xỉ này chính là tạ môi mà Lăng công chúa đưa cho Giang Phong.

Cho dù là người tự nhận kiến thức của mình đã nhiều hơn trong một năm này như Giang Phong, khi nhìn thấy chiếc Motorhomes cao cấp này cũng bị chấn kinh một lúc.

Bạch phú mỹ như Hoàng Linh Vi nhìn thấy cũng kinh thán không thôi. Trong vòng bạn bè của cô không thiếu phú nhị đại, nhưng cô chưa từng thấy ai mua Motorhomes xa xỉ như vậy.

Lúc này, bên trong phòng ngủ chính của Motorhomes, Giang Phong và Hoàng Linh Vi ôm nhau ngủ. Hai người đều là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác dễ chịu mà loại Motorhomes này mang tới. Mấy chiếc xe con kia thật sự là không thể so sánh được.

Người lái xe là tài xế mà Lăng công chúa đưa cho Giang Phong. Cân nhắc chuyện lộ trình xa xôi, Lăng công chúa đã phái hai tài xế đi lái xe cho Giang Phong, để hai tài xế thay phiên nhau lái xe, đưa Giang Phong về tỉnh Quế một cách an toàn.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Giang Phong nói với bạn gái:

"Vợ à, Motorhomes này đúng là rất thoải mái, lúc trở về anh sẽ thuê tài xế chuyên nghiệp, sau này có chuyện gì đi xa chúng ta sẽ đi chiếc Motorhomes này."

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Đúng vậy, Motorhomes này đúng là rất thoải mái, vô cùng thích hợp với người cần chạy khắp nơi như anh."

Hai người rời giường rửa mặt, nhìn thời gian đã là sáu giờ chiều, Giang Phong nói:

"Vợ à, em lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra rồi cho vào lò hâm nóng đi, anh đi gọi tài xế ăn cơm."

"Được rồi!"

…

Cùng lúc đó.

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Liễu Vân Tình nhìn tấm biển chụp tiết heo được treo trước một cửa hàng nọ, nói:

"Món ăn vặt này nhìn qua cũng không tệ, nếu không chúng ta vào ăn cái này trước, ban đêm lại phố ăn vặt Trung Sơn, thế nào?"

Liễu mẫu nói: "Cái này cũng là đồ cay, tiểu Nga có thể ăn sao?"

Dương Khởi Nga nói: "Cay một chút xíu không sao, quá cay thì ăn không được!"

Liễu Vân Tình nói: "Cứ bảo ông chủ làm phần của nàng ít cay là được."

Liễu phụ nói: "Vậy thì đi vào thôi!"

Ba phút sau.

Liễu Vân Tình nếm thử một miếng tiết heo, khen không dứt miệng:

"Không hổ là món quà vặt đặc sắc, mùi vị này đúng là tuyệt, con chưa từng nếm qua tiết heo nào tươi mềm như thế!"

Liễu phụ gật đầu nói: "Hương vị đúng là không tệ, khó trách chuyện làm ăn lại tốt như vậy."

Đây cũng không phải là lời nói tùy tiện, lúc này trước cửa tiệm đã có một hàng người dài đang xếp hàng. Ông chủ và bà chủ bận đến mức chân không chạm đất, tiếng thông báo nhận được tiền của Wechat và Alipay không ngừng vang lên.

Nhưng mà, ông chủ và bà chủ bận bịu mà không loạn, hai người thỉnh thoảng còn thấp giọng nói chuyện một câu, ánh mắt nhìn đối phương đều tràn đầy yêu thương. Bọn họ không cố ý ân ái, nhưng người ngoài chỉ cần liếc mắt đều có thể nhìn ra cuộc sống của bọn họ rất hạnh phúc.

Nhìn thấy hành động của ông chủ và bà chủ, Liễu Vân Tình bỗng nhớ tới từng màn ân ái của cô và chồng lúc trước.

Liễu mẫu nhìn tất cả mọi chuyện ở trong mắt, không khỏi thở dài:

"Tình Tình, chuyện cũng đã qua lâu rồi, con mới ba mươi mấy tuổi, đời người còn dài lắm, cũng nên cân nhắc tìm thêm một người."

Liễu Vân Tình lấy lại tinh thần, gượng cười nói:

"Mẹ, con có tiểu Nga là đủ rồi!"

Liễu mẫu ăn một miếng tiết heo, tận tình khuyên nhủ:

"Tiểu Nga lớn rồi cũng sẽ lấy chồng, nó không có khả năng ở bên con cả một đời. Con dù sao cũng phải tìm một người có thể ở cùng con cả đời."

Liễu Vân Tình trầm mặc một lát rồi nói:

"Mẹ, sau khi trải qua những chuyện kia, con đã mất lòng tin đối với mấy chuyện tình cảm, dù tìm chỉ sợ là cũng không thể tìm được người khiến cho mình rung động."

Lời này đúng lúc bị bà chủ đi ngang qua nghe được, nàng dừng lại nói:

"Vị khách hàng này, nếu như cô muốn tìm đối tượng thì tôi có thể đề cử cho cô một người mai mối, có hắn ra tay đảm bảo cô có thể tìm được một đối tượng vừa ý."

Liễu Vân Tình còn chưa đáp lời, Liễu mẫu vẫn luôn lo lắng về chuyện hôn nhân của con gái đã không nhịn được mà hỏi:

"Bà chủ, người làm mai là cô nói có đáng tin cậy không?"

Bà chủ lúc này vỗ ngực nói: "Dì à, người này vô cùng đáng tin cậy. Cháu nói cho dì biết, người làm mai này có gần 10 triệu fan trên Weibo, được đám fan hâm mộ tôn xưng là Giang đại sư. Từ lúc hắn vào nghề làm mai mối cho đến nay, chưa từng có trường hợp thất bại. Cháu và chồng cháu đến được với nhau chính là nhờ có Giang đại sư mai mối."

Liễu phụ Liễu mẫu và Liễu Vân Tình nghe vậy thì sững sờ.

Một người làm mối lại có gần 10 triệu fan trên Weibo? Điều này có thể sao?

Chương 562: Giá Trị Bản Thân Hơn Trăm Triệu (3)

Mặc dù trong lòng cảm thấy hoài nghi, nhưng lý tính nói cho bọn họ, chuyện này chắc là sự thật, dù sao thì bà chủ cửa hàng này cũng không có lý do gì để lừa gạt bọn họ cả.

Ngay tại lúc đám người Liễu gia đang cảm thấy khiếp sợ không thôi, bà chủ đã lưu loát dọn dẹp sạch sẽ chiếc bàn bên cạnh, cũng nói với bọn hắn:

"Đúng rồi, mọi người có thể tìm xem tư liệu của Giang đại sư ở

trên mạng."

Chờ bà chủ rời đi, mấy người Liễu gia hai mặt nhìn nhau. Liễu mẫu vì tò mò nên đã lấy điện thoại di động ra, lên mạng tìm kiếm tư liệu về Giang đại sư mà bà chủ nhắc tới.

Kết quả, Liễu mẫu càng xem càng giật mình.

Mấy phút sau, hai mắt Liễu mẫu sáng lên, lập tức đưa di động cho con gái, nói:

"Tình Tình, Giang đại sư mà bà chủ giới thiệu quả nhiên là lợi hại, con mau xem tư liệu của hắn, thật sự là không thể tin nổi."

Liễu Vân Tình lúc này đã ăn gần hết bát tiết heo kia, nghe thấy mẹ mình thán phục thì trong lòng cũng có một chút tò mò. Cô nhận lấy điện thoại của mẹ rồi nhìn qua.

Lại qua mấy phút, Liễu Vân Tình đã xem qua đại khái tư liệu về Giang đại sư. Cô vừa trả di động lại cho mẹ mình vừa nói với vẻ không thể tin được:

"Năng lực tính toán nhân duyên không ai bằng, vợ chồng được tác hợp đều có cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, đến nay chưa từng thất bại, trên đời này thật sự có người làm mai lợi hại như vậy sao?"

Liễu phụ vốn là người bình tĩnh nhất, nhưng mà sau khi nghe vợ và con gái nói chuyện, hắn cũng không nhịn được mà cầm điện thoại nhìn một chút.

Chờ sau khi hắn xem hết tư liệu của Giang đại sư, một nhà ba người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Tình Tình, con cảm thấy tư liệu này có mấy phần chân thực?" Liễu phụ nhịn không được mà hỏi.

Liễu Vân Tình cau mày nói:

"Không thể nói chính xác được có mấy phần thật giả, nhưng mà người ta có thể có gần 10 triệu fan, hơn nữa dân mạng hầu như đều là khen ngợi. Điều này chứng minh Giang đại sư dù không lợi hại như trên mạng thì cũng phải có chỗ độc đáo nào đó."

Liễu mẫu nói:

"Phạm Tiểu Lệ tại tỉnh Loan có danh tiếng không nhỏ, còn có tập đoàn nước khoáng XX nghe danh đã lâu, người có thân phận như bọn họ đều tìm Giang đại sư làm mai mối, chứng minh dù Giang đại sư này không lợi hại như trong tài liệu đồn thổi nhưng cũng là người làm mai số một số hai đại lục. Mẹ cảm thấy Tình Tình có thể tìm Giang đại sư làm mai mối một chút."

Liễu phụ gật đầu nói: "Hừm, có thể thử một lần, dù sao văn phòng môi giới hôn nhân của Giang đại sư nằm ngay ở tỉnh thành tỉnh Quế, đây cũng là duyên phận của Tình Tình."

Dương Khởi Nga yên lặng ăn hết phần tiết heo trong bát mình. Cô bé có thể hiểu đôi chút về vấn đề mà mẹ mình và ông bà ngoại đang nói, trong lòng cứ cảm giác không thể nói rõ.

Liễu Vân Tình nhìn về phía con gái đang yên lặng, nói: "Tiểu Nga, con nên hiểu rõ mẹ và ông bà ngoại đang nói chuyện gì. Mẹ muốn hỏi ý kiến của con, con có muốn có thêm một người ba không?"

Dương Khởi Nga rất hiểu chuyện nói: "Chỉ cần mẹ có thể sống hạnh phúc là được."

Liễu Vân Tình vui vẻ sờ sờ đầu con gái, trong lòng hạ quyết tâm, dù thật sự muốn tìm đối tượng cũng phải tìm được một người đàn ông coi con gái mình như là con.

Nghĩ tới đây, Liễu Vân Tình nói với cha mẹ: "Vậy thì thử một chút đi!"

…

Thành phố Thâm Quyến.

Hoàng gia.

Hoàng mẫu vừa kết thúc cuộc gọi video với con gái, lúm đồng tiền như hoa, nói: "Tiểu Giang này thật đúng là lợi hại!"

Hoàng phụ cũng cảm thấy tâm phục khẩu phục:

"Đúng vậy, Tiểu Giang thật sự lợi hại, lúc trước anh và nó gặp mặt lần đầu, đã có thể nhìn ra nó chính là rồng trong loài người, quả nhiên không khiến cho anh thất vọng."

Hoàng mẫu kiểm kê: "Năm ngày trước, một khách hàng lớn tại Quảng Châu tặng một chiếc Rolls-Royce Phantom đời thứ tám trị giá gần chục triệu. Hai ngày trước, một khách hàng lớn tại tỉnh Quế tặng một tầng cửa hàng mấy trăm mét vuông trị giá gần chục triệu. Hôm nay, khách hàng lớn tại thành phố Hàng Châu lại tặng một chiếc Motorhomes cao cấp 30 triệu. Ông trời ơi, không tính không biết, tính toán mới cảm thấy giật mình. Lúc này mới qua có mấy ngày ngắn ngủi đã đã thu được gần 50 triệu, năng lực kiếm tiền này đúng là dọa người."

Vẻ mặt Hoàng phụ tràn đầy cảm khái:

"Nếu như tính toán toàn bộ, giá trị tài sản của Tiểu Giang chắc là đã hơn trăm triệu rồi?"

Hoàng mẫu nói với vẻ chắc chắn: "Chuyện này còn phải hỏi? Đương nhiên là đã phá trăm triệu rồi!"

Hoàng phụ nói với vẻ bội phục: "Thời gian một năm, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng kiếm 100 triệu, mạng lưới quan hệ còn là khắp cả nước. Nhân vật như vậy nhìn khắp cả nước cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dù sao anh có thúc ngựa cũng không đuổi kịp."

Hoàng mẫu hớn hở nói:

"Ánh mắt của con gái chúng ta đúng là khác với người bình thường. Lúc nó quen biết với Tiểu Giang, sự nghiệp của Tiểu Giang còn chưa khởi sắc đâu!"

"..."

Hai vợ chồng anh một lời em một câu thảo luận về người con rể tương lai này, đều vô cùng hài lòng.

Chương 563: Chú Có Một Người Bạn

Trong tiểu khu cao cấp Tây Phái Ngự Giang có một bảo an tên là Trần Nhị Cẩu.

Tên thật của Trần Nhị Cẩu là Trần Khánh Quốc, năm nay 25 tuổi, sinh ra trong một gia đình nghèo khó tại ngôi làng hẻo lánh nào đó thuộc tỉnh Quế, sau khi tốt nghiệp trung học liền ra ngoài làm công.

Bởi vì nhỏ tuổi, trình độ thấp, mấy năm đầu Trần Khánh Quốc chỉ có thể làm chút việc nhỏ để nuôi sống chính mình.

Sau khi thành niên, Trần Khánh Quốc bị ảnh hưởng bởi cuốn tiểu thuyết nghịch tập « Cuộc sống yêu nghiệt của Trần Nhị Cẩu », trở thành một bảo vệ vinh quang. Vì biểu hiện quyết tâm, hắn còn đổi tên mình thành Trần Nhị Cẩu, hi vọng có thể giống như Trần Nhị Cẩu trong sách, một đường từ tầng chót leo lên từng bước một, cuối cùng nghịch tập trở thành đại lão chấn động một phương.

Chỉ có thể nói… là người có dũng khí.

Không cách nào sao chép con đường thành công của Trần Nhị Cẩu trong sách được, Trần Khánh Quốc không có bản lĩnh như Nhị Cẩu, càng không cố gắng như Nhị Cẩu, cũng không nhận được sự tương trợ nào từ quý nhân cả.

Cho nên, Nhị Cẩu người ta đi ra từ trong sơn trại xó xỉnh Đông Bắc, chỉ qua mấy năm đã đi lên đỉnh cao cuộc đời, mà Trần Khánh Quốc lăn lộn ở trong xã hội mười năm vẫn chỉ là một bảo vệ.

Đây chính là cùng người không cùng mệnh!

Đương nhiên, Trần Khánh Quốc cũng có tiến bộ, trước kia hắn chỉ là bảo an của một tiểu khu cũ nát. Hắn hiện tại đã là bảo an của tiểu khu cao cấp Tây Phái Ngự Giang, cho dù là thân phận địa vị hay là tiền công đều tốt hơn trước kia nhiều.

Công việc hiện tại của Trần Nhị Cẩu vô cùng thoải mái, không cần phơi gió chịu mưa, xe ra vào của chủ sở hữu có thể được nhận dạng tự động, hắn căn bản không cần quan tâm nhiều. Hắn chỉ cần quản lý tốt việc xe bên ngoài xuất nhập là được.

Công việc như vậy thật sự rất thích hợp dưỡng lão.

Vào một buổi trưa, Trần Nhị Cẩu đang đi làm, bỗng nhìn thấy một chiếc xe vô cùng chói mắt đi qua.

Mặc dù Trần Nhị Cẩu không mua nổi xe, nhưng là một trong những bảo an canh ga ra tầng ngầm, hắn có thể thuộc hết tên phần lớn các loại xe trong nước, nhưng hắn lại không biết chiếc xe vô cùng chói mắt này.

Nhìn thấy chiếc xe này dài gần bằng mấy chiếc xe buýt, Trần Nhị Cẩu nhịn không được mà đi ra khỏi phòng bảo vệ, kinh ngạc đánh giá chiếc xe dừng ở trước hàng chắn.

"Mẹ nó, xe này thật là đẹp, đẹp hơn mấy xe buýt xa hoa nhất mà mình từng thấy, giá trị ít nhất cũng phải mấy triệu?" Trần Nhị Cẩu nghĩ thầm ở trong lòng.

Lúc này, cửa sổ phía sau xe mở ra, một cái đầu quen thuộc ló ra ngoài, nói với Trần Nhị Cẩu:

"Xin chào, tôi là chủ nhà XXX, đây là xe mới của tôi, có thể cho tôi vào trước được không, tôi sẽ quay lại đăng ký đỗ xe sau."

"Được rồi." Trần Nhị Cẩu vừa mở thanh chắn vừa đáp.

Trần Nhị Cẩu có biết chủ hộ trước mắt này, hắn là một trong những chủ hộ tôn quý nhất Tây Phái Ngự Giang. Chỗ ở của hắn chính là khu cao cấp nhất của Tây Phái Ngự Giang.

Một hộ một tầng, thật sự là vô cùng lợi hại.

"Cảm ơn, nơi này có bao thuốc, anh cầm hút đi!" Nói xong, người trẻ tuổi kia tiện tay ném ra một bao thuốc lá về phía Trần Nhị Cẩu.

Trần Nhị Cẩu đưa tay tiếp lấy thuốc lá, đưa mắt nhìn chiếc xe có bề ngoài cực kì chói mắt lái vào tầng ngầm, cúi đầu nhìn thoáng qua thuốc lá trên tay, phát hiện là thuốc lá Đại Long lưu hành nhất tại tỉnh Quế, không khỏi đắc ý nhét vào túi.

Chủ sở hữu kia đúng là một người lịch sự!

…

Hơn 10 giờ, Liễu Vân Tình một mình đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Bên trong có bảy tám vị khách đang điền tư liệu. Trước khi Liễu Vân Tình tới đã tìm hiểu rõ về quá trình tìm đối tượng của văn phòng ở trên mạng, cho nên cô quen cửa quen nẻo nhận một phần bảng biểu, bắt đầu điền tư liệu dựa theo quy định của văn phòng môi giới hôn nhân này.

Hơn mười phút sau, Liễu Vân Tình điền xong tư liệu của mình, sau khi đưa cho nhân viên văn phòng, cô không khỏi hỏi:

"Xin chào, tôi muốn hỏi một chút, lúc nào mới có thể sắp xếp xem mắt được vậy?"

Nhân viên công tác đáp: "Chuyện sắp xếp thời gian xem mắt cụ thể không thể nói chính xác được, nếu nhanh thì có thể xem mắt trong vòng ba ngày, chậm thì cần phải chờ một tháng."

Liễu Vân Tình lại hỏi: "Tôi đến từ tỉnh Loan bên kia, tôi muốn hỏi là lúc quý phương sắp xếp xem mắt, sẽ gặp mặt ở bên tỉnh Quế này hay là gặp mặt ở bên tỉnh Loan?"

Nhân viên công tác cười đáp: "Chúng tôi có thể căn cứ theo yêu cầu của khách hàng để sắp xếp chuyện này. Văn phòng môi giới chúng tôi ngầm thừa nhận sẽ sắp xếp xem mắt tại tỉnh Quế, nếu như muốn sắp xếp ở ngoài tỉnh thì chi phí cũng sẽ gia tăng tương ứng. Đương nhiên, còn có một tình huống khác, đó chính là văn phòng môi giới chúng tôi cung cấp phương thức liên lạc của đối tượng xem mắt cho cô, để các người tự mình liên hệ gặp mặt, như thế chúng tôi sẽ không thu thêm bất kỳ chi phí nào."

Chương 564: Chú Có Một Người Bạn (2)

Liễu Vân Tình gật đầu tỏ là đã hiểu, sau đó hỏi thêm: "Tôi muốn hỏi thêm một vấn đề cuối cùng, người tìm kiếm đối tượng cho tôi là Giang đại sư sao?"

Nhân viên công tác nở một nụ cười nghề nghiệp, đáp: "Ngài yên tâm, đây là điều đương nhiên, đối tượng xứng đôi của khách hàng

ở chỗ chúng tôi đều là Giang đại sư tự mình phụ trách, các bà mai khác đều chỉ sắp xếp xem mắt theo độ xứng đôi mà Giang đại sư chọn lựa."

Liễu Vân Tình lúc này mới hoàn toàn cảm thấy yên tâm, cô tới văn phòng môi giới hôn nhân này vốn là tới vì Giang đại sư. Nếu như không phải có Giang đại sư hỗ trợ tìm kiếm đối tượng thì nào có văn phòng môi giới hôn nhân như này được?

Sau đó, Liễu Vân Tình thanh toán một ngàn tệ phía đăng ký tư liệu.

Nhân viên công tác nhắc nhở: "Liễu nữ sĩ, cuối cùng tôi còn muốn nhắc nhở cô một câu, tư liệu đăng ký này nhất định phải viết đúng trăm phần trăm. Nếu như phát hiện tư liệu có chỗ hư giả, văn phòng môi giới chúng tôi sẽ không tiếp, đồng thời cũng sẽ không hoàn trả phí đăng ký tư liệu."

Liễu Vân Tình gật đầu nói: "Tôi biết."

…

Giữa trưa.

Trong gara dưới tầng hầm Tây Phái Ngự Giang, anh trai chị dâu và chị gái đang tham quan chiếc Motorhomes vô cùng xa hoa mà Giang Phong mới đem về.

"Ông trời ơi, thì ra một chiếc xe còn có thể xa hoa đến mức độ này, đúng là khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt!" Giang Tuyết nhìn bố cục và trang trí bên trong xe, trong mắt tràn đầy vẻ chấn động.

"Anh từng nhìn thấy không ít Motorhomes trên các video ngắn, nhưng cảm giác mà mấy chiếc Motorhomes kia mang đến chỉ lớn hơn không gian của Limousine một chút mà thôi, không có nhiều chỗ khiến cho người ta phải kinh ngạc. Nhưng chiếc Motorhomes này thật sự đã lật đổ ấn tượng của anh về Motorhomes, thật sự là quá đẹp!" Giang Phi khen không dứt miệng.

Chị dâu cũng có cảm giác như được mở rộng tầm mắt, sờ nơi này rồi lại sờ chỗ đó, cảm khái không thôi: "Cuộc sống của người có tiền đúng là hoàn toàn khác biệt với chúng ta!"

Giang Phong cười nói: "Em cũng không nghĩ đến Lăng công chúa kia lại tặng tạ môi là một chiếc Motorhomes xa xỉ như vậy. Không thể không nói, đi xe này đúng là vô cùng thoải mái, hôm qua trở về từ thành phố Hàng Châu, cảm giác hoàn toàn khác biệt so với những chiếc xe đường dài kia."

Hoàng Linh Vi nói ra trải nghiệm của mình: "Lúc đi trên đường cao tốc, toàn bộ xe ổn định như là ngồi trên xe lửa, không gian phòng ngủ rất lớn, nằm lên cảm giác thật sự rất thư thái."

Giang Tuyết nói với vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc bằng lái của chúng ta đều không lái được xe này, nếu không hôm nay đã lái chiếc Motorhomes này về quê, để người trong thôn đều mở mang tầm mắt."

Giang Phong: "…"

Sau khi tham quan chiếc Motorhomes, năm người liền đi ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong thì lên đường về nhà.

Ngày mai, chính là ngày quan trọng của em họ Phùng Thiến, mấy người chuẩn bị về nhà trước một đêm, sau đó lại đuổi tới huyện thành đi tham gia hôn lễ của em họ Phùng Thiến.

…

Thứ bảy, ngày 15 tháng 7 năm 2023.

Hôn lễ của em họ Phùng Thiến.

Căn cứ theo phong tục tập quán của huyện Bách Lương, lúc cô dâu xuất giá, nhà mẹ đẻ sẽ đưa tiễn, người đưa tiễn cơ bản đều là người nhà và thân thích của cô dâu, bọn họ đều được gọi bằng một cái tên thống nhất —— khách đưa gả.

Khách đưa gả, bình thường đều là khách tôn quý nhất bên trong tiệc cưới, thức ăn mang lên đều phải đưa cho người của một bàn này trước, mời rượu cũng phải kính những người này trước, đến lúc khách đưa gả trở về, nhà trai còn phải phát hồng bao cho người ta.

Số tiền trong hồng bao phụ thuộc vào thực lực kinh tế của chú rể,

nếu như là chú rể có thực lực kinh tế kém hoặc là chú rể hẹp hòi thì chỉ đưa hai mươi tệ hồng bao.

Tiêu chuẩn bình thường chính là hồng bào hai trăm tệ.

Người có thực lực kinh tế và hào phóng, cho cái hồng bao năm trăm tám trăm cũng là chuyện bình thường.

Đám người Giang Phong vội vàng trở về tham gia hôn lễ của em họ Phùng Thiến, đương nhiên là với thân phận khách đưa gả.

Hôn lễ của em họ Phùng Thiến được tổ chức vô cùng khiêm tốn, chỉ bày có mười lăm bàn mà thôi.

Không có cách nào còn, ai bảo cha của chú rể lại là cán bộ cấp "Hòa đấu" đây!

Căn cứ theo « Quy định tạm thời về việc lãnh đạo tổ chức hôn lễ tang sự tỉnh Quế », cán bộ lãnh đạo tổ chức hôn sự, mở tiệc chiêu đãi khách không được cao hơn 100 người (10 người một bàn, tổng là 10 bàn); hai bên hợp tác gả cưới, lượng người mở tiệc chiêu đãi gộp lại không được cao hơn 150 người (tổng là 15 bàn). Các huyện (thành phố) có thể căn cứ theo phong tục tập quán của dân tộc thiểu số và các quy định để mở rộng quy mô chiêu đãi, nhưng tổng nhân số không được cao hơn 150% số lượng quy định trước đó.

Giải phụ là người đứng đầu của một cúc, là một cán bộ đường đường chính chính đương nhiên cũng phải tuân thủ quy định này.

Ngoài việc hạn chế số lượng chiêu đãi khách ra, còn giới hạn tiền biếu (lễ kèm theo), nhân viên và người không phải là họ hàng thân thuộc tặng lễ không được vượt quá 200 tệ mỗi người.

Chương 565: Chú Có Một Người Bạn (3)

Ba anh em Giang Phong là họ hàng gần, không bị hạn chế về chuyện này. Cho nên, ba anh em bọn họ mỗi người đã tặng một hồng bao, giá trị hồng bao đều là 16 888 tệ.

Kết quả, lúc Giải gia đáp lễ, anh trai và chị gái nhận được là 1688

tệ, mà Giang Phong thì nhận được 18000 tệ, xuất hiện tình huống như vậy, là bởi vì Giang Phong còn có một thân phận —— người làm mối.

Cuộc hôn nhân này chính là do Giang Phong tác hợp.

Sau khi tham gia hôn lễ, vào lúc chuẩn bị rời đi, Giang Phong vỗ bả vai Giải Phóng một cái, nói sâu xa: "Nhớ đối xử tốt với em họ của anh đó."

Giải Phóng nghiêm mặt nói: "Anh Giang Phong cứ yên tâm, em nhất định sẽ không để cho cô ấy chịu ủy khuất."

Phùng Thiến mặc áo khoác long phượng nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp, liếc hắn một cái, sau đó nũng nịu nói: "Nếu như anh dám đối với em không tốt, em sẽ nói với anh họ Giang Phong, xem xem anh có sợ hay không?"

Giải Phóng cười hắc hắc, nói: "Đương nhiên à sợ, bây giờ em đang cầm Thượng Phương Bảo Kiếm, anh nào dám không đối xử tốt với em!"

Lấy điểm xứng đôi hôn nhân của bọn họ, xác suất xảy ra vấn đề gần như là 0, Giang Phong chỉ là thuận miệng căn dặn một câu mà thôi.

Lúc này thấy dáng vẻ ân ái của bọn họ, Giang Phong yên tâm khoát tay áo nói: "Đi đây, có thời gian sẽ tụ họp sau."

…

Vào lúc ban đêm, đám người Giang Phong trở lại tỉnh thành.

Ở lại tỉnh thành một đêm, ngày kế tiếp lại cùng Hoàng Linh Vi bay về thành phố Thâm Quyến một chuyến.

Trước đó vì đến thành phố Hàng Châu tham gia hôn lễ của Lăng công chúa, nên chiếc Rolls-Royce của Ngô gia và chiếc Volvo XC90 kia đều để ở nhà cha mẹ vợ tương lai, Giang Phong đương nhiên phải đến lái xe về.

Chủ yếu là muốn lái chiếc Volvo XC90 kia về, chiếc xe này tương

đối thực dụng. Còn chiếc Rolls-Royce kia, nếu như cha vợ có hứng thú thì cũng có thể để lại cho bọn họ lái.

Tục ngữ nói trước lạ sau quen, Giang Phong lần này tới Hoàng gia chẳng khác gì là ở nhà mình, nói chuyện trời đất cùng cha vợ, trò chuyện về các vị của các thời đại phong kiến. Mẹ vợ tự mình xuống bếp, chuẩn bị một bàn thức ăn ngon.

Sau khi ăn uống no say, cha Hoàng có chút tò mò mà hỏi: "Tiểu Giang, nghe Vi Vi nói, cháu bây giờ không chỉ có thể tính toán nhân duyên, còn có thể tính toán chuyện con cái cho người ta?"

Giang Phong nói: "Nếu như thật sự muốn tính toán thì cháu đúng là có thể làm được."

Mẹ Hoàng hỏi: "Tiểu Giang, từ sau khi dì biết rõ cháu có được năng lực tính toán lợi hại như vậy, trong lòng dì vẫn luôn có nghi vấn, đó là cháu từng tính toán về nhân duyên của cháu và Vi Vi chưa?"

Cha Hoàng cũng rất tò mò về vấn đề này.

Hoàng Linh Vi cũng cười nhìn bạn trai, cô từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng vẫn chưa từng mở miệng hỏi đối phương.

Trong lòng Giang Phong sớm đã chuẩn bị tư tưởng cho câu hỏi này của mẹ vợ, nghe vậy thì cũng không giấu diếm, trực tiếp gật đầu nói: "Không lừa hai người, cháu đúng là từng tính toán về nhân duyên của cháu và Vi Vi."

Ánh mắt Hoàng sáng lên, hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Tuyệt phối!"

Giang Phong nói với vẻ mặt tràn đầy tự hào: "Nhìn khắp toàn thế giới, sợ rằng còn chưa tìm được cặp nào xứng đôi được giống như cháu và Vi Vi."

Lời này vừa nói ra, khóe miệng ba người Hoàng gia đều không nhịn được mà lộ ra nụ cười vui mừng.

Mẹ Hoàng hỏi: "Vậy chuyện con cái thì sao, cháu từng tính toán

chưa?"

Giang Phong gật đầu nói: "Từng tính toán, chỉ là kết quả còn không tiện công bố, chờ cháu và Vi Vi kết hôn rồi lại nói sau!"

Cha Hoàng nói: "Tiểu Giang, chú có một người bạn, con gái của hắn gả cho một gia đình trọng nam khinh nữ, sinh ba đứa liên tục đều là con gái. Con gái của hắn đã không muốn sinh nữa, nhưng bên phía nhà chồng lại muốn cô ấy sinh con trai. Nếu như biết rõ đứa nhỏ mang thai tiếp theo là con trai thì con gái của bạn chú cũng muốn sinh. Nhưng vấn đề là trước khi mang thai, không ai biết được rốt cuộc là con trai hay là con gái, lỡ như lại là con gái thì phải xử lý như thế nào đây? Cho nên, trước khi không có cách nào xác định được tình huống, con gái của bạn chú thật sự không muốn sinh con nữa. Vì chuyện sinh con trai, quan hệ của cô ấy và nhà chồng vô cùng căng thẳng, lần trước nghe người bạn kia nói còn có ý định ly hôn. Tiểu Giang, không biết cháu có thể tính toán giúp con gái của bạn chú một chút không, xem cô ấy có mệnh sinh con trai hay không?"

Giang Phong còn chưa trả lời, Hoàng Linh Vi đã nhíu mày nói: "Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn tồn tại loại tư tưởng trọng nam khinh nữ này? Theo như ý của nhà chồng cô ấy, nếu như không sinh được con trai thì sẽ phải tiếp tục sinh, cho đến khi không thể sinh được mới thôi?"

"Tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn luôn tồn tại, trừ khi phụ nữ sinh con đầu lòng là con trai, hoặc là bên phía phụ nữ mình cũng có tư tưởng trọng nam khinh nữ. Nếu không, phụ nữ gả đến loại gia đình này mà không sinh con trai thì nhất định là chịu tội."

Nói đến đây, mẹ Hoàng ôn nhu liếc mắt nhìn bạn già của mình, "Đàn ông có tư tưởng khai sáng giống như cha con mới là bạn đời lý tưởng của phụ nữ chúng ta."

Chương 566: Mẹ Nó, Thật Sự Là Sỉ Nhục Của Đàn Ông!

Thành phố Thâm Quyến.

Hoàng gia.

Nghe mẹ vợ tương lai nói vậy, Giang Phong vội vàng bày tỏ thái độ: "Dì Hoàng, cháu cũng không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, con cái chỉ cần có là được, nam nữ đều không quan trọng. Cháu chỉ muốn kết hôn cùng Vi Vi, sinh mấy đứa bé đều do Vi Vi quyết định."

"Phi, ai muốn sinh con với anh chứ!"

Gương mặt Hoàng Linh Vi đỏ bừng, lườm hắn một cái, ánh mắt kia hoàn toàn chính là đang liếc mắt đưa tình.

Mẹ Hoàng hài lòng cười nói: "Dì tin Tiểu Giang cháu cũng là một người đàn ông tốt."

Giang Phong cười cười, sau đó liền nói chuyện chính với cha Hoàng: "Chuyện tính toán nhân duyên thì chỉ cần biết tên họ và ngày sinh tháng đẻ của đối phương là được, nhưng chuyện tính toán con cháu tương đối phức tạp, còn cần kết hợp với tướng mạo mới tính toán được. Nếu như người bạn kia của chú Hoàng tin tưởng cháu, có thể dẫn theo con gái ông ấy đến để cháu nhìn một chút. Khi đó, cháu có thể tính toán được đứa con tiếp theo là con trai hay con gái."

Cha Hoàng nghe vậy thì mừng rỡ, nói: "Vậy chú sẽ gọi điện thoại cho người bạn kia."

...

Tần Tư năm nay 55 tuổi, là người thành phố Thâm Quyến người. Hắn sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh không tốt, chịu không ít khổ, nhưng vào mùa xuân năm 1979, sau khi vẽ một vòng tròn ở chỗ này, "Làng chài nhỏ" ngày xưa bắt đầu bay lên. Nhà bọn họ ăn nhờ tiền lãi của thời đại, từ một gia đình nghèo khó nhảy lên trở thành triệu hào.

Lúc phát triển tại thành phố Thâm Quyến, hắn lợi dụng địa phương, cưới một người vợ xinh đẹp, sau đó sinh một trai một gái, cuộc sống trôi qua tương đối mỹ mãn.

Sau khi con gái lớn lên lấy chồng, gả cho một người không tệ. Nhà

trai mở công ty, giá trị tài sản hơn trăm triệu, lúc đó Tần Tứ còn đắc chí trước mặt bạn bè một khoảng thời gian.

Kết quả, không ngờ rằng tới bên phía nhà trai lại có tư tưởng trọng nam khinh nữ vô cùng nghiêm trọng, bởi vì chuyện sinh, quan hệ của con gái nhà mình cùng nhà chồng dần trở nên căng thẳng.

Bây giờ, con gái hờn dỗi mang theo ba đứa nhỏ trở về nhà mẹ đẻ, mà bên phía nhà chồng cũng chẳng quan tâm đến chuyện này, hôn nhân đã đứng trên bờ sụp đổ.

Cứ theo đà này, ly hôn chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu nói Tần Tứ không nóng nảy, đó là giả.

Một ngày này, sau khi bạn già mang theo ba đứa cháu ngoại xuống lầu đi chơi, Tần Tư liền nhịn không được mà hỏi:

"Tiểu Lộ, con rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Còn muốn tiếp tục với hắn không?"

Về nhà ngoại đã gần nửa tháng, Tần Lộ hiển nhiên đã cân nhắc về vấn đề này, thấy cha hỏi thăm, nàng liền hít một hơi thật sâu rồi nói: "Cha, con muốn ly hôn."

Tần Tư nghe vậy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nói: "Loại gia đình coi người truyền thừa quan trọng hơn tất cả mọi thứ kia không có một chút tình thân nào. Cha ủng hộ con ly hôn, nhưng ba đứa nhỏ kia, con dự định làm thế nào đây?"

Tần Lộ kiên định nói: "Con muốn cả ba đứa nhỏ, dù sao nhà bọn họ cũng không thích con gái."

Trong lòng Tần Tư kìm nén một cỗ tức giận, oán hận nói: "Vậy chúng ta sẽ khởi tố ly hôn, không chỉ muốn ba đứa đứa nhỏ, còn muốn được chia đủ tài sản, không thể cho bọn hắn chiếm lời được."

Thân là cha mẹ, bọn họ thường sẽ khuyên con gái hòa giải trong chuyện hôn nhân, nhưng nhà chồng thật sự là quá đáng, con gái hờn dỗi về nhà ngoại đã gần nửa tháng rồi, bên kia thế mà không

gọi qua một cú điện thoại nào cả.

Ý tứ của đối phương đã rõ, hoặc là ngoan ngoãn trở về tiếp tục sinh con trai, hoặc là cứ ở bên đó.

Tần Lộ nghiêm túc nói: "Cha, cha có quen luật sư nào hay không, chúng ta hỏi luật sư một số chuyện trước, xem việc này nên làm thế nào mới có lợi nhất."

Ngay vào lúc hai cha con chuẩn bị triển khai đàm phán, điện thoại di động của Tần Tư vang lên. Hắn liếc một cái, phát hiện là bạn tốt Hoàng Nguyên Giáp gọi tới, liền tiện tay nhận điện thoại: "Ông chủ Hoàng, lại có ván bài rồi?"

Đoạn thời gian trước đó, bọn hắn thường xuyên tổ chức đánh bài, bọn hắn chơi không lớn, một trận cũng chỉ khoảng tầm mười ngàn. Đối với người có tài sản như bọn họ, đây có thể xem như là đánh cược nhỏ.

Hoàng Nguyên Giáp nói: "Không phải là chuyện đánh bài, lần trước lúc chúng ta cùng nhau đánh bài, ông không phải có nhắc tới chuyện con gái của mình sao? Tôi biết một vị đại sư, có thể căn cứ vào tướng mạo để tính toán dòng dõi. Nếu như con gái của ông muốn biết tiếp theo sinh con trai hay là con gái thì có thể tìm vị đại sư này để tính toán một chút."

Tần tư kinh ngạc nói: "Ông chủ Hoàng, ông không có nói đùa với tôi đó chứ?"

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Không có nói đùa, tôi cũng nói rõ với ông luôn, người này là một vị đại sư thần toán có danh tiếng cả nước, trên mạng có hơn 10 triệu fan hâm mộ. Nếu như hắn không có bản lĩnh kia thì tôi sẽ không giới thiệu cho ông."

Lời này vừa ra, trong lòng Tần Tư đã tin tám phần.

Dù sao, trong đám bạn bè của bọn họ, Hoàng Nguyên Giáp là người có tiền nhất, có được mấy dãy nhà cho thuê, cho dù là tại vùng đất đầy phú hào như Thâm Quyến cũng không thấy nhiều.

Lời nói của hắn có độ tin cậy tương đối cao.

Tần Tư liếc mắt nhìn con gái, thở dài: "Cảm ơn ý tốt của ông chủ Hoàng, chỉ là con gái của tôi đã quyết định muốn ly hôn, cho nên tạm thời không cần suy tính chuyện con cái nữa."

Tần Lộ muốn nói lại thôi.

Hoàng Nguyên Giáp hỏi: "Anh Tần, chỉ vì chuyện sinh con, thật sự phát triển đến nước này rồi?"

"Không có cách nào khác, đối phương đúng là vô cùng quá đáng. Con gái tôi vì chuyện này mà tức giận mang ba đứa nhỏ về nhà ngoại, kết quả trở về được gần nửa tháng, bên kia còn không gọi qua một cú điện thoại nào."

Tần Tư vừa nhắc đến chuyện này liền vô cùng tức giận, oán hận nói: "Thái độ của bọn họ đã rất rõ ràng, nếu như cuộc hôn nhân này con tiếp tục thì con gái nhà chúng tôi sẽ không ngóc đầu lên được."

Chương 567: Mẹ Nó, Thật Sự Là Sỉ Nhục Của Đàn Ông! (2)

Hoàng Nguyên Giáp tán đồng, nói: "Nếu như là loại tình huống này, đúng là không có lý gì mà không ly hôn cả. Hơn nữa, điều kiện của con gái ông cũng không tệ, không cần thiết phải bị bên kia khinh bỉ, ly hôn rồi tìm một người tốt hơn là được."

Tần Tư nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Vậy được rồi, tôi không quấy rầy anh Tần nữa!"

"Ừm, vậy chúng ta hẹn gặp sau."

Nhìn thấy cha mình cúp điện thoại, Tần Lộ nhịn không được hỏi: "Cha, là chú Hoàng gọi điện thoại tới?"

Tần Tư gật đầu nói: "Đúng vậy, lần trước lúc đánh bài với chú Hoàng của con, cha có nhắc tới chuyện của con. Chú Hoàng của con đúng là người nhiệt tình, biết một đại sư thần toán, nói là có thể giúp suy tính chuyện sinh con tiếp theo là trai hay là gái, đáng

tiếc với tình huống này của con thì không cần đến nữa."

Nghe vậy, Tần Lộ thật vất vả mới hạ quyết tâm bỗng có chút dao động, nói cho cùng cô không phải là không muốn sinh con thứ tư. Nguyên nhân cô không muốn sinh chính là sợ đứa thứ tư vẫn là con gái, căn cứ theo tính tình của nhà chồng, đoán chừng sẽ bảo cô sinh thêm đứa thứ năm, cứ như vậy cô sẽ không dứt ra nổi.

Cuối cùng, vẫn là lý trí chiếm thế thượng phong, chuyện đã phát triển đến nước này, cuộc hôn nhân này cũng nên dừng lại rồi.

...

Hoàng gia.

Sau khi cha Hoàng gọi điện thoại xong, không khỏi tiếc hận mà lắc đầu, nói: "Đôi vợ chồng vốn dĩ rất xứng đôi, cũng bởi vì nhà trai trọng nam khinh nữ, cuối cùng đi đến tình trạng ly hôn, thật sự là đáng tiếc."

Giang Phong nói: "Huyện Bách Lương chúng là thật ra cũng là vùng có tư tưởng trọng nam khinh nữ nặng. Mặc dù cháu sống ở trong hoàn cảnh kia, nhưng cháu luôn khịt mũi coi thường đối với loại tư tưởng trọng nam khinh nữ này. Nhưng mà không hiểu sao lại có rất nhiều người có loại tư tưởng này, hơn nữa phần lớn những người này đều không có đầu óc, dù có nói chuyện con trai con gái đều như nhau với bọn họ thì cũng như nói với cục đá mà thôi."

Cha Hoàng nói: "Những người có tư tưởng trọng nam khinh nữ đều là những gia tộc có quan niệm cũ."

Mẹ Hoàng có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Giang, cháu được khai sáng tư tưởng, chú dì cũng cảm thấy yên tâm. Nhưng cháu nói chỗ của cháu cũng là nơi có tư tưởng trọng nam khinh nữ nặng, vậy cha mẹ cháu có tư tưởng trọng nam khinh nữ hay không?"

Giang Phong cười nói: "Dì Hoàng yên tâm, tư tưởng của cha mẹ cháu rất thoáng, bên trong ba anh chị em chúng cháu, cháu là người được cha mẹ yêu thương nhất, sau đó là chị gái, cuối cùng mới là anh cả. Đừng nói đến việc cháu và Vi Vi chắc chắn sẽ có con, cho dù không sinh con thì cũng không sao cả, cha mẹ cháu

cũng sẽ không cưỡng cầu."

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của Giang Phong, mẹ Hoàng như trút được gánh nặng nói: "Tiểu Giang nói thế thì dì an tâm rồi!"

...

Đế Đô.

Tại một nơi được căn phòng nghiêm ngặt, có mấy bàn tiệc rượu.

Đây là một hiện trường hôn lễ vô cùng khiêm tốn, địa điểm cử hành hôn lễ được bố trí vô cùng đơn giản, chỉ dán mấy cái hỷ chữ, khách cũng chỉ mời mấy người, những người còn lại đều là anh em ruột thịt của hai nhà.

Chú rể và cô dâu của hôn lễ này không phải người nào khác, chính là hai con ông cháu cha Tưởng Quý Đông và Mạnh Thu Nguyệt.

Những vị khách may mắn tới tham gia hôn lễ này đều có thân phận bất phàm, mặc dù đều không phải là lãnh đạo đương nhiệm, nhưng trước khi bọn họ về hưu, thấp nhất đều là lãnh đạo cấp 'Thiếu mục'.

Lúc này, hai người rất có mặt mũi tại Đế Đô là Tưởng Quý Đông và Mạnh Thu Nguyệt lại giống như là hai con rối, mặc người bài bố.

Sau khi dày vò hơn ba giờ, buổi hôn lễ tra tấn người này cuối cùng cũng kết thúc, Tưởng Quý Đông và Mạnh Thu Nguyệt được đưa vào phòng cưới của bọn họ.

Phòng cưới của bọn họ đương nhiên không phải ở chỗ được canh gác nghiêm ngặt này, mà nằm ở chỗ khác.

Chờ trở lại phòng tân hôn, lúc chỉ còn lại hai người, Mạnh Thu Nguyệt lẫm liệt hướng về phía ghế sô pha, liếc nhìn Tưởng Quý Đông, hỏi: "Ban đêm anh ngủ phòng ngủ khách, tôi ngủ phòng ngủ chính, có vấn đề gì không?"

"Có vấn đề."

"Có vấn đề gì?"

Tưởng Quý Đông khẽ nói: "Dựa vào đâu mà cô ngủ phòng ngủ chính, còn tôi lại phải ngủ phòng khách?"

Hai tay Mạnh Thu Nguyệt ôm ngực, cười lạnh nói: "Dựa vào việc tôi đai đen Taekwondo!"

Sắc mặt của Tưởng Quý Đông đen lại, con hổ cái này thật sự là khinh người quá đáng, hắn ngẩng đầu, nói: "Cô cho rằng tôi sợ cô? Đêm nay mặc kệ cô ngủ chỗ nào thì tôi cũng phải ngủ phòng ngủ chính."

Đây là đấu tranh chủ quyền, tuyệt đối không thể nhượng bộ.

Mạnh Thu Nguyệt bỗng đứng lên, dọa cho Tưởng Quý Đông lui về phía sau một bước. Cô khinh thường nói: "Nếu như anh không muốn ngày mai sưng mặt sưng mũi gặp khách thì cứ việc đi theo."

Cô vừa nói chuyện vừa thản nhiên đi về phía phòng ngủ chính, không để Tưởng Quý Đông vào mắt chút nào.

"Mẹ nó, thật sự là sỉ nhục của đàn ông!"

Trong lòng Tưởng Quý Đông điên cuồng gào thét, nhưng chân lại như đóng ở trên mặt đất, động cũng không dám động. Bởi vì hắn biết rõ một khi theo sau, con hổ cái này thật sự sẽ ra tay đánh hắn.

Hắn đưa mắt nhìn Mạnh Thu Nguyệt tiến vào phòng ngủ chính rồi cửa đóng lại. Tưởng Quý Đông cũng không nhịn được nữa, móc ra điện thoại ra gọi cho Giang đại sư, trong lòng nảy sinh ý định ác độc: "Mạnh Thu Nguyệt, cô cứ chờ đó, chờ Giang đại sư xuất mã giải quyết vấn đề giữa chúng ta. Ông đây không làm cho cô mở miệng gọi ba ba thì coi như tôi thua!"

Chương 568: Tối Hôm Đó Nhịn Một Bụng Tức, Đêm Nay Nhất Định Phải Cho Cô Ta Đẹp Mặt

Đế Đô.

Trong một phòng khách được trang trí cực kỳ sang trọng, Tưởng Quý Đông bị Mạnh Thu Nguyệt làm cho tức không thở được. Hai người từ trước khi kết hôn đã đã ngứa mắt lẫn nhau rồi, bây giờ kết thành vợ chồng, bị ép sống dưới cùng một mái nhà, lại càng thêm khó nhịn.

Điều làm cho Tưởng Quý Đông tức giận nhất đó là hắn còn không đánh lại con cọp cái Mạnh Thu Nguyệt.

Cũng may, hắn còn có lá bài tẩy là Giang đại sư.

Điện thoại vừa bắt máy, Tưởng Quý Đông đã hạ giọng nói: "Giang đại sư, hôm nay tôi kết hôn rồi, tôi bây giờ đang bị con cọp cái kia làm cho tức đến đau đầu, không biết cậu gần đây có rảnh hay không?"

Giang Phong không chút do dự, trực tiếp đáp: "Anh Đông, tôi bây giờ đang ở nhà bạn gái tại thành phố Thâm Quyến, anh cho tôi cái địa chỉ, ngày mai tôi sẽ bay thẳng qua."

"Anh em tốt, đủ ý tứ!"

Tưởng Quý Đông kích động đập chân, nói: "Ngày mai lúc nào đến thì nhớ nói trước với tôi một tiếng, tôi đến sân bay đón cậu."

Giang Phong cũng không khách sáo với hắn, cười đồng ý, sau đó hai người lại nói chuyện vài câu, mới cúp điện thoại.

Tưởng Quý Đông nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ chính mấy giây, trong lòng khẽ nói: "Mạnh Thu Nguyệt, người đàn bà xấu xa này, ông đây cho cô đắc ý trước, xem tôi sau này thu thập cô như thế nào."

Nghĩ đến một ngày nào đó, con cọp cái này chổng mông cho hắn đánh, hắn bỗng có chút hưng phấn.

…

Thành phố Thâm Quyến.

Hoàng gia.

Nhìn thấy Giang Phong cúp điện thoại, Hoàng Linh Vi hỏi: "Anh ngày mai lại phải bay đến kinh đô à?"

Giang Phong gật đầu nói: "Người vừa gọi điện thoại cho anh là một con ông cháu cha ở kinh thành, lão gia tử trong nhà trước khi về hưu chính là lãnh đạo cấp phó 'Khẩu Ngọc', lực ảnh hưởng cực lớn, hắn tìm anh xin giúp đỡ, anh cũng không thể không để ý tới được."

Hoàng phụ và Hoàng mẫu nghe mà trợn mắt hốc mồm. Bọn họ biết người con rể tương lai này không chỉ kiếm được hơn trăm triệu trong một năm qua, còn có mạng lưới quan hệ cực mạnh. Nhưng bọn họ thật sự không nghĩ tới, mạng lưới quan hệ của con rể tương lai đã mạnh đến mức độ này.

Đó chính là lãnh đạo cấp 'Khẩu Ngọc', cho dù là phó, hơn nữa đã về hưu, nhưng cũng là đại lão cấp cao, có thể tạo mối quan hệ với con cháu trực hệ của đại lão như này là điều mà bao nhiêu người cầu đều không được.

Con rể tương lai của bọn họ lại được nhân vật bậc này gọi điện thoại xin giúp đỡ, thật sự là quá lợi hại!

Hoàng Linh Vi kinh ngạc nói: "Anh Phong, con ông cháu cha bậc này còn cần anh giúp đỡ gì nữa?"

Giang Phong cười nói: "Chuyện này đương nhiên là có liên quan đến nghề nghiệp của anh. Hôn nhân của hắn là thông gia chính trị, hắn và vợ mới cưới cực kỳ không hợp nhau, nhờ anh xin giúp đỡ chính là muốn anh giải quyết vấn đề hôn nhân của hắn."

Hoàng phụ nghe đến đó, không khỏi nhắc nhở: "Tiểu Giang, vấn đề hôn nhân này cũng không dễ giải quyết như vậy, cháu cẩn thận kẻo không ăn được thịt dê lại chọc phải một thân phiền toái, vậy sẽ phải chịu thiệt thòi lớn!"

Hoàng Linh Vi cười nói: "Cha, cha cứ yên tâm đi. Anh Phong ngoại trừ am hiểu tính toán nhân duyên và con cái ra thì kỹ năng hòa giải hôn nhân cũng rất lợi hại, trước đó tại văn phòng môi giới hôn nhân từng giúp không ít khách hàng giải quyết các vấn đề hôn nhân!"

Giang Phong tự tin cười nói: "Chú Hoàng yên tâm, cháu sẽ không làm chuyện không nắm chắc."

Hoàng phụ gật đầu nói: "Ừm, cháu có lòng tin là được rồi!"

…

Ngày hôm sau.

2: 35 chiều, Giang Phong ngồi máy bay đến sân bay Đại Hưng.

Mấy phút sau, hắn lên một chiếc xe màu đỏ.

"Giang đại sư, lúc trước anh Long chị Long kết hôn, tuy nói không có tình cảm gì, nhưng mà qua hai ba năm, mặt ngoài cũng tương đối hòa thuận, không làm khó nhau gì cả."

Tưởng Quý Đông vừa lái xe vừa phỉ nhổ: "Nhưng mà người phụ nữ hung dữ kết hôn với tôi kia thật sự là quá đáng, có thể khiến cho tôi tức đến nổ phổi chỉ trong vài phút đồng hồ, mỗi ngày ở chung với cô ta thật sự là đều không vượt qua nổi."

Giang Phong ngồi cạnh ghế tài xế cũng không nói nhảm mà nói thẳng: "Anh Đông, anh cung cấp một chút thông tin và ngày sinh tháng đẻ của cô ấy cho tôi, còn có tên của cô ấy nữa. Tôi sẽ tính toán nhân duyên cho các người trước xem như thế nào."

Tưởng Quý Đông đương nhiên biết rõ năng lực tính toán nhân duyên của Giang Phong lợi hại như thế nào. Nghe hắn hỏi như vậy thì lập tức hưng phấn nói: "Cô ấy tên là Mạnh Thu Nguyệt, ngày tháng năm sinh là… Ngày tháng năm sinh của tôi là…"

"Tôi tính toán trước một chút!"

Nói xong, Giang Phong liền xem xét tư liệu xứng đôi của Tưởng Quý Đông và Mạnh Thu Nguyệt.

Các phương diện khác đều không vấn đề gì, chỉ là khi nhìn thấy tính cách của Mạnh Thu Nguyệt, Giang Phong càng nhìn càng cảm thấy kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ tới, lấy thân phận địa vị của cô, cùng với tính cách

mà anh Đông nhắc tới, cô ấy vậy mà lại là người có khuynh hướng chịu ngược?

Chương 569: Tối Hôm Đó Nhịn Một Bụng Tức, Đêm Nay Nhất Định Phải Cho Cô Ta Đẹp Mặt (2)

Sau khi xem tư liệu xứng đôi của hai người, Giang Phong không lập tức nói chuyện, mà là bắt đầu sắp xếp ngôn ngữ, qua mười mấy phút, mới lên tiếng: "Anh Đông, tôi đã tính toán xong nhân duyên giữa anh và cô ấy rồi."

Cho dù có muốn hay không, mặc kệ có thích hay không thì vợ của hắn đã được định sẵn là con cọp cái kia, trừ khi xuất hiện biến cố lớn, nếu không thì cuộc hôn nhân này sẽ đi theo hắn cả đời.

Cho nên, dù Tưởng Quý Đông cực kỳ không thích tính cách của Mạnh Thu Nguyệt nhưng khi nghe Giang Phong nói đã tính toán xong nhân duyên của hắn và nàng, vẫn ngay lập tức hỏi: "Thế nào, tôi và cô ấy có phải là bát tự không hợp hay không?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Anh Đông, bát tự của anh và cô ấy không phải là không hợp, nói thật ra thì hai người còn có duyên."

Tưởng Quý Đông nói với vẻ nghi ngờ: "Nếu không phải do bát tự không hợp, vậy tại sao tôi mới nói chuyện với cô ấy hai câu liền không nhịn được mà tức giận? Hơn nữa, cô ấy nhìn tôi không vừa mắt, tôi nhìn cô ấy cũng không thuận mắt. Đây rõ ràng không phải là biểu hiện mà vợ chồng nên có."

Giang Phong nói: "Đây là bởi vì cách hai người ở chung không đúng, nói thẳng ra là bản thân anh không hiểu rõ cô ấy, Cô ấy cũng không hiểu rõ anh. Thậm chí cách hai người nhìn đối phương đã mang theo thành kiến ngay từ đầu, căn bản không có hứng thú đi tìm hiểu đối phương, lúc này mới tạo thành tình huống như hiện tại."

"Giang đại sư, nghe ý của anh thì tôi và cô ấy còn rất xứng đôi?"

"Nói như nào nhỉ, nếu như max điểm là 100, thì hôn nhân của các người đại khái có thể được 72 điểm."

Tưởng Quý Đông nghe thấy số điểm như vậy, cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. 60 điểm là đạt tiêu chuẩn, mà hôn nhân của bọn họ có thể được 72 điểm. Điều này chẳng phải nói rõ hôn nhân của hắn và cô ấy có thể xem như là không tệ hay sao?

Mặc dù kết luận này khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng Tưởng Quý Đông vẫn lựa chọn tin tưởng phán đoán của Giang Phong.

"Giang đại sư, cậu nói xem tôi nên làm như thế nào bây giờ?"

Giang Phong nghĩ một lúc rồi hỏi: "Anh Đông, anh muốn có kết quả ngay lập tức hay là âm thầm chờ đợi?"

Tưởng Quý Đông không chút do dự nói: "Đương nhiên là muốn lập tức rõ ràng."

Giang Phong nói: "Vậy thì dễ làm, anh cứ mạnh mẽ cưỡng ép cô ấy là được!"

Tưởng Quý Đông nghe vậy thì tay không khỏi run lên, xe con đang chạy ổn định bỗng rung lắc một chút. Hắn quay đầu nhìn Giang Phong, cười khổ nói: "Giang đại sư, cậu đừng lấy mấy chuyện liên quan tới mạng sống ra nói đùa chứ!"

Giang Phong cũng bị giật nảy mình, "Được rồi, trên đường trò chuyện đúng là không an toàn, chờ đến nơi chúng ta sẽ trò chuyện kỹ càng hơn!"

Tưởng Quý Đông: "…"

…

Nửa giờ sau.

Khách sạn năm sao nào đó.

Nhìn thấy Giang Phong thu dọn hành lý, Tưởng Quý Đông nhịn không được mà hỏi: "Giang đại sư, câu mà cậu nói với tôi trên xe

rốt cuộc là có ý gì?"

Giang Phong ngồi ở trên ghế sô pha, nói:

"Ý trong lời nói, anh chỉ cần cưỡng ép cô ấy, thái độ của cô ấy đối với anh sẽ thay đổi hoàn toàn, đến lúc đó quan hệ của hai người sẽ ấm lên, mọi chuyện sẽ nước chảy thành sông."

Tưởng Quý Đông trừng to mắt, "Giang đại sư, cậu chắc chắn mình không có nói đùa?"

Giang Phong nghiêm mặt nói: "Thật sự không có nói đùa."

Tưởng Quý Đông trầm mặc một lát, mới hỏi: "Giang đại sư, có thể nói cho tôi một chút về lý do trong đó không?"

Lúc ở trên xe Giang Phong đã sắp xếp tốt lời nói, nghe vậy cũng không che giấu mà nói thẳng: "Lý do trong đó thật ra rất đơn giản, tính cách của cô ấy có chút giống với Kiến Ninh công chúa trong « Lộc Đỉnh Ký ». Tôi nói đến đây, chắc là anh Đông đã có thể hiểu rõ rồi đúng không?"

Tưởng Quý Đông bật thốt lên: "Cô ấy có khuynh hướng thích bị ngược đãi?"

Giang Phong gật đầu, bắt đầu nói thao thao bất tuyệt: "Thật ra mỗi người chúng ta đều có khuynh hướng thích bị ngược đãi. Ví dụ điển hình nhất chính là ăn ớt. Trong các vị giác ngọt bùi cay đắng chua, chỉ có cay là cảm giác đau mà không phải là vị giác, cho nên nghĩa rộng của việc thích ăn ớt chính là nói về sự ngược đãi. Ngoài ra, còn có thích uống cà phê đắng, bia đắng, rèn luyện chạy bộ, thậm chí là mát xa (loại mát xa chuyên nghiệp, đạt được sự thoải mái từ trong đau đớn mà không phải là mát xa nhẹ nhàng thông thường), đều là biểu hiện của việc chịu ngược đãi. Đương nhiên, khuynh hướng chịu ngược đãi còn chia ra rất nhiều phần nhỏ, tôi cũng không tiện nói rõ từng loại. Mặc dù cô ấy thích bị ngược đãi, nhưng không nghiêm trọng giống như công chúa Kiến Ninh. Mức độ chịu đựng sự ngược đãi của cô ấy đúng lúc có thể gia tăng tình thú giữa vợ chồng, chỉ cần anh lợi dụng tốt, sau này anh sẽ có thể hưởng phúc."

Tưởng Quý Đông nghe mà không khỏi sửng sốt.

Chương 570: Tối Hôm Đó Nhịn Một Bụng Tức, Đêm Nay Nhất Định Phải Cho Cô Ta Đẹp Mặt (3)

Hắn trước kia lúc nhắc tới việc thích bị ngược đãi, liền vô thức cảm thấy đối phương có bệnh. Nhưng mà bây giờ nghe Giang đại sư nói những lời này, hắn mới biết được mỗi người đều có khuynh hướng thích bị ngược đãi, khác nhau chỉ nằm ở mức độc chịu ngược đãi mà thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tưởng Quý Đông cũng không cảm thấy Mạnh Thu Nguyệt có khuynh hướng chịu ngược là không tốt.

"Giang đại sư, nói ra có chút mất mặt, cô ấy đai đen Taekwondo, tôi sợ rằng mình không phải là đối thủ của cô ấy!"

Tưởng Quý Đông có chút lúng túng nói: "Muốn cưỡng ép cô ấy đoán là cũng làm không được, làm không tốt sẽ còn bị đánh một trận."

Giang Phong mỉm cười nói: "Anh Đông, chúng ta nên dựa theo tình hình nha. Nếu như lúc thanh tỉnh anh không đánh lại được cô ấy, vậy thì nghĩ làm biện pháp cho cô ấy uống rượu, lúc cô ấy uống say rồi chắc chắn sẽ không thể đánh lại anh."

Tưởng Quý Đông nghe vậy thì hai mắt sáng lên: "Vậy đêm nay tôi sẽ mượn danh nghĩa của Giang đại sư hẹn cô ấy ra ngoài uống rượu. Dù sao lần trước cậu đã nói với tôi là một trong ba biện pháp giải quyết có biện pháp uống say, cô ấy chắc là sẽ không hoài nghi."

Giang Phong nhắc nhở: "Anh nên sắp xếp tốt một chút, đổi rượu của anh thành nước hoặc là đồ uống, tránh việc anh cũng uống rượu theo, đến lúc đó hai người đều uống nhiều, kế hoạch sẽ uổng phí."

"Tôi đã hiểu."

Tưởng Quý Đông gật đầu, cuối cùng còn có chút lo lắng mà hỏi: "Giang đại sư, cậu tính toán không thể phạm sai lầm đó nha, nếu không sau khi làm xong chuyện, đợi cô ấy tỉnh rượu thì tôi sẽ thảm đấy!"

Giang Phong cười nói: "Tôi đưa ra chủ ý này cho anh thì bản thân tôi cũng đang gánh chịu nguy hiểm. Nếu như anh thất bại thì tôi cũng không có quả tốt để ăn. Cho nên anh cứ yên tâm đi, chỉ cần hành động của anh không xảy ra vấn đề gì thì kết quả chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Có Giang Phong đảm bảo, Tưởng Quý Đông xem như ăn một viên thuốc an thần, hắn tràn đầy hưng phấn nói: "Vậy thì tốt rồi, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó đợi tôi sắp xếp xong xuôi rồi sẽ hẹn cô ấy ra ngoài uống rượu. Mẹ nó, tối hôm qua bị cô ấy làm cho một bụng lửa giận, đêm nay nhất định phải làm cho cô ấy đẹp mắt."

…

Câu lạc bộ Taekwondo nào đó.

Mạnh Thu Nguyệt đang luyện tập kỹ thuật Taekwondo, là người mới tấn thăng đai đen, con đường cô phải đi còn rất dài. Mặc dù kỹ thuật động tác trải qua luyện tập lâu dài đã trở nên vô cùng thuần thục, nhưng mỗi ngày cô đều dành thời gian nhất định để luyện tập kỹ thuật.

Luyện tập hai giờ, luyện cho đến khi mồ hôi ướt đẫm, Mạnh Thu Nguyệt mới dừng lại nghỉ ngơi.

Thấy nàng dừng lại, một người phụ nữ tóc ngắn đi tới, trêu chọc nói: "Tôi nói đồng chí Mạnh Thu Nguyệt này, nếu như tôi nhớ không lầm, cô mới kết hôn vào hôm qua đúng không?"

Mạnh Thu Nguyệt trợn mắt nhìn bạn thân:, "Vương Mai Hoa, nếu như cậu ngứa tay thì chúng ta có thể so hai chiêu."

"Đừng, tớ cũng không muốn bị đánh."

Vương Mai Hoa khoát tay áo, thấy cô đang dùng khăn mặt lau mồ hôi thì lập tức bày ra vẻ hóng chuyện: "Tớ nói này lão Mạnh, cậu tối hôm qua thật sự chỉ là ngủ một giấc thôi sao?"

Mạnh Thu Nguyệt vòng khăn qua cổ, không thèm để ý nói: "Nếu không thì sao?"

"Cậu tốt xấu gì cũng là một mỹ nữ, cô nam quả nữ cùng ở một phòng, hắn nhịn được mà không động vào cậu?"

Mạnh Thu Nguyệt nhếch miệng, khẽ nói: "Ai cùng hắn cô nam quả nữ ở chung một phòng chứ?"

Vương Mai Hoa nghe vậy thì sững sờ, lập tức trừng to mắt nói: "Không phải chứ? Đêm tân hôn mà hai người lại chia phòng ngủ?"

Mạnh Thu Nguyệt liếc mắt nhìn cô, nói: "Kỳ quái lắm sao?"

Vương Mai Hoa nhịn không được mà hỏi: "Lão Mạnh, đây không phải là chủ ý của cậu đó chứ? Hắn đồng ý sao?"

Mạnh Thu Nguyệt cười lạnh nói: "Hắn là ai? Tớ còn cần hắn đồng ý?"

Thấy quan hệ hôn nhân của bạn tốt khẩn trương như vậy, Vương Mai Hoa không khỏi thở dài, nghiêm túc khuyên một câu: "Lão Mạnh, mặc kệ cậu có muốn hay không thì cậu và hắn đều đã kết hôn rồi, hơn nữa căn bản là không có khả năng ly hôn. Cho dù cậu và hắn không có tình cảm thì cũng nên sống chung thật tốt. Nhưng hiện tại ngay cả đêm tân hôn đều chia phòng để ngủ, sau này hai người còn định xử lý thế nào?"

Mạnh Thu Nguyệt thản nhiên nói: "Chuyện sau này để sau này lại nói, dù sao tớ hiện tại nhìn hắn không thuận mắt, hắn muốn bò lên trên giường của tớ đó là chuyện không thể nào."

Vương Mai Hoa biết rõ tính cách của bạn thân, nhìn thái độ này là biết không thể sửa đổi trong thời gian ngắn, chỉ có thể mặc niệm ba giây cho vị Tưởng công tử kia, sau đó lập tức ném chuyện này ra sau đầu.

"Được rồi, không nhắc tới chuyện này nữa, cậu có hẹn cơm tối hay chưa?"

Mạnh Thu Nguyệt lắc đầu nói: "Không có, cậu muốn ăn gì? Tớ mời!"

"Vậy thì ăn lẩu thịt dê đi?"

"Được."

Sau đó, hai người lại nói chuyện hơn mười phút, chờ sau khi nghỉ ngơi một lúc mới tách ra đi tắm và thay quần áo.

Trên đường đi ăn lẩu cùng bạn thân Vương Mai Hoa, Mạnh Thu Nguyệt nhận được điện thoại của chồng mình-Tưởng Quý Đông.

Điện thoại vừa được nhận, Mạnh Thu Nguyệt không kiên nhẫn mà hỏi: "Chuyện gì?"

Nếu như là lúc trước, giọng điệu này chắc chắn có thể làm cho Tưởng Quý Đông tức đến đau não, không nhịn được mà ầm ỹ vài câu. Nhưng mà vì để kế hoạch buổi tối có thể được thuận lợi, hắn không để ý tới giọng điệu của cô mà chỉ hỏi: "Cô còn nhớ Giang đại sư mà tôi từng nhắc tới trước đó không?"

Mạnh Thu Nguyệt lời ít mà ý nhiều: "Nhớ."

Tưởng Quý Đông nói: "Tôi mời Giang đại sư đến kinh thành rồi, 10 giờ tối, gặp tại XXX, không gặp không về."

Mạnh Thu Nguyệt: "…"

Chương 571: Mẹ Kiếp, Anh Ăn Gan Cọp, Lại Dám Đánh Tôi?

Mười giờ tối.

Trong một phòng bao riêng.

Mạnh Thu Nguyệt gặp được được Giang đại sư, người được Tưởng Quý Đông thổi phồng đến trời.

Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, Mạnh Thu Nguyệt trong lòng không khỏi cảm thán một câu: "Thật trẻ tuổi!"

Đừng nhìn Mạnh Thu Nguyệt ngầm không hợp nhau với Tưởng

Quý Đông, thậm chí nửa chút mặt mũi cũng không cho hắn, nhưng cô dù sao cũng là đại tiểu thư xuất thân từ "Đại gia tộc", lúc có mặt người ngoài ở đây, ít nhiều gì cô vẫn sẽ giữ một chút mặt mũi cho chồng mình.

Bởi vậy, cho dù trong lòng đối với năng lực thần kỳ của Giang đại sư biểu thị hoài nghi, nhưng ngoài mặt cô vẫn làm rất tốt lễ nghi, sau khi chào hỏi Giang đại sư xong, liền ngồi xuống ở bên cạnh Tưởng Quý Đông.

Cùng nhau uống ly rượu xong, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Chị Đông, bản thân em am hiểu là thôi toán nhân duyên, thôi toán con cái và hòa giải hôn nhân, nếu chị và anh Đông đã tin tưởng em, vậy em tuyệt đối sẽ không khiến hai người thất vọng."

Mạnh Thu Nguyệt kinh ngạc nói: "Giang đại sư, thôi toán con cái này là gì?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đơn giản mà nói, chỉ cần em biết được ngày sinh tháng đẻ của bất kỳ cặp vợ chồng nào, em có thể thôi toán được hôn nhân của họ là tốt hay là không tốt, cũng có thể thôi toán được bọn họ sẽ có bao nhiêu đứa con."

"Thần kỳ như vậy sao?" Sự nghi ngờ trong mắt Mạnh Thu Nguyệt liền thoáng qua.

Vàng thật không sợ lửa, Giang Phong tự tin nói: "Chị Đông, để chứng minh em quả thực có năng lực này, chị có thể tuỳ tiện cung cấp cho em ngày sinh tháng để của một số cặp đôi để em thôi toán, xem thử liệu em có thôi toán chuẩn tình trạng hôn nhân và con cái của họ hay không."

Nghe nói có thể tại chỗ nghiệm chứng, Mạnh Thu Nguyệt vốn dĩ còn có chút xem thường trong nháy mắt hứng thú, hỏi: "Giang đại sư, chỉ cần là vợ chồng là được, không có yêu cầu khác sao?"

Lúc này, ngay cả Tưởng Quý Đông cũng hứng thú, hắn kỳ thực cũng chưa từng chứng kiến năng lực thôi toán nhân duyên với năng lực hòa giải hôn nhân của Giang Phong, mà năng lực thôi toán con cái cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Hắn sở dĩ đối với Giang Phong tràn đầy tự tin như vậy, đó là bởi vì người giới thiệu Giang Phong cho hắn chính là anh Long.

Giang Phong gật đầu nói: "Không có yêu cầu khác, chỉ cần là mối quan hệ vợ chồng hợp pháp, là có thể thôi toán."

Lúc này Mạnh Thu Nguyệt đứng lên, nói: "Giang đại sư, xin cho tôi mười phút, để tôi chọn người."

Giang Phong cười nói: "Không cần gấp, chị Đông cứ từ từ xem xét, khi nào chọn được người rồi lại nói với em."

"Được thôi." Mạnh Thu Nguyệt đáp một tiếng, liền đi tới một phòng riêng khác, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi điện.

"Tôi bình thường không thôi toán con cái cho người khác, cho nên Long ca và những người khác cũng không biết tôi có năng lực này, bởi vì con cái không giống như hôn nhân, hôn nhân có thể thay đổi, nhưng con cái đã là số phận xác định."

Tưởng Quý Đông nghe vậy gật đầu liên tục, thôn toán nhân duyên so với thôn toán con cái quan trọng hơn nhiều. Thông qua thôi toán nhân duyên, những người chưa kết hôn có thể tìm được người phù hợp nhất với mình. Nếu những người đã kết hôn không phù hợp, họ cũng có thể ly hôn và tìm người khác.

Nhưng thôi toán con cái, đó chỉ là sớm biết trước kết quả mà thôi, lại không có cách nào đi thay đổi kết quả này.

Sau hai mươi phút, Mạnh Thu Nguyệt đã chọn được người, một lần nữa quay trở về.

Chờ cô ngồi xuống, Giang Phong cười hỏi: "Chị Đông, chị đã chọn được người chưa?"

Mạnh Thu Nguyệt gật đầu nói: "Ừm, đã chọn được rồi!"...

Giang Phong nói: "Vậy bắt đầu thôi, chị nói em biết trước họ và tên của vợ chồng cùng với ngày sinh tháng đẻ cho em."

Mạnh Thu Nguyệt hưng phấn nói tên họ và ngày tháng năm sinh, hai vợ chồng này là chị họ với anh rể của bạn thân cô Vương Mai

Hoa, dù cho trước mắt vị Giang đại sư này cùng với Tưởng Quý Đông có thông đồng tốt đến đâu, khẳng định cũng không tra được hai vợ chồng này.

Giang Phong bấm ngón tay thôi toán mấy phút, mới mở miệng nói: "Hôn nhân của hai vợ chồng này không quá tốt!"

Mạnh Thu Nguyệt "à" một tiếng.

Giang Phong không đợi cô hỏi, liền tiếp tục nói: "Hai người bọn họ kết hôn, cũng không phải thật sự là hai bên tình nguyện, mà là nhà trai sử dụng một ít thủ đoạn nhỏ, cuối cùng gạo nấu thành cơm, tương đương với nửa lừa dối đem nhà gái lấy về nhà.

Bởi vậy, hiện tại tình cảm của hai vợ chồng cũng không tốt lắm, cãi nhau là chuyện bình thường như cơm bữa. Ngoài ra, bọn họ hiện tại có một đứa con trai sáu tuổi."

Mạnh Thu Nguyệt càng nghe càng giật mình, đợi Giang Phong nói xong, cô mới lên tiếng khen: "Thật lợi hại, cái này thật sự có thể tính ra!"

Tưởng Quý Đông bên ngoài nhìn thì bình tĩnh, nhưng kỳ thực trong lòng cũng cảm thán không thôi, Long ca quả nhiên không có lừa hắn, Giang đại sư đúng là vị thần toán đại sư hiếm thấy trên đời, một người tài giỏi như vậy phải quan hệ tốt mới được.

Chương 572: Mẹ Kiếp, Anh Ăn Gan Cọp, Lại Dám Đánh Tôi? (2)

Tưởng Quý Đông bên ngoài nhìn thì bình tĩnh, nhưng kỳ thực trong lòng cũng cảm thán không thôi, Long ca quả nhiên không có lừa hắn, Giang đại sư đúng là vị thần toán đại sư hiếm thấy trên đời, một người tài giỏi như vậy phải quan hệ tốt mới được.

Giang Phong mỉm cười nói: "Chị Đông, chị có thể nói họ tên cùng với ngày sinh tháng đẻ của cặp đôi thứ hai."

Mạnh Thu Nguyệt mở ra, sau đó nói tên và ngày sinh tháng đẻ, hai

vợ chồng này chính là bạn học của cô, cùng với cô có thể nói là cực kỳ xa, có thể thấy được cô chọn người cũng là dùng tâm.

Giang Phong lần nữa bấm ngón tay thôi toán mấy phút, mới lên tiếng: "Hôn nhân của hai vợ chồng này cũng tạm được, nữ cường nam yếu, điển hình kiểu vợ chồng bổ sung tính cách cho nhau. Tuy rằng người đàn ông cho cho người ta một loại cảm giác vô dụng, bị người khác cười nhạo vì vợ quản nghiêm, nhưng vợ chồng nhà người ta yêu thương nhau, cuộc sống hạnh phúc hơn rất nhiều người. Bọn họ hiện tại có một trai một gái, tương lai còn sẽ có thêm một đứa con trai, cũng coi là người chiến thắng trong cuộc sống."

Mạnh Thu Nguyệt nghe xong, hoàn toàn phục, "Giang đại sư, năng thực thôi toán này của anh thực sự là tuyệt!"

Giang Phong cười hỏi: "Đông tẩu, có cần tiếp tục nghiệm chứng không?"

Mạnh Thu Nguyệt khen không dứt miệng nói: "Không cần, với năng lực thôi toán này của anh, tôi là thật sự phục rồi!"

Tưởng Quý Đông thấy Giang đại sư chỉ nói có mấy câu, liền triệt để khuất phục được người phụ nữ dữ như hổ này, hắn cũng rất tự hào.

Dù sao Giang đại sư cũng là hắn mời tới.

Đồng thời, trong lòng hắn đối với biện pháp Giang đại sư đưa ra cũng là hoàn toàn tin tưởng, khiến ánh mắt hắn nhìn về phía Mạnh Thu Nguyệt cũng có chút thay đổi. Nghĩ đến sau này có thể "Quất" cô ấy tùy thích, ban đầu Tưởng Quý Đông vốn không có hứng thú gì với cô ấy, trong lòng vậy mà lại sinh ra một cảm giác hưng phấn.

Giang Phong lấy ra mười lăm cái cốc và xếp chúng thành hàng, đổ đầy rượu tây, đem chín chén trong đó từng cái đẩy lên trước mặt Mạnh Thu Nguyệt, còn lại sáu chén đẩy tới trước mặt Tưởng Quý Đông, nói: "Anh Đông đã mời tôi tới, nếu như anh đã muốn tôi giúp anh giải quyết vấn đề hôn nhân, tôi cũng không nhiều lời, hai người đem rượu này uống hết đi, những việc còn lại cứ giao cho

tôi là được rồi."

Tưởng Quý Đông không nói hai lời, bưng chén rượu lên liền mở miệng uống, liên tiếp uống ba chén, lúc uống đến chén thứ tư, mới chậm rãi uống từ từ như uống nước.

Mạnh Thu Nguyệt khinh thường liếc nhìn hắn, sau đó uống cạn ly, hết ly này đến ly khác, trong nháy mắt cô đã uống hết sáu ly, khí thế thật sự rất mạnh, thẳng đến khi uống đến ly thứ bảy, tốc độ mới chậm lại....

Nhưng mà, cô vẫn là ở trong vòng mười phút, đem chín ly rượu tây rót vào trong bụng.

Giang Phong sở dĩ đổ cho cô chín ly rượu, là bởi vì hắn biết rõ tửu lượng của cô, hắn biết nếu chậm rãi uống hết chín ly rượu, nhiều nhất sẽ có chút ngà ngà say mà thôi, cũng chỉ có uống rượu nhanh, mới có bảy tám phần men say.

Tác dụng của rượu rất nhanh, sau khi Mạnh Thu Nguyệt uống hết chín ly rượu, không bao lâu cô đã cảm giác được là say.

Giang Phong thấy thế liền cho Tưởng Quý Đông một ánh mắt, sau đó nói: "Anh Đông chị Đông, rượu này cũng uống tạm rồi, đêm nay liền chấm dứt như vậy đi, ngày mai chúng ta sẽ liên lạc lại."

Tưởng Qúy Đông: "Làm phiền Giang đại sư rồi, ngày mai chúng tôi lại mời ngài ăn cơm."

Mạnh Thu Nguyệt lớn miệng nói: "Giang đại sư, tôi còn chưa mời ngài uống vài ly!"

Rượu này rất thần kỳ, trạng thái say của mỗi người đều không giống nhau, có mấy người say ngã trên đất bất tỉnh nhân sự, có mấy người trở nên lải nhải, nói chuyện nói năng lộn xộn, một câu nói cường điệu liên tục nhiều lần, có thể lần lượt gửi tin nhắn cho từng người trong danh bạ điện thoại.

Cũng có người cảm thấy mí mặt nặng trĩu, chỉ muốn tìm chỗ để ngủ.

Cũng có người đầu óc thanh tỉnh, nhưng phản ứng tay chân lại

không sai khiến được.

Trạng thái bây giờ của Mạnh Thu Nguyệt, chính là đầu óc tỉnh táo, nhưng phản ứng về mọi mặt lại chậm hơn rất nhiều.

Giang Phong cười nói: "Chị Đông không cần khách khí, đêm nay đi về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta lại cẩn thận uống một bữa."

"Được, vậy chúng ta liền hẹn ngày mai."

"Ừm, vậy thì đi thôi, anh Đông dìu chị Đông đi, em đưa hai người lên xe."

"Chính tôi có thể đi, không cần hắn đỡ."

"Vậy chị Đông cẩn thận một chút, nhìn đường."

"Yên tâm, tôi không có say, chỉ là tôi uống hơi nhanh, có chút quá mà thôi, bình thường ít như vậy không làm gì được tôi."

Trong khi nói chuyện, Giang Phong đi cùng Tưởng Qúy Đông nhìn Mạnh Thu Nguyệt loạng choạng đi ra khỏi quán!

Đợi hai người lên xe xong, Giang Phong nói một câu hai nghĩa: "Anh Đông, chú ý an toàn, ngày mai gặp!"

Tưởng Quý Đông trả lời lại với vẻ mặt yên tâm, "Tôi sẽ chú ý, ngày mai gặp!"

Chương 573: Mẹ Kiếp, Anh Ăn Gan Cọp, Lại Dám Đánh Tôi? (3)

Nửa giờ sau.

"Tỉnh lại đi, đến nhà rồi!" Tưởng Qúy Đông đánh thức Mạnh Thu Nguyệt đang say ngủ trong xe.

Mạnh Thu Nguyệt mê mẩn hồ hồ xuống xe, đầu nặng nề bước vào nhà, mơ hồ biết có người đang dìu cô, nhưng lúc này đầu óc của

cô phản ứng trì độn, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ tới ai đang giúp mình.

Mãi cho đến khi Mạnh Thu Nguyệt đi đến cửa mới phản ứng được, lúc này vô lực đẩy hắn: "Chết đi, ai muốn anh dìu tôi chứ?"

Tưởng Quý Đông không nói tiếng nào, đợi mở cửa xong, mới đem cô đẩy vào.

Lúc này trong đầu Mạnh Thu Nguyệt vẫn còn tỉnh táo, lúc này tức giận nói: "Anh làm gì đấy?"

Nếu như Mạnh Thu guyệt không uống nhiều, thì lời nói của cô quả thực có lực sát thương rất lớn đối với Tưởng Qúy Đông, nhưng vấn đề là cô hiện tại uống nhiều, mà Tưởng Quý Đông lại có Lương Tĩnh Như... Giang đại sư cho dũng khí, đương nhiên sẽ không lại nuông chiều cô.

Thế là, đến lúc phải ra tay, chuyện Tưởng Quý Đông muốn làm nhưng không dám làm, đó là tát cô một cái "Đùng" thật mạnh vào vị trí không thể miêu tả được.

Mạnh Thu Nguyệt bị tập kích, trong đầu nhất thời trống rỗng, không biết đã qua bao lâu, mới phản ứng được, lúc này mắng: "Cmn, anh nhát gan như vậy, lại dám đánh tôi?"...

...

Ngày hôm sau.

Bị ảnh hưởng bởi đồng hồ sinh vật, sáu rưỡi sáng, Mạnh Thu Nguyệt liền đúng giờ tỉnh lại.

Hơi chút nhúc nhích một chút, cũng cảm giác được một bộ phận nào đó nóng hừng hực, sau đó cô liền thức tỉnh ký ức tối hôm qua hiện rõ.

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua xảy ra, trong lòng Mạnh Thu Nguyệt cảm thấy kích động không thể tả, hận không thể phát sinh chuyện này thêm một lần này, đồng thời lại cảm thấy có phần thẹn thùng.

Nhìn về phía người đàn ông nằm bên cạnh mình ngủ ngon lành,

Mạnh Thu Nguyệt vừa yêu vừa hận, yêu là vì hắn làm cho cô trải qua khoái cảm mà cô chưa từng trải qua, hận là vì hắn không nói về đạo đức võ học, vậy mà thừa lúc vắng mà vào.

Trước đây hai người không hợp nhau, nhìn quanh người hắn đều là không vừa mắt, bây giờ bình tĩnh lại tâm tình lại nhìn, phát hiện hắn kỳ thực lớn lên cũng rất đẹp trai, gia cảnh cũng không kém gì cô, hai người nói ra cũng thật sự xứng đôi.

Khi Mạnh Thu Nguyệt đang nhìn chằm chằm Tưởng Qúy Đông, hắn hình như là cảm nhận được, chậm rãi mở mắt ra.

Sau đó, hai con mắt liền đối mặt!

Trong nháy mắt Tưởng Quý Đông liền tỉnh tảo, kỳ thực trong lòng có chút trống rỗng, tuy rằng hắn tối hôm qua làm cho cô kêu không biết bao nhiêu âm thanh ba ba, nhưng đó là trong tình huống đặc biệt, ai biết được người đàn bà dữ như hổ này sau khi tỉnh dậy còn nhận người ba ba này không?

Kết quả, hai người nhìn nhau, người phụ nữ dữ như hổ mặt không hề cảm xúc, không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau trong nửa phút, Tưởng Quý Đông bị cô nhìn chằm chằm trong lòng có phần sợ hãi, cuối cùng hắn quyết tâm liều mạng, một cái tát quăng tới.

"Anh..."

Khi thấy Mạnh Thu Nguyệt phản ứng là phát ra âm thanh "Ríu rít", mà không phải quyền cước đối mặt, trong lòng Tưởng Quý Đông liền tự tin lên, dũng khí trong nháy mắt so với Trương Phi cũng lớn hơn, lại là mấy bàn tay quăng tới.

Sau một tiếng, hai người đã mặc quần áo chỉnh tề.

Mạnh Thu Nguyệt oán giận nói: "Đều tại anh, làm mạnh tay như vậy, hiện tại em ngồi xuống cũng cảm giác đau rát, như này thì phải làm sao?"

Tưởng Quý Đông hừ nói: "Trách anh à?"

Mạnh Thu Nguyệt bỏ qua vấn đề này, chuyển qua nói: "Lão công, Giang đại sư xem như là ân nhân của anh với em, anh nói xem buổi chiều chúng ta mở tiệc chiêu đãi Giang đại sư ở đâu thì tốt?"

Tưởng Quý Đông trầm ngâm nói: "Mời Giang đại sư đi ăn đồ ăn Đàm gia thì như thế nào?"

Mạnh Thu Nguyệt gật đầu nói: "Cũng được, vậy anh sắp xếp hay là em sắp xếp?"

"Để anh!"

Tưởng Quý Đông lấy điện thoại di động ra, nói: "Anh gọi điện thoại cho Giang đại sư trước."

...

Khách sạn 5 sao nào đó.

Giang Phong cũng là mới vừa rửa mặt xong xuôi chuẩn bị ra ngoài ăn sáng, thì Tưởng Quý Đông gọi điện thoại tới

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền cười hỏi: "Anh Đông, tình cảm của anh với chị dâu tiến triển thuận lợi chứ?"

Tưởng Quý Đông bật cười nói: "Thuận lợi, đương nhiên thuận lợi, cũng may là có Giang đại sư, buổi trưa tôi tổ chức tiệc, chuẩn bị kêu lên mấy người bạn tốt đến làm quen với cậu, không biết Giang đại sư cậu có nguyện ý hay không?"

Giang Phong biết đối phương là muốn đền đáp lại, "Cảm ơn anh Đông, đây là chuyện tốt mà không ai có thể từ chối yêu cầu được."

"Vậy được, buổi trưa chúng ta đi ăn ở Đàm gia, tôi sẽ gọi điện thoại cho mấy người bạn trước, sau đó sẽ liên lạc với cậu sau."

"Được, Đông ca sắp xếp là được."

Sau khi cúp điện thoại Giang Phong khẽ mỉm cười, anh Đông người này cũng được, không uổng công hắn tự mình bay đến Đế Đô, tối hôm qua còn vận dụng công năng phá vách tường, làm giá trị xứng đôi trong hôn nhân của vợ chồng anh Đông tăng cao đến

hơn tám mươi điểm.

Chương 574: Thần Toán Đại Sư Lợi Hại.

Buổi trưa.

Trong một phòng khách cổ kính nào đó, Tưởng Quý Đông đang giới thiệu hai bên.

"Giang đại sư, vị mỹ nữ này tên là trình Miêu Miêu, năm nay hai mươi lăm tuổi, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng tôi, trưởng bối trong nhà là người đứng đầu bộ XX."

"Chị Miêu Miêu."

"Vị này chính là Tôn Vệ Dân, cũng là bạn thân của tôi, so với tôi thì nhỏ hơn một tháng, trưởng bối trong nhà là người đứng thứ hai bộ XX."

"Anh Tôn."

"Vị này chính là Lý Hải Hoa, bạn học có quan hệ tốt nhất với tôi, so với tôi nhỏ hơn ba tháng, cha là cục trưởng của cục XX, mẹ là người thừa kế duy nhất của tập đoàn XX."

"Anh Hoa."

Tưởng Quý Đông ôm lấy vai Giang Phong, trịnh trọng giới thiệu: "Miêu Miêu, lão Tôn, Hải Hoa, vị này chính là người bạn mới tôi mới quen biết đây, tên là Giang Phong, người Quảng Tây, là ông chủ của công ty môi giới hôn nhân. Am hiểu thôi toán nhân duyên, thôi toán con cái cùng với điều giải hôn nhân. Hắn có hơn mười mấy triệu người hâm mộ trên mạng, cũng được những người hâm mộ này tôn xưng là Giang đại sư, là một đại lão thần toán rất lợi hại."

"Giang đại sư, rất hân hạnh được biết cậu!" Trình Miêu Miêu và những người khác nhiệt tình chào hỏi.

"Vị này chắc không cần tôi phải giới thiệu?"

"Chào chị dâu!"

"Xin chào các cậu!"

Sau khi chào hỏi xong, mọi người cùng nhau ngồi xuống.

Trình Miêu Miêu và những người khác đều là người tốt, tức khắc liền đoán ra được tình huống trước mặt.

Trước đây quan hệ giữa chị dâu Mạnh Thu Nguyệt cùng với anh Đông như thế nào, bọn họ là anh em tốt nhất của nhau đương nhiên biết rõ, anh Đông không chỉ một lần ở trước mặt bọn họ oán trách, vẫn luôn gặp rắc rối với cuộc hôn nhân.

Nhưng mà, bây giờ nhìn bộ dạng của anh Đông cùng với chị dâu, hoàn toàn là một đôi phu thê ân ái, bọn họ quen với Anh Đông đã lâu, biết đây không phải là Anh Đông giả vờ ân ái, mà là thực sự ân ái.

Kết hợp với việc Anh Đông hoành tráng giới thiệu vị Giang đại sư này trước mặt họ, cũng nhắc tới Giang đại sư am hiểu điều giải hôn nhân, như vậy đáp án liền miêu tả sinh động.

Quan hệ giữa Anh Đông cùng với chị dâu sở dĩ xuất hiện bước đột phá trọng đại, vị Giang đại sư trước mặt này ở trong đó hẳn là đóng một vai trò quan trọng nào đó.

Rất nhanh, món ăn liền đưa lên.

Ẩm thực Đàm gia chú ý đến sự kết hợp giữa quan niệm nghệ thuật và món ăn, không dễ để nó được lưu truyền như một loại ẩm thực chính thức.

Vào đầu thế kỷ 20, ba món ăn tư nhân nổi tiếng ở Đế Đô: "Món ăn của Đoạn gia" trong quân sự, trong giới tài chính "Món ăn Vương gia", trong giới ngân hàng "Món ăn của Nhậm Gia" Đều theo quan phủ lão gia thịnh suy mà lên xuống, cuối cùng tan tành mây khói. Mà món ăn của Đàm gia, được làm bởi một gia đình quan lại trong triều đại nhà thanh, đã bén rễ ở Đế Đô bởi màu sắc, hương vị và hình dạng độc đáo của nó.

Giang Phong là lần đầu tiên ăn đồ ăn nổi tiếng của Đàm gia, sau

khi nếm thử từng món một, trong lòng không khỏi cảm khái thức ăn này có thể có tiếng như bây giờ, thật đúng là danh bất hư truyền!

Chờ qua ba lần rượu món ăn qua ngũ vị, Trình Miêu Miêu mới tò mò hỏi: "Giang đại sư, vừa nãy Anh Đông nói anh am hiểu thôi toán nhân duyên, thôi toán con cái cùng với điều giải hôn nhân, không biết anh có thể giúp tôi thôi toán nhân duyên và con cái không?"

"Chị Miêu Miêu, thôi toán nhân duyên và thôi toán con cái của tôi với bói toán là khác nhau."

Giang Phong mỉm cười, giải thích: "Các người khác xem bói, khi thôi toán nhân duyên cho người khác, thường dùng một số từ ngữ để suy đoán, một câu có thể kéo ra nhiều ý nghĩa khác nhau, tương đương với lầu cao Vạn Kim vậy....

Mà tôi nếu như giúp cô thôi toán, tôi sẽ giải thích rõ ràng mọi thứ cho cô biết, ví dụ như chiều cao, ngoại hình, tuổi tác, học vấn, công việc, xuất thân, tích cách, sở thích,... của đối phương.

Cách tính con cái cũng không giống nhau, những thầy bói khác sẽ trực tiếp xem thử cô có bao nhiêu con, về phần có chính xác hay không thì rất khó nói, nhưng tôi giúp cô thôi toán con cái, sẽ có được kết quả khác nhau cho những đối tượng khác nhau.

Nói thí dụ như chị Miêu Miêu cùng với Trương Tam cùng nhau sẽ có bao nhiêu đứa bé, cùng với Lý Tứ sẽ có bao nhiêu đứa bé? Kết quả này sẽ tiếp tục thay đổi không ngừng với sự lựa chọn của cô.

Cho nên, chị Miêu Miêu chị có chắc chắn muốn tôi giúp cô thôi toán nhân duyên với con cái?"

Giang Phong giải thích rất dễ hiểu, đám người nghe xong đều hiểu được sự khác nhau của hắn với những thầy bói khác.

Trình Miêu Miêu gật đầu liên tục nói: "Chắc chắn, làm phiền Giang đại sư giúp tôi suy tính một cái!"

Giang Phong cười nói: "Được, vậy tôi liền giúp chị Miêu Miêu suy tính một cái, mời cung cấp ngày sinh tháng đẻ cho tôi."

Trình Miêu Miêu vâng một tiếng, sau đó nói ra ngày sinh tháng đẻ của mình.

Chương 575: Thần Toán Đại Sư Lợi Hại. (2)

Giang Phong tâm niệm hơi động, một làn sóng vô hình quét qua, trong nháy mắt bao phủ hơn một nửa người Trung Quốc, khi càng nhiều cặp đôi được ghép đôi trực tiếp và gián tiếp, thì phạm vi tìm người ghép đôi của hệ thống ngày càng rộng.

Từng ảnh chân dung của đàn ông không ngừng lấp lánh mà qua, cuối cùng đã tập trung vào hình chân dung của một người đàn ông:

Họ tên: u Quốc sư.

Tuổi tác: 28 tuổi.

Chiều cao: 1m75.

Cân nặng: 66kg.

Tính cách và sở thích: kín đáo, thận trọng, có trách nhiệm, yêu thích nấu ăn, nếm rượu, uống trà, đánh Bi-a...

Trải nghiệm tình cảm: Không.

Thông tin chi tiết:...

Giá trị xứng đôi hôn nhân hiện tại: 81 (tình cảm vợ chồng 79 môn đăng hộ đối 83 quan hệ gia 81)

Giá trị cực hạn hôn nhân xứng đôi: 90 (tình cảm vợ chồng 89 môn đăng hộ đối 91 quan hệ gia đình 90)

Dự báo con cái: u Thu Hương (sinh lúc 18: 34 ngày 12 tháng 3 năm 2025), u Tiểu Long (sinh lúc 22: 11 ngày 15 tháng 5 năm 2027).

Giang Phong kiểm định khóa tư liệu xem xong, mới nhìn Trình Miêu Miêu nói: "Chị Miêu Miêu, nhân duyên của chị tôi đã tính

xong."

Trình Miêu Miêu trong mắt sáng ngời, mong đợi nói: "Giang đại sư, cậu mau nói xem nhân duyên của tôi như thế nào?"

Những người khác đột nhiên cũng cảm thấy phấn chấn, đồng loạt nhìn Giang Phong.

Giang Phong nói: "Sau khi tôi tính toán, chị Miêu Miêu cùng với một tiểu ca ca tên là u Quốc Sư rất có duyên phận, hắn năm nay 28 tuổi, là con trai của quan to một phương, cùng với chị Miêu Miêu cũng coi như là môn đăng hộ đối rồi."

Nghe đến đó, Tưởng Quý Đông bật thốt lên: "Là con trai của bí thư u?"

Vẻ mặt của Mạnh Thu Nguyệt, Trình Miêu Miêu cùng với Tôn Vệ Dân đều hơi động.

Chỉ có Lý Hải Hoa trong mắt có chút mê man, hắn không nhịn được hỏi: "Anh Đông, u bí thư anh nói là người nào?"

"Hải Hoa, bình thường kêu cậu làm quen với các đại lão trực thuộc trung ương, cậu lại không nghe."

Tưởng Quý Đông thở dài, nói: "Nếu họ u lại phù hợp với địa vị của một vị quan phong kiến, vậy còn ai ngoài bí thư u chứ, ngoại trừ bí thư u của tỉnh Lị sẽ không còn người khác!"

Thấy những người khác đều gật đầu, Lý Hải Hoa chê cười nói: "Anh Đông, anh cũng biết hứng thú của em không ở trên mặt này, đại lão trực thuộc trung ương các tỉnh có mấy trăm người, em nhớ sao hết!"

Mạnh Thu Nguyệt nhìn về phía Giang Phong nói: "Giang đại sư, người anh nói có phải là bí thư u này không?"...

"Đúng vậy, chính là bí thư u này!" Giang Phong khẳng định, nhưng trong lòng cảm khái không thôi, không hổ là con ông cháu cha, ở phương diện này phản ứng rất là nhanh.

Tưởng Quý Đông nhìn về phía Trình Miêu Miêu cô bạn thanh mai

trúc mã của mình, nói: "Miêu Miêu, nếu như là con trai của bí thư u, vậy với cô thật sự đúng là môn đăng hộ đối, Giang đại sư suy tính ra nhân duyên là tuyệt đối không sai đâu, dù sao cô bây giờ cũng độc thân, không bằng để Giang đại sư mai mối cho cô?"

Trình Miêu Miêu để Giang đại sư thay cô thôi toán nhân duyên, ước nguyện ban đầu của cô cũng không phải là muốn tìm đối tượng, thuần túy là bởi vì tò mò mà thôi, ai ngờ Giang đại sư vậy mà lại tìm cho cô một đối tượng môn đăng hộ đối, làm cho cô cảm thấy rất bất ngờ.

Hiện tại sau khi nghe bạn thân khuyên, trong lòng Trình Miêu Miêu cũng hơi dao động, nhưng cũng muốn biết thêm nhiều hơn, nhân tiện nói: "Giang đại sư, anh có thể nói cho tôi biết tình hình của hắn một cách chi tiết không? "

"Đương nhiên có thể."

Đây là chuyện thường xuyên làm trong năm qua, Giang Phong nở nụ cười quen thuộc nói: " u công tử năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m75, lớn lên cũng rất đẹp trai, tốt nghiệp từ đại học XX, hiện nay đanh làm đầu bếp trưởng trong một nhà hàng nào đó."

Mạnh Thu Nguyệt kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Với thân phận của u công tử, vậy mà lại làm đầu bếp?"

Những người khác cũng đều khá là ngạc nhiên, bọn hắn những người con ông cháu cha này nắm giữ tài nguyên mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được, nhưng bọn họ hưởng thụ những tài nguyên này đồng thời cũng sẽ bị hạn chế, rõ ràng nhất là một hạn chế chính là không cho phép kinh thương.

Bởi vậy, những người con ông cháu cha như bọn họ đều làm việc ở quốc doanh, tập thể và liên doanh trung-nước ngoài và một số doanh nghiệp khác nhau theo sở thích của bọn họ. Ví dụ như làm nhà nghiên cứu, làm giáo sư đại học, làm nghệ thuật,....

Bởi vì có quá nhiều nghề nghiệp để lựa chọn, cho nên đa số con ông cháu cha đều sẽ chọn một số công việc có thể diện, có rất ít người lựa chọn làm đầu bếp.

Giang Phong cười nói: "Chị Đông, này kỳ thực cũng không có gì kỳ quái, đối với người có địa vị con như các chị, nếu như thích hợp làm chính trị vậy đương nhiên chính trị là lựa chọn hàng đầu, nhưng nếu như không thích hợp làm chính trị, vậy làm công việc gì, cơ bản đều do sự hứng thú của mình mà quyết định.

Chương 576: Thần Toán Đại Sư Lợi Hại. (3)

u công tử rất có thiên phú trong phương diện nấu ăn, lựa chọn làm đầu biết cũng có thể hiểu được."

Tưởng Quý Đông nói tiếp: "Không cần nói u công tử có tư cách làm bếp trưởng hay không, nhưng trình độ nấu ăn này của u công tử không cẩn phải nói, có thể gả cho một người đàn ông như vậy, kỳ thực cũng rất tốt."

Trình Miêu Miêu mở trừng hai mắt nói: "Giang đại sư, anh nói tiếp đi."

Giang Phong gật đầu, tiếp tục giới thiệu: "Tích cách u công tử kín đáo, thận trọng, có trách nhiệm, ngoại trừ nấu ăn, hắn còn yêu thích phẩm tửu, uống trà, đánh Bi-a. Không khí trong gia đình nhà bọn họ rất tốt, các trưởng bối thông tình đạt lý, chị Miêu Miêu nếu như cô mà gả vào u gia, có thể hòa nhập với gia đình rất tốt, cuộc sống như cá gặp nước."

Tôn Vệ Dân càng nghe càng hoảng sợ, không nhịn được hỏi: "Giang đại sư, anh làm sao biết rõ gia đình của bí thư u như vậy? Lẽ nào anh là bạn của vị u công tử kia?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Không phải, trước đó tôi thay Miêu Miêu tỷ thôi toán nhân duyên, tôi đối với u công tử có thể nói là không biết gì cả."

Tôn Vệ Dân trợn mắt lên nói: "Giang đại sư, ý của anh là nói, những thông tin này đều là anh mới suy tính ra?"

Tưởng Quý Đông bình tĩnh nói: "Lão Tôn, đây đều là cơ bản, không

cần kinh hãi như vậy, năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư không phải là điều cậu có thể tưởng tượng."...

Nghe đến đó, trong lòng Trình Miêu Miêu là thật sự có chút dao động, gia thế của cô hiển hách, về phương diện hôn nhân quyền tự chủ có, nhưng căn bản vẫn nằm trong phạm vi của trưởng bối.

Hơn nữa, không loại trừ khả năng có một ngày, cô sẽ trở thành mục tiêu của một cuộc hôn nhân chính trị như bạn thân mình Tưởng Quý Đông.

Nghĩ tới đây, Trình Miêu Miêu vẻ mặt trịnh trọng nhìn về phía Giang Phong, hỏi: "Giang đại sư, nếu như tổng điểm là 100, vậy tôi cùng với u công tử kết hôn có thể đạt bao nhiêu điểm?"

Giang Phong nghe vậy cười nói: "Có thể được 90 điểm."

Ngừng lại một chút, Giang Phong lại bổ sung: “Chị Miêu Miêu, cô tuyệt đối đừng cảm thấy điểm số này thấp, tôi ở phương diện này chấm điểm cực kỳ nghiêm khắc, rất nhiều vợ chồng kiểu mẫu ở chỗ này của tôi cũng chỉ có thể được hơn 80 điểm mà thôi."

Trình Miêu Miêu hít một hơi thật sâu, nói ra: "Giang đại sư, vậy thì làm phiền anh giúp tôi làm mai mối!"

Giang Phong mỉm cười gật đầu, "Không phiền phức, hỗ trợ mai mối vốn là công việc của tôi mà."

Tưởng Quý Đông nhìn về phía Tôn Vệ Dân cùng Lý Hải Hoa nói: "Miêu Miêu cũng đã hành động rồi, hai người các cậu chơi đủ chưa? Nếu như chơi đủ rồi thì mời Giang đại sư ra tay, bảo đảm tìm cho các cậu một đối tượng vừa ý."

Tôn Vệ Dân nói: "Anh Đông, tôi không vội, sau khi cưới vợ sẽ không tự do nửa, thừa dịp bây giờ còn trẻ, tôi dự định chơi thêm hai năm nửa, đợi sau 28 tuổi rồi lại nói!"

Lý Hải Hoa cũng phụ họa nói: "Tôi cũng có ý nghĩ như lão Tôn, mới ra trường được ba bốn năm, đây chính là thời gian tự do nhất, không chơi thêm hai năm nửa thì thật đáng tiếc."

Tưởng Quý Đông lắc đầu nói: "Được, tùy các cậu, dù sao Giang đại

sư hiện tại cũng là anh em của tôi, lúc nào muốn kết hôn liền nói với Giang đại sư, bảo đảm sẽ không khiến các cậu thất vọng."

Tôn Vệ Dân bưng rượu lên nói: "Giang đại sư, tôi báo danh trước, sau này lại làm phiền anh sau!"

Lý Hải Hoa cũng đi theo bưng rượu lên nói: "Tôi cũng báo danh, cũng không nhất định phải đợi hai năm, dù sao lúc nào muốn kết hôn tôi liền gọi điện thoại cho anh, đến lúc đó phải làm phiền Giang đại sư rồi."

Giang Phong bưng rượu lên cùng bọn họ đụng một cái, cười nói: "Anh Tôn, anh Hoa, không cần khách khí, những cái khác tôi không dám nói, nhưng ở hôn nhân cái này vẫn còn có chút tự tin."

Nói xong, ba người uống một hơi cạn sạch.

Mới vừa nâng cốc đổ đầy, Trình Miêu Miêu cũng bưng rượu lên nói: "Giang đại sư, tôi cũng mời anh một chén."

Không thể chê, Uống.... uố... ng!

Sau đó, mọi người lại nâng ly chúc mừng, lại liên tục uống vài chén.

Tưởng Quý Đông cùng giống như Uông Văn Kiệt, trở thành fanboy của Giang đại sư, đối với Giang đại sư thổi phồng cũng là tận hết sức lực, vài chén rượu hạ đỗ, hắn liền đem chuyện của Giang đại sư kể cho mọi người nghe.

Phần lớn đều là hắn nghe được từ anh Long, phần còn lại là những gì hắn đã tự trải qua.

Ngay cả Mạnh Thu Nguyệt cũng chưa từng nghe qua những chiến tích huy hoàng này của Giang đại sư. Đám người Trình Miêu Miêu không khỏi kinh ngạc cảm thán.

Trước đó, Trình Miêu Miêu, Tôn Vệ Dân, Lý Hải Hoa Tam chưa bao giờ thực sự chứng kiến bản lĩnh của Giang đại sư, chỉ vì Giang đại sư chính là là bạn bè tốt nhất của bọn họ Tưởng Quý Đông giới thiệu, bọn họ đối với bạn tốt tuyệt đối là tín nhiệm, mới không có hoài nghi năng lực thôi toán của Giang đại sư.

Bây giờ nghe Tưởng Quý Đông đém sự tích huy hoàng của Giang đại sư từng chuyện kể ra, bọn họ mới hoàn toàn hiểu được Anh Đông vì sao tôn sùng Giang đại sư như vậy. Một thần toán đại sư lợi hại như vậy, bọn hắn chỉ từng xem qua trên sách, trên thực tế xưa nay chưa từng nghe nói, thực sự tôn sùng như thế nào đi nữa cũng đều không quá đáng.

Đặc biệt là Trình Miêu Miêu, thực sự là càng nghe con mắt càng sáng, Giang đại sư càng có bản lĩnh, cuộc hôn nhân của cô càng được bảo đảm.

Có lẽ, vị đầu bếp u ở Lỗ tỉnh kia, thật sự chính là Chân Mệnh thiên tử của cô!

Chương 577: Người Quang Minh Chính Đại Không Nói Chuyện Mờ Ám, Tôi Không Vừa Ý Cô Gái Kia, Nhưng Nhìn Trúng Cô!

Tại tỉnh thành Quế tỉnh.

Đường An Quân lái xe công ty tới trước công ty chi nhánh thứ sáu của tập đoàn Xây dựng Quế tỉnh.

Tổng giám đốc của công ty chi nhánh thứ sáu này tên là Sở Hữu Tài, năm nay mới 30 tuổi, hắn còn trẻ như vậy đã có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc, ngoại trừ năng lực làm việc của bản thân mạnh, còn có một nguyên nhân quan trọng khác, chính là người đứng thứ hai trong công ty là thân thích trong nhà của hắn.

Ở đất nước này, bất kể là thời đại nào, bất kể là ngành nghề nào, muốn leo lên chỗ ngồi bên trên ngoại trừ năng lực bản thân ra thì quan hệ cũng là thứ cực kỳ quan trọng, có người dìu dắt so với không có ai dìu dắt thật sự là hoàn toàn khác biệt.

Đường An Quân thân là bà mối số một của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, cô đến công ty chi nhánh thứ sáu của tập đoàn Xây dựng Quế tỉnh này cũng chỉ có một mục đích, là làm mai mối cho tổng giám đốc Sở Hữu Tài.

Trước khi tới gặp mặt, Đường An Quân đã sớm gọi điện thoại hẹn trước.

Cho nên, lúc cô đi tới công ty đã lập tức gặp được tổng giám đốc Sở Hữu Tài.

Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc không chỉ nắm được tư liệu chi tiết của các khách hàng tới tìm bạn trăm năm, mà còn có tư liệu chi tiết của đối tượng xứng đôi với vị khách đó, lúc tới gặp Sở Hữu Tài, Đường An Quân đã thuộc lòng thông tin của hắn rồi.

Đây đúng là một đối tượng cực kỳ ưu tú.

Hai bên gặp mặt, sau khi khách khí nói chuyện vài câu, Đường An Quân liền vào thẳng vấn đề, nói: “Sở tổng, mục đích của tôi tới đây hôm nay đã nói trước với anh qua điện thoại rồi, giờ tôi sẽ nói trực tiếp với anh về một số thông tin cơ bản của đối phương, nếu như anh cảm thấy ổn, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, anh cảm thấy được chứ?”

Sở Hữu Tài nhìn bà mối xinh đẹp lại khí chất ở trước mặt mình này, ôn hòa nói: “Ừ, cô nói đi.”

Số lượng cặp vợ chồng Đường An Quân tác hợp trước đó đã vượt qua một ngàn, kinh nghiệm đã vô cùng phong phú, vì tiết kiệm thời gian, cô cũng không nói nhảm nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Sở tổng, đối tượng tôi muốn giới thiệu cho anh là người Liễu thị, năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp đại học xx, hiện tại đang kinh doanh một nhà hàng buffet ở Liễu thị, việc kinh doanh cũng không tệ.”

Nói đến đây, Đường An Quân lấy ra một tấm ảnh chụp từ trong túi, đưa cho Sở Hữu Tài, nói: “Còn về ngoại hình của cô ấy thì tôi cũng không nói nhiều nữa, Sở tổng cứ nhìn ảnh chụp là sẽ rõ.”

Sở Hữu Tài cầm lấy tấm hình xem xét, phát hiện cô gái trong hình có dáng người tướng mạo quả thật không tệ, chỗ nên lớn thì lớn, chỗ nên nhỏ thì nhỏ, mặc dù không phải kiểu khiến người ta kinh diễm, nhưng bất kể ai nhìn thấy tấm hình này đều sẽ khen một hai câu, là một đối tượng ưu tú.

Có điều, trong lúc nhìn tấm ảnh này, Sở Hữu Tài lại lặng lẽ so sánh người trong hình với bà mối xinh đẹp trước mặt, phát hiện bà mối xinh đẹp trước mặt mình này vậy mà còn hơn người ta một bậc, cô ấy giống như bước ra từ trong thẩm mỹ quan của hắn vậy, mỗi một cái nhấc mi nâng miệng đều mê người như vậy.

Cũng không biết là do thẩm mỹ của Sở Hữu Tài đặc biệt hay vì nguyên nhân gì khác, dù sao thì vị mỹ nữ trong tấm ảnh kia hoàn toàn không thu hút được hắn, ngược lại, bà mối xinh đẹp trước mắt này lại khiến hắn nổi lên tâm tư.

“Sở tổng, tính cách của cô ấy... blah blah blah... về sở thích thì... blah blah blah...”

Sở Hữu Tài lẳng lặng nghe cô giới thiệu, sau khi xong rồi, hắn mới lên tiếng hỏi: “Bà mối Đường, tài ăn nói của cô thật sự rất tuyệt, có điều, không biết tôi có thể hỏi cô một vấn đề riêng tư được không?”

“Sở tổng đương nhiên có thể hỏi rồi, có điều tôi không đảm bảo mình sẽ trả lời đâu!”

“Tôi muốn hỏi một chút, cô Đường không biết đã kết hôn chưa?”

Đường An Quân nghe xong thì sửng sốt, lập tức điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cười nói: “Cảm ơn Sở tổng đã quan tâm, tôi vẫn chưa kết hôn!”

Sở Hữu Tài vui mừng trong lòng, lập tức nói thẳng: “Bà mối Đường, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, tôi không vừa ý cô gái kia, nhưng tôi nhìn trúng cô, nếu như cô nguyện ý, vậy hai chúng ta có thể thử một chút.”

Lời này vừa nói ra đã khiến Đường An Quân trợn mắt há mồm.

Nửa ngày sau, Đường An Quân mới lúng túng nói: “Sở tổng, anh đừng đùa tôi như vậy chứ!” Hành động đột ngột này của Sở Hữu Tài thực sự khiến cô không kịp ứng phó.

Sở Hữu Tài nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nhắc lại: “Cô Đường, tôi thật sự không có ý đùa giỡn, so với cô gái trong tấm ảnh này, tôi lại càng thích cô hơn.”

Đường An Quân: “...”

Cô làm bà mối hơn nửa năm, đã đụng phải muôn hình muôn vẻ khách hàng, nhưng loại tình huống giống như bây giờ thật sự là lần đầu tiên cô gặp phải.

Nếu như đối phương không phải là miếng cơm của mình, cô cũng sẽ không phải xoắn xuýt do dự, trực tiếp nhã nhặn từ chối là được.

Quan trọng là, cô cũng rất có hảo cảm với người đàn ông trước mặt này.

Từ trong tài liệu ông chủ đưa có thể thấy được, người đàn ông trước mặt này là người hiếu thuận, thiện lương, chăm chỉ nỗ lực, tuổi còn trẻ mà đã leo lên được địa vị cao như vậy, tính cách thì ổn trọng, tiền đồ tương lai là bất khả hạn lượng.

Chương 578: Người Quang Minh Chính Đại Không Nói Chuyện Mờ Ám, Tôi Không Vừa Ý Cô Gái Kia, Nhưng Nhìn Trúng Cô! (2)

Hơn nữa, đối phương thân hình cao lớn, tướng mạo soái khí, có tiền lại có sắc, thật sự là một người đàn ông cực kỳ ưu tú.

Một người đàn ông như vậy biểu đạt hảo cảm với cô, cô nhất thời không nói ra nổi lời từ chối.

Sở Hữu Tài thấy vậy lập tức rèn sắt khi còn nóng, nói: “Bà mối Đường, tôi biết rõ nói như vậy là có chút đường đột, có lẽ sẽ khiến cô cảm thấy tôi là loại đàn ông cặn bã không coi trọng chuyện tình cảm...”

Đường An Quân vội ngắt lời, nói: “Sở tổng, anh không cần giải thích, tôi biết rõ anh không phải là người như thế.”

Sở Hữu Tài cười nói: “Xem ra thực lực của công ty môi giới các cô thực sự không tầm thường!”

Đường An Quân tự hào cười nói: “Công ty môi giới chúng tôi đúng thật là không tầm thường, những khách tới tìm bạn trăm năm đều phải đăng ký tài liệu chi tiết, còn những người như Sở tổng, những người không tự tìm tới công ty chúng tôi mà là đối tượng chúng tôi tìm tới, chúng tôi cũng sẽ gắng hết sức để thu thập được tư liệu đầy đủ nhất, bảo đảm những khách hàng tới tìm bạn trăm năm chỗ chúng tôi đều tìm được đối tượng chân thành, sẽ không xuất hiện những tình huống như trước hôn nhân và sau hôn nhân là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Sở Hữu Tài nhẹ gật đầu, sau đó lại quay lại chủ đề ban đầu: “Nếu

như bà mối Đường đây đã hiểu rõ tôi như vậy, vậy tôi cũng sẽ không nhiều lời nữa, không biết liệu tôi có thể nhận được vinh hạnh nói chuyện yêu đương với mục đích kết hôn với cô hay không?"

Đường An Quân nhìn Sở Hữu Tài, chạm phải ánh mắt chân thành của hắn, thấy trong ánh mắt ấy không hề có ý đùa giỡn, cũng không trả lời lại ngay mà hỏi: "Sở tổng, anh và tôi là lần đầu tiên gặp mặt, anh không hề biết gì về tôi, lại nói muốn nói chuyện yêu đương với mục đích kết hôn với tôi, anh không cảm thấy có chút qua loa sao?"

"Bà mối Đường, tất cả mọi người đều phải trải qua quá trình từ người lạ tới người thân quen này." Sở Hữu Tài đáp: "Tôi từ thời trung học cho tới bây giờ đã gặp qua không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, nhưng có sao nói vậy, cô chính là người cho tôi ấn tượng đầu tiên tốt nhất."

Đường An Quân đã làm bà mối hơn nửa năm, đối với chuyện hôn nhân cũng có yêu cầu của riêng mình, biết rõ muốn tìm đối tượng thì tuyệt đối không thể ôm tâm tư "tiếp theo sẽ tốt hơn" được.

Rất nhiều người đàn ông và phụ nữ ế đều có cùng trải nghiệm như vậy: Bỏ lỡ một đối tượng cũng coi như không tệ, mặc dù trong lòng có chút hối hận nhưng vẫn sẽ an ủi bản thân rằng không có việc gì, đã bỏ qua nhau thì chung quy cũng là không có duyên phận, tin tưởng người tiếp theo sẽ tốt hơn...

Đường An Quân thân là bà mối số một công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Vị Sở tổng trước mặt này có điều kiện cực kỳ ưu tú, cô lại còn rất có hảo cảm với người này, nhưng muốn nói chuyện yêu đương với người ta không, cô còn phải đi tìm thần toán đại sư, ông chủ lớn của mình, nhờ suy tính xong rồi lại nói.

"Sở tổng, cảm ơn lời nói này của anh, có điều việc này quá mức đường đột, tôi cũng không cách nào trả lời anh ngay được."

Sở Hữu Tài cười nói: "Không vội, cô cứ từ từ cân nhắc, loại chuyện này không thể vội vàng được, cứ thuận theo tự nhiên là tốt

nhất.”

Đường An Quân gật đầu nói: “Ừm, vậy hôm nay dừng ở đây đã, tôi xin phép đi trước đây!”

Sở Hữu Tài có lòng muốn mời cô ở lại ăn một bữa cơm, nhưng lại sợ quá đường đột, nghĩ lại, chuyện này không thể gấp được, liền cười nói: “Được, hôm nay dừng ở đây, bà mối Đường, buổi khác chúng ta lại hẹn sau!”

“Sở tổng khách khí rồi, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

...

Thủ đô.

Tại một khách sạn năm sao nào đó.

Thấy món ăn cuối cùng đã được bê lên, Giang Phong liền nói với nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, làm phiền bạn chuyển lời tới bếp trưởng ở đây rằng tôi muốn mời anh ấy ăn cơm cùng, không biết có được không?”

Nhân viên phục vụ nghe xong thì sững sờ, sau đó mỉm cười nói: “Vâng, tôi có thể giúp anh chuyển lời, có điều bếp trưởng có rảnh hay không thì tôi cũng không rõ.”

“Bạn cứ giúp tôi chuyển lời là được, nói rằng tôi có việc muốn tâm sự với anh ấy.”

“Được, làm phiền anh đợi một chút.”

Năm phút sau.

Bếp trưởng khách sạn đi tới trước mặt Giang Phong, khách khí chào hỏi: “Chào cậu, tôi chính là bếp trưởng của nhà hàng khách sạn này, u Quốc Sư.”

Giang Phong đứng lên, nhiệt tình chào hỏi: “Anh u, chào anh, tôi là Giang Phong.”

Hai người khách sáo vài câu xong, u Quốc Sư mới ngồi xuống, nói: “Cậu Giang, nghe nhân viên phục vụ nói cậu có chuyện muốn tâm sự với tôi, không biết là chuyện gì?”

Giang Phong một bên sắp bát đũa, một bên nói: “Anh u, chuyện là như này, lần này tôi mạo muội tới quấy rầy thật ra là vì muốn giới thiệu cho anh một đối tượng.”

u Quốc Sư nghe vậy thì ngạc nhiên, dở khóc dở cười nói: “Cậu Giang, cậu không phải đang nói đùa đấy chứ?”

Giang Phong mỉm cười nói: “Anh u, tôi biết việc này có chút đường đột, có điều tôi thật sự không phải đang nói đùa, quên nói với anh, thật ra tôi là một người mai mối!”

u Quốc Sư lắc đầu nói: “Ông mai Giang, cảm ơn ý tốt của cậu, chỉ là bây giờ tôi cũng chưa có dự định kết hôn.”

Giang Phong rót cho hắn một chén rượu, nói: “Anh u, trước anh đừng vội từ chối, tôi biết rõ anh là con ông cháu cha, đối tượng tôi giới thiệu cho anh cũng là con ông cháu cha, hi vọng anh có thể nghe tôi giới thiệu về chị ấy một chút.”

Chương 579: Người Quang Minh Chính Đại Không Nói Chuyện Mờ Ám, Tôi Không Vừa Ý Cô Gái Kia, Nhưng Nhìn Trúng Cô! (3)

u Quốc Sư hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm Giang Phong vài giây đồng hồ, sau đó hơi cau mày hỏi: “Ông mai Giang, không phải là mẹ tôi mời cậu tới đây đấy chứ?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Anh u hiểu lầm rồi, thật ra là tôi đang giúp một khách hàng lớn tìm đối tượng, sau đó phát hiện Anh u và vị khách này của tôi cực kỳ xứng đôi, cho nên mới không mời mà tới đây.”

u Quốc Sư có chút nghi ngờ, nói: “Ông mai Giang, vậy sao cậu biết

thân phận của tôi.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Đây là tôi suy tính ra, không biết Anh u có tin hay không?”

u Quốc Sư nhìn Giang Phong như đang nhìn một đồ đần, cậu nói tôi có tin không?

Giang Phong cười cười, cầm ly rượu lên nói: “Anh u, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, tôi sẽ cho anh một lời giải thích hài lòng.”

u Quốc Sư cũng cầm ly rượu lên cụng ly một cái, sau đó hai người cùng một hơi cạn sạch.

Sau khi ăn vài miếng đồ ăn, Giang Phong mới lên tiếng: “Anh u, tôi trên mạng cũng có chút danh tiếng, hay là anh thử lên mạng tra thử về tôi một chút, có cơ sở tín nhiệm rồi, chúng ta lại nói chuyện tiếp, anh thấy thế nào?”

“Không nghĩ tới ông mai Giang đây lại còn là người nổi tiếng?”

“Không dám nhận, chỉ là có chút danh tiếng mà thôi.”

u Quốc Sư lấy điện thoại di động ra, hỏi: “Ông mai Giang, tên thật của cậu là gì?”

Giang Phong đáp: “Đây là biệt danh mà fan hâm mộ yêu mến đặt cho tôi, bọn họ gọi tôi bằng cái tên Giang đại sư.”

u Quốc Sư hiểu ra, liền nhập vào ba chữ ‘Giang đại sư’, sau đó bắt đầu tra cứu cẩn thận.

Kết quả, hắn càng xem càng thấy vô lý, chờ tới lúc xem xong toàn bộ, hắn kinh hãi nhìn Giang Phong, sau đó liền gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, u Quốc Sư liền ở ngay trước mặt Giang Phong nói: “Tiểu Hổ, hỏi cậu chút chuyện...”

Thấy u Quốc Sư ở ngay trước mặt mình gọi điện xác minh thông tin của mình, Giang Phong cũng không để ý, vàng thật không sợ lửa, chờ xác minh rõ ràng rồi, tiếp theo nói chuyện cũng thuận lợi

hơn.

Tận đến khi đã xác minh rõ ràng mọi chuyện, u Quốc Sư mới áy náy nói: “Giang đại sư, thật có lỗi quá, cao nhân ở trước mặt mà tôi còn hoài nghi, thật vô lễ quá.”

Giang Phong khoát tay, cười nói: “Anh u, không quan trọng, dù sao thì việc suy tính nhân duyên cũng quá kỳ ảo, nói ra người bình thường cũng sẽ không tin, tôi đã quen rồi.”

Sau khi biết được sự lợi hại của Giang Phong, thái độ của u Quốc Sư cũng thay đổi, đứng lên nói: “Giang đại sư, cậu trước cứ từ từ ăn uống đi, tôi đi làm cho cậu hai món đặc biệt mang lên đây.”

Giang Phong vội vàng cản lại: “Anh u, đừng khách khí như vậy, nhiều món như này đủ ăn rồi.”

Sau khi khách khí vài câu, thấy Giang Phong thật sự không cần, u Quốc Sư mới ngồi xuống, hỏi: “Giang đại sư, trước đó cậu nói đối tượng muốn giới thiệu cho tôi cũng là con ông cháu cha đúng không?”

Giang Phong gật đầu: “Đúng vậy, cha chị ấy là người đứng đầu bộ xx, họ Trình, hẳn là anh đã biết là ai đi?”

u Quốc Sư mặc dù không có hứng thú với chính trị, thứ hắn yêu thích nhất chính là nấu ăn, nhưng dù sao hắn cũng là con ông cháu cha chân chính, đối với những nhân vật chính trị cùng cấp, thậm chí là cao hơn cha hắn, hắn cơ bản đều biết.

Bởi vậy, khi nghe thấy Giang Phong nói là người đứng đầu bộ xx, họ Trình, hắn đã biết Giang Phong đang nhắc tới ai.

“Hóa ra là bác Trình.”

Giang Phong vừa ăn vừa nói: “chị Miêu Miêu là một người phụ nữ rất tốt, môn đăng hộ đối với Anh u, dáng người tướng mạo cũng rất xứng đôi với anh, hai người có cùng tam quan, nếu như kết hôn thì sẽ là một mối nhân duyên khó có được.”

Sau khi biết rõ về năng lực suy tính thần kỳ của Giang Phong, u Quốc Sư liền chú trọng tới từng câu nói của đối phương, lúc này

mới bày tỏ thái độ: “Tôi tin tưởng phán đoán của Giang đại sư, nếu cậu đã cảm thấy tôi với cô ấy xứng đôi, vậy làm phiền cậu sắp xếp cho hai chúng tôi gặp mặt.”

Giang Phong cầm ly rượu lên, nói: “Cảm ơn sự tín nhiệm của Anh u, anh cứ yên tâm, chị Miêu Miêu chắc chắn sẽ không khiến anh thất vọng.”

u Quốc Sư cũng cầm ly rượu lên cụng ly một cái, cười nói: “Cũng là tôi hiểu biết nông cạn, nếu như sớm biết người trước mặt là Giang đại sư, vậy tôi đã sớm đến nhà mời môi rồi.”

Giang Phong cười ha ha, nói: “Tục ngữ có câu cơm ngon không sợ trễ, là đồ của mình thì không ai đoạt được.”

Nói xong, lại uống một hơi cạn sạch ly rượu.

u Quốc Sư thấy vậy cũng uống cạn ly rượu của mình, cười nói: “Tôi đây cũng coi như là “ngồi không trong nhà, phúc trên trời rơi xuống” rồi, dù sao thì công việc của tôi cũng cực kỳ tự do, sắp xếp gặp mặt lúc nào, cậu cứ nói trước với tôi một tiếng là được.”

Hiệu suất làm việc của Giang Phong cực kỳ nhanh, nghe vậy liền cười nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt luôn trưa nay thì sao, anh thấy thế nào?”

u Quốc Sư kinh ngạc, lập tức cười đáp: “Không thành vấn đề!”

Chương 580: Mở Lời Thành Xứng Đôi, Nâng Miệng Hợp Nhân Duyên

Quảng Đông.

Tại một quận ngoại thành nào đó ở Thâm thị.

Trong một ký túc xá của một nhà máy nào đó, Lâm Ba hai mắt vô thần nằm ngửa trên giường, không nhúc nhích.

Hôm nay Lâm Ba nghỉ ngơi ở nhà, nếu như là mười ngày trước thì hắn đã sớm tràn trề sức sống chạy ra bên ngoài cùng bạn gái đi ăn

bún thập cẩm cay sáu độ, sau đó vào một nhà nghỉ thuê phòng cùng bạn gái luyện tập cách nâng chân rồi, nào có như bây giờ nửa chết nửa sống nằm không nhúc nhích trong ký túc xá.

Hắn như vậy là vì vào mười ngày trước, hắn đã chia tay với bạn gái.

Lâm Ba là người nông thôn ở dưới huyện Văn Lan, Hà thị thuộc Quế tỉnh, năm nay 30 tuổi, đã làm công tại công xưởng này đã gần 5 năm, tiền lương lúc mới vào xưởng là hơn một ngàn tệ, bây giờ đã tăng tới năm, sáu ngàn tệ, cái này đối với một người chỉ mới học hết năm nhất cao trung như hắn mà nói đã có thể coi là đãi ngộ khá.

Tiền lương khá ổn, cộng thêm Lâm Ba lớn lên nhìn cũng tạm được, giúp cho nhân duyên của hắn ở trong xưởng cũng không tệ lắm.

Mười mấy năm qua, hắn đã kết giao với ba người bạn gái, mỗi một mối tình đều đã đi tới mức độ bàn chuyện cưới gả, đáng tiếc sau khi biết tình huống của gia đình hắn thì đều không chút do dự rời bỏ hắn.

Tất cả những thứ này đều chỉ vì Lâm Ba có một người mẹ bị bệnh tâm thần.

Bệnh tâm thần này không phải là kiểu suốt ngày to tiếng chửi bới người khác, mà là vì tinh thần của mẹ hắn có vấn đề.

Lần đầu tiên hắn ngả bài với bạn gái mối tình đầu, Lâm Ba đã quen người ta được hơn một năm, sau khi biết chuyện, người bạn gái mối tình đầu luôn miệng nói không phải hắn thì không gả đã không chút do dự lựa chọn chia tay với hắn.

Vì để đoạn tuyệt quan hệ với hắn mà còn trực tiếp rời bỏ công việc, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hắn.

Hai năm sau, Lâm Ba và người bạn gái thứ hai cũng đã tiến triển tới giai đoạn bàn chuyện cưới gả, không muốn lừa gạt đối phương, hắn lại lần nữa lựa chọn ngả bài, nói ra sự thật về mẹ của hắn.

Đáng tiếc, thứ chào đón hắn không phải là sự thấu hiểu thông cảm

của đối phương, mà cũng giống như người bạn gái mối tình đầu kia, không chút do dự lựa chọn chia tay với hắn, không lâu sau cũng bỏ việc ở công xưởng, rời đi.

Lại hai năm trôi qua, cũng chính là thời điện hiện tại.

Hắn và người bạn gái thứ ba lại lần nữa phát triển tới giai đoạn bàn chuyện cưới gả, lần này hắn đã tiếp thu được bài học từ hai người trước, quyết định che giấu tình huống của mẹ mình, thử xem có thể lừa dối qua cửa được không.

Còn chuyện về sau như thế nào, đợi gặp rồi lại nói.

Vào mười ngày trước, hắn xin phép nghỉ, mang theo bạn gái về quê một chuyến ra mắt cha mẹ mình, vốn tính toán để bạn gái nhìn mặt mẹ mình một chút là được, hắn cho rằng mặc dù mẹ tinh thần bất thường, nhưng muốn phát hiện ra cũng cần phải tiếp xúc một thời gian, bình thường nếu chỉ gặp mặt nói chuyện vài câu thì sẽ không phát hiện ra được.

Kết quả hắn tuyệt đối không nghĩ tới chính là, mẹ sẽ cho hắn một "kinh hỉ" lớn như vậy.

Lúc hắn mang bạn gái thứ ba của mình về nhà, khi mẹ hắn vừa nhìn thấy cô, hắn còn chưa cả kịp giới thiệu, mẹ hắn đã bịch một tiếng quỳ xuống, hướng về phía bạn gái hắn la hét một đống thứ người khác nghe không hiểu, dọa người bạn gái kia của hắn đến hoa dung thất sắc.

Chuyện tiếp theo cũng không cần phải nhiều lời nữa, bạn gái hắn ngay cả nhà còn chưa vào đã kéo theo vali quay đầu rời đi, mặc cho hắn giải thích thế nào cũng không có tác dụng, màn biểu diễn này của mẹ hắn thật sự đã khiến người ta sợ đến mất mật.

Bây giờ, tính từ lúc hắn trở về công xưởng đã được hơn mười ngày, người bạn gái thứ ba này của hắn cũng giống như hai người bạn gái trước, để có thể hoàn toàn rời khỏi hắn mà đã từ bỏ công việc.

Cả ba mối tình đều cùng một kết cục khiến Lâm Ba không nói nên lời trong lòng mình có tư vị gì.

Oán cũng không phải, hận cũng không phải, dù sao kia cũng là người mẹ đã sinh ra hắn, tinh thần có vấn đề cũng không phải việc bà có thể kiểm soát được.

Thật ra lúc tinh thần mẹ hắn xuất hiện bất thường, hắn đã từng đưa bà tới bệnh viện điều trị, đáng tiếc là loại bệnh tâm thần này hiện nay vẫn chưa có phương pháp trị liệu khoa học nào.

Cũng may bệnh tâm thần của mẹ hắn cũng không tính là rất nghiêm trọng, triệu chứng của bà chỉ là cả ngày lắc lư trong thôn, làm một vài việc khác thường, ví dụ như khi bà trồng rau, chờ rau lớn rồi thì liền nhổ lên ném đi.

Hoặc ví dụ như bình thường, người nhà không cho bà nấu cơm, nửa đêm, lúc hai ba giờ sáng, bà lại bật dậy chạy đi nấu cơm.

Ngoài ra, buổi đêm bà thường không ngủ mà đi rình cửa nhà người ta, trong thôn có không ít người cùng gặp phải tình huống như vậy, nửa đêm dậy đi wc, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ sẽ thấy mẹ hắn đang thò đầu ra nhếch miệng cười ngây ngô.

Chương 581: Mở Lời Thành Xứng Đôi, Nâng Miệng Hợp Nhân Duyên (2)

Bất thình lình thấy cảnh như vậy, phần lớn đều sẽ giật mình.

Ngoại trừ những cái đó ra, bà cũng không khác người bình thường là bao, thậm chí toàn bộ những việc lớn việc nhỏ trong thôn, không có cái gì là bà không biết.

Nghĩ tới tình huống của mẹ, Lâm Ba không nhịn được thầm thở dài, trải qua ba lần đả kích này, hắn đã hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ lấy vợ, trong nhà có người bị bệnh tâm thần còn tệ hơn cả người nghèo rớt mồng tơi.

Lúc này, hắn ngược lại có chút ghen tị với chị gái và em gái mình.

Lâm Ba không phải con một, hắn còn có một người chị và một người em gái, mặc dù chị và em gái cũng bị ảnh hưởng bởi việc

mẹ bị bệnh tâm thần, nhưng cũng không phải quá lớn.

Dù sao con gái cuối cùng cũng gả đi, theo phong tục tập quán ở quê bọn họ, nhà nếu như có con trai, thì con gái sẽ không có nghĩa vụ phải chăm sóc, nuôi dưỡng người già, đó là trách nhiệm của con trai.

Bởi vậy, mấy năm qua chị gái và em gái hắn đều đã thuận lợi gả ra ngoài, chỉ có đứa con trai là hắn vẫn chưa lập được gia đình.

“Anh thuộc về sao còn em trôi nổi trong biển người, ngẩng đầu nhìn, anh là cả bầu trời trong mắt em...”

Trong lúc Lâm Ba đang chìm vào suy nghĩ, điện thoại hắn bỗng vang lên tiếng nhạc quen thuộc, đây là bài nhạc chuông hắn cài trong wechat « lao tới sao trời».

Cầm điện thoại lên xem, là chị gái gọi video tới, Lâm Ba vội vàng ngồi dậy nhấn nút nhận cuộc gọi.

Rất nhanh sau đó, khuôn mặt khá xinh xắn của chị gái Lâm Ba đã hiện lên trên màn hình cuộc gọi.

“Chị.” Lâm Ba lên tiếng chào.

“Tiểu Ba, hôm nay em nghỉ làm sao?” Lâm tỷ hỏi.

Lâm Ba gật đầu: “Vâng, hôm nay em nghỉ, chị gọi có chuyện gì không?”

Lâm tỷ hỏi: “Tiểu Ba, chị muốn hỏi một chút, quan hệ của em với Lệ Lệ liệu còn cứu vãn được không?”

Lâm Ba lắc đầu cười khổ: “Chị, mẹ đột ngột làm ra một màn như thế đã hù người ta sợ mất gan mất mật rồi, về xưởng chưa tới hai ngày đã từ chức, làm sao có thể cứu vãn được nữa chứ!”

Lâm tỷ thở dài, có chút đau lòng cho đứa em trai này, nói: “Tiểu Ba, em phải chịu ủy khuất nhiều rồi, nếu mẹ không bị như vậy, con của em giờ có lẽ cũng đã lên tiểu học rồi.”

Lâm Ba có chút bất đắc dĩ nói: “Đều là số cả!”

Lâm tỷ lại nói tiếp: “Tiểu Ba, em cũng đừng nản chí, lần này chị gọi video cho em, ngoại trừ muốn hỏi tình huống giữa em và Lệ Lệ một chút ra thì còn có một tin tốt muốn thông báo cho em.”

Lâm Ba chớp mắt một cái, vội hỏi: “Chị, tin tốt gì vậy? Chị có đứa thứ ba rồi sao?”

Lâm tỷ cười: “Ba cái gì mà ba, tin tốt này liên quan tới chuyện hôn nhân đại sự của em.”

Lâm Ba nghe xong, đầu óc vẫn mơ hồ, hỏi lại: “Chị, chị đang nói gì vậy, em chắc là cả đời này phải chịu cô độc rồi, đâu ra tin tức tốt nữa?”

Lâm tỷ giải thích: “Là như này, anh rể em bên này có một người thân thích quen biết một người mai mối cực kỳ lợi hại, nghe nói người mai mối này từ lúc vào nghề cho đến này, không cần biết là loại khách gì tìm tới, tỷ lệ thành công của cậu ta vẫn luôn là trăm phần trăm, chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu Ba, tình huống của mẹ như vậy, em muốn dựa vào năng lực của bản thân để tìm đối tượng thì sợ rằng sẽ rất khó có thể tìm được người nguyện ý gả cho em, nhưng nếu như mời người mai mối này đến ra tay, có lẽ em sẽ tìm được một cô gái nguyện ý gả cho em.”

Lâm Ba cau mày nói: “Chị, có phải chị bị người ta gạt rồi không, làm mai mối sao có thể có tỷ lệ thành công trăm phần trăm được, trên đời này nào có người mai mối nào lợi hại như vậy chứ?”

Lâm tỷ liếc hắn một cái, nói: “Người ta lừa chị làm gì chứ, việc này khác chắc là thật, chị cũng đã lên mạng tra rồi, người mai mối kia có danh tiếng rất lớn trên mạng, có hơn một ngàn vạn fans hâm mộ, người ta cũng đã làm mai mối giúp rất nhiều phú nhị đại và minh tinh, tuyệt đối không thể hoài nghi thực lực.”

Lâm Ba nghe xong thì cảm thấy cực kỳ khó tin, liền truy vấn lại.

Lâm tỷ cũng biết gì nói nấy, nói ra từng thông tin mà cô đã tra được nói cho em trai mình biết.

Cuối cùng, Lâm tỷ mới tổng kết lại một câu: “Tiểu Ba, với tình

huống của mẹ bây giờ, em muốn cưới vợ có lẽ chỉ có vị Giang đại sư này mới giúp được em thôi.”

Lâm Ba nghe vậy thì hít một hơi thật sâu, nói: “Chị, em đã biết rồi, vậy em sẽ xin phép nghỉ để đi một chuyến đến tỉnh thành.”

Lâm tỷ liền đưa ra đề nghị: “Tiểu Ba, em làm ở công xưởng muốn xin nghỉ một ngày cũng không dễ, việc này để chị giúp em làm, chờ tới lúc sắp xếp thời gian địa điểm xem mắt xong em mới xin nghỉ cũng không muộn.”

“Cảm ơn chị.”

“Khách khí với chị làm cái gì, vậy cứ như thế đã nhé, chị cúp máy đây!”

“Vâng, em chào chị!”

Chương 582: Mở Lời Thành Xứng Đôi, Nâng Miệng Hợp Nhân Duyên (3)

Buổi chiều.

Tại một khách sạn năm sao nào đó.

Bếp trưởng n Quốc Sư đích thân xuống bếp, làm ra một bàn lớn toàn thức ăn ngon để chiêu đãi ông mối Giang đại sư và đối tượng hẹn hò Trình Miêu Miêu.

Bây giờ gặp mặt, thấy dáng người tướng mạo của đối phương đều không kém, trong lòng hắn cũng có chút hài lòng.

“Giang đại sư, Miêu Miêu, mau nếm thử món thịt viên này đi, đây là một trong những món ăn sở trường của tôi.” u Quốc Sư mời hai người.

“Ừm, món ăn sở trường của đầu bếp khách sạn năm sao nhất định phải nếm thử rồi.” Giang Phong cười ha ha, gắp một miếng thịt viên cho vào miệng.

Trình Miêu Miêu cũng nể tình gắp một miếng thịt viên lên, cười nói: “Vậy tôi cũng nếm thử một miếng.”

Giang Phong cắn một cái, hương vị tinh tế tràn ra trong khoang miệng, liền không ngớt lời ca ngợi: “Chất thịt tươi ngon, mùi vị thơm phức, mỡ mà không ngấy, đây là món thịt viên ngon nhất tôi từng ăn đấy!”

Trình Miêu Miêu nếm thử một miếng, cũng lên tiếng khen: “Quả thật rất ngon, một miếng thịt viên lớn như vậy nhưng tôi cảm thấy ngay cả một nữ sinh cũng có thể ăn nhiều thêm hai viên.

u Quốc Sư nghe đến nở hoa trong lòng, chuyện may mắn nhất đối với một đầu bếp chính là gặp được một người biết ăn, dù sao thì cũng không ai muốn món ăn mình dụng tâm làm ra lại bị người khác chà đạp như trâu gặm mẫu đơn.

“Cả món thịt thăn và ức gà này nữa, hai người nếm thử đi.”

“Món ức gà này hương vị tươi mát, trơn mềm ngọt miệng, cả món này nữa, xốp giòn, nhân bánh mềm non tươi thơm, đều là mỹ vị hiếm có!”

“Chị Miêu Miêu, nhờ hồng phúc của chị mà hôm nay tôi mới có lộc ăn những món ngon này!”

“Giang đại sư, Miêu Miêu, ngon thì hai người cứ ăn nhiều một chút, tôi cũng chẳng có món nghề gì khác, chỉ có nấu ăn là cũng coi như có tài.”

“…”

Khả năng nấu nướng của u Quốc Sư cũng thật sự bất phàm, kể cả là Trình Miêu Miêu ăn đủ món mỹ vị từ nhỏ tới lớn mà cũng ăn không ngừng được, còn Giang Phong thì càng không cần phải nói.

Qua ba lần rượu, ba lượt thức ăn.

Lúc này, Giang Phong mới lên tiếng: “Anh u, Chị Miêu Miêu, ở trong vòng này muốn tìm được người vừa lòng đẹp ý cũng không dễ dàng, mà hai người lại đều là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, có thể nói là duyên trời định.

Dựa theo suy tính của tôi, hai người sẽ có một trai một gái, vừa vặn hợp thành hảo tự.

Nhân duyên như vậy trên đời khó tìm, mong hai người hãy trân quý lấy nó."

u Quốc Sư và Trình Miêu Miêu cũng đã biết về khả năng thần kỳ của Giang Phong trong mảng suy tính nhân duyên, dù chưa trăm phần trăm tin tưởng kết quả suy tính của hắn, nhưng cũng tin tới bảy, tám phần.

Bởi vậy, nghe Giang Phong nói như thế, hai người đều không nhịn được nhìn nhau một cái.

u Quốc Sư thân là đàn ông liền mở lời tỏ thái độ trước: "Giang đại sư, năng lực suy tính nhân duyên của cậu đã vang danh cả nước, tôi hoàn toàn tin tưởng, mà Miêu Miêu cũng ưu tú như vậy, có thể đi cùng với cô ấy là vinh hạnh của tôi."

Trình Miêu Miêu đỏ mặt, hai người dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nói thẳng là ở cùng một chỗ như vậy khiến cô không tránh khỏi ngại ngùng, có điều cô cũng không phải người bình thường, liền mỉm cười đáp lại: "Anh u quá khen rồi, anh cũng rất ưu tú, có thể đi cùng với anh là vinh hạnh của tôi."

Hai người nói xong lại nhìn nhau một cái, tất cả lời chưa nói đều đã ở trong một ánh mắt này.

Hai người có thể đưa ra quyết định nhanh như vậy cũng là có nguyên do:

Thứ nhất, người tác hợp cho hai người chính là Giang đại sư, mà sự lợi hại của Giang đại sư thì cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Thứ hai, gia đình hai người có yêu cầu rất cao đối với hôn nhân của con cái, rất nhiều người trong nhà đều đi theo con đường chính trị thông gia, muốn có được hôn nhân tự do là chuyện cực kỳ khó khăn.

Kể cả không thành thông gia, cha mẹ bọn họ cũng sẽ tìm đối tượng cho bọn họ trong phạm vi xác định, muốn cưới hay muốn gả cho người bình thường là chuyện gần như không thể xảy ra.

Mà hai người lại môn đăng hộ đối, lại có hảo cảm với nhau, loại tình huống như vậy là rất hiếm thấy trong vòng này, hai người họ lại bỗng dưng gặp được, đương nhiên phải nhanh tay chớp lấy cơ hội.

Thứ ba, đây mới chỉ là tỏ thái độ mà thôi, cũng không phải lập tức kết hôn ngay.

Thấy hai người đã bày tỏ thái độ của mình, Giang Phong cười nói: "Ok, vậy tôi có thể công thành lui thân được rồi, Anh u, Chị Miêu Miêu, tôi mời hai người một ly, cầu chúc cho hai người trăm năm hòa hợp, mãi trong bể tình."

"Cảm ơn Giang đại sư đã chúc phúc."

u Quốc Sư và Trình Miêu Miêu cùng cầm ly rượu lên cụng ly với Giang Phong, sau đó ba người cùng tiếp tục ăn uống trò chuyện.

Bữa cơm này ăn đến khoảng tám giờ tối mới tan cuộc.

...

Ngày hôm sau.

Giang Phong ngồi máy bay trở lại Thâm thị, cùng ngày hôm đó, hắn đã cùng bạn gái Hoàng Linh Vi, mỗi người lái một chiếc xe, trở về tỉnh thành Quế tỉnh.

Vốn Giang Phong muốn đem chiếc Rolls – Royce đời thứ tám kia tặng cho cha vợ tương lai, có điều cha vợ tương lai của hắn dù sao cũng là đại phú hào có mấy toà nhà cho thuê ở Thâm thị, nếu như ông cần Rolls – Royce gì thì có thể mua bất cứ lúc nào, không cần phải lấy xe của con rể tương lai làm gì cả.

Cho nên hắn lái xe trở về gấp như vậy chủ yếu là vì ba người chị em cùng phòng của Hoàng Linh Vi kia muốn tới phòng môi giới hôn nhân của hắn làm việc, về tình về lý, Giang Phong và Hoàng Linh Vi đều nên trở về chào đón một cái.

Lúc lái xe về tới tỉnh thành Quế tỉnh thì đã là đêm khuya.

Hai người tùy tiện ăn một bữa khuya đơn giản ở ngoài, sau đó lái

xe về Tây Phái Ngự Giang nghỉ ngơi.

Đáng nhắc tới chính là, lúc trở về, Giang Phong lại gặp được người bảo vệ trẻ tuổi, Trần Nhị Cẩu, đang trực đêm.

Khi Trần Nhị Cẩu nhìn thấy ông chủ, mà hắn cho là trâu bò nhất, mới đi mấy ngày đã lái một chiếc xe Rolls – Royce trở về, nói là xe mới của mình, hắn lại cảm thán trong lòng, thật đúng là người có tiền, đổi xe cũng tùy tiện như hắn thay quần áo vậy.

Chương 583: Không Coi Trọng Cô Gái, Coi Trọng Tú Bà

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Ba anh chị em Giang Phong, lấy Đường An Quân, Liễu Y Y cầm đầu mười hai người mai mối, còn có Lam Chí Huy phụ trách đăng ký tư liệu, cùng với bà chủ tương lai Hoàng Linh Vi đang tổ chức chào đón ba người mai mối gia nhập văn phòng mai mối.

Ba người mai mối này không phải ai khác, chính là ba bạn cùng phòng của Hoàng Linh Vi: Trương Đan, Vương Lâm, Lý Tiểu Hoa.

Lúc này, Giang Phong đang tuyên bố: "Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh phúc chúng ta bắt đầu hoạt động vào ngày 27 tháng 12 năm ngoái, ngày hôm sau hai bà mai là Đường An Quân và Liễu Y Y liền chính thức gia nhập đại gia đình chúng ta."

Nghe đến đó, Đường An Quân và Liễu Y Y không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Lúc trước bạn học cũ gọi điện thoại cho các nàng, mời bọn họ đến văn phòng môi giới hôn nhân làm việc, khi đó Đường An Quân đang làm việc ở công ty tại thành phố Thâm Quyến, mà Liễu Y Y thì nghỉ việc về nhà chăm sóc mẹ.

Hai người không do dự, ngay cả đãi ngộ cũng không hỏi đã trực tiếp đồng ý.

Bây giờ, dưới sự chiếu cố của bạn học cũ, tiền lương của hai người bây giờ đã đột phá sáu mươi ngàn, hơn nữa còn có xu hướng tăng lên. Theo ước tính của hai người, tháng sau có thể thuận lợi đột phá bảy mươi ngàn.

Thu nhập cao như vậy khiến cho Đường An Quân, Liễu Y Y và người nhà của bọn họ đều cảm kích người bạn học cũ này không thôi.

"Bây giờ đã hơn bảy tháng trôi qua, văn phòng môi giới hôn nhân không ngừng phát triển, ban đầu chỉ có hai bà mối, phát triển đến bây giờ đã có mười hai bà mối cao cấp, số lượng khách hàng mỗi ngày đều tăng trưởng một cách ổn định, vừa tạo phúc cho xã hội, đồng thời cũng thay mặt văn phòng môi giới hôn nhân mang đến hiệu quả kinh tế và lợi ích rất lớn."

Nói đến đây, Giang Phong nhìn về phía ba người bạn cùng phòng của bạn gái, cười nói: "Hôm nay, văn phòng môi giới hôn nhân chúng ta lại nghênh đón thêm ba bà mối, ba bà mối này đều là người tốt nghiệp đại học thuộc 985, là tinh anh của xã hội. Tên của các cô ấy lần lượt là Trương Đan, Vương Lâm, Lý Tiểu Hoa. Nào, chúng ta vỗ tay chào đón các nàng."

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay lập tức vang lên như sấm.

"Cảm ơn ông chủ, cảm ơn các bà mối tiền bối, ba người chúng tôi đều là người mới, không có kinh nghiệm làm bà mối, sau này xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn."

"Cảm ơn ông chủ, cảm ơn các bà mối tiền bối, xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn."

"Xin mọi người, xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Ba em gái không cần khách sáo, đã tiến vào văn phòng môi giới hôn nhân, sau này chúng ta chính là người một nhà."

"Ba em gái cứ yên tâm, công việc tại văn phòng môi giới hôn nhân chúng ta vô cùng nhẹ nhàng. Công việc chủ yếu chính là liên hệ với khách hàng lạ, chỉ cần không phải là người sợ xã hội, chỉ cần thích ứng một chút là có thể làm tốt."

"Ba em gái có chuyện gì không hiểu có thể hỏi chúng tôi, chúng tôi biết gì nói nấy."

"..."

Đối với mới ba đồng nghiệp mới gia nhập, thái độ của các bà mối đều vô cùng nhiệt tình, bao gồm cả hai người có thân phận đặc thù như Đường An Quân và Liễu Y Y đều bày tỏ sự tôn trọng vốn có với ba vị đồng nghiệp mới.

Xuất hiện tình huống như vậy, chủ yếu có hai nguyên nhân:

Thứ nhất, giữa các bà mối tạm thời không có cạnh tranh. Chuyện làm ăn của văn phòng môi giới hôn nhân cũng rất tốt, khách hàng đến tìm đối tượng mỗi ngày có thể nói là nối liền không dứt, trong tay bọn họ cũng không thiếu khách hàng, chỉ cần giải quyết được thì muốn bao nhiêu khách hàng sẽ có bấy nhiêu. Không có cạnh tranh, đương nhiên là không có căm thù.

Thứ hai, không nể mặt sư thì cũng phải nể mặt phật...

Ba bà mối mới tới cũng không phải là không có nền móng. Ba người chính là bạn đại học với bà chủ tương lai, còn là chị em tốt ở chung phòng. Cho dù là nhìn mặt mũi của bà chủ tương lai, các bà mối cũng phải khách sáo với ba người mấy phần.

Sau khi các bà mối mới và cũ khách sáo với nhau một phen, Giang Phong liền lên tiếng: "Tôi cũng không muốn nói nhiều, buổi trưa văn phòng môi giới hôn nhân bày tiệc mời khách vì ba bà mối mới tại quán cơm XX. Mọi người nếu rảnh thì tới tham gia, hiện tại thì làm việc đi thôi!"

"Được rồi, ông chủ!"

Mấy người bà mối đáp một tiếng, sau đó chia ra làm việc của mình. Người thì đi gặp khách hàng, người đi sắp xếp xem mắt cho khách hàng, người thì tính chi phí, ai nấy đều làm việc vô cùng tích cực.

Chờ sau khi hai ông chủ và các bà mối khác đều rời đi, Đường An Quân vẫn lề mà lề mề không có đi mới lên tiếng: "Ông chủ, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu."

Giang Phong gật đầu, nói với bạn gái: "Vi Vi, em mang tiểu Trương, Tiểu Lâm, Tiểu Hoa đi làm quen với công việc của văn phòng môi giới đi, lát nữa anh sẽ tự mình hướng dẫn các cô ấy."

Chương 584: Không Coi Trọng Cô Gái, Coi Trọng Tú Bà (2)

Hoàng Linh Vi ừm một tiếng, liền dẫn ba chị em tốt đi làm quen với công việc tại văn phòng môi giới.

Giang Phong và Đường An Quân đi vào văn phòng rồi ngồi xuống, hắn mới lên tiếng hỏi: "Bạn học cũ, có chuyện gì, cậu cứ việc nói thẳng đi!"

Đường An Quân vân vê lọn tóc, có chút ngượng ngùng nói: "Chuyện là như vậy, tôi trước đó cầm tư liệu xứng đôi đi gặp khách hàng, kết quả xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

"Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn?"

Trong lòng Giang Phong có chút kinh ngạc, liền vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi?"

Mặt Đường An Quân đỏ lên nói: "Vị khách hàng kia không coi trọng đối tượng trăm năm mà cậu tìm, ngược lại coi trọng bà mai hỗ trợ đáp cầu dắt mối là tôi."

Lúc này, Giang Phong đang uống nước, nghe nói như thế thì thiếu chút nữa phun cả ngụm nước ra ngoài.

Mẹ nó, giống như với tú bà nhiệt tình giới thiệu cô gái cho khách hàng, kết quả khách hàng không coi trọng những cô gái kia mà lại đi coi trọng tú bà. Hắn cũng là lần đầu gặp phải loại tình huống này.

"Là vị khách nào vậy?"

Đường An Quân đáp: "Hắn tên là Sở Hữu Tài, tổng giám đốc công ty chi nhanh thứ sáu của tập đoàn Kiến Công."

"Là hắn à, tôi nhớ ra rồi."

Nói đến đây, trong lòng Giang Phong hơi có suy nghĩ, hỏi: "Bạn học cũ, cậu nói thật cho tôi biết, cậu đối với vị Sở tổng này có phải là cũng có một chút ý tứ như vậy đúng không?"

Hắn cũng không phải là đang nói lung tung, lấy sự hiểu rõ của hắn đối với vị bạn học cũ này, nếu như cô ấy không có chút ý nào với người ta thì lúc gặp phải loại tình huống khác thường này đã nói ra ở trước mặt mọi người rồi, nào còn lặng lẽ tìm hắn nói chuyện!

Ở trước mặt thần cơ diệu toán như Giang Phong, Đường An Quân cũng không còn gì giấu diếm, trực tiếp gật đầu nói: "Tôi đúng là rất có hảo cảm đối với hắn, dù sao căn cứ theo tư liệu mà cậu cung cấp, hắn đúng là rất ưu tú."

Giang Phong hiểu rõ, cười nói: "Cho nên, cậu muốn tôi tính toán giúp cậu một chút, xem nhân duyên của cậu và hắn có xứng đôi hay không?"

Đường An Quân có chút ngượng ngùng cười nói: "Đúng vậy, bạn học cũ, không mấy ai rõ hơn tôi về năng lực tính toán nhân duyên của cậu. Tôi đã nói với Y Y rồi, sau này lúc tìm đối tượng nhất định phải thông qua cậu. Chỉ có thông qua cánh cửa này của cậu thì tôi mới có thể nói chuyện với hắn, nếu không cho dù đối phương có điều kiện tốt thì tôi cũng không có khả năng nói chuyện với hắn."

Sự tín nhiệm tuyệt đối của bạn học cũ khiến cho trong lòng Giang Phong cảm thấy ấm áp, hắn cười ha hả, nói: "OK, nếu hoa khôi Đường lớp chúng ta đã tin tưởng tôi như vậy, tôi đương nhiên sẽ không thể để cho cậu thất vọng. Tôi sẽ tính toán nhân duyên giúp cậu và Sở tổng một chút."

…

Nghe Giang Phong gọi nàng là hoa khôi Đường, trong lòng Đường An Quân cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lúc đại học, cô rất có hảo cảm đối với Giang Phong, vẫn luôn thầm thích hắn. Thậm chí tới lúc gần tốt nghiệp, cô còn từng

muốn thổ lộ với Giang Phong.

Nhưng mà, giác quan thứ sáu của phụ nữ đúng là khó hiểu, lúc đó trong lòng của cô có cảm giác là mặc dù quan hệ giữa Giang Phong và cô vẫn luôn rất tốt, nhưng hắn đối với cô cũng chỉ có tình 'anh em', mà không có tình yêu nam nữ.

Cho nên, cô chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ ý định thổ lộ.

Mà sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu của cô là đúng. Sau khi kiến thức năng lực tính toán nhân duyên vô cùng kì diệu của bạn học cũ, cô liền hiểu rõ cô và hắn chắc là hữu duyên vô phận.

Thế là, cô đã hoàn toàn bỏ xuống!

Ngay tại lúc Đường An Quân đang cảm khái trong lòng, Giang Phong đã bắt đầu xem xét tài liệu xứng đôi của cô và Sở Hữu Tài.

Giang Phong đã xem qua tư liệu của Sở Hữu Tài, cho nên hắn trực tiếp bỏ qua những tài liệu kia, nhìn về phía đểu xứng đôi hôn nhân của hắn và Đường An Quân. Trị số này liên quan đến chuyện hai người bọn họ có thích hợp ở cùng một chỗ hay không.

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 83 (tình cảm vợ chồng 83+ môn đăng hộ đối 83+ quan hệ gia đình 83)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 93 (tình cảm vợ chồng 94+ môn đăng hộ đối 93+ quan hệ gia đình 92)

【 Dự đoán con cái 】: Sở Hưng Văn (sinh vào 11 giờ 28 phút ngày 19 tháng 12 năm 2024, Sở Xương Vũ (sinh vào 20 giờ 14 phút ngày 21 tháng 10 năm 2026), Sở Hưng Ngọc (sinh vào 4 giờ 58 phút ngày 5 tháng 11 năm 2028)

Nhìn điểm xứng đôi hiện tại của Đường An Quân và Sở Hữu Tài, trong lòng Giang Phong bừng tỉnh, khó trách Sở tổng kia lại không vừa ý với đối tượng trăm năm của mình mà lại nhìn trúng bà mối Đường An Quân này.

Giang Phong không có thừa nước đục thả câu, trực tiếp công bố đáp án: "Hoa khôi Đường, chúc mừng cậu đã gặp chân mệnh thiên tử của bản thân."

Đường An Quân nghe vậy thì cảm thấy vui mừng, mặc dù cô cũng cảm thấy Sở tổng kia không tệ, mà ấn tượng của Sở tổng về cô cũng vô cùng tốt, nhưng trước khi nhận được đáp án khẳng định của thần toán đại sư, cô vẫn khắc chế tình cảm của mình.

Chương 585: Không Coi Trọng Cô Gái, Coi Trọng Tú Bà (3)

Bây giờ, cuối cùng có thể đáp lại Sở tổng rồi.

Tuy trong lòng có ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng cô chỉ nói một câu đơn giản: "Bạn học cũ, cám ơn nhiều!"

Giang Phong khoát tay cười nói: "Còn khách sáo với tôi làm gì, đoán là cậu có một số lời muốn nói với vị Sở tổng kia, Tôi cũng không làm chậm trễ thời gian của cậu nữa, sau khi hai người định quan hệ, đừng quên mời tôi ăn cơm đó."

Đường An Quân vui vẻ ra mặt, nói: "Vậy tôi cũng không khách sáo với cậu nữa, còn chuyện mời cơm thì là đương nhiên rồi."

...

Giữa trưa, ngay tại lúc Giang Phong bày tiệc mời khách ba người Trương Đan, Vương Lâm, Lý Tiểu Hoa, chị Lâm cũng ngồi tàu cao tốc đi tới nhà ga.

Vì muốn em trai sớm cưới được vợ, chị Lâm thật sự là không muốn chậm trễ một ngày nào, sau khi sắp xếp tốt chuyện trong nhà, cô liền một thân một mình ngồi tàu cao tốc đến tìm Giang đại sư.

Ra khỏi nhà ga, cô tìm một tiệm mì gần đó và ăn một bát mì chua cay. Sau đó, chị Lâm bắt đầu căn cứ theo hướng dẫn đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau đó, liền thấy cửa văn phòng đang đóng. Chị Lâm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao cũng còn mười mấy phút nữa mới đến giờ làm việc buổi chiều. Cô liền ngồi ở một bên cổng vừa chơi

điện thoại vừa chờ đợi văn phòng mở cửa làm việc.

Không thể không nói, chơi điện thoại đúng là một trong những phương thức giết thời gian nhanh nhất.

Chị Lâm mới lướt video một hồi, nhân viên công tác văn phòng môi giới hôn nhân đã đến làm việc…

...

Giang Phong chỉ phụ trách xét duyệt tư liệu khách hàng và kết hợp những vị khách xứng đôi tại văn phòng môi giới. Mặc dù 80-90% khách hàng đến văn phòng môi giới đều là vì danh tiếng của hắn, nhưng hắn rất ít khi ra mặt tiếp đãi khách hàng.

Khách hàng đặc biệt thì ngoại lệ.

Lần ra mặt tiếp đãi khách trước đó, là vị tiểu thư có thân thế đáng thương kia.

Hôm nay, Giang Phong lại ra mặt tiếp đãi chị Lâm.

Lúc này, trong văn phòng, chị Lâm đang nói về tình huống của em trai mình: "Giang đại sư, mặc dù em trai tôi chỉ là một công nhân nhà máy, nhưng trong xưởng bao ăn bao ở, tiền lương mỗi tháng năm sáu ngàn tệ, cũng coi như là dư dả so với nhiều người. Tính cách hắn cởi mở, dáng người tạm được, dựa vào năng lực của chính hắn thì muốn tìm một người vợ thực ra cũng không khó khăn. Hắn trước đó từng có ba người bạn gái, đều đi tới bước bàn chuyện cưới gả, chỉ tiếc..."

Nói đến đây, chị Lâm thở dài.

Giang Phong biết rõ trọng điểm đến rồi, hắn cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng rót thêm chút nước trà cho cô.

Chị Lâm dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Tinh thần của mẹ tôi đột nhiên trở nên bất thường từ hơn mười năm trước, ba người bạn gái kia của em trai tôi cuối cùng đều lựa chọn chia tay bởi vì chuyện của mẹ."

Giang Phong nghe vậy trong lòng hiểu rõ, điều kiện gia bình

thường, mẹ lại mắc bệnh thần kinh, đàn ông như vậy muốn tìm đối tượng đúng là chuyện tương đối khó khăn.

"Lâm nữ sĩ, nếu như thuận tiện thì mong cô có thể nói rõ tình huống của mẹ cô một chút được không."

Chị Lâm gật đầu, sau đó nói rõ về bệnh tình của mẹ mình, bao gồm cả chuyện hơn mười ngày trước em trai mang bạn gái thứ ba về nhà gặp phụ huynh, sau đó bị mẹ của cô đột nhiên xuất hiện rồi quỳ lạy dọa cho chạy mất.

Sau khi nghe xong, Giang Phong bình tĩnh nói: "Lâm nữ sĩ, tôi đã hiểu rõ tình huống của mẹ cô, cô lại nói kỹ một chút về tình huống của em trai cô đi."

Chị Lâm ừm một tiếng, bắt đầu nói về tình huống của em trai mình. Em trai của cô nói muốn khen thì cũng chẳng có gì mà khen, bỏ học cấp 3 sau đó liền đến Quảng Đông làm công, làm trong một nhà máy hơn mười năm.

Chỉ qua mấy phút, chị Lâm đã nói kỹ tình huống cụ thể của em trai mình.

Giang Phong nghe xong thì gật đầu một cái, nói: "Lâm nữ sĩ, tôi đã hiểu rõ tình huống, cô cứ yên tâm, tôi sẽ tìm kiếm một đối tượng thích hợp cho em trai cô."

"Tôi tin tưởng năng lực mai mối của Giang đại sư, nếu không tôi cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi chạy tới mời anh."

"Cảm ơn Lâm nữ sĩ đã tín nhiệm, mặc dù hôn nhân và gia đình là cùng một nhịp thở, nhưng cuối cùng cũng phải nhìn người, tôi tin tưởng luôn có cô gái có mắt nhìn."

Lời nói này làm cho chị Lâm gật đầu liên tục, sau đó nói thêm yêu cầu của mình: "Giang đại sư, em trai tôi dù sao cũng chỉ là công nhân nhà máy, ngày nghỉ ít, lại thường xuyên phải tăng ca, muốn xin nghỉ một lần cũng không dễ dàng. Tôi hi vọng anh có thể tìm một đối tượng gần nhà máy của nó một chút, thuận tiện cho bọn họ gặp mặt."

Giang Phong cười nói: "Tôi không thể cam đoan chuyện này, chỉ có

thể cố gắng hết sức. Nhưng mà xin Lâm nữ sĩ cứ yên tâm, cho dù cuối cùng đối tượng cần tìm cách chỗ làm việc của em trai cô xa xôi thì cũng sẽ có biện pháp giải quyết."

“Vậy được, tôi tin tưởng Giang đại sư có thể giải quyết."

Nói tới đây, chuyện nói cũng đều đã nói, sau đó hai bên trao đổi phương thức liên lạc. Chị Lâm còn đưa số điện thoại của em trai mình cho Giang Phong.

"Giang đại sư, chuyện của em trai tôi đành nhờ anh vậy!"

"Lâm nữ sĩ không cần phải khách sáo, đây là công việc của tôi, nhanh thì một ngày, chậm thì một tuần, tôi sẽ sắp xếp xem mắt cho em trai cô. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cô sẽ có em dâu trong vòng một tháng."

"Vậy thì quá tốt rồi, tôi sẽ rửa mắt chờ đợi.”

Chương 586: Lương Một Năm Hai Trăm Ngàn

Giữa trưa.

Đội cảnh sát nữ đặc nhiệm tỉnh Tứ Xuyên.

Kiều Phượng Hoàng cơm nước xong xuôi trở về phòng ngủ, ngay lập tức cầm điện thoại di động lên xem, đây là thói quen mấy tháng nay của cô.

Tại đội đặc cảnh, không thể dùng điện thoại di động trong thời gian huấn luyện, trước kia cô cũng rất ít khi dùng di động, cả ngày hầu như đều chưa chắc đã đụng vào điện thoại một lần. Điện thoại đối với cô mà nói thì chỉ là một công cụ truyền tin mà thôi, không giống như những người khác lúc nào cũng không rời tay, hễ rảnh rỗi là chơi điện thoại.

Cho đến khi Giang đại sư tìm tới cửa giới thiệu cho cô một đối tượng, số lần cô dùng di động mới dần dần trở nên nhiều hơn.

Nhưng mà, nói nhiều cũng chỉ là so với số lần cô dùng trước đó. Trên thực tế, nếu như so sánh cùng những người khác, thời gian cô dùng điện thoại di động mỗi ngày còn chưa phải nhiều, cũng chỉ có lúc "nghỉ ngơi giữa trưa, sau khi ăn cơm buổi chiều, ban đêm trước khi ngủ" thì mới cô xem điện thoại một chút.

Sau này, cô có người yêu và kết hôn, bởi vì nhiệm vụ huấn luyện nặng, số lần vợ chồng gặp mặt không nhiều, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào điện thoại để liên lạc tình cảm. Hiện tại cô mỗi ngày đều sẽ trò chuyện với người yêu một lúc vào thời gian cố định.

Trong lúc mở điện thoại ra, phát hiện Giang đại sư đã nhắn lại. Kiều Phượng Hoàng lập tức gọi điện thoại cho Giang đại sư.

Điện thoại vừa được nhận, giọng nói của Giang đại sư đã truyền đến: "Huấn luyện viên Kiều, tôi muốn hỏi một chút, đội đặc cảnh các người giải ngũ là do cơ quan địa phương phụ trách sắp xếp công việc sao?"

Kiều Phượng Hoàng ừm một tiếng, nói: "Đúng vậy, cơ hội giải ngũ của quân nhân đội đặc cảnh chúng tôi tương đối hiếm, căn bản không cần lo lắng chuyện công việc sau khi giải ngũ."

Giang Phong nói ngay vào điểm chính: "Huấn luyện viên Kiều, là như vậy, lần này tôi liên hệ với cô là muốn hỏi một chút xem đội đặc cảnh các người gần đây có quân nhân nào chuẩn bị giải ngũ hay không?"

Kiều Phượng Hoàng cười nói: "Giang đại sư, anh cũng cảm thấy hứng thú đối với quân nhân đội đặc cảnh chúng tôi hay sao? Là muốn mời bảo tiêu sao?" Quân nhân đội đặc cảnh các cô giải ngũ đều thường được sắp xếp đi làm bảo tiêu, cho nên cô mới có câu hỏi này.

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, tôi muốn mời tài xế kiêm bảo tiêu."

Kiều Phượng Hoàng nói: "Vậy thì vừa đúng dịp, đội đặc cảnh chúng tôi đúng lúc có hai đội viên cũ gần đây có ý định giải ngũ. Nếu như Giang đại sư cần, tôi sẽ đánh tiếng với bọn họ giúp anh, xem bọn họ có ý định làm bảo tiêu sau khi giải ngũ hay không."

Giang Phong vội vàng nói: "Cần, vậy thì làm phiền huấn luyện viên Kiều hỏi giúp tôi một chút."

Kiều Phượng Hoàng cười nói: "Giang đại sư không cần khách sáo, chuyện này chỉ như một cái nhấc tay đối với tôi mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng không chắc chắn bọn họ có muốn làm tài xế kiêm bảo tiêu hay không."

Giang Phong nghe vậy cười ha ha một tiếng, giọng điệu có chút tự tin: "Huấn luyện viên Kiều, cô nói lại với bọn họ giúp tôi, đến chỗ của tôi làm tài xế kiêm bảo tiêu, nếu như các cô ấy vẫn chưa có đối tượng thì tôi sẽ phụ trách giới thiệu đối tượng giúp các nàng. Nếu như đã có đối tượng thì tôi sẽ phụ trách sắp xếp đối tượng của bọn họ đến gần tỉnh Quế công tác. Tiền lương dự kiến hàng năm tạm thời là 200 ngàn, ngoài ra tôi còn bao ăn bao ở, bảo hiểm một năm và các loại phụ cấp, tiền thưởng cuối năm gì đó đều sẽ có. Hơn nữa, công việc vô cùng nhẹ nhàng, bình thường rất ít khi có nhiệm vụ, chỉ có lúc tôi đi xa nhà mới cần dùng người. Tóm lại một câu là: Đi theo tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ."

Kiều Phượng Hoàng nói đùa: "Giang đại sư, nhìn đãi ngộ này của anh, tôi đều muốn đi làm tài xế kiêm hộ vệ cho anh!"

Giang Phong toát mồ hôi, nói: "Huấn luyện viên Kiều đừng trêu chọc tôi nữa. Tôi biết cô bận rộn liền không quấy rầy nữa."

Kiều Phượng Hoàng cười nói: "Được, lát nữa tôi sẽ đi tìm bọn họ nói chuyện. Với đãi ngộ mà anh đưa ra, các cô ấy chắc là sẽ đồng ý. Đúng rồi, thiếu chút nữa là quên hỏi, anh muốn một người hay là cả hai người?"

"Đương nhiên là muốn cả hai người."

"Ok, chờ tin tức tốt của tôi!"

"Ừm!"

...

Tỉnh Loan.

Trong một tiểu khu nào đó, Liễu Vân Tình vừa nhặt rau vừa nói

chuyện với mẹ.

Đầu tháng, cô và cha mẹ đã mang theo con gái đến tỉnh Quế du lịch một chuyến, bây giờ đã trở về nhà mấy ngày.

Hành trình đến tỉnh Quế lần này đã tác động rất lớn đến tâm lý của cô.

Bởi vì một số nguyên nhân mà mọi người đều biết, ấn tượng của rất nhiều dân chúng bên phía tỉnh Vịnh về đại lục vẫn còn dừng lại tại những năm tám mươi chín mươi của thập niên trước. Vào thời điểm đó, thu nhập hàng tháng của người dân đại lục chỉ có gần hai trăm tệ, mà tỉnh Loan lại đang ở trong thời kỳ phát triển kinh tế đỉnh phong, tiền lương của sinh viên mới ra trường đã cao đến năm sáu ngàn, chênh lệch gấp hai ba mươi lần.

Chương 587: Lương Một Năm Hai Trăm Ngàn (2)

Trong những năm đó, mấy người tỉnh Loan về quê thăm người thân đều được công nhận là kẻ có tiền. Tiền mừng tuổi của một học sinh tiểu học tỉnh Loan có thể so với nhà giàu có ở đại lục. Mức độ chênh lệch cuộc sống của nhân dân hai bên có thể nói là như trời với đất.

Nhưng mà, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, nền kinh tế tỉnh Loan đã xuống dốc sau đợt đỉnh phong vào những năm 90, bây giờ kinh tế đã đình trệ nhiều năm.

Ngược lại, bên phía đai lục lại phát triển mạnh mẽ. Mặc dù lần này Liễu Vân Tình đến tỉnh Quế chỉ nhìn thấy một góc của núi băng, nhưng dù tầm mắt hẹp hòi, cô vẫn có thể cảm nhận được bên phía đại lục phát triển nhanh chóng và mãnh liệt như nào.

Liễu Vân Tình nói: "Mẹ, nếu như có cơ hội, chúng ta chuyển về quê ở tỉnh Quế sống thì thế nào?"

"Tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ này?" Mẹ Liễu liếc cô một cái, hỏi: "Con từ nhỏ đã lớn lên ở tỉnh Loan, vòng bạn bè của con cũng

đều ở chỗ này. Con bỏ được tất cả để trở về sinh sống ở tỉnh Quế sao?"

Liễu Vân Tình nói: "Sau chuyến đi đến tỉnh Quế lần này, con thật sự đã cảm nhận được rất nhiều thứ. Bây giờ tỉnh Loan bởi vì một số nguyên nhân không thể nói rõ khiến cho tin tức của dân chúng bị bế tắc, thậm chí là ngu muội vô tri, ngây thơ cho rằng người đại lục không ăn nổi trứng luộc nước trà, ăn không nổi cải bẹ. Con thật sự không muốn tiểu Nga trưởng thành trong môi trường như này."

Mẹ Liễu dừng một chút rồi nói: "Tiểu Nga có chúng ta tự mình dạy dỗ, chắc chắn sẽ không ngu muội giống những người kia. Nhưng mà bầu không khí xã hội tỉnh Loan bây giờ đúng là không được tốt lắm. Mẹ cũng không có ý kiến gì về việc chuyển về tỉnh Quế sinh sống, chỉ là công việc của con bên này phải làm sao bây giờ?"

Liễu Vân Tình trầm mặc một chút, nói: "Con cũng mới chỉ có ý nghĩ như vậy, chuyện cụ thể còn phải xem tình huống rồi lại nói. Công việc cũng không phải là vấn đề lớn, nội địa cũng hoan nghênh chúng con trở về dạy học."

Mẹ Liễu nói: "Về nội địa dạy học đúng là dễ, nhưng muốn nhận được tiền lương và đãi ngộ giống như hiện tại là chuyện không có khả năng."

Liễu Vân Tình đương nhiên là hiểu lời mẹ nói. Cô bây giờ là giáo viên của một trường cấp 3, tiên lương một tháng 17.000 tệ, ở nội địa thì chỉ có thành thị mới có thể có được tiền lương như này, với tỉnh nghèo giống như tỉnh Quế mà muốn cầm được tiền lương cao đó là chuyện không thể nào.

Thậm chí, có thể nhận được một phần ba tiền lương bây giờ của cô đã là rất tốt rồi.

Liễu Vân Tình gật đầu, nói: "Con biết, trước cứ xem xem Giang đại sư sẽ tìm kiếm đối tượng cho con như thế nào đã, ở lại tỉnh Loan hay là nội địa, đến lúc đó lại quyết định sau!"

"Cũng được, đến lúc đó lại nói sau."

Nói đến đây, mẹ Liễu có chút nóng nảy mà nói: "Lúc này cũng đã qua mấy ngày rồi, tại sao bên văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?"

Mẹ Liễu vừa dứt lời, điện thoại của Liễu Vân Tình đặt trên bàn liền vang lên.

Liễu Vân Tình liếc qua, phát hiện là dãy số bên phía đại lục thì không khỏi mừng rỡ, cười nói: "Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!"

Nói xong, cô lập tức nhận điện thoại, cũng mở loa ngoài.

"Xin chào, tôi là bà mối của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, xin hỏi ngài là Liễu Vân Tình nữ sĩ đúng không?"

"Xin chào, tôi là Liễu Vân Tình."

"Liễu nữ sĩ, là như vậy, Giang đại sư đã thay ngài tìm kiếm đối tượng xem mắt. Đối phương là đến từ thành phố C tỉnh Quế, hiện tại tôi sẽ nói đơn giản về tư liệu của đối phương. Hắn năm nay 36 tuổi, cao 1m73, tướng mạo trung bình, tốt nghiệp trường đại học thuộc 211. Hắn đã ly dị, có một con gái, có nhà, có xe, tài sản gần chục triệu, kinh doanh một nhà quán trà tên là Gia Minh, là một đối tượng tốt. Nếu như Liễu nữ sĩ cảm thấy hài lòng thì văn phòng môi giới chúng tôi sẽ phái người tới tiếp xúc với hắn, sau đó sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Nghe đến đó, Liễu Vân Tình và mẹ mình liếc nhau một cái, đều cảm thấy đây là ý trời.

Liễu Vân Tình vừa mới nói chuyện muốn chuyển về tỉnh Quế sinh sống với mẹ, kết quả đối tượng mà Giang đại sư tìm kiếm cho cô lại là người tỉnh Quế. Đây đúng là đang muốn qua sông thì gặp phải người đưa đò —— đúng dịp.

"Xin hỏi, có thể nói kĩ một chút về thông tin của người kia hay không? Ví dụ như nguyên nhân hắn ly hôn với vợ trước, còn có tính cách và sở thích của hắn, bao gồm cả tình huống gia đình hắn."

"Có thể, hắn và vợ trước ly hôn vì tính cách không hợp. Tính cách

của hắn hào sảng phóng khoáng, đối xử với mọi người chân thành, thích kết giao bạn bè, đối với bạn bè gần như đều là đáp ứng khi có nhu cầu, nhân duyên vô cùng tốt. Vì thế, hắn từng chịu không ít thua thiệt, từng phải gánh khoản nợ lên tới hàng triệu, nhưng mà lại thu hoạch được rất nhiều bạn tốt. Quán trà của hắn bây giờ làm ăn phát đạt, phần lớn nguyên nhân trong đó chính là được bạn bè ủng hộ. Người vợ trước muốn ly hôn với hắn, chính là vì không chịu được tính cách thà ăn thiệt thòi cùng không muốn phản bội nghĩa khí này của hắn. Hắn thích... Ba la ba la..., cha mẹ của hắn... ba la ba la..."

Chương 588: Lương Một Năm Hai Trăm Ngàn (3)

Chờ đối phương nói xong, trong lòng Liễu Vân Tình đã hiểu rõ, cảm thấy người đàn ông này đúng là không tệ, liền đồng ý: "Vậy làm phiền các người phái người đi tiếp xúc với hắn, nếu như thuận lợi thì sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt đi!"

"Xin hỏi Liễu nữ sĩ, ngài muốn gặp mặt tại tỉnh thành tỉnh Quế hay là tại thành phố C tỉnh Quế hay là gặp mặt tại tỉnh Loan?"

Liễu Vân Tình đương nhiên hiểu tại sao đối phương lại hỏi như vậy. Bởi vì tiêu chuẩn thu phí sẽ khác nhau đối với từng vị trí gặp mặt khác nhau.

"Sắp xếp gặp mặt tại thành phố C tỉnh Quế đi!"

"Được rồi, bên phía chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp, tôi sẽ thông báo thời gian gặp mặt cụ thể lại cho ngài sau."

"Ừm, được, hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

...

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Sau khi ba người Trương Đan, Vương Lâm, Lý Tiểu Hoa được

Giang Phong tự mình hướng dẫn nửa ngày, liền bắt đầu thử nghiệm tự mình chạy khách hàng.

Loại tình huống kỳ hoa này cũng chỉ xuất hiện tại văn phòng môi giới Hạnh Phúc mà thôi.

Chủ yếu vẫn là bởi vì văn phòng môi giới Hạnh Phúc không giống với các văn phòng môi giới khác. Các văn phòng môi giới khác lợi hại nhất cũng chỉ là tổng hợp lại dữ liệu của những người tìm kiếm đối tượng, sau đó tất cả các bà mối bắt đầu dùng toàn bộ sức lực đi tác hợp…

Bởi vậy, các văn phòng môi giới hôn nhân khác đều có yêu cầu về bà mối tương đối cao.

Nhưng mà môi giới hôn nhân Hạnh Phúc lại khác, mỗi một khách hàng nơi này đều được đích thân Giang Phong tìm kiếm đối tượng. Nói một câu không khoa trương, với đối tượng xứng đôi mà Giang Phong tìm kiếm thì chỉ cần bọn họ có cơ hội gặp nhau, dù là không cần bà mối tác hợp, bọn họ đều sẽ tự thu hút lẫn nhau, cuối cùng tiến tới với nhau.

Mà bà mối chỉ là một phần để tăng tốc tiến trình mà thôi.

Cho nên, bà mối tại văn phòng môi giới Hạnh Phúc không cần độ chuyên nghiệp quá cao, chỉ cần không phải là ngại giao tiếp xã hội thì bất cứ người nào cũng có thể đảm nhiệm công việc này, khác nhau chỉ nằm ở hiệu suất tác hợp cao hay là thấp thôi.

Ba người Trương Đan dù sao cũng là tinh anh tốt nghiệp đại học 985, đương nhiên là có thể làm mọi chuyện một cách rất dễ dàng.

Ba chị em cùng phòng đều bắt đầu làm bà mối, người bà chủ tương lai như Hoàng Linh Vi đương nhiên cũng không có nhàn rỗi. Nàng đang tiếp nhận công việc tài vụ của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Trước đó, công việc tài vụ ở đây đều do chị Giang Tuyết phụ trách.

Giang Tuyết cũng là tinh anh đi ra từ 985, cho dù chuyên ngành của cô không phù hợp, nhưng ứng phó một công ty chỉ có hơn mười người vẫn không có gì khó khăn, tìm người chuyên nghiệp

liên quan thỉnh giáo một chút là được.

Mặc dù độ khó của công việc tài vụ không lớn nhưng lại nổi danh là rườm rà.

Sau khi Giang Tuyết làm mấy tháng cũng cảm thấy có chút phiền. Cô vốn định thuê kế toán chuyên nghiệp ở bên ngoài về làm tài vụ, kết quả phát hiện em dâu Hoàng Linh Vi lại học chuyên ngành này, cô vui mừng khôn xiết.

Thế là, sau khi Giang Tuyết đánh tiếng với em trai nhà mình liền không chút do dự mà ném công việc tài vụ lại cho em dâu.

Hoàng Linh Vi cũng không ngại rườm rà, đắc ý tiếp nhận công việc này, hơn nữa còn làm vô cùng vui vẻ, thái độ tích cực hơn nhiều so với việc ở nhà trông cửa hàng.

Sau khi Giang Phong hướng dẫn ba người Trương Đan, liền bắt đầu tìm kiếm đối tượng cho Lâm Ba-người vì bệnh của mẹ mà không lấy được vợ.

Hiện tại, văn phòng môi giới Hạnh Phúc đã có mười lăm bà mối, cộng với anh trai và chị gái, còn có cha mẹ ở quê, nhiều người cùng làm mai như vậy, số lượng vợ chồng được tác hợp mỗi ngày đều đều đang tăng trưởng, khiến cho phạm vi tìm kiếm của hệ thống xứng đôi của Giang Phong cũng tăng lên.

Cho tới hôm nay, phạm vi tìm kiếm đối tượng xứng đôi hôn nhân của hệ thống đã có thể bao phủ hơn 90% cả nước, cách quét ngang cả nước đã không xa.

Lúc này, trên màn hình ảo mà chỉ có Giang Phong mới có thể nhìn thấy, hình ảnh của từng người phụ nữ lóe lên, cuối cùng khóa chặt chân dung của một người phụ nữ trong đó:

【 Danh tính 】: Hà Phượng

【 Tuổi tác 】: 33 tuổi

【 Chiều cao 】: 158cm

【 Cân nặng 】: 51kg

【 Bối cảnh gia đình 】 : xuất thân nông thôn, cha mẹ đều là nông dân.

【 Sở thích cá nhân 】 :...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】 : lần thứ 1... lần thứ 2...

【 Tài liệu chi tiết 】 :...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 : ? (tình cảm vợ chồng 72+ môn đăng hộ đối 74+ quan hệ gia đình?)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 : ? (tình cảm vợ chồng 92+ môn đăng hộ đối 85+ quan hệ gia đình?)

【 Dự đoán con cái 】 : Lâm Cường (sinh vào 10 giờ 34 phút ngày 29 tháng 11 năm 2024), Lâm Đào (sinh vào 12 giờ 31 phút ngày 19 tháng 9 năm 2026)

Khi nhìn thấy 【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 và 【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 đều là ?, Giang Phong không khỏi sửng sốt một chút. Cho đến hiện tại, hắn chưa từng gặp phải loại tình huống này.

Sau khi quan sát tỉ mỉ, phát hiện ? này bắt nguồn từ quan hệ gia đình, nhớ lại mẹ của Lâm Ba là một người bị bệnh tâm thần, trong lòng hắn liền hiểu rõ.

Mặc dù không nhìn thấy điểm số quan hệ gia đình, nhưng dù là tình cảm vợ chồng hay là môn đăng hộ đối thì điểm số đều tương đối cao. Hơn nữa đây còn là đối tượng xứng đôi được tìm kiếm trong phạm vi gần cả nước.

Có thể nói, Hà Phượng này chính là người thích hợp với Lâm Ba nhất.

Chương 589: Tôi Chào Hàng Chính Mình

Thành phố Thâm Quyến.

Tại một khu dân cư trong một thị trấn nào đó.

Hà Phượng đang ra sức quét dọn vệ sinh cho chủ nhà, làm một bảo mẫu, cô không có thành tích cao, không có mỹ mạo, cũng không có kỹ năng gì cả…

Điều duy nhất mà cô thể thể dựa vào chính là danh tiếng bảo mẫu tốt nhiều năm mang tới.

Sau khi cô tốt nghiệp trung học, bởi vì thành tích quá kém, cộng với điều kiện của gia đình cũng không tốt liền bỏ học trở về hỗ trợ làm việc nhà, sau khi thành niên thì đến Quảng Đông làm công.

Trong mấy năm vừa mới bắt đầu, từng làm công trong nhà máy, cũng từng làm nhân viên phục vụ tại quán cơm, thậm chí còn làm nhân viên quét dọn một đoạn thời gian. Tình cờ, cô trở thành một bảo mẫu, bắt đầu từ đó cô bắt đầu kiếp sống làm bảo mẫu hơn mười năm bảo.

Bảo mẫu được chia thành các cấp bậc: bảo mẫu sơ cấp, bảo mẫu trung cấp, bảo mẫu cao cấp; cũng có thể chia làm bảo mẫu ở lại nhà chủ và không ở lại nhà chủ; từ nội dung công việc có thể chia thành bảo mẫu chăm sóc người già, bảo mẫu chăm sóc trẻ nhỏ, bảo mẫu chăm sóc bệnh nhân, bảo mẫu làm việc, bảo mẫu chăm sóc thú cưng…

Hà Phượng chủ yếu am hiểu làm việc nhà, công việc trước mắt của cô chính là quét dọn vệ sinh, mua thức ăn nấu cơm và đưa đón trẻ nhỏ.

Cô là bảo mẫu không ở lại nhà chủ, quá trình công việc hàng ngày đại khái là mua đồ ăn rồi tới nhà chủ trước mười giờ, sau đó dành khoảng nửa tiếng để quét dọn vệ sinh, lại dành một tiếng nấu cơm, sau đó đến trường học đón con của chủ nhà về ăn cơm.

Đồng thời, giữa trưa còn phải trông trẻ con ngủ.

Hơn hai giờ chiều, đưa đứa nhỏ đến trường học, sau đó lại đi mua đồ ăn trở về nấu bữa tối, còn phải đón đứa nhỏ tan học, cho đến khi chủ nhà tan ca trở về, mọi người cùng nhau ăn xong cơm tối, một ngày làm việc của Hà Phượng mới coi như là hoàn thành.

Chủ nhà mỗi tháng trả cho cô 6000 tệ tiền công.

Không bao ở, chỉ bao ăn, tiền công này không được cao lắm tại thành phố như Thâm Quyến, nhưng được cái là công việc nhẹ nhõm, nếu như không phải được chủ nhà cũ trước đó cực lực đề cử, nếu không công việc này còn chưa tới lượt cô đâu!

Xế chiều hôm nay, Hà Phượng đưa con của chủ nhà đến trường như thường ngày, sau đó lái xe điện đến khu chợ bán thức ăn gần đó chuẩn bị mua thức ăn.

Công việc của chủ nhà bây giờ khá là bề bộn, mặt khác là tương đối tin tưởng cô, cho nên mới để cô đi mua thức ăn, sau đó thanh toán qua lịch sử thanh toán Alipay.

Bình thường thì chủ nhà sẽ nói với cô buổi tối muốn ăn gì.

Ngày hôm nay, chủ nhà muốn ăn thịt xào ớt, cô phải đi mua thịt ba chỉ và ớt về nấu.

Làm bảo mẫu hơn mười năm, kỹ năng nấu nướng của Hà Phượng được được rèn luyện từ sớm, nói có thể so với bếp trưởng thì khoa trương, nhưng làm mấy món ăn gia đình cũng coi như là đặc sắc.

Không bao lâu sau, Hà Phượng lái xe tới chợ bán thức ăn.

Bởi vì trước khi đến đã có mục tiêu chính xác, cho nên chỉ cần mấy phút ngắn ngủi, Hà Phượng đã mua đồ ăn xong.

Lúc quay về nhà của chủ vẫn chưa tới ba giờ.

Đối với người thường xuyên nấu ăn mà nói, chỉ cần không phải là những món ăn phức tạp thì mấy món ăn gia đình bình thường căn bản đều không quá tốn thời gian.

Bởi vậy, Hà Phượng cũng không vội nấu cơm, mà là dự định chơi điện thoại một lúc.

Nhưng vào lúc này, một số điện thoại lạ đột nhiên gọi tới. Hà Phượng vốn muốn cúp máy theo bản năng, nhưng khi nhìn thấy dãy số đến từ tỉnh Quế, cô liền lựa chọn nhấn nghe.

"Xin chào, xin hỏi cô có phải là Hà Phượng nữ sĩ không?" Điện thoại vừa được nhận, một giọng nam trẻ tuổi đã truyền tới.

"Ừm, tôi là Hà Phượng, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Chào chị Hà, tôi là Giang Phong, đến từ tỉnh Quế, là một người làm mối. Tôi biết chị trước mắt vẫn còn độc thân, muốn hỏi một chút xem chị gần đây có dự định kết hôn hay không?"

Hà Phượng nghe vậy thì hơi kinh ngạc, hỏi: "Ông mai Giang, cậu muốn làm mai mối cho tôi?"

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, trong tay tôi có vị khách cũng đến từ huyện XX thành phố các người, trước mắt hắn cũng đang làm công tại thị trấn XX thành phố Thâm Quyến. Nếu như chị Hà có hứng thú, tôi sẽ tác hợp giúp hai người."

Nghe đến đó, Hà Phượng lập tức cảm thấy hứng thú.

Chỉ có người xa nhà mới hiểu rõ, tại một nơi xa lạ có thể gặp được người đồng hương và nói chuyện phiếm vài câu là chuyện vui vẻ như thế nào. Nếu như người đồng hương này không những cùng tỉnh, còn cùng thành phố thì sẽ cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nếu như ở bên ngoài gặp được một đồng hương cùng huyện thì dù sao cũng phải người ta ăn một bữa cơm hoặc là bữa khuya gì đó mới được.

Cho nên Hà Phượng nghe tới đồng hương cùng huyện làm công ở đây thì trong lòng lập tức cảm thấy thân thiết, nói: "Ông mai Giang, cậu nói cho tôi một chút về tình huống của hắn đi!"

Chương 590: Tôi Chào Hàng Chính Mình (2)

Giang Phong ừm một tiếng, nói: "Được, vậy tôi sẽ nói đơn giản về tình huống của hắn. Hắn năm nay 30 tuổi, tính cách cởi mở, dáng vẻ tạm được, làm công tại nhà máy XX đã hơn mười năm, tiền lương trước mắt là sáu ngàn một tháng. Bởi vì trong xưởng bao ăn

bao ở, mỗi tháng đều có thể tích trữ không ít tiền."

Hà Phượng nghe vậy âm thầm gật đầu, nói: "Có thể nhận được lương cao như vậy tại nhà máy bình thường cũng coi như là được rồi."

Mặc dù tiền lương của cô mỗi tháng cũng là 6000, nhưng trừ đi tiền bữa sáng và tiền thuê phòng, cộng với một số chi tiêu linh tinh, tiền lương một tháng của cô chỉ còn lại một nửa. Đây là dưới tình huống tương đối tiết kiệm.

Đương nhiên, nói đi cũng phải nói lại, công việc của cô đương nhiên là nhẹ nhàng hơn làm công trong nhà máy nhiều, thậm chí còn có 2 ngày nghỉ!

"Tiền lương này nếu so với bên trên thì không đủ, nhưng so với bên dưới thì lại có thừa!" Giang Phong đáp lại một câu, sau đó tiếp tục giới thiệu:

"Hắn có một chị gái và một em gái, đều đã lấy chồng, qua nhiều năm như vậy hắn từng có ba người bạn gái, đều đến mức nói chuyện cưới gả, đáng tiếc cuối cùng đều chia tay bởi vì mẹ của hắn."

Hà Phượng nghe vậy sững sờ, hỏi: "Ông mai Giang, mẹ của hắn rất khó ở chung sao?"

Giang Phong đáp: "Tình huống của mẹ hắn có chút phức tạp, không thể nói rõ trong thời gian ngắn được, nếu không chúng ta gặp mặt rồi lại nói? Tôi hiện tại cũng đang ở trấn XX, chị Hà bình thường hay tan làm vào mấy giờ?"

Hà Phượng nói: "Tôi bình thường tan ca vào khoảng 6 giờ."

"Chị Hà, gần chỗ chị có quán cơm nào không? Buổi tối tôi mời chị ăn cơm."

"Ông mai Giang không cần phải khách sáo, công việc của tôi có bao bữa tối."

"Được rồi, vậy 6: 30 tối tôi mời chị uống nước trái cây, chúng ta gặp mặt tại cửa hàng nước trái cây XX được không?"

“Được."

"Ừm, vậy tôi không quấy rầy nữa, hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Sau khi cúp điện thoại, Hà Phượng bắt đầu suy nghĩ về tình huống của người đồng hương kia.

Đối phương nhỏ hơn cô ba tuổi, việc này đương nhiên là chuyện tốt đối với nàng.

Phần lớn phụ nữ lúc còn trẻ sẽ muốn tìm một người đàn ông lớn tuổi hơn mình, nhưng chờ đến lúc lớn tuổi rồi lại bắt đầu thích đàn ông nhỏ tuổi hơn mình.

Hà Phượng không có yêu cầu quá lớn đối với một nửa còn lại, chỉ cần hai bên chênh lệch trong vòng bảy tuổi là được, cho dù là lớn hơn cô hay nhỏ hơn cô thì đều có thể tiếp nhận.

Tiền lương cao hơn cô.

Tuy nói thời gian làm việc của đối phương dài hơn cô, không có quá nhiều thời gian rảnh, cũng không có nhiều ngày nghỉ như cô, phương diện ăn ở cũng không so được với cô, nhưng không thể phủ nhận một điều là tiền dành dụm được mỗi tháng của người ta nhiều hơn cô.

Làm người đồng hương cùng huyện, các phong tục tập quán và khẩu vị ăn uống sẽ không có sự khác biệt quá lớn.

Đừng tưởng rằng điều này không quan trọng, cô từng có hai người bạn trai, một trong số đó chia tay chính bởi vì sự khác nhau trong cách ăn uống.

Nói tóm lại, khó khăn lắm mới gặp được một người đồng hương cùng huyện ở bên ngoài, cho dù có duyên làm vợ chồng hay không thì cũng đều nên làm quen một chút. Không nói đến những chuyện khác, nếu như có thể về chung nhà thì có thể góp nhặt mua cái xe, sẽ thuận tiện hơn không ít.

Nghĩ tới đây, Hà Phượng mỉm cười, sau đó đi vào phòng bếp và

bắt đầu công việc của mình.

…

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Trong một nhà hàng nào đó, tổng giám đốc chi nhánh thứ sáu của tập đoàn Kiến Công - Sở Hữu Tài đang ăn cơm trưa cùng Đường An Quân.

Sở Hữu Hài hiện tại rất hưng phấn, vào lần đầu tiên nhìn thấy bà mối Đường này, hắn có thể nói là vừa gặp đã yêu, cũng nói thẳng ra tâm ý của mình với cô.

Bà mối Đường này thật sự là vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của hắn, nhìn thế nào cũng đều vô cùng thuận mắt.

Hai người gặp mặt lần đầu vào một tuần lễ trước, Sở Hữu Tài đã bày tỏ là mình coi trọng cô. Nếu như là bà mối của các văn phòng môi giới khác gặp phải loại tình huống này, sợ rằng đã đồng ý kết giao với hắn rồi.

Dù sao, Sở Hữu Tài năm nay mới 30 tuổi mà đã ngồi lên vị trí tổng giám đốc công ty chi nhánh, là một người tuổi trẻ tài cao chân chính. Có bao nhiêu phụ nữ gia đình bình thường có thể chịu nổi lời thổ lộ của tổng giám đốc cấp bậc này đây?

Nhưng hắn gặp phải bà mối cấp nguyên lão của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, trước khi được Giang đại sư công nhận, hắn sẽ không thể nhận được lời đáp lại của đối phương.

Trong một tuần này, mỗi ngày Sở Hữu Tài đều liên hệ với bà mai Đường, kiên trì hẹn cô đi ăn cơm. Đáng tiếc bà mai Đường vẫn luôn không đồng ý lời mời của hắn, khiến cho hắn trải qua những ngày ăn ngủ không ngon.

Cho tới hôm nay, khi hắn đưa ra lời mời một lần nữa, bà mai Đường mới đáp lại hắn.

Chương 591: Tôi Chào Hàng Chính Mình (3)

Chuyện giữa nam nữ có đôi khi rất phức tạp, nhưng có đôi khi lại rất đơn giản.

Sở Hữu Tài liên tục hẹn đối phương trong một tuần lễ, đều không thể hẹn được một bữa cơm, hôm nay thành công hẹn được, trong lòng hắn lập tức hiểu rõ chuyện này có ý gì. Điều này chứng minh đối phương muốn phát triển cùng hắn.

Sau khi ăn được một lúc, Sở Hữu Tài bắt đầu hỏi: "Bà mai Đường, nghe khẩu âm của cô, cô là người tỉnh Tứ Xuyên?"

Đường An Quân nhấp một hớp canh, cười nói: "Tôi là người Sơn Thành."

"Thì ra là thế, đều nói Sơn Thành sinh mỹ nữ, quả nhiên là danh bất hư truyền!"

"Sở tổng quá khen!"

Sở Hữu Tài hỏi: "Bà mai Đường, Sơn Thành chính là thành phố trực thuộc trung ương, là thành thị top đầu trong nước, phát triển hơn nhiều so với tỉnh thành tỉnh Quế chúng tôi, tại sao cô lại đến bên này công tác?"

Đường An Quân mỉm cười nói: "Thật ra sau khi tôi tốt nghiệp đại học từng đến thành phố Thâm Quyến công tác, sau này đến văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc công tác đó là bởi vì ông chủ văn phòng này chính là bạn học chung thời đại học của tôi."

Sở Hữu Tài kinh ngạc nói: "Cô và Giang đại sư là bạn học thời đại học?"

Đường An Quân cười khanh khách nói: "Không nghĩ tới đúng không?"

"Đúng là không nghĩ tới, thì ra hai người từng là bạn học, khó trách cô lại muốn tới nơi này công tác. Tôi trước đó từng tra tìm thông tin về bạn học này của cô, đúng là rất tuyệt!" Nói đến đây, trong lòng Sở Hữu Tài hơi động:

"Bà mai Đường, nghe nói người bạn học kia của cô am hiểu nhất là

tính toán nhân duyên, cô hôm nay đồng ý ra ngoài ăn cơm với tôi, chắc là…"

Đường An Quân nói thẳng: "Sở tổng, anh đoán không sai, năng lực tính toán nhân duyên của người bạn học này của tôi có thể nói là không ai bằng. Nếu như tôi muốn tìm đối tượng, đương nhiên là phải thông qua sự tính toán của bạn tôi mới được."

Sở Hữu Tài kinh hỉ nói: "Ý của bà mai Đường là, Giang đại sư đã tính toán nhân duyên giúp cô và tôi rồi? Hơn nữa, nếu như tôi đoán không sai, nhân duyên của chúng ta chắc là cũng không kém?"

Đường An Quân gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi đã nhờ bạn tôi tính toán nhân duyên của chúng ta rồi, đúng là rất xứng đôi."

Sở Hữu Tài không kìm được vui mừng, nói: "Tôi đã nói ánh mắt của mình không thể sai được mà. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã cảm thấy cô chính là người quan trọng nhất đối với tôi, bây giờ lại được Giang đại sư công nhận. Như vậy nhân duyên giữa tôi và cô chính là được ông trời định sẵn rồi."

Đường An Quân nhìn về phía hắn, cười nói: "Sở tổng, tôi đã hiểu rõ tất cả thông tin về anh, nhưng sự hiểu biết của anh về tôi lại có hạn. Anh muốn biết chuyện gì đều có thể hỏi, nếu tôi có thể trả lời thì sẽ trả lời cho anh."

Sở Hữu Tài nghĩ một lúc, cười híp mắt nói: "Cô là bà mai, hay là chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện đã từng gặp mặt đi. Cô cứ giới thiệu về mình giống như là lúc giới thiệu đối tượng cho tôi vậy, có được không?"

Đường An Quân nghe vậy sửng sốt một chút, lập tức bật cười rồi nói: "Được rồi, vậy tôi sẽ tự chào hàng cho mình một chút."

Ánh mắt Sở Hữu Tài sáng lên, rửa tai lắng nghe.

Trải qua hơn nửa năm làm bà mai, Đường An Quân rất thoải mái trong mấy chuyện tình cảm như này. Cô không cảm thấy xấu hổ chút nào, tự chào hàng cho bản thân:

"Tôi năm nay 23 tuổi, cao 1m67, sinh ra ở gia đình bình thường,

cha mẹ đều là nhân viên công ty nhỏ, năm ngoái tốt nghiệp đại học XX, đến nay vẫn chưa có kinh nghiệm yêu đương."

Nghe tới câu cuối cùng, trong lòng Sở Hữu Tài cảm thấy mừng rỡ không thôi. Là một người đàn ông, nhất là đàn ông chưa từng trải qua yêu đương, trong lòng ít nhiều đều có chút cảm giác tự ti.

Hắn cũng biết bầu không khí của xã hội bây giờ, có không ít học sinh cấp hai đã bắt đầu yêu đương, học sinh cấp ba yêu đương lại càng nhiều, mà tới đại học, hơn 90% đều là người đã từng yêu đương.

Mà sau khi tốt nghiệp đại học, người chưa từng yêu đương có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay.

Bá mai Đường tốt nghiệp đại học vào năm ngoái, cô gái xinh đẹp giống như cô ấy, thời học sinh chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi, tỉ lệ chưa yêu đương thật sự là rất thấp.

Nhưng vạn lần không nghĩ tới, bà mai Đường lại chưa từng yêu đương. Hắn lại gặp được loại tỉ lệ cực thấp này, Sở Hữu Tài đương nhiên là mừng rỡ không thôi.

Sau đó, hắn nghe Đường An Quân tiếp tục giới thiệu: "Tôi trước mắt đang làm việc tại văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc. Mặc dù năng lực kiếm tiền kém Sở tổng anh, nhưng thu nhập hàng tháng đang dần được nâng cao, tiền lương tháng trước đã đột phá sáu mươi ngàn, tháng này có lẽ có thể đạt tới bảy mươi ngàn, cũng coi như là một công việc cực tốt."

Lời này vừa nói ra, Sở Hữu Tài bị làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Hắn vốn cho rằng, tiền lương cứng của Đường An Quân chỉ khoảng tầm mười ngàn tệ. Đây có thể coi là thu nhập cao tại tỉnh Quế rồi. Nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, tiền lương của một bà mai có thể cao đến sáu, bảy mươi ngàn một tháng. Điều này quả thực đã lật đổ định nghĩa của hắn về bà mai.

Sở Hữu Tài nhịn không được mà hỏi: "Bà mai Đường, thu nhập của cô sao có thể cao như thế? Chuyện này đúng là quá dọa người,

chẳng lẽ cô còn được chia hoa hồng cổ phần của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc sao?"

Sở Hữu Tài tính nhẩm một chút, sợ hãi nói: "Tác hợp một đôi vợ chồng được nhận hoa hồng là 200 tệ, cô một tháng nhận được sáu, bảy mươi ngàn tiền lương, điều này chẳng phải đang nói cô một tháng có thể tác hợp được hơn ba trăm đôi vợ chồng sao? Tính ra trung bình mỗi ngày có thể tác hợp hơn mười đôi vợ chồng, hiệu suất công việc của cô đúng là quá đáng sợ."

Chương 592: Đơn Giản Thô Bạo

Sở Hữu Tài là thật đã bị làm cho kinh ngạc, một ngày tác hợp hơn mười đôi vợ chồng, hiệu suất công việc này đúng là quá lợi hại.

Lúc này, hắn chợt nhớ tới đánh giá của cư dân mạng về Giang đại sư, nói tỉ lệ mai mối thành công của hắn là trăm phần trăm, chưa từng có ví dụ thất bại.

Giang đại sư được cư dân mạng công nhận là người mai mối số một. Bản thân hắn lợi hại như vậy còn chưa tính, chẳng lẽ bà mai dưới tay hắn đều lợi hại như vậy, xác suất mai mối thành công cũng là trăm phần trăm?

Đường An Quân nghe được giọng điệu khiếp sợ của hắn, tự hào cười nói:

"Chắc anh cũng biết rõ năng lực tính toán nhân duyên của bạn tôi. Mấy bà mai chúng tôi tác hợp cho khách hàng đều dựa trên độ xứng đôi mà bạn tôi chọn ra. Chúng tôi chỉ cần sắp xếp cho hai bên gặp mặt, phía sau căn bản cũng không cần quan tâm nhiều, thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi thăm tiến độ phát triển một chút là được. Bọn họ sẽ tự tiến tới cùng nhau một cách tự nhiên."

Sở Hữu Tài nghe vậy như được mở rộng tầm mắt. Mặc dù hắn chưa từng đi xem mắt, nhưng cũng không lạ lẫm đối với người làm mối, cũng biết rõ xác suất thành công của người làm mối cũng không cao. Cùng một khách hàng, có lẽ cần sắp xếp xem mắt nhiều lần thì mới có thể thành công.

Thậm chí, có không ít khách hàng xem mắt liên tiếp tám mười lần mà vẫn thất bại.

Nói cách khác, người làm mối nhiều khi thật ra đều đang làm chuyện vô ích. Bọn họ thường thả một chiếc lưới rộng, cuối cùng có thể bắt được bao nhiêu con cá thì đều phải xem vận may. Hoàn toàn ngược lại với bà mai tại văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc. Đúng là không có so sánh sẽ không có tổn thương!

"Bà mai Đường, người bạn kia của cô đúng là vô cùng thần kỳ." Sở Hữu Tài khen từ tận đáy lòng.

"Hắn đúng là rất lợi hại, năng lực tính toán nhân duyên kia thật sự làm cho người ta nhìn mà than thở." Đường An Quân nói.

Sau đó, chủ đề nói chuyện của hai người tập trung lên trên người Giang đại sư, một người thực tình tán dương, một người dụng tâm lắng nghe, trò chuyện khá là ăn ý.

…

Sáu giờ rưỡi chiều.

Tại cửa hàng nước trái cây nào đó.

Hà Phượng gặp ông mai Giang, buổi chiều lúc hai người trò chuyện, cô nghe giọng đã biết ông mai Giang là một người rất trẻ. Nhưng lại không nghĩ tới hắn chẳng những trẻ tuổi, dáng vẻ còn đẹp trai như thế.

May mắn là hắn chỉ là người làm mối, mà không phải là đối tượng ra mắt, nếu không Hà Phượng đều không dũng khí ở cùng một chỗ với hắn.

Sau khi hai người bắt chuyện với nhau, Giang Phong liền mỉm cười hỏi: "Chị Hà, chị muốn nước trái cây gì?"

Hà Phượng nói: "Cho tôi ly nước chanh đi!"

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó nói với nữ nhân viên cửa hàng: "Xin chào, cho một ly nước chanh và một ly nước táo."

"Được rồi, xin chờ một chút."

Ba phút sau, Giang Phong và Hà Phượng ngồi đối diện nhau, vừa uống nước trái cây vừa nói chuyện.

Giang Phong uống một ngụm nước táo, nói: "Chị Hà, trước đó ở trong điện thoại, tôi đã nói qua tình huống của đối phương rồi. Nói thật thì, hắn là một người rất tốt. Các người lại là đồng hương cùng huyện, cũng đều làm công ở đây, đúng thật là duyên phận được ông trời định sẵn."

Hà Phượng hỏi: "ông mai Giang, trước đó cậu từng nói ở trong điện thoại là hắn và ba người bạn gái cũ cuối cùng đều chia tay bởi vì chuyện của mẹ hắn, không biết tình huống của mẹ hắn là như thế nào? Hắn không phải là người được mẹ bao bọc như trong truyền thuyết đó chứ?"

Giang Phong lắc đầu, nói: "Hắn không phải là người được mẹ bảo bọc quá đáng, mà là mẹ của hắn bị bệnh."

Hà Phượng nghe vậy trong lòng hơi giật mình, suy đoán nói: "Bị liệt do đột quỵ sao?"

"Không phải." Giang Phong lắc đầu lần nữa, lập tức nói thẳng: "Mẹ của hắn xảy ra vấn đề về tinh thần."

Hà Phượng vừa vặn nhấp một hớp nước chanh, nghe nói như thế thì bị sặc, không khỏi ho khan liên tục, ho đến đỏ cả mặt.

Chờ sau khi bình ổn lại, cô mới mặt nghiêm túc mà hỏi: "ông mai Giang, ý của cậu là, mẹ của hắn bị bệnh thần kinh mà giới y học hiện tại vẫn không có biện pháp trị tận gốc sao?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, mẹ của hắn mắc bệnh thần kinh đã hơn mười năm, ba người bạn gái cũ của hắn sau khi biết rõ tình huống của mẹ hắn đều không nói hai lời mà lựa chọn chia tay. Nếu không phải mẹ hắn mắc phải loại bệnh này thì con của hắn bây giờ chắc là cũng đã học tiểu học rồi."

Hà Phượng nghe vậy thì yên lặng, sau khi nghe về tình huống của mẹ đối phương, cô đã có chút kháng cự đối với người đồng hương kia. Cô cũng không phải là không thể gả được, cần gì phải tìm gia

đình có người bị "Bệnh tâm thần"?

Giang Phong nhìn mặt mà nói chuyện, lập tức hiểu rõ suy nghĩ của nàng, nói: "Chị Hà, bệnh tâm thần chia thành hơn ba trăm loại, có một số loại bệnh tâm thần quả thật là có chút dọa người, cũng có rất nhiều trường hợp người bệnh đả thương người. Nhưng mà cũng có một số bệnh tâm thần là vô hại, bệnh tinh thần của mẹ hắn là thuộc về loại sau."

Chương 593: Đơn Giản Thô Bạo (2)

Nói đến đây, Giang Phong nói rõ chi tiết tình huống của mẹ Lâm Ba một lần, cuối cùng mới lên tiếng: "Mười mấy năm qua, mẹ của hắn đều là như này, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ làm một số việc khác với người bình thường ra, thật ra bà ấy cũng không khác người bình thường quá nhiều."

Nghe đến đó, sắc mặt của Hà Phượng mới chuyển biến tốt một chút.

Giang Phong thấy thế thì tiếp tục khuyên: "Hơn nữa, mẹ của hắn có cha hắn ở quê chăm sóc. Cho dù chị kết hôn với hắn rồi thì trừ ngày lễ ngày tết ngẫu nhiên cùng hắn về quên một lần ra, thời gian còn lại căn bản đều là làm việc ở đây. Nếu như chị không muốn đối mặt thì chị không trở về cùng hắn là được, mọi người đều sẽ thông cảm cho chị. Nói cách khác, ngoại trừ lúc kết hôn gặp một chút, thời gian còn lại chị không muốn gặp cũng được, như thế thì ảnh hưởng của người mẹ kia đối với chị sẽ cực kỳ bé nhỏ."

Hà Phượng nghe vậy thì âm thầm gật đầu, nói: "Nếu là như vậy thì đúng là không có ảnh hưởng quá lớn."

Giang Phong cười nói: "Cho nên, chị Hà không cần thiết mang theo thành kiến đối với người đồng hương cùng huyện kia, cho hắn một cơ hội, đồng thời cũng cho chính mình một cơ hội. Tin tưởng tôi, các người là xứng đôi nhất."

Hà Phượng bỏ xuống lo lắng trong lòng, nói: "ông mai Giang là người làm mai đặc biệt nhất mà tôi từng gặp. Người làm mai khác đều thường ra sức thổi phồng ưu điểm của đối phương, còn về

khuyết điểm thì hoặc là giấu diếm hoặc là nói đơn giản qua. Mà cậu lại không sợ dọa đến tôi một chút nào, ngay lập tức nói ra khuyết điểm lớn nhất của đối phương, không nói những chuyện khác, chỉ với điểm này thôi, tôi cũng muốn gặp hắn một chút."

Giang Phong mỉm cười nói: "Tôi không biết người khác làm mai mối như thế nào. Nhưng nguyên tắc mai mối của tôi chính là khai báo thành khẩn, cho dù là ưu điểm hay là khuyết điểm, tôi đều sẽ nói rõ ràng trước khi sắp xếp cho hai bên gặp mặt. Cũng dựa vào sự kiên trì của tôi mà từ khi tôi bước vào nghề làm mối cho đến nay, vẫn luôn nhận được sự tín nhiệm của khách hàng, tác hợp một đôi lại một đôi vợ chồng, bây giờ cũng coi là có chút danh tiếng."

Hà Phượng đương nhiên không biết người làm mối "Có chút danh tiếng" trước mắt này chính là người làm mối hàng đầu có hơn 10 triệu fan. Cô chỉ biết đối phương đúng là rất thẳng thắn, đáng để tín nhiệm.

Thế là, sau đó cô lại hỏi thăm cặn kẽ về thông tin của đồng hương cùng huyện kia, đồng thời cũng nói lại chi tiết thông tin của mình cho ông mai Giang.

Chuyện nên nói đều đã nói được kha khá rồi, nước trái cây cũng đã uống xong, Giang Phong liền khẽ cười nói: "Chị Hà, chị cũng đã hiểu rõ về thông tin của hắn rồi. Chúng ta hôm nay tạm thời đến đây vậy, trở về tôi sẽ liên hệ với đối phương, sau đó lại sắp xếp cho hai người gặp mặt, chị thấy thế nào?"

Hà Phượng gật đầu nói: "Được, nếu như là thứ hai đến thứ sáu, thời điểm gặp mặt tối nhất là sau sáu giờ chiều, thứ bảy chủ nhật thì lúc nào cũng được."

Giang Phong nói: "Đã hiểu, tôi sẽ sắp xếp tốt."

...

Thành phố Trung Hải.

Tại nhà hàng dành cho cặp đôi nào đó, tác giả bạch kim Trần Mộ Sơn đang ăn tối dưới ánh nến với một trong song mỹ tài chính-

Phương Vân.

Từ sau khi Giang đại sư sắp xếp cho hai người gặp mặt làm quen vào nửa tháng trước, tiến triển quan hệ của hai người có thể nói là như cưỡi tên lửa. Nhất là sau khi phú bà Phương tổng ném một tỷ điểm tiền khen thưởng cho Trần Mộ Sơn, hai người đã nhanh chóng xác định quan hệ bạn trai bạn gái.

Sau khi ăn tối gần xong, Trần Mộ Sơn liền móc ra một chiếc nhẫn kim cương hàng hiệu, nhìn người phụ nữ giàu có và thành thục trước mắt, nói: "Phương tổng (Trần Mộ Sơn rất thích cách xưng hô này, sau khi xác nhận quan hệ bạn trai bạn gái cũng không đổi), anh là người không có tế bào lãng mạn và cũng đã qua cái tuổi theo đuổi sự lạng mạn, cho nên anh không chuẩn bị nghi thức cầu hôn. Chúng ta đơn giản thô bạo một chút, em có đồng ý gả cho anh không?"

Cầu hôn qua loa như vậy khiến cho Phương Vân có chút dở khóc dở cười. Nhưng mà cô bây giờ cũng còn không trẻ, đã bốn mươi tuổi rồi. Cô cũng không truy cầu lãng mạn đối với hôn nhân giống như trước kia nữa rồi.

Cho nên, cô rất tán thưởng cách làm đơn giản thô bạo này của Trần Mộ Sơn.

Cô không do dự, ngay lập tức đáp lại: "Em đồng ý!"

Trần Mộ Sơn nắm chặt lấy tay của nàng, cười hỏi: "Vậy ngày mai đi đăng ký luôn?"

Phương Vân ôn nhu nói: "Anh làm là được, em đều nghe anh."

"Vậy thì ngày mai."

Trần Mộ Sơn lập tức đưa ra quyết định, sau đó lại hỏi: "Còn ngày tổ chức hôn lễ, em có ý định gì không?"

Phương Vân nghĩ một lúc, nói: "Chúng ta không cần bận tâm về ngày tổ chức hôn lễ làm gì. Em gọi điện thoại hỏi Giang đại sư một chút, để hắn chọn ngày giúp chúng ta, anh cảm thấy được không?"

Chương 594: Đơn Giản Thô Bạo (3)

Trần Mộ Sơn cười nói: "Đương nhiên là được, Giang đại sư là người trong nghề, để hắn quyết định đương nhiên là không có gì thích hợp bằng. Nhưng mà, chờ sau khi chúng ta đăng ký kết hôn rồi lại gọi điện, bây giờ để anh đeo nhẫn lên cho em, em xem một chút có thích hay không."

Phương Vân nhìn hắn, lời nói chứa đầy tình ý: "Nhẫn anh mua, em đương nhiên thích."

Trần Mộ Sơn nghe vậy thì cười vui vẻ, sau đó mở chiếc hộp tinh xảo ra, lấy chiếc nhẫn kim cương có giá trị không nhỏ ra, sau đó đeo vào ngón giữa cho cô.

Đây là nhẫn cầu hôn, cho nên phải đeo ngón giữa tay trái.

Sau khi cầu hôn, hai người thanh toán bữa ăn rồi, cùng đến nhà Trần Mộ Sơn, sau khi so tài võ nghệ một phen, Phương Vân mới hài lòng về nhà với vẻ mặt ửng đỏ.

…

Tỉnh lỵ thuộc Hồ Bắc.

Lữ Bạch Liên và bạn thân Triệu Tinh Tinh đang uống cà phê.

Mặc dù Lữ Bạch Liên đã 38 tuổi, nhưng nhan sắc của cô khá cao, dáng người được bảo dưỡng cũng không tệ, nhìn không khác gì thiếu phụ hai ba mươi tuổi.

Bạn thân của cô nhỏ tuổi hơn cô, dáng người tốt hơn cô, chỉ là nhan sắc lại kém hơn cô một chút.

Lúc này, bạn thân Triệu Tinh Tinh đang tận tình khuyên nhủ cô: "Chị Liên, chị không thể tiếp tục kén chọn như vậy được. Độ tuổi đẹp nhất của phụ nữ chúng ta nằm trong khoảng từ 18 tuổi đến 28 tuổi, sau đó là 29 tuổi đến 39 tuổi. Một khi vượt qua 40 tuổi, cho dù là dáng người hay là nhan sắc đều sẽ không ngừng xuống dốc, càng ngày càng tệ. Cho nên, nhân lúc bây giờ còn chưa đến 40

tuổi, chị mau gả bản thân đi, càng nhanh càng tốt."

Lữ Bạch Liên nhấp một ngụm cà phê, cười nói: "Tinh Tinh, đây không phải là lần đầu em nói những lời này."

Triệu Tinh Tinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Em đây chính là điển hình cho câu 'Hoàng đế không vội thái giám đã gấp', thật sự không hiểu tại sao chị có thể bình tĩnh được như vậy. Từ khi chị chia tay với tên tra nam kia lại chưa từng yêu đương thêm lần nào, chẳng lẽ chị vẫn còn tình cảm sâu đậm với tên tra nam kia sao? Vẫn còn chưa thoát ra được đoạn tình cảm kia?"

Lữ Bạch Liên nghe vậy thì khóe miệng giật một cái, trầm mặc một chút, mới hỏi: "Tinh Tinh, chị và em quen biết nhau bao nhiêu năm rồi?"

Triệu Tinh Tinh kỳ quái nhìn bạn mình một cái, "Chúng ta biết nhau từ năm 09, đến nay đã được 14 năm."

Lữ Bạch Liên trầm ngâm một lát nói: "Tinh Tinh, thật ra trong mười mấy năm qua, trong lòng chị có một chuyện chưa từng nói với em, hôm nay chị sẽ dứt khoát mở lòng nói với em vậy!"

Triệu Tinh Tinh không khỏi mở to hai mắt, hỏi: "Chị Liên, chuyện gì vậy?"

Lữ Bạch Liên nói: "Thật ra, chị đã kết hôn, trước khi biết em, chị từng có một cuộc hôn nhân."

Triệu Tinh Tinh nghe vậy thì "A" một tiếng, kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Chị Liên vậy mà đã kết hôn? Chuyện lớn như vậy chị thế mà có thể giấu ở trong lòng mười mấy năm không nói với em?"

Lữ Bạch Liên cười khổ nói: "Cuộc hôn nhân này có thể nói là một lời khó nói hết, chị không nói với em, chủ yếu là vì chị đóng một vai diễn vô cùng ám muội trong cuộc hôn nhân này, không có mặt mũi nói với em!"

Triệu Tinh Tinh: "…"

Lữ Bạch Liên vừa nhớ lại vừa nói: "Hắn cao mét tám, tuấn tú lịch

sự, tốt nghiệp đại học 985, ngoại trừ điều kiện gia đình tương đối bình thường ra thì các phương diện khác đều không tệ, ít nhất là không tệ trong mắt chị."

Nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt của bạn thân, trong lòng Triệu Tinh Tinh lập tức hiểu ra, bạn tốt vẫn còn tình cảm đối với người chồng trước mà cô chưa từng nhắc tới.

"Ban đầu là chị theo đuổi hắn, quen biết không đến một năm đã tiến vào lễ đường hôn nhân."

Lữ Bạch Liên tiếp tục nói: "Ngay từ đầu, chị thực sự muốn trải qua một cuộc sống tốt đẹp với hắn. Lúc đó, hắn không muốn đi làm, chỉ muốn dấn thân vào giới văn học mạng, lấy việc gõ chữ để kiếm sống. Chị cổ vũ hắn ủng hộ hắn, thậm chí còn vừa đi làm vừa nuôi hắn, còn vừa phải quản lý việc nhà, chiếu cố hắn từng li từng tí một."

Nghe đến đó, Triệu Tinh Tinh liền biết không ổn.

"Đáng tiếc, vận may của hắn không tốt, quyển sách đầu tiên vừa viết ra đã bị vùi dập giữa chợ rồi."

Lữ Bạch Liên nhấp một hớp cà phê, chậm rãi kể lại chuyện cũ năm đó cho bạn tốt, "Lúc đó, chị có an ủi hắn, cổ vũ hắn, sau đó hắn lấy lại tinh thần, viết cuốn sách thứ hai. Kết quả, vẫn thất bại. Lúc đó trong lòng chị đã nghĩ, có lẽ hắn không có thiên phú, không ăn được chén cơm này, nhưng mà nhìn hắn chưa từ bỏ ý định, chị vẫn ủng hộ hắn viết cuốn sách thứ ba."

Triệu Tinh Tinh vội vàng hỏi: "Kết quả thì sao?"

Lữ Bạch Liên thở dài nói: "Kết quả, vẫn là thất bại!"

Triệu Tinh Tinh nói: "Quá tam ba bận, xem ra hắn thật sự không thích hợp ăn chén cơm này."

Ánh mắt của Lữ Bạch Liên có chút phức tạp, nói: "Lúc đó chị cũng nghĩ như vậy, phải biết viết một quyển sách là chuyện rất khó khăn, cần tốn rất nhiều thời gian và tinh lực. Hắn liên tục thất bại ba lần, tính cả thời gian chuẩn bị, đã qua hơn hai năm rồi. Trong hai năm này, hắn còn không kiếm về được phí internet, đều dựa

vào một mình đi làm nuôi hắn, thậm chí nghỉ làm rồi còn phải làm việc nhà. Trải qua thời gian dài như vậy, chị khó tránh khỏi việc cảm thấy có chút phiền."

Triệu Tinh Tinh ngẫm lại những tháng ngày đó, gật đầu thông cảm.

Nếu đổi lại là cô, đoán chừng đã không kiên trì được thời gian dài như vậy.

Chương 595: Sau Khi Ly Hôn Còn Có Thể Làm Bạn Sao?

Hồ Bắc.

Tại quán cà phê nào đó.

Lữ Bạch Liên đang kể lại chuyện cũ của mình cho bạn thân Triệu Tinh Tinh, "Khi đó chị rất thất vọng về hắn, không muốn hắn viết nữa, để hắn ra ngoài tìm việc làm. Hắn cũng rất nghe lời, ngoan ngoãn ra ngoài tìm một công việc. Có lẽ là vì dụng tâm làm việc nhưng lại không nhận được hồi báo như trong tưởng tượng, hoặc có lẽ là cuộc sống túng quẫn trong hai, ba năm qua làm hao mòn tình cảm lúc trước. Tóm lại, tâm trạng của chị vô cùng sa sút trong đoạn thời gian kia. Sau đó, chị gặp phải tên tra nam kia."

Nghe đến đó, Triệu Tinh Tinh biết rõ trọng điểm đến rồi, lúc này cô ngồi thẳng người, lắng nghe bạn thân kể chuyện.

Lữ Bạch Liên nói với tâm tình phức tạp: "Lúc đó, chị cũng không nghĩ gì nhiều, dưới sự hỏi han ân cần của tên tra nam kia, chị theo bản năng xem nhẹ việc bản thân là phụ nữ đã lập gia đình, đi lại với hắn càng ngày càng gần, cuối cùng vào một đêm uống nhiều đã lăn giường với hắn."

Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng nghe đến đây Triệu Tinh Tinh vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô hỏi: "Chị Liên, sau đó thì sao?"

Lữ Bạch Liên thở dài một tiếng, nói: "Lúc vừa mới bắt đầu, chị còn cảm thấy tội lỗi một phen. Nhưng sự thật chứng minh, cho dù là nam hay nữ, sao có thể chỉ vượt quá giới hạn một lần được. Lần vượt quá giới hạn kia giống như đã mở ra chiếc hộp Pandora, chị dần trầm vào trong đó. Thậm chí, chị còn gan to bằng trời mang tên tra nam kia về nhà thâu hoan, trải qua cuộc sống cực kì kích thích."

"Chuyện này…" Triệu Tinh Tinh nhìn người bạn thân quen biết mười mấy năm trước mắt, thật sự không biết nên nói gì. Cô thật sự không ngờ tới bạn thân của mình lại có thể làm ra loại chuyện này.

Lữ Bạch Liên nhớ lại tình cảnh lúc trước, cho dù chuyện đã quan hơn mười lăm năm nhưng cô vẫn muốn hung hăng cho mình mấy cái bạt tai, trong giọng nói của cô tràn ngập sự hối hận: "Khi đó bản thân chị thật sự đã lạc lối, tục ngữ nói 'Nếu muốn người không biết, trừ khi mình đừng làm', trong một lần đang thâu hoan cùng tên tra nam ở trong nhà, bọn chị bị hắn bắt gặp lúc từ chức trở về nhà…"

Nghĩ đến cảnh tượng kia, Triệu Tinh Tinh nhịn không được mà hỏi: "Chị Liên, lúc đó việc này đã được xử lý như thế nào? Chồng trước của chị chắc là vô cùng tức giận có đúng không? Hắn có cầm đao chém tên tra nam kia không?"

"Hắn rất tức giận, nhưng lại có thể khống chế sự xúc động của bản thân. Dùng cách nói của hắn thì đây chính là con muỗi không đốt sẽ không có khe hở. Nếu như là chị bị cưỡng ép thì hắn sẽ dùng một mạng đổi một mạng, chắc chắn sẽ chém tên tra nam kia. Nhưng nếu như là ngươi tình ta nguyện thì…"

Nói đến đây, Lữ Bạch Liên lắc đầu, không còn muốn nhớ lại chuyện xấu làm nàng phát điên kia nữa, tiếp tục nói: "Ngày hôm sao, chị và hắn không tranh không nháo, bình tĩnh làm thủ tục ly hôn. Có lẽ hắn cảm thấy chị đối xử với hắn không tệ trong hai ba năm kết hôn kia, nên vì giữa thanh danh cho chị, hắn đã không nói rõ về nguyên nhân ly hôn. Hắn chỉ nói với bên ngoài là tính cách của hai người không hợp. Cho tới bây giờ, bao gồm cả cha mẹ và bạn tốt của chị đều không ai biết rõ nguyên nhân ly hôn thật sự của bọn chị. Còn về chuyện của chị và tên tra nam đó sau này thì

em cũng đã biết. Sau khi chị ly hôn và ở cùng hắn không được bao lâu, hắn liền thay đổi suy nghĩ, đi trêu chọc những cô gái khác."

Triệu Tinh Tinh nhấp một hớp cà phê, thở dài: "Chị Liên, nghe chị nói như thế, người chồng trước của chị thật ra còn rất tốt, đáng tiếc năng lực kiếm tiền hơi kém một chút."

Nghe đến đó, Lữ Bạch Liên vẫn luôn rất kiên cường bỗng nhiên bật khóc.

Triệu Tinh Tinh nhìn thấy bạn tốt đột nhiên rơi nước mắt thì không khỏi bối rối một chút, thận trọng hỏi: "Chị Liên, có phải em nói sai rồi hay không?"

Lữ Bạch Liên vừa khóc vừa nói: "Tinh Tinh, chị rất là hối hận, em có biết không? Sau khi hắn viết ba quyển sách kia mà không có tiến triển gì, bị chị bảo đi tìm việc làm nhưng hắn vẫn không từ bỏ sáng tác, mà là giấu diếm chị, tỉ mỉ chuẩn bị cuốn sách thứ tư. Hắn đã dành rất nhiều công sức cho quyển sách này, cuối cùng giành được thành công. Hắn ngày đó từ chức trở về chính là muốn báo tin vui cho chị, chỉ là vạn lần không nghĩ tới báo tin vui cuối cùng lại biến thành bắt gian, thật sự là tạo hóa trêu ngươi! Sau khi ly hôn với chị, hắn một bước lên mây, thu nhập hàng năm dần tăng cao, tài sản bây giờ đã sớm phá trăm triệu rồi!"

Triệu Tinh Tinh nghe vậy thì trợn mắt há hốc mồm, khó trách bạn tốt lại khóc, đổi lại là cô, cô chắc sẽ khóc còn lớn hơn. Đây không phải là mấy chuyện đùa như đoạt hồng bao, mà là chân chính mất đi trăm triệu!

Nếu như lúc trước bạn thân biết kiềm chế bản thân thì hiện tại đã là phú bà rồi, mỗi ngày muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn đi nơi nào chơi thì đi nơi đ, không cần bận rộn vì công việc, không cần phiền não vì tiền không đủ xài…

Chương 596: Sau Khi Ly Hôn Còn Có Thể Làm Bạn Sao? (2)

Tóm lại, một suy nghĩ sai lầm lúc trước đã tạo thành kết quả hoàn

toàn khác biệt như hiện tại.

Triệu Tinh Tinh cảm thấy tiếc hận thay cho bạn thân.

"Chị Liên, chị không nghĩ tới chuyện xin lỗi hắn, cầu xin sự tha thứ của hắn sao?"

Lữ Bạch Liên xé tờ khăn giấy, lau nước mắt, cười tự giễu: "Chị không chỉ từng nghĩ tới mà còn làm, sau khi chia tay với tên tra nam kia, chị từng hẹn gặp hắn một lần, nghiêm túc nói xin lỗi với hắn."

Triệu Tinh Tinh nói: "Hắn không chịu tha thứ cho chị?"

Lữ Bạch Liên lắc đầu nói: "Không, hắn tha thứ cho chị, còn cảm ơn sự ủng hộ và cổ vũ của chị trong hai ba năm kết hôn kia. Nhưng khi chị thăm dò nói muốn hàn gắn, hắn đã cho chị một ánh mắt mà đến nay chị vẫn không thể quên được. Chị không thể hình dung được ánh mắt kia, dù sao lúc hắn nhìn chị như vậy, chị liền không có dũng khí nhắc lại chuyện hàn gắn. Thật ra dựa vào sự hiểu rõ của chị về hắn, chị vẫn luôn hiểu rõ việc này đã không có đường lui rồi. Bởi vì chị đã chạm đến ranh giới cuối cùng của đàn ông. Đàn ông bị đội nón xanh bình thường đều không thể dễ dàng tha thứ, hắn có thể tha thứ cho chị sau khi ly hôn, nhưng muốn quay lại thì là chuyện không thể nào."

Triệu Tinh Tinh thở dài, nói: "Chị Liên, chuyện đều đã qua, chị có xoắn xuýt cũng không có ích gì, vẫn nên nghĩ thoáng một chút, tìm một người đàn ông tốt để gả đi!"

Lữ Bạch Liên uống hết cà phê trong ly, cười khổ nói: "Chị biết rõ xoắn xuýt chuyện này cũng không có tác dụng gì. Nhưng con người đều có tật xấu giống nhau, đều sẽ ảo não không thôi vì bỏ lỡ cơ hội. Người có thể thản nhiên tiếp nhận đều là người có trái tim mạnh mẽ. Nói thật thì, nếu như chồng trước của chị không thành công trong việc viết sách thì mặc dù chị sẽ cảm thấy có chút tiếc nuối vì bỏ lỡ cuộc hôn nhân này, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến cho chị nhớ mãi không quên, ngày đêm hối hận trong mười mấy năm. Nói như vậy, Tinh Tinh đã hiểu chưa?"

Triệu Tinh Tinh gật đầu nói: "Em hiểu, đây là chuyện bình thường,

giống như là mua xổ số, bởi vì nhất thời chủ quan nên làm mất xổ số. Nếu như xổ số không trúng thưởng thì cũng chả sao cả. Nhưng nếu như vé số bị mất lại là tấm vé trúng thưởng, hơn nữa phần thưởng bên trong còn là cao nhất, loại tiếc nuối này chắc là cả một đời đều không quên được."

Lữ Bạch Liên gật đầu như gà con mổ thóc, nói: "Chính là đạo lý này."

Triệu Tinh Tinh nghĩ một lúc rồi, hỏi: "Chị Liên, các người không thể làm vợ chồng, chẳng lẽ không thể làm bạn sao?"

Lữ Bạch Liên để phục vụ viên lấy thêm chén nữa, thở dài nói: "Mặc dù trên đời này có không những người không làm vợ chồng nhưng có thể làm bạn, nhưng loại trường hợp này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Dưới tình huống bình thường, nam nữ ly hôn rất khó có khả năng trở thành bạn. Không nói đến chuyện vợ chồng, cho dù chỉ là bạn trai bạn gái, sau khi chia tay còn có thể tiếp tục làm bạn sao?"

Triệu Tinh Tinh nhớ tới bạn trai cũ của mình, không khỏi gật đầu nói: "Đúng là không làm bạn được."

Triệu Tinh Tinh nhấp một hớp cà phê, lại hỏi: "Chị Liên, vậy chị bây giờ muốn như thế nào? Chị và hắn đã ly hôn được mười lăm năm, chẳng lẽ vẫn định cứ một mình như vậy sao?"

Hôm nay đã nói mọi chuyện đến đây, Lữ Bạch Liên cũng không giấu diếm người bạn thân của mình nữa, trong giọng điệu của cô mang theo một xíu hy vọng: "Chị vẫn luôn không tìm kiếm người mới là bởi vì chồng cũ của chị trước mắt vẫn còn độc thân. Chính chị cũng không biết mình nghĩ gì nữa, biết rõ đã không còn có khả năng, nhưng hắn một ngày còn chưa kết hôn, chị liền không có ý định kết hôn. Có lẽ sâu trong lòng chị vẫn còn có một chút một tưởng đi!"

Triệu Tinh Tinh hiểu được tâm trạng này của bạn tốt, muốn khuyên lại không biết nên khuyên từ đâu. Dù sao đây cũng là chấp niệm mười mấy năm, không phải nói buông là có thể tuỳ tiện buông xuống được.

Cô dứt khoát không khuyên nhủ nữa, mà bắt đầu tìm hiểu về tình huống của người chồng trước của bạn thân.

Hôm nay Lữ Bạch Liên mở lòng, căn bản là hỏi gì đáp nấy, nói cho đến khoảng mười một giờ đêm mới xong.

Về đến nhà tắm rửa xong và chuẩn bị đi ngủ, Lữ Bạch Liên theo thói quen mở trang web Qidian lên, tìm tác phẩm mà chồng cũ mới đăng, chuẩn bị đọc xong chương mới rồi ngủ tiếp.

Từ khi chồng cũ của cô bước vào nghề viết sách cho đến nay, mỗi một quyển sách cô đều theo dõi, cho dù là sau khi hai người ly hôn, cô cũng chưa từng bỏ lỡ thông tin gì. Cho nên có thể nói là cô nhìn chồng cũ đi từng bước một lên thần đàn, trở thành phú hào hàng tỷ.

Bên trong giá sách, Lữ Bạch Liên liếc mắt liền nhìn thấy chồng cũ đăng một chương đơn, tiêu đề của đơn chương vô cùng đơn giản, chỉ có hai chữ: Tin vui!

Lữ Bạch Liên không kịp chờ đợi mà nhấn vào xem.

Chương 597: Sau Khi Ly Hôn Còn Có Thể Làm Bạn Sao? (3)

"Các bạn đọc theo Tam Thước tôi nhiều năm đều biết, Tam Thước đã từng kết hôn vào mười tám năm trước, chỉ tiếc cuộc hôn nhân kia chỉ duy trì không được ba năm đã phải kết thúc. Trong vòng mười lăm năm qua, Tam Thước từng yêu đương ngắn ngủi hai lần, nhưng đều bởi vì tính cách không hợp mà chia tay. Vốn dĩ bởi vì tuổi tác càng ngày càng lớn, Tam Thước cho là mình cả đời này cũng chỉ có thể làm một cẩu độc thân, nhưng mà tuyệt đối không ngờ rằng hơn một tháng trước lại có tin vui giáng xuống từ trên trời, đưa một nữ tổng tài mỹ lệ rung động lòng người đến trước mặt của tôi. Hôm nay, là ngày tôi và mỹ nữ tổng tài đăng ký kết hôn. Tam Thước tôi lập topic này làm chứng, đời này nhất định sẽ yêu thương mỹ nữ tổng tài thật tốt, cho dù sinh lão bệnh tử đều không rời không bỏ. Ừm, không nói nhiều nữa, cảm ơn các bạn đọc vẫn luôn ủng hộ Tam Thước cho tới tận bây giờ."

Xem hết một chương ngắn gọn này, Lữ Bạch Liên cảm thấy choáng váng!

Chờ đến lúc cô tỉnh táo lại, phát hiện mình sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Giờ phút này, tâm trạng của Lữ Bạch Liên vô cùng phức tạp, mang theo ba phần khó chịu, ba phần tiếc nuối, ba phần thoải mái, còn có một tia tuyệt vọng không biết làm thế nào.

Không biết qua bao lâu, Lữ Bạch Liên mới cầm điện thoại di động lên, nhắn tin cho số điện thoại di động mà cả đời cô cũng không thể quên được kia, nội dung tin nhắn chỉ có ba chữ: Chúc mừng anh.

…

Thành phố C tỉnh Quế.

Tại một quán trà nào đó, Lý Cảnh đang nhàn nhã uống trà nói chuyện với bạn.

Là một người có bạn bè khắp nơi, quán trà của Lý Cảnh xưa nay không thiếu bạn bè, mỗi ngày ít nhất đều có mấy người bạn tới uống trà nói chuyện phiếm với hắn.

Mấy người đàn ông tập hợp một chỗ, trò chuyện về phụ nữ có thể nói là chủ đề vĩnh hằng, lúc này mấy người đàn ông trung niên đang trò chuyện về người phụ nữ bỏ lỡ khiến bọn hắn cảm thấy tiếc nuối nhất.

Người đàn ông trung niên cao miễn cưỡng đạt tới một mét bảy, nhưng tướng mạo lại vô cùng đẹp trai nhân thở dài: "Tôi lúc trước từng bỏ lỡ một người phụ nữ cực phẩm, đáng tiếc lúc đó tôi không biết trân quý, chờ sau khi biết rõ cô ấy tốt như nào thì cô ấy đã bặt vô âm tín, muốn tìm cũng không tìm được, ai…"

"Anh Kim, người chưa từng thiếu phụ nữ như anh lại còn có một người phụ nữ cực phẩm khiến cho anh nhớ mãi không quên?"

"Anh Kim, anh đã bỏ lỡ kiểu phụ nữ cực phẩm như nào vậy? Nói cho anh em biết một chút đi!"

"Anh Kim, nói một chút về chuyện xưa của anh đi."

"Được, vậy tôi sẽ nói cho các người một chút."

Dưới sự thúc giục của mọi người, anh Kim bắt đầu nói về quá khứ yêu đương năm đó của mình, "Người phụ nữ kia cực kỳ xinh đẹp, dáng người càng cực phẩm, còn nghe lời tôi tuyệt đối, khuyết điểm duy nhất chính là trong nhà tương đối nghèo, chỉ là một em gái bán quần áo. Khi đó tôi còn trẻ nên không hiểu chuyện, một lòng chỉ muốn tìm phú bà, cho nên tôi vẫn luôn dây dưa không chịu kết hôn với cô ấy. Cô ấy là một người phụ nữ vô cùng thông minh, chắc là đã đoán được tâm tư của tôi. Vào một ngày nào đó, tôi đang đánh bài với bạn bè, cô ấy gửi cho tôi mấy tin nhắn, nói cô ấy đang ở nhà ga, sắp phải rời khỏi thành thị này. Nếu như tôi muốn cưới cô ấy thì đến tìm cô ấy trước khi xe lửa xuất phát, sau đó cùng cô ấy đi đăng ký kết hôn. Nếu như tôi không muốn cưới cô ấy, cô ấy sẽ hoàn toàn biến mất trong thế giới của tôi, để cho tôi vĩnh viễn không thể tìm thấy cô ấy. Lúc đó tôi đang chủ tâm đánh bài, hơn nữa cũng không quá coi trọng cô ấy, chỉ nhắn lại một câu là ‘em đừng gây chuyện nữa, đánh bài xong anh sẽ đi tìm em’. Kết quả, đánh xong ván bài, lúc tôi liên hệ với cô ấy, mới phát hiện đã không liên lạc được bữa. Đến trạm xe lửa tìm cũng không tìm được người, về phòng cho thuê, phát hiện cô ấy đã mang đi mọi thứ của cô ấy, đến chỗ làm tìm, phát hiện cô ấy đã từ chức. Tóm lại, cô ấy chắc là đã hoàn toàn tuyệt vọng về tôi rồi, ra đi vô cùng dứt khoát, không lưu lại cho tôi chút đường lui nào. Con người mà, luôn luôn hèn như vậy, lúc có thì không biết trân quý, chờ sau khi mất đi mới thấy quý giá như này, sau này tôi điên cuồng đi tìm cô ấy, dùng hết tất cả biện pháp. Chỉ tiếc, mười mấy năm trôi qua, cô ấy vẫn bặt vô âm tín, khiến cho tôi bây giờ cứ nhớ lại đều hối hận muốn đập đầu vào tường."

Nghe đến đó, Lý Cảnh nhịn không được mà nói: "Anh Kim, cô gái này đúng là không đơn giản, làm việc quả quyết như thế, nói một không hai, chỉ cần cho cô ấy một cơ hội nhỏ nhoi, nhất định sẽ có thành tựu trong sự nghiệp."

Anh Kim thở dài, nói: "Lúc đó cô ấy cũng nói là muốn phấn đấu cùng tôi, gây dựng sự nghiệp một phen, chỉ tiếc là lúc đó tôi nghe không lọt tai mấy câu nói hư vô này, chỉ một lòng muốn tìm phú bà, thật là có mắt không tròng mà!"

Người bạn Giáp nói: "Cô gái này đúng là đủ hung ác, không đi thì thôi, ra đi sẽ không để lối thoát. Nếu như lúc đó anh Kim kết thúc ván bài và đến nhà ga đi tìm cô ấy, quỹ đạo cuộc đời của anh chắc là đã hoàn toàn thay đổi rồi."

Anh Kim gật đầu nói: "Không nói đến việc đi cùng cô ấy có thể lập nghiệp như nào, nhưng cuộc sống chắc chắn sẽ không kém hơn người khác."

Lý Cảnh hỏi: "Anh Kim, anh không đến quê quán của cô ấy để tìm kiếm sao?"

Anh Kim lắc đầu nói: "Tôi chưa từng đến nhà của cô ấy, chỉ biết là người của thành phố Sầm, nhưng mà một thành phố rộng lớn như vậy, không biết địa chỉ chính xác, muốn tìm được nhà cô ấy thì chẳng khác nào là mò kim đáy biển cả."

Ngay tại lúc bọn hắn đang nói chuyện phiếm, một cô gái dáng vẻ xinh đẹp và rất có khí chất đi vào quán trà.

Chương 598: Đàn Ông Đều Là Động Vật Thị Giác

Thành phố C tỉnh Quế.

Tại một quán trà nào đó.

Nhìn thấy có khách tới cửa, ông chủ Lý Cảnh liền vội vàng đứng lên hô: "Xin chào mỹ nữ, chỗ của tôi có các loại trà và trà bánh, có trà mới, trà cũ của thời đại trước. Nếu xếp theo môi trường sinh thái thì có trà trên núi cao, trà cổ thụ, trà hoang dại. Ngoài ra còn có trà truyền thống, cũng có trà hiện, xin hỏi cô cần lá trà nào?"

Cô gái xinh đẹp đi tới, mỉm cười, nói: "Chào ông chủ, tôi thật ra không phải đến mua trà, mà là nghe nói ông chủ anh trước mắt đang độc thân, muốn tới đây giới thiệu cho anh một đối tượng. Đúng rồi, thiếu chút nữa quên tự giới thiệu, tôi gọi Giang Tuyết, đến từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc trong tỉnh, là một người làm mai."

Lý Cảnh nghe vậy thì sửng sốt một chút, hiển nhiên là không nghĩ tới sẽ có người làm mối đến nhà. Nhưng mà hắn lập tức lấy lại tinh thần, khách sáo chào hỏi: "Thì ra là bà mai Giang, nhanh ngồi xuống uống chén trà trước đã."

Mấy người bạn của hắn cũng lần lượt lên tiếng chào hỏi.

Giang Tuyết cũng không luống cuống, tự nhiên phóng khoáng ngồi xuống bên cạnh bàn trà gỗ đặc biệt kia.

"Bà mai Giang, cô nói cô là người làm mai của phòng môi giới Hạnh Phúc trong tỉnh, tại sao lại chạy đến thành phố C chúng tôi để làm mai mối vậy?" Lý Cảnh vừa châm trà cho Giang Tuyết vừa nói.

Giang Tuyết mỉm cười nói: "Nghiệp vụ mai mối của chúng tôi trải rộng khắp cả nước, làm mai vượt tỉnh là chuyện thường xảy ra. Tôi lần này đến thành phố C chính là vì làm mai mối cho ông chủ đây."

Lý Cảnh kinh ngạc nói: "Đến thành phố C để mai mối cho tôi sao?"

Giang Tuyết cười nói: "Đúng thế."

Lý Cảnh khó hiểu nói: "Vậy tại sao văn phòng môi giới các người lại biết tôi?"

Giang Tuyết không đáp vấn đề này, nhấp một ngụm trà nói: "Ông chủ, chúng ta không cần xoắn xuýt những vấn đề râu ria này. Tôi đến đây chính là vì giới thiệu đối tượng cho anh. Tổ tiên của đối phương cũng là người thành phố C các người, chỉ là đã di cư đến tỉnh Loan trong thời đại náo động kia. Nếu như anh còn có ý định kết hôn, tôi sẽ nói rõ thông tin của cô ấy cho anh."

Anh Kim vẫn luôn ngồi yên lắng nghe bỗng cười nói: "Bà mai Giang, ông chủ Lý mới ba mươi mấy tuổi, đang ở độ tuổi sung sức, đương nhiên là còn có ý định kết hôn rồi. Cô cứ nói thông tin về em gái kia ra đi, chúng tôi cũng có thể hỗ trợ nghiên cứu kỹ một chút."

Người bạn Giáp hùa theo: "Đúng vậy, hiếm lắm nhóm bạn chúng tôi đều ở đây, bà mai Giang, cô mau nói về em gái tỉnh Loan kia đi.

Nếu như quả thật không tệ thì chúng tôi cũng có thể hỗ trợ tác hợp một chút."

Người bạn Ất nói: "Điều kiện của ông chủ Lý chúng tôi tốt như vậy, bà mai Giang nhớ phải giới thiệu một đối tượng ưu tú cho hắn đó."

Thấy mấy người bạn bắt đầu ồn ào, Lý Cảnh bật cười nói: "Bà mai Giang, vậy cô nói một chút về thông tin của cô ấy đi!"

Giang Tuyết gật đầu rồi giới thiệu: "Cô ấy năm nay 36 tuổi, con gái một, thân cao 1m63, tốt nghiệp Thành Đại, nghề nghiệp là giáo viên của một trường cấp. Cha mẹ của cô ấy đều tốt nghiệp trường đại học tốt nhất tỉnh Loan, một người là giáo sư đại học, một người là giáo viên trường cấp 3, có thể nói một nhà ba người đều là người trí thức."

Lý Cảnh còn không chưa phát biểu ý kiến, anh Kim đã khen ngợi: "Không tệ, gia đình gia giáo, hơn nữa nghe nói đãi ngộ của giáo viên bên tỉnh Loan cao hơn đại lục nhiều."

Người bạn Bính tiếp lời: "Lời này không sai, tôi có người bạn là giáo viên bên tỉnh Loan, tiền lương mỗi tháng khoảng tầm 16000, thu nhập này đã thuộc nhóm thu nhập cao ở thành phố chúng ta."

Giang Tuyết vừa cười vừa nói: "Không sai, thu nhập hàng tháng của đối tượng mà tôi muốn giới thiệu là 17000. Thu nhập của cha mẹ cô ấy còn cao hơn cô ấy không ít. Tổng tiền lương một tháng của một nhà ba người lên tới chục ngàn, chưa nói tới là kẻ có tiền, nhưng cuộc sống có thể nói là tương đối thoải mái."

Người bạn Giáp líu lưỡi: "Tỉnh Loan này cũng thật là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo!"

Lý Cảnh thở dài nói: "Bà mai Giang, tôi có sự nghiệp của mình ở đây, hơn nữa cô ấy cũng có một công việc không tệ ở bên tỉnh Loan, hai người cách xa nhau như vậy thì sao mà có tiếng nói chung được?"

Giang Tuyết cười nói: "Ông chủ Lý không cần phải lo lắng về vấn đề này. Tôi đã nói chuyện trước với Liễu nữ sĩ rồi, nếu như hai

người có thể thành đôi, cô ấy nguyện ý chuyển từ tỉnh Vịnh về thành phố C tỉnh Quế để phát triển."

Lý Cảnh nghe vậy thì hai mắt sáng lên, nếu nói như vậy chứng tỏ đối phương rất có thành ý.

Hắn nghĩ một lúc rồi nói: "Bà mai Giang, không biết cô có biết hay không, tôi là người ly dị và có con."

Giang Tuyết nói: "Tôi biết, không gạt anh, Liễu nữ sĩ cũng là phụ nữ ly dị và có con."

Lời này vừa dứt, Lý Cảnh và đám bạn của hắn đều hai mặt nhìn nhau.

Chương 599: Đàn Ông Đều Là Động Vật Thị Giác (2)

"Bà mai Giang, mặc dù ông chủ Lý chúng tôi là người ly hôn và có con, nhưng hắn có tài sản chục triệu, dáng người cũng được, hoàn toàn có thể tìm một hoàng hoa đại khuê nữ, hình như không cần thiết phải cưới một người phụ nữ ly dị và có con nhỏ?" Nói đến đây, anh Kim lại vội vàng nói bổ sung:

"Đương nhiên, tôi không có ý gièm pha Liễu nữ sĩ kia. Tôi chỉ muốn nói là lấy điều kiện của ông chủ Lý và Liễu nữ sĩ kia, đều có thể cưới hoặc là gả cho người chưa từng kết hôn. Bà mai Giang chắc là hiểu ý của tôi mà đúng không?"

"Tôi hiểu."

Giang Tuyết nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó lấy một tấm ảnh ra từ trong túi rồi đưa cho Lý Cảnh, nói: "Ông chủ Lý, anh xem ảnh chụp của Liễu nữ sĩ trước đã, nếu như cảm thấy có thể thì chúng ta nói chuyện tiếp."

Lý Cảnh nhận ảnh chụp theo bản năng, mà mấy người bạn của hắn đều tò mò duỗi cổ ra.

Có sao nói vậy, ngươi có thể không thích đối tượng mà người làm mối giới thiệu cho mình, nhưng lúc người làm mối móc ảnh chụp ra, có rất ít người có thể nhịn được mà không liếc mắt nhìn một chút.

Sau khi Lý Cảnh nghe nhà gái cũng là người ly dị mang theo con nhỏ giống như hắn, hắn vốn đã có chút không hứng thú lắm rồi. Giống như đám bạn của hắn nói, lấy điều kiện trước mắt của hắn, muốn cưới một mỹ nữ đỉnh cấp chưa lập gia đình là chuyện không có khả năng, nhưng mà nếu chỉ muốn cưới một mỹ nữ bình thường chưa lập gia định thì cũng không phải là rất khó.

Dù sao tài sao chục triệu ở thời đại này có thể miễn cưỡng được xem là người có tiền.

Mà kẻ có tiền cưới vợ và người nghèo cưới vợ đương nhiên là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà sau khi nhìn qua tấm ảnh mà bà mai Giang đưa tới, suy nghĩ trong lòng Lý Cảnh đã hoàn toàn thay đổi.

Đây là một tấm ảnh chụp nửa người, mỹ nữ trong tấm ảnh có một gương mặt trứng ngỗng xinh đẹp, ngũ quan vô cùng hài hòa, toát lên vẻ đẹp tự nhiên, tóc được chia mái, uốn sóng lớn, nhuộm màu trà mật ong.

Bên trong là chiếc váy ngắn cao cổ màu xanh đậm, bên ngoài là một chiếc áo khoác trắng kiểu mới, hai chân thẳng tắp đi đôi tất đen vô cùng mê người.

Trong ảnh, tay trái mỹ nữ bỏ trong túi áo khoác màu trắng, tay phải thì để trên đỉnh đầu, nhìn về phía trước với vẻ mặt hơi buồn cười, giống như chỗ đó đang xảy ra chuyện gì rất buồn cười vậy.

Toàn bộ bức ảnh thật sự là vô cùng xinh đẹp, nhất là mỹ nữ trong tấm ảnh không phải là kiểu mỹ nữ gầy ốm, mà là có lồi có lõm, khỏe mạnh nở nang, là loại người mà đàn ông trung niên thích nhất.

Lý Cảnh nhìn ảnh chụp không chớp mắt, chút ghét bỏ vừa rồi đã không cánh mà bay từ lâu.

Đàn ông đều là động vật thị giác, lời này thật sự đúng là không giả.

Mấy người bạn của hắn đều nhìn thấy rõ ràng mỹ nữ trong tấm ảnh, đều không nhịn được mà tán thưởng.

"Mỹ nữ này đúng là không tồi, nhất là vóc người này, đúng là tuyệt."

"Nụ cười rất ngọt ngào, không giống như 37 tuổi một chút nào, ngược lại có chút giống cô gái nhỏ vừa bước vào xã hội."

"Khó trách bà mai Giang lại chạy từ tỉnh thành tới đây để giới thiệu đối tượng cho ông chủ Lý, đối tượng mai mối này nhìn qua đúng là rất xinh đẹp."

"Ảnh chụp đúng là rất xinh đẹp, cũng không biết người thật như thế nào?"

"..."

Giang Tuyết cười híp mắt nghe bọn họ thảo luận, nghe thấy bọn họ hỏi về ảnh chụp và người thật khác nhau như nào, cô mới đáp lại: "Tấm hình này không phải ảnh nghệ thuật mà là ảnh sinh hoạt, người thật không khác trong ảnh là bao."

Lý Cảnh lấy lại tinh thần, chủ động hỏi: "Bà mai Giang, cô nói cô ấy ly dị và mang theo con nhỏ, không biết cô ấy có mấy đứa con? Con trai hay là con gái?"

Giang Tuyết đáp: "Cô ấy có một đứa con gái, mười ba tuổi, vừa tốt nghiệp tiểu học."

Nghe thấy đối phương chỉ có một đưa con, hơn nữa còn là con gái mà hắn khá là yêu thích, nụ cười trên mặt Lý Cảnh lại tăng thêm mấy phần, nói: "Bà mai Giang, làm phiền cô nói rõ về một số thông tin khác của cô ấy có được không."

"Được rồi, ông chủ Lý." Giang Tuyết mỉm cười, sau đó bắt đầu nói rõ thông tin của Liễu Vân Tình.

Lý Cảnh và đám bạn của hắn thỉnh thoảng sẽ hỏi một hai câu, Giang Tuyết đã thuộc lòng tư liệu của khách hàng từ sớm, đương nhiên là có hỏi tất đáp, biết gì nói nấy.

Mười phút sau.

Giang Tuyết cười tủm tỉm nói: "Ông chủ Lý, chuyện nên nói tôi đều đã nói, nếu như anh còn muốn tiến thêm một bước thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Lý Cảnh trực tiếp gật đầu, nói: "Được, vậy đành làm phiền bà mai Giang sắp xếp một chút!" Hắn trả lời vô cùng dứt khoát.

Giang Tuyết nói: "Không phiền phức, đây là bổn phận của tôi, vì không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của ông chủ Lý, khách hàng của tôi biểu thị có thể bay đến thành phố C tỉnh Quế để gặp mặt với anh. Nếu như ông chủ Lý không có ý kiến gì thì tôi sẽ sắp xếp

cho hai người gặp mặt vào ngày mai, thế nào?"

Lý Cảnh kinh hỉ nói: "Không có ý kiến, đương nhiên là không có ý kiến gì. Cô Liễu đúng là một người hiểu ý!"

Giang Tuyết cười nói: "Cô Liễu đúng là người khéo hiểu lòng người, nếu như ông chủ Lý có thể thành đôi với cô ấy thì cứ đợi hưởng phúc đi!"

Lý Cảnh cười nói: "Vậy liền mượn lời chúc của cô, tôi cũng hi vọng nhân duyên này thể thành công."

Giang Tuyết uống hết trà trong chén, đứng lên nói: "Ông chủ Lý, tôi sẽ không quấy rầy anh làm ăn nữa. Tiếp theo tôi sẽ thương lượng với cô Liễu về thời gian gặp mặt ngày mai rồi sẽ gọi điện thoại thông báo cho anh."

Chương 600: Đàn Ông Đều Là Động Vật Thị Giác (3)

Lý Cảnh đương nhiên là không có ý kiến gì, sau đó hai bên trao đổi phương thức liên lạc, sau đó Giang Tuyết liền cáo từ rời đi.

Chờ Giang Tuyết đi xa, anh Kim nói với vẻ hâm mộ: "Ông chủ Lý, không thể không nói, vận may của anh đúng là quá tốt. Đang kinh doanh bình thường lại có chuyện vui rơi xuống từ trên trời. Người làm mối không ngại xa xôi chạy tới giới thiệu cho anh một đối tượng xinh đẹp như vậy, đúng là khiến cho người ta phải ao ước!"

Người bạn Giáp cũng nói với vẻ ghen tị: "Đúng vậy, đúng là khiến cho người ta phải ghen tị, mỹ nữ bên tỉnh Loan rất biết cách nũng nịu, ông chủ Lý đúng là có phúc."

Lý Cảnh không ngừng khoát tay, nói: "Chuyện này còn chưa chắc chắn đâu."

Người bạn Ất cười nói: "Ông chủ Lý không cần khiêm tốn, ý tứ của bà mai Giang đã rất rõ ràng, chỉ cần anh gật đầu thì cuộc nhân duyên này đã thành công đến 80-90% rồi."

Người bạn khác nói xen vào: "Lại nói, các người đều chỉ chú ý đến cô Liễu kia thôi sao? Chẳng lẽ không có phát hiện bà mai Giang kia cũng vô cùng xinh đẹp?"

Anh Kim nghe vậy thì cười nói: "Mọi người đều nhìn thấy bà mai Giang xinh đẹp như nào mà. Anh Bính, anh không phải là coi trọng người ta đó chứ?"

Người bạn Bính lắc đầu, cười nói: "Tôi tự biết rõ bản thân mình, cho dù coi trọng người ta thì người ta cũng không khả năng để ý đến tôi. Nhưng mà điều kiện của anh Kim không tệ, đẹp trai như vậy, cũng có thể thử một chút."

Anh Kim khoát tay, nói: "Không có hy vọng, người có thể đi ra làm mai mối, 80-90% đều đã kết hôn rồi. Hơn nữa, tuổi tác của chúng ta ít nhất cũng lớn hơn bà mai Giang một vòng, không cần làm trò cười cho người khác."

Lý Cảnh nói: "Anh Kim nói rất có đạo lý, nếu như thích cô gái nào thì trực tiếp để bà mai Giang giới thiệu cho không phải là được rồi sao. Khách hàng của bọn họ trải rộng khắp các nơi trên cả nước, thực lực hình như rất mạnh, cần mỹ nữ như nào đoán chừng người ta đều có thể tìm cho các người."

Người bạn Ất cười nói: "Tôi và anh Giáp đều là người đã kết hôn nên sẽ không tham gia náo nhiệt. Nhưng mà anh Kim và anh Bính đang còn độc thân, đúng là có thể cân nhắc đến chuyện nhờ bà mai Giang tìm kiếm đối tượng cho hai người."

Anh Kim lắc đầu nói: "Tôi thì thôi vậy, từ khi bỏ lỡ cô ấy, tôi đã mất đi hứng thú kết hôn rồi."

Lý Cảnh thở dài: "Đã mười mấy năm rồi, anh Kim vẫn chưa thể buông xuống được sao!"

Anh Kim cười khổ nói: "Tôi đây chính là người không có tự trọng, lúc người ta muốn gả thì tôi lại trốn tránh, bây giờ người ta tránh, tôi lại mẹ nó trăm phương ngàn kế muốn tìm người ta để kết hôn, thật sự là có bệnh."

Đám người Lý Cảnh nghe vậy cũng không biết nên nói gì để an ủi

hắn.

Nhưng vào lúc này, người bạn Giáp cầm điện thoại, kinh ngạc nói: "Anh Kim, anh nhanh xem thông tin về văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc này đi. Có lẽ vị Giang đại sư được đám dân mạng thổi phồng lên trời kia có thể thay anh tìm kiếm người bạn gái đã mất liên lạc từ mười mấy năm trước của anh."

Nghe tới mấy chữ 'môi giới hôn nhân Hạnh Phúc', mấy người đều kịp phản ứng lại, đây chính là văn phòng của bà mai Giang vừa rồi. Vậy Giang đại sư lại là người nào?

Mấy người Lý Cảnh cũng không có hỏi nhiều, lập tức móc điện thoại di động ra, bắt đầu xem xét thông tin về văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Kết quả, mấy người càng xem càng chấn kinh.

Mấy phút sau, Lý Cảnh nhịn không được mà nói tục: "Mẹ nó, chuyện này là thật hay giả vậy, vị Giang đại sư kia thế mà lợi hại như thế? Tính toán nhân duyên không ai bằng, không chỉ làm mai giúp đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, mà còn giúp người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị và người thừa kế duy nhất của tập đoàn nước khoáng XX mai mối. Chuyện này đúng là không thể tin nổi."

Anh Kim cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nói: "Weibo của Giang đại sư đã phá hơn mười triệu fan. Hơn nữa, tôi vừa rồi có kiểm tra weibo của Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ và Uông tổng của tập đoàn Uông thị kia, tất cả thông tin được viết trên này đều là thật."

Người bạn Giáp nói: "Bà mai Giang vừa rồi cũng họ Giang, không biết cô ấy có quan hệ như thế nào với Giang đại sư?"

Người bạn Ất tiếp lời: "Ông chủ Lý, anh vừa rồi không phải có trao đổi phương thức liên lạc với bà mai Giang hay sao? Nếu không anh trực tiếp gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi thăm một chút về chuyện của Giang đại sư. Nếu như Giang đại sư kia thật sự lợi hại như lời đồn trên mạng thì anh Kim có lẽ thật sự có cơ hội tìm lại được người bạn gái mất liên lạc mười mấy năm trước."

Nghe đến đó, anh Kim cũng không nhịn được mà kích động nói: "Ông chủ Lý, nhanh gọi điện thoại cho bà mai Giang hỏi một chút đi. Mẹ nó, nếu như thật sự có thể giúp tôi tìm được cô ấy, mặc kệ là kết quả tốt hay xấu thì đều có thể cởi bỏ gút mắc nhiều năm trong lòng tôi."

Lý Cảnh gật đầu nói: "Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho bà mai Giang."

Chương 601: Có Những Người, Khi Đã Đánh Mất Thì Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp Lại Nữa.

Giang Tuyết vừa rời khỏi tiệm trà không bao lâu thì ông chủ Lý đã gọi điện thoại tới.

Ấn nhận điện thoại, Giang Tuyết cười hỏi: “Ông chủ Lý, có gì cần hỏi sao?”

Lý Cảnh đáp: “Bà mối Giang, tôi muốn hỏi một chút, cô và ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân của cô, Giang đại sư, là quan hệ thân thích sao?”

Giang Tuyết nghe vậy, trong lòng hơi động, cô biết đối phương hẳn là đã tra thông tin về phòng môi giới hôn nhân của cô, sau đó biết được đại danh của em trai cô, liền cười đáp: “Không lừa gạt ông chủ Lý, tôi là chị gái ruột của Giang đại sư.”

“Hóa ra bà mối Giang chính là chị gái ruột của Giang đại sư, thật sự là thất kính rồi!”

“Ông chủ Lý không cần phải khách khí, anh gọi điện cho tôi là có chuyện gì muốn hỏi sao?”

Lý Cảnh đáp: “Là như này, bọn tôi đọc được đánh giá trên mạng về Giang đại sư, biết Giang đại sư am hiểu suy tính nhân duyên, anh Kim có một người bạn gái đã mất liên lạc vài chục năm, không biết có thể mời Giang đại sư đến hỗ trợ suy tính một chút xem người bạn gái đã mất liên lạc lâu năm này của anh ấy rốt cuộc có duyên

vợ chồng với anh ấy hay không không?”

Giang Tuyết ngạc nhiên đáp: “Cái này không thành vấn đề, chỉ cần cung cấp tên tuổi, ngày sinh tháng đẻ cụ thể của hai người là được, tôi sẽ lập tức liên hệ nhờ em trai suy tính thử, sẽ có kết quả ngay thôi.”

“Vậy thì, bà mối Giang, anh Kim nói anh ấy chỉ nhớ rõ tên tuổi và ngày tháng năm sinh của cô bạn gái kia, còn giờ sinh cụ thể thì không rõ ràng, không biết như vậy có được không?”

“Cái này hẳn là vẫn có thể.”

“Vậy làm phiền bà mối Giang, tôi thay mặt anh Kim cảm ơn cô trước!”

“Không cần khách khí.”

...

Thâm thị (Thành phố Thâm Quyến).

Một huyện quan ngoại nào đó.

Giang Phong đang nói chuyện video với chị gái.

Nghe chị gái nói xong yêu cầu của khách, Giang Phong gật đầu đáp: “Không thành vấn đề, chị cứ gửi cho em tên và ngày tháng năm sinh của hai người họ, em sẽ suy tính cho họ một cái.”

Giang Tuyết gật đầu đáp: “Chị gửi cho em ngay đây, em suy tính xong thì gọi lại nói cho chị biết nhé.”

“Vâng!”

Cúp máy, Giang Phong mở tin nhắn về tên tuổi và ngày tháng năm sinh của hai người kia do chị gái gửi tới, nhìn xong liền tiến hành kiểm tra độ xứng đôi hôn nhân của hai người:

【 Danh tính 】: Từ Mộng Hân (đã kết hôn)

【 Tuổi tác 】: 37 tuổi

【 Chiều cao 】: 166cm

【 Cân nặng 】: 52kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Xuất thân nông thân, cha mẹ đều là nông dân.

【 Sở thích cá nhân 】: Kiên cường, quả quyết, làm việc không để lại chỗ trống...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Bạn trai mối tình đầu... Chồng hiện tại...

【 Tài liệu chi tiết 】:

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 58 (tình cảm vợ chồng 53 + môn đăng hộ đối 63 + Quan hệ gia đình 58)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 80 (tình cảm vợ chồng 79 + môn đăng hộ đối 81 + Quan hệ gia đình 80)

【 Dự đoán con cái 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại (với chồng hiện tại) 】: 74 (tình cảm vợ chồng 75 + môn đăng hộ đối 80 + quan hệ gia đình 73)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa (với chồng hiện tại) 】: 80 (tình cảm vợ chồng 81 + môn đăng hộ đối 80 + quan hệ gia đình 79)

【 Dự đoán con cái 】:...

Sau khi xem kỹ tài liệu độ xứng đôi, Giang Phong cũng không khỏi cảm thấy tiếc thay cho người tên Phùng Kim kia, vốn là hai người rất xứng đôi, chỉ vì một suy nghĩ sai làm mà cuộc đời của hai người từ đó đi theo hai hướng hoàn toàn khác biệt.

Dù sao thì bọn họ cũng là tự do yêu đương, vào khoảng mười mấy năm trước có khả năng tìm được đối tượng xứng đôi trong hôn nhân đã đạt tới 80 điểm, người tên Phùng Kim này vẫn luôn nhớ mãi những năm đó, không quên được.

Cô gái này quả thực là lợi hại, sau khi quả quyết rời khỏi Phùng Kim, không tới một năm đã tìm được một người chồng có giá trị xứng đôi tối đa với mình lên đến 80 điểm, nhưng ánh mắt này thực sự là không mở lời chê nổi.

Bây giờ, vợ chồng nhà người ta ân ái, con cái song toàn, cuộc sống giàu có, cực kỳ hạnh phúc, tất nhiên năm đó đã bỏ lỡ, giờ cũng không cần phải bày đặt đi quấy rầy người ta làm gì nữa.

Nghĩ tới đây, Giang Phong liền gọi video cho chị gái, nói lại một năm một mười tình huống lại cho cô.

...

Sáu giờ chiều.

Một nhà hàng tự phục vụ nào đó ở Quế thị (Quế Lâm, Quảng Tây), Lý Cảnh mời bà mối Giang Tuyết ăn cơm, người bạn Phùng Kim cũng ngồi tiếp khách cùng anh.

Mỗi người lấy phần đồ ăn mình thích xong, ba người lại tìm một chỗ tiện nói chuyện để ngồi, vừa ngồi xuống, Phùng Kim đã không kiên nhẫn nổi nữa, vội hỏi: “Bà mối Giang, trước đó cô gọi điện nói đã có tin tức, không biết là tin tốt hay là tin xấu? Tôi và cô ấy đời này còn có cơ hội nối lại tiền duyên không?”

Giang Tuyết lắc đầu thở dài: “Anh Kim, nhắc tới tôi cũng cảm thấy đáng tiếc cho anh, em trai tôi đã giúp anh suy tính rồi, thật ra anh và chị Hân cũng rất là xứng đôi, nếu như năm đó hai người có thể tiến tới với nhau thì hai người chắc chắn sẽ là một đôi vợ chồng cực kỳ ân ái.

Chương 602: Có Những Người, Khi Đã Đánh Mất Thì Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp Lại Nữa. (2)

Đáng tiếc, năm đó hai người bỏ qua nhau, bây giờ muốn nối lại tiền duyên cũng không có cơ hội nữa.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Phùng Kim liền động, hỏi: “Cô ấy... đã kết hôn rồi?”

Giang Tuyết gật đầu nói: “Đúng vậy, cô ấy đã kết hôn, sau khi rời khỏi anh được hơn một năm, cô ấy liền kết hôn!”

Đối phương kết hôn thật ra cũng nằm trong dự liệu của Phùng Kim, dù sao cũng đã vài chục năm trôi qua, bản thân hắn không kết hôn không có nghĩa là đối phương cũng không kết hôn, đây là chuyện rất bình thường.

Thứ khiến Phùng Kim ngạc nhiên chính là, đối phương mới rời khỏi hắn có vẻn vẹn một năm đã kết hôn.

Phùng Kim thở dài, tiếp tục hỏi: “Giờ cô ấy có khỏe không?”

Giang Tuyết liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cô ấy sống rất tốt, vợ chồng ân ái, con cái song toàn, gia cảnh giàu có, cuộc sống cực kỳ hạnh phúc, có thể nói là đã gả cho tình yêu thực sự.”

Phùng Kim trầm mặc.

Lý Cảnh vỗ vỗ bả vai của người bạn tốt này, thở dài: “Anh Kim, vài chục năm trôi qua, giờ cuối cùng cũng đã có tin tức của người ta rồi, anh cũng nên buông xuống đi thôi, người ta đã có được cuộc sống hạnh phúc như vậy, anh cũng không cần đi quấy rầy người ta làm gì nữa.”

Phùng Kim nhẹ gật đầu, nhất thời cảm thấy trống rỗng trong lòng, một ca khúc kinh điển vang lên trong đầu hắn:

Sau này, khi em cuối cùng cũng học được cách yêu thương

Tiếc rằng, anh đã biến mất giữa biển người mênh mông

Sau này, trong màn nước mắt em cuối cùng cũng hiểu được

Có những người, khi đã đánh mất thì sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa.

...

Cùng lúc đó, tại một nhà máy ở huyện quan ngoại nào đó của

thành phố Thâm Quyến.

Lâm Ba tắm rửa, thay quần áo, làm tóc xong, kiểu đàn ông trung niên đã lăn lộn vài chục năm trong công xưởng như hắn này trước giờ đều ăn mặc rất đơn giản, cái duy nhất cần tốn chút công phu chính là tóc, còn quần áo cơ bản đều là áo thun vạn năng + quần jean.

Tốn mười mấy phút để tạo kiểu tóc theo ý muốn xong, Lâm Ba mới hài lòng đổi giày đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày hắn đi xem mắt.

Đối với buổi xem mắt ngày hôm nay, Lâm Ba cực kỳ coi trọng, bởi vì đây là buổi xem mắt do Giang đại sư đích thân sắp xếp cho hắn.

Vốn hắn cũng không biết người tên Giang đại sư này, mãi tới khoảng thời gian trước khi gọi video nói chuyện trời đất với chị gái, qua chia sẻ của chị gái, hắn mới biết trên đời này còn có một người mai mối trâu bò như Giang đại sư.

Đêm qua hắn nhận được điện thoại của Giang đại sư, nói đã giúp hắn tìm được đối tượng hẹn hò, nhà gái là người đồng hương cùng huyện với hắn, hiện nay cũng làm công ở huyện, là một bảo mẫu.

Mặc dù làm bảo mẫu nhưng người ta mỗi tuần cũng có hai ngày nghỉ, những ngày nghỉ lễ cũng có thể nghỉ ngơi, công việc thường ngày cũng vô cùng đơn giản nhẹ nhàng, chỉ làm vệ sinh, sau đó mua thức ăn nấu cơm và đưa đón một đứa trẻ mà thôi.

Chỉ như vậy một tháng đã có sáu ngàn đồng tiền lương, nghe xong Lâm Ba cũng hâm mộ không thôi.

Bước ra khỏi cửa sau của nhà máy, Lâm Ba liền đi lên tàu điện công cộng, đi về phía địa điểm xem mắt.

Địa điểm xem mắt lần này là tại một cửa hàng trà sữa, vốn Lâm Ba dựa theo quy củ xem mắt, muốn chọn địa điểm ở một quán cà phê tao nhã nào đó, có điều Giang đại sư lại nói không cần phải lãng phí tiền như vậy, tìm một cửa hàng trà sữa thích hợp để nói chuyện trời đất là đủ.

Đối với việc này, trong lòng Lâm Ba càng thêm kính nể Giang đại sư, một người mai mối có thể nghĩ cho khách hàng như vậy thật sự quá ít.

Lâm Ba xem như là nhân vật nam chính trong buổi xem mắt ngày hôm nay, trước giờ hẹn hai mươi phút hắn đã đi tới cửa hàng trà sữa nào đó kia rồi.

Nghe Giang đại sư nói nhà gái đã biết chuyện mẹ hắn bị bệnh tâm thần, dưới tình huống như vậy vẫn có thể ra đây xem mắt với hắn, vậy chứng minh trong lòng đối phương cũng không quá để ý tới bệnh của mẹ hắn.

Chỉ cần có thể vừa ý nhau, vậy vấn đề về mẹ hắn cũng sẽ không còn là vấn đề nữa.

Đây chính là một trong những nguyên nhân Lâm Ba cực kỳ coi trọng buổi xem mắt ngày hôm nay.

Thấy Giang đại sư và nhà gái cũng chưa tới, Lâm Ba suy nghĩ một chút, sau đó gọi điện thoại cho Giang đại sư.

Điện thoại vừa kết nối, Lâm Ba liền nói: “Giang đại sư, hiện tại tôi đang ở quán trà sữa rồi đây.”

Giang đại sư ừ một tiếng, đáp: “Vậy phiền anh Lâm chờ tôi một lát, tôi vừa mới đón chị Hà xong, đại khái khoảng năm, sáu phút nữa là sẽ chạy tới nơi.”

“Giang đại sư khách khí rồi, cậu và chị Hà muốn trà sữa vị gì, tôi gọi trước giúp hai người.”

“Được, vậy phiền anh gọi cho tôi một cốc chè thạch sương sáo, chị Hà một cốc trà sữa trân châu.”

“Được, tôi biết rồi.”

Hai người khách sáo thêm một hai câu xong liền cúp điện thoại.

Chương 603: Có Những Người, Khi Đã Đánh Mất Thì Sẽ Chẳng Bao Giờ Gặp Lại

Nữa. (2)

Mười phút sau.

Giang Phong nhìn Lâm Ba và Hà Phượng ngồi yên lặng uống trà sữa, mở lời nói: “Hai vị, tình huống của nhau hai người cũng đã biết rõ, còn lo lắng gì có thể nói rõ luôn tại đây, hai người cũng không phải thiếu niên mười mấy hai mươi tuổi nông nổi nữa, hôn nhân như thế nào là phù hợp, có lẽ trong lòng hai người cũng đã nắm chắc rồi.”

Lâm Ba và Hà Phượng liếc nhau một cái, Lâm Ba lên tiếng trước, nói: “Tôi không có lo lắng gì, chỉ cần chị Hà không chê tôi, vậy ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn luôn tôi cũng không có ý kiến.”

Hà Phượng nhìn hắn một cái, bản thân người đàn ông này không quá ưu tú, nhưng cô cảm thấy lại rất xứng đôi với mình, lo lắng duy nhất chính là bệnh tâm thần của mẹ hắn mà thôi.

Cô lớn hơn ba tuổi so với Lâm Ba, ít nhiều cũng có chút ưu thế tâm lý, liền hỏi thẳng: “Ông mối Giang đã nói qua cho tôi biết về bệnh tâm thần của mẹ anh rồi, cho nên tôi nghĩ muốn hỏi anh một chút, nếu tôi và anh kết hôn, chúng ta có cần sống chung với mẹ anh không?”

Lâm Ba biết rõ hôn sự này có thành hay không, điểm mấu chốt nằm ở chỗ này, hắn liền nghiêm túc đáp: “Bình thường tôi ở chỗ này làm công cũng là ở một mình. Nếu chúng ta kết hôn, nhiều lắm chỉ là đầu xuân năm mới hay các ngày lễ tết cùng về quê ở mấy ngày, thậm chí nếu như cô không muốn trở về thì cũng không có vấn đề gì.”

Hà Phượng suy nghĩ một chút, sau đó hỏi ra vấn đề cuối cùng: “Ví dụ như mẹ anh có đau đầu nóng não gì đó, thì có cần tôi phải làm tận nghĩa vụ con dâu, theo bên cạnh hầu hạ bà không?”

Lâm Ba không chút do dự lắc đầu nói: “Không cần, nếu như thật sự xuất hiện tình huống này thì vẫn còn có cha và chị em gái của tôi, không cần cô phải đi đối mặt với mẹ tôi, đây cũng là ý của

người nhà tôi.”

Hà Phượng nghe xong thì âm thầm gật đầu, xem ra đối phương thực sự có thành ý, cô nói như vậy cũng không phải vì muốn trốn tránh trách nhiệm, mà là vì để cho bản thân có quyền chủ động trong mọi chuyện sau này.

Giang Phong đúng lúc xen vào, nsoi: “chị Hà, anh Lâm bên này có thể thấy là tràn đầy thành ý, không biết ý của chị là?”

Hà Phượng mặc dù đã có quyết định trong lòng, nhưng cô cũng không nói thẳng ra luôn, mà chỉ gật đầu nói: “Quả thực là có thành ý, đây là lần đầu tiên gặp mặt, tôi vẫn chưa thể hạ quyết tâm ngay được, chẳng qua trước tiên có thể thử ở chung một đoạn thời gian xem sao.”

Đối phương không từ chối đối với Lâm Ba mà nói đã là thành công rồi, hắn vừa cười vừa nói: “Vậy trước ở chung một đoạn thời gian với nhau đã rồi lại nói sau.”

...

Tỉnh Quý Châu, thành phố Lục Bàn Thủy.

Quách Băng Băng ngồi lên xe khách về quê, yên lặng nhìn các công trình kiến trúc lao vụt qua không ngừng ngoài cửa sổ.

Từ lúc cô nhập ngũ đến nay đã được mười năm, trong mười năm nay, số lần cô về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay, lần về nhà gần đây nhất đã là chuyện của ba năm trước.

Bây giờ, cô đã giải ngũ.

Nhớ tới cuộc đời nhập ngũ tại đội nữ SWAT, nhớ tới những chiến hữu đã cùng nhau kề vai chiến đấu kia, trong lòng Quách Băng Băng dâng lên một cỗ cảm xúc lưu luyến không nỡ.

Cô thật ra không phải muốn giải ngũ, nhưng cô năm nay đã 29 tuổi, từ ba năm trước khi về nhà thăm người thân, cha mẹ đã cực lực khuyên bảo cô giải ngũ ở bộ đội rồi.

Chỉ là cô vẫn cố trì hoãn tới tận giờ, đảo mắt đã ba năm trôi qua,

mắt thấy mình đã gần 30 tuổi, cha mẹ vì hôn sự của mình mà đau đầu không thôi, mỗi lần trò chuyện cơ bản đều chỉ có một nội dung, chính là bảo cô tranh thủ thời gian giải ngũ về quê tình người để gả đi.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy cũng một phần có liên quan tới quan niệm sống ở thôn của cô, ở thôn của cô, nam nữ đều kết hôn tương đối sớm, nhất là những người chỉ học xong trung học cơ sở hoặc cao trung, cơ bản đều kết hôn trước 20 tuổi.

Còn những người học lên đại học, chỉ cần vừa tốt nghiệp sẽ lập tức đi xem mắt rồi kết hôn.

Loại phụ nữ đến 29 tuổi còn chưa kết hôn như Quách Băng Băng đã có thể coi là bà cô già rồi, xa không nói, ngay với người anh trai lớn hơn hai tuổi của cô, con gái anh ấy giờ đã là học sinh tiểu học năm thứ 4 rồi.

Bởi vì đường không dễ đi lắm, cộng thêm xe khách cứ thi thoảng lại có người lên xuống xe, cho nên Quách Băng Băng ngồi trên xe hơn ba giờ mới về được tới thị trấn.

“Em gái!”

“Anh trai!”

Lần này trở về, Quách Băng Băng đã thông báo từ trước, vừa xuống xe cô đã thấy anh trai Quách Kiếm Phong đứng chờ ở bên đường.

“Mau lên xe, mẹ đã làm món cá luộc và thịt xào mộc nhĩ mà em thích rồi.” Quách Kiếm Phong đi xe điện, nhà bọn họ là một gia đình bình thường, không có điều kiện mua xe con.

“Oa, nghe thôi em đã chảy nước miếng rồi, đi mau nào, đã ba năm chưa được ăn món mẹ làm rồi!” Quách Băng Băng cầm theo một túi hành lý, nhẹ nhàng linh hoạt nhấc chân trèo lên xe.

Thôn các cô cách thị trấn cũng không quá xa, đại khái khoảng mười phút đồng hồ sau hai anh em đã trở về nhà rồi.

Quách Băng Băng đi chào hỏi từng người một, sau đó mang hành

lý đi cất cẩn thận, rồi rửa tay ăn cơm.

“Cô nhỏ, nghe bà nội nói, lần này cô giải ngũ rồi, không cần quay lại bộ đội nữa?” Cháu gái Quách Tiểu Tiểu hỏi.

Quách Băng Băng cười nói: “Đúng vậy, cô nhỏ giải ngũ rồi, không về bộ đội nữa.”

Quách Tiểu Tiểu hưng phấn nói: “Quá tốt rồi, cháu ở trường học bị một bạn nam ức hiếp, cô nhỏ hãy đi báo thù cho cháu đi.”

Quách Băng Băng vừa ăn vừa trêu đùa đứa cháu gái nhỏ này, nói: “Bạn nam nào dám ức hiếp Tiểu Tiểu nhà chúng ta vậy, ăn xong cô sẽ dạy cháu hai chiêu, tự cháu có thể đi tìm cậu ta báo thù.”

Quách Tiểu Tiểu nghe xong thì lắc đầu lia lịa, “Cậu ấy cao hơn cháu nửa cái đầu lận, lại là con trai, sao cháu có thể đánh thắng được cậu ta chứ?”

Quách Băng Băng cười ha ha nói: “Sợ cái gì, đến lúc đó cô nhỏ sẽ đứng đó trợ uy cho cháu.”

Quách Tiểu Tiểu: “...”

Chương 604: Một Năm Tích Lũy Hai Mươi Vạn Là Không Thành Vấn Đề

Sau bữa ăn.

Người một nhà cùng tụ tập lại một chỗ tán gẫu.

Quách mẫu vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề, nói: “Băng Băng, con bây giờ đã giải ngũ, vậy mẹ sẽ mời người mai mối tới tìm đối tượng cho con, phải nhanh chóng xuất giá mới được, ở tuổi của con mà không tranh thủ thời gian kết hôn thì chắc chắn sẽ bị người trong thôn chỉ trỏ.”

Quách Băng Băng biết bầu không khí trong thôn, đối với việc này đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, liền từ chối, nói: “Mẹ, việc tìm đối tượng trước không cần phải gấp, sẽ có người giới thiệu cho con.”

Quách mẫu nghi ngờ hỏi: “Sẽ có người giới thiệu cho con? Ai sẽ giới thiệu đối tượng cho con chứ?”

Quách Băng Băng đáp: “Cái này con sẽ nói với mọi người sau, chúng ta trước thảo luận chuyện lên huyện thành mua nhà đi đã!”

Quách phụ xen vào: “Băng Băng, con muốn đến huyện thành mua nhà sao?”

Quách Băng Băng lắc đầu, nhìn anh trai, nói: “Không phải là em muốn lên huyện thành mua nhà, mà là em muốn anh lên huyện thành mua nhà.”

Lời này vừa nói ra liền khiến Quách phụ, Quách mẫu và cả chị dâu đều không khỏi kinh ngạc nhìn Quách Kiếm Phong.

Quách Kiếm Phong vẻ mặt hoang mang, nói: “Em gái, anh nói muốn chúng ta lên huyện thành mua nhà bao giờ?”

Quách Băng Băng tiếp lời: “Ba, mẹ, anh trai, chị dâu, Tiểu Tiểu năm nay đã học lớp bốn rồi, nói thật, trình độ dạy học ở thôn chúng ta cũng không phải là tốt, để không trì hoãn sự nghiệp học hành của Tiểu Tiểu, em đề nghị anh trai và chị dâu lên huyện thành mua một căn nhà nhỏ, sau đó đưa Tiểu Tiểu đi đọc sách thật tốt, trình độ dạy học ở huyện thành cũng không phải cái mà thôn chúng ta có thể so được.”

Vợ Quách Kiếm Phong nghe xong liền cười khổ, nói: “Băng Băng, những điều em vừa nói chúng ta đều biết rõ, trong thôn chúng cũng có không ít người mua nhà ở huyện thành, thậm chí là ở thành phố, nhưng đó là người ta, chúng ta nào có điều kiện để lên huyện thành mua nhà chứ?”

Quách Kiếm Phong nói tiếp: “Chị dâu em nói đúng đấy, vì chuyện đọc sách của con mà lên huyện thành mua căn hộ, chúng ta nào có điều kiện đó chứ? Đừng nhìn trong thôn có không ít người mua nhà ở huyện thành hay thành phố, đó là bản thân người ta vì chuyện công tác hay làm ăn, cho nên mua nhà ở đó mới là chuyện nước chảy thành sông, không có chuyên môn nào vì việc đọc sách của con cái mà đặc biệt chạy tới mua nhà ở huyện thành hay thành phố đâu.”

Quách Băng Băng đương nhiên biết rõ tình huống trong nhà, cha mẹ cô đều là nông dân, cả một đời cuốc đất kiếm ăn, anh trai cô cũng chỉ là kiến trúc sư làm công cho người ta, năng lực của chị dâu cũng có hạn, mà ở trong thôn lại không có nhiều cơ hội việc làm, chỉ có thể giúp chút việc nông trong nhà.

Tóm lại, cả nhà không phải lo ăn lo uống, nhưng quanh năm suốt tháng cũng không kiếm ra được đồng nào.

Căn nhà này, bất kể là lúc cô về thăm người thân ba năm trước đây hay là bây giờ, vẫn là căn nhà dùng hơn mười vạn để xây lên đó.

“Anh trai, chị dâu, chuyện tiền nong không cần phải lo lắng, em giải ngũ xong có nhận được một số tiền lớn, trước tiên có thể mượn thêm chút tiền gom vào để mua nhà cho hai người, đợi đến khi hai người kiếm được tiền rồi từ từ trả em sau cũng được.”

Quách phụ, Quách mẫu nghe vậy xong thì mắt sáng lên, mặc dù bọn họ không tính là trọng nam khinh nữ, nhưng con gái dù sao cuối cùng cũng thành con nhà người khác, con trai mới là người dưỡng lão đưa ma cho bọn họ.

Bây giờ con gái lại nguyện ý cho con trai vay tiền để lên huyện thành mua nhà, bọn họ đương nhiên là nhạc kiến kỳ thành rồi.

Chị dâu Quách Băng Băng liền vội vàng lên tiếng từ chối: “Băng Băng, như vậy sao được, em chắc chắn cũng cần đi làm, đến lúc đó chính em cũng phải mua nhà, nếu như em đem tiền cho anh chị mượn, vậy còn bản thân em phải làm sao bây giờ?”

Quách Kiếm Phong cũng phụ họa theo: “Đúng vậy đó, em gái, em ra ngoài làm việc cũng sẽ cần mua nhà, không thể đem toàn bộ số tiền cho bọn anh mượn được, còn em chẳng lẽ đi thuê phòng ở à?”

Quách Băng Băng cười nói: “Anh trai, chị dâu, hai người không cần lo lắng cho em, công việc tiếp theo của em cơ bản đã quyết định xong rồi, bao ăn bao ở, không cần phải đi thuê nhà. Em bảo mọi người đến huyện thành mua nhà một mặt là vì cho Tiểu Tiểu đọc sách, một mặc khác là cũng muốn đưa hai người lên huyện thành tìm chút chuyện làm, không cần biết là làm gì nhưng cũng chắc

chắn sẽ tốt hơn ở trong thôn.”

Quách mẫu kinh ngạch nói: “Băng Băng, không phải con vừa mới giải ngũ thôi sao? Sao chưa gì đã quyết định công việc tiếp theo rồi?”

Mấy người Quách phụ cũng kinh ngạc, lực chú ý lập tức chuyển từ chuyện mua nhà tới công việc của Quách Băng Băng.

Quách Băng Băng giải thích, “Công việc này không phải do chính phủ địa phương đề cử sắp xếp gì, mà là do bộ đội huấn luyện của đội hôm trước bị loại, tôi trở về cùng hai người hai ngày về, về xong lại chuẩn bị đi làm.

Quách Kiếm Phong vội hài: “Em gái, em có thể đứng lên giới thiệu xem em đang làm việc gì không?”

Quách Băng Băng mỉm cười nói: “Con làm bảo vệ kiêm tài xế.”

Người nhà họ Quách nghe vậy xong cũng không cảm thấy kỳ quái, từ sau khi Quách Băng Băng vào đội nữ Swat, bọn họ liền đi khắp nơi tìm người hỏi xem những người đi ra khỏi bộ đội thì sẽ dấn thân vào công việc gì.

Chương 605: Một Năm Tích Lũy Hai Mươi Vạn Là Không Thành Vấn Đề (2)

Mà những công việc bảo vệ đãi ngộ tương đối cao chính là một trong những công việc rất được yêu thích.

Chị dâu Quách Băng Băng kích động nói: “Băng Băng, em làm tài xế kiêm bảo vệ cho ai vậy? Là ông chủ lớn hay là đại minh tinh?”

Quách Băng Băng cười nói: “Nghe huấn luyện của em nói là một ông chủ của công ty môi giới hôn nhân, đây cũng là nguyên do lúc nãy em nói rằng không cần tìm người mai mối tới, theo lời huấn luyện viên của bọn em, hôn nhân của chị ấy chính là nhờ ông chủ kia tác hợp giúp.”

“Trước đó chúng ta cũng tìm người nghe ngóng, anh trai em cũng

thử tra trên mạng, nghe nói tiền lương tiêu chuẩn của bảo vệ trong nước hiện tại bình thường là khoảng 12000+ đến 18000+, không biết ông chủ văn phòng môi giới hôn nhân kia của em đặt tiền lương là bao nhiêu?"

Quách mẫu vừa nghe hỏi xong câu này, trong lòng cũng không nhịn được kích động lên, tiền lương vượt qua một vạn ở nông thôn có thể nói là rất trâu bò rồi, mà tiền lương của con gái của bà vượt một vạn đã là chuyện như đinh đóng cột.

Mấy người Quách phụ cũng tràn đầy mong đợi nhìn Quách Băng Băng.

Nghe mẹ hỏi tiền lương đãi ngộ của mình, Quách Băng Băng cũng không nhịn được lộ ra nụ cười, nói: "Ông chủ con đặt tiền lương một năm là hai mươi vạn, ngoài ra còn Cô giáo Du 5 khoản bảo hiểm xã hội và các loại phụ cấp, làm tốt cuối năm còn có khen thưởng, chuyện ăn, mặc, ở, đi lại đều không cần dùng tiền của chính mình, một năm tích lũy được hai mươi vạn là không thành vấn đề."

Lời này vừa nói ra, nhà họ Quách cũng không nhịn được mà kích động.

Đãi ngộ này thật quá tốt rồi!

Quách Băng Băng nói tiếp: "Cho nên anh, chị dâu, hai người cứ yên tâm mua nhà, chờ công việc cuộc sống ở huyện thành an ổn rồi, khi đó lại tính tiếp."

Nghe đến đó, Quách Kiếm Phong cũng không kiểu cách nữa, gật đầu nói: "Được, vậy anh trai nghe em."

Chị dâu của Quách Băng Băng cũng không kìm được vui mừng, nói: "Băng Băng, vậy khi nào thì em đi làm?"

Quách Băng Băng nói: "Em đã hẹn xong với một chiến hữu rồi, một tuần sau sẽ tìm ông chủ báo danh."

Chị dâu kinh ngạc hỏi lại: "Băng Băng, ông chủ kia của em không chỉ mời một mình em sao?"

Quách Băng Băng vâng một tiếng, đáp: “Em và một người chiến hữu khác cùng nhau giải ngũ, ông chủ này liền thu cả hai đứa bọn em.”

“Thực lực của ông chủ này thật mạnh mà!”

Chị dâu của Quách Băng Băng cảm khái một câu, sau đó liền hào hứng nói: “Băng Băng, em còn ở nhà một tuần nữa, không bằng ngày mai chúng ta cùng đến huyện thành xem nhà, cùng giúp anh chị quyết định chuyện nhà cửa nhé.”

Quách Băng Băng cười gật đầu: “Được, vậy ngày mai em sẽ cùng anh chị đi xem nhà, ba mẹ cũng cùng đi đi.”

Quách phụ Quách mẫu liếc nhau một cái, mặt mày hớn hở đáp: “Ừ, cùng đi.”

...

Thị trấn Thanh Hà.

Thôn Sa Bá.

Lý gia đang mổ heo.

Ngày mai là ngày cháu trai trưởng của Lý gia đầy tháng, Lý Minh Thành (vị khách đầu tiên tới nhà mời môi) này làm ông nội đương nhiên phải xử lý thật tốt.

Tại thị trấn Thanh Hà, nếu đã làm tiệc bày rượu, ba món chính là thịt hấp, thịt viên, trứng cuốn tuyệt đối không thể thiếu, mà ba món này đều làm tương đối tốn thời gian, tự nhiên phải chuẩn bị trước thật tốt mới được.

Trước đây, làm tiệc bày rượu ở nông thôn cực kỳ nhiều chuyện, có điều, thời đại bây giờ ở nông thôn đã có đoàn đội chuyên làm yến hội, chỉ cần tiền đúng chỗ thì sẽ có sẵn một dây chuyền phục vụ, bao nhiêu bát đũa, rồi bày biện món ăn các thứ đều không cần phải quản.

Heo là heo lớn nhà mình tự nuôi, người mổ heo là một thợ mổ có tiếng ở trong thôn.

Chờ thợ mổ giết heo xong, công việc của đầu bếp cũng bắt đầu lu bù lên.

Lý Minh Thành ôm cháu trai trưởng nhìn khung cảnh náo nhiệt ở trong nhà mình, trong lòng có một sự thỏa mãn không nói nên lời.

Một năm vừa qua, Lý gia có thể nói là đã phát triển thêm một bậc.

Đầu tiên là trại nuôi heo của hai cha con Lý Minh Thành, dưới sự trợ giúp đồ ăn cho gia súc giá thấp của nhà thông gia, lợi nhuận đã tăng lên không ít, dù sao thì chi phí lớn nhất trong việc chăn nuôi heo cũng chính là đồ ăn.

Hai cha con Lý Minh Thành nuôi một, hai ngàn con heo lớn trong trại, mỗi ngày đều phải tiêu hao rất nhiều thức ăn cho gia súc, chỉ cần giảm giá lượng đồ ăn này đi một chút thôi là có thể sinh ra lợi nhuận không nhỏ rồi.

Thứ hai là việc buôn bán sắt vụn của con trai Lý Hưng Văn ở Phan Châu, dưới sự duy trì của ông chủ lớn Ngụy, lượng hàng đã không chỉ còn là tiểu đá tiểu nháo như trước kia nữa, lợi nhuận cũng tăng vọt gấp mất lần, bây giờ, năng lực kiếm tiền của Lý Hưng Văn đã có thể treo người làm cha là Lý Minh Thành này lên đánh được rồi.

Đối với việc này, người làm cha như Lý Minh Thành chẳng những không cảm thấy hụt hẫng mà ngược lại còn gặp người là khoe khoang, chỉ ước gì tất cả mọi người trên thế giới này để biết con trai ông đã trò giỏi hơn thầy.

Ngoại trừ kiếm được nhiều tiền hơn so với trước thì việc kinh hỉ lớn nhất vẫn chính là con trai của hắn sinh được con trai cho Lý gia.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi một năm qua, Lý gia bọn họ vừa phát tài lại vừa có cháu đích tôn, thật sự khiến người người nhà nhà phải ghen tị.

Mà tất cả những cái này đều là nhờ công lao của Giang đại sư.

Chương 606: Một Năm Tích Lũy Hai Mươi

Vạn Là Không Thành Vấn Đề (2)

Nhắc tới Giang đại sư, đó là sự đắc ý không nói ra được của Lý Minh Thành.

Ban đầu, lúc gặp Giang đại sư ở trên xe, được kiến thức năng lực suy tính nhân duyên vô cùng kỳ diệu của Giang đại sư, ông liền quả quyết xách quà tặng và hồng bao đến nhà mời môi, từ đây mới tạo ra huy hoàng ngày hôm nay cho Lý gia.

Giang đại sư thật sự là nhân vật như thần.

Lý Minh Thành lúc đó liền kết luận, Giang đại sư sớm muộn gì cũng nhất phi trùng thiên.

Mà sự thật chính là như vậy, trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm, Giang đại sư đã đạt tới mức độ khiến nhà bọn họ cũng phải líu lưỡi. Cậu ta không chỉ giúp đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ là mai mối mà còn giúp cả loại phú nhị đại siêu cấp như người thừa kế duy nhất tập đoàn nước khoáng xx làm mai mối.

Thậm chí, theo lời ông chủ Ngụy, Giang đại sư còn giúp rất nhiều con ông cháu cha làm mai mối, thật sự là trâu bò đến lật trời.

Nghĩ tới năng lực suy tính nhân duyên không ai bằng kia của Giang đại sư, Lý Minh Thành cúi đầu nhìn đứa cháu đích tôn đang nhích tới nhích lui trong ngực mình, nói với con trai và con dâu đi cùng: “Ngày mai Giang đại sư tới tham dự tiệc đầy tháng của Tiểu Hoa, năng lực suy tính nhân duyên của cậu ta lợi hại như vậy, không biết có thể suy tính cho trẻ nhỏ không, nếu như có thể, cha định mời cậu ấy giúp Tiểu Hoa suy tính thử.”

Lý Hưng Văn bị ông già nhà mình dọa sợ, trừng to mắt nói: “Cha, cha đùa cái gì đấy, Tiểu Hoa ngày mai mới đầy tháng, cha đã vội vã tìm người suy tính nhân duyên cho nó làm gì?”

Trương Thu Lan lại đồng ý với suy nghĩ của bố chồng, nói: “Con cảm thấy suy nghĩ này của cha không tệ, năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư lợi hại như vậy, nếu như có thể giúp Tiểu Hoa suy tính thì người làm cha mẹ chúng con cũng có thể nhanh

chóng giúp nó đính hôn."

Lý Minh Thành hưng phấn: "Thời đại bây giờ, hôn nhân càng ngày càng không đáng tin cậy, vợ chồng đôi bên không cơ sở tình cảm gì, nói ly hôn là ly hôn, không chút do dự.

Nếu như có thể bắt đầu bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ, chờ trưởng thành rồi kết hôn, như vậy sẽ có cơ sở tình cảm kiên cố, đối với Tiểu Hoa mà nói hẳn là chuyện tốt."

Lý Hưng Văn nghe xong liền sờ cằm, vậy mà lại cảm thấy lời nói của cha rất có đạo lý, không nhịn được nói: "Nói thế cũng không sai, nhưng loại tình huống như vậy hiện nay chưa từng có tiền lệ, cũng không biết Giang đại sư có thể giúp trẻ nhỏ suy tính hay không."

Lý Minh Thành nói: "Đợi ngày mai Giang đại sư tới, hỏi một chút là biết, dù sao cũng chỉ là chuyện trong một câu nói mà thôi."

Lý Hưng Văn suy nghĩ một chút, liền gật đầu đáp: "Vậy được, chờ ngày mai Giang đại sư đến, con sẽ hỏi một chút xem sao."

...

Hàng thị (Thành phố Hàng Châu).

Một biệt thự nào đó.

Cặp bài trùng trong giới tài chính đang gọi video tán gẫu.

Bùi Dĩnh mặt đầy cảm khái nói: "Cuối cùng cũng tới lúc kết hôn, rõ ràng xem mắt muộn hơn chị, vậy mà kết quả lại kết hôn trước, tốc độ này thật đúng là nhanh mà."

Trong video, Phương Vân cười ha ha, nói: "Em nói này Bùi tổng, chị cũng đừng ghen ghét làm gì, chiến tích làm mai mối của Giang đại sư chúng ta đều đã rõ như ban ngày, chỉ cần cảm giác được, vậy thì quả quyết kết hôn đi, có cái gì mà do dự chứ."

Bùi Dĩnh gật đầu nói: "Em nói có đạo lý, Lăng công chúa đã kết hôn, giờ đây Phương tổng cũng kết hôn, ngược lại, người lớn tuổi nhất là chị vẫn còn đang ngồi đây già mồm, chẳng Cô giáo Dược

chút quả quyết như lúc làm việc nào, xem ra tôi cũng phải đẩy nhanh tiến trình mới được."

Phương Vân cười nói: "Cái này thì đúng nha, chưa nói lớn tuổi sinh con sẽ nguy hiểm hơn, riêng vấn đề hồi phục hậu sản thôi, sản phụ tuổi này như chúng ta thật đúng là không thể so với những sản phụ trong độ tuổi hai mươi được.

Cho nên, có thể sớm một chút thì cố gắng sớm một chút, chị không hi vọng bởi vì sinh con mà dẫn tới dáng người biến hình luôn đấy chứ?"

Nghe đến đó, sắc mặt Bùi Dĩnh liền thay đổi, lập tức xuất ra khí thế lúc làm tài chính của mình, quả quyết nói: "Ngày mai chị sẽ bay tới Thủ đô thương lượng chuyện đăng ký kết hôn với tên giáo sư mọt sách kia."

Phương Vân giơ ngón tay cái lên khen: "Bá khí, vậy Bùi tổng cũng tranh thủ thời gian đăng ký kết hôn đi, đến lúc đó cặp bài trùng giới tài chính chúng ta liền cùng cử hành hôn lễ trong một ngày, cái này chắc chắn sẽ trở thành giai thoại trong giới."

Gương mặt Bùi Dĩnh giãn ra, cười đáp: "Được, đã nói như vậy rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng cử hành hôn lễ, tạo nên một giai thoại mới."

...

Hương Giang.

Một nhà hàng của minh tinh nào đó.

Bên trong, Hiệu trưởng Cố và cô giáo Du vừa ăn cơm, vừa thương lượng chuyện ngày mai đăng ký kết hôn.

Qua khoảng thời gian kết giao này, hai người đều cảm thấy đối phương chính là đồ ăn của mình, hai người tuổi đã không còn nhỏ đều có suy nghĩ tiến vào con đường hôn nhân.

"Hai chúng ta đăng ký kết hôn, chắc chắn sẽ không giấu nổi người ngoài, anh tính công bố tin tức kết hôn của hai chúng ta như thế nào?" Cô giáo Du nuốt thức ăn trong miệng xuống, hỏi.

Hiệu trưởng Cổ cười nói: “Anh cũng không phải là tiểu thịt tươi, chuyện kết hôn không cần che giấu, chúng ta có độc thân hay không cũng không ảnh hưởng tới lượng fans hâm mộ cơ sở, ngày mai, sau khi chúng lĩnh giấy chứng nhận thì cứ cứ trực tiếp công bố lên trên mạng thôi!”

Cô giáo Du gật đầu nói: “Được, vậy ngày mai lĩnh giấy chứng nhận xong sẽ công bố lên mạng, tiện quảng cáo luôn cho Giang đại sư một chút.”

“Đây là chuyện phải làm, mặc dù đã có không ít người giúp Giang đại sư quảng cáo, cũng không thiếu hai người chúng ta, nhưng đây là tấm lòng thành của chúng ta, lời cảm tạ công tác hợp của cậu ấy cho chúng ta.”

“Ừm, cảm tạ cậu ấy đã tác hợp chúng ta.”

Chương 607: Hôn Nhân Xứng Đôi Đến Lợi Hại

Trấn Thanh Hà.

Thôn Sa Bá.

Vào tiệc đầy tháng của con trưởng Lý gia, bọn họ đặt 68 bàn, tràng diện này không có mấy ai có thể so sánh.

Lúc này, trên bàn chính đều những vị khác có thân phận địa vị tôn quý nhất, trong đó bao gồm người làm mai là Giang Phong và ông chủ lớn Ngụy Nguyên Châu của tỉnh Quảng Đông.

Giang Phong của hiện tại đã không còn giống như lúc vừa mới bước chân vào nghề nữa. Cho dù ở trong trường hợp nào, hắn đều là trung tâm được săn đón nhất, là vị khách tôn quý nhất của chủ nhà.

Hôm nay cũng như thế, người ngồi cùng bàn bao gồm cả ông chủ Ngụy đều đều đang hung hăng thổi phồng Giang Phong.

Thật ra những lời thổi phồng này cũng không phải hoàn toàn đều

là thổi phồng, rất nhiều lời đều là lời trong lòng của bọn họ.

Dù sao thì chiến tích của Giang Phong trong ngành mai mối này thật sự là quá chói mắt. Chỉ riêng khách hàng công khai trên mạng thôi đã có rất nhiều đại minh tinh và phú hào, ngoài ra còn có rất nhiều khách hàng cao cấp không được tiết lộ. Mà lại chỉ cần hơi hiểu rõ một chút thôi đã cảm thấy bội phục sát đất rồi.

Chờ sau khi ăn uống khá no say, Lý Hưng Văn ngồi ở bên cạnh Giang Phong bỗng lên tiếng hỏi: "Giang đại sư, tôi muốn hỏi cậu một vấn đề, con trai của tôi còn nhỏ như vậy, có thể tính toán nhân duyên không?"

Giang Phong tự tin cười nói: "Đương nhiên là có thể, đừng nói là đứa nhỏ đã ra đời, cho dù là còn đang trong bụng mẹ, đều có thể tính toán nhân duyên."

Lời này vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều sáng lên.

Lý Hưng Văn vui vẻ nói: "Vậy thì thật là quá tốt rồi, Giang đại sư cứ ăn uống trước đã, chờ sau khi xong việc còn cần cậu giúp đỡ, tính toán nhân duyên giúp con trai của tôi một chút."

Giang Phong dở khóc dở cười nói: "Anh Văn, anh như này có vẻ như hơi vội vàng thì phải, con trai mới đầy tháng, anh đã muốn tính nhân duyên cho nó rồi?"

Lý Hưng Văn cười hắc hắc nói: "Hiện tại ai mà không phục năng lực tính toán nhân duyên của Giang đại sư chứ? Mặc dù thời đại bây giờ không có con dâu nuôi từ bé, nhưng tôi nghĩ nếu như có thể tính toán nhân duyên cho nó sớm một chút thì có thể tạo điều kiện cho nó sớm một chút, để cho nó và vợ nó có thể cùng nhau lớn lên. Bắt đầu bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ, đến lúc trưởng thành sẽ trực tiếp kết hôn. Cơ sở tình cảm như vậy chắc chắn sẽ vững chắc hơn so với việc mới quen được một năm hoặc là nửa năm nhiều, Giang đại sư nói xem có đúng không?"

Giang Phong cười gật đầu, nói: "Điều này cũng đúng, thanh mai trúc mã là thứ mà bao nhiêu người đều ao ước."

Lý Hưng Văn hưng phấn nói: "Vậy phía sau đành làm phiền Giang

đại sư ra tay một chút."

Giang Phong cười nói: "Anh Văn không cần phải khách sáo, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi."

Nghe đến đó, Ngụy Nguyên Châu nhịn không được mà lên tiếng: "Giang đại sư, mặc dù cháu của tôi còn đang ở trong bụng mẹ, nhưng tôi cũng có ý định tính toán nhân duyên giúp nó."

Cha vợ của Lý Hưng Văn - Trương Cẩm Tùng cũng ngồi không yên, nói: "Giang đại sư, cháu trai của tôi cũng đang ở trong bụng mẹ, nếu như có thể thì nhờ cậu tính toán nhân duyên giúp nó một chút."

Giang Phong cười nói: "Ông chủ Ngụy, chú Trương, hai người không cần gấp. Mặc dù thai nhi cũng có thể tính toán, nhưng lại có chút phiền phức, chờ sau khi sinh ra lại tính, như vậy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Cho nên, nếu như hai người thật sự muốn tính toán nhân duyên cho cháu mình thì đợi sau khi sinh ra rồi nói sau!"

Ngụy Nguyên Châu và Trương Cẩm Tùng nghe vậy lúc này mới đè xuống suy nghĩ có chút nóng vội của mình, lần lượt gật đầu nói phải.

Nhưng vào lúc này, Trương Thu Lan ôm con trai đi tới, kích động nói: "Giang đại sư, cậu lại lên Hot search rồi!"

Giang Phong kinh ngạc hỏi: "Chị Lan, chuyện gì thế, tôi tại sao lại lên Hot search rồi?"

Trương Thu Lan kích động nói: "Vừa rồi hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du công bố kết hôn trên Weibo, có nhắc đến tên của Giang đại sư, cảm ơn cậu đã tác hợp. Tin tức này vừa xuất hiện, cậu không muốn lên Hot search cũng khó khăn!"

Giang Phong giật mình nói: "Há, thì ra là Cổ hiệu trưởng kết hôn!"

Nói xong, hắn móc điện thoại ra, mở Weibo lên xem.

Mấy người Ngụy Nguyên Châu và Trương Cẩm Tùng căn bản là không biết rõ về mấy tiểu thịt tươi hiện tại, nhưng chắc chắn biết người cùng thời với bọn họ như hiệu trưởng Cổ. Thậm chí có thể

nói một câu không khoa trương, hiếm có ai sinh ra trong khoảng thời 1960-2000 mà không biết hiệu trưởng Cổ là ai.

Sau khi biết đại minh tinh cấp bậc như hiệu trưởng Cổ lại mời Giang đại sư làm mai, bọn họ ngoài sợ hãi thán phục ra cũng chỉ có sợ hãi thán phục.

Lúc này, toàn bộ Weibo cực kì náo nhiệt.

Vợ chồng minh tinh, cho dù là vợ chồng minh tinh tuyến hai thì lúc công bố tin vui đều có thể nhẹ nhàng xông lên Hot Search, chứ đừng nói đến cấp bậc Ảnh Đế như hiệu trưởng Cổ.

Tin vui vừa được công bố, tin tức liên quan tới chuyện bọn họ trực tiếp nhảy lên đầu Hotsearch.

"Mẹ của tôi ơi, không nghĩ tới lúc còn sống còn có thể nhìn thấy hiệu trưởng Cổ kết hôn, thật sự là không dễ dàng!"

Chương 608: Hôn Nhân Xứng Đôi Đến Lợi Hại (2)

"Hiệu trưởng Cổ là soái ca nổi danh, mà cô giáo Du cũng là mỹ nữ nổi danh. Hai người bọn họ có thể tiến tới cùng nhau, tôi vô cùng ủng hộ."

"Quả thật không tệ, chúc hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du trăm năm hòa hợp."

"Nhân phẩm của hiệu trưởng Cổ là điều không cần phải nói, cô giáo Du cũng nổi danh là người Phật hệ. Hai người đến với nhau chắc là có thể hạnh phúc, thực tình chúc phúc cho hai người."

"Thì ra là bút tích của Giang đại sư, cuộc hôn nhân này muốn không hạnh phúc cũng khó khăn."

"Thật sự là chỗ nào cũng có Giang đại sư, từ Tiêu Mẫn đến Phạm Tiểu Lệ lại đến hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du hiện tại. Tin vui của ngành giải trí trong một năm gần đây đều sắp bị Giang đại sư bao trọn."

"Giang đại sư thật không hổ là người mai mối lợi hại nhất cả nước, tôi thật sự là phục sát đất."

"Hiệu trưởng Cổ, cho tới bây giờ anh đều là nam thần của tôi, tôi làm fan của anh bắt đầu từ « Thần điêu hiệp lữ », bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy anh đi vào lễ đường hôn nhân, thực tình chúc phúc anh, hi vọng anh vĩnh viễn hạnh phúc."

"Tôi trước đó có chú ý đến Giang đại sư, nhưng vẫn cảm thấy mọi người thổi phồng hắn quá mức, chỉ là một người làm mối mà thôi, có cần phải thổi cao như vậy không? Cho tới bây giờ, tôi mới hiểu được, có một số người cho dù tán dương như nào cũng không quá đáng."

"..."

Toàn bộ Weibo tràn ngập những lời chúc phúc đến không hết, là người có nhiều fan và duyên qua đường tốt như hiệu trưởng Cổ, hắn kết hôn nhận được chúc phúc của mọi người là chuyện đương nhiên.

Weibo của Giang Phong vốn đã có hơn 10 triệu fan, sau khi tin tức hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du kết hôn xuất hiện, muốn lên Hot Search đương nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Giang Phong đọc một số bình luận, sau đó đăng vài câu cảm ơn và chúc phúc dưới Weibo của hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du. Cuối cùng, hắn cất điện thoại và tiếp tục uống rượu.

Vợ chồng Lý Hưng Văn trơ mắt nhìn một loạt hành động của Giang Phong. Bọn họ là khách hàng đầu tiên của Giang Phong, quan hệ trước nay luôn vô cùng tốt. Trương Thu Lan tò mò hỏi hắn làm thế nào lại quen biết với hiệu trưởng Cổ vậy, lại mai mối giúp người ta vào lúc nào.

Mấy chuyện này đều không phải là bí mật gì, Giang Phong cũng không giấu diếm. Sau khi nói về chuyện của hiệu trưởng Cổ xong, mọi người cũng đều cơm nước no nê. Những vị khách không uống rượu đã rời đi từ sớm.

Thấy thế, Lý gia pha trà rồi đưa lên.

Chủ đề đương nhiên là quay về việc tính toán nhân duyên cho con trưởng Lý gia.

Giang Phong mỉm cười, nói: "Chú Lý dì Lý, còn có anh Văn chị Văn, mọi người chắc là đều cảm thấy gấp gáp. Tôi hiện tại sẽ tính toán cho Tiểu Hoa một phen, nhìn xem nhân duyên của tiểu gia hỏa này rốt cuộc ở đâu."

"Hắc hắc, vậy đành làm phiền Giang đại sư!"

Người Lý gia, người Trương gia và đám người Ngụy Nguyên Châu nghe vậy đều cảm thấu mừng rỡ, sau đó nhìn Giang Phong không chớp mắt.

Giang Phong đưa ngón tay chấm một chút nước trà, viết tên và ngày tháng năm sinh của Tiểu Hoa xuống bàn, sau đó liền bấm đốt ngón tay, trong miệng còn lẩm bẩm, chỉ là không ai có thể nghe được hắn đọc cái gì.

Cùng lúc đó, một làn sóng vô hình quét qua, nháy mắt đã bao phủ cả nước, trong màn hình giả lập, vô số hình ảnh của trẻ nhỏ và thai nhi đang điên cuồng lấp lóe, cuối cùng khóa chặt tấm ảnh của một thai nhi:

【 Danh tính 】: Trần Thất Nguyệt (đang chờ xác định)

【 Tuổi tác 】: bảy tháng (thai nhi)

【 Chiều cao 】: 41cm

【 Cân nặng 】: 2.6kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: không.

【 Thông tin chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: ? (tình cảm vợ chồng ? + môn đăng hộ đối ? + quan hệ gia đình ?)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 90 (tình cảm vợ chồng 94 + môn đăng hộ đối 83 + quan hệ gia đình 93)

【 Dự đoán con cái 】:...

Sau khi quan sát đơn giản về tư liệu của nhà gái, Giang Phong mới nhìn về phía đám người đang chờ đợi, cười nói: "Tính ra rồi."

Lý Hưng Văn không kịp chờ đợi mà hỏi: "Giang đại sư, đối phương là người ở nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Tình huống trong nhà như thế nào?"

Ánh mắt của đám người Lý Minh Thành, Trương Thu Lan, Trương Cẩm Tùng, Ngụy Nguyên Châu đều tập trung ở trên người Giang Phong, trong mắt đều tràn đầy vẻ chờ mong. Bọn họ trước giờ chưa từng nghe nói qua về chuyện tính toán nhân duyên cho một đứa nhỏ.

Bây giờ có thể coi như là mở rộng tầm mắt.

Đều là khách hàng cũ, Giang Phong cũng không có che giấu, trực tiếp giới thiệu: "Đối phương là người huyện Lâm Xuyên gần đây, trước mắt vẫn chỉ là thai nhi bảy tháng. Ông nội và bà nội của nàng đều là giáo viên tiểu học, bà nội năm ngoái đã về hưu, ông nội hai ba năm nữa cũng về hưu. Cha nàng là người có tư tưởng linh hoạt, sau khi tốt nghiệp đại học và đi làm hai ba năm, tích lũy đủ một trăm ngàn, liền từ chức về quê mở một câu lạc bộ bi-a trên trấn.

Chương 609: Hôn Nhân Xứng Đôi Đến Lợi Hại (3)

Mảnh đất dùng để mở câu lạc bộ bi-a này được ông bà nội của nàng mua lại từ trước kia. Khi đó trấn của bọn họ còn chưa phát triển, đất xung quanh căn bản cũng không đáng tiền, chỉ dùng bảy mươi ngàn đã mua được một mảnh đất hơn một trăm ba mươi mét vuông. Bây giờ, thị trấn của bọn họ đang dần phát triển, giá trị của mảnh đất kia đã tăng lên đến hơn 1.8 triệu, tăng gấpt hai mươi mấy lần, có thể nói đây là khoản đầu từ thành công nhất của ông

bà nội nàng trong đời này. Cha nàng đầu tư một trăm ngàn tệ để xây dựng câu lạc bộ bi-a, sau khi xây xong thì bày mười bàn bi-a, phí mỗi bàn là 18 tệ một giờ. Bởi vì làm ăn khá khẩm, bình quân một tháng muốn kiếm được ba trăm ngàn cũng không thành vấn đề. Trên đây chính là tình huống căn bản của gia đình nàng."

Đám người nghe vậy thì trong lòng kinh thán không thôi, thật không hổ là Giang đại sư, chỉ trong thời gian ngắn, không chỉ tính toán được đối tượng xứng đôi mà còn tính toán được 70-80% tình huống trong nhà đối phương.

Điểm mấu chốt nhất là, đối tượng xứng đôi này còn là một thai nhi chưa ra đời, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lý Minh Thành tiếp lời: "Giang đại sư, nhân duyên của cháu trai tôi đã được suy tính từ nhỏ như vậy rồi, nếu như đi tiếp xúc với đối phương từ sớm, hoặc là trực tiếp làm rõ với đối phương thì liệu có ảnh hưởng đến hướng đi nhân duyên của bọn nhỏ hay không?"

Giang Phong cười nói: "Chú Lý, chú cứ yên tâm đi, không có ảnh hưởng gì."

Lý Minh Thành đập chân, nói: "Vậy thì quá tốt rồi, Giang đại sư, tôi muốn nhờ cậu đáp cầu dắt mối cho đứa cháu trai lớn này của tôi, thuyết phục gia đình đối phương đồng ý với hôn ước này. Sau đó để hai đứa nhóc bắt đầu bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ, người của hai nhà chúng tôi cũng nên thường xuyên lui tới giống như người thân, chờ sau khi bọn nhỏ trưởng thành sẽ thuận lý thành chương mà kết hôn. Giang đại sư, cậu cảm thấy như này có được không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đương nhiên là được, nếu như hai nhà đều đồng ý với hôn ước này thì sẽ có rất nhiều chỗ tốt."

Đây cũng không phải chỉ là lời nói suông. Đầu tiên là có thể giải quyết vấn đề mẹ chồng nàng dâu làm người ta vô cùng đau đầu. Dù sao mẹ chồng từng nuôi lớn con dâu như là con gái, nên cho dù mẹ chồng thỉnh thoảng có mắng mấy câu thì con dâu còn có thể sinh lòng oán hận giống như những nàng dâu gả vào giữa chừng khác sao?

Tiếp theo chính là thanh mai trúc mã, cơ sở tình cảm sâu đậm, tỉ lệ

ly hôn có thể nói là cực kỳ thấp.

Hơn nữa, hai bên đều sẽ có nhiều thời gian rảnh hơn, thời gian cũng linh hoạt hơn. Ví dụ như nếu phụ huynh nhà gái bận làm ăn hoặc là bận làm gì đó, liền có thể ném con gái lại cho nhà trai chăm sóc và ngược lại.

Ngoài ra còn có rất nhiều chỗ tốt không thể liệt kê từng cái.

"Cảm ơn, vậy đành làm phiền Giang đại sư rồi."

"Chú Lý không cần phải khách sáo, đây là công việc của cháu."

"Một năm trước mới mời Giang đại sư làm mai cho con trai tôi, một năm sau lại mời Giang đại sư làm mai cho cháu trai, loại duyên phận này khiến cho Lý gia tôi vô cùng cảm kích."

"..."

Hai giờ chiều, Giang Phong mới rời khỏi Lý gia.

Trước khi đi, Lý Minh Thành lại nhét cho hắn một hồng bao thật dày, nói đây là cho hồng bao mai mối cho cháu trai hắn. Giang Phong từ chối mấy lần không được đành nhận lấy.

Bởi vì uống rượu, cho nên Lý gia đã cử tài xế đưa Giang Phong về nhà.

...

Trấn Thanh Sơn.

Chu Lệ Mai mang theo quà tặng đi xuống từ trên xe, sau đó đổi sang ngồi xe ôm, tiến về thôn Chu gia.

Cô đến thăm con trai, từ sau khi cô ly hôn với chồng đầu - Chu Lượng (Nhân vật xuất hiện trong Chương 1) cũng chỉ trở về thăm con trai hai lần, lần này là lần thứ

ba.

Nhớ tới lần thứ nhất trở về thăm con trai, cô còn ôm hy vọng nối lại tình cảm với Chu Lượng, kết quả lúc đi tới thôn Chu gia mới biết được Chu Lượng đã kết hôn rồi. Hơn nữa, hắn còn cưới một người vợ có nhan sắc không thua cô, dáng người còn hơn cô một bậc.

Lúc đối mặt với người ta, Chu Lệ Mai cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Lần thứ hai trở về thăm con trai là vào cuối năm trước, lần đó cô mua chút quần áo, đồ chơi mang đến cho con trai, sau khi chơi với con hơn một giờ, cô mới rời đi.

Nhớ lại cuộc sống sau khi ly hôn, Chu Lệ Mai đã sớm hối hận đến phát điên. Lúc cô sống chung cùng Chu Lượng, Chu Lượng luôn ngoan ngoãn nghe lời cô. Nhưng mà cô ở trong phúc mà không biết phúc, luôn làm ra vẻ, cuối cùng làm tan vỡ cuộc hôn nhân này.

Sau đó, cô được người khác giới thiệu, nhanh chóng gả cho người chồng thứ hai.

Điều kiện của người chồng thứ hai này tốt hơn chồng đầu tiên nhiều, Chu Lệ Mai vốn còn rất hài lòng, kết quả sau khi kết hôn không đến một tuần, cô đã bị hành hung một trận. Lúc này, cô mới cảm thấy chồng trước tốt như thế nào.

Chỉ tiếc, không trở về được nữa rồi.

Bây giờ, Chu Lệ Mai khôi phục lại sự độc thân, cô đã ly hôn với người chồng thứ hai từ sớm.

Lần này, cô không còn dám chỉ coi trọng điều kiện vật chất mà không coi trọng phẩm hạnh của đối phương giống như trước đó nữa. Nếu như không tìm được một người thành thật giống như chồng đầu thì cô tình nguyện độc thân mãi mãi, tránh cho việc đến cuối cùng người bị thương vẫn là cô.

Chương 610: Mẹ Nó, Thị Trường Tình Yêu

Và Hôn Nhân Bây Giờ Cuốn Như Thế Sao?

Thôn Chu gia.

Năm ngoái, sau khi Chu Lệ Mai ly hôn với Chu Lượng và trở về thôn thăm con trai lần thứ nhất, bởi vì không báo trước, cho nên lần kia ngoài ý liệu gặp phải vợ hiện tại của Chu Lượng - Đinh Nhã Bình.

Tình cảnh kia đúng là có chút xấu hổ.

Từ sau lần kia, mỗi lần đến thôn Chu gia thăm con trai, Chu Lệ Mai đều sẽ báo trước.

Bởi vậy, lúc Chu Lệ Mai mang theo quà mua cho con trai đến nơi, chồng đầu tiên của cô - Chu Lượng và vợ hiện tại của hắn - Đinh Nhã Bình mang theo con trai cô cùng nhau ra đón cô.

Sau khi bắt chuyện và mời người vào trong nhà, Đinh Nhã Bình pha cho Chu Lệ Mai chén trà, sau đó mỉm cười nói: "Các người trò chuyện đi, tôi đi nấu cơm."

Chu Lệ Mai vội vàng nói: "Không cần phiền toái như vậy, tôi chỉ chơi với Hổ Tử vài giờ liền đi."

Đinh Nhã Bình đáp lại: "Không phiền, hai lần trước chị đều tới đi vội vàng, chị và Hổ Tử hơn nửa năm mới gặp một lần, lần này dù sao cũng nên ở lại lâu một chút, ít nhất cũng ăn xong cơm tối rồi lại đi."

Chu Lệ Mai lại từ chối vài câu, thấy Đinh Nhã Bình là thật tâm chiêu đãi mình mà không phải là hư tình giả ý, cô mới gật đầu nói: "Được thôi, gây thêm phiền phức cho cô rồi."

Đinh Nhã Bình cười nói "Không phiền", sau đó trực tiếp vào phòng bếp bận rộn.

Chu Lệ Mai nhìn về phía Chu Lượng, vẻ mặt tràn đầy cảm khái: "Ánh mắt của anh thật tốt!"

Chu Lượng nhàn nhạt mỉm cười, không có trả lời, trong lòng lại nhịn không được mà mỉa mai một câu: "Tôi mẹ nó nếu như có ánh mắt tốt thì lúc đó có thể coi trọng mặt hàng như cô sao?"

Chu Lệ Mai lấy đồ chơi ra cho con trai chơi, con trai của cô cũng sắp ba tuổi rồi, sang năm sẽ phải đi nhà trẻ.

Sau khi để con trai tự chơi đùa, Chu Lệ Mai nhìn về phía Chu Lượng, nói xin lỗi: "Thật sự xin lỗi, trước kia là em quá tùy hứng, khiến anh chịu nhiều uất ức, hi vọng anh không ghi hận em."

Chu Lượng nghe vậy thì có chút ngoài ý muốn. Hắn tương đối hiểu rõ tính cách của người vợ cũ này, vạn lần không nghĩ tới cô vậy mà lại nói lời xin lỗi với hắn, Đây đúng là mặt trời mọc từ hướng tây.

Kinh ngạc trong lòng lóe lên rồi biến mất, Chu Lượng bình tĩnh nói: "Đều đã là chuyện quá khứ, dù thế nào em cũng là mẹ của Hổ Tử, anh sẽ không hận em."

Chu Lệ Mai thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy là tốt rồi, trước đó thân ở trong phúc không biết phúc, cho đến khi theo người khác mới biết được anh tốt như nào, đáng tiếc lúc tỉnh ngộ lại thì quá đã muộn!"

Chu Lượng trầm mặc một chút, hỏi: "Chồng hiện tại của em đối xử với em không tốt sao?"

"Em và hắn kết hôn được một tháng liền chia tay. Nếu như không phải muốn ly hôn cần sau kết hôn một tháng, em và hắn đã ly hôn sau một tuần rồi. Hắn ta đúng là không phải thứ tốt làm gì, mới kết hôn được một tuần đã bắt đầu động thủ đánh em."

Nói đến đây, Chu Lệ Mai nhớ tới cảnh mình bị hành hung đêm hôm đó, vẻ mặt tràn đầy hối hận: "Cũng do em đáng chết, chỉ nghe người làm mối thổi phồng hắn, sau đó không tìm hiểu nhiều đã gả cho hắn, kết quả... thật sự là báo ứng mà!"

Tục ngữ có câu một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, mặc dù hành vi của vợ cũ khiến cho Chu Lượng cảm thấy thất vọng, nhưng trong hai ba năm nàng gả cho hắn cũng chưa từng đội mũ

xanh cho hắn lần nào. Chỉ cần không phạm đến ranh giới cuối cùng thì sẽ không đến mức ân đoạn nghĩa tuyệt.

Bây giờ nhìn thấy tình cảm của đối phương không thuận lợi, sau khi cảm thấy hả giận, hắn cũng muốn giúp cô một tay.

Thế là, Chu Lượng nói: "Đó là bởi vì em không tìm đúng người mai mối. Nếu như khi đó em tìm đúng người làm mối thì sẽ không phải chịu tội như này."

Chu Lệ Mai cười tự giễu, nói: "Người làm mối bây giờ đều chỉ biết nhận tiền, chỉ cần có thể tác hợp cho người đưa tiền là được, người ta mới không thèm quản chuyện đối phương gả đi có thể hạnh phúc hay không!"

Chu Lượng lắc đầu nói: "Không thể nói như thế, anh biết phần lớn người làm mai hiện tại đều như vậy, nhưng vẫn có ngoại lệ, ít nhất thì người mai mối mà anh gặp được chính là người mai mối có trách nhiệm nhất trên đời này. Hắn không nói về chuyện tiền bạc, một lòng giúp người tìm kiếm đối tượng tốt nhất. Nếu như em có hứng thú, anh có thể giới thiệu hắn cho em. Với năng lực mai mối của hắn, chỉ mất phút đã có thể tìm kiếm một đối tượng tốt nhất cho em."

Chu Lệ Mai kinh ngạc nói: "Không phải chứ, trên đời còn có người mai mối không nói chuyện tiền bạc?"

"Giang đại sư kia không phải người mai mối bình thường."

Nói đến đây, Chu Lượng liền nói tóm tắt về sự tích của Giang đại sư cho vợ cũ, cuối cùng mới lên tiếng: "Bây giờ danh tiếng của Giang đại sư đã vang khắp thiên hạ, người mời hắn mai mối mỗi ngày đếm không xuể. Anh có phương thức liên lạc của hắn, nếu như em muốn mời hắn mai mối thì anh có thể liên lạc giúp em một chút."

Chương 611: Mẹ Nó, Thị Trường Tình Yêu Và Hôn Nhân Bây Giờ Cuốn Như Thế Sao? (2)

Chu Lệ Mai nghe mà trợn mắt há hốc mồm, nếu như không phải Chu Lượng nói với cô, cô thật sự không biết huyện Bách Lương bọn họ vậy mà có một người mai mối lợi hại như vậy.

Sau khi khiếp sợ, Chu Lệ Mai thật sự động lòng, nếu như Giang đại sư này thật sự lợi hại như Chu Lượng nói, chắc chắn có thể giúp cô tìm kiếm một đối tượng tốt.

Đồng thời, Chu Lệ Mai càng cảm thấy tội lỗi đối với chồng cũ, thở dài: "Chu Lượng, em trước kia đối với anh như thế, anh lại có thể không màng hiềm khích lúc trước giúp em, em... Ai..."

Chu Lượng bình tĩnh nói: "Em dù sao cũng là mẹ của Hổ Tử, hơn nữa Giang đại sư đã giúp anh tính qua hôn nhân của chúng ta. Tính cách của chúng ta đúng là không hợp, đây cũng không phải là vấn đề của một mình em. Bây giờ, chuyện quá khứ cứ để cho nó qua đi, con người luôn phải nhìn về phía trước, để Giang đại sư giúp em tìm kiếm đối tượng thích hợp, sau đó sinh sống thật tốt với người ta đi!"

Chu Lệ Mai mím môi một cái, trịnh trọng nói: "Cảm ơn!"

...

Bốn giờ rưỡi chiều, Đinh Nhã Bình dọn một bàn đồ ăn lớn chiêu đãi Chu Lệ Mai.

Lúc này, sau khi Chu Lệ Mai nói chuyện với Chu Lượng một phen, đã hoàn toàn tháo bỏ khúc múc, lại biết được người làm mối lợi hại là Giang đại sư, cô cảm thấy tràn đầy hy vọng đối với hôn nhân trong tương lai.

Thế là, Chu Lệ Mai thật lòng tán dương Đinh Nhã Bình, nói cô đối xử với Hổ Tử tốt như nào, nói cô hiền lành ra sao, nói cô và Chu Lượng xứng đôi như nào, các loại lời khen tốt đẹp ào ào hướng tới Đinh Nhã Bình.

Đinh Nhã Bình bị khen cho có chút mơ hồ, chỉ có thể cố gắng khiêm tốn đáp lại.

Cho đến khi Chu Lượng lái xe đưa Chu Lệ Mai đến trấn bắt xe trở về, Đinh Nhã Bình mới hỏi: "Chồng à, lúc chiều anh đã nói gì với

cô ấy vậy, khiến cho cô ấy xảy ra biến hóa lớn như vậy?"

Đương nhiên, cô cùng chỉ là vì tò mò nên mới hỏi một chút mà thôi. Cô không chút hoài nghi chồng và vợ cũ của hắn sẽ có quan hệ gì. Từ lúc kết hôn cho đến bây giờ, bọn họ vẫn luôn ngọt ngào, cô vô cùng tín nhiệm chồng mình.

Chu Lượng cầm tay vợ mình, vừa cười vừa nói: "Anh giới thiệu Giang đại sư cho cô ấy!"

Đinh Nhã Bình nghe vậy thì lập tức hiểu rõ, cười nói: "Khó trách cô ấy lại đột nhiên trở nên cao hứng như thế, có Giang đại sư xuất mã mai mối cho cô ấy, cô ấy nhất định có thể tìm được người thích hợp với mình nhất."

Chu Lượng gật đầu nói: "Ừm, năng lực mai mối của Giang đại sư là chuyện không thể nghi ngờ."

Đinh Nhã Bình cười cười, không nhắc về chuyện của Chu Lệ Mai nữa, mà bàn chuyện về nhà ngoại chúc thọ cha với chồng.

...

Một giờ chiều.

Câu lạc bộ bi-a Tinh Nguyệt.

Ông chủ Trần Đạt đang bồi khách quen đánh bi-a.

Hễ là người tiến vào câu lạc bộ bi-a đều biết rõ, trừ số ít khách hàng tới đây để chơi đùa với bạn bè ra, phần lớn khách hàng đều là khách cược.

Đánh cược nhỏ thì cược phí bàn, đánh cược lớn thì cược một ngàn mấy trăm tệ một ván.

Trần Đạt hiện tại đang bồi khách quen đánh cược nhỏ. Thứ đồ chơi này nếu như chỉ đơn thuần là đánh chơi thì thật sự sẽ không có bao nhiêu người có hứng thú. Nhưng một khi dính đến cá cược, dù chỉ là cược phí bàn thì chơi sẽ cảm thấy hứng thú hơn nhiều.

Lúc này, hai người chơi đánh lớn nhỏ, trình độ hai bên tương

đương, đánh được có đi có về, Trần Đạt cao hứng, khách nhân cũng cao hứng.

"Ba!"

Lúc Trần Đạt gọn gàng mà linh hoạt bỏ chiến lợi phẩm thắng lợi của mình vào túi thì phát hiện bên cạnh nhiều hơn một thanh niên lạ mặt, hắn không khỏi mỉm cười hỏi: "Người anh em, tới chơi bida sao?"

Khách hàng trẻ tuổi lắc đầu cười nói: "Trình độ của tôi bình thường, quan sát là được rồi."

Trần Đạt nói: "Thứ đồ chơi này ngoại trừ cần thiên phú ra, quan trọng nhất vẫn là luyện tập nhiều, đánh nhiều thì trình độ đương nhiên là sẽ có tiến bộ. Nếu như cậu muốn chơi thì tôi chơi mấy trận với cậu, không cá cược."

Đây cũng là một loại thủ đoạn lôi kéo khách hàng. Nếu có cơ hội thì hắn sẽ lôi kéo bất kỳ khách hàng lạ mặt bào cùng chơi mấy ván, không cá cược tiền, thậm chí còn không nhắc đến phí bàn. Một mặt là muốn thăm dò trình độ của đối phương, mặt khác chính là làm cho đối phương làm quen sân bãi một chút.

Nếu như đối phương thật sự hứng thú với bi-a thì sớm muộn cũng sẽ đến lần nữa.

Mà câu lạc bộ bi-a của hắn chủ yếu làm ăn dựa trên khách hàng quen.

Khách hàng trẻ tuổi gật đầu cười nói: "Được thôi, đúng lúc tôi có chút chuyện muốn nói với ông chủ. Vậy chúng ta vừa đánh vừa trò chuyện."

Trần Đạt nhìn về phía khách quen cũ, cười nói: "Anh Thủy, vậy anh chơi với anh Thập đi, tôi mang người anh em này đi chơi đùa."

Anh Thủy gật đầu, sau đó cầm gậy bi-a đi tìm những người khác chơi, là khách quen của câu lạc bộ bi-a câu, hắn có rất nhiều người quen ở đây, không sợ không có đối thủ.

Chương 612: Mẹ Nó, Thị Trường Tình Yêu Và Hôn Nhân Bây Giờ Cuốn Như Thế Sao? (3)

Trần Đạt vừa dọn bida vừa nói: "Người anh em, tôi thấy cậu rất lạ mặt, là lần đầu tiên đến chỗ của tôi đúng không? Không biết cậu muốn nói nói chuyện gì với tôi?"

"Tôi là lần đầu tiên tới."

Vị khách trẻ tuổi vừa đáp lời vừa ngắm nghía bóng bi-a, cười nói: "Ông chủ Trần, tôi tự giới thiệu một chút. Tôi tới từ huyện Bách Lương gần đây, tên là Giang Phong, là một người làm mai mối."

Trần Đạt cầm cán đứng thẳng, kinh ngạc nói: "Không phải chứ người anh em, cậu còn trẻ như vậy, lại làm người làm mai mối?"

Giang Phong cười nói: "Mặc dù tôi mới làm mối được hơn một năm, nhưng đã tác hợp trực tiếp và gián tiếp cho mấy ngàn đôi vợ chồng, chức nghiệp người làm mối này không thể giả được."

Trong lòng Trần Đạt hơi động, hỏi: "Ông chỉ Giang, cậu có phải là thiết kế trang web xem mắt giống như là 'Chân ái' hay không?"

Hắn vừa nói chuyện vừa nhẹ nhàng đánh quả bóng số 14 xuống lúc.

Khi hắn nhắm chuẩn số 9, Giang Phong mỉm cười nói: "Tôi không phải là người thiết kế trang web mà là mở một văn phòng môi giới hôn nhân tại tỉnh thành."

"Ba!"

Trần Đạt lại đánh bóng số 9 rơi xuống lỗ, bội phục nói: "Lợi hại, mở văn phòng môi giới hôn nhân tại tỉnh thành, hơn một năm mà tác hợp được mấy ngàn đôi vợ chồng, chuyện làm ăn đúng là rất phát đạt."

"Ha ha, ông chủ Trần quá khen, tôi chẳng qua là kiếm miếng cơm

ăn mà thôi."

"Ba!"

Trần Đạt lại đánh số 11 rơi xuống, sau đó ma sát đầu cơ, hỏi lần nữa: "Đúng rồi, không biết ông chủ Giang muốn nói chuyện gì với tôi?"

Nói đến đây, hắn không khỏi nói đùa: "Không phải là muốn mai mối cho tôi đó chứ?"

Giang Phong nói: "Không phải là muốn làm mai cho ông chủ Trần, mà là muốn làm mai cho con gái của ông chủ Trần."

Trần Đạt đang nhắm chuẩn số 13, kết quả nghe Giang Phong nói vậy liền trực tiếp đánh trượt. Hắn buông cây cơ xuống, dở khóc dở cười nói: "Ông chủ Giang, cậu có phải là tìm nhầm đối tượng rồi hay không? Tôi có già như thế sao? Mặc dù tôi đã kết hôn rồi, nhưng con của tôi còn đang ở trong bụng vợ tôi!"

Giang Phong gật đầu nói: "Ông chủ Giang, tôi không có tìm nhầm đối tượng. Con gái của ông vừa mới bảy tháng, tôi có biết chuyện này. Tôi lần này đến đây chính là muốn nói chuyện thông gia từ bé với thay con gái của anh."

Trần Đạt nghe vậy thì trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin nổi: "Mẹ nó, thị trường tình yêu và hôn nhân bây giờ cuốn như thế sao? Hơn nữa, sao cậu biết được đứa trẻ trong bụng vợ tôi là gái mà mà không phải là trai?"

Giang Phong cười nói: "Chuyện này hiển nhiên là tôi suy tính rồi."

Trần Đạt: "..."

Giang Phong biết nếu không lộ ra chiến tích của mình thì khó mà lấy được sự tín nhiệm của đối phương. Hắn cũng không che giấu nữa, nói: "Ông chủ Trần, tôi biết rõ anh bây giờ có một bụng nghi vấn, đúng lúc tôi cũng có chút danh tiếng ở trên mạng. Hay là anh lướt xem một chút về tư liệu của tôi đi, chờ sau khi anh tra xét xong thì chúng ta lại nói chuyện tiếp?"

Trần Đạt nhìn Giang Phong với vẻ kì quái, lấy điện thoại di động

ra rồi nói: "Cũng được, vậy tôi sẽ lên mạng xem một chút, trực tiếp tìm kiếm tên của ông chủ Giang là được đúng không?"

Giang Phong nói: "Trực tiếp tìm kiếm Giang đại sư, đây là biệt danh mà fan của tôi đặt cho tôi."

Trần Đạt gật đầu, tìm kiếm Giang đại sư ở trên mạng, sau đó nhấn vào một mục bất kỳ để đọc, kết quả là càng xem càng kinh ngạc, miệng bất tri bất giác đã có thể nhét vào một quả trứng vịt.

Mười phút sau.

Trong phòng đãi khách, Trần Đạt vừa pha trà vừa chăm chú hỏi: "Giang đại sư, cậu nói lần này tới đây là muốn nói chuyện thông gia từ bé thay cho con gái tôi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Giang Phong nói: "Hôm qua lúc đến tiệc đầy tháng con trai của khách hàng thứ nhất, hôn nhân của bọn họ được tôi tác hợp vào năm ngoái. Cuộc sống của hai vợ chồng hiện tại vô cùng hạnh phúc, thế là nảy sinh ý định tính toán nhân duyên cho đứa nhỏ vừa ra đời. Chuyện này với tôi mà nói cũng không phải là việc gì khó, đương nhiên sẽ không từ chối, tính toán cho con trai của bọn họ ngay tại chỗ. Kết quả thì anh cũng hiểu rồi đó."

Trần Đạt rót cho Giang Phong một chén trà, nói: "Giang đại sư, cậu là người mai mối nổi tiếng cả nước, là đại sư mệnh lý, tôi đương nhiên là tuyệt đối tin tưởng suy đoán nhân duyên của cậu. Nhưng xã hội hiện tại này đã không còn chuyện thông gia từ bé nữa, cha mẹ cũng không có khả năng ép duyên giống như cổ đại, quyền lựa chọn hôn nhân vẫn nên do con cái, như này còn định thông gia từ bé như nào đây?"

Giang Phong cười nói: "Ông chủ Trần không cần lo lắng chuyện này, quyền lựa chọn hôn nhân cuối đương nhiên sẽ do con cái quyết định, chúng ta không có quyền tước đoạt quyền tự do hôn nhân của bọn họ."

Trần Đạt nghi ngờ nói: "Vậy chuyện định thân cho đứa nhỏ có ý nghĩa gì?"

Giang Phong tự tin nói: "Đương nhiên là có ý nghĩa, căn cứ theo suy tính của tôi, hai đứa bé đã có duyên từ kiếp trước. Nếu như hai người bọn chúng đời này không gặp nhau thì thôi, chỉ cần có thể chạm mặt thì các người có muốn tách bọn chúng ra cũng không tách được. Cho nên, ông chủ Trần hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề phía sau, chỉ cần phụ huynh hai nhà đồng ý định thân cho đứa nhỏ, sau đó đối đãi với đối phương như người thân của mình là được. Hai bên đồng tâm hợp lực, cùng nhau bồi dưỡng hai đứa bé trưởng thành khỏe mạnh."

Chương 613: 'Thông Gia' Này Có Chút Lợi Hại!

Câu lạc bộ bi-a Tinh Nguyệt.

Nghe Giang Phong nói xong, Trần Đạt trong lòng sinh ra cảm giác "Mình nghe không hiểu, nhưng lại bị rung động lớn".

Hai đứa bé đã có nhân duyên từ kiếp trước, kiếp này chỉ cần vừa chạm mặt, phụ huynh bọn họ muốn tách cũng không tách được a?

Có thần kỳ như vậy sao?

Nếu như người nói lời này là những người khác, Trần Đạt chỉ cho là đối phương đang nói đùa. Nhưng người nói lời này lại là đại sư tính toán nhân duyên vô cùng nổi tiếng được cư dân mạng cả nước công nhận, đây lại là chuyện khác.

Đối phương có hơn 10 triệu fan hâm mộ trên mạng, từng tính toán nhân duyên cho rất nhiều đại minh tinh, đại phú hào và con ông cháu cha, Chỉ riêng các loại chiến tích trên mạng thôi đã khiến cho Trần Đạt khiếp sợ không thôi rồi.

Cộng với việc con của hắn còn chưa ra đời, đối phương đã kết luận là con gái, hiển nhiên là cực kỳ tự tin đối với năng lực tính toán của mình, tỷ lệ sai sót chắc là cực thấp.

Dù sao một khi phạm sai lầm trên loại chuyện này thì uy tín mà Giang đại sư vất vả tạo dựng trong hơn một năm nay chắc chắn sẽ

bị đả kích thật lớn.

Như vậy, trở lại chủ đề chính, hắn muốn định thông gia từ bé cho đứa con còn chưa ra đời của mình sao?

Nhìn dáng vẻ xoắn xuýt của Trần Đạt, Giang Phong uống một ngụm trà, nói: "Ông chủ Trần, nếu không tôi nói lại tình huống gia đình của đối phương cho anh trước, để anh có cái tham khảo?"

Trần Đạt nghe vậy thì gật đầu nói: "Được, vậy mời Giang đại sư nói một chút về hoàn cảnh gia đình của đối phương đi."

"Đối phương là gia đình nông thôn, ông bà nội đứa bé kia là nhà nuôi heo trong thôn, trước mắt chăn nuôi hai ngàn đầu heo, giá trị mấy triệu. Ông bà ngoại đứa nhỏ là nhà phân phối thức ăn gia súc, chuyện làm ăn cũng không tệ, cũng có tài sản mấy triệu."

Giang Phong cười giới thiệu: "Cha mẹ của đứa bé kia là được tôi tác hợp, hai nhà xem như môn đăng hộ đối, cha của đứa nhỏ kinh doanh sắt vụn, thu nhập mỗi tháng đều từ hai trăm ngàn trở lên. Ông chủ Trần, kết thông gia cùng gia đình như vậy chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ xấu đối với Trần gia các người."

Trần Đạt nghe vậy có chút động lòng, gia cảnh của hắn tại nông thôn có thể xem như là rất tốt rồi. Chỉ riêng mảnh đất trống dưới chân thôi đã có giá trị gần 2 triệu rồi, cộng với tiền tiết kiệm cha mẹ gửi ngân hàng cùng với tiền hắn kiếm được trong hai ba năm mở câu lạc bộ và tài sản có thể đổi ra tiền mặt trong nhà, chắc là sẽ không ít hơn 3 triệu.

Mà câu lạc bộ bi-a của hắn bình quân mỗi tháng đều có doanh thu khoảng 30.000, cộng với tiền lương 10.000 của cha mẹ, điều kiện kinh tế như này nông thôn đúng là đã rất tốt.

Nhưng mà so sánh với đối phương, lại bị đánh cho không còn chút cặn nào chỉ trong vài giây.

Không nhắc tới tài sản, chỉ nói về thu nhập hơn 200.000 hàng tháng của cha đứa nhỏ thôi đã có thể treo nhà bọn họ lên mà đánh rồi. Nếu như tính cả trang trại nuôi heo của ông bà nội đứa nhỏ nữa thì chênh lệch giữa hai nhà sẽ càng lớn hơn.

Kết thông gia với gia đình như vậy thật sự đúng là như Giang đại sư nói, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

"Giang đại sư, gia đình đối phương đồng ý chuyện định thân này sao?" Trần Đạt nghĩ một lúc rồi hỏi.

Giang Phong mỉm cười nói: "Ông chủ Trần, đối phương là khách hàng đầu tiên của tôi, bọn họ tín nhiệm tính toán của tôi trăm phần trăm. Bọn họ đã giao toàn bộ quyền xử lý việc này cho tôi, chỉ cần gia đình anh đồng ý thì tôi sẽ sắp xếp cho gia đình hai bên gặp mặt, sau đó trực tiếp định thông gia từ bé cho hai đứa nhỏ. Đương nhiên, vẫn là câu nói kia, định thân cho đứa nhỏ chỉ là lời hứa miệng giữa hai nhà, mọi người không thể can thiệp vào tự do hôn nhân của đứa nhỏ. Nếu như sau khi bọn chúng lớn lên và không muốn thừa nhận hôn sự này, gia đình hai bên cũng không thể ép buộc bọn chúng tiếp nhận. Mọi chuyện lấy ý nguyện của bọn nhỏ làm chuẩn."

Lời này vừa nói ra, xem như hoàn toàn gạt bỏ sự lo lắng của Trần Đạt.

Định thông gia từ bé như này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đối với con của mình cả. Nếu như sau khi bọn nhỏ lớn lên và có thể tiến tới cùng nhau thì tất cả đều vui vẻ. Nếu như sau khi bọn nhỏ lớn lên và không đến được với nhau, vậy coi như là kết nghĩa, không có gì to tát cả.

Nghĩ tới đây, Trần Đạt chậm rãi gật đầu rồi nói: "Giang đại sư, trên nguyên tắc thì tôi đồng ý với chuyện thông gia từ bé này. Nhưng mà chuyện này liên quan đến chung thân đại sự của đứa nhỏ, một mình tôi không thể làm chủ hoàn toàn, vẫn phải thương lượng với vợ tôi và cha mẹ tôi một chút mới được."

Giang Phong nâng chén trà lên uống một ngụm, vừa cười vừa nói: "Đó là chuyện đương nhiên."

Nói xong, Giang Phong móc điện thoại ra, lấy ảnh chụp của Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan ra, đưa tới rồi nói: "Ông chủ Trần, đây là ảnh chụp của cha mẹ đứa nhỏ, gen di truyền của cha mẹ quyết định đến tướng mạo đứa nhỏ, nhìn ảnh chụp của cha mẹ sẽ có nhận biết đại khái về tướng mạo của đứa nhỏ."

"Vẫn là Giang đại sư tính toán chu đáo."

Chương 614: 'Thông Gia' Này Có Chút Lợi Hại! (2)

Trần Đạt tiếp nhận điện thoại, nhìn về phía ảnh chụp trong màn hình. Đó là một đôi vợ chồng có nhan sắc vô cùng cao, nam đẹp trai nữ xinh đẹp, hai người vô cùng xứng đôi.

Cha mẹ như này mà sinh con, tám chín phần đều là soái ca mỹ nữ.

Trần Đạt nhìn gần nửa phút, mới trả điện thoại lại cho Giang Phong, nói: "Giang đại sư, chúng ta thêm Wechat đi, anh gửi ảnh chụp này cho tôi, sau đó tôi sẽ đưa cho vợ và cha mẹ tôi xem một chút."

Giang Phong tiếp nhận điện thoại, gật đầu cười nói: "Không thành vấn đề."

Sau đó, hai người liền thêm bạn bè.

Sau khi gửi ảnh chụp cho Trần Đạt, Giang Phong liền đứng lên rồi nói: "Ông chủ Trần, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, buổi chiều anh thương lượng trước với người nhà một lần, ban đêm chúng ta lại hẹn gặp nói chuyện."

Trần Đạt gật đầu nói được, hắn đúng là cần thời gian để thương lượng việc này với người nhà.

Sau khi hai người khách sáo vài câu, Giang Phong liền rời khỏi câu lạc bộ bi-a.

...

Trường tiểu học thuộc trấn Bình Mã.

Trần Hưng Thịnh vừa sắp xếp tài liệu giảng dạy vừa trò chuyện với đồng nghiệp là thầy Vương Quốc Hưng.

Hai người chỉ chênh nhau một tuổi, đều là giáo viên gần về hưu,

đã cùng nhau dạy học ở ngôi trường này hơn ba mươi năm, quan hệ đương nhiên là rất tốt.

Vương Quốc Hưng cất kỹ đống bài vừa phê chữa, sau đó nhìn về phía Trần Hưng Thịnh, nói: "Thầy Trần, hôm qua tôi nhìn thấy con dâu của ông ra ngoài tản bộ, bụng đã không nhỏ, hình như là sắp sinh đúng không?"

Trần Hưng Thịnh cười nói: "Không có nhanh như vậy, mới mang thai bảy tháng."

Vương Quốc Hưng nói với vẻ mặt đầy sự hâm mộ: "Tôi lớn hơn ông một tuổi đó, con trai của tôi còn lớn hơn con trai của ông hai tuổi, kết quả ông đã sắp làm ông nội, mà tên 'A Đấu' nhà tôi vẫn còn độc thân. Tôi thật sự sầu chết đi được."

Trần Hưng Thịnh bật cười nói: "Thầy Vương, ông nói như vậy cũng không đúng, tiền lương Tiểu Quân nhà ông một tháng mấy chục ngàn tệ. Nếu như vậy gọi là 'A Đấu ' thì trong một ngàn người trong trấn chúng ta ít nhất cũng có chín trăm chín mươi chín người là 'A Đấu' rồi."

Vương Quốc Hưng lắc đầu thở dài: "Tiền công cao thì có ích lợi gì, mỗi tháng còn không phải là kiếm bao nhiêu liền tiêu bấy nhiêu, nói hắn là 'A Đấu' đều đã cất nhắc hắn rồi."

Trần Hưng Thịnh hơi kinh ngạc nói: "Không phải chứ thầy Vương, Tiểu Quân nhà ông vẫn tiêu tiền như nước giống như trước sao?"

Vương Quốc Hưng chau mày ủ rũ: "Tiểu tử này cũng không biết bị gì nữa, lúc đi học cho hắn tiền sinh hoạt, cho bao nhiêu đều vừa đủ. Nhưng mà sau khi hắn ra ngoài làm việc, một tháng một ngàn tám tiền công cũng vừa đủ tiêu, bây giờ cầm trong tay hai ba mươi ngàn tiền công một tháng cũng vừa đủ tiêu. Tôi thậm chí còn hoài nghi, cho dù hắn có một trăm ngàn tiền lương thì cũng là vừa đủ tiêu."

Trần Hưng Thịnh tò mò hỏi: "Một tháng tiêu hai ba mươi ngàn, rốt cuộc số tiền kia đã tiêu vào chỗ nào?"

Vương Quốc Hưng đau đầu nói: "Tiêu hao chủ yếu chính là trong

mấy chuyện ăn, mặc, ở, đi lại, nhất là về việc ăn uống. Tôi và mẹ hắn đã dặn đi dặn lại, bảo nó mỗi tháng nên để dành ít tiền. Nó mỗi lần đều sảng khoái đồng ý, kết quả vẫn là tiêu sạch."

Trần Hưng Thịnh nói: "Nếu như hắn đã không thể tiết kiệm được tiền, vậy ông cứ bảo hắn chuyển một phần tiền lương cho ông ngay sau khi nhận lương, ông giữ giúp hắn không được sao?"

"Vô dụng, tôi và mẹ nó đã nói qua chuyện này không chỉ một lần, nhưng mà mỗi lần hắn đều lấy ra đủ loại lý do để từ chối, dần dà tôi cũng lười nói."

Nói đến đây, trên vẻ mặt của Vương Quốc Hưng chứa đầy sự hâm mộ: "Vẫn Trần Đạt nhà ông tốt, sau khi tốt nghiệp đại học không trực tiếp đòi các người tiền lập nghiệp, mà là tìm một công việc vất vả làm hai ba năm, chờ tích lũy đủ tiền lại từ chức trở về lập nghiệp. Câu lạc bộ bi-a của nó bây giờ làm ăn vô cùng phát đạt, còn cưới được một người vợ hiền lành xinh đẹp, có thể nói là người chiến thắng trong cuộc sống!"

Trần Hưng Thịnh bị Vương Quốc Hưng thổi phồng nên tâm tình rất tốt, lập tức nghĩ kế cho bạn mình: "Thầy Vương, có một số đàn ông chỉ có thể trưởng thành sau khi lập gia đình. Tôi kiến nghị ông nên tranh thủ thời gian mời một người làm mối tìm kiến đối tượng giúp Tiểu Quân, tốt nhất là tìm một người phụ nữ có thể quản được hắn. Chỉ cần có thể ngăn cản hắn tiêu tiền như nước, lấy năng lực kiếm tiền của đứa nhỏ Tiểu Quân này, không đến mấy năm sẽ có thể để dành được tài sản hàng triệu."

Vương Quốc Hưng gật đầu nói: "Tôi và mẹ nó cũng có ý nghĩ như vậy, đã phát động bạn bè thân thích hỗ trợ tìm kiếm đối tượng, hi vọng có thể tìm được người quản được nó!"

Nói đến đây, tiếng chuông tan học vang lên.

Hai người cũng ăn ý không nói chuyện nhiều nữa, tách ra đi về nhà mình ăn cơm.

Chương 615: 'Thông Gia' Này Có Chút Lợi Hại! (3)

Thời gian ăn cơm của Trần gia căn bản là cố định, đều là sau khi học sinh tan học, chân trước Trần Hưng Thịnh vừa về đến nhà, con trai Trần Đạt đã bước chân sau vào rồi.

Hai cha con rửa tay xong, mẹ Trần đã dọn cơm lên.

Lúc bắt đầu ăn thời, vợ Trần Đạt - Cốc Tiểu Vũ hỏi: "Chồng à, anh trước đó có gọi điện thoại nói có việc muốn thương lượng với mọi người, không biết là chuyện gì?"

Trần Đạt nhấp một ngụm canh trứng mướp, đi thẳng vào vấn đề: "Lúc chiều, có một người mai mối vô cùng lợi hại đến câu lạc bộ tìm anh, nói với anh muốn giúp định thông gia từ bé cho con gái chúng ta."

Lời này vừa dứt đã khiến cho cha Trần mẹ Trần và Cốc Tiểu Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Cốc Tiểu Vũ bật thốt lên: "Người làm mối này bị gì vậy, anh không phải đã gặp phải kẻ lừa đảo rồi đó chứ?"

Cha Trần mẹ Trần nghe vậy cũng dần trở nên nghiêm túc, thời đại bây giờ không thiếu những trò lừa gạt, thật là khó lòng phòng bị. Câu lạc bộ bi-a của con trai mình mỗi ngày chỉ kiếm được hơn ngàn tệ, không phải là cũng có người đỏ mắt đó chứ?

Trần Đạt lắc đầu nói: "Không phải lừa đảo, đối phương là người làm mai nổi tiếng cả nước, trên mạng có hơn 10 triệu fan hâm mộ, không chỉ từng mai mối cho các đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du…, mà còn từng mai mối cho phú nhị đại như Lăng công chúa của tập đoàn nước khoáng XX."

Nghe đến đó, Cốc Tiểu Vũ hưng phấn nói: "Chồng, người mai mối mà anh nói chính là Giang đại sư đúng không?"

Trần Đạt kinh ngạc nói: "Vợ, em biết Giang đại sư sao?"

Cốc Tiểu Vũ cười nói: "Em cũng là hôm qua mới biết đến, hôm qua chính là ngày mà hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du tuyên bố chính thức kết hôn. Hai người bọn họ đồng thời đăng bài cảm ơn Giang

đại sư trên weibo, sau đó em tra xét thông tin về Giang đại sư, mới biết được Úc Lâm thị chúng ta còn có người mai mối lợi hại như vậy."

Cha Trần và mẹ Trần nghe mà không hiểu ra sao, vội vàng hỏi thăm Giang đại sư này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Đều không cần Trần Đạt trả lời, Cốc Tiểu Vũ đã ba la ba la kể lại tình huống cụ thể của Giang đại sư cho cha mẹ chồng.

Nghe con dâu nói xong, cha Trần nửa tin nửa ngờ nói: "Trên đời này lại có người tính toán nhân duyên thần kỳ như vậy? Tin tức trên mạng này rốt cuộc là thật hay giả?"

Trần Đạt nói tiếp: "Cha, có nhiều đại minh tinh và đại phú hào ra mặt làm chứng như vậy, còn có hơn 10 triệu fan chú ý mọi lúc, tin tức này tám chín phần là thật."

Mẹ Trần cau mày nói: "Con trai, có chỗ không đúng, vừa rồi con nói vị Giang đại sư này tới giúp con gái của con định thông gia từ bé, nhưng mà con gái của con ở đâu ra? Đây không phải đang nói nhảm sao?"

Trần Đạt chỉ chỉ bụng của vợ mình, nói: "Mẹ, Giang đại sư kia muốn định thông gia từ bé cho đứa con gái này của con."

Lời này vừa nói ra lại khiến cho cha Trần mẹ Trần và Cốc Tiểu Vũ kinh động lần nữa.

Mẹ Trần để đũa xuống rồi nói: "Hiện tại quốc gia đã không cho phép giám định giới tính thai nhi, ngay cả người làm cha mẹ như hai con cũng không biết trong bụng là nam hay nữ. Vị Giang đại sư kia sao có thể khẳng định được đứa nhỏ trong bụng Tiểu Vũ chính là con gái vậy?"

"Hắn là suy tính ra, lúc đầu con cũng không quá tin tưởng loại chuyện này. Nhưng ngẫm lại người ta vang danh khắp thiên hạ, là khách quý của minh tinh và các phú hào, nếu như không có nắm chắc thì chắc chắn sẽ không làm loại chuyện bại hoại danh tiếng như này."

Trần Đạt nói: "Cho nên con đưa kết luận, đứa nhỏ trong bụng Tiểu

Vũ chắc là con gái."

Suy luận này rất hợp logic, cha Trần mẹ Trần và Cốc Tiểu Vũ liên tục gật đầu, đúng thật là đạo lý này. Nếu như không có nắm chắc thì đối phương sao có thể lấy danh tiếng của mình ra mạo hiểm được?

"Trong thời đại bây giờ, chỉ có những người miền núi và dân tộc thiểu số mới có tư tưởng định thông gia từ bé. Chúng ta đã sớm phá bỏ phong tục cũ này rồi, hơn nữa luật hôn nhân quốc gia cũng không thừa nhận thông gia từ bé."

Cha Trần nói: "Cho nên định thông gia từ bé dường như không có ý nghĩa gì cả!"

"Cha, ngay từ đầu con cũng nghĩ giống như cha, nhưng mà..."

Trần Đạt lặp lại lời nói của Giang đại sư: "Theo cách nói của Giang đại sư, hai đứa bé đã có duyên từ kiếp trước, đời này nếu hai đứa bọn chúng không gặp mặt thì thôi, nhưng chỉ cần có thể chạm mặt thì chúng ta có muốn chia tách cũng không tách nổi bọn chúng. Mà mục đích định thông gia từ bé, một mặt là vì muốn bồi dưỡng tình cảm của bọn chúng từ sớm, mặt khác là muốn để gia đình hai bên đồng tâm hiệp lực, lợi dụng tài nguyên của hai nhà cùng bồi dưỡng hai đứa bé trưởng thành khỏe mạnh."

Mẹ Trần nghe vậy thì âm thầm gật đầu, nói: "Nếu như là vậy thì định thân từ bé này đúng thật là có ích không hại."

Cha Trần nói bổ sung: "Chọn tốt 'Thông gia' mới là quan trọng nhất."

"Nói đến đây, 'Thông gia' định thân từ bé với con gái chúng ta cũng không tồi..."

Trần Đạt thuật lại lời nói của Giang đại sư cho cha mẹ và vợ nghe, cuối cùng mới lên tiếng: "Nếu như Giang đại sư không có nói quá thì điều kiện kinh tế của 'Thông gia' này mạnh hơn nhà chúng ta rất nhiều."

Nói xong, hắn lại móc điện thoại ra, gửi ảnh chụp của Lý Hưng Văn và Trương Thu Lan vào trong group wechat nhà bọn họ, "Đây

chính là ảnh chụp 'Thông gia', phần lớn con cái đều giống cha mẹ, dựa vào tướng mạo của 'Thông gia' này thì con của bọn họ sau này lớn lên tuyệt đối sẽ không kém bọn họ là bao. Con cảm thấy có thể thực hiện chuyện định thông gia từ bé với nhà bọn họ."

"Đúng là có thể thực hiện."

Cha Trần mẹ Trần và Cốc Tiểu Vũ đều ào ào biểu thị đồng ý.

Thật sự là điều kiện kinh tế của 'Thông gia' quá tốt rồi, cộng với tướng mạo của 'Thông gia' lại xuất chúng như thế. Hơn nữa, chuyện định thông gia từ bé này chỉ là lời hứa miệng mà thôi, quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm ở bọn nhỏ, có thể nói là không có bất kỳ tai họa gì. Chỉ có kẻ ngốc mới đi từ chối miếng bánh rơi xuống từ trên trời như này?

Chương 616: Tiểu Tác Di Tình, Đại Tác Thương Thân

Bảy giờ tối.

Giang Phong lại đi tới câu lạc bộ bi-a Tinh Nguyệt, ở đây, hắn gặp được một nhà Trần Đạt.

Hai bên khách sáo vài câu xong, Trần Đạt liền nói ra quyết định của nhà bọn họ: “Giang đại sư, thương lượng xong xuôi, chúng tôi đã nhất trí đồng ý định hôn ước với nhà bên kia cho hai đứa từ bé.”

Đáp án này hiển nhiên đã nằm trong dự liệu của Giang Phong, hắn nghe vậy thì mỉm cười: “Được, vậy tôi sẽ gọi điện thoại báo cho nhà họ Lý một tiếng, bảo bọn họ ngày mai chạy tới bên này, sau đó mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, bàn bạc thật kĩ hôn ước này cho hai đứa trẻ, ông chủ Trần, anh cảm thấy sắp xếp như vậy có ổn không?”

Trần Đạt gật đầu nói: “Có thể, việc ăn uống cứ để tôi sắp xếp, không biết bữa cơm này là ăn trưa hay ăn tối nhỉ?”

Giang Phong đáp: “Cơm trưa đi, mặc dù bữa cơm trưa này đối với cả hai nhà mọi người đều là việc nhỏ, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu gặp mặt, bữa cơm này vẫn nên giao cho Lý gia sắp xếp đi!”

“Cũng được, vậy chúng tôi có cần chuẩn bị gì không?”

“Không cần phải chuẩn bị gì cả, chúng ta cũng không làm nghi thức gì, người nhà hai bên ăn một bữa cơm đơn giản là được, thời gian vẫn còn nhiều, mối quan hệ tiếp theo phát triển thế nào còn phải dựa vào sự đầu tư kinh doanh của hai nhà.”

“Được, tôi đã hiểu rõ.”

Quyết định xong hướng đi, tiếp theo, Giang Phong lại cùng người nhà họ Trần ngồi bàn bạc chi tiết, đại khái khoảng nửa tiếng sau, hắn liền đứng dậy tạm biệt rời đi.

...

Mười giờ tối.

Tại thành phố Phật Sơn, tỉnh Quảng Đông, Hứa Sĩ Thành sắc mặt chán chường đi lang thang trên đường không mục đích.

Hứa Sĩ Thành năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp đại học 985, là một nhân viên bộ phận kế hoạch của một công ty game, tiền lương tới tay mỗi tháng vượt qua hai vạn tệ, hai năm trước hắn cưới một người vợ trẻ tuổi mỹ mạo về, trở thành đối tượng người người trong công ty ghen tỵ.

Nhưng Hứa Sĩ Thành lại cảm thấy cuộc sống của mình cũng chẳng vui vẻ gì.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vợ của hắn thật sự làm quá.

Vợ hắn năm nay 24 tuổi, tính tình rất trẻ con, bị mấy video ngắn “súp gà độc” (nghĩa bóng là những từ, những câu, hoặc những bài báo mang tính triết lý nhưng nội dung vô bổ) tẩy não hoàn toàn, thường xuyên làm ra mấy chuyện khiến hắn phải dùng hết sức bình sinh để nén giận.

Ví dụ như cô muốn uống cốc trà sữa đầu tiên của mùa thu, mua cây son đầu tiên, mua chiếc túi xách đầu tiên, vân vân, phải mua toàn bộ những thứ này cho cô, không mua thì chính là không thích cô, cô sẽ ồn ào nháo loạn.

Còn nữa, mỗi ngày lễ hay ngày kỉ niệm đều phải gửi hồng bao 520,1314 cho cô, không gửi chính là không thích cô, nếu như có ngày lễ hoặc ngày kỷ niệm nào quên gửi, thì đêm hôm đó không cần nghĩ tới việc ngủ trên giường nữa.

Ngoài ra, mọi lời nói của cô đều đúng, phải nghe theo cô mới là yêu cô, nếu như có ngày nào nói lại lời cô, vậy thì xong, cô có thể lờ bạn đi nguyên ba ngày.

Nếu như chỉ vậy thì cũng thôi đi, chỉ cần dỗ dành một chút, thời gian chung quy vẫn có thể giải quyết được.

Nhưng vợ hắn lại không phải là nháo loạn bình thường, cô sẽ bắt đầu hỏi mấy loại câu hỏi không có não như nếu như cô và mẹ hắn cùng rơi xuống sông, hắn sẽ cứu người nào trước? Không cứu cô trước là không thích cô, không trả lời cũng là không thích cô.

Cô còn sẽ tìm bạn thân đi thử hắn, xem hắn có động lòng hay không, nếu như hắn thêm wechat của bạn thân cô thì chính là không thích cô.

Tối nay mẹ nó lại càng kỳ quái hơn, hắn đang ngồi trên ghế sofa cầm điện thoại xem tin nhắn, vợ hắn đột nhiên tiến tới tát hắn một cái, mục đích chỉ là muốn xem xem hắn có tức giận hay không, nếu như tức giận thì chính là không thích cô.

Hứa Sĩ Thành đã tức đến sắp nổ rồi, mắng cô một câu đồ thần kinh, sau đó trầm mặt đi ra ngoài, cứ như vậy lang thang trên đường, nghĩ xem nên giải quyết vấn đề hôn nhân của mình như thế nào.

Nói một lời thành thật, dáng người tướng mạo của vợ hắn hoàn toàn là kiểu hắn thích, trải nghiệm trên giường rất tuyệt vời, cho dù trong năm nay cô đã thay đổi tới mức như trẻ con lên ba, nhưng hắn vẫn chưa từng nghĩ tới hai chữ “ly hôn” này.

Nhưng trước chuyện xảy ra tối ngày hôm nay, Hứa Sĩ Thành không thể không cân nhắc tới vấn đề ly hôn.

Tục ngữ có câu "Một chút thì tốt, nhiều thành độc hại", vợ hắn đã làm tới mức độ này, mặc dù hắn đã cố gắng kiềm chế bản thân không đi quá giới hạn rất nhiều lần, nhưng cô mẹ nó vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt.

Hoặc là hắn phải tiếp tục chịu đựng, hoặc là phải ly hôn, thật sự không còn lựa chọn thứ ba nào nữa.

Lúc này, điện thoại của hắn bỗng vang lên tiếng chuông, Hứa Sĩ Thành lấy ra xem, là cuộc gọi thứ chín của vợ hắn gọi tới, hắn trực tiếp khóa máy nhét vào trong túi, không có ý định nghe máy.

Chương 617: Tiểu Tác Di Tình, Đại Tác Thương Thân (2)

Trở lại vấn đề ly hôn, mặc dù hai người đã kết hôn hai năm, nhưng vì vẫn còn đang tiết kiệm tiền đặt cọc mua nhà, cho nên vẫn đang dùng các biện pháp tránh thai, không có sự tồn tại của con cái, ngược lại khiến vấn đề ly hôn trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Đúng vậy, sau khi suy tính kỹ càng xong, Hứa Sĩ Thành quyết định lựa chọn ly hôn.

Mặc dù luyến tiếc dáng người và cảm giác cực kỳ tốt của vợ mình trên giường, và cả nhan sắc giúp tăng thể diện của hắn kia, nhưng tính cách này của cô hắn thật sự không gánh nổi, tiếp tục sống như vậy nữa, hắn sợ có một ngày mình sẽ bị bức điên.

Sau khi đưa ra quyết định, Hứa Sĩ Thành thở dài một hơi, hắn lại phải đi giảng đạo lý nữa.

Nếu như sau tối nay vợ hắn có thể ý thức được sai lầm của mình, chân thành xin lỗi hắn, đồng thời cam đoan sẽ không cố tình gây sự với hắn nữa, vậy hắn sẽ không đề cập tới vấn đề ly hôn.

Còn nếu như vợ hắn vẫn tiếp tục như vậy, vậy cuộc hôn nhân này không bỏ cũng phải bỏ.

Nghĩ tới đây, điện thoại của hắn lại vang lên, lấy ra xem xét, phát hiện là cuộc gọi thứ mười vợ mình gọi tới.

Lần này, Hứa Sĩ Thành không mặc kệ nó nữa, mà ấn nút nhận.

“Hứa Sĩ Thành, có phải anh không còn thích em nữa hay không? Chẳng phải chỉ là đánh anh một cái thôi sao? Anh lại tức giận đến mức không thèm nhận điện thoại của em? Em nói cho anh biết, bây giờ em cũng rất tức giận, anh còn không mau tranh thủ thời gian về dỗ dành em đi, tự gánh lấy hậu quả.” Điện thoại vừa kết nối, giọng nói ngang ngược kia của vợ hắn đã vang lên, vẫn trước sau như một, tự cho mình là đúng.

Hứa Sĩ Thành ôm một tia hi vọng cuối cùng, hỏi: “Dư Kiều, em thật sự cảm thấy việc em tát tôi một cái chỉ là một việc nhỏ bé không đáng kể sao?”

Dư Kiều giọng điệu đương nhiên là đúng, nói: “Đương nhiên là việc nhỏ rồi, em lại không dùng sức, tát anh một cái chỉ là muốn thăm dò tình cảm của anh dành cho em mà thôi, nhưng biểu hiện của anh thật khiến em quá thất vọng!”

Hứa Sĩ Thành nghe vậy xong thì hoàn toàn tuyệt vọng rồi, trầm mặc một chút, cuối cùng thở dài nói: “Dư Kiều, hai, ba năm qua em đã cùng anh trải qua rất nhiều buổi đêm trống trải, anh quả thực phải cảm ơn em nhiều. Nhưng anh cũng nhận ra trong suy nghĩ của chúng ta vẫn luôn có khoảng cách thế hệ ở đó, anh không thể nào hiểu được hành vi của em, cũng không thể trở thành người chồng tốt tiêu chuẩn như suy nghĩ của em được.”

Dư Kiều đột nhiên lên giọng: “Hứa Sĩ Thành, lời này của anh là có ý gì?”

Đã nói đến nước này, Hứa Sĩ Thành cũng không lùi bước, ánh mắt phức tạp nói: “Chúng ta ly hôn đi!”

Dư Kiều ngừng lại một chút, khó tin hỏi lại: “Anh vừa nói cái gì?”

Giọng nói của Hứa Sĩ Thành lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, lặp lại

câu vừa rồi một lần: “Chúng ta ly hôn đi!”

Dư Kiều kích động: “Được, Hứa Sĩ Thành, anh cuối cùng cũng lộ ra đuôi hồ ly rồi, mấy chuyên gia tình cảm kia quả nhiên nói không hề sai chút nào, một bàn tay thôi đã có thể kiểm tra ra được chồng có thực sự yêu mình hay không, quả là uổng phí hai, ba năm vừa qua tôi một lòng một ý đối xử với anh, vậy mà anh...”

Hứa Sĩ Thành không muốn tranh chấp với cô, để mặc cô lên án mình, chờ cô nói tới chán rồi, mới lên tiếng: “Trong tay anh có năm mươi vạn tích trữ, cái này em cũng biết, ly hôn hai ta mỗi người một nửa, em có yêu cầu gì nữa không?”

“Hứa Sĩ Thành, anh là cái đồ khốn nạn, nói ly hôn là ly hôn, rời khỏi tôi rồi, anh đừng có mà hối hận.”

Nói xong, Dư Kiều liền cúp điện thoại.

Hứa Sĩ Thành yên lặng nhét điện thoại vào trong túi, ngẩng đầu nhìn ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Giờ phút này, hắn cảm thấy tương lai trước mặt thật mờ mịt.

...

Ngày hôm sau.

Mười hai giờ trưa, người nhà Lý, Trần gặp mặt tại quán cơm tốt nhất trong trấn.

Giang Phong giúp hai bên giới thiệu xong, ánh mắt người nhà họ Trần liền tập trung vào đứa trẻ Trương Thu Lân đang ôm trong lòng.

Những phụ huynh có kinh nghiệm thì đều biết rõ, trẻ con sơ sinh trên cơ bản đều xấu kinh thế hãi tục, những cái gọi là mỹ nhân từ trong trứng nước trong văn học kia đều là nói nhảm.

Trẻ con sau khi sinh, càng lớn sẽ càng đẹp mắt, cho tới lúc đầy tháng mới hoàn toàn vứt bỏ các đặc điểm của trẻ sơ sinh, lúc này mới có thể đại khái nhìn ra được đứa trẻ này đẹp hay xấu.

Lúc này, đứa trẻ Trương Thu Lan ôm trong lòng đang vung vẩy cánh tay nhỏ bé của mình, ánh mắt như nước long lanh nhìn chằm chằm vào mẹ, khi mẹ làm mặt xấu trêu nó thì nó liền cười lên, vẻ đáng yêu ấy thật không thể nói hết bằng lời được.

Người nhà họ Trần vừa nhìn liền thích đứa bé này.

Trần mẫu lên tiếng tán dương: "Ôi, thằng nhóc này cười lên thật là quá đáng yêu, tôi có thể ôm nó một cái được không?"

Trương Thu Lan cười nói: "Đương nhiên là được."

Nói xong, cô liền nhẹ nhàng đưa con mình ra phía ngoài một chút, Trần mẫu cũng thuần thục nhận lấy đứa bé.

Mặc dù đổi người nhưng thằng bé cũng không hề sợ người lạ, Trần mẫu làm mặt xấu đùa nó, nó cũng khoa tay múa chân cười lên, khiến người ta xem liền không nhịn được sinh hảo cảm trong lòng.

Chương 618: Tiểu Tác Di Tình, Đại Tác Thương Thân (3)

Người mẹ tiêu chuẩn Cốc Tiểu Vũ nhìn cũng thấy nóng mắt, cũng cướp ôm một hồi.

Mọi người hàn huyên mười mấy phút xung quanh chuyện đứa trẻ, chờ người phục vụ bắt đầu lần lượt dọn thức ăn lên rồi mới ngồi xuống chỗ của mình, vừa ăn vừa nói chuyện.

Qua ba lượt rượu năm lượt đồ ăn, Giang Phong mới mở miệng nói: "Hai đứa bé này cũng chỉ cách nhau có mấy tháng mà thôi, đến lúc đó có thể cho ở cùng một chỗ để chăm, chờ tới lúc hai đứa lớn sẽ có thể cùng nhau tới trường, dù sao thì hai nhà cũng nên thương lượng thật kỹ trước đi."

Trương Thu Lan nhìn Cốc Tiểu Vũ hỏi: "Chị thông gia, cả hai chúng ta đều không có việc gì làm, tới lúc đó chúng ta cùng tới thành phố mua hai căn phòng, hai chúng ta cùng phụ trách nuôi

nấng hai đứa nhỏ này, chị thông gia cảm thấy thế nào?"

Cốc Tiểu Vũ gật đầu nói: "Được, mua hai căn phòng, chọn một trường học tốt nhất, chúng ta tận lực cố gắng bồi dưỡng hai đứa nhỏ, xem xem có thể bồi dưỡng chúng nó thành tài hay không."

Trần mẫu cười nói: "Vậy mẹ cũng sẽ hỗ trợ, dù sao bây giờ mẹ cũng đã về hưu, ở nhà cũng không có chuyện gì làm."

Lý mẫu tự nhiên cũng không thể tụt lại phía sau, bà trầm ngâm nói: "Tôi bận việc ở cái trang trại heo kia, ngược lại không có quá nhiều thời gian, chuyện mua nhà kia để chúng tôi bên này phụ trách đi."

Phụ nữ hai nhà bà một lời tôi một câu, nghĩ kế bồi dưỡng hai đứa trẻ, nghiễm nhiên coi đối phương thành thông gia thực sự.

Đàn ông hai nhà thì nhìn nhau cười một tiếng, chưa nói tới chuyện làm sao bồi dưỡng con nhỏ, mà trò chuyện về công việc của chính mình.

Trần Đạt nói: "Anh Văn, nghe Giang đại sư nói anh là buôn bán sắt vụn, chỗ trấn chúng tôi cũng có người làm cái này, tôi thấy người ta rất bận rộn, thường xuyên phải mang xe tải chạy tới các thành phố khác nhau."

Lý Hưng Văn cười nói: "Công việc của chúng tôi có rất nhiều chuyện mờ ám, chỉ cần hơi chủ quan chút thôi cũng có thể bị lừa, cho nên rất nhiều người lúc chất hàng lên xe hay lúc di chuyển đều phải nhìn chằm chằm vào hàng. Có điều, nếu như cậu và khách hàng có quan hệ đúng chỗ, hoặc là có tài xế đáng tin giúp mình để ý hàng hóa, vậy thì chỉ cần ở nhà, thi thoảng gọi điện hỏi tình hình là được, không cần phải một nắng hai sương bôn ba khắp nơi."

Giang Phong đúng lúc tiếp lời: "anh Văn hiện tại không những làm ăn lớn, mà còn nhàn nhã hơn so với rất nhiều người, chỉ ở trong nhà, không dám chơi điện thoại thêm một chút, mỗi ngày có hơn ngàn tệ doanh thu, đây chính là số tiền mà chú Lý vài tháng cũng không sánh nổi."

Lý Hưng Văn cười nói: "Giang đại sư, nói đến kiếm tiền làm gì có

ai trong số chúng tôi giỏi bằng Giang đại sư, buộc chung một chỗ còn không nhiều bằng số lẻ của cậu, mà đây mới là trong tình huống chí của cậu không ở đây, nếu như cậu một lòng đi kiếm tiền, vậy thì sớm đã có tài sản không biết mấy trăm triệu rồi.

Giang Phong khiêm tốn đáp: “Không khoa trương như vậy đâu.”

Người nhà họ Lý có thể nói là nhìn Giang Phong nhất phi trùng thiên, đối với năng lực của Giang Phong, bọn họ đã cực kỳ rõ ràng, Lý Hưng Văn vừa thổi phồng xong, cha của hắn, Lý Minh Thành, lại thổi tiếp.

Trần phụ nhớ tới con trai của đồng nghiệp là Nguyệt Quang kia, không nhịn được mà rục rịch trong lòng, một lát sau mới lên tiếng hỏi: “Giang đại sư, tôi có một người đồng nghiệp, con trai ông ấy lớn hơn Trần Đạt nhà tôi một tuổi, hiện nay đang làm bất động sản ở thành phố Phật Sơn, phía bên kia Quảng Đông. Vì mồm mép khéo léo, biết nói chuyện, nghe nói mỗi tháng kiếm được hai, ba vạn tệ.

Vốn nếu thu được cái này, chỉ cần tích cóp tiền vài năm là có thể mua nhà ở thành phố Phật Sơn bên kia được.

Nhưng thằng nhóc kia lại vung tiền quá trán, không tiết chế chút nào, lúc còn ở trên trường đọc sách, cho nó bao nhiêu tiền sinh hoạt nó cũng tiêu hết sạch, khi đi ra ngoài làm việc rồi, lúc cầm tiền lương một ngàn tám trăm tệ trên tay, tiền cũng chỉ vừa vặn đủ tiêu, lúc cầm tới tiền lương hai, ba vạn một tháng cũng chỉ là vừa vặn đủ tiêu mà thôi.

Vì thế, người đồng nghiệp kia của tôi cảm thấy cực kỳ đau đầu, quản thì không quản được, chỉ có thể phát động bạn bè thân thích đi tìm cho mình một đối tượng, xem xem có thể quản được quy tới người ta hay không?

Giang đại sư, năng lực suy tính nhân duyên của thần lực nha vậy, không biết có từng tiếp các khách hàng như vậy hay chưa?”

Giang Phong gật đầu cười nói: “Tiếp, ngoại trừ những khách hàng có vấn đề về nhân phẩm ra thì kiểu khách gì tôi cũng tiếp.”

Trần phụ đáp: “Vậy lúc quay lại làm việc tôi sẽ nói với ông ấy một tiếng, bảo ông ấy mời cậu tới làm mai mối.”

Giang Phong đáp: “Không thành vấn đề.”

...

Bữa cơm này ăn đến tận hai giờ chiều mới tan cuộc.

Sau đó, người nhà họ Lý liền dẹp đường hồi phủ, lần này gặp mặt hai nhà thì cũng nhận biết sơ bộ một chút, muốn thực sự trở thành thông gia, ở chung được với nhau thì còn phải chờ Trần gia sinh một bé gái nữa.

Đưa mắt nhìn người nhà họ Lý rời đi, Giang Phong liền trốn vào trong xe ngủ một giấc.

...

Trung tâm tiểu học.

Ở trước lớp, Trần Xương Thịnh đi tới trước mặt Vương Quốc Hưng, nói: “Thầy Vương, chuyện về Tiểu Quân hôm qua mà tôi nói với thầy ấy, trùng hợp tôi cũng vừa mới quen một người mai mối nổi danh khắp cả nước, cậu ấy từng giúp rất nhiều đại minh tinh và đại phú hào và làm mai, cậu ấy từng giúp rất nhiều đại minh tinh, đại phú hào làm mai mối, trên mạng còn có hơn ngàn vạn fans hâm mộ, hiện tại cậu ấy đang ở chỗ trấn của chúng tôi, ông có muốn mời cậu ấy đến giúp Tiểu Quân nhà ông làm mai mối không?”

Vương Quốc Hưng vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nói: “Thầy giáo Trần, thầy không nói đùa đấy chứ? Thầy còn quen biết cả người mai mối nổi danh nhất cả nước sao?”

Mắt thấy còn chừng mười phút đồng hồ là phải đi, Trần Xương Thịnh liền thần tốc tóm gọn lại tài liệu của Giang đại sư một lần, thậm chí còn không che giấu chuyện với thông gia từ bé, tận đến khi Vương Quốc Hưng nghe đến trợn mắt há mồm.

Chờ Trần Xương Thịnh giải thích xong, Vương Quốc Hưng vẫn cảm thấy khó tin nói: “Trên đời này có loại thần kỳ nào như là thủ

đoạn suy tính nhân duyên chứ? Trực tiếp định hôn ước từ bé cho thai nhi còn chưa chào đời, thao tác này dùng lời người trẻ tuổi mà nói thì thật đúng là trâu bò."

Trần Xương Thịnh tiếp lời: "Có được nhiều đại minh tinh và minh tinh đại phú hào cảm ơn và để cử trên mạng như vậy chứng tỏ năng lực làm mai mối của Giang đại sư không cần phải hoài nghi nữa, buổi trưa tôi sẽ đặc biệt mời cậu ấy ở lại chờ thầy, nếu như có mục đích ở phương diện này, vậy sau khi tan học tôi sẽ lập tức giới thiệu cho, còn nếu như không có ý mời môi thì tôi sẽ gọi điện báo với người ta một tiếng."

Vương Quốc Hưng lúc này lên tiếng: "Quả là có mục đích ở phương diện này, sau khi tan học, phiền thầy Trần giúp tôi giới thiệu một chút."

Trần Xương Thịnh cười nói: "Hai ta mấy chục năm giao tình rồi, khách khí với tôi làm cái gì?"

Vương Quốc Hưng đáp: "Được, vậy trước hết tôi đi dạy như trước, chờ tới lúc tan học, chúng ta lại cùng đi gặp Giang đại sư."

Trần Xương Thịnh gật đầu: "Ừm, không thành vấn đề."

Chương 619: Học Được Cách Trân Trọng

5 giờ 10 phút chiều.

Địa điểm vẫn là quán cơm giữa trưa kia.

Thầy Vương Quốc Hưng mời Giang Phong và thầy Trần Xương Thịnh ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Vương Quốc Hưng lập tức đi thẳng vào vấn đề:

"Giang đại sư, thầy Trần đã kể sự tích của cậu cho tôi nghe rồi, chuyện hôn nhân đại sư của tên nhóc nhà tôi nhờ cậu."

Giang Phong gật đầu, cam kết:

"Thầy yên tâm đi, thầy Trần đã nói trước với tôi rồi. Tôi sẽ tìm kiếm một cô gái có thể bao ở cho con trai thầy, lúc đó với năng lực kiếm tiền của anh ấy, chắc chắn cuộc sống sẽ hơn hẳn phần lớn mọi người."

Vương Quốc Hưng đã được đồng nghiệp cũ của mình cho biết về sự lợi hại của vị làm mai mối trước mặt này, cho nên khi nghe hắn cam kết như thế, ông vô cùng vui mừng, nói:

"Vậy là tốt rồi, chỉ cần có người có thể bảo ban nó, thì tôi yên tâm rồi."

Giang Phong húp một ngụm canh, nói:

"Thầy Vương, phiền thầy giới thiệu sơ lược tình huống của con trai mình."

Vương Quốc Hưng gật đầu, sau đó thao thao bất tuyệt, dù sao thì cũng đã làm thầy giáo hơn 30 năm, cho nên tài văn chương rất tốt. Ông không nói những chuyện nhỏ nhặt mà chỉ kể những sự tích đáng nhắc tới.

Giang Phong thỉnh thoảng sẽ bình luận vài câu, phần lớn thời gian hắn chỉ làm người nghe.

Đợi tới khi Vương Quốc Hưng giới thiệu xong đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Lúc này, mọi người cũng đã ăn xong rồi, Giang Phong còn phải quay về huyện Bách Lương, cho nên khách sáo vài câu, trao đổi phương thức liên lạc xong liền tuyên bố tan cuộc.

Trước khi đi, Vương Quốc Hưng lấy ra một bao lì xì đã được chuẩn bị trước, ông đưa nó cho Giang Phong, nói:

"Giang đại sư, món quà mời làm mai mối này có hơi gấp gáp, cho nên có hơi không đúng cấp bậc lễ nghĩa, mong cậu đừng trách."

Giang Phong không từ chối, hắn nhận lấy bao lì xì, nói:

"Thầy Vương khách sáo rồi, dù sao mọi việc đều dựa theo tình huống mà thay đổi!"

...

7 giờ tối.

Giang Phong lái xe về huyện thành huyện Bách Lương.

Hắn không trực tiếp quay về nhà là do nghĩ tới việc sẵn tiện đường giải quyết chuyện hôn nhân đại sư cho một vị khách hàng khác luôn.

Người khách hàng này không ai xa lạ chính là người vợ trước của người khách hàng thứ hai - Chu Lượng của Giang Phong.

Lúc trước, khi Giang Phong làm quảng cáo trên xe, Chu Lượng đã từng bảo hắn xem chuyện hôn nhân cho mình.

Sau khi Giang Phong xem xong, phát hiện giá trị xứng đôi của hai người bọn họ ít đến đáng thương, chỉ có 45 điểm, lập tức biết hai người cực kỳ không xứng đôi, ly hôn là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Thế là, Giang Phong lập tức nói thẳng với Chu Lượng chuyện này, khuyên anh làm càng sớm càng tốt.

Vốn dĩ trong lòng Chu Lượng cũng đã nghĩ tới chuyện ly hôn, sau khi nghe Giang Phong khuyên, anh không còn do dự nữa, không bao lâu sau đã ly hôn. Sau đó, anh ấy và chị gái lập tức tới nhà hắn mời hắn làm mai mối, nhờ vậy mà có được cuộc sống hạnh phúc sau này.

Hiện tại, Chu Lượng đã hoàn toàn buông bỏ được người vợ trước của mình, đồng thời nhờ Giang Phong giúp cho người vợ trước của mình có được một kết cục tốt. Vì thế, khi từ huyện Lâm Xuyên về, Giang Phong cố tình đi vòng qua huyện thành huyện Bách Lương, đáp cầu dắt mối cho vợ trước của Chu Lượng - Chu Lệ Mai.

Sau khi tới huyện thành, Giang Phong nhìn thoáng qua đối tượng xứng đôi mà mình tìm kiếm cho Chu Lệ Mai hôm nay.

【 Danh tính 】: Đường Ánh Long.

【 Tuổi tác 】: 36 tuổi.

【 Chiều cao 】: 171cm.

【 Cân nặng 】: 62kg.

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Bạn gái đầu tiên... Bạn gái thứ 2... Bạn gái thứ 3... Vợ đầu... Vợ thứ 2...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 71 (Tình cảm vợ chồng 73+ môn đăng hộ đối 69+ quan hệ gia đình 71).

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 83 (Tình cảm vợ chồng 86+ môn đăng hộ đối 79+ quan hệ gia đình 84).

【 Dự đoán con cái 】:...

Giang Phong không trực tiếp tìm tới cửa, bây giờ là giờ ăn cơm, có tìm tới cửa cũng không thể nói chuyện được, không bằng chờ thêm một lát nữa rồi đi.

Thế là Giang Phong tìm một cửa tiệm trái cây ở ven đường, mua một túi trái cây to, sau đó lái xe tới nhà chú nhỏ.

"Tiểu Phong, sao con lại tới đây? Ăn cơm chưa?"

Chú nhỏ mở cửa, thấy Giang Phong thì ngạc nhiên hỏi.

Hiện tại, chú nhỏ cảm thấy vô cùng hài lòng với cuộc sống của mình, từ khi Giang Phong tạo dựng được mối quan hệ với quan lớn của huyện, có thể nói là nhờ phúc của cháu trai mà sau mười mấy năm làm lính, ông cuối cùng cũng được lên chức.

Bây giờ, ở trên thì có ông lớn che chở, ở dưới thì có binh lính để sai sử, công việc nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đương nhiên trong lòng chú nhỏ hiểu rất rõ tại sao mình có được những việc này, cho nên ông cực kỳ bội phục đứa cháu trai của

mình.

Giang Phong vừa đưa hoa quả và rượu, thuốc lá, trà cho chú nhỏ, vừa đổi giày, nói:

"Cháu ăn rồi, bà đi dạo rồi hả chú?"

Chú nhỏ nhận lấy hoa quả và quà tặng, oán trách vài câu mới trả lời:

"Ừ, Tiểu Vũ và bà cháu đi dạo rồi, còn dì cháu thì đi ra quảng trường nhảy múa với hàng xóm."

Hai chú cháu ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, chú nhỏ thay lá trà mới sau đó đi pha trà.

"Tiểu Phong, cháu về huyện thành để làm việc hả?"

"Vâng, một lát nữa sẽ đi gặp khách hàng, thấy thời gian còn sớm cho nên tới đây thăm mọi người."

Hai người vừa uống trà, vừa nói chuyện, cuộc sống của chú nhỏ khá đơn điệu, không có gì đáng để nói tới, nhưng ông lại cảm thấy rất hứng thú với những kiểu khách hàng của Giang Phong.

Trải nghiệm của Giang Phong đúng thực rất phong phú, đặc biệt là việc cậu được tiếp xúc với rất nhiều vị khách hàng cao cấp. Mỗi một cái tên khách hàng của cậu được nói ra đều có thể làm cho chú nhỏ kinh ngạc một buổi trời. Hai người cứ hỏi qua hỏi lại, chốc lát đã một tiếng trôi qua.

Chương 620: Học Được Cách Trân Trọng (2)

Lúc này, bà và Tiểu Vũ cũng quay về, không lâu sau đó dì nhỏ cũng về.

Sau khi nhìn thấy Giang Phong, mọi người đều vô cùng vui mừng, thậm chí dì nhỏ còn trách chú rằng tại sao không gọi điện báo cho mình biết.

Giang Phong ở nhà chú nhỏ chơi tới tận 10 giờ mới đi.

Sau khi xuống lầu, Giang Phong lập tức lái xe tới một quán lẩu xương bò.

Đây là một quán lẩu xương bò lộ thiên, ông chủ chỉ đi ra quầy vào ban đêm, quán này đã làm ở đây mười mấy năm rồi, việc buôn bán không tệ.

Sau khi dừng xe, Giang Phong đi tới trước quán ăn làm cho người ta thèm nhỏ dãi kia, nói:

"Ông chủ, cho tôi một phần dạ dày bò, gân bò, ruột bò và lá lách bò, bàn một người."

Ông chủ cười nói được, sau đó cắt mỗi thứ mà Giang Phong kêu, đặt chúng lên cân điện tử, cân hiển thị là một cân hai lạng.

Sau khi Giang Phong gật đầu, thì ông chủ lập tức bỏ những nguyên liệu đó vào trong nồi lẩu, nêm nếm xong, ông cho xương bò vào trong nồi nước dùng, nấu một chút là có thể vừa bật bếp vừa ăn rồi.

Món này ăn siêu ngon, đặc biệt là nước dùng, mùi vị ngon hết chỗ chê.

Sau khi ông chủ làm xong, Giang Phong mới nói:

"Ông chủ, một lát nữa khi anh rảnh tay, tôi có chút chuyện muốn

nói với anh."

Ông chủ của nơi này không ai khác, chính là mục tiêu của chuyến đi lần này của Giang Phong - Đường Ánh Long.

Đường Ánh Long nghe xong thì có hơi ngơ ra, nhưng rất nhanh sau đó đã cười, nói:

"Được, cậu cứ từ từ mà ăn, rảnh tay tôi sẽ tìm cậu."

Giang Phong gật đầu, cười, sau đó bắt đầu thưởng thức món ăn.

Những nguyên liệu này vốn dĩ chỉ được làm chín tám phần, nếu trực tiếp ăn ngay thì sẽ có hơi dai, nhưng nếu vừa nấu vừa ăn, nấu ước chừng mười mấy phút, thì gần như đã chín hoàn toàn.

Dù sao thì Giang Phong cũng không vội, trước khi nấu chín, hắn có thể húp nước, sau khi nấu chín rồi thì chấm nguyên liệu vào nước chấm mà mình đã pha sẵn rồi ăn.

Lúc Giang Phong ăn sắp no, thì Đường Ánh Long mới có thể rảnh tay, anh đi tới, nói:

"Thành thật xin lỗi, giờ này khách tới khá đông, để cậu chờ lâu rồi."

Giang Phong húp một ngụm canh, nói:

"Ông chủ không cần phải khách sáo như thế, vì anh khá bận cho nên tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn."

Đường Ánh Long gật đầu, nói:

"Được, cậu nói đi."

"Lời đầu tiên tôi xin giới thiệu, tôi tên là Giang Phong, người trấn Thanh Hà, là một người làm nghề mai mối."

Nói tới đây, Giang Phong liền đổi đề tài, hỏi:

"Ông chủ, việc hiệu trưởng Cổ và cô Du tuyên bố chính thức kết hôn hôm kia, không biết anh có biết không?"

Đường Ánh Long chẳng hiểu ra sao, nhưng vẫn trả lời:

"Việc hiệu trưởng Cổ tuyên bố chính thức kết hôn chấn động toàn bộ mạng xã hội, tôi đương nhiên là biết rồi."

Giang Phong lại hỏi:

"Vậy anh có biết việc sau khi tuyên bố chính thức kết hôn, hiệu trưởng Cổ và cô Du đồng thời làm quảng cáo cho một ông mai, cảm ơn người đó đã giúp bọn họ đáp cầu dắt mối không?"

Đường Ánh Long nghe tới đây liền hiểu rõ, gương mặt anh tràn đầy sự khiếp sợ, nói:

"Ông mai Giang, cậu chính là người mai mối đã đáp cầu dắt mối cho hiệu trưởng Cổ ư?"

Giang Phong cười, thản nhiên nói:

"Không sai, chính là tôi, anh có thể lên mạng tìm kiếm để xem là thật hay giả."

Đường Ánh Long không từ chối, nói một câu thất lễ rồi, sau đó lập tức lấy điện thoại ra, lên mạng tìm kiếm.

Kết quả đương nhiên không cần phải nói tới, bất kỳ ai sau khi tìm kiếm tư liệu của Giang Phong xong, đều sẽ bị chiến tích cực kỳ chói mắt của hắn làm cho choáng váng, Đường Ánh Long cũng không ngoại lệ.

"Giang đại sư, thân là một người mai mối lợi hại như thế lại tới tìm tôi, cậu muốn làm mai mối cho tôi hả?"

Giang Phong húp một ngụm canh, mỉm cười, nói:

"Đúng vậy, tôi đúng thật là đến đây để đáp cầu dắt mối cho anh, không biết anh có ý định muốn kết hôn hay không?"

Đường Ánh Long vội vàng gật đầu, nói:

"Có, đương nhiên là có ý định muốn kết hôn rồi. Từ lúc ly hôn tới nay, tôi vẫn chưa gặp được đối tượng nào phù hợp cả. Với lại bây

giờ cũng đã 36 tuổi rồi, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng."

Giang Phong ừ một tiếng, hỏi:

"Ông chủ, tôi có một người khách hàng rất xứng đôi với anh, nhưng mà trước khi giới thiệu người đó với anh, tôi muốn hỏi anh rằng, anh có ngại việc đối phương là người đã từng kết hôn và có con không?"

Đường Ánh Long lắc đầu, nói:

"Tôi không ngại việc này, dù sao thì bản thân tôi cũng là người đã ly hôn và có con, làm sao có tư cách ghét bỏ việc người ta đã ly hôn và có con chứ!"

Giang Phong cười, nói:

"Vậy là tốt rồi, tôi sẽ nói sơ qua về đối phương cho anh biết, nếu anh cảm thấy được, thì ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, nếu anh cảm thấy không được, vậy thì chuyện này coi như không có."

"Được, Giang đại sư nói đi."

"Năm nay cô ấy 26 tuổi, xuất thân từ nông thôn, bề ngoài khá ổn, đã trải qua 2 cuộc hôn nhân.

Cuộc hôn nhân đầu tiên, cô ấy và chồng trước có với nhau một đứa con trai, bởi vì tính cách hai người không hợp nhau cho nên ly hôn, hiện tại con trai đi theo nhà trai."

Giang Phong giới thiệu sơ lược:

"Cuộc hôn nhân thứ hai là một cuộc hôn nhân ngoài ý muốn. Vừa mới kết hôn được một tuần đã bị chồng đánh, qua ngày hôm sau hai vợ chồng lập tức nộp đơn xin ly hôn.

Sau khi trải qua hai cuộc hôn nhân thất bại, cô ấy đã trưởng thành lên rất nhiều, bắt đầu học được cách trân trọng. Ông chủ à, nếu như anh cưới được cô ấy về làm vợ, thì cô ấy chắc chắn sẽ trở thành một người dâu hiền vợ thảo."

Nói tới đây, Giang Phong lại bắt đầu thực hiện một loạt hành động quen thuộc, đưa hình của Chu Lệ Mai cho Đường Ánh Long xem, nói:

"Đây là hình của cô ấy, anh xem thử xem có được hay không?"

Chương 621: Lúc Bạn Thành Công, Tất Cả Lời Nói Của Bạn Đều Là Chân Lý

Tại quán canh xương bò.

Đường Ánh Long nhận điện thoại của Giang Phong, nhìn về phía người phụ nữ trong màn hình.

Đây là một tấm ảnh chụp dưới một gốc cây vải, người phụ nữ trong tấm ảnh ngẩng đầu một góc 45 độ, tay nắm lấy cành cây đang rủ xuống, bên trên cành là một đống lớn quả vải đỏ lập lòe, nhìn vô cùng mê người.

Người phụ nữ mặc áo thun màu trắng và quần short jean, dáng người tương đối đầy đặn, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ, cả người tràn ngập sức sống, khiến cho người xem không nhịn được mà muốn làm quen trao đổi với cô một chút.

Sau khi Đường Ánh Long ly hôn vẫn sống nhờ vào tay nghề, đã hơn một năm không biết vị thịt, khi nhìn thấy người phụ nữ trong tấm ảnh, vậy mà đã thức tỉnh ký ức ăn thịt của hắn, trong lòng vậy mà dâng lên một tia xúc động.

Hắn không nhịn được mà lắc lắc đầu, ném suy nghĩ không hài hoà kia ra ngoài, sau đó trả điện thoại lại cho Giang Phong, nói: "Người đúng là không tệ, là kiểu mà tôi thích."

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Vậy ngày mai sắp xếp cho hai người gặp mặt, thế nào?"

Đường Ánh Long nói: "Giang đại sư, trước lúc gặp mặt, tôi phải nói rõ trước. Tôi từng kết hôn hai lần, vợ đầu sinh cho tôi một trai một gái, đứa lớn năm nay 10 tuổi, đứa nhỏ 8 tuổi. Vợ thứ hai sinh cho

tôi một đứa con gái, tháng trước vừa mới đầy 5 tuổi. Hiện tại ba đứa nhỏ đều đi theo tôi, nếu như cô ấy lấy tôi thì nhất định phải chấp nhận ba đứa nhỏ từ tận đáy lòng. Nếu như cô ấy không tiếp nhận được thì phải nói rõ ràng từ sớm, tránh việc lãng phí thời gian của mọi người."

Giang Phong gật đầu nói: "Yên tâm, chuyện này chắc chắn phải nói rõ ràng."

Đường Ánh Long nói: "Vậy tôi không thành vấn đề, Giang đại sư còn cần hiểu rõ chuyện gì nữa không?"

Giang Phong nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy anh giới thiệu sơ lược về mình một chút đi, nói rõ một chút về việc cửa hàng canh xương bò này của anh có thể kiếm bao nhiêu tiền một ngày. Anh cũng hiểu thực trạng hiện tại mà, một người đàn ông có thể kiếm tiền sẽ có thể được cộng rất nhiều điểm."

Đường Ánh Long năm nay đã 36 tuổi, từng có ba bạn gái, kết hôn hai lần. Hắn tương đối hiểu rõ thực trạng của thế giới này, đương nhiên là hiểu ý trong lời nói của Giang Phong.

Lúc này, hắn vừa cười vừa nói: "Không gạt Giang đại sư, cửa hàng này của tôi đã kinh doanh mười mấy năm, danh tiếng tại huyện thành cũng không tệ lắm, chuyện làm ăn luôn không kém, bình quân thì một buổi tối kiếm được 1450 tệ là chuyện không thành vấn đề."

Giang Phong khen ngợi: "Một buổi tối kiếm 1450 tệ, một tháng chính là bốn mươi mấy ngàn, đây đã là chuyện vô cùng lợi hại rồi. Rất nhiều người đầu tư hàng triệu tệ vào chuyện kinh doanh nhưng lợi nhuận mỗi tháng còn không so được với anh."

Đường Ánh Long vội vàng nói: "Không giống nhau, người ta đầu tư rồi kiếm tiền trong nhẹ nhàng, mà tôi đây xế chiều mỗi ngày đều phải bày hàng, bận đến tận một hai giờ sáng mới dẹp quầy. Sau đó, ban ngày còn phải chuẩn bị đủ thứ, ví dụ như nước nấu canh cần phải nấu trước mấy giờ, tất cả các phần thịt bò còn phải được sơ chế trước, còn có đủ loại chuyện linh tinh nữa, tóm lại là bận rộn đến mức không có bao nhiêu thời gian rảnh. Đây chính là đồng tiền vất vả."

Giang Phong tán dương: "Như này đã rất khá rồi, mặc dù cực khổ một chút, nhưng mà có thể kiếm tiền nhiều, giống như những công nhân kiến trúc kia cũng bận rộn từ sớm đến tối muộn, phải vất vả phơi gió phơi nắng, quần áo cả ngày ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, toàn thân đều là mùi chua. Nhưng mà mỗi tháng bọn họ cũng chỉ có thể được được vài nghìn tệ, có thể kiếm hơn chục ngàn là ít càng thêm ít."

Đường Ánh Long cười nói: "Đúng là như vậy, tôi thật ra đã rất thỏa mãn."

Sau đó, Đường Ánh Long lại giới thiệu đơn giản về mình một chút, sau đó hai bên trao đổi phương thức liên lạc, sau khi sắp xếp xong thời gian gặp mặt, Giang Phong liền cáo từ rời đi.

Lúc rời đi, Giang Phong muốn tính tiền, nhưng Đường Ánh Long lại không chịu nhận.

…

Ngày kế tiếp.

Mười một giờ trưa, Giang Phong gặp mặt Chu Lệ Mai đã ăn mặc tỉ mỉ.

Mặc dù Chu Lệ Mai xuất thân nông thôn, nhưng chưa từng phải chịu vất vả, cộng với 26 tuổi chính là đỉnh cao nhan sắc của phụ nữ. Cô chỉ cần ăn mặc một chút, nhìn đúng là không tệ.

"Giang đại sư, chào cậu!"

"Ừm, chị Mai, chào chị!"

Sau khi hai người bắt chuyện, Chu Lệ Mai liền nói với vẻ mong đợi: "Giang đại sư, sắp gặp mặt với đối phương rồi, cậu nói cho tôi một chút về tình huống của hắn đi."

Giang Phong cười nói: "Chuyện này đương nhiên là phải nói rõ từ trước rồi, hắn là người huyện thành, năm nay 36 tuổi, giống như chị, từng có hai cuộc hôn nhân thất bại. Vợ đầu sinh cho hắn một trai một gái, đứa lớn năm nay 10 tuổi, đứa nhỏ 8 tuổi. Vợ thứ hai sinh cho hắn một đứa con gái, tháng trước vừa đầy 5 tuổi. Trước

mắt, ba đứa nhỏ này đều ở cùng hắn, nếu như chị lựa chọn hắn thì phải chuẩn bị tốt tâm lý làm mẹ kế. Điểm này vô cùng quan trọng. Nếu như trong lòng không tiếp nhận nổi chuyện này thì cũng không cần phải lãng phí thời gian của nhau. Tôi sẽ tìm kiếm đối tượng cho chị một lần nữa, nói như vậy chắc chị Mai cũng đã hiểu rồi đúng không?"

Chương 622: Lúc Bạn Thành Công, Tất Cả Lời Nói Của Bạn Đều Là Chân Lý (2)

Chu Lệ Mai nhẹ gật đầu, nói: "Tôi đã hiểu, điều kiện bản thân tôi cũng không tốt lắm, cũng không bài xích chuyện làm mẹ kế, nhưng làm mẹ kế thì cũng phải có giá trị mới được."

Giang Phong nghe rõ lời này, phiên dịch ra chính là: Nếu điều kiện nhà trai tốt, cô rất tình nguyện làm mẹ kế, nếu điều kiện nhà trai không được thì không cần phải nói nhiều.

Giang Phong cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp nói ra đòn sát thủ của Đường Ánh Long, nói: "Chị Mai yên tâm, thân phận mẹ kế này nhất định là có giá trị, hắn kinh doanh quán canh xương bò trên đường Hưng Long đã mười mấy năm, đều là bán vào ban đêm, bình quân mỗi đêm có thể kiếf được 1450 tệ. Nếu như chị gả cho hắn, chắc chắn sẽ được bảo hộ về phương diện kinh tế. Mà ở phương diện tình cảm, chỉ cần chị Mai có thể nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, cố gắng từ bỏ những thói hư tật xấu lúc trước thì nhân duyên của các người sẽ vô cùng lạc quan."

Chu Lệ Mai nghe vậy thì tim đập thình thịch, một đêm có thể kiếm được 1450 tệ, một tháng qua chính là bốn mươi mấy ngàn tệ, thu nhập một năm có thể lên tới năm trăm ngàn.

Má ơi, có chuyện làm ăn như này, đừng nói là làm mẹ kế, dù là làm tiểu tam thì cô đều có thể cân nhắc.

Cô tuyệt đối không muốn bỏ qua đối tượng như này, lúc này, cô tỏ thái độ: "Giang đại sư, chuyện làm mẹ kế không có vấn đề. Tôi đảm bảo sẽ chăm sóc ba đứa con của hắn như con của mình, xử lý tất cả mọi chuyện trong nhà thật tốt. Hắn chỉ cần chuyên tâm làm

ăn là được, không cần quan tâm đến mọi chuyện trong nhà."

Giang Phong nhìn nàng một cái, cười nói: "Được, nếu chị Mai đã có thái độ này, vậy thì hôn nhân này cơ bản sẽ không vấn đề gì."

…

Lão Mã từng nói một câu: Lúc bạn thành công, tất cả lời bạn nói đều là chân lý.

Mặc dù lời này có chút khoa trương, nhưng mà có đạo lí riêng của nó. Sau khi một người trở thành người quyền uy trong lĩnh vực nào đó, cho dù lời hắn nói ra không phải là chân lý thì cũng ít có người đi phản bác.

Lấy cách nói của Giang Phong, lúc hắn mới vào nghề, mỗi lần giúp khách hàng đáp cầu dắt mối, khách hàng đều muốn ở chung với đối tượng xứng đôi một đoạn thời gian mới có thể cho ra đáp án rõ ràng.

Nhưng sau khi hắn có quyền uy tuyệt đối trong cái nghề làm mối này, cảm giác liền hoàn toàn khác nhau. Hắn hôm nay giúp khách hàng giới thiệu đối tượng, rất dễ dàng nhận được sự tín nhiệm vô điều kiện của khách hàng.

Ví dụ như hiện tại, Giang Phong sắp xếp cho Đường Ánh Long và Chu Lệ Mai gặp mặt tại nhà hàng lẩu Tứ Xuyên, kết quả một bữa lẩu còn chưa ăn xong, hai người đã tỏ rõ thái độ ngay trước mặt hắn, chuẩn bị ngày mai sẽ đi cục dân chính đăng ký kết hôn.

Thấy thế, Giang Phong đương nhiên là cảm thấy vui khi việc thành.

Sau khi ăn lẩu xong, Giang Phong nhìn hai người mắt đi mày lại, mỉm cười nói: "Ông chủ Đường, chị Mai, trước khi đi, tôi còn muốn căn dặn hai người vài câu. Trước tiên nói về ông chủ Đường, khuyết điểm của anh là thường có chút sơ ý chủ quan khi vợ chồng sống chung, không đủ ôn nhu quan tâm. Mà khuyết điểm của chị Mai chính là yêu cầu đối phương quá cao và đặt tiêu chuẩn thấp cho bản thân mình. Hi vọng sau khi hai người kết hôn, có thể hiểu cho nhau, tôn trọng lẫn nhau, tín nhiệm lẫn nhau. Cuối cùng

chúc hai người đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm."

"Cảm ơn Giang đại sư, tôi sẽ luôn ghi nhớ lời cậu nói, cố gắng làm tốt nhất."

"Cảm ơn Giang đại sư, tôi sẽ cố gắng thay đổi bản thân, tuyệt đối không phạm sai lầm trước kia nữa."

"Hừm, vậy trước tiên cứ như này đi, tôi đi đây, hẹn gặp lại."

"Được rồi, Giang đại sư, hẹn gặp lại."

…

Thứ năm, ngày 3 tháng 8 năm 2023.

Thành phố Lục Bàn, Quý Châu, Quách Băng Băng ở nhà một tuần lễ liền bắt đầu khởi hành tiến về tỉnh thành.

Trong thời gian một tuần này, Quách Băng Băng lấy tiền xuất ngũ để anh cả mua một căn nhà ở huyện thành. Nhà có bốn phòng ngủ, một phòng khách, hai phòng tắm, hơn một trăm ba mươi mét vuông, tổng giá trị là 418000 tệ.

Quách Băng Băng đưa cho anh cả 500 ngàn, cộng với một số tiền tích góp của anh trai chị dâu chắc là cũng đủ tiền trang trí sửa chữa.

11 giờ sáng, Quách Băng Băng thuận lợi đi tới tỉnh thành.

Đợi tại nhà ga hơn nửa giờ, chiến hữu của cô - Bách Lý Ngô Đồng cũng chạy tới.

"Chị Ngô Đồng."

"Băng Băng."

Hai người bắt chuyện qua, Quách Băng Băng vừa dẫn đầu đi ra ngoài vừa nói: "Còn có hơn nửa giờ nữa là xe chạy, thời gian có chút gấp, không có cách nào mời chị ăn bữa ăn lớn, cũng chỉ có thể mời chị ăn một món ăn đặc sắc đơn giản. Chờ sau này có cơ hội sẽ mang chị đi nếm thử những món ăn nổi tiếng kinh điển bên

phía chúng em."

Bách Lý Ngô Đồng cười hỏi: "Ăn món ngon gì?"

Quách Băng Băng đáp: "Nem cuốn (丝娃娃 / búp bê lụa), nghe nói qua chưa?"

Bách Lý Ngô Đồng lắc đầu nói: "Thật đúng là chưa nghe nói về món này."

"Đây là một món ăn tương đối đặc sắc ở chỗ chúng em, chính là bọc các loại thức ăn trong một lớp bánh mỏng, hình dạng kia tựa như đứa nhỏ trong tã lót, cho nên mới có cái tên gọi là búp bê lụa."

Chương 623: Lúc Bạn Thành Công, Tất Cả Lời Nói Của Bạn Đều Là Chân Lý (3)

Quách Băng Băng vừa đi vừa giới thiệu: "Có mười mấy loại dưa cải làm nhân bánh, có thể chọn lựa theo khẩu vị của mình, dùng một lớp bánh tráng thật mỏng cuốn lại, sau đó chấm vào nước sốt chua cay linh hồn của nó. Cắn một miếng, cảm giác vừa chua vừa cay kia thật sự là rất tuyệt. Loại cảm giác thỏa mãn kia chỉ có nếm qua mới có thể cảm nhận được, da bánh vừa mỏng vừa dai, tương tự với bánh gân phương Bắc, đảm bảo chị ăn một lần sẽ không quên được."

Bách Lý Ngô Đồng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Có ngon như vậy sao?"

"Có ăn ngon hay không em nói không tính, chờ chút nữa chị nếm thử sẽ biết thôi."

"Vậy thì đi nhanh chút, chị nghe em nói thôi mà đã thèm rồi."

"..."

Mười phút sau.

Bách Lý Ngô Đồng không để ý hình tượng, giống ở lúc ăn cơm trong bộ đội, hai tay nắm lấy 'búp bê lụa' cắn từng miếng từng

miếng, sau đó quai hàm không ngừng nhấm nuốt. Loại cảm giác thỏa mãn kia đúng là chỉ có người ăn rồi mới cảm nhận được.

Quách Băng Băng cũng ăn một miếng lớn, vừa nhai vừa nói: "Thế nào? Hương vị không có khiến chị thất vọng chứ?"

Bách Lý Ngô Đồng nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng xuống, khen: "Danh bất hư truyền, hương vị đúng là rất ngon."

Thấy chiến hữu hài lòng, Quách Băng Băng không khỏi nở nụ cười, lập tức không nói thêm gì nữa, chuyên tâm giải quyết mỹ thực trong tay.

…

Hơn hai mươi phút sau.

Đoàn tàu lăn bánh, hướng về tỉnh thành tỉnh Quế.

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng cũng xếp hàng, hai người nhỏ giọng trò chuyện về chuyện của mình sau khi về nhà.

Nghe tới chiến hữu nói cho anh cả mượn 500 ngàn tệ để mua nhà, Bách Lý Ngô Đồng không khỏi cười nói: "Chúng ta không hổ là chiến hữu cũ mười năm, ngay cả cách đối nhân xử thế đều tương tự như thế."

Quách Băng Băng nghe vậy trong lòng hơi động, cười nói: "Xem ra, chị cũng cho em trai vay tiền mua nhà rồi?"

Bách Lý Ngô Đồng gật đầu nói: "Ừm, chỉ là chị không cho mượn nhiều như em, chỉ cho mượn 300 ngàn tệ, tiền còn lại là em trai chị tự gom góp."

Quách Băng Băng nói: "Anh trai của em không có năng lực kiếm tiền như em trai của chị. Nếu là 30-50 ngàn tệ thì hắn còn có thể miễn cưỡng kiếm ra được, nếu như nhiều hơn thì hắn sẽ không có biện pháp."

Bách Lý Ngô Đồng như bị nói trúng tim đen: "Không giống nhau, anh trai của em nuôi một nhà nhiều năm như vậy, mà em trai chị lại là kiểu một người ăn no cả nhà không đói bụng, hai người bọn

họ căn bản không có thể so sánh được."

Quách Băng Băng mỉm cười, lướt qua đề tài này, sau đó cùng chiến hữu trò chuyện về cuộc sống tài xế kiêm bảo tiêu sắp tới.

Hai người đều là lão binh mười năm, sinh hoạt tại đội đặc cảnh nữ, cuộc sống vô cùng gian khổ, bọn họ đã phải cắn răng mới kiên trì được trong ba năm đầu.

Hai người đời này đều không thể quên được cuộc sống trong quân đội mười năm kia.

Bây giờ bọn họ rời khỏi quân đội, sắp bắt đầu cuộc sống mới, hai người vô cùng mong đợi chuyện lần này.

Năm giờ chiều.

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi cùng đi tới nhà ga phía đông để đón tài xế kiêm bảo tiêu sắp đến.

"Vợ à, chúng ta sắp có tài xế kiêm bảo tiêu rồi, anh muốn mời hai thêm hai bảo mẫu nữa, một người phụ trách nấu cơm, một người phụ trách quét dọn vệ sinh, em cảm thấy thế nào?" Giang Phong hỏi.

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Đương nhiên là được, nhà chúng ta quá lớn, cho đến nay đều là mời nhân viên làm thêm đến quét dọn vệ sinh theo giờ, cảm giác đúng là có chút phiền toái. Ngoài ra chính là nấu cơm, em không biết nấu cơm, công việc của chị gái cũng bận rộn, lúc nào cũng ăn ở bên ngoài, mời người bảo mẫu về nấu cơm là chuyện vô cùng cần thiết."

Giang Phong ừ một tiếng, sau đó lại tiếp tục hỏi: "Vợ à, nếu như muốn mời bảo mẫu, em cảm thấy nên trực tiếp tìm công ty việc làm nhà tốt hơn, hay là tìm người quen giới thiệu tốt hơn?"

Hoàng Linh Vi nghĩ một lúc rồi đáp: "Theo em thấy, hai bên đều có các ưu khuyết điểm. Nếu như mời người quen giới thiệu, ưu điểm là tương đối đáng tin, có thể tin tưởng được, khuyết điểm là không chắc đã chuyên nghiệp. Tìm từ công ty quản lý việc nhà thì độ tín

nhiệm ban đầu nhất định là không được, cần thời gian từ từ tiếp nhận, hơn nữa tố chất của bảo mẫu việc nhà lại không đều, nếu tìm được người tốt đương nhiên là tất cả đều vui vẻ, nếu như tìm không đúng người sẽ lãng phí thời gian đi tìm một lần nữa. Nếu như là người bình thường, em sẽ kiến nghị hắn lựa chọn giới thiệu người quen, dù sao bảo mẫu chính người người sống chung sớm chiều, tín nhiệm là sự trọng yếu nhất. Nhưng chồng là ngoại lệ, anh thần cơ diệu toán, không ai có thể so được với anh trên phương diện này, cho nên cuối cùng em đề nghị nên trực tiếp tìm công ty giúp việc."

Giang Phong nghe vậy thì liên tục gật đầu, cười nói: "Không sai, phân tích vô cùng rõ ràng, vậy liền nghe em, trực tiếp tìm công ty giúp việc gia đình đi, em có thể tùy ý chọn lựa, anh chỉ phụ trách đánh nhịp cuối cùng."

"Ừm, không có vấn đề gì."

Chương 624: Hai Bảo Tiêu Kinh Ngạc

Mấy phút sau, hai cô gái với hai khí chất khác hẳn nhau kéo vali ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra từ cổng nhà ga. Bước đi của hai người đồng đều, dáng vẻ đi bộ vừa nhìn liền biết từng đi lính.

Nói thật, giá trị nhan sắc của hai cô gái này đều không cao, dáng vẻ thuộc top giữa. Nhưng mà giữa lông mày của hai người tự mang theo một cỗ khí khái hào hùng lại cứng rắn, nâng giá trị nhan sắc của hai người lên một cấp độ, đã đạt tới tiêu chuẩn trên trung bình.

Hai cô gái này không phải là ai khác, chính là Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng.

Bọn họ đều nhìn qua ảnh chụp của ông chủ, bởi vậy vừa ra khỏi nhà ga, ngay lập tức đã thấy thân ảnh của ông chủ. Ông chủ tự mình tới đón bọn họ, thái độ coi trọng làm cho trong lòng bọn họ cảm thấy ấm áp.

Ngoài ra còn có một cô gái xinh đẹp đứng cùng ông chủ, chắc hẳn chính là bà chủ tương lai.

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng lúc này bước nhanh qua, chào hỏi: "Ông chủ, bà chủ, chào hai người, làm phiền hai người tự mình đến tiếp, khiến cho chúng tôi được sủng ái mà lo sợ!"

"Các người đều là người của huấn luyện viên Kiều, sau này sẽ là người một nhà, tới đón hai người cũng là chuyện nên làm."

Giang Phong nói xong lại giới thiệu bạn gái Hoàng Linh Vi, Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng cũng tự giới thiệu. Sau khi làm quen lẫn nhau, bọn họ cùng đi về phía bãi đỗ xe.

Chờ sau khi cất kỹ hành lý và chuẩn bị lên xe, Quách Băng Băng trực tiếp tiến vào trạng thái làm việc, nói: "Ông chủ, tôi tới lái xe."

Vốn chính là mời người ta tới làm tài xế kiêm bảo tiêu, Giang Phong đương nhiên sẽ không nói nhiều mà chỉ gật đầu đáp ứng, cùng bạn gái ngồi vào hàng sau, người ngồi ghế phụ đương nhiên là Bách Lý Ngô Đồng.

"Ông chủ, đi đâu đây?" Quách Băng Băng vừa thao tác vừa nói.

Giang Phong nói: "Nhà hàng Ung Thành, hôm nay bày tiệc mời khách cho hai người."

"Cảm ơn ông chủ!"

"Không cần khách sáo."

…

50 phút sau.

Volvo XC90 vững vàng dừng ở lại trước bãi đỗ xe của nhà hàng Ung Thành.

Nhìn thấy nhà hàng Ung Thành cao cấp và sang trọng, Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng mới phát hiện ra là một nhà hàng năm sao, trong lòng đều có chút hưng phấn. Đây là lần đầu bọn họ tới chỗ cao cấp như thế để ăn cơm.

Đây là một nhà hàng tổng hợp, dừng chân, nghỉ mát, giải trí, ăn uống đều đủ cả.

Hai người đi theo ông chủ và bà chủ, quen cửa quen nẻo đi tới quán rượu Dân Tộc ở tầng 16 khu B.

Quán rượu Dân Tộc mang đậm đặc sắc văn hóa dân tộc thiểu số tỉnh Quế, trở thành một trong cửa sổ trưng bày các dân tộc thiểu số của tỉnh Quế, có thể nói là " thu nhỏ văn hóa của tám dân tộc tỉnh Quế". Bởi vì nơi này nhiều lần tiếp đãi lãnh đạo và nhân sĩ nổi danh trong nước, nên được người ta gọi là "Quán rượu danh nhân", "Đệ Nhất Lâu tỉnh Quế".

Quán rượu được trang hoàng rất khí phái, mang phong cách Trung Quốc cổ xưa.

Không bao lâu sau, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, bốn người tiến vào phòng bao nào đó.

Trong bao sương, anh cả chị dâu và chị gái đều đã đến.

"Tôi giới thiệu một chút, đây là anh trai tôi Giang Phi, đây là chị dâu tôi, đây là chị gái tôi Giang Tuyết. Hai vị này chính là bảo tiêu mà huấn luyện viên Kiều tìm tới, vị này chính là Quách Băng Băng, vị này chính là Bách Lý Ngô Đồng." Sau khi tiến vào phòng, Giang Phong liền giới thiệu cho hai bên làm quen.

"Chào Phi tổng! Chào chị Phi! Chào Tuyết tổng!"

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng không biết nên gọi anh trai chị dâu và chị gái của ông chủ như thế nào, liền dứt khoát gọi là Phi tổng, chị Phi và Tuyết tổng, chờ sau này mọi người quen nhau hơn thì lại đổi các xưng hô khác cũng không muộn.

"Chị Quách, chị Bách Lý, chào hai người."

Anh trai chị dâu và chị gái cũng lần lượt chào hỏi.

Sau khi làm quen lẫn nhau, mọi người liền bắt đầu gọi món ăn.

"Chị Quách, chị Bách Lý, muốn ăn cái gì thì gọi cái đó, tuyệt đối không được khách sáo." Giang Phong vừa cười vừa nói.

"Ông chủ, tôi và chị Bách Lý cái gì cũng ăn được, không kén ăn, các người gọi một chút là được!" Quách Băng Băng vội vàng nói.

Mọi người mới lần đầu gặp mặt, còn chưa đủ quen thuộc, Giang Phong cũng sẽ không miễn cưỡng.

Thế là, anh cả gọi một vịt chiên giấm, chị dâu gọi một phần khoai môn, chị gái gọi một phần cá tuyết, Hoàng Linh Vi gọi nhân sâm ngũ cốc, đều là món ăn đặc sắc của quán rượu.

Sau đó, Giang Phong gọi bổ sung bào ngư tươi, hàu nướng sốt phô mai, cọ hươu nướng sốt, lại thêm một phần canh sườn heo rau củ, từng này chắc là đã đủ ăn.

Trong lúc chờ thức ăn lên, đám người liền tùy tiện tán gẫu.

Chị dâu mỉm cười hỏi: "Tiểu Tuyết, chuyện hôn sự của em đã định chưa?"

Trong khoảng thời gian này, mỗi tuần đều hoặc là Khúc Văn Hoa bay tới, hoặc là Giang Tuyết bay qua, dù sao tần suất hai người gặp mặt đúng là rất nhiều, cơ bản đã đi tới mức độ nói chuyện cưới gả.

Chương 625: Hai Bảo Tiêu Kinh Ngạc (2)

Giang Tuyết nói: "Dự định theo xu hướng, chọn vào lễ quốc khánh."

Chị dâu nói: "Vậy thì cũng sắp rồi, cách quốc khánh còn không đến hai tháng. Có rất nhiều thứ đều cần phải chuyện vị từ sớm, ví nhụ như phòng tân hôn, bên phía bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng chưa?"

Giang Tuyết cười nói: "Đã chuẩn bị xong."

Giang Phong nắm bả vai của Hoàng Linh Vi, nhìn về phía chị gái rồi cười nói: "Chị, nếu như chị đã quyết định chọn ngày quốc khánh, vậy hôn sự của em và Vi Vi có thể đưa vào danh sách quan trọng rồi."

Giang Tuyết nói đùa: "Khó trách em lại luôn giục chị kết hôn, thì ra là đang chờ chuyện này!"

Đám người nghe vậy không khỏi bật cười.

Đương nhiên, bữa cơm hôm nay chủ yếu là vì đón tiếp hai người Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng, cho nên đám người Giang Tuyết chỉ nói chuyện phiếm vài câu liền chuyển chủ đề lên trên người bọn họ.

Giang Tuyết hỏi: "Chị Quách, chị Bách Lý, hai người đã kết hôn chưa?"

"Vẫn còn chưa!" Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng đồng loạt lắc đầu.

Giang Tuyết cười nói: "Không có việc gì, trình độ mai mối của ông chủ hai người có thể nói là không ai bằng, phía sau cứ để hắn thay hai người tìm kiếm đối tượng."

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng nghe vậy không khỏi nhìn về phía ông chủ với vẻ mặt chờ mong. Bọn họ đã tra xét thông tin về ông chủ, biết rõ năng lực tính toán nhân duyên của ông chủ. Đối tượng mà hắn tìm kiếm nhất định là sẽ thích hợp với mình nhất.

Giang Phong mỉm cười rồi nói: "Chị Quách, chị Bách Lý, chuyện tìm đối tượng của hai người cứ giao cho tôi đi, lúc nào muốn kết hôn thì nói với tôi, tôi có thể giới thiệu đối tượng cho hai người bất cứ lúc nào."

"Cảm ơn ông chủ!"

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự kinh hỉ ở trong mắt đối phương. Hai người lập tức bày tỏ tạm thời còn không cân nhắc đến chuyện kết hôn, chờ sau khi làm việc một khoảng thời gian rồi lại nói.

Chủ yếu là vì ngại, bọn họ còn chưa bắt đầu làm việc đâu, lấy đâu ra mặt mũi để ông chủ hỗ trợ tìm đối tượng chứ!

Ít nhất cũng phải làm việc một khoảng thời gian, chờ thân quen với ông chủ rồi lại nói.

Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ bắt đầu lần lượt mang thức

ăn lên, từng món ăn đủ loại màu sắc được bưng lên bàn, tất cả mọi người không tán gẫu nữa, bắt đầu động đũa dùng bữa.

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng lúc mới đến còn có chút e ngại, trải qua thời gian làm quen ngắn ngủi, hai người phát hiện cho dù là bản thân ông chủ hay là người nhà của ông chủ đều vô cùng hiền lành dễ nói chuyện.

Thế là, hai người vậy dần dần dứt bỏ lo lắng, bắt đầu cười nói với đám người ông chủ.

Bọn họ cũng không cô phụ mấy món ăn ngon kia, ăn vô cùng say sưa ngon lành.

Bữa cơm này, ăn khoảng hai giờ mới kết thúc.

Sau khi tính tiền, đám người liền chia ra ba đường:

Đường thứ nhất là anh cả chị dâu, bọn hắn quay về căn nhà được Giang Phong tặng.

Thứ hai chính là Giang Tuyết, cô trước mắt đang ở tại Tây Phái Ngự Giang, nhưng mà thời gian lúc này còn sớm, cô dự định đi gặp khách hàng một chút.

Thứ ba chính là mấy người Giang Phong, bốn người trực tiếp về Tây Phái Ngự giang.

Tài xế lần này là Bách Lý Ngô Đồng, Quách Băng Băng ngồi ghế cạnh ghế tài xế.

Kỹ thuật lái xe của hai người đều vô cùng lợi hại, sẽ không xuất hiện tính huống đột nhiên tăng tốc giảm tốc hay là thắng gấp, lúc khởi động và lúc dừng xe đều có loại cảm giác thông thuận như nước chảy thành sông.

Bọn họ tạm thời còn chưa xứng chức trong việc làm bảo tiêu vì còn chưa có biện pháp nghiệm chứng, nhưng bọn họ hoàn toàn đủ tư cách làm tài xế.

Nửa giờ sau, bốn người thuận thuận lợi trở lại Tây Phái Ngự giang.

Dưới hầm để xe, Giang Phong chỉ vào chiếc Rolls-Royce và chiếc Motorhomes vô cùng sang trọng ở bên cạnh, nói: "Hai chiếc xe này cũng là của tôi, Rolls-Royce chỉ có thể lái trong những dịp đặc biệt, mà chiếc kia Motorhomes chỉ dùng trong trường hợp đi ra ngoài tỉnh."

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng nghe vậy thì liên tục gật đầu, trong lòng cảm thấy kinh thán không thôi. Bọn họ cho rằng ông chủ chỉ có chiếc Volvo XC90 này thôi, không nghĩ tới vẫn còn có hai chiếc xe xa xỉ như vậy.

Mà vừa nghĩ tới chuyện có thể lái Rolls-Royce và chiếc Motorhomes vô cùng sang trọng kia, hai người cũng nhịn không được mà có chút kích động, trên đời này không chỉ có đàn ông yêu xe, phụ nữ cũng sẽ si mê vì xe.

Nhất là xe sang.

Hai người vừa bị xe sang của ông chủ làm cho kinh ngạc không thôi, kết quả sau khi lên lầu, lại bị biệt thự của ông chủ làm cho rung động.

11 giờ tối.

Trong một căn phòng được trang trí không thua kém gì khách sạn năm sao có bày hai chiếc giường vô cùng đắt. Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng mặc đồ ngủ nằm ở trên giường của mình.

Đây chính phòng ở của bọn họ sau này.

Chương 626: Gợi Ý Thông Báo Tuyển Dụng, Toàn Bộ Mạng Lưới Sôi Trào

"Băng Băng, chúng ta lần này thật sự là trúng số độc đắc rồi!"

Bách Lý Ngô Đồng nghiêng người nhìn chiến hữu, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, nói: "Đội nữ đặc cảnh chúng ta thành lập từ giữa những năm 80 của thế kỷ trước cho đến này đã sắp bốn mươi năm, có không ít tiền bối đã làm bảo tiêu sau khi ra ngoài. Nhưng

mà, trong số các tiền bối từng làm bảo tiêu không có người nào có được đãi ngộ công việc như chúng ta."

Quách Băng Băng tán đồng: "Đúng vậy, chúng ta đúng là trúng thưởng rồi, lái xe sang, ở biệt thự, tiền công cao, mấu chốt nhất là không có một chút áp lực của bảo an nào. Nếu như nói ra không phải là sẽ khiến cho người ta hâm mộ chết hay sao!"

"Hơn nữa, vượt tỉnh ra ngoài đều lái Motorhomes vô cùng xa xỉ, đây hoàn toàn chính là một chuyến xe du lịch tự lái!"

"Đãi ngộ này đúng là tốt đến mức khiến cho em phải hoảng hốt!"

"Chúng ta phải cảm ơn huấn luyện viên Kiều cho thật tốt mới được."

"Ừm, đúng là nên cảm ơn huấn luyện viên Kiều."

"…"

Trong một đêm này, Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng mang theo sự kích động và lòng cảm kích thấp thỏm chìm vào giấc ngủ.

Mà bên trong phòng ngủ chính ở tầng dưới, một mỹ phụ mặc áo ngủ gợi cảm nằm ở trên giường lại đang lăn lộn khó ngủ.

Thiếu phụ xinh đẹp này tên là Yến Vũ, ba năm trước tốt nghiệp đại học 985, sau đó tiến vào công ty nào đó làm thư ký tổng giám đốc, bởi vì dáng người và dung mạo xinh đẹp, mặc đồ công sở càng mê người đến cực điểm.

Thế là, tiến vào công ty không đến ba tháng, cô đã có quan hệ với tổng giám đốc.

Một năm sau, Yến Vũ đã nhảy cấp, gả cho tổng giám đốc trung niên của công ty. Thu nhập từ mấy ngàn tệ một tháng biến thành phu nhân nhà giàu tay cầm hàng triệu tiền mặt.

Trải nghiệm "Dốc lòng" này khiến cho đám bạn bên cạnh cô đều ghen tỵ.

Yến Vũ rất thỏa mãn, sau khi cưới cô liền nghe theo sự sắp xếp

của chồng, từ chức ở công ty trở về làm bà chủ gia đình, sau đó mang thai sinh con.

Mọi chuyện vốn dĩ đều rất tốt, nhưng mà sau khi cô mang thai được ba tháng, ngoài ý muốn phát hiện chồng mình ngoại tình.

Một khắc này phảng phất như sấm sét giữa trời quang.

Cô nổi giận đùng đùng chất vấn chồng mình.

Chồng cô cũng không chống chế, thản nhiên thừa nhận, an ủi cô nói đây chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, còn thề rằng hắn chỉ thích một người là cô, sau đó mua cho cô cái túi xách trị giá hàng trăm nghìn tệ, cuối cùng cho qua việc này.

Nhưng mà, mấy chuyện như ngoại tình này, một khi có lần thứ nhất thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai lần thứ ba và lần thứ N. Trong suốt khoảng thời gian cô mang thai, cô không biết chồng cô đã ngoại tình bao nhiêu lần, dù sao cố chỉ nắm giữ chứng cứ sáu lần.

Ngay từ đầu, chồng cô còn có chút để ý đến suy nghĩ của cô, nhưng mà có thể bắt được nhiều lần, chồng cô dần biến thành "Nợ nhiều không lo, rận nhiều không ngứa", bắt đầu không còn cố gắng giấu diếm nữa, dần trở nên trắng trợn hơn.

Cũng giống như đêm nay, chồng cô nói là có tiệc xã giao, nhưng trong lòng Yến Vũ hiểu rõ, hắn là ra ngoài tìm kiếm người mui vui.

Cô không phải là chưa từng làm lớn chuyện, cũng không phải là không nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng cuối cùng đều bị cha mẹ của cô cản lại.

Theo cách nói của cha mẹ cô, đàn ông có bản lĩnh khó tránh khỏi việc gặp dịp thì chơi ở bên ngoài, chỉ cần hắn còn ngại cái nhà này, đối với cô tốt giống như trước đó là được, những thứ khác không cần thiết phải quá để ý.

Yến Vũ hiểu suy nghĩ của cha mẹ, dù sao cô gả cho người có điều kiện tốt như vậy, khiến cho cha mẹ rất có mặt mũi. Nếu như ly hôn, bị người chế giễu thì không nói, mấu chốt là muốn tìm được một đối tượng tốt như vậy gần như là chuyện không thể nào.

Cha mẹ cô không ngừng thuyết phục, bảo cô nhẫn nhịn hành vi chồng mình ăn vụng ở bên ngoài.

Bây giờ, cô có chút nhịn không nổi nữa.

Chủ yếu nhất chính là, chồng cô đã hơn một tuần lễ không trả bài rồi.

Ruộng nước nhà mình đã hạn đến mức không chịu nổi nhưng chồng cô lại làm như không thấy, còn tích cực chạy đi tưới tiêu cho ruộng nhà người ta. Cách làm này giống như là cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, cuối cùng khiến cho cô không thể nhịn được nữa.

"Ly hôn, lần này dù nói gì cũng phải ly hôn, loại cuộc sống này thật sự không có cách nào tiếp tục được nữa!"

…

Ngày kế tiếp.

Sau khi ăn sáng xong, Giang Phong liền đăng nhập Weibo rồi đăng một bài thông báo tuyển dụng:

"Thông báo tuyển dụng hai bảo mẫu, yêu cầu như sau:

Một, ngũ quan đoan chính, ăn mặc phù hợp, trình độ học vấn từ cấp hai trở lên, tuổi tác 22~36 tuổi.

Hai, tư tưởng phẩm chất tốt, có đạo đức nghề nghiệp tốt, tuân thủ luật pháp, văn minh lễ phép sạch sẽ, kính già yêu trẻ, chịu được vất vả, cần kiệm trong công việc quản gia, tính cách thoải mái.

Ba, am hiểu nấu nướng, có kỹ thuật nấu ăn, nấu thành thạo các món kho, chiên, xào, hấp, nướng, om, ninh, châm, … trình độ nấu ăn càng cao càng tốt.

Chương 627: Gợi Ý Thông Báo Tuyển Dụng, Toàn Bộ Mạng Lưới Sôi Trào (2)

Bốn, biết dùng phương pháp chính xác để lau các loại sàn nhà, nắm vững phương pháp lau đồ dùng trong nhà và vật dụng đúng cách, có đầy đủ kinh nghiệm trong chuyện giặt giũ và bảo quản quần áo.

Năm, thân thể an toàn, ý thức an toàn, tư tưởng an toàn.

Nữ sĩ nào phù hợp với điều kiện và muốn ứng tuyển, xin hãy chuẩn bị một phần sơ yếu lý lịch rồi gửi đến hòm thư XXX.

Thù lao sẽ thỏa thuận lúc gặp mặt, người không thành thật chớ nhận!"

Hắn vốn định đến công ty tìm kiếm bảo mẫu, nhưng tối hôm qua lúc đi ngủ, Hoàng Linh Vi cảm thấy hiệu suất của công ty việc nhà khả năng còn không bằng Giang Phong đăng thông báo tuyển dụng trên Weibo, thế là đưa ra đề nghị của mình.

Giang Phong ngẫm lại cảm thấy có lý, liền đăng thông báo tuyển dụng.

Tiêu Mẫn @ Giang Phong: "Giang đại sư, lần này nên mời một bị bếp trưởng trở về, tôi sẽ đi ăn chực ^_^ "

Uông Văn Kiệt @ Giang Phong: "Giang đại sư, lần này nếu thấy bảo mẫu nào ổn có thể xem xét giúp tôi một chút hay không."

Phạm Tiểu Lệ @ Giang Phong: "Các bảo mẫu kim bài tranh thủ thời gian gửi sơ yếu lý lịch đi, tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại nữa đâu."

Hiệu trưởng Cổ…

Cô giáo Du…

Lăng công chúa…

Ngay sau khi thông báo tuyển dụng được đăng lên, mấy minh tinh và phú hào như Tiêu Mẫn, Uông Văn Kiệt, Phạm Tiểu Lệ, hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Lăng công chúa lập tức chia sẻ và bình luận, lập tức dẫn tới một trận sóng to gió lớn.

Thế là, chủ đề Giang đại sư thông báo tuyển dụng bảo mẫu xông lên bảng Hotsearch, nhanh chóng lọt top.

Ừm, có thể nhìn ra lão Uông đã khóc choáng trọng nhà vệ sinh…

"Mẹ nó, tôi rất muốn gửi sơ yếu lý lịch, Giang đại sư, đừng giới hạn giới tính như vậy mà!"

"Đến nhà Giang đại sư làm bảo mẫu, đây thật sự là một cơ duyên to lớn!"

"Đáng tiếc vợ của tôi nấu ăn không ngon, nếu không tôi đã gửi sơ yếu lý lịch giúp cô ấy rồi."

“Wow, tôi có một người bạn thân có tài nấu ăn cực tốt, không biết cô ấy có muốn đi làm bảo mẫu hay không, tôi hỏi một chút xem thế nào."

"Lầu trên, bạn thân của cô còn độc thân không?"

"Cùng câu hỏi."

"Nhân khí của Giang đại sư trên internet thật sự là không thể tưởng tượng nổi, chỉ là phát thông báo tuyển dụng thôi mà cũng có thể xông lên đầu đề Hotsearch, đúng là quá lợi hại!"

"Điều này còn cần phải nói, hơn 10 triệu fans của Giang đại sư đều là fans thật, không phải fan chết."

"Giang đại sư là người mê ăn, giám định hoàn tất!"

"..."

Vào lúc rất nhiều fan đang ào ào đăng bình luận, những người phù hợp với yêu cầu của thông báo tuyển dụng và đang quan tâm đến chuyện này đã bắt đầu điền sơ yếu lý lịch rồi.

…

Chuyện nấu ăn là thiên phú.

Có một số người nấu ăn cả đời, dù là hương vị vẫn rất bình

thường, thậm chí là khó mà nuốt xuống.

Có một số người trời sinh chính là đầu bếp, bất kể là món gì, vừa học liền biết, một lúc liền tinh thông, thậm chí còn có thể sửa cũ thành mới, sáng chế ra món ăn mời khiến cho người ta phải tán thưởng.

Thiên phú của người vế trước đương nhiên là cực kém, mà của người về sau lại là tuyệt đỉnh, thuộc về kiểu trời xanh cho bát cơm ăn.

Thiên phú nấu ăn của Văn Bảo Nhi thuộc về vế sau.

Văn Bảo Nhi năm nay 24 tuổi, cô từ nhỏ đã vô cùng cảm thấy hứng thú đối với việc nấu ăn, lúc học lớp bốn tiểu học, tài nấu ăn của cô đã vượt qua mẹ mình.

Từ sau đó về, ngày nghỉ lễ cùng với nghỉ đông và nghỉ hè, đồ ăn nhà bọn họ đều do cô phụ trách.

Sau khi tốt nghiệp đại học, trù nghệ của cô đã không thua bếp trưởng. Văn Bảo Nhi bắt đầu sáng tạo các video ngắn về nấu ăn trên TikTok.

Đáng tiếc, sáng tạo các video ngắn cũng không phải đơn giản như vậy. Mặc dù tài nấu ăn của Văn Bảo Nhi tốt, nhưng sau lưng không có đoàn đội vận hành, chỉ dựa vào từng video ngắn để dần tích lũy, muốn trở thành một người nổi tiếng trên mạng còn cần một quãng đường rất xa.

Nhất là Văn Bảo Nhi không giỏi ăn nói, quay chụp video làm đồ ăn đều chỉ có làm đồ ăn, không có thêm một câu thừa thãi nào, không có đặc sắc, tốc độ thu hút fan đương nhiên là chậm.

Hai năm qua, Văn Bảo Nhi còn không tích lũy được trăm ngàn fans. Cô lại không phát sóng trực tiếp để thu hoạch fan, nên số lượng fans kia mãi vẫn không có chút tiến triển nào.

Cũng may là đam mê nấu ăn của cô được cha mẹ ủng hộ, trong hai năm qua luôn ở nhà ăn bám, cũng không có áp lực gì.

Hôm nay, sau khi Văn Bảo Nhi ăn sáng xong, liền xe nhẹ đường

quen đi chợ mua thức ăn.

Sau khi trở về, cô nghỉ ngơi một chút, liền bắt đầu tiến hành quay chụp video.

Phong cách video của Văn Bảo Nhi luôn luôn là không nói lời nào, chỉ vùi đầu làm đồ ăn, chờ làm xong đồ ăn, cô sẽ tiến hành chỉnh sửa video và thêm phần mô tả bằng văn bản.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của cô bỗng nhiên vang lên, là bạn thân của cô gọi tới.

Văn Bảo Nhi thuận tay kết nối điện thoại, giọng nói kích động của bạn thân cô lập tức truyền tới: "Bảo Nhi, cơ hội của cậu đến rồi!"

Văn Bảo Nhi cảm thấy mơ hồ, hỏi: "Cơ hội gì đến rồi?"

Bạn thân không kịp chờ đợi nói: "Cậu mau nhìn weibo của Giang đại sư, đây là cơ hội một bước lên trời của cậu. Nếu như cậu có thể nhận được lời mời, mượn nhờ danh tiếng của Giang đại sư, cậu nhất định có thể trở thành một tiktoker nổi tiếng."

Văn Bảo Nhi nghe mà không hiểu ra sao, nhưng mà bạn thân đã nói là đi xem weibo của Giang đại sư Weibo, đáp án chắc là đang ở chỗ này, thế là, cô đáp lại một tiếng rồi cúp điện thoại.

Tiếp đó, cô đăng nhập Weibo, xem xét động thái của Giang đại sư.

Sau khi nhìn thấy thông báo tuyển dụng kia, Văn Bảo Nhi cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ của bạn thân.

Nghĩ một lúc, Văn Bảo Nhi thật sự cảm thấy động tâm. Cô vốn là fan của Giang đại sư, nắm rõ sự tích của Giang đại sư trong lòng bàn tay, mà cô lại hoàn toàn phù hợp với yêu cầu tuyển dụng của Giang đại sư.

Nếu như có thể nhận được lời mời, dựa vào danh tiếng của Giang đại sư trên internet, cô chỉ cần mượn một chút xíu thôi đã có thể cất cánh được rồi.

Khó trách bạn thân lại kích động như vậy, đây đúng là một cơ hội cho cô.

Nghĩ tới đây, Văn Bảo Nhi không vội quay chụp video nữa, mà bắt đầu điền sơ yếu lý lịch dựa theo yêu cầu của Giang đại sư, sau đó gửi đến hòm thư mà Giang đại sư chỉ định.

Làm xong tất cả chuyện này, Văn Bảo Nhi mới bắt đầu quay chụp video cho ngày hôm nay.

Về việc có được chấp nhận hay không thì phải xem vận may của mình rồi.

Chương 628: Tôi Cần Tên Chồng Như Thế Này Để Làm Gì?

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Trong văn phòng.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi nhìn hòm thư QQ không ngừng vang lên thông báo có tin nhắn mới, hai người không khỏi mắt to trừng mắt nhỏ, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới việc sau khi đăng thông báo tuyển dụng lên Weibo lại tạo nên chấn động lớn tới như vậy, số người gửi CV hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của bọn họ.

Hoàng Linh Vi hít một ngụm khí lạnh, nói:

"Ông xã, có nhiều CV như thế chúng ta phải xem tới khi nào? Với lại, thông báo tuyển dụng của chúng ta rõ ràng yêu cầu rất cao, tại sao vẫn còn có nhiều người phù hợp với yêu cầu tới thế?"

Giang Phong nhìn số lượng tin nhắn đã vượt qua một ngàn, còn đang không ngừng tăng lên, không khỏi thở dài:

"Nhiều CV như thế, chắc chắn có thật giả lẫn lộn. Đây là chuyện không thể tránh khỏi, bởi vì chắc chắn sẽ có người ôm tâm lý may mắn, dù sao cũng chỉ là gửi CV thôi, chẳng tốn chút công sức nào cả."

Hoàng Linh Vi cau mày, nói:

"Vậy chẳng phải sẽ tăng thêm độ khó cho người sàng chọn CV sao!"

Giang Phong vỗ vỗ đùi cô, nói:

"Không sao cả, ông xã em tự có cách có thể nhanh chóng phân rõ sự thật giả trong CV, loại bỏ những CV thật giả lẫn lộn, từ đó chọn ra hai người có CV chân thật và ưu tú nhất."

Hoàng Linh Vi nghe xong không khỏi thở phào, nói:

"Vậy là tốt rồi."

Giang Phong nói:

"Bà xã, việc sàng chọn CV online khá phiền phức, em in toàn bộ CV ra giúp anh đi. Làm vậy tốc độ sàng chọn sẽ rất nhanh, đồng thời có thể lựa chọn ra được người nổi bật nhất."

Hoàng Linh Vi trả lời:

"Được thôi ông xã."

...

Gối đầu chỉ có một mình thì khó ngủ, thành ngữ này hoàn toàn đúng với Yến Vũ.

Tối hôm qua, chồng cô đi suốt đêm không về. Cô nằm trằn trọc trên giường, nằm tới tận hai, ba giờ khuya mới mơ màng ngủ mất.

Bởi vì con có bảo mẫu chăm sóc, cho nên cô có thể yên tâm ngủ một giấc đến giữa trưa.

Sau khi rửa mặt xong, Yến Vũ tùy tiện uống một hộp sữa bò, sau đó lái xe qua nhà cha mẹ.

Mục đích chuyến đi này của cô là bàn với cha mẹ về chuyện ly hôn.

Nửa tiếng sau.

Yến Vũ đã tới nhà của cha mẹ.

"Cha, mẹ."

Yến Vũ vừa vào nhà đã lên tiếng chào hỏi.

"Ừ, đến rồi à, ăn cơm chưa?"

Mẹ Yến thuận miệng hỏi.

Yến Vũ lắc đầu, nói:

"Vẫn chưa, chỉ uống một hộp sữa bò, trong nhà có gì ăn không ạ?"

Mẹ Yến nhìn cô, cau mày, nói:

"Tại sao hơn 1 giờ rồi mà vẫn chưa ăn cơm? Buổi trưa, mẹ và cha con ăn thịt kho tàu, con có thể ăn."

Yến Vũ nói:

"Tối qua mất ngủ, hôm nay ngủ tới giữa trưa mới dậy."

Mẹ Yến vừa dùng lò vi ba hâm nóng đồ ăn, vừa nói:

"Sao lại mất ngủ?"

Cha Yến nói tiếp:

"Cãi nhau với Lý Hữu à?"

Yến Vũ thản nhiên nói:

"Cãi gì chứ, người ta vui vui vẻ vẻ ở bên ngoài cùng một người phụ nữ khác, hoàn toàn không về nhà, muốn cãi nhau cũng chẳng tìm được người để cãi."

Cha Yến và mẹ Yến nghe xong thì nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương, cảm xúc của bọn họ đối với người con rể này rất phức tạp.

Mặt tốt là người con rể này vừa có tiền, vừa có địa vị, không chỉ thay đổi điều kiện sinh hoạt của gia đình bọn họ, còn giúp bọn họ nở mày nở mặt với bạn bè, thân thích, đây là một điểm tốt đáng để ghi nhận.

Mặt xấu chính là đứa con rể này thích ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, ban đầu còn lén lút, bây giờ đã trắng trợn, không chỉ khiến cho con gái của bọn họ bị tổn thương, mà còn cô phụ sự tín nhiệm của bọn họ.

Trước kia, con gái đã nghĩ tới việc ly hôn rất nhiều lần rồi, chỉ là bọn họ đều cố gắng thuyết phục, nhưng mà sau nhiều lần lặp đi lặp lại, cha Yến và mẹ Yến cũng chịu không nổi.

Tục ngữ nói không ai hiểu con gái bằng mẹ, thấy con gái mình ngay cả cơm trưa cũng không ăn đã chạy qua đây, bà liền biết trong lòng cô nghĩ gì.

Mẹ Yến bưng đồ ăn đã được hâm nóng lên bàn, nói:

"Tiểu Vũ, mấy lời thuyết phục cha mẹ đã nói nhiều rồi. Hiện tại con nghĩ như thế nào, con nói cho chúng ta nghe trước đi!"

Yến Vũ nói:

"Cuộc sống như này con chịu không nổi nữa."

Mẹ Yến hỏi:

"Con đã suy nghĩ kỹ về hậu quả của việc ly hôn chưa?"

Yến Vũ nói:

"Khi ly hôn, con cũng sẽ không ra đi mà không lấy gì. Còn về việc tái giá, cha mẹ không cần phải lo lắng, tỉnh Quảng Tây chúng ta có một ông mai rất nổi tiếng, không biết cha mẹ đã nghe nói qua về người đó chưa?"

Cha Yến và mẹ Yến nghe xong đều lắc đầu.

Trước mặt cha mẹ, Yến Vũ chẳng thèm quan tâm tới vấn đề khi ăn không được nói, mặc kệ thức ăn vẫn còn trong miệng mà giới thiệu:

"Ông mai kia nổi tiếng khắp cả nước, có hơn 10 triệu người hâm mộ, làm mai mối cho rất nhiều nghệ sĩ lớn và người giàu có.

Việc cậu ấy giỏi nhất là tính nhân duyên, cho nên được người hâm mộ tôn xưng là Giang đại sư. Cậu ấy mở một nơi hẹn hò ở bên cạnh trạm xe lửa. Sau khi ly hôn, nếu như con còn muốn kết hôn, tìm cậu ấy chắc chắn là không sai."

Chương 629: Tôi Cần Tên Chồng Như Thế Này Để Làm Gì? (2)

Mẹ Yến kinh ngạc nói:

"Sao mẹ không biết tỉnh Quảng Tây chúng ta còn có một người làm mai mối lợi hại như thế?"

Yến Vũ vừa ăn cơm, vừa nói:

"Giang đại sư mới bắt đầu làm mai mối vào tháng 6 năm ngoái, con thì đã kết hôn được hai năm, em trai thì vẫn đang học đại học, cha mẹ lại không lên mạng, cho nên hai người không biết Giang đại sư cũng là chuyện bình thường, con cũng chỉ mới biết cách đây không lâu mà thôi!"

Cha Yến nói:

"Tiểu Vũ, chuyện hôn nhân của một người giống như một chiếc xe vậy, xe mới thì đắt, xe secondhand lại không có giá trị, con phải biết rõ chuyện này."

Yến Vũ cười khổ, nói:

"Cha, con hiểu ý của cha, nếu có thể vượt qua được, con cũng chẳng muốn ly hôn, nhưng bây giờ anh ấy đã trắng trợn như thế rồi, e rằng còn nhịn nữa, một ngày nào đó anh ấy sẽ trực tiếp dẫn gái về nhà, nếu thế thì ngay cả tấm chắn cuối cùng cũng biến mất.
'

Mẹ Yến thở dài, nói:

"Được rồi, việc đã đến nước này, con nghĩ sao thì làm vậy đi!"

Yến Vũ nghe thấy thế thì không khỏi sửng sốt, cô còn tưởng rằng

lần này cũng sẽ giống như những lần trước, cha mẹ thay nhau lên lớp cô, khuyên cô đừng nghĩ tới việc ly hôn, không ngờ lần này lại dễ dàng đồng ý như thế.

"Mẹ, mẹ đồng ý hả?"

"Trước kia, mẹ và cha con khuyên con đừng ly hôn là do ở trong mắt người khác, người phụ nữ đã ly hôn và không ly hôn rất khác biệt, chúng ta không muốn con trở thành đề tài bàn tán của những người khác, muốn cho Lý Hữu một cơ hội để sửa sai."

Mẹ Yến nói tới đây thì lắc đầu:

"Tiếc là Lý Hữu không biết quý trọng, ỷ vào việc bản thân có tiền, có thế, cho nên liên tục ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu đã thế thì rời đi cũng là việc tốt."

Cha Yến nói tiếp:

"Con về bàn bạc với nó đi, phương diện tài sản có thể không chia đôi, nhưng ít nhất không thể thua thiệt. Nếu nó đồng ý thì tốt, nếu không đồng ý thì mời luật sư tới thưa kiện."

Yến Vũ nghe xong thì cực kỳ phấn chấn, thanh máu đầy lại, lập tức hồi sinh.

Bất kể là kết hôn hay ly hôn, chuyện quan trọng trong đời người như này có thể có được sự ủng hộ của cha mẹ là điều cực kỳ quan trọng, đây cũng là lý do tại sao trước khi ly hôn, Yến Vũ thương lượng với cha mẹ nhiều lần như thế.

"Được, quyết định như vậy đi. Sau khi anh ta tan làm, con sẽ bàn bạc chuyện này với anh ta, có thể ly hôn trong hòa bình là tốt nhất, nhưng nếu như anh ta không đồng ý, thì con cũng sẽ không nương tay."

Cha Yến và mẹ Yến nhìn nhau, thấy được sự sầu lo trong mắt đối phương.

Ủng hộ con gái ly hôn thì dễ, khó nằm ở việc xử lý ảnh hưởng của việc ly hôn đối với con gái.

...

Buổi chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi đang cùng nhau sàng lọc CV.

Hoàng Linh Vi phụ trách việc in từng cái CV ở trong email QQ ra, Giang Phong thì phụ trách việc phân biệt thông tin thật giả trong CV, công tác này làm y như lúc phân biệt thông tin thật hay giả của khách hàng.

Tới khoảng 4 giờ chiều, Hoàng Linh Vi đã in hơn ngàn CV, Giang Phong cũng đã xem qua hết tất cả CV một lượt, ném những CV thật giả lẫn lộn kia qua một bên, sau đó xem lại những CV có thông tin thật hoàn toàn.

Mặc dù CV chân thật chỉ có hơn 300, nhưng muốn xem hết đống CV đó cần không ít thời gian.

Hoàng Linh Vi thấy đã trễ rồi, cho nên không in ra nữa, mà cùng Giang Phong xem CV.

Hai người dùng phương pháp sàng chọn nhanh nhất, hơn 300 bản CV này đều là CV chân thật, là loại phù hợp với yêu cầu tuyển dụng, cho nên bọn họ không cần phải xem quá kỹ càng, chỉ xem một số yếu tố quan trọng trong đó.

Mà yếu tố quan trọng đó chính là tài nấu nướng.

"A, người này không tồi, am hiểu món ăn Quảng Đông, món ăn Sơn Đông và món cay Tứ Xuyên, còn từng làm đầu bếp ở khách sạn cao cấp!"

"A, người này cũng không tệ, đã làm bảo mẫu 8 năm, kinh nghiệm phong phú, tài nấu nướng cũng được chủ cũ công nhận."

"Còn có người này nữa, không chỉ am hiểu món ăn Trung, còn am hiểu món ăn Pháp và Nhật, vô cùng lợi hại!"

"Hầy, sao mà ai cũng lợi hại vậy, phải chọn sao đây... '

Hoàng Linh Vi vừa xem, vừa khen, nhất thời không biết nên đào thải ai mới tốt.

Giang Phong thấy bạn gái mình xoắn quýt như thế không khỏi cười, nói:

"Em thấy ổn thì cứ để sang một bên đi, một lát nữa anh sẽ sàng lọc lại."

Hoàng Linh Vi gật đầu, nói:

"Được, vậy em để nó sang một bên, bằng không em thật sự không biết nên chọn như thế nào, luôn có cảm giác bỏ ai cũng rất đáng tiếc."

Giang Phong cười, sau đó tiếp tục xem bản CV ở trong tay.

Cách hắn xem CV khác với Hoàng Linh Vi, dù sao thì hắn cũng có phần mềm hack.

Giang Phong nhanh chóng chọn lựa ra được 5 bản CV từ trong hơn 300 bản CV kia.

Trong đó, người hắn coi trọng nhất là cô gái tên Văn Bảo Nhi, từ tài liệu xứng đôi có thể thấy được rằng tài nấu nướng của cô gái này rất lợi hại. Từ món ăn kỳ công tới cơm nhà, món nào cô cũng có thể nấu cực kỳ ngon.

Thậm chí còn có thể sửa cũ thành mới.

Chương 630: Tôi Cần Tên Chồng Như Thế Này Để Làm Gì? (3)

Quan trọng nhất là tài nấu nướng của cô ấy còn tiếp tục tăng lên.

Bốn người khác cũng có ưu thế riêng, dù sao thì số người gửi CV vẫn đang tăng lên, đến lúc đó xem thử xem có thể tìm được ứng cử viên nào sáng giá hơn không. Có thể tìm được là tốt nhất, nếu không tìm ra thì vẫn có thể lựa chọn ra một người từ trong bốn người này.

"Được rồi, hôm nay làm tới đây thôi, ngày mai làm tiếp, chúng ta đi ăn cơm thôi!"

"Được, ok, em muốn ăn cá hầm."

"Ok, vậy tối nay ăn cá hầm."

...

5 giờ rưỡi chiều.

Ở trong phòng riêng của nhà hàng nào đó.

Yến Vũ và chồng mình - Lý Hữu đang ăn cơm.

Lúc trước, khi còn trong giai đoạn yêu đương, một bữa cơm đơn giản thôi cũng có thể làm cho người ăn vui vẻ, tay hai người không ngừng gắp đồ ăn, lời nói thì nói hoài không hết.

Còn bây giờ, khi ăn cơm với nhau, thật sự là chỉ ăn cơm, hai người hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện.

Ăn được một lúc, Yến Vũ mới mở miệng nói:

"Chúng ta ly hôn đi!"

Lý Hữu kinh ngạc nói:

"Sao vậy bà xã? Sao lại đột nhiên nói ra câu này?"

Yến Vũ đặt đũa xuống, lấy khăn giấy lau miệng, nói:

"Lý Hữu, trong lòng anh biết rõ tại sao tôi lại nói ra câu này."

Lý Hữu trầm mặc một chút, giải thích:

"Tối qua anh đi xã giao, cho nên uống hơi nhiều,..."

Yến Vũ trực tiếp ngắt lời, nói:

"Không cần phải giải thích, trong lòng anh và tôi đều biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Loại chuyện này chỉ cần có lần thứ nhất, thì sẽ có vô số lần khác. Hơn một năm này, em vẫn luôn nhẫn

nhịn, bây giờ em không nhịn nổi nữa."

Cô đã nói tới mức này, Lý Hữu không thể nào giả ngu được nữa, dứt khoát nói thẳng:

"Bà xã, anh thừa nhận rằng bản thân thật sự có chút tham lam trong phương diện này, đây là bệnh chung của đàn ông. Trước kia, anh đã nói với em rồi, anh chỉ yêu một mình em, với những người phụ nữ kia chỉ là gặp dịp thì chơi thôi..."

Yến Vũ nghe thấy thế liền ngắt lời, nói:

"Gặp dịp thì chơi, hay thật. Nếu như anh đã thấy việc gặp dịp thì chơi đó không có gì ghê gớm, vậy thì một lát nữa tôi cũng đi ra ngoài gặp dịp thì chơi với người khác, xem thử xem anh có thật sự thấy việc này không quan trọng không?

Chỉ cần anh nói không quan trọng, tôi sẽ thu hồi câu nói khi nãy, sau này hai ta mạnh ai nấy chơi, nước sông không phạm nước giếng."

Lý Hữu nghe xong liền biến sắc:

"Sao mà thế được, phụ nữ và đàn ông khác nhau."

Yến Vũ châm chọc:

"Giám đốc Lý, thế kỷ 21 rồi, sao anh vẫn còn suy nghĩ lạc hậu như thế? Anh không chấp nhận được việc tôi vượt quá giới hạn, tôi cũng không thể nào chấp nhận được việc anh vượt quá giới hạn. Phiền anh sau này đừng nói với tôi mấy lời như gặp dịp thì chơi nữa. Khi anh đang chơi đùa vui vẻ với người phụ nữ khác ở bên ngoài, anh có từng nghĩ tới việc tôi chăn đơn gối chiếc ở nhà khó ngủ như thế nào không?"

Lý Hữu biết mình đuối lý, hạ thấp bản thân, nói:

"Bà xã, anh biết mình có lỗi với em ở phương diện này, nhưng mà anh đã bù đắp cho em ở những phương diện khác rồi. Mua nhà cho cha mẹ em, mua xe, mua túi xách, đồng hồ, quần áo, trang sức,... cho em. Ở phương diện đó, anh chưa từng hẹp hòi với em, em thấy có đúng không?"

"Đúng, sau khi gả cho anh, anh chưa từng bạc đãi tôi ở phương diện tiền. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu tại sao anh vượt quá giới hạn nhiều lần như thế, mà tôi vẫn luôn tha thứ cho anh."

"Nhưng mà, giám đốc Lý à, loại chuyện này cũng có ranh giới cuối cùng, một lần thì tôi còn có thể coi là không biết, nhưng anh càng ngày càng quá phận, chỉ thiếu việc dẫn gái về nhà mà thôi.

Nếu như có gia tài mấy trăm tỷ, hoặc là có bản lĩnh cho tôi ăn no sau đó lại đi ra ngoài chơi, vậy thì tôi có thể tiếp tục mở một con nhắm một con, nhưng mà anh có bản lĩnh đó ư?

Ruộng nhà mình đã khô hạn tới mức không nỡ nhìn, vậy mà anh còn chạy đi tưới tiêu ở ruộng nhà người khác, tôi cần loại chồng như anh làm cái gì?"

Lý Hữu không thể nào phản bác được, một lúc lâu sau mới hỏi:

"Bà xã, thật sự không còn con đường nào khác sao?"

Yến Vũ nhìn anh:

"Anh tự hỏi lòng mình đi, có thể toàn tâm toàn ý với tôi, không đi ra ngoài làm loạn được không? Anh đừng nói mình có thể, trải nghiệm suốt một năm nay đã giúp tôi nhìn thấu rồi. Dùng lời nói dối để gạt tôi chỉ làm lãng phí thời gian của đôi bên thôi, chẳng có chút ý nghĩa nào cả."

Lý Hữu nuốt lời đã tới khóe miệng lại, dùng một góc độ khác để khuyên nhủ:

"Bà xã, con cái là người chịu ảnh hưởng lớn nhất từ việc ly hôn, em nên suy nghĩ một chút cho con cái."

Nghe chồng đề cập đến chuyện con cái, sắc mặt Yến Vũ hơi trầm xuống, cái khó buông bỏ nhất trong cuộc hôn nhân này không có gì khác, chính là đứa con trai cô khổ cực hoài thai mười tháng sinh ra kia.

Chương 631: Liễu Y Y Áo Gấm Về Quê

Nếu như có thể giải quyết được, Yến Vũ thật sự không muốn ly hôn.

Đáng tiếc, thái độ của Lý Hữu đã rõ rành rành, về mặt kinh tế sẽ không bạc đãi cô, nhưng bảo hắn từ bỏ thói quen chán cơm thèm phở ra ngoài tìm đồ ngon kia, đây là chuyện không thể nào.

Một cái là không nhịn được, một cái là không đổi được.

Cho nên, đây là mâu thuẫn không có cách nào điều hòa được, ngoại trừ ly hôn thì không còn lựa chọn nào khác.

Yến Vũ hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: "Chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến con trai, nhưng đây là chuyện không còn cách nào khác, nếu như anh đồng ý để con cho tôi, vậy tài sản sau ly hôn, tôi chỉ cần một căn phòng, một chiếc xe và ba trăm vạn tiền mặt."

Dù sao cũng là vợ chồng cưới hỏi đàng hoàng, trong nhà có khoảng bao nhiêu tài sản, Yến Vũ vẫn biết đại khái, yêu cầu cô đưa ra này có thể nói là đã rất thấp.

Lý Hữu nghe vậy liền lắc đầu: "Nếu như ly hôn, con không thể để theo cô được, cho nên tôi hi vọng cô suy nghĩ lại một chút, tôi đồng ý với cô sau này sẽ ít đi ra ngoài xã giao hơn, tập trung trồng ruộng nhà mình..."

Yến Vũ nghe rõ ngụ ý của hắn, chính là giảm bớt số lần ra ngoài tán tỉnh người đàn bà khác nhiều nhất có thể, những gì tốt nhất cũng có thể nghĩ tới cô, nhưng muốn hắn hoàn toàn thay đổi là không thể nào.

Yến Vũ lãnh đạm nói: "Con trai không cho tôi cũng được, tôi cũng không cần nửa số tài sản kia, chỉ cần cho tôi một căn phòng, một chiếc xe cộng thêm tám trăm vạn tiền mặt là được."

Lý Hữu cũng có thể coi như lão làng trong việc chơi hoa, khả năng nắm bắt tâm lý phụ nữ rất lợi hại, thông qua sự quan sát cẩn thận, hắn phát hiện vợ không phải cố ý nhắc tới chuyện ly hôn để lạt mềm buộc chặt với hắn, mà là thật sự đã quyết tâm ly hôn.

Sau khi thấy rõ vấn đề, Lý Hữu cũng không khuyên bảo nữa, vẫn là câu nói kia, nếu như hắn có thể bỏ được mảnh rừng rậm bên

ngoài kia, hắn có niềm tin tuyệt đối có thể dỗ cô trở về được.

Quan trọng là, hắn không bỏ được.

Bởi vậy tạo thành hậu quả như bây giờ, Lý Hữu đã sớm chuẩn bị tâm lý.

“Nếu như cô đã quyết tâm, vậy tôi cũng không nhiều lời nữa, yêu cầu của cô tôi đồng ý, cô lái xe của mình đi, tôi cho cô thêm một ngàn vạn tiền mặt, phòng ở cô tự mua, được chứ?”

Yến Vũ nghe xong, trong lòng không nhịn được cảm thán không thôi, người chồng này của cô ngoại trừ trên phương diện tình cảm tương đối cặn bã, nhưng phương diện khác thật ra đều rất tốt, nhất là về mặt kinh tế, anh ta chưa từng hẹp hòi với cô bao giờ, đổi thành người phụ nữ khác, có lẽ cũng không nhất định sẽ cam lòng ly hôn.

“Được, vậy cứ như thế đi.”

...

Trấn Ninh Cổ.

Thôn Trúc Lâm.

Liễu mẫu vẻ mặt vui vẻ làm đồ ăn, thức ăn có gà luộc, bánh mì áp chảo với tôm biển, thịt và cá chép kho tàu, thịt sốt chua ngọt, măng sợi, lạc rang, rau xào và canh sườn khoai.

Bà làm thịnh soạn như vậy không phải là để đón khách tới Liễu gia, mà là vì con gái Liễu Y Y gọi tới nói muốn trở về ăn cơm.

“Chồng, canh hầm sắp được rồi, anh cho thêm gia vị vào đi.”

“Con trai, mau mang cái thớt kia đi rửa sạch đi, đun thêm bình nước sôi nữa, chuẩn bị chặt gà đây.”

“Chồng, anh mang rau thơm đi rửa đi.”

“Con trai, con đi rửa với thái ít gừng.”

“Chồng...”

“Con trai...”

Làm đầu bếp chính trong nhà, mỗi lần Liễu mẫu làm đồ ăn sẽ có quyền uy tuyệt đối, hai cha con Liễu gia chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh làm chút việc vặt mà thôi.

Bởi vì Liễu mẫu tranh thủ thời gian làm đồ ăn từ sớm, cho nên lúc Liễu Y Y về tới nhà thì một bàn lớn đồ ăn cũng đã được làm xong.

Liễu Y Y lái xe trở về, đây là xe được công ty môi giới hôn nhân phân cho, mỗi một bà mối vào làm ở đây đều có, đây cũng là để nâng cao hiệu suất làm mai mối của các cô, tránh lãng phí thời gian trong việc đi lại.

“Cha, mẹ, anh trai.”

Liễu Y Y xuống xe, lên tiếng chào từng người một.

Liễu phụ ừ một tiếng, quan tâm hỏi: “Lái xe có mệt không?”

Liễu Y Y cười nói: “Đường cao tốc bây giờ đi rất tiện, một đường lái về không mệt mỏi chút nào.”

Anh trai Liễu Chí Hùng cũng hỏi: “Y Y, đây chính là xe phòng môi giới hôn nhân kia phân cho bọn em sao?”

Liễu Y Y gật đầu nói: “Vâng, đây là xe phân phối của công ty, tất cả những bà mối vào đó làm đều có.”

Liễu Chí Hùng khen: “Bạn học cũ kia của em thật đúng là lợi hại, từ lúc tốt nghiệp đại học tới giờ mới được hơn một năm mà đã phát triển được văn phòng môi giới hôn nhân tới mức này rồi.”

Liễu Y Y vừa đi tới cốp xe phía sau, vừa cười nói: “Cậu ấy rất lợi hại, lúc học trung học đã cảm thấy cậu ấy không đơn giản rồi, nhưng em nằm mơ cũng không nghĩ tới cậu ấy lại lợi hại tới mức độ này.”

“Ông chủ của con là thuộc kiểu thiên tài thật sự kia.” Liễu mẫu khen một câu, rồi lại thúc giục nói: “Được rồi, đồ ăn đã chuẩn bị

xong xuôi, nhanh vào rửa tay ăn cơm đi."

Liễu Y Y cười, nhìn anh trai mình nói: "Anh trai, mau qua đây giúp em xách đồ đi."

Liễu Chí Hùng liền chạy tới xem xét, thấy cả cốp xe phía sau chấy đầy toàn là rượu, thuốc lá, trà thì kinh ngạc thốt lên: "Y Y, em mua nhiều rượu, thuốc lá với trà như thế làm gì?"

Liễu phụ Liễu mẫu nghe vậy thì cũng tới gần xem thử, cả hai cũng cảm thấy khiếp sợ, luôn miệng nói mua quá nhiều.

Chương 632: Liễu Y Y Áo Gấm Về Quê (2)

Liễu Y Y cười nsoi: "Cha, mẹ, anh trai, đây đều là khách hàng của con tặng, không phải là con bỏ tiền ra mua."

Liễu phụ, Liễu mẫu và Liễu Chí Hùng nghe vậy thì đều mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào cốp xe, nhiều rượu, thuốc lá, trà như thế, vậy mà đều là khách hàng tặng?

"Y Y, khách tới công ty môi giới hôn nhân của bọn con không phải đều đã kí hợp đồng từ trước sao? Tác hợp thành công xong phải trả bao nhiêu tiền đều đã ghi rõ trên hợp đồng từ đầu, sao còn đưa thêm cho con nhiều rượu, thuốc lá, trà như vậy làm gì?" Liễu phụ khó hiểu hỏi.

Liễu Y Y vừa xách túi rượu, thuốc lá, trà ra bên ngoài, vừa cười đáp: "Không phải tất cả đều là khách đưa, trong đó có một vài vị khách có lẽ là cảm thấy hài lòng với sự tác hợp của bọn con, lúc thanh toán khoản phí làm mai mối còn sẽ tặng thêm chút quà cho bà mối chúng con."

Thì ra là vậy, ba người Liễu phụ hiểu ra, sau đó hưng phấn chuyển rượu, thuốc lá, trà chất đầy trong cốp xe vào trong nhà.

Liễu Y Y lấy ra một bình rượu Tây Phượng, cười nói: "Cha, anh trai, rượu này không tệ, hai người thử một chút đi."

Liễu phụ mặt đỏ lên, liên tục gật đầu nói: "Được, vậy uống một

chút.”

Tiếp đó, bốn người bắt đầu ăn cơm.

Ăn vài miếng đồ ăn xong, Liễu Y Y nhìn về phía Liễu Chí Hùng, nói: “Anh trai, bây giờ anh cũng trưởng thành rồi, ở nhà chăn heo chưa nói là vất vả, ngay cả tiền cũng không kiếm được bao nhiêu, không bằng đi ra ngoài làm chút buôn bán gì đó, sau đó em lại mời ông chủ em suy tính nhân duyên cho anh một chút, tranh thủ từ giờ tới cuối năm là có chị dâu về ăn tết cùng, anh thấy thế nào?”

Lời này nghe xong, cả Liễu phụ Liễu mẫu đều sáng mắt lên.

Liễu Chí Hùng cười khổ: “Y Y, ai cũng muốn làm kinh doanh buôn bán, cho bản thân chức danh ông chủ, nhưng buôn bán cũng không dễ làm như thế, anh không thành thạo nghề nào, ngoại trừ chăn heo ra thì thật sự không biết còn có thể kinh doanh buôn bán cái gì nữa.”

Liễu Y Y trước khi trở về hiển nhiên đã cân nhắc về vấn đề này, nghe vậy liền nói: “Anh trai, anh nói cũng không sai, không thành thạo nghề nào, muốn làm buôn bán kinh doanh quả thực không dễ dàng, nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như mở một câu lạc bộ bi-a, chỉ cần thu tiền theo thời gian là được, đổi thành một đứa học sinh tiểu học cũng có thể làm, em tin anh trai có thể làm tốt được.”

Liễu Chí Hùng kinh ngạc: “Mở một câu lạc bộ bi-a? Món đồ chơi này có thể kiếm tiền được sao?”

Liễu phụ Liễu mẫu cũng không nghĩ tới con gái sẽ đưa ra ý tưởng như vậy, đối với bọn họ, đây là việc buôn bán ít người chú ý, cái đồ chơi này thật sự có thể kiếm tiền sao?

Giờ phút này, hai ông bà già và con trai cùng nảy sinh một loại nghi vấn.

Liễu Y Y uống một ngụm canh sườn khoai, nói: “Cha, mẹ, anh trai, mọi người đừng xem thường câu lạc bộ bi-a này, ông chủ của con vài ngày trước vừa giúp một ông chủ của một câu lạc bộ bi-a tại hương trấn nào đó ở huyện Lâm Xuyên đáp cầu dắt mối, biết rất rõ tình huống kinh doanh câu lạc bộ bi-a của nhà họ, mọi người

biết ông chủ này một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền không?"

Liễu Chí Hùng bị khơi gợi sự tò mò, thăm dò hỏi: "Bao nhiêu? Có thể kiếm hơn vạn không?"

Liễu phụ lắc đầu: "Hẳn là không được nhiều như vậy đâu, một tháng có thể kiếm được mấy ngàn tệ đã rất không tồi rồi. Cha nhớ rõ vào mười mấy, hai mươi năm trước, bi-a đã từng lưu hành ở trên trấn chúng ta một thời gian, khi đó đánh một lần thu năm đồng phí, giờ đã nhiều năm trôi qua, cha cũng không biết bây giờ thu phí thế nào, nhưng cũng không thể quá đắt được, nếu không thì ai chơi chứ?"

Liễu mẫu to gan suy đoán: "Mặc dù mẹ cũng không hiểu rõ về bi-a lắm, nhưng nghe giọng điệu của Y Y, hẳn là có thể kiếm được không ít, mẹ đoán một tháng sẽ có được khoảng hơn vạn lợi nhuận đi?"

"Mọi người đoán sai hết rồi." Liễu Y Y lắc đầu, lập tức dựng thẳng ba ngón tay lên, nói: "Ba vạn, nghe nói trung bình một tháng có thể kiếm được hai, ba vạn."

"A~"

Lời này vừa nói ra, ba người Liễu phụ không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Liễu Chí Hùng cả kinh nói: "Câu lạc bộ bi-a có thể kiếm được tiền như vậy sao?"

Liễu phụ cũng kinh ngạc nói: "Một tháng ba vạn, vậy mỗi ngày có thể kiếm được một ngàn, câu lạc bộ bi-a này thu phí lớn chừng nào vậy?"

Liễu Y Y cười nói: "Quy mô câu lạc bộ bi-a của vị khách kia thật ra cũng không có bao nhiêu, cũng chỉ hơn một trăm ba mươi m2 mà thôi, tổng cộng bày mười bàn bóng, thu phí là thu theo tiêu chuẩn bên ngoài, mỗi giờ 18 tệ.

Lệ phí này đối với người ở thị trấn như chúng ta mà nói quả thật có chút đắt, nhưng việc làm ăn của người ta vẫn phong sinh thủy

khởi, cái này chứng minh việc chúng ta mở câu lạc bộ bi-a ở thị trấn này cũng có tiềm lực rất lớn.

Liễu Chí Hùng động tâm hỏi: “Y Y, vị khách chủ câu lạc bộ bi-a kia đầu tư bao nhiêu tiền vào câu lạc bộ đó vậy?

Liễu Y Y đáp: “Vị khách kia dùng nhà đất của chính mình để xây câu lạc bộ bi-a đó, trang trí đơn giản một chút rồi mua các loại dụng cụ chơi bi-a là xong, tổng cộng dùng khoảng mười vạn tệ.”

Liễu Chí Hùng suy nghĩ một chút, nói: “Không cần thuê phòng và trang trí ngược lại đúng là sẽ tiết kiệm được một số tiền lớn, nhưng nếu như anh mở câu lạc bộ bi-a như vậy thì còn phải thuê sân bãi, vậy là sẽ thêm một khoản phải chi trả liên tục, cuối cùng trừ đi chắc chắn là không lời bằng người có đất sẵn như vậy.”

Chương 633: Liễu Y Y Áo Gấm Về Quê (3)

Liễu Y Y gật đầu nói: “Đây cũng là chuyện không thể tránh được, có điều chỉ là chi phí cao hơn so với người ta thôi, món làm ăn này, em thấy vẫn có thể làm, chỉ cần có thể bằng được một nửa lợi nhuận của người ta thôi thì một tháng chúng ta cũng có hơn một vạn, như vậy cũng tốt hơn nhiều so với chăn heo.”

Liễu Chí Hùng nghe vậy cũng gật đầu lia lịa, nói: “Được, anh nghe em, sau đó sẽ đi tìm hiểu kỹ nơi phù hợp để mở câu lạc bộ bi-a, có điều trên tay anh giờ cũng không có nhiều tiền như vậy, em phải cho anh vay một chút đấy.”

Liễu Y Y tài đại khí thô lập tức nói: “Không thành vấn đề, còn thiếu bao nhiêu anh cứ nói với em, em chuyển khoản cho anh.”

Liễu Chí Hùng nghe vậy thì mừng rỡ, từ lúc đứa em gái này được bạn học cũ hồi cao trung của nó chiếu cố việc làm, tới làm bà mối ở công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc tới nay, thu nhập của cô tăng lên liên tục.

Lúc vừa mới vào, thu nhập một tháng đã mấy ngàn tệ, bây giờ thu nhập một tháng đã hơn sáu, bảy vạn, trâu bò hơn cả trời nữa.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn nửa năm, đứa em gái này của hắn đã hoàn toàn khác hắn, nhảy lên thành trụ cột của Liễu gia, có được một người em gái tương lai đầy hứa hẹn như vậy, hắn cũng không cần phải lo lắng chuyện tiền đầu tư nữa.

Liễu phụ, Liễu mẫu nhìn hai đứa con dăm ba câu đã giải quyết xong chuyện tiền đầu tư, trong lòng vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Liễu Y Y có thể coi như bà mối cấp nguyên lão ở phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện của cô tự nhiên cũng đã rèn thành dạng lão làng, nhìn vẻ mặt của cha mẹ liền biết hai người đang lo lắng cái gì.

Cô liền lên tiếng an ủi: “Cha, mẹ, hai người không cần lo lắng, cho dù việc làm ăn của câu lạc bộ bi-a này không được tốt như đã dự đoán, thì cũng chắc chắn không thể lỗ vốn được. Lùi một bước mà nói, kể cả lỗ vốn cũng không thua thiệt được chút tiền nào đâu, mà một khi thành công, vậy chuyện tương lai của anh trai hai người cũng không cần phải lo nữa rồi.”

Liễu phụ gật đầu, nói: “Y Y, con là người có ánh mắt tốt nhất trong nhà chúng ta, nếu như con đã cảm thấy công việc làm ăn này có thể kiếm lời tốt, vậy cứ để anh trai con đi làm, cũng chỉ sợ đây sẽ là cơ hội lớn nhất đời này của nó, có thể nắm bắt được hay không thì phải dựa vào chính bản thân nó.”

Liễu mẫu nhìn con gái nói: “Nếu như thuận lợi, đến lúc đó nhớ tới chào hỏi vị bạn học cũ kia của con, mời người ta suy tính nhân duyên cho anh con một cái, tranh thủ cho nó mang vợ về nhà ăn tết năm nay.”

Liễu Y Y mỉm cười nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, có vị bạn học cũ kia của con xuất mã, con dâu của mẹ không chạy được đâu.”

“Vậy thì tốt, không nói nhiều nữa, mau ăn đi, lát nữa đồ ăn nguội hết ăn sẽ không ngon.”

“Ăn ngon, món thịt và cá chép kho tàu này thật sự ngon miệng, còn cả món gà luộc này nữa, thật là thơm mà!”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, con cá này là cá ở hồ, gà này là gà

nhà mình nuôi, hương vị đương nhiên sẽ khác."

"Vâng, cha, mẹ, hai người cũng ăn đi."

"..."

Một bữa cơm ăn hơn một tiếng mới kết thúc.

Đêm đó, biết Liễu Y Y trở về, trong thôn cũng có không ít người kéo tới thăm.

Tin tức Liễu Y Y làm bà mối trong một công ty môi giới hôn nhân nào đó ở tỉnh thành, tiền lương một tháng năm, sáu vạn đã bị Liễu mẫu vô tình tiết lộ ra ngoài trong lúc tán gẫu, cũng đã sớm được truyền đi khắp toàn thôn.

Hiện tại Liễu Y Y chính là tâm điểm chú ý trong thôn.

Trong thôn có không biết bao nhiêu người đem Liễu Y Y ra làm tấm gương, những thôn dân tới nhà thăm hỏi này, có người tới trưng cầu ý kiến hôn nhân, có người hỏi thăm công ty môi giới hôn nhân của cô có còn nhận thêm bà mối hay không, có người đến ôm đùi, còn có người tới vay tiền...

Sự nhiệt tình của thôn dân khiến đầu Liễu Y Y như muốn nổ tung, cô chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí ứng đối, trưng cầu ý kiến hôn nhân thì dễ nói rồi, việc công ty môi giới có còn nhận thêm bà mối hay không cũng dễ trả lời, đối với người đến ôm bắp đùi thì khách khí vài câu là được.

Còn như vay tiền, Liễu Y Y dựa theo nguyên tắc cứu nguy không cứu nghèo, những người tới vay tiền kia cô đều từ chối, cô không phải loại da mặt mỏng, hơn nữa đã có kinh nghiệm làm mai mối hơn một năm, da mặt cô cũng phải dày lên ba phân rồi.

Ba cô sáu bà (chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa...) trong thôn ngồi ở Liễu gia hàn huyên tới tận mười một, mười hai giờ tối mới chịu đường ai nấy đi.

Hàn huyên một tối như vậy, sự thay đổi của Liễu Y Y, tất cả mọi

người đều nhìn ra được, Liệu phụ, Liễu mẫu khen ngợi Liễu Y Y trước mặt không ngừng, nói thẳng ra đời này có được một đứa con gái tốt, nửa đời sau cũng không cần phải lo gì nữa.

Mãi tới khi tất cả thôn dân rời đi rồi, nụ cười trên mặt Liễu phụ Liễu mẫu cũng chưa từng dừng lại, tối nay, hai vợ chồng bọn họ đúng là đã náo động một phen trước mặt thôn dân.

Liễu Y Y vốn còn muốn căn dặn cha mẹ sau này làm việc phải khiêm tốn một chút, cô kiếm được bao nhiêu tiền không thể đem ra khoe được, nhưng thấy trên gương mặt cha mẹ đều không giấu được nụ cười, lời đã tới khóe miệng, Liễu Y Y đành nuốt trở vào.

Thật ra khoe khoang một chút cũng không có việc gì, cha mẹ vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Chương 634: Tiếc Nuối Của Lão Binh Kháng Chiến.

Trên một chiếc máy bay nào đó từ thủ phủ tỉnh Tứ Xuyên đến thủ phủ tỉnh Quý Châu, Văn Bảo Nhi nhìn mây trắng nối tiếp nhau ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy mong chờ cuộc sống bảo mẫu sắp tới.

Ngày hôm trước, Giang đại sư mà cô theo dõi trên Weibo đã đăng một thông báo tuyển dụng trên mạng, cần tuyển hai người giỏi nấu ăn, giỏi việc nhà. Cô được bạn thân tag vào, ngay lập tức liền gửi sơ yếu lý lịch điện tử.

Sau đó, chiều hôm qua cô nhận được thông báo, báo xế chiều hôm nay tới phỏng vấn.

Mặc dù chưa thể nói là nhất định trúng tuyển, nhưng Văn Bảo Nhi đối với mình vẫn rất có lòng tin, cô có thể ở cửa đầu tiên vượt qua bao nhiêu người, đến lúc vào vòng trong cô càng không sợ đối thủ nào.

Chỉ có một điều không chắc chắn, cũng không biết Giang đại sư có thể chấp nhận công việc quay phim biên tập thành video ngắn

truyền lên trên tiktok, đây cũng là động lực cô nhận lời mời làm bảo mẫu lớn nhất.

“Một người tốt như Giang đại sư, hẳn là sẽ đồng ý nhỉ?” Văn Bảo Nhi ở trong lòng lẩm bẩm nói.

…

Trên một chuyến bay nào đó bay từ thành Lỗ bay tới thành phố Quý Châu, trong lòng Lục Ngọc đang suy nghĩ đến buổi phỏng vấn bảo mẫu sắp tới.

Lục Ngọc năm nay 26 tuổi, sinh ra trong một gia đình bình thường ở tỉnh Lỗ, cha mẹ ở trong huyện kinh doanh một quán cơm dân dã, lúc cô học năm bốn tiểu học liền bắt đầu phụ giúp quán cơm trong nhà, đến lúc sơ trung đã có thể giúp nấu ăn.

Đến thời trung học, Lục Ngọc học được bảy tám phần tay nghề của cha mẹ, cũng là trò giỏi hơn thầy.

Sau khi tốt nghiệp trung học, bởi vị thành tích Lục Ngọc không tốt, nên bỏ học trở về cùng với cha mẹ kinh doanh quán cơm bình dân, trải qua mấy năm tôi luyện, tài nấu ăn của Lục Ngọc cũng đã tăng lên cao, dù sao mỗi khách sau khi ăn xong đồ cô nấu đều khen không dứt miệng, khách hàng quen cũng là càng ngày càng nhiều.

Thế là, Lục Ngọc thương lượng với cha mẹ dự định mở rộng kinh doanh ra, đem quán cơm bình dân của nhà mình làm lớn hơn.

Kết quả, lý tưởng đầy đặn, hiện thực cảm giác cũng tương đương vậy.

Từ lúc quán cơm bình dân nhà mình từ khu vực vắng vẻ đem đến trong trung tâm huyện thành, bởi vì cửa hàng trở nên lớn hơn, các phương diện chi tiêu nhiều gấp mấy lần không nói, mấu chốt là lưu lượng khách đến còn trở nên ít.

Sau khi kiên trì hơn nửa năm, buôn bán mặc dù cũng đã khá lên, có thể kiếm được một nửa của trước đó, khiến ba người nhà họ Lục miệng nói hối hận không thôi.

Cũng vì có trải nghiệm này, ba người Lục gia mới hiểu được trong

nghề đầu bếp này, thật đúng là không phải bạn làm đồ ăn ngon, sau khi mở tiệm liền xác định vững chắc kiếm được tiền.

Đầu bếp tốt không nhất định là ông chủ tốt, cũng là lời lẽ có lý!

Thẳng đến hôm trước, Lục Ngọc có theo dõi Giang đại sư ở trên mạng đăng thông báo tuyển dụng bảo mẫu, cô phát hiện mình hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tuyển dụng, liền ôm thử hy vọng lần đầu tiên nộp sơ yếu lý lịch xin việc.

Kết quả cô thật sự được tuyển chọn.

Lần này bay đến Quý Châu, chính là đến phỏng vấn đàm phán đãi ngộ nhận được, trong lòng Lục Ngọc cũng tự định ra ranh giới cuối cùng của mình, chỉ cần tiền lương không thấp hơn tám ngàn một tháng, cô liền nhận làm.

…

Bốn giờ chiều.

Bên trong biệt thự cao cấp Tây Phái Ngự Giang, Văn Bảo Nhi cùng với Lục Ngọc có chút không yên ngồi ở trên ghế salon.

Hai người bọn họ đều xuất thân từ gia đình bình thường, hơn hai mươi năm vẫn luôn sống một cuộc sống rất bình thường, bất thình lình được vào trong một căn biệt thự chỉ ở trong tivi mới nhìn thấy được, có chút khẩn trương cũng là chuyện bình thường.

Ngồi đối diện các cô là hai nữ một nam, nam đẹp trai nữ xinh đẹp, người đàn ông đẹp trai không ai khác, chính là Giang đại sư nổi tiếng uy danh hiển hách ở trên mạng, mặt khác hai người phụ nữ này là ai cũng không rõ.

Trừ ba người này, còn có hai người phụ nữ tóc ngắn ngồi ở một chỗ xa hơn một chút.

Mặc dù năng lực quan sát của Văn Bảo Nhi cùng với Lục Ngọc không tính là mạnh, nhưng có thể nhìn ra hai người phụ nữ tóc ngắn này so với hai người phụ nữ ngồi trước mặt xinh đẹp cũng không kém nhau, còn thân phận của bọn họ là ai, các cô cùng không cần biết.

Giang Phong quan sát các cô, nói: “Văn Bảo Nhi, Lục Ngọc, hai người từ trong hai ngàn ứng viên được lựa chọn tỉ mỉ ra, tôi đối với các cô tương đối hài lòng. Bây giờ đã là bốn giờ chiều, các cô có thể làm một bàn ăn tối, coi như làm bài khảo nghiệm của các cô, nếu như thông qua khảo nghiệm chúng ta lại bàn về đề đãi ngộ, các cô cảm thấy thế nào?”

Văn Bảo Nhi cùng với Lục Ngọc cùng nhau gật đầu nói: “Được, không thành vấn đề.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Vậy được rồi, phòng bếp đã chuẩn bị đầu đủ nguyên liệu nấu ăn cùng với các loại gia vị, cơm bảy người ăn, các cô tự do phát huy, muốn làm món gì thì làm món đó.”

Văn Bảo Nhi với Lục Ngọc một lần nữa nói được, sau đó một người phụ nữ tóc ngắn trong đó dẫn các cô tới khu vực nhà bếp.

Chương 635: Tiếc Nuối Của Lão Binh Kháng Chiến. (2)

Nhìn thấy các thiết bị có nhiều chức năng trong phòng bếp, Văn Bảo Nhi với Lục Ngọc cũng không nhịn được mắt sáng lên, đối với người thích nấu ăn mà nói, ở một phòng bếp chật chội u ám làm đồ ăn với phòng bếp rộng lớn đầy đủ tiện nghi, thật sự là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, sau đó ăn ý bắt đầu xem xét nguyên liệu nấu ăn có được.

Xem xét nguyên liệu nấu ăn xong, Văn Bảo Nhi là người mở miệng đầu tiên, nói: “Chị Dao, chúng ta mỗi người làm năm món được không?”

“Được, đợi xác định thực đơn xong, chúng ta lại đối chiếu tên món ăn một lần, miễn lặp lại món.”

“Hừm, đây là đương nhiên rồi.”

…

Sau một tiếng rưỡi.

Giang Phong, Hoàng Linh Vi, Giang Tuyết cùng với Quách Băng Băng, Bách Lý Ngô Đồng, năm người nhìn đồ ăn đầy đủ hương sắc trên bàn, cũng không nhịn được mà thèm nhỏ nước.

Chỉ một tiếng rưỡi ngắn ngủi, Văn Bảo Nhi cùng với Lục Ngọc làm xong chín món ăn một món canh, theo thứ tự là bạch thiết kê, đậu hũ ma bà, thịt cua viên hầm, tỏi hương xương, canh đậu hũ đầu cá, cửu chuyển đại tràng, cua cay, cá chép dầm đường, bánh bao chiên gan heo, sang cải trắng.

Bốn món ăn một canh trước mặt là kiệt tác của Văn Bảo Nhi, năm món phía sau là của Lục Ngọc Dao làm.

“Cũng thật là lợi hại, chín món ăn một canh vậy mà vượt ngang món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên, đồ ăn Hoài Dương, ẩm thực Sơn Đông, đồ ăn dân dã với đồ ăn thường ngày.” Giang Phong khen ngợi trước, sau đó cầm lấy đũa, nói: “Tất cả mọi người đừng khách khí, mau tới thưởng thức tay nghề của hai đầu bếp mỹ nữ này đi.”

Hoàng Linh Vi cũng khen: “Đúng là lợi hại, chỉ nhìn màu sắc món ăn cũng có thể so với đầu bếp nổi tiếng không kém.”

“Thức ăn này vừa ngửi đã muốn ăn rồi, tôi nếm thử trước đây.” Giang Tuyết dẫn đầu động đũa trước, kẹp một miếng tỏi hương xương bắt đầu ăn.

Quách Băng Băng cùng với Bách Lý Ngô Đồng cũng không khách khí, ào ào đem đũa hướng đến đồ ăn mình thích mà gắp.

Mặc dù các cô làm vệ sĩ chưa được mấy ngày, nhưng ông chủ đối với hai người các cô không cần phải nói, cùng ăn cùng ở, thật sự coi các cô là người nhà mà đối xử.

“Oa, cái món tỏi hương xương quá thơm, cảm giác không mềm không cứng cũng không nát, mà ăn tương đối ngon miệng, mới ăn thật sự khiến người ta dư vị vô tận, ngay cả xương cũng rất là thơm.”

“Món đậu hũ ma bà này ăn ngon nha, cay, nóng, thơm, xốp giòn,

non, tươi, so với đậu hũ ma bà trước kia tôi ăn còn hơn biết bao nhiêu lần."

"Thịt cua hầm viên này thật sự là tuyệt, ăn xong miệng vẫn còn mùi, răng má lưu hương, không hổ là món ăn kinh điển ở Hoài Dương."

"..."

Sau khi mọi người bắt đầu ăn, trong lúc nhất thời tán thưởng không ngừng, Văn Bảo Nhi với Lục Ngọc Dao nghe được trong lòng vui mừng không thôi.

Lúc này, hai người cũng thưởng thức tay nghề của đối phương, đều là âm thầm bội phục đối phương, cảm thấy tay nghề của đối phương cũng không thua kém gì mình, khó trách có thể được Giang đại sư chọn trúng.

Đợi ăn cũng gần xong, Giang Phong để đũa xuống, nhìn về phía Văn Bảo Nhi cùng với Lục Ngọc Dao nói: "Bữa cơm này, tài nấu nướng của hai người đã được chứng thực, hai người hãy nói tiền lương hai người mong đợi là bao nhiêu đi, nếu như chúng ta đều có ý chung với nhau, vậy ngày mai hai người có thể chính thức đi làm."

Văn Bảo Nhi cùng Lục Ngọc Dao liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng để đũa xuống.

Quách Băng Băng cùng Bách Lý Ngô Đông, hai người này là tài xế kiêm vệ sĩ cũng dựng lỗ tai lên, muốn biết người có tài nghệ không thua bếp trưởng sẽ có tiền lương như thế nào?

Còn Hoàng Linh Vi với Giang Tuyết bình thản uống canh đậu hũ đầu cá, các cô đối với Giang Phong rất tin tưởng, đã có thể từ nhiều ứng viên như vậy chọn được hai người bọn họ, vậy cũng đại biểu trù nghệ của bọn họ không chỉ cao siêu, mà ở phương diện nhân phẩm khẳng định không cần phải nói tới.

Để tự bọn họ nói ra tiền lương mong muốn, các cô cũng không thể có công phu sư tử ngoạm được.

Lục Ngọc Dao mím môi, nói: "Ông chủ, tôi hy vọng tiền lương

không ít hơn tám ngàn một tháng.”

Giang Phong cũng không tỏ rõ ý kiến, đưa ánh mắt nhìn về phía Văn Bảo Nhi.

Văn Bảo Nhi do dự một chút, vẫn là đem suy nghĩ của mình nói ra: “Ông chủ, trong sơ yếu lý lịch tôi gửi cũng đã nói qua, tôi người sáng tác nội dung nho nhỏ trong lĩnh vực video ngắn, chủ yếu quay một số video làm đồ ăn đăng trên tiktok. Cho nên, tôi chỉ có một yêu cầu, chính là hy vọng ông chủ có thể cho phép tôi trong lúc bình thường làm đồ ăn, có thể tiếp tục quay video đăng trên tiktok.”

Giang Phong gật đầu nói: “Chỉ cần không liên quan đến vấn đề riêng tư, chỉ là quay video làm đồ ăn đương nhiên là không có vấn đề.”

Trên mặt Văn Bảo Nhi lộ ra vui mừng, vội vàng nói cảm ơn: “Cảm ơn ông chủ đã hiểu cho tôi, về sau xin chiếu cố nhiều hơn.”

Giang Phong mỉm cười, nhìn hai người tiếp tục nói: “Tiền lương của các cô, trước mắt tạm định là mười hai ngàn một tháng, có bảo hiểm có quỹ, có các loại trợ cấp đi công tác, làm tốt còn có thưởng cuối năm. Nếu như đồng ý, ngày mai có thể chính thức đi làm.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt hai người đều hết sức vui mừng.

Chương 636: Tiếc Nuối Của Lão Binh Kháng Chiến. (3)

Nhất là Lục Ngọc Dao, cô chờ mong tiền lương tàm ngàn cô liền làm, bây giờ Giang Phong trực tiếp đem con số này nâng cao lên, cô không vui mừng mới là lạ đấy!

Huống hồ, lại ở trong căn biệt thự cao cấp, ăn cùng một cấp bậc với ông chủ, còn có bảo hiểm, quỹ, cùng với các loại trợ cấp khác, đãi ngộ làm việc như vậy không biết bao nhiêu người ước ao mà ghen tị.

“Cảm ơn ông chủ, chúng tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, sẽ không để anh thất vọng.”

…

Thứ ba, ngày 8 tháng 8 năm 2023.

Thành phố nào đó ở Vịnh tỉnh.

Một hậu viện biệt thự có giá trị không nhỏ, một ông lão đang nằm trên ghế xích đu phơi nắng, bên cạnh còn có một người đàn ông hầu hạ khoảng chừng ba mươi tuổi.

Lúc này, ông lão khẽ thở dài.

Người đàn ông hầu hạ bên cạnh hỏi: “Ông nội Tằng, ông có phải hay không muốn đến Đại Lục gặp người thân?”

“Haizz…”

Ông lão nghe vậy thở dài, nói: “Tôi thật sự không nghĩ tới, lúc đương thời từ biệt, chính là vĩnh biệt, cha mẹ nhất định là không thấy được, nhưng còn có hai người một em trai một em gái, tìm không thấy bọn họ tôi thật sự là chết không nhắm mắt!”

Khuất Xuân Minh hiểu tâm trạng của ông Tằng lúc này, ông ấy sinh ra ở Tằng gia trong niên đại binh hoang mã loạn, năm đó mười chín tuổi gia nhập đội ngũ kháng chiến, sau đó theo bộ đội đi tới nhiều nơi, ngay cả viết thư cho nhà cũng không có cơ hội.

Mấy năm gian khổ kháng chiến, mặc dù may mắn đại nạn không chết, nhưng là lại mất liên lạc với người nhà.

Sau khi kháng chiến thắng lợi, ông Tằng cảm thấy cuối cùng cũng chấm dứt, vừa thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà tìm người thân, lại bị thượng cấp ra lệnh, yêu cầu bọn họ tiến vào chiếm giữ thành phố Hàng Châu.

Đi tới thành phố Hàng Châu không bao lâu, ông Tằng lại bị phái đến Trung Hải.

Ở Trung Hải, ở cùng với ông Tằng ước chừng cũng có hơn 4000

người, lại phụng mệnh tiến vào Vĩnh tỉnh huấn luyện tân binh.

Sau này cũng chấp nhận, từ đó về sau ông Tằng cùng Đại Lục nhìn nhau từ hai bờ đại dương, về nhà thăm người thân đã trở thành một loại hy vọng xa vời.

Thẳng đến thế kỷ trước, cuối những năm 80, hai bên bờ phá băng, ông Tằng cuối cùng cũng có cơ hội về Đại Lục tìm người thân.

Nhưng mà, thời gian đi qua bốn mươi mấy năm, quê quán sớm đã cảnh còn người mất, cũng tìm không được một người quen biết, nhiều lần nghe ngóng, mới biết được thôn bọn họ lúc trong thời kỳ bạo loạn đã từng bị thổ phỉ tàn sát.

Nghe được tin tức này, hai mắt ông Tằng tối đen, suýt chút nữa ngất đi.

Ông Tằng không muốn tin vào sự thật này, khắp nơi nghe ngóng tìm kiếm, đáng tiếc cũng không tìm được tin tức gì của người thân, cuối cùng chỉ có thể mang theo tiếc nuối trở lại Vịnh tỉnh.

Sau ba mươi mấy năm, ông Tằng vẫn luôn không hề từ bỏ suy nghĩ muốn tìm kiếm người thân, chỉ tiếc người thân ở Đại Lục giống như là bốc hơi vậy, không tìm thấy được một chút dấu vết nào.

Trên dưới Khuất gia, thật ra trong lòng đều đã có kết luận, đó chính là người thân của ông Tằng ở Đại Lục, sợ rằng đều đã chết lúc thổ phỉ tàn sát thôn, chỉ là không ai dám ở trước mặt ông Tằng nhắc đến mà thôi.

Mấy năm gần đây, ông Tằng tựa hồ cũng đã tiếp nhận được kết quả này, chỉ là người già thì hay nhớ nhà, tưởng niệm người thân, ông Tằng năm nay đã được 100 tuổi, đối với tưởng niệm người nhà đã được đỉnh cao.

Dù sao, với tuổi của ông lão, lúc nào cũng có thể nhập thổ, tìm không thấy người thân cũng chỉ có thể mang theo tiếc nuối mà ra đi.

Nhìn bên trong ánh mắt ông Tằng là sự không cam lòng, Khuất Xuân Minh suy nghĩ, có chút không chắc chắn nói: “Ông Tằng, ông trong mấy chục năm nay cũng đã về Đại Lục bảy tám lần để tìm

người thân, lại dùng biện pháp thường quy đi tìm, chỉ sợ là không còn hy vọng gì. Có lẽ chúng ta có thể thử phương pháp khác một chút?"

Trong mắt Khuất Quang Hoa có ánh sáng lóe lên, nắm lấy tay cháu nói: "Cháu có biện pháp gì?"

Khuất Xuân Minh nói: "Ông Tằng, là như vậy, vài ngày trước con với giáo sư của con ở trong nước nói chuyện phiếm với nhau, ông ấy có đề cập tới một người được gọi là Giang đại sư. Nghe nói vị Giang đại sư này tính toán nhân duyên không ai bằng, là đại sư có danh tiếng nhất ở Đại Lục, chúng ta nếu như mời được vị Giang đại sư này tính toán một lần, nhìn xem thử có thể tính ra được chút gì đó..."

Nghe đến đó, ông Tằng từ trên ghế xích đu ngồi dậy, có chút kích động nói: "Xuân Minh, con không có gạt ông chứ? Thật sự có đại sư lợi hại như vậy sao?"

Khuất Xuân Minh khẳng định gật đầu nói: "Vị giáo sư đó đã nói với con như vậy, con gái của ông ấy chính là nhờ Giang đại sư làm mối, hắn đem vị Giang đại sư này giới thiệu cho con, vốn dĩ là để Giang đại sư làm mối cho con. Con mới ở trên mạng tìm kiếm, vị Giang đại sư này nửa năm gần đây thanh danh vang dội, giúp rất nhiều đại minh tinh, phú hào làm mai mối. Cho nên, vị Giang đại sư này tám chín phần là thật sự có bản lĩnh."

Chương 637: Tìm Cho Hắn Một Người Vợ Có Thể Quản Được Hắn.

Nghe cháu mình nói, trong lòng Khuất Quang Hoa nổi lên hy vọng, lúc này phân phó nói: "Xuân Minh, việc này liền giao cho con đi làm, cho dù hai người em trai em gái của ông đã mất, cũng phải tìm được con cháu của bọn họ. Nếu như bọn họ thật sự chết lúc thổ phỉ tới thôn tàn sát, đó cũng là số mệnh của nhà họ Khuất. Tóm lại, mặc kệ kết quả là tốt hay xấu thì ông vẫn muốn biết."

Khuất Xuân Minh gật đầu nói: "Được ông cố, con ngày mai sẽ tự mình bay về Đại Lục, mời vị Giang đại sư kia hỗ trợ thôi toán,

nhìn xem thử có tìm được người thân của nhà họ Khuất chúng ta không."

Khuất Quang Hoa trừng mắt: "Cái gì ngày mai, bây giờ con tranh thủ thời gian đặt vé máy bay trước xuất phát đi."

"y…" Khuất Xuân Minh nhìn ông cố suốt ruột, không dám làm trái ý của ông, liền gật đầu nói: "Được ạ, con lập tức đặt vé máy bay xuất phát, vừa có tin tức liền gọi điện thoại cho ông nội."

Khuất Quang Hoa từ trên ghế xích đu đứng lên, nhìn đứa cháu trước mặt, giọng nói nghiêm túc: "Xuân Minh, trên tay ông còn một ít cổ phần, thời gian của ông cũng không còn nhiều, giữ lại cũng không dùng được, đợi con đi Đại Lục mang tin tức tốt về, ông liền đem một ít cổ phần của công ty này chuyển cho con."

Khuất Xuân Minh nghe vậy trong lòng nóng lên, Khuất gia nhà bọn họ có được gia nghiệp như bây giờ là căn cơ do ông cố đặt nền móng, sau đó từ đời ông nội cùng với các bậc cha chú phát triển lớn hơn.

Bây giờ, Khuất gia chưa nói tới là hào môn, nhưng tài sản cũng là có 2,3 tỷ.

Tài sản 2,3 tỷ xác thực không ít, người của Khuất gia cũng không nhiều, đời ông nội không tính nữ có năm người, bậc cha chú không tính nữ có mười bảy người, còn anh chị em cùng thế hệ là bốn mươi mấy người.

Người thân chia cắt tài nguyên như vậy, có thể để cho bọn họ khống chế tài vụ đương nhiên có hạn, địa vị của Khuất Xuất Minh ở Khuất gia xem như là tương đối cao, nhưng hắn có thể chi phối tài vụ cũng là một ngàn mấy triệu mà thôi.

Ông cố là người đặt nền móng cho sự nghiệp của Khuất gia, mặc dù mấy năm sau đã đem phần lớn cổ phần của công ty chia cho năm người con, nhưng trên tay cũng có ít hoặc nhiều mà còn giữ lại một ít.

Cổ phần giá trị mấy ngàn, đối với Khuất Gia Minh mà nói đó cũng là một khoản tiền lớn.

Mà ý của ông cố hắn cũng nghe hiểu, chỉ cần hành trình lần này tới Đại Lục có thể tìm được tin tức của người Khuất gia, vậy hắn coi như là lập công, cổ phần kia chính là của hắn.

Nếu vẫn như trước không có một chút tin tức gì, vậy cái này cũng coi như là ông cố chưa nói gì.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Khuất Xuân Minh trở nên kiên định hơn nói: "Ông cố, xin ông yên tâm, Giang đại sư nếu như lợi hại giống như những gì người ta nói, vậy lần này con nhất định có thể tìm được người thân của ông."

Khuất Quang Hoa không nói thêm gì, chỉ là đưa tay lên vỗ vai hắn: "Đi thôi, ông cố đợi tin tức tốt con con."

…

Thứ ba, ngày 8 tháng 8 năm 2023.

Hôm nay là ngày tốt, thích hợp tự thân bạn, xuất hành, dọn nhà, hợp cưới xin.

Thành phố Quý Châu, dưới sự chỉ huy của Giang Phong, văn phòng môi giới hôn nhân dời đến địa chỉ làm việc mới, địa chỉ chỗ làm việc mới này chính là do bạch phú mỹ Lê Thiên Nhu tặng khoảng chừng mấy trăm mét vuông.

Còn địa chỉ nơi làm việc cũ cũng không có ngay lập tức đóng cửa, mà vẫn tiếp tục mở cửa.

Lúc này, trong văn phòng mới, Giang Phong lại gửi một thông báo trên Weibo.

Chủ yếu là công bố hai tin tức chính: Một là đã tuyển được bảo mẫu, để mọi người không gửi sơ yếu lý lịch nữa. Hai là công bố địa chỉ phòng làm việc mới.

Độ hot bây giờ của Giang Phong ở trên mạng rất cao, tùy tiện đăng bài trên Weibo cũng có thể được share với bình luận nhiều, bây giờ bài này đăng lên Weibo đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Haizz, thật tiếc, em gái tôi trù nghệ cũng không kém, đáng tiếc

cạnh tranh quá lớn, không được Giang đại sư chọn trúng.”

“Bảo mẫu của Giang đại sư cạnh tranh quá kịch liệt, chị họ tôi dung mạo xinh đẹp trù nghệ lại tốt, biết làm việc nhà, đáng tiếc ngay cả vòng gửi xe cũng không qua thông qua, thật không biết hai người được chọn kia là thần tiên nơi nào?”

“Thật không cam lòng, lão nương còn có thập bát võ nghệ còn chưa xuất ra, kết quả là đã xong rồi.”

“Lầu trên, tôi muốn xem thử thập bát võ nghệ của bạn, không biết cần tư chất gì?”

“Tôi muốn hỏi thập bát võ nghệ có đứng đắn không?”

“Lầu trên ngốc à, nghiêm chỉnh ai nhìn?”

“…”

Giang Phong không để ý ồn ào hỗn loạn trên mạng, đăng Weibo xong, hắn liền bắt đầu thay con trai của giáo sư Vương Quốc Hưng, là Vương Giao Quân tìm đối tượng xứng đôi.

Tâm thần khẽ động, vô số hình ảnh lướt ngang qua, nháy mắt liền bao trùm toàn bộ Trung Quốc, có rất nhiều ảnh chân dung nữ điên cuồng lấp lóe qua, cuối cùng khóa được một ảnh chân dung trong số đó:

Chương 638: Tìm Cho Hắn Một Người Vợ Có Thể Quản Được Hắn. (2)

[Họ tên] Thái Văn Nhã.

[Tuổi tác] 28 tuổi.

[Chiều cao] 1m68.

[Cân nặng] 51kg.

[Bối cảnh gia đình] …

[Tính cách và sở thích] …

[Trải nghiệm tình cảm] Không.

[Thông tin chi tiết] …

[Giá trị xứng đôi hôn nhân trước mắt] 76 (tình cảm vợ chồng 77 + môn đăng hộ đối 76 + quan hệ gia đình 75)

[Giá trị cực hạn xứng đôi hôn nhân] 91 (tình cảm vợ chồng 92 + môn đăng hộ đối 90 + quan hệ gia đình 91)

[Dự đoán con cái] …

Xét hết thông tin khách hàng xứng đôi kỹ càng, Giang Phong không khỏi cảm thán hôn nhân thần kỳ, hai người này phối hợp cùng một đợt, chắn hẳn thời gian trôi qua với nhau sẽ rất thú vị nhỉ?

…

Khu Thanh Tú.

Văn phòng tư vấn tâm lý nào đó.

Thái Văn Nhã đang tập trung tinh thần lắng nghe khách hàng tâm sự nỗi khổ, buồn bực của mình cho cô nghe.

“Tôi cùng với cô ấy là bạn học cấp 3, quen biết hơn mười năm, quan hệ so với chị em ruột cũng thân hơn, chúng tôi không giấu nhau cái gì, hẹn nhau cả đời đều là bạn tốt, có thể đoạn thời gian trước đây bạn thân của tôi bắt đầu châm ngòi ly gián quan hệ của tôi với bạn trai. Trước đó không lâu, trong lúc vô tình tôi phát hiện được bạn thân và bạn trai tôi giấu diếm tôi gặp mặt nhau. Tôi thật sự nghĩ mãi không ra vì sao lại như vậy? Cô ấy sao có thể làm vậy với tôi được chứ?”

Thái Văn Nhã nhẹ nhàng nói: “Cô đang suy đoán là bạn thân muốn cướp bạn trai của cô?”

“Đây không phải là chuyện rõ ràng à, hai người lén lút gặp mặt nhau, nhưng tôi lại không biết, nhất định là có mờ ám.”

“Bọn họ gặp mặt nhau ở đâu?”

“Tôi nhìn thấy bọn họ đi với nhau vào quán cà phê, đại khái nửa giờ mới ra ngoài.”

Thái Văn Nhã lại hỏi: “Việc này cô đã nói với bạn trai cô hoặc bạn thân cô chưa? Có khi nào trong đó còn có hiểu lầm gì không?”

Khách hàng nữ vẻ mặt khẳng định nói: “Đây là tôi tận mắt nhìn thấy, bọn họ lén lút gặp mặt cũng không nói với tôi, giữa bọn họ nhất định là có gì đó mờ ám, đoạn thời gian gần đây tôi bí mật quan sát, phát hiện bọn họ có chút không đúng.”

“Có cái gì không đúng?”

“Cái này tôi cũng không nói rõ được, chỉ là có một loại cảm giác, cô có hiểu không?”

Thái Văn Nhã hỏi thăm một chút chi tiết rõ ràng, mới lên tiếng: “Giữa người và người, vẫn là nên tâm sự với nhau, cô đã từng nghe qua câu chuyện cũ này chưa?”

“Chuyện cũ gì?”

Thái Văn Nhã kể lại: “Ở thời kỳ Xuân Thu, Khổng Tử mang đệ tử chu du liệt quốc, thấy được các quốc gia đánh nhau, rối loạn, một trận lữ đồ khốn đốn, ba bữa cơm lấy rau dại no bụng. Có một lần, đại gia đã bảy ngày liên tục ăn rau dại, mà không ăn một hạt gạo nào, cũng may Nhan Hồi cuối cùng từ trong thôn muốn tới nấu ít cơm trắng. Lúc nhìn thấy nồi cơm sôi, Khổng Tử nhìn thấy Nhạn Hồi nhấc nắp nồi lên, lấy một ít cơm trắng bỏ vào trong miệng, Khổng Tử là rất hữu tâm ngực, mà Nhạn Hồi là đệ tử mà Khổng Tử tâm đắc nhất. Cho nên, chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy, cũng không có đi chất vấn.

Cơm nấu xong, Nhạn Hồi mời Khổng Tử ăn, Khổng từ làm bộ như có điều suy nghĩ nói: “Ta vừa rồi mơ thấy gặp được tổ tiên, ta muốn đem cơm còn sạch chưa có người ăn, lấy tế cho tổ tiên trước!”

Nhạn Hồi nghe vậy lập tức bối rối: “Không được, nồi cơm này trước đó tôi đã ăn một miếng, không thể tế tổ trước được.” Khổng

Từ hỏi: “Tại sao?” Nhạn Hồi đỏ mặt, ấp úng nói: “Vừa rồi lúc nấu cơm, không cẩn thận rơi ít tro vào trong nồi, cơm trắng dính tro ném đi thì quá đáng tiếc, đành phải để lại ăn, tôi không phải là cố ý ăn.

Khổng Tử nghe xong như bừng tỉnh, cảm thấy thật áy náy khi mình nhìn sai.”

Nói đến đây, Thái Văn Nhã nhìn về phía khách nữ, cô nhẹ nhàng nói: “Cố sự này nói cho chúng ta biết, muốn hiểu rõ một người, là một điều không dễ, ngày cả thánh nhân như Khổng Tử cũng sẽ đem lòng sinh nghi với người đệ tử ông tín nhiệm nhất, huống chi là người bình thường như chúng ta.

Cho nên tôi kiến nghị cô trở về nói chuyện thật tốt với bạn thân của mình, thẳng thắn nói chuyện, có lẽ sẽ thấy được suy nghĩ của cô với sự thật sẽ không giống nhau.”

Khách nữ nghe vậy như có điều suy nghĩ, lập tức đứng lên nói: “Cảm ơn giáo sư Thái, cảm ơn cô đã đưa ra lời khuyên, tôi biết rõ nên làm như thế nào rồi.”

Thái Văn Nhã mỉm cười nói: “Không cần cảm ơn tôi, đây vốn dĩ là công việc của tôi mà.”

Sau đó, hai người khách sáo với nhau vài câu, khách nữ mới cáo từ rời đi.

Thái Văn Nhã nhìn thời gian cũng đã gần tới buổi trưa, liền chuẩn bị ra ngoài ăn chút gì đó.

Nhưng vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!” Thái Văn Nhã còn tưởng rằng là vị khách nữ vừa rồi quay lại, đẩy cửa tiến vào lại là một thanh niên đẹp trai nhìn khá là quen.

“Xin chào giáo sư Thái!”

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho anh?”

Chương 639: Tìm Cho Hắn Một Người Vợ Có Thể Quản Được Hắn. (3)

“Giáo sư Thái, đầu tiên tôi xin giới thiệu một chút, tên tôi là Giang Phong, là người làm mai mối chuyên nghiệp, lần này mạo muội đến thăm không phải muốn nhờ giáo sư Thái tư vấn vấn đề gì. Mà là muốn giới thiệu với giáo sư Thái đối tượng, không biết giáo sư Thái dạo gần đây có dự định kết hôn hay không?” Mặt mũi Giang Phong tràn đầy mỉm cười hỏi.

Thái Văn Nhã nghe trong đầu như có ánh sáng lóe lên, cuối cùng nhớ ra đối phương là ai, không khỏi khách khí nói: “Hóa ra là Giang đại sư, thật là thất kính rồi!”

Đối phương nhận ra thân phận hắn, Giang Phong ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn bây giờ đã khác ngày xưa, nhất là ở tỉnh Quế, người biết hắn rất nhiều.

“Giáo sư Thái nếu như không ngại, cùng nhau ăn cơm trưa được không?”

“Đương nhiên không ngại, có thể được ăn cơm cùng với người nổi tiếng như Giang đại sư là vinh hạnh của tôi.”

“Giáo sư Thái quá khách khí rồi, tôi ở trên mạng chơi hơi chút có tiếng thôi, không đáng nhắc tới.”

“Giang đại sư quá khiêm nhường rồi…”

Hai người khách sáo với nhau vài câu, sau đó mới cùng đi ra ngoài ăn trưa.

…

Mười phút sau.

Một phòng riêng trong nhà hàng gần đây.

Giang Phong cùng với Thái Văn Nhã gọi ba món một món canh, sau khi đợi phục vụ rời khỏi phòng, hai người mới chính thức bắt đầu

nói chuyện.

“Đại danh của Giang đại sư tôi sớm đã được nghe qua, anh nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, không biết đối phương là người ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Đang làm cái gì?” Thái Văn Nhã chủ động hỏi.

Giang Phong mỉm cười giới thiệu: “Hắn là người thành phố Úc Lâm, năm nay 29 tuổi, cao 1m79, sau khi tốt nghiệp đại học liền đến thành phố Quảng Đông làm việc, làm sale bất động sản, bởi vì biết ăn nói, EQ khá cao, rất nhanh liền từ trong đám người sale trổ hết tài năng, trước mắt một tháng đại khái có thể kiếm được ba vạn.”

Thái Văn Nhã khen: “Kinh tế ngành bất động sản bây giờ đang bị đình trệ, một người sale bất động sạn có thể kiếm được ba vạn, năng lực sale quả thực rất tốt nha!”

Giang Phong gật đầu nói: “Năng lực sale của hắn quả thực không tệ, vóc người cũng rất đẹp trai, cho tới bây giờ vẫn chưa có bạn gái, cùng với giáo sư Thái rất là xứng đôi.”

Thái Văn Nhã nghe vậy cũng có chút dao động, năng lực làm việc mạnh, có chiều cao lý tưởng, tuổi tác cũng rất xứng, đúng là một đối tượng rất ưu tú.

“Giang đại sư, làm phiền anh giới thiệu tình hình trong nhà hắn cho tôi biết.”

Giang Phòng ừ một tiếng, nói: “Cha của hắn là một giáo sư lớn tuổi, có hơn ba mươi năm trong nghề dạy học, mẹ là công chức văn phòng trong trường học, hắn là con một trong nhà.”

Nói đến đây, giọng nói Giang Phong nhất thời thay đổi, nói với đối phương khuyết điểm lớn nhất ra: “Nói đến, các phương diện của hắn đều rất ưu tú, khuyết điểm duy nhất chính là dùng tiền vung tay quá trớn, tiền lương hai ba vạn vậy mà cũng không cánh bay mất, thật làm cho người khác cảm thấy lo lắng.”

Thái Văn Nhã nghe vậy lông mày cau lại, hỏi: “Giang đại sư, hai ban vạn cùng như củi đốt không đủ, hắn là do có thói quen xấu gì

nên vậy sao?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Cũng không phải, hắn không có nhiễm thói xấu gì, thậm chí thuốc lá cũng không hút, uống rượu cũng rất ít.”

Thái Văn Nhã không hiểu hỏi: “Vậy tiền của hắn đã tiêu đi đâu?”

“Hắn ăn uống rất chịu chi, ăn một bữa cơm mấy vạn cũng không chớp mắt, là một người rất thích ăn hàng.”

“cái này … Cũng thật là bỏ được a!”

Giang Phong nhìn về phía Thái Văn Nhã, mỉm cười nói: “Giáo sư Thái, tôi cũng không muốn gạt cô, hắn tay to quen tiêu tiền, là từ nhỏ thì có, cha hắn mời tôi làm mai mối, chính là muốn tìm cho hắn một người có thể quản lý hắn.”

Thái Văn Nhã hé miệng cười nói: “Giang đại sư, anh cảm thấy tôi có thể quản được hắn không?”

Giang Phong gật đầu khẳng định, nói: “Cái này là không thể nghi ngờ, từ năm trước tôi vào nghề mai mối tới nay, xem cho người ta chưa bao giờ sai. Nếu như giáo sư Thái cùng với hắn kết hôn, đảm bảo có thể trị được hắn. Đại thủ đại cước dùng tiền? Không thể tồn tại được. Về sau mỗi tháng hắn có thể giấu được 10,8 tiền tiêu vặt cũng coi như là lợi hại.”

Thái Văn Nhã nghe vậy bật cười, nói: “Giang đại sư, tôi không có lợi hại như vậy đâu.”

Giang Phong cười mà không nói.

Sau đó, Thái Văn Nhã lại đưa ra câu hỏi, Giang Phong căn bản là hỏi gì đáp nấy. Đợi phục vụ lần lượt mang đồ ăn lên, Thái Văn Nhã đối với Vương Giao Quân cũng coi như là hiểu rõ.

Lúc bắt đầu ăn cơm, Thái Văn Nhã cuối cùng cho thấy thái độ, nói: “Giang đại sư, năng lực làm mai mối của anh cả nước đều biết, tôi tin tưởng phán đoán của anh, anh có thể sắp xếp cho tôi với hắn gặp mặt nói chuyện.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Được, quay về tôi sẽ thương lượng thời gian với hắn, sau đó sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

“Vậy làm phiền Giang đại sư rồi!”

“Giáo sư Thái khách khí rồi, đây vốn dĩ là công việc của tôi.”

Chương 640: Cụ Ông Của Anh Vẫn Còn Ở Nhân Gian

Ba giờ rưỡi chiều, Khuất Xuân Minh cuối cùng cũng đã chạy tới công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc trong tình trạng mệt rã rời.

Nhìn bảng hiệu của công ty, trong lòng Khuất Xuân Minh cực kỳ sốt ruột, lần này nếu như có thể thuận lợi hoàn thành đại sự này, lấy được lòng của ông cố trong nhà, vậy hắn không những sẽ có được cổ phần giá trị mấy ngàn vạn, mà địa vị của hắn ở Khuất gia chắc chắn cũng sẽ tăng lên, có thể có càng nhiều tiếng nói hơn.

“Giang đại sư, tôi ký thác toàn bộ hi vọng của mình ở chỗ cậu, mong cậu không khiến tôi thất vọng!” Khuất Xuân Minh niệm trong lòng một câu, sau đó đi thẳng vào công ty môi giới hôn nhân.

“Chào anh, tranh dán tường này chính là hình ảnh minh họa quá trình làm mai mối của công ty môi giới chúng tôi, trước tiên anh hãy nhìn một chút, có gì không hiểu có thể hỏi bất cứ lúc nào, tôi sẽ tận lực giải đáp giúp anh.” Khuất Xuân Minh vừa vào cửa, một cô gái dáng dấp xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào liền đi tới nghênh đón.

Khuất Xuân Minh nhìn lễ tân của công ty, nói: “Thật ngại quá, tôi không phải đến tìm bạn trăm năm, mà là có chuyện tới tìm Giang đại sư, không biết Giang đại sư có ở đây không?”

Cô lễ tân quan sát hắn một chút, sau đó hỏi: “Cho hỏi ngài họ gì?”

“Tôi họ Khuất.”

“Xin ngài Khuất chờ một chút, tôi sẽ đi hỏi ông chủ.”

“Được, vậy làm phiền cô.”

“Không phiền.”

Lúc cô lễ tân đi vào văn phòng ông chủ, Khuất Xuân Minh cũng yên lặng đánh giá công ty môi giới hôn nhân thanh danh truyền xa này.

Đây là nơi làm việc mới của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, diện tích lên tới năm, sáu trăm mét vuông, bố cục chỉnh thế đơn giản rõ ràng, bây giờ là giờ làm việc buổi chiều, trong phòng có hơn mười vị khách đang xem quá trình làm mai mối và điền thông tin cá nhân.

Chưa tới một phút đồng hồ sau, cô lễ tân kia đã đi tới trước mặt Khuất Xuân Minh, mỉm cười nói: “Ngài Khuất, ông chủ chúng tôi cho mời ngài.”

Khuất Xuân Minh vội vàng nói tiếng cảm ơn, sau đó sửa sang lại áo mũ, đi vào văn phòng giám đốc.

Không lâu sau hắn đã đứng trước cửa phòng làm việc của ông chủ, Khuất Xuân Minh đưa tay, nhẹ nhàng gõ cửa một tiếng, sau khi tiếng “mời vào” vang lên, hắn mới đẩy cửa đi vào.

Bên trong văn phòng, một cậu thanh niên trẻ tuổi đẹp trai đứng lên chào hỏi: “Xin chào anh Khuất.”

Bởi vì đã nhìn thấy ảnh của đối phương trên mạng cho nên Khuất Xuân Minh vừa nhìn đã nhận ra cậu thanh niên đẹp trai này chính là Giang đại sư mà hắn muốn tìm, liền vội vàng khách khí chào hỏi: “Giang đại sư, xin chào.”

Giang phong mời đối phương ngồi xuống, đồng thời rót một chén trà mời khách, sau đó mới mỉm cười hỏi: “Anh Khuất, nghe nói anh tới không phải để tìm bạn trăm năm, không biết anh đặc biệt tới tìm tôi có chuyện gì không?”

“Giang đại sư, thật không dám giấu giếm, lần này tôi tới là muốn nhờ Giang đại sư đây giúp đỡ.”

“Xin giúp đỡ?”

Khuất Xuân Minh nhẹ gật đầu, nói: “Tôi biết Giang đại sư là đại sư mệnh lý số một trong nước, nhất là trên phương diện suy tính nhân duyên có tài năng cực kỳ lớn, có thể nói là không ai sánh bằng.

Lần này tôi đến là muốn mời Giang đại sư đây hỗ trợ suy tính về một người thân nhân đã thất lạc mấy chục năm của mình.”

Giúp tìm người, Giang Phong đương nhiên làm được, nhưng đây cũng không phải nghề chính của hắn, nguyên tắc của hắn là không chủ động đi giúp, nhưng nếu có người đến cửa nhờ, vậy hắn cũng sẽ không từ chối.

Sở dĩ không muốn chủ động giúp đi tìm người thân không phải vì Giang Phong không có lòng nhân từ, mà là hắn biết có một số việc không nhất định là chuyện tốt, lấy Dương Khang trong 《 Xạ Điêu Anh Hùng Truyện 》 làm ví dụ, hắn đang làm một tiểu vương gia rất tốt, lại đột nhiên từ đâu xuất hiện một người cha lang thang giang hồ, thật sự cho rằng người ta thích như vậy sao?

Khoảng thời gian thất lạc không dài, có thể tìm trở về đúng là chuyện tốt, nhưng thời gian thất lạc nhau từ hai mươi năm trở lên thì mỗi người cũng đã sớm có gia đình của riêng mình rồi, còn tìm trở về nữa thì cũng không nhất định có thể hòa nhập vào gia đình ban đầu được.

Dù sao thì trên mạng cũng có rất nhiều ví dụ như vậy, một lòng một dạ tìm người thật, đến lúc thật sự tìm được rồi thì lại phát hiện mọi thứ hoàn toàn khác biệt so với trong trí nhớ…

Giang Phong từ chối cho ý kiến, nói: “Anh Khuất, trước tiên anh kể cho tôi nghe tình huống của anh một chút đi!”

Khuất Xuân Minh nhấp một ngụm trà, bắt đầu giải thích: “Giang đại sư, chuyện là như thế này, cụ tổ nhà tôi là người Tương tỉnh, sinh ra vào thời đại binh hoang mã loạn thế kỉ trước…”

Tiếp theo, Khuất Xuân Minh kể lại sơ lược một lần về sự tích cụ tổ của hắn, sau đó kết bằng một câu cảm thán: “Năm nay ông cố tôi đã trăm tuổi rồi, nhưng vẫn cứ nhớ mãi không quên thân nhân ngày xưa, đáng tiếc, đã nhiều năm đi tới đi lui giữa hai nơi như

vậy cũng không thể tìm ra chút manh mối nào, bọn tôi đều cho rằng thân nhân của ông cố năm đó có lẽ đã chết trong lần thổ phỉ diệt thôn đó rồi.

Chương 641: Cụ Ông Của Anh Vẫn Còn Ở Nhân Gian (2)

Trong lòng cụ tổ tôi chỉ sợ là cũng nghĩ như vậy, nhưng tục ngữ nói sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ông cụ có lẽ chỉ là muốn có được một thông tin xác thực, bất kể là tin tốt hay là tin xấu."

Giang Phong nghe xong cũng sinh lòng tôn kính, lão binh thời kháng chiến, cho dù không phải người được cả quốc gia vinh danh thì cũng vẫn đáng tôn kính như vậy, lúc này, Giang Phong lên tiếng: "Anh Khuất, có thể giúp ông cố anh tìm thân nhân là vinh hạnh của tôi, mời anh để lại tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của hai ông bà cụ của anh lại, tôi chắc chắn sẽ cố hết sức giúp mọi người suy tính, nhanh chóng có được thông tin hữu dụng."

"Cảm ơn Giang đại sư, tôi sẽ lập tức gọi điện cho ông cụ bảo ông cụ đưa tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của hai người đó cho tôi."

Thấy vẻ mặt Khuất Xuân Minh hưng phấn lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện, Giang Phong liền bổ sung: "Nếu như không nhớ rõ ngày sinh tháng đẻ, vậy hãy cố gắng cung cấp năm sinh, tháng sinh và địa chỉ gia đình chi tiết nhất có thể."

Khuất Xuân Minh liên tục gật đầu, nói: "Được thưa Giang đại sư, xin cậu chờ tôi một chút, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho ông cố nhà mình."

"Vâng, anh cứ tự nhiên."

…

Tỉnh Đài Loan (Loan tỉnh).

Ở hậu viện biệt thự, Khuất Quang Hoa hai tay vịn gậy đứng trước

giàn nho, nhìn từng chùm nho màu đen rủ xuống trên giàn, trong lòng lại nghĩ tới thân nhân tám mươi mốt năm trước của mình.

Cụ đến giờ vẫn còn nhớ rõ hình dáng của cha mẹ và em trai em gái, thời loạn lạc đó, cả nhà ăn không no mặc không đủ, cuộc sống vô cùng khó khăn.

Cộng thêm kháng chiến bộc phát, tình hình trong nước ngày càng căng thẳng, cụ năm đó mười chín tuổi, là giai đoạn tràn đầy nhiệt huyết, dưới sự cổ động của lũ tiểu đồng bọn trong thôn đã nảy sinh tâm tư ra trận giết địch.

Thế là, cụ liền từ biệt cha mẹ và em trai em gái, dứt khoát đi theo con đường nhập ngũ.

Lúc ấy, thật ra cha mẹ đã cực lực phản đối chuyện cụ tham quân, dù sao thì vào thời đại đó, tham quân là việc thực sự quá nguy hiểm, nói câu này cũng không khoa trương, tám chín phần mười là không về được.

Cụ là con trai trưởng trong nhà, cha mẹ đương nhiên không muốn cụ ra chiến trường.

Có điều, Khuất Quang Hoa một lòng bảo vệ quốc gia, cụ phải nói hết lời mới thuyết phục được cha mẹ, thành công đi ra chiến trường.

Chuyến đi này, mặc dù cụ vô cùng may mắn bảo vệ được tính mạng, nhưng vì đủ loại nguyên nhân không cưỡng lại được, cụ cuối cùng không thể gặp mặt được cha mẹ lần nào nữa, cũng không thể dưỡng lão đưa ma cho hai người, khiến cụ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Ba mươi năm qua không ngừng tìm kiếm khiến trái tim cụ đã sớm chìm xuống đáy cốc, cha mẹ cụ khả năng cao là đã bị đám thổ phỉ khốn nạn đáng chém ngàn dao kia giết rồi.

Vốn cụ đã dần dần tiếp nhận kết quả này, lại không nghĩ tới thằng chắt trai của mình, Khuất Xuân Minh, lại nói cho cụ nghe về một đại sư suy tính mệnh lý cực kỳ lợi hại, có lẽ có thể suy tính ra chút manh mối về thân nhân của cụ.

Tin tức này đối với Khuất Quang Hoa mà nói giống như người chết chìm bắt được cọng cỏ cứu mạng.

Trong lúc Khuất Quang Hoa đang nghĩ tới gương mặt tươi cười của cha mẹ ngày trước, điện thoại trong túi cụ bỗng kêu lên, lấy điện thoại ra xem, phát hiện người gọi chính là chắt của mình, Khuất Xuân Minh, liền mừng rỡ nhận điện thoại, vội vàng hỏi: "Xuân Minh, con gặp Giang đại sư rồi sao?"

Giọng nói của Khuất Xuân Minh vang lên qua điện thoại: "Vâng thưa ông, con đã nói rõ mọi chuyện với Giang đại sư rồi, Giang đại sư đã đồng ý hỗ trợ suy tính, bây giờ con cần ông cung cấp tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của họ. Nếu như không nhớ rõ ngày sinh tháng đẻ thì chỉ cần tháng sinh, năm sinh chính xác và địa chỉ chi tiết của gia đình là được."

Khuất Quang Hoa nghe vậy, kích động đáp: "Được, tốt quá rồi, Xuân Minh, con ghi lại đi."

"Vâng thưa ông, ông cứ nói đi."

"Hai người em trai của ông tên là Khuất Quang Vũ và Khuất Quang Cường, em gái của ông tên Khuất Quang Mai. Quang Vũ nhỏ hơn ông hai tuổi, sinh ngày 13 tháng 9 năm 1925. Quang Mai thì nhỏ hơn ông năm tuổi, sinh ngày 2 tháng 2 năm 1928. Quang Cường thì nhỏ hơn ông bảy tuổi, sinh ngày 6 tháng 8 năm 1930."

Những năm gần đây, Khuất Quang Hoa nhớ tới người thân rất nhiều, ngày tháng năm sinh của em trai em gái thật sự chỉ cần há mồm là ra, nói xong ngày tháng năm sinh của ba đứa em trai gái, Khuất Quang Hoa còn nêu ra một địa chỉ vô cùng quen thuộc trong trí nhớ của mình.

Khuất Xuân Minh nhớ kĩ từng cái một, nói: "ông, con nhớ kĩ rồi, con sẽ giao lại cái này cho Giang đại sư, khi nào có kết quả con sẽ gọi lại cho ông sau."

"Được, mau đưa cho Giang đại sư suy tính đi, ông chờ điện thoại của con."

Nói xong, Khuất Quang Hoa chủ động cúp máy, sau đó lẩm bẩm:

“Hi vọng vị Giang đại sư đó thật sự có bản lĩnh này.”

Chương 642: Cụ Ông Của Anh Vẫn Còn Ở Nhân Gian (3)

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc mới.

Khuất Xuân Minh viết lại tên tuổi và ngày tháng năm sinh của hai cụ ông và cụ cô trên giấy, cộng thêm cả địa chỉ chi tiết của gia đình, xong đẩy tờ giấy tới trước mặt Giang Phong, mong chờ nói: "Giang đại sư, vậy tất cả nhờ vào cậu!"

Giang Phong nhẹ gật đầu, lúc này nói nhiều nữa đều là nói nhảm, hắn nhận lấy tờ giấy, bắt đầu bấm ngón tay tiếng, trong miệng lẩm nhẩm mấy lời mà chính hắn nghe còn không hiểu.

Vụng trộm, Giang Phong đưa tên tuổi và ngày tháng năm sinh của Khuất Quang Vũ vào trong màn hình giả lập, bắt đầu tra tìm thông tin cá nhân.

【 Danh tính 】: Khuất Quang Vũ

【 Tuổi tác 】: Hưởng thọ 20 tuổi (năm 1945 bị thổ phỉ sát hại)

【 Bạn đời 】: Không có

Nhìn thấy thông tin này, Giang Phong cảm thấy trong lòng nặng nề, lại nhanh chóng đưa danh tính và ngày tháng năm sinh của Khuất Quang Mai vào để tiếp tục tra tìm thông tin cá nhân.

【 Danh tính 】: Khuất Quang Mai

【 Tuổi tác 】: Hưởng thọ 17 tuổi (năm 1945 bị thổ phỉ sát hại)

【 Bạn đời 】: Không có

Nhìn tới đây, Giang Phong lại không khỏi thầm thở dài một hơi, cho rằng mấy người Khuất gia này thật sự đã chết hết trong lần thổ phỉ diệt thôn kia, mãi tới khi nhập danh tính và ngày tháng

năm sinh của Khuất Quang Cường vào tra tìm, Giang Phong mới mừng rỡ.

【 Danh tính 】: Khuất Quang Cường

【 Tuổi tác 】: 93 tuổi

【 Bạn đời 】: Trương Tiểu Anh

【 Con cháu 】: ...

【 Tài liệu chi tiết 】: ...

Giang Phong nhìn lướt qua tài liệu, ước chừng khoảng mấy phút sau mới ngẩng đầu nhìn Khuất Xuân Minh đang lo lắng bất an ngồi trước mặt, cười nói: "Chúc mừng anh Khuất, dựa theo suy tính của tôi, cụ ông nhỏ nhất của anh hẳn là vẫn còn ở nhân gian."

Khuất Xuân Minh nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, không nén nổi vui mừng nói: "Giang đại sư, những gì cậu vừa nói là thật sao?"

Vừa dứt lời, Khuất Xuân Minh lại vội vàng bổ sung: "Giang đại sư, tôi không có ý hoài nghi năng lực của Giang đại sư, chủ yếu là ông cố tôi đã lo nghĩ về thân nhân ròng rã suốt tám mươi mốt năm, tin tức này nếu muốn nói với ông cụ thì cần phải cam đoan 100% sự thật, nếu không tôi sợ ông cụ nhà tôi sẽ không chịu nổi đả kích như 'Tàu lượn siêu tốc' này, hi vọng Giang đại sư hiểu cho."

Giang Phong mỉm cười gật đầu: "Anh Khuất, tôi hiểu tâm tình của anh, cụ ông nhà anh vẫn còn tại thế là tin tức thiên chân vạn xác, chẳng qua trước mắt tôi mới chỉ có thể suy tính ra vị trí của ông cụ đang ở phía đông nam mà thôi, muốn suy tính ra vị trí chính xác thì phải đi sâu xuống phía đông nam một chút mới được."

Khuất Xuân Minh kích động nói: "Giang đại sư, vậy đành phiền cậu đi một chút, nếu như có thể tìm được cụ nhà tôi, Khuất gia chúng tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi cậu."

Giang Phong xua tay nói: "Anh Khuất khách khí rồi, tôi hiểu cụ nhà anh vội muốn gặp mặt thân nhân tâm sự, anh đợi tôi sắp xếp chút công việc, sau đó tôi sẽ cùng anh đi một chuyến về phía đông nam."

Khuất Xuân Minh đầy cảm kích nói: “Cảm ơn Giang đại sư.”

Phong cách làm việc của Giang Phong nhanh gọn dứt khoát, đây đã là lão binh kháng chiến trăm tuổi, thời gian đối với cụ mà nói thật sự cực kỳ quý giá, có thể sớm một ngày sắp xếp cho hai người thân nhận mặt thì phải sớm một ngày.

Bởi vậy, hắn lập tức gọi điện cho bạn gái dặn dò một chút, sau đó liền lái xe cùng Khuất Xuân Minh đi về phía sân bay.

Ngồi trên ghế phụ, Khuất Xuân Minh cung kính hỏi: “Giang đại sư, chúng ta bay tới thành phố nào phía đông nam đây?”

Giang Phong nghĩ một chút, sau đó nói: “Anh Khuất, anh tra một chút xem thành phố nào phía đông nam có thời gian bay sớm nhất mà chúng ta có thể lên được?”

“Được rồi.” Khuất Xuân Minh đáp, sau đó liền mở điện thoại ra kiểm tra.

Đại khái khoảng bảy, tám phút sau, Khuất Xuân Minh mới lên tiếng: “Giang đại sư, tra được rồi, thời gian bay thích hợp nhất là chuyến bay tới thành phố Hàng Châu, chuyến bay tới thành phố Hàng Châu sớm nhất là khoảng một tiếng nữa.”

Giang Phong gật đầu: “Được, vậy đặt vé máy bay tới thành phố Hàng Châu.”

“Được.”

…

Tỉnh Đài Loan.

Mặc dù đã hơn trăm tuổi nhưng Khuất Quang Hoa lúc này vẫn khó mà giữ nổi bình tĩnh, ngay lúc cụ không nhịn nổi nữa định cầm điện thoại lên gọi cho đứa chắt trai Khuất Xuân Minh dò hỏi tình hình, chắt trai đã đúng lúc gọi điện thoại tới, khiến cụ thở phào một hơi.

Kết nối máy, trong lòng cụ đầy mong đợi hỏi: “Xuân Minh, Giang đại sư nói thế nào?”

Khuất Xuân Minh nhanh chóng báo tin vui cho cụ biết: “Ông, Giang đại sư suy tính xong, nói cụ ông nhỏ tuổi nhất vẫn còn tại nhân gian.”

Khuất Quang Hoa vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói: “Là thật sao?”

Khuất Xuân Minh vội vàng đáp: “Ông, ông đừng kích động vội, Giang đại sư đã suy tính ra vị trí của cụ ông hiện tại là ở phía đông nam, giờ cháu đang cùng Giang đại sư chạy tới sân bay, chờ tới lúc bay tới phía đông nam rồi, Giang đại sư sẽ tiến hành suy tính một lần nữa, đến lúc đó có thể có được vị trí cụ thể hơn.”

Khuất Quang Hoa nghe vậy lập tức tỉnh táo lại: “Rất tốt, thay ông cảm ơn Giang đại sư, thật sự là vất vả cho người ta rồi, khi nào tìm được cụ ông của cháu, ông tất sẽ báo đáp hậu hĩnh.”

Khuất Xuân Minh đáp: “Vâng ạ, ông, cháu sẽ chuyển lại lời của ông.”

“Ừ, vậy cháu hãy đi hầu hạ Giang đại sư thật tốt, nhanh nhẹn một chút, có tình huống gì mới thì cứ gọi điện cho ông.”

“Vâng, bây giờ chúng cháu sẽ đi tới thành phố Hàng Châu, lúc bay tới nơi đã là tám giờ tối rồi, tối nay chắc chắn là chưa tìm được người, ngày mai xem tình huống thế nào cháu sẽ lại gọi điện cho ông sau.

“Ừ, cứ như vậy, cúp máy đi.”

Chương 643: Vừa Mừng Vừa Lo

Giữa trưa.

Huyện Hoành Dương, thành phố Kiến u, Chiết Giang.

Khuất Thế Thanh và vợ mình - Ngô Bình vừa ăn cơm trưa, vừa bàn về hôn nhân đại sự của con trai.

"Ông xã, ông thật sự để nó cưới người phụ nữ kia à?"

Ngô Bình nhíu mày, hỏi.

Khuất Thế Thanh nuốt thức ăn ở trong miệng xuống, thở dài, nói:

"Bà cũng biết tính nó mà, bây giờ nó nhất quyết phải cưới người phụ nữ kia, chúng ta có ngăn cũng ngăn không được! Với lại, dù trong lòng người làm cha mẹ như chúng ta có không muốn tới mức nào đi chăng nữa, cũng không thể quá cương, nếu không thì khi hai bọn nó thật sự kết hôn, cuộc sống tiếp theo phải sống chung như thế nào?"

Dù là người có khả năng giải quyết hết tất cả những chuyện lớn của cả huyện, thì khi nhắc tới vấn đề hôn nhân đại sự của con trai, Khuất Thế Thanh cũng cảm thấy vô cùng nhức đầu. Không biết con trai của ông bị bỏ bùa mê thuốc lú gì mà cứ muốn cưới người phụ nữ kia về.

Nói về tướng mạo, con trai nhà ông có thể nói tuấn tú, lịch sự, còn người phụ nữ kia thì vô cùng bình thường.

Chiều cao, con trai nhà ông cao 1m86, người phụ nữ kia cao 1m57, chênh lệch cực kỳ lớn.

Trình độ, con trai nhà ông tốt nghiệp đại học 985, người phụ nữ kia chỉ học hết cấp 3.

Công việc, con trai nhà ông làm việc ở sảnh 'Miên nữ' ở tỉnh, còn người phụ nữ kia chỉ là nhân viên phục vụ ở cửa hàng KFC, nhưng sau khi trở thành bạn gái của con trai ông, cô ta đã xin nghỉ việc rồi.

Gia đình, Khuất Thế Thanh là cán bộ nhà nước, vợ ông là nhân viên công chức, con trai ông cũng có công việc không tệ. Còn gia đình của người phụ nữ kia chỉ là một gia đình bình thường, cha mẹ còn thường xuyên đi tới nơi khác để làm công.

Nhìn chung hai người không hề xứng một chút nào cả.

Nếu chỉ có vậy thì thôi đi, điều quan trọng là người phụ nữ kia không chỉ không lễ phép, mà còn chẳng hề hiếu kính bọn họ một chút nào cả. Ví dụ điển hình nhất chính là lúc trước, khi vợ ông nhập viện để làm một cuộc tiểu phẫu. Kết quả, bạn gái của con

trai ông đừng nói tới việc đến thăm bệnh, ngay cả một cuộc điện thoại hỏi thăm còn chẳng có.

Đây là nguyên nhân chính khiến cho hai vợ chồng Khuất Thế Thanh không hài lòng về người bạn gái này, bây giờ đã thế rồi, sau này khi bọn họ già đi, cần phải có người chăm lo, điều này chắc chắn là không hiện thực.

"Nói vậy cũng đúng, nhưng mà tôi thật sự không cam lòng, cô ta rốt cuộc có điểm gì tốt, tại sao con trai cứ nhất quyết phải cưới cô ta?"

Ngô Bình vừa nghĩ tới lúc mình nhập viện, cô gái kia không thèm tới thăm một lần, trong lòng ngay lập tức cảm thấy cực kỳ bi ai.

Khuất Thế Thanh thở dài:

"Chuyện này cũng là do chúng ta nuôi ra, nếu không phải vì công việc, lúc đó sinh nhiều thêm hai đứa, thì đâu đến mức xuất hiện tình huống này. Tóm lại vẫn là chúng ta tự làm tự chịu!"

Ngô Bình nghe thấy vậy thì không nói thêm gì nữa.

"Được rồi, đừng nhắc tới chuyện không vui đó nữa. Hơn nửa tháng rồi chúng ta vẫn chưa về nhà thăm ông, cuối tuần này về thăm ông đi!"

"Được!"

...

1 giờ rưỡi chiều.

Nhà hàng nào đó ở huyện Hoành Dương, Giang Phong đang ăn cơm với Khuất Xuân Minh.

Giang Phong thấy Khuất Xuân Minh lo được lo mất như thế liền an ủi:

"Anh Khuất, anh an tâm ăn cơm đi. Theo sự tính toán của tôi, có thể xác định được rằng cụ ông nhỏ tuổi nhất của anh ở huyện Hoành Dương. Chờ lát nữa khi đồn công an làm việc, chúng ta đi

qua đó nhờ họ, chắc chắn sẽ tìm ra được."

Khuất Xuân Minh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói:

"Giang đại sư, tuy trong lòng tôi hiểu rõ, nhưng vẫn rất lo lắng, dù sao thì người đó cũng là người thân mà cụ tổ tôi nhớ mãi không quên suốt 81 năm qua!"

Giang Phong cười, nói:

"Tôi hiểu, bây giờ có lẽ ông cố của anh cũng rất nóng lòng, chỉ một tiếng nữa thôi là có thể gặp rồi."

Khuất Xuân Minh gật đầu, nói:

"Ông chắc chắn rất gấp, bây giờ tôi cũng chẳng dám gọi điện thoại cho ông."

Giang Phong nói:

"Tôi thấy anh Khuất cũng chẳng còn tâm mà ăn uống nữa, vậy thì chúng ta ăn nhanh lên, sau đó đi tới phụ cận đồn công an chờ cảnh sát nhân dân làm việc!"

Khuất Xuân Minh ngại ngùng nói:

"Không cần phải làm như thế, Giang đại sư cứ ăn từ từ thôi, không vội."

Giang Phong lắc đầu, nói:

"Thật ra, khi chuyện này vẫn chưa được giải quyết xong, tôi cũng không có tâm ăn uống. Sau khi hoàn thành chuyện này, anh phải mời lại tôi một bữa thật ngon đó."

Khuất Xuân Minh nghe thấy thế cũng không khách sáo nữa, trịnh trọng gật đầu, nói:

"Được, cảm ơn Giang đại sư đã hiểu cho tôi. Tôi bảo đảm anh sẽ hài lòng với bữa ăn sau."

Sau đó, hai người tăng nhanh tốc độ dùng bữa.

Chưa tới mười phút, hai người đã phi thẳng tới đồn công an.

1 giờ 47 phút chiều.

Giang Phong và Khuất Xuân Minh đi tới đồn công an XX.

...

Trong thể chế có một câu nói đùa như thế này: "Làm quan không làm phó, làm phó không làm thường vụ", ý chỉ tình cảnh của thường vụ.

Công việc bình thường của phó trưởng khu thường phụ là phân công quản lý tài chính, đất đai, nhân khẩu, ngoại sự, thống kê các ngành và các công ty mà chính phủ đầu tư vào nhiều. Tất cả mọi việc liên quan đến cả người lẫn của cải, không có việc gì mà không liên quan tới thường vụ.

Bởi vì quản lý cả người và tài sản, cho nên trong lúc làm việc, những phó trưởng khu khác đôi khi sẽ cần phải nhờ phó trưởng khu giúp đỡ. Dù là họp, điều tra hay nghiên cứu, chỉ cần có thể dẫn theo thường vụ, thì đều sẽ cố gắng nghĩ cách để dẫn theo.

Tóm lại, những quản lý phó trưởng khu khác đều do hắn ông quản lý, phó trưởng khu khác cũng do ông quản lý, phó khu trưởng thường vụ vì thế mà được gọi là 'đội trưởng đội cứu hỏa', công việc cực kỳ bận rộn.

Mặc dù có được nhiều quyền lực hơn phó trưởng khu bình thường, nhưng quyền lực đi cùng với trọng trách, cho nên cũng cần phải trả giá nhiều hơn phó trưởng khu bình thường.

Khuất Thế Thanh đã ngồi ở vị trí này ba, bốn năm rồi, bây giờ ông đã đến tuổi về hưu, muốn thăng chức nữa là chuyện không thể nào, cho nên có thể tranh thủ được loại nghỉ hưu có cấp bậc đãi ngộ cao hơn chính là tình huống hoàn hảo nhất.

Vừa đến giờ vào làm buổi chiều không lâu, Khuất Thế Thanh đã xử lý hết công việc trong tay, ông cầm bình giữ nhiệt lên, chuẩn bị tham dự một hội nghị do phó trưởng khu nào đó làm chủ trì.

Lúc này, chuông điện thoại riêng của ông vang lên, ông lấy ra xem

thì thấy người gọi điện là người đứng đầu cục 'Miên nữ', trong đầu Khuất Thế Thanh ngay lập tức lóe lên vài suy nghĩ.

"Xin chào cục trưởng Lý."

"Xin chào lãnh đạo Khuất, tôi có chút chuyện muốn báo cho ông biết."

"Chuyện lớn gì thế? Anh nói đi."

"Chuyện là như thế này, tôi vừa mới nhận được một báo cáo, nói rằng có người điều tra hộ khẩu của cha ông ở đồn công an XX. Người điều tra là người Vịnh tỉnh, họ Khuất, năm nay 30 tuổi. Mục đích điều tra là muốn tìm người thân, lãnh đạo thấy nên xử lý chuyện này như thế nào?"

Khuất Thế Thanh nghe xong lập tức nghĩ tới một khả năng, lập tức phân phó:

"Phiền cục trưởng Lý gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ tới ngay."

Cục trưởng Lý đương nhiên cảm nhận được sự thay đổi trong giọng điều của lãnh đạo, trả lời ngay lập tức:

"Vâng thưa lãnh đạo."

Khuất Thế Thanh cúp điện thoại, sau đó nhanh chóng bước xuống lầu, vừa đi vừa gọi điện thoại cho vị phó trưởng khu làm chủ trì cho cuộc hội nghị kia. Vừa nối máy, ông liền nói:

"Huyện trưởng Trịnh, bây giờ tôi có chút việc gấp phải đi ra ngoài để xử lý, anh cứ mở hội nghị trước đi, tôi sẽ liên lạc lại sau."

"Được, không thành vấn đề."

Lúc lái xe đến đồn công an XX, nhịp tim của Khuất Thế Thanh tăng lên một cách chóng mặt, nếu như suy đoán của ông là đúng, vậy thì ông cụ chắc chắn sẽ rất mừng.

Chương 644: Vừa Mừng Vừa Lo (2)

Mấy phút sau.

Khuất Thế Thanh đã tới đồn công an XX.

Lúc này, trong một đồn công an nho nhỏ, không chỉ có tất cả lãnh đạo của đồn công an, mà còn có phó cục trưởng nào đó và người đứng đầu của cục 'Miên nữ' và người có 'quan hệ rộng' thứ hai - Khuất Thế Thanh, thanh thế như này quả thực có hơi dọa người.

"Lãnh đạo."

Cục trưởng Lý mở lời chào.

Khuất Thế Thanh không thèm khách sáo, trực tiếp hỏi:

"Cục trưởng Lý, người đâu?"

Cục trưởng Lý nói:

"Đang chờ ở văn phòng!"

Khuất Thế Thanh gật đầu, bước nhanh tới văn phòng sở trưởng.

...

Trong văn phòng sở trưởng.

Giang Phong và Khuất Xuân Minh đang ngồi uống trà.

Khuất Xuân Minh dùng danh nghĩa tìm người thân để điều tra hộ khẩu của Khuất Quang Cường chưa được bao lâu, thì đã được mời tới đây uống trà.

Sở trưởng nói rằng lãnh đạo huyện muốn gặp mặt bọn họ, mời bọn họ uống tách trà, làm phiền bọn họ chờ một chút.

Giang Phong đương nhiên biết tại sao lãnh đạo huyện lại muốn gặp bọn họ. Lúc điều tra tài liệu cá nhân của Khuất Quang Cường, hắn đã biết rất rõ tin tức lớn kia rồi, biết rõ con trai của ông chính là phó khu trưởng huyện Hoành Dương, cho nên đối với hắn, lời của sở trưởng không khó lý giải cho lắm.

Nhưng mà, Khuất Xuân Minh không biết chuyện này, thấy chỉ tra

hộ khẩu thôi mà đã được sở trưởng mời tới văn phòng uống trà, thậm chí lãnh đạo huyện còn muốn gặp mình, trong lòng không khỏi có chút bất an. May là anh không ngu, thấy Giang đại sư dường như đã lường trước được chuyện này liền biết đây có lẽ là chuyện tốt, cho nên trầm tĩnh lại, uống trà chờ đợi.

Khoảng bảy, tám phút sau, một người đàn ông trung niên nhìn khá uy nghiêm, ước chừng năm mươi mấy tuổi đi vào. Người đàn ông trung niên này chính là Khuất Thế Thanh.

Khuất Thế Thanh vừa đi vào liền hỏi thẳng:

"Xin hỏi, người tra hộ khẩu của Khuất Quang Cường là ai?"

Khuất Xuân Minh đứng lên, trả lời:

"Là tôi, ông là lãnh đạo huyện mà sở trưởng nhắc tới phải không?"

Khuất Thế Thanh gật đầu, hỏi tiếp:

"Nghe bảo cậu họ Khuất, đi từ Vịnh tỉnh tới đây để tìm người thân. Tôi có một câu muốn hỏi, mối quan hệ giữa cậu và Khuất Quang Cường là gì?"

Mặc dù đã cố gắng che đậy, nhưng giọng điệu của Khuất Thế Thanh vẫn không khỏi có chút kỳ quái.

Khuất Xuân Minh dường như ý thức được gì đó, vội vàng nhìn sang Giang đại sư, thấy cậu mỉm cười gật đầu liền vội vàng trả lời:

"Khuất Quang Cường là cụ ông nhỏ tuổi nhất của tôi."

Khuất Thế Thanh nghe xong không khỏi kích động, nhìn chằm chằm Khuất Xuân Minh, hỏi một câu mấu chốt:

"Xin hỏi, ông cố của cậu tên là gì?"

Khuất Xuân Minh nghe tới đây thì gần như đã có thể xác định được người đàn ông trung niên trước mặt mình chính là con cháu của cụ ông nhỏ tuổi nhất, anh trả lời:

"Ông cố của tôi tên là Khuất Quang Hoa."

Khuất Thế Thanh làm lãnh đạo nhiều năm như thế, đương nhiên công phu giữ bình tĩnh không hề tệ, nhưng mà lúc này ông không nhịn được mà kích động, đập vào vai Khuất Xuân Minh một cái, cười to, nói:

"Khuất Quang Hoa là bác của ông, theo vai vế thì cháu nên gọi ông một tiếng ông, sao cháu tìm được chỗ này? Người đứng bên cạnh cháu là em trai của cháu hả? Với lại, tại sao ông không nhận được chút tin tức nào về bác ấy hết vậy?"

Khuất Xuân Minh hiểu tâm trạng hiện tại của ông, anh cũng có rất nhiều câu hỏi, nhưng sau khi nhìn thấy nhóm người sở trưởng vẫn đang đứng chờ ở bên ngoài, thì anh kiềm lại, nói:

"Ông ơi, người này là Giang đại sư, chuyện của nhà cháu kể ra thì dài lắm, ông đi ra ngoài nói với sở trưởng một tiếng đi, sau đó chúng ta tìm một chỗ khác từ từ nói."

Khuất Thế Thanh khách khí chào:

"Xin chào Giang đại sư."

Giang Phong chào lại:

"Xin chào lãnh đạo."

Khuất Thế Thanh nói:

"Hai người theo tôi."

Ông nói xong liền đi ra ngoài, chào hỏi một tiếng với nhóm người sở trưởng, sau đó lái xe chở Giang Phong và Khuất Xuân Minh rời đi.

Nhóm người cục trưởng, phó cục trưởng, sở trường nhìn nhau, sau đó từng người rời đi.

Những cảnh sát nhân dân ở lại thì bắt đầu xì xào bàn tán chuyện nhà lãnh đạo.

...

10 phút sau.

Ở quán trà nào đó.

Giang Phong, Khuất Thế Thanh và Khuất Xuân Minh ngồi xuống một cái bàn.

Khuất Xuân Minh trịnh trọng nói:

"Ông ơi, con muốn giới thiệu lại với ông một lần nữa về vị này. Vị này tên là Giang Phong, Giang đại sư, là một đại sư có khả năng tính toán quỷ thần khó lường. Lần này cháu có thể tìm được ông là nhờ công lao của Giang đại sư."

Khuất Thế Thanh thấy cháu trai của mình tôn sùng người trẻ tuổi này như thế, còn đẩy hết công lao gặp mặt lên người đối phương, mặc dù không rõ tại sao, nhưng ông vẫn dành cho đối phương sự tôn trọng đáng có, nói cảm ơn.

Giang Phong khoát tay, nói:

"Không cần phải khách khí như thế, hiện tại có lẽ trong lòng mọi người có rất nhiều chuyện muốn hỏi thăm đối phương, cho nên hai ông cháu tâm sự trước đi, chuyện của cháu nói sau cũng chẳng muộn."

Khuất Xuân Minh nói được, sau đó lấy điện thoại ra, nói:

"Ông ơi, chuyện nhà của cháu kể ra thì rất dài, để cháu gọi điện thoại cho cụ tổ báo tin của ông cho cụ biết đã, để cụ vui mừng."

Khuất Thế Thanh không khỏi mở to hai mắt, vừa mừng vừa lo nói:

"Xuân Minh, cháu nói cái gì? Bác ông... bác ấy vẫn còn ở đây ư?"

Khuất Xuân Minh gật đầu cười, nói:

"Vâng, ông cố vẫn còn khỏe lắm, hơn trăm tuổi rồi nhưng mỗi bữa vẫn có thể ăn hết một bát cơm đầy đó!"

Khuất Thế Thanh mừng rỡ nói:

"Quá tốt rồi, thật sự quá tốt, vậy cháu gọi điện cho bác ấy đi, ông sẽ báo tin tức tốt này lại cho cha ông, để ông ấy cũng vui mừng."

Giang Phong nói tiếp:

"Lãnh đạo, không biết bây giờ cụ đang sống ở đâu?"

Khuất Thế Thanh nói:

"Ở nhà của anh cả ở nông thôn."

Giang Phong cười, nói:

"Cháu có ý kiến này, sau khi hai ông ấy biết tin, chắc chắn sẽ muốn gặp mặt nhau ngay lập tức, thậm chí sẽ nghĩ tới việc quay về quê quán năm đó một chuyến.

Cho nên, khi gọi điện thoại, có thể nói hai ông và gia đình di chuyển trước. Cụ ông ở gần đây thì chuyển cụ ấy vào trong huyện, sau đó để cụ ấy và người thân cùng nhau đi tới tỉnh thành.

Còn cụ ông bên Vịnh tỉnh thì có thể sắp xếp cho cụ ấy và người thân bay thẳng đến tỉnh thẳng, như thế thì hai gia đình hai bên đều có thể gặp mặt nhau.

Giao thông ở tỉnh thành rất phát triển, nếu như muốn quay lại quê quán năm đó cũng rất thuận tiện, mọi người thấy sao?"

Khuất Xuân Minh khen:

"Vẫn là Giang đại sư suy tính chu toàn, ông thấy sao ạ?"

Khuất Thế Thanh gật đầu, nói:

"Được, Giang đại sư nói rất đúng, làm như thế đi."

Chương 645: 81 Năm Sau Trùng Phùng.

Thứ sáu, ngày 11 tháng 8 năm 2023.

Sân bay thành phố Hàng Châu, một hàng hơn ba người đang chờ

đợi làm thủ tục, dẫn đầu là một ông lão 93 tuổi, ông lão này không ai khác chính là Khuất Quang Cường.

Khuất Quang Cường thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới, khi hắn còn sống còn có thể gặp lại anh cả nhà mình.

Năm đó anh cả Khuất Quang Hoa cùng với một số bạn trong thôn đi tòng quân, khi đó đất nước gặp nạn, chính là thời kỳ cả nước liên hợp kháng chiến, tòng quân nguy hiểm cỡ nào căn bản không cần phải nói cũng biết, tấm lòng của cha mẹ đương nhiên là không đồng ý.

Nhưng anh cả nói hết lời, cuối cùng vẫn thuyết phục được cha mẹ để hắn đi tòng quân, kết quả là một đi không trở về, ròng rã ba năm không có viết thư gửi về nhà, trong nhà gửi thư đi như đá chìm đáy biển.

Hơn nữa, người nhà của những người đi cùng với anh cả tòng quân, đều nhận được tin tức hi sinh.

Lúc đó, người trong nhà đều hiểu, anh cả tám chín phần là đã hi sinh rồi.

Nhớ tới tình cảnh năm đó, Khuất Quang Cường thở dài, nói với người cháu này nói: “Xuân Minh, năm đó chúng tôi đều cho rằng ông cố của cháu đã hi sinh mất, đoạn thời gian đó ông bà sơ của cháu cả ngày thở dài, hối hận đã đồng ý cho ông cố cháu đi tham quân.

Bây giờ nghĩ lại, may mắn là bọn họ đồng ý, nếu không để ông cố cháu ở lại quê nhà, tám chín phần cũng sẽ bị những thổ phỉ kia sát hại rồi.”

Khuất Xuân Minh nhịn không được hỏi: “Ông cố, năm đó ông làm thế nào thoát được việc thổ phỉ tàn sát thôn vậy?”

Nhắc tới việc này, vẻ mặt Khuất Quang Cường ảm đạm nói: “Đây cũng là mệnh của ông, năm đó ông vừa vặn phải đi theo một vị thợ săn già ở trong thôn lên núi đi săn, ở lại trong núi một đêm, đợi chúng ta vừa từ trên núi trở về mới phát hiện toàn thôn bị giết hết đến cả chó gà cũng không tha, cảnh tượng đó đến bây giờ cũng

khó mà quên được."

Khuất Xuân Minh không khỏi mắng chửi: "Đám thổ phỉ chết tiệt, nếu như không phải bọn họ không có nhân tính sát hại người trong thôn, thì hai nhà chúng ta đã đoàn tụ sớm từ ba mươi mấy năm trước rồi."

Khuất Thế Thanh nói tiếp: "Những cái tên thổ phỉ kia cũng không có kết cục tốt, nghe nói không lâu sau đó cũng đã bị tiêu diệt."

Khuất Quang Cường lắc đầu nói: "Kỳ thật cũng trách ông, năm đó ông cứ nghĩ là đại ca đã hi sinh từ lâu, mà sau khi thổ phỉ tàn sát thôn, đem cha mẹ cùng với anh hai và chị ba giết hết. Cả nhà chỉ còn một mình ông sống sót, lo xong hậu sự thì đi tới nơi khác, cuối cùng ở lại Hoành Dương bên này, bỏ lỡ cơ hội nhận nhau với anh cả.

Lần này nếu như không phải có Giang đại sư hỗ trợ, vậy ông đến chết cũng không biết anh cả của mình vẫn còn sống, có thể trong thời đại này anh em gặp được nhau, tôi thật sự có chết cũng không hối tiếc."

Giang Phong mỉm cười nói: "Đây cũng là duyên phận của anh em Khuất gia chưa hết, tôi chỉ là giúp một ít mà thôi."

Bọn họ đối với bạn gái của con trai mình không hài lòng, như Quả Nhi tử thật cùng với cô kết hôn, cái đôi này tuổi già đáng lo a!

Nhưng vào lúc này, một lượng hành khách từ trong phi trường đi ra, đám người Khuất Quang Cường lúc này dừng nói chuyện, mắt không chớp nhìn đám người, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Đợi hành khách ra cũng gần hết rồi, mới có trên trăm người tập hợp một chỗ, trùng trùng điệp điệp đi tới, cầm đầu là một ông lão mày râu đều trắng.

Nhìn thấy ông lão này, trong mắt Khuất Quang Cường đột nhiên sáng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Ông lão tóc trắng được dìu đỡ, ngay lập tức thấy được một ông lão đứng chờ ở cổng ra ga, vẻ mặt trong nháy mắt kích động, tốc độ đi cũng không tự chủ mà tăng nhanh hơn.

Đợi sau khi ông lão tóc trắng tới gần, mặt mũi Khuất Quang Cường tràn đầy kích động gọi: “Anh cả!”

Ông lão tóc trắng không phải người khác, chính là Khuất Quang Hoa, nghe thấy Khuất Quang Cường la lên, hắn một phát nắm được tay em trai mình, vẻ mặt cũng kích động gọi: “A Cường.”

Trong mắt Khuất Quang Cường chứa nước, giọng điệu có chút nức nở nói: “81 năm, ròng rã 81 năm, em thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới lúc còn sống còn thể gặp được anh cả. Mặc dù dung mạo của anh cả đã không còn là bộ dạng trong trí nhớ của em, nhưng nốt ruồi ở khóe mắt kia em vẫn còn nhớ.”

Trong mắt Khuất Quang Hoa cũng đong đầy nước mắt, loại tâm trạng sau 81 năm gặp lại người thân này, đoán chừng trên đời này trừ anh em bọn họ ra, rốt cuộc tìm không ra người thứ ba.

“A Cường, lúc anh đi tham quân, em còn là một thằng nhóc choai choai, bây giờ gặp lại lần nữa, đầu em cũng đã đầy tóc bạc, đáng tiếc A Vũ, A Mai bạc mệnh, không đợi được ngày này.”

Chương 646: 81 Năm Sau Trùng Phùng. (2)

Nghe anh cả nhắc đến anh hai với chị ba, trong đầu Khuất Quang Cường lóe lên hình ảnh thảm thiết của bọn họ, không khỏi nói sang chuyện khác: “Anh cả, để em giới thiệu cho anh một chút, vị này chính là Giang đại sư, đời này anh em chúng ta có thể gặp lại nhau, đều là công lao của Giang đại sư, chúng ta nhất định phải cảm ơn Giang đại sư thật tốt mới được.”

Khuất Quang Hoa thả tay em trai mình ra, cầm chặt tay Giang Phong nói: “Giang đại sư, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, về sau có chuyện gì nếu như nằm trong khả năng của Khuất gia có thể giúp được cậu cứ mở miệng, trên dưới Khuất gia nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ.”

Giang phong mỉm cười nói: “Ông Khuất, ngài chính là anh hùng kháng chiến, tôi là vãn bối có thể giúp ông tìm được người nhà

cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, đó là vinh hạnh của tôi, cảm ơn cũng không cần nhắc lại đâu ạ.”

Khuất Quang Hoa nghe được lời này trong lòng lại trở nên kích động, năm đó hắn trong lòng nóng nảy muốn gia nhập quân đội, nghĩ là ra trận giết địch, cảm giác cái giá hắn phải trả trong những năm cũng có ý nghĩa.

Khuất Quang Hoa không nói thêm gì nữa, chỉ là dùng sức nắm chặt tay Giang Phong.

Sau đó, hai anh em mới bắt đầu giới thiệu con cái của mình cho nhau biết, còn đời cháu cũng có thể đứng ở một bên, dù hai hai nhà ở chung một chỗ cũng hơn trăm người, nhân số thật sự là nhiều.

Chờ hai bên bắt chuyện xong, Khuất Xuân Minh đề nghị: “Ông cố, Ông cố họ, chỗ này không phải nơi thích hợp để nói chuyện, cháu đã đặt trước một nhà hàng rồi, không bằng hiện tại đi đến nhà hàng trước, sau hai nhà vừa ăn vừa nói chuyện?”

Khuất Quang Hoa gật đầu nói: “Được, chỗ này quả thực không phải chỗ để nói chuyện, vậy thì đến nhà hàng rồi nói chuyện sau.”

Khuất Quang Cường cũng gật đầu theo nói được.

Hai ông lão đã gật đầu, những người khác đương nhiên cũng không có dị nghị gì, thế là ào ào lên xe đi tới nhà hàng Khuất Quang Minh đã đặt chỗ.

Trong đó, Khuất Thế Thanh tự mình làm tài xế cho hai ông lão với Giang Phong, các bối phận cao khác cũng đều ngồi lên xe nhỏ, còn bối phận thấp cũng chỉ có thể đi xe buýt tới.

Dù sao cũng hơn trăm người, Khuất Quang Cường bên này con cháu ngoại trừ Khuất thế Thanh là đứa con trai có tiền đồ nhất, các con cháu khác nhà cũng là khá giả, đương nhiên không có nhiều xe oto nghênh ngang đến vịnh tỉnh đón người thân.

Đương nhiên, nếu muốn mượn xe cũng không phải là không mượn được, thuê xe cũng không phải việc khó, nhưng cũng không cần làm vậy, trực tiếp bao mấy chiếc xe buýt không biết là bớt được

bao nhiêu việc.

…

Trên đường từ sân bay đến nhà hàng, hai anh em Khuất Quang Hoa với Khuất Quang Cường nói những chuyện cũ lúc trước.

Khuất Quang Cường nói: “Năm đó anh cả vừa đi tin tức liền không có, ở trong nhà viết biết bao nhiêu bức thư gửi đi như đá chìm trong đáy biển, lại thêm người đi chung với anh cả gửi tin tức hy sinh về, sau đó cha mẹ bọn họ liền đoán là anh cả lành ít dữ nhiều.”

Khuất Quang Hoa thở dài nói: “Năm đó tình thế quá nghiêm trọng, anh ở bộ đội chuyển qua nhiều chỗ, không có cơ hội viết thư gửi về nhà, thẳng đến bốn năm sau anh mới tìm được cơ hội, ký thác gửi về nhà mấy phong thư, đáng tiếc vẫn không nhận được thư hồi âm.

Sau này, anh lên thượng cấp mệnh lệnh vịnh tỉnh, ai muốn đi mà không trở về chứ, anh vẫn luôn nhịn đến cuối những năm 80, mới lần nữa tìm cơ hội trở lại Đại Lục tìm người thân.

Lúc đó anh mang theo tâm trạng kích động trở về quê, kết quả tin tức nhận được khiến lòng anh lạnh buốt, người trong thôn chúng ta vậy mà sau ba năm anh đi tòng quân lại bị thổ phỉ sát hại, toàn thôn bị giết đến chó gà cũng không tha.

Lúc đó, trong lòng anh thật sự rất tuyệt vọng. Nhưng mà anh vẫn không từ bỏ, vẫn luôn tìm tin tức của các em ở khắp nơi, ba mươi mấy năm anh nhiều lần đi tìm kiếm, đi đến không biết bao nhiêu nơi, đáng tiếc không thể tìm được tin tức của các em.”

Khuất Quang Cường lau nước mắt ở khóe mắt, nói lại chuyện hắn trải qua kiếp nạn, sau đó mới cảm khái nói: “Thật là tạo hóa trêu ngươi, bởi vì suy đoán của cha mẹ lúc trước, lại thêm không có tin tức của anh cả, cho nên em coi như là anh cả đã hy sinh trên chiến trường.

Lúc đó toàn thôn cũng chỉ còn lại em với bác thợ săn già, sau khi chôn cất cha mẹ, anh hai, chị ba xong, bởi vì sợ thổ phỉ sẽ quay

lại, em cùng với bác thợ săn không kịp chôn cất thi thể của người dân trong thôn đã vội vã rời đi.

Đi lần này, chính là mười mấy năm, năm đó giao thông không thuận tiện, lại thêm nghèo nàn, nên vẫn luôn không tìm được cơ hội về tế bái cha mẹ.

Cho đến trước những năm 60, em mới tìm được cơ hội trở về quê một chuyến. Sau đó hơn ba mươi năm, mới có cơ hội về quê tế bái cha mẹ và anh chị lần nữa.

Chương 647: 81 Năm Sau Trùng Phùng. (3)

Mãi cho đến thời đại mới, em mới thường xuyên trở về tế bái cha mẹ với anh được nhiều hơn, mấy năm gần đây bởi vì lớn tuổi, mấy đứa nhỏ không đồng ý cho em đi đường dài bôn ba, cho nên liền để bọn nhỏ đi tế bái."

Khuất Quang Hoa nghe vậy cũng hiểu, đúng là tạo hóa trêu ngươi, hai anh em bọn họ đáng lẽ đã có thể gặp nhau từ sớm, đáng tiếc trời xui đất khiến bỏ lỡ mất, "Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai em đưa anh về nhà tế bái cha mẹ."

Khuất Quang Cường gật đầu nói: "Ừm, em cũng 4,5 năm rồi chưa về."

…

Sau một tiếng.

Trong đại sảnh nhà hàng nào đó, một trăm ba mươi mấy người Khuất gia ngồi mười bốn cái bàn, hai nhà ngồi xen kẽ với nhau, bảo đảm mỗi bàn đều có người của hai nhà.

Bàn chủ ngoại trừ hai ông lão, còn có Giang Phong Giang đại sư cùng với đại công thần tiểu bối Khuất Xuân Minh, còn lại đều là đời thứ hai.

Đương nhiên, hai nhà đời thứ hai cộng lại cũng hơn mười người,

một bàn này nhất định là không ngồi đủ, liền chỉ có mấy người đời thứ hai có địa vị tương đối cao ngồi, như Khuất Thế Thanh chủ tịch tỉnh, mấy đứa con trai của Khuất Quang Hoa quản lý sản nghiệp gia đình.

Lúc này, mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện, đối với tình hình của hai nhà cũng hiểu rõ nhau hơn.

Bữa cơm này ăn hơn ba tiếng mới kết thúc.

Lúc chuẩn bị giải tán, Giang Phong mới mỉm cười cáo từ nói: "Thưa mọi người, chuyến này tôi đã không phụ lòng mong đợi của mọi người, cuối cùng cũng đã giúp mọi người tìm được người thân, ngay mai hai người về nhà tế bái cha mẹ, tôi liền không nhúng tay vào nữa, chúng ta nếu có duyên sẽ gặp lại nhau."

Khuất Quang Hoa đứa tay nắm chặt tay Giang Phong, vẻ mặt tràn đầy cảm kích nói: "Giang đại sư, nguyện vọng lớn nhất của tôi, đó là có thể gặp lại người thân một lần, bây giờ cậu đã giúp tôi hoàn thành tâm nguyện của nhiều năm nay, lời cảm ơn nói bao nhiêu cũng không đủ, đợi tôi tế bái cha mẹ xong, sẽ đến nhà cảm ơn."

Giang Phong lập tức từ chối nói: "Ông Khuất, tôi trước đó đã nói qua, ngài là anh hùng dân tộc, không có các ông dùng một đời không sợ sinh tử mà chiến đấu, để những đời sau có được như ngày hôm nay, có thể thay ngài làm một chút chuyện cũng không đáng nhắc đến, đó là vinh hạnh của tôi, hai chữ cảm ơn này xin đừng nhắc đến nữa."

Khuất Quang Hoa cầm tay Giang Phong xúc động không nói nên lời, nửa ngày mới lên tiếng nói: "Được, tôi nghe Giang đại sư, không đề cập tới hai chữ cảm ơn này nữa, đợi tế bái cha mẹ xong, tôi lại đến nhà thăm hỏi, không biết Giang đại sư có hoan nghênh không?"

Giang Phong lúc này mới mỉm cười nói: "Đương nhiên hoan nghênh rồi."

Sau đó, những người khác của Khuất gia cũng biểu đạt cảm ơn.

Nhất là Khuất Xuân Minh, hắn đã trở thành công thần của Khuất

gia, trong lòng rất cảm kích Giang đại sư.

Chờ mọi người chào nhau xong, Khuất Thế Thanh mới tìm cơ hội lên tiếng nói: “Giang đại sư, ngài hiện tại muốn đi đâu, để tôi đưa ngài đi.”

Giang Phong khoát tay nói: “Không cần làm phiền lãnh đạo, tôi chuẩn bị trong đêm nay bay trở về Quế tỉnh, tùy tiện gọi xe là được.”

Khuất Thế Thanh xung phong nhận việc nói: “Không phiền phức, tôi uống rượu không thể lái xe, nhưng bạn già kia của tôi có thể lái xe, trên đường tôi cũng có thể bồi Giang đại sư nói chuyện.”

Trong lúc nói chuyện, Khuất Thế Thanh đưa mắt ra hiệu với vợ mình là Ngô Bình.

Ngô Bình nhận được liền nói: “Đúng vậy, Giang đại sư cứ để tôi lái xe đưa ngài đến sân bay đi!”

Trình độ nhìn mặt nói chuyện của Giang Phong cũng không phải là trưng cho đẹp, lập tức ý thức được hai vợ chồng này hẳn là có chuyện muốn nói với mình, liền thuận nước đẩy thuyền nói: “Được rồi, vậy tôi làm phiền hai vị rồi.”

“Không có phiền gì hết!”

Các tiểu bối khác vốn là muốn nói để bọn họ đưa đi cho, nhưng còn chưa kịp mở miệng bên kia đã xác định xong, bọn tiểu bối cũng có mắt nhìn, cũng không có tiến lên tranh việc.

Thế là, Giang Phong cuối cùng lên tiếng chào hỏi xong liền theo Khuất Thế Thanh với Ngô Bình đi xuống bãi đỗ xe.

…

Sau khi xe rời khỏi nhà hàng, Giang Phong chủ động hỏi: “Lãnh đạo, ông có phải có chuyện muốn nói với tôi đúng không?”

“Đúng thật là không có chuyện gì có thể gạt được con mắt của Giang đại sư.”

Nói đến đây, Khuất Thế Thanh thở dài nói: “Nói đến cũng là gia môn bất hạnh, con trai tôi năm nay 29 tuổi, hai năm trước có qua lại với một người bạn gái, nhưng hắn nói bất kể là điều kiện bản thân hay là điều kiện gia đình đều không được.

Hóa ra, hắn cưới vợ là vì bản thân cưới mà không phải vì ba mẹ mà cưới, chúng tôi là cha mẹ nhưng cũng không có quyền can thiệp tự do hôn nhân của hắn. Nhưng bạn gái này của hắn cũng không hiểu chuyện, tôi với vợ trong hai năm qua vẫn luôn lo nghĩ, thật sự không hy vọng cô gái đó trở thành con dâu của chúng tôi.”

Chương 648: Cha, Mẹ, Con Trai Bất Hiếu Đã Trở Về Gặp Hai Người Đây!

Trên đường ra sân bay.

Ngô Bình lái xe, Giang Phòng cùng với Khuất Thế Thanh ngồi ở phía sau.

Nghe Khuất Thế Thanh lo lắng nói về vấn đề hôn nhân của con trai mình, Giang Phong nói: “Chú Khuất, chú nói chi tiết một chút đi.”

“Giang đại sư, nói thật, tôi tự nhận cũng coi là gia trưởng cởi mở, nếu không phải bạn gái của con trai tôi nói quá thực tế, tôi thật sự cũng không muốn can thiệp vào chuyện hôn nhân của nó.”

Khuất Thế Thanh cho thấy thái độ của mình trước, mới nói: “Con trai tôi cậu cũng vừa gặp rồi, chiều cao 1m86, tướng tá cũng coi như là tuấn tú lịch sự, tốt nghiệp đại học 985, làm việc ở tỉnh XX, bối cảnh gia đình cậu cũng biết rồi.

Mà bạn gái kia của nó, cao 1m57, người cũng bình thường, trình độ cấp 3, trước khi yêu đương với con trai tôi cũng chỉ là nhân viên phục vụ trong cửa hàng KFC, cha mẹ của con bé làm việc ở xa.”

Nghe đến đó, Giang Phong cắt ngang nói: “Từ điều kiện cá nhân với điều kiện gia đình mà nói, hai người quả thực là không xứng đôi.”

Vẻ mặt Khuất Thế Thanh tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Giang đại sư, vợ chồng chúng tôi cũng không phải là loại người yêu giàu ngại bần, nếu như chỉ vì điều kiện cá nhân với điều kiện gia đình không xứng, chỉ cần con trai tôi thật tâm yêu thích, vậy chúng tôi cũng coi như trong lòng không hài lòng, cũng sẽ không can thiệp hôn nhân của nó, dù sao người ở với nó sau này cũng là vợ nó, giày có hợp hay không bản thân nó phải hiểu rõ.”

Giang Phong tiếp lời nói: “Có thể khiến cho bậc cha mẹ như hai người lo nghĩ đến, chẳng lẽ nhân phẩm của cô gái này không tốt lắm?”

Khuất Thế Thanh giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là Giang đại sư, một câu đã nói trúng.”

Tán thưởng xong, Khuất Thế Thanh mới kể rõ: “Có mấy chuyện nhỏ kia tôi ở đây cũng không nhắc lại, chủ yếu phải nói chính là lúc đầu năm, bà nhà tôi nằm viện làm tiểu phẫu, kết quả cô gái kia cũng không đến bệnh viện nhìn xem thử, thậm chí ngay cả điện thoại chào hỏi cũng không có, thật sự khiến lòng chúng tôi giá lạnh mà.”

Ngô Bình vẫn luôn lái xe không nhịn được nói xen vào: “Giang đại sư, ngài hẳn là hiểu rõ, lúc nam nữ yêu đương, phàm là người có suy nghĩ đến kết hôn, đều sẽ nghĩ biện pháp lấy lòng cha mẹ đối phương.

Chúng tôi ngược lại cũng không cần cô ta tới lấy lòng, ở bệnh viện làm phẫu thuật, về tình về lý cô ta hẳn cũng phải sang đây thăm hỏi một cái, bận không đi được cũng phải gọi điện thoại chào hỏi một tiếng chứ.

Kết quả người ta coi như không biết chuyện này, tầm mắt hẹp hòi này, ngài nói xem nếu như cô ta thật sự gả cho con trai tôi, hai vợ chồng chúng tôi nếu như cả đời bình an thì cũng không quan trọng, dù sao chúng tôi cũng không thiếu tiền xài. Nhưng mà vạn nhất tuổi già, thân thể không tốt, dạng con dâu này, chúng tôi có thể trông cậy được sao?”

Giang Phong tỉnh táo hỏi: “Bà Khuất, chuyện cô nằm viện, cô ấy có biết không?”

Ngô Bình nói: “Cô ta đương nhiên biết, cô ta đã ở chung với con trai tôi từ sớm, với lại lúc con trai tôi đến bệnh viện thăm tôi, tôi còn cố ý hỏi nó thử.”

Giang Phong gật đầu nói: “Nếu nói như thế, cô gái này quả thực không phải nhân duyên tốt, dù sao hôn nhân cũng không phải chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Nhưng ở đây tôi muốn nói câu này nhưng không dễ nghe lắm, nhân phẩm của cô gái kia có vấn đề, có thể ở chỗ con trai hai người kỳ thực cũng có vấn đề không nhỏ.”

Khuất Thế Thanh nghe vậy thở dài nói: “Giang đại sư ngài nói đúng, vấn đề của con trai chúng tôi quả thực không nhỏ, chủ yếu là tại chúng tôi, chúng tôi làm cha mẹ quá dung túng cho hắn, nuôi hắn thành loại người có tính cách tùy hứng ích kỉ như vậy.”

Vẻ mặt Ngô Bình hối hận nói: “Đạo lý mẹ chiều con hư chúng tôi hiểu, nhưng biết thì dễ làm thì khó!”

Giang Phong không an ủi gì thêm, chỉ nói: “Như vậy đi, chú Khuất cho tôi biết tên tuổi với ngày sinh tháng đẻ của bạn gái con trai chú, tôi thôi toán nhân duyên cho hắn thử. Nếu như không biết ngày sinh tháng đẻ của bạn gái hắn, dùng số di động để thay thế cũng được.”

Khuất Thế Thanh với Ngô Bình nghe vậy trong mắt sáng lên, hôm qua bọn họ đã lên mạng tra tư liệu tìm hiểu về Giang đại sư, biết rõ Giang đại sư nổi danh nhất chính là năng lực suy tính nhân duyên.

Con trai nhà mình với bạn gái hắn đến cùng có thích hợp hay không, Giang đại sư chỉ cần suy tính, chắc hẳn liền biết rõ ràng.

Đối với năng lực suy tính của Giang đại sư, hai vợ chồng cũng không hề hoài nghi, không đề cập tới tư liệu tra được ở trên mạng, chỉ riêng chuyện xúc tiến cha cùng với bác cả được trùng phùng, đã đủ để chứng minh năng lực của Giang đại sư.

Thế là, Khuất Thế Thanh ngay lập tức nói ra tên và ngày sinh tháng đẻ của con trai hắn và bạn gái nó, còn có số điện thoại của cô gái, Khuất Thế Thanh cũng lấy điện thoại ra để nhìn xem cho

rõ.

Chương 649: Cha, Mẹ, Con Trai Bất Hiếu Đã Trở Về Gặp Hai Người Đây! (2)

Giang Phong yên lặng ghi lại, nói: “Xin đợi một chút, để tôi suy tính cho anh Khuất.”

Nói xong, Giang Phong liền bấm ngón tay tính, ngoài miệng vẫn như trước lẩm bẩm chính hắn cũng nghe không biết nói gì.

Đồng thời, ở trong màn hình giả lập đang xem xét thông tin xứng đôi của Khuất Hải Đông cùng với Ngưu Lan Hoa:

[Tên tuổi] Khuất Hải Đông với Ngưu Lan Hoa.

[Tuổi tác] 29 và 27 tuổi

[Chiều cao] 1m86 và 1m57

[Cân nặng] 73kg và 44kg

[Bối cảnh gia đình] …

[Tính cách và sở thích] …

[Trải nghiệm tình cảm] …

[Thông tin chi tiết] …

[Giá trị xứng đôi hôn nhân trước mắt] 53 (tình cảm vợ chồng 74+ môn đăng hộ đối 53+ quan hệ gia đình 32)

[Giá trị cực hạn xứng đôi hôn nhân] 62 (tình cảm vợ chồng 83+ môn đăng hộ đối 62+ quan hệ gia đình 41)

[Dự đoán con cái] …

Thô sơ giảng lược nhìn thông tin xứng đôi của hai người, Giang Phong mới ngẩng đầu nhìn về phía vợ chồng Khuất Thế Thanh.

Ánh mắt Khuất Thế Thanh tập trung nhìn về phía Giang Phong, thấy thế liền vội vàng hỏi: “Giang đại sư, có suy tính ra được chưa?”

Giang Phong gật đầu nói: “Ra rồi, hôn nhân của hai người bọn họ ngược lại không có vấn đề gì, nếu như không liên quan đến lời nói của hai gia đình, hơn phân nửa là có thể hòa thuận qua hết cả đời này.

Đáng tiếc hai người cùng với cô ấy không tương xứng, đồng thời quan hệ cũng không tốt, nếu như anh Khuất thật sự cưới cô ấy về, vậy thì giống như những gì hai người vừa nói, sinh lão bệnh tử là tuyệt đối không trông cậy được gì từ người con dâu này. Thậm chí nói câu hơi bi quan, ngay cả con trai hai người cũng không trông cậy được.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt hai vợ chồng Khuất Thế Thanh liền biến sắc.

Vốn dĩ hai vợ chồng bọn họ cũng có lo lắng đến phương diện này, nếu không hai vợ chồng cũng không đến mức lo nghĩ bất an, nhưng bọn họ cũng chỉ là dựa vào kinh nghiệm để suy đoán mà thôi, không dám nói khẳng định.

Giang đại sư là ai chứ? ! Đó là thần toán đại sư tuyệt đối quyền uy.

Ngay cả Giang đại sư cũng đã nói như vậy, vậy chuyện này 100% không sai được.

Lúc này, hai vợ chồng đều âm thầm hạ quyết tâm, cho dù là trở mặt với con mình, bọn họ vẫn sẽ kiên quyết không đồng ý hôn sự này.

“Giang đại sư, không biết việc này có biện pháp nào giải quyết không?” Vẻ mặt Khuất Thế Thanh nghiêm túc hỏi.

Ngô Bình lái xe dựng lỗ tai lên lắng nghe.

Giang Phong suy nghĩ, lại nói: “Chú Khuất, thím Khuất, tục ngữ nói thanh quan khó đoạn gia vụ sự, loại chuyện này một người ngoài như tôi nói thêm gì cũng không tốt lắm, tính cách của anh Khuất

hai người làm cha mẹ so với tôi hiểu rõ hơn, đối cứng với hắn có thể phản ngược lại. Cho nên biện pháp duy nhất chính là 'Lấy tình động, hiểu lấy lý', xem thử có thể làm công tác tư tưởng cho hắn được hay không."

Ngô Bình nhịn không được nói: "Giang đại sư, không có tác dụng đâu, tôi cùng cha hắn cũng đã tận tình khuyên hắn rất nhiều lần, nói Ngưu Lan Hoa này cùng với hắn không thích hợp, nhưng đứa con này của tôi đúng là tâm sắt, bất kể chúng tôi có khuyên như thế nào cũng vô dụng. Nó còn nói cái câu của chúng tôi người sống với nó sau này là vợ nó chứ không phải là chúng tôi, có thích hợp hay không chính nó tự biết rõ, không cần chúng tôi nhọc lòng."

Khuất Thế Thanh nói tiếp: "Giang đại sư, mặc dù đứa con này của chúng tôi đã qua thời kỳ phản nghịch, sẽ không lại giống như trước đối nghịch với chúng tôi chứ? Nhưng trong nhiều năm như vậy đã thành thói quen trong thời gian ngắn như vậy không đổi được, lời nói của chúng tôi đối với nó thật sự không có tác dụng gì lớn.

Cho nên, nếu như Giang đại sư có biện pháp, xin hãy giúp bọn tôi một chút, vợ chồng chúng tôi cảm ơn đại ân đại đức."

"Chú Khuất nói quá rồi."

Giang Phong khoát tay áo, sau đó trầm ngâm một lát, nói: "Như vậy đi, chú Khuất cô Khuất hai người lần này sau khi trở về, lại tìm cơ hội khuyên anh Khuất một chút, đem những gì tôi vừa suy tính ra nói với hắn, xem thử hắn có dao động hay không. Nếu như được, vậy là tất cả đều vui vẻ rồi, nếu như không được, tôi lại tự mình ra mặt khuyên, đồng thời thừa dịp khoảng thời gian này giúp hắn tìm đối tượng thích hợp, hai người cảm thấy thế nào?"

Khuất Thế Thanh nghe vậy mừng rỡ, vui vẻ ra mặt nói: "Vậy thì quá tốt rồi, có Giang đại sư hỗ trợ, chúng tôi cũng không cần lại lo nghĩ bất an như trước nữa."

Ngô Bình như trút được gánh nặng nói: "Vậy tôi trở về tìm cơ hội nói chuyện với nó, hy vọng là sẽ có kết quả tốt."

Có những lời này của Giang Phong, trong lòng Khuất Thế Thanh

với Ngô Bình thoải mái hơn.

…

Thứ bảy, ngày 12 tháng 8 năm 2023.

Hai giờ chiều, ba chiếc xe buýt lái vào Tương tỉnh Kỳ huyện về trấn Tô gia thôn, từ trên xe bước xuống hơn 120 người, cầm đầu là hai ông lão tuổi đã cao.

Đoàn người này không phải ai khác, chính là anh em Khuất Quang Hoa cùng Khuất Quang Cường mới nhận nhau hôm qua, cùng với con cháu của bọn họ.

Sau khi người Khuất gia xuống xe, lại từ cốp xe lấy ra giấy tiền vàng bạc, quần áo giấy với một số đồ khác, đương nhiên cũng không thể thiếu được trái cây, rượu, thịt gà, đầu heo và các loại.

Chương 650: Cha, Mẹ, Con Trai Bất Hiếu Đã Trở Về Gặp Hai Người Đây! (3)

Trừ cái đó ra, còn có không ít xẻng sắt, cuốc, dao bổ củi.

Xe buýt dừng ở trung tâm Tô Gia Thôn, lại còn nhiều người lạ đi vào trong thôn, liền gây chú ý với các dân ở trong thôn, lại thấy những đồ vật cúng bái này, liền hiểu được những người lạ tới đây làm gì.

Nhưng mà, hiện tại cũng không phải là tết xuân, tiết Đoan Ngọ, tết thanh minh, trùng cửu những ngày lễ truyền thống, sao lại đột nhiên lại có nhiều người đến thôn bọn họ tảo mộ như vậy chứ?

Người trong thôn liền hiếu kỳ tiến lên hỏi thăm, mà người Khuất gia cũng không giấu diếm, nói thật với họ.

Sau khi nói xong, người ở Tô gia thôn mới hiểu ra.

Lại nói anh em Khuất Quang Hoa với Khuất Quang Cường, sau khi trở về quê thuở thiếu niên, hai anh em cũng nói nhiều hơn, chỉ vào từng căn nhà, dãy núi nhiều năm không đổi, kể những chuyện lý

thú những năm đó lên núi hái quả, săn bắt chim.

Lúc đi đến dưới chân núi, Khuất Thế Thành liền lên tiếng nói: "Cha, bác cả, hai người lớn tuổi, leo núi khó tránh khỏi sẽ mệt, cứ để mấy đứa nhỏ khỏe mạnh cường tráng cõng hai người lên đi!"

Khuất Thế Thành vừa nói xong, thì mười đứa cháu trẻ tuổi khỏe mạnh đứng ra nói: "Ông nội, để con cõng ông!"

Khuất Quang Hoa cùng Khuất Quang Cường cũng không cậy mạnh, dù sao một người cũng đã 100 tuổi, một người cũng đã 93 tuổi, bọn họ chỉ là sống lâu hơn người bình thường một chút mà thôi, lại không phải là cao thủ võ lâm Trương chân nhân.

Thế là, hai ông lão liền để con cháu của mình cõng leo lên núi.

Rất nhanh, người Khuất gia đã đi tới trước ba ngôi mộ đất cỏ dại rậm rạp, ba mô đất xếp theo hình tam giác, mộ đầu tiên phía trên so với hai ngôi mộ còn lại lớn hơn không ít, Khuất Quang Hoa không cần em trai nói ra cũng hiểu, chôn cất phía trong mộ đầu tiên phía trên chính là của cha mẹ hắn.

Hau mắt Khuất Quang Hoa rưng rưng quỳ xuống: "Cha, mẹ, con trai bất hiếu trở về gặp hai người rồi!"

Hắn cũng đã quỳ xuống, những người khác của Khuất gia sao còn đứng được, cũng đều quỳ xuống theo.

Khuất Quang Cường nhớ tới lúc hắn cùng với bác thợ săn từ trên núi về nhìn thấy cảnh tượng kia, hai mắt cũng rưng rưng nói: "Cha, mẹ, con cùng với anh cả mang theo con cháu đến thăm hai người đây, chắc hẳn mấy chục năm nay hai người nhất định ở dưới đó khổ sở tìm kiếm anh cả, từ giờ trở đi hai người có thể nghỉ ngơi rồi, chờ mấy năm nữa con cùng với anh cả sẽ cùng nhau xuống dưới đó tìm hai người."

Sau khi đứng trước mộ cha mẹ nói chuyện hơn mười phút, Khuất Quang Hoa lại đi đến mộ bên trái trước.

Khuất Quang Cường giới thiệu nói: "Anh cả, trong này chính là anh hai."

Khuất Quang Hoa lần này không có quỳ, chỉ là ngồi xổm xuống, khàn giọng nói: “A Vũ, anh cả tới thăm em, em ở dưới âm Phủ tìm anh mấy chục năm, anh ở dương gian cũng tìm em mấy chục năm, từ giờ trở đi em không cần tìm anh nữa. Em đợi thêm mấy năm nữa, anh cả sẽ xuống đó tìm em, đến lúc đó anh cả lại làm ná cao su cho em, lại dẫn em đi sông mò cá …”

Mấy phút sau, Khuất Quang Hoa lại đi tới mộ đất bên phải, cũng ngồi xổm xuống nói: “A Mai, lúc anh cả rời đi, em vẫn chỉ là một cô nhóc, cũng không biết em ở phía dưới có ai khi dễ em hay không? Nếu như không có thì tốt, nếu như có em hãy ghi lại, chờ anh cả xuống sẽ giúp em trừng trị …”

Đợi Khuất Quang Hoa đem những lời muốn nói nói ra xong, Khuất Quang Cường mới lên tiếng nói: “Anh cả, vốn dĩ mộ của cha mẹ anh hai chị ba là được chôn ở trên đỉnh núi, nhưng khi đó em mới có 15 tuổi, lại sợ đám người thổ phỉ giết người không chớp mắt kia qua lại. Cho nên, em chỉ cố hết sức chôn họ ở chỗ này.”

Khuất Quang Hoa nói: “A Cường, những gì em làm đã rất tốt rồi, em mới 15 tuổi, đã phải đối mặt với thảm trạng xác người đầy thôn, có thể không bị sụp đổ, còn nghĩ được đem cha mẹ với anh chị đi chôn, đổi lại là anh chưa chắc có thể làm tốt được như em.

Anh nhớ lần đầu tiên anh ra chiến trường, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm ở trên chiến trường kia, ngửi được mùi máu tanh khắp nơi, chân tay đều bủn rủn hết!”

Nghe anh cả khen, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Khuất Quang Cười lộ ra một tia xấu hổ, nói: “Em cũng không có dũng cảm như anh nói đâu, kỳ thật năm đó ngoại trừ thương tâm ra, em cũng bị dọa đến tay chân bủn rủn.

Cũng may có bác thợ săn ở đó hỗ trợ giúp em chôn cất cha mẹ với anh chị, nếu không em chỉ là một thiếu niên 15 tuổi, nào có bản lĩnh đem cha mẹ anh chị chôn cất ở đây được, có thể chôn được ở chỗ này cũng rất là ghê gớm rồi.”

Khuất Thế Thành không nhịn được nịnh nọt một câu: “Cha, cha không cần phải khiêm tốn như vậy đâu, đổi lại là bọn con ở trong hoàn cảnh đó sớm đã bị dọa cho choáng váng rồi, cha có thể nhập

thổ cho ông bà nội với bác hai và cô ba cũng đã rất không tầm thường rồi.”

Những người khác cũng ào ào tán dương, mặc dù mọi người chưa từng trải qua, nhưng ngẫm lại ở hiện đại những hiện trường tai nạn xe cộ kinh hoàng kia lại so sánh với mấy trăm người trong thôn bị tàn sát sạch sẽ, đổi lại là bọn họ ai có thể chịu đựng được chứ?”

Sau khi Khuất Quang Hoa đem cảm xúc 81 năm dồn nén phát tiết ra ngoài, sau đó mới thật sự là tế bái, đám người lấy ra công cụ dọn cỏ, có người đốt nhang, có người bày đồ, mỗi người một công việc riêng, tế bái tổ tiên.

Chương 651: Ngọa Tao, Đây Cũng Quá Ngoan!

Sáu giờ chiều.

Một nhà hàng có ẩm thực rất đặc biệt ở Phật Thành, tỉnh Quảng Đông, Vương Phó Quân đang nghịch điện thoại di động trong khi đợi người phục vụ mang đồ ăn lên.

Cửa hàng nhỏ đặc biệt này là được một người bạn ở trên mạng giới thiệu cho Vương Phó Quân lúc đầu tháng, lúc đó người bạn này đã hết sức giới thiệu, các món ăn được đề cử Vương Phó Quân đều gọi ra nếm thử, hận không thể ngay lập tức ăn liền.

Đáng tiếc đầu tháng tủi rỗng không có tiền, Vương Phó Quân chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, thẳng đến khi nhận được tiền lương, mới ngay lập tức tìm đến cửa, chuẩn bị hưởng thụ mỹ thực người bạn đã hết sức khen ngợi.

Tới lúc thức ăn gần mang lên, bỗng nhiên một số điện thoại lạ gọi tới, nếu như xã giao không nhiều người, có thể sẽ đem những cuộc gọi lạ này quy về là cuộc gọi quấy rầy, sau đó từ chối hoặc là bỏ mặc.

Nhưng Vương Phó Quân làm sale bất động sản, hắn không quấy

rối người khác đã là tốt lắm rồi, làm sao sợ người khác tới quấy rối hắn chứ? Mỗi người ở trong mắt hắn đều là khách hàng tiềm năng, cho nên Vương Phó Quân ngay lập tức liền nhận điện thoại.

“Xin chào, tôi là Vương Phó Quân.”

Một giọng nói trong trẻo từ điện thoại di động một bên khác truyền tới, nói: “Xin chào anh Quân, tôi là Giang Phong, người ta thường gọi tôi là Giang đại sư, không biết cha anh có từng nhắc đến tôi với anh không?”

Vương Phó Quân nghe vậy mỉm cười nói: “Hóa ra là Giang đại sư, cha tôi mấy ngày trước đã gọi điện thoại nói với tôi rồi, ngài đây là giúp tôi tìm kiếm đối tượng thích hợp đúng không?”

Giang Phương cười trả lời: “Ừm, quả thực đã tìm được đối tượng rất thích hợp với anh, cô ấy năm nay 28 tuổi, cao 1m68, ngoại hình không tệ, dáng người càng là tốt nhất. Cô ấy làm nghề bác sĩ tư vấn tâm lý, trước mắt đang mở một phòng làm việc tư vấn tâm lý ở Quế tỉnh, là một đối tượng rất ưu tú, không biết anh Quân có cảm thấy hứng thú hay không?”

Vương Phó Quân nghe xong ngẩn người, điều kiện nhà gái tốt đến mức nằm ngoài dự kiến của hắn, đợi lấy lại tinh thần, vẻ mặt hắn lúc này tràn đầy hưng phấn hỏi: “Giang đại sư, ngài có hình của đối phương không?”

Đàn ông đều là động vật nhìn bằng mắt, Giang Phong cũng là đàn ông đương nhiêu hiểu tâm lý của Vương Phó Quân, cười nói: “Ảnh chụp đương nhiên là có, anh thêm Wechat của tôi đi, tôi đem ảnh chụp gửi qua cho anh xem.”

Vương Phó Quân mỉm cười nói: “Vậy liền làm phiền Giang đại sư rồi, điện thoại với Wechat là cùng?”

“Không cần khách khí, là số này luôn.”

“Được rồi, vậy tôi cúp trước, lát nữa lại nói.”

“Ừm!”

Đợi sau khi cúp điện thoại, Vương Phó Quân ngay lập tức thêm

bạn Wechat với Giang đại sư.

Sau một lát, Giang đại sư đã gửi cho hắn một tấm hình, Vương Phó Quân ấn mở ra xem, nháy mắt liền bị mê mẩn.

Cách ăn mặc không phải nói nhiều, tóm lại cả người nhìn rất dễ chịu, cho dù là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cũng không có cảm giác xa lạ, rất có lực tương tác.

Yêu yêu!

Vương Phó Quân xem bức hình hơn một phút đồng hồ, liền không kịp chờ đợi gọi điện thoại cho Giang đại sư, trực tiếp cho thấy thái độ của hắn, nói: “Giang đại sư, hình của cô ấy tôi đã xem rồi, ánh mắt của ngài quả nhiên là danh bất hư truyền, cô ấy quả thực là mẫu người mà tôi thích.”

Giang Phong cười nói: “Anh thích là tốt rồi, vậy anh xem lúc nào có thời gian, tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Vương Phó Quân liền nói ngay: “Tôi ngày mai có thể bay trở về thành phố Quế.”

“Được, vậy tôi sẽ nói với giáo sư Thái một tiếng, cụ thể thời gian và địa điểm gặp mặt chúng ta sẽ thương lượng sau.”

“Được, làm phiền Giang đại sư rồi.”

“Không phiền phức gì, đây vốn dĩ là công việc của tôi, vậy không có việc gì tôi cúp máy đây, có gì liên hệ lại sau.”

“Ừm, tạm biệt Giang đại sư.”

“Tạm biệt.”

Đợi sau khi cúp điện thoại, phục vụ liền bắt đầu dọn thức ăn lên.

Mỹ thực trước mắt, Vương Phó Quân cũng không nghĩ nhiều, mà là chuyên tâm thưởng thức.

…

Ngày hôm sau.

Vương Phó Quân bay chuyến sáng, bay thẳng về Quế tỉnh tình thành.

Sau khi máy bay cất cánh, trong lòng Vương Phó Quân bắt đầu suy nghĩ đến lần đi xem mắt này.

Không hề nghi ngờ, lần này Giang đại sư giới thiệu cho hắn, đúng là một đối tượng ưu tú khiến hắn động tâm, làm một người ăn hàng lâu năm, mấy năm nay hắn vẫn luôn không quản được miệng của mình, mỗi tháng tiền kiếm được tám chín phần đều vào bụng hắn, dẫn đến hắn tiền lương tuy cao, nhưng lại không có một xíu tiền tiết kiệm nào.

Thậm chí, trừ một cỗ chừng mười vạn Scooter, thì hắn hai bàn tay trắng.

Hắn một người ăn no cả nhà không đói bụng, tiền lương của cha mẹ hắn cũng không thấp, căn bản không cần hắn trợ cấp, cho nên hắn dùng tiền một chút cố kỵ cũng không có, muốn tiêu là tiêu.

Chương 652: Ngọa Tao, Đây Cũng Quá Ngoan! (2)

Hắn không phải là chưa từng nghĩ đến vấn đề để dành tiền để cưới vợ, nhưng hắn giống như là "Hàn Hào Điểu", lúc lạnh đến rung lẫy bẫy liền thề non hẹn biển ngày mai liền sống tiết kiệm, kết quả mặt trời ngày mai vừa lên, vạn vật thức tỉnh, tiết kiệm cũng ném ra sau đầu rồi.

Vương Phó Quân với "Hàn Hào Điểu" là cùng một tính tình, mỗi tháng đều muốn lấy một ít tiền tiết kiệm, đến lúc đó mua nhà.

Đáng tiếc trong lòng nghĩ là một chuyện, có thể làm được hay không lại là một chuyện khác.

Rất hiển nhiên, Vương Phó Quân liền làm không được.

Hiện tại, Giang đại sư giới thiệu với hắn một đối tượng tốt như

vậy, trong lòng Vương Phó Quân bắt đầu hối hận, vì cái gì trước đó lại không tiết kiệm tiền chứ?

Tục ngữ nói tiền là anh hung gan, tầm quan trọng của tiền đối với người Vu Nam không cần phải nhiều lời.

Không có tiền, hắn có thể nắm chặt được người phụ nữ ưu tú như vậy sao?

Người ta, để ý đến hắn sao?

Trên đường đi, Vương Phó Quân có chút lo được lo mất, thẳng đến khi máy bay hạ cánh, hắn mới vứt bỏ những suy nghĩ đó, cảm thấy hắn nhìn trúng được người phụ nữ như vậy hắn cũng không có nông cạn như vậy, sẽ không để ý đến hắn có nhà ở hay không.

Dù sao thu nhập của hắn cũng không tệ, chỉ có điều mức chi tiêu từ giờ phải dè sẻn, để dành tiền mua nhà!

…

Giữa trưa.

Phòng ăn đặc biệt nào đó.

Giang Phong mỉm cười thay mặt hai bên giới thiệu: “Anh Quân, vị mỹ nữ này chính là giáo sư Thái. Giáo sư Thái, vị soái ca này chính là anh Quân mà tôi đã nói tới.”

“Xin chào giáo sư Thái, thật hân hạnh được gặp cô.” Vương Phó Quân lên tiếng chào hỏi đầu tiên,

“Xin chào anh Quân, gặp được anh tôi cũng rất vui.” Thái Văn Nhã mỉm cười lên tiếng chào.

Hai người khách sáo vài câu, mới ngồi xuống.

Lại khách khí một lúc, rồi mới gọi đồ ăn lên.

Sau khi đợi phục vụ rời khỏi phòng, Giang Phong mới mở lời: “Anh Quân, giáo sư Thái, mặc dù hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng trước đó tôi cũng đã giới thiệu, chắc hẳn

hai người cũng không xa lạ gì rồi. Danh tiếng tôi làm mai mối như thế nào, chắc hẳn hai người cùng biết.

Hai người đều là người bên trong Long Phượng, không phải người nhăn nhó, chúng ta liền dứt khoát mở lòng nói chuyện thẳng thắn đi, đối với cuộc hôn nhân này có cái gì băn khoăn có thể ở trước mặt nói rõ ràng, chúng ta giải quyết dứt khoát, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đem hôn sự này giải quyết."

Vương Phó Quân cùng với Thái Văn Nhã nghe vậy cũng có chút bất ngờ, mặc dù việc ra mắt chính là hướng về phía kết hôn, nhưng vừa mới gặp mặt liền nói đến việc này luôn thì chung quy cũng có chút xấu hổ.

Nhưng mà cũng như lời Giang Phong đã nói, hai người cũng không phải người bình thường, Vương Phó Quân làm sale bất động sản nhiều năm như vậy da mặt cũng đã luyện ra dày như thế rồi, trực đảo Hoàng Long cũng không sợ.

Mà Thái Văn Nhã là một nhà tư vấn tâm lý, cô mỗi ngày đều nghe những người không bình thường nói chuyện, người bình thường ai sẽ tìm bác sĩ tư vấn tâm lý chứ?

Mỗi ngày tiếp nhận các loại khách kỳ lạ, da mặt của cô ấy so với Vương Phó Quân cũng dày không kém.

Vì vậy, hai người trầm mặc một lúc, liền biểu đạt suy nghĩ của mình.

Vương Phó Quân rất là lưu manh, hắn nhìn Thái Văn Nhã ngay thẳng nói: "Tôi không lo lắng cái gì hết, chỉ cần giáo sư Thái đồng ý, ngày mai có thể đi lĩnh chứng."

Thái Văn Nhã mỉm cười, nhìn Vương Phó Quân nói: "Anh Quân, năng lực kiếm tiền của anh mạnh, cái này Giang đại sư đã nói với tôi rồi, nhưng cho tới nay anh đã kiếm được bao nhiêu tiền? Tiêu hết bao nhiêu? Cái này đối với lúc anh còn ở một mình đương nhiên là không quan trọng, nhưng nếu như sau khi cưới vậy khẳng định là không được rồi?"

Vương Phó Quân nghe vậy có chút xấu hổ, lập tức bảo đảm nói:

“Giáo sư Thái yên tâm, đợi chúng ta kết hôn rồi, tôi nhất định sẽ bỏ cái tật xấu tiêu tiền này.”

Thái Văn Nhã không nói gì thêm, chỉ là tủm tỉm cười nhìn hắn.

Vương Phó Quân là một người sale bất động sản xuất sắc, nhìn mặt mà nói chuyện là bản năng, thấy thế hắn liền tỏ thái độ người ta không phải rất hài lòng, vì không muốn đối tượng ưu tú này chạy mất, hắn liền quyết định nhanh: “Giáo sư Thái, tôi nghĩ, tôi ở phương diện tiêu tiền này năng lực tự kiềm chế không được cho lắm, nếu như giáo sư Thái không chê, tiền lương mỗi tháng cô giúp tôi giữ được chứ?”

Thái Văn Nhã lộ ra một nụ cười thân thiết “Anh Quân, như vậy có thích hợp không?”

Vương Phó Quân rất chân chó gật đầu nói: “Thích hợp, đương nhiên thích hợp, giáo sư Thái chỉ cần mỗi tháng cho tôi năm ba ngàn tiền tiêu vặt là được.”

Giọng nói Thái Văn Nhã ôn nhu nói: “Anh Quân, vừa rồi tôi nghe không rõ lắm, tiền tiêu vặt mỗi tháng của anh là bao nhiêu?”

Vương Phó Quân vô hình có chút rụt rè, ấp a ấp úng nói: “Ba năm … Ách ba năm trăm là được.”

Chương 653: Ngọa Tao, Đây Cũng Quá Ngoan! (3)

Thái Văn Nhã đưa tay vuốt mái tóc, ngữ khí nói chuyện càng ôn nhu: “Anh Quân, anh nên nghe nói qua một câu, đàn ông có tiền liền có tật xấu, tất cả chi tiêu trong nhà đều không cần anh lo đến, anh nếu như muốn nhiều hơn con số 0 như vậy, cũng không có gì để dùng tiền đúng chứ? Nếu không, phía sau đơn vị, anh đổi lại đi?”

Vương Phó Quân nghe vậy mí mắt nhảy dựt. “Cái này …”

Ánh mắt Thái Văn Nhã ôn nhủ, “Anh Quân nếu như không đồng ý,

vậy tôi không nói nữa."

Con vịt này nước đã đun sôi rồi sao có thể cho bay đi được, trong lòng Vương Phó Quân hung ác, cắn răng nói: "Đồng ý, tôi đương nhiên là đồng ý, vậy giáo sư Thái, phía sau đơn vị đổi thành mười thì thế nào?"

Thái Văn Nhã nháy mắt, "Cơ hội này sẽ không quá ủy khuất cho anh chứ?"

Vương Phó Quân đem đầu lắc giống như mắc phải 'Nguyên phát tính rung động', "Không ủy khuất, không ủy khuất chút nào."

Thái Văn Nhã gật đầu nói: "Vậy được, mỗi tháng tiền lương nộp lên, sau đó cho anh 50 tệ tiền tiêu vặt, có chuyện gì cần dùng tiền có thể nói với tôi, nếu như làm được những gì đã nói, ngày mai chúng ta liền đi lĩnh chứng."

Giang Phong ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt ngoác mồm.

Ngọa tao, đây cũng quá ngoan!

Trong mắt Vương Phó Quân sáng lên, đầu gật tựa như gà con mổ thóc, "Có thể làm được, vậy chúng ta ngày mai đi lĩnh chứng chứ?"

Thái Văn Nhã mỉm cười ừ một tiếng, đem chuyện hôn sự này quyết định xong.

Thời gian từ lúc gặp mặt cho đến xác định kết hôn cũng chưa tới mười phút, trực tiếp đổi mới tốc độ làm mai mối của Giang Phong, khiến hắn có cảm giác mở mang tầm mắt.

"Hai vị, đây là lần đầu tiên tôi cảm giác mình làm mai mối dư thừa như vậy, nếu không hai người ăn đi, tôi rút lui trước?"

Nghe thấy Giang Phong vừa nói như thế, Thái Văn Nhã ít nhiều cũng có chút ngại, mỉm cười nói: "Để Giang đại sư cười chê rồi, chúng tôi tiến triển càng thuận lợi, cái này liền nói rõ năng lực mai mối của ngài càng mạnh mà!"

Vương Phó Quân nghe vậy phụ họa nói: "Giáo sư Thái nói không

sai, chính là vì có Giang đại sư nổi tiếng làm mai mối, mới khiến cho chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt liền có thể tín nhiệm lẫn nhau, ngài ở trong đó đóng vai trò rất là quan trọng."

Giang Phong cười nói: "Được rồi, không thể không nói, hai người rất là xứng đôi, tôi tin cuộc sống sau khi cưới của hai người sẽ tương đối là đặc sắc, tôi ở đây chúc phúc cho hai người trước."

"Cảm ơn Giang đại sư đã chúc phúc."

"Giang đại sư, nhờ lời chúc của anh rồi."

…

Thời gian 81 năm, Khuất Quang Hoa cùng với Khuất Quang Cường một lần nữa trùng phùng với nhau, sau khi cúng bái cha mẹ anh chị em bị thổ phỉ sát hại xong, hai anh em đều không muốn vừa mới trùng phùng lại tách ra.

Đám hậu bối đang hỏi ý kiến của hai ông cụ, sau đó liền trực tiếp mua hai căn nhà đả thông với nhau ở huyện Hoành Dương, để hai ông cụ ở chỗ này.

Đồng thời phái người đi theo hầu hạ.

Những người còn lại đều có công việc riêng, rời đi mấy ngày cũng không có vấn đề, nhưng đi lâu dài nhất định là không được.

Bởi vậy, sau khi thu xếp cho hai ông cụ xong, đám con cháu của Khuất Quang Hoa liền trở về Đài Loan, đám con cháu của Khuất Quang Cường trở lại chỗ làm việc của bọn họ.

Vốn dĩ, theo như ý của Khuất Quang Hoa muốn đích thân đi một chuyến đến Quế tỉnh để cảm ơn Giang đại sư.

Nhưng ông tuổi tác đã cao, mấy ngày lăn lộn ở đây cũng đã đủ mệt nhọc, người trong nhà liền khuyên nhủ hắn, Khuất Xuân Minh xung phong nhận việc muốn đại diện ông nội đến nhà cảm ơn Giang đại sư.

Khuất Quang Hoa thấy xương cốt của mình quả thật có chút không chịu nổi, lại thêm luôn liên hệ với Giang đại sư là Khuất Xuân

Minh, để nó đại diện đến nhà cảm ơn cũng được, cho nên liền đồng ý.

Trước đó Khuất Quang Hoa muốn chuẩn bị quà lễ lớn đến nhà cảm ơn, nhưng Giang đại sư trước khi đi đã liên tục cự tuyệt, hắn cũng không muốn làm trái ý muốn của Giang đại sư, liền để cháu nội Khuất Xuân Minh đi đặt mua một xe trái cây, rượu, trà gửi qua cho Giang đại sư.

Đợi Khuất Gia Minh mang theo một xe tràn đầy quà tặng đến Quế tỉnh, Khuất Thế Thanh cùng với Ngô Bình lái xe đưa con trai Khuất Hải Đông đến trạm xe lửa, con của bọn họ trước đó đã xin nghỉ mấy ngày, hiện tại cũng phải trở về đi làm.

Trước mấy ngày lúc hai vợ chồng đưa Giang đại sư đi sân bay, Giang đại sư đã kiến nghị với bọn họ tìm cơ hội nói chuyện với con trai, xem thử có thể mượn danh tiếng của Giang đại sư thuyết phục hắn chia tay với bạn gái hiện tại.

Chỉ là mấy ngày nay vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để thuyết phục, chủ yếu mấy ngày nay trưởng bối cùng với người thân ở cùng nhau, bọn họ sợ nói đến chuyện này con trai lại nóng tính lên, sau đó lại náo loạn mất mặt trước trưởng bối với người trong nhà, cho nên hai vợ chồng vẫn luôn nghẹn cho tới bây giờ.

Bây giờ, con trai muốn trở về thành phố đi làm, thừa dịp trên đường đưa con trai đến trạm xe lửa, Khuất Thế Thanh cùng với Ngô Bình bắt đầu thuyết phục lần cuối cùng.

Nếu như lần này vẫn không khuyên được con trai, vậy cũng chỉ có thể mời Giang đại sư tự thân xuất mã.

Tóm lại, Giang đại sư nói bọn họ với bạn gái của con trai tương xung, sau này không có cách nào sống chung với nhau được, bọn họ cũng đã hạ quyết tâm, không biết phải dùng đến biện pháp gì cũng phải chia rẽ bọn họ.

Nếu không đứa con trai này của bọn họ, thật sự là nuôi không rồi!

Chương 654: Sau Đó Cha Sẽ Mời Giang

Đại Sư Đến Nói Chuyện Với Con

Trên đường đi tới nhà ga.

Vẫn là Ngô Bình lái xe, hai cha con Khuất Thế Thanh và Khuất Hải Đông ngồi ở hàng ghế sau.

Khuất Thế Thanh dù sao cũng đã làm lãnh đạo nhiều năm, kỹ xảo nói chuyện đương nhiên phải có, ông cũng không đi thẳng vào vấn đề mà trước tiên hỏi: “Hải Đông, con cảm thấy năng lực thần toán của Giang đại sư này thế nào?”

Nhắc tới cái này, Khuất Hải Đông tâm phục khẩu phục khen: “Giang đại sư này quả thật rất lợi hại, dựa vào lời nói của Khuất Xuân Minh, cậu ta chỉ cung cấp tên tuổi và ngày tháng năm sinh của ông mình mà thôi.

Mà Giang đại sư trong lần suy tính đầu tiên đã xác định được phương hướng vị trí của người ta, sau đó lập tức bay từ tỉnh Quế tỉnh tới tỉnh thành tỉnh Chiết Giang, tiếp đó lại từng bước suy tính, cuối cùng tìm tới huyện Hoành Dương, năng lực suy tính này quả thực là vô cùng kì diệu, đã lật đổ hoàn toàn tam quan của con.”

Khuất Thế Thanh cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, năng lực suy tính này thật sự là quá thần kỳ, nếu như không phải đã tận mắt nhìn thấy, cha cũng chắc chắn sẽ không tin tưởng, từ lúc đó trở đi, cha mới thực sự tin rằng trên đời này có kỳ nhân dị sĩ.”

Ngô Bình đang lái xe cũng tiếp lời: “Con trai, con có biết hay không, Giang đại sư thành danh cũng không phải là nhờ vào phần năng lực người ta thể hiện ra trước mặt chúng ta này, mà là năng lực suy tính nhân duyên.”

Khuất Hải Đông gật đầu nói: “Cái này con cũng biết, con đã lên mạng tra thông tin của Giang đại sư, công việc của cậu ấy là người mai mối, cái am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, lần này giúp Khuất gia chúng ta tìm người thân chẳng qua là nghề tay trái mà thôi.”

Khuất Thế Thanh nói: “Cha có một người bạn học cũ đang công tác

ở tỉnh thành Quế tỉnh bên kia, cha cũng từng gọi điện hỏi cậu ấy về chuyện của Giang đại sư, vị bạn học kia nói với cha rằng, trong lĩnh vực làm mai mối này, đương thời không có ai sánh bằng Giang đại sư.

Theo lời của vị bạn học kia, từ lúc Giang đại sư vào nghề mai mối đến nay, tỉ lệ tác hợp thành công luôn là 100%, mà tất cả những đôi vợ chồng được cậu ấy tác hợp đều trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, vượt xa người khác.

Không hề khoa trương chút nào, nhưng đôi vợ chồng được Giang đại sư mai mối đều có cuộc hôn nhân hạnh phúc sánh ngang với trong truyện cổ tích."

Khuất Hải Đông dù sao cũng tốt nghiệp đại học 985, chỉ số IQ tuyệt đối không có vấn đề gì, lúc này cũng đã dần dần tỉnh táo lại, hắn liếc cha mình một cái, nói: "Cha, có gì cần nói thì cứ nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng như vậy."

Năng lực phản ứng của con trai khiến Khuất Thế Thanh cũng không nhịn được mà thầm khen một tiếng, lời cũng đã nói tới nước này rồi, ông cũng không vòng vo nữa, nói thẳng: "Hải Đông, mấy ngày trước cha và mẹ con đã đưa Giang đại sư tới sân bay, trên đường chúng ta có xin nhờ Giang đại sư tính toán nhân duyên cho con một chút, con biết Giang đại sư đã nói thế nào không?"

Quả nhiên cha sẽ nhắc tới chuyện này, trong lòng Khuất Hải Đông không nhịn được trầm xuống.

Hắn biết cha mẹ không hề thích người bạn gái hiện tại của hắn chút nào, thậm chí trong mắt họ, cô bạn gái này của hắn chẳng có điểm nào là xứng đôi với hắn, tất cả đều cảm thấy hắn đúng là mù mắt mới chọn một đối tượng như vậy.

Nhưng có câu nói này rất hay, rau xanh củ cải đều có chỗ tốt, hắn cảm thấy bạn gái của mình rất tốt, còn đôi giày này có hợp chân hắn hay không thì chỉ có mình hắn biết, bạn gái hắn như thế nào, hắn cũng không phí thời gian đi giải thích với người ngoài.

Còn cha mẹ không thích bạn gái hắn, Khuất Hải Đông cũng không cảm thấy đây là việc gì to tát, hắn vẫn luôn cho rằng người lấy vợ

sống chung là hắn, không liên quan gì nhiều tới cha mẹ hắn.

Dù sao thì nếu như hắn kết hôn với bạn gái, hai người cũng sẽ không thể sống chung dưới một mái hiên với cha mẹ hắn, thậm chí có khi còn không ở chung một thành phố, cha mẹ thích thì đương nhiên là tốt, không thích cũng không quan trọng.

Chính vì ôm suy nghĩ như vậy, hắn cho tới nay vẫn luôn coi thường lời khuyên bảo của cha mẹ.

Bây giờ nghe cha đề cập tới Giang đại sư, hắn liền biết cha hắn là muốn mượn uy vọng của Giang đại sư để thuyết phục hắn, trong lòng không tự chủ được liền sinh ra cảm giác kháng cự, thản nhiên nói: "Cha, mẹ, con biết hai người không thích Lan Hoa, nhưng vẫn là câu nói kia, người lấy vợ sống chung là con, không phải hai người, có phù hợp hay không, trong lòng con tự biết rõ, hai người không phải quan tâm nhiều làm gì cả.

Còn về Giang đại sư, có phải cậu ấy nói con với Lan Hoa không xứng đôi hay không? Con biết cậu ấy có năng lực suy tính thần kỳ, nhưng tục ngữ nói nhân định thắng thiên (người đã kiên định thì sẽ thay đổi được vận mệnh), không có việc gì là trời sinh chú định cả."

Khuất Thế Thanh nhìn dáng vẻ ngoan cố của con trai, trong lòng không nhịn được thở dài, mặt ngoài lại rất bình tĩnh, lắc đầu nói: "Hải Đông, con nói sai rồi, Giang đại sư đã giúp hai con suy tính nhân duyên, nói hai con rất xứng đôi."

Lời này vừa nói ra, Khuất Hải Đông liền ngẩng người, vừa rồi hắn chỉ chủ động rào trước, cho rằng Giang đại sư sẽ nói hắn và bạn gái hiện tại không xứng đôi, lại không nghĩ mối nhân duyên giữa hắn và bạn gái lại được Giang đại sư khẳng định, cái này quả thật là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Chương 655: Sau Đó Cha Sẽ Mời Giang Đại Sư Đến Nói Chuyện Với Con (2)

Đồng thời, trong lòng hắn cũng vô cùng phấn chấn, hắn biết rõ sức

ảnh hưởng của Giang đại sư tới cha mẹ mình lớn tới mức nào, nhân duyên giữa hắn và bạn gái đã được Giang đại sư khẳng định, chẳng phải là cũng đại biểu cho thái độ của cha mẹ với hôn nhân của bọn họ cũng sẽ thay đổi theo sao?

Nghĩ tới đây, Khuất Hải Đông kinh hỉ hỏi lại: “Cha, Giang đại sư thật sự đã nói như vậy sao?”

Khuất Thế Thanh trầm giọng nói: “Không sai, Giang đại sư nói con và Ngưu Lan Hoa rất xứng đôi, nhưng đồng thời, Giang đại sư cũng nói tính cách của Ngưu Lan Hoa và chúng ta tương xung, cả đời sẽ không thể có được mối quan hệ tốt đẹp.”

Khuất Hải Đông nghe xong liền biến sắc: “Đây cũng là Giang đại sư nói sao?”

Khuất Thế Thanh gật đầu khẳng định: “Đây đúng là lời Giang đại sư đã chính miệng nói với chúng ta.”

Ngô Bình không nhịn được tiếp lời: “Con trai, mẹ và cha con đều biết rõ tình cảm giữa con và Ngưu Lan Hoa rất tốt, trong hai năm qua kể cả chúng ta không hài lòng với nó thì cũng chỉ nói bóng nói gió khuyên con một chút mà thôi.”

Nhưng bây giờ thì khác, Giang đại sư đã nói rõ rành rành tính cách của chúng ta và nó tương xung, nếu như con muốn cùng nó kết hôn, hậu quả thế nào chắc hẳn con cũng đã nghĩ ra được, hi vọng con có thể suy nghĩ kĩ càng.”

Khuất Hải Đông sắc mặt khó coi nói: “Con cũng nghĩ không thông, cô ấy có cái gì không tốt chứ? Vì sao từ đầu tới giờ cha mẹ vẫn cứ ghét cô ấy như vậy?”

Khuất Thế Thanh trầm giọng đáp: “Nó thì có chỗ nào tốt? Dáng người, tướng mạo, công việc, trình độ, gia thế, có chỗ nào nó xứng đôi với con? Con cảm thấy nó tốt đẹp chẳng qua là trong mắt người tình hóa Tây Thi mà thôi.”

Khuất Hải Đông cao giọng nói lại: “Con nhắc lại lần nữa, người lấy vợ sống chung là con, không phải hai người, dáng người, tướng mạo, công việc, trình độ, gia thế, trong mắt con đều không phải là

vấn đề!”

Khuất Thế Thanh lạnh giọng nói: “Đúng, người lấy vợ sống chung là con, không phải chúng ta, nếu như chỉ có như vậy, kể cả cha và mẹ con không hài lòng thì cũng sẽ không cực lực phản đối như bây giờ.”

Khuất Hải Đông không phục nói: “Trừ cái đó ra thì còn có cái gì khiến hai người không vừa mắt như thế nữa?”

Khuất Thế Thanh không nhịn được hừ lạnh một tiếng: “Cha nói cho con nghe, đầu năm lúc mẹ con làm phẫu thuật phải nằm viện nó có từng tới thăm lần nào không? Nó có gọi điện chào hỏi tiếng nào không? Kể cả bạn bè hay bạn học quan hệ khá tốt của con khi nghe tin cũng gọi điện chào hỏi, thậm chí còn có người đặc biệt đến bệnh viện thăm hỏi.

Mà khi đó con với nó đã ở chung hơn nửa năm, vậy mà nó lại thờ ơ lãnh đạm như vậy, thái độ như vậy, con nói làm sao mà cha mẹ có thể thích nó cho được?”

Khuất Hải Đông lập tức giải thích: “Đó là vì cô ấy biết hai người không thích cô ấy, cho nên cô ấy mới không tới bệnh viện thăm hỏi mẹ, sợ ảnh hưởng tới tâm tình của mẹ, lại nói, chẳng phải mẹ chỉ làm tiểu phẫu thôi sao, con cảm thấy hai người đang chuyện bé xé ra to đấy.”

Lời này vừa dứt, Khuất Thế Thanh và Ngô Bình đều tức giận.

Mắt thấy đã sắp tới nhà ga Ly Hỏa, Khuất Thế Thanh cũng không nhẹ nhàng nữa, trực tiếp ép hỏi: “Tôi không nói đạo lý gì với anh, dựa theo suy tính của Giang đại sư, hai ông bà già chúng tôi tính cách tương xung với Ngưu Lan Hoa, chắc chắn không thể hòa thuận ở chung được.

Anh hoặc là nghe chúng tôi thay đối tượng khác, hoặc là cứ giữ cái ý định lấy Ngưu Lan Hoa kia của anh, sau đó cả đời đừng có qua lại với hai ông bà già này nữa!”

Bị cha ép hỏi như vậy, tính tình cố chấp của Khuất Hải Đông liền nổi lên, chống đối nói: “Tính cách tương xung gì kia đều là nói

nhảm cả, nói trắng ra chỉ là hai người có thành kiến mà thôi, nếu như hai người có thể tiếp nhận cô ấy từ tận đáy lòng, chẳng phải đã không có nhiều chuyện như vậy rồi sao? Bây giờ cũng đã là thế kỷ 21 rồi, hai người chẳng lẽ lại ép duyên như thời phong kiến thế sao?"

Khuất Thế Thanh và Ngô Bình nghe xong đều cực kì khó chịu, đứa con trai này thật sự bị bọn họ chiều hư rồi, nếu như nó thật sự kết hôn với Ngưu Lan Hoa kia, vậy cuộc sống sinh hoạt tuổi già dưỡng lão của bọn họ sẽ thê thảm tới mức nào, cả hai đều tưởng tượng ra được.

Khuất Thế Thanh mất hết cả hứng, nói: "Hải Đông, xem ra con và cha mẹ không thể đạt thành nhận thức chung được, con trước trở về đi làm đi đã, cha sẽ mời Giang đại sư tới nói chuyện với con rõ ràng, nếu như sau khi con nói chuyện với Giang đại sư rồi mà vẫn kiên trì muốn cưới Ngưu Lan Hoa, vậy con cứ lấy, bây giờ con lớn rồi, chúng ta cũng không quan được con nữa."

Khuất Hải Đông nghe xong cũng không nói gì, chờ tới nhà ga, hắn mời trầm ngâm nói: "Con đi đây." Nói xong liền xách hành lý đi thẳng vào nhà ga, không hề quay đầu lại.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn con trai khuất bóng trong nhà ga, trầm mặc một hồi lâu rồi mới lái xe rời đi.

Chương 656: Sau Đó Cha Sẽ Mời Giang Đại Sư Đến Nói Chuyện Với Con (3)

Thôn Thượng Lâm, huyện Văn Lan, Hà thị, Quế tỉnh.

Hôm nay Lâm gia giết gà làm thịt vịt, hai chị em Lâm gia đã xuất giá từ sớm đều ngàn dặm xa xôi trở về.

Lâm phụ tay cầm muôi, bên cạnh có hai đứa con gái đang trợ giúp.

Ngay cả Lâm mẫu tinh thần bất thường cũng đang giúp nhặt rau.

Lâm gia náo nhiệt tự nhiên đều thu vào trong mắt của bà con hàng

xóm xung quanh, cả đám bắt đầu tụ lại nghị luận ầm ĩ.

“Tình huống gì vậy, bây giờ cũng không phải ngày tết, cũng không phải ngày đặc biệt gì, hai đứa con gái đã gả ra ngoài của Lâm gia kia sao lại tự nhiên trở về hết thế? Lại còn về một mình nữa.”

“Bà không nghe nói gì sao?”

“Nghe nói cái gì?”

“Lâm Ba hôm nay sẽ mang bạn gái về ra mắt cha mẹ.”

“Không phải chứ? Mới trước đó không lâu Lâm Ba cũng dẫn bạn gái về, kết quả Lâm mẫu đột nhiên quỳ xuống ầm ĩ vái lạy người ta, khiến cho con gái nhà người ta bị dọa tới cơm còn chưa ăn được miếng nào đã chạy mất dép, chẳng lẽ thằng nhóc Lâm Ba này lại có bản lĩnh lớn như vậy, dỗ dành được cô gái kia về rồi?”

“Không phải, nghe nói cô gái kia sau khi chạy mất liền chia tay với Lâm Ba, người dẫn về hôm nay hình như là bạn gái mới của nó.”

“Thằng nhóc Lâm Ba này thật đúng là số đào hoa, nếu không phải có mẹ kéo chân sau thì có lẽ con của nó giờ cũng đã lên tiểu học rồi.”

“Thật vậy, Lâm Ba dáng dấp không tệ, tài ăn nói cũng được, nếu không phải có người mẹ như vậy thì chuyện kết hôn với nó mà nói thật đúng là không phải việc khó.”

“Ai, hi vọng lần này mẹ nó đừng có nháo ra chuyện gì nữa, giờ tuổi Lâm Ba cũng không còn nhỏ, nếu như lần này bạn gái lại bị dọa chạy, thật sự không biết phải đến ngày tháng năm nào nó mới có thể lấy được vợ.”

“Tin tức của mấy người lạc hậu hết rồi, thằng nhóc Lâm Ba kia lần này tám chín phần mười là có thể kết hôn.”

“Hả? Sao lại nói vậy?”

“Tôi nghe cha Lâm Ba nói, bạn gái Lâm Ba mang về lần này là người quen, là chị cả Lâm gia tự mình đi mời một bà mối nổi tiếng cả nước tới làm mai, con gái nhà người ta cũng biết tinh thần Lâm

mẫu có vấn đề, cho nên hôn sự lần này tám chín phần mười là thành."

"Thì ra là thế, xem ra Lâm Ba khổ tận cam lai..."

"..."

Mấy bà hàng xóm bàn tán ầm ĩ, tất cả mọi người đều tỏ thái độ thông cảm với Lâm Ba, mắt thấy hôn sự của hắn đã có hi vọng, tất cả đều mừng thay cho hắn.

Mà Lâm gia lúc này, ngoại trừ Lâm mẫu đang cười ngây ngô, bất kể là Lâm phụ hay hai chị em Lâm gia đều vô cùng hứng khởi.

"Chị, lần này anh có thể lấy được chị dâu tất cả đều nhờ vào chị, nếu không phải chị ngàn dặm xa xôi đi mời vị Giang đại sư kia làm mai mối, chỉ sợ anh trai không biết còn phải độc thân thêm bao nhiêu năm nữa đây!" Con gái út Lâm gia vừa làm việc vừa nói.

Chị cả Lâm gia tươi cười đáp: "Đây cũng là cơ duyên xảo hợp mà thôi, nhắc tới Giang đại sư, thật đúng là danh bất hư truyền mà, sau hôm nay chị sẽ đi mua chút quà tới nhà người ta cảm ơn một phen."

Lâm phụ thêm vào: "Phải cảm ơn người ta cho thật tốt, tiền mua quà các thứ để cha đưa cho con."

Chị cả Lâm gia lập tức từ chối: "Cha, cha kiếm tiền không dễ dàng, cha cứ giữa mà phòng thân đi, chuyện tạ môi không cần cha phải quan tâm, con tự lo được."

"Chị, cứ tính lên em một phần."

"Được, chờ hai đứa Tiểu Ba đăng ký kết hôn rồi, chúng ta liền cùng đi một chuyến lên tỉnh thành."

"..."

Hơn năm giờ chiều, một chiếc taxi đi vào thôn Thượng Lâm, dừng trước cửa nhà Lâm gia.

Con trai trong thôn mang bạn gái về nhà ra mắt cha mẹ vốn đã là

chuyện lớn vui tay vui mắt của toàn thôn, huống chi người dẫn bạn gái về lại là Lâm Ba, lại càng thêm tác động tới tâm tình toàn thôn dân.

Lúc này, trong thôn có không ít người chạy tới nhà hàng xóm xung quanh Lâm gia, vừa nói chuyện phiếm vừa ngó sang nhà Lâm gia xem tình hình.

Thấy taxi dừng ở Lâm gia, tất cả mọi người đều mừng rỡ, biết nhân vật chính đã lên sân, cả đám đều duỗi cổ nhìn về phía Lâm gia.

Chỉ thấy Lâm ba và một cô gái khoảng mét sáu đi xuống xe, cô gái kia thoạt nhìn có vẻ là cùng độ tuổi với Lâm Ba, dáng người thon thả, mặc một bộ váy màu xanh trắng, đứng cùng một chỗ với Lâm Ba rất xứng đôi.

Cô gái này không phải ai khác, chính là cô bảo mẫu xem mắt với Lâm Ba kia, Hà Phượng.

Lúc này, Hà Phượng và Lâm Ba tay nắm tay, mặc dù đã sớm chuẩn bị tư tưởng nhưng mắt thấy đã sắp được gặp người mẹ chồng tương lai có bệnh tâm thần kia, trong lòng cô vẫn khó tránh khỏi có chút thấp thỏm.

Lâm Ba nắm chặt tay cô, an ủi một câu “mọi chuyện đã có anh”, sau đó liền dẫn cô đi vào trong nhà.

“Cha mẹ, chị, em.”

Lâm Ba chào từng người một, sau đó giới thiệu: “Đây chính là người con đã nói với mọi người, Hà Phượng.”

Hai bên chào hỏi vài câu, lúc Hà Phượng chào hỏi Lâm phụ và chị em Lâm gia, ngược lại rất tự nhiên.

Đến lượt Lâm mẫu, Hà Phương cẩn thận từng li từng tí, nhẹ nhàng chào: “Dì, con chào dì.”

Ánh mắt mọi người đều đặt trên người Lâm mẫu, sợ bà lại giống như lần trước, “Bịch” một tiếng quỳ xuống vái lạy rồi lẩm bẩm đủ kiểu, thậm chí Lâm phụ và chị cả Lâm gia đều đã chuẩn bị kỹ

càng, nếu như Lâm mẫu chỉ cần có dấu hiệu gì là sẽ lập tức tiến tới ngăn cản.

Kết quả, ngoài dự đoán của mọi người, Lâm mẫu biểu hiện tương đối bình thường, cười ha hả chào lại: “Chào, xin chào.”

Biểu hiện của Lâm mẫu khiến người nhà họ Lâm mừng rỡ, Hà Phượng đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng cũng thả lỏng tinh thần.

Lâm phụ vui mừng nói: “Đồ ăn đều đã làm xong, hai đứa mau rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Mọi người nhộn nhịp hưởng ứng, sau khi rửa tay thì ngồi vào bàn, bắt đầu ăn cơm.

Các thôn dân vẫn luôn nghe ngóng động tĩnh bên này cũng không khỏi cảm thán một câu, con dâu Lâm Ba mang về này, được!

Chương 657: Nữ Độc Giả Đi Tìm Bạn Đời Trăm Năm

Tây phái Ngự Giang.

Vợ chồng Giang Phi, Giang Tuyết, Giang Phong, Hoàng Linh Vi và hai người bảo vệ, bảo mẫu đang cùng nhau ăn cơm.

Sau khi Giang Phong tuyển được hai bảo mẫu có tài nấu nướng siêu giỏi, thì anh cả, chị dâu và chị hai thường xuyên về nhà ăn cơm.

Dùng bữa xong, Quách Băng Băng giành lấy công việc của bảo mẫu, pha trà cho nhóm người Giang Phong.

Chủ yếu là do quá rảnh rỗi, sau khi nhận chức bảo vệ cấp trên, Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng rảnh quá hóa khùng, cho nên nếu không tìm việc để làm, thì hai người sẽ rất ngại khi nhận lấy số tiền lương 200.000 ngàn tệ một năm.

Khả năng nhìn mặt đoán ý của Giang Phong có thể nói là không ai

sánh bằng, hắn nhìn một cái liền biết hai người bảo vệ này đang nghĩ gì. Sau khi uống một ngụm trà, hắn nhìn chị dâu, nói:

"Chị dâu, bây giờ chị chỉ chuyên tâm ở nhà dưỡng thai không làm gì, hay là chị và anh cả dẫn cha mẹ đi du lịch đi? Lái chiếc nhà xe di động của em ấy, dẫn theo chị Băng Băng và chị Ngô Đồng theo, đồng thời dẫn theo một trong hai vị đầu bếp trong nhà để hỗ trợ việc nấu nướng, chị thấy thế nào?"

Trương Dung Oánh nghe thấy thế thì ngơ ra, sau đó lập tức cảm thấy hưng phấn, gật đầu liên tục, nói:

"Vậy thì quá tốt rồi!"

Cô chỉ mới ngắm nhìn bên ngoài chiếc nhà xe di động cực kỳ sang trọng kia của chú út mà thôi, chưa được ngồi lên trên đó bao giờ, cô đương nhiên là muốn trải nghiệm cảm giác được ngồi trên một chiếc nhà xe di động xa hoa như vậy rồi.

"Có điều..."

Chị dâu Trương Dung Oánh cười, nói:

"Hiện tại cha mẹ đang bận rộn làm mai mối ở quê nhà, e là không muốn đi du lịch, chuyện này phải nhờ em thuyết phục hai ông bà."

Ba anh em Giang Phong nghe xong đều nở một nụ cười, nhờ Giang Phong mà bây giờ Giang phụ và Giang mẫu đã trở thành người mai mối nổi tiếng nhất khu vực dưới quê. Ở dưới ấy, hầu như ngày nào cũng có người sang nhà mời mai mối, thường xuyên có người mang quà tạ lễ sang, quà tặng ở trong nhà nhiều tới mức có thể dùng từ chất chồng thành núi để hình dung.

Giang phụ và Giang mẫu trước kia phải làm việc rất vất vả, bây giờ chỉ cần khua môi múa mép mỗi ngày là có thể được ăn sung mặc sướng, còn có thể nhận được bao lì xì nặng trịch, vì vậy mà hai ông bà cực kỳ trân trọng thời gian kiếm tiền mỗi ngày, làm gì có thời gian rảnh mà đi du lịch!

Giang Phong cười, nói:

"Một lát nữa em sẽ gọi điện cho cha mẹ. Dù sao thì tiền cũng kiếm

không hết, với lại ở dưới quê, danh tiếng làm mai mối của Giang gia chúng ta đã sớm vang xa, những người làm mai mối khác không thể nào cướp khách được, đi chơi mấy ngày hoàn toàn không ảnh hưởng gì cả."

Giang Tuyết gật đầu, nói:

"Tiểu Phong nói đúng, cha mẹ cực khổ cả một đời rồi, nên cho cha mẹ hưởng phúc thôi. Sau này, năm nào chúng ta cũng dẫn cha mẹ đi du lịch vài lần, để ông bà có thể ngắm nhìn sự xinh đẹp của đất nước, mở rộng tầm mắt."

Giang Phong tiếp lời:

"Quyết định như thế đi. Lộ trình của chuyến du lịch lần này sẽ do chị dâu sắp xếp, chị cứ chọn những địa điểm mà mình muốn đi, dù sao thì cha mẹ cũng chưa đi du lịch lần nào, đối với ông bà, đi đến đầu cũng là lần đầu tiên."

"Được."

Trương Dung Oánh vui vẻ đồng ý.

Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng nghe xong cũng cảm thấy rất phấn chấn, cuối cùng cũng có việc để làm rồi, mà công việc lần này còn là đi du lịch cùng với cha mẹ, người thân của cố chủ, việc này chẳng khác nào nghỉ phép nhưng vẫn nhận được lương cả, là chuyện mà vô số người mơ ước.

...

Đông Phương Băng nằm nghiêng người, ôm lấy một chú gấu bắc cực bằng lông nhung mềm mại, bộ ngực không mặc áo lót dính sát vào lớp lông mềm mại của gấu bắc cực, cặp đùi thon thả kẹp lấy chú gấu bắc cực.

Đông Phương Băng đã thức dậy rồi, có điều hôm nay cô không cần phải đi làm, cho nên vẫn chưa có ý định rời giường.

Cô nằm yên trên giường hơn mười phút, thì điện thoại di động ở trên đầu giường vang lên.

Đông Phương Băng không thèm nhìn nó, cứ thế mà đưa tay lên đầu giường tìm điện thoại, cô nhìn màn hình thấy là mẹ gọi liền bắt máy:

"Mẹ."

Giọng nói khi còn ngái ngủ và lúc bình thường đương nhiên là không giống nhau, cho nên mẹ lập tức phát hiện, không khỏi trách:

"Con nhóc này, bây giờ đã làm mấy giờ rồi, sao vẫn còn ngủ? Dù không phải đi làm, cũng nên đi ra ngoài chơi đi chứ, con nghĩ con chỉ cần ở nhà là bạn trai sẽ rơi từ trên trời rơi xuống à?"

Lại tới nữa, Đông Phương Băng ngồi dậy, bất đắc dĩ nói:

"Mẹ, mẹ đừng có thúc giục nữa, con đang tìm nè, nhưng mà tìm được một người phù hợp đâu có dễ đâu!"

Mẹ hỏi:

"Mấy bữa trước, không phải con nói rằng đồng nghiệp giới thiệu cho con một người sao? Con và người đó nói chuyện với nhau tới đâu rồi?"

Đông Phương Băng thở dài, nói:

"Không thuận lợi một chút nào cả, không có chủ đề chung, nói chuyện theo hình thức điều tra hộ khẩu, mới trò chuyện được mấy phút đã hết nội dung rồi."

Chương 658: Nữ Độc Giả Đi Tìm Bạn Đời Trăm Năm (2)

Mẹ nói:

"Con đã lớn như thế này rồi, đừng đòi hỏi quá cao nữa. Ở quê có không ít người bởi vì lúc còn trẻ quá kén cá chọn canh, vì vậy mà tới tuổi kết hôn rồi vẫn không tìm được đối tượng phù hợp, bây giờ biến thành đối tượng bị lựa chọn."

Đông Phương Băng nói:

"Trong lòng con hiểu rõ, con không có đòi hỏi cao, hiện tại con cũng muốn tìm người yêu, hy vọng có thể tìm được người phù hợp."

Mẹ dặn:

"Trong lòng con biết như thế là tốt rồi, nhưng dù có gấp cũng phải nhìn người cho thật chuẩn. Tục ngữ có câu: Đàn ông sợ đi lầm đường, phụ nữ sợ gả lầm chồng; đây là chuyện ảnh hưởng tới cả cuộc đời, thận trọng một chút."

"Con biết rồi, mẹ cũng đừng quá bận tâm, khi nào có tin tốt con sẽ báo cho mẹ."

"Ừ, chú ý sức khỏe, cúp máy đây."

"Dạ."

Sau khi cúp máy, Đông Phương Băng rời giường đi vệ sinh cá nhân.

Cô năm nay 29 tuổi, cao 1m63, diện mạo nằm ở mức khá, sở thích là đọc tiểu thuyết, đã có kinh nghiệm đọc sách mười mấy năm rồi.

Cô học chuyên ngành quản lý tài vụ, hiện tại đang có công việc ổn định, là nhân viên thu phí ở bãi đậu xe của một bệnh viện, tiền lương mỗi tháng là 4.000 tệ, có 2 cái bảo hiểm.

Công việc này vô cùng nhàn hạ, tuy thu nhập không cao, nhưng cách một khoảng thời gian lại được tăng thêm 500 tệ, khá tốt. Cộng với việc cô am hiểu việc quản lý tài chính, không dùng quá nhiều tiền trong một tháng, mức chi tiêu hầu như đều trong khoảng 2.000 tệ, ít nhất thì cũng có thể tiết kiệm được một nửa tiền lương.

Căn nhà hiện tại của cô mặc dù không thể nào so sánh được với những khu hộ cao cấp, nhưng chim sẻ dù nhỏ cũng có đầy đủ nội thất. Ở trong thành phố như thế này của tỉnh, việc cô có thể có được một căn nhà đã hơn rất nhiều người rồi.

Cha của cô đã nghỉ hưu, mẹ thì không có công việc cố định, chỉ làm một vài chuyện lặt vặt, em trai duy nhất cũng đã tốt nghiệp đại học, bắt đầu đi làm. Nhà cô có hai căn nhà ở dưới quê, điều kiện gia đình có thể nói là nhìn lên thì không bằng ai, nhưng nhìn xuống thì hơn rất nhiều người.

Yêu cầu của cô với nửa kia cũng không quá cao, lớn tuổi hơn cô, chiều cao khoảng 1m7, công việc ổn định, có khả năng mua nhà hoặc có nhà ở tỉnh thành là được.

Đương nhiên, nếu như là người làm việc cho xí nghiệp nhà nước hoặc chính phủ thì càng tốt, điển hình là loại nghề nghiệp như cảnh sát, cô cực kỳ thích.

Tiếc là người phù hợp với yêu cầu của cô lại thường không có tiếng nói chung với cô, tuổi càng ngày càng lớn, không chỉ cha mẹ thúc cưới, chính bản thân Đông Phương Băng cũng không khỏi có chút nóng nảy.

Thậm chí gấp tới mức bắt đầu tải những phần mềm hẹn hò trò chuyện kia về, cô đã tải hết những phần mềm hẹn hò nổi tiếng, nhưng mà phần lớn chúng đều là phần mềm hẹn p, cô vừa tải xong qua ngày hôm sau đã gỡ đi.

Vệ sinh cá nhân xong, Đông Phương Băng làm cho mình một tô mì, vừa ăn vừa suy nghĩ, bản thân cô thì tìm không thấy đối tượng phù hợp, người mà đồng nghiệp giới thiệu thì không có tiếng nói chung, phần mềm hẹn hò thì không đáng tin.

Tại sao muốn tìm người yêu lại khó như thế cơ chứ?

Hay là mời một người mai mối sắp xếp ra mắt?

...

Thôn Long Sơn.

Việc bọn họ lái chiếc nhà xe di động có giá trị hơn 30 triệu của Giang Phong đã làm chấn động cả thôn.

Thôn dân nghe tin liền chạy tới xem, cảnh tượng này giống y như cảnh trong thôn có chuyện lớn xảy ra ở những năm 70,80 thường

chiếu trong phim vậy.

Sau đó, những thôn dân chạy tới xem đứng xếp hàng thay phiên nhau lên xe, sự bố trí cực kỳ xa xỉ trên xe làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm, những tiếng cảm thán liên tục vang lên.

"Mẹ nó, trên đời này thật sự có chiếc xe sang trọng như thế này ư, hôm nay đúng thực là được mở rộng tầm mắt."

"Khó trách chiếc xe này có giá hơn 30 triệu, cái này mà là xe cái gì, cái này rõ ràng là một cái cung điện di động!"

"Câu tiền nào của nấy đúng là chí lý!"

"Trời ơi, dùng xe này để đi du lịch là hết xảy!"

"Tiểu Phong lợi hại thật đó, chú Giang và dì Giang đúng là tốt số!"

"Quá biết hưởng thụ rồi, so sánh với chiếc xe này thì mấy chiếc BMW chạy như bay kia hoàn toàn chẳng đáng nhắc tới."

"..."

Dù sao cũng đã gây nên sự náo loạn như thế rồi, Giang phụ và Giang mẫu dứt khoát bảo Quách Băng Băng mở quầy bar ra, thôn dân lại cảm thán một lần nữa, sự xa hoa của nhà xe di động này vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Việc này thậm chí còn làm kinh động tới những thôn khác, làm sự việc kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ.

Khi thấy đã trễ giờ, Giang phụ và Giang mẫu phải lên đường, người trên xe mới lưu luyến đi xuống. Sau đó, chiếc nhà xe di động siêu sang trọng chạy khỏi thôn Long Sơn dưới ánh mắt của gần một ngàn người, chiếc xe chạy thẳng tới tỉnh thành.

Chương 659: Nữ Độc Giả Đi Tìm Bạn Đời Trăm Năm (3)

Hai ngày nay, Giang Phong tiếp nhận thêm quà tạ lễ của mấy vị

khách hàng nữa, có chị em Lâm gia, một nhà thầy Vương, còn có Khuất Xuân Minh từ xa tới đây, anh mang theo hẳn một xe rượu, thuốc lá, trà tới để cảm ơn, sẵn tiện thực hiện thời hứa mời Giang Phong ăn một bữa cực kỳ phong phú.

Trước khi đi, Khuất Xuân Minh sùng kính nói:

"Giang đại sư, tôi đi trước đây, gần đây tôi có vài chuyện cần xử lý, sau khi giải quyết xong, tôi sẽ tới tìm anh nhờ anh tìm đối tượng giúp tôi, không biết có được hay không?"

Giang Phong cười, nói:

"Đương nhiên là được, đáp cầu dắt mối cho khách hàng mới là công việc chính của tôi."

Khuất Xuân Minh vui mừng nói:

"Vậy là tốt rồi, sau khi tận mắt chứng kiến năng lực thần kỳ của anh, thì tôi không dám đưa chuyện hôn nhân đại sư của mình cho ai nữa cả, chỉ tin mỗi anh, tin anh chắc chắn có thể tìm được cho tôi một đối tượng phù hợp."

Giang Phong hoàn toàn không khiêm tốn, gật đầu, nói:

"Yên tâm, lúc đó tôi chắc chắn sẽ tìm cho anh một đối tượng mà anh hài lòng."

"Tốt quá rồi, tôi sẽ rửa mắt mong chờ. Đã trễ rồi, tôi đi trước đây, hẹn gặp lại Giang đại sư."

"Ừ, hẹn gặp lại."

...

Ngoại trừ những khách hàng tới đây để tạ lễ, Giang Phong còn nhận được cuộc điện thoại xin giúp đỡ từ Khuất Thế Thanh, cuộc nói chuyện giữa hai người và con trai đã thất bại, dù đã lấy tên tuổi của Giang đại sư ra cũng vô dụng.

Đối với chuyện này, Giang Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước.

Dù sao thì con của ông - Khuất Hải Đông và Ngưu Lan Hoa thật sự có duyên không cạn, với điểm xứng đôi hôn nhân của hai người bọn họ, nếu mà đặt ở trong thời cổ đại thì có lẽ đã xảy ra việc bỏ trốn rồi, không thể nào dễ chia rẽ như thế.

Khuất Thế Thanh dùng thái độ thành khẩn để mời Giang Phong ra mặt giúp đỡ chuyện này, Giang Phong không từ chối, chỉ đẩy thời gian lùi về sau, nói chờ tới lúc Khuất Hải Đông bình tĩnh trở lại rồi nói, khi đó sẽ làm ít công to.

Tạm thời không cần phải chạy ngược chạy xuôi, cha mẹ cũng đã được anh cả và chị dâu dẫn đi du lịch, trong khoảng thời gian này Giang Phong ngoan ngoãn ở yên trong công ty mai mối xử lý tư liệu khách hàng.

Ngày hôm nay, Giang Phong đã tiếp đón một vị khách cực kỳ đặc biệt.

Vị khách hàng này là một người phụ nữ trung niên trông khoảng 40 tuổi, nhìn vô cùng phúc hậu. Sau khi rót trà cho bà, hắn hỏi:

"Dì à, ở đây chỉ có hai chúng ta, lời nào không tiện nói đã có thể nói rồi."

Người phụ nữ trung niên gật đầu, đi thẳng vào vấn đề chính:

"Giang đại sư, tôi đã sớm nghe nói tới năng lực tính nhân duyên của thầy, hôm nay tôi tới đây là vì muốn mời thầy làm đám cưới ma cho người con trai số khổ của tôi."

Giang Phong nghe xong thì khá ngạc nhiên, hắn đã lăn lộn trong ngành mai mối này hơn một năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên có khách hàng tới mời hắn làm đám cưới ma cho người thân.

Đám cưới ma có thể nói là phong tục xấu xa thời phong kiến, việc xem chuyện làm đám cưới ma như một dây chuyền sản xuất càng khiến cho người ta giật mình.

Giang Phong đã từng đọc qua tin tức về việc này, trong thị trường ngầm của việc làm đám cưới ma, xương cốt của phụ nữ giống như hàng hóa vậy, dựa theo tuổi tác, mức độ 'mới mẻ', hoàn chỉnh, nhan sắc, điều kiện gia đình,... mà định giá.

Trong thập kỷ 90. muốn có một đám cưới ma môn đăng hộ đối chỉ cần 5.000 tệ.

Tới năm 2000, giá cả đã lên tới 50.000 tệ.

Đến năm 2010. dù ra giá 100.000 tệ, thì cũng chỉ có thể đưa ra yêu cầu là giới tính nữ, không thể đưa ra thêm yêu cầu nào khác.

Thậm chí, ở tỉnh Liên Tấn, Thiểm Bắc, xương cốt của phụ nữ được đào lên từ dưới mộ còn có thể bán với giá mấy ngàn tệ.

Đến năm 2016, mức giá càng cao hơn, có nơi thậm chí ra giá từ 150.000 tệ trở xuống, thì ngay cả 'một khúc xương cũng chẳng mua được'.

Giá cả ngày càng cao kéo theo một loạt hậu quả xấu như: Trộm thi thể, bán thi thể nữ vô chủ, dùng xương cốt của phụ nữ lớn tuổi, làm giả xương cốt của đàn ông thành phụ nữ để bán với giá cao, thậm chí còn giết người bán thi thể...

Cái nghề này thật sự là không tiếp xúc thì không biết, tiếp xúc liền giật mình.

Nhưng vì đám cưới ma là một loại mê tín thời phong kiến, cho nên không cấu thành tội phạm pháp.

Mặc dù, đám cưới ma không cấu thành tội phạm pháp, nhưng mà lợi ích do nó mang lại chắc chắn cao hơn những cuộc hôn nhân bình thường rất nhiều. Tuy vậy, mục đích ban đầu của Giang Phong là muốn tạo phúc cho xã hội, hôn nhân cho người sống còn làm không xuể, sao có thể làm cho cả người chết được chứ!

Vì thế, Giang Phong chỉ sửng sốt một chút, sau đó không hề do dự mà từ chối:

"Thành thật xin lỗi dì, năng lực tính nhân duyên của cháu có hạn, chỉ có thể tính cho người sống, việc làm đám cưới ma như này dì vẫn nên đi mời cao minh khác thì hơn!"

Người phụ nữ trung niên giàu có nhìn Giang Phong, bà có chút kinh ngạc, nói việc làm mai mối cho người sống khó thì bà còn tin, dù sao thì người sống có vô số suy nghĩ, không phải chỉ cần môn

đăng hộ đối là có thể thành đôi.

Nhưng mà, làm mai mối cho người chết thì khó chỗ nào chứ?

Chương 660: Sinh Cùng Chăn, Chết Cùng Huyệt

Văn phòng môi giới hôn nhân.

Văn phòng của Giang Phong.

Một người phụ nữ trung niên giàu có thành khẩn nói: “Giang đại sư, cậu thật sự quá khiêm tốn rồi, dựa vào năng lực của cậu, muốn ghép minh hôn (đám cưới ma) là chuyện cực kì đơn giản, mong cậu có thể giúp đỡ tôi, sau khi chuyện thành công, tôi chắc chắn sẽ hậu tạ thật tốt.”

Giang Phong lắc đầu nói: “Dì à, cháu không hề khiêm tốn, cháu thật sự không am hiểu chuyện ghép minh hôn, hơn nữa, cháu cũng chưa từng làm việc này bao giờ, hi vọng dì có thể hiểu cho.”

Nghe đến đây, người phụ nữ trung niên giàu có cũng dần tỉnh táo lại, bà hiểu rõ đối phương hẳn là e ngại chuyện ghép minh hôn, đương nhiên, bà cũng thông cảm cho việc này, vị Giang đại sư trước mặt bà đây có thể xem như người mai mối nổi tiếng khắp cả nước, phòng môi giới hôn nhân cậu ta mở này cũng làm ăn rất thịnh vượng, thật đúng là không cần phải đâm đầu vào chuyện “làm mối cho Quỷ” này, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, cũng sẽ có thể ảnh hưởng tới việc làm ăn của cậu ấy.

Dù sao thì cũng có nhiều người kiêng kị cái này.

Tự nhận là hiểu thấu suy nghĩ của Giang Phong, người phụ nữ trung niên giàu có liền hạ giọng nói: “Giang đại sư, cậu không cần lo lắng, tôi không cần cậu ra mặt giúp con trai tôi xử lý minh hôn, chỉ cần giúp con trai tôi suy tính nhân duyên, tìm cho nó một đối tượng thích hợp là được, những cái khác chúng tôi sẽ tự làm.

Đồng thời, tôi cũng sẽ bảo mật chuyện này, sẽ không rêu rao ra

bên ngoài rằng cậu chính là người đã ghép minh hôn cho con trai tôi, hơn nữa, tôi cũng sẽ không để cậu hoài phí công sức, sau khi xong việc sẽ hậu tạ cậu 30 vạn lễ tạ mai, hi vọng Giang đại sư có thể cân nhắc tới tấm chân thành này của tôi, giúp đỡ con trai tôi một tay."

Giang Phong bất lực giải thích: "Dì à, dì hiểu lầm rồi, cháu không phải sợ người khác biết, mà là thật sự không am hiểu cái này."

Người phụ nữ trung niên giàu có lại nói: "Giang đại sư, tôi cảm thấy cậu có thể, xong chuyện tôi sẽ đưa cậu 50 vạn lễ tạ mai, mong cậu đừng từ chối nữa."

Giang Phong cười khổ nói: "Dì à, cái này thật sự không phải là vấn đề về tiền..."

Người phụ nữ trung niên giàu có nhìn Giang Phong thật sâu, lại nói: "Giang đại sư, xong chuyện này, tôi sẽ đưa cậu 100 vạn lễ tạ mai, mong cậu hãy giúp cho chúng tôi."

Giang Phong im lặng, hắn thiếu cái 100 vạn này sao? Mặc dù muốn đuổi người phụ nữ trung niên này ra ngoài, nhưng nghĩ tới bà đầu bạc tiễn người đầu xanh, thật ra cũng rất đáng thương, mục đích bà ấy làm như vậy cũng chỉ là muốn được an ủi tâm lý mà thôi.

Nghĩ tới đây, Giang Phong không nhịn được thở dài một hơi, nói: "Dì, vậy chúng ta nói rõ trước, cháu chỉ giúp con trai dì suy tính nhân duyên mà thôi, những cái khác cháu không quản."

Hắn đã nghĩ thông suốt rồi, số tiền này mặc dù hắn không cần, nhưng người phụ nữ trung niên giàu có kia cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định ghép minh hôn cho đứa con trai đã mất của mình, chắc chắn sẽ đi tìm một người mai mối khác "làm mối cho Quỷ" giúp con trai bà.

Tất nhiên, nếu đã như vậy, vậy cứ để hắn kiếm số tiền kia đi, sau đó lại cầm số tiền này đi làm việc thiện. Việc này so với để số tiền đó rơi vào tay "bà mối cho Quỷ" khác còn có ý nghĩa hơn nhiều.

Người phụ nữ trung niên giàu có đương nhiên không biết kế hoạch

của Giang Phong như thế nào, bà không thiếu tiền, bà chỉ muốn ghép minh hôn cho con trai mình mà thôi, cho nên dĩ nhiên muốn mời người mai mối tốt nhất làm, mà vị Giang đại sư trước mắt này là người phù hợp nhất với yêu cầu của bà.

Sau khi nâng lễ tạ mai lên 100 vạn, Giang đại sư cuối cùng cũng chịu giúp, người phụ nữ trung niên nhẹ nhàng thở phào, sau đó nở một nụ cười nhẹ, nói: “Giang đại sư, những cái khác không cần cậu ra mặt, cậu chỉ cần giúp con trai tôi suy tính nhân duyên là được.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, đương nhiên, hắn đã đáp ứng người ta thì cũng sẽ không trì hoãn thêm nữa, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Dì, vậy chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ, dì hãy cung cấp cho cháu tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của anh ấy cho cháu, cháu sẽ suy tính cho anh ấy.”

Người phụ nữ trung niên giàu có đã chuẩn bị từ sớm, nghe Giang Phong nói như vậy thì nhanh chóng lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra, trên đó có viết tên và ngày sinh tháng đẻ của con trai bà.

Giang Phong nhận lấy tờ giấy, sau đó liền bắt đầu bấm đốt ngón tay trước mặt người phụ nữ trung niên giàu có.

Vụng trộm, Giang Phong lại sử dụng hệ thống để tìm giá trị xứng đôi, giúp vị khách đặc biệt này tìm kiếm đối tượng xứng đôi, suy nghĩ khẽ động, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ vùng đất Trung Hoa, vượt qua thời gian và không gian, vô số tấm ảnh chân dung nữ giới màu xám hiện lên lập lòe, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh phụ nữ màu xám:

【 Danh tính 】: Chu Hiểu Hồng

【 Tuổi tác 】: Hưởng thọ 20 tuổi (chết bệnh ngày 15 tháng 11 năm 2022)

【 Chiều cao 】: 164cm

【 Tướng mạo 】: Trung thượng chi tư

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Cuộc sống khi còn tại thế 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân khi còn sống 】: 91

【 Điểm xứng đôi hôn nhân sau khi chết 】: 93

【 Lời bình hôn nhân 】: Sống cùng chăn, chết cùng huyệt

Chương 661: Sinh Cùng Chăn, Chết Cùng Huyệt (2)

Giang Phong yên lặng xem thông tin xứng đôi, sau đó liền cầm một tấm giấy màu vàng bên cạnh lên ghi chép lại, ghi lại sơ lược thông tin và địa chỉ nhà gái xuống, đưa cho người phụ nữ trung niên giàu có kia, nói: "Dì, đây là thông tin và địa chỉ của nhà gái, chuyện còn lại cháu sẽ không nhúng tay vào."

Người phụ nữ trung niên giàu có nhận lấy tờ giấy ghi chép đọc lướt một lượt, sau khi xem xong thông tin của nhà gái, bà cảm thấy cực kì hài lòng, lúc này mới lấy ra một hồng bao thật dày đã chuẩn bị từ sớm trong túi ra, hai tay đưa cho Giang Phong, nói lời cảm ơn: "Giang đại sư, cảm ơn cậu đã hỗ trợ, trước tôi phải đi làm cho xong việc này đã, chờ sau khi mọi chuyện xong xuôi rồi, tôi sẽ quay lại tạ ơn."

"Không khách khí, lúc làm việc nhớ chú ý phương thức, nhớ kỹ không nên để chuyện tốt thành chuyện xấu."

"Được, tôi đã nhớ rõ, vậy tôi đi trước đây, hẹn gặp lại cậu sau, Giang đại sư."

"Hẹn gặp lại."

...

Bốn giờ chiều.

Thái Quyên (bà chủ của trung tâm mát xa của người mù, là đối tượng xứng đôi của anh trai 20cm, 40 phút kia) đang nằm trên giường hưởng thụ dịch vụ mát xa của nữ nhân viên xoa bóp mù.

Nhắm mắt hưởng thụ được khoảng mười mấy phút, Thái Quyên lại mở to mắt nhìn nữ nhân viên xoa bóp mù có kĩ năng tốt nhất của mình này, hỏi: “Tiểu Cầm, em công tác ở chỗ chị hình như đã được năm năm rồi đi?”

Lộ Tiểu Cầm đeo kính râm đang xoa bóp bắp đùi căng mịn của bà chủ, nghe vậy liền đáp: “Bà chủ nói đúng rồi, em đã làm việc ở chỗ này được năm năm lẻ hai mươi bốn ngày rồi ạ.”

Thái Quyên hơi xúc động nói: “Nếu như chị nhớ không lầm, lúc em vừa mới đến trung tâm xoa bóp của chị làm việc, em chỉ vừa mới trưởng thành, vậy mà chớp mắt một cái, em năm nay đã hai mươi ba tuổi rồi, năm năm này, em cố gắng như thế nào chị đều nhìn thấy cả, việc kinh doanh của trung tâm mát xa tốt như vậy không thể bỏ qua phần công lao của em được.”

Lộ Tiểu Cầm cười nói: “Bà chủ quá khen rồi, năm năm qua em được chị chiếu cố biết bao nhiêu, chị cho em một công việc ổn định, giúp em thoát khỏi cảnh trở thành người duy nhất gánh vác gia đình, việc duy nhất em có thể làm để báo đáp chị cũng chỉ có chăm chỉ làm việc mà thôi.”

“Tiểu Cầm, em nói quá rồi!”

Thái Quyên nở nụ cười, những người biết cảm âm như vậy thật sự khiến người khác ưa thích, cô suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: “Tiểu Cầm, bây giờ em có bạn trai chưa?”

Lộ Tiểu Cầm nghe vậy, tay hơi ngừng lại, sau đó lại tiếp tục xoa bóp bắp đùi cho bà chủ, tự giễu nói: “Bà chủ, dạng người tàn tật như bọn em đây thì có thể có ai để ý chứ, từ sau khi em bị mù cũng không nghĩ tới chuyện kết giao bạn trai nữa.”

Thái Quyên an ủi: “Tiểu Cầm, em không nên coi nhẹ mình như vậy, tướng mạo của em không kém, vóc dáng lại rất tốt, mặc dù mù nhưng cũng có thể tự gánh vác được cuộc sống của mình, tìm đối tượng cũng sẽ không khó như trong tưởng tượng của em đâu.”

Lộ Tiểu Cầm thở dài nói: “Nếu chỉ là tùy tiện tìm một người đàn ông thì quả thật như lời bà chủ nói, cũng không phải rất khó khăn, nhưng mắt em mù chứ tâm không mù, bảo em tùy tiện tìm một

người đàn ông về sống chung, dù cho muốn cũng phải tìm được người biết nóng biết lạnh, nếu không thì thà em cứ độc thân như này còn tốt hơn."

"Suy nghĩ này của em thật ra rất tốt." Thái Quyên khen một câu, sau đó hỏi: "Tiểu Cầm, ở tỉnh thành chúng ta có một người mai mối nổi tiếng cả nước, không biết em đã nghe nói qua chưa?"

Lộ Tiểu Cầm lắc đầu đáp: "Em chưa."

"Người mai mối này tên là Giang Phong, các fans hâm mộ của cậu ấy đặt biệt danh cho cậu ấy là Giang đại sư, người ta...."

Thái Quyên vừa hưởng thụ dịch vụ mát xa của Tiểu Cầm, vừa giải thích đơn giản những sự tích về Giang Phong cho Tiểu Cầm, nói xong toàn bộ, Lộ Tiểu Cầm cũng vừa vặn hoàn thành xong quá trình xoa bóp.

Thái Quyên ngồi dậy, nhìn Lộ Tiểu Cầm đã hơi thấm mệt, nói: "Chồng hiện tại của chị cũng chính là do Giang đại sư giới thiệu cho, Tiểu Cầm, nếu như em muốn tìm đối tượng kết hôn, chị có thể giới thiệu em với Giang đại sư."

Lộ Tiểu Cầm cũng bị "chiến tích" của Giang đại sư làm cho kinh hãi, hơi kích động hỏi: "Bà chủ, những gì chị nói đều là thật sao?"

Thái Quyên cười nói: "Đương nhiên là thật, chẳng lẽ chị còn nhàn rỗi không có việc gì làm tự nhiên bịa chuyện đùa em chơi sao?"

Lộ Tiểu Cầm vội vàng lắc đầu lia lịa giải thích: "Bà chủ, em không có ý này."

Thái Quyên đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Cầm, giúp cô giải thích: "Chị biết em không phải đang hoài nghi chị, chỉ là đột nhiên nhìn thấy hi vọng nên không dám tin tưởng mà thôi."

Lộ Tiểu Cầm lại gật đầu liên tục, lời nói này của bà chủ đã chạm tới đáy lòng của cô.

Thái Quyên cười hỏi: "Thế nào, có muốn làm quen với Giang đại sư không? Có muốn tìm một đối tượng thích hợp với mình không?"

Lộ Tiểu Cầm gật mạnh đầu, dứt khoát đáp: “Muốn!”

Chương 662: Sinh Cùng Chăn, Chết Cùng Huyệt (3)

“Giang đại sư, đã lâu không gặp, cậu đúng là càng ngày càng đẹp trai mà!”

“Thái tổng quá khen, nhìn chị sắc mặt hồng hào cả người tỏa ra sức sống tươi trẻ như vậy, thật đúng là càng sống càng trẻ, chắc hẳn khoảng thời gian này anh Cung cũng đã ra sức không ít, thấy vợ chồng anh chị đàn cầm đàn sắt hài hòa, trong lòng em cũng rất vui vẻ!”

“Đều là công lao của Giang đại sư.”

“…”

Tại căn tin của trung tâm mát xa của người mù, Giang Phong trò chuyện khách sáo vài câu với Thái Quyên, xong mới nhìn sang cô gái trẻ tuổi đeo kính râm ở bên cạnh.

Thái Quyên thấy thế liền vội vàng giới thiệu: “Giang đại sư, đây chính là nhân viên trụ cột của trung tâm mát xa của người mù chúng tôi, Lộ Tiểu Cầm, Tiểu Cầm, người đang ở trước mặt em này chính là Giang đại sư mà chị đã nói với em.”

“Tiểu Cầm, chào chị!”

“Giang đại sư, chào anh!”

Để hai người trò chuyện vài câu xong, Thái Quyên mới gọi hai người tới ngồi xuống bàn.

Lúc ăn cơm, Thái Quyên gắp đồ ăn liên tục cho Lộ Tiểu Cầm, khiến cô gái cảm động đến không biết nói gì cho phải.

Chờ qua năm gắp thức ăn, Thái Quyên mới bắt đầu nói vào chuyện chính: “Giang đại sư, lần này tôi mời cậu tới dùng cơm, một phần là vì đã một đoạn thời gian rồi chưa có thời gian thăm cậu, muốn

tìm cơ hội gặp mặt với cậu. Hai là muốn nhờ cậu tìm giúp một đối tượng phù hợp cho Tiểu Cầm nhà chúng tôi, chỉ cần là kiểu người đàn ông biết nóng biết lạnh là được."

Giang Phong nhìn cô nhân viên người mù đang yên lặng ngồi ăn cơm, hắn liền gật đầu, nói: "Làm mai mối là công việc của em, chỉ cần chị Tiểu Cầm tin tưởng em là được..."

Lộ Tiểu Cầm liền xen vào: "Tin tưởng, Giang đại sư là người mai mối nổi tiếng cả nước, tôi đương nhiên tin anh rồi."

Giang Phong khẽ mỉm cười, liền nói: "Vậy được, chị Tiểu Cầm, hôn sự của chị từ giờ sẽ do em quản lí, chắc chắn sẽ tìm được một người chồng biết nóng biết lạnh, một người chồng như ý cho chị."

Lộ Tiểu Cầm đặt bát đũa xuống, nghiêm túc đáp: "Vậy cảm tạ Giang đại sư."

"Không cần khách khí."

Tiếp đó, Thái Quyên để Lộ Tiểu Cầm ở lại một mình do tình huống cá nhân.

"Được rồi, tình huống của chị Tiểu Cầm em đã hiểu rõ ràng, chậm thì ba ngày, nhanh thì ngày mai sẽ sắp xếp xem mắt với chi phí rẻ nhất nhé.

Lộ Tiểu Cầm vội vàng nói cảm ơn: "Giang đại sư, làm phiền anh hao tâm tổn trí rồi."

"Không cần khách khí."

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong lấy điện thoại ra rồi nói: "Chị Tiểu Cầm, cô đọc cho tôi số điện thoại cô đi, để tôi lưu lại, khi nào tìm được đối tượng hoặc là khi nào có thông tin gì sẽ gọi cho cô.

Lớp của Tiểu Cầm gật đầu nói: "Được, vậy số điện thoại của tôi là..."

Lưu dãy số lại xong, Giang Phong lại hỏi thăm ngày giờ làm việc hai ngày tới của Lộ Tiểu Cầm, sau đó mới bắt đầu an tâm ăn cơm.

Sau khi tan cuộc, Thái Quyên quyết định đích thân đưa Giang Phong xuống lầu, lúc đứng trong thang máy, cô nói: “Giang đại sư, nhân viên nam nữ độc thân ở trung tâm xoa bóp chúng tôi có rất nhiều, Tiểu Cầm chỉ là một trong số đó mà thôi. Ngay sau đây tôi sẽ cho triển khai cuộc họp, hỏi thử xem ý kiến mọi người như thế nào, nếu như bọn họ đồng ý, vậy Giang đại sư ngài cứ phái người tới hỗ trợ đăng kí thông tin cho mọi người ở đây, sau đó giúp từng người bọn họ tìm đối tượng, phí tổn tôi sẽ chi trả toàn bộ.”

Giang Phong nghe vậy thì bất ngờ, lập tức khen: “Thái Tổng, chỉ thật đúng là một bà chủ tốt mà!”

Thái Quyên thở dài, nói: “Chị và đội nhóm người mù này đã dành vài chục năm ở bên nhau rồi, biết cuộc sống của bọn họ khó khăn tới mức nào, trong số họ có người là mù bẩm sinh, có người sau này vì vài chuyện xảy ra mà mù, họ với những người câm điếc bẩm sinh thì lại càng khó khăn hơn.

Lấy luôn trung tâm mát xa của chị làm ví dụ, những người mù bẩm sinh thường vẫn sẽ có người nhà đưa đón, còn những người sau này mù thường không có ai đưa đón, chỉ riêng việc đi làm thôi đã đủ nguy hiểm rồi.

Năng lực của chị có hạn, chỉ có thể cố hết sức tăng tiền lương và đãi ngộ cho bọn họ, còn những phương diện khác, chị thật sự hoàn toàn lực bất tòng tâm.

Có điều, hôm nay lúc Tiểu Cầm xoa bóp giúp chị, trong đầu chị bỗng nảy ra một suy nghĩ này.

Đó chính là mời Giang đại sư tới giúp bọn họ tìm đối tượng, để tất cả họ đều có nơi dựa vào, có thể sống nhẹ nhàng hơn một chút.”

Giang Phong cũng gật đầu đồng tình nói: “Thái tổng, ý tưởng này của chị rất tốt, năng lực của em có hạn, không giúp được quá nhiều người, có điều nếu là giúp hơn một trăm nhân viên mù trong trung tâm mát xa người mù của chị thì vẫn làm được.

Thái tổng trước cứ bàn bạc qua với họ đã, quay đầu em sẽ phái người tới đó giúp họ đăng kí tài liệu, còn phí tổn của chỗ kia không cần phải nhắc lại đâu.”

Thái Quyên vội vàng ngăn: “Cái này không được, Giang đại sư, đây là việc tôi đề nghị, người làm việc là cậu, cậu không thu phí, trong lòng tôi sao có thể thoải mái được! ?”

Giang Phong cười nói: “Thái tổng, em đây cũng chỉ là đang làm việc thiện, tích đức cho chính mình mà thôi, nếu như chị muốn yên tâm, vậy đến lúc đó hãy hỗ trợ cho những bà mối tới đó giúp đáp cầu dắt mối mỗi người một hồng bao đi!”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới bãi đỗ xe.

“Được, đến lúc đó chị sẽ đưa cho những bà mối kia mỗi người một hồng bao thật dày.”

Nói đến đây, Thái Quyên vẻ mặt bội phục, nói: “Giang đại sư, cậu thật sự là một người mai mối mẫu mực, nếu như những người mai mối khác có một nửa đạo đức nghề nghiệp như cậu thì tỉ lệ ly hôn ở quốc gia chúng ta sợ rằng đã giảm được mấy phần trăm rồi.

Giang Phong mở cửa xe, cười nói: “Thái tổng quá khen, vậy tôi đi trước đây, có thời gian thì ở lại tụ họp sau.”

“Ừ, khi nào rảnh thì lại tụ họp!”

Chương 663: Sờ Miệng Túi, Cắn Răng Kiên Trì

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Tại một tiểu khu nào đó, Trần Chí Hải được một sợi dây an toàn treo ở lơ lửng tại tầng 16, ngay tại lúc đang lắp điều hoà không khí cho khách hàng.

Đây là chiếc điều hòa thứ tư mà Trần Chí Hải lắp hôm nay, tháng 8 là thời kỳ cao điểm lắp đặt điều hoà. Hắn mỗi ngày đều làm việc với cường độ cao dưới nhiệt độ cao mà không có phụ cấp gì. Quần áo ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, thân thể thật sự có chút không chịu đựng nổi, ban đêm hầu như đều là đặt lưng là ngủ.

Lúc này người ở giữa không trung, tính mạng tài sản đều nằm trên sợi dây thừng này. Nói thật thì loại công việc này vừa nguy hiểm lại không kiếm được bao nhiêu tiền. Trần Chí Hải thật sự không muốn làm, nhưng sờ sờ miệng túi, lại chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Hắn xuất thân nông thôn, điều kiện gia đình không tốt, năm nay đã 32 tuổi, vẫn là một người độc thân. Cha hắn qua đời lúc hắn học cấp hai, thân thể của mẹ cũng không quá tốt.

Hắn còn có một người em gái, nhưng mà đã lập gia đình vào hai năm trước.

Thành tích học tập của hắn không tốt, cộng với sau khi cha qua đời, trong nhà không có điều kiện cho hắn tiếp tục đi học, cho nên hắn còn chưa tốt nghiệp cấp hai đã bỏ học ra ngoài làm việc.

Không có văn hóa, làm công ở bên ngoài cũng chỉ có thể làm chút việc tốn thể lực.

Bây giờ, hắn đã 32 tuổi, từ một công nhân xây dựng trở thành người lắp điều hoà không khí. Hắn cắn răng làm mười mấy năm, cộng với bản thân bớt ăn bớt mặc, hiện tại trong tay cũng tích lũy được một khoản tiền.

Trần Chí Hải đã nghĩ kỹ, sau khi kết thúc mùa cao điểm năm nay sẽ nhờ người làm mối giới thiệu một cô gái, sau đó kết hôn sinh con, trải qua cuộc sống hạnh phúc mà hắn vẫn luôn hằng mơ ước từ trước tới nay.

Nếu như thuận lợi, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có thể thoát khỏi độc thân và tháo bỏ chiếc mũ xử na. Trần Chí Hải nghĩ vậy thì như được lấy lại sức, thuận lợi lắp đặt xong chiếc điều hoà này.

Chờ Trần Chí Hải trở lại sân thượng, chân đạp trên mặt đất, loại cảm giác an toàn kia cuối cùng cũng trở lại.

"Anh Trần, cực khổ rồi, uống nước."

Đồng bạn Tiểu Lý đưa một bình nước khoáng qua, Trần Chí Hải tiếp nhận rồi uống ừng ực ừng ực hơn phân nửa bình.

Hắn móc điện thoại ra nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn mười hai giờ trưa, Trần Chí Hải dùng khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên trán, nói: "Tiểu Lý, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm trước, chờ ăn uống no đủ lại làm tiếp. Mục tiêu của hôm nay là lắp mười chiếc điều hoà không khí, lúc nào hoàn thành thì lúc đó nghỉ ngơi."

"Ừm, được."

...

Mười lăm phút sau.

Tại một cửa hàng thức ăn nhanh giá rẻ gần đó, Trần Chí Hải và Tiêu Lý đang ngấu nghiến bữa trưa, lượng thức ăn của người làm việc thể lực lượng đương nhiên là không thể so sánh với người ngồi phòng làm việc được, hai người gọi thêm hai lần cơm, cộng với một bát canh miễn phí, mới lấp đầy bụng.

Sau khi ăn uống no đủ, hai người tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi. Tuy nói nhiệm vụ lắp đặt hôm nay rất nặng, nhưng vừa mới ăn no vẫn phải nghỉ ngơi một chút.

Ngay tại lúc Trần Chí Hải lướt video ngắn để giết thời gian, một thanh niên soái ca đi đến trước mặt hắn, mỉm cười chào hỏi: "Xin

chào, xin hỏi anh là Trần Chí Hải tiên sinh đúng không?"

Trần Chí Hải ngẩng đầu, nhìn cách ăn mặc hoàn toàn khác với người làm thuê của thanh niên trước mắt, gật đầu nói: "Tôi là Trần Chí Hải, xin hỏi cậu có chuyện gì không?"

Thanh niên soái ca tự giới thiệu mình: "Anh Trần, tôi gọi Giang Phong, là một người làm mối, tôi tới tìm anh là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng, không biết anh có hứng thú hay không?"

Trần Chí Hải nghe vậy thì ngây ngốc một chút, lập tức có chút cảnh giác mà từ chối: "Không cần, cám ơn ý tốt của cậu."

Hắn không phải là không muốn tìm đối tượng, chỉ là thanh niên trước mắt còn rất trẻ, không giải thích được lý do lại chạy đến trước mặt hắn nói muốn giới thiệu đối tượng cho hắn, nghe thế nào đều cảm thấy không đáng tin cậy.

Thậm chí, trong đầu hắn ngay lập tức toát ra một suy nghĩ, đó chính là âm mưu.

Thời đại bây giờ, các loại trò lừa gạt đúng là tầng tầng lớp lớp, có vô số người bị lừa, đồng thời cũng có rất nhiều người đề cao ý thức an toàn. Say khi gặp phải chuyện tốt ngoài ý liệu đều ngay lập tức xem nó là âm mưu.

Giang Phong nhìn dáng vẻ cảnh giác của đối phương, đoán chắc là mình đã bị coi thành tên lừa gạt, không khỏi cười nói: "Anh Trần, anh không cần sốt sắng như vậy, tôi không phải lừa đảo. Tôi mở văn phòng môi giới ở gần nhà ga, hơn nữa tôi cũng có chút danh tiếng ở trên mạng, anh có thể lên mạng tra tư liệu của tôi một chút."

Bị người ta nhìn thấu ý nghĩ trong lòng, Trần Chí Hải ít nhiều cũng có chút xấu hổ. Nhưng mà hắn kiếm tiền không dễ, 430 ngàn trong thẻ là số tiền hắn cực khổ bớt ăn bớt mặc để dành được trong mười mấy năm qua. Hắn đương nhiên phải cảnh giác bị lừa.

Chương 664: Sờ Miệng Túi, Cắn Răng Kiên Trì (2)

Thấy tính cảnh giác của hắn không giảm, Giang Phong đề nghị: "Anh Trần, nếu như anh không yên tâm thì có thể đến văn phòng môi giới của tôi để nói chuyện. Văn phòng của tôi ở gần nhà ga, có mấy trăm mét vuông. Bởi tôi cũng có chút danh tiếng trên mạng nên chuyện làm ăn cũng không tệ, anh đến xem liền biết không phải là giả."

Nghe nói như thế, trong lòng Trần Chí Hải giảm bớt không ít lo lắng, nói: "Giang ông mai, thật sự xin lỗi, tôi lát nữa phải đi làm việc, sợ rằng không có thời gian đến phòng mai mối được."

Giang Phong không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Anh Trần, tôi biết anh bận rộn công việc, tôi cũng không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian của anh. Tôi hiện tại sẽ nói trước tình huống của nhà gái cho anh. Nếu như anh cảm thấy thích hợp, ngày mai hoặc là ngày kia dành chút thời gian đến phòng môi giới của tôi là được. Tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt tâm sự, anh xem thế nào?"

Người ta đã nói đến mức này rồi, Trần Chí Hải đương nhiên sẽ không từ chối nữa, "Được rồi, Giang ông mai nói đi."

Hắn vốn định làm xong mùa cao điểm này sẽ nhờ người làm mối tìm đối tượng, bây giờ có người làm mối chủ động tìm tới cửa, chỉ cần chứng minh người mai mối này nói thật, vậy hắn cao hứng còn không kịp nữa là. Đâu thể nào từ chối được!

Giang Phong nói một mạch về thông tin nhà gái: "Cô ấy xuất thân nông thôn, năm nay 23 tuổi, dáng vẻ tạm được, dáng người cũng không tệ, thành tích từ tiểu học đến cấp hai đều rất tốt, vốn có một tương lai không tệ. Đáng tiếc vào năm cô ấy 15 tuổi, một trận bệnh tật đã phá huỷ tất cả của cô ấy, cô ấy còn quá trẻ nhưng đã bị mù. Rất nhiều người sợ rằng đều không cách nào tiếp nhận đả kích như vậy, nhưng cô ấy rất kiên cường, chỉ dùng thời gian một tháng đã tỉnh lại, cố gắng làm quen với cuộc sống sau khi mù. Ban đầu cô ấy không làm được gì cả, cần người chăm sóc mọi lúc mọi nơi, nhưng cô ấy chỉ dùng ba năm đã có thể tự gánh vác mọi chuyện. Trong thời gian ba năm này, cô ấy còn học được kỹ thuật mát xa, năm cô ấy vừa đầy 18 tuổi, được người giới thiệu, từ quê đi tới tỉnh thành, trở thành một nhân viên mát xa cho một trung tâm người mù, vẫn làm việc cho đến bây giờ. Bây giờ, cuộc sống

của cô ấy đã ổn định, bà chủ của trung tâm mát xa cũng rất coi trọng cô ấy. Công việc mặc dù cực khổ một chút, nhưng tiền lương mỗi tháng hơn trăm ngàn, đã nhiều hơn so với rất nhiều người rồi. Anh Trần, cô ấy là một cô gái tốt hiếm thấy, nếu như anh không ghét bỏ cô ấy là một người mù thì ngày mai hoặc là ngày kia đến phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc tìm tôi. Tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Trần Chí Hải nghe vậy thì trong đầu có chút hỗn loạn.

Giang Phong không nói thêm gì nữa, móc một tấm danh thiếp ra từ trong túi đưa tới rồi nói: "Anh Trần, đây là danh thiếp của tôi, sau khi anh nghĩ rõ rồi lại gọi điện thoại cho tôi."

Nói xong, Giang Phong nói một tiếng tạm biệt, liền đi về phía trước mấy chục mét, sau đó lên xe rồi rời đi.

Tiểu Lý vẫn luôn không nói gì đưa mắt nhìn Giang Phong lái xe rời đi, sau đó mới mở miệng nói: "Anh Trần, vận may của anh sắp tới rồi, lại có người làm mối chủ động tới cửa giới thiệu đối tượng cho anh, xem ra không bao lâu nữa anh có thể thoát khỏi cảnh độc thân rồi."

Trần Chí Hải có chút choáng váng nói: "Tiểu Lý, nhưng đối tượng người ta giới thiệu là người mù sao!"

Tiểu Lý nói với vẻ xem thường: "Người mù thì sao chứ? Vừa rồi người làm mối đã nói rất rõ ràng, cô gái kia có thể tự gánh vác cuộc sống của mình, không cần người khác chiếu cố quá nhiều. Hơn nữa, thân phận của chúng ta là gì? Chỉ là người làm công việc cực khổ có rủi ro cao mà thôi, sợ rằng cho dù chúng ta có liều mạng thì tiền lương cũng chỉ có thể cao hơn người ta lúc mùa cao điểm mà thôi. Mà mùa ế hàng thì tiền công còn kém xa người ta, em muốn tìm đối tượng như này còn không được đây này!"

Trần Chí Hải nghe vậy thì trong lòng lập tức thông suốt, "Tiểu Lý, cậu nói đúng, người ta ngoại trừ việc không nhìn thấy ra, điều kiện các mặt đều tốt hơn tôi nhiều. Người ta có nhìn trúng tôi hay không là một chuyện, tôi còn ở chỗ này xoắn xuýt xem có nên cưới người ta hay không, thật sự là quá khôi hài."

Tiểu Lý phủi mông một cái rồi đứng lên, cười nói: "Anh Trần, chuẩn bị làm việc thôi, hôm nay cố làm xong việc sớm chút, ngày mai anh tranh thủ thời gian liên hệ với Giang ông mai đi, nhanh chóng giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của mình. Nếu không, hơn ba mươi tuổi mà vẫn là xử nam, nói ra thật đúng là khó nghe!"

Trần Chí Hải đứng lên cười mắng: "Tiểu tử thối này, còn chế giễu anh đây sao, nếu như không phải cậu dùng tiền đi tìm những người phụ nữ kia để giải quyết nhu cầu sinh lý thì có thể hơn tôi được chỗ nào?"

"Hắc hắc, cho dù em không dùng tiền tìm phụ nữ thì em cũng đã từng ăn mặn, chỉ bằng điểm này thôi đã mạnh hơn anh rồi!"

"Thôi đi, chẳng phải là bị nữ Hải Vương phá sao, có gì mà đắc ý."

"Anh Trần, anh đây là đố kị..."

"Đố kị cái gì, tranh thủ thời gian đi làm việc, lát nữa đến lượt cậu treo ở bên ngoài."

Chương 665: Sờ Miệng Túi, Cắn Răng Kiên Trì (3)

Thành phố Hàng châu.

Tiệm lẩu nào đó.

Ngưu Lan Hoa gắp thịt dê đã nhúng vào bát cho bạn trai, sau đó lại bắt đầu nhúng sách bò, nhúng sách bò xong lại nhúng ruột vịt, nhúng ruột vịt xong lại nhúng thịt bò, bận đến tối mày tối mặt.

Khuất Hải Đông không hề động đũa, chỉ nhìn chằm chằm bạn gái.

Mặc dù bạn gái Ngưu Lan Hoa không xinh đẹp trong mắt người ngoài, cho dù là con người hay là gia thế đều không xứng với hắn, nhưng ở trong mắt của hắn, cô bạn gái này lại vô cùng thuận mắt.

Hơn nữa, bạn gái này còn mang theo "Hồ điệp", loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên kia, không trải nghiệm qua sẽ không thể nào

hiểu được.

Vì lẽ đó, cho dù cha mẹ bày tỏ không thích người bạn gái này của hắn, hắn cũng không dao động tâm tư muốn cưới nàng làm vợ.

Nhưng mà, thái độ của cha mẹ cũng có chút ảnh hưởng đến tình cảm của hắn. Nếu không lấy tình cảm của hắn và bạn gái thì hiện tại sợ là sớm đã đã kết hôn rồi, mà không phải chỉ đơn giản là ở chung như vậy.

Trước kia, Khuất Hải Đông cố chấp cho rằng, cha mẹ không thích bạn gái của hắn, là có thành kiến đối với cô ấy.

Nhưng mà, vài ngày trước cha mẹ lại nói với hắn, Giang đại sư đã tính toán giúp hắn. Hắn và bạn gái quả thật có duyên vợ chồng, sau khi kết hôn chính là vợ chồng ân ái. Nhưng tính cách của bạn gái Ngưu Lan Hoa lại tương khắc với cha mẹ, cả một đời đều không tốt lên được.

Lúc đó, nghe nói như thế, Khuất Hải Đông cảm thấy khó mà tiếp nhận. Hắn lập tức bác bỏ lời nói tính cách tương khắc của Giang đại sư, còn chỉ trách cha mẹ là người mang theo thành kiến, sau đó tức giận trở lại tỉnh thành.

Nhưng mà, chờ cơn tức tiêu tán, lý trí trở về, trong lòng Khuất Hải Đông vẫn bị một tầng bóng ma bịt kín.

Dù sao, người nói lời này không phải là người khác, đây chính Giang đại sư nổi tiếng khắp cả nước!

Sau khi tận mắt nhìn thấy Giang đại sư dùng sức một mình giúp hai người anh em thất lạc 81 năm gặp lại nhau, Khuất Hải Đông tuyệt đối tin tưởng vào tính toán của Giang đại sư.

Chính là bởi vì tin tưởng vào năng lực của Giang đại sư nên mấy ngày nay Khuất Hải Đông luôn u sầu. Một bên là cha mẹ yêu thương và dưỡng dục hắn hai mươi mấy năm, một bên là bạn gái mà hắn yêu tha thiết.

Cả hai lại không thể cùng tồn tại, đây là chuyện vô cùng tra tấn người khác.

"Chồng à, còn ngẩn ra đó làm gì, nhanh ăn đi, để nguội sẽ không ngon nữa đâu."

Lời nói của nạn gái khiến Khuất Hải Đông lấy lại tinh thần. Hắn ồ một tiếng, vội vàng động đũa, gắp miếng thịt cừu tê cay cho vào trong miệng, bắt đầu nhai nuốt.

Chờ ăn hết thịt bên trong bát, Khuất Hải Đông mới nhìn bạn gái rồi nói: "Vợ à, cuối tuần này, em theo anh về huyện Hoành Dương thăm cha mẹ đi?"

Ngưu Lan Hoa nghe vậy thì nhíu mày lại, "Chồng, anh không phải vừa trở về mấy ngày sao? Sao cuối tuần này lại muốn trở về nữa vậy?"

Khuất Hải Đông dùng giọng điệu đùa giỡn nói: "Đây không phải là đang muốn để em lấy lòng cha mẹ chồng tương lai một lần à!"

Ngưu Lan Hoa gác đũa lại, nói nghiêm túc: "Chồng à, anh cũng biết, lúc cha mẹ anh gặp em lần đầu đã cảm thấy xem thường em. Cho dù em làm cái gì cũng sẽ không được bọn họ yêu thích, gặp mặt bọn họ sẽ làm cho tất cả mọi người không thoải mái. Vậy còn không bằng không gặp, tất cả mọi người bớt lo, anh nói xem có phải hay không?"

Khuất Hải Đông có chút đau đầu nói: "Vợ à, bọn họ dù sao cũng là cha mẹ của anh, quan hệ của em và bọn họ không tốt, anh bị kẹp ở giữa rất khó chịu."

Ngưu Lan Hoa nói: "Chồng cứ làm quen là được, quan hệ mẹ chồng nàng dâu là vấn đề khó giải quyết nhất trong mấy ngàn năm nay, nhất là hiện đại, mười gia đình thì ít nhất cũng có chín gia đình gặp cảnh này. Rất nhiều người không có điều kiện, chỉ có thể ở chung một mái nhà cùng cha mẹ, quan hệ mẹ chồng nàng dâu vô cùng căng thẳng. Nhưng chúng ta không cần như này, mọi người ở riêng, cũng chỉ có ngày lễ ngày tết mới tụ họp một chút, như này thì mâu thuẫn đương nhiên sẽ dần ít đi, đây không phải là rất tốt sao?"

Khuất Hải Đông vuốt vuốt cái trán, "Vợ à, em đây là đang trốn tránh, vấn đề vẫn sẽ tồn tại."

Ngưu Lan Hoa mím môi một cái, ủy khuất nói: "Em không trốn tránh thì còn có thể làm sao? Cha mẹ anh rõ ràng không thích em, chẳng lẽ em đi lấy lòng bọn họ thì bọn họ sẽ có thể thích em sao? Trong lòng anh chắc là cũng hiểu, đó là chuyện không thể nào. Ai bảo điều kiện các mặt của em đều không xứng với con trai của bọn họ chứ! ?"

Khuất Hải Đông vội vàng an ủi: "Vợ đừng nói như vậy, trong lòng anh em là tốt nhất."

Ngưu Lan Hoa nói: "Dù sao em hiện tại cũng nói rõ ràng với anh luôn, muốn em đi lấy lòng thì bọn họ căn bản cũng không có khả năng yêu thích em, em nhất định là không làm được. Cuối tuần anh muốn trở về thăm cha mẹ em không ngăn, nhưng em sẽ không cùng trở về với anh."

Khuất Hải Đông nghe vậy thầm thở dài, mấy ngày trước vừa cảm nhận được thái độ của cha mẹ đối với bạn gái, hiện tại lại cảm nhận được thái độ của bạn gái đối với cha mẹ, nói tóm lại thật sự giống như Giang đại sư nói —— tính cách tương xung.

Muốn giải quyết vấn đề giữa cha mẹ và bạn gái, thật là gánh nặng đường xa!

Thậm chí, Khuất Hải Đông cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

"Được rồi, không nhắc tới những chuyện không vui này nữa, ăn hết số thịt còn dư lại đi!"

"Ừm, chồng cứ ăn đi, em tới nhúng thịt giúp anh."

"..."

Chương 666: Nghịch Thiên Cải Mệnh, Giang Đại Sư Ngài Đúng Là Thần Tiên Tại Thế

Ngày kế tiếp.

Sáu giờ chiều.

Quán cơm nào đó, Trần Chí Hải gặp đối tượng xem mắt và mẹ của cô.

Quán cơm này do Trần Chí Hải cắn răng chọn, hắn đã lớn như vậy rồi nhưng cũng chỉ có lúc tham gia hôn lễ của bạn bè người thân mới tới những quán cơm cấp bậc như này để ăn cơm. Hắn bình thường đều ăn thức ăn nhanh giá rẻ, thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp tới mấy quán ăn nhỏ ăn một nữa đã xem như là xa xỉ rồi.

Cũng không phải là hắn ăn không nổi, công nhân lắp đặt điều hoà giống như hắn vào lúc mùa thịnh vượng, vất vả đúng là vất vả, nhưng thu nhập hàng tháng cũng hơn chục ngàn.

Hắn chỉ là biết cách tiết kiệm mà thôi.

Điều kiện gia đình hắn kém, điều kiện bản thân cũng bình thường không có gì lạ, nếu như còn không biết cách để dành ít tiền thì đời này của hắn có đến 80-90% là sẽ phải cô độc.

Sau khi Giang Phong giới thiệu, hai bên chào hỏi lẫn nhau.

Trần Chí Hải không dám nhìn chằm chằm vào đối phương, chỉ là nhìn thoáng qua. Dáng người của đối phương rất tốt, tướng mạo không thể nhìn thấy rõ ràng bởi vì bị kính râm che mất một phần, nhưng chỉ nhìn phần lộ ra thôi thì dù đôi mắt không dễ nhìn thì cũng đủ để xứng với hắn ồi.

Mẹ của đối phương là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, gương mặt hiền lành, không khó ở chung lắm. Từ ngũ quan của bà lờ mờ có thể thấy được dáng vẻ lúc còn trẻ không tệ.

Lúc Trần Chí Hải chọn quán cơm này, đã chuẩn bị tư tưởng "Xuất huyết nhiều". Hắn đã nghĩ rất kỹ, nếu đã mời người ta đến đây ăn cơm, vậy thì phóng khoáng chút, đừng keo kiệt, nếu không còn không bằng đến mấy quán ven đường!

Bởi vậy, lúc gọi món ăn, Giang ông mai và hai mẹ con cũng chỉ khách sáo gọi một số món ăn, mà Trần Chí Hải lại chủ động gọi thêm mấy món ăn.

Lúc chờ đợi thức ăn được mang lên, Giang Phong nói: "Chị Tiểu Cầm, nơi này không có người ngoài, cô có thể tháo kính râm xuống không?"

"Đương nhiên là có thể." Lộ Tiểu Cầm lên tiếng, sau đó đưa tay lấy kính râm xuống.

Bên dưới kính râm là một đôi mắt nhìn qua thì rất bình thường, nhưng mà nhìn kỹ mới có thể phát hiện đôi mắt này thật ra đã mất đi phần "Thần" quan trọng nhất. Hai mắt vô thần, chính là nói về đôi mắt của Lộ Tiểu Cầm.

Sau khi nhìn thấy diện mạo thật sự của đối phương, trong lòng Trần Chí Hải cảm thấy một trận lửa nóng, biểu hiện càng nhiệt tình hơn. Hắn vốn dĩ không phải là ngươi nói nhiều, nhưng lúc đối mặt với Lộ Tiểu Cầm lúc nói không hết lời, muốn xâm nhập hiểu rõ tất cả của cô, cảm thấy vô cùng hứng thú đối với những việc nhỏ xảy ra xung quanh cô.

Lộ Tiểu Cầm bị sự nhiệt tình của hắn lây nhiễm, dần dần mở lòng nói chuyện với hắn.

Lộ mẫu nhìn thấy sự thay đổi của con gái thì không khỏi nở nụ cười.

Con gái đã bị mù tám năm, tuy nói con gái có thể tự gánh vác của sống của mình phía sau này, nhưng người làm mẹ như bà sao có thể yên tâm để cho con gái mình sinh sống một mình được chứ!

Bởi vậy, bà luôn ở cạnh và chăm sóc cho con gái trong suốt tám năm qua.

Nếu như con gái lần này xem mắt thuận lợi, có thể thành đôi với người đàn ông có dáng vẻ đáng tin cậy trước mắt, vậy sau này con gái sẽ có người chăm sóc. Bà không cần quá lo lắng cho đứa con gái đáng thương này nữa.

Qua một bữa cơm, Trần Chí Hải và Lộ Tiểu Cầm đều bày tỏ đã gặp nhau quá muộn màng.

Nhân lúc Trần Chí Hải đi tính tiền, Giang Phong nói với người mẹ: "Dì Đường, dì thấy anh Trần có được không?"

Lộ mẫu gật đầu nói: "Con người không tệ, nói chuyện không xốc nổi, có sao nói vậy, thực sự cầu thị, rất đáng tin cậy."

Giang Phong gật đầu nói: "Anh Trần là người trung thực đáng tin, làm công mười mấy năm tích lũy được hơn 400 ngàn. Mặc dù không nhiều tiền, nhưng đáng tin hơn so với mấy người tiêu sạch tiền hàng tháng hay là mấy người vay nợ ngoài kia nhiều. Chị Tiểu Cầm làm việc trong năm năm qua, chắc là cũng tích lũy được không ít tiền, hai người góp một chút, mua căn phòng nhỏ tại tỉnh thành, lấy tiền công trước mắt của hai người bọn họ, có thể sinh sống ở tỉnh thành này đã rất khá rồi. Sau khi có nhà ở sẽ không cần phát sầu về chuyện đi học của con cái sau này."

Lộ mẫu nghe vậy thì liên tục gật đầu, "Giang đại sư nói đúng, tôi tán thành hôn sự của bọn chúng, chỉ cần hai người bọn chúng ở chung được với nhau thì có thể đăng ký kết hôn."

Nghe xong lời này của Lộ mẫu, Giang Phong liền biết hôn sự này đã thành!

…

Giang Phong nói lời giữ lời, sau khi bên phía Thái tổng gửi thống kê số nhân viên bị mù qua, hắn liền phái người tới đăng ký tư liệu, sau đó hắn lại tìm kiếm đối tượng giúp từng nhân viên mù này.

Sau khi tìm được đối tượng xứng đôi, phần tiếp theo đương nhiên sẽ do nhóm bà mai phụ trách, không cần Giang Phong phí tâm.

Giang Phong rảnh rỗi, cảm thấy Khuất Hải Đông cũng đã tỉnh táo lại, liền quyết định bay tới thành phố Hàng Châu tâm sự cùng hắn.

Chương 667: Nghịch Thiên Cải Mệnh, Giang Đại Sư Ngài Đúng Là Thần Tiên Tại Thế (2)

Thứ năm, ngày 17 tháng 8 năm 2023.

Một giờ rưỡi chiều, quán trà nào đó tại thành phố Hàng Châu,

Khuất Hải Đông lại gặp Giang đại sư có năng lực thần kỳ.

Cảm xúc của Khuất Hải Đông đối với Giang đại sư khá là phức tạp.

Một mặt hắn rất sùng bái đối phương, dù sao ông nội hắn và ông cả của hắn còn có thể gặp mặt nhau sau tám mươi mốt năm xa cách. Đây hoàn toàn là công lao của Giang đại sư.

Mặt khác, hắn lại có chút "Oán trách", nếu như hắn không nói chuyện tính cách cha mẹ hắn và bạn gái hắn tương xung trước mặt cha mẹ, mà là nói một câu cho về bạn gái của hắn thì có lẽ quan hệ giữa cha mẹ và bạn gái hắn đã sớm hoà hoãn lại, nào còn căng thẳng như hiện tại chứ?

Nhưng mà, hắn hiểu chuyện này không thể trách người ta được, người ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.

Lần này Giang đại sư không ngại ngàn dặm xa xôi tới thành phố Hàng Châu để gặp hắn, trong lòng Khuất Hải Đông đương nhiên biết lý do. Trăm phần trăm là cha mẹ mời Giang đại sư tới khuyên hắn và bạn gái chia tay.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Khuất Hải Đông liền trực tiếp nói rõ: "Giang đại sư, ngài không ngại ngàn dặm xa xôi tới gặp tôi, chắc là cha mẹ tôi mời ngài tới thuyết phục tôi và bạn gái tôi chia tay đúng không?"

Giang Phong cũng không cảm thấy kinh ngạc khi Khuất Hải Đông có thể đoán được mục đích chuyến đi này của mình. Hắn trực tiếp gật đầu thừa nhận: "Anh Đông, anh đoán đúng rồi, tôi đúng là được cha mẹ anh nhờ, tới thuyết phục anh."

Khuất Hải Đông rót cho Giang Phong một chén trà, có chút không cam lòng hỏi: "Giang đại sư, quan hệ giữa cha mẹ tôi và bạn gái tôi quả nhiên là không có cách nào cứu vãn sao?"

Giang Phong nhận trà uống một ngụm, đáp: "Tính cách của bọn họ tương xung, căn cứ theo lẽ thường thì đời này bọn họ sẽ không có cách nào sống chung với nhau, đều sẽ bởi vì chuyện như vậy mà nhìn nhau ngứa mắt, cãi lộn đó là chuyện thường ngày."

Khuất Hải Đông đau đớn nhắm mắt lại, nửa ngày mới mở mắt ra,

nói: "Cô ấy là mối tình đầu của tôi, cũng là cô gái mà tôi yêu nhất. Mặc dù ở trong mắt người ngoài, bất kể là điều kiện cá nhân hay là điều kiện gia đình của cô ấy đều không xứng với tôi. Nhưng tôi cho rằng, tình cảm hẳn là cảm giác khi hai người ở chung, mà không phải nhìn điều kiện cá nhân và điều kiện gia đình. Lúc tôi ở chung với cô ấy, tôi cảm thấy mình rất vui vẻ. Nếu như chia tay với cô ấy, tôi sợ rằng đời này mình sẽ không thể yêu cô gái nào khác giống như yêu cô ấy nữa."

Giang Phong nghe vậy thì trầm tư một chút rồi nói: "Anh Đông, anh nên biết rõ, tôi rất am hiểu chuyện tính toán nhân duyên. Nếu như hai người chia tay, tôi có thể tìm cho anh một đối tượng thích hợp hơn, cũng có thể giúp bạn gái anh tìm một đối tượng càng thích hợp hơn."

Khuất Hải Đông lắc đầu, cố chấp nói: "Cảm ơn ý tốt của Giang đại sư, tôi tin rằng lấy năng lực của ngài, quả thật có thể làm được. Nhưng mà… chuyện này nó giống như người nào đó vất vả cực khổ mới tu luyện được một môn tâm pháp nội công, thật vất vả mới tu luyện tâm pháp này đến cảnh giới cực cao, trở thành cao thủ đứng đầu trong giang hồ. Bỗng nhiên có một ngày, có vị cao nhân võ lâm đưa một bản tâm pháp nội công cho hắn, bảo hắn loại bỏ nội công tu luyện trước đó, tu luyện lại từ đầu tâm pháp nội công cao thâm này, cũng đảm bảo hắn tương lai nhất định sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ. Lời này, hắn đương nhiên tin tưởng, dù sao vị cao nhân võ lâm này đức cao vọng trọng, không có khả năng nói đùa hắn trong chuyện như vậy. Nhưng hắn hiện tại đã là cao thủ hàng đầu trong giang hồ, trải qua cuộc sống nhàn nhã thoải mái, căn bản là không muốn thể nghiệm lại cuộc sống vất vả như xưa nữa…"

Nghe đến đó, Giang Phong đã hiểu.

Ngẫm lại cũng đúng, để hai người yêu nhau chia tay, cho dù sau đó lại tìm kiếm hai đối tượng thích hợp hơn cho hai người, nhưng mà hai người chắc chắn sẽ phải trải qua cảm giác đau đớn khi chia tay.

Hắn lại không phải là không có cách nào giải quyết mối quan hệ ác liệt giữa cha Khuất mẹ Khuất và Ngưu Lan Hoa, cần gì phải khiến cho hai người đang yêu nhau trải qua cảm đau đớn khi chia tay?

Nghĩ tới đây, Giang Phong thay đổi chủ ý, nâng chén trà lên uống một ngụm, nhìn về phía Khuất Hải Đông nói: "Anh Đông, tôi hiểu ý của anh, nếu như anh và bạn gái mình đã yêu nhau như thế, mà hai người lại có duyên vợ chồng, tôi cũng không khuyên hai người chia tay nữa."

Khuất Hải Đông nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, vừa rót trà cho Giang Phong vừa nói lời cảm ơn: "Cảm ơn Giang đại sư đã hiểu cho."

Giang Phong khoát tay nói: "Không cần khách sáo, cuối tuần này, anh ngươi bạn gái trở về gặp cha mẹ anh một chút đi!"

Khuất Hải Đông có chút lúng túng nói: "Giang đại sư, cậu cũng biết, cha mẹ tôi không thích bạn gái tôi, mang cô ấy trở về thì hai bên sẽ đều khó chịu, còn không bằng không trở về!"

Chương 668: Nghịch Thiên Cải Mệnh, Giang Đại Sư Ngài Đúng Là Thần Tiên Tại Thế (3)

Giang Phong cười nhạt nói: "Anh Đông, anh cứ yên tâm mang bạn gái trở về đi. Lát nữa tôi sẽ đánh đổi một số thứ, sửa lại mệnh cho bạn gái của anh, để tính cách của cô ấy và cha mẹ anh không còn tương xung nữa, có thể chung sống bình thường."

Khuất Hải Đông nghe vậy thì lập tức mở to hai mắt.

Nghịch thiên cải mệnh, đây chính là kỹ năng tồn tại ở trong truyền thuyết!

Giang đại sư vậy mà đã lợi hại đến mức này, ngay cả nghịch thiên cải mệnh đều làm được?

Giờ phút này, Khuất Hải Đông thật sự cảm thấy bị chấn động!

Sau khi lấy lại tinh thần, Khuất Hải Đông vô cùng kích động nói: "Giang đại sư, làm phiền ngài phí tâm rồi. Tôi và bạn gái cả đời này sẽ không quen đại ân đại đức của ngài. Sau này chỉ cần có chỗ

có thể dùng đến tôi thì Giang đại sư ngài cứ việc phân phó, tôi tuyệt không chối từ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Anh Đông nói quá rồi, cách làm của tôi không được xem là nghịch thiên cải mệnh thật sự, nhiều lắm chỉ là giảm bớt tính cách tương xung giữa bạn gái và cha mẹ anh mà thôi, để bọn họ nhìn nhau thuận mắt hơn. Nếu như quan hệ có chỗ không tốt, còn cần anh đứng ra điều hòa."

Khuất Hải Đông vui mừng không thôi, "Như này đã rất tốt rồi, chỉ cần bọn họ không thấy nhau là đã ngứa mắt giống như bây giờ, tôi có lòng tin có thể khiến cho quan hệ giữa bọn họ trở nên tốt hơn."

"Ừm, anh có lòng tin là tốt rồi." Giang Phong gật đầu.

Sau đó, hai người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Mãi cho đến hai giờ, Khuất Hải Đông mới thanh toán tiền, nói cảm ơn rồi rời đi.

Chờ Khuất Hải Đông rời đi, Giang Phong nghĩ một lúc, liền gọi điện thoại cho cha của Khuất Hải Đông - Khuất Thế Thanh.

Điện thoại kết nối, hai người đầu tiên là khách sáo hai câu, sau đó Giang Phong mới lên tiếng: "Chú Khuất, cháu bây giờ đang ở thành phố Hàng Châu, vừa rồi đã gặp mặt anh Đông để nói chuyện về hôn nhân của hắn."

Khuất Thế Thanh không kịp chờ đợi mà hỏi: "Giang đại sư, kết quả thế nào, tiểu tử thúi kia có nghe ngài khuyên hay không?"

Giang Phong nói: "Hắn không có nghe…"

Lời còn chưa nói hết, Khuất Thế Thanh đã nổi giận mắng: "Tên khốn kiếp này, đúng là làm tôi tức chết mà."

Giang Phong lập tức vội vàng khuyên nhủ: "Chú Khuất, chú bớt giận, anh Đông là người trọng tình trọng nghĩa, không muốn phụ cô bạn gái kia, chúng ta cũng nên hiểu cho anh ấy. Vì thế, muốn giải quyết vấn đề này, cũng chỉ có một biện pháp."

Khuất Thế Thanh bình phục tâm tình một chút, hỏi: "Giang đại sư,

là biện pháp gì?"

Giang Phong nói: "Tính cách của chú thím và Ngưu Lan Hoa tương xung, vốn là không có cách nào thay đổi, bởi vậy ban đầu cháu mới đồng ý với suy nghĩ của hai người, cố gắng đi khuyên bọn họ chia tay. Nhưng mà, qua một hồi nói chuyện với anh Đông, có thể nhìn ra được tình cảm của hắn và bạn gái rất tốt. Cháu không đành lòng cứng rắn chia rẽ bọn họ. Cũng may, cháu biết một chút thủ đoạn, chỉ cần đánh đổi một số thứ, sẽ có thể tiêu trừ tính cách tương xung giữa hai người và Ngưu Lan Hoa. Cứ như vậy, vừa không cần phải chia rẽ hai người bọn họ, vừa không cần lo lắng vấn đề ở chung của các người sau này, có thể nói là một công đôi việc. Chú Khuất cảm thấy thế nào?"

Khuất Thế Thanh nghe vậy cũng cảm thấy vô cùng chấn động, có thể làm mất tính cách tương xung giữa bọn họ và Ngưu Lan Hoa, đây là thủ đoạn lợi hại cỡ nào cơ chứ. Chuyện này quả thực khiến người ta còn kinh ngạc hơn cả việc tính toán vị trí của một người.

Sau khi lấy lại tinh thần, Khuất Thế Thanh cung kính nói: "Giang đại sư, ngài quả thực là thần tiên tại thế. Tiểu tử thúi nhà tôi có tài đức gì, lại có thể khiến cho ngài trả giá đắt để thi triển loại năng lực nghịch thiên này chứ, sao hắn có thể chịu đựng nổi đây!"

Giang Phong cười nói: "Chú Khuất quá lời rồi, chỉ cần không thường xuyên sử dụng loại thủ đoạn này thì cháu cũng không phải trả cái giá quá lớn, các người không cần có gánh nặng trong lòng."

Khuất Thế Thanh cảm kích nói: "Giang đại sư, tôi sẽ không nhiều lời nữa, sau này chuyện của ngài chính là việc của tôi."

"Chú Khuất không cần phải khách sáo…"

Sau đó, hai người lại khách sáo một phen rồi mới cúp điện thoại.

Giang Phong nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó mở bảng xứng đôi hôn nhân của Khuất Hải Đông và Ngưu Lan Hoa ra, điểm xứng đôi hôn nhân của hai người là như sau:

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 53 (tình cảm vợ chồng 74+ môn đăng hộ đối 53+ quan hệ gia đình 32)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 62 (tình cảm vợ chồng 83 + môn đăng hộ đối 62 + quan hệ gia đình 41)

Giang Phong lập tức không chút do dự mà vận dụng công năng phá vách tường, sau đó điểm xứng đôi hôn nhân của hai người biến thành:

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 67 (tình cảm vợ chồng 74 + môn đăng hộ đối 66 + quan hệ gia đình 61)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 79 (tình cảm vợ chồng 83 + môn đăng hộ đối 77 + quan hệ gia đình 77)

Nhìn trị số xứng đôi hôn nhân thay đổi, quả thực là lập tức rõ ràng, tin tưởng rằng cuối tuần này Khuất Hải Đông mang Ngưu Lan Hoa về gặp cha mẹ, hai bên sẽ không còn mâu thuẫn giống như trước đây nữa, chắc là có thể giao lưu nhiều hơn.

Làm xong chuyện này, Giang Phong cảm thấy nhẹ nhõm. Chuyến đi đến thành phố Hàng Châu lần này, cũng khiến cho hắn hiểu ra một số thứ. Tình cảm của con người là thứ phức tạp nhất, hơn nữa định nghĩa của mỗi người về hạnh phúc đều không giống nhau, giống như điểm cười của mỗi người đều khác nhau.

Nói cách khác, giá trị điểm xứng đôi hôn nhân tối đa có thể lấy làm tham khảo, không thể làm tiêu chuẩn duy nhất được. Nếu không có lẽ rất nhiều vợ chồng cả một đời đều sẽ không đạt được giá trị tối đa.

Giống như tuổi thọ của người bình thường là 100 tuổi, nhưng có mấy người có thể sống đến 100 tuổi đây?

Chương 669: Người Nước Ngoài Đến Nhờ Mai Mối

Alissa là một cô gái người Mỹ, năm nay 23 tuổi, cao 1m71, có nhan sắc và dáng người khiến cho người ta phải hâm mộ, trước mắt đang ở tại Thượng Hải, Trung Quốc, là một người streamer tài năng.

Từ lần đầu tới Trung Quốc du lịch vào ba năm trước, Alissa đã hoàn toàn bị thu hút bởi nguồn gốc dòng chảy văn hóa lịch sử Trung Quốc và các món ngon không thể quên.

Cộng với, Trung Quốc được công nhận là một trong những quốc gia an toàn nhất trên thế giới, phát triển trong những năm này đều khiến cho thế giới phải ghé mắt, thế là Alissa cân nhắc nhiều lần rồi đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng.

Cô muốn ở lại Trung Quốc, cô muốn ở lại quốc gia có năm ngàn năm văn minh vĩ đại.

Alissa quyết định xong liền lập tức đi làm, sau khi trở về từ chuyến du lịch Trung Quốc, cô liền thuyết phục cha mẹ, sau đó tìm quan hệ làm hộ chiếu công việc, rồi chính thức bắt đầu sang Trung Quốc sinh sống.

Ba năm sau, Alissa không ngừng học tập, đã trở thành một người Trung Quốc chính thống, cũng đã trở thành một người nổi tiếng trên nền tảng video ngắn có lực ảnh hưởng to lớn.

Người nước ngoài làm streamer tại Trung Quốc cũng không phải là chuyện hiếm thấy. Alissa lợi dụng ưu thế dáng người và nhan sắc của mình, cộng với tài năng ca hát, khiêu vũ, ngôn ngữ, hài hước… lại thực tình yêu thích văn hóa và mỹ thực Trung Quốc, rất nhanh đã trở thành một streamer nổi bật trong số các streamer nước ngoài, trở thành một streamer có hàng triệu fan hâm mộ.

Bây giờ, sự nghiệp của cô vô cùng phát triển, cuộc sống tại Trung Quốc cũng làm cho Alissa cảm thấy vô cùng hài lòng. Nguyện vọng lớn nhất của cô hiện tại chính là lấy được thẻ xanh của Trung Quốc, có quyền ở lại Trung Quốc vĩnh viễn.

Chỉ tiếc, thẻ xanh Trung Quốc là một trong những thẻ xanh khó lấy nhất trên thế giới.

Alissa muốn lấy được thẻ xanh của Trung Quốc, biện pháp duy nhất chính là gả cho người Trung Quốc, sống với chồng Trung Quốc từ năm năm trở lên, mới có cơ hội lấy được thẻ xanh Trung Quốc mà cô hằng mơ ước.

Alissa cũng không kháng cự việc gả cho đàn ông Trung Quốc, trải qua cuộc sống ba năm này, cô biết rõ đàn ông Trung Quốc đối với vợ mình vô cùng tốt, gả cho đàn ông Trung Quốc chắc là sẽ được hạnh phúc.

Đương nhiên, đàn ông Trung Quốc giống như là cổ phiếu bên trong thị trường chứng khoán tăng giá. Mặc dù phần lớn đều là tăng, nhưng cũng có giảm xuống, có thể chọn trúng cổ phiếu đang tăng hay không thì phải xem ánh mắt của mình rồi.

Bởi vậy, cho dù Alissa rất muốn lấy được thẻ xanh Trung Quốc, nhưng vì hạnh phúc tương lai, cô vẫn muốn chọn lựa cẩn thận một chút, nhất định phải tìm được đối tượng khiến cho cô hài lòng thì mới có thể kết hôn.

Alissa là một cô gái người Mỹ có vóc người đẹp và nhan sắc cao, bên người đương nhiên không thiếu người theo đuổi. Hơn nữa, trong số những người theo đuổi này có một phần là người nước ngoài đến từ các quốc khác, còn có một phần là đàn ông Trung Quốc.

Trong số rất nhiều người theo đuổi, đương nhiên là có một số đối tượng có điều kiện cực kỳ tốt, nhưng Alissa đều không có cảm giác đối với bọn họ, cho nên đến nay vẫn chưa có người có thể ôm mỹ nhân về.

Nhìn thấy visa của mình sắp hết hạn, trong lòng Alissa có chút bực bội bỗng nhiên nhảy ra một suy nghĩ. Hay là thử nghe kiến nghị của đám fan một chút, đi nhờ Giang đại sư danh tiếng lẫy lừng kia mai mối?

Nói đến Giang đại sư, Alissa cũng đã nghe đại danh đã lâu, từ cuối năm ngoái Giang đại sư lần đầu leo lên Hotsearch Weibo, thân là một streamer, cô đã chú ý tới vị đại sư làm mối này.

Đến năm nay, vị Giang đại sư kia đã rất nhiều lần leo lên top đầu bảng Hotsearch, trở thành một đại sư nổi tiếng có hơn 10 triệu fan. Khi đó đã thường xuyên có fan nhắn lại với cô, đề cử cô đi tìm Giang đại sư làm mai mối.

Khi đó cô cũng có chút động lòng, nhưng mà lúc đó đúng lúc có

một người đàn ông điều kiện rất không tệ đang theo đuổi cô. Cô mới không vội vàng đi tìm Giang đại sư, mà là muốn xem xét người đàn ông theo đuổi mình một chút.

Kết quả rõ ràng, người đàn ông có điều kiện không tệ tệ không vượt qua khảo sát của cô.

Thế là, suy nghĩ tìm Giang đại sư làm mai mối lại nổi lên trong lòng cô.

Alissa là kiểu phụ nữ nghĩ là làm, sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô liền lập tức hành động, ngày kế tiếp đã leo lên máy bay hướng về tỉnh thành tỉnh Quế.

…

Tây Phái Ngự Giang.

Sau khi ba người Giang Phong, Hoàng Linh Vi, Giang Tuyết ăn xong bữa sáng tinh xảo do bảo mẫu Lục Dao làm liền lái xe đến phòng môi giới hôn nhân để làm việc.

Giang Tuyết lái chiếc Maserati, Giang Phong lái Volvo XC90.

Hoàng Linh Vi đương nhiên là đi cùng Giang Phong rồi.

Trên đường đi, Giang Phong nói: "Vợ à, chờ cha mẹ anh đi du lịch về, chúng ta sẽ sắp xếp cho phụ huynh hai bên gặp mặt một lần, bàn một chút về hôn nhân đại sự của anh và em, em cảm thấy thế nào?"

Hoàng Linh Vi liếc hắn một cái, sau đó cười nói: "Em còn tưởng rằng anh đã quên mất việc này rồi!"

Giang Phong cười ha ha, nói: "Nhìn xem em nói kìa, sao anh có thể quên được chuyện lớn như này chứ, nếu không phải là không muốn giành trước chị gái, anh đã cưới em về từ ngày quốc khánh rồi."

Chương 670: Người Nước Ngoài Đến Nhờ Mai Mối (2)

Hoàng Linh Vi khoát tay một cái, nói: "Em cũng không vội như vậy, anh cả kết hôn vào ngày mồng một tháng năm, chị gái kết hôn vào quốc khánh. Nếu như chúng ta cũng kết hôn trong năm nay, vậy ba anh em nhà anh không phải là kết hôn trong một năm hay sao."

"Đừng nói là kết hôn trong cùng một năm, cho dù là kết hôn trong cùng một ngày thì cũng không có gì là không được."

Giang Phong vừa lái xe vừa nói: "Hôn nhân hiện tại có thể nói là khá tùy ý, đã không còn khuôn sáo như thời cổ đại nữa rồi."

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Hôn nhân bây giờ đúng là không cần quá để ý như vậy nữa. Bên phía chúng em trước đó, nếu như trong nhà có con gái và con trai kết hôn trong cùng một năm, bình thường đều là gả trước cưới sau. Bởi vì "Gả" tương đương với việc mang tài phú và niềm vui trong nhà đi, mà "Cưới" lại mang tài phú và niềm vui tiến vào. Nếu như cưới trước gả sau sẽ đồng nghĩa với việc mang hết toàn bộ tài sản và niềm vui trong nhà đi, như này không may mắn chút nào. Cho nên, nếu như anh trai hoặc là em trai cưới trước thì chị gái hoặc em gái phải cách ba năm mới có thể kết hôn."

Giang Phong cười nói: "Thật ra chỗ của anh cũng có tư tưởng này, nhưng mà bây giờ đã có rất ít người tuân theo, trừ khi là chuyện hôn lễ của anh chị em quá trùng hợp, như vậy mới thực hành gả trước cưới sau. Hôn lễ bình thường cách nhau mấy tháng giống như anh trai và chị gái của anh cũng không có gì đáng chú ý cả. Nếu như thật sự dựa theo quy củ cổ đại, anh em và chị em không thể kết hôn trong cùng một năm. Cái này gọi là hỉ xung hỉ, nếu như phải cách một năm mới được kết hôn thì chúng ta nhanh nhất cũng phải đợi đến năm sau mới được kết hôn."

Hoàng Linh Vi vỗ ngực một cái, nói: "May mà em sống ở hiện đại, nghe mẹ em nói thời của bà ngoại em, còn có cả khóc gả đâu, hơn nữa không phải chỉ là khóc một ngày hai ngày đâu, phải khóc liên tục hơn mười ngày, chỉ nghĩ lại thôi đã cảm thấy nhức đầu rồi."

Giang Phong ừm một tiếng, nói: "Anh từng nghe bà nội nói về chuyện khóc gả, chỗ quê anh hình như còn chia ra khóc ba ngày, sáu ngày, chín ngày, mười hai ngày nữa. Có nghĩa là sau khi đổi

danh thiếp, cô nương mỗi sáng sớm đều phải khóc, nghe nói tiếng khóc này cũng rất đặc biệt, bình thường sẽ có người hướng dẫn khóc, ngắn nhất khóc ba ngày, dài nhất khóc mười hai ngày, mục đích là đạt đến cao trào vào ngày xuất giá. Thậm chí, có có cảnh tượng vừa khóc vừa hát. Đáng tiếc anh cũng chỉ là nghe nói, không có duyên nhìn thấy."

Hoàng Linh Vi cười nói: "May mà phần lớn các khu vực bây giờ đều đã loại bỏ tập tục khóc gả. Nếu không chỉ sợ người mai mối như anh sẽ bị mắng mỗi ngày, bởi vì còn có tập tục mắng người làm mối trong lúc khóc gả."

Giang Phong bật cười nói: "Đúng vậy, may mà đã hủy bỏ tập tục khóc gả, nếu không anh mỗi ngày đều bị người rủa mắng, sợ rằng đều không hứng thú mai mối giúp người khác nữa."

Nói đến đây, hai người ăn ý nhìn nhau cười một tiếng.

Sau khi đến phòng môi giới, hai người liền vào văn phòng riêng của mình và bắt đầu làm việc.

…

Lúc Alissa đến tỉnh thành tỉnh Quế đã gần buổi trưa.

Cô cũng không vội đến phòng môi giới để gặp Giang đại sư, mà là gọi xe đến một quán mì vô cùng nổi tiếng, thưởng thức một trong ba bát mì nổi tiếng tại tỉnh Quế.

Alissa thích Trung Quốc như thế, đủ loại mỹ thực chính là một trong những nguyên nhân quan trọng. Là một tín đồ ăn vặt, ba năm này cô thật sự đã thưởng thức rất rất nhiều mỹ thực Trung Quốc, trừ số ít mỹ thực không phù hợp với khẩu vị của cô ra, phần lớn mỹ thực đều ngon đến mức cô muốn ngừng mà không thể ngừng được.

Trung Quốc, không hổ là một trong những quốc gia có nền ẩm thực lớn nhất thế giới, chỉ cần lấy đại một khu vực ẩm thực nào trong bát đại đều có thể treo nước Mỹ mà đánh.

Một trong những điểm nổi tiếng nhất của tỉnh Quế chính mỹ thực, Alissa đã nghe danh từ hai năm trước. Fan của cô đều biết cô là

một tín đồ ăn uống, cho nên đã giới thiệu các món ăn đặc sắc cho cô từ rất lâu trước đó rồi.

Chỉ là ba năm qua, Alissa chưa từng tới tỉnh Quế, đương nhiên cũng vô phúc thưởng thức mỹ thực này.

Cho đến hôm nay, cô cuối cùng cũng được thưởng thức món mì chua cay này, một bát mì vào trong bụng, Alissa không khỏi âm thầm cảm khái, không hổ là một trong ba món ăn nổi tiếng của tỉnh Quế, quả thật là danh bất hư truyền.

Sau khi thưởng thức món ăn ngon, tâm tình của Alissa vô cùng tốt, cô đi thẳng tới trung tâm thương mại, mua rượu, thuốc lá, trà và mấy phần lễ gặp mặt.

Làm một người ở Trung Quốc đã lâu, Alissa đương nhiên lễ nhờ mai mối, thậm chí cô còn biết rõ cả hồng bao mời làm mai. Sau khi mua xong quà tặng, cô còn đặc biệt tìm người đổi 800 tệ tiền mặt.

Sau khi cất tiền mặt vào túi hồng bao, lại nhét vào túi xách, Alissa mới bắt xe đi tới môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Lúc tới môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, đã là 2 giờ 15 phút chiều rồi.

Tiến vào nơi hẹn hò, Alissa lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của đám người.

Dù sao, người nước ngoài tiến vào văn phòng môi giới vốn đã là chuyện rất ly kỳ, hơn nữa đây lại là một người phụ nữ nước ngoài vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, muốn không làm cho người ta chú ý cũng khó khăn.

Chương 671: Người Nước Ngoài Đến Nhờ Mai Mối (3)

Đúng lúc Giang Tuyết đang tiếp đãi đại sảnh, cô liền tự mình chào đón, chào hỏi: "Nữ sĩ, chào buổi chiều, hoan nghênh ghé thăm!"

Tay trái Alissa cầm rượu thuốc lá và trà, tay phải cầm một túi trái

cây lớn, trên vai trái đeo túi xách, cười ngọt ngào: "Chào buổi chiều, mỹ nữ, xin hỏi Giang đại sư ở đây không?"

"Có, mời đi theo tôi."

"Được rồi, cảm ơn!"

"Không cần khách sáo, tiếng phổ thông của cô đúng là rất tốt, mạo muội hỏi một câu, cô là đến tìm bạn trăm năm sao?"

"Đúng vậy, tôi nghe qua đại danh của Giang đại, lần này đến đây bái phỏng, chính là muốn nhờ hắn mai mối giúp tôi."

Đạt được câu trả lời khẳng định của Alissa, trong lòng Giang Tuyết cảm thấy hưng phấn. Dù sao từ khi phòng môi giới hôn nhân khai trương cho đến nay, đây là lần đầu tiên có người nước ngoài đến tìm bạn trăm năm, đây là một cột mốc có ý nghĩa.

Không bao lâu sau, Giang Tuyết mang theo Alissa đi tới văn phong Giang Phong, gõ cửa một cái, nghe Giang Phong nói mời vào, Giang Tuyết mới mang theo Alissa đi vào.

"Tiểu Phong, vị nữ sĩ này tới tìm em nhờ mai mối." Giang Tuyết giới thiệu.

Giang Phong liền vội vàng đứng lên chào hỏi: "Mỹ nữ, chào buổi chiều!"

"Giang đại sư, chào buổi chiều!"

Chào hỏi xong, Alissa đưa rượu thuốc lá và trà cùng với hoa quả trong tay qua, cười tủm tỉm nói: "Một chút quà tặng nho nhỏ, mong Giang đại sư vui vẻ nhận lấy."

Giang Phong nhận quà tặng, cười nói: "Cô đúng là quá khách sáo rồi, mau ngồi đi."

"Cảm ơn!" Alissa nói tiếng cám ơn, sau đó ngồi xuống trước bàn làm việc.

"Mời uống trà!" Giang Tuyết rót chén trà rồi đẩy qua tới.

"Cảm ơn!" Alissa nói cảm ơn lần nữa.

Chờ sau khi Giang Tuyết rời đi, Alissa mới tự giới thiệu mình: "Giang đại sư, tôi tên là Alissa, đến từ Mỹ, đã sống ba năm tại Thượng Hải, Trung Quốc. Tôi vô cùng thích văn hóa và mỹ thực Trung Quốc. Tôi bây giờ là một streamer trên nền tảng video ngắn XX, có gần 6 triệu fan, lần này tới đây là muốn nhờ Giang đại sư làm mai mối giúp tôi."

Giang Phong nhẹ gật đầu, hỏi: "Alissa, không biết cô muốn tìm đối tượng như thế nào?"

Alissa nói nghiêm túc: "Tôi muốn tìm một người đàn ông Trung Quốc ôn nhu quan tâm, khỏe mạnh đẹp trai, có khiếu hài hước. Tuổi tác tốt nhất là từ 22 tuổi đến 35 tuổi, chiều cao không thể thấp hơn tôi, tốt nhất cũng đừng vượt qua một mét chín."

Giang Phong nhìn cô rồi nói: "Alissa, tôi muốn hỏi cô một chút, sau này cô dự định phát triển lâu dài tại Trung Quốc, hay là trở về đất nước của cô để phát triển sau khi kết hôn?"

Alissa nói: "Đương nhiên là muốn phát triển lâu dài tại Trung Quốc, chờ sau khi phù hợp điều kiện, tôi còn chuẩn bị nhập tịch Trung Quốc đây!"

Giang Phong cười nói: "Vậy thì không thành vấn đề, Alissa, cô có vóc người đẹp nhan sắc cao, muốn tìm được đối tượng ưu tú chắc chắn là chuyện không khó. Cô nói kỹ một chút về tình huống của cô đi, tôi sẽ căn cứ theo tình huống của cô để tìm ra đối tượng thích hợp với cô nhất."

Alissa mặt mày hớn hở nói: "Có câu này của Giang đại sư thì tôi an tâm rồi, cần hiểu rõ chuyện gì đều có thể hỏi trực tiếp, tôi đảm bảo biết gì nói nấy."

Giang Phong gật đầu cười, hỏi: "Vậy trước tiên nói một chút về kinh nghiệm tình cảm của cô, cô từng yêu đương chưa?"

Alissa lắc đầu nói: "Chưa từng yêu đường, trước khi đến Trung Quốc vẫn luôn bận học hành, không có suy nghĩ qua về chuyện tình cảm. Trong ba năm đến Trung Quốc, tôi cũng muốn nói

chuyện yêu đương, đáng tiếc vẫn luôn không gặp được đối tượng thích hợp."

Giang Phong ừm một tiếng, lại hỏi: "Có thể nói một chút về bối cảnh gia đình không?"

Alissa nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: "Đương nhiên là có thể, tôi sinh ra trong một gia đình bình thường, cha là một học giả, mẹ là một nhân viên công chức bình thường."

"Sở thích của cô là gì?"

"Tôi thích văn hóa Trung Quốc cổ điển, nước Mỹ chúng tôi mới chỉ có hơn hai trăm năm lịch sử, mà Trung Quốc lại có đến năm ngàn năm văn minh sáng chói, điều này đúng là khiến cho người ta phải cảm thán. Tôi còn thích mỹ thực Trung Quốc, bát đại khu vực ẩm thực, tùy tiện lấy một khu vực ẩm thực ra ngoài thôi đã có thể treo hơn 90% quốc gia trên thế giới lên mà đánh. Ngoài bát đại khu vực ẩm thực ra, còn có đặc sắc mỹ thực của từng vùng miền. Tôi cảm thấy dù dùng cả đời đều không có cách nào ăn hết toàn bộ mỹ thực của Trung Quốc. Ngoài ra còn có ca hát khiêu vũ, học tập ngôn ngữ các vùng miền của Trung Quốc. Tôi hiện tại không chỉ biết nói tiếng phổ thông, còn biết nói tiếng Đông Bắc và tiếng Tứ Xuyên nữa!"

"Tính cách của cô…"

"…"

Hai người một hỏi một đáp, trong nháy mắt đã qua nửa giờ.

Giang Phong cảm thấy đã hiểu rõ không sai biệt lắm, liền vừa cười vừa nói: "Alissa, cảm ơn cô đã phối hợp, tôi đã nắm giữ khá rõ về tình huống của cô rồi, phía sau tôi sẽ tìm cho cô một đối tượng ưu tú."

"Cảm ơn Giang đại sư, tôi sẽ rửa mắt mà đợi."

Nói đến đây, Alissa lấy hồng bao đã chuẩn bị từ trong túi ra, dùng hai tay đưa cho Giang Phong nói: "Tôi có tìm hiểu văn hóa Trung Quốc, biết rõ nhờ người làm mai đều cần cho bao lì xì, còn xin Giang đại sư vui vẻ nhận lấy."

Giang Phong thấy thế thì thật sự phục rồi. Người nước ngoài này còn hiểu rõ về văn hóa và tập tục của Trung Quốc hơn rất nhiều người dân bản xứ!

Chương 672: Người Sống Không Bằng Chó

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi Alissa rời đi, Giang Phong lập tức tìm đối tượng xứng đôi cho cô.

Một không gian vô hình xuất hiện, bao trùm toàn bộ Trung Quốc, thậm chí còn tiếp tục mở rộng ra bên ngoài. Số lượng khách hàng của công ty càng nhiều, thì phạm vi Giang Phong có thể tìm kiếm đôi tượng xứng đôi cũng càng ngày càng rộng.

Với tốc độ mở rộng hiện tại, không bao lâu nữa sẽ có thể bao trùm cả mấy quốc gia ở lân cận.

Chân dung của những người đàn ông điên cuồng lấp lóe, cuối cùng dừng lại chân dung của một người.

【 Danh tính 】: Chân Mãnh.

【 Tuổi tác 】: 28 tuổi.

【 Chiều cao 】: 183cm.

【 Cân nặng 】: 72kg.

【 Bối cảnh gia đình 】: Là con của đầu bếp nổi tiếng giàu có, cụ tổ là đầu bếp nấu món Thượng Hải nổi tiếng, ông được kế thừa tài nghệ của cụ tổ, cũng là đầu bếp nổi tiếng thời đó, cha mở một nhà hàng ẩm thực Thượng Hải.

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 75 (Tình cảm vợ chồng 76+ môn đăng hộ đối 75+ quan hệ gia đình 74).

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 91 (Tình cảm vợ chồng 92+ môn đăng hộ đối 90+ quan hệ gia đình 91).

【 Dự đoán con cái 】:...

Giang Phong đọc tư liệu xong không khỏi cảm khái, hai người này, một người là đầu bếp nổi tiếng, một người là người cực kỳ sành ăn, thật sự rất xứng đôi.

Mặc dù đã tìm kiếm được đối tượng cho Alissa, nhưng Giang Phong không vội vàng tác hợp, vài hôm nữa hắn đi Trung Hải sẽ tác hợp luôn.

Trong lúc Giang Phong đang tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Alissa, thì tất cả nhân viên và khách hàng trong công ty đang thảo luận sôi nổi về việc người nước ngoài Alissa đến đây nhờ mai mối.

Ngay cả Giang Tuyết và Hoàng Linh Vi cũng thầm tò mò, đi hỏi thăm vài câu.

Đúng lúc này, một cô gái ôm trong tay một chú chó siêu đáng yêu đi vào, cô hỏi người nhân viên đi tới chỗ mình:

"Tôi tới tìm Giang đại sư, cho hỏi Giang đại sư có ở đây không?"

Giang Phong vẫn chưa đi vào trong văn phòng, nghe thấy thế liền nói:

"Xin chào người đẹp, tôi chính là Giang Phong, cô tới đây để tìm bạn đời trăm năm phải không?"

Cô gái gật đầu, nói:

"Xin chào Giang đại sư, tôi tới đây để tìm bạn đời trăm năm cho con trai của tôi."

Giang Phong nghe xong không khỏi kinh ngạc, cô gái trước mặt hắn trông chỉ 26,27 tuổi mà thôi, dù cho cô đã kết hôn có con rồi, thì con trai của cô cũng lắm chỉ mới mấy tuổi, chắc chắn không

thể tìm bạn đời trăm năm được.

Hay cô là mẹ kế, tìm kiếm bạn đời trăm năm cho con trai trước của chồng?

Giang Phong nghĩ tới đó liền hỏi:

"Xin hỏi con trai cô năm nay mấy tuổi?"

Cô gái xoa đầu chú chó của mình, gương mặt tràn đầy sự yêu thương, cười, nói:

"Năm nay nó ba tuổi rồi!"

Giang Phong nhìn thần thái nói chuyện của cô, trong lòng âm thầm suy đoán, nhưng mà hắn sợ bản thân mình đoán sai thì sẽ rất xấu hổ, cho nên ra vẻ kinh ngạc hỏi:

"Người đẹp, cô muốn tìm thông gia cho con trai mình ngay từ lúc nhỏ hả?"

Cô gái lắc đầu, giơ chú chó trong tay mình lên, vừa cười vừa nói:

"Giang đại sư, hình như anh có chút hiểu lầm rồi thì phải, con trai mà tôi nhắc tới chính là nó, tên của nó là Đồ Đồ, hy vọng Giang đại sư có thể tìm cho một đối tượng thật khỏe mạnh, xinh đẹp, có điều kiện gia đình tốt."

Thật sự là đi tìm bạn đời trăm năm cho một chú chó, Giang Phong cực kỳ cạn lời.

Đương nhiên, người tới thì chính là khách, mặc dù khách hàng có chút yêu cầu hơi khác thường, nhưng Giang Phong cũng không thể cho người ta thấy một gương mặt đen thui được, chỉ có thể từ chối:

"Thành thật xin lỗi người đẹp, công ty tôi không có dịch vụ dành cho động vật, cô nên tìm công ty mai mối chuyên dành cho thú cưng thì hơn, có lẽ bọn họ có thể thỏa mãn yêu cầu của cô."

Các vị khách hàng khác vốn dĩ đang thảo luận về vị khách hàng người nước ngoài kia, bây giờ thấy có người tới đây vì muốn mai

mối cho thú cưng, bọn họ lập tức bị chuyện này hấp dẫn sự chú ý.

Sau khi bị từ chối, cô gái vẫn không chịu từ bỏ mà năn nỉ:

"Giang đại sư, năng lực tính nhân duyên của anh rất lợi hại, anh tìm kiếm đối tượng cho con trai của tôi được chứ? Tôi sẽ không để anh làm không công đâu, sau khi chuyện này thành chắc chắn có hậu hĩnh rất lớn."

Dù cô gái này có thành khẩn như thế nào, Giang Phong vẫn không hề do dự mà từ chối, thái độ cực kỳ kiên quyết, nói:

"Thành thật xin lỗi người đẹp, đối với chuyện này, tôi thật sự bất lực, mong cô hãy tìm một cao minh khác."

Tuyệt đối không thể nhận chuyện này, nếu không khi tin tức này bị truyền ra, sẽ lại có thêm một đoàn người dẫn thú cưng tới đây mong hắn giới thiệu đối tượng cho chúng, chuyện đó chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng tới sự vận hành của công ty mai mối.

Hắn mai mối cho người còn không kịp, thời gian đầu mà tìm đối tượng cho chó?

"Được rồi, làm phiền rồi!"

Cô gái thấy Giang Phong thật sự sẽ không giúp, chỉ có thể ôm lấy chú chó của mình, chuẩn bị quay người rời đi.

Đúng lúc này, một thanh niên vốn đang điền tư liệu đứng dậy, nói:

"Người đẹp ơi, đúng lúc tôi đang nuôi một bé chó cái, năm nay cũng 3 tuổi, cùng giống chó với Đồ Đồ nhà cô. Nếu cô bằng lòng thì chúng ta tìm một chỗ nào đó để tâm sự?"

Cô gái nghe thấy thế, mắt liền sáng lên, cô nhìn người đàn ông đẹp trai kia cười, gật đầu, nói:

"Được, cách đây không xa có một quán trà sữa, hay là chúng ta tới đó tâm sự đi?"

Thanh niên gật đầu, cười, nói:

"Được, đi thôi!"

Thế là, hai người bọn họ cứ thế một trước một sau rời khỏi công ty mai mối làm mọi người không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

"ĐM, vậy cũng được hả?"

"Người anh em đó giấu kỹ thật đó, đã có kỹ thuật tán gái như thế rồi sao còn phải tới đây để tìm bạn đời trăm năm vậy?"

"Hầy, giới trẻ bây giờ như thế này sao? Cô gái khi nãy, bình thường cho con chó kia ăn uống no say, cúc cung tận tụy thì thôi đi, vậy mà còn dẫn chó tới đây để tìm đối tượng, phục thật!"

"Tôi phát hiện ra một chuyện, có vài người sống còn chẳng bằng một con chó."

"..."

Chương 673: Người Sống Không Bằng Chó (2)

Giang Phong nghe mọi người nghị luận như thế, không khỏi dở khóc dở cười nhìn người thanh niên và cô gái đang dần đi xa, bởi vì hắn vừa mới kiểm tra điểm xứng đôi của hai người, phát hiện giá trị xứng đôi của hai người rất cao, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì hai người đó đúng thật là có thể trở thành vợ chồng.

Chuyện này cũng có thể coi là một giai thoại.

Mặc dù bị mất đi một vị khách, nhưng Giang Phong cũng không quan tâm cho lắm, hiện tại hắn thật sự không thiếu khách hàng.

...

4 giờ rưỡi chiều.

Trong ruộng của trưởng trấn Ngũ Phúc, huyện Bách Lương.

Đinh Phong đang cho cá ăn.

Đầu tiên, anh đuổi những con ngỗng đang ở dưới hồ ra, anh làm thế thì hai mục đích:

Một là tránh việc ngỗng ăn thức ăn của cá.

Hai là việc ngỗng nghịch nước thời gian dài sẽ quấy nhiễu quá trình ăn của cá.

Đặc biệt là trong thời tiết nóng bây giờ, mồi rất dễ bị biến chất, sau khi ném xuống, nếu như cá không ăn ngay thì sẽ rất dễ bị bệnh.

Sau khi đuổi ngỗng đi, Định Phong bắt đầu cho cá ăn. Anh nhìn từng con cá còn lớn hơn cả bàn tay mình tranh giành thức ăn, trên mặt không khỏi nở một nụ cười. Cuối năm nay là anh có thể đưa đàn cá này ra thị trường rồi, lúc đó có thể bán luôn cả ngỗng, thu nhập hẳn là sẽ rất khả quan.

Đến lúc này, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của Đinh Phong cuối cùng cũng được trả về chỗ cũng.

Sau khi cho cá ăn xong, Định Phong khoá cửa gỗ lại, lái xe gắn máy về nhà.

Năm nay Đinh Phong 33 tuổi. Sau khi tốt nghiệp trung học, anh bỏ học, đi tới Quảng Đông để làm công, sau đó quen một cô gái ở huyện bên cạnh cũng đi tới Quảng Đông làm công. Năm 23 tuổi, anh dẫn cô gái ấy đi đăng ký kết hôn.

Sau khi kết hôn, hai người không đi ra ngoài làm công nữa mà ở lại quê nuôi gà.

Ban đầu, hai vợ chồng cũng không dám nuôi quá nhiều, chỉ nuôi thử nghiệm mấy trăm con mà thôi. May mắn là cả hai đều xuất thân từ nông thôn, cho nên vô cùng quen thuộc quá trình nuôi dưỡng. Đàn gà trăm con đầu tiên thuận lợi xuất chuồng, kiếm được một khoảng tiền.

Vì nếm được ngon ngọt, cho nên hai vợ chồng tăng vốn đầu tư lên, tăng số lượng gà lên mấy ngàn con.

Nhưng mà, việc buôn bán gà năm đó không thuận lợi, cuối cùng

tuy không lỗ vốn, nhưng cũng không kiếm được gì, tương đương với việc hai vợ chồng làm không công một năm.

Sau đó, hai vợ chồng nuôi thêm mấy năm nữa, có lời có lỗ, thu nhập không ổn định.

Mà trong mấy năm này, ba đứa con của anh lần lượt ra đời.

Năm anh 30 tuổi, bởi vì chăm sóc chưa tốt, hàng ngàn con gà chết bệnh, quét sạch số vốn vốn dĩ không nhiều lắm.

Càng họa vô đơn chí hơn chính là vợ anh chán ghét cuộc sống vất vả nhưng vẫn không kiếm được gì này, bỏ ba cha con lại để chạy theo một người đàn ông khác.

Khoảng thời gian đó, Đinh Phong bị đả kích trầm trọng, bây giờ nghĩ lại anh vẫn chưa thể nguôi ngoai được.

Ba năm trôi qua, vợ anh một đi không trở lại, Đinh Phong cũng chẳng còn tâm muốn vãn hồi nữa. Anh bắt đầu tỉnh táo lại, to gan lớn mật thử nuôi tổ hợp ngỗng cá, xem thử xem có thể kiếm được tiền hay không.

Hiện tại, kết quả khá tốt, cá và ngỗng càng ngày càng tốt.

Ba năm nay, cha mẹ anh có tìm người mai mối cho anh, tiếc là anh không tiền, không nhan sắc, còn có 3 đứa con, muốn tái giá cũng khó!

Về đến nhà, 3 đứa con anh đều đã tan học về nhà, mẹ anh cũng đã nấu cơm xong.

Trong lúc ăn cơm, Đinh Phong nhìn ba đứa con khỏe mạnh, kháu khỉnh của mình, anh âm thầm thề, chuyện này nhất định phải thành, để người phụ nữ đã vứt bỏ cha con anh phải hối hận.

...

11 giờ đêm.

Phật thị, Quảng Đông.

Hứa Sĩ Thanh (người bị vợ đột nhiên đánh một cái cho nên quyết tâm ly hôn) ngồi ở một sạp đồ nướng ngoài trời uống bia. Không lâu trước đó, anh và vợ đã đi tới cục dân chính đề xuất ly hôn, hiện tại bọn họ đang trong giai đoạn có 1 tháng để suy nghĩ lại. Một tháng này trôi qua, bọn họ mới có thể chính thức ly hôn.

Mặc dù người muốn ly hôn là Hứa Sĩ Thanh, nhưng mà thực ra người không muốn ly hôn nhất cũng là anh, dù sao thì vợ anh trẻ và xinh đẹp như thế, lúc trước muốn cưới được cô ấy về anh phải tốn không ít công sức, nhan sắc và dáng người của cô giúp anh cực kỳ hãnh diện.

Tiếc là chẳng ai hoàn hảo cả, đầu óc của vợ anh có lẽ đã được dùng để đổi lấy tướng mạo, anh thật sự chịu không nổi khả năng tự tìm được chết của cô.

Hứa Sĩ Thanh thở dài, tâm trạng bực bội, anh uống hết ly bia này tới ly bia khác, thoáng một cái mà đã uống hết ba chai bia. Anh cảm thấy có hơi say, biết bản thân không thể uống thêm nữa, cho nên vội vàng tính tiền rồi đặt xe về nhà.

Quay lại căn phòng mình thuê, còn chưa kịp tắm thì anh đã lăn ra sofa ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, trong lúc hoảng hốt anh cảm giác có một cảm xúc mềm mại truyền tới từ một nơi nào đó, đã hơn nửa tháng không được ăn thịt, cho nên anh lập tức hưng phấn.

Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhờ ánh đèn mơ hồ bên ngoài cửa sổ mà anh lập tức thấy rõ người ở trên người mình, người đó không ai xa lạ, đúng là người vợ trẻ tuổi xinh đẹp của anh.

Lúc này, cô ấy...

Anh không khỏi tê dại cả đầu, trong lòng ai thán, sao có thể ly hôn được nữa chứ?

Chương 674: Đại Gia Đình Để Người Nhìn Mà Phát Khiếp

Ngày hôm sau.

Sau khi tỉnh lại, Hứa Sĩ Thành cũng không lập tức rời giường, mà cứ nằm đó nhìn lên trần nhà ngẩn người.

Vốn hắn đã đặt quyết tâm muốn ly hôn, khoảng thời gian này mặc dù không rời khỏi phòng trọ (chủ yếu là vì phòng ở là do hắn thuê), nhưng hắn và vợ cũng chia phòng ngủ.

Cứ như vậy nửa tháng, đến tối hôm qua hắn lại bị vợ mình hủy đến không còn gì.

Nhớ lại một mặt vợ hắn thể hiện tối hôm qua mà hắn chưa từng thấy bao giờ, Hứa Sĩ Thành bị kích thích lên một loại hưng phấn không nói ra được, giai đoạn đầu là vợ hắn chủ động, về sau hắn không nhịn nổi nữa, liền đổi thành hắn chủ động.

Một lần này khiến chuyện ly hôn không thể tiến hành tiếp được.

Từ chỗ này cũng có thể thấy được đàn ông và phụ nữ khác nhau thế nào, vợ chồng hoặc bạn bè khác giới cãi nhau, đàn ông muốn dựa vào việc lên giường để hòa hoãn mối quan hệ thật sự rất khó.

Bởi vì một khi phụ nữ tức giận, căn bản sẽ không muốn để anh đụng vào, mà đối mặt với thái độ chán ghét kia của phụ nữ, đàn ông cũng sẽ cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Còn đổi thành đàn ông tức giận, phụ nữ muốn dùng việc lên giường để hòa hoãn mối quan hệ thì lại rất dễ dàng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là dáng người và tướng mạo của người phụ nữ đều phải thuộc loại tốt nhất, bình thường rất được đàn ông ưa thích, luôn muốn thử thách tư thế mới, còn nếu như là kiểu phụ nữ đàn ông chạy không kịp thì lại là chuyện khác.

Vốn là người phụ nữ anh thích, còn lấy lòng anh đủ kiểu, còn làm tư thế mà bình thường không nguyện ý làm, sau đó để mặc anh muốn làm gì thì làm, thử hỏi trên đời này có mấy người đàn ông có thể chịu đựng được?

Hứa Sĩ Thành rất hiển nhiên không thể chịu đựng được.

Từ giây phút hắn chủ động, chuyện ly hôn đã không thể tiếp tục được nữa.

Dù sao thì hắn cũng rất thích vợ mình, chỉ là không chịu được tính cách càng ngày càng làm mình làm mẩy kia của cô mà thôi, chuyện mặc quần vào là không nhận người, hắn làm không được.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu như vợ hắn vẫn giống như trước đó, thì chuyện ly hôn kia cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hứa Sĩ Thành lấy điện thoại ra, lên mạng tìm kiếm chuyên gia hòa giải tình cảm.

Ngồi tra điện thoại trọn vẹn hơn nửa giờ, Hứa Sĩ Thành cuối cùng cũng xác định được một chuyên gia tình cảm nổi tiếng cả nước —— Giang đại sư.

Xem xong thông tin của vị Giang đại sư này, Hứa Sĩ Thành cũng thật sự là bội phục sát đất người ta, sử dụng thủ đoạn huyền học để làm mai mối, đã từng tiếp đãi không ít khách là đại minh tinh và đại phú hào, còn từng nhận hòa giải hôn nhân một thời gian, chỉ là sau đó không biết vì lí do gì mà dừng dịch vụ này lại.

Nếu như vị Giang đại sư này chịu ra tay, vậy vấn đề tình cảm giữa vợ chồng bọn hắn có lẽ có thể được giải quyết dễ dàng.

Suy nghĩ tới đây, Hứa Sĩ Thành âm thầm đưa ra một quyết định, sau khi thương lượng với vợ, chuẩn bị quà tặng kĩ càng, đến cuối tuần hắn sẽ ngồi tàu cao tốc đi tới tỉnh thành Quế tỉnh, hi vọng có thể nhờ được Giang đại sư ra tay giải quyết vấn đề tình cảm giữa vợ chồng bọn họ.

...

Thôn Vĩnh An, trấn Thái Bình, huyện Tân An, thành phố Úc Lâm.

Đây là một thôn vắng vẻ ở sâu trong núi rừng, mặc dù đã là thế kỉ 21 nhưng cũng không có quốc lộ nào chạy thẳng về thôn, muốn vào thôn chỉ có thể dựa vào hai cái đùi đi bộ lên.

Mãi đến năm 2016 mới có quốc lộ đi thẳng tới thôn.

Mà ở thôn Vĩnh An này có một gia đình cực kì nổi tiếng, đó chính là nhà Đặng Đại.

Đặng Đại năm nay 78 tuổi, lúc ông vẫn còn rất nhỏ, cha mẹ vì bệnh mà qua đời, lớn lên tại nông thôn sâu trong núi này, gia đình vốn đã nghèo khó lại thêm cha mẹ cùng qua đời mà tuổi thơ Đặng Đại thật sự vô cùng đáng thương.

Hắn chính là lớn lên nhờ cơm trăm nhà.

Câu nói này nói thì đơn giản, nhưng chỉ có trải nghiệm rồi mới biết khó khăn tới nhường nào.

Sau khi lớn lên, vì không muốn làm phiền hàng xóm nữa, Đặng Đại bắt đầu học cách trồng trọt, lại lần nữa cày ruộng gieo hạt trên mảnh đất đã bỏ hoang nhiều năm của nhà mình, mấy năm qua đi, Đặng Đại cuối cùng cũng có thể nuôi sống chính mình, không cần hàng xóm tiếp tế nữa.

Lúc ông hơn hai mươi tuổi đã từng có một người mai mối giới thiệu cho ông một cô gái, nhưng cô gái đó vừa nhìn thấy căn nhà chỉ có bốn vách tường rách nát của Đặng Đại, căn bản không cần cân nhắc gì, đã trực tiếp quay đầu bước đi.

Về sau cũng có mấy cô gái khác giống như vậy, đều được mấy người mai mối không đáng tin giới thiệu hắn cho, người cùng thôn đều cho rằng đời này Đặng Đại chắc chắn sẽ cô độc.

Cứ như vậy, Đặng Đại dựa vào trồng trọt mà sống, cô độc tại sơn thôn nhỏ này, trải qua tuổi thanh xuân đẹp nhất.

Mãi tới cuối thập niên bảy mươi, từ sau khi bắt đầu cải cách, cả nước mới bùng lên phong trào vào nam làm công, cũng lúc đó, Đặng Đại trở thành một trong năm người trẻ tuổi ở thôn gói ghém hành lí đi tới Quảng Đông làm công, mục đích chuyến đi này của ông rất đơn giản, chỉ vì kiếm tiền dưỡng lão mà thôi.

Trong lòng ông, việc cưới vợ là chuyện xa vời không dám hi vọng.

Chương 675: Đại Gia Đình Để Người Nhìn

Mà Phát Khiếp (2)

Sau khi tới Quảng Đông, Đặng Đại phát hiện bản thân mình ngoại trừ trồng trọt ra thì chẳng biết gì khác cả, rơi vào đường cùng, ông chỉ có thể tới công trường làm lao động, kết quả một lần đi này đi vài chục năm cũng không trở lại quê hương.

Vận mệnh đôi khi rất thần kì.

Lúc còn trẻ, Đặng Đại trăm phương ngàn kế muốn cưới vợ về nối dõi tông đường nhưng mãi vẫn không được toại nguyện, chờ đến khi ông hơn năm mươi tuổi, đã hoàn toàn từ bỏ ý định cưới vợ, thì kết quả, vợ lại tự động đưa tới cửa.

Năm Đặng Đại 49 tuổi đó, ở công trường ông làm việc có một nữ công nhân cực kì trẻ tuổi tới.

Nữ công nhân này tên là Ông Tiểu Lan, sinh ra trong một gia đình nghèo khó, cha mẹ cô có tư tưởng trọng nam khinh nữ tương đối nghiêm trọng, cái gì cũng đặt anh trai cô lên đầu, cô còn chưa tốt nghiệp tiểu học, cha mẹ cô đã không muốn chu cấp cho cô đi đọc sách nữa, mà bắt cô về nhà phụ giúp công việc, còn anh trai cô mặc dù thành tích không tốt, nhưng cha mẹ vẫn sẽ cố gắng chu cấp cho hắn đọc sách.

Đối đãi khác biệt như vậy khiến trong lòng cô đối với cái nhà đó cũng không có quá nhiều tình cảm.

Năm Ông Tiểu Lan 19 tuổi kia, vì để rời khỏi căn nhà không có bao nhiêu cảm tình này, cô một mình chạy tới Quảng Đông làm công.

Cô vốn muốn tìm việc trong công xưởng điện tử, nhưng cô thậm chí còn chưa tốt nghiệp tiểu học, mà phần lớn các công xưởng tuyển dụng nhân viên đều yêu cầu phải có trình độ từ trung học cơ sở trở lên, cho nên đi tới nơi nào cô cũng bị từ chối ngoài cửa.

Lang thang ở đây hơn một tháng, Ông Tiểu Lan nhiều lần tìm việc thất bại giờ đã không còn đồng nào trong người, cô bất đắc dĩ chỉ có thể tới công trường xây dựng tìm vận may, xem xem có chỗ nào nhận mình hay không.

Có lẽ là thấy cô trẻ tuổi đáng thương, đốc công ở đây liền giữ lại cô, đồng thời sắp xếp cho cô một công việc khá nhẹ nhàng, như vậy, Ông Tiểu Lan cuối cùng cũng đã có thu nhập ổn định.

Chính ở công trường này, Ông Tiểu Lan 19 tuổi và Đặng Đại 49 tuổi gặp nhau.

Đây quả thật là cuộc gặp mặt số mệnh.

Hai người chênh lệch 30 tuổi, Đặng Đại một mình cô đơn, thấy cô gái nhỏ này đáng thương liền coi cô thành con gái mà đối đãi, trợ giúp cô khắp nơi. Đặng Đại làm việc chân tay nhanh nhẹn, mà thành quả cũng tốt, chỉ cần ông làm xong việc của mình sẽ lập tức chạy sang giúp cô làm việc, lúc thấy những nhân viên tạp vụ khác trêu đùa cô, ông cũng luôn đứng ra bảo vệ, ngăn họ lại.

Đối với Ông Tiểu Lan thiếu tình thương của cha mẹ từ nhỏ mà nói, kiểu người quan tâm giúp đỡ mình như cha này khiến cho cô cảm thấy mình cuối cùng cũng có chỗ để dựa vào, dù hai người chênh lệch nhau đúng 30 tuổi, nhưng cũng không ngăn được cô thích ông.

Thế là, vào một ngày nào đó, Ông Tiểu Lan dũng cảm thổ lộ với Đặng Đại.

Mà lời thổ lộ này của Ông Tiểu Lan trực tiếp khiến Đặng Đại sợ ngây người.

Thật lòng mà nói, sự quan tâm và giúp đỡ của Đặng Đại dành cho Ông Tiểu Lan hoàn toàn là vì thương tiếc cô gái trẻ này, ông thật sự không có ý nghĩ gì xấu.

Dù sao hai người cũng chênh lệch cả 30 tuổi, ông làm cha cô còn ngại lớn tuổi.

Trong lòng Đặng Đại, lời thổ lộ của Ông Tiểu Lan chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, ông không thể vì chút xúc động nhất thời này mà hủy đi hạnh phúc cả đời của cô được.

Cho nên, Đặng Đại lý tính khống chế được tình cảm của mình, uyển chuyển từ chối Ông Tiểu Lan.

Nào ngờ Ông Tiểu Lan chẳng những không từ chối, mà ngược lại còn bắt đầu mạnh mẽ theo đuổi Đặng Đại, cô nói với Đặng Đại: "Em không quan tâm tuổi tác, em chỉ cần một người đau cho em, thương yêu em là đã đủ thỏa mãn rồi."

Lần này, Đặng Đại động tâm, ông cũng không phải thánh nhân, ông cũng không muốn sống cô độc cả đời còn lại, đối mặt với sự theo đuổi của Ông Tiểu Lan, ông có thể từ chối một lần đã vô cùng ghê gớm, nhưng sao có thể từ chối tới lần thứ hai được chứ!

Bày giờ tình yêu đã bày ra trước mặt, con gái người ta còn không chê, một ông già gần năm mươi tuổi như ông còn lo lắng cái gì nữa.

Thế là, hai người đến với nhau.

Qua một đoạn thời gian, tình cảm hai người vẫn duy trì ổn định, Đặng Đại liền mang Ông Tiểu Lan về quê cử hành hôn lễ.

Hôn nhân của hai người, không hề nghi ngờ, làm oanh động cả thôn.

Trong thôn không có lấy một người coi trọng cuộc hôn nhân này, dù sao Đặng Đại cũng lớn hơn Ông Tiểu Lan tận 30 tuổi, trong nhà lại nghèo khó như thế, đoán chừng không bao lâu nữa Ông Tiểu Lan sẽ không chịu được cuộc sống như vậy mà chạy trốn đi thôi.

Nhưng mà, sau khi kết hôn không bao lâu, Ông Tiểu Lan lại mang thai, thôn dân nhìn thấy hai người ngay cả con cũng có rồi, cảm thấy Ông Tiểu Lan hẳn là thật sự muốn chung sống thật tốt với Đặng Đại, tin đồn trong thôn cũng dần dần tiêu tán.

Năm 1995, đứa con đầu lòng của hai người chào đời, việc này khiến lời đồn đại trong thôn hoàn toàn dừng lại.

Có lẽ là trước kia thôn dân nghị luận nhiều, Đặng Đại nghe nhiều thành ra trong lòng cũng không tự chủ được mà sinh ra lo lắng, lúc đó ông đã 50 tuổi, mà Ông Tiểu Lan mới 20 tuổi, mặc dù vợ ông đã nhiều lần hứa hẹn sẽ cùng hắn giữ căn nhà này cả một đời, nhưng dù sao cô cũng đang trong độ tuổi đẹp nhất, đợi đến khi ông già rồi, liệu cô có thể giống như trước đây đi theo mình được không?

Chương 676: Đại Gia Đình Để Người Nhìn Mà Phát Khiếp (3)

Vì sợ bị vợ rời bỏ, trong lòng Đặng Đại liền nảy ra một suy nghĩ, đó chính là để vợ sinh nhiều con nhất có thể, muốn dùng con cái trói chặt đối phương, hai người sinh con nhiều, vợ ông cũng sẽ không có khả năng tái giá.

Cứ như vậy, Đặng Đại bắt đầu kế hoạch sinh bé con của mình.

Từ năm 1995 đến năm 1997, trong thời gian ba năm, đôi vợ chồng liên tục sinh ba đứa con gái.

Mãi đến năm 1999, Đặng Đại đã 54 tuổi cuối cùng cũng nghênh đón đứa con thứ tư của mình, là một đứa con trai, cũng là đứa con trai đầu lòng của nhà họ.

Dựa theo suy nghĩ của Ông Tiểu Lan, sinh ra đứa con này cũng coi như là đã hoàn thành nhiệm vụ nối dõi tông đường, thế nhưng chồng cô lại vẫn muốn tiếp tục sinh con nữa, lý do lúc đó của ông là, trong nhà quá nghèo khó, nếu muốn thay đổi vận mệnh gia đình thì phải sinh con nhiều một chút, sinh nhiều một đứa sẽ có nhiều thêm một cơ hội xoay mình, cuối cùng Ông Tiểu Lan cũng đồng ý với quan điểm này của chồng.

Từ đó về sau, kế hoạch sinh con này đã diễn tiến thành việc không thể ngăn cản nổi.

Từ năm 1995 hai người đón đứa con đầu tiên, đến năm 2000 đã có đứa con thứ sáu, trung bình cứ mỗi năm một đứa, có thể nói là trong thời gian sáu năm kia, Ông Tiểu Lan không phải đang mang thai thì chính là đang sinh con.

Càng khiến người ta líu lưỡi chính là, mãi tới năm 2016, khi cuối cùng cũng có quốc lộ chạy thẳng tới thôn, hai vợ chồng đã sinh tổng cộng 15 đứa con, 3 đứa con trai, 12 đứa con gái, thật sự là quá trâu bò.

Phải biết rằng lúc sinh ra đứa con gái cuối cùng, Đặng Đại đã 71

tuổi.

Thậm chí, sau khi sinh ra đứa bé thứ 15, hai vợ chồng vẫn còn ý định tiếp tục sinh, đáng tiếc từ sau khi có quốc lộ chạy thẳng tới thôn, cái thôn này đã không còn bị ngăn cách với bên ngoài như trước kia nữa, tình huống nhà hai người bị lộ ra ngoài, dưới sự quan tâm của chính phủ, hai vợ chồng mới bắt buộc phải từ bỏ ý nghĩ quan hệ sinh con.

Bây giờ, con gái lớn nhất đã xuất giá sinh con, con gái út năm nay cũng đã bảy tuổi.

Nguyện vọng duy nhất của Đặng Đại hiện giờ chính là trong lúc sinh thời có thể nhìn thấy tất cả con cái của mình lập gia đình, đến lúc đó, ông chết cũng không còn gì hối tiếc.

Đáng tiếc, hôn nhân con cái ông đều không hề thuận lợi, trừ con gái lớn nhất thuận lợi xuất giá, con gái thứ đã 27 tuổi và con gái thứ ba đã 26 tuổi đều không tìm được đối tượng kết hôn.

Nhan sắc và vóc dáng của con gái Đặng Đại đều không tệ, đặt trong những gia đình khác, muốn xuất giá chỉ là chuyện trong vài phút, không biết có bao nhiêu thằng đàn ông sẽ tranh nhau giành chỗ, nhưng đặt trong một gia đình nghèo khó có tới 15 anh chị em lại khiến người ta có chút nhìn mà phát khiếp.

Con gái lớn của ông có thể thuận lợi xuất giá là dựa vào vận khí của nó, gặp được một người đàn ông tốt hiếm thấy.

Chiều hôm đó, Đặng Đại đang ngồi trước cửa nhà cầm tẩu hút thuốc, chợt thấy bà mối Lý nổi tiếng trên trấn lát xe điện chạy ngay qua nhà mình, ông vội vàng bỏ tẩu thuốc xuống, nhiệt tình chào hỏi: “Bà Lý, đi đâu đấy? Mau dừng xe vào chỗ tôi ngồi chút đi, tôi có chuyện muốn hàn huyên với bà một chút.”

“Anh Đặng.” Dì Lý lên tiếng chào, sau đó dừng xe đi tới.

Được coi như bà mối nổi tiếng ở trấn Thái Bình, dì Lý mặc dù chưa thể nói là hiểu rõ từng nhà trong thôn, nhưng những gia đình cơ bản nổi tiếng một chút thì bà đều biết rõ.

Mà nhà Đặng Đai có thể nói là cực kì có tiếng ở trấn Thái Bình,

ngay cả người bình thường còn biết rõ chứ chớ nói chi là bà mối mỗi ngày đều chạy tới thôn như bà.

Đặng Đại cầm một cái ghế ra cho dì Lý, chờ bà ngồi xuống rồi, ông liền vào thẳng vấn đề, nói: “Bà Lý, cô hai, cô ba, thằng tư, thằng năm, thằng sáu nhà tôi đều đến tuổi lập gia đình rồi, bà xem một chút có đối tượng nào thích hợp không, giúp chúng nó tác hợp cái.”

Dì Lý nghe vậy thì cười khổ, nói: “Anh Đặng, không phải là tôi không nguyện ý giúp nhà anh, nhưng tình huống của nhà anh toàn trấn đều đã biết rõ, muốn giúp mấy đứa con nhà anh tìm được đối tượng thực sự rất khó khăn.”

Đặng Đại gật đầu nói: “Tôi biết là khó khăn, có điều bà Lý nhiều mối quan hệ vậy, chắc chắn là có cách.”

Dì Lý lắc đầu nói: “Anh Đặng, anh đề cao tôi rồi.”

Đặng Đại tự nhiên biết nỗi lo của dì Lý, có chút thất vọng mà hỏi: “Bà Lý, thật sự không có cách nào sao?”

Dì Lý nhìn ông lão danh tiếng vang xa khắp trấn này, lòng sinh trắc ẩn, hít một hơi thật sâu, nói: “Anh Đặng, trình độ làm mai mối của tôi có hạn, quả thật không có cách giúp mấy đứa con kia của anh tìm đối tượng. Có điều tôi biết một người mai mối cực kỳ lợi hại, nếu như anh thật sự có tâm muốn giúp con cái tìm đối tượng thì tìm tới cậu ta đi!

Tôi tin rằng dựa vào năng lực làm mai mối của cậu ta, muốn tìm được đối tượng cho con anh là chuyện rất nhẹ nhàng.”

Đặng Đại kinh ngạc: “Bà Lý không đùa tôi đấy chứ?”

Dì Lý liếc mắt nhìn ông một cái, nói: “Tôi còn có thời gian chơi trò đó với anh sao, tục ngữ nói đồng hành là oan gia, nếu như không phải nhà anh Đặng có hoàn cảnh tương đối đặc biệt, dù thế nào tôi cũng sẽ không giới thiệu anh cho đối thủ cạnh tranh đâu.”

Đặng Đại nghe vậy thì liên tục cảm ơn: “Đa tạ bà Lý, không biết người mai mối lợi hại mà bà nhắc tới kia là người nơi nào?”

Cái này vốn là dì Lý chủ động nhắc tới, bà đương nhiên sẽ không che giấu, nói thẳng: “Vị đại sư mai mối này cũng là người thành phố Úc Lâm chúng ta, quê cậu ta ở huyện Bách Lương, hiện nay có mở một văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh thành, danh tiếng trên mạng rất lớn, đã giúp không ít đại minh tinh và đại phú hào làm mai, anh có thể đi thẳng tới tỉnh thành tìm cậu ta.”

Nói đến đây, dì Lý đứng dậy: “Cậu ta gọi là Giang đại sư, thông tin cụ thể anh có thể bảo mấy đứa con lên mạng tra một chút, tôi còn phải đi sắp xếp cho khách hàng xem mắt, đi trước đây.”

Đưa mắt nhìn dì Lý lái xe điện rời đi, Đặng Đại lẩm nhẩm mấy lần cái tên “Giang đại sư”, sau đó liền lấy ra một cái điện thoại cũ, gọi điện cho con gái thứ Đặng Cửu Lục đang làm y tá cho một bệnh viện ở huyện.

Vì Đặng Đại không đọc sách, mà vợ ông cũng chỉ đọc sách được mấy năm tiểu học, trình độ văn hóa thấp kém, cho nên lúc đặt tên con cái, hai vợ chồng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cái tên gì hay, dứt khoát lấy năm sinh của con ra để đặt tên.

Con gái lớn sinh năm 1995, lấy tên Đặng Cửu Ngũ, con gái thứ sinh năm 1996, lấy tên Đặng Cửu Lục, con gái ba là Đặng Cửu Thất... cứ thế mà suy ra.

Điện thoại kết nối, con gái thứ Đặng Cửu Lục hỏi: “Cha, con đang đi làm, cha có chuyện gì không?”

Đặng Đại nói: “Không có việc gì, chỉ là muốn bảo con lên mạng tra giúp cha ít thông tin mà thôi, tất nhiên, con đang làm thì để cha gọi cho chị con, nó hẳn là có thời gian.”

“Vâng, vậy cha gọi cho chị đi, con đang bận việc!”

“Ừ, vậy cúp máy đây.”

Cúp máy xong, Đặng Đại lại gọi điện cho con gái lớn đã xuất giá, Đặng Cửu Ngũ.

Điện thoại vừa kết nối, Đặng Đại liền hỏi: “Con gái, giờ con có rảnh không?”

Đặng Cửu Ngũ đáp: “Có, có chuyện gì cha cứ nói đi.”

“Con giúp cha lên mạng tra ít thông tin về một người.”

“Cha, cha muốn tìm thông tin về người nào?”

“Người ta gọi là Giang đại sư, con tra xong rõ ràng thì gọi điện lại cho cha.”

“Vâng, được ạ.”

Chương 677: Lợi Hại

Thứ 5, ngày 24 tháng 8, năm 2023.

Đặng Đại năm nay tuy đã 78 tuổi, nhưng vẫn tự mình đi tới tỉnh thành.

Những gia đình khác, khi người lớn tuổi mà còn không biết chữ như thế này tự mình đi xa nhà, người nhà chắc chắn sẽ không yên tâm, hoặc là không cho đi, hoặc là sẽ có người đi theo.

Nhưng mà gia đình của Đặng Đại thì khác, vợ con của ông cực kỳ yên tâm.

Dù sao thì mặc dù Đặng Đại không biết chữ, nhưng mà ông đã trải qua rất nhiều chuyện. Những năm 70,80, ông đã đi tới Quảng Đông, sinh sống mười mấy năm ở thành phố, cho nên ông hoàn toàn khác với những người già chưa từng đi xa nhà.

Đi tới huyện thành là chuyện rất đơn giản, chỉ cần đi thẳng đến bến xe là được.

Sau khi đến huyện thành, con gái thứ hai - Đặng Cửu Lục mua cho ông vé xe lửa đi tới tỉnh thành, đồng thời đưa ông đến nhà ga.

Đặng Đại đã đi xe lửa từ bốn mươi mấy năm trước rồi, lần cuối cùng ông đi xe lửa là vào khoảng 29 năm trước. Xe lửa lúc đó không khác gì mấy so với xe lửa bây giờ, cho nên Đặng Đại đương nhiên là không cảm thấy xa lạ chút nào.

Với lại, nếu không biết thì hỏi, dù sao thì nhân viên nhà ga thấy người lớn tuổi như Đặng Đại sẽ rất sẵn lòng hỗ trợ. Tóm lại từ xét vé đến lên xe, sau đó là chỗ ngồi, ông được hỗ trợ trong tất cả mọi việc.

Sau khi xe lửa chạy, Đặng Đại cảm thận được tốc độ của xe lửa, Đặng Đại không khỏi cảm thái, tốc độ của xe lửa bây giờ nhanh hơn xe lửa 29 năm trước rất nhiều.

Khoảng đường đi từ nơi này đến tỉnh thành tốn khoảng một tiếng rưỡi.

Sau khi rời khỏi nhà ga, Đặng Đại lập tức hỏi những người xung quanh về công ty mai mối hôn nhân Hạnh Phúc.

Đặng Đại vừa đi vừa hỏi, mười mấy phút sau ông mới đi tới công ty mai mối hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi đi vào, một cô bé dễ thương lập tức ra chào đón:

"Chào mừng quý khách."

"Chào cô!"

Đặng Đại chào lại, sau đó hỏi:

"Cô bé à, Giang đại sư có ở đây không?"

Những khách hàng tới đây trăm phần trăm đều vì ông chủ, cho nên cô gái kia cũng không cảm thấy kinh ngạc, mỉm cười, trả lời:

"Giang đại sư có ở đây ạ, ông tới đây để giúp người thân tìm kiếm bạn đời trăm năm phải không ạ? Nếu đúng là như thế thì phiền ông đi sang bên này điền tư liệu ạ."

Đặng Đại lắc đầu, nói:

"Cô bé à, ông không có đi học, không biết chữ. Cháu dẫn ông đi gặp trực tiếp Giang đại sư thì hơn, ông sẽ chính miệng mình nói cho cậu ấy nghe, mời cậu ấy làm mai mối giúp."

Cô gái kia nghe Đặng Đại nói mình không có đi học cũng không

cảm thấy có gì là kỳ lạ, dù sao thì thời đại trước có rất ít người được đi học, cô gật đầu, nói:

"Vậy thì mời ông đi theo cháu."

Nói xong, cô dẫn Đặng Đại đi tới văn phòng của ông chủ.

...

Một phút sau.

Giang Phong và Đặng Đại đã ngồi đối diện nhau, cô gái kia rót trà cho Đặng Đại xong liền đi ra ngoài.

Giang Phong nhìn ông lão tóc trắng nhiều hơn tóc đen ở trước mặt mình, mỉm cười, hỏi:

"Quý danh của ông là gì ạ? Ông là người ở đâu?"

Mặc dù vị Giang đại sư trước mặt này còn rất trẻ tuổi, nhưng Đặng Đại không hề dám khinh thường dù chỉ một chút, con gái lớn của ông đã giúp ông tìm tư liệu của vị này trên mạng rồi, cực kỳ lợi hại.

Đặng Đại nghe Giang đại sư hỏi như thế liền vội vàng trả lời:

"Không dám, tôi họ Đặng, là người huyện Úc Lâm Tân An."

"Thì ra là đồng hương, cháu cũng là người huyện Úc Lâm Bách Lương."

Giang Phong không nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề:

"Ông Đặng, mục đích của ông tới đây là muốn tìm bạn đời trăm năm cho con cháu của mình phải không?"

Đặng Đại nói:

"Tôi muốn tìm bạn đời trăm năm cho con gái thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm và con trai lớn của mình."

Giang Phong nghe xong thì nheo mắt, ông lão trước mặt hắn trông đã hơn bảy, tám chục tuổi rồi, con của ông trẻ nhất chắc cũng hơn

40 tuổi, lớn nhất có lẽ đã năm, sáu mươi tuổi, vậy mà chưa ai kết hôn cả ư?

"Chuyện này, ông Đặng à, con của ông năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Đặng Đại nhớ rất rõ tuổi của con mình, trả lời ngay:

"Con gái thứ hai của tôi 27 tuổi, đứa thứ ba 26 tuổi, con trai lớn 25 tuổi, con gái thứ tư 24 tuổi, đứa thứ năm thì 23 tuổi."

Giang Phong khá kinh ngạc, hỏi:

"Ông Đặng, xin hỏi năm nay ông đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Đặng Đại nói:

"Năm nay ông già này đã 78 tuổi rồi."

Giang Phong giơ ngón tay cái lên khen:

"Lợi hại!"

Bốn mươi, năm mươi tuổi mới bắt đầu sinh con, con gái lớn không biết bao nhiêu tuổi, nhưng mà những người sau, mỗi năm một đứa, tần suất này thật sự quá lợi hại.

Đặng Đại cười, nói:

"Ông già tôi gì không được, chứ về phương diện sinh con này, tôi không chịu thua bất kỳ ai. 50 tuổi, tôi sinh đứa đầu tiên. Tính đến năm 71 tuổi, thì tôi đã sinh tổng cộng 15 đứa, 3 trai, 12 gái, đã đủ để làm Đặng gia chúng tôi nở mày nở mặt rồi."

Chương 678: Lợi Hại (2)

Giang Phong trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau mới bật thốt lên:

"Trâu bò thật."

Thân là một người đàn ông, Đặng Đại rất tự hào về phương diện này, nhưng mà nghĩ tới việc con cái mình gặp phải áp lực kết hôn, ông lập tức đánh mất hứng thú khoác lác, thở dài, nói:

"Giang đại sư à, con gái nhỏ nhất của tôi mới lên tiểu học, bởi vì có quá nhiều anh chị em, cho nên dù đến tuổi kết hôn, nhưng bọn chúng vẫn chưa tìm được đối tượng. Nhờ người giới thiệu mà tôi mới biết được Giang đại sư, mong cậu có thể làm mai mối cho mấy đứa con của tôi."

Giang Phong gật đầu, nói:

"Chuyện làm mai mối cho con cái của ông chắc chắn không thành vấn đề. Ông Đặng, ông nói sơ qua tình huống của mấy người con của mình đi!"

Đặng Đại ừ một tiếng, sau đó lấy tấm ảnh gia đình ra, đặt xuống trước mặt Giang Phong, ông chỉ vào một cô gái trông rất đoan chính, giới thiệu:

"Đây là con gái thứ hai của tôi, tên là Đặng Cửu Lục, tốt nghiệp Vệ giáo Úc Lâm, hiện tại đang làm y tá trong bệnh viện của huyện chúng tôi."

Giang Phong nhìn tấm hình gia đình, 12 cô gái ở trong tấm hình này, ai cũng đáng yêu, có vài người còn cực kỳ xinh đẹp, và cô con gái thứ hai này chính là một trong những người đó.

Đặng Đại chỉ sang người đứng bên cạnh, tiếp tục giới thiệu:

"Đây là con gái thứ ba của tôi, tên là Đặng Cửu Thất, tốt nghiệp trung học xong liền đi tới Quảng Đông để làm công. Hiện tại đang làm việc trong một cửa hàng bán quần áo Trung Sơn."

"Đây là con trai lớn của tôi, tên là Đặng Cửu Bát, tốt nghiệp trung học, hiện tại đang làm bảo vệ ở thành phố Thâm Quyến, tỉnh Quảng Đông."

"Đây là con gái thứ tư của tôi, tên là Đặng Cửu Cửu, tốt nghiệp trường trung cấp nghề. Hiện tại đang làm thu ngân trong siêu thị của thành phố."

"Đây là con gái thứ năm của tôi, tên là Đặng Linh Linh, tốt nghiệp trung học. Hiện tại đang làm việc trong một xưởng quần áo ở tỉnh thành."

Cách đặt tên này, Chu Nguyên Chương nghe xong cũng phải gọi một tiếng đồng nghiệp. Giang Phong nhịn cười đến mức suýt thì bị nội thương. Con cái của ông có thể chịu đựng được những cái tên kỳ cục này đúng thật là kỳ diệu.

Sau khi Đặng Đại giới thiệu xong, Giang Phong bắt đầu hỏi một số câu hỏi.

Hai người cứ một người hỏi, một người trả lời như thế suốt nửa tiếng đồng hồ.

Giang Phong vừa cười, vừa nói:

"Ông Đặng, cháu đã hiểu rõ tình huống của những người con của ông rồi. Ông cho cháu số điện thoại của mọi người, sau khi tìm được đối tượng phù hợp, cháu sẽ gọi để bàn về việc ra mắt với bọn họ."

Đặng Đại nghe xong, điều đầu tiên là cho hắn số điện thoại của ông, sau đó mới mở danh bạ ra, đưa số điện thoại của mấy người con cho hắn.

Mặc dù không biết chữ, nhưng ông vẫn nhận ra được những con số 0123456789 này.

Sau khi Giang Phong lưu hết những số điện thoại kia xong, Đặng Đại mới lấy một bao lì xì đã được chuẩn bị từ trước ra, đưa nó cho Giang Phong, nói:

"Giang đại sư, tôi thật thất lễ khi tới mời mai mối mà lại không mang theo quà gì, cho nên mong cậu hãy nhận lấy bao lì xì này, hôn sự của mấy đứa con của tôi phải nhờ vào cậu rồi."

Giang Phon không từ chối, nhận lấy bao lì xì, nói:

"Ông Đặng đừng khách sáo như thế, cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức."

"Vậy tôi đi trước đây, có tin gì cậu cứ gọi điện thoại cho tối."

"Được, ông Đặng đi thong thả."

Giang Phong đưa Đặng Đại ra khỏi văn phòng, sau đó tiễn ông tới tận cửa.

Lúc này, Hoàng Linh Vi đang rảnh rỗi không có việc gì làm, lập tức tò mò hỏi:

"Ông xã, ông ấy tới đây để tìm bạn đời cho cháu trai hay là cháu gái?"

Giang Phong lắc đầu, cười, nói:

"Không phải là cháu, ông ấy đến đây để tìm bạn đời cho con trai và con gái, hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt."

Hoàng Linh Vi kinh ngạc nói:

"Không phải chứ? Ông ấy trông cũng đã bảy, tám chục tuổi rồi, vậy mà con cái của ông vẫn chưa kết hôn, còn cần ông ấy phải tự mình tới đây giúp bọn họ tìm bạn đời trăm năm ư?"

"Tuy rằng ông ấy lớn tuổi, nhưng mà tuổi của con cái của ông ấy không lớn. Anh nói cho em nghe,..."

"Hả? Trời ạ... Không phải chứ? Thật hay giả vậy? Lợi hại thật..."

...

Tưởng Tam là người tài được cả thôn công nhận.

Trước kia, khi còn ở trong thôn, bất kể là công việc to nhỏ gì, ông cũng làm, đồng thời còn kiếm được tiền. Vào những năm 90 cuối thập kỷ trước, Tưởng Tam lấy hết tiền tiết kiệm của mình ra để mở một quán lẩu ở huyện thành.

Quán này vừa mở liền mở hai mươi mấy năm.

Hiện tại, cái quán này được Tưởng Tam gọi là quán lẩu Long Hổ, nó đã sớm trở thành một trong những quán lẩu nổi tiếng nhất

huyện thành, còn giá trị con người Tưởng Tam cũng đã lên tới 8 con số vào mấy năm trước.

Tuy rằng kiếm được không ít tiền, nhưng mà mệnh của Tưởng Tam có hơi xấu, vợ của ông đã bị bệnh qua đời hơn mười năm trước, còn cơ thể của ông thì lúc khỏe lúc yếu, chắc là không bao lâu nữa sẽ đi xuống dưới lòng đất đoàn tụ với ông bà.

Chương 679: Lợi Hại (3)

May mà Tưởng Tam có người kế tục, đứa con trai tuấn tú, trang nhã của ông đã thành tài. Mấy năm gần đây, quán lẩu này hoàn toàn do hai đứa con trai của ông quản lý, việc buôn bán ngày càng phát triển, điều này làm cho Tưởng Tam vô cùng vui vẻ, yên lòng.

Điều duy nhất làm cho Tưởng Tam đau đầu chính là nên phân chia tài sản cho hai đứa con như thế nào.

Mặc dù hai đứa con trai của ông vẫn chưa thành gia, nhưng Tưởng Tam vẫn mong lúc mình còn sống có thể phân chia tài sản trong nhà rõ ràng cho hai đứa con, tránh việc sau khi ông rời đi, hai đứa con lại vì tiền mà tổn thương nhau.

Mấy thứ như tiền, nhà, xe thì dễ chia rồi, khó nhất là cái quán lẩu này.

Dù sao thì đây cũng là một con gà đẻ trứng vàng, đưa nó cho đứa nào thì cũng bất công với đứa còn lại.

Nhưng nếu chia cho mỗi đứa một nửa, để cho hai đứa cùng nhau làm ăn cũng không được.

Tưởng Tam đã từng thấy rất nhiều anh em, bạn bè, người thân cùng nhau làm ăn, kết quả là hai bên trở mặt thành thù. Việc hai anh em cùng nhau làm ăn chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì cả, nhưng sau khi thành gia, 99% sẽ xảy ra vấn đề.

Điều Tưởng Tam muốn làm bây giờ là đề phòng rắc rối có thể xảy ra.

Tiếc là đến giờ ông vẫn chưa nghĩ ra cách, cảm thấy không có cách nào hoàn hảo cả, rốt cuộc phải làm sao mới có thể phân chia tài sản một cách công bằng nhất cho hai đứa nó?

Tưởng Tam ngồi ở phía sau quầy phục vụ của quán lẩu Long Hổ, ông vừa quan sát tỉ lệ đặt chỗ của quán lẩu, vừa tự hỏi nên phân chia tài sản cho chúng nó như thế nào.

Trong lúc Tưởng Tam đang suy nghĩ nhập thần, thì một nữ phục vụ đi tới trước mặt ông, nói:

"Ông chủ, bên ngoài có một vị khách bảo muốn gặp ông để nói vài câu."

Tưởng Tam hồi thần, ông nhìn theo hướng tay của nữ phục vụ, thấy một tên nhóc đẹp trai đang gật đầu, mỉm cười với mình. Ông thấy thế hắn gật đầu chào mình thì cũng gật đầu chào lại, sau đó đứng lên, đi thẳng tới trước mặt tên nhóc kia.

"Quý khách tìm tôi ư?"

Tưởng Tam ngồi xuống đối diện hắn, hỏi.

Tên nhóc đẹp trai kia gật đầu, cười, nói:

"Ông chủ đã ăn chưa? Nếu chưa thì lấy thêm một bộ chén đũa nữa, chúng ta vừa ăn, vừa nói chuyện."

Tưởng Tam từ chối:

"Cảm ơn, tôi ăn rồi. Không biết quý khách tìm tôi có chuyện gì?"

Tên nhóc đẹp trai kia ngừng đũa, tự giới thiệu:

"Cháu tên là Giang Phong, là người huyện Bách Lương, là một ông mai. Cháu gọi ông chủ ra đây là vì muốn giới thiệu đối tượng cho hai đứa con trai của ông, không biết ông có muốn nghe một chút không?"

Tưởng Tam năm nay đã 61 tuổi rồi, nhưng mà ông chưa từng gặp được người mai mối nào trẻ tuổi như thế, hơn nữa người mai mối này còn là nam, ông tưởng Giang Phong đang đùa, cho nên gật

đầu, cười, nói:

"Được thôi, cậu nói tôi nghe thử xem."

Giang Phong là người nhìn mặt để nói chuyện, biết rõ đối thương chỉ là thuận miệng mà thôi, thực ra không hề để lời nói của hắn ở trong lòng. Hắn không quan tâm lắm tới chuyện đó, trực tiếp giới thiệu:

"Cô gái đầu tiên mà cháu muốn giới thiệu là người trấn Thái Bình, huyện Tân An. Cô ấy năm nay 27 tuổi, hiện tại đang làm y tá trong bệnh viện của huyện. Cô ấy cao 1m63, là một người rất xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt, thông minh, hiểu chuyện, hiếu thảo, rất xứng đôi với con trai cả của ông."

Tưởng Tam nghe xong thì kinh ngạc nói:

"Ông mai Giang, cậu nói thật chứ?"

Giang Phong cười, nói:

"Đương nhiên là thật, cô gái ấy rất được lòng mọi người, nếu không phải vì nguyên nhân gia đình, thì cô ấy đã sớm bị người ta tranh giành rồi, sao đến lượt cháu phải làm mai cho chứ."

Tưởng Tam thấy Giang Phong thật sự không hề đùa, mắt sáng lên, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cô gái mà Giang Phong giới thiệu cho con trai cả của ông.

"Ông mai Giang, nguyên nhân gia đình mà cậu nói là gì vậy?"

Giang Phong cảm khái nói:

"Cô ấy có quá nhiều anh chị em!"

Tưởng Tam là người nông thôn cũ, cho nên hoàn toàn không bài xích chuyện nhà có nhiều con cái, thậm chí nếu không phải cơ thể vợ ông không tốt, thì ông cũng sẽ không chỉ có mỗi hai đứa con trai, ít nhất cũng phải có bốn, năm đứa mới đúng.

Bởi vậy, ông không thèm quan tâm, hỏi:

"Cô bé ấy có bao nhiêu anh chị em? 6 người? 7 người?"

Giang Phong vừa gắp lấy một miếng thịt dê lên nhúng, vừa trả lời:

"Cô ấy có 14 người anh chị em."

Tưởng Tam nghe xong, hai mắt lập tức trợn to, nếu ông là người trẻ, thì đã sớm thốt lên câu 'đm' rồi, một lúc lâu sau ông mới hỏi:

"Nhà cô bé ấy đều là đa bào thai hả?"

Giang Phong lắc đầu, nói:

"Không phải, đều là sinh một."

Tưởng Tam giơ ngón tay cái lên nói:

"Gia đình này lợi hại thật!"

Giang Phong đồng tình, nói:

"Đúng thực là rất lợi hại. Ông không biết đâu, cha cô ấy 49 tuổi mới kết hôn, 50 tuổi mới bắt đầu sinh đứa đầu tiên. Sau đó, trong vòng 21 năm, sinh tổng cộng 15 đứa, người nào người nấy cũng khỏe mạnh, không thể không phục."

Tưởng Tam cực kỳ khiếp sợ.

Giang Phong thở dài:

"Nhà họ có 3 người con trai, 12 người con gái. Cô ấy đứng thứ 2 trong nhà, em gái nhỏ nhất vừa mới lên tiểu học, vì sợ hãi gia đình cô có quá nhiều người, nên có rất nhiều người không dám trêu vào cô ấy."

Chương 680: Hai Chị Em Cùng Hai Anh Em

Nghe Giang Phong nói như vậy, Tưởng Tam đã hoàn toàn hiểu ra.

Dùng cách nói của người trẻ tuổi thì chính là sợ lấy phải "đỡ đệ ma" này về rồi, lấy một cô vợ còn phải trợ giúp cho mười mấy người anh em họ nữa, có gia đình nào nghe mà không sợ chứ?

Ngay cả Tưởng Tam nghe xong cũng có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng: "Ông mối Giang, mặc dù nhà tôi điều kiện cũng không phải là khó khăn, nhưng phải gánh một đại gia đình như thế thì chỉ sợ không nổi đâu!"

Giang Phong đương nhiên hiểu được nỗi lo này, cười nói: "Ông chủ, chú cứ yên tâm đi, thời kỳ khó khăn nhất nhà chị ấy đã qua rồi, chị cả của chị ấy đã xuất giá, còn trong mười bốn anh chị em còn lại, bao gồm cả chị ấy cũng đã có một nửa là đi làm, một nửa còn lại thì đang đọc sách.

Mặc dù điều kiện sống nhà chị ấy không tốt, nhưng hoàn cảnh này cũng sẽ nhanh chóng được cải thiện.

Bởi vì lần này cháu sẽ giúp bốn chị em nhà chị ấy mai mối, đợi hôn sự của cả bốn chị em được định ra rồi, chỉ riêng tiền lễ hỏi nhận được là đã đủ để cải thiện điều kiện sinh hoạt trong nhà.

Cho nên nếu con trai lớn của chú lấy chị ấy thì cũng không cần phải lo nhà chị ấy sẽ ỷ lại vào nhà mọi người, chỉ cần cung cấp một chút trợ giúp nho nhỏ là đã rất tốt rồi."

Tưởng Tam nghe vậy cũng đã bớt sầu đi không ít, bây giờ ông cũng đã lấy lại được tinh thần, nếu như nhà người ta là nam nhiều nữ ít, vậy đó mới là gánh vác nặng nề, nhưng nhà người ta lại là nữ nhiều nam ít, vậy cũng không hẳn là gánh vác nữa, thậm chí có khi còn là kỳ ngộ không chừng.

Ai dám nói mười hai đứa con gái nhà người ta xuất giá lại không có đứa nào có thể gả cho một nhà thật tốt?

Chỉ cần gả tốt, con trai ông thân là anh rể cũng ít nhiều được dính chút hào quang không phải sao?

Nghĩ tới đây, Tưởng Tam cũng không để ý tới số lượng anh chị em của nhà người ta nữa, mà quay trở lại xem xét bản thân cô gái đó, xem xem cô ấy và con trai lớn nhà mình rốt cuộc có xứng đôi với

nhau không.

“Ông mối Giang, cậu có bức ảnh nào của cô gái này không?”

Giang Phong gật đầu đáp: “Có, để cháu lấy cho chú xem một chút.”

Nói xong hắn liền lấy điện thoại ra, mở ảnh của con gái thứ Đặng Đại, Đặng Cửu Lục lên, đây là bức ảnh đời thường của cô mà Giang Phong nhận được sau khi thêm bạn Đặng Cửu Lục trên wechat.

Sau đó, hắn đưa bức ảnh tới, nói: “Ông chủ, đây chính là ảnh đời thường gần đây nhất của chị ấy, chú xem một chút đi.”

Tưởng Tam nhận lấy điện thoại bắt đầu xem xét, phát hiện cô gái trong tấm ảnh trần đầy sức sống, nụ cười thuần khiết kia của cô thực sự cực kỳ cuốn hút, dáng người tướng mạo đều thuộc loại tốt nhất, quả thật rất xứng đôi với con trai lớn của ông, xem xong, ông không nhịn được mà âm thầm gật đầu.

“Cô gái này lớn lên quả thật không tệ.” Tưởng Tâm nói ra lời khen từ tận đáy lòng.

Giang Phong mỉm cười nói: “Ông chủ, con trai lớn của chú có ở đây hay không? Nếu như ở đây, chú có thể gọi anh ấy sang xem một chút, dù sao cũng là giới thiệu đối tượng cho anh ấy, nếu như anh ấy không thích thì chúng ta cũng không cần phải nói gì nhiều cả, ông chủ xem có đúng không?”

Tưởng Tam gật đầu nói: “Có đạo lý.”

Nói xong, ông liền vẫy tay gọi một người phục vụ đến, nói: “Gọi A Long qua đây cho tôi.”

Ông có hai đứa con trai, con trai lớn tên Tưởng Phi Long, con trai thứ tên Tưởng Phi Hổ, tên tiệm lẩu nhà ông cũng chính là lấy từ tên của hai đứa con này.

Không bao lâu sau, Tưởng Phi Long đã tới.

Tưởng Tam thấy vậy liền giới thiệu hai bên: “A Long, vị khách này là ông mối Giang đến từ huyện Bách Lương, ông mối Giang, đây là

con trai lớn của tôi, Tưởng Phi Long.”

“Ông mối Giang, xin chào!”

“Chào anh, anh Long!”

Chờ hai người trò chuyện vài câu xong, Tưởng Tam liền đưa điện thoại của Giang Phong cho con trai lớn, nói: “Cô gái này chính là đối tượng mà ông mối Giang muốn giới thiệu cho con, con xem một chút xem thế nào?”

Mặc dù việc này có chút đột ngột, nhưng Tưởng Phi Long năm nay đã 28 tuổi cũng không có ý định trốn tránh, nhận lấy chiếc điện thoại cha đưa tới, hắn nhìn vào bức ảnh trên màn hình.

Phần lớn đàn ông có lẽ đều có trải nghiệm tương tự nhau, đó chính là lúc xem ảnh mỹ nữ, thỉnh thoảng sẽ tìm thấy một bức ảnh cực kì sống động, cảm thấy mỹ nữ trong bức ảnh như hoàn toàn sinh ra từ gu thẩm mỹ của mình, cảm thán sao lại có thể đẹp như vậy.

Bây giờ Tưởng Phi Long cũng gặp phải tình huống như vậy, hắn chỉ cảm thấy cô gái trong bức ảnh này thật sự quá đẹp, một cô gái ăn mặc vô cùng đơn giản, toàn thân trên dưới không có bất cứ đồ trang sức nào, nhưng nụ cười tươi sáng kia khiến hắn nhìn mà không nhịn được vui vẻ trong lòng.

Thế là, Tưởng Phi Long bất giác lộ ra nụ cười.

Tưởng Tam vẫn luôn chăm chú nhìn phản ứng của con trai lớn nhà mình, thấy nụ cười từ tận trong tâm này của con trai, ông cũng vui mừng theo.

Còn về Giang Phong, hắn đã sớm dự liệu được sẽ xảy ra một màn như vậy, dù sao thì giá trị xứng đôi hôn nhân giữa Đặng Cửu Lục và Tưởng Phi Long cũng quá cao.

【 Danh tính 】: Tưởng Phi Long

【 Tuổi tác 】: 28 tuổi

【 Chiều cao 】: 176cm

【 Cân nặng 】 : 66kg

【 Bối cảnh gia đình 】 :...

【 Sở thích cá nhân 】 :...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】 :...

【 Tài liệu chi tiết 】 :...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 : 73 (tình cảm vợ chồng 83 + môn đăng hộ đối 62 + Quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 : 92 (tình cảm vợ chồng 95 + môn đăng hộ đối 87 + Quan hệ gia đình 94)

【 Dự đoán con cái 】 :...

Chương 681: Hai Chị Em Cùng Hai Anh Em (2)

Tình cảm vợ chồng hiện tại đã cao tới 83 điểm, đây là giá trị tối đa của rất nhiều cặp vợ chồng điển hình, điểm cao như vậy chứng tỏ vừa gặp đã yêu là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Tưởng Phi Long nhìn chằm chằm bức ảnh trọn vẹn hai, ba phút, sau đó mới lưu luyến không rời trả điện thoại lại cho Giang Phong, nói: “Ông mối Giang, cô gái này lớn lên thật sự quá phù hợp với thẩm mỹ của tôi, không biết cô ấy là người nơi nào? Làm nghề gì?”

“Chị ấy là người huyện Tân An, trấn Thái Bình, là một y tá trong bệnh viện huyện...” Giang Phong cười, giới thiệu chi tiết cho Tưởng Phi Long nghe về thông tin cá nhân và gia đình của Đặng Cửu Lục một lần.

Không hề nghi ngờ, Tưởng Phi Long cũng bị đại gia đình của cô làm cho chấn động.

Cho dù là từ mười mấy tuổi bắt đầu sinh con, trong cuộc đời sinh

tám, mười đứa đã là vô cùng kinh người, mà Đặng Đại đến tận 50 tuổi mới bắt đầu sinh con, kết quả 21 năm sinh được 15 đứa bé, hơn nữa còn đều là thai một.

Hành động vĩ đại như vậy, có ai lần đầu nghe mà không kinh ngạc?

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tưởng Phi Long, Giang Phong mỉm cười nói: "Đây chính là tình huống cá nhân và hoàn cảnh gia đình của chị ấy, anh Long, nếu như anh cảm thấy có thể, em sẽ giúp hai người sắp xếp buổi xem mắt."

Tưởng Phi Long mặc dù đã có tính toán trong lòng, nhưng hắn vẫn nhìn cha mình một cái, hỏi: "Cha, cha cảm thấy thế nào?"

Tưởng Tam trước đó đã nghĩ thông suốt về vấn đề gia đình của đối phương, nghe thấy con trai hỏi liền đáp: "A Long, con không cần cân nhắc về chuyện gia đình của đối phương, nếu như con thích cô gái này, vậy cứ để ông mối Giang sắp xếp cho hai đứa xem mắt, còn nếu như không thích thì thôi."

Tưởng Phi Long vội vàng nói: "Ông mối Giang, vậy làm phiền cậu giúp chúng tôi sắp xếp buổi xem mắt, tôi rất thích cô gái này."

Giang Phong gật đầu cười, lại nhìn Tưởng Tam, nói: "Ông chủ Tương, chị ấy có 12 người em gái, cháu cảm thấy có một người em gái của chị ấy cũng rất xứng đôi với con trai thứ của chú, hai chị em cùng hai anh em, đây cũng có thể coi là một đoạn giai thoại."

Lời này vừa nói ra, Tưởng Tam và Tưởng Phi Long đều ngẩn người.

Trường hợp hai chị em gả cho hai anh em không phải là không có, nhưng ở xã hội hiện đại vẫn rất hiếm thấy.

Giang Phong nhìn về phía Tưởng Phi Long, hỏi: "anh Long, em nghe nói anh và em trai anh có quan hệ rất tốt từ nhỏ, hai anh em chưa từng có xích mích bao giờ, không biết có phải là thật hay không?"

Tưởng Phi Long cười nói: "Đây là thật, tình cảm anh em chúng tôi

quả thật rất tốt."

Giang Phong nhẹ gật đầu, lại nhìn Tưởng Tam, nói: "Ông chủ Tưởng, chú là người từng trải, hẳn là hiểu đàn ông trước hôn nhân và sau khi kết hôn thật sự không giống nhau, tình cảm anh em của anh Long rất tốt, nhưng sau khi hai người lấy vợ, nếu như giữa hai người con dâu có gì bất hòa thì rất dễ ảnh hưởng tới tình cảm anh em ruột thịt của hai người.

Còn nếu như là hai anh em lấy hai chị em, vậy cũng không cần phải lo lắng giữa hai gia đình sẽ có những vấn đề bất hòa như vậy, tục ngữ có câu "Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim", chỉ cần anh em có thể đoàn kết phấn đấu, vậy lo gì gia sản không vượng chứ?"

Lời này thật sự đã chạm tới tâm khảm của Tưởng Tam.

Ông vốn vì phân gia sản cho hai đứa con trai mà đau đầu không thôi, tiệm lẩu nhà này bất kể là để lại cho đứa nào thì cũng sẽ thành không công bằng với đứa còn lại, nhưng muốn hai anh em cùng kinh doanh thì lại sợ sau khi hai đứa kết hôn sẽ sinh ra mâu thuẫn không đáng có, cuối cùng làm rạn nứt tình cảm anh em.

Bây giờ thì tốt rồi, nếu như quả thật giống như ông mối Giang nói, hai anh em lấy hai chị em, vậy ông cũng không cần phải nhức đầu vì chuyện phân gia sản nữa, thậm chí là không cần chia cũng được.

Nghĩ tới đây, Tưởng Tam không chờ nổi nữa, vội nói: "Ông mối Giang, không biết em gái của Đặng Cửu Lục là người như thế nào? Cậu có ảnh của nó không?"

"Ảnh đương nhiên là có, chú đợi chút để cháu mở cho chú xem."

Nói xong, Giang Phong nhanh chóng mở wechat lên, mở bức ảnh của Đặng Linh Linh ra, sau đó đưa cho Tưởng Tam, nói: "Ông chủ Tương, đây chính là ảnh của em năm của chị ấy, chú xem một chút xem thế nào?"

Tưởng Tam nhận lấy điện thoại xem xét, không nhịn được liên tục gật đầu, hai người này không hổ là chị em, lớn lên giống nhau ít nhất bảy phần, có điều lại có phong cách khác nhau, dáng người

tướng mạo đều thuộc loại tốt nhất.

Tưởng Phi Long cũng tiến tới nhìn một chút, chỉ cảm thấy đối phương dung mạo xinh đẹp, nhưng không đem lại cảm giác nghiêng nước nghiêng thành như cô gái trong bức ảnh trước.

Trong lúc hai cha con Tưởng Tam đang xem ảnh, Giang Phong cũng giới thiệu sơ lược cho hai người: "Cô ấy năm nay 23 tuổi, hiện tại đang làm công trong một nhà máy may mặc ở Quảng Đông, chiều cao 1m62, tính cách ôn nhu, nhu thuận, hiếu thảo, cũng giống như chị của mình, là một cô gái rất tốt."

Tưởng Tam liền nói với con trai lớn: "Nhanh gọi điện cho em trai con đi, bảo nó tranh thủ thời gian về đây."

Chương 682: Hai Chị Em Cùng Hai Anh Em (3)

Tưởng Phi Long nhẹ gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho em trai.

Tưởng Tam trả lại điện thoại cho Giang Phong, mặt đầy nhiệt tình nói: "Ông mối Giang, cậu xem xem còn cần thêm chút gì nữa không? Chỗ tôi có sách bò rất tươi ngon, thịt dê cuốn cũng cực kì tuyệt vời, để tôi bảo người phục vụ đem một bàn tới cho cậu."

Giang Phong vội vàng cản lại: "Ông chủ Tương, không cần, những cái này là đủ rồi, cháu ăn cũng khá no rồi."

"Ông mối Giang, cậu tuyệt đối đừng có khách khí với tôi đấy."

"Không khách khí, cháu thật sự ăn khá no rồi."

Tưởng Tam thấy Giang Phong thật sự không phải đang khách khí, cũng không cố ép nữa.

Tiếp đó, trong lúc chờ đợi Tưởng Phi Hổ trở về, Tưởng Tam giải thích đơn giản cho người mai mối là Giang Phong về tình huống hiện tại trong nhà của bọn họ, cũng lần lượt giới thiệu về tình huống hiện tại của hai đứa con trai.

Đại khái khoảng mười phút sau, Tưởng Phi Hổ trở về.

Sau khi hai bên bắt chuyện vài ba câu, Giang Phong lại đưa điện thoại cho Tưởng Phi Hổ xem ảnh, vừa cười vừa nói: “anh Hổ, đây chính là ảnh của cô ấy, anh xem một chút xem có hợp với mình hay không.”

Tưởng Phi Hổ đã nghe anh trai hắn nói sơ lược tình huống qua điện thoại, cho nên hắn cũng không nói nhảm gì nhiều, trực tiếp nhận lấy điện thoại nhìn cô gái đang cười nhẹ trong bức ảnh kia. Vừa nhìn, hắn đã lập tức mê mẩn, hắn cảm thấy mình như đang thật sự đối mặt với cô gái kia ngoài đời, cô ấy như đang thật sự nhìn hắn cười, loại cảm giác này thật đúng là cực kỳ kỳ diệu.

Không biết đã qua bao lâu, Tưởng Phi Hổ mới phục hồi tinh thần lại, sau đó lại thấy cha, anh trai và ông mối Giang kia đều đang nhìn chằm chằm hắn, không nhịn được ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Dáng dấp của cô gái này thật đúng là gu thẩm mỹ của con.”

Đối với việc này, Giang Phong cũng không hề cảm thấy kỳ quái, dù sao thì giá trị xứng đôi hôn nhân của Tưởng Phi Hổ và Đặng Linh Linh cũng không hề thấp hơn so với anh trai hắn là Tưởng Phi Long và Đặng Cửu Lục.

【 Danh tính 】: Tưởng Phi Hổ

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 174cm

【 Cân nặng 】: 62kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】:...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng

82＋ môn đăng hộ đối 63 ＋ Quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (tình cảm vợ chồng 94 ＋ môn đăng hộ đối 88 ＋ Quan hệ gia đình 94)

【 Dự đoán con cái 】:...

Trước giá trị tình cảm vợ chồng siêu cao, hai anh em này đối với hai chị em nhà Đặng Đại đều là vừa thấy đã yêu.

Tưởng Tam làm cha nhìn hai đứa con như vậy cũng cực kì vui vẻ, lập tức nói: “Ông mối Giang, vậy chuyện hôn nhân đại sự của hai anh em nó đành nhờ vào cậu.”

Giang Phong mỉm cười đáp: “Ông chủ Tương khách khí rồi, đây là bổn phận của cháu, cháu chắc chắn sẽ nỗ lực hết sức.”

Sau khi xác định thái độ của Tưởng gia, Giang Phong liền tại chỗ chụp cho hai em anh nhà này mỗi người một bức ảnh, sau đó lại trao đổi phương thức liên lạc với ba cha con, cuối cùng chuẩn bị tính tiền rời đi.

Có điều Tưởng Tam sao có chuyện sẽ để cho Giang Phong trả tiền được, ông không những ngăn không cho Giang Phong trả tiền, mà còn bảo con trai tới quầy phục vụ cầm rượu, thuốc lá và trà làm quà cho hắn mang đi.

Giang Phong từ chối mấy lần, cuối cùng vẫn phải nhận lấy quà tặng, rồi rời khỏi tiệm lẩu.

...

Huyện thành huyện Tân An.

Trong một căn phòng trọ cũ kĩ nào đó, Đặng Cửu Lục từ từ mở mắt, đưa tay lên đầu giường quờ quạng lấy điện thoại, nhìn đồng hồ thấy đã là bốn giờ chiều, nhưng cô vẫn không có ý định rời giường, lại để điện thoại xuống nhắm mắt ngủ tiếp.

Chỉ là tỉnh một lần rồi, muốn ngủ tiếp cũng không dễ.

Đặng Cửu Lục mơ mơ màng màng nằm trên giường thêm hơn

mười phút, thấy thực sự không ngủ được nữa, cô mới không thể không rời giường.

Cô làm ở chức vị y tá này đã bảy, tám năm, nghề này thật sự rất vất vả, nhưng đối với Đặng Cửu Lục mà nói, chút vất vả này vẫn chưa tính là cái gì.

Dù sao cô cũng là con nhà nghèo, cái gì nên hiểu, cô đều hiểu.

Tối hôm qua cô trực ca đêm, cho nên hôm nay mới ngủ tới tận giờ mới dậy.

Mặc dù cũng đã ngủ bảy, tám tiếng, nhưng vì lịch làm việc và nghỉ ngơi rối loạn, cộng thêm chất lượng giấc ngủ ban ngày không tốt, khiến cho Đặng Cửu Lục mặc dù tỉnh như tinh thần vẫn không được tốt lắm.

Rửa mặt thay quần áo xong, Đặng Cửu Lục chuẩn bị đi ra ngoài mua ít thức ăn về nấu cơm.

Vừa mới ngồi lên chiếc xe điện second-hand của mình, điện thoại để trong túi xách của cô liền kêu lên, Đặng Cửu Lục chỉ có thể dừng lại, lấy điện thoại trong túi ra xem, phát hiện là điện thoại của Giang đại sư gọi tới, cô liền mừng rỡ nhận điện thoại.

“Giang đại sư.” Điện thoại vừa kết nối, Đặng Cửu Lục đã lên tiếng chào hỏi trước.

Giọng nói của Giang đại sư vang lên: “Chị Cửu Lục, không quấy rầy chị chứ?”

Đặng Cửu Lục vội đáp: “Không quấy rầy, tôi vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài mua thức ăn để nấu cơm đây!”

Giang đại sư nói: “Thật đúng lúc quá, chị đừng đi mua thức ăn nữa, chuyện tìm đối tượng cho chị đã có kết quả rồi, bây giờ em đang ở cửa hàng trà sữa xx tại quảng trường thương mại xx, chị mau qua đây nói chuyện với em, lát nữa em sẽ mời chị ăn cơm.”

“Sao có thể để cậu mời cơm được, phải là tôi mời cậu mới đúng, tôi sẽ lập tức đến ngay đây, cậu chờ tôi mấy phút.”

“Vâng, em ở đây chờ chị.”

Chương 683: Giang Đại Sư, Ngài Cứ Việc Sắp Xếp, Chị Em Chúng Tôi Đều Nghe Ngài Sắp Xếp

Cửa hàng trà sữa trung tâm thương mại XX, huyện Tân An.

Giang Phong và Đặng Cửu Lục ngồi đối diện nhau, trước mặt hai người đều đặt một ly trà sữa.

Đặng Cửu Lục uống một ngụm trà sữa thơm ngọt, vô cùng hưởng thụ. 80-90% con gái đều thích uống trà sữa. Cô đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng trà sữa này có giá 8-10 tệ một ly, cô tiết kiệm quanh năm suốt tháng đều không nỡ uống một lần.

"Giang đại sư, ngài nói giúp tôi tìm kiếm đối tượng, không biết đối phương là người ở đâu? Làm nghề gì?" Lúc hỏi thăm, trong lòng Đặng Cửu Lục có chút kích động. Ngay cả mấy đại minh tinh như hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Phạm Tiểu Lệ, Tiêu Mẫn… đều tìm Giang đại sư làm mai mối, chắc là không cần nhiều lời về trình độ mai mối của hắn nữa.

Giang Phong cười giới thiệu: "Hắn là người của huyện Đồng Châu bên cạnh, năm nay 28 tuổi, cao 1m76, dáng vẻ tuấn tú lịch sự, sau khi tốt nghiệp đại học thì quay về giúp đỡ gia đình kinh doanh quán lẩu, là một đối tượng vô cùng chất lượng."

Đặng Cửu Lục nghe vậy thì trong mắt sáng lên, liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, ngài có ảnh chụp của đối phương không?"

Giang Phong gật đầu, sau đó móc điện thoại di động ra, lấy ảnh chụp của Tưởng Phi Long ra, đưa cho cô rồi nói: "Đây là ảnh mà tôi chụp vào buổi trưa tại quán lẩu nhà hắn, chị xem một chút."

Đặng Cửu Lục tiếp nhận điện thoại di động, nhìn về phía ảnh chụp trong màn hình. Dưới cái nhìn của cô thì đây là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan hài hòa, dáng người không mập không gầy, vô cùng thuận mắt.

Bối cảnh là tiệm lẩu không còn chỗ ngồi, có thể nhìn ra chuyện làm ăn cực kỳ phát đạt.

Đặng Cửu Lục đột nhiên có chút tự ti, người ta đẹp trai như vậy, gia cảnh lại tốt như vậy, có thể để ý tới cô sao?

Giang Phong nhấp một ngụm trà sữa, mỉm cười hỏi: "Thế nào, chị Cửu Lục có hài lòng với đối tượng này không?"

Đặng Cửu Lục trả di động lại cho Giang Phong, "Tôi đương nhiên là hài lòng với đối tương ưu tú như vậy. Chỉ là điều kiện của người ta tốt như vậy, có thể để ý tới tôi sao?"

Giang Phong nhận điện thoại di động, cười nói: "Chị Cửu Lục, chị cứ yên tâm, chỉ cần chị hài lòng, mối hôn sự đã thành công 80-90% rồi. Hắn cũng cảm thấy rất hài lòng về chị."

Đặng Cửu Lục nghe vậy thì trong lòng cảm thấy hưng phấn, không ngừng khen ngợi Giang Phong: "Giang đại sư, ngài đúng là lợi hại, không hổ là đại sư mai mối nổi tiếng nhất cả nước."

Giang Phong cười nói: "Đa tạ đã khích lệ, còn có một chuyện, tôi cũng nói trước với chị. Hắn còn có một người em trai, tôi định giới thiệu cô em gái thứ năm của chị cho em trai của hắn. Đến lúc đó, hai chị em hai người sẽ gả cho hai người bọn họ, có thể nói là thân càng thêm thân."

Đặng Cửu Lục nghe vậy thì ngây ngốc một chút, ý nghĩ này của Giang Phong thật sự là đã nằm ngoài dự liệu của nàng. Nhưng mà, cô là một cô gái vô cùng thông minh, lập tức hiểu rõ chỗ tốt trong đó. Cô gật đầu nói: "Tôi không có ý kiến gì về chuyện này, chỉ cần em trai của hắn để ý tới em gái tôi thì tôi nhất định sẽ ủng hộ."

Giang Phong tự tin cười nói: "Em trai của hắn đương nhiên là có để ý tới em gái của chị rồi. Nếu như chị Cửu Lục có biết tôi, chắc là cũng biết trước khi tôi đáp cầu dắt mối giúp khách hàng đều tính toán nhân duyên trước, mà không phải là tùy tiện phối lung tung. Theo như tính toán của tôi, hai chị em các người và hai anh em bọn họ là tuyệt phối. Nếu như hai chị em cô có thể gả đi, đời này cứ đợi hưởng phúc đi!"

Đặng Cửu Lục nghe vậy thì vui vẻ không thôi, lúc này mới nói: "Giang đại sư, vậy ngài cứ sắp xếp, chị em chúng tôi đều nghe ngài."

…

Tỉnh thành Quảng Đông.

Nhà máy quần áo XX, Đặng Linh Linh đang đi làm.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của cô vang lên, cô tạm dừng công việc trên tay, lấy điện thoại di động ra xem xét, phát hiện là Giang đại sư gọi tới thì lập tức kết nối.

Công việc của cô tương đối tự do, cho dù là kéo dài công việc thì cũng sẽ không có người quản, bởi vì thu nhập của cô tính theo sản phẩm, làm nhiều được nhiều.

Cho nên nhận cuộc điện thoại trong giờ làm việc chỉ là việc nhỏ.

Điện thoại vừa nhận, Đặng Linh Linh lập tức chào hỏi: "Giang đại sư."

Giọng nói của Giang đại sư truyền tới, hỏi: "Linh linh, cô bây giờ có tiện nói chuyện hay không?"

Đặng Linh Linh đứng dậy, vừa đi về phía nhà vệ sinh vừa nói: "Tiện, Giang đại sư ngài nói đi."

Giang đại sư nói ngay vào điểm chính: "Là như vậy, tôi đã thay cô tìm kiếm một đối tượng có điều kiện rất tốt. Hắn là người ở huyện Đồng Châu ngay bên cạnh, năm nay 25 tuổi, cao 1m74, dáng vẻ tuấn tú lịch sự, sau khi tốt nghiệp đại học thì quay về trợ giúp quán lẩu gia đình kinh doanh, là một đối tượng có điều kiện cá nhân và điều kiện gia đình đều vô cùng ưu tú. Tôi đã gửi ảnh chụp của cô cho hắn rồi, ấn tượng của hắn về cô vô cùng tốt. Tôi kiến nghị cô trực tiếp nghỉ việc trở về, toàn lực ứng phó tham gia buổi xem mắt mà tôi sắp xếp. Chỉ cần cô thành đôi với hắn thì cứ đi thẳng đến tiệm lẩu giúp đỡ làm việc là được. Lỡ như cô không thành đôi với hắn thì cũng không cần lo lắng, tôi sẽ cung cấp cho cô một công việc tốt hơn công việc của cô bây giờ."

Một loạt lời nói liên tục này khiến cho Đặng Linh Linh nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Chương 684: Giang Đại Sư, Ngài Cứ Việc Sắp Xếp, Chị Em Chúng Tôi Đều Nghe Ngài Sắp Xếp (2)

Cũng may trước khi cha cô đến tỉnh thành nhờ mai mối, mấy anh chị em bọn họ đã gọi video thảo luận qua về Giang đại sư, đều biết Giang đại sư là người làm mối có tiếng nhất, vì vậy Đặng Linh Linh đương nhiên sẽ không hoài nghi chuyện này.

Thế là, sau khi lấy lại tinh thần, Đặng Linh Linh quả quyết nói: "Được rồi, Giang đại sư, tôi nghe ngài, tôi sẽ lập tức nghỉ việc, nếu thuận lợi ngày mai sẽ trở về."

Giang đại sư ừ một tiếng, nói: "Tôi hiện tại đang ở một chỗ với chị hai của cô. Đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô còn có một người anh trai, tôi dự định giới thiệu chị em hai người cho hai anh em bọn họ. Cho nên, đợi ngày mai cô trở về, tôi sẽ sắp xếp cho chị em hai người cùng đi xem mắt."

Đặng Linh Linh nghe vậy thì đầu cảm thấy ong ong, hai chị em và hai anh em? Cô trước nay chưa từng có ý nghĩ này, đột nhiên nghe Giang đại sư nói như vậy, cô thật sự có chút mơ hồ.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trong lòng phụ nữ luôn có chút thấp thỏm về chuyện lấy chồng. Dù sao bọn họ sẽ phải chuyển từ một nơi thân quen đến một gia đình xa lạ khác để sinh sống. Không khí gia đình nơi đó, phương thức ở chung, quan hệ… đều nhất định phải học được cách thích ứng, dung hợp. Đây là chuyện mà phần lớn phụ nữ đều phải trải qua.

Nhưng nếu như hai chị em gả cho hai anh em, tại gia đình xa lạ sẽ có một người thân cận ở cùng, ngẫm lại đều cảm thấy an tâm hơn.

Bởi vậy, sau khi lấy lại tinh thần, Đặng Linh Linh cũng không có ý phản đối, chỉ nói thẳng là tốt.

Sau đó, hai người tùy ý nói chuyện phiếm vài câu rồi cúp điện thoại.

Đặng Linh Linh không chần chờ nữa, không thèm làm việc, trực tiếp đi tìm lãnh đạo từ chức.

…

Ngày kế tiếp.

Bốn giờ chiều.

Một chiếc Volvo XC90 màu đến lái từ huyện An Huyền tới huyện Đồng Châu.

Người lái xe không phải là người nào khác mà chính là Giang Phong. Mà người ngồi trên xe ngoại trừ Đặng Đại, còn có con gái đầu của hắn - Đặng Cửu Ngũ, con gái thứ hai - Đặng Cửu Lục, con gái thứ năm - Đặng Linh Linh.

Nhân duyên của Đặng Linh Linh tại nhà máy quần áo cũng không tệ lắm, hôm qua cô nghe theo kiến nghị của Giang Phong, trực tiếp đi tìm lãnh đạo nghỉ việc. Mà lãnh đạo cũng không có làm khó cô, để cô hôm nay thuận lợi trở lại huyện Tân An.

Mặc dù Đặng Cửu Ngũ đã xuất giá, nhưng cô là chị cả trong nhà, đương nhiên là không thể bỏ qua chuyện hai người em gái cùng nhau xuất giá được. Sau khi nghe tin tức, cô liền ngay lập tức chạy về nhà mẹ đẻ, sau đó cùng cha đến huyện thành.

Dù thế nào, cô cũng muốn đi theo nhìn xem đối tượng xem mắt của hai em gái.

Lần đầu tiên ngồi trên một chiếc xe đắt tiền nhưng Đặng Đại lại không có tâm tư đi cảm thán xe này tốt như nào, ngồi thoải mái ra sao, mà là có chút lo lắng nói: "Giang đại sư, tôi không biết chữ, cũng chưa từng nhìn thấy cảnh đời, lát nữa gặp mặt với người ta, có lẽ sẽ không thể trò chuyện được với người ta, đến lúc đó còn cần nhờ cậu giúp đỡ một chút."

Giang Phong vừa lái xe vừa cười nói: "Đặng lão tiên sinh, ông quá khiêm nhường rồi, ông chính là nhân vật tiên phong đến Quảng

Châu trong những năm 70,80 của thế kỷ trước, sao lại chưa thấy qua cảnh đời chứ! ?"

Đặng Đại ngượng ngùng cười nói: "Tôi lúc đó cũng chỉ là làm mấy việc nặng nhọc tại công trường mà thôi."

Giang Phong mỉm cười nói: "Vào thời đại đó, Quảng Đông chính là khu vực phát triển hàng đầu cả nước, một số tin tức mà ông nghe được ở công trường lúc đó chính là đề tài nói chuyện của ngày hôm nay."

Đặng Cửu Lục phụ họa: "Đúng vậy, cha, Giang đại sư nói không sai, lúc bình thường cha nói chuyện với chúng con về mấy chuyện lúc cha còn làm công ở bên Quảng Đông, không phải luôn nói vô cùng rõ ràng sao!"

Giang Phong nói tiếp: "Hơn nữa, ông là phụ huynh nhà gái, lúc nói chuyện trời đất, nhà trai nhất định sẽ nói chuyện thuận theo ông, căn bản không cần ông tìm chủ đề, ông cứ yên tâm đi!"

Nghe đến đó, nỗi lo lắng của Đặng Đại cuối cùng cũng hạ xuống.

Không trách được việc hắn sốt sắng như vậy, bởi điều kiện của đối tượng mà Giang đại sư mai mối cho hai đứa con gái của hắn đều quá tốt. Hai anh em người ta đều là sinh viên, dáng vẻ tuấn tú lịch sự, trong nhà còn mở một quán lẩu lớn tại huyện thành, các phương diện đều mạnh hơn nhà bọn họ nhiều.

Con gái nhà mình có thể gả cho gia đình như vậy, hắn dù nằm mơ cũng đều có thể cười tỉnh.

Đặng Cửu Ngũ tò mò hỏi: "Giang đại sư, cậu nói nhà trai mở một quán lẩu tại huyện Đồng Châu đã hai mươi mấy năm, đoán chừng là kiếm được không ít tiền đúng không?"

Đặng Đại, Đặng Cửu Lục, Đặng Linh Linh nghe vậy thì đều dựng thẳng lỗ tai, muốn biết rõ nhà trai có bao nhiêu vốn liếng.

Trước đó, lúc Giang Phong giới thiệu cho Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh, chỉ nói nhà trai kinh doanh quán lẩu tại huyện thành đã được hai mươi mấy năm, nhưng lại không nói cụ thể về chuyện tiền bạc.

Chương 685: Giang Đại Sư, Ngài Cứ Việc Sắp Xếp, Chị Em Chúng Tôi Đều Nghe Ngài Sắp Xếp (3)

Giang Phong đáp: "Tôi cũng không rõ chuyện bọn họ kiếm được bao nhiêu tiền. Tôi chỉ biết nhà bọn họ có ba căn nhà tại huyện thành, hai chiếc xe mấy trăm ngàn còn có khoảng tầm 10 triệu tiền tiết kiệm."

Lời này vừa dứt, Đặng Đại và ba đứa con gái của hắn lập tức kinh hãi, trong mắt bốn cha con đều lộ ra vẻ chấn động.

Trước đó, bốn cha con bọn họ đã từng suy đoán, nhưng cho dù là người suy đoán to gan nhất như Đặng Cửu Lục, cũng chỉ dám đoán tài sản nhà trai không kém 3 triệu. Đây còn là tình huống bao gồm cả bất động sản.

Kết quả, tiền tiết kiệm của người ta đã hơn chục triệu. Chuyện này thật sự đã làm cho bọn hắn bị chấn động.

"Giang đại sư, gia cảnh người ta tốt như vậy, thật sự để ý đến hai đứa nhóc nhà tôi sao?" Đặng Đại nhịn không được mà hỏi.

Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh đều khẩn trương nhìn về phía Giang đại sư. Bọn họ thật sự không có tư cách chọn đối tượng như này, quyền chủ động hoàn toàn nằm ở trong tay người ta.

Giang Phong hiểu rõ tâm tình của gia đình này, an ủi: "Đặng lão tiên sinh, xin cứ thoải mái tinh thần, tôi làm mai đến nay còn chưa có trường hợp thất bại. Căn cứ theo tính toán của tôi, hai anh em họ và hai đứa con gái của ông vô cùng có duyên vợ chồng, không dám chắc mối hôn sự này có thể thành công 100%, nhưng tỷ lệ thành công nhất định vượt qua 90%."

Nghe Giang đại sư nói vậy, bốn cha con đều thầm thả lỏng.

Mà hai người trong cuộc là Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh đã bắt đầu mơ mộng về tương lai tốt đẹp rồi.

…

5: 08 chiều, Giang Phong mang theo người nhà họ Đặng đi tới quán lẩu Long Hổ.

Nhìn bảng hiệu quán lẩu ở bên ngoài cũng không có cảm giác lớn bao nhiêu, cho đến khi vào bên trong quán lẩu, người nhà họ Đặng mới giật mình. Quán lẩu này đúng là rất lớn, ít nhất cũng phải bốn năm trăm mét vuông.

Bởi vì đã gọi điện thoại từ trước, cho nên lúc đám người Giang Phong đến, Tưởng Tam mang theo hai đứa con trai và em gái của hắn cùng nhau nghênh đón, mời đám người Giang Phong vào phòng riêng.

Quán lẩu nhà bọn họ đương nhiên là có phòng riêng, chỉ là số lượng không nhiều, chỉ có ba bốn phòng mà thôi.

Giang Phong là người làm mối, hắn lập tức giới thiệu làm quen cho hai bên.

Sau khi hai bên chào hỏi lẫn nhau, mới ngồi xuống dưới sự sắp xếp của Giang Phong.

Trong phòng bao, nồi lẩu đã được chuẩn bị kỹ càng, thịt dê cuốn, thịt bò cuốn, sách bò, đậu phụ lá, tiết vịt, ruột vịt…, các món ăn mặn chất đầy bàn. Không những thế, thức ăn chay cũng được bày ra đầy đủ.

Giang Phong sắp xếp chỗ ngồi lò có ý riêng, căn bản là phục vụ một đối một. Tưởng Tam phụ trách tiếp đãi Đặng Đại, em gái của hắn phụ trách tiếp đãi Đặng Cửu Ngũ, Tưởng Phi Long phụ trách tiếp đãi Đặng Cửu Lục, Tưởng Phi Hổ phụ trách tiếp đãi Đặng Linh Linh.

Lúc này, Tưởng Phi Long dùng đũa chung nhúng cho Đặng Cửu Lục mấy cuốn thịt dê. Kỹ năng nhúng thịt của hắn đã được luyện từ nhỏ, có thể nói là vô cùng thuần thục, canh mức lửa vô cùng chuẩn xác. Thịt dê ăn vào cảm giác thơm mềm, dư vị vô tận, khiến cho Đặng Cửu Lục khen không dứt miệng.

Mà em trai của hắn - Tưởng Phi Hổ cũng không kém, cũng luyện

được kỹ thuật này từ nhỏ, thời gian nhúng các loại món ăn mặn đều vừa đúng, Đặng Linh Linh ăn ngon đến nỗi suýt nuốt cả đầu lưỡi.

Đám người vừa ăn vừa nói chuyện, trò chuyện các chủ đề.

Chẳng hạn như chuyện Tưởng Tam biết Đặng Đại từng xuôi đến Quảng Đông làm công mười mấy năm trong những năm 70,80 của thế kỷ trước từ chỗ của Giang Phong, vì vậy hắn chọn luôn chủ đề của niên đại đó đề nói chuyện với Đặng Đại.

Bởi vì nói về những thứ mà bản thân mình cảm thấy quen thuộc, Đặng Đại vốn không nói nhiều lại nói đến nhiều đến mức không dừng lại được.

Em gái Tưởng Tam biết người chị cả Đặng Cửu Ngũ này đã lấy chồng sinh con, liền chuyển chủ đề xoay quanh đứa nhỏ. Hai người phụ nữ có kinh nghiệm nuôi trẻ trò chuyện với nhau tương đối ăn ý.

Tưởng Phi Long ngoại trừ chiếu cố Đặng Cửu Lục ăn uống, còn hỏi thăm tình hình công việc của cô tại bệnh viện, sau đó nới rộng ra thực trạng chữa bệnh hiện nay, chủ đề này có thể xem là nói mãi không hết chuyện.

Đại họ của Tưởng Phi Hổ nằm ở tỉnh Quảng Đông, mà Đặng Linh Linh cũng làm việc ở tỉnh Quảng Đông mấy năm, tùy tiện đều có chủ đề để trò chuyện.

Giang Phong nhìn hai bên trò chuyện rất high, căn bản không cần hắn dẫn dắt chủ đề. Hắn thường xuyên nhìn thấy trường hợp như vậy lúc đi làm mai. Hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc gì cả, chuyển sự chú ý vào việc ăn uống, tận hưởng mỹ thực trước mắt.

Một bữa lẩu này, hai nhà ăn hơn hai giờ mới xong.

Trước khi đi, Tưởng Tam còn lấy hồng bao đã chuẩn bị từ sớm ra, phát cho Giang Phong và bốn người Đặng gia.

Người nhà họ Đặng từ chối một phen, mới nhận lấy hồng bao.

Chương 686: Giang Đại Sư, Ánh Mắt Của Ngài Đúng Là Không Cần Phải Nói

Đi ra từ quán lẩu Long Hổ đã là hơn bảy giờ tối.

Sau khi lái xe rời khỏi quán lẩu, Giang Phong liền trực tiếp hỏi: "Chị Cửu Lục, Linh Linh, hai người có hài lòng về đối tượng kết hôn mà tôi tìm kiếm hay không?"

Câu hỏi trực tiếp như vậy khiến cho Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh nghe mà đều có chút ngại ngùng, cuối cùng y tá thường xuyên tiếp xúc với nhiều loại người nên da mặt cũng dày hơn- Đặng Cửu Lục lên tiếng đáp: "Ánh mắt của Giang đại sư là chuyện không cần phải nói."

Đặng Linh Linh gật đầu nói: "Đúng vậy, Giang đại sư, ánh mắt của ngài đúng là rất tốt."

Mặc dù lời này không có nói rõ, nhưng có thể thấy rõ thái độ của hai chị em.

Đặng Đại có chút lo được lo mất, nói: "Giang đại sư, điều kiện của hai anh em kia tốt như vậy, có thể tùy ý chọn bất kỳ cô gái nào, cũng không biết có thể coi trọng hai đứa nhóc nhà tôi hay không."

Đặng Cửu Ngũ nói tiếp: "Nhìn thái độ của nhà bọn họ chắc là có hi vọng."

Giang Phong cười nói: "Có hay không thì nhìn hồng bao chẳng phải là sẽ biết sao? Dù sao cũng là em mắt, nếu như người ta không hài lòng, hồng bao cũng sẽ ít hơn. Nếu như là hài lòng thì hồng bao mà chị Cửu Lục và Linh Linh nhận được chắc chắn sẽ không thấp hơn một ngàn tệ đâu."

Đặng Cửu Ngũ nghe vậy thì hai mắt sáng lên, vội vàng thúc giục nói: "Cửu Lục, Linh Linh, hai người nhanh mở hồng bao ra nhìn xem có bao nhiêu tiền?"

"Ồ!" Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh lên tiếng, sau đó lấy hồng bao ra từ trong túi xách, mở ra tại chỗ.

Chỉ thấy, trong hồng bao mặt có một xấp tiền mặt, nhất định là không ít hơn một ngàn tệ. Trong lòng hai chị em đều cảm thấy vui mừng, lập tức lấy tiền mặt ra rồi đếm.

Kết quả, số tiền trong hồng bao mà hai chị em nhận được đề là 1680 tệ.

Giang Phong thấy thế thì cười nói: "Hiện tại các người đều an tâm rồi đúng chứ? Nhà trai cho hồng bao với con số này, là biểu thị vô cùng hài lòng đối với hai chị em, việc này đã không còn gì phải lo lắng nữa rồi."

"Quá tốt rồi!"

Chị cả Đặng Cửu Ngũ cao hứng thay cho hai em gái. Cô cũng lấy hồng bao mà Tưởng gia cho mình ra, mở ra xem xét, phát hiện trong hồng bao vậy mà có sáu trăm tệ, không khỏi khen: "Tưởng gia này ra tay đúng là phóng khoáng!"

Đặng Đại cũng cảm thấy vui vẻ, hai con gái có thể gả cho nhà như vậy, hắn nằm mơ đều không nghĩ tới. Trong lòng không khỏi có chút cảm kích người mai mối mà thím Lý đề cử. Nếu như không phải nàng đề cử Giang đại sư, nhà bọn hắn sao có được ngày hôm nay chứ?

Giờ phút này, Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh cảm thấy mình giống như là trúng thưởng 5 triệu. Tim không ngừng đập bịch bịch, trong đầu rối bời không biết đang suy nghĩ gì, chỉ biết cười ngây ngô.

Giang Phong nhìn qua vẻ mặt của hai chị em từ kính chiếu hậu, không khỏi cười nói: "Chị Cửu Lục, tôi cảm thấy chị cũng có thể từ chức. Mặc dù đãi ngộ của y tá cũng không tệ lắm, nhưng thường xuyên thay phiên làm ca ba cũng không quá tốt đối với phụ nữ như chị. Cứ sau mỗi một ca đêm, người đều sẽ tiều tụy hơn rất nhiều. Bây giờ, hai người có thể nói là 'Tình chàng ý thiếp', chỉ cần tôi hỗ trợ thúc giục, kết hôn trong một tháng không phải là vấn đề lớn. Dù sao sớm muộn gì cũng phải từ chức, còn không bằng từ chức sớm một chút, còn có thể có nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm với Tưởng Phi Long, chị cảm thấy thế nào?"

Đặng Cửu Lục gật đầu nói: "Hừm, Giang đại sư, tôi nghe ngài, thứ hai sẽ từ chức."

...

Quán lẩu Long Hổ.

Em gái Tưởng Tam, Tưởng Thải Anh cũng ở đây đàm luận về chị em Đặng gia.

"Anh, vị này Giang đại sư rất đáng tin cậy, giới thiệu chị em Đặng gia đều rất không tệ, dáng vẻ đoan chính, tính cách nhu thuận, là loại cô gái có thể chung sống thật tốt." Tưởng Thải Anh khen ngợi.

Tưởng Tam cảm khái nói: "Giang đại sư thật sự quá khiêm tốn, lúc hắn đến nhà vào hôm qua, mọi người đều không biết thân phận của hắn. Cho tới hôm nay gặp mặt với người nhà họ Đặng, mới biết được Giang đại sư chính là đại sư làm mối nổi tiếng nhất cả nước. Lấy thân phận của Giang đại sư, cô gái mà hắn giới thiệu chắc chắn là không tệ."

Tưởng Thải Anh nhìn về phía hai đứa cháu trai, cười nói: "A Long A Hổ, hai anh em các cháu nhanh chóng cưới hai chị em Đặng gia về, khai chi tán diệp cho Tưởng gia chúng ta."

Tưởng Phi Hổ cười hắc hắc, "Cô yên tâm, trước tết Trung thu, nhất định sẽ mời người tới uống rượu mừng của chúng cháu."

Tưởng Phi Long cũng lộ ra nụ cười tự tin.

Hắn đúng là vừa gặp đã yêu Đặng Cửu Lục, hắn vốn dĩ có điều kiện cá nhân và điều kiện gia đình ưu tú, lúc đối mặt với Đặng Cửu Lục nhất định sẽ có ưu thế tâm lý.

Nói một cách khác, người nắm giữ quyền chủ động chính là hắn, chỉ cần hắn muốn sẽ có thể cưới Đặng Cửu Lục về chỉ trong vài phút.

Tưởng Thải Anh đưa tay vỗ vỗ vai hai đứa cháu trai, cao hứng nói: "Được, vậy cô sẽ đợi uống rượu mừng của các cháu."

Chương 687: Giang Đại Sư, Ánh Mắt Của Ngài Đúng Là Không Cần Phải Nói (2)

Thứ bảy, ngày 26 tháng 8, năm 2023.

Tại Phật thị tỉnh Quảng Đông, Hứa Sĩ Thành và vợ Dư Kiều mang theo rượu, thuốc lá, trà… ngồi tàu cao tốc tiến về tỉnh thành tỉnh Quế.

Từ sau đêm Dư Kiều đắc thủ, kế hoạch ly hôn của Hứa Sĩ Thành đã thất bại. Dù sao hắn vẫn luôn kìm nén, càng ngày càng muốn ly hôn. Hiện tại cơn tức càng ngày càng lớn, không thể không tách ra trong một khoảng thời gian ngắn.

Cộng với, trong lòng Hứa Sĩ Thành thật ra cũng không phải là rất muốn ly hôn. Dáng người và tướng mạo của vợ hắn đều tương đối xuất chúng, có thể lấy được người vợ như vậy, hắn thật ra cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Chỉ là, hắn không chịu được tính cách của vợ mình, mới nảy ra ý định ly hôn.

Bây giờ, không thể ly hôn, nhưng hắn cần giải quyết cái tính cách càng ngày càng hung hăng của vợ mình. Nếu không thì vợ chồng hòa hảo cũng chỉ là tạm thời, sớm muộn gì cũng sẽ bước trên con đường ly hôn.

Mà Giang đại sư danh tiếng lẫy lừng chính là hy vọng của Hứa Sĩ Thành trong chuyến đi này.

Một đường không nói chuyện.

Lúc hai vợ chồng tới tỉnh thành tỉnh Quế là một giờ hai mươi phút chiều. Hai người tùy tiện ăn chén cháo, sai đó căn cứ theo hướng dẫn tìm tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

…

Giang Phong lúc này đang in ấn thông tin xứng đôi của khách hàng trong văn phòng. Sau khi hắn đưa người nhà họ Đặng về huyện

Tân An vào tối hôm qua, tiện đường trở lại tỉnh thành, sau đó hôm nay liền đến phòng môi giới xử lý tư liệu xứng đôi của khách hàng đọng lại trong mấy ngày này.

Ngay tại lúc Giang Phong đang bận in ấn tư liệu khách hàng, cửa phòng làm việc bị gõ vang, "Mời vào."

Cô gái mới được tuyển vào làm đẩy cửa ra, nói: "Ông chủ, có hai vị khách hàng tìm ngài."

Giang Phong gật đầu nói: "Để bọn họ vào đi."

Không bao lâu sau, Hứa Sĩ Thành và Dư Kiều được mời vào văn phòng của Giang Phong. Sau khi cô gái tiếp khách rót cho hai người chén nước liền tiếp tục đi làm việc của mình.

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Hai vị khách nhân họ gì? Tìm tôi có chuyện gì không?"

Hứa Sĩ Thành để quà tặng trong ta lên trên bàn, khách sáo nói: "Tôi họ Hứa, đây là vợ tôi, lần này mạo muội tới đây là vì tình cảm vợ chồng chúng tôi xuất hiện nguy cơ, hi vọng Giang đại sư ngài có thể hỗ trợ hoà giải một chút, cảm ơn!"

Phòng môi giới hôn nhân của Giang Phong không còn nghiệp vụ tiến hành hòa giải hôn nhân nữa. Nguyên nhân chủ yếu là Giang Phong không muốn lúc nào cũng bị khóa tại phòng môi giới, hắn muốn có nhiều thời gian tự do hơn.

Nhưng mà, lúc nhàn rỗi gặp được vợ chồng cần hòa giải trong vấn đề hôn nhân, hắn cũng sẽ ra tay giúp một chút.

Bởi vậy, nghe tới Hứa Sĩ Thành vừa nói như thế, Giang Phong cũng không từ chối, trực tiếp hỏi: "Hứa tiên sinh, Hứa phu nhân, không biết tình cảm vợ chồng các người xuất hiện nguy cơ gì?"

Hứa Sĩ Thành theo bản năng mà liếc mắt nhìn vợ mình.

Giang Phong là đại sư nhìn mặt mà nói chuyện, thấy thế vội vàng nói: "Hứa phu nhân, làm phiền cô ra ngoài chờ một lát, chờ Hứa tiên sinh nói xong nguy cơ tình cảm của vợ chồng hai người, sau đó lại đổi cô tới nói lại một lần. Tôi sẽ xem một chút rốt cuộc vấn

đề nằm ở chỗ nào."

"Được rồi." Dư Kiều gật đầu, đi ra khỏi văn phòng.

Giang Phong lúc này mới nhìn về phía Hứa Sĩ Thành, cười nói: "Hứa tiên sinh, hiện tại vợ anh không ở đây, có vấn đề gì thì anh cứ việc nói."

Vẻ mặt Hứa Sĩ Thành đầy sự khổ não, nói: "Giang đại sư, chuyện là như vậy, thật ra quan hệ giữa tôi và vợ tôi cũng không có mâu thuẫn khó điều hòa gì, sở dĩ xuất hiện tình cảm nguy cơ, là tôi cảm thấy cô ấy quá đáng."

Giang Phong khẽ cau mày, nói: "Quá đáng? Hứa tiên sinh, làm phiền anh lấy một thí dụ."

Hứa Sĩ Thành nhẹ gật đầu, nói ra một ví dụ, "Chẳng hạn như cô muốn uống ly trà sữa đầu tiên của mùa thu, mua thỏi son thứ nhất, mua túi xách thứ nhất… Cô ấy muốn tôi mua toàn bộ những thứ này cho cô ấy, không mua chính là không yêu cô ấy, cô ấy sẽ bắt đầu gây chuyện. Ngoài ra, chính là mỗi ngày lễ và ngày kỷ niệm đều phải phát hồng bao 520,131, không phát chính là không yêu cô ấy. Nếu như ngày lễ hoặc ngày kỷ niệm nào đó quên phát thì ban đêm khỏi phải nghĩ đến chuyện lên giường ngủ. Ngoài ra, lời cô ấy nói đều là đúng, nghe theo cô ấy tuyệt đối mới là yêu cô ấy. Nếu như ngày nào đó nói lại cô ấy một câu, cô ấy có thể sẽ không thể ý tới tôi trong vòng ba ngày."

Nghe đến đó, Giang Phong nói xen vào: "Hứa tiên sinh, mặc dù vợ anh có một chút quá đáng, nhưng thật ra cũng có thể hiểu được. Con gái mà, đều tương đối để ý loại cảm giác nghi thức này. Đây cũng là một loại phương thức để các nàng khoe khoang chồng mình yêu mình như nào. Còn chuyện phía sau đó đúng là tồn tại vấn đề không nhỏ, vợ chồng là bình đẳng, không ai phải phụ thuộc vào ai cả, trừ khi là tự nguyện, nếu không thì không ai có tư cách yêu cầu đối phương phục tùng tuyệt đối cả."

Hứa Sĩ Thành cười khổ nói: "Giang đại sư, nếu như cô ấy chỉ như vậy thì tôi sẽ cố nhịn một chút để cho qua, dù sao cưới được người vợ trong thời đại này cũng không dễ dàng, nhất là cưới được một người vợ xinh đẹp lại càng không dễ dàng."

Chương 688: Giang Đại Sư, Ánh Mắt Của Ngài Đúng Là Không Cần Phải Nói (3)

Nhớ lại dáng người và tướng mạo của vị Hứa phu nhân vừa rồi, Giang Phong không khỏi âm thầm gật đầu, lập tức hỏi: "Hứa tiên sinh, ý của anh là vợ của anh còn có chỗ quá đáng hơn sao?"

Mặt Hứa Sĩ Thành đen lại, nói: "Cô ấy thường hỏi nếu như cô ấy và mẹ tôi cùng rơi xuống sông, tôi sẽ cứu ai trước? Không cứu cô ấy trước chính là không yêu cô ấy, không trả lời cũng không yêu cô ấy. Cô ấy còn tìm bạn thân đến trêu tôi, xem tôi có động lòng hay không, nếu như tôi thêm Wechat của bạn thân cô ấy chính là không yêu cô ấy. Đoạn thời gian trước lại càng kỳ quái hơn, tôi đang ngồi ở trên ghế sô pha cầm điện thoại di động xem tin tức, cô ấy đột nhiên lại gần rồi tát tôi một cái, mà mục đích chỉ là muốn nhìn xem tôi có tức giận hay không, nếu như tức rồi chính là không yêu cô ấy. Giang đại sư, ngài không biết đâu, tôi sắp bị cô ấy chơi đùa cho sắp điên rồi."

Giang Phong nhìn hắn với vẻ mặt đồng tình, "Hứa tiên sinh, thật sự khó khăn cho anh rồi."

Hứa Sĩ Thành nói với vẻ đầy mong đợi: "Giang đại sư, hy vọng ngài có thể giúp tôi giải quyết vấn đề này, nếu không tôi và cô ấy sớm muộn gì cũng phải ly hôn thôi."

Giang Phong gật đầu nói: "Ừm, tôi sẽ cố gắng hết sức, ngoài những chuyện này ra, vợ anh còn có điểm gì khiến anh khó chịu hay không, nói hết ra đi, tôi tập trung lại rồi giải quyết một đợt."

Hứa Sĩ Thành lắc đầu nói: "Những vấn đề khác cũng không lớn."

Giang Phong nói: "Vậy được rồi, Hứa tiên sinh, anh ra ngoài gọi vợ anh vào đây, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy."

Hứa Sĩ Thành lên tiếng, sau đó đi ra khỏi văn phòng.

Không bao lâu sau, Sư Kiều đẩy cửa đi vào.

Chờ cô ngồi xuống, Giang Phong liền nói lại những gì Hứa Sĩ

Thành vừa nói, sau đó hỏi: "Hứa phu nhân, những chuyện này là thật sao?"

Dư Kiều gật đầu nói: "Là thật."

Giang Phong tò mò hỏi: "Hứa phu nhân, tôi muốn hỏi một chút, tại sao cô phải làm như vậy chứ?"

Dư kiều nói với vẻ đương nhiên: "Đương nhiên là vì kiểm tra hắn rốt cuộc có yêu tôi hay không. Những chuyện mà tôi làm đều không phải tùy tiện làm, mà là có căn cứ."

Giang Phong hỏi lần nữa: "Có căn cứ gì?"

Dư Kiều nói: "Tôi thường xuyên đọc một số kiến giải của chuyên gia về chuyện tình cảm. Tôi làm mấy chuyện này với chồng mình chính là làm theo căn cứ của chuyên gia tình cảm, dùng để kiểm tra hắn rốt cuộc có yêu tôi hay không."

Giang Phong bị suy nghĩ của nàng làm cho chấn động, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía ngực nàng, muốn nghiệm chứng một câu thành ngữ. Sau đó phát hiện chỉ là kích thước tiêu chuẩn, cũng không biết đầu óc của cô phát triển như nào nữa.

Giang Phong lắc đầu, thở dài: "Hứa phu nhân, cô nên tin tưởng cảm giác của mình mà không phải là đi tin tưởng mấy lời nói của chuyên gia tình cảm ở trên mạng. Vợ chồng là bình đẳng, là tôn trọng lẫn nhau, những biện pháp cố tình gây chuyện để nghiệm chứng kia của cô sẽ chỉ khiến cho tình cảm vợ chồng của các người dần bị bào mòn."

Nghe nói như thế, trong lòng Dư Kiều bắt đầu có chút không thoải mái. Nhưng mà cô đã xem qua tư liệu của Giang đại sư, nổi tiếng hơn những chuyên gia tình cảm trên mạng nhiều, lời hắn nói chắc là có đạo lý.

Chẳng lẽ, tình cảm của cô và chồng xuất hiện nguy cơ, thật sự đều do cô tạo thành?

Nhìn thấy Dư Kiều lâm vào trầm tư, Giang Phong tiện thể kiểm tra điểm xứng đôi hôn nhân của cô và Hứa Sĩ Thành một chút:

【 Danh tính 】: Dư Kiều

【 Tuổi tác 】: 24 tuổi

【 Chiều cao 】: 167cm

【 Cân nặng 】: 52kg

【 Bối cảnh gia đình gia thế bối cảnh 】...

【 Sở thích cá nhân 】...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】...

【 Thông tin chi tiết 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 64 (tình cảm vợ chồng 61 + môn đăng hộ đối 68 + quan hệ gia đình)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 76 (tình cảm vợ chồng 77 + môn đăng hộ đối 76 + quan hệ gia đình 75)

【 Dự đoán con cái 】...

Đọc nhanh như gió, nhìn qua tư liệu xứng đôi của vợ chồng bọn họ một chút, phát hiện điểm xứng đôi tối đa của vợ chồng bọn họ cũng không thấp, 76 điểm đương nhiên không có cách nào so sánh với vợ chồng được Giang Phong đáp cầu dắt mối, nhưng so sánh với các cặp vợ chồng khác, bọn họ đã có thể xếp vào hàng ngũ vợ chồng điển hình.

Chờ Dư Kiều lấy lại tinh thần từ trong trầm tư, Giang Phong căn cứ theo tư liệu xứng đôi, tính nhắm vào thuyết phục một phen, cuối cùng mới lên tiếng: "Hứa phu nhân, ghi nhớ lời tôi vừa mới nói, chỉ cần cô có thể làm được thì vợ chồng hai người nhất định sẽ hòa thuận, cuộc sống sẽ hạnh phúc hơn cả người bình thường."

Dư Kiều thật ra cũng không ngốc, cô trước đó chỉ là quá mức tin tưởng mấy chuyên gia tình cảm kia, cho rằng lời nói của những chuyên gia tình cảm là chân lý, nhưng bây giờ người có uy tín hơn là Giang đại sư đưa ra lời nói hoàn hoàn khác biệt, mới khiến cho cô tỉnh ngộ lại.

"Cảm ơn Giang đại sư, tôi biết rõ nên làm như thế nào rồi!"

"Không cần khách sáo, trở về sinh sống với chồng của cô cho thật tốt đi, đừng có lại chơi đùa lung tung nữa."

"Ừm, tôi hiểu rồi!"

Chương 689: Đàn Ông Chính Trực Là Đẹp Trai Nhất

Bốn giờ chiều.

Văn phòng môi giới hôn nhân.

Một nữ trung niên giàu có thả rượu thuốc lá và trà trong tay xuống, lại móc một tấm chi phiếu một triệu ra từ trong túi xách, đẩy đến trước mặt Giang Phong rồi nói: "Giang đại sư, đây là một chút tấm lòng của tôi, cảm tạ ngài trước đó đã tìm kiếm đối tượng giúp đứa nhỏ đáng thương kia của tôi."

Giang Phong nhìn người phụ nữ trung niên giàu có từng đến đây nhờ minh hôn cho con trai mình, hỏi: "Chuyện vẫn thuận lợi chứ?"

Người phụ nữ trung niên giàu có nói với vẻ hài lòng: "Rất thuận lợi, điều kiện của nhà đối phương cũng không kém nhà chúng tôi là bao. Con tôi có thể lấy được đối tượng này, ở dưới cửu tuyền cũng có thể an tâm."

Giang Phong gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi."

Sau đó, hai người tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, người phụ trung niên giàu có mới cáo từ rời đi.

Chờ sau khi người rời đi, Giang Phong cầm lấy tấm chi phiếu một triệu kia một chút, lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi cho hiệu trưởng Cổ.

Điện thoại vừa được nhận, hiệu trưởng Cổ đã cao hứng chào hỏi: "Giang đại sư, chúng ta đúng là tâm linh tương thông, tôi vừa định chuẩn bị điện thoại cho cậu, không nghĩ tới cậu lại gọi tới trước."

Giang Phong "Phốc " một tiếng, cười nói: "Hiệu trưởng Cổ, tôi cảm thấy anh nên nói lời này với cô giáo Du có vẻ sẽ phù hợp hơn."

Hiệu trưởng Cổ cười ha ha, nói: "Không cần để ý những chi tiết này, ngày mai tôi và cô giáo Du sẽ đến tỉnh thành tỉnh Quế. Cậu chính là người mời khách, cậu hiểu nên sắp xếp thế nào rồi chứ."

Trong lòng Giang Phong hơi động, hỏi: "Hiệu trưởng Cổ, anh lần này tới Quế tỉnh là tới kiểm tra trường học sao?"

Hiệu trưởng Cổ nói: "Đúng là không thể gạt được cậu."

“Đại khái đến vào mấy giờ?"

"11 giờ 15 phút đến sân bay tỉnh thành."

"Được, vậy ngày mai tôi sẽ đến sân bay đón hai người, buổi trưa ăn cơm ở nhà tôi đi."

"OK, vậy tôi cũng không khách sáo với cậu nữa, ngày mai gặp."

"Ừm, ngày mai gặp."

...

Sáu giờ chiều.

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Giang Phong, Hoàng Linh Vi, Giang Tuyết cùng với bảo mẫu Lục Ngọc đang dùng cơm.

Giang Phong phân phó nói: "Chị Lục, trưa mai hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du sẽ đến nhà ăn cơm, muốn làm món gì thì chị tự xem mà chuẩn bị. Tóm lại, tôi chỉ có một yêu cầu, nhất định phải làm cho khách hài lòng."

Lời này vừa dứt, ba người phụ nữ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong lòng Lục Ngọc trở nên kích động, lập tức lập lời bảo đảm: "Ông chủ yên tâm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Hoàng Linh Vi hỏi: "Hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du đột nhiên đến

tỉnh Quế, là cần tham gia hoạt động gì sao?"

Giang Phong nói: "Hiệu trưởng Cổ trước đó từng quyên tặng xây dựng một trường tiểu học nào đó, hắn tới để nghiệm thu, thật ra chuyện này vốn có người chuyên nghiệp viên làm. Hiệu trưởng Cổ tự mình tới là muốn cho mọi người thấy thái độ của hắn mà thôi."

Giang Tuyết khen: "Lòng tốt của hiệu trưởng Cổ đúng là khiến người bội phục."

"Chị, Vi Vi, ngày mai hai người phụ trách chiêu đãi cô giáo Du. Cô giáo Du…ba la ba la…" Giang Phong đã tra xét tư liệu xứng đôi của cô giáo Du, đương nhiên là cực kì hiểu rõ về cô. Hắn nói lại tính cách và sở thích cho cô ấy cho hai người rõ ràng.

Giang Tuyết và Hoàng Linh Vi đương nhiên đều tin tưởng vào phán đoán của Giang Phong, đều gật đầu tỏ ra đã hiểu rõ.

Sau khi Giang Phong dặn dò một phen liền chuyên tâm ăn cơm.

...

Văn Bảo Nhi gần đây giống như là đã đi đến đỉnh cao nhân sinh.

Cô vốn là một người sáng tạo nội dung video ngắn, phấn đấu hai năm, bỏ ra rất nhiều công sức nhưng fan hâm mộ đều không thể phá trăm ngàn, có thể nói là không quá thích hợp để ăn chén cơm này.

Nhưng mà, sau khi nàng nhận được lời mời, lắc mình biến thành một trong hai bảo mẫu mà Giang đại sư tuyển dụng, sự nghiệp "Muốn chết không sống" kia của cô cuối cùng cũng nhận được cơ hội để phát triển, mỗi một hành động đều có bước tiến rõ ràng.

Nhất là sau khi cô trở thành bảo mẫu của Giang gia không lâu, liền được phái tới bồi anh trai và cha mẹ ông chủ đi du lịch, phụ trách ẩm thực, vệ sinh và các việc lặt vặt của bọn họ trên đường đi.

Dọc theo con đường này, Văn Bảo Nhi đã biên tập video làm đồ ăn rồi đăng lên, mượn nhờ cái danh bảo mẫu để quảng cáo, lại phối hợp với chiếc Motorhomes vô cùng xa xỉ kia, tốc độ thu hút fan hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của cô.

Chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi, số lượng fans đã vượt qua sự cố gắng hai năm trước đó, khiến cho trong lòng Văn Bảo Nhi phải hô to con đường bảo mẫu thật sự là vô cùng đúng đắn.

Một ngày này, Văn Bảo Nhi vừa ăn xong bữa tối, đang chuyện tâm biên tập video nấu ăn quay chụp hôm nay.

Đúng vào lúc này, màn hình điện thoại di động lập tức hiện lên cuộc gọi video Wechat.

Là bảo mẫu Lục Ngọc gọi tới, hai người cùng trở thành bảo mẫu của Giang gia, mặc dù thời gian ở chung không dài, nhưng từng cùng mua đồ ăn, cùng nấu cơm, cùng quét dọn vệ sinh rất nhiều ngày, cộng với tuổi tác hai người không chênh lệch nhiều, quan hệ đương nhiên cũng không tệ lắm.

Lần ra ngoài này, Lục Ngọc cân nhắc đến việc quay chụp video của Văn Bảo Nhi nên không tranh giành cơ hội quý giá này. Văn Bảo Nhi rất là cảm kích.

Chương 690: Đàn Ông Chính Trực Là Đẹp Trai Nhất (2)

Bởi vậy, Lục Ngọc gọi video, Văn Bảo Nhi ngay lập tức kết nối.

Sau khi video được kết nối, Văn Bảo Nhi chào hỏi: "Chị Lục."

Lục Ngọc mỉm cười hỏi: "Bảo Nhi, hôm nay xong việc chưa?"

Văn Bảo Nhi gật đầu nói: "Hết bận, đang chuẩn bị biên tập video rồi đăng lên!"

Hai người khách sáo vài câu, Văn Bảo Nhi liền hỏi: "Chị Lục, chị tìm em chắc là có việc đúng không?"

Lục Ngọc ừm một tiếng, nói: "Là như vậy, trưa mai hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du đến nhà ăn cơm, ông chủ để chị tự thu xếp nấu ăn, còn muốn đảm bảo cho khách hài lòng. Trong lòng chị có chút không chắc, cho nên muốn thương lượng với em một chút, xem xem ngày mai nên làm món gì mới tốt?"

Văn Bảo Nhi nghe vậy thì mở to hai mắt, hoảng sợ nói: "Cái gì? Hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du trưa mai sẽ tới trong nhà ăn cơm? Ông trời ơi, em rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì rồi! !!"

Lục Ngọc đương nhiên hiểu tâm tình của Văn Bảo Nhi, trước đó lúc ăn cơm tối nghe ông chủ nói như vậy, ngay cả cô đều kích động cả buổi, càng đừng nhắc tới người lập chí muốn làm người nổi tiếng mạng như Văn Bảo Nhi.

Dù sao đây chính là Hiệu trưởng Cổ đó!

Lục Ngọc cười híp mắt an ủi: "Bảo Nhi, an tâm chớ vội, lấy thân phận của ông chủ chúng ta, sau này chắc chắn còn có nhiều cơ hội nhìn thấy đại minh tinh giống như Hiệu trưởng Cổ."

Nói thì nói vậy, nhưng Văn Bảo Nhi vẫn cảm thấy vô cùng hâm mộ: "Chị Lục, vận may của chị đúng là quá tốt."

Lục Ngọc cười nói: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, Bảo Nhi, em nên đề xuất cho chị chút ý kiến đi, ngày mai dù làm gì cũng phải làm được một bàn đồ ăn ra dáng, tuyệt đối không thể cho ông chủ mất mặt."

Văn Bảo Nhi gật gật đầu, sau đó nghiêm túc thảo luận với Lục Ngọc.

...

Yến gia.

Yến Vũ vật vờ vô hồn nằm trên ghế sô pha xem tivi.

Căn này là cô dùng tiền của chồng - Lý Hữu mua cho cha mẹ sau khi kết hôn, tiền đặt cọc lúc đó vừa đúng một triệu, xem như sính lễ của Lý Hữu.

Bây giờ chỉ mới qua ba năm, cuộc hôn nhân khiến bao người hằng ao ước đã tan vỡ. Điều khiến cho Yến Vũ không thể không cảm thán đó là thế sự vô thường, không ai biết được một phút sau sẽ xảy ra chuyện không thể dự đoán gì.

Đoạn thời gian trước Yến Vũ đã cùng Lý Hữu đến cục dân chính để

nộp đơn ly hôn, chuyện phân chia tài sản và nuôi con cũng đã được xác nhận, chỉ chờ một tháng nữa, hai người sẽ chính thức ly hôn.

Sau khi nộp đơn ly hôn, Yến Vũ liền chuyển khỏi khu nhà cao cấp ở Tây Phái Ngự Giang ra ngoài ở chung với cha mẹ.

Mấy chuyện như mua nhà, chờ sau khi chính thức ly hôn rồi lại mua cũng không muộn.

Mặc dù là Yến Vũ đề nghị ly hôn, cũng là cô kiên quyết muốn làm vậy, nhưng không có nghĩa là trong lòng cô muốn ly hôn. Chỉ là thói trăng hoa của chồng cô không có chút điểm dừng nào, cô mới không thể không ly hôn.

Mẹ Yến thấy con gái không còn sức sống giống như trước đây, không khỏi thầm thở dài, hỏi: "Tiểu Vũ, cách kỳ hạn một tháng cũng không còn mấy ngày nữa, con chắc chắn là muốn ly hôn sao?"

Yến Vũ đưa ánh mắt từ TV qua người mẹ mình, nói: "Mẹ, không cần hỏi về vấn đề này nữa nữa. Cho dù Yến Vũ con có kém cỏi đến đâu, cũng sẽ không trơ mắt nhìn chồng của mình vượt quá giới hạn mà không làm gì."

Sau khi xác định con gái đã quyết tâm ly hôn, Yến mẫu cũng không tiếp tục khuyên nữa, mà là nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta cũng phải chuẩn bị sớm mới được, nhận lúc con bây giờ còn trẻ, tranh thủ thời gian tìm một đối tượng. Mẹ lần trước nghe dì nhỏ của con nói, ở tiểu khu mà dì con sống có một đứa nhỏ không tệ…"

"Mẹ!" Yến Vũ vội vàng đánh gãy lời nói của mẹ Yến, nói: "Dù gấp cũng không thiếu mười ngày tám ngày này, hơn nữa con cũng không cần mẹ nhọc lòng chuyện tìm đối tượng, con đã có biện pháp từ sớm rồi."

Yến mẫu nghe vậy thì lấy làm kinh hãi, "Tiểu Vũ, con sẽ không…"

Yến Vũ dở khóc dở cười nói: "Mẹ, nghĩ gì thế? Mẹ còn không biết con gái của mẹ là người như thế nào sao?"

"Tại con nói lời dễ gây hiểu lầm như vậy, làm mẹ giật cả mình." Yến mẫu nhẹ nhàng thở ra, lại có chút tò mò hỏi: "Tiểu Vũ,

phương pháp mà con nói là chỉ cái gì? Là nhìn trúng mục tiêu nào rồi sao?"

Yến Vũ bật cười nói: "Nào có nhìn trúng mục tiêu gì, chỉ là con biết một đại sư mai mối rất nổi tiếng. Đến lúc đó, nếu như thật sự muốn tìm đối tượng thì có thể trực tiếp nhờ đại sư làm mối này giới thiệu là được."

Yến mẫu cau mày nói: "Đại sư mai mối? Đây là kiểu xưng hô cổ quái gì vậy?"

Yến Vũ nói: "Mẹ, đại sư mai mối này thật sự không đơn giản, hắn là người thị trấn Úc Lâm tỉnh Quế chúng ta, trước mắt đang mở một văn phòng môi giới hôn nhân gần nhà ga tỉnh thành, hắn đã từng... ba la ba la..."

Yến Vũ nói lại thông tin mà mình biết cho mẹ nghe, khiến cho Yến mẫu nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

"Tỉnh Quế chúng ta còn có đại sư mai mối lợi hại như vậy sao? Sao cho tới bây giờ mẹ lại không nghe người ta nói qua?"

Chương 691: Đàn Ông Chính Trực Là Đẹp Trai Nhất (3)

"Mẹ chưa từng nghe nói cũng bình thường, điện thoại di động của mẹ ngoại trừ gọi điện thoại chính là trò chuyện Wechat, bình thường đều ở trong nhà xem phim truyền hình, rất ít khi ra ngoài nói chuyện phiếm với người ta. Cộng với con gái của mẹ đã lấy chồng, cho dù bạn bè thân thích bên cạnh mẹ biết rõ Giang đại sư thì cũng sẽ không nói mấy chuyện này với mẹ."

"Nói cũng phải, khó trách cô lần này lại kiên quyết ly hôn như vậy. Nếu như Giang đại sư thật sự có lợi hại như con nói, còn am hiểu tính toán nhân duyên, con cũng không cần sợ lại gặp phải người không tốt nữa."

"Hi vọng là vậy, cứ ly hôn trước đã rồi lại."

...

Chủ nhật, ngày 27 tháng 8 năm 2023.

Khoảng 11 giờ 20 phút, một chiếc Volvo XC90 màu đen lái từ sân bay về Tây Phái Ngự Giang.

Người lái xe là Giang Phong, ngồi ghế cạnh tài xế chính là hiệu trưởng Cổ, ghế sau chính là Hoàng Linh Vi và cô giáo Du.

Sau khi khách sáo với nhau một phen, Giang Phong vừa lái xe vừa nói: "Hiệu trưởng Cổ, để tôi nói cho anh nghe chuyện này, đoạn thời gian trước có một khách hàng tìm tới phòng môi giới, nói hết lời, muốn tôi minh hôn cho đứa con trai bất hạnh của bà ấy, thù lao lên tới một triệu."

Nghe đến đó, hiệu trưởng Cổ cười nói: "Khách hàng có tiền như thế sao."

Hiệu trưởng Cổ không cảm thấy lạ lẫm chút nào về cách nói minh hôn, bởi vì vào đầu thế kỷ mới, các thành viên của ban nhạc truyền kỳ nào đó đã cử hành nghi lễ minh hôn làm oanh động toàn bộ Hong Kong.

Giang Phong thở dài: "Lúc đó tôi rất muốn từ chối, nhưng nghĩ lại, tôi không có cách nào gạt bỏ suy nghĩ muốn làm mình hôn cho con trai của bà ấy. So với việc để mấy người khác làm mối vô lương kiếm được số tiền kia, vậy còn không như tôi tự mình xuất mã kiếm số tiền này về tay, sau đó lại dùng số tiền kia đi làm từ thiện. Việc này chắc chắn là tốt hơn nhiều so với việc rơi vào trong tay người khác."

Hiệu trưởng Cổ khen: "Giang đại sư, ý tưởng này của cậu đúng là rất tốt, vậy cậu đã nhận rồi sao?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đã nhận, tìm đối tượng cho con trai bà ấy. Sau đó vào chiều hôm qua, bà ấy đến nhà lần nữa, mang đến cho tôi một tấm chi phiếu một triệu."

Hiệu trưởng Cổ bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Giang đại sư, cho nên hôm qua cậu gọi điện thoại cho tôi, là dự định..."

Giang Phong nói tiếp: "Không sai, hôm qua gọi điện thoại cho anh, chính là quyên góp 1 triệu này vào quỹ từ thiện của anh, góp chút sức mọn xây dựng trường học."

Hiệu trưởng Cổ không có khách sáo, sảng khoái nói: "Vậy tôi thay mặt bọn nhỏ cảm ơn Giang đại sư đã khẳng khái quyên tặng, đến lúc đó sẽ xây dựng hai trường học mang tên cậu."

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Hiệu trưởng Cổ không cần phải khách sáo, và tuyệt đối đừng làm như thế, chuyện tôi quyên tặng cũng đừng truyền ra ngoài."

Hiệu trưởng Cổ cũng là người làm từ thiện khiêm tốn, thấy Giang đại sư không phải là đang khách sáo, liền gật đầu nói: "Được, tôi đã hiểu."

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện chính, hai người phụ nữ ghế sau đều không lên tiếng, đều yên lặng nhìn người đàn ông của mình. Đàn ông chính trực, là đẹp trai nhất.

Nói xong chuyện chính, mấy người liền quay sang nói chuyện phiếm, cuối cùng trở lại biệt thự Tây Phái Ngự Giang vào khoảng hơn 12 giờ.

Khi tiến vào nhà Giang Phong, nhìn thấy bên trong được trang hoàng xa xỉ, Hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du đều tán thưởng không thôi.

"Giang đại sư, căn nhà này của cậu đúng là quá tuyệt vời, căn biệt thự của tôi có chút không so được với cậu rồi, không biết căn này phải bỏ ra bao nhiêu tiền vậy?" Hiệu trưởng Cổ vừa tham quan vừa nói.

Giang Phong nói: "Đây là một khách hàng tặng cho tôi, giá trị đại khái hơn 30 triệu!"

Lời này vừa dứt, hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du đều nhịn không được mà lấy làm kinh hãi.

"Giang đại sư, cậu đúng là lợi hại!" Hiệu trưởng Cổ giơ ngón tay cái lên, lập tức cảm khái: "Giá phòng tỉnh Quế và Hong Kong chênh lệch đúng là lớn. Giá trị của căn biệt kia của tôi hiện tại đã hơn 20

triệu, nhưng còn không bằng căn này của cậu!"

Cô giáo Du cũng cảm khái: "Giá nhà ở Đế Đô đúng là làm cho người ta tuyệt vọng. Căn nhà bình thường tôi hay ở có giá gần 20 triệu, nhưng còn không bằng một phòng ngủ chính trong căn nhà của Giang đại sư!"

Giang Phong cười nói: "Chủ yếu vẫn là giá trị kèm theo của Hong Kong và Đế Đô cao. Nhà ở hai, ba mươi triệu có thể nói là không đáng chú ý ở chỗ này. Nhưng nếu như cầm hai, ba mươi triệu về nông thôn xây nhà, nói khoa trương một chút thì chắc là có thể xây được cả một hoàng cung cũng nên."

"Điều này cũng đúng."

"Được rồi, lát nữa lại tham quan nhà, chúng ta rửa tay ăn cơm trước đi!"

"Được, vậy chúng tôi hôm nay sẽ nếm thử tay nghề của bảo mẫu nhà cậu, là người được Giang đại sư chọn ra trong hàng ngàn tinh anh, tin tưởng tài nấu ăn chắc chắn sẽ không hề thua kém mấy bếp trưởng chuyên nghiệp kia."

Bốn người vừa nói chuyện vừa lần lượt rửa tay, chuẩn bị ngồi vào bàn ăn cơm.

Chương 692: Sợ Ngây Người

"Món cua cay này rất ngon, lợi hại hơn đầu bếp nhà tôi làm."

"Món thịt ba chỉ xào này là tuyệt nhất, thịt heo giòn thơm, nước sốt vừa phải, chỉ món này thôi đã có thể ăn ba bát cơm lớn rồi."

"Canh thịt cừu này thật ngon, màu sắc đẹp mắt, mùi thơm đậm đà lại không ngấy, khiến cho người ta vừa uống đã không thể ngừng được."

"Món tai heo cay này..."

Trên bàn cơm, hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du vừa ăn vừa khen

ngợi, Lục Ngọc đang lau dọn ở trong phòng bếp nghe vậy thì mặt mũi tràn đầy cao hứng, khách hài lòng, chủ nhà sẽ hài lòng. Cô bận rộn từ sáng tới trưa đúng là không có phí công, đây đúng là một chuyện đáng để vui vẻ.

Sau khi dọn dẹp xong phòng bếp, Lục Ngọc liền một mình ăn cơm trong phòng bếp. Lúc bình thường, cô có thể ăn cùng chủ nhà, nhưng dưới tình huống có khách, người làm bảo mẫu như Lục Ngọc đương nhiên cũng biết ý, sẽ không ra ngoài ăn cùng.

Trong nhà ăn, đám người vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong một bữa cơm đã hơn hai giờ chiều.

Sau khi cơm nước xong xuôi, không thiếu được phần chụp ảnh lưu niệm. Lục Ngọc cũng may mắn được chụp cùng một tấm với hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du. Chuyện này khiến cho cô cười mãi không thôi. Cô chưa từng nghĩ tới chuyện như này, nghĩ thầm nếu như cho Bảo Nhi biết, cô ấy chắc chắn sẽ lại hâm mộ hơn nửa ngày.

Hai giờ rưỡi chiều, hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du chuẩn bị rời đi.

"Giang đại sư, lát nữa chúng tôi còn phải chạy tới Hà thị, không quấy rầy thêm nữa, lần sau có thời gian thì chúng ta lại tụ họp."

"Được, vậy thì có thời gian lại tụ họp, tôi đưa anh và cô giáo Du đến nhà ga."

"Ừm, vậy đành làm phiền Giang đại sư rồi."

"Khách sáo cái gì, dù sao tôi cũng muốn tới phòng môi giới, tiện đường."

Hiệu trưởng Cổ nhẹ gật đầu, sau đó lại chào hỏi với Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết.

Cô giáo Du còn lôi kéo tay hai người, bảo hai người có thời gian thì đến Hong Kong chơi, để cô có thể tận tình địa chủ một lần.

Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết đương nhiên là đồng ý.

Bữa tiệc chiêu đãi tại nhà này xem như là kết thúc.

...

Buổi chiều.

Thôn Phượng Minh, trấn Song Phong, huyện Lâm Xuyên.

Trên đồng cỏ ven sông, hơn hai mươi con bò vàng đang vùi đầu ăn cỏ, cách đó không xa là một gốc cây vải đã mấy chục năm tuổi, Trương Vĩnh Lữ ngồi ở trên rễ cây lồi ra ở trên mặt đất, nhìn đám bò, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Trương Vĩnh Lữ năm nay 28 tuổi, sinh ra trong gia đình nghèo khó, xếp thứ tư trong bảy anh chị em trong gia đình, cao 1m69, tướng mạo bình thường, học hết cấp hai, sau khi bỏ học thì cùng anh trai đến Quảng Đông làm công, cho đến ba năm trước đây mới về nhà phát triển.

Sau khi hắn trở về, liền dùng tiền công dành dụm được trong mấy năm đi làm xây dựng một hàng chuồng bò vô cùng đơn giản, sau đó một hơi mua mười con nghé về nuôi.

Bây giờ đã qua ba năm, mười con nghé kia đã lớn lên, cũng sinh ra hơn mười con nghé nhỏ, đàn bò trong lòng hắn cuối cùng cũng thành hình một cách sơ bộ.

Trương Vĩnh Lữ nuôi bò không phải theo hình thức nuôi nhốt, cũng không cần mua đồ về cho ăn. Hắn nuôi theo phương pháp của nông thôn. Mỗi ngày, sau khi ăn sáng xong, hắn liền đuổi đám bò tới bãi cỏ gần nhà, để bò tự do ăn cỏ, chờ đến buổi chiều mới đuổi bò về chuồng.

Đương nhiên, trong chuồng bò không thiếu mấy thứ như thân cây ngô, rơm rạ… nông thôn chính là không bao giờ thiếu những thứ này, trước kia nhà nào cũng nuôi bò, những thứ này chỉ nhà nào trồng trọt thì mới có.

Nhưng mấy năm này, điều kiện cuộc sống nông thôn càng ngày càng tốt. Cho dù còn có người cày ruộng trồng trọt, cũng sẽ không dùng trâu bò để cày ruộng giống như trước kia nữa, đều thao tác bằng máy móc, bởi vậy người nuôi bò trong thôn càng ngày càng ít, mấy thứ như thân cây ngô, rơm rạ liền tiện nghi cho Trương

Vĩnh Lữ.

Nhìn mười con bò lớn không ngừng ăn cỏ, trong lòng Trương Vĩnh Lữ cảm thấy đắc ý. Nếu như bán hết toàn bộ bọn chúng, ít nhất cũng được trăm mấy ngàn, còn có hơn mười con nghé lớn nhỏ khác nhau kia nữa, lại nuôi thêm một hai năm, sẽ có thể bán được trăm mấy ngàn.

Đương nhiên, đó là cách bán bò không có sự tính toán. Cho dù hắn muốn bán bò thì cũng chỉ lựa chọn bán hai ba con bò đực, bò cái được giữ lại để tiếp tục sinh nghé con. Như này thì nguồn tài nguyên của hắn sẽ không bao giờ dừng lại.

Chờ mặt trời xuống núi, Trương Vĩnh Lữ liền vội vàng đuổi hơn hai mươi con bò của mình hướng về phía chuồng bò.

Sau khi đuổi hết đám bò vào chuồng, Trương Vĩnh Lữ mới về nhà ăn cơm.

Lúc ăn cơm, người một nhà bàn bạc chuyện xây nhà. Nhà bọn họ được xây vào hai mươi mấy năm trước, điều kiện lúc đó có hạn, là Trương phụ tự mình đóng nhà ở, chỉ đủ cho một người một gian phòng.

Bây giờ anh cả anh hai đều đã kết hôn, anh cả sinh hai đứa bé, còn chuẩn bị sinh đứa thứ ba. Anh hai sinh một đứa, chị dâu hiện tại lại mang bầu. Cộng với việc phòng ở đã cũ kỹ, có thể nói xây phòng mới là chuyện cấp tốc trước mắt.

Chương 693: Sợ Ngây Người (2)

Trương phụ nói: "Lần này chúng ta xây dự định nhà, chắc chắn là không có cách nào xây dựng được trong thời gian ngắn. Cho nên hoặc là không xây, hoặc là xây đâu chắc đó. Mọi người nói xem chúng ta nên xây nhà kiểu gì đây?"

Anh cả Trương Vĩnh Lệnh nói: "Vậy thì xây bốn tầng, tầng hai tầng ba tầng bốn đều là hai hộ với một cầu thang. Mỗi hộ xây ba phòng ngủ và một phòng khách, sáu anh em, một người một bộ, có thể miễn cưỡng đủ để ở. Còn về tầng một, xây hai ba gian phòng, cha

mẹ ở một gian, em gái ở một gian, còn một gian ở giữa có thể làm phòng khách, không gian dư lại sẽ làm cái bếp và phòng ăn cơm. Mọi người cảm thấy thế nào?"

Anh Hai Trương Vĩnh gật đầu, nói: "Quy hoạch như này quả thật không tệ, em cảm thấy được."

Anh ba Trương Vĩnh Sư phụ họa: "Em không có ý kiến."

Trương Vĩnh Lữ nói: "Em cũng không có ý kiến."

Sau đó, em năm Trương Vĩnh Đoàn, em sáu Trương Vĩnh Doanh, em gái út Trương Vĩnh Liên đều nhất trí tán đồng quy hoạch này.

Trương phụ để đũa xuống, nói: "Nếu anh em các con đều đồng ý với quy hoạch này, vậy thì làm như thế, lão đại con cơm nước xong xuôi lại dự toán thêm một lần nữa, nhìn xem muốn xây một căn nhà như vậy đại khái cần bao nhiêu tiền."

Trương Vĩnh Lệnh lên tiếng, sau đó tăng nhanh tốc độ ăn cơm.

Sau bữa ăn, người làm kiến trúc mười mấy năm là Trương Vĩnh Lệnh bắt đầu tính toán tỉ mỉ.

Qua gần nửa tiếng đồng hồ, Trương Vĩnh Lệnh nói với cha mẹ và các em của mình: "Tính ra rồi, nếu như chỉ là tính phần khung dàn, không tính tiền công, đại khái cần 300 ngàn tệ."

Trương phụ gật đầu, nói: "Vậy trước cứ tính theo 300 ngàn này đi, sau anh em các con mỗi người bỏ 50 ngàn, không đủ cha sẽ bổ sung. Còn về nhân công, nhà chúng ta không thiếu người, cũng không cần tiêu gì trên phương diện này."

Trương mẫu nói: "Trước cứ dựng giàn giáo cái đã, trừ điện nước và trang trí tường ngoài đã thống nhất ra, các con có thể tự quyết định trang trí cho nhà của mình. Có tiền thì các con có thể trang hoàng đẹp một chút, không có tiền thì đơn giản một chút."

Cha mẹ mới nói đến đây, trong sáu anh em đã có người nhức đầu, đừng nhìn 50 ngàn không nhiều, nhưng người có thể trực tiếp lấy ra 50 ngàn trong bảy anh em bọn họ, đoán chừng chỉ có anh cả anh hai và anh ba.

Đương nhiên, Trương Vĩnh Lữ chỉ cần bán một con bò, 50 ngàn không làm khó được hắn.

Còn hai người nhỏ hơn là Trương Vĩnh Đoàn, Trương Vĩnh Doanh chỉ sợ là phải tìm người ta để mượn mới được.

Nhưng mà, bản thân bọn họ cũng có một chút tích góp, hơn nữa với chuyện lớn như xây nhà thì chỉ cần tìm bạn bè mượn một chút, muốn góp được 50 ngàn có lẽ cũng không khó.

Bởi vậy, hai người đau đầu thì đau đầu, nhưng cũng không nói là không làm được.

...

Ngày kế tiếp.

Sau khi Trương Vĩnh Lữ ăn sáng xong, liền chuẩn bị đi chăn trâu, ngay tại lúc hắn mới đi ra khỏi cổng, một chiếc xe màu đen đã dừng trước mặt của hắn, sau đó một anh chàng đẹp trai bước xuống từ trên xe, mỉm cười hỏi: "Xin chào, xin hỏi đây là nhà của Trương Vĩnh Lữ sao?"

Ánh mắt của Trương Vĩnh Lữ ánh lộ ra một tia nghi hoặc, "Tôi chính là Trương Vĩnh Lữ, anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Anh chàng đẹp trai nghe vậy thì mỉm cười nói: "Chào anh Trương, tôi gọi là Giang Phong, đến từ huyện Bách Lương, là một người làm mai mối, tìm anh là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng. Không biết anh gần đây có dự định kết hôn hay không?"

Trương Vĩnh Lữ kinh ngạc nói: "Anh là người làm mai mối? Muốn giới thiệu đối tượng cho tôi?"

Không trách được việc hắn kinh ngạc như vậy, tuổi của chàng trai trước mắt không chênh lệch với em gái mình là bao, vậy mà nói mình là một người làm mối, nhìn thế nào đều thấy không có khả năng.

Nhưng mà, chiếc xe đối phương lái thoạt nhìn cũng không rẻ, chắc là cũng không đến mức là lừa đảo.

Giang Phong gật đầu nói: "Không sai, tôi thật sự là người làm mai mối. Tôi muốn giới thiệu cho anh một cô gái đến từ huyện Tân An, năm nay 26 tuổi, cao 1m61, dáng người rất khá, tướng mạo bình thường, tính cách tốt, có thể chịu được cực khổ chịu được vất vả. Cô ấy trước mắt đang làm việc cho một cửa hàng bán quần áo ở Trung Sơn, Quảng Đông, là một cô gái không tệ."

Trương Vĩnh Lữ nghe vậy thì không biết nên đáp lại thế nào, may mắn vào lúc này, Trương mẫu nghe thấy động tĩnh thì đi ra, nhìn thấy Giang Phong thì không khỏi sững sờ, hỏi: "Chàng trai, cậu tìm ai vậy?"

Giang Phong lặp lại lời nói vừa rồi một lần, sau đó mới lên tiếng: "Dì à, đó là một cô gái hiếu thuận, thật sự rất xứng với con trai dì, chỗ của cháu có hình của cô ấy, cháu lấy ra cho dì xem một chút."

Nói xong, hắn liền móc điện thoại di động ra, lấy ảnh chụp của Đặng Cửu Thất ra rồi đưa cho Trương mẫu.

Sau khi Trương mẫu biết rõ mục đích của Giang Phong thì không nhịn được mà cao hứng. Bà cũng mặc kệ chuyện người làm mai trước mắt có bao nhiêu trẻ tuổi, có thể giới thiệu đối tượng cho con trai của bà chính là người làm mối tốt.

Chương 694: Sợ Ngây Người (3)

Bà nhận điện thoại mà Giang Phong đưa tới, nhìn về phía màn hình, phát hiện Giang Phong nói không sai một chút nào. Dáng người của cô gái trong tấm ảnh không tệ, tướng mạo bình thường, rất xứng đôi với con trai của bà.

Chủ yếu nhất là cảm giác khi nhìn cô gái kia vô cùng thân thiết, vừa nhìn là biết người dễ sống chung.

Trương mẫu càng xem càng hài lòng, trực tiếp đưa di động cho con trai, nói: "Lão tứ, cô gái này quả thật không tệ, con nhìn xem."

Trương Vĩnh Lữ năm nay đã 28 tuổi, đến cái tuổi này rồi, nói không muốn kết hôn sớm một chút chính là giả. Chỉ là, hắn vẫn luôn ở trong thôn, mỗi ngày đều ra ngoài chăn trâu, căn bản không

tiếp xúc đến mấy cô gái phía ngoài, chuyện kết hôn đương nhiên là càng không thể nào.

Hôm nay người làm mối chủ động tới cửa giới thiệu đối tượng cho hắn, tuy nói người mai mối này thoạt nhìn còn rất trẻ, không quá đáng tin cậy, nhưng cuối cùng vẫn là tâm trạng muốn thoát ế chiếm thế thượng phong, hắn nhận lấy điện thoại di động từ tay của mẹ mình.

Người sang nghèo tự biết, Trương Vĩnh Lữ vô cùng rõ ràng về vị trí của mình, khi nhìn thấy Đăng Cửu Thập trong tấm ảnh, hắn không lấy người ta đi so sánh với mấy minh tinh xinh đẹp, mà là lấy chính mình đi so sánh với đối phương.

Kết quả phát hiện, cô gái trong tấm ảnh đúng là không tệ, rất là xứng đôi với hắn.

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, nhưng càng nhìn đối phương lại càng cảm thấy thu hút. Trương Vĩnh Lữ nhìn chằm chằm ảnh chụp hơn một phút đồng hồ, mới trả điện thoại di động lại cho Giang Phong.

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Thế nào anh Trương, anh thấy cô gái này có được không?"

Trương Vĩnh Lữ nở nụ cười xấu hổ, "Đương nhiên là được, chỉ là điều kiện của gia đình tôi không tốt lắm, anh chị em lại nhiều, không biết người ta có để ý tôi hay không?"

Giang Phong nghe vậy thì cười nói: "Anh Trương, anh hoàn toàn có thể yên tâm về điểm này. Điều kiện gia đình của cô ấy cũng không quá tốt, hơn nữa nếu bàn về anh chị em thì anh còn kém cô gái này xa lắm!"

Trương Vĩnh Lữ nhịn không được mà nhắc nhở: "Giang ông mai, nhà tôi có bảy anh em đó!"

Về phương diện sinh con, Trương mẫu cũng vô cùng tự tin, nói tiếp: "Đúng vậy, Giang ông mai, kinh tế nhà chúng tôi có lẽ không thể sánh bằng người khác, nhưng muốn so nhiều người thì nhà chúng tôi chắc là không thua đâu."

Giang Phong ho khan hai tiếng, nín cười nói: "Dì, anh Trương, cháu cũng không phải là nói đùa. Nếu như nhà các người so nhân khẩu với nhà cô ấy thì thật sự là không sánh bằng, nhà cô ấy có mười lăm anh chị em!"

Lời này vừa dứt, Trương mẫu và Trương Vĩnh Lữ đều sợ đến ngây người.

Nhà bọn họ có bảy anh em, trong thôn đã là tồn tại như bá vương. Nói câu không khoa trương, từ khi sau khi bảy anh em Trương Vĩnh Lữ lớn lên, toàn thôn không có nhà nào dám trêu chọc nhà bọn họ.

Câu nói ‘Nhiều người lực lượng lớn’ rất đúng với tình huống tại nông thôn.

Nhà đối phương có mười lăm anh em, đây là khái niệm gì?

Giang Phong bổ sung: "Đương nhiên, mặc dù nhà bọn họ có mười lăm anh chị em, nhưng con trai cũng không nhiều, chỉ có ba người, mười hai người còn lại đều là con gái, ở phương diện này đúng là không sánh bằng nhà các người."

Trương mẫu cảm thán: "Lợi hại!"

Là một người mẹ sinh bảy đứa con, lời này thật sự là cảm thán thật lòng.

Trương Vĩnh Lữ nghe vậy cũng than thở, hỏi: "Giang ông mai, nhà bọn họ rốt cuộc có mấy đôi song bào thai?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Nhà bọn họ không có song bào thai nào, đều là thai đơn. Mẹ của cô ấy dùng 21 năm để sinh ra mười lăm anh chị em bọn họ. Điều lợi hại nhất là, cha của cô ấy là 50 tuổi mới sinh đứa bé thứ nhất, lúc đứa nhỏ cuối cùng ra đời, cha của cô ấy đã 71 tuổi."

Mẹ con Trương thị nghe vậy thì tròng mắt đều sắp rớt ra ngoài, liên tiếp hít một hơi khí lạnh.

"Phục rồi, cha của cô ấy đúng là trâu bò!" Trương Vĩnh Lữ sợ hãi than.

Giang Phong cười nói: "Anh Trương, hai nhà các người đều có nhân khẩu đông đúc, cũng đã quen với cuộc sống nhiều người, tin tưởng các người sẽ có rất nhiều tiếng nói chung. Nếu như anh không ghét bỏ thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người xem mắt."

Trương mẫu đã tỉnh hồn lại nói xen vào: “Giang ông mai, tôi muốn hỏi một chút, cô gái này đứng thứ mấy trong nhà?"

Giang Phong đáp: "Cô ấy đứng thứ ba trong nhà, chị cả của cô ấy đã lấy chồng. Chị hai và em năm trước đây có được tôi giới thiệu đối tượng, đã xem mắt với hai đứa con trai của chủ một quán lẩu huyện Đồng Châu, tiến triển trước mắt rất thuận lợi, tin tưởng không bao lâu sau sẽ có thể kết hôn. Em gái thứ tư trước mắt đang làm nhân viên thu ngân cho một siêu thị trong thành phố, tôi sẽ làm mai giúp cho cô ấy sau. Còn mấy em trai em gái khác thì hoặc là đã công tác, hoặc là đang đi học."

Trương mẫu đánh nhịp, nói: "Giang ông mai, vậy đành làm phiền cậu giúp đỡ sắp xếp xem mắt rồi!"

Trong lòng Trương Vĩnh Lữ cảm thấy rất tò mò về cô gái này, thấy mẹ mình làm chủ đồng ý, hắn cũng không có ý kiến gì, chỉ nói: "Giang ông mai, vậy anh cứ nói chuyện với mẹ tôi đi, có gì cần hiểu rõ thì cứ hỏi mẹ tôi. Tôi đi ra ngoài chăn bò trước."

Giang Phong gật đầu cười, "Được rồi, anh Trương."

Chương 695: Giang Đại Sư Làm Mối Theo Đám

Thôn Phượng Minh, trấn Song Phong, huyện Lâm Xuyên.

Sau khi Trương Vĩnh Lữ đi chăn bò, Giang Phong nói chuyện với Trương mẫu gần nửa tiếng đồng hồ, vừa nói lại thông tin chi tiết của nhà gái vừa nghe bà nói kĩ càng về tình huống Trương gia và con trai Trương Vĩnh Lữ của bà.

Chờ sau khi hai bên tìm hiểu được kha khá, Giang Phong mới khẽ cười nói: "Dì à, tình huống hiểu cũng không sai biệt lắm rồi, lát

nữa cháu sẽ gọi điện thoại nói chuyện với nhà gái. Gia đình các người có thể dành chút thời gian ra thương lượng một chút. Nếu như cảm thấy con gái nhà người ta không tệ thì cháu sẽ sắp xếp cho bọn họ xem mắt."

Sau khi Trương mẫu hiểu rõ chi tiết về thông tin nhà gái, cảm thấy cô gái này vô cùng xứng đôi với lão tứ nhà mình, ấn tượng trong lòng cũng không tệ, trực tiếp nói: "Giang ông mai, cô gái mà cậu giới thiệu quả thật không tệ. Tôi hiện tại có thể trả lời chắc chắn với cậu, cậu xem ngày nào phù hợp thì sắp xếp cho bọn chúng xem mắt đi!"

Giang Phong gật đầu, nói: "Cứ quyết định như vậy đi, cháu thương lượng lại với phía nhà gái chút đã. Bởi vì con gái người ta còn đang đi làm ở Trung Sơn, Quảng Đông. Cháu dự định để cho ấy nghỉ việc trở về, nếu như hai người bọn họ hợp nhau thì nhanh chóng định xuống cuộc hôn nhân này."

Trương mẫu kinh ngạc nói: "Giang ông mai, buổi xem mắt này còn không biết kết quả là gì, cậu đã trực tiếp để con gái người ta nghỉ việc trở về? Lỡ như bọn chúng không hợp nhau, đây không phải là làm trì hoãn người ta hay sao?"

Giang Phong tự tin cười nói: "Dì không cần phải lo lắng gì cả, cho dù bọn họ không hợp nhau thì cháu cũng sẽ giới thiệu đối tượng khác cho cô ấy. Bởi vậy chuyện cô ấy nghỉ việc là bắt buộc, nếu không hai bên cách xa nhau như vậy, hơn nửa năm cũng chưa chắc đã có thể thành công."

Điều này cũng đúng, Trương mẫu hiểu rõ.

Xem mắt không giống với yêu đương, yêu đương có thể từ từ nói chuyện, ba đến năm năm đều là chuyện bình thường, mà mục đích duy nhất của xem mắt chính là kết hôn, hiệu suất đương nhiên không giống.

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, sau đó trao đổi số điện thoại, Giang Phong mới lái xe rời đi.

…

Quảng Đông.

Cửa hàng quần áo nào đó ở Trung Sơn.

Đặng Cửu Thất đang nhiệt tình giới thiệu bộ quần áo nào đó cho khách hàng.

Mặc dù Đặng Cửu Thất hết lời ngon ngọt, nhưng khách hàng cứ chọn chọn lựa lựa, sau đó lắc đầu, rồi rời đi mà không quay đầu lại.

"Ai…"

Đặng Cửu Thất ngầm thở dài, sắp xếp lại quần áo rồi lại treo lên.

Chuyện làm ăn của cửa hàng quần áo hiện tại càng ngày càng không tốt, thu nhập của nhân viên bán hàng bọn họ tỉ lệ thuận với doanh thu, tiệm bán quần áo làm ăn không tốt thì thu nhập của bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của Đặng Cửu Thất vang lên lên.

Nàng mặc quần jean, điện thoại di động để trong túi quần ở phía sau.

Bởi vì túi quần tương đối nông, điện thoại di động lộ ra gần một nửa, nàng lấy di động từ trong túi quần ra xem xét, phát hiện là Giang đại sư gọi điện thoại tới, không khỏi mừng rỡ, ngay lập tức nghe điện thoại.

"Giang đại sư."

"Chị Cửu Thất, không có quấy rầy chị làm việc đó chứ?"

Đặng Cửu Thất nói: "Không có quấy rầy, hiện tại trong tiệm không có khách hàng."

Giang Phong ừ, một tiếng, nói: "Là như vậy, tôi đã tìm kiếm được một đối tượng tương đối phù hợp với chị Cửu Thất."

Ánh mắt Đặng Cửu Thất sáng lên, vội vàng hỏi: "Giang đại sư, hắn

là người nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?"

Đối mặt với ba câu hỏi liên tục của Đặng Cửu Thất, Giang Phong chỉ cười giới thiệu nói: "Nhà hắn ở huyện Lâm Xuyên, trong nhà có bảy anh em. Hắn xếp thứ tư trong nhà, năm nay 28 tuổi, cao 1m69, tướng mạo bình thường, học hết cấp hai, sau khi bỏ học thì cùng các anh trai đến Quảng Đông làm công, cho đến ba năm trước đây mới về nhà phát triển. Trước mắt, hắn đang nuôi hơn hai mươi con bò ở quê, tiền cảnh phát triển cũng tạm được."

Nghe xong thông tin của nhà trai, Đặng Cửu Thất có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không cảm thấy mất mát. Từ nhỏ đến lớn cô đã vô cùng hiểu rõ vị trí của mình, bởi vì nhan sắc của cô có thể nói là sự tồn tại xếp hạng cuối trong số các chị em.

Chị hai, em năm, em bảy là ba người có nhan sắc cao nhất trong các chị em, bởi vậy chị hai và em năm có thể được hai đứa con trai của ông chủ quán lẩu nhìn trung, cô và các chị em khác đều không cảm thấy kỳ quái về chuyện này.

Nhan sắc của cô kém hai người bọn họ không ít, đương nhiên không hy vọng xa vời là có thể tìm được đối tượng có gia cảnh tốt.

Hơn nữa, năng lực tính toán nhân duyên của Giang đại sư nổi tiếng cả nước, đối tượng mà hắn giới thiệu chắc chắn là đối tượng xứng đôi với cô nhất.

Nghĩ tới đây, Đặng Cửu Thất hỏi: "Giang đại sư, hắn ngoại trừ nuôi hơn hai mươi con bò kia, còn có thứ gì khác không? Ví dụ như phòng ở, cho dù là nhà tự xây ở nông thôn thì đó cũng là phòng ở."

"Nhà thì trước mắt vẫn là nhà ở cũ, nhưng mà nhà bọn họ đang thương lượng chuyện xây nhà mới, chẳng mấy chốc sẽ khởi công, đại khái sang năm sẽ có nhà mới ở, những thứ khác thì không còn gì nữa."

Chương 696: Giang Đại Sư Làm Mối Theo Đám (2)

"Hắn nuôi bò một năm có thể kiếm được bao nhiêu tiền?"

"Hắn mới bắt đầu nuôi bò vào ba năm trước đây, lúc đó trực tiếp mua mười con nghé về nuôi, ba năm này mười con nghé kia đã trưởng thành, đồng thời sinh thêm hơn mười con nghé nhỏ."

Giang Phong cười nói: "Hiện tại trong mười con bò lớn kia có thể bán hai ba con bò đực, bò cái giữ lại tiếp tục nuôi, tin tưởng qua hai ba năm nữa sẽ có thể không ngừng bán bò, một năm kiếm hơn trăm ngàn chắc là không có vấn đề gì."

Đặng Cửu Thất nghe thì vậy động lòng, thu nhập một tháng hơn mười ngàn đã có thể có một cuộc sống khá tốt ở nông thôn rồi. Hơn nữa, nuôi bò không có khổ cực giống như chăn heo, cũng không có nguy hiểm như nuôi heo.

Nói cách khác, nuôi bò chỉ có kiếm chứ không có thua thiệt, chỉ phải xem là kiếm nhiều hay ít mà thôi.

"Giang đại sư, tôi không có vấn đề gì, ngài xem lúc nào phù hợp, tôi sẽ xin nghỉ để trở về xem mắt."

Giang Phong nói thẳng: "Chị Cửu Thất, tôi kiến nghị chị nên trực tiếp nghỉ việc, dù sao chỗ kia cách Trung Sơn quá xa, không chỉ xem mắt không tiện, xem mắt xong rồi sống chung cũng không thuận tiện, còn không bằng nghỉ việc trở về, nhanh chóng định chuyện kết hôn."

Đặng Cửu Thất có biết việc Giang đại sư để em năm nghỉ việc, hiện tại đến lượt cô. Cô cũng không có cái gì là không bỏ được, dù sao chuyện làm ăn của tiệm bán quần áo hiện tại cũng không tốt. Thu nhập hàng tháng của cô dần trở nên ít đi, sớm đã có ý định nghỉ việc.

Bởi vậy, Đặng Cửu Thất không cân nhắc quá nhiều, liền trực tiếp đáp: "Được rồi, Giang đại sư, tôi nghe ngài, lát nữa sẽ tìm ông chủ xin nghỉ, nếu thuận lợi thì ngày mai sẽ có thể trở về."

"Ừm, chờ cô trở lại thì tôi sẽ sắp xếp xem mắt cho hai người."

"Được rồi."

…

Giữa trưa.

Tiểu khu nào đó thuộc huyện Tuy Đức, Thiểm Bắc.

Hoàng Nhất Bá vừa ăn cơm vừa đọc tiểu thuyết. Hắn gần nhất say mê một cuốn tiểu thuyết về làm mai, nhìn thấy các anh trai chị gái trong tiểu thuyết dưới sự dẫn dắt của người làm mối, từng đôi vượt qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, chuyện này khiến cho hắn hâm mộ không thôi.

Hắn không kìm được mà nói một câu, nếu như trong hiện thực cũng có đại sư làm mối như này thì tốt biết bao!

Hoàng Nhất Bá sinh năm 1989, cao 1m70, nặng 60 kg, tướng mạo khá đẹp trai. Hắn không biết nói chuyện trước mặt con gái, cho tới bây giờ vẫn chưa từng yêu đương, sau khi tuổi có chút lớn thì trực tiếp tham gia xem mắt.

Đáng tiếc hắn gặp phải mấy người làm mối không đáng tin cậy, mấy chị gái xem mắt cùng hắn hoặc là chê điều kiện của hắn không tốt, hoặc là chê hắn thẳng nam sắt thép, tóm lại đã xem mắt mấy chục lần nhưng không có một lần thành công.

Nói điều kiện hắn không tốt, lời này đúng, cũng không đúng.

Sở dĩ nói đúng, là bởi vì hắn từ nhỏ đã lớn lên dưới sự che chở của cha mẹ và với anh chị, có chút thiếu lòng cầu tiến, dùng cách nói đang lưu hành thì chính là thối nát, sống một cuộc sống buông thả. Cộng với trình độ học vấn không cao, không có công việc chính thức, đây chính là lý do khiến cho người khác ghét bỏ hắn.

Nói không đúng, là bởi vì hắn có nhà có xe ở huyện thành, thu nhập mỗi tháng hơn 10 ngàn, điều này đã tốt hơn phần lớn mọi người rồi.

Dù sao đây là hiện thực, nếu không thì ai ai cũng có thu nhập hàng triệu trên một năm rồi.

Gia cảnh của hắn nếu so với bên trên thì không đủ, so với bên dưới thì lại có thừa. Cha hắn làm một chủ thầu nhỏ ở Nội Mông,

hắn từng theo cha đến công trường làm việc vào năm 2008, làm công trình thuỷ điện, đến nay đã qua mười mấy năm rồi.

(Chú thích: Thu nhập hàng năm trước đó chừng hai trăm ngàn, sau đó vì bệnh dịch nên thu nhập rút lại, chỉ có chừng trăm ngàn)

Theo lý thuyết, với điều kiện này muốn tìm đối tượng cũng không khó, nhưng duyên phận là một thứ rất khó nói rõ, không gặp được người thích hợp, chính là không thể thành công.

Yêu cầu của hắn về một nửa còn lại cũng không cao, dáng người tướng mạo chỉ cần không có trở ngại là được. Hắn hoàn toàn không để ý đến bối cảnh gia đình hay là trình độ công việc gì cả. Thứ hắn xem trọng duy nhất chính là phẩm hạnh, thứ này nhất định phải tốt.

Sau khi đọc xong chương mới nhất của bộ « Chuyện làm mai mối, trước giờ ta chưa phục ai», Hoàng Nhất Bá cũng ăn cơm xong. Hắn cất điện thoại di động, thu thập một chút rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

…

Ngọc Châu.

Siêu thị cuộc sống XX.

Bàng Tông Minh ngồi ở quầy thu ngân chơi điện thoại di động.

Trong thời đại bây giờ, chơi điện thoại di động là một trong những phương thức giết thời gian tốt nhất.

Ngay tại lúc Bàng Tông Minh đang lướt video ngắn, giọng nói nhắc nhở vang lên tiếng đinh đông, nói câu hoan nghênh ghé thăm. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy một thanh niên đẹp trai đi vào siêu thị.

"Chào ông chủ, tôi là Giang Phong, đến từ huyện Bách Lương, là một người làm mai mối, nghe nói ông chủ trước mắt vẫn còn độc thân, tôi muốn giới thiệu cho ông chủ anh một đối tượng, không biết ông chủ anh có cảm thấy hứng thú hay không?" Giang Phong vừa vào cửa đã đi thẳng vào vấn đề.

Chương 697: Giang Đại Sư Làm Mối Theo Đám (3)

Ông chủ của siêu thị nhỏ này chính là đối tượng mà Giang Phong tìm kiếm cho Đặng Cửu Cửu:

【 Danh tính 】: Bàng Tông Minh

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 172cm

【 Cân nặng 】: 64kg

【 Bối cảnh gia đình 】: xuất thân nông thôn, cha mẹ đều là nông dân.

【 Sở thích cá nhân 】: ...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: ...

【 Thông tin chi tiết 】: ...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 75+ môn đăng hộ đối 70+ quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 89 (tình cảm vợ chồng 90+ môn đăng hộ đối 88+ quan hệ gia đình 89)

【 Dự đoán con cái 】: ...

Bàng Tông Minh nghe vậy thì sửng sốt một chút, bản năng sinh lòng cảnh giác, hiện tại lừa đảo hoành hành, trò lừa gạt tầng tầng lớp lớp, loại "Lừa đảo hỗ trợ giới thiệu đối tượng, lừa gạt lễ hỏi với giá cao sau đó trốn đi" cũng không ít.

Nhất là khi thanh niên đẹp trai này còn trẻ như vậy, càng thêm không đáng tin cậy.

Bởi vậy, Bàng Tông Minh lập tức lắc đầu từ chối: "Cảm ơn ý tốt

của cậu, nhưng mà tôi gần đây không có ý định tìm đối tượng, chờ sau này muốn tìm rồi nói sau!"

Giang Phong liếc mắt đã nhìn ra hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, dùng cái mông nghĩ cũng biết hắn coi mình thành tên lừa gạt, không khỏi mỉm cười nói: "Ông chủ, khoan lại từ chối, cho anh xem mấy tấm ảnh chụp, anh liền biết tôi không phải là kẻ bịp bợm."

Nói xong, cũng không quản Bàng Tông Minh có đồng ý hay không, hắn liền móc điện thoại di động ra, lấy ảnh chụp chung của hắn và hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du ra từ trong album ảnh, sau đó đưa điện thoại di động cho đối phương.

Bàng Tông Minh nhận điện thoại với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, sau khi nhìn về phía ảnh chụp trong màn hình thì lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Dù sao hiệu trưởng Cổ chính Ảnh Đế vô cùng nổi tiếng trong ngành giải trí, rất ít người không biết hắn. Người có thể chụp ảnh chung với hiệu trưởng Cổ ở nơi riêng tư, bản thân đã nói lên một vài vấn đề rồi.

Giang Phong thấy thế cười nói: "Ông chủ, nơi này còn có nữa."

Nói xong, hắn cầm điện thoại di động qua, tìm kiếm mấy bức ảnh chụp chung cùng Lý cô cô, Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ ra. Mỗi một bức ảnh chung đều không phải chụp trong trường hợp gặp mặt công chúng, chuyện này khiến cho Bàng Tông Minh càng xem càng kinh ngạc.

Sau khi cho Bàng Tông Minh xem hết mấy tấm ảnh chụp kia, Giang Phong mới cười nói: "Ông chủ, hiện tại anh tin tưởng tôi không phải lừa đảo rồi đúng chứ?"

Bàng Tông Minh đúng là tin rồi, nếu như đối phương chỉ là chụp ảnh cùng một Đại minh tinh thì hắn có lẽ còn không dám xác định, nhưng đối phương có thể chụp ảnh chung cùng nhiều đại minh tinh như vậy, thân phận của đối phương chắc chắn cũng không đơn giản.

Khả năng là lừa đảo cực thấp.

Nghĩ tới đây, Bàng Tông Minh cười nói: "Giang ông mai, thật sự xin lỗi, thiếu chút nữa đã hiểu lầm cậu rồi."

Giang Phong khoát tay nói: "Không sao, dù sao tôi đây còn rất trẻ, nói mình là người làm mối, rất nhiều người đều không quá tin tưởng. Ông chủ anh cũng không phải là người thứ nhất, cũng không phải là người cuối cùng, tôi đã quen từ lâu!"

Bàng Tông Minh lúc này lấy một chiếc ghế ra từ phía sau quầy thu ngân, nói: "Giang ông mai, mời ngồi, muốn uống gì, tôi lấy cho cậu."

Giang Phong nhận ghế rồi ngồi xuống, cười nói: "Vậy làm phiền ông chủ cho tôi một chai nước khoáng."

Bàng Tông Minh gật đầu, lấy một chai nước khoáng trong tủ đá bên cạnh rồi đưa Giang Phong, sau đó hứng thú hỏi: "Giang ông mai, vừa rồi cậu nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, không biết đối phương là người ở nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?"

Lại là ba câu hỏi quen thuộc này, Giang Phong mở nắp bình nhấp một ngụm nước khoáng, giới thiệu: "Cô ấy là người huyện Tân An, năm nay 24 tuổi, cao 1m62, tướng mạo trên trung bình, trước mắt đang làm nhân viên thu ngân tại siêu thị XX."

Nói đến đây, Giang Phong lấy ảnh chụp của Đặng Cửu Cửu ra, đưa cho Bàng Tông Minh rồi nói: "Đây chính là ảnh sinh hoạt của cô gái kia gần đây, ông chủ anh nhìn xem có phù hợp với ánh mắt của mình hay không."

Bàng Tông Minh tiếp nhận điện thoại di động xem xét, phát hiện trong tấm ảnh là một cô gái mặc váy hoa, nụ cười của cô gái cực kì xinh đẹp, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, váy áo còn thể hiện rõ ưu thế dáng người của cô.

Ấn tượng này không đến mức vừa gặp đã yêu, nhưng Bàng Tông Minh nhìn cô gái trong tấm ảnh đúng là rất thuận mắt, trong lòng không nhịn được cảm giác muốn được gặp mặt người thật một lần.

Nhìn hơn một phút đồng hồ, Bàng Tông Minh mới trả điện thoại di động lại cho Giang Phong, nói: "Giang ông mai, cô gái trong tấm ảnh này quả thật không tệ, không biết người thật và ảnh chụp có khác nhau nhiều hay không?"

Chương 698: Sính Lễ Của Tưởng Gia

Ngọc Châu.

Siêu thị tiện lợi XX.

Nghe câu hỏi của Bàng Tông Minh, Giang Phong cười nói: "Không dám nói người thật và ảnh chụp giống nhau như đúc, nhưng chênh lệch thật sự rất nhỏ, bởi vì đây là bức ảnh tôi bảo cô ấy chụp, đặc biệt dặn dò không dùng filter."

Bàng Tông Minh âm thầm gật đầu, hắn năm nay 29 tuổi, từ mấy năm trước cha mẹ đã bắt đầu giục cưới, đặc biệt là trong hai ba năm này, cha mẹ không chỉ giục cưới mà còn nhờ người làm mối giới thiệu cho hắn mấy đối tượng.

Hắn vốn không muốn xem mắt, nhưng cha mẹ hắn thay nhau thuyết phục, hơn nữa còn nói với vẻ chắc chắn là chỉ cần đi xem một chút, nếu như hài lòng thì tốt, nếu như không hài lòng thì bọn họ cũng không ép hắn.

Cha mẹ đã nói đến mức đó rồi, Bàng Tông Minh cũng không có cách nào từ chối, liền kiên trì đi xem mắt mấy lần.

Chỉ là, người làm mối mà cha mẹ mời tới không quá đáng tin, trước khi gặp mặt, bọn họ không ngừng thổi phồng nhà gái lên trời. Kết quả vừa thấy mặt, nói vô cùng thê thảm thì có lẽ có chút khoa trương, nhưng xét về điều kiện tổng hợp thì không có một người nào khiến cho hắn thấy vừa mắt cả.

Thật ra còn có một bác gái hàng xóm giới thiệu cho hắn một đối tượng vô cùng ưu tú, đáng tiếc hắn coi trọng người ta, người ta lại không nhìn trúng hắn, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ mà từ bỏ.

Mà đối tượng Giang ông mai giới thiệu lại khiến cho Bàng Tông

Minh cảm thấy rất đáng tin, liền hỏi: "Giang ông mai, không biết tình huống trong gia đình cô gái này thế nào?"

"Nhà cô ấy là một gia đình vô cùng lớn..." Giang Phong cũng không giấu diếm, nói rõ lại tình huống gia đình của Đặng Cửu Cửu cho hắn.

Bàng Tông Minh càng nghe càng cảm thấy kinh ngạc, toàn bộ quá trình đều không thể khép miệng lại.

Sau khi giới thiệu về tình huống gia đình của Đặng Cửu Cửu, Giang Phong mới vừa cười vừa nói: "Thật ra, sau khi anh và cô ấy kết hôn thì chỉ có thân thích là nhiều hơn một chút mà thôi, những thứ khác cũng không ảnh hưởng nhiều lắm."

Bàng Tông Minh nghe vậy thì khóe miệng giật một cái, thân thích không phải chỉ nhiều một chút, mà là nhiều đến dọa người. Hắn không nhịn được có chút lo lắng hỏi: "Giang ông mai, cô gái này, chắc không phải là chị gái vì em trai trong truyền thuyết đó chứ?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Ông chủ, anh cứ việc yên tâm. Nếu như nhà cô ấy là nam nhiều nữ ít thì gánh nặng gia đình sẽ vượt quá sức tưởng tượng. Nhưng nhà cô ấy là nữ nhiều nam ít, chuyện sẽ hoàn toàn khác nhau, chắc là anh cũng hiểu."

Bàng Tông Minh là người gần ba mươi, đương nhiên hiểu được ý trong lời nói của Giang Phong. Hắn thừa nhận lời nói kia rất có đạo lý. Sau khi không còn lo lắng trên phương diện này, hắn liền nghiêm túc cân nhắc về việc cô gái này có thích hợp sống chung hay không.

Đầu tiên, cô gái xuất thân từ gia đình kiểu này nhất định là có thể chịu được cực khổ và vất vả, tuyệt đối không có tính cách đại tiểu thư, hơn nữa còn dễ thỏa mãn trong hôn nhân, sẽ không mơ tưởng xa vời, biết làm các loại việc nhà và chăm con, có thể để cho đàn ông an tâm phấn đấu ở bên ngoài.

Nếu có tâm quan sát thì sẽ phát hiện, phần lớn con gái kiểu này đều có tư tưởng chung thủy, chỉ cần không đối xử quá đáng với bọn họ thì bọn họ căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện ly hôn.

Không giống một số phụ nữ, động một chút lại treo hai chữ ly hôn ở bên miệng, cuộc sống có chút không thuận liền nói bái bai với ngươi.

Bàng Tông Minh càng nghĩ càng cảm thấy cô gái này thật sự rất thích hợp với bản thân, lúc này hắn cũng tỏ thái độ luôn: "Giang ông mai, tôi cảm thấy rất hứng thú về cô gái mà cậu giới thiệu."

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu đã cảm thấy hứng thú, vậy tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt vào buổi chiều, được chứ?"

Bàng Tông Minh không phải lần đầu tiên xem mắt, nghe vậy thì nói: "Được, vậy tôi sẽ đặt quán ăn, không biết cô ấy mấy giờ thì tan làm?"

Giang Phong nói: "Cô ấy hôm nay làm ca sớm, năm giờ chiều tan ca."

"Vậy hẹn sáu giờ được không?"

"Được."

"Gần đây có một quán ăn đặc sắc, buổi chiều chúng ta đến đó ăn không có vấn đề gì chứ!"

"Không có vấn đề, ông chủ anh cứ sắp xếp là được."

"Được, quyết định như vậy đi."

Sau đó, hai người trao đổi số điện thoại, Giang Phong lái xe rời đi.

...

Huyện Đồng Châu.

Quán hổ Long Hổ.

"Cửu Lục, thịt dê cuộn này vô cùng ngon, em ăn nhiều một chút."

"Linh Linh, tiết vịt này đang có chút nóng, chờ nguội tí rồi lại ăn."

"Cửu Lục, thịt bò viên này đều được làm từ thịt bò tươi, có thể yên tâm ăn."

"Linh Linh, em không phải thích ăn sách bò sao, sách bò nhúng chú trọng 'thời gian', tổng thời gian rơi vào khoảng mười lăm giây, sách bò nhúng như vậy sẽ vô cùng ngon miệng."

"Cửu Lục..."

"Linh Linh..."

Tưởng Tam nhìn dáng vẻ ân cần của hai đứa con trai, trong lòng cũng hiểu rõ. Hắn lấp đầy bụng mình, sau đó bảo chị em Đặng gia ăn từ từ, mình thì đi ra khỏi phòng bao, tìm chỗ không người rồi gọi điện thoại cho Giang đại sư.

Điện thoại vừa được nhận, hai bên khách sáo chào hỏi vài câu, Tưởng Tam mới đi thẳng vào vấn đề: "Giang đại sư, là như vậy, qua mấy ngày ở chung, hai đứa con trai kia của tôi đều rất hài lòng về chị em Đặng gia, cho nên muốn thương chuyện chuyện lễ hỏi với Giang đại sư một chút, không biết cho bao nhiêu của hồi môn thì phù hợp?"

Giang Phong nghe vậy thì cười nói: "Ông chủ Tương, chuyện này cần chờ một chút. Tôi sẽ đi thương lượng với phụ huynh nhà gái, hỏi ý kiến của bọn họ một chút, có kết quả thì tôi lại gọi điện thoại cho ông."

Tưởng Tam đáp: "Được rồi, vậy tôi chờ điện thoại của cậu."

Chương 699: Sính Lễ Của Tưởng Gia (2)

Thôn Vĩnh An, trấn Thái Bình, huyện Tân An.

Đặng Đại ngồi ở trước cửa nhà mình, cầm một cái tẩu thuốc, tâm tình của hắn bây giờ đã hoàn toàn khác biệt so với một tuần lễ trước.

Một tuần lễ trước, Đặng Đại được "thím Lý" chỉ điểm, tiến về tỉnh thành mời Giang đại sư danh tiếng lẫy lừng mai mối cho mấy đứa con gái của hắn. Kết quả thật sự khiến cho hắn mừng rỡ không thôi.

Bây giờ, được Giang đại sư giới thiệu, lão nhị và lão ngũ nhà hắn đang qua lại với anh em Tưởng gia, gia cảnh của đối phương tốt đến mức khiến cho hắn không thể tin được.

Buổi sáng hôm nay, lão tam gọi điện thoại về nói với hắn, Giang đại sư đã tìm kiếm đối tượng xem mắt cho nàng, ngày mai sẽ nghỉ việc trở về, chuẩn bị đi xem mắt.

Mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi, khiến cho trong lòng Đặng Đại thật sự cao hứng.

Hắn năm nay đã 78 tuổi, không biết còn có thể sống bao nhiêu năm nữa, lấy số lượng con cái của hắn, muốn nhìn thấy tất cả con gái lập gia đình là chuyện không thể nào.

Nguyện vọng ban đầu của hắn là chỉ cần có thể nhìn thấy một phần ba con gái lập gia đình thôi đã thỏa mãn rồi. Nhưng mà bây giờ có người mai mối như Giang đại sư ở đây, trong lòng Đặng Đại không nhịn được sinh ra một tia hi vọng, có lẽ hắn có thể nhìn thấy tất cả con gái lập gia đình khi còn sống?

Ngay tại lúc Đặng Đại đang hút thuốc và suy nghĩ lung tung, điện thoại dành cho người già bỗng nhiên vang lên. Hắn móc điện thoại di động ra xem, phát hiện là Giang đại sư gọi điện thoại tới, không khỏi mừng rỡ.

Điện thoại vừa được nhận, giọng nói của Giang Phong đã truyền tới, "Đặng lão, ăn cơm trưa chưa?"

Đặng Đại tươi cười trả lời: "Ăn rồi, Giang đại sư đã ăn chưa?"

"Cháu cũng ăn rồi!"

Hai người khách sáo vài câu, Giang đại sư mới nói về chuyện chính: "Đặng lão, hai anh em Tưởng gia ở chung với hai đứa con gái của ông rất tốt. Hai bên đều cảm thấy hài lòng về đối phương, chắc là ông cũng biết chuyện này đúng không?"

Đặng Đại cao hứng nói: "Biết rõ, bọn chúng đều nói với tôi, đây đều là công lao của Giang đại sư. Nếu như không có cậu giới thiệu giúp bọn chúng thì bọn chúng đời này tuyệt đối sẽ không thể tìm thấy đối tượng có điều kiện tốt như vậy."

Giang Phong cười nói: "Đặng lão không cần phải khách sáo, đây cũng do hai đứa con gái của ông đủ ưu tú, vừa rồi ông chủ Tưởng có gọi điện thoại cho cháu, nhắc tới chuyện lễ hỏi. Cháu gọi điện thoại cho ông, chính là muốn thương lượng một chút về chuyện lễ hỏi của bọn họ."

Đặng Đại nghe vậy hỏi ngược lại: "Giang đại sư, cậu cảm thấy tôi thu bao nhiêu sính lễ thì thích hợp?"

Sính lễ được nhiên là phải nhận rồi, đây là tập tục kết hôn mấy ngàn năm nay của Trung Quốc.

Nhưng mà số lượng sính lễ cũng là một chuyện đáng để ý, ít thì mặt mũi không dễ nhìn, nhiều thì lại giống như bán con gái. Người bình thường đều không hiểu nhiều mấy chuyện trong đó, chỉ có người hỗ trợ đáp cầu dắt mối mới biết được bao nhiêu sính lễ mới phù hợp với giá thị trường trước mắt.

Giang Phong nói: "Theo giá thị trường bên phía chúng cháu, sính lễ nằm trong khoảng từ ba mươi ngàn đến trăm ngàn, đương nhiên cũng có chỗ thấp hơn hoặc là cao hơn con số này, chỉ là tương đối ít mà thôi."

Đặng Đại nghĩ một lúc rồi nói: "Giang đại sư, tôi không có ý kiến gì về chuyện sính lễ này cả, chỉ cần hai con gái tôi có thể sống một cuộc sống hạnh phúc thì tôi đã hài lòng rồi. Chuyện sính lễ cậu cứ bảo Tưởng gia nhìn xem mà cho là được."

Giang Phong thầm khen một tiếng, nói: "Được, cháu đã hiểu, trước cứ như này đã. Cháu sẽ gọi điện thoại cho ông chủ Tưởng để bàn bạc về chuyện sính lễ, sau đó sẽ xác định một con số cho Đặng lão xem thế nào."

"Được rồi, vậy đành làm phiền Giang đại sư rồi."

"Không cần khách, là chuyện cháu phải làm, vậy cháu cúp trước đây, tạm biệt."

"Ừm, tạm biệt."

...

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong lại gọi điện thoại cho ông chủ Tưởng.

Điện thoại vừa được nhận, Giang Phong đã trực tiếp nói: "Ông chủ Tưởng, vừa rồi tôi đã gọi điện thoại thương lượng chuyện sính lễ với nhà gái. Nhà gái chỉ hi vọng hai đứa con gái của bọn họ có thể có cuộc sống hạnh phúc, không có yêu cầu gì về chuyện sính lễ, để Tưởng gia các người tự quyết định."

Tưởng Tam trầm ngâm một chút rồi hỏi: "Giang đại sư, vậy cậu cảm thấy nên cho bao nhiêu sính lễ thì phù hợp?"

Giang Phong nói: "Theo giá thị trường hiện tại ở bên này, sính lễ bình thường đều trong trong khoảng từ ba mươi ngàn đến một trăm ngàn, cũng có một số trường hợp là thấp hơn hoặc cao hơn con số này, còn tùy vào điều kiện của từng gia đình."

Tưởng Tam suy tư một chút rồi nói: "Giang đại sư, vậy tôi cho một người 180 ngàn, hai người 360 ngàn, cậu cảm thấy con số này có được không?"

Hắn đưa ra con số này, là có hai nguyên nhân:

Một, điều kiện Tưởng gia bọn họ không thể xem là quá tốt, nhưng cũng có chục triệu tiền tiết kiệm, dư giả hơn so với rất nhiều gia đình, sính lễ mà cho ít thì hiển nhiên là không thích hợp, nhất định phải cao hơn tiêu chuẩn bình thường.

Hai, hai đứa con trai của hắn cưới hai đứa con gái của người ta. Cuộc hôn nhân này nhất định sẽ thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Đến lúc đó, chuyện sính lễ nhất định sẽ bị người ta đem ra thảo luận, bởi vậy sính lễ chắc chắn không thể cho ít, nếu không nhất định sẽ bị người ta ném cho cái mũ keo kiệt.

Giang Phong nghe vậy thì cười nói: "Đương nhiên là được, sính lễ như này đã không thua gì ở các thành phố lớn rồi, có thể khiến cho hai chị em bọn họ được gả đi một cách rạng rỡ, không uổng công cha mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn bọn họ."

"Ngay cả Giang đại sư cũng nói vậy thì chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

"Ừm, nếu ông chủ Tưởng đã nói về chuyện sính lễ, vậy ngày mai tôi sẽ sắp xếp 'xem gia môn', sau đó để bọn họ nhanh chóng kết hôn, ông cảm thấy thế nào?"

"Có thể, Giang đại sư cứ xem đó mà làm là được, bên phía chúng tôi không có ý kiến gì."

"Được rồi, vậy tôi sẽ lập tức sắp xếp."

Chương 700: Tôi Đương Nhiên Hài Lòng, Cũng Không Biết Người Ta Có Hài Lòng Về Tôi Hay Không?

Volvo XC 90, Đặng Cửu Cửu ngồi ghế cạnh tài xế, nghiêm túc lắng nghe Giang đại sư giới thiệu.

"Hắn cũng xuất thân nông thôn, năm nay 29 tuổi, cao 1m72, tướng mạo bình thường, tốt nghiệp cấp 3, bốn năm trước mở một siêu thị mini diện tích không đến ba mươi mét vuông, vẫn luôn kinh doanh cho đến nay, lợi nhuận vẫn rất khả quan."

Giang Phong vừa lái xe vừa giới thiệu: "Sau khi hắn mở siêu thị kiếm tiền, năm ngoái đã mua một căn nhà, qua mấy tháng trang trí sửa chữa, đã chính thức dọn vào ở từ ba tháng trước. Mặc dù căn nhà là thế chấp, nhưng không đến ba ngàn tệ một tháng, đối với người có thu nhập hàng tháng hơn 15 ngàn như hắn mà nói cũng không có áp lực gì cả. Bởi vậy, cuối năm nay, hắn dự định mua chiếc xe về nhà ăn tết."

Đặng Cửu Cửu nghe vậy thì âm thầm gật đầu, điều kiện này của người ta có thể nói là dư xài. Cô cũng không có yêu cầu gì thêm, nghĩ một lúc, hỏi: "Giang đại sư, tính cách hắn thế nào?"

Giang Phong nói: "Tính cách hắn cởi mở, làm người phóng khoáng, thường hay giúp người, rất ít khi nổi giận trong cuộc sống. Đánh giá của bạn bè về hắn đều không thấp, là một người đàn ông tương đối đáng tin."

Đặng Cửu Cửu càng nghe càng hài lòng, nhưng lại có chút lo lắng

hỏi: "Giang đại sư, điều kiện này của hắn có thể nói là rất tốt rồi, sao đã 29 tuổi mà còn không kết hôn vậy? Có phải là ánh mắt quá cao? Điều kiện của tôi bình thường, người ta sẽ để ý đến tôi sao?"

Phía trước là đèn đỏ, Giang Phong dừng xe, nhìn Đặng Cửu Cửu một cái, nói: "Mấy chuyện như duyên phận rất khó để nói trước, nếu không gặp được người thích hợp thì sẽ không có xúc động kết hôn. Hắn thật ra đã từng xem mắt mấy lần, nhưng mấy người mai mối mà cha mẹ hắn nhờ vả đều không quá đáng tin, giới thiệu cho hắn mấy đối tượng đều tương đối kém, hắn đương nhiên là chướng mắt. Còn có, chị Cửu Cửu cũng không cần quá khiêm tốn, gia cảnh của chị trước mắt đúng là không tốt lắm, nhưng điều kiện bản thân chị cũng không kém, nhan sắc trung bình, dáng người là kiểu mà không ít đàn ông đều thích. Hắn có thể liếc mắt đã nhìn trúng chị (ảnh chụp) cũng không phải là không có đạo lý."

Có thể nhận được sự khẳng định của Giang đại sư, Đặng Cửu Cửu khôi phục không ít sự tự tin.

Sau đó, trên đường đến quán ăn, Giang Phong cũng nói lại thông tin chi tiết về Bàng Tông Minh cho Đặng Cửu Cửu.

Chờ sau khi giới thiệu đầy đủ, hai người coi như là đạt tới mục đích.

…

Trong phòng bao của một quán ăn nào đó.

Sau khi Giang Phong giới thiệu, Bàng Tông Minh và Đặng Cửu Cửu chào hỏi lẫn nhau rồi mới ngồi xuống.

Sau khi gọi đồ ăn, chờ nhân viên phục vụ rời đi, ba người mới nói chuyện.

Chủ đề đương nhiên là do Giang Phong dẫn dắt. Hắn đã tra xét tư liệu của hai người, biết rõ chủ đề chung của bọn họ là gì, chỉ cần hơi dẫn dắt sẽ có thể khiến cho hai người trò chuyện khá là ăn ý.

Lúc nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, Bàng Tông Minh và Đặng Cửu Cửu đã trở nên quen thuộc.

"Giang ông mai, Cửu Cửu, món sườn cừu nướng than này là món đặc sắc của nhà hàng này, hương vị rất không tệ. Mọi người mau chóng thừa dịp ăn cho nóng, chờ nguội đi thì hương vị sẽ không còn ngon như vậy nữa đâu." Bàng Tông Minh nói.

Giang Phong cười nói: "Vậy tôi sẽ nếm thử, chị Cửu Cửu, đừng khách sáo, tự mình động thủ đi!"

Đặng Cửu Cửu gật đầu cười, sau đó đeo găng tay lên, xé một khúc sườn cừu rồi gặm, vừa ăn vừa khen: "Sườn cừu nướng này đúng là ngon, màu sắc đẹp mắt, không ngán không mùi, ngoài giòn trong mềm, mùi vị đúng là rất độc đáo."

Giang Phong đồng ý: "Quả thật không tệ, ngửi đã thơm, ăn vào càng thơm, không hổ là món ăn đặc sắc."

Bàng Tông Minh nghe vậy thì không khỏi nở nụ cười, "Món sườn cừu nướng than này đã trở nên vô cùng nổi tiếng, hầu hết người tới nhà hàng này ăn cơm đều sẽ gọi món này,"

Ba người vừa ăn vừa bình phẩm, mỗi người hai khúc sườn cừu vào bụng, sau đó mới ăn những món khác.

Chờ sau khi ăn no, Giang Phong mới nhìn về phía Đặng Cửu Cửu, hỏi: "Chị Cửu Cửu, ngày mai tôi chuẩn bị sắp xếp cho chị hai và em năm của chị đến Tưởng gia 'Xem gia môn', chị cùng đi không?"

Đặng Cửu Cửu không chút do dự nói: "Đương nhiên muốn đi cùng rồi, tôi đã xin nghỉ với chủ quản."

Bàng Tông Minh kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy đã 'xem gia môn' rồi sao?"

Buổi trưa, lúc Giang Phong giới thiệu tình huống gia đình của Đặng Cửu Cửu cho hắn, có nói về chuyện giới thiệu Đặng Cửu Lục và Đặng Linh Linh và anh em nhà họ Tưởng.

Chỉ là không nhắc đến chuyện 'Xem gia môn'.

Giang Phong cười nói: "Chuyện này mới được quyết định vào buổi chiều."

Đặng Cửu Cửu hỏi: "Giang đại sư, đến bước ‘xem gia môn' rồi, hôn sự cơ bản đã thành rồi đúng không?"

Giang Phong ừm một tiếng, nói: "Căn cứ theo quy tắc xem mắt bên phía chúng ta, đi đến bước 'xem gia môn' rồi thì chỉ cần không xuất hiện tình huống đặc biệt, hôn sự 80-90% là đã thành. Dù sao, 'xem gia môn' sẽ có không ít thân thích của hai nhà tới, tràng diện kia tương đương với đính hôn."

Đặng Cửu Cửu gật đầu, lập tức lướt qua vấn đề này, lại quay lại trò chuyện với Bàng Tông Minh về mấy chủ đề trước đó.

Bữa cơm này ăn đến gần tám giờ tối mới tan cuộc.

Bàng Tông Minh không phải lần đầu tiên xem mắt, vô cùng hiểu rõ mấy quy tắc xem mắt. Sau khi tính tiền, hắn liền móc ra hai cái hồng bao đã chuẩn bị từ trước, đưa cho Giang Phong và Đặng Cửu Cửu.

Đặng Cửu Cửu từ chối mấy lần, cuối cùng mới hơi ngượng ngùng mà nhận lấy hồng bao.

Còn về Giang Phong, việc nhận hồng bao đã sớm thành thói quen, khách sáo hai câu liền nhận hồng bao.

Sau khi lên xe, Giang Phong mỉm cười hỏi: "Thế nào, chị Cửu Cửu, có hài lòng về ông chủ Bàng này không?"

Đặng Cửu Cửu nói: "Giang đại sư, chị em chúng tôi đương nhiên sẽ không nghi ngờ ánh mắt của ngài. Đối tượng mà ngài giới thiệu chắc chắn là thích hợp nhất. Tôi đương nhiên hài lòng, cũng không biết người ta có hài lòng về tôi hay không?"

Giang Phong vừa khởi động xe, vừa cười híp mắt nói: "Chị Cửu Cửu, hắn có hài lòng về chị hay không, thật ra trong lòng chị đã có đáp án, không phải sao?"

Đặng Cửu Cửu nghe vậy thì cười ngượng ngùng, Giang đại sư nói không sai, trong lòng cô quả thật đã có đáp án.

Thật ra trong mấy chuyện nam nữ, ngoại trừ mấy hải vương và trà xanh ra, nam nữ bình thường ở chung sẽ rất dễ phát hiện ra đối

phương có ý với mình không.

Nhất là xem mắt, biểu hiện lại càng thêm trực tiếp.

Qua khoảng hai giờ ở chung, Đặng Cửu Cửu có thể khẳng định rằng ông chủ Bàng kia thật sự cảm thấy hứng thú với mình, nếu không hắn đã sớm kiếm cớ rồi kết thúc buổi xem mắt này rồi.

Giang Phong bổ sung: "Hơn nữa, nếu như chị sợ cảm giác sai cũng có thể mở hồng bao mà hắn đưa cho chị ra xem xem. Nếu như bên trong chỉ có khoảng một trăm hai trăm tệ, đại biểu cho hắn không có hứng thú đối với chị. Nếu như giá trị hồng bao từ năm trăm tệ trở lên, cơ bản có thể xác định được ấn tượng đầu tiên của hắn đối với chị rất tốt, hi vọng có thể cùng chị phát triển thêm một bước."

Trong lòng Đặng Cửu Cửu cũng hiểu rõ. Cô lấy hồng bao mà Bàng Tông Minh đưa ra từ trong túi, trực tiếp mở ra xem xét, phát hiện bên trong có xấp tờ một trăm tệ.

Lấy ra khẽ đếm, tổng cộng là một ngàn tệ.

Giờ phút này, Đặng Cửu Cửu lộ ra một nụ cười vui vẻ. Người đàn ông mà cô nhìn trúng cũng nhìn trúng cô, đây đương nhiên là một chuyện đáng để cao hứng.

Giang Phong cười nói: "Chị Cửu Cửu, xem ra ấn tượng của ông chủ Bàng về chị cũng không tệ, sau này hai người cố gắng nói chị, tranh thủ đuổi kịp bước chân của chị hai và em năm của chị. Nếu như hai người thành đôi, chị có thể nghỉ việc ở siêu thị, hai vợ chồng cùng nhau kinh doanh siêu thị cuộc sống kia, có lẽ không đến mức đại phú đại quý, nhưng điều kiện cuộc sống chắc chắn sẽ tốt hơn so với rất nhiều người."

Đặng Cửu Cửu nghe vậy thì có chút động lòng, gật đầu nói: "Ừm, Giang đại sư, tôi biết nên làm thế nào rồi."

Chương 701: Giang Đại Sư, Ngài Muốn Giới Thiệu Người Nước Ngoài Cho Tôi?

Nhoáng một cái, một tuần lễ đã qua.

Trong một tuần lễ này, Giang Phong vẫn bận xử lý vấn đề hôn nhân của mấy chị em Đặng gia, bây giờ cuối cùng đã qua một đoạn thời gian. Tiến triển nhanh nhất trong đó là hai chị em Đặng Cửu Lục, Đặng Linh Linh. Hai chị em này đã đăng ký kết hôn với hai anh em Tưởng gia, ngày cử hành hôn lễ là ngày lễ quốc khánh.

Còn dư lại Đặng Cửu Thất, Đặng Cửu Cửu cũng rất thuận lợi, đăng ký kết hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đáng nhắc tới chính là Đặng Cửu Bát, làm con trai lớn Đặng gia, năm nay 25 tuổi. Đặng Cửu Bát làm bảo an ở thành phố Thâm Quyến, bản thân không có bản lĩnh gì, lại sinh ra trong gia đình nghèo khó như Đặng gia, bình thường mà nói muốn cưới được vợ là chuyện vô cùng khó khăn.

Cũng may, chị hai và em năm của hắn gả cho con trai của triệu phú, có cái tầng quan hệ này, hôn nhân của Đặng Cửu Bát cũng dễ dàng hơn một chút.

Cộng với người giới thiệu đối tượng cho hắn chính là Giang đại sư, kết quả đương nhiên khiến cho hắn mừng rỡ không thôi.

Sau khi giải quyết vấn đề hôn nhân cho chị em Đặng gia, cha mẹ và anh trai ra ngoài du lịch hai mươi ngày cuối cùng cũng quay về.

Trong hai mươi mấy ngày qua, cha mẹ và anh trai chị dâu cũng không có đi quá nhiều chỗ, chỉ du lịch trong phạm vi Vân Nam, thăm quan hết những địa danh nổi tiếng của Vân Nam rồi mới lên đường về nhà.

Đây là lần đầu tiên Giang mẫu du lịch ngoài tỉnh, phong tục tập quán của tỉnh ngoài đúng là đã khiến cho bà được mở rộng tầm mắt. Sau khi trở về, Giang mẫu vô cùng hưng phấn, thao thao bất tuyệt với Giang Phong về chuyến đi Vân Nam lần này của mình.

Nói hơn một giờ nhưng Giang mẫu vẫn còn có chút chưa thỏa mãn.

Giang Phong không khỏi cười nói: "Mẹ, nếu như lần sau lại đi du lịch thì có thể đưa bà nội và bà ngoại đi cùng, để hai lão nhân gia

bọn họ đi ra mở mang tầm mắt."

Giang mẫu nghe vậy thì liên tục gật đầu, "Ừm, bà ngoại con cực khổ cả một đời, đến tận khi con đến tỉnh thành bên này phát triển, bà ấy mới có cơ hội đến tỉnh thành nơi này, đây cũng là lần đi xa nhất trong đời của bà ấy. Nếu như mang bà ấy đi du lịch vượt tỉnh một chuyến, lúc trở lại trong thôn bà ấy sẽ có vốn để 'Khoe khoang' rồi. Còn có, bà nội con cũng giống vậy."

Giang Phong nói: "Như vậy đi, chờ lúc chị kết hôn, bọn họ đến tham gia hôn lễ của chị rồi có thể thuận tiện du lịch một phen, đến lúc đó muốn đi du lịch chỗ nào thì mẹ có thể thương lượng trước với bà nội bà ngoại."

Giang mẫu trước đây cũng không thích thú gì đối với mấy chuyện như du lịch, chủ yếu là cho tới bây giờ bà chưa từng đi du lịch, không biết thì ra du lịch lại chơi vui như vậy, bây giờ thử qua rồi, bà liền trực tiếp biến thân 'Bạn phượt'.

Chuyện này thật ra rất bình thường, dù sao trải nghiệm du lịch của của nhà họ Giang tuyệt đối là đỉnh cấp.

Ngồi Motorhomes vô cùng xa xỉ, ăn, mặc, ở, đi lại đều có người hầu hạ, cho dù đến đâu du lịch đều không cần vội vã, muốn chơi bao lâu thì chơi bao lâu, không cần lo lắng chuyện ăn uống và vấn đề dừng chân.

Hình thức du lịch như này, muốn không thoải mái cũng khó khăn.

Bởi vậy, nghe con trai nói đến việc du lịch sau quốc khánh, Giang mẫu hào hứng nói: "Được, vậy mẹ sẽ đi thương lượng với bà nội bà ngoại của con một chút."

…

Tiểu khu nào đó thuộc Vô Tích.

Trần Diệu Văn đang xem tư liệu sưu tập của ngành thời trang trong khoảng thời gian này.

Trần Diệu Văn năm nay 24 tuổi, xuất thân nông thôn, con một, cao 1m70, tướng mạo bình thường, sau khi tốt nghiệp trung học liền

bỏ học làm việc, công việc hiện tại chính là lắp đặt cửa điện, tiền lương mỗi tháng khoảng 5000 tệ.

Mặc dù hắn không đọc sách nhiều, nhưng đầu óc linh hoạt, sau khi công tác mấy năm thì góp nhặt một khoản tiền, sau đó mua nhà dưới sự hỗ trợ của cha mẹ. Đây chính là một căn nhà ở thành thị cấp một, chỉ điều kiện này thôi đã vượt qua rất nhiều đàn ông khác rồi.

Hắn cũng đã cân nhắc đến chuyện mua xe, dự định cuối năm mua rồi thuận tiện về quê Thái Châu ăn tết.

Hắn hiện tại đang thu thập thông tin về ngành thời trang, dự định sang năm bắt đầu gia công quần áo, cũng coi như là lập nghiệp nho nhỏ. Dù sao hắn bây giờ còn trẻ tuổi, có vốn, cho dù là thất bại cũng có cơ hội làm lại lần nữa.

Nếu như thành công, vậy hắn có thể tiến thêm một bước trên con đường tài chính tự do.

…

Thứ sáu, ngày 8 tháng 9, năm 2023.

Một chiếc Motorhomes cực kỳ chói mắt lái từ tỉnh thành tỉnh Quế về phía Trung Hải.

Bên trong Motorhomes, bốn người Giang Phong, Hoàng Linh Vi, Lục Ngọc, Văn Bảo Nhi đang đánh bài, chơi bản thăng cấp (máy kéo).

Có rất nhiều cách chơi bài poker, nhưng nói thật thì 99% cách chơi bài poker nếu như không thêm chút tiền đặt cược gì đó thì thật sự không có gì quá thú vị.

Chương 702: Giang Đại Sư, Ngài Muốn Giới Thiệu Người Nước Ngoài Cho Tôi? (2)

Nhưng bản thăng cấp này, dù không thêm tiền đặt cược cũng có thể chơi một cách hăng say.

Bốn người Giang Phong chơi bốn bộ bài, tám con át chủ bài, có thể đảo ngược, đây chính là tinh túy của bản thăng cấp.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi hợp tác, cũng không biết là Lục Ngọc và Văn Bảo Nhi có ý nhường hay kỹ thuật không được, hai người bọn họ liên tục bị ông chủ và bà chủ tương lại đánh lui.

Chơi hết mấy ván, đã là hơn năm giờ chiều.

Vừa vặn có khu phục vụ, Lục Ngọc và Văn Bảo Nhi liền hâm nóng đồ ăn đã chuẩn bị từ trước lại, sau khi ăn uống no đủ và đổ thêm xăng, bọn họ lại xuất phát lần nữa.

Lái xe do hai vị bảo tiêu kiêm tài xế là Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng phụ trách, bốn người Giang Phong lại tiếp tục chơi bài, chơi đến hơn mười giờ tối mới nghỉ ngơi.

Theo lý thuyết, không thể ngủ trong quá trình Motorhomes di chuyển, bởi vì trên giường không có dây an toàn, lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ tương đối nguy hiểm.

Nhưng mà, đám người Giang Phong vẫn yên tâm đi ngủ, một mặt là tin tưởng kỹ thuật lái xe của hai vị bảo tiêu, một mặt khác là quãng đường dài như vậy, nào có hành khách nào không ngủ được?

Giang Phong nhìn rất thoáng trong mấy chuyện này, nếu như bản thân đủ may mắn thì cho dù là tai nạn máy bay đều có thể biến nguy thành an. Nếu như bản thân gặp xui xẻo thì dù người có ngồi trong nhà thì họa cũng sẽ rơi xuống từ trên trời.

Cho nên, Giang Phong không có để ý đến tỷ lệ nguy hiểm cực thấp kia, ôm Hoàng Linh Vi ngủ vô cùng thoải mái.

…

Từ tỉnh thành tỉnh Quế đến Trung Hải gần 1900 cây số, đám người Giang Phong xuất phát vào 10 giờ sáng ngày mùng 8 tháng 9, đến hừng đông ngày tiếp theo mới đuổi tới Trung Hải.

Lần này Giang Phong đến Trung Hải, có ba mục đích:

Một, là làm mai mối cho người nước ngoài kia.

Hai, đến hẹn, người mời hắn chính là khách hàng lớn lúc trước, một trong song mỹ tài chính - Phương Vân.

Ba, sắp đến ngày sinh dự tính của chị dâu họ, dì và chú đã chạy tới chăm sóc nàng từ mười ngày trước. Giang Phong đúng lúc có việc tới Trung Hải, đương nhiên phải đi thăm hỏi một chút.

Bởi vậy, sau khi đến Trung Hải, Giang Phong ngay lập tức mang Hoàng Linh Vi tới nhà anh họ.

"Chú, dì, anh họ, chị dâu."

"Tiểu Phong, Vi Vi, hai cháu đã ăn sáng chưa?"

"Đã ăn rồi."

Sau khi hai bên chào hỏi, Hoàng Linh Vi liền đi tới trước mặt chị dâu Tề Hải Yến bụng đã nhô cao, hỏi: "Chị dâu, ngày sinh dự tính của đứa nhỏ là ngày mai sao?"

Tề Hải Yến xoa bụng, cười nói: "Đúng vậy, ngày sinh dự tính là ngày mai, mang thai mười tháng đúng là chuyện không dễ dàng, không biết phải chịu bao nhiêu tội, ngày mai cuối cùng cũng có thể dỡ hàng rồi."

Hoàng Linh Vi nghe vậy thì nở nụ cười, lập tức lại hỏi: "Đã liên hệ với bệnh viện chưa?"

Tề Hải Yến ừm một tiếng, nói: "Đã liên hệ được rồi, chờ bụng bắt đầu đau thì sẽ chuyển vào."

Sau đó, chủ đề nói chuyện của tất cả mọi người quay chung đứa nhỏ sắp ra đời.

Giữa trưa, dì cả làm một bàn thức ăn lớn chiêu đãi Giang Phong và Hoàng Linh Vi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Giang Phong mới lên tiếng: “Dì cả, chú, anh họ, chị dâu, cháu còn phải đi gặp khách hàng, liền đi trước, ngày mai sẽ liên lạc."

Dì cả gật đầu nói: "Ừm, đi đi, chuyện chính quan trọng hơn."

…

Ba giờ chiều.

Tại nhà hàng tư nhân nào đó, Giang Phong dặn dò: "Vợ à, em đi chơi với bọn họ đi, sau khi anh gặp khách hàng này đã hẹn ăn cơm với khách hàng lớn khác, đoán chừng phải bảy tám giờ tối mới rảnh, đến lúc đó anh gửi địa chỉ cho em, em lại tới đón anh là được."

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Được rồi, vậy chúng em đi chơi, anh đi bận chuyện của mình đi!"

Giang Phong ừ, một tiếng, liền xuống xe, đi vào nhà hàng tư nhân.

…

Trở thành đầu bếp dễ dàng, nhưng muốn trở thành đầu bếp nổi tiếng, thiên phú, kế thừa, tinh thần nghiên cứu, thiếu một trong ba đều không được.

Chân Mãnh xuất thân từ gia đình đầu bếp nổi tiếng, chuyện kế thừa đương nhiên là không cần nhiều lời, thiên phú cũng cực xuất sắc, hơn nữa hắn còn có tinh thần nghiên cứu. Hắn năm mới gần 28 tuổi thôi nhưng tài nấu ăn đã đạt tới trình độ mà người khác dùng cả một đời đều không đạt được.

Một ngày này, Chân Mãnh đang nghiên cứu món ăn mới.

Đạo lý làm đồ ăn cũng giống như học võ, lúc bắt đầu học, đương nhiên là phải nghiêm ngặt tuân theo phương pháp luyện chế của người đi trước, nhưng khi trình độ của mình đạt tới độ cao nhất định thì phải sửa cũ thành mới, sáng tạo ra món ăn riêng thuộc về mình.

Ngay tại lúc Chân Mãnh đang bố trí mọi thứ, chuẩn bị lò nấu, nhân viên phục vụ duy nhất của nhà hàng tư nhân gọi vọng vào từ cửa phòng bếp: "Ông chủ, có khách tìm ngài."

Chân Mãnh nghe vậy thì vừa rửa tay vừa nói: "Biết rồi, lập tức tới

ngay." Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy có chút kỳ quái, thời gian này sao có thể có khách tìm hắn được?

Chương 703: Giang Đại Sư, Ngài Muốn Giới Thiệu Người Nước Ngoài Cho Tôi? (3)

Nhà hàng tư nhân cũng không phải là loại nhà hàng đầu đường xó chợ, đương nhiên cũng không phải là loại cố làm ra vẻ bí ẩn để nâng cao chất lượng, trải qua sự cố gắng của ba đời nhà bọn họ. Nhà hàng tư nhân của hắn từ trước đến nay đều không thiếu khách.

Người muốn tới quán bọn họ ăn cơm, ít nhất cũng phải đặt trước một tuần lễ.

Mà hẹn trước đồng nghĩa với việc gọi điện thoại, sẽ không cố ý tới nhà hàng để hẹn trước.

Chân Mãnh đi ra từ phòng bếp, nhìn thanh niên đẹp trai trước mắt, khách sáo lên tiếng chào hỏi, sau khi mời đối phương ngồi xuống liền trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Xin hỏi khách hàng tìm tôi có chuyện gì không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Ông chủ Chân, tôi là Giang Phong, là một người làm mai mối, hôm nay mạo muội tới chơi, là muốn giới thiệu cho ông chủ Chân một đối tượng, không biết anh có cảm thấy hứng thú hay không?"

Chân Mãnh nghe vậy thì sửng sốt một chút, gỡ mũ đầu bếp xuống rồi nói: "Tên của cậu có chút quen thuộc, tôi hình như đã nghe qua ở chỗ nào đó rồi."

Giang Phong nói đùa: "Ông chủ Chân, anh chắc là nghe qua trong bộ phim « Tuyệt đại song kiêu »."

Chân Mãnh vỗ đùi, liên tục gật đầu nói: " Đúng, cậu nói vậy thì tôi mới nhớ tới, cha của Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết tên là Giang Phong, hắn hình như là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử."

Lúc này, nữ nhân viên phục vụ đưa trà tới, lại rót cho ông chủ và Giang Phong một người một chén trà.

Giang Phong nói tiếng cám ơn, sau đó nói: "Ông chủ Chân, chúng ta trở lại chuyện chính. Tôi cũng coi như là có chút danh tiếng trong nghề mai mối, từng mai mối cho các đại minh tinh như hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Lý cô cô, Phạm Tiểu Lệ, Tiêu Mẫn… Đồng thời, tôi cũng từng mai mối cho các đại lão trong giới kinh doanh như Tiểu Uông tổng của tập đoàn Uông thị, Lăng công chúa của tập đoàn nước khoáng XX, Bùi tổng của quỹ ngân sách XX, Phương tổng của quỹ ngân sách địa phương XX. Cho nên, ông chủ Chân hoàn toàn có thể yên tâm về kinh nghiệm mai mối của tôi."

Nghe tới Giang Phong nhắc tới mấy minh tinh và phú hào quen thuộc này, Chân Mãnh bật thốt lên: "Cậu là Giang đại sư?"

"Thì ra ông chủ Chân cũng đã nghe nói về tôi?"

"Thật sự xin lỗi, vừa rồi vậy mà không nhận ra ngài đến, tôi gần đây nghe không ít người nói về đại danh của ngài!"

Giang Phong mỉm cười, hắn mở màn đã nhắc tới mấy vị khách trước đó, chủ yếu là vì muốn đối phương tin tưởng, tránh việc đối phương nhìn hắn trẻ tuổi lại không tin năng lực mai mối của hắn.

"Ông chủ Chân, chúng ta cũng không cần nói mấy lời khách sáo kia làm gì, anh lát nữa cũng có việc phải bận rộn, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, giới thiệu cho anh một chút về tình huống của đối phương. Nếu như anh cảm thấy có thể thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, nếu như anh không có hứng thú, vậy coi như xong."

Chân Mãnh nghiêm túc nói: "Được rồi, Giang đại sư ngài nói đi, tôi nghe."

Giang Phong nhẹ gật đầu, bắt đầu giới thiệu: "Cô ấy là người nước Mỹ."

Nghe dạo đầu như thế, Chân Mãnh liền chấn động trong lòng, vội vàng ngắt lời: "Giang đại sư, ngài muốn giới thiệu người nước ngoài cho tôi?"

Giang Phong cười nói: "Ông chủ Chân, anh không thích người

nước ngoài sao?"

Chân Mãnh cau mày nói: "Giang đại sư, nói thật thì so với người nước ngoài, tôi vẫn cảm thấy con gái trong nước tốt hơn, ở chung với người nước ngoài, tôi đoán là sẽ không có tiếng nói chung, thậm chí ngay cả ngôn ngữ còn chưa chắc đã câu thông được, bởi vì tôi không biết ngoại ngữ."

Giang Phong nói: "Ông chủ Chân, tôi đồng ý với lời này của anh. So sánh với người nước ngoài, con gái nước mình đương nhiên sẽ càng tốt hơn, nhưng mà đây là nói tổng thể, mà không phải cá thể. Người nước ngoài, cũng là có những cô gái ưu tú. Mà cô gái người Mỹ mà tôi định giới thiệu cho ông chủ Chân chính là một cô gái vô cùng ưu tú. Cô ấy năm nay 23 tuổi, cao 1m71, có dáng người và nhan sắc khiến vô số phụ nữ đều phải ghen tỵ. Đồng thời, cô ấy còn vô cùng thích văn hóa lịch sử và các loại mỹ thực phong phú của quốc gia chúng ta, đã định cư tại Trung Hải ba năm, là một streamer của nền tảng nào đó, cón có mấy triệu fan. Nguyện vọng lớn nhất của cô ấy đời này chính là gả cho một người đàn ông Trung Quốc ưu tú, sau đó lấy được thẻ xanh của Trung Quốc, muốn sống ở Trung Quốc cả đời. Ông chủ Chân không cần thiết phải bài xích kiểu phụ nữ như này."

Chân Mãnh nghe vậy thì có chút ngoài ý muốn, cảm giác bài xích đối với người nước ngoài trong lòng cũng giảm đi không ít, nhưng mà vẫn có chút băn khoăn, nói: "Giang đại sư, nghe ngài nói như thế, tôi cảm thấy người phụ nữ nước ngoài này cũng được. Chỉ là tôi vẫn luôn ôm thành kiến đối với người nước ngoài, thiếu sự tín nhiệm, mà điều quan trọng nhất giữa vợ chồng chính là sự tín nhiệm. Tôi và cô ấy chỉ sợ là hữu duyên vô phận!"

Giang Phong cười nói: "Ông chủ Chân, chúng ta tạm gác vấn đề liên quan tới tín nhiệm qua một bên đã. Tôi cho anh xem ảnh cuộc sống hằng ngày của cô ấy một chút. Nếu như sau khi anh xem ảnh mà vẫn không muốn gặp mặt, vậy thì các người thật đúng là hữu duyên vô phận rồi. Nếu như sau khi xem ảnh chụp mà có ý định gặp mặt cô ấy một lần thì chúng ta lại bàn tiếp?"

Chương 704: Chỉ Vì Ánh Mắt Của Cô Qua Điện Thoại Di Động

Nhà hàng tư nhân.

Chân Mãnh nghe vậy thì gật đầu, "Được, vậy thì xem ảnh chụp trước." Trong lòng của hắn đã hạ quyết tâm, chờ xem xong ảnh chụp sẽ nói khéo từ chối. Hắn thật sự không có chút ý nghĩ nào đối với việc cưới người nước ngoài cả,

Giang Phong cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp lấy ảnh cuộc sống của Alissa ra, sau đó đưa cho Chân Mãnh, nói: "Đây chính là ảnh chụp cuộc sống hằng ngày của cô ấy, gần như giống hệt người thật. Ông chủ Chân xem một chút có phù hợp với thẩm mỹ của mình hay không?" Hắn không cho Chân Mãnh xem video ngắn của Alissa, bởi máy trên đó đều là dùng filter, có khác biệt không nhỏ so với người thật.

Chân Mãnh tiếp nhận điện thoại di động với vẻ không để tâm lắm, tùy ý liếc màn hình một cái.

Kết quả, vừa liếc mắt thôi đã khiến hắn không thể rời mắt được nữa.

Chỉ thấy trong màn hình là một mỹ nữ đang tùy ý làm một động tác, tay phải nâng eo, mu bàn tay đỉnh lấy cái cằm, tóc vàng mắt xanh, mặc một chiếc áo len dệt cách đầu gối tầm hai mươi mấy centimet, để lộ đôi chân dài trắng như tuyết mà vô số đàn ông đều ao ước.

Vẻ đẹp thật sự là không phân biên giới hay chủng tộc, dáng người của người phụ nước ngoài này thật sự vô cùng tốt, ngực mặc dù bị tay của cô vô ý che lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được quy mô trong đó. Ngoài ra còn có tỉ lệ mông eo hoàn mỹ khiến cho Chân Mãnh không khỏi nuốt nước bọt. Sự bài xích về người nước ngoài ban đầu đã sớm không cánh mà bay ở trước mặt mỹ nữ này.

Người nước ngoài trong tấm ảnh đẹp đến mức vượt ra khỏi tưởng

tượng của Chân Mãnh.

Thẩm mỹ của mỗi người đều có sự khác biệt, khác nhau chỉ là chênh lệch lớn nhỏ mà thôi. Trong mắt những người khác, Alissa có lẽ đúng là một mỹ nữ thật, nhưng đại khái chỉ cùng cấp bậc với hoa khôi trường học mà thôi.

Nhưng ở trong mắt Chân Mãnh lại khác, hắn cảm thấy Alissa đẹp hơn mấy minh tinh nổi tiếng nhờ nhan sắc kia nhiều.

Một lúc sau, Chân Mãnh mới thở ra một hơi, trả di động lại cho Giang Phong, khen ngợi: "Giang đại sư, năng lực tính toán nhân duyên của cậu đúng là danh bất hư truyền, tôi xem như đã được lĩnh giáo. Tôi vốn dĩ thật sự rất bài xích người nước ngoài, chưa từng có ý nghĩ cưới người nước ngoài. Nhưng sau khi nhìn thấy tấm hình này, lòng kiên định của tôi thật sự không thể tránh khỏi việc bị dao động. Cô gái nước ngoài này thật sự là hợp với thẩm mỹ của tôi."

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Ông chủ Chân, vậy ông có ý định tiếp xúc thêm một bước với cô ấy hay không?"

Chân Mãnh gật đầu rất thành thật, nói: "Có."

Giang Phong mỉm cười, có ý định sẽ dễ làm, sau đó hắn nói lại thông tin chi tiết của Alissa cho Chân Mãnh, cuối cùng mới lên tiếng: "Ông chủ Chân, tình huống của cô ấy đại khái chính là như vậy. Anh là đầu bếp nổi danh, cô ấy là người thích ăn uống, cộng với trước đó cô ấy từng nghiên cứu về văn hóa lịch sử nước ta, hai người ở chung sẽ không sợ thiếu chủ đề để nói chuyện."

Chân Mãnh nghe vậy thì liên tục gật đầu, "Giang đại sư, vậy đành làm phiền ngài sắp xếp rồi."

"Ông chủ Chân, không cần khách sáo, đây là việc của tôi."

Nói đến đây, Giang Phong uống hết nước trà trong chén, sau đó đứng lên nói: "Vậy tôi cũng không quấy rầy nữa, tôi sẽ sắp xếp thời gian gặp mặt và địa điểm rồi lại gọi điện thoại cho anh."

"Được rồi, Giang đại sư."

Sau đó, hai người trao đổi phương thức liên lạc, Giang Phong lại chụp một bức ảnh về Chân Mãnh rồi mới rời khỏi nhà hàng tư nhân.

...

Bốn giờ chiều.

Quán cà phê nào đó, Giang Phong lại gặp mặt cô gái người Mỹ xinh đẹp, Alissa.

Hai người chào hỏi lẫn nhau, mỗi người gọi cho mình một ly cà phê, Alissa liền không kịp chờ đợi mà hỏi: "Giang đại sư, anh hẹn gặp mặt tôi, có phải là có tin tức tốt về việc tìm đối tượng cho tôi rồi hay không?"

Giang Phong gật đầu cười, "Đúng vậy, tôi đã tìm kiếm được một đối tượng rất thích hợp với cô."

Alissa nghe vậy thì ánh mắt lập tức sáng lên, "Giang đại sư, xin nói cho tôi biết, hắn là người đàn ông như thế nào?"

Giang Phong giới thiệu nói: "Hắn năm nay 28 tuổi, cao 1 mét 83, sinh ra trong gia đình có truyền thống đầu bếp nổi danh..."

Vừa nghe được lời mở đầu, Alissa đã hoảng sợ nói: "Ôi, Thượng Đế ơi, tôi không nghe lầm chứ, hắn sinh ra trong gia đình đầu bếp nổi tiếng?"

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, Alissa cô cũng coi như là một người Trung Quốc, nhất là vô cùng am hiểu về ẩm thực Trung Quốc chúng tôi, hơn nữa cô lại sinh sống ở thành phố Trung Hải, chắc hẳn là không xa lạ gì về ẩm thực địa phương đúng chứ?"

Nói đến mỹ thực, Alissa lập tức hưng phấn, nói: "Đương nhiên là không xa lạ gì, ẩm thực đặc sắc nơi đó có thịt kho tàu, vịt bát bảo, tôm thủy tinh, cá xông khói… đây đều là những món ăn yêu thích của tôi."

Giang Phong nói: “Đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô, tổ tiên hắn chính là Thái Đẩu của nền ẩm thực địa phương, ông nội hắn cũng là đầu bếp nổi danh đương thời. Ông nội hắn còn lập một nhà

hàng tư nhân, trước mắt truyền đến trên tay hắn đã là đời thứ 3 rồi."

Alissa nghe vậy thì kinh hô không thôi, vội vàng hỏi: "Giang đại sư, không biết là nhà hàng tư nhân nào, nói không chừng tôi đã từng đến đó ăn rồi cũng nên."

Giang Phong cười nói: "Tên đầy đủ là Nhà hàng tư nhân Ẩm thực bản địa Chân thị, bởi vì mỗi ngày chỉ tiếp mấy bàn khách nhân, cho nên chuyện làm ăn chỉ cần khách quen thôi đã đủ rồi. Nhà hàng này cũng chưa từng mở rộng trong mấy năm qua, Alissa chắc là chưa có cơ hội thử qua."

"Tôi đúng là chưa từng nghe nói về nhà hàng này, nếu không tôi đã sớm đi nhấm nháp một chút rồi."

Chương 705: Chỉ Vì Ánh Mắt Của Cô Qua Điện Thoại Di Động (2)

Giọng điệu của Alissa có chút tiếc nuối, lập tức lại tán dương: "Không thể không nói, ẩm thực Trung Quốc các người đúng là lợi hại, ngoại trừ các nhà hàng nổi tiếng ra, còn có các nhà hàng tư nhân giống như Chân thị. Thật sự không biết toàn bộ Hoa Hạ còn có bao nhiêu mỹ thực đang chờ tôi khám phá nữa."

Nói tới đây, nhân viên phục vụ đưa cà phê lên cho hai người.

Giang Phong uống một ngụm cà phê, hỏi: "Alissa, không biết cô có cảm thấy hứng thú đối với ông chủ nhà hàng này không?"

Alissa bưng ly cà phê lên uống một hớp, vừa cười vừa nói: "Đương nhiên là có hứng thú, nhưng mà Giang đại sư cũng biết, tôi là nhan cẩu không có thuốc chữa, không biết anh có hình của hắn hay không, tôi muốn xem ảnh chụp trước rồi lại nói."

"Ảnh chụp đương nhiên là có, cô chờ một lát, tôi lấy ra cho cô xem."

Nói xong, Giang Phong liền thuần thục lấy ảnh chụp của Chân

Mãnh ra, sau đó đưa cho Alissa, nói: "Đây là ảnh chụp lúc tập thể hình, cô xem một chút xem có hài lòng hay không?"

Alissa nhận điện thoại di động, vừa nhìn hai mắt không khỏi tỏa sáng, chỉ thấy người đàn ông trong tấm ảnh để trần phần trên, lộ ra cơ bụng 8 múi trong truyền thuyết. Vẻ đẹp của sự mạnh mẽ này khiến cho Alissa không nỡ chớp mắt.

Ngoại trừ dáng người khiến cho Alissa hài lòng ra, nhan sắc của người đàn ông này còn vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô.

Alissa vừa xem vừa kinh hô, cô mặc dù học tập rất nhiều văn hóa Trung Quốc, nhưng dù sao cũng lớn lên tại Mỹ, không có sự dè dặt của phụ nữ Trung quốc, nhìn thấy chỗ hài lòng đương nhiên là sẽ tán dương không thôi.

"Giang đại sư, đối tượng mà anh giới thiệu cho tôi thật sự là quá tuyệt vời. Vóc người đẹp, dáng dấp đẹp trai, còn có được một tay nấu ăn cao siêu. Đây chính là mẫu đàn ông mà tôi hằng mơ ước, tôi muốn gả cho hắn, tôi muốn sinh con cho hắn!"

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của Alissa, Giang Phong không khỏi cười nói: "Alissa, cô hài lòng là tốt rồi, vậy ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, thế nào?"

Alissa chớp mắt to hỏi: "Giang đại sư, tại sao không sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt vào buổi tối? Tôi có chút không kịp chờ đợi mà muốn gặp hắn rồi."

Người nước ngoài đúng thật là khác biệt, trong lòng Giang Phong cảm khái, nói: "Alissa, nếu như cô đã gấp gáp như vậy thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt vào buổi tối, cô có đề nghị gì về địa điểm gặp mặt không?"

"Dù là quán bar hay là KTV, hoặc là quán ăn vặt đường phố, cửa hàng trà sữa… đều được." Nói đến đây, Alissa nói đùa: "Dù sao có Giang đại sư anh ở đây, tôi cũng không sợ bị bán!"

Giang Phong bật cười nói: "Alissa, cô thông minh như vậy, ai có thể bán được cô chứ. Nhưng mà tôi phải nhắc nhở cô một câu, nếu

như gặp mặt ban đêm thì không thể đi mấy chỗ có ánh đèn mông lung như quán bar, KTV, vì sẽ không thể thấy rõ được tướng mạo."

Mọi người đều biết hộp đêm có nhiều mỹ nữ, nhưng trong đó có bao nhiêu mỹ nữ thật sự là chuyện vô cùng khó nói. Dù sao có thể khẳng định được một chuyện là, rất nhiều người gọi là mỹ nữ hộp đêm, nhưng sau khi tẩy trang lại không thể nhìn thẳng.

Alissa nghe vậy thì kịp phản ứng lại, vội vàng nói: "Giang đại sư nhắc nhở rất đúng, hay là hẹn gặp ở trung tâm thương mại đi? Ánh sáng ở trung tâm thương mại chắc là đủ sáng."

Giang Phong buồn cười nói: "Cũng được, vậy hẹn gặp ở trung tâm thương mại, sau khi tôi giới thiệu cho hai bên thì sẽ rút đi, thời gian phía sau sẽ giao lại cho hai người, không có vấn đề gì chứ?"

Alissa đáp: "Không có vấn đề."

...

Sáu giờ chiều.

Giang Phong bắt taxi đến một nhà hàng nổi tiếng nào đó, trong phòng bao gặp được Phương Vân (một trong song mỹ tài chính) và chồng của cô - Trần Mộ Sơn (tác giả bạch kim Tam Thước Hàn Đàm).

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Giang Phong liền nhìn về phía Trần Mộ Sơn, hỏi: "Tam Thước đại đại, sách cũ hoàn thành hơn nửa tháng, không biết sách mới lúc nào ra mắt?"

Trần Mộ Sơn cười nói: "Sách mới không ra mắt nhanh như vậy được, dù sao cũng phải bớt chút thời gian bồi Phương tổng người ta nhiều hơn, nếu không Phương tổng sẽ mất hứng."

Nghe hắn trêu chọc, Phương Vân không khỏi lườm hắn một cái, "Đừng lấy em ra làm cớ, em lại không phải yêu tinh dính người, chính anh không muốn viết thì không viết, dù sao cũng không có ai ép anh cả."

Trần Mộ Sơn đưa tay ôm eo vợ mình, cười đùa tí tửng nói: "Nói cũng phải, anh hiện tại dính được vào phú bà như em, còn viết

sách cái gì nữa, làm một độc giả không thơm sao?"

Phương Vân thẳng tay đẩy hắn ra, "Chết đi!"

Giang Phong nói đùa: "Tam Thước đại đại, anh cũng đừng thật sự không viết nữa, nếu để các độc giả biết được không phải sẽ mắng tôi là xen vào việc của người khác hay sao, để anh độc thân gõ chữ mới là mong đợi chung của các độc giả."

Phương Vân nghe thì "Phốc" cười một tiếng, phụ họa: "Nên để hắn độc thân."

Trần Mộ Sơn liếc cô một cái, "Cũng không biết là ai, ban đêm không ôm anh đều ngủ không yên."

Phương Vân hơi đỏ mặt, mắng: "Không cần mặt nữa à!"

Nhìn thấy hai vợ chồng ở chung ngọt ngào như vậy, Giang Phong cũng vô cùng vui mừng, nói: "Phương tổng, nhìn thấy vợ chồng hai người ân ái như vậy, tôi cũng rất cao hứng!"

"Đây đều là công lao của Giang đại sư."

Nói đến đây, Phương Vân lấy một tờ hiệp nghị ra từ trong túi xách, đưa cho Giang Phong rồi nói: "Giang đại sư, đây là một chút tấm lòng của vợ chồng chúng tôi, hi vọng cậu có thể nhận lấy."

Giang Phong nghi ngờ mà tiếp nhận tờ hiệp nghị, đợi thấy rõ ràng nội dung thì không khỏi lắc đầu, nói: "Phương tổng, lễ này của cô thật sự là quá quý trọng, tôi không thể nhận."

Chương 706: Người Có Nghề Nghiệp Khóc Tang

Trong tay Giang Phong là một phần thỏa thuận thu mua quỹ ngân sách, gia trị thu mua là 10 triệu nhân dân tệ, đây chính là lễ tạ môi của Phương Vân.

Tiền không cần Giang Phong trả, hắn chỉ cần ký tên trên hiệp nghị thu mua là được. Trong quỹ ngân sách nào đó do Phương Vân

quản lý sẽ có một phần là của hắn, từ nay về sau, chỉ cần Phương Vân còn quản lý quỹ ngân sách này thì 10 triệu này của Giang Phong có thể không ngừng tăng trưởng.

Đương nhiên, tài chính cũng nguy cơ bị ít đi, nhưng mà Phương Vân là một trong song mỹ tài chính danh tiếng lẫy lừng, trình độ của cô trong lĩnh vực tài chính là chuyện không thể nghi ngờ, chỉ cần nắm giữ quỹ ngân sách trong thời gian dài thì nhất định sẽ kiếm lời.

Đây cũng là nguyên nhân mà Giang Phong nói lễ này quá nặng. Thứ Phương Vân cho không chỉ có 10 triệu, mà là một cơ hội kiếm tiền liên tục không ngừng.

Nghe tới Giang Phong từ chối, Phương Vân mỉm cười nói: "Giang đại sư, tôi nghe chị Bùi nói cậu mai mối cho bạn thân - Lăng công chúa của cô ấy, Lăng công chúa tặng lễ là một chiếc Motorhomes giá trị hơn 30 triệu. Mặc dù tài sản của tôi và chị Bùi kém xa Lăng công chúa, nhưng 10 triệu đối với chúng tôi mà nói cũng không tính là gì. Hơn nữa, tôi và chị Bùi tương đối am hiểu đầu tư tài chính nên mới có phần lễ tạ môi này, hi vọng Giang đại sư có thể nhận lấy."

Trần Mộ Sơn cũng khuyên: "Giang đại sư, đây là một chút tâm ý nhỏ của vợ chồng chúng tôi, không có cậu đáp cầu dắt mối thì không có vợ chồng chúng tôi hôm nay, xin cậu nhất định phải nhận lấy."

Thấy hai vợ chồng này thực tình thành ý, Giang Phong cũng không từ chối nữa, gật đầu nói: "Được, vậy tôi sẽ nhận."

Sau đó, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

Quanh đi quẩn lại, chủ đề lại quay về ban đầu, Giang Phong lần nữa hỏi về vấn đề sách mới của Trần Mộ Sơn.

Trần Mộ Sơn hơi xúc động nói: "Viết mười mấy năm, tinh khí thần đã không thể so với lúc đó, hành văn cũng không còn linh khí như trước kia, tôi phải lắng đọng một đoạn thời gian, đợi có linh cảm lại xuất sách mới."

Giang Phong cũng lý giải: "Điều này cũng đúng, Tam Thước đại đại viết thể loại huyền huyễn mười mấy năm, muốn nghĩ sáng tạo cái mới đúng là rất khó, anh có ý định đổi mới thể loại hay không?"

Trần Mộ Sơn gật đầu nói: "Có nghĩ tới, nhưng trừ huyền huyễn ra, tôi thật sự không biết mình còn có thể viết thể loại gì nữa."

Giang Phong đưa ra đề nghị: "Tam Thước đại đại, nếu không anh thử thể loại đô thị một chút xem, thể loại gần sát với cuộc sống thực tế, lấy kinh nghiệm của anh chắc là sẽ dễ vào tay hơn."

Trần Mộ Sơn nhấp một hớp canh, nói: "Tôi quả thật có nghĩ tới chuyện viết truyện đô thị, nhưng thời đại đô thị tốt nhất đã qua, hiện tại viết đô thị có hạn chế quá lớn, hoàn toàn không có chỗ trống cho tác giả phát huy."

Phương Vân nói tiếp: "Em biết, tiểu thuyết đô thị không thể liên quan đến chính trị, còn có mấy kiểu máu me bạo lực cũng không thể viết, nhưng mà anh có thể cân nhắc viết về tài chính, em có thể cung cấp tư liệu sáng tác cho anh về phương diện này."

Trần Mộ Sơn lắc đầu nói: "Tài chính cũng không phải tùy tiện là có thể viết được, nếu như toàn bộ đều là hư cấu thì cũng không quan trọng. Nhưng chỉ cần dính đến hiện thực, tài chính cũng có rất nhiều vấn đề không thể đụng vào, giống như mấy cuốn tiểu thuyết đầu tư trước đó, toàn quân phía sau đã bị diệt rồi. Dù sao bó tay bó chân, viết cũng không có ý gì, so sánh thì huyền huyễn đã tốt lắm rồi."

Là người đã đọc sách hơn mười năm, Giang Phong nghe vậy cũng cảm thấy có chút xúc động. Lúc hắn vừa mới bắt đầu tiếp xúc với tiểu thuyết, đó thật sự là thời đại tốt nhất, các loại tiểu thuyết đô thị kinh điển tầng tầng lớp lớp, khiến cho hắn đọc vô cùng đã nghiền.

Đáng tiếc, thời đại như thế đã một đi không trở lại.

Giang Phong thở dài: "Vẫn là trách một số tác giả quá buông thả, thu một số người làm tiểu đệ, một lời không hợp là có thể giết ra giết vào ở bên trong, chuyện này mà không hạn chế đúng thật là không được!"

Trần Mộ Sơn nghe vậy cũng không nhịn được mà thở dài một cái, tục ngữ nói một con sâu làm rầu nồi canh, cánh cửa bước vào nghề văn học mạng vô cùng thấp, khó tránh khỏi sẽ có chút tác giả không biết trời cao đất rộng.

Một khi bị bắt được nhược điểm, toàn bộ ngành nghề đều sẽ xui xẻo theo.

"Dù sao thì tôi cũng không có ý đụng vào đô thị, trước cứ lắng đọng một đoạn thời gian, nếu như không tìm thấy linh cảm trong thể loại huyền huyễn, sẽ thử các thể loại không quá nghiêm khắc trong việc kiểm duyệt."

"Được, vậy tôi sẽ rửa mắt chờ đợi."

Bữa cơm này ăn đến tám giờ tối mới kết thúc.

Chương 707: Người Có Nghề Nghiệp Khóc Tang (2)

Nửa giờ sau, Giang Phong lên xe của Chân Mãnh.

Trước khi đến trung tâm thương mại nổi tiếng nào đó, Giang Phong ngồi ghế cạnh tài xế bỗng lên tiếng: "Ông chủ Chân, sau khi đến trung tâm thương mại, tôi sẽ giới thiệu cho hai người làm quen lẫn nhau, sau đó tôi sẽ rút lui, anh tự nắm chắc thời gian tiếp theo, không có vấn đề gì chứ?"

Chân Mãnh có chút khẩn trương nói: "Giang đại sư, không gạt cậu, đây là lần đầu tôi xem mắt, trước kia cũng chưa từng yêu đương, có chút thiếu kinh nghiệm trong việc ở chung một chỗ với con gái!"

Giang Phong an ủi: "Không cần khẩn trương, ấn tượng của Alissa về anh rất tốt, hai người có rất nhiều tiếng nói chung, chỉ cần có chủ đề trò chuyện, mọi chuyện đều sẽ như nước chảy thành sông."

Chân Mãnh thỉnh giáo: "Giang đại sư, cậu có kinh nghiệm phong phú trên phương diện này, tôi muốn thỉnh giáo một lần, chờ sau khi làm quen, tôi nên hẹn Alissa đi nơi nào mới tốt?"

Giang Phong cười, đưa ra kiến nghị: "Hẹn chín giờ gặp mặt, thời gian này không sớm không muộn, tùy tiện dạo chơi trong trung tâm thương mại, sau đó có thể hẹn cô ấy đi ăn một bữa khuya là được rồi. Điểm chung nhất giữa các người là ẩm thực, ông chủ Chân tốt nhất nên lựa chọn một cửa hàng ăn khuya đặc sắc. Anh lăn lộn trong giới ẩm thực nhiều năm như vậy, chắc hẳn chuyện này không làm khó được anh đúng không?"

Vừa nhắc tới đồ ăn, Chân Mãnh lập tức cảm thấy tự tin, vừa lái xe vừa nói: "Chuyện này hoàn toàn không có vấn đề gì, tôi biết mấy cửa hàng bán đồ ăn khuya vô cùng đặc sắc, cô ấy chắc chắn là chưa từng tới."

Giang Phong nói: "Vậy thì không thành vấn đề, Alissa chính là kiểu người cực thích ăn uống, chỉ cần nhìn thấy đồ ăn thì sẽ không rời mắt nổi. Anh ra tay từ phương diện này, chỉ cần bắt đầu câu chuyện, đến lúc đó các người chắc chắn sẽ nói mãi mà không hết chuyện."

Có kiến nghị của đại sư mai mối là Giang Phong, Chân Mãnh vốn có chút khẩn trương giờ đã bình tĩnh lại, tràn đầy lòng tin đối với buổi xem mắt sắp tới.

Không bao lâu sau, hai người đã tới trung tâm thương mại đã hẹn trước từ sớm, chờ đợi ở trước cổng trung tâm thương mại.

Không đến mười phút, Alissa đi tới.

Hôm nay Alissa mặc một chiếc áo thun được in chữ vô cùng đặc biệt, phối với một chiếc váy bò ngắn, để lộ đôi chân dài hơn một mét thẳng tắp, dưới chân đi một đôi cao gót màu trắng, mang theo một túi xách nhỏ tinh xảo.

Lúc cô đi tới cổng trung tâm thương mại, phong thái mê người kia đã thu hút vô số ánh mắt của đàn ông. Chân Mãnh thì càng không cần phải nói, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm đôi chân dài của người ta, hoàn toàn không dời nổi con ngươi.

Cho đến khi Alissa đi đến trước mặt hắn, Chân Mãnh mới thực tình khen ngợi: "Cô chính là mỹ nữ Alissa đúng không, tôi là Chân Mãnh, Giang đại sư chắc là đã nói với cô. Người thật của cô đúng

là còn đẹp hơn trong ảnh!"

Alissa tự nhiên phóng khoáng cười nói: "Chào anh Chân, tôi là Alissa, rất hân hạnh được biết anh, anh cũng rất đẹp trai giống hệt như trong ảnh vậy." Nói xong, Alissa lên tiếng chào hỏi với Giang Phong.

Giang Phong thấy thế không khỏi cười nói: "Ông chủ Chân, Alissa, xem ra hai người đã không cần tôi giới thiệu, vậy chúc hai người đêm nay đi chơi vui vẻ. Tôi còn phải tụ họp cùng bạn gái, không quấy rầy thêm nữa."

"Được rồi, Giang đại sư, vậy chúng ta liên hệ sau."

"Ừm, có chuyện gì có thể liên lạc với tôi qua điện thoại."

"Giang đại sư, tạm biệt."

"Tạm biệt."

…

Thành phố Q tỉnh Hà Nam.

Trong căn nhà cho thuê nào đó, một nam một nữ đang dùng cơm.

Người đàn ông tên là Viên Phong, năm nay 24 tuổi, cao 1m75, tướng mạo bình thường, tốt nghiệp đại học, trước mắt là một người làm công tiền lương không đủ năm ngàn.

Nữ là bạn gái của Viên Phong, Tiểu Trinh, hai người đã ở chung hơn một năm.

"Viên Phong, hôm nay mẹ em lại gọi điện thoại thúc cưới rồi." Tiểu Trinh liếc qua bạn trai đang vùi đầu ăn cơm, nói.

Viên Phong nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi. Đây đã là lần thứ ba bạn gái nhắc tới chuyện này ở trước mặt hắn rồi, hắn dù ngốc, cũng hiểu rõ ý tứ ẩn chứa trong lời nói của bạn gái.

Bởi vì lo lắng bạn gái không tiếp nhận nỗi nghề nghiệp của cha mẹ của hắn, cho nên hai lần trước lúc bạn gái nhắc tới chuyện cha mẹ

nàng giục cưới, Viên Phong đều mượn cớ lấp liếm cho qua.

Nhưng mà quá tam ba bận, hôm nay bạn gái nhắc đến lần thứ ba, trong lòng Viên Phong biết rõ lần này là không tránh khỏi.

Viên Phong để đũa xuống, nhìn xem bạn gái rồi nói: "Tiểu Trinh, anh hiểu ý của em, chúng ta đã sống cùng nhau hơn một năm, em biết anh dài ngắn, anh hiểu rõ em sâu cạn, đúng là đến lúc nên nói chuyện cưới gả rồi."

Tiểu Trinh nói: "Viên Phong, em biết rõ tiền công của anh không cao, mỗi tháng trừ đi tiền tiêu nhà thì miễn cưỡng đủ tiêu, căn bản là không tích lũy được gì. Trước đó, anh luôn không chịu đáp lại chuyện này, có phải là đang đau đầu về chuyện sính lễ không? Chuyện này thì anh cứ yên tâm, cha mẹ em không cần nhà anh cho bao nhiêu sính lễ, cho tầm khoảng mười ngàn là được."

Viên Phong lắc đầu nói: "Tiểu Trinh, anh trước đó không muốn đáp lại, không phải là bởi vì chuyện sính lễ, mà là sợ em và người nhà em không tiếp nhận nỗi nghề nghiệp của cha mẹ anh, cho nên mới không muốn nói chuyện cưới gả nhanh như vậy."

Tiểu Trinh nghe vậy thì nhướng mày, hỏi: "Viên Phong, lời này của anh là có ý gì? Anh có chuyện giấu diếm em? Trước đó không phải nói anh xuất thân nông thôn, cha mẹ anh đều là nông dân sao? Chẳng lẽ đây là gạt em?"

Chương 708: Người Có Nghề Nghiệp Khóc Tang (3)

Viên Phong nói: "Anh không có lừa em, anh đúng là xuất thân nông thôn, cha mẹ đều là nông dân, chỉ là nghề nghiệp hiện tại của bọn họ có chút khác thường, anh lo lắng em và người nhà mình không tiếp nhận nổi."

Trong lòng Tiểu Trinh có cỗ dự cảm không tốt, để đũa xuống nói: "Cha mẹ anh rốt cuộc làm nghề gì?"

Viên Phong há to miệng, chật vật phun ra năm chữ từ trong miệng:

"Người làm nghề khóc tang!"

Tiểu Trinh nghe vậy thì lập tức đứng lên, cả giận nói: "Đáng chết, sao anh lại không nói sớm?"

Nhìn thấy phản ứng của bạn gái, lòng của Viên Phong lập tức lạnh đi một nửa, há to miệng, lại không nói nên lời.

Tiểu Trinh thấy thế thì vẻ mặt trở nên âm trầm, giận đùng đùng tiến vào gian phòng bắt đầu thu dọn hành lý, chỉ qua mười mấy phút, cô đã kéo một rương hành lý rồi đi ra.

Hai người không phải là chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy, mỗi lần Tiểu Trinh tức giận muốn thu dọn hành lý rời đi đều được Viên Phong dỗ trở về, nhưng lần này trong lòng hai người đều hiểu đây là thật.

Viên Phong vẫn luôn im lặng ngồi ở chỗ đó, cho đến khi Tiểu Trinh thu thập xong hành lý đi ra, hắn mới mở miệng nói với tâm tình phức tạp: "Tiểu Trinh, thật sự xin lỗi!"

Bước chân Tiểu Trinh dừng lại một chút, dù sao cũng đã ở chung hơn một năm, tình cảm vẫn có. Cô biết rõ, lần này cô rời đi, từ đây hai người sẽ mỗi người một ngả. Cô cố gắng tỉnh táo lại, muốn nói chút gì đó, cuối cùng chỉ vứt xuống một câu "Anh tự giải quyết cho tốt đi", sau đó mở cửa đi ra ngoài mà không quay đầu lại.

Chờ tiếng khóa cửa vang lên, dù là đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Viên Phong vẫn không nhịn được mà xoa đầu.

Nhưng rất nhanh, Viên Phong đã tiếp nhận sự thật này.

Cha mẹ của hắn làm cái nghề này khiến cho hắn và em trai em gái luôn bị người trong thôn bài xích, đứa trẻ cùng tuổi bọn họ đều được cha mẹ căn dặn không được chơi chung cùng anh em bọn họ. Anh em bọn họ đã quen với loại kỳ thị này từ lâu.

Hắn không trách cha mẹ, lúc cha mẹ không làm cái nghề khóc tang này, trong nhà đã sắp nghèo đến chết đói, là mẹ hắn đã nhận lấy áp lực cực lớn mà dũng cảm bước ra một bước kia, cuối cùng dựa vào thực lực của mình cải thiện cuộc sống nhà bọn họ.

Đương nhiên, nói thật thì, nếu được lựa chọn, Viên Phong cũng không hy vọng cha mẹ làm cái nghề khóc tang này, không phải là sợ bị người ta kỳ thị, chủ yếu là hắn từng tận mắt nhìn thấy, mẹ hắn quỳ dập đầu trước linh đường người xa lạ, khóc đến tê tâm liệt phế.

Số tiền kia… thật sự là không dễ kiếm!

Nếu như người con trai là hắn có chút bản lĩnh, cũng không muốn cha mẹ phải chịu cái tội này, đáng tiếc hắn chính là một người tầm thường, không làm được cái gì cả, chỉ có thể làm công cho người ta.

Dựa vào số tiền lương không đến năm ngàn một tháng của hắn, nào có thể khuyên được cha mẹ thu nhập 20-30 ngàn một tháng?

Ngay tại lúc Viên Phong đang suy nghĩ lung tung, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, hắn móc điện thoại di động ra xem xét, phát hiện là mẹ gọi tới, liền kết nối rồi nói: "Mẹ."

Mẹ Viên hỏi: "Tiểu Phong, ăn cơm chưa?"

Viên Phong đáp: "Vừa mới ăn."

Mẹ Viên: "Hai ngày nữa là sinh nhật 70 tuổi của bà nội con, con có rảnh trở về không?"

Viên Phong: "Con sẽ xin phép nghỉ trở về."

Mẹ Viên thận trọng hỏi: "Tiểu Phong, có tiện mang bạn gái của con về cho mọi người xem một chút không?"

Viên Phong trầm mặc một chút rồi trả lời: "Mẹ, con và cô ấy mới chia tay!"

Mẹ Viên mặc dù không đọc nhiều sách, nhưng bà có thể trở thành một người khóc tang nổi tiếng từ trong số đông, đầu óc nhất định là linh hoạt, nghe vậy trong lòng hơi hồi hộp một chút, có chút khó chịu hỏi: "Tiểu Phong, con có phải đã nói với cô ấy về nghề nghiệp của cha mẹ rồi hay không?"

Viên Phong nói: "Cha mẹ của cô ấy đã giục cưới mấy lần, con cũng

không muốn lừa cô ấy mới nói thật, kết quả..."

Mẹ Viên thở dài, tự trách: "Đều do cha mẹ không có bản lĩnh, chỉ có thể làm cái nghề khiến cho người người đều xem thường này. Mẹ với cha con đã thương lượng xong, chờ kiếm được tiền mua nhà và tiền sính lễ cho hai anh em con, cha mẹ sẽ rời khỏi cái nghề này, không thể bởi vì cha mẹ mà khiến cho hai anh em các con cả đời không cưới vợ được."

Viên Phong vội vàng nói: "Mẹ, người đừng tự trách, mẹ và cha đã làm rất tốt, là chúng con không có bản lĩnh, đọc nhiều sách như vậy, lại chỉ có thể ra ngoài làm công, chuyện nhà và sính lễ còn phải khiến cho hai người nhọc lòng."

Mẹ Viên nói: "Người làm cha mẹ không nhọc lòng vì các con thì nhọc lòng vì ai đây, hiện tại mẹ và cha con đã tích trữ được không ít tiền, căn cứ theo giá thị trường bây giờ thì khoảng hai ba năm nữa chắc là đủ rồi."

Nghĩ đến chuyện mẹ còn phải quỳ lạy rồi khóc đến tê tâm liệt phế trước linh đường của người lạ hai ba năm nữa, trong lòng Viên Phong không khỏi cảm thấy khó chịu, nhưng hắn không có năng lực thay đổi mấy chuyện như này, đúng là khiến cho người ta phải bất đắc dĩ mà!

Chương 709: Nam Sợ Làm Văn Chương, Nữ Sợ Khóc Hai Tiếng

Đất nước rộng của nhiều, phong tục các nơi đều không giống nhau, đến nay vẫn còn có không ít chỗ lưu truyền "Khóc ca".

Cái gọi là "Khóc ca", thật ra chính là cách gọi chung của khóc gả và khóc tang.

Trước kia, tại một số vùng duyên hải, phụ nữ từng nhà đều phải tập hát "Khóc ca".

Các cô gái nơi đó cứ đến năm mười hai mười ba tuổi, mẹ và dì sẽ dạy cho các nàng hát “khóc ca”. Lúc đó, người lớn đi làm việc

ngoài đồng, mấy cô bé sẽ ở cạnh đồng ruộng, vừa học nữ công vừa học “khóc ca”. Khi gần nhà có người tổ chức hôn lễ hoặc là đám tang, các cô bé sẽ phải cùng nhau đến đó để nghe xem người khác "Khóc ca" như thế nào.

Phong tục nơi đó, hát “khóc ca” là kỹ năng thiết yếu của phụ nữ. Nếu như xuất giá không biết hát “khóc ca”, người xung quanh sẽ châm chọc và giễu cợt. Sau khi về nhà chồng, bởi vì không biết hát “khóc ca”, cũng sẽ bị xem thường.

Mà “khóc ca” không chỉ yêu cầu phụ nữ hát vào đêm trước xuất giá và ngày xuất giá, mà còn yêu cầu vừa khóc vừa hát.

Nếu có trưởng bối qua đời, con gái và con dâu trong nhà đều phải hát “khóc ca”, không hát hoặc là hát không được, đều sẽ bị coi là bất hiếu. Cho nên, lúc phụ nữ nơi đó tham gia tang lễ của trưởng bối hoặc là thân thích đều phải biểu diễn bản lĩnh “khóc ca” một lần, âm thầm so xem ai khóc lớn tiếng hơn, ai khóc dài hơn, ai khóc khéo léo và đau lòng hơn…

Tóm lại, trình độ “khóc ca” càng cao sẽ càng được bạn bè và người thân coi trọng.

Nơi đó lưu truyền một câu nói như sau: "Nam sợ làm văn chương, nữ sợ khóc hai tiếng." Cho nên, học “khóc ca” là chuyện bắt buộc của nữ tử bản xứ trước khi xuất giá, không chỉ phải học mà còn phải học thật tốt.

Khóc tang cũng không dễ học, bởi vì nó chia làm ba phần: kinh, sáo đầu và tán khóc.

Cái gọi là "Kinh", chính là kết hợp với nghi thức mai táng, thủ tục khác nhau sẽ hát các bài hát khác nhau. Ví dụ như sau khi người chết, nàng dâu hoặc là con gái sẽ hát "Tắt thở kinh", lúc thay quần áo cho người chết sẽ hát "Lấy áo kinh", lúc chải đầu sẽ hát "Chải đầu kinh" …

Trình tự khác nhau sẽ hát những ca khúc khác nhau.

Cái gọi là "Sáo đầu", là một nội dung tương đối cố định, ví dụ như "Báo nương ân", "Mười hai tìm mẹ”, "Mỹ danh tháng mười hai",

"Mười khổ não", "Bảy mươi hai khổ"...

Cuối cùng là "Tán khóc", ý nghĩa như tên, nội dung tán khóc không có hạn chế gì cả, toàn bộ đều là sự phát huy của bản thân. Có thể kết hợp với kinh nghiệm của mình hoặc là quan hệ với người chết mà hát, người càng có quan hệ mật thiết thì sẽ khóc càng chân tình.

Bởi vì nội dung không có sự hạn chế, có thể tự do phát huy, hiện trường thường thường khóc đến thương tâm gần chết, hát đến mức làm cho người bên ngoài đau lòng chua xót rơi lệ, có đôi lúc người ta còn liên tục khuyên can nhưng người khóc lại không thể tự kiềm chế…

Trong nghi thức mai táng truyền thống, khóc tang vô cùng được coi trọng.

Nếu như đi vào một gia đình đang tổ chức tang lễ mà giọng khóc tang không được "Vang vọng đất trời", mọi người đều sẽ cho rằng con cháu nhà này không đủ hiếu thuận. Cho nên, có một số nhà có trình độ khóc tang không quá cao, hoặc là muốn tràng diện khóc tang càng lớn để bày tỏ tình thâm ý thiết, đều sẽ dùng tiền thuê "người khóc tang".

Nghề nghiệp khóc tang đã có từ xưa.

Vào thời dân quốc, tại Quảng Châu, nghề nghiệp khóc tang còn được xưng là gọi miệng bà.

Gọi miệng bà bình thường đều là phụ nữ đã có chồng nhưng lại không nơi nương, bọn họ ở phân tán ở trong cách ngõ hẻm vắng vẻ, thường xuyên tiếp xúc với du côn lưu manh, ăn mày, cô nhi… cuộc sống cũng không tốt.

Biện pháp duy trì cuộc sống duy nhất của bọn họ chính là khóc tang.

Khi đó Quảng Châu có rất nhiều người xử lý tang sự đều sẽ thuê gọi miệng bà. Thời gian thuê còn phải xem quy mô tang lễ, có một số chỉ thuê bảy ngày đầu, có một số thì lại thuê đến "Tam thất", cũng chính là hai mươi mốt ngày. Có một số tang lễ có quy mô

tương đối lớn, còn có thể thuê bảy bảy bốn mươi chín ngày, thậm chí có nơi còn thuê một trăm ngày.

Một khi gọi miệng bà được thuê, sẽ phải tự mang chăn nệm đi tới nhà chủ thuê, ở trong phòng người chết, bồi linh và trông coi hương đèn cho người chết. Đợi đến lúc xử lý gian phòng của người chết, mấy vật dụng mà người chết đã từng dùng như đệm chăn, quần áo, màn … bình thường đều sẽ phân chia cho người khóc tang và pháp y.

Công việc chủ yếu của gọi miệng bà đương nhiên là khóc tang, bình thường là khóc ba lần vào sáng trưa tối mỗi ngày, có một số chủ nhà có thể sẽ yêu cầu khóc bốn lần. Nội dung khóc mỗi ngày đều do cố chủ cung cấp, gọi miệng bà chỉ cần ở bên cạnh vừa khóc vừa hát là được. Nếu đã là nghề nghiệp, gọi miệng bà khóc tang đương nhiên là phải thê lương bi thương, nhả chữ còn phải khá rõ ràng. Khóc nhất định phải có cảm xúc, khiến cho người đến tham gia tang lễ đều bị cảm nhiễm, thậm chí phải rơi nước mắt theo mới được.

Chương 710: Nam Sợ Làm Văn Chương, Nữ Sợ Khóc Hai Tiếng (2)

Có đôi khi, nội dung khóc hát của gọi miệng mà còn có "Tính công kích".

Có một số người già trong gia tộc lớn qua đời, giữa các con cháu xưa nay đã có mâu thuẫn, lúc này càng muốn mượn cơ hội để công kích đối phương.

Cho nên, một nhà có tang sự, các nhà có thể đều sẽ thuê một gọi miệng bà, mấy gọi miệng bà sẽ ngồi cùng một chỗ và khóc tang.

Lúc này, nội dung khóc cũng rất quan trọng, chủ nhà của bọn họ vì công kích những thân thích khác, thường thường sẽ dùng cách chơi chữ hoặc là cách nói mập mờ, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, thậm chí còn hát ra cả bê bối giấu diếm trong nhà nhiều năm.

Cảnh tượng lúc đó đúng là đặc sắc, mấy gọi miệng bà cứ người

này vừa ngừng hát người kia lại cất tiếng, nhìn như là đang khóc tang, trên thực tế là đang "Chửi nhau". Bạn bè thân thích ở bên cạnh cũng có thể nghe rõ nội tình trong đó, hiểu rõ rất nhiều mâu thuẫn gia tộc. Có một số nhà báo phóng viên còn đặc biệt trà trộn vào, tìm đến thân thích để hỏi thăm ý nghĩa lời hát của gọi miệng bà, sai đó thổi phồng lên, viết thành "tin tức nội tình" rồi đăng thành tiểu thuyết nhiều kỳ, rất được hoan nghênh.

Cho nên, những gọi miệng bà giỏi phát huy tại hiện trường, dùng từ ngữ đặc sắc để công kích đối phương đều vô cùng có danh tiếng, cần dùng giá tiền rất lớn mới có thể mời được.

Loại tình huống này phổ biến từ cuối thời nhà Thanh, tại dân quốc lại càng thường xuyên xuất hiện.

Thật ra người làm nghề khóc tang, cho dù ở cổ đại hay là hiện đại thì cũng không dễ dàng.

So sánh ra thì đại ngộ của người khóc tang hiện đại tốt hơn khóc tang cổ đại rất nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Viên cảm giác nặng trịch. Bà là bị buộc phải đi trên con đường khóc tang này. Mặc dù bà kiếm được tiền trong mười mấy năm qua, số tiền đó đã cải thiện cuộc sống gia đình cực lớn, nhưng cũng phải tiếp nhận áp lực tâm lý cực lớn.

Áp lực chủ yếu bắt nguồn từ ba phương diện:

Một, bạn bè thân thích và người nhà không hiểu, sau khi bạn bè thân thích biết được bà trở thành người khóc tang đều dần dần đoạn tuyệt lui tới của bà, mà cha mẹ và mẹ chồng của bà cũng cực kỳ phản đối bà làm nghề này.

Nhất là mẹ chồng, đã qua mười mấy năm rồi, lúc nhìn thấy nàng đều không thèm nhìn nhiều hơn một chút, cũng không nghĩ một chút xem nếu như không phải nàng khóc tang kiếm tiền mua thuốc cho bà ấy, bà ấy có thể sống qua 60 tuổi được hay không cũng khó nói, chứ đừng nói tới hiện tại đã chuẩn bị qua đại thọ 70 rồi.

Hai, các thôn dân bài xích, từ khi nàng trở thành người khóc tang,

người trong thôn vừa thấy nàng đều giống như là gặp phải ôn thần, ai nấy chỉ sợ tránh không kịp, loại cảm giác bị toàn thôn cô lập thật sự không dễ chịu.

Ba, ảnh hưởng đến con cái của mình, liên lụy đến con cái bị cô lập thì thôi, bây giờ còn ảnh hưởng đến hôn nhân của con trai, đừng nhìn mẹ Viên biểu hiện ra ngoài là không sao cả, nhưng chỉ có nàng biết trong lòng mình khổ sở như nào.

Điều đáng mừng duy nhất chính là chồng của nàng, trừ lúc phản đối ban đầu ra, sau khi nếm được ngon ngọt trong đó, hắn liền tỏ thái độ khác, vô cùng ủng hộ nàng, cùng nàng gây dựng đoàn đội khóc tang, lúc này mới có thu nhập như hiện tại.

Còn có hai ngày nữa là đại thọ 70 của mẹ chồng, mẹ Viên đã đẩy lùi công việc mấy ngày nay, chuẩn bị nhân dịp sinh nhật này làm dịu mối quan hệ với mẹ chồng.

Hi vọng tất cả sẽ thuận lợi.

…

8 giờ 19 phút ngày 10 tháng 9 năm 2023, chị dâu họ thuận lợi sinh một đứa bé trai, mẹ con bình an.

Trong bệnh viện, dì cả ôm cháu trai cười đến không ngậm miệng được, nụ cười chồng dì cả cũng chưa từng tắt, là người đi ra từ huyện Bách Lương, 80-90% người đều có tư tưởng trọng nam khinh nữ, cho dù là người đã từng là hiệu trưởng trường tiểu học nào đó như chồng dì cả cũng không ngoại lệ. Đây là quan niệm được truyền thừa đời đời kiếp kiếp, không dễ dàng thay đổi như vậy.

Thấy Hoàng Linh Vi nhìn đứa nhỏ không chớp mắt, Giang Phong không khỏi dùng bả vai nhẹ nhàng đụng cô một cái, cười híp mắt nói: "Vi Vi, đứa nhỏ đáng yêu đúng không, hay là sang năm chúng ta cũng sinh một đứa?"

Hoàng Linh Vi đã ở chung với hắn hai tháng, chuyện nên làm đều đã làm, đã không còn xấu hổ giống trước đó nữa, nghe vậy trực tiếp cười đáp lại: "Một đứa sao đủ, ít nhất phải sinh hai đứa, long

phượng thai."

Dì cả cười ha ha, nói: "Vi Vi nói không sai, hai cháu tranh thủ thời gian kết hôn, sang năm sinh long phượng thai."

Mấy người khác đều cười theo.

Chồng dì cả cười hỏi: "Tiểu Phong, các cháu chuẩn bị lúc nào thì kết hôn?"

Giang Phong nói: "Trước mắt tạm định là mùa xuân năm sau, nhưng còn chưa quyết định ngày cụ thể."

Chị dâu họ nằm ở trên giường bệnh cười nói: "Các em nên kết hôn sinh con sớm một chút, lấy nhan sắc của hai người, đứa nhỏ sinh ra chắc chắn sẽ được kế thừa ưu điểm của hai người, nhan sắc chắc chắn sẽ cao đến không thể tưởng tượng nổi, nghĩ thôi đã khiến cho người ta chờ mong rồi."

Anh họ Lưu Tuấn Hùng cũng gật đầu, nói: "Đúng vậy, nhan sắc chắc chắn sẽ cao đến vô biên, minh tinh gì đó đều phải đứng sang bên cạnh."

Hoàng Linh Vi liếc nhìn Giang Phong, không nhịn được mà suy nghĩ về dáng vẻ của con mình sau khi trưởng thành sẽ như nào.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi cũng không chờ lâu tại bệnh viện.

Đợi khoảng nửa giờ, Giang Phong và Hoàng Linh Vi liếc nhau một cái, sau đó nhìn về phía chị dâu họ trên giường bệnh rồi nói: "Chị dâu, chị cẩn thận nghỉ ngơi, em và Vi Vi đi trước đây."

Hoàng Linh Vi móc một hồng bao lớn đã chuẩn bị từ trước ra từ trong túi xách, đưa cho chị dâu rồi nói: "Chị dâu nghỉ ngơi thật tốt, chờ đứa nhỏ đầy tháng thì chúng em sẽ lại đến uống rượu mừng."

Chị dâu họ nhún nhường một phen, mới nhận lấy hồng bao.

Sau đó, hai bên lại khách sáo vài câu, Giang Phong và Hoàng Linh Vi mới rời đi.

Chương 711: Nam Sợ Làm Văn Chương, Nữ Sợ Khóc Hai Tiếng (3)

Ngày kế tiếp.

Giang Phong rời khỏi Trung Hải, tiến về thành phố Hàng châu.

Tại phòng bao nào đó ở thành phố Hàng Châu, Giang Phong gặp mặt Bùi Dĩnh và chồng của cô, giáo sư Lưu.

Trong lúc chờ đợi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Bùi Dĩnh lấy một phần hiệp nghị tương tự như của Phương Vân ra, đưa cho Giang Phong rồi nói: "Giang đại sư, vợ chồng chúng tôi có thể có ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ cậu tác hợp. Đây là một chút tấm lòng của chúng tôi, hi vọng cậu sẽ không ghét bỏ."

Giang Phong nhận lấy nhìn thoáng qua, không khỏi cười nói: "Bùi tổng, xem ra cô và Phương tổng đúng là hợp nhau, phần lễ tạ môi lại giống nhau như đúc."

Bùi Dĩnh cười nói: "Hai chúng tôi cũng coi như là có chút thành tích trong lĩnh vực tài chính, cũng chỉ có thể lấy ra cái này. Nếu như cậu đã nhận của Phương tổng, vậy thì không thể nặng bên này nhẹ bên kia được đó nha."

Giang Phong cảm khái nói: "Được, tôi sẽ nhận, hai người đúng là có tâm rồi."

Nói xong chuyện chính, sau đó chính là trò chuyện trời nam biển bắc, Giang Phong có phần mềm hack bên người, nói chuyện với ai đều có thể nói không hết chủ đề. Cho dù là thiên tài toán học như giáo sư Lưu, hắn đều có thể trò chuyện không dứt với đối phương.

Bữa cơm này ăn trong vòng hơn hai giờ mới tan cuộc.

Chờ Giang Phong cáo từ rời đi, Lưu Ức Tài không khỏi cảm khái: "Giang đại sư này đúng là thần nhân, nói chuyện với hắn đúng là như gió xuân ấm áp, giống như là gặp được tri kỷ kết giao mấy chục năm. Chuyện gì đều có thể trò chuyện, thật sự là thật lợi hại."

Bùi Dĩnh gật đầu nói: "Đúng là lợi hại, người giống như Giang đại sư, cho dù không làm mai mối mà làm những ngành nghề khác thì nhất định cũng có thể ăn sung mặc sướng. Năng lực xã giao của hắn đúng là rất mạnh, ngồi chung với ai đều có trò chuyện vô cùng ăn ý, khiến cho người ta nhịn không được mà xem hắn là tri kỷ."

Hai vợ chồng cảm khái một phen, Lưu Ức Tài nhìn đồng hồ, nói: "Không nói nữa, sang ngày mai anh còn phải tham gia một hội nghị học thuật nên phải về sớm, em có muốn về cùng không?"

Bùi Dĩnh nói: "Anh trở về trước đi, em còn có một ít công tác phải xử lý, chờ xử lý xong thì em sẽ trở về."

Lưu Ức Tài gật đầu, nói: "Ừm, vậy em không nên bận rộn quá lâu đó nha, anh hiện tại đã lý giải được tâm trạng 'Một ngày không gặp như là ba năm' của người xưa rồi. Nếu như em không quay về trong mấy ngày, anh sẽ không ngủ yên giấc được."

Bùi Dĩnh nhịn không được cười nói: "Không nghĩ tới người nghiên cứu toán học nghiêm túc như anh cũng học được cách nói lời tâm tình."

Lưu Ức Tài mỉm cười nói: "Anh chỉ nói lời thật lòng."

Bùi Dĩnh liếc mắt nhìn hắn, "Miệng đúng là ngọt."

"Miệng của em mới thật là ngọt."

"Đáng ghét!"

…

Thôn Phượng Minh, trấn Song Phong, huyện Lâm Xuyên.

Trên một đồng cỏ tươi tốt, hơn hai mươi con bò đang vùi đầu ăn cỏ.

Dưới một gốc cây lớn, Trương Vĩnh Lữ nói với Đặng Cửu Thất: "Bình thường chín giờ sáng sẽ ra ngoài chăn bò, sau khi dắt bò đến bãi cỏ liền có thể tự do, muốn làm gì thì làm cái đó. Nếu như không phải là sợ bị người khác trộm mất, anh cũng không cần ở đây nhìn chằm chằm."

Đặng Cửu Thất nói: "Khi còn bé em từng chăn bò, thôn chúng em tương đối vắng vẻ, trên cơ bản không có người ngoài, cho nên chăn bò chính là dắt bò đến đồng cỏ gần nhà, sau khi buộc bò vào chỗ cố định không cho nó chạy loạn liền có thể trở về, đến xế chiều lại ra đồng dắt bò về, vô cùng đơn giản."

Trương Vĩnh Lữ nói: "Một con bò có thể làm như vậy, nhưng ở đây có hơn hai mươi con bò, nếu như buộc toàn bộ vào chung một chút thì sẽ không đủ cỏ cho bọn chúng ăn, cách khoảng hai giờ phải thay đổi vị trí cho chúng nó một lần mới được. Nhưng mà, cho dù như vậy thì việc này cũng tốt hơn so với việc làm công ở bên ngoài, ngồi dưới gốc cây chơi điện thoại di động, chờ bò ăn gần hết cỏ lại đổi một vị trí khác, sau đó lại chơi điện thoại di động. Có đôi lúc, rảnh đến nhàm chán anh sẽ mang theo chút lạc, hạt dưa, … cộng với hai chai bia, uống từ từ cũng có thể giết thời gian."

Đặng Cửu Thất làm công ở bên ngoài mấy năm nghe vậy liền nói: "Anh làm việc như này đúng là thoải mái hơn làm công nhiều."

Trương Vĩnh Lữ nói: "Đương nhiên, cũng có lúc bận rộn, ví dụ như đỡ đẻ cho bò cái, còn có chăm sóc nghé con vừa mới sinh, đều không phải là chuyện dễ dàng."

Đặng Cửu Thất nhìn hắn, to gan nói: "Anh Trương, nếu như anh không ghét bỏ thì em có thể cùng anh chăm sóc đám nghé con vừa mới sinh kia."

Trương Vĩnh Lữ nghe vậy không do dự, lập tức đáp lời: "Em không chê anh là tốt rồi, sao anh có thể ghét bỏ em được chứ, vậy sau này chúng ta sẽ cùng nhau chăn bò?"

Đặng Cửu Thất gật đầu cười: "Ừm, sau này sẽ cùng nhau chăn bò!"

Chương 712: 1.88 Triệu Tiền Sính Lễ

Thành phố Kim Quỹ tỉnh Tô Châu.

Trong phòng bao nào đó, đời thứ ba Khúc gia tập hợp lại ăn cơm cùng nhau, thương lượng chuyện sính lễ.

"Cha, mẹ, mấy ngày nữa, Văn Hoa và Giang Tuyết sẽ đăng ký kết hôn, trước lúc đó chúng ta khẳng định phải đưa sính lễ qua cho người ta. Nhưng sính lễ này nên cho bao nhiêu là phù hợp, còn xin hai người cho chúng con chút ý kiến." Người nói chuyện là Khúc mẫu, phó hiệu trưởng của một trường trung học.

Bà nội Khúc là một bà chủ của một nhà máy chế biến thực phẩm, nói: "Chuyện này đúng là phải cân nhắc một chút, chúng ta đều hiểu rõ tình huống Giang gia, Khúc gia chúng ta hoàn toàn không thể so sánh, cho dù người ta không có yêu cầu gì trong chuyện sính lễ, nhưng chúng ta cũng muốn coi trọng, không thể khiến người ta mất mặt mũi trong chuyện sính lễ được."

Khúc phụ là chủ tịch của một ngân hàng nói tiếp: "Mẹ nói đúng, không nói những chuyện khác, Giang Tuyết người ta có hai phần cổ phần của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, mang theo cổ phần gả vào Khúc gia chúng ta. Sính lễ này nhất định phải cao, phải người con gái người ta về một cách đàng hoàng."

Ông nội Khúc là một nhân viên doanh nghiệp nhà nước đã nghỉ hưu, cũng không nói nhảm, trực tiếp nói với cháu trai cả: "Văn Hoa, tiền tiết kiệm của ông nội cháu không so được với bà nội cháu, ông ủng hộ cháu 500 ngàn."

Khúc Văn Hoa cười hắc hắc nói: "Ông nội, ông đúng là hào phóng, vậy mà tích trữ nhiều tiền như vậy."

Khúc Văn Thiến nhịn không được mà nói đùa: "Ông nội, ông đừng có mà móc cạn túi đó, lúc cháu lấy chồng, ông cũng phải chuẩn bị đồ cưới cho cháu nữa."

Ông Khúc cười ha ha, nói: "Yên tâm đi, không thiếu phần cháu đâu."

Đám người nghe vậy đều không nhịn được mà nở nụ cười.

Bà nội Khúc cười nói: "Nếu như ông già đã lấy ra 500 ngàn rồi, vậy thì bà nội cũng không thể thua kém được, Văn Hoa, bà nội ủng hộ cháu 1 triệu, nhất định phải cưới Giang Tuyết trở về một cách rạng rỡ."

Khúc Văn Thiến giơ ngón tay cái lên, nói: "Bà nội không hổ ông chủ lớn nhà chúng ta, ra tay đúng là không tầm thường."

Khúc phụ nói: "Vậy cha góp 500 ngàn."

Khúc mẫu cười nói: "Văn Hoa, ông ngoại bà ngoại con góp 800 ngàn, cộng với 200 ngàn của mẹ nữa cũng được 1 triệu."

Ông ngoại Khúc Văn Hoa là lãnh đạo trung tầng của công ty truyền thông nào đó, bà ngoại thì lập nhóm mở một trung tâm huấn luyện vũ đạo. Hai ông bà chỉ có một người con gái là Khúc mẫu, bây giờ cháu ngoại duy nhất sắp kết hôn, đương nhiên sẽ hỗ trợ không nhỏ.

Người một nhà tùy tiện gom góp một chút, chớp mắt đã được 3 triệu, mặc dù gia cảnh gia đình bọn họ không phải đại phú đại quý, nhưng có thể xem như là không tệ rồi.

Khúc Văn Hoa không khỏi lắc đầu, nói: "Sính lễ nào cần nhiều tiền như vậy chứ?"

Bà nội Khúc nói: "Nếu như đã là sính lễ, chúng ta cứ lấy con số cát tường đi, 1.88 triệu thì thế nào?"

Khúc mẫu nghe vậy thì khen: "Con số này tốt, 188 ngụ ý 'sẽ phát đạt', còn bao hàm ý nghĩa 'Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu', vô cùng thích hợp dùng trong sính lễ."

Bà nội Khúc nói: "Nhà ở đã có, không cần phải mua, đến lúc đó đem trang trí nhà sao cho có tí không khí vui vẻ là được. Xe mặc dù cũng có, nhưng phẩm chất hơi kém một chút, dứt khoát mua thêm chiếc xe mấy trăm ngàn đi. Số tiền còn lại có thể dùng đặt mua hoàng kim châu báu và mũ phượng, khăn quàng, áo khoác Long Phượng, tú hòa… Tính như vậy cũng gần hết số tiền kia rồi."

Khúc Văn Hoa gật đầu nói: "Được, cháu nghe bà nội."

Bà nội Khúc nói: "Ừm, quyết định như vậy đi, qua mấy ngày nữa chờ các cháu đăng ký kết hôn xong, sẽ có thể đặt nhà hàng và phát thiệp mời rồi."

Phát thiệp mời sớm nửa tháng chắc cũng đủ rồi.

Khúc mẫu nói: "Mẹ, vậy ngày mai chúng con sẽ đi mua các loại quà tặng, ngày kia bay tới Giang gia, tranh thủ tới huyện thành của Giang gia vào lúc ban đêm, buổi sáng ba ngày sau sẽ đem lễ hỏi tới cửa. Mẹ xem sắp xếp như vậy có được không?"

Bà nội Khúc ừ một tiếng, gật đầu nói: "Có thể, vậy cứ làm như vậy đi."

Khúc phụ nói tiếp: "Vậy con sẽ liên hệ với người ở bên tỉnh thành tỉnh Quế trước. Con có một bạn học công tác ở bên kia, một mặt có thể hẹn lấy tiền trước, mặt khắc cũng có thể nhờ đối phương thuê cho chúng ta một chiếc xe tốt."

"Chuyện này được, nếu không, mang theo mấy triệu tiền mặt lên máy bay đúng là có chút không tiện, mà thuê chiếc xe cũng thuận tiện cho việc xuất hành, tránh cho đến lúc đó còn phải làm phiền người ta đưa đón."

"Ngày mai chỉ cần mua mấy phần lễ chính là được, mấy phần lễ thông thường có thể thể đến huyện thành rồi lại mua, như này sẽ càng thêm dễ dàng."

"..."

Người một nhà lần lượt phát biểu ý kiến của mình, chờ ăn xong bữa cơm, phương án cũng đã được định xong.

Cuối cùng, bà nội Khúc mới lên tiếng: "Vậy thì làm như vậy đi, Văn Hoa nhớ phải đánh tiếng với Giang Tuyết trước, ba ngày sau chúng ta sẽ đưa sính lễ qua."

Khúc Văn Hoa gật đầu nói: "Được rồi, lát nữa con sẽ gọi điện thoại nói với cô ấy."

Chương 713: 1.88 Triệu Tiền Sính Lễ (2)

Chuyện liên quan tới đưa sính lễ, từng địa phương khác nhau sẽ có phong tục khác nhau, rất nhiều nơi đều đưa sính lễ vào ngày đính hôn, nhưng mà cũng có rất nhiều nơi không có phong tục đính hôn này.

Ví dụ như trấn Thanh Hà, không có tập tục đính hôn.

Nhà trai muốn đưa sính lễ chỉ cần chọn ngày tốt lành đưa tới là được.

Buổi trưa ngày này, Giang gia giết gà làm thịt vịt, thu xếp đồ ăn chiêu đãi thông gia sắp đến.

Ba anh em Giang Phong và chị dâu đều trở về trong thôn vào hôm qua. Người trong gia đình bọn họ đều là người bận rộn, bây giờ đột nhiên đều gấp gáp trở về đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của hàng xóm, hỏi thăm một chút mới biết được là đối tượng của Giang Tuyết chuẩn bị đưa sính lễ tới.

Kết quả là, chỉ một buổi tối ngắn ngủi, toàn thôn đều biết tin tức này.

Các thôn dân đều muốn biết rõ, đối tượng của Giang Tuyết là người như thế nào, nhà trai sẽ cho bao nhiêu sính lễ?

Sáng sớm, sau khi các thôn dân ăn sáng xong, liền tụ tập dưới cây vải trước nhà lão Tôn, đây là nhà hàng xóm cách nhà Giang Phong không đến năm mươi mét.

"Nghe nói đối tượng của Tiểu Tuyết là người bên ngoài?"

"Là người bên ngoài, nghe nói là người đến từ tỉnh Tô Châu."

"Xa thế, ít nhất cũng phải một hai ngàn cây số?"

"Chắc là khoảng tầm đó đấy, tìm một đối tượng xa như vậy, chắc là điều kiện gia đình đối phương phải rất khá?"

"Tôi nghe thím Giang nói, nhà trai là một luật sư, hình như còn rất thật lợi hại, cha hắn là chủ tịch ngân hàng thành phố, mẹ là phó hiệu trưởng một trường trung học nào đó, bà nội còn mở một nhà máy, gia cảnh rất tốt!"

"Nếu như gia cảnh nhà trai không tốt, sao Tiểu Tuyết có thể để ý đến người ta được. Bà cũng không nhìn xem hiện tại ba anh em Tiểu Tuyết lái xe gì, Tiểu Phong mở văn phòng môi giới hôn nhân tại tỉnh thành, đã sớm kiếm được nhiều tiền rồi."

"Nói đến đây vẫn là Tiểu Phong lợi hại, một người kéo cả nhà lên."

"Các người có biết nhà trai sẽ cho Giang gia bao nhiêu sính lễ không?"

"Chuyện này thật đúng là không biết, tôi tối hôm qua có hỏi thím Giang, thím Giang nói nàng không hỏi chuyện sính lễ, trực tiếp thông qua Tiểu Tuyết bảo nhà trai cứ nhìn xem mà cho là được."

"Lấy điều kiện của nhà trai, sính lễ chắc là sẽ không ít, dù sao người ta cũng cần mặt mũi."

“Cụ thể là bao nhiêu, chờ chút chẳng phải sẽ biết hay sao."

"…"

Trong tiếng thảo luận của các thôn dân, thời gian bất tri bất giác đã tới mười giờ, một chiếc xe Benz lái qua cây cầu, chậm rãi chạy về phía Giang gia.

Trên vẻ mặt bát quái của các thôn dân đều hiện lên vẻ mừng rỡ, ai nấy đều rướn cổ nhìn về phía Giang gia.

Chỉ thấy xe con dừng ở trước sân Giang gia, năm người bước xuống từ trên xe, một thanh niên đẹp trai, không cần đoán cũng biết đây chính là đối tượng của Tiểu Tuyết. Hai người trung niên rất có khí chất, chắc là cha mẹ của thanh niên đẹp trai kia. Còn có hai ông bà lão khỏe mạnh, chắc là ông nội bà nội của hắn.

Một nhà năm người không ngại xa xôi chạy tới đưa sính lễ, có thể nhìn ra được nhà trai coi trọng mối hôn sự này như nào.

Mấy người Giang gia cùng nhau ra đón.

Sau khi hai bên chào hỏi lẫn nhau, các loại quà tặng được chuyển từ phía sau xe vào Giang gia.

Thôn dân không nhìn thấy rõ các loại quà tặng, chỉ biết ngoại trừ rượu, thuốc lá, trà, bánh kẹo, bánh bích quy,... đều có đủ; mãi cho đến khi nhà trai thận trọng nhấc một chiếc giỏ lớn màu xanh xuống, các thôn dân đều không khỏi bị chấn động.

Chỉ thấy phía trên chiếc giỏ màu xanh được dán đầy tiền mặt với đủ loại mọi màu sắc, trong đó lấy tờ trăm tệ màu đỏ làm chủ, tiền màu sắc khác cực ít, chỉ dùng để tô điểm mà thôi. Số tiền mặt kia tạo thành một hàng bát tự, phía trên còn có một chữ hỷ và hoa giấy tô điểm, nhìn tổng thể vô cùng đẹp mắt.

Nếu như không phải trường hợp không đúng, các thôn dân cũng nhịn không được mà muốn tiến lên vây xem.

Chờ Giang gia đem chiếc giỏ màu xanh kia vào bên trong cất kỹ, các thôn dân lại không nhịn được mà nghị luận ầm ĩ.

"Ông trời ơi, tôi không nhìn lầm, phía trên chiếc giỏ xanh vừa rồi đều là tiền?"

"Nhất định là tiền, mặc dù cách hơn bốn mươi mét, nhưng giỏ tiền kia quá chói mắt, liếc mắt đã có thể nhận ra."

"Tôi lớn từng này rồi, vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy nhiều tiền như vậy, tầm này chắc cũng phải được một triệu?"

"Nếu như bên trong đều là tờ một trăm tệ thì chắc chắn là hơn triệu, cũng không biết cụ thể là bao nhiêu."

"Đúng là một khoản lớn, nếu như sính lễ cao có thể trực tiếp đổi mới lịch sử sính lễ của trấn Thanh Hà chúng ta, cũng không biết nhìn khắp huyện Bách Lương, có thể xếp số một hay không."

"Có thể tìm được thông gia như này đúng là khiến cho người ta phải ao ước."

"..."

Trong tiếng nghị luận của các thôn dân, một nhà Giang Phong đón người Khúc gia đến phòng khách lớn tầng ba uống trà. Sau khi chào hỏi, Giang mẫu liền xuống bếp làm đồ ăn, mà anh trai chị dâu cũng xuống làm trợ thủ.

Chương 714: 1.88 Triệu Tiền Sính Lễ (3)

Giang Phong vừa pha trà vừa cười nói: "Ông nội Khúc, bà nội Khúc, chú Khúc, dì Khúc, chỗ chúng cháu nằm nơi hoang vu hẻo lánh, giao thông cũng không phải là rất thuận tiện, các người đi đường cực khổ rồi."

Bà nội Khúc khoát tay cười nói: "Không cực khổ, chỗ này có non xanh nước biếc, trên đường đi bà có ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, phong cảnh núi non đúng là đặc sắc."

Ông nội Khúc từ lúc lên lầu đã không ngừng đánh giá phòng khách cực lớn này, vừa nhìn vừa cảm khái: "Thông gia, phòng này được trang trí thật tốt, chắc là tốn không ít tiền đúng không?"

Giang phụ cười nói: "Không tốn bao nhiêu tiền, nhà được xây trên mảnh đất của cháu, chủ thầu hỗ trợ xây nhà là một khách hàng của Tiểu Phong. Người ta ngay cả tiền công đều không thu, chỉ cần bỏ ra chút tiền mua vật liệu xây dựng mà thôi."

Khúc phụ nói: "Nếu như nhà như vậy mà đặt tại thành phố lớn thì ít nhất cũng phải chục triệu trở lên, với cùng một số tiền, nhưng ở nông thôn lại dễ chịu hơn thành phố gấp mười lần."

Khúc mẫu nói: "Ở nông thôn đúng là dễ chịu, chỉ là điều kiện giáo dục thấp hơn thành phố lớn một chút." Không hổ là phó hiệu trưởng dạy học nhiều năm, vừa bắt đầu đã là vấn đề giáo dục.

Giang phụ thở dài: "Điều kiện giáo dục ở nông thôn đúng không được tốt cho lắm, giống như thôn chúng tôi, có rất nhiều người đều chỉ học xong chín năm giáo dục bắt buộc liền bỏ học làm việc, trong mười đứa nhỏ chưa chắc đã có một đứa là sinh viên đại học."

Khúc mẫu khen: "Điều kiện giáo dục kém hơn thành thị, ông thông gia lại có thể bồi dưỡng được hai sinh viên 985 ưu tú, đúng là lợi hại, chúng tôi đều phải học tập ông."

Giang phụ nghe vậy thì lắc đầu liên tục, ngượng ngùng nói: "Bà thông gia quá khen rồi, nói ra cũng không sợ các người chê cười. Chúng tôi nào biết cách bồi dưỡng trẻ nhỏ chứ, thậm chí còn chưa từng dạy học cho chúng từ nhỏ đến lớn. Tiểu Tuyết và Tiểu Phong có thể thi đậu đại học 985, đều dựa vào sự cố gắng của bọn

chúng, không có một chút quan hệ gì với chúng tôi cả."

Khúc mẫu nghe vậy thì hơi sững sờ, lập tức cười nói: "Đó cũng là nhờ ông thông gia đã cung cấp môi trường học tập tốt đẹp cho bọn nhỏ, cộng với Tiểu Tuyết và Tiểu Phong đều thông minh tuyệt đỉnh, lại chăm chỉ ham học, có thể thi đậu đại học 985 cũng không có gì kỳ quái."

Sau đó, mọi người vừa uống trà vừa trò chuyện vấn đề giáo dục, trò chuyện xong giáo dục lại trò chuyện về phong tục tập quán.

Người Giang gia đều có kinh nghiệm làm mai phong phú, luyện mồm mép vô cùng lợi hại, ai nấy đều biết ăn nói, dễ dàng khiến cho người Khúc gia cảm thấy dễ chịu, không lạnh nhạt một ai cả.

Đến mười một giờ, Giang mẫu đã làm xong đồ ăn, đám người liền nhập tiệc ăn cơm.

Bởi vì người Khúc gia đã đánh tiếng trước khi đưa sính lễ tới, cho nên Giang gia chuẩn bị đồ ăn cực kì phong phú, có thể nói là món gì cần có đều có.

Cộng với tay nghề nấu ăn của Giang mẫu tăng mạnh trong một năm gần đây, người Khúc gia vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Bữa cơm này, chủ và khách đều ăn vô cùng vui vẻ.

Bắt đầu ăn từ mười một giờ trưa đến hai giờ chiều mới tan cuộc, ăn trong ba giờ. Người Khúc gia ngoại trừ Khúc mẫu làm tài xế ra thì những người khác bao gồm cả ông nội Khúc và bà nội Khúc đều uống rượu.

Sau khi tan tiệc, mấy người lại lên lầu uống trà nửa giờ, người Khúc gia mới đứng dậy cáo từ.

Sau khi hai nhà khách sáo một phen, Giang Tuyết liền mang theo hộ khẩu, lái xe rời đi cũng người Khúc gia. Cô lần này là cùng Khúc Văn Hoa về thành phố của bọn họ để đăng ký kết hôn.

Tuy nói ở huyện thành này cũng có thể đăng ký kết hôn, nhưng làm như vậy giống như là đang chọn rể vậy, cho nên Giang phụ Giang mẫu vẫn dặn dò con gái theo nhà trai về bên kia đăng ký kết

hôn.

Chờ người Khúc gia rời đi về, thôn dân sớm đã chờ đến mòn con mắt cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hướng về phía Giang gia như ong vỡ tổ, nói gần nói xa nghe ngóng chuyện sính lễ.

"Thím Giang, thông gia cho các người bao nhiêu sính lễ vậy, chúng tôi đứng nhìn từ xa, hình như có một giỏ tiền mặt lớn, nhìn độ dày chắc là hơn một triệu đúng không?"

"Thím Giang, thông gia này đúng là được đó nha, ra tay thật hào phóng."

"Thím Giang, chúng tôi có thể đi vào xem sính lễ một chút không?"

"Thím Giang…"

Giang mẫu vui vẻ nói: "Tất cả vào đi, lễ hỏi là 1.88 triệu, tôi đã nói là nhà bọn họ có thể cho bao nhiêu sính lễ cũng được, không nghĩ tới nhà bọn họ lại chuẩn bị nhiều sính lễ như vậy."

Đám người nghe được đều không khỏi hít vào một hơi, cho dù bọn họ đều suy đoán sính lễ hơn một triệu, nhưng mà không nghĩ tới sẽ là 1.88 triệu. Ai nấy đều ao ước, cũng không nhịn được mà vuốt mông ngựa.

Không bao lâu sau, Giang mẫu mở cửa phòng chứa sính lễ ra, để các thôn dân đi vào tham quan.

Nhìn thấy 1.88 tiền mặt được đóng gói vô cùng tinh mỹ, các thôn dân đều được mở rộng tầm mắt, vây quanh ở nơi đó lên tiếng khen ngợi. Cho dù Giang mẫu không nhắc nhở thì cũng không có người nào ngốc mà chủ động đưa tay sờ.

Chương 715: Của Hồi Môn Của Giang Tuyết

Thôn Long Sơn.

Giang gia.

Chờ các thôn dân rời đi, mấy người Giang gia tập hợp lại một chỗ mở cuộc họp, thảo luận về chuyện của hồi môn của Giang Tuyết.

Giang mẫu lên tiếng trước: "Khúc gia người ta cho 1.88 sính lễ, vậy thì của hồi môn nhà chúng ta cũng không thể kém được, tránh cho lúc sống chung gặp va chạm, người ta lại đưa chuyện này ra nói, khiến cho Tiểu Tuyết không thể thẳng lưng."

Giang phụ nói tiếp: "Của hồi môn cho Tiểu Tuyết đương nhiên là không thể kém, nhà ta hiện tại không thiếu số tiền này, đương nhiên phải làm cho không người nào có thể nói gì, để Tiểu Tuyết gả đi một cách rạng rỡ."

Giang phụ nói với vẻ vô cùng tự tin, bởi vì hắn hiện tại đã hơn xưa rất nhiều.

Trước kia đi sớm về trễ làm việc khổ cực, có thể ứng phó chi tiêu trong gia đình đã tốt lắm rồi, căn bản không tích trữ được chút tiền nào.

Cho đến khi con trai trở thành người mai mối nổi tiếng xa gần, cũng giao thị trường mai mối ở quê cho hai vợ chồng bọn họ, túi tiền nhỏ của họ mới xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bây giờ, trong tài khoản của hắn đã tích được bảy tám trăm ngàn, mà số tiền trong tay bạn già của hắn so với hắn chỉ có nhiều chứ không ít hơn. Hai vợ chồng cộng lại dù còn kém tiền sính lễ mà Khúc gia cho, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Huống hồ, mọi chuyện còn có con trai nhỏ ở đây nữa!

Giang Phong vừa cười vừa nói: "Trước đó anh trai chị dâu kết hôn, con tặng một căn nhà, hiện tại chị gái kết hôn, con cũng tặng một căn hộ làm của hồi môn vậy. Đến lúc đó lại đưa thêm 880 ngàn tiền mặt, sau đó đặt mua một chút đồ cưới bình thường là đủ rồi."

Giang Phi và vợ mình liếc nhau một cái, nói tiếp: "Con lại cho Tiểu Tuyết thêm chiếc xe đi!"

Giang Phi bây giờ cũng không còn là người làm công lương tháng mấy ngàn như lúc trước nữa, thu nhập tại văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc tháng sau cao hơn tháng trước, Giang Phi có 20%

cổ phần đã được chia hơn mấy triệu nhân dân tệ mỗi tháng rồi, tài sản cách con số chục triệu đã không xa. Mua cho em gái của mình một chiếc xe đương nhiên cũng không có áp lực gì.

Giang mẫu thấy thế thì vui vẻ cười nói: "Được, quyết định như vậy đi, Tiểu Phong chuẩn bị nhà ở, Tiểu Phi chuẩn bị xe, rương tiền và mấy thứ đồ cưới linh tinh khác sẽ do hai lão già chúng ta phụ trách."

Giang Phong cười nói: "Được, cứ làm như vậy đi."

Tuy nói hắn có thể một tay xử lý, nhưng hắn dù sao cũng không phải gia trưởng, dù sao 1.88 tiền sính lễ này đều là cho cha mẹ, để bọn họ phụ trách chuẩn bị tiền và đặt mua những đồ cưới linh tinh khác cũng không có độ khó gì.

Anh cả chị dâu chuẩn bị một chiếc xe, đó cũng là tâm ý của bọn họ.

Cứ như vậy, người cả nhà đều xuất lực, kết quả chắc chắn sẽ tốt hơn việc hắn đảm nhiệm một mình.

Sau khi thương lượng xong chuyện đồ cưới, Giang mẫu liền nhìn về phía con dâu cả đã mang thai bốn tháng, hỏi: "Oánh Oánh, con lần này trở về có muốn ở lại một khoảng thời gian hay không? Tuy nói nông thôn có rất nhiều phương diện không sánh nổi với tỉnh thành, nhưng ít ra thì không khí tốt hơn tỉnh thành rất nhiều, ở nông thôn dưỡng thai vẫn là rất tốt."

Chị dâu Trương Dung Oánh nghe vậy thì lắc đầu, nói: "Mẹ, con cũng rất muốn ở lại nông thôn để dưỡng thai, chỉ là còn một tuần lễ nữa con lại phải đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe sinh sản rồi."

"Kiểm tra sức khỏe sinh sản đúng là việc không thể chậm trễ."

Nói xong, Giang mẫu nhớ lại chuyện lúc trước, cảm khái: "Lúc mẹ sinh ba anh em Tiểu Phi, Tiểu Tuyết, Tiểu Phong, cũng không có đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe sinh sản gì cả, một mặt là điều kiện trong nhà không cho phép, mặt khác là căn bản không có cái ý thức này."

Chị dâu Trương Dung Oánh nói: "Chuyện này rất bình thường, vào thế kỷ trước, phụ nữ mang thai huyện Bách Lương chúng ta quả thật rất ít đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe sinh sản, thậm chí sinh con đều không đi bệnh viện sinh, trực tiếp sinh ngay ở trong nhà."

Nói đến đây, Giang mẫu lại cảm thán, gật đầu nói: "Quả thật rất ít người đi bệnh viện sinh con, lúc sinh con đầu, bình thường sẽ mời người đỡ đẻ có kinh nghiệm phong phú, chờ đến lúc sinh đứa thứ hai thứ ba đều không quá để ý nữa, tùy tiện mời mấy người phụ nữ từng sinh con tới đỡ đẻ giúp là được. Thậm chí, có không ít phụ nữ mang thai đều không cần làm phiền người khác, tự mình làm xong mọi chuyện luôn."

Nhắc đến chuyện sinh con, mẹ chồng nàng dâu trò chuyện phá lệ ăn ý. Một là mẹ chồng có kinh nghiệm sinh ba đứa con, một là con dâu làm việc tại khoa phụ sản, hai người đương nhiên đều có quyền lên tiếng trên phương diện này.

Còn về mấy cha con Giang gia cũng chỉ có thể ngồi nghe.

Chương 716: Của Hồi Môn Của Giang Tuyết (2)

Đế Đô.

Khu gia đình của công nhân viên chức thuộc đại học 985.

Giáo sư Cố Thanh Bình nhìn con gái Cố Giai Kỳ cúi đầu không nói gì, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Hắn dạy học hơn hai mươi năm, có thể nói là học trò khắp thiên hạ, bồi dưỡng rất nhiều học sinh thành tài, nhưng chính lại không dạy được con gái của chính mình.

Con gái Cố Giai Kỳ năm nay 15 tuổi, vừa tốt nghiệp trung học cơ sở, bởi vì thành tích thi cấp ba không tốt, thi không đậu được trường cấp 3 tốt, vậy mà dự định bỏ học không đi học nữa, Cố Thanh Bình bị làm cho tức đến mức sắp chảy máu não.

Con gái muốn bỏ học, hắn tuyệt đối không cho phép, hắn đường đường là một giáo sư cấp hai, con gái duy nhất vậy mà chỉ có trình độ sơ trung. Nếu như chuyện này bị truyền đi, gương mặt già nua của hắn phải đặt ở chỗ nào đây! ?

Giáo sư Cố cả đời chính trực, bất đắc dĩ chỉ có thể tìm quan hệ nhét con gái vào một trường cấp ba coi như không tệ, không trông cậy vào việc con gái có thể từ học tra biến thành học bá, chỉ hi vọng nàng có thể khỏe mạnh học xong cấp 3. Cho dù cuối cùng chỉ thi đậu một trường đại học không tốt, hắn cũng chấp nhận, nói ra dù sao cũng êm tai hơn so với học sinh cấp.

Thật ra Cố Giai Kỳ không phải là không có thiên phú học tập, vào ba năm đầu học tiểu học, thành tích học tập của nàng rất ưu tú, hoàn toàn thừa kế gen ưu tú của Cố Thanh Bình.

Nhưng mà, vào năm nàng mới vừa lên lớp ba, Cố Thanh Bình và vợ ly hôn.

Từ đó về sau, thành tích học tập của Cố Giai Kỳ liền rớt xuống ngàn trượng, cuối cùng biến thành một trong những học sinh học dốt.

"Kỳ Kỳ, hôm nay ba ba không giảng đại đạo lý với con, ba chỉ muốn hỏi con một vấn đề. Nếu như con không muốn đi học thì con muốn làm cái gì? Con lại có thể làm cái gì?" Cố Thanh Bình bình tĩnh hỏi.

Cố Giai Kỳ cúi đầu nhìn đầu ngón chân, vẫn không nói một lời.

Cố Thanh Bình thấy thế thì xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng nhẫn nại và tiếp tục nói: "Con mới 15 tuổi, là lao động trẻ em, nếu như không đi học thì cho dù con đi làm thêm cũng không ai nhận con đâu, cũng không thể cả ngày đều ôm điện thoại chơi, cứ định chơi mãi cho đến khi trưởng thành sao? Vậy tương lai thì sao? Trong thời địa hiện đại, nếu không có trình độ thì con có thể tìm được công việc gì đây? Không thành thạo một nghề nào đó, lại không làm được việc vất vả, chẳng lẽ con muốn đến quán ăn rửa chén đĩa?"

Thấy con gái vẫn cúi đầu, cũng không phản bác hắn, cũng không

đáp một tiếng, không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, Cố Thanh Bình mệt mỏi thở dài một cái rồi nói: "Con ở nhà suy nghĩ cho kỹ đi, ba đến trường trước, chờ đến trưa ba trở về, con lại nói cho ba suy nghĩ của con."

Nói xong, Cố Thanh Bình đi ra ngoài, lên lớp với bụng đầy tâm sự.

Chờ sau khi nghe thấy tiếng khóa cửa, Cố Giai Kỳ vốn đang cúi đầu nhìn ngón chân bỗng ngẩng đầu lên. Nàng có một gương mặt cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt tràn đầy sự linh động, khiến cho người vừa nhìn liền biết nàng là một cô bé thông minh.

Chỉ thấy nàng đưa tay cầm lấy điện thoại di động trên bàn, nằm trên ghế sô pha với một tư thế thoải mái, thuần thục chơi trò chơi, còn mấy lời mà cha vừa nói thì nàng đã sớm ném ra phía sau đầu rồi.

Thời gian chơi game trôi qua vô cùng nhanh, bất tri bất giác đã đến xế chiều, cho đến tiếng mở cửa truyền đến, Cố Giai Kỳ mới nhanh chóng tắt trò chơi và điện thoại lại.

Sau khi nàng cất kỹ động, cha Cố Thanh Bình đã mang theo đồ ăn ngoài đi vào, vừa đổi giày vừa nói: "Đói bụng không? Nhanh đi rửa tay ăn cơm."

Cố Giai Kỳ đúng là cảm thấy có chút đói bụng, liền nghe lời đi rửa tay, đợi nàng rửa sạch sẽ xong, cha cũng đã dọn xong đồ ăn, sau đó hai cha con không nói tiếng nào mà bắt đầu ăn cơm.

Cố Giai Kỳ phải thừa nhận rằng người cha giáo sư này của mình là người vô cùng có nguyên tắc, từ nhỏ đến lớn mặc kệ nàng làm sai chuyện gì thì cha đều sẽ không dạy dỗ nàng trước giờ cơm hoặc là trước khi đi ngủ, cho nên nàng ăn vô cùng yên tâm.

Chờ sau khi ăn no bụng, cha nàng thu dọn đống rác trên bàn lại, sau đó ngồi xuống đối diện nàng, hỏi: "Kỳ Kỳ, trong một buổi chiều này con đã nghĩ rõ ràng hay chưa? Là muốn nghe ba ba đi học cho giỏi hay là quyết định muốn bỏ học?"

Cố Giai Kỳ biết nếu mình không cho câu trả lời thì cha chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nàng liền lợn chết không sợ nước sôi nói: "Ba ba,

con không muốn đi học, cho dù ba có nhét con vào trường học thì cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, muốn con quay lại trường học và học giỏi lần nữa, trừ khi ba và mẹ tái hôn."

Lời này vừa dứt, Cố Thanh Bình lập tức trầm mặc.

Hắn biết rõ con gái trở nên sa ngã cũng là bởi vì bị ảnh hưởng bởi việc cha mẹ ly hôn. Lúc đó, nàng khóc kêu gào muốn mẹ, nhưng tình cảm của Cố Thanh Bình và vợ trước đã tới ranh giới cuối cùng, hai bên đều muốn giải thoát nhanh chóng, không phải là chuyện chỉ cần con gái kêu khóc một hai lần là bọn họ sẽ thay đổi chủ ý.

Sau khi trầm mặc một lát, Cố Thanh Bình mới lên tiếng: "Kỳ Kỳ, ba biết con muốn ba và mẹ hòa thuận, sau đó người một nhà cùng nhau sống một cuộc sống vui vẻ, nhưng tục ngữ nói đời người có đến tám phần là không như ý muốn, đã qua hơn sáu năm, ba với mẹ con đã không có khả năng quay đầu lại nữa."

Chương 717: Của Hồi Môn Của Giang Tuyết (3)

Nhắc đến vấn đề này, Cố Giai Kỳ bắt đầu xúc động, chất vấn: "Tại sao lại không có khả năng quay lại? Sau khi ba ly hôn cũng không cưới ai, mẹ cũng không tái giá, tại sao lại không thể tái hôn? Giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?"

Đối mặt với chất vấn của con gái, Cố Thanh Bình thở dài, bình tĩnh nói: "Kỳ Kỳ, con bây giờ còn nhỏ, nói ra con cũng không hiểu. Cuộc hôn nhân này cũng không đơn giản như con tưởng tượng. Tính cách của ba với mẹ con không hợp nhau, miễn cưỡng ở cùng một chỗ sẽ rất mệt mỏi, còn không bằng tách ra, đối với cô ấy, đối với ba, đều tốt."

Giọng điệu của Cố Giai Kỳ có chút kích động, nói: "Đúng, con không hiểu, hai người hiểu được rồi, nhưng mà hai người có nghĩ tới con hay không? Con cũng là một thành viên trong gia đình, hai người ly hôn cũng không thèm trưng cầu ý kiến của con một chút sao? Hai người lúc trước đã lựa chọn sinh con ra, tại sao lại không

thể cho con một gia đình hoàn chỉnh?"

Cố Thanh Bình im lặng lần nữa.

Cố Giai Kỳ thấy cha mình không lên tiếng thì trong lòng cảm thấy thất vọng, sau đó lạnh mặt nói: "Tóm lại, con cũng nói thẳng ra đây luôn, nếu ba và mẹ không tái hôn thì cũng đừng nhắc tới chuyện đi học với con nữa, con sau này biến thành cái dạng gì, đều không cần hai người quản."

Nói xong, Cố Giai Kỳ liền cầm lấy điện thoại di động trên bàn, trực tiếp đi về phòng của nàng.

Cố Thanh Bình thấy thế thì thầm thở dài, con gái đang trong thời kỳ phản nghịch, cộng với trong lòng của hắn luôn tồn tại một chút áy náy đối với con gái của mình, khiến cho hắn không thể nào đối xử nghiêm khắc với nàng.

Nhưng mà, Cố Thanh Bình cũng không biết rốt cuộc nên giải quyết việc này như thế nào, chỉ có thể yên lặng than thở.

…

Sáng ngày hôm sau.

Trong văn phòng, một nữ giáo sư làm việc chung với hắn hơn mười năm quan tâm hỏi thăm: "Giáo sư Cố, tôi thấy anh có vẻ như có tâm sự nặng nề, là đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Giáo sư Cố, chúng ta đã làm việc chung nhiều năm, nếu gặp phải vấn đề nan giải gì thì anh cũng đừng giấu ở trong lòng, nói ra xem chúng tôi có thể giúp được một tay hay không." Người nói chuyện là Lưu Ức Tài, hắn cũng là một giáo sư trong văn phòng này.

Cố Thanh Bình đầu tiên là nói tiếng cám ơn, sau đó mới thở dài nói: "Mỗi gia đình đều có chuyện khó xử riêng, Cố Thanh Bình tôi dạy học trồng người hơn hai mươi năm, dạng học sinh gì cũng từng dạy, lại dạy không tốt đứa con gái duy nhất của mình, thật sự là quá thất bại."

Nữ giáo sư hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Thành tích của đứa nhỏ không tốt?"

Cố Thanh Bình cười khổ nói: "Thành tích không tốt thì cũng thôi đi, mấu chốt là mới tốt nghiệp trung học, nó đã quyết định muốn thôi học, hơn nữa còn đang ở trong thời kỳ phản nghịch, đánh không được chửi không được, khiến cho tôi đau đầu chết rồi."

Lưu Ức Tài nói: "Giáo sư Cố, trong thời đại bây giờ, cũng chỉ có nông thôn mới có không ít học sinh học xong cấp hai liền bỏ học, tại thành thị là vô cùng hiếm thấy, đừng nói đến là bên phía Đế Đô, cháu gái vì sao lại có ý định thôi học?"

Cố Thanh Bình thở dài, nói: "Nguyên vẫn là nằm trên người tôi, từ sau khi tôi và mẹ nó ly hôn, nó liền buông thả trong chuyện học tập. Hôm qua nó còn nói với tôi rằng, nếu như tôi và mẹ nó không tái hôn thì không cần nhắc đến chuyện đi học với nó nữa. Thật ra, mẹ của nó đã tái hôn từ sớm, chỉ là chúng tôi vẫn luôn giấu diếm nó, không nói cho nó. Không nghĩ tới bây giờ lại mua dây buộc mình, tôi muốn nói cho nó lại sợ nó không tiếp thu nổi, thật sự là không biết nên làm thế nào mới tốt."

Cùng nhau làm việc hơn qua mười năm, nữ giáo sư và Lưu Ức Tài đương nhiên biết chuyện Cố Thanh Bình ly hôn.

Nữ giáo sư nói: "Xem ra đứa nhỏ đang muốn dùng việc học để ép hai người tái hôn. Đây có lẽ là một chiêu có lực sát thương lớn nhất mà nàng có thể nghĩ ra, đáng tiếc nàng không tìm hiểu tình huống, chắc chắn là sẽ thất bại."

Cố Thanh Bình nói: "Giáo sư Mai, cô cảm thấy tôi có nên nói rõ chân tướng cho nó hay không?"

Giáo sư Mai (nữ) lắc đầu, nói: "Tôi không dám đưa ra ý kiến lung tung trong chuyện này. Hay là anh tìm giáo sư Chu bên ngành tâm lý học hỏi một chút xem thế nào. Hắn vô cùng có tiếng nó trong ngành tâm lý học, có lẽ có thể cho một chút ý kiến chính xác."

Lưu Ức Tài nhịn không được mà nói xen vào: "Nói đến đây, tôi thật ra có biết một đại sư tính toán nhân duyên vô cùng lợi hại, cũng là người lợi hại trong chuyện hòa giải hôn nhân. Người này không chỉ có thể thấy rõ nhân tính mà còn có thể nhìn thấu lòng người. Nếu như giáo sư Cố tin tưởng, tôi có thể giới thiệu vị Giang đại sư này cho anh, một mặt có thể giải quyết vấn đề hiện tại của anh,

mặt khác giáo sư Cố vẫn chưa tới 50 tuổi, đời người còn phải sống mấy chục năm rất dài nữa, có thể nhờ Giang đại sư tìm kiếm cho anh một đối tượng, đảm bảo sẽ khiến anh hài lòng."

Cố Thanh Bình kinh ngạc nói: "Giáo sư Lưu, anh nói thật?"

Giáo sư Mai nói với vẻ mặt quái dị: "Đều nói điểm cuối của toán học là thần học, giáo sư Lưu đang bắt đầu nghiên cứu thần học sao?"

Lưu Ức Tài cười nói: "Đương nhiên là thật rồi, hôn nhân của tôi chính là được Giang đại sư này tác hợp, sau đó tôi có tìm hiểu kỹ càng một phen mới biết được Giang đại sư này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại. Giáo sư Cố, giáo sư Mai, chúng ta đã là đồng nghiệp tầm mười năm, các người cũng hiểu rõ tính tình của tôi, xưa nay đều không nói lời mà mình không nắm chắc. Hai người các người chỉ cần hơi chú ý hotsearch trên mạng một chút thì sẽ không thể không biết vị Giang đại sư này."

Cố Thanh Bình và giáo sư Mai không khỏi liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự kinh ngạc ở trong mắt đối phương.

Chương 718: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Bên trong văn phòng, Lưu Ức Tài đem toàn bộ thông tin liên quan tới Giang đại sư mà hắn biết nói rõ một năm một mười cho hai người cộng sự già gần chục năm này, khiến cho hai người đều nghe tới trợn mắt há mồm.

Chờ Lưu Ức Tài giải thích xong, tam quan của hai giáo sư già đã bị tác động mạnh mẽ, không thể tin nổi trên đời này thực sự có “thần cơ diệu toán” như vậy, nhưng mọi chuyện đã rõ ràng mười mươi như vậy, thậm chí Lưu Ức Tài còn dùng kinh nghiệm của bản thân để làm chứng, hai giáo sư già không muốn tin cũng phải tin.

Nghĩ tới dáng vẻ không bỏ cuộc cho tới khi đạt được mục đích kia của con gái, Cố Thanh Bình cuối cùng hạ quyết tâm, nói: “Giáo sư Lưu, vậy làm phiền cậu giới thiệu tôi với Giang đại sư một chút.”

Lưu Ức Tài cười nói: “Không phiền, có điều chuyện gọi điện thoại,

em biết giáo sư Cố chỉ là muốn giải quyết vấn đề đọc sách của con gái, nhưng việc Giang đại sư am hiểu nhất lại là suy tính nhân duyên, em cảm thấy giáo sư Cố có thể nhờ Giang đại sư giải quyết vấn đề đọc sách của con gái, đồng thời thuận tiện giúp em ấy tìm đối tượng luôn, như vậy cũng không phải lo chuyện nửa đời sau của em ấy nữa."

Cố Thanh Bình nghe vậy cũng có chút động tâm, nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng, sợ con gái ông không chấp nhận được việc này.

"Giáo sư Cố, có Giang đại sư ra tay, thầy còn lo lắng cái gì nữa? Em biết thầy sợ con gái mình không tiếp nhận được chuyện này, nhưng trong mắt em, đó không phải là vấn đề, chỉ cần Giang đại sư nói một tiếng, mọi vấn đề của thầy sẽ tự được giải quyết." Ngay cả trong lời nói của Lưu Ức Tài cũng thể hiện sự tôn sùng rất lớn đối với Giang đại sư, dường như chỉ cần Giang đại sư xuất mã, không có vấn đề nào là không giải quyết được vậy.

Giáo sư Mai nghe đến mắt sáng lên, con trai của bà cũng đã đến tuổi cưới gả, nếu như giáo sư Cố cũng xác nhận bản lĩnh của vị Giang đại sư kia, vậy bà cũng muốn mời vị Giang đại sư này tới làm mai mối cho con trai của mình.

Nghe giáo sư Lưu nói như vậy, Cố Thanh Bình hoàn toàn bỏ xuống lo lắng trong lòng, nói: "Được, tôi nghe giáo sư Lưu, chỉ là gọi điện thoại không thôi có vẻ không đủ thành ý, tôi có nên đích thân bay tới Quế tỉnh mời Giang đại sư ra tay hay không?"

Lưu Ức Tài cười nói: "Thầy không cần vội vậy đâu, em và Giang đại sư cũng có thể coi như bạn bè, cậu ấy sẽ không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, sau này mọi chuyện thành rồi, thầy tận tâm chuẩn bị một phần lễ tạ mai là được."

"Được, tôi hiểu rồi, vậy làm phiền giáo sư Lưu."

"Thầy không cần khách khí."

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Sau khi đi ra khỏi cục dân chính, trong lòng Yến Vũ tràn đầy thất

vọng mất mát.

Ly hôn, số tiền mặt chồng trước đồng ý với cô cũng đã tới sổ, nhưng Yến Vũ vẫn không vui vẻ nổi.

Có điều, làm người chung quy vẫn phải nhìn về phía trước, rất nhanh sau đó, Yến Vũ đã chấn chỉnh lại tinh thần, lái xe chạy về phía phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Nửa tiếng sau, Yến Vũ mang theo túi quà gồm rượu, thuốc lá, trà, tới gặp Giang đại sư nghe tiếng đã lâu.

Hai người khách khí bắt chuyện vài câu, sau đó Yến Vũ bắt đầu giới thiệu về bản thân mình: "Giang đại sư, tôi tên là Yến Vũ, Yến trong tử yến, Vũ trong vũ đạo, năm nay 25 tuổi, chiều cao 1m68, tốt nghiệp đại học XX, hai năm trước đã kết hôn, sau khi kết hôn sinh được một đứa con trai, hôm nay tôi vừa mới ly hôn..."

Giang Phong hỏi: "Chị Yến chỉ mới kết hôn hai năm trước, vì sao hai người lại đi tới bước ly hôn này?"

Yến Vũ thở dài nói: "Giang đại sư, nói lời này thật lòng, người chồng trước kia của tôi ở phương diện kinh tế, sinh hoạt, quan hệ, tài nguyên các thứ đều đối với tôi rất tốt, đáng tiếc anh ấy có một thói hư tật xấu không đổi được —— đi ăn đồ ngoài.

Nếu như chỉ là lần một lần hai, tôi còn có thể coi như không biết, nhưng số lần anh ấy vượt quá giới hạn quá nhiều, thậm chí đã đến mức trắng trợn rồi, anh ta chính là thích sống cuộc sống "Trong nhà hồng kỳ không đổ, bên ngoài thải kỳ bay bay"...

Tôi không muốn sống cuộc sống thủ tiết, cho nên chỉ có thể lựa chọn ly hôn."

(Trong nhà hồng kỳ không đổ, bên ngoài thải kỳ bay bay: Đây là một câu chứa phép ẩn dụ. Hồng kỳ (cờ đỏ) ám chỉ vợ (chồng), Thải kỳ (cờ màu) chỉ tình nhân. Cả câu có nghĩa là, ở nhà có vợ (chồng), bên ngoài thì có tình nhân và mối quan hệ giữa vợ (chồng) với tình nhân rất hài hòa.)

Giang Phong lên tiếng ủng hộ: "Có vợ xinh đẹp như vậy còn muốn ra ngoài ăn linh tinh, người chồng trước này của chị thật sự quá

đáng, chị lựa chọn ly hôn với anh ta là rất đúng.”

Yến Vũ cảm xúc sa sút nói: “Ly hôn nói thì đơn giản, nhưng cuối cùng, người bị tổn thương nhiều nhất vẫn là con cái, nếu như anh ta không quá đáng tới như vậy thì tôi cũng sẽ không lựa chọn ly hôn với anh ta.” Nói đến đây, Yến Vũ không nhịn được lại thở dài: “Không biết con trai tôi đi theo anh ta, về sau sẽ biến thành bộ dạng gì đây.”

Chương 719: Chuyện Ngoài Ý Muốn (2)

Giang Phong nói: “Cha mẹ ly hôn, con cái chắc chắn ít nhiều sẽ chịu ảnh hưởng, mục đích tôi mở văn phòng môi giới này chủ yếu cũng chính là muốn giúp nhiều cặp đôi có được hạnh phúc thật sự hơn, giảm bớt khả năng bi kịch phát sinh.”

“Giang đại sư có suy nghĩ như vậy, thật sự là công đức vô lượng.”

“Chị Yến quá khen rồi, chị nói tiếp đi.”

Yến Vũ nhẹ gật đầu, tiếp tục giới thiệu về bản thân mình, toàn bộ những cái nên nói, không nên nói đều nói rất rõ ràng. Cô biết Giang đại sư không phải ngày một ngày hai, đối với quy tắc làm mai mối của cậu, nhất là khi trên mạng cũng đã lan truyền rất nhiều, không hề lạ chút nào.

Chờ Yến Vũ nói xong về bản thân và hoàn cảnh của mình, Giang Phong mới lên tiếng: “Được, tình huống của Chị Yến tôi đã nắm rõ, chị có yêu cầu gì với một nửa khác của mình không?”

Yêu cầu đối với một nửa khác có rất nhiều, ví dụ như dáng người, tướng mạo, ví dụ như tuổi tác, trình độ, điều kiện kinh tế, ví dụ như đối tượng kết hôn nhất định phải trung thành, vân vân, có điều Yến Vũ không nêu ra bất cứ thứ gì cả, chỉ cười nói: “Giang đại sư, tôi tin tưởng ánh mắt của cậu.”

Giang Phong cũng không khiêm tốn, gật đầu cười nói: “Được, tôi sẽ tìm cho chị một gia đình mới thật tốt.”

“Cảm ơn Giang đại sư, vậy làm phiền cậu!”

“Không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi.”

Tiếp đó, hai người trao đổi phương thức liên lạc cho nhau, Giang Phong còn chụp cho Yến Vũ một tấm hình ngay tại chỗ, giải quyết xong mọi việc, Yến Vũ mới mang theo hi vọng rời khỏi công ty môi giới hôn nhân.

Đưa mắt nhìn Yến Vũ rời đi, sau khi người đã đi khỏi, Giang Phong ngay lập tức giúp cô tìm kiếm đối tượng, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ mảnh đất Trung Quốc, và vẫn tiếp tục khuếch tán ra ngoài.

Vô số hình chân dung của đàn ông điên cuồng lóe lên, cuối cùng dừng lại ở một tấm chân dung:

【 Danh tính 】: Hoàng Nhất Bá

【 Tuổi tác 】: 34 tuổi (thực tế là 33 tuổi)

【 Chiều cao 】: 1m73

【 Cân nặng 】: 60kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra trong gia đình nông thôn, cha là chủ thầu, bốn anh chị em đều theo cha dấn thân vào các công việc liên quan.

【 Sở thích cá nhân 】: Thẳng nam, không có lòng cầu tiến quá lớn, thích đọc tiểu thuyết

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Không có

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 73 + môn đăng hộ đối 72 + Quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 93 (tình cảm vợ chồng 94 + môn đăng hộ đối 92 + Quan hệ gia đình 74)

【 Dự đoán con cái 】:...

Xem xong tài liệu xứng đôi của đôi bên, phát hiện nhà trai vậy mà lại là người Thiểm Bắc, khoảng cách có chút xa, chỉ có thể chờ tới lần sau đi tới bên đó rồi thuận tiện tác hợp mà thôi.

Ngay lúc này, điện thoại đặt trên bàn của Giang Phong vang lên, cầm lên xem, phát hiện là giáo sư Lưu Ức Tài gọi tới, hắn vội vàng nhận điện thoại: "Giáo sư Lưu!"

"Giang đại sư!"

Hai người khách sáo chào nhau vài câu, lúc này, Lưu Ức Tài mới nói rõ mục đích của mình: "Là như này Giang đại sư, tôi có một đồng nghiệp, con trai của thầy ấy..."

Lưu Ức Tài nói rõ ràng tình huống của giáo sư Cố Thanh Bình cho Giang đại sư xong, cuối cùng mới kết luận: "Giang đại sư, chuyện làm mai mối cho giáo sư Cố, tôi có niềm tin tuyệt đối với cậu. Hơn nữa, cậu cũng là đại sư trong phương diện hòa giải hôn nhân, tôi tin rằng cậu không chỉ là thần cơ diệu toán, mà kiến thức trong tâm lý học cũng không hề ít.

Tình huống như của con gái giáo sư Cố hẳn là không làm khó được cậu đi?"

Giang Phong mỉm cười đáp: "Vấn đề cũng không lớn."

Nghe đến đó, Lưu Ức Tài hoàn toàn yên tâm, cười ha ha: "Có câu nói này của Giang đại sư là tôi yên tâm rồi, giáo sư Cố vốn muốn đích thân mang quà tới thăm cậu, chỉ là con gái thầy ấy đang trong thời kỳ phản nghịch, thấy ấy không yên tâm để một mình em ấy trong nhà, cho nên chỉ có thể làm phiền Giang đại sư đích thân tới đây một chuyến vậy."

Giang Phong đáp: "Đây đều là việc nhỏ, trẻ em không muốn đến trường, việc này phải xử lý nhanh chóng, vậy tôi sẽ cố gắng sắp xếp các công việc hiện tại, buổi chiều sẽ bay tới Thủ đô."

"Thật làm phiền Giang đại sư quá."

"Giáo sư Lưu không cần phải khách khí."

"Vậy buổi tối gặp."

“Vâng, buổi tối gặp.”

...

Phan Châu,

Biệt thự Ngụy gia.

Trong phòng tập gym, Hạ Linh Linh nâng cao cái bụng to, nhìn Ngụy Tuyết Phong đang mồ hôi đầm đìa rèn luyện thân thể, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Cô thật sự rất hài lòng với cuộc sống bây giờ.

Hồi tưởng lại lúc Giang đại sư giới thiệu chồng cho mình, cô ấy còn ghét bỏ người chồng này lớn lên quá khó nhìn, lúc đó cô thật sự là quá ngây thơ, chẳng hiểu chút gì về hiện thực tàn khốc trong xã hội này.

Xa không nói, ngay cả những bạn học nữ trước đây của cô, bây giờ phần lớn đều đã lập gia đình, chồng của họ quả thực lớn lên soái hơn so với chồng của cô, nhưng soái thì có thể làm được cái gì? Có thể coi như cơm mà ăn sao?

Chương 720: Chuyện Ngoài Ý Muốn (3)

Có lẽ, soái tới mức độ nhất định sẽ thật sự có một nắm lớn em gái muốn đưa cơm cho anh.

Nhưng có thể soái tới mức độ này thì chỉ là một nhóm nhỏ người mà thôi, chồng của các bạn học cũ kia của cô vẫn còn cách mức độ này vạn dặm nữa đấy!

Nói là nước sôi lửa bỏng có lẽ là hơi khoa trương, nhưng mua một món ăn cũng phải tính toán tỉ mỉ, mua một bộ quần áo cũng phải cân nhắc liên tục, thậm chí có cốc trà sữa mấy đồng cũng không dám bỏ tiền ra mua.

Nhịn ăn nhịn mặc như vậy cũng không biết phải tiết kiệm bao nhiêu năm mới trả được tiền đặt cọc nhà, cho dù góp đủ tiền đặt

cọc thì các khoản tiền trang trí, nội thất cũng không biết còn phải đau đầu thêm bao lâu.

Điểm chết người nhất chính là tới tuổi hai mươi, ba mươi còn phải gánh vác thêm đủ loại phí từ con cái và người già trong nhà, áp lực lớn tới mức nào chỉ có người từng trải qua rồi mới biết được.

Mà đây còn là với điều kiện cả nhà đều có thân thể khỏe mạnh bình thường, còn nếu như trong nhà có người bệnh nặng, vậy coi như xong rồi, căn bản chính là đối mặt với ngõ cụt.

Vốn Hạ Linh Linh cũng không hiểu những cái này, nhưng mấy tháng nay, thông qua lời kể trong lúc nói chuyện phiếm của mấy người bạn học cũ kia, cô mới biết được họ rốt cuộc phải đối mặt với áp lực lớn đến mức nào, mới hiểu được mình thật ra may mắn tới đâu.

Lần gả này không chỉ vẻn vẹn cho cô cuộc sống của một "thiếu phu nhân", mà còn giúp cho bốn người anh trai làm công nghèo nàn không lấy được vợ của mình nhảy lên thành ông chủ lớn oai phong lẫm liệt.

Toàn bộ Hạ gia vì cô mà được nhờ.

Đối mặt với người chồng chiều mình lên trời, yêu thương trong lòng cô tự nhiên là muốn giấu cũng không giấu được.

Chờ chồng tập xong một tổ động tác, Hạ Linh Linh vội vàng cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, vừa lau mồ hôi vừa cổ vũ hắn: "Chồng, anh vất vả rồi, kiên trì thêm một chút nữa thôi, chỉ còn hai tổ động tác, làm xong là có thể nghỉ ngơi rồi."

Ngụy Tuyết Phong hiện tại có thể nói là đã hoàn toàn thay đổi dáng vẻ so với một năm trước, mặc dù thoạt nhìn vẫn có chút mập nhưng đã không còn lộ rõ như trước kia nữa, mà chỉ là nhìn có chút phát tướng thôi.

Thịt trên người cũng trở nên chắc hơn rất nhiều, không còn lỏng lẻo như trước nữa.

Tóm lại, thay đổi lớn tới mức người biết chuyện đều không khỏi xúc động một hai câu, sức mạnh của tình yêu này thật sự quá lớn.

“Vợ, anh không hề khổ cực, có em ở bên cạnh, anh làm mười tổ động tác nữa cũng không vấn đề gì.” Nguỵ Tuyết Phong nở nụ cười, chân thành nói.

Hạ Linh Linh lườm hắn một cái, cười mắng: “Đồ dẻo miệng!”

Nguỵ Tuyết Phong cười hắc hắc, nhanh tay đưa tay đỡ lấy vợ mình, nói: “Vợ, em cũng mệt rồi đúng không, nhanh sang bên cạnh ngồi đi, anh làm xong hai tổ động tác cuối rồi sẽ đưa em đi ra ngoài tản bộ.”

Hạ Linh Linh ừ một tiếng, để hắn đỡ mình sang bên cạnh ngồi.

Lúc Nguỵ Tuyết Phong đang chuẩn bị tiếp tục rèn luyện, điện thoại hắn đặt trên máy tập bỗng vang lên, hắn đành dừng lại động tác, cầm điện thoại lên xem, là mẹ hắn gọi tới.

Hắn nhấn nhận điện thoại, đưa lên tai nghe: “Alo, mẹ!”

Trong điện thoại vang lên tiếng hoảng hốt của Nguỵ mẫu: “Tuyết Phong, em họ nhà cậu con xảy ra chuyện rồi!”

Nguỵ Tuyết Phong giật mình, vội vàng hỏi: “Mẹ, em họ xảy ra chuyện gì rồi? Mẹ từ từ nói xem nào.”

Hạ Linh Linh nghe vậy liền đứng dậy đi tới, Nguỵ Tuyết Phong bây giờ cũng không quản được mấy chuyện nhỏ nhặt như điện thoại có phóng xạ này, trực tiếp bật loa ngoài lên cho vợ cùng nghe với mình.

Giọng Nguỵ mẫu có chút nghẹn ngào: “Cậu con vừa gọi điện cho mẹ, nói lúc em họ con ra ngoài mua thuốc thì bị một người nhảy lầu đập trúng, ở ngay tại chỗ...”

Đầu Nguỵ Tuyết Phong ong lên một tiếng, khó tin hỏi lại: “Sao thành ra lại như vậy?”

Hạ Linh Linh cũng kinh ngạc.

Nguỵ mẫu vừa khóc vừa chửi bới: “Đều do cái đứa đáng chết hỗn đản kia, bản thân muốn chết thì thôi đi, trước khi đi còn phải kéo người khác làm đệm lưng, loại người này nên bị đày xuống mười

tám tầng địa ngục.

Chỉ đáng thương cho em họ của con, thật đúng là xúi quẩy đến nhà mà."

Nhớ tới trước đó không lâu mình còn ngồi uống rượu khoác loác với em họ, không nghĩ tới bữa rượu hôm đó lại là bữa rượu cuối cùng của hai anh em, Ngụy Tuyết Phong cố nén bi thương, nói: "Mẹ, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, mẹ và ba lập tức chạy tới đó đi, con cũng xuất phát ngay đây, chúng ta tới chỗ cậu nhanh đi."

Ngụy mẫu mặc dù thương tâm, nhưng cũng chưa đánh mất lý trí, nghe vậy liền nói: "Mẹ và cha con qua đó là được rồi, từ giờ tới ngày dự sinh của Linh Linh chỉ còn có nửa tháng, con phải luôn ở bên cạnh chăm sóc nó."

Nghe mẹ chồng quan tâm mình, trong lòng Hạ Linh Linh vô cùng cảm kích, vội vàng lên tiếng: "Mẹ, chuyện của con không gấp, cứ để Tuyết Phong qua đó trước, con sẽ gọi điện cho cha mẹ con tới chăm con, sẽ không có chuyện gì đâu ạ."

"Vậy cũng được, thế trước Tuyết Phong cứ ở cạnh Linh Linh đi, chờ khi nào cha mẹ vợ con đến rồi con hẵng chạy tới đây sau."

"Vâng, mẹ, vậy cứ như thế trước, con cúp máy đây."

"Ừ!"

Cúp điện thoại xong, Ngụy Tuyết Phong vẫn chưa tin nổi tin tức trời đánh vừa rồi, hắn vừa gọi điện thoại cho mẹ vợ, vừa nói: "Người cậu này của anh số thật quá khổ, đời này chỉ sinh được hai đứa con trai, một đứa mới 5 tuổi đã bị người ta bắt cóc, đứa con lại ngay cả vợ còn chưa kịp lấy đã gặp phải chuyện tai bay vạ gió, đả kích này thật sự quá lớn."

Chương 721: Nữ Sợ Gả Nhầm Chồng, Nam Cũng Sợ Cưới Nhầm Vợ

Nghe chồng nói xong, Hạ Linh Linh đầy vẻ kinh ngạc nói: "Cậu còn có một đứa con trai bị lừa bán à? Chuyện này xảy ra bao giờ vậy?"

Ngụy Tuyết Phong nói chuyện điện thoại với mẹ vợ xong, mới thở dài nói: "Đó là chuyện hai mươi mấy năm trước, người em họ bị lừa bán của anh chỉ nhỏ hơn anh hai tuổi. Vào năm cậu ấy năm tuổi, đi theo mợ anh tới chợ, kết quả mợ anh chỉ mua mấy cân hoa quả, em họ anh đã bị bắt cóc mất."

Hạ Linh Linh nghe được, thổn thức nói: "Hóa ra là chuyện những năm chín mươi à? Lúc đó, đám buôn người quả thật hung hăng ngang ngược. Em xem mấy tin tức liên quan, thậm chí có đám buôn người cướp cả đứa trẻ trong lòng người mẹ, còn có kẻ đêm khuya dùng thuốc mê làm người ta choáng váng, sau đó vào nhà cướp đứa trẻ đi."

Ngụy Tuyết Phong nghiến răng nghiến lợi nói: "Mức phạt cho đám buôn người này thật sự quá nhẹ. Anh thấy phải xử tử hình, bắt được tên nào bắn chết tên đó, ngay cả người mua cũng không thể tha được. Anh thật ra muốn xem thử còn bao nhiêu người dám lấy tính mạng đi mạo hiểm."

Hạ Linh Linh nói: "Cho dù em cũng rất căm giận đám buôn người, cũng muốn những kẻ cặn bã đó chết hết, nhưng trên pháp luật lại không có cách nào làm được. Dù sao ngay cả một số kẻ cố ý giết người còn không bị xử tử hình đâu!

Hơn nữa, có chuyên gia đánh giá, hình phạt nghiêm khắc chẳng những không thể làm giảm mức độ phạm tội xuống, ngược lại còn tăng lên tỷ lệ phạm tội lên. Em cũng chẳng hiểu được logic trong đó. Nhưng nhà nước đưa ra mức phạt với đám buôn người, chắc chắn đã cân nhắc chu đáo.

Chủ yếu nhất là áp dụng xử tử hình sẽ chỉ làm đám buôn người biến thành kẻ liều mạng, nếu lừa gạt bán trẻ con và cố ý giết người đều bị tử hình, vậy đám buôn người có khả năng giết luôn đám trẻ, do đó mang đến tổn thất lớn hơn."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Đám buôn người đều là một số kẻ cặn bã mất hết nhân tính. Cũng may thời buổi này khắp nơi đều có cameras giám sát, nhà nước vẫn luôn ra tay mạnh với những người

cặn bã này, giảm khu vực những kẻ cặn bã này có thể phạm tội, xác suất phụ nữ và trẻ con bị lừa bán cũng giảm đi rất nhiều."

Hạ Linh Linh khẽ gật đầu, sau đó nói: "Chồng, lần này nhà cậu xảy ra chuyện xấu này, nếu cậu còn có một đứa con trai lưu lạc ở bên ngoài, vậy sao anh không nhờ Giang đại sư giúp đỡ chứ? Với năng lực suy tính thần kỳ của Giang đại sư, có lẽ có thể giúp cậu anh tìm về đứa con trai đã thất lạc nhiều năm không chừng."

Ngụy Tuyết Phong nghe vậy nhất thời sửng sốt, sau đó vỗ mạnh vào đùi: "Vợ, em đúng là một lời đánh thức người trong mộng đấy. Sao vừa rồi anh không nghĩ ra chứ! Không được, anh phải lập tức gọi điện thoại cho Giang đại sư. Nếu thật sự có thể tìm được em họ bị lừa bán hai mươi mấy năm kia, nửa đời sau của cậu và mợ anh lại có chỗ dựa rồi."

Nói đến đây, Ngụy Tuyết Phong không trì hoãn nữa, trực tiếp bấm số gọi cho Giang đại sư.

Điện thoại vừa được kết nối, sau khi chào hỏi, Ngụy Tuyết Phong lại nóng lòng hỏi: "Giang đại sư, là thế này. Tôi có một người em họ bị lừa bán hai mươi mấy năm, không biết ngài có cách nào tìm được cậu ấy không?"

Đối với khách hàng lớn gặp được đầu tiên trong cuộc đời làm mai mối, Giang Phong đương nhiên tương đối để bụng, không cố làm ra vẻ huyền bí, trả lời thẳng: "Chỉ cần có thể cung cấp tên họ và ngày sinh tháng đẻ của em họ anh, vậy chắc hẳn sẽ không thành vấn đề."

Ngụy Tuyết Phong nửa mừng nửa lo nói: "Tốt quá rồi, Giang đại sư, chuyện là thế này..."

Ngụy Tuyết Phong nói lại tình hình nhà cậu anh ta một lượt, cuối cùng mới lên tiếng: "Giang đại sư, lát nữa tôi sẽ tới nhà cậu tôi, tìm thời cơ thích hợp lại nói chuyện này cho cậu tôi biết. Chờ tôi hỏi được ngày sinh tháng đẻ của em họ tôi, tôi sẽ gửi lại cho ngài."

Giang Phong nói về câu nén bi thương trước, sau đó tự tin nói: "Anh Phong, chuyện như vậy, bình thường tôi vốn sẽ không nói chắc chắn. Chẳng qua nếu anh hỏi tôi, vậy tôi có thể nói thẳng với

anh, chỉ cần em họ anh còn sống, cho dù anh ta có rời khỏi trái đất, tôi cũng có thể tìm ra cho anh."

Viên thuốc an thần này làm Ngụy Tuyết Phong lập tức tự tin hơn,

Anh ta luôn miệng cám ơn: "Cảm ơn Giang đại sư, có câu này của ngài thì tôi hoàn toàn yên tâm rồi. Vậy bây giờ tôi không quấy rầy ngài nữa. Chờ tôi hỏi ngày sinh tháng đẻ của em họ tôi xong, sẽ gửi qua WeChat cho ngài sau."

"Anh Phong không cần khách sáo, vậy chúng ta liên lạc sau."

"Ừ, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Chờ sau khi cúp máy, Ngụy Tuyết Phong tiến tới hôn vợ một cái: "Cảm ơn vợ, nếu không phải em nhắc, anh sẽ không nghĩ tới chuyện mời Giang đại sư ra tay tìm em họ bị lừa bán."

Hạ Linh Linh nói: "Anh còn khách sáo với em làm gì chứ. Anh mau thay quần áo rồi tới nhà cậu, sớm báo tin tốt cho cậu mợ đi. Ít nhiều gì cũng có thể giảm bớt bi thương trong lòng bọn họ."

Ngụy Tuyết Phong gật đầu nói: "Ừ, anh đi thay quần áo ngay đây."

Chương 722: Nữ Sợ Gả Nhầm Chồng, Nam Cũng Sợ Cưới Nhầm Vợ (2)

Thành phố Xuyên Giang ở tỉnh Việt.

Đôi mắt Dương Chính Khoa đỏ ngầu thất thần nhìn con trai đã bị phủ vải trắng. Ông ta mới hơn năm mươi tuổi mà trông như ông cụ hơn bảy mươi tuổi.

Ông ta thật sự không biết kiếp trước mình rốt cuộc gây ra tội lỗi gì, để kiếp này ông trời phải trừng phạt ông ta như vậy.

Hai mươi bảy năm trước, con trai lớn mới năm tuổi bị đám buôn người bắt cóc, vợ chồng bọn họ tìm khắp trời nam biển bắc bao

nhiêu năm, cũng không thể tìm được đứa con lớn thông minh lanh lợi kia.

Rơi vào đường cùng, bọn họ chỉ có thể lựa chọn sinh thêm một đứa.

Vì vậy, con trai nhỏ ra đời.

Vợ chồng bọn họ cố gắng chăm sóc, con trai nhỏ cũng khỏe mạnh trưởng thành, năm nay thuận lợi tốt nghiệp đại học, còn trở về giúp đỡ vợ chồng bọn họ xử lý việc kinh doanh trong nhà.

Tất cả đều rất thuận lợi, vợ chồng Dương Chính Khoa thậm chí đã tính toán xong, chờ con trai nhỏ tiếp nhận việc kinh doanh trong nhà, vợ chồng bọn họ sẽ nhờ người mai mối tìm giúp một người vợ cho nó, lại có thể yên tâm đi tìm con trai lớn.

Mấy năm nay, bọn họ vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của con trai lớn.

Nhưng ai có thể ngờ được, hôm nay con trai nhỏ chỉ ra ngoài mua bao thuốc lá, lại gặp này tai bay vạ gió, bị tên khốn kiếp đáng chết kia liên lụy, lập tức mất đi, đây quả thực là muốn lấy mạng của vợ chồng bọn họ mà!

Vợ ông ta chịu không nổi sự đả kích này, trực tiếp ngất đi, được đưa vào bệnh viện.

Dương Chính Khoa làm đàn ông, cho dù kiên cường hơn vợ mình, nhưng vì quá đau lòng mà ngồi ở đó không nói tiếng nào, không nghe lời khuyên của những người thân thiết.

Không biết ông ta ngây người bao lâu, mãi đến khi chị ông ta khuyên một câu, mới khiến sắc mặt ông ta có chút thay đổi.

Chỉ nghe chị ông ta khuyên: "Em trai à, người chết không thể sống lại, không ai ngờ được thằng bé lại ra đi như vậy. Nhưng em không chỉ có một đứa con là Tiểu Hổ, còn có Tiểu Long đang chờ em tìm về đấy. Em tuyệt đối phải chú ý giữ sức khỏe!"

Trái tim chết lặng của Dương Chính Khoa cuối cùng mới lại có chút sức sống, đôi môi khô khốc mấp máy, nói: "Chị, em không sao,

chị không cần lo lắng."

Ngụy mẫu nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, chịu nói chuyện là tốt rồi.

Ngụy Tuyết Phong cầm chai nước khoáng đưa tới nói: "Cậu, cậu uống hớp nước trước đã."

Dương Chính Khoa gật đầu, nhận lấy chai nước, mở nắp uống vài hớp. Chị nhắc nhở rất đúng, ông ta còn có một đứa con trai lớn đang lưu lạc ở bên ngoài. Ông ta phải tìm nó trở về, không thể để mình ngã xuống được.

Chờ cậu uống nước xong, Ngụy Tuyết Phong mới lên tiếng: "Cậu, Giang đại sư làm mai cho cháu lợi hại tới mức nào, chắc cậu đã nghe mẹ cháu nói rồi. Trước khi tới đây, cháu có hỏi thăm qua Giang đại sư, Giang đại sư nói chỉ cần cung cấp tên họ và ngày sinh tháng đẻ của em họ Tiểu Long cho ngài ấy, ngài ấy có thể tính toán giúp, xem thử có thể tìm em họ Tiểu Long về không."

Mặc dù Giang đại sư cho anh ta đủ tự tin, nhưng Ngụy Tuyết Phong nói chuyện vẫn tương đối giữ lại, nguyên nhân chủ yếu là bây giờ cậu rõ ràng đã quá đau lòng, anh ta không thể khiến cậu bị kích thích quá lớn, bằng không quá đau buồn quá vui mừng, dễ xảy ra vấn đề.

Cách tốt nhất là cho cậu chút hy vọng, giúp cậu nhanh chóng rời khỏi nỗi đau mất con mới là chuyện quan trọng nhất.

Quả nhiên, vừa nghe cháu trai nói vậy, tinh thần Dương Chính Khoa đột nhiên chấn động, sắc mặt hơi kích động hỏi: "Tiểu Phong, cháu nói thật à? Cháu không lừa cậu chứ?"

Bà Ngụy nghe vậy cũng vừa mừng vừa lo. Bởi vì cuộc hôn nhân của con trai chính là nhờ Giang đại sư mai mối, cho nên cả nhà bọn họ tương đối quan tâm Giang đại sư, tất nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Giang đại sư.

Nhưng trước đó, cả nhà bọn họ chỉ nghĩ Giang đại sư có năng lực tuyệt đối trong vấn đề hôn nhân, chưa từng nghĩ tới năng lực cao thâm khó dò của Giang đại sư còn có thể dùng để tìm người.

Bây giờ nghe con trai nói vậy, bà Ngụy cảm thấy thật sự có thể thử cách này một lần, thất bại không sao, nếu chẳng may thành công, vậy thì tốt quá rồi.

Ngụy Tuyết Phong nói với vẻ mặt chắc chắn: "Đương nhiên là thật rồi. Giang đại sư là Thần Toán đại sư tiếng tăm lừng lẫy trong cả nước, ngài ấy chắc hẳn có thể suy tính ra vài điều, nhưng không biết cậu còn nhớ chính xác giờ sinh của em họ Tiểu Long không?"

Dương Chính Khoa nghe vậy, không hề do dự nói: "Đương nhiên là nhớ rồi. Cho dù có qua một trăm năm nữa, cậu cũng không thể quên được thời gian em họ Tiểu Long của cháu sinh ra."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Vậy cậu nói cho cháu biết đi, cháu sẽ lập tức gửi cho Giang đại sư, nhờ ngài ấy tính toán giúp, xem thử có thể tìm được em họ Tiểu Long đã mất tích nhiều năm không."

Dương Chính Khoa kích động báo ra ngày giờ sinh của con trai lớn: "Tiểu Phong, em họ Tiểu Long của cháu sinh ra khoảng 6 giờ sáng ngày 13 tháng 8 năm 1991, mất tích là ngày mùng 6 tháng 9 năm 1996."

Chương 723: Nữ Sợ Gả Nhầm Chồng, Nam Cũng Sợ Cưới Nhầm Vợ (3)

Ngụy Tuyết Phong khẽ gật đầu, nói: "Được, cháu nhớ kỹ rồi. Cháu sẽ gửi cho Giang đại sư luôn. Cậu ăn tạm chút gì lót dạ đã, sau đó đi xem mợ thế nào. Cậu và mợ phải phấn chấn lên, để tránh tìm được em họ Tiểu Long, hai người lại đổ bệnh, vậy thì không tốt lắm đâu!"

"Tiểu Phong, cháu nói đúng." Con trai lớn là tâm bệnh của hai vợ chồng Dương Chính Khoa, ông ta vẫn nghe lọt tai lời cháu trai nói.

Ngụy Tuyết Phong thấy cậu nghe lọt tai lời mình nói, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy điện thoại ra, gửi ngày sinh tháng đẻ của em họ cho Giang đại sư.

...

Sau khi Giang Phong xuống máy bay, mới nhìn thấy tin nhắn của Ngụy Tuyết Phong gửi trong WeChat, lập tức gọi điện thoại về cho anh ta: "Anh Phong, thật ngại quá, để cho anh phải chờ lâu. Lúc trước, tôi đang ở trên máy bay, vừa rồi khởi động máy mới nhìn thấy tin nhắn anh gửi tới."

Ngụy Tuyết Phong vội nói: "Giang đại sư ngài quá khách sáo rồi. Bên tôi cũng không vội, tôi sợ cậu tôi đang buồn lại vui quá sẽ không tốt cho cơ thể, cho nên biết tin em họ tôi chậm một chút cũng tốt."

"Anh Phong, tôi hiểu ý của anh. Đợi lát nữa tôi thu xếp xong, sẽ tiến hành suy tính lần đầu tiên. Mặc dù tôi nắm chắc một trăm phần trăm có thể tìm được em họ anh, nhưng tìm người cũng không đơn giản như vậy."

Giang Phong nói: "Lần đầu tiên suy tính chỉ có thể phong tỏa một phương hướng đại khái. Muốn tìm người, còn phải dẫn người thân có chung huyết mạch tới phương hướng được phong tỏa để tiến hành suy tính lần thứ hai. Sau đó lại đến vị trí phong tỏa để tiến hành suy tính lần thứ ba.

Cứ như vậy, cho đến khi tìm được người mới thôi."

Ngụy Tuyết Phong chợt nói: "Hóa ra là vậy!"

Giang Phong nói: "Cho nên, anh tạm thời giúp cậu và mợ anh trấn tĩnh trước, xử lý hậu sự cho em họ anh xong, đến lúc đó tôi sẽ dẫn cậu và mợ anh cùng suy tính và tìm kiếm."

Ngụy Tuyết Phong “Ừ” một tiếng, nói: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng khuyên cậu và mợ tôi."

"Anh Phong, tạm thời cứ như vậy nhé. Bên tôi có chút chuyện phải xử lý, chúng ta liên lạc lại sau."

"Ừ, được."

Sau khi cúp máy, Giang Phong nói với Lưu Ức Tài tới đón hắn: "Thầy Lưu, tôi tùy tiện gọi xe qua là được rồi, sao còn làm phiền thầy đích thân tới đón tôi chứ?"

"Tôi mời Giang đại sư tới, nếu không chiêu đãi đàng hoàng, để bà xã của tôi biết được, sợ rằng cô ấy sẽ chẳng cho tôi lên giường mất."

Lưu Ức Tài nói đùa, sau đó giới thiệu: "Giang đại sư, tôi giới thiệu với ngài, người này chính là đồng nghiệp của tôi thầy Cố Thanh Bình. Thầy Cố, người này chính là Giang đại sư tiếng tăm lừng lẫy."

"Chào Giang đại sư!"

"Chào thầy Cố!"

Hai người chào hỏi nhau, Lưu Ức Tài nói: "Giang đại sư, ở đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta lên xe trước đi!"

"Được."

...

Một giờ sau.

Trong phòng Vip của nhà hàng đặc biệt nào đó, Giang Phong vừa ăn cơm vừa nghe thầy Cố giới thiệu về tình hình của mình.

"Giang đại sư, thật sự không dám giấu, tôi và vợ cũ của tôi thật ra là yêu nhau qua mạng." Cố Thanh Bình vừa mở miệng, lại làm tinh thần của Giang Phong và Lưu Ức Tài phấn chấn.

Đặc biệt là Lưu Ức Tài. Anh ta và Cố Thanh Bình làm đồng nghiệp mười năm, cũng không biết đồng nghiệp này yêu qua mạng theo trào lưu thời đó.

Cố Thanh Bình nhớ lại, nói: "Tôi và cô ấy quen nhau năm 2005, khi đó còn đang dùng QQ, cô ấy thêm tôi, tôi tưởng cô ấy là học sinh của tôi, sau khi chấp nhận yêu cầu thêm bạn tốt của cô ấy, mới biết mình thêm nhầm người.

Kết quả, trời xui đất khiến, tôi và cô ấy bước lên con đường yêu qua mạng, có thể nói là một lần sảy chân để hận nghìn đời đấy!"

Cố Thanh Bình nhấp một ngụm trà, than thở: "Trước tôi, cô ấy

từng có bạn trai, sau khi kết hôn với tôi vẫn còn tơ tưởng tới bạn trai. Là người đàn ông, không ai có thể chịu được loại chuyện này

Tình cảm của tôi và cô ấy đương nhiên có xu hướng tan vỡ, chỉ là vì con gái của tôi mới kéo dài mãi không ly hôn.

Nhưng sau khi tình cảm tan vỡ, hai người cứ kéo dài như vậy thật ra chính là hành hạ lẫn nhau, cuối cùng vào năm con gái của tôi chín tuổi, tôi và cô ấy chính thức làm thủ tục ly hôn."

Cố Thanh Bình nói đến đây, đầy vẻ hối hận: "Không ngờ chúng tôi ly hôn lại gây ảnh hưởng lớn đối con gái của tôi như vậy. Sớm biết có kết quả này, tôi còn không bằng dứt khoát ly hôn từ khi con bé vẫn chưa hiểu chuyện, như vậy có lẽ sẽ không xuất hiện tình trạng như bây giờ."

Giang Phong xúc động nói: "Hôn nhân sai lầm đúng là rất hại người."

Cố Thanh Bình đầy đồng cảm nói: "Ai nói không phải chứ. Mọi người đều nói nam sợ vào nhầm nghề, nữ sợ gả nhầm chồng. Lời này ở thời cổ đại thì đúng. Dù sao địa vị của người phụ nữ ở thời cổ đại thấp, cưới nhầm chồng là cả đời xong rồi.

Nhưng trong xã hội bây giờ, không chỉ nữ sợ gả nhầm chồng, nam cũng sợ cưới nhầm vợ đấy!"

Chương 724: Vui Buồn Lẫn Lộn

Thủ đô.

Khách sạn năm sao nào đó.

Đây là khách sạn do giáo sư Lưu bố trí, ông ta gọi điện thoại mời Giang đại sư tới, xe đưa xe đón không cần nói nhiều, ở trên phương diện ăn ở khẳng định cũng phải thu xếp thỏa đáng.

Giang Phong tắm xong, lúc nằm ở trên giường lại nhắn tin cho Ngụy Tuyết Phong qua WeChat trước, nói cho anh ta biết kết quả suy tính lần đầu tiên là ở phương bắc, chờ cậu anh ta thu xếp hậu

sự cho em họ xong, sẽ cùng đi tới phương bắc tiến hành suy tính lần thứ hai.

Sau khi gửi tin nhắn WeChat xong, Giang Phong lại bắt đầu tìm kiếm xứng đôi cho Cố giáo sư, một sóng dao động vô hình quét ngang ra, vô số hình đại diện của phái nữ nhanh chóng chớp hiện qua, cuối cùng phong tỏa ở hình đại diện của một phái nữ trong đó:

【 Danh tính 】: Nghiêm Thục Hoa

【 Tuổi tác 】: 40 tuổi

【 Chiều cao 】: 1m 60

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Chồng cũ...

(Tài liệu tỉ mỉ)...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 70 (tình cảm vợ chồng 70＋ môn đăng hộ đối 70＋ quan hệ gia đình 70)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 90 (tình cảm vợ chồng 91＋ môn đăng hộ đối 90＋ quan hệ gia đình 89)

(Dự đoán con cái)...

Nhìn xong tài liệu xứng đôi của hai bên, Giang Phong không khỏi xúc động, đúng là không khéo không thành sách!

...

Thành phố Xuyên Giang.

Ngụy Tuyết Phong nhìn nội dung Giang đại sư gửi đến cho anh ta, vẻ mặt phấn chấn, nhìn cậu và mợ đang bi thương nói: "Cậu, mợ, tin tốt đây. Sau khi Giang đại sư suy tính lần đầu tiên, đã có thể

xác định em họ Tiểu Long đang ở phương bắc, cậu mợ đều phải chấn tinh thần lên. Em họ Tiểu Long còn đang chờ cậu mợ đi đón em ấy đấy!"

Lời này vừa nói ra, đúng như một mũi trợ tim, làm tinh thần vợ chồng Dương Chính Khoa đều phấn chấn.

Dương Chính Khoa trào nước mắt nói: "Tốt, thật sự tốt quá rồi, qua hai mươi bảy năm, bây giờ cuối cùng cũng có hy vọng tìm được Tiểu Long."

Tần Tuyết Cầm còn kích động đến mức cả người run rẩy. Dù sao bà ta dẫn con trai lớn ra ngoài mới khiến anh ta bị bắt cóc. Hai mươi bảy năm qua, trong lòng ba ta luôn chịu áp lực cực lớn, ngày đêm mong nhớ con trai lớn, không biết nó có ăn có mặt không? Có bị những kẻ buôn người trời đánh kia đánh không?

Thậm chí, bà ta còn lo lắng con trai lớn có thể bị những kẻ cặn bã kia đánh thành kẻ tàn phế, sau đó bắt anh ta ra ngoài ăn xin, một khi không xin được tiền như mong muốn, sẽ bị đánh đau không? Có thể thậm chí không được uống nước không?

Nói chung, Tần Tuyết Cầm lo lắng buồn bã lâu ngày đã sắp thành bệnh rồi.

May ông trời có mắt, bây giờ cuối cùng có cơ hội tìm con trai lớn về, Tần Tuyết Cầm thật sự vừa mừng vừa buồn.

Mừng vì có cơ hội tìm con trai lớn về, buồn vì con trai nhỏ và bọn họ đã âm dương cách biệt, hai anh em đời này chắc chắn không có cơ hội gặp mặt.

...

Đế Đô.

Trong khu nhà dành cho giáo viên nào đó của trường 985.

Khi Cố Thanh Bình về đến nhà, đã khoảng mười giờ tối, liếc nhìn phòng con gái, phát hiện dưới khe cửa có chút ánh sáng lộ ra, lại biết con gái vẫn chưa ngủ.

Vì vậy, anh ta giơ tay gõ cửa, hỏi: "Kỳ Kỳ, con đã ngủ chưa?"

Cố Giai Kỳ trả lời: "Chuẩn bị ngủ!"

Cố Thanh Bình nói: "Ba có việc muốn nói với con, ba vào có tiện không?"

Cố Giai Kỳ nói: "Cửa không khóa."

Cố Thanh Bình đẩy cửa ra bước vào, thấy con gái mặc áo ngủ nằm trên giường xem điện thoại, lại nói ngắn gọn: "Là thế này, trưa mai ba muốn mời một vị Thần Toán đại sư ăn cơm, con cũng đi cùng đi."

Cố Giai Kỳ hơi kinh ngạc nói: "Thần Toán đại sư? Ba đường đường giáo viên cấp hai, ba bắt đầu tin cái này từ bao giờ vậy?"

Cố Thanh Bình nói: "Vị Thần Toán đại sư này không phải là người tầm thường, cậu ta có hơn mười triệu fan ở trên mạng, là Thần Toán đại sư nổi tiếng nhất trong nước, không biết Kỳ Kỳ có từng theo dõi cậu ta chưa?"

Cố Giai Kỳ lắc đầu nói: "Con chưa từng theo dõi, cũng chưa nghe nói qua."

Cố Thanh Bình nói: "Con chưa nghe nói qua cũng là bình thường, dù sao tuổi con còn nhỏ, còn chưa tới lúc bàn chuyện cưới gả. Mà danh tiếng của vị Thần Toán đại sư này chủ yếu là trên phương diện suy tính về nhân duyên."

Cố Giai Kỳ hỏi: "Ba, Thần Toán đại sư mà ba nói tên là gì? Con lên mạng tìm thử xem."

Cố Thanh Bình nói: "Cậu ta vốn tên là Giang Phong, các fan đều gọi cậu ta là Giang đại sư."

Cố Giai Kỳ nhập ba chữ Giang đại sư lên công cụ tìm kiếm, sau đó ấn vào lục soát, lập tức tìm ra hơn mười nghìn trang tin tức liên quan, cô ta thành thạo ấn vào một trang nào đó, xem thông tin về Giang đại sư này.

Cố Thanh Bình thấy thế nói: "Con xem trước đi, ba đi tắm đã. Lát

nữa, ba lại nói chuyện với con."

Cố Giai Kỳ "Ừ" một tiếng, nhìn không chớp mắt vào thông tin về Giang đại sư, kết quả càng xem càng kinh ngạc, chờ tới khi xem xong bài viết đó, miệng của cô ta đã mở thành chữ O rồi.

Nếu những gì nói trên đó đều là thật, vậy Giang đại sư này đúng là giỏi thật.

Chương 725: Vui Buồn Lẫn Lộn (2)

Xem xong bài viết đó, Cố Giai Kỳ lại kiểm tra xem những thông tin này là thật hay giả. Ví dụ như tìm tới Weibo của hiệu trưởng Cổ, Phạm Tiểu Lệ, Tiêu Mẫn và các minh tinh lớn xem thử có tới Giang đại sư này không.

Chờ Cố Thanh Bình tắm xong đi qua, Cố Giai Kỳ đã dùng cách của mình chứng thực tính chân thực về những thông tin của Giang đại sư nào đó.

Cố Thanh Bình vừa tiến vào, đã hỏi: "Thế nào, Giang đại sư là người thế nào, Kỳ Kỳ con đã điều tra rõ chưa?"

Cố Giai Kỳ buột miệng nói: "Đúng là lợi hại thật."

Cố Thanh Bình nói: "Kỳ Kỳ, lần này ba mời Giang đại sư từ tỉnh Quế tới, chủ yếu là để giải quyết chuyện con bỏ học. Ngày mai con nói chuyện đàng hoàng với Giang đại sư đi."

Cố Giai Kỳ nghe vậy thì nhíu mày, cô ta quả nhiên đoán không sai, vị Giang đại sư "thần thông quảng đại" này là do ba cô ta mời tới khuyên cô ta tiếp tục đến trường.

Chẳng qua cô ta không phản đối, trong lòng cô ta thật sự tò mò về Giang đại sư được các fan thổi lên trời này, muốn biết hắn có thần kỳ đúng như trong tài liệu nói không.

Thấy con gái không phản đối, Cố Thanh Bình thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy con nghỉ ngơi sớm đi, đừng xem điện thoại quá nhiều, bây giờ con còn chưa trưởng thành, mắt cũng không phát triển

xong, không chú ý bảo vệ thị lực, đến lúc đó lại phải đeo kính cận đấy."

"Vâng!" Cố Giai Kỳ đáp một tiếng.

Cố Thanh Bình thấy thế cũng không nói gì nữa, hy vọng ngày mai mọi chuyện đều suôn sẻ.

...

Trưa hôm sau.

Phòng Vip ở nhà hàng nào đó.

Ba con Cố Thanh Bình và Giang Phong đang ăn cơm. Cố Giai Kỳ còn tưởng rằng Giang đại sư đẹp trai trước mắt này sẽ đi thẳng vào vấn đề, nói chuyện với cô ta về việc đến trường, sau đó nói ra một đống lý do khiến cô ta không có cách nào phản bác.

Kết quả phát hiện cô ta suy nghĩ nhiều, trong quá trình ăn cơm, vị Giang đại sư kia căn bản không nói chuyện với cô ta, chỉ nói chuyện với ba xem món nào ăn ngon, xuất xứ của món ăn này thế nào, lại kéo dài đến cả từ điển món ăn.

Thậm chí trò chuyện một lúc, mở rộng đề tài đến ẩm thực trong nước ngoài nước từ xưa tới nay.

Sau một bữa cơm, không hề nhắc tới chuyện của cô ta một câu nào. Điều này làm Cố Giai Kỳ không nhịn được nghi ngờ có phải tối hôm qua cô ta nghe nhầm, ba mời Giang đại sư này từ tỉnh Quế tới, thật sự để giải quyết chuyện cô ta đi học à?

Vào lúc Cố Giai Kỳ đang nghi ngờ cuộc đời, Cố Thanh Bình đứng lên nói: "Giang đại sư, cậu nói chuyện với con gái nhỏ của tôi vài câu, tôi đi ra ngoài hút điếu thuốc cho thoáng khí."

Giang Phong khẽ gật đầu. Chờ Cố Thanh Bình đi ra khỏi phòng Vip, hắn mới nhìn về phía gương mặt ửng đỏ của Cố Giai Kỳ, nói ngay vào điểm chính: "Em gái Giai Kỳ, anh nghe ba em nói, em mới tốt nghiệp trung học cơ sở đã muốn bỏ học?"

Cố Giai Kỳ bất giác lắc đầu nói: "Không phải, em..."

Cô ta nói đến đây thì hơi quẫn bách, không biết nên giải thích thế nào.

Ở trước mặt ba, cô ta có thể không chịu cầu tiến, thậm chí ước gì ba thấy cô ta bãi công. Nhưng ở trước mặt người ngoài, đặc biệt là trước mặt một anh chàng trông đặc biệt đẹp trai như vậy, cô ta không muốn để cho người ta thấy cô ta là bùn nhão không trát nổi tường.

Tâm tư của nữ sinh khó nắm bắt như vậy đấy.

Giang Phong dứt khoát nói hùa theo cô ta: "Chẳng phải em muốn bỏ học, chỉ để lấy chuyện bỏ học ra ép ba em tái hôn với mẹ em sao? Không biết anh nói có đúng không?"

Cố Giai Kỳ khẽ gật đầu, sau đó lộ vẻ cầu khẩn nói: "Anh trai, anh giúp em được không? Em kiểm tra thông tin của anh ở trên mạng, biết anh rất lợi hại, anh có thể làm ba em tái hôn với mẹ em không?"

Giang Phong lắc đầu.

Cố Giai Kỳ đầy vẻ thất vọng nói: "Anh trai, làm ba mẹ của em tái hôn khó khăn đến thế sao? Ngay cả anh cũng không làm được à?"

Giang Phong nói: "Không phải anh không làm được, mà là mẹ em đã sớm tái hôn. Ba mẹ em vẫn giấu em chuyện này, không nói với em vì lo lắng em không tiếp nhận nổi. Chẳng qua bây giờ em lấy chuyện bỏ học tới uy hiếp ba em, mới phải nói thật với em."

Cố Giai Kỳ khó có thể tin nổi nói: "Sao có thể như vậy được? Em không tin, anh lừa em đúng không? Mẹ em làm sao có thể tái hôn được. Sao bà ấy có thể tái hôn chứ?"

Giang Phong nói: "Em Giai Kỳ, em đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa. Em thông minh như vậy, mấy năm qua lại với mẹ em, thật ra em cũng từng nghi ngờ mẹ em tái hôn rồi, không phải sao?"

Cố Giai Kỳ nghe vậy thì không nói lời nào. Cô quả thật đã từng nghi ngờ về chuyện này.

Ví dụ như mẹ chỉ thỉnh thoảng đến thăm cô ta nhưng không dẫn

cô ta về nhà dù chỉ một ngày.

Ví dụ như lúc cô ta gửi video WeChat cho mẹ, mười lần ít nhất có bảy tám lần là không nhận.

Ví dụ như mẹ đã từng có lần hơn nửa năm không hề tới thăm cô ta.

Lần này, Cố Giai Kỳ lấy chuyện bỏ học tới uy hiếp ba, ngoại trừ ôm chút hy vọng mong manh làm ba mẹ tái hôn, thật ra phần nhiều chính là thử chứng minh suy đoán trong lòng cô ta.

Chương 726: Vui Buồn Lẫn Lộn (3)

Bây giờ suy đoán bị Giang Phong chứng thực, trong lòng cô ta thật sự rất bối rối.

Giang Phong nhìn sắc mặt đã biết cô ta ngầm thừa nhận, lại nói tiếp: "Em gái Giai Kỳ, ba em có rất nhiều lời không biết nên nói với em thế nào. Ông ấy nghĩ giấu em là tốt cho em. Nhưng anh biết em có khả năng tiếp nhận rất tốt, có chuyện gì cứ nói rõ với em còn hơn tốn công tốn sức che giấu em rất nhiều.

Cho nên, trong lòng em có thắc mắc gì, em cứ hỏi anh, chỉ cần anh biết, anh đều sẽ nói cho em biết."

Cố Giai Kỳ nghe được, ánh mắt sáng lên, hỏi: "Anh trai, anh biết vì sao ba mẹ em ly hôn không? Còn nữa, mẹ em tái hôn bao giờ? Bà ấy cưới ai vậy? Bây giờ bà ấy có khỏe không?"

Giang Phong nói: "Em gái Giai Kỳ, ba mẹ em ly hôn vì rất nhiều nguyên nhân, chủ yếu nhất vẫn là quan điểm không hợp nhau, sau khi mẹ em ly hôn với ba em, chưa tới ba tháng sau đã tái hôn. Người bà ấy cưới chính là bạn trai cũ của bà ấy.

Về phần bây giờ bà ấy sống có tốt không, lại phải xem là so với ai.

Nói tóm lại, tốt hơn sống cùng ba em một chút."

Cố Giai Kỳ nghe đến đó cũng không cố chấp nữa, nói: "Cám ơn anh có thể giải thích nghi ngờ cho em. Ngày mai, em sẽ quay về trường cố gắng học tập, không nhắc lại chuyện bỏ học nữa."

Giang Phong mỉm cười nói: "Em Giai Kỳ, hôm nay anh qua đây, ngoài việc giải quyết chuyện em đi học, còn muốn giới thiệu một đối tượng cho ba em. Không biết em có muốn một người mẹ yêu thương em không?"

Cố Giai Kỳ theo bản năng hơi bài xích.

Tuy nhiên nghĩ đến mẹ cũng đã tái hôn nhiều năm, mà ba chỉ thui

thủi một mình mình chăm sóc cô ta, lại thêm Giang đại sư trước mắt này được toàn mạng công nhận là đại sư hôn nhân, hắn làm mai đều là mối lương duyên trời ban, mỗi cặp vợ chồng tác hợp đều sống đặc biệt hạnh phúc.

Người mai mối lợi hại như vậy mở miệng, Cố Giai Kỳ đâu thể mở miệng nói ra lời phản đối chứ!

Cố Giai Kỳ im lặng một lát mới nói: "Anh trai, em biết anh là một người mai mối rất giỏi, anh muốn làm mai cho ba em, em không phản đối. Nhưng anh nhất định phải tìm cho ông ấy một người phụ nữ dịu dàng lương thiện dễ ở chung."

Giang Phong mỉm cười nói: "Em gái Giai Kỳ, em còn nhớ hiệu trưởng trường mẫu giáo em học đã rất tốt với em lúc đó không?"

Đề tài này thay đổi quá nhanh làm Cố Giai Kỳ không kịp phản ứng, bất giác đáp lại: "Đương nhiên nhớ rồi. Em và con trai cô ấy học chung từ hồi mẫu giáo mãi đến khi tốt nghiệp tiểu học, làm bạn cùng lớp tròn mười năm đấy!"

Giang Phong nói: "Hiệu trưởng trông xinh đẹp, dịu dàng lương thiện dễ ở chung, cũng kiên trì với trẻ con. Anh giới thiệu cô ấy cho ba em được không?"

"Hả?"

Trong mắt Cố Giai Kỳ đều là sự kinh ngạc, cô ta tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được, Giang đại sư tự nhiên muốn giới thiệu hiệu trưởng trường mẫu giáo, mẹ bạn học cũ của cô ta cho ba của cô ta.

Sau khi kinh ngạc qua đi, cô ta càng nghĩ càng thấy hiệu trưởng và ba cô ta rất xứng đôi.

Chỉ là thành anh em với bạn học cũ à? Vậy khó tránh khỏi quá lúng túng đi?

Cố Giai Kỳ nghĩ ngợi, ngẩng đầu nhìn về phía Giang đại sư hỏi: "Anh trai, em biết anh am hiểu suy tính về nhân duyên, em muốn hỏi hiệu trưởng là do anh tính toán ra sao?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Không sai, đây là anh tính toán ra."

Trong lòng Cố Giai Kỳ không còn vấn đề nghi ngờ gì nữa, rất thẳng thắn gật đầu nói: "Em tin tưởng vào năng lực làm mai của anh trai. Nếu anh cảm thấy hiệu trưởng và ba em xứng đôi, vậy em không có ý kiến gì nữa."

Giang Phong cầm điện thoại nhắn tin cho thầy Cố, sau đó nhìn về phía Cố Giai Kỳ nói: "Em không có ý kiến gì thì dễ làm rồi. Đợi lát nữa, anh sẽ qua thăm hiệu trưởng của em, tranh thủ sớm quyết định chuyện hôn nhân này."

Cố Giai Kỳ khẽ gật đầu với tâm trạng phức tạp. Tuy cô ta đồng ý, cũng cảm thấy hiệu trưởng và ba rất xứng đôi vừa lứa, nhưng dù sao cũng là ba cô ta sắp cưới mẹ kế, trong lòng cô ta vẫn lo lắng bất an về cuộc sống sau này.

Rất nhanh, Cố Thanh Bình lại đẩy cửa bước vào.

Giang Phong đứng lên nói: "Thầy Cố, bữa cơm đã xong, tôi đã thay anh xem xét được đối tượng, bây giờ lại tranh thủ đi thăm hỏi cô ấy. Anh có gì không rõ, có thể hỏi em Giai Kỳ."

Cố Thanh Bình nghe vậy, trong lòng thầm kinh ngạc, tiến độ nhanh như vậy sao? Theo ông ta nghĩ, mục đích bữa cơm hôm nay chỉ là giải quyết vấn đề con gái đi học, đây mới là chuyện cấp bách nhất.

Nhưng nghe ý của Giang đại sư, không chỉ vấn đề con gái đi đọc được giải quyết, thậm chí cũng thu xếp xong cả chuyện tìm đối tượng cho anh ta?

Hơn nữa, con gái nhà mình hình như cũng đồng ý?

Chương 727: Tìm Người

Hai giờ chiều, Nghiêm Thục Hoa rời giường đúng giờ.

Buổi trưa, cô ta chỉ quen ngủ một giờ, vừa đến giờ, cho dù không có đồng hồ báo thức, cô ta cũng sẽ tự động tỉnh dậy.

Bởi vì công tác ở trường mẫu giáo vào buổi chiều nhẹ nhàng hơn buổi trưa, cho nên Nghiêm Thục Hoa dậy mặc quần áo, rửa mặt xong, lại cầm điện thoại di động xem tin nóng của ngày hôm nay.

Sau khi xem xong các hot search sát đầu, một số điện thoại lạ của tỉnh Quế đột nhiên gọi qua. Nghiêm Thục Hoa nghe máy nói: "Alo, xin chào!"

Một giọng nam có phần trẻ tuổi truyền tới: "Chào cô, hiệu trưởng Nghiêm, tôi là Giang Phong đến từ tỉnh Quế. Bây giờ, tôi đang ở cổng trường mẫu giáo của cô, tôi có chút việc muốn nói chuyện với cô, cô có tiện ra ngoài một lát không?"

Trong lòng Nghiêm Thục Hoa thấy kỳ lạ, ngoài miệng lại trả lời: "Được, làm phiền ngài Giang chờ một lát, tôi sẽ ra ngay."

Giang Phong nói: "Ừ, tạm thời cứ vậy đã. Lát nữa, chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Nghiêm Thục Hoa chỉnh lại quần áo, xuống tầng đi về phía cổng trường mầm non.

Bảo vệ trông cửa vừa mở cửa vừa mỉm cười hỏi: "Hiệu trưởng phải ra ngoài sao?"

Nghiêm Thục Hoa mỉm cười nói: "Vâng, tôi ra ngoài một lát."

Sau khi ra khỏi cổng, một người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai bước tới đón, chào hỏi: "Chào hiệu trưởng Nghiêm!"

Nghiêm Thục Hoa cũng chào: "Chào ngài Giang!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Nghiêm, để không làm chậm trễ thời gian của cô, tôi lại đi thẳng vào vấn đề."

Nghiêm Thục Hoa gật đầu nói: "Được, ngài Giang có chuyện cứ nói."

Giang Phong nghiêm mặt nói: "Hiệu trưởng Nghiêm, chuyện là thế này, tôi là một người mai mối chuyên nghiệp, lần này tôi qua là được người ta nhờ cậy, vội tới bàn chuyện mai mối với hiệu trưởng Nghiêm."

"Hả?"

Nghiêm Thục Hoa nghe vậy, đúng là rất bất ngờ. Lúc cô ta xuống từng nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng tám chín phần đều nghĩ tới chuyện liên quan tới công việc, tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được đối phương là một ông mai, vội tới mai mối cho cô ta.

Giang Phong hoàn toàn không cảm thấy kỳ lạ trước phản ứng của cô ta, nói tiếp: "Đối tượng tôi muốn giới thiệu cho cô cũng được xem là người quen của cô, con gái của anh ấy và con trai cô là bạn học từ trường mẫu giáo đến tiểu học suốt mười năm."

Nghiêm Thục Hoa nghe đến đó, trong lòng mơ hồ có đáp án. Dù sao vốn không có mấy người có thể học chung từ trường mẫu giáo tới tiểu học, sau khi loại bỏ giới tính, số còn lại càng ít hơn.

"Ông mai Giang, không biết ngài nói là người nào?"

"Anh ấy tên là Cố Thanh Bình, con gái của anh ấy tên là Cố Giai Kỳ, chắc hẳn hiệu trưởng Nghiêm cũng không xa lạ gì nhỉ?"

Quả nhiên là anh ta. Nghiêm Thục Hoa lập tức nhớ tới người trung niên nho nhã kia. Cô ta làm việc trong trường mẫu giáo nhiều năm, tiếp xúc qua hàng nghìn phụ huynh nhưng phụ huynh có thể khiến cô ta có ấn tượng sâu sắc lại không nhiều, mà Cố Thanh Bình rõ ràng chính là một người trong số đó.

Theo cô ta biết, Cố Thanh Bình chắc hẳn dạy trong trường đại học 985, trong ấn tượng của cô ta, vợ anh ta cũng xinh đẹp, không biết bọn họ ly hôn bao giờ?

Anh ta coi trọng cô ta bao giờ?

Trong nháy mắt, trong lòng Nghiêm Thục Hoa suy nghĩ tới rất nhiều điều.

"Ông mai Giang, tin tức này tới hơi đột ngột, lại cho tôi thời gian bình tĩnh lại đã."

Giang Phong gật đầu nói: "Tôi hiểu, hiệu trưởng Nghiêm có gì muốn biết, có thể hỏi tôi, tôi biết gì đều sẽ nói hết."

Nghiêm Thục Hoa biết bây giờ không phải là lúc rụt rè, lập tức hỏi: "Tôi muốn biết thầy Cố ly hôn lúc nào?"

Giang Phong đáp: "Cuộc hôn nhân giữa thầy Cố và vợ cũ đã sớm tan vỡ, chỉ vì con cái mới kéo dài, không ly hôn mà thôi. Hai người bọn họ chính thức ly hôn vào sáu năm trước."

Nghiêm Thục Hoa chợt hiểu ra: "Khó trách, trước lớp ba, thành tích học tập của Cố Giai Kỳ vốn luôn đứng đầu lớp, lúc đó tôi còn thường bảo con trai tôi học tập con bé. Nhưng sau lớp ba, thành tích học tập của Cố Giai Kỳ đột nhiên tuột dốc không phanh, khi đó tôi đã cảm giác kỳ lạ. Bây giờ mới biết, hóa ra là bị chuyện ba mẹ ly hôn ảnh hưởng."

Giang Phong gật đầu nói: "Đây chính là nguy cơ do nhân duyên sai lầm mang đến, cuối cùng người chịu khổ vẫn là con trẻ."

Nghiêm Thục Hoa thở dài, trong lòng có chút ưu tư nói: "Đúng vậy, nhân duyên sai lầm đúng là hại người hại mình, trước đây tôi cũng không chọn đúng người, làm con trai tôi cũng phải chịu không ít khổ sở theo tôi."

"Đúng vậy, trong hôn nhân chọn đúng người thật sự rất quan trọng."

Giang Phong nói đến đây, mỉm cười: "Hiệu trưởng Nghiêm, ở trên phương diện giáo dục, tôi không bằng cô và thầy Cố, nhưng ở mảng nhân duyên này, tôi cảm thấy mình vẫn có quyền lên tiếng.

Tôi vào làm nghề mai mối từ năm trước tới nay, trực tiếp và gián tiếp tác hợp mấy nghìn vợ chồng, mỗi cặp vợ chồng bây giờ đều sống đặc biệt hạnh phúc. Theo tôi thấy, cô và Cố giáo sư đều đặc biệt xứng đôi vừa lứa trên các phương diện, các người cùng tạo dựng gia đình mới, chắc chắn sẽ sống hạnh phúc."

Chương 728: Tìm Người (2)

Nghiêm Thục Hoa nghe vậy thì hơi xiêu lòng, nhưng lại lo lắng nói: "Ông mai Giang, tuổi tôi như vậy mà tái hôn, không chỉ cần cân nhắc xem mình sống có hạnh phúc hay không, còn cần cân

nhắc xem con cái sống có hạnh phúc hay không."

Giang Phong mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Nghiêm yên tâm, tôi đã suy nghĩ thay cô về phương diện này. Con trai cô và con gái thầy Cố làm bạn học mười năm, có thể nói là hai bên đặc biệt quen thuộc.

Sau khi tôi khuyên bảo, con gái thầy Cố cũng vui mừng mong cô và ba cô bé kết hôn. Chỉ cần khuyên bảo con trai cô một lát, tôi chắc cậu bé cũng dễ dàng có thể tiếp nhận gia đình mới này.

Cho nên, cô không cần lo lắng về phương diện này."

Nghiêm Thục Hoa vốn rất có thiện cảm với thầy Cố. Dù sao giáo viên đều là phần tử trí thức cao, mà thầy Cố vừa dáng tốt lại đẹp trai, trông hào hoa phong nhã, là kiểu người cô ta thích.

Trước đây người ta có vợ, Nghiêm Thục Hoa tất nhiên chưa từng nghĩ tới chuyện này. Nhưng bây giờ biết anh ta đã ly hôn sáu năm, còn có ý với cô ta, cộng thêm ông mai Giang Phong này đã cân nhắc giúp cô ta về mọi mặt, cô ta cũng không kiểu cách nữa.

"Được rồi, ông mai Giang đã thuyết phục được tôi rồi!"

"Hiệu trưởng Nghiêm, vậy tôi bố trí cho các người ăn một bữa cơm vào buổi tối nhé?"

"Ừ, có thể."

...

Chạng vạng tối.

Phòng Vip của nhà hàng nào đó.

Sau khi qua ba vòng rượu năm lần thức ăn lên, Nghiêm Thục Hoa nhìn về phía Cố Giai Kỳ, nói: "Kỳ Kỳ, cô đã nghe nói về chuyện của cháu. Sau này cháu phải cố gắng học tập nhiều hơn, sớm vượt qua tiến độ học tập trước mắt, tranh thủ thi vào một trường đại học tốt."

Cố Giai Kỳ gật đầu nói: "Con biết rồi mẹ hiệu trưởng."

Cố Thanh Bình nhìn con gái trở nên ngoan ngoãn nghe lời, và người phụ nữ vẫn đầy quyến rũ trước mắt, trong lòng vô cùng cảm kích Giang Phong, bưng chén rượu lên nói: "Giang đại sư, tôi cũng không muốn cám ơn nhiều, tôi mời ngài một chén."

Giang Phong cầm chén rượu lên cụng chén với anh ta: "Thầy Cố khách sáo rồi."

Bữa ăn này vừa đơn giản lại không đơn giản.

Nói đơn giản là vì hai bên thật ra chỉ ngồi bên nhau ăn một bữa cơm, căn bản không nói đến tình cảm. Nói không đơn giản là vì hai bên mới hiểu, hôm nay tới ăn bữa cơm này, bản thân lại đại biểu cho ý tứ nào đó.

Bởi vì có Cố Giai Kỳ ở đây, bữa cơm này không kéo dài lâu, chỉ chừng một giờ đã kết thúc.

Ngày hôm sau, Cố Thanh Bình đưa tới không ít quà tặng cho Giang Phong, đều là đồ tao nhã như thư họa của danh gia và bút mực giấy rất có lai lịch, đáng giá khoảng ba trăm nghìn đến bốn trăm nghìn. Đối với một giáo viên, đây là một khoản tiền lớn.

Hai ngày sau, Giang Phong bớt thời gian gặp mặt Tưởng công tử, liên lạc tình cảm một chút, sau đó lại mang theo quà tặng của thầy Cố bay trở về tỉnh thành.

Điều đáng nhắc tới là tiến độ tình cảm của thầy Cố và hiệu trưởng Nghiêm rất nhanh.

Hai người vốn đã để lại ấn tượng không tệ cho đối phương từ nhiều năm trước, Giang Phong giật dây bắc cầu lại giống như chọc thủng một tầng giấy, làm tình cảm của hai người nhanh chóng ấm lên.

Ngày thứ hai quay về tỉnh thành, Giang Phong lại nhận được điện thoại của Ngụy Tuyết Phong.

"Giang đại sư, chuyện hậu sự của em họ tôi đã được xử lý xong, chỉ còn lại chuyện thương lượng bồi thường với người nhà của người nhảy lầu. Cậu và mợ tôi đều nóng lòng muốn đi tìm em họ lớn của tôi, không biết bao giờ Giang đại sư thuận tiện xuất phát?"

Ngụy Tuyết Phong hỏi.

Giang Phong trả lời luôn: "Anh Phong, cậu và mợ anh kiên nhẫn nhiều ngày như vậy cũng không dễ dàng gì. Nếu chuyện hậu sự của em họ anh đã xử lý xong, vậy tôi sẽ tới thành phố Xuyên Giang gặp các anh ngay. Sáng mai lại xuất phát tìm kiếm em họ lớn của anh."

"Được, vậy làm phiền Giang đại sư."

"Không cần khách sáo. Tôi cúp máy trước, lát gặp."

"Được, lát gặp."

Sau khi cúp máy, Giang Phong kiểm tra tin tức về chuyến bay và chuyến tàu cao tốc đi thành phố Xuyên Giang, phát hiện ngồi tàu cao tốc qua còn nhanh hơn máy bay, lại nhắn tin cho bạn gái, mang theo quần áo thay, đi thẳng đến ga tàu cao tốc.

...

Thành phố Xuyên Giang.

Ngụy Tuyết Phong cúp máy, nhìn gương mặt đầy vẻ mong chờ của cậu và mợ nói: "Giang đại sư sẽ lên đường tới đây ngay, sáng mai có thể xuất phát tìm kiếm em họ lớn của cháu."

"Tốt quá rồi!" Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Dương Chính Khoa và Tần Tuyết Cầm dường như già đi mấy tuổi. Sau khi nghe vậy, tinh thần bọn họ đều phấn chấn.

Dương Chính Khoa lập tức dặn dò: "Tuyết Cầm, em lập tức gọi điện thoại cho khách sạn XX, đặt một phòng cho Giang đại sư, mặt khác lại đặt một phòng Vip ăn cơm, rượu và thức ăn em xem bố trí là được rồi."

Tần Tuyết Cầm gật đầu nói: "Em biết rồi, em sẽ đi thu xếp ngay đây." Bà ta nói xong, đi sang một bên gọi điện thoại.

Chương 729: Tìm Người (3)

Dương Chính Khoa nhìn về phía ba người nhà chị gái, cảm kích nói: "Chị, anh rể, Tiểu Phong, mấy ngày này, các người vất vả rồi."

Bà Ngụy nói: "Đều là người một nhà, khách sáo làm gì."

Ông Ngụy nói: "Chính Khoa, có Giang đại sư ra mặt, khả năng tìm về Tiểu Long cực cao, Tiểu Long chỉ nhỏ hơn Tiểu Phong nhà tôi hai tuổi, tính ra năm nay cũng 32 tuổi rồi, không biết cậu ấy đã cưới vợ chưa. Nếu cưới vợ sớm, không chừng cậu đã có mấy cháu trai cháu gái rồi đấy."

Dương Chính Khoa nghe vậy, lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua: "Nếu được như vậy thì tốt quá rồi!"

Ngụy Tuyết Phong thấy cậu nở nụ cười hiếm hoi, cũng cười nói xen vào: "Đúng vậy, cậu, nói không chừng cậu đã làm ông nội nhiều năm mà không biết đấy."

Lời này càng khiến Dương Chính Khoa mong chờ hơn, chỉ hận không thể lập tức xuất phát đi tìm con trai lớn.

...

Sáu rưỡi chiều.

Tại phòng Vip XX của khách sạn XX.

Giang Phong gặp được cậu Dương Chính Khoa và mợ Tần Tuyết Cầm của Ngụy Tuyết Phong.

Hai người vừa trải qua nỗi đau mất con, liếc mắt có thể nhìn ra sự bi thương, trong lòng Giang Phong thông cảm, sau khi chào hỏi bọn họ lại nói thẳng: "Chú Dương thím Dương, sau khi cháu suy tính, thấy trước mắt anh Dương chắc chắn đang ở phương bắc, nhưng cụ thể ở tỉnh nào thì chưa thể tính rõ được. Ngày mai chúng ta bay tới tỉnh Lỗ trước. Sau khi đến tỉnh Lỗ lại tiến hành suy tính lần thứ hai, chắc hẳn có thể phong tỏa được tỉnh cụ thể."

Dương Chính Khoa liên tục gật đầu nói: "Được, tôi nghe theo sự bố trí của Giang đại sư, mời ngài ngồi."

Ngụy Tuyết Phong kéo ghế cho Giang Phong, bà Ngụy rót trà cho

Giang Phong, ông Ngụy đưa thuốc lá cho Giang Phong, Tần Tuyết Cầm dặn dò nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Dương Chính Khoa lại mở một chai Mao Đài lâu năm, rót rượu cho Giang Phong. Cảnh tượng này lại giống như đang chiêu đãi lãnh đạo lớn vậy.

Bởi vì đã đặt trước, vừa căn dặn là nhân viên phục vụ đã nhanh chóng đưa thức ăn tới.

Tiếp theo, mọi người nâng chén cụng ly, vừa ăn vừa nói chuyện.

Chờ sau khi cơm nước no nê, Giang Phong mới lên tiếng: "Chú Dương thím Dương, cảm ơn hai người đã chiêu đãi. Hôm nay mọi người về nghỉ ngơi sớm, ngày mai chúng ta ngồi chuyến bay sớm nhất tới tỉnh Lỗ trước."

Dương Chính Khoa khẽ gật đầu, đưa thẻ phòng cho Giang Phong, nói: "Giang đại sư, hôm nay ngài cũng vất vả rồi, chúng tôi đã đặt phòng cho ngài ở đây, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Giang Phong không từ chối, nhận lấy thẻ phòng, khách sáo vài câu, từng người mới nghỉ ngơi.

...

Ngày hôm sau.

Sau khi ăn sáng xong, đám người Giang Phong lên chuyến bay sớm nhất tới thành phố tỉnh Lỗ.

Chuyến này, ngoài vợ chồng Dương Chính Khoa, ba người nhà họ Ngụy đều đi theo, không thiếu một người.

Khi đám người đến thành phố ở tỉnh Lỗ đã là mười một giờ bốn mươi lăm phút.

Dương Chính Khoa hỏi: "Giang đại sư, bây giờ đã tới buổi trưa, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước?"

Giang Phong gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta tùy tiện tìm một quán ăn nhanh giống như mì phở gì đó, ăn đơn giản thôi. Đúng lúc tôi cũng muốn mượn một chỗ tiến hành suy tính lần thứ hai."

Mọi người nghe vậy, đương nhiên không hai lời, rất nhanh đã xuất hiện ở một quán mì bò.

Sau khi mỗi người gọi một bát mì bò, Giang Phong lại bảo Ngụy Tuyết Phong đi rót gần nửa chén nước, nói với Dương Chính Khoa: "Chú Dương, làm phiền chú nhỏ một giọt máu vào đây."

Trong lúc nói chuyện, hắn đưa cho Dương Chính Khoa một cái kim.

Dương Chính Khoa không rõ Giang đại sư suy tính thế nào, nghe cần máu của ông ta, ông ta thật ra cảm thấy bình thường, nhận lấy kim không hề do dự đâm một cái vào ngón trỏ tay trái, sau đó nặn một giọt máu vào trong chén.

Giang Phong cầm chén lắc qua lắc lại, sau khi lắc đều máu, mới thò ngón tay chấm ít nước máu, sau đó viết một chữ Long tên bàn, bấm ngón tay tính toán.

Ba người nhà họ Ngụy và vợ chồng nhà họ Dương đều nín thở, nhìn Giang Phong không chớp mắt. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cách suy tính thần kỳ này, cho dù xem không hiểu cũng phải xem.

May là, mấy người bọn họ chiếm đầy một bàn, ngồi quây quần có thể nói là "chật như nêm cối", cho nên Giang Phong bấm đốt ngón tay mới không khiến cho người bên ngoài chú ý.

Qua khoảng hai ba phút, Giang Phong mới rút khăn giấy lau máu loãng trên bàn.

Ba người nhà họ Ngụy và vợ chồng nhà họ Dương nhìn đến đây, đều biết trong lòng Giang Phong có đáp án, đều nhìn hắn với vẻ mặt đầy mong chờ.

Giang Phong cũng không giấu bọn họ, trực tiếp tuyên bố đáp án: "Tính toán ra được, người đang ở tỉnh Ký, vị trí cụ thể thì phải chờ đến tỉnh Ký lại tiến hành suy tính lần thứ ba."

Vợ chồng Dương Chính Khoa nghe vậy lại kích động. Suy tính lần thứ hai lại có thể phong tỏa vị trí ở tỉnh Ký, vậy suy tính lần ba chắc hẳn có thể phong tỏa thành phố nào đó chứ?

Suy tính thêm vài lần như vậy, phạm vi phong tỏa sẽ nhỏ dần, xác suất tìm được con trai lớn lại càng cao.

Ba người nhà họ Ngụy cũng kích động, bọn họ vẫn luôn biết Giang đại sư lợi hại, nhưng không ngờ sẽ lợi hại đến mức này. Cho dù trước mắt còn chưa tìm được người, nhưng bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng Giang đại sư.

...

Năm giờ chiều.

Ở thành phố tỉnh Ký.

Chỗ lối ra sân bay, Giang Phong nói: "Chú Dương thím Dương, chúng ta tìm một chỗ, tôi lại suy tính một lần nữa, tin tưởng trải qua lần suy tính này, lại có thể phong tỏa phạm vi ở một thành phố."

Dương Chính Khoa gật đầu nói: "Bây giờ cũng đến giờ ăn cơm chiều, vậy chúng ta vào trong thành phố tìm nhà hàng ăn cơm đi!"

Giang Phong nói: "Chú Dương, bây giờ tìm người quan trọng nhất, cơm tối ăn tùy tiện là được rồi."

Có lẽ Giang đại sư nói thật lòng, nhưng EQ của Dương Chính Khoa không đến mức thấp như vậy, vội vàng tiếp lời: "Giang đại sư, con trai lớn của tôi đã mất tích hai mươi bảy năm, có sốt ruột cũng không vội một bữa cơm này, buổi trưa đã tùy tiện ăn tạm bát mì, buổi chiều phải mời ngài ăn đàng hoàng, bằng không tôi sẽ cảm thấy không thoải mái."

Tần Tuyết Cầm cũng gật đầu nói theo: "Đúng vậy, Giang đại sư, ngài là quý nhân của chúng tôi, buổi trưa ăn tạm, trong lòng chúng tôi đã rất áy náy rồi, buổi chiều tuyệt đối không thể tạm bợ được, phải ăn ngon."

Ba người nhà họ Ngụy xem như là người đi cùng, vốn không tiện phát biểu ý kiến, chẳng qua sau khi vợ chồng Dương Chính Khoa cho thấy lập trường, ba người nhà bọn họ cũng thuận thế nói giúp.

Giang Phong thấy thế cũng không kiên trì nữa, gật đầu nói: "Được

rồi, vậy nghe theo các người. Dù sao bây giờ còn sớm, đợi lát nữa lúc ăn cơm, tôi thuận tiện suy tính một lúc. Chờ ăn cơm xong, chúng ta ngồi xe chạy tới thành phố phong tỏa nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục suy tính tìm kiếm."

Đám người Dương Chính Khoa nghe vậy, tất nhiên không có ý kiến gì.

...

Một giờ sau.

Trong phòng của nhà hàng nào đó, trong lúc chờ thức ăn mang lên, Dương Chính Khoa lại dùng kim đâm vào một ngón tay bên trái, sau đó nặn một giọt giọt máu vào trong chén, lại đưa chén cho Giang Phong.

Giang Phong lắc đều máu loãng, lặp lại động tác vào buổi trưa, duỗi ngón tay chấm vào máu loãng, viết một chữ Long ở trên bàn, sau đó lại bấm tay tính toán.

Sở dĩ hắn phải làm thao tác như vậy, tất nhiên là để tăng thêm cảm giác nghi thức suy tính, thứ này cũng cần phải làm trọn gói, cho dù kết quả suy tính giống nhau, nhưng có nghi thức suy tính và không có nghi thức suy tính vẫn khác nhau.

Nghĩ lại bấm ngón tay tính toán, lại trực tiếp tìm ra được con trai lớn của Dương Chính Khoa so với tự mình dẫn theo đám người Dương Chính Khoa suy tính từng bước một, từng bước một tìm ra người, ân tình nào càng lớn hơn?

Dưới ánh mắt chú ý của ba người nhà họ Ngụy và vợ chồng Dương Chính Khoa, Giang Phong cúi đầu suy tính hai ba phút, mới ngẩng đầu nói: "Chú Dương thím Dương, trải qua suy tính lần này, cuối cùng cũng có thể phong tỏa phạm vi ở một thành phố."

Vẻ mặt Dương Chính Khoa hơi kích động, hỏi: "Giang đại sư, không biết là ở thành phố nào vậy?"

Giang Phong lời ít mà ý nhiều nói: "HD."

Ngụy Tuyết Phong nói thế nào cũng là sinh viên nghiêm túc, nghe

đến tên thành phố vô cùng quen thuộc này, lập tức hỏi: "Giang đại sư, chính là thành phố HD duy nhất chưa từng thay tên của nước ta trong hơn ba ngàn năm qua à?"

Giang Phong gật đầu nói: "Không sai, chính là HD này."

Ngụy Tuyết Phong nói: "Từ thành phố Xuyên Giang chúng ta đến thành phố HD ít nhất hơn hai nghìn cây số, cũng không biết em họ Tiểu Long của tôi làm sao lại bị lừa đến đấy. Hay là sau khi cậu ấy lớn lên, tự mình tới thành phố này làm việc."

Bà Ngụy oán hận nói: "Đám buôn người này thật đáng ghét, chờ tìm Tiểu Long trở về, tôi chắc chắn phải nghĩ cách bắt đám buôn người này, không đưa đám buôn người này ra pháp luật, khó giải được mối hận trong lòng."

Ông Ngụy nói tiếp: "Yên tâm, có Giang đại sư ra tay, trừ phi đám buôn người này đã chết, bằng không sẽ chạy không thoát được!"

Dương Chính Khoa nghe vậy thì động tâm hỏi: "Giang đại sư, ngài có thể suy tính ra đám buôn người năm đó không?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Suy tính không có manh mối, chắc chắn không làm được, tối thiểu cũng phải biết tên họ, biệt hiệu hoặc ngoại hình của đám buôn người. Chẳng qua mọi người đừng nản chí, đợi tới khi tìm được anh Dương, xem anh ấy còn có ấn tượng với đám buôn người không. Chỉ cần anh ấy có thể cung cấp một số manh mối quan trọng, tôi có thể thử suy tính.

Về phần có thể tìm ra đám buôn người hay không, vậy lại phải xem ý trời."

Tần Tuyết Cầm thở dài nói: "Năm đó Tiểu Long bị lừa đi mới năm tuổi, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, lại qua hai mươi bảy năm, nó có thể nhớ kỹ đặc điểm của đám buôn người hay không, thật sự rất khó nói!"

Giang Phong nói: "Cứ tìm người về trước đã. Chỉ cần anh Dương có thể cung cấp một số manh mối, vậy đám buôn người không thể chạy thoát được."

Dương Chính Khoa gật đầu nói: "Đúng vậy, tìm người trở về trước

rồi tính. Về phần đám buôn người kia làm nhiều việc ác, nói không chừng đã sớm sa lưới pháp luật rồi."

Mọi người nghe vậy đều không khỏi gật đầu, rất có khả năng này.

Dù sao nhà nước ra tay với đám buôn người càng lúc càng nghiêm khắc, tục ngữ nói chó không đổi được thói ăn phân, chỉ cần tiếp tục phạm tội, chuyện sa lưới pháp luật chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Trong khi bọn họ nói chuyện, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên. Mọi người không bàn về đề tài này nữa, bắt đầu ăn cơm.

Bởi vì lát nữa còn phải ngồi xe tới thành phố HD, cho nên mọi người đều không uống rượu, trong vòng nửa giờ đã giải quyết xong bữa cơm tối.

Sau khi Dương Chính Khoa tính tiền, đám người lại bắt xe chạy tới ga tàu hỏa.

Chờ tới lúc bọn họ chạy tới thành phố HD, đã là hơn mười giờ đêm.

Vì vậy, đám người thuê phòng nghỉ ngơi, tạm thời không nhắc tới.

Chương 730: Nhận Nhau

Sáng sớm ngày hôm sau.

Giang Phong lặp lại cảnh tượng hôm qua lần nữa, trải qua lần lượt suy tính, phạm vi phong tỏa cũng nhỏ dần.

Từ ban đầu phong tỏa phương bắc, đến phong tỏa tỉnh Ký, lại đến phong tỏa thành phố HD, tiếp theo là huyện Thành An thuộc thành phố HD, sau đó là trấn Bắc Hương Nghĩa thuộc huyện Thành An.

Chờ đám người Giang Phong chạy tới trấn Bắc Hương Nghĩa, đã là ba, bốn giờ chiều.

Giang Phong rèn sắt nhân lúc nóng, cuối cùng lại làm suy tính tương tự một lần.

Chờ tới lúc Giang Phong ngẩng đầu lên, nhìn năm gương mặt đầy mong chờ, không khỏi mỉm cười, nói: "Chú Dương thím Dương, may mắn không làm nhục sứ mạng, trải qua suy tính lần này, cuối cùng cũng phong tỏa được người.

Đi thôi, chúng ta đi gặp anh Dương."

Nghe đến đó, vợ chồng Dương Chính Khoa kích động đến cả người run rẩy.

Ba người nhà họ Ngụy cũng bắt đầu kích động theo, bọn họ sắp chứng kiến kỳ tích.

Vì vậy, Giang Phong đi phía trước, năm người đi phía sau, cùng đi về phía nơi nào đó của trấn.

...

Cửa hàng bánh nướng Trương Nhị.

Trương Trí Phúc đứng cửa vừa hút thuốc vừa nhìn vợ đang làm bột, vợ chồng bọn họ kinh doanh cửa hàng bánh nướng này đã bảy tám năm, mà cửa hàng bánh nướng này là tiếp nhận từ trong tay ba nuôi của anh ta.

Ba nuôi của anh ta tên là Trương Bình Sơn, sáu năm trước đã qua đời.

Đối với ba nuôi, tâm trạng của Trương Trí Phúc đặc biệt phức tạp, có biết ơn, cũng có oán giận.

Biết ơn vì ba nuôi đã nuôi dưỡng anh ta lớn lên, cũng cưới cho anh ta một người vợ bằng lòng chịu khổ cùng anh ta, chỉ riêng điểm này, Trương Trí Phúc phải cảm ơn ba nuôi của anh ta.

Oán giận là vì ba nuôi của anh ta dù sao cũng mua lại anh ta từ trong tay đám buôn người, có thể nói là nối giáo cho giặc. Mặc dù ba nuôi của anh ta không mua cũng sẽ có người khác mua, nhưng đây không phải là lý do ba nuôi nối giáo cho giặc.

Trương Trí Phúc chỉ nhớ rõ năm anh ta năm tuổi, bị người đàn bà đáng ghét kia dùng một khẩu súng đồ chơi bắt cóc, ngoài ra không nhớ được gì nữa, ngay cả tên của mình, anh ta còn không nhớ nổi, chứ đừng nói là tên ba mẹ và địa chỉ gia đình.

Đó không phải là anh ta ngốc, cũng không phải trí nhớ của anh ta kém, mà người đàn bà đáng ghét kia thật sự quá giảo hoạt.

Chính bởi vì Trương Trí Phúc quên gần hết chuyện trước kia, cho nên sau khi anh ta trưởng thành, cho dù cũng nghĩ tới chuyện phải tìm ba mẹ ruột, nhưng anh ta chỉ từng đến đồn công an địa phương báo án, lại không có hành động nào khác.

Anh ta không còn ôm hy vọng tìm lại ba mẹ nữa.

Mặc dù trong lòng có tiếc nuối, nhưng Trương Trí Phúc không có cách nào khác, chỉ có thể bất lực tiếp nhận sự thật này.

Chẳng qua, anh ta thỉnh thoảng sẽ nghĩ, đã qua nhiều năm như vậy, ba mẹ ruột của anh ta cũng sớm đã từ bỏ hay vẫn còn đang tìm tung tích của anh ta?

Bất kể là đã vứt bỏ anh ta hay đang tìm anh ta, trong lòng Trương Trí Phúc đều hiểu, trừ khi kỳ tích xuất hiện, bằng không cả đời này anh ta sẽ không có cơ hội nhận lại ba mẹ.

Trong lúc Trương Trí Phúc đang suy nghĩ lung tung, vợ anh ta Hồng Tú Vân vừa nhào bột vừa nói: "Mình à, buổi trưa con gái anh tan học về, có nói muốn ăn củ sen, anh đi mua một ít về, lát nữa xào cho con bé ăn."

Trương Trí Phúc gật đầu nói được, sau đó lái chiếc xe điện đậu ở cửa chạy về phía chợ.

Hồng Tú Vân vừa nhào bột thành thạo, vừa nhìn theo bóng lưng chồng rời đi.

Cô thật ra rất hài lòng về cuộc sống bây giờ, hai vợ chồng kinh doanh cửa hàng bánh nướng này, vất vả thì có vất vả một chút, nhưng dậy sớm lần mò một tháng, cũng có thể kiếm được ngót nghét một vạn, đã có thể sống thoải mái ở thị trấn này rồi.

Hơn nữa, chồng của cô ta là người thật thà an phận, trong cửa hàng kiếm được xu nào đều giao cho cô ta giữ, cũng rất tốt với cô ta và ba đứa con, có thể cưới người chồng như vậy, cô ta thật sự thấy đủ rồi.

Điểm duy nhất không được hoàn mỹ là không có ba chồng mẹ chồng giúp đỡ trông con, vợ chồng bọn họ vừa phải bận kinh doanh lại phải trông ba đứa trẻ, thật sự chỉ có người đã từng trải qua mới hiểu được sự vất vả trong đó.

Cũng may, thời điểm khó khăn nhất đã qua, bây giờ con gái đã lên tiểu học, hai đứa con trai cũng đi học mẫu giáo, chỉ cần chịu đựng thêm mấy năm, chờ đám trẻ lớn hơn, vợ chồng bọn họ sẽ thoải mái hơn nhiều.

Đương nhiên, muốn hoàn toàn thả lỏng là chuyện không thể nào. Sinh hai đứa con trai, cho dù là gia đình khá giả cũng sẽ đau đầu, chứ đừng nói là gia đình bình thường như bọn họ.

Trong lúc Hồng Tú Vân đang thành thạo nhào bột, đột nhiên có năm sáu khách người đi vào cửa hàng. Cô ta vội vàng lên tiếng xin lỗi: "Các vị khách, thật sự ngại quá, còn phải chờ khoảng nửa giờ mới có bánh nướng."

Dương Chính Khoa nhanh chóng nhìn lướt qua cửa hàng bánh nướng, sau đó nhìn về phía Giang Phong.

Mấy người khác cũng có động tác tương tự.

Giang Phong khẽ gật đầu với bọn họ, sau đó nhìn về phía Hồng Tú Vân nói: "Chào bà chủ, chúng tôi tới đây không phải để mua bánh nướng, mà là có chuyện vô cùng quan trọng muốn tìm ông chủ, không biết ông chủ đi đâu rồi?"

Hồng Tú Vân nghe vậy, ngừng nhào bột và hỏi: "Chồng tôi đi mua thức ăn. Các người có chuyện gì quan trọng muốn tìm anh ấy vậy? Có thể nói cho tôi biết không?"

Cô ta không nghi ngờ mấy người trước mắt này muốn gây bất lợi cho chồng mình. Bởi vì chồng cô trước từng trải qua tình cảnh bi thảm khi còn bé, tính cách trở nên nhát gan sợ phiền phức, hai

mười mấy năm qua chưa từng thấy chồng đỏ mặt với ai, ai lại rảnh rỗi không có chuyện gì đi gây rắc rối cho anh ấy chứ!

Hơn nữa, thái độ của mấy người trước mắt này cũng không tệ lắm, cho dù ánh mắt bọn họ nhìn cô ta có hơi kỳ quái, nhưng cô ta có thể khẳng định đối phương không phải tới gây phiền toái.

"Là thế này, chúng tôi từ tỉnh Việt tới tìm người thân, hai người này là chú Dương và thím Dương. Lúc con bọn họ năm tuổi đã bị đám buôn người bắt cóc, cách nay đã hai mươi bảy năm, qua nhiều năm như vậy vẫn chưa thể tìm về."

Giang Phong nói đến đây, thấy bà chủ "Biến sắc", lại nói: "Bà chủ, có người nói chồng cô cũng bị bắt cóc lúc năm tuổi, cũng cách nay hai mươi bảy năm, không biết có đúng không?"

Làm vợ chồng kết hôn ân ái bảy tám năm, Hồng Tú Vân đương nhiên biết thân thế của chồng, liền vội vàng gật đầu nói: "Không sai, chồng tôi đúng là bị bắt cóc lúc năm tuổi, quả thật cũng đã qua hai mươi bảy năm."

Lời này vừa nói ra, vợ chồng Dương Chính Khoa và ba người nhà họ Ngụy đều kích động đến cả người run rẩy.

Mặc dù bọn họ đều tin tưởng Giang đại sư, cho rằng hắn có năng lực giúp đỡ bọn họ tìm được Dương Tiểu Long, nhưng trước khi thật sự tìm được, bọn họ vẫn thấy lo lắng.

Cho đến khi bà chủ khẳng định ông chủ của cửa hàng bánh nướng này cũng là bị lừa bắt đi lúc năm tuổi, cũng qua đúng hai mươi bảy năm, trong lòng của bọn họ không còn nghi ngờ lo lắng nữa, khẳng định một trăm phần trăm chủ quán chính là Dương Tiểu Long.

Đám người Dương Chính Khoa kích động đến cả người run rẩy, người duy nhất bình tĩnh chính là Giang Phong, hắn mỉm cười nói: "Bà chủ, chú Dương thím Dương rất có thể chính là ba chồng mẹ chồng của cô. Cô máu gọi điện cho chồng cô đi!"

Từ khi biết thân thế của chồng đến nay, đây là lần đầu tiên có người đến nhà nhận người thân, trong lòng bà chủ cũng hơi

hoảng, nghe vậy vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho chồng.

Điện thoại vừa được kết nối, Hồng Tú Vân lại dùng tiếng địa phương kể sơ qua chuyện ở đây cho chồng cô ta nghe một lượt.

Chỉ hơn một phút, Trương Trí Phúc đã chạy xe đạp điện trở về.

Vừa đỗ xe xong, vợ chồng Dương Chính Khoa không nhịn được tiến lại gần, mặc dù hai bên còn chưa làm xét nghiệm ADN, nhưng bọn họ đã khẳng định người đàn ông trước mắt này chính là con trai lớn của bọn họ - Dương Tiểu Long.

Cũng may bọn họ còn có lý trí, chỉ nhìn Trương Trí Phúc với ánh mắt sáng rực, cũng không trực tiếp đi tới gọi con trai.

Bây giờ trong đầu Trương Trí Phúc còn có hơi ngỡ ngàng, dù sao cũng đã qua hai mươi bảy năm, đột nhiên có ba mẹ ruột chưa rõ tìm tới cửa nhận người thân, ai gặp phải chuyện này cũng sẽ sửng sốt.

Ba người nhà họ Ngụy đều nhìn Trương Trí Phúc, không biết có phải có nhận định trước hay không, bọn họ đều cảm thấy người đàn ông trước mắt này hơi giống với Dương Tiểu Hổ mới bất hạnh qua đời mấy ngày trước, mà còn càng nhìn càng thấy giống.

Thấy hai bên quan sát lẫn nhau, Giang Phong lên tiếng nói: "Thím Dương mau cầm ảnh chụp của anh Dương khi còn bé ra đi."

Tần Tuyết Cầm bừng tỉnh, vội vàng móc từ trong túi ra một tập ảnh chụp, sau đó đưa cho Trương Trí Phúc nói: "Đây là ảnh chụp con trai lớn của tôi khi còn bé, cậu xem có nhận ra được không?"

Tay Trương Trí Phúc hơi run rẩy nhận lấy tập ảnh chụp, sau đó cúi đầu xem từng tấm ảnh.

Hồng Tú Vân im lặng không lên tiếng, đứng ở bên cạnh chồng, chỉ là trong lòng cũng không thể bình tĩnh được.

Rất nhanh, Trương Trí Phúc đã xem tới tấm ảnh cuối cùng, anh ta xem các tấm ảnh khác rất nhanh, chỉ có tấm ảnh cuối cùng anh là vừa xem vừa nghĩ, anh ta cảm giác hình ảnh trong tấm quen quen, nhưng không sao nhớ ra được.

Tần Tuyết Cầm thấy thế vội vàng nhắc nhở: "Tấm hình này được chụp vào năm con trai lớn của tôi bị lừa bán. Bộ cờ nhảy trong tấm ảnh là do cô cả tặng, là trò chơi nó thích nhất lúc đó."

Trương Trí Phúc ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ trước mắt rất có thể là mẹ anh ta, khẽ day huyệt thái dương nói: "Tôi có chút ấn tượng mơ hồ về hình ảnh trong bức ảnh, nhưng cụ thể không nhớ ra được."

Nghe được Trương Trí Phúc nói như vậy, mọi người cũng không thấy kỳ lạ. Dù sao năm đó khi anh ta bị lừa bán chỉ là đứa trẻ mới năm tuổi. Sau thời gian hai mươi bảy năm trôi qua, anh trông cậy vào anh ta còn có thể nhớ cái gì chứ?

Tần Tuyết Cầm lại hỏi: "Vậy cậu còn nhớ rõ tên cậu trước đây là gì không?"

Trương Trí Phúc thở dài nói: "Không nhớ. Nếu tôi có thể nhớ mình tên gì, tôi đã ra ngoài tìm người thân từ mười mấy năm trước, sẽ không ở mãi trong thị trấn nhỏ này."

Hồng Tú Vân nghe đến đó, không nhịn được nói xen vào: "Thật ra cũng không thể trách chồng tôi không nhớ tên trước kia. Tôi nghe chồng tôi nói, năm đầu tiên khi anh ấy bị bắt cóc đi, vẫn luôn sống trong nhà gia đình người bắt cóc kia.

Bởi vì đứa trẻ năm tuổi đã có trí nhớ, người bắt cóc ác độc kia không cho anh ta cơm ăn, không ngừng hành hạ anh ta, bắt anh ta nhớ một số tên linh tinh, tẩy não anh ta, làm anh ta quên đi ký ức trước khi bị lừa đi."

Vợ chồng Dương Chính Khoa nghe đến đó, nước mắt ào ào rơi xuống.

Sau khi con trai lớn bị lừa đi, bọn họ vẫn lo lắng anh ta có thể bị đám buôn người ngược đãi hay không, bây giờ được chứng thực, trong lòng thật sự đau không chịu được.

Đặc biệt là Tần Tuyết Cầm, không ngừng đấm ngực, nước mắt rơi đầy mặt nói: "Đều tại mẹ năm đó không trông con cẩn thận, để con phải chịu khổ như vậy, mẹ thật sự có lỗi với con!"

Lúc này, ba người nhà họ Ngụy đều lên tiếng, tức giận mắng đám buôn người đáng chết.

Trương Trí Phúc nhìn cục diện trước mắt, chân tay hơi luống cuống, chỉ có thể lúng túng an ủi: "Mọi người đừng quá đau lòng, chuyện đều đã qua rồi, tất cả đều đã là quá khứ."

Giang Phong cũng lên tiếng an ủi theo: "Chú Dương thím Dương, mọi người tạm thời đừng quá đau lòng. Bây giờ còn chưa làm xét nghiệm ADN, vẫn chưa thể xác định thân phận của anh Dương, các người nói thêm với anh Dương về chuyện khi còn bé, xem thử có ký ức nào khớp không."

Vợ chồng Dương Chính Khoa nghe vậy cũng kịp phản ứng, bên phía bọn họ có kỳ nhân là Giang đại sư này, bọn họ tất nhiên có thể khẳng định một trăm phần trăm người trước mắt này chính là con trai lớn của bọn họ Dương Tiểu Long.

Nhưng Dương Tiểu Long không có điều kiện như vậy, anh ta chắc chắn còn nghi ngờ về “ba mẹ” đột nhiên xuất hiện. Trừ khi xét nghiệm ADN có kết quả, bằng không chỉ dựa vào vài câu đơn giản, còn chưa đủ để khiến anh ta tin tưởng bọn họ chính là ba mẹ ruột của anh ta.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, vợ chồng Dương Chính Khoa lại bắt đầu đông một câu tây một câu kể về chuyện của Dương Tiểu Long khi còn bé, cũng không sắp xếp từ ngữ, dù sao nghĩ cái gì thì nói cái đó. Bà Ngụy làm cô, thỉnh thoảng cũng nói xen vào một câu.

Lúc vợ chồng Dương Chính Khoa kể, Trương Trí Phúc nghe đặc biệt nghiêm túc, đáng tiếc anh ta phần lớn không có ấn tượng.

Cho đến khi Tần Tuyết Cầm nói đến chuyện con trai mình bị chó cắn vào năm bốn tuổi, trong đầu Trương Trí Phúc mới hiện lên một hình ảnh nào đó, anh ta không khỏi kích động nói: "Đúng, vừa nói đến chuyện này, tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ khi mình còn bé quả thật từng bị chó cắn, các người xem trên chân phải của tôi vẫn còn có dấu đấy!"

Trương Trí Phúc nói xong, đồng thời chỉ vào vết sẹo mờ trên bắp chân chân phải, nhìn kỹ lại có thể nhìn ra đó là hai nửa vết răng

cân xứng.

Nói hồi lâu, cuối cùng cũng có ký ức khớp nhau, vợ chồng Dương Chính Khoa đều kích động, nói không ít chuyện bị chó cắn này, sau đó lại bắt đầu kể về chuyện khác.

Chẳng qua, ngoại trừ chuyện bị chó cắn này, trong đầu Trương Trí Phúc đều không có mấy ấn tượng về những chuyện khác, vài hình ảnh chỉ cảm thấy hơi quen thuộc, nhưng hoàn toàn không nhớ ra.

Chờ vợ chồng Dương Chính Khoa nói gần hết những gì cần thiết, Trương Trí Phúc lại chủ động kể về những gì anh ta gặp phải trong mấy năm nay.

"Năm đó tôi bị người đàn bà đáng ghét kia cầm một khẩu súng đồ chơi lừa đi, sau đó bà ta cho tôi ăn một viên kẹo, tôi lại không biết gì nữa. Chờ tới khi tôi tỉnh lại, đã bị bà ta đưa về nhà."

Trương Trí Phúc nhớ lại nói: "Trong một năm sống ở nhà bà ta, chỉ cần tôi không nghe lời, ba ta lại tay đấm chân đá với tôi, nếu tôi không thuộc thứ bà ta bắt tôi học, tôi sẽ không chỉ bị đòn, còn phải chịu đói."

Mặc dù đã nghe Hồng Tú Vân nói qua trước đó, nhưng khi nghe lại lần nữa, vợ chồng Dương Chính Khoa vẫn thấy đau lòng.

Trương Trí Phúc kể tiếp: "Tôi nhớ có một lần tôi nói nhớ mẹ, muốn về nhà, bị người đàn bà đáng ghét kia dùng một chậu nước nóng trực tiếp dội từ trên đỉnh đầu xuống, lần đó thật sự làm tôi cả đời khó quên.

May là chậu nước nóng kia không phải mới đun sôi, bằng không hậu quả sẽ rất khó lường."

Nghe được chuyện con trai mình từng gặp phải, Tần Tuyết Cầm che miệng, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Chương 731: Nhận Nhau (2)

Dương Chính Khoa nghiến răng nghiến lợi, cực kỳ căm hận đám

buôn người kia.

Ba người nhà họ Ngụy cũng chửi ầm lên.

Trong mắt Giang Phong cũng có phần lạnh lẽo.

Trong lòng Trương Trí Phúc vẫn còn sợ hãi nói: "Cũng sau lần đó, tôi không dám nhắc tới chuyện trong nhà nữa, mặc cho bà ta điều khiển, để bà ta dùng đủ cách tẩy não tôi, cuối cùng thành công làm ký ức của tôi về nhà cũng trở nên mơ hồ, thậm chí không nhớ ra cả tên của mình.

Một năm sau, người phụ nữ kia bán tôi cho ba nuôi của tôi, một người già hơn sáu mươi tuổi."

Tâm trạng Dương Chính Khoa phức tạp hỏi: "Ba nuôi của con đâu?"

Giọng điệu Trương Trí Phúc bình tĩnh nói: "Chết rồi, chết sáu năm trước rồi. Ông ấy là một ông già cô độc, tư tưởng tương đối truyền thống, mua tôi về là hương khói cho nhà họ Trương bọn họ.

Ông ấy làm người mua, thật ra cũng là nối giáo cho giặc, nhưng tôi có sao nói vậy, ông ấy đối xử với tôi quả thật không tệ, nuôi tôi lớn lên, cưới vợ cho tôi, trước khi chết còn giao cửa hàng này cho tôi, cũng xem như có ơn đối với tôi.

Sau khi tôi lớn lên, cũng từng tính tìm lại người thân, còn đi đồn công an đăng ký thông tin, đáng tiếc ký ức của tôi về gia đình ban đầu đã vô cùng mơ hồ, ngay cả tên của mình cũng không nhớ, căn bản không tìm được."

...

Hồng Tú Vân vẫn ngồi ở bên cạnh lắng nghe, mắt thấy không còn sớm nữa, lại đứng lên nói: "Mọi người, các người cứ chậm rãi nói chuyện với chồng tôi, tôi phải đi đón đám trẻ."

Nghe được mấy từ "Đám trẻ" này, ánh mắt vợ chồng Dương Chính Khoa đều không khỏi sáng lên.

Tần Tuyết Cầm không nhịn được hỏi: "Tú Vân, các người có mấy

đứa con?"

Hồng Tú Vân mỉm cười trả lời: "Chúng tôi có ba đứa, hai đứa con trai một đứa con gái."

Tần Tuyết Cầm nghe vậy không nén được vui mừng, luôn miệng nói: "Tốt, tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi!"

Môi Dương Chính Khoa không ngừng run rẩy, kích động đến nói không nên lời.

Trương Trí Phúc và Hồng Tú Vân đều nhìn thấy cảnh tượng này, cũng thêm tin tưởng vào mối quan hệ giữa hai bên.

Chờ sau khi Hồng Tú Vân lái xe đi đón con, Trương Trí Phúc giới thiệu: "Con gái tôi năm nay bảy tuổi, mới vừa lớp một, con trai đầu năm tuổi, đang học mẫu giáo lớn, con trai bé ba tuổi, đọc mẫu giáo bé."

Vẻ mặt Tần Tuyết Cầm đau lòng nói: "Vợ chồng các con vừa phải kinh doanh buôn bán, lại phải trông ba đứa trẻ, thật sự quá cực khổ rồi."

Trương Trí Phúc mỉm cười nói: "Lúc đám trẻ còn nhỏ, quả thật hơi vất vả. Chỉ có điều bây giờ đám trẻ đều đi học, phần lớn thời gian đều ở trường học, ngược lại cũng thoải mái hơn nhiều."

Tần Tuyết Cầm nói: "Đám trẻ về, chúng ta tìm một nhà hàng ăn cơm đi!"

Trương Trí Phúc gật đầu nói: "Được, mọi người chờ tôi. Tôi đóng cửa hàng đã."

Trong lúc Trương Trí Phúc vội vàng đóng cửa hàng, Tần Tuyết Cầm hỏi: "Cửa hàng bánh nướng của con kinh doanh thế nào?"

Trương Trí Phúc đáp: "Tạm được, một tháng cũng có thể kiếm được ngót nghét mười nghìn, thu nhập như vậy ở trong thị trấn nhỏ đã tính là rất tốt rồi."

Tần Tuyết Cầm nhìn bảng giá treo ở phía trên, trong lòng hơi chua xót nói: "Con bán bánh nướng một đồng năm cái, tiền kiếm được

đều là đồng tiền vất vả, sợ rằng phải dậy sớm làm nhỉ?"

Trương Trí Phúc gật đầu nói: "Vâng, bình thường hơn bốn giờ sáng đã phải dậy làm, mãi đến bảy tám giờ tối mới có thể dừng tay."

Tần Tuyết Cầm không nhịn được nói: "Tiểu Long, chờ ngày mai chúng ta làm xét nghiệm ADN xong, con lại dẫn theo vợ con về nhà với ba mẹ đi. Cho dù ba mẹ không phải đại phú đại quý gì, nhưng xem như là có chút sự nghiệp, để cho con và đám trẻ cả đời không lo cơm ăn áo mặc vẫn không có vấn đề."

Trương Trí Phúc không đồng ý luôn, cũng không từ chối, chỉ nói: "Ừ, cái này chờ xét nghiệm ADN ra rồi hãy nói!"

Tần Tuyết Cầm biết lo lắng của anh ta, cũng không nói nhiều nữa.

Cửa hàng bánh nướng của Trương Trí Phúc vốn mở ở trên trấn, mà đám trẻ cũng học ở trên trấn, thị trấn nhỏ như vậy, trường học cũng không xa, Hồng Tú Vân rất nhanh đã đón đám trẻ về.

Thấy ba đứa trẻ, Dương Chính Khoa và Tần Tuyết Cầm đều tươi cười.

Đám trẻ có vẻ rất ngoan ngoãn, có lẽ trên đường Hồng Tú Vân đón về đã dạy bọn chúng, bọn chúng vừa gặp vợ chồng Dương Chính Khoa đã gọi ông bà luôn, làm vợ chồng Dương Chính Khoa cười đến lộ ra răng.

Ngoại trừ gọi vợ chồng Dương Chính Khoa là ông bà, đám trẻ lại theo vai vế gọi ông Ngụy bà Ngụy là ông dượng bà cô, gọi Ngụy Tuyết Phong là bác, gọi Giang Phong là chú.

Tiếp theo, mọi người đều móc ra phong lì xì đã chuẩn bị sẵn từ trước, lần lượt chia cho ba đứa trẻ.

Vợ chồng Trương Trí Phúc thấy thế từ chối một lúc, mới để cho đám trẻ nhận.

Sau đó, đám người lại đi tới nhà hàng tốt nhất trên trấn.

Chương 732: Nhận Nhau (3)

Để mau chóng làm xét nghiệm ADN, sau khi ăn cơm tối xong, đám người Giang Phong lại thuê một chiếc xe bảy chỗ trở lại thành phố, Trương Trí Phúc tất nhiên cũng đi theo cùng.

Mặc dù làm xét nghiệm ADN không cần người phải trình diện, nhưng xét nghiệm ADN nhận người thân, ai muốn vắng mặt chứ?

Bọn họ ở lại thành phố một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người lại tới trung tâm xét nghiệm ADN nào đó.

Bình thường xét nghiệm ADN cần từ bảy đến mười ngày mới có kết quả, thậm chí chậm thì nửa tháng thậm chí một tháng mới có kết quả.

Nhưng thế giới bây giờ, có tiền lại có quyền ưu tiên, có thể xét nghiệm ADN gấp, chỉ là giá tiền sẽ không giống với xét nghiệm bình thường, nói tóm lại là kết quả càng nhanh thì càng đắt.

Vợ chồng Dương Chính Khoa tất nhiên không thiếu chút tiền giám định đó, trực tiếp chọn lấy gấp.

Trong lúc chờ đợi kết quả, vẻ mặt Tần Tuyết Cầm đau thương nói với Trương Trí Phúc: "Tiểu Long, thật ra con còn có một đứa em trai, ba mẹ đặt tên cho nó là Dương Tiểu Hổ. Năm đó, sau khi con bị bắt cóc, ba mẹ tìm con rất nhiều năm, chỉ là vẫn không thể tìm được con, sau đó ba mẹ mới sinh ra em trai con.

Đáng tiếc, em trai con bạc mệnh!"

Nói đến đây, Tần Tuyết Cầm không nhịn được lại rơi nước mắt.

Trong lòng Trương Trí Phúc căng thẳng, dè dặt hỏi: "Em trai..."

Tần Tuyết Cầm đầy vẻ bi thương nói: "Vào mấy mấy ngày trước, em con ra ngoài mua gói thuốc lá, bị một tên nhảy lầu khốn kiếp đập trúng, lập tức ra đi..."

Cho dù còn chưa thật sự xác nhận quan hệ, Trương Trí Phúc nghe được tin tức này cũng không khỏi đỏ mắt. Vào giờ phút này, anh ta cũng không biết phải an ủi thế nào, chỉ nắm thật chặt tay bà ta.

Tần Tuyết Cầm không thương tâm quá lâu, rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng, nói: "Tiểu Long, hai mươi bảy năm, ba mẹ vẫn không thể tìm được con. Con có biết lần này ba mẹ làm sao tìm được con không?"

Trong lòng Trương Trí Phúc quả thật rất tò mò về điều này, liền hỏi: "Hai người làm sao tìm được vậy?"

Tần Tuyết Cầm chỉ vào Giang Phong đang gọi điện thoại ở bên ngoài, nói: "Tất cả đều là công lao của vị Giang đại sư kia."

Từ hôm qua đến bây giờ, Trương Trí Phúc vẫn thấy lạ về thân phận của Giang Phong, chỉ là hai bên còn chưa xác định quan hệ, có một số việc anh ta cũng không tiện hỏi thăm.

Bây giờ nghe "Mẹ" chủ động nhắc tới, anh ta lại theo đó lên tiếng hỏi: "Nghĩa là sao vậy?"

Tần Tuyết Cầm chủ động giới thiệu với con trai lớn: "Giang đại sư là Thần Toán đại sư nổi tiếng nhất trong nước ta, có hơn mười triệu fan ở trên mạng, đặc biệt am hiểu về suy tính về nhân duyên, cuộc hôn nhân của anh họ con chính là nhờ Giang đại sư mai mối."

Trương Trí Phúc nghe đến đó, kinh ngạc được há hốc miệng. Thảo nào anh ta cảm giác "ba mẹ" và "các thân thích" đều rất tôn trọng Giang đại sư kia. Hóa ra vị Giang đại sư còn trẻ tuổi kia lại là một nhân vật lớn lợi hại như vậy.

Tần Tuyết Cầm nói tiếp: "Lần này cũng vì em trai con xảy ra chuyện, anh họ con mới có tâm tư muốn thử, gọi điện thoại hỏi Giang đại sư xem có thể tìm giúp con về được không.

Lúc đó, Giang đại sư không từ chối, chỉ yêu cầu tên họ và ngày sinh tháng đẻ của con, sau đó trải qua một lần suy tính, cho ra kết quả con chắc đang ở phương bắc."

Trương Trí Phúc trợn tròn mắt nói: "Thần kỳ như vậy à?"

"Đâu chỉ thần kỳ như vậy, thần kỳ hơn còn ở phía sau kìa!"

Tần Tuyết Cầm đầy vẻ bội phục nói: "Chờ ba mẹ xử lý xong hậu sự của em con, Giang đại sư cùng ba mẹ bay tới thành phố ở tỉnh Lỗ,

sau đó thông qua thủ đoạn suy tính thần kỳ, từng bước thu nhỏ phạm vi, cuối cùng tìm được con."

Trương Trí Phúc nghe đến đây thì trợn mắt há hốc mồm, thậm chí trong chớp mắt ngắn ngủi đó, anh ta cũng sinh ra cảm giác gặp phải lừa đảo rồi.

Thảo nào "Ba mẹ" và các "họ hàng" đều khẳng định anh ta chính là Dương Tiểu Long, nếu đổi lại thành anh ta gặp phải đại sư thần kỳ như vậy, cũng sẽ một trăm phần trăm lựa chọn tin tưởng.

Tần Tuyết Cầm nói: "Chờ kết quả giám định ra, con đi theo ba mẹ về nhận tổ quy tông, đến lúc đó chúng ta lại cố gắng cảm ơn Giang đại sư, không có Giang đại sư, chỉ sợ cả đời chúng ta cũng không có cơ hội nhận lại nhau."

Trương Trí Phúc suy nghĩ sâu xa gật đầu, Trung Quốc quá lớn, tin tức gì cũng không có, chỉ dựa vào việc mất tích lúc bao nhiêu tuổi để tìm lại người thân, xác suất gần như bằng không.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong sự giày vò của mọi người.

Vào giây phút kết quả giám định đưa ra, vợ chồng Dương Chính Khoa cũng không nhịn được nữa, cả hai cùng ôm lấy Trương Trí Phúc, à không, phải gọi Dương Tiểu Long, vừa rơi nước mắt vừa nói: "Tiểu Long, ba mẹ rốt cuộc tìm được con rồi!"

Lúc này, Dương Tiểu Long cũng cực kỳ kích động, kết quả giám định không sai, đây thật sự là ba mẹ ruột mà anh ta ngày nhớ đêm mong suốt hai mươi bảy năm qua, anh ta ôm thật chặt ba mẹ, trong miệng không ngừng gọi ba mẹ, mừng đến rơi nước mắt.

Chương 733: Huyết Áp Tăng Nhanh!

Thứ hai, ngày 18 tháng 9 năm 2023.

Hôm nay là ngày năm thành viên trong nhà Dương Tiểu Long nhận tổ quy tông, toàn bộ thôn Dương Gia khua chiêng gõ trống, pháo không ngừng vang lên, tình cảnh rất náo nhiệt, tất cả người thân và bạn bè của nhà họ Dương đều có mặt.

Giang Phong với tư cách là công thần lớn nhất, đương nhiên cũng nằm trong số đó.

Sau khi quá trình nhận tổ quy tông xong, lại nhiệt liệt nháo ăn tiệc cơ động, các khách nhân mới lục tục tản đi.

Lúc này, trong nhà tổ của Dương gia, Dương Chính Khoa lấy ra một chiếc chìa khóa Mercedes-Benz chìa khoá, đưa cho Giang Phong nói: "Giang đại sư, đại ân đại đức của ngài đối với Dương gia chúng tôi thật sự không có cách nào báo đáp, đây là một chút thành ý của chúng tôi, hi vọng Giang đại sư ngài không ghét bỏ."

Giang Phong khách khí một lúc mới nhận lấy, sau đó chủ động đề cập nói: "Chú Dương, trước đó mọi người đều bận rộn tổ chức lễ nhận tổ quy tông cho anh Dương, không rảnh quan tâm chuyện khác. Bây giờ nghi thức đã tổ chức xong xuôi, cũng đã đến lúc phải đối phó với kẻ buôn người chết tiệt đó."

Dương Chính Khoa nghe vậy đằng đằng sát khí nói: "Giang đại sư nói không sai, nên tìm người phụ nữ đáng ghét đó để tính sổ."

Tần Tuyết Cầm đối với năng lực của Giang Phong đã cực kỳ tín phục, nghe hắn chủ động đề cập đến chuyện này, không khỏi bỗng cảm thấy phấn chấn: "Giang đại sư, nên làm như thế nào, chúng ta tất cả đều nghe theo cậu."

Trong mắt Dương Tiểu Long cũng tràn đầy chờ mong, nếu muốn nói đến hắn hận kẻ buôn người, hắn là người đầu tiên không thể bàn cãi, dù sao cuộc sống một năm ở nhà kẻ buôn người, trong lòng hắn vẫn còn ám ảnh sợ hãi khi nghĩ đến mình bị ngược đãi.

Cha mẹ Ngụy cũng có mặt, mà Ngụy Tuyết Phong không yên lòng cho vợ sắp sinh, nên đã về nhà cùng với vợ.

Giang Phong nhìn về phía Dương Tiểu Long, nói: "Anh Dương, anh cố gắng nhớ lại, cung cấp thêm càng nhiều thông tin về kẻ buôn người thì càng tốt, đừng bỏ qua bất kỳ manh mối nào, nghĩ cái gì thì nói cái đó, tôi sẽ tổng hợp tất cả thông tin, lại tiến hành thôi toán, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn một chút."

Dương Tiểu Long gật đầu, nói: "Tôi lúc trước có nghe được các bài

hát Quảng Đông, nhưng phát hiện mơ hồ có phần quen thuộc, hơn nữa tốc độ tôi học tiếng Quảng Đông cực kỳ nhanh, khi đó tôi chỉ cho là mình có thiên phú ngôn ngữ, đúng là không có suy nghĩ nhiều.

Cho tới bây giờ tôi mới hiểu được, hóa ra tôi vốn dĩ chính là người Quảng Đông, khi còn bé nói chính là tiếng Quảng Đông. Tôi nhớ lúc tôi ở nhà người phụ nữ kia, bọn họ nói chuyện tôi đều nghe hiểu được, nếu như tôi không có đoán sai, bọn họ nói phải là tiếng Quảng đông, người phụ nữ kia tám chín phần mười chính là người Quảng Đông."

"Đây là một manh mối rất quan trọng, có thể đem phạm vi thôi toán từ toàn quốc thu nhỏ lại đến Quảng Đông." Giang Phong trước tiên khen một câu, sau đó mới khích lệ nói: "Anh Dương, anh hãy nhớ lại một lần nữa xem, xem thử có manh mối quan trọng nào khác không."

Dương Tiểu Long nói: "Còn có cô ta có một người chồng chân bị thọt, bước đi một cao một thấp, tôi có ấn tượng đặc biệt sâu sắc."

Giang Phong nói: "Tin tức này càng quan trọng hơn, có hai manh mối then chốt này, tìm được đối phương hi vọng càng lớn hơn rồi."

Dương Tiểu Long thở dài nói: "Trừ cái kia ra, cơ bản những cái khác tôi không có ấn tượng, bởi vì lúc ấy tôi bị cô ta nhốt trong nhà, căn bản không có cơ hội ra ngoài, muốn nói quen thuộc với nhà ở của cô ta tôi ngược lại là rất quen, chỉ là cái này căn bản không có tác dụng gì."

Giang Phong nói: "Anh Dương không cần thở dài, có hai manh mối anh cung cấp kia, lại trải qua thôi toán của tôi, đã có thể khóa chặt đại khái một phạm vi, đến lúc đó lại gọi cảnh sát, vận dụng sức mạnh quốc gia đi thăm dò, có đặc điểm rõ ràng như vậy, tôi tin người phụ nữ kia trốn không thoát được đâu."

Tần Tuyết cầm nghe được gật đầu liên tục, lập tức hỏi: "Giang đại sư, vậy chúng tôi lúc nào đi báo cảnh sát?"

Giang Phong nói: "Như vậy đi, anh Dương hãy thử miêu tả ngoại hình của người phụ nữ đó, không nhớ rõ chưa kể tới, chỉ miêu tả

bộ phận anh nhớ được, đợi tôi nghe xong lại thôi toán, xem thử có thể khóa chặt được mục tiêu ở một huyện được không."

Dương Tiểu Long đáp một tiếng, tuy nói thời gian đã qua hai mươi bảy năm, nhưng người phụ nữ kia để lại ấn tượng cho hắn rất sâu sắc, dù cho cũng không thể nhớ được khuôn mặt của người phụ nữ đó, nhưng một số đặc điểm chính hắn vẫn nhớ.

Thế là, Dương Tiểu Long dựa theo trí nhớ của mình mà miêu tả lại dung mạo của người phụ nữ đó từng chút một, sau khi nói ra tất cả những gì mình nhớ được, hắn mới lên tiếng: "Dù sao cũng đã hai mươi bảy năm, tôi nhớ được cũng chỉ có những thứ này, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, cô ta khẳng định cũng không còn bộ dạng như vậy."

Giang Phong cười nói: "Không sao, có những cái này đã đủ rồi, tôi trước tiên suy tính một cái, nhìn xem là kết quả gì rồi lại nói."

Lời này vừa nói ra, đám người đều yên tĩnh lại.

Chương 734: Huyết Áp Tăng Nhanh! (2)

Giang Phong cúi đầu bấm ngón tay tính, loại tình cảnh này hắn đã trải qua không ít, bọc lại đã ra dáng, ước chừng hai ba phút sau, hắn mới ngẩng đầu lên.

Tần Tuyết Cầm tràn đầy mong đợi hỏi: "Giang đại sư, kết quả thôi toán như thế nào?"

Giang Phong nói: "Kết quả vẫn tính là thuận lợi."

Dương Chính Khoa hỏi: "Giang đại sư, vậy người phụ nữ ác độc đó là người ở nơi nào?"

Giang Phong nói: "Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, người phụ nữ kia không phải người ngoài, mà là người ở bên cạnh huyện Từ."

"Huyện Từ?"

Nguỵ phụ vẫn luôn lắng nghe không nói gì không nhịn được nói tiếp: "Tôi có chút giao tình với cục trưởng Trần của cục công an huyện Từ, tôi gọi điện thoại đem việc này nói với hắn, để hắn phái người điều tra một chút, rất nhanh sẽ có tin tức."

"Vậy thì làm phiền anh rể!"

"Đều là người một nhà, không cần khách khí."

...

Năm giờ chiều.

Quán cơm XX, thị trấn Nam sơn, huyện Từ.

Một nam một nữ đang hẹn hò, nam da thịt ngăm đen, vóc dáng không cao, tướng mạo bình thường, tuổi tác nhìn lên hoàn toàn đoán không ra, nói hắn ba mươi tuổi cũng có thể, bốn mươi tuổi cũng được.

Nữ da thịt trắng nõn, vóc dáng cũng không cao, ngoại hình trung bình, khoảng chừng 26 hoặc 27 tuổi.

Ngoại trừ nam nữ xem mắt bên ngoài, ngồi cùng bàn còn có ba người, trong đó hai người là cha mẹ của nam chính, một người là bà mối.

Đợi sau khi ăn gần xong, với tư cách là bà mối, bà Vương lau miệng, nói với cô gái xem mắt: "Lệ Lệ, lúc cô tới đây không phải có người chuyển phát nhanh sao? Cô đi lấy đồ chuyển phát nhanh của cô đi, sau khi lấy xong lại tới đây."

Lệ Lệ gật đầu, đứng dậy mang theo nụ cười nói: "Thưa chú và dì, vậy cháu xin phép đi ra ngoài."

Cha mẹ nam chính cũng trung thực nói tốt không ngớt, sau đó nhìn theo Lệ Lệ rời khỏi quán cơm.

Sau khi Lệ Lệ rời đi, bà Vương đã ngoài sáu mươi nhìn về phía ba người, nói: "Trần ca Trần tẩu, cô gái này như thế nào? Hai người cũng thấy rồi, da thịt rất đẹp, vừa trắng vừa mềm, thoạt nhìn giống như là một cô gái thành phố, tuyệt đối là xứng với với A

Sinh nhà hai người."

Cha Trần mỉm cười, "Cô gái này rất tốt."

Mẹ Trần lo lắng nói: "Bà Vương, cô gái này quả thật không tệ, A Sinh nhà tôi nếu có thể cưới được, vậy đúng là phúc khí của Trần gia chúng tôi, chỉ là điều kiện nhà chúng tôi không tốt, A Sinh nhà chúng tôi lớn lên cũng bình thường, con gái người ta sợ rằng sẽ không để ý đến hắn!"

Bà Vương cười nói: "Cái này phải xem biểu hiện của hai người rồi, đợi lát nữa tan cuộc lúc cho bao tiền lì xì, nhớ rõ hào phóng một chút, đừng có qua loa, đến lúc đó tôi lại nói tốt cho hai người vài câu, hắn là vẫn còn có cơ hội."

Mẹ Trần hỏi: "Bà Vương, tiền lì xì này đến cùng là cho bao nhiêu là thích hợp?"

Bà Vương nhấp ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Tôi sống nhiều năm như vậy, số lần sắp xếp xem mắt không có một ngàn cũng có mấy trăm, tổng kết ra một bộ kinh nghiệm, chướng mắt chúng ta bỏ qua một bên không nói, liền nói nhà trai vừa ý nhà gái, nếu như hai bên môn đăng hộ đối, vậy tiền gặp mặt đại khái chừng một ngàn.

Nếu như nhà gái điều kiện so với nhà trai ưu tú hơn, nhà trai muốn gây ấn tượng với nhà gái, vậy tiền gặp mặt chí ít cũng phải hai ngàn trở lên, cho được càng nhiều đại biểu càng có thành ý, cũng đại biểu nhà trai đối với nhà gái coi trọng. Nói chung, trong này độ các ngươi nhìn mà làm, tôi có thể làm chính là vì A Sinh nói nhiều lời tốt."

Cha mẹ Trần liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt nhìn về phía con trai A Sinh.

A Sinh tuy rằng bị phơi đen thui, nhưng đen cũng không ảnh hưởng đến chỉ số IQ của hắn, nhìn thấy ánh mắt của cha mẹ, hắn liền hiểu là có ý gì rồi, vội vã tỏ thái độ nói: "Cha, mẹ, con cảm thấy Lệ Lệ không tệ, con rất yêu thích."

Cha Trần nghe vậy cắn răng nói: "Được, vậy thì cho 2280 tiền lì xì, hi vọng bà Vương hỗ trợ nói vài câu tốt đẹp, nếu như cọc hôn sự

này thành, tôi lại cho bà thêm năm ngàn phí cảm ơn làm mai."

Bà Vương cười tươi như hoa nói: "Không thành vấn đề, cứ để đó cho tôi."

Bên này đem tiền lì xì chuẩn bị kỹ càng, cũng không lâu lắm, cô gái Lệ Lệ kia cầm một cái túi trở về, ngồi xuống uống hai chén trà, sau khi hàn huyên vài câu cô gái Lệ Lệ này tìm cớ muốn từ biệt.

Cha Trần lúc này lấy ra tiền lì xì đã chuẩn bị mới vừa rồi, đưa tới nói: "Cô Lệ Lệ, đây là chút thành ý của cô chú, cháu nhận đi, có thời gian liền tới nhà chơi."

Nhìn độ dày của bao lì xì, một tia hài lòng thoáng qua trong mắt Lệ Lệ mà người ngoài khó có thể phát hiện ra, nhưng mà ở bề ngoài nhất định phải luôn từ chối, cô làm như vậy nhìn trông khá là thành thạo.

Ngay lúc cô gái tên Lệ Lệ chuẩn bị nhận bao lì xì, mấy cảnh sát bỗng nhiên xông tới quát lên: "Không được nhúc nhích."

Tình cảnh đột ngột này khiến những người có mặt đều giật mình.

Ba người Trần gia đều là người đàng hoàng, cho dù là bọn họ không có phạm tội, nhìn thấy cảnh sát xông tới cũng không nhịn được run lẩy bẩy. Trong lòng Lệ Lệ có quỷ, bị dọa sợ hãi đến mức mặt tái mét, duy nhất chỉ có bà Vương là không thay đổi sắc mặt.

Chương 735: Huyết Áp Tăng Nhanh! (3)

Cha Trần lúc này cầm tiền lì xì trong tay lên, run rẩy nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi không làm chuyện gì phạm pháp, tôi chỉ là cùng với con trai đi xem mắt, cho cô gái người ta một cái bao lì xì mà thôi."

"Chuyện không liên quan tới ông."

Trong đó một cảnh sát trung niên nói với cha Trần một câu, sau đó nhìn về phía bà Vương nói: "Vương Kim Lan, bà đã bị bắt!"

Bà Vương không chút hoang mang nói: "Đồng chí cảnh sát, anh có

phải hay không bắt nhầm người rồi không? Xin hỏi tôi làm gì phạm pháp?"

Người cảnh sát trung niên cười lạnh nói: "Vương Kim Lan, bà phạm tội gì không phải trong lòng bà cũng biết rõ sao? "

Lúc người cảnh sát trung niên nói chuyện, hai vị cảnh sát hai bên trái phải cầm lấy tay bà Vương, răng rắc một tiếng mang còng tay lên.

Bà Vương lớn tiếng nói: "Đồng chí cảnh sát, các anh cũng không thể oan uổng người tốt, tôi làm mai mối, tác hợp không ít cặp đôi, đây là chuyện có công đức vô lượng, các anh dựa vào cái gì bắt tôi chứ?"

Người cảnh sát trung niên hừ lạnh một tiếng, nói: "Vương Kim Lan, xem ra bà là không tới Hoàng Hà tâm không chết, bà những năm này rốt cuộc là làm mai mối như thế nào, bà nghĩ rằng chúng tôi không tra được sao?

Xa không nói, gần đây bà cùng với Trương Lệ Lệ hợp tác, dùng phương pháp xem mắt xử lý lừa bao nhiêu tiền? Đương nhiên, những cái này cũng chỉ là bổ sung thêm, không coi vào đâu, chúng tôi bắt bà vì tội danh lừa bán trẻ con của bà."

Khi nghe cảnh sát trung niên nói đến chuyện trước, biểu hiện của bà Vương còn cực kỳ bình tĩnh.

Dù sao làm mai mối thu tiền lì xì, đó là khách hàng tự nguyện cho, tuy rằng trong này có công lao của người giật dây, nhưng loại này thuộc về định luật pháp sát biên cầu, thật sự truy cứu cũng không phải là vấn đề lớn, cho nên trong lòng bà rất bình tĩnh.

Nhưng cảnh sát trung niên lúc nói đến tội danh bắt bà, sắc mặt của bà rốt cuộc cũng thay đổi.

Vốn dĩ Trương Lệ Lệ nhìn thấy cảnh sát liền bị dọa, nhưng cô càng sợ hãi hơn khi nghe tội danh bà Vương bị bắt, tại chỗ oa một tiếng khóc lên: "Đồng chí cảnh sát, tôi không có lừa bán trẻ con, tôi chỉ là cùng với bà ta hợp tác lừa gạt một ít tiền lì xì xem mắt mà thôi, tôi thật sự không có lừa bán trẻ con, van cầu các anh đừng bắt tôi,

tôi đã biết sai rồi!"

Ba người Trần gia nhìn trợn mắt hốc mồm, cho tới bây giờ bọn họ mới phản ứng được, hóa ra xem mắt lần này là giả, bà mối Vương này cùng với cô gái Lệ Lệ này lừa tiền lì xì xem mắt?

Cha Trần nhìn chiếc phong bì màu đỏ vẫn còn trong tay, vẻ mặt vui mừng.

Mà động tĩnh bên này, cũng đã sớm kinh động đến ông chủ và nhân viên phục vụ của quán cơm, chỉ là bọn họ đều là nhìn từ xa, lúc nghe được tội danh cảnh sát muốn bắt bà Vương, mỗi một người đều không bình tĩnh được.

Khi nói đến bọn tội phạm mà người dân ghét nhất, bọn buôn người tuyệt đối là đứng hàng đầu.

Đáng tiếc khi bản án của đất nước dành cho những kẻ buôn người quá nhẹ, mượn câu chuyện của con buôn Trần Mỗ Liên mà nói, vị này trong hai năm tổng cộng lừa bán 46 đứa trẻ, còn làm cho hai đứa nhỏ bị chết, kết quả sau khi bị bắt chỉ bị kết án mười năm một tháng và bị phạt ba nghìn..

Không chỉ có như thế, sau khi Trần Mỗ Liên ngồi tù 10 năm, vào tháng 11 năm 2013, Trần Mỗ Liên ở trong ngục có biểu hiện ăn năn, án tù có thời hạn của bà ta cũng được giảm trừ đi một năm sáu tháng. Sau đó vào tháng 9 năm 2016, Trần Mỗ Liên bởi vì biểu hiện tốt, được tạm tha về nhà!

Nhìn thấy tin tức như vậy, người dân trong nước đều tức giận đấm ngực, huyết áp không ngừng tăng vọt.

Đặc biệt là khi nhìn thấy tin tức, một người đàn ông nào đó đã săn bắt trái phép, sát hại 8 con chim trĩ bụng đỏ có mào, 3 con sơn dương, 1 con linh dương, tình tiết đặc biệt nghiêm trọng. Theo các điều khoản liên quan của {{hình pháp}}, người đàn ông nào đó phạm tội săn bắt trái phép, giết hại động vật hoang dã quý hiếm có nguy cơ tuyệt chủng và tội tàng trữ súng trái phép, phi pháp nắm giữ súng ống tội, phán xử tù có thời hạn mười năm sáu tháng, cũng phạt tiền 30.000.

So sánh cả hai, chỉ có thể haha!

Chính là bởi vì quốc gia quá khoan dung trong việc kết án những người buôn người, đã tạo nên sự hoành hành của những kẻ buôn người đơn giản là ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thậm chí giữa ban ngày, chúng có thể bắt cóc trẻ em trước mặt cha mẹ hoặc ông bà của họ.

Những bọn người này bình thường sẽ vừa ăn cướp vừa la làng, bọn họ phân công rõ ràng, trong đó một đám người đối với cha mẹ hoặc ông bà của đứa nhỏ quyền đấm cước đá, cũng hô to bọn buôn người, mặt khác sẽ có một người phụ nữ ôm đứa nhỏ hỏa tốc lên xe rời đi.

Thậm chí còn có người hung hãn hơn, trực tiếp vào nhà bắt con đi ngay trước mặt cha mẹ chúng, nói ra cũng khiến người ta khó có thể tin được.

Đây là mấy chuyện đã xảy ra trong mấy năm gần đây, nếu như thời gian quay trở lại những năm 80 và 90, vậy trình độ hung hăng ngang ngược của bọn buôn người tuyệt đối có thể thay đổi tam quan của bạn.

Chương 736: Chị Gái Kết Hôn.

Sau khi giúp vợ chồng Dương Chính Khoa tìm lại đứa con trai bị lừa bán 27 năm và hỗ trợ cục công an bắt giữ những kẻ buôn người hồi đó, Giang Phong liền lái chiếc xe Mercedes-Benz giá trị hơn một triệu tệ do Dương gia cảm ơn về tới thành phố Quảng Tây.

Hơn mười ngày sau đó, Giang Phong không đi đâu hết, bận rộn cùng với người nhà lo chuyện kết hôn của chị gái.

Khi Giang Phong đang bận giúp nhà họ Dương tìm người, anh cả Giang Phong đã bỏ ra gần trăm vạn để mua một chiếc BMW X5 cao cấp nhất cho em gái Giang Tuyết làm của hồi môn, mà Giang Phong ra tay thì càng thêm không cần nói, hắn chỉ mới trở về được mấy ngày đã chi hơn 260 vạn mua một căn nhà diện tích hơn 180 mét vuông cho chị gái.

Ngôi nhà được trang trí đẹp mắt, có thể xách vali vào ở liền.

Tuy rằng không cùng đẳng cấp như biệt thự Tây Phái Ngự Giang, nhưng ở thành phố Quảng Tây một trong những thành phố đứng đầu, căn nhà có giá trị hơn 260 vạn đã là rất không tệ rồi.

Ngoại trừ hai của hồi môn có giá trị cao nhất này, còn có rất nhiều thứ linh tinh, ví dụ như đồ điện tử, đồ nội thất và đồ gia dụng đời mới nhất, đây đều là thân thích của Giang gia đặt mua.

Thời gian qua mau, trong nháy mắt đã đến lễ quốc khánh.

Sáu giờ chiều, trong sảnh tiệc cưới của một khách sạn 5 sao ở thành phố Kim Quý, hai ba trăm vị khách tụ hội một đường, những vị khách này đều là tới tham dự hôn lễ của Khúc Văn Hoa với Giang Tuyết.

Vốn dĩ, dựa vào mối quan hệ giữa Khúc gia và Giang gia, nếu thật sự muốn mời, đừng nói hai ba trăm vị khách, thậm chí hai ba ngàn vị khách cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Nhưng cha Khúc với tư cách lãnh đạo cấp cao, cũng bị hạn chế tổ chức đám cưới cho con cái, theo quy định số người trong tiệc không được vượt quá 300 người.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, danh sách khách mới được quyết định.

Trong số hai đến ba trăm vị khách này, có quan chức chính phủ, có giám đốc điều hành ngân hàng, có các ngành nghề tinh anh, cơ bản đều có quan hệ thân thiết với Khúc gia.

Mà Giang gia, ngoại trừ mời thân thích của mình, Giang Tuyết mời hơn mười bạn học thân thiết.

Bất cứ ai đã tham gia lễ cưới đều biết, ngoại trừ một số ít khách mời, phần lớn khách mời cơ bản đều là ngồi cùng bàn với người thân hoặc là bạn bè của họ.

Lúc này, toàn bộ hiện trường tiệc cưới sôi nổi nghị luận.

"Nghe nói Khúc gia cấp ra 188 vạn làm sính lễ, cô dâu này rốt cuộc

là có lai lịch gì?"

"Cmn, tin tức cho 188 vạn làm sính lễ này có thể tin được không?"

"Đây là anh Hoa tự mình nói, tin tức đương nhiên là đáng tin."

"Lợi hại, đã sớm biết nhà anh Hoa có tiền, chỉ là không nghĩ tới có tiền tới mức này, vừa ra tay chính là 188 vạn, xem ra thân phận của cô dâu này quả thực không đơn giản!"

"Tôi nghe nói nhà cô dâu mở công ty môi giới hôn nhân, điều kiện kinh tế trong nhà so với Khúc gia còn mạnh hơn không ít."

"Vậy thì khó trách, cô dâu lớn lên vừa đẹp, trong nhà còn có tiền như vậy, anh Hoa thực sự là có phúc lớn!"

"Có ai biết cô dâu đã mang đến bao nhiêu đồ cưới không?"

"Cái này ngược lại không nghe nói, nhưng mà sính lễ nhà trai cho 188 vạn, đồ cưới của nhà gái chắc cũng sẽ không kém cạnh nhỉ?"

"Tôi vừa nãy lúc từ bên kia đến đây, nghe những người ở bàn khác thảo luận vấn đề này, nói của hồi môn của nhà gái có giá trị hơn 260 vạn, một căn nhà, một chiếc xe con trị giá gần trăm vạn, cộng với nhiều sản phẩm điện tử, đồ nội thất, đồ gia dụng,..., tổng giá trị hẳn là khoảng 3,8 triệu."

"Cmn! Cmn! Cmn!"

"Khóc vì ghen tị!"

"Vợ như vậy, tôi biết kiếm ở đâu ra."

"Có ai biết, cô dâu còn có chị em gái gì nữa không?"

"Anh nha đừng suy nghĩ nhiều, cho dù cô dâu có chị em, người ta cũng chướng mắt anh."

"Khá lắm, đồ cưới này so với sính lễ vọt lên gấp đôi còn chưa hết!"

"Nào chỉ là như vậy, mọi người nhưng không nên quên, cô dâu còn có áp tương tiền, tuy rằng này áp tương tiền có bao nhiêu tôi

không biết, vốn lấy nhà gái nhà vô cùng bạo tay, chí ít cũng phải cho vài trăm ngàn áp tương tiền."

"Hơn nữa, tôi nghe nói cô dâu cũng sở hữu cổ phần của công ty mai mối..."

"Không nói, không nói nữa, này càng nói càng ghen tị, anh Hoa đời trước đến cùng tích được cái đức hạnh gì nha!"

"..."

Trong sảnh tiệc cưới ở vị trí tốt nhất, người nhà của Giang Phong chiếm ba bàn.

Ngoại trừ dì lớn đang ở Trung Hải chăm sóc cho chị dâu họ ở cữ, những thân thích khác không có một người nào vắng, toàn bộ trình diện.

Hoàng Linh Vi với tư cách là bạn gái của Giang Phong, đương nhiên cũng ngồi cùng.

Còn có hai vị bảo tiêu với hai vị bảo mẫu cũng ngồi cùng.

Kỳ thực theo phong tục cưới hỏi thời xưa, rất nhiều nơi cha mẹ là không thể đưa gả, thậm chí không thể tham gia hôn lễ của con gái, phụ nữ có thai cũng không thể tham gia hôn lễ và nghi lễ, chỉ là sau khi những phong tục này đến thời hiện đại, càng ngày càng ít người quan tâm đến. Cho nên hôn lễ của Giang Tuyết, không riêng cha mẹ Giang đến rồi, chị dâu lớn, chị dâu (nhà cô), em gái họ (nhà dì nhỏ) ba người phụ nữ này có thai cũng đến tham dự.

Chương 737: Chị Gái Kết Hôn. (2)

Lấy tư cách người tôn quý nhất trong sảnh tiệc, ông bà nội Khúc gia cùng với ông ngoại bà ngoại bốn vị trọng lượng cấp lão nhân bồi tiếp, cũng coi như là rất coi trọng rồi.

Rất nhanh, hôn lễ liền bắt đầu.

Sau lời dạo đầu của người chủ trì, sau đó là đọc diễn văn của phụ

huynh.

Cha Khúc chính là chủ tịch chi nhánh ngân hàng, mẹ Khúc là hiệu trưởng trường trung học, đều là làm lãnh đạo, phát biểu nói chuyện đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện vặt, nói đến phi thường "Cao lớn", đưa tới một tràng pháo tay của sảnh tiệc.

Mà bài phát biểu của cha mẹ một chút cũng không thua kém, bài phát biểu của bọn họ do chính con trai út Giang Phong tự mình cầm đao, Nhị lão một năm qua cũng thấy không ít cảnh tượng hoành tráng, làm mai mối luyện ra được miệng lưỡi, bọn họ đọc diễn văn tự nhiên cũng đưa một tràng pháo tay của sảnh tiệc.

Cha mẹ hai bên phát biểu xong, thì đến lượt cô dâu chú rể phát biểu.

"Các vị khách quý, các nữ sĩ, các tiên sinh, xin chào tất cả mọi người!"

Chú rể Khúc Văn Hoa cầm Microphone, phát biểu: "Hôm nay tôi với Giang Tuyết tổ chức hôn lễ ở đây, cảm ơn các vị trưởng bối, thân thích, bạn bè thân thiết bận trăm công ngàn việc dành thời gian để tham dự, mang lại niềm vui, hạnh phúc, và lời chúc phúc chân thành cho chúng tôi."

Khúc Văn Hoa làm một luật sư có tiếng, luận miệng lưỡi cũng là gạch thẳng tích, bài phát biểu của hắn rất hài hước khôi hài, trong đó một đoạn càng làm cho khách mời ở đây cười phá lên.

Chỉ nghe hắn nói: "Thời buổi này, ai có tiền thì nghe người đó, mà tài chính của vợ tôi cách tôi mười mấy con phố, trước mặt tất cả họ hàng và bạn bè, tôi xin hướng về vợ tôi bảo đảm sẽ làm được tam tòng tứ đức với bát vinh bát nhục."

Những vị khách nghe đến đoạn này đều cười phá lên, cái gọi là "Tam tòng tứ đức với bát vinh bát nhục" trong thời đại mới chỉ là trò cười, bất quá là tiết mục ngắn tay này rất vui, không ít người trẻ tuổi đều từng thấy.

Nhưng nhìn thấy và nói trước mặt mọi người, hiệu quả vẫn là không giống nhau.

Cho dù chỉ là nói đùa, nếu như không phải chú rể cực kỳ coi trọng cô dâu, cũng sẽ không nói ra được lời như vậy.

Thế là, nghe đến đó, những người bạn trẻ liền bắt đầu huýt sáo, ồn ào, khung cảnh trở nên rất náo nhiệt.

Mà gia đình, người thân và bạn bè nhà gái nghe xong đều bật cười, thái độ của chú rể khiến bọn họ rất hài lòng.

Người nhà trai người cũng bật cười, đừng nói đây chỉ là nói đùa, cho dù là thật sự, vậy cũng là chuyện tốt, dù sao cô dâu có điều kiện tốt như vậy, đó đốt đèn lồng cũng không tìm được.

Rất nhanh, đến phiên cô dâu phát biểu, Giang Tuyết phía trước phát biểu có thể nói là trung quy trung củ, thẳng đến mặt sau mới đáp lại bài phát biểu của chú rể trước đó, cô đùa giỡn nói: "Chú rể vừa nãy nói đến tam tòng tứ đức bát vinh bát nhục, cô dâu này có tội tất phạt có công tất thưởng, nếu chú rể đã có thành ý như vậy, vậy tôi cũng thông báo một tin tốt.

Công ty mai mối của chúng tôi sẽ sớm mở chi nhánh thứ hai tại thành phố Kim Quý này, thời gian cụ thể còn chưa xác định, nhưng chúng tôi có thể chắc chắn là trước tết nguyên đán, cũng mời những bạn bè thân thiết có nhu cầu mai mối quan tâm tới."

Lời nói của Giang Tuyết, trong nháy mắt lại dấy lên cuộc thảo luận giữa các khách mời, vốn dĩ có không ít khách mời còn chưa biết đến nghề nghiệp của cô dâu, cho tới giờ khắc này bọn họ mới hiểu được, cô dâu thực sự đang điều hành một công ty mai mối.

Mà điều ngạc nhiên nhất nhưng là người Khúc gia.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng, sau khi Khúc Văn Hoa với Giang Tuyết kết hôn, tám chín phần mười sẽ chuyển tới thành phố Quảng Tây bên kia sinh sống, dù sao công ty mai mối của Giang gia cũng là mở ở bên kia, căn nhà ở trong đồ cưới của Giang gia cũng ở bên kia, Khúc Văn Hoa đi theo qua bên kia sống cũng là chuyện rất bình thường.

Dù sao ở thời đại bây giờ giao thông thuận tiện, đừng nói đi máy bay, liền ngay cả đi đường sắt cao tốc cũng có thể đến trong ngày,

mà công việc luật sư của Khúc Văn Hoa cũng không cần thiết phải cổ định ở thành phố Kim Quý, chuyển qua Quảng Tây bên kia cũng giống vậy.

Nói chung, cả nhà bọn họ đều đã chuẩn bị xong tư tưởng.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng, Giang Tuyết vậy mà lại chủ động nhắc tới mở chi nhánh thứ hai cho công ty mai mối ở thành phố Kim Quý, ý tứ trong lời nói này đó là lại rõ ràng, về sau vợ chồng bọn họ sẽ ở thành phố Kim Quý định cư.

Ông bà nội Khúc gia, ông bà ngoại, cha mẹ Khúc, từng người một, đều lộ ra nụ cười cực kỳ mừng rỡ.

Ngay cả chú rể Khúc Văn Hoa, nghe vậy cũng là cảm động không thôi.

Mặc dù thời đại này chỉ cần có tiền, không cần để ý sống ở thành phố nào, nhưng mỗi người đều sẽ có vòng xã giao thuộc về mình, vòng xã giao của Khúc Văn Hoa đều tập trung ở thành phố Kim Quý, hắn cũng có bạn bè ở khắp nơi trong thành phố này.

Mà đúng lá sau khi tới Quảng Tây một người bạn cũng không có, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, cho nên sự khác biệt giữa hai nơi rất là rõ ràng.

Vợ hắn có thể nhân nhượng hắn, đem công ty mai mối đến thành phố Kim Qúy, Khúc Văn Hoa sao có thể không cảm động chứ.

Cô dâu chú rể phát biểu xong, tiệc rượu liền chính thức bắt đầu, mười mấy nhân viên phục vụ mặc đồng phục cùng bưng món ăn lên, rượu và thức ăn phong phú tất nhiên là không cần nhiều lời.

Đợi đến lúc phân đoạn bắt đầu chúc rượu, Giang Phong bưng chén rượu lên, vỗ vai Khúc Văn Hoa, nói: "Anh rể, anh phải chăm sóc tốt cho chị em, không được để chị em chịu ủy khuất gì hết."

Chương 738: Chị Gái Kết Hôn. (3)

Khúc Văn Hoa cười nói: "Tiểu Phong, anh là do cậu làm mai, cậu

còn có cái gì không yên lòng chứ? Về sau chị cậu nói một anh tuyệt không nói hai, nói đi hướng đông anh tuyệt đối không đi hướng tây, nếu như không làm được cậu lại bắt anh."

Hoàng Linh Vi ngồi ở bên cạnh Giang Phong cũng bưng rượu đứng lên, cùng chị gái một cái chén, mỉm cười nói: "Chị, chúc mừng chị, chúc hai người tân hôn hạnh phúc, sớm sinh quý tử."

Giang Tuyết cười nói: "Cảm ơn Vi Vi, cụng ly!"

"Cụng ly!"

Khi người trong nhà chạm cốc, mỗi người đều là mặt ngoài mỉm cười, nhưng trong lòng cảm thấy khó chịu.

Đặc biệt là cha mẹ Giang, đỏ ngầu cả mắt.

Trong lòng chua xót gả con gái đi, chỉ có những người làm cha làm mẹ đã gả con gái đi mới hiểu được.

Ngẫm lại, tiểu áo bông nhọc nhằn khổ sở nuôi hơn hai mươi năm liền muốn biến thành người của người khác, từ nay về sau, về nhà biến thành về nhà chồng, về nhà mẹ đẻ biến thành thăm người thân, trong này khác biệt thật sự quá lớn.

Giang Tuyết trong lòng cũng buồn, cô cũng cố gắng hết sức để không rơi nước mắt.

Cũng khó trách cha mẹ ở thời cổ đại không nở gả con gái đi lấy chồng, thật sự là gả con gái một phương không cao hứng nổi, ngược lại động một chút là chảy nước mắt, đây đối với nhà trai bên kia mà nói, tự nhiên không tốt.

Dù sao người ta đang vui vẻ, bạn ở đó chảy nước mắt, đây không phải làm xấu cả phong cảnh sao?

Khi anh rể với chị gái đến bàn bọn họ chúc rượu, Giang Phong thấy tâm trạng của cha mẹ có chút buồn bã, liền dùng chân đụng bắp đùi bạn gái một cái, lúc cô nhìn sang liền đưa mắt ra hiệu với cô ấy.

Hoàng Linh Vi với hắn không hổ là giá trị hôn nhân xứng đôi cao

tới 98 điểm, lập tức hiểu ý của hắn, sau đó bưng rượu lên nói với cha mẹ Giang: "Cô chú, ba mẹ con mấy ngày trước gọi điện thoại lại đây nói với con, bọn họ thông qua người quen mua một con gà nuôi bảy tám năm gà, hiện tại đang nuôi ở nhà, đợi hai người khi nào đến Thâm Quyến, sẽ nấu canh cho hai người uống."

Cha Giang nghe vậy trong mắt sáng ngời: "Gà nuôi bảy tám năm, này thật là khó có được! Ba mẹ con có lòng rồi."

Mẹ Giang cũng bị hấp dẫn chú ý, nói: "Cô còn nhớ, hai mươi, ba mươi năm trước, mới thấy ở trong thôn gặp qua gà mái nuôi bảy tám năm, mười mấy năm qua, trong thôn đã rất ít thấy được loại gà này rồi."

Người cô ngồi cùng bàn nói tiếp: "Hiện tại thời đại này, đừng nói là bảy tám năm, chính là gà nuôi ba năm rưỡi gà mẹ, cũng đã rất khó gặp được."

Những thân thích khác cũng bạn một lời tôi một lời tán gẫu cái đề tài này.

Ở nông thôn, gà mẹ là thức ăn bổ dưỡng nhất, đặc biệt là gà mẹ nuôi từ 5 năm trở lên, cũng là hàng bán chạy, có tiền cũng mua không được, nhà ai có con dâu sinh con, mua gà mẹ 5 năm trở lên nấu canh, đó mới thực sự bổ dưỡng hơn bất cứ thứ gì.

Thấy chủ đề đã được thay đổi thành công, Giang Phong cho Hoàng Linh Vi một ánh mắt tán dương.

Hiện nay, những người tham gia tiệc mừng không uống rượu, cơ bản đều là đợi cô dâu chú rể nâng ly chúc mừng rồi rời đi, chỉ có những người uống rượu mới hét một tiếng chính là mấy tiếng.

Giang Phong và những người khác không rời sân trước, cũng sẽ không đợi đến người cuối cùng rời sân, sau khi chị gái cùng với anh rể mời rượu xong, lại đây bồi tiếp ăn một chút gì đó, bọn họ cùng với thân thích mới rời sân.

Đương nhiên, cái gọi là rời sân chỉ là từ hiện trường tiệc cưới chuyển đến phòng khách sạn mà thôi.

Phòng dành cho khách đã được anh rể đặt xong từ trước, số lượng

đủ để chứa tất cả họ hành nhà họ Giang.

Sau khi tham dự hôn lễ của chị gái xong, những người thân khác bận việc vội vã trở về nhà, mà cô với chị dâu nhàn rỗi không chuyện gì thì cùng với đội quân lớn Giang gia đi tới Đế đô du ngoạn.

Đây là quá trình đã được sắp xếp sẵn, mục đích là muốn dẫn bà nội cùng bà ngoại hai bà chưa từng thấy sự kiện gì lớn đến Đế đô chơi, bọn họ đã làm việc chăm chỉ cả đời cũng nên đi đây đi đó để sau khi trở về có thể cùng tán dóc nói phét với những người bạn già.

Thế là, một chiếc Rolls-Royce sang trọng dẫn đầu, theo sau là một chiếc xe sang trọng khác, một trước một sau chạy về hướng Đế Đô.

Dọc theo đường đi, trên mặt hai bà lão luôn nở nụ cười, tựa hồ nói cũng rất nhiều.

Đối với thế hệ của bọn họ mà nói, có thể đến Đế Đô chiêm ngưỡng di hài của một vĩ nhân, so với đi nơi nào cũng mạnh hơn gấp trăm lần.

Ngay khi Giang Phong với đoàn người đến Đế Đô, ở một khu dân cư ở quận Minh Châu, tỉnh Phúc Kiến, Tô Đông Hà nhìn cha mẹ mình đang tranh cãi kịch liệt, trong lòng tràn đầy bất lực.

Có một số điều phải nói, mối quan hệ giữa cha mẹ thực ra vẫn ổn, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ cãi nhau, mà nguyên nhân những cuộc cãi nhau, tám chín phần mười đều đến từ ông nội của hắn.

Nhắc đến ông nội của hắn, tâm trạng của Tô Đông Hà cũng rất phức tạp.

Ông nội của hắn là giáo sư về hưu, cũng là một người có tâm, từ thế kỷ trước thập kỷ chín mươi bắt đầu, vẫn luôn yên lặng giúp đỡ học sinh nghèo khó, mà lại giữ vững được trọn vẹn hai mươi ba mươi năm.

Làm việc thiện vốn là việc đáng ra phải tán dương, nhưng việc làm tốt của ông nội dần dần khơi dậy sự oán hận trong nhà. Bởi vì ông nội không làm việc thiện trong phạm vi khả năng của mình, mà là

thường xuyên bỏ qua hoàn cảnh của bản thân, một lòng một dạ đi trợ giúp người khác.

Nhà mình còn không có gạo nấu cơm, ông nội còn nghĩ đến đi giúp người khác, có một ông chồng như vậy ai mà không giận chứ?

Vì vậy, bà nội không chỉ một lần cùng với ông nội cãi vã.

Chương 739: Mâu Thuẫn.

Mỗi lần cãi vã qua đi, ông nội liền sẽ khiêm tốn một chút, nhưng thường cũng không được lâu lắm, lại chứng nào tật nấy, khiến bà nội tức giận đến mức huyết áp của bà tăng vọt. Nghiêm trọng nhất là một lần ông nội giúp đỡ mẹ của một học sinh nghèo khó bị bệnh nặng, kết quả ông nội đã lén lút đem số tiền riêng mà bà nội đã dành dụm mấy chục năm đi chữa bệnh cho người khác.

Khi bà nội biết được chuyện này, tức giận đến mức ngã xuống đất không dậy nổi, cuối cùng ôm nỗi hận mà kết thúc cuộc đời.

Vốn cho là, cái chết của bà nội có lẽ sẽ khiến ông nội "Tỉnh táo" lại, nhưng kết quả là ông nội làm trầm trọng thêm, làm từ thiện đã đến mức độ "Tẩu hỏa nhập ma", không chỉ có đem tiền lương hưu không dư thừa ném vào, không có việc gì ra ngoài nhặt ve chai bán lấy tiền cũng đem đi giúp đỡ những học sinh nghèo khó kia.

Bởi vì học sinh nghèo khó giúp đỡ càng ngày càng nhiều, tiền lương hưu cùng với tiền nhặt rác kiếm được cũng không thể lấp đầy cái hố không đáy đó, ông nội liền không tiếc tìm bạn bè vay tiền.

Vừa mới bắt đầu, chỉ cần ông nội mở miệng, ngót nghét một vạn, những người bạn kia đều sẽ cho ông ấy mượn.

Nhưng mượn được nhiều lần, dần dần cũng không ai chịu cho ông ấy mượn tiền nữa.

Thế là, ba năm trước, ông nội đem nhà của ông bán đi.

Thật sự, Tô Đông Hà có lúc cũng hoài nghi ông nội của hắn có phải

là Thánh Nhân chuyển thế hay không?

"Tô Lai Phúc, hôm nay tôi nói cho anh biết, tôi là tuyệt đối không thể chăm sóc cha của anh nữa, cũng không cho phép ông ấy vào ở nhà của chúng ta, anh nếu như để cho ông ấy vào ở, vậy tôi liền chuyển ra ngoài, cái nhà này có ông ấy không có tôi."

Mẹ Tô chỉ vào cha Tô tức giận mở miệng mắng to: "Tô Lai Phúc, trong lòng anh tự hỏi, từ khi tôi gả tới Tô gia các người, ba của anh có từng giúp chúng ta một chút nào không? Lúc cuộc sống của chúng ta khó khăn, ông ấy có giúp mua bao gạo hay thùng dầu nào không?

Lúc chúng ta cần tiền mua nhà, ông ấy đã giúp một phần nào chưa? Học phí Đông Hà từ vườn trẻ đến đại học, ông ấy cũng đã cho một đồng nào chưa? Đã từng cho Đông Hà tiền tiêu vặt chưa?

Nếu như ông ấy không có năng lực này thì tôi cũng không nói, mấu chốt là ông ấy có năng lực này, nhưng cho tới nay lại chỉ giúp người ngoài không giúp người trong nhà, hiện tại bị đột quỵ không thể tự gánh vác được, muốn cho tôi hầu hạ ông ấy, không có cửa đâu.

Ông ấy những năm này đối với người khác so với con cháu của mình còn tốt hơn, vậy hãy để cho người khác đến mà chăm sóc ông ấy, đừng làm vướng mắt tôi."

Những lời mẹ Tô nói, chửi đến mức cha Tô không nhấc nổi đầu lên.

Nói thật ra, qua nhiều năm như vậy, đặc biệt là mẹ bị tức sau khi chết, cha Tô đối với cha của hắn cũng tràn đầy oán hận, nhưng mà dù sao ông ấy cũng là người sinh ra mình.

Bây giờ ông đột quỵ không có năng lực tự chăm sóc, hắn là con trai, lẽ nào thật sự có thể trơ mắt nhìn ông ấy chết?

Cha Tô thở dài, vẻ mặt cau có nói: "A Trân, tôi biết trong lòng bà có hận, trong lòng tôi cũng như vậy, đáng hận, bây giờ ông ấy biến thành bộ dáng này, lẽ nào tôi thật sự phải trơ mắt nhìn ông ấy đi chết sao? Như thế sẽ bị người đời chỉ trích."

Mẹ Tô cười lạnh nói: "Bị người đời chỉ trích? Ông cho rằng bây giờ là ở cổ đại sao? Gả vào nhà họ Tô các người, mặc kệ cha mẹ chồng đối xử với tôi như thế nào, tôi đều phải chăm sóc họ đưa ma họ, hiếu kính cả đời sao?

Đừng có nằm mơ, lòng người đều là thịt, tôi gả vào nhà họ Tô các anh, cha của anh nếu như đối xử với tôi tốt một chút, tôi đối với ông ấy cũng sẽ không chán ghét đến mức độ này.

Tôi trước đó không ngăn cản anh xuất tiền chữa bệnh cho ông ấy, đã là hết lòng với ông ấy rồi, nhưng ông ấy đừng hòng vào ở cái nhà này. Vẫn là câu nói kia, cái nhà này có tôi không có ông ấy, có ông ấy không có tôi, anh tự xem mà làm."

Cha Tô nghe vậy vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn về hướng con trai đang ngồi ở bên cạnh mình, hi vọng con trai có thể khuyên nhủ mẹ của hắn, nhìn xem có không có đường sống vẹn toàn.

Tô Đông Hà nhìn thấy ánh mắt của cha, liền vội vàng lắc đầu nói: "Cha, chuyện của hai người, con không muốn dính líu."

Mẹ Tô lạnh mặt nói: "Tô Lai Phúc, anh cũng đừng hy vọng con trai sẽ giúp anh, hôm nay ai tới khuyên cũng vô dụng."

Cha Tô không nói, hiện tại bà xã đang nổi nóng, nói thêm gì nữa cũng chỉ có tác dụng ngược, còn không bằng chờ cô ấy tỉnh táo lại rồi tìm cơ hội thương lượng với cô ấy, với tình tính miệng cứng tâm mềm của vợ hắn, chuyện này vẫn còn có cơ hội chuyển biến.

Dù sao, cha hắn còn phải ở bệnh viện thêm mấy ngày nữa, không phải vội.

Tô Đông Hà thấy cha mẹ đã dừng cãi vã, liền lui về phòng của mình, một bên chơi điện thoại một bên nghĩ ngợi giải quyết mâu thuẫn gia đình như thế nào.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đều không thể nghĩ ra được một biện pháp thích hợp nào.

Thẳng đến nhìn thấy WeChat group bạn học bên trong, có bạn học nhắc tới ba chữ "Giang đại sư" này, hai mắt Tô Đông Hà mới sáng ngời, trực tiếp lục lọi tìm số điện thoại của người bạn học Giang

Phong này, sau đó gọi qua.

Có lẽ, chỉ có hắn người bạn học đại học thần thông quảng đại mới có năng lực hỗ trợ giải quyết loại mâu thuẫn gia đình này.

Điện thoại vừa kết nối, liền truyền đến tiếng cười của Giang Phong: "Bạn học cũ, thực sự là khách quý nha, tốt nghiệp hơn một năm, đây là lần đầu tiên cậu gọi cho tôi đấy!"

Tô Đông Hà cười nói: "Hết cách rồi, ai bảo cậu "Giang đại sư" sau khi tốt nghiệp liền Nhất Phi Trùng Thiên như thế, khiến cho tôi không có việc gì gọi cho cậu lại sợ làm phiền, sợ lãng phí thời gian quý giá của cậu."

Giang Phong khiêm tốn cười nói: "Nói Nhất Phi Trùng Thiên liền quá khoa trương rồi, tôi cũng chỉ là kiếm cơm ăn mà thôi, cậu có việc nói thẳng, có thể giúp được một tay tôi tuyệt đối không từ chối."

"Sảng khoái, vậy tôi liền nói thẳng, cũng chỉ có cậu mới thể giúp tôi chuyện này được."

Nói xong, Tô Đông Hà liền đem tình hình của gia đình của mình kể lại tỉ mỉ, cuối cùng mới lên tiếng: "Kỳ thực, cha mẹ tôi bao gồm cả bà nội bị tức chết kia, vừa bắt đầu cũng đã bày tỏ sự ủng hộ đối với hành vi từ thiện của ông nội tôi, đáng tiếc ông nội tôi làm từ thiện quá không tự lượng sức mình, cuối cùng lại làm gia đình oán hận.

Mà ông nội tôi người này không chỉ không nghe khuyên bảo, còn làm trầm trọng thêm, thậm chí còn bán nhà của mình để làm từ thiện, chỉ biết quan tâm đến người khác và coi thường gia đình mình, nói thật là không mấy ai có thể chấp nhận được. Cho nên, tôi kỳ thực cũng hiểu mẹ mình.

Thế nhưng, lại nói ngược lại, ông nội tôi hiện tại trúng gió bại liệt, sinh hoạt không thể tự chăm sóc, tôi là cháu trai, cũng không thể trơ mắt nhìn ông ấy chết được.

Tôi vừa muốn chăm sóc ông nội, lại không muốn mẹ tôi buồn bã, tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nghĩ ra được phương pháp xử

lý vẹn toàn đôi bên, cho nên mới gọi điện thoại cho cậu, Giang đại sư nổi danh xem thử có biện pháp nào giải quyết chuyện này không?"

Chương 740: Đại Ái Vô Biên

Thủ đô.

Giang Phong ngồi trên xe, nghe bạn học thời đại học Tô Đông Hà giải thích vấn đề khó khăn mà hắn đang gặp phải.

Theo lời giải thích của Tô Đông Hà, hình tượng một người thầy đại ái liền hiện lên trong đầu Giang Phong, đối với những người giáo viên có phẩm đức cao thượng như vậy, trong lòng hắn cực kì bội phục.

Có điều, nghe tới phía sau, lông mày Giang Phong không nhịn được cau lại, tinh thần hiến dâng thiện nguyện của người thầy này quả thực rất đáng khen ngợi, nhưng từ thiện những thứ vượt ngoài năng lực của bản thân thì không đáng được khuyến khích.

Nhất là trong việc giúp đỡ học sinh học hành, trong vấn đề này cũng đã có những vụ việc cực kì tai tiếng, điển hình là nam ca sĩ họ Tùng từng giúp đỡ gần hai trăm học sinh đọc sách, kết quả giúp ra một đám bạch nhãn lang.

Sau này, vị nam ca sĩ họ Tùng kia vì bị mắc bệnh ung thư mà không thể kịp thời đưa tiền và quần áo tới tay những học sinh hắn đang giúp đỡ đó, kết quả liền nhận được những sự ngờ vực vô căn cứ của đám học sinh, nhận được vô số lời chất vấn qua điện thoại: “Chẳng lẽ anh đã hối hận việc trước đây hứa hẹn giúp đỡ bọn họ hoàn thành sự nghiệp học hành rồi sao? Chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn những đứa trẻ này vì không có tiền mà lại rơi vào cảnh thất học sao?”

Loại tình huống này cứ tiếp tục duy trì cho tới tận khi nam ca sĩ họ Tùng đó phải vào nằm viện, bệnh tình của anh vốn đã nghiệm trọng, đối mặt với những lời chất vấn như vậy lại thêm lòng nóng như lửa đốt, thức trắng nhiều đêm vì không ngủ được. Thấy anh khổ sở như vậy, vợ và các bạn bè của anh liền thường xuyên trực

ở bên tắt máy của anh đi.

Nhưng càng như vậy lại càng khiến cho đám người nhận trợ giúp kia ngờ vực thêm, khiến bọn họ cảm thấy nam ca sĩ họ Tùng này chắc chắn là đã không còn muốn bỏ tiền ra giúp những đứa trẻ này nữa.

Có một lần, vị nam ca sĩ họ Tùng vừa mới mở điện thoại của mình lên đã nhận được một cuộc gọi: "Không phải anh đã nói sẽ chu cấp cho con của tôi đến khi tốt nghiệp đại học sao? Bây giờ nó mới đang học trung học cơ sở, anh đã không muốn bỏ tiền ra nữa rồi? Anh đây không phải là đang lừa dối người khác sao?"

Nam ca sĩ họ Tùng nghe thấy vậy liền vội vàng giải thích với đối phương: "Tôi bị bệnh, đã mấy tháng rồi không thể làm việc, hiện tại tạm thời không có tiền để cho bọn nhỏ nộp học phí, đợi thân thể tôi khá hơn một chút, chắc chắn sẽ nghĩ cách gửi tiền qua cho mọi người."

Đối phương nghe xong liền dùng giọng điệu bán tín bán nghi hỏi lại: "Anh rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?" Nam ca sĩ họ Tùng liền nói qua về tình huống của mình một lần, người bên kia điện thoại nghe xong thì lại hỏi: "Vậy lúc nào anh mới có thể trị tốt bệnh, quay lại làm việc kiếm tiền?"

Người bình thường nghe thấy câu nói như vậy chắc chắn huyết áp đều sẽ tăng vọt, đều sẽ nổi đóa mà chửi ầm lên, này mẹ nó là loại người gì vậy, giúp đỡ loại bạch nhãn lang như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

Không những như vậy, có phóng viên còn biết được một việc: Có một sinh viên đại học nghèo khó từng được nam ca sĩ họ Tùng giúp đỡ, sau đó, vì cô sinh viên này không thể liên lạc với đối phương nhận giúp đỡ được nữa cho nên liền liên hệ với một đoàn ca múa nào đó vào làm việc, cứ như vậy, cô và ân nhân mỗi người một ngả.

Vị phóng viên này từng liên lạc với cô, sau đó đã xảy ra cuộc đối thoại như sau:

"Nghe nói lúc cô học đại học đã từng nhận được sự trợ giúp từ

XXX?”

“Làm sao anh biết? Là ai nói số điện thoại cho tôi cho anh? Là XXX sao?”

“Tôi chỉ muốn biết cô có từng nhận được sự trợ giúp của XXX hay không thôi, không biết bây giờ cô còn nhớ hay không?”

“Tôi đúng là từng nhận được sự trợ giúp của anh ta, đương nhiên cũng nhớ rõ, nhưng việc này dù sao cũng không cần phải treo ngoài miệng! Đồng thời, lúc ấy XXX đồng ý trợ giúp tôi cũng hoàn toàn xuất phát từ tấm lòng tự nguyện, tôi chưa từng ép buộc anh ta.”

“Không biết lúc anh ấy đồng ý giúp cô đã có suy nghĩ như thế nào?”

“Có suy nghĩ gì thì tôi cũng không rõ, nhưng có một điều có thể khẳng định, người nào làm việc gì cũng có mục đích cả, có người cầu danh, có người cầu lợi. Còn mục đích của anh ta là gì, tôi không cần nói anh cũng có thể đoán ra được.”

“Hiện tại anh ấy đang bị bệnh cực kỳ nghiêm trọng, cô có biết không?”

“Công việc của tôi luôn cực kì bận rộn, không có thời gian liên hệ với anh ta. Trước đó tôi cũng có nghe người ta nói anh ta bị bệnh, nhưng tôi cũng không quá để ý, anh ta tuổi còn trẻ như vậy, lớn lên cũng rất cường tráng, có thể có vấn đề gì lớn được chứ?”

“Dạ dày anh ấy xuất huyết, nếu như điều trị trễ thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng, nhưng hiện tại anh ấy lại không có tiền chữa bệnh. Không biết cô có muốn qua thăm anh ấy một lần, hoặc là đưa tay cứu trợ anh ấy một chút?”

“Đưa tay cứu trợ anh ta? Đưa kiểu gì? Chữa bệnh cho anh ta sao? Hiện tại mỗi tháng tôi cũng chỉ kiếm được có ba, bốn ngàn tệ, còn chưa có năng lực này đâu. Hơn nữa, anh ta từ trước đến nay cũng chưa từng đề cập qua về vấn đề này với tôi.”

“Nếu anh ấy hi vọng cô có thể giúp anh ấy chữa bệnh, liệu cô có giúp không?”

“Vấn đề này tôi chưa từng nghĩ qua, gia cảnh của tôi vẫn luôn không tốt, em trai em gái cũng vẫn còn đang đi học, bản thân tôi cũng còn đang cần người khác trợ giúp.”

“Nếu cô không thể giúp anh ấy được thì hẳn là nên đi thăm anh ấy một chút, cho anh ấy biết cô vẫn chưa từng quên tấm lòng của anh ấy!”

“Tôi rất bận, không có thời gian.”

Nói xong câu đó, cô sinh viên từng nhận được trợ giúp này liền vội vàng dập máy.

Chương 741: Đại Ái Vô Biên (2)

Tuy nói làm việc ân không cầu báo đáp, nhưng giúp đỡ người nhớ ân so với giúp đỡ loại bạch nhãn lang như này là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Ngoại trừ nam ca sĩ họ Tùng này, còn có một ngôi sao họ Tôn khác, anh ấy cũng giúp đỡ các học sinh nghèo khó vài chục năm, kết quả cũng giống như nam ca sĩ họ Tùng, đều nuôi ra một bạch nhãn lang, chuyện cũ về người nông phu và con rắn trở thành một vòng lặp không ngừng.

Nghe bạn học cũ giải thích xong, Giang Phong không lập tức đưa ra biện pháp giải quyết, mà hỏi: “Bạn học cũ này, cậu có biết ngày sinh tháng đẻ của ông nội mình không?”

Tô Đông Hà đáp: “Cái này tôi quả thật không biết, có điều cha tôi hẳn là biết.”

Giang Phong nói: “Vậy cậu đi hỏi cha mình một chút đi, sau đó gửi tên và ngày sinh tháng đẻ của ông nội cậu qua wechat cho tôi, trước tiên tôi thử suy tính cho ông cụ một cái trước, xem xem có thể tìm ra được biện pháp giải quyết nào từ đó hay không.”

Tô Đông Hà đương nhiên biết độ am hiểu của bạn học cũ trong chuyện suy tính, liền đáp: “Được, vậy làm phiền cậu, để tôi đi hỏi cha tôi một chút, lát nữa tôi sẽ gửi thông tin của ông nội cho cậu.”

Nói đến đây, hai người lại khách khí thêm vài câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Chưa đến ba phút sau, Tô Đông Hà đã gửi tên và ngày sinh tháng đẻ của ông nội mình cho Giang Phong.

Giang Phong cũng không hề trì hoãn thời gian, trực tiếp xem xét thông tin của ông cụ Tô, kết quả càng xem càng bội phục, tư tưởng giác ngộ của ông cụ thật sự là vượt qua 99.999% người trên đời này.

Hơn nữa, ông cụ giúp đỡ các học sinh nghèo khó cũng không phải là giúp đỡ mù quáng, ông dạy học ba, bốn mươi năm, học sinh có dụng tâm đọc sách hay không, chỉ cần tiếp xúc vài lần là ông có thể nhìn thấu.

Bởi vậy, những người ông cụ giúp đỡ đều là loại học sinh có khả năng quyết chí tự cường chăm chỉ học tập, qua nhiều năm như vậy, ông từng giúp đỡ tổng cộng 88 học sinh nghèo khó, học sinh nhận sự giúp đỡ từ ông cụ sớm nhất giờ cũng đã có con hơn mười tuổi rồi.

Giang Phong dùng thời gian mấy tiếng xem qua một lần thông tin của 88 người từng nhận được sự trợ giúp của ông cụ, phát hiện ông cụ thật đúng là mắt sáng như đuốc, những học sinh ông từng giúp đỡ đều là những người biết ân biết nghĩa, chứ không phải loại bạch nhãn lang kia.

Sau khi nhìn xong thông tin của 88 người này, trong lòng Giang Phong nảy ra một suy nghĩ, hắn vội vàng ăn cho xong cơm tối, sau đó liền bắt đầu hành động.

...

Một đại viện nào đó ở huyện An, thành phố C, tỉnh Phúc Kiến.

Vũ Bình Hồ sau khi cơm nước xong xuôi liền bền lòng vững dạ lên thư phòng luyện chữ, vợ của hắn thì đang ra ngoài tản bộ cũng một số người phụ nữ khác trong đại viện, còn con gái đang học trung học cơ sở của hắn thì ở trong ký túc xá trường, một tuần chỉ trở về một lần.

Vũ Bình Hồ là một sinh viên tài giỏi tốt nghiệp ở đại học Thủy Mộc, năm nay mới 40 tuổi, chính là người đứng thứ hai ở huyện An, cái này đối với một người xuất thân từ gia đình nghèo khó như hắn mà nói đã là thành tích vô cùng ghê gớm.

Bắc quốc phong quang,

Nghìn dặm băng ngưng,

Vạn dặm tuyết rơi.

...

Những phong lưu nhân vật,

Lại ngắm sớm ngời.

Sau khi thư thả viết xong một lần bài thơ của một trong những vĩ nhân nổi danh nhất 《 Thấm Viên Xuân? Tuyết 》 , Vũ Bình Hồ mới để bút xuống, nhấp một ngụm trà, lúc này, điện thoại để trên bàn của hắn bỗng vang lên.

Vũ Bình Hồ liếc mắt qua, phát hiện là số điện thoại lạ từ Quế tỉnh, mặc dù loại số lạ này tám chín phần mười đều là điện thoại quấy rầy, nhưng hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhận điện thoại, thử hỏi: “Alo, xin chào!”

Đầu điện thoại bên kia vang lên một giọng nam trẻ tuổi: “Xin chào, xin hỏi anh có phải là Vũ Bình Hồ không?”

Vũ Bình Hồ hơi ngừng lại: “Tôi đúng là Vũ Bình Hồ, xin hỏi có chuyện gì không?”

Giọng nam trẻ tuổi kia lại tiếp tục vang lên: “Anh Vũ, không biết anh còn nhớ thầy Tô đã từng giúp đỡ anh không?”

Vũ Bình Hồ nghe vậy liền kích động hỏi: “Cậu là ai? Cậu biết thầy Tô sao? Thân thể của thầy vẫn còn tốt chứ?”

Giọng nam trẻ tuổi kia lại vang lên: “Tôi họ Giang, là bạn học thời đại học của cháu trai thầy Tô, hôm nay tôi gọi điện cho anh là muốn thông báo cho anh một tin buồn, trước đó không lâu, thầy

Tô bị trúng gió, sau khi cấp cứu thì hiện tại chỉ có não là coi như thanh tỉnh, nhưng cuộc sống sinh hoạt hàng ngày đã không thể tự túc được nữa."

Vũ Bình Hồ lạc giọng: "Sao lại thành ra như vậy chứ?"

Giờ phút này, Vũ Bình Hồ lòng như đao cắt.

Thầy Tô, đại ân nhân đã thay đổi vận mệnh cả đời hắn, năm đó nếu như không phải có thầy Tô giúp đỡ hắn đọc sách, thì hắn đã sớm cùng anh trai và chị gái của mình bỏ học rồi.

Suy nghĩ lại, nếu như đến tiểu học còn không tốt nghiệp được, sau này ra xã hội có thể làm được cái gì?

Nói câu này cũng không khoa trương, ngoại trừ chịu khổ ra thì cái gì cũng không làm được.

Thầy Tô đã giúp đỡ hắn từ lúc hắn lên tiểu học, mãi cho tới khi hắn tốt nghiệp trung học, thi đỗ trường đại học tốt nhất trong nước, đại học Thủy Mộc, ông mới ngừng trợ giúp hắn.

Bởi vì sau khi hắn thi đỗ đại học Thủy Mộc, chỉ riêng phần học bổng chính phủ chu cấp thôi đã đủ để hắn tốt nghiệp đại học rồi.

Qua nhiều năm như vậy, chuyện Vũ Bình Hồ tiếc nuối nhất chính là lúc trước không lưu lại phương thức liên lạc và địa chỉ của thầy Tô.

Chương 742: Đại Ái Vô Biên (3)

Vũ Bình Hồ thi đỗ đại học Thủy Mộc vào năm 2002, lúc đó thầy Tô chưa có điện thoại, thậm chí thầy Tô làm ân không mong báo đáp ngay cả danh tính còn không chịu nói cho hắn biết, chứ đừng nói là phương thức liên hệ hay địa chỉ.

Sau khi tốt nghiệp đại học ra ngoài làm việc, Vũ Bình Hồ cũng từng có tâm tư muốn đi tìm thầy Tô, muốn báo đáp công ân năm đó của ông đối với hắn. Nhưng đầu tiên, công việc của hắn khá bề bộn, thứ hai, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, thầy Tô đã không muốn

nói tên cho hắn biết đã cho thấy rõ rằng ông cụ không muốn hắn quay lại báo đáp.

Có lẽ, việc hắn cố gắng làm tốt công việc hiện tại, dẫn đần những gia đình nghèo khó thoát bần hàn, giúp cho tất cả trẻ nhỏ đều có khả năng đọc sách, đó mới là sự báo đáp tốt nhất đối với thầy Tô.

Những năm gần đây hắn rất cẩn trọng, một lòng vì dân, công việc cũng coi như đã có phần hiệu quả, hắn thậm chí còn nghĩ rằng chờ tới khi mình làm ra được một vài thành tích sáng chói rồi sẽ bắt tay đi tìm kiếm thầy Tô.

Chờ gặp được thầy Tô rồi, hắn có thể tự hào báo cáo với ông cụ về những thành tích mình đạt được trong những năm qua, hắn tin rằng sau khi thầy Tô biết được chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ tới rằng, hai mươi mốt năm trôi qua, hắn lại lần nữa nghe được tin tức về thầy Tô, nhưng đó lại là tin tức xấu hắn khó lòng tiếp nhận được.

“Cậu Giang, phiền cậu cho tôi biết thầy Tô mà cậu nói hiện tại đang ở chỗ nào được không?”

“Anh Vũ, cái này không gấp, đã qua nhiều năm như vậy rồi, thầy Tô lại không chỉ giúp đỡ một mình anh, để tôi lập một nhóm wechat, tôi sẽ thêm tất cả những học sinh từng được thầy Tô giúp đỡ vào đây, sau đó chúng ta lại bàn bạc thống nhất chuyện này sau.”

“Vậy trước để tôi thêm bạn wechat với cậu, cậu cho tôi vào nhóm.”

“Được, để tôi mở wechat lên.”

“Được rồi, vậy trước cứ như thế đã, tôi đã thêm bạn cậu rồi, cậu hãy nắm chắc thời gian mau chóng đi liên lạc với những người còn lại.”

...

Tại một trường đại học 985 ở tỉnh Hồ Bắc.

Thân là giảng viên đại học, Đường Thu Sinh đang tập trung viết luận văn.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn cô kêu lên, Đường Thu Sinh liếc mắt nhìn, thấy là số lạ từ Quế tỉnh gọi tới, liền hơi nhíu mày lại, lúc hắn viết luận văn ghét nhất là bị người khác quấy rầy, nhất là kiểu số điện thoại hư hư thực thực gọi tới quấy rầy như vậy.

Hắn không cả cầm điện thoại lên, mà trực tiếp dùng tay nhấn một cái, nhận điện thoại, đồng thời nhấn nút loa ngoài.

“Xin chào, cho hỏi đây có phải số thầy Đường Thu Sinh không?” Trong điện thoại, một giọng nam trẻ tuổi vang lên.

Đường Thu Sinh hơi thả lỏng mày, hóa ra không phải điện thoại quấy rầy, đáp lại: “Tôi là Đường Thu Sinh, cho hỏi có chuyện gì vậy?”

Người có giọng nam trẻ tuổi kia nói: “Thầy Đường, xin hỏi thầy còn nhớ thầy Tô đã từng giúp đỡ mình không?”

Đường Thu Sinh nghe vậy thì chấn động, kích động cầm điện thoại lên, hỏi lại: “Thầy Tô là đại ân nhân của tôi, tôi đương nhiên là nhớ rồi, cậu là ai? Cậu biết thầy Tô sao? Ông cụ bây giờ thân thể thế nào rồi, có tốt không?”

Cậu trai trẻ kia thở dài, đáp: “Tôi họ Giang, là bạn học thời đại họ của cháu trai thầy Tô, gọi cú điện thoại này là vì tôi phải nói cho thầy Đường một tin tức xấu, thầy Tô đoạn thời gian trước không may bị trúng gió, sau khi cấp cứu, mặc dù đầu óc vẫn tỉnh táo nhưng lại mất đi năng lực tự sinh hoạt.”

Đường Thu Sinh khó tin hỏi lại: “Sao lại thành ra như vậy? Cậu Giang, cậu mau nói cho tôi biết hiện giờ thầy Tô đang ở đâu đi?”

“Thầy Đường không cần gấp như vậy, năm đó, thầy Tô lại không chỉ giúp đỡ một mình anh, để tôi lập một nhóm wechat, tôi sẽ thêm tất cả những học sinh từng được thầy Tô giúp đỡ vào đây, sau đó chúng ta lại bàn bạc thống nhất chuyện này sau.”

“Được, vậy cậu Giang hãy tranh thủ thời gian thông báo cho mọi người đi, tôi sẽ lập tức thêm bạn trên wechat với cậu.

...

Một nhà hàng nào đó tại D thị, tỉnh Quý Châu.

Trong lúc đang gọi điện thoại, một ông chủ nào đó hoảng sợ nói: "Sao lại thành như vậy? Ông trời thật đúng là bị mù mà, thầy Tô tốt như vậy, hẳn là phải sống trăm tuổi mới đúng, sao đột nhiên lại trúng gió như thế?"

"Trời nắng mưa thất thường, người có hoạ phúc sớm chiều, đây là chuyện không có cách nào khác."

"Cậu Giang, xin hỏi thầy Tô giờ đang ở đâu?"

"Ông chủ Chu, thầy Tô những năm gần đây đã giúp đỡ rất nhiều người, tôi còn phải đi thông báo tiếp cho những người khác nữa, trước anh thêm wechat của tôi, tôi sẽ thêm anh vào nhóm wechat, sau đó chúng ta lại bàn bạc thống nhất chuyện về thầy Tô sau."

"Được, vậy tôi thêm bạn ngay đây."

...

Quế tỉnh, Hồ Nam, Quảng Đông, Trung Hải...

Giang Phong gọi điện thoại cho từng học sinh mà năm đó thầy Tô giúp đỡ, sau đó thêm những người đó vào nhóm wechat.

Những học sinh này sau khi tốt nghiệp làm ở rất nhiều ngành nghề, phần đông cơ bản đều có thành tích nhất định, dù sao những người thầy Tô giúp đỡ đều là kiểu học sinh ưu tú, nhiều học sinh như thế, thấp nhất cũng tốt nghiệp đại học 211, có thể nói là đủ nhân tài.

Thầy Tô giúp đỡ tổng cộng 88 học sinh nghèo khó, trong số 88 học sinh này, có 56 người đã tốt nghiệp đại học, ra ngoài đi làm, 32 người còn lại vẫn còn đang đọc sách, thậm chí, ngoại trừ 6 người trong đó không còn nhận sự trợ giúp từ thầy Tô nữa, 26 người còn lại vẫn đang nằm trong danh sách giúp đỡ của thầy Tô.

Những người Giang Phong thêm vào nhóm wechat chính là 56 người đã tốt nghiệp đi làm kia.

Chương 743: Nhận Ơn Một Giọt, Báo Đáp Cả Dòng

Giang Phong lập nhóm chat trong WeChat vì thầy Tô, kéo từng người đã từng được trợ giúp vào trong nhóm chat. Sau khi kéo người được trợ giúp thứ 56 vào trong nhóm, Giang Phong mới bắt đầu lên tiếng trong nhóm chat:

Giang Phong: "Được rồi, người đã đến đông đủ, mong mọi người yên lặng một lát, chúng ta bắt đầu nói vào chuyện chính."

Những người nhận được trợ giúp đang trao đổi với nhau đều ngừng lại.

Giang Phong: "Khi tôi gọi điện thoại cho mọi người, đã từng nói qua về thân phận của tôi, tôi không nhắc lại ở đây nữa. Chẳng qua trước khi nói vào chuyện chính, tôi muốn thanh minh trước, chuyện tôi làm bây giờ chưa được thầy Tô đồng ý, cũng chưa được người nhà của thầy Tô đồng ý, chỉ là một người đứng xem, nói cho các người biết những chuyện thầy Tô không muốn người khác biết và chuyện thầy đang gặp phải bây giờ."

Vũ Bình Hồ: "Bạn học Giang, cảm ơn cậu đã tập hợp chúng tôi lại và nói chuyện bất hạnh mà thầy Tô gặp phải cho chúng tôi biết. Bây giờ, chúng tôi đều đang lo lắng cho căn bệnh của thầy Tô, mong bạn học Giang nói rõ ràng hơn."

Giang Phong: "Thầy Tô ra ngoài nhặt đồ đồng nát bị trúng gió vào năm ngày trước, thật may có người qua đường nhìn thấy, kịp thời gọi cấp cứu 120 để đưa thầy Tô tới bệnh viện cấp cứu đúng lúc, mới không nguy hiểm tới tính mạng."

Giang Phong: "Nhưng di chứng sau khi bị trúng gió vẫn vô cùng nghiêm trọng. Trước mắt, thầy Tô không thể tự lo cho mình, quãng đời còn lại cũng chỉ có thể ngồi trên xe lăn. Điều duy nhất đáng mừng là đầu óc thầy Tô vẫn tính là tỉnh táo, mặc dù nói chuyện hơi mơ hồ, nhưng cẩn thận lắng nghe vẫn hiểu được thầy nói gì."

Trong phòng sách, Vũ Bình Hồ vẫn luôn kiên cường, viền mắt cũng

đỏ hoe.

Nhận ơn một giọt, báo đáp cả dòng. Thầy Tô là ân nhân lớn đã thay đổi cả cuộc đời của Vũ Bình Hồ. Bây giờ, ân nhân lớn này gặp phải chuyện bất hạnh như vậy, lại bất hạnh giống như ba của anh ta vậy.

Đường Thu Sinh: "Thầy Tô là một thầy giáo đã về hưu, chắc có không ít tiền hưu. Thầy già rồi vẫn phải đi nhặt đồ đồng nát, chẳng lẽ sau khi thầy về hưu, vẫn luôn giúp đỡ học sinh khác à?"

Giang Phong: "Không sai, thầy Tô giúp đỡ học sinh đã liên tục hai mươi ba mươi năm. Ông cụ tổng cộng giúp đỡ 88 học sinh, 56 người các bạn đã đi làm, 32 học sinh còn lại vẫn đang đi học, trong đó có 26 người vẫn đang được thầy Tô giúp đỡ."

Giang Phong: "Thầy Tô chỉ là một thầy giáo mà thôi, không là ông chủ lớn gì. Thầy giúp đỡ nhiều học sinh đi học như vậy, phía sau phải trả giá lớn tới mức nào, các người căn bản không thể tưởng tượng nổi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hôm nay tôi tập trung mọi người lại, chính là muốn nói cho các người biết thầy Tô giúp đỡ các người không mấy dễ dàng."

Tăng Hiểu Viện: "Bạn học Giang, làm phiền bạn nói cho chúng tôi biết rõ hơn về chuyện của thầy đi."

Giang Phong: "Vậy tôi lại dứt khoát nói với các người. Thầy Tô vì giúp đỡ các người mà trả cái giá rất đắt. Thầy bắt đầu giúp đỡ học sinh nghèo từ năm 1993. Nếu tôi nhớ không nhầm, đối tượng đầu tiên được thầy Tô giúp đỡ chính là ngài Vũ Bình Hồ."

Vũ Bình Hồ: "Là tôi, năm đó thầy Tô giúp đỡ tôi, đã trực tiếp thay đổi số phận cả đời tôi, có thể nói tôi có thể có thành tích như ngày hôm nay, đều là nhờ thầy Tô ban cho, thấy chính là ba mẹ tái sinh của tôi."

Giang Phong: "Lúc đầu, thầy Tô giúp đỡ học sinh nghèo khó trong phạm vi năng lực của mình. Người nhà của thầy cũng ủng hộ việc thiện của thầy. Nhưng với tính cách của thầy Tô lại không thể đứng nhìn học sinh có đạo đức tốt, học tập tốt nhưng vì nghèo khó mà phải bỏ học. Chỉ cần để thầy biết, thầy sẽ không nhịn được mà

giúp đỡ."

Giang Phong: "Quốc gia chúng ta đông người, gia đình nghèo khó cũng nhiều, học sinh có đạo đức tốt, học tập tốt tất nhiên cũng nhiều không kể xiết. Cứ gặp người nào lại giúp đỡ người đó, rất nhanh đã vượt quá phạm vi năng lực của thầy Tô. Khi đó, người nhà đã ngầm có ý kiến về chuyện thầy giúp đỡ học sinh nghèo khó. Bởi vì thầy không để ý tới con trai sắp cưới vợ, không chỉ dùng hết tất cả tiền lương để giúp đỡ các người, còn bù thêm số tiền tích góp ít ỏi nữa."

Thấy tin nhắn trong nhóm WeChat, trong lòng 56 người được trợ giúp ở các nơi trên toàn quốc đều chấn động. Bọn họ vốn biết ơn thầy Tô giúp đỡ, bây giờ càng cảm động hơn.

Giang Phong: "Mười hai năm trước, thầy Tô giúp đỡ một học sinh, mẹ người đó mắc bệnh nặng, cần một số tiền lớn để chữa bệnh. Sau đó thầy Tô xoay sở cho anh ta ba mươi nghìn. Nếu tôi nhớ không nhầm, học sinh này chắc là thầy Đường Thu Sinh?"

Đường Thu Sinh: "Là tôi, đại ân đại đức của thầy Tô đối với tôi, cả đời này tôi cũng không trả hết."

Giang Phong: "Thầy Đường, có lẽ thầy không biết, số tiền năm đó là thầy Tô trộm đi tiền tích góp nửa đời người của vợ mình, sau đó đã làm vợ ông ấy tức chết."

Chương 744: Nhận Ơn Một Giọt, Báo Đáp Cả Dòng (2)

Đường Thu Sinh ở trường cao đẳng 985 nào đó của tỉnh Hồ Bắc đứng phắt dậy, mắt nhìn chằm chằm vào dòng tin nhắn trên nhóm WeChat, nước mắt không ngừng rơi xuống. Anh ta tuyệt đối không ngờ được, thầy Tô vì giúp anh ta, không ngờ...

Đường Thu Sinh: "Tôi có lỗi với thầy Tô, tôi thật sự có lỗi với thầy Tô! "

Giang Phong: "Mặc dù làm vợ tức chết, thầy Tô vẫn không dừng

bước chân giúp đỡ, thậm chí càng nhiều hơn. Sau khi ông về hưu, vẫn nỗ lực nhặt đồng nát kiếm tiền, nhưng vẫn không thể bù lại số tiền giúp đỡ càng lúc càng nhiều kia. Vì thế, thầy Tô nhiều lần vay tiền của bạn để bù vào số tiền thiếu, thậm chí mấy năm trước còn bán cả căn nhà mình đang ở."

Tỉnh Tương, Tăng Hiểu Viện khóc tới tầm mắt mơ hồ, nhớ tới cụ già năm đó đạp xe đạp, tươi cười nhét tiền vào trong tay cô ta, dặn cô ta nhất định phải học cho tốt, trong lòng cực kỳ xúc động tới không thể hơn được nữa.

Tỉnh Quế, tỉnh Việt, tỉnh Quế Châu...

56 người được trợ giúp rải rác ở các nơi trên toàn quốc đều hoàn toàn xúc động trước lòng bác ái của thầy Tô đến mức hai mắt đẫm lệ mơ hồ. Làm người đứng ngoài thấy chuyện như vậy còn phải cảm giác động, nữa là bọn họ làm người được trợ giúp trong đó, tâm linh cũng thật sự run rẩy.

Giang Phong: "Từ sau khi thầy Tô làm vợ tức chết, quan hệ giữa ông và con trai, con dâu đã hoàn toàn rạn nứt, cộng thêm thầy Tô không chỉ không dừng giúp đỡ trái lại còn làm nhiều hơn, khiến người nhà thật sự hoàn toàn thất vọng về ông."

Giang Phong: "Đối với điều này, hy vọng các người đừng trách người nhà của thầy Tô. Thầy Tô quả thật vĩ đại, nhưng đổi vị trí suy nghĩ, nếu tôi có ba mẹ như vậy, tôi cũng chưa chắc có biểu hiện tốt hơn người nhà của thầy Tô. Dù sao qua nhiều năm như vậy, thầy Tô chỉ quan tâm tới tất cả người được trợ giúp là các người, ngược lại thiếu quan tâm tới người nhà của mình, chưa từng giúp con trai và con dâu được gì."

Các người được trợ giúp nghe được đều tỏ vẻ đã hiểu, bọn họ đều cảm thấy thẹn với người nhà của thầy Tô.

Giang Phong: "Từ trước đến nay, thầy Tô làm ơn không cần báo đáp, thầy thậm chí không nói tên mình cho các người biết. Cho dù bây giờ trúng gió bị tê liệt, vẫn chưa từng nghĩ tới sẽ tìm các người nhờ giúp đỡ. Nhưng làm người đứng xem, tôi cảm thấy cần phải nói chuyện này cho các người biết, cũng hy vọng các người có thể đồng tâm hiệp lực để thầy có thể sống vui vẻ bình yên lúc tuổi

già."

Vũ Bình Hồ: "Bạn học Giang, đặc biệt cảm ơn cậu đã nói cho chúng tôi biết những gì thầy Tô lặng lẽ làm vì chúng tôi. Tôi vẫn nói câu nói kia, không có thầy Tô thì không có tôi hôm nay. Tôi là học sinh nghèo khó đầu tiên được thầy giúp đỡ, bây giờ thầy gặp bất hạnh, tôi chăm sóc thầy là không thể từ chối, không cần làm phiền các anh chị em khác, một mình tôi có thể gánh vác được trách nhiệm chăm sóc thầy Tô."

Đường Thu Sinh: "Anh Vũ, anh nói vậy, tôi không thể tán thành. Anh cũng nghe bạn học Giang nói rồi, thầy Tô không chỉ đơn giản là giúp đỡ tôi đi học, còn vì xoay tiền chữa bệnh cho mẹ tôi mà chọc cho vợ thầy tức chết. Tôi là người có lỗi với thầy Tô nhất. Bây giờ thầy gặp bất hạnh, tôi có năng lực cũng có trách nhiệm chăm sóc thầy. Các người hãy yên tâm giao thầy cho tôi chăm sóc, tôi chắc chắn sẽ đối xử với thầy như ba tôi vậy."

Tăng Hiểu Viện: "Anh Vũ, em Đường, các người đều là đàn ông thì biết chăm sóc người khác thế nào chứ. Chị em phụ nữ chúng tôi vẫn hiểu về chuyện chăm sóc người khác hơn. Bây giờ, sự nghiệp của tôi cũng xem như thành công, nhiều thời gian rảnh rỗi, thích hợp để chăm sóc người bệnh. Cho nên, các người không cần tranh với tôi, cứ giao thầy Tô cho tôi là được rồi."

"Không thể như vậy được, mấy năm nay tôi vẫn muốn tìm cơ hội báo đáp thầy Tô đã giúp đỡ tôi năm đó, chuyện chăm sóc thầy chắn chắn phải có phần của tôi."

"Các anh các chị, thầy Tô đều có ơn lớn đối với chúng ta, chúng ta đều phải góp một phần sức lực."

"..."

Cả nhóm WeChat lập tức trở nên náo nhiệt, 56 người được trợ giúp đều cố gắng tranh quyền chăm sóc thầy Tô, không có một người nào chịu tụt lại phía sau, Giang Phong thấy vậy, trong lòng vô cùng cảm động.

Đây mới là cách thức mở ra năng lượng tích cực, không giống những kẻ ăn cháo đá bát, được trợ giúp lại xem lòng tốt muốn giúp

đỡ của người ta thành trách nhiệm của người ta, một khi vì chuyện gì đó mà dừng giúp đỡ mình, sẽ cắn ngược một cái.

Loại ăn cháo đá bát này thật sự phải xuống địa ngục.

Giang Phong không tham dự vào, chỉ nhìn mỗi người bọn họ tranh luận.

Mười phút sau, 56 người được trợ giúp mới đạt được nhận thức chung, đó chính là thay phiên nhau chăm sóc thầy Tô.

Sau khi đạt được nhận thức chung, Vũ Bình Hồ @ Giang Phong nói: "Bạn học Giang, lần này là cậu tập trung chúng tôi lại, không biết cậu có đề nghị gì không?"

Giang Phong: "Tôi quả thật có một suy nghĩ chưa được hoàn thiện, muốn nói ra cho các người tham khảo."

Vũ Bình Hồ: "Ừ, bạn học Giang cứ nói, mọi người chúng tôi đều nghe đây."

Chương 745: Nhận Ơn Một Giọt, Báo Đáp Cả Dòng (3)

Giang Phong: "Tôi cảm nhận được tình cảm của các người đối với thầy Tô, tôi đề nghị các người tiến hành một lần quyên góp tiền, chẳng qua về số tiền quyên góp, mọi người phải lượng sức mình, căn cứ vào tình hình thực tế của mình để quyên góp, không thể vì báo đáp ân tình của thầy Tô mà quyên góp hết tài chính mà mình có thể vận dụng, không thể quyên tiền theo cách này được."

Giang Phong: "Sau đó chia số tiền quyên góp nhận được làm ba phần: Một phần dùng để trợ cấp cho người nhà của thầy Tô, cũng xem như thay thầy, bù đắp lại những thiếu sót của thầy với người nhà. Một phần dùng để giúp đỡ 26 học sinh nghèo khó khác, cũng xem như hoàn thành tâm nguyện của thầy Tô. Một phần cuối cùng dùng cho thầy Tô, mời nhân viên điều dưỡng tốt nhất cho thầy, còn có các loại chi tiêu như ăn, mặc, ở, đi lại đều sẽ dùng vào số tiền này."

Giang Phong: "Có kinh tế bảo đảm, bất kể đến lượt ai chăm sóc thầy Tô, trong lúc biểu đạt lòng biết ơn của các người, đồng thời cũng không mang tới gánh nặng kinh tế cho các người, có thể nói là vẹn cả đôi đường."

Vũ Bình Hồ: "Bạn học Giang đề nghị cách này hay, tôi đồng ý."

Đường Thu Sinh: "Tôi cũng đồng ý, cách này thật sự là cân nhắc hết mọi mặt."

Tăng Hiểu Viện: "Đồng ý, cách này của bạn học Giang quả thật là suy tính rất chu đáo."

"Đồng ý!"

"Đồng ý!"

"Tôi cũng đồng ý!"

"..."

Rất nhanh, 56 người được trợ giúp đều đồng ý, nhất trí tán thành đề nghị này của Giang Phong.

Vũ Bình Hồ: "Nếu mọi người đều không có ý kiến, vậy lập tức báo mức tiền quyên góp được trong nhóm, tôi dẫn đầu, quyên một trăm nghìn."

Tăng Hiểu Viện: "Tôi quyên năm trăm nghìn."

Đường Thu Sinh: "Tôi quyên hai trăm nghìn."

Giang Phong @ Đường Thu Sinh: "Thầy Đường, thầy quyên góp số tiền như vậy là không thích hợp. Tôi vừa nói qua, không thể vì báo đáp ân tình của thầy Tô, lại quyên góp hết số tiền mình có thể vận dụng được. Thầy mới trở thành giáo sư đại học được hơn hai năm, vốn không tích góp được bao nhiêu. Nếu thầy quyên góp hai trăm nghìn, thầy sẽ một đêm trở lại trước giải phóng."

Đường Thu Sinh @ Giang Phong: "Bạn học Giang, cậu không thể phân biệt đối xử được, chị Tăng quyên góp năm trăm nghìn, cậu không hề nói tiếng nào, sao tôi chỉ quyên góp hai trăm nghìn lại không được chứ?"

Giang Phong @ Đường Thu Sinh: "Tôi không phân biệt đối xử. Chị Tăng là người có điều kiện kinh tế tốt nhất trong 56 người được trợ giúp. Chị ấy quyên góp năm trăm nghìn, không có vấn đề gì."

Tăng Hiểu Viện @ Giang Phong: "Bạn học Giang đúng là giỏi thật.chúng tôi nhiều người như vậy đều là cậu liên hệ, hơn nữa còn hiểu rõ tình hình của chúng tôi như lòng bàn tay, tôi rất tò mò cậu làm sao làm được vậy?"

Giang Phong @ Tăng Hiểu Viện: "Ha ha, tôi làm sao làm được không quan trọng, các người tiếp tục, tôi chịu trách nhiệm giám sát, không cho các người quyên góp vượt quá khoản tiền trong phạm vi năng lực của mình. Hy vọng mọi người tự giác một chút, thà rằng quyên góp ít chứ không thể quyên góp nhiều."

Đường Thu Sinh @ Giang Phong: "Được rồi, vậy tôi quyên góp một trăm nghìn, không có vấn đề gì chứ?"

Giang Phong @ Đường Thu Sinh: "Có thể!"

"Tôi quyên góp năm mươi nghìn."

"Tôi quyên góp ba chục nghìn."

"Tôi quyên góp tám chục nghìn."

"..."

Trong nhóm chat, những người được trợ giúp đều thi nhau quyên góp tiền, chưa tới a phút, ai nấy đều nói ra số tiền quyên góp của mình. Nhiều nhất là Tăng Hiểu Viện, quyên góp năm trăm nghìn, ít nhất cũng quyên góp mười nghìn, đó là người được trợ giúp mới tốt nghiệp và đi làm vào năm nay.

Sau đó thống nhất lại, đám người cũng giật mình, không ngờ số tiền quyên góp lên tới 2,94 triệu. Đây là kết quả Giang Phong vài lần lên tiếng ngăn cản, không cho bọn họ quyên góp nhiều.

Giang Phong: "Không tệ, còn kém sáu mươi nghìn là tròn ba triệu, sáu mươi nghìn này sẽ do tôi bù vào!"

Tăng Hiểu Viện @ Giang Phong: "Bạn học Giang, chúng tôi làm sao có thể để cho cậu bù vào chứ? Chuyện này không thích hợp, vẫn để cho tôi tới bù cho!"

Giang Phong @ Tăng Hiểu Viện: "Kiến nghị này là do tôi nói ra, tôi ra một phần lực cũng là điều nên làm thôi. Mặt khác, nếu mọi người thuận tiện, ngày mai lại đến Tư Minh Châu tỉnh Phúc Kiến trung, đến lúc đó chúng ta lại cùng đi thăm thầy Tô."

Vũ Bình Hồ @ Giang Phong: "Tư Minh Châu cũng miễn cưỡng tính là địa bàn của tôi, vậy ngày mai sẽ do tôi tới bố trí nơi gặp mặt?"

Giang Phong @ Vũ Bình Hồ: "Huyện trưởng Vũ anh tự mình bố trí thì không thể tốt hơn."

Vũ Bình Hồ @ Giang Phong: "Quả nhiên thân phận của tôi cũng không giấu được cậu. Xem ra bạn học Giang quả thật không đơn giản đâu!"

Nhìn thấy cuộc nói chuyện của hai người, những người khác trong nhóm chat lại không khỏi chấn động, không ngờ đối tượng được

thầy Tô giúp đỡ đầu tiên lại là huyện trưởng, điều này thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

Mà thân phận của bạn học Giang này cũng đặc biệt thần bí, mọi người đều không khỏi chờ mong cuộc gặp mặt ngày hôm sau.

Chương 746: Tim Người Cũng Là Thịt Mọc Ra

Mười giờ tối.

Sau khi quyết định ra thời gian và địa điểm gặp mặt vào ngày hôm sau, Giang Phong lại gửi lịch sử trò chuyện của nhóm chat trên WeChat cho Tô Đông Hà - bạn học thời đại học của hắn.

Chưa tới mười phút, Tô Đông Hà đã gọi điện qua.

Giang Phong vừa nghe máy, đã nghe được Tô Đông Hà sốt ruột gào lên: "Giang đại sư, cậu đúng là quá lợi hại rồi. Rốt cuộc cậu làm sao làm được vậy? Còn nữa, ông nội của tôi cũng thật lợi hại, mẹ đó ánh mắt cũng quá sắc bén rồi, học sinh nghèo khó được giúp đỡ đều là người tri ân biết báo đáp, cả đời ông cũng xem như đáng giá!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đúng vậy, ánh mắt ông nội cậu quả thật đủ tốt. Ông cụ giúp đỡ nhiều năm như vậy, đều là học sinh nghèo khó có đạo đức tốt, học tập tốt, mỗi người đều biết tri ân báo đáp, đời này ông cụ có thiếu sót với người nhà nhưng có cống hiến lớn cho xã hội."

Tô Đông Hà xúc động nói: "Trước đây tôi cũng rất có ý kiến với hình vi của ông nội tôi hành vi, bây giờ cuối cùng mới thật sự hiểu ông, giúp đỡ học sinh nghèo khó như vậy, đáng."

Giang Phong nhắc nhở: "Bạn học cũ, hành vi của ông cụ quả thật đáng để khen ngợi, nhưng cách ông giúp đỡ không đáng đề xướng, bất cứ việc gì đều phải lượng sức mà làm."

Tô Đông Hà trịnh trọng đáp lại: "Tôi hiểu, bạn học cũ, lần này thật

sự cảm ơn cậu. Có phần lịch sử trò chuyện này, tôi lại có tự tin thuyết phục ba mẹ tôi bỏ qua mâu thuẫn lúc trước, một lần nữa tiếp nhận ông nội tôi."

"Đều là bạn học, không cần khách sáo."

"Vậy được rồi, tôi cũng không muốn nói cảm ơn nhiều, chờ ngày mai cậu qua, tôi lại chiêu đãi cậu đàng hoàng."

"OK, trước tiên cứ vậy đã, cậu đi thuyết phục ba mẹ cậu đi!"

"Ừ, được."

Sau khi cúp máy, Tô Đông Hà lao thẳng ra khỏi phòng, thấy một mình ba ngồi trong phòng khách xem ti vi với vẻ bất an, lại đi tới phòng của ba mẹ, gõ cửa gọi: "Mẹ, mẹ đã ngủ chưa?"

Bà Tô nói: "Còn chưa ngủ, con có chuyện gì?"

Tô Đông Hà nói: "Mẹ chưa ngủ thì ra đây một lát, con có một chuyện lớn muốn nói với ba mẹ."

Rất nhanh, bà Tô mở cửa ra, hỏi: "Có chuyện gì chứ?"

Tô Đông Hà kéo mẹ vừa đi về phía phòng khách vừa nói: "Là chuyện lớn liên quan tới ông nội con."

Bà Tô nghe vậy thì sa sầm mặt, nhíu mày nói: "Con ăn no rửng mỡ à? Con dính vào chuyện này làm gì chứ?"

Tô Đông Hà ấn mẹ ngồi xuống sô pha, sau đó lấy ra điện thoại nói: "Con không nói đạo lý lớn gì với ba mẹ, con cho hai người xem một đoạn lịch sử trò chuyện, chờ ba mẹ xem xong, chúng ta lại nói chuyện."

Ông Tô và bà Tô đều ngỡ ngàng nhìn con trai nhà mình, không biết anh ta đang giở trò quỷ gì.

Tô Đông Hà không nhiều lời, trực tiếp chia sẻ với ba mẹ mình về lịch sử trò chuyện mà bạn học cũ Giang Phong gửi cho mình, nói: "Con đã gửi qua cho ba mẹ, ba mẹ vào WeChat xem đi."

Giờ phút này, chân mày ông Tô và bà Tô nhăn lại có thể kẹp chết một con ruồi rồi. Bây giờ, hai người bọn họ đang phiền lòng, con trai còn chơi trò bí hiểm với bọn họ, đúng là tiết tấu tìm mắng mà.

Chẳng qua, muốn mắng cũng phải rõ ràng mọi chuyện đã, ông Tô và bà Tô vẫn cầm điện thoại di động lên, mở WeChat ra, xem thử con trai rốt cuộc gửi lịch sự trò chuyện gì cho bọn họ.

Kết quả, vào giây phút nhìn thấy được lịch sử trò chuyện đó, sắc mặt hai người lại thay đổi.

Mười phút sau, ông Tô và bà Tô chấn động liếc nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía con trai nhà mình.

Ông Tô nhìn chăm chú vào con trai, không yên tâm hỏi: "Không phải con làm giả lịch sử trò chuyện này chứ?"

Tô Đông Hà đương nhiên hiểu rõ tâm trạng của ba mình, trả lời bằng giọng điệu rất chắc chắn: "Đương nhiên là thật rồi, loại chuyện chỉ cần vài phút đã bị vạch trần, còn làm giả làm gì, ngứa da à?"

Ông Tô cũng hiểu rõ đạo lý này, chỉ là không yên tâm hỏi một câu mà thôi, nghe vậy lại hỏi: "Giang Phong kia thật sự là bạn học thời đại học của con à?"

Bà Tô cũng hỏi theo: "Cậu ta làm sao biết được danh sách những người được trợ giúp?"

Tô Đông Hà nói: "Cậu ấy đúng là bạn học thời đại học của con, cũng là người thần thông quảng đại nhất trong tất cả đám bạn học của con. Về phần cậu ấy làm sao biết được danh sách những người được trợ giúp danh sách, con cũng không rõ lắm."

Ông Tô nói: "Xem ra hoàn cảnh gia đình của bạn học con không đơn giản đâu, mở miệng đã quyên góp sáu chục nghìn, giọng điệu đặc biệt thoải mái giống như sáu chục nghìn này chẳng là gì đối với cậu ta. Cậu ta có thể điều tra ra được danh sách những người được trợ giúp này, có lẽ là do cậu ta mượn thế lực trong nhà đấy."

Tô Đông Hà vốn muốn giải thích về nghề nghiệp trước mắt của bạn học mình, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào. Cái đó

nói ra rất dài dòng, sau này giải thích cũng không muộn, việc cấp bách là thuyết phục ba mẹ bỏ qua mâu thuẫn lúc trước, một lần nữa tiếp nhận ông nội.

Nghĩ tới đây, Tô Đông Hà trực tiếp nói ra vấn đề: "Ba, mẹ, hai người xem lịch sử trò chuyện rồi, hai người thấy sao về chuyện này? Có ý kiến gì không?"

Ông Tô và bà Tô liếc nhìn nhau, đều im lặng.

Chương 747: Tim Người Cũng Là Thịt Mọc Ra (2)

Thật lâu sau, ông Tô mới nhìn về phía bà Tô nói: "Độ cao tư tưởng của ông cụ không giống với chúng ta. Qua nhiều năm như vậy, mặc dù ông ấy chưa từng giúp đỡ chúng ta về mặt kinh tế và sức lao động, nhưng ông ấy để lại cho chúng ta tài sản tinh thần quý giá.

Chúng ta đều là người trưởng thành, vốn không nên trông cậy ba mẹ giúp đỡ mình, cho dù chúng ta phản đối ông cụ giúp đỡ học sinh nghèo khó mà làm nhà mình thành như vậy, cũng không thể vì thế mà căm hận ông ấy. A Trân, bà nói xem?"

"Ừ!" Bà Tô đáp lại một tiếng với giọng điệu không được tự nhiên.

Nếu không nhìn thấy lịch sử trò chuyện của bọn họ do con trai gửi tới, ông Tô dám nói ra mấy câu như vậy, chắc chắn sẽ bị bà Tô dỗi cho phải nghi ngờ cuộc đời, nhưng vừa xem xong lịch sử trò chuyện xúc động kia, cho dù có là người hà khắc mấy, bây giờ cũng không thể mở miệng nói ra được lời trách móc nào.

Dù sao tim người cũng từ thịt mọc ra.

Thấy thái độ của mẹ đã dịu xuống, Tô Đông Hà rèn sắt nhân lúc nóng nói: "Mẹ, ngày mai 56 người được trợ giúp sẽ tới thăm ông nội, trong đó còn có bạn học thời đại học của con. Tối nay, mẹ và ba cố gắng điều chỉnh tâm lý, tuyệt đối không thể oán trách ông nội ở trước mặt bạn học con và những người được trợ giúp kia,

làm vậy sẽ mất mặt lắm."

Ông Tô gật đầu nói: "Con trai nói vậy cũng có lý, ba bảo đảm không để cho con mất mặt."

Bà Tô không nhịn được trợn mắt: "Tôi cũng đâu phải là chày gỗ." Oán trách ân nhân của bọn họ trước mặt những người được trợ giúp, trông bà có ngu như vậy sao?

Tô Đông Hà cười hì hì nói: "Mẹ, vậy sáng sớm mai, có phải mẹ nên đến bệnh viện thăm ông nội không?"

Ông Tô nghe vậy cũng nhìn về phía bà Tô với vẻ chờ mong. Trước đây, bà Tô chỉ đi thăm ông cụ một lần trong khi cấp cứu. Sau khi ông cụ tỉnh lại, bà chưa từng qua bệnh viện nữa.

"Ừ!" Bà Tô tiếc chữ như vàng đáp một tiếng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ba người nhà họ Tô ăn sáng xong, lại tới bệnh viện thăm ông cụ Tô.

Trong phòng bệnh, ông cụ Tô vừa được nhân viên điều dưỡng chiếu cố cho ăn sáng xong, thấy con trai, con dâu và cháu trai cùng đến, vẻ mặt hơi kích động, mà trong lúc kích động, đồng thời sâu trong đáy mắt còn có chút áy náy.

Mấy năm nay, ông quả thật thiếu sót với người nhà quá nhiều.

Bởi vì ông bất chấp tất cả giúp đỡ học sinh nghèo khó, không chỉ làm vợ ông tức chết, ngay cả con trai con dâu cũng xem ông như người lạ, ông cũng biết hành vi giúp đỡ học sinh nghèo của ông rõ ràng đã vượt qua năng lực của bản thân, không đáng đề xướng, thật ra ông cũng không muốn làm thánh nhân, chỉ là ông không thể đứng nhìn những đứa trẻ ngoan ngoãn học giỏi kia phải bỏ học về nhà làm nông, ông cảm thấy làm vậy là lãng phí nhân tài.

Vì vậy, ông không nhịn được hết lần này tới lần khác giơ tay giúp đỡ những học sinh nghèo khó đó.

Lần này trúng gió, làm ông cụ Tô cực kỳ hổ thẹn với người nhà. Lúc khỏe mạnh không giúp được con trai và con dâu chuyện gì, kết quả lúc tê liệt lại bắt con trai và con dâu bỏ tiền ra sức, cho dù da mặt ông có dày hơn nữa cũng không chịu được.

"Ông nội, ông có thấy đỡ hơn chút nào không?" Tô Đông Hà hỏi.

Ông cụ Tô khẽ gật đầu, miệng không nói rõ lắm: "Đỡ hơn nhiều rồi."

Ông và bà Tô cũng chào một tiếng, làm ông cụ Tô áy náy, đồng thời, trong lòng cũng được an ủi.

Bởi vì mấy năm qua, quan hệ giữa ông Tô bà Tô và ông cụ Tô không tốt, hai bên không có mấy đề tài nói chuyện, để tránh lúng túng, sau khi nói vài phút về chuyện thường ngày trong nhà, bà Tô đứng dậy nói: "Con đi hỏi bác sĩ xem ba có thể ăn gì, con về nhà nấu rồi mang tới."

Ông cụ Tô mấp máy môi muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt xuống.

Chờ sau khi bà Tô rời đi, ông cụ Tô mới thở dài, vẻ mặt buồn bã nói: "Ba có lỗi với các con. Qua nhiều năm như vậy, ba không thể làm tròn trách nhiệm của người làm ba và người làm ông nội."

Ông Tô nghĩ đến mẹ bị ba làm cho tức chết, buồn bã nói: "Mọi chuyện đều đã qua, còn nhắc tới làm gì nữa?"

Ông cụ Tô im lặng một lát, căn dặn: "Chờ ba ra viện, con giúp ba thuê một căn nhà rẻ tiền, lại mời một nhân viên điều dưỡng ít tiền thôi. Tiền hưu của ba tiêu tiết kiệm một chút, chắc là đủ, như vậy cũng không tăng thêm rắc rối cho các con."

Tô Đông Hà nói tiếp: "Ông nội, ông không cần suy nghĩ về chuyện sau này, cố gắng giữ sức khỏe mới là quan trọng nhất."

Ông Tô nhớ tới lịch sử trò chuyện xem được tối hôm qua, phụ họa: "Đông Hà nói không sai, ba không cần lo về chuyện sau này, bọn con sẽ thu xếp cho ba. Ba nghe theo bác sĩ, dưỡng sức mới là quan trọng nhất."

Ông cụ Tô khẽ gật đầu. Từ sau khi ông tỉnh táo lại, trong lòng đã

tính toán kỹ, bất kể thế nào cũng không làm phiền con trai con dâu tới chăm sóc ông, ông cũng không có tự tin tiếp nhận điều đó.

Tiếp theo, ba ông cháu tùy ý nói chuyện phiếm mười mấy phút, sau đó ông Tô và Tô Đông Hà mới rời khỏi bệnh viện.

Ông cụ Tô có nhân viên điều dưỡng chăm sóc, bọn họ không cần phải canh ở bệnh viện, chủ yếu nhất là mấy năm nay ít qua lại, bây giờ ngồi cùng một chỗ không biết nói chuyện gì, ở lại lâu khó tránh khỏi lúng túng.

Chương 748: Tim Người Cũng Là Thịt Mọc Ra (3)

Hai giờ chiều, trong sảnh tiệc nhỏ ở khách sạn XX tại Tư Minh Châu của tỉnh Phúc Kiến.

Lúc này, trong sảnh tiệc đã tập trung không ít người, hơn nữa vẫn có người không ngừng đến. Những người này chính là 56 người được trợ giúp mà Giang Phong tập trung lại.

Lấy thân phận chủ nhà tiếp đón những người được trợ giúp khác, là một người trung niên với rất có phong độ lãnh đạo, khoảng chừng bốn mươi tuổi, người này không phải ai khác, chính là Vũ Bình Hồ, huyện trưởng quản lý một huyện nào đó ở Tư Minh Châu.

Bởi vì 56 người được trợ giúp này ở các nơi trên toàn quốc, thời gian đến khách sạn đương nhiên cũng có nhanh có chậm. Mặc dù trước đó mọi người chưa từng gặp mặt, nhưng có mối quan hệ của thầy Tô, mọi người đều có cảm giác thân thiết, rất nhanh đã quen nhau.

Ba giờ rưỡi chiều, nữ cường nhân Tăng Hiểu Viện đến, dâng lên một đợt sóng triều nhỏ.

Lập tức có đàn em nói nịnh: "Chị Tăng, cuối cùng cũng nhìn thấy chị, quả nhiên là người đẹp tốt bụng, trên sự nghiệp, tất cả đám người bọn em đều không bằng chị."

Tăng Hiểu Viện cười ha ha nói: "Em à, lời này không thể nói bậy được. Ở trước mặt quan phụ mẫu như anh Vũ, chút sự nghiệp này của chị căn bản không đáng để nhắc tới."

Vũ Bình Hồ vừa bắt tay với Tăng Hiểu Viện, vừa cười nói: "Em Tăng nói đùa, chúng ta ở đây không cùng đường đua, không có gì có thể so sánh, nếu có thể đổi, tôi thà lựa chọn có sự nghiệp như em."

Tăng Hiểu Viện nói: "Anh Vũ đúng là quá khiêm nhường. Ở một huyện, thương nhân như em không nói là đầy đất, nhưng ít nhất cũng phải mấy trăm. Còn anh đứng thứ hai trong huyện, có thể nói ai nhẹ ai nặng vừa xem đã biết ngay rồi."

Có một đàn em bên cạnh tiếp lời: "Anh Vũ, chị Tăng, mọi người đừng khiêm nhường nữa. Với thành tích của hai người, bọn em muốn mà không được đấy."

Tăng Hiểu Viện mỉm cười, nói sang chuyện khác: "Bây giờ có bao nhiêu người tới rồi? Bạn học Giang thần bí kia đã đến chưa?"

Vũ Bình Hồ nói: "Đến hiện tại, đã có 42 người tới, 14 người còn lại đang trên đường tới đây. Về phần bạn học Giang thần bí kia, trước lúc đến anh đã liên lạc với cậu ta qua điện thoại, cậu ta nói khoảng bốn giờ chiều sẽ tới."

Đường Thu Sinh nói xen vào: "Các người nói xem, bạn học Giang này rốt cuộc là ai vậy? Chúng ta nhiều người như vậy, ngay cả thầy Tô cũng không thể biết được tình hình công việc của chúng ta, cậu ta làm sao biết được rõ ràng như vậy?"

Vũ Bình Hồ nói: "Tôi cũng rất tò mò, 56 người chúng ta ở các nơi trên toàn quốc, cậu ta không ngờ biết rõ ràng về chúng ta như vậy, điều này thật sự quá kỳ diệu rồi."

Tăng Hiểu Viện nói: "Bất kể bạn học Giang làm sao biết được tình hình công việc của chúng ta, cậu ta có ơn đối với chúng ta. Nếu không nhờ cậu ta nói cho chúng ta biết thầy Tô gặp bất hạnh, chúng ta còn chẳng hay biết gì. Nếu sau này mới biết được tình hình của thầy Tô, vậy chúng ta nhất định sẽ tiếc nuối cả đời."

"Không sai chị Tăng nói đúng, là bạn học Giang cho chúng ta có cơ hội báo đáp ơn nghĩa của thầy Tô."

"Chờ người của chúng ta đến đông đủ, lại cùng đi thăm thầy Tô. Không biết thầy nhìn thấy chúng ta sẽ cao hứng tới mức nào đâu."

"Chờ sau khi gặp mặt, chúng ta phải nói tình hình công tác của mình cho thầy Tô biết, để thầy biết bây giờ chúng ta đều sống rất tốt, không phụ sự kỳ vọng của thầy đối với chúng ta."

"Năm đó, mỗi lần thầy Tô ngồi xe ô tô qua đưa tiền cho tôi, đều sẽ mang cho một xấp đề thi bảo tôi làm, mỗi đề thi đều được ra căn cứ theo tiến độ học tập của tôi. Thầy thật sự quá quan tâm tới tôi rồi."

"Tôi cũng vậy, những năm tôi được giúp đỡ, mong đợi nhất không phải là thầy Tô đưa tiền cho tôi, mà là làm hết những đề bài thầy đưa, sau đó được thầy khen ngợi."

"Tôi cũng có đãi ngộ như vậy, mãi sau khi đến cấp ba, thầy Tô mới không ra đề cho tôi nữa. Thầy đúng là một lòng lo lắng cho chúng ta, nếu không có thầy ta giúp đỡ và giám sát, tôi không thể có được ngày hôm nay."

"..."

Trong sảnh tiệc, mọi người vừa uống trà vừa bàn luận về chuyện thầy Tô giúp đỡ bọn họ năm đó, nói một lúc, ai nấy đều rưng rưng nước mắt. Ở trên phương diện học tập, thầy Tô quan tâm bọn họ còn hơn cả ba mẹ của bọn họ.

Thầy Tô thật sự quá vĩ đại!

Bốn giờ chiều.

Giang Phong cuối cùng xuất hiện ở trong sảnh tiệc nhỏ của khách sạn. Sự xuất hiện của hắn gây ra cao trào lớn trong ngày hôm nay. Những người được trợ giúp thi nhau chào hỏi hắn.

Sau một lúc chào hỏi khách sáo qua đi, Vũ Bình Hồ xem như chủ nhà nói: "Bạn học Giang, mọi người đi đường xa đến đây, chắc hẳn bây giờ cũng đói rồi. Tôi đã thu xếp cơm nước xong xuôi, chúng ta

ăn trước cho no bụng, thuận tiện xử lý chuyện tiền quyên góp, sau đó lại cùng đi thăm thầy Tô, cậu thấy thế nào?"

Chương 749: Thầy Tô Kích Động

Giang Phong gật đầu nói: "Có thể, cứ làm như vậy đi. Lại phải để huyện trưởng Vũ anh tốn kém rồi."

Vũ Bình Hồ mỉm cười nói: "Cái này có gì tốn kém chứ. Cho dù điều kiện kinh tế của tôi kém xa em Tăng, nhưng vẫn có khả năng mời mọi người ăn bữa cơm."

Anh ta nói xong, lại ra ngoài gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Bởi vì đã đặt thức ăn trước, bên khách sạn cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng, các món ăn phải tốn nhiều thời gian để nấu đã được nấu xong, món ăn khác đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần bỏ vào xử lý một lát là có thể đưa thức ăn lên.

Bởi vậy, Vũ Bình Hồ vừa phân phó, chưa đến hai phút, nhân viên phục vụ đã bắt đầu lần lượt mang thức ăn lên.

56 người được trợ giúp cộng thêm Giang Phong, tổng cộng 57 người ngồi sau bàn.

Lát nữa, mọi người còn phải đi thăm thầy Tô, tất nhiên không thể uống rượu, bằng không người đầy mùi rượu xuất hiện ở trước mặt thầy Tô sao được?

Trong lúc ăn cơm, Giang Phong đề nghị: "Về số tiền mọi người quyên góp cho thầy Tô, cứ giao một phần trong đó cho người nhà thầy Tô, còn lại tài chính giúp đỡ 26 học sinh nghèo khó và chi tiêu cho cuộc sống sau này của thầy Tô, tôi đề nghị đề cử ra mấy người giám sát sử dụng tài chính này. Dù sao đây không phải là chuyện nhất thời, cần phải kiên trì trong thời gian dài."

Tăng Hiểu Viện ngồi chung bàn đồng ý: "Ừ, bạn học Giang đề nghị như vậy rất tốt, tôi tán thành."

Những người được trợ giúp khác nghe hắn nói vậy, cũng đều lên tiếng tỏ ý tán thành. Dù sao đây cũng là số tiền lên tới ba triệu, bọn họ chỉ mới quen nhau, tin tưởng nhau có hạn. Có câu một người là tư, hai người là công. Mọi người cùng đề cử mấy người tới giám sát việc sử dụng số tiền này cũng là chuyện cần thiết.

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu mọi người đều tán thành, vậy bây giờ lại bắt đầu đề cử đi!"

Vũ Bình Hồ lên tiếng trước nói: "Tôi đề cử bạn học Giang, là cậu tập trung nhiều người chúng tôi lại đây, cậu trở thành một giám sát viên trong đó là hợp tình hợp lý."

Giang Phong vội vàng khoát tay nói: "Tôi thì thôi, tôi không tham dự vào trong đó. Nếu các người cảm thấy thích hợp, có thể bảo cháu trai duy nhất của thầy Tô trở thành một giám sát viên trong đó."

Mọi người nghe vậy, ánh mắt đều sáng lên, đồng nói: "Cái này được đấy."

Tăng Hiểu Viện nói: "Vậy tôi đề cử anh Vũ. Anh Vũ là học sinh nghèo được thầy Tô giúp đỡ đầu tiên, bây giờ còn có địa vị cao làm huyện trưởng, có thể nói là đức cao vọng trọng, trở thành một giám sát viên trong đó là thích hợp nhất."

"Đồng ý, anh Vũ đúng là người lựa chọn thích hợp nhất."

"Đúng vậy, bất kể nhìn từ phương diện nào, anh Vũ đều là người lựa chọn thích hợp nhất."

"Tán thành, tán thành, tán thành."

"..."

Không hề nghi ngờ, Vũ Bình Hồ được những người được trợ giúp nhất trí tán thành.

Vũ Bình Hồ không từ chối, gật đầu nói: "Cảm ơn mọi người tin tưởng, vậy tôi lại việc nhân đức không nhường ai."

"Tôi đề cử chị Tăng, chị Tăng là người quyên tiền nhiều nhất,

đương nhiên nên trở thành một thành viên trong đội giám sát."

"Tôi đề cử anh Đường, anh Đường chính là giảng viên của trường đại học 985, cũng là người đức cao vọng trọng, đặc biệt thích hợp trở thành một thành viên trong đội giám sát."

"Tôi đề cử chị Lý, chị Lý là kế toán chuyên nghiệp, là một trong những người thích hợp quản lý số tiền này."

"Tôi đề cử..."

Mọi người đều tích cực lên tiếng, cuối cùng đội giám sát số tiền này gồm Vũ Bình Hồ, Tăng Hiểu Viện, Đường Thu Sinh và chị Lý kế toán chuyên nghiệp kia. Có thể nói bốn người này được mọi người gửi gắm hy vọng, sau này thêm cháu trai thầy Tô nữa, có thể nói nhóm năm người giám sát này đặc biệt hoàn mỹ.

Tiếp theo, mọi người lập tức chuyển tiền đến tài khoản do Tăng Hiểu Viện cung cấp. Trong 56 người được trợ giúp có mặt ở đây, Tăng Hiểu Viện là người có điều kiện kinh tế tốt nhất, thân phận của cô ta cũng thích hợp tạm thời bảo quản số tiền này.

Thật ra, trong 56 người được trợ giúp ở đây, Vũ Bình Hồ có uy tín và danh vọng là cao nhất, nhưng anh ta dù sao cũng là nhân viên nhà nước, nếu trong tài khoản đột nhiên xuất hiện thêm hai ba triệu, ít nhiều gì cũng sẽ gặp rắc rối.

Cho nên để Tăng Hiểu Viện tới tạm thời bảo quản số tiền này là thích hợp nhất.

Chờ tài chính đều được chuyển vào tài khoản, mọi người cũng ăn cơm xong.

Giang Phong nhìn ra đám người đã đứng ngồi không yên, lên tiếng nói: "Mọi người đã ăn xong, vậy chúng ta lại xuất phát đi thăm thầy Tô thôi chứ?"

"Ừ, tôi đã chờ từ lâu rồi!"

"Lên đường đi, tôi đã hơn mười năm không gặp thầy Tô rồi!"

"Tôi cũng hơn mười năm không gặp thầy Tô, cũng không biết thầy

còn nhận ra tôi không?"

"..."

Trong lúc nói chuyện, mọi người đồng thời đi về phía cửa khách sạn.

Đi ra khỏi cửa khách sạn, Giang Phong nói: "Vậy chúng ta đều tự bắt xe tới, tập trung ở cổng bệnh viện." Trong lúc ăn cơm, Giang Phong đã nói cho mọi người biết chỗ bệnh viện nơi thầy Tô đang nằm.

"Ừ, mọi người tập hợp thành nhóm bắt xe, lát nữa gặp ở cổng bệnh viện."

Vì vậy, năm mươi bảy người chia làm hơn mười nhóm, trước sau gọi mười mấy chiếc xe đi về phía bệnh viện xx.

...

Nửa giờ sau, năm mươi bảy người không thiếu một ai xuất hiện ở bên ngoài cửa phòng bệnh của ông cụ Tô.

Nói thật, tự nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, làm y tá khoa thần kinh nội đều không khỏi căng thẳng, sau khi hỏi thăm, biết bọn họ đều đến thăm bệnh nhân, mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, các y tá lại tò mò không biết ông cụ họ Tô kia rốt cuộc có thân phận gì.

Bây giờ, bệnh viện công lập cơ bản không cho phép thiết lập phòng bệnh một người, bên sở y tế sẽ điều tra. Trước đây có đều lần lượt giảm xuống, đương nhiên vẫn cho phép lập phòng bệnh đặc biệt, nhưng nơi đó không được chi trả bằng bảo hiểm y tế và bảo hiểm thương nghiệp.

Bệnh viện công lập nhấn mạnh là diện tích che phủ, về phần bệnh viện tư nhân đừng nói là là phòng bệnh một người, cho dù là nhiều phòng vip hơn cũng có.

Thầy Tô là một giáo viên về hưu bình thường, đương nhiên không có tư cách vào ở trong phòng bệnh có nhu cầu đặc biệt. Sau khi

ông thoát khỏi nguy hiểm tới tính mạng, tình trạng căn bệnh ổn định, lại được chuyển từ phòng theo dõi tới phòng bệnh đông người bình thường.

Bây giờ năm mươi bảy người cùng đi thăm thầy Tô, tất nhiên không thể một lúc tràn vào trong phòng bệnh, bình thường trong phòng bệnh này cũng không có cách nào chứa được nhiều người như vậy.

Cho nên trước khi tới bệnh viện, mọi người đã thống nhất, từng nhóm người theo trình tự thời gian thầy Tô giúp đỡ tiến vào phòng bệnh thăm thầy Tô.

Bởi vậy, sau khi đi tới cửa phòng bệnh, sắc mặt những người khác đều kích động chờ đợi. Giang Phong và Vũ Bình Hồ và năm người được trợ giúp cùng bước vào phòng bệnh.

Sau khi vào phòng bệnh, Giang Phong liếc mắt đã nhìn thấy bạn học thời đại học của hắn, lập tức chào hỏi: "Bạn học cũ."

"Giang đại sư." Tô Đông Hà vừa mừng vừa sợ: "Sao cậu còn tới đột ngột vậy, qua cũng không gọi điện thoại nói trước."

Chương 750: Thầy Tô Kích Động (2)

Lúc Giang Phong chào hỏi bạn học cũ, đám người Vũ Bình Hồ cũng không nhịn được, nhìn ông cụ tiều tụy lại quen thuộc nằm ở trên giường bệnh, run giọng nói: "Thầy Tô, bọn em tới thăm thầy!"

Ánh mắt thầy Tô vốn đang nhìn Giang Phong. Bạn học của cháu trai còn đặc biệt chạy tới bệnh viện thăm ông, đúng là có tâm.

Chờ tới khi nghe được đám người Vũ Bình Hồ gọi thầy Tô, ông mới nhìn về phía đám người Vũ Bình Hồ bên cạnh Giang Phong. Mới đầu, ông còn không nhận ra người tới là ai. Chờ tới khi nhìn kỹ, ông không khỏi thất thanh nói: "Em là Vũ Bình Hồ à?"

Vũ Bình Hồ bước tới, đỡ thầy Tô ngồi dậy, vẻ mặt kích động nói: "Là em, thầy Tô, em và các em khóa sau cùng tới thăm thầy."

Thầy Tô nhìn về phía bốn người còn lại, sau đó lần lượt gọi tên của bọn họ. Đây đều là học sinh nghèo khó được ông giúp đỡ từ hai mươi mấy năm trước. Bọn họ đột nhiên cùng tới đây thăm ông, làm trong lòng ông vô cùng kích động.

Vũ Bình Hồ dùng một tay đỡ phía dưới, một tay phủ lên hai tay của thầy Tô, nói: "Thầy Tô, lần này bọn em tổng cộng có 56 người tới. Những người khác đều đang chờ ở bên ngoài phòng bệnh, để tránh ảnh hưởng ngài ăn cơm và nghỉ ngơi, mỗi người bọn em chỉ có thể tùy tiện nói chuyện với ngài vài câu, chờ bao giờ thầy ra viện, chúng ta gặp lại, đến lúc đó có thể nói chuyện thoải mái hơn."

Thầy Tô nghe vậy càng thêm vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn oán trách: "Thầy không có chuyện gì, các em nhiều người tới làm gì chứ? Làm vậy ảnh hưởng tới công tác!"

"Không ảnh hưởng, bọn em còn muốn báo cáo tình hình công việc với thầy đấy. Bây giờ em đã là huyện trưởng huyện xx, từ khi tham gia công tác tới nay, em vẫn chưa từng quên lời thầy dạy, một đường đi tới làm không ít chuyện thực tế cho dân chúng, chờ thầy ra viện, em sẽ báo cáo tỉ mỉ với thầy sau."

"Làm tốt lắm, thầy Tô rất tự hào về em."

"Thầy Tô, bây giờ em làm việc ở cục xx, năm trước vừa lên làm phó cục trưởng, công việc trước mắt thuận lợi."

"Thầy Tô, bây giờ em làm việc ở công ty xx, là giám đốc một chi nhánh nhỏ, công việc trước mắt cũng rất thuận lợi."

"Thầy Tô..."

Từ Vũ Bình Hồ bắt đầu, năm người đều trước sau giới thiệu về tình hình công tác của mình. Thầy Tô nghe được liên tục gật đầu, trong lòng vô cùng vui mừng. Những học sinh nghèo khó năm đó, bây giờ đều thành tài rồi.

Mấy phút sau, Vũ Bình Hồ mới lưu luyến nói: "Thầy Tô, mấy người bọn em ra ngoài trước, đổi cho các em vào thăm thầy. Thầy nhất định phải cố gắng giữ sức khỏe, chờ thầy ra viện, bọn em sẽ dẫn

thầy đi khắp cả nước, ngắm nhìn tổ quốc non sông tươi đẹp của chúng ta."

Thầy Tô nghe vậy thì tươi cười, nhưng ông chỉ xem đó là lời khách sáo, gật đầu nói được.

Mãi đến lúc này, Tô Đông Hà mới lên tiếng giới thiệu: "Ông nội, đây là bạn học thời đại học của cháu, Giang Phong."

Giang Phong lập tức nói tiếp: "Ông Tô, ông có nhiều người quan tâm như vậy, nhất định phải cố gắng phối hợp với bác sĩ để chữa trị, sớm ngày hồi phục còn ra viện."

Thầy Tô cảm kích nói: "Cảm ơn bạn học Giang, cháu thật sự có lòng rồi!"

Tiếp theo, hai bên lại khách sáo vài câu, Giang Phong và đám người Vũ Bình Hồ mới cùng ra khỏi phòng bệnh. Đi theo bọn họ còn có Tô Đông Hà.

Mà đám người Giang Phong chân trước mới đi ra, lập tức lại có năm người đi đến, bọn họ đều là học sinh nghèo khó từng được thầy Tô giúp đỡ năm đó. Cho dù ai nấy đều có thay đổi không nhỏ, nhưng thầy Tô giúp đỡ bọn họ nhiều năm, cẩn thận quan sát vẫn có thể nhận ra bọn họ.

Vì vậy, cảnh tượng lúc trước lại một lần nữa trình diễn, ai nấy đều báo cáo tình hình công tác trước mắt của mình cho thầy Tô nghe, làm thầy Tô cười không ngớt miệng.

Mỗi nhóm năm người, cơ bản đều duy trì nói chuyện mấy phút, tưng nhóm bước vào, làm những bệnh nhân khác và người nhà của bệnh nhân khác trong phòng bệnh nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Đều là người cung chung một phòng bệnh, bọn họ đều biết thầy Tô là một thầy giáo đã về hưu. Điều khiến cho bọn họ chấn động là những người học sinh tới đây thăm thầy Tô đều đặc biệt lợi hại, đều là tinh anh trong các ngành các nghề.

Chờ ông Tô và bà Tô tới đưa bữa tối cho ông cụ, những người được trợ giúp thăm cũng gần hết.

Cho dù đã xem lịch sử trò chuyện của bọn họ do con trai gửi tới WeChat, biết hôm nay những người được trợ giúp này sẽ tới thăm ông cụ Tô, nhưng chờ tới khi thật sự nhìn thấy 56 người được trợ giúp không thiếu một ai đứng ở ngoài phòng bệnh, trong lòng hai vợ chồng vẫn thấy chấn động.

Tiếp theo là màn chào hỏi không cần nhắc tới.

Trong lúc bà Tô giao thức ăn trong tay cho nhân viên điều dưỡng đút cho ông cụ ăn, Vũ Bình Hồ, Tăng Hiểu Viện dẫn đầu nhóm 56 người được trợ giúp vây quanh ba người ông Tô bà Tô và Tô Đông Hà.

Vũ Bình Hồ nói: "Anh Tô chị Tô, những năm gần đây thầy Tô vì giúp đỡ bọn em đi học mà thiếu sót với người nhà, bọn em đều cảm thấy vô cùng áy náy. Lần này thầy Tô gặp chuyện, bọn em không thể từ chối chuyện chăm sóc thầy.

Ngoài ra, bọn em còn góp một khoản tiền, một phần trong đó là cho anh chị, coi như bọn em thay thầy Tô bù đắp lại những thiếu sót của thầy với gia đình trong những năm gần đây. Anh chị nhất định phải nhận lấy đấy."

Ông Tô bà Tô liếc nhìn nhau.

Ông Tô lắc đầu nói: "Chúng tôi xin nhận tấm lòng của các người, nhưng chúng tôi không thể nhận số tiền này được."

Bà Tô cũng nói tiếp: "Đúng vậy, chúng tôi xin nhận tấm lòng của các người, tiền thì chúng tôi tuyệt đối không thể nhận, chuyện các người muốn hỗ trợ chăm sóc ba tôi thật ra cũng được."

Đó cũng không phải là lời khách sáo của bọn họ mà là thật lòng.

Lúc trước bọn họ oán giận ông cụ Tô, tiền tất nhiên chiếm một phần nguyên nhân, nhưng không hoàn toàn là vì tiền.

Lại giống như vợ chồng cãi nhau, vài người đàn ông mắng vợ mình suốt ngày chỉ biết ở trước mặt anh ta kêu gào vất vả, làm việc nhà vất vả, trông con vất vả, dạy con học cũng vất vả, cảm giác lúc nào cũng sống trong nước sôi lửa bỏng vậy.

Mà người phụ nữ lại mắng chồng mình vô dụng, gả cho anh ta nhiều năm như vậy, vẫn phải sống chật vật như vậy, ngay cả một căn nhà cũng không mua nổi, anh còn kết hôn làm gì nữa? Sống với anh nhiều năm như vậy, tiền gửi ngân hàng còn không vượt quá năm con số, sống còn không bằng một người giúp việc.

Trên thực tế, bất luận là đàn ông hay phụ nữ, cũng chỉ muốn mình trả giá, sẽ được đối phương khẳng định mà thôi.

Lại giống như câu trong lời bài hát "can đảm" kia, chỉ cần một ánh mắt khẳng định của anh, tình yêu của em lại trở nên có ý nghĩa.

Người phụ nữ kêu vất vả, người đàn ông đừng xem thường, cảm thấy người phụ nữ chỉ ở nhà làm việc nhà, trông con, bao người phụ nữ trên đời đều làm như vậy, có gì vất vả chứ?

Người đàn ông phải khẳng định sự trả giả của người phụ nữ, nói thêm vài câu dễ nghe dỗ dành một chút, thật ra thật ra lại chẳng có gì.

Mà người phụ nữ không cần chế giễu người đàn ông tệ hại, người đàn ông là người đứng đầu một gia đình, áp lực nuôi gia đình thật sự không nhỏ, người phụ nữ cũng phải công nhận sự trả giá của anh ta.

Nếu bạn xem anh ta là kẻ vô dụng, giẫm đạp xuống đất, vậy quan hệ vợ chồng cả đời đều không tốt, cũng không phát tài được. Nếu bạn công nhận sự trả giá của anh ta, xem anh ta thành một bầu trời của mình, vậy không chỉ vợ chồng hòa thuận, có lẽ anh ta còn có thể đánh ra một giang sơn lớn hơn nữa cho bạn.

Trở lại đề tài ban đầu, trước đây sở dĩ ông Tô bà Tô oán giận thầy Tô, không hoàn toàn vì tiền, phần nhiều là bởi vì thái độ của thầy Tô với gia đình này, thật sự hoàn toàn kém hơn học sinh nghèo khó ông giúp đỡ ở bên ngoài.

Chuyện trong nhà giống như không liên quan tới ông, mà ông lại đặc biệt coi trọng chuyện của những học sinh nghèo bên ngoài, chính là thái độ như vậy mới khiến cho quan hệ giữa ông Tô bà Tô và thầy Tô càng lúc càng xa cách.

Chương 751: Chén Canh Gà Này Tôi Cạn

Thấy Tô phụ Tô mẫu từ chối, Vũ Bình Hồ liền khuyên nhủ: “Anh Tô, chị Tô, thầy Tô có ân giúp chúng tôi đổi đời, số tiền này chỉ là chút tấm lòng của bọn tôi mà thôi, hai người bất kể thế nào cũng phải nhận lấy.”

Tô phụ lại lần nữa từ chối, nói: “Tấm lòng thành này chúng tôi nhận, chỉ là tiền thì chúng tôi quả thật không thể cầm, người có ân với mọi người là cha tôi, chứ không phải chúng tôi, chúng tôi làm sao có thể cầm tiền của mọi người được?”

Tăng Hiểu Viện cũng lên tiếng khuyên nhủ: “Anh Tô, chị Tô, chuyện về thầy Tô thật ra hôm qua chúng tôi cũng mới biết, thầy Tô đã vì chúng tôi nhiều năm như vậy, hẳn là người nhà của thầy như mọi người cũng thua thiệt nhiều, chúng tôi chỉ là muốn góp chút sức trả ân của thầy Tô mà thôi, mong anh Tô, chị Tô hãy cho chúng tôi cơ hội này.”

Tô mẫu lắc đầu nói: “Không phải chúng tôi không cho mọi người cơ hội trả ơn, mà chúng tôi thật sự không thể cầm số tiền kia, thầy Tô của mọi người là người như thế nào, mọi người hẳn cũng đã biết rõ, nếu như ông biết chúng tôi bí mật nhận tiền của mọi người, chắc chắn sẽ rất tức giận.”

Những người khác thấy thế cũng thay nhau ra trận thuyết phục, khuyên bảo không ngừng, nhưng Tô phụ, Tô mẫu nói gì cũng không chịu nhận số tiền kia.

Rơi vào đường cùng, Vũ Bình Hồ chỉ có thể nói: “Mọi người, xem ra không thông qua sự đồng ý của thầy Tô, anh Tô, chị Tô chắc chắn sẽ không chịu nhận số tiền kia, hay là chúng ta cùng tới nói với thầy Tô một tiếng?”

Những người từng nhận được trợ giúp từ thầy Tô đều hai mặt nhìn nhau, có chút do dự, chủ yếu vẫn là sợ sẽ kích thích đến thầy Tô.

Giang Phong thấy vậy liền xen vào nói: “Tôi cảm thấy có thể nói với thầy Tô một tiếng được, ông cụ hiện tại cũng biết mọi người

đều đã có một công việc tốt, tấm lòng tận hiếu của mọi người đối với ông cụ, tôi tin ông cụ sẽ hiểu được."

Đường Thu Sinh gật đầu nói: "Cậu Giang nói rất có lý, vậy chúng ta cùng tới chào thầy một tiếng, thuận tiện nói ra mong muốn nguyện vọng của chúng ta với thầy, thầy đã giúp chúng ta nhiều như thế, chúng ta cũng chỉ là hồi đáp lại chút ít mà thôi, kể cả thầy không hiểu thì chúng ta cũng có lời."

Mọi người cảm thấy như vậy rất có lý, liền nhộn nhịp đồng tình.

Cuối cùng, đại biểu cho đám học trò là Vũ Bình Hồ, Đường Thu Sinh, và Tăng Hiểu Viện lại lần nữa tiến vào phòng bệnh.

Lúc này, thầy Tô cũng vừa lúc ăn xong bát cháo thịt dưới sự giúp đỡ của người khác.

Vũ Bình Hồ vào thẳng vấn đề, nói: "Thầy Tô, chúng em ở đây có 56 người, cộng thêm cháu trai của thầy và bạn học đại học kia của cậu ấy, bọn em muốn gom lại chút tiền giúp đỡ thầy..."

Thầy Tô nghe đến đây liền vội vàng ngắt lời: "Hồ đồ, tôi không muốn tiền của mấy người, tôi có tiền hưu của riêng tôi, muốn nuôi sống chính mình không hề có vấn đề gì, mặc dù công việc của mấy cậu tốt, nhưng đã có không ít người có gia đình, phải chi trả rất nhiều thứ tiền, cho nên không cần tiêu tiền trên người tôi, mấy cậu đến thăm tôi, tôi đã rất vui rồi."

Đường Thu Sinh vội vàng nói tiếp: "Thầy Tô, thầy đừng vội từ chối, trước hết thầy nghe em nói đã, chúng em muốn góp cho thầy số tiền kia là tính muốn chia phần như vầy: Một phần phụ cấp cho người thân của thầy, những năm gần đây thầy cũng đã vì giúp đỡ chúng em mà không có đủ thời gian săn sóc người nhà mình rồi, dù sao thầy cũng phải cho chúng em một cơ hội để bù đắp phần này.

Một phần dùng để hoàn thành tâm nguyện của thầy, bây giờ thầy bệnh như vậy, 26 học sinh nghèo khó mà thầy vẫn đang giúp đỡ kia, hãy để chúng em gánh vác một phần, đây là việc nghĩa nên làm.

Một phần cuối cùng muốn dùng để trả ơn một phần cho thầy, sự giúp đỡ năm đó của thầy dành cho bọn em đã giúp bọn em thay đổi vận mệnh hoàn toàn, bây giờ đã tới lúc chúng em báo đáp thầy.

Chúng em đã thương lượng xong mọi chuyện rồi, đợi tới sau khi thầy ra viện, chúng em sẽ thay phiên chăm sóc thầy, mang thầy đi khắp cả nước, ngắm nhìn phồn vinh hưng thịnh khắp Tổ quốc."

Không thể không nói, số tiền kia quả thực được phân chia rất tốt, thầy Tô sau khi bị trúng gió cũng cảm thấy vô cùng áy náy với con trai con dâu, lại nghĩ tới 26 đứa học sinh nghèo khó mình còn đang chu cấp kia, trong lòng không khỏi có chút dao động.

Tăng Hiểu Viện cũng lên tiếng khuyên nhủ: "Thầy Tô, chúng em có rất nhiều người, công việc hiện tại cũng rất tốt, hơn nữa, chúng em cũng là lựa sức mà góp, hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của chúng em, cho nên thầy cũng đừng từ chối, so với giúp đỡ của thầy dành cho chúng em, chút báo đáp này của chúng em căn bản là không đáng nhắc tới."

Thầy Tô bị thuyết phục, ông cầm tay mấy người Vũ Bình Hồ, ngoài miệng không ngừng nói tốt, vẻ mặt vô cùng vui mừng xen lẫn tự hào, liếc mắt một cái là có thể thấy.

Chương 752: Chén Canh Gà Này Tôi Cạn (2)

Thấy thầy Tô cuối cùng cũng đồng ý, những chuyện tiếp theo đều là chuyện nước chảy thành sông, Tăng Hiểu Viện hỏi số tài khoản của Tô mẫu, ngay tại chỗ chuyển cho bà một trăm vạn.

"Anh Tô, chị Tô, vậy chúng tôi không quấy rầy thêm nữa, chờ thầy Tô ra viện rồi, chúng tôi sẽ đến đón thầy sau."

"Anh Tô, chị Tô, đây là công việc, địa chỉ và điện thoại liên lạc của chúng tôi, về sau nếu như anh chị có gặp khó khăn gì, nhớ nói với chúng tôi một tiếng, chúng tôi nhiều người, sức lớn, chắc chắn sẽ có cách giải quyết."

“Anh Tô, chị Tô...”

Không lâu sau đó, 56 người học sinh từng được thầy Tô trợ giúp, từng người một tạm biệt rời đi.

Ông cụ Tô hôm nay gặp lại 56 đứa học trò mình từng trợ giúp, vô hình cũng tiêu tốn khá nhiều sức lực, tinh thần đã bắt đầu uể oải, chờ tới khi toàn bộ đám học sinh mình từng giúp đỡ rời đi hết rồi, ông cụ nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Lúc này, Tô phụ, Tô mẫu mới có thời gian nói lời cảm ơn với Giang Phong, nếu như không có sự trợ giúp của bạn học thời đại học của con trai mình này, hai vợ chồng họ sẽ vẫn còn đang khó chịu về chuyện của ông cụ đấy!

Hai bên khách sáo một phen.

Tô Đông Hà ôm bả vai Giang Phong, nói với cha mẹ mình: “Được rồi, quan hệ giữa con và Giang Phong cực kì tốt, cha mẹ không cần phải nói nhiều lời khách sáo như vậy làm gì, con và Phong ca ra ngoài tìm chỗ uống hai chén đây.”

Giang Phong cũng cười nói: “Đúng vậy, Đông Hà là một trong những bạn học tốt nhất của cháu thời đại học, chú và dì cũng đừng khách khí như vậy.”

Tô phụ, Tô mẫu vẻ mặt tươi cười, dặn dò con trai nhất định phải chiêu đãi Giang Phong thật tốt.

...

Một tiếng sau.

Trước một quầy đồ nướng, Giang Phong và Tô Đông Hà ngồi đối diện nhau, một bên tuốt xiên một bên uống rượu tán gẫu.

Tô Đông Hà cầm cốc bia lên cụng ly với Giang Phong một cái, cảm khái nói: “Giang Phong, trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm này, ông thay đổi thật sự quá nhanh, sự nghiệp của bọn tôi vừa mới bắt đầu, ông đã ở điểm cuối chờ chúng tôi rồi.”

Giang Phong cười nói: “Không có khoa trương như vậy đâu, tôi

cũng vẫn còn đang trên đường đi.”

Tô Đông Hà uống một hơi cạn sạch cốc, nói: “Tôi cảm thấy chẳng khoa trương chút nào, bây giờ ông là tự tay xây dựng sự nghiệp, còn nhìn tôi đi, sợ rằng tới đời thứ ba cộng lại cũng không đạt tới được độ cao này.”

Giang Phong cũng uống một hơi cạn sạch cốc, cười: “Không thể nói như thế được, cái thứ sự nghiệp này cũng có duyên phận của nó, có vài người cả đời tầm thường vô vi, có vài người chỉ cần bắt được cơ hội một cái là một bước lên mây.

Cho nên, không nên tự coi nhẹ mình sớm như vậy, có lẽ kỳ ngộ của ông vẫn còn đang ở sau chờ ông đấy!”

“Được, chén canh gà này, tôi cạn.”

“...”

Tô Đông Hà lại mang rượu tới, vẻ mặt ghen tị nói: “Nếu như chỉ là sự nghiệp thành công thì cũng thôi đi, nhưng nghe hoa khôi Đường lớp chúng ta nói, tình yêu của ông so với sự nghiệp lại càng thành công hơn, tìm được bạn gái không chỉ là bạch phú mỹ, mà còn tri thư đạt lễ, tình cảm quý hơn vàng, thật sự là bỏ xa người khác.”

Giang Phong cầm một xiên thịt nướng lên, vừa ăn vừa nói: “Nói đến cái này, tôi có thể coi như là chuyên nghiệp đấy, nếu như ông có ý định, tôi có thể giúp ông tìm một đối tượng phù hợp.”

Tô Đông Hà vẻ mặt hớn hở nói: “Chỉ chờ câu nói này của ông thôi, thằng nhóc Hồng Chí Vĩ (người bạn học ghép đôi với em gái đồ nướng kia) từ khi được ông hỗ trợ tìm kiếm đối tượng rồi theo đuổi được người ta tới tay xong, cũng chạy tới trước mặt tôi đắc chí không ít lần.”

Giang Phong cầm khăn giấy lau miệng, nói: “Tất nhiên, nếu như ông đã có mục đích trong phương diện này, vậy tôi có thể thử suy tính giúp ông một cái, nếu như có đối tượng nào phù hợp với ông ở quanh đây, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt xong rồi mới đi.”

Tô Đông Hà nghe vậy, mắt liền sáng lên, năng lực suy tính nhân

duyên của bạn học được đồn thổi là vô cùng kì diệu, hắn đã sớm muốn được chứng kiến một lần rồi, bây giờ cuối cùng cũng đã có thể tận mắt nhìn thấy, thật sự là chuyện tốt đến không thể tốt hơn.

Hắn liền gật đầu như giã tỏi nói được.

Nói làm là làm, Giang Phong lập tức bắt đầu suy tính.

Tinh thần khẽ động, một làn sóng vô hình quét ngang, từng tấm chân dung phụ nữ hiện lên, lập lòe liên tục, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh chân dung:

【 Danh tính 】: Quan Phượng Liên

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 162cm

【 Cân nặng 】: 51kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra ở một làng chài nhỏ nào đó, đời đời kiếp kiếp dựa vào bắt cá để sống.

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: không có

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 75 (tình cảm vợ chồng 76 + môn đăng hộ đối 75 + Quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 93 (tình cảm vợ chồng 94 + môn đăng hộ đối 92 + Quan hệ gia đình 93)

【 Dự đoán con cái 】:...

Không đến ba phút sau, Giang Phong đã quay lại nhìn về phía vẻ mặt mong đợi của Tô Đông Hà, cười nói: “Suy tính xong rồi, vận khí của ông không tệ, có một đối tượng thích hợp với ông cách đây không xa.”

“Cứ như vậy là suy tính ra sao? Thật sự là quá thần kì!”

Tô Đông Hà cảm khái một câu, không chờ nổi nói: “anh Phong, mau mau nói cho tôi biết chút thông tin về cô ấy đi.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, bắt đầu giới thiệu: “Cô ấy năm nay 25 tuổi...”

Chương 753: Chén Canh Gà Này Tôi Cạn (3)

Mới vừa nghe xong tuổi tác, Tô Đông Hà đã không nhịn được ngắt lời: “anh Phong, không phải chứ, cô ấy còn lớn hơn tôi hai tuổi sao?”

“Chênh lệch hai tuổi, nếu như là ở độ tuổi trên ba mươi thì đúng là vấn đề đáng cân nhắc, nhưng cả ông và cô ấy đều còn trẻ, chênh lệch hai tuổi này không đáng để nhắc tới.”

“Cũng đúng, hai mươi lăm tuổi, đây là độ tuổi đẹp nhất của phụ nữ, ông tiếp tục đi.”

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Cô ấy có chiều cao 162cm, trình độ không cao, chỉ miễn cưỡng học xong cao trung, cô ấy sinh ra ở một làng chài nhỏ, đời đời kiếp kiếp đều sống dựa vào nghề bắt cá, cô ấy hiện đang kinh doanh một cửa hàng hải sản ở chợ XX, chuyên kinh doanh hải sản cha mẹ mình đánh bắt được, việc buôn bán cũng không tệ.”

Tô Đông Hà nhìn người bạn học cũ: “Chỉ thế thôi?”

Giang Phong: “Chỉ thế thôi!”

Tô Đông Hà: “...”

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của bạn học cũ, Giang Phong không nhịn được cười lên: “Được rồi, không đùa ông nữa, cô ấy là hoa khôi trong thôn ở làng chài, lớn lên rất là duyên dáng, hẳn là sẽ phù hợp với thẩm mỹ quan của ông.

Mặt khác, tính cách cô ấy có chút giống nữ hán tử, cá tính, hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, không sợ chịu khổ, có thể lên núi bắt chim, cũng có thể ra biển bắt cá, là một cô gái sống rất tiêu sái."

Tô Đông Hà có chút chần chờ, nói: "Anh Phong, loại tôi thích chính là kiểu con gái như chim non nép vào người, nữ hán tử tùy tiện như cô ấy, ông xác định tôi và cô ấy đi với nhau có thể hạnh phúc được sao?"

Giang Phong khẳng định chắc chắn: "Đương nhiên là có thể hạnh phúc, ông chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ, nói thích kiểu con gái như chim non nép vào người kia chẳng qua là tự nhận mà thôi, còn kiểu con gái nào thích hợp với mình, chỉ có chung đụng rồi thì mới biết được."

Tô Đông Hà gật đầu nói: "Có đạo lý, tất nhiên, nếu như Giang đại sư danh tiếng nổi khắp cả nước đây nói cô ấy thích hợp với tôi, thì chắc chắn là không sai được rồi. Vậy ngày mai tôi sẽ đi chung với ông tới gặp cô ấy sao?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Mặc dù tính cách người ta đúng là có chút giống nữ hán tử, nhưng dù sao cũng là con gái, ông trực tiếp tìm tới cửa như vậy rất dễ hù dọa tới người ta, vẫn là để người mai mối là tôi đánh trận đầu đi!"

Tô Đông Hà lại lần nữa cầm cốc rượu lên cụng ly với Giang Phong: "Nghe ông, dù sao thì ông cũng là người chuyên nghiệp trong chuyện này, ông nói thế nào tôi nghe thế ấy."

Giang Phong uống một ngụm bia lớn, cười nói: "Được, ông nghe tôi sắp xếp là được, nếu như thuận lợi, xế chiều ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Tô Đông Hà nghe xong liền bắt đầu mong chờ.

Là một thanh niên trai tráng, hắn đã suy nghĩ tới việc tìm bạn gái mấy năm rồi, đáng tiếc, lúc đi học hắn lại coi trọng một em gái chướng mắt hắn, em gái để ý tới hắn thì hắn lại chướng mắt người ta, hơn nữa, hắn lại không muốn kết hôn sớm, khiến cho thời sinh viên của hắn vẫn luôn độc thân.

May mắn hắn không chỉ có một mình, Giang Phong khi đó cũng độc thân như vậy.

Quan hệ giữa hắn và Giang Phong thật sự tốt, cả hai đều là cẩu độc thân cũng là một trong những nguyên do.

Trò chuyện xong chuyện phụ nữ, tiếp đó hai người lại cùng tuốt xiên uống rượu, trò chuyện về hồi ức lý thú thuở ngồi ghế nhà trường, mặc dù chỉ mới tốt nghiệp có hơn một năm, nhưng ngồi cùng bạn học lại không nhịn được muốn nhắc tới thời học trò.

Hai người ngồi từ hơn tám giờ, cứ như vậy tán gẫu tới tận một giờ sáng, uống ròng rã hết mười chai bia xong mới thỏa mãn tính tiền rời đi.

...

Ngày hôm sau.

Lúc Giang Phong tỉnh lại đã là hơn mười giờ sáng.

Rửa mặt xong xuôi, lại ăn một bát mì thơm nức ở gần đó, xong hắn mới quét một chiếc xe điện đạp chậm rãi đi về phía chợ XX.

Hiếm khi mới tới Tư Minh Châu một lần, Giang Phong đương nhiên phải thưởng thức thật tốt phong cảnh đường phố ở đây.

Vừa đi vừa nghỉ, chờ tới lúc Giang Phong tới chợ XX thì đã là chuyện hai tiếng sau.

Lúc này đã là khoảng một giờ chiều, lượng khách tại chợ cũng đã dần giảm bớt, Giang Phong đi tới một sạp bán trái cây, mua một túi lớn trái cây tươi, sau đó xách theo đi về phía cửa hàng hải sản Quan Phượng Liên.

Lúc đi tới cửa hàng hải sản, Quan Phượng Liên đang bận giết cá cho khách.

Không hổ là xuất thân từ nhà ngư dân, kỹ thuật giết cá của Quan Phượng Liên là luyện ra từ nhỏ, giết vừa nhanh lại vừa sạch sẽ, khiến cho khách nhìn đều lòng.

Chờ vị khách kia quét mã trả tiền xong, Quan Phượng Liên mới tươi cười hỏi hắn: “Soái ca, anh muốn mua gì?”

Giang Phong đưa túi trái cây cầm trong tay tới, khẽ cười: “chị Liên, tôi tên là Giang Phong, là một người mai mối, hôm nay đặc biệt tới đây tìm chị.”

Người mai mối đến nhà, đồ đần cũng biết là có chuyện gì, Quan Phượng Liên liền nhận lấy túi trái cây, nhiệt tình chào hỏi: “Hóa ra là ông mối Giang, nhanh tới bên đây ngồi, chỗ này đơn sơ, để cậu chịu thiệt rồi.”

Giang Phong cũng không khách khí, đi tới cạnh cô ngồi xuống, vào thẳng vấn đề: “chị Liên, để không trì hoãn chuyện làm ăn của chị, tôi sẽ chỉ nói ngắn gọn thôi, nếu như có chỗ nào mạo phạm, mong chị thông cảm cho.”

Quan Phượng Liên cất kĩ trái cây, sang sảng nói: “Hì, ông mối Giang quá khách khí rồi, có chuyện này tôi cũng muốn hỏi thẳng, không biết là ai mời anh tới đây làm mai mối vậy? Là người tôi quen biết sao? Không nói gạt anh, tuổi của tôi cũng không còn nhỏ nữa, cha mẹ đã thúc giục tôi tìm đối tượng nhiều lần rồi, nếu như là người phù hợp, tôi cũng không ngại nói chuyện một chút đâu.”

Chương 754: Ba Mẹ Gặp Mặt

Chợ xx.

Ở cửa hàng hải sản của Quan Phượng Liên, sau khi cô ta tỏ rõ thái độ, lại tháo găng tay, lấy ra hộp đựng thức ăn nói: "Ông mai Giang, cậu ăn cơm trưa sao?"

Giang Phong nói: "Tôi ăn rồi, ăn bún Hoa Giáp."

Quan Phượng Liên mỉm cười nói: "Món bún đấy không tê, tôi cũng rất thích ăn. Nếu cậu ăn rồi, vậy tôi không khách sáo nữa, phải tranh thủ bây giờ vắng khách, ăn tùy tiện chút cháo lót bụng."

Cô ta nói xong, cũng không quan tâm tới hình tượng gì đó, mở hộp đựng thức ăn mang từ nhà tới vào sáng sớm, ăn từng thìa cháo

kèm với dưa chưa trong đó.

Làm con gái ngư dân, cô từ nhỏ đến lớn gần như đều ăn hải sản mỗi ngày, ăn hải sản nhiều cũng chán, buổi trưa ăn chút cháo là có thể lấp đầy dạ dày.

Giang Phong nhìn cô gái không câu nệ tiểu tiết trước mắt này, mỉm cười giới thiệu: "Chị Liên, đối tượng tôi muốn giới thiệu với chị thật ra là bạn học thời đại học của tôi, cậu ấy là người ở Tư Minh Châu các chị, trước mắt đi làm ở công ty xx."

Quan Phượng Liên nuốt hớp cháo trong miệng xuống, nói xen vào: "Công ty xx là công ty lớn. Xem ra các người học đại học cũng không đơn giản nhỉ? Tôi chỉ là trình độ học vấn cấp ba bình thường, sợ không có tiếng nói chung với sinh viên hàng đầu như các cậu đâu!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chị Liên quá lo lắng rồi, tiếng nói chung không có quan hệ nhất định tới trình độ học vấn, đương nhiên đây là dưới tình huống trình độ học vấn không chênh lệch nhiều, nếu một người chưa tốt nghiệp tiểu học và một tốt nghiệp tiến sĩ, vậy giữa hai người quả thật rất khó có tiếng nói chung.

Nhưng chị Liên tốt xấu gì cũng có trình độ học vấn cấp ba, ngoại trừ kiến thức trong lĩnh vực chuyên môn, những cái khác, cậu ấy hiểu thì chị cũng hiểu, tất nhiên sẽ không xuất hiện chuyện ông nói gà bà nói vịt, đàn gảy tai trâu."

Quan Phượng Liên khẽ cười nói: "Có lý, vậy cậu nói tiếp đi."

"Năm nay, cậu ấy 23 tuổi."

Giang Phong mới nói một câu, đã bị Quan Phượng Liên ngắt lời: "Không phải chứ? Cậu ta mới 23 tuổi? Vậy còn nhỏ hơn tôi à? Vậy không phải thành tình yêu chị em sao?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chị Liên, chênh lệch trong phạm vi trên dưới mười tuổi vẫn có thể nói là cùng lứa tuổi, chị và cấu ấy chẳng qua chỉ hơn kém nhau một hai tuổi thôi, căn bản không đáng để nhắc tới. Tôi nghĩ chị cũng không quan tâm tới tình yêu chị em gì đó chứ?"

Quan Phượng Liên lấy ra tốc độ ăn thời chiến tranh, chưa tới một phút đã ăn hết cháo trong hộp đựng thức, kéo khăn giấy lau miệng, mỉm cười nói: "Tôi không phải để ý tuổi tác cậu ta nhỏ hơn tôi, nhưng tôi sợ cậu ta sẽ chú ý tới tôi lớn tuổi hơn cậu ta."

"Cái này thì chị yên tâm, cậu ấy sẽ không chú ý đâu."

Giang Phong nói đến đây, lấy điện thoại di động ra, tìm ảnh ngoài đời của Tô Đông Hà và đưa cho Quan Phượng Liên nói: "Chị Liên, đây chính là ảnh ngoài đời của bạn học thời đại học của tôi. Chị xem thử có hợp mắt chị không?"

Nhìn điện thoại trước mắt, Quan Phượng Liên không lập tức giơ tay nhận lấy. Cô ta suốt ngày tiếp xúc với hải sản, tuy phần lớn thời gian đều đeo găng tay, nhưng trên tay vẫn có mùi hải sản.

Bất kể người khác có ngại hay không, bản thân cô ta vẫn phải chú ý tới phương diện này. Cho nên cô ta kéo mấy tờ khăn giấy lót tay trước, mới nhận lấy điện thoại xem ảnh.

Chỉ thấy trong ảnh là một người thanh niên đầy vẻ phấn chấn, ngoại hình chưa thể nói là đẹp trai nhưng nhìn cũng rất thuận mắt, gương mặt tươi cười trông tương đối rạng rỡ, ấn tượng đầu tiên nhìn cũng không tệ lắm.

Trong lúc Quan Phượng Liên xem ảnh, Giang Phong tiếp tục giới thiệu với cô ta: "Bạn học tôi cao 1 mét 74, cậu ấy sinh ra trong gia đình ăn công làm lương, ba mẹ đều làm việc ở thành phố, đã mua nhà ở thành phố, ông nội là giáo viên về hưu.

Bạn học tôi đến nay còn chưa từng yêu ai, cậu ấy đặc biệt nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Nếu chị Liên cảm thấy được, vậy buổi chiều chị thu quầy, tôi sẽ bố trí cho các người cùng ăn một bữa cơm."

Quan Phượng Liên trả điện thoại lại cho Giang Phong, gật đầu nói: "Có thể tạm thời làm bạn bè."

Giang Phong cầm điện thoại qua nói: "Được, vậy buổi chiều chị thu quán lúc mấy giờ?"

"Bình thường khoảng năm sáu giờ sẽ thu quán."

"Vậy tôi đưa cách thức liên lạc của bạn học tôi cho chị, sau đó tôi bảo cậu ấy liên hệ với chị nhé."

"Cũng được."

...

Sau khi rời khỏi chợ, Giang Phong xem thời gian thấy còn sớm, lại mua vé máy bay để bay đi Đế Đô. Vào lúc đi về phía sân bay,

Hắn gọi điện thoại cho Tô Đông Hà.

Điện thoại vừa được kết nối, Giang Phong đã nói thẳng: "Đông Hà, tôi đã liên hệ cho cậu rồi. Đợi lát nữa, tôi sẽ gửi số điện thoại cùng WeChat của cô ấy cho cậu, cậu tự thêm người ta. Sau đó buổi chiều năm sáu giờ người ta thu quán, cậu hẹn cô ấy cùng ăn cơm tối."

Tô Đông Hà vội vàng hỏi: "Tình huống gì vậy? Anh Phong, cậu không đi cùng tôi à?"

Chương 755: Ba Mẹ Gặp Mặt (2)

Giang Phong mỉm cười nói: "Tôi đang trên đường tới sân bay, chuẩn bị bay đến Đế Đô. Dù sao tôi cũng đã liên hệ trước giúp cậu rồi, tôi có đi cùng cậu hay không đều không ảnh hưởng, cậu cứ nghe theo cảm giác của mình là được rồi."

Tô Đông Hà nói: "Cái này... Không có cậu ở đó, tôi hơi chột dạ, tôi là một thẳng nam, không giỏi nói chuyện lắm, nếu nhỡ làm hỏng chuyện thì sao?"

Giang Phong nói: "Cậu yên tâm đi, cậu và cô ấy là một đôi do trời đất sinh ra, cho dù cậu không nói tiếng nào, hoặc nói chuyện vớ vẩn với cô ấy, hai người đều có thể trò chuyện được, không cần lo lắng sẽ làm hỏng chuyện."

"Trời ạ, có khoa trương như vậy không?"

"Đây không phải là khoa trương, tôi chọn từ hàng trăm triệu cô gái

trong độ tuổi thích hợp mới chọn ra cô ấy là đối tượng thích hợp với cậu nhất. Chỉ cần các người có cơ hội gặp mặt, lại giống như nam châm hút nhau vậy, ai cũng không ngăn cản được các người yêu nhau."

"Con mẹ nó, lợi hại như vậy à?"

"Chính là lợi hại như vậy đấy!"

"Vậy thì tôi yên tâm rồi."

"Vậy tôi cúp máy trước, có việc gì cậu lại gọi điện thoại cho tôi."

"Ừ, được, tạm biệt."

"Tạm biệt."

...

Thứ sáu, ngày 13 tháng 10 năm 2023.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom sang trọng và một chiếc xe RV đắt tiền xuất phát từ Đế Đô, hai chiếc xe tách ra hai đường. Chiếc Rolls-Royce chạy về phía tỉnh Việt, chiếc xe RV lại chạy về phía Nội Mông.

Ngồi trên Rolls-Royce chính là năm người Giang Phong, Hoàng Linh Vi, Giang phụ Giang mẫu và cô, lái xe chính là Bách Lý Ngô Đồng một trong hai vệ sĩ, mục đích chuyến này không cần nói cũng biết, là tới thăm ba mẹ Hoàng Linh Vi.

Dù sao Giang Phong và Hoàng Linh Vi đã đến giai đoạn nói chuyện cưới gả, ba mẹ hai bên cũng phải thu xếp thời gian gặp mặt một lần.

Ngồi trong xe chạy tới Nội Mông là bà nội, bà ngoại, anh trai và chị dâu và hai người giúp việc, lái xe chính là Quách Băng Băng một trong hai vệ sĩ, hiếm khi dẫn các cụ già đi ra ngoài du lịch, tất nhiên phải đi dạo thêm vài nơi.

Đế Đô cách Thâm thị hơn hai ngàn hai trăm cây số. Bởi vì đám người Giang Phong không vội, cho nên chạy hết hai ngày mới tới

Thâm thị. Ở Thâm thị nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau mới chính thức đến nhà thăm hỏi.

...

Nhà họ Hoàng.

Hoàng mẫu đang chuẩn bị bữa trưa, Hoàng phụ đang giúp đỡ Hoàng mẫu.

Con gà mái khó khăn mới mua được, nuôi đã sáu bảy năm, đã được hầm hơn ba giờ, mùi thơm nồng của canh gà đã bay ra, chỉ ngửi thôi cũng làm người ta muốn ăn rồi.

Thông gia tương lai chuẩn bị đến nhà thăm hỏi, làm hai vợ chồng đều vui mừng.

Lúc con gái mới có bạn trai, bởi vì không biết đối phương thế nào, làm hai vợ chồng căng thẳng rất lâu, sợ rằng cải thìa nhà mình bị heo đẩy.

Cho đến khi con gái dẫn bạn trai về, chính thức giới thiệu cho bọn họ biết, bọn họ mới biết con rể tương lai này lợi hại tới mức nào, với hai bàn tay trắng dựng nghiệp chưa tới một năm đã kiếm được tài sản trên trăm triệu, bọn họ có kiến thức rộng rãi cũng phải chấn động.

Mà đây còn chưa phải là điểm lợi hại nhất, lợi hại nhất là con rể tương lai của bọn họ chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã tạo dựng mạng lưới quan hệ trải rộng khắp cả nước, có thể tưởng tượng được năng lực trong đó lớn tới mức khó tin.

Hoàng mẫu chuẩn bị xong, quay sang nói với bạn già: "Ông à, ông gọi điện thoại cho con gái, xem thử bây giờ bọn họ tới đâu rồi?"

Hoàng phụ mỉm cười nói: "Xem bà gấp chưa kìa? Chẳng phải lúc trước con gái nói khoảng nửa giờ sẽ đến à? Bây giờ mới qua hai mươi phút, chắc hẳn còn gần mười phút nữa sẽ đến."

Hoàng mẫu vừa rửa tay vừa mỉm cười nói: "Tôi không phải muốn canh giờ để hấp thức ăn và xào rau sao?"

Hoàng phụ nói: "Công tác chuẩn bị đều đã làm xong, hấp thức ăn và xào rau đều không tốn bao nhiêu thời gian, chờ khách đến lại bắt đầu cũng không muộn, không cần thiết phải canh giờ chuẩn như vậy."

Hoàng mẫu gật đầu nói: "Cũng đúng, vậy chờ người đến rồi làm."

Hoàng phụ nói: "Thật ra tôi có thể đun nước trước, chờ khách đến, vừa khéo có thể có nước pha trà. Bà để hộp trà Long Tĩnh cực phẩm của tôi ở đâu thế?"

Hoàng mẫu lườm ông ta nói: "Tôi thấy ông già tới hồ đồ rồi. Tôi có bao giờ động tới trà của ông chứ? Ông để nó ở đâu thì nó ở đó thôi."

Hoàng phụ cười hì hì, sau đó đi đến phòng khách đun nước.

Hoàng mẫu nhìn phòng bếp, chợt nhớ còn chưa chuẩn bị nước chấm, lại vội vàng đi pha nước chấm.

Nước chấm ở Lưỡng Quảng lại được gọi là nước chấm vị mè, bên này nổi tiếng trên thế giới với món gà luộc, mà linh hồn của món gà luộc chính là nước chấm vị mè.

Hoàng mẫu lấy ra một chén lớn trước, đổ số lượng dầu vừa phải vào, thêm ít nước dùng cho dầu tan ra, lại rót vào đủ xì dầu tươi, sau đó mở to lửa, chờ đun tới khi hơi nước bốc lên lại đổ thêm số lượng dầu lạc vừa phải.

Chương 756: Ba Mẹ Gặp Mặt (2)

Chờ đun nóng dầu, lại đổ hỗn hợp đá khuấy đều trong bát to vào, nhiệt độ của nồi và dầu làm mùi thơm của mùi xì dầu tươi và dầu bốc lên.

Xem như nước chấm vị mè đã xong. Tiếp theo, Hoàng mẫu cắt ít hành tây, rau mùi, ớt cay, lại xoay ít tỏi, gừng, bỏ tất cả vào trong chén nhỏ, như vậy mọi người có thể căn cứ khẩu vị của mình để điều chế ra nước chấm mình thích.

Xử lý xong nước chấm vị mè, Hoàng mẫu cảm giác đã sắp đến giờ, lại bỏ các loại hải sản như ghẹ béo xanh, tôm he, sá sùng, cá mú lần lượt vào lồng hấp.

Sau khi làm xong những điều này, tiếng chuông cửa cũng đúng lúc vang lên.

...

Hai mươi phút sau.

Người nhà họ Hoàng và người nhà họ Giang cùng ngồi vào bàn ăn.

Thức ăn trên bàn vô cùng phong phú, có các món ăn mặn như cua xanh hấp, tôm sú hấp, sá sùng hấp, cá mú hấp, thịt kho tàu Mao thị, thịt viên sốt tương đỏ, thịt ba chỉ chua ngọt, gà luộc, vịt luộc, ngỗng luộc.

Món ăn chay có đậu phụ rán sốt tương cay, củ sen xào, khoai tây sợi chua cay, cải thìa xào.

Lại thêm một nồi gà hầm gần bốn tiếng.

Thật tốt, cơm tất niên cũng không thịnh soạn như vậy.

"Bà thông gia vất vả rồi, cả một bàn thức ăn lớn thế nào, đúng là làm được đầy đủ cả sắc hương vị, làm người ta nhìn đã thấy thèm ăn, tay nghề này thật sự quá tốt rồi!" Giang mẫu khen.

Hoàng mẫu tươi cười nói: "Không vất vả. Mọi người tranh thủ canh còn nóng uống đi. Con gà mái này nuôi sáu bảy năm, thời buổi bây giờ gặp được cũng khó, có thể mua được một con cũng là may mắn rồi."

Mọi người đều gật đầu, sau đó uống canh gà.

Giang Phong lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên uống canh gà này, một ngụm canh vào bụng, mùi thơm nồng như muốn bùng nổ trong cổ họng, mùi vị đó có thể mượn một lời thoại kinh điển của Tinh gia: Tuyệt cú mèo!

Ngay cả người xưa cũng nói uống canh gà ngon, nhưng trước đây

Giang Phong uống canh gà, cảm giác cũng bình thường, cho dù mùi vị không tệ nhưng không uống ngon như người ta khen.

Cho tới bây giờ, uống được canh gà do mẹ vợ tương lai hầm, Giang Phong mới hiểu được canh gà quả nhiên là tiếng đồn không sai.

Giang phụ và Giang mẫu uống xong, ánh mắt cũng sáng lên. Bọn họ cũng mới lần đầu tiên uống được canh gà ngon như thế. Trước đây, khi Giang mẫu ở cữ, trong nhà thật ra cũng từng giết một con gà mái nuôi lâu năm, nhưng lúc đó nấu với rượu gừng, không phải hầm canh như vậy.

Ở trấn Thanh Hà, sau khi người phụ nữ mang thai, trong nhà lại bắt đầu nuôi một số gà, số lượng nhiều hay ít lại phải xem điều kiện trong gia đình. Chờ tới khi đứa trẻ sinh ra, người phụ nữ bắt đầu ở cữ, cứ mỗi ngày sẽ giết gà hầm với rượu gừng, đây là dùng để bổ nguyên khí.

Lại giống như bây giờ, chị dâu của Giang Phong mang thai, Giang mẫu đã sớm nuôi mấy chục con gà, đến lúc đó chị dâu ở cữ, một ngày ăn hai con gà cũng không có vấn đề gì.

Nói hơi xa rồi.

Sau khi thưởng thức được món canh gà mái già này, ba người nhà họ Giang đều hết lời khen ngợi, nói bọn họ lớn từng này tuổi, đây là canh gà ngon nhất mà bọn họ từng uống.

Hoàng phụ Hoàng mẫu nghe vậy, tất nhiên cũng cảm thấy có thể diện. Chờ uống hết một bát canh gà, hai vợ chồng lại mời Giang phụ và Giang mẫu dùng bữa.

Không thể không nói, Hoàng mẫu nấu nướng quả thật rất ngon, dù sao điều kiện gia đình tốt, suốt ngày chẳng cần phải làm việc gì, chỉ suy nghĩ xem nấu thế nào, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn tùy tiện kiếm, theo tháng ngày trôi qua, chỉ cần là người bình thường cũng có thể luyện ra khả năng nấu ăn ngon.

Sau khi khen ngợi hồi lâu, đề tài mới chuyển từ cơm nước tới Giang Phong và Hoàng Linh Vi.

Cũng là Giang mẫu nói trước. Đầu tiên, bà khen: "Thông gia, ông bà đúng là ba mẹ mẫu mực, dạy Vi Vi xuất sắc như vậy, Tiểu Phong nhà tôi có thể lọt được vào mắt xanh của Vy Vy, đúng là phần mộ tổ tiên bốc khói xanh."

Nếu đổi lại thành một năm trước, lấy trình độ văn hóa của Giang mẫu sẽ không thể nói ra được những lời như vậy, nhưng gần một năm qua, bà làm người mai mối chạy ngược chạy xuôi, giật dây bắc cầu cho từng đôi nam nữ, cũng rèn luyện nhiều hơn, trình độ nói chuyện cũng tăng lên thẳng tắp. Bây giờ, bà mở miệng là có thể nói ra được những lời này.

Gương mặt Hoàng mẫu hồng hào mỉm cười nói: "Bà thông gia đúng là quá khen rồi. Con gái tôi so với người bình thường còn tạm được, nhưng so với Tiểu Phong thì vẫn kém xa, ông bà mới thật sự biết cách dạy con. Tiểu Phong có thể nhìn trúng con gái tôi cũng là phúc của nó."

"Bà thông gia đúng là quá khiêm nhường, Vy Vy là cô gái tốt, đốt đèn lồng cũng không tìm được. Hơn nữa, chúng tôi là người ở nông thôn, trình độ văn hóa không bao nhiêu, đâu biết dạy dỗ gì!"

"Chúng tôi cũng từ nông thôn mà ra, mình làm sao thì dạy người như vậy, đây chính là cách giáo dục tốt nhất..."

Giang mẫu và Hoàng mẫu khen nhau, giả vờ khiêm tốn, còn Giang phụ và Hoàng phụ lại uống.

Hoàng phụ cất không ít rượu ngon, hôm nay thông gia lần đầu tiên đến nhà thăm hỏi, ông lấy ra rượu ngon nhất để chiêu đãi.

Ban đầu, hai người đàn ông cùng tuổi vốn có không ít đề tài chung, lại thêm trước khi đến nhà, Giang Phong lại lén nói cho ba mẹ biết rõ ràng sở thích của ba mẹ vợ tương lai, bọn họ nói chuyện tất nhiên không muốn ngừng.

Chương 757: Dương

Thâm thị.

Nhà họ Hoàng.

Người hai nhà Hoàng, Giang uống trà trong phòng khách.

Trà là trà Long Tĩnh cực phẩm được Hoàng phụ cất kỹ rất lâu, mặc dù trà này không quý hiếm bằng Mẫu Thụ Đại Hồng Bào, nhưng là hàng ngon người bình thường khó mua được, cũng không biết là chất lượng của bản thân lá trà thật sự tốt, hay trình độ xao trà cao siêu, hoặc do tác dụng tâm lý, dù sao uống trà này quả thật ngon hơn trà bình thường.

Đương nhiên, để ba vợ tương lai không đau lòng, Giang Phong vẫn phê bình một hồi, nhưng không phải là đánh giá lung tung, mà nói vài lời bình có chứng có cứ, chứng minh hắn biết hàng, không xuất hiện tình huống trâu nhai mẫu đơn.

Sau khi uống trà một lát, người hai nhà bắt đầu thương lượng chuyện cưới hỏi của Giang Phong và Hoàng Linh Vi.

Hai nhà đều thích cuộc hôn nhân này, quá trình thương lượng tất nhiên rất vui vẻ, cuối cùng xác định ngày cưới vào 18 tháng 2 sang năm, vào mùng 9 tháng giêng âm lịch.

Sau khi xác định ngày cưới, cả nhà Giang Phong mới tạm biệt rời đi.

...

Mấy ngày tiếp theo, bất kể nhà họ Giang hay nhà họ Hoàng đều chuẩn bị danh sách khách mời. Đây là một khâu vô cùng quan trọng trong đám cưới, chắc chắn phải sàng lọc nhiều lần, xác nhận không quên bất kỳ họ hàng bạn bè nào.

Rất nhiều người đám cưới mắc sai sót trong khâu này, bỏ sót một số họ hàng bạn bè bình thường ít liên lạc, do đó quan hệ họ hàng bạn bè xuống dốc không phanh, thậm chí lại cũng không có cơ hội cứu vãn.

Dù sao, chuyện kết hôn quan trọng như vậy, anh còn không mời tôi, chắc chắn không xem tôi làm họ hàng, bạn bè.

Còn có rất nhiều người ngày mai tổ chức đám cưới, hôm nay mới

chợt nhớ ra mình bỏ sót người bạn nào đó, mời người ta ngày hôm sau tới dự đám cưới, nhưng gặp phải tình huống này, người bạn đó cơ bản sẽ không tới.

Giang Phong tất nhiên không cho phép tình huống này xuất hiện. Ba người nhà họ Giang tốn mấy ngày sắp xếp danh sách, kiểm tra nhiều lần.

Họ hàng nhà mình thì dễ rồi, tìm hiểu nguồn gốc, kiểm tra một lượt họ hàng bên ông Giang bà Giang và bà nội bà ngoại, cơ bản đầy đủ hết, đi tính toán tới quan hệ thân thích xa hơn, có thể mời hay không mời.

Bạn học cũng dễ, cứ theo danh sách lớp để mời là được.

Kế tiếp là bạn thân và khách mời, bạn bè của Giang Phong cơ bản đều là khách kiêm bạn học, hắn thật ra không có kết giao bạn bè ngoài.

Sau đó chính là khách hàng, Giang Phong tính hết những đôi khách mình từng mai mối, chỉ có số ít mấy người ngoại lệ.

Nhiều lần xác nhận không bỏ sót, mới kết hợp với danh sách khách mời của nhà họ Hoàng, bắt đầu liên hệ với bên khách sạn.

Tổng cộng hai ba trăm bàn tiệc, cho dù là khách sạn năm sao cũng phải coi trọng.

Thu xếp chuyện khách sạn xong, lại phải bắt đầu làm thiếp cưới.

Mãi đến cuối tháng 10, Giang Phong mới đích thân đến nhà đưa thiếp mời cho những người khách quan trọng.

Trong lúc đó, Giang Tuyết cũng thuận tiện mở chi nhánh văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở thành phố Kim Quý. Anh trai và chị dâu cũng dẫn theo bà nội, bà ngoại ra ngoài du lịch trở về.

Đảo mắt đã vào tháng 11.

Trưa hôm nay, Giang Phong đi tới tỉnh Tứ Xuyên, hắn đi chuyến này là muốn cho đưa thiệp mời cho sĩ quan huấn luyện Kiều

Phượng Hoàng.

"Chị Bách Lý, chị Băng Băng, các người muốn ăn gì?" Giang Phong hỏi.

Lần này ra ngoài đưa thiệp mời, đường xá xa xôi, đương nhiên sẽ dẫn theo hai vệ sĩ kiêm tài xế.

Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng đồng thanh nói: "Chúng tôi sao cũng được, ông chủ muốn ăn gì thì chúng tôi ăn cái đó."

Giang Phong nghe vậy, mỉm cười nói: "Được rồi, tôi thấy các chị cũng sốt ruột muốn gặp huấn luyện viên Kiều, vậy chúng ta tùy tiện ăn tô mì, buổi tối lại ăn ngon sau!"

"Được."

...

Mười phút sau.

Tại quán mì nào đó, ba người Giang Phong một người gọi một bát mì Tứ Xuyên, mì Tứ Xuyên này sợi mì nhỏ lại trơn, thịt mềm dai thơm, hơi cay lại có chút chua, Giang Phong ăn cứ khen mãi.

Trong lúc Giang Phong đang vùi đầu ăn mì, một người đàn ông trung niên dẫn theo ba đứa trẻ đi vào quán mì. Trong quán mì bốn người đến người đi, Giang Phong sẽ không để tâm tới một người khách qua đường.

Nhưng người đàn ông trung niên và đứa trẻ nói chuyện tiếng địa phương, khiến cho hắn chú ý.

Không ngờ bốn người bọn họ là người ở huyện Bách Lương.

Ở tỉnh Tứ Xuyên xa xôi,

Có thể gặp được đồng hương, Giang Phong tất nhiên càng quan tâm hơn.

Người đàn ông trung niên gọi mì xong, ngồi xuống cùng đám trẻ. Cô bé lớn tuổi nhất hỏi: "Ba, mẹ không cần chúng ta sao?"

Người đàn ông trung niên khẽ quát một tiếng: "Con đừng nói linh tinh, sao mẹ con có thể không cần các con chứ?"

Cậu bé tầm tuổi đứng thứ hai kia nói: "Ba, ba đừng lừa bọn con nữa. Chị nói, mẹ thậm chí còn chẳng chịu gặp chúng ta, chắc chắn là không cần chúng ta nữa."

Người đàn ông trung niên nghe vậy, sắc mặt u ám, giải thích: "Không phải mẹ con không chịu gặp con, tại ba không liên lạc được với mẹ, cho nên mới không gặp được mẹ thôi."

"Ba, con rất nhớ mẹ. Bao giờ mẹ mới về chứ?" Cậu bé nhỏ tuổi nhất nói.

Chương 758: Dương (2)

Người đàn ông trung niên nói: "Chúng ta về nhà chờ trước, mẹ sẽ nhanh chóng quay về thôi."

Qua vài câu nói chuyện ngắn gọn, đã thu hút sự chú ý của Giang Phong, hắn không nhịn được kiểm tra nhìn điểm xứng đôi hôn nhân của người đàn ông trung niên, sau khi xem sơ qua, Giang Phong không khỏi thở dài.

Người đàn ông trung tuổi này tên là Trần Phó Cường, đúng là người của huyện Bách Lương bọn họ, mười năm trước làm thêm ở tỉnh Việt, quen biết với vợ của anh ta, cuối cùng yêu nhau.

Nhưng, bởi vì hoàn cảnh gia đình Trần Phó Cường quá kém, nhà gái ra sức phản đối.

Chẳng qua, tình yêu mù quáng, vợ anh ta chết sống đòi cưới anh ta, không tiếc cãi nhau với người nhà, cũng muốn sống chung với anh chàng nghèo sống trong núi Trần Phó Cường này.

Đảo mắt đã mười năm trôi qua, tình yêu trước đây cuối cùng dần bị hiện thực bào mòn. Năm nay, vợ anh ta lần đầu tiên về thăm nhà mẹ đẻ, kết quả một đi không trở lại.

Trần Phó Cường không dám tin vợ anh ta sẽ bỏ lại anh ta và ba

đứa trẻ, dứt áo ra đi, cho đến khi anh ta gọi điện thoại không ai nhận, gửi WeChat cũng không thấy nhắn lại, anh ta mới hiểu tất cả những điều này đều là thật.

Chỉ là Trần Phó Cường vẫn chưa hết hy vọng, cuối cùng dẫn theo ba con tới vợ nhà vợ ở tỉnh Tứ Xuyên, hy vọng vợ có thể nghĩ tới ba đứa trẻ mà quay về với anh ta.

Sự thật chứng minh, Trần Phó Cường suy nghĩ nhiều rồi. Nếu người phụ nữ đã tàn nhẫn lên, đàn ông thật ra chẳng còn chuyện gì nữa.

Vợ anh ta chắc chắn đã hạ quyết tâm từ biệt cuộc sống trước kia, từ biệt gia đình nghèo khốn khó, cứng lòng, không nghe điện thoại của anh ta, không nhắn lại tin nhắn của anh ta, xem như bọn họ chưa từng tới tỉnh Tứ Xuyên.

Bây giờ, Trần Phó Cường dẫn theo đám trẻ tới tỉnh Tứ Xuyên bốn ngày rồi. Nếu hôm nay vẫn không gặp được vợ, anh ta sẽ dẫn con về nhà. Dù sao ở đây xài tiền như nước, gia đình anh ta vốn khó khăn, nhưng chịu nổi mức chi tiêu lớn như vậy.

Thật ra thông qua tài liệu xứng đôi, Giang Phong thấy vợ anh ta vẫn đang do dự. Cô ta không nghe điện thoại, không nhắn tin lại, tất nhiên tuyệt tình, nhưng xét từ mặt khác, cô ta cũng sợ nghe được giọng nói của đám trẻ, khó khăn lắm mới đưa ra quyết định ly hôn sẽ không giữ nổi nữa.

Giang Phong nghĩ ngợi, quyết định vẫn giúp người đồng hương này. Nếu trước đây không quan tâm tới sự phản đối của gia đình, sống chết đòi lấy người đàn ông nghèo Trần Phó Cường này, cũng đã sinh ba đứa còn, vậy phải gánh trách nhiệm tới cùng, muốn trốn tránh là không thể.

Vì vậy, Giang Phong trực tiếp vận dụng chức năng phá tường, nâng điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại của bọn họ lên.

Sau khi làm xong, Giang Phong nói với Trần Phó Cường đang ăn mì: "Đồng hương, tôi biết anh dẫn theo đám trẻ tới đây tìm vợ, nếu anh tin lời tôi nói, hãy lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho vợ anh, cô ấy chắc chắn sẽ nghe máy."

Ở nơi đất khách quê người, luôn bất giác thân thiết với đồng hương cũng nói tiếng địa phương như mình, Trần Phó Cường nghe được đề nghị của Giang Phong, đầu tiên kinh ngạc liếc nhìn hắn, sau đó gật đầu nói: "Được, vậy tôi thử xem."

Trần Phó Cường nói xong, lại móc điện thoại cũ ra, bấm dãy số điện thoại đã thuộc lòng.

Trước đây, bất kể anh ta gọi vào số này thế nào, điện thoại vẫn chỉ luôn đổ chuông, nhưng không có ai nghe máy.

Mà lần này gọi tới, chuông mới đổ hai tiếng, đã được kết nối.

Trần Phó Cường thoáng ngẩn ra, sau đó mừng rỡ, run giọng nói: "Vợ, em đang ở đâu vậy? Anh và đám trẻ không tìm được em."

Bên kia điện thoại, giọng nói của vợ anh ta truyền tới: "Xin lỗi!"

"Mẹ!"

"Mẹ!"

"Mẹ!"

Nghe được giọng nói của mẹ, ba đứa trẻ đều bắt đầu kích động, không ngừng kêu mẹ.

Trong lòng Trần Phó Cường có trăm nghìn lời, hóa thành một câu nói: "Vợ, chúng ta về nhà đi!"

"Ừ, chúng ta về nhà, anh gửi định vị cho em, em đi tìm mọi người."

"..."

Chờ sau khi cúp máy, Trần Phó Cường kích động cảm ơn Giang Phong: "Tôi vốn đã định từ bỏ. Cảm ơn đồng hương nhắc nhở, cậu đã cứu gia đình của tôi đấy!"

Giang Phong xua tay mỉm cười nói: “Đều là đồng hương, không cần khách sáo. Vậy anh dẫn theo đám trẻ chờ vợ anh đi, tôi còn có việc, phải đi trước đây ha."

"Được, cảm ơn!"

...

Hai rưỡi chiều.

Đội nữ đặc công tỉnh Tứ Xuyên.

Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng là hai người đã xuất ngũ lại quay về, gây ra chấn động không nhỏ cho đội đặc công. Các đồng đội vây hai cô hỏi thăm cuộc sống làm vệ sĩ của bọn họ thế nào?

Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng đúng lúc nghẹn, không biết nên nói với ai về những gì trải qua trong thời gian dài. Các đồng đội hỏi thăm, có thể nói là gãi đúng chỗ ngứa. Sau đó hai người thi nhau kể về cuộc sống tiêu sái của bọn họ trong thời gian này.

Lái xe RV di du lịch vòng quanh cả nước, không phải mỗi vệ sĩ đều có thể có trải nghiệm như vậy.

Bên kia, Giang Phong đưa hai tấm thiệp mời tinh tế và đẹp mắt trong tay cho sĩ quan huấn luyện Kiều, mỉm cười nói: "Sĩ quan huấn luyện Kiều, mùng 9 tháng giêng tôi tổ chức đám cưới, cô và giáo sư Bạch nhất định phải tới tham dự đấy."

Chương 759: Dương (3)

Kiều Phượng Hoàng nhận lấy thiệp mời, mỉm cười nói: "Cậu yên tâm, tôi có thể vắng mặt trong đám cưới người khác, chứ đám cưới của Giang đại sư, bất kể thế nào tôi cũng sẽ không vắng mặt đâu."

"Bạn chí cốt, chúng ta đã lâu không gặp, buổi tối cùng ăn một bữa chứ?"

"Được, đợi lát nữa tôi thu xếp."

...

Giang Phong đích thân đưa thiệp mời cho các vị khách quan trọng, mỗi khi đến một chỗ, ngoại trừ đưa thiệp mời, hắn còn giúp văn phòng hôn nhân giải quyết các vị khách ở tỉnh, đây cũng xem như vừa đưa thiếp vừa mai mối.

Ngoại trừ tự mình đưa thiếp mời cho khách quan trọng, Giang Phong đều gửi thiệp cưới điện tử cho các bạn học cũ.

Chờ sau khi gửi thiệp cưới điện tử cho các bạn học trong nhóm chat, các bạn học của Giang Phong thời cấp hai, cấp ba và thời đại học lập tức sôi trào, từng người làm vua lặn nước mười nghìn năm cũng ngoi lên.

"Chúc mừng bạn học Giang, tôi đã sớm nghe nói bạn học Giang tìm được một cô bạn gái trắng trẻo xinh đẹp lại giàu có, nhưng vẫn không có duyên gặp mặt, bây giờ cuối cùng nhìn thấy ảnh chụp, không thể không nói. đúng là đẹp như tiên đấy!"

"Đây mới thật sự là trai tài gái sắc này, không hổ danh là Giang đại sư, xem xét đối tượng cho mình tốt thật."

"Từ sau khi chúng ta tốt nghiệp, đúng là chưa từng tụ tập lần nào. Lần này bạn học Giang kết hôn là cơ hội khó có được, chúng ta cố gắng tụ tập một lần đi?"

"Tôi đồng ý, chúng ta tốt nghiệp trung học đã bốn năm năm, cũng không biết các bạn nữ lớp mình trông thế nào."

"Ha ha, bạn học nữ trông thế nào đều không liên quan tới cậu. Năm đó ở trường học không ra tay, bây giờ còn muốn ra tay thì muộn rồi."

"Tôi lén nói cho các người biết một tin tức, Y Y lớp trưởng của chúng ta vẫn còn độc thân đấy. Bây giờ, lớp trưởng đang làm việc cho bạn học Giang, thu nhập một tháng còn nhiều hơn một năm của tôi. Đúng là kiếm tiền đến mức làm người ta đỏ mắt, nếu ai ôm mỹ nhân về, thật sự là được cả người cả tài chính."

"..."

...

Khu dân cư nào đó ở thành phố E tỉnh Quế.

Bà cụ Trương nhìn đứa cháu nghịch ngợm nhà hàng xóm tới thất thần.

Chuyện bà cụ Trương tự hào nhất là nuôi được một con gái đặc biệt xuất sắc, con gái bà trời sinh thông minh, từ nhỏ đi học đã lộ ra phong thái của học sinh giỏi, cấp hai, cấp ba, đại học... Mãi đến tốt nghiệp tiến sĩ, chỉ cần liên quan tới chuyện học tập, đều không cần bà cụ Trương phải nhắc nhở.

Từ nhỏ đến lớn, con gái bà vẫn luôn là con nhà người ta điển hình.

Có thể nói, ở trong khu dân cư bình thường này, bà cụ Trương vẫn rất nổi tiếng, mỗi khi trong khu chung cư có ai nhắc tới con cái nhà ai học giỏi, con gái của bà khẳng định sẽ được nói tới.

Nhưng, điều làm bà cụ Trương tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được là con gái học tập không cần bà lo, nhưng chuyện hôn nhân của cô lại khiến bà muốn nát lòng.

Người phụ nữ có trình độ học vấn tiến sĩ, đáng lẽ phải có ưu thế, kết quả ở trên thị trường xem mắt lại khiến người ta kính trọng mà xa cách. Người khác vừa nghe được con gái bà là sinh viên hàng đầu tốt nghiệp tiến sĩ, thậm chí còn chẳng chịu gặp mặt, ngoài miệng nói thẳng không xứng với con bà.

Con gái bà trở thành gái ế là chuyện rất bình thường, dù sao muốn trở thành học bá, ngoại trừ thiên phú, cũng không thể thiếu được sự chăm chỉ. Cho nên trong thời gian đi học, con gái không rảnh yêu đương.

Chờ sau khi tốt nghiệp tiến sĩ, con gái không còn nhỏ tuổi nữa, lại thêm cô không quá để tâm tới chuyện hôn nhân, một lòng tập trung vào công tác, bà chỉ có thể nhìn cô càng lúc càng lớn tuổi.

Bà cụ Trương thấy tình hình không ổn, mỗi ngày đều giục con gái mau cưới.

Hiệu quả giục cưới vẫn phải có, không lâu lắm, con gái tìm được đối tượng, cũng vội vàng đăng ký kết hôn. Điều này làm bà cụ Trương suốt ngày vui vẻ cười, chỉ chờ ôm cháu ngoại.

Nhưng điều khiến cho bà cụ Trương phiền muộn là, bà không đợi được tin tức cháu ngoại sinh ra, ngược lại chờ được tin tức con gái ly hôn.

Từ kết hôn đến ly hôn, chỉ mới ngắn ngủi một năm, lại giống như chơi trò chơi vậy. Điều này khiến bà cụ Trương chịu sự đả kích rất lớn. Bà ôm nguyên nhân khiến con gái ly hôn lên người mình, cảm thấy tại bà giục con gái cưới quá mức, con gái mới vội vội vàng vàng kết hôn.

Vì vậy, từ đó về sau, cho dù bà cụ Trương sốt ruột về cuộc hôn nhân của con gái, nhưng cuối cùng không giục cô nữa.

Bây giờ, con gái đã 36 tuổi, sự nghiệp thành công, nếu có thể tìm được một đối tượng thích hợp để kết hôn, lại sinh cho bà một cháu ngoại mập mạp, vậy bà chết cũng nhắm mắt.

Chờ nhà hàng xóm dẫn đứa trẻ về nhà ăn cơm, bà cụ Trương vô cùng buồn chán chậm rãi về nhà, chuẩn bị làm bát mì trứng giải quyết bữa ăn. Buổi trưa, con gái bà căn bản không về ăn cơm, bà chỉ có một mình cũng lười nấu cơm, nấu mì vừa đơn giản mùi vị lại không tệ, tất nhiên là chọn mì.

Sau khi ăn một bữa đơn giản, bà cụ Trương sẽ xem tivi, sau đó mới ngủ trưa.

Chương 760: Đây Thật Sự Là Duyên Phận

Buổi chiều, bà cụ Trương đi ra ngoài mua thức ăn, cũng không biết có phải một mình rất cô đơn, đi trên đường thấy những đứa trẻ khỏe mạnh kháu khỉnh, bà không nhịn được, sẽ dừng lại nhìn thêm.

Sau khi mua thức ăn trở về, bà cụ Trương gọi điện thoại cho con gái, hỏi rõ mấy giờ cô quay về ăn cơm, mới bắt đầu chậm rãi nhặt rau, nấu cơm.

Bởi vì canh giờ nấu, cho nên lúc con gái trở lại, vừa vặn có thể ăn cơm.

Lúc ăn cơm, bà cụ Trương nói khéo: "Thằng cháu trai bà cụ Lý hàng xóm trông không tệ, lúc trước còn nhỏ không nhìn ra, bây giờ hai ba tuổi, cơ thể phát triển, đúng là càng xem càng đáng yêu."

Ba của Chu Tuyết Ngưng chết sớm, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau hai ba mươi năm, ai còn không biết ai. Thấy mẹ giục cưới cũng giục không rõ ràng như thế, cô cảm thấy trước đây mình và bạn mình tính kế kết hôn giả để ứng phó với hành vi giục cưới của mẹ dường như hơi quá đáng.

Đúng lúc đợt này, một khách hàng cũ của cô đề cử với cô về người mai mối đứng đầu cả nước được gọi là Giang đại sư, sau khi xem xong kinh nghiệm làm mai của Giang đại sư kia, Chu Tuyết Ngưng có dự cảm, chuyện hôn nhân của cô sẽ có manh mối nhờ vào Giang đại sư này.

Ban đầu, cho dù mẹ không nhắc tới, cô cũng chuẩn bị bớt chút thời gian đi nhờ Giang đại sư làm mai mối.

Bây giờ, nếu mẹ nhắc tới chuyện này, Chu Tuyết Ngưng lại nói quyết định của của mình cho bà nghe: "Mẹ đừng hâm mộ người ta nữa. Con biết tỉnh Quế chúng ta xuất hiện một người mai mối rất giỏi. Hôm nào con lên thành phố nhờ người ta làm mai cho con, tranh thủ cuối năm dẫn con rể về gặp mẹ."

Bà cụ Trương nghe vậy, đúng là vừa mừng vừa sợ: “Con gái à, con nói thật sao? Con không lừa mẹ chứ?"

Chu Tuyết Ngưng nói: "Là thật, con không lừa mẹ. Nếu mẹ sốt ruột, có thể đi nhờ người mai mối cho con."

Bà cụ Trương lập tức nhiệt tình, kích động nói: "Được, con đưa địa chỉ người mai mối này cho mẹ, mẹ sẽ đi nhờ người ta mai mối cho con."

Chu Tuyết Ngưng nói: "Người mai mối này tên là Giang Phong, được các fan trên mạng tôn trọng gọi là Giang đại sư, cậu ta mở một văn phòng môi giới hôn nhân ở gần ga tàu hỏa trên thành phố. Tên văn phòng hôn nhân được đặt là Hạnh Phúc. Mẹ đến ga tàu điện tùy tiện tìm người hỏi đường, sẽ biết nó nằm ở đâu."

Bà cụ Trương hưng phấn nói: "Tốt quá rồi, vậy ngày mai mẹ sẽ lên thành phố nhờ người mai mối cho con."

Có lẽ tâm trạng tốt, bà cụ Trương còn ăn thêm nửa bát cơm. Ăn cơm xong, Chu Tuyết Ngưng muốn rửa bát bà cũng không cho, nhanh nhẹn cầm chén đi rửa, sau đó ra ngoài tản bộ.

...

Ngày hôm sau.

Bà cụ Trương tràn trề hy vọng, ngồi xe lên thành phố. Vé xe là do con gái đặt giúp, toa hạng nhất đấy.

Nếu để cho bà cụ Trương tự đặt vé, vậy chắc chắn sẽ chọn toa hạng hai, dù sao cũng chỉ một hai giờ, hơn nữa ghế hạng nhất chỉ rộng hơn ghế hạng hai một chút, lại đắt hơn mấy chục đồng, thật sự không đáng.

Bà cụ Trương ngồi vị trí tay trái gần cửa sổ, ở bên tay phải của bà là một bà cụ trạc tuổi bà. Người tầm tuổi như các bà thường nói hơi nhiều, bình thường ra ngoài đi bộ, gặp người cùng tuổi cũng nói chuyện hết buổi sáng được. Bây giờ ngồi xe gặp được, tất nhiên lại hàn huyên.

Sau khi trò chuyện, bà cụ Trương biết đối phương họ Lý, cùng tuổi với bà, là một giáo viên về hưu.

Sau khi làm quen, bà cụ Trương hỏi: "Giáo viên Lý, bà có mấy đứa con vậy?"

"Tôi chỉ có một đứa con trai, thời đó chúng tôi làm kế hoạch hoá gia đình rất nghiêm khắc, trừ khi không muốn công tác, bằng không chỉ có thể sinh một đứa. Nếu lúc đó đất nước thả lỏng cho sinh hai đứa, tôi chắc chắn sẽ sinh thêm rồi."

Nói đến đây, giáo viên Lý hỏi: "Chị Trương thì sao? Chị có mấy đứa?"

Bà cụ Trương nói: "Tôi cũng chỉ có một đứa con gái. Con trai của giáo viên Lý bao nhiêu tuổi? Đã có gia đình chưa?"

Vừa nhắc tới chuyện này, giáo viên Lý lại nhăn mặt nhíu mày nói: "Năm nay đã 36 tuổi, vẫn còn độc thân, làm tôi buồn đến bạc cả tóc. Lần này tôi đi tỉnh thành, là muốn nhờ người mai mối xem xét một đối tượng giúp nó."

Bà cụ Trương vừa nghe vậy, đây không phải là trùng hợp sao? Bà không khỏi kinh ngạc nói: "Giáo viên Lý, chẳng lẽ chị muốn tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc tìm Giang đại sư nhờ làm mai à?"

Giáo viên Lý lập tức hiểu ra, hỏi ngược lại: "Chị Trương, chẳng lẽ chị cũng đi tìm Giang đại sư nhờ làm mai giúp con gái chị à?"

Bà cụ Trương gật đầu nói: "Đúng là trùng hợp thật. Năm nay, con gái tôi cũng 36 tuổi, tôi cũng buồn về cuộc hôn nhân của nó lắm, thậm chí nó vì ứng phó với chuyện giục cưới của tôi, trực tiếp kéo một người bạn đi kết hôn giả, sau đó một năm lại ly hôn, dọa tôi suốt mấy năm thậm chí không dám giục cưới. Nếu không phải đêm qua nó chủ động nói cho tôi biết, tôi vẫn luôn chẳng hay biết gì đấy!"

Nhớ tới tối hôm qua con gái nói cho bà biết tin tức này, đến nay bà cụ Trương vẫn còn chưa bình tĩnh lại được. Cũng may bây giờ con gái lớn rồi, nếu là hai mươi năm trước, bà nhất định phải cho nó nếm thử một trận măng xào thịt.

Giáo viên Lý thở hắt ra, nói: "Chị Trương, con gái chị đúng là lợi hại thật!"

Bà cụ Trương than thở: "Thật ra cũng tại tôi lúc đó giục cưới quá nhiều, khi đó đúng lúc vào thời điểm quan trọng trong sự nghiệp mới cất bước của nó, chắc nó không muốn phân tâm vì việc này, mới làm ra chuyện kết hôn giả để đối phó cho qua chuyện này."

Giáo viên Lý hiểu nói: "Mấy năm trước, tôi cũng giục con tôi mãi, nhưng nó không to gan bằng con gái chị, dám lấy chuyện kết hôn giả tới lừa tôi, nhưng khoảng thời gian đó tôi giục rất ác, số lần nó về nhà càng lúc càng ít, gần như ở tại chỗ làm luôn."

Bà cụ Trương hỏi: "Giáo viên Lý, con trai chị làm gì vậy?"

Giáo viên Lý nói: "Nó là một bác sĩ, làm chỗ bệnh viện Nhân Dân số một ở thành phố chúng ta đấy."

Bà cụ Trương khen: "Bác sĩ tốt, trong nhà có bác sĩ, bình thường người già trẻ con có đau đầu nhức óc, cũng không cần lo lắng hãi hùng. Hơn nữa, con trai chị còn làm bác sĩ ở bệnh viện lớn như bệnh viện Nhân Dân số một, muốn tìm một người vợ thật sự quá dễ rồi."

Giáo viên Lý mỉm cười nói: "Trong nhà có bác sĩ quả thật rất tiện, nhưng bác sĩ cũng có điểm không tốt, đó là công việc quá bận rộn, đặc biệt là bác sĩ trẻ tuổi, thời gian ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà. Con trai tôi thực tập và làm việc ở bệnh viện mười mấy năm, cũng chỉ có mấy năm gần đây theo quy định bồi dưỡng y tế, phía dưới có người, mới thoải mái hơn một chút."

Bà cụ Trương gật đầu nói: "Làm bác sĩ quả thật khá bận rộn, bệnh viện vĩnh viễn trong tình trạng thiếu người, con của bạn tôi cũng là bác sĩ, lúc bận nhất liên tục mấy ngày cũng không về nhà một lần, khiến bạn tôi đau lòng cứ nói trước mặt chúng tôi là trước đây không nên cho con học y."

Hai bà cụ nói chuyện về đề tài bác sĩ này được mấy phút, giáo viên Lý mới hỏi: "Chị Trương, vừa rồi chị nói lúc chị giục cưới, đúng vào giai đoạn sự nghiệp quan trọng của con gái chị. Không biết con gái chị làm gì?"

Bà cụ Trương nói: "Theo nó nói là làm phát triển phần mềm gì đó, dù sao tôi cũng nghe cũng không hiểu."

Chương 761: Đây Thật Sự Là Duyên Phận (2)

Giáo viên Lý kinh ngạc nói: "Làm phát triển phần mềm, vậy thì rất lợi hại đấy. Xem ra con gái chị chắc hẳn là một sinh viên hàng đầu đấy!"

Vừa nhắc tới chuyện này, bà cụ Trương không nhịn được cảm thấy tự hào, mặt mày hớn hở nói: "Con gái tôi từ nhỏ đến lớn chỉ

có việc học là tôi không cần lo lắng. Năm đó, nó thi đại học, lấy thân phận Trạng Nguyên vào Bắc Đại, sau khi tốt nghiệp đại học lại cùng thầy hướng dẫn nghiên cứu lấy bằng thạc sĩ, tiến sĩ, kết quả văn hóa có rồi, lại làm cho việc hôn nhân không có manh mối, cũng không biết tốt hay xấu nữa."

Giáo viên Lý khen: "Thế là giỏi lắm rồi. Tuy thời buổi này nhiều tiến sĩ, nhưng sánh với số lượng sinh viên, số lượng tiến sĩ vẫn rất ít, có trình độ học vấn như vậy, bất kể đến ngành nào cũng có thể phát triển tốt. Có thể nói tương lai của con gái chị đầy hứa hẹn đấy!

Về phần hôn nhân, thời đại này thường kết hôn muộn, trước bốn mươi tuổi kết hôn cũng là bình thường. Cho nên chị Trương không cần quá lo lắng. Lại nói, không phải chị cũng tới tìm Giang đại sư sao? Có người mai mối này ra mặt, vài phút là có thể giải quyết xong chuyện hôn nhân của con gái chị."

Bà cụ Trương nói: "Giáo viên Lý, hôm qua tôi nghe con gái tôi nhắc tới, mới biết được Giang đại sư. Con gái tôi nói cậu ta là người mai mối nổi tiếng nhất cả nước, không biết chị hiểu được bao nhiêu về Giang đại sư này?"

Giáo viên Lý nói: "Giang đại sư này thật sự giỏi đấy. Cậu ta đã làm mai mối giúp rất nhiều minh tinh tỷ phú. Cậu ta nổi danh nhất chính là suy tính về nhân duyên, có người nói mỗi cặp vợ chồng được cậu ta tác hợp đều là vợ chồng điển hình trong một vạn đôi không có một, chính là dựa vào năng lực suy tính hôn nhân thần kỳ của cậu ta."

Bà cụ Trương kích động đến vỗ chân nói: "Ôi, người mai mối này lợi hại như thế à? Sao trước đây tôi chưa nghe qua nhỉ? Nếu biết sớm, chỉ sợ tôi đã sớm được ôm cháu ngoại rồi."

Giáo viên Lý mỉm cười nói: "Chị Trương đừng kích động, cho dù Giang đại sư này có danh tiếng quá lớn, nhưng cậu ta mới làm mai mối chỉ hơn một năm nay thôi."

Bà cụ Trương kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Giang đại sư làm mai mối đến nay mới hơn một năm à?"

Giáo viên Lý gật đầu nói: "Không sai, quả thật mới hơn một năm. Giang đại sư này là một nhân vật truyền kỳ. Cậu ta mới tốt nghiệp đại học năm ngoái, sau đó về quê cũ bắt đầu làm mai mối, kết quả càng làm càng lớn, không mấy tháng đã tới tỉnh thành mở văn phòng môi giới hôn nhân."

Bà cụ Trương không khỏi xúc động nói: "Đúng là thế hệ sau giỏi hơn thế hệ trước!"

Giáo viên Lý nghe vậy, suy nghĩ sâu xa, người trẻ tuổi bây giờ đúng là rất lợi hại.

Hai người nói chuyện phiếm suốt đường đi, bất giác đã đến tỉnh thành. Bọn họ đều đi tìm Giang đại sư làm mai mối, tất nhiên lại đi cùng nhau.

Đến văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, hai người căn cứ vào sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, bắt đầu điền bảng thông tin.

Chờ các bà điền bảng thông tin xong, nhân viên phục vụ mỉm cười nói: "Mong hai dì chờ một lát, tôi đưa bảng thông tin cho Giang đại sư xét duyệt trước. Nếu xét duyệt thông qua, chúng ta sẽ ký hợp đồng."

Hai bà cụ đều đã hiểu rõ quy trình, gật đầu nói được.

Không đến ba phút, một người thanh niên đẹp trai cầm hai bảng thông tin xuất hiện ở trước mặt hai bà cụ, mỉm cười nói: "Chào hai dì, cháu là Giang Phong, mọi người hay gọi cháu là Giang đại sư. Trải qua suy tính của cháu, con cái của hai dì đúng lúc xứng đôi, cũng không cần phải ký hợp đồng làm gì cho phí tiền, hai người quay về trực tiếp tác hợp cho bọn họ là được rồi."

Hai bà cụ nghe vậy không khỏi ngẩn người. Vẫn là giáo viên Lý phản ứng nhanh, vỗ chân nói: "Đây đúng là duyên phận. Chị Trương, chị không biết đâu, lúc ở trên xe nghe chị nói về con gái chị, lúc đó tôi đã xiêu lòng, chỉ là cảm thấy con trai tôi không xứng với con gái chị, cho nên mới không dám nói ra ý nghĩ trong lòng."

Bà cụ Trương cười ha hả nói: "Giáo viên Lý quá khiêm nhường rồi.

Con trai chị cũng rất xuất sắc. Nếu Giang đại sư cũng nói con trai chị và con gái tôi rất xứng đôi vừa lứa, vậy chúng ta quay về tác hợp cho chúng thôi?"

Giáo viên Lý liên tục gật đầu nói: "Chị Trương, nếu chị không ngại, vậy tôi cầu còn không được đấy."

Nói đến đây, giáo viên Lý móc từ trong túi ra một phong bì đỏ, đưa cho Giang Phong nói: "Giang đại sư, cậu là người mai mối biết suy nghĩ cho khách nhất mà tôi từng gặp đấy. Cậu hãy nhận lấy phong lì xì này đi. Chờ sau khi chuyện này thành công, tôi lại bảo bọn họ đến nhà cảm ơn."

Sau khi giáo viên Lý móc ra phong lì xì, bà cụ Trương cũng móc từ trong túi ra một phong lì xì. Những người trạc tuổi các bà đều khs chú ý tới tiền may mắn, tới mời người mai mối, chắc chắn phải chuẩn bị phong lì xì.

Chờ giáo viên Lý nói xong, bà cụ Trương cũng đưa phong lì xì lên nói: "Giang đại sư, chúng tôi tới vội, thậm chí còn chưa mua được trái cây, thật sự thất lễ, sau này tôi sẽ bảo hai đứa chúng nó bổ sung."

Giang Phong mỉm cười từ chối: "Hai dì không cần khách sáo, cháu chẳng qua chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi."

"Giang đại sư, cuộc hôn nhân của con cái chúng tôi có lẽ là chuyện nhấc tay đối với cậu, nhưng chuyện nhắc tay của cậu lại là hạnh phúc cả đời của bọn họ, dù thế nào, chúng tôi cảm ơn cũng không quá đáng."

"Đúng vậy, Giang đại sư đừng từ chối nữa, cậu không nhận lấy lì xì, chúng tôi cũng bất an."

Hai bà cụ lần lượt khuyên, Giang Phong chỉ có thể nhận lấy phong bì nói: "Được rồi, vậy cháu xin nhận. Các dì về tác hợp cho con cái của các dì, chắc chắn sẽ rất thuận lợi, nếu cần trợ giúp, có thể gọi điện thoại cho cháu."

"Tôi biết rồi, cảm ơn Giang đại sư."

Sau khi ghi lại số điện thoại di động của Giang Phong, hai bà cụ

mới ngàn ơn vạn tạ rời đi.

...

Ban đêm.

Biệt thự nào đó ở Phật thị tỉnh Việt.

Sở Dao Dao nằm nghiêng trên giường giống như con tôm, khắp người đau đớn khó chịu. Cô ta bị chồng đánh.

Ngày tháng thế này không phải là lần đầu tiên, tin tưởng cũng không phải là lần cuối cùng.

Nhớ tới mấy năm qua, trong lòng Sở Dao Dao thật sự hối hận. Sở dĩ cô ta có ngày hôm nay, ngoại trừ trách nhiệm của cô ta, ba mẹ cũng chiếm phần lớn trách nhiệm.

Sở Dao Dao xinh đẹp từ bé, mẹ cô ta gặp ai cũng nói, Dao Dao nhà bọn họ xinh đẹp, thành tích học tập không tốt cũng không sao, dù sao sau khi lớn lên có thể cưới một người giàu có.

Dao Dao từ nhỏ đến lớn đều được người nhà khen ngợi, tự nhận mình là một trong những người xinh đẹp nhất. Ở trong mắt cô ta, các cô gái khác đều là vịt con xấu xí. Cô ta rất thích trang điểm, khi bạn học nữ nhận thức về mỹ phẩm còn dừng lại ở một thỏi son môi, cô ta đã lên tới trang điểm tinh tế.

Sở Dao Dao thích trưng diện chưa bao giờ để tâm tới chuyện học tập, theo cách nói của cô: "Học giỏi có tác dụng gì, tương lai không phải còn đi tìm việc làm, tìm chồng, còn không bằng nhân lúc bây giờ trẻ tuổi trang điểm thêm, tương lai cưới chồng giàu, làm một bà chủ giàu sang không cần làm gì."

Chương 762: Cả Nước Chỉ Có Mình Ông Ấy

Cả nhà tam quan bất chính, kết quả như thế nào cũng có thể đoán trước được.

Sau đó, ở trong mắt người ngoài, Sở Dao Dao rốt cuộc cũng gả cho một người đàn ông giàu có.

Mặc dù chồng cô hơn cô mười mấy tuổi, người Địa Trung Hải, bụng phệ, một người đàn ông trung niên béo tốt điển hình. Thế nhưng Sở Dao Dao cuối cùng đã thực hiện được nguyện vọng của cô, đã trở thành một phú bà giàu có. Hàng ngày, cô đăng đủ loại túi hiệu, bãi biển đầy nắng, biệt thự cảnh biển trên vòng bạn bè, cuộc sống trải qua rất là thoải mái.

Nhưng mà trên thực tế, Sở Dao Dao đã sống một cuộc sống không bằng chết, bởi vì đứa nhỏ không phải của chồng cô, chỉ cần tâm trạng của hắn không tốt, sẽ đánh đập cô, chẳng hạn như đêm nay cô bị chồng vô cớ đánh đập dã man.

Chồng cô quản lý tiền bạc ở trong nhà rất chặt chẽ, không bao giờ lãng phí một phân tiền cho cô và các con. Những bức ảnh được đăng trên vòng bạn bè đều là cô kiếm được ở trên mạng, chính là sợ người khác cười nhạo cô.

Tình huống như thế, cô cũng không dám nói cho cha mẹ biết, sợ bọn họ không chịu được đả kích.

Cho nên, cho tới bây giờ, cha mẹ cô rất đắc chí khi cô gả cho một người giàu có, khoe khoang khắp nơi.

Cô sở dĩ vẫn luôn chịu đựng cảnh chồng bạo hành hoàn toàn là do lòng hư vinh, nhưng cuối cùng cô cũng không thể chịu đựng được cuộc sống như thế này nữa, trận đòn đêm nay chẳng khác nào cọng rơm đè chết lạc đà, khiến cô triệt để quyết định ly hôn.

Cũng may cô cũng đã giao du với xã hội đen một thời gian, đối với một số thủ đoạn nhỏ vẫn rất là thành thạo, ví dụ như lắp camera lỗ kim ở nhà.

Mấy năm qua, chiếc camera lỗ kim do cô tự lắp đặt đã ghi lại hơn chục cảnh chồng bạo hành gia đình, cô muốn dùng những thứ này làm bằng chứng khởi kiện ly hôn, bất kể nói thế nào cũng phải được chia một khoản tiền, bằng không mấy năm qua cô chịu tôi thật sự là uổng công mà.

Đợi sau khi ly hôn thành công, cô sẽ tìm một người đàn ông lương thiện để kết hôn, dù cho hắn nghèo cũng không sợ, chỉ cần hắn là thật tâm đối xử tốt với cô là được, sau khi trải qua cuộc hôn nhân này, cô bây giờ là triệt để tỉnh ngộ, không còn mơ ước gả cho người giàu nữa.

...

Tám giờ tối.

Một ngôi nhà tự xây ở phía tây bắc tỉnh Quảng Tây.

Trong phòng khách rộng rãi, các thành viên chính của thế hệ thứ hai và thứ ba của Lâm gia đều đã tập trung ở đây.

Lão đại của Lâm gia năm nay đã bảy mươi tuổi, hắn nhìn về phía ba anh em còn lại, hỏi: "Ý của cha các cậu cũng đã hiểu, nói xem quan điểm của mình cho tôi nghe thử, các cậu thật sự sẽ làm theo ý ông ấy hay trước tiên đồng ý, sau đó tận lực nghĩ biện pháp kéo dài thời gian?"

Lão nhị Lâm gia nói: "Em cảm thấy trước tiên cứ dỗ dành ông ấy đã, ông ấy đã chín mươi mấy tuổi rồi mà vẫn còn muốn lấy vợ, còn vì chuyện này mà tuyệt thực để uy hiếp chúng ta, chắc nhìn cả nước chỉ có mình ông ấy làm như vậy."

Lão tâm Lâm gia nói: "Tôi ngược lại thật ra cảm thấy nếu có ứng cử viên thích hợp, có thể cho cha cưới về đề bầu bạn, đừng nhìn ông ấy con cháu đầy đàn, nhưng bình thường có mấy người có thể cùng hắn trò chuyện chứ?"

Lão tứ Lâm gia nói: "Cha muốn tìm người bầu bạn, cái này có thể hiểu được, nếu như chuyện này được xử lý tốt thì mọi người đều vui vẻ, nhưng nếu xử lý không tốt, chẳng hạn như tìm trúng một người vợ ốm yếu cho cha về làm bạn, vậy chúng ta cũng phải đi theo chịu tội rồi."

Trưởng tôn Lâm gia hỏi: "Ông nội làm thế này, có khi nào là có đối tượng vừa ý rồi không?"

"Hẳn không có đối tượng vừa ý, tôi chưa nghe nói ông ấy có thân thiết với bất kỳ bà lão nào ở trong thôn."

"Ông nội muốn tìm người bầu bạn, tôi tán thành, dù sao cũng chỉ là nhiều thêm một cái miệng ăn mà thôi, đối với chúng ta mà nói vấn đề không lớn, có người ở bên chăm sóc ông ấy, khẳng định so với phận con cháu như chúng ta còn chu đáo hơn. Nhưng giống như chú Tư nói, người được chọn phải có sức khỏe tốt, nếu không liền là chuyện tốt biến thành xấu."

"Việc tuyển chọn người không cần lo lắng, trình độ thôi toán nhân duyên của Giang đại sư mọi người cũng biết rõ, có hắn ra tay, tìm được bạn đời cho ông nội hẳn không phải là vấn đề."

"Tôi tán thành..."

"Tôi phản đối..."

Trong phòng khách, mọi người đều tích cực phát biểu ý kiến, có người tán thành cho ông lão tìm bạn già, cũng có người biểu thị phản đối, dù sao mỗi người có một lý do riêng, ai cũng nói không phục ai.

Cuối cùng, mọi người nhất trí nhìn về phía lão đại Lâm gia, người vẫn luôn chưa nói gì.

"Đại ca, anh nghĩ như thế nào?"

"Bác cả, bác cảm thấy có nên tìm bạn già cho ông nội không?"

"Cha, cha cũng nói suy nghĩ của mình đi!"

"..."

Chương 763: Cả Nước Chỉ Có Mình Ông Ấy. (2)

Nhìn thấy anh em con cháu đều đang đợi hắn phát biểu ý kiến, lão đại Lâm gia hút thuốc hút một hơi, nói: "Chúng ta cũng học một ít cách làm người dân chủ, mọi người cùng nhau giơ tay biểu quyết, thiểu số phục tùng đa số, mọi người cảm thấy như thế nào?"

"Được, vậy thì giơ tay biểu quyết, như vậy là công bằng nhất."

"Tôi tán thành." X 28

Thấy mọi người đều đồng ý, lão đại Lâm gia cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp tuyên bố: "Nếu đều giơ tay biểu quyết đồng ý, vậy liền bắt đầu, đồng ý tìm bạn đời cho ông lão xin giơ tay."

Xoạt xoạt xoạt...

Gần 20 cánh tay giơ lên, trong đó liền bao gồm lão đại Lâm gia, nhìn thấy hắn cũng nhấc tay, một số người vốn dĩ có ý phản đối cũng đã thay đổi thái độ, cũng đi theo giơ tay lên.

Lão đại Lâm gia thấy thế nói: "Nếu số người tán thành đã vượt qua một nửa, chuyện đó cứ quyết định như vậy đi, kế tiếp mọi người liền gom một ít tiền, dùng để mời với cảm ơn người môi giới, cá nhân tôi đóng góp năm trăm."

Lão nhị Lâm gia thuộc về phản đối, bất qua bây giờ cũng đã quyết định xong, hắn cũng không thể nói gì được, về khoản nộp tiền, hắn cũng không thể keo kiệt ở trước mặt con cháu được, liền lấy lão đại làm chuẩn nói: "Vậy tôi cũng đóng góp năm trăm!"

Lão tâm Lâm gia cùng với lão tứ Lâm gia cũng vội vàng tỏ thái độ, đều là đóng góp năm trăm.

Sau đó đến ba đời Lâm gia, hiện tại ba đời Lâm gia mới thật sự là trụ cột, lớn tuổi nhất là gần 50, người nhỏ nhất cũng sắp tới bốn mươi, mỗi người đều là trẻ trung khoẻ mạnh, thực lực kinh tế đương nhiên cũng là mạnh nhất.

Thế là, anh tám trăm tôi một ngàn, tôi một ngàn hắn hai ngàn, trong nháy mắt liền kiếm được 15.300 tệ.

Lão đại Lâm gia lão nói: "Có số tiền này, hẳn cũng đủ để thuê và cảm ơn người mai mối rồi, A Bảo cháu cùng Giang đại sư từng quen biết, ngày mai sẽ do cháu phụ trách đi mời!"

Lâm Tam Bảo gật đầu nói: "Dạ vâng bác cả, việc này cứ giao cho con!"

Những người khác đương nhiên cũng không có ý kiến, chuyện này cứ quyết định như vậy.

...

Buổi trưa ngày hôm sau.

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Giang Phong mời hai người bạn học cũ đến nhà ăn cơm.

Cô dâu Hoàng Linh Vi của hắn dự định ở nhà để dành nhiều thời gian hơn cho bố mẹ trước khi kết hôn, mặc dù cô ấy có thể về ở bên bố mẹ bất cứ lúc nào sau khi kết hôn, nhưng cảm giác trước và sau khi lập gia đình là hoàn toàn không giống nhau.

Sau khi rửa đồ ăn xong Giang Phong nhìn về phía Liễu Y Y nói: "Lớp trưởng, Đường đại mỹ nữ của chúng ta đã ở chung với bạn trai rồi, hôn lễ đoán chừng cũng sắp đến rồi, cậu có suy nghĩ gì?"

"Trước đây còn có tôi giúp cậu, hiện tại cậu ở một mình, không cảm thấy cô đơn sao?" Đường An Quân nói chuyện có chút khác trước kia, khắp người toát ra cái gọi là nữ tính.

Liễu Y Y cười nói: "Nhìn các cậu từng người một đều có đôi có cặp, nói không dao động đó là giả dối, nhưng mà tôi vẫn là có ý định nhịn thêm, chuẩn bị kiếm nhiều tiền hơn cho gia đình. Dù sao cha mẹ nuôi tôi cũng không dễ dàng, dưới năng lực tình huống cho phép, tôi còn muốn làm hết khả năng để báo đáp họ."

Nghe được lý do này, Giang Phong không khỏi cạn lời nói: "Tôi nói này đại lớp trưởng, cái lý do này của cô là gì vậy, cô báo đáp cha mẹ cùng với tìm đối tượng, cũng không xung đột nhau mà!"

Liễu Y Y nói: "Không có xung đột, nhưng không giống như trước đó, tùy tiện làm sao giúp cha mẹ đều được, sau khi đã có đối tượng mọi việc đều phải thương lượng với nhau, cho dù là tiền mình tự kiếm được, cũng không thể giống như trước đó muốn xài như thế nào thì xài như thế đó được."

Đường An Quân mặt toát mồ hôi nói: "Tôi nói Y Y này, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi? Với bản lĩnh làm mai mối của bạn học cũ của cậu, hắn còn có thể tìm cho cậu một người đàn ông ăn cơm mềm sao? Muốn tìm nhất định sẽ giúp cậu tìm một người có năng lực kinh tế mạnh hơn cậu, đến lúc đó tiền của cậu còn không phải

muốn làm gì thì làm sao, có cần lo lắng đến như vậy!"

"Vẫn là Đường đại mỹ nữ của chúng ta nhìn xa trông rộng."

Giang Phong cười nói: "Đại lớp trưởng, nếu như cậu muốn hưởng thụ thời gian độc thân, vậy tôi cũng không có gì để nói, nhưng nếu như cậu là lo lắng cái này, vậy cậu cứ việc yên tâm, tôi sẽ giúp cậu tìm đối tượng chí ít cũng phải là phú ông ngàn vạn trở lên."

Liễu Y Y nói: "... Được, cậu đã thuyết phục tôi như thế, vậy thì làm phiền người mai mối là cậu rồi, thay tôi tìm một người đàn ông giàu và có quyền lực!"

Giang Phong gật đầu nói: "Được, đợi cơm nước xong xuôi liền sắp xếp cho cậu."

...

Sau một phần tư giờ.

Giang Phong nhìn vào thông tin phù hợp trên màn hình giả hợp trước mặt hắn:

Chu Thông

[Họ tên] 25 tuổi

[Chiều cao] 1m77

[Cân nặng] 71kg

[Bối cảnh gia đình] Sinh ra trong một gia đình thương nhân, ông bà nội hắn bắt đầu bày sạp bán trái cây vào đầu những năm 80, đến những năm 90 mới bắt đầu bán sỉ trái cây. Dưới sự nỗ lực phát triển của cha mẹ, gia đình họ Chu lâu đời của họ hiện nay là gia đình lớn nhất ở thành phố D tỉnh Quảng Tây, một trong những người buôn bán trái cây lớn.

[Tính cách sở thích] Không ôm chí lớn, yêu thích mỹ thực, điện ảnh và phim truyền hình, âm nhạc.

[Trải nghiệm tình cảm] Không có

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị hôn nhân xứng đôi trước mắt] 80 (tình cảm vợ chồng 81 + môn đăng hộ đối 79 + quan hệ gia đình 80)

[Giá trị cực hạn hôn nhân xứng đôi] 94 (tình cảm vợ chồng 95 + môn đăng hộ đối 93 + quan hệ gia đình 94)

[Dự đoán con cái]...

Chương 764: Cả Nước Chỉ Có Mình Ông Ấy. (3)

Sau khi xem xét sơ bộ các thông tin xứng đôi, Giang Phong liền giới thiệu với bạn học cũ: "Đại lớp trưởng, tôi đã suy tính ra được Bạch mã vương tử của cậu, hắn là người thành phố D tỉnh Quảng Tây chúng ta, năm nay 25 tuổi, cao 1m77, tốt nghiệp từ đại học Quảng Tây, tướng mạo cũng không tệ, có tiềm chất làm tiểu bạch kiểm."

Nghe đến đó, Liễu Y Y không khỏi trợn mắt nhìn bạn cũ, "Tôi nói này Giang đại sư, có thể giới thiệu tốt hơn một chút không?"

Đường An Quân ở bên cạnh nghe vậy che miệng cười trộm.

Giang Phong cười ha ha, tiếp tục giới thiệu: "Gia đình hắn buôn bán trái cây sỉ, là một trong những nhà buôn trái cây sỉ lớn nhất thành phố D, trong nhà tài sản có hơn trăm triệu hay không thì tôi không dám nói, nhưng mấy chục triệu vẫn phải có."

Vẻ mặt Đường An Quân hâm mộ nói: "Uây, Y Y, mệnh của cậu thật tốt nha!"

Liễu Y Y nghe được trong lòng cũng có phần kích động, tuy nói cô hiện tại mỗi tháng cũng có thể kiếm được mười vạn tám vạn, nhưng một năm cũng chỉ có thể kiếm được một trăm, nếu là hạng chục triệu, cô cũng phải mất mấy chục năm mới kiếm được con số này.

"Hắn cái gì cũng tốt, chỉ là không có tham vọng, không thích kinh

doanh, cha mẹ đưa hắn cùng buôn bán trái cây sỉ, về sau đem sạp hàng giao cho hắn kế thừa, nhưng hắn lại không vui. Dùng lời của hắn mà nói, dù sao hắn cũng là con một, tiền cha mẹ kiếm đủ để hắn tiêu cả đời, không cần thiết phải ép mình đi làm những những chuyện mình không thích."

"Đây đúng là số mệnh không giống nhau!"

Đường An Quân cảm khái nói: "Có mấy người một đường vượt mọi chông gai, phí hết tâm tư, cả đời cũng không có cách nào đến Rô- ma, nhưng có người trực tiếp sinh ra ở Rô- ma, thực sự là người so với người làm người ta tức chết!"

Liễu Y Y nói: "Hết cách rồi, thế giới nhân loại chính là như vậy, tất cả những gì chúng ta có thể làm, cũng chỉ có thể là nỗ lực trèo lên trên, hy vọng có thể sống được tốt hơn, như thế là đủ rồi."

Giang Phong nhấp ngụm trà, cười nói: "Kỳ thực chúng ta so với với đại đa số người trên thế giới này có cuộc sống tốt hơn họ rồi."

Đường An Quân gật đầu nói: "Điều này cũng đúng, nhưng mà cái này cũng là nhớ phúc của bạn học cũ là cậu, nếu không thì tôi bây giờ vẫn còn đang sống cuộc sống chín giờ đi năm giờ về ở thành phố Thâm Quyến, tiền lương chỉ mấy ngàn một tháng, hoàn toàn là sống uổng phí thời gian mà!"

Liễu Y Y phụ họa nói: "Đúng vậy, không có bạn học cũ giúp đỡ, tôi sao có được như ngày hôm nay!"

"Đều là bạn học với nhau nhiều năm, lời khách sáo cũng không cần nói nhiều." Nói tới chỗ này, Giang Phong hỏi: "Đại lớp trưởng, tình huống căn bản của hắn là như vậy, cô có muốn tôi ra mặt giúp cô làm mai không, hay là tự cô đến?"

Liễu Y Y không chút do dự nói: "Bạn học cũ à, vẫn là cậu ra mặt giúp tôi giật dây đi, tôi là con gái, rụt rè vẫn phải có chứ."

Giang Phong cười nói: "Được, vậy tôi sẽ đến thành phố D một chuyến, làm mai mối cho cậu."

...

Lúc Lâm Tam Bảo chạy tới thành phố của tỉnh, đã là giữa trưa.

Hắn cũng không phải lần đầu tiên đến, biết đoạn thời gian này Giang đại sư phải ăn cơm, cho nên hắn cũng không gấp đến công ty mai mối, mà là tìm một chỗ ăn nhanh, sau đó lại đến trung tâm mua sắm bổ sung một ít quà tặng, mới từ từ đi đến công ty mai mối.

Lâm Tam Bảo mặc dù là đời cháu, hơn nữa còn không phải trưởng tôn, nhưng hắn năm nay cũng đã 45 tuổi, ba tháng trước đến công ty mai mối tìm Giang đại sư, là vì muốn tìm người mai mối cho con trai lớn.

Bây giờ, con trai lớn của hắn đã kết hôn, tìm được con dâu, cả nhà bọn họ đều rất hài lòng.

Lần nữa đi tới công ty hôn nhân hạnh phúc, Lâm Tam Bảo quen cửa quen nẻo nói với nhân viên phục vụ: "Tiểu cô nương, tôi họ Lâm, là khách quen của Giang đại sư, làm phiền cô giúp tôi thông báo một tiếng."

Nhân viên phục vụ nhìn trên tay hắn đầy các loại quà tặng, gật đầu nói: "Được, Lâm tiên sinh ngài chờ chút."

Sau một phút, nhân viên phục vụ qua dẫn dắt Lâm Tam Bảo tiến vào văn phòng của ông chủ.

"Giang đại sư, chúng ta lại gặp mặt!"

"Chú Lâm, lần này chú đến là dự định tìm đối tượng cho con gái chú sao?"

Lâm Tam Bảo đem quà tặng bỏ lên trên bàn, lắc đầu nói: "Không phải, con gái của tôi còn nhỏ, tôi còn muốn nuôi nó thêm hai năm nữa!"

Giang Phong hỏi: "Vậy chú tới đây là thay ai mai mối?"

Lâm Tam Bảo ho hai tiếng, hơi có chút bất đắc dĩ nói: "Nói đến hơi xấu hổ, tôi lần này tới là thay ông nội tôi mai mối."

Giang Phong làm mai mối đến nay đã được một năm vài tháng, đủ

loại khách kỳ lạ đã gặp qua, có không ít người tới mai mối khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng bây giờ nghe Lâm Tam Bảo nói, trong mắt hắn vẫn là không nhịn được lộ ra một tia kinh ngạc.

Chương 765: Người Trẻ Tuổi Có Thể Không Có Vợ, Nhưng Người Lớn Tuổi Nhất Định Phải Có Người Bầu Bạn.

Cũng khó trách Giang Phong sẽ ngạc nhiên, lần trước Lâm Tam Bảo tới là thay con trai của hắn mai môi, bây giờ con dâu của hắn đã thuận lợi cưới về, tin rằng không bao lâu nữa hắn sẽ lên chức ông nội.

Kết quả, lần này tới vậy mà là thay ông nội của hắn mời mai mối, đây thật sự là quá bất ngờ.

Giang Phong lấy lại bình tĩnh, đưa tay ra hiệu mời đối phương ngồi xuống, vừa nói: "Chú Lâm, tôi muốn hỏi, ông nội chú năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Lâm Tam Bảo có phần lúng túng đáp: "Năm nay mới vừa đầy 90 rồi."

Giang Phong cầm chén nước đưa cho hắn, hỏi lần nữa: "Chú Lâm, lần này mai mối cho lão gia tử, là ý muốn của các chú, hay là ý của lão gia tử?"

Lâm Tam Bảo bất đắc dĩ nói: "Là ý của ông nội tôi, lão nhân gia cũng không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên muốn tìm người bầu bạn, vì biểu hiện quyết tâm, ông ấy còn nói nếu như không tìm cho ông ấy thì ông ấy liền tuyệt thực."

Giang Phong mỉm cười nói: "Còn trẻ có thể không vợ, về già nhất định phải có bạn, điều này có thể hiểu được, tình trạng thân thể của lão gia tử bây giờ như thế nào?"

Lâm Tam Bảo nói: "Thân thể ông ấy rất tốt, việc đồng áng gì cũng có thể làm được, thể chất của tôi có khi chưa chắc mạnh hơn ông ấy."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, tôi hiểu rồi, mai mối này tôi sẽ nhận."

Lâm Tam Bảo nói: "Vậy thì làm phiền Giang đại sư rồi."

Giang Phong nói: "Không cần khách khí, đây là công việc của tôi mà."

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, Lâm Tam bảo mới cáo từ rời đi.

...

Buổi chiều.

Trong một căn nhà cũ nát, Lăng lão thái thái mặt mũi nhăn nheo đang vo gạo nấu cơm.

Lăng lão thái thái năm nay đã 85 tuổi, tuy rằng đông con cháu nhưng nói vấn đề phụng dưỡng đúng là một lời khó nói hết, dù sao một người mạnh mẽ như Lăng lão thái thái cũng không muốn mình giống như quả bóng bị con cháu đá qua đá lại, liền thẳng thắn trở về nhà cũ tự lo cho bản thân.

Lăng lão thái thái dùng bếp củi, củi đốt đều là cành cây khô bình thường nhặt được.

Vừa nấu cơm, Lăng lão thái thái nhớ tới cuộc đời cơ cực của mình, không khỏi thở dài một hơi.

Lăng lão thái thái sinh ra trong thời kỳ chiến tranh chống Nhật Bản, cha của bà cũng là một người anh hùng, một lòng một dạ giết giặc, phụng quốc, nhưng chỉ tiếc ông đã qua đời trước khi xuất ngũ, để hai mẹ con bà phải vật lộn sinh tồn trong thời đại loạn lạc đó.

Khi Lăng lão thái thái 13 tuổi, mẹ của bà lâm bệnh nặng, trước khi lâm chung lo lắng sau khi mình ra đi con gái không có chỗ nương tựa sẽ bị người ta bắt nạt, liền làm chủ đem bà gả cho một người thợ săn lớn hơn bà 16 tuổi.

Lăng lão thái thái đi theo người chồng thợ săn sống an ổn mười mấy năm, đây có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời bà, hai người có với nhau bốn người con.

Một ngày nào đó, chồng bà vào núi săn thú, sau đó liền triệt để ở lại trong núi luôn.

Cái chết của chồng bà đã biến gia đình vốn hạnh phúc trong nháy mắt trở nên mưa gió tung bay, Lăng lão thái thái là một người phụ nữ, phải đi làm kiếm tiền để nuôi bốn đứa con, sao có thể tưởng tượng được những khó khăn mà bà phải gánh chịu chứ.

Lăng lão thái thái cắn răng kiên trì hai năm, sau đó nghênh đón người chồng thứ hai của bà.

Người chồng thứ hai của bà là một lão lưu manh, hơn 40 tuổi vẫn chưa cưới vợ, rất hiếm phụ nữ chịu gả cho hắn, cho dù là mang theo bốn đứa con ghẻ kí sinh, hắn cũng không có chút nào quan tâm.

Có thêm một phần sức lao động, gánh nặng trên người Lăng lão thái thái cuối cùng cũng coi như giảm bớt một chút, nhưng đợi khi đứa con của bà người chồng thứ hai ra đời, gánh nặng lại bắt đầu tăng thêm.

Mà họa vô đơn chí chính là, người chồng thứ hai cũng qua đời.

Thế là, Lăng lão thái thái lại lần nữa đã trở thành quả phụ.

Người chồng thứ ba của Lăng lão thái thái, là một người bán thịt lớn, vợ của hắn đã chết, hắn vốn có bốn người con, cộng thêm năm đứa con của bà, hai người hợp thành một đại gia đình.

Sau đó, Lăng lão thái thái cùng với người chồng thứ ba sinh ra hai đứa bé, gộp lại là mười một đứa bé.

Cuộc hôn nhân này kéo dài tương đối khá lâu, mãi cho đến mười năm trước, người chồng thứ ba lâm bệnh nặng qua đời, Lăng lão thái thái mới lần nữa trở thành quả phụ.

Nhớ tới những năm tháng khó khăn gian khổ, Lăng lão thái thái không khỏi khổ sở mỉm cười, bà vì mấy đứa nhỏ, không biết ngậm bao nhiêu đắng chịu bao nhiêu nỗi khổ, lúc bà già rồi nên để cho bọn họ phụng dưỡng, bọn họ lại từng người ra sức khước từ, khiến lòng bà tan nát.

Bà nghĩ không ra, cũng là nuôi dạy con cái, tại sao người khác nuôi con lại được đứa con hiếu thuận, mà tại sao bà lại nuôi ra được một đám người ích kỷ như vậy chứ?

Chẳng mấy chốc cơm đã chín, Lăng lão thái thái mất thóc cơm bưng ra, múc vài thìa dưa cải trong niêu đất, sau đó bắt đầu ăn.

Chương 766: Người Trẻ Tuổi Có Thể Không Có Vợ, Nhưng Người Lớn Tuổi Nhất Định Phải Có Người Bầu Bạn. (2)

Dưa chua này là dưa chua quê tự làm, dùng để hầm cách thủy dưa chua còn có mấy miếng thịt ba chỉ, cách thủy bằng lửa củi, mùi vị này thật sự rất ngon, ai ăn lần đầu cũng có thể đem đầu lưỡi đều nuốt xuống.

Nhưng mà, đối với người đã ăn quen, thì mùi vị cũng chỉ có như vậy, không có gì ly kỳ.

Trong Lăng lão thái thái một thân một mình ung dung thong thả ăn cơm tối, một chiếc xe con màu đen chậm rãi dừng ở trước cửa nhà bà, người tới không phải ai khác, chính là Giang Phong.

"Bà Lăng." Sau khi xuống xe, Giang Phong cũng không hề trực tiếp vào cửa, mà là cầm theo trái cây ở cửa gọi một tiếng.

"Ai vậy?" Lăng lão thái thái đáp một tiếng, sau đó để chén cơm xuống, đi ra.

"Xin chào bà Lăng, thực sự xin lỗi vì đã quấy rầy bà ăn cơm tối, cháu tên là Giang Phong, bà gọi cháu là tiểu Phong là được rồi." Giang Phong vừa nói chuyện một bên đem hoa quả đưa tới.

Lăng lão thái thái tiếp nhận hoa quả, hỏi: "Tiểu Phong, cháu tìm bà già này có chuyện gì không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Lăng nãi nãi, là như vậy, cháu thật ra là người mai mối, lần này là giúp người ta tới cầu thân."

Lăng lão thái thái ồ một tiếng, nói: "Tiểu Phong, cháu có phải tìm lộn người rồi không? Các con của bà đều đã có gia đình rồi, còn về phần hôn nhân của mấy đứa cháu cũng không tới phiên bà quản, tự nhiên có cha mẹ của bọn họ quản."

Giang Phong cười nói: "Bà Lăng, bà hiểu lầm rồi, lần này cháu đến đối tượng giúp cầu thân không phải là con cháu của bà, mà chính là bà."

Lăng lão thái thái nghe vậy bị sặc nước miếng ho hơn mười giây, đợi trở lại bình thường mới trợn mắt lên nói: "Tiểu Phong, cháu là đang nói đùa với bà lão này à?"

Giang Phong nghiêm mặt nói: "Loại chuyện này sao có thể lấy ra đùa giỡn được chứ!"

Lăng lão thái thái bất đắc dĩ nói: "Tiểu Phong, lão thái bà ta nửa thân thể cũng đã xuống đất, mỗi tháng chỉ dựa vào đê bảo (tiền trợ cấp cho dân nghèo) sống sót, ai sẽ cầu hôn bà chứ?"

Sự thực hơn lời nói, Giang Phong cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp giới thiệu: "Người nhờ cháu cầu thân là ông Lâm năm nay đã 90 tuổi, nhưng mà sức khỏe của ông ấy vẫn còn rất tốt, có thể làm bất cứ công việc gì, hơn trăm cân đồ vật còn có thể một hơi cầm đi mấy dặm đường, thể lực không thua gì người 50,60 tuổi.

Hắn có bảy người con, bốn trai ba nữ, tất cả đều rất hiếu thuận, lần này hắn muốn tìm người bầu bạn, đám con cháu của ông ấy đều đồng ý. Nói chung, mối hôn sự này chỉ cần Lăng nãi nãi bà gật đầu, vậy cơ bản liền thành."

Nghe thấy Giang Phong nói đối phương đã 90 tuổi, Lăng lão thái thái liền biết đối phương không phải tới bắt người làm trò cười, thân thể của đối phương tố chất cũng thực làm cho bà ngạc nhiên, bà năm nay 85 tuổi, thân thể so với người cùng lứa vẫn tính là dẻo dai, nhưng hơn trăm cân đồ vật bà có trẻ hơn mấy tuổi cũng không dám xách.

Mà điều khiến bà ghen tị nhất là, con cháu của đối phương rất hiếu thuận.

"Bà Lăng, tình huống của bà cháu biết không ít, với thái độ của con cái bà đối xử với bà, nếu bà còn có thể động, cũng sẽ không nghĩ để cho bọn họ nuôi. Đã như vậy, liền dứt khoát tìm bạn già cùng nhau sống qua ngày, dù sao con cháu có hiếu thuận, cũng không bằng bạn già tri kỷ, bà nói có đúng hay không?"

Lăng lão thái thái bị thuyết phục, bà đã từng kết hôn với ba người đàn ông, đối với tái giá cũng không có chướng ngại tâm lý gì, liền gật đầu nói: "Tiểu Phong cháu nói rất có đạo lý, không biết hắn là người ở đâu? Bây giờ không phải là xã hội cũ, hai bên thế nào cũng phải gặp mặt trước rồi mới nói đến chuyện cưới hỏi."

Giang Phong cười nói: "Cái này là đương nhiên, nhưng mà trước khi sắp xếp cho bà cùng với ông Lâm gặp mặt, cháu cảm thấy bà cần nói với đám con cháu trước một tiếng, tránh cho bà không nói tiếng nào đem chuyện làm xong, đến lúc đó bọn họ nháo lên liền khó coi."

Lăng lão thái thái bất mãn hừ một tiếng nói: "Bọn họ lấy mặt mũi gì mà đi làm náo loạn?"

Giang Phong nói: "Đề phòng vẫn tốt hơn, cháu sẽ đi chào hỏi với bọn họ trước, xem bọn họ phản ứng như thế nào rồi lại nói tiếp."

Lăng lão thái thái tuy rằng cảm thấy chuyện của bà, bà có thể hoàn toàn tự mình làm chủ, nhưng thấy Giang Phong làm việc suy tính chu đáo như thế, bà đương nhiên cũng không ngăn, nói: "Được, vậy tiểu Phong cháu đi hỏi bọn nhóc đó đi, nếu như bọn họ đồng ý thì cũng thôi đi, nếu như không đồng ý, người nào kêu lớn tiếng bà ngày mai sẽ đến nhà họ ở."

Giang Phong mỉm cười nói: "Được ạ, vậy cháu không quấy rầy nữa, bà đợi tin tức tốt của cháu!"

Lăng lão thái thái lộ ra một nụ cười nói: "Được!"

Nhìn Giang Phong lên xe rời đi, tâm trạng Lăng lão thái thái vui vẻ trở về trong nhà tiếp tục ăn cơm, vẫn là bát cơm như cũ, nhưng mùi vị so với trước đó thì ngon hơn!

Chương 767: Người Trẻ Tuổi Có Thể

Không Có Vợ, Nhưng Người Lớn Tuổi Nhất Định Phải Có Người Bầu Bạn. (3)

Hai phút sau.

Giang Phong đậu xe trước nhà con trai thứ hai của Lăng lão thái thái.

Người con thứ hai của Lăng gia năm nay cũng đã hơn sáu mươi tuổi, lúc Giang Phong đến, cả nhà bọn họ cũng đang dùng cơm, trên bàn có cá có thịt, so với người mẹ già ở nhà cũ ăn dưa chua trộn lẫn cơm, dù sao cũng hơi trào phúng.

Đối với cái này, Giang Phong cũng không có tư cách nói cái gì.

Sau khi hai bên khách khí chào hỏi, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Bác Lăng, tôi lần này tới đây là muốn thương lượng với bác về chuyện của mẹ bác."

Lão nhị Lăng gia lông mày hơi nhíu lại: "Thương lượng chuyện của mẹ tôi?"

Giang Phong nói: "Nói đơn giản, mẹ của bác cảm thấy mình lớn tuổi rồi, tình trạng cơ thể càng ngày càng tệ, thừa dịp bây giờ còn có thể hoạt động, liền suy nghĩ tìm người bầu bạn an hưởng tuổi già, cho nên để cho tôi tới nói chuyện với anh em các bác."

Sắc mặt lão nhị Lăng gia thay đổi, lập tức phản đối nói: "Không được, bà ấy cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi còn tìm bạn đời gì chứ, để người ta biết anh em chúng tôi sao gặp người khác được?"

Giang Phong trong lòng cười nhạo, các ngươi để cho mẹ già tám mươi tuổi ở nhà cũ một mình nấu cơm, ra ngoài gặp người cũng không biết xấu hổ, sau đó mẹ già muốn tìm người bầu bạn, các ngươi lại nói ra ngoài không có mặt mũi gặp người khác?

Giang Phong cũng không quen, trực tiếp lấy ra đòn sát thủ của Lăng lão thái thái, nói: "Bác Lăng, mẹ bác nói rồi, các bác nếu như không đồng ý cũng được, ai phản đối thì ngày mai bà ấy sẽ ở nhà người đó, để người đó tận tâm tận hiếu."

Vợ lão nhị Lăng gia vừa nghe, này còn phải nói, lập tức ho khan như người bị ốm.

Nhắc nhở rõ ràng như vậy, nếu như lão nhị Lăng gia còn không hiểu được, vậy thì năm đó hai người cũng không tới với nhau, lão nhị Lăng gia cổ họng trong nháy mắt liền giống như bị bóp, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Giang Phong đúng lúc mở miệng nói: "Bác Lăng, làm phiền bác gọi điện thoại cho mấy người anh em của bác, chuyển đạt ý của mẹ bác, anh em các bác thuận tiện thương lượng rồi đưa ra ý kiến thống nhất.

Nếu như mẹ bác tìm bạn đời các bác không có ý kiến gì, thì chuyện sau này của bà ấy cũng không cần các bác phụ trách. Trái lại, nếu như anh em các bác có ý kiến, vậy Sinh Lão Bệnh Tử của bà ấy sau này, liền do các anh em các bác phụ trách."

"Được, cậu chờ chút, tôi thương lượng với anh em trong nhà một chút." Lão nhị Lăng gia nói xong, liền lấy điện thoại di động ra, đi nhanh vào trong phòng.

Vợ của hắn nói vài câu với Giang Phong, rồi cũng vội vã đi vào theo.

Thấy cảnh này, Giang Phong trong lòng cảm khái, cùng một loại gạo nuôi đủ loại người, mấy người con trai của Lăng lão thái thái cũng không phải đều là không bất hiếu, nhưng con trai hiếu thuận không dùng, con dâu hiếu thuận mới là then chốt.

Đại khái chừng nửa canh giờ, lão nhị Lăng gia một lần nữa đi ra, quá trình anh em bọn họ cụ thể thương lượng cái gì Giang Phong không biết, cũng không muốn biết, hắn chỉ biết là kết quả tốt, anh em Lăng gia nhất trí đồng ý cho mẹ tìm bạn đời.

Sau khi có được đáp án mình mong muốn, Giang Phong cũng không ở lại lâu, trực tiếp lái xe tới đến thị trấn thuê phòng, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Tam Bảo.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong liền trực tiếp nói: "Chú Lâm, đối tượng của ông nội chú tôi đã xem xét qua, tôi sẽ nói sơ qua cho

chú biết về thông tin của bà ấy, chú chuyển đạt lại cho ông nội chú, nếu như cảm thấy được, vậy ngày mai có thể sắp xếp cho bọn họ gặp mặt."

Lâm Tam Bảo nghe vậy kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy sao?"

Cũng khó trách hắn ngạc nhiên, hắn buổi chiều mới mời mai mối, này mới có mấy tiếng, Giang đại sư liền giúp xem xét được đối tượng tốt, đây là tốc độ thần tiên gì vậy?

Giang Phong cười nói: "Người trẻ tuổi có rất nhiều thời gian, chậm một chút cũng không sao cả, nhưng một ông lão như Lâm lão gia tử mà nói, đương nhiên là phải sắp xếp sớm mới được."

Lâm Tam Bảo khen: "Vẫn là Giang đại sư cậu có trách nhiệm, vậy cậu nói một chút tư liệu của đối phương, tôi chuyển thông tin qua cho ông nội."

Giang Phong nói: "Đối phương họ Lăng, năm nay 85 tuổi, cũng là người đến từ huyện xx các chú, chỉ là không ở cùng một thị trấn mà thôi. Trải nghiệm cuộc sống của bà ấy rất khó khăn... Bla bla..."

Sau khi kể lại cuộc đời của Lăng lão thái thái, Giang Phong cuối cùng cũng nói: "Tính tình của bà Lăng hơi mạnh, những năm gần đây vẫn luôn sống ở nhà cũ một mình, tôi cũng đã giới thiệu tình cảnh của ông nội của chú với bà ấy, bà ấy tương đối hài lòng, nhưng biểu thị phải gặp mặt trước rồi mới nói chuyện cưới hỏi."

Lâm Tam Bảo nói: "Giang đại sư, vậy con cháu của bà ấy đối với hôn sự này của bà ấy nghĩ như thế nào?"

Giang Phong nói: "Cái này chú cũng không cần lo lắng, tôi đã làm tốt công tác tư tượng, trước khi tôi gọi cho chú, tôi đã nói chuyện bà lão muốn tìm bạn đời với bọn họ rồi, bọn hắn đều biểu thị đồng ý."

"Vậy thì không thành vấn đề, tôi lập tức đem tin tức tốt này nói cho ông nội tôi biết, để ông ấy vui vẻ một chút, muộn chút nữa tôi lại gọi điện cho cậu sau."

"Được, vậy trước tiên cứ như vậy, tôi cúp đây!"

"Ừm, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Chương 768: Làm Bà Mai Kiếm Được Nhiều Tiền Như Vậy Sao?

Trưa ngày hôm sau.

Tại một quán cơm nào đó trong trấn, ông cụ Lâm và bà cụ Lăng cùng gặp mặt.

Đi cùng ông cụ Lăng là cháu trai Lâm Tam Bảo, còn bà cụ Lăng là do Giang Phong lái xe đón, bà chỉ đi có một mình.

Hai bên gặp mặt, ấn tượng đầu tiên đều là hài lòng.

Chờ ăn một bữa cơm xong, không biệt hai ông bà thương lượng thế nào mà lại lập tức muốn đi đăng ký kết hôn.

Lâm Tam Bảo bị tốc độ này của ông nội nhà mình dọa cho nhảy dựng.

Giang Phong ngược lại cười ha ha, nói: “Được, vậy để cháu đưa bà Lăng trở về lấy căn cước.”

Bà cụ Lăng cười, nói được.

Giang Phong lại nhìn về phía Lâm Tam Bảo, nói: “Chú Lâm, chú cũng gọi điện bảo người mang căn cước của ông Lăng đến huyện thành đi!”

Lâm Tam Bảo gật đầu nói: “Không thành vấn đề.”

Thời gian có chút gấp gáp, mọi người cũng không nhiều lời nữa, lập tức chia ra hành động.

Chờ Giang Phong lái xe chở bà cụ Lăng rời đi rồi, Lâm Tam Bảo liền gọi điện thoại, ngoại trừ bảo người mang căn cước của ông cụ Lăng đến, hắn còn bảo người nhanh chóng chuẩn bị lễ tạ môi các

thứ, chờ ông nội đăng ký kết hôn xong, hắn có thể tạ môi ngay tại chỗ được luôn.

Cứ như vậy, chạy ngược chạy xuôi, hai ông bà già cuối cùng cũng tới trước cục dân chính và ba giờ rưỡi chiều.

Sau đó, toàn bộ cục dân chính oanh động, một cụ ông 90 tuổi lấy một cụ bà 85 tuổi, hôn nhân như này dù có tìm khắp cả nước cũng là tương đối hiếm thấy, hơn nữa, hai người còn là ca đầu tiên ở huyện này, muốn không khiến cho cục dân chính oanh động cũng khó.

Thế là, hai ông bà còn chưa làm xong quá trình đăng ký kết hôn thì đã nổi rần rần trong vòng bạn bè của những người có mặt ở đây rồi!

Nửa giờ sau, hai ông bà thuận lợi lấy được giấy chứng nhận kết hôn, sau đó, dưới sự đưa tiễn vui vẻ của toàn thể nhân viên công tác tại đó, hai người đi ra khỏi cục dân chính, khung cảnh này cũng cực kì hiếm thấy.

Sau khi ra khỏi cục dân chính, Giang Phong trước tiên vui vẻ nói với hai ông bà cụ: “Ông Lăng, bà Lăng, chúc mừng hai người.”

“Cảm ơn!” Ông cụ Lâm cười đến cả hai mắt đều híp lại, vài ngày trước ông mới nổi lên tâm tư tìm bạn già, không nghĩ tới mộng tưởng lại thành sự thật nhanh như vậy, thật sự khiến ông mừng rỡ.

“Cảm ơn!” Bà cụ Lăng cũng nụ cười tràn mặt, đối với cuộc hôn nhân này, bà cũng cực kì hài lòng.

Nói chuyện xong với hai ông bà cụ, Giang Phong mới quay sang nói vài câu với những người khác của Lâm gia, sau đó lên tiếng chào chuẩn bị rời đi.

Lâm Tam Bảo thấy thế thì vội vàng nói: “Giang đại sư, nhà tôi có giết một con lợn, tối nay mọi người định cùng nhau ăn uống chúc mừng một phen, cậu là người mai mối cũng không thể vắng mặt được đâu đấy!”

Giang Phong cười, từ chối: “Chú Lâm, mọi người cứ ăn mừng đi,

cháu còn có việc nữa, không thể tham gia cùng mọi người được.”

Những người khác của Lâm gia cũng lên tiếng mời thêm mấy lần, thấy Giang Phong không giống như đang khách sáo, bọn họ mới lấy ra quà tạ mai và hồng bao tạ mai đã chuẩn bị đầy đủ từ trước, đưa cho người mai mối.

Giang Phong từ chối một hồi mới thoát ra được, sau đó, hắn lái xe tiến về thành phố D, chuẩn bị đáp cầu dắt mối cho bạn học cũ.

...

Ngày hôm sau.

11 giờ sáng.

Tại một siêu thị cỡ lớn nào đó ở thành phố D.

Chu Thông đẩy giỏ hàng, hắn đang thực hiện một cuộc mua sắm khối lượng lớn.

Lúc này, trong giỏ hàng của hắn đã tràn đầy đồ ăn vặt, đồ uống và các loại rượu.

Làm một trạch nam hợp cách, đồ ăn vặt, đồ uống là vật tư cần thiết để ở trạch trong nhà, mà hắn thân là một thằng đàn ông, rượu chắc chắn cũng là thứ ắt không thể thiếu.

Đẩy giỏ hàng đi vòng vo vài vòng, mãi tới khi giỏ hàng không còn nhét được nữa, Chu Thông mới thỏa mãn tính tiền, tổng cộng tốn hơn hai ngàn tệ.

Xách theo vật tư đi lên xe, Chu Thông lúc này mới vỗ vỗ tay, chuẩn bị tìm nơi để ăn nhẹ buổi chiều.

Cha mẹ hắn vội làm ăn, không có thời gian nấu cơm, mặc dù bản thân hắn cũng biết nấu cơm, nhưng tay nghề cũng chỉ bình thường mà thôi, cho nên trong nhà rất ít khi ra tay, hoặc là hắn đi ra ngoài hắn, hoặc là gọi thức ăn ngoài tới.

Lúc hắn lên xe, thắt dây an toàn, cửa sổ xe của chiếc xe bên cạnh đột nhiên hạ xuống, một soái ca thò đầu ra mỉm cười chào hỏi

hắn: “Này, người anh em!”

Chu Thông theo tiếng gọi nhìn lại, thấy người vừa mở miệng gọi mình chính là một thanh niên lạ, thoạt nhìn trẻ tuổi hơn so với hắn, liền trả lời, hỏi: “Người anh em, có chuyện gì sao?”

Soái ca trẻ tuổi cười nói: “Là như này, tôi tương đối thích thức ăn ngon, mỗi lần đến một chỗ đều muốn nhấm nháp món ăn đặc trưng của chỗ đó, đây là lần đầu tôi tới thành phố D cho nên muốn hỏi mấy người anh em các cậu một chút xem ở đây có món đặc sản nào ngon không?”

Vừa nghe tới thức ăn ngon, Chu Thông lập tức phấn chấn tinh thần lên, nhiệt tình giới thiệu: “Người anh em, anh hỏi chúng tôi cái này là hỏi đúng người rồi, muốn nếm đặc sản thành phố D chúng tôi cũng có rất nhiều món, ví dụ như gà bọc giấy, cá dầu hành, ốc nhồi gà, đậu hũ nhưỡng, vịt vân vân, đều là những món ngon điển hình chỗ chúng tôi bên này.”

Soái ca trẻ tuổi nói: “Gà bọc giấy chính là một trong mười món ăn nổi tiếng nhất ở Quế tỉnh chúng ta, cái này chúng ta ngược lại đã sớm biết, cũng đã từng ăn ở những chỗ khác rồi. Danh tiếng món đậu phụ nhồi cũng không nhỏ, tôi cũng từng nếm qua rồi, chỉ còn món cá dầu hành, ốc gà luộc với cây mơ vịt là chưa từng ăn qua, không biết có hương vị như thế nào?”

Chương 769: Làm Bà Mai Kiếm Được Nhiều Tiền Như Vậy Sao? (2)

Chu Thông nhiệt liệt đề cử:” Người anh em, vậy cậu nhất định phải nếm thử một lần mới được, nhất là món mỹ vị ốc nhồi gà luộc, ngay cả trong các món ăn tương đối đặc sắc của chúng tôi bên này, đây cũng là món đáng để ngồi nhấm nháp.

Soái ca trẻ tuổi cười soi: “Người anh em, ốc nhồi gà nhà ai nấu có vị ngon nhất, anh hẳn phải biết đi?”

Chu Thông nghe vậy, vẻ mặt tràn đầy tự tin, cười nói: “Đó là đương nhiên rồi, nếu như anh hỏi những cái khác thì có lẽ tôi sẽ

không trả lời được cho anh, nhưng nếu như anh hỏi về ăn uống, hắc hắc, không phải tôi khoác loác đâu, ở chỗ này, chỉ cần là cửa hàng có danh tiếng mà chúng tôi từng ghé qua, thì nhà nào có món nào ngon, am hiểu món nào nhất, không có gì tôi không biết."

Soái ca trẻ tuổi mắt sáng lên, nói: "Vậy thì tốt quá, giữa trưa tôi mời khách, phiền người anh em đưa tôi đi nếm thử ốc nhồi gà luộc của mọi người có được không?"

Chu Thông cười sang sảng: "Không thành vấn đề, vừa rồi tôi cũng đang muốn đi ăn cơm trưa đi!"

Tiếp đó, hai người nói chuyện vài câu, rồi liền lái xe đi tới một quán ăn nào đó.

...

Nửa tiếng sau.

Trong phòng riêng của một quán ăn nào đó, Giang Phong và Chu Thông ngồi đối diện nhau, trong lúc chờ thức ăn được mang lên, hai người liền ngồi nói chuyện phiếm.

Chu Thông nhấp một ngụm trà, hỏi: "Giang huynh đệ, trước có nghe ý trong lời nói của cậu là cậu cũng là người Quế tỉnh chúng tôi, không biết cậu ở thành phố nào trong Quế tỉnh?"

Giang Phong nói: "Tôi là người thành phố Úc Lâm."

Chu Thông lập tức sáng mắt lên, bật thốt: "Hóa ra Giang huynh đệ là Úc Lâm à, mọi người bên này vất vả cắt tiết thịt chó ở kia, tôi nghe tiếng đã lâu nhưng vẫn luôn không có cơ hội để qua đây tận mắt chứng kiến, cảm nhận mị lực của ngày lễ này."

Giang Phong mặt toát mồ hôi nói: "Anh Chu, chúng ta ở bên kia, mỗi lần trải qua ngày lễ này đều sẽ nhận được rất nhiều lời chỉ trích, không đề cập tới cũng được."

Chu Thông tự nhiên biết Giang Phong đang nhắc tới cái gì, hắn khịt mũi coi thường, nói: "Để ý những vệ sĩ đạo kia làm cái gì, đều là loại ăn nhiều chết no, những người nhảy náo nhiệt nhất kia, tám chín phần mười đều là lên tiếng vì lợi ích."

Giang Phong mỉm cười: “Không nghĩ tới Chu huynh còn rất am hiểu cái này.”

Chu Thông đáp: “Tôi quả thực tương đối để bụng tới phương diện này, nghe nói tới ngày lễ hội vải thiều và thịt chó này, trên đường chỗ mọi người bên kia thơm đầy mùi thịt chó, đến ngày đó, cho dù là quán thịt chó có hương vị tệ nhất cũng có hàng dài khách xếp hàng ở bên ngoài.

Còn những cửa hàng thịt chó buôn bán bình thường khá tốt thì lại càng không cần phải nói, không đặt trước thì căn bản là không ăn được.

Sự kiện rầm rộ như thế này, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến những người sành ăn như chúng tôi phấn khích rồi.”

Giang Phong gật đầu đồng tình: “Đúng là rất rầm rộ, thậm chí còn có không ít người không trong ngành cũng làm lẩu thịt chó để buôn bán vào ngày này, doanh thu cũng rất tốt, tóm lại, ngày hôm đó, chỉ cần bán thịt chó thì chắc chắn sẽ kiếm được tiền, chỉ là kiếm ít hay kiếm nhiều mà thôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, người phục vụ cũng lần lượt bưng thức ăn lên.

Tới lúc ăn cơm, Giang Phong mới ra mặt, nói: “Anh Chu, cũng không dám giấu giếm gì anh, tôi thật ra là một người mai mối, tôi thấy tính cách anh tốt, muốn giới thiệu cho anh một cô gái, không biết anh có hứng thú không?”

Một tay đang cầm ốc nhồi của Chu Thông bỗng run lên, nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại: “Người anh em Giang, cậu không nói đùa đấy chứ? Cậu còn trẻ tuổi như vậy mà lại là một người mai mối sao?”

Giang Phong cười nói: “Là sự thật, tôi đã vào nghề gần một năm rưỡi rồi.”

Chu Thông mười phần ngạc nhiên nhai nuốt miếng thịt ốc, hỏi: “Người anh em Giang, mạo muội hỏi một câu, từ lúc cậu vào nghề đến nay đã từng tác hợp thành công cho ai chưa?”

“Anh yên tâm, chắc chắn là có rồi, tôi cảm thấy anh và lớp trưởng

mỹ nữ thời cao trung của tôi vô cùng xứng đôi.”

Nói đến đây, Giang Phong thuần thục lấy điện thoại ra, mở bức ảnh mới nhất của Liễu Y Y lên, đưa cho Chu Thông, nói: “Đây chính là lớp trưởng mỹ nữ thời cao trung của tôi, anh xem thử một chút xem có phù hợp với thẩm mỹ của mình không?”

Tay trái của Chu Thông vẫn còn đang run rẩy cầm con ốc, tay phải thì vẫn sạch sẽ, thấy vậy hắn liền để đũa xuống, nhận lấy điện thoại từ Giang Phong, nhìn vào bức ảnh trên màn hình, sau đó liền hơi kinh ngạc.

Chỉ thấy trong tấm ảnh là một cô gái mặc một chiếc áo sơ mi lụa trắng, nhìn rất có khí chất, phối với một chiếc váy bò dài nửa người, khiến cô nhìn vừa nữ tính vừa trưởng thành, đồng thời cũng rất thân thiện.

Dù sao cũng là người mai mối giúp người khác đáp cầu dắt mối, ngoại trừ biết cách nói chuyện ra thì vẻ ngoài và khí chất cũng vô cùng quan trọng, hai người Liễu Y Y và Đường An Quân cũng thường xuyên trao đổi với nhau về trang phục, cả hai đều hướng theo phong cách thân thiện trưởng thành, tạo dựng cảm giác đáng tin cậy.

Hiệu quả vô cùng rõ rệt, ít nhất là trong mắt Chu Thông, hắn cảm thấy cô gái trong tấm ảnh này nhìn vô cùng thân thiết, nụ cười trên mặt như có thể chữa trị nhân tâm.

Ấn tượng đầu tiên rất không tệ.

Chu Thông lên tiếng tán dương: “Cậu Giang, người bạn học cũ này của cậu lớn lên đúng là rất đẹp!”

Giang Phong cười nói: “Dáng người, tướng mạo và chiều cao, cân nặng, trong lòng anh hẳn cũng đã có ước lượng riêng rồi, tôi sẽ chủ yếu là giới thiệu cho anh một chút về hoàn cảnh công việc và tính cách sở thích của cô ấy thôi, nếu như anh Chu cảm thấy phù hợp, tôi sẽ cho anh phương thức liên lạc của cô ấy, để hai người kết bạn trò chuyện, anh cảm thấy thế nào?”

Chương 770: Làm Bà Mai Kiếm Được

Nhiều Tiền Như Vậy Sao? (3)

Chu Thông đưa điện thoại trả lại cho Giang Phong, hứng thú nói: "Được, vậy cậu nói đi, tôi nghe đây."

Giang Phong cười, bắt đầu giới thiệu: "Người bạn học cũ này của tôi hiện tại đang làm việc trong một công ty môi giới hôn nhân ở tỉnh thành."

Nghe đến đó, Chu Thông không nhịn được ngắt lời, hỏi: "Cậu Giang, người bạn học cũ này của cậu cũng là người mai mối sao? Hai người không phải làm trong cùng một công ty đấy chứ?"

Giang Phong gật đầu đáp: "Đúng vậy anh Chu, bị anh đoán trúng mất rồi."

Cái này có cái gì khó đoán chứ, Chu Thông lại cầm một con ốc nhồi khác lên, nói: "Được rồi, cậu nói tiếp đi."

Giang Phong tiếp tục: "Người bạn học cũ này của tôi xuất thân từ nông thôn, gia cảnh bình thường, có điều đãi ngộ công việc bây giờ của cô ấy, tôi cảm thấy cần phải nhấn mạnh một chút."

Chu Thông phụ họa: "Đãi ngộ công việc của cô ấy rất tốt sao?"

Giang Phong gật đầu đáp: "Cho đến trước mắt, trừ khoản nộp thuế, mỗi tháng cô ấy kiếm được chừng hơn bảy ngàn vạn, hơn nữa thu nhập mỗi tháng cũng đang tăng lên dần dần, thu nhập này, so với phần lớn người trên đời, tôi cho rằng là tốt hơn rất nhiều."

Chu Thông nghe xong thì trợn mắt há mồm, khó tin nhắc lại: "Làm bà mai có thể kiếm tiền như vậy sao?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Không phải tất cả mọi người mai mối đều có thể kiếm tiền tốt như vậy, trên thực tế có rất nhiều công ty môi giới, nhưng những bà mối ở đó mỗi tháng đều chỉ kiếm được vài ngàn tệ, có thể cầm được hai vạn đã là rất tốt rồi.

Nhưng lương tiêu chuẩn ở công ty môi giới hôn nhân chúng tôi là

cao nhất trong ngành, mà cũng không chỉ là nhỉnh hơn so với những công ty còn lại, mà là nhiều hơn gấp bội, hơn nữa, người bạn học cũ này của tôi lại là một trong hai bà mối có khả năng tốt nhất trong công ty, cho nên mới có thu nhập tốt như vậy."

Chu Thông giật mình: "Thì ra là thế, tôi còn tưởng rằng tất cả bà mối đều có thu nhập nhiều như thế đấy!"

Giang Phong cười ha ha, rồi lại tiếp tục giới thiệu về tính cách và sở thích của Liễu Y Y.

Chu Thông cũng thật sự bắt đầu chú tâm lắng nghe, bức ảnh nhìn không tệ, năng lực kiếm tiền của đối phương lại xuất sắc như vậy, muốn qua cửa ải cha mẹ của hắn là chuyện dễ như trở bàn tay, đối tượng như vậy hắn không thể tùy tiện bỏ qua được.

"Anh Chu, người bạn học cũ này của tôi cũng có một nhược điểm nho nhỏ, đó chính là tương đối thích quản người khác, thời cao trung, cô ấy có thể trở thành lớp trưởng lớp bọn tôi cũng không phải vì thành tích học tập của cô ấy tốt nhất, mà là vì cô ấy thích xen vào việc của người khác, nếu như anh đi cùng với cô ấy, thì sẽ phải chuẩn bị tâm lý bị người khác quản thúc."

Chu Thông nghe vậy thì xem thường nói: "Cái này tôi ngược lại không quan trọng, tôi trời sinh tính lười nhác, thật ra có người quản được tôi, tôi cảm thấy cũng rất tốt."

Giang Phong cười nói: "Anh Chu, vậy tôi cho anh phương thức liên lạc của cô ấy nhé?"

Chu Thông cười hắc hắc nói: "Vậy trước hết tôi phải cảm ơn người anh em Giang đây đã, nếu như chuyện của tôi và người bạn học cũ kia của cậu thành, vậy chúng ta sẽ trở thành anh em thật sự rồi!"

Giang Phong đưa số điện thoại của Liễu Y Y cho hắn, mỉm cười nói: "Anh Chu, chỉ cần anh nhìn trúng người bạn học cũ này của tôi, tôi sẽ lập tức nói tốt về anh cho cô ấy, đảm bảo anh có thể ôm mỹ nhân về nhà."

"Anh em tốt, đáng tiếc lát cậu còn phải lái xe về, bằng không tôi sẽ

uống với cậu một bữa thật thống khoái, hiện tại cũng chỉ có thể lấy trà thay rượu kính cậu một ly mà thôi!”

“Anh Chu, chờ chuyện của anh và bạn học cũ của tôi thành rồi, còn sợ chúng ta không có cơ hội uống rượu sao?”

“Nói cũng phải, ha ha!”

“...”

Bữa cơm này, hai người ăn hơn một giờ mới tan cuộc.

Hóa đơn đương nhiên là do Chu Thông thanh toán, mặc dù ban đầu là Giang Phong nói mời khách, nhưng trước khác nay khác, trước khi ăn cơm hai người chỉ là người xa lạ bèo nước gặp nhau, ăn cơm xong, hai người đã là anh em tốt.

Chu Thông xem như chủ nhà, sao có thể để người anh em đường xa tới đây trả tiền được?

Huống chi, người anh em này còn vừa giới thiệu cho hắn một mỹ nữ!

Ra khỏi quán ăn, sau khi hai người lên xe của mình, Giang Phong lại vẫy tay với Chu Thông, nói: “Anh Chu, vậy tôi đi trước đây, hẹn gặp lại anh ở tỉnh thành sau.”

Chu Thông cũng vẫy tay lại: “Được, người anh em, thuận buồm xuôi gió nhé, hẹn gặp lại ở tỉnh thành.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, sau đó lái xe rời đi.

Chu Thông cũng không vội về nhà, mà là lái xe về phía cửa hàng bán sỉ trái cây nhà mình, hắn muốn thông báo việc vui này với cha mẹ của mình, mục đích có ba cái như sau:

Một, xin tiền.

Hai, xin tiền.

Ba, xin tiền.

Mặc dù hắn chỉ ở trạch trong nhà ăn bám cha mẹ, cha mẹ cũng không phải là ít khi cho hắn tiền, nhưng cũng chỉ là một số tiền nhỏ mười nghìn tệ, giống như tiền sinh hoạt tháng lúc hắn còn ở trường đọc sách, mỗi tháng đều đúng giờ tới sổ.

Bình thường, số tiền này quả thực đủ xài, nhưng nếu nói tới bạn gái, vậy số tiền nhỏ này thực sự không đáng nhắc tới, nhất định phải có cha mẹ tận lực ủng hộ thì hắn mới có thể thoải mái đi nói chuyện yêu đương với người ta được.

Chương 771: Trước Cho 50 Vạn Tiền Tán Gái

Lúc Chu Thông chạy tới cửa hàng bán sỉ trái cây nhà mình, Chu mẫu nhìn thấy liền không nhịn được mà trêu chọc: "Ồ, đúng là khách quý hiếm gặp mà, thiếu gia nhà ta hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đây tuần sát thế?"

Chu phụ ngồi điềm tĩnh uống trà, đối với đứa con trai không có chí cầu tiến chỉ muốn nằm ngửa này, ông đã sớm từ bỏ hy vọng, dù sao thì vợ chồng ông cũng coi như còn trẻ, chờ cháu trai sinh ra rồi lại cố gắng bồi dưỡng tiếp hắn là cũng còn kịp.

Chu Thông cười hì hì nói: "Mẫu thân đại nhân yêu quý của con, con là tới để báo cáo cho hai người một tin vui."

Chu mẫu đánh giá hắn một lượt, nói: "Vui vui cái gì? Chẳng lẽ con nghĩ thông suốt rồi, muốn tới đây phụ giúp hai ông bà già này?"

Chu Thông cười đùa tí tửng nói: "Con là muốn cống hiến cho gia đình này đấy, cho nên con quyết định trước tiên đi nói chuyện yêu đương, tranh thủ kết hôn sinh con sớm một chút, sinh một đứa cháu trai cho hai người bồi dưỡng tiếp."

Chu phụ nghe vậy cũng không ngồi yên nổi nữa, lập tức hỏi: "Con trai, con để ý cô gái nào rồi?"

Chu mẫu cũng không trêu chọc hắn nữa, cau mày nói: "Con trai, con cả ngày chỉ ở trạch trong nhà như Nguyệt bà, lấy đâu ra cô gái

nào mà thích?

Đừng có nói là con yêu đương qua mạng đấy nhé?"

Chu Thông tiện tay cầm một quả táo xanh lớn lên, dùng vạt áo lau lau mấy cái, rồi cắn một miếng, vừa ăn vừa nói: "Là một cô gái được người ta giới thiệu cho, con vừa mới cầm được số điện thoại của người ta, còn chưa có liên hệ đâu!"

Chu mẫu liên tiếp đặt một loạt câu hỏi: "Con trai, là ai giới thiệu người ta cho con? Cô gái kia bao nhiêu tuổi? Làm việc gì? Gia cảnh thế nào?"

Chu Thông đáp: "Cô ấy năm nay 23 tuổi, xuất thân từ một gia đình nông thôn bình thường, hiện tại đang làm ở một văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh thành, vì cô ấy là một bà mối có năng lực cực kì mạnh cho nên tiền lương thu vào cũng là cao nhất trong giới mai mối, vô cùng lợi hại."

Chu mẫu kinh ngạc nói: "Vậy mà lại làm ở văn phòng môi giới hôn nhân sao?"

Chu phụ cũng cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Vẻ ngoài cô gái kia thế nào?"

Chu Thông cắn mấy miếng đã xử lý xong quả táo xanh, sau đó lấy điện thoại ra, mở bức ảnh mà Giang Phong gửi cho hắn lên, đưa cho cha mình, nói: "Con cảm thấy ngoại hình cô ấy rất tốt."

Chu phụ cầm lấy điện thoại, nhìn vào bức ảnh trong màn hình, phát hiện con trai mình quả thật nói không sai, cô gái trong tấm ảnh đúng là lớn lên nhìn rất được, thoạt nhìn rất thân thiện gần gũi.

Chu mẫu nhìn bức ảnh, cũng có ấn tượng đầu tiên không tệ.

"Con trai, đây là mẹ mới chỉ nhìn hình người ta thôi, nhưng đặt hai đứa cạnh nhau so sánh, muốn con gái nhà người ta không chê con, chắc chúng ta phải nhanh chóng đi thắp nhang cầu nguyện mới được. Có điều, hôn nhân không phải chuyện hai người, mà là chuyện của hai gia đình, con là con trai độc nhất của chúng ta, tất cả mọi thứ trong nhà đều là của con, nói chung, nhìn tổng lại, cô

gái này có lẽ có chút không xứng với con."

Chu Thông lắc đầu nói: "Mẫu thân đại nhân của con ơi, có phải mẹ đang đánh giá hơi cao con trai của mình rồi không? Kiểu người hết ăn rồi lại nằm, làm cái gì cũng không được, chỉ biết tích cực ăn cơm như con, ngoại trừ lớn lên cũng coi như là chó đội lốt người ra, thì cũng chẳng có mặt nào đáng khen cả.

Mà người ta thì sao, mặc dù gia cảnh không tốt, nhưng năng lực làm việc siêu cường kia hoàn toàn có thể bù đắp vào điểm này, người ta một tháng cầm tới bảy, tám vạn tiền lương, muốn cô ấy không chê con, hai người thắp nhang cầu nguyện có khi còn không được, con có tư cách nào đi ghét bỏ người ta chứ?"

Chu phụ, Chu mẫu nghe vậy thì cả kinh trợn mắt há mồm.

Chu phụ lập tức nghiêm túc lên, hỏi: "Con trai, không phải con gặp phải lừa đảo rồi chứ? Một bà mối của một văn phòng môi giới hôn nhân nhỏ bé mà thu nhập một tháng lên tới bảy, tám vạn, chuyện này sao có thể được?"

Chu mẫu lúc này cũng kịp phản ứng, lo lắng hỏi: "Đúng vậy đấy, con trai, mặc dù con cũng đã 25 tuổi rồi nhưng kinh nghiệm xã hội thực đúng là tương đối thiếu sót. Nghề mai mối này kiếm được chừng bao nhiêu tiền mẹ cũng không rõ lắm, nhưng là một bà mối, dù cho năng lực làm việc có mạnh đến đâu, một tháng có thể kiếm được một ngàn tệ đã là vô cùng khó khăn rồi, chắc chắn không thể nào có chuyện có người kiếm được bảy, tám vạn tiền lương một tháng, trừ khi người ta là bà chủ của cả công ty đó."

Chu Thông cười nói: "Hai người yên tâm đi, con lại không ngốc, nào có dễ bị lừa như vậy chứ, hơn nữa, ông chủ công ty môi giới hôn nhân mà cô ấy đang làm chính là bạn học cao trung của cô ấy, được bạn học cũ chiếu cố, trích phần trăm của cô ấy cũng cao hơn so với những bà mối khác, như vậy mới có thể nhận được thu nhập cao như thế."

Mặc dù Giang Phong không trực tiếp nói ra thân phận của mình cho Chu Thông biết, nhưng cũng đã nói tên của công ty môi giới hôn nhân cho hắn, trước khi tới gặp cha mẹ, Chu Thông đã lên mạng tìm kiếm thông tin về văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh

Phúc rồi.

Đúng là không tìm thì không biết, tra xong thì giật mình.

Hóa ra người anh em họ Giang vừa ngồi ăn cơm cùng hắn kia chính là ông chủ lớn của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, là Giang đại sư danh tiếng vang xa.

Chu phụ, Chu mẫu nghe con trai giải thích xong cũng vẫn không quá tin tưởng.

Chương 772: Trước Cho 50 Vạn Tiền Tán Gái (2)

Chu phụ đã lăn mình trong xã hội nhiều năm cẩn thận nói: "Con trai, bây giờ trò lừa đảo càng ngày càng tinh vi, muốn bịa đặt ra những thông tin con vừa nói kia cũng không hề tốn sức, con vẫn nên để ý kỹ càng hơn, miễn tới lúc bị lừa tới quay vòng vòng cũng không biết."

Chu Thông bất đắc dĩ nói: "Đây là đối tượng Giang đại sư giới thiệu cho con, cha mẹ có biết Giang đại sư không?"

Chu phụ, Chu mẫu đồng loạt lắc đầu, mặc dù danh tiếng của Giang Phong lớn, nhưng cũng chưa lớn tới mức mà cả nước đều biết hắn là ai.

Chu Thông liền giới thiệu chi tiết về Giang đại sư cho cha mẹ mình một lượt, tận tới khi Chu phụ, Chu mẫu nghe tới trợn mắt há mồm, không thể tin nổi trên trần đời này vậy mà lại có một đại sư mai mối lợi hại như vậy.

Có điều, những thứ con trai nói lại đều có ví dụ minh chứng, như chuyện làm mai mối cho mấy đại minh tinh, đại phú hào kia, đây đều là chuyện không làm giả được, chỉ cần tra trên mạng một chút là biết.

Cho nên, những gì con trai vừa nói khả năng cao là thật.

Thế là, Chu phụ, Chu mẫu cũng trở nên coi trọng đứa con dâu

tương lai này, không cần Chu Thông mở miệng, Chu phụ đã chuyển cho hắn năm mươi vạn tiền phí nói chuyện yêu đương.

Đồng thời tỏ thái độ hào phóng nói: “Con trai, trước con cầm chỗ này đi theo đuổi cô gái kia cho tốt, không đủ thì lại về đây hỏi cha.”

Chu Thông vui vẻ ha ha đáp: “Con biết rồi thưa cha.”

...

Buổi chiều.

Huyện thành huyện Bách Lương.

Đối diện ủy ban huyện, bên trong một phòng khám Đông y nho nhỏ, một ông chú hói đầu ngồi sau chiếc bàn, nhìn dòng xe đi tới đi lui trên con đường, yên lặng suy nghĩ về chính mình.

Ông chú hói đầu này họ Dương, tổ tông ba đời đều là bác sĩ Đông y, phòng khám Đông y này chính là do ông nội hắn lập ra, đến nay đã được hơn sáu, bảy mươi năm, chỉ tiếc rằng theo thời gian trôi qua, phòng khám Đông y vốn nổi tiếng khắp huyện thành giờ đây đã không còn bao nhiêu người biết tới nữa.

Đương nhiên, nguyên nhân phòng khám Đông y này của nhà hắn dần mất danh tiếng, ngoại trừ lí do hắn không thể hoàn toàn kế thừa y thuật của ông nội mình ra, cũng có một phần lớn vì Tây y cận đại phát triển nhanh chóng, danh tiếng mạnh mẽ hoàn toàn che khuất Đông y.

Người bây giờ sinh bệnh, cảm cúm bình thường nếu có thể chịu được thì chịu, còn nếu không được thì sẽ trực tiếp đến hiệu thuốc mua chút thuốc cảm cúm để giải quyết, thực sự nghiêm trọng thì đi bệnh viện, có rất ít người tới phòng khám Đông y bắt thuốc, rồi đun nước để uống.

Thứ nhất là ngại nấu thuốc Đông y phiền phức, thứ hai là thuốc Đông y hiệu quả tương đối chậm, thứ ba là không quá tin tưởng vào hiệu quả của Đông y.

Có điều, Đông y trong lòng người Trung Quốc là một thứ vô cùng

đặc biệt, khi bị bệnh bình thường thì hầu hết mọi người đều không tin vào Đông y, nhưng khi bị bệnh nặng, bị Tây y phán tử hình xong, mười người sẽ có chín người chạy ngược lại tìm Đông y.

Bởi vì Đông y có thể sáng tạo ra kỳ tích y học, rất nhiều người bị Tây y phán tử hình đều được Đông y cứu trở về, đương nhiên, xác suất này cũng cực thấp.

Nhưng không cần biết xác suất này thấp tới mức nào, chung quy là vẫn có hi vọng ở đó.

Cho nên, phòng khám Đông y này có chút giống như Tây Hán danh chấn thiên hạ, Đông Hán không phá được án thì Tây Hán đến phá, Đông Hán không dám giết người thì Tây Hán giết, Đông Hán không dám quản sự thì Tây Hán quản. Nói một câu như sau, Đông Hán quản được thì Tây Hán cũng muốn quản, Đông Hán không quả được thì Tây Hán lại càng phải quản...

Quay lại vấn đề chính.

Mặc dù so với thời ông nội và cha của hắn, phòng khám Đông y này đúng là không còn nổi tiếng như vậy, có điều, tục ngữ nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, đây dù sao cũng là phòng khám đã mở được mấy chục năm, khách hàng trung thành đương nhiên là vẫn có, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà phòng khám Đông y này của nhà hắn vẫn có thể duy trì tới tận giờ.

Có điều, phòng khám Đông y này truyền tới thế hệ hắn thì cơ bản cũng chấm dứt rồi, bởi vì đứa con độc nhất là hắn lại không theo học Đông y, mà lại học Tây y.

Mặc dù bác sĩ Dương là một người cực kì tin tưởng và ủng hộ Đông y, nhưng không biết sao lại học nghệ không tinh, con trai của ông cũng theo ông học Đông y, sau đó kế thừa phòng khám Đông y nhỏ này, nhưng lại không có tiền đồ bằng học Tây y.

“Bác sĩ Dương, đầu tôi có chút đau, còn chảy nước mũi nữa, anh giúp tôi bốc chút thuốc đi!” Trong lúc bác sĩ Dương đang lặng người nghĩ ngợi, một bà cô hàng xóm ở gần đó đi tới nói.

“Chị đây hẳn là bị cảm lạnh rồi đi?” Bác sĩ Dương vừa nói vừa đưa tay bắt mạch cho bà.

Bà cô hàng xóm nói: “Có lẽ vậy, tôi hôm qua tắm được một nửa thì đột nhiên hết ga, chỉ có thể tắm nước lạnh, không nghĩ tới chỉ có một lần vậy mà lại trúng thưởng.”

“Người ta thường xuyên tắm nước lạnh cũng không có việc gì, nhưng chị từ trước tới giờ không tắm nước lạnh, đột ngột lại dùng nước lạnh tắm như vậy rất dễ bị cảm lạnh.” Bác sĩ Dương bắt mạch xong liền lấy giấy tính tiền bốc thuốc.

Bà cô hàng xóm nhẹ gật đầu, hỏi: “Bác sĩ Dương, con trai anh có bạn gái chưa? Bên nhà mẹ đẻ tôi có đứa cháu gái khá lắm, là một y tá, nói về chức nghiệp thì rất xứng đôi với con trai nhà anh đấy.”

Bác sĩ Dương cười nói: “Con trai tôi ngược lại đúng là chưa có bạn gái, làm bác sĩ y tá ở bệnh viện đều rất bận rộn, con trai tôi cũng đã nói với tôi từ trước, tuyệt đối sẽ không yêu đương với người cùng ngành.”

Bà cô hàng xóm nghe vậy thì thở dài một hơi: “Vậy thì thật là đáng tiếc, đứa cháu gái nhà mẹ đẻ kia của tôi thật sự là rất được.”

Bác sĩ Dương gói thuốc cẩn thận xong, cười nói: “Là con trai nhà tôi không có phúc phận này.”

Bà cô hàng xóm không nhịn được cười một tiếng, đưa tiền rồi rời đi.

Vốn bác sĩ Dương cũng không gấp chuyện hôn sự của con trai, bây giờ nghe bà cô hàng xóm nhắc tới như thế lại cảm thấy tuổi con trai cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ công việc cũng đã ổn định, là thời điểm thích hợp để tìm kiếm đối tượng cho nó.

Chương 773: Trước Cho 50 Vạn Tiền Tán Gái (3)

Thôn Long Sơn.

Giang gia.

Bây giờ đang có người tới nhà mời môi, đối với Giang gia mà nói, đây đã là chuyện nhìn lắm thành quen.

Có điều, lần này đối tượng đến nhà mời mai lại khiến cho Giang phụ, Giang mẫu có chút bất ngờ, vì đối phương có thanh danh không nhỏ ở trong thôn, chỉ là thanh danh này cũng không được tốt đẹp lắm.

Cô gái cùng thôn này tên là Giang Nhu, người chồng đầu tiên của cô ấy là hai người tự do yêu đương mà thành, cô cùng đối phương sinh được ba đứa con, nhưng chưa được mấy năm thì hai người lại ly hôn.

Cụ thể là ly hôn vì cái gì, người trong thôn cũng không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ biết người đàn ông kia không phải thứ gì tốt, Giang Nhu ly hôn xong liền mang theo ba đứa con trở về nhà mẹ đẻ ở.

Vốn ở thời đại này, ly hôn đã là chuyện rất bình thường, Giang Nhu ly hôn xong, thanh danh cũng không đến mức bị hủy hoại, xấu ở chỗ, cuộc hôn nhân thứ hai của cô không biết xuất phát từ mục đích gì, dù sao thì một nhà của cô cộng thêm bà mối lúc đó đều nhất trí che giấu sự thật cô có ba đứa con, sau đó gả cô đi chỗ khác.

Lúc ấy, việc này truyền ra khắp thôn, ánh mắt mọi người nhìn Giang Nhu cũng thay đổi, cảm thấy như vậy thì sớm muộn cũng có ngày mọi chuyện bại lộ, dù sao thì ba đứa con kia cũng không phải đã chết, có thể che giấu nhất thời nhưng chắc chắn không thể che giấu được cả đời.

Kết quả một câu nói trúng, Giang Nhu mặc dù thành công che giấu chuyện này hai năm, nhưng cuối cùng vẫn bị lộ.

Loại chuyện này không làm lộ thì thôi, một khi để lộ cơ bản sẽ không có khả năng cứu vãn, dù sao đây cũng chẳng khác gì coi người ta thành đồ đần mà chơi, không có người đàn ông nào chịu được chuyện này cả.

Tháng trước vừa mới kết thúc cuộc hôn nhân thứ hai, bây giờ Giang Nhu lại mang quà và hồng bao tới Giang gia mời môi, biết rõ nội tình, Giang phụ, Giang mẫu cũng không biết cái này nên nhận hay nên từ chối mới tốt.

Suy nghĩ một chút, Giang mẫu uyển chuyển nhắc nhở: "Giang Nhu, Tiểu Phong nó làm mai mối có nguyên tắc, chính là ăn ngay nói thật, chưa từng cố gắng che giấu ưu, khuyết điểm của đôi bên, cái này cháu biết chứ?"

Giang Nhu mặc dù đã gả đi hai lần, là mẹ của bốn đứa con, nhưng thật ra cô vẫn chưa tới ba mươi tuổi, nghe thấy lời nhắc nhở uyển chuyển này của Giang mẫu, cô liền gật đầu nói: "Cái này cháu biết rõ, chuyện hai năm trước đã cho cháu bài học nhớ đời rồi, lần này cháu là thật tâm thành ý muốn tìm một đối tượng phù hợp, hi vọng thím hãy cho cháu một cơ hội."

Giang mẫu đáp: "Thím sẽ cố gắng, lỡ như không được, thím cũng mong cháu thông cảm cho."

"Cháu hiểu, vậy cháu không quấy rầy nhà mình nữa, hẹn gặp lại mọi người sau."

Chờ Giang Nhu rời đi rồi, Giang mẫu mới lấy điện thoại gọi cho con trai nhỏ.

Điện thoại vừa kết nối, Giang mẫu lập tức đem chuyện Giang Nhu tới nhà mời mai ra nói một lần, cuối cùng hỏi: "Tiểu Phong, con xem mối này có nhận được hay không? Nếu như không thể nhận thì để mẹ lập tức mang quà và hồng bao sang kia trả cho nó."

Giang Phong đáp: "Tiếp, tiếp được, đều là chị em trong thôn, thật sự không tiếp cũng không tốt, dù sao chúng ta cũng có sao nói vậy, cứ đem tình huống của chị ấy nói rõ ràng cho nhà trai, không lừa gạt người ta là được."

Giang mẫu nghe vậy thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, không sao, con cứ làm việc đi, khi nào tìm được đối tượng xứng đôi với nó rồi thì gửi cho mẹ."

Giang Phong đáp: "Vâng, vậy muộn một chút con gửi cho mẹ sau."

“Được, vậy mẹ cúp máy trước đây.”

“Vâng ạ.”

Cúp máy xong, Giang mẫu mới an tâm mang quà của Giang Nhu mang tới đi cất kỹ trong nhà.

Có lẽ là biết điều kiện của mình không được tốt, quà mời môi Giang Nhu cũng chuẩn bị rất hào phóng, cộng thêm hồng bao mời môi, tổng giá trị khoảng chừng hai ngàn tệ, chừng này ở nông thôn đã có thể nói là cực kì hào phóng.

Dù sao thì đây cũng mới chỉ là mời môi chứ không phải tạ môi.

Lúc trước, vị khách đầu tiên mà Giang Phong tiếp đó, người ta có điều kiện tốt như vậy mà hồng bao và quà mời môi cộng lại cũng chỉ khoảng một ngàn tệ mà thôi.

Mặt trời chiều ngả về tây.

Thôn Trúc Bài, trấn Ngũ Phúc.

Lưu Vượng Tài vẻ mặt tiều tụy ngồi ở cửa nhà, nhìn mấy con vịt nhỏ đang đạp nước ở rãnh nước nhỏ bên cạnh, hắn vừa hút thuốc vừa lặng người nghĩ tới chuyện thương tâm của mình.

Lưu Vượng Tài năm nay đã 34 tuổi, gia đình hắn bình thường, tướng mạo hắn cũng bình thường, mấy năm trước dưới nỗ lực vất vả của cha mẹ, hắn cưới một người vợ, vốn cho rằng có thể sống cuộc sống gối cao không lo.

Kết quả hết tết xuân năm nay, vợ hắn nói không muốn tiếp tục ở nhà chăm con, muốn cùng hắn tới Quảng Đông làm công.

Đây là chuyện tốt, Lưu Vượng Tài đương nhiên sẽ không từ chối.

Hai vợ chồng cùng làm công bên ngoài, so với một người làm thì vẫn tốt hơn nhiều.

Nhưng khiến cho Lưu Vượng Tài nằm mơ cũng không nghĩ tới chính là, sau khi hắn đưa vợ mình vào trong nhà máy làm thì vợ hắn lại ngay dưới mí mắt hắn, cặp kè với một thằng đàn ông khác

cùng chỗ làm.

Chuyện vợ hắn cặp kè với người đàn ông khác cụ thể bắt đầu từ lúc nào, Lưu Vượng Tài cũng không biết, đây cũng xem như nỗi khổ của đàn ông trung thực, hoàn toàn tín nhiệm vợ, chưa từng hoài nghi người ta, mãi tới khi phát hiện chỗ không hợp lý thì mọi chuyện đã đi tới bước không thể vãn hồi rồi.

Chương 774: Nghĩ Mãi Không Hiểu Hắn Rốt Cuộc Thua Kém Chỗ Nào?

Lưu Vượng Tài không thể hiểu nổi vì sao vợ hắn lại biến thành như vậy, nếu như ghét bỏ hắn thì lúc trước sao lại lựa chọn gả cho hắn, còn nếu như đã chọn gả cho hắn, sinh con dưỡng cái cho hắn, vì sao lại không thể cùng nhau sống chung thật tốt, lại nhất định phải chạy theo người khác làm gì?

Nếu như vợ hắn câu trên một người có tiền, Lưu Vượng Tài cũng sẽ không tức giận như vậy, nhưng quan trọng là người đàn ông cặp kè với vợ hắn kia lại cũng chẳng tốt hơn hắn tí nào, cũng là người làm công, vẻ ngoài thậm chí còn không bằng hắn.

Lưu Vượng Tài nghĩ mãi không ra mình rốt cuộc thua người ta ở điểm nào?

Đột nhiên, điện thoại của Lưu Vượng Tài kêu lên, hắn lấy điện thoại từ trong túi ra xem, phát hiện là số điện thoại lạ, có điều hắn vẫn ấn nút nhận, dù sao thì nhận điện thoại cũng không mất tiền.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của một bà dì đã vang lên: “Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của Lưu Vượng Tài ở thôn Trúc Bài không?”

Lưu Vượng Tài đáp: “Là tôi, bác là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

Bà dì nói: “Tôi họ Trương, là người mai mối ở trấn Thanh Hà, chuyện của cậu tôi đã nghe nói qua, có câu cũ không đi thì mới không tới, như vậy, nếu như người vợ kia của cậu đã không biết

trân quý cậu, vậy cậu đi tìm một người biết trân quý mình là được, vừa vặn chỗ tôi có một đối tượng rất thích hợp với cậu, muốn giới thiệu cho cậu biết, không biết cậu có hứng thú không?"

Lưu Vượng Tài nghe vậy thì kinh ngạc, chuyện vợ hắn đã truyền tới tận trấn Thanh Hà rồi sao?

Nghe xong lời nói của người mai mối, mặc dù Lưu Vượng Tài động tâm, nhưng vẫn đàng hoàng trả lời: "Tôi đương nhiên là có hứng thú, nhưng hiện tại tôi rất nghèo, không cưới nổi vợ."

Dì Trương cười nói: "Lưu Vượng Tài, cậu cứ yên tâm, đối tượng tôi giới thiệu cho cậu không yêu cầu ở cậu mấy vạn lễ hỏi, ngay cả tiền làm mai mối này cũng không cần, nếu như hai người vừa ý nhau thì chỉ cần bỏ ra mấy ngàn tệ là có thể cưới vợ về nhà. Mấy ngàn tệ này hẳn là cậu có đi?"

Lưu Vượng Tài mắt sáng lên, nhiều tiền thì hắn không có, nhưng một, hai vạn thì hắn vẫn bỏ ra được, nếu như quả thật có thể cưới vợ chỉ bằng mấy ngàn như vậy, hắn đương nhiên nguyện ý thử.

"Dì Trương, dì nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật, có điều tôi phải nó rõ với cậu trước, đối tượng này đã trải qua hai lần kết hôn, đã sinh tổng cộng bốn đứa con, hiện nay đang nuôi ba đứa con từ đời chồng thứ nhất, đứa con thứ cuối cùng sinh ra với đời chồng thứ hai thì hiện nay đang đi theo bố nó.

Nếu như cậu kết hôn với cô ấy thì sẽ phải gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng ba đứa trẻ này, cho nên cậu phải suy nghĩ cho kĩ, không nên chỉ vì lấy vợ mà một lời đáp ứng."

Lưu Vượng Tài nghe cực kì nghiêm túc, hắn cũng là cha của hai đứa bé, hiện tại con của hắn vẫn còn nhỏ, hắn vẫn chưa cảm nhận được áp lực nuôi con, có điều nếu như lấy đối phương về rồi, con của hai người cộng lại sẽ có tới năm đứa, nếu như hai người lại sinh thêm một, hai đứa nữa thì sẽ thành sáu, bảy đứa con.

Nuôi dưỡng sáu, bảy đứa con, dùng mông nghĩ cũng biết áp lực lớn đến thế nào.

Có điều, Lưu Vượng Tài cũng không sợ, hắn có suy nghĩ quan niệm nông thôn điển hình, chỉ cần cho con ăn no cơm là được, học phí tiểu học, trung học cơ sở đều được miễn, cũng không tiêu mấy đồng.

Bởi vậy, Lưu Vượng Tài chỉ im lặng một chút đã lên tiếng đáp: "Chỉ cần cô ấy nguyện ý cùng cháu sinh hoạt thật tốt, ba đứa con kia của cô ấy cháu sẽ gánh vác trách nhiệm nuôi dưỡng."

Dì Trương nói: "Người dì giới thiệu cho cháu có thể yên tâm, dì khẳng định là nó muốn sinh hoạt thật tốt cùng cháu, cháu phải suy nghĩ cho kĩ, nếu đồng ý, dì sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần."

Lưu Vượng Tài đáp: "Cháu hiểu rồi, vậy nhờ dì Trương sắp xếp cho chúng cháu gặp mặt."

Dì Trương nói: "Được, vậy mười giờ sáng ngày mai, cháu tới trấn Thanh Hà chúng ta, dì sẽ sắp xếp cho hai đứa gặp mặt trên trấn."

Lưu Vượng Tài đáp: "Vâng, dì Trương, ngày mai cháu chắc chắn sẽ đến đúng giờ."

...

Sáng ngày hôm sau.

Giang mẫu đi xe điện cùng Giang Nhu đi tới địa điểm gặp mặt ở trên trấn.

Trên đường, Giang mẫu lại dặn dò lại: "Giang Nhu, lần này nhà thím tìm cho cháu một người đàn ông trung thực, sau khi gặp mặt, cháu có cái gì thì cứ nói cái đó, nhớ là đừng có lừa gạt người ta."

"Thím cứ yên tâm, cháu hiểu rồi." Nói xong, Giang Nhu lại giải thích: "Thật ra trước cuộc hôn nhân kia, cháu cũng tin vào lời của người mai mối lúc ấy, nghĩ rằng điều kiện của người ta tốt như vậy, trước tiên cứ che giấu vấn đề con cái để cầm cự đã, chờ tới khi thời cơ chín muồi rồi lại giải thích với người ta sau cũng không muộn.

Kết quả, một khi đã bắt đầu che giấu thì cũng không còn cơ hội

giải thích nữa, như vậy mới tạo thành hậu quả như hiện tại, giờ cháu đã được học một bài học nhớ đời rồi, sẽ không phạm lại sai lầm lần nữa."

Giang mẫu gật đầu nói: "Ừ, trong lòng cháu hiểu rõ là được, hôn nhân hạnh phúc là hôn nhân cần hai người cùng đầu tư, người đàn ông nhà thím giới thiệu cho con lần này có lẽ là không có bản lĩnh quá lớn, nhưng là một người đàn ông biết quan tâm tới gia đình.

"Thím, cháu đã trải qua hai lần hôn nhân, đã biết rõ mình muốn cái gì."

Trên trấn cách thôn Long Sơn cũng không xa, chỉ có mất mấy phút đi đường, hai người đã đi xe điện tới chỗ gặp mặt.

Vừa vào quán, hai người liếc mắt đã nhìn thấy một người đàn ông nhìn đàng hoàng đang ngồi ở một chỗ, mặc dù cả hai đều cảm thấy người đàn ông nhìn có vẻ trung thực này hẳn là Lưu Vượng Tài, nhưng để tránh việc nhận lầm người xấu hổ, Giang mẫu vẫn gọi một cuộc điện thoại cho Lưu Vượng Tài.

Mà lúc này, Lưu Vượng Tài cũng đã nhìn thấy đối phương, chờ điện thoại kêu lên, cả hai đều nhanh chóng xác thực thân phận với nhau.

Mấy lời khách sáo tiếp theo không đề cập tới, chờ Giang mẫu và Giang Nhu cùng ngồi xuống xong, Lưu Vượng Tài gọi cho hai người mỗi người một cốc trà sữa, sau đó mới ngồi xuống cùng, bắt đầu hàn huyên.

Giang Nhu mở đầu nói: "Anh Tài, chuyện của anh em đã nghe nói rồi, lần này anh từ công trở về đã có tính toán gì chưa?"

Lưu Vượng Tài lắc đầu nói: "Chuyện tôi từ công lần này thuộc tình huống đặc biệt, cũng không làm kế hoạch cho tốt, có điều mấy ngày nay tôi cũng đã nghĩ qua, tôi không có ý định ra ngoài làm công nữa, mà là muốn ở nhà làm chút nghề phụ, cụ thể là gì thì tôi chưa nghĩ ra."

Giang Nhu nói: "Làm công ở bên ngoài không phải kế lâu dài, ở nhà làm chút nghề phụ cũng tốt, bất kể là trồng trọt hay chăn gia

súc, chỉ cần quản lý tốt cũng có thể kiếm được nhiều hơn so với làm công bên ngoài.

Chương 775: Nghĩ Mãi Không Hiểu Hắn Rốt Cuộc Thua Kém Chỗ Nào? (2)

Giang mẫu thấy hai người đã trò chuyện tự nhiên hơn thì cũng không ở lại làm bóng đèn nữa, mà đứng dậy chào hỏi: “Lưu Vượng Tài, Giang Nhu, hai đứa cứ trò chuyện tiếp đi, dì đi ra chợ mua ít thức ăn, có vấn đề gì thì cứ gọi điện cho dì.”

“Vâng, thưa thím.”

“Vâng, thưa dì.”

Hai người đều là người từng trải, tự nhiên biết rõ đây là người mai mối kiếm cớ rời đi, để không gian lại cho hai người bọn họ.

Chờ Giang mẫu rời đi rồi, hai người vừa uống trà sữa vừa tiếp tục trò chuyện.

Không thể không nói, chuyện nam nữa thật sự vô cùng thần kì, có người đàn ông nào bình thường đánh cũng không thèm mở miệng ra nói, chỉ khi nào gặp được cô gái phù hợp với mình, lúc trò chuyện thì có khi còn nhiều lời hơn cả người ta.

Lưu Vượng Tài là người đàn ông thành thật, bình thường nói cũng không nhiều, cũng không biết nói lời ngon ngọt, nếu không phải như vậy thì vợ trước của hắn đã không bị người đàn ông khác câu đi mất rồi.

Nhưng đối mặt với Giang Nhu, hắn giống như được khai mở kĩ năng mới vậy, lúc nói chuyện trời đất, há mồm là câu đùa đến miệng, chọc cho Giang Nhu cười khanh khách không ngừng.

Bất tri bất giác, đã tới mười hai giờ.

“A, không để ý một tí mà đã giữa trưa rồi, Giang Nhu, chúng ta trước đi tìm chỗ ăn trưa nhé?”

“Được, em biết có một cửa hàng phở hương vị cũng không tệ, hay là chúng ta đi ăn bát phở nhé?”

“Được, nghe em, chúng ta đi ăn phở.”

“Đi thôi, đi theo em.”

“…”

…

Tám giờ tối, Lưu Vượng Tài đắc ý đi xe máy về nhà.

Về tới cửa nhà, Lưu phụ đang đứng đó hút thuốc lào, Lưu mẫu nghe tiếng xe máy là biết con trai đã trở về, cũng ôm cháu nội đi ra từ trong nhà.

“Vượng Tài, sao muộn vậy mới về thế? Ăn cơm tối rồi sao? Xem mắt thế nào rồi?” Lưu mẫu vừa đi ra liền liên thanh hỏi.

Lưu Vượng Tài đỗ xe xong liền tươi cười nói: “Đã ăn rồi, xem mắt cực kì thuận lợi, nếu như hai người không có ý kiến, hai ngày nữa chúng con sẽ chuẩn bị đi đăng ký kết hôn.”

Lưu mẫu kinh ngạc nói: “Vội như vậy sao?”

Lưu phụ nghe xong cũng đặt thuốc tẩu qua một bên, hỏi: “Vượng Tài, con thật sự nghĩ kỹ chưa?”

Tối hôm qua con trai nhỏ đã nói thông tin của nhà gái cho ông biết, đối phương có ba đứa con riêng, mặc dù trong lòng bọn họ muốn nói là không để ý chút nào, nhưng đó là không thực tế.

Có điều con trai nhỏ của bọn họ cũng có hai đứa con riêng, mà thời đại này lấy vợ khó thế nào, hai người cũng biết rõ, dựa vào tình hình kinh tế nhà họ cũng không bỏ ra nổi tiền để con trai nhỏ cưới thêm vợ nữa.

Bởi vậy, Lưu phụ, Lưu mẫu mặc dù đều có chút để ý trong lòng nhưng cũng hiểu rõ người ta nếu đã có thể nhìn trúng con trai nhỏ nhà mình, lại không yêu cầu nhiều tiền cưới hỏi đã là vô cùng khó tìm, hai người cũng không thể yêu cầu xa vời hơn được.

Lưu Vượng Tài gật đầu nói: “Cha, mẹ, con cũng hiểu rõ, đây là cơ hội duy nhất của con, bỏ lỡ cô ấy, sợ là con sẽ phải cô độc cả đời.”

“Được, nếu con đã hiểu rõ, vậy cha mẹ cũng không nói thêm gì nữa, về sau cố gắng mà kiếm tiền đi!”

“Vâng, con biết rồi!”

...

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Hôm nay là ngày văn phòng môi giới hôn nhân phát tiền lương, một đám bà mối sau khi tiền lương tới sổ thì đều vui mừng nở hoa.

Bây giờ nhân viên của văn phòng môi giới đã tăng lên, tiền lương không còn phát hiện kim như lúc trước nữa mà là hợp tác cùng ngân hàng, chuyển khoản trực tiếp vào trong thẻ của nhân viên.

Người có tiền lương cao nhất đương nhiên là Đường An Quân và Liễu Y Y, tiền lương của hai người tính theo chế độ riêng, giờ đã lên tới tám vạn, tiền lương của những người khác thì có nhiều có ít, cao nhất là hơn ba vạn năm, thấp nhất cũng hơn hai vạn.

Ba người bạn cùng phòng trước kia của Hoàng Linh Vi đều lấy được khoảng hai vạn năm tiền lương.

Trong lúc một đám bà mối đang vì tiền lương tới sổ mà vui vẻ, Chu Thông đã mang theo 50 vạn tiền tán gái do cha chu cấp chạy tới tỉnh thành, hắn vốn là muốn thuê một căn nhà, nhưng suy nghĩ một chút, thuê phòng còn phải quét dọn vệ sinh, rất phiền phức.

Thế là, hắn liền trực tiếp đến một khách sạn cao cấp, thuê phòng một tháng ở đó.

Thu xếp xong mọi thứ, Chu Thông mới gọi điện cho Liễu Y Y.

Điện thoại vừa kết nối, Chu Thông liền chào hỏi: “Cô Liễu, tôi là Chu Thông, giờ tôi đã đến tỉnh thành rồi, giữa trưa cô có thời gian không? Tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm.”

Liễu Y Y nói: “Trưa tôi có thời gian, vậy anh sắp xếp đi nhé!”

Chu Thông cười nói: “Vậy được, không quấy rầy cô làm việc nữa, tôi bên này sắp xếp xong xuôi xong sẽ gửi wechat lại cho cô.”

Liễu Y Y đáp: “Ừm, được.”

Cúp điện thoại xong, Chu Thông liền lái xe ra ngoài kiếm chỗ ăn cơm, hắn từ chỗ Giang đại sư biết được khẩu vị của Liễu Y Y, nhưng hắn vẫn chưa hiểu rõ tỉnh thành, cũng không biết chỗ nào ăn ngon chỗ nào ăn không ngon, chỉ có thể trước tiên chọn một nhà hàng theo cảm tính, sau đó lại đi thỉnh giáo Giang đại sư về các quán ăn ngon một chút.

Chọn xong nhà hàng, thấy thời gian cũng không còn sớm, Chu Thông liền gửi định vị cho Liễu Y Y.

...

Một quán trà nào đó.

Liễu Y Y đang giúp khách đáp cầu dắt mối, sau khi nhận được định vị trên wechat do Chu Thông gửi tới, cô mỉm cười, đứng lên nói: “Hai vị, hai vị cứ chậm rãi trò chuyện, Giang đại sư có làm mai cho tôi, giờ tôi cũng cần phải đến nơi hẹn rồi.”

Vị khách nữ cười nói: “Ai u, vậy tôi chúc mừng bà mối Liễu trước, mau đi đi, đừng để soái ca người ta chờ đợi sốt ruột!”

Vị khách nam cảm khái nói: “Bà mối Liễu thật đúng là kính nghiệp mà, chính mình còn bận rộn đi xem mắt mà vẫn ưu tiên sắp xếp xem mắt cho hai người chúng tôi.”

Liễu Y Y mỉm cười nói: “Bên phía tôi là vừa mới quyết định thôi, còn hai người là đã hẹn từ trước rồi, đương nhiên phải ưu tiên xử lý tốt chuyện của hai người rồi mới quan tâm tới chuyện của tôi được.”

“Ha ha, vậy chúc bà mối Liễu xem mắt thuận lợi, kịp thời nắm được soái ca nhà người ta nhé.”

“Cảm ơn, nhờ vào lời chúc của cô, hai vị, hẹn gặp lại!”

“Ừm, hẹn gặp lại!”

Rời khỏi quán trà, Liễu Y Y liền lái xe chạy thẳng tới điểm hẹn.

Mặc dù trong khoảng thời gian hơn một năm nay, cô đã giúp ít nhất hai, ba ngàn vị khách đáp cầu dắt mối, đã quen thuộc quy trình xem mắt tới không thể quen thuộc hơn nữa, nhưng tới lượt chính mình thì tâm tình cô vẫn có chút kích động.

Hơn hai mươi phút sau, Liễu Y Y lái xe tới chỗ cần đến.

Cô không ngay lập tức xuống xe đi gặp Chu Thông mà lấy ra túi trang điểm của mình trước, cẩn thận từng li từng ti dặm lại phấn, mãi tới khi không còn nhìn thấy bất kì khuyết điểm nào nữa, cô mới xuống xe đi vào nhà hàng.

...

Trong nhà hàng, Chu Thông nghĩ xem chờ chút lúc gặp mặt nên chào hỏi thế nào, rồi lặp đi lặp lại trong lòng, nên dùng vẻ mặt gì, giọng điệu nên nghiêm túc hay nhẹ nhàng, hai người là lần đầu tiên gặp, có nên nói đùa hay không?

Trong lúc trong đầu hắn đang tràn ngập đủ loại suy nghĩ, cửa phòng riêng bỗng bị gõ vang, Chu Thông không nhịn được mừng rỡ, vội lên tiếng mời vào, sau đó nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đi vào.

“Cô Liễu, xin chào!”

“Anh Thông, xin chào!”

Hai người đồng thời lên tiếng chào hỏi, lại không nhịn được nhìn nhau cười một tiếng.

“Cô Liễu, mời ngồi, tôi nghe Giang đại sư nói cô thích ăn món Quảng Đông cho nên tùy tiện chọn một nhà hàng Quảng Đông để mời cô ăn, cũng không biết đầu bếp chỗ này nấu ăn có được hay không, nếu như làm không ngon, vậy đành xin cô tha thứ cho một lần.”

“Anh Thông không cần phải khách khí, tôi rất dễ ăn, không kén

chọn gì nhiều đâu.”

Chương 776: Tham Dự Đám Cưới Của Bạn Gái Cũ

Trong phòng riêng.

Chu Thông và Liễu Y Y vừa ăn, vừa trò chuyện.

Liễu Y Y đã làm bà mối hơn một năm, công việc bà mai này cực kỳ rèn luyện EQ, EQ hiện tại của cô đã vượt xa năm ngoái, lời mà cô nói ra như là làn gió ấm áp mùa xuân vậy.

Chu Thông chỉ là một người có EQ bình thường, nhưng mà Giang đại sư đã nói rất rõ cho anh biết về sở thích của Liễu Y Y rồi, anh chỉ cần chọn ra những chủ đề mà cả hai đều cảm thấy hứng thú từ trong đó để nói, cho nên hai người nói chuyện rất ăn ý.

Chỉ một bữa cơm mà hai người đã thân thiết hơn rất nhiều.

Chu Thông cười khẽ, nói:

"Y Y, chiều nay em muốn ăn gì? Hiện tại anh vô cùng rảnh rỗi, định dùng khoảng thời gian này để đi thưởng thức ẩm thực tỉnh thành, sau này em muốn ăn gì thì cứ nói với anh, anh với em cùng đi ăn."

Liễu Y Y cười, nói:

"Được, vậy anh cứ đi tìm hiểu đi, em nghĩ ra được chiều nay muốn ăn gì sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Vậy anh không làm phiền em làm việc nữa, hẹn gặp lại vào buổi chiều."

"Được, em đi đây!"

"Hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

...

Ở căn nhà nào đó trên đường Tây Hương.

Khuôn mặt Lý Tam Bàn ảm đạm, anh ngồi yên trên ghế sofa, nhớ lại cảnh tượng cô gái nào đó từ chối mình, mặc dù anh đã đoán trước được chuyện này rồi, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Thực ra, chuyện này cũng không thể nào trách con gái nhà người ta được, tất cả là do anh quá béo.

Lý Tam Bàn cao 1m73, nhưng mà cân nặng lại hơn 125kg, nghĩ thôi cũng thấy dáng người của anh khó coi rồi. Anh vẫn luôn yêu thầm một cô gái, chỉ là trước kia anh không dám tỏ tình, sợ là sau khi tỏ tình rồi chẳng thể làm bạn bè được nữa.

Nhưng sau khi biết cô gái kia đã thích người khác, Lý Tam Bàn lập tức cuống cuồng lên, mặc kệ khả năng có thể không làm bạn được, lấy hết can đảm tỏ tình với cô gái kia... Kết quả là kỳ tích không xuất hiện, cô gái đó từ chối anh vô cùng dứt khoát.

Nguyên văn lời của cô gái ấy là như thế này: Tam Bàn, anh là người rất tốt, nhưng mà tôi không thể chấp nhận được việc bạn trai của mình béo như vậy. Đi ra ngoài với anh chắc chắn sẽ bị người khác chế giễu, tôi không với nổi anh!

Con gái người ta đã nói như thế rồi, Lý Tam Bàn còn có thể nói được gì nữa? Anh chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này, sau đó quay về nhà yên lặng liếm vết thương.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Cửa nhà mở ra, một dáng người tròn vo đi vào, người này là mẹ anh, bà chỉ cao 1m61, nhưng lại nặng tới 119kg.

Một trong những nguyên nhân lớn mà Lý Tam Bàn béo như thế này là do di truyền từ cha mẹ, cha anh cũng là một ông chú mập mạp nặng 135kg.

"Con trai, sao hôm nay con tan làm sớm thế?"

Mẹ Lý cầm theo một cái túi đồ ăn to đi vào trong nhà, hỏi.

Lý Tam Bàn trả lời:

"Hôm nay con xin nghỉ."

Mẹ lý đặt đồ ăn lên trên bàn, hỏi:

"Tại sao lại xin nghỉ? Cơ thể có chỗ nào không thoải mái hả?"

Lý Tam Bàn thở dài, nói:

"Cơ thể con không sao cả, nhưng mà tâm trạng không tốt, không muốn đi làm."

Mẹ Lý vừa lấy khăn lau mặt, vừa quan tâm hỏi:

"Có chuyện gì vậy con trai, tại sao tâm trạng lại đột nhiên không tốt? Gặp phải chuyện gì hả?"

Lý Tam Bàn biết nếu mình mà không nói rõ, thì mẹ sẽ hỏi cả ngày, cho nên lời ít ý nhiều, nói:

"Thất tình!"

Mẹ Lý nghe vậy thì kinh ngạc nói:

"Thất tình? Con trai à, con yêu đương lúc nào thế? Sao mẹ không biết?"

Lý Tam Bàn nói:

"Đâu có quy định nào ghi rằng phải yêu đương mới được thất tình đâu. Hôm nay con tỏ tình với cô gái mà con thích, sau đó bị từ chối, cho nên mới thất tình."

Mẹ Lý giật mình, lập tức an ủi:

"Không sao đâu con, cô gái đó từ chối con thì người tổn thất chính là cô ấy, con sẽ tìm được người tốt hơn."

Lý Tam Bàn thở dài, nói:

"Mẹ, mẹ đừng xem con là con nít mà dỗ kiểu đó nữa. Với bộ dạng khó nhìn này của con, muốn tìm được đối tượng để yêu đương

thật sự rất khó, cô gái nào sẽ thích một người mập mạp như này cơ chứ?"

Mẹ Lý trầm mặc một chút, nói:

"Con trai, chúng ta không thể tìm được những cô gái thon thả, vậy thì tìm những cô gái mập mạp, như thế thì chẳng ai ghét bỏ được ai cả, ở chung cũng thoải mái hơn, không cần phải suốt ngày có kỵ suy nghĩ của đối phương."

Lý Tam Bàn thở dài, nói:

"Mẹ, nếu con tìm một cô gái mập mạp để kết hôn, vậy thì cháu trai, cháu gái của mẹ cũng là những người mập mạp. Từ nhỏ tới lớn con đã phải chịu quá nhiều ánh mắt xem thường từ người khác rồi, con không muốn con của con dẫm phải vết xe đổ của con.

Với lại, mập mạp thật sự không đẹp, con không muốn cưới một người vợ còn mập hơn cả con đâu."

Mẹ Lý cắn răng nói:

"Vậy thì tìm một cô gái thon thả, chỉ cần cố gắng thì sẽ đạt được kết quả. Chỉ cần chúng ta cố gắng tìm kiếm, thì nhất định sẽ tìm được một cô gái không chê con mập."

Chương 777: Tham Dự Đám Cưới Của Bạn Gái Cũ (2)

Lý Tam Bàn bi quan nói:

"Mẹ, đây là một thế giới xem mặt, trong những yếu tố mập lùn xấu, thì béo là yếu tố bị kỳ thị nhất. Ở đảo quốc, việc mập mạp thậm chí còn phạm pháp, phải bị phạt. Mặc dù, quốc qua chúng ta không có quy định kỳ quặc ấy, nhưng mà người mập mạp thật sự không có nhân quyền. Bị kỳ thị từ lúc còn đi học, tới lúc đã đi ra ngoài xã hội, muốn tìm được một cô gái không chê con mập thật sự nói dễ hơn làm!"

Mẹ Lý trấn an:

"Con đừng quá bi quan, trên thế giới có rất nhiều loại người. Có vài cô gái còn có thể không thèm quan tâm tới ánh mắt của thế tục mà gả cho những người đàn ông lớn hơn cô ấy tới mấy chục tuổi. Chúng ta chỉ mập mà thôi, chẳng lẽ còn không bằng một ông già gần đất xa trời sao?"

Lý Tam Bàn nói:

"Mẹ, người ta làm thế là vì tiền, không phải thật sự coi trọng mấy ông già kia."

Mẹ Lý nói:

"Mẹ biết phần lớn những cô gái gả cho mấy ông già đó đều là vì tiền, nhưng mà mẹ đã từng đọc qua một bài báo nói rằng, một ông già dù không có tiền, nhưng vẫn có thể cưới được một cô gái trẻ hơn ông ta tới mấy chục tuổi.

Với lại không phải có một số người đàn ông tuy xấu xí nhưng vẫn cưới được người phụ nữ có bề ngoài xinh đẹp sao?

Cho nên, con đừng quá bi quan, mẹ sẽ tìm người giới thiệu đối tượng cho con. Chúng ta quăng một cái lưới lớn, chắc chắn sẽ tìm được đối tượng kết hôn cho con."

Lý Tam Bàn thấy mẹ nói cũng đúng, tục ngữ có một loại gạo nuôi ra trăm loại người, trên đời này chắc chắn sẽ có một cô gái không chê anh mập mạp, chỉ là không biết anh có năng lực tìm ra được người đó trong đám người ngoài kia hay không mà thôi.

Mẹ Lý thấy con trai bình tĩnh lại thì mới yên tâm nói:

"Được rồi, mẹ đi nấu cơm đây, chờ lát nữa cha con về rồi chúng ta sẽ nghiên cứu vấn đề này."

...

Ở sảnh đám cưới của một nhà hàng tiệc cưới nào đó.

Một cặp đôi vừa mới cử hành nghi thức trên sân khấu xong, cô dâu mặc một chiếc đầm trắng dài thướt tha, mềm mại, quyến rũ động lòng người. Cô nở một nụ cười hạnh phúc, nắm lấy tay của chú rể,

đi vào lễ đường.

Lúc này, tất cả các vị khách đang ngồi ở đây đều vỗ tay chúc phúc cho bọn họ.

Trong một góc nào đó có một người đàn ông đang ngồi xem, mặc dù đã mang khẩu trang, nhưng nó vẫn không thể nào che giấu được khuôn mặt anh tuấn của anh. Người đàn ông im lặng từ đầu tới giờ, trong mắt anh là sự cam chịu, đau lòng, dường như còn có cả nước mắt.

Nhưng mà, anh vẫn nhìn chằm chằm không hề chớp mắt, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng mà anh có thể ngắm nhìn bạn gái cũ ở khoảng cách gần như này.

Qua ngày hôm nay, cô ấy chính thức trở thành vợ của người khác rồi.

Người đàn ông này tên là Ngô Tuấn, là bạn trai cũ của cô dâu.

Thực ra, cô dâu không hề mời bạn trai cũ tới tham dự hôn lễ, chuyện này là do Ngô Tuấn nghe bạn mình nói bạn gái cũ của anh kết hôn, cho nên anh mới lén tới đây tham dự hôn lễ cô ấy.

Ngô Tuấn nhìn dáng vẻ cô dâu mặc chiếc váy cưới xinh đẹp động lòng người, trong lòng có chút đau đớn.

Anh và cô dâu quen nhau hai năm, tình cảm của hai người vẫn luôn rất tốt, đã sắp tới bước bàn chuyện cưới sinh.

Tiếc là, tình cảm cuối cùng vẫn không thể đánh bại hiện thực. Bởi vì không thể mua được nhà, không thể đưa ra số tiền sính lễ kếch xù mà cha vợ, mẹ vợ yêu cầu, cho nên hai người rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi kết cục chia tay.

Ngô Tuấn nhìn người mình yêu gả cho một người đàn ông khác mà lòng đau như cắt.

Điều càng làm anh đau lòng hơn chính là sau khi quan sát cô dâu một cách kỹ càng, anh phát hiện suốt cả buổi đám cưới này, người ta vô cùng vui vẻ, ánh mắt nhìn chú rể tràn đầy tình yêu, hoàn toàn không bị chuyện tình cảm trước đây giữa anh và cô ấy ảnh

hưởng.

Không biết là do cô ấy hoàn toàn không yêu anh, hay là cô ấy bước ra khỏi chuyện tình ấy quá nhanh.

Nhưng dù là vì lý do gì thì cũng không liên quan gì tới anh nữa rồi.

Ngô Tuấn ngồi yên ở góc khuất đó suốt cả buổi đám cưới, cho tới khi tiệc rượu chính thức bắt đầu, chú rể và cô dâu thay sang bộ đồ khác chuẩn bị đi mời rượu, anh mới đứng dậy, yên lặng rời đi.

...

Nửa tiếng sau.

Ở một sạp đồ nướng.

Ngô Tuấn uống hết ly bia này tới ly bia khác, anh vốn dĩ cho rằng bản thân chỉ cần 3 tháng là có thể quên được chuyện này, nhưng mà khi tận mắt chứng kiến bạn gái cũ kết hôn, trong lòng anh vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trước kia, khi vẫn còn quen nhau, anh đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ của bạn gái cũ khi mặc đầm cưới, chắc hẳn là rất xinh đẹp.

Thực tế đúng là như vậy, quả thực rất xinh đẹp, nhưng tiếc rằng chú rể lại không phải là anh.

Ngô Tuấn vừa uống bia, vừa nhớ lại những kỷ niệm giữa mình và bạn gái cũ trong mấy năm qua, bất tri bất giác mà rơi nước mắt.

Chẳng mấy chốc mà Ngô Tuấn đã uống hết số bia kia, anh hơi say say, kêu:

"Ông chủ, lấy thêm năm lon nữa."

Chủ sạp đồ nướng là một người đàn ông trung niên đã ngoài bốn mươi tuổi, bây giờ vẫn còn sớm, cho nên sạp ông chỉ có duy nhất một người khách là Ngô Tuấn, cho nên ông quan sát được hết phản ứng của anh. Ông nghe thấy thế liền mang theo hai lon bia đi qua.

"Quý khách à, uống bia một mình rất dễ say, tôi uống với cậu."

Ông chủ quán đến ngay lúc Ngô Tuấn đang muốn giãi bày tâm sự, cho nên hai người lập tức anh một ly tôi một ly. Anh cười tự giễu:

"Tôi ngu thật, đã chia tay rồi vậy mà còn đi tham dự đám cưới của bạn gái cũ, làm thế chẳng phải là đang tự chuốc lấy khổ à?"

Chương 778: Tham Dự Đám Cưới Của Bạn Gái Cũ (3)

Ông chủ đã sớm nhìn ra được rằng chuyện tình cảm của người khách này xảy ra vấn đề, nhưng ông không ngờ rằng lý do là vì đám cưới của bạn gái cũ.

"Người anh em, chuyện gì qua rồi thì để nó qua đi, nhìn thoáng một chút, cậu đẹp trai như này, sao phải sợ không có bạn gái đúng không?"

Ngô Tuấn cười khổ, nói:

"Đẹp trai thì có ít gì chứ, không thể mua được nhà, không thể trả nổi tiền sính lễ. Người đã ở bên cạnh mình suốt bao năm qua cuối cùng lại ôm lấy người khác, trở thành vợ của người khác, rốt cuộc thì thế giới này cũng là một thế giới xem tiền tài là nhất."

Ông chủ nói:

"Người anh em à, việc có tiền ở trong xã hội này thật sự rất quan trọng, nhưng mà cậu không cần phải bi quan như thế, không phải tất cả các cô gái đều coi trọng tiền tài."

Ngô Tuấn vừa uống bia, vừa nói:

"Có lẽ thật sự có cô gái không coi trọng tiền tài, nhưng mà những cô gái như thế quá ít, e là cả đời này tôi cũng không thể có cơ hội gặp được."

Ông chủ nói:

"Chuyện này thì chưa chắc, cậu biết Giang đại sư không? Muốn tìm một người có tam quan giống mình, thì nên đi tìm Giang đại sư, người đó chắc chắn có thể tìm cho cậu một người phù hợp."

Ngô Tuấn lắc lắc cái đầu có chút choáng váng của mình, hỏi:

"Giang đại sư? Người đó là ai?"

Ông chủ giới thiệu:

"Giang đại sư là ông mai nổi tiếng nhất tỉnh Quảng Tây chúng ta, cũng là một người rất nổi tiếng trong nước. Giang đại sư đã từng làm mai mối cho rất nhiều nghệ sĩ lớn và đại phú hào. Việc anh ấy am hiểu nhất chính là tính nhân duyên, nếu như cậu muốn tìm đối tượng để kết hôn, thì nên tìm Giang đại sư:

Ngô Tuấn kinh ngạc nói:

"Tỉnh Quảng Tây chúng ta có một người mai mối lợi hại như thế ư? Sao tôi chưa từng nghe qua bao giờ?"

Ông chủ cười, nói:

"Việc này có lẽ là do quý khách khá ít quan tâm tới tin tức. Trong năm nay chỉ có vài nghệ sĩ nổi tiếng tuyên bố kết hôn, mà người mai mối cho bọn họ đều là Giang đại sư, chỉ cần quan tâm tới tin tức một chút là biết."

Ngô Tuấn bưng ly bia lên nói:

"Cảm ơn ông chủ đã cho tôi biết chuyện này, không biết ông có địa chỉ của Giang đại sư hay không?"

Ông chủ cũng cầm ly bia lên cụng một cái, nói:

"Giang đại sư mở một công ty mai mối hôn nhân ở bên cạnh trạm xe lửa, ở trên mạng có địa chỉ của công ty ấy, cậu tìm đại là ra."

Ngô Tuấn uống một hơi cạn sạch ly bia, nói:

"Cảm ơn ông chủ đã chỉ điểm, nếu Giang đại sư thật sự có thể tìm được đối tượng phù hợp với tôi, lúc đó tôi sẽ dẫn vợ mình tới đây

ủng hộ ông."

Ông chủ cười ha ha, nói:

"Được, vậy tôi sẽ đợi cậu dẫn theo vợ mình tới đây ủng hộ."

...

Đêm đó.

Ở nhà tang lễ nào đó.

Diệp Đồng (cô gái được xứng đôi với pháp y) ôm cái bụng đã lớn của mình nói chuyện phiếm với đồng nghiệp Quý Phỉ. Tuy bây giờ cô đã mang thai được năm, sáu tháng rồi, nhưng mà vẫn đi làm như bình thường.

"Phỉ Phỉ, đã lâu thế rồi mà cô vẫn chưa quên được người yêu qua mạng kia của mình à?"

Quý Phỉ nói:

"Sắp quên sạch rồi."

Diệp Đồng nói:

"Nếu đã như thế thì cô đừng lãng phí thời gian nữa, tranh thủ lúc rảnh đi tìm Giang đại sư nhờ cậu ấy giới thiệu đối tượng cho bản thân đi. Tôi nói cô biết, sờ cơ thể của người sống thoải mái hơn nhiều so với sờ cơ thể của người chết."

Quý Phỉ gật đầu, nói:

"Được thôi, dù cô không nhắc tới, thì tôi cũng định nói chuyện này với cô. Bây giờ tôi cũng đã tới lúc phải tìm đối tượng rồi, nếu không cứ tiếp tục như thế này sợ là thật sự không còn ai cần nữa mất."

Diệp Đồng hưng phấn nói:

"Quyết định được như vậy là tốt rồi, để tôi gọi điện thoại cho Giang đại sư, nói cậu ấy tìm một đối tượng phù hợp với cô."

Diệp Đồng nói xong liền lấy điện thoại ra gọi cho Giang đại sư.

Vừa nối máy, Diệp Đồng lập tức đi thẳng vào vấn đề:

"Giang đại sư, tôi có một người đồng nghiệp muốn nhờ cậu làm mai mối, không biết cậu có tiện nhận không?"

Giang đại sư vừa cười, vừa nói:

"Có gì mà không tiện chứ, vậy cô nói cho tôi biết một chút về tình huống của đồng nghiệp cô đi, sau khi tìm được đối tượng phù hợp tôi sẽ gọi điện thoại cho cô."

Diệp Đồng giới thiệu:

"Đồng nghiệp tôi tên là Quý Phỉ, năm nay 26 tuổi, cao 1m63, vẻ ngoài xinh đẹp, có thể nói là mỹ nhân, cô ấy đã làm việc trong nhà tang lễ được 4 năm rồi."

Giang dại sư nói:

"Cô gửi cho tôi bức hình chụp gần đây nhất của cô ấy."

Quý Phỉ cũng nghe thấy lời này, cô vội vàng lấy điện thoại ra, gửi cho Diệp Đồng một bức hình khá xinh đẹp mà cô mới vừa chụp gần đây,

Diệp Đồng gửi cho Giang đại sư xong liền nói:

"Giang đại sư, cậu cũng biết công việc của chúng tôi rồi. Trước kia, đồng nghiệp của tôi có yêu đương qua mạng với một người, vốn dĩ hai người nói chuyện cũng khá hợp, kết quả khi gặp mặt, sau khi đồng nghiệp tôi nói nghề nghiệp của mình cho hắn ta, sau đó không còn có sau đó nữa..."

Giang đại sư nói:

"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ tìm một đối tượng không để ý tới nghề nghiệp của đồng nghiệp cô."

"Được, làm phiền Giang đại sư rồi."

"Không cần phải khách sáo, đây là công việc của tôi."

"Được, không làm phiền cậu nữa, có tin gì thì cậu cứ gọi điện cho tôi."

"Được."

Chương 779: Chuyển Thi Thể Công

Mười giờ sáng.

Tỉnh thành tỉnh Hồ Nam.

Tại một cửa hàng trà sữa nào đó, Cố Toàn nhìn thấy cô gái đã cùng hắn nói chuyện trên mạng hơn một tháng, đó là một cô gái có khuôn mặt tròn, chiều cao đại khái khoảng 1m6, dáng người tương đối bình thường, ngực có chút phẳng.

Có điều, giá trị nhan sắc của cô gái này cũng coi như tạm được, ăn mặc cũng tương đối thời thượng, cộng thêm am hiểu trang điểm, thoạt nhìn vẫn rất không tệ, vẫn có thể được xưng là mỹ nữ.

Lúc này, cô gái kia cũng đang len lén đánh giá Cố Toàn, càng nhìn, cô gái lại càng hài lòng.

Cố Toàn cao 1m77, lớn lên cũng không tính là đẹp trai, nhưng gương mặt góc cạnh rõ ràng, vóc dáng rất có lực, nhìn qua thì chính là kiểu đàn ông có tố chất thân thể tương đối mạnh kia, loại đàn ông này đúng là khẩu vị của cô.

Hai người gặp mặt, ấn tượng về nhau cũng không tệ.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Cố Toàn đề nghị: “Hay là chúng ta tới công viên gần đây đi dạo một chút?”

Cô gái gật đầu đáp: “Được, em cũng rất thích tản bộ ở công viên.”

Thế là, hai người mỗi người cầm một cốc trà sữa, vừa trò chuyện vừa sóng vai đi về phía công viên gần đó.

Cố Toàn và cô gái kia là vô tình quen biết nhau trên mạng, hai

người trò chuyện vài câu liền cọ ra nhiệt, hôm nay là lần đầu hai người gặp mặt, cảm giác về nhau cũng không tệ.

Đi tới công viên, cô gái hỏi: “Anh làm việc gì vậy? Một tháng được nghỉ mấy ngày?”

Cố Toàn rất muốn thẳng thắn về công việc của mình với đối phương, nhưng lại sợ trực tiếp dọa chạy đối phương, chỉ có thể dè chừng nói: “Anh làm chút việc tay chân mà thôi, mỗi tháng có thể nghỉ ngơi khoảng bốn ngày!”

Cô gái nói đùa: “Làm việc gì khổ cực sao? Phụ hồ à?”

Cố Toàn cười nói: “Cũng không khác bao nhiêu đâu, dù sao cũng là công việc vừa bẩn vừa mệt, kiếm chút tiền tay chân vất vả mà thôi.”

Cô gái cau mày lại, hỏi: “Anh nghiêm túc sao? Tuy nói công việc không phân sang hèn, nhưng nếu như anh thật sự làm công việc khổ cực như vậy, chỉ sợ cha mẹ em sẽ không đồng ý để em đi cùng với anh đâu!”

Cố Toàn nói: “Không cần biết là làm công việc như thế nào, mục đích dù sao cũng là vì kiếm tiền mà thôi, mặc dù công việc anh làm vừa bẩn vừa mệt, nhưng tiền kiếm được cũng không ít, muốn nuôi sống một gia đình cũng không thành vấn đề.”

Cô gái lại hỏi: “Vậy rốt cuộc anh làm việc gì?”

Cố Toàn liếc cô gái kia một cái, thấy dáng vẻ không nói rõ ràng chắc chắn không bỏ qua này của cô, hắn dứt khoát không che giấu nữa, trực tiếp ngả bài: “Anh làm việc ở đài hỏa táng, phụ trách vận chuyển thi thể, gọi là công nhân chuyển thi thể.”

Cô gái nghe vậy liền kêu lên một tiếng sợ hãi, nháy mắt đã cách xa Cố Toàn hơn ba mét, tức giận hổn hển quát: “Anh... Anh làm công việc như vậy sao không nói sớm một chút? Sao lại phải giấu tôi như thế?”

Cố Toàn nhìn thấy phản ứng của cô gái, trong lòng cũng nguội lạnh, thở dài nói: “Anh không phải muốn giấu diếm em, trước đó em cũng không có hỏi về chuyện công việc của anh mà!”

Cô gái sắc mặt trắng bệch, nói: “Anh làm công việc như vậy thì đáng ra nên chủ động báo cho người ta chứ, đừng có làm lãng phí thời gian của mọi người như thế, tôi còn có việc, đi trước đây.”

Hiếm khi gặp được một cô gái có ấn tượng không tệ, Cố Toàn không nhịn được mở lời giữ người lại: “Vừa rồi anh cũng đã nói, không cần biết là công việc gì, mục đích cuối cùng chẳng qua cũng đều là kiếm tiền mà thôi, anh biết rất nhiều người có thành kiến với công việc của anh, chờ tới khi em thực sự hiểu rõ công việc của anh rồi, em sẽ phát hiện công việc của anh thật ra cũng không có đáng sợ như em nghĩ, em không thể cho anh một cơ hội được sao?”

Cô gái dừng bước, sắc mặt khó coi nói: “Tôi chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, sức chịu đựng tinh thần vốn không mạnh, căn bản không tiếp nhận được công việc này của anh, thật xin lỗi.”

Nói xong, cô gái cũng không thèm quay đầu lại, bước nhanh rời đi.

Cố Toàn cứ như vậy trơ mắt nhìn cô rời đi, trong lòng không ngừng thở dài, từ trước khi hắn tiến vào cái nghề này, mẹ hắn đã sớm cảnh báo hắn, quyết định này của hắn sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc đời, nhất là chuyện hôn nhân sẽ phải chịu ảnh hưởng cực lớn, bảo hắn nhất định phải suy nghĩ kĩ càng.

Trước đây hắn không hiểu rõ lời mà mẹ nói này, mãi tới khi bắt đầu yêu đương rồi, hắn mới hiểu được sâu sắc lời mẹ mình nói, những cô gái kia ban đầu không cần biết có bao nhiêu hảo cảm đối với hắn, nhưng chờ tới khi biết được công việc của hắn rồi thì đều sẽ đứng xa mà nhìn, không có một ai đồng ý tiếp tục đi cùng hắn.

Cô gái vừa rồi cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

“Xem ra muốn tìm đối tượng ở bên ngoài là chuyện không thể, bỏ nhiều tâm tư hơn nữa thì cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi, vẫn nên nghĩ cách tìm người trong ngành thì hơn!”

Nghĩ tới đây, Cố Toàn cũng không xoắn xuýt chuyện vừa rồi nữa, chậm rãi đi về phía công viên.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn bỗng vang lên, hắn lấy điện thoại

ra xem, là một dãy số thuộc thành phố Úc Lâm, Quế tỉnh, hắn nghi ngờ nhấn nút nhận điện thoại.

“Xin chào, anh có phải là Cố Toàn không?” Điện thoại vừa kết nối, một giọng nam trẻ liền vang lên.

Cố Toàn đáp: “Tôi là Cố Toàn, xin hỏi cậu là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

Chương 780: Chuyển Thi Thể Công (2)

Nam thanh niên kia nói: “Tôi là Giang Phong, là người mai mối thuộc văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, lần này gọi điện thoại cho anh Cố là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng thích hợp, không biết anh có hứng thú không?”

Cố Toàn tự giễu cười nói: “Ông mối Giang đúng không, không gạt cậu, tôi là một công nhân vận chuyển thi thể, vừa rồi tôi vừa mới gặp mặt cùng một người đã nói chuyện trên mạng hơn nửa tháng, vốn hai người trò chuyện rất tốt, tiếc là cô ấy vừa biết công việc của tôi xong liền không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng, cậu xác định đối tượng cậu giới thiệu cho tôi sẽ không bị nghề nghiệp của tôi dọa chạy chứ?”

Giang Phong mỉm cười nói: “Anh Cố yên tâm, đối tượng tôi giới thiệu cho anh là một người nhập liệm, thời gian tiếp xúc với thi thể còn nhiều hơn so với anh, nghề nghiệp của anh chắc chắn không dọa được cô ấy.”

Cố Toàn nghe vậy thì mừng rỡ, hắn cực kỳ trân quý cuộc gọi điện thoại của ông mối Giang, hưng phấn nói: “Ông mối Giang, nếu như anh đã nói như vậy thì tôi cũng không từ chối nữa, trước cậu nói cho tôi một chút tình huống của cô ấy đi!”

Giang Phong cười, bắt đầu giới thiệu: “Cô ấy là người thành phố E, Quế tỉnh, hiện nay là một người nhập liệm của nhà tang lễ xx ở tỉnh thành Quế tỉnh, đã làm công việc này được bốn, năm năm.

Năm nay cô ấy 26 tuổi, chiều cao 1m63, dáng người các thứ có thể nói là chỗ cần lớn thì lớn, chỗ nên nhỏ thì nhỏ, thoạt nhìn rất xinh

đẹp, vẻ mặt lớn lên cũng rất đẹp, có thể được coi là một mỹ nữ.

Còn về trải nghiệm yêu đương, cả hai người đều dấn thân vào công việc tương tự, chắc hẳn đều hiểu người ngoài có sự kỳ thị với công việc của hai người, cô ấy mặc dù cũng từng thử yêu đương với người khác, nhưng mỗi lần người ta biết về công việc của cô ấy xong thì đều không chút do dự nói lời tạm biệt.

Bởi vậy, cho tới bây giờ, cô ấy vẫn có thể tính là một người chưa từng thực sự nói qua chuyện yêu đương."

Cố Toàn nghe đến âu sầu trong lòng, nói: "Ông mối Giang nói không sai, bên ngoài thực sự có quá nhiều sự kỳ thị đối với công việc của chúng tôi, bây giờ, ngoài đồng nghiệp của tôi ra thì tôi căn bản ngay cả một người bạn cũng không có, thực sự rất là cô đơn.

Tôi rất có hứng thú với cô gái ấy, phiền ông mối Giang sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt đi!"

Giang Phong nói: "Anh có hứng thú là được, trước tôi sẽ nói lại với cô ấy, nếu như cô ấy cũng cảm thấy có hứng thú, vậy tôi sẽ gửi phương thức liên lạc của cô ấy cho anh, khi đó hai người hãy liên lạc rồi nói chuyện nhé."

Cố Toàn gật đầu nói: "Cũng có thể."

"Vậy trước cứ như vậy đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy, sau đó sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn sau."

"Ừm, được."

...

Lúc Ngô Tuấn đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đã là mười một giờ trưa.

Đêm qua, chịu sự ảnh hưởng từ việc bạn gái cũ kết hôn, hắn ở ngoài quầy đồ nước uống không ít bia, may mà ông chủ quán đồ nướng cũng không tệ, biết cảm xúc của hắn không tốt, tới giúp hắn uống mấy chén, còn giới thiệu cho hắn một đại sư mai mối, Giang đại sư.

Hôm nay, sau khi tỉnh rượu, Ngô Tuấn liền dựa vào địa chỉ tìm được trên mạng, đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Ba phút sau, Ngô Tuấn gặp được vị Giang đại sư danh tiếng vang xa kia.

“Giang đại sư, cậu nói xem thời đại bây giờ có thứ thật sự gọi là tình yêu sao?” Ngô Tuấn vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Giang Phong liếc mắt nhìn hắn, khẳng định nói: “Bất kể là thời đại nào cũng đều có tình yêu tồn tại, có điều rất ít người có thể gặp được tình yêu chân chính, trong hiện thực, có rất nhiều đôi vợ chồng chỉ là chịu đựng nhau mà sinh sống thôi.”

Ngô Tuấn nói: “Lúc bạn gái cũ đi cùng với tôi, chúng tôi từng thề non hẹn biển, nhưng cha mẹ cô ấy lại ghét bỏ tôi không mua nổi phòng cưới, không chu cấp được lễ hỏi kếch xù, cuối cùng chia rẽ chúng tôi.

Trước kia, cô ấy cũng không hề việc nghĩa chẳng ngại khó nói muốn gả cho tôi, chỉ nói với tôi một câu thật xin lỗi, sau đó quay người liền nghe theo sắp xếp của cha mẹ, ở cùng một chỗ với một người đàn ông có điều kiện kinh tế tốt hơn.

Ngày hôm qua, lúc hai người đó kết hôn, tôi giấu diếm cô ấy lén lút tới hiện trường hôn lễ, nhìn thấy cô ấy mặc áo cưới, nét mặt vui cười như hoa, trong lòng tôi thật sự là bách vị tạp trần, lần đầu tiên hoài nghi tình yêu liệu có thực sự tồn tại hay không.”

Giang Phong nói: “Anh Ngô, tình cảm là thứ rất phức tạp, bạn gái cũ của anh là có tình cảm với anh, nhưng tình cảm của hai người rõ ràng là không qua được khảo nghiệm kia.

Tình yêu thật sự, ngay cả sinh mạng cũng có thể hi sinh vì đối phương, chứ đừng nói chi là tiền tài, vật ngoài thân các thứ, có điều dạng tình yêu như vậy vạn người mới có một người tìm được, không phải cứ muốn là có thể gặp được.”

Ngô Tuấn mặt đầy khát vọng nói: “Giang đại sư, tôi cũng muốn có một tình yêu như vậy, không biết cậu có thể giúp tôi tìm được không?”

“Được, anh Ngô, anh đợi thông báo của tôi đi!”

“Cảm ơn Giang đại sư, tất cả nhờ vào cậu.”

“Đương nhiên rồi, đây là chức trách của tôi.”

“Vậy tôi không quấy rầy cậu nữa, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

Chương 781: Chuyển Thi Thể Công (3)

Chờ Ngô Tuấn rời đi rồi, Giang Phong liền lập tức đi tìm đối tượng xứng đôi cho hắn, chỉ thấy một làn sóng vô hình quét ngang, từng bức ảnh chân dung nữ hiện lên liên tục, cuối cùng dừng lại ở một bức ảnh nữ:

【 Danh tính 】: Thiện Phương Hương

【 Tuổi tác 】: 26 tuổi

【 Chiều cao 】: 164cm

【 Cân nặng 】: 52kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Bạn trai cũ (tường)

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 74 (tình cảm vợ chồng 76 + môn đăng hộ đối 72 + Quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 94 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 92 + Quan hệ gia đình 94)

【 Dự đoán con cái 】:...

Nhìn xong tài liệu xứng đôi này, Giang Phong có chút dở khóc dở cười, hai người này vẫn rất thú vị, một người lén lút tham gia hôn lễ của bạn gái, một người hôm nay muốn đi tham gia hôn lễ của bạn trai, thật là tuyệt.

Nhìn thời gian hẳn là vẫn còn kịp, Giang Phong liền gọi Bách Lý Ngô Đồng cùng lái xe tiến về nơi nào đó.

...

Trên con đường tỉnh, Thiện Phương Hương mở chiếc xe BMW của mình ra, chạy về phía tiểu trấn nào đó ở huyện thành.

Thiện Phương Hương miễn miễn cưỡng cưỡng coi như một vị bạch phú mỹ, trong nhà cô ấy mở một nhà máy, cha còn đầu tư một mảnh đất có giá trị không nhỏ trên trấn, không dám nói tài sản trong nhà nhiều, nhưng mấy ngàn vạn là có.

Hai năm trước, Thiện Phương Hương từng có một người bạn trai.

Người bạn trai này lớn lên vô cùng soái khí, mặc dù xuất thân không tốt, nhưng năng lực làm việc cá nhân vô cùng xuất sắc, rất được ông chủ coi trọng, là một người cực kì có tiềm lực, có ánh sáng tương lai.

Mới tiếp xúc chưa đến nửa tháng, Thiện Phương Hương liền bị mị lực của đối phương mê đổ, một lòng nhào vào người hắn.

Hai người ở cùng nhau trải qua thời gian gần hai năm tốt đẹp, khoảng thời gian gần hai năm này, Thiện Phương Hương đối với người bạn trai cực kì ưu tú này không giữ lại chút nào, đập vào người hắn không dưới trăm vạn, mà số tiền này cô còn tiêu rất cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà khiến cho cô tuyệt đối không ngờ tới chính là, người đàn ông cô toàn tâm toàn ý đối xử vậy mà lại là một thằng tra nam một chân đạp hai thuyền, một bên hưởng thụ sự nỗ lực của cô, một bên cầm tiền của cô ngâm trên người đứa con gái khác.

Nếu như không phải có một người bạn nói cho cô, cô sẽ vẫn còn mơ mơ màng màng bị lừa.

Sau khi cô biết được chân tướng, Thiện Phương Hương tính tình bộc phát, đánh tên tra nam kia một bạt tay, đồng thời uy hiếp hắn lập tức đoạn tuyệt quan hệ với người con gái kia.

Càng khiến Thiện Phương Hương không nghĩ tới chính là tên đàn ông cặn bã kia không những không làm theo, mà ngược lại còn phân rõ giới hạn với cô, trực tiếp lựa chọn chia tay cô.

Khi đó, Thiện Phương Hương cũng đang nổi nóng, thế là hai người liền thật sự chia tay.

Chờ Thiện Phương Hương tỉnh táo lại xong, cô lại không nỡ từ bỏ tên đàn ông cặn bã ưu tú kia, nhưng lại không quay lại được nữa, bất kể là cô uy hiếp hay mềm mỏng, đủ loại phương pháp đều đã dùng cả nhưng đều không hữu hiệu.

Chỉ trong chớp mắt, hơn hai tháng đã trôi qua.

Thiện Phương Hương chờ được tới tin tức kết hôn của tên tra nam kia, cái này khiến cô tức giận đến nghiến răng, hỏi được bạn bè địa chỉ quê quán của tên tra nam kia xong, cô liền không chút do dự lái xe giết tới.

Tất nhiên, nếu hắn đã biểu hiện tuyệt tình như vậy, thì cô cũng sẽ không để hắn sống dễ chịu, cô muốn xuất hiện tại hôn lễ của hắn, làm ồn ào một trận trước mặt bạn bè thân thích của hắn, trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu cho người khác, cho dù là có phải hi sinh chính thanh danh của mình cô cũng sẽ không tiếc.

Tóm lại, chính là không thể để hắn sống dễ chịu được.

Trên đường lái xe về quê của tên tra nam kia, nhớ tới gần hai năm qua nỗ lực vì một tên đàn ông cặn bã, Thiện Phương Hương hận chính mình không thể cảnh giác nhiều hơn, lại hận tên đàn ông cặn bã kia không biết đủ.

Chờ lát nữa khi xuất hiện ở hôn lễ của hắn, chắc hẳn hắn sẽ rất bất ngờ đi?

Ngay lúc Thiện Phương Hương đang lái xe đi tới quốc lộ hương trấn, bỗng nhiên, một chiếc xe con màu đen vượt lên trước ngăn lại xe cô, ép cô không thể không phanh lại.

Vốn Thiện Phương Hương đang kìm nén một bụng đầy tức giận để tới đại náo hiện trường hôn lễ của bạn trai cũ, gặp phải loại chuyện này, cô đương nhiên cũng không tốt tính nổi, trực tiếp ngó đầu ra mắng: “Lái xe kiểu gì vậy?”

Lúc này, từ trên chiếc xe con màu đen, một người đàn ông còn đẹp hơn cả bạn trai cũ của cô đi xuống, đến trước mặt cô mỉm cười nói: “Chị Thiện, thật ngại quá, tôi cản chị lại là có chuyện này muốn nói với chị, hi vọng chị đừng tức giận.”

Chương 782: Đả Thương Địch Thủ Một Ngàn Tự Tổn Hại Tám Trăm

Khắp cả thế giới này, nhan sắc là chính nghĩa, thấy người đàn ông trước mặt dáng dấp đẹp trai như vậy, lại lập tức cúi đầu xin lỗi, Thiện Phương Hương cũng không giằng co vấn đề này, mà đẩy cửa xe đi xuống, hỏi: “Anh là ai, có gì muốn nói với tôi?”

“Tôi tên là Giang Phong, đây là danh thiếp của tôi.” Giang Phong lấy ra một tấm danh thiếp, đưa tới nói.

Thiện Phương Hương nhận lấy danh thiếp của hắn xem xét, nhìn thấy phía trên có ghi văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, không nhịn được kinh ngạc hỏi: “Anh là người mai mối của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc sao?”

Giang Phong cười nói: “Đúng vậy, tôi chính là người mai mối thuộc văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, ở chỗ tôi có một vị khách cực kì phù hợp với chị, muốn giới thiệu cho chị biết, không biết Chị Thiện có cảm thấy hứng thú không?”

Thiện Phương Hương lắc đầu nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, có điều bây giờ tôi không có hứng thú làm quen với người khác, tôi còn có việc gấp phải làm, anh mau dời xe của mình đi đi, đừng cản đường tôi.”

Giang Phong thở dài nói: “Chị Thiện, chị đừng đi làm ầm ĩ hôn nhân của người ta làm gì, như vậy thật đúng là đả thương địch thủ một ngàn, tự hao tổn tám trăm, phần được không bù được

phần mất!”

Thiện Phương Hương nghe xong, vẻ mặt giống như gặp quỷ nhìn Giang Phong, lúc cô đưa ra quyết định đi làm ồn ào trong hôn lễ của người ta, ngoại trừ một người bạn có quan hệ rất tốt với mình ra, cô cơ bản không hề nói cho ai khác biết việc này, vậy ông mối Giang trước mặt cô này làm sao lại biết được?

“Sao anh lại biết tôi muốn đi làm ầm ĩ hôn lễ của người ta?”

“Tôi nói là tôi tính ra thì chị có tin không?”

Thiện Phương Hương liếc mắt nhìn hắn một cái, khẽ nói: “Anh cảm thấy tôi sẽ tin sao?”

Giang Phong cười nói: “Sẽ không tin, nhưng tôi thật sự không hề nói láo, chị không tin thì cứ lên mạng tra thông tin của tôi một chút là biết.”

Nhìn thời gian, thấy bây giờ hôn lễ của bạn trai cũ hắn là đã bắt đầu, Thiện Phương Hương có chút buồn bực trong lòng, nói: “Tôi không có tâm tình đi tra xét thông tin của anh, anh mau tránh ra, đừng có làm chậm trễ chuyện của tôi.”

Giang Phong khuyên nhủ: “Chị Thiện, tôi biết trong lòng chị không cam tâm, không muốn để cho người bạn trai cũ kia của mình sống dễ chịu, muốn đại náo một trận ở lễ đường của anh ấy, khiến anh ấy mất hết mặt mũi, cả đời này không ngẩng đầu lên được nữa.

Nhưng tôi lại cảm thấy không cần phải như thế, nếu như lần này chị chạy tới làm ầm ĩ ở hôn lễ của anh ấy, vậy chờ tới khi chị kết hôn sau này, liệu anh ấy có tới làm ầm ĩ trong hôn lễ của chị không?”

Thiện Phương Hương nhớ tới chuyện cũ, thở phì phò nói: “Tôi chính là muốn làm ầm ĩ, khiến cho hắn ta cả đời này không ngẩng đầu lên được, mà tôi còn cam đoan hắn ta ngay cả một cái rắm cũng không dám thả, còn chuyện chạy tới làm ầm ĩ trong hôn lễ của tôi, cho hắn ta mười lá gan hắn ta cũng không dám.”

Giang Phong lắc đầu nói: “Chị Thiện, thật ra kể cả chỉ muốn làm ầm ĩ thì cũng không được, anh ấy có phòng bị với chị, bạn bè của

anh ấy đã canh sẵn ở trạm kiểm soát chỗ giao lộ phía trước rồi, chị không qua được."

Thiện Phương Hương trừng to mắt nói: "Đó là không có khả năng, trước hôm nay tôi vẫn chưa hề quyết định mình sẽ tới đó, hắn ta làm sao biết được tôi sẽ chạy tới làm ầm ĩ trong hôn lễ của hắn chứ?"

Giang Phong nói: "Anh ấy làm như vậy có thể là vì đề phòng vạn nhất, anh ấy có lẽ hiểu rất rõ tính cách của chị."

Thiện Phương Hương vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: "Tôi muốn qua đó xem."

Giang Phong thở dài: "Chị Thiện, chị cần gì phải làm như vậy chứ? Chẳng lẽ tôi còn ở đây lừa chị sao? Bây giờ chị đi qua, bị bạn bè anh ấy nhìn thấy, thì cũng đại biểu rằng anh ấy cũng biết, không phải là chứng minh chị không quên tình cũ với anh ấy sao?

Ngoại trừ làm minh chứng cho mị lực của anh ta ra thì còn có tác dụng gì?

Nếu hai người đã không thể ở cùng nhau, vậy thì hãy dứt khoát tay ra, đừng dây dưa thêm nữa, tìm một người đàn ông yêu thương bản thân, sống một cuộc sống thật tốt, đây mới là điều quan trọng nhất."

Thiện Phương Hương biết nếu như lời Giang Phong nói là sự thật, vậy thì sự xuất hiện của cô ngoại trừ làm cổ vũ cho uy phong của hắn ta ra thì quả thực chẳng còn chút tác dụng nào nữa, liền không nhịn được trầm mặc lại.

Giang Phong thấy vậy liền nói: "Tôi giới thiệu cho chị một đối tượng, thật ra đây cũng là một người đáng thương, hôm qua, bạn gái cũ của anh ấy kết hôn, anh ấy lén lút xuất hiện ở hiện trường hôn lễ tại khách sạn, có điều anh ấy không có ý định làm ầm ĩ trong hôn lễ của người ta, mà chỉ im lặng ngồi trong góc, nhìn bạn gái cũ của mình hạnh phúc cử hành hôn lễ.

Mãi tới đoạn chú rể cô dâu đi mời rượu, anh ấy mới một mình lặng lẽ rời đi, không biết anh ấy lúc ở hiện trường hôn lễ của bạn

gái cũ, trong lòng có tư vị gì, nhưng tôi cảm thấy anh ấy cư xử rất tốt."

Nói đến đây, thấy có xe muốn đi qua, Giang Phong liền ra dấu tay, Bách Lý Ngô Đồng liền lái xe ra một bên, để cho những chiếc xe khác đi qua.

Chương 783: Đả Thương Địch Thủ Một Ngàn Tự Tổn Hại Tám Trăm (2)

Giang phong nhìn Thiện Phương Hương, nói: "Chị Thiện, chị không ngại thì tôi lên xe nói chuyện kĩ với chị được chứ?"

Thiện Phương Hương gật đầu: "Lên đây đi!"

Giang Phong đi vòng qua, ngồi ở ghế phụ, Thiện Phương Hương cũng lên xe ngồi xuống.

Giang Phong nhìn Thiện Phương Hương ở bên cạnh, nói: "Chị Thiện, lần này chị sở dĩ nghĩ tới chuyện tới hôn lễ của bạn trai cũ đại náo thật ra chỉ là vì không cam tâm thua dưới tay một người phụ nữ còn không bằng mình mà thôi, chứ không phải vì có tình cảm sâu đậm với bạn trai cũ, không biết tôi nói có đúng không?"

Thiện Phương Hương nhìn mắt Giang Phong thật sâu một cái, hỏi: "Ông mối Giang, anh biết được những chuyện này từ đâu?"

Giang Phong cười nói: "Chị Thiện, trước đó tôi cũng đã nói với chị rồi, tôi là suy tính ra, câu này thật sự không phải là đùa giỡn chị, tôi ở trên mạng được một đám fans gọi là Giang đại sư, đặc biệt am hiểu suy tính nhân duyên.

Tôi đã suy tính kỹ về thông tin của chị, hiện tại, tôi sợ rằng còn hiểu chị hơn cả chính bản thân chị nữa, không tin chị có thể thử lấy một vài chuyện riêng tư không ai biết của chị ra để hỏi, xem xem tôi có phải đang nói dối hay không."

Trên đời này sao có thể có đại sư đoán mệnh lợi hại như vậy được, Thiện Phương Hương đương nhiên không tin, tùy ý ném ra một

vấn đề, hỏi: “Nếu như anh đã lợi hại như vậy, vậy anh nói thử một chút xem tôi phá thân năm bao nhiêu tuổi?”

Giang Phong điềm tĩnh đáp: “24 tuổi, thời gian chính xác là 11 giờ tối 13 phút ngày 12 tháng 12 năm 2021, địa điểm là khách sạn xx ở tỉnh thành, đối tượng chính là bạn trai cũ kia, tôi nói không sai chứ?”

Thiện Phương Hương nghe đến trợn mắt há mồm, thông tin chi tiết như vậy, đừng nói là những người khác, ngay cả người trong cuộc là cô, nói thật, cũng không thể nhớ rõ được vậy.

“Vậy anh nói thử một chút xem lần gần nhất tôi lên giường với người đàn ông khác là lúc nào?”

Thiện Phương Hương có đầy đủ minh chứng mình không có lên giường với bất kì người đàn ông nào khác, cũng chưa hề có bất kì một rung động nào với người đàn ông khác ngoài bạn trai cũ.

Giang Phong đương nhiên cũng không sợ, vẫn điềm tĩnh trả lời: “Lần gần đây nhất chị lên giường, đối tượng vẫn là bạn trai cũ, thời gian cụ thể là 10 giờ tối 33 phút ngày 23 tháng 8 năm 2023, địa điểm là phòng trọ của bạn trai cũ.”

Thật ra đáp án của câu hỏi này, ngay chính Thiện Phương Hương cũng không nhớ rõ, cô nói vậy chỉ để làm khó Giang Phong mà thôi, không nghĩ tới cậu ta ngay cả suy nghĩ cũng không thèm suy nghĩ, trực tiếp nói ra đáp án.

Mà qua câu trả lời này của Giang Phong, cô cũng mơ hồ nhớ ra.

Việc đã đến nước này, Thiện Phương Hương đã thật sự tin phục năng lực “suy tính” của Giang Phong, giơ ngón tay cái lên khen: “Giang đại sư, cậu thật sự quá lợi hại, vừa rồi tôi đúng là có mắt không thấy Thái Sơn, hi vọng anh đừng trách móc.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Chị Thiện đừng khách khí.”

Thiện Phương Hương nói: “Giang đại sư, vừa rồi anh nói mình am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, vậy đối tượng anh vừa mới giới thiệu cho tôi kia, có phải là thật sự có duyên phận với tôi hay không?”

Giang Phong gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, anh ấy và chị có duyên phận cực sâu, hai người ở cùng một chỗ chính là duyên trời định, so với bạn trai cũ của chị thực sự tốt hơn rất nhiều.

Thiện Phương Hương hứng thú nói: “Vậy làm phiền Giang đại sư giới thiệu cho tôi nghe một chút về anh ấy.”

Giang Phong ừ một tiếng, bắt đầu giới thiệu: “Anh ấy năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m78, tướng mạo anh tuấn, tốt nghiệp ở một đại học 211 nào đó, hiện nay đang đi làm tại công ty xx ở tỉnh thành. Anh ấy xuất thân từ nông thôn, gia cảnh bình thường, không nhà không xe, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến anh ấy và bạn gái trước không thể đi vào cung điện hôn nhân.”

Nói đến đây, Giang Phong lấy điện thoại ra, mở ảnh của Ngô Tuấn lên, đưa cho Thiện Phương Hương xem, nói: “Đây chính là ảnh gần đây nhất của anh ấy, chị xem một chút xem có phù hợp với thẩm mỹ quan của mình không.”

Thiện Phương Hương nhận lấy điện thoại xem xét, bản thân là một cẩu nhan, cô lúc này vô cùng mừng rỡ, người đàn ông trong tấm ảnh kia so với bạn trai cũ của cô còn soái hơn, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt u buồn, đúng là kiểu mà cô thích.

“Giang đại sư, tính cách anh ấy thế nào? Có sở thích gì?”

Giang Phong nghe vậy liền biết cô đã có tâm tư với Ngô Tuấn, liền đáp: “Tính cách anh ấy không tệ, làm việc khiêm tốn, không khoe khoang, đối với phụ nữ thì ôn nhu quan tâm, thích đọc sách, ca hát, leo núi, bơi lội, vân vân.”

Thiện Phương Hương trả lại điện thoại cho Giang Phong, nói: “Giang đại sư, tôi thật sự cảm thấy có hứng thú với người này, làm phiền anh sắp xếp cho hai chúng tôi gặp mặt làm quen một chút.”

Giang Phong nhận lấy điện thoại, cười nói: “Vừa lúc hai ngày này anh ấy cũng nghỉ làm, nếu như Chị Thiện cảm thấy phù hợp, tôi sẽ sắp xếp cho hai người buổi tối nay gặp mặt cùng nhau ăn cơm, chị thấy thế nào?”

Thiện Phương Hương gật đầu đáp: “Có thể, tôi không có ý kiến.”

Giang Phong cười nói: “Vậy Chị Thiện, chúng ta cùng về tỉnh thành nhé?”

Thiện Phương Hương nhìn về con đường phía trước một hồi, cuối cùng nói: “Được, trở về thôi!”

Chương 784: Đả Thương Địch Thủ Một Ngàn Tự Tổn Hại Tám Trăm (3)

Bốn giờ chiều.

Cố Toàn và Quý Phỉ lần đầu tiên gọi video tán gẫu.

Thấy Quý Phỉ qua video, Cố Toàn khẽ cười, nói: “Không nghĩ tới cô gái có vẻ ngoài điềm đạm nho nhã như cô mà cũng dám dấn thân vào công việc nhập liệm này, lá gan thật đúng là lớn mà.”

Quý Phỉ cười nói: “Lá gan thật ra cũng là luyện ra thôi, lúc tôi học năm nhất đại học, khi vừa mới vào trường ấy, “hội đàm thoại” mỗi tối trong ký túc xá nữ thường có không ít câu chuyện dọa người lưu truyền, ví dụ như có một người nhập liệm, lúc đang trang điểm cho xác chết thì xác chết đột nhiên vùng dậy; lại có người lúc đang trang điểm cho xác chết khác thì mắt của thi thể lại đột nhiên mở ra...

Những câu chuyện này lúc đó thật sự dọa tôi chạy mất dép, khi đó tôi rất hối hận lựa chọn chuyên môn này, cũng có tâm một lần nữa trở về học lại thi lại, nhưng cuối cùng, cả lớp không có một ai chuyển nghề, tôi cũng đành cắn răng kiên trì.”

Cố Toàn bội phục nói: “Vậy cô cũng thật không dễ dàng gì, một thằng đàn ông cao lớn như tôi mà lúc mới vào nghề cũng bị dọa tới hai chân run rẩy, toàn thân mất lực đây!”

Quý Phỉ hỏi: “Vậy lúc ấy anh vượt qua nỗi sợ trong lòng mình thế nào?”

Cố Toàn đáp: “Chỉ có cách kiên trì thôi, may mà vận khí tôi tốt, thi

thể đầu tiên tôi di chuyển là thi thể tử vong bình thường, mặc dù cũng có chút dọa người, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi vượt qua được.

Còn một người đồng nghiệp của tôi thì không được may mắn như vậy, thi thể đầu tiên cậu ta di chuyển là một thi thể nữ vừa mới vớt lên từ trong nước, thi thể bị ngâm tới mức biến dạng, diện mạo thoạt nhìn cực kì dữ tợn.

Người đồng nghiệp kia của tôi chỉ nhìn thoáng qua thi thể kia một cái thôi mà ba ngày ba đêm vẫn nằm trong sợ hãi, chưa ổn định tinh thần lại được, cơm cũng ăn không vào, theo như lời cậu ta nói, cậu ta chỉ vừa nhắm mắt, trong đầu liền hiện ra hình ảnh khi đó, phải qua một đoạn thời gian rất dài, hiện tượng này mới dừng lại."

Quý Phỉ nói: "Vậy thì đúng là rất thảm."

Cố Toàn hỏi: "Vậy cô thì sao, sao cô vượt qua được tâm lý sợ hãi đó?"

Quý Phỉ nói: "Lúc ấy, vì để rèn luyện sự can đảm của chính mình mà tôi luôn chọn thời điểm rạng sáng để xem các loại phim như « nửa đêm rung chuông », ở điểm này, tôi lại kém đồng nghiệp của tôi, cô ấy vì để luyện can đảm mà trực tiếp chọn ngủ cùng thi thể, còn dám dùng chăn mền của thi thể để đắp luôn, thật sự quá lợi hại."

Cố Toàn giơ ngón tay cái: "Quá lợi hại, một cô gái mà buổi tối dám ngủ cùng thi thể, lòng can đảm này quả là ít người sánh được."

Quý Phỉ nói: "Tôi cũng rất bội phục cô ấy, có điều mặc dù lá gan cô ấy lớn hơn tôi, nhưng cô ấy vẫn bị thi thể dọa tới hét lớn một lần, đó là lúc trang điểm cho một thi thể, thi thể này đột nhiên mở lớn mắt, lần đó thật sự hù dọa cô ấy tới chết."

Cố Toàn trừng to mắt nói: "Vậy thì quá là đáng sợ rồi, nếu như tôi đụng phải chuyện như vậy, có lẽ cũng sẽ bị dọa đến hét lớn, tôi là nhân công vận chuyển thi thể cũng đã mấy năm, chuyện đáng sợ nhất gặp phải chính là lúc vận chuyển một thi thể xuống tầng dưới, một cánh tay của thi thể này đột nhiên rơi ra từ trong cáng

cứu thương, lần đó tôi bị dọa tới hết hồn, suýt chút nữa đã thả tay."

Quý Phỉ nói: "Quả thật chuyện xác chết vùng dậy hay lúc đang trang điểm thì thi thể mở mắt đều có căn cứ khoa học cả, nhưng khoa học thì khoa học, tới lúc thật sự đụng phải cũng không có mấy người thật sự tỉnh táo được, tám chín phần mười đều bị doạ tới hét lớn."

Cố Toàn gật đầu nói: "Này ngược lại đúng là thật, điểm này thì có lẽ chúng tôi đỡ hơn các cô một chút, bởi vì chúng tôi không cần phải đối mặt với thi thể một thời gian dài, không giống như người nhập liệm các cô, cho dù gặp phải thi thể tàn khuyết không đủ bộ phận thì cũng phải từng chút từng chút sửa lại thi thể thành dáng dấp ban đầu."

Quý Phỉ nói: "Thật ra quen rồi thì cũng không có gì, ít nhất cũng không vất vả như các anh."

Cố Toàn gật đầu nói: "Này cũng đúng, công việc của chúng tôi nếu như không có thể lực tốt một chút thì thật sự không kiên trì nổi, nhất là lúc đưa thi thể lên xuống nhà cao tầng, có thang máy lại không thể đi, chỉ có thể từ từ chậm rãi khiêng thi thể xuống, cái này thật đúng là không phải chuyện cho người làm, mệt đến thở không ra hơi!"

Quý Phỉ thở dài nói: "Từ cổ chí kim, quốc gia chúng ta đã cực kì kiêng kỵ với tử thi, giống như anh vừa nói, vận chuyển người chết ở các tòa nhà cao tầng, có thang máy lại không thể đi, chỉ có thể đi cầu thang bộ, chậm rãi khiêng thi thể xuống, cái này không mệt mới là lạ đấy!"

Cố Toàn cười khổ: "Đây cũng không có cách nào, nếu như người nhà người chết khiêng thi thể xuống được thì bọn họ có thể quang minh chính đại đi thang máy, ngay cả hàng xóm biết cũng không nói ra được lời trách cứ.

Nhưng những người vận chuyển thi thể như chúng tôi thì khác, nếu như đi thang máy mà bị các hộ gia đình khác biết được, chắc chắn sẽ phải ồn ào một trận, chúng tôi cũng không có cách nào, chỉ có thể chịu vất vả hơn một chút, đi thang bộ."

Quý Phỉ đồng tình nói: “Nghe nói lúc mọi người tới cửa còn phải kiểm tra đối chiếu lại địa chỉ, sợ nhầm địa chỉ, đây chính là một sự cố nghiêm trọng.”

Cố Toàn đáp: “Không có cách nào, công việc này của chúng ta trong mắt người khác thật sự là quá xúi quẩy, nếu như gõ sai cửa thì hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.”

Hai người đều dấn thân vào ngành mai táng, trò chuyện về nỗi chua xót khi làm việc, bất tri bất giác đã hàn huyên tới mười hai giờ, mãi tới khi Cố Toàn bên kia có công việc, hai người mới lưu luyến tắt video.

Chương 785: Bàn Mổ Lợn

Tỉnh Quảng Tây.

Trong một căn phòng thuê, Trần Mạn Ny tóc tai bù xù sắc mặt trắng bệch nhìn màn hình điện thoại di động, trên màn hình đang nhắc nhở cô cần phải trả tiền đặt cọc hơn 100.000 khiến trái tim cô không ngừng trùng xuống.

Lúc này, sâu trong nội tâm của cô lại một lần hoài nghi, nhưng cô rất nhanh đã xua tan nghi ngờ ra khỏi đầu.

Mọi chuyện phát triển đến tình trạng bây giờ, cô chỉ còn một con đường là đầu thú, nếu không hậu quả cô không gánh nổi.

Trần Mạn Ny năm nay 24 tuổi, ngoại hình bình thường, tính cách ít nói, sau khi tốt nghiệp đại học cô tìm được một công việc văn phòng, tiền lương tuy rằng không cao, nhưng công việc tương đối nhàn hạ, không có áp lực gì, đối với cô mà nói nó rất thích hợp.

Trần Mạn Ny thực sự là một trạch nữ, lúc rảnh rỗi cô thích ở trong nhà thuê lướt các nền tảng xã hội khác nhau, chia sẻ cuộc sống hàng ngày của mình, giao tiếp và tương tác với bạn ở trên mạng, cảm giác cuộc sống bất biến của mình cũng biến thành muôn màu muôn vẻ hơn.

Một ngày nọ, Trần Mạn Ny gặp một người đàn ông tên là "Cao Tuấn Hùng" trên một trang web hẹn hò, lần đầu tiên lướt thấy trang chủ của anh ta, cô liền cảm thấy bị thu hút một cách khó hiểu.

Cao Tuấn Hùng thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn lãng, khí vũ bất phàm, điều kiện ngoại hình chính là "hình mẫu lý tưởng" của rất nhiều cô gái. Trang chủ của hắn thể hiện rất nhiều hoạt động cá nhân như tập thể hình, du lịch tự do, tụ tập với bạn bè, hắn còn thường xuyên chia sẻ những video chăm sóc thú cưng ở nhà, cùng gia đình nấu những món ăn ngon, cho người ta cảm giác mình chính là một đàn ông "Chất lượng cao" rực rỡ, vui vẻ, ấm áp và tích cực.

Có thể là thấy Trần Mạn Ny thường xuyên quan tâm đến hắn, nên Cao Tuấn Hùng liền chủ động thêm bạn tốt, cũng online chào hỏi.

Không lâu sau khi hai người trò chuyện trên nền tảng này, Cao Tuấn Hùng liền lịch sự đề xuất thêm Wechat với trần Mạn Ny.

Đối với điều này, Trần Mạn Ny đương nhiên là cầu cũng không được.

Cao Tuấn Hùng nói rằng mình năm nay 30 tuổi, kinh doanh dịch vụ trung gian tài chính, có xe có nhà, thu nhập khá dồi dào. Biết được Trần Mạn Ny sống một mình, hắn liền chu đáo mỗi ngày hỏi han ân cần, vừa đúng lúc quan tâm nhắc nhở với săn sóc dặn dò, khiến trần Mạn Ny cảm nhận được ấm áp mà chưa từng cảm nhận qua.

Sau hơn một tháng liên lạc qua đường mạng, tình cảm giữa Trần Mạn Ny cùng với Cao Tuấn Hùng cũng từ từ ấm lên.

Nhưng mà, khi Cao Tuấn Hùng đề xuất gặp mặt, trong lòng Trần Mạn Ny cảm thấy lo lắng, cô cảm thấy giữa mình với Cao Tuấn Hùng có khoảng cách rất lớn về ngoại hình và sự nghiệp, sợ sau khi xé đi bức màn nhìn thấy chân thật đối phương sẽ thất vọng rời đi.

Cao Tuấn Hùng dường như nhìn thấu được tâm tư của cô, ngược lại ôn nhu an ủi cô, nói hắn thưởng thức chính là một cô gái tốt bụng, giản dị, ít nói và thanh lịch như Trần Mạn Ny, cô hiện tại kinh tế không thể tự lập cũng không sao, hắn là người chuyên nghiệp trong việc quản lý tài sản, có thể giúp Trần Mạn Ny kiếm tiền một cách nhanh chóng còn bảo đảm an toàn.

Dưới sự giới thiệu mạnh mẽ của Cao Tuấn Hùng, Trần Mạn Ny đã quét mã QR và tải xuống một ứng dụng đầu tư trực tuyến, sau đó hắn dạy cô nạp tiền, theo dõi thị trường, đặt lệnh. Dưới sự hướng dẫn của Cao Tuấn Hùng, Trần Mạn Ny liên tục thu lợi. Số tiền vốn 520 lần đầu tiên nạp rất nhanh tăng gấp đôi, Cao Tuấn Hùng liền đề xuất với cô, cũng nói cho cô biết 100% các nền tảng bảo đảm trả tiền mặt tài chính tuyệt đối an toàn.

Hơn nữa Cao Tuấn Hùng còn vẽ vời cho cô, gửi tin nhắn thoại nói

với cô, chờ cô kiếm được tiền đặt cọc nhà ở, liền cùng nhau về quê mua nhà, về sau đây chính là tài sản chung của vợ chồng họ trong tương lai.

Săn sóc người yêu, tài phú mê hoặc, một tương lai tươi sáng, Trần Mạn Ny hoàn toàn bị hạnh phúc choáng ngợp này xuất hiện không biết làm sao, dưới sự bày kế của Cao Tuấn Hùng, cô đã vay bố mẹ và bạn bè hàng chục nghìn rồi nạp vào nền tảng, từ lúc đầu 520 bây giờ lên đến 5200.

Cao Tuấn Hùng cũng không có nuốt lời, quả thực hắn đã dùng kỹ năng nghề nghiệp của mình để mang lại cho cô rất nhiều lợi nhuận, mà những con số đầu tư này có ngụ ý tình yêu, khiến cho Trần Mạn Ny cảm nhận được "Tình yêu" ngọt ngào.

Sau vài ngày như vậy, Trần Mạn Ny thấy cũng được rồi, chuẩn bị rút tiền vốn và giữ lại lợi nhuận, nhưng ai biết sau khi nhấn vào "Rút tiền" hệ thống lại thông báo số thẻ ngân hàng sai. Vì ngăn ngừa thanh toán sai lầm, cần giao nộp đúng số tiền đặt cọc để sửa lại số thẻ rồi sau đó mới được rút.

Trần Mạn Ny thấy vậy gấp đến độ sắp khóc, Cao Tuấn Hùng nói tiền của mình đều dùng để đầu tư rồi, trong tay không có tiền mặt, nhưng mà có thể giúp Trần Mạn Ny nhanh chóng vay tiền cứu cấp.

Thế là, dưới sự giới thiệu và chỉ dẫn của Cao Tuấn Hùng, Trần Mạn Ninh chưa bao giờ tiếp xúc qua với các khoản vay trực tuyến, liền thân bất do kỷ tải xuống hơn 10 ứng dụng cho vay trực tuyến, theo sự hướng dẫn của Cao Tuấn Hùng đăng ký vay tiền.

Chương 786: Bàn Mổ Lợn. (2)

Bây giờ, Trần Mạn Ninh đã đầu tư hơn 600.000, cô đã không quay đầu lại được nữa rồi, cô ấy sợ rằng cô ấy nếu như ngừng đầu tư, khoản đầu tư trước đó cũng sẽ bị mất, cô ấy không chịu nổi sự đả kích này.

Nhưng mà, mắt thấy tiền không thể rút về tài khoản trong một thời gian dài và ngày trả khoản vay trực tuyến ngày càng đến gần, trong lòng Trần Mạn Ny cũng trở nên càng ngày càng lo lắng.

Tấ cả các khoản vay trực tiếp có thể vay đều đã vay hết, cha mẹ cùng với bạn bè cùng thân thích cũng mượn khắp cả, Trần Mạn Ny nghĩ tới nghĩ lui, quyết định nhờ một người chị họ xa của cô vay thêm.

Nghe mẹ của cô nói người chị họ này của cô làm việc trong một công ty môi giới hôn nhân nào đó ở tỉnh lỵ, đãi ngộ tiền lương vô cùng tốt, trước đó Trần Mạn Ny lần đầu tiên mở miệng mượn 10.000, người chị họ xa này không nói hai lời liền cho cô mượn, quả nhiên mẹ nói không sai, người chị họ này quả thực không tệ.

Thế là, Trần Mạn Ninh một lần nữa gọi điện thoại cho người chị họ bà con xa này.

Điện thoại vừa kết nối, Trần Mạn Ninh liền có chút ấp a ấp úng hỏi: "Chị họ, phía em bên này gặp chút chuyện, muốn hỏi chị mượn ít tiền, có tiện cho chị không?"

Chị họ bà con xa không khỏi hỏi: "Em họ, em gặp phải chuyện gì? Cần mượn bao nhiêu tiền?"

Trần Mạn Ny tránh nặng tìm nhẹ nói: "Chính là gặp một ít khó khăn, em muộn mượn 50 ngàn, không biết có được hay không? Đợi phía bên này của em bình thường lại, liền trả lại cho chị."

Chị họ bà con xa nói nói: "Em họ, nói thật, 50 ngàn chị có thể lấy ra được, nhưng tháng trước chị đã cho em mượn 10 ngàn, hiện tại em lại hỏi chị mượn 50 ngàn, em đến cùng gặp phải chuyện gì? Có phải là đánh bài trên mạng hay không?"

Trần Mạn Ny vội vã phủ nhận nói: "Không có, em làm sao có thể đi đánh bạc được chứ!"

Chị họ bà con xa nói: "Vậy em nói chị nghe em mượn 50 ngàn là làm cái gì?"

Trần Mạn Ny biết nếu như không nói rõ ràng, người chị họ này của cô không thể nào cho cô mượn 50 ngàn được, liền kiên trì đem chuyện đã xảy ra nói với chị họ một lần, cuối cùng mới lên tiếng: "Em hiện tại chỉ muốn kiếm đủ tiền ký quỹ, sau đó lấy lại hết số tiền em đã đầu tư vào ra."

Chị họ bà con xa lúc này rất đau lòng nói: "Em họ ngốc của chị, em đây là gặp phải bọn lừa đảo rồi, em đầu tư bao nhiêu tiền cũng vô ích, mau báo cảnh sát đi!"

Trần Mạn Ny nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, không muốn tin tưởng nói: "Sẽ không, hắn sẽ không gạt em."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trái tim cô lại như chìm vào đáy vực, thực ra cô đã nhận ra vấn đề này sau khi đầu tư hết số tiền từ khoản vay trực tuyến và bị mắc kẹt trong đó.

Nhưng vẫn là câu nói kia, cô đã đầu tư vào quá nhiều, đã không thể quay đầu lại được nữa.

Chỉ có thể bịt tai trộm chuông, tiếp tục tin tưởng vào những lời bịa đặt của người đàn ông kia.

Chị họ bà con xa nói: "Vừa mới bắt đầu không nói, cho tới bây giờ chuyện đã rất rõ ràng rồi, lẽ nào em còn không nhìn ra được sao? Đừng dại dột, đây chính là một cái động không đáy, em có đầu tư bao nhiêu tiền cũng là vô ích, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng dừng lại báo cảnh sát, xem thử cảnh sát có thể bắt được bọn lừa đảo xảo quyệt đó không.

À, đúng rồi, ông chủ chị thần thông quảng đại, chị giúp em hỏi anh ấy xem thử có biện pháp nào không, em đợi chị mấy phút, tuyệt đối đừng manh động, cũng không cần đem việc này nói cho đối phương biết, nếu như hắn liên hệ em nói em nạp thêm tiền, nói chung dù có như thế nào cũng phải xem như không có gì, biết không?"

Sắc mặt Trần Mạn Ny tái nhợt đáp: "Được."

...

Công ty môi giới hôn nhân.

Một người phụ nữ xinh đẹp khoảng 30 tuổi bước nhanh đến văn phòng của ông chủ, cô ấy tên là Lý Lệ Quân, chính là chị họ bà con xa của Trần Mạn Ninh, cô trước kia từng làm mai mối ở những công ty mai mối khác, cô ấy là một trong hai người mai mối mới gia nhập công ty.

Đi tới văn phòng ông chủ, Lý Lệ Quân gõ cửa, đợi ông chủ nói mời vào, mới đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Lý Lệ Quân đi tới, Giang Phong liền mỉm cười hỏi: "Lý Hồng Nương, có chuyện gì không?"

Lý Lệ Quân vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ông chủ, tôi có một cô em họ gặp phải bọn lừa đảo, bây giờ cô em họ ngốc nghếch của tôi đã bị lừa hơn 60 vạn và nợ một khoản tiền vay trực tuyến rất lớn, hiện tại công cuộc lừa lọc đã đi tới hồi kết rồi, phần tử lừa lọc nếu như ép không ra mỡ gì nữa, lúc nào cũng có thể sẽ lựa chọn rút lui, không biết ông chủ có biện pháp nào bắt mấy người này lại không?"

Giang Phong nghe giọng cô nói chuyện, liền biết tình thế tương đối cấp bách, cũng không phí lời, trực tiếp nói: "Em họ của cô bây giờ đang ở đâu? Để cô ấy gọi cho kẻ lừa đảo ở trước mặt tôi, tôi xem thử một chút có thể đem tên lừa đảo này bắt được không."

Đôi mắt Lý Lệ Quân sáng ngời, nói: "Em họ tôi đang ở tỉnh Lỵ, tôi lập tức gọi điện thoại kêu cô ấy tới đây."

Chương 787: Bàn Mổ Lợn. (3)

Giang Phong gật đầu một cái nói: "Ừm, nói cô ấy lập tức tới đâu, tôi cũng cùng cảnh sát chào hỏi, đợi phía tôi bên này có tin tức, liền để cảnh sát lập tức bắt người."

Lý Lệ Quân vẻ mặt cảm kích nói tiếng cám ơn, lập tức lấy điện thoại gọi cho em họ, nói: "Em họ, ông chủ chị đồng ý ra tay giúp đỡ, với thủ đoạn của ông chủ chị, những tên lừa đảo kia chạy không được, em bây giờ lập tức thuê xe đến chỗ công ty mai mối của bọn chị, chị gửi định vị qua cho em."

Mặc dù Trần Mạn Ny không biết ông chủ của chị họ là ai, nhưng cô biết chị họ sẽ không hại cô, hơn nữa cô hiện tại hoang mang lo sợ, cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vào chị họ.

Thế là, sau khi cúp điện thoại, Trần Mạn Ny liền ra ngoài bắt taxi tới chỗ công ty mai mối.

...

Trong một khu rừng sâu ở thành phố Quảng Tây, có một chiếc lều vải đơn sơ được dựng lên.

Lều vải được dựng dưới một gốc cây to, bên trong có một cái bếp gas, một cái chảo, hai cái bàn nhỏ, cùng với một số ghế nhựa, còn có mấy cái bát, mấy cái đĩa.

Ở trên bàn, có các loại gia vị như dầu, muối, mắm và giấm, bên dưới đặt một bao gạo và mấy hộp mì ăn liền.

Bên trong lều có vài chiếc túi ngủ.

Đây là một ổ lừa đảo, có bốn người ba nam một nữ sống ở chỗ này.

Hiện nay cả nước đang truy quét các hoạt động lừa đảo viễn thông, có rất nhiều người lừa đảo trốn ra nước ngoài để thực hiện hành vi lừa đảo, mà những kẻ không trốn ra nước ngoài cũng có phương thức ẩn náu riêng của mình.

Một số tên lừa đảo chọn cách ẩn náu trong thành phố, thuê các văn phòng như tòa nhà, đội lốt công ty để lừa gạt người khác, thế nhưng loại lừa đảo viễn thông này bình thường không có treo bảng hiệu công ty hoặc đơn vị.

Hầu hết trong số họ là những người trẻ tuổi từ 20 đến 30, bọn họ bình thường có máy tính, điện thoại với kịch bạn, bọn họ có Wechat, QQ và các phần mềm trò chuyện khác trên máy tính để trò chuyện với nhiều người cùng một lúc. Trên phần mềm trò chuyện có nhiều biệt danh được đặt tên với các tính năng bảo mật như tên người, thành phố và tình trạng hôn nhân.

Những kẻ lừa đảo khác chọn cách ẩn náu trong những ngọn núi cằn cỗi với địa hình phức tạp ở ngã ba tỉnh và thành phố, ổ lừa đảo trước mắt chính là một trong nhiều ổ lừa đảo khác.

Lúc này, bốn người đang trao đổi tiến độ “giết lợn” của mình.

Bàn giết lợn bình thường chia làm vài bước:

Bước thứ nhất, tìm lợn.

Trước tiên, những tên lừa đảo này tự thiết lập cho mình một thân phận, sau đó làm quen với mục tiêu thông qua các trang web hoặc phần mềm hẹn hò khác nhau.

Bước thứ hai, chăn lợn.

Ngày thường hỏi han ân cần, giả vờ yếu đuối, tỏ ra mạnh mẽ... Đều là những thủ đoạn để lấy lòng tin của đối tượng.

Bước thứ ba, cho lợn ăn.

Sau khi lừa được lòng tin của mục tiêu, trước tiên họ sẽ khuyến khích mục tiêu mua các sản phẩm tài chính như cổ phiếu giả do chính họ phát triển, để mục tiêu kiếm được một khoản lợi nhuận nhỏ, sau đó rơi vào cái bẫy bọn họ đã giăng ra.

Bước thứ tư, giết lợn.

Đến một bước này, mục tiêu đã tin tưởng những kẻ lừa đảo, sau đó bị một lần lại một lần thu gặt, cho đến khi ép khô từng giọt máu của mục tiêu.

Bước thứ năm, vứt bỏ lợn.

Sau khi mục tiêu bị vắt kiệt hoàn toàn, những kẻ lừa đảo này có thể chặn mục tiêu một cách điềm tĩnh và tận hưởng thành quả chiến thắng.

"Anh Hùng, vẫn là anh trâu bò, tùy tiện tìm một con lợn, vậy mà ép ra được hơn 60 vạn, nhưng mà con lợn này hẳn là cũng không nhiều mỡ? Anh đã chuẩn bị vứt bỏ lợn chưa?" Một thanh niên có râu ria mép hỏi.

Thanh niên hóa thân Cao Tuấn Hùng nghe vậy tự đắc mỉm cười, nói: "Cũng gần đến lúc vứt bỏ lợn rồi, cô ấy trước đó nói với tôi, còn có thể hỏi người chị họ mượn một khoản tiền, đây chính là số tiền cuối cùng cô ấy có thể lấy được.

Nói thật, tôi cũng có chút không nỡ bỏ con lợn ngu ngốc này, thật sự là bị làm thịt quá thuận lợi, cơ bản không phí chút sức lực gì,

liền ép ra hơn 60 vạn, thuận lợi hơn những gì tôi tưởng tượng."

Một người thanh niên khác hâm mộ nói tiếp: "Đúng vậy, quả thực rất hiếm khi gặp được một con lợn ngu ngốc như vậy, con lợn trước đó tôi nuôi thông minh hơn, lúc nuôi còn rất tốt, kết quả lúc bắt đầu giết lợn, tính cảnh giác của cô ta lập tức thay đổi, hại tôi chỉ ép ra mấy vạn đồng đã bị phát hiện."

Người phụ nữ duy nhất cười nói: "Lần này xem như là tốt, mấy người chúng ta ít nhiều gì cũng có thu hoạch, cũng không uổng chúng ta trốn ở địa phương quỷ quái này sinh sống một hai tháng, đợi làm xong đơn này, chút ta có thể hảo hảo lên núi vui chơi."

"Là phải hảo hảo hưởng thụ một phen, mỗi ngày ăn mì cùng với cháo hoa, tôi cũng sắp ói ra ăn không nổi nữa rồi."

"Hết cách rồi, rừng sâu núi thẳm này, có thể có mì ăn liền cùng với cháo hoa ăn đã rất tốt."

"Lần sau quay lại nhất định phải mang nhiều thịt khô, trữ một hai tháng hoàn toàn không thành vấn đề, có thể cải thiện tình hình ăn uống."

"..."

Ngươi một lời tôi một lời, điện thoại của Cao Tuấn Hùng bỗng nhiên vang lên, hắn cầm lên vừa nhìn, lúc này lộ ra nụ cười nói: "Xem ra, đây là cuộc gọi cuối cùng của tôi rồi, đợi ép khô một giọt máu cuối cùng, tôi cũng có thể sớm kết thúc công việc rồi."

Chương 788: Sa Lưới

Phòng môi giới hôn nhân “Hạnh Phúc”.

Theo yêu cầu của Giang đại sư, Trần Mạn Ny mở loa ngoài điện thoại của mình để gọi điện thoại với những kẻ lừa đảo trước mặt chị họ cô và Giang đại sư.

Đúng vậy, sau khi nghe chị họ khuyên, cô cũng đã chấp nhận sự thật rằng bên kia là một kẻ lừa đảo, cô hiện tại chỉ hy vọng rằng

ông chủ mà chị họ khoe khoang có thể giúp cô bắt được tên lừa đảo chết tiệt đó, sau đó lấy về lại hơn 600 ngàn của cô.

Trong khi Trần Mạn Ny đang nói chuyện điện thoại với bên kia, Giang Phong bắt đầu tìm kiếm đối sách dựa trên danh tính giả do tên lừa đảo cung cấp, đối với hắn có phần mềm hack mà nói, bất kể là tên thật hay là tên giả, đều chỉ là tên của một người, hắn đương nhiên có biện pháp phân biệt được thân phận thật của người đó.

Rất nhanh, sau khi Giang Phong sàng lọc, kẻ lừa đảo tên là Cao Tuấn Hùng rốt cuộc cũng lộ diện, Giang Phong đã nắm được thông tin thực sự của tên đó, thậm chí còn khóa được vị trí hiện tại của hắn.

Không tới 3 phút, Giang Phong gật đầu với Trần Mạn Ny, sau đó vào văn phòng gọi điện thoại cho một vị lãnh đạo nào đó ở cục công an, cung cấp vị trí của kẻ lừa đảo cho bên kia, để bên kia lập tức cử người đến bắt.

Cục trưởng cục công an biết rõ năng lực của Giang Phong nên không nói lời nào, lập tức phái lực lượng cảnh sát đến nơi rừng sâu núi thẳm của bọn lừa đảo.

Khi Trần Mạn Ny nhìn thấy tay Giang đại sư ra dấu ok, trong lòng cô rất vui, lúc này theo dặn dò trước đó của Giang đại sư, cô tận lực kéo dài thời gian với những kẻ lừa đảo, dù sao Giang đại sư đã nói, kéo dài thời gian càng lâu, càng có ích cho việc bắt bọn họ.

Dù sao thì Trần Mạn Ny cũng đã trò chuyện với "Cao Tuấn Hùng" kia hơn một tháng trời, đối với tên lừa đảo này cô cũng có hiểu chút đỉnh, muốn âm thầm kéo dài thời gian, vẫn là có biện pháp.

Tên lừa đảo đó cũng rất tham lam, khi biết được Trần Mạn Ny mượn được 50 ngàn từ chị họ, liền dùng trăm phương ngàn kế muốn đem 50 ngàn lừa gạt tới tay, chỉ cần tiền này tới tay, vậy con lợn này cũng coi như xong, có thể vứt bỏ.

Chắc có lẽ nghĩ đây là cuộc gọi cuối cùng, tên lừa đảo có vẻ rất kiên nhẫn, dựa theo tiết tấu của hắn từng bước một hướng dẫn Trần Mạn Ny, toàn bộ quá trình đều khiến Lý Lệ Quân đang nghe

cũng thán phục, tên lừa đảo này nói chuyện cũng thật là hoa mỹ, nói tới cực kỳ êm tai, chẳng trách nhiều người như vậy sẽ hãm sâu giết lợn bàn mà không cách nào tự kiềm chế.

Cuộc điện thoại kéo dài hơn một giờ mới kết thúc, để ổn định những tên lừa đảo, Giang Phong đã bày Lý Lệ Quân chuyển cho Trần Mạn Ny 50.000, để cô tiếp tục đầu tư vào một Website nào đó, dùng để đánh lừa bọn lừa đảo.

Ngay cả khi không làm như vậy, tám chín phần mười mấy tên lừa đảo này cũng chạy không thoát, nhưng có thể sử dụng tiền đến tạm thời ổn định hắn, vậy chuyện vây bắt bọn họ càng thêm thuận lợi, sẽ không xuất hiện biến số gì.

Đối với mệnh lệnh của ông chủ, Lý Lệ Quân đương nhiên không phản đối, trực tiếp chuyển khoản cho em họ 50.000.

Sau khi Trần Mạn Ny nhận được tiền, không chút do dự đầu tư vào một Website quen thuộc nào đó.

...

Trong núi thẳm rừng sâu.

Người đàn ông dùng tên giả Cao Tuấn Hùng phá lên cười khi nhìn thấy 50.000 mới vào trong tài khoản của mình.

"Cmn, anh Hùng, anh gặp phải đầu heo ngu cực phẩm gì vậy, dễ dàng lấy được 50.000 tới tay, thật sự là khiến người ta ghen tị mà!" Thanh niên có ria mép lại lần nữa nịnh nọt nói.

"Ngoại trừ tìm heo giỏi, kỹ năng ăn nói siêu phàm của anh Hùng không thể không kể công, vừa rồi chỉ là một cuộc điện thoại hơn một giờ, đổi lại là em cũng không thể làm được như vậy." Một người thanh niên khác cũng đi theo nịnh nọt nói.

"Anh Hùng xác thực lợi hại, chúng ta đều có kinh nghiệm, nhưng Anh Hùng dùng đến thực sự là xuất thần nhập hóa, không phục cũng không được." Người phụ nữ duy nhất cũng nịnh nọt nói.

Cao Tuấn Hùng cười ha ha nói: "Quá khen quá khen, tôi vào nghề này cũng đã ba năm rồi, đây thực sự là lần đầu tiên đụng tới một

người ngu như vậy, làm tôi ra tay cũng có chút ngượng ngùng, kế tiếp những thông báo nhắc nhở các khoản vay trực tuyến của cô ta, hi vọng cô ta có thể gánh vác được."

Người thanh niên có ria mép cười nói: "Anh Hùng anh đây là đã cho cô ta một bài thực hành xã hội quý giá, đây có thể là bài học ghi nhớ cả đời, để cô ta trả học phí cũng là điều nên làm."

Tâm trạng Cao Tuấn Hùng rất vui, lập tức hỏi: "A Bảo, con lợn của cậu giết thế nào rồi? Ép được bao nhiêu mỡ rồi?"

Người thanh niên có ria mép nói: "Em đã vứt hết rồi, mấy con heo gộp lại tổng cộng ép ra hơn mười bảy vạn, thu hoạch mặc dù không thể so sánh được với Anh Hùng, nhưng mà cũng đủ dùng trong một thời gian dài rồi."

Chương 789: Sa Lưới. (2)

Một người thanh niên khác cũng nói tiếp: "Tiên sư nó, thu hoạch lần này của tôi là kém nhất, mấy con heo của tôi gộp lại tổng cộng ép ra không tới một trăm ngàn, xem ra sau này phải thắt lưng buộc bụng mà sống qua ngày rồi."

"Cmn, trong hơn một tháng, cậu kiếm gần một trăm ngàn, còn đặc biệt nói muốn thắt lưng buộc bụng sống qua ngày, cậu đây cũng quá Versailles." Người phụ nữ duy nhất trợn tròn mắt nói.

"Ha ha, chị Ba Ba, chị nhanh một chút, ba người chúng ta cũng đã vứt bỏ heo rồi, chỉ còn lại một mình chị thôi, mau làm xong rồi rời khỏi địa phương quỷ quái này, cũng đã hơn một tháng rồi, quá vất vả rồi."

"Nhanh, mấy con heo của tôi vẫn còn một ít mỡ, thế nào cũng phải ép khô sạch rồi mới vứt bỏ heo, các cậu kiên nhẫn một chút, nếu mọi việc thuận lợi ngày mai chúng ta liền rút lui, muộn nhất là ngày kia nhất định sẽ rút lui."

"Được, tôi cũng đã nhịn hơn một tháng rồi, thêm một hai ngày cũng không sao."

"Ba Ba chị làm việc đi, ba người chúng tôi chơi đấu địa chủ."

"Lần này đừng chơi lớn như vậy, thịt một con heo cũng không dễ dàng, tốn rất nhiều sức lực."

"Tôi không có vấn đề, chơi bao nhiêu tôi cũng sẽ tiếp."

"Vậy thì bắt đầu từ 100, năm nổ mức cao nhất."

"Năm nổ mức cao nhất vô vị, còn không bằng 50 đáy ngọn nguồn, thượng không mức cao nhất đây!"

"Được, vậy thì 50 đáy ngọn nguồn, thượng không mức cao nhất."

"..."

Thế là, ba đại nam nhân liền bắt đầu chơi đấu địa chủ, mà người phụ nữ duy nhất đang suy nghĩ đến những con heo mình nuôi, để xem làm như thế nào để hút sạch mỡ của bọn chúng.

Nhưng mà, bọn họ không biết là, một đội cảnh sát đang trèo non lội suối đi về phía bọn họ.

Vào lúc 3: 47 chiều, khi người phụ nữ duy nhất đang bận rộn thịt lợn, ba đại nam nhân quên mình chơi đấu địa chủ, một đội cảnh sát từ trên trời giáng xuống, dễ như ăn bánh bắt được bốn người.

"Không được nhúc nhích!"

"Các anh đã bị bắt!"

Khoảnh khắc bị bắt, ba người đàn ông cảm thấy bức xúc không nói nên lời.

Bọn họ lần này làm việc hoạt động thuận lợi, đều hoàn thành các bước giết lợn, nếu như không phải là vì chờ đồng bọn, bọn họ cũng đã tiêu sái xuống núi, nơi nào còn có thể ở lại chỗ này để bị bắt!

...

Bốn tên lừa đảo ở bên này đã bị bắt, ngay lập tức được báo đến

Giang Phong.

Giang Phong sau khi cúp điện thoại, liền nói với Trần Mạn Ny đang tràn đầy hy vọng: "Bọn lừa đảo đã bị bắt, cô đợi cảnh sát gọi tới, tiền của cô hẳn là có thể lấy trở về."

Trần Mạn Ny nghe vậy kích động nói cám ơn: "Cảm ơn Giang đại sư, nếu như không phải có anh ra tay, tôi liền xong đời, anh lần này có thể nói là đã cứu mạng của tôi!"

Giang Phong xua tay cười nói: "Không cần khách khí, ngã một lần coi như học được một bài học, đặc biệt là chuyện liên quan đến tiền bạc, không nên tin tưởng người khác giống như lần này."

Vẻ mặt Trần Mạn Ny lúng túng nói: "Cảm ơn Giang đại sư nhắc nhở, sau này tôi sẽ không ngu ngốc như vậy nữa."

Lý Lệ Quân liếc mắt nhìn người em họ bà con xa, nhắc nhở: "Em họ, ông chủ chị chính là người mai mối nổi tiếng nhất Trung Quốc, bản lĩnh của hắn em vừa vặn cũng đã lĩnh giáo rồi, em nếu như muốn tìm đối tượng kết hôn, liền thừa cơ hội này mời ông chủ chị giới thiệu cho em, đây mới thật sự là đáng tin."

Trần Mạn Ny nghe vậy trong mắt sáng ngời, lời của chị họ nói cô rất tán đồng, chỉ thông qua giọng nói của bọn lừa đảo, liền có thể nhanh chóng tính toán ra được vị trí chính xác của đối phương, sau đó thông qua cảnh sát đi bắt người, năng lực này thật sự quá thần kỳ.

Có đại sư như vậy giúp mai mối, vậy đối tượng được giới thiệu có thể kém sao?

"Giang đại sư, có thể giúp tôi giới thiệu đối tượng không?"

"Đương nhiên có thể, để tôi xem xét đối tượng cho cô, sau đó để chị họ cô làm bà mối cho cô."

"Cảm ơn Giang đại sư."

...

Chợ rau thị trấn Thanh Hà.

Ở một quầy bán thịt gà, một người phụ nữ trung niên tay chân nhanh nhẹn giúp khách làm gà, chỉ trong hai ba phút, cô đã làm gà xong, cũng theo yêu cầu của khách chặt từng miếng ra, tốc độ nhanh chóng.

Người phụ nữ trung niên họ Trương, tất cả mọi người gọi cô là thím Trương.

Thím Trương đã bán gà vịt trong thị trấn hơn mười năm, bởi vì cô tính cách phóng khoáng hào phóng, làm việc nhanh tay nhanh chân, nên việc buôn bán của cô vẫn luôn rất phát đạt, mỗi tháng đều có thể kiếm được hai ba mươi ngàn, ở trong thị trấn có thể nói là rất trâu bò hổ báo rồi.

Đương nhiên, làm ăn này kiếm tiền đúng là kiếm tiền, nhưng cũng cực kỳ khổ cực, mỗi ngày đều phải giết đến mấy chục con gà vịt, người bình thường vẫn đúng là ăn không hết phần khổ này.

Bảy giờ tối, thím Trương đóng cửa hàng về nhà.

Nhà cô vốn là trong thôn, nhưng mà sau khi cô giết gà vịt kiếm tiền, cô không chỉ mua đất ở trên thị trấn xây mấy tầng, mà còn mua cho hai đứa con trai mỗi người một căn nhà ở trong thị trấn, thậm chí còn chu cấp cho mỗi người một cái xe.

Chương 790: Sa Lưới. (3)

Đương nhiên, tiền này cũng không hoàn toàn là do thím Trương tựu mình kiếm, còn có chồng cô cũng kiếm không ít.

Chồng cô là lái xe chở khách, tuyến từ thị trấn vào thành phố, mỗi ngày một chuyến, trúng ngày lễ tết có nhiều khách cũng kiếm được rất nhiều tiền.

Với năng lực kiếm tiền của hai vợ chồng, ở trong thôn cũng sắp xếp là thượng đẳng, nguyên bản cô là không cần lo lắng.

Nhưng mà, thím Trương có nỗi khổ khó nói chính là, cô sinh ra một đứa con phá của.

Hai đứa con trai của cô, con lớn nhất ngược lại là rất tiến tới, công việc ổn định, thành thật chịu làm, có nhà có xe, người vô cùng cao lớn, còn có một người bạn gái đã quen hai ba năm, nên cũng không cần cô quan tâm đến.

Nhưng đứa thứ hai của cô, hoàn toàn khác với đứa đầu, tên nhóc này ngu dốt, làm công việc gì đều là bữa đực bữa cái, hơn nữa còn tiêu xài hoang phí, động một chút là tìm cô đòi tiền.

Thím Trương cũng không biết in tiền, làm gì có nhiều tiền như vậy cho hắn tiêu xài!

Không cho hắn tiền, hắn liền quẹt thẻ tín dụng, sử dụng các khoản vay trực tuyến, tìm bạn bè thân thích mượn.

Nói chung, đứa con trai thứ hai của cô rất hư, chỉ cần có được tiền, hắn mới mặc kệ là tiền gì.

Vừa mới bắt đầu lúc con trai út sử dụng thẻ tín dụng và khoản vay trực tuyến, bị người gọi điện thoại thúc giục trả, thím Trương còn giúp trả lại mấy lần, nhưng đứa con trai út của bà thực sự là từ nhỏ đã đòi nợ, căn bản không hiểu thông cảm cho cha mẹ kiếm tiền khổ cực, sau khi giúp hắn trả xong thẻ tín dụng và khoản vay trực tuyến, hắn lại rút nó ra chỉ trong nháy mắt

Trải qua mấy lần, thím Trương đưa cho hắn hơn mười vạn, sau đó cũng triệt để tuyệt vọng rồi, hắn thích dằn vặt như thế nào thì kệ hắn, dù sao cô cũng sẽ không giúp hắn trả lại loại tiền này.

Bây giờ, con trai út của cô đã bị liệt vào danh sách những kẻ bất lương, cả ngày cũng không làm việc, chỉ biết ở nhà ăn bám, còn ăn đến yên tâm thoải mái.

Thím Trương không thiếu hắn một miếng ăn, nhưng trong lòng bà cũng rất lo lắng, dù sao con trai út năm nay cũng 26 tuổi, nhưng hắn lại có đức hạnh như vậy, muốn cưới vợ căn bản là không thể nào, không có cô gái nào nguyện ý gả cho người như thế.

Buổi tối, chồng thím Trương đến giúp đỡ bà thu dọn sạp hàng, nhìn thấy dáng vẻ tâm sự nặng nề của thím Trương, liền hỏi: "Đang suy nghĩ gì đấy?"

Thím Trương liếc hắn một cái, khẽ thời gian: "Tôi đang lo lắng cho Nhị Cẩu Tử, bộ dạng đó của nó, mười dặm 8 hướng ai nguyện ý gả cho nó chứ? Cũng không biết chúng ta kiếp trước đến cùng tạo ra cái nghiệt gì, làm sao lại sinh một đứa chơi đùa lông bông như vậy."

Chồng thím Trương tên là Trần Quang Bưu, nghe vậy tức giận nói: "Đừng nhắc đến thằng khốn đó, nếu nó không cưới được vợ thì để nó ở một mình cả đời, dù sao chúng ta còn có Đại Cẩu Tử, coi như chỉ sinh một người Đại Cẩu Tử."

Thím Trương lắc đầu nói: "Ông nói những lời vô ích có ích lợi gì, lẽ nào thật sự cả đời không quản nó nữa sao?"

Trần Quang Bưu cầm ống nước đem quầy hàng rửa sạch sẽ, nói: "Không phải là không muốn quản, là thật sự quản không được, qua nhiều năm như vậy bà còn không hiểu thằng con vô liêm sỉ của bà như thế nào sao?"

Thím Trương bất đắc dĩ nói: "Nó tình huống như thế nào tôi đương nhiên biết rõ, nhưng bất kể nói thế nào nó cũng là do tôi sinh, tôi muốn mời Giang đại sư ở thôn Long Sơn xem xét đối tượng cho nó, xem thử liệu có ai có thể khiến nó thay đổi không."

Trần Quang Bưu đem tay rửa sạch sau đó tắt nước, mới hừ lạnh nói: "Loại người như nó e rằng cả đời này cũng không thể thay đổi, ai kết hôn đều gặp xúi quẩy, theo tôi thấy cũng đừng nghĩ tới làm hại con gái nhà người ta, cứ để nó ở một mình cả đời đi."

Thím Trương chưa từ bỏ ý định nói: "Người thị trấn Thanh Hà đều biết Giang đại sư làm mai mối lợi hại bao nhiêu, biết đâu hắn có thể giúp chúng ta tìm được một đứa con dâu tốt, sau đó quản thúc thằng nhóc vô liêm sỉ này?"

Trần Quang Bưu nghe vậy trong lòng hơi dao động, nếu muốn nói Giang đại sư ở thôn Long Sơn, thì mọi người ở thị trấn Thanh Hà quả thực đều biết, đều biết hắn làm mai mối đến nay chưa bao giờ thất bại, và tất cả người được mai mối đều đang sống rất hạnh phúc.

Thực ra trước đây ông đã từng nghĩ đến việc nhờ Giang đại sư làm

mai mối cho đứa con phế vật của mình, nhưng nghĩ đến bộ dạng khốn nạn của thằng nhóc đó, ông lại xấu hổ không dám đến nhờ mai mối.

Bây giờ nghe vợ nhắc đến, trong lòng Trần Quang Bưu không khỏi cảm thấy lung lay.

Thím Trương nói bổ sung: "Lúc đi tìm mai mối, chúng ta đem tình hình của thằng nhóc đó nói cho họ biết, nếu có thể tìm được đối tượng cho nó thì tốt, còn nếu không tìm được liền để nó cô độc cả đời, dù sao chúng ta làm cha mẹ cũng đã tận lực."

Trần Quang Bưu suy nghĩ một chút, liền gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta liền cho nó một cơ hội cuối cùng, tôi ngày mai kiếm khách đến trong thành phố, thuận tiện mua một ít quà tặng, đợi từ trong thành phố trở về, liền đến cửa tìm người mai mối cho tên khốn khiếp đó."

Thím Trương dặn dò: "Nếu chọn được quà tốt, cũng đừng ngại chi tiền."

Trần Quang Bưu gật đầu nói: "Tôi hiểu, bà yên tâm."

Thế là, hai vợ chồng dọn dẹp quầy hàng đóng cửa ngồi nhà thiếc và đi xe điện về nhà.

Chương 791: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Động tác của Trần Quang Bưu đúng là rất nhanh, sau khi định ra kế hoạch, ngày kế tiếp lập tức lái xe khách đến thành phố, sau đó đi mua không ít rượu thuốc lá và trà quý, sau đó lại lái xe từ thành phố trở về.

Sau khi đưa từng khách hàng đến nhà, Trần Quang Bưu còn không kịp uống một chén nước đã trực tiếp mang theo quà tặng và hồng bao đi tới Giang gia thôn Long Sơn, chính là vì nhờ mai mối cho đứa con trai hỗn trướng Trần Văn Thịnh nhà mình.

Sau một hồi khách sáo, Trần Quang Bưu mới lên tiếng: "Anh Giang chị Giang, tôi thường xuyên nghe người ta nói đến danh tiếng mai mối của Giang đại sư con trai hai người. Tôi lần này đến chính là muốn nhờ các người tìm kiếm đối tượng giúp đứa con trai của tôi."

Giang phụ mỉm cười nói: "Chuyện này khẳng định không có vấn đề gì, ông chủ Trần cứ nói một chút về tình huống của con trai anh trước đi, sau đó tôi sẽ bảo Tiểu Phong nhà chúng tôi tìm kiếm một đối tượng thích hợp cho hắn."

Vừa nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Trần Quang Bưu dường như đã không còn ánh sáng, thở dài, nói: "Anh Giang, không gạt anh, tính cách đứa con trai kia của tôi cực kỳ hỗn trướng, là cái kiểu 'Sức làm thì khó nhưng sức ăn lại dư thừa '. Sau khi học xong cấp 3 liền thôi học, tôi từng bảo nó đi làm không ít công việc, nhưng không có công việc nào là có thể làm được lâu dài. Nếu như chỉ là như vậy thì cũng không đến nỗi, mấu chốt là tên khốn này luôn tiêu tiền như nước, bản thân không kiếm được tiền, cả ngày chỉ biết đòi tiền từ chỗ của tôi và mẹ nó. Nếu như không có tiền thì nó sẽ dùng tín dụng vay mượn qua mạng. Lúc ban đầu, tôi và mẹ nó còn mềm lòng trả lại cho nó mấy lần, kết quả nó lại không coi ra gì, vẫn luôn làm theo ý mình. Loại vay mượn này có thể xem như là hố sâu không đáy, chúng tôi đương nhiên là không trả nổi. Cho nên, nó hiện tại đã bị xếp vào danh sách thất tín, chữ tín của bản thân có thể nói là đã bị phế bỏ. Nói thật thì, tôi đã sớm coi như không có đứa con trai này. Lần này tới nhờ người mai mối giúp nó cũng là cơ hội cuối cùng mà người làm cha mẹ như chúng tôi có thể cho nó, đồng thời cũng hy vọng có thể tìm được một người vợ lợi hại về quản lý nó, nhìn xem còn có cứu được hay không."

Nghe đến đó, Giang phụ Giang mẫu đều hít vào ngụm khí lạnh.

Mặc dù Trần Quang Bưu chưa hề nói kỹ, nhưng mà có thể nghe ra không ít tin tức từ trong đó. Nói ngắn gọn, ngay cả người làm cha như Trần Quang Bưu đều cho rằng con trai của mình là một tên hỗn trướng, là một phế vật.

Giang phụ nhịn không được mà nói một câu: "Ông chủ Trần, anh đúng là người thành thật, ngay cả khuyết điểm này của con con mà cũng có thể nói rõ ràng với chúng tôi, vậy anh cũng nói về một chút ưu điểm của con trai anh đi!"

Trần Quang Bưu ngượng ngùng nói: "Anh Giang quá khen, hai vợ chồng chúng tôi cần trọng làm ăn, là cực kỳ xem trọng chữ tín, đương nhiên là phải nói rõ khuyết điểm của tên hỗn trướng kia rồi, tránh việc làm hại con gái người ta. Còn về ưu điểm, tôi thật sự không nghĩ tới nó có thể có ưu điểm gì, chỉ có dáng người tạm được, cao chỉ có 1m76. Ngoài ra, tôi và mẹ nó có mua cho hai anh em bọn họ mỗi người một căn phòng tại huyện thành, còn có một chiếc xe."

Giang mẫu hỏi: "Ông chủ Trần, không biết anh và vợ làm nghề gì?"

Trần Quang Bưu nói: "Tôi thường chào mời khác mua xe thể thao trên quãng đường từ trấn chúng ta đến thành phố. Vợ của tôi thì mở một quầy bán gà vịt ở trên chợ trấn, người được gọi là thím Trương chính là vợ của tôi."

Nghe đến đó, Giang phụ Giang mẫu đều bừng tỉnh đại ngộ.

Thím Trương bán gà vịt ở trên trấn hơn mười năm, rất nhiều người trong thôn đều biết nàng. Giang phụ Giang mẫu đương nhiên cũng biết, chỉ là hai bên không có giao tình gì mà thôi.

"Ông chủ Trần, xem ra vợ chồng hai người kiếm tiền đúng là lợi hại, khó trách có thể mua nhà mua xe cho hai đứa con trai ở huyện thành, lấy điều kiện kinh tế của gia đình các người, lúc tìm kiếm đối tượng chắc là có thể thêm điểm cho con trai hai người."

"Anh Giang chị Giang, tôi cũng không khiêm tốn về chuyện này, nói về năng lực kiếm tiền, hai vợ chồng có thể xếp hàng đầu ở trong thôn, đáng tiếc tính cách của đứa con trai kia của tôi quá vô liêm sỉ, nếu không thì chúng tôi cũng không cần phát sầu vì hôn nhân của nó."

Giang mẫu hỏi lần nữa: "Ông chủ Trần, đứa con trai này của anh ngoại trừ việc tiêu tiền như nước, tiền gì cũng dám lấy đi tiêu ra thì còn có liên quan đến cá cược gì đó hay không?"

Trần Quang Bưu lắc đầu liên tục, nói: "Nó không dính đến mấy thứ tệ nạn kia, đây cũng là vạn hạnh trong bất hạnh. Dùng cách nói của mấy người trẻ tuổi thì nó chính là kiểu người thối nát, chỉ muốn yên tâm thoải mái ở nhà ăn bám. Mẹ nó giết gà vịt rất vất

vả, muốn nó đi giúp một chút, nó lại sống chết không muốn."

Giang phụ gật đầu, nói: "Không liên quan đến mấy thứ kia thì còn có thể cứu, hai vợ chồng các người suy nghĩ như vậy là đúng, kiếm cho hắn một nàng dâu lợi hại, tin tưởng rằng có thể quản lý được hắn."

Trần Quang Bưu bất đắc dĩ nói: "Tôi và mẹ nó cũng coi như là lấy ngựa chết chữa ngựa sống. Cho dù kết quả như thế nào thì cũng phải nói rõ lại cái tính cách hỗn trướng của hắn với con gái người ta, không thể hại con gái người ta được."

Giang phụ lúc này mới đáp: "Ông chủ Trần, anh cứ yên tâm, từ khi con trai chúng tôi làm mai mối đến nay luôn tôn trọng sự thật, trước khi sắp xếp cho hai bên gặp mặt đều sẽ nói rõ ưu khuyết điểm của đối phương, sẽ không xuất hiện tình huống lừa người."

Chương 792: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn (2)

Trần Quang Bưu cười nói: "Tôi hoàn toàn yên tâm về chuyện này, tại trấn Thanh Hà chúng ta nào có người nào không biết danh tiếng của Giang đại sư chứ?"

Nghe người khác khen ngợi con của mình, Giang phụ Giang mẫu đều nợ nụ cười. Hai người thường xuyên nghe được những lời như vậy trong hơn một năm nay, nhưng hai người bọn họ lại không cảm thấy phiền chán chút nào.

Sau đó, hai bên lại thảo luận chi tiết một số vấn đề, cho đến hơn nửa giờ sau, Trần Quang Bưu lưu lại quà tặng và hồng bao có giá trị không nhỏ rồi lái xe rời đi.

Giang mẫu cất kỹ quà tặng và hồng bao, sau đó gọi video cho con trai, nói lại tình huống của con trai Trần Quang Bưu một lần, cuối cùng mới lên tiếng: "Ông chủ Trần kia là một người thành thật, nói rõ khuyết điểm của con trai mình với chúng ta vô cùng rõ ràng, sợ đứa con trai hỗn trướng kia của hắn làm hại con gái người ta."

Giang Phong cười nói: "Được, con đã hiểu, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, con sẽ tìm cho con trai của hắn một đối tượng thích hợp, nhất định sẽ hàng phục được con trai của hắn."

Giang mẫu đương nhiên là hiểu rõ bản lĩnh của con trai mình, nghe con nói vậy thì cũng an tâm, sau đó hai mẹ con nói chuyện phiếm vài câu liền cúp video.

…

9 giờ sang tết Nguyên đán năm 2024.

Thôn XX trấn Đàm Giang, Vương Tú Mỹ đang ăn sáng cùng cha mẹ.

Vương mẫu nhìn con gái rồi nói: "Tiểu Mỹ, lại qua một năm rồi, con đã ra ngoài làm việc mấy năm rồi, chuyện tìm đối tượng cũng không thể kéo dài nữa, nếu không thì con sẽ thành lão cô nương mất."

Vương Tú Mỹ nuốt cháo trong miệng xuống, nói: "Con cũng muốn tìm đối tượng sớm một chút, nhưng loại chuyện này không vội vàng được, cứ đợi đến khi gặp được người thích hợp rồi lại nói đi."

Vương mẫu buông chén xuống rồi nói: "Trường học các con có nhiều giáo viên như vậy, chẳng là không có người nào thích hợp sao?"

Vương Tú Mỹ lắc đầu nói: "Trường học của chúng con đúng là có không ít giáo viên, nhưng phần lớn đều là nữ giáo viên, giáo viên nam thì trừ đi những người đã kết hôn hoặc là có bạn gái, số lượng độc thân cũng không nhiều, trước mắt vẫn chưa có người nào thích hợp với con."

Cha Vương nói tiếp: "Việc tìm đối tượng này cũng không phải là cứ nhất thiết phải tìm ở trong trường học, nghề nghiệp khác cũng được, dù sao con cũng làm giáo viên ở huyện thành bên kia, chỉ cần tìm người có công việc chính thức ở huyện thành là được."

Vương Tú Mỹ nói: "Con sẽ lưu ý, nhưng mà loại chuyện này không vội vàng được, thuận theo tự nhiên là tốt nhất."

Vương mẫu nhịn không được nà nói: "Loại chuyện này đúng là không vội vàng được, nhưng con cũng phải để tâm mới được. Qua hết năm nay thì con đã 27, thật sự không còn trẻ nữa, lúc mẹ 27 tuổi thì con đã đi nhà trẻ rồi."

Vương Tú Mỹ nói: "Mẹ, tiêu chuẩn của mẹ năm đó không giống với hiện tại. Vào thời đại của ba mẹ, hai mươi tuổi xem mắt kết hôn là chuyện rất bình thường, hiện tại ba mươi tuổi xem mắt kết hôn mới là trạng thái bình thường, cho nên mẹ không cần phải thúc giục con."

Vương mẫu uống hết số cháo trong bát, nói: "Sao mẹ có thể không vội được, hiện tại đúng là có rất nhiều người đều kết hôn sau ba mươi tuổi, nhưng cũng không phải là không biện có pháp nha, hơn nữa cũng là do con trai chiếm đa số, phụ nữ kết hôn sau mươi tuổi vẫn tương đối thiếu."

Cha Vương vừa thêm cháo vừa nói: "Nghe lời mẹ con, sớm tìm đối tượng, tranh thủ gả đi trước ba mươi tuổi. Bởi vì một khi tuổi của phụ nữ đến ba mươi, không phải là con chọn lựa người khác nữa, mà sẽ là người khác chọn con."

Vương Tú Mỹ bất đắc dĩ nói: "Biết rồi."

Cha Vương Vương mẫu thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, một nhà ba người ăn sáng xong, cha Vương liền chạy xe mang theo cần câu tiến về đập chứa nước, chuẩn bị câu mấy con cá về cho con gái ăn.

Vương mẫu thì mang theo công cụ đến ruộng nhà mình đào củ sắn, con gái nàng thích ăn củ sắn, đào một chút trở về nấu nước ngọt, dùng để làm cơm trưa cũng rất tốt.

Vương Tú Mỹ nhàn rỗi không có chuyện gì, liền đi theo mẹ đào củ sắn.

Bởi vì ruộng trong nhà cách đó không xa, cho nên không đến nửa giờ, hai mẹ con đã đào được bảy tám đầu củ sắn trở về.

"Mẹ, trong nhà còn có đường phèn không?" Vương Tú Mỹ hỏi.

Vương mẫu nói: "Không có, mấy ngày trước dùng nấu chè khoai

lang hết rồi."

Vương Tú Mỹ nói: "Vậy con đi mua."

Vương mẫu vừa cầm tẩu thuốc vừa nói: "Thời gian còn sớm, chờ bỏ sắn vào nồi lại đi mua cũng không muộn."

Vương Tú Mỹ thấy thế thì khuyên nhủ: "Mẹ, đã bảo mẹ cai thuốc từ lâu rồi, hút thuốc không tốt cho thân thể."

Vương mẫu thở dài nói: "Mẹ con bảy tám tuổi đã bắt đầu hút thuốc, đã hút hơn bốn mươi năm, đời này chỉ sợ là không thể bỏ được thuốc."

Vương Tú Mỹ nói: "Con không hút thuốc, không hiểu là cảm giác gì, nhưng mẹ nhìn thím Lục nhà bên cạnh đi, thím ấy cũng đã hút thuốc hai mươi ba mươi năm nhưng mà không phải nói bỏ là bỏ rồi sao. Thứ đồ chơi này nói trắng rà chính là tâm nghiện, người ta nghiện thuốc đều có thể từ bỏ, nghiện thuốc có cái gì mà không cai được chứ?"

Vương mẫu vừa hút thuốc vừa nói: "Con cho rằng mẹ chưa thử qua sao, mẹ đã thử cai thuốc, nhưng mà mới nhịn chưa được hai ngày thì đã không chịu nổi, mẹ tình nguyện sống ít đi mười năm, cũng muốn hút thuốc."

Vương Tú Mỹ nghe vậy thì không khuyên nữa, mà là cầm dao bắt đầu lột vỏ sắn.

Chương 793: Vỏ Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn (3)

Lột vỏ sắn là một chuyện rất đơn giản, cầm dao rạch mấy vòng quanh củ sắn sau đó kéo một phát là có thể lột từng tấm vỏ sắn xuống, lộ ra phần thịt sắn trắng loá ở bên trong.

Vào lúc Vương Tú Mỹ đang thuần thục lột da sắn, một người phụ nữ lạ mặt khoảng hơn năm mươi tuổi lái xe điện đi tới nhà bọn họ, cầm một túi hoa quả đi tới trước mặt mẹ con Vương Tú Mỹ,

mỉm cười hỏi: "Xin hỏi đây là nhà của Vương Tú Mỹ phải không?"

Vương Tú Mỹ đứng lên nói: "Chào dì, cháu chính là Vương Tú Mỹ, xin hỏi dì tìm cháu có chuyện gì không?"

Người phụ nữ lạ mặt cười rồi đưa hoa quả qua, nói: "Cô giáo Vương, tôi họ Trương, là người làm mối đến từ trấn Thanh Hà, lần này mạo muội đến nhà là muốn giới thiệu đối tượng cho cô giáo Vương, không biết cô gần đây có dự định kết hôn hay không?"

Vương Tú Mỹ còn chưa kịp đáp lời, Vương mẫu bên cạnh đã bày ra vẻ mặt tươi cười, vừa nhận hoa quả và nói: "Thì ra là thím Trương, Tiểu Mỹ nhà chúng tôi đúng là đã đến lúc nói chuyện cưới gả, không biết thím Trương muốn giới thiệu cho nó đối tượng như nào?"

Nói đến đây, nàng lại vội vàng phân phó con gái: "Tiểu Mỹ, nhanh đi lấy ghế cho thím Trương."

Vương Tú Mỹ lúc này cầm cái ghế tới rồi nói: "Mời thím Trương ngồi."

Thím Trương nói tiếng cám ơn, sau đó nhìn về phía Vương mẫu rồi nói: "Đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô giáo Vương là người của trấn Thanh Hà chúng tôi. Tiểu tử này năm nay 26 tuổi, cao 1m76, dáng người thật không tệ, tôi cho hai người xem ảnh chụp của hắn."

Nói xong, thím Trương liền móc điện thoại di động ra, lấy ảnh chụp của Trần Văn Thịnh ra rồi đưa cho mẹ con Vương Tú Mỹ xem.

Vương mẫu đưa tay tiếp nhận điện thoại di động, sau đó nhìn về phía ảnh chụp trong màn hình, phát hiện thím Trương không có nói sai. Chàng trai trong tấm ảnh đúng là trông rất có tinh thần, tướng mạo rất xứng đôi với con gái của nàng.

Vương Tú Mỹ cũng nhìn thấy người đàn ông trong tấm ảnh, tướng mạo đúng là phù hợp thẩm mỹ của cô, ấn tượng đầu tiên không tệ.

Vương mẫu cảm thấy hứng thú hỏi: "Thím Trương, không biết tiểu tử này làm nghề gì?"

"Hắn không làm gì cả, trước mắt đang ở nhà ăn bám."

Nói đến đây, thím Trương thở dài nói: "Cô giáo Vương, chị Vương, tôi cũng không gạt hai người, tiểu tử này đúng là có dáng dấp không tệ, gia cảnh cũng tốt, cha mẹ đều là người làm ăn, mỗi tháng có thể kiếm được mấy chục ngàn. Hắn và anh trai hắn mỗi người đều có một căn nhà cà một chiếc xe ở huyện thành, đều là cha mẹ mua cho bọn hắn. Đáng tiếc, cha mẹ cung cấp cho hắn điều kiện tốt như vậy, hắn lại không biết trân quý, cả ngày chơi bời lêu lổng, không làm gì cả, không có chút chí tiến thủ nào, hơn nữa còn tiêu tiền như nước, tiền gì cũng dám lấy ra tiêu. Tóm lại, tiểu tử này là kiểu người có điều kiện gia đình rất tốt, nhưng điều kiện cá nhân lại không được."

Mẹ con Vương Tú Mỹ nghe vậy thì trợn mắt há hốc mồm, còn có người làm mối như vậy sao?

Trong ấn tượng của bọn họ, lúc người làm mối hỗ trợ đáp cầu dắt mối đều là kiếm hết lời dễ nghe để nói, chỗ không tốt đều là sơ lược, từ xưa tới nay chưa từng có người nào giống như thím Trương này cả. Con chưa sắp xếp cho người ta gặp mặt mà đã nói nhà trai đến mức không đáng một đồng.

Vương mẫu cau mày nói: "Thím Trương, nếu tiểu tử này đã không đáng tin cậy như thế, sao thím còn giới thiệu cho Tiểu Mỹ nhà tôi?"

Vương Tú Mỹ nhìn thím Trương, không rõ nàng có ý gì.

Thím Trương không chút hoang mang nói: "chị Vương, tiểu tử kia trước mắt đúng là có chút bùn nhão không dính lên tường được, nhưng mà hắn không dính đến mấy thứ tệ nạn, còn có chỗ trống cứu vãn được. Tính cách của cô giáo Vương mạnh mẽ, có tính kỷ luật, nếu như thành đôi với hắn thì có thể quản lý hắn, dẫn dắt hắn đi trên con đường tốt hơn, để hắn có thể thay đổi tốt hơn. Điều này cũng có thể xem như là một nhân duyên tốt."

Vương Tú Mỹ nhịn không được mà hỏi: "Thím Trương, làm sao thím biết cháu có thể quản hắn? Nếu như hắn không nghe lời cháu, ở cùng một chỗ với loại người rách nát này, vậy một đời của cháu không phải sẽ bị phá huỷ sao?"

Thím Trương cười nói: "Cô giáo Vương, xin cô cứ yên tâm về điểm này. Con trai của tôi đã tính toán nhân duyên cho hai người, cô nhất định có thể quản được hắn. Dùng cách nói của con trai tôi thì đây chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Hắn đời này không phục ai cả chỉ phục cô. Cô và hắn có thể nói là một đôi trời sinh, ở cùng một chỗ tất nhiên là sẽ hạnh phúc."

Nghe thím Trương nhắc đến chuyện tính toán nhân duyên, trong lòng Vương mẫu khẽ động, hỏi: "Thím Trương, con trai của thím không phải là vị Giang đại sư nổi tiếng của trấn Thanh Hà đó chứ?"

Trong một năm này, Giang phụ Giang mẫu đã làm mối cho không ít nhà ở trấn Giang và trấn Thanh Hà, đương nhiên là có không ít người của trấn Thanh Hà nghe danh của Giang đại sư,

Chương 794: Đại Sư Làm Mối Danh Tiếng Cả Nước

Giang mẫu cười nói: "Chị Vương, thì ra chị cũng từng nghe nói về con trai của tôi?"

Vương mẫu đầy nhiệt tình nói: "Tôi có nghe người ta nhắc tới Giang đại sư, Đại Vương Tam của thôn chúng tôi chính là người được Giang đại sư mai mối, cưới được một người vợ không tệ. Tên Đại Vương Tam này vốn rất lười biếng, nhưng từ khi cưới nàng dâu về, thật giống như biến thành người khác vậy, hiện tại cuộc sống của hai vợ chồng bọn họ vui vẻ, khiến cho không biết bao nhiêu người ao ước!"

Giang mẫu không khỏi mỉm cười, nói: "Không lừa chị Vương, Đại Vương Tam mà thím nói đúng là người được con trai tôi hỗ trợ tìm kiếm đối tượng, sau đó là tôi tự mình tác hợp."

Vương mẫu khen ngợi: "Khó trách vừa rồi chị Trương lại nói rõ ràng khuyết điểm của người ta với chúng tôi, tôi vừa rồi còn cảm thấy kỳ quái. Người làm mối không phải là luôn nói lời dễ nghe và ít nhắc tới khuyết điểm hay sao, cũng chỉ có Giang đại sư làm mai mối mới có khí phách nói rõ khuyết điểm của đối phương."

Giang mẫu cười nói: "Chị Vương quá khen, nhưng mà con trai tôi làm mai mối đúng là đường đường chính chính, trước khi sắp xếp cho hai bên gặp mặt chắc chắn sẽ nói rõ ưu khuyết điểm của đối phương, nhất định phải tiếp nhận khuyết điểm của đối phương thì mới có thể sắp xếp gặp mặt, nếu không thì cũng chỉ phí sức mà thôi."

Vương mẫu nhìn về phía con gái đang cảm thấy mờ mịt, giới thiệu: "Tiểu Mỹ, con trai của thím Trương chính là Giang đại sư, đại sư mai mối nổi tiếng cả nước kia, đã từng mai mối cho nhiều đại minh tinh đại phú hào."

Vương Tú Mỹ nghe vậy mà âm thầm kinh ngạc, trấn bên cạnh có người làm mối lợi hại như vậy từ lúc nào thế? Sao trước kia lại không nghe mẹ nhắc tới?

Giang mẫu mỉm cười nói: "Cô giáo Vương, tôi cũng nói thật, đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô trước mắt đúng là có chút bùn nhão không dính lên tường được, thậm chí còn nằm trong danh sách những kẻ thất tín bởi vì nợ thẻ tín dụng và vay tiền qua mạng. Nhưng cha mẹ hắn lại không tệ, lúc cha hắn đến nhà mời môi cũng không giấu diếm tình huống của con trai mình mà nói lại khuyết điểm của con trai hắn với chúng tôi một cách rõ ràng, sợ đứa con trai này của hắn làm hại con gái người ta. Lý do muốn mời môi, cha của hắn có ý muốn để chúng tôi hỗ trợ tìm kiếm một đối tượng có thể quản lý con trai của mình, nhìn xem có thể thay đổi đứa con thối nát của hắn hay không. Mà sau khi con trai của tôi tính toán, cô giáo Vương là người có thể thu phục hắn một cách dễ dàng, cũng có thể khiến hắn thay đổi. Tóm lại, đây là một phần nhân duyên khó có được, hi vọng cô giáo Vương có thể suy tính một chút."

Nghe thế, mẹ con Vương Tú Mỹ đều cảm nhận được thành ý của Giang mẫu.

Nhưng mà chuyện này có can hệ trọng đại, cho dù là Vương mẫu có hiểu rõ về Giang đại sư cũng không dám lập tức đồng ý, mà là trầm ngâm nói: "Chị Trương, chúng tôi đã biết rõ tình huống của đối phương, đợi cha nàng buổi chiều trở về, người một nhà chúng tôi lại thương lượng một chút, chờ thương lượng có kết quả thì sẽ báo lại cho chị."

Giang mẫu nghe vậy thì gật đầu nói: "Được rồi, chuyện lớn như vậy, đúng là phải thương lượng kỹ một chút. Tôi cũng không quấy rầy hai người nữa, lúc nào các người thương lượng xong thì lại gọi điện thoại cho tôi, số điện thoại của tôi là..."

Vương mẫu ghi lại số điện thoại, sau đó khách khí giữ người: "Chị Trương đừng vội trở về, ở lại ăn cơm trưa, Tiểu Mỹ con nhanh đi nấu nước, mẹ ra sân sau bắt con gà."

Giang mẫu liền vội vàng khoát tay, nói: "Chị Vương, không cần đâu, tôi không ở lại ăn cơm trưa đâu, tôi còn có việc phải làm nên phải đi trước."

Vương mẫu lại khách sáo giữ khách vài câu, hai mẹ con mới đưa mắt nhìn Giang mẫu rời đi.

Chờ Giang mẫu vừa rời đi, Vương Tú Mỹ liền không nhịn được mà hỏi: "Mẹ, con trai của thím Trương này thật sự lợi hại như vậy sao? Sao từ trước tới giờ con chưa từng nghe mẹ chắc tới?"

Vương mẫu nói: "Mẹ cũng mới biết được chuyện này vào lúc đi uống rượu mừng của Đại Vương Tam, nghe nói chỉ cần tìm vị Giang đại sư này làm mai mối thì đều có thể tìm được đối tượng vừa lòng đẹp ý, cũng là do cha con không nỡ chuyện con lấy chồng nhanh như vậy, nếu không mẹ đã sớm đến nhà người ta mời môi cho con rồi."

Vương Tú Mỹ vừa sắn vừa nói: "Cha nào có không nỡ gả con chứ, lúc ăn sáng cha và mẹ không phải đều đồng lòng thúc giục con tranh thủ thời gian tìm đối tượng hay sao?"

Vương mẫu cười nói: "Đó là giục con tìm bạn trai, chờ con tìm được bạn trai, ở chung chừng một năm rồi lại kết hôn là thích hợp nhất. Nhưng nếu như tìm người làm mối xem mắt thì sẽ trực tiếp hướng đến kết hôn, một khi vừa ý nhau thì có thể sẽ kết hôn trong vòng không đến một tháng, chậm thì trong vòng ba tháng cũng sẽ kết hôn. Cha con không muốn con lấy chồng nhanh như vậy. Đương nhiên, nếu như chừng hai năm nữa mà con vẫn còn tìm không được bạn trai thì ba mẹ nhất định sẽ tìm người mai mối giúp con. Hơn nữa, cho dù con tìm được đối tượng, chờ đến lúc chân chính nói chuyện cưới gả thì ba mẹ cũng sẽ mời vị Giang đại

sư kia tính toán nhân duyên giúp con một chút, sẽ không để cho con tùy tiện lấy chồng."

Chương 795: Đại Sư Làm Mối Danh Tiếng Cả Nước (2)

"Vậy vừa rồi tại sao lại không trực tiếp từ chối thím Trương?"

"Tại sao phải từ chối thím Trương?"

"Mẹ không phải nói cha con không nỡ để con gả đi hay sao? Cộng với đối tượng mà thím Trương giới thiệu chính là một tên bùn nhão, không từ chối thì giữ lại làm gì?"

"Chúng ta không đến nhà mời môi, kết quả người làm mối lại chủ động đến nhà giới thiệu đối tượng cho con, điều này chứng minh duyên phận của con đến rồi, đương nhiên là không thể tùy ý đẩy đi được."

Vương Tú Mỹ nhếch miệng nói: "Mẹ, mẹ thật đúng là tin tưởng con có năng lực thay đổi người ta sao?"

Vương mẫu trầm ngâm một lúc rồi nói: "Nếu như là người mai mối khác nói như vậy thì mẹ nhất định sẽ không tin, nhưng người nói lời này chính là mẹ của Giang đại sư, hơn nữa Giang đại sư cũng đã tính toán nhân duyên rồi, vậy thì không giống nhau."

Vương Tú Mỹ nhịn không được mà nói: "Mẹ, Giang đại sư này thật sự lợi hại như vậy sao?"

Vương mẫu gật đầu, nói: "Tư liệu về Giang đại sư đều có ở trên mạng, con lên mạng tìm kiếm tư liệu của hắn mà xem, liền hiểu rõ tại sao mẹ của con lại tín nhiệm năng lực mai mối của hắn như vậy."

Vương Tú Mỹ đặt củ sắn đã rửa sạch sang bên cạnh, sau đó móc điện thoại di động ra, lướt xem tư liệu về Giang đại sư.

Mười phút sau, Vương Tú Mỹ mới nhìn về phía mẹ mình với vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc, "Nếu như không phải có những weibo

của các đại minh tinh kia làm chứng, con đều hoài nghi những tài liệu này là giả, thật sự là lợi hại.không nghĩ tới huyện Bách Lương chúng ta vậy mà lại có một đại sư mai mối lợi hại như vậy."

Vương mẫu cười nói: "Cho nên con hiểu chưa? Mặc dù đối tượng mà thím Trương giới thiệu là một người thối nát, nhưng Giang đại sư đã tính toán cho các con, cho rằng con có thể thu phục được hắn, còn có thể thay đổi được hắn, chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ về việc hôn sự này."

Vương Tú Mỹ gật đầu nói: "Ừm, vậy thì chờ cha trở về, xem ông ấy nói thế nào."

…

Ba giờ chiều, Vương phụ trở về từ đập chứa nước cùng với ba con cá nặng ba, bốn cân.

Sau đó, Vương mẫu ngay lập tức nói lại chuyện người làm mối đến nhà giới thiệu đối tượng cho con gái với hắn, cuối cùng mới lên tiếng: "Anh cũng biết danh tiếng mai mối của Giang đại sư, mặc dù đối tượng giới thiệu cho con gái chúng ta không quá đáng tin, nhưng người ta cũng nói rõ con gái chúng ta có thể thay đổi đối phương, gả đi sẽ là một nhân duyên tốt, không biết anh nghĩ thế nào?"

Lúc này, Vương Tú Mỹ đã lấy cho cha mình một chén chè củ sắn.

Vương phụ bưng chén, thuần thục xử lý đống chè sắn trong chén rồi mới tỏ thái độ: "Nếu như là đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu thì có thể gặp mặt đối phương một chút, nhìn xem tình huống rồi lại đưa ra quyết định."

Vương mẫu gật đầu nói: "Cũng tốt, trăm nghe không bằng một thấy, gặp một lần xem xem có cảm nhận gì rồi lại đưa ra quyết định cũng không muộn."

Vương Tú Mỹ cũng không phản đối chuyện này, từ sau khi xem tư liệu của Giang đại sư, cô vô cùng tò mò về đại sư làm mối có danh tiếng khắp cả nước này, cũng muốn nhìn xem mình liệu có thể hàng phục được tên bùn nhão kia hay không.

Thế là, một nhà ba người rất nhanh đã thống nhất tư tưởng, sau đó Vương mẫu liền gọi điện thoại cho thím Trương.

Điện thoại kết nối, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Vương mẫu mới vừa cười vừa nói: "Chị Trương, một nhà chúng tôi đã thương lượng xong, có thể sắp xếp cho hai bên gặp mặt nói chuyện."

Giang mẫu cười nói: "Được, vậy tôi sẽ hẹn lại thời gian với gia đình đối phương. Cha mẹ nhà trai đều phải làm việc vào ban ngày, tỷ lệ lớn là gặp mặt vào ban đêm, không biết bên phía các người có tiện hay không?"

"Gặp mặt ban đêm không thành vấn đề."

"Vậy được, tôi sẽ lập tức liên hệ và quyết định thời gian, sau đó lại gọi điện thoại cho thím."

"Được rồi, vậy làm phiền chị Trương."

"Không cần khách sáo, đây đều là chuyện mà tôi phải làm."

…

Sau khi cúp máy, Giang mẫu liền lập tức gọi điện thoại cho Trần Quang Bưu.

Điện thoại kết nối, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Giang mẫu liền đi thẳng vào vấn đề: "Ông chủ Trần, bên phía tôi đã tìm kiếm được một đối tượng cho con trai anh. Đối phương là người của trấn Đàm Giang, năm nay 26 tuổi, cao 1m67, tướng mạo vô cùng xứng với con trai anh, dáng người lại càng tốt. Cô ấy trước mắt đang là giáo viên thể dục của một trường cấp hai tại huyện thành, là một đối tượng vô cùng ưu tú."

"Tôi tin tưởng ánh mắt của Giang đại sư trăm phần trăm."

Trần Quang Bưu đầu tiên là khen một câu, sau đó lập tức lo lắng, hỏi: "Thím Trương, không biết sau khi nghe xong tình huống của tên hỗn trướng nhà tôi, đối phương có phản ứng gì?"

Giang mẫu tự hào cười nói: "Mẹ nhà gái biết danh tiếng của con trai tôi, có chút tín nhiệm với con trai tôi, cho nên sau khi gia đình

bọn họ thương lượng đã đồng ý gặp mặt nói chuyện với các người. Về chuyện có thể khiến cho đối phương hài lòng hay không thì phải xem biểu hiện của con trai anh rồi."

Chương 796: Đại Sư Làm Mối Danh Tiếng Cả Nước (3)

Trần Quang Bưu bỗng cảm thấy áp lực như núi, nói: "Thím Trương, chị cũng biết tình huống của tên hỗn trướng nhà tôi, tôi sợ biểu hiện của hắn không có cách nào làm cho đối phương hài lòng!"

Giang mẫu an ủi: "Ông chủ Trần không cần quá lo lắng, dùng cách nói của con trai tôi chính là, hai người bọn họ chỉ cần vừa gặp mặt thì sẽ sinh ra phản ứng hoá học, người làm cha mẹ như hai người chỉ cần bày ra thái độ là được, tin tưởng có thể khiến cho nhà gái hài lòng."

Trần Quang Bưu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Có câu nói này của Giang đại sư, tôi cũng yên tâm hơn nhiều, không biết thím Trương dự định sắp xếp gặp mặt vào lúc nào?"

"Vợ chồng các ngươi ban ngày phải bận rộn làm ăn, liền sắp xếp vào khoảng tám giờ tối gặp mặt, thế nào?"

"Vậy thì tốt quá, cảm ơn thím Trương đã chiếu cố."

"Không cần khách sáo, nếu như không có vấn đề gì, tám giờ tối nay đến trấn Đàm Giang gặp mặt."

"Không thành vấn đề, vậy bảy giờ tôi sẽ đi đón thím Trương."

"Được, buổi tối gặp."

"Ừm, buổi tối gặp."

…

Tại tòa nhà ba tầng nào đó tại trấn Thanh Hà, Trần Văn Thịnh đang nằm chơi game trên ghế sô pha trong phòng khách tầng ba.

Hắn trước kia nạp không ít tiền vào game online, nhưng mà bây giờ hắn đã không thể sử dụng được thẻ tín dụng, huabei và các hình thức cho vay online khác, không làm việc lại không có nguồn kinh tế, cũng chỉ có thể chơi mấy trò chơi miễn phí.

Ngay tại lúc Trần Văn Thịnh đang dùng những trò chơi nhỏ này để giết thời gian, nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, hắn không cần nhìn đều biết là cha hắn đã trở lại rồi.

Quả nhiên, cha hắn, Trần Quang Bưu lập tức xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Nhìn con trai đang nằm trên ghế sô pha chơi game, Trần Quang Bưu nhìn đều thấy không vừa mắt. Hắn và bạn già đều có đức tính chăm chỉ có thể chịu được cực khổ, con trai lớn thừa kế ưu điểm của bọn hắn, cũng là người cần cù chăm chỉ.

Nhưng hắn nghĩ mãi mà không ra, tại sao lại sinh ra một thứ hỗn trướng như vậy.

Trần Quang Bưu đè ép lửa giận trong lòng, nhìn con trai mình, bình tĩnh nói: "Cha đã mời người làm mối tìm kiếm một đối tượng cho con, tám giờ tối gặp mặt tại trấn Đàm Giang, con bây giờ nhanh đi cắt cái tóc, ăn mặc cho ra dáng một chút, cố gắng lưu lại ấn tượng tốt một chút."

Trần Văn Thịnh liếc nhìn cha mình, tiếp tục chơi trò chơi vừa nói: "Người như con, có ai để ý sao, cũng đừng uổng phí sức lực nữa, dư tiền còn không bằng lấy ra cho con tiêu."

Trần Quang Bưu bị câu nói này làm cho tức giận, nghiêm mặt nói: "Con cũng tự hiểu lấy mình đi, con vốn không có hy vọng gì, nhưng mà người mai mối lần này là một người rất lợi hại, có hắn hỗ trợ con vẫn có một cơ hội nhỏ nhoi. Nếu như con không muốn cô độc cả một đời thì tranh thủ thời gian cắt tóc đi."

Trần Văn Thịnh chơi xong một ván, cất điện thoại di động, kinh ngạc nói: "Đây lại không phải thời cổ đại, người làm mối lợi hại thì có làm được cái gì? Chẳng lẽ còn có thể lừa gạt con gái người ta về sao?"

Trần Quang Bưu thản nhiên nói: "Con gái người ta đã biết rõ tình huống của con, nhưng nhìn mặt mũi của người làm mối nên đã đồng ý gặp mặt nói chuyện với con. Nếu như con còn muốn cưới vợ thì mau chóng khiến cho bản thân ăn mặc ra dáng một chút, nếu như con muốn cô độc cả đời vậy cứ coi như cha không nói gì."

Trần Văn Thịnh hỏi: "Đối phương bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?"

Trần Quang Bưu nói: "Cô gái kia cùng tuổi với con, trước mắt đang làm giáo viên thể dục của một trường cấp hai tại huyện thành, theo lời nói của người làm mối thì tướng mạo không tệ, cao 1m67, bởi vì thường xuyên rèn luyện cho nên dáng người vô cùng tốt. Nếu như con bỏ lỡ cơ hội lần này thì cha và mẹ con chắc là sẽ không phí tâm vào mấy chuyện này của con nữa đâu."

Trần Văn Thịnh nghe vậy thì có chút động tâm, vội vàng nói: "Được, vậy con sẽ đi cắt cái tóc, cha chuyển cho con ít tiền."

Trần Quang Bưu liếc hắn, lười dông dài với hắn, cầm điện thoại chuyển cho hắn 100 tệ, trong lòng chỉ hi vọng đối tượng mà Giang đại sư tìm kiếm cho hắn có thể ra sức một chút, thu phục tên khốn này. Nếu không vợ chồng bọn họ sớm muộn gì cũng bị hắn làm cho tức chết.

Trần Văn Thịnh thấy cha chỉ chuyển cho mình 100 tệ, không khỏi nhếch miệng, rất hiển nhiên là chê ít. Nhưng mà hắn cũng biết cha thấy hắn phiền, cũng không nói nhảm nữa, đứng dậy xuống lầu, chuẩn bị đi cắt tóc.

Trong lòng Trần Văn Thịnh cũng có chút tò mò về đối tượng xem mắt lần này, đây là đầu tiên hắn xem mắt.

Đồng thời hắn còn tính toán rằng, chuẩn bị dùng đối tượng ra mắt này làm cớ, nhìn xem có thể lấy một khoản tiền từ chỗ của mẹ để tiêu sái một khoảng thời gian hay không.

Chương 797: Phản Ứng Hoá Học

7: 43 tối, ba người Trần gia cùng Giang mẫu đi tới một cửa hàng trà sữa tại trấn Đàm Giang, bọn họ đã hẹn gặp mặt với Vương gia

ở đây vào lúc 8 giờ.

"Chị Trương, chị muốn uống cái gì?" Chờ sau khi tìm vị trí và ngồi xuống, Trần mẫu liền hỏi.

Giang mẫu cũng không khách sáo, nói thẳng: "Vậy cho tôi một ly trà sữa trân châu trà sữa!"

Trần Văn Thịnh mở miệng nói: "Mẹ, con muốn một cốc thạch sương sáo."

Trần mẫu gật đầu, nhìn về phía bạn già rồi nói: "Lão Trần, ông thì sao?"

Trần Quang Bưu nói: "Tôi không thích uống trà sữa gì đó, nhìn xem có nước trái cây gì không, gọi cho tôi một ly."

Trần mẫu liền đi qua gọi đồ uống, mấy phút sau đã cầm hai ly trà sữa, hai ly nước chanh trở về.

Sau khi cắm ống hút, uống một ngụm nước chanh, Trần mẫu nhìn con trai ăn mặc ra dáng, tận tâm chỉ bảo: "Đối tượng lần này mà thím Trương giới thiệu cho con là một đối tượng vô cùng ưu tú. Mẹ cũng không muốn nói đạo lý lớn gì với con, dù sao lát nữa con nhớ biểu hiện cho tốt vào, nếu không về sau đừng nghĩ tới việc mẹ cho con thêm một xu tiền."

Trần Văn Thịnh cười đùa tí tửng, nói: "Mẹ, con đã ăn mặc cho mình rất đẹp trai, lát nữa con bảo đảm sẽ cố gắng đối tốt với người ta, nhưng nếu như người ta ghét bỏ con thì con cũng không còn biện pháp nào."

Giang mẫu mỉm cười nói: "Chỉ cần cháu biểu hiện cẩn thận, dì sẽ dẫn dắt cho cháu, vẫn có hy vọng thu hoạch được hảo cảm của con gái người ta, sau đó cháu chỉ cần biểu hiện mình muốn tiến lên, đừng cá ướp muối như vậy nữa, đương nhiên sẽ có cơ hội ôm mỹ nhân về nhà."

Trần Văn Thịnh nghe vậy thì trong lòng cảm thấy xem thường, nhưng mà hắn cũng không phản bác, chỉ cười hì hì.

Trần phụ Trần mẫu biết rõ tính nết của con trai mình, biết rõ chỉ

mấy câu đơn giản mà muốn khiến hắn thay đổi đó là chuyện không thể nào, chỉ có thể trông cậy vào đối tượng mà Giang đại sư tìm kiếm.

Không bao lâu sau, ba người Vương gia đã đến.

Khi nhìn đến Vương Tú Mỹ, ánh mắt của ba người Trần gia đều sáng lên.

Dáng người của cô gái này đúng là quá bá đạo, chỗ nên lớn thì lớn, chỗ nên nhỏ thì nhỏ, cho dù là mặc quần áo mùa đông, nhưng bởi vì biết cách ăn mặc nên vẫn có thể phô bày được đường cong hoàn mỹ, khiến cho Trần Văn Thịnh vốn không cảm thấy hứng thú về lần xem mắt này lắm cảm thấy thấy miệng đắng lưỡi khô, con mắt không thể rời khỏi người Vương Tú Mỹ.

Giang mẫu là người làm mối, đương nhiên phải giới thiệu qua cho hai bên một lần.

Sau khi bắt chuyện lẫn nhau, Trần mẫu liền tích cực hỏi: "Anh Vương, chị Vương, cô giáo Vương, các người muốn uống gì? Trà sữa hay là nước trái cây?"

Ba người Vương gia khách sáo vài câu, cuối cùng mỗi người gọi một ly nước chanh.

Sau khi Trần mẫu đi gọi đồ, ba người Vương gia đều âm thầm quan sát Trần Văn Thịnh một phen. Bỏ qua tính cách hỗn trướng của hắn, chỉ xét tướng mạo thôi thì đúng là không tệ, có thể nói là vô cùng xứng với Vương Tú Mỹ.

Không bao lâu sau, Trần mẫu đã mang nước chanh trở về, sau đó đưa cho từng người của Vương gia.

"Cảm ơn dì." Vương Tú Mỹ tiếp nhận nước chanh, nói tiếng cám ơn.

Trần mẫu liền cười tủm tỉm hỏi: "Cô giáo Vương, con gái làm giáo viên thể dục đúng là rất hiếm thấy, cháu khi đó tại sao lại muốn làm giáo viên thể dục vậy?"

Vương Tú Mỹ lễ phép cười nói: "Cháu từ nhỏ đã hứng thú đối với

vận động, cộng với thành tích lúc đi học cũng không phải là rất tốt. Lúc cháu học cấp hai, dưới sự ảnh hưởng của giáo viên thể dục liền chuyên tâm học thể dục, cuối cùng thi vào trường đại học thể thao. Sau khi tốt nghiệp đại học thể thao, làm giáo viên thể dục chính là một trong những lựa chọn tốt nhất."

Trần mẫu nói: "Nghe nói dạy học thể dục rất vất vả, một cô gái như cháu có thể kiên trì nổi, thật sự là không dễ dàng."

Vương Tú Mỹ cười nói: "Cũng còn tốt, dù sao cháu cũng xuất thân từ nông thôn, từ nhỏ đã giống như con trai, lúc vừa mới bắt đầu học tập đúng là rất vất vả, nhưng mà sau khi làm quen được thì lại rất tốt. Không nói những chuyện khác, ít nhất thì tố chất thân thể đều mạnh hơn người bình thường."

Trần mẫu nghe vậy thì liên tục gật đầu, miệng không ngừng khen ngợi, ba người Vương gia nghe khen ngợi thì đều nở nụ cười.

Sau khi nói chuyện về công việc của Vương Tú Mỹ, Vương mẫu hỏi thăm về chuyện làm ăn của Trần mẫu.

Vì để có thể thêm điểm cho con trai mình, Trần mẫu cũng không giấu diếm, nói: "Tôi bán gà vịt đã hơn mười năm, có rất nhiều khách hàng quen, lúc mùa ế hàng thì mỗi tháng có thể kiếm chừng hai mươi ngàn, mùa thịnh vượng thì mỗi tháng có thể kiếm ba, bốn mươi ngàn tệ."

Cho dù lúc Giang mẫu đến nhà mai mối đã nói với ba người Vương gia về thu nhập đại khái của Trần phụ Trần mẫu, nhưng hôm nay chính tai nghe Trần mẫu nói về lợi nhuận bán gà vịt của mình, vẫn khiến cho ba người Vương gia cảm thấy chấn kinh.

Dù sao bọn họ đang sống ở trấn, mà không phải tại thành phố lớn, một tháng bình quân có thể kiếm được hai ba mươi ngàn tệ đã rất khá rồi.

Chương 798: Phản Ứng Hoá Học (2)

Vương mẫu không nhịn được mà khen: "Chị Trần đúng thật là nữ cường, rất nhiều ông chủ đầu tư cả triệu đều chưa chắc đã có lợi

nhuận cao như chị, đúng là thật lợi hại."

Trần mẫu khiêm tốn cười nói: "Tôi đây là vất vả kiếm tiền, không thể so sánh được với mấy ông chủ đầu tư."

Vương mẫu lại khen vài câu, lúc này mới nhìn về phía Trần Quang Bưu nói: "Anh Trần mỗi ngày lái xe kiếm khách, chắc là cũng kiếm được không ít?"

Trần Quang Bưu là kiểu người trầm tĩnh ít nói, nhưng lúc này vì thêm điểm cho con trai nhà mình, hắn cũng không thể không thẳng thắn, nói: "Cũng còn tốt, bình thường một ngày vừa đi vừa về, trừ tiền xăng đi đại khái có thể kiếm được bảy, tám trăm, đương nhiên chưa tính đến chuyện xe bị hư hao, trên thực tế cũng không kiếm được nhiều như vậy. Cũng chỉ có ngày nghỉ lễ với tết xuân mới kiếm được nhiều tiền hơn, một ngày có thể chạy hai ba chuyến vừa đi vừa về."

Vương phụ Vương mẫu nghe vậy thì đều khen ngợi, thu nhập của vợ chồng Trần gia có thể nói là tương xứng, thu nhập của hai vợ chồng đều hơn chục ngàn tệ trên một tháng. Điều kiện gia đình này đúng là cực tốt, nhà bọn hắn thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Bọn hắn vốn đã tin tưởng vào năng lực mai mối của Giang đại sư, mới đi cùng con gái đến gặp mặt nói chuyện với nhà trai. Bây giờ nghe thấy thu nhập thật sự của Trần gia, hai vợ chồng không khỏi có chút động lòng, có cha mẹ biết kiếm tiền như này, con gái bọn họ gả đi chắc là sẽ không nghèo được.

Đương nhiên, chuyện cụ thể còn phải thương lượng, ít nhất là Trần phụ Trần mẫu phải đưa ra thái độ của mình đã.

Giang mẫu nhìn về phía hai người trẻ tuổi vẫn luôn ngồi đó mà không nói chuyện, cười đề nghị: "Văn Thịnh, cô giáo Vương, hai người trẻ tuổi các cháu không cần ngồi đây với bọn dì, có thể cùng đi ra ngoài và trò chuyện một chút."

Trần Văn Thịnh nghe vậy thì đứng dậy, nói: "Cô giáo Vương, vậy chúng ta tùy tiện dạo chơi một chút đi?"

Vương Tú Mỹ rất hài lòng về gia cảnh Trần gia, cô cũng muốn tiếp

xúc với hắn một chút, xem hai người có tiếng nói chung hay không, liền đứng lên, nói: "Được, vậy thì tùy tiện dạo chơi một chút."

Thế là, hai người liền kết bạn ra ngoài dạo phố.

Nhìn hai người chậm rãi đi xa, Giang mẫu vừa cười vừa nói: "Hai người bọn họ đứng chung một chỗ đúng là trai tài gái sắc."

Trần mẫu nhìn về phía Vương phụ Vương mẫu nói: "anh Vương, chị Vương, tôi là người nói chuyện thẳng thắn, nếu có chỗ nào không đúng, mong hai vị rộng lòng tha thứ."

Vương mẫu mỉm cười nói: "chị Trần, tôi cũng không phải là người lề mề chậm chạp, chị có lời gì thì mời nói thẳng."

Trần mẫu lập tức nói: "Con gái của hai người rất ưu tú, tôi đã nhìn trúng. Tôi cũng bày tỏ thái độ của mình ở đây luôn, nếu như con gái của hai người nguyện ý làm con dâu của tôi thì tôi chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng, sau khi kết hôn chúng tôi mỗi tháng sẽ cho nàng mười ngàn tệ tiền sinh hoạt, chỉ cần hai người già chúng tôi còn có thể đi làm thì tiền sinh hoạt này sẽ không ngừng. Hơn nữa, số tiền này sẽ được chuyển trực tiếp đến tay cô giáo Vương, chi tiêu thế nào đều là quyết định của cô ấy.anh Vương, chị Vương, nếu như hai người còn có yêu cầu gì thì cũng có thể nói ra để thương lượng, chỉ cần là chuyện chúng tôi có thể làm được, vợ chồng chúng tôi nhất định sẽ không chối từ."

Lời nói thẳng thắn này khiến cho Vương phụ Vương mẫu sửng sốt một chút.

Mặc dù bọn hắn cũng là đầu tiên cùng con gái đi xem mắt, nhưng là người xuất thân từ nông thôn, chưa ăn qua thịt heo cũng đã từng gặp heo chạy. Bình thường, nếu như nhìn trúng đối phương trong lúc xem mắt đều sẽ nhờ người làm mối hỗ trợ nói lại, rất ít người thẳng thắn như Trần mẫu này.

Nhưng mà, sau khi nghe Trần mẫu tỏ thái độ, Vương phụ Vương mẫu cũng nhịn không được mà có chút động lòng.

Chỉ cần con gái bọn họ gả đi, mỗi tháng cha mẹ chồng sẽ cho mười

ngàn tệ tiền sinh hoạt, lại đưa tận tay cho con gái, tiêu thế nào đều là quyền của con gái. Đãi ngộ này thật sự là quá tốt ở nông thôn.

Nói lời thật lòng thì, nếu như không phải bản thân Trần Văn Thịnh không có chí tiến thủ thì lấy gia cảnh của Trần gia, người ta còn chưa chắc đã để ý đến con gái của bọn hắn đâu!

Vương mẫu lúc này mới đáp lại: "anh Trần, chị Trần, hai người có thể có thái độ này thì chúng tôi đều yên tâm, về chuyện có thể thành hay không thì phải xem hai người bọn chúng có thể ở chung được với nhau hay không."

Vương phụ nghe vậy thì gật đầu nói: "Xem ý của bọn nhỏ đi."

Giang mẫu nghe vậy thì cười tủm tỉm nói: "Nhân duyên của hai người bọn họ đã được Tiểu Phong nhà tôi tính toán, chỉ cần phụ huynh hai bên không có ý kiến gì thì hai người bọn họ 80-90% sẽ nhìn trúng đối phương."

Trần phụ Trần mẫu nghe vậy thì nhịn không được mà nở nụ cười, mọi người ở trấn Thanh Hà đều biết năng lực mai mối của Giang đại sư có bao nhiêu lợi hại. Bọn họ đều tin tưởng con trai nhà mình và cô giáo Vương sẽ vừa ý nhau, đây cũng là nguyên nhân khiến Trần mẫu lựa chọn tỏ rõ thái độ của mình.

Chương 799: Phản Ứng Hoá Học (3)

Vương phụ Vương mẫu thật ra cũng đã chuẩn bị tư tưởng, trong chuyện làm mai mối này, lực ảnh hưởng của Giang đại sư tại mấy thôn trấn xung quanh đúng là rất lớn. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Vương phụ Vương mẫu dù biết rõ nhà trai là bùn nhão không dính lên tường được nhưng vẫn muốn mang con gái tới xem mắt.

Bởi vì hai bên cũng coi như là đã thống nhất tư tưởng, bởi vì có Giang đại sư làm trung tâm, cho dù là Trần phụ Trần mẫu hay là Vương phụ Vương mẫu thì đều cảm thấy vô cùng tò mò về Giang đại sư nổi danh cả nước.

Dù sao lúc này mọi người cũng đang nhàn rỗi, bốn người liền

ngươi một câu ta một câu hỏi thăm chuyện của Giang đại sư.

Con trai được người ta quan tâm như vậy, Giang mẫu đương nhiên là vô cùng vui vẻ, lựa chọn nói cho bốn người một ít chuyện, khiến cho bốn người được mở rộng tầm mắt, tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

…

Tính cách của Trần Văn Thịnh có chút không cần mặt mũi, nếu không cũng không đến nỗi không được cha mẹ chào đón như thế mà còn có thể yên tâm thoải mái ở nhà ăn bám. Nếu đổi thành người bình thường thì đã không chịu được ánh mắt của cha mẹ mà lựa chọn ra ngoài phấn đấu rồi.

Hắn lần này tới xem mắt vốn là dự định dùng đối tượng xem mắt này làm cớ để lấy một khoản tiền từ chỗ mẹ hắn, sau đó ra ngoài tiêu sái một đoạn thời gian.

Dù sao, ở chung với con gái người ta không phải là đều cần tiền sao?

Cho đến khi gặp mặt đối tượng ra mắt, Trần Văn Thịnh đã hoàn toàn phát ngốc. Người làm mối kia đúng là không nói sai, đối tượng giới thiệu cho hắn đúng là không bị thổi phồng. Cho dù mặc quần áo mùa đông đều không che giấu được đường cong uyển chuyển của cô. Nếu như là mặc quần áo mùa hè không biết sẽ là dạng phong cảnh gì, chỉ nghĩ đến thôi mà lòng hắn đã không nhịn được mà bắt đầu ngứa ngáy rồi.

Ngoài trừ dáng người mê người ra, tướng mạo của cô gái này vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của hắn, toàn thân từ trên xuống dưới nhìn thế nào đều cảm thấy xinh đẹp. Nếu có thể cưới cô gái này về làm vợ, thời gian kia chắc chắn sẽ vô cùng thoải mái.

Sau khi kích động qua đi, trong lòng Trần Văn Thịnh không khỏi bắt đầu trở nên thấp thỏm không yên. Hắn đương nhiên hiểu rõ tính cách của mình, trước kia cảm thấy không quan trọng, nhưng sau khi gặp được cô gái mình thích thì hắn không thể không thèm để ý được.

Hắn và Vương Tú Mỹ ra ngoài dạo phố, hai người yên lặng đi một đoạn đường, Trần Văn Thịnh liền không nhịn được mà nói: "Cô giáo Vương, cô chắc là đã nghe người mai mối nói về tình huống của tôi rồi đúng không?"

Vương Tú Mỹ liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nghe nói qua."

Trần Văn Thịnh hít một hơi thật sâu, nói: "Tôi trước kia không hiểu chuyện, quả thật đã làm cho cha mẹ phía không ít tâm tư. Tôi muốn từ bỏ thói quen xấu trước kia, cô có nguyện ý cho tôi một cơ hội không?"

Vương Tú Mỹ vừa bước về phía trước vừa nói: "Tục ngữ nói 'Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời', anh chắc chắn mình có thể bỏ được những thói quen xấu trước kia?"

Trần Văn Thịnh đuổi theo bước chân của nàng, kiên định nói: "Vì cô, tôi cảm thấy mình có thể làm được."

Vương Tú Mỹ liếc hắn, thản nhiên nói: "Anh và tôi là lần thứ nhất gặp mặt, anh trực tiếp nói với tôi như vậy, không cảm thấy đường đột sao?"

"Cô giáo Vương, nói ra cô có lẽ không tin, nhưng tôi đối với cô thật là vừa thấy đã yêu rồi."

Trần Văn Thịnh vô cùng dũng cảm thổ lộ: "Tôi và cô đúng là lần thứ nhất gặp mặt, tôi cứ như vậy mà nói những lời này quả thật có chút đường đột. Nhưng không có cách nào khác, ai bảo tôi trước đó không hiểu chuyện chứ, tôi sợ không nói rõ với cô thì sau đó cô sẽ cho tôi vào sổ đen, vậy thì tôi sẽ không cơ hội nữa."

Vương Tú Mỹ nói: "Cái gì gọi là vừa gặp đã yêu, chẳng qua chỉ là cảm giác ban đầu mà thôi. Anh có phải là cảm thấy dáng người của tôi tốt, cho nên mới vội vàng thổ lộ với tôi?"

Trần Văn Thịnh toát mồ hôi, nói: "Cô giáo Vương, tôi thừa nhận là có nhân tố trên phương diện này, nhưng mà không hoàn toàn là bởi vì chuyện này, cái loại cảm giác này tôi cũng không biết làm sao để nói ra nữa. Dù sao thì tôi rất muốn rất muốn cưới cô về làm vợ."

Vương Tú Mỹ dừng lại, bình tĩnh nhìn hắn vài giây đồng hồ, cho đến khi thấy hắn có chút mất tự nhiên, mới lên tiếng: "Nói thật lòng thì, nếu như là người làm mối khác giới thiệu anh cho tôi, tôi nhất định sẽ không cho anh chút cơ hội nào. Người như anh hoàn toàn chính là bùn nhão không dính lên tường được, gả cho anh không biết phải chịu bao nhiêu tội rồi."

Nghe đến đó, Trần Văn Thịnh cảm thấy mặt nóng hừng hực, lần thứ nhất cảm thấy xấu hổ vì mình không có tiến bộ.

Vương Tú Mỹ đột nhiên nói: "Nhưng anh là nhân duyên của tôi, là Giang đại sư danh tiếng lẫy lừng hỗ trợ dẫn đường, vì tín nhiệm đối với Giang đại sư, tôi có thể cho anh một cơ hội, anh không phải là có nhà ở huyện thành sao?"

Nghe đối phương nói có thể cho mình một cơ hội, trong lòng Trần Văn Thịnh không khỏi cảm thấy kích động lên, lúc này gật đầu nói: "Cha mẹ tôi đúng là đã mua cho hai em chúng tôi mỗi người một căn nhà, tại tiểu khu XX."

Vương Tú Mỹ nói: "Ngày kia tôi sẽ trở về trường học, nếu anh muốn khiến tôi tin tưởng rằng anh thật sự có thể từ bỏ thói quen xấu trước kia, vậy thì anh trở về huyện thành rèn luyện cùng tôi ba tháng rồi lại nói."

Chương 800: Ma Lực Của Tình Yêu

Trong lòng Trần Văn Thịnh cảm thấy hơi lộp bộp, thận trọng hỏi: "Rèn luyện ba tháng? Rèn luyện thế nào đây?"

Vương Tú Mỹ bình tĩnh nói: "Tôi đã rèn luyện nhiều năm, phương thức rèn luyện rất đa dạng. Anh có thể không cần học theo tôi, chỉ cần mỗi sáng sáu giờ dậy chạy bộ là được."

"Mỗi sáng sáu giờ dậy chạy bộ?" Trần Văn Thịnh cảm thấy bầu trời lập tức tối lại. Từ sau khi hắn tốt nghiệp, rất ít khi dậy sớm như thế, cơ bản đều là mặt trời lên cao mới rời giường.

Hắn lười biếng như thế, muốn hắn dậy sớm đi chạy bộ không phải là muốn cái mạng già này của hắn hay sao.

Vương Tú Mỹ đưa tay trêu đùa lọn tóc, tựa như cười mà không phải cười: "Yêu cầu đơn giản như vậy, anh cũng không làm được?"

Trần Văn Thịnh nhìn mỹ nữ trước mắt tản ra mị lực mê người, kiên trì cười nói: "Chẳng phải chỉ là chạy bộ vào sáng sớm thôi sao, tôi sao lại không làm được chứ!"

Vương Tú Mỹ không để ý đến chuyện hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, tiếp tục đi lên phía trước rồi nói: "Tôi sẽ chờ biểu hiện của anh."

Trần Văn Thịnh nhấc chân đuổi theo, sau đó hỏi với vẻ mong chờ: "Cô giáo Vương, có phải là tôi cùng cô rèn luyện ba tháng thì cô sẽ đồng ý chấp nhận tôi?"

Vương Tú Mỹ lần nữa dừng bước, nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, cho đến khi hắn cảm thấy xấu hổ, mới lên tiếng: "Vậy phải xem anh là thật tình muốn thay đổi bản thân hay là vì ứng phó tôi. Đây là kết quả hoàn toàn khác biệt."

Trần Văn Thịnh nghe hiểu, nếu như là thực tâm muốn thay đổi bản thân thì hắn sẽ có cơ hội ôm mỹ nhân về. Nếu như chỉ là vì ứng phó người ta thì người ta chưa chắc đã cho hắn cơ hội.

Giờ phút này, Trần Văn Thịnh trịnh trọng tỏ thái độ nói: "Cô giáo Vương, vì cô, tôi nhất định sẽ cố gắng thay đổi bản thân."

Vương Tú Mỹ thản nhiên nói: "Tôi sẽ chờ biểu hiện của anh."

...

Hai người ra ngoài đi dạo một vòng liền trở lại.

Mà Trần phụ Trần mẫu và Vương phụ Vương mẫu cũng đã trò chuyện không sai biệt lắm, Giang mẫu liền lên tiếng: "Hiện tại thời gian cũng không sớm nữa, anh Trần và chị Trần sáng sớm ngày mai còn cần phải đi làm, cần về sớm để nghỉ ngơi, dù sao hai người trẻ tuổi cũng đã làm quen với nhau rồi, sau đó hai người nhớ liên hệ với nhau nhiều hơn, có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Trần gia và Vương gia đương nhiên là không có ý kiến gì, hai

phương khách sáo một phen, sau đó Trần phụ liền móc hồng bao đã chuẩn bị từ sớm ra rồi lần lượt phát cho ba người Vương gia và người mai mối là Giang mẫu.

Ba người Vương gia đầu tiên là khách sáo từ chối một phen, sau đó mới nhận lấy hồng bao.

Còn về Giang mẫu, nàng không biết đã nhận bao nhiêu cái hồng bao như này rồi, cho nên nàng chỉ nói tiếng cám ơn rồi nhận lấy.

Sau đó, ba người Trần gia và Giang mẫu cùng lên xe rồi rời đi.

Đưa mắt nhìn ba người Trần gia rời đi, Vương mẫu ước lượng hồng bao trong tay, nói: "Hồng bao này còn rất dày, xem ra Trần gia cho một khoản không nhỏ!"

Vương phụ nói: "Trần gia đã tỏ rõ thái độ tại chỗ, hồng bao đương nhiên sẽ không hẹp hòi."

Vương Tú Mỹ hỏi: "Cha, Trần gia tỏ thái độ gì rồi?"

Vương mẫu nói tiếp: "Lúc con cùng Trần Văn Thịnh ra ngoài dạo phố, Trần mẫu đã tỏ thái độ của mình ngay trước mặt ba mẹ, nói là nhìn trúng con, nếu như con nguyện ý làm con dâu của nàng thì sau này mỗi tháng sẽ cấp cho con mười ngàn tệ tiền sinh hoạt. Số tiền này sẽ được giao tận tay con, muốn chi tiêu thế nào đều do con quyết định."

Vương Tú Mỹ nghe vậy thì có chút ngoài ý muốn, nhưng mà nàng cũng hiểu cho tâm trạng của Trần phụ Trần mẫu: "Một nhà ba người bọn họ đã thương lượng xong, lúc con và Trần Văn Thịnh kia ra ngoài dạo phố, hắn cũng đã thổ lộ với con."

Vương mẫu nhìn về phía con gái, nói: "Vậy con đã đồng ý với hắn hay chưa?"

Vương Tú Mỹ lắc đầu nói: "Lúc này mới là lần thứ nhất gặp mặt, sao con có thể đồng ý được chứ!"

Vương mẫu hỏi: "Vậy con chắc là cũng không chặn đường của người ta đó chứ?"

Vương Tú Mỹ nhớ lại một màn cùng với Trần Văn Thịnh vừa rồi, mỉm cười nói: "Không nói quá tuyệt tình, con bảo hắn đến huyện thành, bồi con rèn luyện ba tháng rồi lại nói."

Vương phụ nghe vậy thì nhịn không được mà cười nói: "Vẫn là đầu óc của Tiểu Mỹ linh hoạt, tính tình của tiểu tử Trần gia vô cùng lười nhác, nếu như hắn thật sự có thể hạ quyết tâm rèn luyện ba tháng cùng con, chứng minh hắn là thực tình thích con, có thể cân nhắc nói yêu đương với hắn."

Vương mẫu gật đầu nói: "Biện pháp này quả thật không tệ, nếu như hắn có thể thông qua khảo nghiệm này, chứng minh hắn thật sự để ý Tiểu Mỹ, chỉ cần có thể quản được hắn, lấy gia cảnh của hắn, Tiểu Mỹ gả đi sẽ có thể sống rất tốt."

Vương Tú Mỹ cười nói: "Bây giờ nói những chuyện kia còn quá xa, đối với người chưa từng rèn luyện mà nói, sáu giờ mỗi sáng phải dậy rèn luyện, nếu không có nghị lực và sự bền lòng nhất định thì sẽ không kiên trì nổi."

Vương mẫu vừa mở hồng bao vừa nói: "Dù sao cũng đã cho hắn cơ hội rồi, có thể nắm chặt hay không thì phải xem bản thân hắn."

Vương phụ và Vương Tú Mỹ gật đầu, sau đó cũng mở hồng bao.

Chương 801: Ma Lực Của Tình Yêu (2)

Chờ sau khi đếm xong số tiền trong hồng bao, ba người Vương gia đều cảm nhận được thành ý của Trần gia.

Hồng bao của Vương phụ và Vương mẫu đều là 888 tệ, mà hồng bao của nữ nhân vật chính Vương Tú Mỹ thì là 1688 tệ, cộng lại hơn ba ngàn bốn trăm tệ. Đây có thể coi như là một khoản tiền lớn.

Dù sao, đây chỉ là lần thứ nhất gặp mặt mà thôi, cho dù chuyện có thành công hay không thì hồng bao này đều sẽ không trả về. Cũng chỉ có trường hợp nhà trai vô cùng hài lòng với nhà gái cộng với điều kiện của nhà trai khá giả thì mới có thể đưa ra hồng bao lớn như thế.

Vương mẫu cảm khái: "Tất cả đều do tính cách không cầu tiến của Trần Văn Thịnh kia, nếu không lấy gia cảnh của Trần gia đã có thể tùy ý lựa chọn đối tượng tại hương trấn thậm chí là huyện thành."

Vương phụ cũng đồng ý với lời này, tổng thu nhập một tháng của Trần phụ Trần mẫu ít nhất cũng lên tới năm-sáu mươi ngàn tệ, một năm ít nhất cũng là 600 ngàn tệ. Thu nhập này có thể xem như là cao tại hương trấn thậm chí là huyện thành rồi.

Một nhà ba người cảm khái một phen, sau đó liền ngồi xe điện về nhà.

...

Trên một chiếc xe khác, Giang mẫu cười hỏi: "Văn Thịnh, cô giáo Vương này chắc là phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của cháu đúng không?"

Hai mắt Trần Văn Thịnh sáng lên, nói: "Hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của cháu, cháu nằm mơ đều muốn cưới được một người vợ như vậy."

Giang mẫu nói: "Lúc cháu và cô giáo Vương ra ngoài dạo phố, cha mẹ cháu đã ngã bài với cha mẹ của cô giáo Vương. Ý của cha mẹ cô giáo Vương là, chỉ cần hai người các cháu hòa hợp, bọn họ cũng không có ý kiến gì."

Vương phụ Vương mẫu không có phản đối, khiến cho Trần Văn Thịnh mừng rỡ, nói: "Lúc cháu và cô giáo Vương ra ngoài dạo phố, cháu thật ra đã thổ lộ với cô ấy."

Trần mẫu hỏi: "Cô giáo Vương có thái độ gì? Không trực tiếp từ chối con đó chứ?"

Trần Văn Thịnh lắc đầu nói: "Cô ấy không trực tiếp từ chối, nhưng cũng không đồng ý."

Trần mẫu vội vàng hỏi: "Vậy cô giáo Vương đã nói với con thế nào?"

Trần Văn Thịnh nói với vẻ mặt tràn đầy sự khổ não: "Cô ấy vô cùng không hài lòng về con trước kia, nhưng thấy nhân duyên này

là được Giang đại sư phối cho nên sẽ cho con một cơ hội. Cô ấy bảo con đến huyện thành rèn luyện ba tháng cùng với cô ấy, chủ yếu là muốn nhìn một chút xem con có thể thay đổi tính tình lười biếng hay không."

"Cô giáo Vương làm rất đúng, với dáng vẻ trước đó của con thì có cô gái nào thèm để ý chứ?"

Trần mẫu nhắc nhở: "Dù sao mẹ cũng nói trước, đây là lần đầu ba mẹ sắp xếp xem mắt cho con, cũng là một lần cuối cùng, có thể cưới được cô giáo Vương về làm vợ hay không thì phải xem chính con rồi."

Trần phụ cũng tỏ thái độ: "Chuyện mà người làm cha mẹ có thể làm đều đã làm, mua nhà mua xe cho con, sính lễ gì đó cũng do cha mẹ chuẩn bị. Cha mẹ cung cấp cho con điều kiện tốt như thế, nhưng chính con lại không có chí cầu tiến, không lấy được vợ cũng không thể trách cha mẹ."

Giang mẫu nghe vậy cũng nói một câu: "Cô giáo Vương chắc là đối tượng thích hợp nhất mà đời này cháu có thể gặp được. Nếu như bỏ lỡ, cháu lại muốn tìm một đối tượng mang đến cảm giác như thế căn bản là chuyện không thể nào, cho nên mặc kệ là trả giá lớn cỡ nào, cháu cũng nên bắt lấy, nếu không tương lai cháu nhất định sẽ hối hận."

Trần Văn Thịnh cắn răng nói: "Con sẽ theo cô ấy cố gắng rèn luyện thật tốt, mẹ cũng phải ủng hộ con về chuyện kinh tế. Trong ba tháng này, con ngoại trừ rèn luyện cùng cô ấy ra thì còn phải mời cô ấy ăn cơm xem phim gì đó, đều cần dùng tiền."

Trần mẫu liếc mắt nhìn hắn, nói: "Cưới vợ là chuyện lớn, mẹ nhất định sẽ ủng hộ con về kinh tế. Nhưng mà nhìn lại những chuyện hỗn trướng mà con đã từng làm ra trong quá khứ, số tiền này không thể rơi vào tay của con được. Sau đó mẹ sẽ chuyển tiền cho cô giáo Vương, tất cả chi phí tiêu xài của con ở huyện thành đều sẽ do cô giáo Vương phụ trách."

Trần Văn Thịnh nghe vậy thì trợn mắt há hốc mồm, vội vàng phản đối: "Mẹ, người chính là mẹ ruột của con đó, người tin tưởng đối tượng xem mắt mới gặp mặt một lần lại không tin tưởng con trai

ruột của người?"

Trần mẫu liếc hắn một cái, ghét bỏ nói: "Con đúng là con ruột của mẹ, nhưng con thử nói một chút xem, con có chỗ nào đáng để mẹ tin tưởng? Con trước kia lừa mẹ bao nhiêu lần trong lòng còn không rõ sao?"

Trần Văn Thịnh ho khan vài tiếng, cười cười nói: "Mẹ, trước kia không phải là do con không hiểu chuyện hay sao, nhưng bây giờ thì khác, con đã quyết định hối cải, làm người một lần nữa."

Trần phụ đang lái xe nghe vậy thì nói: "Con bây giờ dù có thề thốt thế nào thì cha và mẹ con cũng sẽ không tin tưởng, chờ lúc nào con thông qua khảo nghiệm của cô giáo Vương rồi nói sau!"

Trần mẫu cũng phụ họa: "Đúng đấy, muốn nhận được sự tín nhiệm của cha mẹ một lần nữa thì con trước hết phải thông qua cửa ải kia của cô giáo Vương rồi lại nói."

Chương 802: Ma Lực Của Tình Yêu (3)

Gương mặt Trần Văn Thịnh chứa đầy sự ưu thương, lần này hắn thật sự không nói dối. Hắn thật sự là có lòng muốn thay đổi bản thân, đáng tiếc trước kia từng lừa gạt cha mẹ nhiều lần, cha mẹ không tin được hắn cũng là chuyện bình thường.

Vừa nghĩ tới chuyện mẹ mình chuyển tiền cho cô giáo Vương, sau ngày mỗi ngày ăn bát cháo sợ rằng đều phải được cô giáo Vương đồng ý thì mới có tiền ăn, cộng với sáu giờ mỗi sáng phải dậy để rèn luyện chạy bộ, loại cuộc sống này chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến cho hắn nhịn không được mà rùng mình.

"Mẹ, thật sự không thương lượng một chút sao?" Trần Văn Thịnh ôm một tia hy vọng hỏi.

Giọng điệu của Trần mẫu vô cùng kiên quyết, nói: "Việc này không có chỗ thương lượng. Con đừng nghĩ tới chuyện cha mẹ sẽ chuyển tiền cho con, cũng đừng nghĩ tới việc kiếm cớ để anh con chuyển tiền cho con, chờ trở về mẹ sẽ gọi điện thoại nói rõ ràng việc này với anh con, để hắn không cho con một xu tiền nào. Dù sao mẹ

cũng sẽ gọi điện thoại nói rõ với cô giáo Vương, đảm bảo sẽ không để con bị đói."

Nếu như là lúc trước, Trần Văn Thịnh chắc chắn sẽ không làm, nhưng mà hắn thật sự đã nhìn trúng Vương Tú Mỹ, chỉ có thể nhận mệnh: "Được thôi, con nghe mẹ sắp xếp, phía sau con sẽ cho các ngươi nhìn thấy con thay đổi."

Thấy con trai nhỏ không tiếp tục cò kè mặc cả, Trần mẫu có chút hài lòng, nhưng mà trước kia bị hắn lừa gạt nhiều lần, muốn bà tin tưởng hắn trong thời gian ngắn là chuyện không thể nào.

...

Ngày kia, bảy giờ tối, Trần Văn Thịnh lái xe mang theo Vương Tú Mỹ cũng tiến về huyện thành.

Trên đường đi, Trần Văn Thịnh nhịn không được mà hỏi: "Cô giáo Vương, mẹ tôi rốt cuộc là đã nói gì với cô? Tôi lần này đến huyện thành rèn luyện cùng cô, bà ấy thật sự không chuyển cho tôi một xu tiền nào."

Vương Tú Mỹ ngồi cạnh ghế tài xế, trong mắt tràn đầy ý cười, nói: "Dì đã chuyển tiền sinh hoạt tháng này của anh vào Wechat của tôi rồi, tôi sẽ sắp xếp cơm ăn mỗi ngày, sẽ không để anh bị đói."

Trần Văn Thịnh đau khổ nói: "Chỉ có cơm ăn cũng không được, tôi phải đổ xăng cho xe thế nào đây? Còn có tôi muốn hút thuốc thì phải làm sao?"

Vương Tú Mỹ liếc mắt nhìn hắn, "Tôi có thể phụ trách chuyện đổ xăng xe, nhưng tôi sẽ không quản chuyện hút thuốc, tôi ghét mùi khói thuốc."

Thuộc tính thiểm cẩu của Trần Văn Thịnh lập tức được thức tỉnh, vội vàng tỏ thái độ: "Vậy từ hôm nay trở đi tôi sẽ cai thuốc."

Vương Tú Mỹ ừm một tiếng, thản nhiên nói: "Anh chỉ cần rèn luyện cùng tôi vào buổi sáng, thời gian còn lại đều là nhàn rỗi, anh không định cả ngày ở trong nhà chơi game đó chứ? Như vậy thì có khác trước kia ở chỗ nào?"

Khát vọng cầu sinh của Trần Văn Thịnh bây giờ vô cùng mạnh, dù là trong lòng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hắn cũng có thể lập tức tỏ thái độ: "Sao có thể vậy chứ, tôi đây không phải định nghe theo sắp xếp của cô hay sao, cô bảo tôi làm gì thì tôi sẽ làm cái đó."

Vương Tú Mỹ gật đầu nói: "Vậy anh đi tìm một công việc để làm đi, không quan trọng là công việc gì cũng không cần bao nhiêu tiền công, dù sao chỉ cần không phải là ở nhà chơi game lướt video cả ngày là được."

Trần Văn Thịnh nghe vậy thì thật sự cảm thấy đau đầu. Hắn thật sự không thích hợp với mấy chuyện làm công, từ sau khi tốt nghiệp, hắn từng làm mấy công việc, nhưng mỗi công việc đều không được không dài. Hắn thật sự không chịu được cảm giác gò bó khi đi làm.

Nhưng bây giờ nữ thần trong lòng của hắn đã lên tiếng, mặc kệ hắn chịu được hay là chịu không được thì hắn đều nhất định phải làm, hơn nữa còn phải làm thật tốt, không thể qua loa cho xong.

Nghĩ tới đây, Trần Văn Thịnh trực tiếp đồng ý: "Được, vậy tôi ngày mai sẽ đi tìm công việc."

Vương Tú Mỹ ám chỉ: "Anh làm rất tốt, chú dì cũng đều rất tốt, nếu như anh không chịu thua kém người ta thì ở cùng anh chắc là sẽ không phải chịu khổ."

Trần Văn Thịnh hưng phấn nói: "Tôi nhất định sẽ làm tốt, sẽ không để cho cô thất vọng."

Vương Tú Mỹ nói: "Tôi sẽ rửa mắt mà đợi."

...

Ngày kế tiếp.

Sáu giờ sáng, Trần Văn Thịnh phải đấu tranh một hồi lâu mới có thể đứng dậy từ trong chăn ấm áp.

Bây giờ là mùa đông giá rét, đối với người khó rời giường như Trần Văn Thịnh mà nói, có thể đứng dậy từ trong chăn sớm như vậy thật sự là một chuyện khó mà tin nổi.

Bởi vậy có thể thấy được, ma lực của tình yêu đúng là lớn đến mức không có biên giới rồi.

6: 20 sáng, Trần Văn Thịnh và Vương Tú Mỹ gặp nhau tại địa điểm đã hẹn trước, lúc này trời còn chưa sáng!

Trong lòng Trần Văn Thịnh vốn có không ít bất mãn về chuyện dậy sớm, nhưng nhìn thấy dáng người hoàn mỹ mặc đồ vận động bó sát của Vương Tú Mỹ, bất mãn trong lòng hắn lập tức tan thành mây khói.

Cả người giống như là điên cuồng, tràn đầy động lực.

Vương Tú Mỹ đương nhiên là cảm nhận được ánh mắt như chó sói của người đàn ông, khóe miệng nhếch lên, nói: "Theo tôi vận động làm nóng người trước, sau đó tôi lại mang anh đi chạy bộ."

Ánh mắt Trần Văn Thịnh chưa từng rời khỏi Vương Tú Mỹ, liên tục gật đầu nói được.

Sau đó, Trần Văn Thịnh liền đi theo Vương Tú Mỹ vận động làm nóng người. Làm nóng người xong, Vương Tú Mỹ càng đẹp đến kinh người, khiến cho Trần Văn Thịnh mê mẩn không thôi.

Sau khi vận động làm nóng người, hai người bắt đầu chạy bộ.

Vừa mới bắt đầu chạy hơn một trăm mười mét, Trần Văn Thịnh còn cảm thấy thoải mái, còn có tâm tư nhìn chằm chằm Vương Tú Mỹ mà suy nghĩ lung tung. Nhưng đến lúc Vương Tú Mỹ mang theo hắn chạy một cây số, khổ nạn của hắn lại bắt đầu.

Chương 803: Tập Trung Muôn Ngàn Sủng Ái Vào Một Người

Thứ 7, ngày 6 tháng 1, năm 2024.

Tỉnh thành tỉnh Lỗ, trong một biệt thự xa hoa đang tổ chức một buổi thọ yến. Đây là đại thọ 70 của nữ chủ nhân Hồ lão thái, con cháu đều tụ tập đông đủ.

Hồ lão thái có bốn con trai một con gái, đều là nhân tài vô cùng ưu tú.

Con trai cả Hồ Thắng Quân năm nay đã bốn mươi tám tuổi, đi con đường chính trị, đang là cán bộ cấp sở, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Con trai thứ hai Hồ Thắng Dân năm nay 46 tuổi, tốt nghiệp đại học ngành tài chính, sau khi tốt nghiệp liền đi theo cha mẹ kinh doanh. Trước mắt, công ty trong tay cha Hồ đều chỉ là trên danh nghĩa, từ mấy năm trước Hồ Thắng Dân đã trở thành người quản lý thực sự của công ty.

Con trai thứ ba Hồ Thắng Cường năm nay 44 tuổi, là người có trình độ văn hóa cao nhất trong nhà, trước mắt đang là giáo sư nổi tiếng của của đại học 985 nào đó.

Con trai Hồ Thắng Dật năm nay 41 tuổi, năng lực kinh doanh của người này không kém người con thứ hai là bao, tự mình lập nghiệp, trước mắt đang sở hữu tài sản lên tới hàng trăm tỷ.

Cha Hồ mẹ Hồ đều tương đối yêu thương bốn người con trai, nhưng người được sủng ái nhất trong cái nhà này chính là viên minh châu duy nhất trong lòng bàn tay bọn họ, Hồ Thắng Hoa.

Hồ Thắng Hoa là con gái nhỏ của cha Hồ mẹ Hồ, năm nay mới hai mươi sáu tuổi, chỉ lớn hơn cháu trai cả của Hồ gia hai tuổi mà thôi.

Là đứa con gái được sinh ra khi cha mẹ về già, lại là con gái duy nhất trong nhà, Hồ Thắng Hoa vừa ra đời đã nhận được muôn ngàn yêu thương, không chỉ có cha Hồ mẹ Hồ che chở nàng như bảo bối mà bốn người anh trai càng sủng nàng sủng lên tận trời.

Đám cháu trai cháu gái đều xem nàng như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lớn lên trong hoàn cảnh như này, Hồ Thắng Hoa dần dưỡng thành tính cách điêu ngoa bốc đồng.

Cũng may, người làm mẹ là Hồ lão thái coi như là tỉnh táo, sợ con gái bảo bối đi trên con đường sai lệch nên đã đưa nàng vào bộ đội sau khi nàng tốt nghiệp trung học.

Cuộc sống hai năm trong bộ đội đúng là có hiệu quả.

Sau khi Hồ Thắng Hoa xuất ngũ có thể nói là cả người đã thay đổi hoàn toàn, không còn là con nhóc điêu ngoa bốc đồng như xưa nữa mà đã trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Bởi vì thành tích học tập của nàng lúc đó vô cùng bình thường, sau khi xuất ngũ cũng không tiếp tục đi học nữa. Dưới sự giúp đỡ của anh trai, nàng tiến vào đội cảnh sát hình sự nào đó, trước mắt đã là nữ cảnh sát nổi tiếng của một đội cảnh sát hình sự.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người cùng nhau ngồi uống trà nói chuyện trời đất, cháu trai cả Hồ gia nói với Hồ Thắng Hoa: "Cô nhỏ à, cháu hiện tại đã có đối tượng mình thích, dự định quan sát thêm một đoạn thời gian, nếu như không có vấn đề gì thì cháu sẽ bắt đầu theo đuổi cô ấy. Cô nhỏ cũng nên dành thời gian tìm bạn trai đi, tránh cho đến lúc đó thăng cấp làm bà cô, vậy thì có chút ngượng ngùng."

Hồ Thắng Hoa nghe vậy thì cảm thấy áp lực, không khỏi cười mắng: "Cháu có thể chậm lại chút được không, cô không quản mấy người các cháu yêu đương như thế nào, nhưng trước khi cô kết hôn, không ai được thăng bối phận cho cô hết, nếu không cô sẽ không tha cho các cháu đâu."

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người nhịn không được mà bật cười.

Cháu trai cả Hồ gia kêu oan: "Cô nhỏ, cô như này cũng quá bá đạo rồi? Ông bà nội, các người có nghe thấy không? Tranh thủ thời gian giục cô nhỏ kết hôn, nếu không chắt của các người không biết ngày tháng năm nào mới có thể được sinh ra nữa."

Hồ lão thái cười tủm tỉm nhìn con gái mình, nói: “Cháu trai của con nói không sai, tuổi của con cũng không nhỏ nữa, tranh thủ thời gian tìm đối tượng kết hôn đi, đừng để ảnh hưởng đến việc Hồ gia khai chi tán diệp."

Chị dâu cả Hồ gia cười nói tiếp: "Em chồng à, thế hệ con cháu của đồng nghiệp anh cả em có không ít thanh niên tài tuấn, nếu như em có ý thì chị có thể đáp cầu dắt mối giúp."

Con dâu thứ hai của Hồ gia cũng cười nói: "Em chồng à, thế hệ con cháu của đồng nghiệp anh hai em cũng có không ít thanh niên tuấn tài, nếu như em thật sự muốn tìm đối tượng, chị cũng có thể hỗ trợ dắt mối."

Chị dâu thứ ba cũng cười nói: "Em chồng à, nếu như em muốn tìm thư hương môn đệ thì chỗ của chị có không ít ứng cử viên ưu tú, có thể giới thiệu cho em làm quen."

Con dâu thứ tư của Hồ gia cũng tích cực tỏ thái độ: "Em chồng à, em đã từng đi lính, nếu như muốn tìm mấy anh chàng quân sĩ đẹp trai thì chị cũng có thể giúp một tay."

Nhìn thấy mấy chị dâu nhiệt tình như vậy, Hồ Thắng Hoa đầu tiên là nói tiếng cám ơn, lập tức nói: "Không cần các chị phiền lòng đâu, nếu như giới thiệu người quen mà không phù hợp, không phải là sẽ rất xấu hổ hay sao!"

Chị dâu cả cười nói: "Chuyện này thì có gì mà xấu hổ, bọn chị nhiều lắm chính là giới thiệu cho các người làm quen, thành công đương nhiên là tốt, không thành cũng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của nhau."

Chương 804: Tập Trung Muôn Ngàn Sủng Ái Vào Một Người (2)

"Cô nhỏ à, nếu như cô thật sự muốn tìm đối tượng, cháu kiến nghị cô nên mời Giang đại sư xuất mã, lấy năng lực tính toán nhân duyên thần kỳ của hắn có lẽ có thể giúp cô nhỏ tìm được một đối tượng hài lòng." Người nói chuyện chính là cháu gái Hồ Tiểu Mạn, trước mắt đang học đại học.

Nghe đến đó, trong lòng Hồ lão thái hơi động, hỏi: "Tiểu Mạn, Giang đại sư này có địa vị như thế nào?"

Hồ Tiểu Mạn cười giới thiệu: "Giang đại sư này là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước. Hắn am hiểu tính toán nhân duyên, không chỉ làm mai cho mấy minh tinh như Phạm Tiểu Lệ, hiệu trưởng Cổ, Long cô cô… ngay cả các đại lão trong giới kinh doanh như Lăng

công chúa của tập đoàn nước khoáng XXX, tiểu Uông tổng của tập đoàn Uông thị, Bùi tổng của quỹ ngân sách XXX, Phương tổng của quỹ ngân sách địa phương XXX đều được hắn mai mối giúp. Nghe nói còn có không ít con cháu quan lại cũng mời Giang đại sư làm môi, chỉ là tin tức của bọn hắn tương đối kín kẽ, người biết không nhiều mà thôi. Tóm lại, từ tin tức công khai trên mạng, có thể nói năng lực mai mối của Giang đại sư xưng thứ hai tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất, chỉ cần là Giang đại sư làm mai thì cuộc sống sau hôn nhân đều trôi qua cực kì hạnh phúc."

Đám người Hồ gia nghe vậy đều không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, bọn họ trước đó đều không chú ý tin tức trên phương diện này, không biết trên đời vẫn còn có người làm mai lợi hại như Giang đại sư.

"Tiểu Mạn, tin tức quan trọng như vậy, sao con lại không nói sớm?" Người nói chuyện là con dâu hai, nàng là mẹ của Hồ Tiểu Mạn.

Hồ Tiểu Mạn giải thích: "Con cũng mới biết được gần đây."

Chị dâu thứ hai lúc này nhìn về phía em chồng, nhiệt tình nói: "Em chồng à, nếu như Giang đại sư thật sự lợi hại như Tiểu Mạn nói thì hôn nhân đại sự của em coi như có chỗ dựa rồi. Chị hiện tại nhàn rỗi không chuyện gì làm, nếu không để chị đi thay em một chuyến, mời Giang đại sư tìm kiếm một đối tượng giúp em?"

Hồ Thắng Hoa còn chưa tỏ thái độ, Hồ lão thái đã nói: "Việc này cứ quyết định như vậy đi, lão nhị, đành nhờ con vất vả đi một chuyến rồi."

Con dâu thứ hai Hồ gia cười nói: "Mẹ, giao thông bây giờ phát triển như thế, chuyện này thì có gì mà cực khổ, con nhất định sẽ nhờ Giang đại sư tìm kiếm cho em một đối tượng ưu tú."

Hồ Thắng Hoa bất đắc dĩ nói: "Mẹ, con năm nay mới 26 tuổi mà thôi, vội vã tìm cho đối tượng cho con như vậy làm gì, con còn muốn ở thêm trong nhà mấy năm nữa!"

Hồ lão thái thở dài: "Mẹ cũng muốn giữ con lại thêm mấy năm, nhưng con dù sao cũng phải lấy chồng, hiện tại con đang ở trong thời kỳ đời đỉnh phong, có tư cách chọn lựa đối tượng, chờ thêm

mấy năm nữa tiến vào tuổi ba mươi tuổi, con sẽ không có điều kiện tốt như bây giờ nữa đâu."

Hồ Thắng Quân không khỏi cười nói: "Mẹ, em gái con đừng nói là qua ba mươi, cho dù là 40 thì cũng chỉ có nàng chọn người khác, mẹ không cần lo lắng về chuyện này."

Hồ Thắng Dân nhấp một ngụm trà, tự tin nói: "Anh cả nói đúng, lấy điều kiện của em gái, chỉ có nàng chọn người khác, người khác nào có tư cách chọn nàng?"

Hồ lão thái lắc đầu, nói: "Hai mươi mấy tuổi và ba mươi tuổi vẫn là có khác biệt rất lớn, nếu như tìm người có gia cảnh không bằng nhà chúng ta thì đương nhiên là không có vấn đề, nhưng nếu như tìm đối tượng có gia cảnh tốt hơn thì vấn đề tuổi tác là vô cùng mấu chốt."

Hồ Thắng Hoa nhìn thoáng qua mấy đứa cháu tuổi không nhỏ hơn mình là bao, thở dài: "Em vốn cũng không định vội tìm đối tượng, nhưng ai bảo nhà chúng ta lại như này cơ chứ, nếu thật sự kéo dài thêm mấy năm, em thật sự sẽ thăng cấp làm bà cô mất. Nếu như Giang đại sư kia thật sự lợi hại như vậy, vậy làm phiền chị dâu ra tay, mời hắn tìm kiếm cho em một đối tượng thích hợp!"

Chị dâu hai lúc này cười đáp: "Không thành vấn đề, vậy ngày mai chị sẽ xuất phát, tranh thủ tìm kiếm cho em một đối tượng hài lòng trong cuối năm nay."

Sau đó, sự chú ý từ trên xuống dưới của nhà họ Hồ đều tập trung vào việc tìm đối tượng cho Hồ Thắng Hoa. Mà người nhận nhiệm vụ là con dâu thứ hai Hồ gia đang nghe ngóng tin tức về Giang đại sư từ chỗ con gái của mình.

Hồ Tiểu Mạn nói lại những chuyện mình biết một lần, cuối cùng còn bảo đám người Hồ gia lên mạng tìm kiếm tư liệu của Giang đại sư, khiến cho từ trên xuống dưới nhà họ Hồ đều biết rõ sự lợi hại của Giang đại sư.

Mấy chị em dâu Hồ gia đều âm thầm quyết định, chờ sau khi Giang đại sư tìm đối tượng giúp cô em chồng, các nàng cũng muốn mời Giang đại sư xuất mã, tìm kiếm đối tượng thích hợp thay cho

con của các nàng.

Cha Hồ mặc dù đã hơn 70 tuổi, nhưng là thương nhân quật khởi của thế kỷ trước, đương nhiên không phải là mấy lão nông thôn chưa từng thấy qua cảnh đời, hắn dùng smartphone cực kì trơn tru.

Chương 805: Tập Trung Muôn Ngàn Sủng Ái Vào Một Người (3)

Sau khi nhìn tư liệu của Giang đại sư, cha Hồ mới nói với con gái mình: "Cha vẫn luôn lo lắng hôn nhân đại sự của con, chỉ sợ con gả cho một người đàn ông đối xử với con không tốt, hiện tại có vị Giang đại sư này làm mai cho con, cha cũng yên tâm hơn nhiều rồi."

Hồ Thắng Hoa cười híp mắt, nói: "Vị Giang đại sư mới thành danh trong một năm nay, con cũng coi như là vừa vặn gặp được, xem ra mệnh của con đúng là rất tốt."

Cha Hồ nhìn về phía cháu nữ, nói: "Điều này cũng nhờ có Tiểu Mạn nhắc nhở, nếu là lần này cô nhỏ của cháu có thể tìm được đối tượng thích hợp, ông nội sẽ nợ con một chuyện."

Hồ Tiểu Mạn cười hì hì, nói: "Cảm ơn ông nội."

Hồ Thắng Hoa cười nói: "Được rồi, chuyện tìm đối tượng sự để sau đi, bây giờ là lúc cắt bánh gatô, Tiểu Mạn Tiểu Lộ, hai người các cháu đẩy bánh gatô ra đi."

"Vâng, thưa cô."

…

Huyện thành huyện Bách Lương.

Trần Văn Thịnh ngay đang làm việc tại bãi đỗ xe của một khách sạn nào đó, hắn mất mấy ngày để tìm công việc ở huyện thành, cuối cùng cũng tìm được công việc quản lý bãi đỗ xe với mức lương thấp, hôm nay là ngày thứ hai hắn đi làm.

Công việc của nhân viên quản lý bãi đỗ xe vô cùng đơn giản, chỉ cần nói qua là có thể hiểu được, cũng không tính là vất vả, dù sao xe cộ lui tới ở khách sạn cũng không nhiều.

Nhưng mà, đối với người hết ăn rồi lại nằm như Trần Văn Thịnh mà nói, công việc này đã đủ tra tấn người rồi.

Mấu chốt là tiền công chỉ có một ngàn tám, còn không bao ăn không bao ở, bình quân một ngày làm việc vất vả lại chỉ có thể kiếm được mấy chục tệ. Nói câu không khoa trương, chút tiền lương này đều không đủ cho hắn hút thuốc vào lúc trước.

Đúng vậy, hút thuốc đã là chuyện quá khứ.

Từ khi nhìn trúng Vương Tú Mỹ, biết rõ đối phương ghét mùi khói thuốc, người nghiện thuốc lá như hắn liền quả quyết bắt đầu cai thuốc.

Đương nhiên, cho dù không không muốn bỏ cũng không được, bởi vì tiền mẹ cho không nằm trên tay hắn, mà là ở trong tay Vương Tú Mỹ. Hiện tại hắn đi làm ăn cơm hộp, đều là Vương Tú Mỹ đặt giúp hắn, trên người hắn thật sự không có một xu tiền nào.

Thật ra vào ngày đi xem mắt cha hắn có cho hắn 100 tệ để cắt tóc, sau khi cắt gội thì trong Wechat còn thừa lại mấy chục tệ, nhưng mà mấy chục tệ kia đều đã bị Vương Tú Mỹ lừa mất.

đây thật sự chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Trần Văn Thịnh từ nhỏ đến lớn không phục ai cả, ai cũng không quản được hắn, nhưng mà sau khi gặp được Vương Tú Mỹ liền trực tiếp bị người ta quản cho ngoan ngoãn.

Bây giờ, Trần Văn Thịnh mỗi sáng sáu giờ rời giường, khoảng 6 giờ 20 tụ hợp với Vương Tú Mỹ, sau đó cùng Vương Tú Mỹ vận động làm nóng người rồi cùng nhau rèn luyện chạy bộ.

Sau khi chạy xong, hai người cùng nhau ăn sáng tại một cửa hàng nào đó rồi tách ra quay về tắm rửa thay quần áo, sau đó đi làm.

Giữa trưa, Vương Tú Mỹ sẽ gọi thức ăn ngoài cho hắn.

Buổi chiều sau khi tan ca, hai người mới có thể cùng nhau ăn cơm

tối.

Từ tám giờ tối đến chín giờ, Trần Văn Thịnh lại phải tiến hành tập thể hình cùng với Vương Tú Mỹ.

Nếu là trước kia, Trần Văn Thịnh sợ là còn không vượt qua nổi một ngày như vậy, nhưng bây giờ dưới sự đồng hành của Vương Tú Mỹ, hắn vậy mà làm một cách vui vẻ.

Nhất là lúc rèn luyện, Vương Tú Mỹ đều sẽ mặc mấy bộ đồ tương đối bó sát người, phô bày dáng người hoàn hảo khiến đàn ông nhìn mà muốn phun lửa, kích thích Trần Văn Thịnh, khiến hắn mỗi lần rèn luyện đều gần như là điên cuồng.

Dù bị rèn luyện giày vò đến dục tiên dục tử, hắn cũng chưa từng nghĩ tới chuyện từ bỏ. Hắn mỗi ngày đều nghĩ phải kiên trì bao lâu thì mới có thể được nữ thần công nhận, sau đó ôm mỹ nhân về.

Biểu hiện của Trần Văn Thịnh đều được Vương Tú Mỹ nói lại cho Trần mẫu, khiến cho Trần mẫu vô cùng vui mừng. Người làm mẹ như nàng đương nhiên là hiểu rõ tính tình của con trai mình hơn bất cứ ai, không nghĩ tới mới theo cô giáo Vương đến huyện thành có mấy ngày ngắn ngủi, con trai mình đã thay đổi lớn như vậy.

Mỗi ngày luyện thân thể thì không nói, ngay cả thuốc đều bỏ được, thậm chí còn thành thật đi làm công việc mà lương một tháng chỉ có một ngàn tám. Chuyện này so với trước kia đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Trần mẫu cao hứng nói: "Cô giáo Vương, xem ra cháu chính là quý nhân bên trong mệnh của con trai dì, sau này dì giao nó lại cho cháu, chờ sau khi nó nhận được tiền công thì cháu phải nghĩ biện pháp cầm tiền tới tay, không thể để cho trên tay nó có tiền được. Ngoài ra, chỗ nào cần tiêu tiền thì cháu cứ tiêu, không cần tiết kiệm, không đủ tiền thì nói với dì, dì chuyển cho cháu. Nếu như cháu thật sự có thể cải tạo được con trai của dì, cả một đời dì đều cảm kích cháu."

Vương Tú Mỹ cười nói: "Dì quá khách sáo rồi, cháu không dám hứa chắc có thể cải tạo tốt hắn, nhưng trước mắt thì hắn vẫn tương đối nghe lời cháu, cũng không biết hắn có thể kiên trì được

bao lâu. Còn về tiền công của hắn, cháu sẽ nghe lời dì, chờ sau khi hắn nhận lương sẽ bảo hắn giao cho cháu."

"Ừm, cô giáo Vương cũng không cần có gánh nặng gì trong lòng, dù sao nỗ lực hết sức là được rồi, có tình huống thì nhớ báo lại cho dì."

"Được rồi, cháu biết rồi, sau này mỗi một tuần lễ cháu đều sẽ báo cáo một chút tình huống cho dì."

Hai người trao đổi một phen, mới cúp điện thoại.

Chương 806: Trắng Che Đi Trăm Xấu, Béo Một Chút Lại Làm Hỏng Tất Cả

Phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Bên trong văn phòng, Giang Phong và con dâu thứ hai Hồ gia đang ngồi đối diện nhau.

Mợ hai Hồ gia hôm qua đã chủ động xin đi trong thọ yến của mẹ chồng. Hôm nay, cô ngồi chuyến máy bay sớm nhất tới phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, mang theo trọng lễ mời môi thay em chồng nhà mình.

Sau khi giới thiệu tên họ và khách sáo vài câu, mợ hai Hồ gia mới khẽ cười nói: "Giang đại sư, cậu là đại sư mai mối nổi tiếng khắp cả nước, trong cái nghề mai mối này, không nói toàn quốc, cho dù là nhìn khắp thế giới đều không người có thể so sánh được với cậu. Tôi lần này chạy tới từ tỉnh Lỗ chính là muốn mời cậu tìm kiếm cho em chồng tôi một đối tượng thích hợp."

Giang Phong nghe vậy không khỏi khiêm nhường vài câu, mới lên tiếng: "Chị Trần, vậy làm phiền chị nói một chút về tình huống của em chồng chị đi, ngoài ra còn có tiêu chuẩn chọn chồng của cô ấy nữa."

Mợ hai Hồ gia gật đầu, sau đó giới thiệu: "Em chồng nhà tôi năm nay 26 tuổi, nàng là đứa con gái được cha mẹ chồng tôi sinh ra khi

về già, ngay cả anh trai thứ tư nhỏ nhất đều lớn hơn nàng 15 tuổi, từ nhỏ đã được cha mẹ và bốn anh trai coi như bảo bối mà yêu thương, nói là một người nhận được ngàn vạn sủng ái đều không quá đáng."

Giang Phong có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó, sinh bốn người con trai liên tục, qua mười mấy năm mới may mắn sinh được một áo bông nhỏ thân mật, không cần nói cũng biết bọn họ trân quý cô con gái này như thế nào.

Mợ hai Hồ gia tiếp tục nói: "Mẹ chồng tôi tương đối hiểu lí lẽ, sợ em chồng trở nên điêu ngoa tùy hứng trong sự sủng ái của người một nhà cho nên đã đưa em chồng tôi vào bộ đội tiếp nhận huấn luyện sau khi nàng tốt nghiệp trung học."

Giang Phong không nhịn được mà tán dương: "Chị Trần, mẹ chồng của chị đúng là không tồi, tam quan đoan chính, con cái được nàng dạy dỗ chắc là đều vô cùng ưu tú."

Mợ hai Hồ gia gật đầu cười nói: "Mẹ chồng tôi đúng là rất tốt, bốn con trai một con gái đều được bà ấy giáo dục thành tài, không biết có bao nhiêu chị em ước ao được như nàng đâu!"

Giang Phong cảm khái: "Sự giáo dục của gia đình đúng là vô cùng quan trọng, đứa nhỏ có thể trưởng thành hay không, cha mẹ ít nhất cũng chiếm một nửa công lao."

Mợ hai Hồ gia phụ họa một câu, mới tiếp tục giới thiệu: "Sau khi em chồng tôi xuất ngũ, liền vào làm tại đội cảnh sát hình sự XX dưới sự sắp xếp của anh cả. Bởi vì vóc người xinh đẹp lại làm việc tốt, sau khi tiến vào độ cảnh sát hình sự XX không bao lâu, nàng liền trở thành hoa khôi cảnh sát tiếng tăm lừng lẫy, có vô số người theo đuổi, đáng tiếc không có một người nào có thể đả động được em chồng tôi. Em chồng tôi vốn cảm thấy mình còn trẻ, cũng không vội vã tìm đối tượng, nhưng cháu trai cả của nàng chỉ nhỏ hơn nàng có hai tuổi mà đã có người mình thích. Nàng sợ cháu trai sẽ kết hôn trước mình, sau đó thăng cấp cho nàng từ cô nhỏ lên bà cô, như vậy sẽ rất lúng túng."

Giang Phong cảm thấy buồn cười: "Thế hệ này đã già rồi, cũng có áp lực không nhỏ."

Mợ hai Hồ gia cũng không nhịn được mà cười nói: "Ai nói không phải đâu, nếu như thật sự thăng cấp thành bà cô mà vẫn chưa tìm được đối tượng, không phải sẽ rất xấu hổ hay sao! Bởi vậy, sau khi biết rõ Giang đại sư mai mối có tiếng, và được đám chị dâu chúng tôi thuyết phục một hồi, nàng mới gật đầu đồng ý tìm đối tượng."

Giang Phong cười nói: "26 tuổi, đúng là thích hợp tìm đối tượng rồi."

Mợ hai Hồ gia gật đầu, nói: "Đúng là thích hợp, phụ nữ ở độ tuổi này đang ở trong thời kỳ đỉnh phong, qua mấy năm nữa sẽ dần xuống dốc. Còn về tiêu chuẩn chọn chồng, chúng tôi đều tin tưởng ánh mắt của Giang đại sư, cho nên cậu cứ xem đó mà làm là được."

"Không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ giúp em chồng của chị tìm kiếm một đối tượng thích hợp."

Nói đến đây, Giang Phong lại hỏi: "Chị Trần, không biết chị có ảnh chụp của em chồng mình hay không? Tốt nhất là ảnh sinh hoạt gần đây."

"Tôi có chuẩn bị." Mợ hai Hồ gia vừa cười vừa lấy điện thoại di động ra từ bên trong túi xách, nói: "Giang đại sư, tôi thêm Wechat của cậu, sau đó tôi sẽ gửi ảnh chụp của em chồng tôi cho cậu."

Giang Phong đáp tiếng được, liền lấy điện thoại di động ra quét mã thêm bạn bè.

Sau khi thêm bạn bè, mợ hai Hồ gia nhanh tay chuyển những mấy tấm ảnh về cuộc sống và công việc gần đây của em chồng cho Giang Phong.

Sau khi làm xong, mợ hai Hồ gia mới lên tiếng: "Giang đại sư, vậy chuyện tiếp theo đành làm phiền cậu rồi."

Giang Phong mỉm cười nói: "Không cần khách sáo, đây đều là công việc của tôi, lát nữa tôi sẽ tìm kiếm đối tượng thích hợp cho em chồng chị, là liên hệ với chị Trần hay là trực tiếp liên hệ cho em chồng của chị?"

Chương 807: Trắng Che Đi Trăm Xấu, Béo Một Chút Lại Làm Hỏng Tất Cả (2)

Mợ hai Hồ gia nói: "Trực tiếp liên hệ với em chồng tôi đi, dù sao cũng là tìm đối tượng cho nàng, chỉ là nếu như thuận tiện, cũng có thể nói lại tình huống nhà trai cho tôi một tiếng, như này thì tôi cũng có lời để bàn giao với cha mẹ chồng."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, không thành vấn đề."

Sau đó, hai người lại nói một chút về vấn đề chi tiết, sau đó mợ hai Hồ gia mới đứng dậy cáo từ.

Chờ người rời đi, Giang Phong cũng không trì hoãn thời gian nữa, trực tiếp tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Hồ Thắng Hoa. Một cỗ gợn sóng vô hình quét ngang mà ra, từng ảnh chân dung nam điên cuồng lấp lóe, cuối cùng khóa được chân dung của một người trong đó:

【 Danh tính 】: Vu Tuấn Kiệt

【 Tuổi tác 】: 28 tuổi

【 Chiều cao 】: 178cm

【 Cân nặng 】: 71kg

【 Bối cảnh gia đình 】: sinh ra trong gia đình thương nhân.

【 Sở thích cá nhân 】...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】...

【 Thông tin chi tiết 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 78 (tình cảm vợ chồng 77+ môn đăng hộ đối 79+ quan hệ gia đình 78)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 95 (tình cảm vợ chồng 95+

môn đăng hộ đối 96+ quan hệ gia đình 94)

【 Dự đoán con cái 】...

Nhìn qua tư liệu của Vu Tuấn Kiệt, Giang Phong cũng không khỏi có chút ao ước. Có một số người phấn đấu cả đời đều không đến được La Mã, mà có một số người sinh ra đã ở La Mã.

Vu Tuấn Kiệt này hiển nhiên chính là kiểu người sinh ra đã ở vạch đích.

Xem hết tư liệu của Vu Tuấn Kiệt, Giang Phong nhìn về phía quà tặng và hồng bao ở trên bàn, đây là lễ mới môi mà mợ hai Hồ gia mang tới.

Mấy thứ rượu, thuốc lá và trà thì đều không cần phải nói, đều là mấy món tương đối đắt, ngoài ra còn có tổ yến, vây cá, hải sâm..., lại thêm một hồng bao 16888, lễ mời môi này có thể coi là một khoản lớn.

Mặc dù đã tìm kiếm đối tượng xứng đôi cho Hồ Thắng Hoa, nhưng Giang Phong cũng không vội liên hệ đối phương, chờ qua hai ngày rồi lại nói, tránh việc đối phương cảm thấy hắn không tận tâm.

...

Ba giờ chiều.

Lý mẫu nặng 119kg mang theo quà tặng đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi con trai Lý Tam Bàn bày tỏ mình muốn cưới một cô gái thon thả, không muốn cưới một người vợ còn nặng hơn cả mình, một nhà ba người đã nghiên cứu vấn đề này mấy ngày.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cho dù là Lý phụ hay là Lý mẫu đều hiểu rõ, lấy điều kiện kinh tế nhà bọn họ, con trai muốn cưới một cô gái thon thả là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng mà, dù có khó đi chăng nữa, Lý phụ Lý mẫu đều không muốn từ bỏ. Qua nhiều năm như vậy, bọn họ đều bị xã hội kỳ thị vì mập mạp, con của bọn họ di truyền gen mập mạp của bọn họ,

từ nhỏ đến lớn cũng nhận hết mọi kỳ thị, thậm chí lúc cấp hai còn thiếu chút vì thế mà bị đuổi học.

Bởi vậy, giống như lời con trai nói, nếu như Lý phụ Lý mẫu không muốn cháu mình di truyền gen mập mạp của Lý gia bọn họ, không muốn cháu trai bị kỳ thị nữa thì phải thay đổi.

Thời gian không phụ người có tâm, vào lúc Lý phụ Lý mẫu đang tìm kiếm những cô gái có độ tuổi phù hợp, cuối cùng cũng nghe được tin tức về Giang đại sư từ một bà con xa.

Sau khi biết rõ thực lực mai mối của Giang đại sư, ba người Lý gia đều cảm thấy vui mừng, có người làm mối lợi hại như vậy ra tay, nguyện vọng cưới một cô gái thon thả cuối cùng cũng có khả năng thực hiện rồi.

Thế là, Lý mẫu chuẩn bị một phần quà tặng tương đương và hồng bao rồi vội vã đến nhà mời môi.

Ba phút sau, Lý mẫu gặp được Giang đại sư tuổi trẻ tài cao ở trong phòng làm việc, sau khi hai bên giới thiệu tên họ và khách sáo một phen, mới tiến vào vấn đề chính.

Lý mẫu cẩn thận ngồi ở trên chiếc ghế "Thon thả", nói: "Giang đại sư, tôi lần này đến là muốn mời cậu giúp con trai tôi tìm kiếm một đối tượng thích hợp."

Giang Phong gật đầu nói: "Không thành vấn đề, dì nói một chút về tình huống của con trai mình đi!"

Lý mẫu liền giới thiệu sơ lược: "Con trai tôi năm nay 27 tuổi, cao 1m73, nặng hơn 125 kg..." Lúc nói đến cân nặng của con trai nhà mình, Lý mẫu không nhịn được mà đỏ mặt.

Giang Phong nghe xong cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao cân nặng của Lý mẫu còn ở đó, có người mẹ mập như thế, con mập mạp là chuyện không thể bình thường hơn được.

Lý mẫu dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Con trai tôi từ nhỏ đã di truyền gen mập mạp của tôi và cha nó, từ lúc đi nhà trẻ đã bắt đầu bị bạn học thậm chí và giáo viên kỳ thị, lúc cấp hai còn suýt phải bỏ học, dưới sự khuyên bảo tận tình của tôi và cha nó, nó

mới tiếp tục quay về trường học, cuối cùng thi đậu một trường đại học bình thường."

Nghe đến đó, Giang Phong không khỏi an ủi: "Không ai có thể khống chế được chuyện mập mạp này, mấy kẻ kỳ thị người mập mạp đều là người không có đạo đức, coi như bọn hắn không tồn tại là được rồi."

Chương 808: Trắng Che Đi Trăm Xấu, Béo Một Chút Lại Làm Hỏng Tất Cả (3)

Lý mẫu thở dài, nói: "Tôi và cha nó đã quen với những chuyện này từ lâu, đương nhiên là không thèm để ý. Nhưng con trai nhà tôi từ nhỏ đã bị người ta kỳ thị, cộng với điều kiện kinh tế của gia đình tôi tương đối bình thường, ngoại trừ một căn nhà ở đường Tây Hương ra thì không có tài sản gì khác. Bản thân không đủ ưu tú, trong nhà cũng không có điều kiện làm chỗ dựa cho hắn, dần dà con trai tôi bắt đầu trở nên tự ti."

Giang Phong lần nữa an ủi: "Dì không cần lo lắng, cho dù tự ti cũng chỉ là tạm thời, chờ tìm được đối tượng thích hợp cho con trai dì, thực hiện giá trị nhân sinh, lòng tự tin đương nhiên là sẽ trở lại thôi."

"Hi vọng là thế đi, trước mắt con trai tôi đang đi làm, nhưng mà tiền lương một tháng cũng chỉ có hơn ba ngàn, không đến bốn ngàn tệ. Mặc dù tôi và cha nó cũng có công việc, nhưng tiền công cũng đều không cao."

Lý mẫu có chút phát sầu, nói: "Một nhà ba người chúng tôi đều là người mập mạp, lượng thức ăn của một nhà ba người chúng tôi có thể so với một nhà mười người bình thường, cộng với mỗi tháng còn phải trả tiền phòng, cuộc sống vẫn còn có eo hẹp."

Giang Phong tỏ ra là đã hiểu, dù sao mười người mập thì có đến chín người ăn nhiều, đối với một gia đình toàn người mập thì chuyện ăn uống nhất định là chi tiêu lớn nhất trong nhà.

"Dì à, bây giờ tiền tương đối khó kiếm, nhà các người ngoại trừ

tiền nhà cũng không có nợ bên ngoài, có thể tự cấp tự túc, như này đã tốt hơn so với rất nhiều gia đình rồi."

"Vẫn là Giang đại sư biết nói chuyện."

Lý mẫu khen một câu, lập tức lại có chút đau đầu: "Mặc dù một nhà ba người chúng tôi miễn cưỡng có thể tự cấp tự túc, nhưng bởi vì tiền tiết kiệm không nhiều, muốn cưới vợ cho con trai vẫn có áp lực vô cùng lớn."

Giang Phong nói: "Cưới vợ đúng là cần không ít tiền, chỉ là nếu như điều kiện không cho phép thì cháu cũng có thể hỗ trợ tìm kiếm một đối tượng mà cưới hỏi không cần xài bao nhiêu tiền."

Lý mẫu vui vẻ nói: "Vậy thì phải cảm ơn Giang đại sư rồi."

Giang Phong nói: "Dì không cần khách sáo, dì nói một chút về tiêu chuẩn chọn vợ của con trai dì đi. Hắn có yêu cầu gì với một nửa còn lại không?"

Lý mẫu ngượng ngùng nói: "Con trai tôi từ nhỏ đã bị kỳ thị, hắn không muốn con của mình cũng di truyền gen mập của nhà chúng tôi rồi lại dẫm trên con đường của hắn lúc trước. Cho nên yêu cầu duy nhất của hắn là không muốn một cô gái mập mạp, không biết có thể hay không?"

Giang Phong không chút do dự mà gật đầu nói: "Đương nhiên là được, dì cứ yên tâm, lát nữa cháu sẽ kiếm đối tượng cho con trai dì, không dám chắc là có bao nhiêu thon thả, nhưng chắc chắn sẽ không liên quan đến hai chữ mập mạp."

Lý mẫu không kìm được vui mừng, nói: "Vậy thì quá cảm tạ."

Sau đó, hai bên lại nói rõ một số vấn đề chi tiết, trao đổi ảnh chụp cuộc sống gần đây, chờ trao đổi được kha khá thông tin, Lý mẫu mới cao hứng cáo từ rời đi.

Giang Phong đưa mắt nhìn Lý mẫu rời đi, mới cầm điện thoại di động lên nhìn kỹ ảnh chụp con trai của nàng, phát hiện ngũ quan của Lí Tam Bàn này thật ra cũng được.

Đáng tiếc, giống như như câu ngạn ngữ kia: Trắng che đi trăm

xấu, béo một chút lại làm hỏng tất cả.

Dù ngũ quan có đẹp thì sau khi béo đến mức độ nhất định cũng sẽ trở nên khó coi.

Đúng lúc này, nàng dâu Hoàng Linh Vi gọi video Wechat tới.

Từ sau khi hai người định ngày kết hôn, Hoàng Linh Vi nhân lúc còn chưa lấy chồng để ở nhà cùng cha mẹ nhiều hơn. Lúc thật sự nhớ Giang Phong, nàng mới bay tới ở cùng hắn mấy ngày.

Giang Phong ngay lập tức kết nối video, nhìn bối cảnh bên kia, không khỏi cười nói: "Em đúng thật là nhàn rỗi, lại chạy tới trông tiệm rượu, thuốc lá nhà mình rồi."

Hoàng Linh Vi ngồi ở phía sau quầy thu ngân cười tủm tỉm, nói: "Đây không phải là do ở trong nhà quá nhàm chán nên mới đến đây mở cửa hàng hay sao, dù sao ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, cũng không có bao nhiêu việc cả, vô cùng rảnh rỗi."

Giang Phong cho nàng một ánh mắt sâu xa, cười nói: "Nhàm chán thì đến chỗ anh đi, đã nửa tháng không đến rồi, ban đêm anh một mình lật qua lật lại quả thực là ngủ không được."

Hoàng Linh Vi nhìn bốn phía một chút, phát hiện không có người, mới nhỏ giọng nói: "Em thật ra cũng nhớ anh, vậy em ngày mai sẽ bay qua ở cùng anh mấy ngày." Sau khi quen với ôm ấp của chồng sắp cưới, ban đêm lúc ngủ một mình, nàng thật sự rất khó chìm vào giấc ngủ.

Ánh mắt Giang Phong sáng lên, cười hắc hắc, nói: "Vậy thì tốt quá, anh đã góp nhặt đạn dược nửa tháng rồi, cũng nên khiến cho em nhớ lại cảm giác đạn dược sung túc là như thế nào."

Hoàng Linh Vi đỏ mặt mắng: "Suốt ngày chỉ biết nghĩ đến những thứ không đâu."

Giang Phong nháy mắt ra hiệu, cười nói: "Hoàng nữ hiệp, đã ăn chay nửa tháng rồi, chẳng lẽ em không muốn ăn thịt giải thèm một chút sao?"

Hoàng Linh Vi nghĩ một đằng nói một nẻo: "Em mới không muốn

ăn thịt đâu, quá dầu mỡ."

Giang Phong nhíu mày nói: "Cũng không biết là ai, mỗi lần ăn thịt đều vô cùng hưởng thụ."

Hoàng Linh Vi sẵng giọng: "Không biết xấu hổ, ai mới là người hưởng thụ chứ."

Hai người liếc mắt đưa tình mấy phút, nói đến mức hai bên bắt đầu nhiệt huyết sôi trào mới không thể không dừng đề tài này lại, sau đó hai người lại hàn huyên hơn mười phút mới lưu luyến không rời mà cúp video.

Chương 809: Hỏng Bét, Đây Là Cảm Giác Động Tâm

Tục ngữ nói tiểu biệt thắng tân hôn, câu này thật đúng là không sai.

Hai người mỗi ngày đều cùng một chỗ sẽ thấy chán, mặc dù tình cảm tốt, nhưng dù sao cũng thiếu một phần kích tình, nhưng cách nửa tháng mới gặp lại thì kích tình lại tới rồi.

Kế hoạch ban đầu của Giang Phong chính là hai ngày nữa sẽ giới thiệu đối tượng cho Hồ Thắng Hoa, nhưng mà sau khi Hoàng Linh Vi bay tới, hắn liền đẩy chuyện công tác lại, bồi vợ tương lai ăn thịt mấy ngày.

Cho đến mấy ngày sau Hoàng Linh Vi trở về, Giang Phong mới mang theo bảo tiêu và bảo mẫu lái chiếc Motorhomes vô cùng xa hoa, tiến về tỉnh thành tỉnh Ký.

...

Giữa trưa.

Trong một biệt thự sang trọng tại tỉnh Ký, một thanh niên đẹp trai đang nằm trên giường ngủ say như chết.

Thanh niên đẹp trai này không phải ai khác, chính đối tượng xứng

đôi của Hồ Thắng Hoa, Vu Tuấn Kiệt.

Vu Tuấn Kiệt sinh ra trong gia đình thương nhân, cha hắn là một trong những thương nhân nổi lên đầu tiên sau cải cách, bắt đầu từ một cửa hàng sửa chữa đồng hồ nho nhỏ, cuối cùng trở thành phú thương nổi danh tỉnh Ký, vô cùng không tầm thường.

Phía trên Vu Tuấn Kiệt còn có bốn người chị gái, hắn là con trai duy nhất của Vu gia, lại là đứa con lúc về già của cha mẹ, không cần nói cũng biết trong nhà được bao nhiêu sự sủng ái.

May mà đầu óc của cha hắn rất tỉnh táo, mặc dù chiều con trai nhưng cũng không có yêu chiều quá mức, mà quản giáo vô cùng nghiêm khắc, sợ hắn trở thành một tên bại gia tử, phá hoại gia nghiệp mấy chục năm của gia đình.

Chính là bởi vì cha trấn áp, Vu Tuấn Kiệt mới không đi trên con đường sai lệch, dưới sự bồi dưỡng của cha mẹ, hắn còn thi đậu đại học 985 nào đó.

Sau khi Vu Tuấn Kiệt tốt nghiệp đại học, cha hắn vốn có ý để hắn tiến vào công ty nhà mình làm người nối nghiệp, nhưng Vu Tuấn Kiệt lại không có hứng thú đối với chuyện quản lý công ty, liền từ chối sự sắp xếp của cha mình. Sau đó, hắn cùng hai người bạn cùng chung chí kết phường mở một quán bar lớn.

Ba đối tác đều là phú nhị đại muốn tiền có tiền muốn nhân mạch có nhân mạch, lại thuê nhân tài cao cấp có kinh nghiệm quản lý tới quản lý quán bar, quán bar như này muốn không kiếm được tiền cũng khó khăn.

Tối hôm qua, Vu Tuấn Kiệt tiếp đãi mấy người bạn ở xa đến chơi ở quán bar, chơi đến ba giờ sáng mới trở về tắm rửa nghỉ ngơi, cho nên mới ngủ đến trưa.

Ngay tại lúc Vu Tuấn Kiệt đang ngủ say, điện thoại di động ở đầu giường bỗng nhiên vang lên.

Vu Tuấn Kiệt bị đánh thức, đang cố gắng giữ vững sự buồn ngủ kia, sau đó nghe điện thoại bằng cảm giác: "Ai vậy?"

Giọng nói này chỉ cần nghe xong liền biết là đang ngủ.

"Cậu nhỏ, đã trưa rồi, người còn chưa rời giường sao?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói của cháu gái Hứa Như Bình. Đây là con gái chị cả của hắn, nhỏ hơn người làm cậu như hắn ba tuổi.

"Hừm, tối hôm qua tiếp mấy người bạn, bốn giờ sáng mới ngủ." Vu Tuấn Kiệt nói.

"Cậu nhớ chú ý thân thể đó, đừng ỷ vào trẻ tuổi mà mỗi ngày đều thức đêm."

"Biết rồi, cậu sẽ chú ý, cháu gọi điện thoại cho cậu là có chuyện gì?"

"Hôm nay là sinh nhật của một người bạn thân của cháu, ban đêm chuẩn bị đến quán bar của cậu chơi đùa một chút, cậu nhớ sắp xếp cho cháu một chút."

"Được, không thành vấn đề."

Nói xong chuyện chính, cậu cháu hai lại rảnh rỗi hàn huyên một hồi, mới cúp điện thoại.

Lúc này, người đã hoàn toàn tỉnh táo, muốn ngủ tiếp khẳng định không được. Vu Tuấn Kiệt liền rời giường rửa mặt thay quần áo, tùy ý ăn mặc một chút, liền lái xe ra ngoài tìm chỗ ăn cơm.

Vu Tuấn Kiệt năm nay đã 28 tuổi, sau khi hắn và bạn cùng nhau mở quán bar thì liền chuyển ra ngoài ở. Một đại nam nhân, lại thường xuyên đêm không về nhà ngủ, cũng không có dự định mời bảo mẫu làm gì, cơ bản đều giải quyết vấn đề ăn cơm ở bên ngoài.

Vừa rời giường cũng không khẩu vị gì lắm, Vu Tuấn Kiệt liền tới một quán ăn nhanh, gọi mấy cái bánh rán hành và súp cay, hai cái món này tương đối bắt miệng.

Ăn uống no đủ, lại nhận được một cú điện thoại. Vu Tuấn Kiệt móc điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, phát hiện là số lạ đến từ tỉnh Quế. Mặc dù có đến 90% đây là điện thoại quấy rầy, nhưng hắn vẫn lựa chọn nghe máy.

"A lô, xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi là Vu Tuấn Kiệt tiên sinh đúng không?"

Nghe đối phương nhắc tới tên của mình, Vu Tuấn Kiệt cũng không cảm thấy kỳ quái, hiện tại ở thời đại này, chuyện tin tức bị lộ là chuyện không thể bình thường hơn được, hắn đáp: "Tôi là Vu Tuấn Kiệt, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Chào Vu tổng, tôi là Giang Phong, người tỉnh Quế, là ông chủ của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, cũng là một người làm mối, lần này gọi điện thoại cho anh là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng vô cùng ưu tú. Tôi bây giờ đang ở tỉnh Ký, không biết anh Kiệt có tiện gặp mặt nói chuyện với tôi hay không?"

Dù là Giang Phong hay là văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Vu Tuấn Kiệt nghe xong đều cảm giác có chút quen thuộc, hình như đã nghe nói qua ở đâu đó rồi, chỉ là nghĩ không ra.

Chương 810: Hỏng Bét, Đây Là Cảm Giác Động Tâm (2)

Cho dù Vu Tuấn Kiệt không có ý định xem mắt, nhưng đối phương chính là ông chủ của một phòng môi giới, lại đúng lúc đang ở tỉnh thành tỉnh Ký, hắn hiện tại lại rảnh rỗi không có việc gì làm, gặp mặt đối phương một lần cũng không sao.

"Tiện, không biết ông chủ Giang đang ở chỗ nào? Tôi đi qua tìm anh."

"Vậy đành làm phiền Vu tổng rồi, tôi ở quảng trường XX, anh qua đây đi!"

"À, nơi đó cách chỗ của tôi rất gần, anh đợi tôi một chút, tôi sẽ đến trong vòng mười phút."

"Được, lát nữa gặp."

"Lát nữa gặp."

...

Tám phút sau.

Quảng trưởng XX, Vu Tuấn Kiệt gặp được Giang Phong còn đẹp trai và trẻ trung hơn cả mình, không khỏi khen ngợi: "Ông chủ Giang đúng là tuổi trẻ tài cao!"

Giang Phong khiêm tốn cười nói: "Vu tổng, anh và bạn bè cùng thành lập một quán bar lớn như thế mới thật sự là một ngày thu đấu vàng, mạnh hơn tôi rất nhiều."

Hai người khách sáo vài câu, mới tiến vào chủ đề.

"Vu tổng, tôi đã nói mục đích của mình ở trong điện thoại với anh, là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng vô cùng ưu tú, không biết anh gần đây có ý định kết hôn hay không?" Giang Phong hỏi.

Vu Tuấn Kiệt nói thật: "Ông chủ Giang, thực không dám giấu giếm, tôi cảm thấy mình còn trẻ, nếu như có cô gái phù hợp thì tôi cũng không ngại nói chuyện yêu đương. Nhưng tôi thật sự không có dự định kết hôn sớm như vậy."

Giang Phong cười nói: "Tôi hiểu suy nghĩ của Vu tổng, nhưng mà nhân duyên là thứ vô cùng thần kỳ, nếu như anh gặp được người định mệnh của mình thì anh sẽ ước gì mình kết hôn với người ta sớm một chút."

Vu Tuấn Kiệt gật đầu nói: "Có đạo lý, một người anh em của tôi cũng như vậy, lúc đầu mấy người chúng tôi đã nói trước là sẽ cùng nhau chơi đùa đến sau ba mươi tuổi mới bàn chuyện kết hôn. Kết quả, sau khi gặp được vợ hắn, hai người đã vội vội vàng vàng kết hôn vào hai năm trước rồi."

Giang Phong tự tin cười nói: "Vu tổng, đối tượng mà tôi giới thiệu cho anh chính là định mệnh của anh. Nếu như anh đồng ý làm quen với cô ấy, chỉ sợ cũng sẽ không muốn đến chờ sau ba mươi tuổi mới kết hôn, mà là muốn mau chóng cưới người ta về làm vợ."

Vu Tuấn Kiệt cười ha hả, nói: "Nghe ông chủ Giang nói như thế, tôi cũng có chút hứng thú, vậy anh giới thiệu một chút về tình huống của cô ấy đi. Tôi xem một chút rốt cuộc cô ấy có thích hợp

với tôi hay không."

Giang Phong thấy thế cũng không nói nhảm nữa, giới thiệu: "Nàng năm nay 26 tuổi, cao 1m66, tỉ lệ dáng người vô cùng hoàn mỹ, dung mạo vô cùng xinh đẹp. Cô ấy có bốn người anh trai. Cô ấy là con gái được sinh ra lúc cha mẹ về già, anh thứ tư nhỏ nhất đều lớn hơn cô ấy 15 tuổi, làm áo bông nhỏ duy nhất trong nhà, chắc là Vu tổng cũng có thể hiểu được cô ấy có bao nhiêu sủng ái."

Nghe đến đó, Vu Tuấn Kiệt không khỏi gật đầu, tình huống của hắn không khác đối phương là bao. Đối phương là con gái lúc về già của cha mẹ, mà hắn là đứa con được cha mẹ sinh ra lúc về già, đều là người nhận được ngàn vạn sủng ái từ gia đình.

Giang Phong tiếp tục nói: "Bối cảnh gia đình của cô ấy cũng không kém hơn Vu tổng là bao, cha cô ấy cũng là thương nhân giống như cha của anh, có lẽ tài sản không bằng nhà anh, nhưng mà cũng không kém là bao. Anh cả cô ấy đi con đường chính trị, trước mắt đã là cán bộ cấp sở rồi. Anh hai có thiên phú xuất chúng trong việc kinh doanh, đã quản lý công ty trong nhà từ mấy năm trước. Anh ba là người trí thức, là giáo sư đại học 985 nào đó. Anh tư thì tự lập nghiệp, tài sản trước mắt đã vượt qua trăm triệu. Ngoài ra gia thế của mấy chị dâu của cô ấy đều không tầm thường, bối cảnh gia thế như này có thể nói là môn đăng hộ đối với Vu tổng. Hai người các người có thể đến với nhau chính là chuyện được ông trời tác hợp."

Nghe thấy gia thế của đối phương, Vu Tuấn Kiệt không khỏi coi trọng, chủ động hỏi: "Vậy cô gái này trước mắt đang làm công việc gì? Là đi làm ở công ty nhà mình hay là tự mình lập nghiệp?"

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Đều không phải, cô ấy trước mắt đang công tác tại đội cảnh sát hình sự nào đó tại tỉnh Lỗ, là hoa khôi cảnh sát vô cùng nổi tiếng trong giới cảnh sát tỉnh Lỗ."

Vu Tuấn Kiệt có chút ngoài ý muốn nói: "Vậy mà lại là cảnh sát, đây là chuyện mà tôi không có nghĩ tới."

Giang Phong nói: "Chủ yếu là cô ấy quá được sủng ái, mẹ cô ấy sợ cô ấy dưỡng thành loại tính cách đại tiểu thư điêu ngoa bốc đồng nên đã cứng rắn nhét cô ấy vào bộ đội sau khi cô ấy tốt nghiệp

trung học, để cô ấy tiếp nhận sự giáo dục của quân đội. Mà cô ấy cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, hai năm sống trong quân đội, cô ấy giống như là đã biến thành người khác. Sau khi xuất ngũ, cô ấy tiến vào giới cảnh sát dưới sự sắp xếp của anh cả, trở thành một thành viên của đội cảnh sát hình sự nào đó."

Vu Tuấn Kiệt khen: "Mẹ của cô ấy đúng là nhìn xa trông rộng."

Giang Phong lấy điện thoại di động ra, thuần thục lấy ra tấm ảnh công việc của Hồ Thắng Hoa gần đây, đưa cho Vu Tuấn Kiệt rồi nói: "Vu tổng, đây chính là ảnh chụp công việc của cô ấy gần đây, anh xem một chút coi có phù hợp với thẩm mỹ của mình hay không."

Chương 811: Hỏng Bét, Đây Là Cảm Giác Động Tâm (3)

Vu Tuấn Kiệt tiếp nhận điện thoại di động xem xét, ánh mắt lập tức bị tê dại. Mỹ nữ mặc đồng phục cảnh sát màu đen trong tấm ảnh thật sự đã đâm vào tim của hắn. Cái loại cảm giác này có lẽ chính là trúng tiếng sét trong truyền thuyết?

Mỹ nữ trong tấm ảnh ăn mặc vô cùng đơn giản, bên trong đồng phục cảnh sát màu đen là áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu lam, tóc buộc đơn giản ở sau đầu, giữa lông mày có khí khái hào hùng, có thể tóm gọn toàn thể bằng một chữ: Sảng!

Vu Tuấn Kiệt là phú nhị đại sinh ra đã ngậm thìa vàng. Hắn từng nhìn thấy vô số mỹ nữ. Nữ thần mà người bình thường khó gặp, nữ minh tinh cao cao tại thượng có thể nói là xếp thành từng đám lớn bên cạnh hắn. Mỹ nữ bình thường đã rất khó thu hút ánh mắt của hắn.

Nhưng mà mấy thứ như nhãn duyên lại rất kỳ diệu, nữ hoa khôi cảnh sát trong tấm ảnh này, người bình thường nhìn vào sẽ chỉ khen một câu xinh đẹp, nhưng nếu so với mỹ mạo của các nữ minh tinh kia thì vẫn còn kém một chút.

Mà ở trong mắt của Vu Tuấn Kiệt, hoa khôi cảnh sát này lại xinh

đẹp đến cực điểm.

Nhìn chằm chằm ảnh chụp hơn một phút đồng hồ, Vu Tuấn Kiệt mới nhìn về phía Giang Phong, nói: "Giang ông mai, cô gái mà anh giới thiệu thật sự là quá phù hợp với thẩm mỹ quan của tôi."

Thấy hắn không còn xưng hô ông chủ Giang nữa, mà đã đổi thành Giang ông mai, Giang Phong đương nhiên hiểu được ý của hắn, khẽ cười nói: "Vu tổng, anh lướt sang trái một chút, còn có một tấm ảnh cuộc sống của cô gái này."

Ánh mắt Vu Tuấn Kiệt sáng lên, đưa tay lướt sang trái một cái, sau đó một tấm ảnh về cuộc sống xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Cách ăn mặc hoàn toàn khác hẳn trước đó, nhưng giữa lông mày vẫn là cảm giác quen thuộc kia, khiến cho tim của Vu Tuấn Kiệt không nhịn được mà đập thình thịch.

Lại nhìn chằm chằm ảnh chụp hơn một phút đồng hồ, Vu Tuấn Kiệt mới không nỡ mà trả di động lại cho Giang Phong, có chút không kịp chờ đợi mà nói: "Giang ông mai, cô gái mà anh giới thiệu đúng là vô cùng hợp với thẩm mỹ của tôi, anh lúc nào thì sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt vậy?"

Giang Phong cười nói: "Nếu như Vu tổng vội thì ở đây chờ tôi một lát, tôi gọi cuộc điện thoại nói lại tình huống của anh cho đối phương. Nếu như đối phương cảm thấy anh không tệ thì tôi và anh lập tức có thể chạy tới tỉnh thành tỉnh Lỗ, sau đó trưa mai sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

"Được rồi, vậy Giang ông mai tranh thủ thời gian gọi điện thoại đi, nhớ nói tốt vài câu giúp tôi."

"Vu tổng cứ yên tâm, tôi biết rõ nên làm như thế nào. Mục đích của tôi là muốn tác hợp cho hai người, đương nhiên là sẽ tận tâm tận lực. Đúng rồi, Vu tổng, anh có ảnh chụp cuộc sống gần đây hay không? Có thì gửi cho tôi, lát nữa tôi sẽ gửi qua cho cô gái người ta xem một chút."

"Có, vậy tôi kết bạn Wechat với anh."

Thế là, hai người liền quét mã thêm bạn Wechat, Vu Tuấn Kiệt liền

gửi ảnh cuộc sống mới nhất của mình qua wechat của Giang Phong.

Sau đó, Vu Tuấn Kiệt liền ngồi tại chỗ chờ đợi, mà Giang Phong thì đến một chỗ cách đó mấy chục mét, sau đó gọi điện thoại cho Hồ Thắng Hoa.

Điện thoại vừa được kết nối, một giọng nữ ngọt ngào truyền tới, chào hỏi: "Giang đại sư, chào anh!"

Giang Phong lên tiếng chào hỏi rồi nói ngay vào điểm chính: "Chị Hồ, tôi đã tìm kiếm cho chị một đối tượng thích hợp. Tôi sẽ nói lại tình huống của hắn cho chị, nếu như chị cảm thấy không tệ, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt vào ngày mai, chị cảm thấy thế nào?"

Hồ Thắng Hoa sảng khoái đáp: "Được rồi, Giang đại sư nói đi."

Giang Phong cười giới thiệu: "Hắn năm nay 28 tuổi, cao 1m78, dáng người tiêu chuẩn, là móc treo quần áo trời sinh, tướng mạo tương đối đẹp trai, tốt nghiệp đại học 985 nào đó tại Trung Hải. Bối cảnh gia thế rất tốt, cha là nhóm thương nhân phất lên đầu tiên sau cải cách mở cửa, tài sản trong nhà hơn chục tỷ, có thể nói là môn đăng hộ đối với chị Hồ. Hắn cũng là đứa con của cha mẹ lúc về già, phía trên còn có bốn người chị gái, hắn là đứa con trai duy nhất trong nhà. Bốn chị gái của hắn đều được gả cho gia đình không tệ, bốn anh rể trong nhà đều có thành tựu không tệ trong chính trị, quân đội, thương nghiệp, nghiên cứu khoa học. Hắn không cảm thấy hứng thú lắm với chuyện tiếp nhận công ty trong nhà, trước mắt đang cùng với hai người bạn mở một quán bar lớn, chuyện làm ăn cũng không tệ..."

Giang Phong giới thiệu đơn lại về tình huống của Vu Tuấn Kiệt một lần, cuối cùng mới lên tiếng: "Chị Hồ, tình huống đại khái của hắn chính là như vậy, tôi sẽ gửi ảnh cuộc sống của hắn qua wechat cho chị. Chị xem một chút, sau đó chúng ta lại trò chuyện tiếp."

Chờ Hồ Thắng Hoa đáp một tiếng sau, Giang Phong liền cúp xong điện thoại, sau đó gửi tấm ảnh mà Vu Tuấn Kiệt vừa mới gửi qua cho cô.

Hai phút sau, Hồ Thắng Hoa gọi điện thoại tới, có chút ngượng ngùng mà tán dương: "Giang đại sư, anh thật không hổ danh là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước. Tôi rất hài lòng về đối tượng xem mắt này, tôi không có ý kiến gì về chuyện ngày mai gặp mặt cả."

Chương 812: Môn Đăng Hộ Đối

Sau khi nói chuyện với Hồ Thắng Hoa, Giang Phong liền trở lại bên cạnh Vu Tuấn Kiệt.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy mong đợi của hắn, Giang Phong không khỏi ra dấu OK với hắn, cười nói: "Con gái người ta đã đồng ý gặp mặt, Vu tổng dự định một mình đi gặp mặt cô ấy hay là thông báo cho người nhà anh một tiếng, mang người nhà cùng đi gặp mặt?"

Vu Tuấn Kiệt nghĩ một lúc rồi hỏi: "Giang ông mai, anh cảm thấy một mình tôi đi gặp mặt tốt hơn hay là mang người nhà cùng đi gặp mặt thì tốt hơn?"

Giang Phong nói: "Nếu như Vu tổng thật sự hài lòng với cô gái này thì tôi kiến nghị anh nên mang người nhà đi xem mắt cùng anh, đây cũng là hành động chứng tỏ rằng anh coi trọng đối phương."

Vu Tuấn Kiệt gật đầu nói: "Được, vậy tôi nghe theo Giang ông mai, tôi sẽ gọi điện thoại cho mẹ."

Giang Phong ừm một tiếng, liền chủ động đi ra xa một chút.

…

Tại phòng chơi bài không mở cửa cho người ngoài nào đó, bốn bà lão phúc hậu đang chơi mạt chược. Mặc dù các nàng đều là người không thiếu tiền, nhưng các nàng chơi cũng không lớn, chủ yếu là giải trí.

Ngay tại lúc các nàng đang đánh mạt chược hăng say, điện thoại di động của một bà lão có gương mặt hiền hòa trong đó vang lên.

Bà lão này không phải ai khác, chính là mẹ của Vu Tuấn Kiệt, Vu lão thái thái.

Vu lão thái thái liếc qua điện thoại, phát hiện là con trai bảo bối gọi tới, liền vui vẻ nói lại với đám bạn già của mình, sau đó kết nối điện thoại: "A Kiệt, ăn cơm trưa hay chưa?"

"Con đã ăn rồi, mẹ đã ăn hay chưa?"

"Mẹ cũng ăn rồi, hiện tại đang chơi mạt chược với mấy người dì Tào!"

Vu Tuấn Kiệt nói ngắn gọi: "Mẹ, là như vậy, vừa rồi có người làm mối giới thiệu cho con một đối tượng vô cùng ưu tú, chuẩn bị sắp xếp cho chúng con gặp mặt vào ngày mai, mẹ có muốn đi xem một chút hay không?"

Vu lão thái thái nghe vậy thì ánh mắt lập tức sáng lên, con trai bảo bối của bà năm nay đã 28 tuổi, đã sớm nên cưới vợ rồi, chỉ là hắn vẫn luôn không gặp được cô gái mình thích nên mới kéo tới hiện tại.

Bây giờ, nghe giọng điệu của hắn, chắc là rất hài lòng với con gái người ta, Vu lão thái thái liền nhịn không được mà hỏi: "A Kiệt, cô gái kia năm nay bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Người nơi nào? Tình huống trong nhà thế nào?"

Vu Tuấn Kiệt giới thiệu sơ lược: "Cô ấy năm nay 26 tuổi, là một cảnh sát hình sự, người tỉnh Lỗ, cha cô ấy là phú thương rất có danh tiếng trong giới kinh doanh tỉnh Lỗ, tài sản không thua nhà ta bao nhiêu. Anh cả cô ấy là cán bộ cấp sở, anh hai tiếp quản công ty trong nhà, anh ba là giáo sư đại học 985 nào đó, anh tư tự lập nghiệp, gia sản hơn trăm triệu. Cô ấy còn có bốn người chị dâu, đều có gia cảnh không tầm thường. Hơn nữa, con đã xem qua ảnh của cô ấy, vóc người vô cùng phù hợp với thẩm mỹ quan của con. Con và cô ấy có thể nói là môn đăng hộ đối chân chính, dù có đốt đèn lồng đi tìm, đoán chừng cũng không thể tìm được đối tượng thích hợp với con giống như cô ấy."

Vu lão thái thái càng nghe càng kích động, con trai vừa dứt lời, nàng đã vội nói: "Quá tốt rồi, mẹ sẽ kêu chị cả và chị hai đi xem mắt với con."

Vu Tuấn Kiệt ừm một tiếng, sau đó hỏi: "Mẹ, con nên đi máy bay

hay là ngồi tàu cao tốc, hay là tự mình lái xe qua đây?"

Vu lão thái thái nói: "Hay là mình lái xe đi đi, dù sao cách cũng không xa, đến bên kia cần dùng xe cũng thuận tiện hơn."

Vu Tuấn Kiệt nói: "Được, vậy hiện tại con sẽ trở về thay quần áo, tối nay tập hợp tại cửa xa lộ."

Vu lão thái thái nói: "Được, trước tiên cứ như vậy, mẹ lập tức gọi điện cho chị cả và chị hai của con."

Chờ Vu lão thái thái cúp điện thoại, ba người còn lại liền lập tức hỏi thăm.

"Chị dâu, A Kiệt nhà chị muốn đi xem mắt sao?"

"Chị dâu, nhìn dáng vẻ gấp gáp của chị, A Kiệt nhà chị đã tìm được đối tượng hài lòng rồi?"

"Chị dâu, là ai giới thiệu đối tượng cho A Kiệt nhà chị vậy? Gia thế của đối phương thế nào?"

Đối mặt với câu hỏi của mấy chị em tốt, Vu lão thái thái cười ha hả nói: "Vừa rồi nghe A Kiệt nói, là một người làm mối giới thiệu đối tượng cho hắn. Bối cảnh gia thế của nhà gái không thua Vu gia chúng tôi, cô gái ấy cũng rất xinh đẹp. Dù sao nghe giọng điệu của A Kiệt thì chắc là vô cùng hài lòng. Hôm nay xin lỗi mọi người, tôi phải đến tỉnh Lỗ cùng với A Kiệt rồi, chỉ có thể rút lui trước, chờ tôi trở về từ tỉnh Lỗ thì sẽ mời mọi người ăn cơm."

Ba vị lão thái thái khách sáo một phen, sau đó nói một chút lời chúc phúc, mới ai đi đường nấy.

…

Bên phía quảng trường, sau khi Vu Tuấn Kiệt gọi điện thoại xong thì nói với Giang Phong: "Giang ông mai, tôi và người nhà đã hẹn tập hợp tại xa lộ. Tôi hiện tại muốn về nhà cầm hai bộ quần áo để thay, anh muốn chờ tôi ở chỗ này hay là đi xe cùng với tôi?"

Giang Phong cười nói: "Vu tổng, tôi cũng có xe, anh về lấy quần áo đi, tôi đi thẳng đến xa lộ chờ anh là được."

Vu Tuấn Kiệt gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta sẽ gặp ở xa lộ."

Chương 813: Môn Đăng Hộ Đối (2)

Sau một tiếng.

Vu Tuấn Kiệt nhìn chiếc Motorhomes vô cùng xa hoa của Giang Phong với vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, là một phú nhị đại thứ thiệt, hắn đương nhiên hiểu rõ giá cả của các loại xe sang, trong lòng của hắn đương nhiên ước lượng được chiếc xe Motorhomes sang trọng trước mắt có giá bao nhiêu.

Chính là bởi vì trong lòng nắm chắc, hắn mới cảm thấy chấn kinh.

Motorhomes này ít nhất phải hai, ba mươi triệu, mua loại Motorhomes xa xỉ này, có thể thấy gia cảnh Giang ông mai thật sự rất tốt, có 90% là phú nhị đại ra ngoài lập nghiệp.

Nghĩ tới đây, Vu Tuấn Kiệt liền nhịn không được hỏi: "Giang ông mai, không biết cha mẹ anh là đại lão kinh doanh nào của tỉnh Quế?"

Giang Phong nghe xong liền hiểu ý của hắn, không khỏi cười nói: "Vu tổng, anh hiểu lầm rồi, cha mẹ ta đều là nông dân, chiếc Motorhomes là tạ môi lễ của Lăng công chúa tập đoàn nước khoáng XX."

Vu Tuấn Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, nhưng mà trong lòng còn cảm thấy khiếp sợ hơn cả trước đó. Đây chính là Lăng công chúa đó, đừng nhìn Vu gia bọn họ có thể coi là nhân vật lớn trong giới kinh doanh tỉnh Ký, nhưng so sánh với Lăng công chúa thì vẫn còn kém xa.

Dù sao tài sản Vu gia bọn họ cùng lắm cũng chỉ có chục tỷ, mà lão gia tử Lăng gia từng là đại lão giàu nhất cả nước, mặc dù Lăng gia hiện tại không còn phong quang như trước kia, nhưng cũng là siêu cấp phú hào hàng đầu trong nước. Nói không khoa trương thì Vu gia bọn họ chỉ có thể nhìn theo bóng lưng người ta.

Giang ông mai này lại từng mai mối giúp Lăng công chúa, đúng là

thật lợi hại, khó trách lại có thể giới thiệu một đối tượng ưu tú như vậy cho hắn.

Vu Tuấn Kiệt cảm khái: "Lăng công chúa kia chính là kiêu nữ trời sinh chân chính, đàn ông muốn lấy cô ấy có thể xếp hàng từ tỉnh Ký chúng tôi tới tỉnh Lỗ. Co ấy vậy mà cũng tham gia xem mắt, đúng là không ngờ tới!"

Giang Phong cười nói: "Vu tổng không phải cũng là thiên chi kiêu tử hay sau, cũng có vô số cô gái muốn gả cho anh, nhưng anh bây giờ không phải là cũng muốn tham gia xem mắt hay sao?"

Vu Tuấn Kiệt không khỏi cười nói: "Nói tới nói lui, vẫn là Giang ông mai mai mối lợi hại, hơn nữa cũng có nhân mạch quan hệ. Nếu không một người mai mối đến từ tỉnh Quế như anh nào có bản lĩnh giúp người ở tỉnh Ký như tôi tìm đối tượng ở tỉnh Lỗ cơ chứ?"

Giang Phong cười tủm tỉm nói: "Dựa vào nghề này để kiếm cơm, đương nhiên phải có có chút tài năng, nếu không sao có thể lăn lộn được chứ!"

Hai người nói chuyện phiếm mười mấy phút, mẹ Vu Tuấn Kiệt và chị cả chị hai của hắn cùng nhau chạy tới. Người lái xe là tài xế riêng của gia đình bọn họ, chị cả Vu và chị hai Vu ngại lái xe vất vả nên đã bắt xe tới nhà cha mẹ, sau đó cùng ngồi xe của mẹ tới.

Hai bên gặp mặt, Vu Tuấn Kiệt trịnh trọng giới thiệu người làm mối là Giang Phong cho mẹ và hai người chị gái của mình, đồng thời cũng nói rõ chiếc xe Motorhomes vô cùng xa hoa ở bên cạnh là của Giang ông mai.

Vu mẫu và hai người chị đều là người thông minh, sau khi biết rõ thân phận của Giang Phong không đơn giản thì đều vô cùng khách sáo với hắn, cấp bậc lễ nghĩa tương đối chu đáo.

Hai bên khách sáo một phen rồi ai nấy lên xe của mình, cùng nhau tiến về tỉnh Lỗ.

…

Lúc Vu gia đang tiến về tỉnh Lỗ, một nhà Hồ gia ở tỉnh Lỗ đều đã

biết rõ thông tin về đối tượng mà Giang đại sư tìm kiếm cho Hồ Thắng Hoa.

Gia thế của Vu gia đúng là rất xứng với Hồ gia bọn họ, đều có chiều sâu.

Mà đám người Hồ gia cũng đã xem ảnh chụp của Vu Tuấn Kiệt. Anh chàng này rất tuấn tú lịch sự, còn tốt nghiệp đại học 985 tại Trung Hải, không nói đến việc bản thân hắn có chí như nào, nhưng chắc chắn không phải là kiểu phá của.

Tóm lại, bất kể là Hồ phụ Hồ mẫu hay là mấy anh trai chị dâu Hồ gia đều cảm thấy đối tượng mà Giang đại sư tìm kiếm quả thực cực kỳ xứng với Hồ Thắng Hoa.

Thế là, mấy chị dâu nhàn rỗi không chuyện gì liền trở lại biệt thự Hồ gia, cùng cha mẹ thương lượng chuyện xem mắt của em chồng vào ngày mai.

Có thể nói, bốn người chị dâu này đã nhìn cô em chồng Hồ Thắng Hoa này lớn lên, bây giờ nàng sắp đi xem mắt, nhóm chị dâu cảm thấy giống như là bạn tốt của mình sắp gả đi, thái độ vô cùng tích cực.

Thấy bốn người con dâu đều muốn cùng đi xem mắt, Hồ mẫu vô cùng hài lòng. Nàng nhìn về phía con dâu thứ hai, nói: "Con dâu hai, nếu không con gọi điện thoại hỏi vị Giang đại sư kia một chút, xem nhà trai có bao nhiêu người đến, những người nào tới. Sau đó, bên phía chúng ta sẽ có sắp xếp tương ứng."

Con dâu thứ hai gật đầu nói được, sau đó liền lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Giang đại sư.

Sau khi điện thoại kết nối, khách sáo với nhau vài câu, con dâu thứ hai Hồ gia mới hỏi: "Giang đại sư, ngày mai cậu sắp xếp cho em chồng tôi xem mắt, không biết nhà trai có bao nhiêu người đến? Và là những người nào?"

Chương 814: Môn Đăng Hộ Đối (3)

Giang Phong vừa nghe liền hiểu ý ở trong đó, liền đáp: "Bên phía Vu tổng có mẹ hắn và chị cả chị hai tới, ngoài ra thì không còn người nào khác."

Con dâu thứ hai Hồ gia nói: "Được rồi, tôi đã hiểu, vậy bên phía chúng tôi cũng sẽ sắp xếp tốt."

Giang Phong cười nói: "Thật ra cũng không cần quá chú trọng phương diện này, chỉ cần không đến hai mươi mấy người như ong vỡ tổ là được, nhiều thêm mấy người hay là ít đi mấy người đều không quan trọng."

"Tôi hiểu, nhưng mà sắp xếp người tương ứng thì lúc hai bên nói chuyện cũng sẽ thuận tiện hơn."

"Ừm, vậy các người tự xem mà xử lý."

Sau khi cúp điện thoại, con dâu thứ hai Hồ gia liền nói lại những lời vừa nghe được.

Hồ mẫu trực tiếp nói: "Nếu đã như vậy, ngày mai mẹ sẽ cùng dâu cả và dâu thứ đi xem mắt cùng với con gái!"

…

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Trong quán cà phê tình nhân, Hoàng Nhất Bá (độc giả chân thật) và Yến Vũ (thiếu phụ tịch mịch dưới tầng nhà Giang Phong, chồng thường xuyên ngoại tình, cuối cùng lựa chọn ly hôn) vừa uống cà phê vừa thương lượng chuyện chỗ ở sau khi cưới.

Hai người bọn họ được Giang đại sư móc nối, gặp nhau nói chuyện một đoạn thời gian, hai phương đều cảm thấy không tệ, đương nhiên là đã bắt đầu nói chuyện cưới gả.

Yến Vũ nhấp một hớp cà phê, nói: "Thành phố này của chúng em được xưng là Lục Thành, là một trong những thành phố nổi tiếng nhất cả nước, em cảm thấy ở đây rất tốt, anh cảm thấy thế nào?"

Sau khi ở chỗ này một khoảng thời gian, Hoàng Nhất Bá không khỏi gật đầu nói: "Sống ở thành phố này đúng là rất thoải mái,

mặc dù phía ẩm thực có chút khác biệt với bên kia, nhưng đều không phải là vấn đề lớn gì. Nếu như em thật sự thích nơi này thì anh sẽ chuyển đến thành phố này để sống cùng em."

Yến Vũ liếc mắt nhìn hắn, như cười như không hỏi: "Anh nỡ bỏ quê hương của mình sao?"

Hoàng Nhất Bá cười nói: "Chuyện này thì có gì mà không bỏ được, nếu như em quyết định thì anh sẽ bán căn nhà bên kia đi, sau đó mua một căn nhà ở bên này."

Yến Vũ lắc đầu nói: "Bán nhà thì không cần đâu, mặc dù quyết định sau này sẽ sống ở thành phố này, nhưng cha mẹ và anh chị em của anh dù sao cũng đang sống ở bên kia, giữ lại căn nhà đó, ngày lễ ngày tết vẫn có thể trở về ở một chút."

Hoàng Nhất Bá nghe vậy thì không khỏi cao hứng, nhưng lập tức lại cau mày nói: "Không bán nhà đương nhiên là chuyện tốt, nhưng trên tay của anh không tích lũy bao nhiêu tiền, muốn đặt cọc một căn nhà bên phía này thì áp lực vẫn là rất lớn."

Cho dù quan hệ của hai người tiến triển rất nhanh, đã đến mức nói chuyện cưới gả, nhưng Yến Vũ vẫn luôn không nói với hắn cô có bao nhiêu tiền tiết kiệm, Hoàng Nhất Bá cũng chưa từng hỏi thăm chuyện này.

Theo Hoàng Nhất Bá, nuôi sống gia đình là chuyện của đàn ông, cho dù là lúc hai người ở chung, hắn đã nhìn thấy nàng lái xe sang, biết rõ năng lực kinh tế của nàng chắc là mạnh hơn hắn nhiều, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không nghĩ tới chuyện để nàng bỏ tiền ra mua nhà.

Yến Vũ lại nhấp một hớp cà phê, chậm rãi nói: "Lúc em ly hôn có được chia ít tiền, chúng ta gom góp một chút, mua căn hộ định cư chắc là không có vấn đề gì."

Trải qua khoảng thời gian ở chung này, nàng đúng là tương đối hài lòng về Hoàng Nhất Bá, nhưng nàng vẫn giữ kín chuyện kinh tế của mình, không nói với hắn rằng trên tay nàng đang có hơn 10 triệu.

Tục ngữ nói lâu ngày mới rõ lòng người, cuộc sống về sau còn dài, chỉ cần hắn toàn tâm toàn ý muốn sống cùng nàng, nàng đương nhiên sẽ không bạc đãi hắn.

Hoàng Nhất Bá vốn không nghĩ tới chuyện dùng tiền của nàng, nhưng nếu nàng đã chủ động nói ra, hắn cũng sẽ không từ chối, liền gật đầu nói: "Được, vậy thì nghe em, trên tay của anh có hơn hai trăm ngàn tệ, hỏi mượn cha anh và các anh chị rồi gom góp một chút chắc là có thể được năm trăm ngàn."

Yến Vũ cười nói: "Vậy em cũng góp năm trăm ngàn tệ, cộng lại đã có một triệu, tiền đặt cọc và trang trí sửa chữa vậy là đủ rồi, sau này anh phải cố gắng công tác, kiếm tiền nuôi gia đình rồi."

Nàng không đảm nhiệm nhiều việc, vẫn là câu nói kia, cuộc sống về sau còn dài, dù là tin tưởng năng lực mai mối của Giang đại sư, nàng cũng không để ý việc khảo nghiệm hắn thêm một chút.

Hơn nữa, nam nhân thường phải có áp lực thì mới có thể tiến tới, dù sao trong nhà có nàng xử lý, lúc cần dùng tiền cũng không sợ không bỏ ra nổi.

Hoàng Nhất Bá không biết ý nghĩ của nàng, chân thành nói: "Yên tâm đi, anh sẽ chăm chỉ làm việc, cho dù không kiếm được nhiều tiền, nhưng nuôi sống vợ con vẫn là không thành vấn đề."

Yến Vũ hài lòng gật đầu, nói: "Có câu này của anh thì em an tâm rồi, em không có ý định tổ chức hôn lễ, chúng ta chọn thời gian, trực tiếp đi đăng ký kết hôn là được rồi. Chờ đăng ký kết hôn xong, chúng ta sẽ mua phòng ở, anh cảm thấy thế nào?"

"Có thể, nghe em."

Chương 815: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Thưởng Cuối Năm

10 giờ đêm.

Tại quán bar lớn nào đó tại tỉnh Ký, Hứa Như Bình đang ngồi trên

ghế dài chiêu đãi bạn thân và mấy chị em của mình.

Bạn thân của cô họ Vương, hôm nay là sinh nhật của nàng.

Vương Khuê Mật trông rất xinh đẹp, lúc này nàng dán sát lỗ tai của Hứa Như Bình, hỏi: "Bình Bình, cậu nhỏ của cậu đâu, tại sao không có thấy hắn?"

Bởi vì trong quán rượu tương đối ầm ĩ, Hứa Như Bình cũng ghé sát lỗ tai bạn thân, nói: "Lúc đầu cậu của tớ có nói nếu hắn ở quán bar thì nhất định sẽ tới uống cùng chúng ta vài chén. Nhưng hôm nay rất không trùng hợp, cậu và mẹ tớ còn có bà ngoại nữa đều đi tỉnh Lỗ xem mắt rồi."

Vương Khuê Mật nghe vậy thì nói với vẻ tràn đầy tiếc nuối: "Thật là đáng tiếc, tớ hôm nay còn cố ý ăn mặc một phen, muốn lưu lại ấn tượng tốt với cậu của cậu, nhìn xem có cơ hội trở thành mợ nhỏ của cậu hay không, không nghĩ tới cậu của cậu vậy mà lại đi xem mắt rồi."

Hứa Như Bình trợn mắt nói: "Má nó, tớ xem cậu là bạn tốt, cậu lại muốn làm mợ nhỏ của tớ?"

Vương Khuê Mật cười hắc hắc nói: "Đây không phải phù sa không chảy ruộng ngoài hay sao! Chờ cậu của cậu trở về, cậu sắp xếp cho tớ gặp mặt một lần thôi, lại nói tốt cho tớ vài câu. Dù sao thì để người bạn tốt này trở thành mợ nhỏ không phải là tốt hơn nhiều so với những người phụ nữ khác hay sao?"

Hứa Như Bình đưa tay hung hăng bấm đùi bạn tốt một cái, mắng: "Cút đi, cậu của tớ lần xem mắt này trăm phần trăm thành công, cậu không có cơ hội rồi."

Vương Khuê Mật "Ai nha" một tiếng, nói: "Cậu là người ta bị lừa rồi." Nàng lập tức lại cười hì hì, nói: "Mấy chuyện như xem mắt là khó tin cậy nhất, cậu của cậu nhất định là không thể thành công, cậu vẫn nên suy nghĩ một chút về tớ đi!"

Hứa Như Bình lại bóp một cái lên đùi bạn thân, cười mắng: "Con nhóc này, tranh thủ thời gian dẹp bỏ ý niệm này đi, nếu không tớ bóp chết cậu."

"Ai nha, tớ sai rồi, đừng bấm, đau chết lão nương rồi!"

"Biết rõ sai rồi? Còn dám đánh chủ ý lên người cậu của tớ nữa hay không?"

"Không dám, cậu mau buông tay, nếu không tớ muốn phản kháng!"

"Cậu còn dám phản kháng? Cậu phản kháng một chút thử xem?"

"Không dám, Hứa đại tiểu thư tha mạng…"

…

Trưa ngày hôm sau.

Tỉnh thành tỉnh Lỗ, nhà hàng cao cấp nào đó.

Hai người hai nhà Vu - Hồ được Giang Phong sắp xếp gặp mặt, trong nháy mắt gặp mặt, Vu Tuấn Kiệt đã xác nhận được rằng cô gái có tư thế hiên ngang này chính là người hắn muốn tìm.

Hồ Thắng Hoa cũng có cảm giác tương tự, ánh mắt hai người vừa chạm nhau đã lập tức cọ ra lửa.

Giang Phong đã sớm quen thuộc với loại tràng diện này, giới thiệu qua cho hai bên, sau đó hai bên khách sáo bắt chuyện qua rồi mới ngồi xuống.

Bởi vì người hai nhà đến như nhau, liền binh đối binh tướng đối tướng, nói chuyện vô cùng thuận tiện.

Hai nhà môn đăng hộ đối, ngay cả chuyện già rồi mới có con đều giống nhau. Vu lão thái thái và Hồ lão thái thái thì càng không cần phải nói, hai người vừa trò chuyện đã không dừng được, có cảm giác như gặp nhau quá muộn màng.

Dâu cả Hồ gia nói chuyện với chị cả Vu gia, dâu hai Hồ gia nói chuyện với chị hai Vu gia, đều là người cùng cấp bậc, đương nhiên rất dễ tìm được chủ đề chung.

Ví như con dâu cả Hồ gia nói về chuyện cưỡi ngựa với chị cả Vu gia, hai người đều thích cưỡi ngựa, đương nhiên là trò chuyện một

cách vô cùng hứng thú rồi.

Mà dâu thứ Hồ gia thì lại trò chuyện về hàng xa xỉ phẩm, hai người có thể nói là thuộc các loại hàng xa xỉ như lòng bàn tay, trao đổi những gì mình biết, trò chuyện cực kì ăn ý.

Còn về nhân vật chính là Vu Tuấn Kiệt và Hồ Thắng Hoa, với điểm xứng đôi hôn nhân siêu cao kia thì càng không cần phải nói nhiều.

Điều làm cho hai người hưng phấn là, mặc dù đây là lần đầu bọn họ gặp mặt, nhưng lúc nói chuyện trời đất, hai người đều có thể nhanh chóng đọc hiểu hàm nghĩa bên trong ánh mắt của đối phương. Chỉ cần nhìn qua, đối phương liền biết là có ý gì, loại cảm giác ý hợp tâm đầu kia, thật sự khiến cho hai người muốn ngừng mà không được.

Tóm lại, trong buổi ra mắt hôm nay, làm người làm mối là Giang Phong vô cùng thoải mái, chỉ cần chuyên tâm đối phó mỹ thực trước mắt là được, chuyện còn lại căn bản không cần hắn quản nhiều.

Bữa cơm này ăn trong vòng hai đến ba giờ, người hai nhà đều cực kì hài lòng.

Trước khi tan cuộc, Giang Phong cười nói: "Vu tổng, chị Hồ, tôi thấy hai người đúng kiểu vừa gặp đã yêu, phía sau hai người có thể tự mình ước hẹn, không cần người làm mối như tôi nhiều chuyện nữa. Tôi cũng có thể thành công lui ra rồi."

Hồ Thắng Hoa phóng khoáng nói: "Giang đại sư, anh là người có tác dụng mấu chốt nhất, không có anh hỗ trợ đáp cầu dắt mối, tôi và Vu tổng đời này có lẽ cũng không có cơ hội gặp nhau. Anh hiếm khi mới tới tỉnh Lỗ của chúng tôi một lần, tôi phải phụ trách đem chiêu đãi tốt mới được."

Chương 816: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Thưởng Cuối Năm (2)

Hồ lão thái thái cũng nhìn Giang Phong với vẻ mặt hài lòng, không

hổ là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, đối tượng giới thiệu này đúng là không thể bắt bẻ. Trừ con gái ra, trong nhà còn có không ít cháu trai cháu gái, đến lúc đó chuyện hôn nhân đại sự của bọn hắn chắc chắn sẽ còn phải làm phiền Giang Phong.

Bởi vậy, Hồ lão thái thái nhiệt tình nói: "Đúng vậy, Giang đại sư, cậu rất hiếm khi mới tới tỉnh Lỗ chúng tôi một lần, cũng nên để chúng tôi tận tình địa chủ một lần chứ."

Giang Phong từ chối: "Bà Hồ, chị Hồ, tôi xin nhận thịnh tình của các người, nhưng mà bên phía tôi thật sự là có việc phải bận rộn, cho nên lần này không quấy rầy thêm nữa, lần sau nếu có cơ hội tới đây thì chắc sẽ phải làm phiền đến các người rồi."

Sau đó, hai bên lại khách sáo một phen, bao gồm cả người Vu gia nữa, mời Giang Phong nếu có cơ hội thì đến tỉnh Ký làm khách. Giang Phong đồng ý với từng nhà, sau đó mới mang theo quà tặng và hồng bao của hai nhà rời đi.

…

Bốn giờ chiều.

Quầy bán gà vịt của thím Trương tại trấn Thanh Hà.

Trần Quang Bưu buổi sáng lái một xe khách đến thành phố, sau đó lái một xe khách trở về từ thành phố, sau đó tới đây giúp đỡ giết gà giết vịt. Như này có thể để cho vợ hắn nghỉ ngơi một chút, nếu không bận từ sớm đến muộn, thân thể sẽ không chịu được.

Khách hàng thời gian này không nhiều, thím Trương nói với Trần Quang Bưu: "Ông giết cho tôi một con gà lớn một chút, tôi đi tặng cho cho cha mẹ của Giang đại sư. Khoảng thời gian này, đứa con hỗn trướng nhà chúng ta thật sự đã tiến bộ không ít, nghe cô giáo Vương nói hắn hiện tại mỗi ngày đều dậy thật sớm để rèn luyện, sau đó thành thật đi làm. Tất cả chuyện này đều là công lao của Giang đại sư, chúng ta phải ghi nhớ ân tình này ở trong lòng."

Trần Quang Bưu lên tiếng, sau đó bắt lấy một con gà trống lớn, thuần thục giết gà lấy máu, hắn cũng vô cùng ngạc nhiên đối với sự thay đổi của con trai nhà mình.

Qua nhiều năm như vậy, đứa con trai hỗn trướng kia của hắn không biết đã khiến hắn tiêu tốn bao nhiêu tiền bạc, bây giờ nhìn thấy hi vọng thay đổi, hắn vô cùng cảm kích Giang đại sư.

Trần Quang Bưu bình thường cũng hỗ trợ giết gà không ít, tốc độ tay cũng không chậm, chỉ qua mấy phút ngắn ngủi, hắn đã giết xong một con gà trống lớn.

Thím Trương xếp gọn gà vào túi, dặn hắn coi chừng tiệm một chút, rồi lái xe điện tiến về thôn Long Sơn.

Từ trên trấn đến thôn Long Sơn cũng không xa, cũng chỉ mấy phút đi đường. Lúc thím Trương tới Giang gia, mẹ Giang đang chuẩn bị vo gạo nấu cơm.

"Chị, nhóm gà lần này không tệ, đặc biệt cầm một con tới cho chị thêm vào đồ ăn." Thím Trương dừng xe, mang theo con gà trống đã làm sạch, cười nói với mẹ Giang.

"Thím Trương, chị làm như vậy thật sự quá khách sáo rồi, đồ ăn chỗ tôi nhiều đến mức ăn không hết, nào còn cần đưa gà tới chứ!" Mẹ Giang cười nói.

"Tôi biết nhà chị không thiếu mấy thứ này nhưng đây cũng là một chút tâm ý của tôi."

Lúc nói chuyện, thím Trương đưa gà trống qua, vui vẻ cười nói: "Chị không biết đâu, từ sau khi tên nhóc nhà tôi nhìn trúng cô giáo Vương, thật sự giống như biến thành một người khác vậy. Mỗi ngày dậy sớm cùng rèn luyện với cô giáo Vương, còn tìm một công việc tại huyện thành, mỗi ngày đều an phận đi làm. Nếu như là trước kia thì đây là chuyện không thể tưởng tượng được. Mà tất cả chuyện này đều là công lao của chị, tôi cũng không biết nên cảm tạ chị thế nào mới tốt."

Mẹ Giang nghe vậy cũng không từ chối nữa, tiếp nhận gà trống lớn rồi cười nói: "Thím Trương quá khách sáo rồi, Văn Thịnh có tiến bộ là chuyện tốt. Điều này chứng minh cô giáo Vương là một nàng dâu tốt, chờ hai người bọn họ thành đôi rồi, người làm cha mẹ như hai người cũng không cần lo lắng về hắn nữa."

Thím Trương cao hứng nói: "Cô giáo Vương đúng là nàng dâu vượng nhà, lúc này bọn chúng mới quen biết được có mấy ngày, mà đứa con trai không có chí tiến thủ kia của tôi đã biết tiến lên dưới sự ảnh hưởng của nàng rồi. Chờ hai người bọn chúng thật sự thành đôi thì tôi và cha hắn thật sự có thể yên tâm rồi. Điều kiện nhà tôi cũng tạm được, chỉ cần hắn không giống trước kia thì thời gian này nhất định có thể trôi qua hạnh phúc."

Nói đến đây, thím Trương lại biểu đạt lòng biết ơn của mình đối với Giang mẫu. Hai người nói chuyện phiếm bảy tám phút, thím Trương mới vui vẻ cáo từ rời đi.

Giang mẫu đưa mắt nhìn nàng lái xe rời đi, trong lòng cảm thấy thỏa mãn không nói ra được. Con trai của nàng chính là lợi hại như vậy, làm mai mối có thể khiến cho người khác mang ơn. Người làm mối khác chắc chắn không thể được như này.

…

Văn phòng môi giới hôn nhân của Giang Phong tiếp nhận khách hàng từ các nơi trên đất nước, khách hàng tại tỉnh Quế còn dễ xử lý, nhưng tốc độ xử lý chuyện của khách ngoài tỉnh thì sẽ không được nhanh như vậy.

Chương 817: Phòng Môi Giới Hôn Nhân Phát Thưởng Cuối Năm (3)

Đương nhiên, người mai mối cũng không nhất thiết phải xuất hiện, cũng có thể hỗ trợ đáp cầu dắt mối qua điện thoại, chỉ cần có thể tác hợp thành công là được.

Nhưng mà, bình thường có thể tác hợp qua điện thoại đều là người xứng đôi đến từ một thành phố. Đối với những người xứng đôi khác thành phố thậm chí là khác tỉnh thì bình thường đều cần người làm mối có mặt hỗ trợ đáp cầu dắt mối.

Bởi vậy, cách mỗi một đoạn thời gian, ba anh em Giang Phong sẽ đi ra ngoài một vòng, mai mối giúp những vị khách ở các địa phương khác nhau.

Bây giờ Giang Phong ra ngoài đương nhiên không có khả năng chỉ tác hợp cho Vu Tuấn Kiệt và Hồ Thắng Hoa, hắn sẽ tiện đường tác hợp giúp các khách hàng khác luôn, giải quyết khách hàng tồn đọng của văn phòng mai mối.

Bận rộn đến cuối năm, sau khi giải quyết xong số khách hàng tồn đọng, Giang Phong mới trở lại tỉnh thành tỉnh Quế.

Lúc này, đã là ngày 31 tháng 1 năm 2024, ngày 21 tháng chạp âm lịch. Ngày mai văn phòng môi giới sẽ bắt đầu nghỉ, cho nên sau khi trở lại tỉnh thành, Giang Phong lập tức đến ngân hàng rút tiền. Hắn cũng đã hẹn với ngân hàng từ trước rồi.

Hắn rút tổng cộng một triệu tiền mặt, số tiền kia dùng để phát thưởng cuối năm cho nhân viên văn phòng và bảo tiêu bảo mẫu.

Năm nay là năm phát triển đỉnh cao của văn phòng môi giới, dùng cách nói một ngày thu đấu vàng để hình dung cũng không quá đáng chút nào. Dù người chỉ có 20% cổ phần như anh trai Giang Phi và chị gái Giang Tuyết cũng kiếm được hàng chục triệu.

Mà người làm ông chủ Giang Phong đương nhiên cũng thu được hàng chục triệu. Nếu như tính cả tạ môi lễ mà những khách hàng lớn kia tặng nữa thì thu nhập của Giang Phong năm nay đã vượt trăm triệu rồi.

Năm nay thu hoạch lớn như vậy, Giang Phong đương nhiên sẽ không hẹp hòi với nhân viên, lúc này mới lấy một triệu ra phát thưởng cuối năm.

Ngày kế tiếp.

Mười giờ sáng.

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong nhìn đám nhân viên vui mừng hớn hở, khẽ cười nói: "Năm nay vất vả cho mọi người rồi, tôi tuyên bố văn phòng sẽ bắt đầu nghỉ từ hôm nay, chờ sau khi uống rượu mừng của tôi vào mùng chín tháng giêng lại chính thức đi làm. Hiện tại, tôi đọc đến tên ai thì người đó sẽ lên nhận lì xì. Đây là phát thưởng cuối năm cho các người, hi vọng mọi người ăn tết vui vẻ, sang năm trở lại cố

gắng công tác."

"Cảm ơn ông chủ." Chúng nhân viên đồng thanh nói lời cảm ơn.

Giang Phong cười rồi đọc tên, bắt đầu từ nhân viên kỳ cựu nhất: "Đường An Quân."

"Đến!" Đường An Quân dí dỏm lên tiếng, sau đó tươi cười đi đến trước mặt Giang Phong.

Giang Phong cầm lấy một hồng bao chứa một trăm ngàn tệ, đưa cho Đường An Quân rồi nói: "Qua một năm làm việc, cậu cũng đã thành một tiểu phú bà rồi, sang năm tiếp tục cố gắng, tranh thủ vượt qua Sở tổng nhà cậu."

Đường An Quân cười gật đầu: "Ừ, tranh thủ vượt qua thu nhập của hắn, nhìn xem hắn sau này còn dám đắc chí trước mặt tôi hay không."

Hai người nói chuyện vài câu, Giang Phong mới đọc tên người kế tiếp: "Liễu Y Y."

"Đến!" Liễu Y Y học theo Đường An Quân đáp một tiếng, sau đó cười đi đến trước mặt Giang Phong.

Giang Phong cũng lấy hồng bao 100 ngàn tệ giống như Đường An Quân ra, đưa cho nàng rồi nói: "Cô đối mặt với lực lượng Chu gia, sang năm tiếp tục cố gắng, khiến cho cha mẹ chồng tương lai không dám khinh thường cô nữa."

Liễu Y Y cười tủm tỉm nói: "Ông chủ đã lên tiếng, tôi đương nhiên phải tiếp tục cố gắng rồi."

Hai người nói chuyện vài câu, Giang Phong mới đọc cái tên tiếp theo: "Lam Chí Huy."

"Đến!" Lam Chí Huy kích động đứng dậy, cuộc sống của hắn bây giờ vô cùng hạnh phúc, mỗi tháng nhận 5 ngàn tệ tiền lương từ văn phòng, cưới cô gái mà hắn cứu được từ biển lửa lúc trước.

Cô gái này có tình có nghĩa, không chê hắn đã bị hủy dung, sau khi gả cho hắn, luôn vô cùng quan tâm đến hắn, để hắn trải qua cuộc

sống cực kỳ hạnh phúc.

Bây giờ, vợ hắn đã mang thai hơn mấy tháng, còn mấy tháng nữa là đến ngày dự sinh. Tất cả những chuyện này đều là ông chủ của hắn ban cho, nếu như không có ông chủ, hắn bây giờ còn đang làm việc vặt ở khắp nơi. Chuyện cưới vợ càng không cần nghĩ, không có cô gái này chịu gả cho hắn cả.

Giang Phong lấy một hồng bao 80 ngàn tệ ra, đưa cho hắn rồi nói: "Anh Huy, một năm qua đã vất vả cho anh rồi, cầm tiền thưởng cuối năm về, để cho chị dâu được vui vẻ một lần."

Lam Chí Huy cảm kích nói: "Không khổ cực, cám ơn ông chủ!"

Sau đó, Giang Phong lần lượt phát thưởng cuối năm cho từng người.

Các nhân viên khác đều mới gia nhập vào văn phòng sau này, còn chưa đi làm tròn được một năm, bởi vậy Giang Phong phát thưởng cho bọn họ không cao như ba nhân viên kỳ cựu, nhìn công trạng mà thưởng cho 30 ngàn hoặc là 50 ngàn.

Giang Phong tổng cộng đã phát 800 ngàn tệ tiền thưởng tết cho nhân viên văn phòng, 200 ngàn còn lại thì sẽ phát cho hai vị bảo tiêu và hai vị bảo mẫu. Các nàng nhậm chức tương đối trễ, có 50 ngàn tiền thưởng cuối năm đã rất tốt rồi.

Một số tiền lớn như vậy được phát đi, không cần nhiều lời về hiệu quả của nó. Nhân viên nhận được hồng bao đều cảm thấy vô cùng hài lòng, dù sao hồng bao nhỏ nhất cũng có 30 ngàn tệ.

Loại thu nhập ngoài định mức này khiến cho ai cầm được cũng đều sẽ vui vẻ.

Chương 818: Thu Nhập Một Tháng Không Hơn Hai Mươi Ngàn Tệ Thì Không Có Mặt Mũi Chào Hỏi Người Ta

9: 13 tối.

Sân bay Tuyết Thành, Trương Đan (bạn cùng phòng đại học của Hoàng Linh Vi) mặc áo lông thật dày, trên cổ còn đeo khăn quàng cổ, bọc mình cực kỳ chặt chẽ. Cô kéo rương hành lý đi ra ga đón khách, liếc mắt đã nhìn thấy anh trai Trương Đại Bưu cũng trang bị một thân kín mít, không khỏi cao hứng chào hỏi: "Anh trai."

"Em gái."

Trương Đại Bưu nhếch miệng cười một tiếng, nhìn thấy em gái mình yêu thương từ nhỏ, trong lòng của hắn đương nhiên là cao hứng. Lúc này, hắn tiếp nhận vali trong tay cô, vừa đi đến chỗ dừng xe vừa nói: "Thời tiết ở đây quá lạnh, em ở phương Nam nửa năm, trở về có chút không thích ứng được đúng không?"

Trương Đan rùng mình một cái, nói: "Quả thật có chút không thích ứng được, thời tiết tỉnh Quế cho dù là lúc lạnh nhất thì chỉ cần tùy tiện mặc thêm một chiếc áo khoác là sẽ không lạnh nữa. Nhưng mà chỗ của chúng ta, em mặc áo lông bên trong còn mặc ba bốn bộ quần áo nữa mà vẫn còn cảm thấy lạnh."

Trương Đại Bưu cười nói: "Tỉnh Quế cho dù là lúc lạnh nhất thời thì nhiệt độ cũng chỉ giảm xuống vài độ. Mà nhiệt độ không khí nơi này của chúng ta hôm nay là âm mười bảy đến âm hai mươi sáu độ, chênh lệch hai ba mươi độ, nào có khả năng so sánh được chứ!"

Trương Đan nói: "May mắn mà bên phía chúng ta có máy sưởi, nếu không thì sao có thể chịu nổi cái thời tiết này chứ."

Hai anh em vừa nói chuyện vừa đi đến trước một chiếc xe Wuling, Trương Đại Bưu mở cốp xe ra và đặt vali của em gái mình vào.

"anh, anh lại mượn xe của anh Quân Tử à?"

"Ừm, mượn xe của Quân Tử."

Sau khi cất kỹ hành lý, hai anh em lên xe ngồi xuống, Trương Đại Bưu lái xe ra khỏi sân bay, lúc này mới hỏi: "Em gái, công việc của em tại văn phòng môi giới vẫn thuận lợi chứ?"

Trương Đan ngồi cạnh ghế tài xế, tươi cười nói: "Thuận lợi, thu nhập hàng tháng của em bây giờ đang dần cao hơn. Nhà của chúng

ta đã cũ, em hiện tại đã tích lũy được không ít tiền, chờ qua năm sẽ bảo cha tìm người sửa chữa một chút."

Trương Đại Bưu lắc đầu nói: "Em gái à, nhà chúng ta mới chỉ được xây mười mấy năm mà thôi, chỉ có bề ngoài nhìn hơi cũ một chút, nhưng thiết bị trong phòng vẫn tương đối đầy đủ, không cần lãng phí tiền để sửa chữa làm gì."

Trương Đan nói: "Mặc dù thiết bị trong nhà đầy đủ, nhưng vẫn cần phải sửa chữa, nhà ở đẹp đẽ, đến lúc đó anh muốn cưới vợ cũng sẽ dễ dàng hơn không ít."

Trương Đại Bưu bật cười nói: "Nhà ở nông thôn chúng ta không đáng tiền, nhà ở tốt một chút hay kém một chút đều không ảnh hưởng quá nhiều đến chuyện cưới vợ."

Trương Đan cười nói: "Anh, em bây giờ chính là người chuyên nghiệp trong chuyện hôn nhân. Nhà ở là mặt tiền của một gia đình, chuyện này tương đối quan trọng trong hôn nhân. Cho dù là ở nông thôn, điều kiện tương đương nhau, con gái người ta đương nhiên đều muốn gả cho người có nhà đẹp, mà không phải là gả cho người có nhà cũ nát."

Nghĩ đến thân phận mai mối của em gái nhà mình, Trương Đại Bưu liền gật đầu nói: "Em nói có đạo lý, nhưng mà muốn sửa chữa đổi mới trong nhà thì cần phải tốn không ít tiền."

Trương Đan nói: "Cũng không tốn bao nhiêu tiền, chỉ sơn lại tường từ trong ra ngoài một lần, nên ốp thêm chút gạch, rồi là đổi tủ quần áo, giường, ghế sô pha một chút, như vậy là tạm ổn rồi."

Trương Đại Bưu thầm tính một lần, nói: "Cho dù như thế, cũng phải tốn mấy chục ngàn tệ mới được."

Trương Đan vô cùng tự tin, nói: "Anh, anh không cần quan tâm đến chuyện tiền bạc, nửa năm này em cũng kiếm được không ít, nhất là ba tháng sau, đã kiếm được gần một trăm ngàn tệ. Hơn nữa, ông chủ chúng em ra tay cũng rất hào phóng, nể mặt bạn thân em nên đã thưởng cuối năm cho em 50 ngàn tệ. Cộng với số tiền kiếm được trong ba tháng trước đó, trong nửa năm này em đã kiếm được tổng cộng khoảng 180 ngàn tệ, muốn bỏ ra mấy chục ngàn

để trang trí sửa chữa nhà là chuyện vô cùng dễ dàng."

Trương Đại Bưu nghe mà trợn mắt há hốc mồm. Hắn biết rõ em gái nhà mình được bạn cùng phòng đại học chiếu cố, làm việc tại văn phòng môi giới hôn nhân cũng khá ổn. Nhưng không nghĩ tới mới qua nửa năm ngắn ngủi đã kiếm được 180 ngàn tệ. Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết, hắn làm việc mệt gần chết cả một năm cũng chỉ kiếm được mấy chục ngàn tệ mà thôi, trừ đi chi tiêu, một năm có thể góp được ba, bốn mươi ngàn tệ đã là chuyện vô cùng không tầm thường rồi.

Nhưng mà so với em gái nhà mình thì còn kém xa.

Mấu chốt nhất là, em gái hắn mới bước chân vào nghề mai mối, ba tháng trước cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, sau ba tháng mới càng kiếm càng nhiều. Cho dù là như này thì cũng kiếm được 180 ngàn, vậy sang năm sẽ có thể kiếm được bao nhiêu đây?

Khó trách em gái nhà mình tự tin như thế, công việc này thật sự là kiếm được rất nhiều tiền.

Chương 819: Thu Nhập Một Tháng Không Hơn Hai Mươi Ngàn Tệ Thì Không Có Mặt Mũi Chào Hỏi Người Ta (2)

Trương Đại Bưu tràn đầy cảm khái: "Lúc tháng bảy, em tốt nghiệp trở về, còn đau đầu không biết nên đi làm công chức hay là đi làm bà mai, may mà cuối cùng lựa chọn đi làm bà mai. Nếu không với tiền lương công chức mấy ngàn một tháng kia, em phải làm bao lâu mới kiếm được 180 ngàn tệ chứ?"

Trương Đan cũng cảm thấy may mắn, nói: "Đúng vậy, may mà chọn làm bà mai, bà mai ở các văn phòng mai mối khác cũng rất bình thường, thu nhập một tháng cũng chỉ có mấy ngàn, cho dù là bà mai thâm niên thì thu nhập một tháng hơn chục ngàn đã là cực hạn rồi. Nhưng mà tại văn phòng môi giới hôn nhân của chúng em, chỉ cần làm đủ ba tháng, bắt đầu từ tháng thứ tư, thu nhập một

tháng không hơn hai mươi ngàn tệ sẽ không có mặt mũi chào hỏi với người ta, quá cùi bắp rồi."

Trương Đại Bưu nghe mà líu lưỡi không thôi, lại cảm khái một câu: "Em gái, bạn cùng phòng đại học của em chính là quý nhân của em!"

Trương Đan gật đầu nói: "Đúng vậy, Tiểu Vi chính là quý nhân của chúng ta."

…

Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa ở cách xa ngàn dặm, bây giờ cũng đều đang cảm khái với người nhà như hai người ở trên.

Thu nhập năm nay của Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa không kém Trương Đan là bao, chỉ làm việc nửa năm đã mang 170-180 ngàn tệ về nhà, khiến cho địa vị của hai người ở nhà tăng lên không ít.

Mà tất cả những chuyện này đều nhờ có bạn cùng phòng Hoàng Linh Vi mang tới cho các nàng. Trong lòng các nàng đương nhiên đều vô cùng cảm kích người chị em tốt là Hoàng Linh Vi này.

Thời gian ba người Trương Đan gia nhập văn phòng môi giới coi như là tương đối trễ, so với mười bà mai gia nhập sớm hơn các nàng, thu nhập đều nhiều hơn ba người bọn họ nhiều.

Mười bà mai kia đều là bà mai có thâm niên, là người được phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đào về từ các phòng môi giới khác. Tốc độ làm việc của ba người mới như Trương Đan, Vương Lâm, Lý Tiểu Hoa đương nhiên là không thể so sánh với bọn họ được.

Cộng với các nàng gia nhập phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc sớm hơn Trương Vương, Lý Tam Nữ không ít, có thể tưởng tượng được thu hoạch của bọn họ năm nay lớn bao nhiêu.

Tóm lại, mười bà mai kia về nhà ăn tết đều là phong quang vô hạn.

Còn về người có thu nhập cao nhất như Đường An Quân và Liễu Y Y thì càng không phải cần nói. Hai người bọn họ làm việc đủ một năm tròn, hơn nữa các nàng còn được trích 2% hoa hồng. Thu nhập một năm này và tiền thưởng cuối năm của hai người đã hơn

700 ngàn, khiến cho người nhà của các nàng đều mừng rỡ không thôi.

Cho dù là Lam Chí Huy, khi hắn cầm 80 ngàn tệ tiền thưởng về nhà, hai vợ chồng đều cao hứng như là đứa trẻ.

Phải biết, trong một năm này, tổng tiền lương của Lam Chí Huy cũng chỉ có 60 ngàn mà thôi, kết quả tiền thưởng cuối năm còn cao hơn cả tiền lương một năm. Điều này chẳng khác gì là tiền rơi xuống từ trên trời cả.

Đương nhiên, hai vợ chồng đều là người hiểu chuyện, biết rõ đây là do ông chủ kính nể sự tích vinh quang của Lam Chí Huy năm đó, cho nên mới đặc biệt chiếu cố Lam Chí Huy.

Cho dù như thế nào, năm nay của hai vợ chồng bọn họ có thể coi như là bội thu.

Hai bảo tiêu là Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng, cùng với hai bảo mẫu là Văn Bảo Nhi và Lục Ngọc đều nhận được tiền lương cực kỳ phong phú.

Không nói tới hai người Văn Bảo Nhi và Lục Ngọc, các nàng bình thường ngoài nấu cơm quét dọn vệ sinh thì còn có không ít việc cần hoàn thành, mà hai bảo tiêu như Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng thật sự là khiến cho người ta phải ao ước.

Từ sau khi hai người trở thành bảo tiêu của Giang Phong, cả ngày đi theo ăn ngon, lúc ra ngoài lái xe cũng là hai người thay phiên lái, không có vất vả chút nào, còn được du lịch trời nam đất bắc.

Bây giờ, lại lấy được tiền lương phong phú, lúc trở về ăn tết, nụ cười trên mặt hai người thực sự là không thể dừng nổi. Cuộc sống làm bảo tiêu như này thật sự là quá dễ chịu.

Cũng may ông chủ hiện tại không tuyển hộ vệ, nếu không những chiến hữu cũ của hai người chắc là đều sẽ tranh nhau báo danh. Bởi đãi ngộ của hai người thật sự là quá tốt rồi.

…

Giang Phong cho nhân viên của tổng bộ nghỉ, chị gái Giang Tuyết

cũng cho nhân viên ở công ty chi nhánh nghỉ. Chỉ khác là tiền thưởng cuối năm của công ty bên kia còn kém rất xa bên phía tổng bộ, Giang Tuyết chỉ phát cho mỗi người năm ba ngàn tượng trưng mà thôi.

Nhưng mà, dù chỉ phát năm ba ngàn, cũng đã làm cho nhân viên công ty chi nhánh vui mừng rồi.

Dù sao, công ty chi nhánh khai trương rất muộn, đám nhân viên kia cũng mới đi làm được không bao lâu, như này còn có tiền thưởng cuối năm. Chuyện này có thể nói là hoàn toàn vượt quá dự liệu của các nàng, ai nấy đương nhiên đều cao hứng không thôi.

Chương 820: Thu Nhập Một Tháng Không Hơn Hai Mươi Ngàn Tệ Thì Không Có Mặt Mũi Chào Hỏi Người Ta (3)

Sau khi cho nhân viên văn phòng nghỉ, Giang Phong cũng không lập tức chạy về quê nhà ăn Tết, mà là dự định tác hợp giúp Lý Tam Bàn trước đã rồi lại trở về cũng không muộn.

【 Danh tính 】: Triệu Anh

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 158cm

【 Cân nặng 】: 46kg

【 Bối cảnh gia đình 】: lớn lên ở cô nhi viện từ nhỏ.

【 Sở thích cá nhân 】: …

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: …

【 Thông tin chi tiết 】: …

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 71 (tình cảm vợ chồng 68+ môn đăng hộ đối 72+ quan hệ gia đình 73)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (tình cảm vợ chồng 92 + môn đăng hộ đối 91 + quan hệ gia đình 93)

【 Dự đoán con cái 】: …

Giang Phong đã tìm được đối tượng xứng đôi cho Lý Tam Bàn từ sớm, chỉ là trước đó ưu tiên đáp cầu dắt mối giúp Hồ Thắng Hoa, cho nên mới không có giúp hắn tác hợp mà thôi.

Sau khi khỏa cửa văn phòng lại, Giang Phong liền lái xe tiến về chỗ làm việc của Triệu Anh.

…

Trên một con đường nào đó ở Tây Hương, một công nhân môi trường trẻ tuổi đang quét rác ven đường.

Nàng bắt đầu đi làm từ bốn giờ sáng, trừ buổi sáng ăn chút điểm tâm và ăn cơm trưa có thể nghỉ ngơi một hai giờ ra thì thời gian khác đều phải làm việc, mãi cho đến năm giờ chiều mới có thể tan ca.

Thời gian làm việc hàng ngày đều mười giờ trở lên, vô cùng vất vả mệt nhọc.

Dù sao, làm việc thời gian dài như vậy, dù chỉ là đi tới đi lui ở nơi đó, ngày tiếp theo đều có thể làm cho người ta mệt mỏi gần chết, chứ đừng nói đến chuyện phải làm công việc vừa bẩn vừa mệt một cách không ngừng.

Hơn nữa, công nhân môi trường không chỉ có thời gian làm việc dài, lượng công việc lớn, mà còn không có bảo hộ an toàn cơ bản nhất, cũng không có ngày nghỉ và ngày nghỉ lễ, tiền công còn thấp đến mức làm cho người ta giận sôi.

Ngoài ra, địa vị xã hội của công nhân môi trường còn vô cùng thấp, thường xuyên bị người ta kỳ thị, bị nhục mạ, thậm chí còn có tình huống bị đánh đập đến chết.

Nói một câu không khoa trương, nếu như muốn chọn một nghề cực khổ nhất, không thể không nhắc tới công nhân môi trường.

Ngay tại lúc công nhân môi trường trẻ tuổi đang cẩn thận quét dọn vệ sinh, Giang Phong yên lặng quan sát ở cách đó không xa. Công nhân môi trường này chính là đối tượng xứng đôi của Lý Tam Bàn, Triệu Anh.

Nhìn xem Triệu Anh bận đến giữa trưa, sau đó lấy ra hộp cơm, chuẩn bị ăn thức ăn mang theo từ buổi sáng tự đã lạnh ngắt, Giang Phong mới đi lên chào hỏi: "Chị Anh, chào chị!"

Triệu Anh nhìn thanh niên đẹp trai bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, nhìn cách ăn mặc là biết là người có tiền. Cô lớn lên ở cô nhi viện vốn đã có tính cách hơi mặc cảm. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt thanh niên đẹp trai trước mặt, ánh mắt có chút hốt hoảng mà chào hỏi: "Chào anh!"

Giang Phong nhìn qua tư liệu của cô, đương nhiên hiểu tính cách của cô, liền đi thẳng vào vấn đề: "Chị Anh, tôi là Giang Phong, là một người làm mối, có người chọn trúng chị, muốn tôi hỗ trợ đáp cầu dắt mối, không biết chị có thời gian trò chuyện với tôi một chút hay không?"

Triệu Anh nghe vậy thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, người như cô sẽ có người để ý sao?

Thật ra cũng không trách được việc Triệu Anh lại cảm thấy tự ti. Cô từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, bởi vì dung mạo không đẹp, vẫn luôn không có ai nhận nuôi, cô đã phải trải qua cuộc sống vô cùng kham khổ ở cô nhi viện.

Hơn nữa, trình độ văn hóa của cô cũng thấp, còn chưa tốt nghiệp tiểu học.

Không có cách nào khác, cô nhi viện cũng có khó khăn của cô nhi viện, có thể giúp mấy cô nhi như các nàng không bị đói đã là chuyện không dễ dàng rồi, những thứ khác thì càng không cần phải nhiều lời.

Tướng mạo không đẹp, trình độ văn hóa lại thấp, làm một công việc vừa bẩn vừa mệt, Triệu Anh cảm thấy tự ti là chuyện không thể bình thường hơn được.

"Giang ông mai, ai sẽ để ý người như tôi chứ?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chị Anh cũng không cần tự coi nhẹ mình, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, tôi mời chị Anh ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, được chứ?"

Triệu Anh nhìn quần áo trên người mình một chút, lắc đầu nói: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà bộ quần áo này của tôi không thích hợp đi đâu ăn cơm cả, tôi buổi sáng có mang theo đồ ăn, tùy tiện ăn một chút là được."

Giang Phong nói: "Thời tiết này, đồ ăn lạnh như vậy rồi sao có thể ăn được chứ, nếu như chị không muốn đến quán ăn cơm, vậy tôi đơn giản mời chị ăn bát mì, như này có được không?"

Triệu Anh thấy hắn là thật tâm muốn mời mình ăn, không có ghét bỏ mình là công nhân môi trường thì mới âm thầm thả lỏng, lộ ra một nụ cười, nói: "Vậy thì cám ơn Giang ông mai."

Giang Phong khoát tay cười nói: "Chỉ là một bát mì mà thôi, chị Anh không cần phải khách sáo, chị muốn ăn mì gì?"

"Tôi không chọn, mì gì đều được."

"Đúng lúc phía trước có quán mì Tam Phẩm Vương, mì bò nhà bọn họ không tệ, chị Anh cảm thấy thế nào?"

"Tôi nghe nói Tam Phẩm Vương rất đắt..."

"Chỉ là một bát mì mà thôi, chị Anh không cần quá khách sáo."

"Vậy... được thôi!"

...

Mười phút sau.

Tại chi nhánh nào đó của Tam Phẩm Vương, sau khi Giang Phong gọi món, liền cầm phiếu nhỏ trở lại góc bàn nào, ngồi đối diện với Triệu Anh.

Nhìn thấy Giang Phong trở về, Triệu Anh có chút lúng túng nói:

"Giang ông mai, Tam Phẩm Vương quá đắt, để anh mời khách hình như không hay cho lắm."

Giang Phong khoát tay áo, vào thẳng chủ đề: "Chị Anh, vừa rồi tôi đã nói với chị, có người chọn trúng chị, nhờ tôi tới mai mối, không biết chị gần đây có dự định kết hôn hay không?"

Chương 821: Đồ Ăn Còn Chưa Lên, Đã Định Chung Thân Rồi!

Thấy Giang Phong nói nghiêm túc, mặc dù Triệu Anh cảm thấy có chút khó tin, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng, dù sao người có tướng mạo không xinh đẹp như cô, lại ở dưới tầng thấp nhất của xã hội, nào có ai rảnh rỗi đến trêu đùa cô chứ?

Nghĩ tới đây, Triệu Anh liền giữ vững tinh thần, hỏi: "Giang ông mai, là ai nhờ anh tới mai mối vậy? Ngươi nói cho tôi một chút về tình huống của hắn đi!"

Giang Phong nhẹ gật đầu, rồi giới thiệu nói: "Hắn tên là Lý Tam Bàn, tên như ý nghĩa, hắn lớn lên thật sự rất mập, cao chỉ có 1m73, nhưng cân nặng lại hơn 125 cân."

Cân nặng này khiến cho sắc mặt của Triệu Anh hơi đổi, nhưng cô cũng không lộ ra vẻ ghét bỏ. Cô tự hiểu rõ mình, căn bản không có tư cách ghét bỏ người ta.

Lúc Giang Phong nói chuyện, vẫn luôn âm thầm quan sát sắc mặt của cô, thấy cô không có ghét bỏ thì mới tiếp tục giới thiệu: "Hắn năm nay 27 tuổi, tốt nghiệp đại học bình thường, bởi vì di truyền gen mập mạp của cha mẹ, từ nhỏ đã lớn lên trong ánh mắt kỳ thị của người khác."

Nghe đến đó, trong lòng Triệu Anh đột nhiên dâng lên một tia đồng cảm. Cô từ nhỏ cũng lớn lên trong ánh mắt kỳ thị của người khác, dù sao cuộc sống tại cô nhi viện quá kham khổ, ăn không ngon, mặc không đủ ấm, lúc tiểu học còn bị không ít bạn học chế giễu.

Mà đối phương là một người mập, đi tới chỗ nào đều bị người ta

chỉ trỏ, chắc chắn bị không ít người giễu cợt ngay trước mặt. Triệu Anh vô cùng hiểu rõ điểm này, cô từ nhỏ đến lớn đã bị người giễu cợt ở trước mặt vô số lần, đã nhiều đến mức đếm không nổi.

Bởi vậy, cô vô cùng hiểu cho hoàn cảnh của người mập như Lý Tam Bàn.

Nói đến đây, Giang Phong móc điện thoại di động ra, tìm kiếm ảnh chụp của Lý Tam Bàn đưa cho cô rồi nói: "Đây là ảnh sinh hoạt của hắn, chị Anh có thể nhìn một chút."

Triệu Anh theo bản năng đưa tay ra nhận điện thoại di động, nhưng mà tay đưa ra được một nửa lại lập tức đổi hướng, rút hai tấm khăn giấy từ trên bàn đặt ở trên tay, sau đó mới cầm lấy điện thoại di động.

Từ chi tiết nhỏ này cũng có thể thấy được trong lòng Triệu Anh có bao tự ti, dù sao lúc cô và Giang Phong đến Tam Phẩm Vương ăn mì đã rửa tay rồi.

Trong lúc Triệu Anh cẩn thận nhìn ảnh chụp của Lý Tam Bàn, đúng lúc đến số của bọn họ, Giang Phong liền đi bưng hai phần mì bò tới.

Chờ nhìn thấy mì, Triệu Anh mới phản ứng lại được, có chút đỏ mặt nói: "Giang ông mai, thật sự xin lỗi, còn làm phiền anh bưng mì giúp tôi."

Giang Phong khoát tay cười nói: "Chị Anh không cần phải khách sáo, chị đã nhìn ảnh chụp của anh Bàn rồi, tôi lại nói cho chị một chút về tình huống gia đình của hắn."

"Ừm!" Triệu Anh trả di động lại cho Giang Phong.

Giang Phong tiếp nhận điện thoại di động, nói: "Anh Bàn là con một, gia cảnh bình thường, trước mắt đang có một căn nhà ở đường XX, Tây Hương, ngoài ra cũng không có tài sản gì khác, tiền tiết kiệm trong nhà cũng không nhiều. Cha mẹ của hắn mặc dù đều có công việc, nhưng tiền công đều không phải là rất cao. Chi tiêu nhà bọn hắn mỗi tháng chủ yếu phân thành hai mục, một là trả tiền nhà, còn lại là tiền cơm nước. Bởi vì nhà bọn họ đều là người

mập, cho nên ai nấy đều ăn khá nhiều, tiền ăn mỗi tháng của nhà bọn họ có thể so với tiền ăn của những gia đình mười người khác."

Nói đến đây, Giang Phong ăn hai miếng mì rồi mới hỏi: "Thông tin cơ bản của hắn cũng chỉ có từng này, chị Anh còn có chuyện gì muốn hiểu rõ thì cứ hỏi tôi, tôi biết gì nói nấy."

Triệu Anh vừa lắng nghe vừa ăn mì bò cực kỳ ngon. Cô từ nhỏ đến lớn cực ít cực ít khi mua đồ ăn ở bên ngoài, cho dù là một bát mì rẻ nhất đều không nỡ bỏ tiền ra mua.

Chỉ có người thực sự nghèo mới hiểu được như thế nào là tiết kiệm.

Triệu Anh là một cô nhi, không có người thân không có thân thích, bạn bè chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu như thật sự có chuyện gì cũng không trông cậy được vào ai. Tiền lương của cô lại thấp, không cố gắng tiết kiệm thì làm sao mà tích lũy tiền được?

Cô nhi giống như cô, trong tay không có tiền, thật sự là không có một chút cảm giác an toàn nào.

Chính là bởi vì chưa từng nếm qua mì đắt như vậy, cho nên cô cảm thấy bát mì này là mỹ vị thế gian, ngon hơn đồ ăn nguội mà cô mang theo không biết gấp mấy trăm lần.

Nghe thấy câu hỏi của Giang Phong, Triệu Anh nuốt mì trong miệng xuống, nói: "Giang ông mai, anh nói hắn chọn trúng tôi, nhưng hắn có biết tình huống của tôi không?"

Giang Phong nói: "Biết, tôi đã nói với hắn tình huống của chị Anh rồi."

Triệu Anh có chút ngoài ý muốn mà nhìn Giang Phong, dường như cảm thấy kỳ quái. Hắn làm sao biết được tình huống của cô, nhưng mà cô cũng không hỏi, mà là nói: "Tôi là cô nhi hai bàn tay trắng, tướng mạo không đẹp, công việc không chỉ vất vả mà tiền công còn vô cùng thấp, hắn thật sự sẽ để ý đến tôi sao?"

Chương 822: Đồ Ăn Còn Chưa Lên, Đã

Định Chung Thân Rồi! (2)

Giang Phong ăn vài miếng mì, nói: "Điều kiện của anh Tam Bàn đúng là tốt hơn chị Anh một chút. Nhưng mà chị cũng nhìn thấy ảnh chụp của hắn rồi, vô cùng mập, trừ khi hắn tìm một cô gái có cân nặng tương đương với hắn, nếu không muốn cưới vợ là chuyện vô cùng khó khăn. Từ nhỏ đến lớn, hắn đã luôn bị kỳ thị, hắn thật sự không muốn cưới một người vợ mập mạp, như thế đứa nhỏ sinh ra có tỉ lệ lớn cũng sẽ mập mạp. Hắn không muốn con của hắn bị kỳ thị giống như hắn. Cho nên, hắn muốn tìm một cô gái thon thả, mà chị Anh lại phù hợp với yêu cầu của hắn."

Triệu Anh nghe xong cũng không có quá nhiều do dự, gật đầu nói: "Nếu là như vậy thì tôi muốn gặp mặt hắn một lần, nếu như ở chung rốt, hắn lại không chê tôi thì tôi sẽ gả cho hắn."

Cũng không trách được cô lại nói như vậy, cô hiểu rõ tình cảnh của mình. Với tính cách tự ti này, cả đời này của cô chưa chắc đã có thể gả đi, cho dù có thể gả đi, đoán chừng cũng là gả cho mấu người thiếu tay thiếu chân hoặc là mấy lão già sắp bước vào quan tài.

Bây giờ, đối tượng mà Giang ông mai giới thiệu ngoại trừ mập mạp ra thì những điều kiện khác đều tốt hơn cô không biết bao nhiêu lần, nếu có thể gả cho hắn làm vợ, cô đương nhiên là đồng ý.

Nghe Triệu Anh tỏ thái độ, Giang Phong cũng không ngoài ý muốn, gật đầu cười nói: "Được, có câu nói này của chị Anh, tôi có thể yên tâm sắp xếp rồi, ăn mì trước đi, lát nước tôi sẽ gọi điện thoại cho anh Bàn. Nếu như thời gian không có vấn đề, buổi chiều hai người sẽ cùng nhau ăn cơm tối."

"Được." Triệu Anh đáp một tiếng, sau đó liền chuyên tâm đối phó mỹ vị hiếm gặp trước mắt.

...

Sáu giờ chiều.

Trong một quán cơm nhỏ, Lý Tam Bàn gặp mặt Triệu Anh dưới sự sắp xếp của Giang Phong.

Lần gặp mặt này chỉ có hai người bọn họ, Giang Phong chỉ sắp xếp thời gian và địa điểm gặp mặt, những thứ khác đều giao lại cho hai người bọn họ, hắn không tham dự vào.

Lý Tam Bàn và Triệu Anh đều là người tự biết rõ mình. Tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của bọn họ rất thấp, không giống một số người, điều kiện bản thân không ra gì nhưng yêu cầu tìm đối tượng lại vô cùng cao. Người như này có thể tìm được đối tượng thì chỉ có quỷ.

Lý Tam Bàn gọi bốn món ăn một món canh, đều là món ăn tương đối ngon.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, Lý Tam Bàn nhìn dáng người thon thả của Triệu Anh, trong lòng cảm thấy hài lòng, lúc này lấy dũng khí nói: "Triệu Anh, tôi đã nghe tình huống của cô từ chỗ của Giang đại sư. Tôi là một tên mập, cũng không có bản lĩnh gì lớn, điều kiện gia đình cũng chỉ vậy, nhưng tôi có thể bảo đảm với cô, nếu như cô theo tôi thì tôi nhất định sẽ đối đãi với cô thật tốt."

Vừa gặp mặt, Lý Tam Bàn đã thẳng thắn thái độ, khó tránh có chút vội vàng, nhưng mà Triệu Anh không so đo những thứ này, mà là cúi đầu nói: "Điều kiện của anh trong mắt của tôi đã rất khá rồi, Giang ông mai chắc cũng đã nói rõ tình huống của tôi với anh rồi đúng không?"

Lý Tam Bàn nói: "Giang đại sư đã nói rõ ràng, cô yên tâm, từ nay về sau, tôi chính là người thân của cô, có tôi ở đây sẽ không để cho cô bị người ta bắt nạt nữa. Công việc kia của cô quá cực khổ rồi, tay nghề nấu ăn của mẹ tôi không tệ, tôi dự định bảo mẹ từ chức về mở một quán ăn nhỏ giống như vậy, đến lúc đó cô cùng giúp đỡ bà ấy là được. Nếu như làm tốt thì tôi và cha tôi cũng sẽ từ chức trở về giúp đỡ, nếu như chuyện làm ăn không khá khẩm thì có tiền lương của tôi và cha chống đỡ, cũng không sợ trong nhà cạn lương thực, cô cảm thấy thế nào?"

Triệu Anh liếc mắt nhìn hắn, thấy dáng vẻ thành thật của hắn, liền đỏ mặt gật đầu: "Ừm, tôi nghe anh."

Chỉ mấy chữ đơn giản lại làm cho Lý Tam Bàn nhiệt huyết sôi trào. Hắn đánh bạo nắm tay cô, trịnh trọng cam kết: "Cô cứ yên tâm, theo tôi, tôi nhất định sẽ cho cô một cuộc sống tốt."

Cứ như vậy, đồ ăn còn chưa được bưng lên, hai người qua dăm ba câu đã định chung thân rồi, tốc độ nhanh vượt quá tưởng tượng. Cho dù là người mai mối như Giang Phong biết được, đều phải tán thưởng một tiếng thần tốc.

Hai người ăn đến khoảng bảy giờ rưỡi đêm, mới lưu luyến không rời mà kết thúc.

Lý Tam Bàn đưa Triệu Anh trở về, thấy hoàn cảnh sống của cô, có chút đau lòng nói: "Chỗ ở của em quá kém, hơn nữa nơi này rồng rắn lẫn lộn, cũng không quá an toàn, đúng lúc ngày mai là thứ sáu, chúng ta cũng đừng giày vò ở đây nữa. Em ngày mai trực tiếp nghỉ việc, anh cũng xin phép nghỉ, chúng ta đi lấy giấy chứng nhận, em sau này cũng không cần sống ở chỗ này nữa."

Triệu Anh cúi đầu nói: "Chuyện này… có phải là quá nhanh rồi hay không?"

Thấy cô không từ chối, Lý Tam Bàn vừa cười vừa nói: "Đúng là có chút nhanh, nhưng đời anh đã nhận định em, nếu như em không chê anh thì chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, vậy kết hôm sớm một chút với muộn một chút thì có khác nhau là bao đâu?"

"Hừm, em nghe anh."

Lại là mấy chữ này, Lý Tam Bàn vô cùng hài lòng.

Sau đó, hai người lại nói mấy lời tâm tình, mới lưu luyến không rời mà tách ra.

Chương 823: Đồ Ăn Còn Chưa Lên, Đã Định Chung Thân Rồi! (3)

Về đến nhà, đã là gần tám giờ rưỡi rồi.

Con trai nhà mình ra ngoài xem mắt, Lý phụ Lý mẫu đương nhiên

vô cùng quan tâm tới kết quả xem mắt, dù sao đối tượng xem mắt chính là người mà Giang đại sư tìm kiếm.

Bọn hắn vốn cũng muốn đi xem, nhưng ngẫm lại vẫn là bỏ đi, lấy trọng tải của một nhà ba người bọn họ, một người xuất hiện ở trước mặt người ta thôi đã vô cùng có cảm giác áp bách rồi. Nếu như ba người đồng thời xuất động thì thị giác sẽ vô cùng chấn động. Vợ chồng bọn họ vẫn nên chậm rãi trước, kẻo dọa đến người ta.

Bây giờ nhìn thấy con trai trở về, Lý mẫu liền không kịp chờ đợi mà hỏi: "Con trai, thế nào rồi? Con gái người ta không có ghét bỏ con béo chứ?"

Lý Tam Bàn khóa cửa lại, vừa đổi giày vừa vui vẻ nói: "Mẹ, xem mắt rất thuận lợi, cô ấy không có ghét bỏ con béo, con và cô ấy đã hẹn xong ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn rồi."

Lý phụ Lý mẫu nghe vậy không khỏi trừng to mắt, chỉ mới gặp mặt một lần, đã trực tiếp muốn kết hôn? Tốc độ này quả thực đã làm sáng mù mắt chó hợp kim của bọn họ.

"Mẹ nói này con trai, sao con có thể đưa ra quyết định đăng ký kết hôn một cách qua loa như vậy được? Cho dù thật sự hài lòng, cũng nên ở chung một đoạn thời gian cái đã rồi lại mới quyết định chứ!" Lý mẫu nói.

Lý phụ cũng nói: "Đúng vậy, mẹ con nói đúng, hôn nhân là chuyện lớn cả đời, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt, chỉ mới gặp mặt một lần đã đăng ký kết hôn, hình như có hơi loa."

Lý Tam Bàn ngồi ở trên ghế salon, chân thành nói: "Cha, mẹ, con đã suy tính rất kỹ rồi mới đưa ra quyết định này, chủ yếu là có ba nguyên nhân: Một, đối tượng xem mắt này là Giang đại sư giới thiệu, mà cha mẹ đều biết Giang đại sư lại hại như nào trong mấy chuyện mai mối này. Hai, con và cô ấy rất hợp ý nhau, với điều kiện này của con có thể lấy một cô gái thon thả thì con đã rất thỏa mãn rồi, con cũng không nghĩ nhiều những thứ khác. Ba, công việc bây giờ của cô ấy quá cực khổ, mỗi ngày đều phải đi làm hơn mười giờ trở lên, còn không có ngày nghỉ và ngày nghỉ lễ, tiền công lại thấp như vậy, cộng với chỗ ở của cô ấy cực kém. Con

muốn đăng ký kết hôn với cô ấy sớm một chút, sau đó thay đổi cuộc sống trước mắt của cô ấy."

Nghe hắn nói có trật tự rõ ràng, Lý phụ Lý mẫu mới hơi giãn mày, chỉ cần không phải xúc động mới kết hôn thì nhanh một chút cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Lý mẫu gật đầu nói: "Cũng tốt, dù sao hôn sự này cũng là Giang đại sư giới thiệu, cưới trở về nhất định là không sai, tự con xem mà xử lý là được."

Có thể tuỳ tiện thuyết phục cha mẹ, điều này cũng nằm trong dự liệu của Lý Tam Bàn. Chuyện còn lại chính là chờ bọn họ đăng ký kết hôn vào ngày mai, hắn nhìn về phía mẹ mình rồi nói: "Mẹ, trước đó mẹ không phải muốn mở một quán cơm nhỏ hay sao? Chờ con và Triệu Anh đăng ký kết hôn xong, mẹ từ chức đi, để Triệu Anh giúp đỡ mẹ, lấy tay nghề nấu ăn của mẹ thì chuyện kinh doanh chắc là không tệ đâu."

Lý mẫu nghe vậy có chút động tâm, nhưng vẫn lo lắng nói: "Lỡ như làm ăn không tốt, vậy chẳng phải số tiền bỏ vào đều sẽ lỗ sao?"

Lý Tam Bàn nói: "Làm ăn nhất định sẽ có nguy hiểm, chúng ta không có kinh nghiệm, trước cứ mở một cửa hàng 'Chim sẻ', đặt năm ba cái bàn, chậm rãi kinh doanh. Như này sẽ không cần đầu tư quá nhiều, lại có thể góp nhặt kinh nghiệm, chờ sau khi nắm rõ đường đi, nếu như chuyện làm ăn quả thật không tệ thì chúng ta lại mở rộng chuyện kinh doanh cũng không muộn, mẹ cảm thấy thế nào?"

Lý mẫu không khỏi nhìn về phía Lý phụ, trong mắt lóe lên ánh sáng, nói: "Cha nó, ông cảm thấy thế nào?"

Lý phụ biết rõ bạn già đã động lòng, ngẫm lại chuyện làm ăn này đúng là có thể làm, dù là mở quán cơm nhỏ mà không kiếm được một xu tiền nào, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề ăn cơm của gia đình bọn họ thì cũng đáng rồi.

Thế là, Lý phụ ủng hộ: "Con trai nói rất có đạo lý, có thể làm thử một chút, dù sao có tiền lương của tôi và con trai chống đỡ, lỡ như

kinh doanh thất bại, cũng không đến nỗi phải chịu đói."

"Phi, miệng quạ đen, tôi nhất định có thể kinh doanh thành công, sẽ không thất bại."

"Tôi đây không phải nói là lỡ như hay sao, dù sao thì bà cứ yên tâm mà làm, tôi ủng hộ bà."

Được con trai và chồng ủng hộ, Lý mẫu hoàn toàn buông xuống nỗi lo, lúc này mới đánh nhịp: "Được, mẹ sẽ làm, ngày mai mẹ sẽ từ chức, đúng lúc mẹ cũng đã có ý định này từ đoạn thời gian trước, cũng từng chú ý tới một số cửa hàng nhỏ. Nếu như chủ thuê nhà còn không chưa cho thuê, chúng ta sẽ thuê nó lại, tranh thủ mở một quán cơm nhỏ trong vòng mười ngày."

Lý Tam Bàn nghe vậy thì khen một câu: "Được, mẹ nhất định sẽ được, chờ mẹ kinh doanh tốt, con sẽ từ chức về giúp mẹ."

Lý mẫu cười đến nỗi không thấy mắt đâu, đối với người am hiểu làm đồ ăn như nàng thì chuyện mở quán cơm luôn là chuyện nàng hằng mơ ước.

Dù chỉ là mở một quán cơm nhỏ thì nàng cũng đã cực kỳ thỏa mãn rồi.

Chương 824: Giang Phụ Giang Mẫu Một Năm Kiếm Được Trăm Vạn

Thôn Long Sơn.

Cả nhà Giang Phong đang ăn cơm tối.

Sau khi giúp Lý Tam Bàn và Triệu Anh đáp cầu dắt mối xong, Giang Phong tạm thời không quan tâm tới những khách hàng khác, cùng anh trai và chị dâu lái xe về nhà ăn tết.

Bây giờ bụng chị dâu đã cực kì lớn, cách ngày dự sinh cũng chỉ còn hơn một tháng mà thôi, chờ tham gia hôn lễ của em chồng là hắn vào cuối năm nay xong, chị dâu hắn sẽ phải quay lại tỉnh thành bên kia chờ sinh.

Ăn xong cơm tối, lúc ngồi ở phòng khách uống trà, Giang mẫu vẻ mặt tươi cười nói: “Năm nay thật đúng là năm đại phát của nhà chúng ta, các con có biết hai ông bà già này một năm qua đã kiếm được bao nhiêu tiền không?”

Chị dâu cười hỏi: “Mẹ, kiếm được bao nhiêu ạ?”

Giang mẫu cười đến không ngậm miệng được, nói: “Hai ông bà già này kiếm được trọn vẹn gần hai trăm văn, cùng rượu, thuốc lá, trà và các loại hải sản khô nhiều tới không đếm hết, giá trị tất cả cộng lại đã vượt qua hai trăm vạn từ lâu rồi, nếu không phải là còn đi du lịch một đoạn thời gian thì chắc chắn còn thu được nhiều hơn nữa đấy!”

Mặc dù chị dâu đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nghe được con số này thì vẫn giật nảy cả mình, sợ hãi than: “Ông trời ơi, ở dưới quê này làm mai cũng kiếm được nhiều tiền như thế sao?”

Cũng không trách cô được, văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh thành năm nay đúng là kiếm được mấy ngàn vạn, nhà Giang Phi có 20% cổ phần, cũng được chia hơn ngàn vạn hoa hồng.

Nhưng văn phòng môi giới hôn nhân đó là mặt hướng cả nước, thu nhập này có thể hiểu được.

Nhưng còn ở quê, khách cơ bản cũng chỉ có thôn dân mười dặm tám hướng cái thôn này thôi, vậy mà cũng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, cái này thật sự là nằm ngoài dự liệu của cô.

Giang Phi cười với vợ, giải thích: “Cha mẹ kiếm được nhiều tiền như vậy cũng bình thường thôi, tháng bảy năm ngoài Tiểu Phong mới bắt đầu làm mai mối, mãi cho tới trước tết văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh thành mới khai trương, còn chưa được nửa năm Tiểu Phong đã kiếm được hơn mười vạn rồi.

Mà thanh danh của Tiểu Phong lúc đó còn chưa tính là lớn, hoàn toàn không so được với thanh danh như mặt trời ban trưa bây giờ, cộng thêm cha mẹ là hai người làm mai mối, dưới tình huống Tiểu Phong tìm được đối tượng xứng đôi tốt, hiệu suất làm mai mốt đương nhiên là không cần nhiều lời.

Quan trọng nhất là làm mai mối ở dưới quê này, lễ mời môi tạ môi các kiểu, cha mẹ cũng duy trì theo sách lược của Tiểu Phong.

Kết quả, ngoại trừ một số ít người ra, phần lớn đều xuất thủ không ít, tác hợp một đôi xong, tiền kiếm được so với văn phòng môi giới hôn nhân trên tỉnh thành còn nhiều hơn, một năm có thể kiếm được nhiều tiền như vậy cũng là chuyện nằm trong dự đoán."

Chị dâu vừa nghe vừa gật đầu liên tục, cảm khái nói: "Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì thật khó mà tin nổi làm mai mối ở nơi thôn quê một sào đất này lại cũng có thể dễ dàng kiếm được trăm vạn."

Giang Phong cười nói: "Bất kể là ngành nghề gì, một khi độc quyền thì chắc chắn sẽ kiếm được lời lớn, bây giờ ở thôn quê này, khắp mười dặm tám hướng, việc làm mai mối đã do nhà ta độc quyền toàn bộ, đừng nói là trấn Thanh Hà, ngay cả người mai mối ở mấy trấn quanh đây cũng không sống được nữa, ở sau lưng còn không biết đã chửi chúng ta thành cái dạng gì rồi đấy!"

Giang phụ nói tiếp: "Chúng ta cũng coi như là chặt đứt đường sống của người ta ở sau lưng mắng mấy câu cũng là bình thường, dù sao thì bọn họ có mượn được một trăm lá gan đi nữa cũng không dám ở trước mặt chúng ta nói cái gì."

Giang mẫu cười ha hả: "Bà Lý thôn bên cạnh mấy đứa vẫn còn nhớ chứ? Trước khi Tiểu Phong nhà ta trở thành người mai mối, ở thôn chúng ta và mấy thôn quanh đây chỉ có bà Lý là người mai mối nổi tiếng nhất, khi đó bà ta cũng kiếm được không ít tiền, đặc biệt là dịp tết xuân, tùy tiện phất tay một cái cũng có thể kiếm được hơn vạn.

Nhưng nguyên cả năm nay, mẹ nghe nói lúc đầu năm bà ta cũng chỉ tác hợp được một đôi, kiếm được hơn vạn tiền mai mối, sau đó cũng chẳng có ai tới chỗ bà ta làm mai mối nữa, hẳn là bà ta hận chết nhà chúng ta đi, ở sau lưng nói xấu Tiểu Phong nhà chúng ta không ít, chỉ là không có ai để ý tới bà ta mà thôi."

Giang Phong nói: "Không cần để ý đến người ta, người ta dù sao cũng không tạo nổi sóng gió gì, chỉ cần không phải ở trước mặt

nói, chúng ta cứ coi như không có chuyện này, chờ một thời gian dài rồi bác ấy cũng sẽ chậm rãi chấp nhận thực tế thôi.”

Giang mẫu gật đầu: “Mẹ mới không thèm để ý đến người ta đâu!”

Con trai nhà mình bây giờ đã có tài sản trăm triệu, những người quen của nó đều là đại nhân vật có tiền có thể, nhìn tương lai trước mắt tài sản của con trai mình có thể vượt qua trăm chục triệu, tầm mắt của bà đã không còn là của một người làm nông ở nông thôn nữa, tự nhiên sẽ không chấp nhặt dạng người như bà Lý.

Cùng lúc đó.

Bà Lý thôn bên cạnh đang ốm yếu nằm ở trên giường, bà đây là bị tâm bệnh.

Làm một người mai mối có thâm niên, bà Lý nhờ có cái miệng biết ăn nói mà trong hai mươi năm qua tác hợp không biết bao nhiêu đôi vợ chồng, mò được không biết bao nhiêu tiền mai mối.

Chương 825: Giang Phụ Giang Mẫu Một Năm Kiếm Được Trăm Vạn (2)

Làm người mai mối ở nông thôn, tết xuân chính là mùa thịnh vượng, ngày trước, tết xuân mỗi năm bà Lý đều không có chút thời gian nhàn rỗi nào, mỗi ngày đều ăn cơm thịt cá ở ngoài quán, ăn xong còn có hồng bao cầm về.

Qua một mùa tết xuân, cơ bản có thể kiếm được hơn vạn.

Nhưng tết xuân năm vừa qua lại có chút không tốt, người tìm bà làm mai mối chỉ lác đác vài người, không có mấy, thỉnh thoảng lắm mới có thể tới quán cơm ăn một bữa, qua một tết xuân như vậy, bà chỉ tác hợp được một đôi vợ chồng, kiếm được hơn vạn tiền mai mối.

Sang tới tết xuân năm nay, người tìm bà làm mai mối lại càng ít, một tháng qua không có lấy một người, chờ đến tận giờ ngay cả

một bóng ma cũng không thấy.

Tết xuân những năm qua, ở nhà bà đều tấp nập người đến người đi, mỗi ngày đều có người tới nhà bà tặng đủ loại quà, nhưng năm nay nhà bà lại thật quá quạnh quẽ, hôm nay đã là hết tết ông Táo, kết quả ngay cả một người khách cũng không có.

Nhìn cảnh này, tết xuân năm nay có lẽ ngay cả một người tới mời mai cũng không có.

Cho nên, bà Lý liền bị bệnh.

Bà Lý nằm ở trên giường, trong lòng chửi mắng Giang Phong thôn bên cạnh không ngừng.

Nếu như không phải vì Giang Phong tiến vào cái nghề mai mối này, vậy nhà bà năm nay chắc chắn vẫn đông khách như trước đây, bà cũng có thể tới nhà hàng ăn cơm mỗi ngày, ăn xong về còn có tiền cầm tay, qua một cái tết xuân là có thể dễ dàng kiếm được hơn vạn.

Mà đấy chỉ mới là tiền mặt, đủ loại quà tặng như rượu, thuốc lá, trà còn chưa tính vào đó đâu!

Nhưng bây giờ, tất cả đã sụp đổ....

Thật ra, điều kiện nhà bà Lý ở trong thôn đã tính là rất khá, những năm qua bà làm mai mối tích lũy được không ít tiền, con cái nhà bà cũng coi như có chí tiến thủ, đi làm làm ăn đều có thu nhập rất tốt, cơ bản đều đã có nhà có xe, căn bản không cần bà phải quan tâm.

Nhưng bà chính là tức không chịu nổi, dù sao trước đây bà mỗi năm đều có thể kiếm được hai, ba mươi vạn, bây giờ khoản tiền dễ dàng kiếm được kia lại trực tiếp lọt xuống hố, đổi lại là người khác cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận sự thật như vậy.

Chuyện bà Lý bị tâm bệnh, bạn già của bà cũng biết rõ, khuyên vài câu thấy không có tác dụng liền gọi điện thoại cho con cái, bảo mấy đứa trở về ăn tết sớm một chút, đồng thời khuyên giải mẹ mình cho tốt.

Bà Lý có hai đứa con trai, một đứa con gái, con trai lớn là Lý Phú, con trai thứ là Lý Hào, con gái út là Lý Yên, con cái của bà cũng đều coi như hiếu thuận, con gái út Lý Yên đi làm không có ngày nghỉ lễ thì coi như thôi, còn hai đứa con trai còn lại của bà vừa nghe tin mẹ bị tâm bệnh xong liền trực tiếp đóng cửa trước thời hạn, mang theo con cái vội vàng lái xe trở về.

Hơn tám giờ tối, con trai lớn, Lý Phú, về tới nhà đầu tiên.

Lý Phú vừa vào nhà đã lập tức cùng vợ đi tới phòng mẹ mình làm công tác tư tưởng.

“Mẹ, mọi chuyện cha đã nói qua với con rồi, hiện tại điều kiện của chúng con đều rất tốt, mà từ khi con hiểu chuyện, tết xuân năm nào cũng thấy mẹ bận tối mày tối mặt, không có thời gian cùng chúng con ăn tết thoải mái, giờ nếu mẹ đã không làm mai mối được nữa thì năm nay hãy cùng chúng con ăn tết thật vui vẻ, không cần phải lo nghĩ tới chuyện làm mai mối kia làm gì.”

Bà Lý ngồi dậy, thở dài: “Mẹ đây là đang đau lòng mà thôi, hai, ba mươi vạn một năm đấy, cứ như vậy bay mất, đều do cái thằng nhóc sao chổi họ Giang ở thôn bên cạnh kia, hại mẹ năm nay kiếm được có tí tiền.”

Lý Phú giật nảy mình, vội vàng dặn: “Mẹ, lời này mẹ đừng đi ra ngoài nói lung tung, người ta làm mai mối lợi hại, đó là bản lĩnh của người ta, mẹ cũng đừng vì không có ai tới mời mẹ làm mai mối mà mắng chửi người ta làm gì.”

Mặc dù hắn ở bên ngoài làm ăn, nhưng thanh danh của đại sư mai mối Giang Phong ở thôn bên cạnh kia hắn vẫn biết, nghe nói bây giờ xe người ta lái cũng có giá trị tới mấy ngàn vạn, bình thường toàn kết giao với đại nhân vật có tiền có thể, đây không phải là người nhà bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Thấy dáng vẻ sốt sắng của con trai lớn, bà Lý khó chịu nói: “Sao lại không thể mắng? Nếu như không phải vì cái tên sao chổi kia thì nhà ta sao có thể trở thành như bây giờ? Mẹ đang làm mai mối tốt, mỗi năm kiếm được một đống tiền, là nó đánh gãy đường tài lộ của mẹ, mẹ mắng nó vài câu thì đã làm sao?”

Vợ Lý Phú cũng là người trấn Thanh Hà, chỉ là khác thôn với nhà chồng mà thôi, cô cũng biết rõ Giang đại sư là người lợi hại, nghe vậy liền nói: “Mẹ, cái này đúng là mẹ không nên mắng, mẹ vẫn luôn ở chỗ này nên không biết thanh danh người ta ở bên ngoài vang dội đến mức nào đâu.

Từ hơn một năm trước đến giờ, cậu ta đã giúp không biết bao nhiêu đại minh tinh, đại phú hào làm mai mối, nghe nói cũng có không ít người trong nhà làm quan cũng tới tìm cậu ta làm mai mối, bây giờ giao thiệp quan hệ của cậu ta rất lợi hại, nếu như chọc giận cậu ta, hậu quả có lẽ chúng ta không chịu nổi.”

Bà Lý nghe vậy xong vẫn không xem Giang Phong ra gì, nói: “Mấy đứa cũng lo xa quá rồi, nó cũng chỉ là giúp khách làm mai mối mà thôi, kể cả có thành công thì nó cũng chỉ ngồi thu tiền mai mối mà thôi, có thể tạo được quan hệ gì với người ta?”

Cũng không trách được bà lại nói như vậy, người xưa có câu, cô dâu, chú rể vào phòng, người mai mối ném qua tường, bà làm mai mối cũng đã hai mươi mấy năm, cặp vợ chồng tác hợp thành công cũng không phải số ít, nhưng làm gì có người nào bắt quan hệ với bà đâu?

Nhiều lắm cũng chỉ là lúc gặp mặt thì lên tiếng chào hỏi mà thôi.

Chương 826: Giang Phụ Giang Mẫu Một Năm Kiếm Được Trăm Vạn (3)

Lý Phú thấy thái độ của mẹ như vậy thì bị dọa tới toát cả mồ hôi lạnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mẹ, suy nghĩ này của mẹ không đúng rồi, cậu ta có chiếc RV giá trị hơn ba ngàn vạn là do một vị khách tặng làm lễ tạ mai, cái này mẹ có biết không?”

Tin tức này sớm đã truyền khắp trấn Thanh Hà, bà Lý đương nhiên biết, bà có chút ghen ghét nói: “Cũng không biết nó chó ngáp phải ruồi thế nào, vậy mà có thể gặp được một vị khách hào phóng có tiền như vậy.”

Lý Phú thấy mẹ vẫn chưa hiểu ra, vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục nói:

“Mẹ, mẹ tự suy nghĩ một chút xem, nếu như cậu ta không kéo được quan hệ gì với người ta, cũng chỉ như mẹ nói, mai mối một lần mà thôi, vậy vị khách kia, tiền của người ta cũng không phải là gió thổi tới, làm sao có thể đành lòng bỏ ra mấy ngàn vạn mua xe tặng cho cậu ta được?

Hơn nữa, theo con được biết, từ lúc cậu ta vào nghề đến nay, những cặp đôi được câu ta làm mai đều có cuộc sống vô cùng hạnh phúc, rất nhiều người đều mang ơn cậu ta, người như vậy, chúng ta thật sự không thể trêu vào, cho nên mẹ ở nhà nói thầm vài câu thì không sao, nhưng đi ra bên ngoài tuyệt đối đừng nói lung tung.”

Vợ Lý Phú cũng phụ họa: “Đúng vậy, mẹ tuyệt đối đừng ra ngoài nói lung tung, người ta hiện tại có bản lĩnh thế nào, cả nước đều đã biết tới, chúng ta thật sự không chọc vào nổi.”

Bà Lý nghe con trai con dâu căn dặn nghiêm túc như vậy, cũng không nhịn được có chút lo lắng: “Trước đấy mẹ lại không nghĩ nhiều được như vậy, đoạn thời gian trước còn nói xấu nó với không ít người, bây giờ phải làm sao đây?”

Lý Phú nghe xong da đầu liên tê dại một hồi, nhanh chóng nói: “Ngày mai con sẽ đi mua một phần quà mang sang Giang gia.”

Bà Lý cau mày nói: “Có nghiêm trọng tới mức vậy không?”

Vợ Lý Phú vội lên tiếng: “Mẹ, việc này có thể lớn có thể nhỏ, người ta nếu như không để tâm thì đó chính là việc nhỏ, nhưng nếu người ta để ý, thì đó chính là việc lớn.

Tóm lại, việc này mẹ cứ để Lý Phú đi giải quyết, về sau mẹ đừng đi ra ngoài nói lung tung với người khác nữa là được, nếu như thật sự chọc giận người ta, vậy chúng ta thật sự không gánh nổi lửa giận của người ta.”

Thấy con trai, con dâu nói nghiêm túc như vậy, bà Lý cuối cùng cũng coi trọng.

Vợ chồng Lý Phú thấy vậy, lúc này mới yên tâm.

Nửa giờ sau, vợ chồng Lý Hào cũng về tới nơi, sau khi biết chuyện

mẹ mình cả gan làm loạn cũng bị dọa cho toát mồ hôi lạnh đầy người.

Sau đó, cũng giống như anh chị dâu, lôi kéo mẹ căn dặn một trận, nói bà về sau không thể đi ra ngoài nói xấu Giang Phong người ta nữa.

Bà Lý cũng không phải ngu ngốc, thấy cả hai đứa con trai con dâu đều nói như vậy, trong lòng bà cũng có cân nhắc nặng nhẹ, liền đồng ý với bọn họ về sau sẽ không ra ngoài nói lung tung nữa.

Thế là, ngày hôm sau, Lý Phú liền đi mua rượu, thuốc lá, trà làm quà, mang sang Giang gia.

Người tiếp đãi hắn lại vừa vặn là Giang Phong, Lý Phú đưa quà xong liền trực tiếp nói xin lỗi: "Giang đại sư, thật sự xin lỗi, mẹ tôi đoạn thời gian trước có chút hồ đồ, ở bên ngoài nói vài điều không phải về cậu, hôm nay tôi tới đây là để thay mẹ mình nói lời xin lỗi, anh em chúng tôi đều đã nói chuyện cẩn thận với bà, về sau cam đoan sẽ không để chuyện như vậy phát sinh nữa, hi vọng cậu đừng chấp nhặt với bà."

Ngày hôm qua lúc uống trà mẹ hắn vừa mới nhắc tới bà Lý, Giang Phong đương nhiên hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, thấy Lý Phú còn đặc biệt xách theo quà tới tận nhà xin lỗi thế này, hắn liền mỉm cười nói: "Nhắc tới chuyện này, thật ra cũng đúng là tôi làm ảnh hưởng tới thu nhập của bác Lý, bác có chút lời oán giận cũng là chuyện dễ hiểu."

Lý Phú vội vàng tỏ thái độ: "Giang đại sư sao lại nói như vậy, làm mai mối cũng giống như làm ăn vậy, chỉ cần không phải cạnh tranh ác ý thì người nào có thể giữ được khách là bản lĩnh của người đó, sao có thể vì vậy mà sinh lòng oán trách được!

Tôi với em trai tôi tối hôm qua mới trở về, vừa biết được việc này đã lập tức cùng nói đạo lý với mẹ mình một lần, bà hiện tại cũng đã ý thức được sai lầm của mình rồi, tôi ở đây hôm nay trịnh trọng thay mẹ mình xin lỗi cậu."

Giang Phong xua tay nói: "Anh Phú nói quá lời rồi, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, tôi không để trong lòng đâu."

Thấy Giang Phong thật sự không để trong lòng, Lý Phú mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cũng không thể trách hắn tại sao lại lo lắng như vậy, hắn mặc dù không rõ các mối quan hệ của Giang Phong mạnh tới mức nào, nhưng hắn đã sờ soạng lần mò ngoài xã hội nhiều năm, trong lòng cực kì rõ ràng, nếu như Giang Phong muốn đánh vào nhà bọn họ, thì chỉ vài phút là có thể khiến cho nhà bọn họ gà chó không yên.

Đừng chỉ nhìn bây giờ là xã hội hòa bình, nhưng cái thế giới này, từ cổ chí kim, đặc quyền giai cấp vẫn luôn ở đó, không hề biến mất, người thực sự có quyền thế muốn hại người bình thường, thì thật sự có thể khiến cho một người bình thường ngay cả nửa bước cũng khó đi.

Giải quyết xong chính sự, Lý Phú ở lại uống trà một lát, cùng Giang Phong nói chuyện phiếm mười mấy phút, sau đó mới đứng dậy chào rồi rời đi.

Chương 827: Anh Phong, Em Định Theo Anh Học Làm Mai Mối

Tết những năm trước, Giang mẫu luôn phải vội vàng chuẩn bị đủ loại quà tết, còn muốn làm chút bánh bèo, bánh trôi mật, bánh nếp các thứ, đây cũng là những đồ vật không thể thiếu trong ngày tết ở trấn Thanh Hà bên này.

Có điều, tết xuân năm nay Giang mẫu bận đến không có thời gian động tay tới những thứ này, tới ngày các chàng trai cô gái về quê ăn tết, thị trường xem mắt liền trở nên nóng tới đỉnh điểm.

Trước đây, mỗi một thôn đều có người mai mối, thậm chí, trong một thôn còn không chỉ có một người mai mối, công việc san sẻ cho nhiều người mai mối như vậy, mặc dù vẫn khá bận rộn nhưng cơ bản đều ứng phó được hết.

Nhưng hôm nay, không chỉ người mai mối ở trấn Thanh Hà không có ai tới mời, mà ngay cả mấy trấn xung quanh cũng như vậy, tất cả khách hàng có nhu cầu đều chạy tới chỗ đại sư mai mối Giang

Phong, số lượng người đến nhà mời mai mỗi ngày đều vượt quá mười ngón tay, không chỉ có Giang phụ, Giang mẫu loay hoay bận rộn đến mức chân không chạm đất, mà ngay cả hai anh em Giang Phi và Giang Phong đều không có chút thời gian rảnh rỗi nào.

Mãi tới ba mươi tết mới coi như xong xuôi được việc.

Đương nhiên, nhiều ngày vất vả như vậy cũng không phải phí công, thu hoạch cũng tương đối khả quan.

Bây giờ, thanh danh làm mai mối của Giang Phong có thể nói là như mặt trời ban trưa khắp mười phương tám hướng nơi thôn quê này, tất cả đều biết rõ chỉ cần mời được hắn làm mai, thì cơ bản có thể đảm bảo được cuộc sống hôn nhân hạnh phúc sau này.

Bởi vậy, trong suốt một tuần lễ, Giang phụ, Giang mẫu đã hung hăng kiếm được một món tiền hời, con số nói ra chỉ sợ là khiến không biết bao nhiêu người mai mối ghen tị tới chết.

Hơn nữa, những người tới mời mai, tạ mai cũng không thiếu quà cầm tay, rượu, thuốc lá, trà các loại không cần phải nhiều lời, ngoài ra còn có bánh bèo, bánh trôi mật, bánh nếp cũng nhận được không ít.

Kết quả, Giang mẫu không có thời gian làm bánh nếp, không có thời gian chuẩn bị đồ tết nhưng trong nhà, các loại bánh nếp và đồ tết lại chất đầy trong gian để quà của khách.

...

Ba mươi tết (giao thừa) là một trong những ngày lễ quan trọng nhất ở Trung Quốc, một ngày này, phong tục tập quán ở khắp nơi trên cả nước mặc dù khác nhau, nhưng bữa cơm tất niên hẳn đã là tập tục chung của cả nước.

Bữa cơm tất niên, hay còn gọi là bữa cơm cuối năm, bữa cơm đoàn viên, bữa cơm đoàn niên, là một điểm nhấn quan trọng trước thềm năm mới, chẳng những muôn màu muôn vẻ mà còn chất chứa rất nhiều ngụ ý. Bữa cơm tất niên truyền thống là bữa cơm ăn sau giao thừa tế tổ, trước khi bắt đầu sẽ có lễ bái thần tế tổ, sau khi hoàn thành nghi thức bái tế xong mới bắt đầu bữa cơm này.

Phần lớn các nơi đều ăn cơm tất niên vào buổi tối, nhưng ở trấn Thanh Hà thì lại khác, thời gian ăn cơm thường vào khoảng một giờ chiều.

Bởi vì thời gian cúng A Tổ Công (tiếng địa phương của người Hẹ, ý là tế bái tổ tiên) thường vào khoảng mười một, mười hai giờ trưa, đương nhiên sớm hơn hoặc trễ hơn một chút cũng không có vấn đề gì, cũng không quá quan trọng. Cúng xong mới mang đồ cúng (thường là thì gà, thịt lợn, cơm, trà, rượu) về để nấu ăn, trong nhà có nhiều người hỗ trợ nên tốc độ cũng nhanh, không mất bao lâu là đã có bữa cơm tất niên tươm tất để ăn rồi.

Nếu như trong nhà chỉ có một người bận rộn làm thì tốc độ nấu ăn đương nhiên là sẽ tương đối chậm, bình thường đều phải tới hơn một giờ, thậm chí là hai giờ chiều mới có thể bắt đầu ăn.

Cơm tất niên Giang gia ăn tương đối sớm, là ăn cùng nhà chú nhỏ, mấy anh em trong nhà tụ họp lại cùng nhau ngồi ăn bữa cơm tất niên là chuyện khá phổ biến ở thôn Long Sơn bên này.

Cơm tất niên của Giang gia cực kì phong phú, có gà luộc, thịt ngan trắng, thịt sợi (là măng sợi, là món ăn không thể thiếu trong ngày tết và các buổi ma chay cưới hỏi), thịt hấp chua ngọt, thịt dê hầm, thịt xào nghệ, cá hấp, cùng với rất nhiều rau sống.

Món canh đương nhiên cũng không thể thiếu, lấy xương gà, xương ngỗng và xương lợn hầm chung thành nước canh, cho thêm sao biển, mộc nhĩ, rau cúc vàng, cải trắng, đun sôi sẽ thành một món canh cực kì vừa miệng.

Lúc ăn cơm, nụ cười trên gương mặt bà nội Giang chưa từng biến mất, một năm vừa qua, hai đứa con trai của bà làm ăn rất khấm khá.

Con trai và con dâu cả đã trở thành người mai mối nổi danh nhất mười dặm tám hương ở thôn quê, số tiền kiếm được một năm thực sự là đầy bồn đầy bát, không ai nghe tới là không giơ ngón tay cái khen ngợi!

Con trai thứ cũng không chịu thua kém, đã lên chức.

Tất cả những thứ này đều là nhờ vào công lao của đứa cháu nội Giang Phong.

Vốn thành tích học tập của Giang Phong đã rất tốt, bà nội Giang cũng tương đối thiên vị hắn, bây giờ thì lại càng không cần phải nói, không kể là ở huyện thành hay trở về quê, nói chuyện với ai bà cũng nhắc tới đứa cháu ngoan này, sau đó hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của người khác.

Năm nay là năm đại phát của Giang gia, bữa cơm tất niên này ăn đến cực kì thoải mái, ngoại trừ chị dâu Giang Phong đang mang thai, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều uống một chút rượu.

Thiết sót duy nhất chính là chị gái Giang Phong, Giang Tuyết đã xuất giá, năm nay không ăn tết ở Giang gia được.

Chương 828: Anh Phong, Em Định Theo Anh Học Làm Mai Mối (2)

Lúc này, Giang Phong đang tán gẫu cùng con trai của chú nhỏ, Giang Vũ.

“Tiểu Vũ, em sang năm là tốt nghiệp đại học rồi, có định tiếp tục học cao hơn hay không?” Giang Phong nuốt đồ ăn trong miệng xuống, hỏi.

Giang Vũ lắc đầu nói: “anh Phong, em không muốn học cao hơn nữa, thành tích học tập của em không bằng anh, anh khi đó còn không tiếp tục học lên cao hơn, em lại càng không cần phải tiếp tục học làm gì.”

Giang Phong hỏi tiếp: “Vậy em tốt nghiệp xong tính đi ra làm gì? Có kế hoạch gì chưa?”

Giang Vũ đánh bạo nói: “anh Phong, tốt nghiệp xong em định theo anh học làm mai, không biết có được hay không?”

Hắn từ năm ngoái đã có suy nghĩ này, năm nay về đây ăn tết, biết

nhà bác hắn năm qua làm mai kiếm được hơn trăm vạn xong, suy nghĩ này trong hắn lại càng kiên định hơn.

Giang Phong cười nói: “Đương nhiên là được rồi, nếu em muốn làm mai mối thì cứ giống như hai bác ấy, nhận khách xong thì gửi thông tin cho anh, anh sẽ bớt thời gian tìm đối tượng xứng đôi cho họ, sau đó em lại giúp người ta đi đáp cầu dắt mối, nếu làm tốt, một năm kiếm được trăm vạn chắc chắn không có vấn đề gì.”

Đây là đứa em họ nội gần duy nhất của hắn, nếu có năng lực thì đương nhiên là muốn kéo một chút rồi.

Giang Vũ nghe vậy thì cực kì vui mừng, bưng rượu lên nói: “Cảm ơn anh Phong, em mời anh một chén.”

Giang anh Phongm cốc rượu lên cụng ly với hắn một cái, nói: “Đều là anh em trong nhà cả, không cần khách khí, đến lúc đó cố gắng thật tốt, không dám nói có thể cho em đại phú đại quý, nhưng chỉ cần có tâm đi làm, mấy năm sau có tài sản ngàn vạn hắn cũng không khó.”

Nghe đến đó, Giang Vũ vừa mới uống xong chén rượu liền không nhịn được nhếch miệng cười, hắn dường như đã thấy cuộc sống hạnh phúc đang vẫy chào mình rồi.

Hai anh em nói chuyện, những người khác trong nhà cũng nghe thấy, chú thím Giang Phong lúc ấy đều kích động, xém chút nữa đã bảo con trai lập tức bỏ học trở về chỗ anh Phong của nó học làm mai mối rồi.

Dù sao thì đứa cháu này của bà làm mai mối thực sự kiếm được quá nhiều tiền, nó chỉ hơi chiếu cố cha mẹ ở quê một chút thôi mà hai người một năm đã kiếm được cả trăm vạn, con trai nhà mình đều có thể bám được vào đứa cháu này, tương lai hứa hẹn thế nào bà cũng có thể tưởng tượng được.

Vì lời hứa này của Giang Phong mà bầu không khí bữa cơm sau đó lại càng tốt hơn, nụ cười trên mặt một nhà ba người chú nhỏ có cố giấu cũng không giấu nổi.

Ăn xong bữa cơm tất niên cũng mới chỉ hơn hai giờ chiều, lúc này,

rất nhiều nhà trong thôn cũng đã ăn cơm tất niên, người trẻ tuổi thì tốp năm tốp ba tụ hợp đánh bài, chà mạt chược, còn các ông bà già thì ngồi đốt một đống lửa, cùng với hàng xóm bốn bên sưởi ấm tán gẫu.

Còn trẻ nhỏ thì cầm các loại pháo bông chạy chơi khắp xóm.

Giang Phong thì không đánh bài cũng không chà mạt chược, một phần là vì hắn không ham mấy cái này, một phần khác là vì hắn căn bản không hề rảnh rỗi.

Ăn xong bữa cơm tất niên, những đôi vợ chồng được hắn hỗ trợ tác hợp kia liền trước sau tới cửa, dẫn đầu không phải ai khác, chính là người ngồi đầu bảng ế ở thôn Long Sơn, hai anh em Giang Văn Đông và Giang Văn Tây, hai người không mang quá nhiều quà tới, chỉ cầm theo hai túi trà.

Sau khi nói chuyện vài câu, Giang Phong liền dẫn hai người tới phòng khách lớn ở tầng ba ngồi uống trà.

“Anh Đông, đứa cháu trai kia của em có quấy khóc nhiều không?” Giang Phong hỏi.

Mặc dù Giang Văn Đông lớn hơn Giang Phong gần hai mươi tuổi, nhưng luận về bối phận, hắn còn phải gọi Giang Phong một tiếng chú đấy, có điều cũng đã qua năm đời, mọi người cũng không để ý như vậy.

Giang Văn Đông vẻ mặt tươi cười nói: “Không hề quấy khóc, thằng nhóc kia ăn no thì ngủ, tỉnh ngủ thì ăn, chỉ cần giữ người nó sạch sẽ thì nó sẽ không ồn không nháo, cực kì dễ nuôi.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, lại nhìn về phía Giang Văn Tây, hỏi: “Anh Tây, chị dâu hắn là sắp sang tháng rồi đúng không?”

Giang Văn Tây cười nhẹ, nói: “Còn có mấy ngày nữa là sang tháng rồi.”

Giang Phong dặn dò: “Việc ở cữ của phụ nữ là cực kì quan trọng, anh Tây nhất định phải hầu hạ chị dâu thật tốt, tuyệt đối đừng để chị bị bệnh hậu sản nào.”

Giang Văn Tây gật đầu: “Anh hiểu rõ, bây giờ anh chỉ còn thiếu nước cung cô ấy như cung tổ tông thôi!”

Trong lúc nói chuyện, nước cũng đã sôi, Giang Phong liền bắt đầu pha trà.

Trong lúc ba người vừa uống trà vừa nói chuyện trời đất, Vi Minh Kiệt (cũng là một trong những thành viên chủ chốt trong bảng ế vợ ở thôn Long Sơn, là anh trai có chuyện bí mật khó nói kia) cũng cầm theo trà chạy tới cửa.

Từ khi nghe theo lời của Giang Phong, hắn tới bệnh viện lớn chữa lành cậu em nhỏ của mình xong liền lấy Vệ Vũ San biết nóng biết lạnh kia về làm vợ, Vi Minh Kiệt giờ đang có cuộc sống hạnh phúc như thần tiên.

Vốn Vi Minh Kiệt là người thứ hai mời Giang Phong làm mai mối, chỉ chậm hơn so với Giang Văn Đông một chút, đáng tiếc, cậu em nhỏ của hắn không quá nghe lời, đi bệnh viện điều trị cũng làm trễ nải không ít thời gian, dẫn tới bị Giang Văn Tây tới sau vượt lên làm ba ba trước.

Có điều ngày dự sinh của vợ Vi Minh Kiệt cũng đã sắp tới, hiện giờ hắn đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, chỉ còn chờ chào đón đứa con đầu tiên ra đời.

Ba người cũng không ở lại nhà Giang Phong lâu, anh em Giang Văn Đông và Giang Văn Tây đều có con nhỏ, nhất là vợ Giang Văn Tây vẫn còn đang ở cữ, trong nhà lại có hai bệnh nhân bị liệt phải chăm sóc, cho nên hai anh em chỉ ngồi khoảng nửa giờ liền chào rồi đi về.

Còn Vi Minh Kiệt thì có vợ sắp tới ngày dự sinh, hắn ở bên ngoài lâu cũng không yên tâm, ngồi chưa đến một giờ cũng đi về.

Chương 829: Anh Phong, Em Định Theo Anh Học Làm Mai Mối (3)

Không chỉ có ba người họ, những người trong thôn được Giang Phong hỗ trợ đáp cầu dắt mối cũng không ít, từng người đều bớt chút thời gian tới ngồi chơi, uống mấy chén trà.

Từ khoảng ba giờ chiều tới tận 11 giờ 50 phút tối, trong nhà Giang Phong chưa lúc nào thiếu khách, mãi tới tận gần 12 giờ đêm, khách mới nhộn nhịp tạm biệt, chuẩn bị về nhà bắn pháo hoa.

Ở thành phố, bình thường đều có quy định không được bắn pháo hoa hay pháo bông, nhưng ở nông thôn thì không có quy định này, đây cũng là điểm hấp dẫn của nông thôn so với thành thị.

Giang gia bây giờ không thiếu tiền, ăn tết đương nhiên phải mua nhiều pháo hoa và pháo bông một chút cho náo nhiệt, bởi vậy, hai anh em Giang Phi và Giang Phong đã đi mua bảy, tán vạn tiền pháo hoa và pháo bông về.

Cộng thêm số mà chú thím Giang Phong mang về, lượng pháo hoa và pháo bông trong nhà thực sự không ít.

Trước đây, mỗi lần trong thôn đốt pháo hoa và pháo bông còn so xem pháo hoa, pháo bông nhà nào kêu to nhất, thời gian sáng dài nhất.

Từ lượng pháo hoa, pháo bông châm năm đó là có thể biết được năm đó nhà ai hưng vượng nhất, kiếm được nhiều tiền nhất.

Có điều, so được mấy năm, mọi người cũng dần khôi phục lí trí, không muốn lãng phí quá nhiều tiền bạc vào việc này nữa.

Dù sao thì lúc châm pháo hoa, pháo bông các loại, nhìn thì rất đẹp, nhưng chẳng khác đốt tiền là bao.

Không lâu sau, đồng hồ đã điểm 12 giờ đêm, toàn bộ thôn Long Sơn nháy mắt trở thành biển pháo hoa, pháo bông, vô số pháo hoa được phóng lên trời đêm, nổ tung trên không trung, một vườn hoa

sáng rực khiến vô số người lôi điện thoại ra chụp ảnh hoặc quay video để khoe khoang trên vòng bạn bè.

Pháo hoa sáng rực nổ tung giữa trời đêm đen kịt vốn là một mỹ cảnh không thể rời mắt, mà toàn thôn tính ra có cả hàng trăm pháo hoa được phóng lên cùng lúc, cùng nổ tung trên không tạo thành một vườn ánh sáng xinh đẹp, đây là mỹ cảnh mà những người sống ở thành phố cả đời khó mà thấy được.

Cùng lúc này, Giang Phong gửi wechat cho Hoàng Linh Vi.

Hắn đi lên sân thượng, chĩa camera về phía bầu trời, để cho cô dâu nhỏ của hắn ngắm nhìn cảnh tượng pháo hoa nhảy múa đầy trời kia xinh đẹp đến mức nào, khiến cho Hoàng Linh Vi hâm mộ không thôi.

Khi đồng hồ vừa điểm mười hai giờ đêm là thời điểm toàn thôn tập trung nổ pháo, lúc này, trừ khi là đóng toàn bộ cửa sổ trốn ở trong phòng, còn nếu như ra ngoài nói chuyện video thì chắc chắn sẽ không nghe được tiếng đối phương.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi cùng thưởng thức thịnh yến pháo hoa khoảng nửa giờ, sau đó mới tránh về phòng nói chuyện tán gẫu.

...

Mùng một đầu năm, Giang Phong ngồi nhà nhàn nhã một ngày.

Sau đó từ mùng hai trở đi lại bắt đầu vội vàng đi thăm người thân rồi đáp cầu dắt mối cho khách.

Chỉ trong chớp mắt đã đến mùng tám tết.

Ngày mai là ngày vui của Giang Phong và Hoàng Linh Vi, ngày cử hành hôn lễ của hai người, vì đã sắp xếp xong tất cả từ năm trước cho nên cả nhà Giang Phong đều đợi tới mùng tám mới xuất phát tiến về tỉnh thành.

Cùng đi với nhà Giang Phong còn có hai, ba trăm thôn dân của thôn Long Sơn.

Thôn Long Sơn có gần ba trăm gia đình, hộ nào Giang Phong cũng mời, các thôn dân qua thương lượng, tính toán sẽ phái mỗi hộ một đại biểu tới tham gia hôn lễ của Giang Phong.

Thật ra, ở chỗ như nông thôn thì việc kéo cả nhà đi tham gia hôn lễ là chuyện không thể bình thường hơn được, nhưng đó là với hôn lễ cử hành trong thôn hoặc là trên trấn.

Còn kiểu hôn lễ được cử hành ở khách sạn năm sao ở tỉnh thành, thôn dân như bọn họ tự nhiên cũng muốn chú trọng tới hình tượng, tránh tới lúc đó lại gây ồn ào, làm trò cười.

Bởi vậy, với hôn lễ của Giang Phong, gần ba trăm gia đình trong thôn cơ bản đều chỉ có một chủ gia đình tham gia, chỉ có hơn mười gian đình là phái bà vợ trong nhà đi tham gia.

Giang Phong trực tiếp bao hết mười chiếc xe khách để chở các thôn dân về tỉnh thành, năm ngoái hắn đã sắp xếp tốt chỗ ở tại tỉnh thành, trực tiếp bao trước trọn vẹn sáu khách sạn ở đây.

Trong đó có một chỗ là khách sạn năm sao, chính là nơi cử hành hôn lễ, nơi đây chủ yếu là để tiếp đãi khách quan trọng, ví dụ như khách đưa gả, còn có con em của quan, con em nhà giàu, đại minh tinh, vân vân.

Ngoài ra còn có hai khách sạn bốn sao, và ba khách sạn ba sao.

Cả sáu khách sạn này đều bao trọn gói trong hai ngày liên tục, số tiền tiêu vào đây cũng không hề nhỏ, có thể nói là chi rất mạnh tay, người bình thường chắc chắn là không dám làm tới như vậy, dù có bao thật thì cũng chỉ bao một ngày, có đánh chết cũng sẽ không bao giờ có chuyện bao hai ngày liên tục như vậy.

Nhưng Giang Phong không thiếu chút tiền này, đây là hôn lễ cả một đời chỉ có một lần, hắn muốn làm thật hoàn hảo mọi mặt.

Đến tỉnh thành, Giang Phong liền sắp xếp cho các thôn dân vào ở trong khách sạn ba sao, đối với thôn dân Long Sơn mà nói, cho dù chỉ là khách sạn ba sao cũng đã vô cùng xa hoa rồi.

Chương 830: Khách Quý Đều Đã Tới

Thôn dân thôn Long Sơn trước đây, từ khi sinh ra đến khi xuống mồ, cơ bản chỉ hoạt động trong vòng mười dặm tám hướng thôn quê, phần lớn thôn dân cả đời ngay cả huyện thành còn chưa đến bao giờ chứ đừng nói là thành phố, thậm chí là tỉnh thành xa xôi.

Mà sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy chủ yếu vẫn là bởi vì giao thông trước đây không tiện, đến huyện thành cũng không có xe ngồi, chỉ có thể dựa vào hai cái đùi đi bộ.

Từ thôn Long Sơn tới huyện thành cũng không gần, khoảng cách chừng 76km, nếu như dựa vào hai cái đùi đi bộ thì phải đi hết hai ngày mới có thể tới huyện thành, thử hỏi không có việc gì thì ai sẽ rảnh đến nhức cả trứng, tiêu tốn một đống thời gian để đi bộ tới huyện thành chứ?

Nhưng thời đại bây giờ giao thông đã phát triển, từ thôn Long Sơn tới huyện thành chỉ mất chưa tới một giờ là đã đến nơi, kể cả có đến thành phố cũng chỉ là chuyện trong hai giờ, hoặc tới tỉnh thành thì cũng chưa tới bốn giờ là có thể tới nơi rồi.

Bởi vậy, phần lớn thôn dân thôn Long Sơn bây giờ đều đã thấy qua việc đời, nhất là người trẻ tuổi, kể cả những siêu thành thị cấp một như Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyến cũng không có cái gì ly kì.

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ chỉ có xuất ngoại mới đáng nhắc tới.

Có điều, cũng không phải tất cả thôn dân ở thôn Long Sơn đều đã thấy qua việc đời, luôn có một phần nhỏ thôn dân vì đủ các loại nguyên nhân mà rất ít khi ra ngoài, bây giờ hiếm lắm mới có một cơ hội tới tỉnh thành, bọn họ đương nhiên phải ra ngoài dạo chơi, trải chút việc đời rồi.

Thế là, sau khi Giang Phong rời khỏi khách sạn, không ít thôn dân thôn Long Sơn liền bắt đầu lập tổ đội ra ngoài dạo phố.

...

Ba giờ chiều.

Tại đại sảnh của một khách sạn bốn sao nào đó, Lý Văn Thao liếc

mắt đã nhìn thấy khu dành cho sinh viên học khóa 2018 ngành xx, đại học xx trên bảng hướng dẫn, sau đó hắn liền dựa theo chỉ dẫn trên bản đi tới một sảnh yến hội cỡ nhỏ của khách sạn.

Tiến vào sảnh yến hội, bên trong đã có hơn bốn mươi người, mọi người tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ uống trà, nói chuyện phiếm, tất cả đều là những bạn học rất quen thuộc của hắn.

Lý Văn Thao vừa đến đã nhấc lên một đợt chào hỏi nhiệt tình.

“Anh Thao!”

“Lý Văn Thao!”

“Lý đại thiếu!”

“...”

Thấy Lý Văn Thao, một đám bạn học liền nhộn nhịp chào hỏi hắn, rất nhiều bạn học nam nhìn hắn với ánh mắt ghen tị, lại có không ít bạn học nữ nhìn hắn với con mắt sáng lấp lánh.

Bởi vì Lý Văn Thao cũng không phải người bình thường, hắn là một trong “ba đại biểu” đại danh đỉnh đỉnh của lớp.

Tên gọi “ba đại biểu” này là biệt danh những kẻ lắm chuyện trong lớp tạo ra, là chỉ đại biểu quyền thế, đại biểu tài phú và đại biểu nhan sắc.

Lý Văn Thao chính là đại biểu tài phú trong “ba đại biểu”, là phú nhị đại danh xứng với thực trong lớp, trong nhà mở công ty, hình như là thuộc ngành trang trí nội thất.

Theo lời người biết chuyện tiết lộ, tài sản của gia đình Lý Văn Thao là hơn trăm triệu.

Dù sao thì lúc học đại học, tiền sinh hoạt mỗi tháng mà cha mẹ Lý Văn Thao cho hắn cũng lên tới mười vạn, chất lượng sinh hoạt vượt qua cả tưởng tượng của các bạn học xung quanh.

Có vốn liếng giàu có như vậy, cho dù Lý Văn Thao lớn lên không phải rất đẹp trai, nhưng nhân khí của hắn ở trong lớp cũng có thể

vững vàng nằm trong top 3, vô cùng được các bạn học hoan nghênh.

Đương nhiên, đây cũng là do Lý Văn Thao biết cách làm người nữa, không vì có tiền mà ngạo mạn khinh thường người khác, ngược lại còn hòa nhập rất tốt với các bạn học, còn thường thường mời người khác ăn cơm, có một bạn học như vậy, ai không muốn kết giao với chứ?

Có thể đứng ngang bằng với Lý Văn Thao, hai đại biểu còn lại đương nhiên cũng không hề đơn giản, trong đó, đại biểu quyền thế là Chu Quốc Đống, bây giờ hắn vẫn chưa đến đây, người này có trưởng bối trong nhà làm chính trị, đã đạt tới cấp sở.

Trung Quốc từ cổ chí kim vẫn luôn có tư tưởng trọng quan, bởi vậy danh vọng của Chu Quốc Đống trong lớp cao tới mức nào là điều không cần nghi ngờ, cho dù là phú nhị đại Lý Văn Thao cũng phải cho hắn ba phần mặt mũi.

Sau cùng là đại biểu nhan sắc, không phải ai khác, chính là Giang Phong.

Tuy rằng nhan sắc của Giang Phong vẫn còn kém xa so với vị "Không có thiếu nữ nào có thể ngăn hắn mỉm cười" trong 《 Tuyệt Đại Song Kiêu 》 , nhưng so với các bạn học nam cùng lớp thì tuyệt đối là hạc giữa bầy gà, cho dù có phóng mắt khắp toàn bộ trường thì hắn vẫn có thể coi là đại soái ca giáo thảo.

Nữ sinh đại học thời nay mặc dù cũng có chút trọng vật chất, nhưng dù sao vẫn chưa ra ngoài xã hội, so với những kiểu người như quan nhị đại, phú nhị đại này kia, các cô vẫn thích nam sinh dáng dấp đẹp trai hơn.

Bởi vậy, nhân khí của Giang Phong hoàn toàn có thể phân cao thấp với hai vị đại biểu còn lại, trong đó không thể bỏ qua công lao của các bạn học nữ trong lớp.

Lý Văn Thao cũng lên tiếng chào hỏi lại, sau đó nhìn về phía Đường An Quân, cười nói: "Xem khí sắc của hoa khôi Đường này đã biết cuộc sống hiện tại trôi qua tương đối thoải mái rồi!"

Đường An Quân cười nói: “Cũng tạm được, có điều có thoải mái hơn nữa so ra cũng vẫn kém Lý đại thiếu cậu, tôi nghe nói giờ cậu đã vào công ty nhà mình thực tập rồi, quay đầu sẽ tiếp quản công ty, thật sự khiến người ta ghen tị mà!”

Chương 831: Khách Quý Đều Đã Tới (2)

Lý Văn Thao lắc đầu cười: “Nếu như là trước đây, tôi có lẽ còn đắc chí, nhưng giờ, chút thành tích này của tôi mà đem ra so sánh với Giang đại sư thì thật sự còn kém xa.

Cậu ta khá lắm đấy, mới tốt nghiệp được một năm rưỡi mà đã trở thành đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, đồng thời lập ra một văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc danh tiếng lẫy lừng, thành tựu đạt được thật sự kinh người.

Bạn học A: “Đúng vậy, tôi thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới đại biểu nhan sắc lớp chúng ta vậy mà còn có bản lĩnh lớn như vậy, tốc độ phát triển này thật sự quá chóng mặt, quả thực khiến người ta nhìn mà than thở.”

Bạn học B: “Lúc biết mỹ nam Giang trở thành người mai mối trong nhóm lớp, tôi còn sợ đến ngây người, công việc này thật sự là đánh tám gậy cũng không đánh tới chuyên ngành mà chúng ta theo học!”

Bạn học C: “Không lừa các cậu, lúc đó tôi cũng không thực sự coi trọng việc mỹ nam Giang làm người mai mối, nhưng ai mờ ngờ được, chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy tháng, cậu ta đã có bản lĩnh giúp thái tử gia tập đoàn Uông thị và đại minh tinh Tiêu Mẫn làm mai mối, đã vậy còn làm thành công, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Bạn học D: “Ai có thể nói khác được chứ, tốc độ phát triển của mỹ nam Giang thật sự quá nhanh, từ lúc tôi tốt nghiệp tới giờ mới miễn cưỡng nuôi sống được chính mình mà thôi, tiền tiết kiệm còn chưa cả đến năm chữ số, so với người bạn học cũ Giang thật đúng là khiến tôi sắp xấu hổ đến chết rồi.”

Bạn học E: “Tôi cũng không tốt hơn bao nhiêu, mặc dù có công

việc ổn định nhưng muốn tiết kiệm ít tiền thật sự không dễ dàng, lấy độ nổi tiếng bây giờ của Giang mỹ nam, người ta kiểu gì cũng phải có tối thiểu tới mấy ngàn vạn không?"

Bạn học F: "Cái này chúng ta hỏi hoa khôi Đường của lớp không phải là rõ ràng rồi sao?"

Bạn học G: "Hoa khôi Đường, cậu tiết lộ cho chúng ta một chút đi, vị Giang đại sư này hơn một năm nay rốt cuộc đã kiếm được tổng cộng bao nhiêu tiền rồi?

"..."

Dưới sự mở đầu của Lý Văn Thao, chủ đề bàn tán của đám bạn học liền tập trung trên người Giang Phong.

Nghe các bạn học hỏi vậy, Đường An Quân cười tủm tỉm nói: "Rốt cuộc là kiếm được bao nhiêu tiền thì đợi ông chủ tôi tới rồi tự hỏi là được chứ sao."

Việc cô làm việc ở văn phòng môi giới hôn nhân của Giang Phong đã sớm nói cho cả lớp biết, cho nên cô mở miệng gọi ông chủ một tiếng cũng không hề có gì kì lạ.

Ngay lúc này, một đám bạn học còn chưa kịp nói gì, một giọng nói vang lên từ cửa ra vào sảnh yến hội, hỏi:" Người nào đã kiếm được bao nhiêu tiền cơ?"

Đám bạn học liền nhìn nơi phát ra tiếng nói, phát hiện người nói chính là đại biểu quyền thế trong "ba đại biểu" Chu Quốc Đống, mọi người lại một phen chào hỏi nhiệt tình.

Bạn học H: "Hội trưởng!"

Bạn học I: "Hội trưởng đến rồi!"

Bạn học J: "Hơn một năm không gặp, khí chất của hội trưởng thật sự là càng ngàng càng mạnh!"

"..."

Chu Quốc Đống được các bạn học xác định là đại biểu quyền thế

trong “Ba đại biểu” trong lớp, đây không phải là không có đạo lý, thời điểm còn học đại học, hắn không chỉ vẻn vẹn làm lớp trưởng bốn năm, mà ngay từ năm nhất đã tham gia vào hội học sinh, năm thứ ba thì trở thành hội trưởng hội học sinh, thái độ làm người cũng rất tốt.

Lý Văn Thao cũng cười, lên tiếng chào.

Chu Quốc Đống nhìn hắn, cười trêu chọc: “Lý đại thiếu, có phải là cậu kiếm được nhiều tiền không?”

Lý Văn Thao lắc đầu cười nói: “Hội trưởng cứ nói đùa, tôi có cái gì mà kiếm được tiền cơ chứ, mọi người là đang nói tới Giang đại sư đại danh đỉnh đỉnh kia, khá lắm, tốt nghiệp đại học cái là nhất phi trùng thiên, vị bạn họ cũ này của chúng ta thật sự khó lường mà!”

Chu Quốc Đống gật đầu, thật tâm thật ý cảm khái: “Quả thực là khó lường, chúng ta tốt nghiệp mới được bao lâu chứ, tôi vẫn còn đang chạy việc vặt khắp nơi đây, vậy mà vị bạn học cũ này của chúng ta đã trở thành đại sư mai mối nổi danh cả nước rồi, chênh lệch lớn tới mức trong lòng tôi cũng thấy chua.”

Giang Phong đi vào, vừa vặn nghe được câu này, cười nói: “Hội trưởng quá khen, tôi cũng chỉ là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, không thể so với đại lão phấn đấu trong giới chính trị đây được.”

“Ông chủ!”

“Giang Phong!”

“Giang mỹ nam!”

“Giang đại sư!”

“...”

Giang Phong vừa mới lộ diện, một đám bạn học đã nhiệt tình nhộn nhịp chào hỏi hắn.

Giang Phong cũng chào hỏi lại từng người, ngày mai là ngày vui tổ chức hôn lễ của hắn, hắn đã mời toàn bộ bạn học thời tiểu học, trung học cơ sở, cao trung, đại học cùng với các thầy cô đã từng

dạy hắn tới, coi như là nhân cơ hội này để họp lớp luôn.

Thời gian tụ hội là hôm nay, dù sao thì ngày mai cũng phải cử hành hôn lễ, chú rể như Giang Phong chắc chắn sẽ không có thời gian tụ hội với bạn học.

Sau khi chào hỏi xong, Chu Quốc Đống mới cười ha ha nói: “Giang đại sư, cậu thật không hổ danh là người mai mối thanh danh hiển hách, cái miệng này thật sự là rất biết nói chuyện đấy, ngay cả tiểu binh chạy việc vặt như tôi cũng biến thành đại lão phấn đấu giới chính trị trong miệng cậu.”

Lý Văn Thao nói đùa: “Luôn nói thà tin trên đời này có quỷ cũng không thể tin miệng người mai mối được, một người mai mối lợi hại, chết cũng có thể nói thành sống được, Giang đại sư của chúng ta xem như là người mai mối có tiếng nhất hiện tại, biết ăn nói không phải là kỹ năng cơ bản nhất sao.”

Giang Phong cười mắng: “Lý đại thiếu cũng đừng có bôi xấu tôi như thế, tôi đúng là làm mai mối nhưng vẫn nói đúng sự thật đấy nhé, chưa từng giở trò dối trá bao giờ, điểm này hoa khôi Đường lớp chúng ta có thể làm chứng.”

Chương 832: Khách Quý Đều Đã Tới (3)

Lý Văn Thao bĩu môi nói: “Này, hoa khôi Đường lớp chúng ta giờ là nhân viên của cậu, cậu nói đông cô ấy không dám nói tây, cậu bảo cô ấy mặc váy cô ấy không dám mặc quần, không thể tin lời cô ấy được.”

Đường An Quân liếc Lý Văn Thao một cái, nhẹ nhàng nói: “Lý đại thiếu, xem ra về sau cậu là muốn tự tìm đối tượng cho mình chứ không muốn dựa vào sự trợ giúp của ông chủ tôi!”

Lý Văn Thao nắm bắt không khí nhanh, lập tức liên tục thở dài cầu xin tha thứ, vẻ mặt kia thoạt nhìn cực kì khoa trương, chọc cho tất cả mọi người bật cười.

Bầu không khí buổi họp lớp này rất tốt, bất kể là phú nhị đại Lý Văn Thao, hay là con em nhà quan Chu Quốc Đống, đều không hề

có ý khinh thường bất kì một vị bạn học nào, các bạn học nữ cũng không hề ganh đua so kè với nhau.

Bây giờ đã ra xã hội, mọi người chắc chắn đều có sự thay đổi không nhỏ, nhưng từ lúc tốt nghiệp đại học tới nay cũng mới chỉ có hơn một năm, chính là lúc tình cảm bạn học vẫn tương đối mặn mà, tự nhiên sẽ không xuất hiện các kiểu khoe của, vả mặt các thứ.

Giang Phong cùng mọi người nói chuyện phiếm mười mấy phút, lúc này mới lớn tiếng nói: "Các vị bạn học cũ, khách sạn này tôi đã đặt trước trong hai ngày rồi, đợi lát nữa mọi người hãy tới quầy lễ tân khách sạn làm thủ tục check in, cứ trực tiếp báo tên của tôi và số điện thoại là được.

Tôi còn phải tới sảnh bên cạnh chào hỏi mấy người bạn học cao trung, trung học cơ sở và tiểu học nữa, trước hết xin lỗi vì không tiếp đón mọi người được chu đáo, cơm tối tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi, chờ tới lúc ăn cơm tôi sẽ tới chỗ mọi người uống hai chén."

Tất cả đều biết hai ngày này hắn sẽ tương đối bận rộn, đều thông cảm nhẹ nhàng gật đầu.

...

Trong lúc Giang Phong vội vàng chạy đi chạy lại tham gia buổi tụ hội với bạn học, những khách quý hắn mời cũng nhộn nhịp di chuyển, từ khắp bốn phương tám hướng chạy tới tỉnh thành Quế tỉnh.

Thành phố Hàng Châu.

Lăng công chúa và chồng là Trình Quốc An (cao thủ câu cá) đang ngồi xe đi tới sân bay, người lái xe là bảo vệ kinh nghiệm mười năm của Lăng công chúa.

Lúc này, khí sắc của Lăng công chúa vô cùng tốt, phụ nữ có tình yêu vào quả thật là khác biệt, kết hôn được mấy tháng, cảm giác như trẻ hơn mấy tuổi so với trước đây.

Tuổi của Lăng công chúa cũng không còn nhỏ, hiện tại cô đã xử lý gần như xong xuôi toàn bộ công việc trong tay, có thể yên tâm

chuẩn bị mang thai, chào đón một đứa bé rồi.

Trên đường đi, hai vợ chồng không hề nói chuyện, chỉ nắm tay nhau, thỉnh thoảng liếc nhìn nhau một cái, hưởng thụ sự thần giao cách cảm kia.

Đến sân bay, hai vợ chồng và chú bảo vệ cùng làm thủ tục lên máy bay, nửa giờ sau, một chiếc máy bay phóng lên bầu trời xanh thẳm, bay về phía tỉnh thành Quế tỉnh.

Thật ra, lấy năng lực tài chính của Lăng công chúa, muốn mua một chiếc máy bay tư nhân xa hoa thật ra cũng chỉ là chuyện trong một cái nhấc tay, nhưng bất kể là Lăng công chúa hay ông Lăng đều có tính cách cực kì giản dị khiêm tốn, không hề mua máy bay tư nhân, mỗi lần đi xa nhà đều ngồi phương tiện giao thông công cộng.

...

Một sân bay nào đó ở thủ đô.

Bùi Dĩnh (một trong những át chủ bài trong giới tài chính) và chồng là Lưu Ức Tài (thiên tài toán học, giáo sư của một đại học 985 nào đó) cùng lên máy bay bay về phía tỉnh thành Quế tỉnh.

Cùng lúc đó, Tưởng Quý Đông (con em quyền quý ở thủ đô, ông nội trước khi về hưu là đại lão cấp phó) cùng với vợ là Mạnh Thu Nguyệt (cũng là con em quyền quý ở thủ đô, gia thế không hề kém so với Tưởng gia) cũng lên máy bay đi về phía tỉnh thành Quế tỉnh.

Đi cùng với vợ chồng bọn họ còn có u Quốc Sư (con trai của một quan to một phương) và bạn gái Trình Miêu Miêu (con em quyền quý ở thủ đô, một thành viên trong vòng tròn của Tưởng Quý Đông).

...

Trung Hải.

Phương Vân (một người trong cặp bài trùng giới tài chính) và chồng là Trần Mộ Sơn (nhà văn bạch kim) cùng lên máy bay tư nhân bay thẳng tới tỉnh thành Quế tỉnh.

Vì nhà hai người có máy bay tư nhân cho nên không cần phải chạy tới tỉnh thành Quế tỉnh từ sớm, chờ tới sáng sớm ngày mai mới bay tới tham gia hôn lễ cũng không muộn.

Có điều Phương Vân muốn tụ họp với bạn bè một chút, cho nên liền chạy tới từ sớm.

...

Hương Giang.

Hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Long cô cô, Lý Gia Kiệt (con trai trưởng hào môn Lý thị) cùng leo lên một chiếc máy bay tư nhân siêu cấp xa hoa, bay tới tỉnh thành Quế tỉnh.

...

Quảng Đông.

Vợ chồng Ngụy Tuyết Phong, Hạ Linh Linh cùng ngồi lên tàu cao tốc đường sắt đi tới tỉnh thành Quế tỉnh.

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Tại một câu lạc bộ tư nhân cao cấp nào đó, vợ chồng Long Trạch Vũ, Trầm Như Sương; vợ chồng Uông Văn Kiệt, Tiêu Mẫn; vợ chồng Ngô Minh, Phạm Tiểu Lệ; vợ chồng Hứa Tinh Thần, Lam Doanh Doanh; vợ chồng Lôi Hải, Lê Thiên Nhu; vợ chồng Sử Anh Hào, Nghiêm Thục Nhã cùng tụ tập ở phòng khách.

Chương 833: Hôn Lễ Của Giang Phong (thượng)

Mặc dù ngày mai mới cử hành hôn lễ, nhưng hôm nay Giang Phong đã vô cùng bận bịu, ngay cả người thân đến hắn cũng không rảnh để gặp, chỉ có thể để cha mẹ ra mặt tiếp đãi.

Từng khách quý tới, Giang Phong đều phải bớt thời gian tiếp đãi

một lần, họp lớp hắn cũng chỉ là có mặt một chút, thật sự là quá bận rộn, không có cách nào phân thân.

Đêm đó, Giang Phong bận đến rạng sáng mới về nhà nghỉ ngơi.

Ngày kế tiếp, Giang Phong dậy thật sớm, sau đó mang theo thân thích, bạn bè, bạn học, thợ trang điểm, thợ quay phim … tạo thành đội ngũ đón dâu ngồi máy bay tư nhân bay về phía thành phố Thâm Quyến.

Trang điểm, thay quần áo hay là ăn sang gì đó đều được tiến hành ở trên máy bay tư nhân.

Chiếc máy bay tư nhân vô cùng sang trọng này chính là thái tử gia Uông Văn Kiệt của tập đoàn Uông thị cung cấp, lấy tài sản của Giang Phong bây giờ, dù có nhân gấp mười thì cũng mua không nổi máy bay tư nhân này. Chắc cũng không cần nhiều lời về giá trị của máy bay tư nhân này.

Tám giờ sáng, máy bay đến sân bay thành phố Thâm Quyến nào đó.

Sau đó, mấy người lại ngồi đoàn xe đón dâu hướng về phía Hoàng gia.

Đội xe đón dâu do mười tám chiếc Rolls-Royce tạo thành, xe này cũng là Uông Văn Kiệt cung cấp, lấy thân phận của hắn muốn điều mười tám chiếc Rolls-Royce là chuyện vô cùng dễ dàng.

Giang Phong chạy tới đón dâu sớm như vậy chạy cũng là chuyện không có cách nào khác.

Bởi vì căn cứ theo tập tục kết hôn của Long Sơn, nhất định phải đón cô dâu trước mười hai giờ trưa.

Mặc dù Giang Phong không cử hành hôn lễ ở trong thôn, nhưng hắn vẫn tuân theo tập tục kết hôn trong thôn, cho nên mới chạy tới đón dâu sớm như vậy.

Dù sao vượt tỉnh, cho dù là tỉnh lân cận thì cũng đường xá xa xôi, nếu như bỏ lỡ giờ lành sẽ không tốt.

...

Hoàng gia lúc này cũng vô cùng huyên náo, bạn bè thân thích tề tụ đầy đủ, tiếng cười nói vang lên không ngừng.

Nhưng mà trong lòng người làm cha lại Hoàng Nguyên Giáp lại có chút vui không nổi. Dù hắn vô cùng hài lòng về người con rể là Giang Phong, nhưng vừa nghĩ tới qua ngày hôm nay, minh châu mà hắn yêu thương hơn hai mươi năm sẽ trở thành người của người khác, chuyện này khiến cho trong lòng hắn có chút khó chịu.

Hoàng mẫu đã ở cùng bạn già của mình hơn hai mươi năm, có thể nói là hiểu rõ tâm tư của hắn như lòng bàn tay, liền dành thời gian tới an ủi hắn: "Lão Hoàng, con gái chúng ta sớm muộn gì cũng phải muốn lấy chồng, có thể gả cho người như Tiểu Phong, chúng ta đều phải vui cho nó mới đúng. Nó và Tiểu Phong đời này nhất định có thể trôi qua một cách hạnh phúc."

Hoàng Nguyên Giáp thở dài: "Tôi biết, đứa nhỏ Tiểu Phong này và tôi mới quen đã thân, tôi đương nhiên là yên tâm chuyện gả con gái cho hắn. Chỉ là nghĩ đến chuyện qua hôm nay, con gái chính là người của người khác, trong lòng tôi luôn có chút khó, khó chịu."

Hoàng mẫu nói: "Sinh con gái chính là như vậy, cha mẹ đều phải trải nghiệm cảm giác này một lần, may mà giao thông thời đại này phát triển, có thể đến bất kỳ nơi nào trên toàn thế giới trong vòng một ngày, mà không phải giống như cổ đại, con nữ gả xa, cả một đời không có mấy cơ hội gặp mặt. Đây mới thực sự là khó mà tiếp nhận."

Được bạn già an ủi, trong lòng Hoàng Nguyên Giáp cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, gật đầu nói: "Bà nói đúng, giao thông bây giờ phát triển, chúng ta lại không thiếu tiền, nhớ con gái thì có thể đi thăm bất cứ lúc nào, dù là dọn đi đến ở cạnh nhà chúng nó cũng không phải là việc khó gì."

Nói đến đây, trong lòng Hoàng Nguyên Giáp hơi động, hỏi: "Nếu không chờ con gái gả đi, chúng ta liền mua một căn hộ ở tiểu khu của con gái và con rể?"

Hoàng mẫu cười nói: "Mua căn hộ cũng là ý kiến hay, nhưng mà

tôi chắc chắn sẽ không qua đó ở trong thời gian ngắn được, phải chờ qua vài năm nữa rồi lại nói."

Hoàng Nguyên Giáp gật đầu, hiện tại đúng là không cần thiết chuyển qua đó. Cho dù con gái lấy chồng cũng có thể trò chuyện qua video bất cứ lúc nào, thực tế muốn gặp mặt thì đi máy bay hoặc ngồi tàu cao tốc qua cũng không mất bao nhiêu thời gian.

"Ông tranh thủ thời gian ổn định tâm tình một chút, vừa rồi Tiểu Phong gọi video cho Vi Vi, nói đội xe đón dâu đã đến XX, còn khoảng mười phút nữa sẽ đến."

"Biết rồi, bà nhanh đi ra ngoài chào hỏi khách khứa, tôi đi trò chuyện với con gái một chút."

...

Lúc đội xe đón dâu tới Hoàng gia đã là 8: 38 sáng.

Nghi thức hôn lễ đều được Giang Phong và Hoàng Linh Vi thương lượng kỹ, ngay cả phù rể phù dâu cũng không có, đương nhiên cũng không có mấy trò náo hôn lễ gì đó.

Náo hôn lễ vốn là tập tục hôn nhân truyền thống của Trung Quốc, ví như náo động phòng mà mọi người thường nói tới chính là một trong số đó. Nhưng từ đầu thế kỷ 21 đến nay lại xuất hiện rất nhiều hình thức náo hôn lễ ly kỳ, có cái thậm chí còn đồi phong bại tục, ảnh hưởng đến bầu không khí xã hội.

Các loại náo hôn lễ không ngừng xuất hiện trong tin tức, đủ llại hình thức đủ, trừ náo cô dâu, còn có náo phù dâu, náo chú rể, thậm chí có một số địa phương còn náo ba mẹ chồng, có thậm chí náo ra kiện cáo, náo ra mạng người.

Chương 834: Hôn Lễ Của Giang Phong (thượng) (2)

Trước tiên nói về phân đoạn đón dâu, loại kia thường là ngăn chú rể ở cổng, ví dụ thì chỗ nào cũng có, có một số phù dâu lại làm

quá đáng, không mở cửa, có một số là người nhà của cô dâu ra điều kiện, nếu không thỏa mãn thì đừng nghĩ đến việc đón dâu.

Mà tồi tệ nhất là có một số tập tục còn như này, chú rể thật vất vả "Qua năm quan chém sáu tướng", kết quả lúc chuẩn bị đón cô dâu đi, mẹ vợ tương lai yêu cầu chú rể múc nước rửa chân cho cô dâu, sau đó bắt uống nước rửa chân của cô dâu rồi mới được đón dâu.

Thậm chí, còn có hiện trường hôn lễ ra sức làm khó dễ chú rể.

Vì thế, rất nhiều trường hợp náo đến mức chú rể trở mặt tại chỗ, trực tiếp một đao chém đứt, quẳng hoa rời đi.

Còn có nơi dùng băng dán trói chú rể vào trên cây, rồi ném trứng gà, đổ nước, bia lên trên người chú rể, còn đốt pháo bên cạnh người ta nữa.

Có một số nơi náo hôn lễ nghiêm trọng sẽ cột ngược chú rể vào trên cây, sau đó đổ bia vào trong miệng của chú rể, ném trứng gà vào mặt, dưới mông thì châm dây pháo, trên chân đốt thuốc, còn có nơi để cho chú rể mặc nội y nữ dạo phố, có nơi thậm chí còn ném tương ớt vào hạ thể của chú rể.

Kinh khủng nhất là một số địa phương còn có tập tục ẩu đả chú rể, còn là đánh càng nặng thì phúc khí sẽ càng nhiều, vì thế còn từng xuất hiện ví dụ chú rể bị bạn bè đánh chết, cái này mẹ nó hoàn toàn chính là não tàn.

Ngoài ra còn có náo cô dâu, tương tự cũng là các loại thủ đoạn kỳ hoa, có sờ ngực đánh mông, động tay động chân, có nơi còn cầm đồ phun vào mặt cô dâu, thậm chí có nơi buộc cô dâu và bố chồng chung một chỗ, không hôn thì không mở trói...

Nghiêm trọng hơn chính là náo phù dâu, một số nam nhân buồn nôn mượn tập tục này để đi quấy rối tình dục, quá trình này thật sự đã phá vỡ tam quan, lại thường xuyên xảy ra, cứng rắn náo phù dâu thành những chuyện không hay.

Có nhiều chỗ, ngay cả những người bạn thân lớn lên cùng nhau với cô dâu cũng không dám tới làm phù dâu.

Rơi vào đường cùng, đành phải dùng tiền đi thuê người.

Dưới nhu cầu mãnh liệt, phù dâu lại trở thành một loại nghề nghiệp, lương ngày cao đến 800 tệ, tiền công cao hơn rất nhiều viên chức văn phòng. Nhưng cho là như thế, cũng không còn mấy người dám đi kiếm tiền kiểu này.

Thế là, không ít phụ huynh sẽ thuê gái mại dâm trong hôn lễ của con mình, bởi vì chỉ có các cô gái đi ra từ chốn trăng hoa như bọn họ mới có thể đảm nhiệm nổi vãi diễn phù dâu, có thể duy trì tràng diện vui vẻ, không đến mức phá hư bầu không khí.

Kết quả, ngay cả người chuyên nghiệp như này đều không gánh được, rất nhiều gái mại dâm đến hiện trường mới phát hiện mình là dê vào miệng cọp. Cho dù dù không trả tiền, cũng không muốn ở lâu trong hôn lễ một giây đồng hồ nào, ngực của các nàng bị siết thành từng mảng tím xanh, nơi riêng tư bị còn bị trầy xước và nhỏ máu.

Tiền này thật sự là không có cách nào kiếm.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả hôn lễ đều có ác tục như thế, ví dụ như trấn Thanh Hà của Giang Phong, chưa từng nghe nói về chuyện náo hôn lễ nào quá đáng cả, mọi người nháo thì nháo, nhưng đều có chừng mình, sẽ có đùa ác nhưng đều là một số trò đùa không ảnh hưởng đến toàn cục, tuyệt đối sẽ không có chuyện thừa cơ chiếm tiện nghi của cô dâu và phù dâu.

Giang Phong không thích náo hôn lễ, cho nên lúc kết hôn, nếu có thể cái phân đoạn náo đón dâu náo động phòng thì sẽ cố gắng bớt, cần gì phải khiến cho ngày kết hôn của mình trở nên mệt mỏi chứ?

Hoàng Linh Vi cũng đồng ý với suy nghĩ của hắn, bởi vậy toàn bộ quá trình đón dâu đều vô cùng thuận lợi, toàn bộ quá trình không đến mười phút đã giải quyết xong.

Trong này còn bao gồm thời gian chào khỏi bạn bè thân thích của nhà gái.

Sau khi đón cô dâu liền bắt đầu dẹp đường hồi phủ, họ hàng và bạn bè của nhà gái cũng lần lượt lên xe của đội đón dâu, cùng tiến về sân bay.

Sau khi thuận lợi đến sân bay, liền leo lên máy bay tư nhân vô cùng sang trọng của Uông Văn Kiệt, hướng về phía tỉnh thành tỉnh Quế.

Toàn bộ quá trình có thể nói là không có khe hở nào, đây đều là Uông Văn Kiệt hỗ trợ sắp xếp tốt từ trước, dù sao máy bay tư nhân không phải nói muốn bay là có thể bay, cũng phải cần đăng ký lộ trình từ sớm.

Con rể dùng máy bay tư nhân sang trọng như thế tới đón người, khiến cho cha Hoàng Hoàng mẫu nở mày nở mặt. Dù Hoàng gia bọn họ cũng coi như là nhà giàu, tài sản vượt qua mười chữ số, nhưng chưa từng ngồi máy bay tư nhân sang trọng như này.

Mà thân thích bạn bè của Hoàng gia thì lại không cần phải nói, tài sản của hơn mười người bọn họ cộng lại còn không sánh bằng Hoàng gia, nào có cơ hội ngồi máy bay tư nhân sang trọng như thế chứ!

Một số họ hàng và bạn bè vốn còn cảm thấy Giang Phong cho 888 888 sính lễ có chút không phóng khoáng, nhưng khi nhìn thấy một màn này mới hiểu được, người ta không phải là không nỡ đưa ra lễ hỏi cao hơn, chẳng qua là cảm thấy không cần phải vậy mà thôi. Sính lễ hiện tại chỉ cần nhìn xem có số lượng có đại biểu cho Cát Tường hay không là được.

Lúc Giang Phong thuận lợi đón cô dâu về nhà ở tỉnh thành, còn hơn mười phút nữa mới đến mười hai giờ trưa. Bọn họ đơn giản tế bái liệt tổ liệt tông trong nhà một lần, sau đó liền chạy tới cử hành hôn lễ ở khách sạn năm sao.

Chương 835: Hôn Lễ Của Giang Phong (thượng) (3)

Đại sảnh tiệc cưới khách sạn năm sao nào đó có bày một quầy thu lễ, Giang Tuyết và chồng Khúc Văn Hoa một người phụ trách ghi sổ, một người phụ trách quản sổ sách.

Nhìn tiền biếu ghi trên sổ sách, Khúc Văn Hoa thấp giọng sợ hãi

than: "Tiểu Tuyết, người em vợ này đúng là rất có mặt mũi, có hơn ngàn khách tới tham gia, tiền lễ đều không thấp hơn năm trăm, cơ bản đều là hơn ngàn tệ, thậm chí còn có người đi lễ mấy chục ngàn tệ. Anh thật sự là phục rồi."

Giang Tuyết liếc mắt nhìn hắn, kiêu ngạo nói: "Anh cũng không nhìn một chút xem em trai của em là ai. Đây là nguyên nhân chỉ mời các gia đình trong thôn và bạn học từ tiểu học đến đại học thôi, nếu như mời hết bạn bè thân thích thì số tiền mừng không chỉ cao như thế đâu!"

Khúc Văn Hoa gật đầu cười nói: "Cũng đúng, bây giờ danh tiếng của em vợ lớn như thế, khách có tư cách nhận được thiệp mời thì hồng bao chắc chắn không thể cho nhỏ được."

Lúc bọn họ nói chuyện, lại có một đám khách đi tới dưới sự hướng dẫn của nữ tiếp tân.

Thế là, Giang Tuyết và Khúc Văn Hoa cùng nhau chào hỏi, cũng vội vàng thu hồng bao, ghi sổ.

【 Hồng Chí Vĩ 】 6 888

【 Tô Đông Hà 】 6 888

【 Đường An Quân 】 66 666

【 Chu Quốc Đống 】 66 666

【 Lý Văn Thao 】 88 888

...

Chờ hơn mười vị khách này tiến vào đại sảnh tiệc cưới, Khúc Văn Hoa nhịn không được mà sợ hãi thán phục lần nữa: "Đây đều là bạn học đại học của em vợ đúng chứ? Ai nấy đúng là đều rất hào phóng, hồng bao không có cái nào thấp hơn một ngàn, còn có mấy người đi lễ mấy chục ngàn tệ, thật lợi hại."

Giang Tuyết cười cười không nói gì.

Cứ như vậy, theo khách hàng không ngừng tiến đến, hai vợ chồng

cũng không ngừng bận rộn.

Không bao lâu sau, một người đàn ông dáng vẻ bình thường dáng người có chút mập cùng một người phụ nữ dáng vẻ vô cùng xinh đẹp đi tới, Giang Tuyết vội vàng chào hỏi.

Người khách nam lên tiếng chào, sau đó hai người để lại một cái hồng bao thật mỏng, cuối cùng đi vào tiệc cưới dưới sự dẫn đường của nữ tiếp tân.

Giang Tuyết nhìn thấy tên viết trên hồng bao: Ngụy Tuyết Phong/ Hạ Linh Linh.

Sau khi ghi tên của hai vợ chồng này vào sổ, cô mới mở hồng bao ra, đập vào mắt không phải là những tờ tiền màu đỏ, mà là một tờ chi phiếu.

Giang Tuyết rút chi phiếu ra xem xét, đây là một tấm chi phiếu 660 ngàn tệ, liền biết rõ đôi vợ chồng vừa rồi chắc là một trong những khách hàng lớn của em trai mình.

Lúc vợ mình mở hồng bao ra, Khúc Văn Hoa cho rằng hồng bao này mỏng như vậy, bên trong chắc là chỉ có ba năm chục đến một trăm tệ là cùng, kết quả lúc nhìn thấy chi phiếu, hắn lập tức kinh ngạc đến mức sắp rớt cả tròng mắt.

Ngọa tào, tiền mừng 660 ngàn tệ, ra tay thật hào phóng!

Sau đó, sự sợ hãi thán phục của hắn mới chỉ là bắt đầu thôi.

Mấy phút sau, bốn phú bà khoác tay bốn người đàn ông đi tới, sau khi chào hỏi lẫn nhau liền lưu lại bốn cái hồng bao thật mỏng.

Giang Tuyết mở ra xem xét, lại là bốn tấm chi phiếu.

【 Lư Bình 】 680 ngàn tệ

【 Thái Quyên 】 680 ngàn tệ

【 Tô Dao 】 680 ngàn tệ

【 Tề Mỹ Hoa 】 680 ngàn tệ

Khúc Văn Hoa nhìn thấy bốn tấm chi phiếu này, đương nhiên lại là một trận sợ hãi thán phục.

Sau đó, từng khách quý đến, số tiền mừng kia đã làm cho Khúc Văn Hoa cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn thật không dám tin tưởng tổ chức hôn lễ thôi mà có thể thu được nhiều tiền mừng như vậy.

Những khách quý này ra tay đều bất phàm, nhất là hai siêu cấp phú nhị đại là Uông tổng và Lăng công chúa, tiền mừng của bọn họ là 2.28 triệu.

Ngoài ra, cặp đôi song mỹ tài chính là Bùi Dĩnh và Phương Vân vung tay cũng rất là hào phóng, đưa 1.68 triệu tiền mừng.

Những phú nhị đại khác như Ngô Minh, Sử Anh Hào, Lê Thiên Nhu, Lý Gia Kiệt… mỗi người đều mừng hơn triệu tệ.

Nhìn những con số bắt mắt phía trên chi phiếu, đừng nói là khiến cho Khúc Văn Hoa kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Giang Tuyết đã chuẩn bị tâm lý từ trước cũng đều bị những sự hào phóng của các khách quý này làm cho chấn kinh.

Nếu như đây là tạ môi lễ thì đương nhiên không có gì kỳ quái cả. Nhưng những khách quý này đều đã đưa những phần tạ môi lễ rất lớn rồi, bây giờ tiện tay còn mừng cưới với số tiền lớn như vậy, khiến cho người ta không thể không cảm thán người có tiền ra tay đúng là không giống với người bình thường.

Đương nhiên, khách quý không chỉ có chừng này, mấy người như Tưởng Quý Đông, Long Trạch Vũ là con cháu của quan lại, thân phận khác với mấy phú nhị đại siêu cấp như Uông Văn Kiệt, Lăng công chúa, tiền mừng đương nhiên không có khả năng lên tới hàng triệu giống như bọn họ.

Dù là mấy triệu hay mấy trăm ngàn tệ đối với bọn họ cũng không tính là gì, nhưng thân phận của bọn họ không cho phép bọn họ lãng phí như vậy ở phương diện này.

Nhưng mà cho một con số cát tường trong khoảng mấy chục ngàn tệ thì vẫn là không có vấn đề gì.

Chờ đến khoảng mười hai giờ rưỡi trưa, khách nhận được thiệp mời cơ bản đều đến đông đủ.

Hôn lễ cũng sắp bắt đầu.

Chương 836: Hôn Lễ Của Giang Phong (trung) (1)

Tại tỉnh Quế, khách sạn năm sao vốn cũng không nhiều, phần lớn đại sảnh tổ chức tiệc cưới của khách sạn năm sao đều chỉ có thể chứa mấy chục bàn, đại sảnh có thể chứa trên trăm bàn cực kì hiếm thấy.

Mà Giang Phong chọn khách sạn năm sao này chính là nhìn trúng đại sảnh tiệc cưới của khách sạn. Đó là loại đại sảnh hôn lễ có thể chứa ba trăm bàn.

Nên đại sảnh hôn lễ này có tên là đại sảnh Hạnh Phúc, có một sân khấu lớn hình chữ T, còn có đèn treo thủy tinh tỏa ra ánh sáng lung linh. Toàn bộ đại sảnh vừa rộng vừa thoáng, trang nhã khí thế, chỉ cần hơi bố trí một chút thôi đã đẹp như là như tiên cảnh.

Là đại sảnh tiệc cưới của khách sạn năm sao, cho dù là theo phong cách hôn lễ Trung Quốc hay là phong cách hôn lễ phương Tây thì đều là do bên phía khách sạn phụ trách. Dù sao khách hàng đến đây cử hành hôn lễ, cũng không thể để khách hàng tự xuất tiền dàn cảnh được.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi cử hành hôn lễ theo phong cách Trung Quốc, lúc này toàn bộ đại sảnh tiệc cưới được người của khách sạn bố trí theo phong cách cổ kính, nhìn vô cùng xa hoa khí thế.

Hôn lễ sắp bắt đầu, toàn bộ hiện trường tiệc cưới có thể nói là người đông nghìn nghịt, có khoảng gần 3000 vị khách đến từ các nơi trên cả nước.

Trong số các khách mời có người dân thôn Long Sơn chưa thấy qua bao nhiêu sự đời, các đại minh tinh nổi tiếng cả nước, còn có các

phú nhị đại có tài sản trong nhà lên tới cả trăm tỷ, cũng có con em quyền quý có quyền thế.

Đương nhiên, phần lớn chính là khách mời đến từ các ngành các nghề.

Rất nhiều người đều chưa từng nhìn thấy hiện trường nào như thế.

Tục ngữ nói 'Vật họp theo loài, người chia theo nhóm', vì để cho mọi người tham gia hôn lễ với tâm trạng thoải mái, phần lớn người tổ chức hôn lễ đều sẽ "Phân loại" các khách mời. Đây là một bước vô cùng quan trọng trong tiệc cưới, nếu như phe tổ chức làm không cẩn thận thì sẽ khiến cho các khách mời vô cùng mất hứng.

Ví dụ như hôn lễ của Giang Phong và Hoàng Linh Vi, trong số những người tới tham gia hôn lễ có quan nhị đại, phú nhị đại, đại minh tinh và thôn dân cả một đời kiếm ăn trong đất.

Ngươi có thể tưởng tượng ra khung cảnh mấy thôn dân chưa thấy qua cảnh đời ngồi cùng một chỗ với những quan nhị đại, phú nhị đại cùng với đại minh tinh có kiến thức rộng sao?

Nếu như vậy thì không chỉ có thôn dân không được tự nhiên mà những người khác cũng không được tự nhiên.

Đối với lần này, Giang Phong đã có sắp xếp từ trước, chia toàn bộ đại sảnh tiệc cưới thành mấy khu vực, vị trí khu vực tốt nhất lưu cho họ hàng và bạn bè nhà gái cùng với các vị khách có thân phận tôn quý.

Khu vực khác thì được phân chia dựa theo thuộc tính khác nhau, ví dụ như hai hai trăm bạn học từ tiểu học đến đại học thì ngồi ở một khu vực (khu vực này còn có bạn học của Hoàng Linh Vi, chỉ là không mời tất cả bạn học tới giống như Giang Phong, cô chỉ mời những bạn học có quan hệ tốt), thôn dân Long Sơn thì ngồi ở một khu vực, người thân và gia đình nhà mình thì ngồi ở một khu vực, các vị khách khác thì ngồi ở một khu vực khác.

Phân chia theo loại phương thức này, trên cơ bản sẽ không xuất hiện tràng diện xấu hổ.

Lúc này, trừ màn hình điện tử lớn trên sân khấu chính, hai bên đại sảnh còn có bốn cái phân màn, phía trên đều phát các loại ảnh cưới và video của Giang Phong và Hoàng Linh Vi.

Bên trong ảnh cưới, nam đẹp trai nữ xinh đẹp, cho dù ai nhìn thấy đều phải khen một câu trai tài gái sắc.

"Giang đại sư thật sự không hổ là một trong 'Ba đại biểu' có nhan sắc cao nhất trong lớp chúng ta, thật là có phúc lớn, tìm được một người vợ còn xinh đẹp hơn cả mỹ nữ minh tinh, thật sự là hâm mộ chết rồi."

"Cô dâu không chỉ xinh đẹp, trên người còn có cỗ khí chất vô cùng đặc biệt, nhìn giống như là tiểu thư khuê các cổ đại, mỗi một cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều lộ ra sự ưu nhã phóng khoáng, đoán là từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục lễ nghi trên phương diện này, gia cảnh cũng không đơn giản."

"Hừm, nhìn cỗ quý khí kia của cô dâu, chắc cũng là bạch phú mỹ rồi."

"Hoa khôi Đường, cậu hơn một năm nay đều làm việc dưới tay của Giang đại sư, chắc cũng không lạ lẫm gì về cô dâu đúng không? Không biết cô dâu là người như nào? Nói cho mọi người biết một chút đi!"

Nghe các bạn học hỏi thăm, Đường An Quân cũng không để ý chuyện tiết lộ một hai điều, cười nói: "Mấy người đoán đúng rồi đây, cô dâu đúng là bạch phú mỹ thứ thiệt, hơn nữa còn là con gái một, tôi không rõ trong nhà cụ thể có bao nhiêu tài sản, nhưng nhất định là không ít hơn mười chữ số."

Các bạn học nghe vậy cũng không khỏi giật nảy cả mình.

Ngay cả người đại biểu cho tài phú như Lý Văn Thao nghe xong cũng không khỏi thở dài. Lúc hắn học đại học, không nói là ở trong lớp, cho dù là nhìn khắp toàn trường cũng là phú nhị đại phong quang vô hạn. Nhưng tài sản nhà hắn cũng chỉ miễn cưỡng đột phá chín chữ số mà thôi, hiển nhiên còn có chênh lệch rất lớn với mười chữ số. Nhưng bạn học cũ Giang Phong này vậy mà cưới một bạch phú mỹ có tài sản trong nhà lên tới mười chữ số, còn mẹ

nó chính là một con gái một. Điều này khiến cho hắn hâm mộ không thôi.

Chương 837: Hôn Lễ Của Giang Phong (trung) (2)

Những bạn học khác cũng không khác là bao, đều hâm mộ không thôi.

Ngoài trừ thảo luận về cô dâu, chủ đề của đám bạn học đều tập trung vào đám người ở trước sân khấu chữ T. Bọn họ không nhận ra một số minh tinh, những con cháu quan lại và con em nhà giàu…nhưng mầy minh tinh lớn như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Long cô cô thì ai mà không biết chứ.

Cho dù các bạn học đều hiểu rõ, hôn nhân đại sự của các đại minh tinh này đều do bạn học cũ Giang Phong hỗ trợ tác hợp, hai bên nhất định sẽ có một ít giao tình, nhưng khi nhìn thấy mấy đại minh tinh này tại hiện trường hôn lễ của bạn học cũ, chúng đồng học vẫn cảm thấy vô cùng rung động.

Tại một khu vực khác, các thôn dân thôn Long Sơn cũng đều đang nghị luận về các đại minh tinh nổi tiếng cả nước ngồi cách bọn họ không xa. Gần ba trăm thôn dân, đều là lần thứ nhất nhìn thấy các đại minh tinh ở trong hiện thực, khỏi phải nói là kích động như nào.

Bọn hắn đã hạ quyết tâm, chờ sau khi tham gia xong phải tìm người khoe khoang một hồi mới được. Đây tuyệt đối chính là thời khắc tỏa sáng hiếm thấy trong đời của bọn họ.

Chuyện này chắc chắn đủ cho bọn hắn khoác lác mấy năm.

Đối với khách mời bình thường mà nói, có thể tham gia hôn lễ cùng những đại minh tinh này chính là một chuyến đáng để nói khoác thật lâu. Nhưng đối với những khách quý chân chính mà nói, thân phận đại minh tinh lại chẳng đáng nhắc tới.

Nhưng mà, ngoại trừ hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du ra, người đàn

ông của ba vị nữ minh tinh còn lại đều có thân phận hiển hách. Mọi người không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, đối với các nàng rất khách sáo.

Tại khu vực họ hàng và bạn bè.

Làm thông gia, người em vợ là Giang Phong kết hôn, Khúc gia cũng xuất động tập thể, bao gồm cả ông nội Khúc bà nội Khúc và ông ngoại bà ngoại đều chạy tới, có thể nói là tương đối coi trọng thông gia này.

Không có cách nào không coi trọng, năm ngoái Khúc Văn Hoa và Giang Tuyết kết hôn, Khúc gia bọn họ cho hơn hai triệu sính lễ, còn mua một chiếc xe mấy trăm ngàn tệ, cũng coi như là một con số lớn.

Kết quả, của hồi môn của Giang gia trực tiếp tặng một căn nhà thêm một chiếc xe, chỉ hai thứ này thôi đã có giá trị vượt xa sính lễ của nhà bọn họ. Huống hồ Giang Tuyết còn mang về 880 ngàn tệ tiền mặt cộng với mấy của hồi môn linh tinh, khiến người Khúc giá đều thấy được Giang gia giàu có như nào.

Chủ yếu nhất là, tài sản của bản thân Giang Tuyết đã hơn 10 triệu rồi.

Sau lần cưới gả kia, Khúc gia lúc này liền xem Giang Tuyết là thành công chúa, không dám để cho cô chịu một chút xíu ủy khuất nào. Khúc gia bọn họ có thể cưới được con dâu như này, đó chính là mộ tổ bốc lên khói xanh.

Bây giờ, khách mời đã đến đông đủ, hôn lễ sắp bắt đầu, Khúc Văn Hoa liền kích động trở lại bàn của nhà bọn họ, thấp giọng nói lại chuyện tiền mừng với người nhà, khiến cho mọi người nghe mà trợn mắt há hốc mồm, rung động không nói nên lời.

Có sao nói vậy, gia cảnh Khúc gia bọn họ cũng được coi như là không tệ. Trước khi Giang Tuyết gả vào Khúc gia bọn họ, tài sản Khúc gia bọn họ cũng có hơn 10 triệu.

Dù sao tùy tiện một chút đã có thể gom góp hơn 3 triệu tiền mặt, tài sản có hơn 10 triệu cũng không kỳ quái.

Hơn nữa, cha Khúc là thị trưởng thành phố, mẹ Khúc là một phó hiệu trưởng của một trường học, có thể coi là người có địa vị xã hội tốt.

Nhưng mà, cho dù là người có gia cảnh như Khúc gia bọn họ cũng khó có thể tưởng tượng được một buổi hôn lễ thu hai chục triệu tiền mừng là khái niệm gì. Chuyện này quả thật đã lật đổ tưởng tượng của bọn họ.

Giờ phút này, người Khúc gia lại coi trọng thông gia này hơn mấy bậc.

…

Khu vực khách quý.

Vợ chồng Ngụy Tuyết Phong, Hạ Linh Linh và bốn phú bà Thái Quyên, Lư Bình, Tô Dao, Tề Mỹ Hoa ngồi cùng một bàn. Bốn người đàn ông của tứ đại phú bà đều vô cùng cao lớn uy mãnh, tản ra hơi thở nam tính nồng đậm, vừa nhìn là biết mạnh mẽ như nào.

Ngồi ăn cơm chung một bàn, tám người khác đều là người quen cũ, chỉ có hai vợ chồng Ngụy Tuyết Phong, Hạ Linh Linh là người xa lạ, đương nhiên là phải giới thiệu làm quen một chút.

Ngụy Tuyết Phong cũng không luống cuống, chào hỏi trước rồi tự giới thiệu mình: "Tôi là Ngụy Tuyết Phong, người Phan Châu, Quảng Đông, buôn bán sắt vụn. Đây là vợ tôi Hạ Linh Linh, không biết mấy vị xưng hô như thế nào?"

Thái Quyên mỉm cười nói: "Ngụy tổng, Ngụy phu nhân, chào hai người, tôi là Thái Quyên, mở một trung tâm mát xa dành cho người mù ở tỉnh này, đây là chồng của tôi Cung Trường Hà."

Lư Bình cũng giới thiệu: "Tôi là gọi Lư Bình, là một kẻ thất nghiệp, sống qua ngày dựa vào việc thu tiền và đòi nợ, đây là chồng của tôi, Mã Đại Thông."

Chương 838: Hôn Lễ Của Giang Phong (trung) (3)

Tề Mỹ Hoa cười nói: "Tôi là Tề Mỹ Hoa, mở một công ty trang trí ở tỉnh thành, nếu như Ngụy tổng Ngụy phu nhân có cần gì thì có thể tìm tôi, đây là chồng của tôi, Tào Đại Ưng."

Tô Dao mỉm cười nói: "Tôi là Tô Dao, khách sạn XX trên đường XX là của tôi, xin Ngụy tổng Ngụy phu nhân chiếu cố nhiều hơn, đây là chồng của tôi, Khổng Nam Sơn."

Nghe tứ đại phú bà tự giới thiệu, Ngụy Tuyết Phong không khỏi âm thầm cảm khái, quả nhiên người có thể ngồi khu vực này đều không có người nào là đơn giản.

Trong lòng tứ đại phú bà cũng cảm khái tương tự, đừng nhìn sự nghiệp của các nàng không được bao nhiêu, nhưng ánh mắt nhìn người của bọn họ đều không kém. Với dáng người và tướng mạo của Ngụy Tuyết Phong có thể lấy được vợ mỹ nữ như Hạ Linh Linh, nếu nói gia cảnh của hắn không tốt thì đánh chết các nàng cũng sẽ không tin tưởng.

Mọi người đều hiểu đại ý nhiều bạn nhiều đường, thế là hai bên liền ngầm hiểu lẫn nhau, không bao lâu sau đã nói cười thoải mái, tựa như bạn bè nhiều năm không gặp.

Mấy người Hạ Linh Linh, Cung Trường Hà, Tào Đại Ưng, Khổng Nam Sơn, Mã Đại Thông không tham dự quá nhiều vào câu chuyện. Cho dù bây giờ bọn họ trải qua cuộc sống của người có tiền, nhưng thời gian dù sao cũng còn ít, cộng với bọn họ cũng không nhúng tay vào sự nghiệp của bạn đời, cho nên trong trường hợp này đương nhiên chỉ có lắng nghe thôi.

Cũng may, bất kể là Ngụy Tuyết Phong hay là tứ đại phú bà thì EQ đều không thấp, cũng không để cho bọn họ thật sự làm khán giả, mấy người nói sang những chủ đề khác để cho bọn họ có thể tham gia nói chuyện.

…

Hôn lễ của Giang Phong và Hoàng Linh Vi đương nhiên sẽ không thiếu người chủ trì nổi tiếng, ban nhạc nổi tiếng và đoàn đội vũ đạo vô cùng chuyên nghiệp.

Mở màn hôn lễ là bài múa ngón tay vô cùng đặc sắc.

Mấy chị gái ăn mặc khêu gợi, đeo mạng che mặt đi lên sân khấu hình chữ T. Tiếng trống dồn dập và nhịp nhàng vang lên, ánh mắt câu người của mấy chị gái nhìn xuống các vị khách mời phía dưới, ngón tay thon dài mà linh động bắt đầy múa theo tiết tấu, mỗi một lần đều bắt lấy nhịp trống một cách chính xác, khiến cho mọi người cảm thấy tâm thần thanh thản.

Điệu múa ngón tay mười lăm giây ngắn ngủi đã đốt cháy cảm xúc của các khách mời.

Chờ mấy chị gái xuống sân khấu, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Sau đó, người chủ trì đi lên, nói mấy câu đơn giản sau đó mời chú rể cô dâu đi ra.

Thế là, chú rể Giang Phong mặc đồ trạng nguyên, cùng với cô dâu Hoàng Linh Vi khoác mũ phượng khăn quàng vai cùng đi lên sân khấu.

Quần áo và trang sức của chú rể cô dâu đều được đặt làm riêng với giá rất cao. Bộ đồ trạng nguyên của Giang Phong thì không nói, đẹp nhất vẫn là mũ phượng và khăn quàng vai trên người Hoàng Linh Vi, vừa ra trận đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi không hoàn toàn tuân theo trình tự hôn lễ Trung Quốc, sau khi hai người đi lên sân khấu cũng không có thao thao bất tuyệt, chỉ đơn giản phát biểu vài câu, bày tỏ sự biết ơn đối với cha mẹ, cũng cảm ơn các khách mời đã đến tham gia hôn lễ, liền tuyên bố tiến vào nghi thức bái thiên địa.

"Nhất bái thiên địa!"

"Nhị bái cao đường!"

"Phu thê giao bái!"

Toàn bộ quá trình cực kì đơn giản, sau khi bái thiên địa xong, bên phía khách sạn liền nhận được tín hiệu, sau đó mấy trăm nhân viên phục vụ liền bắt đầu mang thức ăn lên. Toàn bộ hiện trường

có người điều phối, có thể nói là bận mà không loạn, không đến mười phút, đã đưa đồ ăn lên xong.

Sau khi Giang Phong và Hoàng Linh Vi bái thiên địa xong, liền đi thay Hán phục tới mời rượu.

Căn cứ theo phong tục tập quán bên phía Giang Phong, người cần mời rượu đầu tiên chính là khách đưa gả, chính là họ hàng và người thân của cô dâu.

Hôn lễ của hai người không mời phù rể và phù dâu, trực tiếp dùng tráng đinh, để các bà mai của phòng môi giới làm phù rể phù dâu, chủ yếu là hỗ trợ mấy chuyện như rót rượu gì đó.

Là cha mẹ nhà trai, Giang phụ Giang mẫu cũng cần đi theo để mời rượu.

Đương nhiên, bọn họ cũng không cần phải uống quá nhiều rượu. Cha mẹ nhà trai muốn đi theo mời rượu, một mặt là để tỏ lòng coi trọng đối với khách mời, một mặt khác chính là vì hỗ trợ giới thiệu thân phận khách mời.

Dù sao, rất nhiều chú rể và cô dâu đều không biết mặt một số thân thích tương đối ít đi lại, cùng với bạn bè của cha mẹ mình, lúc mời rượu, cha mẹ chắc chắn phải hỗ trợ giới thiệu thân phận một chút.

"Cha, mẹ, cảm ơn hai người đã gả con gái ưu tú của mình cho con, sau này con chính là một nửa đứa con trai của hai người, con kính hai người chén rượu này."

Hoàng phụ Hoàng mẫu nhìn con gái con rể đứng chung cực kỳ xứng đôi, hai người bưng chén rượu lần lượt đụng với chén của con gái con rể một cái, vẻ mặt tươi cười liên tục nói tốt.

Bốn người uống một chén, sau đó Hoàng Nguyên Giáp mới nhắc nhở: "Tiểu Phong, Vi Vi, các con không có phù rể phù dâu hỗ trợ mời rượu, đối với chúng ta chỉ cần có ý tứ là được, phía sau còn có nhiều khách cần mời rượu nữa!"

Giang Phong cười nói: "Cha, không có chuyện gì, chúng con nắm chắc mà." Nói xong, hắn lại kính từng người trên bàn đội đưa gả, gần như là người nào cũng uống một chén, vô cùng nể tình.

May mắn là bọn họ dùng loại chén rượu nhỏ, rượu cũng đổi thành rượu tây, cho dù là lấy tửu lượng của bọn họ thì cũng có thể xưng là ngàn chén không say.

Chương 839: Hôn Lễ Của Giang Phong (hạ)

Sau khi khách sạn bắt đầu mang thức ăn lên là lúc ban nhạc và đoàn đội vũ đạo phát huy tác dụng, không ngừng trình diễn những màn ca múa sôi động, khiến cho cảm vị khách cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Giang Phong và Hoàng Linh Vi kính khách đưa gả xong liền bắt đầu mời rượu khách quý, bàn thứ nhất chính là con em quyền quý. Một bàn này có vợ chồng Tưởng Quý Đông, Mạnh Thu Nguyệt, vợ chồng Long Trạch Vũ, Thẩm Như Sương, quốc sư u và bạn gái trình Miêu Miêu, vợ chồng Bạch Tử An, Kiều Phượng Hoàng, vợ chồng Hứa Tinh Thần, Lam Doanh Doanh.

Vợ chồng Hứa Tinh Thần, Lam Doanh Doanh cũng không kém bao nhiêu, ông nội và cha của Hứa Tinh Thần đều là viện sĩ cấp đại lão, cha của Lam Doanh Doanh cũng là một trong quan lớn của tỉnh, không ai dám xem nhẹ bọn họ.

Đến mời rượu cho các khách quý đương nhiên không chỉ có cha mẹ của chú rể, cha mẹ của cô dâu cũng đi theo. Dù sao tuy cuộc hôn lễ này là nhà trai chủ sự, nhưng bởi vì bên phía cô dâu cũng không có mời rượu, nên hôn lễ này có thể nói là hôn lễ duy nhất của Giang Phong và Hoàng Linh Vi. Cha mẹ hai bên đương nhiên sẽ không vắng mặt trong phân đoạn mời rượu này được.

Sau đó, lúc mời rượu, Giang Phong nói ra thân phận hiển hách của mỗi một vị khách quý, khiến cho Giang phụ Giang mẫu và Hoàng phụ Hoàng mẫu nghe mà run sợ không thôi.

Giờ phút này, Hoàng phụ Hoàng mẫu đều cảm thấy chấn động về nhân mạch quan hệ cường đại của con rể.

Nhất là khi nhìn thấy con rể tùy ý nói chuyện cùng với những người có thân phận hiển hách này, hiển nhiên quan hệ của hắn và

những khách quý này đều không tầm thường. Chuyện này khiến cho Hoàng phụ Hoàng mẫu lại càng thêm hài lòng về người con rể này.

Sau khi mời rượu từng người, Giang Phong lại nói mấy câu khách sáo, mới đến bàn tiếp theo tiếp tục mời rượu.

Bàn thứ hai này có thể nói là một bàn được toàn trường chú ý nhất. Bởi vì một bàn này đều là mấy vị đại minh tinh quen thuộc, thành viên của bàn này lần lượt là vợ chồng Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn, vợ chồng Lý Gia Kiệt và Long cô cô, vợ chồng Trình Quốc An và Lăng Ly, vợ chồng Ngô Minh và Phạm Tiểu Lệ, vợ chồng hiệu trưởng Cổ và cô giáo Du.

Ngoại trừ năm minh tinh mà tất cả mọi người đều vô cùng quen thuộc ra, trong năm người còn lại có ba người là siêu cấp phú nhị đại chân chính, lần lượt là Uông Văn Kiệt, Lăng Ly và Lý Gia Kiệt.

Uông Văn Kiệt thì không cần nói, là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Uông thị trăm tỷ, hắn có thể nói là quý nhân đầu tiên của Giang Phong, là hắn đã giới thiệu Giang Phong vào cái vòng này, khiến cho tốc độ phát triển của sự nghiệp Giang Phong tăng nhanh không biết bao nhiêu lần.

Lăng Ly chính là Lăng công chúa của tập đoàn nước khoáng XX, cũng là người thừa kế duy nhất của tập đoàn trăm tỷ, tài sản trong nhà thậm chí còn nhiều hơn cả Uông Văn Kiệt.

Lý Gia Kiệt chính là con trai trưởng của hào môn Lý thị ở Hong Kong, tài sản trong nhà nhiều hơn Uông Văn Kiệt, Lăng Ly, điều duy nhất không sánh bằng hai vị kia, chính là hắn còn có anh em, không phải người thừa kế duy nhất trong nhà.

Ngoại trừ ba phú nhị đại siêu cấp này ra, Ngô Minh là anh em của Uông Văn Kiệt, tài sản trong nhà cũng lên tới hàng chục tỷ, cũng coi như là phú nhị đại vô cùng trâu bò rồi.

Người có thân phận địa vị tương đối bình thường nhất trong này chỉ sợ cũng chỉ có cao thủ câu cá Trình Quốc An, trước khi kết hôn, tài sản trong nhà hắn chỉ có mấy chục triệu mà thôi. Nhưng mà hắn hiện tại chính là chồng của Lăng công chúa, cũng không ai

có tư cách xem nhẹ hắn.

Giang Phong vừa nâng ly mời rượu vừa giới thiệu hai bên, khiến cho cha mẹ hai bên đều cảm khái liên miên.

Giang phụ Giang mẫu cũng còn tốt, dù sao bản thân bọn họ xuất thân từ gia đình nghèo khổ, trước khi con trai quật khởi, cuộc sống trong nhà còn rất khó khăn.

Nhưng Hoàng phụ Hoàng mẫu thì lại khác, tài sản của bọn họ lên tới hàng tỷ, nhưng mà so sánh với những phú nhị đại chục tỷ trăm tỷ này đúng thật sự là hoàn toàn không ở chung một phương diện.

Con rể này đúng là quá tuyệt, không chỉ được những con cháu người có thân phận hiển hách nể tình, mà những phú nhị đại siêu cấp này cũng nể tình, khiến cho người làm cha mẹ vợ như bọn họ cũng cảm thấy nở mày nở mặt.

Không chỉ có bọn họ cảm khái liên miên thôi đâu, ngay cả con trai trưởng của hào môn Lý thị, Lý Gia Kiệt cũng nổi lên gợn sóng ở trong lòng. Hắn mang theo vợ tới tham gia hôn lễ của Giang đại sư, một mặt là cảm tạ Giang đại sư đã đáp cầu dắt mối thay bọn họ, mặt khác là bởi vì người cha già của hắn tương đối tin tưởng vào đại sư đoán mệnh. Hắn giao hảo với Giang đại sư có thể sẽ được thêm điểm ở trong mắt cha mình.

Nhưng mà sau khi tới tham gia hôn lễ, Lý Gia Kiệt mới biết được nhân mạch quan hệ của Giang đại sư cường đại đến cỡ nào.

Thân phận của hai người ngồi cùng bàn đều không kém hắn là bao. Nhưng không nói đến các phú nhị đại siêu cấp này, điểm mấu chốt là một bàn bên cạnh, hắn từng quen biết với một người ở trong đó nên hiểu rõ thân phận địa vị của đối phương.

Kết quả, đối phương ngồi ở chỗ đó, nói chuyện vui vẻ cùng những người khác, dùng cái mông nghĩ cũng biết, người có thể ngồi cùng bàn và trò chuyện hợp ý như vậy với hắn, thân phận địa vị chắc chắn sẽ không kém hơn hắn.

Một hôn lễ mà có nhiều quyền quý và phú hào tới cổ động như vậy, trong lòng Lý Gia Kiệt lúc này đã điều chỉnh thái độ đối với

Giang đại sư.

Sau khi khách sáo vài câu, đám người Giang Phong lại tiến về thứ ba bàn mời rượu.

Thân phận địa vị của người trên bàn này đều không kém, có song mỹ tài chính Bùi Dĩnh, Phương Vân và chồng của bọn họ, còn có Sử Anh Hào, Lê Thiên Nhu, Lưu Trang cùng với bạn đời của mỗi người.

Trong năm người này đương nhiên là lấy song mỹ tài chính làm chủ. Bởi vì các nàng đều dựa vào thực lực của bản thân để kiếm được tài phú chục tỷ, là người phú nhất đại danh xứng với thực. Mà Sử ba người Anh Hào, Lê Thiên Nhu, Lưu Trang thì kém một bậc, trong nhà mặc dù cũng có tài sản hơn chục tỷ, nhưng bọn họ đều là phú nhị đại, hoàn toàn không thể so được với phú nhất đại.

Giang Phong lại vừa mời rượu vừa giới thiệu, bất kể là Giang phụ Giang mẫu hay là Hoàng phụ Hoàng mẫu đều trở nên bình tĩnh hơn, sau khi bị oanh tạc bởi hai bàn trước, người có tài sản trên hàng tỷ đã không có tư cách khiến bọn hắn trở nên khiếp sợ nữa rồi.

Chuyện mời rượu vốn là kính từng người, nhưng mà hôn lễ của Giang Phong và Hoàng Linh Vi xếp tới 288 bàn. Nếu như quả thật là mời rượu và giới thiệu từng người một, dù một bàn chỉ dừng lại hai phút thì cũng cần tám, chín tiếng mới mời rượu xong, điều này căn bản là không thực tế.

Cho nên, mấy người Giang Phong cũng chỉ trì hoãn chút thời gian ở mấy bàn đầu. Sau khi kính rượu những khách quý xong, phân đoạn mời rượu tiếp theo chính là kính chung một bàn kính.

Đương nhiên, nói gần nói xa chắc chắn là phải biểu đạt sự áy náy.

Mọi người đều tỏ ra là đã hiểu, dù sao nhiều khách như vậy, muốn mời rượu từng người đúng là không thực tế.

Thế là, phía sau, thời gian mời rượu mỗi một bàn căn bản đều không quá nửa phút, đều giải quyết trong vòng hai mươi giây.

Chương 840: Hôn Lễ Của Giang Phong (hạ) (2)

Cho dù là như vậy, chờ kính hết toàn bộ 288 bàn thì cũng tốn khoảng hơn hai giờ đồng hồ.

May mắn các khách mời đều tương đối nể tình, không rời đi trước, cộng với trong toàn bộ quá trình mời rượu, trên sân khấu vẫn luôn ca múa sôi động, không đến mức để các khách mời chờ đến nhàm chán.

Sau khi mời rượu một vòng, Giang Phong và Hoàng Linh Vi bao gồm cả cha mẹ hai bên đều có chút không chịu nổi.

Mệt là một chuyện, chủ yếu là đói bụng.

Bởi vì thời gian mời rượu quá dài, mời rượu xong còn phải xuống tiễn khách, cho nên Giang Phong và Hoàng Linh Vi chỉ có thể dành thời gian ăn một chút thứ để lấp bụng rồi bắt đầu tiễn khách.

...

Giang Phong không biết là, hôn lễ của hắn và Hoàng Linh Vi đã sớm đăng đỉnh hotsearch.

Toàn bộ internet náo nhiệt như là ăn tết, các chủ đề lớn trên Hotsearch gần như đều có liên quan tới hôn lễ của Giang Phong, như là # Hôn lễ của Giang đại sư, Chúng minh tinh đến chúc #, # Hiện trường hôn lễ của Giang đại sư hôn lộ ra ánh sáng #, # Hôn lễ của Giang đại sư, cô dâu còn xinh đẹp hơn cả minh tinh #...

Từng chủ đề liên quan tới hôn lễ của Giang đại sư đều lên Hotsearch, đám fan của Giang đại sư ào ào nói lời chúc phúc của mình trên các chủ đề lớn.

"Chúc mừng Giang đại sư, chúc Giang đại sư sớm sinh quý tử."

"Nhìn ảnh chụp hiện trường hôn lễ, Giang đại sư thật sự rất đẹp trai, cô dâu đặc biệt xinh đẹp, thật là trai tài gái sắc, không hổ là Giang đại sư, đối tượng tìm cho mình đúng là ưu tú."

"Nam đẹp trai nữ xinh đẹp, thật là ông trời tác hợp cho, chúc mừng Giang đại sư, chúc Giang đại sư tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử."

"Tôi có nhìn thấy, mấy đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Long cô cô… đều tham gia hôn lễ của Giang đại sư, xem ra người làm mối như Giang đại sư cũng rất có địa vị trong lòng bọn họ."

"Hiện trường hôn lễ thật sự có rất nhiều người, như này cần mấy trăm bàn đây?"

"Tôi nhìn thấy tiểu Uông tổng của tập đoàn Uông thị rồi."

"Lăng công chúa của tập đoàn nước khoáng XX cũng tới!"

"Nhân mạch quan hệ của Giang đại sư đúng là có chút mạnh a, ngay cả con trai trưởng của hào môn Lý thị Hong Kong cũng tới tham gia hôn lễ của hắn."

"..."

Giang Phong không có thời gian chú ý đến tin tức trên mạng, hắn và Hoàng Linh Vi thật sự là bị xoay đến mức chân không chạm đất. Dù hắn đã cố gắng đơn giản hoá quá trình hôn lễ, nhưng khách mời thực tế lại nhiều, chỉ là mời rượu và tiễn khách thôi đã khiến cho hai người mệt muốn chết rồi.

Theo quá trình hôn lễ bình thường thì ban đêm còn phải sắp xếp tiết mục, ví dụ như cùng đi KTV uống rượu ca hát gì đó, cùng nhau náo nhiệt một chút.

Nhưng Giang Phong và Hoàng Linh Vi cũng không muốn làm cho mình mệt mỏi như vậy, liền hủy bỏ cái phân đoạn này.

Còn về náo động phòng gì đó thì càng không tồn tại. Giang Phong chỉ muốn tổ chức một hôn lễ thoải mái, phân đoạn có thể hủy bỏ đều cố gắng hủy bỏ.

Chờ hôn lễ kết thúc, Giang Phong liền thanh toán với khách sạn, bao gồm cả chi phí ăn ở trong hai ngày này, chỉ riêng khách sạn năm sao này thôi đã tiêu tốn gần 3 triệu rồi, có thể nói là một khoản tiền lớn.

Năm khách sạn khác cộng lại cũng tốn hơn một triệu.

Mời người chủ trì, ban nhạc, đoàn đội vũ đạo cũng tốn hơn một triệu.

Còn có quà đáp lễ cho các khách mời, lại là một khoản mấy trăm ngàn tệ.

Đây là còn chưa tính tiền quần áo, đồ trang sức và một số chi tiêu linh tinh khác.

Tính toán như vậy, hôn lễ này của Giang Phong tổng cộng đã tiêu tốn khoảng 6 triệu.

Mà thu hoạch càng lớn hơn, trải qua thống kê, tổng cộng tiền mừng gần 20 triệu, kiếm được hơn 13 triệu, có thể nói là vô cùng khủng bố.

Nếu như để cho thôn dân thôn Long Sơn biết rõ con số này, sợ rằng sẽ kinh ngạc đến mức nói không ra lời. Đây là số tiền mà bọn họ dùng mấy đời đều không kiếm được, kết quả Giang Phong lại kiếm được chỉ trong một hôn lễ.

Thật sự là như câu tục ngữ kia: Người so với người chỉ muốn chết, hàng so với hàng chỉ muốn ném đi.

...

Đêm động phòng hoa chúc.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi mặc áo ngủ, cùng nằm ở trong chăn ấm áp nói chuyện.

Giang Phong ôm thân thể mềm mại của Hoàng Linh Vi từ phía sau, có chút cảm khái: "Vợ à, chúng ta quen biết hơn một năm, hôm nay cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi!"

Hoàng Linh Vi hưởng thụ cái ôm của hắn, nhớ lại từng màn quen nhau của hai người, không khỏi lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nói: "Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã qua hơn một năm, cảnh tượng anh kết bạn với Wechat của em phảng phất như mới ngày hôm qua."

Giang Phong cười hỏi: "Vợ à, lúc đó khi anh kết bạn với Wechat của em, tại sao em lại đồng ý?"

Hoàng Linh Vi quay đầu liếc mắt nhìn hắn, nũng nịu nói: "Còn không phải do anh quá tinh ranh, trực tiếp nói rõ cân nặng của em. Đây chính là bí mật mà không ai biết. Điều này khiến cho em cảm thấy tò mò, mới chấp nhận yêu cầu kết bạn của anh, nếu không một người lạ tự nhiên kết bạn Wechat, em chắc chắn sẽ không chấp nhận rồi."

Giang Phong cười ha ha nói: "Xem ra kế sách của anh ban đầu đúng rồi, anh lúc đó đã nghĩ xem nên tìm lý do gì để khiến em chấp nhận yêu cầu kết bạn của anh. Mặc dù anh biết rõ không ít tin tức riêng tư của em, nhưng mấy tin tức đó chắc chắn là không thể nói ra được, chỉ có cân nặng là không làm thương tổn sự phong nhã, có thể lấy ra thử một chút."

Ánh mắt Hoàng Linh Vi nhìn chằm chằm hắn, hỏi: "Chồng, em trong mắt anh, có phải là không có bí mật hay không? Ở chung thời gian lâu dài, anh có ghét bỏ em hay không?"

Vấn đề này có chút nguy hiểm, Giang Phong nháy nháy mắt, đáp: "Dĩ nhiên là không phải, mặc dù năng lực suy tính của anh không tệ, nhưng anh lại không phải thần tiên, sao có thể biết rõ tất cả bí mật của em được chứ? Về chuyện ghét bỏ em, đó là chuyện không thể nào. Linh hồn của anh và em vô cùng hòa hợp, đời này em không có khả năng ghét bỏ anh, anh cũng không có khả năng ghét bỏ em. Chúng ta nhất định sẽ sống đến bạc đầu."

Câu trả lời này khiến cho Hoàng Linh Vi có chút hài lòng, cười nói: "Em nghĩ anh cũng sẽ không ghét bỏ em đâu. Năng lực tính toán nhân duyên của anh lợi hại như vậy, giúp nhiều khách hàng như vậy, đều chưa từng thất thủ lần nào, không có đạo lý đến lượt bản thân liền thất thủ. Em vô cùng có lòng tin với anh."

Giang Phong cười ha ha, nói: "Cảm ơn vợ đã hiểu cho, em yên tâm, tình cảm của chúng ta vĩnh viễn sẽ không phai màu, sẽ ân ái giống như bây giờ cả đời."

"Hừm, em tin tưởng anh."

Nói đến đây, sóng mắt Hoàng Linh Vi lưu chuyển, giọng nói trở nên hơi kiều mị: "Chồng à, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, anh định nói chuyện với em như này sao?"

"Sao có thể như vậy được chứ!" Giang Phong đạt được ám chỉ của lãnh đạo liền lập tức hành động.

Nhiệt độ cả căn phòng lập tức nhanh chóng lên cao.

Một đêm này là việc quan trọng đáng để ghi lại, ở đây đã tỉnh lược một vạn chữ...

Chương 841: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể, Càng Nhìn Càng Thích

Sau khi tham dự hôn lễ của Giang Phong xong, ngoại trừ các khách quý và những vị khách thực sự có việc bận khác ra, thì phần lớn các khách bình thường khác đều ở lại qua đêm.

Dù sao Giang Phong cũng đã bao hết khách sạn trong hai ngày, không thể lãng phí được.

Mãi tới ngày hôm sau, từng vị khách mới lần lượt rời đi.

Giang phụ, Giang mẫu trở về cùng thôn dân thôn Long Sơn, một là muốn trở về giúp khách của mình đáp cầu dắt mối, hai là Giang mẫu ở nhà cũng nuôi rất nhiều gà vịt, cứ làm phiền hàng xóm trông hộ mãi cũng không tiện.

Giang Phong cũng không hề hẹp hòi, lại thuê xe đưa cha mẹ và các thôn dân thôn Long Sơn trở về.

Thời đại bây giờ, các phương tiện liên lạc đã rất hiện đại, hôm qua lúc tham gia xong hôn lễ của Giang Phong, có rất nhiều thôn dân liền chạy đi gọi video cho bạn bè thân thích của mình, bắt đầu thổi phồng khoe khoang.

Bởi vậy, các thôn dân thôn Long Sơn còn chưa cả trở về thôn mà đừng nói là thôn Long Sơn, toàn bộ trấn Thanh Hà đều đã biết đại hôn của Giang Phong rầm rộ tới mức nào, mọi người sau khi rung

động trước tin tức này thì bắt đầu say sưa đem ra bàn tán.

Cho dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy, nhưng việc này cũng không gây trở ngại bọn họ khoác loác, ở hương trấn mình cho ra một người tài như vậy, nói như vậy, bọn họ cũng được thơm lây.

Mà lúc thông tin truyền tới tai bà Lý ở thôn bên cạnh, bà Lý lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực một cái, vẻ mặt lộ ra sự vui mừng, vẫn là con trai bà nhìn xa trông rộng, biết Giang Phong không phải người Lý gia này có thể chọc nổi.

Suy nghĩ lại một chút, lúc con trai bà mua quà tới Giang gia nói lời xin lỗi, bà Lý vẫn còn đau lòng chút tiền đó đấy, kết quả bây giờ mới phát hiện ra cách làm đó của con trai là rất đúng đắn.

Bà thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới Giang Phong vậy mà lại có giao thiệp, quan hệ mạnh như vậy, tổ chức một hôn lễ, người tham gia không chỉ có những đại minh tinh đã nhìn quen mặt trên TV kia, mà còn có cả các phú nhị đại siêu cấp tài sản cả chục tỷ cũng tới tham gia, thực đúng là cực kì dọa người.

Thậm chí còn có tin đồn nói công tử của đại lão trên tỉnh cũng tới tham gia hôn lễ của Giang Phong, còn thông tin này là thật hay giả thì bà cũng không biết được.

Tóm lại, tất cả mọi người đều chấp nhận một sự thật, đó chính là một nhà Giang Phong tại trấn Thanh Hà tuyệt đối không phải là người có thể chọc vào.

...

Ngày thứ ba sau khi kết hôn, Giang Phong tay xách đủ loại quà, lễ các thứ cùng vợ mình về nhà Hoàng Linh Vi lại mặt, tục lệ hôn nhân người Hán ngày thứ ba về nhà vợ lại mặt này vẫn là phải coi trọng, không thể qua loa được.

(Trong truyền thống Trung Hoa, 3 ngày sau khi kết hôn chú rể sẽ đưa cô dâu về nhà mẹ đẻ và gọi là lễ lại mặt.)

Thấy hai người trở về, Hoàng phụ, Hoàng mẫu đều cực kì vui vẻ.

Hoàng phụ cùng Giang Phong ngồi uống trà, nói chuyện phiếm,

Hoàng mẫu thì mặt mày hứng khởi kéo con gái vào phòng riêng trò chuyện tâm sự.

Nhìn đứa con rể trước mắt này, Hoàng phụ thật sự là hài lòng đến không thể hài lòng hơn được, bất kể là tướng mạo, học thức hay năng lực đều không thể bắt bẻ được.

Ngày hôn lễ rầm rộ hôm đó, Hoàng phụ cũng coi như được mở rộng tầm mắt, sự xuất hiện của những con em quyền quý và con em nhà giàu, những người có thân phận kinh người ở buổi hôn lễ hôm đó đã hoàn toàn bộc lộ mối quan hệ giao thiệp hoàn mỹ của đứa con rể này.

Hơn nữa, một buổi hôn lễ mà chỉ riêng tiền mừng đã thu được gần hai ngàn vạn, con số này cho dù là Hoàng phụ có vốn liếng phong phú cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Sự nghiệp của con rể bây giờ phát triển không ngừng, lại yêu thương con gái nhà mình vô cùng, cộng thêm tính tình cực kì hợp với người cha vợ này, giống như bạn tri kỉ vậy, một đứa con rể như thế, có đốt đèn lồng cũng không tìm được.

Cho nên, mặc dù việc con gái xuất giá vẫn khiến Hoàng phụ có chút khó chịu, nhưng đứa con rể này thì ông không thể chê được, tuyệt đối là hài lòng trăm phần trăm.

Hai cha con vừa ngồi uống trà vừa tán gẫu.

Giang Phong vốn là sinh viên đại học danh tiếng, tri thức cực kì uyên bác, sau này, nhờ tìm hiểu thông tin xứng đôi của rất nhiều vị khách, tầm mắt của hắn lại càng được mở rộng hơn, tăng thêm không ít kiến thức.

Mà cha vợ yêu thích nhất cái gì, Giang Phong cũng cực kì tường tận, thế là hai cha con trò chuyện cực kì ăn ý, căn bản không dừng được.

Trong phòng, Hoàng mẫu nhìn thấy dáng vẻ tỏa sáng của con gái, liền biết cô đang có cuộc sống cực kì tốt, có điều làm một người mẹ, bà vẫn phải hỏi thăm một phen.

Hai mẹ con cụ thể hàn huyên những cái gì cũng không cần thiết để

nói với người ngoài, tóm lại, cho tới tận khi hai mẹ con đi ra từ trong phòng, vẻ mặt Hoàng Linh Vi vẫn chưa hết đỏ ửng.

Hôm nay là ngày con gái lại mặt, Hoàng mẫu đương nhiên đã sớm chuẩn bị đầy đủ, sau khi hai mẹ con trò chuyện tâm sự xong liền cùng vào phòng bếp nấu cơm.

Chẳng bao lâu sau, một bàn lớn đồ ăn phong phú đã được bày biện xong xuôi dưới bàn tay khéo léo của Hoàng mẫu.

Lúc ăn cơm, Hoàng mẫu một bên gắp thức ăn cho con rể, một bên cười nói:" Tiểu Phong, bây giờ con đã kết hôn với Vi Vi rồi, chuyện sinh con đẻ cái cũng nên đưa vào danh sách ưu tiên, từ giờ phải chú ý bồi dưỡng thân thể cho tốt, không nên uống rượu, không nên thức đêm."

Giang Phong cười nói: "Mẹ, con biết rõ, sau hôn lễ con đã không uống rượu nữa rồi, hôm nay chỉ có thể uống nước bình thường với cha được thôi, mong cha đừng trách."

Chương 842: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể, Càng Nhìn Càng Thích (2)

Hoàng phụ cười nói: "Đều là người trong nhà, có cái gì mà trách móc, suy nghĩ vì con cái là tốt, cái gì cần chú ý thì vẫn phải chú ý, có thể không uống rượu được là tốt nhất."

Giang Phong bưng đồ uống lên, nói: "Cha nói đúng, vậy con dùng nước ngọt thay rượu, mời cha một ly. Cha và mẹ cứ yên tâm, hai người cứ chờ cuối năm ôm cháu ngoại đi!"

Hoàng phụ cũng cầm chén rượu lên cụng ly với hắn, cười ha ha: "Vậy cha sẽ ngồi đây chờ hai đứa cho ôm cháu ngoại!"

Hoàng mẫu nghe vậy cũng cực kì vui vẻ, bây giờ con gái đã lớn, cũng đã xuất giá, tâm từ mẫu của bà không còn chỗ dùng nữa, nếu như có thể ôm được cháu ngoại, vậy đương nhiên là rất tốt rồi.

Hoàng Linh Vi biết năng lực suy tính của chồng mình thần kỳ tới

mức nào, ngay cả ngày tháng con cái sinh ra cũng có thể suy tính được, nghe hắn nói như vậy, cô không khỏi sờ lên bụng, mong đợi hỏi: “Chồng, anh nói thật sao? Cuối năm con trai của chúng ta sẽ ra đời sao?”

Giang Phong gật đầu cười nói: “Đương nhiên là thật.”

“Quá tốt rồi!”

Hoàng Linh Vi vẻ mặt đầy hưng phấn, mặc dù cô biết chồng mình không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng ở cùng với hắn hơn một năm, cô cũng biết huyện Bách Lương bên kia có tiếng là trọng nam khinh nữ.

Đặc biệt là dân quê ở huyện Bách Lương, không cần biết phải sinh bao nhiêu đứa con, nhất định phải sinh ra được một đứa con trai, không có con trai thì tuyệt đối không được.

Chồng cô tư tưởng hiện đại, cô ngược lại không lo lắng, nhưng cha mẹ chồng cả một đời sinh hoạt ở nông thôn, chịu ảnh hưởng bởi tư tưởng suy nghĩ thôn quê, chắc chắn sẽ muốn có cháu trai.

Nếu như đứa con đầu lòng của cô là con trai thì ổn rồi, sau này không cần biết có sinh tiếp hay không, cha mẹ chồng của cô cũng sẽ không nói hai lời.

Cho nên, Hoàng Linh Vi rất vui mừng.

Bữa cơm lại mặt này ăn rất vui vẻ.

Giang Phong vẫn còn lời nói chưa hết với cha mẹ vợ, so với con trai ruột còn tri kỉ gấp trăm lần, quan hệ hai bên nếu như người khác nhìn thấy được, chỉ sợ sẽ hâm mộ muốn chết.

Ăn cơm xong, lại ngồi uống trà thêm một lúc, vợ chồng Giang Phong liền đứng dậy chào tạm biệt.

Theo tục lệ dân gian, ngày thứ ba vợ chồng về lại mặt, trước khi mặt trời lặn phải trở về nhà trai, nếu như có nguyên nhân bất đắc dĩ bắt buộc phải ngủ lại thì hai vợ chồng phải chia phòng ngủ, tránh tạo điềm không may cho người nhà mẹ đẻ cô dâu.

Hoàng phụ, Hoàng mẫu cũng biết rõ những phong tục này, cho nên cũng không giữ hai người ở lại thêm lúc nữa, chỉ dặn dò hai người nếu rảnh rỗi thì nhớ thường xuyên lại đây thăm hai ông bà.

Giang Phong và Hoàng Linh Vi đương nhiên là nhiệt tình đồng ý, bày tỏ sẽ thường xuyên lại đây thăm hai người.

...

Sau khi về đến nhà, Giang Phong và Hoàng Linh Vi nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, sau đó dựa theo kế hoạch đã định đi tuần trăng mật.

Hành trình tuần trăng mật lần này, Giang Phong không ngồi RV, mà hai vợ chồng dùng chiếc Volvo XV90 vừa an toàn vừa khiêm tốn kia, sau đó ra ngoài du ngoạn thỏa thích.

...

Tại một tiểu khu nào đó ở phía Tây thôn.

Giang Phi đang ăn cơm ở nhà mẹ vợ.

“Tiểu Phi, đây là canh gà hầm bao tử heo mà con thích ăn đây, mẹ đặc biệt hầm cho con đấy, con ăn nhiều một chút.” Trương mẫu nói với đứa con rể tướng mạo không tính là xuất chúng nhưng càng nhìn càng thuận mắt này.

Giang Phi ngọt ngào nói: “Cảm ơn mẹ, canh gà hầm bao tử heo của mẹ là ngon nhất đấy, so với ở khách sạn năm sao do đầu bếp nấu còn ngon hơn, con có ăn trăm bát cũng không ngán!”

Mặc dù biết đây chỉ là lời nói nịnh của con rể, nhưng Trương mẫu nghe xong vẫn cực kì vui vẻ trong lòng.

Bây giờ Giang Phi không còn là Giang Phi trung thực thành thật với năng lực xã giao bình thường như trước kia nữa, từ khi hắn bắt đầu trợ giúp em trai Giang Phong, đi lên con đường làm mai mối này, mồm mép hắn cũng càng ngày càng trở nên lưu loát, so với hắn một năm trước thật sự là hai người hoàn toàn khác nhau.

Có câu nói, tiền là cơ sở can đảm, lời này thật sự là một chút cũng

không sai, Giang Phi lúc vừa mới quen biết với vợ hiện tại là Trương Dung Oánh, gia cảnh cách người ta rất xa, dù sao thì tổ tông ba đời nhà vợ hắn đều là bác sĩ, trong nhà không dám nói có nhiều, nhưng một ngàn mấy trăm vạn tài sản thì chắc chắn vẫn có.

Lúc đó, Giang Phi vẫn chỉ là một công nhân bình thường làm việc trong khu công nghiệp, cha mẹ cũng chỉ là nông dân kiếm ăn trên đồng, bảo hắn không có chút tự ti nào trong lòng là chuyện không thể.

Nhưng hắn chưa tự ti được bao lâu, em trai hắn đã phát triển mạnh mẽ, đồng thời cũng kéo hắn một cánh tay, đưa hắn từ một công nhân bình thường một tháng cầm lương mấy ngàn nhảy thành một trong những ông chủ của công ty môi giới hôn nhân.

Sau đó, công ty môi giới hôn nhân cũng nhất phi trùng thiên, chỉ trong thời gian một năm đã mang tới cho hắn tiền hoa hồng hơn ngàn vạn, cộng thêm tài sản của em trai đã sớm vượt qua hàng trăm triệu, các mối quan hệ cũng mạnh tới không hợp thói thường.

Thay đổi nghiêng trời lệch đất này đã giúp sự tự tin của Giang Phi tăng mạnh.

Bây giờ, trước mặt cha mẹ vợ, hắn phong thái tự nhiên, lời nói dễ nghe, khiến cha mẹ vợ đối với hắn càng ngày càng hài lòng.

Trương phụ Trương mẫu quả thật cực kì hài lòng với đứa con rể này, hôn lễ của Giang Phong, hai người họ thân là xui gia của Giang gia cho nên đương nhiên cũng tham gia, đó là lần đầu tiên hai ông bà thật sự cảm nhận được mối quan hệ cực mạnh của em trai đứa con rể này.

Chương 843: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể, Càng Nhìn Càng Thích (3)

Nhất là sau khi biết hôn lễ này thua được gần hai vạn tiền mừng, Trương gia lại càng coi trọng trình độ của em trai đứa con rể này hơn.

Có em trai lợi hại như vậy ủng hộ ở sau lưng, con rể của hai người cũng có tiền đồ vô lượng, con gái nhà mình có thể gả vào Giang gia thật sự là phúc tám đời.

“Về sau con muốn ăn thì cứ gọi điện cho mẹ, mẹ sẽ làm xong xuôi rồi mang sang cho con.” Trương mẫu tươi cười nói với con rể.

Giang Phi cảm ơn liên tục, đủ loại lời khen nịnh nọt như mưa đập lên người mẹ vợ, khiến mẹ vợ hắn cười tươi đến mức cả hai mắt đều híp lại thành một đường.

Đương nhiên, phía cha vợ bên này Giang Phi cũng không hề bỏ bê, có mấy lời nói mà vợ Trương Dung Oánh của hắn ngồi bên cạnh nghe xong cũng nổi cả da gà, nhưng cha cô lại hết lần này tới lần khác cứ thích nghe.

Tóm lại, mông ngựa của cha mẹ vợ đã bị Giang Phi vỗ đến không còn lông.

Một bữa cơm này kết thúc bằng tâm tình vui vẻ của tất cả mọi người.

Đợi tất cả cùng chuyển sang phòng khách ngồi rồi, Giang Phi mới dời chủ đề sang Trương Dung Oánh, nói với cha mẹ vợ: “Chờ tới khi con của chúng con sinh ra xong, con muốn để Oánh Oánh từ chức về chuyên tâm chăm sóc con cái, đương nhiên vẫn sẽ mời bảo mẫu nữa, chắc chắn sẽ không để Oánh Oánh mệt mỏi, cha mẹ cảm thấy thế nào?”

Trương mẫu bày tỏ quan điểm: “Tiểu Phi, sau khi hai đứa sinh con xong, mẹ giúp các con chăm là được rồi, không cần phải mời bảo mẫu làm gì, còn về công việc của Oánh Oánh, nó muốn làm thì làm, không làm thì từ chức, dù sao thì tiền lương một tuần lễ của con còn nhiều hơn cả tiền lương cả năm của nó, nó làm việc hay không cũng không quan trọng.”

Trương phụ cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, để mẹ con hỗ trợ chăm cháu là được.”

Hai ông bà nửa chữ cũng không hề nhắc tới chuyện nhờ nhà nội chăm cháu.

Nói đùa, cha mẹ Giang Phi dù sao cũng là một người mai mối lớn một năm trăm vạn, sao có thể vì chăm cháu mà từ bỏ nguồn thu nhập tốt vậy được?

Mà kể cả bà có nguyện ý từ bỏ, nhưng người trong nhà là bọn họ cũng không nguyện ý đâu!

Dù sao thì con rể của Trương phụ Trương mẫu mặc dù không phải con một, nhưng em gái hắn thì đã gả đi, mà em trai cũng đã sớm thành phú hào chục tỷ, đồng thời còn cưới một bạch phú mỹ làm vợ, tài sản trong nhà nó nghe nói cũng thuộc loại hàng tỷ, thằng em trai của đứa con rể này tương lai có thể đạt tới độ cao nào, họ cũng không tưởng tượng nổi.

Nói cách khác, về sau nhà thông gia bên kia để dành được vốn liếng, chờ hai ông bà xui gia trăm năm rồi thì tám chín phần mười sẽ do con rể Trương phụ Trương mẫu kế thừa.

Bởi vậy, Trương phụ Trương mẫu có nói gì cũng không thể để cháu chắt kéo chân bên thông gia được, hai người nhất định phải sắp xếp thỏa đáng nhiệm vụ chăm cháu ở bên này, đồng thời phải chăm sóc con cháu thật tốt, để thông gia bên kia không có bất kỳ nỗi lo nào.

“Cảm ơn cha mẹ, con để Oánh Oánh từ chức ngoại trừ vì muốn cô ấy hỗ trợ chăm con, chủ yếu vẫn là vì công việc này thật sự quá bận rộn.”

Nói đến đây, Giang Phi nhìn vợ mình, cười ha hả: “Vợ, anh nghĩ thế này, trước em cứ từ chức về với mẹ chăm con, chờ tới khi con của chúng ta lên nhà trẻ rồi, em không muốn làm việc thì không làm việc, ngày ngày đi ra ngoài cùng bạn bè uống cà phê, đi dạo phố mua sắm chút đồ cũng rất tốt.

Còn nếu như em muốn trở thành bà chủ tự mình lập nghiệp, vậy cũng không thành vấn đề, anh có thể đầu tư giúp em mở một tiệm hoa, cửa hàng trà sữa hoặc quán cà phê gì đó, để em tự kinh doanh.

Còn nếu như em không muốn lập nghiệp, muốn đi làm việc thì cũng có thể đến văn phòng môi giới hôn nhân nhà anh để làm mai

mối.

Làm mai mối vừa có thể tự do sắp xếp thời gian, lại rất có tính rèn luyện, hơn nữa, là người trong nhà chắc chắn sẽ được trích phần trăm cao nhất, nguồn thu nhập cũng cực kì khả quan."

Trương Dung Oánh nghe xong cũng không nhịn được lộ ra nụ cười vui vẻ, cô thật ra cũng không có hứng thú quá lớn với việc làm bác sĩ phụ sản, chỉ là ông nội và cha đều là bác sĩ, cô từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của hai người họ, cũng cảm thấy sau này lớn lên nên theo nghiệp bác sĩ.

Hơn nữa, trong số rất nhiều chuyên ngành, cô lại chọn trúng khoa phụ sản.

Bận rộn ngày đêm bất kể mặt trời còn đó hay đã lặn, cuộc sống như vậy, cũng chưa nói tới có yêu thích hay không, chỉ là ngoại trừ làm bác sĩ ra, cô cũng không biết bản thân có thể làm gì khác không, chỉ cứ như vậy mà sống.

Bây giờ cô gả cho một người chồng có bản lĩnh, cô lại có cơ hội quy hoạch lại cuộc sống của mình một lần nữa, bất kể là trở về nhà làm bà chủ, hoặc là tự mình lập nghiệp, hoặc là tới văn phòng môi giới hôn nhân nhà chồng làm, tất cả đều không thành vấn đề, có cơ hội như vậy, trên đời này có ai không vui chứ?

Mà Trương phụ Trương mẫu nghe sắp xếp của con rể cho con gái nhà mình xong cũng cực kì hài lòng, con gái nhà mình có ánh mắt nhìn người thật tốt, lúc trước khi con rể còn một nghèo hai trắng tay cũng không ghét bỏ nó, bây giờ cuối cùng đã có thể nhờ con rể mà hưởng phúc.

Chương 844: Chị Gái Nhỏ Siêu Cao

Đi du lịch chắc chắn là một chuyện khiến người ta vô cùng hạnh phúc, nếu như có thể đi cùng với người yêu đi du lịch thì càng hạnh phúc hơn nữa.

Trên thế giới này, ngoại trừ một số ít người bản tính không thích đi du lịch, hầu hết mọi người đều là thích đi du lịch, nhưng 90%

dân số đều bởi vì kinh tế mà không đi được.

Giống như một bài hát "Tôi muốn đi Quế Lâm", lúc tôi có thời gian nhưng lại không có tiền, lúc tôi có tiền thì lại không có thời gian.

Giang Phong với Hoàng Linh Vi đang đi du lịch hưởng tuần trăng mật, cái này có thể nói là chuyến du lịch tốt đẹp nhất trong đời.

Hai vợ chồng nhỏ đi du lịch hơn nửa tháng mới trở về, hai người tới Cương tỉnh cảnh khu Na Lạp Đề.

Đối với đa số người ở trong nước mà nói, cảnh khu Na Lạp Đề nằm ở đầu đông cốc Doãn Lê Hà, mấy năm trước quả thật là chưa từng nghe qua, mãi cho đến khi có một bài hát cực kỳ dễ nghe "Người chăn cừu ở Khả Khả Thác Hải" mới khiến cho danh tiếng được truyền xa, cho dù không có người đi qua chí ít cũng đã nghe nói qua một nơi mỹ lệ như thế.

"Người trong lòng ta tại nhưng có thể nâng biển chờ người, bọn họ nói em gả tới Doãn Lê, có phải bởi vì có Lạp Đề mỹ lệ kia? Hay là nơi đó có Hạnh Hoa, mới có thể ủ ra ngọt ngào em muốn!" Giang Phong đi tới cảnh khu Na Lạp Đề, liền không nhịn được hát vài câu.

Đáng tác thiên phú ca hát của Giang Phong thực sự là có hạn, mới hát vài câu, bà xã Hoàng Linh Vi của hắn đã ghé bỏ, liếc mắt nhìn hắn nói: "Em nói này đồng chí Giang Phong, anh đừng có phá hư phong cảnh có được không?"

Giang Phong nghe vậy bật cười nói: "Bà xã đại nhân, anh đây không phải là vì hợp với tình hình mà hát sao!"

"Người ta hát êm tai đó mới là hợp với phong cảnh, giọng hát này của anh giống như nhạc một bên cảnh một bên, đây không phải là hợp với khung cảnh, mà là thuần túy phá hư phong cảnh!"

Nói đến đây, Hoàng Linh Vi cũng có chút buồn bực nói: "Em thấy anh bình thường nói chuyện rất dễ nghe, sao vừa ca hát thì cảm giác liền thay đổi chứ?"

Giang Phong bất đắc dĩ nói: "Anh cũng không biết, khi còn bé anh cảm thấy mình hát cũng không tệ, nhưng sau khi lớn lên mới phát

hiện anh thật sự không có thiên phú ca hát, tiếng hát cực kỳ cứng nhắc, hát như thế nào cũng không đúng vị."

Hoàng Linh Vi an ủi: "Chẳng có ai hoàn mỹ hết, chồng em ưu tú như thế, nếu như tất cả đều lợi hại, vậy những người đàn ông khác phải sống sao đây? Chúng ta dù sao cũng phải cho người ta một đường sống chứ, anh nói có đúng không?"

Giang Phong cười to nói: "Bà xã đại nhân nói đúng, dù sao cũng phải cho người khác một con đường sống."

…

Cảnh khu Na Lạp Đề, là một trong thảo nguyên đẹp nhất trong nước.

Nơi này được mọi người tán thưởng là thảo nguyên mỹ lệ trên không, thảo nguyên nằm phía đông nam dãy núi Lạp Đề, độ cao so với mặt biệt 4275m, thế núi cao hùng vĩ, có tuyết đọng lâu năm trên đỉnh núi, bên trong núi thấp phân bố vân sam cùng thảo nguyên.

Cảnh khu ba mặt núi vây quanh, mỗi năm từ tháng 6 đến tháng 9, có biển hoa đủ mọi màu sắc, xanh um tươi tốt, phảng phất hải dương màu xanh lục mênh mông vô bờ, chỉ khi thể xác và tinh thần nhìn qua mới có thể cảm nhận được ý nghĩa của khung cảnh.

Nơi này có điểm nổi tiếng như công viên rừng rậm quốc gia Lạp Đề, Thiên Vân Đài, Thiên Giowsi đài, Thiên Mục đài, dân du mục, Tháp Ngô Tát Ni, di tích cổ Ô Tôn, Y Đề Căn Tắc, Đại Cách Lạp Tư, Giao Long Xuất Hải, Ngọa Ngưu Cương, Ốc Nhĩ Tháp Giap Tháp.

Bây giờ vẫn là tháng giêng, thời tiết rét lạnh, căn bản không phải thời gian tốt nhất để đi du lịch, cho nên du khách cũng rất ít, Giang Phong với vợ chuẩn bị đầy đủ, đem mình quấn kín mít chặt chẽ, sau đó liền đi tới công viên rừng rậm, chuẩn bị lên trên Thiên Ưng Đài xem phong cảnh.

Thiên Ưng Đài là công viên rừng rậm cao nhất, là cảnh khu du lịch có tuyến đường đi bộ.

Hai vợ chồng đều mang bao tay thật dày, hai người dắt tay nhau

đi, thỉnh thoảng dừng lại thưởng thức phong cảnh bên đường một chút, tâm trạng đều rất vui vẻ.

Đợi hai vợ chồng leo lên Thiên Ưng Đài, lấy thị giác diều hâu nhìn xuống thảo nguyên, trong lòng loại 'Sẽ đứng trên đỉnh cao nhất, tầm mắt nhìn trọn những ngọn núi thấp' cảm giác liền tự nhiên sinh ra.

Lúc này cũng đã gần giữa trưa, bên trên Thiên Ưng Đài một người du khách cũng không có, có thể thấy được Giang Phong với Hoàng Linh Vi chọn thời gian này đi du lịch là không thích hợp.

Nhưng hai vợ chồng cũng không quan tâm, bọn họ không thích nhất chính là người du lịch chen chúc, hiện tại thời gian này vắng, nhưng không có ai quấy rầy kỳ thật cũng rất tốt.

Mãi đến khi hai người ở Thiên Ưng Đài gần nửa tiếng, mới có du khách thứ hai đến.

Mà người du khách này xuất hiện, đều khiến Giang Phong với Hoàng Linh Vi kinh ngạc.

Đây là một người phụ nữ cao 1m9, mặc dù quần áo mặc cũng không ít, nhưng cũng không có lộ ra chút nào cồng kềnh, có thể đoán được vóc dáng của cô ấy cũng không tệ.

Ngoại hình đương nhiên không xinh đẹp như Hoàng Linh Vi, nhưng cũng không phải cô gái có tư sắc bình thường, cho dù là ra Quảng Đông cũng có tư cách được gọi là mỹ nhân.

Giang Phong với Hoàng Linh Vi cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng ngoại trừ nhìn thấy nữ vận đồng viên ở trên TV, ở trong hiện thực đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái cao gầy như thế.

Chương 845: Chị Gái Nhỏ Siêu Cao. (2)

Không đề cập đến Giang Phong với Hoàng Linh Vi kinh ngạc, vẻ mặt của Phàn Lê Hoa mời vừa lên lên Thiên Ưng Đài cũng kinh ngạc, cô không phải kinh ngạc trên Thiên Ưng Đài lúc này lại có du

khách, mà là kinh ngạc hai du khách này ngoại hình thực sự là quá cao.

Nếu không phải nhìn thấy hai người này xa lạ, cô cũng nhịn không được hoài nghi mình có phải đụng phải minh tinh rồi.

Hai bên đều kinh ngạc đều chỉ là thoáng qua, sau đỏ mỉm cười gật đầu xem như là chào hỏi nhau, sau đó liền thưởng thức phong cảnh.

Đứng ở trên cao nhìn ra xa, quả nhiên trong lòng cảm thấy trống trải, nhìn đám mây trên trời, lại nhìn xuống cảnh đẹp thảo nguyên, Phàn Lê Hoa cảm thấy u ám ở trong lòng cũng đã tiêu tác đi rất nhiều, khiến cô không nhịn được âm thầm gật đầu, thời gian này chạy tới đây giải sầu quả nhiên là đúng.

Sau khi thưởng thức cảnh đẹp xong, trong mắt dư quang nhìn về hướng cặp đôi ân ái cách đó không xa, trong lòng Phàn Lê Hoa thật sự không nói ra được ghen tị, người ta đây mới là trai tài gái sắc.

Nghĩ đến cô phải gả cho một tên công tử ăn chơi như quả bí lùn kia, trong lòng Phàn Lê Hoa giống như nuốt phải một con ruồi, buồn nôn muốn chết.

Nói lời thật lòng, cô một chút cũng không muốn gả, gả cho loại người kia đời này của cô coi như hủy.

Nhưng vấn đề là cô có thể không gả sao?

Cha cô làm xây dựng, nhưng không phải loại đại lão đủ tiền, chỉ là thông qua quan hệ công ty đem một số công trình không lớn không nhỏ nhận lấy.

Người làm xây dựng đều biết rõ, cái đồ chơi này trước phải cung cấp tiền ra, ví dụ như nhận một công trình 1 tỷ, bạn ít nhất phải đổ hai ba ngàn đi vào.

Cha cô gan lớn, chỉ cần thuận lợi nhận được công trình, cho dù tài chính không đủ, hắn cũng dám khởi công trước, sau đó một bên làm một bên khắp nơi gom tiền, thời khắc mấu chốt ngay cả vay nặng lãi hắn cũng dám đụng tới.

Làm như vậy nguy hiểm khẳng định là có, nhưng chỉ cần bên A không ra yêu cầu gì quá đáng, tiến độ công trình có thể kịp thời tới sổ, vậy thì công trình này liền có thể thuận lợi hoàn thành.

Cha cô làm trong ngành này cũng đã mấy chục năm, trong đó cũng đã rẽ nhiều đường đi, nhưng năng lực làm việc của cha cô cũng không tệ lắm, cuối cùng đều vượt qua khó khăn.

Nhưng lúc này, cha cô lại gặp phải phiền phức lớn.

Phiền toái lớn này là đến từ bên A, mắt xích tài chính bên A chặt đứt, tiến độ thanh toán xuống cho công trình bị đứt, cái này trực tiếp khiến cha cô chết đứng.

Phải biết, vì công trình lớn này, cha cô đã tốn mấy ngàn vạn vào, mà tiền ở bên trong, thật sự thuộc về cha cô cùng chỉ có hai ngàn, những khoản khác không phải vay ngân hàng thì cũng chính là vay tư nhân lãi cao hơn.

Vay của ngân hàng thì còn đỡ, mấu chốt là vay tiền tư nhân mỗi một ngày lãi thanh toán cao, nếu như trong thời gian ngắn có thể trả hết, dĩ nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu như trong ngắn hạn không trả nổi, vậy thì lớn chuyện rồi.

Bây giờ công trình ngừng, cha cô giống như là kiến bò trên chảo nóng, mỗi ngày trôi qua đều sẽ tổn thất một số tiền lớn, thời gian trôi qua thật sự là vô cùng dày vò.

Mới chỉ ngắn ngủi một tháng trôi qua, tóc của cha cô đã bạc đi rất nhiều.

Sau đó đoạn cẩu huyết cũng không cần nhiều lời, tổng kết lại chính là công tử trăng hoa kia coi trọng cô, chỉ cần cô đồng ý gả cho hắn, vậy nhà hắn liền ra tay giúp, giúp cha cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

Kỳ thật cô cũng không biết tại sao vị công tử trăng hoa kia lại nhìn trúng mình, nếu biết cô cao đến 1m93, nếu là mặc vào hận trời cao mà nói, đó là vượt qua người cao hai mét.

Mà cái tên công tử trăng hoa kia 1m7 còn chưa tới, nếu như hắn kết hôn cùng với cô, hai người đứng chung một chỗ, chẳng lẽ

không có áp lực tâm lý sao?

Kết hôn muốn hôn cũng phải độn một cái ghế mới với tới, hắn thân là đàn ông chẳng lẽ không tự ti chút nào sao? chẳng lẽ không sợ người khác chê cười hắn sao?

Chẳng lẽ, hắn có sở thích đặc biệt?

Phàn Lê Hoa thật sự nghĩ không ra, nhưng cô là con một, là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, cha cô đương nhiên không đồng ý vì tiền bạc mà bán con gái của mình, nên đã quả quyết cự tuyệt.

Thế nhưng, cô sao có thể trơ mắt nhìn người cha mình yêu thương luân lạc tới không còn gì chứ?

Huống chi cái này còn không đơn giản như không còn gì, đến lúc đó mỗi ngày đều phải nhìn thấy người khác tới ép trả nợ, những tháng ngày đó suy nghĩ tới đã thấy không rét mà run.

Mà cô chỉ cần gật đầu, gả cho vị công tử trăng hoa chiều cao bình thường kia, liền có thể giúp cha mình vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Cha cô có thể vì hạnh phúc của cô mà cự tuyệt đối phương, Phàn Lê Hoa đương nhiên cũng có thể vì hiếu thảo mà đồng ý với đối phương.

Mặc dù trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng Phàn Lê Hoa chung quy cũng có chút không cam tâm, liền dứt khoát đi ra ngoài giải sầu một chút, cũng nhân cơ hội suy nghĩ cẩn thận một chút, có muốn đem cả đời của mình góp vào không.

Lúc Phàn Lê Hoa đang đứng yên lặng lẽ suy nghĩ, một người đàn ông có giọng nói dễ nghe từ bên cạnh truyền đến: “Mỹ nữ, quầy rầy một xíu, tôi muốn hỏi cô một vấn đề, cô có tin vào duyên phận hay không?”

Phàn Lê Hoa quay đầu nhìn sang, phát hiện người hỏi cô không phải ai khác, chính là người đàn ông đẹp trai cô nhìn thấy lúc nãy, nếu như không phải bạn gái hắn đang kéo cánh tay hắn mỉm cười, cô còn tưởng rằng hắn là đang tán tỉnh cô đấy chứ.

Phàn Lê Hoa cúi đầu nhìn hắn nói: “Anh chàng đẹp trai, xin lỗi, gần đây tâm trạng của tôi không tốt, muốn được yên tĩnh một mình, cho nên tôi không muốn trả lời vấn đề gì, xin lỗi nha!”

Chương 846: Người Mai Mối.

Nghe Phàn Lê Hoa trả lời rõ ràng, Giang Phong cũng không giận, vẫn cứ mỉm cười nói: “Người đẹp, tôi thấy hai đầu lông mày của cô đều ưu sầu, liền chủ động muốn tính cho cô một quẻ, theo như trong quẻ nói, tài vận gần đầy của cha cô gặp phải kiếp nạn, mà nhân vật mấu chốt có thể giải được kiếp nạn khó khăn này hay không lại chính là cô, không biết tôi tính vậy có đúng hay không?”

Thấy Giang Phong bắt chuyện với mình, Phàn Lê Hoa mặc dù không thấy phản cảm (nguyên nhân không cảm thấy phản cảm chủ yếu có hai điểm: một là bộ dáng đối phương đẹp trai. Hai là đối phương đã có bạn gái, hơn nữa thoạt nhìn rất là ân ái, cô tin rằng đối phương sẽ không ngốc đến mức trước mặt bạn gái đi ve vãn cô), nhưng tâm trạng của cô đang bực bội nên cũng không có hứng thú nói chuyện nhiều với hắn.

Nghe thấy Giang Phong nói những lời này, trong lòng không nhịn được nghi ngờ, không biết trình độ xem bói của hắn có thật sự lợi hại không, hơn nữa hắn còn hiểu tình hình trong nhà cô, sau đó ở trước mặt cô dãi bày.

Giang Phong đã được coi như là nhân vật đại sư nhìn mặt mà nói chuyện, thấy thế lại nói tiếp: “Nếu như tôi tính không sai, có thể giải được kiếp nạn này cho cha cô hay không, chủ yếu phải dựa vào chuyện hôn nhân của cô, mà mối hôn sự này chắc hẳn cô không cam tâm tình nguyện, cho nên người đẹp cô mới lộ ra buồn phiền như vậy.”

Nghe đến đó, trong lòng Phàn Lê Hoa chấn động, đôi mắt nhìn chăm chú Giang Phong, vẻ mặt mang theo phòng bị nói: “Anh rốt cuộc là ai? Làm sao lại biết được chuyện của nhà tôi?”

Phản ứng của Phàn Lê Hoa, Giang Phong cũng đã dự đoán được từ trước, Hoàng Linh Vi kéo cánh tay Giang Phong trong lòng cảm

khái đồng thời cực kỳ tự hào, năng lực suy tính của ông xã nhà mình quá thần kỳ.

Giang Phong khẽ cười nói: “Tôi tên là Giang Phong, Giang trong sông, Phong trong lá phong, đây là vợ tôi, tôi có thể biết được rõ ràng chuyện của nhà cô, tôi vừa nãy cũng đã nói rồi, nhìn thấy hai hai lông mày của cô đầy ưu sầu liền giúp cô bói một quẻ mà thôi. Nếu như cô không tin, vậy coi như tôi chưa nói gì, chúng tôi xin phép cáo từ, có duyên sẽ gặp lại.”

Nói đến đây, Giang Phong nhìn vợ mình nói: “Bà xã đại nhân, Thiên Ưng Đài cũng đã xem rồi, chúng ta đi xem những phong cảnh khác thôi!”

Hoàng Linh Vi dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu nói: “Được, chúng ta đi thôi!”

Nhìn thấy hai vợ chồng nói đi, Phàn Lê Hoa vốn dĩ có chút cảnh giác không nhịn được lên tiếng nói: “Giang tiên sinh, Giang phu nhân, xin dừng bước.”

Giang Phong với Hoàng Linh Vi dừng lại, biết mà còn hỏi: “Mỹ nữ còn có việc gì sao?”

Phàn Lê Hoa cắn môi, lấy hết can đảm hỏi: “Giang tiên sinh, anh đã tính ra được kiếp nạn của cha tôi, vậy không biết anh có biện pháp nào hóa giải kiếp nạn này không? Nếu như có thì mời Giang tiên sinh chỉ điểm một chút, Phàn Lê Hoa tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh.”

Hoàng Linh Vi vẫn luôn không nói gì nghe đến đây, nhịn không được lên tiếng hỏi: “Phàn Lê Hoa? Cái tên này rất bá khí, là Phàn Lê Hoa cùng tên mà tôi biết sao?”

Phàn Lê Hoa không biết đã trả lời vấn đề như này bao nhiêu lần, lúc này lại nói thêm lần nữa: “Đúng vậy Giang phu nhân, tên của tôi là cùng tên với tứ đại nữ anh hùng cổ đại, vị đại nguyên soái Phàn Lê Hoa binh mã nổi tiếng hiển hách kia.”

Trả lời xong vấn đề của Hoàng Linh Vi, ánh mắt của Phàn Lê Hoa đặt lên trên người Giang Phong, ôm một tia hy vọng chờ câu trả lời

của hắn.

Giang Phong cũng không có tâm tư úp mở, gọn gàng dứt khoát trả lời: “Biện pháp hóa giải kiếp nạn này đương nhiên là có, mà không chỉ có một biện pháp.”

Phàn Lê Hoa nghe vậy vừa mừng vừa sợ, run giọng nói: “Giang tiên sinh anh nghiêm túc sao?”

Giang Phong cười không trả lời.

Phàn Lê Hoa thấy thế có chút bối rối nói: “Giang tiên sinh, không biết có biện pháp hòa giải nào?”

Giang Phong hiểu trong lòng cô sốt ruột, trả lời: “Biện pháp đầu tiên, chính là mượn một ít tiền, có khoản tiền này, hẳn là có thể tạm thời giải quyết vấn đề của cha cô.”

Phàn Lê Hoa đầu tiên là gật đầu, sau đó vẻ mặt lại rối trí lắc đầu nói: “Nếu như cha tôi có thể mượn được tiền, hắn cũng không cần vội vàng gấp gáp như vậy.”

Giang Phong nói: “Biện pháp này nếu như tôi đã nói ra, đương nhiên cũng có biện pháp giúp cha cô mượn tiền, nhưng mà biện pháp này cũng chỉ là trị phần ngọn, không có cách nào trị tận gốc, không có ý nghĩa nhiều.”

Nghe đến đó, Phàn Lê Hoa đè xuống vui mừng trong lòng, không kịp đợi chờ hỏi: “Giang tiên sinh, vậy biện pháp thứ hai là gì?”

Giang Phong nói: “Biện pháp thứ hai, chính là giải quyết vấn đề từ phần đầu nguồn.”

Phàn Lê Hoa cười khổ nói: “Giang tiên sinh, không giấu gì anh, cha tôi là bị bên A khất nợ tiến độ công trình, bây giờ bên A gặp vấn đề về tài chính, cái hạng mục này không thể tiếp tục được nữa. Nếu như muốn giải quyết vấn đề từ ngọn, trừ phi bên là bên A có thể xoay tiền, hoặc là bên A mới xuất hiện, nếu không căn bản không thể giải quyết được.”

Giang Phong khẽ cười: “Trời không tuyệt đường của người, chỉ cần hạng mục bên A có giá trị, đương nhiên sẽ không thiếu người

đầu tư, tôi có thể hỗ trợ dắt mối.”

Chương 847: Người Mai Mối. (2)

Phàn Lê Hoa nghe được sự tự tin trong lời nói của Giang Phong, hai vợ chồng trước mắt này ngoại hình không như siêu cao, mà còn có khí chất, có thể nhìn được bối cảnh gia đình hẳn là không tệ.

Nhưng mà công trình hơn 1 tỷ không phải dễ dàng giải quyết như vậy.

Phàn Lê Hoa tiếp tục hỏi: “Giang tiên sinh, còn có biện pháp thứ ba không?”

Giang Phong gật đầu nói: “Có, tôi cho rằng đây cũng là biện pháp tốt nhất để giải quyết.”

Phàn Lê Hoa vui mừng, hỏi: “Không biết là biện pháp gì vậy?”

Giang Phong không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chị Phàn, nếu như tôi tính không sai, cô hẳn là lấy hôn nhân của mình làm giá lớn, gả cho người đàn ông cô không thích, coi đây là điều kiện giải quyết vấn đề khó khăn của cha cô, không biết có đúng hay không?”

Phàn Lê Hoa nghe vậy trầm mặc một chút, mới thở dài nói: “Giang tiên sinh anh tính đúng, đối phương là một công tử ăn chơi, bất kể là tính cách hay là ngoại hình chiều cao, hắn cũng không có xứng đôi với tôi.

Nhưng có một điều không thể phủ nhận được, là gia cảnh nhà hắn rất tốt, chỉ cần tôi đồng ý gả cho hắn, nhà hắn sẽ ra sức, vấn đề khó khăn của cha tôi tự nhiên sẽ không còn khó khăn gì.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Chị Phàn, đây chính là biện pháp thứ ba mà tôi muốn nói với cô, vị công tử ăn chơi này cô không thích, vậy cô chỉ cần tìm một người đàn ông cô thích có gia cảnh tốt, vấn đề cha cô gặp phải cũng có thể giải quyết được dễ dàng không phải sao?”

Phàn Lê Hoa không nhịn được mắt trợn tròn, dở khóc dở cười nói: “Giang tiên sinh, ai cũng biết biện pháp này tốt, nhưng có thể tìm được người đàn ông mình thích có bối cảnh tốt dễ dàng như vậy sao? Đợi tôi tìm được người đàn ông như vậy, đồ ăn cũng đã lạnh.”

“Chị Phàn, cô không tìm được, nhưng tôi có thể hỗ trợ nha, làm mai mối là nghề chuyên nghiệp của tôi nha.” Nói đến đây, Giang Phong quay đầu nói: “Bà xã, cầm danh thiếp của anh ra đây.”

Hoàng Linh Vi tương đối phối hợp lấy ra trong túi xách một tấm danh thiếp, sau đó hai tay đưa cho Phàn Lê Hoa, cười tủm tỉm nói: “Chị Phàn, đây là danh thiếp của chồng tôi, còn xin chiếu cố nhiều hơn.”

Phàn Lê Hoa vừa nhận được tấm danh thiếp, liền nhìn thấy trên danh thiếp giới thiệu: Người sáng lập văn phòng mai mối hôn nhân “Hạnh Phúc”, người mai mối.

Nói chuyện nửa ngày, anh chàng đẹp trai trước mặt này vậy mà là người mai mối?

Người mai mối có thể không quan trọng, làm sao có thể có khí chất xuất như vậy chứ?

Đây cũng không phải là cô khinh thường người làm mai mối, chủ yếu là bị ảnh hưởng bởi những người làm mai mối ở trong phim ảnh, người đẹp trai có khí chất như Giang Phong bất thình lình xuất hiện đương nhiên có chút phá vỡ hình tượng ban đầu cô nghĩ tới.

Còn có trình độ xem bói của hắn, sao lại có thể lợi hại như vậy chứ?

Lúc này, Phàn Lê Hoa cảm thấy mơ hồ.

Giang Phong cũng không có rảnh mà đi phỏng đoán tâm tư của cô, thấy cô nhận được danh thiếp, liền mở miệng nói: “Chị Phàn, nước chúng ta đất đai bao la, sơn hà tráng lệ, cảnh đẹp nhiều như cá diếc sang sông, thời gian này chúng ta có thể gặp được nhau, cũng coi như là có duyên. Cô nếu như tin tôi, tôi liền giúp cô giới thiệu

một đối tượng gia cảnh tốt, về mọi mặt đều vô cùng xứng đôi với nhau, cũng thuận tiện giải quyết vấn đề khó khăn của cô, cô cảm thấy như thế nào?"

Mặc dù thân phận người mai mối của Giang Phong làm Phàn Lê Hoa cảm thấy không hợp với bình thường, nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng hắn, hai vợ chồng trước mắt này, nếu như bọn họ là lừa đảo, cô thật sự không tin.

Nguyên nhân rất đơn giản, giá trị nhan sắc của hai vợ chồng cao, hoàn toàn có thể dựa vào mặt kiếm cơm, cần gì phải hao tâm tổn trí đi lừa gạt người khác chứ?

Tất nhiên là cô lựa chọn tin tưởng họ, Phàn Lê Hoa liền gật đầu, nghiêm túc nói: "Ông mối Giang, tôi tin anh, anh có thể nói tình huống của đối phương tôi nghe chứ."

Thấy đối phương gật đầu, Giang Phong liền quét mắt nhìn hình ảnh giả lập trước đó:

[Họ tên] Vương Khang

[Tuổi] 28 tuổi

[Chiều cao] 1m99

[Cân nặng] 87kg

[Bối cảnh gia đình] Cha là đại cổ đông công ty cổ phần bất động sản nào đó ở Cương tỉnh

[Tính cách sở thích] …

[Trải nghiệm tình cảm] …

[Thông tin chi tiết] …

[Giá trị xứng đôi hôn nhân trước mắt] 74 (tình cảm vợ chồng 78 + môn đăng hộ đối 70 + quan hệ gia đình 74)

[Gía trị cực hạn xứng đôi hôn nhân] 94 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 90 + quan hệ gia đình 96)

[Dự đoán con cái] …

Tổ chức lại ngôn ngữ, liền bắt đầu giới thiệu: “Hắn giống với Chị Phàn, đều là người Cương tỉnh, năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m99 …”

Nghe đến đó, Phàn Lê Hoa liền mừng rỡ.

Từ lúc trong bụng mẹ, cô vẫn luôn là người cao nhất trong gia đình, đừng nói so với nữ sinh, ngay cả so với nam sinh, cũng không có mấy người cao hơn cô.

Lúc cô tốt nghiệp tiểu học, đã cao hơn 1m7.

Tốt nghiệp trung học, chiều cao liền chạy đến 1m86.

Tốt nghiệp trung học đến nay, chiều cao của cô cũng đã dừng ở 1m93.

Chiều cao như vậy khiến Phàn Lê Hoa kiêu ngạo, đây là cũng là điều khiến cô phiền não.

Chương 848: Người Mai Mối. (3)

Kiêu ngạo tất nhiên là không cần nhiều lời, chiều cao 1m93 đừng nói là so sánh cùng với người bình thường, cho dù là so sánh với vận động viên bóng chuyền cô cũng không kém cỏi gì.

Bất kể là nam hay nữ, ai lại không hy vọng mình lớn lên so với người khác cao hơn một chút chứ?

Phàn Lê Hoa có được chiều cao như vậy, đương nhiên là phải kiêu ngạo.

Mà phiền não cũng bắt nguồn từ đây, từ lúc học sơ trung bắt đầu, Phàn Lê Hoa vô luận đi đến nơi nào cũng trở thành tiêu điểm mọi người quan tâm, ở bên ngoài dạo phố tỷ lệ người quay đầu nhìn lại là 100%.

Vừa bắt đầu, Phàn Lê Hoa còn rất hưởng thụ cảm giác này, cô

cũng có lòng hư vinh, đều hi vọng được người khác chú ý tới.

Sau một thời gian dài, thì có chút không chịu nổi.

Dù sao, không có ai thích mọi cử động của mình đều bị chú ý tới, như thế không thoải mái cho lắm, mọi lúc đều phải chú ý đến hình tượng của mình, muốn móc lỗ mũi ngoáy tai cũng phải tìm chỗ trốn đi mới được.

Còn có lúc mua quần áo, thật là mẹ nó không dễ gì mua được, những nữ sinh khác mặc váy đến bắp chân, còn mặc ở trên người cô liền trở thành mặc váy ngắn.

Bình thường mặc trên người, liền biến thành quần áo hở rốn.

Cũng may gia cảnh của cô cũng không tệ, có thể đặt may quần áo riêng.

Đương nhiên, những cái này đều chỉ là phiền phức nhỏ trong cuộc sống, phiền phức lớn nhất chính là tìm người hẹn hò.

Đối tượng nữ sinh tìm, bình thường đều thích tìm người cao hơn mình, chỉ có số ít chịu nam sinh thấp hơn mình.

Phàn Lê Hoa cũng là cô gái có quan điểm bình thường, đương nhiên không hy vọng bạn trai mình quen thấp hơn cô.

Chiều cao của cô đã 1m93, mang giày cao gót lên cũng đã hơn 2m, chiều cao như vậy muốn tìm được người xứng đôi nói thì dễ, huống chi chiều cao cũng chỉ là một cái tiêu chuẩn mà thôi.

Bởi vậy, Phàn Lê Hoa năm nay đã 27 tuổi những cô vẫn còn là một nữ sinh ngây thơ.

Bây giờ, ngoài ý muốn đụng trúng người mai mối, giới thiệu cho cô đối tượng phương diện khác phù hợp hay không tâm ý của cô tạm thời không nói, ít nhất người cao hơn cô đã là phù hợp rồi.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Hắn là tốt nghiệp đại học 985, ngoài hình sáng sủa đẹp trai, khiến người khác có cảm giác an toàn. Hắn hay nói, sở trường về giao tiếp, thích đánh bóng rổ, kỹ thuật chơi bóng coi như cũng không tệ, lúc đang học cao trung thì

rẽ sang làm cầu thủ chuyên nghiệp. Trước mắt hắn đang làm quản lý tiêu thụ ở công ty bất động sản, cha hắn là cổ đông đứng thứ ba trong công ty, vốn liếng cô không cần lo lắng, chỉ cần cô cùng với hắn trở thành vợ chồng, vấn đề của cha cô tự nhiên được giải quyết dễ dàng."

Phàn Lê Hoa nghe xong cũng dao động, nếu như người mai mối nói trước mắt này không sai, vậy người đàn ông này bất luận là tuổi tác hay là chiều cao, hoặc là gia thế, đều là hoàn toàn xứng đôi với cô.

Thậm chí đối với gia thế nhà hắn, chính là cha cô không có gặp phải khó khăn gì, ở trước mặt người ta cũng không đáng nhắc đến, mà bây giờ thì cũng không cần nói đến.

Đối tượng ưu tú như thế, người ta có thể nhìn trúng cô sao?

Lúc này, cho dù Phàn Lê Hoa tự cao tự đại cũng có chút mất tự tin.

"Ông mối Giang, anh nói những cái này đều là thật ư?" Mặc dù trong lòng Phàn Lê Hoa đã tin tưởng, nhưng vẫn không nhịn được muốn xác nhận lại một lần nữa.

Giang Phong khẳng định nói: "Đương nhiên là thật, nếu như Chị Phàn cảm thấy đối tượng này cũng không tệ lắm, vậy thì tôi giúp hai người dắt mối, sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện."

Phàn Lê Hoa cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi: "Ông mối Giang, mặc dù tôi cũng rất tự tin, cảm thấy điều kiện của mình cũng không tệ, nhưng mà ở trước mặt người ta một chút ưu thế cũng không có, thậm chí gia thế cũng không cùng một cấp độ với người ta, người ta sẽ để ý đến tôi sao?"

Giang Phong nghe vậy cười nói: "Chị Phàn, đối tượng này tôi giới thiệu cho cô, đúng là rất ưu tú, nhưng cô cũng không cần tự coi nhẹ bản thân mình, tuổi tác, chiều cao, tướng mạo, trình độ của cô đều rất xứng đôi với hắn, kém cũng chỉ có gia thế mà thôi.

Không nói những cái khác, chỉ cần nói hắn cao gần hai mét, muốn tìm đối tượng các phương diện khác xứng đôi, vốn dĩ cũng là một chuyện tương đối khó khăn, mà hắn cũng không thích nữ sinh có

chiều cao kém hơn hắn quá, đây cũng là ưu thế của Chị Phàn.”

Phàn Lê Hoa nghe thế cũng âm thầm gật đầu, khôi phục được sự tự tin trước đó.

Trên đài Thiên Ưng, Hoàng Linh Vi nhìn Giang Phong đang chậm rãi nói chuyện, trong mắt tràn đầy yêu thương. Cô chính là kiểu người có năng lực khống chế toàn cục trong bất kỳ trường hợp nào như hắn, cùng với khí độ.

Sau khi thành công chiêu mộ một khách hàng, Giang Phong liền vừa cười vừa nói: "Chị Phàn, chuyện hôn nhân đại sự dù gấp cũng không gấp nửa ngày này, tiếp theo chúng ta cứ buông lỏng tâm tình, dạo chơi một chút, thuận tiện chụp giúp chị mấy tấm ảnh xinh đẹp. Chờ buổi trưa trở về, tôi sẽ liên lạc lại với nhà trai, sau đó sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện, chị cảm thấy thế nào?"

Chương 849: Hắn Không Hứng Thú Với Con Gái Thấp Hơn 1m8

Phàn Lê Hoa gật đầu nói: "Được, Giang ông mai cứ xem mà sắp xếp."

Đài Thiên Ưng tổng cộng có 2779 tầng bậc thang, lúc đi bộ đến thềm dưới, Phàn Lê Hoa chủ động giới thiệu tình huống của mình, tuổi tác, chiều cao, trình độ, tính cách, sở thích, công tác…

Cho dù Giang Phong đã biết rõ ràng, nhưng hắn vẫn làm như bản thân không biết, thỉnh thoảng còn phối hợp hỏi một đôi lời. Dù sao cũng phải làm cho người trong cuộc cảm thấy mình như đang tham dự vào.

Đi xuống đài Thiên Ưng, ba người lại tiến đến hai danh lam gần đó du ngoạn nửa ngày, cho đến khoảng bốn giờ rưỡi chiều, mới rời khỏi khu danh lam cùng đi ăn cơm.

Giữa trưa Giang Phong và Hoàng Linh Vi đều chỉ tùy tiện ăn một chút bánh quy sung thay bữa trưa, bụng đã sớm đói. Hai người

được người địa phương là Phàn Lê Hoa giới thiệu đi ăn cơm món cơm thập cẩm vô cùng nổi tiếng ở đây.

Cơm thập cẩm là món ăn không thể thiếu trong ngày lễ ngày tết và dùng để đãi khách của người bản xứ, hương vị không tệ, có thể phân cao thấp với cơm chiên, cơm bao tử.

Cũng không biết là do quá đói hay không, dù sao Giang Phong và Hoàng Linh Vi đều ăn vô cùng ngon lành.

…

Màn đêm buông xuống.

Trong phòng riêng của một nhà hàng nào đó.

Lưu Hòa Phong nói với em họ Từ Phượng Kiều của mình: "Em họ, căn cứ theo tin tức anh nghe được, ánh mắt tìm đối tượng của Vương Khang vô cùng cao, cho tới bây giờ còn chưa từng có bạn gái. Em có thể thu hút được hắn hay không thì phải xem khả năng của em rồi."

Ánh mắt Từ Phượng Kiều sáng lên, nhìn anh họ rồi hỏi: "Anh họ, gia cảnh của Vương Khang thật sự có tốt như vậy sao?"

Lưu Hòa Phong nói với vẻ chắc chắn: "Đó là đương nhiên, bạn của anh và Vương Khang chính là bạn học thời đại học, quan hệ rất tốt. Hắn chính miệng nói với anh, nhất định là không giả được."

Từ Phượng Kiều hạ quyết tâm, nói: "Vậy được rồi, hôm nay trước hết cứ làm quen với hắn một chút, sau đó em sẽ nghĩ biện pháp từ từ công lược hắn."

Lưu Hòa Phong gật đầu nói: "Dù sao nếu em có thể theo đuổi được hắn thì đời này không cần lo lắng gì cả, cứ chờ đợi cuộc sống của phu nhân nhà giàu đi!"

Hắn rất có lòng tin với em họ nhà mình, không nói về gia cảnh, điều kiện bản thân của em họ cũng rất không tệ, năm nay 24 tuổi, cao 1m66, không nói đến việc đẹp bao nhiêu, nhưng cô cũng từ là một trong những bông hoa nổi tiếng lúc học đại học.

Cộng với cách làm người của em họ hắn khéo léo, người theo đuổi cô thời học sinh còn nhiều hơn cá diếc sang sông.

Đáng tiếc vận may của em họ hắn hơi kém, trước đó từng nói chuyện với ba đối tượng có gia cảnh không tệ, nhưng đều bởi vì các loại các dạng nguyên nhân mà chia tay.

Trong lòng Từ Phượng Kiều cảm thấy nóng như lửa, thừa dịp đối phương còn chưa tới, cô lấy một cái gương nhỏ ra từ trong túi, nhìn xem có cần tô lại son môi hay không, nhìn xem trang điểm có đủ hoàn mỹ hay không.

Không bao lâu sau, cửa phòng bao truyền đến tiếng gõ cửa.

Lưu Hòa Phong nói một tiếng mời vào, sau đó cửa phòng bao bị đẩy ra, một thân ảnh vô cùng cao lớn xuất hiện ở trước mắt bọn họ. Người tiến vào không phải ai khác, chính là Vương Khang mà hai anh em đang chờ đợi.

"Quản lý Vương."

"Ông chủ Lưu."

Hai bên bắt chuyện qua, Lưu Hòa Phong liền giới thiệu: "Quản lý Vương, đây là em gái tôi Từ Phượng Kiều, sau khi thấy tôi mua nhà cũng động tâm muốn mua một bộ, cho nên tôi đã mang cô ấy tới đây, nhờ người chuyên nghiệp như quản lý Vương chỉ điểm một chút, tránh việc bỏ tiền ra còn mua lại mua phải căn nhà không hài lòng."

Từ lúc Vương Khang tiến vào phòng, ánh mắt của Từ Phượng Kiều vẫn luôn tập trung ở trên người hắn. Người đàn ông này đúng là quá cao, dù chiều cao 1m66 của cô có thể coi là tốt trong các nữ sinh rồi, nhưng ở trước mặt người đàn ông này lại giống như là một đứa nhỏ đứng ở bên cạnh người lớn.

Nhưng mà, cô không để ý đến việc người đàn ông kia cao hơn mình nhiều như vậy, như này sẽ có nhiều cảm giác an toàn, hơn nữa cô cũng thích làm cô gái nhỏ "Y như là chim non nép vào người".

Người đàn ông này ngoại trừ cao lớn ra, tướng mạo cũng đẹp trai

và tỏa nắng giống như anh họ nói, hơn nữa đối phương lại có gia cảnh khiến cho cô phải ngưỡng mộ. Hắn trong mắt Từ Phượng Kiều giống như là đom đóm trong đêm đen, vừa tươi sáng lại xuất chúng, khiến cho cô không kiềm được mà bị hấp dẫn.

Nghe anh họ giới thiệu, Từ Phượng Kiều cười tủm tỉm vươn tay, giọng nói kiều mị: "Chào quản lý Vương, rất hân hạnh được biết anh."

Vương Khang luôn không hứng thú đối với con gái có chiều cao như này, nhưng mà hắn chắc chắn sẽ không thất lễ, cũng đưa tay ra bắt một cái, khách sáo nói: "Chào Từ tiểu thư, rất hân hạnh được biết cô."

Sau đó, Lưu Hòa Phong liền kêu hai người ngồi xuống, sau đó để nhân viên phục vụ tiến vào gọi món ăn.

Chờ gọi đồ ăn, nhân viên phục vụ rời khỏi phòng bao, Từ Phượng Kiều liền chủ động gợi chuyện: "Quản lý Vương, nghe anh họ tôi nói, anh tốt nghiệp đại học XX?"

Vương Khang cười đáp: "Đúng thế."

Từ Phượng Kiều có chút tiếc nuối nói: "Lúc điền bảng nguyện vọng, tôi đã từng nghĩ tới muốn chọn trường đại học này, đáng tiếc cuối cùng tôi vẫn chọn đạo học XX, bỏ lỡ cơ hội trở thành bạn học với quản lý Vương, thật là khiến người ta phải tiếc nuối!"

Vương Khang hỏi: "Từ tiểu thư lúc đó bao nhiêu tuổi?"

Từ Phượng Kiều nói: "Tôi 18 tuổi."

Vương Khang cười nói: "18 tuổi, tôi đúng lúc tốt nghiệp đại học."

Từ Phượng Kiều cười nói: "Quản lý Vương ưu tú như vậy, nhất định là nhân vật phong vân trong trường học, cho dù là tốt nghiệp, trong trường học cũng sẽ có truyền thuyết về anh."

Vừa nhắc tới chuyện này, Vương Khang cũng không nhịn mà lộ ra nụ cười.

Từ Phượng Kiều nói không sai, bắt đầu từ lúc Vương Khang đi nhà

trẻ cho đến lúc đại học đều là nhân vật phong vân trong trường, gần như không người có thể đoạt danh tiếng của hắn.

Dù sao, hắn không chỉ thành tích học tập tốt, còn bỏ ra không hết tiền, cộng với chiều cao hạc giữa bầy gà, ở trong môi trường nhỏ như trường học, có giáo viên và bạn học nào có thể không biết hắn chứ?

Chương 850: Hắn Không Hứng Thú Với Con Gái Thấp Hơn 1m8 (2)

Bị Từ Phượng Kiều gợi lên hồi ức, Vương Khang liến nói chuyện với cô một chút về cuộc sống đại học của mình.

Lưu Hòa Phong thấy em họ nhà mình mới nói dăm ba câu đã nói chuyện với Vương Khang khá là ăn ý, trong lòng của hắn cũng có chút kinh hỉ, liền giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, thỉnh thoảng sẽ hỗ trợ rót chút nước trà, sau đó liền yên lặng làm một người nghe.

Nếu như em họ nhà mình thật sự có thể bắt được quản lý Vương có gia cảnh cực tốt này, đến lúc đó mọi người sẽ thành thân thích, chỉ cần chiếu cố một chút, hắn sẽ có thể hưởng thụ vô tận rồi.

Cho tới khi nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, hai người mới dừng chủ đề kia lại.

Lúc bắt đầu ăn, chủ đề liền tập trung về các món ăn.

Lúc Từ Phượng Kiều học đại học chính là một người khéo léo, năng lực giao tiếp không kém, mà Vương Khang thì càng không cần nói, hắn vốn là người có năng lực xã giao mạnh, lại làm nhân viên tiêu thụ mấy năm, đã sớm thành kẻ già đời trong giao tiếp xã hội.

Bởi vậy, mặc dù Vương Khang không có hứng thú với nữ sinh chênh lệch chiều cao với Từ Phượng Kiều nhưng vẫn có thể trò chuyện vui vẻ với cô.

Bữa cơm này ăn từ hơn sáu giờ đến gần tám giờ mới tan cuộc.

Sau bữa ăn, hai anh em Lưu Hòa Phong, Từ Phượng Kiều còn mời Vương Khang đi KTV ca hát, nhưng mà bị hắn khéo léo từ chối. Nếu như hắn có hứng thú với Từ Phượng Kiều thì hắn đã đi rồi.

Đáng tiếc, hắn không có hứng thú với con gái thấp hơn 1 mét 8.

Nữ sinh cao 1m66 giống như Từ Phượng Kiều căn bản là không lọt nổi mắt xanh của hắn.

Thật ra chuyện này rất dễ lý giải, giống như một nam sinh 1m8 sẽ để ý tới nữ sinh 1m5 sao?

Có lẽ có số ít để ý, nhưng phần lớn đều là chướng mắt.

Sau khi nói lời tạm biệt với hai anh em Lưu Hòa Phong, Từ Phượng Kiều, Vương Khang liền bắt đầu đi tản bộ tiêu cơm.

Thời tiết tỉnh Cương thời gian này cực kì rét lạnh, người đi phía ngoài đường vô cùng ít ỏi, Vương Khang chỉ đi dạo mấy phút liền không có hứng thú tiếp tục tản bộ nữa.

Hắn vừa đi trở về vừa móc điện thoại di động ra gọi người lái xe thay.

Vừa rồi lúc ăn cơm uống rượu cùng hai anh em Lưu Hòa Phong, Từ Phượng Kiều tuy không uống nhiều, nhưng chỉ cần là uống rượu thì chắc chắn là không thể lái xe, chỉ có thể gọi người đưa hắn về nhà.

Sau khi Vương Khang gọi cho người lái thay xong thì đi trở về chỗ dừng xe của mình, một chiếc Volvo XC90 màu đen chậm rãi dừng bên cạnh chiếc xe việt dã của hắn.

Cửa sổ xe hạ xuống, một thanh niên đẹp trai ló đầu ra, trên mặt mang theo nụ cười, chào hỏi với hắn: "Quản lý Vương, tôi cuối cùng cũng tìm thấy anh."

Nhìn gương mặt xa lạ này, Vương Khang xác nhận hắn chưa từng gặp đối phương, không khỏi nhíu mày hỏi: "Xin hỏi anh là vị nào? Tìm tôi có chuyện gì không?"

Thanh niên đẹp trai mở cửa xe xuống xe, đóng cửa xe rồi đi đến trước mặt hắn, hai tay đưa một tấm danh thiếp qua, khẽ cười nói: "Quản lý Vương, tôi là Giang Phong, đến từ phòng mai mối hôn nhân Hạnh Phúc tỉnh Quế, đây là danh thiếp của tôi."

Vương Khang nhận danh thiếp với vẻ mặt mơ hồ, xem xong giới thiệu trên danh thiếp mới có chút chần chờ mà hỏi: "Giang ông

mai, anh tìm tôi không phải là vì làm mai mối cho tôi đó chứ?"

Giang Phong cười nói: "Không sai, người làm mối tìm tới cửa, trừ làm mai mối ra còn có thể làm gì đây?"

Cho dù Vương Khang năm nay đã 28 tuổi, nhưng cho tới bây giờ lại chưa từng yêu đương. Hắn lại không tìm đối tượng thông qua làm mối, xung quanh hắn không thiếu con gái xoay quanh, chỉ là hắn chướng mắt mà thôi.

Tựa như Từ Phượng Kiều ăn cơm chung với hắn đêm nay, người ta căn bản không có che giấu hảo cảm đối với hắn. Hắn lại không phải thật sự là không tìm thấy bạn gái, cần gì phải đi xem mắt chứ?

Nhưng mà, hiện tại người lái thay còn chưa tới, hắn đang nhàn rỗi, cũng không ngại nói chuyện phiếm vài câu với người mai mối này.

"Giang ông mai, tôi cũng nói trước, ánh mắt chọn đối tượng của tôi rất cao, tôi chướng mắt với con gái bình thường, nếu như phụ ý tốt của anh thì cũng mong anh thông cảm cho." Vương Khang nói.

Giang Phong tự tin nói: "Tôi biết rõ ánh mắt của quản lý Vương cao, nếu như là con gái bình thường thì tôi cũng lười giày vò bản thân mình trong cái trời đông giá rét này, đó hoàn toàn là lãng phí thời gian. Nhưng mà điều kiện các phương diện của đối tượng mà tôi muốn giới thiệu cho anh đều vô cùng ưu tú, cực kì xứng với anh. Tôi không hi vọng hai người bỏ lỡ nhau, cho nên đặc biệt hỗ trợ đáp cầu dắt mối, xúc tiến đoạn nhân duyên khó có được này."

Vương Khang chưa từng quen biết với người làm mối nào, nhưng mà biết rõ người làm mối nói chuyện đều không quá đáng tin, bởi vậy hắn chỉ tin tưởng lời khen của Giang Phong một phần mà thôi.

Đương nhiên, là người giỏi xã giao, trong lòng Vương Khang tin hay không là một chuyện, ngoài miệng nhất định là phải tin tưởng. Hắn liền thuận hỏi người làm mối: "Giang ông mai, vậy anh nói một chút về tình huống của đối phương đi, nhìn xem có bao nhiêu xứng với tôi."

Giang Phong không nói nhảm nữa, trực tiếp giới thiệu: "Cô ấy năm nay 27 tuổi, cao 1m93…"

Nghe thấy chiều cao ngoài ý muốn như thế, Vương Khang vốn không thèm đếm xỉa tới lập tức cảm thấy mừng rỡ, chen ngang lời nói của Giang Phong, hỏi: "Giang ông mai, tôi không có nghe lầm đó chứ? Anh nói chiều cao của cô ấy là 1m93 mà không phải 1m63?"

"Ha ha, quản lý Vương không có nghe lầm, tôi vẫn phân rõ 6 và 9." Giang Phong lắc cổ một cái, ngửa đầu nói chuyện với người ta đúng là rất mệt mỏi.

"Hừm, Giang ông mai tiếp tục giới thiệu đi." Thái độ của Vương Khang nghiêm túc hơn mấy phần, không nói đến những thứ khác, chỉ với chiều cao này thôi thì hắn đã vô cùng hài lòng rồi.

Giang Phong gật đầu, tiếp tục giới thiệu: "Dung mạo của cô ấy rất đẹp tốt nghiệp đại học XX. Cô ấy là người hiếu thuận, tính các ôn nhu phóng khoáng, thích đánh bóng chuyền và cầu lông. Bởi vì chiều cao nên cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa từng nói chuyện yêu đương."

Vương Khang càng nghe ánh mắt càng sáng, nếu như người mai mối này không ăn nói lung tung thì cô gái này đúng là rất xứng với hắn!

Nói đến đây, Giang Phong móc điện thoại di động ra, đưa ảnh chụp hôm nay của Phàn Lê Hoa ra rồi đưa cho Vương Khang, nói: "Đây chính là hình của cô ấy, hôm nay vừa chụp, anh xem một chút."

Vương Khang tiếp nhận điện thoại di động xem xét, phát hiện trong tấm ảnh là một cô gái có dáng người cực kì cao gầy. Dù là thời tiết này khiến cô phải ăn mặc quần áo thật dày, nhưng dáng người cũng không thấy cồng kềnh, hiển nhiên là dáng người vốn đã không tệ.

Lại nhìn gương mặt của cô, không biết ở trong mắt người khác có xinh đẹp hay không nhưng ở trong mắt hắn thì đây là một gương mặt vô cùng xinh đẹp, nhất là nụ cười và ánh mắt kia khiến cho

hắn cảm thấy vô cùng đẹp.

Ảnh chụp không chỉ có một tấm, trong các tấm ảnh khác nhau, cô gái này tạo các kiểu dáng khác nhau, đúng là vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Vương Khang nhìn mà không dời nổi mắt, không tự chủ lộ ra nụ cười.

Chờ sau khi xem hết bảy, tám tấm ảnh chụp, lúc Vương Khang nhìn về phía Giang Phong thì ánh mắt đã thay đổi, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói: "Giang ông mai, cô gái này đúng là rất xứng với tôi, không biết lúc nào có thể sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt?"

Giang Phong cười nói: "Nếu như muốn gặp mặt thì ngày mai là có thể sắp xếp, nhưng mà trước khi gặp mặt, tôi có một số việc muốn nói rõ trước với anh."

Vương Khang khách sáo nói: "Ừm, cậu nói đi, tôi nghe."

"Cha cô ấy làm công trình, bởi vì tiền vốn không đủ, giai đoạn trước chỉ có thể nhận một số công trình nhỏ, mò mẫm trong cái ngành này mười mấy năm cho đến bây giờ cũng chỉ kiếm được hơn hai mươi triệu mà thôi."

Nói đến đây, Giang Phong thở dài nói: "Thật vất vả với nhận được 'công trình lớn' hơn trăm triệu, kết quả sau khi ném mấy chục triệu tài chính vào lại xui xẻo gặp phải việc tài chính bên A bị đứt gãy, không thể thanh toán tiền tiến độ công trình, chuyện này khiến cho cha cô ấy lâm vào khốn cảnh. Bởi vì cha của cô ấy ngoài việc dùng 20 triệu của bản thân để trả ra, còn phải vay từ ngân hàng và các tư nhân khác. Nếu như mãi mà không nhận được tiền thanh toán tiến độ công trình thì cha của cô ấy phải đứng trước tình cảnh bị buộc nợ."

Chương 851: Tất Cả Đều Không Cần Nói Nhiều

Vương Khang là cao thủ xã giao, EQ đương nhiên là không cần nhiều lời, nghe Giang Phong nhắc tới chuyện nhà gái đang gặp khó khăn, hắn lúc này cũng tỏ thái độ: "Giang ông mai yên tâm, chỉ cần

tôi thành đôi với cô ấy thì chuyện cha cô ấy gặp khó khăn đối với tôi chỉ là việc rất nhỏ, lật tay là có thể giải quyết."

Giang Phong gật đầu cười nói: "Vậy quản lý Vương phải nắm chặt, bởi vì trước anh đã có người ném cành ô liu ra cho cô ấy, hứa hẹn chỉ cần gả cho hắn thì sẽ giải quyết khó khăn của cha cô ấy."

Vương Khang nghe vậy thật sự có chút gấp, đối với hắn mà nói, muốn tìm một đối tượng thích hợp đúng là không một chuyện dễ dàng. Không nói những thứ khác, chỉ với yêu cầu chiều cao không thấp hơn 1m8 này thôi đã đánh rơi mất 99.999% nữ sinh rồi.

Mà điều kiện các phương diện của cô gái 1m93 này vô cùng xứng với hắn. Đây thật sự là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nếu như bỏ qua rồi thì không khỏi quá tiếc nuối.

Bởi vậy, Vương Khang lập tức nghe ngóng tình huống của đối thủ: "Giang ông mai, không biết người ném cành ô liu kia chính là ai? Trong nhà làm nghề gì?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Quản lý Vương cũng không cần gấp, các điều kiện của người đàn ông kia đều không có cách nào so được với anh. Mặc dù gia cảnh của hắn không tệ, quả thật là có năng lực hỗ trợ giải quyết vấn đề của cha cô ấy, nhưng người đàn ông này còn cao chưa đến 1m7, còn là hoa hoa công tử, cho dù là cô ấy hay là cha cô ấy đều không hài lòng với đối tượng này."

Vương Khang nhẹ nhàng thở ra, cao còn chưa tới 1m7, căn bản không có tư cách trở thành đối thủ của hắn, thậm chí hắn đều nghĩ mãi mà không rõ, đàn ông thấp như thế sao có dũng khí cưới phụ nữ cao như vậy?

Chẳng lẽ để tiện bú sữa?

Giang Phong bỗng đổi giọng: "Nhưng mà quản lý Vương không nên quá buông lỏng, nếu là không có anh xuất hiện, cô ấy vì cha mẹ, hơn 50% là sẽ nguyện ý vứt bỏ hạnh phúc nhảy vào hố lửa. Bởi vậy, ngày mai lúc hai người gặp mặt, anh có thực lực thì nên thể hiện hết ra, không nên che giấu, khiến cho cô ấy cảm thấy yên tâm trước thì mọi chuyện phía sau đều dễ nói."

Vương Khang gật đầu nói: "Cảm ơn Giang ông mai đã nhắc nhở, tôi biết rõ nên làm như thế nào."

Hai người vừa nói xong, người lái thay mà Vương Khang gọi đã đến.

Thế là, hai người liền thương lượng thời gian và địa điểm xem mắt ngày mai, lại trao đổi phương thức liên lạc rồi mới lên xe của mình và rời đi.

…

Phàn phụ Phàn mẫu về đến nhà đã gần mười giờ đêm.

Bọn họ ra ngoài gom góp tiền, hai vợ chồng cũng không muốn dùng hạnh phúc của con gái để giải quyết khó khăn trước mắt, cũng chỉ có cúi đầu mặt dạn mày dày đi khắp nơi bái phỏng bạn bè thân thích, nhìn xem có thể mượn ít tiền hay không.

Đương nhiên, hai vợ chồng không phải là không muốn vay tiền của ngân hàng và vay nặng lãi. Đó chính là hơn 10 triệu tài chính, cho dù là tiến độ công trình không xảy ra vấn đề thì đều không thể mượn dễ dàng như vậy. Bây giờ khoản tiền tiến độ công trình xảy ra vấn đề, muốn mượn nhiều tiền như vậy căn bản là không hiện thực.

Hai vợ chồng ra ngoài vay tiền, chỉ là để trả tiền lãi cho khoản vay nặng lãi mà thôi.

Nhìn thấy cha mẹ trở về với tinh thần mệt mỏi, trong lòng Phàn Lê Hoa cảm thấy khó chịu. Cô vốn không định nói chuyện ngày mai đi xem mắt cho cha mẹ, chủ yếu là sợ cho cha mẹ hy vọng, lỡ như đến lúc đó không thành công thì cha mẹ sẽ phải tiếp nhận hai lần đả kích.

Nhưng mà nhìn trạng thái tinh thần của cha mẹ bây giờ, Phàn Lê Hoa nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện xem mắt ngày mai cho cha mẹ: "Cha, mẹ, con có chút chuyện muốn thương lượng với hai người một chút."

Phàn phụ xoa xoa huyệt thái dương, ngồi xuống hỏi: "Con gái, chuyện gì vậy?"

Phàn mẫu cũng ngồi xuống nhìn con gái.

Phàn Lê Hoa nói: "Hôm nay có người làm mối giới thiệu cho con một đối tượng, gia cảnh còn tốt hơn hoa hoa công tử kia, nếu như con thành đôi với hắn thì cha mẹ cũng không cần phải đi nhìn sắc mặt của người ta nữa."

Phàn phụ nghe vậy cũng không cao hứng, mà là cau mày nói: "Con gái, hôn nhân đại sự không phải trò đùa, chọn đúng người sẽ hạnh phúc cả đời, nếu chọn lầm người thì cả một đời xem như sẽ bị phá huỷ. Cha biết là con muốn phân ưu với ba mẹ, nhưng nếu như con muốn lấy chuyện hạnh phúc của bản thân ra trao đổi thì cha tuyệt đối sẽ không đồng ý, trên đời này không có chuyện gì có thể so sánh với hạnh phúc con gái của cha."

Phàn mẫu nghe vậy cũng nói: "Đúng vậy, con gái à, chuyện làm ăn có cha con xử lý rồi, con cũng không cần quá lo lắng. Tục ngữ nói thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, một người sống sờ sờ còn có thể bị chết vì nhịn tiểu, không cần con hi sinh hạnh phúc cả đời của mình để giúp đỡ."

Lời nói của cha mẹ khiến cho trong lòng Phàn Lê Hoa cảm thấy ấm áp, so sánh với những cha mẹ bán con gái vì lợi ích kia, cha mẹ của cô đối với cô đúng là rất tốt.

Chương 852: Tất Cả Đều Không Cần Nói Nhiều (2)

"Cha, mẹ, hai người không nên hiểu lầm, đối tượng xem mắt lần này của con không chỉ có gia cảnh tốt, mà điều kiện các phương diện khác cũng vô cùng ưu tú, là đối tượng đáng để suy nghĩ."

Nói đến đây, Phàn Lê Hoa liền nói lại tình huống của đối tượng mà Giang Phong giới thiệu cho mình cho cha mẹ, cuối cùng mới nhìn hai người: "Từ giới thiệu của Giang ông mai thì cho dù không có gia cảnh kia thì người ta cũng xứng với con, cho nên cha mẹ không cần có gánh nặng trong lòng, hay là cảm thấy con đang hy sinh hạnh phúc nên mới vội vàng xem mắt với người ta."

Phàn phụ Phàn mẫu nghe vậy thì ngây người, nếu như lời nói của con gái là thật, vậy thì đối tượng xem mắt đúng là đủ ưu tú, dư xứng với con gái nhà mình.

Phàn phụ vẫn có chút không yên lòng mà hỏi: "Con gái, con nói thật sao?"

Phàn Lê Hoa nói: "Đây đều là người làm mối chính miệng nói với con, cụ thể có phải là sự thật hay không thì đợi ngày mai gặp mặt nói chuyện là biết."

Phàn phụ và Phàn mẫu liếc nhau một cái, nói: "Con gái, ngày mai cha mẹ cùng đi xem mắt với con, giúp con kiểm định một chút, tránh cho con bị gạt cũng không biết."

Phàn Lê Hoa không từ chối ý tốt của cha mẹ, hơn nữa chuyện xem mắt vốn mang theo phụ huynh, liền gật đầu nói: "Được, có cha mẹ hỗ trợ giữ cửa ải, con sẽ càng thêm yên tâm!"

…

Giữa trưa ngày kế tiếp.

Tại phòng bao cao cấp nào đó, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, người của hai nhà Vương, Phàn chính thức gặp mặt.

Người hai nhà vô cùng coi trọng lần xem mắt này, cha mẹ hai bên đều tới.

Giang Phong cũng mang theo vợ mình tới dùng cơm.

Sau khi giới thiệu cho hai bên, đôi vợ chồng nhỏ Giang Phong và Hoàng Linh Vi đều cảm nhận được áp lực đến từ chiều cao của hai nhà Vương, Phàn.

Chiều cao của Giang Phong và Hoàng Linh Vi tại tỉnh Quảng Đông và tỉnh Quế có thể xem như là không tệ rồi, nhất là Hoàng Linh Vi, một phụ nữ cao tới 1m7, có thể nói là nổi bật tại hai tỉnh Quảng Đông và tỉnh Quế.

Chiều cao 1m76 của Giang Phong không đạt chuẩn chiều cao trung bình của đàn ông phương Bắc, nhưng cũng là người có chiều cao

trên trung bình ở hai tỉnh Quảng Đông và tỉnh Quế, đây là trong trường hợp so sánh với người đồng lứa, nếu như là so sánh với thế hệ trước thì chiều cao của Giang Phong tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất.

Không có cách nào khác, ai bảo chiều cao trung bình của tỉnh Quế lại xếp hạng thứ ba từ dưới lên trong các tỉnh trên cả nước chứ!

Ngược lại, chiều cao trung bình của Tân Cương cao, không biết có nằm trong top 3 cả nước hay không, nhưng nằm trong top 5 là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mà chiều cao hai nhà Vương, Phàn dù là đặt ở Tân Cương đều là người nổi bật.

Vương gia, Vương Khang cao 1m99, Vương phụ cao 1m96, Vương mẫu cao 1m81. Phàn gia, Phàn Lê Hoa cao 1m93, Phàn phụ cao 2m02, Phàn mẫu cao 1m82.

Lấy chiều cao của Giang Phong và Hoàng Linh Vi đứng ở trước mặt người hai nhà này, muốn cùng nói chuyện với người ta đều phải ngửa đầu, không có áp lực mới là lạ.

Đương nhiên, đây đều là mấy chuyện râu ria không đáng kể, chủ đề của ngày hôm nay vẫn là tác hợp cho Vương Khang và Phàn Lê Hoa.

Thật ra cũng không cần Giang Phong tác hợp, sau khi người hai nhà gặp mặt đều cảm thấy vô cùng hài lòng, bất kể là chiều cao hay tướng mạo thì Vương Khang và Phàn Lê Hoa đều cực kì xứng đôi.

Điểm về hình tượng chắc chắn là tuyệt đối.

Có mở đầu tốt đẹp, người hai nhà bắt đầu nói chuyện, đều có loại cảm giác gặp nhau quá muộn màng.

Chuyện này thật ra cũng bình thường, đây dù sao cũng là đối tượng xứng đôi mà Giang Phong chọn ra từ trong hơn một tỉ người. Cho dù là Vương Khang và Phàn Lê Hoa, hai là người thân của bọn họ đều cực kỳ thích hợp với nhau.

Mới vài chén rượu vào bụng, đại phú hào là Vương phụ đã vỗ ngực, hào sảng nói: "Phàn lão đệ, chú không cần lo lắng chuyện tiến độ công trình, cứ thoải mái mà uống rượu, chờ sau khi uống rượu xong, tôi sẽ gọi điện thoại giúp chú giải quyết vấn đề này, bảo đảm chú sẽ nhận được khoản tiền công trình đúng tiến độ."

Phàn phụ tươi cười bưng rượu lên nói: "Vậy thì cám ơn Vương lão ca rồi."

Một bên khác, Vương mẫu và Phàn mẫu trò chuyện vô cùng ăn ý, nếu như phụ nữ đã hợp ý nhau thì tình hữu nghị tới còn nhanh hơn cả đơn ông, lúc này hai người đã là chị em thân thiết.

Còn về nhân vật chính của buổi xem mắt là Vương Khang và Phàn Lê Hoa thì càng không cần nói, hai người bọn họ mới thật sự là tuyệt phối, một khi gặp nhau chính là không thể tách rời.

Hai người đầu tiên là nói chuyện phiếm một phen, chờ sau khi quen thuộc, Vương Khang liền dũng cảm thổ lộ: "Lê Hoa, hôm qua lúc Giang ông mai cho anh xem ảnh chụp của em, anh đã nhìn trúng em, nếu như em không ghét bỏ anh thì chúng ta ở bên nhau đi?"

Phàn Lê Hoa cũng không phản đối, chỉ là có chút thận trọng nói: "Như này hình như có chút quá nhanh?"

Vương Khang là người có EQ cao, nghe xong liền vui vẻ nói: "Nhanh cái gì chứ, anh đang hận không thể quen biết em sớm hơn mười năm hai mươi năm, cuộc sống trước kia không thể trở lại, nhưng cuộc sống sau này chúng ta có thể tự do lựa chọn. Anh muốn cùng em đi đến cuối đời, vĩnh viễn không chia lìa, không biết em có nguyện ý hay không?"

Chương 853: Tất Cả Đều Không Cần Nói Nhiều (3)

Phàn Lê Hoa không có trực tiếp trả lời, chỉ là đỏ mặt nhìn hắn.

Vương Khang chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng cho dù là

nam hay nữ đều có thể tự hiểu trên phương diện này. Hắn hiển nhiên đã lấy được đáp án từ trong ánh mắt của cô, liền lặng lẽ nắm lấy tay cô ở dưới bàn ăn.

Tay của Phàn Lê Hoa hơi giãy giụa một chút, nhưng mà tay lại mềm nhũn không thể dùng sức, ngược lại còn giống như là đang ra tín hiệu.

Vương Khang lúc này lập tức đan xen ngón tay với cô, sau đó hai người liếc nhau một cái, tất cả đều không cần nói nhiều.

Nếu như lúc này Giang Phong quan sát tư liệu xứng đôi của hai người thì sẽ phát hiện điểm xứng đôi hiện tại của hai người tăng lên không ít.

Bữa cơm này ăn đến hai giờ chiều mới kết thúc.

Mà người làm mai là Giang Phong lại mai theo vợ mình rời đi trước một tiếng.

Sau khi cơm nước no nê, Vương phụ cũng không có nuốt lời, trực tiếp gọi điện thoại tìm người giải quyết khó khăn của Phàn phụ, mà Vương Khang và Phàn Lê Hoa đã hẹn ngày mai đi cục dân chính đăng ký kết hôn.

Còn về chuyện hôn lễ thì có thể từ từ chọn lựa ngày tốt lành.

Chờ sau khi cử hành hôn lễ, lại chuẩn bị lễ tạ môi.

Hai người đều hiểu, nếu như không có Giang Phong hỗ trợ đáp cầu dắt mối, đời này bọn họ sợ là không có duyên phận ở chung với nhau, cho nên hai người đều thực tình cảm tạ người mai mối này.

…

Hôm qua sau khi ăn một bữa cơm chiều với Vương Khang, Từ Phượng Kiều cảm thấy bản thân mình vẫn là rất tốt, ít nhất thì giữa hai người có chủ đề chung.

Cho dù ánh mắt Vương Khang nhìn cô không có chút ý gì, hoàn toàn không giống với những người đàn ông mà cô từng tiếp xúc trước đó. Nhưng tục ngữ nói nữ truy nam cách tầng sa, cô tin

tưởng chỉ cần bản thân chịu hạ mình, kiên trì theo đuổi thì người đàn ông này sớm muộn gì cũng sẽ quỳ dưới gấu váy của mình.

Buổi trưa hôm nay cô vốn hẹn riêng Vương Khang ăn cơm, chỉ là thời gian nghỉ ngơi buổi trưa không nhiều, hơn nữa chiều hôm qua vừa mới ăn cơm chung, buổi trưa hôm nay lại hẹn người ta ăn cơm trưa không khỏi có chút vội vàng.

Thế là, Từ Phượng Kiều nhịn đến buổi chiều tan làm mới gọi điện thoại cho Vương Khang.

Điện thoại vừa bắt máy, Từ Phượng Kiều liền cười duyên chào hỏi: "Quản lý Vương, lại muốn quấy rầy anh rồi, tôi muốn mời anh ăn cơm tối, có việc muốn thỉnh giáo anh, không biết anh có tiện hay không?"

Vương Khang đang chuẩn bị lái xe ra ngoài ăn tối với vợ sắp cưới nghe vậy liền từ chối: "Từ tiểu thư, thật sự xin lỗi, đêm nay tôi có hẹn rồi."

Từ Phượng Kiều lập tức sửa lời: "Quản lý Vương, vậy đêm nay có thể cùng nhau ăn bữa khuya không?"

Vương Khang không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng kinh nghiệm từ chối phụ nữ của hắn lại rất phong phú, nghe đến đó hắn đã hiểu vị Từ tiểu thư này hơn phân nửa là coi trọng hắn, liền cố ý nói: "Từ tiểu thư, thật sự xin lỗi, tôi ban đêm phải bồi vợ tôi, chỉ sợ cũng không có thời gian ra ngoài ăn bữa khuya với cô."

Từ Phượng Kiều nghe vậy thì dừng lại năm giây, mới hỏi: "Quản lý Vương, tối hôm qua lúc ăn cơm, anh không phải nói bản thân mình vẫn còn độc thân, chưa từng có bạn gái sao? Sao hiện tại lại có cả vợ rồi?"

Lúc đầu Vương Khang vốn không muốn giải thích vấn đề này, nhưng ngẫm lại nói rõ ràng cũng tốt, tránh cho việc phải tốn tâm tư đi ứng phó với cô, liền giải thích: "Tối hôm qua nói độc thân và chưa từng có bạn gái là thật, nói ra cô có lẽ không tin, nhưng thế sự chính là kỳ diệu như vậy. Tối hôm qua sau khi cô và anh họ cô rời đi, tôi gặp một người mai mối đến từ tỉnh Quế, hắn nói muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng. Tôi không tiện nói rõ quá trình cụ

thể, dù sao thì tôi đã nhìn trúng đối tượng mà hắn giới thiệu, ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn với cô ấy. Cho nên, nói cô ấy là vợ của tôi cũng không sai."

Từ Phượng Kiều sợ ngây người, lời này nghe giống như là tạm thời bịa ra, nhưng mà nghĩ đến thân phận của quản lý Vương, người ta nào cần phải bịa ra loại chuyện này để lừa cô cơ chứ. Cô còn không có mặt mũi lớn như vậy.

Cho nên, việc này là thật?

Giờ phút này, Từ Phượng Kiều thật sự không biết nên nói cái gì. Cô hao tâm tổn trí muốn tán tỉnh hắn, kết quả còn chưa kịp phát động thế công, người ta đã sắp kết hôn rồi.

Còn có chuyện nào khốn nạn hơn chuyện này sao?

Từ Phượng Kiều lập tức biến thành một quả bóng xì hơi, mặt mũi tràn đầy khổ sở, nói lời trái lương tâm: "Quản lý Vương, chúc mừng anh, duyên phận của anh đến rồi."

"Cảm ơn, tôi hiện tại phải ra ngoài ăn tối với vợ tôi rồi, chúng ta có thời gian thì liên lạc lại sau."

"Được rồi, vậy không quấy rầy anh nữa, tạm biệt!"

"Ừm, tạm biệt!"

Chờ sau khi cúp điện thoại, Từ Phượng Kiều dùng sức đá chai nước suối dưới chân bay ra ngoài.

Cô tìm kiếm lâu như vậy mới gặp được một đối tượng ưu tú như vậy, kết quả lại bị người ta nhanh chân đến trước, thật là làm cho cô buồn bực muốn chết.

Chương 854: Trò Vận Động Này Chỉ Có Thể Chơi Vào Buổi Trưa

Hành trình tuần trăng mật của Giang Phong và Hoàng Linh Vi vô cùng ngọt ngào. Điều không được hoàn mỹ duy nhất chính là thời

gian du lịch không được thích hợp, nhất là lúc du lịch tại phương Bắc, thời tiết thật sự là rét lạnh.

Lúc hai vợ chồng đang trên đường du lịch, cháu trai trưởng đời thứ ba của Giang gia ra đời.

Sau khi nhận được tin tức, Giang Phong và Hoàng Linh Vi cũng không lập tức trở về, chị cả Giang vốn là bác sĩ khoa sản, trong nhà lại không thiếu người chiếu cố, bọn họ trở về cũng không giúp được cái gì.

Nhưng mà, mấy chuyện như gọi video, phát hồng bao thì nhất định phải làm.

Cháu trai trưởng Giang gia sinh ra, Giang phụ Giang mẫu đương nhiên là cực kỳ vui vẻ, hai ông bà đã mang theo mười mấy con gà mình nuôi tới tỉnh thành mấy ngày trước ngày dự sinh của chị dâu Giang.

Bây giờ đứa nhỏ ra đời, có mẹ chồng Giang gia và mẹ ruột Trương gia cùng nhau hỗ trợ chăm sóc, đương nhiên có thể chăm sóc cho chị dâu Giang một cách chu đáo.

Chờ Giang Phong và Hoàng Linh Vi hưởng tuần trăng mật xong và trở về, cháu trai cũng đã lớn hơn rồi.

"Đều nói con trai lớn lên giống mẹ, đứa cháu trai này đúng là giống chị dâu hơn một chút, hơn nữa tiểu gia hỏa này đúng là thông minh, biết chọn ưu điểm của cha mẹ. Cho dù bây giờ còn nhỏ nhưng cũng có thể nhìn ra sau khi lớn lên chắc chắn sẽ là một đại soái ca." Trong phòng, Hoàng Linh Vi nhìn đứa nhỏ đang ngủ say như chết ở trên giường, không khỏi tán dương.

Chị dâu Giang nghe vậy thì cười cười, khiêm tốn nói: "Vi Vi quá khen, hạn mức nhan sắc của chị và cha nó cao nhất cũng chỉ có từng này, nếu như sau này nó lớn lên mà đẹp trai được bảy phần chú của nó thì bọn chị đã hài lòng rồi. Nếu như nói chuyện đứa trẻ lớn lên đẹp trai hay xinh gái thì phải nói về em mới đúng. Nhan sắc của em và Tiểu Phong đều cao như thế, con trai do hai người sinh ra rồi lớn lên mới thật sự là đại soái ca mê chết người không đền mạng."

Hoàng Linh Vi nghe vậy thì cười ha ha, sau đó hai chị em dâu liền trò chuyện số vấn đề riêng tư.

…

Trong phòng bếp, Giang mẫu và bà thông gia cùng nhau làm cơm tối.

Tại huyện Bách Lương, lúc sản phụ ở cữ, căn cứ theo món ăn cữ truyền thống thì món gà nấu rượu là ắt không thể thiếu, sản phụ bữa nào cũng phải ăn món ăn này.

Lúc này, mẹ Trương đang nấu gà nấu rượu cho con gái. Bà cho dầu vào chảo nóng, trước tiên đập gừng cho thơm, sau đó đổ thịt gà vào, sau khi đảo qua mới thêm rượu gạo đã chưng cất vào.

Rượu gạo này không phải cứ mua tùy tiện là được mà là rượu gạo thượng hạng được người chuyên chưng rượu trong thôn nấu riêng.

Tâm trạng của mẹ Trương lúc nấu món gà rượu này vô cùng vui vẻ, là người huyện Bách Lương, bà hiểu rõ quên mình nổi danh là trọng nam khinh nữ. Con gái mình mang thai lần thứ nhất đã sinh được một đứa nhóc mập mạp, bụng đúng là không chịu thua kém, người làm mẹ như bà đương nhiên là cao hứng thay cho con mình rồi.

Giang mẫu vừa thu xếp đồ ăn vừa nói: "Bà thông gia, ngày mai tiểu Phi đưa chúng tôi trở về, thuận tiện mang số gà còn dư lại tới đây, đến lúc đó vất vả cho bà rồi."

Mẹ Trương cười nói: "Bà thông gia quá khách sáo rồi, chuyện này thì có gì mà cực khổ, đứa nhỏ rất dễ trông, không có phiền toái chút nào, có tôi chăm sóc đây bà cứ yên tâm."

Giang mẫu nói: "Bà ngoại trừ chăm sóc đứa nhỏ, còn phải ra ngoài mua thức ăn nấu cơm. Tôi cảm thấy vẫn nên mời bà vú về giúp đỡ một chút, như này thì bà cũng có thể thoải mái hơn một chút."

Mẹ Trương nói: "Bà thông gia, nơi này cách chợ bán thức ăn gần, gà mua thì nhờ người ta làm cho luôn, mua thức ăn nấu cơm cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chăm sóc hai mẹ con bọn họ vẫn là chuyện rất nhẹ nhàng. Nếu quả thật bận không làm nổi thì lại mời

bà vú cũng không muộn."

Giang mẫu gật đầu nói: "Ừm, vậy bà thông gia xem đó mà làm, dù sao phải chú ý thân thể, không nên khiến cho bản thân quá mệt mỏi, nếu không tôi sẽ cảm thấy băn khoăn."

…

Tại khu dân cư nào đó thuộc thành phố Đại Dung tỉnh Hồ Nam.

Đoạn mẫu nhìn con trai Đoạn Đông Hải không lên tiếng, bị hắn làm cho tức đến mức suýt nữa ngất đi.

Đoạn mẫu thật sự nghĩ mãi mà không rõ, bà và chồng mình đều là người đi đêm thôi đều sợ, sao lại có thể nuôi ra được một đứa con trai có gan to bằng trời như này.

Con trai của bà tên là Đoạn Đông Hải, năm nay 25 tuổi, từ nhỏ đã không có bao nhiêu thiên phú học tập, ngược lại thiên phú vận động lại vô cùng xuất chúng, thế là nghe theo đề nghị của giáo viên, bà và bạn già liền bồi dưỡng con trai tập luyện thể thao.

Trong các hạng mục thể thao, cuối cùng con trai nghe theo hứng thú, chọn hạng mục parkour.

Không thể không nói, thiên phú vận động của con trai bà đúng là không tệ, lúc cấp hai và cấp ba, mỗi lần trường học cử hành đại hội thể dục thể thao thì không ai có thể tranh quán quân hạng mục chạy nhanh với con trai bà.

Vốn dĩ huấn luyện theo con đường này, con trai của nàng có khả năng sẽ trở thành một vận động viên.

Đáng tiếc sau khi con trai của nàng lên đại học, không biết thần kinh bị gì, đột nhiên không còn hứng thú đối với chạy nhanh nữa mà bắt đầu say mê thể thao mạo hiểm Parkour.

Hiện tại tin tức phát triển, Parkour là một môn thể thao mạo hiểm vang danh toàn thế giới. Đoạn mẫu đã không ít video về môn thể thao này, đương nhiên hiểu rõ cái gì là Parkour.

Không thể không nói môn thể thao mạo hiểm này đúng là khá hay,

nhưng tính nguy hiểm cũng không nhỏ, chỉ cần hơi không cẩn thận thì sẽ bị thương. Đoạn mẫu đương nhiên không muốn con trai tham gia vào loại vận động nguy hiểm này.

Nhưng mà con trai của nàng lại thật tâm thích, còn đảm bảo với nàng là sẽ chú ý an toàn, không có nắm chắc thì tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

Lại nói với nàng rằng Parkour không chỉ có thể rèn luyện thể chất, còn khiến cho bản thân trở nên nhanh nhẹn hơn, năng lực phản ứng càng nhanh nhạy. Hơn nữa, nếu như gặp phải hỏa hoạn, địa chấn, gặp tập kích, tai nạn xe cộ, chuyện khẩn cấp đột phát… thì tỉ lệ thoát hiểm sẽ cao hơn người bình thường hơn 20 lần.

Cuối cùng, Đoạn mẫu bị con trai thuyết phục, đồng ý để hắn luyện Parkour.

Con trai của nàng có nền tảng luyện tập thể thao, luyện Parkour lập tức có tiến bộ nhanh chóng, rất nhanh đã trở thành một Parkour chuyên nghiệp, còn thu hút mấy trăm ngàn fan trên các nền tảng video ngắn.

Mà Parkour không hổ là vận động mạo hiểm thời thượng, lúc biểu diễn như nước chảy mây trôi, khiến cho người xem thấy cảnh đẹp ý vui, mỗi lần biểu diễn đều có thể gây ra tiếng vang lớn.

Từ sau khi con trai của nàng trở thành cao thủ Parkour đã được không ít cô gái yêu thích, từng quen biết mấy người bạn gái, đáng tiếc không được người nào lâu dài.

Chương 855: Trò Vận Động Này Chỉ Có Thể Chơi Vào Buổi Trưa (2)

Mặc dù Đoạn mẫu bị làm cho tức đến mức suýt nữa ngất đi, nhưng không phải là bởi vì con trai chơi Parkour. Mà là đứa con trai không an phận của nàng vậy mà gan to bằng trời bắt đầu chơi môn tay không leo núi, môn thể thao được cho là "Một trong mười môn vận động nguy hiểm nhất thế giới".

Đoạn mẫu thật sự sắp bị đứa con bất hiếu này làm cho tức chết rồi, từ khi con trai bắt đầu luyện Parkour, nàng đã chú ý tới các môn thể thao mạo hiểm khác, đương nhiên hiểu rõ môn tay không leo núi này nguy hiểm cỡ nào.

Theo thống kê, tử vong của tay không leo núi cao đến 50%.

Xác suất tử xong lên tới một nửa, quyết định môn thể thao mạo hiểm này chỉ có thể chơi vào giữa trưa.

Nhìn thấy con trai không nói tiếng nào, Đoạn mẫu đỏ mắt, mắng: "Đồ nghịch tử, con là muốn mẹ và cha con người đầu bạc tiễn người đầu xanh đúng hay không?"

Đoạn Đông Hải thấy mẹ tức giận quá mức, sợ bà tức đến mức nguy hiểm tính mạng, chỉ có thể giải thích: "Mẹ, người đừng tức giận, tay không leo núi này không có nguy hiểm như mẹ tưởng tượng đâu. Con chỉ là chơi đùa một chút mà thôi, lại không đi khiêu chiến mấy cái vách núi cheo leo thật kia."

"Cho dù không đi khiêu chiến vách núi cheo leo cũng không được."

Đoạn mẫu lập tức bác bỏ, nhìn chăm chú vào mắt của con trai rồi nói: "Đông Hải, đừng dọa mẹ có được hay không? Đây chính là môn thể thao không có bất kỳ biện pháp phòng hộ gì, tỉ lệ sai số là không. Đây hoàn toàn chính là lấy sinh mệnh ra nói đùa, chỉ cần không cẩn thận thì chính là kết cục thịt nát xương tan."

Trong lòng Đoạn Đông Hải cảm thấy rất hối hận, lúc trước khi chơi Parkour, hắn đã phí sức chín trâu hai hổ mới thuyết phục được cha mẹ. Mà hắn đã sớm biết cha mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho hắn chơi loại thể thao cực mạo hiểm giống như tay không leo núi này.

Bởi vậy, sau khi say mê môn thể thao mạo hiểm tay không leo núi này, hắn vẫn luôn lén lút chơi, không dám để cho cha mẹ của hắn biết.

Đáng tiếc cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, hôm nay lúc đang gọi điện thoại hẹn mấy người cũng yêu thích tay không leo núi đi "Chinh phục" thánh địa có tính nguy hiểm không lớn nào đó, bị mẹ

của hắn nghe thấy, lúc này mới hỏng việc.

Đoạn Đông Hải hiểu rõ, hắn có thể thuyết phục cha mẹ cho mình chơi Parkour là bởi vì tính nguy hiểm của Parkour không cao bằng các môn thể thao mạo hiểm khác. Dù thật sự xuất hiện sai lầm, tỉ lệ lớn cũng chỉ là bị thương, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng mà tay không leo núi lại khác, đây là leo núi không có bất kỳ thứ gì phòng hộ cả. Giống như mẹ hắn nói, tỉ lệ sai số bắt buộc là không, một khi sai lầm thì hậu quả đúng là không thể tượng tưởng nổi.

Hắn thích loại khiêu chiến tràn ngập kích thích này, cho đến bây giờ số lần leo núi của hắn không nhiều, nhưng sau mỗi lần đăng đỉnh đều có loại cảm giác thoải mái không gì so sánh nổi, thoải mái hơn cả đánh bài poker với bạn gái.

Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, Đoạn Đông Hải không khỏi thầm thở dài, nói: "Mẹ, người đừng tức giận, con nghe mẹ, không chơi leo núi nữa."

"Thật sự không chơi?"

"Thật sự không chơi!"

Đứa con trai này đã giấu bà và cha nó chơi môn thể thao mạo hiểm này. Đoạn mẫu sợ hắn chỉ là thuận miệng nói để lừa mình, sau lưng lại lén chơi, liền nhấn mạnh: "Đông Hải, không phải mẹ thích lải nhải, Đoạn gia chúng ta cũng chỉ có một người con trai là con. Con chơi môn thể thao mạo hiểm như vậy lỡ như xảy ra chuyện bất trắc thì mẹ và cha con còn sống thế nào đây?"

Nếu là mười năm trước, Đoạn Đông Hải chắc chắn sẽ thuyết phục mẹ mình một phen, nhưng bây giờ mẹ hắn đã là người bốn năm mươi tuổi, muốn luyện tập là chuyện không hiện thực, hắn chỉ có thể gật đầu nói: "Biết rồi mẹ, con sau này sẽ chuyên tâm chơi Parkour, không chơi tay không leo núi nữa."

Thứ nên nói hay không nên nói đều đã nói, trước khi thúc Đoạn mẫu còn quẳng thêm một câu hung ác: "Con biết được là tốt, dù sao hôm nay mẹ cũng nói trước luôn, nếu như con còn giám giấu

mẹ và cha con chơi tay không leo núi, để mẹ biết được thì mẹ sẽ trực tiếp đến chỗ con leo núi rồi nhảy xuống."

Nghe thấy lời nói hung ác này của mẹ, lòng Đoạn Đông Hải cảm thấy chấn động. Hắn vốn đang còn một chút băn khoăn nhưng hiện tại đã hoàn toàn bị hắn gạt bỏ, hắn thích mạo hiểm, cũng dám đem sinh mệnh của mình ra mạo hiểm.

Nhưng hắn không dám lấy sinh mệnh của mẹ mình ra mạo hiểm.

Cho nên, hắn chỉ có thể nói tạm biệt với tay không leo núi.

Đoạn Đông Hải đi đến phía sau lưng mẹ mình, vừa bóp vai giúp nàng vừa lấy lòng: "Mẹ, con sẽ ghi nhớ lời nói của mẹ, mẹ đừng tức giận nữa."

Cho đến lúc này, Đoạn mẫu mới hơi yên tâm một chút.

Nhưng mà bà cũng không yên tâm hoàn toàn. Bà nghĩ một lúc rồi hỏi: "Đông Hải, con có còn tiếp tục với người bạn gái mà con mang về nhà ăn cơm lần trước hay không?"

Đoạn Đông Hải lắc đầu nói: "Đã chia tay mấy tháng rồi, mẹ hỏi chuyện này làm gì?"

"Con năm nay đã 25 tuổi, là lúc cưới vợ sinh con, sau khi con chia tay với cô ấy có quen thêm người bạn gái nào hay không?"

"Không có, chuyện kết hôn không gấp, con còn muốn chơi nữa mấy năm nữa!"

"Đàn ông chỉ có kết hôn mới có thể trưởng thành, con đừng xen vào việc này, đợi buổi tối cha con trở về, mẹ và hắn sẽ thương lượng một chút, nghĩ biện pháp tìm kiếm tốt đối tượng giúp con."

"..."

Chương 856: Người Có Tên, Cây Có Bóng

Tỉnh thành tỉnh Hồ Nam.

Trong phòng riêng một nhà hàng cao cấp nào đó.

Một nam một nữ đang ngồi nói chuyện, người đàn ông gần sáu mươi tuổi, một thân bộ âu phục đắt đỏ được đặt làm riêng, còn thắt thêm cà vạt, cả người vừa nhìn đã thấy có chút nghiêm túc, toàn thân tản ra một cỗ khí thế khó tả, khiến người ta vừa nhìn đã biết thân phận của ông không hề đơn giản.

Người phụ nữ gần năm mươi tuổi, trên dưới đeo trang sức được thiết kế tinh xảo, cũng mặc một bộ lễ phục màu đen được đặt riêng, làn da được bảo dưỡng không tệ, cả người thoạt nhìn có lồi có lõm.

Nhìn từ bên ngoài, là một phu nhân tiêu chuẩn.

Hai người này không ai khác chính là phú thương nổi tiếng trong giới kinh doanh ở tỉnh Hồ Nam, Kha Xương Quần và vợ, Đồng Lệ Toa.

Lúc này, Đồng Lê Toa lên tiếng phàn nàn với chồng: “Đứa con trai kia của ông thật sự không khiến người ta bớt lo chút nào, có bạn gái cũng không mang tới giới thiệu với chúng ta, lai lịch ra sao cũng chẳng biết, chưa gì đã mang thẳng về gặp mặt gia trưởng rồi, cũng không thèm hỏi ý kiến của cha mẹ nó thế nào.”

Kha Xương Quần cũng bất mãn với cách làm của con trai, cau mày nói: “Một chút quy củ cũng không có, còn phải do người làm mẹ là bà dạy ra sao.”

Đồng Lệ Toa không dám mạnh miệng với chồng, chỉ có thể chuyển sự tức giận lên người đứa bạn gái không biết từ đâu xuất hiện kia của con trai, khẽ nói: “Chờ lát nữa thấy người, tôi phải vặn hỏi chúng nó thật kĩ mới được, cửa lớn Kha gia chúng ta không phải ai cũng có tư cách vào.”

Kha Xương Quần bất mãn thì bất mãn, nhưng đây là lần đầu tiên con trai mang bạn gái về gặp gia trưởng, ông vẫn tương đối coi trọng lần gặp mặt này, nghe vậy thì liếc vợ mình một cái, nói: “Chú ý chừng mực.”

Đồng Lệ Toa đáp: “Tôi hiểu.”

Mấy phút đồng hồ sau.

Tiếng gõ cửa vang lên, Kha Xương Quần và Đồng Lệ Toa đều mong đợi nhìn sang.

“Mời vào.”

Sau đó, một cô gái tiến vào.

Người đàn ông đi sau không phải ai khác, chính là con trai của Kha Xương Quần và Đồng Lệ Toa, Kha Bảo Cường, hiện nay đang đảm nhiệm chức vụ phó tổng quản lí của công ty con trong tập đoàn nhà mình, là một trong những phú nhị đại tương đối nổi tiếng ở tỉnh Hồ Nam.

Kha Bảo Cường không chỉ có gia thế tốt, năng lực làm việc cũng mạnh, giá trị nhan sắc của hắn lại rất cao, có thể nói là tập hợp toàn bộ ưu điểm của cha mẹ mình.

Cô gái đi cùng hắn có dáng người cao gầy, tướng mạo cũng rất xuất chúng, chỉ vẻn vẹn mười mét từ cửa phòng riêng tới trước mặt Kha Xương Quần và Đồng Lệ Toa lại để Đồng Lệ Toa nhìn ra dáng đi cực kì quen thuộc đó, đó là dáng đi của bà năm còn là một người mẫu nhỏ bé đó.

Cô gái này, hoặc là một người mẫu, hoặc đã từng được huấn luyện chuyên môn cách đi catwalk, nếu không không thể đi ra bước đi tiêu chuẩn một cách tự nhiên như vậy được.

Giờ phút này, Đồng Lệ Toa đưa ra phán đoán của mình.

“Cha, mẹ đây là bạn gái của con Quan Tử Duyệt.” Đi tới trước mặt cha mẹ, Kha Bảo Cường liền giới thiệu hai bên: “Tử Duyệt, đây là cha mẹ của anh.”

Quan Tử Duyệt kiềm chế lại sự kích động trong lòng, mỉm cười chào hỏi: “Chú, dì, xin chào hai người!”

Kha phụ Kha mẫu cũng chào lại: “Tử Duyệt, chào con!” Không cần biết trong lòng nghĩ thế nào, nghi thức gặp mặt lần đầu hai người vẫn phải làm cho đến nơi đến chốn.

Hai bên khách khí vài câu, sau đó cho người phục vụ vào, bắt đầu gọi món.

Gọi xong đồ ăn, người phục vụ cũng lui ra rồi, hai bên mới chính thức bắt đầu trò chuyện.

Đồng Lệ Toa đã sớm muốn chứng thực phán đoán của mình, liền bắt đầu dò hỏi: "Tử Duyệt là người nơi nào vậy?"

"Cháu là người thành phố B, tỉnh Hà Bắc."

"Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"23 tuổi ạ."

Đồng Lệ Toa lập tức hỏi tiếp: "Đang làm việc gì?"

Kha Bảo Cường cười ngắt lời, nói: "Mẹ, mẹ đây là đang lấy khẩu cung con nhà người ta sao?"

Đồng Lệ Toa đầy đủ lí do nói: "Khẩu cung cái gì mà khẩu cung, đây là bạn gái con dẫn về, người làm mẹ đây không phải nên tìm hiểu kĩ một chút sao? Tử Duyệt, con nói có đúng không?"

Quan Tử Duyệt cười nói: "Dì nói rất đúng, cháu hiện nay đang kinh doanh một tiệm hoa ạ."

Đồng Lệ Toa mỉm cười hỏi: "Dì thấy tư thái đi bộ vừa rồi của Tử Duyệt giống như đã từng được huấn luyện đi catwalk rồi thì phải?"

Quan Tử Duyệt liếc nhìn bạn trai một cái, gặp ánh mắt cổ vũ của bạn trai, liền thẳng thắn nói: "Trước khi cháu kinh doanh tiệm hoa có từng làm người mẫu xe hơi hai năm."

Nghe đến đó, Kha Xương Quần vẫn luôn im lặng lắng nghe liền nhẹ cau mày lại, mà nụ cười trên miệng của Đồng Lệ Toa cũng chầm chậm thu lại.

Đừng nhìn Kha Xương Quần năm đó lấy người mẫu, nhưng trong vòng người mẫu bẩn đến bao nhiêu, trong lòng ông biết rất rõ, cũng chỉ có ông vận khí tốt, gặp được người mẫu nhỏ Đồng Lệ Toa

này lúc thân thể bà vẫn còn trong sạch, cho nên ông mới gánh chịu áp lực của cha mẹ cưới bà về.

Mà bây giờ, tài lực và sức ảnh hưởng của Kha gia không phải thứ năm đó có thể sánh được, con trai ông lại học ông cũng tìm bạn gái là người mẫu, trong lòng ông cực kì bất mãn.

Có điều, Kha Xương Quần thân là phú thương nổi danh ở tỉnh Hồ Nam, cũng không đến nỗi bày sắc mặt cho người ta xem ngay tại chỗ.

Đồng Lệ Toa cũng vô cùng bất mãn với lựa chọn của con trai, bà vốn xuất thân từ giới người mẫu, về những vấn đề trong vòng này, bà rõ ràng hơn ai hết, năm đó bà có thể giữ được sự trong sạch hoàn toàn không phải vì cố ý, mà là vì bà có mục tiêu rõ ràng, muốn bán chính mình với một cái giá tốt.

Như vậy mới không sa đọa như những đồng nghiệp khác.

Chương 857: Người Có Tên, Cây Có Bóng (2)

Mặc dù trong lòng có định kiến với Quan Tử Duyệt, nhưng vì để tránh quạ đen, Đồng Lệ Toa vẫn nói bóng nói gió hỏi thăm gia thế bối cảnh của Quan Tử Duyệt.

Sau khi phát hiện cô chỉ sinh ra trong một gia đình khá giả, bất mãn trong lòng bà đã không còn che giấu được nữa, chỉ là vì nể mặt con trai ở đó mới nhịn xuống, không nổi giận ngay tại chỗ.

Bữa cơm này, hai bên ăn đến nghẹn họng, bầu không khí cực kì khó chịu.

Quan Tử Duyệt lại không ngốc, đương nhiên hiểu rõ gia thế bối cảnh của mình và công việc trước đó không nhận được sự chào đón của cha mẹ bạn trai.

Gia thế bối cảnh là chuyện vừa sinh ra đã vậy, bản thân cô không thể làm chủ được, cô cũng không có cách nào che giấu, ngược lại,

quá khứ làm người mẫu xe hơi hai năm thật ra có thể che giấu một chút, nhưng từ chỗ bạn trai, Quan Tử Duyệt biết mẹ hắn trước đây cũng xuất thân từ giới người mẫu, cho nên nghĩ rằng có thể dựa vào cái này để rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Đáng tiếc, cô nghĩ quá đơn giản rồi.

Lần đầu hai bên gặp mặt, có thể nói là chia tay trong không vui.

Lúc Kha Bảo Cường lái xe đưa Quan Tử Duyệt trở về, tâm tình Quan Tử Duyệt sa sút, có chút ủy khuất nói: "Anh Cường, trước đó em lo lắng không sai mà, ba mẹ anh quả nhiên không hài lòng với gia cảnh của em, cũng có định kiến với công việc người mẫu xe hơi trước đó của em, xem ra việc của em và anh khó mà qua nổi cửa này rồi!"

Kha Bảo Cường an ủi: "Tử Duyệt, em không nên nản chí, mọi việc đã có anh, cha mẹ anh hôm nay mới là lần đầu gặp mặt em, vẫn chưa biết sự ưu tú của em, sau đây anh sẽ nói chuyện với cha mẹ thật tốt, tranh thủ thuyết phục hai người họ tiếp nhận đứa con dâu là em này."

Quan Tử Duyệt cảm động nói: "Anh Cường, anh thật tốt, đời này có thể gặp được anh thật sự là phúc phận tu luyện từ kiếp trước của em, chỉ cần anh không chê em, đời này em chắc chắn sẽ không rời bỏ anh."

...

Trong phòng riêng nhà hàng.

Đồng Lệ Toa thở phì phò, nói: "Bảo Cường rốt cuộc là bị cái gì, sao có thể coi trọng một đứa con gái ngoài dáng người tướng mạo ra thì chẳng có cái gì như thế chứ?"

Kha Xương Quần trầm mặt nói: "Dáng người tướng mạo như vậy, Bảo Cường nó từ nhỏ tới lớn không biết đã gặp bao nhiêu rồi, nó có thể coi trọng Quan Tử Duyệt kia chắc chắn không chỉ đơn giản vì vóc người dung mạo xinh đẹp của nó, nhất định là có nguyên nhân khác mà chúng ta không biết."

Đồng Lệ Toa trong lòng hơi động, noi: "Chẳng lẽ nó cũng mang

danh khí như tôi, cho nên mê hoặc được con trai của chúng ta đi mất?"

Bà nói lời này cũng có thể nói là suy bụng ta ra bụng người, bà năm đó chỉ là một người mẫu nhỏ, có thể tóm chặt được phú hào nghìn tỷ như Kha Xương Quần cũng không phải chỉ bằng thân thể trong sạch, mà là vì bà có thứ danh khí tên Tam Giang Xuân Thủy khiến cho đàn ông muốn dừng cũng không dừng được.

Đây cũng là lí do qua nhiều năm như vậy rồi, bà vẫn ngồi vững trên chiếc ghế phu nhân Kha.

Kha Xương Quần nghe vậy, trong lòng cũng hơi động, trước khi ông gặp được Đồng Lệ Toa cũng từng kết giao với rất nhiều người phụ nữ khác, con số này chắc chắn đã vượt qua ba chữ số.

Trong vô số người phụ nữ như vậy, kĩ xảo trâu bò gì ông cũng đã từng gặp qua rồi, nhưng người có danh khí như vậy cũng chỉ có mình vợ ông đây, loại người có thiên phú như vậy thật sự cực kì hiếm hoi, có thể nói là trong vạn người không tìm nổi một.

Chẳng lẽ con trai ông vận khí cũng tốt như vậy, cũng gặp phải phụ nữ có danh khí?

Giờ phút này, trong lòng Kha Xương Quần vậy mà sinh ra một loại tâm tư dị dạng.

Đồng Lệ Toa tự nhiên không biết suy đoán này của bà đã khiến trong lòng chồng sinh ra một loại tâm tư dị dạng, bà vẫn đang cau mày nói: "Không được, tôi phải cho người tra lai lịch của con bé đó, nhìn xem rốt cuộc tình huống là như thế nào."

Kha Xương Quần tiếp lời: "Chờ Bảo Cường về rồi bà hỏi nó một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, còn việc kiểm tra lai lịch, để tôi bên này tìm người làm."

Đồng Lệ Toa gật đầu nói: "Được, vậy giao cho ông kiểm tra, Bảo Cường bên kia tôi sẽ hỏi cho kĩ càng rõ ràng, không cần biết nguyên nhân là gì, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép một người mẫu nhỏ như con bé đó bước vào cửa lớn Kha gia."

Kha Xương Quần bình tĩnh nói: "Lời này nói hơi sớm rồi, nếu là

nguyên nhân khác thì thôi, còn nếu như thật sự là nguyên nhân mà bà nói kia, con trai bà sẽ cam lòng từ bỏ một cực phẩm như vậy sao?"

Đồng Lệ Toa nghe vậy liền yên lặng, bà vốn là người có danh khí, đương nhiên hiểu rõ thứ đồ chơi này có lực hấp dẫn đàn ông tới mức nào, chồng bà vốn trước khi quen biết bà cũng không phải dạng đàn ông trung thực gì, nhưng từ sau khi có quan hệ với bà, trải nghiệm cảm giác kích thích do danh khí mang lại rồi, chồng bà liền mất hết hứng thú với những người phụ nữ khác.

Nếu như cô bạn gái kia của con trai thật sự là người có danh khí, vậy con trai bà tuyệt đối sẽ không buông tay nó.

Nghĩ tới đây, Đồng Lệ Toa không khỏi có chút nhức đầu, hi vọng suy đoán của bà là sai, nếu không dù bà có ngăn cản đủ đường cũng không ngăn được đứa người mẫu nhỏ bé kia vào cửa.

Chương 858: Người Có Tên, Cây Có Bóng (3)

Buổi đêm.

Đoàn mẫu kể lại với Đoàn phụ về chuyện con trai chơi trò tay không leo núi, nghe xong, Đoàn phụ cũng biến sắc, nếu như không phải Đoàn mẫu ngăn cản kịp thời, cho dù con trai đã 25 tuổi ông cũng sẽ kéo nó ra đánh cho nhừ tử.

Trò tay không leo núi là trò có tỉ lệ tử vong cao tới 50%, đây mẹ nó là trò người bình thường có thể chơi sao?

"Trước ông tỉnh táo lại đi đã, tôi nói với ông chuyện này không phải để ông đi đánh nó, mà là để nghĩ cách giải quyết triệt để chuyện này, không cho nó tiếp tục lấy mạng ra chơi đùa nữa." Đoàn mẫu ngăn cản chồng, nói.

Đoàn phụ cũng biết đánh người không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể nén lửa giận xuống, hỏi: "Sau khi bà biết nó chơi tay không leo núi đã nói gì với nó rồi?"

“Đầu tiên tôi hung hăng mắng nó một trận, sau đó cảnh cáo nó không được chơi tiếp nữa, còn hứa độc với nó, nếu như lại đi chơi nữa, một khi bị tôi biết được, tôi sẽ chạy tới chỗ nó leo núi nhảy xuống.”

Đoàn mẫu tiếp tục: “Bây giờ xem ra nó hẳn là nghe lọt tai rồi, bảo đảm đi bảo đảm lại sẽ không chơi nữa, nhưng tâm tôi bất an, không yên tâm nổi, mới muốn cùng ông thương lượng chuyện này một chút.”

Đoàn phụ chắp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, vòng bảy tám vòng xong mới lên tiếng nói: “Đàn ông chưa lập gia đình vẫn còn ham chơi, lại không thèm cân nhắc hậu quả, tìm cho nó một người vợ trị được nó mới có thể thực sự loại bỏ suy nghĩ yêu thích mạo hiểm trong xương kia của nó.”

Đoàn mẫu vỗ tay nói: “Chúng ta nghĩ giống nhau rồi, ban ngày tôi cũng đã nói với con trai chuẩn bị tìm đối tượng giới thiệu cho nó, ông cảm thấy tìm bạn bè thân thích nhờ giới thiệu tốt hơn, hay là trực tiếp mời người mai mối chuyên nghiệp tới giới thiệu thì tốt hơn?”

Đoàn phụ không do dự, nói thẳng: “Mời người mai mối chuyên nghiệp giới thiệu, vừa vặn vài ngày trước tôi mới tìm hiểu được một đại sư mai mối thanh danh hiển hách, có cậu ta ra tay, hẳn là có thể giúp thằng trời đánh kia tìm được đối tượng thích hợp.”

Đoàn mẫu kinh ngạc nói: “Đại sư mai mối? Người mai mối cấp đại sư sao?”

Đoàn phụ giải thích: “Nói là người mai mối cấp đại sư cũng không sai, nhưng cách nói này không bao quát được hết mọi mặt, đây là một đại sư mai mối am hiểu suy tính nhân duyên, năng lực suy tính có thể nói là vô cùng kì diệu, những người từng tự mình trải nghiệm qua rồi đều khen cậu ta không dứt miệng.

Những người tới chỗ cậu ta nhờ tác hợp, cậu ta đều hỗ trợ suy tính nhân duyên, theo thông tin công bố trên mạng, cậu ta còn từng giúp rất nhiều đại minh tinh và đại phú hào làm mai mối, mà những đôi vợ chồng cậu ta từng tác hợp đều có cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Người có tên, cây có bóng, vị đại sư mai mối này có thể có thanh danh lớn như vậy trong giới mai mối, chắc chắn phải có chút tài năng, chúng ta mời cậu ta ra tay hẳn là không sai được."

Đoàn mẫu trừng mắt nhìn ông một cái, nói: "Biết có người đại sư mai mối lợi hại như vậy, sao ông không nói sớm?"

Đoàn phụ chê cười, nói: "Tôi vài ngày trước lúc quẹt video vô tình nhìn thấy, về sau ra ngoài uống rượu cùng mấy ông bạn liền quên việc này mất, hôm nay nhắc tới người mai mối, tôi mới nhớ ra."

Chuyện bạn già hay quên, Đoàn mẫu sớm đã không còn ngạc nhiên nữa, chỉ hỏi: "Video ông nhìn thấy kia đáng tin cậy không? Bây giờ có rất nhiều video phóng đại, toàn bộ nội dung bên trong đều là chỉnh sửa thành, đừng có mà bị lừa cũng không biết."

Đoàn phụ cũng không dám cam đoan, nói: "Hay là chúng ta trước cứ lên mạng tra cứu một chút, nếu như những gì video kia nói là thật, vậy một đại sư mai mối nổi tiếng như vậy chắc chắn sẽ tìm được thông tin liên quan trên mạng."

Đoàn mẫu gật đầu nói: "Cũng đúng, vậy ông trả thử trước xem sao."

Đoàn phụ liền lấy điện thoại ra kiểm tra, tên gọi vị đại sư mai mối kia ông vẫn nhớ, nhập ba chữ Giang đại sư lên thanh tìm kiếm, sau đó nhấn nút tìm.

Trong nháy mắt, mấy trăm vạn tin tức liên quan tới ba chữ Giang đại sư đã hiện lên trên màn hình điện thoại.

Sau mười phút, Đoàn phụ vẻ mặt sợ hãi thán phục nói: "Giang đại sư này thật sự quá lợi hại, có cậu ta ra tay giúp đỡ, đứa nghịch tử kia của chúng ta chắc chắn sẽ tìm được đối tượng thích hợp."

Đoàn mẫu cũng đã đọc được tin tức liên quan tới Giang đại sư, có chút kích động nói: "Thật sự lợi hại, việc này không thể để chậm trễ được, ngày mai tôi sẽ lên đường chạy tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở tỉnh thành Quế tỉnh, mời mai Giang đại sư."

Đoàn phụ nhẹ gật đầu, dặn dò: "Nhớ chuẩn bị quà tặng nhiều một

chút, còn nữa, sau khi gặp được Giang đại sư, thái độ nhất định phải cung kính vào."

Đoàn mẫu lườm ông một cái: "Cái này còn cần ông dặn dò sao, ông tranh thủ thời gian đặt vé tàu trước cho tôi đi, tôi phải suy nghĩ cẩn thận xem ngày mai nên mang quà gì đi tặng Giang đại sư."

Đoàn phụ cười cười, liền lấy điện thoại, mở app đường sắt ra, vừa xem thông tin đường sắt cao tốc, vừa nói: "Bà muốn đặt trước vé tàu thời gian nào?"

"Đặt vào buổi trưa đi, sớm hơn chút muộn hơn chút cũng không quan trọng."

"Ừ!"

Chương 859: Rốt Cuộc Thì Cô Ta Có Điểm Gì Thu Hút Con Như Vậy?

Trong lúc Đoàn phụ Đoàn mẫu nói chuyện, Đồng Lệ Sa cũng đang nói chuyện với con trai Kha Bảo Cường.

Hôm nay là lần đầu tiên Kha Bảo Cường đưa bạn gái về ra mắt cha mẹ, sau khi tiễn bạn gái về, bất kể cha mẹ có nói gì, anh ấy cũng phải quay lại nói chuyện vui vẻ với họ.

Đồng Lệ Sa nói thẳng vào vấn đề: "Bảo Cường, nhà chúng ta ở trong giới kinh doanh của tỉnh Hồ Nam cũng là một gia đình có tiếng tăm, mẹ không yêu cầu con phải cưới một cô gái môn đăng hộ đối, nhưng mà ít nhất thì gia cảnh cũng không thể khác biệt quá lớn.

Hãy thành thật nói với mẹ, rốt cuộc thì con thích điểm nào ở cô ta? Ngoài vóc dáng và ngoại hình tương đối ổn, thì còn điều gì khác xứng với con nữa?"

Hôm nay khi ăn cơm, Kha Bảo Cường biết cha mẹ không thích người bạn gái mà mình đã chọn, khi nghe mẹ hỏi vậy, anh chỉ có thể nói đỡ vài lời: "Mẹ à, tuy gia cảnh của Tử Duyệt bình thường,

nhưng mà bản thân cô ấy vẫn rất ưu tú… blah… blah…”

Đồng Lệ Sa lắng nghe một lúc lâu, Kha Bảo Cường hết lời khen ngợi bạn gái của mình, nhưng không có cái gọi là ưu điểm nào lọt vào mắt xanh của bà ấy.

“Bảo Cường, những lời con nói có thể đối với người bình thường mà nói là xuất sắc, nhưng với thân phận của con, con nhất định có thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn cô ấy gấp mười gấp trăm lần, nếu như con không thuyết phục được mẹ, mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho cô ta bước vào cửa nhà họ Kha chúng ta.”

Kha Bảo Cường cố gắng nói lý lẽ với mẹ mình: "Mẹ ơi, nhà hiền triết Khổng Tử có nói 'Điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác', trước đây mẹ cũng là một người mẫu nhỏ, ông bà nội cũng không đồng ý cho mẹ lấy cha con, nhưng cuối cùng chẳng phải mẹ đã được gả vào đây rồi sao?

Giờ đến lượt mẹ làm mẹ chồng rồi, mẹ cũng nên quan tâm đến đứa con dâu cùng cảnh ngộ với mình mới phải, sao lại nói ra những lời phản đối giống như ông bà nội năm xưa chứ?”

Đồng Lệ Sa nghe thấy vậy trên trán xuất hiện ba nếp nhăn, lý lẽ quả thật rất hợp lý nhưng lại không cách nào thay đổi quan điểm của bà lúc này.

Cũng giống như thói gia trưởng, nhiều mẹ chồng cũng từng là nạn nhân của tư tưởng này trong gia đình mẹ đẻ nhưng họ không rút ra được bài học mà sau khi làm mẹ chồng lại gieo rắc tư tưởng gia trưởng lên con dâu mình.

Đồng Lệ Sa nói với giọng nghiêm túc: “Bảo Cường, mẹ phản đối là vì muốn tốt cho con, chuyện của cha với mẹ khác với các cặp vợ chồng bình thường, mẹ có thể sống được với cha con, đó là trường hợp đặc biệt, nhưng hãy nhìn những cuộc hôn nhân không phù hợp xung quanh con đi, có bao nhiêu người trong số họ có thể sống hạnh phúc?"

Kha Bảo Cường nói: “Con biết mẹ vì muốn tốt cho con, nhưng mà đôi giày có vừa vặn hay không chỉ có mình mới biết, con ở bên Tử Duyệt nhất định sẽ thật hạnh phúc, vẫn xin mẹ hay giơ cao đánh

khẽ, đừng đánh vịt bằng quýt, có được không? "

Đồng Lệ Sa cau mày, sau đó bà hỏi thẳng: “Bảo Cường, hãy thành thật nói cho mẹ biết, rốt cuộc cô ấy có điểm gì thu hút con như vậy?"

“Mẹ…” Kha Bảo Cường thực sự xấu hổ.

Đồng Lệ Sa nghiêm mặt nhấn mạnh: "Vấn đề này rất quan trọng.”

Kha Bảo Cường còn tưởng rằng mẹ anh ấy sợ bạn gái của anh ấy không biết tự trọng khi cô ấy là người mẫu xe hơi, vì vậy anh ta bỏ qua sự xấu hổ của chủ đề này và giải thích: “Mẹ à, Tử Duyệt không phải là kiểu phụ nữ có cuộc sống riêng tư thô bạo, cô ấy đã ở bên con một cách rất trong sáng.”

Cảm thấy mình đã đoán được chân tướng, trong lòng Đồng Lệ Sa có những cảm xúc lẫn lộn, đồng ý chấp nhận chuyện của Tử Duyệt nhưng trong lòng lại có chút không cam tâm, không muốn chấp nhận, đại khái là không cản được con trai mình, dù sao thì bà cũng nhận thức được sức hấp dẫn của những món đồ nổi tiếng.

Đồng Lệ Sa thở dài nói: "Được rồi, con đi nghỉ ngơi đi!"

Kha Bảo Cường không thể hiểu ý mẹ anh là gì, nhưng anh cũng thầm nhẹ nhõm khi thấy bà không đề cập đến việc chia tay của họ nữa, từ từ nghỉ ngơi, anh sẽ luôn có cách để thuyết phục mẹ mình.

Khi Đồng Lệ Sa trở lại phòng, Kha Xương Quần, người vẫn luôn nằm trên giường và chơi điện thoại di động liếc nhìn bà và hỏi với vẻ thờ ơ: “Nói chuyện thế nào rồi?”

Đồng Lệ Sa cởi áo khoác đệm bông và quần dài, chỉ để lại bộ đồ ngủ bó sát, vừa đi lên giường vừa trả lời: “Em không muốn hỏi quá kỹ càng, nhưng theo câu trả lời của con trai anh thì em nắm chắc 90% rằng suy đoán lúc sáng của em là đúng."

Nghe đến đây, trong lòng Kha Xương Quần có chút kích động, thậm chí còn lên ngựa và trải nghiệm sức hấp dẫn siêu phàm của đồ dùng nổi tiếng “Tam giang xuân thủy” lần thứ n.

…

Trưa ngày hôm sau.

Tại thành phố D, tỉnh Quảng Tây, trong phòng riêng của một nhà hàng cao cấp, Liễu Y Y đang dùng bữa với bạn trai Chu Thông và cha mẹ anh ta.

Vào tháng 10 năm ngoái, Chu Thông đã lấy 500.000 nhân dân tệ của cha mình để tán gái và trực tiếp đến thủ phủ của tỉnh để hết lòng theo đuổi Liễu Y Y, đến nay cũng đã được vài tháng rồi.

Người phụ trách việc mai mối vẫn là Giang Phong, hai người trải qua vài tháng hẹn hò cũng đã tính đến chuyện kết hôn, gặp mặt cha mẹ là chuyện đương nhiên.

Kể từ khi trở thành bà mối, Liễu Y Y đã đi cùng rất nhiều khách hàng trong những buổi xem mắt, và hầu hết những buổi xem mắt đó đều có cha mẹ của họ đi cùng, có thể nói cô ấy rất quen thuộc với việc gặp gỡ phụ huynh.

Nhưng khi đến lượt mình, Liễu Y Y vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng.

May mắn thay, Chu phụ Chu mẫu rất nhiệt tình với cô, sau khi vượt qua sự lo lắng ban đầu, cô dần phát huy lợi thế của mình trong cách cư xử với mọi người, và rất vui vẻ với cha mẹ chồng tương lai.

Sau bữa ăn, Chu phụ Chu mẫu thực sự coi Liễu Y Y như con dâu.

Điều này là do khả năng ăn nói của Liễu Y Y, và cũng là do năng lực làm việc mạnh mẽ của cô ấy, một cô con dâu có thể dễ dàng kiếm được hàng trăm nghìn mỗi năm, cho dù có gia cảnh của nhà họ Chu có thế nào, cũng sẽ không bao giờ dám coi thường cô ấy.

Vào cuối buổi ra mắt, Chu phụ Chu mẫu đã nhét một phong bì lớn màu đỏ cho Liễu Y Y, đây là lần đầu tiên gặp mặt phụ huynh, việc họ đưa bao lì xì là điều bình thường, Liễu Y Y khách sáo đẩy vài lần, rồi nhận phong bì màu đỏ dưới sự thuyết phục của Chu Thông.

Thấy cô nhận phong bao màu đỏ, Chu mẫu vui vẻ nói: “Y Y, nếu có thời gian, con có thể ở lại chơi thêm vài ngày, để Chu Thông cùng

con đi một vòng ngắm cảnh và ẩm thực thành phố D của chúng tôi."

Liễu Y Y chưa kịp trả lời, Chu Thông đã vội vàng nói: "Mẹ à, bọn con chỉ có thể ở lại một đêm, con định ngày mai sẽ cùng Y Y trở về gặp cha mẹ cô ấy."

Đây là chuyện quan trọng, Chu phụ Chu mẫu đương nhiên không có phản đối.

Sau khi Chu Thông đưa Liễu Y Y ra ngoài đi dạo, Chu phụ Chu mẫu đã thảo luận về việc chuẩn bị món quà gì cho con trai họ, đây là lần đầu tiên đến nhà đàng gái, nhất định phải có một món quà gặp mặt.

Chương 860: Rốt Cuộc Thì Cô Ta Có Điểm Gì Thu Hút Con Như Vậy? (2)

Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong nhận tất cả các loại lễ vật do Đoàn mẫu mang tới, từ khi vào nghề mai mối đến giờ, không biết đã nhận bao nhiêu lễ vật, về cơ bản chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể ước lượng được đại khái giá trị của lễ vật.

Nhưng hiện tại Đoàn mẫu mang tới lễ vật ít nhất cũng phải năm ngàn, có thể nói là rất có lòng.

Giang Phong mời đối phương ngồi xuống, tự mình rót cho Đoàn mẫu một chén trà, sau đó mới nói: "Dì à, trước tiên nói cho tôi biết tình trạng của con trai bà, rồi sau đó nói xem muốn tìm đối tượng như thế nào."

"Được thôi." Đoàn mẫu đáp một tiếng, sau đó giới thiệu: "Con trai tôi năm nay 25 tuổi, cao 1 mét 78, ngoại hình cũng không biết nên nói thế nào, dù sao cũng được khá nhiều cô gái yêu mến."

Giang Phong trả lời: "Đó là bởi vì anh ta khá đẹp trai nhỉ!"

Đoàn mẫu nhấp một ngụm trà, cười nói: "Còn phải xem là so với

ai, nếu so với Giang đại sư thì chắc chắn thua xa rồi. Nhưng nếu so với người bình thường thì có lẽ cũng tính là không tồi!"

“Dì à, dì quá khiêm tốn rồi.”

"Không hề khiêm tốn, đây là sự thật."

Đoàn mẫu tiếp tục giới thiệu: “Con trai tôi năng khiếu thể thao không tệ, khi nó đi học, để nó tập chạy nước rút, tuy nó không giỏi mấy nhưng trong đại hội thể thao của trường hàng năm, miễn là có một sự kiện chạy nước rút, về cơ bản là nó sẽ có thể giành giải quán quân.”

Giang Phong khen ngợi: "Có thể đoạt quán quân trong đại hội thể thao trường học đã là rất tốt rồi."

Đoàn mẫu lắc đầu cười nói: "Thật ra nó chỉ thắng giải trong trường mà thôi, nhìn ra cả nước thì không có gì đáng nói. Sau khi vào đại học, nó đã yêu thích môn thể thao mạo hiểm parkour, để rèn luyện kỹ năng parkour, nó đã gián đoạn khóa đào tạo chạy nước rút của mình trong vài năm.

Về sự lựa chọn này của nó, ngay từ đầu tôi và cha nó đã phản đối, không phải hy vọng nó có thể đạt được thành tích khi chạy nước rút, mà là parkour trông rất ngầu, nhưng luyện tập môn này thường có nguy cơ chấn thương, chúng tôi với tư cách là cha mẹ đương nhiên phải phản đối.”

Giang Phong gật đầu thể hiện thấu hiểu.

"Sau đó, nó thuyết phục chúng tôi nên tôi và cha nó đã đồng ý cho nó tập parkour. Lúc đầu, chúng tôi khá lo lắng về việc nó bị thương, nhưng chúng tôi không ngờ nó lại có một số thủ thuật, trong mấy năm qua ngoài một số vết thương ngoài da, nó chỉ bị bong gân chân một lần mà thôi.”

Nói đến đây, Đoàn mẫu vừa tức giận vừa sợ hãi nói: “Nhưng đứa con nghịch ngợm này thật là gan to bằng trời, không biết nó bắt đầu từ bao giờ mà nó lại mê leo núi tự do, nếu không phải tôi vô tình nghe thấy nó nói chuyện điện thoại, thì chuyện này vẫn bị nó giấu kín!”

Giang Phong nghe vậy liền hiểu.

Anh đã xem bộ phim tài liệu "Freehand Rock Climbing" ghi lại cảnh bậc thầy leo núi đá Alex Honnold (Alex Honnold) chinh phục Công viên quốc gia Yosemite cao 3.000 foot ở Hoa Kỳ vào ngày 3 tháng 6 năm 2017. Toàn bộ quá trình của El Capitan (el) mất 3 giờ 56 phút.

Trong bộ phim tài liệu này, quá trình leo núi tự do được quay một cách ly kỳ đến mức nó sẽ kết thúc ở mỗi lượt, có cha mẹ nào lại muốn con mình chơi một môn thể thao mạo hiểm chết người như vậy chứ?

Chắc chắn phải ngăn chặn bằng mọi cách, vì vậy tìm cho anh ta một đối tượng là một trong những cách để kiềm hãm anh ta.

Quả nhiên, chỉ nghe Đoàn mẫu nói: “Hôm qua tôi đã mắng nó một trận, còn cảnh cáo nó rằng nó còn dám tự do leo núi, một khi tôi biết chuyện, tôi sẽ đến tận nơi nó leo và nhảy xuống”.

Nó đã hứa với tôi rằng nó sẽ không bao giờ chơi nữa, nhưng tôi luôn lo lắng sau khi nghĩ về điều đó, dù sao đây là môn leo núi tự do với tỷ lệ tử vong cao tới 50%, ai biết liệu nó có lén lút chơi hay không?

Vì vậy, tôi đã bàn bạc với cha nó và quyết định tìm cho nó một đối tượng để xem liệu tôi có thể hoàn toàn xua tan ý tưởng liều mạng vì hứng thú của anh ấy nó hay không. "

Giang Phong nghe theo lời của bà nói: “Cho nên, dì à, dì muốn tìm đối tượng có thể quản được anh ta đúng không?”

Đoàn mẫu gật đầu nói: "Đúng vậy, Giang đại sư, mong cậu có thể giúp đỡ, chúng tôi chỉ có mỗi đứa con trai này, lỡ mà nó có chuyện gì thì tôi với cha nó biết sống làm sao!”

Giang Phong cũng không phí lời, trực tiếp trả lời: “Dì à, dì yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tận lực giúp đỡ."

“Cảm ơn Giang đại sư, vậy thì mọi chuyện trông cậy vào cậu nhé!”

"Dì không cần khách sáo đâu, đây là bổn phận của tôi."

Tiếp đó, Đoàn mẫu lại giải thích chi tiết về điều kiện tài chính của gia đình và một số điều kiện cơ bản, sau đó trao đổi thông tin liên lạc với Giang Phong trước khi rời đi với niềm hy vọng.

Đoàn mẫu vừa rời khỏi, Giang Phong ngay lập tức mai mối cho con trai bà là Đoàn Đông Hải với một đối tượng.

Tâm vừa động, một làn sóng vô hình quét ra, các hình đại diện nữ nhấp nháy nhanh trên màn hình ảo và cuối cùng bị khóa vào một trong các hình đại diện nữ:

[Họ tên] Thang Bảo Nghi

[Tuổi] 24 tuổi

[Chiều cao] 1 mét 67

[Cân nặng] 52kg

[Bối cảnh gia đình] Ông nội là giáo viên dạy thư pháp, bà nội là giáo viên âm nhạc, cha là giáo viên toán, mẹ là giáo viên mẫu giáo.

[Sở thích tính cách] …

[Kinh nghiệm tình trường] Người yêu cũ 1… Người yêu cũ 2…

[Tư liệu chi tiết] …

[Giá trị phù hợp với hôn nhân hiện tại] 77 (mối quan hệ vợ chồng 77 + môn đăng hộ đối 77 + mối quan hệ gia đình 77)

[Giá trị kết hôn cực cao] 95 (quan hệ vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 94 + quan hệ gia đình 95)

[Dự đoán con cái] …

Sau khi đọc xong thông tin đối tượng mai mối của Đoàn Đông Hải, Giang Phong không lập tức đi giúp mai mối, mà bận in thông tin của những khách hàng khác.

Anh đưa vợ đi hưởng tuần trăng mật, dù trong suốt chuyến đi anh liên tục fax thông tin mai mối của nhiều khách hàng về trụ sở, chi

nhánh của công ty mai mối nhưng vẫn có nhiều khách chờ anh mai mối giúp.

Giang Phong rất bận rộn cho đến khi tan ca vào buổi chiều, hắn đã in ra thông tin tác hợp của tất cả các khách hàng.

Sau khi tan ca, Giang Phong và Hoàng Linh Vi mời các bạn học của họ đến nhà ăn tối, bạn cùng lớp duy nhất của Giang Phong là Đường An Quân, Liễu Y Y cùng bạn trai của cô ấy về gặp cha mẹ cô ấy rồi.

Cả ba bạn học của Hoàng Linh Vi đều ở đó.

Công ty mai mối đã phân bổ một chiếc ô tô cho mỗi người mai mối, nhưng không có đủ chỗ đậu xe ở nhà, vì vậy sẽ rất rắc rối nếu họ đều lái xe đến đó.

Vì vậy, ba cô gái Trương Đan, Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa ngồi xe của Giang Phong, bởi vì xe quá tải nên Đường An Quân không còn cách nào khác đành phải tự mình lái xe.

Suốt chặng đường trở về Tây Phái Ngự Giang suôn sẻ, khi đi vào nhà để xe dưới tầng hầm, Trần Nhị Cẩu từ trong trạm an ninh đi ra cúi chào.

Giang Phong hạ kính xe xuống, ném cho anh ta một bao thuốc lá, chào hỏi nói: “Anh Cẩu, xe phía sau là bạn của tôi."

Trần Nhị Cẩu gật đầu và nói: "Tôi hiểu rồi, cảm ơn ông chủ Giang.”

Anh ta không quan tâm bao thuốc lá, nhưng ông chủ Giang rất xem trọng người khác, mỗi lần hắn từ bên ngoài trở về, gặp mặt đều ném cho anh ta một bao thuốc, đây là tôn trọng anh ta, đương nhiên anh ta phải tích cực phục vụ ông chủ Giang.

Giang Phong gật đầu, sau đó lái xe vào ga ra, xe của Đường An Quân tất nhiên cũng không bị ngăn lại.

Chương 861: Đây Chính Là Tình Yêu

Dinh thự Tây Phái Ngự Giang.

Trên bàn bày đầy món ngon màu sắc thơm ngon, ngoài bốn bạn học ra, hai vệ sĩ và hai bảo mẫu cũng cùng ngồi ăn trên bàn.

Bình thường mà nói, nếu có khách ở trong nhà, cả vệ sĩ và bảo mẫu đều sẽ không ngồi ăn cùng, đây là một hành vi thất lễ.

Nhưng mà bạn học của Giang Phong và Hoàng Linh Vi đều là nhân viên của văn phòng môi giới hôn nhân, nếu là người một nhà, cũng sẽ không cần chú ý như thế rồi.

Qua ba lượt rượu và nếm qua năm món ăn.

Giang Phong nhìn về phía Đường An Quân hỏi: "An Quân, Y Y cũng đã đi gặp mặt phụ huynh để bàn chuyện hôn sự rồi, sao người bên cậu không thấy động tĩnh gì hết vậy?"

Đường An Quân một mặt bình tĩnh nói: "Chuyện này tôi hẳn là đi trước Y Y rồi, bên này tôi đã tính chuyện hôn lễ xong xuôi rồi, không có gì bất ngờ xảy ra quá nhiều, mấy ngày nữa là đi phát thiệp cưới rồi."

Giang Phong cười nói: "Cái này cũng không chắc nha, hôn lễ của cậu nếu định vào ngày mồng một tháng năm thì không chừng hai người đều chọn cùng một ngày để làm cô dâu đó."

Đường An Quân cười híp mắt nói: "Hôn lễ của tôi cũng không định vào ngày mồng một tháng năm, mà là ngày 20 tháng 4, thứ bảy, cho nên tôi mới nói hôn lễ của tôi trước Y Y."

Hoàng Linh Vi để đũa xuống nói: "Chuyện hôn sự này của chị Đường cũng coi như nơi chúng ta hẹn hò có kỳ tích, đi làm mai cho cho khách, kết quả khách hàng không vừa ý đối tượng xem mắt, lại ưng ý người làm mai, duyên phận này của hai người quả thật là tu luyện từ kiếp trước."

"Quá lãng mạn rồi!"

Ba cô gái Trương Đan, Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa đều ao ước kiểu tình yêu này, đây mới thật sự là duyên phận.

Đường An Quân nghe được cũng mặt mày hớn hở, chuyện tình cảm này của cô đến thật bất ngờ, khách hàng thích người làm mai, có thể quen biết người bạn học cũ của Giang đại sư, duyên phận giữa hai người bọn họ thật không cần bàn tới.

Nhìn thấy bộ dạng mọi người đều hâm mộ, Đường An Quân cười nói: “Mọi người cũng không cần ao ước đâu, chỉ cần mọi người muốn tìm đối tượng, ông chủ chúng ta chẳng phải chỉ cần 10 phút là tìm được đối tượng thích hợp nhất cho mọi người sao?”

Ba cô gái Trương Đan, Vương Lâm và Lý Tiểu Hoa lại chẳng gấp, bọn họ chỉ mới tốt nghiệp năm ngoái, hiện tại sự nghiệp mới là hàng đầu, bận tối mày tối mặt, cũng không vội vã tìm đối tượng.

Nhưng mà, hai anh vệ sĩ và hai cô bảo mẫu nghe được cũng có chút động lòng.

Nhất là hai anh vệ sĩ, đã qua ba mươi tuổi, không còn trẻ nữa.

Giang Phong cũng cười nói: "Giúp các người tìm đối tượng không phải là việc gì khó, nếu các người có ý định thì cứ nói với tôi, đảm bảo sẽ tìm đối tượng phù hợp giúp cho các người.”

Quách Băng Băng cùng Bách Lý Ngô Đồng liếc nhau một cái, nói: “Ông chủ, vậy anh giúp chúng tôi nhé, nếu có đối tượng phù hợp thì giới thiệu cho chúng tôi.”

Hai cô bảo mẫu cũng thể hiện muốn tìm đối tượng.

Hai cô một người 27 tuổi, một người 25 tuổi, cũng đã đến tuổi lập gia đình, hai cô rất tâm phục khẩu phục khả năng làm mai của ông chủ, nên hai cô tự dưng cũng muốn tìm đối tượng cho mình.

“Được thôi, lát nữa sẽ giới thiệu cho các người, các người cứ chuẩn bị làm cô dâu chú rể đi!”

“Cảm ơn ông chủ!”

…

Buổi trưa ngày hôm sau.

Thôn Trúc Lâm, trấn Ninh Cổ.

Liễu mẫu đang xào rau với vẻ mặt vui mừng, Liễu phụ cũng cười tít mắt trong lúc hầm canh thịt dê.

Liễu Chí Hùng một bên bày bát đũa, vừa nói: "Bạn học cũ của Y Y thật sự giúp đỡ nó rất tốt, trước đó là cho nó một công việc đem lại thu nhập cao, sau đó lại giới thiệu một đối tượng có gia cảnh tốt như vậy, trực tiếp thay đổi cuộc sống của em gái con rồi."

Liễu mẫu đem đồ ăn đã nấu xong bỏ vào mâm, mặt mày hớn hở nói: "Người bạn học cũ này của em gái con đâu chỉ thay đổi cuộc sống của nó, mà còn gián tiếp thay đổi cuộc sống của cả nhà chúng ta."

Liễu Chí Hùng gật đầu nói: "Mẹ nói đúng lắm, nếu như không phải Y Y làm bà mai mở rộng tầm mắt, còn có thu nhập cao như vậy, thì chắc con phải đi khắp nơi làm công, làm sao có cơ hội làm ông chủ phòng bi a, kiếm được tiền một cách nhàn rỗi như vậy!"

Liễu phụ đem canh thịt dê đã nêm nếm xong, đốt một điếu thuốc, nói: "Bạn học của nó còn rất thích tổ ong tươi mới, sau này sắp xếp thời gian cùng con lên núi tìm thử, xem coi có thể làm một ít tổ ong cho nó đưa cho người ta không."

Liễu Chí Hùng dọn xong bát đũa, gật đầu nói: "Được thôi, để con đi hỏi thăm mấy đứa bạn, nhờ tụi nó lên núi tìm phụ, tìm được thì bảo tụi nó không được động đến, để thống nhất thời gian rồi mới đốt, như thế này thì có thể giữ cho tươi mới để đem lên tỉnh thành."

Liễu mẫu nói tiếp: "Đến lúc đó mẹ sẽ bắt luôn hai con ngỗng, ngỗng này nuôi lâu như vậy nên có thể ăn được."

Liễu phụ hít một hơi thuốc nói: "Hừm, cứ làm như thế."

Một nhà ba người vừa nói chuyện vừa bận rộn, xào rau cũng canh chừng thời gian mà xào, chuẩn bị vừa xong xuôi thì một chiếc xe Benz lái tới, dừng ở cổng nhà họ Liễu.

Tin tức trong thôn nhỏ là lan nhanh nhất, một chuyện lớn hay nhỏ đều có thể truyền đi cả thôn đều biết, tin tức Liễu Y Y hôm nay

đưa đối tượng về nhà gặp cha mẹ đã được truyền đi khắp cả thôn từ tối hôm qua rồi.

Chương 862: Đây Chính Là Tình Yêu (2)

Từ khi Liễu Y Y được bạn học cũ giúp đỡ để lên tỉnh thành làm bà mai tới nay, địa vị của nhà họ Liễu trong thôn đã khác xưa rồi.

Ở nơi này tiền tài chí thượng xã hội, một tháng thu nhập mấy vạn, đối với thôn nhỏ Trúc Lâm này đúng là chuyện phi thường, ai cũng ngưỡng mộ nhà họ Liễu

Lại thêm năm ngoái đối tượng này của Liễu Y Y, nghe nói gia đình thông gia có được mấy ngàn vạn, tin tức này sau khi được Liễu phụ Liễu mẫu xác nhận, thì sẽ không ai thay đổi được địa vị của Liễu gia trong thôn.

Hôm nay, Liễu Y Y đưa đối tượng trở về gặp cha mẹ, điều đó chứng minh không bao lâu nữa sẽ kết hôn, không ít thôn dân tụ tập cùng một chỗ, từ xa quan sát động tĩnh nhà họ Liễu bên này.

"Là Mercedes, xe này đoán chừng phải hơn trăm vạn."

"Đắt như vậy à, chả trách sao xe này trông thật đẹp mắt."

"Bình thường thôi, nghe nói ông chủ Bốc ở thôn bên cạnh có thông gia hơn mười triệu, xe người ta cũng là xe sang hơn trăm vạn."

“Nhà họ Liễu thật sự phát tài rồi, Liễu Y Y một năm tiền công có đến hơn mấy chục vạn, hiện tại lại tìm được một đối tượng giàu có như vậy, anh trai cô ta mở phòng bida trên thị trấn nghe nói kiếm được rất nhiều tiền.”

“Đây là điều không ngờ đến, ai bảo Liễu Y Y người ta lại có người bạn học tốt như thế!”

“Wow, thật nhiều quà tặng a, chất đầy cả đuôi xe, xem ra con rể tương lai nhà họ Liễu cũng thật hào phóng nhỉ!”

“…”

Các thôn dân tập hợp một chỗ để bàn luận, trong lòng đều ao ước được như nhà họ Liễu

Trong lúc các thôn dân đang bàn tán xôn xao, nhà họ Liễu bên này đã ăn cơm rồi.

Chu Thông nhìn thấy trên bàn đầy ắp thức ăn, có những món trông rất kỳ công, anh ta liền biết rõ cha mẹ vợ tương lai rất là hoan nghênh anh ta, lúc này như trút được gánh nặng, trong lòng cũng không thấy khẩn trương vì lần đầu gặp phụ huynh nữa.

"Chuẩn bị thức ăn thịnh soạn như vậy, cô chú đã vất vả rồi!"

“Không vất vả, chỉ là mấy món ăn thường ngày thôi, cũng không biết có hợp khẩu vị của cháu không.”

“Chắc chắn là hợp khẩu vị rồi ạ, những món này vừa nhìn là đã muốn ăn ngay.”

“…”

Vừa mới bắt đầu tán gẫu còn có chút lạnh nhạt, đợi vài chén rượu vào bụng, hai bên suýt chút nữa thì xưng anh gọi em rồi.

Người nhà họ Liễu đối với người con rể tương lai này vô cùng hài lòng, con một, tự mình có thể chinh phục được Liễu Y Y, gia cảnh lại tốt như vậy, thật sự là có đốt đèn lồng cũng không nghĩ sẽ tìm được một người con rể hài lòng như vậy.

Hai bên trò chuyện hăng say một hồi, Chu Thông liền hỏi: "Anh trai à, em nghe Y Y nói anh mở phòng bi a trên thị trấn hả?”

Liễu Chí Hùng đã uống khá nhiều rượu đế, sắc mặt đỏ bừng nói: “Đúng thế, cái này cũng là do năm ngoái Y Y gợi ý và ủng hộ anh mở, chờ cơm nước xong xuôi rồi đưa cậu đến chơi.”

Chu Thông gật đầu nói: “Vâng, cũng khá lâu rồi em không có chơi bi a, việc kinh doanh này của anh ổn chứ?”

Liễu Chí Hùng có chút hưng phấn nói: “Việc kinh doanh vẫn ổn, nhất là mùa xuân này, người đến đánh bi a thật sự rất đông, cận ngày tết một tháng này có thể kiếm được chừng ba vạn, đây là thu

nhập mà trước kia không dám nghĩ đến.”

“Thế thì quá tốt rồi.” Nói đến đây, Chu Thông nhìn về phía bạn gái cười nói: "Không ngờ là Y Y em không chỉ giỏi về việc mai mối mà cũng rất có tài trong việc kinh doanh.”

Liễu Y Y lắc đầu cười nói: “Em nào có tài kinh doanh gì đâu, ông chủ của em có một khách hàng mở phòng bi a trên thị trấn, ông chủ của em nói một tháng có thể kiếm hơn hai vạn gần ba vạn, sau đó em phát hiện trên thị trấn mình không có loại phòng bi a này, nên liền gợi ý cho anh trai thử xem sao, không ngờ là đã thành công như vậy.”

Chu Thông nói: "Điều đó cũng chứng minh là em có mắt nhìn, quan trọng nhất là dũng cảm dám thử, ngoài kia phòng bida có nhiều, rất nhiều, tại sao trước khi anh trai mở chẳng ai dám mở trên thị trấn?

Chuyện này nói tới nói lui vẫn là không có lòng tin kiếm tiền, sợ mở về sau không có sinh lời sẽ thua lỗ lớn.

Nhưng bây giờ đã có ví dụ điển hình là anh trai đã thành công rồi, anh đoán chừng chẳng bao lâu nữa sẽ có người làm theo thôi.”

Liễu Chí Hùng rất phấn khích nói: “Anh đây hơn nửa năm cũng không uổng công lăn lộn, đã thành công giữ chân một nhóm khách quen, cho dù có đối thủ cạnh tranh, anh cũng không sợ.”

Nhìn thấy dáng vẻ hăng hái của con trai, Liễu phụ Liễu mẫu trong lòng đều cực kỳ yên vui.

Tiền đồ của con gái tốt còn tìm được đối tượng có gia cảnh tốt như vậy, tiền đồ hiện tại của con trai về sau phải nhờ bạn học của con gái tìm giúp một đối tượng, chỉ cần chúng nó để cha mẹ chờ được hưởng phúc là được rồi.

Chương 863: Đây Chính Là Tình Yêu (3)

Huyện Bách Lương.

Trần Văn Thịnh đang cùng Vương Tú Mỹ đi dạo phố.

Hai người từ lúc ra mắt quen biết nhau đến nay, đã có thời gian hơn hai tháng, hơn hai tháng này đã trải qua cuộc sống mà trước kia Trần Văn Thịnh có mơ cũng không thấy được.

Không phải trôi qua một cách tốt đẹp hơn mà là trôi qua một cách tệ hơn, mỗi một ngày đều giống như là đang dày vò.

Trước kia anh ta đã từng trải qua cuộc sống của 'Trần đại thiếu' như thế nào?

Không nói đến cơm dâng tận miệng, áo đến tận tay, nhưng mỗi ngày đều ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, không lo việc ăn uống, việc gì cũng đều không cần làm, trừ khi trong túi không có gì tiền, thì thời gian trôi qua có thể nói là anh ta tiêu xài rất phung phí.

Nhưng bây giờ, trời đông giá rét, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã phải dậy rửa mặt, sau đó đi gặp mặt đối tượng ra mắt Vương Tú Mỹ này, bắt đầu rèn luyện chạy bộ.

Rèn luyện xong, tắm rửa, ăn bữa sáng, tiếp đến lại phải đi làm.

Đi làm tiền lương thấp không nói, nhưng mà mấu chốt là thật vất vả để có được tiền lương, mà anh ta còn phải nộp lại toàn bộ cho cô giáo Vương, trong túi không còn sót một đồng xu nào.

Theo như tính tình trước kia của anh ta, thì cha mẹ anh ta đều mơ ước anh ta nộp một đồng xu, nhưng còn cô giáo Vương người ta chỉ cần liếc anh ta một cái là anh ta liền hùng hục đem tiền đưa trước, có thể nói là một sự cam tâm tình nguyện.

Trần Văn Thịnh cũng không biết rốt cuộc anh ta đã trúng phải bùa gì!

Cuộc sống trong hơn hai tháng nay, trừ mấy ngày lễ tết ra, anh ta đã phải trải qua rất khổ sở, nhưng anh ta lại thích thú, chính anh ta cũng hoài nghi chính mình có phải đang có vấn đề gì không.

Trần Văn Thịnh nhìn thoáng qua bên phía Vương Tú Mỹ, anh ta biết rõ tất cả cũng là vì cô ấy.

Nhìn thấy đôi tay nhỏ đong đưa của cô ấy, Trần Văn Thịnh đánh liều lấy hết dũng khí lợi dụng đúng cơ hội đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cô ấy.

Mềm mại, dễ chịu.

Đây chính là cảm giác của Trần Văn Thịnh lúc này.

Đôi tay Vương Tú Mỹ vùng vẫy một hồi, không thể thoát được, sau đó cô ấy quay đầu lại liếc anh ta một cái, sau đó thì vờ như không có chuyện gì xảy ra mà đi về phía trước.

Điều này cũng gần như ngầm thừa nhận cho anh ta nắm tay, Trần Văn Thịnh hưng phấn đến nỗi tim như muốn nhảy ra ngoài.

Đã hơn hai tháng, anh ta cuối cùng cũng thành công bước ra khỏi bước đầu tiên của vạn lý trường chinh.

…

Tỉnh Tương Tỉnh.

Biệt thự nhà họ Kha.

Kha Xương Quần cùng Đồng Lệ Sa ăn món do bảo mẫu làm.

Bởi vì tối hôm qua cảm thấy thoải mái, nên sắc mặt Đồng Lệ Sa vẫn rất tốt.

Chờ đến khi ăn được chút đỉnh rồi thì Kha Xương Quần mới mở miệng nói: “Một hồi gọi điện thoại mời Tử Duyệt đến nhà làm khách nha, người mà con trai em đã thích thì chắc chắn sẽ trở thành con dâu của em, vậy thì mau cải thiện quan hệ để tránh sau này trở thành mẹ chồng nàng dâu ở chung một nhà lại không hay.”

Đồng Lệ Sa bất mãn nói: “Hôm qua cố ý tránh né người ta, hôm nay lại mời người ta sang làm khách? Sao em có thể làm chuyện không đâu này chứ, dù sao thì em cũng không tán thành cho nó trở thành con dâu đâu.”

Kha Xương Quần nói: “Con trai mình lớn rồi, việc cưới vợ là chuyện của bản thân nó, em không tán thành cũng đâu chia rẽ

được tụi nó, vậy chẳng khác nào là người ác đâu?”

Đồng Lệ Sa nhíu mày, ngầm cảm thấy thái độ chồng mình hôm nay có chút kỳ quái, nhưng mà bà cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ nói là: “Trước mắt để qua mấy ngày rồi nói sau!”

Kha Xương Quần gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

…

Thành phố Đại Dung.

Tại một phòng tập luyện vũ đạo nào đó.

Thang Bảo Nghi đang cho các học sinh lên lớp, đây là phong tập vũ đạo mà người nhà đã giúp đỡ để mở sau khi cô tốt nghiệp đại học, cô giáo dạy múa ba-lê.

Dạy liên tiếp hai lớp thì mới kết thúc nhiệm vụ dạy học hôm nay.

Chờ đến sau khi các học sinh đều rời đi, đã là 9 giờ 15 phút tối, Thang Bảo Nghi dọn dẹp sơ phòng tập vũ đạo rồi khoác áo lên mình và đi Scooter trở về nhà.

Cô ấy cũng sống cùng với cha mẹ, khi về đến nhà, cha cô đang ở phòng sách soạn bài, mẹ cô thì ở phòng khách vừa xem ti vi vừa cắn hạt dưa.

"Mẹ."

"Trở về rồi à!"

"Vâng, con đi tắm trước."

"Đi đi!"

Thang Bảo Nghi trở về phòng cất kỹ túi xách, cầm áo ngủ đi vào phòng vệ sinh.

Nửa tiếng sau, một Thang Bảo Nghi nhẹ nhàng khoan khoái mặc đồ ngủ đi tới bên cạnh mẹ mình và ngồi xuống.

Thang mẫu vừa nhanh chóng cắn lấy hạt dưa, vừa nói: "Lúc nãy bà

của con gọi điện thoại cho mẹ, hỏi mẹ là con có bạn trai hay chưa."

Thang Bảo Nghi hỏi: “Sao bà nội đột nhiên lại hỏi chuyện này vậy ạ?”

Thang mẫu nói: "Theo như ý bà nội nói thì có người bạn hỏi bà về tình hình của con, hẳn là muốn giới thiệu cho con một đối tượng!”

Thang Bảo Nghi cười nói: “Con đâu cần ai giới thiệu đối tượng đâu chứ?”

Thang mẫu nhìn xem dáng vẻ con gái xinh đẹp, nói: “Mẹ biết rõ xưa nay bên cạnh con có không ít người theo đuổi, nhưng mà nghe thử người khác giới thiệu cũng không tồi, thêm một người theo đuổi là thêm một lựa chọn, trải qua việc so sánh tài năng của họ rồi chọn ra một đối tượng hài lòng nhất.”

Thang Bảo Nghi im lặng nói: "Mẹ à, chuyện này còn phụ thuộc vào duyên phận, mà tính cách có hợp hay không là điều vô cùng quan trọng, không phải cứ xem ai có điều kiện tốt thì lại chọn làm đối tượng.”

Thang mẫu trầm giọng nói: “Tình cảm là thứ có thể vun đắp, tính cách là thứ có thể tập luyện, nhưng có những thứ sinh ra không có thì cả đời cũng chẳng thể có, con hiểu không?”

Chương 864: Tự Làm Mai Mối Cho Chính Mình

Thang Bảo Nghi hiểu rõ ý trong lời nói của mẹ mình, người với người quả là không thể đem ra so sánh được, có người cả đời cũng không đến được La Mã, có người ngay từ lúc sinh ra đã ở La Mã rồi.

Có điều, đối với chuyện hôn nhân, Thang Bảo Nghi có quan điểm của riêng mình.

Điều kiện chọn bạn trăm năm của cô là tính cách nhất định phải

hợp, câu tính cách có thể thay đổi như lời mẹ cô nói, lời này nếu như đặt trong bối cảnh xã hội xưa thì quả thực có đạo lí, khi đó, một khi quan hệ hôn nhân được định ra thì sẽ là chuyện cả đời, tính cách không hợp thì cũng chỉ có nước từ từ thành hợp.

Nhưng hôn nhân thời nay thì khác, tối nay vợ chồng vẫn còn vui vẻ đánh bài poker với nhau, ngay mai cãi nhau một cái đã có thể dắt nhau tới cục dân chính ly hôn được rồi.

Khi người ta không còn đường lui nào nữa thì mới bắt buộc phải cúi đầu, cố gắng chiều theo đối phương, còn nếu như vẫn có đường lui, có ai muốn cúi đầu trước người khác chứ?

Thang Bảo Nghi không phản bác lại lời của mẹ mình, mà hỏi một câu: “Mẹ, năm đó hẳn là cũng có không ít người theo đuổi mẹ đi? Vậy mẹ đã cân nhắc như thế nào mà cuối cùng lại chọn cha con? Chẳng lẽ là vì cha con có điều kiện tốt nhất sao?”

Thang mẫu bị con gái hỏi vậy thì trong đầu lại nhớ tới chuyện cũ, cảm thán nói: “Lúc mẹ còn trẻ quả thực được không ít đàn ông theo đuổi, cha con không phải người có điều kiện tốt nhất trong số đó, nhưng năm đó mẹ nhìn trúng tính tình thành thực của ông ấy.”

Thang Bảo Nghi nói: “Vậy không phải rất tốt sau, đằng sau hai người có cãi nhau hay không thì con không biết, nhưng ít nhất là trước mặt con, hai người từ xưa tới giờ chưa từng cãi nhau.”

Thang mẫu cười nói: “Dù sao cũng phải nói một câu, cha con So lên thì chẳng bằng ai, so xuống không ai bằng mình, ít nhất thì qua nhiều năm như vậy rồi mẹ cũng chưa từng lựa chọn năm đó của mình.”

Thang Bảo Nghi liếc mắt nói: “Mẹ, năm đó mẹ còn không lựa chọn người có điều kiện tốt nhất, sao bây giờ còn giật dây con đi tìm đối tượng có điều kiện tốt nhất làm gì?”

Thang mẫu bỏ hạt dưa trong tay xuống khay, thở dài: “Bây giờ thời thế thay đổi, người đàn ông tính tình thành thật như cha con cũng không còn nhiều nữa, tìm người điều kiện tốt dù sao vẫn tốt hơn người có điều kiện kém.”

Thang Bảo Nghi: "..."

...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng.

Thang Bảo Nghi vừa rời giường rửa mặt xong, bữa sáng còn chưa kịp ăn thì đã nhận được điện thoại bà nội gọi tới.

Điện thoại vừa kết nối, bà nội cô đã cười ha hả, hỏi: "Bảo Nghi, ăn sáng chưa cháu?"

Thang Bảo Nghi đáp: "Vẫn chưa, bà nội đã ăn chưa?"

Bà nội Thang nói: "Bà ăn rồi, để bà nói ngắn gọn thế này, tối hôm qua có một người bạn của bà hỏi thăm tình huống của cháu, muốn giới thiệu cháu trai nhà ngoại của mình cho cháu, nghe bà ấy giới thiệu điều kiện của đứa cháu trai này cũng rất không tệ, không biết cháu có muốn thêm wechat của nó cùng hàn huyên chút không?"

Thang Bảo Nghi không lập tức từ chối, mà hỏi lại: "Bà nội, người bạn này của bà giới thiệu cháu trai nhà mẹ đẻ này cho bà như thế nào?"

Bà nội Thang nói: "Cháu trai nhà mẹ đẻ của bà ấy năm nay 27 tuổi, cũng giống như cháu, cũng làm vũ đạo, nó cũng mở một trung tâm dạy vũ đạo, chuyên múa Latin.

Hình của nó thì lát để bà gửi wechat cho, bà thấy thằng nhóc này lớn lên cũng tạm được, đều là người trong cùng một ngành, chắc hẳn hai đứa sẽ có nhiều chủ đề chung, nếu như cháu đồng ý, vậy lát nữa bà sẽ gửi nick wechat của cháu cho người bạn kia, bảo cháu trai của bà ấy thêm cháu."

Thang Bảo Nghi nói: "Vậy bà trước tiên gửi ảnh cho cháu xem một chút đã."

Bà nội Thang cười nói: "Được, trước cứ như vậy, cháu tranh thủ đi ăn sáng đi, để bà gửi ảnh qua wechat cho cháu, khi nào có quyết định thì gọi điện lại nói với bà một tiếng."

Thang Bảo Nghi đáp: “Vâng bà nội, vậy cháu cúp máy trước đây.”

“Ừ, chào cháu.”

“Cháu chào bà.”

Chờ bà nội cúp điện thoại rồi, Thang Bảo Nghi liền bắt đầu ăn điểm tâm.

Bữa sáng của cô rất đơn giản, một cái bánh bao, một hộp sữa tươi.

Thang Bảo Nghi vừa ăn vừa mở ảnh ra xem, phát hiện người đàn ông trong bức ảnh nhìn rất có thần, có lẽ trong mắt người khác cũng có thể coi là soái ca được.

Có điều, Thang Bảo Nghi lại không cảm nhận được sự đẹp trai này của đối phương.

Thứ như thẩm mỹ này thật sự rất khó nói, đây là thứ rất chủ quan, dù có đẹp trai, soái như ông chú Tiêu (đệ nhất mỹ nam cổ trang) thì cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều cảm thấy đẹp như nhau.

Thang Bảo Nghi không cảm nhận được cái soái này của đối phương là chuyện rất bình thường.

Trên đời này, trong mười người thì có ít nhất chín người là hội nhìn vẻ ngoài.

Nói trắng ra, bất kể nam nữ, ấn tượng đầu tiên đều phải nhìn tướng mạo.

Những người không quan tâm tới tướng mạo thì đều đã trải qua một khoảng thời gian ở chung, hiểu nhau, cuối cùng bị những ưu điểm khác của đối phương làm cho rung động, lúc này tầm quan trọng của tướng mạo mới giảm bớt.

Chương 865: Tự Làm Mai Mối Cho Chính Mình (2)

Thang Bảo Nghi là một người phụ nữ bình thường, tự nhiên cũng thích đàn ông dáng dấp đẹp trai, cháu trai nhà mẹ đẻ của bạn bà nội này trên phương diện tướng mạo rõ ràng là không phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của cô, trực tiếp bị cô gạt bỏ.

Đưa ra quyết định xong, Thang Bảo Nghi cũng không hề dây dưa dài dòng, trực tiếp gọi video cho bà nội qua wechat, đợi bà nội kết nối rồi liền trực tiếp nói: “Bà nội, anh ấy nhìn qua thì không phải kiểu cháu thích, bà cứ từ chối giúp cháu nhé, tránh lại lãng phí thời gian của người ta.”

Bà nội Thang nói: “Thằng nhóc này lớn lên nhìn cũng tạm được mà, có điều thẩm mỹ của mấy người trẻ các cháu không giống với mấy ông bà già chúng ta, nếu như cháu đã chướng mắt thì để bà từ chối giúp cho vậy.”

Thang Bảo Nghi cười nói: “Bà nội, cháu không phải vẫn còn rất trẻ sao, chọn thêm mấy năm nữa cũng được, dù sao thì cũng phải gặp được người mình thích mới được.”

Bà nội Thang nhắc nhở: “24 tuổi cũng không phải là trẻ nữa, con chọn thì chọn nhưng cũng không thể khắt khe quá được, một khi trở thành bà cô lớn tuổi, đến lúc đó cao không được thấp không nổi, vậy sẽ không tốt.”

Thang Bảo Nghi mặt toát mồ hôi nói: “Con biết rồi bà, con sẽ tranh thủ thời gian gả được mình đi trong ba năm tới.”

...

【 Danh tính 】: Hứa Bằng Phi

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 181cm

【 Cân nặng 】: 76kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Xuất thân nông thôn, cha mẹ đều là nông dân.

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】 : Người trước đó...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 : 73 (tình cảm vợ chồng 74 + môn đăng hộ đối 72 + Quan hệ gia đình 73)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 : 94 (tình cảm vợ chồng 95 + môn đăng hộ đối 93 + Quan hệ gia đình 94)

【 Dự đoán con cái 】:...

Nhìn tài liệu về đối tượng xứng đôi của cô vệ sĩ Quách Băng Băng của mình, Giang Phong ngồi trước máy tính bắt đầu lốp bốp đánh bàn phím, nhập một phần tài liệu vào máy tính, sau đó in ra.

Đây cũng không phải hắn không muốn đích thân tác hợp giúp vệ sĩ của mình, mà là cô vệ sĩ này muốn cướp việc của người mai mối một chút, muốn tự mình đáp cầu dắt mối cho chính mình.

In tài liệu ra xong, Giang Phong hướng về phía cánh cửa đối diện, nói lớn: “Chị Băng Băng, vào đây chút đi.”

Giang Phong đưa tài liệu trong tay cho cô: “Đây chính là tài liệu về đối tượng xứng đôi của chị, chị cứ xem trước một chút đi, nếu như cần em ra tay thì cứ nói với em.”

Quách Băng Băng hơi kích động nhận lấy tài liệu, vẻ mặt tươi cười nói: “Cảm ơn ông chủ, tôi nghĩ mình hẳn có thể tự làm được.”

Giang Phong gật đầu nói: “Được, vậy chị đi đi, chờ tin tức tốt của chị.”

...

Hai giờ chiều.

Tại một tiểu khu nào đó ở Giang Nam.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Hứa Bằng Phi đang nằm ngáy o o.

Lấy điện thoại ra từ dưới gối, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình điện thoại, Hứa Bằng Phi lập tức trở nên mừng rỡ, ngồi bật dậy, ấn nút nhận điện thoại, nói: “Xin chào Trần tổng.”

Trần tổng cười nói: “Tiểu Hứa, chuyện cậu nói bên phía chúng tôi đã giải quyết tốt rồi, về sau, chuyện công trường bên này phiền cậu quan tâm.”

Hứa Bằng Phi hào sảng nói: “Cảm ơn Trần tổng đã quan tâm, sự an toàn của công trường bên kia xin ngài cứ yên tâm, có tình huống gì tôi sẽ lập tức chạy tới.”

“Ừ, có câu nói này của Tiểu Hứa thì tôi yên tâm rồi, chuyện cửa hàng nhỏ tôi đã giao phó cho quản lý Trương rồi, nếu cậu đến công trường thì cứ trực tiếp tìm quản lý Trương là được.”

“Được rồi, cảm ơn Trần tổng.”

“Không khách khí, vậy tôi không quấy rầy cậu nữa.”

“Không quấy rầy, hẹn gặp lại, Trần tổng.”

“Hẹn gặp lại.”

Chờ cúp điện thoại xong, Hứa Bằng Phi liền vui vẻ đi đánh răng rửa mặt.

Người vừa gọi điện cho hắn là Trần tổng, là ông chủ lớn trong ngành bất động sản, ở phía Giang Nam bên này có một tòa nhà lớn muốn khởi công, hắn là xây dựng được mối quan hệ với Trần tổng nhờ cơ duyên xảo hợp.

Chi tiết thì không nói lại nữa, tóm lại, kết quả là hai người đạt được thỏa thuận ngầm với nhau, cửa hàng nhỏ được xây ở công trường này sẽ giao cho Hứa Bằng Phi vận hành, điều kiện chính là nếu như công trường gặp phải phiền toái gì thì Hứa Bằng Phi sẽ ra mặt hỗ trợ giải quyết.

Đương nhiên, sau khi giải quyết xong xuôi mọi việc thì sẽ được cầm hồng bao.

Nói tới đây, không thể không nhắc tới công việc của Hứa Bằng Phi

một chút, hắn thật ra chính là một tên đầu lĩnh của đám lưu manh, nhưng không phải loại lưu manh chỉ đi hãm hại lừa gạt hay chém chém giết giết ngu ngốc kia, hắn là kiểu đầu lĩnh lưu manh chuyên một giúp người kia.

Lại nói, muốn giúp đỡ người khác thì cũng phải có địa vị giang hồ nhất định, người ta mới nể mặt được.

Hứa Bằng Phi xuất thân từ nông thôn, không đọc được bao nhiêu sách, có thể từ chó đội lên lốt người ở tỉnh thành, ngoại trừ tài ăn nói tương đối khôn khéo ra, nguyên nhân chủ yếu nhất là lúc hắn xuất đạo nhặt trúng ông chủ phù hợp.

Ông chủ này là một người chú ruột của Hứa Bằng Phi, nhờ có người chú ruột này mà hắn mới có tư cách kéo một đám anh em dám đánh dám giết theo mình, ở tỉnh thành kiếm được chút thanh danh.

Bây giờ, nguồn thu chủ yếu của hắn là từ giúp đỡ người khắp nơi, ngoài ra còn có giúp người xem tràng.

Lần này lựa chọn một công trường xây dựng cửa hàng nhỏ có thể xem như là trải nghiệm hoàn toàn mới của Hứa Bằng Phi.

Hắn cũng đã từng cân nhắc qua, công trường có hơn mấy trăm công nhân, một cửa hàng nhỏ khai gia ở đây, bán rượu, thuốc lá hay các loại đồ vặt như nước khoáng, đậu phộng, hạt dưa, một tháng kiếm được một, hai vạn cũng không có gì kì lạ.

Chương 866: Tự Làm Mai Mối Cho Chính Mình (3)

Mà tòa nhà lớn này tối thiểu cũng được hai, ba năm, coi như là một nguồn thu không nhỏ, hắn đang chuẩn bị để cha mẹ mình tới mở tiệm.

Nếu thật sự kiếm được tiền thì về sau có thể chủ động tìm cơ hội, mở thêm nhìn cửa hàng nhỏ dạng như vậy nữa, chưa nói tới phát tài, nhưng ít nhất chi tiêu trong tay cũng thoải mái hơn.

Sau khi rửa mặt, Hứa Bằng Phi liền gọi điện cho cha mình, nói chuyện mở cửa hàng nhỏ thật cẩn thận với cha một lần, cuối cùng kết lại: “Cha, đây là buôn bán độc quyền, chắc chắn sẽ kiếm lời, trước chạy đến tỉnh thành chuẩn bị kĩ lưỡng đã, đợi khi nào mẹ bán hết gà vịt trong nhà đi rồi thì sẽ lên phụ giúp cha.”

Điều kiện tốt như vậy, dù là người không hiểu việc buôn bán kinh doanh cũng biết rõ mở tiệm như vậy nhất định có thể kiếm được tiền, bởi vậy, Hứa phụ cũng không do dự gì, nói thẳng: “Được, vậy ngày mai cha sẽ xuất phát tới tỉnh thành.”

“Vâng, vậy cha nói với mẹ con một tiếng, ngay mai lúc lên đến nơi thì nhớ gọi điện cho con, con đi đón cha.”

Chờ cúp điện thoại rồi, Hứa Bằng Phi liền ra ngoài chuẩn bị làm chút gì đó ăn, sau đó tới tòa nhà lớn kia của Trần tổng tìm quản lí Trương, xác định lại chuyện cửa hàng nhỏ.

Vừa mới ngồi lên chiếc xe mười vạn, điện thoại của hắn lại kêu lên, Hứa Bằng Phi cầm điện thoại lên xem, phát hiện là số lạ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn nghe máy.

Hắn bây giờ lớn nhỏ gì cũng có chút tiếng tăm, lúc nào cũng có khách tìm tới mời hắn ra mặt giải quyết chút chuyện phiền toái, hắn đương nhiên sẽ không từ chối nhận điện thoại lạ, trừ khi biết rõ đó là điện thoại quấy rầy.

Điện thoại vừa kết nối, Hứa Bằng Phi liền lên tiếng chào hỏi: “Alo, xin chào!”

Một giọng nữ vang lên từ trong điện thoại: “Xin chào, xin hỏi đây có phải số của Hứa Bằng Phi không?”

Hứa Bằng Phi đáp: “Tôi là Hứa Bằng Phi, xin hỏi cô là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

Giọng nữ đáp: “Tôi tên là Quách Băng Băng, có chút việc muốn gặp mặt nói chuyện với anh, không biết anh có tiện không?”

Hứa Bằng Phi không lập tức đồng ý, mà hỏi ngược lại: “Cô Quách, cô muốn nói chuyện gì với tôi?”

Quách Băng Băng liền nói: “Muốn nói chuyện tình cảm với anh, đơn giản mà nói chính là muốn giới thiệu đối tượng cho anh, không biết gần đây anh có ý định kết hôn gì không?”

“Cho nên, cô là người mai mối?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi làm mai mối, soái ca cho tôi chút thể diện được chứ?”

“Được thôi, mỹ nữ, giờ cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở cửa ra vào cửa hàng trà sữa xx, đường xx, khu Giang Nam, anh mau qua đây đi!”

“Vừa đúng lúc tôi ở cách đó không xa, vậy cô chờ tôi một chút, mấy phút nữa tôi sẽ tới.”

“Được, vậy tôi chờ anh.”

“Ừ, lát nữa gặp.”

“Lát nữa gặp.”

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Bằng Phi liền lái xe tới chỗ cần tới.

Mấy phút đồng hồ sau, Hứa Bằng Phi đỗ xe xong liền tiến vào cửa hàng trà sữa xx.

Lúc này, khách trong cửa hàng trà sữa cũng không nhiều, chỉ có bốn vị khách ngồi ở đó, trong đó có một cặp đôi yêu nhau, cùng một nam một nữ khác, ánh mắt của Hứa Bằng Phi liền khóa chặt trên người vị khách nữ kia.

Vị khách nữ đón được ánh mắt của hắn, mỉm cười chào hỏi: “Hứa soái ca.”

Hứa Bằng Phi lúc này mới xác nhận được thân phận của cô, vừa đi tới vừa chào hỏi: “Cô Quách.”

“Đây là trà sữa tôi gọi trước cho anh.” Thấy Hứa Bằng Phi ngồi xuống trước mặt mình rồi, Quách Băng Băng liền đưa một cốc trà sữa cho hắn.

Hứa Bằng Phi nói tiếng cảm ơn, nhận lấy cốc trà sữa, cắm ống hút, hắn vừa rời giường, khẩu vị cũng không quá tốt, uống cái này vào cảm thấy thật thoải mái.

“Mỹ nữ, hai chúng ta vốn không quen biết, cô biết được số điện thoại di động của tôi thế nào vậy, hơn nữa vì sao lại muốn giới thiệu đối tượng cho tôi?

Lúc này, Quách Băng Băng đã yên lặng quan sát hắn được một lát, tóm lại, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm, năng lực suy tính nhân duyên của ông chủ nhà cô quả nhiên không tầm thường, lựa chọn đối tượng hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Quách Băng Băng không có kinh nghiệm làm mai mối, nghe thấy câu hỏi này của Hứa Bằng Phi, tính tình thẳng thắn sảng lãng, cô cũng lười vòng vèo, trực tiếp nói rõ: “Hứa Bằng Phi, thật không dám giấu giếm, anh là do ông chủ của tôi giới thiệu cho tôi, trước đó tôi có nói muốn giới thiệu đối tượng cho anh, nhưng thật ra là giới thiệu chính mình, anh hãy nhìn kỹ một chút xem, cảm thấy tôi thế nào?”

Hứa Bằng Phi nghe xong thì trợn mắt há mồm, còn có loại tự làm mai mối cho chính mình sao?

Có điều, kinh ngạc thì kinh ngạc, Hứa Bằng Phi vẫn cẩn thận quan sát đối phương một lần, phát hiện cô gái trước mắt này tướng mạo mặc dù không tính là xinh đẹp, nhưng trên người lộ ra khí khái hào hùng, thoáng thấy rất dễ nhìn.

Bây giờ đã là cuối tháng ba, thời tiết ở Quế tỉnh đã dần trở nên ấm áp, Quách Băng Băng mặc một chiếc áo len dài tay, bên dưới mặc quần jean, để lộ dáng người chuẩn của mình.

Có sao nói vậy, Hứa Bằng Phi thật sự cảm thấy đối phương không tệ lắm, khiến hắn nhìn có chút rung động.

Chương 867: Sao Thế, Không Hài Lòng À?

Cửa hàng trà sữa.

Sau khi Hứa Bằng Phi quan sát Quách Băng Băng một lần, trong lòng dâng lên hứng thú, khẽ cười nói: "Đúng là không tệ, là kiểu mà tôi thích, vậy cô giới thiệu bản thân trước đi?"

Hắn cũng không sợ bị lừa, là một thủ lĩnh côn đồ có chút danh tiếng, nếu như phụ nữ nào dám ra vẻ ở trước mặt hắn, hắn không ngại cho nàng nhìn chút sắc mặt đâu.

Tự giới thiệu là chuyện đương nhiên, Quách Băng Băng cũng không còn ngượng ngùng gì, giới thiệu sơ lược: "Tôi lớn hơn cậu một tuổi, năm nay 30 tuổi, là người Tuyết Thành tỉnh Hắc, tốt nghiệp cấp 3, là một quân nhân xuất ngũ, trước mắt đang làm bảo tiêu cho ông chủ của tôi."

Hứa Bằng Phi nghe vậy thì giật mình, khó trách tinh thần diện mạo của cô không giống những người phụ nữ khác, thì ra là vốn từng đi lính. Chuyện từng làm quân nhân này khiến cho hắn sinh ra không ít hảo cảm.

Hình tượng của quân nhân luôn vô cùng chính trực, cho dù là nam hay nữ, từng có kinh nghiệm làm quân nhân thì lúc tìm việc hay là tìm đối tượng đều sẽ được thêm điểm.

Còn về tuổi tác, hoàn toàn không phải là vấn đề, tục ngữ nói nữ hơn một tuổi ôm gà vàng, đàn ông tìm vợ lớn hơn mình một tuổi là rất có phúc khí.

Mà công việc bảo tiêu cũng không tệ, Hứa Bằng Phi từng có ý định làm bảo tiêu cho người ta. Hắn từng tìm kiếm về tiền lương của bảo tiêu, bảo tiêu tư nhân trong nước có thu nhập bình quân là 15 ngàn một tháng, thu nhập cũng xem như là tốt rồi.

Hứa Bằng Phi hỏi: "Chị Băng Băng, trước chị nói là ông chủ giới thiệu tôi cho chị, không biết ông chủ chị là người nào? Tôi có biết hay không?"

Quách Băng Băng nói: "Ông chủ tôi họ Giang, người giang hồ gọi là Giang đại sư, là ông chủ của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, không biết cậu có biết hay không?"

Hứa Bằng Phi cảm thấy xưng hô này có chút quen thuộc, hình như

đã nghe ai đó nhắc tới, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Quách Băng Băng nhìn dáng vẻ cố gắng nhớ lại của hắn, nói bổ sung: "Ông chủ tôi từng làm mai giúp mấy đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ…"

Nghe đến đó, Hứa Bằng Phi cuối cùng cũng nghĩ ra, đập chân nói: "Tôi đang nói sao nghe lại quen tai như vậy. Tôi từng nghe một người anh em nhắc tới Giang đại sư, nhưng chúng tôi cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, sao ông chủ của chị lại biết tôi, còn giới thiệu tôi cho chị?"

Mặc dù hai người ngồi ở trong góc, nhưng cửa hàng trà sữa cũng không lớn, động tác kích động của Hứa Bằng Phi đã thu hút sự chú ý của nhân viên phục vụ và các khách hàng.

Quách Băng Băng không thể làm như không thấy ánh mắt của người khác được, cô cũng không muốn bị người ta vây xem liền đề nghị: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, hay là chúng ta chuyển sang nơi khác nói chuyện?"

Cho dù da mặt Hứa Bằng Phi đủ dày, nhưng hắn cũng không thích bị người ta vây xem, liền gật đầu nói được.

Thế là, hai người liền cầm lấy trà sữa của mình rồi đi ra khỏi cửa hàng trà sữa.

Đúng lúc dưới một gốc cây cách cửa hàng trà sữa khoảng mười mét không có người nào, hai người cũng không chọn chỗ nữa, liền đi tới dưới gốc cây và tiếp tục câu chuyện vừa rồi.

Quách Băng Băng nhấp một ngụm trà sữa, nói với vẻ mặt đầy tự hào: "Ông chủ tôi được mọi người gọi là Giang đại sư, đó là bởi vì hắn thần cơ diệu toán, nhất là trên phương diện tính toán nhân duyên, không ai có thể so sánh được với hắn. Hắn biết rõ tình huống của cậu cũng không gì là kỳ quái cả."

Lúc Hứa Bằng Phi nghe người anh em kia nhắc tới Giang đại sư, hai bên đều đã uống nhiều rượu, sau khi tỉnh rượu, đã sớm quên sạch sành sanh chuyện này.

Bây giờ nghe Quách Băng Băng nói như thế, hắn mới nhớ tới sự

tôn sùng của người anh em kia với Giang đại sư, thì ra không phải là khoác lác hay gì mà là sự thật.

Hứa Bằng Phi có chút tò mò mà hỏi: "Chị Băng Băng, không biết ông chủ của chị đã giới thiệu về tôi với chị như nào?"

Quách Băng Băng nói: "Ông chủ đã giao thông tin chi tiết của cậu cho tôi, tỉnh huống gia đình, tỉnh huống cá nhân, bao quát gồm cả bạn gái trước của cậu, tôi đều rõ ràng."

Hứa Bằng Phi nhịn không được mà nói: "Chị cũng biết công việc của tôi là gì đúng không?"

Quách Băng Băng cười nhạt, nói: "Tôi biết rõ, cậu là thủ lĩnh côn đồ, nhưng mà cậu khác với những tên thủ lĩnh côn đồ phạm pháp loạn kỷ cương kia, cậu có điểm mấu chốt là kiếm tiền."

Thấy cô thật sự biết rõ, Hứa Bằng Phi không khỏi khen ngợi: "Không hổ đã từng là quân nhân, lá gan đúng là lớn, phụ nữ bình thường đều không muốn lẫn vào một chỗ với dạng người như tôi, cảm thấy không có cảm giác an toàn."

Quách Băng Băng nói: "Tôi không sợ mấy cái này, chỉ cần cậu không phạm pháp loạn kỷ cương là được. Tính cách của tôi tương đối thẳng thắn, làm việc không dông dài, cậu có chuyện gì muốn biết thì cứ hỏi, tôi sẽ biết gì nói nấy."

Hứa Bằng Phi nghĩ một lúc rồi hỏi: "Công việc của chị có bận hay không? Còn có tình huống gia đình, cũng nên nói với tôi một chút chứ."

Chương 868: Sao Thế, Không Hài Lòng À? (2)

Quách Băng Băng nói: "Công việc của tôi rất nhẹ nhàng, ông chủ tôi mời hai bảo tiêu, tôi chỉ là một người trong đó. Lúc ông chủ tôi không đi xa nhà thì đều không cần chúng tôi đi theo, chỉ có đi xa mới mang theo chúng tôi. Còn về tình huống gia đình tôi cũng rất đơn giản, cha mẹ tôi đều là nông dân, tôi còn có một anh trai, đã

kết hôn nhiều năm rồi."

"Mạo muội hỏi thêm một câu, ông chủ chị hiện tại trả cho chị bao nhiêu tiền công?"

Quách Băng Băng liếc hắn một cái, cũng không giấu diếm, nói: "Bao ăn bao ở, có bảo hiểm một năm và các loại phụ cấp, lương một năm hai trăm ngàn tệ, cộng với thưởng cuối năm thì một năm đại khái có ba trăm ngàn tệ."

Hứa Bằng Phi nghe mà trợn mắt, đãi ngộ này đúng là cao ngoài ý muốn. Đừng nhìn hắn bây giờ lẫn vào như chó hình người, nhưng tiền kiếm tới tay còn phải chia lãi cho anh em thủ hạ, thực tế tiền tới tay cũng không được bao nhiêu.

Hắn lăn lộn hơn mười năm, cũng chỉ có tiền đặt cọc căn hộ, mua chiếc xe hơn trăm ngàn tệ, tiền tiết kiệm không đến hai trăm ngàn tệ, đây còn là dưới tình huống được vị kia chiếu cố.

Nếu như không phải vừa giải quyết cửa hàng nhỏ ở công trường của Trần tổng thì tiền mà hắn kiếm được trong một năm đúng là còn kém Quách Băng Băng.

Gan lớn, thu nhập cao, tính cách ngay thẳng, dáng vẻ lại phù hợp với thẩm mỹ của hắn, còn không ghét bỏ hắn là một tên lưu manh. Một đối tượng như này, Hứa Bằng Phi thật sự là không có gì có thể bắt bẻ.

Bởi vậy, Hứa Bằng Phi cũng không do dự nữa, trực tiếp tỏ thái độ, nói: "Chị Băng Băng, điều kiện của chị tốt hơn tôi, nếu như chị không chê tôi thì tôi đương nhiên là muốn hẹn hò với chị."

"Trước khi chính thức hẹn hò, tôi có hai yêu cầu phải nói trước với cậu."

"Ừm, chị nói đi, tôi nghe."

Quách Băng Băng nói: "Một, tôi không phản đối công việc hiện tại của cậu, nhưng cậu nhất định phải giữ vững ranh giới cuối cùng, không được làm chuyện phạm pháp loạn kỷ cương."

Hứa Bằng Phi gật đầu nói: "Chị yên tâm, có thể tuân thủ luật pháp

lại kiếm tiền, không có ai muốn đi làm mấy chuyện phạm pháp loạn kỷ cương cả, tôi vẫn là chút đầu óc kia."

Quách Băng Băng gật đầu nói: "Hai, nếu như cậu muốn tiến tới với tôi thì phải giữ mình trong sạch, lúc ở bên ngoài xã giao không được tìm các cô gái chơi đùa, cho dù là gặp dịp thì chơi đều không được."

Hứa Bằng Phi chần chờ rồi nói: "Chị Băng Băng, tôi có thể không cần con gái người ta bồi tiếp, nhưng tôi ra ngoài xã giao đều là bồi ông chủ. Nếu như ông chủ người ta muốn tìm các cô gái chơi đùa thì không liên quan tới tôi nha!"

Quách Băng Băng nói: "Ông chủ tìm là chuyện của ông chủ, cậu tự biết mình là được."

Hứa Bằng Phi thở phào nhẹ nhõm nói: "Vậy thì không có vấn đề gì."

Quách Băng Băng nhấp một ngụm trà sữa, nói sâu xa: "Cậu cũng phải nhớ kỹ chuyện này, nếu như bị tôi bắt được thì nắm đấm của tôi sẽ không nhận người đâu."

Đầu Hứa Bằng Phi có chút choáng váng: "Chúng ta…coi như là hẹn hò rồi sao?"

Quách Băng Băng liếc mắt nhìn hắn: "Nói vậy cũng đúng, sao thế, cậu không hài lòng?"

Hứa Bằng Phi nói: "Hài lòng thì hài lòng, thế nhưng…"

Quách Băng Băng ngắt lời: "Hài lòng là được, đừng lề mề chậm chạp như đàn bà."

Hứa Bằng Phi: "…"

Cái đối tượng này, sao cảm giác như có chút trò đùa?

…

Trung Hải.

Trong căn phòng thuê nào đó, Tề Hải Yến ôm con trai mấy tháng tuổi, vui vẻ ngồi ở bên cạnh lắng nghe chồng và mẹ chồng thương lượng chuyện mua nhà

Tầm quan trọng của nhà ở đối với người Trung Quốc chắc là không cần nhấn mạnh nữa. Mỗi người đều hi vọng có một nơi có thể che mưa che gió, cho dù là cực kỳ nhỏ hay là tráng lệ hay là đơn sơ đều được.

Có chỗ ở thì mới coi như là có nhà của mình.

Vốn dĩ lấy thu nhập của chồng cô, Lưu Tuấn Hùng muốn mua nhà tại Trung Hải ít nhất cũng phải tích lũy hai ba năm mới có hi vọng giao tiền đặt cọc.

Nhưng chồng của cô không cần phải gánh chịu một mình, là con một trong nhà, chồng cô muốn mua nhà, cha mẹ chồng nhất định sẽ ủng hộ một khoản tiền.

Cộng với năm ngoái em họ Tiểu Phong đã hứa hẹn, mới khiến cho hai vợ chồng có đủ tự tin để mua nhà.

Chỉ nghe Lưu Tuấn Hùng nói: "Mẹ, con thích công việc hiện tại của mình, đúng là vất vả cực khổ một chút, nhưng thu nhập rất cao, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì con sẽ không đổi việc, nói cách khác sau này nhất định sẽ ở chỗ này. Mua nhà chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nếu đã như vậy, con cảm thấy mua trễ còn không bằng mua sớm, hiện tại không mua nhà mỗi tháng cũng phải trả hơn ngàn tệ tiền thuê phòng, dùng số tiền này cung cấp cho nhà của mình mới là tốt nhất. Mẹ nói có đúng hay không?"

Mẹ Lưu gật đầu, nói: "Là đạo lý này, nếu đã quyết định vậy thì mua thôi. Mẹ với cha con có thể góp cho con năm trăm ngàn tệ, con xem một chút còn thiếu bao nhiêu, mẹ lại đi hỏi mượn dì Hai."

Chương 869: Sao Thế, Không Hài Lòng À? (3)

Lưu Tuấn Hùng nói: "Mẹ không cần hỏi mượn dì Hai, Tiểu Phong

năm ngoái đã nói với chúng con, lúc nào muốn mua nhà thì nói với hắn một tiếng, hắn sẽ cho mượn tiền."

Mẹ Lưu cười nói: "Có câu hứa hẹn này của Tiểu Phong thì cũng không cần lo lắng chuyện tiền nữa. Các con muốn mua nhà ở chỗ nào, đã thương lượng xong chưa?"

Lưu Hải Yến cười nói tiếp: "Mẹ, con và Tuấn Hùng đã nhìn trúng một tiểu khu, đã hỏi thăm rõ ràng giá phòng bên kia. Đúng lúc, ngày mai Tuấn Hùng không cần đi làm, chúng con sẽ đưa mẹ đi xem có được không?"

Con trai muốn mua nhà, mẹ Lưu đương nhiên phải đi xem một chút, liền gật đầu nói: "Được, vậy ngày mai cùng đi xem một chút, thuận tiện gọi điện thoại cho Tiểu Phong, nếu như phòng ở thích hợp thì trực tiếp mua lại."

Lưu Tuấn Hùng ừm một tiếng, lấy điện thoại di động ra, nói: "Vậy con hiện tại sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Phong!"

Nói xong, Lưu Tuấn Hùng liền tìm số điện thoại của em họ Tiểu Phong rồi gọi qua.

Điện thoại vừa được nhận, giọng nói của Giang Phong liền truyền tới: "Anh họ."

Lưu Tuấn Hùng hỏi: "Tiểu Phong, ăn cơm chưa?" Hình thức chào hỏi kinh điển.

"Ăn rồi, anh họ ăn hay chưa?"

"Anh cũng ăn rồi."

Hai anh em nói nhăng nói cuội khách sáo một phen, nhìn xem bầu không khí không sai biệt lắm, Lưu Tuấn Hùng mới trở lại chuyện chính: "Tiểu Phong, anh chuẩn bị mua nhà."

Giang Phong nói: "Là nên mua, chuyện phòng ở rất cần thiết, mua càng sớm thì càng yên tâm, phòng ở thế nào?"

Lưu Tuấn Hùng nói: “Cũng được."

Giang Phong hỏi: "Phòng lớn bao nhiêu? Bao nhiêu tiền một mét vuông?"

Lưu Tuấn Hùng nói: "Là một căn hộ rộng 120 m2 có bốn phòng, tổng giá trị khoảng 4.7 triệu tệ. Nếu như đặt cọc 30% thì cần khoảng 2 triệu tệ, hiện tại bên này phía anh đại khái có thể gom được khoảng 1,5, phần còn lại cũng chỉ có thể tìm ông chủ lớn như em xin ủng hộ một chút rồi!"

Giang Phong cười nói: "Không thành vấn đề, nhưng mà chỉ giao 30% thì vẫn còn nợ 4.7 triệu, áp lực tiền nhà của anh sau này sẽ lớn hơn, hơn nữa anh cũng chưa chắc đã có thể trả được khoản nợ lớn như vậy."

Lưu Tuấn Hùng nói: "Anh đã tính qua, chỉ với lương tháng thì áp lực quả thật có chút lớn. Nhưng tiết kiệm tiền thuê phòng, chờ đứa nhỏ lớn hơn một chút, chị dâu em cũng có thể đi ra ngoài làm việc, có lẽ là có thể vượt qua. Còn về khoản vay thì cũng không cần lo lắng, chỉ cần có thể đưa ra tiền đặt cọ, không sợ không vay được."

Giang Phong nói: "Nếu như thế thì cuộc sống sẽ rất căng thẳng, anh có 1,5 triệu, vậy em sẽ cho anh mượn 2,2 triệu. Mặc dù trả 3 triệu tiền nhà cũng có chút áp lực, nhưng thu nhập của anh họ sẽ có thể ứng phó được, cộng với việc có chị dâu giúp đỡ, em cũng không cần lo lắng về chất lượng cuộc sống của các người nữa."

Thật ra mấy triệu này chẳng là gì đối với Giang Phong cả, cho anh họ toàn bộ tiền mua nhà cũng không có vấn đề gì. Nhưng hắn hiểu rõ đạo lý 'Cứu cấp không cứu nghèo' và 'một thăng dưỡng ân nhân một đấu gạo dưỡng cừu nhân'. Loại chuyện này không thể giúp đỡ toàn bộ được, cho trợ giúp nhất định, lại để cho hắn có chút áp lực mới là phương pháp xử lý tốt nhất.

Tam quan của Lưu Tuấn Hùng cũng tương đối chính trực, em họ có tiền là chuyện của em họ. Mục đích hắn gọi điện thoại cũng chỉ là muốn mượn mấy trăm ngàn tệ, góp cái tiền đặt cọc mà thôi.

Không nghĩ tới em họ lại chủ động cho hắn mượn 2,2 triệu, khiến khoản nợ mua nhà của hắn từ 4.7 triệu xuống còn 3 triệu, việc thanh toán hàng tháng sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Lưu Tuấn Hùng có chút kích động, nói: "Cảm ơn Tiểu Phong, anh họ đây đành thấm chút hào quang của em vậy."

Giang Phong cười nói: "Không cần khách sáo, anh họ gửi số tài khoản cho em đi, em chuyển tiền cho anh."

"Vậy anh gửi Wechat cho em."

"Ừm!"

Sau đó, hai anh em lại rảnh rỗi hàn huyên vài câu, mới cúp xong điện thoại.

Lúc Lưu Tuấn Hùng gọi điện thoại, mẹ Lưu và Tề Hải Yến đều không phát ra âm thanh nào, lúc này nhìn dáng vẻ hớn hở của hắn liền biết mượn được tiền rồi.

Mẹ Lưu lúc này dặn dò: "Tuấn Hùng, em họ Tiểu Phong của con đùng là một người hào phóng, mấy trăm ngàn tệ nói mượn liền cho mượn, con phải nhớ kỹ ân tình này."

Trong thời đại bây giờ, nhiều người đều biết rõ chuyện vay tiền có bao nhiêu khó khăn. Người thân có tiền là chuyện của người thân, người thân có tiền chưa chắc đã muốn cho ngươi vậy.

Lưu Tuấn Hùng gật đầu nói: "Mẹ, con biết, con sẽ ghi nhớ ân tình của Tiểu Phong. Hắn cũng không phải cho con mượn mấy trăm ngàn, mà là cho con mượn 2,2 triệu. Như này chúng ta sẽ có thể đặt cọc trước 3.7 triệu, chỉ trả nợ 3 triệu tiền phòng là được rồi, nhẹ nhõm hơn so với dự đoán nhiều."

Mẹ Lưu nghe vậy thì sững sờ, lập tức lộ ra nụ cười, đứa cháu trai của bà đúng là người tốt.

Tề Hải Yến nghe vậy thì mừng rỡ không thôi, lần này mua nhà hai vợ chồng đều chuẩn bị sẵn tâm lý thắt lưng buộc bụng mà sống, không nghĩ tới em họ Tiểu Phong lại ra sức như thế, chủ động cho mượn 2,2 triệu. Căn cứ theo thu nhập của chồng cô, trừ đi các khoản phải trả hàng tháng, hai vợ chồng còn có thể để dành được không ít tiền!

Chờ sau khi con nhỏ cai sữa, cô cũng ra ngoài tìm một công việc,

cuộc sống sẽ có thể trôi qua một cách hạnh phúc.

Chương 870: Người Khác Mua Thức Ăn, Ngươi Muốn Mua Muối Cũng Có Thể Khiến Cho Bản Thân Mình Nghèo

Trời vừa rạng sáng, Khương Văn Võ đi ra từ quán bar nào đó với người đầy mùi rượu, hắn đốt điếu thuốc cho thanh tỉnh đầu óc một chút, mới gọi taxi trở lại phòng thuê.

Khương Văn Võ năm nay 32 tuổi, là nông dân thành phố E tỉnh Quế, trước mắt đang làm công với tiền lương sáu ngàn năm tệ ở bên này, là một người làm công bình thường.

Từ khi ra trường cho tới bây giờ đã mười năm, nhưng hắn không tích trữ được bao nhiêu tiền.

Chi tiêu hàng tháng của hắn có thể coi là tiết kiệm so với những người trẻ tuổi khác. Tiền ăn trung bình mỗi tháng một ngàn rưỡi tệ, tiền thuê nhà điện nước tầm một ngàn, tiền thuốc lá khoảng sáu trăm tệ, còn có tiền đi lại, phía giao thông, tiền điện thoại… đại khái cũng tốn tầm một ngàn tệ.

Cộng với ngày lễ ngày tết phát hồng bao cho cha mẹ, một tháng hắn có thể tiết kiệm được hai ngàn tệ, đây là trạng thái lý tưởng nhất.

Trên thực tế, một tháng hắn rất ít khi có thể tiết kiệm được hai ngàn tệ, quanh năm suốt tháng chắc chắn sẽ có một số lúc tiêu xài ngoài ý muốn, ví dụ như đau ốm, mua quần áo giày gì đó. Nếu như phải đổi điện thoại di động thì còn phải tốn nhiều hơn.

Tóm lại, hắn làm công mười năm, cũng chỉ tích trữ được mấy chục ngàn tệ.

Đây là nguyên nhân hắn luôn độc thân, nhưng chỉ cần có bạn gái, hắn có thể bảo đảm cuộc sống không nợ nần là được.

Hắn tích trữ được một ít tiền, nhưng mấy tháng gần đây hắn thường xuyên ra vào quán bar. Số tiền tiết kiệm không nhiều kia

của hắn bắt đầu giảm bớt với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Thật ra đến loại quán bar cấp cao này, cũng không phải là hắn mời khách, đều là mấy người bạn từ nhỏ của hắn gọi hắn đi chơi, không phải là bạn từ nhỏ của hắn mời khách thì chính là bạn của bạn từ nhỏ mời khách.

Nhưng mà, không mời khách không có vấn đề gì, nhưng Khương Văn Võ thường xuyên đi, biểu hiện chắc chắn cũng không thể quá kém. Không nói những thứ khác, ít nhất phải đưa cho đám bạn từ nhỏ kia điếu thuốc đúng chứ?

Bình thường đi quán bar chơi cũng sẽ không chỉ có ba năm người, cơ bản đều là mười mấy hai mươi người, đưa một người điếu thuốc, một gói thuốc lá sẽ không còn nữa.

Chơi đùa cả một đêm, hút hết hai gói là chuyện bình thường.

Đều là người trẻ tuổi, ai mà không muốn mặt mũi, cho dù có tự xưng là trang hảo hán hay không, đưa thuốc lá trong loại trường hợp này cũng không thể đưa loại thuốc mười tệ hai mươi tệ được, ít nhất cũng phải là thuốc Đại Long 51 tệ một gói.

Hai bao thuốc, chính là 100 tệ.

Cộng với phí xe đi về, Khương Văn Võ một đêm ít nhất cũng tiêu tốn 150 tệ.

Người cùng người đúng là không thể so sánh, người ta mời khách thời gian dài đều không có vấn đề gì, người chơi ké như Khương Văn Võ lại mẹ nó có chút gánh không được.

Đây chính là điển hình của việc người khác mua thức ăn, ngươi mua muối đều có thể khiến cho bản thân mình nghèo.

Trở lại phòng thuê, Khương Văn Võ tắm rửa một cái cho thanh tỉnh một chút. Người ta thường nói say rượu không tắm rửa, nhưng hắn cũng không thèm quan tâm, tắm rửa xong liền nằm lên giường, lại đốt một điếu thuốc, bắt đầu suy nghĩ về nhân sinh.

Đầu tiên, cuộc sống túy sinh mộng tử vào mỗi tối không thể tiếp

tục được nữa, cũng không phải là hắn tiếc chút tiền thuốc lá kia, chủ yếu là đi loại trường hợp càng nhiều càng cảm thấy không còn gì thú vị.

Là người chơi ké, Khương Văn Võ chính là vật làm nền trong loại trường hợp này. Lúc người khác nói chuyện làm ăn hợp tác, hắn không chen lời vào. Người khác tán gái, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Qua thời gian dài, hắn đương nhiên là cảm thấy không có ý nghĩa cả.

Hơn nữa, thông qua so sánh với bạn từ nhỏ, Khương Văn Võ bắt đầu hoài nghi việc bản thân hắn thành thật làm công những năm này rốt cuộc có đúng hay không?

Bạn từ nhỏ của Khương Văn Võ tên là Khương Văn Thượng, hai người là anh em họ, lớn lên với nhau từ nhỏ, thậm chí lúc tiểu học cấp hai đều là bạn học cùng lớp, chơi còn thân hơn cả anh em ruột.

Hoàn cảnh gia đình của hai người giống nhau, gia cảnh không kém nhau là bao, ngay cả thành tích học tập cũng không chênh lệch nhiều, trước khi đi ra ngoài xã hội, hai người có thể nói là ngang nhau.

Sự khác biệt của hai người là sau khi đi ra ngoài xã hội.

Sau khi Khương Văn Võ tìm được công việc hiện tại thì vẫn luôn an phận đi làm, không nghĩ tới chuyện tìm nghề khác, cũng không nghĩ tới việc từ chức lập nghiệp, thoáng qua một cái chính là mười năm.

Mà người bạn từ nhỏ Khương Văn Thượng kia thì khác, sau khi tốt nghiệp ra ngoài xã hội, hắn cũng tìm một công việc giống như Khương Văn Võ, nhưng chỉ làm việc ba năm, Khương Văn Thượng đã từ chức và tự thân lập nghiệp.

Mà phương hướng lập nghiệp thì giống với công việc mà hắn làm trong ba năm kia.

Tốc độ phát triển của công ty của Khương Văn Thượng rất được,

đến nay tài sản đã gần chục triệu, so sánh với Khương Văn Võ nhiều năm qua vẫn dậm chân tại chỗ quả thực là một trời một vực.

Chương 871: Người Khác Mua Thức Ăn, Ngươi Muốn Mua Muối Cũng Có Thể Khiến Cho Bản Thân Mình Nghèo (2)

Trước kia, quan hệ của hai người còn thân hơn cả anh em, nhưng sau khi Khương Văn Thượng tự lập nghiệp, càng ngày càng kết giao được nhiều bạn bè. Nếu như chia tình bạn làm mười phần, trước kia mười phần tình bạn này đều ở trên người Khương Văn Võ. Nhưng mà sau khi Khương Văn Thượng kết giao càng nhiều bạn bè, trong đó không thiếu bạn bè tri tâm, mười phần tình bạn này liền chia ra ngoài, có thể giữ ba phần ở trên người Khương Văn Võ, đã coi như Khương Văn Thượng niệm tình cũ rồi.

Bây giờ, lúc Khương Văn Võ và Khương Văn Thượng ở chung đã không còn cảm giác thân thiết giống như lúc trước nữa, nhiều hơn một phần lạnh nhạt và khách sáo.

Trong lòng Khương Văn Võ có chút tiếc nuối, nhưng mà hắn cũng hiểu rõ, sở dĩ xuất hiện loại tình huống này là bởi vì hắn vẫn luôn trì trệ không tiến, theo không kịp bước chân của bạn từ nhỏ.

Trong mấy tháng tiếp xúc với bạn từ nhỏ, trong lòng Khương Văn Võ cũng có một chút cảm ngộ, ở cái tuổi này không nên hài lòng với những gì bản thân đang có, như vậy thì cả đời này sẽ không có tiền đồ, thậm chí muốn cưới vợ cũng là chuyện khó khăn.

Có lẽ, hắn thật sự nên thay đổi một lần, thử làm một việc mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, đó là lập nghiệp.

Trong một đêm này, Khương Văn Võ nằm ở trên giường suy nghĩ rất nhiều.

...

Giữa trưa ngày kế tiếp.

Sau khi làm, Khương Văn Võ không vội đi ăn cơm, mà là gọi điện thoại cho cha mình trước, nói lại ý định chuẩn bị từ chức lập nghiệp của mình.

Sau khi cha Khương nghe xong thì tỉnh táo hỏi: "Con muốn kinh doanh cái gì?"

Khương Văn Võ nói: "Con đã suy nghĩ cẩn thận, Văn Thượng mở công ty trang trí, con chuẩn bị mở một cửa hàng vật liệu xây dựng, có hắn chiếu cố, việc kinh doanh chắc chắn sẽ không sai được."

Cha Khương trầm ngâm một lúc rồi nói: "Cha không hiểu nhiều chuyện làm ăn, nhưng mà Văn Thượng mở công ty trang trí nhiều năm, chắc là đã có nhà cung cấp cố định, hơn nữa giá cả chắc là cũng tương đối thấp. Tuy nói quan hệ của con và Văn Thượng tốt, nhưng giá cả của cửa hàng vật liệu xây dựng của con cũng không thể thấp hơn so với người khác được, ít nhất cũng phải giống như người ta thì Văn Thượng mới có khả năng chiếu cố cho con. Nhưng mà con không có chút mối quan hệ nào, thậm chí còn không biết nên nhập hàng ở đâu cho cửa hàng vật liệu xây dựng, con chắc chắn rằng mình có thể cạnh tranh được với người ta?"

Khương Văn Võ nói: "Khó khăn là chuyện đương nhiên, muốn lập nghiệp nào có dễ dàng như vậy. Con đã nghĩ qua, cửa hàng vật liệu xây dựng sẽ hợp tác với Văn Thượng, có hắn nhập cổ phần thì vấn đề mà cha nói sẽ không còn là vấn đề."

Cha Khương nói: "Đây là biện pháp tốt, vậy con đi hỏi ý kiến Văn Thượng đi, nếu là hắn chịu hợp tác mở cửa hàng vật liệu xây dựng với con thì cha sẽ đi tìm bạn bè thân thích góp tiền giúp con."

Khương Văn Võ nói: "Ừm, vậy con sẽ tìm thời gian nói chuyện với hắn một chút, thành công sẽ gọi điện thoại cho cha."

Sau đó, hai cha con lại nói chuyện vài câu mới cúp điện thoại.

Lúc Khương Văn Võ đi ăn cơm, trong lòng dần dần bắt đầu có lửa nóng, đến buổi tối phải nói chuyện thật tốt với bạn từ nhỏ mới được, nếu thuận lợi thì ngày mai sẽ từ chức đi làm chuyện lớn…

…

Lúc Khương Văn Võ gọi điện thoại cho cha mình, hắn phát hiện Khương Văn Thượng đang tiếp một vị khách đến văn phòng công ty bái phỏng. Khách hàng này không phải là ai khác, chính là bà mối của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Trương Đan.

Trương Đan là chị cả trong phòng ký túc xá của Hoàng Linh Vi hồi đại học, ban đầu cô công tác ở quê mình, cuối cùng sau khi so sánh một phen, cô đã bỏ qua công việc kia, lựa chọn đến phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc làm bà mối.

Bây giờ đã qua hơn nửa năm, thu nhập hàng tháng của Trương Đan đã lên tới hơn 30 ngàn tệ. Điều này khiến cho cô cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước đã lựa chọn làm bà mối, mà không phải là làm công chức bình thường.

Giá trị nhan sắc Trương Đan cũng không cao, nhưng lại có chút khí thế uy nghiêm. Cô lúc này ngồi ở trước mặt Khương Văn Thượng, khẽ cười nói: "Khương tổng, tôi mạo muội đến đây bái phỏng, là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng vô cùng ưu tú, làm chậm trễ một chút thời gian của anh, hi vọng anh bỏ qua cho."

Khương Văn Thượng ngồi ở trên ghế giám đốc, cười ha hả nói: "Không ngại, có người giới thiệu đối tượng cho tôi, tôi vui còn không kịp, bà mai Trương cứ nói đi, tôi nghe."

Trương Đan nghe vậy thì nói ngắn gọn: "Khương tổng, đối tượng mà tôi giới thiệu cho anh nhỏ hơn anh hai tuổi, tốt nghiệp cấp ba, từng công tác trong đội nữ đặc cảnh tỉnh Tứ Xuyên khoảng mười năm, là lính đặc chủng có năng lực thực chiến cực mạnh."

Khương Văn Thượng đặt chén trà xuống, vừa mừng vừa sợ nói: "Bà mối Trương, cô không nói đùa đó chứ, đối tượng mà cô giới thiệu cho tôi là một nữ đặc chủng?"

Cũng khó trách Khương Văn Thượng lại có phản ứng này, đây chính là lính đặc chủng đó. Cho dù lính đặc chủng trong hiện thực không có khoa trương giống như trên TV, nhưng ấn tượng của người dân đối với lính đặc chủng vẫn là một tồn tại vô cùng trâu bò.

Nhất là nữ lính đặc chủng, lại càng hiếm thấy.

Chương 872: Người Khác Mua Thức Ăn, Ngươi Muốn Mua Muối Cũng Có Thể Khiến Cho Bản Thân Mình Nghèo (3)

Trương Đan cười nói: "Không nói đùa, sau khi cô ấy xuất ngũ vào năm ngoái đã đến làm bảo tiêu cho ông chủ của tôi."

Sau khi xác nhận đây là sự thực, Khương Văn Thượng thật sự có chút kích động.

Đầu năm nay, cưới nữ cảnh sát vũ trang đã có thể không ngừng khoe khoang trên vòng bạn bè rồi, có thể lấy nữ đặc chủng, đối với phần lớn đàn ông mà nói đều là chuyện rất có mặt mũi.

Hắn cũng không quá để ý đến công việc bảo tiêu của cô, lấy tình huống kinh doanh công ty của hắn, người phụ nữ của hắn không làm việc cũng không sao cả, hắn nuôi nổi.

"Bà mai Trương, tôi rất thích nữ đặc chủng, cũng không biết dáng người thế nào?" Khương Văn Thượng kích động thì kích động, nhưng vẫn không quên hỏi vấn đề quan trọng này.

Trương Đan lấy điện thoại di động ra từ trong túi, sau đó nhanh chóng lấy một tấm ảnh ra, đưa cho hắn rồi nói: "Khương tổng, thẩm mỹ của mỗi người là khác nhau, đây chính là hình của cô ấy, trông thế nào thì anh tự nhìn đi."

Khương Văn Thượng tiếp nhận điện thoại di động xem xét, phát hiện trong tấm ảnh là một người phụ nữ mặc quân trang, chưa cần nhìn kỹ tướng mạo đã cảm nhận được một cỗ khí chất khác với người bình thường.

Lại nhìn kỹ tướng mạo, hắn không biết ở trong mắt người khác có xinh đẹp hay không, dù sao trong mắt hắn, người phụ nữ trong tấm ảnh rất là xinh đẹp.

Nếu như tách riêng đôi mắt, mũi và miệng ra thì có lẽ sẽ không đẹp như thế, nhưng toàn bộ kết hợp lại với nhau lại có vẻ vô cùng hài hòa.

Tóm lại, hắn rất hài lòng về nhan sắc của đối phương.

"Bà mai Trương, hiện tại thời gian cũng không sớm, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói." Khương Văn Thượng nhiệt tình mời.

Bây giờ Trương Đan cũng không phải là người mới nữa, kinh nghiệm mai mối của cô đã vô cùng phong phú, nghe vậy liền biết rõ Khương tổng cảm thấy vô cùng hứng thú đối với đối tượng mà mình giới thiệu, liền rèn sắt khi còn nóng: "Khương tổng, xem ra anh đúng là cảm thấy hứng thú đối với đối tượng mà tôi giới thiệu, nếu không để tôi gọi điện thoại hỏi giúp anh một chút, nếu như cô ấy còn chưa ăn trưa thì mời cô ấy cùng nhau ăn cơm luôn?"

Ánh mắt Khương Văn Thượng lên, nói: "Vậy thì tốt quá, bà mối Trương mau gọi điện thoại đi, cho dù cô ấy ăn rồi cũng không sao cả, tới uống chén canh ăn mấy miếng đồ ăn vẫn được."

Trương Đan cười ra tiếng, liền đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, sau đó gọi điện thoại cho bảo tiêu Bách Lý Ngô Đồng của ông chủ…

…

Mười mấy phút sau.

Trong phòng bao nào đó, trong lúc chờ đợi Bách Lý Ngô Đồng đến, Khương Văn Thượng tích cực hỏi thăm người làm mối Trương Đan về tình huống chi tiết của Bách Lý Ngô Đồng.

Trương Đan đương nhiên cũng là biết gì nói nấy.

Chờ sau khi tìm hiểu không sai biệt lắm, Bách Lý Ngô Đồng cũng đã đến.

Người thật và ảnh chụp nhất định là có chút khác biệt, hơn nữa Khương Văn Thượng trước đó là nhìn ảnh chụp quân trang, hiện tại Bách Lý Ngô Đồng mặc thường phục, cảm giác đương nhiên là không giống.

Nhưng mà so với ảnh chụp, người thật lại khiến cho Khương Văn Thượng cảm thấy hài lòng hơn.

Mà ở trong mắt Bách Lý Ngô Đồng, Khương Văn Thượng cũng là một đối tượng không tệ. Cô đã biết rõ thông tin chi tiết của hắn, lại nhìn dáng người của hắn cũng tương đối phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của mình, cô đương nhiên là cũng hài lòng.

Chờ gọi thức ăn xong, nhân viên phục vụ rời khỏi phòng bao, ánh mắt sáng rực của Khương Văn Thượng nhìn về phía Bách Lý Ngô Đồng, cảm khái: "Tôi trước đó xem TV, thích nhất chính là kiểu nữ cảnh sát hoặc là nữ đặc chủng tư thế hiên ngang, lúc đó tôi đã suy nghĩ, nếu như sau này có thể lấy nữ đặc chủng hoặc là nữ cảnh sát về làm vợ thì tốt biết bao! Không nghĩ tới, lần đầu tiên trong đời đi xem mắt, lại gặp được nữ đặc chủng mà bản thân thích nhất, đây quả thật là duyên phận!"

Bách Lý Ngô Đồng đều cảm nhận được sự nóng bỏng trong ánh mắt của hắn, cười nói: "Tôi không được xinh đẹp như những nữ đặc chủng kia trong TV, anh nhìn thấy tôi chẳng lẽ không thất vọng sao?"

Khương Văn Thượng vội vàng tỏ thái độ: "Sao lại thế được, trong mắt tôi, cô còn xinh đẹp hơn những nữ đặc chủng kia trên TV, nếu như tôi có thể cưới được cô về làm vợ thì đời này có chết cũng đáng giá."

Bách Lý Ngô Đồng liếc mắt nhìn hắn: "Nói chuyện đúng là rất êm tai, nhưng mà tôi cũng nhắc nhở anh trước, nếu như anh thật sự cưới tôi về thì cuộc sống sau này của anh sẽ không còn được tiêu dao như hiện tại nữa đâu."

Khương Văn Thượng nháy nháy mắt, hỏi: "Cô chỉ là?"

Bách Lý Ngô Đồng nói: "Ví dụ như chuyện mỗi ngày ra vào quán bar, uống rượu chơi đùa cùng những mỹ nữ kia sợ là sẽ một đi không trở lại!"

Khương Văn Thượng vội vàng nói: "Tôi muốn giải thích mấy chuyên này một chút, tôi đúng là thường xuyên ra vào quán bar, nhưng tôi không có quan hệ nam nữ lung tung. Tôi ra vào mấy chỗ đó chủ yếu vẫn là vì giao thiệp."

Bách Lý Ngô Đồng gật đầu nói: "Tôi biết, nếu như anh dính đến

mấy chuyện quan hệ nam nữ kia thì hôm nay anh đã không gặp được tôi rồi, ông chủ sẽ không giới thiệu người như thế cho tôi."

Khương Văn Thượng thở phào một cái, đưa tay lau mồ hôi không tồn tại trên trán, nói: "Cô biết rõ thì tốt, tôi sợ cô hiểu lầm tôi là loại người sống một cuộc sống không biết kiềm chế."

Chương 873: Đi Đến Đỉnh Cao Của Cuộc Đời

Trong phòng khách, đồ ăn đã được đưa lên, Khương Văn Thượng cùng với Bách Lý Ngô Đồng vừa ăn vừa tán gẫu, nói chuyện cũng khá là ăn ý, mà Trương Đan làm người mai mối cũng không có đất dụng võ nữa, cũng chỉ có thể vùi đầu ăn cơm, chuẩn bị ăn no rồi chuồn, không ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa.

Hai người trò chuyện một chút, nói đến đề tài rất quái dị bạo lực gia đình, Khương Văn Thượng còn có chút thấp thỏm bất an hỏi: "Ngô Đồng, nếu như sau khi kết hôn chúng ta cãi nhau, cô có đánh tôi không?"

Đây chính là bộ đội đặc chủng, nếu như hai vợ chồng đánh nhau, cô ấy nhất định là người đánh.

Bách Ngô Đồng cười như không cười nhìn hắn, mơ hồ nói: "Còn phải xem thử là cãi nhau về chuyện gì, nếu chỉ là cãi nhau những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, đương nhiên không thể động thủ đánh người, nhưng nếu như anh làm chuyện gì có lỗi với tôi, vậy coi như khó nói àaa... !"

Khương Văn Thượng vội vàng nói: "Điều đó là không thể nào, tôi làm sao có thể làm chuyện có lỗi với cô chứ!"

Bách Ngô Đồng lại cười nói: "Dù sao nếu như anh không làm chuyện gì có lỗi với tôi, vậy thì không cần lo lắng tôi sẽ đánh anh, tôi cũng không có sở thích bạo lực gia đình."

Khương Văn Thượng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Vậy tôi an tâm rồi!"

Trương Đan nhìn hai người tán gẫu đề tài càng lúc càng sau, tính toán sắp đặt tên luôn cho con, liền vội vàng đem chén đặt xuống, cười nói: "Khương tổng, chị Bách, tôi ăn no rồi, hai người từ từ ăn, tôi còn có khách muốn gặp, xin phép đi trước."

Khương Văn Thượng liền vội vàng đứng lên đưa tiễn: "Được, nếu bà mối Trương còn phải đi gặp khách hàng, vậy tôi không giữ cô lại nữa, cảm ơn cô đã giới thiệu cho tôi một đối tượng tốt như vậy, chúng ta trước tiên trao đổi phương thức liên lạc, hôm nào tôi lại mời ngài ăn cơm."

Bách Lý Ngô Đồng không nói thêm cái gì, chỉ là liếc mắt với Trương Đan, tất cả đều không nói được.

"Khương tổng khách khí."

Trương Đan với hắn trao đổi phương thức liên lạc, cười nói: "Vậy tôi xin phép đi trước, tạm biệt!"

"Ừm, được, tạm biệt!"

Đợi sau khi Trương Đan rời đi, hai người trò chuyện càng thêm ăn ý, hai người hưng phấn nói chuyện, còn nói tới chuyện khi còn bé lên núi bắt chim, xuống sông câu cá.

Khương Văn Thượng còn hỏi thăm về quá trình huấn luyện hàng ngày của bộ đội đặc chủng và tình hình các nhiệm vụ, Bách Lý Ngô Đồng đem chuyện có thể nói đều kể cho hắn nghe.

Giữa người với người chính là kỳ lạ như vậy, có người quen biết nửa cuộc đời, nhưng lại không tìm được đề tài chung để nói, có người vừa gặp mà như đã quen, có nói bao nhiêu cũng không hết chuyện.

Khương Văn Thượng với Bách Lý Ngô Đồng hiển nhiên là người vế sau, hai người tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng bọn họ lại không cảm thấy xa lạ khi nói chuyện với nhau, càng nói càng hợp ý, có loại cảm giác hận không thể gặp sớm hơn.

Cho tới sắp tới ba giờ chiều, Khương Văn Thượng không nỡ kết thúc đề tài, nói: "Ngô Đồng, tôi có một vị khách hàng lớn cần tiếp đón lúc ba giờ rưỡi, vì vậy tôi cũng chỉ có thể nói chuyện tới đây,

đợi tôi hết bận lại hẹn cô sau."

"Ừm, chính sự quan trọng, sau này lại nói chuyện tiếp."

...

Trước đây lúc làm việc, Khương Văn Võ cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó, thời gian đều trong bận rộn mà vượt qua, ngày qua ngày năm qua năm, đều là sống như thế.

Nhưng từ khi hắn có suy nghĩ lập nghiệp vào tối qua, hôm nay đi làm cảm giác như một ngày giống như một năm vậy, hắn vẫn còn đang ở chỗ làm, nhưng tâm sớm đã bay tới nơi nào rồi.

Thật vất vả cầm cự đến tan tầm, Khương Văn Võ không chờ được đến buổi tối gặp mặt, trực tiếp gọi điện thoại cho bạn thân, muốn hỏi hắn tối nay có rảnh ăn tối với nhau không.

Điện thoại vừa kết nối, Khương Văn Võ liền trực tiếp hỏi: "Người anh em, một lúc nữa có đi xã giao gì không? Nếu có thì buổi tối lại nói chuyện sau, không có thì cùng nhau ăn cơm tối, tôi có chút chuyện muốn thương lượng với cậu một cái."

Khương Văn Thưởng nói: "Không có xã giao, vậy thì gặp ở chỗ cũ?"

Khương Văn Võ trả lời: "Được, vậy bây giờ tôi liền đi qua."

...

Nửa giờ sau.

Một quán ăn có hương vị quê hương nào đó, Khương Văn Võ cùng với Khương Văn Thưởng không cần xem Menu, trực tiếp gọi một số món yêu thích, đợi đồ ăn được mang lên, hai anh em mới hàn huyên.

Khương Văn Thưởng hỏi: "Vũ ca, có chuyện gì anh nói đi."

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói chuyện tự nhiên không có quá nhiều kiêng kỵ, Khương Văn Võ đi thẳng vào vấn đề nói: "Em à, khoảng thời gian này anh đã cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy nếu như đi làm an nhàn ổn định như vậy, đời này cũng cứ như vậy,

nhất định không có tiền đồ gì, có khi còn không cưới vợ nỗi."

Khương Văn Thưởng nghe vậy trong lòng hơi động, hỏi: "Võ ca, anh muốn từ chức lập nghiệp?"

Khương Văn Võ gật đầu nói: "Đúng, anh muốn từ chức lập nghiệp."

Chương 874: Đi Đến Đỉnh Cao Của Cuộc Đời. (2)

Thấy bạn thân rốt cuộc cũng có lòng cầu tiến, trong lòng Khương Văn Thưởng cũng rất cao hứng, hắn sau khi lập nghiệp thành công, cũng muốn lôi kéo anh em mình đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng loại chuyện này không phải đơn giản có tiền là được, đối phương phải có lòng cầu tiến, dám đứng ra lập nghiệp mới được.

Rất hiển nhiên, trước kia Khương Văn Võ không có lòng cầu tiến gì, dù cho Khương Văn Thưởng có hứa hẹn với hắn có thể cung cấp cho hắn vài trăm ngàn lập nghiệp quỹ, hắn cũng không muốn từ chức đi ra lập nghiệp.

Theo những gì Khương Văn Võ nói trước đó, chính là hắn không có bất kỳ kỹ năng đặc biệt nào, từ chức đi ra cũng không biết làm gì, vẫn là không muốn dẫn vặt lung tung, không lỗ chính là kiếm.

Bạn thân có loại tâm thái này, Khương Văn Thưởng có muốn giúp cũng không biết giúp thế nào được.

Bây giờ, bạn thân đột nhiên tự bản thân nghĩ thông suốt, Khương Văn Thưởng đương nhiên là vui mừng dùm cho hắn, có thể lập nghiệp thành công hay không thì trước tiên chưa nói đến, chí ít bạn thân không còn hiện trạng sợ sệt, đây chính là chuyện tốt.

"Võ ca, anh từ chức sau muốn làm cái gì, đã cân nhắc qua chưa?"

Khương Văn Võ nhấp ngụm trà, nói: "Em à, anh muốn hợp tác với em để mở một cửa hàng vật liệu xây dựng, dù cho chỉ là cung cấp vật liệu cho công ty của cậu, chắc hẳn cũng có thể sống tốt, chính

là không biết công ty cậu đã có nhà cung cấp vật liệu cố định chưa?"

Khương Văn Thưởng nhanh chóng nhớ lại trong đầu, nói: "Ý tưởng này của anh cũng được, công ty em quả thật có nhà cung cấp vật liệu cố định, nhưng mà thay đổi cũng được, vấn đề không lớn. Chủ yếu vấn đề là phải liên lạc với các nhà sản xuất thượng nguồn, phải tranh thủ giảm giá mua, cái này cũng không phải chuyện gì dễ dàng."

Khương Văn Võ nói: "Cậu bây giờ quen biết nhiều người, các ngành các nghề đều có, việc liên hệ với các nhà sản xuất thượng nguồn chắc hẳn cũng không khó. Về phần giá mua, cao hơn một chút không thành vấn đề, chẳng qua kiếm một ít trước, chờ của hành kinh doanh chúng ta đi lên, nhập hàng số lượng lớn rồi, tự nhiên sẽ được hưởng mức giá thấp hơn."

Khương Văn Thưởng đối với mở cửa hàng vật liệu xây dựng quả thật cũng có hứng thú, dù sao cũng có đơn đặt hàng từ công ty, một khi cửa hàng vật liệu xây dựng mở ra tuyệt đối không lo lắng về việc hết hàng.

Vốn dĩ bản thân cảm thấy hứng thú, lại có thể giúp được bạn thân, Khương Văn Thưởng biểu hiện đương nhiên tích cực, cùng Khương Văn Võ anh một câu tôi một câu mà thảo luận.

Khi nhà hàng bắt đầu mang đồ ăn lên, hai anh em cũng đã bàn sơ bộ kế hoạch hợp tác.

Mỗi người sẽ đầu từ 500 ngàn vào cửa hàng vật liệu xây dựng, mỗi người nắm giữ 50% cổ phần, Khương Văn Võ phụ trách tìm mặt tiền cửa hiệu cùng với kinh doanh cuối cùng. Về phần trang trí cửa hàng, liên hệ với các nhà sản xuất thượng nguồn và đàm phán giá cả sẽ do Khương Văn Thưởng phụ trách.

Hai anh em cũng coi như là phân công rõ ràng.

Sau khi thảo luận về kế hoạch hợp tác sơ bộ, Khương Văn Thưởng mới lên tiếng: "Vũ ca, anh trước kiếm tiền, có thể tính bao nhiêu làm bấy nhiêu, không đủ em lại giúp anh thêm."

Quan hệ của hai người đã không cần thiết khách sáo, Khương Văn Võ lập tức gật đầu nói: "Ừm, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai anh sẽ từ chức."

Sau khi nói xong chính sự Khương Văn Thưởng mới xuân phong đắc ý nói: "Võ ca, nói cho anh biết một tin tức tốt, em có thích một cô gái."

"Đây là chuyện khi nào?" Khương Văn Võ hơi ngạc nhiên, hắn mấy tháng này hầu như mỗi ngày đều đi theo Khương Văn Thưởng lăn lộn, lại không phát hiện được một chút đầu mối.

Khương Văn Thưởng cười híp mắt nói: "Chính là chuyện buổi trưa hôm nay, khi em chuẩn bị tan sở, có một người làm mai mối trực tiếp đến công ty tìm em, nói muốn giới thiệu đối tượng cho em. Dù sao nhàn rỗi không có việc gì, em liền đi tới nói chuyện vài câu với cô ấy, coi như là tiêu khiển. Nhưng thật sự không nghĩ tới chính là, bà mối này lại giới thiệu đối tượng khiến em rất là hài lòng, chuyện này quả thật là vui như lên trời!"

"Bà mối giới thiệu đối tượng vậy mà có thể khiến cậu vừa gặp đã yêu sao?"

Khương Văn Võ có chút không dám tin, bạn thân hắn 25 tuổi bắt đầu lập nghiệp, chỉ trong vài năm đã có tài sản ròng gần 10 triệu, hơn nữa hắn cũng đẹp trai, có rất nhiều cô gái đều muốn gả cho hắn, chỉ là hắn chướng mắt những cô gái kia mà thôi.

Nhưng bây giờ cậu ta lại vừa gặp đã yêu đối tượng mà bà mối giới thiệu, hắn cũng không nhịn được hoài nghi bạn thân có phải bị ấm đầu rồi hay không.

"Võ ca, anh cũng biết em thích nhất là nữ bộ đội đặc chủng cùng với nữ cảnh sát vũ trang, người mai mối này vậy mà giới thiệu cho em một nữ bộ đội đặc chủng hợp với gu thẩm mỹ của em, em làm sao chịu nổi chứ!" Vẻ mặt Khương Văn Thưởng tươi cười nói.

Khương Văn Võ bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức lại có chút lo lắng nói: "Người anh em, tôi phải nhắc nhở cậu một điều, bây giờ thủ đoạn của lừa đảo rất là cao siêu, cậu đã làm rõ thân phận của đối phương chưa?"

Chương 875: Đi Đến Đỉnh Cao Của Cuộc Đời. (3)

Khương Văn Thưởng cười nói: "Võ ca anh không cần lo lắng, em không phải lính mới mới ra ngoài xã hội, muốn gạt được em nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, về cơ bản em đã xác minh bên kia thật sự xuất thân từ bộ đội đặc chủng, về quá trình huấn luyện và nhiệm vụ hàng ngày của họ, cô ấy đã nói với em rất nhiều, cái này không phải người bình thường nào cũng có thể biết được."

"Vậy thì chúc mừng huynh đệ, xem lúc nào thuận tiện, đưa tới cho anh gặp mặt chứ?"

"Buổi tối có thể gặp, em đã hẹn với cô ấy đi quán bar chơi, cô ấy cũng đã đáp ứng rồi."

Khương Văn Võ nghe vậy có chút ghen tỵ, bạn thân không chỉ có sự nghiệp thành công, hiện tại tình yêu cũng tới, mà hắn vẫn còn chưa có gì cả, xem ra hắn lần này từ chức lập nghiệp, là chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại.

...

Vịnh tỉnh.

Khuất Xuân Minh mang theo quà tặng đã lựa chọn tỉ mỉ, đi máy bay tới tỉnh Quảng Tây.

Mấy tháng gần đây, Khuất Xuân Minh có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời mình.

Là thế hệ thứ tư của nhà họ Khuất, trong số hơn bốn mươi anh chị em, địa vị của Khuất Xuân Minh có thể nói là tương đối cao, nhưng tài sản mà hắn có thể kiểm soát trước đây cũng chỉ là hàng chục triệu mà thôi.

Mãi cho đến khi hắn bay đến thành phố của tỉnh Quảng Tây vào năm ngoái, mời được vị Giang đại sư nổi danh ra tay, thành công tìm kiếm được ông cố họ của mình vẫn còn sống, hoàn thành tâm

nguyện mà cụ tổ của hắn đã lo lắng tám mươi mốt năm, Khuất Xuân Minh mới nhảy một cái đã trở thành đại công thần của gia tộc, không chỉ có cụ tổ đem tất cả cổ phần còn lại trong tay trao cho hắn, mà ngay cả những trưởng bối khác đối với hắn cũng có vài phần kính trọng.

Bây giờ, ở trong công ty gia tộc, quyền lên tiếng của Khuất Xuân Minh nắm giữ cũng được nâng cao rất nhiều, trở thành đối tượng được anh chị em hâm mộ.

Sau khi sắp xếp công việc trong tay và củng cố địa vị của mình ở trong gia tộc, Khuất Xuân Minh mới lần nữa bay đến thành phố của tỉnh Quảng Tây, để bái phỏng Giang đại sư người đã có ân đối với Khuất gia bọn họ.

Thuận tiện, mời Giang đại sư làm mai mối.

Dù sao, hắn năm nay cũng 31 tuổi, đã sớm thích hợp kết hôn sinh con rồi.

Khi máy bay đến sân bay thủ phủ ở Quảng Tây, đã là hơn chín giờ đêm rồi, sau khi bắt taxi từ sân bay về khách sạn, cũng đã hơn mười giờ, thời gian này đương nhiên không thích hợp để liên hệ với Giang đại sư.

Dù sao đã độc thân nhiều năm, có thêm một buổi tối cũng không vội.

...

Sáng ngày hôm sau.

Văn phòng môi giới hôn nhân “Hạnh phúc”.

Sau khi chào hỏi nhau, Khuất Xuân Minh mới cầm quà tặng trong tay đưa tới nói: "Giang đại sư, đây là trứng cá đối đặc sản nổi tiếng của Vịnh tỉnh chúng tôi, nó đã từng xuất hiện {{A Bite of China}}, là một trong những cao lương mỹ vị hiếm có, hi vọng là anh sẽ thích."

Giang Phong tiếp nhận quà tặng nói: "Khuất tiên sinh thật là có tâm, mau ngồi xuống uống chén nước."

Sau khi Khuất Xuân Minh ngồi xuống, Giang Phong vừa rót trà vừa nói nói: "Khuất tiên sinh, cụ tổ với Tằng thúc tổ của anh sức khỏe vẫn tốt chứ?"

Khuất Xuân Minh gật đầu cười nói: "Đều tốt, kể từ khi tôi tìm thấy người một nhà của Tằng thúc tổ vào năm ngoái, nụ cười trên mặt so với trước đây đã nhiều hơn rồi, hiện tại lão nhân gia ăn ngon ngủ ngon, trạng thái tinh thần so với trước đây còn tốt hơn!"

Giang Phong mỉm cười nói tốt.

Hai người nói chuyện lịch sự với nhau vài câu, Khuất Xuân Minh mới nói đến ý đồ của mình: "Giang đại sư, tôi lần này tới bái phỏng ngài mục đích chủ yếu, là muốn mời ngài giúp tôi tìm đối tượng."

Giang Phong cười nói: "Khuất tiên sinh tuổi cũng không nhỏ, đúng là nên tìm đối tượng rồi, việc này cứ để cho tôi, không biết anh đối với vợ tương lai có yêu cầu gì không?"

Khuất Xuân Minh nhấp ngụm trà, nói: "Tôi không có yêu cầu gì, Giang đại sư ngài toàn quyền giúp tôi làm chủ là được rồi, tôi tin tưởng mắt nhìn người cùng với năng lực thôi toán nhân duyên của ngài."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, cảm ơn Khuất tiên sinh đã tín nhiệm, tôi nhất định sẽ tìm người thích hợp với anh, cho anh có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc."

"Tôi rất chờ mong!"

Sau đó, hai người lại nói chuyện với nhau mấy phút, Khuất Xuân Minh mới đứng dậy cáo từ nói: "Giang đại sư, vậy tôi không quấy rầy ngài nữa, tôi ở tại khách sạn xx, ngài bên này có tình hình gì cứ việc thông báo với tôi."

"OK, tôi sẽ giúp anh thôi toán nhanh nhất, tranh thủ giúp anh giải quyết chuyện hôn nhân đại sự nhanh chóng."

"Giang đại sư, vậy kế tiếp liền làm phiền ngài!"

"Khuất tiên sinh không cần khách khí, đây vốn dĩ là công việc của

tôi."

"Ừm, vậy tôi không nói nhiều nữa, gặp lại sau."

"Được, gặp lại sau."

Sau khi Khuất Xuân Minh rời đi, Giang Phong cũng không chậm trễ, trước tiên giúp hắn tìm đối tượng xứng đôi, một luồng sóng vô hình giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ toàn quốc, từng ảnh chân dung phụ nữ điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào một bức hình chân dung của một người phụ nữ:

[Họ tên] Nhiếp Thu Sương

[Tuổi tác] 27 tuổi

[Chiều cao] 1m66

[Cân nặng] 51kg

[Bối cảnh gia đình] Cha mẹ đều là làm nông, gia đình sở hữu một vựa trái cây hơn 800 mẫu.

[Tính cách sở thích] Giỏi ăn nói, rộng rãi hào phóng, thích ca hát, du lịch, bơi lội, trượt tuyết, đọc sách, nhảy bungee, tàu lượn siêu tốc...

[Kinh nghiệm tình cảm]...

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp với hôn nhân hiện tại] 73 (tình cảm vợ chồng 73+ môn đăng hộ đối 73+ quan hệ gia đình 73)

[Giá trị cực hạn phù hợp hôn nhân] 94 (tình cảm vợ chồng 94+ môn đăng hộ đối 93+ quan hệ gia đình 95)

[Dự đoán con cái]...

Chương 876: Người Đẹp Trái Cây

Ban đêm.

Một quán bar cao cấp.

Khương Văn Thưởng mang theo Bách Lý Ngô Đồng tiến vào phòng khách số 988.

Trước đây khi Khương Văn Thưởng đến quán bar, mười lần có chín lần là vì giao tiếp, hoặc là vì tiếp khách hàng, hoặc là vì mở rộng quan hệ giao thiệp, số lần đơn thuần đến đây chơi có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hôm nay, Khương Văn Thưởng xuất hiện ở quán bar, không còn là vì giao tiếp, mà là đơn thuần đưa Bách Lý Ngô Đồng, đối tượng tới đây hẹn hò chơi một chút, thuận tiện giới thiệu với một vài người bạn cho cô ấy quen biết, đưa cô ấy vào cuộc sống riêng của hắn.

Bây giờ âm thanh của quán bar quán này so với quán kia còn tốt hơn, Khương Văn Thưởng cùng với Bách Lý Ngô Đồng tiến vào phòng khách số 988, ngay lập tức một âm thanh lớn liền đem hai người nhấn chìm.

Lúc này, trong phòng khách đã có bảy tám người đang chơi, nam nữ đều có, từng người lắc lư theo tiết tấu của âm nhạc, chơi rất vui vẻ.

Khi Khương Văn Thưởng đưa Bách Lý Ngô Đồng đi vào, những người tinh mắt ngay lập tức vặn nhỏ âm lượng.

"Khương ca."

"Khương tổng."

"Người anh em."

Đám người dồn dập chào hỏi, từng ánh mắt đều tập trung vào trên người Bách Lý Ngô Đồng.

Khương Văn Thưởng ôm vai Bách Lý Ngô Đồng, cười nói: "Các anh em, để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn gái của tôi Bách Lý Ngô Đồng, mọi người làm quen đi."

Ngoại trừ Khương Văn Võ đã biết từ trước, những người khác nghe vậy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, dù sao tất cả những người có mặt ở đây đều là anh em và bạn bè từng có khoảng thời gian chơi vui vẻ với Khương Văn Thưởng, hắn có bạn gái hay không tất cả mọi người đều biết, làm sao đột nhiên lại xuất hiện một cô bạn gái chứ?

Trong lòng mọi người thực sự là rất hiếu kỳ.

"Ngô Đồng, đây là Khương Văn Võ, là anh trai trong tộc anh, cũng là anh em lớn lên cùng nhau từ lúc mông còn để trần, từ tiểu học đến sơ trung chúng tôi đều là bạn học cùng lớp, hơn mười năm qua chúng tôi như hình với bóng, so với anh em ruột con thân hơn."

"Ngô Đồng, đây là Lý tổng, khi công ty của anh mới vừa thành lập, Lý tổng đã giúp đỡ anh rất nhiều, có thể nói không có Lý tổng sẽ không có anh của ngày hôm nay."

"Ngô Đồng, đây là chị Hồng..."

Bách Ngô Đồng mỉm cười chào hỏi với từng người.

Sau khi giới thiệu xong, Khương Văn Thưởng mới cười nói với nhóm bạn của mình: "Tôi đoán bây giờ trong lòng các cậu hẳn là rất hiếu kỳ, không biết bạn gái của tôi từ đâu mà có nhỉ. Thực ra bản thân tôi cũng hơi mơ hồ, bởi vì Ngô Đồng là đối tượng hẹn hò của tôi, buổi trưa hôm nay chúng tôi mới quen, nhưng duyên phận thứ này thật sự không có cách nào giải thích được, hai chúng ta là vừa gặp đã yêu, nếu như không phải sổ hộ khẩu không ở bên người, đoán chừng chúng tôi bây giờ cũng đã là vợ chồng hợp pháp rồi đấy."

Tất cả bạn bè đều sửng sốt trước những lời này, ngay cả Khương Văn Võ biết rõ nội cũng cảm thấy khó mà tin nổi, mọi người đều không nghĩ tới Khương Văn Thưởng là người kết hôn chớp nhoáng, hôm nay mới quen đối tượng hẹn hò, vậy mà đã muốn đăng ký kết hôn với người ta rồi, thực sự là đủ thái quá, hai bên đến cùng có bao nhiêu hài lòng với nhau chứ?

Khương Văn Thưởng phớt lờ sự kinh ngạc của bạn bè, lại mang

Bách Lý Ngô Đồng cụng ly với từng người.

Bách Lý Ngô Đồng cũng rất thoải mái, căn bản là uống cạn ly, khiến mọi người không ngừng uống.

Đợi sau khi uống được một vòng, Khương Văn Thưởng mới phất tay cười nói: "Được rồi, rượu các cậu cũng uống rồi, muốn nhảy disco thì nhảy disco, không cần phải để ý đến chúng tôi."

Mọi người bật cười, sau đó vặn to âm thanh lên, lại bắt đầu một vòng mới quần ma loạn vũ.

Khương Văn Thưởng kéo Bách Lý Ngô Đồng ngồi xuống một góc ở trong phòng, ghé vào bên tai cô nói to: "Bình thường anh đến những nơi như thế này đều là mục đích giao tiếp, những người có mặt ở đây ngày hôm nay đều là bạn bè tốt của anh, có thể thả lỏng vui chơi."

Bách Lý Ngô Đồng cũng tiến đến bên tai của hắn lớn tiếng nói: "Sau này ít tới những nơi như thế này đi, âm lượng cao như vậy, anh ở lâu trong môi trường này, sẽ ảnh hưởng đến thính lực, hơn nữa còn có thể gây ra các triệu chứng như mất ngủ, suy giảm trí nhớ. Cũng có rất nhiều nơi thích hợp để giao tiếp, không nhất định cần phải chọn những nơi như thế này."

Khương Văn Thưởng gật đầu đáp: "Em nói đúng, anh nghe lời em."

Hai người ở trong góc nói chuyện một lúc, mới qua cùng mọi người chơi game, uống rượu.

...

Ngày hôm sau.

"Mọi người trong nhà, cây sơn trà khác với phần lớn cây ăn quả, nó nở hoa vào mùa thu hoặc đầu mùa đông, quả của nó chín vào mùa xuân đến đầu mùa hè, so với cái lại hoa quả khác cũng sớm hơn, bởi vậy nó được gọi là cây ăn quả bốn mùa, cùng với anh đào, Dương Mai được gọi là ba chị em đều mùa hạ.

Chương 877: Người Đẹp Trái Cây (2)

Cây sơn trà có thể nói là khắp người đều là bảo vật, lá của nó được phơi khô và rụng lông để làm thuốc, có tác dụng giảm đờm, giảm ho, hạ khí trong dạ dày.

Hơn nữa, dáng cây đẹp, hoa, quả màu sắc diễm lệ, là loại cây phủ xanh và cây lấy mật rất tốt, gỗ cây sơn trà có màu nâu đỏ, có thể lấy làm lược gỗ, gậy chống, chuôi các loại nông cụ.

Cùi mềm mọng nước, mùi vị thơm ngon, ngoài ăn tươi còn có thể làm đồ hộp, kẹo trái cây, mứt trái cây, rượu trái cây và nước giải khát, v.v, có các công dụng như nhuận phổi, khỏi ho, kiện vị, thanh nhiệt, dưỡng da, thúc đẩy tiêu hóa.

Nói chung, đây là loại trái cây rất tốt cho cơ thể con người.

Nhưng mà, bản quản cây sơn trà không dễ, nên người ở cách khá xa không nên mua, người nhà ở gần đó thì nhanh tay đặt hàng, người ở cùng thành phố có thể đặt ngay trong đêm để có được quả tươi ngon nhất. Ở các tỉnh thành lân cận có thể đặt hôm nay ngày mai lấy, giao hàng tận nơi, sơn trà không còn nhiều lắm, đi ngang qua cũng đừng bỏ lỡ..."

Trong một cơ sở bán trái cây ở thành phố E, tỉnh Quảng Đông E, một cô gái xinh đẹp và phóng khoáng đang bán trái cây trên livestream, phần giới thiệu về trái cây rất hùng hồn.

Cô gái này không phải ai khác, chính là Nhiếp Thu Sương, được người hâm mộ đặt biệt danh là Tây Thi trái cây.

Nhiếp Thu Sương sau khi tốt nghiệp đại học, đã trở về giúp cha mẹ quản lý cơ sở trồng cây ăn quả rộng 800 mẫu, cửa hàng trái cây của gia đình cô ở thành phố E cũng coi như là có chút danh tiếng, nói chung buôn bán cũng được.

Nhưng có bán được giá hay không thì còn phải xem vận khí.

Vật nhiều thì rẻ, quả thì quý, trái cây đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Vào năm thứ hai khi Nhiếp Thu Sương trở về giúp gia đình sau khi tốt nghiệp, thị trường ổi lao dốc, khá lắm, ngay cả tiền công cũng

không kiếm lại được, khiến cha mẹ Nhiếp rất đau lòng.

Cũng may, cửa hàng trái cây nhà cô trồng nhiều loại trái cây, ổi cũng chỉ là một trong số đó, hơn nữa trồng cũng không nhiều lắm, bởi vậy tổn thất cũng không lớn.

Nhưng chuyện này, vẫn là một lời nhắc nhở với Nhiếp Thu Sương, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng và kết hợp với ưu điểm bản thân, cuối cùng cô ấy cũng dấn thân vào con đường bán trái cây qua livestream.

Có câu nói vạn sự khởi đầu nan, Nhiếp Thu Sương livestream bán trái cây cũng không phải thuận buồm xuôi gió, vừa mới bắt đầu một ngày live mấy tiếng, cũng không bán được 10 cân trái cây.

Đổi thành người bình thường, kiên trì mười ngày tám ngày không nhìn thấy hiệu quả, đoán chừng cũng đã từ bỏ rồi.

Nhưng Nhiếp Thu Sương vẫn tương đối có kiên nhẫn, những chuyện cô đã quyết định làm thì sẽ không dễ dàng từ bỏ, cô thường xuyên xem các chương trình phát sóng trực tiếp của đồng nghiệp để học hỏi các kỹ năng phát sóng trực tiếp của họ, sau hai ba tháng làm việc chăm chỉ, cuối cùng cô ấy cũng nhận được hồi báo, trái cây bán được ngày càng nhiều.

Đảo mắt, cũng đã ba bốn năm, Nhiếp Thu Sương 'người đẹp trái cây' đã có hàng triệu người hâm mộ ở trên mạng, một mình cô bây giờ cũng có thể bán hết trái cây ở cửa hàng của mình.

Không có người trung gian làm chênh lệch giá, thu nhập của nhà cô cũng tăng vọt, đồng thời cũng ban ơn cho người ái mộ, để những người hâm mộ được ăn trái cây vừa rẻ mà còn tươi, có thể nói là cả hai cùng có lợi.

Ví dụ như, bây giờ là mùa quả sơn trà chín, Nhiếp Thu Sương mấy ngày nay đều bán cây sơn trà ở trên live, đều là bán 5 cân trở lên, lúc này mới có mấy ngày, sơn trà nhà cô bán cũng gần hết, khiếp cha mẹ Nhiếp vui vẻ cười híp cả mắt.

Lúc Nhiếp Thu Sương đang livestream bán sơn trà, một chiếc Volvo xC90 màu đen dừng trước cửa trụ sở bán trái cây nhà cô, tới không

phải ai khác, chính là hai người Giang Phong cùng với Khuất Xuân Minh.

Sau khi đậu xe xong, hai người cũng không xuống xe, mà là ngồi trên xe xem Nhiếp Thu Sương livestream.

Vẻ mặt Khuất Xuân Minh cảm khái nói: "Chẳng trách những streamer lớn livestream tốt như vậy, cậu xem cô ấy mới chỉ livestream hơn hai tiếng mà đã nhận được hơn hai ngàn đơn đặt hàng rồi, số lượng người hâm mộ cô ấy cũng mới hơn một triệu mà thôi, sức mua thực sự là lợi hại."

Giang Phong cười nói: "Đây là bình thường, nếu như những người hâm mộ này sức mua không mạnh, vậy những đại minh tinh nổi tiếng trước đó làm sao không nhịn được gia nhập đội quân livestream chứ!"

Hai người một bên xem Nhiếp Thu Sương live, một bên bàn luận về đề livestream bán hàng.

Ước chừng quá hơn mười phút, Nhiếp Thu Sương mới kết thúc live.

Giang Phong bên này sớm đã chuẩn bị tốt rồi, thấy cô đã thoát, liền trực tiếp lấy điện thoại gọi cho cô.

"Uy Xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi cô là Nhiếp Thu Sương?"

"Là tôi, xin hỏi anh là ai, gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?"

Giang Phong mở loa ngoài, mỉm cười giới thiệu: "Tôi tên là Giang Phong, đến từ công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc, gọi điện thoại cho cô là muốn giới thiệu đối tượng cho cô, tôi bây giờ đang ở trụ sở trái cây nhà cô, không biết Niếp tỷ có đồng ý gặp mặt nói chuyện không?"

Chương 878: Người Đẹp Trái Cây (3)

Giọng nói Nhiếp Thu Sương kinh ngạc truyền tới, hỏi: "Anh chính là cái người làm mai mối cho những ngôi sao lớn như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu lệ, Giang đại sư đúng không?"

Giang Phong mỉm cười đáp: "Giúp chị Mẫn với chị Lệ làm mai mối xác thực là tôi, chị Nhiếp đã biết rõ tôi thì thật là tốt."

Nhiếp Thu Sương lúc này nói: "Giang đại sư anh ở cửa chờ một chút, tôi lập tức ra ngay."

"Nếu như chú với cô cũng đang ở đây thì mời bọn họ cùng ra ngoài ăn cơm luôn, đối tượng tôi giới thiệu cho cô cũng đang ở bên cạnh tôi, để cha mẹ cô đi ra gặp một lần cũng tốt."

" y... Được, tôi sẽ đưa cha mẹ cùng đi, các anh chờ một chút."

"Vậy tôi cúp máy đây, lát nữa gặp."

"Ừm, lát nữa gặp."

Nhìn thấy Giang đại sư cúp điện thoại, Khuất Xuân Minh có chút khẩn trương, có phần bất an hỏi: "Giang đại sư, này là trực tiếp gặp phụ huynh luôn sao?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đưa phụ huynh cùng đi xem mắt, đây mới thực sự là xem mắt, loại như cho phương thức liên lạc, để nam nữ tự mình hẹn gặp mặt, kỳ thực cũng không phải là ý nghĩa xem mắt chính thống."

Khuất Xuân Minh lấy điện thoại di động ra mở camera trước, chỉnh sửa lại quần áo, ngượng ngùng nói: "Đây là lần đầu tiên tôi đi xem mắt, cảm thấy khá là lo lắng."

Giang Phong đập vào đầu một cái nói: "Anh sở dĩ căng thẳng, đó là coi trọng con gái của người ta, nếu không phải anh tự đặt mình vào vị trí con rể tương lai, chỗ nào cần phải căng thẳng chứ?"

Khuất Xuân Minh nghĩ kỹ lại thật đúng là như vậy, không khỏi nịnh nọt nói: "Cái này cũng là năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư quá lợi hại, còn chưa nhìn thấy người thật, cũng đã mê hoặc tôi rồi."

Giang Phong khẽ cười nói: "Cô gái này thật sự rất tốt, nhưng mà Khuất tiên sinh cũng không kém, muốn có tiền thì có tiền muốn có tướng mạo cũng có, năng lực bản thân cũng đầy đủ ưu tú, một người rể hiền như vật, tin tưởng người của Nhiếp gia sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Khuất Xuân Minh nghe vậy cũng trở nên tự tin hơn, liền bắt đầu chờ mong được gặp mặt Nhiếp Thu Sương.

...

Sau một tiếng.

Trong phòng riêng của một nhà hàng, Giang Phong đang giới thiệu Khuất Xuân Minh với ba người nhà họ Nhiếp: "Quê của Khuất tiên sinh ở Hồ Nam, cụ tổ của hắn là một cựu chiến binh trong chiến tranh chống Nhật bản, sau khi kháng chiến thắng lợi ông ấy phải đến Vịnh tỉnh, cuối cùng bởi vậy mọi người đều biết nguyên nhân, bị ép định cư ở Vịnh tỉnh.

Khuất lão tiên sinh sau khi định cư ở Vịnh tỉnh, trải qua một phen dốc sức làm, thành lập một doanh nghiệp gia đình không nhỏ, dưới sự phát triển của nhóm con cháu, hiện nay đã là một công ty lớn có giá trị vài tỷ trong thành phố."

Nghe đến đó, Nhiếp Thu Sương kinh ngạc nói: "Hóa ra Khuất tiên sinh còn có gia thế hiển hách như thế!"

Cha mẹ Nhiếp cũng khá là giật mình, có được một vựa trái cây có diện tích hơn 800 mẫu, nhà bọn họ tự nhiên cũng là có chút tài sản, đặc biệt là từ sau khi con gái bắt đầu livestream bán trái cây, thu nhập của nhà bọn họ cũng đã tăng trưởng không ít, đã là thỏa thỏa ngàn vạn phú ông.

Nhưng với giá trị tài sản hàng chục triệu, so với tài sản hàng tỷ của người ta, cũng thật sự không đáng nhắc tới.

Khuất Xuân Minh khiêm tốn nói: "Đây đều là nhờ có các trưởng bối, cháu chỉ là ngồi mát ăn bát vàng mà thôi, nói đến vẫn là Nhiếp tiểu thư ‘mỹ nhân trái cây’ nhà hai bác lợi hại. "

Đối tượng hẹn hò khiêm tốn, nhưng bà mối cũng không thể khiêm

tốn, Giang Phong đúng lúc nói bổ sung: "Cụ tổ của Khuất tiên sinh hiện nay còn sống, năm nay đã 101 tuổi, trong số hơn 40 anh chị em, Khuất tiên sinh là cháu chắt được cụ tổ coi trọng nhất.

Năng lực làm việc Khuất tiên sinh cũng rất là xuất sắc, gần đây đã được đề bạt làm phó tổng công ty, là một trong những giám đốc điều hành có trọng lượng trong công ty, có thể nói là tiền đồ sáng lạn."

Cha mẹ Nhiếp nghe vậy cũng âm thầm gật đầu, họ có gia thế bối cảnh tốt như vậy, năng lực làm việc cũng xuất sắc, hơn nữa cũng ưa nhìn, một đối tượng ưu tú như thế quả thực rất xứng với con gái bọn họ.

Ngay cả Nhiếp Thu Sương, cũng phải công nhận đối phương rất ưu tú.

Nếu như là đối tượng do bà mối khác giới thiệu, Nhiếp Thu Sương còn phải lo lắng hai người có tính cách hợp với nhau hay không, nhưng người giới thiệu đối tượng đây chính là Giang đại sư nổi danh khắp nơi, vậy sẽ không cần phải lo lắng những phương diện khác.

Dù sao năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư có bao nhiêu trâu bò, cơ hồ đều là chuyện nổi tiếng ở trên mạng, đối tượng hắn ra tay tác hợp đều có cuộc sống hạnh phúc, đây là danh tiếng Giang đại sư tích lũy được, chỉ cần là những ai hiểu rõ về Giang đại sư, cũng sẽ không lo lắng.

Vì vậy, Nhiếp Thu Sương càng nhìn Khuất Xuân Minh càng cảm thấy hài lòng.

Về phần Khuất Xuân Minh, sự tín nhiệm của hắn đối Giang đại sư so với Nhiếp Thu Sương chỉ có hơn chớ không kém, nói trắng ra, dù cho Giang đại sư chỉ vào một con chó mẹ... Phi phi, chỉ vào một người phụ nữ xấu, nói lấy cô ấy sẽ hạnh phúc, vậy đoán chừng hắn cũng sẽ không chút do dự cưới cô ấy.

Sau bữa ơn, mặc dù hai bên vẫn không có cho thấy thái độ, nhưng mà ngay cả người mù cũng nhìn ra được, Khuất Xuân Minh với Nhiếp Thu Sương là xem vừa mắt nhau.

Chương 879: Thúc Giục Kết Hôn

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Biệt thự Tiêu gia.

Tiêu Mẫn nâng cái bụng lớn ngồi trên ghế sofa nói chuyện với mẹ.

Cô đã mang thai sáu, bảy tháng rồi, trước khi cô mang thai, Giang đại sư cũng đã nói con trai đầu tiên của cô sẽ chào đời vào ngày mùng 2 tháng 6 năm 2024.

Sau khi cô đi khám thai, bác sĩ cũng đưa ra ngày sinh dự tính, vừa đúng vào ngày Giang đại sư đã nói kia, điều này khiến lòng kính sợ của Tiêu Mẫn và Uông Văn Kiệt với Giang đại sư lại tăng lên một độ cao mới.

“Mẹ, con nhớ trước đây mẹ rất thích chà mạt chược, về sau mẹ đi làm người đại diện cho con, sợ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của con cho nên liền bỏ hoàn toàn sở thích này. Bây giờ con đã giải nghệ rồi, mẹ cũng không cần phải cố kỵ nhiều như vậy nữa, không có việc gì thì cứ ra ngoài xoa mạt chược với mấy bà bạn, giết chút thời gian.”

“Mạt chược là thứ rất thần kỳ, nếu như thường xuyên đánh, vậy ngày nào cũng sẽ muốn đánh, không đánh một ngày thì cả người khó chịu, nhất là lúc gặp mấy nhóm ba thiếu một, cực kì tra tấn người.”

Tiêu mẫu nhớ tới khoảng thời gian trước đây mấy nhóm ba thiếu một ngày nào cũng gọi bà ra góp đủ người, không nhịn được hơi xúc động nói: “Nhưng khi đã ngừng lại một đoạn thời gian thì sức hấp dẫn của mạt chược cũng giảm xuống rất nhiều, mẹ bây giờ rất tốt, không muốn ngồi trên bàn mạt chược từ sáng tới tối như trước kia nữa.”

Tiêu Mẫn cười nói: “Vậy bây giờ mẹ chơi cái gì giết thời gian đây?”

Tiêu mẫu còn chưa kịp trả lời, Tiêu phụ đã đi từ phòng bếp ra nói:

“Mẹ con bây giờ cực kì bản lĩnh, đang vui đầu viết tự truyện, chuẩn bị cho ra sách rồi đấy!”

“A?” Tiêu Mẫn kinh ngạc há to miệng.

Tiêu mẫu trợn mắt nhìn Tiêu phụ một cái, sau đó nói với con gái: “Đừng nghe cha con nói lung tung, mẹ chỉ là nhàn rỗi buồn chán nên ngồi ghi lại một vài chuyện xảy ra lúc còn làm người đại diện cho con mà thôi.”

Tiêu Mẫn nghe vậy xong mới thở phào một hơi, nói: “Thì ra là thế, cách nói chuyện này của cha thật đúng là hù chết người ta mà.”

Tiêu phụ cười ha ha nói: “Cha cũng đâu có nói sau đâu, mẹ con viết toàn những thứ đã từng xảy ra với con hoặc với chính bà, cái này so với tự truyện cũng đâu có khác nhau mấy!”

Tiêu mẫu trừng mắt liếc ông một cái: “Chỉ biết châm chọc người ta thôi, canh vịt ông nấu đến đâu rồi?”

Tiêu phụ ngồi ở phía bên kia ghế sofa, đáp: “Đã ngửi thấy mùi thơm rồi, hầm chừng nửa tiếng nữa là có thể uống được.”

Bởi vì con gái thích uống canh hầm vịt ông làm, trước đây mỗi lần con gái đi làm về, ông đều sẽ hầm một nồi canh vịt thơm ngào ngạt cho con gái uống.

Kể cả bây giờ con gái đã lập gia đình thì vẫn như vậy.

Tiêu Mẫn nhắc nhở: “Cha, trước đây mẹ vất vả chạy khắp nơi cùng con thì cũng thôi đi, bây giờ mẹ đã hoàn toàn rảnh rỗi rồi, cha cũng không mang mẹ ra ngoài du lịch một chút sao?”

Tiêu phụ liền kêu oan: “Tiểu Mẫn, cái này cũng không thể trách cha được, cha ngược lại cũng rất muốn mang mẹ con ra ngoài ngắm nhìn thế giới đấy chứ, nhưng bà lại không có hứng thú, cha cũng không có cách nào.”

Tiêu mẫu nói: “Trong mười năm qua, tôi và Tiểu Mẫn đã đi không biết bao nhiêu nơi rồi, có lúc bận rộn tới mức ngày nào cũng ngồi máy bay, cảm giác như sắp trở thành người trời luôn, cho nên bây giờ tôi chẳng muốn ra ngoài chút nào, chỉ muốn ở trạch trong nhà

sống nốt quãng thời gian còn lại mà thôi.”

Mười năm qua bà đi theo cô vất vả tới mức nào, Tiêu Mẫn đương nhiên biết rõ, cô vỗ vỗ bả vai của mẹ, nói: “Khi đó vì để kiếm nhiều tiền hơn một chút mà bôn ba khắp nơi, thật sự rất vất vả, bây giờ chúng ta không cần phải vì tiền mà phiền não nữa, thời gian tới nên sống thế nào cho thoải mái thì sống thế đó, dù sao thì mẹ với cha con cũng vẫn còn trẻ, vẫn còn có rất nhiều thời gian để hưởng phúc.”

Tiếp đó, một nhà ba người bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện cực khổ đã qua, lại càng trân trọng cuộc sống hạnh phúc hôm nay hơn.

...

Bốn giờ chiều.

Tại một gian hàng bán thịt lợn trong một chợ bán thức ăn nào đó ở thành phố Phật Sơn, tỉnh Quảng Đông, một đôi vợ chồng đang bận rộn bán hàng, người đàn ông cầm một tảng thịt lớn bắt đầu cắt thành miếng, người phụ nữ thì đứng mời chào khách hàng.

Đây là đôi vợ chồng họ Trần, năm nay năm mươi mấy tuổi, là người thành phố Úc Lâm, Quế tỉnh.

Thái thịt lợn xong, thoạt nhìn cực kì tươi mới, cho dù là phải xếp hàng chờ thì khách hàng cũng nguyện ý, đây cũng là thời điểm bận rộn nhất trong chợ.

Người đàn ông họ Trần đã làm việc này được mười mấy, hai mươi năm, là một người giết thịt, thủ pháp cắt thịt của hắn đã cực kì thành thạo, không kém bao nhiêu so với đầu bếp.

Bởi vậy, người đàn ông họ Trần chưa tới ba phút đã chia xong một tảng thịt heo lớn, mà động tác thoạt nhìn không hề vội vàng chút nào, lại có cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Rất nhiều khách nguyện ý xếp hàng chờ đợi, ngoại trừ đứng đây nhìn thịt heo tươi mới ra, thì là vì bị kỹ thuật dùng dao của người đàn ông họ Trần mê hoặc.

Chưa tới nửa giờ, người đàn ông họ Trần đã cắt xong toàn bộ thịt heo trên quầy.

Mà vợ của hắn thì lại thái thịt, chặt xương liên tục, nhanh tay cho thịt đã thái vào trong túi, buộc lại rồi đưa cho khách.

Chương 880: Thúc Giục Kết Hôn (2)

Bận như vậy tới tận sáu giờ rưỡi tối, hai vợ chồng cuối cùng cũng đã bán hết sạch sành sanh năm con heo, cộng thêm tám con heo bán được buổi sáng và giữa trưa, kết thúc một ngày ròng rã, tổng sản lượng bán ra là mười ba con heo, việc buôn bán có thể nói là cực kì nóng hổi.

Bây giờ bán được một con sẽ cầm được lợi nhuận khoảng bốn trăm tệ, một ngày trôi qua, hai vợ chồng đã kiếm được hơn 5 ngàn tệ, có thể nói là cực kì trâu bò.

Đương nhiên, quầy bán thịt lợn ở chợ bán thức ăn cũng rất nhiều, cũng không phải ai cũng có thể kiếm được tiền như vậy, đều là bán thịt heo, có vài người mỗi ngày bán được ba, năm con heo đã cực kì khó khăn, mà vợ chồng họ Trần một ngày bán được mười mấy con heo, đây cũng là bản lĩnh của đôi vợ chồng bọn họ.

Lúc hai vợ chồng đang chuẩn bị trở về, người đàn ông họ Trần đột nhiên nhận được điện thoại của con trai, Trần Ngạn Nhậm, gọi tới.

Điện thoại vừa kết nối, con trai Trần Ngạn Nhậm liền hỏi: “Cha, hai người đã bán xong chưa?”

Trần phụ đáp: “Vừa mới bán xong, đang chuẩn bị thu dọn đây.”

“Bây giờ tôi đang bán hàng ở quán xx, cậu và mẹ muốn ăn món gì thì nói để tôi làm.”

“Chừng nào thì cậu tới? Sao điện thoại cũng không nghe thế?”

Tôi khoảng năm giờ mới đến, khi đó hẳn là mọi người lại đang bận rồi, cho nên không gọi điện thoại được, mọi người có gì muốn nói thì nói nhanh đi, tôi tranh thủ thời gian gọi vài món ăn trưa,

sắp chết đói mất rồi.”

“Vậy cho tôi thịt ngan trắng đi!”

“Ừ, thế còn mẹ thì sao?”

“Con hỏi nó một chút... nãy nó nói nó muốn ăn trứng với hành, những cái còn lại con tự xem mà xử lý đi!”

“Ok, vậy để con gọi món ăn, hai người thu đồ xong thì tranh thủ thời gian tới sớm nhé.”

“Ừ.”

Chờ con trai cúp điện thoại rồi, Trần mẫu lại hỏi: “Sao ông chủ lại đột nhiên tới vậy, không cần đi làm à?”

Trần phụ mang đồ đã thu dọn xong ra để lên xe xích lô, nói: “Ai biết được, đoạn thời gian trước không phải hắn gọi điện cho người quen để phàn nàn công việc khó khăn sao, nói không chừng là từ chức rồi, dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên.”

Trần mẫu cau mày nói: “Đứa nhỏ này, đã sắp ba mươi tuổi rồi, vẫn có chưa có xác nhận.

Trần phụ thúc giục: “Được rồi, con mau gọi đồ ăn đi, mau lên xe đi ăn cơm, muốn nói gì thì chờ tới khi gặp được con rồi nói cũng không muộn.”

...

Bây giờ.

Quán hàng xxx.

Ba người Trần gia lúc này đang dùng cơm.

Trần mẫu nhìn đứa con trai ăn như hổ đói, chờ hắn ăn xong một chén lớn cơm, làm dịu cái bụng một chút, lúc này mới lên tiếng chào: “Ông chủ, bây giờ cũng không phải ngày nghỉ lễ gì, sao cậu lại đột nhiên vô thanh vô tức chạy tới làm gì? Ngày mai không cần đi làm à?”

Trần Ngạn Nhậm lại xới cho mình một bát cơm, chẳng hề để ý nói: "Con đã từ chức rồi!"

Quả là thế, Trần mẫu và Trần phụ liếc mắt nhìn cao một cái, câu nói này với sao mày lại nói: "Tại sao lại từ chức? Con nói thử một chút xem từ lúc con tốt nghiệp đại học tới bây giờ, con đã đổi công việc bao nhiêu lần rồi."

Trần mẫu bị chọc giận quá mà cười lên: "Bảo con qua đây giúp chúng ta bán thịt heo thì con không chịu, làm công việc gì con cũng không thỏa mãn, không phải ghét bỏ cái này thì là ghét bỏ cái kia, không được thì tự đi làm ông chủ đi."

Trần Ngạn Nhậm cười hắc hắc, nói: "Mẹ, không nói gạt mẹ, con từ chức lần này là vì thật sự có ý định làm ông chủ, dù sao thì làm công cho người khác cũng không thích bằng tự mình làm thử chút buôn bán nhỏ, có lẽ có thể tìm được con đường phù hợp nhất với con.

Trần phụ xen vào: "Làm công không dễ, nhưng ông chủ cũng không dễ làm, con nếu đã từ chức thì chắc hẳn cũng có tính toán trong lòng, vậy con nói cho cha mẹ nghe một chút xem con định làm buôn bán gì?"

Trần Ngạn Nhậm nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: "Con đã suy nghĩ về vấn đề này rồi, con tính mở một cửa hàng ở tiêu khu kia của con, mở một quán bún, cha mẹ cảm thấy thế nào?"

Trần mẫu lắc đầu nói: "Ông chủ à, ý tưởng này của con không đáng tin cậy lắm đâu, nếu như mở cửa hàng bún ở tỉnh thành thì có lẽ còn có chút nguồn lực, về Úc Lâm mở cửa hàng bún chỉ sợ không quen với môi trường.

Trần phụ cũng nói: "Theo cha được biết, mấy quán bún các thứ thật đúng là chỉ thành công ở tỉnh thành mà thôi, ra khỏi tỉnh thành thì chưa từng thấy có quán bún nào làm ăn được nên."

Trần Ngạn Nhậm nói: "Con nghĩ là như thế này, trực tiếp dùng tiền tới tỉnh thành đào người, đồ do đầu bếp làm ra con tin rằng sẽ không kém ai cả. Mà quan trọng nhất trong việc ăn uống chính là hương vị, chỉ cần kinh doanh bia xuất khẩu nữa thì việc buôn bán

nhất định sẽ thuận lợi.”

Nghe đến đó, Trần phụ Trần mẫu lại liếc nhau một cái nữa.

Hai người quả thực không quá xem trọng ý tưởng này của con trai lớn, nhưng hiếm khi thấy con trai lớn có lòng cầu tiến, nhưng hai người cũng không muốn đả kích sự tích cực của hắn, dù sao thì mở một cửa hàng bún phở cũng không cần đầu tư quá lớn, nếu không cần thì để hắn thử xem?

Nghĩ tới đây, Trần phụ liền vỗ đùi một cái, nói: “Tất nhiên, nếu con đã có lòng tin, vậy thì thử xem một chút, điều kiện nhà chúng ta so lên thì chẳng bằng ai, so xuống không ai bằng mình, loại đầu tư nhỏ này cha mẹ vẫn có thể ủng hộ con được.”

Trần Ngạn Nhậm vui vẻ nói: “Cảm ơn cha.”

Nói xong chính sự, Trần mẫu lại bắt đầu nói lời nhàm tai: “Ông cả à, em gái con đã xuất giá rồi, em trai con cũng đã có bạn gái, con thân là anh cả mà lại vẫn chưa có động tĩnh gì, đã sắp ba mươi tuổi rồi, ngay cả một bạn học nữ cũng chưa thấy con mang về nhà bao giờ, con rốt cuộc là định như thế nào?”

Chương 881: Thúc Giục Kết Hôn (3)

Hai, ba năm qua, mỗi lần nhìn thấy mặt hắn là mẹ hắn sẽ thúc giục kết hôn một lần. Trần Ngạn Nhậm thật ra đã sớm thành thói quen rồi, chỉ có thể cười đáp: “Mẹ, con biết rồi, chỉ cần gặp được người thích hợp, con chắc chắn sẽ lập tức mang về cho mẹ xem.”

Trần mẫu lườm hắn một cái: “Lần nào con cũng nói như vậy, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy rồi mà con vẫn chưa từng gặp được cô gái nào thích hợp sao?”

Trần Ngạn Nhậm thở dài: “Đương nhiên đã gặp rồi, đáng tiếc, những người con thích đó hoặc là đã có chủ, hoặc là chướng mắt tôi, không phải là tôi không muốn tìm bạn gái, mà là vì không có cơ hội đấy chứ!”

Trần mẫu nói: “Con không thể tiếp tục như vậy được, nếu không

thì mẹ mời người mai mối tới giới thiệu cho nó một đối tượng, đoạn thời gian trước cô có gọi điện cho con, đề cập tới một người mai mối cực kì nổi tiếng ở huyện Bách Lương, qua đó nhờ cậu ta giúp con tìm mai mối có lẽ còn đáng tin hơn nhiều so với con tự đáng tin."

Trần Ngạn Nhậm mặt toát mồ hôi, nói: "Mẹ, thời đại bây giờ kết hôn muộn tương đối phổ biến, con vẫn còn chưa tới ba mươi tuổi mà, có cần thiết phải tìm tới bà mối không?"

"Cha lúc lớn cỡ con thì cả ba anh em nhà này đã ra đời rồi, con còn kêu sớm sao?"

Trần mẫu trừng mắt liếc ông một cái, dứt khoát nói: "Việc này quyết định như vậy đi, không thể để con cứ kéo dài thời gian mãi được, lúc nào cũng nói thành gia lập nghiệp, con đến nhà còn không có, lập nghiệp thế nào được?"

Trần phụ uống một ngụm canh, nói: "Việc này nghe theo mẹ con đi, đàn ông thành gia mới có tinh thần trách nhiệm được, làm cái gì cũng dễ thành công hơn."

Dù sao thì cuối cùng có kết hôn hay không vẫn là do hắn quyết định, Trần Ngạn Nhậm không tiếp tục phản đối nữa, mà nghe theo lời mẹ mình, nói: "Được, nghe theo hai người, con đồng ý mời người mai mối tới tìm giúp đối tượng, nhưng nếu như không gặp được người thích hợp, hai người tuyệt đối không được ép con đâu đấy!"

Trần mẫu tức giận nói: "Cha mẹ con là người không nói lý như vậy sao? Người lấy vợ lập gia đình là con, chúng ta chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm cuộc sống để cung cấp ý kiến mà thôi, sẽ không thay con làm chủ."

Trần Ngạn Nhậm cười nói: "Có câu nói này của mẹ thì con yên tâm rồi."

Trần mẫu có tính hấp tấp, sau khi đưa ra quyết định mời người mai mối giới thiệu đối tượng cho con trai xong là không chờ nổi tới lúc ăn cơm xong nữa, vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện cho cô nhỏ trong nhà.

Điện thoại kết nối, hai người chào hỏi vài câu xong, Trần mẫu liền đi thẳng vào vấn đề, nói: “Cô nó à, lần trước cô gọi điện cho tôi nói huyện Bách Lương có một người mai mối cực kì nổi danh, làm mai mối siêu cấp lợi hại, tôi chuẩn bị mời người ta ra tay tìm giúp một đối tượng cho ông cả trong nhà, cô có biết số điện thoại của người mai mối kia không?”

Cô Trần nói: “Chị dâu, em không có số điện thoại của Giang đại sư, có điều Giang đại sư có mở một văn phòng môi giới hôn nhân ở tỉnh thành, địa chỉ thì chị cứ tìm trên mạng là thấy ngay.”

Trần mẫu hỏi: “Văn phòng môi giới hôn nhân của vị Giang đại sư này tên là gì ấy nhỉ?”

Cô Trần đáp: “Gọi là văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, địa chỉ ở gần nhà ga.”

Trần mẫu nói: “Được, chị biết rồi, khi nào chị sắp xếp được thời gian bên này sẽ lập tức chạy tới tỉnh thành mời vị Giang đại sư kia giúp thằng cả nhà chị tìm đối tượng.”

Cô Trần nói: “Đúng ra nên giúp ông cả tìm đối tượng từ sớm rồi, năm nay nó cũng sắp ba mươi tuổi rồi đi?”

Trần mẫu ừ một tiếng, nói: “Nam nay đã hai mươi chín, để tự nó làm thì không biết tới ngày tháng năm nào mới tìm được đối tượng, cho nên nghĩ tới nghĩ lui vẫn nên mời người mai mối hỗ trợ thì sẽ có hiệu suất cao hơn.”

Cô Trần nói: “Chị dâu, mời Giang đại sư ra tay là mời đúng người rồi, sự lợi hại của Giang đại sư kinh khủng tới mức nào trước đó em đã đề cập qua với chị rồi, người ta từng làm mai cho rất nhiều đại minh tinh và đại phú hào, đối tượng cậu ta tìm cho ông cả chắc chắn sẽ không để anh chị thất vọng.”

Trần mẫu mong đợi nói: “Vậy tôi sẽ rửa mắt mà đợi.”

Tiếp đó, hai người lại rảnh rỗi hàn huyên thêm một hồi, sau đó mới cúp điện thoại.

Trần mẫu nhìn con trai mình, nói: “Cô con nói có thể tìm được địa chỉ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở trên mạng, con gửi

địa chỉ tìm được tới wechat của mẹ, mẹ xem một chút xem hôm nào bớt được chút thời gian thì sẽ chạy tới tỉnh thành làm mai cho con."

Trần Ngạn Nhậm gật nhẹ đầu, hắn bây giờ cũng đã ăn gần xong, liền bỏ đồ ăn xuống, cầm điện thoại lên, mở ra một công cụ tìm kiếm, nhập vào thanh tìm kiếm cụm từ "văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh PHúc, sau đó, địa chỉ chi tiết của văn phòng hôn nhân Hạnh Phúc liền hiện ra trước mặt hắn.

Trần Ngạn Nhậm nhìn địa chỉ, suy nghĩ một chút, nói: "Mẹ, mẹ và cha con mỗi ngày đều bận rộn bán thịt lợn, đâu ra thời gian mà rút chứ, dù sao con muốn mở hiệu bún, hiệu phở thì cũng phải tới tỉnh thành đào người, hay là để con tự đi mời mai là được, hai người đỡ phải đi tới đó."

Trần mẫu suy nghĩ một chút, thấy cũng có đạo lí, liền gật đầu nói: "Cũng được."

Chương 882: Chị Dâu, Chị Biết Lái Phi Cơ Không?

Huyện Lị tỉnh Quảng Tây.

Trong phòng bao riêng của một nhà hàng, Hứa Bằng Phi mang theo Quách Băng Băng cùng đi ăn tối với một đám anh em.

"Các anh em, đây là chị dâu tương lai của các cậu." Hứa Bằng Phi giới thiệu.

"Chào chị dâu!" Đám người một bên chào hỏi, một bên vừa quan sát Quách Băng Băng.

"Chào các cậu!" Quách Băng Băng cũng cười híp mắt chào hỏi.

"Phi Ca, anh mỗi ngày đều ở cùng với chúng tôi, anh tìm chị dâu cho chúng tôi lúc nào thế? Sao một chút động tĩnh cũng không có? Chẳng lẽ anh trắng trợn cướp đoạt dân nữ đấy chứ?" Trong đó một vị huynh đệ đùa giỡn hỏi.

Một huynh đệ khác rất vui vẻ nói tiếp: "Chị dâu đừng sợ, chị đến đây ở rất an toàn, Phi Ca chúng tôi mặc dù là đi ra ngoài lăn lộn, nhưng không phải người xấu."

Những người khác cũng bật cười.

Hứa Bằng Phi dở khóc dở cười nói: "Các cậu đang nghĩ cái gì thế? Còn là cướp đoạt dân nữ, chị dâu các cậu cũng không phải người bình thường, cô ấy không cướp tôi là tốt rồi, tôi đoạt người không phải là muốn bị đánh à?"

Được Hứa Bằng Phi gọi đùa là nam tử số một, nghe vậy trong mắt sáng ngời: "Phi Ca, anh nói vậy là có ý gì, chị dâu của em hình như rất có lai lịch?"

Hứa Bằng Phi giới thiệu: "Chị dâu các cậu đường hoàng là xuất thân từ bộ đội đặc chủng, các cậu về sau ở trước mặt cô ấy nên thành thật một chút, miễn cho bị đánh tôi cũng quản không được."

Híz-khà- zzz... Này vừa nói, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, chị dâu tương lai lại có địa vị khủng như vậy.

Đây chính là bộ đội đặc chủng trong thực tế, mà không phải bộ đội đặc chủng tràn lan ở trên tivi, trên thực tế có rất nhiều người cả đời cũng không có cơ hội được nhìn thấy bộ đội đặc chủng.

Bây giờ, một người bộ đội đặc chủng sống sờ sờ đang ngồi ở trước mặt bọn họ, trong nháy mắt khiến bọn họ choáng váng.

"Phi Ca, anh nói giỡn hả? Chị dâu đúng là xuất thân từ bộ đội đặc chủng?" Hứa đầu trọc có phần khó có thể tin mà hỏi.

"Đương nhiên là thật, tên nhóc cậu can đảm cẩn trọng, về sau để cho chị dâu cậu chỉ điểm cho mấy chiêu, tôi tin lực chiến đấu của cậu sẽ tăng lên không nhỏ." Hứa Bằng Phi hiểu được sự kinh ngạc của anh em, lúc hắn mới vừa biết thân phận bội đội đặc chủng của Quách Băng Băng, không phải cũng bị sốc sao.

Sau khi xác nhận thân phận của Quách Băng Băng, ánh mắt mọi

người nhìn về phía cô cũng đã thay đổi.

Hứa đầu trọc vẻ mặt sùng kính mà hỏi: "Chị dâu, em thích đánh lộn, có thể theo chị học mấy chiêu không?"

Quách Băng Băng cười nói: "Đương nhiên có thể."

Hứa đầu trọc hưng phấn nói: "Cảm ơn chị dâu!"

Phải biết rằng người ngồi trước mặt chính là bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết, đám anh em thủ hạ của Hứa Bằng Phi trong nháy mắt biến thành hiếu kỳ, từng cái vấn đề được ném ra ngoài.

"Chị dâu, người bình thường giống như bọn em, một mình chị có thể đánh mấy người?"

"Nếu như là tay không đánh nhau, tôi đánh năm người cũng không có vấn đề. Nếu có thể giết, đánh mười tám người cũng không có vấn đề gì. Nếu như cầm trong tay vũ khí lạnh, có thể giết người, hai mươi người cũng không đủ để tôi giết. Nếu như đổi thành vũ khí nóng và tận dụng lợi thế của địa hình, giết một trăm đều là điều chắc chắn."

"Chị dâu, bộ đội đặc chủng huấn luyện, có phải là rất khổ cực không?"

"Chị dâu, chị có biết lái xe tăng không?"

"Chị dâu, chị biết lái phi cơ không?"

"Chị dâu, chị từng giết người chưa?"

"Chị dâu,..."

Mãi cho đến khi phục vụ mang đồ ăn lên, mọi người mới lưu luyến ngậm miệng.

Bữa cơm này, ăn rất vui vẻ.

Sự xuất hiện lần đầu tiên của chị dâu Quách Băng Băng, đã tăng cường đáng kể sự gắn kết của nhóm anh em Hứa Bằng Phi.

...

Trên một con phố quần áo ở thành phố Đại Dũng, tỉnh Hồ Nam, Thang Bảo Nghi đang thử quần áo ở một trong những cửa hàng quần áo, cô nhìn trúng một cái đầm màu đỏ, mặc thử phát hiện hiệu quả không tệ, liền bắt đầu ép giá với ông chủ.

Lấy tư cách một tay già đời thường xuyên đi dạo phố mua quần áo, kỹ năng mặc cả của Thang Bảo Nghi đã được mài giũa từ lâu, không tới 3 phút, cô mua được chiếc váy mà cô ấy muốn với mức giá khiến cô ấy hài lòng.

Đương nhiên, bộ váy này chỉ mới là bắt đầu, kế tiếp Thang Bảo Nghi đi dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, sau khi mua sắm hết các cửa hàng quần áo trên phố quần áo, trên tay của cô cũng đã có thêm hơn chục túi quần áo.

Nhìn thời gian, cũng đã gần trưa rồi, Thang Bảo Nghi mới thỏa mãn mang theo hơn mười túi quần áo tới chỗ xe cô đang đậu, cất quần áo xong, chuẩn bị đi tìm chỗ ăn.

Nhưng vào lúc này, một dãy số điện thoại lạ gọi tới, Thang Bảo Nghi đang dạy khiêu vũ, chỉ cần không phải là điện thoại đến quấy rầy, cô ấy bình thường đều sẽ nghe.

Chương 883: Chị Dâu, Chị Biết Lái Phi Cơ Không? (2)

Dù sao, đây rất có thể chính là khách hàng tiềm năng, không thể bỏ qua.

"Alo, Xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi là cô giáo Thang đúng không ạ?"

"Tôi là cô giáo Thang, xin hỏi ngài là có con muốn học múa ba-lê sao?"

"Cô giáo Thang hiểu lầm rồi, tôi không phải phụ huynh học sinh, tôi tên là Giang Phong, là người mai mối đến từ văn phòng môi

giới hôn nhân hạnh phúc, muốn mời cô ăn bữa cơm, không biết cô giáo Thang có chịu nể mặt không"

Thang Bảo Nghi nghe vậy ngẩn ra, cô gần nhất hoa đào có chút nhiều, mấy ngày trước một người bạn của bà cô giới thiệu cháu trai cho cô, chỉ là nhìn hình đối phương, phát hiện không phải là gu của cô, nên đã quả quyết cự tuyệt, không nghĩ tới chưa được mấy ngày, liền có bà mối tìm tới cửa.

Thang Bảo Nghi theo bản năng cự tuyệt nói: "Giang ông mai, tôi bây giờ vẫn chưa có ý muốn tìm đối tượng."

Giang Phong cười nói: "Cô giáo Thang, duyên phận là một thứ rất là khó nói, cô bây giờ vẫn chưa có ý muốn tìm đối tượng, đó là bởi vì cô chưa gặp được Chân Mệnh thiên tử của mình. Như vậy đi, cô vào ứng dụng video ngắn xx, tìm kiếm 'Vượt nóc băng tường' và xem video của hắn. Cô nếu như cảm thấy hắn được, vậy chúng ta liền gặp mặt nói chuyện, nếu như cảm thấy không được, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, cô cảm thấy như thế nào?"

Sự tò mò của Thang Bảo Nghi được khơi dậy, lên tiếng trả lời: "Được!"

Giang Phong nói: "Được, vậy trước tiên cứ như vậy, tôi đợi điện thoại của cô."

Đợi sau khi Giang Phong cúp điện thoại xong, Thang Bảo Nghi liền mở ứng dụng video ngắn, tìm kiếm 'Vượt nóc băng tường' theo những gì bên kia nói, sau đó nhấp vào trang chủ xem.

Sau khi đọc phần giới thiệu trên trang chủ xong, Thang Bảo Nghi biết rõ đối phương là một người yêu thích môn thể thao mạo hiểm Parkour, hầu hết các video ngắn được đăng tải đều là liên quan với Parkour.

Thang Bảo Nghi mở một vài đoạn video ngắn xem, tất cả đều là một người thanh niên đẹp trai nhanh chóng vượt qua các loại địa hình phức tạp.

Tư thế tiêu sái, linh hoạt, toàn bộ quá trình vượt qua rất trôi chảy, khiến người ta nhìn đến vui tai vui mắt.

Sau khi xem một vài đoạn video ngắn, nhịp tim của Thang Bảo Nghi đều đập nhanh hơn không ít, chỉ cảm thấy người thanh niên trong video đúng là rất đẹp trai, vẻ đẹp trai đó không chỉ là vẻ ngoài đẹp trai mà còn là toát ra trong lúc vận động.

Lúc này, Thang Bảo Nghi rốt cuộc cũng hiểu rõ câu nói vừa nãy người mai mối nói, không phải chưa muốn tìm đối tượng mà là vì cô còn chưa gặp được Chân Mệnh thiên tử.

Bây giờ, cô chắc chắn mình đã gặp được Chân Mệnh thiên tử rồi.

Thang Bảo Nghi là một giáo viên dạy múa, đương nhiên sẽ không phải là loại người nhút nhát, sau khi chắc chắn mình có hứng thú với người thanh niên ở trong video Parkour, cô liền không chút do dự gọi điện thoại cho Giang mai mối.

Điện thoại vừa kết nối, Thang Bảo Nghi liền đổi khách làm chủ nói: "Giang ông mai, tôi muốn mời anh ăn cơm, không biết anh hiện tại đang ở đâu?"

Mục đích của Giang Phong là làm mai mối, mời ăn cơm chỉ là thuận tiện nói chuyện mà thôi, ai mời cũng không sao hết, cho nến hắn nói địa chỉ qua.

Thang Bảo Nghi thường xuyên đi dạo phố, sự quen thuộc của cô ấy với thành phố không thua gì tài xế taxi, trong nháy mắt cô người trong nháy mắt cô đã tìm được một nhà hàng cách hai bên không xa lắm, sau đó hẹn Giang Phong đến đây ăn cơm.

"Được, tôi chạy qua liền."

"Ừm, lát nữa gặp."

"Lát nữa gặp."

...

Sau mười lăm phút.

Một phòng khách trong nhà hàng, Thang Bảo Nghi nhìn Giang Phong lớn lên đẹp trai như thế, nói đùa: "Giang ông mai, dung mạo anh đẹp trai như vậy, lúc anh đi làm mai mối, có cô gái nào mà

không vừa ý với đối tượng hẹn hò, ngược lại vừa ý anh không? Tình huống thích người mai mối này có không?"

Giang Phong cười nói: "Tôi chưa từng gặp tình huống như vậy bao giờ, nhưng mà một đồng nghiệp nữ của tôi ngược lại là có gặp phải tình huống như thế. Lúc đó cô ấy đang giới thiệu đối tượng cho khách hàng, không nghĩ tới vị khách hàng kia không vừa ý đối tượng hẹn hò, ngược lại nhìn trúng cô ấy."

"Thật sự có tình huống vừa ý người mai mối à?"

Vẻ mặt Thang Bảo Nghi lộ ra kinh ngạc, lập tức hứng thú bừng bừng mà hỏi: "Sau đó thì sao? Vị kia khách hàng với nữ đồng nghiệp của anh có thành không?"

Giang Phong gật đầu cười nói: "Thành, tháng sau bọn họ sẽ tiến vào lễ đường."

Trong khi nói chuyện, người phục vụ cũng đã bưng trà nóng vào.

Quá trình gọi món ăn cũng không quá tỉ mỉ, đợi người phục vụ đi ra khỏi phòng, hai người mới chính thức bắt đầu nói chuyện.

Thang Bảo Nghi chủ động tiến vào đề tài chính nói: "Giang ông mai, tôi đã xem video Parkour của 'Vượt nóc băng tường', nói thật, vóc người xác thực phù hợp với thẩm mỹ của tôi, anh giới thiệu sơ lược về hắn tôi nghe thử, xem thử chúng tôi có thích hợp để hẹn hò hay không."

Chương 884: Chị Dâu, Chị Biết Lái Phi Cơ Không? (3)

Giang Phong vừa rót trà vừa giới thiệu: "Hắn cũng là người địa phương Đại Dũng, năm nay 25 tuổi, chiều cao 1m78, có bằng cử nhân, từ nhỏ đã có năng khiếu thể thao, thời sơ trung cùng với trung học đều là tập chạy cự ly ngắn, còn đạt được thành tích tốt, hàng năm đều có thể giành được chức quán quân chạy cự ly ngắn trong đại hội thể thao của trường học.

Sau khi lên đại học thì đam mê môn thể thao mạo hiểm Parkour, nên đã từ bỏ tập luyện chạy cự ly ngắn, bắt đầu luyện các kỹ năng Parkour. Mấy năm qua, hắn đã trở thành bậc thầy Parkour hàng đầu ở trong nước."

Thang Bảo Nghi nói: "Tôi đã xem một vài video Parkour của anh ấy, phát hiện anh ấy không chỉ kỹ xảo thành thạo, mà còn có sự tự tin tỏa ra từ trong ra ngoài, xem ra anh ấy ở phương diện này đúng là có thiên phú."

Giang Phong nói: "Cô giáo Thang, không giấu gì cô, hắn là một người đàn ông rất thích thể thao mạo hiểm, hắn không chỉ chơi Parkour, quãng thời gian trước còn say mê tay không leo vách núi, bộ môn này có tỉ lệ tử vong cao tới 50%, làm cha mẹ hắn bị cho dọa hỏng, trực tiếp đem hắn mắng máu chó đầy đầu.

Mặc dù hắn ở trước mặt mẹ bảo đảm đi bảo đảm lại là không chơi nữa, nhưng mẹ hắn vẫn là không an tâm, lúc này mới mời tôi giúp làm mai, để hắn cưới vợ về quản hắn, khiến hắn không chạm vào mấy bộ môn thể thao nguy hiểm nữa."

Thang Bảo Nghi nghe vậy không khỏi trợn to hai mắt, không nghĩ tới người đàn ông cô nhìn trúng lá gan lớn như vậy, leo vách núi bằng tay không cũng dám chơi, độ nguy hiểm của môn thể thao này cô cũng là biết rõ, bởi vì sớm muộn cũng sẽ có chuyện.

Bởi vậy, Thang Bảo Nghi có phần nghiêm túc hỏi: "Giang ông mai, anh cảm thấy anh ấy cam đoan có đáng tin không? Có thể trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu không? Tôi tuy rằng thích đàn ông lớn gan, nhưng tôi cũng không muốn sau khi kết hôn lúc nào cũng có thể sẽ biến thành quả phụ."

Giang Phong cười nói: "Cái này cô yên tâm, cam đoan của hắn vẫn là đáng tin, mẹ hắn lấy tính mạng của mình ra ép, chỉ cần hắn dám đi chơi leo vách núi bằng tay không, vậy mẹ hắn sẽ nhảy từ vách núi hắn leo xuống, hắn dám lấy tính mạng của mình đi mạo hiểm, nhưng cũng không dám lấy tính mạng của mẹ hắn đi mạo hiểm.

Rồi lại nói, chỉ cần cô giáo Thang thật sự ở chung với hắn, tôi càng tin vào năng lực thu phục chồng của cô, đem hắn chăm sóc hoàn toàn không là vấn đề."

Thang Bảo Nghi nghe vậy thì hơi xấu hổ, cô làm gì có năng lực đi thu phục chồng chứ?

Sau đó, Giang Phong giớ thiệu sơ qua gia cảnh nhà hắn, có nhà có xe, cha mẹ đều có công việc tối, hai nhà cũng coi như là là môn đăng hộ đối rồi.

Đợi người phục vụ mang thức ăn lên, chuẩn bị ăn cơm, Thang Bảo Nghi mới tỏ thái độ nói: "Giang ông mai, anh xem lúc nào thích hợp thì sắp xếp cho tôi cùng với hắn gặp mặt nói chuyện!"

"Nếu như cô giáo Thang bên này có thời gian thích hợp, vậy tôi liền sắp xếp cho hai người buổi chiều cùng nhau ăn cơm, cô muốn một mình nói chuyện riêng với hắn, hay là phụ huynh hai bên cùng nhau gặp mặt ăn cơm?"

"Vẫn là nên nói chuyện riêng với một mình hắn!"

"Được, vậy tôi sắp xếp xong rồi báo cho cô"

"Ừm, vậy thì làm phiền Giang ông mai rồi, chúng ta cũng đừng chỉ có nói chuyện không, mau ăn thôi, nếu không đồ ăn sẽ nguội hết."

"..."

Bữa cơm này hai người chỉ ăn nửa tiếng đã kết thúc, trong lúc hai người thêm WeChat với nhau, dưới sự yêu cầu của Giang Phong, Thang Bảo Nghi tỉ mỉ chọn một bức hình gửi qua cho hắn.

Sau khi rời nhà hàng, Giang Phong khách khí nói: "Cô giáo Thang, vậy tôi xin phép đi trước, cảm ơn cô đã chiêu đãi, quay về tôi sẽ để cho hắn liên hệ với cô."

Thang Bảo Nghi mỉm cười nói: "Được, tôi sẽ đợi anh ấy liên lạc."

...

Kể từ khi biết con trai say mê môn thể thao mạo hiểm leo núi tự do, Đoàn mẫu vẫn luôn cảm thấy lo lắng, cho dù con trai đã thề sẽ không chơi nữa, nhưng bà vẫn không yên lòng.

Có lẽ, thật sự chỉ có chờ con trai tìm được một cô gái yêu thích,

Đoàn mẫu mới yên tâm.

Nhưng mà, đã mấy ngày kể từ khi từ huyện lị tỉnh Quảng Tây trở về, bên phía Giang đại sư vẫn chưa có tin tức, khiến trong lòng Đoàn mẫu rất lo lắng.

Đoàn mẫu mấy lần muốn cầm điện thoại gọi cho Giang đại sư để hỏi tình hình, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, cho tới hôm nay Giang đại sư cuối cùng cũng gọi tới.

Lúc nhận được điện thoại của Giang đại sư, Đoàn mẫu cũng không nhịn được kích động: "Giang đại sư, có phải đã tìm được đối tượng thích hợp với con trai của tôi rồi không?"

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, trải qua nhiều lần sàng lọc, rốt cuộc cũng tìm được người thích hợp với anh Đoàn rồi."

Đoàn mẫu liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, cậu mau nói cho tôi biết tình hình bên kia đi."

Giang Phong nghe vậy đáp một tiếng, liền đem tình huống của Thang Bảo Nghi giới thiệu với Đoàn mẫu một lần, cuối cùng mới lên tiếng: "Cô gái này không chỉ có lớn lên xinh đẹp, còn rất có khí chất, cô ấy đã xem video Parkour của anh Đoàn, ấn tượng với anh Đoàn cũng rất tốt. Tôi đã thay bọn họ hẹn nhau cùng ăn một bữa tối, để hai người bọn họ gặp nhau nói chuyện riêng trước, tôi tin tưởng bọn họ là có thể va chạm nảy sinh ra tia lửa tình yêu."

Chương 885: Đại Lão Nằm Im Trong Đại Quân.

Buổi chiều, Đoạn Đông Hải đã dành gần một tiếng đồng hồ để chải chuốt cho mình, trước khi lái xe đến nhà hàng đã hẹn sẵn, chuẩn bị gặp cô giáo múa ba-lê, người không thể không chảy nước miếng khi nhìn vào những bức ảnh.

Trên đường đến nhà hàng, Đoạn Đông Hải còn vẫn còn nhớ đến "Ảnh nghệ thuật" của đối tượng hẹn hò, mỗi một tấm hình đều có thể lấy ra làm ảnh nền, không chỉ xinh đẹp mà còn có tính nghệ

thuật, đặc biệt là những bức ảnh có động tác khó, đúng là chọt trúng sợi dây sâu thẳm trong nội tâm hắn.

Nói chung, vừa nhìn thấy những tấm hình đó, Đoạn Đông Hải liền quyết định, chỉ cần người thật so với trong ảnh chênh lệch không quá lớn, vậy hắn nhất định phải đem đối tượng hẹn hò bắt lại.

5 giờ 45 phút, Đoạn Đông Hải đến nhà hàng đã hẹn sớm hơn 15 phút.

Trong khi đợi đối tượng hẹn hò, Đoạn Đông Hải cũng cảm nhận được sâu sắc tình yêu thương của mẹ mình, trước đó hắn từng hẹn hò qua hai người bạn gái, nhưng mẹ hắn chưa từng đề cập với hắn về chuyện kết hôn.

Nhưng từ sau khi mẹ hắn biết hắn đam mê leo núi tự do, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mẹ hắn đã mời bà mối tìm cho hắn một đối tượng ưu tú, Đoạn Đông Hải rất thông minh, đương nhiên biết tại sao mẹ mình lại làm như vậy.

Nói trắng ra, liền là không dám trăm phần trăm tin tưởng vào lời cam đoan của hắn, liền muốn tìm vợ cho hắn, để kiềm chế tinh thần mạo hiểm của hắn, coi như là một hợp đồng bảo hiểm.

Đối với sự bảo vệ của mẹ, Đoạn Đông Hải cảm động nhưng trong lòng lại có chút xấu hổ, trước đây hắn quá bốc đồng khi chơi leo núi tự do, chưa từng nghĩ tới lỡ có chuyện gì xảy ra, vậy cha mẹ sẽ phải chịu bao nhiêu đả kích chứ?

Cũng may, hắn hiện tại đã tỉnh ngộ lại rồi.

Sau khi yên lặng uống trà trong phòng hơn mười phút, Đoạn Đông Hải đã gặp được Thang Bảo Nghi, một cô giáo dạy múa ba-lê ở trong mắt hắn rất có khí chất.

Trong khoảnh khắc hai người gặp nhau, cả hai đều cảm giác như có một luồng điện chạy qua tim.

Trong mắt Đoạn Đông Hải, Thang Bảo Nghi giống với cô giáo dạy múa duyên dáng trong ảnh ít nhất cũng 70%, cô không có chụp những bức ảnh giống những cô gái khác mẹ ruột cũng không nhận ra.

Mặc dù chỉ tương tự nhau bảy tám phần, đối với Đoạn Đông Hải mà nói như vậy cũng đủ rồi.

Bởi vì quan trọng nhất là khí chất trên người của cô không thay đổi, khi nhìn vào ánh mắt của cô như nước mùa thu, trái tim Đoạn Đông Hải không khỏi đập loạn nhịp, tần suất đập tăng hơn gấp đôi.

Mà ở trong mắt Thang Bảo Nghi, Đoạn Đông Hải cũng là nửa điểm cũng không kém, cùng với trong video hầu như giống nhau như đúc, khiến cô trực tiếp nhìn thấy được vẻ đẹp trai của hắn

Đặc biệt là lúc ánh mắt của hai người đối diện nhau, giống như là nước sữa hòa nhau, khiến cho cô không kiềm hãm được mà chìm đắm trong đó.

Nói ra thì dài, kỳ thực từ lúc Thang Bảo Nghi đi vào cho đến khi hai người chào hỏi nhau, đó cũng chỉ là vấn đề trong vài hơi thở.

Sau khi người phục vụ gọi món ăn lui ra khỏi phòng, hai người mới bình tĩnh lại một chút, bắt đầu nói chuyện.

Vừa mới bắt đầu, hai người cũng chỉ là tán gẫu một số chuyện ngóc ngách, sau khi người phục vụ mang đồ ăn lên, hai người mới đi sâu vào chủ đề, cuối cùng nói về leo núi tự do.

"Anh Đoàn, Giang ông mai nói cho tôi biết, trước đây anh rất đam mê leo núi tự do, không biết có chuyện này hay không?" Thang Bảo Nghi hỏi.

Đoạn Đông Hải thản nhiên nói: "Qủa thực có chuyện này."

"Tôi biết leo núi tự do rất nguy hiểm, môn thể thao này không được phạm bất cứ sai lầm gì, nếu không chính là kết cục tan xương nát thịt."

Thang Bảo Nghi nhìn vào mắt hắn: "Mặc dù tôi rất ngưỡng mộ những người đàn ông có tinh thần mạo hiểm và bất chấp sống chết, nhưng tôi lại không thể chấp nhận người đàn ông như vậy làm chồng tôi, bởi vì tôi không muốn sống những tháng ngày phải lo lắng, sợ hãi, anh hiểu ý của tôi chứ?"

Đoạn Đông Hải gật đầu, nói: "Tôi hiểu, tôi trước đó đúng là không cân nhắc chu toàn, chỉ đắm chìm trong khoái cảm kích thích kia, không có cân nhắc đến cha mẹ nếu như xảy ra chuyện gì, thì họ phải chịu đả kích như thế nào. Hiện tại tôi đã suy nghĩ rõ ràng, về sau sẽ không lấy tính mạng của mình đi mạo hiểm, cho nên cô giáo Thang không cần lo lắng đến vấn đề này."

Nghe hắn nói chân thành như vậy, Thang Bảo Nghi cũng trút bỏ được lo lắng.

Sau đó hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Đoạn Đông Hải phổ cập kỹ xảo Parkour cho Thang Bảo Nghi, mà Thang Bảo Nghi cũng nói cho hắn biết một số kiến thức chung về múa ba-lê.

Hai người dù sao cũng là đối tượng có giá trị xứng đôi cao, đương nhiên là càng nói càng hiểu nhau, loại cảm giác ý hợp tâm đầu khiến cho hai người muốn ngừng mà không được.

Chỉ trong một bữa cơm, hai người đã chính thức xác định quan hệ yêu đương.

Chương 886: Đại Lão Nằm Im Trong Đại Quân. (2)

Ở trên thế giới này, hoàn cảnh của mỗi người đều không giống nhau.

Có người sinh ra đã ngậm thìa vàng, khi vừa sinh ra đã được vạn người sủng ái, có tài sản phú khả địch quốc chờ đợi hắn kế thừa.

Có người sinh ra ở trong gia đình bần hàn, thậm chí cha mẹ mất từ nhỏ, trở thành cô nhi lớn lên trong cô nhi viện, cố gắng hết sức chỉ vì sống sót.

Có người sinh ra đã phú quý, nhưng gia đình lại sa sút, trước tiên ngọt sau đắng.

Có người sinh ra nghèo khó, lại nổi bật hơn mọi người, trước tiên khổ sau ngọt.

Có người ngồi ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống như con ma đen đủi.

Cũng có những người chiến thắng trong cuộc sống, trong nháy mắt phất lên giàu có.

Chử Tinh Huy năm nay 26 tuổi có ngoại hình bình thường không có gì lạ, lúc đi học thành tích cũng bình thường, trên người không có ưu điểm gì đáng nói, cũng không có khuyết điểm gì khiến người ta ghét bỏ.

Nói chung, ném ở trong đám người cũng chỉ là người qua đường.

Không chỉ là Chử Tinh Huy, kỳ thực mấy đời Chử gia nhà bọn họ, đều là những người không có tiền đồ gì lớn.

Nhưng người cảnh ngộ chính là như vậy thần kỳ, mấy đời Chử gia là chưa từng có người tài ba, nhưng khi vận may đến thì thật sự là không thể ngăn nổi, ai có thể nghĩ tới ngôi làng nhỏ nơi tổ tiên bọn họ sinh sống bao đời nay lại có cơ hội đưa vào bản đồ đặc khu kinh tế chứ?

Cùng với sự nhìn xa trông rộng của cán bộ thôn, họ đã phát triển mạnh mẽ ngành công nghiệp tập thể của thôn, sau đó những gia đình như Chử gia cũng không phải bị mang bay hay sao.

Bây giờ, mỗi người dân trong làng của họ được chia hoa hồng một hoặc hai triệu mỗi năm, vì vậy dân làng có cuộc sống khá thoải mái.

Với điều kiện đặc thù như vậy, nhiều người trong thôn đều có tham vọng nên có không ít người đều lựa chọn tự mình ra ngoài lập nghiệp, có người thành công, đương nhiên cũng có người thất bại.

Mà những thôn dân tự nhận thức bản thân như Chử Tinh Huy, cơ bản đều lựa chọn nằm im.

Mỗi ngày đánh mạt chược, tìm ba năm người bạn tốt uống rượu khoác lác, tán tỉnh các cô gái đi ngang qua, muốn đến các địa điểm giải trí khác nhau thì đến, ăn cho ngon chơi sảng khoái, thời gian sống thoải mái trải qua bao lâu, cần gì phải khổ sở bận tâm chạy

tới chạy lui khởi nghiệp chứ?

Với tư cách một trong những đại lão trong thôn nằm im, cuộc sống hàng ngày của Chử Tinh Huy đều là như vậy, mỗi ngày ngủ đến khi mặt trời chiếu vào mông mới dậy, sau đó xem trong nhà bếp có gì ăn rồi ăn no nê.

Sau đó rủ bạn bè trong thôn chơi mạt chược, bọn họ chơi mạt chược lớn hay nhỏ cũng chỉ 100 tệ, thế nhưng tính lần, trên lý thuyết cao nhất là 320 lần.

Đương nhiên, trừ phi đó là bài gian lận, nếu không đánh mạt chược cả đời, đoán chừng cũng không đụng tới con số đó.

Đánh mạt chược cơ bản đánh đến bảy hoặc tám giờ tối mới kết thúc, sau đó chính là thời gian sống phóng túng, mỗi ngày đều chơi đến rạng sáng hai ba giờ mới trở về ngủ.

Nếu có người đẹp tiếp đón, vậy thì không trở về, trực tiếp ở khách sạn qua đêm.

Hôm nay, Chử Tinh Huy như thường lệ ngủ thẳng đến khi nào tự tỉnh, sau khi dậy rửa mặt, cảm giác khẩu vị hôm nay không được tốt lắm, liền chuẩn bị rủ bạn bè trong thôn khai chiến trước, đợi khi nào đói bụng lại kiếm ít đồ ăn cũng không muộn.

Nhưng mà, điện thoại của hắn còn chưa gọi, mẹ hắn đã gọi điện tới trước.

Điện thoại vừa kết nối, mẹ Chử liền hỏi: "Con trai, con đã dậy chưa?"

"Mới vừa dậy, mẹ có chuyện gì không?"

"Con đừng vội đi chơi mạt chược, đợi lát nữa cùng với mẹ đi gặp một người."

"Mẹ, mẹ muốn dẫn con đi gặp ai?"

"Người thân của khách trọ nhà chúng ta tới bên này làm việc, mẹ dẫn con đi gặp gỡ, nhớ ăn mặc chỉnh tề, đừng lôi thôi lếch thếch để người ta chê cười."

"Không phải chứ, mẹ, thân thích của người ta tới bên này công tác, mẹ dẫn con đi gặp mặt là có ý gì chứ?"

"Con nói xem là có ý tứ gì?"

Chử Tinh Huy từ từ tỉnh táo lại, hỏi: "Mẹ, thân thích của khách trọ nhà chúng ta là một cô gái à? Đây là muốn giới thiệu cho con?"

"Không tính là chính thức xem mắt, chính là gặp mặt mà thôi, nếu như ấn tượng đầu tiên cảm thấy không tệ, sau này lại sắp xếp cho các con chính thức xem mắt."

Giongj mẹ Chử nói nhẹ nhàng: "Con trai, con năm nay cũng đã 26 tuổi rồi, cũng trưởng thành rồi, nên đường hoàng tìm một đối tượng, đừng cả ngày ra ngoài cùng với những cô gái nửa người nửa ngợm đó lêu lổng nửa."

Chử Tinh Huy vẻ mặt toát mồ hôi nói: "Mẹ, nhà chúng ta điều kiện như vậy, con muốn tìm đối tượng đúng là không khó khăn, cần gì phải đi xem mắt chứ?"

Mẹ Chử nói: "Nói có ích gì? Con ngược lại là tìm một người cho mẹ xem thử đi?"

Chử Tinh Huy ho khan hai tiếng, nói: "Mẹ, con đây không phải còn nhỏ sao, con còn chưa chơi chán, trước 30 tuổi con không có ý định kết hôn."

Mẹ mắng: "Cái đồ đần, điều kiện nhà chúng ta bây giờ tuy không tệ, nhưng dựa vào là tập thể xí nghiệp thôn kiếm được tiền, mà không phải là tự mình kiếm được tiền. Thừa dịp hiện tại điều kiện không tệ, nhanh chóng tìm một nàng dâu về, miễn cho ngày nào đó tập thể xí nghiệp thôn xảy ra biến cố gì, nếu không với điều kiện của con muốn tìm được một người vợ ưu tú, đó là nằm mơ."

Chương 887: Đại Lão Nằm Im Trong Đại Quân. (3)

Chử Tinh Huy nói: "Mẹ, mẹ có phải là lo lắng quá không? Tập thể

xí nghiệp thôn hiện nay đang kinh doanh tốt, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ?"

Mẹ Chử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Này không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, một công ty lớn trong nước nói giải thể liền giải thể, huống chi chỉ là một xí nghiệp nhỏ?"

Chử Tinh Huy nghe vậy cũng cảm thấy mẹ mình nói rất có đạo lý, liền gật đầu nói: "Được, vậy con sẽ theo mẹ đi gặp đối phương, nhưng mà có một việc con phải nói trước, nếu như con nhìn không hài lòng, mẹ cũng không thể ép buộc con cưới cô ấy về được."

Mẹ Chử nói: "Mẹ cũng không phải phong kiến gia trưởng, hôn nhân đại sự nhất định là tự con làm chủ."

Lúc này Chử Tinh Huy mới yên tâm nói: "Vậy thì tốt."

Nói chuyện điện thoại với mẹ xong, Chử Tinh Huy sửa soạn lại bản thân từ trong ra ngoài, tuy nói xuất thân lớn lên bình thường, nhưng kiểu tóc của hắn là do một nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng làm, quần áo trên người cũng không rẻ, lại dùng tâm phối hợp một phen, nhìn lên đương nhiên sẽ đẹp hơn so với lúc lôi thôi lếch thếch.

Trong khoảng thời gian này, bạn bè trong thông gọi tới rủ chơi mạt chược, Chử Tinh Huy cũng chỉ có thể từ chối, hi vọng cô gái hắn sắp gặp sẽ không khiến hắn thất vọng, nếu không chính là lãng phí thời gian giải trí của hắn.

...

Trần Ngạn Nhậm ở thành phố Phật đợi hai ngày, liền mang theo tâm trạng kích động đi xe chạy tới thành phố tỉnh Quảng Tây.

Lần này tới thành phố chủ yếu có hai mục đích: Một, xem xét một người có tay nghề cao, dụ đối phương đến thành phố Lâm với giá cao.

Hai, đến chỗ công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc, mời Giang đại sư ra tay, giúp mình tìm một người bạn đời phù hợp.

Muốn tìm một người có tay nghề cao, đây cũng không phải là

chuyện ngày một ngày hay hai có thể làm được, bởi vậy Trần Ngạn Nhậm dự định đi thăm Giang đại sư trước, nhờ Giang đại sư giúp hắn tìm một người bạn đời.

Dựa theo hướng dẫn đem xe chạy đến cửa vào công ty hôn nhân hạnh phúc, Trần Ngạn Nhậm bước vào công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc với món quà mà mẹ anh đã giúp chuẩn bị trước..

Nhìn thấy Trần Ngạn Nhậm đi vào, lập tức có nhân viên tiếp tân đến chào hỏi: "Xin chào tiên sinh, hoan nghênh anh tới công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc."

"Xin chào, xin hỏi Giang đại sư có ở đây không?" Trần Ngạn Nhậm hỏi nhân viên tiếp tân.

Nhân viên tiếp tân mỉm cười nói: "Tiên sinh, Giang đại sư đã đi công tác xa rồi, phải ngày mai mới trở về, ngài là muốn tìm bạn đời cho mình sao? Nếu đúng vậy mời ngài đến bên này đăng ký, đợi Giang đại sư trở về sẽ tìm đối tượng thích hợp cho ngài."

Trần Ngạn Nhậm đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: "Được rồi, nếu Giang đại sư ngày mai mới trở về, vậy ngày mai tôi lại tới tìm hắn!"

Nhân viên tiếp tân cười nói: "Tiên sinh, nếu như thuận tiện, có thể để lại số điện thoại cho tôi được không, đợi Giang đại sư trở về, tôi lại gọi điện thoại thông báo cho ngài."

Trần Ngạn Nhậm ân một tiếng, sau đó đem số điện thoại của hắn nói cho đối phương.

Sau khi nhân viên tiếp đem số điện thoại ghi chép xong, liền khách khí mà hỏi: "Tiên sinh họ gì?"

Trần Ngạn Nhậm nói: "Không dám họ Trần. "

"Được, Trần tiên sinh, cảm ơn ngài đã phối hợp, đợi ngày mai Giang đại sư trở về, tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho ngài."

"Ừm, vậy thì làm phiền cô rồi."

"Ngài khách khí rồi, đây công việc của tôi."

...

Sau khi rời khỏi công ty hôn nhân, Trần Ngạn Nhậm đã đi tìm một quán mì của người bạn cũ tương đối nổi tiếng gần đó, ăn một bát mì của một người bạn cũ rất hưởng thụ.

Đối với hương vị, Trần Ngạn Nhậm dù là vừa ăn vừa thầm lặng đánh giá.

Cuối cùng, một fan cũ của cửa hàng này, Trần Ngạn Nhậm đánh giá 8.5 điểm, mùi vị xem như là không tệ, nhưng không có tư cách khiến hắn nhớ kỹ, không có đạt đến tiêu chuẩn của hắn.

Sau khi ăn mì xong, Trần Ngạn Nhậm không có hỏi người nấu mì là ông chủ hay là thỉnh sư phụ, liền lái xe đi tới khách sạn gần đó, mở gian phòng nghỉ ngơi.

Lái xe mấy tiếng đồng hồ, hắn quả thật cũng có chút mệt mỏi, cho nên đi tắm rửa ngủ một giấc trước.

...

Giang Phong không có ở thành phố Đại Dung chờ lâu, sau khi dắt mối cho Đoạn Đông Hải cùng với Thang Bảo Nghi, hai người bọn họ gặp mặt hàn huyên một lần, liền vương bát xem đậu xanh —— mắt đối mắt.

Sau khi nhận được phản hồi từ hai người, Giang Phong liền không nhúng tay thêm vào nữa.

Tính toán thời gian, kinh nguyệt của vợ cũng đã đi rồi, Giang Phong liền lái xe chạy về.

Người chưa từng ăn thịt, kỳ thực cũng không có quá cố chấp, có thể ăn thì ăn, không có ăn sẽ không ăn, dù sao họ cũng không biết thịt có vị như thế nào.

Nhưng đối với những người trẻ tuổi đã từng ăn thịt mà nói, mỗi ngày ăn thịt cũng sẽ không chán, nếu như cách một tuần không ăn, liền có chút thèm ăn chịu không được.

Mà Giang Phong bây giờ chính là người trẻ tuổi như vậy, lúc này

mới một tuần không ăn thịt, liền thèm đến lợi hại.

Chương 888: Kẻ Thâu Tóm

Thành phố Thâm Quyến.

Trên bàn mạt chược trong phòng của một quán cà phê nào đó, Chử Tinh Huy đang chơi mạt chược với những người bạn trong thôn.

Người bạn ngồi ở lầu trên hỏi: “Anh Huy, hôm qua anh vắng mặt, đi đâu thế?”

Chử Tinh Huy chán nản nói: “Đừng nhắc nữa, hôm qua mẹ tôi dẫn tôi đi gặp một cô gái, thật lãng phí thời gian của tôi.”

Chàng trai ngồi đối diện kinh ngạc: “Anh Huy, hôm qua anh đi xem mắt à?”

Chử Tinh Huy lắc đầu và nói: “Đó không thể coi là xem mắt, cùng lắm gọi là gặp gỡ để biết nhau thôi.”

Chàng trai ngồi bên cạnh hỏi: “Anh Huy, theo như ý anh nói thì người ta trông không đẹp ư?”

Chử Tinh Huy nói: “Dung mạo người ta cũng không tệ, nếu sánh với tôi thì chắc chắn quá đủ rồi, nhưng mà xem ra có chút yếu ớt, một cơn gió thổi qua cũng có thể cuốn bay mất, không phải kiểu mà tôi thích.”

Chàng trai ngồi ở lầu trên nói: “Anh Huy, em nghĩ nhất định phải tìm được một người phụ nữ xinh đẹp biết nghe lời, như vậy sau khi kết hôn người đàn ông mới có thể tiếp tục rong chơi, chứ nếu như tìm về một người vợ quản chồng quá gắt gao thì những ngày hạnh phúc đó sẽ biến mất mãi mãi."

Chử Tinh Huy cười nói: "Chúng ta không dựa vào phụ nữ để kiếm ăn, một người vợ có thể quản chúng ta một cách gắt gao thì chắc chắn là do bản thân chúng ta thật sự thích để cho cô ấy quản như vậy, nếu không, ngay cả cha mẹ cũng không thể kiểm soát chúng ta, thì một người phụ nữ đơn thuần làm sao có thể quản lý chúng

ta chứ?"

Người ngồi đối diện gật đầu: “Có lý.”

Người ngồi trên nói: “Thích hay không tôi mặc kệ, nhất định phải tìm được một người phụ nữ biết nghe lời, không thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống tự do hiện tại của tôi."

Người ngồi dưới nói: “Chúng ta đều vẫn còn trẻ, còn có thể tự do mấy năm nữa đâu, còn quá sớm để nói chuyện tìm vợ đó!”

Đúng lúc này, người đối diện vỗ xuống bàn một cái, đập hồng trung mà tay vừa chạm được lên bàn, sau đó hưng phấn cười to: “Tự sờ được rồi, Đại Tam Nguyên, 88 phiên, quá sung sướng, ha ha! !!”

"Mẹ kiếp, hôm nay sao anh có vận may thế hả, còn có thể lấy được một Đại Tam Nguyên."

“Chết tiệt, tôi chơi mạt chược đã mấy năm, mà chưa một lần chạm được Đại Tam Nguyên.”

“Thật ngưỡng mộ, 88 phiên tôi chỉ chơi Thập Tam Yêu và Tứ Giang. Tôi chưa chạm được Đại Tam Nguyên, Đại Tứ Hỉ, ngay cả Thất Đối, Lục Nhất Sắc hay Cửu Liên Bảo Đăng cũng chưa.”

“Đừng có ở đó mà hâm mộ, mau đưa tiền đây, mỗi người tám ngàn tám, ha ha! !!”

…

6 giờ chiều.

Tại thủ phủ của tỉnh Hồ Nam, Quan Tử Duyệt theo bạn trai về biệt thự của nhà họ Kha để ăn cơm với một tâm trạng có chút phấn khích.

Kể từ sau khi bạn trai Kha Bảo Cường đưa cô ấy đến gặp cha mẹ anh ta, thái độ của cha mẹ anh ta đối với cô khiến cô có chút lạnh nhạt, mặc dù không làm cô ấy khó xử ngay tại chỗ, nhưng thái độ hờ hững đó đã cho cô ấy biết cha mẹ anh ta không hài lòng về cô ấy.

Nếu chỉ có mỗi thái độ của Kha phụ lạnh nhạt thì cũng chẳng sao, mấu chốt là Kha mẫu cũng xuất thân từ người mẫu mà cũng có thái độ như vậy với cô ấy, điều này khiến Quan Tử Duyệt có chút thất vọng.

Kể từ đó, Quan Tử Duyệt đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Kha phụ Kha mẫu chia cắt hai người, kết quả là chờ mãi cũng không thấy Kha phụ Kha mẫu có bất kỳ động tĩnh nào, điều này khiến cô thấy có chút kỳ lạ.

Tuy nhiên, Quan Tử Duyệt chưa bao giờ mất cảnh giác, cô đã quyết định từ lâu rằng bất kể Kha phụ Kha mẫu có kế hoạch như thế nào, cho dù ép cô tự nguyện rời xa bạn trai Kha Bảo Cường thì cũng là chuyện không thể nào xảy ra.

Điều cô không bao giờ ngờ tới là sau hơn một tuần, Kha phụ Kha mẫu chẳng những không đuổi cô khỏi bạn trai Kha Bảo Cường mà còn mời cô đến biệt thự nhà họ Kha để ăn cơm.

Quan Tử Duyệt không thể hiểu hành động này có ý nghĩa gì, nhưng trong thâm tâm cô biết rằng Kha phụ Kha mẫu làm như thế có lẽ là gián tiếp thừa nhận rằng cô là bạn gái của Kha Bảo Cường.

Đây là lý do tại sao Quan Tử Duyệt rất phấn khích.

Không chỉ có Quan Tử Duyệt phấn khích mà Kha Bảo Cường cũng rất hào hứng.

Hai người về tới biệt thự của nhà họ Kha, sau vài câu xã giao, chính thức dùng bữa tối.

Sau khi ăn xong bữa ăn này, Quan Tử Duyệt vẫn chăm chú quan sát cuối cùng cũng nhìn ra manh mối, thái độ của Kha mẫu đối với cô thật ra không khác gì lần đầu gặp mặt.

Điều duy nhất thay đổi chính là Kha phụ, thái độ của ông đối với cô ấm áp hơn rất nhiều so với lần đầu gặp mặt, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, không hiểu trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Tóm lại, dù sao đi nữa, Quan Tử Duyệt vẫn rất vui vì mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp, và mọi chuyện cô đành trông cậy vào bạn trai

mình.

Thế là trên đường bạn trai đưa cô về nhà, cô vùi đầu xuống để anh trải nghiệm cảm giác thế nào gọi là cực kỳ sung sướng.

Chương 889: Kẻ Thâu Tóm (2)

Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Sau khi chào hỏi nhau xong, Trần Ngạn Nhậm đặt món quà trong tay lên bàn, cười nói: “Giang đại sư, đây là lễ vật mẹ tôi đã chọn giúp, hy vọng rằng anh không chê cười.”

"Anh Nhậm khách sáo quá rồi, thay tôi cảm ơn dì nhé."

Nói xong, Giang Phong mời anh ta ngồi xuống, rót cho anh ta một chén trà, hỏi: “Anh Nhậm, trước tiên xin giới thiệu sơ qua tình trạng của anh đi, sau đó mới nói về yêu cầu chọn vợ của anh.”

Trần Ngạn Nhậm gật đầu và nói: "Tôi năm nay 29 tuổi, cao 1 mét 77, có bằng cử nhân đại học, tôi vừa nghỉ việc để chuẩn bị công việc kinh doanh của riêng mình, có một căn nhà ở thành phố Úc Lâm, có một chiếc ô tô trị giá hơn 100.000 nhân dân tệ, cha mẹ tôi ở thành phố Phật Sơn tỉnh Quảng Đông có một cửa hàng bán thịt heo, kinh doanh cũng khá tốt, mỗi tháng kiếm hơn 100.000 tệ cũng không thành vấn đề.

Tôi có một em gái và một em trai, em gái đã kết hôn, còn em trai đã có bạn gái.

Còn về yêu cầu chọn bạn đời thì tôi không đề cập, tôi tin tưởng vào tầm nhìn của Giang đại sư anh.”

Giang Phong ậm ừ nói: "Tôi hiểu rồi, anh Nhậm có tấm ảnh nào chụp gần đây không? Nếu có thì kết bạn Wechat rồi gửi cho tôi, nếu không có thì giờ tôi chụp cho anh mấy tấm.”

Trần Ngạn Nhậm biết rằng hầu hết các bức ảnh là để bên đàng gái xem, vì vậy anh ta nhanh chóng nói: "Vâng, tôi đã chụp một bộ ảnh không tồi vào nửa tháng trước, vì vậy tôi sẽ kết bạn WeChat với

anh và gửi chúng cho anh!"

Giang Phong gật đầu, hai người kết bạn Wechat lẫn nhau.

Kết bạn Wechat xong, sau Trần Ngạn Nhậm gửi ảnh qua, liền lấy từ trong túi ra một phong bao lì xì đã chuẩn bị trước, đưa bằng hai tay và nói: “Giang đại sư, đây là phong bì nhờ mai mối của tôi, mong anh nhận cho, chuyện kế tiếp phiền anh lo liệu rồi!”

Giang Phong cũng không khách khí, nhận lấy phong bì thật dày, nói: "Được thôi, tôi nhận lời mai mối này, nhất định sẽ tìm cho anh một đối tượng phù hợp."

Trần Ngạn Nhậm nhấp một ngụm trà, sau đó đứng dậy và nói lời từ biệt: “Thế thì tôi không làm phiền Giang đại sư nữa, tôi sẽ ở lại thủ phủ tỉnh một thời gian, nếu có chuyện gì thì anh cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Giang Phong đứng dậy tiễn anh ta: “Được thôi, tôi sẽ nhanh chóng tìm cho anh một đối tượng phù hợp.”

Nhìn Trần Ngạn Nhậm rời đi, Giang Phong lập tức tìm kiếm một đối tượng để tác hợp cho anh ta, một làn sóng vô hình giáng xuống, bao phủ dân số hơn một tỷ người trong nháy mắt, từng ảnh đại diện của các cô gái nhấp nháy không ngừng, và cuối cùng khóa chặt một đối tượng trong số họ:

Họ tên: Mai Oanh Oanh

Tuổi tác: 24 tuổi

Chiều cao: 1 mét 65

Cân nặng: 52 kg

Bối cảnh gia thế: Sinh ra trong một gia đình tiểu thương, gia cảnh cũng không tệ.

Tính cách sở thích: Hiếu thuận, hiểu chuyện, hào phóng, thích phim ảnh, ca hát, trượt băng, bơi lội, ẩm thực, du lịch...

Kinh nghiệm tình trường: Thời đi học đã từng yêu thầm một

người, cuối cùng kết thúc mà chẳng có gì cả.

Tài liệu chi tiết…

Giá trị kết hôn hiện tại 75

Giá trị kết hôn tối đa 94

Dự đoán con cái…

Sau khi đọc hồ sơ đối tượng tác hợp của Trần Ngạn Nhậm, Giang Phong nhìn lại hồ sơ của Trần Ngạn Nhậm và không thể không mỉm cười, hai người này thực sự là định mệnh, cho dù hắn không giúp mai mối, có lẽ mấy ngày nữa bọn họ cũng sẽ có cơ hội tìm hiểu nhau.

Hơn nữa dựa vào giá trị hôn nhân của hai người bọn họ, chỉ sợ rằng không có cơ hội quen biết nhau, chứ chỉ cần có cơ hội quen biết thì nhất định sẽ đến với nhau.

Tuy nhiên, vì hắn đã nhận được phong bao lì xì và những món quà đắt tiền từ người ta, Giang Phong phải giúp mai mối cho họ và đẩy nhanh quá trình họ đến với nhau.

…

Bún gạo Quảng Tây có thể nói là kẻ thâu tóm về bún gạo ở khắp cả nước, trong đó ba món là bún gạo Quế Lâm, bún ốc Liễu Châu và bún người bạn cũ Nam Ninh là nổi tiếng nhất.

Trong số ba món được nhiều người hâm mộ, nhiều người cho rằng bún ốc Liễu Châu được người dân tỉnh Quảng Tây ưa chuộng nhất, dù sao thì hiện tại bún ốc đã là món ăn vặt nổi tiếng trên mạng ở trung tâm vũ trụ rồi.

Ngay cả những người nổi tiếng như là Cảnh Điềm, Vương u, Triệu Vy, Cao Viên Viên, Thư Kỳ, Thái Trác Nghiên và cả blogger ẩm thực số 1 Lý Tử Thất đều thích ăn bún ốc.

Ngay cả đạo diễn của "A Bite of Tongue" cũng là một fan hâm mộ của nó.

Tuy nhiên, ai biết nội tình sẽ hiểu, trong ba món ăn được hâm mộ nhiều nhất ở Quảng Tây, bún ốc Liễu Châu chỉ có thể nói là ngôi sao đang lên, thực ra không phải món nổi tiếng nhất, mà chính là người anh lớn của nó, bún gạo Quế Lâm.

Bún gạo Quế Lâm cũng được coi là độc đáo, nó được đặt theo tên của thành phố du lịch nổi tiếng thế giới Quế Lâm, và sự nổi tiếng của nó là điều không cần bàn cãi.

Chỉ tiếc rằng, cũng như nhiều món ngon địa phương khi ra khỏi nơi xuất xứ thì sẽ đổi vị vậy đó, bún gạo Quế Lâm "lên phương Bắc" từ lâu cũng đã biến đổi đến khó nhận ra.

Chương 890: Kẻ Thâu Tóm (3)

Dù là bún ốc Quế Lâm hay bún ốc Liễu Châu, chúng không chỉ nổi tiếng khắp cả nước mà thậm chí còn vươn ra nước ngoài, có tiếng tăm nhất định ở nước ngoài.

Chỉ duy nhất người bạn đồng hành cùng hai món bún kia là bún bạn cũ Nam Ninh chỉ nổi tiếng ở tỉnh Quảng Tây, một khi ra ngoài phạm vi tỉnh Quảng Tây thì không mấy người biết đến.

Gia đình Mai Oanh Oanh kinh doanh bún người bạn cũ đã hơn 20 năm, cha mẹ cô có tham vọng quảng bá món bún người bạn cũ ra toàn quốc, đáng tiếc là bún người bạn cũ khác với bún gạo Quế Lâm và bún ốc, nó cần phải được nấu mới liên tục, căn bản là không nấu được mùi vị thống nhất, nên muốn quảng bá ra cả nước là điều không thực tế.

Dù chỉ là mở một chi nhánh khác cũng là điều khó khăn vô cùng.

Nguyên nhân chính là không có nhân lực đáng tin cậy, món bún người bạn cũ tuy chế biến không mấy phức tạp, nhưng làm sao để nấu cho ngon thì vẫn cần có một số thủ thuật.

Mai phụ Mai mẫu hiển nhiên không muốn người ngoài học được những kỹ năng mà họ đã tìm hiểu trong nhiều năm, vì vậy vợ chồng họ chỉ có thể tự làm việc thật chăm chỉ, từ bỏ ý định mở chi nhánh.

Tuy nhiên, kể từ khi con gái của họ tốt nghiệp đại học và trở về phụ giúp cửa hàng, ý tưởng mở chi nhánh của Mai phụ Mai mẫu đã xuất hiện trở lại, hai người họ tranh thủ những lúc rảnh để lần lượt truyền lại kỹ năng làm bún người bạn cũ cho con gái họ.

Kỹ thuật chế biến này không chỉ là kỹ thuật chiên và nấu, mà còn bao gồm việc lựa chọn các nguyên liệu như là măng chua, chao, bột gạo, cũng như phải học cách nấu nước dùng và tự làm ra tương ớt.

Giờ đây, sau hơn một năm học tập và thực hành, Mai Oanh Oanh đã có thể tự làm một bát bún người bạn cũ rất ngon.

Theo lý mà nói, cũng đã đáp ứng được điều kiện mở thêm chi nhánh.

Tuy nhiên, ba thành viên của nhà họ Mai chưa bao giờ đặt vấn đề mở cửa hàng chi nhánh vào danh sách quan trọng, lý do rất đơn giản, việc kinh doanh trong cửa hàng thực sự tốt, ngay cả khi một gia đình ba người cùng làm, thì cũng miễn cưỡng ứng phó được hết, căn bản là chẳng cần phải mở thêm chi nhánh nào khác.

Hôm nay đến giờ cơm trưa, ba người nhà họ Mai đều bận rộn trong bếp, trong khoảng thời gian 2 tiếng từ mười một giờ trưa đến một giờ chiều, cả nhà ba người ngay cả thời gian dừng lại để uống nước cũng không có.

Đương nhiên, bận rộn chính là kiếm được tiền, cả nhà ba người đương nhiên là cam tâm tình nguyện bận rộn.

Sau một giờ chiều, cuối cùng lượng người qua lại giảm bớt, một người ở lại trong bếp cũng có thể xử lý được, vì vậy Mai phụ hỏi: "Hai mẹ con muốn ăn gì?"

Mai Oanh Oanh lấy khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán, nói: “Con nấu một bát bún ăn là được rồi.”

Mai mẫu nói: “Hai cha con ăn cơm trước đi, giờ mẹ chưa muốn ăn, đợi hai cha con ăn xong rồi mẹ chỉ cần ăn một bát cháo trắng là được."

Mai phụ nói: “Giờ anh cũng không muốn ăn, em với Oanh Oanh đi

ăn trước đi, lát nữa anh cũng ăn một bát cháo trắng là được.”

Mai Oanh Oanh nhìn thấy cảnh này cũng không nói nhiều, đầu bếp chán ăn cũng là chuyện bình thường, rất nhiều đầu bếp quanh năm ăn cháo trắng, đặc biệt là khi vừa ra khỏi bếp, họ không có hứng thú với bất kỳ món sơn hào hải vị nào.

Mai Oanh Oanh khéo léo nấu cho mình một bát bún nóng chua cay ngon miệng, rồi cô ấy bưng ra ngoài ăn.

Mẹ cô đã múc một bát cháo trước đó và bắt đầu ăn với dưa chua.

Mai Oanh Oanh vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn, liền nghe thấy một vị khách ở bàn bên cạnh cười hỏi: “Bà chủ, đây là con gái của bà sao? Bát bún này của tôi là do cô ấy nấu sao, tay nghề rất tốt, hương vị rất ngon."

Mai Oanh Oanh ngẩng đầu nhìn vị khách, phát hiện vị khách này thực sự rất đẹp trai, khí chất thoạt nhìn cũng không tầm thường, đôi mắt cười kia dường như có thể đọc được lòng người.

Mai mẫu tươi cười nói: “Là con gái của tôi, con bé này cũng có thể coi là có tài ở lĩnh vực này, nấu bún cũng không thua kém gì tôi."

Bún của khách hàng cũng đã ăn được gần hết rồi, anh ta đặt đũa xuống, lấy khăn giấy lau miệng, cười nói: “Thưa bà chủ, tôi là người mai mối của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, tôi muốn hỏi con gái của bà có bạn trai hay chưa? Nếu như chưa có thì tôi có thể giúp giới thiệu một đối tượng ưu tú cho cô ấy."

Nghe thấy tên văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Mai Oanh Oanh ngay lập tức nhận ra danh tính của vị khách này, không đợi mẹ cô trả lời, cô đã ngạc nhiên hỏi: “Anh là Giang đại sư?”

Mai mẫu hiển nhiên cũng từng nghe qua tên của Giang đại sư, nghe thấy con gái kêu lên, trong mắt bà hiện lên một tia kinh ngạc, trên mạng đều nói Giang đại sư trẻ tuổi đẹp trai, bây giờ vừa gặp đã thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Giang Phong gật đầu, cười nói: “Hóa ra cô chủ nhỏ biết tôi à!”

Mai Oanh Oanh đặt đũa xuống và nói: “Giang đại sư, anh là người

mai mối nổi tiếng khắp cả nước, là niềm tự hào của tỉnh Quảng Tây chúng ta, anh còn từng làm mai cho rất nhiều ngôi sao lớn và những người giàu có, tôi muốn không biết đến anh cũng khó đó!"

Giang Phong khiêm tốn cười nói: "Cô quá khen rồi, chỉ là một chút hư danh mà thôi, cũng không đáng để nhắc tới."

Mai Oanh Oanh cười nói: "Anh quá khiêm tốn rồi!"

Chương 891: Khá Lắm Chàng Trai, Chẳng Lẽ Lại Thẳng Thắn Như Vậy Sao, Vừa Gặp Mặt Liền Nói Về Duyên Phận Rồi?

Tại quán bún ở một tỉnh nào đó.

Sau khi xác nhận danh tính của Giang đại sư, tâm trí Mai mẫu liền trở nên hoạt bát, con gái bà năm nay cũng đã 24 tuổi, đã đến lúc để tìm một đối tượng rồi.

Kể từ khi nhìn thấy tin tức về Giang đại sư trên bảng tin vào năm ngoái, Mai mẫu cũng đã suy nghĩ về điều này, nhưng mà công việc kinh doanh của cửa hàng bún nhà bà đã quá tốt rồi, lúc đó con gái bà cũng chưa tốt nghiệp sư phạm, vì vậy bà ấy đã tạm gác vấn đề đó sang một bên, dù sao thì con gái bà cũng còn trẻ, nên cô không vội tìm bạn đời.

Nhưng bây giờ vừa hay gặp được Giang đại sư đến nhà bà ăn bún, lại còn chủ động nhắc đến việc muốn giúp con gái mình tìm một người bạn đời, vì vậy Mai mẫu tất nhiên sẽ nghĩ về điều đó.

Thế là, Mai mẫu liền chủ động nói: "Giang đại sư, con gái tôi vẫn chưa có đối tượng, nếu cậu có đối tượng nào phù hợp với con bé thì giúp nó làm mai nhé."

Nếu mẹ nói điều này trước mặt những người mai mối khác, thì Mai Oanh Oanh chắc chắn sẽ từ chối ngay lập tức, cô ấy còn trẻ và cũng đâu có xấu, vậy mà còn sợ không tìm được bạn đời sao? Đâu có cần nhờ vào việc đi coi mắt chứ?

Tuy nhiên, khi đứng trước mặt một bậc thầy về mai mối như Giang đại sư, Mai Oanh Oanh không hề lên tiếng, ngầm tán thành với yêu cầu của mẹ cô rằng Giang đại sư sẽ giới thiệu cô với một người nào đó.

Trên mặt Giang Phong hiện lên một nụ cười nói: “Bà chủ, bà khỏi cần nói, ở chỗ tôi vừa hay có một đối tượng cực kỳ phù hợp với con gái bà.”

Mai mẫu nghe vậy hai mắt sáng lên, ba lần liên tiếp hỏi ngay những câu kinh điển: “Giang đại sư, không biết đàng trai là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi rồi? Làm nghề gì?

Mai Oanh Oanh cũng lắng tai để chuẩn bị nghe Giang đại sư giới thiệu.

Giang Phong không vội giới thiệu gia cảnh đàng trai, mà nhìn sang Mai Oanh Oanh nói: “Cô chủ nhỏ, cô ăn bún của cô đi, nếu không thì một hồi nó nguội thì sẽ không ngon nữa.”

Mai Oanh Oanh mỉm cười khi nghe những lời đó, cũng không ngần ngại mà cầm đũa lên ăn bún.

Sau đó Giang Phong mới giới thiệu: “Anh ta là người thành phố Úc Lâm, tỉnh Quảng Tây chúng tôi, năm nay 29 tuổi, chiều cao 1 mét 77, có bằng cử nhân, anh ấy vừa nghỉ việc cách đây không lâu để chuẩn bị tự kinh doanh, có một căn nhà ở thành phố Úc Lâm, có một chiếc ô tô trị giá hơn 10.000 nhân dân tệ, vẻ bề ngoài cũng không tệ.”

Nói đến đây, Giang Phong lấy điện thoại di động từ trong túi ra, khéo léo mở ảnh của Trần Ngạn Nhậm đưa cho Mai mẫu xem và nói: “Đây là ảnh của anh ấy, bà chủ hãy xem trước đi."

Mai mẫu cầm lấy điện thoại và nhìn.

Mai Oanh Oanh không nhịn được mà ghé đầu sang nhìn.

Trong ảnh là một nam thanh niên mặc áo thun có hoa văn và quần jean, đầu để kiểu tóc thời thượng, ngũ quan không đủ nói lên đẹp trai đến đâu nhưng nhìn tổng thể thì khá dễ nhìn.

Đôi mắt anh ta khá có thần, và trông không giống một kẻ gian dối.

Nhìn chung mà nói, các bức ảnh mang lại ấn tượng tốt cho người khác.

Ngay lúc mẹ con nhà họ Mai đang thầm đánh giá người đàn ông trong ảnh, Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Gia cảnh của anh ấy cũng tốt, cha mẹ anh ấy có một quầy bán thịt lợn ở thành phố Phật Sơn, tỉnh Quảng Đông, công việc kinh doanh rất tốt, họ có thể bán hơn mười con lợn mỗi ngày, tiền lời hàng tháng hơn 100 ngàn nhân dân tệ."

Nghe điều này, trong mắt trái của Mai mẫu hiện lên chữ “Hài”, mắt phải hiện lên chữ “Lòng”.

Mặc dù công việc kinh doanh quán bún của bà cũng rất tốt, nhưng cả nhà ba người làm việc cật lực trong một tháng, lãi ròng chỉ được mấy chục nghìn tệ thì đã là một khoản thu nhập rất khá rồi.

Hơn nữa cha mẹ của đàng trai có thu nhập hàng tháng hơn 100 ngàn nhân dân tệ, đối với gia đình của bà có thể nói là dư dả.

Mai Oanh Oanh cũng rất hài lòng, cô không còn là học sinh trong tháp ngà nữa, cô đã ra ngoài xã hội hơn một năm gần hai năm, cô đã nhận ra tầm quan trọng của vật chất.

Khi cô ấy tìm bạn đời, cô ấy không yêu cầu gia cảnh phải tốt như thế nào, nhưng ít nhất không thể tệ hơn cô ấy.

Bây giờ, đối tượng do Giang đại sư giới thiệu đáp ứng được yêu cầu tìm đối tượng của cô nên cô đương nhiên hài lòng.

“Giang đại sư, cậu ta có anh chị em gì không?”

"Anh ấy có một em gái và một em trai."

Trong lòng Mai mẫu có chút tiếc nuối, nếu đối phương là con một thì tốt biết mấy! Tuy nhiên, trên đời này không có gì là hoàn hảo, và người được Giang đại sư giới thiệu chính là một nửa hoàn hảo cho con gái bà.

Nghĩ đến đây, Mai mẫu đưa ra quyết định cuối cùng: “Giang đại

sư, đối tượng mà cậu giới thiệu là người thực sự ưu tú, cậu xem khi nào thuận tiện thì có thể sắp xếp để hai đứa nó gặp nhau."

Giang Phong cười nói: “Bà chủ à, vừa hay mấy ngày này anh ta đang ở tỉnh này lo liệu chuyện lập nghiệp, các người bên này nếu không có vấn đề gì thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người bọn họ gặp mặt vào buổi tối."

Mai mẫu gật đầu nói: “Buổi tối gặp mặt cũng được, Giang đại sư xin nói cho tôi biết thời gian và địa điểm cụ thể, con gái tôi bảo đảm sẽ đến đúng giờ."

Mai Oanh Oanh vùi đầu vào bữa ăn và bằng lòng với sự sắp đặt của mẹ cô.

Chương 892: Khá Lắm Chàng Trai, Chẳng Lẽ Lại Thẳng Thắn Như Vậy Sao, Vừa Gặp Mặt Liền Nói Về Duyên Phận Rồi? (2)

Giang Phong vừa nhìn là đã có dự tính, hỏi: “Bà chủ, tiệm bún của bà bình thường mở cửa đến mấy giờ tối?"

“Thường thì khoảng bảy giờ tối mới đóng cửa.” Mai mẫu nói.

“Vậy sắp xếp chín giờ tối hẹn gặp mặt thì thế nào?” Giang Phong hỏi.

“Được đó!” Mai Oanh Oanh tự mình đồng ý.

Khoảng thời gian 2 tiếng cũng vừa đủ để về nhà gội đầu tắm rửa, ăn diện trang điểm, nếu gặp muộn hơn thì không thích hợp.

Giang Phong cười nói: "Lát nữa tôi nói anh ta liên lạc với cô, hai người tự thương lượng địa điểm gặp nhau nhé, tôi cũng không đi làm bóng đèn nữa.”

Đối với điều này, Mai Oanh Oanh cũng không có ý kiến.

Tiếp theo, Giang Phong hỏi ngắn gọn về tình hình của Mai Oanh Oanh, sau đó trao đổi thông tin liên lạc trước khi Giang Phong đứng dậy và rời đi.

…

Mười lăm phút sau.

Giang Phong gọi điện thoại cho Trần Ngạn Nhậm và nói thẳng vào vấn đề: "Anh Nhậm, tôi đã tìm được người phù hợp với anh rồi!"

Trần Ngạn Nhậm lấy lại tinh thần và nói: “Giang đại sư, phiền anh giới thiệu qua tình hình của đàng gái.”

Giang Phong cười giới thiệu: "Cô ấy là người tỉnh này, năm nay 24 tuổi, cao 1 mét 65, cũng có bằng cử nhân như anh, cô ấy hiếu

thảo, hiểu chuyện, tính tình rộng lượng, thích xem phim ảnh, ca hát, trượt băng, bơi lội, ẩm thực, du lịch, v.v.

Cô ấy trông ưa nhìn, rất hợp với anh, gia cảnh cũng khá, cha mẹ cô ấy kinh doanh cửa hàng bán bún trên đường xx, quận Thanh Tú, hiện tại kiếm được hàng chục nghìn tệ một tháng."

Nghe đến đây, Trần Ngạn Nhậm kêu lên: “Giang đại sư, cha mẹ cô ấy kinh doanh cửa hàng bán bún ư?”

Giang Phong cười nói: “Đúng vậy, cha mẹ cô ấy đã mở cửa hàng bán bún hơn 20 năm rồi.”

Trần Ngạn Nhậm lập tức xúc động nói: "Đây thực sự là định mệnh, tôi đang chuẩn bị quay lại Úc Lâm để mở một cửa hàng bán bún, không ngờ rằng người mà Giang đại sư đã tìm cho tôi lại mở một cửa hàng bán bún tại nhà."

"Duyên phận rất kỳ diệu." Giang Phong cũng cảm khái thở dài một hơi, sau đó nói: "Tôi đã thay anh hẹn người ta tối nay chín giờ gặp mặt, lát nữa tôi sẽ cho anh thông tin liên lạc của cô ấy, anh với cô ấy thương lượng địa điểm gặp mặt.”

"Được, cám ơn Giang đại sư.”

"Không có gì, nếu cần gì thì gọi lại cho tôi."

“Ừm, được thôi.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong lập tức gửi thông tin liên lạc của Mai Oanh Oanh cho Trần Ngạn Nhậm, sân khấu đã được dựng sẵn, còn phần biểu diễn tiếp theo là tùy thuộc vào bọn họ.

…

"Leng keng ~"

Điện thoại reo tại một quán ăn ở thôn Thủy Điền, thị trấn Ngũ Phúc, huyện Bách Lương, một người phụ nữ trung niên nghe điện thoại nói vài câu rồi sau đó cầm hai bao thuốc lá nói với một ông lão đang ngồi trong quán: “Cha à, con đem thuốc lá đưa cho người ta, cha giúp con trông cửa hàng một lát nhé, con sẽ về ngay.”

“Đi đi!” Ông lão trả lời.

Người phụ nữ trung niên chạy xe đạp điện đi giao thuốc lá cho khách.

Ông lão thấy cảnh đó không nhịn được mà thấy xúc động trong lòng lần thứ n, thời đại này bây giờ thật là khác, mua hai bao thuốc lá cũng phải giao tận cửa cho người ta.

Nhớ hồi đó, khi còn là nhân viên bán hàng trong một hợp tác xã tiếp thị cung ứng, ông ta thật sự rất oai, khách hàng đến mua đồ nói chuyện với ông ta rất nhỏ nhẹ, cứ sợ làm ông ta không vui thì ông ta sẽ không bán cho bọn họ.

Khi đó những nhân viên bán hàng này đúng là chảnh chọe, vô duyên vô cớ không nhìn thẳng mặt người ta, rất ít khách đến mua đồ dám lớn tiếng trước mặt họ.

Ông ấy còn nhớ hồi đó nhiều hợp tác xã cung ứng tiếp thị đều treo biển “Không được đánh mắng khách hàng”, hợp tác xã cung ứng và tiếp thị mà ông ấy làm việc cũng đã treo một tấm biển như vậy, do đó có thể tưởng tượng những người bán hàng khi đó ngang ngược và kiêu ngạo như thế nào.

Tuy nhiên, thời thế đã thay đổi, hợp tác xã cung ứng và tiếp thị đang hoạt động sôi nổi trong những ngày đó đã biến mất từ lâu theo dòng chảy của thời gian.

Ngày nay, hầu hết các doanh nghiệp đều chú trọng đến dịch vụ, doanh nghiệp nào có thái độ phục vụ tốt, ân cần sẽ làm ăn phát đạt.

Lấy thôn Thủy Điền làm ví dụ, vào thời kỳ đỉnh cao, trong bán kính 500 mét từ trung tâm thôn, ước chừng sẽ có sáu cửa hàng nhỏ.

Nhưng đến hôm nay, ba trong số sáu cửa hàng đó đã đóng cửa, hai cửa hàng khác cũng gần phải đóng cửa, chỉ bán những món đồ ăn vặt mà trẻ em thích đến mua.

Chỉ có cửa hàng nhỏ do con trai và con dâu của ông kinh doanh là làm ăn phát đạt, gần như tiếp quản việc kinh doanh của cả thôn,

đều nhờ vào thái độ kinh doanh tốt và phục vụ chu đáo của con trai và con dâu ông.

Bất kể ai trong thôn muốn mua thứ gì, chỉ cần một cuộc điện thoại, con trai và con dâu của ông đều sẽ giao hàng đến tận nhà ngay, dù chỉ mua một cái bật lửa cũng không ngoại lệ.

Phục vụ chu đáo như vậy, cộng với trí tuệ cảm xúc cao của con trai và con dâu, không chỉ khéo ăn nói mà còn sẵn sàng cho khách hàng mua thiếu, việc kinh doanh này muốn không phát đạt cũng khó.

Sau khi độc chiếm công việc kinh doanh trong thôn, con trai và con dâu của ông lão thực sự kiếm được rất nhiều tiền.

Chương 893: Khá Lắm Chàng Trai, Chẳng Lẽ Lại Thẳng Thắn Như Vậy Sao, Vừa Gặp Mặt Liền Nói Về Duyên Phận Rồi? (3)

Vài năm trước mới xây dựng tòa nhà ba tầng, sau khi cháu trai tốt nghiệp đại học năm ngoái, con trai và con dâu ông đã hỗ trợ vốn cho cháu trai để mở một cửa hàng tạp hóa ở tỉnh lỵ.

Nhìn thấy sự phát triển của gia đình ngày càng tốt hơn, ông lão thực sự được an ủi không thể tả.

Đúng lúc này, điện thoại trong cửa hàng lại vang lên, ông lão đi nghe điện thoại, lần này có người muốn mua một thùng Vương Lão Cát và một thùng nước khoáng, còn có một bộ bài Poker.

Sau khi ông lão ghi lại xong, ông ấy nói rằng ông ấy sẽ giao chúng ngay lập tức và cúp điện thoại.

Sau khi ông lão chuẩn bị xong Vương Lão Cát, nước khoáng, và một bộ bài Poker, con dâu cũng đã giao hàng trở về, ông vừa đưa đồ ra, vừa nói: “Đây là những thứ mà A Đại nhà Doãn Bình cần đó, con đem giao đi!”

Cô con dâu gật đầu, sau đó xếp đồ lên xe rồi lại vội vã đi giao

hàng.

Bởi vì người mua hàng đều là người trong thôn, khoảng cách xa nhất cũng không quá một cây số, về cơ bản đều chạy trong phạm vi mấy trăm mét, đi tới đi lui tất nhiên rất nhanh.

Khi con dâu quay lại lần nữa, ông lão hỏi: “Gần đây Chu Vũ có gọi điện không? Cửa hàng tạp hóa của nó làm ăn có tốt không?"

Người phụ nữ trung niên cười nói: "Cha à, tối hôm qua Chu Vũ đã gửi cho con một đoạn video, con hỏi nó rồi, nó nói cửa hàng tạp hóa làm ăn cũng ổn, nhưng một mình trông coi cửa hàng không tiện cho lắm."

Ông lão họ Chu nhíu mày nói: "Tiệm tạp hóa mặc dù không lớn, nhưng một mình trông cửa hàng thực sự rất khó, chuyện khác thì không nói, ngay cả đi vệ sinh cũng không tiện."

Người phụ nữ trung niên nói: “Cũng không có cách nào khác, ít ra một người trông coi cửa hàng còn có lợi nhuận, nếu có người tới giúp trông coi cửa hàng, thì lợi nhuận chẳng bao nhiêu.”

Ông lão họ Chu nói: “Nếu sớm biết chuyện này thì năm ngoái cha lẽ ra nên lên tỉnh lỵ giúp nó rồi, bây giờ nhà nó thuê xong rồi, một căn đơn giản một mình ở vừa thích hợp, nếu cha lên đó thì phải trả nhà để thuê căn khác, thật là phiền phức.”

Người phụ nữ trung niên nói: “Cha à, sức khỏe cha không được tốt, cha đi giúp nó sao tụi con yên tâm được, Chu Vũ nó một mình có thể xoay sở được, người trẻ tuổi vất vả một tí cũng không sao."

Ông lão họ Chu suy nghĩ một chút rồi nói: "Chẳng phải ở thị trấn Thanh Hà có một người mai mối nổi tiếng đó sao, hay là con sắp xếp thời gian mời người mai mối này ra mặt giúp Chu Vũ tìm đối tượng, thế này thì cả hai có thể cùng nhau điều hành cửa hàng tạp hóa, thế thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Người phụ nữ trung niên sửng sốt một chút, bà thật sự vẫn chưa nghĩ tới việc tìm bạn đời cho con trai mình, dù sao con trai bà cũng vừa tốt nghiệp đại học năm ngoái, bà cảm thấy vẫn còn quá sớm để tìm đối tượng kết hôn!

Bây giờ bị cha chồng đề cập đến chuyện này, người phụ nữ trung niên thấy cũng có lý, dù sao sớm muộn gì cũng phải kiếm con dâu, thế thì chi bằng cưới về càng sớm càng tốt, còn có thể giúp con trai làm tốt công việc kinh doanh cửa hàng tạp hóa.

Thế là người phụ nữ trung niên gật đầu nói: “Cha, đề nghị của cha rất tốt, chờ Quốc Cường trở về con với anh ấy sẽ bàn bạc một chút, còn phải hỏi thử ý kiến của Chu Vũ.”

Ông lão họ Chu ậm ừ, ngày nay chuyện cưới xin không còn là chuyện do cha mẹ quyết định, muốn giúp con cái tìm bạn đời thì chắc chắn phải được sự đồng ý của con cái, nếu không sẽ phí công vô ích.

…

Buổi tối 8 giờ 56 phút, Mai Oanh Oanh đã đến địa điểm đã hẹn trước 4 phút, nhìn thấy Trần Ngạn Nhậm, người giống 80% với bức ảnh.

“Anh Trần, tôi thực sự xin lỗi vì đã để anh đợi lâu!" Mai Oanh Oanh xách túi trên tay đi tới, tự nhiên hào phóng đến chào hỏi.

Trần Ngạn Nhậm nhìn cô gái có dáng người cao gầy trước mặt, mặc váy liền áo, đi giày cao gót, trang điểm kỹ càng, cười chào hỏi: “Xin chào Mai tiểu thư, tôi cũng chỉ mới đến mà thôi.”

Nơi hai người hẹn gặp nhau là một quán cháo hải sản.

Ở hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây, việc ăn cháo để ăn tối là chuyện rất bình thường vào ban đêm, chẳng hạn cháo hải sản, cháo chim trĩ trắng, cháo lươn, cháo cá, v.v., có thể nói, ở mọi ngóc ngách của thành phố, hầu như đâu đâu cũng bắt gặp những quán đồ nướng.

Hai người gọi một nồi cháo hải sản, và gọi vài món khai vị.

Sau khi người phục vụ rời đi, Trần Ngạn Nhậm hỏi: “Mai tiểu thư, cô có tin vào duyên phận không?"

Khá lắm chàng trai, chẳng lẽ lại thẳng thắn như vậy sao, vừa gặp mặt liền nói về duyên phận rồi?

Mai Oanh Oanh liếc nhìn anh ta với ánh mắt có chút kỳ lạ.

Phản ứng của Trần Ngạn Nhậm cũng rất nhạy bén, lập tức giải thích nói: “Mai tiểu thư, có lẽ cô không biết, lần này tôi tới tỉnh lỵ ngoài để xem mắt thì còn là vì một mục đích vô cùng quan trọng, đó chính là tìm một vị sư phụ lão luyện về nghề làm bún, mời ông ấy (bà ấy) đến thành phố Úc Lâm chúng tôi, bởi vì tôi dự định sẽ mở một cửa hàng bán bún ở thành phố Úc Lâm.

Kết quả là hôm nay Giang đại sư giới thiệu cô cho tôi, nói rằng cha mẹ cô đã kinh doanh một cửa hàng bán bún hơn 20 năm rồi, cô nói thử xem đây không phải là duyên phận thì là gì nào?”

Chương 894: Mời

Tỉnh thành.

Tại một cửa hàng cháo hải sản nào đó.

Mai Oanh Oanh nghe xong thì trợn tròn mắt, hiển nhiên cũng không nghĩ rằng trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy, cô không nhịn được hỏi: “Vậy anh tìm đầu bếp như thế nào?”

Trần Ngạn Nhậm nói: “Hai ngày này tôi chỉ có đi ăn bún không, đã ăn hết mấy quán có mùi vị không tệ ở chỗ này rồi, theo kế hoạch ban đầu của tôi, sẽ bỏ ra tám tới mười ngày để thử hết tất cả các quán bún nổi tiếng, từ đó lựa chọn những quán phù hợp với khẩu vị của tôi nhất, sau đó dùng lương cao để đào người.”

Mai Oanh Oanh hỏi tiếp: “Anh có từng nghĩ tới rằng bản thân người đứng bếp của quán ăn đó có thể là chủ quán luôn không?”

Trần Ngạn Nhậm cười nói: “Đương nhiên là đã cân nhắc tới việc này rồi, chỉ cần là quán ăn có hương vị phù hợp với tiêu chuẩn của tôi, tôi đều sẽ hỏi nhân viên ở đó xem người nấu là nhân viên hay là ông chủ.

Từ lúc bắt đầu cho tới giờ, phù hợp với yêu cầu tuyển chọn của tôi chỉ có duy nhất một nhà mà thôi.”

Mai Oanh Oanh bây giờ chính là một thợ nấu bún kinh nghiệm phong phú, cô một câu trúng tim đen nói: “Rất nhiều món mì, bún dù cùng nguồn gốc nhưng khi làm ở các địa phương khác nhau thì lại có hương vị khác nhau, món bún Nam Ninh của chúng tôi cũng không khác bao nhiêu, muốn làm ra một món có hương vị chính thống, cho nên yêu cầu tất cả các nguyên liệu nấu ăn và gia vị đều phải chuẩn bản địa.

Măng chua ở chỗ Úc Lâm mọi người bên kia có khác với các tỉnh thành khác không? Bún có giống không? Ớt dùng để làm tương ớt có mua được loại giống như vậy không?

Tóm lại, muốn làm ra một món bún hương vị chính thống thì phải đích thân tới Úc Lâm bên kia khảo sát rồi mới biết được nguyên liệu nấu ăn và gia vị đi kèm có khác biệt nhiều hay không.

Đương nhiên, còn có một cách khác, chính là mua toàn bộ nguyên liệu nấu ăn và gia vị ở tỉnh thành này, nhưng như thế sẽ tăng chi phí lên, không nhất định là đáng giá.”

Trần Ngạn Nhậm gật đầu nói: “Cảm ơn đã chỉ dạy, trước đây tôi chỉ nghĩ rằng miễn là tìm được một người đầu bếp giỏi là có thể làm ra một món bún hương vị giống y hệt, ngược lại đúng là chưa từng cân nhắc tới vấn đề nguyên liệu nấu ăn và gia vị.”

Mai Oanh Oanh mỉm cười nói: “Anh lại không phải đầu bếp, đương nhiên sẽ không nghĩ tới mấy điểm này rồi, thật ra kể cả là nguyên liệu nấu ăn và gia vị có khác biệt, thì khác biệt này cũng chỉ là rất nhỏ, thậm chí nếu rất nhỏ thì hoàn toàn có thể bỏ qua được.

Nhưng lượng biến dẫn đến chất biến, dùng nguyên liệu nấu ăn và gia vị khác để tái hiện lại hương vị cũ thì chắc chắn là không thể giống y hệt được, chắc chắn vẫn sẽ cảm nhận được chút khác biệt trong hương vị.”

“Có đạo lý.”

Trần Ngạn Nhậm vừa nghe vừa liên tục gật đầu, lại nhìn Mai Oanh Oanh, nói: “Cô Mai, tôi muốn mời cô tới giúp tôi một chuyện, không biết cô có đồng ý không?”

Mai Oanh Oanh không né tránh ánh mắt của hắn: “Cần tôi giúp gì?”

Trần Ngạn Nhậm nói: “Tôi muốn mời cô đến chỗ Úc Lâm chúng tôi chơi một chuyến, thuận tiện giúp tôi khảo sát thị trường Úc Lâm bên kia, xem xem nguyên liệu nấu ăn và gia vị nấu ăn ở bên đó có khác biệt nhiều so với tỉnh thành hay không.”

Mai Oanh Oanh nhìn hắn trọn vẹn ba giây, như cười như không nói: “Anh Trần, anh đây là đang dùng thân phận gì để mời tôi tới Úc Lâm chơi đây?”

Trần Ngạn Nhậm nửa thật nửa đùa nói: “Tôi muốn dùng thân phận bạn trai mời cô tới, không biết cô Mai có đồng ý hay không?”

Mai Oanh Oanh liếc hắn một cái, nhếch miệng cười nói: “Anh nghĩ cũng hay thật!”

Cảm giác chung đụng giữa nam nữ rất kì diệu, lúc dùng ngôn từ để thăm dò, cơ bản có thể đoán ra được rất nhiều thứ từ phản ứng của đối phương.

Ví dụ như hiện tại, Trần Ngạn Nhậm có thể nhìn ra được Mai Oanh Oanh có hảo cảm với hắn.

Mà khi nam nữ có hảo cảm với nhau, vậy thì bất kể là trò chuyện cái gì cũng có thể nói tới say sưa ngon lành, nếu như người con trai nắm chắc thời điểm thích hợp pha thêm vài trò cười mặn mà vào, vậy tốc độ tiến triển mối quan hệ sẽ là một ngày ngàn dặm.

Trần Ngạn Nhậm mặc dù không có chút kinh nghiệm nào trên phương diện tình cảm, nhưng dù sao hắn cũng là đàn ông gần ba mươi tuổi, chút tinh tế trên phương diện này đương nhiên là vẫn có.

Tóm lại, ăn xong bữa khuya này, quan hệ của hai người đã đạt tới điểm giới hạn, ở chung thêm vài ngày nữa hắn là sẽ có thể nước chảy thành sông phát triển mối quan hệ thành người yêu.

Một khi đã trở thành người yêu, vậy chuyện cưới gả cũng không còn xa nữa.

Suy cho cùng, hai người vốn đi xem mắt với mục đích kết hôn, chứ không phải chỉ vì thuần túy muốn nói chuyện yêu đương để giải quyết nỗi cô đơn.

Chương 895: Mời (2)

Cùng lúc đó.

Tại một quán cháo hải sản nào đó ở huyện Bách Lương, Trần Văn Thịnh và Vương Tú Mỹ cũng đang ngồi húp cháo hải sản.

Tháng tư ở phương bắc vẫn còn tương đối rét, nhưng ở huyện Bách Lương bên này thì thời tiết lại mát mẻ, ôn hòa, mỹ nữ ở đây đã diện áo váy cả rồi.

Tối nay, cô giáo Vương cũng dụng tâm ăn diện một chút, một thân váy áo phối hợp với giày cao gót, tóc được uốn xoăn, vuốt lệch sang một bên, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền màu bạc lấp lánh.

Khí chất cả người thay đổi mạnh mẽ, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ thường ngày, khiến Trần Văn Thịnh nhìn tới mức hai mắt tỏa sáng, tốc độ tim đập cũng nhanh lên không ít.

Trước khi quen biết cô giáo Vương, Trần Văn Thịnh hoàn toàn là một con cá muối, chỉ yên tâm ở nhà thoải mái ăn bám, lúc đó hắn cũng không cảm thấy hành vi của mình có gì khôn ổn.

Mãi cho tới khi quen biết cô giáo Vương, cuộc sống của Trần Văn Thịnh mới xuất hiện thay đổi cực lớn.

Một người lười biếng như hắn vậy mà lại có thể dậy sớm chạy bộ liên tục trong ba tháng để rèn luyện thân thể, còn đàng hoàng đi kiếm tiền, ai có thể ngờ được cơ chứ?

Bây giờ, kì hạn thử thách ba tháng đã hết, cô giáo Vương tối nay hẹn hắn đi ăn cháo hải sản, còn ăn diện xinh đẹp động lòng người như vậy, khiến hô hấp của Trần Văn Thịnh cũng trở nên dồn dập.

Chờ đến lúc ăn xong cháo hải sản, Trần Văn Thịnh mới lấy dũng khí nói: “Cô giáo Vương, kì hạn khảo sát ba tháng đã hết, tôi hẳn

là có thể chuyển lên chính thức rồi đi?”

Cô giáo Vương nhìn người đàn ông bị mình dạy dỗ kia, nở nụ cười, nói: “Qua ba tháng khảo sát này, biểu hiện của anh khiến tôi rất hài lòng, anh có thể chuyển thành chính thức rồi, từ giờ trở đi, anh chính là bạn trai của Vương Tú Mỹ tôi.”

“Quá tốt rồi!” Trần Văn Thịnh vẻ mặt kích động, theo đuổi được cô bạn gái này tới tay thật mẹ nó chẳng dễ dàng gì!

Cô giáo Vương nhìn hắn, khẽ nói: “Anh cũng đừng có vui mừng quá sớm, mặc dù chúng ta đã trở thành quan hệ người yêu, nhưng cũng không có nghĩa là anh muốn làm gì cũng được.”

Trần Văn Thịnh nghe vậy thì giật mình trong lòng, liền vội vàng hỏi: “Cô giáo Vương, lời này của cô là có ý gì?”

Cô giáo Vương bình tĩnh nói: “Tôi nói, chúng ta bây giờ chẳng qua chỉ là đã trở thành người yêu trên danh nghĩa, nắm tay một cái, ôm một cái thì không có vấn đề gì, nhưng còn những động chạm thân mật khác thì anh tạm thời đừng có nghĩ tới.”

Trần Văn Thịnh lập tức bắt được trọng điểm trong lời nói của cô giáo Vương, cười hắc hắc nói: “Tôi hiểu, tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, tranh thủ nhanh chóng làm được những chuyện thân mật mà những cặp đôi khác cũng làm với em.”

Cô giáo Vương liếc mắt nhìn hắn: “Vậy anh cứ cố gắng đi, tôi cũng chờ mong có một ngày như thế.”

...

Thành phố B, Quế tỉnh.

Tại một tiểu khu nào đó.

Trong phòng vệ sinh, Điền Lộ (cô gái sa chân lỡ bước, từng là cái tên đứng đầu bảng một câu lạc bộ nào đó ở thành phố Đông Hoàn) vừa mới trải qua thời gian ở cữ đang tẩy rửa cơ thể từ đầu tới chân một lượt, cảm giác mát mẻ sảng khoái đã lâu không được cảm nhận cuối cùng cũng trở về, một sự dễ chịu không miêu tả được lan tỏa khắp cơ thể.

Có điều, lúc đang lau khô thân thể, nhìn thấy dáng người có chút cồng kềnh trong gương kia, Điền Lộ liền quyết định bắt đầu từ ngày mai phải bắt đầu quá trình huấn luyện khôi phục hậu sản, nhất định phải luyện được cái cơ thể này trở về dáng người cũ.

Điền Lộ mặc một bộ đồ ngủ thoải mái rộng rãi vào, đi ra khỏi nhà vệ sinh, ông chồng Bao Phú Quý (người đàn ông thường xuyên ngủ lang ở bên ngoài đã cải tà quy chính) đã sớm nằm ở trên giường chơi điện thoại.

Trong cái nôi cạnh giường là con trai của hai người đang nằm ngáy o o.

Vì chuẩn bị đi ngủ nên Điền Lộ tắm xong cũng không mặc nội y, bộ ngực của cô ngay từ đầu đã không nhỏ, sau khi sinh con thì lại lớn thêm một size, khiến người ta không chú ý không được.

Bao Phú Quý chỉ liếc thoáng qua một cái đã cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Không có cách nào, mấy tháng nay hắn gắng gượng lắm rồi.

Trước khi kết hôn, Bao Phú Quý là tài xế nghiện kĩ nữ, thường xuyên chạy ra chạy vào đủ loại nơi phục vụ đặc biệt, phần lớn tiền hắn kiếm được đều mang ra cứu vớt đủ loại tiểu tỷ tỷ.

Mãi cho tới lần bị tóm vào đồn công an đó, Bao Phú Quý mới quyết định nói tạm biệt với những tiểu tỷ tỷ đáng thương kia, không quay loại mấy nơi phục vụ đặc biệt đó nữa.

Ngay sau đó, nhờ Giang đại sư làm mai mối, Bao Phú Quý đã lấy người vợ hiện tại.

Nói một lời thật lòng, từ khi hắn nếm được vị thịt thì chưa có một tuần nào là hắn không ăn, nhưng từ khi vợ mang thai, hắn thật sự là gắng gượng đến thảm luôn.

Thai phụ ba tháng đầu chắc chắn không thể động vào được, ba tháng giữa là khoảng thời gian phù hợp nhất để làm mấy chuyện kia, ba tháng cuối lại cộng thêm thời gian ở cũ, ròng rã suốt bốn năm tháng này, hắn cũng không biết vị thịt là vị gì nữa.

Điều này đối với Bao Phú Quý mà nói thật sự là quá khó chịu.

Chương 896: Mời (3)

Nếu như người vợ hắn lấy đổi thành người khác, có lẽ Bao Phú Quý nín không nổi nữa sẽ tự nuốt lời hứa, chạy vào mấy nơi phục vụ đặc biệt kia tiếp tục cứu vớt các tiểu tỷ tỷ đáng thương.

Nhưng người hắn lấy lại là Điền Lộ, đừng chỉ nhìn dung mạo cô xinh đẹp, đây thực sự là một người phụ nữ tàn độc, vào đêm tân hôn cô đã trịnh trọng cảnh cáo hắn, nếu như sau khi kết hôn hắn còn dám đi ra ngoài bậy bạ, vậy tiền hắn xài như thế nào, cô sẽ đi kiếm về như thế cho hắn.

Mẹ nó, Bao Phú Quý nào dám liều như vậy!

Nhưng mà, loại chuyện này giống như ăn uống vậy, có đôi khi thèm một món gì đó, cho dù có ăn những cái khác lấp đầy bụng rồi thì vẫn sẽ nhớ mãi không quên món đó, khi nào ăn được món đó rồi mới có thể thực sự cảm thấy thỏa mãn.

Tình huống hiện tại của Bao Phú Quý chính là như vậy, không cần biết là "tay" hay "miệng", đều chỉ có thể giải quyết cơn nghiện trên mặt sinh lí, chứ không giải quyết được cơn nghiện trên mặt tâm lý.

Bởi vậy, khi vừa nhìn thấy vợ tắm rửa đi ra, ánh mắt Bao Phú Quý đã dán chặt trên một vài bộ phận cơ thể của vợ, yết hầu lên xuống không ngừng.

Chờ vợ vừa lên giường, Bao Phú Quý liền gầm nhẹ một tiếng, nháy mắt trở mình lên ngựa...

...

Mười một giờ rưỡi đêm.

Tại một đại viện nào đó ở thành phố C, Hồ Bắc, Chu Quốc Đống mời uống rượu với bạn bè bên ngoài về, ngoài ý muốn thấy cha đang ngồi ở phòng khách xem ti vi.

“Cha, muộn như vậy sao cha vẫn chưa đi ngủ?” Chu Quốc Đống hỏi.

“Trong lòng có việc, không ngủ được.” Chu phụ đáp lại một câu.

Chu Quốc Đống ngồi xuống trước mặt cha mình, nhớ tới lời đồn nghe được hôm nay ở đơn vị, liền hỏi: “Cha, hôm nay con ở đơn vị nghe nói thư ký Trương bị bệnh nặng, tin tức này là thật sao?”

Chu phụ cầm thuốc lá hít một hơi, sau đó liền bóp tắt cây thuốc lá, nói: “Đã có chẩn đoán chính xác rồi, thư ký Trương bị ung thư gan giai đoạn cuối.”

Chu Quốc Đống nghe xong liền hiểu ra, giữa hai cha con cũng không có cái gì không thể nói, hắn liền hỏi thẳng: “Cha, nói như vậy, thư ký Trương không thể trở lại cương vị làm việc được nữa sao?”

Chu phụ thở dài, nói: “Ung thư gan giai đoạn cuối, sinh mệnh thư ký Trương giờ chỉ còn đếm ngược, trừ khi có kỳ tích xảy ra, nếu không chắc chắn sẽ không trở lại làm việc được.”

Chu Quốc Đống hiểu ra nguyên nhân cha mình không ngủ được, rót một cốc nước, uống hai ngụm, sau đó mới dò hỏi: “Cha, vậy cha có cơ hội không?”

Chu phụ lắc đầu: “Khó nói.”

Chu Quốc Đống nói: “Cha là thị trưởng, lý lịch cũng đầy đủ, việc tiếp ban có thể nói là chuyện nước chảy thành sông, cha hẳn là người có cơ hội lớn nhất đi?”

Chu phụ nói: “Nếu như cạnh tranh cùng các thành viên ban ngành hiện tại thì cha đúng là có cơ hội lớn nhất, nhưng sợ là sợ người khác nhảy dù xuống hái quả đào.”

Chu Quốc Đống hiểu rõ mối lo của cha mình, cha hắn chỉ xuất thân từ gia đình bình thường, có thể đi tới bước này, ngoại trừ năng lực ưu tú của bản thân thì chủ yếu cũng là nhờ gặp quý nhân.

Đáng tiếc, lãnh đạo dìu dắt cha hắn đã rời đi, cha muốn tiến thêm

một bước là vô cùng khó khăn.

Loại chuyện này, Chu Quốc Đống chỉ vừa mới bước chân vào nghề rõ ràng không giúp được gì, chỉ có thể khuyên nhủ: “Cha, nghĩ nhiều nữa cũng vô dụng, cha chỉ cần làm tốt công việc của chính mình là được, có được thì là nhờ vận may, vuột mất thì là số mệnh, loại chuyện này không phải cứ cầu là sẽ được.”

Chu phụ đột nhiên nói sang chuyện khác, hỏi: “Quốc Đống, lần trước con có nói với cha, một người bạn học thời đại học của con là đại sư mai mối nổi tiếng trong nước có đúng không?”

Chu Quốc Đống gật đầu: “Đúng vậy.”

Chu phụ trầm mặc trong chốc lát, lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, sau đó mới nói: “Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai con hãy gọi cho người bạn học kia, hỏi thử xem người ta có thời gian tới gặp mặt cha một lát không.”

Chu Quốc Đống trong lòng hơi động, nhưng cũng chỉ nói: “Được, đợi đến ngày mai con sẽ gọi điện hỏi thử xem người ta có thời gian không.”

Chu phụ nói: “Ngày mai lúc con gọi điện với người bạn học kia không cần nói thêm gì cả, cứ nói thẳng là cha mời tới nói chút chuyện, hi vọng trong lúc bận rộn cậu ấy có thể bớt chút thời gian tới gặp mặt cha.”

Chu Quốc Đống gật đầu: “Được, con biết rồi, cha nên đi ngủ sớm chút đi, bây giờ cha đang ở trong thời điểm quan trọng, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều phải đưa ra quyết định, không thể để mất tinh thần được.”

Chu phụ ừ một tiếng, đứng lên nói: “Vậy cha đi nghỉ trước đây.”

Chu Quốc Đống ngồi lại uống hết cốc nước xong mới đứng dậy lấy quần áo đi tắm.

Lúc tắm xong, nằm lên giường rồi, Chu Quốc Đống lại nhớ tới màn kết hôn hoành tráng của người bạn học cũ Giang Phong này, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, dựa vào mạng lưới quan hệ bây giờ của người bạn học cũ của hắn, nếu như cậu ta đồng ý hỗ trợ một tay,

có lẽ sẽ giúp ích không ít cho cha hắn.

Chương 897: Giang Đại Sư, Cảm Ơn Đã Chỉ Điểm Sai Lầm

Lúc Giang Phong nhận điện thoại của bạn học cũ Chu Quốc Đống, hắn đang dạo phố cùng vợ mình, Hoàng Linh Vi, từ lúc hắn và Hoàng Linh Vi quen nhau tới nay, không tính những lần đi du lịch kia, thì đúng là hắn không mấy khi cùng cô ra ngoài đường phố.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là vì Hoàng Linh Vi không giống những người con gái một ngày không ra ngoài dạo phố là cả người khó chịu kia, cô đối với chuyện dạo phố không thích cũng không ghét, tần số dạo phố chỉ duy trì ở mức một lần một tuần.

“Lãnh đạo, có chuyện gì cần phân phó sao?” Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong đã nói đùa.

Chu Quốc Đống nghe vậy liền cười lớn, nói: “Giang đại sư, tôi nào dám phân phó gì ngài chứ, bảo tôi tới tìm đại sư đây nhờ dạy bảo còn tạm được.”

Chỉ một câu đối thoại ngắn ngủi đã nhanh chóng kéo gần lại mối quan hệ giữa hai người.

Thật ra, trong bốn năm đại học kia, mặc dù hai người đều nằm trong “Ba đại biểu”, nhưng quan hệ thì cũng chỉ là quan hệ bạn học bình thường mà thôi.

Mãi tới khi Giang Phong kết hôn, Chu Quốc Đống mới chủ động rút ngắn khoảng cách giữa hai người, đưa mấy vạn tiền mừng, sau đó, hai người cũng thường xuyên liên lạc qua điện thoại hoặc qua wechat, lúc này, quan hệ bạn học mới có tiến triển.

Bây giờ, quan hệ giữa hai người đã coi như không tệ, Chu Quốc Đống nói vài câu khách sáo xong liền đi vào chủ đề chính: “Bạn học cũ, hôm nay gọi điện cho cậu là muốn thay mặt cha tôi mời cậu một lời, hi vọng cậu có thể bớt chút thời gian tới thành phố C, Hồ Bắc một chuyến, cha tôi có chuyện quan trọng muốn nhờ cậu

chỉ bảo.”

Giang Phong nghe vậy thì hơi kinh ngạc: “Cha cậu có chuyện quan trọng muốn gặp tôi sao?”

Chu Quốc Đống đáp: “Đúng vậy, không biết vị bạn học cũ này của tôi có thời gian không?”

Giang Phong nhìn vợ mình một cái, thấy cô gật đầu, lúc này mới lên tiếng: “Thời gian thì đương nhiên là có, nhưng không biết cha cậu muốn gặp tôi có chuyện gì?”

Chu Quốc Đống nói: “Có một số việc hơi khó nói qua điện thoại.”

Giang Phong lại hỏi: “Chuyện gấp lắm sao?”

Chu Quốc Đống đáp: “Đúng là có chút gấp, nếu như bên cậu tiện thì để tôi đặt trước vé máy bay cho.”

Giang Phong không hề chần chừ, nói thẳng: “Được, tôi sắp xếp công việc bên này một chút, sau đó sẽ bay qua gặp mặt với cha cậu.”

“Giang đại sư, cảm ơn!”

“Không cần khách khí, buổi chiều gặp.”

“Được rồi, buổi chiều gặp.”

Cúp điện thoại xong, Giang Phong liền nói với vợ mình: “Là điện thoại của Chu Quốc Đống, cậu ấy nói cha cậu ấy có chuyện quan trọng muốn gặp mặt anh nói chuyện.”

Hai người giờ đã là vợ chồng, cũng đều đã hòa nhập vào vòng bạn bè của nhau, Chu Quốc Đống và Giang Phong đều nằm trong “ba đại biểu” thời đại học, cho nên Hoàng Linh Vi đương nhiên biết Chu Quốc Đống là ai, cũng biết cha hắn chính là thị trưởng thành phố C, Hồ Bắc, thân phận này cũng coi như tương đối cao.

Hoàng Linh Vi nhẹ gật đầu, nói: “Anh lên mạng tra thời gian bay sớm nhất đi, để em lái xe đưa anh ra sân bay.”

Giang Phong ừ một tiếng, lập tức lấy điện thoại ra kiểm tra.

...

Hai giờ rưỡi chiều.

Một chiếc máy bay phóng lên trời, xuyên qua tầng mây, bay về phía thành phố C, Hồ Bắc.

Trên máy bay, Giang Phong nhìn từng đám mây trắng bao phủ khoảng không như một vườn bông lớn, trong đầu suy nghĩ xem có nên ra mặt giúp cha của bạn học cũ hay không.

Giang Phong không bao giờ ra trận mà không chuẩn bị trước, sau khi hắn nói chuyện với Chu Quốc Đống qua điện thoại xong đã lập tức cẩn thận tra xét tài liệu của cha Chu Quốc Đống, từ đó cũng thấy rõ mục đích cha bạn học cũ mời hắn tới gặp mặt.

Loại chuyện như này, Giang Phong vốn không có năng lực quản, là chuyện không nên dính vào, có điều khi hắn tra xét tài liệu của Chu phụ thì phát hiện ông là một cán bộ rất gương mẫu, chưa từng làm qua chuyện phạm pháp loạn kỷ cương gì, vẫn luôn dựa vào năng lực làm việc của chính mình, từng bước tiến tới vị trí hiện tại.

Bây giờ, con đường sự nghiệp của Chu phụ đã tới điểm nút quan trọng, lần này nếu như có thể thuận lợi vượt qua, thì dựa vào thâm niên hiện tại của Chu phụ, tương lai sẽ có cơ hội tiến lên một cấp bậc khác.

Còn nếu như lần này không lên nổi, bị ép thêm mấy năm, cơ bản cũng đừng nghĩ tới việc tiến thăng cái gì nữa.

Lúc Giang Phong suy nghĩ kĩ càng mọi chuyện xong thì máy bay cũng đã đáp xuống sân bay thành phố C, Hồ Bắc.

...

Hơn năm giờ chiều, trong một phòng riêng tại nhà hàng nào đó ở thành phố C, Giang Phong nhìn thấy người cha làm thị trưởng kia của Chu Quốc Đống. Đó là một người đàn ông trung niên gầy gò, vóc dáng không cao, nhưng trên người có một loại khí chất khác

hẳn với người bình thường.

Sau khi bắt chuyện vài câu, Chu phụ liền cho người phục vụ mang thức ăn lên.

Có lẽ tất cả những người làm chính trị đều có thói quen này, là chuyện gì thì cũng sẽ không vừa đến đã vào thẳng vấn đề, mà phải vòng một vòng lớn, khi nào cảm thấy thực sự thích hợp thì mới nói tới chuyện chính.

Chương 898: Giang Đại Sư, Cảm Ơn Đã Chỉ Điểm Sai Lầm (2)

Chu phụ cũng có thói quen như vậy, sau khi người phục vụ mang thức ăn lên, hai cha con liền vừa ăn vừa nói chuyện với Giang Phong, chủ đề nói chuyện là quãng thời gian từ lúc còn học đại học tới khi Giang Phong trở thành đại sư mai mối nổi tiếng khắp cả nước.

Giang Phong cũng không vội, sau khi hắn trở thành người mai mối cũng đã giao tiếp cùng đủ kiểu người, trong đó không thiếu những đại lão thân phận tôn quý, cộng thêm năng lực hack của hắn, hắn đã sớm huấn luyện bản thân thật tốt rồi.

Luận về công phu dưỡng khí, hắn không hề thua kém vị thị trưởng, Chu phụ, này.

Mà biểu hiện của hắn cũng làm nảy sinh trong lòng Chu phụ sự coi trọng chưa từng có.

Tới tận lúc bữa cơm gần kết thúc, Chu phụ mới chủ động nói tới chuyện chính: “Giang đại sư, lần này để Quốc Đống mời cháu ngàn dặm chạy tới đây là vì con đường sự nghiệp của chú hiện đang tới điểm quan trọng nhất, chú muốn nhờ cháu giúp chú tính toán mệnh thử, xem xem liệu chú có thể nắm chặt được cơ hội ngàn năm có một này không.”

Trước khi Giang Phong bay tới đây đã biết rõ mục đích của Chu phụ rồi, bây giờ nghe thấy lời này cũng không hề cảm thấy bất

ngờ chút nào, chỉ lắc đầu nói: “Chú Chu, không giấu gì chú, cháu đoán mệnh cũng có trọng tâm, cái am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, hoặc là những chuyện liên quan tới phương diện sinh con dưỡng cái, ví dụ như một đôi vợ chồng trong đời sẽ có mấy đứa bé, những cái này cháu có thể giúp mọi người suy tính chính xác được.

Thế nhưng, bảo cháu suy tính chuyện liên quan tới sự nghiệp, cháu dù muốn cũng bất lực.”

Chu phụ nghe vậy cũng không hề thất vọng, dựa trên thông tin công khai của Giang đại sư, ông cũng biết hắn vốn không am hiểu chuyện suy tính những thứ liên quan đến sự nghiệp, thanh danh của hắn hoàn toàn được xây nên từ việc giúp người khác đáp cầu dắt mối, chuyện am hiểu nhất là suy tính nhân duyên.

Ông mời người tới cũng chỉ là ôm một tia hi vọng mà thôi.

“Thì ra là thế, chú cũng không hiểu rõ lắm mấy thứ này, còn tưởng rằng đoán mệnh là nói được tất cả mọi thứ đây!” Chu phụ khẽ cười.

Chu Quốc Đống xen vào: “Như này mới là bình thường, nếu cái gì cũng có thể tính ra được thì Giang đại sư sẽ thật sự trở thành Giang đại sư rồi, còn ở đó làm người mai mối làm gì!”

Giang Phong cười cười, nói: “Chú Chu, trong việc suy tính những chuyện liên quan tới sự nghiệp, cháu đúng là không giúp đỡ được cái gì, có điều cháu biết chính kiến của chú và lãnh đạo Triệu ở tỉnh có sự tương đồng, chá đều nghị chú bớt chút thời gian tìm lãnh đạo Triệu báo cáo công tác một chút, có lẽ sẽ nhận được sự trợ giúp không tưởng đấy ạ.”

Chu phụ nghe vậy thì mắt sáng lên, nhanh chóng định thần lại, cuối cùng trịnh trọng nói lời cảm ơn: “Giang đại sư, cảm ơn cháu đã chỉ bảo, không cần biết kết quả lần này thế nào, chú cũng vẫn nợ cháu một ân tình.”

Chu Quốc Đống chấn động trong lòng, ngay cả người cấp bậc như cha hắn Giang Phong cũng có thể chỉ đường, thật sự là quá trâu bò!

Giờ phút này, hắn thật sự bội phục tới rạp đầu xuống đất trước người bạn học này.

Giang Phong cười nói: “Chú Chu nói quá lời rồi, cháu và Quốc Đống dù sao cũng có tình bạn học bốn năm, nếu có năng lực giúp đỡ chú Chu chỗ nào, cháu đương nhiên sẽ cố gắng hết sức.

Hơn nữa, cháu đây cũng chỉ là cung cấp chút thông tin hỗ trợ mà thôi, cụ thể phải làm như thế nào, có thể thành công hay không còn phải dựa vào bản lĩnh của chú Chu, cháu cũng không dám kể công.”

Nhìn cậu thanh niên chỉ bằng tuổi con mình trước mặt này, Chu phụ cảm khái liên tục trong lòng, con ông, dưới sự dạy bảo trên dưới của ông, so với những đứa bạn đồng lứa đã có thể coi như cực kì ưu tú rồi.

Nhưng so với Giang Phong lại vẫn kém xa.

Tiếp đó, chủ đề nói chuyện của hai bên lại chuyển sang chỗ khác.

Nói chuyện phiếm đại khái thêm mười mấy phút nữa, Chu phụ mới đứng dậy nói: “Giang đại sư, cháu hiếm khi tới thành phố C này một lần, tiếp theo đây để hãy Quốc Đống chiêu đãi cháu thật tốt, chú còn có vài việc phải làm, trước hết xin lỗi cháu vì không tiếp được, trưa mai chú sẽ lại mời cháu tới ăn cơm.”

Giang Phong cũng đứng lên nói: “Chú Chu mau đi đi, không cần phải mời cháu ăn cơm nữa đâu, ngày mai cháu sẽ về lại Quế tỉnh, bữa cơm này đợi khi nào chú Chu lên chức rồi lại mời cháu cũng không muộn.”

Chu phụ cũng không khó chịu, trực tiếp gật đầu nói: “Được, vậy chú cũng không khách khí với cháu, Quốc Đống, nhất định phải chiêu đãi bạn học con cho tốt đấy.”

Chu Quốc Đống đáp: “Con biết rồi cha, có con ở đây, cha cứ yên tâm đi!”

...

Cùng lúc đó.

Tại tỉnh thành tỉnh Hồ Nam, trong một phòng riêng cao cấp ở một nhà hàng nào đó, Quan Tử Duyệt đang thấp thỏm bất an ngồi ăn cơm cùng cha của bạn trai.

Cô thật sự không nghĩ tới cha của bạn trai sẽ hẹn riêng mình ngồi ăn cơm như này.

Chương 899: Giang Đại Sư, Cảm Ơn Đã Chỉ Điểm Sai Lầm (3)

Đây là lần thứ ba hai người gặp mặt, vào lần gặp mặt đầu tiên, thái độ của Kha phụ đối với cô rất ôn hòa.

Vào lần gặp mặt thứ hai, thái độ của Kha phụ đối với cô đã thay đổi rất nhiều, thậm chí còn chủ động nói chuyện với cô rất nhiều, khiến cô âm thầm vui vẻ trong lòng.

Bây giờ là lần thứ ba hai người gặp mặt, trong hai lần gặp trước đều có bạn trai ở cùng, Kha mẫu cũng ở đó, nhưng lần này, Kha phụ lại hẹn riêng cô ra đây ăn cơm, lại còn là bữa tối, thật sự có chút quái dị không nói ra được.

Mà lần này, thái độ của Kha phụ đối với cô có thể nói là rất nhiệt tình.

Vốn Quan Tử Duyệt hẳn nên vui mừng, dù sao thì tài phú của Kha gia vẫn nằm trong tay Kha phụ, được người đứng đầu gia đình tán thành như vậy, cô lẽ ra nên vui mừng mới đúng.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng cô lại ẩn ẩn có chút bất an.

Cũng may Kha phụ cũng không nói lời gì quá mức với cô, chỉ là nói vài chuyện trong nhà với cô, hỏi thăm tình huống kinh doanh tiệm hoa của cô, cung cấp cho cô một vài đường lối suy nghĩ kinh doanh.

Một bữa cơm qua đi, ngoại trừ ánh mắt ông nhìn cô thỉnh thoảng có hơi khác thường thì những cái khác đều rất tốt.

Lúc tan cuộc, Quan Tử Duyệt lễ phép nói: “Chú Kha, cảm ơn chú

đã chiêu đãi, nếu không còn việc gì nữa, cháu xin phép đi về trước!”

Kha Xương Quần gật đầu mỉm cười: “Ừ, trên đường lái xe cẩn thận, có thời gian hai chú cháu mình lại hẹn nhau ăn cơm sau.”

“Vâng, chú Kha, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

...

Thành phố C, Hồ Bắc.

Tại quầy đồ nướng nào đó, Giang Phong và Chu Quốc Đống vừa ngồi ăn đồ nướng vừa ôn lại quãng thời gian còn học đại học.

Lần trước trong lễ kết hôn của Giang Phong, các bạn học đều tụ tập ở đó một lần, nhưng lúc đó có quá nhiều khách, Giang Phong thân là chú rể cho nên cực kì bận rộn, không trò chuyện được với đám bạn bao lâu đã phải đi tiếp đãi những vị khách khác.

Đây có thể nói là lần đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học hai người cùng ngồi nói chuyện riêng như bây giờ.

Trò chuyện một lát, chủ đề liền tập trung lên người hoa khôi lớp, Đường An Quân.

Giang Phong hỏi: “Thứ sáu tuần sau Đường An Quân kết hôn, cậu hẳn là cũng đi tham gia hôn lễ của cô ấy nhỉ?”

“Chắc chắn là phải tham gia rồi.” Chu Quốc Đống nhẹ gật đầu, lại cảm thán nói: “Chúng ta mới rời trường chưa được bao lâu mà tất cả mọi người đã người này nối tiếp người nọ kết hôn rồi, khiến tôi cũng thấy khẩn trương theo.”

Giang Phong cười nói: “Quả thực là chúng ta mới ra trường chưa được bao lâu, nhưng chúng ta cũng không phải còn trẻ, ở thời phong kiến xưa, tuổi này đã làm cha mấy đứa bé rồi. Thật ra người hiện đại sở dĩ không muốn kết hôn sớm như vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là sợ tìm nhầm đối tượng.”

Chu Quốc Đống đồng tình nói: “Đúng là như vậy, đối với phụ nữ mà nói, hôn nhân thật sự chẳng khác gì đầu thai lần nữa, đối với đàn ông thì cũng như vậy, một khi tìm nhầm đối tượng, thật sự có thể bị hành hạ tới chết.”

Giang Phong ăn một xiên thịt dê, vẻ mặt đầy tự tin nói: “Trong vấn đề hôn nhân này, tôi dù bận vẫn có thể giúp cậu được, nếu như cậu có suy nghĩ muốn kết hôn, tôi có thể giúp cậu tìm một đối tượng thích hợp.”

Chu Quốc Đống cười nói: “Nếu như là ngày trước, tôi ngược lại sẽ không gấp, có điều ngay cả đại sư mai mối cậu đây còn lựa chọn kết hôn sớm như vậy, khiến tôi quả thực cũng có chút động tâm.”

Giang Phong cầm cốc bia lên, nói: “Động tâm không bằng hành động, tóm lại, có gì cần hỗ trợ thì cậu cứ chít một tiếng với tôi là được.”

Chu Quốc Đống cũng cầm cốc bia lên, cụng với hắn một cái, nói: “Được, tôi sẽ ghi trong lòng, chờ chuyện cha tôi bên này có kết quả rồi, tôi sẽ bảo mẹ chuẩn bị lễ mời mai để mang tới chỗ cậu, mời đại sư mai mối đây giúp tôi tìm một đối tượng ưu tú.”

Giang Phong uống một hơi cạn sạch cốc bia, nói: “Chúng ta đều là bạn học với nhau, làm mấy cái nghi thức xã giao này với tôi làm gì, tôi sẽ tìm kiếm một đối tượng thật tốt cho cậu trước, chờ tới khi chuyện cha cậu bên này có kết quả, lại sắp xếp cho hai người gặp mặt sau!”

Chu Quốc Đống nói: “Cậu làm mai có quy tắc làm mai riêng, quan hệ bạn học giữa chúng ta dù tốt cũng không thể vì vậy mà phá vỡ quy tắc được, dù sao cậu cũng không chỉ có một mình tôi là bạn học, nếu đã giúp một bạn học như vậy, thì tất cả những người còn lại cũng đều phải giúp như vậy, thế thì cậu từ sáng tới tối sẽ bận tối mắt tối mũi rồi.”

Giang Phong đã có được tự do tài chính, bây giờ làm mai mối, ngoại trừ mở rộng mạng lưới quan hệ, hắn cũng hi vọng từ người quen biết trở thành chỗ thân thuộc với nhiều người hơn, đối với lễ mời mai và lễ tạ mai đã không còn để ý nữa.

Có điều, gia cảnh người bạn học cũ này của hắn cũng không thiếu những cái này, Giang Phong liền không nói thêm gì nữa.

“Được thôi, đến lúc đó cậu bảo cô nhà làm có hình thức chút là được, đừng tiêu tiền uổng phí vào mua mấy thứ quà tặng đắt tiền kia.”

Chu Quốc Đống cười nói: “Trong lòng tôi tự nắm chắc.”

Hai người vừa uống bia vừa ăn đồ nướng, nói chuyện trời đất, mãi tới hơn một giờ sáng mới tan cuộc.

Uống bia rượu thì không lái xe, Chu Quốc Đống gọi tài xế được chỉ định sẵn, trước tiên đưa Giang Phong về khách sạn hắn đặt từ trước, sau đó mới lên xe trở về nhà.

Giang Phong về phòng khách sạn, tắm rửa một lần, xong xuôi mọi việc, đặt người xuống giường rồi, lúc này hắn mới giúp Chu Quốc Đống tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Tinh thần khẽ động, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ lấy hơn một tỉ người, từng tấm ảnh chân dung nữ giới hiện lên, lướt qua chớp nháy, cuối cùng dừng lại ở một tấm chân dung:

【 Danh tính 】: Tần Tư Hàm

【 Tuổi tác 】: 23 tuổi

【 Chiều cao 】: 164 cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Cha là lãnh đạo của cơ quan cấp tỉnh nào đó, mẹ là lãnh đạo cơ quan cấp cục nào đó.

【 Sở thích cá nhân 】: nhu thuận nghe lời, chăm chỉ hiếu học, thích đọc sách, vẽ tranh, du lịch, âm nhạc...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: không có

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 77 (tình cảm vợ chồng 77 + môn đăng hộ đối 78 + Quan hệ gia đình 76)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 95 (tình cảm vợ chồng 95 + môn đăng hộ đối 95 + Quan hệ gia đình 95)

【 Dự đoán con cái 】:...

Nhìn xong thông tin đối tượng xứng đôi, Giang Phong không nhịn được mà vui mừng thay cho bạn học cũ.

Một đêm yên bình.

Ngày hôm sau, Giang Phong trả lại phòng, ăn một bát mì khô nóng xong liền đón xe chạy thẳng tới sân bay.

Chương 900: Vợ Mang Thai

Thứ bảy ngày 20 tháng 4 năm 2024.

Hôm nay là ngày lành tháng tốt, thích hợp để kết hôn, đi xa, quét dọn, dọn nhà, ký kết hợp đồng, giao dịch, chuyển nhà, khai trương, động thổ.

Tại đại sảnh của khách sạn năm sao mà trước đó Giang Phong đã bày tiệc rượu tổ chức hôn lễ đó, Đường An Quân và Sở Hữu Tài cũng cử hành hôn lễ ở chỗ này.

Đương nhiên, hôn lễ của hai người không náo nhiệt như hôn lễ của Giang Phong và Hoàng Linh Vi, hai người chỉ bày có 88 bàn mà thôi.

Giang Phong mang theo vợ tới dự hôn lễ của hai người, đưa tám vạn tám tiền mừng.

Cô dâu Đường An Quân đích thân dẫn ông chủ và bà chủ tới chỗ ngồi, bàn của hai người đương nhiên là bàn quý nhất toàn đại sảnh.

Trên đường, Giang Phong thấp giọng dặn dò: “Đường hoa khôi,

tình huống bây giờ thế nào chính cậu cũng biết, chú ý thân thể nhiều một chút, đừng gắng gượng chống đỡ, nếu như tự khiến mình mệt nhọc quá độ thì được không bù mất."

Đường An Quân nghe vậy thì hơi đỏ mặt, cô biết chuyện cô mang thai không thể gạt được cặp mắt kia của ông chủ, cô thật ra cũng không muốn mang thai sớm như vậy, nhưng ai mà biết chỉ một lần không dùng biện pháp an toàn thôi đã trúng thưởng luôn rồi, thật sự khiến cô không nói nên lời.

"Tôi biết, tôi sẽ chú ý, hôm nay không quan tâm mọi người chu toàn được, mong cậu với bà chủ thứ lỗi."

"Được rồi, với tôi mà còn phải khách sáo như vậy, cậu mau tranh thủ thời gian đi chào khỏi những vị khách khác đi!"

Chờ Đường An Quân rời đi rồi, Hoàng Linh Vi dùng ánh mắt nghi hoặc liếc nhìn Giang Phong, hắn thấy vậy mới ghé tai nói với cô: "Đường An Quân đã mang thai hơn một tháng rồi."

Hoàng Linh Vi kinh ngạc, Đường An Quân này giấu cũng thật tốt, bên phía phòng môi giới hôn nhân bên này cũng không thấy có chút tin đồn gió thổi nào.

Còn vì sao chồng cô biết, cô cũng không hề thắc mắc chút nào, trên đời này có chuyện gì có thể qua được mắt chồng cô chứ?

"Chúng ta là người kết hôn trước, không ngờ lại bị cô ấy giành sinh con trước." Hoàng Linh Vi cảm khái.

Giang Phong cười tủm tỉm nói: "Cái này em không cần phải ghen tị, anh đã tính thời gian rồi, con của chúng ta hẳn là hai, ba ngày nữa sẽ tới, tối về anh lại tăng ca với em, tranh thủ giải quyết vấn đề này càng sớm càng tốt."

Hoàng Linh Vi nghe vậy thì vừa mừng vừa sợ, đối với phụ nữ mà nói, mang thai thật sự là chuyện lớn bằng trời, chờ xác thực được thông tin xong cô phải đi nói ngay cho cha mẹ chồng và cha mẹ mình mới được, để bọn họ cùng vui mừng với nhà cô.

Ừm, tối về nhất định phải chăm chỉ tăng ca!

...

Hôn lễ của Đường An Quân và Sở Hữu Tài học tập hôn lễ của Giang Phong và Hoàng Linh Vi, quá trình đơn giản, không giày vò người, sau khi bái đường liền khai tiệc, sau đó cô dâu chú rể liền đi thay quần áo, bắt đầu mời rượu.

Bàn đầu tiên là trưởng bối hai bên, cái này không phải bàn cãi.

Bàn thứ hai đến lượt bàn của mấy người Giang Phong, Đường An Quân và Sở Hữu Tài dẫn đầu tới phía ông chủ bà chủ mời rượu.

Đường An Quân cầm chén rượu (bên trong là nước sôi để nguội), đầy cảm xúc nói: "Bạn học cũ, cảm ơn cậu đã chiếu cố tôi, nếu như không phải có cậu kéo tôi một tay, có lẽ bây giờ tôi vẫn còn đang ở Quảng Đông bên kia làm công, một tháng chỉ có mấy ngàn đồng tiền lương, nào có cơ hội làm công việc người người ghen tị như bây giờ, còn có được một tình yêu đáng quý nhất đời."

Giang Phong cũng cầm chén rượu, đứng lên cười nói: "Bạn học cũ của tôi lại khách khí rồi, cậu làm việc cho tôi, cậu kiếm được nhiều thì tôi cũng kiếm được nhiều, còn về việc cậu gặp được Sở tổng, đó là duyên phận của cậu, phải cố mà trân trọng đấy."

Sở Hữu Tài cũng biết ơn nói: "Cảm ơn ông chủ bà chủ đây đã chiếu cố An Quân, mong hai người ăn uống thật ngon miệng, việc tiếp đón có chỗ nào không chủ toàn, mong hai vị bỏ qua cho."

Giang Phong vui vẻ nói lời chúc phúc tặng Sở Hữu Tài: "Sở tổng, chúc mừng anh đã cưới được hoa khôi lớp ban xx chúng tôi, hi vọng anh sẽ hạnh phúc nộp lên tiền lương của mình, sảng khoái giao ra mật mã thẻ ngân hàng, giấu kĩ thư tình của mối tình đầu, chào đón một cuộc sống hôn nhân hoàn toàn mới."

Mọi người nghe vậy xong thì không khỏi cười ra tiếng.

Sở Hữu Tài cũng cười ha ha, nói: "Chỉ thị của ông chủ, tôi chắc chắn sẽ chấp hành."

"Cạn ly!"

"Cạn ly!"

...

Đêm đó.

Tây Phái Ngự Giang.

Trên giường lớn, sau nhiều lần lăn lộn, giày vò, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Hai người yên lặng ôm nhau mấy phút, chờ một loại dư vị nào đó biến mất xong, Hoàng Linh Vi mới lên tiếng nói: "Chồng, mau giúp em xem xem đã mang thai hay chưa?"

Thấy dáng vẻ mong đợi của vợ mình, Giang Phong gật đầu cười nói: "Được, xem thì xem nào."

Nói xong, tinh thần hắn hơi động, thông tin xứng đôi của vợ hắn liền hiện lên trước mặt:

【 Danh tính 】: Hoàng Linh Vi

【 Bạn đời 】: Giang Phong

【 Tuổi tác 】: 23 tuổi

【 Chiều cao 】: 170cm

【 Cân nặng 】: 53kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ 1... Lần thứ 2...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 95 (tình cảm vợ chồng 95+ môn đăng hộ đối 95 + Quan hệ gia đình 95)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 98 (tình cảm vợ chồng 98 + môn đăng hộ đối 98 + Quan hệ gia đình 98)

【 Dự đoán con cái 】: Giang Văn Nhạc (trứng thụ tinh, 27/1/2025), Giang Văn Yến (4/3/2027)

Giang Phong lập tức nhìn vào công năng dự đoán con cái, thấy trước ngày sinh của con trai có thêm ba chữ trứng thụ tinh, hắn không nhịn được mỉm cười, sờ lên bụng dưới bóng loáng của vợ, tràn đầy yêu thương nói: "Vợ, em mang thai rồi!"

Hoàng Linh Vi vui mừng nói: "Chồng, em thật sự mang thai rồi sao?"

Giang Phong gật đầu cười nói: "Thật sự mang thai rồi, từ giờ trở đi, em phải thật chú ý thân thể, thực đơn cho thời gian mang thai anh đã sớm chuẩn bị kĩ rồi, ngày mai sẽ đưa cho Lục Ngọc và Văn Bảo Nhi để họ dựa theo đó chuẩn bị đồ ăn cho em."

Hoàng Linh Vi ừ một tiếng, cũng đưa tay tự vuốt ve bụng của mình, hỏi: "Chồng, đây là con trai hay con gái vậy?"

Giang Phong khẳng định nói: "Đây là con trai, đứa sau mới là con gái."

Hoàng Linh Vi hưng phấn nói: "Ngày mai em sẽ đem tin tức tốt này nói cho cha mẹ chồng và cha mẹ em, để bọn họ cũng vui vẻ cùng chúng ta."

Thật ra dựa theo tập tục trước đây ở Trung Quốc, ba tháng đầu mang thai không thể nói ra ngoài, bởi vì thai nhi ba tháng đầu vẫn còn chưa ổn định, nếu như nói cho người khác chuyện mang thai quá sớm, về sau nhỡ đâu xuất hiện đủ loại tình huống như thai nhi bị sinh non, thai nhi ngừng lớn các loại thì sẽ tương đối thương tâm khó chịu, sẽ khó mà giải thích với người nhà, bạn bè.

Mặt khác, nói với quá nhiều người về chuyện mang thai, quan tâm và hồi hộp quá mức cũng không có lợi cho sức khoẻ thân thể và tinh thần của phụ nữ mang thai.

Đương nhiên, quan niệm này một phần cũng vì y học thời xưa còn chưa phát triển.

"Ừm, vậy em nghỉ ngơi sớm chút đi, không được thức khuya quá, giờ đã muộn rồi." Giang Phong nói.

Hoàng Linh Vi liếc hắn một cái, nói: “Em vốn không có thói quen thức đêm, lần nào cũng là vì anh kéo em tăng ca đến đêm muộn, còn không biết xấu hổ nói em sao?”

“Được rồi, đây là lỗi của anh, bây giờ đã không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi thôi!”

“Ừm, chồng ngủ ngon!”

“Vợ ngủ ngon.”

Chương 901: Vợ Mang Thai (2)

Thành phố Thâm Quyến, Quảng Đông.

Hoàng phụ và Hoàng mẫu đang ăn sáng trong phòng ăn.

Bữa sáng vẫn có hương vị như vậy, nhưng ăn một hồi, Hoàng mẫu lại không khỏi thở dài một hơi.

Hoàng phụ nhìn bà một cái, nói: “Mới sáng sớm mà bà than thở cái gì đấy?”

Hoàng mẫu nhấp một ngụm trà, nói: “Trước khi con gái xuất giá, cũng chỉ có thời gian nghỉ đông và nghỉ hè là ở nhà, thời gian còn lại đều ở trường, nhưng tôi cũng không thấy xa cách với nó mấy.

Nhưng nó vừa gả ra ngoài, số lần về nhà rõ ràng là còn nhiều hơn so với thời học đại học, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy mình cách nó thật xa, thật sự là rất kì quái.”

Nghe vợ mình nói như vậy, Hoàng phụ cảm thấy trà sớm cũng không còn thơm nữa, cũng thở dài theo:

“Đây chính là sự khác biệt giữa gả và chưa gả, con gái trước khi gả đi, không cần biết nó ở chỗ nào, thì cũng chỉ là ra ngoài mà thôi. Nhưng tới lúc xuất giá rồi, ngoài kia mới thực sự là nhà của nó, cảm giác đương nhiên là khác.”

Hoàng mẫu nói: “May mà người Vi Vi gả cho là Tiểu Phong, tình

cảm của hai đứa rất tốt, nếu như nó cũng giống như con gái nhà khác, không quan tâm tới ý kiến của cha mẹ, gả cho người đàn ông mà cha mẹ mình chướng mắt, vậy thì còn lo lắng biết bao chứ."

Hoàng phụ gật đầu: "Ừ, ánh mắt của Vi Vi cũng không tệ, gả cho người đàn ông như Tiểu Phong, người làm cha mẹ như chúng ta cũng có thể yên tâm, không cần phải lo con gái chịu ủy khuất.

Đúng lúc này, chiếc điện thoại Hoàng mẫu để trong túi xách kêu lên, bà lấy ra xem, không nhịn được cười với chồng, nói: "Là điện thoại của con gái."

Hoàng phụ hơi kinh ngạc; "Gọi điện thoại tới sớm thế này đúng là rất hiếm thấy, bà nhanh nghe máy xem có phải có chuyện gì rồi hay không."

Hoàng mẫu ừ một tiếng, kết nối điện thoại, hỏi: "Vi Vi, con gọi điện thoại cho mẹ sớm như vậy có phải là có chuyện gì rồi không?"

"Mẹ, con là có chuyện đại hỉ sự muốn lập tức nói cho mẹ biết." Giọng nói vui sướng của Hoàng Linh Vi vang lên.

"Đại hỉ sự gì cơ?"

"Mẹ, con mang thai rồi!"

"Con nói cái gì? Mẹ chưa nghe rõ, con lặp lại lần nữa đi?"

Hoàng Linh Vi tăng âm lượng lên một chút, nhắc lại: "Mẹ, con mang thai rồi!"

Giờ kể cả có là người điếc cũng có thể nghe ra sự hưng phấn trong giọng nói của cô.

Hoàng mẫu kích động tới mức đập bắp đùi bôm bốp, hưng phấn nói: "Quá tốt rồi, thực sự là quá tốt rồi, con chờ đó, lát nữa mẹ và cha con sẽ lập tức bay qua chăm sóc con."

"Mẹ, con chỉ vừa mới mang thai mà thôi, không cần phải gấp như vậy, hơn nữa, con ở đây cũng không thiếu người chăm sóc."

“Con thì biết cái gì, phụ nữ mang thai ba tháng đầu là quan trọng nhất, dù sao cha mẹ cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm, đi chăm sóc con cho đỡ rảnh rỗi tay chân.”

“Được thôi, nghe theo mẹ, dù sao thì có Lục Ngọc và Bảo Nhi ở đây cũng không khiến hai người phải mệt mỏi gì nhiều.”

“Ừ, vậy trước cứ như thế, mẹ sẽ lập tức bảo cha con đặt vé trước, ngồi máy bay khởi hành sớm nhất bay qua đó.”

Chờ Hoàng mẫu cúp điện thoại rồi, Hoàng phụ mới nén lại sự hưng phấn trong lòng, hỏi lại: “Vi Vi nó mang thai rồi?”

Hoàng mẫu vẻ mặt tươi cười gật đầu nói: “Đúng vậy, mang thai rồi, ông ăn no chưa? Ăn xong rồi thì tranh thủ thời gian đặt vé trước đi, tôi còn phải vào kia thu thập hành lí.”

Hoàng phụ ăn một miếng sủi cảo tôm, hỏi: “Lần này chúng ta qua đó bà định ở lại bao lâu?”

Hoàng mẫu suy nghĩ một chút, nói: “Tôi định ở đó khoảng hai, ba tháng, chăm sóc thật tốt cho con gái trong ba tháng đầu, còn ông thì tự mình xem mà xử lý.”

Nói như vậy, trong lòng Hoàng phụ đã có tính toán.

Ông cũng đã sớm nghĩ tới việc lên ở cùng con gái, trước đó con gái đang trong thời kì tân hôn, ông và bạn già tự nhiên không nên đi quấy rầy, bây giờ con gái ông đang mang thai, vậy cũng không có gì cố kỵ nữa.”

Tiếp đó, hai ông bà đi đặt trước vé xe, bắt đầu thu dọn hành lý.

Mà phía Hoàng Linh Vi bên kia, sau khi điện thoại cho mẹ mình xong, cô liền tiếp tục gọi cho mẹ chồng, thông báo tin vui mình mang thai này cho mẹ biết.

Sau khi Giang mẫu nghe xong, vẻ kinh hỉ lộ rõ trên mặt, vội vàng nói: “Vi Vi, mẹ lập tức lên xe tới đó chăm sóc con đây.” Mặc dù bà đã có cháu nội, nhưng con trai nhỏ vẫn luôn là niềm kiêu ngạo trong lòng bà, bây giờ vợ con trai nhỏ lại mang thai, người có kinh nghiệm phong phú là bà đương nhiên phải chạy tới hỗ trợ, chăm

sóc rồi.

Hoàng Linh Vi vui vẻ trong lòng, nhưng vẫn từ chối nói: “Mẹ, con cũng chỉ vừa mới mang thai mà thôi, không cần thiết phải làm lớn chuyện như vậy, chỗ chúng con bên này cũng đã có người chăm sóc, mẹ cứ yên tâm.”

Giang mẫu nói: “Mẹ biết các con ở đó cũng có người, có điều hai đứa nhỏ kia chưa sinh con bao giờ, chắc chắn không biết nhiều bằng mẹ, mẹ lên đó chăm sóc con sẽ chu toàn hơn.”

Hoàng Linh Vi cười nói: “Mẹ đã sinh ba đứa con, luận về kinh nghiệm, hai người đó chắc chắn không thể so được với mẹ, có điều cha mẹ con sau khi biết con mang thai cũng đã lập tức đặt vé máy bay tới đây chăm sóc con rồi, hai người bọn họ lớn tuổi, cũng bắt đầu rảnh rỗi tay chân, không có việc gì làm, mẹ ở quê thì lại bận rộn, cho nên không cần phải đặc biệt tới đây chăm sóc con làm gì cả.”

Giang mẫu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Có ông bà thông gia ở đó thì mẹ yên tâm rồi, vậy Vi Vi, con phải chú ý thân thể đấy, mẹ sẽ cho người bắt mấy con gà về nuôi, sau này giết thịt cho con ăn lúc ở cữ.”

Hoàng Linh Vi ngọt ngào nói: “Cảm ơn mẹ.”

Tiếp đó, hai mẹ con lại rảnh rỗi hàn huyên thêm một hồi, sau đó mới cúp điện thoại.

Sau đó, Giang mẫu lại bắt đầu nhắn tin cho đủ loại thân thích mới, báo tin vui này cho rất nhiều người.

Từ khi Giang Phong làm mai mối phát triển, không cần biết là thân thích cha hắn bên này hay là thân thích chỗ mẹ hắn bên kia, hoặc ít hoặc nhiều đều đã từng được Giang Phong giúp đỡ, từng người trong nhà đều đã có biến hóa nghiên trời lệch đất.

Có thân thích sẵn sàng đưa tay giúp đỡ như vậy, có ai không nói vài lời vỗ mông ngựa chứ?

Thế là, phía Giang phong bên này liên tục nhận được các cuộc điện thoại chúc mừng của thân thích.

“Tiểu Phong à, mợ nghe mẹ cháu nói Vi Vi mang thai, ba tháng đầu tương đối quan trọng, hai đứa phải thật cẩn thận, cái gì có thể làm cái gì không thể làm, cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn đều phải nắm rõ.”

“Cháu biết, cảm ơn mợ đã quan tâm.”

“Lát nữa mợ sẽ bảo cậu cháu bắt mấy con gà về nuôi, giữ lại tới khi Vi Vi ở cữ thì đem ra giết thịt ăn, ở thành phố không mua được loại gà đất ở quê chúng ta này.”

“Không cần đâu mợ, gà ăn lúc ở cữ đã có mẹ cháu nuôi rồi.”

“Của mẹ cháu là của mẹ cháu, của mợ là của mợ, loại gà đất này nào có ngại nhiều, thời gian ở cữ ăn không hết, thì hết ở cữ lại ăn tiếp chứ sao.”

“Cái này... Vậy cháu cảm ơn mợ!”

...

“Tiểu Phong, nghe mẹ cháu nói Vi Vi mang thai... Thôn chúng ta có người hấp rượu hơi rất tốt, dì sẽ bảo người ta hấp cho một trăm cân rượu gạo tốt nhất, cái này dùng để hầm gà chắc chắn rất thơm, không biết Vi Vi có ăn quen không.”

“Vi Vi đã từng ăn gà hầm rượu rồi, mặc dù không phải là thích ăn, nhưng cũng không tới mức không ăn được.”

“Ăn được là tốt, đây là món ăn từ đời tổ tông chúng ta truyền lại, lúc ở cữ ăn có thể giúp hồi phục sức khỏe rất tốt.”

“Cảm ơn dì nhỏ!”

...

“Tiểu Phong... Quần áo em bé để thím làm cho, cháu không cần phải mua, mua đồ bên ngoài so ra vẫn kém đồ nhà mình tự làm, đồ của nhà bao giờ cũng yên tâm hơn.”

“Cảm ơn thím!”

...

Những thân thích khác gọi điện tới cũng như vậy, tất cả đều nói lời chúc mừng, rồi tỏ ý muốn giúp đỡ, dặn hai người để ý mấy thứ kia.

Chuyện này khiến Giang Phong có chút dở khóc dở cười, có điều đây đều là lòng tốt của họ hàng thân thích, hắn không từ chối được, chỉ có thể đồng ý.

Chương 902: Hoa Đào Ngoài Giá Thú

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Giang Phong sợ cha vợ ở chỗ này nhàm chán, liền cực lực đề cử cha vợ đọc tiểu thuyết mạng.

"Cha, người thích nghiên cứu lịch sử Hoàng đế các triều đại như vậy, con đề cử người nên lên mạng đọc mấy bộ tiểu thuyết lịch sử, có một số tác giả viết rất là thú vị."

"Tiểu thuyết lịch sử? Là mấy tiểu thuyết giống như « Khang Hi Đại Đế », « Hoàng đế Ung Chính », « Hoàng đế Càn Long » sao?" Hoàng Nguyên Giáp hỏi.

Giang Phong nói: "Không giống với những tiểu thuyết lịch sử truyền thống này cho lắm, cha đã xem qua cuốn tiểu thuyết « Những câu chuyện triều Minh » tương đối kinh điển kia chưa?"

Hoàng Nguyên Giáp lắc đầu nói: "Chưa xem, nhưng mà cũng có một chút ấn tượng về quyển tiểu thuyết này. Đây là tiểu thuyết miêu tả về lịch sử triều Minh sao?"

Giang Phong gật đầu nói: "Sách này chủ yếu viết về một số chuyện xưa liên quan tới triều Minh từ năm 1344 đến năm 1644. Nó thể hiện một bức tranh toàn cảnh về vận mệnh của mười sáu vị hoàng đế triều Minh, các vương công quyền quý và các nhân vật nhỏ, nhất là quan trường chính trị, chiến tranh, tâm đế vương là được miêu tả nhiều nhất, ngoài ra còn viết thêm về chế độ kinh tế chính trị, đạo đức diễn nghĩa thời bấy giờ. Toàn bộ tiểu thuyết lấy tư

liệu lịch sử làm cơ sở, lấy niên đại và nhân vật cụ thể làm chủ tuyến, cộng với lối hành văn mới lạ. Cách viết của hắn rất hài hước, là một cuốn tiểu thuyết lịch sử vô cùng kinh điển."

Hoàng Nguyên Giáp nghe vậy thì cảm thấy hứng thú: "Cha thích nhất chính là lịch sử triều Minh, nếu như con đã đề cử cuốn tiểu thuyết này như vậy thì cha đúng là không thể bỏ lỡ được rồi."

Giang Phong nói: "« Những câu chuyện triều Minh » là tiểu thuyết lấy tư liệu từ lịch sử, ngoài ra còn có « Cực Phẩm Gia Đinh », « Trở lại triều Minh làm vương gia », « Ở rể » cũng là tiểu thuyết lịch sử giả tưởng kinh điển không nên bỏ qua."

"Cái gì gọi là tiểu thuyết lịch sử giả tưởng?" Hoàng Nguyên Giáp không hiểu hỏi.

Giang Phong giải thích: "Tiểu thuyết lịch sử giả tưởng không giống với tiểu thuyết lịch sử truyền thống. Tiểu thuyết lịch sử truyền thống đều là lấy tư liệu lịch sử làm cơ sở, nhưng với tiểu thuyết lịch sử giả tưởng thì tác giả có thể tự mình biên soạn một lịch sử thế giới, như « Cực Phẩm Gia Đinh » và « Ở rể » chính là như vậy. Cái này được gọi là giả tưởng. Còn « Trở lại triều Minh làm vương gia » là tiểu thuyết nửa giả tưởng. Trong tiểu thuyết nửa giả tưởng, bối cảnh thế giới, hệ thống quan viên, hệ thống tiền tài, nhân vật lịch sử… đều lấy tư liệu lịch sử làm cơ sở. Nhưng trong đó lại có rất nhiều thứ được tác giả biên soạn ra, bao gồm cả nhân vật chính đều là được biên soạn ra, cho nên dạng tiểu thuyết lịch sử này được xưng là nửa giả tưởng."

Hoàng Nguyên Giáp nghe vậy thì liên tục gật đầu, nói: "Xem ra cha trước đó đã bỏ lỡ rất nhiều tác phẩm kinh điển!"

Giang Phong nói: "Muốn học tập tri thức lịch sử chân chính thì đọc tiểu thuyết lịch sử truyền thống sẽ có trợ giúp nhất định, nhưng nếu như chỉ là vì giải trí, giết thời gian thì tiểu thuyết lịch sử giả tưởng sẽ thoải mái nhiều."

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Vậy cha sẽ đọc « Những câu chuyện triều Minh» trước, viết về mười sáu vị hoàng đế triều Minh. Đây là chuyện mà cha cảm thấy hứng thú nhất, nhất định phải đọc mới được. Chờ đọc xong quyển này lại đọc mấy quyển tiểu thuyết lịch

sử hư cấu mà con đề."

Giang Phong mỉm cười nói: "Mấy bộ tiểu thuyết này cộng lại khoảng chừng hơn 14 triệu chữ, đủ để đọc một đoạn thời gian, chờ sau khi cha đọc xong, con lại tiếp tục đề cử, bảo đảm cha đọc mà không dừng được."

Hoàng Nguyên Giáp liên tục nói tốt.

Một bên khác, mẹ Hoàng nói với con gái: "Con xem một chút, mỗi lần cha con gặp mặt chồng con đều nói không hết lời. Nếu như đặt hai người này tại cổ đại, chỉ sợ sớm đã kết bái làm huynh đệ khác họ rồi."

Hoàng Linh Vi cười nói: "Mẹ, chuyện này cũng chưa chắc, cha con thương con như thế, nếu như gặp phải người trẻ tuổi có tính cách hợp với hắn thì chắc là hắn sẽ không lập tức muốn kết bái huynh đệ với đối phương đâu, mà là nghĩ biện pháp đưa người trở về làm con rể của hắn."

Mẹ Hoàng: "..."

...

Sau khi vợ mang thai 24 giờ, phần mềm hack lâu rồi không có biến động của Giang Phong cuối cùng cũng xuất hiện công năng mới, chức năng mới này có tên là 【 Hoa đào ngoài giá thú 】 , là một công năng vô cùng thực dụng và thú vị.

Nói một cách đơn giản, nó có thể dự đoán kiếp đào hoa của mỗi một đối tượng xứng đôi sau khi kết hôn.

Tình cảm của con người không phải là cứ hình thành thì sẽ không thay đổi.

Mặc dù Giang Phong lựa chọn đối tượng cho khách hàng đều là đối tượng có độ xứng đôi hôn nhân cực cao, nhưng điều này cũng không thể đại biểu cho việc đôi vợ chồng mà hắn tác hợp nhất định có thể đạt tới điểm xứng đôi hôn nhân tối đa.

Tục ngữ nói nhất niệm thiên đường nhất niệm địa ngục, tình cảm vợ chồng bình thường cũng là như thế.

Chương 903: Hoa Đào Ngoài Giá Thú (2)

Các đôi vợ chồng có điểm xứng đôi tối đa từ 90 điểm trở lên thì giống như là cầm được một lá bài tốt trong đấu địa chủ, bình thường xác suất thắng của ván bài này lên tới 99.999%.

Nhưng trên đời này có đủ loại người, lỡ như người nào đó bị não rút, không ra bài theo lẽ thường, mà đánh hết những con bài tốt trên tay trước, vậy thì đánh thua cũng không có gì là kỳ quái.

Bây giờ xuất hiện chức năng mới này, có thể nói là như thêm vào một lớp bảo hiểm mới cho các cặp đôi mà Giang Phong từng tác hợp, vào lúc bọn họ xuất hiện đào hoa ngoài giá thú có thể thông báo trước cho bọn họ, để bọn họ có thể thong dong giải quyết kiếp đào hoa sắp đến, không đến mức ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng.

Đây chính là phương pháp sử dụng chính xác của 【 Đào hoa ngoài giá thú 】 .

Bởi vậy, sau khi xuất hiện công năng 【 Đào hoa ngoài giá thú 】 , Giang Phong liền ngay lập tức xem xét cho các đôi vợ chồng mà hắn đã tác hợp trực tiếp hoặc là gián tiếp.

Không có đào hoa thì trực tiếp lướt qua, có thì lựa xếp riêng các vị khách kia ra một bên, chuẩn bị gọi điện thoại cho từng người để thông báo cho bọn họ, để bọn họ có thể tránh khỏi những đào hoa ngoài giá thú này.

...

Ban đêm.

Tại khu dân cư nào đó tại tỉnh thành tỉnh Quế.

Trong thư phòng, một nam một nữ đang ngồi trước máy vi tính, lách cách gõ bàn phím, khi thì tốc độ cực nhanh, không thua nhân viên chuyên nghiệp, khi thì tốc độ cực chậm, vừa đánh ra một hàng chữ lại trực tiếp xóa bỏ, khi thì dừng lại suy nghĩ mấy phút.

Một nam một nữ này không phải ai khác, chính là cặp đôi tác giả Hồ Văn Hoa và Ngô Vũ Đình.

Hai vợ chồng đều là tác giả cũ lăn lộn hơn mười năm trên web Qidian, điểm khác nhau là trước khi hai người kết hôn là, Hồ Văn Hoa là tác giả ổn định có danh tiếng với mấy tác phẩm chất lượng tốt, mà Ngô Vũ Đình lại là một tác giả bị vùi dập ở tầng dưới.

Sau khi được Giang đại sư tác hợp kết thành vợ chồng, hai người không chỉ thu hoạch được tình yêu mà cũng nhận sự thành quả lớn trong sự nghiệp.

Đầu tiên là Ngô Vũ Đình, là một tác giả giãy dụa bị vùi dập ở tầng dưới hơn mười năm, thứ cô thiếu không phải là lối hành văn, cũng không phải là thiết lập, mà là không thể kể tốt phần quan trọng của câu chuyệnt.

Sau khi gả cho Hồ Văn Hoa, ban đầu cô chỉ an tâm làm trợ thủ cho chồng, hỗ trợ thiết lập mấy nhân vật hoặc là làm mấy kịch bản nhỏ gì đó, cứ như vậy lăn lộn hơn nửa năm, ý định muốn sáng tác một tiểu thuyết tinh phẩm lại tràn ngập trong đầu của cô.

Thế là, cô liền năn nỉ chồng mình viết giúp dàn ý hoàn chỉnh cho cốt truyện, lúc đó cô đã mang thai, chờ sau khi chồng viết xong dàn ý cho cô thì cô đang chuẩn bị mọi thứ trong thời gian mang thai.

Chờ sau khi sinh con và kiên nhẫn ở cữ một tháng, cô liền ngay lập tức đăng tác phẩm của mình lên Qidian.

Sau khi được chồng mình bù đắp vào nhược điểm lớn nhất, Ngô Vũ Đình cuối cùng cũng không còn bị vùi dập giữa chợ nữa, nghênh đón thu hoạch của mình, có cuốn tiểu thuyết chất lượng đầu tiên trong đời.

Trước mắt, tác phẩn đã được đăng nhiều kỳ trong hơn nửa năm qua, đã đạt đến hơn bốn nghìn gần năm ngàn lượt đăng ký, Ngô Vũ Đình cực kì hài lòng đối với chuyện này.

Đây cũng là nguyên nhân mà bây giờ cô lại tích cực gõ chữ như vậy.

Mà trước khi Hồ Văn Hoa cưới Ngô Vũ Đình, đang đăng nhiều kỳ của tác phẩm « Sống lại: nuôi con và làm giàu », số lượt đăng ký ngay lúc đó đã cao đến bảy ngàn, sau này càng viết càng tốt, lúc hoàn thành thuận lợi đột phát mười ngàn lượt đăng ký, trở thành cuốn sách có mười ngàn lượt đăng ký đầu tiên của hắn.

Có lẽ là do tích lũy, cũng có lẽ là do linh cảm mà tình yêu mang đến, sau khi hoàn thành « Sống lại: nuôi con và làm giàu », Hồ Văn Hoa tỉ mỉ chuẩn bị mấy tháng, cuối cùng viết ra một cuốn sách bạo, lượt đặt trước trực tiếp hơn mười ngàn, trước mắt thì lượt đăng ký đã đạt đến hơn ba vạn, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên. Chỉ cần không xảy ra sai lầm gì, hắn liền có tư cách cạnh tranh vị trí đại một năm một lần.

Đây chính là đại thần của Qidian đó!

Trong giới văn học mạng, Qidian là lão đại không cần tranh cãi. Nó thống trị giang hồ văn học mạng đến nay đã hai mươi năm, không có trang web nào có thể khiêu chiến quyền uy của nó.

Đến Qidian chứng đạo, đã là nhận thức chung của tất cả tác giả.

Mà đại thần Qidian cũng là càng ngày càng nhiều, ngưỡng cửa trở thành đại thần cũng càng ngày càng cao.

Lúc Hồ Văn Hoa mới xuất đạo, vị trí đại thần cũng mới xuất hiện, lúc đó là ngưỡng cửa thấp nhất, chỉ cần có mấy tác phẩm hay là có tư cách ký hẹn đại thần.

Nếu có tác phẩm có bốn mươi ngàn lượt đặt trước thì đại thần là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nếu như lúc đó có ba, bốn mươi ngàn lượt đăng ký tác phẩm thì cho dù là hợp đồng bạch kim cũng đều có tư cách ký.

Nhưng mà, sau khi văn học internet phát triển nhanh chóng, độc giả càng ngày càng nhiều, thành tích của tác giả ban đầu càng ngày càng tốt, ngưỡng cửa đại thần và tác giả bạch kim đương nhiên cũng dâng lên theo nước.

Chương 904: Hoa Đào Ngoài Giá Thú (3)

Bây giờ, trừ khi thành tích nghịch thiên, nếu không muốn làm từng bước thì trước tiên cần phải cạnh tranh được danh xưng Thập Nhị Thiên Vương của đại thần quân dự bị, sau đó lại giết ra từ trong Thập Nhị Thiên Vương mới có thể trở thành đại thần.

Có thể nói, Hồ Văn Hoa đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để trở thành đại thần, bây giờ muốn trở thành đại thần thì phải lấy ra thành tích đủ chói mắt thì mới có cơ hội.

Một mực gõ cho đến chín giờ tối, Hồ Văn Hoa và Ngô Vũ Đình không hẹn mà cùng dừng lại động tác gõ bàn phím.

Vợ chồng khó có được sự đồng bộ, Hồ Văn Hoa không khỏi hỏi: “Vợ à, em đã hoàn thành nhiệm vụ?"

Ngô Vũ Đình gật đầu cười nói: "Hoàn thành, chồng cũng làm xong rồi sao?"

"Ừm, đã làm xong, trước cứ đổi mới đã, hôm nay khó được sự đồng bộ, muốn ra ngoài ăn chút đồ nướng hay không?"

"Được, cũng lâu rồi không ra ngoài ăn đồ nướng, đều có lúc hoài niệm mùi vị cà nướng."

Hai vợ chồng vừa nói chuyện vừa đăng chương vừa gõ xong lên mạng.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, lúc tắt máy tính, điện thoại đặt trên bàn của Hồ Văn Hoa bỗng nhiên vang lên. Hắn nhìn thoáng qua điện thoại, cao hứng nói: "Là điện thoại của Giang đại sư."

Nói xong, hắn ngay lập tức kết nối điện thoại, nói: "Giang đại sư, chào buổi tốt!"

Giang Phong cười chào hỏi: "Anh Hoa, chào buổi tối, gọi điện thoại cho vào giờ này không biết có quấy rầy đến việc anh gõ chữ hay không?"

Hồ Văn Hoa nói: "Hôm nay đã gõ xong chương mới, đang chuẩn bị cùng vợ ra ngoài ăn chút đồ nướng, Giang đại sư có ở tỉnh thành

hay không, nếu ở thì mang theo người nhà của anh ra ngoài tụ tập một chút đi?"

"Được, vậy thì cùng đi ra ngoài ăn chút đồ nướng, vợ của tôi thì đang bồi cha mẹ vợ, không gọi cô ấy tới làm gì." Chuyện vợ mang thai thì có người thân biết rõ là được, không cần thiết ồn ào khiến cho toàn thế giới đều biết.

Sau đó, hai người hẹn chỗ ăn đồ nướng rồi mới cúp điện thoại.

Đứa nhỏ đã cai sữa, trước mắt được cha Ngô mẹ Ngô giúp đỡ trông coi. Hai vợ chồng đương nhiên là cực kỳ tiêu sái, nói ra ngoài liền có thể ra ngoài, không cần vì chăm sóc con cái mà phát sầu.

Trên đường đi đến điểm hẹn, Ngô Vũ Đình nói: "Giang đại sư là một người bận rộn, lần này bỗng nhiên điện thoại tới cho anh, còn đồng ý cùng nhau đi ăn đồ nướng, có thể là có chuyện muốn nói với anh!"

Hồ Văn Hoa vừa lái xe vừa nói: "Anh cũng là nghĩ như vậy, nhưng mà lấy mạng lưới quan hệ rộng lớn kia của Giang đại sư, chắc chắn sẽ không phải là tới tìm anh làm việc."

Ngô Vũ Đình đồng ý với lời này, vào hơn hai tháng trước, hai vợ chồng có đi tham gia hôn lễ của Giang đại sư. Tràng diện kia thật sự là làm cho bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Không chỉ có mấy vị đại minh tinh tuyến đại, còn có không ít phú nhị đại siêu cấp.

Còn về những người ngồi cùng đám minh tinh và phú nhị đại siêu cấp kia, mặc dù hai người không nhận ra thân phận của đối phương, nhưng dùng cái mông nghĩ cũng biết nhất định là không phú thì cũng quý.

Có nhân mạch quan hệ lợi hại như vậy, Giang đại sư tìm ai làm việc cũng không tìm tới trên người bọn họ.

"Có khả năng là Giang đại sư tâm huyết dâng trào, muốn đến Qidian làm một tác giả hay không?" Ngô Vũ Đình tự bổ não.

Hồ Văn Hoa dở khóc dở cười nói: "Vợ à, xem em tự bổ não kìa, hay

là quyển sách tiếp theo em có thể thử một chút thể loại tiên hiệp huyền huyễn hoặc là khoa huyễn?"

Ngô Vũ Đình: "..."

...

Nửa giờ sau.

Tại một quán thịt nướng nổi tiếng nào đó, Giang Phong ngồi đối diện vợ chồng Hồ Văn Hoa, Ngô Vũ Đình.

Sau khi gọi món xong, Giang Phong không có nói thẳng vào chuyện chính, mà trò chuyện với vợ chồng Hồ Văn Hoa về cuốn tiểu thuyết đang "hot", trò chuyện bát quái văn học mạng, trò chuyện Hồ Văn Hoa đang đăng tác phẩm nhiều kỳ.

Ba người không phải tác giả thâm niên thì chính là độc giả thâm niên, chỉ cần nguyện ý trò chuyện thì thật sự không lo không có chủ đề chung.

Nói chuyện hơn một giờ, Giang Phong mới nhìn Hồ Văn Hoa rồi nói: "Anh Hoa, anh gần đây có phải là thường xuyên tán gẫu với một nữ tác giả tên là 'Tiểu Tiểu Hồ Trung Tiên'?"

Hồ Văn Hoa nghe vậy thì khẽ giật mình, lập tức gật đầu nói: "Đúng vậy, gần đây cô ấy đang chuẩn bị ra sách mới, cho nên thường xuyên tìm tôi trò chuyện về thiết lập của mình, bởi vì quen biết nhiều năm, tôi cũng không tiện từ chối. Giang đại sư cũng đọc sách của cô ấy?"

Giang Phong lắc đầu nói: "Tôi chưa đọc sách của cô ấy, nhưng mà tôi phải nhắc nhở anh một lần, cô ấy tương đối có hảo cảm với anh. Nếu anh không chú ý giữ một chút khoảng cách thì sợ rằng không bao lâu nữa thì hảo cảm của cô ấy đối với anh sẽ chuyển biến thành tình cảm."

Lời này vừa nói ra, Ngô Vũ Đình vốn không thèm để ý nhịn không được mà đổi sắc mặt.

Hồ Văn Hoa lập tức giật mình một cái, cuống quít giải thích: "Vợ à, em phải tin tưởng anh, anh tuyệt đối không có ý trên phương diện

này. Giang đại sư, cậu phải làm chứng giúp tôi!"

Giang Phong nhìn về phía Ngô Vũ Đình, cười giải thích: "Chị dâu yên tâm, anh Hoa đúng là không có ý nghĩ trên phương diện kia. Tôi sở dĩ cố ý nhắc nhở, chỉ là muốn bóp chết phiền phức từ sớm mà thôi. Dù sao tôi là người tác hợp cho hai người, tôi phải phụ trách đối với hôn nhân của hai người."

Nghe xong lời này, sắc mặt Ngô Vũ Đình mới khôi phục như bình thường, nói với Hồ Văn Hoa: "Nếu Giang đại sư đã làm chứng giúp anh, em đương nhiên là tin tưởng, sau đó nên làm như thế nào, chắc là không cần em nhiều lời đúng không?"

Hồ Văn Hoa lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, nói: "Anh hiểu mà!"

Chương 905: Công Chúa Chân Chính

Hồ Văn Hoa không phải là người thứ nhất có tình huống như vậy, mấy ngày kế tiếp, Giang Phong cũng gọi điện thoại cho từng khách hàng có đào hoa ngoài giá thú, nhắc nhở bọn hắn chú ý những hoa đào đã xuất hiện hoặc là còn chưa xuất hiện.

Bây giờ Giang Phong đã là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước nổi tiếng. Đám khách hàng căn bản đều tin tưởng lời nói của hắn. Người đã tiếp với 'Hoa đào' đương nhiên là ngay lập tức phân rõ ranh giới, người còn chưa tiếp xúc với 'Hoa đào' thì cũng đều đề cao cảnh giác.

Dù sao, hôn nhân của những khách hàng này đều đang hạnh phúc, phần lớn lại đều ở trong kỳ tân hôn, hai vợ chồng trôi qua như keo như sơn, ai cũng không muốn bị những 'Hoa đào' kia phá hư tình cảm vợ chồng.

Sau khi gọi điện thoại một vòng, Giang Phong cũng coi như là đã chắp thêm một miếng vá cho đông đảo khách hàng.

Sau khi làm xong những chuyện này, thời gian bất tri bất giác đã đi tới cuối tháng, Giang Phong nhận được điện thoại của bạn học cũ - Chu Quốc Đống.

Ở trong điện thoại, Chu Quốc Đống tràn ngập cảm kích nói cho Giang Phong một tin tức tốt: "Giang đại sư, cảm ơn cậu đã chỉ cho cha tôi một con đường sáng, trợ giúp ông ấy bước qua một bước này."

Nghe đến đó, Giang Phong liền biết cha Chu thành công thăng chức, không khỏi khiêm tốn nói: "Chú Chu có thể thành công, đó là nhờ năng lực làm việc của chú ấy, tôi chỉ trợ giúp một chút mà thôi, cũng không dám giành công."

"Bạn học cũ, ở trước mặt tôi cậu cũng đừng khiêm nhường làm gì. Cha tôi nói đây đều là công lao của cậu, chỉ điểm của cậu đã giúp đại ân. Ông ấy bảo tôi chuyển lời cho cậu, ông ấy sẽ nhớ kỹ ân tình này, có chuyện gì cần giúp một tay thì cứ nói với ông ấy một tiếng, chỉ cần là chuyện ông ấy có thể làm mà không vi phạm kỷ luật thì ông ấy tuyệt đối sẽ không chối từ."

Chu Quốc Đống lúc này thật sự hăng hái, con trai người đứng thứ hai và con trai người đứng đầu vẫn có khác biệt không nhỏ. Mấu chốt nhất là vì tuổi tác của cha hắn, sau khi bước qua cánh cửa này mà còn có tiềm lực tiếp tục đi lên, đây mới điều là quan trọng nhất.

"Chú Chu đúng là quá khách sáo rồi!"

Giang Phong cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, chỉ đường cho cha Chu chỉ là một cái nhấc tay, hắn không dùng ân tình của bất kỳ người nào cả, chỉ là tốn thời gian tra xét tư liệu của không ít người, lại vuốt rõ quan hệ phức tạp trong đó rồi tìm ra người có khả năng nhất đến giúp cha Chu.

Giang Phong vốn cũng không nắm chắc, chỉ là thuận thế mà làm, thành rồi đương nhiên là tốt, không thành công hắn cũng không có tổn thất gì. Dù sao hắn đã nói rõ với cha Chu là mình chỉ am hiểu tính toán nhân duyên và con cái, kiến thức về các phương diện khác đều là nửa vời.

Cho dù thất bại, chú Chu cũng sẽ không trách hắn.

Mà bây giờ thành công, nhận được ân tình của chú Chu là chuyện không thể bình thường hơn được.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Chu Quốc Đống mới lên tiếng: "Bạn học cũ, hiện tại chuyện bên phía cha tôi đã được giải quyết ổn thỏa, chuyện hôn nhân đại sự của tôi cũng có thể đưa vào danh sách quan trọng, sau đó tôi sẽ bảo mẹ tôi chuẩn bị kỹ lễ mời môi rồi đưa qua cho cậu."

Giang Phong nói đùa: "Lễ mời môi thì miễn đi, trực tiếp để dì chuẩn bị tạ môi lễ đi, tôi đã tìm kiếm được đối tượng phù hợp cho cậu rồi."

Chu Quốc Đống nghe vậy thì nào còn có tâm tư so đo cái gì mà mời môi lễ hay là tạ môi lễ, hưng phấn đặt câu hỏi liên tục: "Cô ấy là người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Bối cảnh gia đình thế nào?"

Giang Phong liền giới thiệu sơ lược: "Cô ấy là người Quảng Đông, năm nay 23 tuổi, cao 1m64, trước mắt đang công tác tại cục Công Thương tại thành phố nào đó ở tỉnh Tấn. Cha là lãnh đạo bộ phận nào đó ở tỉnh Tấn, mẹ là lãnh đạo cục nào đó, có thể nói là môn đăng hộ đối với cậu, được ông trời tác hợp cho."

Chu Quốc Đống nghe xong thì động lòng, bối cảnh gia đình này đúng là không thua nhà hắn. Hơn nữa, hắn cũng vô cùng tín nhiệm năng lực tính toán nhân duyên của bạn học cũ này. Điều này chứng minh hai bên không chỉ là môn đăng hộ đối mà các phương diện khác đều xứng đôi.

"Bạn học cũ, cậu đúng là không hổ danh đại sư mai mối nổi tiếng cả nước. Tôi vô cùng hài lòng về đối tượng xem mắt này. Cậu xem lúc nào thì thích hợp sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt?"

"Tôi vẫn còn chưa nói lại với nhà gái. Tôi đây là nói trước tình huống của đối phương cho cậu, cậu hài lòng thì tôi mới khởi hành đi đến chỗ của nhà gái, giúp cậu đáp cầu dắt mối."

"Thì ra là thế, bạn học cũ, vậy thì vất vả cậu phải đi một chuyến rồi!"

"Được rồi, còn khách sáo với tôi làm gì, mùng 2 tháng sau tôi có một bạn học cấp ba kết hôn, chờ tôi tham gia hôn lễ của cô ấy xong thì sẽ xuất phát giúp cậu đáp cầu dắt mối đi!"

"Ừm, không thành vấn đề, cũng không vội thời gian hai ba ngày này."

"Vậy trước tiên cứ như này, tôi bận chuyện công việc trước, có gì lại liên hệ."

"Được rồi, bái bai!"

"Bái bai!"

Chương 906: Công Chúa Chân Chính (2)

Thứ năm, ngày 2 tháng 5 năm 2024.

Hôm nay là ngày tháng tốt, thích hợp kết hôn, xuất hành, quét dọn, đính hôn, ký kết hợp đồng, giao dịch, mua nhà, khai trương, đặt trước.

Liễu Y Y và Chu Thông liền lựa chọn ngày này để cử hành hôn lễ.

Địa điểm tổ chức hôn lễ đương nhiên là nhà Chu Thông ở thành phố D.

Giang Phong không có nặng bên này nhẹ bên kia, tiền mừng bằng với Đường An Quân, đều là 88 ngàn tệ. Mà hắn và Hoàng Linh Vi đến đương nhiên trở thành khách tôn quý nhất trong hôn lễ.

Liễu phụ, Liễu mẫu đều nhiệt tình tiếp đãi, bọn hắn thật sự cảm kích Giang Phong đến nỗi không nói nên lời. Bọn họ đều hiểu rõ nếu như không có Giang Phong chiếu cố thì con gái của bọn họ sẽ không thể có ngày hôm nay?

Tỉ lệ lớn là không biết làm công ở nơi nào, một tháng năm ba ngàn tệ tiền công, cho dù là tìm người yêu chắc chắn cũng là người làm công có gia cảnh bình thường, nào có cơ hội gả cho gia đình giống như Chu gia chứ?

Chính là bởi vì có người bạn họ cũ là Giang Phong chiếu cố, không chỉ có con gái của bọn họ thay đổi vận mệnh, ngay cả Liễu gia của bọn họ cũng xảy ra biến hóa không nhỏ.

Bởi vậy, Liễu phụ Liễu mẫu thật sự cảm kích Giang Phong, không có nửa điểm giả dối nào.

Điều kiện kinh tế của Chu gia không kém, kinh doanh nhiều năm tại thành phố D, mạng lưới quan hệ khá tốt. Buổi hôn lễ này được chuẩn bị vô cùng long trọng, đặt 108 bàn.

Chờ kết thúc quá trình hôn lễ, chú rể cô dâu bắt đầu mời rượu, vợ chồng Giang Phong chính là khách đầu tiên được mời rượu.

Bởi vì hắn không chỉ là bạn học của cô dâu, là ông chủ mà còn là người mai mối cho chú rể cô dâu, chén rượu thứ nhất này không kính hắn thì còn có thể kính ai?

"Giang đại sư, cảm ơn cậu đã giới thiệu cho tôi một đối tượng ưu tú như vậy, tôi nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của cậu, yêu cô ấy đến bạc đầu."

"Bạn học cũ, bà chủ, tôi cũng không nhiều lời cảm ơn nữa, tất cả đều ở trong rượu, cạn ly!"

"Ừm, chúc hai người tân hôn hạnh phúc, cạn ly!"

…

Thôn Thủy Điền, trấn Ngũ Phúc, huyện Bách Lương.

Chu mẫu nhấc quà tặng đã chuẩn bị xong trong hai ngày này, nói với chồng mình: "Ông ở nhà trông tiệm, tôi đi trấn Thanh Hà mời môi cho con trai."

Chu Quốc Mạnh gật đầu nói: "Hừm, đi đi!"

Hai vợ chồng đã thương lượng qua việc này, còn trưng cầu ý kiến của con trai, vợ hắn đi mời môi là chuyện bình thường.

Chu mẫu dặn dò một tiếng liền không nói thêm lời nào nữa, mang theo quà tặng lái xe điện đã được sạc đầy hướng về trấn Thanh Hà.

Mặc dù là hai trấn gần nhau, nhưng lúc Chu mẫu tới Giang gia thôn Long Sơn trấn Thanh Hà thì đã là chuyện của hơn nửa giờ

sau.

Từ sau khi Giang phụ Giang mẫu đi trên con đường mai mối giống như con trai, chỉ cần hai vợ chồng không đi xa nhà thì trên cơ bản đều sẽ có một người ở nhà, sẽ không cùng lúc ra ngoài mai mối.

Lúc Chu mẫu đến là hơn mười giờ sáng, đúng lúc gặp phải Giang mẫu đang ở nhà.

“Xin chào, xin hỏi nơi này là nhà của Giang đại sư sao?" Chu mẫu dừng xe, dẫn theo quà tặng hỏi.

Lại một khách hàng tới cửa, Giang mẫu nhiệt tình nghênh đón chào hỏi.

Sau khi hai bên giới thiệu tên, Chu mẫu liền đưa quà tặng cho Giang mẫu, nói: "Thím Trương, tôi tới mời môi thay con trai, hi vọng thím Trương có thể tìm kiếm một đối tượng thích hợp cho con trai tôi."

Giang mẫu nhận quà tặng, cười nói: "Không có vấn đề, chị Chu có thể nói một chút về tình huống của con trai bà, bên phía tôi nếu có đối tượng thích hợp sẽ lập tức sắp xếp xem mắt."

Chu mẫu gật đầu, nói: "Con trai tôi năm nay 24 tuổi, cao 1m76, tốt nghiệp chính quy. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã hiểu chuyện, cho tới bây giờ chưa từng cãi lại cha mẹ lời nào, làm việc tương đối chịu khó, trước mắt đang mở một tiệm tạp hóa nho nhỏ ở tỉnh thành. Mặc dù chuyện làm ăn của tiệm tạp hóa không phải là quá tốt, nhưng mỗi tháng cũng có thể kiếm được mấy ngàn tệ, tốt hơn người làm công bình thường một chút. Hơn nữa, tuy tiệm tạp hóa hơi nhỏ, nhưng cũng là làm ăn đường đường chính chính, tiềm lực tương lai thật đúng là không phải là thứ mà người làm công có thể so sánh. Ngoài ra, tôi và cha nó kinh doanh một quầy bán đồ ăn vặt trong thôn, chuyện làm ăn tương đối phát đạt. Tôi cũng không gạt thím Trương, tiền lãi một tháng không nhiều, nhưng ít nhất thì vẫn được hơn mười ngàn tệ. Đây chính là tình huống đại khái của con trai tôi và gia đình chúng tôi."

Giang mẫu ừm một tiếng, hỏi: "Chị Chu, chị thêm Wechat của tôi đi rồi gửi một tấm ảnh chụp con trai chị gần đây cho tôi. Nếu như

tìm được đối tượng thích hợp thì tôi sẽ đưa ảnh chụp cho cô gái người ta xem."

Yêu cầu này vô cùng hợp lý, Chu mẫu liền thêm wechat của Giang mẫu, sau đó chọn một tấm ảnh đẹp nhất của con trai rồi gửi cho Giang mẫu.

Sau khi làm xong, Chu mẫu liền móc một cái hồng bao ra, dùng hai tay đưa cho Giang mẫu nói: "Thím Trương, chị nhận lấy hồng bao này đi, chuyện sau đó đành làm phiền chị rồi."

Đây là quy tắc đã thành ước định, Giang mẫu đương nhiên sẽ không từ chối, nhận hồng bao rồi nói: "Yên tâm đi, chị Chu, tôi nhất định sẽ tìm cho chị một con dâu khiến chị hài lòng."

"Ừm, vậy tôi sẽ quay về trông tiệm trước, có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"Được rồi, vậy chị trở về đi, có chuyện thì tôi sẽ ngay lập tức thông báo."

Chương 907: Công Chúa Chân Chính (3)

Phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Bên trong văn phòng, Giang Phong ngay gõ bàn phím, nhập tư liệu xứng đôi của khách hàng vào máy tính rồi lại in ra từng cái.

Chờ sau khi giải quyết toàn bộ chuyện của khách hàng tồn động tại tổng văn phòng, Giang Phong mới bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi của khách hàng giúp cha mẹ, sau đó gửi thông tin của đối tượng kia qua Wechat cho cha mẹ.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Giang Phong liền tan ca sớm, mang theo bảo tiêu Bách Lý Ngô Đồng và bảo mẫu Lục Ngọc trực tiếp xuất phát, tiến về tỉnh Tấn để đáp cầu dắt mối cho bạn học cũ.

Đương nhiên, nếu dọc đường đi có đối tượng xứng đôi của khách hàng thì Giang Phong cũng sẽ thuận tay tác hợp một phen, tránh cho bà mai tại phòng môi giới phải mất công đi một chuyến.

Mặc dù đã nói trước với vợ và cha mẹ vợ, nhưng trước khi xuất phát, Giang Phong vẫn gọi điện thoại nói lại một tiếng.

Cùng lúc đó.

Sân bay Trung Hải, Bùi Dĩnh mang theo hai bảo tiêu lái hai chiếc xe sang tới đón.

Chờ khoảng mười lăm phút, một người phụ nữ nước ngoài xinh đẹp xuất hiện ở trong tầm mắt của Bùi Dĩnh.

Khi nhìn thấy người phụ nữ người nước ngoài này, Bùi Dĩnh liền vẫy vẫy tay với cô, thuần thục dùng tiếng Anh chào hỏi: "Haizz, Diana thân ái, hoan nghênh cậu lại tới Trung Quốc chúng tới lần nữa sau hơn mười năm."

Diana tươi cười giang hai tay cho Bùi Dĩnh một cái ôm nhiệt tình: "Dĩnh thân ái, chúng ta cuối cùng lại gặp mặt."

Sau khi hai bên bắt chuyện qua, Bùi Dĩnh liền mời Diana lên xe.

Còn về hai bảo tiêu của Diana đương nhiên là có hộ vệ của cô đi chào hỏi.

Diana là một người bạn tốt mà Bùi Dĩnh quen biết lúc du học ở nước ngoài. Cô là con gái của Quốc vương Xiêm La Quốc, là công chúa danh xứng với thực.

Trong thời đại bây giờ, trên thế giới vẫn tồn tại không ít vương thất.

Chỗ khác nhau là quốc vương của vài quốc gia trên cơ bản đều là bài trí, không có quyền lực gì, ví dụ như nước Anh, Nhật Bản… đều là các quốc gia thi hành chế độ quân chủ lập hiến.

Nhưng mà vẫn còn có số ít Quốc vương của các quốc gia khác có quyền lực chí cao vô thượng, ví dụ như Brunei, Saudi… đều là các quốc gia thi hành chế độ quân chủ chuyên chế.

Xiêm La Quốc là một quốc gia thi hành chế độ quân chủ lập hiến song song. Địa vị của Quốc vương so với bên trên thì không đủ nhưng so với bên dưới lại có thừa, quyền lực tổng hợp muốn chen

vào top 10 thế giới vẫn là không thành vấn đề.

Bởi vậy, Diana là công chúa Xiêm La Quốc, thân phận địa vị vẫn tương đối cao.

Trên đường đến nhà hàng cao cấp nào đó, Bùi Dĩnh hỏi: "Diana, lần này đến Trung Quốc đại khái có thể ở lại bao nhiêu ngày?"

Công chúa Diana nói: "Tớ lần này chủ yếu là tới để du lịch giải sầu, kế hoạch là sẽ ở khoảng nửa tháng, thời gian cụ thể thì còn phải xem tình huống mà quyết định."

"Tới du lịch giải sầu?"

Bùi Dĩnh rất nhạy cảm về cách dùng từ của cô, hỏi: "Diana, cậu đây là gặp phải chuyện gì không vui sao?"

Công chúa Diana thở dài nói: "Dĩnh, cậu cũng biết đấy, cho tới bây giờ tớ đều không muốn kết hôn. Cha tớ vốn cũng không cưỡng cầu tớ trên chuyện này, dù sao nhà chúng tớ có rất nhiều công chúa độc thân, nhiều thêm một tớ hay ít hơn một tớ cũng không cao cả. Nhưng mà gần đây không biết cha tớ bị sao nữa, không còn không quan tâm tới chuyện tớ độc thân giống như trước nữa, mà bắt đầu tìm kiếm đối tượng cho tớ từ các vương thất khác, thật sự là sầu chết tớ rồi."

Bùi Dĩnh và công chúa Diana đã là bạn tương giao mười mấy năm, cô vô cùng hiểu rõ thái độ của bạn mình về hôn nhân. Trước kia, thái độ của Bùi Dĩnh đối với hôn nhân cũng rất giống với công chúa Diana, nếu không cô cũng không đến nỗi hơn bốn mươi tuổi mới kết hôn.

Điều kiện tiên quyết ở đây là gặp được Giang đại sư, nếu không cô cách chuyện kết hôn còn rất xa vời!

Bởi vậy, Bùi Dĩnh vô cùng hiểu cho suy nghĩ của công chúa Diana lúc này.

Nếu như là lúc trước, Bùi Dĩnh chắc chắn sẽ đồng ý với suy nghĩ của công chúa Diana. Nhưng bây giờ cô đã được thể nghiệm cảm giác tốt đẹp của tình yêu, ý nghĩ đã thay đổi, bắt đầu khuyên giải nói: "Diana, lúc trước suy nghĩ của tớ cũng giống như cậu vậy, cảm

thấy hôn nhân có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thậm chí còn sợ hôn nhân ảnh hưởng đến công việc của bản thân. Nhưng mà từ sau khi tớ kết hôn, suy nghĩ của tớ đã thay đổi. Thì ra hôn nhân cũng chưa chắc đã là lồng giam, chỉ cần tìm được đúng người, cuộc sống hôn nhân thật sự hạnh phúc hơn sống một mình nhiều."

Nghe đến đó, công chúa Diana không khỏi trừng to mắt, nói: "Dĩnh, cậu vừa mới nói cái gì? Cậu kết hôn rồi? Đây là chuyện lúc nào? Tại sao lại không mời tớ tới tham gia hôn lễ của cậu?"

Chương 908: Cơ Hội Đầu Thai Lần Thứ Hai

Đối mặt với nghi vấn của công chúa Diana, Bùi Dĩnh mỉm cười nói: “Diana, lễ kết hôn năm ngoái của tớ sở dĩ không mời cậu tới là vì hôn lễ của tớ làm rất đơn giản, chồng tớ chỉ là một học giả gia cảnh bình thường, nếu như tớ mời một người của hoàng tộc như công chúa tới tham gia hôn lễ của chúng tớ, tớ sợ anh ấy sẽ cảm thấy áp lực.”

Công chúa Diana kinh ngạc nói: “Dĩnh, cậu đột nhiên kết hôn như vậy khiến tớ rất ngạc nhiên, làm cho tớ bất ngờ nhất chính là cậu vậy mà lại gả cho một học giả gia cảnh bình thường?”

Bùi Dĩnh cười hỏi: “Diana, tớ gả cho một học giả gia cảnh bình thường không phải là chuyện rất tự nhiên sao? Cái này thì có gì đáng kinh ngạc?”

Công chúa Diana cảm khái nói: “Tớ vẫn luôn cho rằng cậu sẽ không kết hôn, có thì cũng sẽ tìm một người đàn ông xuất sắc ở tất cả mọi mặt để gả, không nghĩ tới cuối cùng cậu lại lựa chọn một học giả.”

Bùi Dĩnh có chút ngọt ngào cười nói: “Tớ thật ra cũng chưa từng tưởng tượng rằng sẽ có ngày như vậy, thực không dám giấu diếm, chồng của tớ là đối tượng do một người mai mối tìm cho, qua một đoạn thời gian ở chung, tớ phát hiện mặc dù hai chúng tớ không ở trong cùng một lĩnh vực nhưng lại có không ít tiếng nói chung.

Hai người cứ như vậy nảy sinh tình cảm với nhau, kết hôn cũng là chuyện nước chảy thành sông."

Công chúa Diana lại lần nữa kinh ngạc mở to hai mắt: "Dĩnh, cậu không nói đùa đấy chứ? Dựa vào điều kiện ưu tú như cậu mà còn cần mời người mai mối giúp giới thiệu đối tượng sao?"

Công việc người mai mối này xuất hiện từ triều Chu, đến nay đã có hơn 2000-3000 năm lịch sử, bây giờ, công việc người mai mối này không chỉ tồn tại ở riêng Trung Quốc, mà cũng đã lưu truyền sang các quốc gia khác từ sớm rồi.

Bởi vậy, công chúa Diana không hề lạ lẫm gì với thuật ngữ người mai mối này.

Bùi Dĩnh nói: "Diana, người mai mối mà tớ mời này so với người mai mối trong hiểu biết của cậu là hoàn toàn khác nhau, cậu ta không chỉ là một người mai mối bình thường, mà còn là một vị đại sư có năng lực thần bí, cậu ta am hiểu nhất suy tính nhân duyên, có thể suy tính được nam nữ sau khi kết hôn liệu có cuộc sống hạnh phúc hay không, thật sự rất ghê gớm."

Công chúa Diana lại mở to hai mắt nhìn chằm chằm Bùi Dĩnh lần thứ ba, trên đời này còn có người mai mối lợi hại như vậy sao?

Nếu như người nói lời này là một người khác, cô chắc chắn sẽ hoài nghi bọn họ rốt cuộc có ý gì khác hay không, nhưng lời này lại là do người bạn tốt Bùi Dĩnh của cô nói ra, độ tin cậy liền trở nên vô cùng cao.

Bởi vì cô rất hiểu Dĩnh, cô biết Dĩnh sẽ không bao giờ đem loại chuyện này ra lừa gạt mình.

Nghĩ tới đây, công chúa Diana vẻ mặt đầy chờ mong nhìn bạn tốt, nói: "Dĩnh, người mai mối mà cậu nói này khiến tớ cảm thấy rất có hứng thú, không biết trong khoảng thời gian tớ ở Trung Quốc, cậu có thể sắp xếp cho tớ gặp mặt người đó một lần được hay không?"

Bùi Dĩnh mỉm cười nói: "Diana, kể cả cậu không nhắc tới chuyện này thì tôi cũng tính sắp xếp cho cậu gặp mặt với cậu ta một lần,

thay vì để cha cậu tìm cho cậu một đối tượng không biết có hợp hay không làm chồng, còn không bằng tự mình chủ động xuất kích, để tớ nhờ vị đại sư mai mối này giúp cậu tìm kiếm đối tượng."

Công chúa Diana gật đầu nói: "Đúng là lí do này, mặc dù tớ không muốn gả cho người khác, nhưng tớ biết tớ không thay đổi được suy nghĩ của cha mình, việc duy nhất có thể làm chính là chủ động xuất kích, hi vọng vị đại sư mai mối mà cậu giới thiệu này sẽ không khiến tớ thất vọng."

Bùi Dĩnh tràn đầy lòng tin nói: "Diana, cậu cứ việc yên tâm, những cái khác thì tớ không dám bảo đảm, nhưng trong vấn đề hôn nhân này, tớ thật sự dám bảo đảm với cậu rằng vị đại sư mai mối mà tớ vừa nhắc tới này đã được chứng minh thực lực đầy đủ, tuyệt đối không có gì để nghi ngờ."

"Dĩnh, tớ tin tưởng phán đoán của cậu, cậu kể cho tớ một chút về sự tính của đại sư mai mối này đi..."

"Cậu ta..."

Lúc đi vào phòng ăn, Bùi Dĩnh đã giới thiệu đơn giản một lượt với công chúa Diana về lịch sử làm mai mối của Giang đại sư, trong lúc nghe, công chúa Diana thỉnh thoảng cũng kinh ngạc kêu lên cảm thán một lần.

Tận tới lúc này, công chúa Diana mới hiểu được vì sao bạn tốt lại có lòng tin về đại sư mai mối này như vậy, nếu như tất cả những gì bạn tốt vừa kể kia là thật, vậy năng lực suy tính nhân duyên của hắn thật sự là thiên hạ vô song, cô có thể hoàn toàn yên tâm mời hắn giúp tìm kiếm đối tượng.

Mặc dù còn chưa nhắc tới bát tự gì nhưng chuyến đi Trung Quốc này vừa mới bắt đầu đã cho công chúa Diana một kinh hỉ lớn, khiến tâm tình cô bây giờ rất tốt, tràn đầy chờ mong với hành trình kế tiếp.

Chương 909: Cơ Hội Đầu Thai Lần Thứ Hai (2)

Chín giờ tối.

Lúc Giang Phong nhận được điện thoại của Bùi Dĩnh, đám người bọn họ đang dừng chân nghỉ ngơi ở khu vực tỉnh Hồ Nam.

Lần xuất phát đi tới tỉnh Sơn Tây này, Giang Phong mang theo người vệ sĩ kiêm tài xế Bách Lý Ngô Đồng kia của mình, ngoài ra còn có bảo mẫu Lục Ngọc, xe đương nhiên là chiếc RV xa hoa siêu cấp kia.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Phong đã cười chào hỏi: "Bùi tổng, chào buổi tối!"

Bùi Dĩnh cũng cười chào hỏi: "Giang đại sư, chào buổi tối, gọi điện cho cậu vào thời gian này không quấy rầy cậu nghỉ ngơi chứ?"

"Không có, mới chín giờ tối thôi, người trẻ tuổi bây giờ nào có đi nghỉ sớm như vậy."

"Cũng đúng, đối với người trẻ tuổi bây giờ mà nói, giờ này mới là bắt đầu cuộc sống về đêm mà thôi!"

Hai người tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, sau đó Bùi Dĩnh mới nhắc tới chuyện chính: "Giang đại sư, hôm nay tôi có giới thiệu đại sư mai mối cậu đây với một người bạn tốt, cô ấy là con gái của quốc vương đương nhiệm của Thái Lan, là công chúa danh xứng với thực, cô ấy cảm thấy cực kì hứng thú với năng lực suy tính nhân duyên của cậu, muốn tôi sắp xếp cho cậu và cô ấy gặp mặt một lần.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cô ấy cũng muốn mời đại sư mai mối cậu đây giúp cô ấy tìm kiếm đối tượng, không biết Giang đại sư có ý định mở rộng kinh doanh sang thị trường quốc tế không?"

Giang Phong nghe vậy xong thì có chút kinh ngạc, lập tức định thần lại, bình tĩnh nói: "Bùi tổng, tôi làm mai mối không phân biệt quốc gia, cũng không phân biệt chủng tộc, muốn tôi giúp người ngoại quốc làm mai mối cũng không có vấn đề gì, điều kiện chủ yếu là người đó phải thân thiện với quốc gia chúng ta, đối với những người nước ngoài không có ý tốt kia thì tôi không phục vụ."

Bùi Dĩnh cười nói: “Cái này thì Giang đại sư cứ yên tâm, vị công chúa này cực kì yêu thích đất nước chúng ta, đây đã là lần thứ hai cô ấy đến đất nước chúng ta du lịch rồi.”

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Vậy thì không thành vấn đề, bây giờ tôi đang ở khu vực tỉnh Hồ Nam, ngày mai tính đi tới tỉnh Sơn Tây, vị công chúa là bạn tốt kia của chị muốn gặp mặt chỗ nào? Thời gian gặp mặt là bao giờ?”

Bùi Dĩnh suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Vậy ba ngày sau chúng ta gặp mặt tại tỉnh thành tỉnh Hồ Bắc đi, Giang đại sư cảm thấy thời gian này thế nào?”

Giang Phong tính toán hành trình của mình một chút, tối ngày mai hắn sẽ tới chỗ cần đến, khoảng giữa trưa ngày hôm sau là có thể giải quyết thỏa đáng công việc, ba ngày sau chạy tới tỉnh thành tỉnh Hồ Bắc hoàn toàn không có vấn đề gì, liền đáp: “Có thể, vậy ba ngày sau chúng ta gặp mặt tại tỉnh thành tỉnh Hồ Bắc.”

“Ừ, vậy tôi không quấy rầy cậu nữa, hẹn gặp lại.”

“Được rồi, hẹn gặp lại.”

...

Con người khi còn sống đều sẽ gặp phải một vài bước ngoặt cực kì quan trọng, có vài người nắm chắc được tình huống, từng bước tiến tới huy hoàng, theo thời gian, cuộc sống càng ngày càng thoải mái.

Có vài người lại chẳng nắm bắt được thứ gì, cho nên cứ mãi giãy dụa vì củi gạo dầu muối ở tầng thấp nhất trong xã hội, thời gian càng qua đi thì cuộc sống lại càng hỏng bét.

Còn có một vài người nắm chắc được một hai điểm quan trọng trong đó, cho nên theo thời gian trôi qua, trở thành kiểu người so lên thì chẳng bằng ai, so xuống không ai bằng mình.

Tưởng Thái Vân đã trải qua 23 năm cuộc đời này, cột mốc quan trọng đầu tiên trong cuộc đời cô phải đối mặt chính là cuộc thi đại học được xưng là có thể thay đổi vận mệnh cả đời.

Chỉ tiếc Tưởng Thái Vân không thể nắm chặt cơ hội, rõ ràng bình thường thành tích học tập của cô rất tốt, nếu trong kì thi đại học quan trọng cô cũng có thể phát huy được như bình thường thì vấn đề cũng không lớn.

Nhưng tới gần ngày thi đại học, không biết là do áp lực tâm lí quá lớn hay là trùng hợp, cô ngã bệnh, còn không phải chỉ là bệnh cảm cúm thông thường, mà là bị cảm nặng.

Kết quả không cần nhiều lời, thành tích kì thì tốt nghiệp trung học của cô kém tới mức không dám nhìn.

Lúc thi đại học lại vừa vặn bị cảm, bất kể là thầy cô hay cha mẹ đều không thể trách mắng cô được, chỉ có thể cảm khái thời vận không đủ, một trận cảm cúm hủy đi hoàn toàn cố gắng bao năm học.

Cô vốn có thể tiến vào các trường đại học trọng điểm, kết quả lại chỉ có thể vào một trường đại học mà tên cũng ngại nói ra ngoài.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tưởng Thái Vân lại đối mặt với cột mốc quan trọng thứ hai trong đời —— công việc.

Nhưng mà, là một người xuất thân từ gia đình nông thôn bình thường, Tưởng Thái Vân muốn tự chủ lập nghiệp, làm bà chủ, nhưng lại không có tiền vốn, đi ra ngoài tìm việc làm thì lại không đủ trình độ.

Chương 910: Cơ Hội Đầu Thai Lần Thứ Hai (3)

Đây chính là hiệu ứng domino, nếu như lúc trước cô thi đại học thời vận không kém như vậy, phát huy khả năng như bình thường của mình, thì vấn đề tìm việc cũng sẽ có kết quả khác.

Bây giờ, Tưởng Thái Vân chỉ có thể làm một công việc tiền lương hai ngàn tám một tháng tại tỉnh thành, trừ tiền thuê nhà và tiền ăn ra, cả những chi tiêu thượng vàng hạ cám kia nữa, một tháng trôi qua cô căn bản cũng không dành ra được đồng tiền nào.

Thi đại học thất bại, công việc bình thường, Tưởng Thái Vân hiện tại chỉ có thể chờ mong cột mốc xuất giá sẽ có thể thay đổi được vận mệnh đời mình.

So với thi đại học và công việc, xuất giá đối với phụ nữ mà nói không khác gì đầu thai lần thứ hai, nếu như có thể nắm chặt cơ hội, sau này cô cũng không cần phải trải qua cuộc sống thấy trước kết cục kia nữa.

Bởi vậy, Tưởng Thái Vân âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải gả cho một người đàn ông có điều kiện tốt.

...

Buổi sáng hôm đó, lúc Tưởng Thái Vân đang ngồi ở cửa nhà cúi đầu gọt khoai lang chuẩn bị làm chè khoai lang cho bữa trưa, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Xin hỏi, nơi này có phải là nhà Tưởng Thái Vân không?"

Tưởng Thái Vân ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người hỏi chính là một bác gái có gương mặt hiền hòa, bác gái đó dắt theo một chiếc xe điện, trên tay xách túi trái cây, mỉm cười nhìn cô, chờ đợi cô trả lời.

Tưởng Thái Vân vội vàng đáp: "Cháu chính là Tưởng Thái Vân, xin hỏi cô tìm cháu có chuyện gì không?"

Bác gái quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói: "Hóa ra cháu chính là Tưởng Thái Vân, cô là người mai mối Trương ở thôn Long Sơn, tìm cháu là muốn cho cháu một gia đình tốt, không biết cháu có đồng ý không?"

Tưởng Thái Vân nghe vậy thì hơi sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: "Cháu đi xem mắt... vẫn là thôi đi!"

Giang mẫu đưa túi trái cây trong tay cho cô, vừa cười vừa nói: "Cháu trước đừng vội từ chối, ba mẹ cháu có nhà không, cô muốn nói chuyện với họ một chút."

Tưởng Thái Vân bỏ dao gọt khoai lang trong tay xuống, bị ép nhận lấy trái cây, cô nói: "Cha cháu vừa sáng ra đã ra ngoài làm công rồi, mẹ cháu giờ đang tới cửa hàng bán quà vặt trong thôn mua

đường phèn, hẳn là cũng sắp về tới nơi rồi.”

Trong lúc nói chuyện, cô lấy cho Giang mẫu một chiếc ghế nhỏ để ngồi.

Giang mẫu nhận lấy cái ghế nhỏ ngồi xuống, nsoi: “Thải Vân, cô nói với cháu này, cháu không nên bài xích chuyện xem mắt như vậy, con gái đi xem mắt thật ra cũng không có gì không tốt.

Nói thực tế một chút, không cần biết chuyện cuối cùng có thành hay không, đi xem mắt không chỉ được ăn uống miễn phí, mà còn có hồng bao cầm về.

Còn nói lí lẽ một chút thì đi xem mắt có thể tiếp xúc với nhiều đàn ông hơn, cũng có nhiều thêm vài lựa chọn cho hôn nhân của mình, dù sao cũng không ai ép buộc cháu ở chung với người nào cả, cớ sao lại ghét bỏ nó chứ?”

Tưởng Thái Vân chỉ là theo bản năng bài xích chuyện xem mắt, chủ yếu là cô cảm thấy mình còn trẻ như vậy, nên tự mình tìm người yêu mới đúng, còn chuyện tìm người mai mối nhờ kết duyên thì đợi đến khi cô có tuổi hẵng nói.

Nhưng bây giờ nghe bà Trương nói như vậy, cô cảm thấy cũng rất có đạo lí.

Thế là, cô liền gật đầu nói: “Cô Trương nói đúng, cháu không nên bài xích chuyện xem mắt như vậy.”

“Đúng thế đấy!”

Giang mẫu khẽ mỉm cười, rèn sắt khi còn nóng, nói: “Thải Vân, tình huống của cháu cô cơ bản cũng nắm rõ, cô cảm thấy ở trấn bên cạnh có một người rất hợp với cháu, hay để cô giới thiệu cho cháu về tình huống của cậu ấy một chút nhé?”

Đây là lần đầu tiên Tưởng Thái Vân tiếp xúc với người mai mối, cảm giác mới lạ vẫn còn đó, nghe xong cũng gật đầu đáp: “Được, vậy cô Trương cứ giới thiệu tình huống của anh ấy cho cháu biết một chút đi!”

Giang mẫu ừ một tiếng, bắt đầu giới thiệu: “Cậu trai kia năm nay

mới 24 tuổi, chiều cao 1m76, tốt nghiệp khoa chính quy, hiện nay đang kinh doanh một tiệm tạp hóa ở tỉnh thành.

Mặc dù chuyện kinh doanh của tiệm tạp hóa cũng không phải là quá tốt, nhưng bây giờ mỗi tháng cũng có thể kiếm được hơn ngàn tệ, so với người làm công bình thường đã khá hơn rất nhiều rồi. Hơn nữa, cậu ấy còn tự mình làm ông chủ, tiềm lực phát triển trong tương lai cũng rất lớn, không giống những người làm công, mãi mãi chỉ có thể là người làm công, muốn xoay người còn khó hơn lên trời."

Tưởng Thải Vân vừa nghe vừa liên tục gật đầu, lời này của Giang mẫu có thể xem như đâm trúng tim đen của cô, cô vốn chính là một trong những người đi làm công, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì muốn dựa vào số tiền lương ít ỏi hiện tại của cô để xoay người, đây đúng là chuyện khó hơn lên trời.

Bà Trương tiếp tục nói: "Nhà cậu ấy mặc dù cũng là ở nông thôn, nhưng cha mẹ lại kinh doanh một tiệm bán quà vặt trong thôn, việc buôn bán cực kì tốt, mỗi tháng lợi nhuận đều được hơn vạn tệ, ở nông thôn mà nói, đây đã là thu nhập không tệ.

Cậu ấy là con một trong nhà, với điều kiện gia đình như vậy, cháu gả vào đó chắc chắn sẽ không bị bạc đại, cho nên cô cảm thấy cháu hẳn nên cân nhắc một chút."

Tưởng Thái Vân nghe xong cũng có chút động tâm, cô đã sớm quyết định phải nắm bắt cơ hội thật tốt trong chuyện hôn nhân, nhất định phải dùng cơ hội này để thay đổi vận mệnh, không thể cứ làm một người làm công cả đời được.

Nhưng mà, cô tự hiểu rõ mình, thân hình nhan sắc của cô chỉ có thể được coi là tốt ở trong cái thôn nhỏ hẹp này thôi, còn phóng mắt ra toàn huyện thì cũng chỉ tính là bình thường.

Trình độ không cao, gia cảnh lại bình thường, tự thân lại không có chỗ nào đáng tán dương.

Điều kiện như vậy mà muốn gả cho phú nhị đại căn bản là không thể.

Bây giờ, bà mối này lại giới thiệu cho cô một đối tượng tốt như vậy, điều kiện gia đình ở trong thôn cũng xếp hàng đầu, chủ yếu nhất là cả nhà người ta đều mở tiệm làm ăn, một khi cô gả vào thì sẽ trở thành bà chủ, cái này so với làm công không phải tốt hơn nhiều sao?

Trong lúc Tưởng Thải Vân đang đắm mình trong suy nghĩ, Giang mẫu lấy điện thoại từ trong túi xách ra, mở bức ảnh của Chu Vũ lên, đưa tới trước mặt Tưởng Thải Vân, nói: "Đây là hình của cậu ấy, cháu xem một chút xem có hài lòng không?"

"Cô Trương chờ cháu một chút, cháu đi rửa tay trước." Tưởng Thải Vân đứng dậy đi rửa tay, lau khô xong mới nhận lấy điện thoại từ tay bà Trương, nhìn vào bức ảnh.

Người đàn ông trong bức ảnh nhìn rất được, trên gương mặt tròn trịa nở một nụ cười, thoạt nhìn rất hiền lành, hắn ăn mặc không quá sang trọng, cũng chỉ là loại quần áo trăm tệ một cái kia, mặc dù không phải xuất sắc nhưng cũng không đến mức dở dở ương ương.

Đây là một người đàn ông đáng tin cậy, đó là ấn tượng đầu tiên của Tưởng Thải Vân về Chu Vũ.

Chương 911 - Thẻ Người Tốt Trong Truyền Thuyết

Lúc Tưởng Thải Vân trả lại điện thoại cho Giang mẫu, mẹ cô cũng vừa lúc xách theo một túi đường phèn nhỏ về, thấy trong nhà có nhiều thêm một vị khách, đương nhiên cũng lên tiếng chào hỏi.

Khi biết khách tới nhà là bà mối Trương người thôn Long Sơn, tới làm mối cho con gái Tưởng Thải Vân của mình, thái độ của Tưởng mẫu lại càng nhiệt tình hơn.

Tưởng mẫu khác với con gái Tưởng Thải Vân, trước đó Tưởng Thải Vân vẫn luôn chăm chỉ đọc sách, năm ngoái sau khi tốt nghiệp đại học thì ở lại tỉnh thành bên kia làm công, cô còn trẻ, không chú ý tới chuyện người mai mối, cũng không có ai nói với

cô ở quê mình xuất hiện một đại sư mai mối cực kì ghê gớm.

Bởi vậy, Tưởng Thải Vân không biết rõ thân phận của Giang mẫu.

Nhưng Tưởng mẫu thì khác, phụ nữ nông thôn vốn thích buôn chuyện làng xóm, chuyện thôn bên cạnh cho ra vị đại sư mai mối nổi danh cả nước tên Giang Phong, phụ nữ trong thôn này không biết đã đem ra bàn tán bao nhiêu lần rồi.

Sau khi Giang đại sư lên tỉnh thành phát triển sự nghiệp, dưới sự trợ giúp của con trai, Giang phụ Giang mẫu cũng đã trở thành người mai mối nổi tiếng khắp mười dặm tám hướng thôn quê.

Bởi vậy, Tưởng mẫu biết rất rõ thân phận của Giang mẫu.

Bây giờ, khắp mười dặm tám hướng vùng quê này có ai không biết một nhà Giang đại sư chính là biểu tượng của hạnh phúc chứ?

Tưởng mẫu vốn định cuối năm nay hoặc đầu năm sau sẽ tới nhà Giang đại sư mời mai, không ngờ rằng bà còn chưa kịp hành động, Giang mẫu đã chủ động tìm tới cửa rồi.

Nghe xong điều kiện của gia đình nhà trai, trong lòng Tưởng mẫu rất hài lòng, lấy điều kiện của con gái bà, có thể gả vào được nhà như vậy đã là rất tốt rồi.

Thế là, Tưởng mẫu thái độ tích cực nói: “Thím Trương, việc này tôi thay con nhỏ nhà tôi đồng ý, vừa vặn ngày mai nó phải về tỉnh thành đi làm, nhà trai cũng đang làm ăn ở tỉnh thành, vậy bà cứ dứt khoát để hai đứa nó tự mình hẹn thời gian gặp mặt đi, bà cảm thấy thế nào?”

“Cái này đương nhiên là không có vấn đề gì, để hai người trẻ tuổi tự mình nói chuyện cũng rất tốt, cảm thấy hợp thì lại ra mắt gia trưởng sau cũng không muộn.” Nói tới đây, Giang mẫu nhìn về phía Tưởng Thải Vân, nói: “Chuyện kia cứ quyết định như vậy nhé, cháu thêm wechat của cô vào đi, cô sẽ đưa phương thức liên lạc của cháu cho cậu trai kia, bảo cậu ấy chủ động liên hệ với cháu.”

Đã nói tới nước này rồi, Tưởng Thải Vân đương nhiên sẽ không từ chối nữa, liền thêm bạn Giang mẫu trên wechat.

Tất cả đã giải quyết xong, Giang mẫu liền chào rời đi.

Tưởng mẫu thấy con gái mình dường như vẫn chưa rõ ràng lắm về lai lịch của bà mối Trương này, liền một năm một mười nói rõ lịch sử làm mai mối của Giang đại sư cho con gái, để cô nghiêm túc coi trọng lần xem mắt này.

Không hề nghi ngờ, Tưởng Thải Vân nghe xong cũng trợn mắt há mồm, tuyệt đối không ngờ rằng ở quê mình vậy mà lại xuất hiện một đại sư mai mối lợi hại như vậy.

Vốn cô chỉ cảm thấy coi như cũng được về đối tượng mà bà Trương giới thiệu, có thể thử một lần, bây giờ có thêm danh tiếng của Giang đại sư cộng vào, cô đã bắt đầu nghiêm túc cân nhắc tới việc kết hôn.

...

6 giờ 03 phút chiều.

Tại cục Công Thương ở một thành phố nào đó tỉnh Sơn Tây, Tần Tư Hàm mặc đồng phục chạy tới bãi đỗ xe của đơn vị, ngồi lên chiếc xe điện nhỏ yêu thích của mình, chuẩn bị đi về nhà.

Lúc này, một nam đồng nghiệp bước nhanh đuổi theo cô, nói: “Tần Tư Hàm, đường xx bên kia mới mở một quán ăn chuyên món Quảng Đông, có muốn cùng đi nếm thử xem hương vị thế nào không?”

Lúc nói chuyện, nam đồng nghiệp vẻ mặt mong đợi nhìn Tần Tư Hàm.

Tần Tư Hạm nghe vậy thì âm thầm cau nhẹ mày, nam đồng nghiệp đứng trước mặt cô này tên là Trương Thu Sinh, từ năm ngoái lúc cô bắt đầu vào cục công tác hắn đã xum xoe trước mặt cô rồi, mặc dù hắn chưa từng biểu lộ thái độ rõ ràng, nhưng chỉ cần không phải là người ngu thì đều biết rõ hắn đang theo đuổi cô.

Nhưng mà, Tần Tư Hàm thật sự không có cảm tình gì với hắn, đã không chỉ một lần uyển chuyển từ chối hắn, nhưng hắn lại giả ngu, làm như nghe không hiểu, vẫn cứ làm theo ý mình, khiến cô thật sự cảm thấy phiền phức vô cùng.

Buồn bực nhất chính là Trương Thu Sinh chưa từng nói ra cái gì, chỉ dùng thân phận đồng nghiệp thỉnh thoảng mời cô ăn bữa cơm, thỉnh thoảng mua cho cô cốc trà sữa, mang vài món ăn vặt gì đó tới.

Dù cho Trương Thu Sinh mời mười lần thì Tần Tư Hàm từ chối ít nhất là 9 lần đi nữa, nhưng chung quy cũng là đồng nghiệp trong cục, trước khi người ta biểu lộ thái độ rõ ràng thì chỉ là lấy thân phận đồng nghiệp để làm những việc này, Tần Tư Hàm cũng không thể lần nào cũng từ chối được, như thế thì cũng quá không có ý tứ rồi.

Chương 912 - Thẻ Người Tốt Trong Truyền Thuyết (2)

Nửa năm trôi qua, bây giờ Tần Tư Hàm cũng coi như đã nhìn ra, nếu như không làm rõ mọi chuyện, khả năng là Trương Thu Sinh vẫn sẽ cứ giả ngu mà xum xoe trước mặt cô.

Bởi vậy, đối diện với lời mời lần này của Trương Thu Sinh, Tần Tư Hàm không có từ chối, cô muốn nhân cơ hội lần này nói chuyện với hắn cho rõ ràng, tránh tình trạng mập mờ không rõ này sẽ khiến đối phương hiểu lầm mình có hi vọng thành công.

Thế là, Tần Tư Hàm liền gật đầu, nói: "Được, vậy chúng ta cùng đi nếm thử xem hương vị chỗ đó như thế nào, tôi vào trong cục cũng hơn nửa năm rồi, vẫn luôn nhận sự chăm sóc của Anh Trương, bữa cơm này, tôi mời anh."

Trương Thu Sinh nghe vậy thì vui vẻ nói: "Tần Tư Hàm, em quá khách khí rồi, mọi người đều là đồng nghiệp cả, quan tâm chăm sóc nhau không phải chuyện nên làm sao, vậy hôm nay, anh liền mặt dày ăn của em một bữa cơm vậy."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới bãi đỗ xe.

Tần Tư Hàm đi về phía xe điện nhỏ của mình, nói: "Anh Trương, vậy anh dẫn đường đi!"

Trương Thu Sinh ừ một tiếng, ngồi lên chiếc xe giá trị hơn mười vạn kia của hắn, chạy về phía quán ăn Quảng Đông ở đường XX bên kia.

Tần Tư Hàm ngồi lên xe điện nhỏ đuổi theo.

...

Hai mươi phút sau.

Trong một quán ăn Quảng Đông nào đó, hai người đang gọi món, chờ phục vụ đi ra khỏi phòng riêng rồi, Tần Tư Hàm mới bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nói để nói rõ ràng với đối phương mà không làm tổn thương tình cảm của người ta.

Trương Thu Sinh đương nhiên không biết tâm tư của Tần Tư Hàm, hôm nay hắn chỉ theo thông lệ mời Tần Tư Hàm ăn cơm mà thôi, vốn không hi vọng cô sẽ đồng ý, kết quả, cô không những nhận lời mời của hắn, mà còn mười hắn ăn cơm, đây đối với hắn mà nói đương nhiên là dấu hiệu tốt.

Hắn thật sự thích người đồng nghiệp mới Tần Tư Hàm này, dáng người nhan sắc không tệ, tính cách tốt, cả hai lại là đồng nghiệp, không thiếu tiếng nói chung, hai người nếu như có thể tiến tới cùng nhau, vậy nhất định có thể có cuộc sống hạnh phúc.

Hiện tại, hắn đang nghĩ có nên rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp thổ lộ luôn ở đây không?

Hai người mang tâm sự riêng, câu được câu không trò chuyện một hồi.

Rất nhanh sau đó, người phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên.

Thời gian này, hai người cũng đã đói bụng, liền không hẹn mà cùng quyết định, trước tiên ăn no đã rồi lại nói chuyện cũng không muộn.

Đợi tới khi hai người đã ăn no nê xong, mới không hẹn mà cùng mở miệng nói: “Anh Trương (Tần Tư Hàm), tôi có lời muốn nói với anh.”

Trương Thu Sinh mỉm cười nói: “Ưu tiên phụ nữ.”

Tần Tư Hàm không từ chối, gọn gàng dứt khoát nói thẳng: “Anh Trương, có phải anh thích tôi hay không?” Cô đã hiểu rõ, loại chuyện này không nên che che lấp lấp, mập mập mờ mờ làm gì, cứ thoải mái nói ra, đây mới là thái độ giải quyết vấn đề đúng đắn.

Trương Thu Sinh bị Tần Tư Hàm bất thình lình hỏi như vậy thì sợ đến nhảy dựng, hắn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tần Tư Hàm, quyết tâm liều mạng, thừa nhận nói: “Không sai, Tần Tư Hàm, từ ngày đầu tiên em đến cục đi làm là anh đã thích em rồi.”

Tần Tư Hàm thở dài, vẻ mặt kiên định từ chối: “Trương ca, anh là người tốt, đã giúp em không ít trong công việc, nhưng rất xin lỗi, anh lại không phải kiểu người mà em thích.

Trương Thu Sinh bị phát thẻ người tốt sắc mặt trắng nhợt, trầm mặc trong chốc lát, lát sau mới hỏi: “Tần Tư Hàm, không biết em thích kiểu đàn ông gì?”

Tần Tư Hàm đáp: “Tôi thích kiểu đàn ông khiến tôi động lòng.”

Lời nói này nói ra cũng chẳng khác gì không nói, Trương Thu Sinh vẻ mặt đắng chát hỏi: “Tần Tư Hàm, anh ngay cả một cơ hội nhỏ cũng không có sao?”

Thứ tình cảm này nếu đã lựa chọn từ chối, vậy cũng không cần phải dây dưa dài dòng làm gì, Tần Tư Hàm rất tỉnh táo, gật đầu nói: “Mặc dù nói như vậy có thể sẽ khiến Trương ca cảm thấy không thoải mái, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ ràng cho anh biết, giữa chúng ta thật sự không có khả năng.”

Vẻ mặt Trương Thu Sinh tối sầm lại, thật lâu sau mới hít sâu một hơi, nói: “Tôi hiểu rồi, Tần Tư Hàm, khoảng thời gian vừa qua có lẽ tôi đã làm phiền em nhiều rồi, về sau tôi sẽ không quấy rầy em nữa.”

Tần Tư Hàm nói: “Anh Trương, hi vọng chúng ta vẫn có thể duy trì mối quan hệ đồng nghiệp tốt đẹp.”

Trương Thu Sinh nở một nụ cười nhìn còn khó coi hơn cả khóc, nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta mặc dù không có duyên phận trở

thành người yêu, nhưng mối quan hệ đồng nghiệp tốt đẹp chắc chắn sẽ không thay đổi.”

Nói thì nói thế, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ, trừ khi Trương Thu Sinh thật sự nghĩ thoáng, nếu không, quan hệ đồng nghiệp giữa hai người chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng lớn.

...

Khi Tần Tư Hàm về đến nhà đã làm tám giờ tối.

Bây giờ cô đang ở phòng trọ, này cũng không phải là vì cô không mua nổi nhà, dựa vào điều kiện gia đình nhà cô, mua một căn phòng nhỏ ở thành phố này cũng không có gì khó khăn.

Đây là vì bản thân Tần Tư Hàm không muốn mua, quê cô ở Quảng Đông, cha mẹ đều ở tỉnh thành tỉnh Sơn Tây, cô chỉ là tạm thời làm việc ở thành phố này mà thôi, cũng không có ý định an cư ở đây.

Chương 913 - Thẻ Người Tốt Trong Truyền Thuyết (3)

Thuê tạm một căn phòng để ở là được rồi.

Trở lại phòng trọ, Tần Tư Hàm cả người nhẹ nhõm, không cần biết việc kia có ảnh hưởng đến quan hệ đồng nghiệp giữa cô và Trương Thu Sinh hay không, dù sao hôm nay cô cũng đã nói rõ mọi chuyện với người ta, tiếp sau không cần phải phiền não như trước nữa rồi.

Ngồi trên ghế sofa lướt video một hồi, lúc Tần Tư Hàm đang chuẩn bị tắm rửa thì một số điện thoại lạ từ Quế tỉnh bỗng gọi tới.

Tần Tư Hàm nhìn thoáng qua, ấn nút nhận điện thoại, nói: “Alo, xin chào!”

“Xin chào!” Một giọng nam trầm ấm vang lên, vô cùng khách khí hỏi: “Xin hỏi đây có phải là số của cô Tần Tư Hàm không?”

“Tôi là Tần Tư Hàm đây, xin hỏi anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi tên là Giang Phong, là người mai mối của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, tôi mới vừa từ Quế tỉnh tới thành phố xx, muốn hẹn thời gian gặp mặt nói chuyện với cô, không biết phía cô Tần có tiện không?”

Tần Tư Hàm nhíu mày lại: “Ông mối Giang, từ trước tới nay tôi chưa từng lên mấy trang web hẹn hò hay xem mắt hoặc tới phòng môi giới hôn nhân điền tài liệu tìm bạn đời gì cả, có phải anh tìm nhầm người rồi không?”

Giang Phong mỉm cười nói: “Cô Tần, tôi không tìm nhầm người đâu, tôi biết cô chưa từng lên các trang web hẹn hò hay tới phòng môi giới hôn nhân để điền thông tin tìm bạn đời bao giờ, tôi mạo muội gọi điện quấy rầy lần này là muốn chủ động giới thiệu cho cô một đối tượng, không biết cô Tần có muốn gặp mặt nói chuyện

với tôi một lần hay không?”

Tần Tư Hàm từ chối, nói: “Ông mối Giang, thật ngại quá, tôi tạm thời chưa có suy nghĩ tìm đối tượng kết hôn, chờ khi nào tôi muốn tìm đối tượng kết hôn thì tôi sẽ liên hệ lại với anh sau nhé?”

Giang Phong cũng không hề hoang mang bối rối gì: “Cô Tần, bây giờ cô không có suy nghĩ kết hôn ngay cũng được, hai người coi như là đi giao lưu kết bạn cũng được, tôi cảm thấy có một nam sinh cực kì xứng đôi với cô, cho nên mới không ngại ngàn dặm từ Quế tỉnh chạy lên đây để hỗ trợ đáp cầu dắt mối.

Nếu như cô Tần thật sự không muốn gặp mặt với tôi thì tôi đành xin của cô mấy phút ngay bây giờ, giới thiệu với cô chút tình huống của nhà trai bên kia qua điện thoại luôn được không?”

Đối phương nói chuyện cứ khách khí như vậy, Tần Tư Hàm cũng không tiện trực tiếp ngắt điện thoại, liền qua loa nói: “Được, vậy anh giới thiệu đi, tôi nghe đây.”

Giang Phong cũng nhận ra sự qua loa trong giọng nói của cô, nhưng cũng không để ý, lập tức bắt đầu giới thiệu: “Cậu ấy năm nay 24 tuổi, chiều cao 1m78, dưới sự dạy dỗ của cha mẹ, từ nhỏ cậu ấy đã cực kì ưu tú, thành tích từ tiểu học tới hết cấp 3 luôn đứng số một, số hai trong lớp, cuối cùng thi đỗ trường đại học hàng đầu trong nước.

Ngoại trừ thành tích học tập tốt, ở những phương diện khác cậu ấy cũng đều rất xuất sắc, từ tiểu học cho tới tận khi lên đại học, cậu ấy vẫn luôn đảm nhiệm chức lớp trưởng, từ năm nhất cao trung lên tới đại học, cậu ấy không chỉ là lớp trưởng mà còn lại hội trưởng hội học sinh, từ đây có thể thấy cậu ấy không phải kiểu chỉ biết đọc sách như một con mọt sách.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ấy liền đi lên con đường tham chính, hiện nay, trong công việc như cá gặp nước, đợi một thời gian nữa, tôi tin cậu ấy sẽ tự tạo ra được thành tựu của riêng mình.”

Tần Tư Hàm vốn chỉ nghe với thái độ cho xong, cô cũng không hề nói dối, trong vòng một, hai năm tới, cô quả thực không có ý định

tìm đối tượng, muốn tìm cũng phải chờ tới lúc chuyển đến tỉnh thành làm việc, lúc đó tìm cũng không muộn.

Nhưng nghe ông mối Giang Phong này giới thiệu xong, nếu như đây là sự thật thì đối tượng này đúng là khá ưu tú, cũng không biết gia cảnh người ta thế nào, ngoại hình có đẹp trai hay không.

Giang Phong giống như nghe thấy suy nghĩ của cô, tiếp tục giới thiệu: "Cậu ấy không chỉ ưu tú mà còn có gia cảnh cực kì tốt, cha cậu ấy là người đứng đầu một cơ quan cấp thành phố nào đó, mẹ cậu ấy là giáo viên chủ nhiệm trong một trường chuyên cấp 3, bản thân cậu ấy lớn lên mày rậm mắt to, rất được phụ nữ hoan nghênh."

Nghe đến đó, Tần Tư Hàm cuối cùng mới nghiêm túc nhìn thẳng vào đối tượng mà ông mối Giang này giới thiệu.

Tự bản thân ưu tú, gia cảnh cũng không hề kém so với cô, thậm chí còn mạnh hơn một chút, chỉ cần ngoại hình không quá xấu, vậy đối tượng này thật sự đáng giá để cô thử ở cùng một chỗ.

Thế là, Tần Tư Hàm thay đổi thái độ, khách khí nói: "Ông mối Giang, không biết giờ anh đang ở chỗ nào? Nếu như cách không xa chỗ tôi, vậy để tôi mời anh đi ăn bữa khuya."

"Tôi đang ở..." Giang Phong nói ra vị trí của mình.

"Vậy chúng ta đúng là cách nhau không xa, anh ở chỗ đó chờ tôi một chút, tôi lập tức qua đó đón anh."

"Được, vậy làm phiền cô Tần rồi!"

"Không phiền, vậy tôi cúp máy trước đây, lát nữa gặp!"

"Ừ, lát nữa gặp!"

Cúp điện thoại xong, Tần Tư Hàm hỏa tốc thay một bộ quần áo, cầm túi xách chạy ra ngoài.

Hơn mười phút sau.

Tần Tư Hàm đã gặp được ông mối Giang đến từ Quế tỉnh, khoảnh

khắc nhìn thấy nhan sắc kia của đối phương, cô hơi thất thần, vị đại soái ca trước mắt cô này vậy mà lại là một người mai mối?

“Xin chào cô Tần.” Giang Phong cười tủm tỉm chào.

“Xin chào, ông mối Giang.” Tần Tư Hàm lấy lại tinh thần, thật lòng khen ngợi: “Thật sự không nghĩ tới anh trẻ tuổi như vậy, dáng dấp còn đẹp trai như thế.”

“Cô Tần quá khen rồi!”

“Mau lên xe đi, anh có muốn ăn cái gì không?”

“Tôi biết cô Tần là người Quảng Đông, hai tỉnh Việt, Quế chúng ta là một nhà, ẩm thực cũng không khác biệt quá lớn, cô cứ chọn mấy món mình thích ăn đi, tôi thế nào cũng được.”

“Vậy anh ăn cay được không?”

“Được.”

“Ở phía trước có một nhà tôm hùm chua cay không tệ, hay là chúng ta đi ăn cái này nhé?”

“Được.”

Chương 914 - Dân Tộc Trung Hoa Là Dân Tộc Lợi Hại Nhất Trên Thế Giới

Tháng 5 là mùa ăn tôm hùm nước ngọt, lúc Giang Phong cùng Tần Tư Hàm cửa hàng tôm hùm này, việc kinh doanh trong cửa hàng rất tốt, thật không dễ dàng gì mới tìm được một chỗ để ngồi xuống.

Sau khi gọi mấy cân tôm hùm cay, hai người lại tiếp tục cuộc trò chuyện trước đó.

“Ông mai Giang, tôi rất tò mò làm thế nào mà anh biết tôi? Hơn nữa nhìn vào dáng vẻ của anh, dường như còn biết rất rõ về tình trạng của tôi.” Tần Tư Hàm chịu không nổi mà hỏi.

"Trong thời đại ngày nay, muốn điều tra rõ thông tin của một người thì luôn có cách."

Nói đến đây, Giang Phong không muốn vướng vào vấn đề này, vì vậy anh lấy điện thoại di động ra, mở bức ảnh của bạn học cũ Chu Quốc Đống ra, đưa cho Tần Tư Hàm và nói: “Đây chính là đối tượng mà tôi muốn giới thiệu cho cô, cô xem thử xem dáng vẻ anh ta có hợp với gu thẩm mỹ của cô không?”

Tần Tư Hàm cầm lấy điện thoại và nhìn người đàn ông trong ảnh.

“Đây là một người đàn ông có tính cách điềm tĩnh!” Tần Tư Hàm chỉ vừa mới nhìn vào người đàn ông trong bức ảnh đã đưa ra phán đoán như vậy.

Bức ảnh được chụp ở góc 35 độ, người đàn ông đứng chắp tay sau lưng và nhìn về phía trước, khuôn mặt giống khuôn mặt ngay thẳng trong phim truyền hình, dáng vẻ nghiêm túc khiến người ta cảm thấy anh ta điềm tĩnh, không nóng nảy.

Xét về ngoại hình, anh ta chắc chắn không đẹp trai bằng người mai mối trước mặt, nhưng cũng hơn người bình thường, dù sao thì Tần Tư Hàm thấy cũng khá vừa mắt.

Sau khi nhìn chằm chằm vào bức ảnh hơn một phút, Tần Tư Hàm trả lại điện thoại cho Giang Phong, và nói: “Bề ngoài anh ta cũng rất được, anh ta là người ở đâu?”

"Anh ấy là người tỉnh Hồ Bắc."

Hai người đang nói chuyện thì người phục vụ bưng lên một tô tôm hùm cay lớn, tôm càng đỏ tươi ăn kèm rau mùi xanh, vừa nhìn đã thấy rất ngon mắt.

Món này không nhiều thịt nhưng với cách ăn đa dạng, nó đã đi vào dạ dày của mọi người từ nam chí bắc. Rất hiếm có một món ăn nào có thể tạo được tiếng vang và độ nhận biết trên toàn quốc như vậy.

Nó có thể trở thành vua của bữa ăn tối, danh xứng với thực.

Tôn chỉ làm người mai mối của Giang Phong luôn là kể một câu

chuyện, không bao giờ che giấu khuyết điểm của cả hai bên, đến khi hai người ăn hết sạch tô tôm hùm lớn này, Tần Tư Hàm về cơ bản đã hiểu rõ về tình hình của Chu Quốc Đống.

Khi cuộc gặp gỡ kết thúc, Giang Phong nói: "Cô Tần, tình trạng của đối phương về cơ bản cô đã hiểu, về sau cô có thể cùng cha mẹ thương lượng chuyện này, sau đó định thời gian ước chừng, tôi sẽ sắp xếp để hai người gặp mặt, không biết ý của cô thế nào?"

Tần Tư Hàm gật đầu và nói: "Được, để tôi bàn bạc với cha mẹ xong thì tôi sẽ báo cho anh."

Sau khi hai người bàn bạc xong, Tần Tư Hàm vội vàng đi thanh toán, theo như lời cô nói thì không thể để người làm mai mời, huống chi đây là địa bàn của cô, dựa vào hoàn cảnh và lý do đều nên để cô ấy đãi khách.

Sau khi ra khỏi cửa hàng tôm hùm nhỏ, hai người tạm biệt nhau.

Khi Tần Tư Hàm trở lại căn nhà cho thuê một lần nữa đã là 11 giờ rồi, thời điểm này rõ ràng là không thích hợp để gọi điện cho cha mẹ cô.

Vì vậy, cô vội vàng tắm rửa đi ngủ, ngay cả mặt nạ cũng không đắp.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Tần Tư Hàm đến nơi làm việc và gặp đồng nghiệp Trương Thu Sinh, lúc chào hỏi nhau, hai người đều cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nhưng mà Tần Tư Hàm cũng không hối hận, có một số việc nên giải quyết càng sớm càng tốt, kẻo chậm trễ sẽ có hại cho tất cả mọi người.

Sau khi tan làm vào buổi trưa, Tần Tư Hàm, người đã chịu đựng một lúc lâu, cuối cùng đã gọi điện thoại cho mẹ mình.

Điện thoại vừa kết nối, Tần Tư Hàm liền nói: “Mẹ à, con có chuyện quan trọng muốn nói với mẹ."

“Chuyện quan trọng gì chứ? Ở chỗ làm đắc tội với lãnh đạo, hay là âm thầm mang thai mà không nói cho cha mẹ biết?"

"Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy? Con có không đáng tin như vậy sao?"

"Có!"

“(* ￣□￣)”

“Có chuyện gì thì nói lẹ đi, mẹ còn chưa ăn cơm nè!”

Tần Tư Hàm hít một hơi thật sâu, quyết định không tranh cãi với người mẹ độc địa của mình, và nói: "Tối hôm qua có một người mai mối đã giới thiệu cho con một đối tượng…”

Nghe đến đây, Tần mẫu trực tiếp cắt ngang: “Chuyện gì thế? Con vội kết hôn đến vậy sao? Ngay cả cha mẹ đây cũng không biết mà con đã đi mời người mai mối giới thiệu đối tượng rồi ư?”

Tần Tư Hàm mệt mỏi sửa chữa: "Không phải còn nhờ người mai mối, mà là người mai mối chủ động tìm con và muốn giới thiệu một người cho con."

Tần mẫu ồ lên một tiếng, sau đó sắc bén nói: “Từ giọng điệu của con, vậy là con ưng đối tượng mà người mai mối giới thiệu rồi à?”

Tần Tư Hàm không phủ nhận điều đó, trầm giọng nói: "Nếu như người mai mối đó không lừa con, thì đối tượng mà anh ấy giới thiệu cho con thực sự rất tốt."

Tần mẫu nói: "Điều kiện thế nào? Nói mẹ nghe xem."

Tần Tư Hàm nói một lượt về hoàn cảnh cá nhân và hoàn cảnh gia đình của Chu Quốc Đống, cuối cùng nói: “Đây đều là những điều người mai mối nói với con, con cũng không biết có đúng hay không.

Ý con là nhờ cha con điều tra thử xem, nếu là thật thì để người mai mối sắp xếp cho hai nhà chúng ta gặp mặt nói chuyện, mẹ thấy thế nào?"

Sau khi nghe con gái giới thiệu, Tần mẫu cũng hơi ngạc nhiên: "Lần này con đã làm đúng, không có mù quáng tin vào lời của người mai mối đó, thời đại bây giờ có rất nhiều kẻ lừa gạt, đủ phương thức lừa gạt không ngừng xuất hiện, người mai mối này

nói không chừng chính là lừa gạt trá hình, để cha con hỗ trợ điều tra là chính xác.”

Tần Tư Hàm nói: “Mẹ à, tất cả những đối tượng được người mai mối đó giới thiệu có phải là thật hay không vẫn còn phải xác minh, nhưng anh ta không thể nào là một kẻ lừa gạt trá hình được, điều này con rất chắc chắn.”

Chương 915 - Dân Tộc Trung Hoa Là Dân Tộc Lợi Hại Nhất Trên Thế Giới (2)

Tần mẫu hỏi: “Con quen biết người mai mối đó à?”

Tần Tư Hàm nói: “Con không quen.”

Tần mẫu thắc mắc nói: “Nếu không quen biết thì sao con chắc chắn rằng người ta không phải kẻ lừa gạt?”

Tần Tư Hàm tự tin nói: "Bởi vì anh ta rất đẹp trai, lời nói không khoa trương, anh ta hoàn toàn có thể dựa vào vẻ bề ngoài của mình để kiếm sống, hà cớ gì phải mạo hiểm trở thành một kẻ lừa gạt bất hợp pháp chứ?”

Tần mẫu kinh ngạc nói: “Cậu ta đẹp trai như vậy sao?”

Tần Tư Hàm nói: “Thật ạ.”

Tần mẫu nói: “Được thôi, mẹ tin vào phán đoán của con, nhưng mà người xưa có câu 'thà tin trên đời có ma chứ không tin lời bà mối', lời nói thốt ra từ miệng người mai mối tin được ba phần là nhiều lắm rồi.”

Tần Tư Hàm cười và nói: "Con hiểu rồi, cho nên mới nói là nhờ cha con giúp điều tra thử xem, sự thật không thể là giả, và giả dĩ nhiên không thể là sự thật."

“Ừm, chuyện này mẹ sẽ nói với cha con.”

“Vậy mẹ nói cha làm sớm sớm nha, ông mai người ta vẫn đang đợi hồi đáp từ chúng ta!”

“Biết rồi, cũng không cần điều tra quá nhiều chi tiết, chỉ cần xác nhận đối tượng mà người mai mối giới thiệu là thật là được rồi, sẽ không cần mất nhiều thời gian."

"Được rồi, chúng ta làm như vậy trước đi, khi có kết quả điều tra thì gọi điện thoại cho con."

“Ừm, thế cúp máy nhé.”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Sau khi cúp điện thoại, Tần Tư Hàm mới thoải mái mà ra ngoài ăn cơm.

…

Buổi chiều.

Thành phố Hàng Châu.

Bùi Dĩnh đang cùng người bạn tốt của cô là Công chúa Diana đi du ngoạn Hồ Tây, và kể cho cô ấy nghe những câu chuyện và truyền thuyết liên quan đến Hồ Tây, đặc biệt là khi giới thiệu tháp Lôi Phong, dẫn dắt đến câu chuyện tình yêu giữa Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên, khiến Công chúa Diana nghe đến say mê.

Sau khi dạo chơi suốt đến năm sáu giờ chiều, Bùi Dĩnh đưa Công chúa Diana đến Lâu Ngoại Lâu dưới chân núi Cô Hồ Tây để ăn tối.

Khi biết Lâu Ngoại Lâu là một nhà hàng nổi tiếng với lịch sử hơn 170 năm, Công chúa Diana đã chân thành khen ngợi: “Dĩnh à, đất nước của các bạn thực sự là nền văn minh cổ đại duy nhất còn sót lại trên thế giới hiện nay, bất kỳ danh lam thắng cảnh nào cũng có văn hóa lịch sử sâu sắc, ngay cả một nhà hàng cũng không ngoại lệ, thật là đáng ngưỡng mộ.”

Nói đến đây, với tư cách là một người Trung Quốc, Bùi Dĩnh không khỏi tự hào, có bốn nền văn minh cổ đại được các nhà sử học công nhận, đó là Ai Cập cổ đại, Ấn Độ cổ đại, Babylon cổ đại và Trung Quốc.

Tuy nhiên, ba nền văn minh cổ đại đầu tiên đều đã biến mất trong dòng sông dài lịch sử, chỉ còn mỗi Trung Quốc đứng vững, đây quả thực là điều đáng để mỗi người dân Trung Quốc tự hào.

Bùi Dĩnh xúc động nói: "Diana, Trung Quốc của chúng tớ có thể trở thành nền văn minh duy nhất còn tồn tại trong bốn nền văn minh cổ đại, đó đều là nhờ xương máu của biết bao nhiêu thế hệ đã đổ xuống, nếu không thì nó đã bị hủy hoại biết bao nhiêu lần rồi."

Công chúa Diana gật đầu, giơ ngón tay cái lên và nói: "Dĩnh à, dân tộc Trung Hoa của các bạn là dân tộc lợi hại nhất trên thế giới, tớ biết lịch sử thời kỳ cận đại của quốc gia bạn, trong hoàn cảnh khó khăn, nguy hiểm như vậy mà vẫn đánh thắng được kẻ thù hùng mạnh, thật là khiến người ta khâm phục."

Nhắc đến lịch sử thời kỳ cận đại của Trung Quốc, trong lòng Bùi Dĩnh cũng xúc động khôn nguôi, vừa ăn vừa tán gẫu với Công chúa Diana, hai ba tiếng đồng hồ trôi qua lúc nào không hay biết.

Đến khi nhớ ra, Bùi Dĩnh cảm thấy không thể tin được rằng cô đã nói chuyện với Công chúa Diana về lịch sử Trung Quốc thời kỳ cận đại đến hai ba tiếng đồng hồ, nói ra chắc là không ai tin cả.

Khi trở lại khách sạn, Bùi Dĩnh nói: "Diana, nếu không có gì thay đổi, ngày mai chúng ta sẽ đi đến tỉnh Hồ Bắc."

Công chúa Diana gật đầu và mỉm cười: "Dĩnh à, tớ rất mong chờ chuyến đi đến tỉnh Hồ Bắc vào ngày mai."

Bùi Dĩnh cười nói: "Cứ tin mình, mình sẽ không để bạn thất vọng đâu."

…

Chu phụ mới vừa nhậm chức, công việc bận rộn hơn trước rất nhiều.

Nhưng mà trong hệ thống, không sợ bận, chỉ sợ không bận, Chu phụ cũng coi như là vừa đau vừa vui.

Hôm nay, sau khi Chu phụ xử lý hết công việc và trở về đã gần mười một giờ tối, về đến nhà thì thấy vợ con vẫn còn thức, hai

người đang ngồi trên sô pha xem TV.

Với sự khôn khéo của Chu phụ, ông đương nhiên biết vợ con mình đang cố ý chờ đợi ông trở về.

Thế là, sau khi chào hỏi xong, Chu phụ hỏi thẳng: “Hai mẹ con đợi anh về có việc à?”

Chu Quốc Đống mở miệng nói: “Cha à, buổi chiều bạn học của con gọi điện thoại nói người nhà của cô gái đó đồng ý đi gặp mặt, hỏi thử xem chúng ta bên này khi nào thì tiện để gặp mặt?"

Sau khi bạn học cũ Giang Phong giới thiệu hoàn cảnh cá nhân và gia cảnh của đàng gái với anh ta, anh ta lập tức nói với cha mẹ mình, cha mẹ anh ta đương nhiên hài lòng đối với một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối như vậy.

Bây giờ cả hai bên đều có ý định, đã đến lúc gặp gỡ và nói chuyện.

Chu phụ nghe xong suy nghĩ về việc sắp xếp công việc của mình, nói: “Con nhờ Giang đại sư chuyển lời đến cha mẹ của đàng gái xem thử có thể thu xếp gặp mặt vào thứ bảy này được không?"

Chu Quốc Đống gật đầu và nói: “Vâng, một lát con sẽ để lại lời nhắn cho cậu ấy qua Wechat.”

Chu mẫu tiếp lời, nói: “Theo quy tắc của những cuộc xem mắt, thường thì là đàng trai chủ động đến nơi ở của đàng gái để xem mắt, anh phải chuẩn bị tinh thần cho việc này. "

Chu phụ cười nói: “Tuy rằng anh chưa từng đi xem mắt, nhưng anh vẫn hiểu quy tắc này, dù sao thì gia cảnh đàng gái người ta cũng không tệ, hơn nữa thực lực của nhà chúng ta cũng không mạnh đến mức khiến người ta phải chủ động bước sang đây để xem mắt.”

Chu mẫu nói: “Anh hiểu rõ thì tốt rồi.”

Chương 916 - Giang Đại Sư, Là Một Nam Nhân Thú Vị

Chín giờ sáng, tại khách sạn năm sao nào đó ở tỉnh thành tỉnh Hồ Bắc, Bùi Dĩnh và công chúa Diana ăn bữa sáng buffet ở khách sạn xong liền chạy thẳng tới Hoàng Hạc Lâu.

Trên đường, Bùi Dĩnh giới thiệu với công chúa Diana: "Chúng ta sắp tới Hoàng Hạc Lâu, nơi này bắt đầu xây dựng vào 1800 năm trước, từ xưa đã có tiếng là "Thiên hạ tuyệt cảnh", cùng Nhạc Dương Lầu ở tỉnh Hồ Nam và Đằng Vương Các ở tỉnh Giang Tây được xưng là "Tam đại danh lâu ở Giang Nam"

Đồng thời, đây cũng là một trong "tứ đại danh lâu của Trung Quốc cổ đại", một trong "thập đại danh lâu về văn hóa lịch sử Trung Quốc", được gọi là "Thiên hạ giang sơn Đệ Nhất Lâu", là danh lam thắng cảnh không thể bỏ qua."

Công chúa Diana nghe đến líu lưỡi, kinh ngạc nói: "Ông trời ơi, tòa thành xây dựng từ 1800 năm trước mà vẫn có thể tồn tại tới tận bây giờ được sao?"

Bùi Dĩnh cười giải thích: "Hoàng Hạc Lâu bây giờ chắc chắn không còn là phiên bản ban đầu nữa rồi, theo thống kê, Hoàng Hạc Lâu đã trải qua trọn vẹn 27 lần trùng tu trong suốt khoảng thời gian 1800 năm lịch sử.

Các tài liệu lịch sử đáng tin khác cũng cho thấy, trong hai triều đại Minh Thanh, trải qua nạn lửa binh, hỏa phần, Hoàng Hạc Lâu cũng bị tổn hại 7 lần, trùng kiến và sửa chữa 10 lần, lịch sử gọi là "Hỏa kinh ba phát, công giới tám hưng".

Nó bị hủy đi nhiều lần, cũng được xây lại nhiều lần, và nguyên nhân quan trọng nhất chính là "văn dĩ tải lâu".

* Văn dĩ tải lâu (文以 载楼): Theo câu "văn dĩ tải đạo" (dùng văn chương, văn học để làm nên, thực hiện đạo lí). Văn dĩ tải lâu ở đây ý nói dùng văn chương để xây lại tòa thành.

Có câu gọi là "Văn chương thiên cổ sự", một tòa nhà nếu như có lưu truyền thơ văn thiên cổ, dù có bị tổn hại, hư hỏng, phá hủy trăm ngàn lần thì vẫn có thể Đông Sơn tái khởi.

Cái này cũng giống như việc chúng ta có được ngàn năm lịch sử

văn minh Hoa Hạ vậy, trong khoảng thời gian đó, các triều đại thay đổi không ngừng, nhưng chỉ cần văn minh không biến mất, thì bất kể có trải qua bao nhiêu triều đại, văn minh Hoa Hạ chúng ta vẫn sẽ luôn sừng sững tại đỉnh đông phương."

Công chúa Diana nghe vậy thì bừng tỉnh đại ngộ, phấn khích nói: "Dĩnh, tôi biết thơ cổ ở quốc gia mọi người rất lợi hại, Hoàng Hạc Lâu đã có thể đứng vững suốt một ngàn tám trăm năm thì chắc hẳn thơ cổ miêu tả về nó hẳn cũng rất nhiều đi?"

Bùi Dĩnh gật đầu nói: "Thơ ca miêu tả Hoàng Hạc Lâu quả thật có rất nhiều, trong đó, bài hay nhất hẳn là 《 Hoàng Hạc Lâu 》 của thi nhân trứ danh triều Đường, Thôi Hạo viết.

Căn cứ vào 《 Đường Tài Tử truyện 》 , Lý Bạch đọc bài thơ này xong từng cảm thán rằng: trước mắt có cảnh mà không thể làm thơ; vì Thôi Hiệu đã đề thơ lên trước rồi."

Công chúa Diana mong đợi nói: "Dĩnh, mặc dù tôi không hiểu thơ ca, nhưng cũng không trở ngại tôi thưởng thức nó đâu, cậu có thể thử đọc vài bài câu thơ trong tác phẩm này cho tôi nghe được không?"

Bùi Dĩnh thân là một học bá, đọc thơ đương nhiên không làm khó được cô, huống chi, lúc quyết định đưa Diana tới Hoàng Hạc Lâu du ngoạn, cô đã sớm tìm hiểu trước những tư liệu liên quan rồi.

Bởi vậy, cô không hề chối từ, trực tiếp dùng tiếng Trung đọc vài câu thơ kinh điển:

"Hạc vàng ai cưỡi đi đâu?

Mà nay Hoàng Hạc riêng lầu còn trơ.

Hạc vàng đi mất từ xưa,

Nghìn năm mây trắng bây giờ còn bay.

Hán Dương sông tạnh cây bày,

Bãi xưa Anh Vũ xanh dày cỏ non.

Quê hương khuất bóng hoàng hôn.

Trên sông khói sóng cho buồn lòng ai?" (bản dịch của Tản Đà)

Công chúa Diana nghe không hiểu tiếng Trung, nghe xong cũng một mặt hoang mang, hỏi: "Dĩnh, cậu biết tôi nghe không hiểu tiếng Trung mà, sao lại đột nhiên nói tiếng Trung rồi?"

Bùi Dĩnh nói: "Diana, thơ cổ danh thiên như vậy, tôi chỉ có thể đọc cho cậu bằng tiếng Trung được thôi, mặc dù tiếng Anh của tôi không tệ, nhưng vẫn chưa tới trình độ có thể phiên dịch thơ cổ danh thiên thành tiếng anh được, nếu như nhét vào các phần mềm dịch để dịch ra thì sẽ mất đi tinh hoa của thơ cổ, cậu hiểu chứ?"

Công chúa Diana nhẹ gật đầu, nói: "Tôi hiểu, thật ra kể cả cậu có hoàn mỹ phiên dịch được nó sang tiếng Anh thì có lẽ tôi cũng nghe như nghe Thiên thư mà thôi, quốc gia mọi người có thơ cổ riêng, đối với những người nước ngoài như chúng tôi mà nói thật sự quá khó hiểu rồi."

Bùi Dĩnh cười nói: "Thật ra không riêng gì người ngoại quốc, cho dù là người Trung Quốc bản địa thì cũng chỉ có một số ít người có thể hiểu rõ những thơ cổ như này mà thôi."

Trong lúc nói chuyện, hai người cũng đã đến Hoàng Hạc Lâu.

So với các tòa nhà cao tầng hiện đại, Hoàng Hạc Lâu cũng không tính là quá hùng vĩ.

Có điều vì nó nằm ở vị trí rất tốt, xung quanh không có các tòa nhà cao tầng che mất tầm mắt, leo lên Hoàng Hạc Lâu có thể nhìn ra phương xa, phong cảnh hai bên bờ Trường Giang thu hết vào tầm mắt.

Trong lúc Bùi Dĩnh đang giới thiệu cho công chúa Diana về các danh nhân, các điển cố ở Hoàng Hạc Lâu, Giang Phong đã đúng hẹn tới nơi, hai bên đã hẹn sáng hôm nay sẽ gặp mặt tại chỗ này vào tối hôm qua.

"Bùi tổng."

"Giang đại sư."

Giang Phong và Bùi Dĩnh chào nhau một câu.

Chương 917 - Giang Đại Sư, Là Một Nam Nhân Thú Vị (2)

Sau đó, Bùi Dĩnh liền dùng tiếng anh giới thiệu hai bên: “Diana, vị này chính là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước của chúng ta. Giang đại sư, đây chính là công chúa Diana.”

“Xin chào, Giang đại sư, rất hân hạnh được làm quen.”

“Xin chào công chúa Diana, được quen biết công chúa là vinh hạnh của tôi.”

Tiếng Anh của Giang Phong đương nhiên không thể bằng người đã đi nước ngoài du học nhiều năm, lại thường xuyên giao tiếp với người ngoại quốc như Bùi Dĩnh được, nhưng hắn dù sao cũng có bằng tốt nghiệp loại giỏi ở một trong những trường đại học hàng đầu cả nước, dùng tiếng Anh đối thoại bình thường hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Giang đại sư, so với tưởng tượng của tôi, trông cậu trẻ tuổi lại đẹp trai hơn nhiều, đáng tiếc, tôi lại lớn tuổi hơn cậu nhiều, hơn nữa, nghe Dĩnh nói cậu đã kết hôn rồi, nếu không thì tôi cũng muốn theo đuổi cậu.” Công chúa Diana nói đùa.

Giang Phong cũng là người biết đùa, vẻ mặt khoa trương tiếp lời: “Trời ạ, rốt cuộc tôi đã bỏ lỡ cái gì rồi? Cho hỏi một chút, bây giờ cưới còn kịp không?”

Công chúa Diana bị chọc cho cười lớn: “Giang đại sư, cậu đúng là một người đàn ông thú vị.”

Có sự mở đầu tốt, Giang Phong và công chúa Diana rất nhanh đã trở nên thân thiết, khiến Bùi Dĩnh không thể không bội phục năng lực giao tiếp của Giang đại sư.

Sau khi quen thuộc nhau hơn, công chúa Diana cũng chủ động nhắc tới chuyện chính: “Giang đại sư, thực không dám giấu giếm,

tôi vốn không có ý định kết hôn, nhiều năm qua cha tôi vẫn luôn để mặc chuyện tôi độc thân, không hề có ý thúc giục tôi kết hôn.

Có điều, gần đây không biết vì nguyên nhân gì mà thái độ của cha tôi lại trở nên khác thường, bắt đầu đi tìm kiếm đối tượng cho tôi ở các vương thất khác."

Giang Phong hỏi: "Công chúa Diana, tôi mạo muội hỏi một câu, vì sao cô lại không muốn lấy chồng? Là vì sợ đánh mất danh hiệu công chúa sao?"

Lời này cũng không phải là tùy tiện hỏi, dựa vào hiểu biết của Giang Phong về Thái Lan, công chúa ở đây một khi xuất giá sẽ không thể giữ lại danh hiệu được nữa.

Đồng thời cũng mất đi khả năng cạnh tranh ngôi vị.

Công chúa Diana cũng không phủ nhận, mà gật đầu nói: "Quả thật là có một phần nguyên nhân ở đây, cuộc sống hiện tại của tôi rất thoải mái, nhưng nếu như gả đi, thứ chào đón tôi là cái gì, tôi không đoán trước được, dù sao thì tôi cũng không muốn liều lĩnh bước vào con đường này."

Giang Phong nói: "Công chúa Diana, tôi hiểu suy nghĩ của cô, nếu như gả cho đúng người, mọi chuyện đương nhiên sẽ vui vẻ, nhưng nếu như gả lầm người, vậy cuộc sống thoải mái cũng không cánh mà bay."

Công chúa Diana nói: "Chủ yếu là có quá nhiều ví dụ đã bày ra trước mặt, vương thất chúng tôi, trải qua nhiều năm như vậy cũng đã có không ít công chúa xuất giá, nhưng số người thực sự có cuộc sống hạnh phúc thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay."

Bùi Dĩnh cười, xen vào nói: "Diana, trước kia thì không nói, nhưng bây giờ có Giang đại sư giúp cậu tìm kiếm đối tượng, cậu có thể yên tâm mà xuất giá, cam đoan cuộc sống hôn nhân của cậu sẽ cực kì hạnh phúc."

Công chúa Diana nháy nháy mắt với Giang Phong, cười hì hì nói: "Giang đại sư, vậy tất cả đành nhờ cậu, hi vọng cậu có thể giúp tôi tìm được đối tượng thích hợp, cho tôi một cuộc sống hôn nhân còn

hạnh phúc hơn cả hiện tại."

Giang Phong tự tin cười nói: "Tôi nhất định sẽ nỗ lực hết sức, xin hỏi công chúa Diana có yêu cầu gì đối với vị hôn phu tương lai không? Ví dụ như quốc tịch, gia thế, dung mạo, tài hoa, vân vân."

Công chúa Diana nghĩ nghĩ, nói: "Không giới hạn quốc tịch, gia thế tốt nhất là có thể đem ra được, ngoại hình thì cứ lấy Giang đại sư làm tiêu chuẩn đi, tài hoa có thì tốt, không có cũng không sao.

Quan trọng nhất là hai người phải ở chung được, có tiếng nói chung, đối phương đừng có vì thân phận của tôi mà tìm cách lấy lòng, cũng không thể ngó lơ tôi được.

Tóm lại, tất cả đều trở về điểm ban đầu đó, miễn là tôi có thể hạnh phúc là được."

Giang Phong ừ một tiếng, nói: "Được, tôi hiểu rồi, chờ tôi tìm được đối tượng phù hợp rồi tôi sẽ lập tức thông báo cho công chúa."

Bùi Dĩnh nhìn đồng hồ, lên tiếng ngắt lời: "Giang đại sư, Diana, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi ăn cơm trưa rồi."

Công chúa Diana cười nói: "Trung Quốc không hổ là một trong ba nền ẩm thực lớn của thế giới, mỹ thực ở đây thực sự rất nhiều, cảm giác như dù có mỗi ngày ăn một món cũng có thể ăn được suốt mười năm, không biết hôm nay Dĩnh định mời tôi ăn gì đây?"

Bùi Dĩnh cười nói: "Đi tới một thành phố, đương nhiên không thể bỏ qua đặc sản ở đó được, cho nên, hôm nay tôi định mời Diana đi tới "Lão Thông Thành" ăn đậu bì, đây là món mỹ thức tôi sùng bái nhất, là món ăn được các lãnh tụ tán thưởng không dứt, tuyệt đối không thể bỏ lỡ."

Công chúa Diana nghe vậy thì mắt sáng lên, liên tục gật đầu nói: "Rất tốt, vậy chúng ta tranh thủ thời gian lên đường ngay thôi, tôi không chờ nổi tới lúc được nhấm nháp mỹ vị của món đậu bì này nữa rồi."

Bùi Dĩnh và Giang Phong nhìn nhau cười một tiếng, ba người lập

tức lên đường tiến tới “Lão Thông Thành”, còn ba vệ sĩ ẩn mình ở chỗ tối cũng đi theo phía sau.

...

Thành phố Úc Lâm, Quế tỉnh.

Một khu dân cư nào đó.

Trần Ngạn Nhậm đang thưởng thức một bát mì đủ cả sắc, hương, vị, càng ăn vẻ mặt càng kích động, hắn nói với Mai Oanh Oanh đang ngồi đối diện: “Oanh Oanh, tay nghề của em thật sự rất tuyệt, luôn nói mì chỉ phù hợp ở thành phố đó, nếu đổi sang thành phố khác thì sẽ có hương vị khác đi, nhưng cái này cũng không hoàn toàn đúng, không phải em vừa hoàn mỹ tái tạo lại bát mỳ ở thành phố Úc Lâm bọn anh sao!”

Chương 918 - Giang Đại Sư, Là Một Nam Nhân Thú Vị (3)

Mai Oanh Oanh cười nói: “Nói mì không ra được tỉnh thành, câu này ít nhiều cũng có chút khoa trương, dù sao thì cũng cùng trong một tỉnh, phần lớn nguyên liệu nấu ăn đều dễ dàng kiếm được, còn nếu như muốn mang mì này ra khỏi Quế tỉnh thì lại là câu chuyện khác.”

Trần Ngạn Nhậm nhẹ gật đầu, vẻ mặt hưng phấn nói: “Nếu như hương vị của mì đã có thể được tái tạo lại một cách hoàn mỹ ở Úc Lâm, thì cửa hàng mì của anh chắc chắn sẽ có khởi đầu thuận lợi.”

Mai Oanh Oanh thấy hắn chấp nhất với mộng mở cửa hàng mì như vậy thì không khỏi nhắc nhở: “Anh Trần, ở Úc Lâm bên này cho tới giờ vẫn chưa có cửa hàng mì nào thực sự nổi tiếng thì có lẽ không chỉ là vì vấn đề không thể tái tạo lại được hương vị, anh về bên này mở tiệm cũng chưa chắc đã thuận lợi như trong tưởng tượng của anh đâu, còn không bằng trực tiếp ở lại tỉnh thành mở tiệm.

Dù sao thì thị trường ở tỉnh thành cũng tốt hơn, người ăn mì rất

nhiều, vào bất kì một quán mì nào cũng luôn thấy có khách, chỉ cần hương vị không quá tệ thì việc buôn bán có thể đảm bảo.

Anh Trần cần gì phải về Úc Lâm bên này mạo hiểm khai phá thị trường chứ?"

Trần Ngạn Nhậm nghe vậy cũng có chút do dự, kế hoạch ban đầu của hắn là về Úc Lâm bên này mở quán mì buôn bán, nhưng không nghĩ tới đối tượng hắn xem mắt lại là người tỉnh thành, nếu như hắn cứ khăng khăng về Úc Lâm mở cửa hàng mà nói thì hai người sẽ thành yêu xa, đây hiển nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt.

Dù sao thì mục đích cũng là kiếm tiền, mở tiệm ở nơi nào không phải là chuyện quá quan trọng, còn không bằng cứ chiều theo cô, đổi sang tỉnh thành mở tiệm là được.

Nghĩ tới đây, Trần Ngạn Nhậm nhìn thẳng vào mắt Mai Oanh Oanh, nói: "Oanh Oanh, em nói rất có đạo lí, nếu như anh mở tiệm ở tỉnh thành, liệu em có nguyện ý cùng anh phấn đấu không?"

Mai Oanh Oanh hiển nhiên không ngờ hắn sẽ đột nhiên thổ lộ như vậy, vẻ mặt hơi hốt hoảng, nói: "Anh thích chỗ nào thì mở tiệm chỗ đó, đâu có gì liên quan tới em đâu?"

Trần Ngạn Nhậm cười híp mắt nói: "Đương nhiên là liên quan tới em rồi, tiệm này lại không phải của một mình anh, cũng có một nửa cổ phần của em mà."

Mai Oanh Oanh đỏ mặt lên, cúi đầu xuống mắng: "Đừng có mà nói hươu nói vượn, đây là quán ăn của riêng mình anh."

Trần Ngạn Nhậm đưa tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ của cô, tình ý nói nhỏ: "Oanh Oanh, những ngày qua ở chung với nhau, chẳng lẽ em vẫn còn chưa rõ tâm ý của anh sao?"

Mai Oanh Oanh vùng vẫy một hồi cũng không thoát được, cô ngẩng đầu, xấu hổ lại có chút e sợ nhìn hắn, thấp giọng nói: "Cái này... Chúng ta có phải là tiến triển hơi nhanh quá rồi không?"

Trần Ngạn Nhậm nhìn cô thẹn thùng, trong lòng có chút kích động, nói: "Anh không cảm thấy nhanh đâu, trong biển người mênh mông này, Giang đại sư đã giới thiệu em cho anh, vậy chứng minh

giữa hai chúng ta có duyên phận.

Hơn nữa, Giang đại sư lợi hại đến như thế nào, em cũng biết rõ, những mối nhân duyên cậu ấy tự mình tác hợp thì tuyệt đối không sai được. Trải qua những ngày ở chung với nhau vừa qua, anh lại càng thêm chắc chắn về điểm này.

Bởi vậy, anh cảm thấy chúng ta đã đến lúc xác nhận mối quan hệ rồi, em cảm thấy thế nào?"

Mai Oanh Oanh trong lòng có chút loạn, cô đương nhiên là có hảo cảm với Trần Ngạn Nhậm, không có hảo cảm thì cô đã không đi theo hắn về Úc Lâm thế này rồi, thậm chí còn đến nhà hắn để làm mì nữa.

Chỉ là, hai người mới quen biết nhau được một thời gian ngắn, còn chưa hiểu nhiều về nhau, nhanh như vậy đã xác định mối quan hệ, liệu có vội quá không?

Có điều, Trần Ngạn Nhậm nói cũng rất có đạo lý, mối nhân duyên này là do Giang đại sư tự mình tác hợp, hơn nữa, trong việc làm mai mối, Giang đại sư trâu bò tới mức nào cô cũng biết rõ.

Nói cách khác, hai người ở cùng một chỗ khả năng lớn là phù hợp.

Nghĩ tới đây, Mai Oanh Oanh lại ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt nóng rực của Trần Ngạn Nhâm đang nhìn mình, chờ đợi câu trả lời của mình, cô mím môi một cái, cuối cùng vẫn lựa chọn gật đầu.

Trần Ngạn Nhâm vui mừng, suýt chút nữa đã không khống chế nổi xúc động mà hôn cô, cũng may hắn đã đọc qua vài cuốn sách vàng dạy cách tán gái, biết rõ bây giờ không thể gấp, muốn mọi chuyện nước chảy thành sông thì không thể hù dọa đối phương chạy mất được.

Thế là, hắn cứng rắn nhịn xuống sự xúc động, tươi cười nói: "Hừm, Oanh Oanh, chúng ta trước ăn mì đi, nếu không để lâu sẽ không ngon nữa."

Mai Oanh Oanh gật đầu, cô chỉ sợ hắn làm ra hành động thân mật quá mức gì, như thế thì cô thật đúng là không biết nên từ chối thế nào, cũng may hắn không phải gấp như thế, khiến cô âm thầm thở

phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hai người vừa ăn mì vừa thảo luận chuyện lên tỉnh thành mở quán mì.

Thời đại hiện đại bây giờ, bất kể là mở quán làm ăn ở chỗ nào trong thành phố, điều khiến người ta đau đầu nhất vẫn luôn là việc lựa chọn mặt tiền cửa hàng, phải tìm một chỗ có tỉ suất chi phí - hiệu quả phù hợp, tìm được cửa hàng có mặt tiền đông khách qua lại thì chẳng khác gì trúng xổ số cả.

Ở tỉnh thành có thể tìm được một chỗ có mặt tiền phù hợp làm cửa hàng hay không, hai người cũng không chắc, phải tự mình tới tỉnh thành tìm kiếm một lần mới biết được.

Chương 919 - Thành Công Trong Cuộc Sống Không Phải Là Có Được Một Ván Bài Tốt, Mà Là Làm Thế Nào Để Chơi Tốt Một Ván Bài Xấu

Sau khi cùng Bùi tổng và Công chúa Diana ăn cơm trưa xong, Giang Phong chia tay bọn họ quay trở lại chiếc RV của mình và bắt đầu tìm kiếm người phù hợp với Công chúa Diana.

Tâm niệm hắn vừa động, một làn sóng vô hình giáng xuống, trong nháy mắt bao trùm hơn một tỷ người, các ảnh đại diện nam nhấp nháy điên cuồng, và cuối cùng bị khóa vào một trong các ảnh đại diện nam:

[Họ tên] Vương Hoa Điền

[Tuổi tác] 36 tuổi

[Chiều cao] 1 mét 8

[Cân nặng] 73 kg

[Bối cảnh gia đình] …

[Tính cách sở thích] …

[Kinh nghiệm tình trường] …

[Tư liệu chi tiết] …

[Giá trị phù hợp với hôn nhân hiện tại] 63 (mối quan hệ vợ chồng 65 + môn đăng hộ đối 61 + mối quan hệ gia đình 63)

[Giá trị kết hôn cực cao] 80 (quan hệ vợ chồng 81 + môn đăng hộ đối 79 + quan hệ gia đình 80)

[Đào hoa ngoại tình] …

[Dự đoán con cái] …

Nhìn thấy tư liệu kết đôi này, Giang Phong hơi kinh ngạc.

Kể từ khi phạm vi tìm kiếm của bàn tay vàng mở rộng ra toàn quốc, mỗi khi hắn tìm đối tượng ghép đôi hôn nhân cho khách hàng thì không có điểm kết hôn cực hạn nào thấp hơn 90 điểm.

Bây giờ sau hơn 1 năm mới có đối tượng ghép đôi đạt điểm 80, thực sự khá hiếm thấy.

Giang Phong đối với số điểm ghép đôi này tất nhiên là không hài lòng, khi phạm vi tìm kiếm ghép đôi không thể bao trùm một thị trấn, hắn cũng không quá coi trọng giá trị thích hợp này, huống chi là bây giờ.

Tuy nhiên, nếu muốn mai mối Công chúa Diana với người có điểm thích hợp cao hơn thì chắc chắn không thể tìm được ở Trung Quốc, mà cần phải ra nước ngoài tìm đối tượng mới được.

Lựa chọn đầu tiên để ra nước ngoài đương nhiên là nước Thái Lan, nơi Công chúa Diana đang ở.

Rốt cuộc, không gì tuyệt vời hơn việc tìm được người phù hợp ngay tại đất nước của Công chúa Diana.

Sau khi đưa ra quyết định, trong lúc cùng nhau ăn tối, Giang Phong hỏi: “Công chúa Diana, lần này cô đến Trung Quốc dự kiến trong

bao lâu?”

Công chúa Diana cho biết: “Ước tính khoảng nửa tháng, còn thời gian cụ thể sẽ được xác định sau.”

Giang Phong nói: “Vậy sau khi tôi làm xong hộ chiếu thì tôi sẽ cùng cô trở về nước, xem thử tôi có thể giúp cô tìm một đối tượng thích hợp ở quốc gia của cô hay không. Nếu mà có thể tìm được thì quá tốt rồi, nếu không tìm được người thích hợp thì đến quốc gia khác tìm, tóm lại là tôi nhất định sẽ tìm được một đối tượng khiến cho công chúa hài lòng.”

Công chúa Diana vui vẻ gật đầu: “Giang đại sư, rất cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi, tôi tin anh sẽ không làm tôi phải thất vọng.

Nào, tôi kính anh một ly, đợi đến khi sang nước tôi, tôi sẽ chiêu đãi anh thật tốt, cho anh nếm thử những món ngon hàng đầu của đất nước chúng tôi.

Nền ẩm thực của nước chúng tôi tuy không thể so sánh với ẩm thực của Trung Quốc các bạn nhưng cũng có những nét độc đáo riêng, hi vọng sau này anh sẽ thích. "

Giang Phong cầm ly rượu lên, cười nói: "Tôi rất mong đợi đó."

…

Tô Tuyết Như một mực tin tưởng vững chắc một câu nói như thế này: “Thành công trong cuộc sống không nằm ở việc có được một ván bài tốt, mà là làm thế nào để chơi tốt một ván bài xấu."

Vì vậy, dù sinh ra trong gia đình nghèo khó, ngoại hình bình thường, chiều cao khiêm tốn nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ việc nỗ lực.

Cách đây lâu lắm rồi, có người nói với cô rằng con đường khả thi duy nhất để vươn lên trong một gia đình như gia đình cô chính là việc học hành.

Tô Tuyết Như ghi nhớ câu nói này trong lòng, sau đó cứ chăm chỉ học tập.

Trước hết phải cảm ơn quốc gia, ngay cả khi cô xuất thân từ một gia đình nghèo khó, Tô Tuyết Như vẫn có cơ hội đến trường.

Sự chăm chỉ được đền đáp, với mười năm chăm chỉ như một ngày của Tô Tuyết Như, cô ấy đã thành công được nhận vào trường học hàng đầu trong nước, và cô cũng là người đầu tiên từ ngôi làng lạc hậu của họ được nhận vào trường học hàng đầu.

Với điểm số ấn tượng như vậy, tất nhiên không cần phải lo lắng về học phí đại học.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy cảm thấy học vấn của mình không đủ cao, dù sao thời đại này có rất nhiều sinh viên đại học, học vấn của cô không có nhiều lợi thế trong việc tìm việc làm, thậm chí còn không đủ tư cách để vào một số công ty niêm yết trên thị trường.

Vì vậy, cô cô gắng và tiếp tục học lên, điều này trực tiếp dẫn đến việc tốt nghiệp Tiến sĩ của cô.

Nếu như bằng cử nhân tương đối bình thường, thay thế bằng tiến sĩ, hơn nữa còn là tiến sĩ của trường danh giá thì hoàn toàn khác biệt.

Tô Tuyết Như dễ dàng tìm được một công việc với mức lương khá tốt trong một công ty niêm yết, nhờ làm việc xuất sắc nên chưa đầy hai năm cô đã được thăng chức lên giám đốc.

Cho đến nay, về mặt tài chính, có thể nói Tô Tuyết Như đã xoay chuyển tình thế.

Tuy nhiên, cuộc sống của cô vẫn chưa gọi là thành công, bởi vì năm nay cô đã 33 tuổi nhưng vẫn cô đơn một mình.

Chương 920 - Thành Công Trong Cuộc Sống Không Phải Là Có Được Một Ván Bài Tốt, Mà Là Làm Thế Nào Để Chơi Tốt Một Ván Bài Xấu (2)

Không phải cô không muốn yêu, cũng không phải công việc quá bận rộn không có thời gian yêu đương, chủ yếu là do chiều cao 1 mét 43 cản trở cô.

Khi bạn có một số thứ như chiều cao chẳng giúp ích gì nhiều cho cuộc hôn nhân của bạn nhưng khi bạn không có nó thì nó sẽ trở thành một trở ngại trong cuộc hôn nhân của bạn.

Trên thực tế, những người phải lòng cô đều là những người có hoàn cảnh vô cùng tệ, Tô Tuyết Như là một nữ Tiến sĩ học cao hiểu rộng nên đương nhiên coi thường đối phương rồi. Còn những người mà cô để ý, điều kiện bản thân cũng không tệ, người ta lại không để ý cô ấy.

Hôm nay, Tô Tuyết Như đang ở trong tình trạng cao không được mà thấp cũng không xong.

Cô ấy cũng đã thử hẹn hò qua mạng, với kiến thức uyên thâm của mình, chỉ cần bỏ qua chiều cao và ngoại hình, về cơ bản đó là một tình yêu thử, nhưng thật đáng tiếc khi tất cả họ đều chết trước ánh sáng.

Cho đến tận bây giờ, Tô Tuyết Như vẫn nhớ như in ánh mắt khinh thường mà người ta dành cho cô khi lần đầu tiên gặp đối tượng hẹn hò trực tuyến.

Cảm xúc bất mãn khiến Tô Tuyết Như dồn hết tâm sức vào công việc, đây cũng là nguyên nhân chính khiến cô được thăng chức lên giám đốc bộ phận trong thời gian ngắn như vậy.

Hôm nay, sau khi tan sở, Tô Tuyết Như sẽ lái xe thẳng đến phòng xx của một nhà hàng nào đó.

Hôm nay, một cô bạn học thời đại học có quan hệ tốt đến đây công tác, đã gọi điện thoại thông báo cho Tô Tuyết Như, với tư cách là chủ nhà đương nhiên phải tiếp đãi, vì vậy đã hẹn nhau ăn tối ở nơi đây.

Gõ cửa đi vào trong phòng, Tô Tuyết Như vội vàng xin lỗi nói: "Phi Phi, thật sự xin lỗi, trước khi tan sở mình phải xử lý một chút chuyện, để bạn chờ lâu rồi."

Lý Phi là một cô gái trẻ dáng người chuẩn, cô ấy cười nói: "Tuyết Như, chúng ta là bạn học hơn mười năm rồi, không cần khách khí như vậy."

Hai người lịch sự chào hỏi nhau, sau đó bắt đầu gọi đồ ăn.

Chỉ có hai người, đều là con gái nên lượng thức ăn có hạn, ba món một canh là đủ.

Sau khi gọi món xong, chờ đến khi người phục vụ rời đi, Lý Phi mới có chút ghen tị nói: “Vẫn là học nhiều hơn vẫn tốt, mình tốt nghiệp vất vả nhiều năm như vậy mới có được công việc chủ quản, còn bạn mới làm chưa đầy hai năm đã trở thành giám đốc bộ phận rồi, đà thăng tiến này quả thực đánh bại mình gấp mấy lần! "

Tô Tuyết Như lắc đầu thở dài: "Nếu bạn muốn ghen tị, mình cũng ghen tị với bạn được không, công việc hiện tại của bạn ổn định, có được người chồng yêu thương bạn và còn có một đứa con đáng yêu, mình thì có học nhiều hơn một chút, nhưng có ích gì đâu chứ, đến bây giờ cũng không ai ngó ngàng, e là phải cô đơn đến già nè.”

“Tuyết Như, nữ Tiến sĩ như bạn không cần phải nhìn xa trông rộng như vậy!" Lý Phi tất nhiên biết chỗ thiếu sót của bạn học cũ, nói trắng ra là cô ấy bị cản trở bởi chiều cao của mình, nếu không thì với tài năng và học thức của cô bạn học cũ này, cho dù ngoại hình có chút bình thường cũng rất dễ tìm được bạn đời.

Tô Tuyết Như cười khổ nói: "Mình đâu có tư cách mà nhìn xa trông rộng, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì chiều cao của mình đã khiến chín mươi chín phần trăm đàn ông lánh xa, những người còn lại căn bản là không đứng đắn, mình thà chết trong cô đơn chứ không lấy một người đàn ông như vậy. "

Lý Phi không biết nói sao, chỉ có thể an ủi cô ấy: “Đừng nản lòng, trên đời này cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai chân rất nhiều, chỉ cần bản thân bạn đừng từ bỏ, bạn luôn có thể tìm được một người đàn ông tốt và không quan tâm đến chiều cao của bạn. "

"Mình cũng mong là như vậy!"

Tô Tuyết Như cảm động thở dài một tiếng, sau đó chuyển đề tài: "Đừng nói về mình nữa, nói về tình hình gần đây của bạn đi, lần trước nghe bạn nói muốn sinh đứa thứ hai, nhưng nhìn bụng của bạn thì chưa có động tĩnh gì, vậy là từ bỏ kế hoạch rồi hay là trì hoãn lại?"

Lý Phi thở dài: "Bỏ kế hoạch rồi!"

Tô Tuyết Như hỏi: "Tại sao vậy? Chẳng phải bạn rất muốn sinh đứa con thứ hai sao?"

Lý Phi nói: "Chồng mình không đồng ý, anh ấy nghĩ sinh một đứa con thì tốt, nếu sinh thêm một đứa nữa thì áp lực sẽ quá lớn, Dù sao thì trong thời đại này chi phí nuôi con cũng quá cao."

Tô Tuyết Như hiểu rõ gật đầu.

Chi phí nuôi con của mỗi người là khác nhau, đồng thời còn liên quan đến môi trường mà họ sống, ở những vùng nông thôn tương đối lạc hậu như chỗ bọn họ, chi phí nuôi con cực kỳ thấp, làm cha mẹ chỉ cần không để con chết đói là được, còn những thứ khác thì sao cũng được.

Với cách nuôi dạy như vậy, đừng nói là sinh thêm đứa con thứ hai, thậm chí sinh thêm vài đứa nữa thì đối với thu nhập của bạn học cũ của cô cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu đổi thành một gia đình coi trọng việc giáo dục con cái, như vậy chi phí nuôi dạy con cái không phải là điều mà những gia đình bình thường dám bỏ qua.

Chương 921 - Thành Công Trong Cuộc Sống Không Phải Là Có Được Một Ván Bài Tốt, Mà Là Làm Thế Nào Để Chơi Tốt Một Ván Bài Xấu (3)

"Phi Phi, mình thấy chồng bạn rất chu đáo, thời đại ngày nay sinh con thì dễ, nuôi con mới khó, muốn chất lượng cuộc sống không bị

giảm sút thì nhất định phải cho con được giáo dục tốt nhất có thể, không để trẻ thua ngay từ vạch xuất phát, sinh ít con nhưng giáo dục tốt thực sự là lựa chọn tốt nhất. "

Trong khi hai người đang nói chuyện, người phục vụ bắt đầu bưng các món ăn lên.

Khi họ bắt đầu ăn, cuộc trò chuyện giữa hai người vô tình quay trở lại chuyện của Tô Tuyết Như.

Lý Phi húp một ngụm canh nói: "Tuyết Như, chúng ta là bạn học một trường, mình tận đáy lòng nói cho bạn biết một chút, một khi phụ nữ qua ba mươi tuổi, đường hôn nhân và tình duyên sẽ xuống dốc, cho nên khi bạn tìm đối tượng không thể để thuận theo tự nhiên ngồi đó chờ cơ duyên đến với mình, mà nhất định phải chủ động tấn công mới được. "

Tô Tuyết Như nuốt đồ ăn trong miệng, có chút bất đắc dĩ nói: "Mình cũng biết càng lớn tuổi tìm bạn đời càng khó, mình cũng từng thử tích cực theo đuổi đàn ông, đáng tiếc đều thất bại rồi."

Lý Phi nói: "Bạn có từng nghĩ tới việc tìm người mai mối đi xem mắt chưa?"

Tô Tuyết Như giật mình khi nghe những lời đó, sau đó cô ấy lắc đầu và nói: "Mẹ mình đã đề cập đến điều này với mình và muốn mình về quê để đi xem mắt, nhưng mình chẳng dễ dàng gì mới thoát khỏi nơi nghèo khó và xa xôi của chúng mình, mình không muốn về đó lấy chồng đâu."

"Về đó lấy chồng nhất định không phải là ý kiến hay, nhưng trên đời này có rất nhiều người mai mối, nếu không muốn gả về quê, có thể tìm người mai mối ở thành phố để làm mai cho mình mà!"

Nói đến đây, Lý Phi dường như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt sáng ngời nói: "Tuyết Như, mình nhớ một chuyện rất quan trọng, cách đây một khoảng thời gian mình ở công ty nghe đồng nghiệp nói về người mai mối, hình như có một người mai mối rất lợi hại, thậm chí còn giúp cả mai mối cho một ngôi sao lớn!

Chỉ là mình đã có gia đình rồi nên không nghĩ đến, hơn nữa lúc đó

mình có vẻ bận rộn với công việc nên không có thời gian buôn chuyện với đồng nghiệp.

Đến sau này thì lại quên mất, bây giờ nhắc đến chuyện hôn nhân đại sự của bạn mình mới nhớ ra.”

Tô Tuyết Như không đồng ý nói: "Phi Phi, với điều kiện cá nhân của mình, e rằng dù người mai mối có lợi hại cỡ nào cũng không thể làm gì được, bởi vì yêu cầu của mình không chỉ là gả cho người ta mà còn phải gả cho một người đàn ông mà mình cũng thích. "

Lý Phi mơ hồ nhớ lại những cuộc thảo luận của các đồng nghiệp khi đó và nói: “Tuyết Như, người mai mối mà các đồng nghiệp của mình thảo luận dường như có một số thủ đoạn lợi hại gì đó, mình nhớ có người gọi anh ta là đại sư, nhưng trong chốc lát mình không thể nhớ ra, đợi một chút, mình sẽ gọi điện thoại hỏi thử xem. "

Thấy bạn học cũ thật sự lấy điện thoại di động từ trong cặp ra gọi cho đồng nghiệp trong công ty, Tô Tuyết Như không khỏi có chút dở khóc dở cười, nhưng cô cũng biết đây là lòng tốt của bạn học cũ nên không ngăn cản.

Ngay khi cuộc gọi được kết nối, Lý Phi đã bật loa ngoài sau khi nói vài lời với đồng nghiệp của mình, sau đó các đồng nghiệp của cô hào hứng kể lại chi tiết kinh nghiệm mai mối của Giang đại sư.

Sau khi nghe xong, cả Lý Phi và Tô Tuyết Như đều ngẩn ngơ.

Trên thế giới này có một bậc thầy mai mối tuyệt vời như vậy sao?

Sau khi Lý Phi cúp điện thoại, hai người cũng không thèm ăn cơm nữa, không hẹn mà đều tra cứu tư liệu của Giang đại sư trên mạng, kết quả phát hiện tất cả đều là sự thật.

“Tuyệt vời!”

“Không thể tưởng tượng nổi!”

Lý Phi cùng Tô Tuyết Như nhìn nhau, thốt ra những cảm thán giống nhau.

Gương mặt Lý Phi tràn đầy tiếc nuối, nói: “Thiếu sót rồi, nếu như sớm biết trên đời này có ông mai Giang đại sư lợi hại như vậy, có lẽ mình đã không kết hôn sớm như vậy!"

Tô Tuyết Như cười 'bụp' một tiếng và nói: “Nếu chồng bạn nghe thấy những lời này thì sẽ rất đau lòng đó!”

Lý Phi hừ một tiếng nói: "Anh ấy sẽ chẳng đau lòng đâu, nếu được lựa chọn lại, không biết anh ấy sẽ vui đến mức nào.”

Tô Tuyết Như không nói nên lời: "Vợ chồng hai người yêu nhau nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng cho bọn mình ăn cơm chó trong vòng bạn bè trên WeChat, cho dù có cơ hội lựa chọn kết hôn một lần nữa, e rằng hai người vẫn sẽ chọn nhau đúng không?”

Lý Phi nghe vậy nở nụ cười hạnh phúc, cuộc hôn nhân của cô có thể coi là hôn nhân của tình yêu.

"Tuyết Như, nếu Giang đại sư đã giỏi việc mai mối như vậy thì bạn không cần lo lắng về chuyện hôn nhân đại sự nữa, chỉ cần nhờ ông mai này ra tay, chắc chắn có thể giúp bạn tìm được một đối tượng ưng ý.”

Trong lòng Tô Tuyết Như cũng tràn đầy chờ mong, nhưng nàng lại lo lắng nói: “Vẻ bề ngoài của mình bình thường, vóc dáng lại thấp bé như vậy, thật khó để nói liệu mình có thể thực sự tìm được một đối tượng phù hợp hay không. "

Lý Phi an ủi: “Yên tâm đi, Giang đại sư có thể trong thời gian ngắn như vậy lập được thanh danh lớn như vậy, nhất định không phải loại giả danh đi lừa gạt, nhất định là có chân tài thực học.”

Đối với điều này, Tô Tuyết Như cũng đồng ý, dù sao những ngôi sao lớn và những người giàu có đó không phải là kẻ ngốc, người ta cũng đã có thể nhờ Giang đại sư mai mối, thế thì chắc chắn tin vào khả năng của Giang đại sư.

"Dù thế nào đi chăng nữa, đây là cơ hội đối với mình, thứ 7 tuần này mình đến thủ phủ tỉnh Quảng Tây nhờ Giang đại sư tìm cho mình một đối tượng ưng ý.”

"Ừm, nên làm như vậy, mình lấy trà thay rượu, chúc bạn sớm ngày

tìm được người chồng như ý.”

"Cảm ơn, hy vọng mọi chuyện suôn sẻ."

Chương 922 - Tử Duyệt, Cháu Cũng Không Muốn Kha Bảo Cường Biết Việc Này?

Thứ bảy, ngày 11 tháng 5 năm 2024.

Hai giờ chiều, Tô Tuyết Như đến văn phòng môi giới hôn nhân hạnh phúc.

Khi biết Giang đại sư đã đi công tác, Tô Tuyết Như cảm thấy thấy hơi tiếc nuối, chỉ có thể thành thật điền vào mẫu đăng ký thông tin theo lời khuyên của nhân viên.

Khi nộp đơn đăng ký, Tô Tuyết Như không nhịn được hỏi: "Người đẹp, Giang đại sư lúc nào trở về? Lúc nào mới sắp xếp xem mắt cho tôi?"

"Hành trình của Giang đại sư chúng tôi cũng không biết, nhưng mà cô Tô cứ yên tâm, Giang đại sư có trở về hay không cũng không ảnh hưởng đến công việc của hắn, hắn sẽ đích thân giúp cô tìm đối tượng.

Về phần thời gian sắp xếp xem mắt, xét thấy cô Tô là khách ở tỉnh thành khác, nếu như cần người mai mối giúp mai mối, vậy ít nhất cũng phải mất nửa tháng. Nếu như không cần bà mối có mặt, vậy bình thường trong vòng ba ngày liền có thể an bài."

Tô Tuyết Như rất tự tin vào tài năng của mình, nhưng lại có chút tự ti về chiều cao của mình, trong lòng vẫn còn có chút mặc cảm khi một mình đối mặt với đối tượng xem mắt, liền hỏi: "Lúc tôi đi xem mắt, hi vọng Giang đại sư có thể tự mình có mặt để giúp đỡ, không biết có được hay không?"

"Cô Tô, cái vấn đề này tôi không có cách nào trả lời cô được, nhưng tôi sẽ đem yêu cầu này của cô chuyển đạt đến cho Giang đại sư."

"Được, vậy thì cảm ơn cô rồi."

"Không cần khách khí, đây là việc làm của tôi."

"Ừm, vậy tôi không quấy rầy cô làm việc nữa, tạm biệt!"

"Cô Tô đi thong thả, tạm biệt!"

...

Bốn giờ chiều.

Một đại viện ở thành phố của Tấn tỉnh.

Ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, Tần phụ mặc thường phục đợi hai mẹ con thay quần áo, không khỏi thúc giục: "Tốc độ hai mẹ con nhanh lên được không? Quần áo như vậy là được rồi, đừng có làm như sắp tham dự yến hội vậy."

Tần mẫu liếc hắn một cái nói: "Đại lão thô lỗ như ông biết cái gì? Đây là lần đầu tiên con gái chúng ta gặp bên nhà trai, ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng, đương nhiên phải ăn mặc đẹp một chút, đem hình tượng tốt nhất biểu hiện ra ngoài."

Tần Tư Hàm cười nói: "Cha, cha gấp cái gì, thời gian hẹn gặp mặt là sáu giờ, đây không phải còn sớm sao?"

Tần phụ lắc đầu nói: "Chính hai người không chê phiền phức là tốt rồi."

Hắn là thật sự không hiểu nổi tâm tư của phụ nữ, để tìm được một bộ quần áo vừa ý, có thể đổi tới đổi lui dằn vặt nửa ngày. Nếu như nếu đổi lại là hắn, thay một hai bộ quần áo còn có thể tiếp nhận là được, khiến hắn đổi qua ba bộ quần áo, khẳng định là không kiên nhẫn được nữa.

Tần Tư Hàm một bên soi gương, một bên cười nói: "Cha, cha không hiểu được đâu, phụ nữ bọn con đều thích trưng diện, sao có thể ngại phiền phức được chứ!"

Tần mẫu xen vào nói: "Ba của con là người thô lỗ, kéo ống quần lên cũng có thể một cái cao hơn một cái thấp, làm sao biết cách ăn

mặc được!"

Tần phụ: "..."

Tần Tư hàm "Phốc" một tiếng nở nụ cười.

Lăn qua lộn lại đến hơn năm giờ chiều, cả nhà ba người mới lên đường đến nhà hàng đã hẹn ăn tối.

...

"Tần Sảnh."

"Thư ký Chu."

Trong phòng khách, sau khi được người mai mối Giang Phong giới thiệu, Chu phụ với Tần phụ bắt tay nhau ngồi cùng một chỗ.

Những người khác cũng đều lần lượt chào hỏi, Chu Quốc Đống với Tần Tư Hàm nhân vật chính của buổi xem mắt hôm nay, lần đầu tiên gặp đối phương đều cảm thấy rất hài lòng.

Không nói những cái khác, ở cửa nhan sắc, cả hai đều qua.

Mặc dù công việc của mẹ Chu với Tần mẫu không cùng một hệ thống, nhưng với tầm nhìn và kinh nghiệm của họ, tự nhiên có vô số đề tài để nói chuyện.

Trong khi đợi thức ăn được dọn lên, người hai nhà cùng nhau nói chuyện phiếm, càng nói càng thấy có nhiều điểm hợp nhau, đều có cảm giác hận không thể gặp được nhau sớm hơn, toàn bộ quá trình căn bản không cần người mai mối như Giang Phong làm sôi động bầu không khí.

Sau bữa cơm, người hai nhà đều rất hài lòng.

Sau khi Chu Quốc Đống tranh thanh toán hóa đơn xong, Tần phụ đã mời Giang Phong cùng với ba người Chu gia cùng đi dạo đêm thị trấn cổ.

Tần Tư Hàm ở bên cạnh bổ sung giới thiệu: "Thị trấn cổ Tấn Dương chúng tôi được xây dựng lần đầu tiên vào năm Hồng Vũ

thứ tám (năm 1375 sau công nguyên), nó đã có lịch sử hơn 600 năm, được mệnh danh "Thành Phượng Hoàng", phim điện ảnh chiếu tết {{Mãn Giang Hồng}} chính là quay ở chỗ này."

Chu phụ gật đầu cười nói: "Vậy tôi thật sự phải đi xem một chút, bây giờ có thể hoàn chỉnh bảo tồn được kiến trúc cổ đã là càng ngày càng ít."

Giang Phong cười ha hả nói: "Nếu như đứng ở tường cao một tòa viện cổ mặc trang phục cổ trang chụp ảnh, đoán chừng sẽ có một loại cảm giác như du hành xuyên không và thời gian vậy?"

Tần Tư Hàm nói tiếp: "Giang đại sư, cái này tôi có kinh nghiệm, bởi vì lúc trước tôi có chụp ảnh như thế, nói thật chỉ nhìn bức ảnh thôi đã có một loại cảm giác như trở về mấy trăm năm trước vậy."

Mẹ Chu nghe vậy nóng lòng muốn thử nói: "Vậy chúng ta đi thôi, một thị trấn cổ giống như vậy bình thường chỉ thấy ở trong tivi, nhưng trên thực tế tôi vẫn còn chưa từng thấy qua!"

Tần mẫu cười nói: "Vậy đợi lát nữa tôi giúp cô chụp vài tấm hình."

Thế là, người hai nhà cùng với Giang Phong, một nhóm bảy người lái xe đi tới thị trấn cổ tham quan.

Chương 923 - Tử Duyệt, Cháu Cũng Không Muốn Kha Bảo Cường Biết Việc Này? (2)

Cùng lúc đó, Bùi Dĩnh cũng tháp tùng công chúa Diana đến thăm dòng sông mười dặm Tần Hoài nổi tiếng.

Đây là một chuỗi các đơn vị bảo vệ di tích văn hóa trọng điểm quốc gia và di tích văn hóa với quần thể kiến trúc cổ xưa của đền Khổng Tử làm trung tâm, sông Tần Hoài trong phạm vi mười dặm làm trực tuyến, tường thành nhà Minh làm liên kết.

Sông Tần Hoài vào cuối đời nhà Minh và đầu nhà Thanh là một nơi nổi tiếng về tình yêu lãng mạn.

Nơi đây quy tụ những phú thương giàu có tiêu xài hoang phí thời

bấy giờ, những văn nhân lãng tử, những mỹ nhân tài mạo xuất chúng.

Trong số đó, được nhắc đến nhiều nhất là Tần Hoài Bát Diễm.

Tần Hoài Bát Diễm đề cập đến tám kỹ nữ nổi tiếng trên sông Tần Hoài, theo thứ tự là Liễu Như Thị, Cố Hoành Ba, Mã Tương Lan, Trần Viên Viên, Khấu Bạch Môn, Biện Ngọc kinh, Lý Hương Quân với Đổng Tiểu Uyển.

Mỗi người đều là thiên tư quốc sắc mà lại đa tài đa nghệ.

Càng đáng quý chính là, dưới bối cảnh xã hội đầy biến động lúc bấy giờ, các cô cũng biết vong quốc hận, thể hiện tinh thần trung kiên bất khuất, diễn dịch từng đoạn tình yêu cảm động bi kịch.

Lúc này, trong khi ngắm cảnh đêm của sông Tần Hoài trong vòng mười dặm, Bùi Dĩnh đã giới thiệu ngắn gọn về sự cố Tần Hoài Bát Diễm cho công chúa Diana nghe.

Nghe xong, công chúa Diana xúc động không thôi, nói: "Đáng tiếc bọn họ đều sinh ra trong thời đại loạn lạc, nếu như họ may mắn sinh ra trong thế giới hòa bình và thịnh vượng này, thì với sắc đẹp và tài năng của mình, nhất định có thể sống một cuộc sống tốt hơn so với một số người ở trên thế giới."

Bùi Dĩnh cười gật đầu nói: "Cô nói đúng, những người khác tạm thời không nói đến, chỉ nói về Đổng Tiểu Uyển, nếu như cô ấy may mắn sống ở thời đại này, chưa kể tới khuôn mặt đẹp cùng với tài nghệ của cô ấy, chỉ bằng vào kỹ năng trù nghệ tuyệt vời cũng đã có thể làm được rất nhiều điều."

Công chúa Diana kinh ngạc nói: "Đổng Tiểu Uyển này còn có tây nghề nấu nướng tuyệt vời nữa à?"

Bùi Dĩnh thở dài nói: "Cô ấy được đánh giá là một trong mười đầu bếp nổi tiếng hàng đầu ở trung quốc thời cổ đại, thiện chế rau xanh bánh ngọt, đặc biệt là giỏi món mứt đào, sốt dưa, dưa muối các loại, nổi tiếng ở phía nam sông Dương Tử."Đổng thịt" với những món ăn vặt nổi tiếng ở Dương Châu, kẹo cuộn xốp giòn đổng, đều là do cô ấy tạo ra.

Có ghi chép rằng các món ăn của Đổng Tiểu Uyển "Nghêu say như hoa đào, xương cá tầm say như Bạch Ngọc, dầu xương như cá tầm, tôm tùng như râu rồng, thỏ nướng và gà lôi giòn như quà bánh", chỉ là nghe miêu tả thôi cũng đã khiến người ta chảy nước miếng."

Công chúa Diana tự đáy lòng khen ngợi: "Lợi hại!"

Trung Quốc có lịch sử 5.000 năm, có thể lọt vào danh sách mười đầu bếp nổi tiếng hàng đầu thời cổ đại, từ đó có thể tưởng tượng ra được tài nấu nướng của Đổng Tiểu Uyển này có bao nhiêu lợi hại.

Chuyến du ngoạn sông Tần Hoài trong đêm nay khiến công chúa Diana chơi rất vui, cảnh sắc tuyệt mỹ, lại có thêm chuyện xưa Tần Hoài Bát Diễm tô điểm, thật là khiến người ta đi chuyến này không uổng công.

...

Ba người Chu gia đều là dân lao động, họ ở lại Tấn thành một đêm, ngày hôm sau ăn sáng xong, một nhà ba người liền chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Ba người Tần gia với tư cách là phía bên chủ nhà, cũng chạy tới tiễn đưa.

Chu Quốc Đống với Tần Tư Hàm ngày hôm qua gặp mặt, đều cảm thấy đối phương cũng không tệ lắm, người hai nhà chung đụng cũng rất hài hòa, có Giang Phong làm mai mối, ở chính giữa nhắn tin qua lại, người hai nhà đều biết tâm ý của đối phương.

Nói không khoa trương, hai bên cũng đã coi như là chuẩn thân gia rồi.

Chu Quốc Đống với Tần Tư Hàm tiến tới với nhau, đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi.

"Tần Sảnh, Vương cục, hai vị xin dừng bước, có thời gian mời hai người đến Ngạc Tỉnh chơi, cho chúng tôi một cơ hội để thể hiện sự nhiệt tình của chủ nhà."

"Được, Thư ký Chu, Lý chủ nhiệm, vậy chúng tôi không tiễn nữa, chúc mọi người thuận đường xuôi gió, có cơ hội chúng ta nhất định sẽ đến Ngạc Tỉnh chơi hai ngày."

"Ừm, vậy chúng tôi xin phép đi trước, tạm biệt!"

"Được, tạm biệt!"

...

Huyện lị tỉnh Hồ Nam.

Sau nhiều ngày, Quan Tử Duyệt lần thứ hai đến biệt thự của Kha gia.

Điểm khác biệt là, lần đầu tiên cô đến đây là đi cùng bạn trai Kha Bảo Cường, mà lần này đến là cô một mình mang quà qua.

Hết cách rồi, tự nhiên Kha phụ gọi điện thoại cho cô, mời cô đến nhà ăn cơm, cô nhất định là không có cách nào từ chối, bạn trai lại đi công tác xa không có cách nào trở về đi cùng cô, cô chỉ có thể kiên trì đến nhà.

Lúc cô đến biệt thự Kha gia, mở cửa cho cô là Kha phụ, Quan Tử Duyệt lễ phép chào hỏi: "Chào buổi trưa bác Kha!"

Kha Xương Quần cười híp mắt nói: "Tử Duyệt đến rồi à, mau vào đi, cháu đến là được rồi còn mang quà cáp làm gì chứ, đều là người một nhà, không cần khách khí như thế."

Quan Tử Duyệt vào cửa, có chút xấu hổ nói: "Tay không tới cửa không tốt lắm, cũng không là thứ gì đáng tiền, bác Kha không chê là tốt rồi."

Vừa nói, một bên đem quà tặng đưa cho Kha phụ.

Chương 924 - Tử Duyệt, Cháu Cũng Không Muốn Kha Bảo Cường Biết Việc Này? (3)

Kha Xương Quần nhận quà tặng, ánh mắt nhìn lướt qua vóc người

có lồi có lõm của Quan Tử Duyệt, âm thầm nuốt nước miếng một cái, lập tức cười tủm tỉm nói: "Vậy trước tiên cảm ơn Tử Duyệt trước, bảo mẫu đã chuẩn bị cơm xong rồi, cháu đi rửa tay đi rồi ăn cơm!"

Quan Tử Duyệt đáp một tiếng, liền đi theo Kha Xương Quần vào trong phòng ăn.

Nhìn thấy bảy tám món trên bàn ăn đầy đủ màu sắc, không thấy bóng hình mẹ Kha, Quan Tử Duyệt một bên rửa tay, vừa nói: "Bác Kha, Dì Đồng đâu rồi ạ?"

Vẻ mặt Kha Xương Quần không thay đổi nói: "Bạn của dì Đồng cháu xảy ra chút việc, bà ấy vội vàng đi xử lý rồi, còn nói bác xin lỗi cháu một tiếng!"

Quan Tử Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, tuy rằng một mình ăn cơm cùng với ba của bạn trai không được tự nhiên, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên, lần trước Kha phụ cũng đã mời cô đi ăn riêng ở bên ngoài.

Thế là, Quan Tử Duyệt ngồi xuống dưới sự chào đón nồng nhiệt của Kha Xương Quần, bắt đầu ăn cơm.

Kha Xương Quần Là một ông trùm tay trắng dựng nghiệp trong giới kinh doanh, năng lực giao tiếp của hắn đương nhiên cũng rất tốt, hắn biết Quan Tử Duyệt có chút khẩn trương khi một mình đối diện với hắn, nên đã bình tĩnh nói chuyện với cô về một số chủ đề để giúp cô thả lỏng.

Nhìn thấy bầu không khí đã sôi nổi, Kha Xương Quần đề nghị: "Tử Duyệt, khó được hôm nay vui vẻ như vậy, hay là cháu uống với bác một hai ly đi?"

Quan Tử Duyệt cười nói: "Được ạ, nhưng mà tửu lượng của cháu không được tốt lắm, chỉ có thể uống với bác được một ít."

Kha Xương Quần cười nói: "Không sao, rượu cũng chỉ là đồ để trợ hứng, uống có chừng mực là được rồi, không biết cháu thích uống rượu gì? Chỗ này bác có rượu đỏ, rượu đế, rượu tây cái gì cũng không thiếu."

"Vậy thì uống chút rượu đỏ!"

"Ừm, vậy cháu chờ bác một chút, bác đi lấy chai rượu ngon này uống với cháu."

Quan Tử Duyệt liền vội vàng nói: "Bác Kha đừng quá khách khí, cháu cũng không hiểu phẩm rượu, tùy tiện uống một chai là được rồi, đừng lấy chai tốt quá."

Kha Xương Quần cười ha ha nói: "Cháu xem cháu nói kìa, rượu không phải là cho người uống sao, bác kỳ thực cũng không hiểu phẩm tửu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bác uống rượu ngon."

Rất nhanh, Kha Xương Quần cầm một chai rượu vang đỏ mà chỉ cần nhìn vào chai cũng biết có giá trị rất lớn.

Quan Tử Duyệt xác thực không hiểu rượu, liền hỏi rượu này có giá bao nhiêu tiền.

Kha Xương Quần nói một con số khiến cô trợn mắt ngoác mồm.

Cho đến giờ phút này, cô mới thực sự cảm nhận được sự khác biệt giữa người giàu và người bình thường, người bình thường làm lụng vất vả cả đời cũng chưa chắc mua được nhà.

Mà người có tiền, uống một chai rượu, liền có thể uống cạn một nhà.

Hai người chênh lệch thật sự quá lớn!

Quan Tử Duyệt cũng coi như là sinh ra ở trong một gia đình tốt, trong nhà không lo ăn uống, có nhà có xe cũng có một khoảng tiền tiết kiệm nhất định, so với những gia đình bình thường khác đương nhiên cũng coi là hạnh phúc.

Nhưng so với một gia đình giàu có như Kha gia, đúng là chất lượng cuộc sống khác biệt một trời một vực.

Ban đầu, Quan Tử Duyệt chỉ là muốn cùng với Kha phụ uống một ly mà thôi, nhưng sau khi biết được giá trị của chai rượu, thứ cô uống cũng không phải là rượu, mà là mùi vị của tiền.

Kết quả là, phần lớn chai rượu vang đỏ đều đi vào bụng của cô.

Mọi người uống rượu đều biết rượu đỏ sau khi uống sẽ rất dễ say, lúc Quan Tử Duyệt mới uống cũng không có cảm giác gì nhiều, kết quả sau khi uống xong, từ từ rượu mời bắt đầu lên men.

Nhìn Quan Tử Duyệt mơ hồ, Kha Xương Quần cả người huyết khí bốc lên, ngồi xuống đỡ cô nói: "Tử Duyệt, cháu uống nhiều rồi, để bác dìu cháu đi nghỉ ngơi một chút."

Quan Tử Duyệt cảm thấy trời đất quay cuồng, con mắt cũng không dám mở to, ngoài miệng cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì, không thể nói rõ ràng.

Loáng thoáng, hình như có người đem cô đỡ đến trên giường, sau đó có cái gì đó sờ soạng khắp người cô, cô cảm giác thấy hơi không đúng, nhưng lúc này ý thức của cô mơ hồ, căn bản không làm được cái gì.

Không biết qua bao lâu, Quan Tử Duyệt dần dần tỉnh lại, khi cô nhìn rõ hình ảnh trước mắt, trong đầu "Oanh" một tiếng, khiến sắc mặt cô tái nhợt, trong đầu trống rỗng.

"Kha... Ông... Ông đừng động vào tôi, mau tránh ra..." Quan Tử Duyệt sợ hãi hét lên, vẻ mặt không thể tin được.

Kha Xương Quần cúi người ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Tử Duyệt, cháu cũng không muốn Lưu Bảo Cường biết việc này đúng không?"

"Ông..." Quan Tử Duyệt chỉ vào Kha Xương Quần nói không ra lời.

Kha Xương Quần nhìn người phụ nữ này, hứa hẹn nói: "Tử Duyệt, em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, vậy sau này tôi sẽ thay em làm chủ, cho em gả vào trong Kha gia, cho em nắm giữ hưởng vinh hoa phú quý."

Nếu như là đầu óc khi tỉnh táo, Quan Tử Duyệt nhất định sẽ lớn tiếng nói không, nhưng lúc này cô căn bản không hoàn toàn tỉnh táo, rượu còn đang ảnh hưởng cô suy nghĩ.

Nhìn thấy cô không la hét nữa, Kha Xương Quần lộ ra một nụ cười cực kỳ phấn khích.

"Phốc..." Sau đó, một câu chuyện xúc động lòng người đã ra đời.

Chương 925 - Ưu Điểm Và Khuyết Điểm Đều Rất Là Bất Ngờ.

Thành phố D Tần tỉnh.

Tại một tiểu khu, một cặp vợ chồng gần 60 tuổi đang cãi nhau.

Người phụ nữ chỉ vào mũi người đàn ông mắng: "Người làm cha như ông có ích lợi gì? Ông còn là cục trưởng cục giáo dục, lại để cho con trai mình đi làm ở cái xó xỉnh miền núi đó, bây giờ nó cũng đã hơn 30 tuổi rồi, còn chưa cưới vợ, ông không ngại mất mặt à?"

Vừa nhắc tới việc này, người đàn ông tức giận xông thẳng lên sọ não, phun nói: "Bà còn không thấy ngại nói đến vấn đề này? Con trai bà tại sao ba mươi tuổi còn chưa cưới vợ, trong lòng bà còn không biết sao? Năm đó tôi cũng đã cảnh cáo bà rồi, bà đừng có nhúng tay vào chuyện tình cảm của nó, bà không nghe, còn gạt tôi lén lút đi gặp con gái nhà người ta, mạnh mẽ bức cô gái ấy rời đi. Nếu như không phải tại bà nhúng tay vào, cháu của tôi đoán chừng cũng đã lên sơ trung rồi."

"Này có thể trách tôi sao?"

Người phụ nữ tức giận đùng đùng nói: "Muốn trách cũng chỉ có thể trách người phụ nữ kia gia cảnh quá kém, con trai của tôi nếu như cưới cô ta về, vậy chẳng phải đang gánh thêm gánh nặng à, ông chẳng lẽ không hiểu được sao?"

Người đàn ông cười lạnh nói: "Thực sự là tóc dài kiến thức ngắn, cho dù có gánh nặng, thì đó cũng chỉ là tạm thời, qua mấy năm cũng sẽ trở lại bình thường.

Nhưng bà tự cho là đúng, lấy thân phận người mẹ mạnh mẽ bức ép con gái người ta rời đi, bà cũng không suy nghĩ đến tính cách của con trai bà như thế nào à, nếu như hắn lựa chọn cả đời không kết hôn, vậy thì bà chính là tội nhân của Lệ gia."

Người phụ nữ cảm thấy như bị bóp nghẹt khi nghe những lời đó, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, thật sự những câu nói của người đàn ông đã nói trúng đến tâm sự của bà.

Bà lúc đó chỉ muốn đem người phụ nữ kia đánh đuổi đi, không để cô ta liên lụy đến con trai của mình, lúc ấy bà thật sự không nghĩ tới con trai mình lại quật cường như vậy.

Sau khi thành công đem người phụ nữ đó đuổi đi, con trai của bà đã khóa chặt trái tim mình, bất luận bà giới thiệu với hắn bao nhiêu đối tượng, hắn đều thờ ơ không động lòng.

Trong chớp mắt, con trai cũng đã 36 tuổi, người phụ nữ muốn nói trong lòng không gấp gáp, nhưng không có khả năng.

Hơn nữa, sau chuyện này, thái độ của con trai đối với bà cũng thay đổi, thậm chí còn chủ động xin chuyển công tác đến một nơi miền núi xa, chính là vì tránh bà.

Cũng đã mười mấy năm trôi qua, không thể nói là trong lòng người phụ nữ không có hối hận.

Nếu như có thể làm lại, bà vẫn sẽ không đồng ý cho con trai cưới người phụ nữ đó, nhưng bà tuyệt đối sẽ không mạnh mẽ đem cô ta bức rời đi, mà sẽ dùng những biện pháp khác để chia rẽ bọn họ.

Đáng tiếc, bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Người phụ nữ nén giận, sắc mặt khó coi nói: "Ông bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng, dù sao tôi bây giờ nói gì nó cũng nghe không lọt tai, lời của ông nói nó còn nghe được một ít, ông vẫn là nghĩ biện pháp khuyên nó về đây, cũng không thể cô độc cả đời chỉ vì cá cược với tôi được?"

Người đàn ông cũng đau đầu khi nghĩ đến tính tình bướng bỉnh của con trai mình.

Nhưng vào lúc này, di động của người đàn ông đột nhiên vang lên, hắn cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn, phát hiện là một dãy số lạ gọi từ Quảng Tây đến, tưởng rằng là cuộc gọi quấy rầy, liền trực tiếp cúp máy.

Rất nhanh, điện thoại lần nữa vang lên, người đàn ông thấy vẫn là dãy số lạ đó gọi tới, thì biết rõ đây không phải điện thoại quấy rầy.

Thế là, hắn không cúp điện thoại nữa, mà là lựa chọn bắt máy.

"Alo, Xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi là cục trưởng Lệ đúng không?"

"Tôi là Lệ Xương Nghĩa, xin hỏi anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?"

"Tôi tên là Giang Phong, là người mai mối đến từ công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc, mạo muội gọi điện thoại cho cục trưởng Lệ, chủ yếu là muốn nói chuyện với ông về chuyện hôn nhân của con trai ông."

Lệ Xương Nghĩa nghe vậy không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, mở loa ngoài của điện thoại, nói: "Là Giang ông mai, ý của anh là muốn giới thiệu đối tượng cho con trai tôi?"

Lưu Phương nghe vậy bỗng cảm thấy phấn chấn, bà hiện tại quan tâm nhất chính là chuyện đại sự cả đời của con trai mình.

Giang Phong nói: "Đúng, ở chỗ tôi có một cô gái xinh đẹp, muốn giới thiệu cho con trai của ông, không biết con trai của ông có dự định kết hôn không?"

Lệ Xương Nghĩa liền vội vàng nói: "Con trai của tôi đương nhiên là có dự định kết hôn, Giang ông mai có thể nói cho tôi biết tình hình của cô gái đó không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên có thể, có lẽ cục trưởng Lệ còn biết cô gái này!"

Lệ Xương Nghĩa kinh ngạc nói: "Là người tôi quen biết? Cô ấy tên là gì?"

Giang Phong nói: "Cô ấy tên là Tô Tuyết Như, là người thành phố D huyện X các ông, không biết cục trưởng Lệ có ấn tượng gì với cái tên này không?"

Lệ Xương Nghĩa trong nháy mắt bật thốt lên: "Tô Tuyết Như, là bạn học được nhập vào trường đại học quốc gia với số điểm cao nhất trong thành phố không?"

Chương 926 - Ưu Điểm Và Khuyết Điểm Đều Rất Là Bất Ngờ. (2)

Giang Phong nói: "Có vẻ như cục trưởng Lệ vẫn còn nhớ đến bạn học Tô Tuyết Như này!"

Lệ Xương Nghĩa có phần kích động nói: "Tôi đương nhiên nhớ rõ học sinh ưu tú như vậy rồi, trình độ giáo dục của thành phố D chúng tôi so với so với những thành phố khác kém xa một ít, thành tích thi vào đại học năm đó của bạn học Tô Tuyết Như, nhưng là đem lại vẻ vang cho thành phố D đó."

Nghe đến đó, trong mắt Lưu Phương sáng lên.

Một cô gái có thể thi đậu vào trường đại học hàng đầu trong nước, tiền đồ nói như vậy cũng sẽ không kém, cho dù gia cảnh bình thương hơn một ít, cũng xứng với con trai của bà rồi.

Sau khi Lệ Xương Nghĩa kích động qua đi, liền nghĩ tới nữ sinh năm đó đạt được điểm cao nhất trong kỳ thi tuyển sinh đại học của thành phố, vóc người hình như rất thấp bé, nhiệt tình trong lòng cũng theo đó mà nguội đi.

Giang Phong đương nhiên biết những thay đổi tâm lý của hai vợ chồng này, hắn tiếp tục giới thiệu: "Tô Tuyết Như sau khi tốt nghiệp đại học, cũng không ra ngoài làm việc, mà là lựa chọn tiếp tục việc học của mình, bỏ ra thời gian mấy năm rốt cuộc mới có được bằng tiến sĩ đại học Hoa Thanh.

Sau khi ra trường đi làm, nhờ học lực cao và năng lực làm việc cũng mạnh, không tới thời gian hai năm liền đã trở thành quản lý của một công ty nào đó được niêm yết trên thị trường, lương một năm vài trăm ngàn, có thể nói là tiền đồ tươi sáng."

Tiến sĩ đại học Thanh Hoa?

Lúc này, Lưu Phương vô cùng hài lòng với đối tượng Giang ông mai giới thiệu, nếu như đối tượng của con trai bà năm đó cũng tốt như vậy, bà cũng không đến nỗi đích thân đứng ra đuổi cô ta đi.

Lệ Xương Nghĩa nghe vậy cũng là chấn động trong lòng, hắn cũng là từ đại học Thanh Hoa mà ra, bằng cấp cử nhân và bằng cấp tiến sĩ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nếu như của vóc người cô ấy có thể cao hơn một chút là tốt rồi!

Nghĩ tới đây, Lệ Xương Nghĩa không khỏi thở dài, nói: "Giang ông mai, nếu như nói về khía cạnh công việc của tôi, bạn học Tô Tuyết Như đúng là ưu tú không có chỗ nào để xoi mói. Nhưng nếu như tôi lấy thân phận là trưởng bối trong nhà, liền không thể không đề cập đến khuyết điểm chiều cao của bạn học Tô Tuyết Như này không có cách nào che dấu."

Giang Phong tán đồng nói: "Cục trưởng Lệ nói đúng, Tô tiến sĩ ưu điểm có rất nhiều, nhưng chiều cao của cô ấy là khuyết điểm cũng không thể bỏ qua."

Lưu Phương không quen biết Tô Tuyết Như, nghe đến đó không khỏi nhìn về phía Lệ Xương Nghĩa.

Lệ Xương Nghĩa nói: "Trong ấn tượng của tôi chỉ nhớ rõ bạn học Tô vóc người rất thấp, nhưng chiều cao cụ thể của cô ấy tôi cũng không biết, Giang ông mai cậu có biết không?"

Giang Phong nói: "Không dấu gì cục trưởng Lệ, Tô tiến sĩ chiều cao chỉ có 1m43, cô ấy sở dĩ vẫn luôn độc thân đến bây giờ, cũng đúng là do vấn đề chiều cao. Nếu không với điều kiện ưu tú của cô ấy, những người đàn ông muốn kết hôn với cô ấy cũng đã có thể lập một công ty vững mạnh rồi."

Lưu Phương nghe vậy mắt trợn lớn lên, vừa nãy có bao nhiêu thoả mãn, hiện tại liền có bấy nhiêu thất vọng, chiều cao chỉ có 1m43, bà tuyệt đối sẽ không cho phép con trai bà cưới cô ta vào cửa.

Lệ Xương Nghĩa có phần khó khăn nói: "Giang ông mai, rất cảm ơn cậu đã giới thiệu đối tượng cho con tôi, bạn học Tô quả thực rất ưu tú, chỉ là chiều cao của cô ấy, chúng tôi làm cha mẹ có phần

không tiếp nhận được, đây không phải chỉ là vấn đề của trai tôi cưới vợ, mà là ảnh hưởng đến biết bao nhiêu thế hệ sau."

Giang Phong nói: "Cục trưởng Lệ, tôi hiểu ý của ông, chính là sợ thế hệ tương lai thừa hưởng gen vóc dáng thấp bé của tiến sĩ Tô, đây là chuyện mà đa số người làm cha mẹ cũng không muốn tiếp nhận."

Lệ Xương Nghĩa nói: "Giang bà mối cậu có thể hiểu được là tốt."

Giang Phong nói: "Cục trưởng Lệ, tôi hiểu sự lo lắng của ông, nhưng mà nói đến vấn đề gen di truyền, có người nói chỉ số thông minh của trẻ con phần lớn được di truyền bắt nguồn từ người mẹ, mà Tô Tuyết Như là tiến sĩ đại học Hoa Thanh, chỉ số IQ cao hơn đa số người là không nghi ngờ gì.

Về phương diện chiều cao, cha mẹ di truyền xác suất là mỗi người một nữa, nếu như đứa trẻ được di truyền chiều cao từ người cha, chiều cao của người mẹ cũng không có ảnh hưởng gì đối với đứa trẻ."

Lệ Xương Nghĩa cười khổ nói: "Đúng là như vậy không sai, nhưng di truyền chỉ số IQ không quá rõ ràng, nhưng di truyền chiều cao thì được phân biệt rõ, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, nếu không ai cũng không muốn lấy thế hệ đời sau cược một nữa!"

Giang Phong nhìn lướt qua tư liệu xứng đôi, mỉm cười nói: "Cục trưởng Lệ, nếu như tôi có thể bảo đảm cho bọn họ, con cái sinh ra chiều cao đều sẽ được di truyền từ người cha, vậy hôn sự có thể thảo luận được chứ?"

Lệ Xương Nghĩa lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Giang ông mai cậu đừng nói giỡn, loại chuyện này không chắc chắn được, làm sao bảo đảm?"

Giang Phong tự tin cười nói: "Cái này tôi tự nhiên có biện pháp làm được, bảo đảm có thể khiến cục trưởng Lệ tin tưởng, tôi hiện tại chỉ muốn biết, nếu như không cân nhắc đến vấn đề di truyền, hôn sự này còn có thể thảo luận được hay không?"

Chương 927 - Ưu Điểm Và Khuyết Điểm

Đều Rất Là Bất Ngờ. (3)

Khi hỏi vấn đề đề, bất kể là Lệ Xương Nghĩa Hay là Lưu Phương, đều đã im lặng.

Ưu điểm và khuyết điểm của Tô Tuyết Như đều quá rõ ràng, trong lòng bọn họ cũng đang so sánh cái được cái mất.

Nửa ngày, lệ Xương Nghĩa mới mơ hồ nói: "Nếu như không cân nhắc đến vấn đề di truyền chiều cao, vậy trên nguyên tắc tôi không phản đối hôn sự này, nhưng mà cưới vợ là con trai tôi cưới, thái độ của tôi không quan trọng, quan trọng là cậu có thể khiến con trai tôi thích."

Giang Phong cười nói: "Đây nhất định là người trong cuộc yêu thích mới được, nếu như cục trưởng Lệ đã không phản đối, vậy tôi sẽ liên hệ trực tiếp với con trai của ông."

"Được, vậy cậu hãy liên hệ với nó đi!"

"Ừm, vậy tôi không quấy rầy cục trưởng Lệ nữa, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi Lệ Xương Nghĩa cúp điện thoại, Lưu Phương không nhịn được hỏi: "Ông sao lại đồng ý chứ?"

Lệ Xương Nghĩa liếc mắt nhìn bà, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tại sao không thể đồng ý?"

Lưu Phương cau mày nói: "Cô gái đó chỉ cao 1m43, nếu như thật sự vào cửa Lệ gia, còn không phải sẽ bị người thân với bạn bè chê cười sao?"

Lệ Xương Nghĩa cũng có lo lắng đến phương diện này, nhưng vẫn là không nhịn được nói: "Người ta nếu như không có thiếu hụt về chiều cao, bà cảm thấy chỉ bằng với điều kiện của con trai tôi, còn muốn cưới được tiến sĩ đại học Thanh Hoa căn bản là không thể nào được.

Với lại nói, năm đó từ khi bà mạnh mẽ chia rẽ mối tình đầu của nó, qua nhiều năm như vậy chuyện tình cảm nó vẫn luôn không nói đến, điều đó có nghĩa là nó có ý độc thân cả đời. Với cái tính tình quật cường kia của nó, bà thật sự không sợ nó cô độc đến cuối đời sao?"

Nói đến cái này, Lưu Phương liền nhụt chí, bà chỉ có một đứa con trai, nếu như hắn thật sự giận hờn cả đời không cưới vợ, vậy thì coi như xong đời.

Lệ Xương Nghĩa thở dài nói: "So với việc cô độc cả đời, tôi cũng tình nguyện để nó cưới một người con gái thấp bé, ít nhất Lệ gia cũng có người nối dõi."

Lưu Phương: "..."

...

Một trường tiểu học trong núi nào đó, hiệu trưởng Lệ Vĩ Cường đang chấm điểm bài tập.

Ban đầu, Lệ Vĩ Cường là giáo viên của một trường tiểu học trọng điểm ở thành phố D, nhưng từ khi mẹ hắn không có qua sự đồng ý của hắn liền tự chủ trương bức ép mối tình đầu của hắn rời đi, hắn vừa phẫn nộ vừa thương tâm liền rời khỏi thành phố D, chạy đến chỗ núi sâu này dạy học.

Trong nháy mắt, đã hơn mười năm trôi qua.

Vừa mới bắt đầu, lệ Vĩ Cường đúng là vì muốn chọc giận cha mẹ, mới chạy đến chỗ xa xôi này dạy học, nhưng sau khi ổn định cuộc sống ở đây, hắn từ từ thật sự thích nơi này.

Vừa chữa bài tập xong, điện thoại hắn đặt ở trên bàn liền vang lên, chỗ này tuy rằng hẻo lánh, nhưng là không đến mức độ không có mạng.

Lệ Vĩ Cường cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, phát hiện là số điện thoại lạ gọi từ Quảng Tây, tuy rằng suy đoán đây cũng là điện thoại quấy rầy, nhưng hắn vẫn là lựa chọn nhận máy.

Dù sao, hiện tại nghe điện thoại, cũng không có thu phí giống như

trước kia.

"Alo, Xin chào!" Lệ Vĩ Cường hỏi thăm một chút.

"Xin chào, xin hỏi là hiệu trưởng Lệ đúng không?" một giọng nam trẻ tuổi truyền đến.

"Tôi là Lệ Vĩ Cường, xin hỏi anh là ai?" lệ Vĩ Cường hỏi.

"Tôi tên là Giang Phong, là người mai mối đến từ công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc, mạo muội gọi điện thoại cho hiệu trưởng Lệ, là muốn giới thiệu cho anh một đối tượng ưu tú, không biết có thể làm phiền anh mấy phút không?"

"Giang ông mai, cám ơn ý tốt của anh, chỉ là tạm thời tôi không có ý định muốn xem mắt."

"Hiệu trưởng Lệ, tôi biết anh bây giờ không có ý định đi xem mắt, nhưng mà duyên phận là một thứ rất thần kỳ, hay là anh nghe tôi giới thiệu đối tượng qua cho anh nghe, xem thử anh có thể xem mắt được không? Dù sao cũng chỉ là làm phiền anh mấy phút mà thôi."

Lệ Vĩ Cường không khỏi cười nói: "Được, vậy anh nói đi, tôi nghe."

Giang Phong lúc này giới thiệu: "Cô ấy năm nay 33 tuổi, là người thành phố D các anh, sinh ra trong một gia đình nghèo khó, từ nhỏ đã chăm chỉ hiếu học, dựa vào cố gắng của mình đã được nhận vào trường đại học Hoa Thanh với vị trí đứng đầu thành phố, sau đó một đường học hành chăm chỉ đến tốt nghiệp tiến sĩ, hiện nay đang làm quản lý một chi nhánh của công ty niêm yết trên thị trường, lương một năm vài trăm ngàn.

Đáng tiếc, cô ấy tài hoa xuất chúng, nhưng chiều cao chỉ có 1m43, giá trị nhan sắc cũng không cao, ngoại hình không cao khiến cô ấy rơi vào tình huống lúng túng

Tôi biết hiệu trưởng Lệ không phải là loại người chỉ chú trọng vào sắc đẹp, anh thích là vẻ đẹp ở bên trong, tôi cảm thấy vị nữ tiến sĩ này hẳn là phù hợp với yêu cầu của anh, không biết anh có đồng ý xem mắt với cô ấy không?"

Lệ Vĩ Cường nghe vậy có phần bất ngờ, đối tượng bà mối giới thiệu thật đúng là rất đặc thù, bất kể là ưu điểm hay là khuyết điểm đều vô cùng bất ngờ.

Ban đầu, hắn thật sự không có dự định xem mắt, nhưng sau khi nghe thông tin của đối phương xong hắn lại có một loại cảm giác đặc biệt, giống như nếu không gặp mặt cô ấy, mình sẽ bỏ lỡ mất điều gì đó.

"Được, thử xem sao, vậy thì làm phiền Giang bà mối sắp xếp!"

Chương 928 - Trên Đời Không Có Bức Tường Nào Gió Không Lọt Qua Được

“Anh ấy năm nay 36 tuổi, chiều cao 1m70, tướng mạo bình thường, hiện tại đang là hiệu trưởng của một trường tiểu học ở một vùng núi xa xôi nào đó, cha của anh ấy là lãnh đạo cục giáo dục thành phố D mọi người, mẹ anh ấy kinh doanh một cửa hàng văn phòng phẩm nhỏ...”

Trong điện thoại, Giang Phong giới thiệu giản lược về thông tin của đối tượng cho Tô Tuyết Như nghe một lần, cuối cùng nói: “Quản lí Tô, thông tin của đối phương đại khái là như vậy, nếu như cô cảm thấy được, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện. Hoặc là tôi sẽ trao đổi phương thức liên lạc của hai người cho nhau để hai người tự trò chuyện.”

Tô Tuyết Như lúc này mới lên tiếng: “Giang đại sư, tôi hi vọng cậu có thể tới cùng chúng tôi, vậy có được không?”

Giang Phong hiểu sự tự ti của cô, cho cô một đáp án khẳng định: “Đương nhiên là có thể.”

Sau đó, hai người bắt đầu thương lượng về thời gian gặp mặt cụ thể.

...

Công chúa Diana vậy mà đã du ngoạn ở Trung Quốc được hơn nửa

tháng rồi.

Trải nghiệm du lịch trong hơn nửa tháng này khiến công chúa Diana cảm nhận được chân thực cái gì gọi là đất lớn vật bác, diện tích đất nước Thái Lan các cô cũng chỉ có hơn 50 vạn km2, so với Trung Quốc thì cũng chỉ bằng diện tích một tỉnh mà thôi, chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn,

Hơn nữa, mỗi một thành phố của Trung Quốc đều có bề dày văn hóa lịch sử, khiến công chúa Diana chơi vui đến mức quên cả trời đất.

Có điều, trong nước vẫn còn việc chờ công chúa Diana trở về xử lí, cho nên, dù rất luyến tiếc, nhưng cô vẫn phải rời đi.

Tại một nhà hàng nổi tiếng nào đó ở Vân Nam, Bùi Dĩnh đã chuẩn bị cho công chúa Diana một buổi tiệc chia tay.

Bùi Dĩnh cầm chén rượu lên, hơi xúc động nói: “Diana, lần này cậu đi, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại!”

Công chúa Diana cũng cầm chén rượu lên, cười ha hả, nói: “Dĩnh, cậu yên tâm, chúng ta chắc chắn sẽ nhanh chóng gặp lại thôi.”

Bùi Dĩnh nghe vậy liền biết công chúa Diana có ý gì, liền cười gật đầu: “Không sai, có Giang đại sư xuất mã, rất nhanh thôi, cậu sẽ tìm được ý trung nhân của mình, chờ tới lúc cậu đi lên lễ đường, tớ nhất định sẽ có mặt chúc mừng.”

Giang Phong cũng tham gia buổi tiệc chia tay này, hắn khiêm tốn cười nói: “Bùi tổng quá khen, tôi chỉ có thể hết sức nỗ lực mà thôi, hi vọng sẽ không phụ lòng tín nhiệm của công chúa Diana.”

“Giang đại sư thật sự là quá khiêm tốn, thực lực làm mai mối của cậu đã rõ như ban ngày, trong chuyến đi tới Trung Quốc lần này, có thể quen biết kì nhân dị sĩ như Giang đại sư đây chính là thu hoạch lớn nhất của tôi, cũng là phúc vận lớn nhất, đồng thời, cũng phải chân thành cảm tạ Dĩnh, không có Dĩnh đề cử, tôi sợ mình đã bỏ lớn cơ duyên lớn nhất đời này rồi.”

“Diana quá khách khí rồi, nào, chúng ta cùng cạn chén chúc mừng tình hữu nghị trường tồn này, cạn ly!”

“Cạn ly!”

...

Hơn bốn giờ chiều, lúc máy bay đáp xuống thủ đô “Thành phố của các thiên thần” quốc gia Thái Lan, trong lòng Giang Phong cũng có chút hưng phấn, dù sao cũng là lần đầu tiên hắn xuất ngoại mà!

Thái Lan cũng có thể coi là một quốc gia cực kì nổi tiếng, nhất là vấn đề du lịch tình dục, gần như bị đánh thành nhãn hiệu quốc gia, giống như những phim hành động khai phá vùng đất mới vậy, khắc sâu ấn tượng các bạn bè nước ngoài.

Có điều, chỉ cần đi tìm hiểu về Thái Lan thì sẽ biết Thái Lan thật ra cũng không phải là một quốc gia tầm thường, kinh tế nước này mặc dù kém hơn những quốc gia phát triển kia, nhưng lại là một nền kinh tế hạnh phúc nhất thế giới.

Sở dĩ có tình huống như vậy là vì phúc lợi xã hội ở quốc gia này rất tốt.

Đầu tiên, nền giáo dục ở Thái Lan là hoàn toàn miễn phí.

Ở Thái Lan có không ít trường học thuộc chính phủ (tiểu học và sơ trung) đều hoàn toàn miễn phí, bữa sáng và bữa trưa đều miễn phí, sách giáo khoa, sách bài tập, ngay cả đồng phục cũng phát miễn phí.

Vào một vài ngày lễ quan trọng còn phát cả quà tặng, đồ ăn vặt miễn phí, tổ chức các buổi tiệc miễn phí cho học sinh thưởng thức, cả người nhà học sinh cũng có thể tham gia miễn phí.

Thậm chí, chính phủ còn cung cấp miễn phí các lớp học nghề cho người trưởng thành, ví dụ như các lớp học xoa bóp, đầu bếp, sửa xe, cắt tóc, Anh ngữ, Hán ngữ, vân vân.

Tiếp theo là khám bệnh miễn phí.

Chỉ cần là người quốc tịch Thái Lan thì đều có thể đăng kí một tấm “thẻ khám bệnh”.

Dùng tấm thẻ này tới các bệnh viện thuộc chính phủ để khám

bệnh, nằm viện, giải phẫu đều sẽ được miễn phí, nếu như cần lấy thuốc, mỗi lần chỉ cần đóng đại khái khoảng 5 tệ là đủ.

Không chỉ có khám bệnh miễn phí đối với các loại bệnh thông thường, kể cả những loại bệnh nghiêm trọng như suy kiệt thận (nhiễm trùng tiểu đường), chính phủ Thái Lan cũng sẽ chi ra 1,9 tỷ nhân dân tệ hàng năm để giúp những người bị suy kiệt thận lọc thận miễn phí.

Hơn nữa còn có cả đi xe miễn phí.

Chính phủ Thái Lan cũng sẽ trích một lượng tiền nhất định từ tiền thuế nhân dân nộp để cung cấp một số lượng vé xe buýt miễn phí nhất định, cân nhắc cả tới nhóm người yếu thế (ví dụ như người tàn tật), kể cả người ngoại quốc thuộc nhóm này cũng có thể sử dụng.

Cuối cùng là giá nhà tiện nghi.

Nói tới chuyện giá nhà, phần lớn người trong Trung Quốc sợ rằng đều sẽ run hay lần, mà giá nhà ở thủ đô "Thành phố của các thiên thần" tại quốc gia này thì lại chỉ bằng giá nhà ở thành phố tuyến hai của Trung Quốc.

Còn ở những thành phố khác thì càng không cần phải nói, giá cả thật sự rất thân thiện.

Chương 929 - Trên Đời Không Có Bức Tường Nào Gió Không Lọt Qua Được (2)

Giang Phong quen biết công chúa Diana ở Trung Quốc, mặc dù biết thân phận của đối phương rất ôn quý, nhưng Trung Quốc dù sao cũng là quốc gia xã hội chủ nghĩa, đã hủy bỏ chế độ quân chủ hơn một trăm năm, cho nên hắn cũng không có cảm giác kính sợ gì với thân phận công chúa này của cô.

Nhưng khi Giang Phong theo công chúa Diana trở lại Thái Lan, tận mắt nhìn thấy người khác làm lễ quỳ lạy với công chúa Diana xong, hắn cuối cùng cũng cảm nhận được thân phận công chúa này

tôn quý tới mức nào.

Hơn nữa, lễ quỳ lạy mà hắn nói là quỳ lạy này, còn không bằng nói là phủ phục, bởi vì tư thế quỳ lạy của người ở đây là trạng thái nửa bò.

Trình tự lễ quỳ lạy là như này: Ngồi xếp chân một bên về phía sau, cúi người xuống, đặt hai cánh tay chống xuống đất ngang gối và lòng bàn tay úp vao nhau, sau đó cúi người để bàn tay chạm trán.

Đây là tư thế cực kì khó chịu.

May mà Giang Phong là người ngoại quốc cho nên không cần phải làm lễ quỳ lạy như vậy, nếu không hắn chắc chắn sẽ không tiếp nhận nổi, như vậy thật sự chẳng khác nào đạp lòng tự tôn xuống đất, dùng chân chà chà.

Trở lại đất nước Thái Lan, công chúa Diana trước hết mời Giang Phong ăn một bữa tiệc lớn với đủ các món đặc sản, sau đó lại sắp xếp chỗ ở cho Giang Phong, xong xuôi những việc này, cô mới trở về bái kiến cha mẹ.

...

Giang Phong thu dọn xong đồ đạc liền lập tức giúp công chúa Diana tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Tinh thần khẽ động, một làn sóng vô hình xuất hiện, nháy mắt đã bao phủ gần mười quốc gia, vô số tấm ảnh chân dung đàn ông lóe lên liên tục, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh:

【 Danh tính 】: Ngô Thanh Viễn

【 Tuổi tác 】: 38 tuổi

【 Chiều cao 】: 177cm

【 Cân nặng 】: 71kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Nguyên quán: Thành phố Triều Châu, tỉnh Quảng Đông; sinh ra trong một gia đình thương nhân, ông nội là người sáng lập ra một hãng nước sơn nào đó, được tôn là Vua

nước sơn Châu Á, là Hoa Kiều giàu có nhất.

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ 1... Lần thứ 2...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 72 (tình cảm vợ chồng 74 + môn đăng hộ đối 70 + Quan hệ gia đình 72)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 93 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 90 + Quan hệ gia đình 93)

【 Dự đoán con cái 】:...

Xem hết tài liệu xứng đôi này, Giang Phong không khỏi bật cười, quanh đi quẩn lại, cuối cùng hắn vẫn tìm cho công chúa Diana một người Hoa.

Cũng khó trách hắn trước đó không thể tìm được đối tượng xứng đôi này ở trong nước, hóa ra Ngô gia đã xuất ngoại từ trăm năm trước rồi, công ty chính hiện tại đang ở Singapore bên kia.

Sau khi xác định được mục tiêu, Giang Phong cũng không vội đi nói cho công chúa Diana ngay, mà trước tiên ở lại Thái Lan này chơi thêm mấy ngày đã.

...

Có câu nói này rất hay, trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được.

Mặc dù Kha Xương Quần đã giấu quan hệ giữa ông và Quan Tử Duyệt rất kĩ, nhưng cuối cùng vẫn bị người bên gối Đồng Lệ Toa phát hiện ra.

Sau khi xác nhận phỏng đoán trong lòng, cả người Đồng Lệ Toa như bị sét đánh, khó mà tin nổi chồng mình lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy.

Nhưng mà, sự thật đã bày ra trước mắt, bà cũng không thể không

tin được.

Nếu như lúc còn trẻ bà gặp phải loại chuyện này, bà chắc chắn sẽ phải hung hăng náo loạn một trận, không cho cô đủ lợi ích, bà tuyệt đối sẽ không buông tha.

Nhưng bây giờ cũng đã lớn tuổi, cũng đã biết cách suy nghĩ, Đồng Lệ Toa chỉ cắn răng nuốt xuống cơn giận này, sau đó hẹn gặp mặt riêng hồ ly tinh Quan Tử Duyệt kia.

Hai người gặp mặt trong một quán trà yên tĩnh, nhìn Quan Tử Duyệt dáng người không hề thua kém mình lúc còn trẻ, Đồng Lệ Toa thật sự là vừa tức vừa hận, sầm mặt nói: "Quan Tử Duyệt, cô thật đúng là xảo quyệt, là tôi xem nhẹ cô rồi."

Lúc nhận được điện thoại hẹn ngày gặp mặt riêng của Đồng Lệ Toa, Quan Tử Duyệt đã mơ hồ cảm thấy không ổn trong lòng, lúc này, vừa nghe bà nói như thế, trong lòng cô liền kêu "lộp bộp" một tiếng.

Cô nhắm mắt nói: "Dì Đồng, cháu không rõ dì đang nói cái gì!"

Đồng Lệ Toa cười lạnh: "Thật sự không rõ sao? Tục ngữ nói, không muốn người ta biết thì đừng có làm, chính cô đã làm chuyện gì, trong lòng cô lại không rõ sao? Loại chuyện vô liêm sỉ như vậy cô cũng làm ra được, nếu Bảo Cường biết được, cô biết sẽ có hậu quả như thế nào chứ?"

Nghe đến đó, Quan Tử Duyệt cũng xác nhận đối phương thật sự biết rõ chuyện khó diễn tả bằng lời kia của mình, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, vội vàng giải thích: "Dì Đồng, chuyện này thực sự không liên quan đến cháu, cháu cũng không muốn như vậy, là chú Kha, chú ấy... chú..."

Chuyện khiến người ta thẹn thùng kia, Quan Tử Duyệt cũng không nói nổi thành lời.

Đồng Lệ Toa cứng rắn nói: "Chuyện đã xảy ra rồi, tôi cũng không muốn truy cứu nguyên nhân gì khiến hai người đi tới bước này, tôi hẹn cô ra đây lần này chỉ có một mục đích, chính là bảo cô chủ động biến mất khỏi tầm mắt của cha con bọn họ, cô đã hiểu

chưa?”

Quan Tử Duyệt thật sự chết oan trong lòng.

Chương 930 - Trên Đời Không Có Bức Tường Nào Gió Không Lọt Qua Được (3)

Cô chưa chắc đã yêu bạn trai Kha Bảo Cường của mình đến vậy, nhưng trời đất chứng giám, cô thật sự chưa từng nghĩ tới việc cùng chú Kha phát sinh chuyện gì, sở dĩ mọi chuyện đi tới bước này đều là lỗi của chú Kha, là ông ta thừa lúc cô uống nhiều, sau đó xâm phạm cô.

Tóm lại, mọi chuyện phát triển tới một bước này, cô thật sự chưa bao giờ mong muốn thấy.

Có điều, cô đã hi sinh lớn như vậy, tự nhiên cũng không cam tâm để mọi chuyện đổ sông đổ bể.

Bởi vậy, Quan Tử Duyệt không hề rên một tiếng nào, chỉ trầm mặc.

Đồng Lệ Toa cũng là người hiểu chuyện, trực tiếp ra điều kiện, nói: “Tôi có thể làm chủ cho cô 10 triệu, chỉ cần cô đồng ý chủ động biến mất, số tiền này sẽ lập tức được chuyển vào tài khoản của cô.”

Quan Tử Duyệt mím môi, lắc đầu nói: “Dì Đồng, cháu thật sự yêu Bảo Cường...”

Đồng Lệ Toa không đợi cô nói xong đã ngắt lời: “Tôi không muốn nghe mấy lời nói nhảm này, cho cô 20 triệu, số tiền kia đã đủ để cô sống một cuộc sống không phải lo nghĩ rồi.”

Quan Tử Duyệt vẫn lắc đầu, sau đó đánh bạo nói: “Dì Đồng, nếu dì là cháu, cho dì 20 triệu, liệu dì có đồng ý không?”

Đồng Lệ Toa nghe vậy, lồng ngực lên xuống liên tục, hiển nhiên đã bị chọc tức, bà cắn răng nói: “Quan Tử Duyệt, tôi khuyên cô, có tâm thì mau lấy tiền rồi biến đi, tôi nguyện ý cho cô số tiền lớn

như vậy chủ yếu là không muốn thấy con trai bị thương tổn mà thôi. Nếu như cô đã không biết tốt xấu, vậy tôi sẽ ăn ngay nói thật, như thế, cô một xu cũng không lấy được đâu, có hiểu không?"

Quan Tử Duyệt nhìn thẳng vào mắt bà, nói: "Dì Đồng, cháu tin vào tình cảm Bảo Cường dành cho cháu, nếu như dì muốn nói việc này cho Bảo Cường biết, vậy cháu cũng không để ý đem toàn bộ mọi chuyện từ đầu chí cuối nói cho anh ấy, cho anh ấy biết cha của mình rốt cuộc là dạng người gì, cháu tin Bảo Cường sẽ làm chủ cho cháu."

Đồng Lệ Toa suýt chút nữa bị Quan Tử Duyệt làm cho tức chết, bà sở dĩ lựa chọn nhịn xuống một hơi này, tình nguyện bỏ tiền để giải quyết cũng là vì phần lớn cổ phần trong công ty đều nằm trong tay chồng, nếu như vì việc này mà khiến cho hai cha con trở mặt thành thù, vậy người thua thiệt chỉ có con trai bà mà thôi.

"Được thôi, 50 triệu, đây đã là giới hạn, nếu như cô còn ôm lấy huyễn tưởng gì khác, vậy công khai thì công khai, cùng lắm là con què con bị thương."

Thấy sắc mặt Đồng Lệ Toa đã không thể khó coi hơn được nữa, Quan Tử Duyệt cũng không muốn tiếp tục ép bà, như bà đã nói vậy, nếu như thật sự lựa chọn xử lí việc này một cách công khai, vậy sẽ thành kết cục con què con bị thương, không ai có được lợi ích.

Bởi vậy, Quan Tử Duyệt sảng khoái gật đầu, nói: "Thành giao."

Mặc dù sau khi tiến vào cửa lớn Kha gia thì số tiền cô nắm trong tay cuối cùng chắc chắn sẽ không chỉ có năm mươi triệu này, nhưng đó là trước khi có "chuyện đó" xảy ra, bây giờ đã xảy ra "chuyện đó", cô cũng trở nên do dự với việc gả vào Kha gia.

Bởi vì sau khi trở thành nàng dâu Kha gia rồi, cô sẽ không thoát khỏi tên công công biến thái Kha Xương Quần kia nổi, làm không tốt còn có thể náo ra những chuyện không thể đoán trước, đây thật sự không phải kết cục mà cô muốn thấy.

Bây giờ, đã có năm mươi triệu trong tay, cô có thể sống cuộc sống mà cô muốn, không cần phải đối mặt với cha con Kha Xương Quần

kia nữa, loại chuyện tốt như vậy, cô không có lí do gì để từ chối.

...

Dùng tiền giải quyết xong hồ ly tinh Quan Tử Duyệt kia, Đồng Lệ Toa liền bắt đầu tích cực giúp con trai mình tìm đối tượng, trải qua sự tìm hiểu kĩ lưỡng, lão đại giới mai mối, Giang đại sư, đã thu hút sự chú ý của bà.

Sau khi tìm hiểu kĩ lý lịch làm mai mối của Giang đjai sư, Đồng Lệ Toa cũng không khỏi cảm thán về khả năng trâu bò của Giang đại sư, hối hận sao không chú ý tới những tin tức như này sớm hơn một chút, bỏ lỡ mất thời cơ, để con trai mình tìm tới con hồ ly tinh Quan Tử Duyệt kia.

May là bà phát hiện ra chuyện này sớm, nếu như đợi tới khi Quan Tử Duyệt tiến vào cửa lớn Kha gia rồi bà mới phát hiện ra chuyện này thì lớn chuyện rồi.

Sau khi biết rõ sự lợi hại của Giang đại sư, Đồng Lệ Toa cũng không thương lượng gì với chồng, cũng không nói gì với con trai, tự mình mua quà có giá trị không nhỏ, bảo tài xế chở thẳng tới tỉnh thành Quế tỉnh.

Đồng Lệ Toa xuất phát từ chín giờ sáng, nửa đường còn xuống xe ăn một bữa cơm trưa, tới lúc bà đến tỉnh thành Quế tỉnh thì đã là hơn mười giờ đêm rồi.

Ngồi trên xe thời gian dài như vậy, Đồng Lệ Toa cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, cùng tài xế tùy tiện ăn một bữa khuya, sau đó tìm một khách sạn năm sao thuê hai căn phòng, vào tắm rửa rồi đi ngủ.

Chương 931 - Thiên Đạo Luân Hồi Thật Tốt

Ngày hôm sau.

Đồng Lệ Toa dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt rồi tắm rửa, đắp

mặt nạ, trang điểm, đây là quy trình không thể thiếu mỗi sáng của bà, lúc bà mặc quần áo chỉnh tề, xịt nước hoa đầy đủ xong, tới sảnh buffet ăn sáng thì đã là chín giờ sáng.

Ăn xong bữa sáng, bà liền lập tức chạy tưới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Đồng Lệ Toa vốn xuất thân trong một gia đình khá giả, lại làm phu nhân nhà giàu hai mươi năm, khí thế đi bộ cũng rất dọa người, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết đây là một quý bà không thiếu tiền.

Trên trán dán ba chữ lớn "Khách hàng lớn", cực kì quyền thế.

Bởi vậy, lúc Đồng Lệ Toa cầm theo túi quà đi tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, nhân viên tiếp đón vừa nhìn đã biết đây là khách hàng lớn không thể sai được, liền nhiệt tình chào mời.

Đồng Lệ Toa hỏi thẳng: "Xin hỏi Giang đại sư có ở đây không? Tôi muốn gặp cậu ta."

Nhân viên tiếp đón khách khí nói: "Cho hỏi bà họ gì ạ?"

Đồng Lệ Toa đáp: "Tôi họ Đồng."

Nhân viên tiếp đón nghe xong liền tràn đầy tự hào nói: "Thưa bà Đồng, ông chủ của chúng tôi hiện không có mặt ở đây, ngài ấy đã xuất ngoại giúp khách hàng lớn đáp cầu dắt mối rồi ạ."

Đồng Lệ Toa nhẹ cau mày lại, bà tự mình tới cửa thăm hỏi, vậy mà lại vồ hụt, việc này khiến trong lòng bà có chút không thoải mái.

Có điều, bà cũng biết chuyện này không thể trách người ta được, dù sao thì người ta cũng không biết bà sẽ tới.

Bởi vậy, Đồng Lệ Toa nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, hỏi tiếp: "Không biết ông chủ chỗ này bao giờ mới từ nước ngoài trở về?"

Nhân viên tiếp đón nói: "Ngày trở về cụ thể ông chủ cũng không nói với chúng tôi, bà Đồng tới đây là để tìm bạn trăm năm cho con mình sao? Nếu là đúng như vậy, trước tiên bà có thể đăng ký thông tin ở đây, khi nào ông chủ chúng tôi trở lại sẽ lập tức giúp

mọi người sắp xếp xem mắt.”

Đồng Lệ Toa thản nhiên nói: “Cô đưa số điện thoại của ông chủ cho tôi, tôi gọi điện nói chuyện với cậu ấy.”

Những khách hàng lớn như này vẫn luôn do ông chủ tự mình tiếp đón, nhân viên tiếp tân tự nhiên cũng không từ chối, liền đưa số điện thoại của ông chủ cho bà.

Đồng Lệ Toa nhận được số xong liền gọi điện cho Giang đại sư ngay tại chỗ, còn túi quà bà xách trên tay đã được tài xế đi theo cầm từ sớm rồi.

“Alo, xin chào, tôi là Giang Phong.”

Điện thoại vừa kết nối, tiếng Giang Phong tự giới thiệu đã vang lên.

Đồng Lệ Toa nở nụ cười, chào hỏi: “Giang đại sư, xin chào, tôi tên là Đồng Lệ Toa, chủ tịch tập đoàn XX ở tỉnh Hồ Nam là chồng tôi, tôi bây giờ đang ở văn phòng môi giới hôn nhân, định tới đây mời cậu giúp con trai tôi tìm đối tượng phù hợp, không nghĩ tới lại đúng lúc Giang đại sư xuất ngoại.”

Nghe xong lời giới thiệu của Đồng Lệ Toa, Giang Phong thân đang ở khách sạn năm sao tại thủ đô quốc gia Thái Lan bỗng lộ ra một vẻ mặt kỳ quái, trong đầu hắn hiện lên cuộc đối thoại hơn một năm trước:

【 “Xin chào, xin hỏi đây có phải số của bà Đồng Lệ Toa không?”

Đồng Lệ Toa ừ một tiếng, nói: “Là tôi, xin hỏi cậu là ai? Gọi điện cho tôi có việc gì không?”

“Xin chào bà Đồng, tôi là người mai mối tới từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở Quế tỉnh, Giang Phong, lần này không ngại ngàn dặm chạy tươi đây là muốn giới thiệu cho con trai bà một đối tượng cực kì ưu tú...”

Nghe đến đó, Đồng Lệ Toa trực tiếp ngắt lời, nói: “Con trai tôi có thân phận gì, còn cần một người mai mối giới thiệu đối tượng cho nó sao? Cậu đang nói đùa cái gì thế?”

“Bà Đồng, tôi muốn giới thiệu cho con trai bà một đối tượng cực kì ưu tú...”

Đồng Lệ Toa lần nữa mạnh mẽ ngắt lời, nói: “Con trai tôi không cần, tôi còn có việc, cúp máy đây!” 】

Việc này mới trôi qua hơn một năm thôi, vậy mà giờ Đồng Lệ Toa này đã tự vả mặt mình, tự mình tới chỗ hắn thăm hỏi, mà nghe giọng của bà, dường như đã sớm quên mất việc này rồi?

Nhưng mà, bà đã quên, chứ Giang Phong thì chưa quên, từ lúc hắn vào nghề mai mối tới nay, vị khách vô lễ nhất mà hắn gặp phải chính là Đồng Lệ Toa này.

Vốn Giang Phong thân là người mai mối, quả thật hi vọng mọi mối quan hệ trên đời đều trở thành thân thuộc, nhưng người có tình xung quanh, thêm một người cũng không nhiều, bớt một người cũng không ít, hắn không có hứng thú giúp một người từng lỗ mãng với hắn.

Bởi vậy, Giang Phong có chút lãnh đạm nói: “Bà Đồng Lệ Toa, có lẽ bà cũng đã sớm quên sạch hạng người nhỏ bé như tôi rồi, nhưng tôi vẫn luôn nhớ bà Đồng đấy!”

Nghe giọng của Giang Phong có chút không đúng, Đồng Lệ Toa không khỏi nhướng mày, hỏi lại: “Giang đại sư, lời này của cậu là có ý gì?”

Giang Phong nhắc nhở: “Hơn một năm trước, tôi từng giúp thiên kim của Lê chủ tịch tập đoàn XX tìm kiếm đối tượng, lúc đó nhìn trúng con trai của bà Đồng đây, cảm thấy hai nhà môn đăng hộ đối, mà hai người đó cũng là trai tài gái sắc, là một mối nhân duyên mỹ mãn, tôi liền tích cực giúp hai người đáp cầu dắt mối.

Không nghĩ tới, lúc tôi tràn ngập nhiệt tình không ngại ngàn dặm xa xôi chạy tới cửa biệt thự nhà bà Đồng gọi điện thoại cho bà, bà lại cực kì bất lịch sự từ chối tôi, ngay cả cơ hội để nói cũng không cho tôi, chứ đừng nói tới việc đặc biệt ra gặp mặt tôi, việc này, bà còn nhớ rõ không?”

Nghe đến đó, sắc mặt Đồng Lệ Toa lập tức trở nên cực kì khó coi,

cuối cùng bà cũng nhớ ra, lúc đó bà đang bơi, sau đó đột nhiên nhận được điện thoại của một người mai mối, không nói hai câu bà đã cúp máy.

Chương 932 - Thiên Đạo Luân Hồi Thật Tốt (2)

Kết quả, người mai mối bà căn bản còn chẳng để ở trong lòng kia bây giờ lại là Giang đại sư như mặt trời ban trưa đó?

Việc khiến bà khó chịu nhất là, bây giờ bà còn mang theo túi quà có giá trị không nhỏ tự mình tới nơi thăm hỏi, mời người ta giúp con trai bà tìm đối tượng.

Giờ phút này, Đồng Lệ Toa thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, quá mẹ nó mất mặt!

Bị Giang Phong nói như vậy, Đồng Lệ Toa cả mặt đỏ bừng luống cuống tay chân cúp máy, sau đó chẳng chào hỏi gì lập tức quay đầu bước đi, khiến cho nhân viên tiếp tân văn phòng môi giới nhìn đến trợn mắt há mồm.

Tái xế của Đồng Lệ Toa cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra, thấy bà chủ bước chân lảo đảo rời khỏi văn phòng môi giới, hắn cũng đành cầm theo túi quà tặng rời đi theo.

...

Tại khách sạn năm sao ở thủ đô vương quốc Thái Lan.

Điện thoại lại bị cúp, lần trước lúc bị cúp máy, trong lòng Giang Phong rất khó chịu, nhưng lúc này đây, cũng bị cúp điện thoại, trong lòng Giang Phong lại cảm thấy sảng khoái không thôi.

Hắn thậm chí còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Đồng Lệ Toa bây giờ, chắc chắn là rất đặc sắc.

Thiên Đạo Luân Hồi thật đúng là tốt mà!

Khúc nhạc dạo ngắn này khiến tâm tình Giang Phong khoái trá,

hắn không nhịn được gọi điện cho vợ mình, chia sẻ chuyện vui này cho cô nghe.

Hoàng Linh Vi nghe xong cũng cực kì vui vẻ, cười lớn nói: “Đây thật đúng là... em cũng không tưởng tượng ra được lúc đó bà Đồng kia sau khi biết rõ chân tướng sẽ lúng túng tới mức nào.”

Giang Phong cười nói: “Mặc dù lúc đó bà ấy rất bất lịch sự với anh, nhưng anh cũng không nghĩ mình phải vì chút chuyện cỏn con này mà kiếm phiền phức với bà, có điều bà ấy hiện tại lại chủ động tìm tới cửa thì cũng không nên trách bị anh vả mặt được.”

“Hừm, loại người này cần phải được dạy dỗ cẩn thận, miễn bà ấy lại mắt chó coi thường người khác.”

“Hi vọng bà ấy có thể tiếp thu được bài học lần này!”

“Không nói tới bà ấy nữa, chồng, anh đã nhìn thấy quốc vương Thái Lan chưa?”

“Chưa thấy, anh cũng không muốn gặp, tuy nói anh không phải người dân Thái Lan, lúc gặp quốc vương Thái Lan cũng không cần phải làm lễ quỳ lạy, nhưng nếu như tất cả mọi người đều quỳ lạy, lại chỉ có mình anh đứng đó, vậy thì cũng quá ngại ngùng rồi, nghĩ lại cũng chưa chắc đã tốt.”

“Anh lợi hại...”

Nói chuyện phiếm mười mấy phút với vợ, Giang Phong mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Mấy ngày tiếp theo, Giang Phong du ngoạn khắp thủ đô “Thành phố của những thiên thần” này, vốn công chúa Diana là chủ nhà cũng muốn tiếp đón tận tình vị khách phương xa này, nhưng lại bị Giang Phong từ chối.

Dù sao thì độ nổi tiếng của công chúa Diana tại quê hương cũng cực kì cao, lúc ra ngoài du ngoạn, người dân Thái Lan lúc nào cũng có thể nhận ra thân phận của công chúa Diana, sau đó sẽ lại bắt đầu quỳ lạy.

Giang Phong cũng không muốn rơi vào cảnh tượng đó nữa.

Thái Lan là một quốc gia Phật giáo, cả nước có 95% dân số theo tín ngưỡng Phật giáo, khắp nơi, chỗ nào cũng có chùa miếu, được gọi là "Hoàng Bào Phật Quốc".

Đồng thời, Thái Lan cũng lại là một vương quốc sắc tình, danh tiếng "Đường Pattaya" và "văn hóa tình dục" đã vang xa toàn thế giới.

Phật giáo và khiêu dâm, hai từ ngữ mâu thuẫn này vậy mà lại có thể cùng tồn tại hòa bình trong một quốc gia, đây cũng có thể nói là kì tích.

Vương quốc Thái Lan là quốc gia số một thế giới về sự cởi mở trong tình dục, các dịch vụ tình dục ở dây đều là hợp pháp, bởi vậy, "Thành phố của những thiên thần" này cũng cho ra đời khu phố đèn đỏ nổi tiếng nhất thế giới "Pattaya".

Đương nhiên, đối với cái động tiêu tiền như vậy, Giang Phong nhất định phải khuyên những người trẻ tuổi kia một chút, không nên tùy tiện chạy tới mấy chỗ này hoang phí, con đường phía sau còn rất dài, nhất định phải học cách kiềm chế bản thân, thanh tâm quả dục, không nên sa đọa trong những năm tháng đúng ra phải phấn đấu.

Loại làng chơi như này không phải chỗ Giang Phong nên tới, ngược lại, màn biểu diễn của những vũ nữ kia lại cho hắn mở rộng tầm mắt, thật sự khó có thể tưởng tượng nổi những người con gái xinh đẹp, cuốn hút, dẻo dai như vậy lại là đàn ông.

Ngoài ra, ẩm thực nơi này cũng rất đáng được nhắc tới, mỹ thực Thái Lan tự nhiên không thể so sánh với Trung Quốc được, có điều, mỗi một quốc gia đều có nền ẩm thực đặc sắc riêng, Thái Lan đương nhiên cũng không ngoại lệ, những món ăn đặc trưng nhất gồm có Tom-Yum-Goong (canh hải sản chua cay), canh gà dừa non, bánh cá cà ri, cà ri thịt gà xanh, cơm xoài, vân vân.

Mấy ngày tiếp theo, Giang Phong chơi tới cực kì thỏa mãn.

Ngày thứ năm sau khi đặt chân tới Thái Lan, Giang Phong mới gọi điện thoại hẹn gặp mặt với công chúa Diana.

Gặp được công chúa Diana rồi, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề, nói: “Công chúa Diana, tôi đã tìm được đối tượng thích hợp cho cô rồi.”

Công chúa Diana nghe vậy thì kinh ngạc: “Đối tượng thích hợp với tôi thật đúng là ở Thái Lan sao?”

Chương 933 - Thiên Đạo Luân Hồi Thật Tốt (3)

Giang Phong lắc đầu cười: “Công chúa hiểu lầm rồi, đối tượng tôi tìm giúp cô này không phải là người dân Thái Lan mọi người, mà là người Hoa định cư ở Singapore.”

Người quốc gia nào đối với công chúa Diana cũng không quan trọng, cái cô quan tâm là bản thân người đó kia, nghe Giang Phong nói vậy xong liền mong đợi hỏi: “Giang đại sư, vậy cậu mau nói cho tôi biết về người đó đi!”

Giang Phong nhẹ gật đầu, bắt đầu giới thiệu: “Anh ấy là con trai một của nhà già nhất Singapore, năm nay 38 tuổi, chiều cao 1m77, từng du học tại đại học Tokyo, Nhật Bản, học chuyên ngành kĩ sư hóa học, sau khi tốt nghiệp đại học ở đó thì lại sang bang California của Mĩ tiếp tục học thạc sĩ ngành quản lý công thương.

Hiện tại, anh ấy là thành viên của hội đồng quản trị kiêm giám đốc của tập đoàn XX, cha anh ấy là chủ tịch tập đoàn, mấy năm qua, cha anh ấy đã dần dần ủy quyền lại công ty cho anh ấy, giờ, anh ấy đã trở thành người đứng đầu danh xứng với thực của tập đoàn rồi.”

Công chúa Diana nghe xong thì âm thầm gật đầu, đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu này, mặc dù là quyền thế hay tài phú đều có chênh lệch không nhỏ với nhà cô, nhưng như vậy cũng có thể miễn cưỡng cho qua rồi.

Dù sao thì nói thế nào cũng là nhà giàu nhất một nước, sức ảnh hưởng vẫn phải có.

Gia cảnh tốt, năng lực bản thân lại ưu tú như vậy, chỉ cần tính cách hai người hợp thì đối với công chúa Diana mà nói, đây quả là một mối nhân duyên tốt.

“Giang đại sư, tôi tin tưởng năng lực làm mai mối của cậu, cậu đã lựa chọn người đó, vậy tính cách của người đó với tôi chắc chắn là hợp, tôi chờ mong buổi gặp mặt với anh ấy.”

“Hừm, công chúa không có ý kiến gì thì được, vậy tôi sẽ bay một chuyến tới Singapore, nói chuyện với nhà trai một lần, sau đó sẽ sắp xếp thời gian gặp mặt cho hai người.”

“Được, vậy vất vả cho Giang đại sư rồi.”

“Công chúa khách khí!”

...

Singapore là một trong bốn con rồng ở Châu Á, là quốc gia có tỷ lệ người Hoa cao tới 74%, cơ sở vật chất ở dây có thể xếp hạng nhất toàn thế giới.

Ông cố của Ngô Thanh Viễn từ trăm năm trước đã một mình từ Quảng Đông chèo qua biển tới Singapore mưu sinh, đáng tiếc, năng lực của ông cố hắn chỉ thường thường, chỉ có thể làm khổ lao miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Tận tới khi ông nội hắn sinh ra mới hoàn toàn thay đổi vận mệnh của Ngô gia bọn họ.

Trải nghiệm lập nghiệp của ông nội hắn thì không cần nói nhiều, tóm lại, lúc Ngô Thanh Viễn ra đời, ông nội hắn đã là Vua nước sơn danh tiếng vang xa khắp Châu Á rồi.

Làm nhà giàu đời thứ ba, từ nhỏ đã ngậm thìa vàng, cuộc sống của Ngô Thanh Viễn từ khi sinh ra cho tới hiện tại thật sự là quá thông thuận, gần như là muốn cái gì có cái đó, thứ duy nhất không thông thuận chính là tình cảm.

Ngô Thanh Viễn từng nói chuyện yêu đương hai lần, cả hai đều không thể tu thành chính quả.

Lần đầu tiên yêu đương là lúc còn học đại học, kết giao với một tiểu tỷ tỷ người Nhật, đáng tiếc, gặp phải sự phản đối mạnh mẽ từ cha mẹ, cuối cùng bị buộc chia tay.

Lần thứ hai yêu đương là vào mười năm trước, hắn kết giao với một cô gái người Mỹ, cô gái này gia cảnh tốt, ngoại hình xinh đẹp, đáng tiếc, sau khi chung sống một thời gian ngắn, hai người mới phát hiện tính cách không phù hợp, cuối cùng bất đắc dĩ chia tay.

Trong mười năm trở lại đây, thân là Vương Lão Ngũ kinh cương, có vô số cô gái xinh đẹp nhào lên người Ngô Thanh Viễn, chỉ là không một ai có thể khiến hắn động tâm.

Nhoáng một cái, giờ hắn đã 38 tuổi, chưa nói Ngô phụ, Ngô mẫu đã sốt ruột tới xoay quanh, ngay cả chính Ngô Thanh Viễn cũng bắt đầu vội tới phát hỏa vì chuyện hôn nhân đại sự của mình rồi.

Chỉ là, con người chính là kỳ quái như vậy, càng lớn tuổi thì lại càng kén chọn, không muốn nhượng bộ cái gì, chỉ sợ bao nhiêu năm kiên trì như vậy trở thành trò cười.

Tình huống của Ngô Thanh Viễn chính là như vậy.

Ngày hôm đó, Ngô Thanh Viễn đang trên đường tới công ty thì nhận được điện thoại từ một người bạn Trung Quốc đại lục.

Điện thoại vừa kết nối, Ngô Thanh Viễn đã vui vẻ chào hỏi: “Long ca, tôi nói sao hôm nay ra ngoài lại nghe chim hỉ thước gọi, hóa ra là anh gọi điện thoại cho tôi.

Long ca cười nói: “Ngô tổng vẫn biết cách nói chuyện như vậy, đoạn thời gian vừa rồi chẳng nghe thấy tin tức gì từ cậu, có phải là chìm đắm trong sự ôn nhu của tiểu tỷ tỷ nào rồi không?”

Ngô Thanh Viễn cười khổ nói: “Anh Long, anh hết chuyện để nói rồi sao, chuyện phụ nữ vẫn luôn là vấn đề khiến tôi đau đầu, nào có ôn nhu gì mà say mê chứ?”

Long ca cảm khái: “Ngô tổng, cậu lâu rồi không về nước, sợ rằng vẫn chưa biết trong nước ta vừa có một vị đại sư làm mai mối cực kỳ lợi hại xuất hiện, cậu nghĩ tới chuyện tạm biệt độc thân đi là vừa, muốn tới lễ đường, tìm tới Giang đại sư chắc chắn không

sai.”

“Đại sư mai mối?”

Ngô Thanh Viễn kinh ngạc: “Long ca, anh nói rõ vị Giang đại sư này là như thế nào đi?”

Long ca giới thiệu đơn giản lý lịch của Giang đại sư một lần, cuối cùng nói: “Chính tôi và các bạn bè ở đây đã tự mình trải nghiệm rồi, thực lực của Giang đại sư trong chuyện làm mai mối này thật sự không thể nghi ngờ được, cực kì thần kì.”

Ngô Thanh Viễn nghe xong cũng trợn mắt há mồm.

Nếu như có người nào khác nói với hắn chuyện như vậy, hắn nhất định sẽ nghi ngờ người ta đang lừa hắn, nhưng người nói với hắn lời này lại chính là Long ca, lấy thân phận của anh Long, nhất định sẽ không lừa hắn chuyện như vậy, chuyện này hơn nửa chính là sự thật.

Chương 934 - Ngô Tổng, Duyên Phận Của Anh Đến Rồi.

Biết được trên đời này lại có một bậc thầy mai mối thần kỳ như vậy, Ngô Thanh Viễn sau khi khiếp sợ, liền hướng về phía người bạn Anh Long đưa ra thỉnh cầu, nói: "Anh Long, làm phiền anh giới thiệu Giang đại sư cho tôi quen biết, năng lực tính toán của hắn thật sự có thể giải quyết chuyện đại sự cả đời của tôi."

Anh Long cười ha ha nói: "Ngô tổng, không dấu gì cậu, tôi lần này gọi điện thoại cho cậu, chính là được Giang đại sư nhờ vả, hắn đã lên đường đi tới Tinh Châu, mục đích chính là muốn giới thiệu đối tượng cho cậu đấy!"

"Quá tốt rồi!" Trong lòng Ngô Thanh Viễn tràn đầy kinh hỉ, không kịp chờ đợi hỏi: "Anh Long, Giang đại sư lúc nào thì đến bên chỗ tôi? Để tôi xem thời gian rồi đi ra sân bay đón."

"Giang đại sư 12: 35 đến sân bay Tinh Châu."

"ok, tôi sẽ đích thân đến sân bay đón..."

Hai người nói chuyện gần nửa giờ, mới cúp điện thoại.

Lúc này, cũng vừa đến công ty, Ngô Thanh Viễn liền nói với tài xế: "Buổi trưa theo tôi đến sân bay."

"Vâng, Ngô tổng." Tài xế cung kính đáp.

...

Lúc Giang Phong đang bay từ nước Thái Lan bay đến Tinh Châu, ở một bên Thái Bình Dương khác, Khưu Thành Quốc năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, mang theo vợ con lên máy bay trở về nhà.

Trong khoang hạng nhất, Khưu Ức Nam nhìn người cha mà hắn xem như thần tượng, không nhịn được hỏi: "Cha, cha thật sự quyết định đưa mẹ con về nước dưỡng lão sao?"

Khưu Thành Quốc xoay chiếc nhẫn phỉ thúy trên ngón tay cái bên trái của mình, cảm khái nói: "Người Trung Quốc chúng ta coi trọng là lá rụng về cội, cha năm mười bảy tuổi đến nước Mỹ du học giao lưu văn hóa, cha đã ở Mỹ hơn 40 năm, bây giờ cũng đã hơn sáu mươi tuổi rồi, là thời điểm nên về nước dưỡng lão."

Khưu Ức Nam nhìn mẹ nói: "Mẹ, mẹ cũng đã sinh sống ở Mỹ hơn ba mươi năm, đã quen thuộc với cuộc sống ở bên Mỹ từ lâu, mẹ thật sự cam lòng theo cha con về nước dưỡng lão sao?"

Khâu mẫu cười nói: "Có gì không bỏ được, tha hương cho dù tốt cuối cùng không phải cố hương, nếu như không phải là bởi vì con, mẹ với cha con đã sớm trở về nước dưỡng lão mấy năm trước rồi."

Khưu Ức Nam sinh ra ở Mỹ, ngay từ khi sinh ra đã nghiễm nhiên có quốc tịch Mỹ, trong cuộc đời gần ba mươi năm của hắn, hắn chỉ trở lại "Tổ quốc" hai lần, thực ra hắn còn thấy khá xa lạ với quê hương đại lục này, nên tự nhiên cũng không có tình cảm yêu nước mạnh mẽ như cha mẹ.

Đương nhiên, dưới ảnh hưởng của cha mẹ, Khưu Ức Nam cho dù có quốc tịch của Mỹ, cũng sẽ không thật sự coi mình là người Mỹ, ở trong lòng hắn vẫn là coi mình là người Trung Quốc.

"Nếu ba mẹ đã lựa chọn về nước dưỡng lão, vậy lần này con cũng sẽ xem xét kỹ lưỡng thị trường trong nước, nếu như thích hợp con phát triển, vậy con cũng trở về về tổ quốc, như vậy là có thể ở bên cạnh hai người." Khưu Ức Nam suy nghĩ một chút, nói.

Khâu mẫu nghe vậy trong mắt sáng ngời, nói: "Đó là tốt nhất, mặc dù hiện tại giao thông dễ dàng, nhưng cách nhau vạn dặm, gặp mặt một lần vẫn là không dễ dàng gì."

Khưu Thành Quốc tự hào nói: "Có thể nói, sự phát triển hiện tại của quê hương chúng ta đang thay đổi từng ngày, so với khi cha mới ra nước ngoài cũng đã là một sự thay đổi lớn, nơi này là nền kinh tế lớn thứ hai thế giới, tương lai có thể vượt qua nước Mỹ cũng không phải là không có khả năng, con về nước phát triển vẫn đúng là so với nước Mỹ cũng không kém."

Khưu Ức Nam đồng ý với những gì cha hắn nói, là một người Mỹ

có tấm lòng hướng về "Tổ quốc", hắn vẫn luôn chú ý đến sự phát triển của quê hương đại lục, với lại lần về nước gần nhất là ở mấy năm trước, có thể nhìn thấy sự phát triển của tổ quốc trong một số lĩnh vực đã vượt qua Hoa Kỳ.

Ví dụ như thanh toán di động.

Ngay từ vài năm trước, tổ quốc đại lục cũng đã nhận ra sự tiện lợi của việc đi khắp thế giới bằng điện thoại di động, đây là điều mà ngay cả Hoa Kỳ cũng không sánh nổi.

"Cha, mẹ, con hiện tại là quốc tịch Mỹ, con nghe nói rất khó nên để làm quốc tịch trong nước, nếu con trở về quê hương phát triển, không biết có thể giải quyết được vấn đề quốc tịch này không?" Khưu Ức Nam hỏi.

Khâu mẫu cười nói: "Đó không phải là vấn đề, đợi con trở về tìm được vợ, con có thể dễ dàng thay đổi quốc tịch của mình sau năm năm."

Khưu Thành Quốc nói: "Cũng nên tìm vợ rồi, năm đó cha một lòng tôi luyện kỹ thuật bài tú- lơ- khơ, với lại không muốn kết hôn với phụ nữ nước ngoài, cho nên mới đem chuyện đại sự cả đời chậm trễ, cho đến khi gặp phải mẹ con, mới có con.

Cha hiện tại cũng hơn sáu mươi rồi còn chưa được làm ông nội, cho nên việc này con phải nhanh lên, con phải đặt nó lên hàng đầu, còn sự nghiệp của con và những thứ khác cũng phải lùi lại sau."

Đối mặt với việc cha mẹ thúc giục chuyện kết hôn, Khưu Ức Nam cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể trả lời trước, về phần lúc nào cưới được vợ, thì phải xem duyên phận rồi.

Chương 935 - Ngô Tổng, Duyên Phận Của Anh Đến Rồi. (2)

Trước khi Giang Phong bay đến Malaysia, hắn đã nhờ một quan chức cấp cao Long Trạch Vũ chào hỏi trước, hành động này không

thể nghi ngờ là rất chính xác.

Giang Phong sau khi đến Malaysia, Ngô Thanh Viễn, thế hệ thứ ba của một gia đình giàu có đã tự mình tới sân bay đón, hơn nữa thái độ đối với Giang Phong rất là tôn trọng, hiển nhiên Anh Long đã tẩy não cho hắn không ít.

Sau khi lên xe, Ngô Thanh Viễn rất là nhiệt tình nói: "Giang đại sư, tôi đã sắp xếp nhà hàng rồi, chúng ta trước tiên đi ăn cơm, cân nhắc ngài là người Quảng Tây, cùng một nhà với người Quảng Đông chúng tôi, cho nên tôi đã tự làm chủ sắp xếp món ăn Quảng Đông, hi vọng Giang đại sư ngài không ghét bỏ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Đồ ăn Quảng Đông rất tốt, Ngô tổng thật là có tâm."

"Ngài hài lòng là tốt rồi."

Ngô Thanh Viễn cảm khái nói: "Nếu như không phải Anh Long gọi điện thoại cho tôi, tôi thật sự không biết trong nước có một bà mối lợi hại như anh, càng không nghĩ tới ngài còn trẻ tuổi và đẹp trai như vậy."

Giang Phong cười nói: "Ngô tổng quá khen, anh cũng rất lợi hại, mới hơn 30 tuổi đã phụ trách một công ty có giá trị thị trường mấy tỷ, năng lực này nhìn khắp thế giới cũng là tài năng xuất chúng."

"Tôi đây là thừa kế công việc kinh doanh của cha mình, cùng với Giang đại sư ngài là không cách nào so sánh được."

"Ngô tổng anh quá khiêm nhường rồi, nếu như anh không có năng lực, đừng nói là hùn vốn công ty, cho dù công ty là vốn riêng nhà các anh, cha anh cũng không có khả năng đem anh nâng đỡ đến vị trí này."

"Giang đại sư ngài thực sự là quá biết nói chuyện rồi."

"Tôi đây là nói thật."

"..."

Tài xế chuyên tâm lái xe, đồng thời cũng đang âm thầm học tập kỹ

xảo nói chuyện buôn bán của ông chủ cùng Giang đại sư, hắn cảm thấy nếu có thể học được tinh túy trong đó, vậy hắn cũng không phải là một tài xế bình thường, mà là một tài xế có tư tưởng có tài hoa.

Sau khi Giang Phong cùng Ngô Thanh Viễn trao đổi công việc xong, kế tiếp lại nói về người bạn chung Anh Long, đây là một trong những cách tốt nhất để kéo mối quan hệ lại gần hơn.

Ngô Thanh Viễn tính tình hướng ngoại, thích kết bạn, năng lực giao tiếp tuyệt vời của hắn được mài dũa từng chút một trong quá trình kết giao bạn bè.

Đương nhiên, trong này cũng không thiếu được sự chỉ điểm của các trưởng bối.

Mà Giang Phong thì càng không cần phải nói, trải qua gần hai năm làm mai mối rèn luyện cùng trưởng thành, lại có thêm Bàn Tay Vàng phụ trợ, trên phương diện giao tiếp, hắn tự nhận thứ hai e rằng không ai có tư cách nhận đứng thứ nhất.

Khi hai người gặp nhau, bọn họ có thể nói chuyện với nhau ba ngày ba đêm mà không có lặp lại.

Khi đến nhà hàng cao cấp đã đặt trước, Giang Phong cùng với Ngô Thanh Viễn đã quen thuộc như là bạn cũ lâu năm mới gặp, khiến tài xế toàn bộ hành trình cũng bội phục sát đất.

Hai người tiến vào phòng riêng ngồi xong, chỉ trong vài phút, người phục vụ đã dọn ra một bàn lớn đầy ắp các món ăn, đều là những món kinh điển của Quảng Đông.

Đợi ăn gần xong, Ngô Thanh Viễn mới lên tiếng hỏi: "Giang đại sư, tôi nghe Anh Long nói, ngài lần này tới Malaysia gặp tôi, mục đích là muốn giới thiệu đối tượng cho tôi đúng không?"

Giang Phong uống một hớp canh, gật đầu cười nói: "Đúng vậy, theo tôi được biết, Ngô tổng anh đã gần mười năm rồi chưa nói chuyện yêu đương. Mặc dù xung quanh anh có rất nhiều người đẹp, nhưng cũng không có một ai có thể lọt vào mắt của anh, chính anh vừa muốn kết hôn sinh con, lại không muốn tùy tiện

cưới một người phụ nữ trở về, không biết tôi nói có đúng hay không?"

Ngô Thanh Viễn gật đầu liên tục nói: "Những gì Giang đại sư nói đều nói trúng những gì trong lòng tôi, lúc còn trẻ tôi tối với nửa kia cũng không có xoi mói như thế, ngược lại là sau khi lớn tuổi đối với nửa kia yêu cầu là càng ngày càng cao, chỉ lo ngàn kiếm vạn kiếm, kiếm được cây đèn náy, vậy thì cũng quá mất mặt."

Giang Phong cười nói: "Ngô tổng, trước đây là do duyên phận của anh chưa tới, hiện tại duyên phận của anh đã đến rồi."

Ngô Thanh Viễn nghe vậy bỗng cảm thấy phấn chấn, vẻ mặt mong đợi hỏi: "Giang đại sư, không biết tôi với vị mỹ nữ nào có duyên? Ngài hãy giới thiệu sơ qua về cô ấy cho tôi biết đi."

Giang Phong ân một tiếng, lời ít mà ý nhiều giới thiệu: "Cô ấy là công chúa Diana của nước Thái Lan."

Ngô Thanh Viễn trong nháy mắt trợn to hai mắt, rất hiển nhiên đối tượng Giang đại sư giới thiệu này, thật sự là nằm ngoài sự dự liệu của hắn, hắn nghĩ tới người phụ nữ đó là bạch phú mỹ môn đăng hộ đối với hắn.cũng nghĩ tới đối phương là nữ minh tinh nổi tiếng ở trong làng giải trí, thậm chí là người đẹp xuất thân trong gia đình bình thường hắn đều có nghĩ qua.

Điều duy nhất không cân nhắc qua đối phương là một vị công chúa.

Lúc này, tâm trạng của Ngô Thanh Viễn rất là phức tạp, vừa mừng lại vừa lo.

Là người thuộc tầng lớp thượng lưu, Ngô Thanh Viễn đương nhiên biết ý nghĩa công chúa nước Thái Lan, hoàng tộc Thái Lan là hoàng tộc có tài sản lớn nhất trong các hoàng tộc hiện có, hơn nữa vua Thái Lan còn là quốc vương nắm giữ thực quyền trong số ít.

Chương 936 - Ngô Tổng, Duyên Phận Của Anh Đến Rồi. (3)

Có thể lấy được công chúa nước Thái Lan, đối với Ngô gia bọn họ là một lợi ích lớn.

Đây chính là lý do chính khiến Ngô Thanh Viễn vui mừng.

Mà lo lắng, là vì Phò mã không phải dễ làm.

Sau khi Giang Phong nói ra tên công chúa Diana, trong khi để Ngô Thanh Viễn tiêu hóa tin tức chấn động này, một bên lấy điện thoại di động ra, đem bức hình hắn cùng với công chúa Diana chụp ảnh chung lấy ra, sau đó đưa cho Ngô Thanh Viễn: "Ngô tổng, anh chắc chưa từng thấy công chúa Diana, đây là ảnh tôi với công chúa chụp chung ngày hôm qua, anh nhìn đi."

Ngô Thanh Viễn nhận điện thoại di động vừa nhìn, đây là một bức ảnh chụp nhóm rất là bình thường, Giang đại sư đứng ở bên phải một mỹ nữ, khí chất cao quý, eo thẳng tắp, không quỳ, không có ý tứ quỳ gối.

Theo Ngô Thanh Viễn biết, nước Xiêm là quốc gia vẫn duy trì nghi lễ quỳ gối cho đến nay, nếu chụp ảnh chung cùng với công chúa, chỉ cần là người nước Xiêm, bất kể là quan chức hay là minh tinh, cũng phải quỳ.

Dù cho là người nước ngoài, rất nhiều người đều lựa chọn quỳ xuống, nếu thực sự không muốn quỳ xuống, thì sẽ quỳ một gối hoặc hơi khuỵu gối để thể hiện sự tôn trọng với công chúa.

Có rất ít người chụp ảnh nhóm bình thường như Giang đại sư.

Ngô Thanh Viễn cũng không muốn tìm hiểu sâu, ánh mắt của hắn bây giờ đang tập trung ở trên người công chúa Diana.

Có sao nói vậy, các công chúa nước Thái Lan về ngoại hình kỳ thực đều không quá xuất chúng, thậm chí có thể nói là bình thường không có gì lạ, dù cho công chúa Diana là vị công chúa xinh đẹp nhất nước Thái Lan, cũng là miễn cưỡng đạt đến tiêu chuẩn người đẹp mà thôi.

Nhưng mà, công chúa dù sao cũng là công chúa, khí chất cao quý bẩm sinh trên người cô thật sự không phải người bình thường nào cũng có thể có được, có được khí chất này, ban đầu có thể đạt đến

tiêu chuẩn cái đẹp, nhảy một cái trở thành người nổi bật nhất.

Ngô Thanh Viễn có cảm giác, cho dù công chúa Diana chụp ảnh chung với đám nữ minh tinh, khẳng định cô ấy cũng là người sáng chói nhất.

"Giang đại sư, trước đó, tôi thật sự không nghĩ tới đối tượng ngài giới thiệu cho tôi sẽ là công chúa nước Thái Lan. Đối với thân phận của đối phương, tôi không có gì để xoi mói, người ta chịu gả cho cho tôi, đã là vinh hạnh của tôi rồi."

Ngô Thanh Viễn đổi giọng nói: "Nhưng trong lòng tôi cảm thấy hơi bất an, nếu như tôi lấy vị công chúa Diana này, tôi có thể sẽ không còn tự do không?"

Giang Phong cười ha ha nói: "Ngô tổng anh quá lo lắng rồi, một ít ràng buộc nhỏ nhất định là có, cái này không liên quan đến chuyện có cưới công chúa hay không, đàn ông chỉ cần lấy vợ, ít nhiều gì đều sẽ phải chịu một ít ràng buộc, khẳng định sẽ không tự do tự tại như lúc còn độc thân."

Ngô Thanh Viễn thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt, một ít ràng buộc ngược lại không quá quan trọng, chỉ sợ phải sống như những phò mã thời cổ đại thôi, vậy thì không thú vị lắm."

Giang Phong cũng hiệu được gật đầu, đừng xem những bộ phim điện ảnh bên trong kịch bản mỗi một cô công chúa đều đẹp như Thiên Tiên, Phò mã gia càng là đối tượng người người hâm mộ, kỳ thực chân thật phụ Marco không có điện ảnh kịch bên trong như vậy sảng khoái, thậm chí có rất nhiều Phò mã có cuộc sống rất thê thảm.

Ngô Thanh Viễn ra đời đã là phú tam đại ngậm thìa vàng, cuộc sống trải qua không biết có bao nhiêu tiêu sái, nếu như cưới một cô công chúa trở về ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của hắn, vậy hắn nhất định là không vui.

"Công chúa Diana là người một tương đối tự do ở trong hoàng thất, tính cách của cô ấy rất tốt, thích văn hóa Trung Quốc của chúng ta, sau khi tôi thôi toán, anh cùng với cô ấy là một đôi rất xứng đôi vừa lứa."

Giang Phong vội vàng đặt tờ giấy xuống, nói: "Nếu như anh không có ý kiến, tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện, dù sao tôi có thêm cái gì, cũng không bằng anh tự mình cảm thụ một phen."

Đối với năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, Anh Long đã nhiều lần khen ngợi, Ngô Thanh Viễn không nói ắn tin tưởng trăm phần trăm, nhưng là có thể tin 80%.

Hắn gật đầu nói: "Tôi tin tưởng năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, cá nhân tôi là không có ý kiến, nhưng mà xem mắt với công chúa dù sao cũng là chuyện lớn, tôi phải trở về thương lượng một chút với cha mẹ mình, hi vọng ngài có thể hiểu được."

Giang Phong cười nói: "Đây là điều nên làm, tuy nói thời đại này hôn nhân tự do, nhưng mà ý kiến của cha mẹ cũng rất là quan trọng."

Ngô Thanh Viễn cười nói: "Kỳ thực, theo những gì tôi biết rõ về cha mẹ mình, bọn họ nhất định là tán thành, chính là không biết công chúa Diana có thể thích tôi hay không? Còn có quốc vương của Thái Lan có ý kiến gì đối với chuyện này không?"

Giang Phong nói: "Bên công chúa Diana không cần lo lắng, cô ấy đối với năng lực thôi toán nhân duyên của tôi cũng là rất tín nhiệm, về phần cha của cô ấy quốc vương Thái Lan có ý kiến gì, tạm thời còn chưa rõ ràng lắm. Chờ anh bên này xác định, tôi lại để cho công chúa Diana đi hỏi thăm ý của cha cô ấy.

Nếu như quốc vương Thái Lan đồng ý tự nhiên là đều vui vẻ, nếu như hắn không đồng ý, tôi cũng có biện pháp khiến hắn đồng ý, cho nên Ngô tổng anh không cần phải lo lắng, tất cả cứ giao cho tôi làm là được."

"Có câu nói này của Giang đại sư vậy thì tôi an tâm rồi!"

Chương 937 - Vua Cờ Bạc.

Cuộc sống của Ngô Hoán Phát hạnh phúc hơn 99.9999% người trên thế giới, khi hắn hiểu chuyện, sự nghiệp của cha hắn cũng đã

cất bước rồi, chờ hắn sau khi trưởng thành, cha hắn đã là người nổi tiếng, vua sơn nước Châu Á.

Hắn từ nhỏ đầu óc đã linh hoạt, thành tích học tập luôn đạt loại giỏi, sau khi tốt nghiệp trường cấp 3 liền ra nước ngoài du học, trường đại học của hắn còn là trường đạt đẳng cấp thế giới.

Đây là thành công trong sự nghiệp học tập của hắn.

Sau khi du học trở về, hắn dựa theo sắp xếp của cha tiến vào công ty nhà, mặc dù thiên phú kinh doanh của hắn không bằng cha hắn sáng lập một đế chế, nhưng nền giáo dục hắn nhận được không phải là cha hắn có thể so sánh được, hắn ở trong công ty từng bước từng bước chân thăng tiến, chỉ trong thời gian ngắn mười năm, hắn đã thuận lợi tiếp quản công ty từ cha hắn.

Đây là thành công trong sự nghiệp của hắn.

Trong thời gian hắn phấn đấu làm việc ở trong công ty, cưới một người vợ ôn nhu hiền lành.

Đây là thành công trong tình yêu.

Vợ hắn sinh cho hắn một cậu con trai rất thông minh, thành tích học tập của Ngô Thanh Viễn so với hắn lúc trước chỉ có mạnh hơn chứ không yếu, sau khi từ nước ngoài du học trở về, liền đi lên trên con đường lúc trước hắn từng đi.

Chỉ trong vài năm, liền lên tới chức tổng giám đốc, đồng thời có thực lực để đảm đang, chỉ là hắn còn trẻ mà đã kiêm luôn chức chủ tịch.

Đây là người thừa kế của Ngô gia bọn họ.

Bây giờ, điều duy nhất khiến hắn lo lắng, chính là chuyện đại sự cả đời của con trai.

Con trai của hắn năm nay đã 38 tuổi, cái tuổi này đặt ở cổ đại đã sớm làm ông nội, nhưng con trai của hắn vẫn chưa có dự định kết hôn, khiến cho người làm cha làm mẹ như bọn họ âm thầm lo lắng.

Lúc trước khi con trai nói đến người bạn gái đều tiên của mình, khi đó nó vẫn còn đang học đại học, bọn họ làm cha mẹ tự nhiên có lý do để can thiệp tình cảm của hắn.

Hiện tại thì khác, con trai hắn đã là một người có máu mặt ở trong giới kinh doanh, bọn hắn chỉ có thể thúc giục chuyện kết hôn, không thể mạnh mẽ can thiệp vào chuyện hôn nhân của hắn nữa.

Cũng may, thời đại này người hơn 40 tuổi mới kết hôn cũng nhiều, cho nên trong lòng Ngô Hoàn Phát mặc dù sốt ruột, nhưng vẫn chưa đến mức ép con trai lấy vợ.

Hắn tin tưởng con trai mình có thể xử lý tốt chuyện này, dù sao hắn hiện tại cũng đã hơn sáu mươi tuổi, thân thể rất khỏe mạnh, hắn có thể đợi được.

Sự thật chứng minh, hắn đã đúng, nhân duyên của con trai hắn đã đến rồi!

Nhưng mà, điều mà Ngô Hoán Phát tuyệt đối không ngờ rằng chính là, đối tượng con trai của hắn hẹn hò vậy mà là công chúa nước Thái Lan, cho dù Ngô gia bọn họ ở Malaysia là phú hào nổi tiếng, nhưng nói đến kết thân với quốc vương Thái Lan, cũng coi như là Ngô gia bọn họ với cao.

Sau khi nghe con trai kể lại, Ngô Hoán Phát liền hỏi: "Con trai, Giang đại sư mà con nói đến có đáng tin cậy không? Đây chính là công chúa nước Thái Lan, hắn có tư cách giúp làm mai mối, chuyện này quả thật là lật đổ nhận thức bà mối mà ba biết."

Bà Ngô cũng có chút khó tin, lo lắng hỏi: "Con trai, mẹ biết nước Thái Lan là một quốc gia Phật giáo lớn, về cơ bản toàn dân đều tin vào phật, vị Giang đại sư kia sẽ không phải tên lừa đảo giả danh đại sư Phật môn chứ?"

Ngô Thanh Viễn nghe vậy dở khóc dở cười nói: "Mẹ, mẹ cũng thật là cảnh giác, nhưng mà con trai của mẹ cũng không phải thằng ngu, làm sao sẽ dễ dàng tin tưởng một người chứ!

Giang đại sư, đó là bạn của anh Long, năng lực thôi toán nhân duyên của hắn ở trong nước rất là nổi tiếng, lúc anh Long giới

thiệu hắn cho con quen biết, đã tỉ mỉ kể qua những mối hôn sự hắn đã làm, rất là thần kỳ, không hổ là đại sư nổi tiếng."

Cha mẹ Ngô bừng tỉnh, chẳng trách con trai lại tin tưởng vị Giang đại sư này mà không nghi ngờ, hóa ra hắn là bạn của Long Trạch vũ.

Ngô Hoán Phát nói: "Nếu Giang đại sư là bạn của Long Trạch Vũ, vậy chuyện này chắc chắn sẽ không phải giả, con đối với lần xem mắt này có ý kiến gì không?"

Ở trước mặt cha mẹ, Ngô Thanh Viễn cũng không che giấu suy nghĩ của mình, thẳng thắng nói: "Giang đại sư nói con với công chúa nước Thái Lan tính cách tương hợp, con đương nhiên là muốn gặp mặt nói chuyện thử."

Ngô Hoán Phát đặt câu hỏi: "Vậy Giang đại sư có từng nói với con về thái độ của quốc vương Thái Lan đối với chuyện này không? Còn có công chúa có nguyện ý xem mắt với con không? "

Ngô Thanh Viễn: "Chuyện này vừa mới bắt đầu, quốc vương Thái Lan còn chưa biết có chuyện này, Giang đại sư hắn là đợi chúng ta xác định rõ ràng, rồi mới nói chuyện này với quốc vương nước Thái Lan.

Về phần công chúa bên này nhất định là không có vấn đề, nếu không Giang đại sư cũng sẽ không đề cập với con việc này, hắn chắc đã được sự đồng ý của công chúa, mới bay tới Malaysia tìm con."

Ngô Hoán Châu gật đầu nói: "Cha hiểu ý của con, cha với mẹ con đều không có ý kiến, con lập tức trả lời cho Giang đại sư đi, để hắn sắp xếp thời gian xem mắt!" Quốc vương Thái Lan không biết chuyện này là chuyện rất bình thường, chỉ cần công chúa đồng ý cùng với con con trai hắn xem mắt, vậy chuyện này đã đáng giá để thử.

Ngô Thanh Viễn cười nói được, hắn đã sớm đoán được câu trả lời của buổi họp gia đình này.

Chương 938 - Vua Cờ Bạc. (2)

Thủ phủ tỉnh Quảng Tây.

Sau khi bay hơn mười tiếng đồng hồ, ba người họ Khâu cuối cùng đã trở về quê hương.

Khi ba người Khâu gia đến sân bay, có hơn mười người thân đến đây đón họ, đội hình đến sân bay đón rất hùng hậu, đều là người thân của Khâu Thành Quốc.

Khâu Thành Quốc sinh ra trong một gia đình nông thôn nghèo khó ở tỉnh Quảng Tây, trong nhà có rất nhiều anh chị em, có bốn anh trai và ba chị gái, hắn là người nhỏ nhất trong nhà.

Sau khi Khâu Thành Quốc ở Mỹ kiếm được nhiều tiền, cũng không quên anh chị em của mình, vào những năm 90, đặc biệt từ Hoa Kỳ chạy về, xuất tiền giúp đỡ anh chị lập nghiệp.

Bây giờ hai ba mươi năm trôi qua, các anh chị của Khâu Thành Quốc đều có cuộc sống không tệ, đặc biệt là anh hai và chị dâu thứ hai làm ăn rất phát đạt, tài sản ròng đã lên tới hơn trăm triệu.

Còn các anh chị khác cũng có tài sản ròng gần nghìn vạn.

Các anh chị có được ngày hôm nay, Khâu Thành Quốc chắc chắn là người có công lớn nhất, lúc đó hắn từ Mỹ trở về, không chỉ giúp đỡ tài chính cho anh chị lập nghiệp, mà còn chỉ ra những con đường để anh chị khởi nghiệp bằng kiến thức và trí tuệ của mình.

Này hai mươi ba mươi năm đến, cũng không phải tất cả anh chị đều khởi nghiệp thành công, cũng có lập nghiệp có thành có bại, nhưng anh em bọn họ đoàn kết, sau khi lập nghiệp thất bại, rất nhanh lại đứng lên nhờ sự giúp đỡ của anh em.

Với một cơ hội có một không hai như vậy, anh em Khâu gia muốn không thành công cũng khó.

Dù sao, khó khăn lớn nhất của người bình thường khi khởi nghiệp chính là thiếu vốn để lập nghiệp, rất nhiều người không biết đã phải mất bao nhiêu năm mới có thể tập hợp được đủ vốn để khởi nghiệp.

Một khi thất bại, vậy thì một khi trở về trước giải phóng, cố gắng huy động vốn đầu tư mạo hiểm lần thứ hai, thì bao nhiêu năm mới là vấn đề, có thể nói là không có thử lỗi thành phẩm, hoặc là thành công, hoặc là thất bại.

Giống như anh em Khâu gia, từng mắc sai lầm một lần, sau khi đúc kết kinh nghiệm và rút ra bài học thất bại, họ lập tức lại có thể bắt đầu lần thứ hai lập nghiệp, nắm giữ điều kiện tốt như vậy, trừ phi thật sự là bùn nhão không dính lên tường được, nếu không thành công đó là tất nhiên.

Sau khi nhiệt tình chào hỏi người thân, một nhà ba người Khưu Thành Quốc một nhà ba người liền lên xe limousine của người thân, chạy thẳng đến một nhà hàng nổi tiếng nào đó.

Sau một tiếng.

Trong phòng riêng của một nhà hàng nào đó, mấy chục người Khâu gia chia thành bốn bàn để ngồi.

Một bàn là năm anh em Khâu Thành Quốc và ba anh rể, một bàn là vợ Khâu Thành Quốc cùng với bốn chị dậu và ba người chị, còn có một bàn là Khâu Ức Nam cùng với anh em họ, còn một bàn còn lại nhưng là con dâu thứ hai của Khâu gia cùng với thế hệ thứ ba của Khâu gia.

Tại bàn của Khâu Thành Quốc, Khâu đại ca hỏi: "Lão Bát, trước khi em về đã gọi điện thoại nói lần này là về quê dưỡng lão, không ở lại nước Mỹ nữa, việc này có phải là thật không?"

Khâu Thành Quốc gật đầu nói: "Đương nhiên là thật, đi Mỹ kiếm tiền có thể, nhưng dưỡng lão nhất định không có nơi nào tốt hơn quê nhà, dù sao đây cũng là nơi em đã lớn lên."

Khâu Nhị ca nói: "Trở về là được, mấy anh em chúng ta đều ở nơi này phát triển, cách tam soa ngũ là có thể tụ họp một chút, chỉ có mỗi lão Bát em ở nước Mỹ, muốn gặp mặt một lần cũng rất phiền toái. Hiện tại em trở về rồi, về sau anh em chúng ta có thể đoàn tụ vui vẻ rồi."

Khâu Thành Quốc nói: "Kỳ thực mấy năm trước em đã muốn trở về

rồi, nhưng mà khi đó Ức Nam đang trong giai đoạn đầu khởi nghiệp, em đương nhiên phải ở lại giúp nó trông coi, với lại xử lý bất động sản ở Mỹ cũng cần chút thời gian, cho nên mới kéo dài cho tới bây giờ."

Anh rể thứ ba Khưu gia nói đùa: "E rằng còn phải thêm một cái nữa, cái kia chính là không nỡ từ bỏ kỹ năng chơi bài siêu hạng của mình, ở bên Mỹ em có thể thỏa thích phát huy, về nước muốn chơi bài pu-khơ thú vị như vậy, thì phải bay qua Macao mới chơi được."

Khưu tứ ca cười nói tiếp: "Đây là chắc chắn, nếu như tôi cũng có trình đồ chơi bài như lão Bát, tôi cũng không nỡ bỏ trở về, ở lại bên nước Mỹ nhặt tiền cũng không phải rất vui vẻ nha!"

Lời này vừa nói ra, đám người dồn dập tán thành.

Đối với Khâu Thành Quốc, bọn họ làm anh làm anh rể, vậy thì thật là bội phục sát đất.

Lịch sử làm giàu của Khâu Thành Quốc, nói đến thật sự rất truyền kỳ.

Bởi vì anh em trong nhà nhiều, khi còn bé trong nhà là thật sự nghèo, ở trong một gia đình như vậy, Khâu Thành Quốc biết học tập mới là con đường ra duy nhất, nên đã rất chăm chỉ học tập.

Sự chăm chỉ đã được đền đáp, dưới bối cảnh thiết lập quan hệ ngoại giao giữa hai nước Trung Quốc và Hoa Kỳ, Khâu Thành Quốc đã giành được cơ hội "Du học giao lưu văn hóa" sang Mỹ học tập nhờ vào thành tích xuất sắc của mình.

Chỉ sau khi đến Mỹ, mới nhận ra khoảng cách kinh tế giữa Trung Quốc và Hoa Kỳ vào thời điểm đó chênh lệch lớn như thế nào.

Trong thời gian đi học, Khâu Thành Quốc làm việc bán thời gian trong một viện dưỡng lão ở đó, mỗi tháng có thể nhận được 400 USD tiền lương.

Phải biết, đây chính là những năm 70-80!

Chương 939 - Vua Cờ Bạc. (3)

Đừng nói là một tháng 400 USD, đối với người dân quê nước ta mà nói, một tháng nhọc nhằn khổ sở làm một chút, có thể có hai khoản thu nhập lớn thống nhất cũng đã là một điều sung sướng rồi.

Nói cách khác, Khâu Thành Quốc làm việc vặt một tháng, thu nhập kiếm được so với cha mẹ hắn làm việc chăm chỉ ở nhà vài năm nhiều hơn điều này cho thấy khoảng cách giữa hai nơi lớn như thế nào.

Khoản thu nhập này khiến Khâu Thành Quốc mới tới nước Mỹ cực kỳ phấn chấn, sau đó hắn làm việc cũng càng thêm nỗ lực và có trách nhiệm hơn, liên tục được thăng chức và tăng lương.

Sau một thời gian ngắn, thu nhập của Khâu Thành Quốc tăng gần gấp hai.

Sau khi thoát nghèo, Khâu Thành Quốc không cam lòng cả đời làm công, hắn cũng muốn lập nghiệp làm ông chủ.

Thế là năm ba đại học, Khâu Thành Quốc hai mươi mấy tuổi lựa chọn bỏ học, cũng từ chức công việc ở viện dưỡng lão, bắt đầu làm việc ở các nhà hàng, để tích lũy kinh nghiệm mở nhà hàng.

Khâu Thành Quốc xuất phát điểm là một nhân viên rửa bát trong một nhà hàng, bởi vì hắn chăm chỉ an tâm lại thích học tập, cho nên chỉ trong mấy năm, hắn đã trở thành đầu bếp chính của nhà hàng này.

Sau khi tích lũy được một số kinh nghiệm nhất định, thời gian cũng vào cuối những năm 80, Khâu Thành Quốc lúc này mới quyết định ra ngoài làm một mình, mở một quán ăn, gọi là "Hương vị Trung Hoa".

Sau khi sở hữu cửa hàng nhỏ của riêng mình, Khâu Thành Quốc càng có động lực hơn, cơ hồ là cả năm không ngừng, mặc dù hắn là ông chủ nhà hàng thế nhưng xào rau, giao hàng, chạy bàn, hắn đều sẽ tham dự.

Hắn lúc này, căn bản còn chưa nghĩ tới việc định cư ở nước Mỹ, hắn chỉ muốn nhanh chóng kiếm thật nhiều tiền, sau đó mặt mày rạng rỡ trở về quê hương.

Nhưng mà, cuộc sống gặp gỡ thật sự rất khó nói, vào một ngày nào đó ở cuối những năm 80, hắn giao hàng đến một câu lạc bộ bài poker, điều này đã thay đổi hoàn toàn quỹ đạo cuộc đời hắn.

Lúc đó, người khách gọi đồ ăn đang chơi bài bảy tố, Khâu Thành Quốc liền tò mò đứng ở bên cạnh quan sát một lúc, phát hiện người khách gọi món kia chỉ trong nháy mắt thắng hơn một ngàn USD.

Một khắc đó, ba quan điểm lớn của Khâu Thành Quốc đã bị ảnh hưởng rất lớn, hắn chăm chỉ khổ sở làm việc cả tháng cũng chỉ kiếm được một hai ngàn USD, người ta trong nháy mắt ở liền có thể kiếm hơn một ngàn USD, chênh lệch tâm lý này thật sự quá lớn.

Đang cảm thán người với người cuối cùng là không giống nhau, trong lòng Khâu Thành Quốc đối với bài Poker cũng tràn đầy hứng thú thật lớn.

Thế là, vào một buổi tối chủ nhật, sau khi đóng cửa nhà hàng, Khâu Thành Quốc lái xe đến câu lạc bộ Poker đó.

Sau đó, một vị vua cờ bạc đẳng cấp thế giới đã ra đời!

Đương nhiên, quá trình này khẳng định không phải thuận buồm xuôi gió, đặc biệt là lúc Khâu Thành Quốc mới vừa tiếp xúc bảy bài tố, hắn là thua nhiều thắng ít.

Nhưng không thể không nói, Khâu Thành Quốc thật sự có thiên phú, lại giỏi quan sát cùng với tư duy, thời gian chơi bài càng lâu, kỹ năng đánh bạc của hắn cũng càng ngày càng tiến bộ.

Không bao lâu nữa, hắn ở trong câu lạc bộ Poker này sẽ không tìm được đối thủ.

Mấy năm sau, hắn đi Las Vegas nghỉ dưỡng, ở thành phố này nổi tiếng về cờ bạc, Khâu Thành Quốc tham gia với tâm thái tham dự và đánh cuộc. Không nghĩ tới chính là một lần đánh bậy đánh bạ

này, khiến hắn thắng được mấy chục triệu USD.

Vào thời điểm đó, WSOP (Thi đấu thế giới bài Poker) đã bắt đầu thi đấu rồi, vận may vừa vặn Khâu Thành Quốc cũng báo danh tham gia thi đấu.

Sau đó quá ngũ quan, trảm lục tướng, đánh bại rất nhiều tuyển thủ nổi tiếng, cuối cùng giành được quán quân, giành được vòng tay vàng.

Tận dụng vận may của mình, Khâu Thành Quốc đã tham gia giải vô địch Poker Mỹ năm đó, kết quả trận chiến này Nhất Minh Kinh Nhân, hắn lần nữa đoạt được quán quân, gây chấn động nước Mỹ.

Liên tục mấy lần đoạt giải quán quân, nếu như đổi thành người bình thường, sợ là sớm đã không còn.

Nhưng Khâu Thành Quốc rất tỉnh táo, hắn cảm giác thực lực của mình vẫn chưa đủ, còn cần tiếp tục tích lũy học tập, thế là hắn bất ngờ quay trở lại thành phố nơi hắn đã gặp khó khăn lúc ban đầu, làm nhân viên chia bài ở một sòng bài tư nhân, dùng thời gian hơn một năm chuyên tâm quan sát nhất cử nhất động của những người chơi trong sòng bạc, tính toán làm sao hiểu được lòng người.

Hai năm sau, bậc thầy cờ bài Khâu Thành Quốc tái xuất giang hồ, tham gia sự kiện WSOP trị giá 3000 đô la năm đó, đồng thời lại một lần nữa đoạt được giải quán quân.

Từ đây, vừa ra là không thể ngăn cản, giành được vô số chức vô địch Poker và trở thành vua cờ bạc nổi tiếng thế giới.

Để trở thành cao thủ cờ bạc có đẳng cấp, hắn cũng sẽ không còn tiếp tục thiếu tiền, huống chi là vua cờ bạc cấp thế giới, giá trị tài sản ròng của hắn cũng đã lên tới hơn một tỷ USD, có thể nói là được cả danh tiếng và lợi ích.

Chương 940 - Giang Đại Sư, Vợ Tôi Sinh Rồi Sao?

Tại cung điện vương quốc Thái Lan.

Công chúa Diana đang cùng cha là quốc vương Thái Lan dùng cơm.

Sau khi đã ăn uống no nê, công chúa Diana mới lên tiếng: “Phụ vương, con có chuyện muốn nói với người.”

Quốc vương Thái Lan cầm khăn giấy lau miệng, không để ý đáp: “Có chuyện gì? Con cứ nói đi!”

Công chúa Diana nói: “Con biết dạo gần đây phụ vương vẫn luôn vì chuyện chung thân đại sự của con mà nhọc lòng, để san sẻ gánh nặng với phụ vương, con đã tự tìm cho mình một đối tượng cũng không tệ lắm qua người mai mối, hi vọng phụ vương có thể gặp anh ấy một lần, xem anh ấy có phù hợp làm phò mã tương lai của vương quốc Thái Lan chúng ta không.”

Quốc vương Thái Lan nghe xong, lông mày hơi nhíu lại, gần đây, vì các vấn đề chính trị, ông hắn quả thật có ý định gả đứa con gái này đi để kết thông gia, chỉ là trong lúc ông vẫn còn đang tìm kiếm ứng cử viên làm thông gia của mình, không nghĩ tới con gái ông đã đi trước một bước tìm người mai mối giới thiệu đối tượng cho mình rồi.

Quốc vương Thái Lan không lập tức phản đối, mà híp hai mắt lại, hỏi: “Diana, con là mời người mai mối từ đâu tới vậy?”

Công chúa Diana nói: “Người mai mối này là con mời tới từ Trung Quốc.”

Quốc vương Thái Lan bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Mấy người trước con đi du lịch từ Trung Quốc về, đi cùng con về cũng có một cậu thanh niên người Trung Quốc, đó chính là người mai mối con mời tới sao?”

Công chúa Diana gật đầu nói: “Đúng vậy, cậu ấy chính là người mai mối con mời tới, cậu ấy là một đại sư mai mối nổi danh khắp Trung Quốc, cực kì am hiểu suy tính nhân duyên, ở quê hương cực kì được kính trọng.”

Vương quốc Thái Lan vốn là một đất nước Phật giáo, đối với xưng hô đại sư này khá là nhạy cảm, quốc vương Thái Lan nghe vậy liền

bắt đầu truy vấn về lai lịch của vị đại sư này.

Công chúa Diana liền kể lại sinh động về lai lịch của Giang đại sư và một vài sự tích thần kì không phải ai cũng biết cho quốc vương Thái Lan nghe, khiến quốc vương Thái Lan cũng kinh ngạc không thôi.

Sau khi nói xong về Giang đại sư, công chúa Diana kết lại một câu: "Phụ vương, năng lực suy tính nhân duyên của Giang đại sư lợi hại như vậy, con đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội lần này, cho nên liền nhờ một người bạn ra mặt, mời Giang đại sư tới giúp con tìm kiếm đối tượng, con tin chắc rằng cậu ấy sẽ không khiến con thất vọng."

Quốc vương Thái Lan tiêu hóa xong toàn bộ những tin tức này rồi mới lên tiếng hỏi: "Vậy vị Giang đại sư kia giới thiệu cho con đối tượng như thế nào?"

Công chúa Diana nói: "Đối tượng Giang đại sư giới thiệu cho con là con trai của một gia đình giàu có nhất Singapore, năm nay 38 tuổi, chiều cao 1m77, từng du học tại đại học Tokyo ở Nhật Bản, học chuyên ngành hóa học kỹ thuật, sau khi tốt nghiệp lại tới đại học California ở Mỹ lấy bằng thạc sĩ ngành quản trị kinh doanh.

Hiện tại, anh ấy đang là thành viên hội đồng quản trị kiêm giám đốc của tập đoàn XX, chủ tịch tập đoàn này là cha anh ấy, trong vài năm trở lại đây, cha anh ấy đã dần dần ủy quyền tập đoàn lại cho anh ấy, thực tế, bây giờ anh ấy đã trở thành người đứng đầu tập đoàn rồi.

Bất kể là gia cảnh hay năng lực của anh ấy đều rất tốt, tính cách cũng phù hợp với con, quả thật có tư cách xem mắt với con, phụ vương, người nói có đúng không?"

Quốc vương Thái Lan nghe xong cũng âm thầm gật đầu, gia cảnh của đối phương thế nào, ông không thèm để ý, dù sao thì ông cũng không chỉ là một trong những quốc vương có quyền thế hàng đầu thế giới, mà còn là quốc vương giàu có nhất thế giới, chỉ một nhà gọi là giàu nhất Singapore mà thôi, đương nhiên không có tư cách để ông để vào mắt.

Có điều, nếu người này đã có năng lực quản lí một tập đoàn giá trị mấy trăm tỉ trên thị trường, vậy quả thật cũng có thể gọi là ưu tú, có tư cách làm phò mã tương lai của vương quốc Thái Lan này.

Nghĩ tới đây, quốc vương Thái Lan nói: "Nếu như những gì Giang đại sư kia giới thiệu cho con là đúng sự thật, vậy người làm phụ thân ta đây sẽ nể mặt Giang đại sư, gặp mặt cậu ta một lần!"

Công chúa Diana vui vẻ cười nói: "Cảm ơn phụ vương, vậy con sẽ lập tức đi thông báo với Giang đại sư, bảo cậu ấy sắp xếp thời gian gặp mặt.

...

Chủ Nhật, ngày 26 tháng 5 năm 2024.

Hôm nay đối với Tề Hải Yến mà nói là một ngày vô cùng vô cùng quan trọng, bởi vì ngày hôm nay, cô đã có một căn phòng dành riêng cho mình tại thành phố Trung Hải này.

Tề Hải Yến sinh ra ở huyện An Nguyên, Quý Châu, trong một gia đình nghèo khó tại một khu nông thôn trên ngọn núi hẻo lánh nào đó, trong nhà có bảy anh chị em, cuộc sống trải qua cực kì kham khổ, ăn bữa trước lo bữa sau.

Tận tới khi anh trai của cô trưởng thành, bắt đầu ra ngoài làm công mới dần hóa giải được khốn cảnh trong nhà, đây cũng là nguyên nhân cô có thể chuyên tâm học trung học.

Sau khi cô tốt nghiệp trung học, bởi vì thành tích thi tốt nghiệp không tốt, cho nên cũng không tiếp tục học lên đại học nữa mà đi theo anh trai ra ngoài làm công.

Từ thời điểm rời khỏi thôn đó, Tề Hải Yến đã tự nói với mình nhất định phải nghĩ cách nhảy ra khỏi cái nơi quỷ quái nghèo rớt mùng tơi đó.

Nếu như cô là đàn ông thì muốn đạt được mục đích này đương nhiên chẳng phải chuyện dễ dàng gì, nhưng Tề Hải Yến là con gái, lại còn là người con gái có ngoại hình không tệ, muốn làm được việc này cũng không phải quá khó khăn.

Chương 941 - Giang Đại Sư, Vợ Tôi Sinh Rồi Sao? (2)

Sự thật đúng là như thế, Tề Hải Yến làm công bên ngoài mấy năm đã gặp rất nhiều cơ hội lấy chồng, những người đàn ông từng thích cô kia đều có điều kiện kinh tế khá, chỉ cần cô nguyện ý gật đầu thì sẽ có thể dễ dàng sống cuộc sống tốt hơn cả những người ở trong thành phố.

Chỉ tiếc rằng, những người đàn ông kia hoặc là đã lớn tuổi, hoặc là xấu, hoặc là đã có gia đình, không có lấy một người nào có cả điều kiện kinh tế và điều kiện cá nhân tốt.

Cho tới khi gặp được chồng hiện tại, Lưu Tuấn Hùng, Tề Hải Yến mới chào đón một mùa xuân mới.

Lưu Tuấn Hùng mặc dù cũng là người nông thôn như cô, nhưng người nông thôn như Lưu Tuấn Hùng khác với cô, chí ít thì hoàn cảnh chung ở thôn Lưu Tuấn Hùng vẫn tốt hơn so với thôn của cô nhiều, gia cảnh thì lại càng không thể so sánh.

Chủ yếu nhất là công việc của Lưu Tuấn Hùng tốt, mỗi tháng có thể kiếm được hai, ba vạn, cộng thêm ngoại hình của Lưu Tuấn Hùng không tệ, có thể nói đây là người đàn ông Tề Hải Yến luôn mơ ước được gả cho.

Lúc đó, thật sự chưa nói tới là ai theo đuổi ai, dù sao cả hai người cũng đều có tình ý, cứ như vậy thuận lợi ở chung một chỗ.

Trước hôn nhân, Tề Hải Yến ít nhiều vẫn có chút tự ti, sợ Lưu Tuấn Hùng ghét bỏ gia thế của mình, liền nói một lời nói dối nho nhỏ rằng nhà mình làm buôn bán nhỏ lẻ.

Tận tới sau khi kết hôn, Tề Hải Yến mới thẳng thắn nói thật với chồng.

Thời điểm hai vợ chồng mới cưới là khoảng thời gian gắn bó như keo sơn, Tề Hải Yến lại không phải loại người nhu nhược đem toàn bộ ra để nâng đỡ em trai khiến người ta chán ghét kia, bây

giờ lại chủ động thẳng thắn, theo đó mở ra thêm mấy tư thế mới, Lưu Tuấn Hùng đương nhiên sẽ không so đo với cô.

Sau khi kết hôn, vợ chồng ân ái, con trai cũng thuận lợi sinh ra, bây giờ lại thành công mua nhà ở Trung Hải, Tề Hải Yến cảm thấy mình thật sự đã đi tới đỉnh cao của cuộc đời rồi.

Hôm nay là ngày chuyển vào nhà mới, thật ra không chỉ có Tề Hải Yến cười đến không ngậm miệng được, ngay cả cha mẹ chồng cô cũng mặt mày tươi cười.

Đương nhiên, Tề Hải yến cũng biết rõ trong lòng, cô có thể nhanh chóng chiếm được một căn nhà ở Trung Hải như vậy không thể bỏ qua công lao của em họ chồng mình, Giang Phong.

Qua một phen đại chiến, hai vợ chồng ôm nhau ngủ, lúc sắp tiến vào mộng đẹp, trong lòng Tề Hải Yến bỗng dưng nhớ tới cha mẹ và đám anh chị em nhà mình.

Về mặt kinh tế, cô không có năng lực giúp đỡ những anh chị em kia của mình, nhưng có thể nhờ chồng nghĩ cách giúp một chút, chỉ giúp cho anh chị em của cô một con đường, giúp mấy người họ cũng có một cuộc sống tốt hơn, như vậy mới không uổng công anh chị đã từng chăm sóc cô.

...

Tỉnh thành Quế tỉnh.

Một nhà ba người Khâu Thành Quốc đi tới tiểu khu Tây Phái Ngự Giang cao cấp này, hôm nay bọn họ sang đây xem phòng, đã quyết định về nước dưỡng lão, việc đầu tiên cần làm chính là chọn chỗ ở.

Tây Phái Ngự Giang chính là một trong những tiểu khu được coi là cao cấp đối với ba người Khâu gia.

Khâu Thành Quốc không thiếu tiền, ông đã nhìn trúng khu căn hộ vương giả 470m2 với danh xưng "Một tầng một dòng họ, một hộ một giang sơn" ở Tây Phái Ngự Giang này.

Lúc này, một cô gái chuyên bán bất động sản ngoại hình cũng

không tệ lắm đang liên tục giới thiệu về khu căn hộ vương giả này, đem đủ loại ưu thế của khu căn hộ ra xào đi xào lại.

Ba người Khâu gia càng nghe càng hài lòng.

Nhất gia chi chủ Khâu Thành Quốc nghe xong cũng hài lòng mà ra quyết định ngay tại chỗ: "Được, vậy lấy cái này!"

Khu căn hộ vương giả này quả thực xứng đáng với danh xưng bá đạo của nó, ngoại trừ giá cả đắt, thì những thứ khác thật sự khiến người ta hài lòng. Mà Khâu gia bọn họ hiển nhiên là không thiếu chút tiền này.

Cô gái chuyên bán bất động sản nghe vậy thì cười tươi đến mức cả hai mắt đều nheo lại thành một đường, vừa nói lời nịnh nọt vừa dẫn ba người Khâu gia tới bộ phận bán bất động sản để kí hợp đồng.

Toàn bộ khoản tiền mua nhà được trả hết trong một lần, thủ tục nhẹ nhàng đơn giản.

Chỉ trong vòng vẻn vẹn hai ngày, Khâu gia đã cầm trong tay giấy chứng nhận bất động sản.

...

Cuối tháng, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, Ngô Thanh Viên và cha mẹ cùng bay tới vương quốc Thái Lan gặp mặt cùng quốc vương Thái Lan và công chúa Diana.

Địa điểm gặp mặt là ngay trong cung điện.

Cũng chỉ có thể gặp mặt tại cung điện mà thôi, dù sao thì lấy thân phận cao quý của quốc vương Thái Lan, mỗi lần đi ra ngoài đều có thanh thế lớn, nếu như bị công chúng biết được quốc vương Thái Lan cùng công chúa Diana đi xem mắt, vậy chắc chắn sẽ trở thành tin tức chấn động quốc tế.

Lần xem mắt này, người mai mối Giang Phong lại không tham dự, lúc một nhà Ngô Thanh Viễn ngồi lên máy bay bay tới vương quốc Thái Lan, hắn đã ngồi lên máy bay về nước rồi.

Chỉ còn ba ngày nữa sẽ có tin vui con trai Uông tổng chào đời, ông mối Giang Phong này chuẩn bị được chứng kiến đời thứ ba của Uông gia chào đời.

Bởi vì Uông tổng đối với hắn thật sự rất tốt, không chỉ tặng cho hắn một căn biệt thự với tổng trị giá hơn 30 triệu, mà còn dẫn theo hắn đi làm quen với không ít con ông cháu cha và con em nhà giàu, giúp mở rộng mạng lưới quan hệ của hắn lên nhiều lần.

Chương 942 - Giang Đại Sư, Vợ Tôi Sinh Rồi Sao? (3)

Chớp mắt đã tới ngày mùng 2 tháng 6.

Tiêu Mẫn đã vào nhập viện tại một bệnh viện tư nhân nổi tiếng từ trước một ngày, ở bệnh viện nhà nước, dù có tiền cũng không thể nhận được phục vụ quá tốt, nhưng ở bệnh viện tư nhân thì chỉ cần có tiền, bạn chính là tổ tông, muốn được phục vụ tốt bao nhiêu thì sẽ có phục vụ tốt bấy nhiêu.

Lúc này, ở ngoài phòng sinh đang tụ tập một đám người, Uông phụ, Uông mẫu và một đám thân thích Uông gia, còn có Tiêu phụ, Tiêu mẫu và một đám thân thích Tiêu gia nữa, đương nhiên cũng không thể thiếu được bạn bè thân thiết của Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn.

Mặt khác, còn có cả đại diện của các đối tác làm ăn thân cận của Uông gia.

Tóm lại, tất cả những người có quan hệ gần gũi với Uông gia, cơ bản đều tới.

Đây chính là hiện thực, khi bạn có tiền, vợ sinh con, cha mẹ sinh nhật, thậm chí là tảo mộ cho người thân cũng đều sẽ có người tới góp mặt chung vui.

Trái lại, nếu như không có tiền, dù có mời khách tới dự lễ kết hôn thì người ta cũng chỉ tùy tiện cho một cái hồng bao là xong, còn người thì chắc chắn sẽ không rảnh để tới tham dự hôn lễ.

Giang Phong vẫn luôn chăm chú quan sát thông tin xứng đôi của Uông Văn Kiệt trên màn hình giả lập, khi thấy thông tin của con trai lớn Uông Văn kiệt xuất hiện, hắn liền tươi cười chắp tay nói với Uông Văn Kiệt: “Uông tổng, chúc mừng anh đã sinh được quý tử.”

Uông Văn Kiệt nghe vậy thì mừng rỡ, kích động hỏi: “Giang đại sư, vợ tôi sinh rồi sao?”

Ánh mắt tất cả mọi người cũng đều dồn lên trên người Giang Phong.

Giang Phong cười, gật đầu nói: “Ừm, sinh rồi, mẹ tròn con vuông, đứa nhỏ nặng bảy cân tám.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không khỏi mở to hai mắt nhìn, mặc dù tất cả những người ở đây đều đã nghe nói về danh tiếng của Giang đại sư, đều biết Giang đại sư có năng lực thần kì mà bọn họ không thể nào hiểu được, nhưng khi nghe thấy hắn nói lời này thì vẫn không khỏi kinh ngạc.

Đúng lúc này, cửa phòng sinh mở ra, cô y tá bước ra, vui vẻ báo tin vui cho tất cả mọi người: “Chúc mừng, sản phụ đã sinh xong, mẹ tròn con vuông, đứa trẻ nặng bảy cân tám lạng.”

Giờ phút này, đám người thật sự là phục tới không thể phục hơn với năng lực suy tính như thần của Giang đại sư.

Lấy lại tinh thần, Uông phụ Uông mẫu đã chuẩn bị một xấp hồng bao từ sớm, lúc này liền bắt đầu phát cho mọi người, gặp người là phát, vẻ hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Tiêu phụ Tiêu mẫu cũng cực kì mừng rỡ, con gái bọn họ tuy nói là minh tinh, nhưng kết thân với Uông gia tuyệt đối là với cao, người làm cha làm mẹ như hai người cũng vẫn luôn lo lắng thấp thỏm.

Bây giờ thì ổn rồi, bụng con gái hai người cũng không chịu thua kém, đứa đầu tiên đã sinh ra được cho Uông gia một thằng nhóc mập mạp, địa vị trong gia đình cũng trở nên vững chắc.

Con vừa chào đời, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, vì sản phụ sau khi sinh con xong sẽ có tỉ lệ xuất huyết mạnh nhất

định, cho nên bắt buộc phải được theo dõi kĩ lưỡng trong khoảng thời gian này.

Ví dụ như theo dõi huyết áp của sản phụ, lượng máu chảy hậu sản của sản phụ, hơn nữa, mọi người đều biết sản phụ sau khi sinh con xong, tâm tình đều sẽ tương đối kém, cho nên bác sĩ cũng cần phải quan sát trạng thái tinh thần của sản phụ, tránh xuất hiện các vấn đề về tâm lí.

Hơn nữa, 90% các bệnh biến chứng hậu sản cũng sẽ xuất hiện trong 2 tiếng đầu sau sinh, bởi vậy, để sản phụ ở trong phòng sinh thêm hai tiếng để theo dõi là điều cần thiết.

Bạn bè thân thích hai bên Uông gia và Tiêu gia và các đối tác làm ăn cũng đều ở lại bệnh viện cùng Uông tổng, nhất quyết chờ tới khi gặp được sản phụ và đứa trẻ mới chào đời rồi mới đi.

Uông gia là một trong số ít phú hào cấp trăm tỷ ở trong nước, bây giờ, trưởng tôn của Uông gia chào đời, tin tức này vừa truyền ra ngoài đã nhanh chóng leo lên bảng hotsearch, cũng chiếm cứ vị trí đầu tiên trong bảng.

“Tin vui, Tiêu Mẫn sinh quý tử, tập đoàn Uông thị đã có người kế thừa.”

“Tiêu Mẫn sinh trưởng tôn cho Uông gia, ngồi vững trên vị trí nàng dâu Uông gia.”

“Tiêu Mẫn sinh con...”

Tiêu Mẫn bây giờ là minh tinh tuyến một, cộng thêm thân phận con dâu hào môn, đứa con đầu lòng của cô lôi kéo sự chú ý của toàn bộ trang mạng cũng là chuyện bình thường, nhất là những người yêu thích âm nhạc của cô, họ lập tức đăng tin chúc phúc, từng người từng người câu từ so với người sau lại càng xúc động hơn.

Sau hai tiếng, Tiêu Mẫn và con trai mới được đẩy ra từ phòng sinh.

Uông Văn Kiệt lập tức đi lên nắm chặt tay Tiêu Mẫn, ấm áp nói: “Vợ, em vất vả rồi, em bây giờ thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Sắc mặt Tiêu Mẫn vẫn còn hơi nhợt nhạt, cố gắng nở nụ cười nói: "Em không sao, chỉ là vừa rồi lúc sinh quá đau, bây giờ vẫn chưa hết."

Nói xong lại quay sang chào hỏi cha mẹ mình và cha mẹ chồng, cùng Giang đại sư và đám người ở đó.

Uông phụ tươi cười rạng rỡ nói:" Tiêu mẫn, cha thay liệt tổ liệt tông Uông gia cảm ơn con, con đã lập công lớn cho Uông gia chúng ta rồi!"

Lúc nói chuyện, con mắt của ông vẫn luôn đặt trên người đứa bé nằm bên cạnh Tiêu Mẫn, thật sự là càng nhìn càng thích, thằng nhóc này thật sự là giống ý như đúc cha nó khi còn bé.

Tiêu Mẫn khiêm tốn đáp vài câu, mẹ chồng cô đã không đợi nổi nữa mà ôm cháu trai lên.

Sau đó, toàn bộ sự chú ý của Uông phụ, Uông mẫu và Tiêu phụ, Tiêu mẫu đều đặt trên người đứa trẻ.

Chương 943 - Cố Sự Lập Nghiệp Bi Thương Nhất

Tại một tiểu khu nào đó ở thành phố Thâm Quyến.

Hạ Phi Long đứng trên ban công căn phòng vừa mua, ngắm nhìn khung cảnh quen thuộc kia, trong lòng chẳng có chút cảm giác vui mừng nào, ngược lại còn mơ hồ có chút mất mát.

Mấy năm trước, Hạ Phi Long đã chứng kiến câu chuyện dốc lòng lập nghiệp bi thương nhất hắn từng thấy trong vòng bạn bè của mình, đại khái là có một thương nhân ở thành phố Thâm Quyến, vào mười năm trước đã bán đi căn phòng lớn tổng giá trị 80 vạn của mình ở Nam Sơn, sau khi trả nợ ngân hàng thì trong tay còn dư lại 60 vạn, thương nhân đó cầm 60 vạn này quyết định đi lập nghiệp.

Trai qua mấy năm cố gắng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng,

công ty của người này cuối cùng cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Vất vả lăn lộn gần mười năm, cuối cùng kiếm được 4 triệu lợi nhuận ròng.

Thế là, thương nhân đó dùng số tiền này làm tiền đặt cọc, mua lại căn phòng năm đó đã bán đi.

Lúc đó, Hạ Phi Long chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng giờ, hắn lại không cười được.

Bởi vì, chuyện tương tự như vậy đã xảy ra với hắn.

Căn phòng hắn vừa mua này chính là căn phòng hắn đã bán đi mười năm trước để lấy tiền lập nghiệp, lúc đó hắn vừa mới đi du học Mỹ trở về, tâm cao khí ngạo, cảm thấy mình có thể lên trời, liền bán đi căn phòng cha mẹ để lại cho hắn, sau đó bước lên con đường lập nghiệp.

Bây giờ, mười năm đã trôi qua, công ty của Hạ Phi Long trải qua mấy nguy cơ, cuối cùng vẫn chống chọi được, còn kiếm được không ít tiền, kết quả hắn vẫn phải khó khăn lắm mới mua được căn phòng trước đây đã bán đi về, điều này thật sự khiến hắn bị đả kích lớn.

Giờ phút này, Hạ Phi Long thật sự có chút hoang mang, mười năm vất vả lập nghiệp qua rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Nửa ngày sau, Hạ Phi Long mới bình ổn lại tâm tình, hắn suy nghĩ rõ ràng rồi, mười năm lập nghiệp kia cũng không phải không thu hoạch được gì, chi ít bây giờ trong tay hắn có cả một công ty có thể kiếm ra tiền, mà mười năm dốc sức làm việc cũng giúp hắn tích lũy được vốn kinh nghiệm phong phú, đây cũng là một dạng tài sản quý giá.

Nghĩ thông suốt xong, Hạ Phi Long cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, mà chuyển suy nghĩ sang chuyện khác, đó chính là chuyện chung thân đại sự của hắn.

Hạ Phi Long năm nay đã 34 tuổi, mặc dù đã từng kết giao với rất nhiều bạn gái, nhưng đều chỉ là theo nhu cầu nhất thời, cả hai đều không có ý bước vào lễ đường.

Bây giờ, công ty phát triển phát đạt phồn vinh, căn phòng đã bán lúc trước cũng mua về được rồi, cũng đã tới lúc cân nhắc tìm đối tượng kết hôn, nối dõi tông đường cho Hạ gia rồi.

Nghĩ tới đây, Hạ Phi Long liền lấy điện thoại di động ra, gọi cho một người dì họ của mình.

Điện thoại vừa kết nối, chào hỏi vài câu xong, Hạ Phi Long liền đi thẳng vào vấn đề, nói: "Dì Cửu, lần trước dì nói với con về đại sư mai mối kia, cậu ấy có thật sự lợi hại như lời dì nói không?"

Dì Cửu không chút do dự nói: "Chuyện này cần gì phải bàn nữa, chuyện Giang đại sư am hiểu suy tính nhân duyên đã là chuyện cả nước đều biết rồi, có phải cháu muốn tìm Giang đại sư làm mai mối rồi không?"

Hạ Phi Long vâng một tiếng, nói: "Cháu quả thật có ý định này."

"A Long, cháu nghĩ như vậy là rất đúng, bây giờ tuổi cháu cũng không còn nhỏ nữa, đúng ra đã nên tìm vợ sinh con từ sớm rồi."

Nói tới đây, dì Cửu lại thở dài một hơi: "Nếu như cha mẹ cháu vẫn còn, hai người họ đã sớm giục cháu đi xem mắt rồi, nào có chuyện để mặc cháu tới tận bây giờ vẫn chưa có vợ con gì chứ!"

Hạ Phi Long trầm mặc một chút, sau đó nói: "Cảm ơn dì Cửu đã quan tâm, không biết dì có số điện thoại của Giang đại sư không?"

Dì Cửu lập tức trả lời: "Đương nhiên là dì có số điện thoại của Giang đại sư rồi, có điều dì kiến nghị cháu chuẩn bị quà cáp đầy đủ, đi một chuyến tới tỉnh thành Quế tỉnh, tự mình tới đó mời môi."

Hạ Phi Long gật đầu nói: "Cháu biết rồi dì Cửu, cháu nghe dì."

...

Sau khi chào đón sự chào đời của con trai Uông Văn Kiệt, Giang Phong liền trở về tỉnh thành Quế tỉnh.

Lúc này, tại biệt thự Tây Phái Ngự Giang, Giang Phong đang uống trà trò chuyện về tiểu thuyết với cha vợ hắn.

Lần trước, Giang Phong có đề cử mấy cuốn tiểu thuyết lịch sử kinh điển cho cha vợ, cha vợ hắn sau khi xem xong thật sự cảm thấy được mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới tiểu thuyết lịch sử còn có thể được viết như vậy.

Hiện tại, cuộc trò chuyện giữa cặp cha vợ và con rể này chính là về tiểu thuyết hư cấu bối cảnh lịch sử kinh điển « Cực Phẩm Gia Đinh », Hoàng Nguyên Giáp hết lời khen ngợi cuốn tiểu thuyết: "Tác giả cuốn sách này đúng là nhân tài mà, cách hành văn hài hước, nội dung lại đi sâu vào lòng người, nhân vật được tả cực kì sống động chân thực, nhất là nhân vật nữ chính kia, thật sự là rất tuyệt."

Giang Phong cười nói: "Cuốn tiểu thuyết này được viết năm 2007, đến nay đã được 17 năm rồi, lúc cuốn tiểu thuyết này vẫn còn đang được đăng nhiều kì, thật sự đã mang tới chấn động không nhỏ, luôn đứng hàng đầu trong bảng xếp hạng trên các web đọc truyện, bị vô số người mê sách truy lùng, đúng là một tác phẩm kinh điển không thể bỏ qua được."

Hai người nói từ « Cực Phẩm Gia Đinh », sau đó lại vòng lại thảo luận về cuốn « Trở lại Minh triều làm vương gia », đây đều là những tiểu thuyết mạng bối cảnh lịch sử hay nhất, có rất nhiều thứ đáng để thảo luận.

Một bên khác, Hoàng Linh Vi đang nói chuyện với mẹ mình về chuyện sửa chữa trang trí lại nhà cửa.

Hoàng phụ, Hoàng mẫu chỉ có một đứa con gái này, sau khi con gái chuyển sang bên này ở, hai vợ chồng cũng quyết định mua một căn phòng nhỏ ở Tây Phái Ngự Giang, tiện cho con gái sang đây ở lâu dài.

Chương 944 - Cố Sự Lập Nghiệp Bi Thương Nhất (2)

Hoàng phụ, Hoàng mẫu chỉ có một đứa con gái này, sau khi con gái chuyển sang bên này ở, hai vợ chồng cũng quyết định mua một căn phòng nhỏ ở Tây Phái Ngự Giang, tiện cho con gái sang đây ở

lâu dài.

Mặc dù nhà con rể đã rất lớn, tám, mười người tới cũng vẫn đủ chỗ ở, có điều bất kể là cha mẹ chồng và con dâu, hay cha mẹ vợ và con rể, ở chung dưới một mái nhà lâu sẽ rất dễ xảy ra mâu thuẫn.

Dù sao thì hai người cũng không thiếu tiền, tự mình mua một căn phòng nhỏ ở đây cũng tương đối tốt.

Lần này Hoàng Linh Vi mang thai, Hoàng phụ Hoàng mẫu tới đây chăm sóc con gái liền tiện tay mua lại một căn phòng, hiện tại, căn phòng đó vẫn đang trong quá trình tu sửa!

Trong phòng bếp, hai người giúp việc là Văn Bảo Nhi và Lục Ngọc đang nấu nướng, sau khi công tác tại nhà ông bà chủ được mấy tháng, hai người cơ bản đã hiểu rõ khẩu vị của chủ nhà, làm thức ăn càng ngày càng hợp khẩu vị, khiến chủ nhà khó mà rời hỏi hai người trong một thời gian ngắn được.

Cả hai đều là cao thủ phòng bếp, nắm rất rõ thời gian nấu từng loại thức ăn, dù chủ có muốn ăn nhiều tới cỡ nào, hai người đều có thể hoàn thành tươm tất đúng giờ ăn cơm.

Hôm nay, cả nhà dùng cơm lúc đúng 12 giờ trưa.

Lúc đang dùng cơm, Hoàng mẫu cũng không nhịn được mà nói lời khen ngợi trước mặt con rể: “Tay nghề của Tiểu Dao và Bảo Nhi thật sự là càng ngày càng tốt, thức ăn hôm nay thật sự rất ngon.”

Lúc có khách, hai người giúp việc là Lục Ngọc và Văn Bảo Nhi cùng hai vệ sĩ Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng sẽ không lên bàn cùng ăn cơm với nhà chủ.

Nhưng nếu không có khách bên ngoài tới, chỉ có người trong gia đình ở đó thì họ cũng sẽ được mời lên cùng ngồi ăn cơm.

Lúc này, được Hoàng mẫu khen tay nghề ngay trước mặt, Lục Ngọc và Văn Bản Nhi đều cảm thấy cực kì vui vẻ, khiêm tốn nói: “Dì quá khen rồi!”

Giang Phong nhìn hai người, nói đùa: “Tay nghề nấu ăn của hai

người đúng là rất tốt, đây cũng là lí do tôi chậm chạp mãi chưa giới thiệu đối tượng cho hai người đấy, chủ yếu là sợ hai người có được đối tượng vừa lòng đẹp ý rồi sẽ từ chức không làm nữa, vậy thì tôi đây thua lỗ lớn rồi!"

Vẫn là Văn Bảo Nhi tương đối nhanh nhạy, nghe xong liền lập tức tỏ thái độ nói: "Làm sao có thể như vậy được, chỉ cần ông chủ bà chủ không chê em, thì em vẫn sẽ luôn ở chỗ này, có đuổi cũng không đi đâu."

Lục Ngọc cũng tỏ thái độ theo: "Em cũng vậy, chỉ cần ông chủ bà chủ không đuổi em đi, thì em vẫn sẽ cứ ở chỗ này, kể cả lấy chồng rồi cũng sẽ không ảnh hưởng tới quyết định của em."

Hoàng Linh Vi cũng nói đùa: "Chị ngược lại lại không thích các em nấu ăn ngon như vậy đâu, hai người chưa vào làm được bao lâu mà chị đã mập lên mấy cân rồi."

Cả nhà nghe vậy thì không khỏi cười ra tiếng.

...

Cơm nước xong xuôi, Giang Phong lại nhận được điện thoại từ công chúa Diana.

Trong điện thoại, công chúa Diana vui vẻ nói: "Giang đại sư, tôi thật sự phục năng lực suy tính nhân duyên của ngài rồi, đối tượng cậu giới thiệu cho tôi kia, tôi càng ở chung càng hài lòng, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, anh ấy sẽ chính thức trở thành phò mã của tôi sớm thôi."

Giang Phong cười nói: "Vậy thì chúc mừng công chúa, phụ vương của cô hẳn là không có ý kiến gì chứ?"

Công chúa Diana cười nói: "Phụ vương của tôi không có ý kiến gì, tôi còn tưởng rằng mình phải nhờ tới viện binh cơ đấy, không nghĩ tới phụ vương lại rất hài lòng với đối tượng xem mắt này của tôi."

Giang Phong nói: "Không có ý kiến gì là tốt rồi, vậy hai người ở chung thật tốt nhé, chờ tới lúc cử hành hôn lễ nhớ phát thiệp mời cho tôi, tôi nhất định sẽ tới chúc mừng."

Công chúa Diana cười ha ha nói: “Chắc chắn phải phát thiệp mời cho cậu rồi, có điều bây giờ vẫn còn sớm, tối thiểu cũng phải cần thêm một thời gian tìm hiểu nhau thật kĩ đã, sau đó mới có thể đi vào lễ đường được.”

Giang Phong đồng tình nói: “Ừm, dù sao cũng là chuyện chung thân đại sư, thật trọng là điều cần thiết.”

Sau đó, hai người lại rảnh rỗi nói chuyện phiếm thêm một hồi, sau đó mới cúp máy.

...

Tại một bệnh viện hàng đầu ở tỉnh thành tỉnh Giang Tô, Tiền Tam Bảo tay hơi run nhận lấy tờ báo cáo giám định người thân qua xét nghiệm DNA từ trong tay bác sĩ, đưa mắt nhìn tới kết quả giám định ở dưới cùng: Người có mẫu DNA kí hiệu A2024060356 số 002 có quan hệ huyết thống với người có mẫu DNA kí hiệu A2024060356 số 001.

Đọc được dòng kết luận giám định này xong, Tiền Tam Bảo năm nay đã 30 tuổi như trút được gánh nặng, tờ giấy này chứng minh trên đầu hắn không hề mọc cỏ xanh, con trai đúng là con trai ruột của hắn.

Nhưng Tiền Tam Bảo lại đột nhiên nhíu mày lại, nếu con trai đã đúng là con ruột của hắn, vậy hắn thật sự nghĩ mãi không ra vì sao con trai mình lớn lên lại xấu như vậy?

Tiền Tam Bảo hắn đúng là không phải soái ca, nhưng ngoại hình cũng coi như tạm được, mà vợ hắn, Cố Vân, thì càng không cần phải nói, tuyệt đối là một đại mỹ nữ.

Chương 945 - Cố Sự Lập Nghiệp Bi Thương Nhất (3)

Con hai người bọn họ sinh ra, theo lý thuyết, bất kể là di truyền gen của ai đi nữa, lớn lên cũng sẽ chắc chắn không quá xấu, nhưng hết lần này tới lần khác, đứa con trai ngoài ý muốn này của hắn

lớn lên còn không bằng cha mình, khiến hai, ba năm qua hắn phải chịu giày vò khổ sở, không chỉ một lần hoài nghi đây không phải con ruột của mình.

Không chỉ riêng hắn, ngay cả cha mẹ hắn cũng có chung nghi ngờ này.

Tiền Tam Bảo đoán rằng, có lẽ bạn bè thân thích của mình cũng có nghi ngờ tương tự vậy, chỉ là không thể nói thẳng ra trước mặt hắn mà thôi.

Vài ngày trước, Tiền Tam Bảo không chịu đựng nổi nữa đã vụng trộm mang theo con trai tới bệnh viện làm giám định thân nhân.

Kết quả, đứa con trai xấu xí ma chê quỷ hờn này thật sự là con ruột của hắn.

Giờ phút này, tâm tình Tiền Tam Bảo cực kì phức tạp.

Trên đường về nhà, Tiền Tam Bảo vẫn cứ nghĩ mãi chuyện này, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, tới tận lúc vô tình nhìn thấy một mỹ nhân trên tấm biển quảng cáo, trong lòng hắn mới bỗng nhiên bừng tỉnh.

Chẳng lẽ vợ hắn từng phẫu thuật thẩm mỹ?

Suy nghĩ này vừa nảy ra trong lòng đã nhanh chóng bén rễ nảy mầm trong đầu Tiền Tam Bảo, hắn nhớ lại khoảng thời gian ở chung ba, bốn năm qua với vợ mình, dần dần phát hiện ra một vài chi tiết bình thường không để ý tới.

Ví dụ như, cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ nhìn thấy ảnh chụp của vợ ngày xưa.

Ví dụ như, vợ hắn xưa nay chưa từng dẫn hắn đi gặp bạn bè của mình.

Ví dụ như, “cha ruột mẹ ruột” của vợ hắn thường xuyên chột dạ một cách khó hiểu trước mặt hắn.

Ví dụ như, lúc hắn thân mật với vợ, khi động tác trở nên hơi thô lỗ một chút, vợ hắn sẽ lập tức tức giận.

Ví dụ như, vợ hắn thường xuyên ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn rất không được tự nhiên...

Đủ chi tiết hiện ra trong đầu, trước kia Tiền Tam Bảo không suy nghĩ sâu xa, nhưng sau khi nghi ngờ kia nảy ra trong lòng, hắn liền nghĩ tới những chuyện không hợp lẽ thường kia.

Sau đó, hắn càng ngày càng khẳng định, vợ hắn chắc chắn đã từng đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Vừa nghĩ tới người vợ đẹp như tiên kia của mình trước khi phẫu thuật thẩm mỹ thật ra là một người đàn bà xấu xí ma chê quỷ hờn, Tiền Tam Bảo lại ẩn ẩn cảm thấy có chút buồn nôn.

Hơn nữa, không chỉ chuyện ngoại hình, Tiền Tam Bảo còn bắt đầu nghi ngờ tất cả những bằng cấp cao kia của vợ hắn có phải đều là giả không?

Dù sao thì hai người cũng đã chung sống với nhau được ba, bốn năm, có những lúc trò chuyện hưng khởi lên, ít nhiều cũng sẽ dính tới một vài tri thức chuyên sâu.

Nhưng mỗi lần như vậy, vợ hắn đều lảng sang chuyện khác, lúc đó hắn không cảm thấy có gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không đúng.

Nếu như trình độ của vợ hắn thật sự là làm giả, vậy Tiền Tam Bảo hắn từ đầu tới đuôi hoàn toàn bị người ta nắm mũi dắt đi, mặt mũi này đúng là ném đến tận nhà bà ngoại rồi.

Tiền Tam Bảo càng nghĩ càng giận, muốn lập tức trở về đối chất với vợ mình.

Có điều, lúc sắp về đến nhà, Tiền Tam Bảo lại tỉnh táo lại, nếu như bây giờ hắn trở về vạch trần bộ mặt thật của vợ mình, sau đó ly hôn, vậy vợ hắn sẽ có tư cách yêu cầu chia đôi tài sản, chuyện này hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Bởi vậy, cách tốt nhất chính là trước mắt giả vờ như không biết chuyện này, sau đó từ từ di chuyển tài sản sang tên mình, tố nhất là diễn kịch với cha mẹ môt phen, xem xem có thể lừa cho bà vợ ghê tởm kia của hắn hiện ra nguyên hình, chủ động yêu cầu ly

hôn, ra đi trắng tay được không.

Nghĩ tới đây, Tiền Tam Bảo lại không vội vã về nhà nữa, mà lấy điện thoại di động ra gọi điện cho cha hắn.

Cha mẹ Tiền Tam Bảo không ở tỉnh thành, hai người vẫn ở quê nhà kinh doanh phân phối gừng tỏi cho chợ đầu mối, trữ lượng hàng cũng không nhỏ, cái đồ chơi này nếu như chơi tốt thì có thể kiếm được trăm vạn trong nháy mắt, nhưng nếu như chơi không tốt, vậy thì trăm vạn cũng sẽ nháy mắt bay khỏi túi.

Làm việc như này phải vừa có vận khí, vừa có tầm mắt tốt.

Trước đây vài năm, giá thị trường rất tốt, Tiền phụ Tiền mẫu mạnh tay kiếm được một số tiền lớn.

Nhưng đầu óc Tiền phụ Tiền mẫu cũng vẫn khá tỉnh táo, biết rõ chuyện làm ăn này thật ra mạo hiểm rất lớn, không nên cứ đâm đầu vào, rồi đến một ngày cả quần lót cũng mất.

Cho nên, sau khi Tiền phụ Tiền mẫu kiếm được số tiền lớn này liền một lòng một dạ bồi dưỡng con trai, chuẩn bị để con trai ở lại thành phố lớn, sau đó lại tìm một đứa con dâu xinh đẹp, có trình độ cao cho hắn, như vậy, đời sau bất kể là gen di truyền hay điều kiện sống đều sẽ hơn một bậc so với đời trước.

Quá trình cụ thể không nói thêm nữa, dù sao thì đều là cơ duyên xảo hợp, Tiền Tam Bảo cuối cùng chọn trọng mỹ nữ Cố Vân vừa có nhan sắc vừa có trình độ làm vợ.

Kết quả, con của Tiền Tam Bảo và Cố Vân vừa chào đời đã khiến người nhà họ Tiền lòng lạnh toát, thật sự là đứa nhỏ này quá xấu, cũng hoài nghĩ có phải Tiền Tam Bảo đã trở thành hiệp sĩ đổ vỏ rồi không.

“Tam Bảo.” Điện thoại kết nối, tiếng nói Tiền phụ vang lên.

Tiền Tam Bảo gọn gàng dứt khoát nói: “Cha, có kết quả giám định thân nhân rồi, Tiểu Hổ đúng là con trai ruột của con.”

Tiền phụ trầm mặc một chút, sau đó mới nghi ngờ hỏi: “Vậy con đã hỏi qua bác sĩ chưa? Vì sao hai vợ chồng con ngoại hình đều tốt

như vậy, mà con sinh ra lại thành cái dạng như vậy?”

“Cha, con nghi ngờ Cố Vân từng phẫu thuật thẩm mỹ...”

Tiền Tam Bảo nói ra những nghi ngờ của mình với cha một lần, cuối cùng chốt lại: “Cha, con muốn cha và mẹ cùng giúp con một chút... thế này rồi thế này...”

Chương 946 - Ưu Điểm Duy Nhất Chính Là Không Học Hư

Ba giờ chiều.

Hạ Phi Long xách theo theo món quà được lựa chọn tỉ mỉ đến phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Bước vào cửa chính phòng môi giới lập tức có nhân viên lễ tân mỉm cười tiếp đón, chào hỏi: "Xin chào tiên sinh, chào mừng ngài đến với phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc của chúng tôi."

Hạ Phi Long cười hỏi: "Xin chào, xin hỏi Giang đại sư có ở đây không?"

Nhân viên lễ tân nhìn ra vị trước mắt này hẳn là một khách hàng lớn, liền cười gật đầu nói: "Có, xin hỏi tiên sinh ngài họ gì?"

Hạ Phi Long nói: "Tôi họ Hạ."

Nhân viên lễ tân mỉm cười nói: "Hạ tiên sinh xin chờ một lát, tôi đi thông báo với ông chủ."

Hạ Phi Long ừ một tiếng, nhìn theo nhân viên lễ tân đi vào văn phòng bên trong, sau đó quan sát cảnh tượng của phòng môi giới hôn nhân, lúc này có mấy khách hàng đang ngồi vào một chỗ điền thứ gì đó, trên vách tường phía sau quầy phục vụ treo từng lá cờ thi đua, đều là khách hàng chính mang tới.

Còn những bức tường khác cũng được dán không ít biểu ngữ về tình yêu và hôn nhân.

Chẳng bao lâu nhân viên lễ tân đã trở lại, đưa tay mời: "Hạ tiên sinh, xin mời đi theo tôi."

"Được, cảm ơn cô!"

Nửa phút sau, Hạ Phi Long ngồi xuống trước mặt Giang đại sư đại danh đỉnh đỉnh.

Sau khi hai người khách sáo một phen, Hạ Phi Long liền đơn giản giới thiệu bản thân: "Giang đại sư, năm nay tôi 34 tuổi, cao 1m74, quê ở thành phố Châu 珠市 tỉnh Quảng Đông, hiện đang định cư ở thành phố Thâm Quyến, là một đứa trẻ mồ côi.

Mười năm trước trở về từ du học bên Mỹ, sau đó xúc động bán đi ngôi nhà cha mẹ để lại cho tôi, bắt đầu học người ta gây dựng sự nghiệp. Vất vả khởi nghiệp 10 năm, mặc dù kiếm được không ít tiền, nhưng cũng miễn cưỡng mua lại căn nhà đã bán cách đây 10 năm."

Giang Phong nghe đến đây, không khỏi chen vào nói: "A, việc này nghe rất quen tai!"

Hạ Phi Long cười khổ nói: "Để Giang đại sư ngài chê cười rồi, câu chuyện khởi nghiệp bi thương như vậy, mấy năm trước gây ra chấn động một hồi trong giới bạn bè, lúc ấy tôi còn xem sự tích của vị tiền bối kia như một trò đùa.

Nhưng ai có thể ngờ được, vài năm sau tôi lại đi theo con đường giống như hắn, tiền kiếm được mười năm qua cũng miễn cưỡng mua lại căn nhà lúc trước bán đi, thật sự là tạo hóa trêu người mà!"

Giang Phong an ủi: "Hạ tổng, anh cũng không cần nhụt chí, anh coi như là khởi nghiệp thành công, công ty của anh không thua lỗ, mà còn đang kiếm tiền.

Bây giờ ngôi nhà bị bán đã được mua lại, mặc dù số tiền kiếm được trong mười năm này đều đổ vào trong đó, tựa hồ như làm không công, nhưng dù sao anh còn có một công ty liên tục kiếm tiền cho anh, nói thế nào thì anh cũng đã thành công rồi."

Hạ Phi Long cười nói: "Cảm ơn Giang đại sư ngài an ủi, trước khi

tôi tới gặp ngài tìm người kết hôn, cũng là nghĩ thông suốt, mười năm này tôi quả thật không uổng phí công sức, so với mười năm trước, tôi không chỉ có thêm một công ty, còn có mười năm kinh nghiệm lập nghiệp, đây đều là tài sản quý giá."

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, mặc dù về phương diện tăng trưởng tài phú, mười năm vất vả khởi nghiệp của anh và ăn không ngồi rồi mười năm dường như không có gì khác nhau, nhưng từ thời điểm anh mua lại căn nhà đã bán trước đó, quỹ đạo phát triển sau này đã khác."

Hạ Phi Long gật gật đầu, không còn rối rắm vấn đề này nữa, mà là kéo đề tài trở lại, nói: "Giang đại sư, trước đây tôi bán nhà lập nghiệp, cũng chỉ có thể thuê nhà ở, cho nên vẫn không có ý nghĩ cưới vợ, dù sao cũng không thể để người ta theo tôi ở nhà cho thuê.

Nhưng bây giờ đã mua lại ngôi nhà kia rồi, cộng với tuổi tác không còn trẻ mới thực sự bắt đầu suy nghĩ về việc lấy vợ sinh con, hy vọng có thể tìm được một đối tượng hợp ý."

Giang Phong ừ một tiếng, hỏi: "Hạ tổng, anh có yêu cầu gì không?"

Hạ Phi Long nói: "Tôi không cầu xin gia cảnh của cô ấy tốt thế nào, không cầu cô ấy có trình độ học vấn cao bao nhiêu, cũng không cầu cô ấy xinh đẹp ra sao, cũng không cầu cô ấy có khả năng làm việc mạnh mẽ thế nào, tôi chỉ muốn tìm một người phụ nữ dịu dàng hiền lành, hy vọng ở bên ngoài làm việc mệt mỏi về nhà chờ đợi mình là một bến cảng dịu dàng, chứ không phải vì một số chuyện nhỏ nhặt lông gà tỏi mà ồn ào không ngớt."

Giang Phong không chút do dự đáp ứng, nói: "OK, tôi hiểu rồi, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng tìm cho anh một đối tượng phù hợp với yêu cầu của anh, để anh sau khi kết hôn không phải lo lắng những chuyện sau này, có thể tập trung tinh lực vào sự nghiệp của anh."

“Thực lực mai mối của Giang đại sư ngài rõ như ban ngày, vậy kế tiếp chung thân đại sự của tôi xin nhờ ngài rồi.” Đang lúc nói chuyện, Hạ Phi Long móc ra phong bao lì xì đã sớm chuẩn bị sẵn, hai tay đưa cho Giang đại sư.

Giang Phong không khách khí, nhận lấy phong bao lì xì nói: "Đây là việc tôi nên làm, Hạ tổng anh chờ tin tức tốt của tôi đi, trong vòng ba ngày sẽ sắp xếp xem mắt cho anh, đối tượng xem mắt nhất định sẽ không làm anh thất vọng."

Tiếp theo, hai người trao đổi thông tin liên lạc, lại tán gẫu vài phút, Hạ Phi Long mới cáo từ rời đi.

Nhìn hắn rời đi, Giang Phong bắt đầu thay Hạ Phi Long tìm kiếm đối tượng phù hợp, tinh thần vừa động, một gợn sóng vô hình giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ hơn một tỷ dân cư, từng ảnh chân dung nữ điên cuồng lóe lên, cuối cùng khóa chặt một ảnh chân dung nữ trong đó:

【 Danh tính 】 Dương Thanh Liên

【 Tuổi tác 】 28 tuổi

【 Chiều cao 】 162cm

【 Cân nặng 】 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】 xuất thân từ một gia đình cha mẹ đơn thân, cha mất sớm, sống nương tựa vào mẹ từ nhỏ.

【 Sở thích cá nhân 】 dịu dàng, hiền lành, chuyên nghiệp, khéo hiểu lòng người, biết cảm ơn, thích nấu ăn, quét dọn vệ sinh, xem phim truyền hình, đọc sách.

【 Kinh nghiệm yêu đương 】 Người tiền nhiệm

【 Tài liệu chi tiết 】

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 73 (tình cảm vợ chồng 75 + môn đăng hộ đối với 70 + quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 92 (tình cảm vợ chồng 95 + môn đăng hộ đối với 88 + quan hệ gia đình 93)

【 Đào hoa ngoài hôn nhân 】 Đào Hoa Kiếp 1 Đào Hoa Kiếp 2

【 Dự đoán con cái 】

Xem xong tư liệu xứng đôi, Giang Phong âm thầm gật đầu, hắn không thay hai người mai mối trước, mà tiếp tục tìm đối tượng ghép đôi khác.

5: 30 chiều.

Sau khi Tiền Tam Bảo gọi điện thoại cho cha để thương lượng về kế hoạch của mình, hắn lái xe về nhà.

"Chồng, anh trở về rồi à, anh và con trai chơi một lát đi, em đi xào hai món ăn, rất nhanh là có thể ăn cơm rồi." Một thiếu nữ xinh đẹp nói.

Thiếu phụ xinh đẹp này không phải ai khác, chính là vợ của Tiền Tam Bảo - Cố Vân.

Trước đây không nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp này của vợ hắn là do phẫu thuật thẩm mỹ, bởi vậy Tiền Tam Bảo đối xử với vợ hắn rất tốt, dù sao một người vợ có bề ngoài xinh đẹp còn ngoan ngoãn nghe lời mình, một người đàn ông có chút lương tâm đều sẽ đối xử tốt với vợ.

Nhưng rõ ràng khuôn mặt kia là chỉnh sửa mà ra, tất cả đều xuất phát từ lừa gạt, tình yêu của Tiền Tam Bảo đối với Cố Vân chuyển thành hận ý, trước kia có bao nhiêu yêu hiện tại có bao nhiêu hận.

Tuy nhiên, để trừng phạt cô, không cho cô cơ hội chia tài sản, Tiền Tam Bảo tạm thời chỉ có thể chịu đựng, bất động thanh sắc gật đầu nói: "Ừ, đi đi!"

Sau khi vợ vào bếp xào rau, Tiền Tam Bảo đến bên cạnh đứa con trai xấu xí, bắt đầu chơi đùa với con trai, thái độ tốt hơn trước.

Bởi vì trước kia Tiền Tam Bảo mơ hồ hoài nghi đây không phải là con ruột của hắn, cho nên thái độ đối với con trai ít nhiều có chút hời hợt, vừa không xa cách cũng không quá thân cận.

Hiện tại đã làm giám định quan hệ cha con, đây quả thật là con của mình, cho dù lớn lên xấu một chút, Tiền Tam Bảo cũng không có biện pháp ghét bỏ, chỉ là càng thêm hận Cố Vân lừa gạt hắn.

Rất nhanh, Cố Vân liền xào xong món ăn, sau đó một nhà ba người

ngồi cùng nhau ăn cơm.

Sau khi ăn tối, Tiền Tam Bảo nói: "Vợ ơi, tối nay anh có xã giao, sẽ trở về muộn một chút, em ở nhà đi ngủ sớm đi, không cần phải chờ anh."

"Biết rồi, anh nhớ uống ít rượu chút."

“Ừm!”

Chương 947 - Ưu Điểm Duy Nhất Chính Là Không Học Hư (2)

Thành phố Thâm Quyến.

Biệt thự Chử Gia.

Lúc ăn cơm tối, Chử mẫu nói với Chử Tinh Huy: "Tối nay ra ngoài đừng chơi quá muộn, sáng mai đi với mẹ đến tỉnh Quế."

Chử Tinh Huy nuốt thức ăn trong miệng xuống, hỏi: "Mẹ, mẹ đi tỉnh Quế làm gì?"

Chử mẫu uống một hớp súp lửa cũ và nói, "Đi mời bà mối làm mai cho con."

Chử Tinh Huy trừng mắt: "Mẹ, mẹ cũng quá gấp rồi đó? Hơn nữa cho dù là mời bà mối, thôn chúng ta không phải cũng có đó sao, làm sao cần chạy đến tỉnh Quế mời người bà mối chứ?"

Chử mẫu lườm hắn một cái, nói: "Con thì biết cái gì, bà mối mà mẹ phải đến tỉnh Quế mời làm mai cho con, không phải là bà mối bình thường như trong thôn của chúng ta, mà là bậc thầy bà mối nổi tiếng khắp cả nước.

Nghe nói vị Giang đại sư này am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, không chỉ có Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, Cổ hiệu trưởng, Du lão sư và các đại minh tinh khác mời hắn làm bà mối, mà còn có rất nhiều con cháu nhà giàu và con ông cháu cha cũng mời hắn làm bà mối."

Chử Tinh Huy kinh ngạc nói: "Nói như vậy, vị Giang đại sư này còn rất trâu bò."

Chử mẫu nói: "Không chỉ có như vậy, mẹ nghe nói chỉ cần là mai mối mà Giang đại sư bảo đảm, cơ bản là đánh dấu với hai chữ hạnh phúc, tóm lại người khác đã khen vị Giang đại sư này lên trời rồi."

Chử Tinh Huy nghe vậy thật sự nổi lên hứng thú, gật đầu nói: "Được, vậy ngày mai con sẽ đi gặp vị Giang đại sư đại danh đỉnh đỉnh này với mẹ, xem hắn có lợi hại như lời đồn hay không."

Chử mẫu nói: "Vậy buổi tối con đi ra ngoài nhớ uống ít rượu, còn có về sớm nghỉ ngơi, miễn cho ngày mai mặt trời phơi mông cũng không dậy nổi."

Chử Tinh Huy nói: "Con biết rồi ạ, đảm bảo không hỏng việc đâu."

Sáng sớm hôm sau, Chử Tinh Huy bị mẹ hét đến tỉnh.

Mơ màng cầm điện thoại di động lên nhìn giờ, phát hiện mới sáu giờ sáng, Chử Tinh Huy không khỏi nằm trên giường nói: "Mẹ, bây giờ mới sáu giờ, mẹ gọi con dậy sớm như vậy để làm gì?"

Chử mẫu vừa kéo rèm cửa ra vừa nói: "Mẹ đã đặt vé tàu cao tốc lúc 9 giờ sáng, bây giờ thức dậy rửa mặt, sau đó đi ra ngoài ăn sáng rồi đến nhà ga, thời gian cũng gần gần rồi."

"Mẹ, chỉ là đi mai mối mà thôi, sao phải gấp đến như vậy?"

"Thời gian này qua đó vừa vặn phù hợp, con mau đứng lên, đừng có lề mà lề mề."

"Biết rồi, mẹ đi ra ngoài để quà lên xe trước đi, con sẽ ra ngay."

"Tốc độ nhanh lên, đừng lề mà lề mề."

"Được rồi, mẹ ra ngoài đi, chắc chắn không chậm trễ thời gian đi xe đâu."

Ba giờ chiều.

Tỉnh Quế.

Sau khi ăn một bữa đơn giản, mẹ con nhà họ Chử đến phòng mai mối hôn nhân Hạnh Phúc, trong vòng chưa đầy ba phút đã gặp Giang đại sư đại danh đỉnh đỉnh trong văn phòng.

Sau khi hai bên chào hỏi nhau, Chử mẫu đưa quà trong tay qua nói: "Giang đại sư, ý đồ của mẹ con chúng tôi đến đây ngài cũng rõ ràng, tôi đi thẳng vào vấn đề nhé!"

Giang Phong nhận lấy quà tặng tiện tay đặt lên bàn, vừa rót trà vừa mỉm cười nói: "Dì, dì ngồi xuống chậm rãi nói, con nghe đây."

Đồng thời, cũng bảo Chử Tinh Huy ngồi xuống.

Chử mẫu ngồi xuống nói: "Giang đại sư, mẹ con chúng tôi đến từ thành phố Thâm Quyến, con trai tôi họ Chử, năm nay 26 tuổi, điều kiện cá nhân bình thường, ưu điểm duy nhất là không học thói xấu."

Nghe đến đây, khóe miệng Chử Tinh Huy co quắp, nhịn không được chen vào nói: "Mẹ ơi, mẹ đang nói lời gì vậy, không học thói xấu chính là ưu điểm duy nhất của con?"

Chử mẫu liếc nhìn con trai mình với khuôn mặt ghét bỏ, nói: "Bằng không thì sao? Con tự mình suy nghĩ đi, con có ưu điểm gì? Sống phóng túng ngược lại rất thành thạo."

Chử Tinh Huy không nói gì, "Mẹ, mẹ có chắc con là con ruột của mẹ không?"

"Nếu con không phải con ruột của mẹ mẹ mới lười quản con." Chử mẫu hừ một tiếng, lập tức có chút không kiên nhẫn nói: "Được rồi, con đừng ngắt lời mẹ, mẹ đang nói chuyện chính sự với Giang đại sư!"

Chử Tinh Huy nghe vậy quyết đoán câm miệng.

Lúc này Chử mẫu mới nhìn về phía Giang đại sư đang mỉm cười, thở dài nói: "Giang đại sư, nói thật với ngài, trên người con trai tôi thật sự không tìm ra ưu điểm gì, hoàn toàn chính là một tên lười ăn không ngồi rồi.

Cũng may Chử gia chúng tôi vận khí tốt, hưởng lợi ích của đất nước phát triển, bây giờ thôn của chúng tôi mỗi năm có một khoản chia hoa hồng khá phong phú, mỗi người có thể được chia một hoặc hai triệu.

Cho nên, về phương diện điều kiện kinh tế, nhà chúng tôi coi như trên không lo dưới cũng không lo."

Nghe đến đây, trong lòng Giang Phong thật sự cảm khái không thôi, vận mệnh con người chính là thần kỳ như vậy, những vị tiền bối ở thành phố Thâm Quyến, sợ rằng nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, một ngày nào đó thành phố Thâm Quyến sẽ từ một làng chài nhỏ phát triển thành một đại đô thị quốc tế.

Mà Chử gia, chỉ là một trong hàng ngàn gia đình được hưởng lợi.

May mắn đến, thực sự là cản cũng không cản nổi.

Chử mẫu tiếp tục: "Giang đại sư, đối với con dâu tương lai của tôi, yêu cầu của gia đình chúng tôi cũng không cao, chỉ cần phù hợp ba yêu cầu sau đây là được:

Một, hiếu thảo. Hai, đẹp. Ba, bổn phận.

Miễn là làm được ba yêu cầu này, những thứ khác như gia cảnh, trình độ học vấn, công việc, vv… không quan trọng."

Giang Phong gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Chử Tinh Huy nói: "Chử tiên sinh, ba yêu cầu mà mẹ cậu nói, cậu có tán thành không?"

"Tán thành." Chử Tinh Huy đáp một tiếng, lập tức lại nói thêm: "Đương nhiên, ngoại trừ ba yêu cầu này ra, tôi và cô ấy phải ở chung hợp mới được."

Giang Phong cười nói: "Đây là đương nhiên, ở chung được mới là nhân duyên tốt, nếu không ở chung được, điều kiện dù tốt đến đâu cũng là vô ích, tôi làm nhiều mai mối như vậy, đạo lý đơn giản như vậy vẫn hiểu lấy."

Chử mẫu lấy từ trong túi ra một phong bao lì xì thật dày, hai tay đưa cho Giang Phong nói: "Giang đại sư, đây là bao lì xì mai mối

cho ngài, năng lực làm mai của ngài, mẹ con chúng tôi đã nghe đại danh từ lâu, kế tiếp chung thân đại sự của con trai tôi liền giao cho ngài!"

Giang Phong nhận lấy phong bao lì xì, mỉm cười nói: "Dì yên tâm, con nhất định sẽ thay Chử gia các người tìm được con dâu tốt."

Mẹ con Chử gia nghe vậy đều nở nụ cười, lấy danh vọng của Giang đại sư trong giới mai mối nếu hắn dám nói như vậy, vậy nhất định là có thể làm được.

Tiếp theo, hai bên trao đổi thông tin liên lạc, lại nói chuyện phiếm vài phút, mẹ con Chử gia mới cáo từ rời đi.

Chương 948 - Con Trai Cưng Của Mẹ

Sau khi đưa mắt nhìn hai mẹ con nhà họ Chử rời đi, Giang Phong liền thay Chử Tinh Huy tìm kiếm đối tượng phù hợp trước, trong lòng hắn vừa động, một gợn sóng vô hình giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ hơn một tỷ dân cư, từng ảnh chân dung nữ điên cuồng lóe lên, cuối cùng khóa chặt một trong ảnh ảnh chân dung nữ trong đó:

【 Danh tính 】 Diệp Phượng Nghi

【 Tuổi tác 】 23 tuổi

【 Chiều cao 】 168cm

【 Cân nặng 】 51kg

【 Bối cảnh gia đình 】 Xuất thân từ một gia đình bình thường, cha mẹ kinh doanh một quán bán đồ ăn nhanh.

【 Sở thích cá nhân 】

【 Kinh nghiệm yêu đương 】

【 Tài liệu chi tiết 】

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 75 (tình cảm vợ chồng 77

+ môn đăng hộ đối với 73 + quan hệ gia đình 75)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 93 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối với 89 + quan hệ gia đình 94)

【 Đào hoa ngoài hôn nhân 】 Đào Hoa Kiếp 1 Đào Hoa Kiếp 2 Đào Hoa Kiếp 3

【 Dự đoán con cái 】

Vừa xem xong tư liệu về đối tượng xứng đôi này, điện thoại di động mà Giang Phong để trên bàn liền vang lên, cầm lên nhìn, phát hiện là bạn học đại học Lý Văn Thao gọi tới.

Giang Phong trước tiên nhận điện thoại, giọng điệu trêu chọc nói: "A ha, hôm nay đại gia của chúng ta sao lại có thời gian gọi điện thoại cho tôi thế?"

Trong điện thoại, giọng nói của Lý Văn Thao truyền tới, xin tha nói: "Giang đại sư, xin buông tha, ở trước mặt một phú hào chân chính như ông, làm sao mà tôi có tư cách làm đại gia gì đó chứ!"

Hai người nói đùa một lát, Giang Phong mới hỏi: "Anh Thao, cậu là người không có việc gì không lên điện tam bảo, bỗng nhiên gọi điện thoại cho tôi, có phải muốn tôi tìm cho cậu một đối tượng kết hôn không?"

Lý Văn Thao cười ha ha nói: "Giang đại sư ông đúng là mắt sáng như đuốc, nghe nói ông giới thiệu cho Chu hội trưởng một đối tượng gia thế tốt lại còn xinh đẹp, làm cho tôi nhịn không được nảy sinh ý nghĩ tìm đối tượng kết hôn.

Tôi cũng là một trong 'ba đại diện', Giang đại sư ông phải đối xử bình đẳng đấy nhé, cũng nên tìm cho tôi một đối tượng có gia thế tốt lại còn xinh đẹp đó!"

Giang Phong cười nói: "Yên tâm đi, chỉ cần cậu thật sự có ý định kết hôn, vậy tôi chắc chắn sẽ giúp cậu tìm ra đối tượng làm cậu hài lòng, chỉ sợ cậu còn luyến tiếc kết thúc cuộc sống độc thân tiêu sái này thôi."

Lý Văn Thao nói: "Ban đầu tôi thực sự không có ý định kết hôn

sớm như vậy, ít nhất cũng phải sau hai mươi bảy mười tám tuổi mới suy nghĩ đến vấn đề này. Nhưng từ khi nhìn thấy ông, Đường Ban Hoa lần lượt kết hôn, sau đó Chu hội trưởng cũng tìm được đối tượng kết hôn, tôi liền thay đổi suy nghĩ trước đó, chuẩn bị giải quyết hôn nhân đại sự trước."

"Được rồi, vì cậu thật sự có ý định kết hôn, vậy thì chờ tin tốt của tôi đi!"

"OK, vậy tôi sẽ không khách khí với ông nữa!"

Khu dân cư nào đó ở thành phố E, tỉnh Chiết Giang.

Trong phòng ngủ, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, lúc này Lý Mai mới đứng dậy từ trên giường, tìm toàn bộ căn nhà một lần, xác nhận mẹ chồng thật sự đi ra ngoài, cô mới lấy điện thoại di động gọi điện cho khuê mật Triệu Lệ Phi.

Điện thoại vừa kết nối, Lý Mai khẩn cấp hỏi: "Lệ Phi, bây giờ cậu rảnh không?"

Triệu Lệ Phi nghe giọng điệu của khuê mật có chút lo lắng, đáp ngay: "Rảnh, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Mai nói: "Có thể lái xe đến nhà tớ đón tớ được không, lát nữa tới nói rõ với cậu sau."

Triệu Lệ Phi nói: "Được, vậy cậu ở nhà chờ tớ, nửa tiếng nữa tớ tới đón cậu."

Sau khi cúp điện thoại với khuê mật, Lý Mai lấy hành lý ra bắt đầu thu dọn đồ dùng cá nhân.

Nửa giờ sau, bạn thân Triệu Lệ Phi đến đúng giờ.

Lý Mai đưa hành lý và một cái ba lô cho khuê mật, cô tự cầm một cái túi đeo chéo và một túi xách, giống như đang chạy trốn nói, "Đi, chúng ta nói trên đường."

Triệu Lệ Phi gật đầu, không nói hai lời đeo ba lô lên, kéo hành lý dẫn khuê mật rời khỏi căn nhà này.

Vài phút sau, khi xe khởi động rời khỏi khu dân cư, Lý Mai mới thở dài.

Triệu Lệ Phi nghẹn nửa ngày thấy thế bèn hỏi: "Mai Mai, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn dáng vẻ này của cậu hình như không chỉ cãi nhau với chồng đơn giản như vậy đâu."

Lý Mai cay đắng thở dài nói: "Lệ Phi, thật không nghĩ tới tớ ngàn chọn vạn chọn, cuối cùng lại gả cho một kẻ cực kỳ nghe lời mẹ, tớ cảm giác nếu không nhanh chóng chạy trốn khỏi ngôi nhà này, sợ rằng tớ không sống nổi tới lúc đứa nhỏ trong bụng sinh ra, sẽ bị hai mẹ con kia chọc giận mà chết."

Triệu Lệ Phi kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Chồng cậu lại là một người đàn ông nghe lời mẹ?"

Lý Mai hối hận nói: "Thật ra, trong lúc yêu đương với anh ta, anh ta đã bộc lộ một số đặc điểm tính cách của kiểu người nghe lời mẹ, bởi vì trong lúc nói chuyện anh ta mở miệng ngậm miệng chính là 'mẹ anh nói', hơn nữa mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho mẹ anh ta, đôi khi nói chuyện là hơn một tiếng đồng hồ."

Triệu Lệ Phi nhíu mày nói: "Vậy cậu chưa từng hỏi hắn?"

Lý Mai điều chỉnh tư thế ngồi của mình: "Tất nhiên tớ đã hỏi anh ta, nói anh đã lớn vậy rồi, tại sao mẹ anh vẫn còn gọi cho anh thường xuyên như vậy?"

Triệu Lệ Phi hỏi: "Vậy hắn trả lời cậu thế nào?"

"Anh ta nói anh ta với mẹ mình sống nương tựa từ nhỏ đến lớn, bây giờ lại không sống cùng một thành phố, có lẽ mẹ anh ta không yên tâm về anh ta nên mới thường xuyên gọi điện như vậy."

Chương 949 - Con Trai Cưng Của Mẹ (2)

Lý Mai thở dài, tiếp tục, "Sau đó, anh ta nói với tớ, khi anh ta còn nhỏ cha anh ta đã có người phụ nữ khác ở bên ngoài, đồng thời muốn ly hôn với mẹ anh ta vì người phụ nữ đó.

Mẹ anh ta không chịu, cha anh ta bắt đầu động tay động chân với mẹ anh ta, ỷ vào rượu say cố ý gây sự, đấm đá mẹ anh ta, mẹ anh ta cuối cùng cũng không chịu nổi nên đành phải ly hôn.

Cha anh ta bỏ lại hai mẹ con tiêu dao vui vẻ với tình nhân, mỗi tháng anh ta đều đạp xe đến nhà mới của cha mình để lấy tiền sinh hoạt, còn phải xem hết sắc mặt.

Cứ như vậy, anh ta và mẹ mình sống nương tựa nhau đến giờ, ghét cha bỏ rơi vợ con, đau lòng mẹ mình sống không dễ dàng, lại thường xuyên nhìn thấy mẹ mình rửa mặt bằng nước mắt.

Sau đó, anh phát hiện người mẹ thường u sầu dễ giận, khi anh ta nghe lời sẽ nở nụ cười hiếm hoi, cho nên từ nhỏ anh ta đã học cách hiểu chuyện nghe lời, hy vọng sẽ làm hài lòng mẹ.

Anh ta còn nói với tớ, trước đó anh ta đã có một người bạn gái, nhưng không bao lâu đã chia tay, bởi vì cô gái đó không tôn trọng mẹ anh ta, có một lần trong lúc ăn cơm mẹ anh ta nói cô gái này hai câu, cô gái đó tức giận đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Cho nên sau đó anh ta tìm bạn gái tiếp, đặc biệt coi trọng một chút: Phải hiếu thuận với người lớn."

Nói đến đây, Lý Mai có chút thương cảm nói: "Lệ Phi, bản thân tớ cũng mất cha mẹ từ sớm, cho nên rất thông cảm nỗi đau khi cha mẹ không ở bên cạnh, cũng rất đồng tình với anh ta và mẹ anh ta, cũng cảm thấy trong tình huống này tình cảm mẹ con thân thiết một chút cũng dễ hiểu."

Đối với hoàn cảnh gia đình của khuê mật, Triệu Lệ Phi đương nhiên rõ ràng, không khỏi gật đầu nói: "Chuyện này không trách cậu được, đổi lại là tớ chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ nhiều đến thế."

Lý Mai tiếp tục nói: "Quan trọng nhất, tớ cảm thấy rằng hiếu thảo với người lớn không phải là chuyện gì xấu, đã đối xử tốt với mẹ mình, thì khi đối xử với vợ mình cũng sẽ không kém.

Với lại trước khi kết hôn có gặp mẹ anh ta một lần duy nhất, trò chuyện cũng rất vui vẻ, lúc đó mẹ anh ta làm một bàn tiệc lớn, ân cần chào đón tớ, còn rơi nước mắt nói với tôi, bà nuôi con trai lớn

như thế, hy vọng duy nhất là nhìn thấy hắn hạnh phúc, hy vọng chúng tớ có thể sớm ngày kết hôn, sau này mọi người chính là người một nhà,

Cho nên tớ cứ như vậy kết hôn với anh ta, mà ác mộng của tớ cũng bắt đầu."

Triệu Lệ Phi biết trọng điểm đã đến, dứt khoát dừng xe ở ven đường, chuyên tâm lắng nghe lời kể của khuê mật.

"Khi yêu đương với anh ta, không phải tớ đã nói với cậu anh ta rất quân tử à, yêu nhau gần một năm mà anh ta vẫn chưa chạm vào tớ, điều này thực sự không thể tưởng tượng nổi đối với đàn ông của thời đại này."

Triệu Lệ Phi gật đầu, chuyện này khuê mật quả thật đã nói với cô.

"Anh ta nói với tớ anh ta trân trọng tớ, coi tớ là một ứng cử viên cho hôn nhân, vì vậy anh ta muốn giữ việc này đến sau cưới. Tớ vẫn nghĩ rằng người đàn ông này thực sự là một người đàn ông có trách nhiệm, sau đó tớ mới biết được đó là mẹ anh ta yêu cầu anh ta làm như vậy."

"Loại người gì đây?" Triệu Lệ Phi bó tay rồi!

Lý Mai tiếp tục nói: "Lần đầu tiên chúng tớ xảy ra quan hệ là trong tuần trăng mật, tớ vốn nghĩ tất cả chúng ta đều đang ở độ tuổi của huyết khí phương cương, trước khi kết hôn đã khắc chế lâu như vậy, đến tuần trăng mật chắc chắn sẽ như keo sơn không thể xuống giường được.

Nhưng ai ngờ sau hai đêm đầu tiên ngủ chung giường, đêm thứ ba anh ta đã từ chối thân mật với tớ."

Triệu Lệ phi vẻ mặt kỳ quái hỏi: "Đây lại là vì sao?"

Li Mei nói, "Tớ cũng hỏi anh ta tại sao? Anh ta nói: "Mẹ anh nói, làm việc này nhiều sẽ tổn thương đến tinh khí, không thể vượt quá hai lần một tuần."

Triệu Lệ Phi khiếp sợ nói: "Mẹ kiếp, không hổ là con trai cưng của mẹ, loại chuyện này mẹ hắn cũng muốn quản?"

"Lúc đó tớ đã bị sốc đến mức không nói nên lời."

Nhớ lại chuyện ấy, Lý Mai vẫn còn canh cánh trong lòng, nói, "Kết quả là, trong chuyến đi tuần trăng mật hai tuần đó, anh ta đã chạm vào tớ quả nhiên không quá bốn lần, thực sự là một đứa con trai ngoan ngoãn nghe mẹ mà!"

Triệu Lệ Phi bị làm mới tam quan, nhìn về phía khuê mật nói: "Mai Mai, lúc này cậu còn chưa tỉnh ngộ?"

Lý Mai bất đắc dĩ thở dài, nói: "Thật ra lúc đó tớ đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cuộc hôn nhân này dù sao tớ cũng đã đầu tư tình cảm vào rồi, cũng không nghĩ tới vì chuyện này mà ly hôn, hơn nữa thể chất tớ rất dễ thụ thai, sau khi tuần trăng mật kết thúc tớ rất nhanh đã phát hiện mình mang thai."

Triệu Lệ Phi hiểu ý gật đầu, hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Chương 950 - Con Trai Cưng Của Mẹ (3)

Lý Mai nói: "Khi biết tin tớ mang thai, mẹ chồng tớ lấy danh nghĩa chăm sóc tớ, thuận lý thành chương chuyển đến sống với chúng tớ. Tất nhiên tớ cực kỳ không bằng lòng, nhưng mẹ chồng tớ tiền trảm hậu tấu, bán căn nhà của mình ở thị trấn nhỏ, trực tiếp mang theo túi lớn túi nhỏ hành lý đến.

Trong nhà chỉ có hai phòng, khi chúng tớ giúp bà ấy đặt hành lý vào phòng khách, bà ấy lấy lý do tớ phải yên tâm dưỡng thai trong lúc mang thai, đề nghị chồng tớ ở một phòng với bà ấy, tớ tự ở một phòng.

Mà chồng tớ lại đồng ý ngay, để lại một mình tớ nghẹn họng nhìn trân trối đứng tại chỗ.

Đêm đó, tớ nằm trên giường mở to mắt nhìn trần nhà thức đến khi bình minh, nghe tiếng cười nói truyền đến từ phòng bên cạnh, trái tim tớ khó chịu như ăn phải con ruồi.

Lặp đi lặp lại trong tâm trí tớ chỉ có một câu: "Thế giới này tại sao có thể có một đôi mẹ con như vậy chứ?"

Triệu Lệ Phi thở dài: "Đây cũng coi như là thao tác bình thường của đàn ông nghe lời mẹ, còn có chuyện càng ghê tởm hơn là mẹ chồng muốn ngủ chung giường với con trai con dâu, hơn nữa còn phải ngủ giữa!"

Lý Mai cười khổ: "Ngày hôm sau, tớ đã nói với chồng mình: Con trai lớn như vậy sống chung một căn phòng với mẹ mình không thích hợp lắm nhỉ? Anh ta nói: Mẹ anh cũng muốn tốt cho em thôi, muốn em nghỉ ngơi tốt hơn, bà ấy là người từng trải, có kinh nghiệm, em nghe lời mẹ đi.

Lúc đó tớ thật sự không phản bác được.

Nếu chỉ như vậy, tớ còn chưa đến mức không kịp chờ đợi muốn rời khỏi căn nhà đó rồi,

Lý do khiến tớ không muốn ở căn nhà đó dù chỉ một ngày, là sau hơn một tháng mang thai, phản ứng mang thai của tớ bắt đầu đến, với lại còn rất nghiêm trọng, chóng mặt, buồn nôn, nôn mửa, mà nôn mửa rất dữ dội, không thể ăn bất cứ thứ gì, ngay cả uống nước đun sôi cũng nôn mửa, chỉ có thể đến bệnh viện để truyền vitamin và glucose.

Nhưng mẹ chồng tớ không cho phép tớ không ăn, bà ấy nói: Không ăn sao mà đủ dinh dưỡng? Con không ăn, đứa trẻ trong bụng cũng cần ăn mà! Con nôn của con, nôn xong lại ăn tiếp.

Thế là tớ vừa nôn xong, tất cả các súp mà bà ấy nấu đã được mang lên, buộc tớ phải uống.

Mới ngày hôm qua thôi, tớ nôn mửa rất nhiều, mẹ chồng tớ lại bưng súp bà ấy hầm đến cho tớ uống, tớ vừa ngửi thấy mùi thôi đã muốn nôn mửa, không muốn uống, trong lúc vô tình không cẩn thận làm đổ bát xuống đất.

Kết quả là, bà ấy trở lại cho tớ một cái tát, sau đó mắng tớ một cách tàn bạo: Mày là một con khốn! Cho mày mặt mũi mà mày không biết xấu hổ! Mang thai cũng nũng nịu như vậy, mày chết đói thì không sao, trong bụng là cháu trai nhà tao, mày nhất định phải ăn!"

Nghe đến đây, Triệu Lệ Phi tức giận mắng: "Mụ phù thủy chết tiệt này."

Lý Mai lấy khăn giấy lau nước mắt nói: "Điều làm tớ lạnh lòng nhất là người chồng tốt của tớ, lúc trở về không biết nghe mẹ anh ta nói gì, không phân đúng sai, trực tiếp chỉ tay vào tớ mắng: Mẹ tôi vất vả hầu hạ cô, cô lại hắt canh nóng hổi lên tay bà ấy, thật sự là quá đáng!

Lần này nể tình cô mang thai, tôi không so đo với cô, lần sau nếu tôi phát hiện ra cô bắt nạt mẹ tôi, tôi không khách khí với cô đâu.

Khoảnh khắc đó, trái tim tớ lạnh lẽo, ngay cả mong muốn giải thích cũng không còn nữa."

Triệu Lệ Phi tức giận dùng sức vỗ tay lái: "Loại đàn ông này uổng cho cậu còn có thể nhịn đến bây giờ, đổi lại là tớ nửa đêm cũng phải lấy đèn pin chạy trốn."

Lý Mai nói: "Đương nhiên tớ cũng muốn thu thập đồ đạc rồi rời đi ngay lập tức, nhưng tớ thực sự sợ cặp mẹ con đó, nếu tớ dám rời khỏi nhà trước mặt mẹ con bọn họ, khó có thể bảo đảm mẹ chồng tớ sẽ làm ra chuyện gì quá khích, một phụ nữ mang thai như tớ không phải là đối thủ của người ta.

Cho nên tớ phải chịu đựng, một mực chờ đến ngày hôm nay mẹ chồng tớ đi ra ngoài, mới gọi điện cho cậu, để cậu lái xe đến đón tớ."

Triệu Lệ Phi nghe vậy cũng cảm thấy có lý, gật đầu nói: "Mai Mai cậu làm rất đúng, mặc kệ nói như thế nào, bảo toàn bản thân là quan trọng nhất, vậy kế tiếp cậu định làm gì?"

Lý Mai đã lên kế hoạch từ lâu, nói: "Tiếp theo cậu giúp tớ thuê một ngôi nhà, sau đó giúp tớ thuê người giúp việc bà đẻ ở cữ chăm sóc tớ, sau đó lại giúp tớ tìm một luật sư, tham khảo ý kiến liên quan đến tố tụng ly hôn và quyền nuôi con."

Triệu Lệ Phi hỏi: "Mai Mai, đứa nhỏ này, cậu xác định muốn sinh ra?"

Lý Mai vuốt ve bụng mình, nói, "Tớ đã phải chịu đựng rất nhiều

khổ sở kể từ khi mang thai đến nay, nếu tớ không sinh ra, khổ sở trước đó không phải là vô ích à?"

Triệu Lệ Phi gật đầu nói: "Hiểu rồi, cậu đến chỗ tớ ở vài ngày, tớ cố gắng thuê một căn nhà ở gần đó cho cậu, tháng tẩu thì tìm một công ty có uy tín là được, về phần luật sư tớ cũng sẽ tìm người hỗ trợ hỏi thăm, nhất định sẽ thuê cho cậu một luật sư tốt."

Tiếp theo, hai khuê mật lại nói thêm một lát, Triệu Lệ Phi mới khởi động lại xe, mang theo khuê mật chạy về nhà mình.

Chương 951 - Nơi Giàu Nhất Và Nghèo Nhất Đều Ở Tỉnh Quảng Đông

Tết Đoan Ngọ, hay còn gọi là Lễ hội Đoan Dương, Lễ hội Thuyền rồng, Lễ hội Trùng Ngũ, Lễ hội Thiên Trung v.v., được tổ chức vào ngày mồng 5 tháng 5 âm lịch hàng năm, là lễ hội dân gian kết hợp thờ cúng thần linh, tổ tiên, cầu phúc và trừ tà, tổ chức vui chơi và ăn uống.

Ăn bánh ú vào dịp Tết Đoan Ngọ đã là một tập tục ăn sâu vào lòng người dân Trung Quốc.

Mà hàng năm khi ăn bánh ú vào dịp tết Đoan Ngọ, chắc chắn sẽ có một chủ đề hấp dẫn xuất hiện: Bánh ú nhân mặn cùng bánh ú nhân ngọt, loại nào mới là thật sự là vua của bánh ú?

Cư dân mạng phương nam thích ăn bánh ú nhân mặn nói bánh ú nhân ngọt là dị đoan, cư dân mạng thích ăn bánh ú nhân ngọt phương bắc nói bánh ú nhân mặn khó ăn muốn chết, hai bên ở trên mạng tranh cãi túi bụi, anh không phục tôi thì tôi cũng không phục anh.

Dù theo thống kê Big data, lượng tiêu thụ bánh ú nhân mặn gấp 4 lần bánh ú nhân ngọt, cư dân mạng phương nam ủng hộ bánh ú nhân mặn thắng được quá nhiều, nhưng cư dân mạng phương bắc ủng hộ bánh ú nhân ngọt vẫn cứ không phục, bọn họ cho rằng lượng bán ra của bánh ú nhân ngọt ít là có nguyên nhân, bởi vì bánh ú nhân ngọt dễ gói, tất cả mọi người sẽ ở trong nhà gói, bánh

ú nhân mặn khó làm hơn, đương nhiên chỉ có thể mua ở trên mạng.

Cư dân mạng phương nam đương nhiên sẽ không công nhận cách nói thế này, thế là lại mở ra một vòng tranh cãi mới.

Điều kỳ lạ là bánh ú thì nam mặn bắc ngọt, mà nếu đổi thành đậu hủ thì ngược lại biến thành nam ngọt bắc mặn, đồ vật cũng vậy, khẩu vị hai nơi nam bắc khác biệt thật là rất kỳ lạ.

Tại một đại viện nào đó của thành phố Úc Lâm, tỉnh Quảng Tây, Nghiêm Thục Nhã đang cùng mẹ mình gói lấy bánh ú.

Khi Nghiêm Thục Nhã vẫn là một thiếu nữ, chiều cao 1 mét 60, cân nặng cũng chỉ có 42 kg, lúc đó đúng là có hơi gầy một chút. Cho đến khi Giang đại sư giới thiệu, rồi được gả cho Sử Anh Hào, một người kinh doanh câu lạc bộ tư nhân phú nhị đại cấp cao, rồi sau khi sinh một đứa con trai, thân hình của cô ấy mới nở nang ra.

Bây giờ, cân nặng của cô ấy đã tăng lên đến 49 kg, nhưng mà có lẽ bản chất gầy thì vẫn là gầy như vậy, da thịt cơ bản đều căng ra, dáng người so với lúc còn là một cô thiếu nữ vẫn ổn hơn nhiều, dù sao thì chồng cô ấy hiện tại cũng vô cùng hài lòng với dáng người của cô.

Lúc này, hai mẹ con vừa gói bánh ú vừa tâm sự chuyện nhà chuyện cửa.

Nghiêm mẫu chủ yếu hỏi thăm con gái những ngày qua sống ở nhà chồng có ổn không, mặc dù bình thường gọi điện thoại qua Wechat, con gái đều nói cô ấy sống rất tốt, chồng cô rất yêu thương cô, cha mẹ chồng đối xử với cô cũng tốt vô cùng, nhưng Nghiêm mẫu cũng sợ con gái là tốt khoe xấu che, nên cứ liên tục hỏi thăm thì mới yên tâm được.

Nghiêm Thục Nhã vui mừng nhướng mày nói: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, bây giờ con ở Sử gia thật sự sống rất tốt, mẹ chồng không phải cái kiểu khó khăn, tư tưởng của bà ấy vẫn là rất cởi mở, căn bản là không thể nào can thiệp vào cuộc sống của bọn con.

Vả lại, về vấn đề giáo dục con cái, con với mẹ chồng con có cùng

quan điểm, gặp được người mẹ chồng thông tình đạt lý còn không có khoảng cách thế hệ thế này, thật là vận may của con."

Nghiêm mẫu nghe vậy lúc này mới hài lòng cười nói: "Nếu thế thì mẹ yên tâm rồi, công mai mối của Giang đại sư lần này thật là không cần bàn cãi, không chỉ cân nhắc đến việc vợ chồng các con có hợp hay không, mà còn cân nhắc đến việc có thể hợp với cha mẹ chồng hay không, như vậy thì có thể bảo đảm việc mai mối này muốn không hạnh phúc cũng khó."

Nghiêm Thục Nhã cười gật đầu nói: "Giang đại sư thực sự lợi hại, lúc trước khi mà anh ta tìm đến phòng thiết kế của con nói muốn giới thiệu đối tượng cho con, con còn từ chối anh ta, may mắn là anh ta không có từ bỏ, trở về đây gặp mẹ, cuối cùng tác hợp mối nhân duyên cho con."

Nghiêm mẫu hồi tưởng lại tình cảnh trước đây khi gặp mặt Giang đại sư, có chút tự đắc cười nói: "Sự thật chứng minh rằng mắt nhìn người của mẹ cũng không tệ lắm, nếu mà mẹ cũng từ chối giống như con, vậy thì căn bản là con sẽ không có cơ hội được gả vào nhà họ Sử như vậy.

Lúc đó, cha con chắc hẳn còn ở lại làm lãnh đạo của huyện Bách Lương đó, nào có cơ hội thăng chức trở thành lãnh đạo thành phố đâu!"

Nghiêm Thục Nhã nịnh nọt mẹ mình vài câu rồi mới hỏi: "Mẹ, con nhớ là chú của Giang đại sư cũng nhậm chức tại Cục gì đó ở huyện Bách Lương này thì phải?"

Nghiêm mẫu nói: "Có chuyện này thật, mẹ từng nghe cha con nói qua, thế nào rồi?"

Nghiêm Thục Nhã nói: "Không có gì, chính là bây giờ mối quan hệ quen biết của Giang đại sư không phải bình thường, mẹ nhờ cha con quan tâm đến chú của Giang đại sư, giữ gìn tốt mối quan hệ này, đối với cha con chỉ có lợi chứ không có hại."

Nghiêm mẫu cười nói: "Chuyện này con cứ yên tâm đi, ở phương diện này mẹ con chúng ta hai người cộng lại, cũng không sánh nổi cha con đâu, cha con năm ngoái với năm nay còn mời được chú

của Giang đại sư vào nhà dùng qua bữa cơm, mối quan hệ có lẽ cũng rất tốt."

Nghiêm Thục Nhã cười cười, không còn trò chuyện đề tài này nữa, đổi lại tâm sự về chuyện con cái.

Chương 952 - Nơi Giàu Nhất Và Nghèo Nhất Đều Ở Tỉnh Quảng Đông (2)

"Nơi giàu nhất trên cả nước là ở tỉnh Quảng Đông, nơi nghèo nhất cũng ở Quảng Đông này." Câu nói này mặc dù nói có chút khoa trương, nhưng mà có thể thấy được mức độ giàu nghèo ở Quảng Đông chênh lệch như thế nào rồi.

Nơi giàu nhất cũng không cần phải nói, tìm hiểu một chút về khu vực đại danh Tam giác sông Châu Giang?

Còn nơi nghèo nhất, những thành thị khác không nói, Sán Vĩ nhất định là có tên trong TOP đầu.

Dương Thanh Liên chính là người Sán Vĩ điển hình, hiện tại đang là nhân viên của một công ty ở thành phố Thâm Quyến, tiền lương mặc dù không cao, nhưng mỗi ngày 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều về, không có tăng ca, cuối tuần còn có thể nghỉ 2 ngày, loại công việc nhẹ này đối với một cô gái mà nói thì vẫn là rất thích hợp.

Dù sao thì Dương Thanh Liên cũng rất hài lòng với công việc của cô bây giờ.

Dương Thanh Liên sinh ra trong một gia đình bình thường ở Sán Vĩ, khi cô ấy mới mấy tuổi thì cha cô đã bệnh qua đời, mẹ của cô một mình cực khổ để nuôi cô khôn lớn, trong một năm cô ấy tham gia công tác, mẹ của cô bởi vì mệt nhọc quá độ mà ngã bệnh.

Thế là, đứa con hiếu thuận Dương Thanh Liên không để mẹ mình ở lại quê nhà làm việc cực nhọc, mà đã đưa mẹ cô đến thành phố Thâm Quyến để dần dần điều trị bệnh.

Liên tục điều trị hơn một năm, sức khỏe của Dương mẫu mới dần

dần khôi phục lại.

Nhưng mà Dương Thanh Liên một mực không để mẹ mình làm việc nặng, cô làm nhân viên văn phòng tiền công mặc dù không cao, nhưng tiêu xài tiết kiệm một chút, thì vẫn đủ nuôi sống hai mẹ con bọn họ rồi.

Chỉ là Dương mẫu mới năm mươi mấy tuổi, vẫn chưa tới tuổi nghỉ hưu, không muốn để con gái nuôi sớm như vậy, nên mới kiên quyết muốn ra ngoài làm việc vặt.

Dương Thanh Liên thấy thái độ của mẹ mình rất kiên quyết nên cùng mẹ mình thỏa thuận kỹ càng, ra ngoài làm việc vặt thì được, nhưng chỉ có thể làm chút việc nhẹ, dù là thu nhập ít cũng không làm thêm, không thể tận lực làm việc kiếm tiền đến mức đổ bệnh giống như trước đó, vậy thì được không thì thôi.

Đối với chuyện này Dương mẫu tất nhiên không có ý kiến, bà ấy ra ngoài làm việc vặt mục đích là giảm bớt gánh nặng cho con gái, chứ không phải muốn gia tăng gánh nặng cho con gái, đương nhiên bà ấy không thể để bản thân mệt đến ngã bệnh.

Cứ như thế, mấy năm trôi qua, hai mẹ con vẫn luôn sống ở thành phố Thâm Quyến, một thành phố quốc tế lớn, trải qua cuộc sống không lo nghĩ đến chuyện áo cơm.

Cứ việc làm suốt mấy năm cũng không còn để dành được bao nhiêu tiền, nhưng hai mẹ con cũng thấy đủ rồi.

Điều duy nhất khiến Dương mẫu lo lắng, chính là chung thân đại sự của con gái.

Con gái bà ấy năm nay đã 28 tuổi, nhưng ngoại trừ một người bạn trai từng quen thời đại học, sau khi tốt nghiệp đã chia tay thì rốt cuộc không có quen thêm người bạn trai thứ hai nào.

Trong lòng Dương mẫu hiểu rõ, dựa vào dáng người tướng mạo của con gái bà ấy, muốn tìm đối tượng kết hôn có điều kiện tương xứng thì kỳ thật cũng không khó, chỉ là con gái bà vì để cho bà trải qua cuộc sống thoải mái, nên mới đặt ra hai điều kiện gắt gao:

Một, yêu cầu đàng trai có nhà riêng.

Hai, sau khi cưới muốn cùng sống chung với mẹ cô ấy, để mẹ cô ấy dưỡng lão đến khi qua đời.

Từ khi đặt ra hai điều kiện này, vẫn chưa có ai đến hỏi thăm về con gái bà.

Điều kiện thứ nhất thì không có gì kỳ quái, trong thời buổi hiện tại này kết hôn yêu cầu đàng trai có nhà có xe đã là yêu cầu cơ bản, vấn đề chủ yếu xuất hiện ở điều kiện thứ hai.

Thân là con một, để mẹ của đàng gái dưỡng lão đến khi qua đời vốn là nghĩa vụ, không có gì đáng nói, việc đàng trai không chấp nhận nổi chính là mẹ vợ sẽ luôn chung sống cùng bọn họ.

Dù sao thì hiện tại có rất nhiều người đều là con một, cũng không thể chỉ sống cùng với cha mẹ vợ cả đời mà không sống cùng cha mẹ mình?

Nếu như cùng sống với nhau cả đời, cảnh tượng kia chỉ ngẫm lại cũng cảm thấy nhức đầu, thực tế quá bó buộc, mà lại sống cùng một chỗ thì dễ dàng nảy sinh mâu thuẫn.

Vì không muốn ảnh hưởng đến hôn nhân của con gái, Dương mẫu đã cùng con gái bàn bạc qua chuyện này, chờ đến khi con gái kết hôn rồi, bà sẽ trở về sống ở quê hương.

Chỉ là con gái bà hiếu thuận, không muốn mẹ vì chuyện này mà phải trở về với khoảng thời gian khổ cực, kiên quyết muốn sau khi cưới phải sống chung với bà, để bà được hưởng phúc.

Dương mẫu vừa yên vui vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc.

Hôm nay, Dương mẫu nhận công việc phát một xấp tờ rơi, là phát tờ rơi đến khách hàng cũ mới qua lại cho một nhà hàng làm mười năm tròn, tương tự công việc mấy năm bà đã làm qua không biết bao nhiêu lần, kinh nghiệm rất phong phú.

Liên tục phát tờ rơi đến hai ba tiếng đồng hồ, cho đến sau khi Dương mẫu đem một tờ rơi cuối cùng phát cho một thanh niên đẹp trai có khí chất siêu nhiên, thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong thời đại này, phát tờ rơi cũng không phải là một chuyện dễ dàng, hiện tại yêu cầu của thương gia cũng càng ngày càng cao, trước kia phát tờ rơi, là người hay quỷ đi ngang qua thì cứ phát một tấm, chỉ cần đem toàn bộ tờ rơi phát hết ra ngoài thì có thể cầm tiền.

Mà bây giờ không giống vậy, tờ rơi phải phát cho khách hàng tiềm năng, đem tờ rơi đút cho người già hay trẻ nhỏ thì không được.

Chương 953 - Nơi Giàu Nhất Và Nghèo Nhất Đều Ở Tỉnh Quảng Đông (3)

Ngay khi Dương mẫu chuẩn bị về nhà ăn cơm trưa, người rơi thanh niên soái ca cuối cùng cầm tờ rơi bỗng nhiên lên tiếng nói: "Dì à, dì chờ một chút."

Dương mẫu nở một nụ cười nói: "Soái ca, cậu không rõ điều gì về hoạt động này thì cứ hỏi tôi."

"Dì à, tôi không phải muốn hỏi về hoạt động."

"Soái ca, vậy cậu cần gì?"

Thanh niên soái ca nói: "Dì à, tôi là muốn hỏi thăm dì một chút, xoay quanh cuộc sống của dì có một cô gái xinh đẹp đến tuổi lập gia đình hay không?"

Dương mẫu nghe vậy khẽ giật mình: "Soái ca, cậu hỏi tôi chuyện này để làm gì? Chẳng lẽ là cậu muốn tìm đối tượng kết hôn?"

Thanh niên soái ca lắc đầu cười nói: "Dì à, tôi đã kết hôn rồi, tôi đang giúp người khác tìm đối tượng."

"Giúp người khác tìm đối tượng?"

Ánh sáng trong đầu Dương mẫu lóe lên, bật thốt lên: "Soái ca, cậu là người mai mối?"

Thanh niên soái ca gật đầu cười nói: "Không sai, tôi tên là Giang Phong, là người mai mối của công ty môi giới hôn nhân Hạnh

Phúc."

Dương mẫu kinh ngạc nói: "Cậu mà cũng làm người mai mối thật sao, bình thường làm mai mối đều là người già trung niên, người còn trẻ như cậu mà làm người mai mối quả là rất hiếm thấy."

Giang Phong cười nói: "Người mai mối kỳ thật cũng chẳng khác bác sĩ là bao, đều là phải trải qua mấy chục năm, nhìn thấy có kinh nghiệm phong phú thì mới có thể khiến cho người ta tín nhiệm."

Dương mẫu công nhận nhẹ gật đầu, sau đó có chút hiếu kỳ mà hỏi: " Ông mai Giang, không biết có thể nhờ cậu nói rõ giúp tôi đối tượng kết hôn kia có hoàn cảnh như thế nào không? Cậu nói với tôi thử xem, nhìn xem xung quanh cuộc sống của tôi, có cô gái nào phù hợp với anh ta không."

Giang Phong mỉm cười, giới thiệu nói: "Vị khách hàng của tôi năm nay 34 tuổi, chiều cao 1 mét 74, quê quán là thành phố Quảng Châu, khi còn bé đi theo cha mẹ đến thành phố Thâm Quyến định cư, gia đình điều kiện không tệ.

Đáng tiếc người có họa phúc sớm chiều, khi anh ta còn chưa tròn mười tám tuổi, cha mẹ của anh ta đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, cùng lúc qua đời, khiến anh ta trở thành một đứa trẻ mồ côi."

Nghe đến đó, Dương mẫu liền cảm thấy đồng cảm hơn với đứa nhỏ này, bởi vì bà ấy cũng là trẻ mồ côi, cha mẹ cũng vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, còn chồng bà ấy thì bệnh rồi qua đời khi con gái bà còn nhỏ.

Giang Phong tiếp tục nói: "Việc cha mẹ gặp tai nạn ngoài ý muốn qua đời mặc dù đã khiến anh ta bị đả kích lớn, nhưng anh ta không vì vậy mà cam chịu, thay vào đó đã lựa chọn ra nước ngoài học. Vào mười năm trước, anh ta từ Mỹ du học trở về, sau đó bán đi căn nhà mà cha mẹ để lại cho anh ta và bắt đầu lập nghiệp.

Bây giờ đã mười năm trôi qua, công ty anh ta kiếm được chút tiền, căn nhà đã bán trước kia giờ đã mua lại rồi, còn có một công ty phát triển tốt đẹp, điều kiện kinh tế có thể nói là rất tốt rồi."

Ban đầu Dương mẫu chỉ là bởi vì hiếu kỳ mới hỏi thăm Giang

Phong về hoàn cảnh của vị khách hàng này, kết quả nghe hồi, bà ấy bỗng nhiên có chút động lòng, đây là một nam nhân cực kỳ ưu tú, nên duyên với con gái bà thì rất thích hợp.

Nghĩ tới đây, Dương mẫu không kịp chờ đợi mà hỏi: "Ông mai Giang, không biết vị khách hàng này của cậu đối với đối tượng kết hôn có yêu cầu gì không?"

Nghe câu hỏi đó, Giang Phong biết ngay là Dương mẫu đã động lòng, liền cười ha hả nói: " Yêu cầu của vị khách hàng này của tôi rất đơn giản, không cần đàng gái có gia cảnh tốt gì cả, không cần trình độ của cô ấy cao bao nhiêu, cũng không cần dung mạo của cô ấy đẹp ra sao, cũng như không cần năng lực làm việc của cô ấy tốt bao nhiêu.

Anh ta chỉ muốn tìm một cô gái ôn nhu hiền lành, hi vọng ở bên ngoài mệt mỏi khi trở về nhà đợi chờ mình là bến đỗ ôn nhu, và không chỉ vì một chút việc nhỏ cỏn con ầm ĩ không thôi."

Nghĩ đến tính cách con gái nhà mình, Dương mẫu không khỏi có chút kích động, nói: "Ông mai Giang, thật trùng hợp quá, bên cạnh tôi thật sự có một cô gái phù hợp với yêu cầu của khách hàng cậu."

Giang Phong đương nhiên biết rõ người bà ấy nói là ai, nhưng vẫn cứ phối hợp nói: "Vậy thì quá tốt rồi, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, dì à, tôi mời dì ăn cơm, lát nữa dì giới thiệu cô gái đó cho tôi biết được không?"

Dương mẫu ngượng ngùng nói: "Ông mai Giang, muốn mời ăn cơm cũng là tôi mời cậu mới đúng, bởi vì người mà tôi nói đến không phải ai khác mà chính là con gái của tôi, Dương Thanh Liên."

"Vậy thật đúng là quá trùng hợp!"

Giang Phong mặt tươi cười nói: "Dì à, phía trước có một chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh, chúng ta qua đó gọi phần thức ăn nhanh rồi vừa ăn vừa nói chuyện được chứ?"

Dương mẫu tất nhiên là không có ý kiến, sau đó hai người trực tiếp đi thẳng hướng đến chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh kia.

Sau khi gọi món thức ăn nhanh cho mình xong, bình thường

Dương mẫu cực kỳ tiết kiệm lần này lại giành thanh toán, tổng cộng chưa đến hai mươi tệ, Giang Phong cũng không giành trả với bà.

Đợi đến sau khi cầm lấy phần thức ăn nhanh của mình và tìm chỗ ngồi xuống xong, Dương mẫu liền cảm thán nói: "Ông mai Giang, không gạt cậu làm gì, con gái tôi năm nay đã 28 tuổi, gần đây tôi cứ luôn bởi vì chung thân đại sự của nó mà đau đầu đây!"

Giang Phong cười nói: "Dì à, tôi nghĩ dì lúc còn trẻ cũng là một người đẹp, có một người mẹ như dì thì chắc con gái dì cũng là một người đẹp, dì còn sợ cô ấy tìm không được đối tượng sao?"

"Ông mai Giang, cậu thật là biết nói chuyện."

Dương mẫu khen một câu, rồi mới cảm khái nói: "Nếu như mục tiêu chỉ là gả đi, thì tôi đây cũng chẳng sầu khi gả nó đi, mấu chốt là con gái tôi nó hiếu thuận, con bé muốn khi lấy chồng dẫn tôi theo, để cho tôi đi theo nó cùng hưởng phúc, cho nên mới một mực kéo dài tới hiện tại cũng không thể tìm được đối tượng thích hợp."

Chương 954 - Duyên Phận Của Cô, Thật Sự Tới Rồi Sao?

Thành phố Thâm Quyến.

Tại một chuỗi cửa hàng ăn nhanh nào đó.

Giang Phong và Dương mẫu vừa ăn cơm vừa bàn luận.

Nói tới chuyện con gái hiếu thuận, Dương mẫu liền giới thiệu một lần tình huống nhà mình cho Giang Phong nghe.

Giang Phong nghe xong, thông cảm nói: “Dì à, nhà dì tình huống như vậy, cũng khó trách con gái dì đi lấy chồng còn muốn dẫn dì theo, để lại một mình dì ở quê sinh hoạt, cô ấy yên tâm được sao?”

Dương mẫu nghe vậy thì thở dài, giải thích: “Chủ yếu là vì trước đó vài năm dì bị bệnh một trận, tình trạng cơ thể kém đi nhiều so với người bình thường, nếu như thân thể dì khỏe mạnh, dù con gái tôi có muốn dưỡng lão đưa ma cho tôi thì cũng không vội, sẽ không giống như bây giờ, ảnh hưởng tới việc nó tìm đối tượng.”

Giang Phong nói: “Dì à, lời này của dì thật ra cháu cũng không đồng ý đâu, dì chỉ là thân thể không tốt lắm mà thôi, cũng không phải là bệnh nhân nằm liệt giường cần có người chăm sóc, dì đi theo con gái mình còn có thể giúp cô ấy làm việc nhà, giúp cô ấy chăm con, đây là chuyện tốt biết bao người muốn còn không được đấy!”

Dương mẫu cười nói: “Người trẻ tuổi bây giờ cũng không nghĩ như vậy đâu, chúng nó chỉ nghĩ tới thế giới hai người, có trưởng bối trong nhà tới ở cùng chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống hôn nhân của chúng nó.”

Giang Phong nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: “Không thể phủ nhận là có người trẻ tuổi suy nghĩ như vậy, nhưng đó là suy nghĩ lúc mới kết hôn, chờ tới lúc con cái ra đời cần có người chăm sóc, những người như bọn cháu đều sẽ hiểu có người lớn trong nhà hỗ

trợ chăm con là chuyện hạnh phúc nhường nào."

Dương mẫu nghe xong liền tươi cười, người như bà không sợ con gái không cần mình, chỉ sợ trở thành gánh nặng cho con gái, lời nói của Giang Phong không thể nghi ngờ đã chạm tới tâm khảm của bà.

"Ông mối Giang, tình huống trong nhà thế nào tôi cũng đã nói rồi, tôi cảm thấy con gái tôi rất xứng đôi với vị khách kia, không biết ông mối Giang cảm thấy thế nào?"

"Cháu cũng cảm thấy hai người họ rất xứng đôi."

Nói tới đây, Giang Phong móc điện thoại di động ra, tiếp tục: "Chỗ cháu có ảnh chụp của vị khách kia, để cháu mở ra cho dì xem một chút."

Nói rồi, Giang Phong mở ảnh chụp của Hạ Phi Long lên, sau đó đưa điện thoại cho Dương mẫu xem.

Dương mẫu nhận lấy điện thoại di động xem, thấy trong bức ảnh chụp là một thanh niên tinh thần diện mạo rất sáng sủa, mặc dù nói về tướng mạo thì khẳng định vẫn còn kém xa ông mối Giang ngồi trước mặt bà này, nhưng so với người bình thường thì có thể gọi là đẹp trai rồi.

Dương mẫu chỉ là một người đàn bà bình thường, không thể nhìn ra quá nhiều thứ từ trong một bức ảnh, chẳng qua, bà cảm thấy thanh niên trong ảnh khí độ bất phàm, nhìn giống như kiểu nhân sĩ thành công vậy.

"Người nhìn rất tốt." Vừa nói, Dương mẫu vừa trả lại điện thoại di động cho Giang Phong, sau đó lấy điện thoại di động của mình ra, mở ảnh chụp con gái mình lên, đưa cho Giang Phong, nói: "Ông mối Giang, cậu nhìn qua xem con gái tôi thế nào?"

Giang Phong nhận lấy điện thoại di động, nhìn lướt qua tấm ảnh, trong bức ảnh là một cô gái cả dáng người lẫn nhan sắc đều tốt, hắn cũng không dông dài, nói thẳng: "Dì à, con gái của dì quả thật không tệ, chờ cơm nước xong xuôi, cháu sẽ gọi điện cho vị khách kia nói chuyện một chút, dì cứ gọi điện cho con gái mình một

cuộc, nếu như cả hai đều không có ý kiến thì cháu sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Dương mẫu hưng phấn nói: “Được, vậy cứ làm như thế đi.”

Giang Phong cười cười, trả lại di động cho Dương mẫu, sau đó hai người liền tăng nhanh tốc độ ăn cơm.

Chờ cơm nước xong xuôi, đi ra khỏi tiệm ăn nhanh rồi, Giang Phong chỉ vào chiếc ghế đá trên lối đi bộ dưới hàng cây xanh phía trước, nói: “DÌ, ở đó có chỗ ngồi, chúng ta tới đó gọi điện thoại đi!”

“Được rồi.”

Dương mẫu không có ý kiến gì.

Đi tới lối đi bộ, Giang Phong và Dương mẫu ăn ý ngồi cách nhau ra một khoảng, sau đó mỗi người lấy điện thoại của mình ra, bắt đầu gọi điện thoại.

...

Trong văn phòng ở một công ty nào đó, Dương Thanh Liên vừa ăn xong bữa trưa mình mang từ nhà tới, đang chuẩn bị thu dọn hộp cơm, điện thoại di động cô để trên bàn bỗng kêu lên.

Cầm điện thoại lên xem, thấy màn hình hiển thị người gọi là mẹ, Dương Thanh Liên lập tức ấn nút nhận: “Mẹ.”

Dương mẫu hỏi: “Tiểu Liên, con ăn cơm xong chưa?”

Dương Thanh Liên nói: “Con vừa ăn cơm xong, mẹ đã ăn chưa?”

Dương mẫu đáp: “Mẹ cũng vừa mới ăn xong.”

Dương Thanh Liên hỏi: “Mẹ, mẹ gọi điện cho con có chuyện gì không?”

Mẹ cô biết rõ giờ làm việc của cô, bình thường, nếu không có việc gì, mẹ sẽ rất ít khi gọi điện lúc cô đang ở công ty.

Dương mẫu nói: “Là có chuyện muốn nói với con.”

Dương Thanh Liên tiếp lời: “Vâng, mẹ cứ nói đi.”

Dương mẫu tiếp tục: “Vừa rồi mẹ đi phát tờ rơi, trùng hợp phát cho một người mai mối, cậu ấy đang giúp khách tìm đối tượng cho nên liền hỏi mẹ về những cô gái đến tuổi lập gia đình ở quanh đây.

Mẹ chỉ đơn thuần xuất phát từ lòng hiếu kì, liền hỏi hoàn cảnh vị khách kia của cậu ta ra làm sao, phát hiện vị khách đó rất xứng đôi với con, để mẹ nói cho con nghe tình huống của người ta một chút, nếu con cũng cảm thấy ổn, thì để mẹ bảo người mai mối kia tác hợp thử cho hai con một lần, con cảm thấy thế nào?”

Chương 955 - Duyên Phận Của Cô, Thật Sự Tới Rồi Sao? (2)

Dương Thanh Liên nghe xong thì có chút dở khóc dở cười, có điều cô cũng không từ chối ý tốt của mẹ mình, nói: “Được, tình huống bên nhà trai thế nào, mẹ cứ nói con nghe một chút đi.”

Dương mẫu liền đơn giản kể lại tình huống nhà Hạ Phi Long cho con gái nghe một lần, cuối cùng chốt lại: “Cậu ta ở thành phố Thâm Quyến có nhà lại có xe, còn có công ty của riêng mình, hơn nữa, cả cha mẹ cậu ấy đều đã mất, chắc hẳn sẽ không để ý tới việc mẹ chuyển tới ở cùng hai đứa, hoàn toàn phù hợp với điều kiện của con.

Hình của cậu ấy mẹ đã xem rồi, vẻ ngoài rất chững chạc, có phong thái của một nhân sĩ thành công.

Tóm lại, đây là một đối tượng rất không tệ, con cần phải để ý một chút, đừng bỏ lỡ.”

Dương Thanh Liên có chút ngạc nhiên, điều kiện này nghe qua thì cảm thấy thật sự ưu tú, từ xứng đôi kia thực sự là dư xài, nếu như người làm mối kia không có khuếch đại sự thật lên thì đây thật đúng là một đối tượng ưu tú.

Nghĩ nghĩ, Dương Thanh Liên nói: “Mẹ, nghe mẹ nói như thế, con cũng cảm thấy điều kiện của đối phương quả thật rất tốt, con đồng ý gặp mặt nói chuyện với bên kia một lần.”

Dương mẫu hưng phấn nói: “Được, con đồng ý là tốt rồi, đây là cơ hội cực kì hiếm có, con nhất định phải nắm chặt, bỏ lỡ người này, muốn gặp được một đối tượng khác có điều kiện tốt như vậy cũng khó.”

Dương Thanh Liên bây giờ vẫn còn đang bán tín bán nghi chuyện này, có điều, thấy mẹ mình phấn khích như thế, cô đương nhiên sẽ không nói ra hoài nghi của mình, dù sao thì là thật hay là giả, chờ tới lúc gặp mặt nói chuyện sẽ rõ.

“Được rồi, vậy mẹ bảo người mai mối kia sắp xếp thời gian gặp mặt và địa điểm cho bọn con đi!”

“Ừm, con đi làm đi, mẹ sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Chờ cúp điện thoại xong, Dương Thanh Liên cũng nổi lên một gợn sóng trong lòng, duyên phận của cô, thật sự tới rồi sao?

...

Trên lối đi bộ.

Giang Phong cũng vừa cúp điện thoại, quay sang nói với Dương mẫu: “Dì, tình huống của con gái dì, cháu đã giải thích rõ ràng với vị khách kia rồi, anh ấy nói không có vấn đề gì với yêu cầu của cô ấy, đồng ý gặp mặt nói chuyện một lần.”

Dương mẫu nghe vậy liền cười, nói: “Ông mối Giang, con gái tôi cũng đã đồng ý gặp mặt nói chuyện rồi.”

Giang Phong mỉm cười: “Vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, cháu sắp xếp hai bên tối nay cùng ăn cơm có được không?”

Dương mẫu lập tức đồng ý: “Bên dì không có vấn đề gì, con gái dì năm giờ chiều là tan làm rồi.”

Giang Phong hỏi: “Vậy cháu sắp xếp thời gian ăn cơm vào khoảng sáu giờ tối có ổn không?”

Dương mẫu gật đầu, nói: “Đương nhiên là có thể.”

Giang Phong nói: “Vậy quyết định thời gian như thế đi, cụ thể ăn cơm ở chỗ nào, cháu sẽ nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa, xong xuôi sẽ gửi lại địa điểm cho dì sau.”

Đối với sắp xếp này, Dương mẫu đương nhiên không có ý kiến gì, sau đó, hai người trao đổi phương thức liên lạc rồi lại rảnh rỗi hàn huyên thêm vài câu, xong mới ai đi đường nấy.

...

Năm giờ rưỡi chiều.

Trong phòng riêng nhà hàng ẩm thực Triều Sán của Mỗ gia, Giang Phong và Hạ Phi Long đang ngồi uống trà nói chuyện phiếm, chờ mẹ con Dương gia tới xem mắt.

Mặc dù Hạ Phi Long là ông chủ tài sản ngàn vạn, nhưng đây dù sao cũng là lần xem mắt đầu tiên trong đời hắn, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, hỏi: “Giang đại sư, tôi thật sự rất xa lạ với chuyện xem mắt, không biết có chỗ nào cần phải chú ý không?”

Giang Phong cười nói: “Hạ tổng không cần lo lắng, xem mắt là chuyện rất đơn giản, chỉ cần xem đối tượng xem mắt như khách hàng mà đối đãi là được, cơ bản cũng không có vấn đề gì cần chú ý.”

Hạ Phi Long nói: “Nếu như chỉ là gặp mặt riêng với cô ấy, vậy tôi thân là đàn ông cũng sẽ không có gì mà phải lo lắng, chủ yếu là mẹ cô ấy cũng tới cho nên mới khiến tôi cảm thấy có chút áp lực.”

“Gặp đối tượng xem mắt và gia đình đối tượng trong một lần cũng bớt được rất nhiều việc!”

“Có đạo lý.”

Mười mấy phút sau, Dương mẫu gọi điện thoại tới, nói hai người đã tới cửa nhà hàng, Giang Phong liền ra ngoài đón hai mẹ con Dương gia vào bên trong.

Hai bên gặp mặt, sau khi Giang Phong giới thiệu hai bên, chào hỏi

vài câu xong, Hạ Phi Long và Dương Thanh Liên liền âm thầm đánh giá đối phương.

Trong mắt Dương Thanh Liên, Hạ Phi Long tinh thần sung mãn, vẻ tự tin lộ rõ trên mặt, có phong thái của một nhân sĩ thành công, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ.

Còn ở trong mắt Hạ Phi Long, Dương Thanh Liên ngũ quan xinh đẹp, dáng người cũng rất tốt, trên người cô có vẻ năng động, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, lại có mị lực của một người con gái hiền dịu thục nữ, mắt cô trong veo sáng tỏ, giống như một chiếc hồ đen, khiến hắn thật sự là càng nhìn càng thích.

Đợi hai mẹ con Dương gia ngồi xuống rồi, Hạ Phi Long liền gọi nhân viên phục vụ tới gọi món, trong lúc này, tự nhiên không thể tránh khỏi một phen khách khí nữa.

Chờ nhân viên phục vụ đi ra ngoài rồi, Hạ Phi Long mới cười nói: "Cháu nghe Giang đại sư nói hai người là người Sán Vĩ, cháu đối với thành phố Sán Vĩ cũng không có hiểu biết nhiều, chỉ biết chỗ Sán Vĩ bên đó có một món ăn nổi tiếng gọi là "Súp hộ quốc", lúc đó cháu cảm thấy tên món ăn này thật là bá khí, cho nên mới đi tìm hiểu một phen."

Dương Thanh liên thở dài, nói: "Chỗ Sán Vĩ chúng tôi có thể nói là nơi nghèo nhất cả Quảng Đông, Hạ tổng không hiểu rõ cũng là bình thường thôi."

Giang Phong nói tiếp: "Chị Dương cũng không cần thở dài như vậy đâu, quê chị và quê tôi trình độ kinh tế cũng không khác biệt bao nhiêu, chỗ chị còn là một phần của Quảng Đông, ưu thế phát triển cũng vẫn có, quê chúng tôi chỉ là một phần của Quế tỉnh, so ra thì thảm rồi, sợ rằng qua trăm năm nữa cũng không phát triển lên được."

Chương 956 - Duyên Phận Của Cô, Thật Sự Tới Rồi Sao? (3)

Hạ Phi Long nói: "Một quốc gia chắc chắn sẽ có chỗ sung túc, cũng

sẽ có chỗ nghèo khó, kể cả nước lớn như nước Mỹ cũng không ngoại lệ, chúng ta chỉ cần sống cuộc sống của mình thật tốt là được, sự phát triển của thành phố đã có quốc gia quy hoạch, không tới phiên chúng ta phải nhọc lòng."

Dương mẫu cười nói: "Hạ tổng nói đúng, chính cuộc sống của mình chúng ta còn lo chưa xong, lấy đâu ra tư cách đi nhọc lòng chuyện sự phát triển của quê quán chứ!"

Khi hai bên đã dần nói chuyện tự nhiên hơn, Giang Phong chỉ ngẫu nhiên nói một câu, giao lại sân khấu cho Hạ Phi Long, để hắn thể hiện ra hết kiến thức và kĩ năng có được từ việc đi du học.

Một bữa cơm trôi qua, Hạ Phi Long đã thành công chiếm được thiện cảm của hai mẹ con Dương gia.

Lúc Hạ Phi Long đi tính tiền, Giang Phong nói với hai mẹ con Dương gia: "Dì, Chị Dương, tình huống của Hạ tổng thế nào hai người cũng đã biết rõ rồi, đối tượng có điều kiện tốt như vậy thật sự không dễ tìm, bây giờ trong lòng Chị Dương đã có đáp án chưa?"

Dương Thanh Liên liếc nhìn mẹ một cái, trầm ngâm nói: "Ông mối Giang, cho tới bây giờ, tôi đối với Hạ tổng rất hài lòng, có điều đây cũng mới chỉ là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, tôi cũng không thể vội vàng đưa ra quyết định được, hi vọng cậu có thể hiểu cho."

Giang Phong đáp: "Tôi hiểu, đây dù sao cũng là chuyện chung thân đại sư, thận trọng hơn nữa cũng không quá đáng, chỉ cần Chị Dương có tâm muốn tiếp tục tìm hiểu là được, tôi và Hạ tổng đều không yêu cầu chị phải lập tức đi lên lễ đường."

Lần này, Dương Thanh Liên không hề do dự, gật đầu nói: "Cũng giống như lời ông mối Giang đã nói, đối tượng có điều kiện tốt như vậy thật sự không dễ tìm, tôi đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua."

"Có câu nói này của Chị Dương thì tôi an tâm rồi, vậy tiếp sau đây chị và Hạ tổng cứ từ từ nói chuyện tiếp, có chuyện gì cần tôi ra mặt thì cứ gọi điện cho tôi."

“Cảm ơn ông mối Giang.”

Rất nhanh sau đó, Hạ Phi Long đã trở lại, trên tay còn cầm ba cái hồng bao, đưa cho hai mẹ con Dương gia và Giang Phong.

Hai mẹ con Dương gia từ chối mãi, cuối cùng mới nhận lấy.

Ra khỏi phòng ăn, Giang Phong nói: “Hạ tổng, bên này tôi có việc phải đi trước, anh phải chịu trách nhiệm đưa dì và Chị Dương về nhà đấy, có việc gì thì chúng ta liên lạc qua điện thoại sau.”

Dương mẫu khách khí từ chối: “Tự hai mẹ con tôi về là được, không cần làm phiền tới Hạ tổng.”

Hạ Phi Long liếc mắt nhìn Dương Thanh Liên, cực kì tích cực tỏ thái độ, nói: “Không hề phiền phức chút nào, dì cũng phải cho cháu một cơ hội để thể hiện chứ!”

Dương Thanh Liên nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ lên, Dương mẫu thấy thế suýt chút nữa đã định kiếm cớ để tự mình trở về, sau đó để Hạ Phi Long đưa con gái mình đi hẹn hò.

Có điều, hôm nay dù sao cũng là lần đầu tiên hai bên gặp mặt, Dương mẫu mới đè xuống chút tâm tư nhỏ kia của mình, đồng ý để Hạ Phi Long đưa hai mẹ con về nhà.

...

Giang Phong rời khỏi nhà hàng, lái xe đi tới nhà cô hắn.

Đã đến thành phố Thâm Quyến, nhất định phải tới thăm cô một chút.

Chiếc xe Giang Phong đang lái hiện tại là xe của cha vợ hắn, từ sau khi hắn kết hôn với Hoàng Linh Vi, mỗi khi đến thành phố Thâm Quyến, Giang Phong sẽ không lái xe tới nữa mà trực tiếp đi máy bay hoặc đi đường sắt cao tốc tới, cần dùng xe thì tới nhà cha vợ mượn xe, rất tiện.

Lúc hắn tới nhà cô đã là chín rưỡi tối rồi.

Thấy đứa cháu trai nhà mẹ đẻ Giang Phong này tới, cả nhà bà đều

rất vui vẻ, trước kia, chồng bà vẫn luôn để ý tới thân thích bên này của bà, nhưng từ sau khi Giang Phong phát triển mạnh mẽ, thái độ của chồng bà cũng thay đổi.

Nhất là sau khi chứng kiến mạng lưới quan hệ rộng lại mạnh của Giang Phong, chồng bà cũng đã sớm coi Giang Phong thành khách quý trong nhà rồi.

Rót cho đứa cháu trai nhà mẹ đẻ chén trà, cô của Giang Phong hỏi: "Tiểu Phong, lần này cháu tới thành phố Thâm Quyến là tới thăm cha vợ hay là tới giúp khách làm mai mối vậy?"

Giang Phong đáp: "Từ sau khi vợ cháu mang thai, cha mẹ vợ cháu đã trực tiếp chuyển tới chỗ cháu ở rồi, lần này cháu tới là để giúp khách làm mai mối."

Cô của Giang Phong cười, nói: "Cha mẹ vợ của cháu đúng là thương con gái, vừa mới nhận được tin con gái mang thai đã vội chạy tới chăm sóc rồi."

Anh họ Thôi Viễn nói tiếp: "Cha mẹ vợ của Tiểu Phong cũng chỉ có một đứa con gái như vậy mà thôi, đương nhiên là đau lòng con gái rồi."

Sau đó, hai cô chú cùng hỏi thăm tình hình hiện tại của Hoàng Linh Vi.

Chờ nói cũng kha khá xong, anh họ Thôi Viễn liền quàng lấy bả vai Giang Phong, nói: "Tiểu Phong, đi, hai anh em mình cùng ra ngoài uống hai chén."

"Được, cũng đã một thời gian không uống rượu cùng anh họ đây rồi, cô, chú, hai người có đi cùng không?"

"Hai ông bà già chúng ta không đi được, hai anh em cứ đi uống đi!"

Chương 957 - Malatang 6 Tệ

Malatang, bắt nguồn từ trấn Ngưu Hoa, thành phố Lạc Sơn, tỉnh

Tứ Xuyên, bên bờ sông Dân.

Đây vốn là món ăn đơn giản dễ làm do thợ đóng thuyền và người kéo thuyền sáng tạo ra.

Từ Thành Đô đến lưu vực Xuyên Giang của Tam Hạp, do dòng nước chảy xiết, người kéo thuyền đã trở thành cảnh quan không thể thiếu, ở ven sông họ chất chồng tảng đá lên, đưa lọ sành lên, nhặt một ít nhánh cây làm củi nhóm lửa, múc vài bầu nước sông, tất cả đều lấy làm nguyên liệu, có rau bỏ rau, không có rau thì nhổ một ít rau dại thêm vào cho đủ số ấn định, sẽ bỏ đồ gia vị vào như hải tiêu, tiêu Tứ Xuyên, v.v rửa sạch và ăn, đã có thể no bụng, mà còn tránh được cái lạnh và ẩm ướt.

Cách thức ăn uống này lan truyền nhanh chóng dọc bờ sông vì tính đơn giản của nó.

Sau đó, người bán hàng rong trên bến tàu đã nhìn thấy cơ hội kinh doanh, về sau bếp lò và đồ ăn được cải tiến thêm, đặt ở hai đầu rồi gánh, vừa đi bộ vừa kêu to, ở ven sông, đầu cầu những người phụ lao động đã trở thành khách hàng thường xuyên.

Ngày nay món ăn này từ ven sông đã được truyền bá khắp thành phố.

Đây chính là nguồn gốc của Malatang.

Sau này, món ăn lại được người Đông Bắc cải tiến lên, rồi truyền đi khắp đại giang nam bắc.

Mấy năm trước, câu khẩu hiệu “Malatang 6 tệ cay gấp 13 lần” bỗng nổi tiếng khắp internet, đây vốn chỉ là phương pháp marketing của một nhãn hiệu nào đó, cuối cùng lại khiến malatang nổi rần rần một phen.

Tại cửa một tiểu khu cũ kĩ nào đó ở quận La Hồ, thành phố Thâm Quyến, có một nhà bán Malatang đã nhiều năm, vị trí ở trong một cái hẻm nhỏ tại ngã tư đường, lượng khách qua cũng không có bao nhiêu.

Nhà bán Malatang này là của ông chủ họ Diệp, là một người đàn ông tính tình trung thực, có chút chất phác.

Tính cách bà chủ lại có chút mạnh mẽ, chuyện trong nhà ngoài nhà đều do một tay cô thu xếp.

Trước đây vài năm, cả hai vợ chồng cả ngày bận rộn, việc buôn bán không tốt cũng không xấu, mỗi tháng đại khái kiếm được bảy, tám ngàn tiền lợi nhuận, cũng coi như không tệ, vẫn tốt hơn so với đi làm công bình thường.

Bởi vì có quán Malatang này, hai vợ chồng cũng không cần tiêu tiền mua thức ăn khác, vẫn luôn giải quyết bằng sạp hàng nhà mình, nhờ vậy mà cũng tiết kiệm được không ít tiền.

Nói như vậy cũng không phải là hai vợ chồng nhà này suốt ngày ăn Malatang, mà là muốn cái gì thì ăn cái đó, dù sao thì nguyên liệu để nấu Malatang cũng có rất nhiều thứ, muốn ăn gì cũng được.

Cho nên, thứ hai vợ chồng cần dùng tới tiền nhiều nhất cũng chỉ có một —— thuê phòng.

Hai vợ chồng ở khu cư xá cũ kĩ này thuê một căn phòng khá tiện nghi, cộng thêm những khoản tiêu xài lặt vặt khác, một tháng đại khái còn thừa khoảng bốn, năm ngàn đồng.

Số tiền này chủ yếu dùng để chu cấp cho con cái hai người đọc sách.

Tận tới năm ngoái, con gái hai vợ chồng tốt nghiệp đại học, xong cô cũng không ra ngoài tìm việc làm mà là quay về hỗ trợ chuyện buôn bán của quán Malatang nhà mình, từ đây, thu nhập nhà họ tăng vọt, từ một tháng bảy, tám ngàn tệ tiền lợi nhuận tăng lên tới một vạn bốn, một vạn năm tệ, gần như là tăng lên gấp đôi.

Sở dĩ xảy ra tình huống như vậy là vì con gái hai người vóc dáng đẹp, giá trị nhan sắc lại cao, tác động lớn tới dục vọng của mấy vị khách quen, khiến tần suất tới ăn Malatang của bọn họ tăng mạnh.

Dù sao thì cũng chỉ mất có tám, mười đồng một bát Malatang đã có thể nhét đầy bao tử, lại có thể thưởng thức mỹ nữ ở khoảng cách gần, thi thoảng còn có thể trò chuyện với mỹ nữ vài câu, cớ sao lại không làm chứ?

Đấy là con gái hai người còn ăn mặc có quy có củ, thi thoảng cũng

chỉ lộ chút eo thon mà thôi, nếu như thay thành những mỹ nữ nổi tiếng trên mạng ăn mặc hở hang kia, thường xuyên mặc quần áo ngắn một chút, hở một chút, lộ thêm chút đường cong cơ thể, sợ rằng số lợi nhuận còn tăng lên gấp nhiều lần nữa.

Có điều, chỉ như vậy thôi hai vợ chồng cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Bây giờ không chỉ có thu nhập cao, chi tiêu còn giảm xuống, giờ chỉ còn con trai là vẫn còn đang đi học, mỗi tháng chỉ còn cần phải bỏ ra một vạn, hoàn toàn không thành vấn đề.

Một năm trôi qua tiết kiệm được mười hai vạn tệ, thật sự rất tốt.

Tuy rằng với thu nhập như vậy, muốn nghĩ tới mua nhà ở thành phố Thâm Quyến thì vẫn còn xa lắm, nhưng đợi thêm mấy năm nữa về quê mua nhà thì ngược lại không có gì khó khăn, đến lúc đó cũng vừa tới tuổi kết hôn của con trai, có căn nhà, cưới vợ cũng dễ dàng hơn.

Còn về hôn sự của con gái, hai vợ chồng xưa nay chưa từng lo lắng.

Dựa vào nhan sắc và vóc dáng của con gái, đàn ông muốn cưới cô có thể xếp thành hàng từ quê họ tới thành phố Thâm Quyến, chỉ xem cô muốn gả cho dạng đàn ông gì mà thôi.

Ngày hôm đó, ba người Diệp gia như thường lệ mở cửa làm ăn.

Thời gian mở bán của quán bọn họ là từ 10 giờ sáng tới 1 giờ đêm, trọn vẹn 15 tiếng, bao gồm cả bữa trưa, bữa tối và bữa khuya.

10 giờ sáng, thời gian này thật ra có chút dở dở ương ương, ăn sáng thì lại có chút muộn, ăn trưa thì lại vẫn còn hơi sớm, bởi vậy, khách tới giờ này cũng không nhiều, chỉ thi thoảng ngẫu nhiên có một người tới mà thôi.

Thừa lúc khách vẫn còn chưa nhiều, ba người Diệp gia liền tranh thủ nhét đầy bao tử.

Ăn xong bữa sáng, khách cũng dần dần nhiều lên, ba người Diệp gia lại bắt đầu bận rộn.

Chương 958 - Malatang 6 Tệ (2)

Tối hôm qua Giang Phong cùng anh họ ra ngoài uống rượu nói chuyện phiếm, hai anh em uống tới tận rạng sáng mới trở về tắm rửa đi ngủ, ngủ tới mười giờ sáng mới mở mắt dậy.

Sau đó, hắn lại cùng cả nhà cô ra ngoài ăn một bữa, tận tới 1 giờ chiều, Giang Phong mới rời khỏi nhà cô, đi tới quận La Hồ giúp khách là Chử Tinh Huy đáp cầu dắt mối.

Lúc Giang Phong tới quán Malatang của Diệp gia, giờ cao điểm buổi trưa đã qua, Diệp phụ và Diệp mẫu cũng đã trở về nhà nghỉ ngơi rồi, chỉ còn lại Diệp Phương Nghi đang một mình trông quán.

Thấy Giang Phong đi tới, Diệp Phương Nghi liền mỉm cười hỏi: "Soái ca, có muốn ăn chút gì không?"

Mặc dù Giang Phong không hề đói chút nào, nhưng hắn vẫn gọi vài món mình thích ăn, sau đó tới bên bàn nhỏ ngồi xuống.

Rất nhanh sau đó, Diệp Phương Nghi đã nhanh bát Malatang nóng hỏi tới.

Giang Phong cầm đũa lên, nói: "Mỹ nhân, cô có biết tôi không?"

Diệp Phượng Nghi nghe vậy thì hơi ngơ ngác một chút, hiển nhiên không rõ vì sao Giang Phong lại tự dưng hỏi như vậy, lập tức lắc đầu đáp: "Thật xin lỗi, xin hỏi anh là?"

"Mỹ nhân, tôi tên là Giang Phong, Giang trong sông Trường Giang, Phong trong lá phong, biệt danh là Giang đại sư, tôi đến từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc."

Nói tới đây, Giang Phong nở một nụ cười tự tin mà thân thiết: "Tôi ở trên mạng cũng coi như có chút danh tiếng, đã từng giúp một vài đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, Hiệu trưởng Cổ, cô Du, cô Lý làm mai mối, cô có thể lên trên mạng kiểm chứng thử."

Diệp Phượng Nghi bị lời nói này của Giang Phong làm cho kinh ngạc, không nhịn được móc điện thoại di động ra tra thử, xem xem

vị soái ca trước mặt này có đúng là đang nói thật hay không.

Kết quả đương nhiên không cần nhiều lời, Diệp Phượng Nghi hoàn toàn bị lý lịch làm mai mối của Giang Phong làm cho kinh động, sau khi xem qua hết toàn bộ thông tin về Giang Phong, ánh mắt cô nhìn Giang Phong cũng đã thay đổi.

Lúc này, Giang Phong đã ăn xong bát Malatang, hắn cầm khăn giấy lau sạch miệng, sau đó híp mắt cười, nói: "Mỹ nhân, tôi xem tướng mặt cô, có vẻ như vẫn còn là một xử nữ, chưa từng kết giao bạn trai bao giờ, chỗ tôi có một vị khách cực kì ưu tú, muốn giới thiệu anh ấy cho cô, không biết cô có đồng ý không?"

Nếu như trước đó Giang Phong không nói ra thân phận của mình, Diệp Phượng Nghi chắc chắn sẽ lập tức từ chối, sẽ không để mấy lời này ở trong lòng.

Nhưng sau khi biết rõ thân phận đại sư mai mối của Giang Phong xong, Diệp Phượng Nghi cũng không nói ra nổi lời từ chối.

Đấu tranh tâm lý một hồi, Diệp Phượng Nghi liền hít một hơi thật sâu, nói: "Giang đại sư, tôi vẫn còn trẻ tuổi, năm ngoái vừa mới tốt nghiệp đại học, vốn là dự định thêm mấy năm nữa mới nghĩ tới chuyện cưới gả.

Có điều, khó khăn lắm mới được gặp mặt đại sư mai mối như anh thế này, đây có lẽ là cơ duyên lớn nhất đời này của tôi, tôi cũng không muốn tùy tiện bỏ lỡ, anh có thể nói cho tôi một chút về vị khách kia được không?"

Giang Phong gật đầu cười, sau đó bắt đầu giới thiệu sơ lược: "Vị khách kia của tôi năm nay 26 tuổi, chiều cao 1m77, về tướng mạo, tôi cũng không dối gạt gì cô, anh ấy không đẹp trai, nhưng cũng không khó coi, chỉ có thể nói là một người bình thường.

Anh ấy hiện không có công việc, đối với việc lập nghiệp cũng không có hứng thú, mỗi ngày chỉ nghĩ làm sao cuộc sống của mình thật dễ chịu, là kiểu người cực kì biết cách hưởng thụ."

Diệp Phượng Nghi càng nghe càng cảm thấy cổ quái, người này nghe thật chẳng đáng tin cậy chút nào, sao vừa nói là vị khách ưu

tú cơ mà?

Có điều, cô tin rằng lấy thân phận của Giang đại sư, hắn sẽ không đến mức ở đây ăn nói lung tung, liền kiên nhẫn tiếp tục lắng nghe.

“Anh ấy vốn là kiểu người chơi bời lêu lổng như vậy, nếu như sinh ra trong gia đình có điều kiện kinh tế không tốt, thì sẽ gọi là không có tiền đồ, chắc chắn không bao giờ có thể liên quan tới hai chữ “ưu tú” này được, nhưng anh ấy lại sinh ra trong một gia đình rất tốt.”

Nói tới đây, Giang Phong bỗng nhiên hỏi: “Thôn XX ở khu XX tại thành phố Thâm Quyến, cô nghe nói qua bao giờ chưa?”

Diệp Phượng Nghi lắc đầu: “Năm ngoái tôi tốt nghiệp đại học xong mới lên thành phố Thâm Quyến, suốt ngày chỉ bù đầu vào làm ăn, đối với thành phố Thâm Quyến cũng không quá quen thuộc, chưa từng nghe nói tới thôn XX này.”

Giang Phong nói: “Tôi sở dĩ cố ý nhắc tới về thôn này với cô là vì đây chính là thôn có tiếng là thôn thổ hào ở thành phố Thâm Quyến, hàng năm, trong thôn chia hoa hồng cho thôn dân lên tới một, hai trăm vạn, đây cũng không phải là toàn bộ thôn dân được một, hai trăm vạn, mà là mỗi người sẽ cầm được từng đó tiền.

Mà vị khách này của tôi lại là người thôn XX này, cô đã hiểu vì sao tôi lại nói anh ấy là ưu tú rồi chứ?”

Diệp Phượng Nghi đã hoàn toàn hiểu ra, khó trách anh ta lại không làm gì, suốt ngày chỉ nghĩ cách làm sao để hưởng thụ, nếu như cô có điều kiện như vậy, cô cũng không muốn suốt ngày bận rộn mở cửa buôn bán cùng cha mẹ, có thể ở nhà hưởng phúc thì ai nguyện ý chạy ra ngoài bôn ba mưu sinh làm gì chứ?

Diệp Phượng Nghi cũng chỉ là một người bình thường, có cơ hội, cô cũng muốn gả cho người có tiền, bây giờ cơ hội đã bày ra trước mặt, nếu như cô nói tâm không động thì chắc chắn là giả.

Chương 959 - Malatang 6 Tệ (3)

Nhìn Giang Phong đang cười tủm tỉm trước mặt, Diệp Phượng Nghi cắn môi một cái, nói: “Giang đại sư, điều kiện gia đình vị khách kia quả thực rất ưu tú, nhưng điều kiện gia đình tôi lại không tốt, không môn đăng hộ đối với người ta, người ta liệu sẽ để ý tôi sao?”

Giang Phong cười nói: “Cô không nên coi nhẹ mình như vậy, điều kiện gia đình cô thế nào không quan trọng, chỉ với vóc dáng và nhan sắc này của cô đã đủ để xứng với vị khách kia của tôi rồi.

Chỉ cần cô không chê vị khách kia của tôi tướng mạo bình thường, vậy tôi sẽ giúp hai người tác hợp một lần.”

Diệp Phượng Nghi không lập tức đồng ý, mà tiếp tục hỏi: “Giang đại sư, trước đó tôi có lên mạng xem tư liệu của anh, biết rõ anh am hiểu nhất là suy tính nhân duyên, chỉ cần là vợ chồng do anh tác hợp thì sẽ trải qua cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, không biết việc này có đúng là thật hay không?”

Giang Phong nghe vậy thì lộ ra nụ cười tự tin, nói: “Tôi làm người mai mối đến giờ cũng đã gần hai năm, đã trực tiếp, gián tiếp tác hợp hàng ngàn đôi vợ chồng, tất cả đều trải qua cuộc sống hạnh phúc người người hâm mộ, không có một đôi vợ chồng nào xảy ra vấn đề gì về mặt tình cảm cả.

Cho nên, tôi có thể chịu trách nhiệm với cô, việc này là thật, không hề có chút khoa trương nào, cô cũng không cần phải lo tính cách mình không hợp với vị khách kia, những thứ này tôi đều đã suy tính qua rồi, được chứ?”

Diệp Phượng Nghi liên tục gật đầu, nói: “Tôi đã hiểu, nếu như Giang đại sư đã nói như vậy, vậy tôi an tâm rồi, có điều đây dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự, tôi vẫn muốn nói với cha mẹ mình một tiếng trước.”

Giang Phong cười nói: “Đây là chuyện đương nhiên, không biết bao giờ cha mẹ cô sẽ quay lại cửa hàng?”

Diệp Phượng Nghị nói: “Hai người họ vừa mới về nhà nghỉ, đại khái khoảng bốn giờ mới quay lại.”

Giang Phong gật đầu đáp: “Vậy được, dù sao bây giờ tôi cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm, tôi sẽ ở chỗ này chờ cha mẹ cô ra rồi cùng nói chuyện với họ, không biết liệu có ảnh hưởng tới việc buôn bán của quán không?”

Diệp Phượng Nghi cười nói: “Không ảnh hưởng, giờ này rất ít khách.”

“Vậy là tốt rồi, dù sao thì cả hai đều nhàn rỗi, nếu cô không ngại thì ngồi tâm sự một chút với tôi về tình huống của cô, được chứ?”

“Được, vậy để tôi tự giới thiệu một chút trước, tôi năm nay 23 tuổi, chiều cao...”

Bây giờ không có khách nào khác tới, hai người ngồi trên bàn nhỏ hàn huyên, đối mặt với đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, Giang Phong, Diệp Phượng Nghi không hề che giấu bất cứ thông tin nào về mình, mà đem toàn bộ tình huống của mình ra kể lại chi tiết cho Giang Phong nghe.

Thật ra, Giang Phong hiểu rất rõ về cô, so với bản thân cô còn rõ hơn, ngay cả chuyện cô bao nhiêu tuổi vẫn còn đái dầm hắn còn biết rõ ràng nữa là.

Nhưng chuyện nên hỏi thì vẫn phải hỏi.

Bất tri bất giác đã tới bốn giờ, dưới kĩ xảo dẫn dắt cuộc trò chuyện chuyên nghiệp của Giang Phong, hai người nói chuyện thật sự là cực kì ăn ý, khiến Diệp Phượng Nghi có cảm giác như vừa gặp được tri kỉ vậy.

Trong khoảng thời gian đó cũng có hai, ba vị khách tới ăn Malatang, nhưng đều không ảnh hưởng tới hai người tán gẫu.

Diệp Phượng Nghi đương nhiên không biết năng lực của Giang Phong, chỉ cần hắn muốn, hắn có thể trở thành tri kỉ của bất cứ người nào trên thế giới.

Bốn giờ chiều lẻ mấy phút, Diệp phụ và Diệp mẫu tới quán nhà mình, từ đằng xa đã thấy con gái đang ngồi tán gẫu với một cậu thanh niên trẻ tuổi, nhìn nụ cười trên mặt hai người là đã biết cuộc trò chuyện đang diễn ra cực kì ăn ý, vui vẻ.

Thấy vậy, Diệp phụ, Diệp mẫu đều căng thẳng trong lòng, vội vàng bước nhanh tới.

“Cha, mẹ, hai người tới rồi!”

Thấy cha mẹ đi tới, Diệp Phượng Nghi liền lên tiếng chào, sau đó giới thiệu với Giang Phong: “Giang đại sư, đây chính là cha mẹ của tôi.”

Giang Phong mỉm cười chào hỏi: “Chú, dì, xin chào hai người!”

“Soái ca, chào cậu!”

Diệp Phượng Nghi giới thiệu với cha mẹ mình: “Cha, mẹ, đây là Giang đại sư tới từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Giang đại sư đã có hơn hai ngàn vạn fan hâm mộ trên mạng, từng giúp rất nhiều minh tinh và các đại phú hào làm mai mối, là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước.”

Diệp phụ, Diệp mẫu nghe xong thì chấn động trong lòng, hiển nhiên thân phận của Giang Phong hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hai người, cả hai một lần nữa dùng kính từ chào hỏi: “Giang đại sư, xin chào!”

Giang Phong cười nói: “Chú, dì không cần khách khí vậy đâu, lần này cháu tới đây là muốn giới thiệu cho con gái hai người một đối tượng ưu tú, tình huống cụ thể thì để con gái hai người nói lại, nếu như hai người cảm thấy thích hợp thì báo lại với cháu một tiếng, cháu sẽ sắp xếp buổi xem mắt cho họ.”

Diệp Phượng Nghị kịp thời tiếp lời: “Vậy phiền Giang đại sư chờ một lát.”

Giang Phong mượn cớ đi vệ sinh, để lại không gia cho ba người Diệp gia.

Chờ Giang Phong đi xa rồi, Diệp Phượng Nghi mới nói lại một năm một mười tình huống của vị khách kia cho cha mẹ nghe, cuối cùng nsoi: “Lấy thân phận của Giang đại sư, những gì anh ấy nói chắc chắn đều là thật, cha mẹ có ý kiến gì không?”

Diệp mẫu nghe xong tâm cũng động, nhưng vẫn không yên tâm

hỏi: “Con gái, con nói vị Giang đại sư này là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, từng giúp rất nhiều đại minh tinh, đại phú hào làm mai mối, có hơn hai ngàn vạn fan hâm mộ trên mạng, những cái này sao con biết?

Con biết cậu ta sao?”

Chương 960 - Đồng Ý Về Mặt Chiến Lược, Nhưng Phải Cẩn Thận Về Mặt Chiến Thuật, Và Không Thể Bán Rẻ Mình

Nghe thấy mẹ mình hỏi, Diệp Phượng Nghi liền đem từng tư liệu trước đó tìm thấy trên mạng ra, sau đó mới tổng kết lại và nói: "Con đã mở Weibo của các đại minh tinh kia ra xem, xác nhận kinh nghiệm làm mai mối của Giang đại sư là sự thật, người ta toàn là đại minh tinh đại phú hào đều tin tưởng thực lực làm mai mối của Giang đại sư, con chỉ là một người dân trong tầng lớp xã hội bình thường thì không có lý do gì mà không tin."

Diệp phụ Diệp mẫu nghe được cứ rung động không thôi, thật sự khó có thể tưởng tượng trên đời còn có một đại sư mai mối có thể suy tính nhân duyên như Giang đại sư, đây quả thật là phúc của những nam nữ chưa lập gia đình!

Thế là, Diệp mẫu lấy ra khí thế 'Nhất gia chi chủ', đánh nhịp nói: "Con gái à, có thể gả vào một gia đình có điều kiện tốt như vậy có thể nói là nhờ vào phúc đã tu luyện ở kiếp trước, ban đầu mẹ còn cảm thấy nhà chúng ta với nhà người ta điều kiện chênh lệch quá lớn, gả đi nhất định sẽ không được hạnh phúc. Nhưng bây giờ có Giang đại sư cam đoan, vậy thì không có gì đáng lo ngại, con có thể yên tâm gả đi."

Diệp phụ nhỏ giọng nhắc nhở: "Vẫn phải xem thử bộ dạng người ta ra sao."

Diệp mẫu liếc xéo ông ấy một cái: "Sao thế, chính anh còn hoài nghi về chuyện này của Giang đại sư người ta à?"

Diệp phụ vội vàng giải thích nói: "Anh không phải hoài nghi

chuyện này của Giang đại sư, ý của anh đó là con gái cũng nên cùng người ta đi gặp mặt, nhìn thử xem đối phương là người như thế nào rồi mới quyết định không muộn."

Diệp mẫu nói: "Anh nói vậy chẳng phải nói nhảm sao? Vậy khẳng định là muốn gặp mặt à, coi như đồng ý về mặt chiến lược của cuộc hôn nhân này, nhưng phải cẩn thận về mặt chiến thuật, và không thể bán rẻ mình."

"Phốc!"

Diệp Phượng Nghi cười phun, cô ấy phát hiện mẹ mình quả thật là một nhân tài, ngay cả những thứ như là chiến lược, chiến thuật này đều chỉnh sửa được hết rồi.

Diệp phụ chính là một người đàn ông bản tính trung thực, bị vợ dỗi cũng không để ý, gật đầu nói: "Đã như vậy rồi thì anh cũng không còn ý kiến."

Diệp mẫu không để ý đến ông ấy, nhìn về phía con gái hỏi: "Con gái, ý của con thế nào?"

Diệp Phượng Nghi nói: "Vậy trước tiên gặp mặt nói chuyện rồi tính sau."

Diệp mẫu gật đầu nói: "Ừm, vậy thì làm như vậy, chờ Giang đại sư trở về thì nhờ cậu ấy sắp xếp buổi ra mắt."

Nói đến đây, vừa hay có khách hàng đến ăn bún thập cẩm cay, Diệp phụ liền qua đó chào hỏi khách khứa.

Cũng không bao lâu, Giang đại sư cũng chậm rãi ung dung qua tới.

Chờ Giang đại sư đến gần, Diệp mẫu liền gọn gàng dứt khoát nói: "Giang đại sư, vừa rồi chúng tôi đã thương lượng xong, cảm thấy điều kiện của khách hàng cậu thực sự đủ ưu tú, cậu có thể sắp xếp cho gia đình hai bên gặp mặt, để xem thử có duyên phận trở thành thông gia hay không."

Giang Phong gật đầu cười nói: "Không thành vấn đề, thời gian gặp mặt thì dì quyết định đi."

Diệp mẫu nghĩ một lúc, nói: "Vậy thì gặp vào ngày mai đi, một giờ đến bốn giờ chiều hoặc buổi tối bảy giờ đến mười giờ cũng được, Giang đại sư cậu coi sắp xếp nha."

"OK, chúng ta trao đổi số điện thoại một lần, chờ tôi thương lượng thời gian gặp mặt cụ thể với bên kia xong, thì sẽ gọi điện thoại nói với mọi người."

"Được rồi, số điện thoại của tôi là..."

Sau khi trao đổi phương thức liên lạc, Giang Phong liền tạm biệt rời đi.

...

Sau khi thực hiện tự do tài chính, mọi người có cách sống riêng của họ, có người du lịch vòng quanh thế giới, có người ngợp trong vàng son, có người đêm đêm ca hát, cũng có người ban đêm lo cho ngày kế tiếp vì sự nghiệp phấn đấu.

Còn có người thì giống Chử Tinh Huy, mỗi ngày cùng bạn bè đánh mấy ván mạt chược, uống chút rượu này kia.

Mà cuộc sống của Chử mẫu cũng rất giản đơn, thường xuyên đi làm tóc, đi SPA, hội dưỡng sinh để rèn luyện sức khỏe, hoặc đi dạo phố mua giày cùng với các loại quần áo, đều là những việc mà những người phụ nữ thường làm.

Trừ những thứ đó ra, Chử mẫu còn có một sở thích khác, đó chính là cùng mấy bác gái trong thôn đánh bài.

Các bà ấy đánh bài thì không cá cược tiền, chủ yếu là chơi máy kéo (thăng cấp), đây cũng là cách chơi bài poker hiếm khi không cá cược tiền cũng có thể chơi đến say sưa ngon lành.

Hôm nay, sau khi dùng xong bữa ăn trưa, Chử mẫu không đi ra ngoài, mà hẹn mấy bác gái một lượt đánh máy kéo như thường lệ, vừa đánh bài vừa tâm sự chuyện nhà chuyện cửa, điều này đối với Chử mẫu và các bác gái mà nói cũng là chuyện vô cùng thú vị.

Đánh bài là một trong những phương thức giết thời gian nhanh nhất, bất tri bất giác là đánh tới hơn bốn giờ sáng, vừa thấy một

ván sắp đánh xong, điện thoại di động của Chử mẫu đặt ở trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Nếu như là những cuộc điện thoại khác, Chử mẫu nhất định là không vội mà nghe, làm gì cũng muốn trước tiên đánh cho xong ván bài này, miễn là làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ. Có lẽ bà ấy đã liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, phát hiện là Giang đại sư đang gọi điện thoại tới nên là không thể không tiếp rồi.

Chương 961 - Đồng Ý Về Mặt Chiến Lược, Nhưng Phải Cẩn Thận Về Mặt Chiến Thuật, Và Không Thể Bán Rẻ Mình (2)

"Đây là Giang đại sư gọi điện thoại tới, mấy bà chờ tôi một chút."

Nói xong, Chử mẫu liền cầm điện thoại di động lên đi đến bên cạnh, kết nối điện thoại nói: "Giang đại sư, chào cậu!"

Mấy bác gái hàng xóm quay sang nhìn nhau, đều hiếu kỳ Giang đại sư này là ai mà khiến hàng xóm của họ trịnh trọng chuyện của người ta như vậy.

"Chào dì, tôi bên này đã tìm được đối tượng thích hợp với con trai dì rồi, tôi nói qua với dì về hoàn cảnh đàng gái, nếu dì cảm thấy được thì tôi liền sắp xếp cho gia đình hai bên gặp mặt nói chuyện." Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Giang đại sư.

Chử mẫu nghe thấy vậy trong mắt sáng bừng lên, nói: "Được rồi, Giang đại sư cậu nói đi, tôi nghe."

"Đàng gái năm nay 23 tuổi, chiều cao 1 mét 68, năm ngoái mới tốt nghiệp đại học, trước mắt đang cùng cha mẹ kinh doanh một quầy ăn vặt tại La Hồ, bởi vì vóc người đẹp dung mạo xinh xắn, từ ngày cô ấy mở quầy đến nay, tiền thu nhập từ việc kinh doanh quầy ăn vặt nhà cô ấy liền bắt đầu tăng vọt, mỗi tháng lợi nhuận tăng gần như gấp đôi thời gian trước đây."

Nghe đến đó, Chử mẫu liền có thể tưởng tượng ra đàng gái có

dung mạo xinh đẹp ra sao, dù là so sánh cũng còn thua những nữ minh tinh nổi tiếng xinh đẹp ngoài kia, nhưng hẳn là cũng không chênh lệch là bao nhiêu, dù sao cũng nhất định dư dả để xứng với nhan sắc của con trai bà ấy.

Sau đó, lại nghe Giang đại sư tiếp tục kể về tính cách sở thích của đàng gái, còn có tình cảnh gia đình cô ấy, thậm chí ngay cả tính tình của cha mẹ cô ấy đều nói ngắn gọn một lần.

Chử mẫu càng nghe càng hài lòng, điều kiện kinh tế nhà cô ấy thực sự tốt, nhưng gia đình cô ấy cũng đều tự biết rõ bản thân, biết rõ tiền này không phải dựa vào bản lĩnh thật sự kiếm được, chỉ là nhờ có vận khí tốt trở thành thành viên trong thôn, được láng giềng thân thiết trong thôn ủng hộ mà thôi.

Cho nên, cưới con dâu, Chử gia nhà bà không cần cưới người môn đăng hộ đối, mà là muốn cưới một người có gia cảnh kém hơn Chử gia nhà bà, hiện tại Giang đại sư giới thiệu người này, thì vô cùng đúng ý của Chử mẫu.

Dáng vóc xinh đẹp có thể cải thiện gen của thế hệ sau, gia cảnh không tốt thì gả vào Chử gia nhà bà sẽ không có chuyện "Giọng khách át giọng chủ" xảy ra.

Lúc bà ấy nhờ người mai mối cho con trai mình thì cũng đã nói con dâu tương lai cần phải thỏa mãn ba yêu cầu:

Một, hiếu thuận. Hai, xinh đẹp. Ba, bổn phận.

Bây giờ, theo như Giang đại sư nói, ba yêu cầu này đàng gái đều đã đạt được tiêu chuẩn, nên bà cũng không việc gì phải kén chọn nữa rồi.

Bởi vậy, sau khi nghe Giang đại sư giới thiệu xong, Chử mẫu liền đánh nhịp nói: "Giang đại sư, cậu thật không hổ danh là vị đại sư làm mai nổi tiếng khắp cả nước, đã tìm được cô gái này quá phù hợp tâm ý của tôi, cậu xem thời gian nào người ta thuận tiện thì sắp xếp gặp mặt lúc đấy, dù sao thì cả nhà chúng tôi đều vô cùng rảnh rỗi."

Giang Phong cười nói: "Dì à, dì hài lòng là tốt rồi, tôi dự định ngày

mai sắp xếp cho hai nhà các người gặp mặt, gia đình đàng gái tương đối rảnh rỗi vào một giờ đến bốn giờ chiều và buổi tối bảy giờ đến mười giờ, dì xem chọn thời gian nào thì phù hợp để gặp mặt?"

Chử mẫu nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy thì chọn gặp mặt vào ban ngày đi, nhìn người vào thời điểm như vậy có thể thấy rõ ràng một chút, nhưng mà khoảng thời gian này không thích hợp ăn cơm, hay là tìm một nơi uống trà có được không?"

"Đương nhiên được rồi, vì chiều theo nhà gái, tôi kiến nghị địa điểm gặp mặt chọn ở gần đường XX tại La Hồ."

"Không thành vấn đề, một lát tôi sẽ nhờ con trai tôi lên mạng tra một chút, xem thử gần bên kia nơi nào có phòng trà."

"Ừm, vậy thời gian gặp mặt cụ thể thì chọn vào một giờ rưỡi xế chiều có được không?"

"Được đó, cứ quyết định như vậy đi, chờ sau khi tôi tìm được phòng trà ngon gần bên đó rồi sẽ gửi địa chỉ phòng trà cho Giang đại sư."

"Được thôi, vậy trước tiên đến đây đi, có vấn đề gì cứ liên lạc qua điện thoại."

"Ừm, tạm biệt Giang đại sư."

"Tạm biệt."

Chờ đến khi Chử mẫu cúp điện thoại quay lại và chuẩn bị đánh cho xong ván bài này, nhưng mà tâm tư của ba bác gái hàng xóm kia đã không ở trên chiếu bài, ào ào hỏi thăm rốt cuộc Giang đại sư là người nào.

Chử mẫu thấy thế cũng không vội vã gọi điện thoại cho con trai, mà bắt đầu đem tư liệu của Giang đại sư từng bước giới thiệu, khiến cho các bác gái hàng xóm cứ kinh ngạc không thôi.

Trong đó hai bác gái có con gái đều đã kết hôn chỉ có thể cảm thấy tiếc nuối thay cho bọn họ.

Còn có một người chơi cùng Chử mẫu là Cung Đại mẫu, con gái của bà ấy hiện tại vẫn là "Khuê nữ", nghe thấy thế hai mắt liền tỏa ra ánh sáng, cứ chạy theo Chử mẫu hỏi thăm không ngừng.

Cho đến khi Chử mẫu nói ra hết những điều nên nói xong, lại đưa số điện thoại di động của Giang đại sư cho bà ấy, thì Cung Đại mẫu mới hài lòng không nói nữa.

Chương 962 - Đồng Ý Về Mặt Chiến Lược, Nhưng Phải Cẩn Thận Về Mặt Chiến Thuật, Và Không Thể Bán Rẻ Mình (3)

Thủ phủ tỉnh Quảng Tây.

Tiểu khu Tây Phái Ngự Giang.

Sau khi Hoàng Nguyên Giáp ăn cơm tối về, thì một mình tản bộ khắp nơi trong cư xá.

Hoàng Nguyên Giáp cũng là người am hiểu giao tiếp, ông ta ở chỗ này chưa đến thời gian một tháng đã quen biết không ít hàng xóm. Nhưng mà trong cái tiểu khu này các hộ gia đình khá là chú trọng chuyện riêng tư, Hoàng Nguyên Giáp với bọn họ cũng chỉ là xã giao thôi, không giống cư xá bình thường khác vừa mới quen là có thể đem chuyện nhà mình nói ra hết từng chi tiết với người ta.

Hoàng Nguyên Giáp ở trong khu cư xá chạy quanh một hồi, nhìn thấy một người đàn ông nhìn không quen mặt từ bên trong "Lâu vương" đi tới, người đàn ông này nhìn bộ dạng có vẻ tầm 60, chắp hai tay ra sau lưng, vừa đi vừa đánh giá tình hình trong cư xá, xem ra cũng không phải là bảo vệ khu phố.

Khi người đàn ông đi ngang qua trước mặt anh ta, Hoàng Nguyên Giáp cười chào hỏi: "Anh trai, tôi thấy anh có chút lạ mặt, anh cũng là chủ căn hộ ở đây sao?"

Người đàn ông từ bên trong "Lâu vương" đi ra không phải ai khác, chính là đổ vương cấp thế giới Khâu Thành Quốc trước đó không lâu mới từ nước Mỹ trở về, sau khi ông ta mua biệt thự Tây Phái

Ngự Giang thì ngay lập tức tìm người trang trí sửa chữa.

Hôm nay ông ta nhàn rỗi không có việc gì tới xem một chút, một mặt là theo dõi tiến độ trang trí sửa chữa, một mặt khác là làm quen một chút với môi trường trong khu cư xá.

Nghe thấy Hoàng Nguyên Giáp hỏi, Khâu Thành Quốc liền biết ông ta hẳn là chủ căn hộ nơi này, liền cười nói: "Tôi là chủ mới của căn hộ ở đây, phòng ở vẫn còn phải sửa chữa, còn phải qua một thời gian nữa mới chuyển vào đây ở."

"Chả trách sao trước đó tôi chưa từng thấy anh, tôi họ Hoàng, hoàng trong màu vàng, anh trai đây họ gì?"

"Tôi họ Khâu."

Hoàng Nguyên Giáp lấy thuốc lá ra đưa cho ông ta một cây, nói: "Anh Khâu, tôi thấy anh từ tòa nhà kia đi ra, căn tôi mua ở tầng 13, hiện tại phòng ở cũng đang trang trí sửa chữa, anh trai căn anh mua ở tầng bao nhiêu?"

Khâu Thành Quốc nhận lấy điếu thuốc cười nói: "Vậy thật đúng là trùng hợp, tôi mua ở tầng 12."

"Vậy quả thật là rất trùng hợp!"

Hai người mua nhà đều ở Tây Phái Ngự Giang lâu vương, tòa này có danh xưng "Một tầng một dòng họ, một hộ một giang sơn", một tầng cũng chỉ có một hộ, cho nên hàng xóm lầu trên lầu dưới cũng chính là hàng xóm chân chính rồi.

Khi biết là hàng xóm lầu trên lầu dưới, thái độ của hai người đều rất thân thiết.

Hoàng Nguyên Giáp đưa ra cái bật lửa muốn cho đối phương đốt thuốc, nhưng mà bị Khâu Thành Quốc khách khí đẩy, bản thân tự lấy từ trong túi cái bật lửa rồi đốt điếu thuốc.

"Chú Hoàng, nghe giọng nói của chú hẳn là người Quảng Đông nhỉ?"

"Anh Khâu, lỗ tai này của anh thật đúng là lợi hại, tôi có cảm giác

mình đã thoát khỏi giọng nói quê hương, không nghĩ tới còn bị anh nhận ra!"

Khâu Thành Quốc nhổ ngụm khói, cười nói: "Chúng ta hai tỉnh Quảng Đông – Quảng Tây tiếng phổ thông kia là nổi danh, thế hệ tuổi trẻ giáo dục điều kiện tốt, có lẽ có thể thoát khỏi giọng nói quê hương, nhưng mà người lớn tuổi giống như chúng ta, giọng nói quê hương đã sớm khắc vào trong xương tủy, nào có dễ dàng như vậy thoát ra được!"

Hoàng Nguyên Giáp gật đầu cười nói: "Điều này cũng đúng, tôi là người thành phố Thâm Quyến, anh Khâu là người địa phương nào?"

Khâu Thành Quốc nói: "Tôi là người địa phương, nhưng mà lúc tôi còn trẻ đã xuất ngoại, cho đến cách đây không lâu mới từ nước Mỹ trở về, sau đó ở đây mua căn hộ nhỏ dự định dưỡng lão."

Hoàng Nguyên Giáp khen: "Anh Khâu ngầu thật nha, thời đại đó có thể xuất ngoại đều vô cùng không tầm thường, xem ra anh trai đây ở nước Mỹ có sự nghiệp rất tốt!"

"Chú em quá khen, sự nghiệp nói một cách miễn cưỡng thì cũng không đến nổi làm cho người dân trong nước mất mặt."

Khâu Thành Quốc khiêm nhường một câu, mới lên tiếng: "Lúc trước thành tích học tập của tôi cũng ổn, với cơ duyên nhận được cơ hội 'Học sinh trao đổi ', kết quả ngay cả chính tôi còn không ngờ đến, vừa xuất ngoại thì trực tiếp ở bên đó bám rễ sinh chồi, chốc lát đã hơn bốn mươi năm."

Hoàng Nguyên Giáp cảm khái nói: "Lúc trước quốc gia chúng ta nghèo, mà nước Mỹ bên kia có thể nói là đầy đất hoàng kim, miễn là có cơ hội ở lại bên đó, không có nhiều người muốn quay trở về."

Khâu Thành Quốc nghe vậy có chút thổn thức nói: "Kỳ thật dự định ban đầu của tôi chính là ở bên đó kiếm được một khoản tiền, sau đó liền áo gấm về quê, nhưng tôi nằm mơ cũng không nghĩ đến, cuối cùng tôi chọn con đường đi lên thích hợp tại nước Mỹ, lúc này mới bất đắc dĩ tại nước Mỹ đợi bốn mươi mấy năm."

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Ở nước Mỹ phấn đấu cũng không có cái gì không tốt, từ việc anh trai đây trở về sau một vài niên kỷ để về nước dưỡng lão có thể thấy trong lòng anh vẫn chưa quên quốc gia của mình, chỉ vậy thôi cũng đủ rồi!"

Khâu Thành Quốc thở dài: "Tôi ở nước ngoài cưới vợ cũng là người Trung Quốc chúng ta, hai vợ chồng chúng tôi ngược lại là không quên được tổ quốc của mình, chỉ có đứa con trai của tôi từ nhỏ sinh ra và lớn lên ở nước Mỹ, có chúng tôi làm cha làm mẹ chỉ dẫn, nhưng tình cảm của nó đối với tổ quốc nhất định là thua xa chúng tôi.

Vợ chồng chúng tôi lần này về tổ quốc dưỡng lão, cũng muốn đưa con trai trở về, trước mắt tiến triển coi như thuận lợi, đứa con kia của tôi đối với môi trường đầu tư trong nước cũng coi như hài lòng, chờ nó ở trong nước tìm được sự nghiệp thích hợp, rồi tìm cho nó một người vợ, có lẽ sẽ có thể khiến nó thật lòng hồi tâm rồi."

Hoàng Nguyên Giáp bóp tắt thuốc lá, cười ha ha nói: "Anh Khâu, ở phương diện sự nghiệp này, con người của tôi năng lực có hạn, nên không thể giúp được gì cho con trai anh. Nhưng muốn nói đến phương diện thay con trai anh tìm kiếm đối tượng, tôi nghĩ tôi vẫn có quyền lên tiếng."

Chương 963 - Trúng Tim Đen

Nghe Hoàng Nguyên Giáp tràn đầy tự tin nói như vậy, Khâu Thành Quốc cũng cảm thấy hứng thú, hỏi: “Chú em, sao lại nói như vậy?”

Hoàng Nguyên Giáp không trả lời mà hỏi lại: “Anh trai, tôi là người thành phố Thâm Quyến, ở Quế tỉnh bên kia cũng không có sự nghiệp gì, anh biết vì sao tôi lại chạy tới tận tiểu khu này mua nhà không?”

Khâu Thành Quốc biết rõ vấn đề này chắc chắn liên quan tới việc giúp con trai ông tìm đối tượng, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra hai chuyện này có liên quan gì tới nhau, chỉ có thể hỏi: “Vì sao vậy?”

Hoàng Nguyên Giáp hỏi câu này, vốn cũng không trông chờ đối phương trả lời được, nghe Khâu Thành Quốc hỏi lại liền cười nói: "Đó là vì con gái của tôi tới chỗ này."

Nói tới đây, Hoàng Nguyên Giáp liền đưa tay chỉ vào một tòa nhà xa xỉ, nói: "Con rể tôi ở tầng 16 tòa nhà đó."

Khâu Thành Quốc bóp tắt thuốc lá, thổi phồng một câu: "Chú em, xem ra đứa con rể này của cậu cũng không đơn giản!"

"Nói tới đứa con rể này của tôi, tôi cũng không sợ anh chê cười, đúng là như vậy." Hoàng Nguyên Giáp giơ ngón tay cái lên, gương mặt sáng bừng, nói: "Tôi sở dĩ nói có thể giúp con trai anh tìm kiếm đối tượng cũng là bởi vì con rể tôi chính là đại sư mai mối lợi hại nhất thế giới."

Đối với việc khen ngợi con rể, Hoàng Nguyên Giáp chưa từng giữ sức.

"Đại sư mai mối?" Khâu Thành Quốc chưa từng nghe qua cách nói này.

Hoàng Nguyên Giáp cười híp mắt, giải thích: "Anh trai à, anh đây ở nước Mỹ nhiều năm, không biết có biết đại minh tinh hay đại phú hào nào trong nước không?"

Khâu Thành Quốc cười nói: "Mặc dù tôi đã ở Mỹ nhiều năm nhưng vẫn luôn chú ý tới sự phát triển của quê hương, đối với những đại minh tinh trong nước thì đúng là không nhận biết được nhiều, nhưng về đại phú hào, chỉ cần có chút danh tiếng, tôi cơ bản đều biết rõ."

Hoàng Nguyên Giáp hỏi: "Nói như vậy, ông Lăng tập đoàn nước khoáng XXX, anh hẳn là biết chứ?"

Khâu Thành Quốc gật đầu nói: "Đương nhiên là biết rồi, ông Lăng bằng hai bàn tay trắng tạo dựng nên tập đoàn XXX, từng ba lần leo lên vị trí đứng đầu danh sách những nhà giàu nhất trong nước, một đại nhân vật trong giới kinh doanh như vậy, có ai không biết chứ!"

Hoàng Nguyên Giáp cười tủm tỉm nói: "Ông Lăng chỉ có duy nhất

một viên minh châu, chính là vị Lăng công chúa có chút khiêm tốn trong giới kinh doanh kia, chuyện chung thân đại sự của người ta chính là do con rể tôi hỗ trợ đáp cầu dắt mối, Lăng công chúa năm ngoái đã kết hôn, tặng cho con rể tôi lễ tạ môi một chiếc siêu xe trị giá hơn 30 triệu."

Khâu Thành Quốc kinh ngạc nói: "Khó trách chú em đây lại hài lòng với con rể mình như vậy."

Hoàng Nguyên Giáp chỉ cười, lại tiếp tục khoe khoang con rể mình: "Anh trai à, cả Uông tổng của tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông, anh có biết không?"

Khâu Thành Quốc gật đầu nói: "Uông tổng cũng là người có danh tiếng lớn trong giới kinh doanh, tôi đương nhiên là biết."

Hoàng Nguyên Giáp bình tĩnh nói: "Con trai Uông tổng cũng là do con rể tôi làm mai mối cho, căn nhà kia của con rể tôi chính là lễ tạ môi mà Tiểu Uông tổng tặng đấy."

Nghe đến đó, Khâu Thành Quốc rốt cuộc cũng hiểu ra độ nặng nhẹ của bốn chữ "đại sư mai mối" này, nếu như đứa con rể của cậu em Hoàng kia chỉ tác hợp hôn nhân của vị Lăng công chúa thì có lẽ còn có khả năng là do may mắn, nhưng lại có thể cả hôn nhân của Tiểu Uông tổng thì đã không phải là chuyện vận khí có thể giải thích được rồi.

"Lợi hại!" Khâu Thành Quốc thốt lên từ tận đáy lòng.

Hoàng Nguyên Giáp cũng nở mày nở mặt, đứa con rể này của ông thật sự giúp ông tăng không biết bao nhiêu thể diện, mỗi lần nhắc tới với người khác là có thể khoe khoang một hồi, để tăng thêm giá trị của con rể, ông tiếp tục hỏi: "Anh à, vị Quốc vương của Vương quốc Thái Lan, anh hẳn cũng biết chứ?"

"Biết rõ!" Khâu Thành Quốc nhẹ gật đầu, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn nhìn về phía Hoàng Nguyên Giáp, khàn giọng nói: "Cậu em à, đừng nói với tôi là ngay cả Quốc vương Thái Lan cũng mời con rể cậu làm mai mối đấy nhé!"

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Không phải Quốc vương Thái Lan

mời, mà là con gái ông ấy, công chúa Diana mời con rể tôi giúp tìm đối tượng, bây giờ con rể tôi đã giúp người ta đáp cầu dắt mối xong rồi, nhà trai là con trai của một nhà giàu nhất Singapore, hiện tại hai người đã đang trong quá trình hẹn hò rồi."

Khâu Thành Quốc thân là một ông vua cờ bạc cấp thế giới, tài sản mấy tỉ USD, ông một khi đã lên chiếu bạc thì dù có một tiếng đánh cược một tỷ, ông cũng không mảy may chớp mắt, có thể giữ tỉnh táo tuyệt đối.

Nhưng hôm nay, tại đây, ông lại bị một người mai mối làm cho chấn động tinh thần.

Hoàng Nguyên Giáp vẫn chưa thôi, lại tiếp tục kể ra hàng loạt những con em nhà giàu mà con rể ông từng tác hợp thành công, cả đại minh tinh và các con ông cháu cha khác, đem từng người ra nói một, khiến Khâu Thành Quốc nghe đến líu lưỡi không thôi.

Tận đến khi Hoàng Nguyên Giáp kể xong những lần mai mối tiêu biểu của con rể mình, Khâu Thành Quốc mới giơ ngón tay cái lên khen: "Cậu em à, tôi thật sự phục rồi, khó trách cậu lại nói con rể mình là đại sư mai mối lợi hại nhất cả thế giới, chỉ bằng trình độ làm mai mối này của con rể cậu, chắc chắn là độc nhất vô nhị trên thế giới này."

Hoàng Nguyên Giáp lại lấy ra một điếu thuốc khác, đưa tới, nói: "Con rể tôi mặc dù gọi là đại sư mai mối, cũng là có nói..."

Sau đó, Hoàng Nguyên Giáp lại đem khả năng suy tính nhân duyên thần kỳ kể cho Khâu Quốc Thành Nghe, cuối cùng mới chốt lại một câu: "Anh Khâu à, nếu như anh muốn tìm đối tượng cho con trai mình, vậy tìm con rể tôi chắc chắn là không sai đi đâu được."

Khâu Thành Quốc hít một ngụm thuốc lá, nghiêm túc gật đầu, nói: "Cậu Hoàng, nhất định tôi phải mời con rể cậu giúp con trai tôi làm mai mối rồi, hôm nay mới quen thân với cậu, không bằng hai chúng ta cùng đi tìm một chỗ uống trà đi?"

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "Được, vậy hai chúng ta cùng đi uống trà."

Chương 964 - Trúng Tim Đen (2)

Ngày hôm sau.

Bất kể là Chử gia hay Diệp gia đều vì lần gặp mặt này mà chuẩn bị kỹ lưỡng.

Mặc quần áo gì, làm kiểu tóc gì, đeo trang sức gì, phối giày gì, tất gì, tất cả đều được cân nhắc cẩn thận rồi mới đưa ra quyết định.

Mẹ con Diệp gia ngược lại là dễ giải quyết, mặc dù cũng trong trong ngoài ngoài quần áo trang sức cầu kì, dù sao thì cuộc sống bình thường cũng chỉ có như vậy, hai người sẽ không cố ý đi tiêu tiền làm cái này cái kia.

Mà mẹ con Chử gia thì khác, dù sao trong nhà cũng có tiền, thế là Chử mẫu liền trực tiếp mời một nhà tạo mẫu chuyên nghiệp tới, dưới sự chỉ đạo của người có chuyên môn, hai mẹ con trang hoàng lại từ đầu tới chân một lượt.

Tục ngữ nói ba điểm tướng mạo bảy điểm ăn mặc, mặc dù Chử Tinh Huy nhan sức bình thường, nhưng dưới bàn tay của nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, cả người cũng trở nên thuận mắt hơn rất nhiều, cách hai chữ soái ca càng ngày càng gần.

Hơn một giờ chiều, mẹ con Chử gia tới phòng trà từ sớm để chờ.

Vốn Chử phụ cũng muốn tới xem một chút, nhưng Diệp phụ lại bận chuyện làm ăn không đến được, Chử phụ cũng đành đè nén chút tâm tư muốn tới xem này của mình xuống, không muốn tạo áp lực quá lớn cho nhà gái.

Chờ đại khái hơn mười phút, Giang đại sư đã dẫn hai mẹ con Diệp gia tới.

Hai bên gặp mặt, người làm mai mối là Giang Phong lập tức chủ động giới thiệu hai bên với nhau, tiếp đó tới màn chào hỏi lẫn nhau của hai bên.

Mắt thấy khách đã tới đông đủ, nhân viên phục vụ của phòng trà

liền đi pha trà, chuẩn bị đủ dụng cụ, sau khi làm xong mọi việc mới lễ phép đi ra khỏi phòng riêng, để lại không gian riêng tư cho khách.

Trong lúc này, mẹ con Chử gia và mẹ con Diệp gia đều âm thầm dò xét đối phương.

Lấy dáng người và giá tị nhan sắc của Diệp Phượng Nghi, dù hôm nay cô chỉ ăn diện đơn giản, nhưng rơi vào trong mắt mẹ con Chử gia đã là đại mỹ nữ chân chính.

Với giá trị nhan sắc này, hai mẹ con Chử gia đều cực kì hài lòng với Diệp Phượng Nghi.

Còn về Chử Tinh Huy, Giang Phong cũng đã nói qua từ sớm với người Diệp gia rồi, hắn chỉ là một người bình thường, không có chút quan hệ nào với hai chữ soái ca, hai mẹ con Diệp gia vốn không có gì mong đợi với ngoại hình của hắn.

Dù sao sự ưu tú của hắn cũng nằm ở điều kiện gia đình, chứ không phải ở mặt ngoại hình hay năng lực.

Nhưng hôm nay vừa thấy mặt, phát hiện giá trị nhan sắc của Chử Tinh Huy so với tưởng tượng của hai người có tốt hơn một chút, hai mẹ con cũng tự nhiên có chút hài lòng.

Nói tóm lại, đây là một khởi đầu tốt đẹp, độ hài lòng của hai mẹ con Chử gia đã phá trần, độ hài lòng của hai mẹ con Diệp gia cũng đạt tiêu chuẩn.

Chử mẫu tính tình cũng khá nôn nóng, sau khi khách sáo được một lát, bà liền nhìn về phía Diệp Phượng Nghi, nói: “Cháu gái à, dì là một người thẳng tính, cũng không đọc được bao nhiêu sách, nói chuyện cũng thích nói thẳng chứ không thích quanh co lòng vòng nửa ngày cũng không nói tới trọng điểm.”

Diệp Phượng Nghi có dự cảm Chử mẫu muốn nói gì đó, trong lòng không khỏi khẩn trương lên.

Chỉ thấy Chử mẫu tiếp tục nói: “Hai nhà chúng ta đã được Giang đại sư giới thiệu gặp mặt như này, mục đích là vì cái gì, cả hai bên đều biết rõ, cho nên dì có cái gì thì nói cái đó, hi vọng cháu gái

đừng trách móc.”

Diệp Phượng Nghi đáp một câu: “Không sao ạ.”

Chử mẫu nhẹ gật đầu, cực kì thẳng thắn nói: “Con trai dì tướng mạo bình thường, trừ ăn uống vui đùa ra có thể nói là cái gì cũng không biết, trong mắt dì, ưu điểm duy nhất của nó chính là không học phải thói xấu gì.”

Nghe đến đó, tròng mắt của Chử Tinh Huy đã trừng tới sắp rớt ra ngoài: “Mẹ, có phải con là do mẹ nhận nuôi về không? Có người mẹ nào gièm pha con trai mình như thế sao?”

Hai mẹ con Diệp gia nghe vậy cũng muốn bật cười, nhưng để giữ vẻ lịch sự thì đành gắng gượng nhịn xuống.

“Mẹ gièm pha con?”

Chử mẫu hừ một tiếng, nói: “Mẹ nói sai chỗ nào à? Con trừ được cái không học thói xấu bên ngoài ra thì làm phiền con nói cho mẹ biết, con còn có ưu điểm gì? Là ngủ nướng lợi hại, hay là chơi mạt chược lợi hại? Hay tửu lượng tương đối tốt?”

Trúng tim đen rồi!

Chử Tinh Huy bị mẹ nói tới không cãi lại được, hắn cũng tự biết rõ mình, nói tới ưu điểm đường đường chính chính, hắn thật đúng là một cái cũng không nói ra được.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu, bình thường ở nhà nói một chút thì thôi, nhưng bây giờ là đang xem mắt tìm vợ cho hắn đấy, hơn nữa cô gái xem mắt với hắn này còn là người hắn nhìn trúng từ cái nhìn đầu tiên, mẹ hắn nói như vậy không phải là đang hại hắn sao!

Chử mẫu không để ý tới đứa con trai vô tích sự nhà mình nữa, nhìn Diệp Phượng Nghi, cười nói:” Con trai dì mặc dù không có chí cầu tiến gì, nhưng dì đảm bảo cháu gả vào Chử gia chúng ta tuyệt đối sẽ không bị ủy khuất gì.

Việc nhà đã có người giúp việc làm, không cần cháu động tay, nếu như cháu không muốn làm việc, vậy thì chỉ cần không phải kiểu

vô não bại gia, thì một năm vài triệu đã có thể sinh hoạt khá tốt rồi.

Chương 965 - Trúng Tim Đen (3)

Nếu như cháu tâm tư muốn lập nên sự nghiệp lẫy lừng gì đó, vậy nhà chúng ta cũng có thể cung cấp cho cháu không ít hơn 10 triệu tiền vốn lập nghiệp cùng với rất nhiều mối quan hệ khác.

Tóm lại, Chử gia chúng ta sẽ tuyệt đối không bao giờ bạc đãi con dâu."

Nghe xong lời này, hai mẹ con Diệp gia đều choáng váng, mặc dù trước đó Giang đại sư đã nói rõ với hai người về điều kiện kinh tế của Chử gia, nhưng cũng không nói tới trực quan sinh động như Chử mẫu.

Chỉ cần Diệp Phượng Nghi gật đầu thì sẽ có thể sống một cuộc sống trong mơ như vậy.

Diệp mẫu và chồng vất vả đánh liều ngoài xã hội nhiều năm như vậy, tiền quan trọng tới mức nào, bà biết rõ trong lòng, không đợi con gái tỏ thái độ, bà đã lên tiếng nói trước: "Bà Chử, thành ý của Chử gia mọi người hai mẹ con chúng tôi đều đã cảm nhận được rõ, tôi cực kì chờ mong hai chúng ta thành thông gia."

"Mẹ! !!" Diệp Phượng Nghi hơi đỏ mặt, năm nay cô mới 23 tuổi, lại chưa từng nói qua chuyện yêu đương, da mặt vẫn tương đối mỏng.

Chử Tinh Huy nhìn Diệp Phượng Nghi vô tình lộ ra dáng vẻ thẹn thùng, thật sự là càng nhìn càng thích, chỉ hận không thể lập tức cưới con gái nhà người ta về làm vợ, như thế hắn sẽ có thể tận tình yêu thương cô rồi.

Giang Phong thân hưởng danh xưng đại sư mai mối, ở hiện trường xem mắt lúc nào nên nói, lúc nào nên ẩn thân, hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Trước đó hắn vẫn luôn im lặng, đợi tới khi thấy Diệp Phượng Nghi

tỏ vẻ xấu hổ, Giang Phong mới lên tiếng: “Cô Diệp, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng là chuyện thường tình, không có gì phải xấu hổ cả, lúc tôi làm mai mối cho các vị khách khác, đều để họ nói chuyện tìm hiểu một đoạn thời gian, đợi tới khi tình cảm trở nên sâu đậm, họ sẽ tự nhiên lựa chọn tiến tới lễ đường hôn nhân.

Có điều nhân duyên giữa cô Diệp và anh Chử đây, sợ rằng tôi cũng muốn thúc giục hai người đẩy nhanh tiến độ.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước đó tôi cũng đã nói với cô, ở thôn anh Chử, mỗi năm sẽ chia tiền hoa hồng cho mỗi người khoảng một, hai trăm vạn, số tiền này không chỉ có thôn dân hiện tại trong thôn bây giờ mới có thể nhận, chỉ cần cô Diệp gả cho anh Chử, chuyển hộ khẩu sang thôn của anh Chử, vậy thì bản thân cô cũng có thể hưởng phúc lợi này.

Hơn nữa, đợi tới khi hai người sinh con đẻ cái, chỉ cần để tên con trong hộ khẩu ở thôn thì đứa nhỏ cũng có thể hưởng phúc lợi như vậy, có thêm một người, hàng năm có thể nhận thêm một, hai trăm vạn, chuyện như vậy có thể không vội được sao?”

Hai mẹ con Diệp gia nghe xong thì trợn mắt há mồm, lập tức tim đập như sấm.

Cho dù là Diệp Phượng Nghi cũng không lo nổi tới hai chữ xấu hổ nữa, năm ngoái, sau khi cô tốt nghiệp đại học thì liền tới thành phố Thâm Quyết giúp cha mẹ kinh doanh Malatang, vất vả khổ cực gần một năm cũng chỉ vì tiết kiệm thêm được mấy vạn đồng tiền mà thôi.

Bây giờ, cô chỉ cần chọn gả vào Chử gia, thì cái gì cũng không cần làm, hàng năm cũng có thể nhận được một, hai trăm vạn, cái này so với kinh doanh Malatang, dựa vào thu nhập hiện tại để tính, ít nhất cũng phải mất mười mấy, hai mươi năm mới kiếm được từng đó tiền, chênh lệch này thực sự quá lớn.

Đồng thời, tiền này lại không phải là Chử gia cho, mà là trong thôn trực tiếp chia, cái này so với lời hứa hẹn của Chử gia lại càng khiến cô động tâm hơn.

Diệp mẫu đã kìm nén đến đỏ bừng mặt, lập tức nói: “Giang đại sư,

cậu không cần nói nhiều, chỉ cần nhà trai không chê chúng tôi điều kiện không tốt, thì ngày mai hai đứa có thể lập tức lên cục dân chính đăng kí kết hôn."

Chử Tinh Huy nghe vậy thì mắt sáng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người Diệp Phượng Nghi.

Diệp Phượng Nghi liếc mắt nhìn hắn, có chút xấu hổ cúi đầu, có điều cô cũng không lên tiếng phản đối, hiển nhiên là đã thầm chấp thuận lời nói của mẹ mình.

Chử mẫu cười ha ha: "Thông gia thật đúng là thoải mái, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai để hai đứa nó lên cục dân chính đăng kí kết hôn, còn hôn lễ..."

Nói đến đây, Chử mẫu nhìn về phía Giang Phong, nói: "Giang đại sư, tôi xin phép một chuyện không phiền hai chủ, nhờ cậu giúp hai đứa nó chọn một ngày lành tháng tốt để tổ chức hôn lễ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Hai người là một đôi trời đất tạo thành, ngày hai người cử hành hôn lễ chính là ngày lành tháng tốt."

Chử mẫu nghe vậy thì vui vẻ, nhìn về phía Diệp mẫu, nói: "Bà thông gia cảm thấy ngày nào thì tốt?"

Diệp mẫu nghĩ nghĩ, nói: "Tháng này sợ là sẽ hơi vội, hay là để thứ sáu tuần đầu tiên tháng sau thì thế nào?"

Chử mẫu cười gật đầu, đáp: "Được, vậy quyết định như vậy đi!"

Ngay tại lúc đó.

Trong phòng khách quán trà nào đó của tỉnh Quế.

Hoàng Nguyên Giáp và Khâu Thành Quốc cũng vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Hai người mới quen nhau tối hôm qua, vốn đã hẹn nhau đi ra ngoài uống trà, nhưng ngay trên đường hai người khởi hành đi uống trà, Khâu Thành Quốc nhận được một cuộc điện thoại, tạm thời có chút việc cần hắn xử lý, cũng chỉ có thể trì hoãn thời gian

uống trà đến xế chiều nay.

Chương 966 - Vua Cơm Mềm Trâu Bò Nhất Cả Nước

Bất kể là Hoàng Nguyên Giáp hay Khâu Thành Quốc đều là những người có kinh nghiệm phong phú và thấy qua việc đời, hai người đều có lòng kết giao, trò chuyện tự nhiên là cực kỳ ăn ý.

Thông qua cuộc trò chuyện, biết được Khưu Thành Quốc ở nước Mỹ hơn bốn mươi năm, ngoại trừ mấy năm đầu tiên là thành thật thật thật làm việc và khởi nghiệp, thời gian còn lại đều kiếm sống bằng cờ bạc và tham gia các loại thi đấu bài poker các loại, cũng để dành được được hàng tỷ USD tài sản, Hoàng Nguyên Giáp cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Với kiến thức và ánh mắt của Hoàng Nguyên Giáp, tự nhiên có thể nhìn ra Khâu Thành Quốc không phải người bình thường, đây cũng là nguyên nhân chính khiến hắn nhiệt tình kết giao với đối phương như vậy.

Nhưng hắn tuyệt không ngờ rằng, ông anh đây lại là đổ vương cấp thế giới, giành được nhiều chức quán quân bài poker đẳng cấp thế giới, chỉ riêng tiền thưởng cho những giải quán quân đó đã hàng trăm triệu, lại còn là USD.

"Lão ca, anh thật sự khiến tôi bội phục sát đất." Hoàng Nguyên Giáp giơ ngón tay cái lên vẻ mặt tràm đầy bội phục khen ngợi.

Khâu Thành Quốc khiêm tốn cười nói: "Đây cũng là vận khí của tôi, nếu không phải vì lần đó giao đồ ăn cho khách của câu lạc bộ poker, tôi sẽ không có cơ hội tiếp xúc với cách chơi bài poker đó, rồi sẽ thành thật điều hành nhà hàng Trung Quốc của mình, khẳng định sẽ không có ngày hôm nay."

Hoàng Nguyên Giáp nịnh nọt: "Lão ca anh khiêm tốn quá rồi, nếu anh không có bản lĩnh đó, dính vào hai chữ đánh bạc đã sớm thua táng gia bại sản, mà anh có thể từ đó trổ hết tài năng, trở thành vua cờ bạc đẳng cấp thế giới, bản lĩnh này cho dù phóng tầm mắt

khắp thế giới cũng không có mấy người có được."

Khâu Thành Quốc cười nói: "Cũng đúng, có lẽ tôi đối với phương diện này quả thật có một chút thiên phú như vậy đó!"

Nếu Khâu Thành Quốc đã nói ra lịch sử làm giàu của mình, Hoàng Nguyên Giáp đương nhiên cũng không còn giấu diếm nữa, cũng kể rõ tình huống của mình cho đối phương nghe.

Biết Hoàng Nguyên Giáp ở thành phố Thâm Quyến có mấy tòa nhà thu tiền thuê nhà, Khâu Thành Quốc có chút hâm mộ nói: "Hoàng lão đệ, mạng này của cậu đúng là tốt thật, người khác mệt chết mệt sống cũng không mua nổi một căn nhà ở thành phố Thâm Quyến, mà cậu lại dễ dàng sở hữu tận mấy tòa nhà, người với người quả thật không thể so sánh mà!"

Hoàng Nguyên Giáp cười nói: "So với Khâu lão ca anh, tôi vẫn còn kém xa, anh thật sự dựa vào năng lực của mình mà có được tài sản hàng tỷ USD, mà tôi chỉ là một người kiếm lợi nhuận nho nhỏ trong quá trình kinh tế quốc gia đang phát triển mà thôi."

Khâu Thành Quốc uống một ngụm trà, cười nói: "Hoàng lão đệ cậu cũng không cần quá khiêm tốn, không thể phủ nhận trong quá trình phát triển kinh tế của đất nước, người dân thành phố Thâm Quyến các cậu ăn được tiền lãi không nhỏ, nhưng người địa phương như lão đệ cậu có thể nắm chặt cơ hội cũng không có bao nhiêu, đây chính là bản lĩnh của cậu."

Hoàng Nguyên Giáp được khen đến mặt đỏ rực, hắn có thể có được vài tòa nhà để thu tiền thuê nhà ở thành phố Thâm Quyến, quả thật không phải là chuyện dễ dàng, năm đó hắn thật sự đi đúng mấy bước mới có được gia nghiệp như bây giờ, đây cũng là chuyện hắn lấy làm kiểu ngạo.

Vì vậy, Hoàng Nguyên Giáp trò chuyện với Khâu Thành Quốc về một ít kỳ ngộ trong thời gian phát triển mạnh của thành phố Thâm Quyến năm đó, nghe xong Khưu Thành Quốc thổn thức không thôi, nói thẳng là bỏ lỡ cơ hội.

Lời này cũng không phải nói mà thôi, trong thập niên 90 của thế kỷ trước, Khâu Thành Quốc đã có được khối tài sản không nhỏ ở

nước Mỹ, nếu lúc đó có thể nắm bắt cơ hội trở lại thành phố Thâm Quyến lập nghiệp, có lẽ hắn cũng có thể trở thành đại lão tiếng tăm lừng lẫy trong giới kinh doanh.

Tất nhiên, cũng có thể khi quay về, khối tài sản đó sẽ mất trắng không còn một mảnh.

Dù sao lập nghiệp cũng có rủi ro, giống như một câu nói đang lưu hành trên mạng: "Không sợ phú nhị đại bại gia, chỉ sợ phú nhị đại lập nghiệp."

Lời này mặc dù là trêu chọc, nhưng cũng đủ chứng minh lập nghiệp mạo hiểm lớn bao nhiêu, đám đại lão phong mang vô hạn trong giới kinh doanh hiện tại, có mấy ai lúc lập nghiệp được thuận buồm xuôi gió?

Hai người trò chuyện cho đến tận năm giờ chiều mới tan cuộc.

Đáng lẽ phải đi ăn tối cùng nhau, nhưng hai người uống một bụng trà, lại ăn rất nhiều đồ điểm tâm, bụng không hề đói chút nào, cũng chỉ có thể hẹn nhau lần sau lại cùng ăn cơm.

Trước khi chia tay, Hoàng Nguyên Giáp nói: "Khâu lão ca, con rể của tôi mấy ngày trước ra ngoài thay khách hàng làm mai mối, phỏng chừng phải qua hai ngày nữa mới trở về, chờ nó trở về tôi sẽ gọi điện thoại cho lão ca ngay."

Khâu Thành Quốc gật đầu nói: "Được, hiện tại tôi thật sự vô cùng tò mò với con rể của cậu, chờ cậu ấy trở về tôi sẽ mời cậu ấy ăn cơm, nhất định phải mở mang tầm mắt một chút rốt cuộc bà mối đại sư nổi danh cả nước thần kỳ cỡ nào."

Hoàng Nguyên Giáp cười ha ha nói: "Lão ca, nói đến đứa con rể này của tôi, tôi thật sự có can đảm đánh cược với anh, tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng."

"Được, vậy tôi rửa mắt chờ đợi."

Trước cửa một khu chung cư nào đó ở La Hồ, thành phố Thâm Quyến.

Một mình Diệp phụ trông quầy hàng Malatang, nghĩ đến khuê nữ

nhà mình đang xem mắt với người khác, tâm tình của ông vô cùng phức tạp.

Nhà trai có điều kiện tốt như vậy, đương nhiên là ông hy vọng lần này khuê nữ xem mắt có kết quả tốt. Nhưng thân là một người cha, ông lại không nỡ để khuê nữ xuất giá sớm như vậy.

Cho nên, trong lòng Diệp phụ vô cùng rối rắm.

Mãi cho đến khoảng 4: 30 chiều, mẹ con nhà họ Diệp mới trở về.

Diệp phụ nhìn thấy, người đưa bọn họ trở về không phải Giang đại sư, mà là một thanh niên xa lạ, đây hẳn là đối tượng xem mắt với khuê nữ của ông.

Tướng mạo của người này quả thật bình thường như Giang đại sư nói, không phải loại đẹp trai chân chính, mà là tinh khí thần mạnh hơn người bình thường.

Thanh niên xa lạ tới chào Diệp phụ, thấy Diệp phụ đang bận làm việc, cũng không trò chuyện thêm gì nữa, nói với Diệp Phượng Nghi ngày mai lại tới đón cô, sau đó cáo từ rời đi.

Diệp phụ chuẩn bị xong những thứ khách muốn, quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng vui mừng của vợ mình, liền biết chuyện chung thân đại sự của khuê nữ đã thành, hỏi: "Nhìn trúng không?"

"Nhìn trúng, ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn." Lúc nói chuyện, nụ cười trên mặt Diệp mẫu che thế nào cũng không che giấu được.

Cũng khó trách bà vui vẻ như vậy, người bình thường mua vé số trúng năm triệu cũng không biết kích động hưng phấn bao lâu, mà tình huống khuê nữ của bà hiện tại so với trúng xổ số năm triệu còn mạnh hơn gấp mười lần, Diệp mẫu có thể nhịn được không lớn kêu to đã xem như tương đối khắc chế rồi.

Chương 967 - Vua Cơm Mềm Trâu Bò Nhất Cả Nước (2)

Tuy nhiên, Diệp mẫu vừa nói ra lời này, lại khiến Diệp phụ nghe

đến ngây người, ông nghi ngờ có phải tai mình xảy ra vấn đề gì hay không, khó tin hỏi: "Bà nói gì? Tôi không nghe rõ."

Diệp mẫu lườm ông một cái, lặp lại: "Tôi nói ngày mai khuê nữ của chúng ta sẽ đăng ký kết hôn!"

Diệp phụ nhìn thoáng qua vẻ mặt vui mừng của vợ mình, lại nhìn thoáng qua khuê nữ hai má ửng đỏ, lông mày nhíu lại nói: "Tại sao đột nhiên gấp gáp như vậy, cho dù thật sự nhìn trúng, ít nhất cũng phải ở chung một thời gian, xác nhận thích hợp rồi lại đi đăng ký kết hôn cũng không muộn mà!"

Diệp mẫu hừ nói: "Ông cho rằng là tôi ngớ ngẩn à, sở dĩ tôi đưa ra quyết định thế này, khuê nữ chúng ta cũng không có phản đối, đương nhiên là có lý do rồi."

Nói xong, Diệp mẫu kéo Diệp phụ sang một bên, thấp giọng kể chuyện xem mắt cho ông nghe, cuối cùng mới nhìn ông nói: "Đó chính là một năm một hai triệu chia cổ tức, mỗi ngày chúng ta vất vả ra quầy hàng, cũng phải mười mấy hai mươi năm mới có thể kiếm được nhiều lợi nhuận như vậy, hiện tại cơ hội bày ra trước mặt khuê nữ chúng ta, không nhanh chóng bắt được đó không phải là ngu ngốc sao?"

Trong mắt Diệp phụ có sự rung động thật sâu, nửa ngày sau ông mới nuốt nước miếng nói: "Trì hoãn mấy ngày này cũng không có ảnh hưởng gì, vừa mới gặp mặt ngày hôm sau đã đi đăng ký thì có phần hơi gấp rồi."

Diệp mẫu cười nhạo nói: "Mấy ngày và một ngày, có khác nhau gì không?"

Diệp phụ thức thời ngậm miệng lại.

Ngày hôm sau.

Trong lúc Chử Tinh Huy và Diệp Phượng Nghi cầm sổ hộ khẩu đến cục dân chính đăng ký kết hôn, Giang Phong là ông mai lại cùng một khách hàng mới ăn cơm ở một nhà hàng nào đó.

Khách hàng mới này không phải là người nào khác, chính là hàng xóm của Chử mẫu, bác Cung, sau khi bà biết Giang Phong là đại sư

mai mối liền lấy số điện thoại di động của Giang Phong từ chỗ Chử mẫu.

Sau khi trở về nói rõ với khuê nữ nhà mình, hôm nay bác Cung mới gọi điện thoại mời Giang đại sư ăn cơm.

Hai bên khách sáo một hồi, bác Cung mới nói chuyện chính sự, nói: "Giang đại sư, khuê nữ của tôi năm nay 25 tuổi, cao 1m61, dáng người cũng được, chỉ là bộ dạng tương đối bình thường.

“Tình huống nhà tôi và nhà hàng xóm Chử gia thực ra không khác mấy, điều duy nhất nhà tôi tốt hơn Chử gia có chính lẽ con gái tôi biết sống phóng túng hơn thằng nhóc Chử Tinh Huy kia một chút!

Khuê nữ của tôi hiện đang kinh doanh một quán cà phê tình nhân, mặc dù tiền kiếm được trong một năm vẫn không so được với hoa hồng mà trong thôn chia cho, nhưng nói thế nào cũng có trăm tám mươi vạn, xem như là một hạng mục không tệ."

Giang Phong lên tiếng: "Một năm có thể kiếm được trăm tám mươi vạn, điều này đã mạnh hơn rất nhiều người rồi, dì à, khuê nữ của dì vẫn rất ưu tú."

Bác Cung cười nói: "Đây cũng là ưu điểm duy nhất của nó!"

Giang Phong cười cười, hỏi: "Dì, không biết khuê nữ của dì có yêu cầu gì đối với nửa kia thế?"

Bác Cung hơi có chút ngượng ngùng nói: "Giang đại sư, yêu cầu chọn bạn đời của khuê nữa tôi rất gì và này nọ, nói ra cậu cũng đừng cười ha!"

Giang Phong cười nói: "Dì, khách hàng kỳ lạ đến đâu con cũng từng gặp rồi, dì yên tâm nói là được."

"Gia cảnh nhà trai, trình độ học vấn, công việc, v.v… không quan trọng, nhưng chiều cao không thể thấp hơn 1m78, với lại IQ và EQ đều phải đạt tiêu chuẩn."

Nói đến đây, bác Cung nhấp một hớp nước nóng, mới nói yêu cầu mấu chốt cuối cùng ra: "Điểm quan trọng nhất, hắn có thể tiếp nhận ở rể."

Vẻ mặt Giang Phong bình tĩnh hỏi: "Dì, ngoại trừ những yêu cầu này ra, còn có những yêu cầu nào khác không?"

Bác Cung lắc đầu nói: "Không có, chỉ cần có thể đạt được những tiêu chuẩn này là được."

Giang Phong gật đầu nói: "OK, cháu nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ."

“Giang đại sư, vậy kế tiếp làm phiền ngài rồi!”

"Dì, dì khách sáo quá, đây là công việc của cháu mà."

Ăn một bữa cơm với bác Cung, Giang Phong còn nhận được một phần lời mời nhờ mai mối và lì xì giá trị không nhỏ.

Sau khi tách ra, Giang Phong bắt đầu thay con gái của bác Cung là Cung Thấm Lan tìm kiếm đối tượng phù hợp, tinh thần vừa động, một gợn sóng vô hình giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ hơn một tỷ dân cư, từng ảnh chân dung nam điên cuồng lóe lên, cuối cùng khóa một ảnh chân dung trong số đó:

【 Danh tính 】 Lý Dật Bình

【 Tuổi tác 】 25 tuổi

【 Chiều cao 】 183cm

【 Cân nặng 】 74kg

【 Bối cảnh gia đình 】 Sinh ra trong một gia đình nông thôn nghèo, cha mẹ đều là nông dân kiếm ăn trong đất.

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】 73 (tình cảm vợ chồng 76 + môn đăng hộ đối với 64 + quan hệ gia đình 79)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】 91 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối với 84 + quan hệ gia đình 93)

Đào hoa kiếp

Đọc xong tư liệu về đối tượng xứng đôi này, Giang Phong không khỏi cảm khái một câu: Thật đúng là một loại gạo nuôi trăm loại

người!

Lý Dật Bình năm nay 25 tuổi, cao 1m83, dáng dấp mặt mày thanh tú, rất được các cô gái yêu thích, hắn là người tỉnh Quý Châu, sinh ra trong một gia đình nghèo ở nông thôn, đứng thứ ba ở nhà.

Lý Dật Bình không cam lòng làm người bình thường, luôn luôn tích cực muốn thay đổi số phận của mình, mà với hoàn cảnh của mình, cách hiệu quả nhất đương nhiên là đọc sách, miễn là có thể đậu vào trường cao đẳng hàng đầu, có thể sẽ có một tương lai tươi sáng.

Đáng tiếc, đọc sách cũng không phải cố gắng là có thể đạt được kết quả tốt, mặc dù Lý Dật Bình đã đủ khắc khổ, nhưng thi đại học cũng chỉ miễn cưỡng thi đậu vào một trường đại học 211, so với học viện hàng đầu còn kém xa!

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lý Dật Bình tìm được một công việc đãi ngộ bình thường, hắn đã làm công việc này được hơn một năm, mắt thấy không có triển vọng phát triển gì, không cam lòng bình thường nên hắn đã bỏ việc.

Trong hơn một năm tiếp theo, Lý Dật Bình đã thay đổi mấy công việc, đáng tiếc là không có công việc nào có triển vọng, tất cả đều là công việc có thể nhìn thấy kết thúc,

Mắt thấy đã 25 tuổi mà vẫn chẳng làm nên trò trống gì, thậm chí ngay cả một công việc đàng hoàng cũng không tìm được, trong lòng Lý Dật Bình không tránh khỏi xuất hiện tâm trạng lo lắng.

Người bình thường muốn nổi bật, thực sự quá khó khăn!

Lối thoát của hắn, đến cùng đang ở đâu?

Tự chủ lập nghiệp, điều này căn bản không cần phải suy nghĩ, bởi vì hắn bao gồm cả cha mẹ của hắn, đều không có đủ tiền vốn để lập nghiệp.

Làm công, chỉ có thể nuôi sống bản thân, muốn dựa vào làm công để nghịch tập, xác suất quá thấp!

Mua vé số, xác suất trúng thưởng là vô hạn gần bằng không.

Lý Dật Bình suy nghĩ rất lâu, cũng không tìm được một con đường thích hợp cho hắn đi.

Bởi vì những cách kiếm tiền nhanh chóng đã được ghi rõ ràng trong luật Hình sự.

Cho đến một ngày, trong lúc nghịch điện thoại di động, lúc vô tình nhìn thấy một mẩu tin tức, trái tim hắn đột nhiên được khai sáng.

Nhân vật chính trong tin tức cùng họ với hắn, ngay cả tên cũng có một chữ giống nhau, không thể không nói thực đúng là duyên phận, có lẽ đây cũng là chỉ dẫn của lão thiên gia từ nơi sâu sa cho hắn.

Theo mô tả trong tin tức, vị tiền bối họ Lý này được ca ngợi là vua cơm mềm trâu bò nhất cả nước, trong những năm 90 của thế kỷ trước, dựa vào một khuôn mặt đẹp trai, sau đó ăn cơm mềm trở thành một tỷ phú giàu có, thực sự không phải là trâu bò bình thường.

Vị tiền bối họ Lý này được một lão thái thái minh tinh ở nước Mỹ nhìn trúng, trải qua nhiều thăng trầm, lựa chọn kết hôn với lão thái thái này, sau đó tận tâm tận lực hầu hạ lão thái thái này 13 năm, cuối cùng làm lão thái thái cảm động, để lại di sản hàng chục tỷ cho hắn.

Sau khi đọc được tin tức này, máu trong người Lý Dật Bình sôi trào cả lên!

Hắn đưa ra quyết định tại chỗ, đời này quyết tâm phải được ăn cơm mềm ngon nhất.

Chương 968 - Ăn Bám Cùng Với Ở Rể Là Khác Nhau.

Kể từ khi Lý Dật Bình lập xuống nguyện vọng ăn bám, hắn liền không làm việc nữa, mà mỗi ngày đều ăn mặc như chó, lang thang bên ngoài một số cửa hàng sang trọng, hy vọng gặp được một người phụ nữ giàu có nào đó ra vào cửa hàng.

Không thể không nói, ngoại hình của Lý Dật Bình vẫn rất tốt, hắn lang thang ở cửa hàng sang trọng một thời gian ngắn, thật sự có một chị gái nhỏ chủ động thêm Wechat với hắn.

Đáng tiếc, chị gái nhỏ này không phải là phú bà mà hắn mong muốn, về sau cũng có một số chị gái như thế xuất hiện, Lý Dật Bình liền quyết đoán từ chối, hắn không thể vì bọn họ mà từ bỏ dự định ăn bám của mình.

Hôm nay, Lý Dật Bình đi dạo bên ngoài cửa hàng nhà LV, từ lúc bước lên con đường này đến giờ cũng đã hơn một tháng, tiền tiêu xài tích góp được lúc đi làm đã không còn bao nhiêu.

Qua mấy ngày nữa, nếu như không có phú bà nào nhìn trúng hắn, vậy hắn cũng hết tiền rồi.

Lý Dật Bình muốn nói không vội cũng chỉ là giả, hắn cũng cố lại tinh thần, kiên trì nhiều nhất ba ngày nữa, nếu như không có phú bà nào tìm hắn, vậy hắn sẽ chủ động.

Đến gần buổi trưa, Lý Dật Bình nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đi đến trước cửa nhà LV, chưa đến hai phút, người phụ nữ này đã đi ra với mấy cái túi LV.

Lý Dật Bình cố ý đi đối diện người ta, đáng tiếc người phụ nữ kia chỉ quét mắt liếc hắn một cái, liền nghiêng người đi qua, sau đó cũng không quay đầu lại, rất hiển nhiên ngoại hình của hắn không phải là gu của người ta.

Loại tình huống này cũng không phải là lần đầu tiên Lý Dật Bình gặp phải, khiến hắn có chút hoài nghi, ngoại hình của mình so với vị Lý tiền bối kia kém xa vậy sao? hắn thật sự không thể ăn cơm chùa được sao?

Ngay lúc Lý Duật Bình đang xuất thần nhìn bóng lưng người phụ nữ kia đi xa, thì một giọng nói từ sau lưng hắn vang lên: “Người anh em, nếu như nhìn trúng thì liền thoải mái theo đuổi xin Wechat đi!”

Lý Dật Bình quay đầu, phát hiện người nói chuyện với hắn so với hắn còn đẹp trai hơn, trong đầu hắn liền toát ra một ý nghĩ, người

anh em này có phải cũng có ý định ăn bám như mình không?

Nếu như là vậy, hắn phải tránh đối phương đi một chút.

Trong đầu Lý Dật Bình suy nghĩ như vậy, ngoài miệng lại thở dài nói: "Người ta ngay cả ánh mắt cũng không dừng ở trên người tôi, rất rõ ràng là tôi không phải gu của cô ấy, đuổi theo cũng chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi."

Nói đến đây, Lý Dật Bình thăm dò hỏi: "Người anh em đẹp trai như vậy, nếu như cậu đuổi theo xin Wechat, có lẽ sẽ được!"

Người thanh niên đẹp trai mỉm cười nói: "Vậy không được, tôi đã có vợ rồi, không thể phạm sai lầm được."

Lý Dật Bình nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Là tôi hiểu lầm rồi!"

Thanh niên đẹp trai vươn tay, tự giới thiệu mình: "Tôi tên là Giang Phong, sông Trường Giang, lá phong, đến từ công ty môi giới hôn nhân hạnh phúc."

Lý Dật Bình mặc dù kinh ngạc với thân phận người làm mai mối của Giang Phong, nhưng vẫn đưa tay ra bắt tay với Giang Phong, tự giới thiệu mình: "Tôi tên là Lý Dật Bình, mộc tử lý, bỏ trốn dật, bình trong bình an, rất vui được biết anh."

Giang Phong mỉm cười nói: "Người anh em, nhìn ra được cậu vẫn còn độc thân nha, ở chỗ tôi có một vị khách chất lượng muốn giới thiệu cho cậu, không biết cậu có hứng thú hay không?"

Dù gì cũng đang rảnh, Lý Dật Bình liền hỏi: "Là khách chất lượng như thế nào?"

Giang Phong giới thiệu sơ lược: "Cô ấy năm nay 25 tuổi, cao 1m6, dáng người cũng không tệ, chính là lớn lên tương đối phổ thông. Sỡ dĩ cô ấy được tôi định giá khách hàng chất lượng tốt, đó là bởi vì cô ấy có sự nghiệp của mình, trước mắt là sở hữu một quán cà phê tình nhân, hàng năm cũng có thể kiếm được một trăm tám mươi vạn."

Nghe đến đó, trong mắt Lý Dật Bình sáng lên.

Hắn đã chuẩn bị tư tưởng ăn bám xong, cũng đem vị tiền bối Lý gia bọn họ trở thành thần tượng, nhưng hắn cũng không tính học tập vị tiền bối kia, mặc dù Lý tiền bối là vua ăn cơm mềm lợi hại nhất cả nước, nhưng loại cơm mềm Lý tiền bối ăn, khẩu vị của hắn thật sự là ăn không được.

Dù sao, đối tượng lúc trước của Lý tiền bối, chênh lệch với hắn hơn bốn mươi tuổi, lúc Lý tiền bối hào hoa phong nhã, đối phương cũng đã tới tuổi thất tuần rồi.

Mà đối tượng ông mai Giang trước mắt giới thiệu, cho dù ngoại hình bình thường, nhưng lại là người cùng lứa, dù sao so với tìm vợ còn mạnh hơn nhiều.

Một năm kiếm trăm tám mươi vạn, là phú bà có tiền không có trong tưởng tượng của hắn, nhưng cũng đủ để hắn sống thoải mái.

Ngay lúc Lý Dật Bình tâm tư đang dao động, Giang Phong tiếp tục nói: "Quán cà phê tình nhân cũng chỉ nằm trong một phần thu nhập của vị khách này, cô ấy còn có một phần thu nhập khác nữa, chính là nhận hoa hồng được chia trong thôn."

Nói đến đây, Giang Phong mỉm cười: "Người anh em, cậu đã từng nghe nói đến thôn XX chưa?"

Lý Dật Bình nghe vậy trong lòng liền chấn động, run giọng nói: "Ông mối Giang, ý anh là vị khách này là người thôn XX?"

Người đàn ông lập trí ăn bám, Lý Dật Bình đối với thành phố Thẩm Quyến nổi dân thôn thổ hào, hắn đương nhiên là đã nghe qua, nghe nói ở đâu trong thôn cũng có người dân có tài sản hơn trăm triệu, dù sao lẫn vào lại kém, cũng có mấy vạn, không biết là khiến bao nhiêu người ghen tị mong ước.

"Xem ra người anh em cũng biết đến danh tiếng của thôn này." Giang Phòng cười gật đầu nói: "Vị khách này của tôi đúng là người dân thôn XX, thôn bọn họ hàng năm chia hoa hồng có một hai trăm vạn, một nhà ba người bọn họ cho dù là không làm gì, một năm cũng có thể lĩnh từ trong thôn mấy triệu, đúng danh nghĩa người có tiền thật."

Lý Dật Bình nghe xong trong lòng rất nóng, đây chính là đối tượng cơm mềm hoàn mỹ nhất nha!

Giang Phong cười híp mắt hỏi: “Người anh em, đối tượng như này, cậu có thích hay không?”

Lý Dật Bình đương nhiên thích, nhưng hắn vẫn duy trì tỉnh táo, hỏi: “Ông mai Giang, những gì anh nói đều là thật chứ?”

Giang Phong cười nói: “Đương nhiên là thật, tôi nói câu này có lẽ cậu không thích nghe, nhưng cậu có cái gì đáng giá để tôi lừa gạt chứ.”

Lý Dật Bình ngẫm lại cũng đúng, hiện tại trên người hắn cũng không đủ ba trăm, có thể nói là nghèo rớt mùng tơi, người ta coi như muốn đi lừa đảo, cũng sẽ không tìm loại người như hắn lừa như thế nào cũng không ra được chút tiền.

Như vậy, việc này tám chín phần là thật rồi.

Chương 969 - Ăn Bám Cùng Với Ở Rể Là Khác Nhau. (2)

Nghĩ tới đây, tim Lý Dật Bình đập thình thịch, hỏi: “Ông mối Giang, đối tượng có điều kiện tốt như vậy tôi không có lý do gì để không thích, cũng không biết cô ấy đối với nửa kia của mình có yêu cầu gì không?”

Giang Phong cười nói: “Yêu cầu đương nhiên là có, hơn nữa còn không thấp.”

Trong lòng Lý Dật Bình căng thẳng nói: “Không biết là có yêu cầu gì?”

“Đầu tiên, chiều cao không thể thấp hơn 1m78.”

Trong lòng Lý Dật Bình vui mừng, hắn cao 1m83, hiển nhiên là phù hợp với điều kiện đầu tiên.

“Thứ hai, tượng mạo phải đủ đẹp trai.”

Trước khi gặp Giang Phong, Lý Dật Bình rất tự tin vào ngoại hình của mình, nếu không hắn cũng đã không có cái suy nghĩ đi ăn bám.

Nhưng bây giờ, Lý Dật Bình có chút không xác định được ngoại hình của mình có đạt tiêu chuẩn hay không, liền có chút thấp thỏm hỏi: “Ông mai Giang, ngoại hình như tôi có phù hợp với yêu cầu không?”

Giang Phong cười nói: “Người anh em, cái này cậu cứ yên tâm đi, cậu nếu như không phù hợp, thì tôi cũng đã không tới tìm cậu rồi.”

Lý Dật Bình nhẹ nhàng thở phào, cười hỏi: “Vậy thứ ba thì sao?”

“Thứ ba, chỉ số IQ và EQ đều phải đạt tiêu chuẩn, điểm này sau khi tôi quan sát qua, người anh em cũng phù hợp với yêu cầu này.”

Liên tục ba yêu cầu hắn đều phù hợp, Lý Dật Bình không khỏi nở một nụ cười.

“Thứ tư, cũng là điểm quan trọng nhất, chính là nhà trai có thể chấp nhận ở rể.”

Nụ cười ở trên mặt Lý Dật Bình lập tức cứng đờ, yêu cầu này quá bất ngờ, lúc trước sau khi hắn đưa ra quyết định này, cũng đã nghĩ qua tình huống khó phải tiếp nhận.

Ví dụ như tuổi tác phú bà chênh lệch quá lớn, chỉ cần nghĩ tới phải cùng với bà già bảy tám chục tuổi cùng ăn cùng ngủ, làm không tốt còn phải giao bài tập, có mấy người trẻ tuổi nào có thể làm được chứ?

Ví dụ như phú bà quá xấu, xấu đến tình trạng “Heo không ăn chó không nếm”, có thể chịu được hay không vẫn còn là ẩn số.

Ví dụ như phú bà là một người lùn hoặc là một con heo mấy trăm cân.

Tóm lại, các tình huống Lý Dật Bình đều đã cân nhắc qua, chỉ có duy nhất việc ở rể là chưa suy nghĩ tới.

Ăn bám cùng với ở rể, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Ăn bám, chỉ là lợi dụng phụ nữ có thu nhập tốt để sống cuộc sống thoải mái, nếu như cơm chùa nam có "Đại thúc" bản sự như vậy, còn có thể làm được cơm chùa miễn cưỡng ăn.

Mà ở rể, là chỉ người đàn ông gả cho người phụ nữ, trở thành một thành viên trong gia đình nhà gái, đây là một loại hôn nhân phương thức chồng lấy vợ, hai người sinh con cũng sẽ theo họ nhà gái, cùng với bản chất ăn bám là khác nhau.

Lý Dật Bình ăn bám, hắn có thể yên tâm thoải mái ăn, không sợ bị chế giễu chút nào, nhưng nếu như đổi thành ở rể, thì hắn phải nghĩ kỹ lại.

Không nói những cái khác, nếu như cha mẹ của hắn biết hắn đi ở rể, chỉ sợ cũng sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

Giang Phong nhìn sắc mặt nghiêm túc của Lý Dật Bình, bình tĩnh nói: "Bốn yêu cầu trên chính là yêu cầu nhà gái đưa ra, những thứ khác như gia cảnh, trình độ, công việc, nhà gái đều không để ý tới, không biết người anh em suy nghĩ như thế nào? Có đồng ý ở rể hay không?"

Trong lòng Lý Dật Bình đang giãy dụa kịch liệt, nắm tóc nói: "Ông mối Giang, đi ở rể thật sự vượt qua dự liệu của tôi, anh để tôi suy nghĩ một chút."

"Có thể, cậu cứ từ từ cân nhắc." Giang Phong khẽ gật đầu, ngay lập tức cười nhạt nói: "Tôi có sao nói vậy, quả thực ở rể thời cổ đại ti tiện, thậm chí còn không bằng người làm được sủng ái. Nhưng chúng ta sinh sống ở thời hiện đại, xã hội hiện nay tư tưởng tự do, nam nữ bình đẳng, cho dù là vợ đến nhà chồng hay là chồng đến nhà vợ đều là giống nhau, không tồn tại vấn đề ai kém hơn ai một bậc.

Cho nên ở rể cũng không phải cái gì không tốt. Đời sau có theo họ nhà gái, chắc hẳn người anh em cũng không để ý? Quốc gia chúng ta nhiều con một như vậy, người ta sinh được con gái liền không sinh nữa, nếu như ở thời cổ đại thì liền được nói là tuyệt hậu, như vậy có cái gì quá mức?"

"Ông mai Giang hiểu lầm rồi, tôi đối với việc ở rể không có ý kiến

gì, nhưng họ Lý chúng tôi là gia tộc thế gia đệ nhất Trung Quốc, nhiều hơn tôi một người cũng không sao, thiếu một người cũng không vấn đề gì, cho nên tôi cũng không để ý đời sau của mình theo họ nhà gái."

Nói đến đây, Lý Dật Bình cười khổ nói: "Điều tôi băn khoăn là tư tưởng truyền thống của cha mẹ mình, nếu như biết tôi đi ở rể, bọn họ chỉ sợ sẽ làm ầm ĩ lên thôi."

Giang Phong cười nói: "Tôi cảm thấy anh suy nghĩ nhiều rồi, cứ coi như cha mẹ anh tư tưởng truyền thống, chỉ cần anh đem mọi chuyện nói rõ với bọn họ, tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ hiểu. Dù sao, đem anh dời sang hộ khẩu nhà gái, anh một năm không làm gì cũng có thể nhận được một hai trăm vạn hoa hồng được chia, cha mẹ anh có thể bỏ qua không cho anh nhận số tiền kia?"

Vẻ mặt Lý Dật Bình phấn chấn lên sau khi nghe xong nói: "Ông mai Giang nói cũng có đạo lý, tương tự như ở rể, chỉ cần thay đổi cách nói, có lẽ cha mẹ tôi sẽ hiểu được."

"Cho nên, đáp án của cậu là …"

"Tôi đồng ý!"

…

Hiệu suất Giang Phong làm mai mối, đó là không cần nói nhiều, ba giờ chiều, liền sắp xếp cho Lý Dật Bình với Cung Thấm Lan ở phòng trà gặp mặt.

Lần gặp mặt này, cha mẹ Cung đều có mặt.

Hai bên nói chuyện qua lại, sau khi khách sáo với nhau vài câu, liền nói vào chuyện chính.

Kỳ thật, trước khi hai bên gặp mặt nhau, những gì nên nói và không nên nói, người làm mối Giang Phong cũng đã nói rõ với bọn họ, bây giờ chẳng qua là gặp mặt xác nhận mà thôi.

Sau khi gặp mặt, hai bên đều rất hài lòng.

Ở trong mắt người lớn, ngoại hình của Lý Dật Bình so với Giang

Phong kém hơn, nhưng thẩm mỹ của mỗi người khác nhau, ở trong mắt Cung Thấm Lan, Lý Dật Bình so với Giang Phong đẹp trai hơn.

Một người đàn ông có ngoại hình đẹp trai lại biết cách ăn nói, còn đồng ý ở rể ở Cung gia bọn họ, Cung Thấm Lan đương nhiên là rất hài lòng.

Mà ở trong mắt Lý Dật Bình, Cung Thấm Lan cùng với ba chữ "RMB" vẽ ngang bằng, trên gương mặt thông thường lóng lánh kim quang, thật sự làm cho hắn càng nhìn càng thấy thích.

Hắn cảm thấy mình so với vị Lý tiền bối kia còn may mắn hơn, tinh thần phấn chấn cùng ăn cùng cùng ở với một người phụ nữ trẻ tuổi, đương nhiên so với bà già sắp xuống lỗ cảm giác chiến thắng gấp trăm lần.

Nam nữ chính đều hài lòng, cha mẹ của nhân vật nữ chính cũng vậy, dù sao con rể này cũng là căn cứ vào yêu cầu của bọn họ mà tìm được, không có lý dò gì để không hài lòng.

Có lẽ chịu sự ảnh hưởng của hàng xóm Chử gia, hơn nữa đối với năng lực mai mối của Giang đại sư rất tín nhiệm, sau khi hai bên xác định hài lòng, cha mẹ Cung liền ngay tại chỗ thương lượng với Lý Dật Bình về chuyện đăng ký kết hôn.

Sau khi hai bên thảo luận, cuối cùng quyết định tuần tới đến cục dân chính đăng ký kết hôn, còn ngày cử hành hôn lễ, cha mẹ Cung thương lượng với Giang đại sư, cuối cùng quyết định cuối tháng sau.

Vẻ mặt Lý Dật Bình có chút hoảng hốt, buổi sáng hắn còn lang thang trước những cửa hàng sang trọng, hy vọng có thể đụng trúng một phú bà coi trọng hắn, buổi chiều hắn không chỉ định ra được ngày đăng ký kết hôn, ngay cả thời gian cử hành hôn lễ cũng đã được định ra.

Thế sự kỳ diệu, thật sự khiến hắn phải cảm khái vạn phần.

Ở trong phòng nhà đến năm giờ chiều, một đoàn người lại tìm nhà hàng ăn uống no nê, thanh toán là nhà gái trả, Lý Dật Bình đã đã

chuẩn bị tốt để ở rể, đương nhiên không có gì để ngượng ngùng.

Đối với Giang Phong, hắn là một người làm mai mối, ăn nhờ ở đậu là bản năng nghề nghiệp, cho nên cũng không cảm thấy gì.

Sau khi tan cuộc, Cung Thấm Lan muốn lái xe đưa Lý Dật Bình trở về, nhưng bị hắn cự tuyệt.

Cho dù là người đàn ông có dự định ở rể, nhưng cũng có sĩ diện, chỗ ở hiện tại của Lý Dật Bình thật sự quá kém, không muốn bạo lộ trong mắt bà xã tương lai.

Hắn cũng dự định ngày mai trở về nhà lấy sổ hộ khẩu, đây cũng là lý do không cho Cung Thấm Lan đi cùng.

Chương 970 - Cha Mẹ Lý Dao Động.

Có một câu nói ở Quý Châu rằng "Tám núi một nước một cánh đồng", "Một cánh đồng" kia có lẽ vẫn là ruộng bậc thang.

Địa hình của Qúy Châu có thể khái quát được chia thành bốn loại cơ bản: cao nguyên, núi, gò đồi và bổn địa, trong đó có 92.5% diện tích là núi và gò đồi. Trong địa giới tỉnh có nhiều dãy núi, với các đỉnh núi trùng điệp, đỉnh cao vực dậy, vì vậy được gọi là "Thập vạn đại sơn".

Bởi vì Qúy Châu nhiều núi, trước kia lúc giao thông chưa phát triển, rất nhiều người dân trong núi muốn lên trên trấn, phải trèo đèo lội suối đi đường mấy tiếng đồng hồ mới đến, cho nên có rất nhiều người dân trong thôn cả đời cũng chưa từng đi ra khỏi thôn của mình.

Bây giờ tình hình kinh tế quốc gia đi lên, Qúy Châu cũng có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cho tới bây giờ, Qúy Châu đã xây dựng gần 20.000 cây cầu, ở Quý Châu có cầu treo, cầu dây văng, cầu vòm và cầu dầm, gần như tất cả các loại cầu trên thế giới, thậm chí vượt qua Takahashi đứng đầu xếp hạng trong cầu vượt toàn cầu, Qúy Châu còn sở hữu 46 trong 100 cây cầu có kiến trúc độc đáo và cao nhất thế giới. Đó là

lý do tại sao người ta hay gọi Qúy Châu là vùng đất của những cây cầu hay là bảo tàng cầu của thế giới.

Dưới sự phát triển của chính quyền, Quý Châu đã thay đổi trở nên tốt hơn, cho dù là các huyện xa xôi cũng đã được thông với xa lộ, trong thôn cơ bản đều đã thông với đường cái.

Quê của Lý Dật Bình chính là Qúy Châu lệch Viễn Sơn có thôn tên Thạch cổ, trong thôn trước kia rất vắng vẻ.

Nhưng hơn mười năm trước, thôn Thạch Cổ được tư thông lên trên trấn.

Hôm nay, Lý Dật Bình từ thành phố Thẩm Quyến trở về, đổi xe mấy lần, xong mới ngồi một chiếc xe gắn máy trở về thôn Thạch Cổ.

Từ thành phố lớn Thẩm Quyến trở về trong khe núi thôn Thạch Cổ, sự chênh lệch lớn như thế này khiến suy nghĩ ở rể của Lý Dật Bình càng trở nên kiên định hơn.

Về đến nhà cũng đã hơn năm giờ chiều.

Bởi vì trước khi về Lý Dật Bình đã gọi điện thoại trước cho ba mẹ, cho nên mẹ Lý đã làm thịt một con gà, làm xong một bàn ăn lớn đợi hắn về.

“Cha, mẹ con trở về rồi!”

“Mau đi rửa tay rồi ăn cơm!”

“Ừm!”

Lý Dật Bình có 4 anh chị em, một anh một chị còn có một em gái, toàn bộ đều ra ngoài làm việc, chỉ có cha mẹ vẫn ở lại sống ở trong thôn.

Lúc ăn cơm, mẹ Lý hỏi: “Lão Tam, lúc tết gọi con về ăn tết, con nói tiền xe đi về quá đắt, mà lại chỉ có nghỉ có vài ngày nên không về. Bây giờ không phải ngày lễ tết gì, sao lại đột nhiên trở về vậy? Con có phải là nghỉ việc rồi hay không?”

Lý Dật Bình ăn gà nhà thơm ngào ngạt, nói: “Mẹ, con lần này trở về là có chuyện lớn muốn thương lượng cùng với mọi người.”

Mẹ Lý hỏi: “Chuyện lớn gì?”

Lý Dật Bình đem miếng thịt gà trong miệng nuốt xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Con muốn kết hôn!”

Nghe vậy, cha mẹ Lý liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương đều là kinh ngạc.

“Con muốn kết hôn với ai? Đối phương là người ở đâu?”

“Con có bạn gái lúc nào thế? Sao không nói với chúng ta một tiếng?”

Đối mặt với những câu hỏi của cha mẹ, Lý Dật Bình giải thích nói: “Cô ấy là người thành phố Thâm Quyến, con với cô ấy mới quen biết nhau hôm qua thông qua người làm mai mối.”

Cha Lý cau mày nói: “Hôm qua mới quen biết, con liền muốn cùng với cô ta kết hôn?”

Mẹ Lý cũng cảm thấy quá vội vàng, nói: “Lão Tam, hôn nhân đại sự cũng không phải trò đùa, cứ coi như con thích người ta, nhưng cũng phải ở chung với nhau một thời gian rồi mới cân nhắc đến chuyện kết hôn được!”

Lý Dật Bình nói: “Cha, mẹ, hai người đừng lo lắng, trong lòng con tự biết cân nhắc, chủ yếu là điều kiện của cô ấy quá tốt, nói câu này không hay nhưng vẫn phải nói, cô ấy có thể thích con đã là may mắn của con rồi, loại cơ hội này nếu như bỏ lỡ mất đoán chừng sẽ hối hận cả đời.”

Cha mẹ Lý nghe vậy trong lòng hơi dao động, trong bốn đứa con Lão Tam là đứa cao lớn đẹp đẽ nhất, với ngoại hình của Lão Tam, cô gái có điều kiện tốt nhìn trúng nó, hình như cũng rất là bình thường.

Nghĩ tới đây, mẹ Lý cơm cũng không ăn, để đũa xuống hỏi: “Lão Tam, con nói rõ cho cha mẹ biết một chút, cô gái kia bao nhiêu tuổi? Làm cái gì? Trong nhà có mấy anh chị em? Cha mẹ làm cái

gì?”

Lý Dật Bình trả lời: “Cô ấy cùng tuổi với con, làm buôn bán, trước mắt đang mở một quán cà phê ở thành phố Thâm Quyến, cô ấy không có anh chị em, là con một trong nhà, cha mẹ cũng không có làm việc.”

Cha mẹ Lý chưa từng đi xa nhà, nên đối với quán cà phê là gì, một chút khái niệm cũng không có, nhưng bọn họ cũng là người tinh ý, những người làm ăn buôn bán cũng không phải là loại người tầm thường.

Con gái người ta bằng tuổi với Lão Tam nhà bọn họ, liền đã tự mình ra ngoài làm ăn, khó trách Lão Tam nói điều kiện của đối phương rất tốt, bỏ lỡ sẽ hối hận cả đời.

“Cô gái này mở quán cà phê cái gì, mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiền?” Mẹ Lý tò mò hỏi.

Lý Dật Bình gắp miếng thịt gà, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Một tháng đại khái có thể kiếm được bảy, tám vạn đi!”

Chương 971 - Cha Mẹ Lý Dao Động. (2)

Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến cha mẹ Lý kinh ngạc trợn tròn mắt.

Nhất là cha Lý, đũa trên tay kém chút nữa đã không nắm vững rồi.

Một tháng kiếm được bảy, tám vạn, đây đối với bọn họ thật sự là có tiền, phải biết bốn đứa con của bọn họ ra ngoài làm việc, tiền lương cao nhất là lão đại làm kiến trúc, khổ cực làm một tháng cũng chỉ có sáu, bảy ngàn, chênh lệch thu nhập của cả hai không chỉ mười lần.

Cha Lý run giọng nói: “Lão Tam, con nói đều là thật sao?”

Lý Dật Bình gật đầu nói: “Đương nhiên là thật rồi, mà đây cũng chỉ là một phần trong thu nhập của cô ấy mà thôi, đầu thu nhập lớn của cô ấy chính là tiền chia hoa hồng trong thôn, hàng năm cô ấy

có thể lĩnh được một hai trăm vạn trong thôn chia hoa hồng. Cha mẹ của cô ấy cũng giống thế, cũng được lĩnh số tiền kia. Cho nên con cùng với cô ấy kết hôn, định đem hộ khẩu của con dời qua bên nhà cô ấy, như vậy cũng sẽ trở thành một thành viên trong nhà bọn họ, cũng có tư cách nhận tiền hoa hồng thôn chia cho."

Đây cũng là một trái bom đánh chìm, khiến cha mẹ Lý đầu óc choáng váng.

Bên thôn nhà gái được chia hoa hồng thực sự là làm đổi mới nhận thức của cha mẹ Lý, có hộ khẩu trong thôn, hàng năm liền có thể nhận được tiền hoa hồng từ trong thôn, đây là khái niệm gì vậy?

Thôn này có trình độ hoàn toàn vượt qua những gì họ có thể tưởng tượng.

Nghe Lão Tam nhà mình nói, sau khi kết hôn đem hộ khẩu dời qua bên nhà gái, cũng sẽ có tư cách nhận tiền hoa hồng thôn chia cho, cha mẹ Lý vừa mừng vừa sợ.

Mẹ Lý trừng to mắt nói: "Chỉ cần đem hộ khẩu dời sang nhà bên gái, hàng năm đều có thể nhận được một hai trăm vạn tiền hoa hồng? Lão Tam con có xác định đây là thật chưa?"

Lý Dật Bình cười nói: "Mẹ, con xác định đây là sự thật, nhưng mà có một chuyện con phải nói trước, nếu như hộ khẩu của con dời sang bên nhà gái, về sau con cái cũng phải ở trong hộ khẩu nhà gái bên kia, thậm chí đứa nhỏ cũng sẽ mang họ nhà gái, không biết hai người cảm thấy như vậy có được không?"

Nói xong, trong lòng Lý Dật Bình có chút thấp thỏm nhìn cha mẹ mình, những gì nói trước đó cũng chỉ là làm nền, mục đích chính là nói uyển chuyển mình ở rể, để cha mẹ hắn có thể dễ dàng tiếp nhận.

Cha mẹ Lý nghe xong, sắc mặt trầm xuống.

Lý Dật Bình nói bổ sung: "Cha, mẹ, con biết vấn đề này làm khó hai người, hai người có thể ngẫm lại, nếu như hộ khẩu của con không dời đi, về sau đứa nhỏ ở hộ khẩu bên này của con, vậy thì cái gì cũng không có. Nhưng nếu dời hộ khẩu của con đi, đợi đứa

nhỏ ra đời vào hộ khẩu bên kia, coi như chỉ sinh một đứa, hai cha con hàng năm cũng sẽ có thu nhập ba bốn trăm vạn, đây là một khoản tiền lớn nha!

Tính toán khoản thu nhập của nhà chúng ta, coi như cha mẹ cả đời không ăn không uống, cũng phải mất mười mấy năm mới kiếm được nhiều tiền như vậy, con thật sự là không nỡ từ bỏ."

Mẹ Lý cũng không nỡ, bà hướng về bạn già nói: "Lão Lý, ông cảm thấy thế nào?"

Cha Lý trầm mặc một chút, nói: "Coi như đổi họ, thì đó cũng là cháu của Lý gia."

Lý Dật Bình nghe vậy nhẹ nhàng thở ra một hơi, biết được cha mẹ đã thầm chấp nhận, cười nói: "Đó là đương nhiên rồi, cái tên cũng chỉ là cái danh hiệu thôi, ở cổ đại có rất nhiều người vì tránh tai họa mà thay tên đổi họ, cũng có khi tổ tiên chúng ta ban đầu cũng không phải là họ Lý đấy chứ, mà là từ dòng họ khác đổi sang họ Lý, đây cũng không phải là không có khả năng. Loại chuyện này, nếu như nghĩ thoáng ra thì cũng không có việc gì to tát."

Khóe miệng Cha Lý giật giật, bưng bát cơm bắt đầu ăn từng miếng.

Mẹ Lý liếc mắt nhìn Lão Tam, nhưng bà cũng không băn khoăn về vấn đề này, liền hỏi: "Lão Tam, con cùng cô gái kia dự định khi nào kết hôn?"

Lý Duật Bình nói: "Tuần tới liền đi đăng ký kết hôn, con lần này trở về ngoại trừ nói với mọi người biết chuyện này, cũng là vì lấy sổ hộ khẩu."

Mẹ Lý lại hỏi: "Cô gái kia tên là gì? Sao cô ấy không cùng với con trở về?"

Lý Dật Bình nói: "Cô ấy tên là Cung Thấm Lan, vốn dĩ cô ấy cũng muốn đi theo con về gặp mọi người, nhưng ngẫm lại nhà chúng ta thực tế quá nghèo, ngay cả phòng ở cũng rất cũ kỹ, con không muốn đưa cô ấy về. Nhưng mà hai người yên tâm, đợi con với cô ấy kết hôn rồi, lại kiếm ít tiền mang về sửa sang lại nhà ở, đến lúc

đó liền có thể đưa cô ấy trở về gặp mọi người rồi."

Mẹ Lý khẽ gật đầu, nói: "Cũng tốt, gia đình người ta điều kiện tốt như vậy, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, tình hình ở nhà chúng ta thật sự không thích hợp đưa cô gái ấy trở về."

Cha Lý dạy bảo nói: "Sau khi kết hôn chung sống với người ta thật tốt, đừng ngay từ lúc bắt đầu đã hỏi tiền người ta, chỉ có chút đồ không cần gấp gáp, hiểu chưa?"

Lý Dật Bình nghe vậy kinh ngạc liếc mắt nhìn cha, nghĩ ông cả đời không rời xa nhà, cũng chưa đọc bao nhiêu sách, vậy mà có thể nói ra một lời như vậy.

"Cha, trong lòng con tự biết cân nhắc, cha không cần lo lắng cho con."

Sau đó, một nhà ba người vừa ăn vừa nói chuyện, nghĩ đến Lão Tam nhà mình lại có chuyện may mắn như thế, cha mẹ Lý còn chưa uống rượu, đã có cảm giác hơi say rồi.

Đêm đó, Lý Dật Bình ở nhà một đêm.

Hôm sau trời vừa sáng, Lý Dật Bình liền mang theo sổ hộ khẩu và tâm trạng kích động lao tới thành phố Thâm Quyến.

Chương 972 - Cha Mẹ Lý Dao Động. (3)

Thủ Phủ Quế tỉnh.

Phòng trà gần tiểu khu Tây Phái Ngự Giang, trên bàn trà gỗ xưa, bày biện rất nhiều trà bánh đẹp, Giang Phong, Hoàng Huyên Giáp, Khâu Thành Quốc, Khâu Ức Nam, bốn người đang uống trà nói chuyện.

Khâu Thành Quốc thân là vua cờ bạc, năng lực nhìn mặt mà nói chuyện nắm chắc, trên đời không có nhiều người có thể cùng đánh đồng với hắn, thậm chí có người nói khoa trương hắn có được thuật đọc tâm.

Điển hình nhất là ví dụ năm 1999 lần đầu tiên tour off, Khâu Thành Quốc đã cống hiến một ván kinh điển.

Lúc đó, trên tay hắn cầm bình quân hai ba trăm mới có thể xuất hiện một ván "KK, ngay lúc những tuyển thủ khác đặt cược, Khâu Thành Quốc lại lựa chọn chủ động vứt bỏ bài, điều này khiến hiện trường người xem cùng với người xem truyền hình đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phát ra tiếng thán phục.

Sau này có thể chứng minh, sự lựa chọn của Khâu Thành Quốc là chính xác.

Sau này có người hỏi thăm tâm trạng lúc đó của hắn lúc vứt bỏ bài, hắn nói: "Loại trò chơi bài bạc này, không sợ bài của mình nhỏ, chỉ sợ hàng hiệu thua hàng hiệu, đây là cực kỳ trí mạng. Vì trở thành bên thắng lâu dài, lúc nên buông tay thì buông tay, bạn muốn cam tâm bị mê hoặc, thiếu thua cùng thằng nhiều với tôi mà nói cảm giác là không giống nhau, thời điểm nên thả thì nhất định phải thả."

Nhưng mà, có rất ít người biết, Khâu Thành Quốc vì cái "Thuật Đọc Tâm" này đã trả giá biết bao nhiêu cố gắng.

Sau khi hắn học đánh bài thành công, khả năng nhìn nhận người, Khâu Thành Quốc tự nhận là có chút tài năng, nhưng hắn quan sát Giang Phong người làm mai mối nổi tiếng cả nước này, trong lòng của hắn thực sự là rất rung động.

Hắn lại có một loại cảm giác bị đối phương nhìn thấu, cảm giác này thật sự là quá hoang đường!

Phải biết, kể từ khi hắn trở thành vua cờ bạc thế giới ở những năm 90, bất kể là ở trên sòng bạc hay trong cuộc sống, cũng đều không có ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng của hắn.

Kết quả, người trẻ tuổi trước mắt này, lại cho hắn cảm giác bị nhìn thấu, trong lòng Khâu Thành Quốc có nhiều sự chấn động.

Sau khi khiếp sợ, Khâu Thành Quốc hướng về phía Giang Phong giơ ngón tay cái, từ đáy lòng khen: "Giang đại sư, cậu không hổ là người làm mai mối nổi tiếng cả nước, thật sự là thịnh danh chi hạ

vô hư sĩ!”

Giang Phong mỉm cười nói: “Chú Khâu quá khen rồi, so với thành tựu của chú cháu còn kém xa!”

Hai người khách sáo với nhau vài câu, mới bắt đầu nói chuyện chính.

Giang Phòng nhìn về phía Khâu Ức Nam hỏi: “anh Nam, tình huống của anh tôi đã nghe cha vợ tôi nói qua, tôi hiện tại muốn hỏi anh một chút, đối với nửa kia của mình, anh có yêu cầu gì không?”

Khâu Ức Nam nói: “Tôi chỉ có hai yêu cầu, một là phải có nhân duyên, một cái khác là tính cách phải hợp, chỉ cần có thể thỏa mãn hai điều kiện này, những thứ khác không quan trọng.”

Hai yêu cầu này nhìn thì rất đơn giản, nhưng thật ra đây mới là yêu cầu cao nhất, bình thường người làm mối nghe thấy cũng phải đau cả đầu.

Nhưng mà Giang Phong dù sao cũng không phải là người làm mai mối bình thường, hắn gật đầu nói: “Đã hiểu, anh Nam anh yên tâm, sau khi anh đưa ngày sinh tháng đẻ của anh cho tôi, quay về tôi sẽ suy tính nhân duyên cho anh, cam đoan kiếm cho anh một đối tượng phù hợp với hai yêu cầu của anh.”

Khâu Ức Nam từ nhỏ đã lớn lên ở nước Mỹ, đối với huyễn học suy tính nhân duyên, nói thật là hắn thật sự không quá tin tưởng, nhưng hắn tin vào thầy giáo, lại thêm vị Giang đại sư trước mặt này ở trong nước xác thực có tiếng tăm, liền ôm thử hy vọng, cùng với ông già nhà mình đến gặp vị Giang đại sư này.

Bây giờ nghe Giang đại sư nói quay về sẽ giúp hắn tính nhân duyên, Khâu Ức Nam nhịn không được nói: “Giang đại sư, thanh danh suy tính nhân duyên của anh như sấm bên tai tôi, tối đối với cái này rất hiếu kỳ, không biết anh có thể ở trước mặt tôi suy tính để tôi mở mang tầm mắt hay không?”

Khâu Thành Quốc cau mày nói: “Ức Nam, không được lỗ mãng.”

Giang Phong khoát tay cười nói: “Chú Khâu, không sai, anh Nam nếu như muốn nhìn, vậy tôi suy tính trước mặt cũng được.”

Hoàng Nguyên Giáp cùng bật cười nói: “Khâu lão ca không cần khẩn trương, ở trước mặt tiến hành suy tính nhân duyên, con rể của tôi cũng đã làm không ít rồi, rất quen thuộc.”

Trong phòng bao của quán trà nào đó.

Nghe cha vợ và con rể nhà Giang đại sư đều có lòng tin như thế, Khâu Thành Quốc cũng không nói thêm gì nữa, nói thật thì hắn cũng rất tò mò không biết Giang đại sư kia nổi danh cả nước về tính toán nhân duyên sẽ tính toán như thế nào.

Thế là, Khâu Thành Quốc liền nói rõ ngày sinh tháng đẻ của con mình, cười nói: "Vậy thì cảm ơn Giang đại sư đã cho cha con chúng tôi cơ hội được mở mang tầm mắt."

Giang Phong cười nói: "Không cần khách sáo, chỉ là tính toán một số chuyện hợp với mặt ngoài, toàn bộ tính toán đều là cuộc sống bình thản, chỉ sợ sẽ làm cho các người thất vọng."

Khâu Thành Quốc cười nói: "Giang đại sư không cần nghĩ nhiều, đối với chúng tôi mà nói, thứ hợp với mặt ngoài đã đủ khiến chúng tôi được mở rộng tầm mắt rồi."

Giang Phong cười cười, cũng không nói thêm gì nữa, mà là nhắm mắt lại, bấm ngón tay tính toán. Hắn đã chơi thuần thục quá trình này rồi.

Chương 973 - Lời Nói Của Người Làm Mối Dù Là Một Dấu Chấm Câu Cũng Không Thể Tin

Giang Phong cười cười, cũng không nói thêm gì nữa, mà là nhắm mắt lại, bấm ngón tay tính toán. Hắn đã chơi thuần thục quá trình này rồi.

Đồng thời, trong lòng hắn khẽ động, một cỗ sống vô hình giáng lâm, lập tức bao phủ hơn một tỉ nhân khẩu, bên trong giả lập, từng chân dung nữ giới điên cuồng lóe lên, cuối cùng khóa chặt tấm chân dung của một người trong đó:

【 Danh tính 】: Lương Mộng Giai

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 169cm

【 Cân nặng 】: 54kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra trong gia đình thương nhân, cha là một thương nhân xuất sắc, từ những năm 90 đã có tài sản lên tới hàng chục triệu, đáng tiếc sau này dính phải cờ bạc, cuối cùng thua mất gia tài bạc triệu ở trên sòng bài, còn thiếu nợ bên ngoài không ít, khiến một gia đình vốn đang hạnh phúc trở nên chia năm xẻ bảy.

【 Sở thích cá nhân 】: ...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: không

【 Thông tin chi tiết 】...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 76+ môn đăng hộ đối 70+ quan hệ gia đình 73)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (tình cảm vợ chồng 96+

môn đăng hộ đối 88+ qua hệ gia đình 92)

【 Hoa đào ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa 1… Kiếp đào hoa 2… Kiếp đào hoa 3… Kiếp đào hoa 4… Kiếp đào hoa 5… Kiếp đào hoa 6…

【 Dự đoán con cái 】: …

Giang Phong nhanh chóng quét qua tư liệu xứng đôi một lần, khoảng ba phút sau, hắn đã biết rõ trọng điểm, mới mở hai mắt ra.

Cha con Khâu gia nhìn chằm chằm vào Giang đại sư, lúc này thấy hắn mở to mắt, hiển nhiên là đã có kết quả tính toán, cũng không khỏi cảm thấy mừng rỡ.

"Giang đại sư, có phải là có kết quả tính toán rồi hay không?" Khâu Thành Quốc hỏi.

"Ừm, quả thật có kết quả rồi!"

Giang Phong gật đầu, lập tức nhìn về phía Khâu Ức Nam rồi nói: "Anh Nam, đối tượng mà tôi tính toán chắc là phù hợp với yêu cầu của anh."

Khâu Ức Nam không nhìn ra cái gì cả, chỉ có thể hỏi: "Giang đại sư, đối phương là người ở nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?"

Giang Phong giới thiệu: "Cô ấy cũng là người tỉnh thành tỉnh Quế chúng ta, năm nay 25 tuổi, cao 1m69. Cho dù là dáng người hay là tướng mạo đều là lựa chọn tốt nhất, trước mắt đang mở một cửa hàng trà sữa ở phố Vạn Tượng, chuyện làm ăn cũng tạm được. Gia đình cô ấy có ba anh em, một anh trai một chị gái, cha của cô ấy là một thương nhân ưu tú, từng có gia sản lên tới hàng chục triệu vào những năm 90 của thập kỷ trước, có thể nói là điển hình của nhân sĩ thành công. Đáng tiếc sau này hắn nhiễm phải đánh bạc, cuối cùng thua mất gia tài bạc triệu, còn thiếu nợ bên ngoài không ít, khiến một gia đình vốn đang hạnh phúc gia đình trở nên tan vỡ. Sau khi cha mẹ ly hôn, chị em bọn họ sống cùng mẹ. Qua nhiều năm như vậy, cha mẹ cũng không có tái hôn. Cha của cô ấy cũng là một người tàn nhẫn, sau khi thua mất gia tài bạc triệu khiến cho

vợ con ly tán, vì muốn chứng minh quyết tâm bỏ bài bạc mà hắn đã trực tiếp cầm đao chặt đứt một nửa ngón út tay trái. Từ nay về sau, không còn đánh bạc nữa. Bây giờ, mười mấy năm trôi qua, ba anh chị em bọn họ đang tích cực khuyên nhủ cha mẹ tái hôn. Cha cô ấy đương nhiên là nguyện ý, chỉ là mẹ của cô ấy vẫn còn chưa gật đầu."

Khâu Thành Quốc căn bản là tin tưởng vào bản lĩnh của Giang đại sư, nghe hắn giới thiệu xong thì giơ ngón tay cái lên khen: "Giang đại sư thật sự là thật lợi hại, chỉ bấm ngón tay tính toán thôi mà đã có thể tính toán ra tư liệu của một người, đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Khâu Ức Nam thì là bán tín bán nghi, thứ đồ chơi tính toán này tựa như là làm thơ vậy, nói là làm thơ hiện trường, nhưng mà ai biết được liệu bài thơ này có phải là hàng tồn hay không?

Trừ khi là ra đề hiện trường rồi làm thơ căn cứ theo đề mục thì mới khiến cho người ta tin phục.

Giờ phút này, Khâu Ức Nam âm thầm hối hận, sớm biết vừa rồi đã nói rõ yêu cầu một chút, coi như là ra đề hiện trường. Như này sẽ có thể nghiệm chứng xem liệu Giang đại sư tính toán có thần kỳ như vậy hay không.

Đương nhiên, Khâu Ức Nam cũng chỉ suy nghĩ mấy chuyện này trong lòng mà thôi, mặt ngoài khẳng định vẫn là phải tin tưởng.

Giang Phong mỉm cười nói: "Bác Khâu quá khen!"

Hoàng Nguyên Giáp kích động nói: "Một khi dính phải mấy thứ như cờ bạc này thì thật sự sẽ khiến cho người ta táng gia bại sản, vợ con tử tán. Dù sao vua cờ bạc giống như Khâu lão ca đây có thể nói là chọn 1 trong 1 tỷ. Một khi người bình thường dính vào, căn bản là không có kết quả gì tốt."

"Đúng vậy, dính phải cờ bạc, không có mấy người sẽ có kết quả tốt." Khâu Thành Quốc đối với chuyện này thật sự là đã thấm sâu vào trong người. Hắn lăn lộn trong các sòng bạc lớn tại nước Mỹ ba bốn mươi năm, đã chứng kiến quá nhiều kết cục của những kẻ nghiện cờ bạc.

Khâu Thành Quốc hiểu rõ sự nguy hại của việc đánh bạc hơn so với phần lớn mọi người. Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà hắn giành được rất nhiều giải quán quân poker nhưng vẫn luôn giữ kín và chưa từng tuyên truyền.

Hắn không muốn khiến cho càng nhiều người tiến vào cái ngành này, bởi vì ngành này vô cùng cần thiên phú. Nếu không có thiên phú mà muốn lăn lộn trong cái ngành này hoàn toàn chính là nói si nói mộng.

Hoàng Nguyên Giáp nhìn về phía con rể của hắn rồi nói: "Cha của cô gái này có thể chặt ngón tay để tỏ rõ ý chí, cũng thành công bỏ bài bạc, cũng coi là một nhân vật, chắc hẳn lấy năng lực buôn bán của hắn, hiện tại cũng đã đông sơn tái khởi rồi đúng không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Bởi vì lúc trước hắn còn thiếu nợ không ít tiền đánh bạc, cho nên mấy năm đầu cuộc sống của hắn vô cùng chật vật. Nhưng mà dù sao năng lực của hắn cũng mạnh hơn người bình thường, sau đoạn thời gian khổ cực kia cũng dần dần đi lên. Trước mắt, việc buôn bán của hắn đã tiến vào quỹ đạo, lại có tài sản chục triệu, nhất định có thể vượt qua tài sản đỉnh phong lúc trước. Đúng là một người có bản lĩnh."

Khâu Thành Quốc cũng gật đầu nói: "Đúng là lợi hại."

Khâu Ức Nam hỏi: "Giang đại sư, không biết tính cách của cô gái này thế nào?"

Giang Phong nói: "Tính cách cô ấy cởi mở, theo trường phái sống vô tư, thế giới trong mắt cô ấy vô cùng tốt đẹp, kết giao giữa người và người luôn tràn đầy vui vẻ và thân mật, là người phụ nữ đáng để đàn ông che chở."

Khâu Ức Nam nghe vậy thì trong lòng hơi động, hắn đúng là thích kiểu con gái như này, cũng không biết liệu có phải là có nhãn duyên với cô gái này hay không.

Vừa nghĩ đến đây đã nghe Giang đại sư nói: "Anh Nam, tôi biết rõ anh tương đối chú trọng nhãn duyên, hay là hiện tại tôi sẽ chạy một chuyến đến phố Vạn Tượng, chuẩn bị cho anh một tấm hình của cô ấy, thế nào?"

Khâu Ức Nam hỏi: "Như này liệu có quá phiền toái hay không?"

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Không phiền phức, chờ sau khi tôi có hình của cô ấy thì sẽ gửi qua cho anh. Nếu như anh cảm thấy nếu có thể thì tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, nếu như cảm thấy không được thì coi như xong, anh xem thế nào?"

Khâu Ức Nam gật đầu nói: "Vậy được rồi, vất vả cho Giang đại sư rồi!"

"Anh Nam không cần phải khách sáo."

Nói đến đây, Giang Phong liền đứng lên, lên tiếng chào hỏi với cha con Khâu Thành Quốc, sau đó nhanh chóng chạy tới phố Vạn Tượng.

Nhìn thấy Giang Phong rời đi, Khâu Thành Quốc lần nữa giơ ngón tay cái với Hoàng Nguyên Giáp, khen: "Hoàng lão đệ, con rể của ông đúng là lợi hại."

Hoàng Nguyên Giáp cười đến híp cả mắt.

…

Cửa hàng trà sữa nào đó tại phố Vạn Tượng.

Lương Mộng Giai vừa uống trà sữa vừa lướt xem các video khôi hài.

Không thể không nói trên mạng đúng là nhiều nhân tài, dưới sự đưa đẩy của Big data, Lương Mộng Giai thường xuyên lướt thấy mấy video khiến cho bản thân cười to.

Chương 974 - Lời Nói Của Người Làm Mối Dù Là Một Dấu Chấm Câu Cũng Không Thể Tin (2)

Lương Mộng Giai lướt video một hồi, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, là của chị gái cô gọi tới. Cô đi ra trước cổng cửa

hàng trà sữa, kết nối điện thoại, nói: "Chị."

Giọng nói của Chị hai Lương truyền tới, nói: "Giai Giai, anh cả vừa rồi mới điện thoại tới cho chị, nói ban đêm hắn mời khách, bảo chúng ta mang theo mẹ cùng đi ăn cơm."

Lương Mộng Giai nói: "Được thôi, anh cả đã nói với mẹ hay chưa? Còn có, ba ba có tới hay không?"

Dù sao cũng là anh em cùng cha cùng mẹ, dù cha mẹ đã ly hôn, anh trai sống cùng cha, mà chị em hai người lại sống cùng mẹ, nhưng chuyện này cũng không có ảnh hưởng đến tình cảm giữa các anh chị em.

Đương nhiên, một phần lý do khác là sau khi cha mẹ bọn họ ly hôn vẫn sống chung ở tỉnh thành này, cũng không tiếp tục đi thêm bước nữa, cộng với việc từ nhỏ đến lớn, hầu như mỗi tuần chị em bọn họ đều gặp mặt anh cả. Tình cảm tốt là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Chị hai Lương nói: "Anh cả nhờ chị thông báo giúp, ba ba cũng tới."

Lương Mộng Giai nói: "Xem ra, anh cả là muốn sắp xếp cho cha mẹ gặp mặt?"

Chị hai Lương nói: "Đúng là thời điểm để ngả bài rồi!"

Lương Mộng Giai nói: "Ngả bài ở trước mặt cũng tốt, chúng ta đều biết, thật ra cha mẹ vẫn còn có cảm tình. Chỉ là ba ba lúc đó giống như bị điên, làm mẹ tổn thương, mới dẫn đến cục diện bây giờ. Nhưng mà sau đó ba ba cũng biết sai rồi, cũng đã sớm bỏ bài bạc. Em cảm thấy tác hợp bọn họ lần nữa là một lựa chọn chính xác."

Chị hai Lương nói: "Nói thì nói thế, nhưng chúng ta đều hiểu rõ tính cách của mẹ, có đôi lúc lại quá cứng nhắc, muốn để cho mẹ tiếp nhận ba một lần nữa là một chuyện không dễ dàng chút nào."

Lương Mộng Giai nói: "Ba anh chị em chúng ta đều chưa kết hôn, anh cả cũng sắp ba mươi tuổi rồi, tin chắc là mẹ cũng có chút vội vàng, có lẽ chúng ta có thể thuyết phục mẹ bắt đầu từ hướng này. Dù sao gia đình từng tan vỡ sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với hôn

nhân của con cái."

Chị hai Lương nói: "Hừm, có thể thử phương pháp này của em một chút, buổi tối lúc ăn cơm, chúng ta cứ xem tình huống mà hành sự đi!"

Lương Mộng Giai nói: "Được, vậy em sẽ suy nghĩ lại một chút, tối nay tranh thủ thuyết phục cha mẹ tái hôn, để chúng ta có thể có một gia đình hoàn chỉnh."

Chị hai Lương nói: "Vậy trước cứ như này đã, chị cũng suy nghĩ một chút, xem làm thế nào để thuyết phục mẹ, hy vọng buổi tối có thể thuyết phục một cách thuận lợi!"

Lương Mộng Giai nói: "Nhất định sẽ thuận lợi!"

…

Lúc Giang Phong đi tới cửa hàng trà sữa, thấy Lương Mộng Giai đang đứng ở trước cửa tiệm gọi điện thoại. Hắn đứng ở chờ bên cạnh cách đó không xa, đợi sau khi cô cúp điện thoại, hắn mới tiến tới chào hỏi: "Bà chủ, chào cô!"

Lương Mộng Giai theo bản năng trả lời một câu: "Chào cậu!"

Giang Phong nói: "Tôi là gọi Giang Phong, Giang trong Trường Giang, phong trong lá phong, đến phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, muốn giới thiệu cho bà chủ một đối tượng, không biết có thể tìm một chỗ nói chuyện được hay không?"

Lương Mộng Giai từ chối nói: "Giang ông mai, thật sự xin lỗi, tôi tạm thời còn không có suy nghĩ lấy chồng."

Giang Phong mỉm cười nói: "Bà chủ, cô khoan hãy từ chối. Điều kiện của đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô cực kỳ ưu tú, một khi bỏ lỡ thì cô sẽ hối hận cả đời."

Nghe đến đó, Lương Mộng Giai cười mà không nói. Trong lòng cô, người làm mối có thể so với "Lời nói rỗng tuếch". Lời nói của người làm mối dù là một cái dấu chấm câu cũng không thể tin.

Nhưng mà lời kế tiếp của Giang Phong lại làm cho Lương Mộng

Giai biến sắc.

Chỉ nghe Giang Phong nói: "Hơn nữa, theo tôi được biết, ba anh chị em các người đang cố gắng thuyết phục cha mẹ tái hôn. Nếu như bà chủ nguyện ý ngồi nói chuyện với tôi một lúc thì tôi cũng có thể giúp đỡ đôi chút, khiến cho cha mẹ cô quay lại với nhau."

Chuyện ba anh chị em bọn họ thuyết phục cha mẹ tái hôn theo lý thuyết thì đây là chuyện chỉ có ba người bọn họ biết. Ngay cả họ hàng thân thích đều không rõ ràng, người mai mối họ Giang trước mắt này sao có thể biết được chuyện này?

Lương Mộng Giai nhịn không được mà hỏi: "Sao cậu lại biết được việc này?"

Giang Phong cười nói: "Bà chủ, cô xác định đứng ở chỗ này phù hợp để nói chuyện sao?"

Lương Mộng Giai nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, lập tức đưa tay mời người vào: "Giang ông mai, mời vào!"

Giang Phong nói tiếng cảm ơn rồi theo cô cùng tiến vào cửa hàng trà sữa.

Diện tích cửa hàng trà sữa này cũng tạm được, lớn hơn các cửa hàng trà sữa bình thường một chút. Lương Mộng Giai còn cố ý dành một khoảng không gian nhỏ trong quán, để cô và nhân viên trong quán có thể ngồi ở chỗ này ăn cơm.

Sau khi Giang Phong ngồi xuống, Lương Mộng Giai liền hỏi: "Giang ông mai, anh có muốn uống chút gì hay không?"

Giang Phong khoát tay nói: "Không cần, mới rồi mới uống một bụng trà tới, vì không làm chậm trễ thời gian của cô, chúng ta vẫn nên nói thẳng vào chuyện chính đi!"

Lương Mộng Giai gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, tôi muốn hỏi Giang ông mai một chút, sao anh lại biết ba anh chị em chúng tôi đang thuyết phục cha mẹ tái hôn?"

Giang Phong cười nói: "Nếu tôi nói là tôi tính ra, bà chủ có tin hay không?"

Lương Mộng Giai nhíu mày lại, trên mặt dán ba chữ "Tôi không tin".

Giang Phong thản nhiên nói: "Trên mạng tôi còn có một danh xưng là Giang đại sư. Đây là danh hiệu mà fan hâm mộ đặt cho tôi, phía trên có một ít sự tích liên quan tới tôi. Hay là bà chủ cô cứ lên mạng xem xét một chút trước, sau đó chúng ta lại nói chuyện tiếp?"

Lương Mộng Giai cảm thấy cái danh hiệu này có chút quen tai, hình như đã nghe nói qua ở chỗ nào rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra. Cô liền mở khóa vân tay, lên mạng xem tư liệu của Giang đại sư.

Kết quả, không nhìn thì không biết, vừa xem liền giật mình, chờ sau khi Lương Mộng Giai xem qua tư liệu về Giang đại sư, lúc nhìn về phía Giang Phong thì trong mắt không giấu nổi sự rung động.

Không thể tưởng tượng nổi thanh niên trẻ tuổi đẹp trai trước mắt này lại là đại sư làm mối nổi tiếng cả nước, là người có năng lực tính toán nhân duyên vô cùng thần kỳ nhân.

Nếu không phải vì nhìn thấy những đại minh tinh danh tiếng lẫy lừng đều vô cùng tôn sùng vị Giang đại sư này, Lương Mộng Giai thật sự sẽ hoài nghi tài liệu trên mạng đều là giả, là thuỷ quân làm ra.

Nhưng sự tích của Giang đại sư trên mạng đã lật đổ ấn tượng vốn có của cô đối với người làm mối!

Chương 975 - Chấn Động

Sau khi cảm giác chấn động qua đi, Lương Mộng Giai liền lập tức điều chỉnh thái độ đối với Giang đại sư, khách sáo nói: "Giang đại sư, thứ cho tôi không có mắt nhìn, trước đó không có nhận ra ngài, thật sự là quá thất lễ rồi!"

Giang Phong khoát tay cười nói: "Bà chủ không cần phải khách sáo."

Lương Mộng Giai hỏi với: "Giang đại sư, ngài vừa mới nói mình có thể giúp cha mẹ tôi tái hôn, đây là sự thật sao?"

Giang Phong gật đầu nói: "Đương nhiên là thật, không gạt cô, tôi cũng rất am hiểu trong việc hòa giải hôn nhân, giúp cha mẹ cô phục hôn cũng không phải là việc gì khó."

Lương Mộng Giai nghe vậy thì có chút kích động. Ba anh chị em bọn họ những năm gần đây luôn vì chuyện này mà bôn tẩu, bên phía cha càng không cần nhiều lời, chủ yếu là bên phía mẹ tương đối khó làm. Ba anh em bọn họ đều từng nói bóng nói gió trước mặt mẹ để thăm dò thái độ của bà, kết quả đều khiến cho bọn họ phải thất vọng.

Đêm nay anh cả mời cơm, chính là muốn để hai người đối mặt, nhìn xem có thể thuyết phục mẹ một lần nữa hay không.

Nói thật thì ba người bọn họ cũng không nắm chắc chuyện lần này cho lắm.

Chỉ là loại chuyện này mà cứ kéo dài mãi cũng không phải là biện pháp tốt, dù sao tuổi của cha mẹ cũng đều không nhỏ nữa.

Bây giờ, Giang đại sư lại nói đây không phải là việc gì khó, lấy danh dự của Giang đại sư chắc hẳn là sẽ không ăn nói lung tung. Chuyện này khiến cho Lương Mộng Giai vô cùng cao hứng.

"Giang đại sư, vậy chuyện cha mẹ tôi tái hôn đành phải chờ ngài rồi!"

"Yên tâm đi, việc này cứ giao cho tôi."

Nói xong chuyện tái hôn của cha mẹ, Lương Mộng Giai cũng vô cùng hiểu chuyện, biết rõ mục đích Giang đại sư đến tìm mình, liền chủ động hỏi: "Giang đại sư, ngài trước đó nói muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng ưu tú, phiền phức ngài nói một chút về tính huống của đối phương, tôi sẽ nghiêm túc suy tính."

Giang Phong gật đầu, giới thiệu sơ lược: "Quê của hắn cũng ở tỉnh thành tỉnh Quế, nhưng mà hắn sinh ra ở Mỹ và cũng lớn lên ở Mỹ. Bà chủ cũng biết đấy, chỉ cần là người sinh ra ở Mỹ thì sẽ tự động nhận quốc tịch Mỹ, cho nên hắn bây giờ là quốc tịch Mỹ."

"Người Hoa quốc tịch Mỹ?" Lương Mộng Giai có chút ngoài ý muốn.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Hắn năm nay 28 tuổi, thân cao 1m78, dáng vẻ tương đối đẹp trai, là thạc sĩ MIT, đã từng lập nghiệp ở Mỹ, trước mắt phát triển cũng không tệ lắm. Nhưng mà sau khi cha mẹ hắn lớn tuổi thì bắt đầu nhớ nhà, mấy năm trước đã có ý định về nước dưỡng lão liền cố gắng khuyên hắn về nước phát triển. Trước đó không lâu hắn theo cha mẹ trở về nước, trước mắt ngay đang khảo sát thị trường tỉnh thành, nhìn xem có thể tìm được hạng mục lập nghiệp thích hợp ở đây hay không. Mà cha mẹ của hắn thì không muốn sống xa con trai, liền mời tôi tìm kiếm đối tượng giúp hắn, hi vọng có thể thông qua hôn nhân buộc hắn lại ở đây, để hắn cam tâm tình nguyện ở lại trong nước phát triển. Sau đó, tôi chọn trúng cô."

Lương Mộng Giai nghe rõ tiền căn hậu quả rồi hỏi: "Giang đại sư, cha mẹ của hắn muốn thông qua hôn nhân để buộc hắn ở lại trong nước phát triển, vậy ý định ban đầu của hắn là gì?"

"Hắn từ nhỏ đã lớn lên ở Mỹ, đã quen với hoàn cảnh nước Mỹ, trong lòng đương nhiên là có khuynh hướng phát triển tại nước Mỹ hơn. Nhưng mà cha mẹ đều lựa chọn về quê dưỡng lão, cha của hắn chính là thần tượng của hắn, ảnh hưởng rất lớn đối với sự trưởng thành của hắn. Cho nên hắn cũng không cảm thấy mâu thuẫn với việc về nước phát triển. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn bắt đầu khảo sát thị trường tỉnh thành."

Nói đến đây, Giang Phong mỉm cười, nói: "Nếu như bà chủ cô có thể thành đôi với hắn, tình thân cộng với tình yêu, hắn chắc là sẽ cam tâm tình nguyện ở lại trong nước phát triển."

Lương Mộng Giai nghe vậy thì xấu hổ cười một tiếng, điều kiện của đối phương quả thật không tệ, trình độ học thức cao hơn cô nhiều, chiều cao và tuổi tác đều tương đối xứng với cô, phương diện tướng mạo cô lẽ ra có thể chiếm ưu thế.

Mặc dù sự nghiệp của cô đã làm rất tốt, nhưng đối phương cũng từng lập nghiệp phát triển tại Mỹ, khẳng định là mạnh hơn so với việc mở một cửa hàng trà sữa nho nhỏ.

Hơn nữa, gia cảnh của đối phương chắc là cũng không tệ.

Tổng kết lại, hai người hắn là rất xứng, không hổ là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, quả nhiên không phải tùy tiện tác hợp giúp người ta.

Nghĩ tới đây, Lương Mộng Giai nói: "Giang đại sư, đối tượng mà anh giới thiệu đúng là rất ưu tú, có thể sắp xếp gặp mặt một lần, nhìn xem tôi và hắn có thể nói chuyện hợp ý hay không."

Giang Phong gật đầu cười, lập tức nói bổ sung: "Đúng rồi, tôi vừa mới nói về điều kiện cá nhân của hắn, yêu đương là chuyện của hai người, nhưng hôn nhân không phải là chuyện hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Cho nên, tôi cũng muốn nói rõ với cô về điều kiện gia đình của hắn."

Chương 976 - Chấn Động (2)

Lương Mộng Giai cũng đồng ý với quan điểm này, liền nghiêm túc lắng nghe.

Giang Phong nói: "Cha của hắn là một người tài ba, từ cuối những năm 70 của thế kỷ trước đã lấy thân phận học sinh trao đổi tiến về nước Mỹ. Sau khi lăn lộn mấy năm, cha hắn vô tình tiếp xúc với một câu lạc bộ bài poker, từ đây bước trên con đường thi đấu bài poker, cuối cùng trở thành vua cờ bạc cấp thế giới."

Lương Mộng Giai nghe vậy sắc mặt đột nhiên trầm xuống, cha của cô chính là vì dính phải cờ bạc nên mới khiến cho sự nghiệp bị chôn vùi, mới đem tốt đẹp sự nghiệp chôn vùi, rơi vào kết cục vợ con ly tán. Ba anh chị em bọn họ đều cực kỳ thống hận dân cờ bạc.

"Giang đại sư, anh nói cha của hắn là một dân cờ bạc?"

Nhìn thấy vẻ mặt thống hận của Lương Mộng Giai, Giang Phong đương nhiên biết rõ vì lý do. Hắn giải thích: "Bà chủ, tôi biết rõ cô bởi vì chuyện của cha cô năm đó mà cực kì thống hận dân cờ bạc, nhưng mà cha của hắn hoàn toàn không giống cha của cô. Cha của cô thuộc loại cược lung tung, thắng thua hoàn toàn dựa vào vận may, căn bản là thua nhiều thắng ít. Mà cha của hắn lại là kiểu

cược có nắm chắc, thắng thua đều dựa vào kỹ thuật, có thể giữ tỷ số thắng cực cao. Chuyện này cũng tương đương với việc đầu tư cổ phiếu, cha cô chính là người chơi cổ phiếu bình thường, được định sẵn là sẽ bị thu gặt rau hẹ. Mà cha hắn chính là tồn tại như thần cổ phiếu, thị trường chứng khoán chính là máy rút tiền của hắn. Tôi nói như này cô đã hiểu chưa?"

Lời nói ngay thẳng như vậy, Lương Mộng Giai đương nhiên là nghe rõ. Cô cũng ý thức được sự khác nhau giữa hai bên, sắc mặt cũng không còn khó coi như trước nữa.

Giang Phong thấy thế thì cười nói: "Bà chủ, cô có lẽ còn chưa hiểu rõ về cái danh vua cờ bạc cấp thế giới. Nói với cô như này vậy, từ những năm 80 của thế kỷ trước cha hắn đã từng tham gia một trận thi đấu bài poker tại Mỹ. Cuối cùng cha hắn giành được giải quán quân của trận thi đấu poker này, chỉ riêng tiền thưởng cho người quán quân thôi đã lên tới 30 triệu USD rồi. Cô bây giờ chắc là đã hiểu sự khác nhau giữa vua cờ bạc và dân cờ bạc bình thường rồi đúng không?"

Nghe đến đó, Lương Mộng Giai không khỏi cảm thấy chấn động!

Những năm 90 của thập kỷ trước, ba cô làm ăn kiếm được tài sản mấy chục triệu đã vô cùng lợi hại rồi, lúc đó ba cô thua trận số tiền này, còn dẫn tới một trận oanh động cực lớn.

Kết quả, từ cuối những năm 80, người ta chỉ tham gia một trận thi đấu poker, đoạt được quán quân đã thu được 30 triệu USD tiền thưởng. Đúng là quá kinh khủng!

Đây chính là phân lượng của vua cờ bạc cấp thế giới sao?

"Giang đại sư, vậy tài sản của cha hắn bây giờ khoảng bao nhiêu?"

"Đại khái là vài tỷ USD!"

Con mắt Lương Mộng Giai lập tức trợn tròn, tim đập không ngừng, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cả người chóng mặt như là uống rượu.

Trong cái xã hội tiền tài chí thượng hiện tại, mấy tỉ USD đối với một người bình thường mà nói chính là số tiền mà mười đời đều

không kiếm được. Lương Mộng Giai chỉ là một người bình thường, không phải là thánh nhân xem tiền tài như cặn bã, mắt thấy có cơ hội gả vào gia đình như vậy, nếu như nói cô không kích động thì mới là chuyện kỳ quái!

Sau khi kích động qua đi, Lương Mộng Giai khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, tuy nói dung mạo của cô xinh đẹp, nhưng loại này gia đình có thể coi trọng cô hay không cũng là một vấn đề.

"Giang đại sư, điều kiện gia đình của người ta tốt như vậy có thể để ý tôi sao?" Lương Mộng Giai có chút lo lắng mà hỏi.

Giang Phong tự tin cười nói: "Bà chủ cứ thoải mái đi, cô cũng đã tư liệu của tôi rồi mà. Tôi luôn luôn không mai mối cho những người mà tôi không chắc. Tôi đã tìm tới cô, vậy liền chứng minh cô và hắn thật sự xứng đôi, chỉ cần cô đồng ý thì hôn nhân giữa cô và hắn đã chắc tới 80-90% rồi."

Lương Mộng Giai nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra. Người làm mối nổi danh cả nước trước mắt này đúng là đã cho cô đầy đủ lòng tin, cô gật đầu cười nói: "Tôi không có lý do gì mà không đồng ý với đối tượng có điều kiện tốt như vậy cả."

"Vậy được rồi, tôi sẽ xử lý chuyện hôn nhân của cha mẹ cô trước, sau đó lại sắp xếp cho người hai nhà gặp mặt, cô thấy thế nào?"

"Được, vậy đành làm phiền Giang đại sư ngài rồi!"

"Không cần khách sáo."

…

Buổi chiều.

Tại khu dân cư nào đó ở Giang Nam.

Lương Nguyên Hưng chải chuốt đầu tóc, cạo sạch sẽ râu ria, nhìn đại thúc đẹp trai trong gương, dù đã năm mươi mấy tuổi nhưng hắn vẫn vô cùng hài lòng.

Lương Nguyên Hưng sinh ra trong một gia đình bình thường ở nông thôn, sau khi tốt nghiệp trung học thì ra ngoài xông xáo. Hắn

có đầu óc linh hoạt, lại gặp được thời đại tốt nhất. Hắn chỉ dùng mười năm để dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến kiếm được hàng chục triệu.

Chỉ tiếc, sau này hắn dính vào đánh bạc, cuối cùng thua sạch khối tài sản hàng chục triệu kia không còn một mảnh, còn thiếu một số nợ lớn ở bên ngoài, làm cho vợ hắn tức giận đến mức sắp thổ huyết, quyết tuyệt ly hôn với hắn.

Chương 977 - Chấn Động (3)

Lương Nguyên Hưng lúc đó cũng vô cùng hối hận, sau khi ly hôn với vợ, hắn trực tiếp cầm đao chặt ngón út tay trái, thề sẽ không dính vào cờ bạc nữa.

Từ đó về sau, hắn bắt đầu phấn đấu từ đầu, cho dù thời đại tốt nhất đã qua, nhưng với thiên phú buôn bán của hắn, hắn vẫn có thể kiếm trở về tài sản chục triệu lần nữa.

Tiếc nuối duy nhất là vợ cũ của hắn qua nhiều năm như vậy vẫn không chịu tha thứ cho hắn, cho dù hắn cầu xin và thề thốt như thế nào nàng cũng không chịu tái hôn với hắn.

Cũng may, hắn cải tà quy chính nhiều năm như vậy, vẫn có chút ít hiệu quả, ít nhất thì thái độ của vợ cũ đối với hắn đã mềm đi không ít, không giống như mấy năm vừa ly hôn kia, còn không thèm nhìn hắn.

Cộng với khoảng thời gian này ba đứa con gái đều cố gắng hỗ trợ thuyết phục, vợ trước của hắn mặc dù vẫn còn chưa nhả ra, nhưng mà khiến cho Lương Nguyên Hưng nhìn thấy được hi vọng tái hôn.

Về chuyện có được hay không thì phải nhìn xem đêm nay rồi!

…

Năm giờ rưỡi chiều.

Tại phòng ăn đặc sắc nào đó, Lương Nguyên Hưng và con trai đến

trước, qua mấy phút sau, chị hai Lương gia mang theo Lương mẫu tới.

"Mẹ!"

"Cha!"

Anh cả Lương và chị hai Lương dẫn đầu chào hỏi.

Lương Nguyên Hưng gật đầu với con gái, sau đó chào hỏi với vợ cũ: "A Lan."

Trần Tuệ Lan lạnh nhạt lên tiếng, lúc nhìn về phía con trai thì mới lộ ra nụ cười.

Sau khi mọi người ngồi xuống, anh cả Lương liền hỏi: "Cha, mẹ, chúng ta gọi món ăn trước đi?"

Lương Nguyên Hưng nói: "Em gái của con còn chưa tới, cứ chờ một chút đã!"

Chị hai Lương nói tiếp: "Cha, em gái cũng sắp đến rồi, không cần chờ em ấy, chúng ta gọi thêm một hai món mà em ấy thích ăn là được."

Lương Nguyên Hưng gật đầu liền không nói thêm gì nữa.

Thế là, anh cả Lương gọi nhân viên phục vụ đến và bắt đầu gọi món ăn.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, bốn người mới nói chuyện phiếm.

Nhưng mà, cơ bản đều là hai đứa con nói chuyện, Lương Nguyên Hưng và Trần Tuệ Lan không chen mồm vào được.

Cũng không lâu lắm, Lương Mộng Giai cũng đến.

Cô không tới một mình, mà là mang theo Giang Phong tới.

Khi nhìn thấy Giang Phong, Lương phụ Lương mẫu và anh cả Lương chị hai Lương đều phát ngốc. Hôm nay là bữa cơm gia đình vô cùng quan trọng, mục đích là vì tác hợp cho Lương phụ Lương

mẫu, để bọn họ tái hôn.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, Lương Mộng Giai lại mang người ngoài tới dùng cơm.

Sau khi giật mình qua đi, nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Giang Phong, người nhà họ Lương ào ào tiến hành bổ não. Thanh niên đẹp trai này chẳng lẽ là bạn trai của tiểu Giai?

"Cha, mẹ, anh, chị, giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Giang đại sư đến từ phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, từng giúp rất nhiều đại minh tinh đại phú hào trong nước mai mối, là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước. Giang đại sư, đây là cha cha mẹ và anh chị của tôi."

Sau khi tiến vào phòng bao, Lương Mộng Giai liền ngay lập tức giới thiệu cho hai bên.

Người nhà họ Lương nghe vậy thì lại ngạc nhiên một lần, nhưng mà phản ứng của người một nhà đều rất nhanh, ào ào lên tiếng chào hỏi với Giang Phong. Mặc kệ tiểu Giai xuất phát từ mục đích gì mà đã mời người ta tới ăn cơm thì bọn họ cũng không thể thất lễ được.

Huống hồ, nghe giọng điệu của tiểu Giai, vị Giang đại sư này dường như không phải là một nhân vật đơn giản.

Sau khi hai bên bắt chuyện lẫn nhau, Giang Phong mới khách sáo nói: "Thật sự xin lỗi, quấy rầy bữa cơm gia đình của một nhà hai người rồi!"

Lương Nguyên Hưng cười nói: "Giang đại sư khách sáo rồi, có thể mời đại sư làm mối như cậu ăn cơm cùng đó là vinh hạnh của chúng tôi. Con trai, ra ngoài để nhân viên phục vụ lấy thêm mấy món ăn."

Giang Phong lại nói lời khách sáo một phen.

Lương Mộng Giai trực tiếp mang Giang đại sư tới dùng cơm, không có dự định nói lại trước với người nhà, lúc này cô đương nhiên phải giới thiệu một chút về Giang đại sư với người nhà.

Thế là, sau khi hai bên bắt chuyện qua, Lương Mộng Giai liền nói lại sự tích mai mối của Giang đại sư ra, khiến cho cha mẹ và anh chị nghe mà chấn động không thôi, ánh mắt nhìn về phía Giang đại sư cũng thay đổi.

Cũng đến lúc này, anh cả Lương và chị hai Lương mới hiểu được tại sao em gái lại muốn tự tiện làm chủ mang Giang đại sư tới cùng nhau dùng cơm.

Có Giang đại sư xuất mã, chuyện cha mẹ bọn họ tái hôn sẽ càng thêm chắc chắn hơn.

Trong lòng Lương phụ Lương mẫu cũng biết rõ chuyện này.

Lúc Lương Mộng Giai giới thiệu sự tích mai mối của hắn, Giang Phong thỉnh thoảng sẽ khiêm tốn một câu. Nhưng mà hắn cũng không có ý định ngăn cản, có thanh danh vang dội có thể tiết kiệm được không ít công sức.

Chờ Lương Mộng Giai giới thiệu xong, Giang Phong mới nhìn về phía Lương phụ Lương mẫu rồi nói: "Chú dì, cháu đã đã nghe Lương tiểu thư nói qua về chuyện của chú gì, ba người bọn họ đều hi vọng hai người có thể tái hôn. Theo cháu được biết thì chú đây luôn muốn tái hôn, trước mắt đang kẹt ở bên phía dì, không biết dì có suy nghĩ như nào? Có thể thẳng thắn một chút hay không?"

Ba anh em Lương gia đều không nghĩ tới vị Giang đại sư này lại mạnh như vậy, vừa tới đã trực tiếp ngả bài.

Nhưng mà, đây cũng là mục đích của ba anh em bọn họ trong bữa cơm này.

Thế là, ba anh em đều nhìn về phía mẹ mình, muốn biết mẹ của bọn họ rốt cuộc có suy nghĩ gì về chuyện tái hôn.

Chương 978 - Người So Với Người Đúng là Khiến Người Ta Tức Chết

Vị này Giang đại sư vừa đến đã trực tiếp ngả bài khiến cho Trần

Tuệ Lan cảm thấy ngoài ý muốn, hiện tại vấn đề bày ở trước mặt nàng. Nàng không nhịn được mà để tay lên ngực tự hỏi, rốt cuộc mình có muốn tái hôn với chồng trước hay không?

Nếu như là đối mặt với vấn đề này vào mười năm trước, nàng nhất định sẽ đưa ra đáp án không chút do dự.

Tái hôn?

Nghĩ cái rắm!

Nàng vẫn còn chưa quên, lúc trước nàng ôm hắn, đau khổ cầu xin hắn không nên đi đánh bài. Khi đó hắn đã mê muội đến đỏ mắt, tựa như ma quỷ lục thân không nhận, trực tiếp đẩy tay của nàng ra, không thèm quay đầu lại mà hướng về phía sòng bạc.

Vào giờ phút đó, người ngoài không thể nào hiểu được nàng có bao nhiêu thất vọng và đau khổ.

Từ đó về sau, nàng liền hạ quyết định ly hôn, mặc kệ hắn thắng hay thua ở trên sòng bạc.

Sau khi ly hôn, điều khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn chính là chồng trước của nàng trực tiếp chặt ngón tay, thề vĩnh viễn không bài bạc nữa.

Lúc đó, lúc nàng nghe được tin tức cũng lấy làm kinh hãi. Nhưng nàng không tin tưởng vào lời thề này của chồng cũ một chút nào. Nàng nghĩ chó sẽ không thay đổi được thói ăn phân, đoán chừng không bao lâu sau, chồng trước sẽ trở lại chiếu bạc mà thôi.

Nhưng mà, điều khiến nàng lau mắt mà nhìn chính là, chồng cũ thật sự đã bỏ được bài bạc, thậm chí đã bỏ được hơn hai mươi năm, ngay cả đấu địa chủ cũng chưa từng chơi qua.

Sau khi ly hôn, hắn lại bắt đầu phấn đấu lại từ đầu, đặt tất cả tâm tử ở trên người con cái. Hắn đã có không lần biểu lộ ý định muốn tái hôn với nàng, chỉ là nàng vẫn luôn không đồng ý mà thôi.

Bây giờ, hơn hai mươi năm qua đi, bọn nhỏ cũng đều lớn rồi, bắt đầu thay nhau khuyên nàng tái hôn với cha bọn chúng, nhưng mà đều bị nàng từ chối.

Nàng đã quen với việc độc thân nhiều năm như vậy.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là nàng đã không còn loại tình cảm năm đó đối với chồng trước nữa.

Trong lòng có vết rách, cho dù đền bù như thế nào thì đều không thể trở lại như trước.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, đến cái tuổi này của nàng rồi, cũng không còn cần thiết phải nói mấy chuyện tình cảm làm gì. Tái hôn với chồng cũ là nguyện vọng của ba đứa con, nàng cũng muốn suy tính một chút.

Bởi vậy, nhìn thấy chồng cũ và ba đứa còn đều nhìn về phía mình với vẻ mặt tràn đầy sự chờ mong, Trần Tuệ Lan dứt khoát ném vấn đề này lại cho Giang đại sư, hỏi: "Giang đại sư, tôi rất xoắn xuýt đối với vấn đề này, cậu có thể cho tôi chút đề nghị không?"

Giang Phong nghe vậy cười nói: "Dì à, đề nghị của cháu đương nhiên là tái hôn rồi. Chuyện hai người tái hôn có sự trợ giúp rất lớn đối với chuyện hôn nhân của ba người con của hai người. Dù sao hôn nhân là chuyện của hai gia đình, người xuất thân từ gia đình ly dị sẽ bị giảm điểm ở trong mắt người khác. Thực không dám giấu giếm, cháu đã tìm kiếm cho chị Mộng Giai một đối tượng cực kì ưu tú, chị Mộng Giai cũng vô cùng hài lòng. Nếu như dì và chú có thể tái hôn thì có thể tăng thêm điểm cho chị Mộng Giai trong mắt nhà chồng tương lai. Đây là chuyện tốt đối với chị Mộng Giai."

Nghe đến đó, Lương phụ Lương mẫu anh cả Lương và chị hai Lương đều kinh ngạc nhìn về phía Lương Mộng Giai.

Lương mẫu đã không để ý tới chuyện tái hôn nữa, không kịp chờ đợi hỏi: "Giang đại sư, cậu đã giới thiệu cho Giai Giai đối tượng như nào? Có thể nói lại với chúng tôi một chút không?"

"Đương nhiên là có thể, hắn... bala… bala…"

Giang Phong giới thiệu sơ liệu tính huống của Khâu Ức Nam một lần, sau đó mới nói vào trọng điểm: "Hắn không chỉ có điều kiện cá nhân ưu tú, mà gia cảnh càng là không tầm thường. Cha của hắn

có khối tài sản lên tới mấy tỉ USD. Hắn chính là một siêu cấp phú nhị đại danh xứng với thực."

Chờ Giang Phong giới thiệu xong, người nhà họ Lương đều nghe mà phát ngốc!

Lương phụ cũng coi như là người thấy qua việc đời, dù sao vào những năm 90 của thế kỷ trước, hắn đã có tài sản lên tên hàng chục triệu. Mấy chục triệu ở thời điểm đó tuyệt đối không hề kém mấy tỷ ở hiện tại, vào niên đại đó hắn là một đại phú hào thực sự.

Nhưng mà cho dù hắn lúc đó không thua mấy chục triệu kia ở trên sòng bạc, mà thành thành thật thật làm việc buôn bán của mình, hắn cũng không có lòng tin có thể kiếm được mấy tỉ USD.

Bây giờ con gái nhỏ của hắn lại có cơ hội xem mắt với siêu cấp phú nhị đại xuất thân từ loại gia đình như này, Lương phụ không khỏi cảm thấy khiếp sợ, trong lòng cũng tràn đầy chờ mong. Nếu như hôn sự này thật sự thành công, Lương gia bọn họ sẽ có thể nhất phi trùng thiên!

Lương mẫu cũng có suy nghĩ tương tự, nàng cả đời này đã được hưởng phúc, cũng từng chịu khổ, vô cùng hiểu rõ tầm quan trọng của tiền bạc. Nếu như con gái nhỏ nhà mình có thể gả vào gia đình như vậy thì đời này con gái nhỏ sẽ không cần phải rầu rĩ vì chuyện tiền bạc.

Chương 979 - Người So Với Người Đúng là Khiến Người Ta Tức Chết (2)

Anh cả Lương và chị hai Lương cũng lần mò trong cái xã hội này mấy năm, đều hiểu quy tắc ở nơi này. Cuộc sống của kẻ có tiền và người không có tiền thật sự là khác nhau một trời một vực. Nếu như em gái nhỏ nhà mình có thể gả vào gia đình như vậy, người làm anh chị như bọn họ đương nhiên cũng sẽ được lợi theo.

Nhìn thấy người nhà đều bị tin tức này làm cho chấn kinh, Lương Mộng Giai liền nhìn về phía mẹ rồi nói: "Mẹ, Giang đại sư đã nói rất rõ ràng rồi, mẹ cũng không cần do dự nữa, tái hôn với cha con

đi!"

Anh cả Lương và chị hai Lương cũng ào ào lên tiếng thuyết phục.

Lương mẫu nhìn vẻ mặt tràn đầy sự mong đợi của ba đứa con, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Lương phụ lúc này vui mừng nhướng mày, Lương mẫu liếc xéo hắn một cái, khẽ nói: "Ông đừng cao hứng quá sớm, nếu như ông còn dám đối với tôi giống như lúc trước thì tôi vẫn sẽ không chút do dự mà đạp ông đi chỗ khác."

Lương phụ cười hắc hắc, nói: "Không có, lúc đó tôi là bị mỡ heo làm mê muội tâm trí, tôi đã sửa sai, sau này nhất định sẽ sinh sống thật tốt với bà, sẽ không xuất hiện loại tình huống kia nữa!"

Giang Phong cười nói: "Chúc mừng chú dì quay về lại với nhau."

Anh em Lương gia thấy vậy thì vui vẻ ra mặt, ào ào chúc mừng cha mẹ quay về với nhau.

Sau đó, sự chú ý của người nhà họ Lương liền tập trung vào đối tượng xem mắt của Lương Mộng Giai.

"Giang đại sư, cậu vừa mới nói cha hắn có khối tài sản lên tới mấy tỉ USD, không biết cha hắn làm ngành nghề gì?" Lương phụ là thương nhân, có hơi chú ý vấn đề này.

Giang Phong nói: "Cha hắn không phải là người trong giới kinh doanh, cũng không phải là người trong giới tài chính, mấy chục năm qua đều là thi đấu bài poker, nói một cách thông tục thì chính là dân cờ bạc."

Lương phụ nghe vậy thì biến sắc, vội vàng nhìn về phía vợ cũ, đập vào mắt là một gương mặt âm trầm, trong lòng của hắn không khỏi "Lộp bộp" một lần.

"Giang đại sư, cậu nói cha của hắn là một dân cờ bạc?" Lương mẫu đè ép sự tức giận hỏi.

Giang Phong lý giải tâm tình của Lương mẫu, giải thích: "Dì à, loại nghề nghiệp cờ bạc của cha hắn không giống với dân cờ bạc bình

thường, cha hắn là vua cờ bạc cấp thế giới..."

Sau đó, Giang Phong lại dùng cách so sánh giữa thần cổ phiếu và người chơi cổ phiếu bình thường, để Lương mẫu hiểu rõ sự khác biệt về bản chất giữa vua cờ bạc cấp thế giới và ma bài bạc bình thường.

Lương phụ thấy thái độ của Lương mẫu đã mềm xuống, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Vợ cũ đã đồng ý tái hôn với hắn, hắn cũng không muốn lại thêm chuyện phức tạp.

"Chú dì, cháu đã nói rõ tình huống cụ thể rồi. Các người xem lúc nào thì thuận tiện, cháu sẽ sắp xếp cho người hai nhà gặp mặt." Giang Phong cười hỏi.

Lương phụ và Lương mẫu liếc nhau một cái, Lương phụ hỏi: "Giang đại sư, tôi muốn hỏi nhà trai rảnh vào lúc nào?"

Giang Phong nói: "Nhà bọn họ đều rảnh, chủ yếu xem bên phía các người thế nào thôi. Các người muốn gặp mặt lúc nào thì tôi sẽ sắp xếp gặp lúc đó."

Lương phụ nghĩ một lúc rồi, nói: "Vậy thì ngày mai gặp đi, thời gian cụ thể thì Giang đại sư cứ xem mà sắp xếp."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, vậy liền quyết định trưa mai, cháu sẽ thương lượng lại địa điểm cụ thể với bên phía nhà trai một chút, sau đó lại thông báo lại cho các người. Mọi người thấy thế nào?"

"Được!"

...

Giữa trưa ngày kế tiếp.

Tại phòng bao cao cấp nào đó, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, người nhà họ Khâu và người nhà họ Lương gặp mặt ở đây.

Hôn sự này do Giang Phong làm mối giới thiệu, hai nhà người đều vô cùng coi trọng, không chỉ đồng thời xuất động cả nhà mà còn mang theo thân thích nhà mình.

Bên phía Khâu gia, trừ một nhà ba người, còn có mấy chị dâu và chị gái của Khâu Thành Quốc cùng đi theo đến.

Bên phía Lương gia, trừ một nhà năm người ra còn có một người thím và dì của Lương Mộng Giai.

Thân thích mà hai nhà mang tới đều là người biết ăn nói.

Giang Phong giới thiệu qua cho hai bên, liền giao sân khấu lại cho cao thủ giao tiếp của hai bên.

Lương phụ Lương mẫu lúc còn trẻ đều có nhan sắc rất cao, con sinh ra đều là soái ca mỹ nữ. Mà Lương Mộng Giai là người đảm nhiệm nhan sắc trong nhà, chính là tồn tại đẹp từ nhỏ đến lớn.

Lúc Khâu Ức Nam nhìn thấy cô lần đầu tiên đã xác định cô phù hợp với ánh mắt của mình, nói trắng ra chính là đối phương phù hợp với thẩm mỹ quan của hắn.

Tiêu chuẩn chọn vợ của hắn chỉ có hai điểm: Một là hợp mắt, hai là hợp tính cách.

Bây giờ, hai yêu cầu đều đã được thỏa mãn, hắn đương nhiên không còn gì để chê nữa, trực tiếp dùng hành động để cho thấy thái độ của mình, hỏi han ân cần đối với Lương Mộng Giai, để cha mẹ và thân thích đều hiểu tâm ý của hắn.

Thế là, thái độ của mấy người thím và người cô của Khâu Ức Nam đối với người nhà họ Lương đều trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều.

Chương 980 - Người So Với Người Đúng là Khiến Người Ta Tức Chết (3)

Mà bên phía Lương gia thì càng không cần phải nói, điều kiện cá nhân của Khâu Ức Nam đã đủ ưu tú rồi, mà gia cảnh của hắn lại càng tốt hơn, có tài sản lên tới mấy tỷ USD.

Căn cứ theo tỉ suất hối đoái hiện tại, đổi thành RMB thì ít nhất cũng hơn ba mươi tỷ.

Đây là một khoản tiền lớn như nào chứ! !!

Dù hơn ba mươi tỷ RMB này có trực tiếp biến thành giấy vụn thì giá trị của nó cũng không tầm thường, muốn biết cụ thể thì chuyển đổi một lần là biết.

Tính theo giá trị tiền mặt lớn nhất là tờ 100 tệ, trọng lượng của 100 triệu tệ đại khái là 2300 cân, mà giá thu mua giấy vụn đại khái là từ năm mao đến bảy mao một cân. Dùng giá thấp nhất là 5 mao để tính toán, 100 triệu tệ tiền giấy đại khái có thể bán được 1150 tệ.

Ba mươi tỷ tệ tiền giấy có thể bán được 345,000 tệ.

Đáp án đạt được sợ rằng sẽ khiến cho rất nhiều người đều muốn chảy nước mắt. Phú hào người ta coi tiền thành giấy vụn cũng mẹ nó có tiền hơn so với mình.

Người so với người, thật mẹ nó khiến người ta tức chết!

Chính là bởi vì hiểu rõ giá trị của mấy tỉ USD, hai thím dì của Lương gia đều dùng hết tất cả vốn liếng của mình để nói tốt cho Lương Mộng Giai. Chỉ cần hôn sự này thành công, người làm thân thích như bọn họ sẽ có thể được nhờ theo.

Hai bên đều muốn xúc tiến hôn sự này, người trong cuộc cũng mãn ý, kết quả đương nhiên là tất cả đều vui vẻ. Một bữa cơm còn chưa ăn xong mà đã nói tới việc cử hành hôn lễ chi tiết rồi.

Sau hai giờ, bữa cơm xem mắt này tiến vào hồi cuối.

Trước khi tan cuộc, Khâu Thành Quốc căn cứ theo quy tắc xem mắt, lấy hồng bao đã được chuẩn bị từ sớm ra rồi bắt đầu phát cho từng người nhà gái, mỗi một hồng bao đều phồng lên. Nhất là hồng bao phát cho Lương Mộng Giai, chính là một hồng bao cỡ lớn, độ dày càng là kinh người.

Sau khi khách sáo một bên, hai bên mới tách ra.

...

Thứ hai.

Tại cục dân chính thành phố Thâm Quyến, Lý Dật Bình và Cung Thấm Lan tới đăng ký kết hôn.

Sau khi đăng ký kết hôn xong xuôi, hai người liền trở thành vợ chồng hợp pháp.

Đi ra cổng cục dân chính, Cung Thấm Lan kéo tay người chồng đẹp trai của mình, nói: "Chồng à, lát nữa em sẽ chuyển 500 ngàn tệ cho anh, anh chuyển lại cho cha mẹ anh, coi như là sính lễ của nhà chúng em."

Lý Dật Bình không cảm thấy bị vũ nhục chút nào, tràn đầy kinh hỉ nói: "Cảm ơn vợ!"

Cung Thấm Lan cười nói: "Đây là chuyện nên làm, chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi, nếu như em không có đi gặp cha mẹ của anh một chút thì có chút thất lễ!"

Lý Dật Bình nói: "Điều kiện của gia đình anh không tốt, sợ dẫn em đi sẽ khiến em phải chịu ủy khuất. Hiện tại có số tiền kia, anh sẽ nói lại với cha mẹ, để bọn họ sửa sang lại nhà cửa, chờ sau khi phòng ở trong nhà ổn định, anh sẽ mang em về thăm bọn họ một chút."

Cung Thấm Lan nghe vậy thì nói: "Muốn xây nhà thì 500 ngàn tệ chắc là không đủ, em sẽ cho anh thêm 500 ngàn tệ nữa, góp cho đủ một triệu đi!"

Lý Dật Bình cảm động nói: "Cảm ơn vợ, đời trước anh chắc là đã cứu vớt Địa cầu, cho nên đời này mới có thể gặp được em."

Cung Thấm Lan bị dỗ đến vui vẻ, về đến nhà liền trực tiếp chuyển khoản cho hắn.

Số tiền này nhất định phải cho, một anh chàng đẹp trai ở rể nhà bọn họ thì có mục đích gì đây? Chẳng phải là vì điều kiện nhà nàng tốt hay sao. Nếu như vắt chày ra nước, con mắt người ta lại không mù, làm sao có thể để ý đến người có nhan sắc bình thường như nàng được?

Sau khi nhận được một triệu tệ chuyển khoản từ vợ, Lý Dật Bình hít sâu mấy cái để làm dịu tâm tình kích động của mình. Hắn đã

lớn như vậy rồi, nhưng lúc nắm giữ tài chính nhiều nhất cũng không hơn nổi 20 ngàn tệ, bây giờ đột nhiên có đến một triệu, đổi thành người nào thì cũng sẽ kích động mà thôi.

Hồi lâu sau, Lý Dật Bình mới bình phục được tâm tình kích động, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cha hắn.

Điện thoại kết nối, sau khi chào hỏi xong, Lý Dật Bình liền nói ngay vào điểm chính: "Cha, chuẩn bị sửa nhà đi, con sẽ đưa tiền."

Cha Lý hỏi: "Lão tam, con đã đăng ký với cô gái kia rồi?"

Lý Dật Bình nói: "Vâng, hôm nay đăng ký, cô ấy cho con một khoản tiền, chắc là đủ cho nhà chúng ta xây nhà ở mới. Lúc nào xây xong nhà mới thì con sẽ mang cô ấy về gặp các người."

Cha Lý nghe vậy cũng có chút kích động. Con người hắn không có triển vọng lớn gì, vẫn luôn kiếm ăn trong đất, có thể nuôi lớn bốn đứa con và cho chúng đi học đã đã tiêu hao hết năng lực của hắn, muốn tích lũy tiền xây nhà mới, dựa vào hắn thì cả đời này sẽ không làm được.

Hắn vốn dự định để bốn đứa con tích lũy tiền trong mấy năm, sau đó cả nhà thắt lưng buộc bụng xây lại nhà ở. Như này mới có thể khiến cho hai đứa con trai lấy được vợ.

Thật sự không nghĩ tới, kế hoạch còn chưa thực hiện, lão tam nhà hắn trùng hợp cưới được một cô gái có tiền, trực tiếp tiếp nhận trách nhiệm xây nhà.

Mặc dù cha Lý nghe rõ ràng, nhưng vẫn là nhịn không được mà hỏi: "Lão tam, lời con nói là thật sao?"

Lý Dật Bình hiểu tâm tình của cha mình, cười nói: "Cha, loại chuyện này sao có thể nói đùa được, lát nữa con sẽ chuyển cho cha một khoản tiền."

Cha Lý xem như được ăn một viên thuốc an thần, hỏi lần nữa: "Lão tam, con dự định xây nhà thế nào? Dự toán bao nhiêu?"

Lý Dật Bình nói: "Lát nữa con sẽ gửi bản vẽ cho cha, dự toán tạm thời là tám trăm ngàn tệ đi!"

Cha Lý khó có thể tin nổi mà hỏi: "Lão tam, con nói dự toán bao nhiêu?"

Lý Dật Bình bình tĩnh nói: "800 ngàn tệ!"

Chương 981 - Độc Nhất Vô Nhị

Nghe câu trả lời từ Lão Tam nhà mình, Lý phụ vô cùng phấn khích và liên tục nói đồng ý: “Nếu ngôi nhà với kinh phí 800.000 nhân dân tệ được xây dựng thì ngôi nhà của chúng ta sẽ đẹp nhất cả làng! "

Lý Dật Bình hiểu rất rõ sự phấn khích của cha mình, làng của họ là một trong những ngôi làng nghèo nhất của tỉnh Quý Châu, ở vùng nông thôn nước ta hiện nay, người giàu nhất trong làng về cơ bản có không dưới mười triệu nhân dân tệ, nhưng mà người giàu nhất trong ngôi làng của anh ấy thậm chí một triệu nhân dân tệ cũng không có.

Bây giờ kinh phí xây nhà mới của gia đình họ đã lên tới 800.000 tệ, cha anh ta hào hứng cũng là chuyện bình thường.

Lý Dật Bình cười ha ha nói: “Cha à, cha phải mau chóng xây nhà đi, anh trai của con cũng không còn trẻ nữa, sau khi xây nhà mới xong thì có thể tìm bạn đời cho anh ấy rồi!"

Lý phụ cười vui vẻ nói: "Yên tâm đi, cha sẽ lập tức tìm người làm cho xong những công việc chuẩn bị khác, đợi đến khi con gửi bản vẽ thiết kế về đây thì có thể lập tức khởi công, bảo đảm là cuối năm nay có thể vào nhà mới rồi.”

Lý Dật Bình ậm ừ, nói: "Vâng, thế cứ như vậy đi, con cúp máy trước nhé, để con gọi báo cho anh chị biết một tiếng.”

Lý phụ nói: “Được, vẫn nên nói cho tụi nó biết một tiếng.”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Dật Bình lại gọi điện cho các anh chị em của mình và nói lại một lượt với bọn họ về việc xây dựng căn nhà.

Khi các anh chị em nghe nói kinh phí xây nhà lên tới 800.000 nhân

dân tệ, tất cả đều ngây người, thế là Lý Dật Bình đã nói lại với các anh chị em về tình trạng hôn nhân của mình.

Sau đó, các anh chị em nhà họ Lý càng ngạc nhiên hơn!

Bọn họ chưa bao giờ mơ rằng anh em trong nhà mình sẽ có cơ hội cưới được một người vợ có gia thế quyền lực như vậy.

Đối với chuyện ở rể, Lý Dật Bình tất nhiên không nói đến.

…

Tại tỉnh Tô Châu.

Trong một khu dân cư nào đó.

Tiền Tam Bảo ngồi trên ghế sofa và hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, lông mày anh ta đầy vẻ sầu muộn, làm cho Cố Vân ngồi đối diện bắt đầu sầu theo.

“Chồng à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh nói gì đi chứ!” Cố Vân nhịn không được mà hỏi.

Tiền Tam Bảo liếc nhìn cô ấy, cảm thấy diễn cũng đủ rồi mới mở miệng nói: “Nhà chúng ta tan cửa nát nhà, cha mẹ trước kia đã tích trữ một mẻ gừng tỏi lớn, kết quả là không nhắm trúng thị trường nên phải đền bù rất nhiều!”

Cố Vân nghe vậy sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi: "Chồng à, đền hết bao nhiêu?"

Tiền Tam Bảo cay đắng nói: "Đền hơn ba triệu nhân dân tệ."

Cố Vân ngạc nhiên nói: “Sao lại đền nhiều như vậy?”

Tiền Tam Bảo thở dài và nói: "Lần này, cha mẹ anh quá tham lam, muốn kiếm nhiều tiền, kết quả họ lại không kiếm được đồng nào, thậm chí còn hao hụt lớn."

Cố Vân cũng trở nên lo lắng, kể từ khi cô gả vào nhà họ Tiền, cha mẹ chồng rất tốt với cô, sính lễ cho nhà cô là 500.000 tệ, sau khi cô sinh con trai cho nhà họ Tiền, cha mẹ chồng rất vui và thưởng

cho cô thêm 500.000 nhân dân tệ.

Ngoài ra còn có một số món đồ xa xỉ có giá trị được tặng trong các ngày lễ khác nhau, trị giá hàng trăm nghìn, khiến cô rất hài lòng khi sống trong nhà họ Tiền.

Nhưng mà cha mẹ chồng phải đền một lúc hơn ba triệu nhân dân tệ, cô ấy sợ rằng cuộc sống nhỏ bé của cô ấy sẽ không còn được thoải mái như bây giờ.

Cố Vân cau mày hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

“Còn có thể làm gì nữa, chỉ có thể từ từ kiếm lại tiền, nhưng cha mẹ cùng một lúc thua lỗ nhiều như vậy, tiền thì đã tiêu gần hết, chỉ còn lại một ít bất động sản, nếu muốn tiếp tục tích trữ tiền để làm ăn thì chỉ có thể gom tiền chỗ khác."

Nói đến đây, Tiền Tam Bảo dập điếu thuốc và hỏi: “À đúng rồi, trong tay em còn bao nhiêu tiền mặt?”

Cố Vân nghe thấy vậy thì ánh mắt lóe lên, khuôn mặt xinh đẹp của cô là do vay nợ để sửa, sau khi thành công lấy được Tiền Tam Bảo, số tiền mà cha mẹ chồng cho cô thì cô đã lấy trả nợ từ lâu rồi.

Giờ đây, cô chỉ có vài chục nghìn nhân dân tệ trong tay mà thôi.

Cố Vân cúi đầu nói: "Em không còn tiền mặt!"

Tiền Tam Bảo ngạc nhiên và nói: "Tại sao không còn tiền mặt? Chẳng phải trước đó cha mẹ đã cho em 500.000 nhân dân tệ sao? Anh còn đưa đều đặn cho em 100.000, số tiền này đi đâu hết rồi?”

Cố Vân đương nhiên không thể nói thật, chỉ có thể bịa đặt nói: “Em dùng nó để mua nhà rồi, ở một huyện nhỏ trên quê hương em, coi như là một khoản đầu tư."

Tiền Tam Bảo không vạch trần lời nói dối của cô ấy mà chỉ cau mày nói: "Anh không có nhiều tiền trong tay, trước tiên đưa cho cha mẹ xoay sở, sau đó tất cả chúng ta đều cần phải tiết kiệm tiền."

Cố Vân có thể nói gì nữa chứ, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Chương 982 - Độc Nhất Vô Nhị (2)

Tại tỉnh Quảng Tây.

Sau khi mai mối cho Khâu Ức Nam cùng Lương Mộng Giai, Giang Phong cuối cùng cũng có chút thời gian rảnh rỗi và bắt đầu tìm kiếm đối tượng kết hôn cho một người bạn đại học tên Lý Văn Thao.

Tâm niệm của anh vừa động, một làn sóng vô hình giáng xuống, trong nháy mắt bao trùm hơn một tỷ dân số, trong màn hình ảo trước mặt Giang Phong, các ảnh đại diện nữ điên cuồng nhấp nháy, cuối cùng khóa chặt một ảnh đại diện nữ trong đó:

[Họ tên] Tiêu Vi Dư

[Tuổi] 23 tuổi

[Chiều cao] 1 mét 64

[Cân nặng] 51 kg

[Bối cảnh gia đình] …

[Tính cách sở thích] …

[Kinh nghiệm tình trường] Không

[Tư liệu chi tiết] …

[Giá trị kết hôn hiện tại] 75 (quan hệ vợ chồng 76+ môn đăng hộ đối 74+ quan hệ gia đình 75)

[Giá trị kết hôn cực cao] 94 (quan hệ vợ chồng 95+ môn đăng hộ đối 93+ quan hệ gia đình 94)

[Đào hoa ngoại tình] Đào hoa kiếp 1..... Đào hoa kiếp 2.....

[Dự đoán con cái] …

Sau khi đọc thông tin ghép đôi, Giang Phong liền gọi điện thoại

cho người bạn học cũ Lý Văn Thao.

"Giang đại sư, cậu tìm được đối tượng thích hợp cho tôi rồi sao?" Lý Văn Thao vừa kết nối điện thoại liền cười hỏi.

Giang Phong cười nói: "Chúc mừng cậu đã đoán trúng!"

Lý Văn Thao kích động nói: "Mau kể cho tôi nghe về tình hình của cô ấy đi."

Giang Phong giới thiệu: "Cô ấy là người cùng quê với cậu, năm nay 23 tuổi, chiều cao 1 mét 64, tốt nghiệp đại học, ngoại hình trông cũng xinh xắn, hiện tại cô ấy đang làm việc trong cửa hàng vật liệu xây dựng ở nhà, là một cô gái có cốt cách tốt.

Lý Văn Thao nghe đến đây thì hai mắt sáng lên, anh ta thực sự khâm phục khả năng mai mối của người bạn học cũ, nếu bạn học cũ có thể giới thiệu cô gái này cho mình, vậy thì anh ta chắc chắn 100% rằng cô gái này nhất định không tệ.

Vì vậy, Lý Văn Thao không ngần ngại mà nói: “Bạn học cũ, đừng nói gì nữa, cậu mau chóng đưa phương thức liên lạc của cô ấy cho tôi, hoặc là cho tôi biết tên cửa hàng vật liệu xây dựng của nhà cô ấy, tôi sẽ trực tiếp đến gặp cô ấy.”

Giang Phong cười hỏi: "Không cần tôi tác hợp giúp cậu sao?"

Lý Văn Thao cười và nói: “Cậu giúp tôi tìm được người là được rồi, phần còn lại tôi sẽ tự làm, cũng không làm phiền cậu nữa!"

Giang Phong cười nói: "Được, tôi sẽ gửi số điện thoại di động và địa chỉ cửa hàng vật liệu xây dựng của cô ấy qua WeChat của cậu, cậu tự xử lý nhé, nếu cần tôi giúp thì có thể nói với tôi."

Lý Văn Thao tự tin nói: "Không thành vấn đề, cậu chỉ cần đợi thiệp cưới của tôi!"

…

Thứ Sáu, ngày 21 tháng 6 năm 2024.

Hôm nay là ngày hạ chí theo lịch âm, đồng thời cũng là Lễ hội thịt

chó vải thiều độc đáo ở thành phố Úc Lâm, tỉnh Quảng Tây.

Lễ hội thịt chó vải thiều này không phải là lễ hội chính thức của Úc Lâm, mà là lễ hội do người dân tự phát.

Người dân Úc Lâm ăn vải thiều và thịt chó trong ngày hạ chí, đó là chuyện chỉ mới xuất hiện vào những năm 1990, còn dân gian đã có phong tục như vậy từ xa xưa, đó là một nét văn hóa truyền thống. Cùng với công cuộc cải cách mở cửa, kinh tế phát triển, vật chất dồi dào, Lễ hội vải thiều và thịt chó dần ra đời và phát triển.

Kể từ những năm 1990, Úc Lâm dần bắt đầu ăn vải thiều và thịt chó vào ngày hạ chí, và ngày càng trở nên phổ biến hơn qua mỗi năm.

Cứ hễ đến ngày hạ chí đó, có thể nói là dư luận xôn xao, các nhà hàng và quán ăn gần như kín chỗ, nhiều quán ăn ngày thường không có người ghé đến cũng trở nên sôi động chỉ sau một đêm, và các doanh nghiệp thông minh hơn đã thuê tạm thời các băng ghế và mặt tiền tạm thời để mở các quầy hàng thực phẩm.

Các sạp vải thiều trên phố cũng được đặt khắp thành phố, bắt đầu từ 6 giờ chiều, cả thành phố sục sôi, đâu đâu cũng thắp đèn rực rỡ, nam nữ uống rượu oẳn tù tì uống rượu, hương rượu mùi thịt, cảnh tượng nguy nga thường kéo dài đến khoảng mười giờ tối thì mới kết thúc.

Lễ hội thịt chó vải thiều chỉ diễn ra trong vài giờ trong một ngày mà thôi, nhưng sức tiêu thụ tập trung và sự phấn khích tập trung của nó có thể được so sánh với Tết Trung thu hay thậm chí là Tết Nguyên đán.

Ngày nay, Lễ hội thịt chó và vải thiều của Úc Lâm càng nổi tiếng hơn, thực khách từ nhiều thành phố lân cận cố tình lái xe đến đây để xem bữa tiệc thịt chó của người dân Úc Lâm, khung cảnh khá nhộn nhịp.

Hôm nay, Giang Phong đặc biệt mời cha vợ và mẹ vợ đến dự lễ hội Úc Lâm, về phần vợ anh Hoàng Linh Vi, người đang mang thai và không thích ăn thịt chó, nên cô ấy không đi cùng.

Giang Phong đã đặt chỗ trước cho món lẩu thịt chó, khi anh đang vội vã đến một nhà hàng lẩu thịt chó nổi tiếng, cảnh tượng sôi nổi trên đường đi khiến cha mẹ vợ và hai vệ sĩ vô cùng kinh ngạc.

Hoàng phụ xúc động nói: “Khi đất nước chúng ta phát triển, thật sự là có đủ loại phong tục, chẳng hạn như Lễ hội té nước của người Thái ở Vân Nam, Lễ hội bia ở Thanh Đảo, Lễ hội hoa mẫu đơn ở Lạc Dương, Lễ hội nho ở tỉnh Tân Cương và Lễ hội băng tuyết ở Băng Thành vân vân, mỗi nơi đều có những đặc điểm riêng, và Lễ hội thịt chó và vải thiều Úc Lâm của quê con cũng rất độc đáo, và khung cảnh thực sự sống động."

Chương 983 - Độc Nhất Vô Nhị (3)

Giang Phong cười nói: "Thật sự là náo nhiệt, kể từ thời gian này trở đi, cả thành phố sẽ đắm chìm trong hương thơm rượu thịt, theo thống kê chưa đầy đủ, có ít nhất 150.000 người Úc Lâm đã say khướt vào ngày này, và khung cảnh thậm chí còn khoa trương hơn cả Tết nguyên đán. "

Trong khi nói chuyện, anh ấy nhanh chóng đến một nhà hàng lẩu thịt chó nổi tiếng.

Quán lẩu thịt chó này ngày thường đã làm ăn phát đạt, huống chi hôm nay, cho dù chủ quán lẩu chuẩn bị đầy đủ, mở hết công suất cũng không tiếp nổi nhiều khách hàng như vậy.

Nếu không phải Giang Phong đặt trước hai ngày, thì bây giờ căn bản là không thể vào xếp hàng để ăn thịt chó.

Nhóm người của Giang Phong đem vải thiều bước vào trong quán và ngồi xuống, và ngay sau đó hai nồi thịt chó lớn được mang lên, một nồi là nồi khô và nồi còn lại là nồi nước lèo.

Có nhiều cách ăn thịt chó, nhưng nhìn chung có 3 cách ăn thịt chó ở Úc Lâm, đó là thịt chó hầm khô, thịt chó hầm súp và thịt chó cắt miếng trắng.

Hai nồi thịt chó vừa được dọn lên bàn, mùi thịt chó đã xộc vào mũi khiến người ta phải động đậy ngón trỏ

“Cha, mẹ, mau thử xem mùi vị như thế nào?”

"Mùi vị thật sự rất ngon, khó trách cửa hàng này có thể nổi bật so với rất nhiều cửa hàng thịt chó khác."

“Chị Ngô Đồng, hai người đừng ngồi nhìn nữa, mau ăn đi này!”

“…”

Khi Giang Phong và những người khác bắt đầu ăn, hai người phụ nữ ở bàn bên cạnh đang ăn thức ăn đầy dầu mỡ trong miệng, cả hai đều là dân sành ăn chính hiệu, đã nghe danh Lễ hội thịt chó vải thiều Úc Lâm từ lâu nên hôm nay từ tỉnh lỵ đến đây để trải nghiệm không khí của lễ hội độc đáo này.

"Này, thịt chó này thật thơm, chỉ sợ ăn vào sẽ nóng trong người đó.” Một cô gái tên Lâm Tuyết nói.

Một người phụ nữ khác tên là Trần Phái Linh cười nói: “Cô cứ yên tâm đi, tôi nghe nói rằng vào ngày đặc biệt hôm nay, bất kể bạn ăn thịt chó và vải thiều nhiều như thế nào cũng không bị nóng đâu mà.”

Lâm Tuyết nhấp một ngụm rượu vải và nói: "Tôi là người dễ bị nóng trong người nhất, bình thường ăn một ít hạt dưa thơm, hoặc ăn một que bánh quẩy thì bị nóng ngay, thịt cho nóng như vậy, vải thiều cũng nóng như vậy, ăn cả hai thứ cùng lúc có thể nói là đổ thêm dầu vào lửa, thậm chí uống trà thảo dược ngay lập tức có lẽ cũng không giúp ích gì. "

Trần Phái Linh nói: “Dù sao tôi cũng nghe người dân địa phương nói rằng có thể tùy tiện ăn thịt chó và vải thiều vào ngày này, chưa từng nghe ai bị nóng ruột cả, đến cái nguyên lý này tôi cũng chẳng hiểu.”

“Hy vọng đây là sự thật, bằng không nếu bị nóng trong người thì miệng sẽ đau mấy ngày, cho dù đồ ăn có ngon cách mấy cũng không có ý nghĩa gì, cũng sẽ nhàm chán khó chịu."

Nói đến đây, Lâm Tuyết không đề cập đến vấn đề này nữa mà thay đổi chủ đề: "Linh Linh, cô thực sự chia tay với bạn trai của cô rồi à?”

Trần Phái Linh gật đầu và nói: “Chia tay rồi, đã có bạn gái mà còn nghĩ tới người khác, loại đàn ông xấu xa này không chia tay thì giữ lại làm gì chứ?”

Lâm Tuyết cau mày nói: "Đây là bạn trai thứ tư của cô rồi phải không? Linh Linh, tôi không nói cô nhưng lần sau có tìm bạn trai thì có thể tìm hiểu kỹ một chút được không?”

Trần Phái Linh thở dài và nói: “Tiểu Tuyết, tôi cũng muốn sáng mắt ra, nhưng mỗi lần ở giai đoạn đầu, tôi đều cảm thấy đối phương rất tốt, nhưng sau khi xác nhận mối quan hệ thì chẳng bao lâu bản chất xấu xa của đối phương mới bộc lộ, bản thân tôi cũng cảm thấy bất lực khi nghĩ về điều đó!

Lâm Tuyết suy nghĩ một lúc và nói: “Linh Linh, tôi nghĩ cô nên chọn bạn trai ở một môi trường khác, đừng chọn bạn trai trong môi trường làm việc của cô nữa, cả ngày quanh đi quẩn lại có mấy người đàn ông tốt chứ?”

Trần Phái Linh cười gượng và nói: “Tiểu Tuyết, không giấu cô làm gì, tôi cũng đã thử tìm bạn trai ở những môi trường khác, nhưng không tìm được người ưng ý, mà tôi thì rất dễ động lòng với một người đàn ông, cô nói xem có phải tôi cũng là một người phụ nữ xấu xa không?”

Lâm Tuyết nói: “Cứ hễ cô gặp được người đàn ông mà cô thích thì cô liền một lòng một dạ hẹn hò với anh ta, mà chẳng có phòng vệ gì cả, thì sao gọi là phụ nữ xấu được? Cô dễ dàng bị động lòng trong hoàn cảnh đó thật ra cũng là chuyện bình thường.

Hãy gạt chuyện đàn ông xấu sang một bên, những người đàn ông thường làm sếp ở những nơi tiêu thụ nhiều như vậy có điều kiện tài chính tốt hơn nhiều so với đàn ông bình thường, phụ nữ chúng ta khi tìm bạn trai, nếu có cơ hội thì tất nhiên phải tìm điều kiện tốt, đây là chuyện bình thường của con người.”

Sự thấu hiểu của cô bạn thân làm cho Trần Phái Linh nở một nụ cười, sau đó lại chán nản nói: "Mặc dù đây là bản chất con người, nhưng tôi đã hẹn hò 4 lần liên tiếp mà toàn là đàn ông xấu, nếu cứ tiếp tục hẹn hò với loại người như vậy, thì dù tôi không phải phụ nữ xấu cũng trở thành phụ nữ xấu thôi, thật sự rầu chết đi được.”

Lâm Tuyết gắp một miếng thịt chó thơm ngon, vừa để nguội vừa nói: “Muốn tránh loại chuyện này thì phải cẩn thận hơn, đừng để người khác nói ngon ngọt đến nỗi khiến cô không biết mình họ gì, cô phải tìm hiểu kỹ càng trước khi xác nhận quan hệ tình cảm với đối phương."

Trần Phái Linh khẽ thở dài: “Tiểu Tuyết, điều này nói thì dễ mà làm mới khó, trước khi một người đàn ông dụ dỗ một người phụ nữ lên giường, biểu hiện của họ thực sự rất tốt, tôi thì lại thiếu tầm nhìn để phát hiện ra bộ mặt thật của họ, thế nên mới bị cắm sừng 4 lần liên tiếp.”

Chương 984 - 681 Tiếng Chết Tiệt

Khoảng cách giữa Giang Phong và hai cô gái chưa đầy hai mét, vì vậy hắn nghe thấy cuộc trò chuyện của hai cô gái, vì tò mò, hắn đã kiểm tra hồ sơ của cô gái nói rằng cô đã bị cắm sừng bốn lần liên tiếp:

[Họ tên] Trần Phái Linh

[Tuổi tác] 26 tuổi

[Chiều cao] 1 mét 63

[Cân nặng] 48 kg

[Tính cách sở thích] …

[Bối cảnh gia đình] …

[Kinh nghiệm tình trường] …

Sau khi nhìn lướt qua hồ sơ của cô, Giang Phong tiếp tục ăn uống với cha mẹ vợ, hiện tại có quá nhiều người tìm hắn làm người mai mối, hắn không còn cần phải tìm người để giới thiệu như khi mới bước chân vào ngành.

Cô gái trước mắt nếu có duyên thì tự cô ta sẽ tìm đến nhờ hắn mai mối, nếu không có duyên thì để cho cô ấy tự giày vò bản thân đi!

Đương nhiên Lâm Tuyết và Trần Phái Linh không biết rằng có một bậc thầy mai mối đang ngồi ngay cạnh họ, họ vừa ăn uống vừa trò chuyện, chủ đề cơ bản đều tập trung vào đàn ông.

Mãi đến hơn tám giờ, hai cô gái ăn uống no nê mới thanh toán tiền rồi ra về.

Còn Giang Phong và những người khác cũng đã ăn gần hết, họ cũng thanh toán và bước ra khỏi nhà hàng lẩu thịt chó này.

Sau đó, Giang Phong cùng cha mẹ vợ đi dạo cho tiêu hóa thức ăn, đi bộ ước chừng nửa tiếng mới lên xe về nhà.

…

Thành phố Kim Quý.

Chi nhánh Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Tuyết đang đỡ lấy bụng và tiếp một khách hàng đặc biệt trong văn phòng, cô ấy mang thai sớm hơn em dâu Hoàng Linh Vi hai tháng, bây giờ bụng của cô ấy đang có dấu hiệu lộ rõ.

Chi nhánh Công ty môi giới hôn nhân Hạnh phúc ban đầu được mở ở đây có mô hình kinh doanh giống như chi nhánh chính ở thủ phủ tỉnh Quảng Tây, về cơ bản cô không cần phải đích thân ra ngoài tiếp khách.

Nhưng nếu gặp một số khách hàng đặc biệt, cô vẫn sẽ đích thân tiếp đón họ.

Ví dụ, nữ khách hàng trẻ và xinh đẹp mà cô ấy đang tiếp nhận hiện tại là một nữ khách hàng có yêu cầu đặc biệt về hôn nhân, nữ khách hàng này không muốn điền vào mẫu đăng ký khách hàng mà mạnh dạn yêu cầu gặp mặt trực tiếp với người phụ trách là Giang Tuyết.

Nên mới xảy ra cảnh tượng như bây giờ.

Sau khi chào hỏi nhau, nữ khách hàng trẻ và xinh đẹp nói thẳng vào vấn đề: "Bà mối Giang, để tôi nói cho cô biết tôi muốn gì ở người đàn ông đó nhé?"

Giang Tuyết gật đầu và nói: "Được thôi, cô có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói ra, chỉ cần yêu cầu cô đưa ra hợp lý, công ty hôn nhân của chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng yêu cầu của cô."

Nữ khách hàng xinh đẹp cho biết: "Yêu cầu của tôi đối với người đàn ông rất đơn giản, chỉ cần anh ấy đạt tiêu chuẩn '681 tiếng' là được rồi."

"681 tiếng?"

Giang Tuyết có chút bối rối, đây là loại của hồi môn gì vậy?

Là một bà mối, Giang Tuyết đương nhiên nhận thức được sự thay đổi về của hồi môn ở nước mình trong vài thập kỷ qua.

Từ những năm 1950 đến đầu những năm 1960, của hồi môn thường được trao bằng tiền mặt, và của hồi môn bằng tiền mặt về cơ bản được nhà gái sử dụng để cưới con dâu.

Vào giữa những năm 1960, một phần tiền "mua đồ" xuất hiện trong của hồi môn, và một phần lớn số tiền này được dùng để mua đồ cho cô dâu, chẳng hạn như là quần áo và giày mới, thậm chí cả xoong nồi, những thứ này sẽ được chuyển đến nhà trai cùng với của hồi môn của cô dâu, phần này thuộc về các đồ vật dùng cá nhân của người phụ nữ.

Việc chuẩn bị những lễ vật này đều do người thân hoặc bố mẹ hai bên thực hiện.

Trong hầu hết các trường hợp, những món đồ họ mua đều là những vật dụng cần thiết cho gia đình mới, sau này xuất hiện cái gọi là "Dự án 4 trong 1" tức là bàn, ghế, tủ, giường và tủ quần áo.

Vào những năm 1970, "m thanh 3 chuyển 1" nổi tiếng đã xuất hiện trong của hồi môn, đó là đồng hồ, xe đạp, máy may và radio.

Món của hồi môn này có thể nói đã ảnh hưởng đến cả một thế hệ.

Vào những năm 1980, của hồi môn "m thanh 3 chuyển 1" lại chuyển sang bốn món đồ chính, bốn món đồ chính này bao gồm tủ lạnh, tivi, máy giặt và máy ghi âm.

Bốn món của hồi môn chính cũng có tầm ảnh hưởng sâu rộng.

Bởi vì đến những năm 1990, của hồi môn vẫn là 4 món chủ yếu, nhưng 4 món này đã trở thành tivi màu, tủ lạnh, máy giặt và máy điều hòa.

Sau khi bước sang thế kỷ 21, nền kinh tế nước ta bắt đầu phát triển nhanh chóng, chi tiêu cho của hồi môn bắt đầu tăng như tên lửa, của hồi môn cũng dần chuyển từ “sự thay đổi về lượng” sang “sự thay đổi về chất”.

Sau đó, tất cả các loại danh từ khác nhau xuất hiện.

Ví dụ như "ba vàng và một làn khói" và cấp độ tiếp theo là "ba vàng, ba tiếng và một làn khói".

Ba vàng và một làn khói ám chỉ nhẫn vàng, dây chuyền vàng và hoa tai bằng vàng, còn một làn khói ám chỉ ô tô.

Nếu là "ba vàng, ba tiếng và một khói", thì ba tiếng được thêm vào có nghĩa là " ba xu tiền giấy một trăm nhân dân tệ (khoảng 130.000) kêu cót két", có thể được mô tả là một phiên bản nâng cấp.

Ngoài ra còn có "vạn hồng tím một mảnh xanh", vạn hồng tím là chỉ 10.000 tờ 5 tệ, 1.000 tờ 100 tệ và một mảnh xanh chỉ tờ 50 tệ.

Ước tính khoảng từ 150.000 đến 200.000 nhân dân tệ.

Chương 985 - 681 Tiếng Chết Tiệt (2)

Đi kèm với có "vạn hồng tím một mảnh xanh" còn có "3 cân 3 lạng", dùng để chỉ tờ một trăm tệ nặng 3 cân 3 lạng, tức là hơn 140.000 nhưng chưa đến 150.000.

Sau đó là “Nhất động bất động”, nhất định đừng coi thường “Nhất động bất động” này, cái này thậm chí còn tốt hơn những cái trước, “Nhất động” là chỉ chiếc xe ít nhất phải 100.000 tệ.

“Bất động” là nói đến nhà ở thương mại trong thành phố, nếu là

thành phố hạng nhất, riêng tiền đặt cọc đã mấy trăm vạn, còn tổng số tiền thì không cần phải nói nữa.

Điều tiếp theo còn kỳ lạ hơn chính là “hai vẫy, ba bên, bốn bánh”, nếu không giải thích cái này thì bạn sẽ không biết chúng là gì.

“Hai vẫy” ý là gạt bỏ cha mẹ người đàn ông, đuổi cha mẹ người đàn ông đi xa, tức là nuôi con trai thì không cần phòng hờ lúc tuổi già, đến khi không thể động đậy nữa thì sẽ tự sinh tự diệt.

Bên đầu tiên của “Ba bên” có nghĩa là nhà của người đàn ông phải ở mặt đường, là nhà mặt tiền thông thoáng, dù không kinh doanh thì nhà mặt tiền phía dưới cũng có thể cho thuê.

Bên thứ hai nghĩa là người đàn ông phải là con một, không ai phân chia tài sản trong gia đình, tất cả là của mình.

Bên thứ ba là đảm bảo cha mẹ người đàn ông có sức khỏe tốt, tốt nhất là đi làm hai việc cùng lúc, sau khi về hưu đều có lương hưu, bởi vì chỉ có như vậy cha mẹ mới không trở thành gánh nặng cho con cái, hơn nữa sau khi sinh con, cha mẹ có thể giúp đỡ và chăm sóc.

“Bốn bánh” dễ hiểu là chỉ ô tô, ngay từ khi “ba vàng một khói”, ô tô đã trở thành tiêu chuẩn trong của hồi môn.

Nhưng trong rất nhiều câu nói, Giang Tuyết chưa bao giờ nghe nói đến “681 tiếng”, lẽ nào đây là một thuật ngữ mới cho của hồi môn sao?

Không hiểu thì hỏi, Giang Tuyết cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi: “Cô Cảnh, xin thứ lỗi cho sự thiếu hiểu biết của tôi, tôi không biết “681 tiếng” có nghĩa là gì?”

Cô Cảnh liếc nhìn Giang Tuyết và nói một cách bình tĩnh: “68 trong 681 tiếng là chỉ 18y, 18..., 18..., 180cm, 180 □ , 180w và 1 tiếng là xe.”

Giang Tuyết nghe xong vẫn còn có chút sững sờ, nhưng dù sao cô cũng là người đã kết hôn, chậm rãi suy nghĩ một chút, cuối cùng cô cũng hiểu được 68 theo ý của đối phương là có ý gì.

Trong khi ngỡ ngàng trước sự táo bạo của đối phương, Giang Tuyết không còn cách nào khác ngoài việc từ chối: “Cô Cảnh, tôi thực sự xin lỗi, công ty mai mối của chúng tôi không thể đáp ứng yêu cầu của cô."

Cô Cảnh cau mày nói: “Bà mối Giang, yêu cầu của tôi đã thấp lắm rồi.”

Giang Tuyết bất lực nói: "Cô Cảnh, nếu 681 tiếng đổi thành 481 tiếng, bỏ bớt 18… với 18… đi, thì tôi chắc chắn có thể giúp cô tìm được một đối tượng phù hợp."

Cô Cảnh nhìn Giang Tuyết và cười nói: “Bà mối Giang, hóa ra là cô đang xoắn xuýt cái này ư, tôi biết chuyện này có chút khó khăn, cho nên về 2 điều này cô cứ linh động, không nhất thiết phải cố định như vậy.

Sở dĩ tôi đưa vào hai điều này vào là nghe có vẻ hay, thứ hai là tôi thực sự có yêu cầu nhất định đối với hai điều này, bà mối Giang cô cũng là người có kinh nghiệm nên có lẽ cô hiểu. "

Giang Tuyết đỏ mặt nói: “Cô Cảnh, tôi hiểu ý của cô, thế này thì sao, nếu cô thực sự có yêu cầu đối với hai điều này, vậy cô có thể trực tiếp đến trụ sở chính của Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc chúng tôi, ở đó có lẽ sẽ đáp ứng được nhu cầu của cô.”

Cô Cảnh ngạc nhiên nói: “Thông tin của chi nhánh và trụ sở chính của cô chẳng phải có liên kết với nhau sao?”

Giang Tuyết nói: “Thông tin của hai trụ sở có liên kết với nhau, nhưng Giang đại sư ở trụ sở chính là em trai tôi, cô Cảnh đưa ra yêu cầu như vậy, tôi là chị mà phải tự nói điều này với em trai thì rất là xấu hổ.”

Cô Cảnh đột nhiên nói: "Được thôi, tôi hiểu rồi, vì hạnh phúc của tôi, tôi chỉ có thể đi một quãng đường dài đến thủ phủ của tỉnh Quảng Tây thôi."

Giang Tuyết tỏ ra có lỗi, nói: “Cô Cảnh, tôi thực sự xin lỗi vì đã tiếp đãi không chu đáo.”

Cô Cảnh đứng dậy nói: "Bà mối Giang khách sáo rồi, thế thì tôi

không quấy rầy cô nữa, tạm biệt!”

“Ừm, tạm biệt!”

Nhìn cô Cảnh rời đi, Giang Tuyết không khỏi cảm thấy xúc động, sau một thời gian dài làm bà mối, cô thật sự có thể gặp được đủ loại khách hàng kỳ lạ.

…

Buổi chiều hôm sau.

Tại thủ phủ của tỉnh Quảng Tây, cô Cảnh xinh đẹp xuất hiện tại trụ sở chính của Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc và gặp Giang đại sư đẹp trai trong văn phòng làm việc.

Sau khi khách sáo chào hỏi một lúc, hai bên bắt đầu nói chuyện chính, sau đó cô Cảnh nói ra yêu cầu kết hôn “681 tiếng” của mình.

“681 tiếng” là một thuật ngữ do cô Cảnh tự đặt ra.

Sau khi đưa ra yêu cầu kết hôn này, không đợi Giang đại sư hỏi, cô Cảnh đã giải thích từng ý một: “Giang đại sư, 18y trong 68 này là người trẻ tuổi. 18…, anh hiểu nhỉ. 18…, cũng hiểu hen. 180cm là chỉ chiều cao. 180 □ là diện tích của ngôi nhà. 180w là tiền tiết kiệm. 1 tiếng, tôi nghĩ không cần phải giải thích nữa."

Giang Phong lần lượt nghe cô giải thích, thật là mở rộng tầm mắt, hắn nói: "Cô Cảnh, tôi đã viết lại yêu cầu của cô rồi, những phương diện khác thì rất dễ, nhưng 18... và 18... là những chuyện khá là riêng tư, bên tôi không có cách nào đảm bảo cho cô được."

Cô Cảnh đứng dậy mang theo một chiếc túi phụ nữ xinh đẹp, đưa tay về phía Giang Phong và cười nói: “Giang đại sư, tôi tin vào năng lực làm mai mối của anh, tôi rất mong chờ tin tốt lành từ anh.”

Giang Phong vươn tay bắt tay cô ấy, cười nói: “Cảm ơn vì đã tin tưởng, tôi chỉ có thể nói là tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Sau đó, Giang Phong giúp cô Cảnh chụp lại một bức ảnh, hai bên

trao đổi thông tin liên lạc và cô Cảnh tạm biệt rời đi.

Chương 986 - 681 Tiếng Chết Tiệt (3)

Vào buổi tối, khi nằm trên giường, Giang Phong nói với vợ về yêu cầu kết hôn của cô Cảnh, sau đó xúc động nói: “phụ nữ bây giờ thật khó lường, đến công ty mai mối để đưa ra yêu cầu, ngay cả yêu cầu riêng tư như vậy mà cũng dám nói ra, thật là không thể không phục.”

Hoàng Linh Vi nói: “Chiều cao, tiền tiết kiệm, nhà và xe hơi có thể coi là những yêu cầu tương đối bình thường, nhưng thêm hai yêu cầu về chuyện riêng tư đó thì hơi kỳ, cô khách hàng này đâu ra vậy chứ?”

Giang Phong nói: "Cha mẹ cô ấy làm trong ngành thẩm mỹ y tế, và gia cảnh của họ không tệ, có thể là do môi trường sống của cô ấy đã khiến cô ấy có tính cách tương đối cởi mở!"

Hoàng Linh Vi hỏi: “Chồng à, thế thì anh định làm thế nào? Anh thực sự định dựa theo tiêu chuẩn của cô ấy mà tìm một đối tượng cho cô ấy sao?"

Giang Phong cười nói: "Anh không cần quan tâm tiêu chuẩn gì cả, chỉ cần tính toán chuyện hôn sự cho cô ấy, sau đó tìm ra chân mệnh thiên tử cho cô ấy là được rồi.”

Hoàng Linh Vi gật đầu và nói: “Cũng đúng, nếu đã là chân mệnh thiên tử, chắc chắn chính là người mà cô ấy thích, thế thì mọi phương diện có lẽ đều sẽ đáp ứng yêu cầu của cô ấy.”

"Đừng nói đến cô ấy nữa, hôm nay em thấy thế nào? Có gì không thoải mái không?"

“Em ăn được ngủ được, cơn ốm nghén hành hạ phụ nữ nhiều nhất cũng không tìm đến em, xem ra đứa nhỏ trong bụng cũng rất thương mẹ nó.”

"Ừm, sau này nhất định sẽ là một người con có hiếu..."

Hai vợ chồng nằm trên giường nói chuyện thân mật, mãi cho đến hơn chín giờ đêm mới ôm nhau mà ngủ.

…

Chớp mắt đã đến tháng 7 rồi.

Trong ký túc xá nữ của một trường đại học nào đó ở tỉnh Sơn Đông, một nữ sinh nhỏ nhắn đang nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào con muỗi trên màn với đôi mắt mê hồn, không biết đầu óc đã đi đâu rồi.

Nữ sinh tên là Sở Sở, là sinh viên năm cuối sắp tốt nghiệp.

Sở Sở tính cách hướng nội, luôn cúi đầu, là một người sợ hãi xã hội, bởi vì không thích nói chuyện, bốn năm đại học cô giống như một người vô hình trong lớp, cảm giác tồn tại rất thấp.

Chỉ khi cùng các chị em trong ký túc xá thì Sở Sở có trò chuyện nhiều hơn một chút.

Khi Sở Sở mới học đại học, có không ít nam sinh không biết tính cách của cô nên đã theo đuổi cô, dù sao thì ngoại hình của Sở Sở vẫn có thể chấp nhận được, dáng người nhỏ nhắn và thanh tú của cô ấy cũng khá dễ nhìn, có con trai thích là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, khi đối mặt với Sở Sở, người bị đánh ba gậy cũng không phát ra tiếng động thì những nam sinh đó đều đã rút lui.

Trong suốt bốn năm đại học, các chị em trong ký túc xá đều lần lượt thoát khỏi cảnh độc thân, chỉ có Sở Sở là vẫn còn một mình, một số chị em khác cũng giúp mai mối, nhưng đáng tiếc là Sở Sở không thích người ta, sau khi các chàng trai chịu vài lần tiếp đón lạnh lùng, cuối cùng họ cũng bỏ cuộc.

Giờ đây, khi thấy cuộc sống đại học của mình sắp kết thúc, Sở Sở lại có tâm sự gì đó.

Không ai biết rằng cô ấy đã thực sự yêu một bạn nam từ lâu, nhưng cô ấy nhát gan không dám thổ lộ, thậm chí không để người khác biết mình thích cậu ấy mà lại thầm yêu cậu ấy.

Yêu thầm thì yêu thầm thôi, cô ấy nghĩ cứ âm thầm thích đối phương như vậy cũng tốt, đặc biệt là đối phương trong bốn năm đại học cũng chưa từng có người yêu giống như cô ấy, nên cô ấy cũng rất vui.

Nhưng mà cô sắp tốt nghiệp rồi, từ đó hai nơi cách xa nhau, muốn gặp lại cũng phải chờ bạn học tụ họp, vừa nghĩ đến đây trong lòng Sở Sở cảm thấy rất khó chịu.

Cô biết rằng một khi cô rời khỏi khuôn viên trường, cô thực sự không thể ở bên cậu ta nữa.

Cô ấy đã vô số lần muốn lấy hết can đảm để tỏ tình với cậu ta, nhưng mỗi lần soạn xong tin nhắn tỏ tình, thì cô lại không có can đảm gửi đi.

Cô ghét sự hèn nhát của mình, nhưng cô không thể thay đổi.

Chẳng mấy chốc mọi người đều phải đường ai nấy đi, các chị em trong ký túc xá đều ra ngoài theo bạn trai, Sở Sở nhìn chằm chằm con muỗi mập hồi lâu, trong lòng giằng vặt một hồi mới lấy điện thoại di động ra lần nữa, mở ra Wechat của người mà cô thầm yêu.

.....

Sở Sở nhắn tin Wechat cho đối tượng thầm mến, Wechat của đối phương không có sử dụng nickname, mà là trực tiếp dùng tên thật, cái tên rất đơn giản, chỉ hai chữ: Giang Vũ.

Sở Sở vẫn luôn chỉnh sửa văn bản, xóa bớt, mất gần nửa tiếng mới biên tập ra vài câu biểu đạt yêu thương, nhưng kết quả vật lộn của nửa ngày, cô vẫn không có dũng khí đem mấy câu nói này gửi đi.

Cuối cùng, Sở Sở vẫn đem đoạn tin nhắn này xóa đi, sau đó nằm ở trên giường yên lặng rơi lệ, cô rất tức giận vì sự hèn nhát của mình.

Chương 987 - Khi Nào Giàu Sang, Đừng Quên Nhau!

Một nhà hàng Hồ Nam.

Giang Vũ đang uống "Rượu chia tay" với mấy anh em trong phòng ký túc xá, mắt thấy mọi người sắp đường ai nấy đi, về sau cơ hội muốn tụ tập cùng uống rượu cũng không còn nhiều lắm.

Sau vài ly rượu, mọi người trò chuyện rôm rả rồi bàn về công việc.

Những anh em khác ở trong ký túc xá đã sớm có dự định, cơ bản đã xác định được điểm đến sau khi tốt nghiệp, chỉ còn lại mình Giang Vũ vẫn chưa có tiết lộ tính toán của mình.

Bởi vậy, khi nói về vấn đề công việc, lão đại phòng ngủ nhìn về hướng Giang Vũ, hỏi: "Lão lục, cũng sắp tốt nghiệp rồi, cậu muốn ở lại thành phố này làm việc hay là về quê hương của cậu ở Quảng Tây làm việc hoặc là đi đến những thành phố khác?"

Mấy người anh em khác cũng nhìn về phía Giang Vũ.

Giang Vũ nói: "Tôi chuẩn bị về nhà theo anh trai tôi lăn lộn."

Lão tam nói: "Lão lục, xem ra cậu đã sớm có dự định, vậy mà lại không nói cho chúng tôi biết."

Lão nhị tò mò hỏi: "Lão lục, nghe khẩu khí của cậu, anh của cậu hẳn là rất trâu bò, không biết anh của cậu là làm gì?"

Giang Vũ gắp hạt lạc bỏ vào trong miệng, một bên nhấm nuốt vừa nói: "Anh tôi xác thực trâu bò, anh ấy mở một công ty mai mối ở thủ phủ tỉnh Quảng Tây chúng tôi."

Này vừa nói ra, mấy anh em trong ký túc xá đều kinh ngạc.

Lão Đại nhịn không được hỏi: "Lão lục, cậu muốn về làm việc cho công ty mai mối của anh cậu?"

Lão tứ trợn mắt lên nói: "Lão lục, cậu muốn làm bà mối?"

Mấy người anh em khác cũng đều giật mình nhìn Giang Vũ, hiển nhiên bị những lời Giang Vũ nói làm kinh sợ, đến công ty mai mối đi làm bà mối là điều thật sự bọn họ không có nghĩ tới.

Giang Vũ cười nói: "Tôi không làm việc trong công ty mai mối của anh trai, mà là về huyện nhỏ của chúng tôi làm bà mối chuyên nghiệp, dù sao có anh tôi trông nom, không sợ không có cơm ăn."

Lão ngũ vẫn chưa nói gì vẻ mặt kích động mà hỏi: "Lão lục, anh cậu có phải là Giang đại sư đúng không?"

Sau khi hỏi xong, lão ngũ không đợi Giang Vũ trả lời, liền dùng lực đập bàn nói: "Không sai được, anh cậu nhất định là Giang đại sư, ở thủ phủ tỉnh Quảng Tây mở công ty mai mối, lại vừa lúc đều là họ Giang, trên đời này làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy! Cmn, lão lục cậu làm thế quái nào có thể che giấu được vậy!"

Nghe lão ngũ vừa nói như thế, mấy anh em khác cũng đều dồn dập phục hồi tinh thần lại, sau đó cũng giống như nhìn quái vật nhìn Giang Vũ.

Giang vũ cười hắc hắc nói: "Mấy anh em, tôi đây không phải là khiêm tốn sao!"

Lão đại nói một cách thô lỗ: "Cmn, anh cậu thực sự là Giang đại sư? lão lục cậu thật không hổ là lão lục, trong ký túc xá chúng ta đã nói rất nhiều về chuyện mai mối của anh cậu, vậy mà cậu lại có thể vẫn luôn nhẫn nhịn không nói, tôi thật sự là bội phục!"

Giang Vũ cười nói: "Hết cách rồi, ai bảo anh tôi không thích công khai, hơn nữa tôi cũng không muốn mượn danh tiếng của anh tôi để trở thành nhân vật nổi tiếng ở trong trường, đây cũng không phải là bản lĩnh của tôi."

Lão ngũ vẻ mặt hâm mộ nói: "Lão lục cậu có anh cậu trông nom, đời này cũng không cần lo lắng, biết đâu về sau cậu sẽ có cơ hội làm mai mối giúp những đại minh tinh kia, thật khiến người ta ghen tị mà!"

Giang Vũ lắc đầu cười nói: "Lão ngũ, làm gì có khoa trương như cậu nói chứ, có anh tôi trông nom, đời này của tôi quả thật có thể sống rất thoải mái, nhưng mai mối cho đại minh tinh thì không cần suy nghĩ đến.

Nhưng mà, gặp đại minh tinh một lần vẫn là không có vấn đề, lần

trước anh tôi kết hôn, tôi đã nhìn thấy Tiếu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, Cổ hiệu trưởng, Du lão sư, Lý cô cô với một số người nổi tiếng khác, tôi còn xin được chữ ký của bọn họ đấy!"

"Cmn, khóc vì ghen tị!"

"Tôi chưa bao giờ nhìn thấy người nổi tiếng ở trong thực tế!"

"Đừng nói là đại minh tinh, coi như là người nổi tiếng trên mạng có hàng trăm người hâm mộ, tôi còn chưa từng được gặp qua đâu!"

"Lão lục, về sau lại có thêm chuyện tốt như vậy, cậu cũng giúp tôi xin chữ ký nha!"

"Lão lục, tôi cũng muốn chữ ký."

"Lão lục, còn có tôi..."

Giang vũ cười nói: "Chờ sau này có cơ hội lại nói."

Đề tài kế tiếp, cơ bản đều tập trung vào trên người Giang đại sư, liền sắp ai đi đường nấy thương cảm cũng không có, trước đây lúc bọn họ thảo luận về Giang đại sư, những gì biết được đều là từ những tin tức công bố ở trên mạng, bây giờ biết Giang Vũ chính là em trai của Giang đại sư, đương nhiên mỗi người đều muốn hỏi một câu, biết thêm một số thông tin về Giang đại sư.

Mà Giang Vũ cũng tận lực thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ, vấn đề có thể trả lời được đều tận lực trả lời, khiến anh em trong ký túc xá hứng thú đến đỏ mắt.

Đợi khi hỏi cũng gần xong, lão đại trong ký túc xá mới bưng chén rượu đứng lên nói: "Lão lục, nếu như giàu có cũng đừng có quên nhau!"

Mấy anh em khác trong ký túc xá cũng đều bưng chén rượu đứng lên: "Nếu như có giàu có, cũng đừng quên nhau!"

Giang Vũ bưng chén rượu lên đứng lên, chạm cốc với từng người rồi nói: "Mấy anh, tôi cái khác không nói, về sau nếu như thật sự gặp phải khó khăn, liền gọi điện thoại cho tôi, tôi có thể giúp tuyệt

đối sẽ không chối từ."

"Được, có câu nói này lão lục, vậy chúng tôi về sau làm chuyện gì trong lòng đều có bảo đảm rồi, vì tình anh em của chúng ta, cụng ly!"

"Vì tình anh em của chúng ta, cụng ly!"

"Cụng ly!"

Chương 988 - Khi Nào Giàu Sang, Đừng Quên Nhau!

Sau đó mấy ngày, mấy anh em trong ký túc xá cũng bắt đầu lục tục rời trường học, đi đến các thành phố khác nhau, Giang Vũ cũng kéo rương hành lý ngồi tàu cao tốc về Quảng Tây.

Hắn hoàn toàn không có chú ý tới, có một bạn học nữ đang yên lặng mà chú ý hắn, khi hắn kéo rương hành lý rời khỏi trường học, bạn học nữ kia liền che miệng ngồi xổm ở góc tường không tiếng động khóc.

Lần chia tay này, không biết lúc nào mới có thể gặp lại nhau!

Tám giờ tối, Giang Vũ đã tới nhà ga phía đông, sau đó ngồi lên xe Giang Phong phái tới đón hắn, hơn nửa tiếng sau, Giang Vũ đã đến siêu biệt thự của Giang Phong ở Tây Phái Ngự Giang.

"anh Phong, chị dâu." Vừa vào cửa, Giang Vũ liền chào hỏi.

Hoàng Linh vi cười nói: "Tiểu Vũ trở về rồi à, đi rửa tay trước rồi uống với anh cậu mấy chén, chị đã đắp mặt nạ dưỡng da đi ngủ rồi, không giúp cậu được."

Vẻ mặt Giang Vũ tươi cười nói: "Được ạ, chị dâu cứ làm việc của chị đi."

Giang Phong đưa tay ôm vai em trai, kéo hắn đi về hướng nhà ăn, vừa nói: "Mấy ngày trước bà nội gọi điện thoại nói với anh, nói mẹ em đã ở trong tiểu khu làm tuyên truyền cho em rồi, đợi em trở về

liền có khách hàng nhờ em làm mai mối."

Giang Vũ lúng túng cười nói: "Mẹ em đây cũng là quá sốt ruột rồi!"

Giang Phong đi tới nhà ăn ngồi xuống, cười nói: "Anh cảm thấy dì làm rất tốt, có câu nói ngoài miệng không có lông làm việc không tốn sức, trong cái nghề mai mối này, một người trẻ tuổi như em làm bà mối rất khó để lấy được sự tín nhiệm của người ta.

Nhưng mẹ em đứng ra thì lại khác, ở cái độ tuổi này của dì ấy làm mai mối bản thân rất có ưu thế, lại tăng thêm người ở trong tiểu khu đều biết thân phận của ba em, càng làm cho người ta tín nhiệm, so với em tự đứng ra thì tốt hơn nhiều."

Giang Vũ gật đầu, rửa tay sạch sẽ, nhìn thấy trên bàn đã đặt bảy tám đĩa món ăn tinh xảo để nhắm rượu, không khỏi thèm ăn nhỏ dãi nói: "anh Phong, đầu bếp chỗ anh cũng thật lợi hại, thức ăn này nhìn liền chảy nước miếng."

Giang Phong cười cười, hỏi: "Em uống rượu gì?"

Sau khi Giang Vũ biết anh hắn trở thành bà mối, rượu, thuốc lá, trà ở trong nhà có rất nhiều, nhiều đến mức có thể dùng một căn phòng đặc biệt để chứa chúng, đoán chừng cũng có rất nhiều chai rượu ngon giá trị hàng ngàn.

Nhưng mà, hắn đối với những loại rượu đế, rượu tây đều không thích, cảm thấy uống bia vẫn là thoải mái nhất, liền trực tiếp nói: "anh Phong, em uống bia là được rồi, thời tiết này uống bia ướp lạnh rất thoải mái."

Giang Phong ừ một tiếng, từ tủ lạnh cực lớn bên cạnh lấy ra vài chai bia, sau đó hai anh em vừa ăn vừa nói chuyện.

"anh Phong, em dự định ở lại chỗ này học hỏi kỹ năng mai mối từ người mai mối trong công ty mai mối của anh, đợi tâm lý nắm chắc làm được, lại về thị trấn làm bà mối."

"Cũng được, ngày mai anh sẽ để bà mối có kinh nghiệm phong phú hướng dẫn em hai ngày."

"Cảm ơn anh Phong!"

Đêm đó, hai anh em uống với nhau hơn mười hai giờ khuya mới trở về phòng của mình rửa ráy đi ngủ.

Hai ngày tiếp theo, Giang Vũ đi theo người mai mối của công ty mai mối đi khắp nơi làm mai, hiệu suất làm việc của những người mai mối này khiến hắn được mở mang tầm mắt.

Hai ngày sau, Giang Vũ về cơ bản đã nắm vững các kỹ năng mai mối.

Thế là, trong lòng hắn đầu hy vọng bước lên con đường về nhà, trên đường đi còn đặc biệt đăng lên vòng bạn bè một tin: "Từ giờ trở đi, tôi sẽ trở thành một bà mối chuyên nghiệp vinh quang, nổ lực phấn đấu vì những người có tình trên thế giới này, những anh chị em nào gần đây có ý định muốn kết hôn, hãy nhanh chóng liên hệ với tôi, bảo đảm giúp mọi người tìm được đối tượng vừa lòng đẹp ý."

Sau khi bài này được đăng lên trong vòng bạn bè, trong nháy mắt đã gây chấn động trong phạm vi nhỏ.

"Mẹ kiếp, không phải chứ, Giang Vũ cậu muốn làm nghề bà mối à?"

"Bạn học Giang Vũ, cậu muốn làm bà mối là đang nói thật hay là đùa giỡn đấy?"

"Hiện tại người mai mối lợi hại nhất chính là Giang đại sư, Giang Vũ cậu đây là đang hướng về người ta học tập à?"

"Tiểu Vũ, cậu cũng muốn làm bà mối?"

"Lão lục trâu bò, khi nào giàu có cũng đừng có quên nhau!"

"Vũ ca, bị ai đánh tráo rồi!"

"..."

Bạn học của Giang Vũ, giáo viên cùng với các bằng hữu thân thích đều dồn dập nhấn thích và để lại bình luận rất sôi nổi.

Ở một huyện nhỏ cách xa bên ngoài ngàn dặm, Sở Sở tâm trạng

vốn đang sa sút cũng nhìn thấy bài đăng của người mình thích, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô là nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối tượng thầm mến của cô vậy mà lại trở thành bà mối chuyên nghiệp, mặc dù chuyên ngành đại học không liên quan gì đến công việc làm, nhưng đối với sinh viên học chuyên ngành tài chính muốn làm bà mối cũng là quá sức, hoàn toàn là không liên quan nhau.

Nhưng mà, sau khi kinh ngạc, tâm trạng của Sở Sở lại có chút phấn chấn, nếu như đối tượng thầm mến của cô làm công việc đúng chuyên ngành, vậy cô thật sự không có lý do gì để đi quấy rầy hắn.

Nhưng bây giờ hắn muốn làm bà mối, vậy là cô đã có lý do để liên hệ với hắn, nói thí dụ như mời hắn hỗ trợ giới thiệu đối tượng gì đó.

Nghĩ tới đây, trong lòng Sở Sở liền tràn đầy sức sống, so với cô trước đó hoàn toàn như là hai người khác nhau, cô phải tính toán kỹ lưỡng, nhất định phải tìm lý do dài hạn để có thể gần gũi với hắn.

...

Thôn Thạch Cổ.

Tin tức nhà họ Lý chuẩn bị xây nhà mới đã gây chấn động cả thôn.

Vốn dĩ trong thôn xây nhà mới cũng không phải là chuyện gì đáng để ngạc nhiên, hầu như hàng năm đều có một hai nhà xây nhà mới, nhưng những người dân thôn khác lại xây nhà mới với kinh phí không đến 200 ngàn, rất hiếm khi vượt quá 200 ngàn.

Về phần Lý gia, họ trực tiếp đưa ra kinh phí 800 ngàn, muốn không gây ra náo động cũng khó khăn.

"Mẹ kiếp, ngân sách 800 ngàn, nhà họ Lý lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?"

"Bốn đứa con nhà bọn họ đọc cũng không ít sách, hơn nữa ở bên ngoài làm việc mấy năm, khẳng định kiếm không ít tiền, bốn anh

em tìm bạn bè vay mượn một ít, nói không chắc thật sự có thể kiếm được 800 ngàn."

"Trong thôn lại không phải không có những người khác làm việc ở bên ngoài, tiền lương làm việc ở bên ngoài tương đối cao, nhưng ở bên ngoài chi phí sinh hoạt cũng cao, lúc trước tôi có nghe Lão Lý nói Lão Tam nhà ông ấy đi ra ngoài làm việc đến bây giờ, vẫn chưa cho ông ấy được một đồng nào!"

"Vậy các người chưa nghe nói sao? Lý gia lần này lợp nhà, chính là tiền của một mình Lão Tam đưa ra."

"Không phải đang nói giỡn chứ, bốn anh em nhà họ Lý có thể kiếm được nhiều tiền như vậy đã rất giỏi rồi, một mình Lão Tam Lý gia lấy ra 800 ngàn, điều này sao có thể?"

"Đây là lão Lý tự mình nói, hắn nói Lão Tam già hắn giàu to rồi, nghe nói là kết hôn với một cô gái địa phương ở Thâm Quyến, ông nghĩ xem Thâm Quyến là nơi như thế nào, chỗ đó người địa phương mỗi một người đều giàu có đến mức nứt đố đổ vách, lão Tam nhà họ Lý có thể lấy ra được 800 ngàn, cũng không phải là chuyện gì kỳ quái."

"Cmn, thật không nhìn ra, lão Tam nhà họ Lý còn có bản lãnh này."

"Nói đi nói lại, kỳ thực lão Tam nhà họ Lý ở trong thôn chúng ta nổi tiếng là đẹp trai nhất, hắn có thể lấy được một cô gái thành phố, cũng rất bình thường."

"Lão Lý thật đúng là tốt số, Lý gia nhất định sẽ trở thành người giàu có nhất trong thôn chúng ta!"

"Tôi rất hiếu kỳ, 800 ngàn có thể có thể xây được căn nhà đẹp như thế nào."

"Thật ghen tị, nhà tôi ngày cả 800 cũng xây không nổi, chớ đừng nói chi là 800 ngàn."

"..."

Động tác Lý gia bên này cực kỳ nhanh, sau khi tin tức kinh phí lợp nhà 800 ngàn vừa truyền tới không bao lâu, cũng đã bắt đầu động

thổ.

Lý phụ mấy ngày nay thật sự là rất vui, từ khi tin tức nhà hắn lợp nhà truyền ra, lúc hắn ở trong thôn đi lại, thái độ của các thôn dân đối xử với hắn cũng thay đổi, bọn họ còn chào hỏi hắn từ rất xa, sau đó dâng thuốc lá châm lửa cho hắn, so với trưởng thôn còn tôn kính hơn.

Dẫn đến Lý phụ mấy ngày qua bước đi đều như bay, lúc hắn gọi điện thoại cho con trai thứ ba, liền đem việc này nói ra, sau đó cảm khái nói: "Lão tam, cha của con xem như là được hưởng một ít hào quang của con, sống nhiều năm như vậy còn chưa từng tự hào như vậy."

Lý Dật Bình cười ha ha nói: "Cha, đây có là gì đâu chứ, sau khi ngôi nhà được xây xong, con sẽ đưa Lan Lan về gặp mọi người, thuận tiện đưa cha mẹ tới Thâm Quyến mở mang tầm mắt. Cho nên cha mẹ phải chú ý thân thể, phải chăm sóc mình thật tốt, tháng ngày về sau hưởng phúc còn dài mà!"

Lý phụ nghe vậy gật đầu liên tục nói: "Cha nghe con, con cũng phải đối xử với Lan Lan tốt một chút, các con mới vừa kết hôn, người ta liền cho con nhiều tiền như vậy, còn không ngại để con cầm về lợp nhà, đối với nhà chúng ta là đủ tốt rồi, con không được làm việc gì có lỗi với người ta, biết không?"

Lý Dật Bình lúng túng cười nói: "Biết rồi cha, con đối với Lan Lan rất tốt, cha cứ yên tâm!"

"Ừm, con biết là tốt rồi, vậy không có việc gì thì cha cúp máy đây!"

"Được ạ."

Chương 989 - Giám Hoàng Sư

Có câu nói rất hay, ba trăm sáu mươi nghề, ngành nghề nào cũng có chuyên gia.

Trong xã hội hiện đại này có rất nhiều loại nghề nghiệp, có nghề nghiệp khiến cho người ta ghét bỏ, lại có nghề nghiệp khiến cho

người ta tha thiết ước mơ, nếu như liệt kê một danh sách những nghề nghiệp được hoan nghênh nhất hiện nay, vậy “Giám hoàng sư (*)” chắc chắn sẽ có tên trong danh sách này.

(*)Giám hoàng sư (鉴黄师) hay người kiểm định phim/nội dung khiêu dâm, là nghề tìm kiếm và kiểm duyệt các ấn phẩm khiêu dâm, công việc chính là xem và phân loại các DVD thu giữ thành các mục như “khiêu dâm”, “tục tĩu”,...

Ba năm trước, có một tập đoàn nào đó ban hành một thông báo tuyển dụng “nhân viên kiểm nghiệm nội dung người lớn trên mạng”, tạo thành sóng to gió lớn trên các trang mạng xã hội, thông báo tuyển dụng đó đưa ra các yêu cầu như sau: Tố chất thân thể tốt, khi xem các nội dung độc hại thì phải tỉnh táo, có khả năng kiểm soát bản thân tốt; công việc yêu cầu phải thường xuyên trà trộn vào các trang mạng, xét duyệt các video có nội dung vi phạm pháp luật, một khi đã nhận việc thì sẽ bảo đảm không bao giờ lật xe.

Đãi ngộ phúc lợi lại càng mê người hơn nữa: lương 1000 tệ 1 ngày, 1T ổ cứng, 1 năm lưu trữ đám mây.

Sau khi thông báo tuyển dụng này được tung ra, một lượng lớn lão tài xế tranh nhau vào báo danh, chỉ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi đã chiếm hết chỉ tiêu tuyển dụng.

Ở khu bình luận, những lão tài xế không kịp đăng ký tuyển dụng thật sự là ghen tị đến phát khóc.

“Tôi chỉ cần 800, có thể lập tức đi làm.”

“Không quan trọng chuyện tiền bạc, chủ yếu là vì muốn cống hiến cho công ty thôi.”

“Vì con cái đời sau có thể có được một môi trường internet lành mạnh, vì sự trưởng thành khỏe mạnh của đóa hoa tương lai của tổ quốc, các ngươi tránh ra, để tôi tới!”

“...”

Đối với rất nhiều lão tài xế mà nói, một vài thể loại video, hình ảnh thật sự có sự hấp dẫn khó cưỡng, công việc kiểm định phim

khiêu dâm này có thể hợp pháp xem phim người lớn, lại còn có thu nhập cao, thật sự là mộng tưởng của tất cả đàn ông trên thế giới.

Lúc Chu Hải Phong mới chừng hai mươi cũng nghĩ là như vậy.

Nhưng mà, khi hắn thật sự trở thành một nhà kiểm định phim khiêu dâm chân chính rồi, Chu Hái Phong mới biết suy nghĩ trước kia của mình hoàn toàn sai rồi, sai đến quá không hợp thói thường.

Loại hình ảnh, video như này, thi thoảng xem thì quả thực cực kì kích thích, cảm giác rất tốt.

Nhưng mà, thứ bình thường mình thích, một khi đem nó trở thành chuyên môn cũng rất dễ trở nên không thể nào chịu nổi.

Đầu tiên là lượng công việc quá lớn.

Internet là nơi ngư long hỗn tạp, lượng thông tin mỗi ngày tràn tới như biển gầm, trộn lẫn đủ loại thông tin xấu, người kiểm định phim khiêu dâm chỉ cần ngừng công việc một chút thôi là internet sẽ lập tức biến thành một vùng đất nằm ngoài vòng pháp luật.

Cho nên, nghề này nhất định phải thay phiên ba ca, sát sao theo dõi 24/24.

Một người kiểm định phim khiêu dâm bình quân mỗi ngày phải xử lí 600~800 video, 4000 đoạn ghi âm và mấy vạn bức ảnh, tương đương với lượng xem một năm, thậm chí là mấy năm của một người bình thường.

Tiếp theo, công việc chính của người kiểm định phim khiêu dâm là ở chỗ “giám”, chứ không phải ở chữ “hoàng”, trong vô số những nội dung hỗn tạp này, căn cứ theo tiêu chuẩn định sẵn để tiến hành xét duyệt, phân loại. Sau đó, dựa theo mức độ khác nhau mà tiến hành xử phạt người đăng tải bằng cách cấm, xóa nội dung đăng tải hay chặn tài khoản.

Mỗi một giây làm việc, người kiểm định phim khiêu dâm luôn phải thay đổi liên tục giữa trạng thái bị kích thích sinh lí và nghiêm túc phân loại, hoặc là đồng thời ở trong cả hai trạng thái này.

Hơn nữa, những nội dung cần xét duyệt cũng khác với những nội

dung xem để giải trí thường ngày.

Những thông tin chưa được xét duyệt trên internet, chất lượng cao thấp khác nhau, trừ chuyện nam nữ bình thường ra, còn có cả những thứ phô thiên cái địa kinh tởm buồn nôn, người bình thường căn bản sẽ không có khả năng nổi lên dục vọng vì mấy cái này, nhưng vì công việc, cái này giờ không thể tránh được, chỉ có thể kiên trì xem hết.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm.

Trên đời này, dù có là thứ mỹ vị đến đâu đi chăng nữa, ăn nhiều rồi cũng sẽ ngán, huống chi là người kiểm định phim khiêu dâm ngày nào cũng phải xem liên tục, thứ phải xem còn là thứ người bình thường chưa chắc đã có thể tiếp nhận.

Bình thường, không tới mấy tuần lễ, những người kiểm định phim khiêu dâm là nam đều bắt đầu trở nên chết lặng trong lượng lớn nội dung xx như vậy, tính dục tiêu giảm, đối với nữ nhân cũng không nổi lên bất cứ hứng thú gì nữa.

Thậm chí, vừa thấy phụ nữ là cả người sẽ bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Bởi vì công việc kiểm định phim khiêu dâm tạo thành tổn thương tâm lý rõ ràng cho phái nam, cho nên người hành nghề đa số là những người đã kết hôn, những người này có ưu thế về đặc tính sinh lí, đối diện với những thứ này càng lâu, thường sẽ càng trở nên bình tĩnh, hơn nữa, “thời gian duy trì” cũng càng lâu hơn.

Không giống những nam thanh niên trẻ tuổi chưa lập gia đình, sau khi tiến vào công việc này đều động một chút là chạy vào nhà vệ sinh, chưa được mấy ngày đã trở nên uể oải suy sụp, căn bản không gánh được trách nhiệm xét duyệt.

Khi đó, Chu Hải Phong cũng là một thanh niên thân thể cường tráng, nhưng sau khi trở thành người kiểm định phim khiêu dâm được ba năm, hắn đã biến thành người “20 tuổi, nhan sắc 30 tuổi, tóc 40 tuổi, thân thể 50 tuổi”, số tiền 1000 tệ nhận được mỗi ngày cũng không bù đắp được những gì hắn mất đi trong suốt ba năm qua.

Chương 990 - Giám Hoàng Sư (2)

Nếu như chỉ tiếp nhận sự tàn phá của "hoàng", Chu Hải Phong vẫn sẽ cảm thấy mình còn gánh vác được, nhưng ngoại trừ "hoàng" ra, hắn còn gặp phải đủ loại nội dung không hợp pháp khác máu me bạo lực, tự mình hại mình, ngược sát, khủng bố bạo loạn.

Có nghiên cứu cho thấy, người thường xuyên tiếp xúc với những nội dung cực đoan, có năng lượng tiêu cực sẽ rất dễ dẫn tới sang chấn tâm lý, căng thẳng, trầm cảm, thậm chí còn nảy sinh suy nghĩ tự hại bản thân.

Ví dụ như ở công ty Facebook, mỗi một người kiểm định nội dung như vậy đều được cung cấp dịch vụ "hỗ trợ tâm lý" từ các bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, thế nhưng, tỉ lệ người rời bỏ công việc vẫn cao chứ không hề giảm, bình quân một người cứ làm 6 tháng là sẽ bỏ việc.

Có người thậm chí còn nói thẳng rằng mỗi ngày đều muốn tự sát.

Trong nghề kiểm định nội dung này, người kiểm định nội dung khiêu dâm giống như cặn thuốc vậy, dùng hết cái này lại dùng sang cái khác, đến khi gốc rạ cũng chẳng còn.

Chờ tới lúc rời đi, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng, chẳng còn chút sức sống nào.

Chu Hải Phong đã làm nghề này được ba năm, đây đã là rất lâu rồi.

Có điều, Chu Hải Phong cuối cùng cũng vẫn không gánh nổi nữa, hiện tại, hắn đã chẳng còn chút hứng thú nào với chuyện đó, tiểu lão đệ cũng đã hơn nửa tháng rồi chưa từng đi lên, hắn có cảm giác nếu như mình vẫn không từ chức nữa, thì đời này sẽ thực sự bị hủy rồi.

Thế là, ngày hôm đó, Chu Hải anh Phong thể xác và tinh thần đều kiệt quệ, đi nộp đơn từ chức.

Lãnh đạo vốn còn muốn nói vài câu giữ người, nhưng nhìn thấy

trạng thái tinh thần của Chu Hải Phong, lãnh đạo chỉ thở dài, yên lặng ký tên vào đơn từ chức.

Sau đó, lãnh đạo đứng lên, vỗ vỗ bả vai Chu Hải Phong, nói: “Hải Phong, ba năm nay cậu vất vả rồi, giờ trạng thái tinh thần của cậu không tốt, mau tìm một nơi sơn thanh thủy tú chăm sóc thân thể cho thật tốt đi!”

Chu Hải anh Phongm kích nói: “Cảm ơn lãnh đạo!”

Sau khi rời khỏi công ty, Chu Hải Phong đâu đó có một cảm giác như đã trải qua một thế hệ rồi vậy.

Hồi tưởng lại trải nghiệm công việc trong ba năm vừa qua, hắn không kiềm chế được rùng mình một cái, lúc đó mẹ nó thật đúng là máu lên não mới có thể cảm thấy công việc kiểm định nội dung khiêu dâm là công việc không thể tốt hơn được nữa.

Cũng may, ba năm vừa qua tuy hi sinh lớn, nhưng đãi ngộ cũng không phải là giả, trừ những khoản chi tiêu ra, hắn trên danh nghĩa cũng đã có một chiếc xe hai mươi vạn và tám mươi vạn tiền tiết kiệm, đây cũng là lý do hắn vẫn luôn kiên trì tới tận giờ.

Sau khi lên xe, Chu Hải Phong không vội vã khởi động xe, mà lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Mao Văn Tĩnh mà đã rất lâu rồi hắn không liên lạc.

Điện thoại vừa kết nối, tiếng nói của Mao Văn Tĩnh liền vang lên: “Anh Phong!”

“Lão Mao” Chu Hải Phong lên tiếng chào, hỏi: “Bây giờ ông còn đi làm trong xưởng không?”

Mao Văn Tĩnh nói: “Vẫn còn, tôi không đọc sách nhiều, gia cảnh cũng không tốt, lại không có tiền vốn làm ăn, ngoại trừ làm công ở xưởng thì còn có thể làm gì khác chứ?”

Chu Hải Phong hỏi tiếp: “Nếu như có tiền vốn thì ông cảm thấy nên buôn bán gì thì tốt?”

Chu Hải Phong không phải chỉ là tùy tiện hỏi, hắn và Mao Văn Tĩnh quen biết nhau từ nhỏ, cùng lớn lên với nhau, hắn tự nhiên

biết rõ mặc dù đứa bạn thuở nhỏ này của hắn đọc sách không nhiều, nhưng người lại rất tinh ranh sắc bén, có thiên phú kinh doanh.

Mao Văn Tĩnh đáp: “Vậy phải xem có bao nhiêu tiền vốn, ba đến năm vạn so với ba đến năm mươi vạn là hoàn toàn khác nhau, có thể kinh doanh gì hoàn toàn khác biệt, hơn nữa, cùng một món tiền như vậy nhưng ở thành phố lớn so với thị trấn nhỏ cũng có sự khác biệt lớn.”

Chu Hải Phong nói: “Vậy cứ lấy tiêu chuẩn là năm mươi vạn đi, còn về địa điểm thì không quan trọng, miễn là có thể kiếm tiền là được.”

Mao Văn Tĩnh nói: “Nếu như là năm mươi vạn, ở thị trấn nhỏ có thể mở một siêu thị lớn hoặc một tiệm cơm, ở huyện thành nhỏ thì có thể làm một cửa hàng trang trí ô tô, ở thành phố lớn thì có thể mở một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, hoặc tham gia một cửa hàng chuỗi nào đó mở một tiệm mì.

Đương nhiên, những cái này chỉ mang tính chất tham khảo thôi, còn thật sự muốn làm thì phải tốn thời gian đi điều tra kỹ càng mới được, mù quáng đầu tư thì tám chín phần mười sẽ trắng tay.”

Chu Hải Phong nói: “Lão Mao, ông nghỉ việc đi, chúng ta chung tay kinh doanh cái gì đó, tiền vốn tôi bỏ ra.”

Mao Văn Tĩnh kinh ngạc nói: “Anh Phong, anh không đùa đấy chứ, công việc của anh thoải mái kinh khủng tới như vậy, một tháng có thể dễ dàng cầm được mấy vạn đồng tiền lương, anh không chơi cho tốt đi lại muốn chạy ra ngoài lập nghiệp làm gì?”

Chu Hải Phong cười khổ, nói: “Lão Mao, công việc kia của anh thật sự là một lời khó nói hết, chờ ông nhìn thấy bộ dạng của anh bây giờ là sẽ hiểu thôi, dù sao thì anh cũng vừa mới từ chức, công việc này, anh thực sự làm không nổi.”

Nghe đến đó, Mao Văn Tĩnh thật sự bị chấn động, phải biết rằng người bạn từ nhỏ này của hắn lúc trước khi nhận được thư mời làm việc “Giám hoàng sư” của tập đoàn nào đó đã khiến cho mấy người làm công nhỏ bé như bọn hắn ao ước ghen tị đến mức nào,

một ngày chỉ ngồi coi phim, trong tay đã có hơn ngàn tiền lương, có thằng đàn ông nào không hâm mộ chứ?

Nhưng bây giờ, nghe giọng điệu của người bạn thuở nhỏ này, công việc kia có vẻ như có nội tình gì thì phải?

“Anh Phong, anh nói thật sao?”

“Thật sự.”

“Được, vậy em sẽ lập tức từ chức ở bên này.”

“Ừm, anh về kí túc xá thu dọn chút đồ đạc, sau đó sẽ trở về ngay.”

“Vậy chờ anh trở về, chúng ta cùng nói chuyện.”

“Được!”

Sau khi cúp điện thoại, Chu Hải Phong liền lái xe về kí túc xá của công ty, thu dọn một vài vật phẩm cá nhân, mua thêm một vài đồ ăn thức uống, sau đó lập tức lên xe lái về quê hắn, tỉnh Hồ Nam.

Chương 991 - Giám Hoàng Sư (3)

Giữa trưa ngày hôm sau.

Chu Hải Phong và Mao Văn Tĩnh gặp mặt trước cửa một nhà hàng mì.

Vừa nhìn thấy Chu Hải Phong, Mao Văn Tĩnh đã thốt lên một tiếng “mẹ nó”, hắn bị sự thay đổi của người bạn từ nhỏ trước mặt khiến cho trợn mắt há mồm.

Thứ khiến cho Mao Văn Tĩnh trợn tròn mắt nhất chính là phần mép tóc của anh Phong đã có thể liều mạng với mấy ông chú bốn mươi tuổi được rồi, còn cả quầng thâm mắt dọa người kia nữa, cả người uể oải suy sụp, trạng thái tinh thần cực kém, hoàn toàn có thể liều một trận với mấy thanh niên cắm rễ bảy ngày bảy đêm trong quán net.

“Mẹ nó, anh Phong, sao anh lại biến thành như này?”

Chu Hải Phong thở dài một hơi, nói: “Đây chính là cái giá phải trả cho công việc kia đấy, anh mẹ nó còn không từ chức nữa, có lẽ không bao lâu nữa cũng ợ ra rắm rồi.”

Mao Văn Tĩnh không rõ ràng lắm, hỏi: “anh Phong, công việc kia của anh không phải chỉ là duyệt phim thôi sao? Chẳng lẽ còn có bí mật gì người ngoài không biết nữa?”

Chu Hải Phong cười khổ, nói: “Lão Mao, lúc chưa thực sự làm công việc này, anh cũng cho rằng đây là công việc rất nhẹ nhàng, không phải chỉ là duyệt phim thôi sao, bình thường chúng ta cũng xem không ít, bây giờ xem cái đồ chơi này xong còn có tiền câm, lại càng sảng khoái hơn rồi!

Nhưng sau khi vào công ty, anh mới hiểu được việc xem và việc duyệt khác nhau tới mức nào.

So sánh đơn giản nhất, người bình thường xem phim cũng giống như chúng ta khi đói bụng thì đến tiệm cơm ăn cơm vậy, muốn ăn gì thì ăn đó, khi ăn đương nhiên là cực kì hưởng thụ.

Người duyệt phim khiêu dâm khi xem phim thì khác, không cần biết anh có đói bụng hay không, không cần biết anh có thích món này hay không, cũng không cần biết món ăn này được nêm nếm bằng gia vị hay là cứt chó, anh đều phải ăn, hơn nữa còn phải ăn liên tục, cho dù không ăn nổi nữa, cho dù có phải nôn ra thì anh cũng phải ăn.

Hai cái này là hoàn toàn khác nhau, bây giờ ông đã rõ chưa?”

Ví von dễ hiểu như thế, Mao Văn Tĩnh đương nhiên nghe hiểu, lập tức giơ ngón tay cái lên, nói: “anh Phong, anh mẹ nó đúng là dám chơi mà, nghe anh kể như vậy, đổi lại là em, có lẽ ba tháng còn không gánh nổi, chứ đừng nói như anh, trực tiếp làm ba năm, quá trâu bò!”

Chu Hải Phong vẻ mặt đầy khổ sở, nói: “Lão Mao, anh mẹ nó phải trải cái giá quá đắt, bây giờ anh nhìn thấy thân thể phụ nữ là sẽ bắt đầu thấy buồn nôn, thậm chí ngay cả tiểu lão đệ cũng không ngóc đầu lên được, anh cũng sợ chính mình đã mất đi thú vui trời sinh của đàn ông rồi.”

Mao Văn Tĩnh há to miệng, nhưng lại không biết nói gì an ủi người bạn thuở nhỏ này, chỉ có thể khuyên nhủ: “anh Phong, đây cũng không phải việc nhỏ, hay là anh đến bệnh viện tìm bác sĩ khám chút xem thế nào đi!”

Chu Hải Phong nói: “Nghỉ ngơi một đoạn thời gian trước đã, xem tình huống thế nào rồi nói sau!”

Trong lúc nói chuyện, Chu Hải Phong dẫn đầu đi vào phòng ăn.

Hai người, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đi tới phòng riêng, ngồi xuống.

Gọi vài món ăn, chờ nhân viên phục vụ rời khỏi phòng ăn rồi, hai người mới tiếp tục trò chuyện về vấn đề lập nghiệp.

Chu Hải Phong hỏi: “Lão Mao, hôm qua ông nhắc tới mấy việc buôn bán kinh doanh kia, ông đang nghiêng về loại nào?”

Mao Văn Tĩnh đáp: “Em đang nghiêng về việc làm cửa hàng tiện lợi 24 giờ, cái này độ khó không quá lớn, hơn nữa, hai người chúng ta có thể thay phiên nhau trông tiệm, có thể tiết kiệm lượng lớn chi tiêu.”

Chu Hải Phong gật đầu: “Có đạo lý, vậy quyết định lấy cái này làm mục tiêu đi!”

Mao Văn Tĩnh tiếp lời: “Được, vậy tạm thời quyết định lấy cái này, tiếp theo chúng ta phải đi tìm kiếm mặt tiền cửa hàng, đây là điểm quyết định xem cửa hàng tiện lợi 24 giờ này có kiếm tiền được hay không.”

Chu Hải Phong nói: “Cái này có hơi phiền toái, loại cửa hàng này mở ở tiểu khu là thích hợp nhất, nhưng những chỗ tiểu khu lâu năm thì cơ bản đều đã có cửa hàng tiện lợi 24 giờ hoặc siêu thị rồi.

Nếu như chúng ta không muốn cạnh tranh với người ta thì phải tới một tiểu khu mới xây để tìm mặt tiền cửa hàng, nhưng loại tiểu khu như vậy, lượng người lại là một vấn đề.”

Mao Văn Tĩnh nói: “Đây đúng là một vấn đề, chúng ta trước cứ tìm

thử xem đi, nếu như có thể tìm được mặt tiền cửa hàng thích hợp thì là tốt nhất, còn nếu như không tìm thấy, hoặc là chúng ta sang thành phố khác tiếp tục tìm, hoặc là đổi luôn mặt hàng kinh doanh."

Chu Hải Phong đáp: "Hừm, vậy trước tiên cứ tìm, nếu như tìm không thấy thì lại bàn tiếp sau."

...

Văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Cũng đã vài ngày từ khi cô gái họ Cảnh kia tới văn phòng môi giới rồi, sau khi nhập xong thông tin của các khách hàng khác, Giang Phong liền bắt đầu giúp cô tìm kiếm đối tượng xứng đôi.

Tinh thần hắn khẽ động, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ hơn một tỉ người, các bức ảnh chân dung đàn ông lập lòe lóe lên, cùng cùng dừng lại ở một bức chân dung:

【 Danh tính 】: Khương Đức Thượng

【 Tuổi tác 】: 22 tuổi

【 Chiều cao 】: 180cm

【 Cân nặng 】: 74kg

【 Bối cảnh gia đình 】:...

【 Sở thích cá nhân 】:...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ 1...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 73 + môn đăng hộ đối 73 + Quan hệ gia đình 73)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 94 (tình cảm vợ chồng 94 + môn đăng hộ đối 94 + Quan hệ gia đình 94)

【 Đào hoa ngoài giá thú 】: Đào hoa kiếp 1... Đào hoa kiếp 2...

Đào hoa kiếp 3...

【 Dự đoán con cái 】:...

Xem xong thông tin xứng đôi của đối tượng này, Giang Phong nghĩ nghĩ, liền cầm điện thoại di động đặt trên bàn lên, gọi một cuộc điện thoại cho cô Cảnh xinh đẹp trẻ tuổi lá gan lớn kia.

Chương 992 - Thầy Vỡ Lòng

Một khu dân cư nào ở thành phố Kim Quý (金 贵市).

Trong phòng ngủ chính của một hộ gia đình nhỏ, một người phụ nữ trẻ mặc đồ ngủ mỏng đang nằm ngủ trên giường, người phụ nữ trẻ này không phải là ai khác, chính là Cảnh Thái Hà.

Ngôi nhà nhỏ này, là cha mẹ cô xuất tiền mua cho cô.

Ngay khi Cảnh Thái Hà đang ngủ say, đột nhiên điện thoại di động cô đặt trên đầu giường vang lên, tiếng chuông âm nhạc quen thuộc trong nháy mắt đánh thức ý thức của cô.

Đi ngủ là một việc vô cùng kỳ dịu, sau khi ý thức tỉnh lại, chỉ cần có thể bắt được cơn buồn ngủ thì rất nhanh sẽ có thể chìm vào giấc ngủ một lần nữa, chỉ khi nào cơn buồn ngủ biến mất, người triệt để tỉnh dậy, có muốn ngủ thêm lát nữa sẽ không còn dễ dàng như vậy.

Tối qua Cảnh Thái Hà quẩy với đám bạn ở KTV tới hơn một giờ sáng mới quay về, về đến nhà tắm rửa làm này làm nọ, chờ lúc cô đi ngủ đã hơn ba giờ sáng.

Bây giờ chính là lúc cô đang buồn ngủ, đương nhiên cô sẽ không muốn dậy.

Thế là nghe được tiếng chuông điện thoại di động, Cảnh Thái Hà cố gắng duy trì cơn buồn ngủ, sau đó dựa vào cảm giác mò tìm điện thoại di động, kết nối cuộc gọi xong thì lười biếng nói: “Alo.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của phái nam cực kỳ dễ nghe: “Cô Cảnh, thật sự ngại quá, tôi không biết cô đang ngủ,”

Qua trọn ba giây đồng hồ, Cảnh Thái Hà mới phản ứng được đó là Giang đại sư, lúc này bỗng cảm thấy phấn chấn, không còn buồn ngủ gì nữa, lập tức ngồi dậy từ trên giường nói: “Thì ra là Giang đại sư, anh gọi điện cho tôi, nghĩa là đã tìm được đối tượng thích hợp với tôi rồi phải không?”

Giang Phong nói: “Đúng vậy, tôi đã tìm được cho cô một đối tượng không tệ, ngoại ngoại trừ hai thứ tương đối riêng tư kia không có cách nào kiểm chứng cho cô, mấy phương diện khác đều đạt được yêu cầu của cô, cô Cảnh nếu cô cảm thấy có thể, vậy tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện một chút."

Cảnh Thái Hà nói: "Giang đại sư, ngài nói cho tôi biết về tình huống của hắn trước được không."

Giang Phong ừ một tiếng, giới thiệu ngắn gọn: "Cậu ta cũng là người thành phố Kim Quý, năm nay 22 tuổi, cao 1m80, sở hữu một căn biệt thự 220m2, một chiếc xe hơn 600.000, gần ba triệu tiền tiết kiệm."

Cảnh Thái Hà càng nghe càng hài lòng, hỏi: "Giang đại sư, anh ta còn trẻ như vậy, những thứ này hắn là đều là cha mẹ anh ta cho, vậy cha mẹ anh ta làm gì?"

Giang Phong nói: "Cô đoán không sai, cậu ấy mới vừa tốt nghiệp đại học thôi, mấy thứ này đều là của cha mẹ cậu ấy cho, cha mẹ cậu ấy mở một KTV ở khu XX, tài sản không hề nhỏ."

Trong giọng nói của Cảnh Thải Hà tràn ngập kinh hỉ: "Thật tốt quá, Giang đại sư, tôi rất hài lòng với đối tượng này, mong anh mau sắp xếp cho tôi được gặp mặt anh ấy!"

Gần đây cô say mê DJ, thường xuyên ra vào KTV, nếu có thể kết hôn với con trai của ông chủ KTV, vậy không chỉ là kinh tế không phải lo lắng, mà ngày nào cũng có thể chơi thỏa thích trong KTV, chỉ mới nghĩ thôi đã làm cô vui đến không khép được mồm.

Có điều kiện tốt như vậy, cho dù đối tượng không lặn sâu được 18 cm hay kéo dài thời gian được 18 phút thì cô vẫn có thể chịu đựng được.

Giang Phong cười nói: "Cô Cảnh, cô hài lòng là được rồi, vậy bên tôi sẽ phái người tiếp xúc với cậu ấy, nếu không có gì bất ngờ, buổi tối là có thể sắp xếp hai người gặp mặt."

"Cảm ơn Giang đại sư, nếu chuyện hôn nhân này thành công, tôi nhất định sẽ không bạc đãi anh."

"Cô Cảnh khách khí rồi, vậy không có việc gì tôi cúp máy trước, có tin tức gì sẽ thông báo cho cô ngay."

"Được rồi, tôi sẽ chờ tin tốt của anh, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Sau khi cúp máy, Giang Phong liền fax thông tin của cô Cảnh và đối tượng xứng đôi của cô ta đến chi nhánh phòng môi giới, sau đó gọi điện thoại cho chị gái Giang Tuyết.

Điện thoại kết nối, hai bên chào hỏi lẫn nhau, Giang Phong mới nói: "Chị, em vừa fax thông tin khách hàng cho chị, tình hình của nhà trai thì em đã nói với khách hàng nữ rồi, cô ấy tỏ vẻ rất hài lòng, chị phái người giúp cô ấy tác hợp nhé."

"À, được rồi."

Giang Tuyết đáp một tiếng, sau đó hỏi: "Thân thể Vi Vi thế nào? Không có nôn mửa chứ?"

Giang Phong cười nói: "Sức khỏe của em ấy rất tốt, không có dấu hiệu nôn mửa, bây giờ em ấy ăn ngon ngủ ngon, đã tăng vài cân."

Giang Tuyết nói: "Ăn được ngủ được là chuyện tốt, tăng mấy cân là bình thường, kế tiếp cũng phải tiếp tục trông nom, nếu người mang thai không tăng cân, vậy thì nên lo lắng."

Giang Phong cười hỏi: "Chị thì sao, thân thể có khỏe không?"

Giang Tuyết nói: "Thân thể chị cũng tốt, từ khi chị mang thai, mẹ chồng chị còn có em chồng và bà ngoại của anh ấy suốt ngày vây quanh chị, chăm sóc chị rất thỏa đáng, ngày nào cũng có canh bồi bổ, bây giờ chị nặng hơn mười mấy cân rồi."

Giang Phong hài lòng nói: "Vậy thì tốt rồi, chờ sắp sinh thì chị qua đây đi, vừa vặn có bạn với Vi Vi, em sẽ giúp chị mời nguyệt tẩu chuyên nghiệp."

Giang Tuyết cười nói: "Nếu chị trở về tỉnh Quế, phỏng chừng cả nhà anh ấy đều phải đi theo, giúp không giúp được không nói, ít nhất bọn họ sẽ có thái độ coi trọng chị."

Giang Phong nói: "Tới thì tới thôi, dù sao cũng nhiều chỗ ở, bên chồng coi trọng chị như vậy, đây cũng là may mắn của chị."

Giang Tuyết cảm khái nói: "Đời này chị may mắn nhất chính là có một đứa em trai lợi hại như em, nếu không phải có em che chở, chị nào có ngày hôm nay, phỏng chừng cho dù là lập gia đình cũng phải xem sắc mặt nhà chồng."

Giang Phong nghe vậy cũng sinh lòng cảm khái, nếu hắn không có bàn tay vàng thì cũng không có phong quang như ngày hôm nay.

Tiếp theo, hai chị em lại nói chuyện với nhau hơn mười phút rồi mới cúp máy.

Sau khi Giang Tuyết nhìn thấy tư liệu khách hàng mà em trai mình fax tới, không khỏi có chút dở khóc dở cười, quanh đi quẩn lại, vị khách hàng nữ có yêu cầu kỳ lạ này, vẫn là đưa về chi nhánh bên này xử lý.

Chương 993 - Thầy Vỡ Lòng (2)

Ngay sau đó, liền phái thủ hạ đắc lực xử lý mối nhân duyên này.

Tỉnh Tô.

Khu dân cư nào đó.

Sau khi Cố Vân dỗ con trai ngủ, do dự một lát vẫn lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho mẹ.

Điện thoại vừa kết nối, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Cố Vân liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Mẹ, con muốn ly hôn với Tiền Tam Bảo."

Mẹ Cố vừa nghe lập tức nóng nảy, vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi? Cãi nhau với Tam Bảo?"

Cố Vân nói: "Không có cãi nhau với anh ta."

Mẹ Cố lại hỏi: "Vậy con cãi nhau với bố mẹ chồng con?"

Cố Vân nói: "Không có, bố mẹ chồng con đối với con không tệ."

Mẹ Cố nhịn không được mắng: "Không có cãi nhau, vậy con nổi điên chuyện gì mà muốn ly hôn? Con gả vào nhà họ Tiền kiểu gì, trong lòng con không biết được sao? Con không quý trọng còn muốn ly hôn, con muốn tức chết mẹ hả?"

Cố Vân nói: "Mẹ, mẹ đừng kích động, trước tiên hãy nghe con nói."

Mẹ Cố hừ nói: "Mẹ có thể không kích động sao? Đang sống êm đẹp không muốn, tự dưng dở chứng gì chứ?"

Cố Vân cười khổ nói: "Mẹ, con cũng muốn sống hòa thuận với Tam Bảo, sau khi gả cho anh ta, con không hề nghĩ tới chuyện muốn ly hôn với anh ta, nhưng bây giờ con sắp không chịu nổi nữa rồi!"

Mẹ Cố tức giận nói: "Bố mẹ chồng con đối xử tốt với con như vậy, không ít lần cho con tiền tiêu xài, Tam Bảo cũng cưng chiều con, sao lại không sống nổi?"

Cố Vân nói: "Mẹ nói đều đúng hết, nhưng đó là trước kia, bây giờ đã khác rồi, không biết gần đây bố mẹ chồng con gặp xui xẻo gì, chuyển gừng tỏi liên tục bồi thường hai lần, một lần bồi thường ba triệu, một lần bồi thường hơn một triệu, sắp đền hết của cải rồi."

Mẹ Cố kinh hãi nói: "Xảy ra chuyện gì à? Việc làm ăn của thông gia không phải lúc nào cũng tốt sao? Sao thoáng cái bồi thường nhiều như vậy?"

Cố Vân nói: "Việc làm ăn của bố mẹ chồng con vốn có rủi ro rất lớn, vận khí tốt nhìn đúng thị trường sẽ kiếm được nhiều tiền, nhưng vận khí không tốt nhìn không đúng thị trường sẽ lỗ nặng."

Mẹ Cố nói: "Thì ra là như vậy, chỉ là tài sản của nhà họ Tiền dày, cho dù bồi thường hơn bốn triệu cũng mạnh hơn người bình thường nhiều, Tam Bảo nuôi con vẫn không thành vấn đề, con cũng không cần phải ly hôn!"

Cố Vân nói: "Mẹ, con thấy rõ, chuyện làm ăn của bố mẹ chồng con quá rủi ro, thừa dịp ly hôn hiện tại, ít nhiều còn có thể chia tiền, nếu chờ bọn họ bồi thường toàn bộ tài sản vào, vậy thì thật sự không còn gì cả."

Mẹ Cố nói: "Bố mẹ chồng con có bồi thường thế nào đi nữa, bồi thường cũng là tiền bọn họ tự kiếm được, con và Tam Bảo có nhà có xe, cuộc sống vẫn sống được."

Cố Vân nói: "Con chịu tội lớn như vậy mới làm cho mình xinh đẹp thế này, con muốn sống một cuộc sống tốt đẹp, trước đây có bố mẹ chồng ủng hộ, cuộc sống trôi qua cũng được. Bây giờ bố mẹ chồng con đã tự lo không xong, con cũng phải tính toán sớm, không thể ở nhà họ Tiền lãng phí tuổi trẻ quý báu này của con nữa."

Mẹ Cố trầm mặc một chút, nói: "Chuyện của con, mẹ không quản được, dù sao con cũng là người làm mẹ, mọi việc suy nghĩ kỹ rồi hẵng làm, đỡ phải đến lúc đó lại hối hận."

Cố Vân nói: "Con sẽ suy nghĩ kỹ càng, bây giờ con chỉ là báo với mẹ trước, để mẹ và cha con chuẩn bị tâm lý sẵn."

"Dù sao trong lòng con tự biết là được rồi."

"Mẹ không cần lo lắng, con sẽ đưa con về thăm mẹ vài ngày nữa, sau đó lại nói chuyện với mẹ về chuyện này."

"Được rồi, lúc nào về nhớ gọi cho mẹ trước, mẹ sẽ nấu đồ ăn ngon cho."

"Biết rồi ạ!"

Tiếp theo, hai mẹ con trò chuyện thêm vài phút nữa rồi mới cúp máy.

Năm giờ chiều.

Trong một khu dân cư cao cấp nào đó ở thành phố Trung Hải, Cát mẫu đang nấu các loại hải sản, là người ở gần biển, chỉ cần trù nghệ không có trở ngại thì sẽ biết nấu hải sản ra sao.

Cát phụ đang làm trợ thủ cho Cát mẫu.

Cả hai vợ chồng đều nở nụ cười tươi, rõ ràng là tâm trạng khá tốt.

"Ông già, ông nói con trai mình sẽ dẫn một người bạn gái như thế nào quay về đây?" Khi Cát mẫu làm công tác chuẩn bị, nhịn không

được hỏi.

Cát phụ nói: "Con trai không phải đã nói rồi sao, nó tìm được một giáo viên rất nổi tiếng ở Nhật Bản, bất kể là ở quốc gia nào, nghề giáo viên đều được người ta tôn trọng, con trai tìm được đứa bạn gái như này, tôi tương đối coi trọng."

Cát mẫu gật đầu nói: "Nghề giáo viên không tồi, có văn hóa, hơn nữa nghe con trai nói dáng người rất xinh đẹp, vóc người lại tốt, nó theo đuổi hơn hai năm mới thành công. Thằng nhóc thối này, đưa nó sang Nhật Bản du học trong ba năm, nó chỉ bận rộn tán gái."

Cát phụ nói: "Tán gái thì tán gái, dù sao lấy gia sản nhà chúng ta, chỉ cần con trai không phá sản, vậy nó chỉ cần mỗi ngày ăn uống vui vẻ cũng đủ để tiêu cả đời."

Cát Mẫu cười nói: "Cũng đúng, dù sao cũng không trông cậy vào nó có nhiều tiền đồ."

Mười mấy phút sau, Cát phụ Cát mẫu rốt cuộc gặp được bạn gái mà con trai Cát Kiếm Minh dẫn về từ Nhật Bản.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, Cát phụ Cát mẫu đã vô cùng hài lòng.

Cô gái Nhật Bản này thực sự xinh đẹp như con trai của họ nói, vóc dáng thực sự rất tuyệt, giọng nói mềm mại dễ nghe, quan trọng nhất là cô ấy có thể nói tiếng Trung Quốc, với lại rất lịch sự, ấn tượng đầu tiên của Cát phụ Cát mẫu thực sự rất tốt.

EQ của cô gái Nhật Bản này cũng được, lúc ăn cơm liên tục khen Cát mẫu nấu ăn ngon, mấu chốt là cô còn khen có lý có lý, khen tới nổi Cát mẫu cười suốt, như sắp nở hoa đến nơi.

Bữa ăn này, ăn cho đến 7: 30 tối mới xong.

Ban đầu, sau khi ăn cơm xong, Cát mẫu rất muốn đưa con dâu tương lai xinh đẹp này ra ngoài tản bộ, thuận tiện khoe khoang với bác gái hàng xóm, nhưng xét thấy cô lặn lội đường xa bay từ Nhật Bản qua đây, hẳn là mệt mỏi rồi nên đè xuống suy nghĩ khoe khoang, để cô sớm tắm rửa nghỉ ngơi.

Dù sao, con trai của bà nói, lần này trở về sẽ ở lại mười ngày nửa tháng mới đi tiếp, thời gian để bà khoe khoang còn nhiều, không vội.

Thành phố Kim Quý.

Tám giờ tối.

Cảnh Thái Hà mặc váy bao mông gợi cảm kết hợp với lụa đen, theo chân Hồng Nương của phòng môi giới Hạnh Phúc, đến một KTV nổi tiếng nào đó.

Cảnh Thái Hà không ít lần đến KTV chơi, chỉ là chưa từng tới KTV này mà thôi.

Lúc Hồng Nương dẫn theo Cảnh Thải Hà tới thì đã gọi điện thoại cho ông chủ nhỏ của KTV Khương Đức Thượng trước, bởi vậy khi bọn họ đến cửa KTV, Khương Đức Thượng đã chờ ở đó.

"Khương tiên sinh, người đẹp này chính là vị cô Cảnh mà tôi đã nói với ngài. Cô Cảnh, anh chàng đẹp trai này chính là Khương tiên sinh." Hồng Nương thay hai bên giới thiệu.

Khương Đức Thượng nhìn Cảnh Thải Hà ăn mặc gợi cảm, lộ ra vóc dáng đẹp, trong mắt nhất thời sáng ngời, nhan sắc vóc dáng này, cho dù mỹ nữ ở KTV như mây, thì cũng là cực kỳ xuất sắc, lúc này hắn nhiệt tình chào hỏi: "Xin chào mỹ nữ!"

Cảnh Thái Hà nhìn thấy nhan sắc của Khương Đức Thượng online, ăn mặc cũng vừa vặn, làm cô thấy rất hài lòng, có gia cảnh như vậy, còn có giá trị nhan sắc, đối tượng ưu tú như vậy cô nhất định phải bắt được.

"Xin chào anh đẹp trai!" Cảnh Thải Hà cũng ngọt ngào chào hỏi.

Hồng Nương mỉm cười nói: "Hai vị soái ca mỹ nữ, nơi này không phải là nơi nói chuyện, chúng ta vẫn nên đi trước rồi chậm rãi tán gẫu!"

Khương Đức Thượng gật gật đầu, cười nói: "Bà mối Vương nói đúng, chúng ta đi vào nói chuyện." Nói xong liền dẫn theo bà mối cùng đối tượng xem mắt tiến vào KTV, đi về phía phòng riêng.

Bước vào phòng riêng, Cảnh Thái Hà thường xuyên ra vào KTV chỉ cần liếc mắt một cái đã biết đây là phòng sang trọng.

Khương Đức Thượng nói: "Vốn định để một phòng bao xa hoa, nhưng ngẫm lại chúng ta chỉ có hai ba người, làm một phòng lớn như vậy hoàn toàn không cần thiết, còn không bằng giữ lại kiếm tiền!"

Cảnh Thải Hà gật đầu nói: "Chúng ta chỉ có ba người, phòng xa hoa đều ngại lớn!"

Khương Đức Thượng vừa mời các nàng ngồi xuống, vừa cười nói: "Mỹ nữ em không ghét bỏ là được rồi."

"Đừng có mỹ nữ mỹ nữ, anh trực tiếp gọi tên em đi!"

"Được rồi, vậy em gọi tôi là lão Khương đi, bạn tôi gọi tôi như vậy."

"Ừm, OK."

Giải quyết xong vấn đề xưng hô, Khương Đức Thượng liền hỏi: "Thải Hà, em thích uống rượu gì?"

Cảnh Thái Hà nói: "Em không biết nếm rượu, đến chút bia là được."

Chương 994 - Mẹ, Mẹ Có Biết Tam Thượng Lão Sư Dạy Gì Không?

Trong căn phòng KTV xa hoa nào đó, âm thanh chất lượng cao đang phát bài hát hiện đang được lưu hành, Khương Đức Thượng và Cảnh Thái Hà ngồi đối diện, trò chuyện rất ăn ý, thỉnh thoảng chạm cốc uống ít bia.

Hồng nương của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, không biết đã lấy cơ rồi khỏi phòng từ lúc nào.

Bất tri bất giác, hai người trò chuyện tới hơn mười một giờ khuya.

Cảnh Thái Hà thấy gia cảnh hắn rất tốt, hơn nữa thông qua hai ba tiếng trò chuyện này cũng cảm giác được tính tình hai người khá hợp nhau, cô luôn luôn to gan nên đã lựa chọn chủ động xuất kích.

Nhìn vào mắt hắn nói: "Lão Khương, em là một người thẳng tính, không giấu được việc gì trong lòng, tuy đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng em rất có hảo cảm với anh, những lời kế tiếp hy vọng không dọa anh sợ."

Khương Đức Thượng cười ha ha nói: "Thải Hà em lo lắng nhiều rồi, tuy tôi còn khá trẻ nhưng cũng đã trải qua sóng gió, có chuyện gì em cứ việc nói, không dọa tôi được đâu."

Cảnh Thái Hà mỉm cười, nói: "Được rồi, vậy em sẽ nói thẳng, điều kiện gia đình em cũng ổn, nói một câu không biết xấu hổ, dáng người tướng mạo cũng chẳng kém ai."

Nghe đến đây, Khương Đức Thượng ngắt lời: "Thải Hà em không cần khiêm tốn, dáng người tướng mạo của em tuyệt đối là tốt nhất, cho dù là ở sàn đêm mỹ nữ như mây thì em vẫn là minh châu chói mắt nhất."

Cảnh Thải Hà nghe thế vẻ mặt tươi cười, nâng ly rượu lên chạm ly với hắn: "Cám ơn khen ngợi!"

Khương Đức Thượng uống cạn rượu: "Tôi nói lời thật lòng mà thôi."

Cảnh Thải Hà uống ly chén, tiếp tục nói: "Nói nhảm em cũng không nhiều lời nữa, nhân duyên của em với anh là Giang đại sư tự mình suy tính ra, nếu như anh không ghét bỏ, chúng ta ở chung trước, nếu hài lòng rồi thì đăng ký kết hôn, còn không hài lòng thì thôi, anh thấy thế nào?"

Khương Đức Thượng mỉm cười nói: "Thải Hà, đại mỹ nữ như em không ghét bỏ tôi, tôi sao có thể ghét bỏ em cơ chứ, hơn nữa Giang đại sư đang làm mai mối quả thật rất trâu bò, tôi bằng lòng tin tưởng anh ấy."

Cảnh Thải Hà hỏi: "Vậy hiện tại chúng ta?"

Khương Đức Thượng cười tủm tỉm nói: "Từ giờ trở đi, em chính là

bạn gái của anh!"

Cảnh Thải Hà chớp chớp mắt, như cười như không nói: "Vậy anh còn ngồi xa như vậy?"

Khương Đức Thượng thầm hiểu, vội vàng đứng dậy vòng qua bàn trà, đặt mông ngồi bên cạnh Cảnh Thải Hà, sau đó không chút khách khí đưa tay ôm lấy vòng eo thon của cô.

Cảnh Thải Hà hờn dỗi liếc hắn một cái, lập tức như không có việc gì nói chuyện phiếm với hắn.

Trò chuyện cho đến khoảng một giờ sáng, hai người mới mặt đỏ rực từ trong phòng đi ra, sắc đỏ kia cũng không biết là uống rượu mà có hay là do cọ xát nữa.

Sau khi ra khỏi KTV, Khương Đức Thượng nói: "Thải Hà, anh đưa em trở về."

Cảnh Thải Hà lắc đầu nói: "Không cần phiền toái vậy đâu, em trực tiếp bắt taxi về là được."

Khương Đức Thượng nói: "Có phiền gì đâu, buổi tối một cô gái như em bắt taxi về sẽ không an toàn."

Cảnh Thải Hà thấy hắn một lòng muốn đưa mình về thì cũng không từ chối nữa, cho hắn một nụ cười ngọt ngào, vui vẻ nói: "Vậy thì phiền ông chủ Khương rồi!"

“Nên mà!”

...

Con trai dẫn theo một cô gái người Nhật Bản ưu tú như vậy trở về, Cát mẫu một đêm không ngủ ngon, hôm sau trời vừa sáng bà đã không chờ nổi đưa con dâu tương lai của mình ra ngoài để khoe khoang với hàng xóm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhìn thấy dáng người tướng mạo xinh đẹp của cô con dâu Nhật Bản tương lai, lại còn đặc biệt lễ phép nữa, những bác gái hàng xóm kia đều khen ngợi không dứt miệng, làm Cát mẫu tươi cười như nở hoa.

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, các bác gái hàng xóm đều biết thằng nhóc nhà họ Cát đi du học Nhật Bản dẫn theo một cô gái Nhật Bản rất xinh đẹp trở về.

Thằng nhóc Cát gia năm nay mới hai mươi mốt tuổi, kết quả người ta đã xuyên quốc gia bắt được một đối tượng ưu tú như vậy trở về, bác Trần ngẫm lại con trai mình năm nay đã 27 tuổi, mà vẫn còn độc thân, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Thế là sau khi trở về nhà, bác Trần trực tiếp gọi điện cho con trai mình.

Điện thoại vừa kết nối, bác Trần liền tuông một tràng: "Trần Đại Bằng, lúc con đi học thành tích đếm ngược cả lớp, lúc làm việc mỗi ngày chỉ biết lười biếng, để con buôn bán con lại không có bản lĩnh đó, hiện tại ngay cả tán gái con cũng thua người ta, mỗi ngày chỉ biết ăn ngủ ngủ rồi ăn, con nói xem con làm được cái gì?"

Trần Đại Bằng đang phơi nắng trên bãi biển ngắm bikini xinh đẹp xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn trên trán, theo sự hiểu biết của hắn về mẹ mình, có lẽ hắn lại gặp vạ lây rồi.

Cho nên hắn bình thản đáp lại: “Mẹ, mẹ lại gặp kích thích gì rồi?”

Bác Trần thở phì phò nói: "Thằng nhóc nhà họ Cát năm nay mới hai mươi mốt tuổi, người ta đã dẫn theo một cô gái rất xinh đẹp từ Nhật Bản trở về, con xem con đã bao nhiêu tuổi rồi? Ngay cả một con mèo con chó cũng chưa từng mang về nhà, con nói con có mất mặt hay không?"

Trần Đại Bằng nghe vậy giật mình, thì ra mẹ bị hàng xóm nhà họ Cát kích thích, buồn bực là hắn chỉ có thể an ủi: "Mẹ, mẹ bớt giận đã, hôm nào con trai mẹ cũng dẫn theo một đứa con dâu xinh đẹp trở về nhé, để mẹ cũng ra ngoài khoe khoang."

Bác Trần khẽ nói: "Trần Đại Bằng, chỉ bằng con mà muốn tìm một cô gái xinh đẹp mang về để mẹ có thể diện? Mẹ không có tin nổi đâu! Con vẫn nên cút về nhanh đi, học bản lĩnh tán gái của thằng nhóc nhà họ Cát ấy, có lẽ còn có cơ hội để con thoát kiếp độc thân."

Trần Đại Bằng hét lên: "Mẹ, mẹ cũng quá coi thường con trai mẹ rồi đó!"

Bác Trần khinh thường nói: "Tự con nghĩ lại đi, con có phương diện nào có thể để mẹ coi trọng đây?"

Trần Đại Bằng bị nói móc đến không nói nên lời, ngay cả những mỹ nữ bikini trên bãi biển cũng không còn thơm nữa, hắn phải nhanh chóng dẹp đường về phủ, xem thằng nhóc nhà họ Cát kia rốt cuộc mang theo một cô bạn gái ưu tú như thế nào trở về, kích thích mẹ hắn thành như vậy.

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con sẽ về ngay đây."

"Ừm, đừng thấy con lớn hơn người ta mấy tuổi, nhưng ở phương diện tìm bạn gái, con phải đi học hỏi với thằng nhóc nhà họ Cát đấy."

"Biết rồi, con trở về nhất định sẽ cố gắng học hỏi cậu ta."

Chương 995 - Mẹ, Mẹ Có Biết Tam Thượng Lão Sư Dạy Gì Không? (2)

Hơn hai giờ chiều, Trần Đại Bằng về tới nhà.

Bác Trần nhìn thấy con trai mình, đang lúc nhìn thấy gì cũng không vừa mắt, vừa vặn dưới lầu truyền đến tiếng cười vui vẻ của Cát mẫu, bà đi ra ban công nhìn xuống liền nhìn thấy trong vườn hoa dưới lầu, một cô gái rất xinh đẹp nắm tay Cát mẫu đang chào hỏi những người hàng xóm khác.

Thằng nhóc nhà họ Cát thì cười tủm tỉm đứng ở bên cạnh.

Bác Trần quay đầu lại trừng mắt nhìn con trai một cái, nói: "Con nhìn bạn gái Cát Kiếm Minh người ta đi, lại nhìn bộ dáng cà lơ phất phơ này của con, con không cảm thấy hổ thẹn à?"

Trần Đại Bằng không cảm thấy mình nên xấu hổ, chỉ là hắn thật sự tò mò cô gái Nhật Bản khiến mẹ hắn kích thích xinh đẹp đến mức nào, vừa đi ra ban công vừa nói: "Để con xem rốt cuộc thằng

nhóc Cát Kiếm Minh này tìm được một người bạn gái xinh đẹp cỡ nào mà làm mẹ chê con trai mình như vậy.”

Bác Trần bĩu môi nói: "Nếu con có bản lĩnh tìm một người bạn gái như vậy trở về, vậy mẹ khẳng định sẽ không chê con nữa, chỉ biết khen con lợi hại."

Nhà Trần Đại Bằng sống trên tầng ba, nhìn từ ban công xuống vườn hoa bên dưới là có thể nhìn thấy mọi người rõ ràng.

Khi Trần Đại Bằng nhìn rõ khuôn mặt của cô gái đang khoác tay Cát mẫu, hắn thật sự sợ ngây người, một câu "Tam Thượng lão sư" thiếu chút nữa thốt ra, may mắn hắn phản ứng nhanh, kịp thời bịt miệng mình lại.

Nhưng vẻ khiếp sợ trong mắt, giống như gặp phải quỷ vậy.

CMN, hắn thật sự là nằm mơ cũng không ngờ tới, thằng nhóc Cát Kiếm Minh kia thế nhưng dẫn "Tam Thượng lão sư" về gặp phụ huynh. Đây là giáo viên vỡ lòng đã dạy cho hắn và vô số đồng bào nam rất nhiều kiến thức kỳ lạ, bây giờ người thật đang ở ngay trước mắt, Trần Đại Bằng không thể không kích động.

Bác Trần thấy vẻ mặt con trai mình kích động, cho là hắn ý thức được chênh lệch giữa mình với người khác, sau đó bị kích thích, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Bây giờ đã thấy rõ mình thua người ta chưa?”

Trần Đại Bằng lấy lại tinh thần, thoải mái tiếp thu nói: "Thằng nhóc Cát Kiếm Minh này quả thật lợi hại, con thật sự phục cậu ta rồi, không phải bội phục thủ đoạn tán gái của cậu ta, mà là bội phục dũng khí cơ."

Bác Trần cảm thấy lời của con trai dường như có hàm ý, không khỏi nhíu mày nói: "Tại sao mẹ lại cảm thấy con nói chuyện có chút âm dương quái khí nhỉ?"

Trần Đại Bằng nhìn chằm chằm vào Tam Thượng lão sư mà trước đây hắn cực kỳ thích, cũng không quay đầu lại nói: "Mẹ, mẹ nghe lầm rồi, con không có âm dương quái khí!"

Bác Trần liếc nhìn con trai mình, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn

Cát mẫu trong vườn, trong mắt có hâm mộ. Điều kiện của cả hai gia đình thực thực ra không khác mấy, nhưng con trai nhà họ Cát học giỏi hơn con trai bà nhiều, sau khi tốt nghiệp trung học trực tiếp đến Tokyo, Nhật Bản để du học, đó là điểm mà bà hâm mộ.

Mà thằng nhóc nhà họ Cát cũng không chịu thua kém, học đại học còn chưa tốt nghiệp mà đã tìm được một cô bạn gái xinh đẹp lễ phép như vậy ở Nhật Bản, thật sự là người thắng nhân sinh!

Hai mẹ con nhất thời không nói gì, sự chú ý đều tập trung vào cô gái Nhật Bản kia, chỉ là nội dung trong lòng hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Trong vườn hoa, sau khi chào hỏi hàng xóm, Cát mẫu đã đưa con dâu tương lai đi chợ, ban đầu dự định tối nay ra ngoài ăn, nhưng con dâu tương lai của bà xung phong nhận việc ra ngoài mua thức ăn, dự định nấu một bữa ăn chính thống của Nhật Bản.

Nếu con dâu tương lai muốn biểu hiện, vậy Cát mẫu đương nhiên sẽ không ngăn cản, tươi cười dẫn cô đi chợ mua đồ ăn.

Nhìn Tam Thượng lão sư rời khỏi vườn hoa, Trần Đại Bằng lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Bác Trần nhịn không được lại đâm hắn một câu: "Chỉ hâm mộ là vô dụng, điều kiện nhà chúng ta không kém hơn nhà họ Cát, nếu con tự mình không chịu thu kém cũng có thể tìm được một cô gái xinh đẹp như Tam Thượng lão sư trở về."

Mẹ mình và các hàng xóm không biết đại danh của Tam Thượng lão sư, Trần Đại Bằng là hoàn toàn dễ hiểu, dù sao bọn họ là đều phụ nữ, không nhất thiết phải xem loại phim giáo dục của Nhật Bản.

Hơn nữa cho dù có xem, vậy xem chừng cũng là chuyện của các bà khi còn trẻ, lúc đó Tam Thượng lão sư còn chưa ra mắt, đương nhiên không có khả năng biết được.

Đổi thành các ông bác ông chú cũng vậy, đến tuổi của bọn họ chỉ sợ đã sớm hữu tâm vô lực, làm sao còn tâm tư đi xem loại phim giáo dục này, cho nên chú Cát và các chú hàng xóm khác không

biết Tam Thượng lão sư cũng là chuyện rất bình thường.

Lúc này nghe mẹ bảo hắn tìm một cô gái xinh đẹp như Tam Thượng lão sư trở về, Trần Đại Bằng không khỏi liên tục lắc đầu nói: "Mẹ ơi, một cô gái như Tam Thượng lão sư, cá nhân con rất tôn kính, cũng rất thích các cô ấy, có thể kết bạn với họ, cưới về làm vợ thì con xin miễn cho kẻ bất tài."

Bác Trần không khỏi "phi" một tiếng, khinh thường nói: "Chỉ có con là xin miễn cho kẻ bất tài thôi, con gái nhà người ta vóc người đẹp giá trị nhan sắc cao, muốn gả cho một gia đình có điều kiện tốt thì rất dễ dàng, điều kiện nhà chúng ta tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng người ta thật đúng là không nhất định sẽ để ý đến loại gạo sâu không có gì như con!"

Trần Đại Bằng bị mẹ mình nói móc nửa ngày, hiện tại thật sự nhịn không được nữa, vừa đi vào phòng khách vừa nói: "Mẹ, mẹ có biết Tam Thượng lão sư dạy gì không?"

Bác Trần nghe vậy giật mình, nói: "Này mẹ chưa hỏi, chẳng qua Tam Thượng lão sư biết nói tiếng Trung Quốc, có phải là dạy ngoại ngữ không?"

Trần Đại Bằng cố gắng nghẹn cười, nghiêm túc nói: "Mẹ đoán sai rồi, Tam Thượng lão sư không dạy ngoại ngữ, cũng không phải dạy những môn học mà mẹ nghĩ tới."

Bác Trần nhíu mày nói: "Làm sao con biết?"

Trần Đại Bằng ngồi trên ghế sofa, rót cho mình một ly nước và nói, "Bởi vì con biết Tam Thượng lão sư, vài năm trước đã biết đến rồi."

Bác Trần kinh ngạc nói: "Con đang đùa gì vậy, cho tới bây giờ con còn chưa từng ra nước ngoài, Tam Thượng lão sư người ta cũng là lần đầu tiên đến nước ta, sao con biết người ta được?"

Trần Đại Bằng uống một ngụm nước, nói: "Mẹ, bây giờ đã là thời đại gì rồi, chẳng lẽ nhất định phải mặt đối mặt mới có thể quen biết hả?"

Bác Trần giật mình nói: "Con biết Tam Thượng lão sư trên mạng

à?"

Vẻ mặt Trần Đại Bằng kỳ quái nói: "Con biết Tam Thượng lão sư trong phim nhỏ."

Bác Trần theo bản năng hỏi: "Phim nhỏ gì?"

Trần Đại Bằng nói: "Chính là loại phim nhỏ không thể lộ ra ngoài ánh sáng!"

Bác Trần đầu tiên là nghi ngờ, ngay lập tức trong mắt xuất hiện ánh sáng kinh ngạc không tin nổi, rõ ràng là hiểu phim nhỏ trong miệng của con trai mình là phim gì.

Nhìn Tam Thượng lão sư thanh thuần như vậy, vậy mà đi làm loại phim nhỏ đó? Mà thằng nhóc nhà họ Cát kia lại mang một nữ diễn viên như vậy trở về gặp cha mẹ, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Khó trách ánh mắt thằng con nhà mình nhìn vị "Tam Thượng lão sư" này lại cổ quái như vậy.

Nghĩ đến hôm nay Cát mẫu đắc ý hơn nửa ngày, nếu để cho bà biết thân phận con dâu tương lai này, vậy đối với Cát mẫu luôn luôn sĩ diện mà nói phải chịu bao nhiêu đả kích đây!

Nghĩ đến đây, bác Trần nhịn không được rùng mình một cái.

Trước đây bà còn rất hâm mộ thằng nhóc nhà họ Cát đi du học ba năm đã dẫn theo một cô bạn gái xinh đẹp hiểu lễ phép như vậy trở về, bây giờ quay đầu nhìn lại, vẫn là con sâu gạo nhà mình nhìn thuận mắt, tuy bình thường một chút, nhưng ít nhất hắn vẫn quy củ, không làm mấy chuyện khiến trái tim người ta không chịu nổi.

"Đại Bằng, những gì con nói đều là sự thật?" Bác Trần nhịn không được xác nhận lại một lần nữa.

Trần Đại Bằng cười ha ha nói: "Đương nhiên là thật, đó chính là Tam Thượng lão sư đại danh đỉnh đỉnh, mặc kệ là có mặc hay không, con đều có thể liếc mắt một cái đã nhận ra."

Bác Trần chấn động nói: "Thằng nhóc nhà họ Cát kia rốt cuộc nghĩ

như thế nào vậy, nó không biết thân phận của vị Tam Thượng lão sư này, hay là biết nhưng không thèm để ý?"

Chương 996 - Thân Phận Bị Vạch Trần

Trước vẻ sửng sốt của mẹ mình, Trần Đại Bằng cười hắc hắc, nói: "Là một thanh niên trẻ tuổi, nhất lại là người đã từng tới Nhật Bản du học, sao có thể không biết cô Mikami được? Lùi một bước mà nói, kể cả hắn chưa từng xem phim của cô Mikami, nhưng Mikami là một trong những diễn viên màn ảnh nhỏ nổi tiếng nhất Nhật Bản, hắn ngồi cùng với người ta, người bên cạnh chắc chắn có thể nhận ra cô ấy được, cho nên không thể nào có chuyện hắn không biết."

Bà Trần khó hiểu, nói: "Thằng nhóc Cát gia kia rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy, biết rõ cô Mikami làm công việc như vậy, thế mà lại chẳng để ý chút nào?"

Trần Đại Bằng nói: "Ai biết được hắn nghĩ như thế nào." Nhưng trong lòng lại âm thầm bổ sung thêm một câu: "Chắc là hắn cảm thấy như vậy sẽ càng kích thích hơn chứ gì!"

Bà Trần hỏi: "Cô Mikami kia, ở nước chúng ta cũng rất nổi tiếng sao?"

Trần Đại Bằng đáp: "Cô ấy cực kì nổi tiếng đối với đàn ông trẻ tuổi, ở những độ tuổi khác thì có lẽ cũng không có tiếng tăm gì nhiều."

Bà Trần giật mình nói: "Khó trách thím Cát cũng mang cô Mikami ra khoe khoang nửa ngày, nhưng không một ai có thể nhận ra cô ta là ai."

Trần Đại Bằng hỏi: "Mẹ, mẹ cảm thấy nếu như thím Cát biết rõ thân phận của cô Mikami, liệu thím ấy có không đồng ý cho thằng nhóc Cát Kiếm Minh kia tiếp tục quen với cô Mikami nữa không?"

Bà Trần khẳng định chắc nịch: "Đương nhiên là sẽ không đồng ý rồi, thím Cát nổi danh là sĩ diện, nếu như bà ấy đồng ý, về sau làm sao mà nhấc nổi đầu lên trước mặt mấy bà hàng xóm nữa, đánh

chết bà ấy cũng không đồng ý đâu."

Trần Đại Bằng có chút cười trên nỗi đau của người khác, nói: "Nói như vậy thì sắp có trò hay để xem rồi!" Hắn cũng không có gì ác ý gì, chỉ là trước đó tên nhóc Cát Kiếm Minh kia làm liên lụy tới hắn, khiến mẹ hắn dỗi hắn cả nửa ngày, giờ sắp tới phiên thằng nhóc kia gặp xui xẻo rồi, hắn có chút vui vẻ cũng là chuyện có thể hiểu được.

Bà Trần do dự nói: "Mẹ rốt cuộc có nên nhắc nhở thím Cát một chút không?"

Trần Đại Bằng vội vàng lắc đầu: "Mẹ, mẹ không nên làm mấy chuyện tốn công lại vô ích như thế, nếu như mẹ phơi bày thân phận thật sự của cô Mikami, vậy thím Cát cũng không nhất định sẽ cảm kích mẹ đâu, ngược lại, có lẽ còn hận mẹ kìa."

Bà Trần cau mày nói: "Đều là hàng xóm với nhau, kể cả bà ấy có không cảm kích mẹ, thì cũng sẽ không đến mức hận mẹ đâu?"

Trần Đại Bằng nói: "Dù sao thì lòng người khó dò, loại chuyện này không ai nói chắc được, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa, giấy không thể gói được lửa, việc này sớm muộn cũng sẽ lộ ra ánh sáng mà thôi."

Bà Trần nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: "Được rồi, vậy mẹ trước cứ nhịn chút vậy, nếu như mọi chuyện vẫn không bị phơi bày, chờ tới khi cô Mikami kia đi rồi, mẹ sẽ nghĩ cách nói một câu với bà Cát."

Trần Đại Bằng cảm thấy quả bom lớn như này, rất nhanh sẽ có người chọc nổ thôi, cũng không nói thêm cái gì.

Chuyện hắn muốn làm nhất bây giờ chính là tranh thủ thời gian về phòng bật máy tính lên, mở những tác phẩm kinh điển của cô Mikami trong một tệp bí ẩn nào đó lên xem lại một lần, cảm giác có lẽ sẽ còn kích thích hơn so với trước...

...

Trần Đại Bằng không dự đoán sai, quả bom cô Mikami này, ngay đêm hôm đó đã có người chọc nổ, nổ mạnh tới mức trong phạm vi vài dặm xung quanh đều biến thành vùng đất hoang tàn.

“Tin tức lớn đây, mấy người đã nghe gì chưa?”

“Tin tức lớn gì?”

“Thằng nhóc đi du học Nhật Bản của Cát gia kia mang về một cô gái Nhật vóc dáng tốt, giá tị nhan sắc cao lại lễ phép, việc này mấy người không nghe nói gì sao?”

“Cái này có gì mà tin tức lớn chứ, buổi sáng nay chúng tôi đã biết rồi.”

“Vậy mấy người có biết rõ thân phận của cô gái người Nhật kia không?”

“Không phải nói là làm cô giáo ở Nhật sao? Chẳng lẽ cô Mikami kia còn có thân phận nào khác không muốn người ta biết? Là tiểu thư của đại tài phiệt ở Nhật Bản? Hay là đời sau của nhân vật lớn gì? Thằng nhóc Cát gia kia không lẽ lại có bản lĩnh lớn như vậy sao?”

“Ha ha, tôi mà không nói, mấy người đánh chết cũng không đoán ra đâu.”

“Cô Mikami kia rốt cuộc là có thân phận gì, đừng úp úp mở mở nữa, mau nói thẳng ra đi.”

“Tôi vừa mới nghe nói, cô Mikami kia là một diễn viên màn ảnh nhỏ cực kì nổi tiếng bên Nhật, tôi thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới, thằng nhóc Cát gia kia vậy mà lại táo bạo như vậy, đem một diễn viên màn ảnh nhỏ nổi tiếng bên Nhật về ra mắt gia trưởng.”

“Trời ạ, là thật hay giả vậy? Cô Mikami kia vậy mà lại là diễn viên màn ảnh nhỏ sao?”

“Tin tức của ông lấy ở đâu ra vậy? Có phải nhầm lẫn gì rồi không?”

“Nguồn tin đảm bảo đáng tin cậy, nghe nói bà Cát cũng tức đến mức nhập viện luôn rồi!”

“Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, thằng nhóc Cát gia kia đi Nhật Bản du học không biết là học được cái gì vậy, ở quốc gia

chúng ta, cưới một diễn viên phim cấp ba không biết là đã phải nhận chỉ trích lớn tới mức nào rồi, chứ đừng nói là diễn viên màn ảnh nhỏ trứ danh Nhật Bản, này đúng là quá kinh khủng mà!"

"Khá lắm, thằng nhóc Cát gia kia đúng là không phải táo bạo bình thường thôi đâu!"

"May mà không phải con trai tôi, nếu như con trai tôi dám mang một diễn viên màn ảnh nhỏ người Nhật về ra mắt gia trưởng, tôi không đánh gãy chân nó mới là lạ đấy."

Chương 997 - Thân Phận Bị Vạch Trần (2)

"Tôi đoán chừng thằng nhóc Cát gia kia đã bị văn hóa Nhật Bản tẩy não rồi, bởi vì ở Nhật, làm diễn viên màn ảnh nhỏ là chuyện rất bình thường, còn có rất nhiều cô gái đã có nghề nghiệp đàng hoàng lựa chọn làm nghề tay trái là diễn viên màn ảnh nhỏ, ngay cả thiếu nữ mới thành niên cũng có, còn có rất nhiều cô gái nhận được sự ủng hộ từ người nhà hoặc chồng, việc này đặt ở quốc gia chúng ta thì quả thực đúng là hoang đường."

"Điều kiện các nước khác nhau, văn hóa các quốc gia cũng vậy, ở Nhật Bản, tất cả mọi người đều tán đồng loại văn hóa này, vậy thì không có gì đáng nói, hay là thằng nhóc Cát gia kia có ý định nhập cư bên đó rồi?"

"Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới mới thấy đúng thật là có khả năng này, nếu như sống ở quốc gia chúng ta mà nói, thằng nhóc Cát gia kia làm sao gánh nổi sự chỉ trỏ của người ngoài chứ!"

"Mỗi người có chí riêng, người ngoài như chúng ta cũng không có tư cách nói cái gì, nhưng làm thế nào qua được cửa ải cha mẹ ngược lại là một vấn đề lớn, bà Cát còn tức tới mức nằm viện luôn cơ mà!"

"Con lớn rồi, cánh cũng cứng rồi, nếu như thằng nhóc Cát gia kia quyết tâm muốn kết hôn với cô Mikami đó, vậy thì cha mẹ nó cũng không làm gì được nó."

"Cái này cũng chưa chắc, phải biết là thằng nhóc Cát gia vẫn còn

đang đi học đấy, chỉ cần cha mẹ nó chặt đứt nguồn vào tài chính của nó thì không phải nó sẽ phải ngoan ngoãn chia tay với cô Mikami kia sao?"

"Chặt đứt nguồn kinh tế là một cách, nhưng không nhất định có thể đạt được mục đích, chỉ cần tình cảm giữa hai người tốt, có lẽ cô Mikami kia sẽ chịu nuôi thằng nhóc Cát gia kia thì sao?"

"Vậy thì phải xem xem tình cảm giữa hai người đó có thật sự sâu đậm tới mức đó hay không rồi."

"Lại nói, từ sau khi trưởng thành, tôi chưa từng xem mấy thể loại phim kia, bây giờ tôi thật sự rất tò mò về cô Mikami kia đấy, không biết trong mấy người có ai đã từng xem phim của cô ấy chưa?"

"Đậu má, nghe ông nói thế tôi cũng cảm thấy hứng thú, mấy thanh niên chắc chắn là có lưu trữ loại phim như này, chỉ là trưởng bối như chúng ta mà hỏi thì có chút không hay."

"Không hỏi được người thật, thì chúng ta lên mạng hỏi dân mạng thôi!"

"Ừm, mấy người có ai muốn thì nói để tôi chia sẻ một lần luôn, tôi muốn xem thử xem diễn viên màn ảnh nhỏ được xưng là đỉnh cấp của thời đại này trâu bò tới mức nào."

"Tôi cũng muốn."

"Tính cả tôi nữa."

...

Bệnh viện top ba nào đó.

Cát mẫu sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, cả người ốm yếu, tinh thần suy sụp.

Bà thật sự hoàn toàn không ngờ tới rằng, đứa con dâu tương lai bà yêu thích này vậy mà lại là một diễn viên màn ảnh nhỏ, đây thật sự là đả kích quá lớn đối với bà.

Phải biết rằng, hôm nay bà còn khoe khoang lên xuống trước mặt đông đảo hàng xóm, kết quả, bây giờ thân phận của người ta đã lộ ra ánh sáng, đứa con dâu tương lai dáng người tướng mạo đều xếp vào hàng tốt nhất kia của bà hóa ra lại làm loại công việc kia, từ nay về sau bà còn lấy đâu ra mặt mũi mà đứng trước mặt hàng xóm nữa?

Việc này, đoán chừng bà sẽ bị hàng xóm xung quanh chế giễu sau lưng cả đời.

Nghĩ đến đây, Cát mẫu cảm giác như ngay cả tim mình cũng thấy khó chịu, chỉ hận không thể treo hận thằng con trời đánh kia lên trừng trị một trận.

Thanh danh của hai vợ chồng bà đã hoàn toàn bị thằng nghịch tử kia phá hủy rồi.

“Bà à, tính tình này của bà thật sự cần phải sửa đổi một chút, có cái gì thì chúng ta cứ từ từ nói là được, chọc tức thân thể mình như vậy thì có thể có tác dụng gì chứ?” Cát phụ lên tiếng khuyên nhủ.

Cát mẫu nghe xong lời này, cơn tức lại không nhịn được trào lên, cắn răng nghiến lợi nói: “Ông Cát, ông cũng không nhìn một chút xem thằng con ngỗ nghịch kia của ông đã làm chuyện ngu xuẩn gì, vậy mà lại mang một diễn viên màn ảnh nhỏ về ra mắt cha mẹ, nó thật đúng là rất được đấy!

Nó không cần mặt mũi, nhưng tôi cần đấy!

Một người phụ nữ như vậy cũng mang về ra mắt gia trưởng cho được, trong đầu nó chỉ toàn phân thôi sao?

Nó có biết rõ cưới một người phụ nữ như vậy sẽ đem đến hậu quả gì không?

Những cái khác tôi cũng không muốn nói nhiều, chỉ nói sau khi con nó lớn lên rồi, sau đó thấy những bộ phim mà mẹ mình từng đóng kia, nó làm sao chịu nổi được chứ! !!”

Cát phụ nghe xong cũng nhíu chặt mày lại, nghĩ tới cháu trai sau khi lớn lên, cùng với mấy đứa bạn cùng lớp hay bạn thân lén lút

xem mấy bộ phim người lớn kia, kết quả lại phát hiện nữ chính trong phim chính là mẹ mình...

Gặp phải tình huống như vậy, kiểu gì tinh thần cũng sẽ sụp đổ thôi!

Nghĩ tới đây, Cát phụ liền vội vàng gật đầu, nói: “Bà à, bà nói đúng, con trai làm ra chuyện như vậy quả thực quá khốn nạn, lát nữa tôi sẽ nói chuyện tử tế với nó một lần, bảo nó nhanh chóng chia tay với cô bạn gái kia.”

Cát mẫu vô lực phất phất tay: “Vậy ông mau đi nói đi, thuận tiện cảnh cáo nó, nếu như không chia tay với cô gái kia, thì sau này cũng không cần về gặp tôi nữa, tôi sợ bị nó chọc cho đang sống sờ sờ thành tức chết.”

Cát phụ đáp: “Biết rồi, vậy bà nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi đi một chút rồi quay lại.”

Cát mẫu ừ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Cát phụ ngầm thở dài, lập tức đi ra khỏi phòng bệnh.

Chương 998 - Thân Phận Bị Vạch Trần (3)

Tại bãi đỗ xe của một bệnh viện top ba nào đó.

Cát Kiếm Minh cùng với cô Mikami đang ngồi trên xe, sau khi thân phận của bạn gái bị vạch trần, đưa mẹ tức giận tới ngất đi nhập viện xong, vì để trách lại kích thích tới mẹ mình, hắn và bạn gái vẫn luôn ngồi đợi trên xe.

Lúc này, sắc mặt Cát Kiếm Minh có chút khó coi, hắn cũng nghĩ rằng đem bạn gái về ra mắt gia trưởng, nếu như thân phận có bị vạch trần thì chắc chắn sẽ khiến cho cha mẹ tức giận.

Nhưng hắn thật sự chưa từng nghĩ tới mẹ hắn sẽ tức giận đến mức ngất đi như vậy, hắn vẫn đánh giá thấp mức độ kích thích của thân phận diễn viên màn ảnh nhỏ này tới cha mẹ rồi.

Xét phương diện văn hóa này, ở Trung Quốc và ở Nhật Bản bên kia thật sự là hoàn toàn khác biệt.

Bây giờ đã làm tám, chín giờ tối, qua ánh đèn mờ mờ từ bên ngoài chiếu vào, cô Mikami nhìn thấy vẻ mặt bạn trai có chút không đúng, liền khom người ghé vào, nói: “Anh Cát, em thật sự rất xin lỗi, thân phận của em, có vẻ như cha mẹ anh rất khó tiếp nhận nổi.”

Cát Kiếm Minh vội vàng nắm chặt tay cô, nói: “Mikami à, chuyện này không liên quan tới em, đây là do sự khác biệt văn hóa giữa hai nước chúng ta tạo thành.”

Cô Mikami hỏi: “Anh Cát, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cát Kiếm Minh nói: “Cha anh bên kia hẳn là không có vấn đề quá lớn, nói chuyện với ông ấy vài câu là được, phía mẹ anh, cũng chỉ có thể đợi cảm xúc của bà bình ổn lại, sau đó nói chuyện với bà một chút.”

Cô Mikami lại hỏi: “Anh Cát, anh có chắc chắn sẽ thuyết phục được cha mẹ mình không?”

Cát Kiếm Minh lắc đầu, nói: “Không chắc chắn...”

Lời còn chưa nói hết, điện thoại di động của hắn đã kêu lên, hắn liền lấy ra xem, sau đó nói: “Là điện thoại của cha anh gọi tới.”

Cô Mikami lập tức giục: “Vậy anh mau nghe đi!”

Cát Kiếm Minh nhẹ gật đầu, nhấn nút nhận, nói: “Cha, mẹ con thế nào rồi?”

Cát phụ không trả lời, mà nói: “Cha đang ở chỗ đôi thạch sư ở cạnh cổng bệnh viện, con mau qua đây, cha nói chuyện với con vài câu.”

Cát Kiếm Minh đáp: “Được rồi, cha, con lập tức qua đó ngay đây.”

Trong xe cực kì yên tĩnh, cho nên cô Mikami cũng nghe rõ nội dung cuộc điện thoại, chờ Cát Kiếm Minh cúp máy rồi, cô liền cực kì hiểu chuyện nói: “Anh Cát, anh mau đi đi, nói chuyện thật cẩn

thận với cha anh một lần, đừng chọc giận ông ấy, em sẽ chờ trong xe anh."

Cát Kiếm Minh ừ một tiếng, nói: "Vậy ủy khuất em chờ anh ở đây một chút, anh sẽ trở lại nhanh thôi."

Mikami an ủi: "Đi đi, anh không cần phải lo cho em."

Cát Kiếm Minh nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, đẩy cửa xe ra, sau đó đi về phía cổng lớn bệnh viện.

Mấy phút sau, hai cha con gặp mặt.

Cát Kiếm Minh vừa gọi một tiếng cha, cha hắn đã nhào tới mắng: "Cát Kiếm Minh, có phải đầu óc con bị úng nước rồi không, con vậy mà lại mang một diễn viên màn ảnh nhỏ về ra mắt gia trưởng à?

Con cho rằng đây là ở Nhật Bản sao?

Tình huống trong nước chúng ta là như thế nào, con chẳng lẽ không biết sao?

Quan trọng là con mang về thì mang về, nhưng sao lại không nói rõ với chúng ta trước, hại mẹ con từ sáng sớm đã vui vẻ mang cô gái kia đi khắp xóm làng khoe khoang, bây giờ thì hay rồi, thân phận diễn viên màn ảnh nhỏ bị phơi bày, về sau mẹ con cũng không thể ngóc đầu lên trước mặt hàng xóm nữa, con có biết không?"

Cát Kiếm Minh bị mắng tới nghẹn họng, không nói được gì, nửa ngày sau mới chán nản nói: "Cha, đúng là con cân nhắc không chu toàn, nhưng con và Mikami là thật lòng yêu nhau, cô ấy cũng đồng ý với con sẽ từ bỏ công việc đó rồi, sẽ cùng con chung sống thật tốt, hi vọng hai người có thể chúc phúc cho chúng con."

"Cát Kiếm Minh, con đúng là hồ đồ mà!" Cát phụ chỉ hận rèn sắt không thành thép, tiếp tục mắng: "Con cho rằng chỉ cần bỏ việc là có thể xóa bỏ mọi chuyện sao? Vợ con làm chuyện đó với những người đàn ông khác, để cho vô số thằng đàn ông khác nữa trên thế giới chứng kiến, trong lòng con không để ý chút nào sao?"

Cát Kiếm Minh nói: “Cha, đó cũng là chuyện từ trước khi con quen cô ấy rồi, ai bảo con không gặp được cô ấy sớm hơn chứ! Chỉ cần sau khi cô ấy ở cùng con chỉ trung thành với con thôi là được, thời đại bây giờ cũng không thể lật sổ tính chuyện như vậy được.”

“Cát Kiếm Minh, con ăn phải bùa mê thuốc lú gì của nó rồi à?” Cát phụ nghe xong thì tức tới mức muốn tát cho thằng con này một cái, thở phì phò không ngừng, nói: “Con có từng nghĩ tới nếu như con thật sự kết hôn với cô ta, về sau con của các con lớn lên, tụ tập với đám bạn học hay bạn thân lén lút xem phim người lớn, sau đó phát hiện nhân vật chính trong phim chính là mẹ mình, sẽ có phản ứng như thế nào chưa?

Cha làm sao lại sinh ra cái đứa ích kỉ như con vậy chứ, lúc con cho ra quyết định này có từng nghĩ tới cha mẹ mình chưa?

Có nghĩ tới con cái tương lai của mình chưa?

Cha không hề có kì thị gì đối với diễn viên màn ảnh nhỏ, đây cũng chỉ là một công việc mưu sinh mà thôi, cha cũng từng động tâm với diễn viên của một bộ phim nào đó như vậy, nhưng thích và cưới về làm vợ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, con có hiểu không?”

Chương 999 - Mời Người Làm Mối? Chuyện Này Đáng Tin Sao?

Những lời mắng của cha khiến cho tâm tư của Cát Kiếm Minh có chút dao động, lúc trước hắn chỉ muốn cưới Mikami về làm vợ, cũng đã nghĩ qua vấn đề sinh con, nhưng chưa nghĩ tới chuyện sau khi đứa nhỏ lớn lên sẽ xem mấy video nhạy cảm kia.

Bây giờ bị cha nhắc tới, Cát Kiếm Minh ngẫm lại nếu như xuất hiện loại khả năng này thì con trai của hắn có lẽ thật sự sẽ sụp đổ. Dù sao cùng bạn tốt hoặc là bạn học cùng nhau xem mẹ của bản thân…

Trừ khi là tâm lý biến thái, nếu không sẽ có mấy người gánh vác được loại hình tượng này đây?

Về việc ngăn cản con trai xem mấy loại phim kia đó căn bản là chuyện không thể nào. Vào thời đại tin tức phát triển như bây giờ, có mấy đàn ông thế hệ mới mà chưa từng xem thể loại phim đó chứ?

Dựa vào đâu con của hắn có thể ngoại lệ?

Nghĩ tới đây, Cát Kiếm Minh cảm thấy như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân, cả người cũng nhịn không được mà run rẩy.

Cát phụ nhìn phản ứng của con trai liền hiểu rõ con của hắn chưa từng cân nhắc qua loại vấn đề này. Hắn tức thì tức, nhưng mà tỏ ra là đã hiểu. Dù sao tuổi của con trai còn nhỏ, vẫn còn là học sinh, cân nhắc vấn đề không được chu toàn là chuyện bình thường.

Thế là, giọng điệu Cát phụ có chút hòa hoãn lại: "Chuyện cũng đã xảy ra rồi, đừng nhiều lời vô ích nữa. Chuyện con bây giờ cần phải làm là tranh thủ thời gian chia tay với cô ấy, sau đó nói với bên ngoài là không biết thân phận của cô ấy. Mặc kệ người khác tin hay không, đây cũng là một tấm màn che."

Lý trí còn sót lại nói cho Cát Kiếm Minh biết, lựa chọn chia tay là kết quả tốt nhất. Dù sao cưỡng ép ở cùng một chỗ với Mikami sẽ đưa tới hậu quả quá nghiêm trọng.

Nhưng nghĩ tới lúc hắn ở cùng Mikami, hưởng thụ loại cảm giác vô cùng vui vẻ kia, Cát Kiếm Minh lại cảm thấy vô cùng không muốn.

"Cha, về việc có chia tay hay không, cha cho con chút thời gian suy tính một chút đi, chờ trong lòng con có đáp án sẽ nói cho cha biết, dù sao con cũng sẽ không kết hôn sớm như vậy." Cát Kiếm Minh sử dụng chiến lược kéo dài.

Cát phụ trừng mắt liếc hắn một cái: "Cát Kiếm Minh, cha đều đã nói rõ ràng với con như thế rồi, con còn có cái gì cần suy tính?"

Cát Kiếm Minh nói: "Cha, thân phận của Mikami đúng là một vấn đề lớn tại quốc gia chúng ta, nhưng ở bên phía Nhật Bản thì không có gì là đáng xấu hổ cả. Sau khi con tốt nghiệp đại học còn không xác định được là ở lại Nhật Bản công tác hay là về nước công tác,

cho nên chờ sau khi con tốt nghiệp lại cân nhắc đến chuyện có chia tay hay không cũng được mà đúng chứ?"

Cát phụ nghe rõ, trong lòng tiểu tử này vẫn là không nỡ chia tay với Mikami kia, thậm chí dự định sau khi tốt nghiệp sẽ ở lại Nhật Bản công tác, như này sẽ có thể cưới nàng làm vợ mà không hề cố kỵ gì.

Giờ phút này, Cát phụ đã hối hận, lúc trước tại sao phải đưa tiểu tử thối này đến Nhật Bản du học chứ?

Hiện tại thì hay rồi, tiểu tử thối này vì một lão sư Nhật Bản…

Cát phụ mệt mỏi nói: "Cát Kiếm Minh, cha biết rõ trong lòng con đang có chủ ý gì, nhưng mà bây giờ mẹ con còn nằm ở trên giường bệnh. Nếu để cho nàng biết con còn tiếp tục ở chung một chỗ với Mikami lão sư, con không sợ sẽ khiến cho mẹ mình tức đến mức nguy hiểm tính mạng hay sao?"

Cát Kiếm Minh nghĩ đến tính tình của mẹ, nếu như hắn kiên trì muốn cưới Mikami thì có lẽ thực sẽ khiến cho mẹ hắn tức chết. Hắn không khỏi thở dài một tiếng, có chút mất mát mà nói: "Được rồi, con nghe các người, lập tức chia tay với cô ấy là được rồi đúng không?"

Cát phụ nói: "Con trai à, không phải là cha mẹ muốn can thiệp vào hôn nhân của con, thật sự là lựa chọn này của con quá bất hợp lí. Nhà chúng ta cũng coi như là gia đình có mặt mũi. Nếu như thật sự để con cưới Mikami kia về thì sau nhà chúng ta thật sự sẽ không có cách nào làm người, con hiểu không?"

Tâm trạng của Cát Kiếm Minh có chút sa sút, nói: "Con biết rồi, cha trở về phòng bệnh chăm sóc mẹ đi, con sẽ không đi gặp để tránh bà ấy bị kích thích."

Cát phụ gật đầu nói: "Vậy cha sẽ đi trước, con cẩn thận xử lý chuyện của Mikami lão sư đi, trong nhà đã không thích hợp cho nàng ở. Con thuê một căn phòng bên ngoài cho nàng ở một đêm, ngày mai đưa nàng về Nhật Bản đi!"

Cát Kiếm Minh ừm một tiếng, liền quay người đi về phía bãi đỗ xe.

Cát phụ thấy thế thì ngầm thở dài, cũng trở về phòng bệnh thăm bạn già.

…

Mấy phút sau.

Sắc mặt Cát Kiếm Minh nặng nề trở lại trong xe.

Rất nhanh…

Mikami âm u nói: "Cát-kun, có thể gặp được anh là may mắn lớn nhất đời này của em, chỉ tiếc chúng ta quen biết hơi chậm, em đã lựa chọn cái nghề này, kết quả cái nghề nghiệp này đã trở thành chướng ngại vật ngăn cách chúng ta."

Gia Kiếm Minh tiến vào thời gian hiền giả, đầu óc thanh tỉnh không ít, hắn khởi động xe, nhìn bạn gái đang sửa sang quần áo, nói: "Mikami, đây đều là mệnh, nếu như em không lựa chọn cái nghề đó thì anh cũng không có cơ hội nhận biết em, chỉ trách văn hóa hai nước chúng ta khác biệt, cho nên chuyện chúng ta ở cùng một chỗ mới trở nên khó khăn trùng điệp."

Mikami hỏi: "Cát-kun, vậy anh bây giờ là muốn chia tay với em sao?"

Cát Kiếm Minh lắc đầu nói: "Không chia tay."

Mikami nói: "Vậy anh định bàn giao với bác trai bác gái thế nào?"

Cát Kiếm Minh vừa lái xe rời khỏi bệnh viện vừa nói: "Trước cứ giấu diếm bọn họ đã, anh còn phải hoàn thành việc học tại Nhật Bản, thời gian một năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện, nói không chừng đến lúc đó anh đã thuyết phục được cha mẹ đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ!"

Mikami không được lạc quan như hắn, dù sao cô đã tận mắt nhìn thấy mẹ của bạn trai tức đến ngất đi sau khi biết thân phận của mình.

Nhưng mà, Mikami cũng không muốn nói ra mấy chuyện mấy hứng này, mà là cười phụ họa: "Cát-kun nói đúng, Trung Quốc các

người có câu 'Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng', nói không chừng ngày nào đó bác trai bác gái nghĩ thông suốt thì sao!"

Cát Kiếm Minh gật đầu nói: "Chính là cái đạo lý này, nhưng mà hôm nay xảy ra chuyện như vậy, lại ở trong nhà có chút không thích hợp. Anh đưa em đến khách sạn trước, rồi lại quay về nhà lấy hành lý qua cho em."

"Cát-kun, gây thêm phiền toái cho anh rồi!"

"Đừng nói như vậy, là anh không trấn an được cha mẹ, khiến em phải chịu ủy khuất!"

Chương 1000 - Mời Người Làm Mối? Chuyện Này Đáng Tin Sao? (2)

Trong phòng bệnh.

Cát phụ thuật lại cuộc nói chuyện với con trai cho bạn già của mình, nhìn dáng vẻ không nói tiếng nào của nàng, hắn không khỏi hỏi: "Bà đang nghĩ gì thế?"

Ánh mắt Cát mẫu nhìn về phía hắn, khẽ nói: "Ông tin tưởng mấy lời kia của nó sao? Con trai do chính tôi sinh ra tôi còn không hiểu rõ nó sao? Nó đồng ý chia tay với người phụ nữ kia ở trước mặt ông, chỉ là kế hoãn binh mà thôi. Dù sao sau này nó còn phải tiếp tục học tập tại Nhật Bản, nó có ở chung một chỗ với người phụ nữ kia hay không thì ông và tôi đều không biết, còn không phải tùy ý nó sao?"

Trong mắt Cát phụ lóe lên vệt sáng, nói: "Tôi biết rõ nó đang dùng kế hoãn binh, nhưng chúng ta cũng không thể cưỡng ép trong loại chuyện này được. Nếu như thật sự xảy ra xích mích, nó có thể sẽ trực tiếp ở lại Nhật Bản không trở lại, chúng ta không phải là sẽ mất trắng hay sao?"

Cát mẫu nhíu mày, lập tức khẽ gật đầu nói: "Ông nói cũng có đạo lý, hiện tại chính là lúc bọn chúng như keo như sơn, cưỡng ép bọn chúng tách ra đúng thật là có khả năng phản ngược."

Cát phụ thản nhiên nói: "Cho nên trước hết cứ ổn định nó đã, cho nó một chút thời gian giảm xóc, đồng thời nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này."

Cát mẫu nói: "Ông có biện pháp nào?"

Cát phụ đã tính trước nói: "Mời người làm mối tìm kiếm cho hắn một cô gái ưu tú, kéo tâm hắn về từ Nhật Bản, giải quyết vấn đề này từ căn nguyên."

Cát mẫu kinh ngạc nói: "Mời người làm mối? Chuyện này đáng tin sao?"

Cát phụ nói: "Chắc là đáng tin cậy, trước đó không lâu tôi có ra ngoài tụ họp với hai người bạn học cấp ba, lúc nói tới chuyện hôn nhân của con gái bọn họ, tôi nghe một bạn học trong đó nói, tại tỉnh Quế có một đại sư mai mối nổi tiếng cả nước. Đại sư mai mối này am hiểu tính toán nhân duyên, hắn chưa từng có tiền lệ thất bại nào trong việc mai mối, hơn nữa các cặp được mai mối sau khi cưới đều vô cùng hạnh phúc. Chúng ta chỉ cần mời đại sư mai mối này xuất mã, có lẽ có thể giúp tiểu tử thúi kia tìm kiếm được đối tượng nó thích, sau đó kéo tâm nó trở về."

Cát mẫu nghe vật thì trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày mới hỏi: "Lão cát, quốc gia chúng ta còn có đại sư mai mối lợi hại như vậy sao? Đây rốt cuộc là thật hay là giả?"

Cát phụ nói: "Đây là chuyện mà vị bạn học cũ kia chính miệng nói ra. Hơn nữa, hắn đều đã sắp xếp cho con trai hắn, chắc chắn không giả được. Hắn gạt tôi chuyện này thì có chỗ tốt gì chứ?"

Nghe đến đó, Cát mẫu vốn đang ốm yếu đột nhiên lên tinh thần, nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường bệnh, nói: "Nếu là sự thật thì chúng ta ngày mai sẽ tự mình bay đến tỉnh Quế mời môi."

Cát phụ khoát tay, nói: "Không cần phải gấp gáp như vậy, bà cứ dưỡng tốt thân thể mình rồi lại nói."

Cát mẫu trực tiếp đi giày xuống giường, nói: "Sao có thể không vội được, vừa nghĩ tới chuyện tiểu tử thúi kia ở cùng một chỗ với phụ nữ làm cái nghề kia, trong lòng tôi đã vô cùng khó chịu. Mau chóng

giải quyết chuyện này sẽ khiến tôi khỏe hơn nhiều so với việc uống các loại thuốc dưỡng bệnh. Ông nhanh đi đánh tiếng với bác sĩ Trương, sau đó trở về thu dọn đồ đi."

Cát phụ vội vàng ấn nàng ngồi xuống, nói: "Bà cũng thật là nói gió chính là mưa, trước đó bà mới té xỉu, vẫn nên lưu lại quan sát một đêm, nếu không có việc gì thì ngày mai lại xuất viện!"

Cát mẫu đành nghe theo lời nói của bạn già, nằm lại giường bệnh, nói: "Vậy ông nói cho tôi nghe về đại sư mai mối kia đi, ngày mai sau khi xuất viện tôi sẽ cùng ông bay qua mời môi, đến lúc đó phải xem nên chuẩn bị quà tặng gì cho phù hợp."

Cát phụ gật đầu, sau đó kể lại sự tích của Giang đại sư mà hắn nghe được từ chỗ bạn học cũ cho bạn già của mình nghe, khiến cho bạn già của hắn sửng sốt một chút.

…

Khách sạn năm sao nào đó.

Sau khi Cát Kiếm Minh thu xếp cho Mikami, lại lái xe về nhà đưa hành lý của nàng tới, sau đó hắn cũng không có về nhà mà ở khách sạn cùng Mikami.

Đêm nay, hai người sắp chia tay đã xảy ra chuyện gì ở trong khách sạn chỉ có chính bọn họ biết rõ.

Sáng ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Cát Kiếm Minh liền dẫn Mikami đi thẳng đến sân bay.

Đến sân bay, trước khi qua kiểm an, Cát Kiếm Minh ôm nàng nói: "Mikami, chuyến đi Trung Quốc này thật sự đã ủy khuất cho em rồi. Em về Nhật Bản trước đi, khoảng mười ngày nửa tháng nữa anh sẽ qua đó tìm em."

Mikami chôn đầu ở trong lồng ngực của hắn, nói: "Cát-kun, em không ủy khuất, anh ở nhà phải thương lượng tốt với bác trai bác gái, không nên đối đầu với bọn họ, chúng ta còn có không ít thời gian, không vội!"

Cát Kiếm Minh nói: "Em yên tâm đi, anh biết rõ nên làm như thế

nào."

Hai người vuốt ve an ủi hồi lâu, Cát Kiếm Minh mới lưu luyến không rời đưa nàng lên chuyến bay đéne Nhật Bản.

Mikami, có thể nói là đến vội vàng đi cũng vội vàng.

…

Tỉnh thành tỉnh Hồ Nam.

Trong hồ bơi biệt thự Kha gia, Đồng Lệ Toa mặc áo tắm, uyển chuyển bơi lội ở dưới nước.

Bơi lội là phương thức rèn luyện mà Đồng Lệ Toa đã duy trì hai mươi mấy năm, trước đó mỗi lần bơi tới bơi lui, bà đều phải nghỉ ngơi thật tốt một lần, nhưng hôm nay không biết có phải là vì điên cuồng hay không mà bà không ngừng bơi đi bơi lại hơn mười lần, cho đến khi kiệt sức, mới tựa ở bên cạnh nghỉ ngơi.

Kể từ khi phát hiện ra chuyện xấu xa của chồng, tâm trạng của Đồng Lệ Toa chưa bao giờ là tốt cả. Mặc dù bà đã ngay lập tức đập tiền để đuổi người, nhưng buồn bực trong lòng lại không có giảm bớt chút nào.

Bởi vì dù là chồng bà hay là con trai của bà đều hoài nghi Quan Tử Duyệt đột nhiên biến mất là do bà giở trò quỷ, khiến bà gần đây vẫn luôn bận ứng phó với hai cha con này, còn không dám vạch trần chuyện xấu của chồng. Chuyện này khiến cho bà cực kỳ phiền muộn.

Đây không phải là sợ sau khi vạch trần thì hai cha con bọn họ sẽ trở mặt thành thù, mà là sợ chồng bà sẽ cắt đứt nguồn kinh tế của bà. Bởi vì quyền lực tài chính trong nhà vẫn nằm trong tay chồng bà. Lúc trước, khi bà gả cho hắn, bởi vì hắn cha mẹ cực lực phản đối, hai người lúc đó đã ký vào thỏa thuận tài sản hôn nhân.

Cho nên, bà bây giờ có thể sống cuộc sống phu nhân nhà giàu hoàn toàn phải nhìn sắc mặt của chồng mình, bà đương nhiên không dám chọc cho chồng mình tức giận.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho dù phát hiện chuyện

xấu xa của chồng nhưng vẫn lựa chọn nuốt giận vào bụng.

Điều càng khiến cô buồn bực hơn là, bà vì giải quyết chuyện này, trước đó không lâu còn tự thân chạy tới văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở tỉnh Quế, kết quả bị Giang đại sư nổi danh cả nước kia hung hăng đánh vào mặt.

Nghe xong lời nói của Giang đại sư, bà thật sự đã hối hận đến phát điên. Lúc đó, nếu như không phải do bà quá xem thường người khác, mà nghe lời vị Giang đại sư này thì con trai của bà đã đã sớm liên hôn với Lê gia tỉnh Quế có thực lực kinh tế gấp ba lần Kha gia bọn họ.

Cứ như vậy, không chỉ lực ảnh hưởng của Kha gia sẽ được tăng lên trong giới kinh doanh, cũng sẽ không xảy ra chuyện bẩn thỉu đó, đáng tiếc tất cả mọi thứ đều bị sự cao ngạo của bà phá huỷ!

Bây giờ hối hận đã không giải quyết được vấn đề, Đồng Lệ Toa nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định mất bò mới lo làm chuồng, lại đến môi giới hôn nhân Hạnh Phúc bái phỏng Giang đại sư một lần nữa.

Lần này, bà muốn thành khẩn xin lỗi hắn, nhìn xem có thể mời hắn xuất mã, thay con trai nàng tìm kiếm một đối tượng thích hợp hay không, dùng chuyện này để làm áp lực hiện tại của nàng.

Hi vọng, Giang đại sư có thể đại nhân không chấp nhặt với tiểu nhân!

“Phốc…"

Sau khi nghỉ ngơi không sai biệt lắm, Đồng Lệ Toa không nghĩ nhiều nữa, lần nữa chui vào trong nước.

Chương 1001 - Trên Đời Này Lại Có Kỳ Nhân Như Giang Đại Sư

Buổi sáng, Cát Kiếm Minh vừa chạy đến sân bay một chuyến, đưa bạn gái lên máy bay về Nhật Bản, buổi chiều hắn lại lái xe chở cha mẹ tiến về sân bay.

Trên đường đi, Cát Kiếm Minh thận trọng hỏi: "Cha, mẹ, các ngươi đây là muốn đi đâu?"

Cát phụ thản nhiên nói: "Đi tỉnh Quế."

Cát Kiếm Minh hỏi: "Các người muốn đi tỉnh Quế du lịch sao?"

Cát mẫu khẽ nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy, con đi cùng là được rồi!"

Cát Kiếm Minh biết rõ trong lòng mẹ mình đang tức giận, cũng không dám chọc giận nàng. Nếu như nàng đã bảo là đi cùng thì hắn cứ đi theo là được, đúng là có thể biểu hiện một chút để khiến nàng bớt giận.

Thế là, Cát Kiếm Minh liền không nói thêm gì nữa, mà là thành thật lái xe.

Sau một tiếng.

Một chiếc máy bay phóng lên tận trời, bay về tỉnh thành tỉnh Quế.

Chờ máy bay đáp xuống sân bay tỉnh Quế đã là sáu giờ chiều, ba người Cát gia gọi một chiếc xe đi vào nội thành, thuê hai căn phòng tại khách sạn cao cấp nào đó ở quảng trường Triều Dương, cũng cất kỹ hành lý rồi mới ra ngoài ăn cơm.

Trên đường đi, Cát Kiếm Minh đều tích cực biểu hiện, khiến cho vẻ lạnh nhạt của mẹ hắn tan đi không ít, không còn dáng vẻ không thèm nhìn hắn giống như trước đó nữa.

Lúc tìm chỗ ăn cơm, Cát Kiếm Minh mới hỏi lần nữa: "Cha, mẹ, các người đột nhiên chạy đến tỉnh thành tỉnh Quế, còn mang nhiều quà tặng quý giá như vậy, đây là muốn làm gì thế?"

Người đã tới đây, Cát mẫu cũng không có thừa nước đục thả câu nữa, trực tiếp đáp: "Lần này mang quà tặng bay đến tỉnh Quế là vì mời môi cho con."

Cát Kiếm Minh trừng to mắt, nói: "Vì mời môi cho con?"

Cát phụ liếc hắn một cái, nói: "Đã nói trước với con rồi, cha mẹ

không thể đồng ý chuyện của con và Mikami được. Mặc dù con đã đồng ý nói sẽ chia tay với nàng, nhưng dù sao con còn phải tiếp tục đi Nhật Bản học tập, đến lúc đó con có ở chung với cô ấy hay không thì ba mẹ cũng không biết được. Cho nên, vì ngăn chặn loại tình huống này xảy ra, cha với mẹ con mới đặc biệt bay tới đây, chuẩn bị mời cho con một đại sư mai mối vô cùng lợi hại, để hắn tìm kiếm cho con một đối tượng thích hợp, tránh việc tâm của con bị diễn viên phim người lớn kia câu đi."

Cát Kiếm Minh nghe vậy thì mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng mà tối hôm qua vừa mới làm cho mẹ tức đến ngất, hắn hiện tại cũng không dám nói gì quá khích, tránh lại kích thích đến mẹ mình lần nữa.

"Cha, mẹ, các người muốn mời môi thay con cũng không cần đặc biệt chạy đến nơi này làm gì, Trung Hải chúng ta không có người làm mối sao?"

Cát phụ khinh thường nói: "Người làm mối Trung Hải sao có thể so sánh được với Giang đại sư nổi danh cả nước chứ. Tuy nói mục đích chủ yếu của chúng ta là vì chia rẽ con và diễn viên Nhật Bản kia, nhưng dù sao con cũng là con của cha mẹ, cũng không thể lấy hôn nhân của con ra làm trò đùa được, khẳng định phải thay con tìm kiếm đối tượng thích hợp."

Cát mẫu nói tiếp: "Vị Giang đại sư này là bạn học cũ của cha con giới thiệu, nghe nói hắn am hiểu nhất chính là tính toán nhân duyên, đã từng giúp rất nhiều đại minh tinh đại phú hào làm môi. Hơn nữa hắn làm môi đều rất bảo đảm, mỗi một đối vợ chồng đều trôi qua vô cùng hạnh phúc, là đại sư mai mối có danh tiếng nhất cả nước. Thực lực mai mối của hắn nhất định sẽ không khiến cho con thất vọng."

Phản ứng đầu tiên của Cát Kiếm Minh chính là cha mẹ bị gạt, trên đời này nào có người làm mối lợi hại như vậy?

Nhưng mà, hắn còn nhớ rõ câu danh ngôn của vĩ nhân, không có điều tra thì không có quyền lên tiếng, cho nên hắn không tuyên bố đối phương là lừa đảo, mà là lấy điện thoại di động ra, nói một tiếng với cha mẹ sau đó lên mạng tra tư liệu về Giang đại sư, nhìn xem đây rốt cuộc là âm mưu hay là thật sự có người làm mối lợi

hại như vậy.

Kết quả không tra không biết, tra một cái liền giật mình, chờ Cát Kiếm Minh xem xong tư liệu về Giang đại sư, lại vào weibo của mấy đại minh tinh chứng thực thật giả, hắn mới tin tưởng đây đều là sự thật.

Cát Kiếm Minh thu hồi điện thoại di động, vẻ mặt đầy sự chấn động, nói: "Đúng là không thể tưởng tượng nổi, trên đời này lại có kỳ nhân như Giang đại sư."

Cát phụ cười nói: "Quốc gia chúng ta có hơn một tỉ người, còn có mấy ngàn năm truyền thừa văn hóa lịch sử, có một kỳ nhân như Giang đại sư cũng là chuyện có thể lý giải. Bên trong văn hiến không phải cũng có ghi chép về kỳ nhân giống như Quỷ Cốc Tử hay sao?"

Cát Kiếm Minh nhẹ nhàng gật đầu, tán đồng cái nhìn của cha mình.

Cát mẫu nói: "Biết rõ sự lợi hại của Giang đại sư, con liền thành thành thật thật tiếp nhận xem mắt đi, không được nhớ thương Mikami kia nữa, hiểu chưa?"

Cát Kiếm Minh đáp: "Biết rồi!" Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trước mắt khẳng định không thể làm trái lại lời mẹ, cứ đồng ý trước rồi lại nói.

Chương 1002 - Trên Đời Này Lại Có Kỳ Nhân Như Giang Đại Sư (2)

Sáng ngày hôm sau.

Sau khi ba người Cát gia ăn sáng, liền mang theo quà tặng cùng tiến về văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

"Chào ba vị quý khách, hoan nghênh tới phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc." Sau khi tiến vào phòng môi giới hôn nhân, lập tức liền có chị gái tiếp khách tươi cười tiếp đãi.

"Chào cô!" Cát mẫu cười rồi tiếng chào hỏi: "Chúng tôi là đến tìm Giang đại sư, xin hỏi hắn ở đây không?"

"Ông chủ ở đây, mời ba vị chờ một chút."

"Được rồi, làm phiền cô rồi!"

"Không cần sáo!"

Một phút sau, chị gái tiếp khách quay về, nói: "Ba bị quý khách, ông chủ chúng tôi cho mời."

Thế là, ba người Cát gia tiến vào văn phòng của ông chủ dưới sự dẫn đường của chị gái tiếp khách, gặp được Giang đại sư trẻ tuổi đẹp trai.

Giang Phong đã sớm quen với tràng diện khách hàng mang theo quà tặng đến nhà mời môi rồi, hai bên bắt chuyện qua, sau một phen khách sáo mới nói về chuyện chính.

Người lên tiếng là Cát mẫu, chỉ nghe nàng nói: "Giang đại sư, một nhà chúng tôi là nghe danh mà đến, muốn mời ngài tìm kiếm đối tượng giúp con trai chúng tôi."

Giang Phong cười nói: "Dì khách sáo rồi, đây là công việc của cháu, mời nói đơn giản về tình huống gia đình của các người và tình huống của con trai gì."

Hai cha con Cát gia đều không nói gì, vẫn là Cát mẫu ra mặt giới thiệu: "Chúng tôi là người Trung Hải, có được mấy căn bất động sản có vị trí không tệ, tiền tiết kiệm trong nhà có khoảng tám chữ số, điều kiện của gia đình có thể nói là so với bên trên thì không đủ, nhưng so với bên dưới thì lại có thừa."

Nghe đến đó, Giang Phong không khỏi cười nói: "Dì quá khiêm nhường rồi, điều kiện gia đình này đã mạnh hơn 95% trở lên đồng bào trong nước rồi."

Đây cũng không phải là lời nịnh nọt, Trung Hải là trung tâm tài chính cả nước, giá trị của mấy bất động sản có vị trí không tệ mà Cát mẫu nói tuyệt đối vượt qua một mục tiêu nhỏ.

Cho dù trong nước gần đây không ngừng xuất hiện phú hào, nhưng phú hào có tài sản vượt qua một mục tiêu nhỏ vẫn chỉ một nhóm người nhỏ mà thôi.

Cát mẫu cười cười, lập tức giới thiệu về con trai của mình: "Con trai tôi năm nay 21 tuổi, cao 1m78, trước mắt đang du học tại đại học Tokyo Nhật Bản, sang năm liền tốt nghiệp đại học."

Giang Phong nhìn về phía Cát Kiếm Minh, cười hỏi: "Người anh em, cậu còn chưa tốt nghiệp đã vội vã tìm đối tượng kết hôn như vậy?"

Cát Kiếm Minh chê cười nói: "Giang đại sư, tôi đây là bất đắc dĩ!"

"Nếu không phải con làm loạn ở Nhật Bản, mẹ cần vội vã thúc giục con xem mắt như vậy sao?"

Cát mẫu mắng một câu, lập tức nhìn về phía Giang Phong nói: "Giang đại sư, tôi cũng nói thật ngài. Tiểu tử thối này đi Nhật Bản du học, sau đó quen một người bạn gái mà tôi và cha nó đều rất không thích, vì chia rẽ hai người bọn họ, mới đưa nó tới chỗ của ngài, hi vọng ngài có thể giúp nó tìm kiếm một đối tượng, để nó hoàn toàn quên đi người bạn gái không nên kết giao kia."

Giang Phong nghe vậy thì khẽ cau mày, nói: “Dì à, đây là tình huống gì. Dì phải nói rõ với cháu một chút, tôn chỉ của phòng môi giới chúng cháu là khiến người có tình khắp thiên hạ đến được với nhau, không thể chia rẽ người có tình một cách không rõ ràng được. Làm thế sẽ vi phạm tôn chỉ của văn phòng môi giới chúng cháu."

Cát phụ vẫn luôn không nói gì bỗng nói xen vào: "Giang đại sư, nói đến chuyện này đúng là gia môn bất hạnh. Chúng tôi đưa nó qua Tokyo Nhật Bản du học, kết quả nó lại quen một người bạn gái đóng phim người lớn, thậm chí còn quang minh chính đại mang về gặp cha mẹ. Chuyện này thật sự không phải là do tư tưởng của chúng tôi bảo thủ, thật sự là phong tục của quốc gia chúng ta không dung được bọn họ!"

Giang Phong kinh ngạc nhìn Cát Kiếm Minh, không nghĩ tới người anh em này lại gan như thế. Nếu chỉ là tiến hành mấy trận thi đấu

hữu nghị thì không có gì để nói, cũng coi như là giải mộng.

Nhưng mà nghe ý của Cát phụ, người anh em này không chỉ đường đường chính chính nói chuyện yêu đương với người ta, thậm chí còn mang về gặp cha mẹ, có nghĩ đi đến điện đường hôn nhân với người ta.

Chuyện này đúng là rất hiếm thấy đối với một người đàn ông Trung Quốc.

Cát Kiếm Minh nhỏ giọng nói: "Thật ra loại chuyện này đã sớm thành chuyện bình thường ở Nhật Bản, không ai sẽ ngạc nhiên vì chuyện này cả."

Cát mẫu cười lạnh nói: "Con cũng biết đó là tại Nhật Bản, quốc gia chúng ta có phong tục của quốc gia chúng ta. Con là người Trung Quốc, nhất định phải lấy phong tục quốc gia chúng ta làm chủ."

Cát Kiếm Minh không lên tiếng.

Giang Phong thấy thế thì khuyên một câu: "Bạn học Cát, tôi hiểu cảm giác vẻ vang vì nước của cậu, nhưng mà chú dì cũng nói có lý. Quốc gia chúng ta có phong tục của quốc gia chúng ta. Hành vi tìm diễn viên phim người lớn làm bạn gái, thậm chí muốn cưới về làm vợ của cậu quả thật có chút không phù hợp. Liền lấy « Thần Điêu Hiệp Lữ » của Kim lão gia tử ra so sánh, Dương Quá muốn cưới sư phụ Tiểu Long Nữ của hắn, trong hoàn cảnh xã hội lúc đó chính là chuyện đại nghịch bất đạo, là chuyện không được cho phép tồn tại trên đời. Trừ khi cậu không định quay về quốc gia chúng ta để sinh sống, hơn nữa còn phải đoạn tuyệt quan hệ với tất cả bạn bè thân thích, nếu không thì hãy tìm người đàng hoàng và thực tế hơn đi."

Chương 1003 - Trên Đời Này Lại Có Kỳ Nhân Như Giang Đại Sư (3)

Cát mẫu cảnh cáo nói: "Cát Kiếm Minh, con có nghe hay không? Mỗi một câu của Giang đại sư đều có lý, con lần này phải thành thật xem mắt cho mẹ, không được làm ra bất kỳ chuyện yêu thiêu thân gì."

Cát Kiếm Minh nói: "Biết rồi!"

Giang Phong lúc này mới hỏi: "Bạn học Cát, cậu có yêu cầu gì đối với một nửa khác hay không?"

Cát Kiếm Minh nghĩ một lúc rồi, nói: "Muốn có dáng vẻ xinh đẹp, vóc người đẹp và khéo hiểu lòng người."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, tôi nhớ rồi, sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của cậu."

Cát mẫu lấy hồng bao đã chuẩn bị từ sớm ra, hai tay đưa cho Giang Phong, khách sáo nói: "Giang đại sư, vậy chuyện chung thân đại sự của con trai tôi đành làm phiền ngài rồi!"

Giang Phong không từ chối, nhận lấy hồng bao rồi nói: "Dì cứ yên tâm, cháu sẽ tính toán thật kỹ cho con trai của dì, nhất định sẽ tìm ra nhân duyên thích hợp với hắn nhất."

Sau đó, hai bên trao đổi phương thức liên lạc, còn viết xuống ngày sinh tháng để của Cát Kiếm Minh. Giang Phong lại cầm điện thoại chụp một tấm ảnh cho một nhà ba người bọn họ, cũng hứa hẹn sẽ tìm kiếm đối tượng giúp Cát Kiếm Minh trong vòng ba ngày. Cát phụ Cát mẫu mới hài lòng mang theo con trai rời đi.

Giang Phong đưa mắt nhìn bọn họ, tâm thần khẽ động, một cỗ sóng vô hình giáng lâm, nháy mắt bao phủ hơn một tỉ nhân khẩu, trong màn hình giả lập, từng chân dung phụ nữ điên cuồng lóe lên, cuối cùng khóa chặt chân dung của một người phụ nữ trong đó:

【 Danh tính 】: Mộ Dung Nguyệt

【 Tuổi tác 】: 26 tuổi

【 Chiều cao 】: 160cm

【 Cân nặng 】: 48kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra trong gia đình khá giả, cha mẹ đều là công chức.

【 Sở thích cá nhân 】...

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ…

【 Thông tin chi tiết 】 ...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 69+ môn đăng hộ đối 73+ quan hệ gia đình 77)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 93 (tình cảm vợ chồng 94+ môn đăng hộ đối 92+ quan hệ gia đình 93)

【 Hoa đào ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa 1… Kiếp đào hoa 2…

【 Dự đoán con cái 】…

Xem xong tư liệu xứng đôi này, Giang Phong không khỏi mỉm cười, người anh em Cát Kiếm Minh thật đúng là có duyên với giáo viên, bạn gái ở Nhật Bản của hắn là giáo viên phim hành động, đối tượng xứng đôi thì là giáo viên ngữ văn cấp 3 đường đường chính chính.

…

Cùng lúc đó.

Đồng Lệ Toa mang theo quà tặng có giá trị không nhỏ leo lên bay hướng về tỉnh thành tỉnh Quế, trải qua khoảng một tiếng rưỡi, máy bay hạ cánh sân bay tỉnh Quế vào mười một giờ trưa.

Lại bắt xe từ sân bay đến khu thành thị đã là gần mười hai giờ trưa rồi.

Lúc này, Đồng Lệ Toa đương nhiên sẽ không vội vã đến phòng môi giới tìm Giang đại sư, mà là tìm chỗ tùy tiện ăn xong bữa cơm trưa, lại đến khách sạn thuê phòng ngủ một giấc, mãi cho đến khoảng ba giờ chiều, Đồng Lệ Toa mới dẫn theo bao lớn bao nhỏ quà tặng xuất hiện ở phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Một màn bị đánh mặt lần trước cho đến nay còn rành rành trước mắt, bây giờ lần thứ hai tới phòng môi giới hôn nhân này, tâm trạng của Đồng Lệ Toa vô cùng phức tạp.

Nhưng mà, lần trước đúng là không thể trách người nhà Giang đại

sư được, chuyện này vốn là lỗi của nàng, sau khi biết rõ thân phận của Giang đại sư, chính nàng đã xấu hổ đến nỗi phải cúp điện thoại.

Sau khi đứng ở trước cửa văn phòng môi giới hơn mười giây, Đồng Lệ Toa lại hít thở sâu mấy lần, mới lấy dũng khí nhấc chân đi vào.

Sau khi đi vào, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười chào đón của chị gái tiếp khách, Đồng Lệ Toa lên tiếng chào với nàng trước, sau đó hỏi: "Xin hỏi Giang đại sư ở đây không?"

Chị gái tiếp khách nói: "Ở đây, mời quý khách chờ một lát, tôi đi vào thông báo một tiếng."

Đồng Lệ Toa gật đầu nói: "Hừm, làm phiền cô nói với Giang đại sư, phu nhân chủ tịch tập đoàn XX tỉnh Hồ Nam cầu kiến, mong Giang đại sư cho tôi một cơ hội."

Trong lòng chị gái tiếp khách có chút tò mò, nhưng đây là chuyện không nên hỏi. Nàng đồng ý, sau đó tiến về văn phòng ông chủ, báo cáo tình huống với ông chủ.

Một phút sau, chị gái tiếp khách đi ra từ văn phòng của ông chủ, đi đến trước mặt Đồng Lệ Toa, mỉm cười dùng tay bày ra thế mời: "Phu nhân, ông chủ chúng tôi cho mời."

Đồng Lệ Toa nghe vậy thì thầm thả lỏng, nàng sợ Giang đại sư ngay gặp mặt cũng không muốn gặp, liền trực tiếp để người đuổi nàng đi, làm như này chẳng khác nào là đè mặt nàng xuống đất để ma sát cả.

Dưới sự dẫn đường của chị gái tiếp khách, Đồng Lệ Toa dẫn theo các loại quà tặng quý giá đi văn phòng ông chủ, gặp được Giang đại sư nổi tiếng cả nước.

Giang Phong chào hỏi trước: "Xin chào, Đồng nữ sĩ!"

Đồng Lệ Toa vừa đưa quà tặng trong tay tới vừa cung kính chào hỏi: "Chào ngài, Giang đại sư, rất vinh hạnh khi được gặp ngài, đây là một chút tấm lòng của tôi, xin ngài nhận lấy."

Chương 1004 - Cậu Thật Đúng Là Dám Nghĩ, Lại Dám Ôm Bụng Lớn Đi Lấy Chồng?

Nhìn thấy thái độ cung kính của Đồng Lệ Toa, Giang Phong cũng không làm khó nàng, đưa tay nhận lấy các loại quà tặng quý giá mà nàng mang tới.

Trong mắt Đồng Lệ Toa lóe lên một tia cảm kích, sau đó tràn đầy chân thành mà nói lời xin lỗi: "Giang đại sư, trước đó là tôi có mắt không biết Thái Sơn, làm người quá ngạo mạn, ngu ngốc từ chối Giang đại sư ngài ở ngoài cửa. Tôi hiện tại đã nhận ra sai lầm, hi vọng Giang đại sư ngài có thể đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho tôi vô tri."

"Đồng nữ sĩ nói quá lời rồi, mời ngồi."

"Cảm ơn Giang đại sư!"

"Chỗ của tôi có trà, có cà phê, có nước sôi để nguội, xin hỏi Đồng nữ sĩ uống gì?"

"Cho ta một chén nước sôi để nguội là được, cảm ơn!"

Giang Phong rót cho nàng chén nước sôi để nguội, ngồi ở trước mặt nàng, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi: "Đồng nữ sĩ, bà lần này tới là nghĩ thay con trai bà tìm kiếm đối tượng sao?"

Hai tay Đồng Lệ Toa cầm cái chén, gật đầu nói: "Đúng vậy, làm phiền Giang đại sư ngài xuất thủ, tìm kiếm cho con trai tôi một đối tượng thích hợp."

Giang Phong không lập tức đồng ý, mà là hỏi: "Đồng nữ sĩ, bà đối yêu cầu gì về con dâu tương lai hay không? Còn có, là nguyên nhân gì khiến bà thay đổi chủ ý muốn tìm kiếm đối tượng thay con trai?"

"Tôi hi vọng con dâu tương lai có gia cảnh không tệ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, vợ chồng ân ái, có thể ở chung hòa thuận với cha mẹ

chồng."

Nói đến đây, Đồng Lệ Toa uống một hớp nước rồi mới nói tiếp: "Về nguyên nhân khiến tôi thay đổi chủ ý muốn xem mắt thay cho con trai… bởi vì đoạn thời gian trước con trai tôi mang một người bạn gái về nhà gặp chúng tôi. Tôi không thích cô bé kia chút nào, cho nên mới hi vọng Giang đại sư ngài hỗ trợ tìm kiếm cho con trai tôi một đối tượng mà người làm cha mẹ như chúng tôi đều thấy thích."

Giang Phong biết rõ mọi chuyện chắc chắn không có đơn giản như vậy. Dù sao lấy sự cao ngạo của Đồng nữ sĩ này, nếu như chỉ là nguyên nhân đơn giản như vậy, nàng không thể nào cúi đầu nói xin lỗi với hắn và mời hắn tìm kiếm đối tượng giúp con trai nàng được, chắc chắn còn có nguyên nhân khác mà nàng không tiện nói.

Nhưng mà, Giang Phong cũng không có ý định truy vấn ngọn nguồn, dù sao lát nữa xem xét tư liệu xứng đôi sẽ có thể biết được rõ ràng.

Bởi vậy, Giang Phong không có trực tiếp đánh cược, mà là châm chước dùng từ: "Được rồi, tôi đã hiểu, tôi sẽ cố gắng hỗ trợ, tranh thủ tìm kiếm một đối tượng khiến cho một nhà các người đều cảm thấy hài lòng."

Nói đến đây, Giang Phong lại bổ sung: "Đúng rồi, Đồng nữ sĩ, tôn chỉ của phòng môi giới chúng tôi là để người có tình khắp thiên hạ đến được với nhau. Chúng tôi không làm mấy loại chuyện như cưỡng ép chia rẽ tình cảm của người ta, cho nên nếu như con trai bà đang có bạn gái thì tôi không có cách nào tiếp nhận ủy thác này được."

Đồng Lệ Toa vội vàng nói: "Chuyện này xin Giang đại sư ngài yên tâm, đối tượng kết giao với con trai tôi đã rời hắn mà đi, bọn chúng hiện tại đã không ở cùng nhau."

Giang Phong nghe vậy thì gật đầu, nâng chung trà lên, nói: "Vậy thì không thành vấn đề, chờ tôi tìm kiếm được đối tượng thích hợp cho con trai bà thì sẽ liên lạc lại cho bà."

Đồng Lệ Toa biết rõ nên cáo từ, liền lấy hồng bao ra từ trong túi

xách, đứng lên dùng hai tay đưa cho Giang Phong, nói: "Giang đại sư, đây là hồng bao mời môi của tôi, xin ngài nhận lấy, chuyện hôn nhân đại sự của con trai tôi đành phải làm phiền ngài phí tâm rồi!"

Giang Phong tiếp nhận hồng bao, mỉm cười nói: "Đây là công việc của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, Đồng Lệ Toa để lại ngày sinh tháng đẻ của con trai mình liền thức thời cáo từ rời đi.

Giang Phong đưa mắt nhìn Đồng Lệ Toa rời đi, tâm thần khẽ động, một cỗ sóng vô hình giáng lâm, lập tức bao phủ hơn một tỷ nhân khẩu. Trong màn hình giả lập, từng ảnh chân dung của các phụ nữ điên cuồng lấp lóe, cuối cùng khóa chặt chân dung của một người trong đó:

【 Danh danh 】: Hạ Vũ Hà

【 Tuổi tác 】: 25 tuổi

【 Chiều cao 】: 166cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra trong gia đình thương nhân, cha mẹ là thủ phủ huyện nào đó.

【 Sở thích cá nhân 】: …

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Lần thứ…

【 Thông tin chi tiết 】…

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 73 (tình cảm vợ chồng 68+ môn đăng hộ đối 76+ quan hệ gia đình 75)

【 Điểm xứng đôi tối đa 】: 93 (tình cảm vợ chồng 91+ môn đăng hộ đối 95+ qua hệ gia đình 93)

【 Đào hoa ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa… Kiếp đào hoa 2… Kiếp đào hoa 3…

【 Dự đoán con cái 】: ...

Xem xong tư liệu xứng đôi này, Giang Phong lại xem tư liệu của một nhà ba người Đồng Lệ Toa, mới hiểu được nàng vì sao lại cúi đầu nói xin lỗi với hắn, chỉ có thể nói vị chủ tịch Kha kia đúng là biết chơi!

Chương 1005 - Cậu Thật Đúng Là Dám Nghĩ, Lại Dám Ôm Bụng Lớn Đi Lấy Chồng? (2)

Hôm nay không biết là ngày gì, khách hàng mang theo quà tặng đến tìm Giang đại sư đặc biệt nhiều, Đồng Lệ Toa rời đi không đến nửa giờ, lại có một khách hàng đặc thù mang theo quà tặng đến nhà.

Lần này là một phụ nữ trung niên với đôi mắt có chút sưng đỏ và một thanh niên tướng mạo bình thường. Hai mẹ con này không phải ai khác, chính là Viên Phong và mẹ hắn (là người làm nghề khóc thuê).

Chị gái tiếp khách tại phòng môi giới đều là người có Hỏa Nhãn Kim Tinh, nhìn thấy khách đến mang theo quà tặng, tám chín phần mười là muốn gặp Giang đại sư.

Mà sự thật cũng không ngoài dự đoán, sau khi hai bên chào hỏi xong, mẹ Viên liền trực tiếp hỏi: "Xin hỏi Giang đại sư ở đây không?"

Chị gái tiếp khách mỉm cười nói: "Ở đây, xin quý khách chờ một lát, tôi đi thông báo một tiếng."

"Được rồi, làm phiền cô!"

"Không cần khách sáo."

...

Một phút sau, mẹ con Viên gia đi theo chị gái tiếp khách, tiến vào

văn phòng ông chủ, gặp được Giang đại sư danh tiếng lẫy lừng.

Chúng ta không nhắc tới mấy lời khách sáo nữa.

Sau khi Giang Phong nhận lấy quà tặng của mẹ con Viên gia mang tới, mẹ Viên liền trực tiếp nói: "Giang đại sư, tôi là được người ta giới thiệu tới, biết rõ ngài là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước. Tôi muốn mời ngài tìm kiếm đối tượng cho con trai của tôi, không biết có thể hay không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Đương nhiên là có thể, đây là công việc của cháu, dì cứ giới thiệu một chút về tình huống gia đình của mình và tình huống của con trai dì đi!"

Nhắc tới tình huống gia đình, mẹ Viên hiếm khi có chút khẩn trương, dường như trở lại lúc nàng mới vừa vào nghề khóc tan. Nàng hít một hơi thật sâu, giới thiệu sơ lược: "Chúng tôi xuất thân từ nông thôn, trước kia trong nhà nghèo đói, sau này dưới cơ duyên xảo hợp, tôi trở thành một người khóc tang."

Nghe đến đó, Giang Phong có chút kinh ngạc: "Người làm nghề khóc tang?"

"Đúng vậy, người làm nghề khóc tang." Mẹ Viên gật đầu, lập tức giải thích:

"Khóc tang là một phần không thể thiếu trong tập tục mai táng của nước ta, bởi vậy mới sinh ra loại nghề khóc tang này, có thể thay cho người nhà người chết biểu đạt sự bi thương."

Giang Phong gật đầu tỏ ra là đã hiểu, trên thế giới này có rất nhiều nghề nghiệp kỳ kỳ quái, có nghề nghiệp khóc tang cũng không quá lạ.

"Sau khi tôi trở thành người khóc tang, bởi vì khóc tương đối chân thành, dùng cách nói của người trí thức thì là tố dưỡng nghề nghiệp tương đối cao, cho nên rất nhanh đã nổi tiếng trong vùng. Người mời tôi khóc tang càng ngày càng nhiều, khiến nhà chúng tôi rất nhanh đã thoát khỏi nghèo khó, có một cuộc sống khá giả."

Nói đến đây, mẹ Viên thở dài nói: "Đáng tiếc, có được tất có mất. Nhà chúng tôi thoát khỏi sự nghèo khó về mặt kinh tế, nhưng bởi

vì cái nghề khóc tang này quá đặc thù, khiến nhà chúng tôi cực kỳ bị bài xích ở trong thôn, bị các thôn dân chỉ trỏ ở sau lưng. Bọn họ thậm chí còn dạy dỗ con của mình không được chơi với con nhà chúng tôi."

Giang Phong nhịn không được mà nói xen vào: "Chuyện này đúng là có chút quá phận, nghề nghiệp chỉ là sự khác biệt trong phân công lao động, không phân biệt cao thấp giàu nghèo. Dì đây là dựa vào bản thân cố gắng để kiếm tiền, những người khác không có tư cách kỳ thị dì."

Mẹ Viên cười khổ nói: "Nếu như thôn chúng tôi có người nghĩ như Giang đại sư ngài thì tốt rồi. Không nói những người khác, ngay cả mẹ chồng tôi đều nhìn tôi không vừa mắt. Nàng cảm thấy tôi làm cái nghề này sẽ mang đến xui xẻo cho gia đình, ngoài ra mấy bạn bè thân thích cũng ít khi lui tới."

Giang Phong lắc đầu nói: "Cúng là xử lý công việc có liên quan đến mai táng, nhưng nghề nghiệp khóc tang lại không nhận sự chào đón của các thôn dân, còn các đạo sĩ chuyên môn làm phép cho người chết lại có thể nhận được tôn trọng của bọn hắn. Đây nói trắng ra chính là kỳ thị nghề nghiệp."

Mẹ Viên Bất đắc dĩ nói: "Quan trọng nhất là ảnh hưởng đến việc con trai tôi cưới vợ, người ta vừa nghe nói tới nghề nghiệp của chúng tôi liền trực tiếp nói bye bye với con trai tôi. Con trai tôi đã từng quen ba người bạn gái, không có một người nào có thể tiếp nhận cái nghề này của tôi cả. Tôi và cha hắn vốn dự định cố gắng hai ba năm nữa, chờ kiếm được tiền mua nhà mua xe và tiền lễ hỏi cho hai anh em bọn chúng thì sẽ rửa tay, thoát khỏi cái nghề này, sau đó lại tìm kiếm đối tượng cho hai anh em bọn chúng. Nhưng mà, trước đó không lâu, trong lúc vô tình, tôi biết được trên đời này còn có người làm mối như Giang đại sư ngài, liền đặc biệt mang theo con trai tới đây thử tìm bạn trăm năm một chút."

Giang Phong an ủi: "Dì cứ yên tâm, mấy người trong thôn các người sợ xui xẻo, nhưng mà thế giới lớn như vậy, luôn có người hiểu cho cái nghề này của dì."

Mẹ Viên nói tiếng cám ơn, sau đó liền bắt đầu giới thiệu về con trai mình: "Tôi có hai đứa con trai một con gái, đây là con trai lớn,

hắn năm nay 25 tuổi, tốt nghiệp đại học bình thường, công tác bình thường, tiền lương một tháng còn chưa đủ năm ngàn. Nhưng mà, tôi mấy năm nay kiếm được không ít tiền vất vả, có thể cung cấp cho hắn một triệu tiền mua nhà mua xe, lễ hỏi chỉ cần không cao hơn ba trăm ngàn tệ thì đều có thể tiếp nhận."

Giang Phong gật đầu, sau đó nhìn về phía Viên Phong vẫn luôn không nói gì, hỏi: "Viên tiên sinh, anh có yêu cầu gì đối với một nửa còn lại của mình không?"

Chương 1006 - Cậu Thật Đúng Là Dám Nghĩ, Lại Dám Ôm Bụng Lớn Đi Lấy Chồng? (3)

Viên Phong lắc đầu liên tục, nói: "Giang đại sư, tôi không có yêu cầu gì, điều kiện của tôi như vậy, có cô gái muốn gả cho tôi đã là tốt lắm rồi, tôi nào dám có yêu cầu gì xa vời chứ!"

Giang Phong cười nói: "Viên tiên sinh tuyệt đối đừng nói như vậy, điều kiện của anh thật ra đã không tệ rồi. Cha mẹ có thể cho anh hơn một triệu tệ để kết hôn, chuyện này đã hơn rất nhiều người khác rồi."

Viên Phong nhếch miệng cười nói: "Cảm ơn Giang đại sư đã an ủi, tôi tin tưởng năng lực mai mối của ngài, ngài giúp tôi chọn một cô gái thích hợp đi!"

Giang Phong nói: "Được, vậy tôi sẽ chọn cho anh một người, đợi khi tìm được người thích hợp sẽ liên hệ với anh."

Nghe đến đó, mẹ Viên lấy hồng bao đã chuẩn bị từ sớm ra, hai tay đưa tới, nói: "Giang đại sư, đây là hồng bao mời môi, hôn nhân đại sự của con trai tôi đành phải nhờ ngài phí tâm rồi!"

Giang Phong tiếp nhận hồng bao cười nói: "Dì khách sáo rồi!"

Sau đó, hai bên lại khách sáo một phen, Viên Phong căn cứ theo yêu cầu của Giang Phong để lại ngày sinh tháng đẻ của mình rồi cùng mẹ cáo từ rời đi.

…

Tại căn phòng cho thuê nào đó tại thành phố E, Chiết Giang.

Lý Mai thành công ly hôn với tên đàn ông chỉ biết nghe lời mẹ và giành được quyền nuôi con, tâm tình rất tốt, tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn ngon để chiêu đãi đại công thần là bạn thân Triệu Lệ Phi của mình.

Nếu như không có bạn thân bận trước bận sau hỗ trợ, Lý Mai mang thai hành động bất tiện muốn thoát khỏi đôi mẹ con kỳ hoa kia cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Cậu xem cậu kìa, bụng lớn như vậy rồi, còn muốn phải tự mình xuống bếp nấu nhiều món ăn như thế, lỡ như mệt nhọc thì phải làm sao bây giờ?" Triệu Lệ Phi nhìn một bàn đồ ăn lớn, không nhịn được mà oán giận.

Lý Mai nâng cao bụng ngồi ở đối diện bạn thân, mặt tươi cười nói: "Cuối cùng cũng thoát khỏi đôi mẹ con kỳ hoa kia, tớ đây không phải là đang cao hứng hay sao!"

Triệu Lệ Phi vô cùng hiểu cảm giác cao hứng của bạn thân, khoảng thời gian này nàng vì chuyện khuê mật mà bận trước bận sau, không ít lần liên hệ với đối mẹ con kia. Nàng đương nhiên hiểu rõ đôi mẹ con kỳ hoa kia là ai, bạn thân có thể thành công thoát khỏi bọn họ đúng là chuyện đáng để vui vẻ.

Thế là, Triệu Lệ Phi liền không còn xoắn xuýt vấn đề này nữa, bắt đầu thoải mái ăn uống.

Tài nấu ăn của Lý Mai rất được, bạn thân ăn đến là vô cùng thỏa mãn.

Cơm nước xong xuôi, Triệu Lệ Phi rửa sạch sẽ chén đũa, sau đó mới ngồi nói chuyện phiếm với bạn thân, nàng hỏi: "Mai Mai, cậu bây giờ đã ly hôn rồi, nói một chút về dự định sau này của cậu đi!"

Lý Mai nói: "Tớ tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, trước cứ an tâm sinh đứa nhỏ ra đã, sau đó đi một bước nhìn một bước. Dù sao lần này ly hôn tớ cũng được chia một khoản tiền, nếu như tiêu xài tiết kiệm một chút thì cũng có thể chống đỡ được đến lức đứa nhỏ

đi nhà trẻ, đến lúc đó lại tính toán sau!"

Triệu Lệ Phi cau mày, nói: "Mai Mai, chờ đứa nhỏ sinh ra rồi lại đi nhà trẻ, chính là phải mất ba, bốn năm. Cậu định cứ sống một mình như vậy sao?"

Lý Mai nháy nháy mắt: "Không sống một mình còn có thể sống với ai?"

Triệu Lệ Phi trừng nàng một cái: "Cậu đừng giả ngốc với tớ, chẳng lẽ sau khi cậu ly hôn liền không có ý định tìm người ông khác để kết hôn sao? Cho dù cậu có thể chống đỡ được lúc đứa nhỏ lên nhà trẻ, nhưng cậu đã nghĩ qua việc một mình chăm sóc trẻ nhỏ sẽ có bao nhiêu vất vả chưa? Hơn nữa, sau đó thì sao? Cậu muốn vừa làm việc vừa chăm sóc đứa nhỏ sao? Loại cuộc sống này chỉ tưởng tượng thôi cũng nhịn không được mà rùng mình rồi. Cậu tuyệt đối đừng làm chuyện ngu ngốc nha, nếu không đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp. Cậu đã cùng hắn náo thành cái dạng này, còn không bằng bỏ đứa nhỏ đi!"

Ánh mắt Lý Mai kiên định, nói: "Tớ nhất định phải sinh đứa nhỏ ra, đây chính là một sinh mệnh nhỏ. Tớ vô cùng chờ mong được gặp mặt nó. Chuyện cậu nói đúng là một cái vấn đề, tớ cũng không có ý định sẽ làm mẹ đơn thân mãi, dù sao không phải là vẫn còn thời gian hay sao, chờ sinh đứa nhỏ ra rồi nói sau!"

Triệu Lệ Phi nói: "Nếu như sớm muộn gì cũng phải tìm, sao lại không tìm vào thời điểm mà cậu cần nhất chứ?"

Lý Mai hỏi: "Lệ Phi, lời này của cậu là có ý gì?"

Triệu Lệ Phi nói: "Cậu bây giờ đang có thai, chính là lúc cần người chăm sóc, bây giờ tìm một người đàn ông gả cho, không phải là tốt nhất hay sao?"

Lý Mai toát mồ hôi, nói: "Lệ Phi, cậu thật đúng là dám nghĩ, dám vác theo bụng lớn đi lấy chồng? Hiệp sĩ đổ vỏ như này nào có dễ tìm như vậy chứ?"

Triệu Lệ Phi nói: "Chuyện do người làm nha, dù sao sau khi cậu sinh đứa nhỏ ra cũng sẽ đi tìm một người để gả đi, vậy gả sớm

một chút thì có cái gì mà không được? Như này còn có thể bồi dưỡng tình cảm giữa đứa nhỏ và bố dượng!"

Chương 1007 - Giang Ông Mai, Ánh Mắt Của Cậu Đúng Là Tuyệt

Nâng cao cái bụng đi lấy chồng?

Như này có thể giúp đứa nhỏ và bố dượng bồi dưỡng tình cảm từ sớm?

Lời nói lớn mật của bạn thân khiến cho Lý Mai nghe mà trợn mắt há hốc mồm. Nhưng mà chấn kinh thì chấn kinh, Lý Mai tỉ mỉ nghĩ nghĩ, cảm thấy bạn thân nói cũng không phải là không có đạo lý. Dù sao nàng sau này cũng muốn lấy chồng, vậy gả sớm thì quả thật sẽ có lợi ích to lớn đối với nàng.

Chỉ là, trong lúc nhất thời, nàng phải tới chỗ nào để tìm một người nguyện ý tiếp nhận nàng, nguyện ý làm hiệp sĩ đổ vỏ cho nàng đây?

"Lệ Phi, suy nghĩ của cậu đúng là thiên mã hành không, tớ thừa nhận cậu nói rất có đạo lý, chỉ tiếc có chút không thực tế."

Triệu Lệ Phi hỏi: "Chỗ nào không thực tế?"

Lý Mai nói: "Thứ nhất, bà mẹ đơn thân và phụ nữ mang thai vẫn có sự khác biệt rất lớn, có rất nhiều người đàn ông nguyện ý yêu đương với mẹ đơn thân, nhưng người muốn yêu đương với phụ nữ mang thai chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người. Thứ hai, bụng tớ hiện ta đã to ra một cách rõ ràng, không mấy tháng nữa sẽ sinh đứa nhỏ ra, thời gian ngắn như vậy cậu muốn tớ đi đâu để tìm một đối tượng nguyện ý tiếp nhận đây? Thứ ba, cho dù có thể tìm được một đối tượng nguyện ý tiếp nhận chuyện này, nhưng cha mẹ người ta thể tiếp nhận con dâu như này sao? Tớ cũng không muốn bởi vì đứa nhỏ trong bụng mà huyên náo không vui với cha mẹ chồng. Như vậy còn không bằng không gả, một mình sinh hoạt còn không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy."

Triệu Lệ Phi nói: "Vấn đề cậu nói đúng là rất thực tế, nếu là lúc trước, tớ chắc chắn sẽ không có những suy nghĩ hão huyền như khuyên cậu tìm đối tượng ở thời điểm này, nhưng bây giờ thì khác!"

Lý Mai hỏi: "Hiện tại có cái gì không giống?"

Triệu Lệ Phi nói: "Bởi vì đoạn thời gian trước, trong group wechat công ty chúng ta đang điên cuồng thảo luận về một vị đại sư mai mối nổi danh cả nước. Lý lịch của vị đại sư mai mối này thật sự là quá dọa người, nếu như không phải khoảng thời gian này vội vàng xử lý chuyện của cậu, tớ đã sớm mang theo quà tặng đi nhờ đại sư mai mối này làm mai rồi."

Lý Mai kinh ngạc nói: "Đại sư mai mối? Xưng hô này đủ quái dị, lý lịch của đại sư mai mối này rốt cuộc có bao nhiêu dọa người? Lại khiến cậu tôn sùng hắn như thế!"

Triệu Lệ Phi nhớ tới lý lịch của đại sư mai mối kia, trong mắt vẫn còn sự sợ hãi thán phục: "Theo tớ được biết, mấy minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, hiệu trưởng Cổ, cô giáo Du, Lý cô cô… đều được hắn làm mai. Trong đó Tiêu Mẫn thành công gả vào hào môn, bây giờ là thiếu phu nhân của tập đoàn Uông thị ở Quảng Đông. Phạm Tiểu Lệ cũng gả cho một phú nhị đại nổi tiếng nào đó ở Quảng Đông, gia tài lên tới hàng chục tỷ. Còn có Lý cô cô, gả vào hào môn Lý thị nổi danh Hong Kong. Ngay cả hôn nhân của Lăng công chúa của tập đoàn nước khoáng XXX cũng là mời vị đại sư mai mối này làm môi. Đây chỉ là một phần mà tớ biết mà thôi, theo tin đồn, còn có rất nhiều con em nhà giàu và con ông cháu cha đều mời đại sư mai mối này làm mai. Sở dĩ có danh xưng đại sư mai mối này, là bởi vì hắn am hiểu nhất là tính toán nhân duyên, nói trắng ra là chính là lấy thủ đoạn huyền học để giúp đỡ mai mối. Từ khi hắn vào nghề đến nay, các đôi vợ chồng mà hắn tác hợp đều có một cuộc sống ân ái và hạnh phúc. Thật sự là lợi hại đến mức không thể lợi hại hơn được nữa."

Lý Mai nghe mà kinh ngạc, trên đời này lại có người mai mối lợi hại như thế?

Nếu như là người khác nói như vậy với mình, nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Nhưng lời này là do chính miệng bạn thân tốt

nhất của mình nói ra, dù lời nói có không hợp thói thường thì nàng cũng không thể không tin.

Sau khi lựa chọn tin tưởng lời nói của bạn thân, Lý Mai cũng hiểu tại sao bạn thân lại khuyên nàng tìm đối tượng ở thời điểm này. Vốn dĩ đây là không thể nào làm được, nhưng nếu như có thể mời vị đại sư mai mối nổi danh cả nước kia ra tay thì có lẽ có thể cho nàng một kinh hỉ to lớn.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Lý Mai không nhịn được mà có chút kích động.

Nàng dù sao cũng là phụ nữ, còn là một phụ nữ mang thai, không có cha mẹ không có người thân. Chồng cũng đã trở thành chồng cũ, cũng chỉ có một người bạn có quan hệ tốt là Triệu Lệ Phi.

Mặc dù nàng chưa từng sinh con, nhưng vẫn biết chuyện sinh con khó khăn như nào.

Quả thật, tại lúc sắp sinh, nàng có thể dùng tiền mời bà vú đến chăm sóc nàng và con, nhưng sản phụ không có người yêu bầu bạn chung quy lại vẫn có chút tiếc nuối.

Nếu là thật sự có thể tìm được một đối tượng thích hợp thì đúng là chuyện không thể tốt hơn.

"Lệ Phi, cậu thuyết phục được tớ rồi!"

Triệu Lệ Phi cười hắc hắc, nói: "Vậy thì thứ bảy, chúng ta cùng nhau mang theo quà tặng đi mời môi đi? Tuổi của tớ cũng không nhỏ nữa, nên tìm đối tượng rồi."

Lý Mai gật đầu nói: "Được, vậy thì thứ bảy cùng đi mời môi, không biết đại sư mai mối này là người nơi nào? Còn có quà tặng, chúng ta cũng nên thương lượng một chút, nhìn xem mua cái gì thì phù hợp."

Triệu Lệ Phi nói: "Đại sư mai mối kia là người tỉnh Quế tỉnh, mở một văn phòng môi giới hôn nhân tại tỉnh thành tỉnh Quế. Chúng ta trực tiếp đến phòng môi giới của hắn là được. Còn quà tặng, bình thường đều là rượu thuốc lá và trà gì đó, ngoài ra chuẩn bị thêm hồng bao mời môi là được."

"Vậy buổi tối không có việc gì thì chúng ta dạo phố đi, thuận tiện chuẩn bị kỹ quà tặng luôn."

"Ừm, không có vấn đề gì."

Chương 1008 - Giang Ông Mai, Ánh Mắt Của Cậu Đúng Là Tuyệt (2)

Sáu giờ chiều.

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Tại một căn phòng cho thuê nào đó tại đường Tây Hương, Trần Vĩnh Quý với gương mặt che kín nếp nhăn đang chuẩn bị đồ ăn cho mình: Một đĩa lạc rang, một đĩa rau xào, một đĩa ớt xào thịt. Ngoài ra còn có một chén cơm, hai chai bia.

Dạng cơm nước này đối với Trần Vĩnh Quý mà nói đã là một bữa ăn vô cùng xa hoa rồi.

Trần Vĩnh Quý năm nay 51 tuổi, có bốn người con, trừ con gái đầu đã đi làm thì ba người con gái còn lại đều còn đang đi học, hai đứa là sinh viên một đứa là học sinh trung học, áp lực gia đình vô cùng lớn.

Trần Vĩnh Quý không được học hành gì nhiều, cũng không có kỹ thuật gì, đương nhiên là không thể tìm được một công việc có đãi ngộ tốt. Trước mắt hắn đang làm bảo an tại tỉnh thành nơi này, một tháng đại khái được ba bốn ngàn tệ tiền công.

Ngoại trừ tiền ăn và một số tiền tiêu xài cần thiết ra, dù là Trần Vĩnh Quý đã vô cùng tiết kiệm, một tháng cũng chỉ có thể tiết kiệm được hai ngàn tệ, miễn cưỡng đủ cho ba đứa con gái còn lại sinh hoạt.

May mắn thay, bây giờ sinh viên đều được hỗ trợ vay vốn, cộng với con gái đầu đã đi làm, vợ hắn ở quê chăm sóc vườn trái cây nhỏ, lại thuận tiện nuôi chút gà vịt gì đó, ít nhiều cũng có thể kiếm được một chút tiền. Cho nên, cuộc sống trong nhà cũng không quá

tệ, chỉ là không tích lũy được tiền mà thôi.

Trong lòng của Trần Vĩnh Quý cảm thấy rất sầu muộn, hai đứa con gái thì không có gì, phụ nữ ở thời đại này không lo không gả được. Hắn sầu muộn là vì hai đứa con trai.

Hắn cũng nghĩ qua việc làm chút chuyện buôn bán nhỏ, tích lũy chút tiền vốn cưới vợ cho hai đứa con trai. Nhưng mà muốn kinh doanh thì cần bỏ ra không ít tiền vốn, kinh tế trong nhà vốn đã có chút sít sao, hắn nào có dũng khí lấy toàn bộ gia sản đi làm ăn chứ!

Lỡ như thiệt thòi thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Hắn đã nghĩ kỹ, con trai lớn còn một năm nữa là tốt nghiệp đại học. Đến lúc đó, không chỉ có gánh vác trong nhà giảm bớt, còn nhiều thêm một chủ lực kiếm tiền. Hắn sẽ làm chút buôn bán nhỏ, cũng không cần lo trước lo sau giống như bây giờ nữa. Dù là thật sự thiệt thòi thì nhà bọn họ còn gánh vác được.

Sau khi dọn sạch đống thức ăn và hai chai bia, Trần Vĩnh Quý thoải mái cầm cây tăm, vừa xỉa răng vừa móc điện thoại di động mấy trăm tệ ra, gọi điện thoại cho bạn già, hỏi thăm tình hình trong nhà một chút.

Sau khi nói mấy phút và cúp điện thoại, Trần Vĩnh Quý liền ra ngoài tản bộ tiêu cơm.

Khu nhà hắn ở cách sông Vĩnh Giang khá gần, đi đường cũng chỉ cần mười mấy phút mà thôi, hắn mỗi ngày ăn xong cơm tối đều sẽ đến đây tản bộ một hồi.

Sông Vĩnh Giang là sông mẹ của tỉnh thành, cũng là danh lam nổi tiếng của tỉnh thành. Hai bên bờ sông có cây xanh râm mát, phong cảnh tươi đẹp, rất nhiều người đều thích đến nơi này tản bộ vào ban đêm.

Trên đường đi đến sông Vĩnh Giang, điện thoại di động của Trần Vĩnh Quý bỗng nhiên vang lên. Hắn cầm lên xem xét, phát hiện dãy số đến từ quê quán Úc Lâm, liền kết nối điện thoại, nói: "A lô!"

Trong điện thoại di động truyền tới một giọng nam trẻ tuổi: "Xin

chào, xin hỏi là Trần Vĩnh Quý đúng không?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Tôi là Trần Vĩnh Quý, xin hỏi cậu là ai?"

Giọng nam trẻ tuổi nói: "Chào chú Trần, cháu là Giang Phong, là người mai mối đến từ phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc. Cháu nghe nói con gái đầu của chú còn chưa có đối tượng. Cháu có một khách hàng không tệ muốn giới thiệu cho nàng, không biết chú Trần có tiện gặp mặt nói chuyện một chút hay không?"

Trần Vĩnh Quý nghe vậy thì hơi kinh ngạc, con gái đầu của hắn mới 23 tuổi, năm ngoái mới tốt nghiệp đại học, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người làm mối tìm tới cửa muốn giới thiệu đối tượng cho nàng.

Tục ngữ nói trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, sau khi con gái trưởng thành, người làm cha mẹ rất khó từ chối mấy người làm mối, cho dù hài lòng với đối tượng mà người làm mối giới thiệu hay không, ít nhất cũng có thể có nhiều thêm mấy sự lựa chọn.

Bởi vậy, Trần Vĩnh Quý hơi trầm ngâm một lúc mới nói: "Gặp mặt nói chuyện cũng không có vấn đề gì, nhưng mà tôi bây giờ không ở quê, mà đang ở tỉnh thành."

Giang Phong mỉm cười nói: "Chú Trần, cháu cũng đang ở tỉnh thành, không biết chú bây giờ đang ở chỗ nào, nếu như thuận tiện thì hiện tại cháu đi qua tìm chú."

"Thuận tiện, tôi đang ở thôn XX đường Tây Hương, đang chuẩn bị đến bờ sông tản bộ một chút!"

"Cháu biết nơi này, cháu bây giờ sẽ lập tức đi qua, lát nữa chúng ta gặp mặt tại bờ sông đi!"

"À, được, vậy tôi đi qua đó trước, cậu đến bờ sông thì gọi điện thoại cho tôi."

“Ừm, vậy trước tiên cứ như này, chúng ta lát nữa gặp."

"Được, lát nữa gặp."

Chương 1009 - Giang Ông Mai, Ánh Mắt Của Cậu Đúng Là Tuyệt (3)

Nửa giờ sau.

Trần Vĩnh Quý gặp được Giang Phong trẻ tuổi đẹp trai.

Sau khi bắt chuyện lẫn nhau, Trần Vĩnh Quý mới cảm khái: "Giang ông mai, cậu là người mai mối trẻ tuổi nhất mà tôi từng gặp, cậu đã có đối tượng chưa?"

"Chú Trần, cháu đã kết hôn rồi!" Giang Phong nói xong liền móc điện thoại di động ra, lấy ảnh chụp kết hôn của hắn và Hoàng Linh Vi ra, đưa cho Trần Vĩnh Quý rồi nói: "Chú Trần xem đi, đây chính là vợ của cháu."

Trần Vĩnh Quý tiếp nhận điện thoại di động xem xét, phát hiện cô dâu trong tấm ảnh còn xinh đẹp hơn cả nữ minh tinh, không khỏi giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: "Giang ông mai, ánh mắt của cậu đúng là quá tuyệt, vậy mà cưới được một người vợ xinh đẹp như vậy, quả nhiên là trai tài gái sắc!"

Giang Phong cười nói: "Chú Trần quá khen!"

Hai người khách sáo một phen mới nói chuyện chính.

Trần Vĩnh Quý dẫn đầu hỏi: "Giang ông mai, cậu nói muốn giới thiệu một khách hàng cho con gái đầu của tôi, không biết vị khách này của cậu là người nơi nào? Làm nghề gì?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Chú Trần, cháu sẽ giới thiệu sơ lược một lần về vị khách này. Hắn là người thành phố Q tỉnh Hà Nam, năm nay 25 tuổi, cao 1m75, tướng mạo bình thường, tốt nghiệp đại học bình thường, trước mắt đang làm công ở thành phố Q, tiền công không đến năm ngàn tệ."

Nói đến đây, Giang Phong lấy ảnh chụp của Viên Phong ra, đưa di động đưa tới lần nữa rồi nói: "Chú Trần, đây chính là ảnh chụp của vị khách kia. Chú xem trước một chút đi."

Trần Vĩnh Quý nhẹ gật đầu, tiếp nhận điện thoại di động nhìn lần nữa. Người đàn ông trong tấm ảnh quả nhiên như Giang ông mai nói, tướng mạo trung đẳng, không đẹp trai như Giang ông mai, nhưng mà đẹp hơn người bình thường một chút, chỉ xét về tướng mạo thôi thì đúng là rất xứng với con gái đầu của hắn.

Ngay cả công việc của xứng, con gái của hắn làm công tại Quế Lâm, tiền lương mỗi tháng cũng không đến năm ngàn.

Còn có tuổi tác, chiều cao, trình độ đều thật sự thích hợp.

Không thể không nói, mặc dù Giang ông mai này còn trẻ tuổi, nhưng đối tượng giới thiệu vẫn là rất đáng tin cậy, ít nhất thì điều kiện của nam nữ hai bên đều xứng. Về chuyện tính cách hai người có thể hợp hay không, chỉ xem thôi sẽ không thể nhìn ra, chỉ có chung đụng mới có thể hiểu rõ.

Trần Vĩnh Quý trả di động cho Giang Phong, có chút tiếc nuối lắc đầu nói: "Giang ông mai, điều kiện của vị khách này của cậu đúng là rất xứng với con gái tôi, có thể nhìn ra được cậu là dụng tâm. Nếu như nhà trai là người bên này, tôi chắc chắn sẽ đồng ý cho bọn họ gặp mặt, nhưng mà…quá xa!"

Giang Phong cười nói: "Chú Trần, không muốn để con gái lấy chồn xa. Đây là tâm lý chung của cha mẹ khắp thiên hạ. Một mặt là sợ sau khi con gái lấy chồng xa, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng. Mặt khác, là lo lắng con gái lấy chồng xa sẽ chịu ủy khuất tại nhà chồng, người nhà mẹ đẻ sẽ không có biện pháp ngay lập tức chạy tới làm chỗ dựa cho nàng."

Trần Vĩnh Quý nghe vậy thì liên tục gật đầu: "Giang ông mai, chính là đạo lý này, trừ khi là điều kiện nhà trai thật sự rất tốt, nếu không mọi người đều muốn tìm người cùng quê."

Giang Phong nói: "Chú Trần, gia cảnh của vị khách này của cháu cũng tạm được, mẹ hắn đã từng hứa hẹn ở trước mặt cháu, chỉ cần con trai của nàng kết hôn, nàng sẽ cho một triệu tệ để mua nhà mua xe, ngoài ra còn cho một khoản tiền sính lễ. Điều kiện này đã tốt hơn so với rất nhiều nhà khác rồi."

Trần Vĩnh Quý nghe vậy thì sửng sốt một chút, hỏi: "Giang đại sư,

cha mẹ của hắn làm nghề gì? Thoáng một cái có thể lấy ra hơn một triệu, gia cảnh đúng là không đơn giản!"

Giang Phong nhìn về phía một chiếc thuyền đánh cá nhỏ trong nước, nói: "Thật ra cha mẹ của hắn cũng là nông dân, gia đình trước đó từng rất nghèo. Sau này mẹ của hắn dưới cơ duyên xảo hợp tiến vào ngành nghề nào đó, trải qua nhiều năm dốc sức làm việc mới có được vốn liếng như bây giờ."

Trần Vĩnh Quý nghe vậy thì động lòng, đối với người có cuộc sống eo hẹp như nhà bọn họ, có thể kết thông gia với gia đình có tài sản hàng triệu tuyệt đối có thể nói là với cao rồi.

Lúc trước hắn nói không muốn con gái lấy chồng xa, chỉ là trong trường hợp đối phương thuộc gia đình bình thường, mà loại gia đình giàu có như này đương nhiên không nằm trong phạm vi kia.

Trần Vĩnh Quý lúc này tỏ thái độ: "Giang ông mai, vị khách này của cậu có điều kiện gia đình tốt như vậy, tôi đương nhiên sẽ không phản đối con gái mình lấy chồng xa nữa, chỉ cần tính cách hai người bọn họ hợp nhau sẽ không vấn đề gì."

Giang Phong nói: "Chú Trần, điều kiện của gia đình hắn đúng là không tệ lắm, nhưng có một chuyện cháu phải nói rõ với chú. Rất nhiều người đều không thể nào tiếp nhận được nghề nghiệp của cha mẹ hắn."

Trần Vĩnh Quý hỏi: "Cha mẹ của hắn làm nghề gì? Sẽ không phải là cái nghề gì đó phạm pháp chứ?"

Giang Phong nói: "Phạm pháp thì không có, chỉ là rất nhiều người sẽ cảm thấy xui xẻo, bởi vì mẹ hắn làm nghề khóc tang."

Chương 1010 - Con Dâu Như Này Chính Là Kiểu Mà Nàng Mong Muốn

"Người làm nghề khóc tang?" Trần Vĩnh Quý nghe xong thì cảm thấy mơ hồ, đây rốt cuộc là nghề nghiệp gì? Hắn còn chưa từng nghe nói qua.

Giang Phong vẻ mặt của hắn liền biết hắn không hiểu cái nghề nghiệp này là gì, liền giải thích: "Chú Trần, nghề nghiệp khóc tang này chính là khóc tang giúp người khác. Chỗ chúng ta không có loại nghề nghiệp này, nhưng bên phía Quảng Đông đã có từ trăm năm trước."

"Khóc tang giúp người khác?" Trần Vĩnh Quý nghe vậy thật sự là đã được mở rộng tầm mắt, tuyệt đối không ngờ rằng trên đời này vẫn còn có loại nghề nghiệp này.

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, khóc tang giúp người ta, mẹ của vị khách này của cháu cũng coi như là có chút danh tiếng ở bên đấy, có rất nhiều người mời nàng hỗ trợ khóc tang."

Sự chấn động của Trần Vĩnh Quý qua đi, trong lòng cũng có có chút do dự. Mẹ của nhà trai có thể bỏ ra hơn một triệu cho con trai mình kết hôn, điều kiện này đối với người bình thường như bọn họ mà nói đúng là có thể xem như là cực kì hùng hậu rồi. Nếu như con gái của hắn gả đi thì chính là với cao.

Nhưng bây giờ nghe xong nghề nghiệp của mẹ nhà trai, lông mày của Trần Vĩnh Quý không nhịn được mà nhăn lại, nghề nghiệp này quả thật có chút xui xẻo!

Làm một nông dân, không nói đến việc Trần Vĩnh Quý có bao nhiêu mê tín, nhưng ít nhiều cũng sẽ có chút kiêng kị đối với loại chuyện này.

Nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Trần Vĩnh Quý, Giang Phong khuyên bảo: "Chú Trần, thật ra không cần phải quá để ý đến loại chuyện này, chẳng lẽ mấy thứ hư vô mờ ảo như thần quỷ còn có thể đáng sợ hơn nghèo sao?"

Trần Vĩnh Quý sợ nghèo gật đầu với vẻ mặt đầy sự đồng tình: "Giang ông mai nói có đạo lý, trên đời này còn có cái gì có thể đáng sợ hơn nghèo chứ? Có thể kiếm tiền hợp pháp đó chính là công việc tốt."

Giang Phong cười nói: "Chính là cái đạo lý này, nếu như sợ bị người ta kỳ thị thì sau khi kết hôn vợ chồng trẻ có thể không ở lại quê của nhà trai, có một triệu cha mẹ nhà trai cho, muốn sinh sống

tại thành thị tuyến hai tuyến ba trên cả nước cũng chẳng khó khăn gì. Kể từ đó, vợ chồng trẻ nhiều lắm là ngày lễ ngày tết trở về quê quán của nhà trai một chuyến. Ảnh hưởng của nghề nghiệp cha mẹ nhà trai đối với vợ chồng trẻ cũng sẽ không quá lớn. Thậm chí lừa gạt nhà trai đến bên tỉnh Quế chúng ta sinh sống cũng không phải là không được, chỉ cần hai người có thể gặp mặt thì mọi chuyện đều có thể thương lượng."

Trần Vĩnh Quý nghe vậy thì hai mắt tỏa sáng, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, có chút kích động nói: "Chỉ cần có thể đến tỉnh Quế chúng ta an cư lạc nghiệp thì tôi sẽ cố gắng xúc tiến cuộc hôn nhân này."

Giang Phong cười nói: "Chú Trần không có ý kiến gì là tốt rồi, nhưng mà bây giờ là thời đại đề cao hôn nhân tự do, không thể ép duyên từ cha mẹ giống như trước đó. Cho nên còn phải làm phiền chú Trần gọi điện thoại nói lại chuyện này với con gái chú một chút, nói rõ tình huống của nhà với nàng. Nếu như con gái chú đồng ý xem mắt thì chúng ta sẽ tiến hành bước kế tiếp. Chú Trần thấy thế này có được không?"

Trần Vĩnh Quý gật đầu nói: "Vẫn là Giang ông mai suy tính chu đáo, vậy làm phiền cậu chờ một lát, tôi sẽ gọi điện thoại nói lại đại khái mọi chuyện với con gái tôi."

"Vâng, vậy cháu qua bên đó, thuận tiện đi vệ sinh một chút. Sau khi chú Trần nói điện thoại xong với con gái thì lại gọi điện thoại cho cháu là được."

"Được rồi."

Đưa mắt nhìn Giang Phong đi xa, Trần Vĩnh Quý mới móc điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho con gái cả của mình - Trần Phượng Mỹ.

Điện thoại vừa được nhận đã truyền đến giọng nói của con gái: "Cha, thời gian này, cha lại đang tản bộ ở bên sông Vĩnh Giang sao?"

"Ừm, đang tản bộ ở sông Vĩnh Giang."

Hai cha con nói chuyện phiếm vài câu, Trần Vĩnh Quý mới lên tiếng: "Phượng Mỹ, cha hôm nay gọi điện thoại cho con là có chuyện muốn nói với con."

Trần Phượng Mỹ hỏi: "Cha, người có chuyện gì sao?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Là chuyện liên quan tới chung thân đại sự của con, vừa rồi một người làm mối họ Giang từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đến tìm cha, nói muốn giới thiệu cho con một đối tượng. Cha thấy điều kiện của nhà trai quả thật không tệ, cho nên liền gọi điện thoại hỏi ý kiến của con một chút."

Việc này rõ ràng vượt quá dự kiến của Trần Phượng Mỹ, nàng kinh ngạc nói: "Cha, cha như này cũng quá gấp rồi, con mới hai mươi ba tuổi, cha liền muốn con đi xem mắt rồi?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Cha biết rõ con còn trẻ, cha vốn dự định để con tự tìm, nhưng đây không phải là đúng lúc gặp được đối tượng có điều kiện tốt hay sao!"

Trần Phượng Mỹ cũng không lập tức từ chức, nghe giọng điệu cha nàng, điều kiện nhà trai chắc là thật sự không tệ. Nàng nói: "Cha, nhà trai có điều kiện gì lại khiến cha hài lòng như thế?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Nhà trai người tình Hồ Nam, năm nay 25 tuổi, cao 1m75, tướng mạo tạm được, trình độ giống như con, tiền công cũng không khác con là bao, nói tóm lại đúng là rất xứng với con."

Chương 1011 - Con Dâu Như Này Chính Là Kiểu Mà Nàng Mong Muốn (2)

Nghe đến đó, Trần Phượng Mỹ biết rõ chắc chắn còn có đoạn sau.

Bởi vì sự hiểu rõ của nàng về cha mình, nhà trai cách nàng tận hai tỉnh, nếu như nhà trai chỉ có điều kiện như vậy thì ba nàng chắc chắn sẽ không đồng ý gả nàng đi, càng không có khả năng khen điều kiện của đối phương tốt. Cho nên, nếu như nàng không đoán sai, gia cảnh của nhà trai chắc là không tệ.

Quả nhiên, ba nàng giới thiệu sơ lược về tình huống nhà trai, nói: "Mặc dù nhà trai cũng xuất thân từ nông thôn, nhưng gia cảnh của hắn còn tốt hơn so với rất nhiều người thành thị. Cha mẹ của hắn làm một cái nghề đặc thù, những năm gần đây kiếm được không ít tiền. Nghe Giang ông mai kia nói, nếu như nhà trai kết hôn, mẹ hắn sẽ cho hắn một triệu tiền mặt để mua nhà mua xe, ngoài ra còn cho tiền sính lễ nữa. Đối với người có hoàn cảnh gia đình như chúng ta, điều kiện nhà trai có thể coi là giàu có rồi!"

Trần Phượng Mỹ nghe vậy thì trong lòng cảm thấy chấn động. Nàng đoán được điều kiện nhà trai chắc chắn là không tệ, nhưng mà không nghĩ tới nhà trai có thể lấy ra hơn một triệu tiền mặt.

Trần Phượng Mỹ cũng tự biết rõ mình, dáng người tướng mạo của nàng chỉ là trên trung đẳng, nếu như nhà trai chỉ là gia đình khá giả, nàng kia tự nhận là mình xứng.

Nhưng gia cảnh của nhà trai rõ ràng đã vượt qua mức độ khá giả, hơn nữa, điều kiện các phương diện khác của nhà trai cũng không kém hơn nàng là bao, Trần Phượng Mỹ không có lòng tin nhà trai sẽ để ý đến nàng.

Nghĩ tới đây, Trần Phượng Mỹ thở dài nói: "Cha, người ta có gia cảnh tốt như vậy, sao có thể để ý đến con chứ? Cha không cần phí sức làm gì!"

Trần Vĩnh Quý nói: "Chuyện này thì chưa chắc, bởi vì mẹ hắn làm nghề nghiệp đặc thù, mà nghề nghiệp này lại bị rất nhiều người kỳ thị."

Trần Phượng Mỹ nhướng mày, trong đầu lóe qua một loại nghề nghiệp không tốt phạm pháp nào đó, nhưng mà nàng đã lập tức vứt bỏ loại suy nghĩ kia, hỏi: "Mẹ của hắn làm nghề gì thế?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Nghe Giang ông mai nói, gọi là nghề nghiệp khóc tang."

Trần Phượng Mỹ nghe mà sững sờ: "Nghề nghiệp khóc tang? Trên đời này còn có loại nghề nghiệp này?"

Trần Vĩnh Quý hơi xúc động nói: "Đây đúng là một loại nghề

nghiệp vô cùng hiếm thấy, nếu như không phải Giang ông mai nhắc tới thì cha cũng không biết trên đời này vẫn còn có dạng nghề nghiệp này. Một cái nghề chuyên về khóc tang, đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Trần Phượng Mỹ nghe vậy lập tức bổ não ra một hình ảnh: Một người phụ nữ trung niên mặc đồ tang khóc đến tê tâm liệt phế ở trước linh đường của một người xa lạ…

Mà nghĩ đến việc người phụ nữ trung niên này là mẹ chồng của mình, Trần Phượng Mỹ liền không nhịn được mà nói: "Cha, nghề nghiệp cũng quá cái kia rồi, con cũng không nói cái gì mà xui xẻo hay không xui xẻo, dù sao mấy người trẻ tuổi chúng con cũng không tin chuyện này. Nhưng cha vừa rồi cũng đã nói, nghề nghiệp này bị rất nhiều người kỳ thị, chắc hẳn ở bên phía bên kia, mẹ của hắn cũng sẽ bị người ta kỳ thị. Nếu như con gả đi chỉ sợ cũng sẽ bị người ta chỉ trỏ ở sau lưng, cuộc sống trôi qua chỉ sợ cũng không có ý nghĩa gì!"

Trần Vĩnh Quý nói: "Con không cần lo lắng chuyện này, Giang ông mai nói, chỉ cần hai con gặp mặt, hắn có thể nói lại với nhà trai, để nhà trai đến bên phía tỉnh Quế chúng ta sinh sống cũng không phải là không được. Kể từ đó, con chỉ cần bớt thời gian về thăm nhà chồng bên kia vào ngày lễ ngày tết là được. Mà bên phía chúng ta thì chỉ cần con không chủ động nói ra, cũng không ai biết nhà chồng con làm loại công việc này cả."

Trần Phượng Mỹ nghe vậy thì trong lòng hơi động, nếu là như vậy thì nàng đúng là không bị ảnh hưởng gì, nàng không khỏi hỏi: "Cha, người chắc chắn người ta muốn rời khỏi quê hương đến tỉnh Quế chúng ta sinh sống sao?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Chúng ta nói ra điều kiện này, nếu như nhà trai đồng ý thì có thể nói chuyện tiếp, nếu như không đồng ý thì coi như xong. Con cảm thấy thế nào?"

"Vâng, nếu là vậy thì con không có ý kiến."

"Được, vậy cha sẽ nói lại với Giang ông mai một chút, có thêm tình huống gì thì sẽ gọi điện thoại lại cho con sau."

"Được rồi."

…

Vào lúc Trần Vĩnh Quý gọi điện thoại cho con gái, Giang Phong cũng gọi điện thoại cho Viên mẫu.

Điện thoại kết nối, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Giang Phong liền nói ngay vào điểm chính: "Dì à, cháu đã tìm kiếm cho con trai của dì một đối tượng thích hợp!"

Viên mẫu vừa trở lại quê quán nghe vậy thì cảm thấy vui mừng, tốc độ này thật đúng là nhanh, liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, làm phiền phức ngài nói cho tôi một chút về tình huống nhà gái được không."

Giang Phong lên tiếng, giới thiệu sơ lược: "Nhà gái là người tỉnh Quế, năm nay 23 tuổi, cao 1m62, dáng người tướng mạo trên trung đẳng, trình độ giống như con trai dì, trước mắt đang làm việc tại Quế Lâm, tiền công cũng không khác con trai dì là bao. Nàng cũng xuất thân từ nông thôn, cha đang làm bảo an tỉnh thành, mẹ thì ở nhà chăm sóc vườn trái cây và nuôi chút gà vịt. Gia đình có bốn anh chị em, nàng là con đầu, còn có hai em trai đang học đại học, em gái nhỏ nhất thì đang học cấp 3. Đó chính là tình huống cá nhân của nàng và gia đình nàng."

Chương 1012 - Con Dâu Như Này Chính Là Kiểu Mà Nàng Mong Muốn (3)

Viên mẫu cũng là nông dân, có hai đứa con trai một con gái, nghe nói nhà gái có bốn anh chị em thì có chút hài lòng. Con gái xuất thân từ gia đình này đều không yếu ớt, hơn nữa có thể chịu được cực khổ, có thể làm được các loại việc nhà, con dâu này chính là kiểu mà nàng mong muốn.

Bởi vậy, Viên mẫu liên tục gật đầu nói: "Giang đại sư, cô gái mà ngài tìm kiếm đúng là rất tốt, không biết ngài đã nhắc với nàng về nghề nghiệp của tôi hay chưa?"

Giang Phong nói: "Cháu đã nói với cha cô ấy về nghề nghiệp của dì rồi, cha của cô ấy bày tỏ có thể tiếp nhận, nhưng có một điều kiện."

Viên mẫu hỏi: "Điều kiện gì?"

Giang Phong nói: "Cha cô ấy hi vọng con trai dì có thể tới tỉnh Quế mua nhà định cư, ở tòa thành thị nào không quan trọng, chỉ cần là tại tỉnh Quế là được."

Viên mẫu nghe vậy thì sảng khoái đáp: "Có thể, chuyện này hoàn toàn không có vấn đề gì."

Nàng sảng khoái như vậy cũng là có nguyên nhân, nhà bọn họ ở quê luôn phải chịu cảnh bài xích, cơ bản không có hàng xóm giao hảo. Nàng đã lên kế hoạch từ sớm, chờ kiếm đủ tiền và không còn làm cái nghề này nữa, nàng sẽ rời quê quán đến chỗ khác sinh sống.

Bởi vậy, cho dù nhà gái không nhắc tới yêu cầu này thì nàng cũng sẽ không để con trai mình mua nhà ở quê, mà là lựa chọn đến những thành thị khác, rời quê quán càng xa càng tốt. Làm thế thì sẽ không có người nào nhận biết gia đình bọn họ nữa, một nhà bọn họ sẽ có thể trải qua một cuộc sống bình thường, không cần phải chịu kỳ thị nữa.

Mà tỉnh Quế cách quên nàng đủ xa, hoàn toàn phù hợp với kế hoạch của nàng.

Con trai cả tới bên đó an cư lạc nghiệp trước, sau đó con trai thứ và con gái cũng sẽ cố gắng đến bên đó an cư lạc nghiệp. Đến lúc đó, một nhà bọn họ sẽ có thể sinh sống ở cùng một tòa thành thị rồi.

Nghe Viên mẫusảng khoái đáp ứng, Giang Phong liền cười nói: "Nếu như bên phía dì đã không có vấn đề gì thì cháu sẽ sắp xếp cho người hai nhà gặp mặt nói một chút, cân nhắc đến chuyện gia đình hai nhà cách nhau xa xôi, tranh thủ định chuyện hôn sự trong một lần luôn. Xin hỏi dì lúc nào thì có thời gian rảnh ạ?"

Viên mẫu nói: "Tôi không có nhận việc trong hai ngày này, bên phía tôi có thể chiều theo thời gian của nhà gái, chỉ cần nói trước với tôi thì tôi đều có thể bớt chút thời gian tới."

Giang Phong nói: "Được, cháu đã hiểu, lát nữa cháu sẽ thương lượng với bên nhà giá về thời gian gặp mặt cụ thể, chờ sau khi quyết định thời gian thì sẽ lại gọi điện thoại cho gì."

"Không thành vấn đề."

"Hừm, vậy trước tiên cứ như vậy, lát nữa gọi lại."

"Được rồi."

…

Nửa giờ sau.

Trần Vĩnh Quý nói với Giang Phong: "Giang ông mai, tôi đã nói lại với con gái mình, chỉ cần nhà trai nguyện ý đến tỉnh quế Quế chúng ta định cư thì việc cưới hỏi này có thể bàn bạc."

Giang Phong cười nói: "Vậy thì hoàn toàn không thành vấn đề, cháu vừa rồi đã gọi điện thoại nhắc tới việc này với mẹ của nhà trai. Mẹ hắn đồng ý với yêu cầu này của các người, định cư ở đâu trong tòa thành thị này đều do các người quyết định."

Trần Vĩnh Quý thực sự cảm nhận được thành ý của nhà trai, thông

gia dễ nói chuyện như vậy, thật sự là đốt đèn lồng cũng không tìm được, hắn không có gì mà không hài lòng cả, liền sảng khoái nói: "Nếu nhà trai đã đồng ý với điều kiện này thì Giang ông mai có thể sắp xếp cho người hai nhà gặp mặt."

Giang Phong gật đầu nói: "Được, vậy chú Trần xem xem lúc nào gặp mặt thì thuận tiện? Bên phía nhà trai có thể chiều theo thời gian của các người."

Trần Vĩnh Quý nghĩ một lúc rồi, nói: "Vậy thì thứ bảy này đi!"

Giang Phong nói: "Được, vậy địa điểm gặp mặt thì sao?"

Trần Vĩnh Quý nói: "Địa điểm gặp mặt cứ chọn ở tòa thành thị này đi!"

Giang Phong nói: "Quyết định như vậy đi, lát nữa cháu sẽ nói lại với bên nhà trai."

"Hừm, vậy đành làm phiền Giang ông mai rồi."

"Chú Trần khách sáo rồi!"

Sau đó, hai bên lại rảnh rỗi hàn huyên một hồi, Giang Phong mới cáo từ rời đi.

Đưa mắt nhìn Giang Phong rời đi, tâm tình Trần Vĩnh Quý cũng trở nên tốt hơn. Hắn lập tức gọi điện thoại cho con gái đầu và người bạn già của mình, nói lại thời gian gặp mặt và địa điểm cho các nàng biết.

Lần này không chỉ có Trần Vĩnh Quý cao hứng, ngay cả bạn già của hắn cũng cao hứng theo, mà người trong cuộc là con gái đầu của hắn cũng vô cùng kích động và mong đợi.

Dù sao, gia cảnh nhà trai so sánh với Trần gia bọn họ đúng là tốt đến mức không thể tốt hơn, chỉ cần kết hôn thì có thể lấy ra một triệu mua nhà mua xe, còn có một khoản tiền sính lễ không biết là bao nhiêu, nhưng chắc chắn là sẽ không ít.

Gặp phải chuyện tốt như vậy, người Trần gia dù muốn không cao hứng thì cũng khó.

Chương 1013 - Một Trong Tứ Đại Tà Thuật Hiện Đại

Đảo mắt, đã đến thứ sáu.

Bởi vì đã hẹn là sắp xếp cho người hai nhà gặp mặt vào giữa trưa thứ bảy, cho nên Viên phụ Viên mẫu và Viên Phong liền lựa chọn khởi hành vào hôm nay, dự định đến tỉnh thành tỉnh Quế nghỉ ngơi một đêm. Như vậy thì ngày thứ hai gặp mặt sẽ tương đối thoải mái, không cần phải gấp gáp vội vã.

Trừ người nhà họ Viên ra, Trần mẫu hôm nay cũng chạy từ quê quán tới tỉnh thành. Người làm mẹ như nàng đương nhiên sẽ không thể vắng mặt trong buổi xem mắt được.

Chỉ có nữ nhân vật chính là Trần Phượng Mỹ không hề động thân. Cha cô thuê phòng ở chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, không có chỗ ở cho cô. Nếu như hôm nay đuổi tới tỉnh thành thì sẽ phải bỏ tiền thuê khách sạn, chuyện này quá lãng phí đối với nàng.

Cộng với Quế Lâm cách tỉnh thành cũng không phải là rất xa, ngồi tàu cao tốc hơn hai giờ liền đến, cho nên Trần Phượng Mỹ liền quyết định sáng thứ bảy sẽ đi tới tỉnh thành cũng không muộn.

Ngay tại lúc hai nhà Viên Trần đang chạy tới tỉnh thành tỉnh Quế vì buổi gặp mặt ngày mai, ở thành phố E Chiết Giang, Lý Mai cũng đang thu dọn hành lý.

Ngày mai sẽ là thứ bảy, Lý Mai và bạn thân Triệu Lệ Phi muốn đến tỉnh Quế tìm Giang đại sư mời môi.

Làm một người phụ nữ mang thai đã lộ rõ bụng, tâm tình của Lý Mai vẫn còn có chút phức tạp.

Một mặt là sợ người khác chế giễu, dù sao chuyện phụ nữ mang thai xem mắt quá hiếm thấy. Mặc khác là lo lắng mang theo cái bụng lớn không nhất định sẽ tìm được người đổ vỏ mà nàng mong muốn.

Sau khi thu dọn xong hành lý, Lý Mai liền gọi điện thoại cho bạn

thân Triệu Lệ Phi, hỏi: "Lệ Phi, cậu thu dọn hành lý xong chưa?"

Triệu Lệ Phi nói: "Còn chưa thu dọn, dù sao chỉ là ở một đêm rồi trở lại, lại không cần mang quá nhiều đồ, chúng ta tối về lại thu dọn đơn giản một chút là được."

Lý Mai nói: "Cũng được, vậy cậu nghỉ làm rồi trực tiếp tới chỗ tớ ăn cơm đi."

Triệu Lệ Phi nói: "Được, cậu làm hai món ăn đơn giản là được, dù sao cậu đang là phụ nữ mang thai, đừng khiến cho bản thân quá mệt nhọc!"

Lý Mai cười nói: "Chỉ nấu cơm đơn giản cơm mà thôi, có cái gì mà mệt nhọc, nhưng mà đúng là không thể làm nhiều đồ ăn, bởi vì ngày mai chúng ta sẽ đi tỉnh Quế, ăn không hết giữ lại cũng là lãng phí."

"Ừm, trong lòng cậu biết rõ là được, tớ phải làm việc đây!"

"Tốt, vậy cậu làm việc đi, cúp đây!"

…

Thứ bảy.

Sau khi ăn sáng xong, Triệu Lệ Phi liền lái xe mang theo Lý Mai đến thẳng nhà ga, sau đó ngồi tàu cao tốc hướng về phía tỉnh thành tỉnh Quế.

Cùng lúc đó, Trần Phượng Mỹ công tác tại Quế Lâm cũng ngồi tàu cao tốc hướng về phía tỉnh thành.

Phụ nữ đúng là trời sinh đã có thiên phú trang điểm, hôm nay chính là ngày xem mắt quan trọng của Trần Phượng Mỹ, nàng đương nhiên phải ăn mặc cho mình thật xinh đẹp, như này lúc xem mắt sẽ có thể thêm điểm cho mình.

Vào buổi sáng, Trần Phượng Mỹ chỉ làm tóc và phối quần áo, giày và túi xách, chỉ có việc trang điểm tương đối tốn thời gian là nàng còn chưa kịp làm.

Nhưng mà, đối với phụ nữ mà nói, chỉ cần có túi trang điểm thì đều có thể trang điểm ở bất kỳ chỗ nào, trang điểm ở bên trên tàu cao tốc cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Thế là, sau khi lên tàu cao tốc, Trần Phượng Mỹ liền xem như không có ai xung quanh, bắt đầu lấy gương và các loại đồ trang điểm từ trong túi ra rồi bắt đầu nghiêm túc trang điểm.

Ngồi cùng một chỗ với Trần Phượng Mỹ là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, dáng vẻ khoảng chừng hai bốn hai lăm tuổi, trên mặt trang điểm cực kỳ lợi hại, vừa nhìn liền biết là cao thủ trong chuyện này.

Chị gái này vốn thấy Trần Phượng Mỹ ngồi ở bên cạnh nàng thế mà ra ngoài không trang điểm, trong lòng còn âm thầm cảm thấy kỳ quái. Dù sao con gái trong thời đại này đi ra ngoài, mười người thì có chín người đều trang điểm, khác nhau ở chỗ trang điểm đậm hay là trang điểm nhạt mà thôi.

Người người đi ra ngoài mà không trang điểm, hoặc là loại mỹ nữ tự nhiên dùng kính lúp cũng không tìm ra khuyết điểm, hoặc là gái xấu đã sớm từ bỏ cứu giúp.

Mà Trần Phượng Mỹ lại không phải là hai loại kia, không nên ra ngoài mà không trang điểm mới đúng.

Cho đến khi Trần Phượng Mỹ lấy túi trang điểm ra và bắt đầu trang điểm, chị gái này mới bừng tỉnh đại ngộ, chắc là đi xe tới nên mới không có thời gian trang điểm.

Chị gái vốn là cao thủ trang điểm chuyên nghiệp, liền nhịn không được mà quan sát kỹ thuật trang điểm của Trần Phượng Mỹ, kết quả mới nhìn không đến ba phút liền không nhịn được mà lên tiếng nói: "Chị gái à, chị làm bước này sai rồi, kỹ thuật cũng thiếu một chút, nên làm như này trước mới đúng… còn có…"

Trần Phượng Mỹ nghe vậy thì nhìn về phía chị gái ngồi ở bên cạnh mình. Nàng lên xe sớm hơn chị gái này, lúc chị gái này ngồi xuống bên người mình, nàng chỉ tùy ý quét mắt qua đối phương một chút, tâm tư cũng không có đặt ở trên người đối phương.

Chương 1014 - Một Trong Tứ Đại Tà Thuật Hiện Đại (2)

Hiện tại nhìn kỹ, mới phát hiện đối phương là một chị gái cực kỳ xinh đẹp, gương mặt được trang điểm cực kỳ kỹ càng, còn dung hợp với đặc điểm của tướng mạo bản thân, khiến cho Trần Phượng Mỹ cảm thấy bội phục sát đất.

Mặc dù nàng cũng coi như là hiểu về trang điểm, nhưng kỹ thuật trang điểm của nàng đều học từ mấy video ngắn trên mạng, chính là trình độ bình thường, trang điểm lên cũng chỉ nhỉnh hơn bình thường một chút mà thôi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với chị gái trước mắt này.

Biết rõ gặp được cao thủ trang điểm, người ta còn nguyện ý lên tiếng chỉ điểm, Trần Phượng Mỹ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội học tập, liền dừng lại trò chuyện về kinh nghiệm trang điểm với đối phương.

Kết quả, càng trò chuyện Trần Phượng Mỹ càng giật mình, kỹ thuật trang điểm của đối phương đúng là quá tinh xảo, câu nào cũng nhấn vào điểm mấu chốt, khiến cho nàng hận không thể lấy sổ nhỏ ra ghi chép lại lời nói của đối phương.

Trên đường đi vô cùng nhàm chán, chị gái kia trò chuyện rất là hứng thú. Sau khi được Trần Phượng Mỹ đồng ý, nàng dứt khoát vừa động thủ trang điểm cho Trần Phượng Mỹ vừa giảng giải điểm quan trọng trong đó, khiến Trần Phượng Mỹ nghe như si như say, thậm chí có loại cảm giác ngộ đạo.

Chờ chị gái giảng giải xong, trang điểm cũng đã hoàn thành.

Nhìn xem cô gái có mỹ mạo như hoa trong gương, Trần Phượng Mỹ quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, đây thật sự là nàng sao? Cũng quá đẹp rồi!

Giờ phút này, Trần Phượng Mỹ mới sâu sắc cảm nhận được một trong tứ đại tà thuật hiện đại-thuật trang điểm khủng bố đến mức nào.

Thông qua nói chuyện phiếm, Trần Phượng Mỹ cũng biết chị gái này tên là Liễu Phiêu Phiêu, là một chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp, từng giúp không ít minh tinh trang điểm, cũng coi như là một nhân vật có tiếng trong giới trang điểm.

Trần Phượng Mỹ khen không dứt miệng: "Chị Phiêu Phiêu, kỹ thuật trang điểm của chị đúng là quá thần kỳ, chỉ là chị trang điểm cho em đẹp như vậy khiến cho em không biết nên làm thế nào mới tốt!"

Liễu Phiêu Phiêu cười nói: "Trang điểm đẹp không phải là chuyện tốt sao?"

Trần Phượng Mỹ lúng túng nói: "Nếu như bình thường mà trang điểm được đẹp như vậy thì dĩ nhiên là chuyện tốt rồi. Dù sao có người phụ nữ nào mà không thích chưng diện chứ, chỉ là buổi trưa em còn phải đi xem mắt, trang điểm cho mình xinh đẹp như vậy có chút không thích hợp. Làm như này không phải là như đang gạt người ta hay sao!"

Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc nói: "Buổi trưa em phải đi xem mắt?"

Trần Phượng Mỹ gật đầu nói: "Hừm, đã hẹn vào mấy ngày trước."

Liễu Phiêu Phiêu vỗ vỗ cái trán, nói: "Nếu như là đi xem mắt, trang điểm như này đúng là có chút không ổn, sao vừa rồi em lại không nói với chị?"

Trần Phượng Mỹ ngượng ngùng nói: "Em vừa rồi lo vội vàng học trộm, hận không thể ghi lại kỹ thuật quan trọng mà chị nói để từ từ suy nghĩ, nào còn nhớ rõ bản thân muốn làm gì chứ!"

Liễu Phiêu Phiêu cười nói: "May mà còn đủ thời gian, em đến bồn rửa tay tẩy trang đi, chị sẽ trang điểm lại cho em một lần nữa!"

"Cảm ơn chị Phiêu Phiêu, thật sự là làm phiền chị rồi!"

"Không cần khách sáo, dù sao hiện tại chị cũng đang nhàn rỗi."

Thế là, Trần Phượng Mỹ liền không nói thêm gì nữa, lấy điện thoại ra tự chụp mấy tấm ảnh rồi mới lấy nước tẩy trang từ trong túi trang điểm ra, đến bồn rửa tay nhanh chóng tẩy trang.

Sau khi tẩy trang xong, Liễu Phiêu Phiêu lại vừa giảng giải vừa trang điểm giúp nàng.

Rất nhanh, một gương mặt hoàn toàn khác với trước đó đã được Liễu Phiêu Phiêu trang điểm ra. Trang điểm lần này không có xinh đẹp kinh diễm như vừa rồi, chỉ khéo léo che đậy khuyết điểm của nàng, lại phóng to ưu điểm, nhìn tương đối chân thật, đồng thời còn xinh đẹp hơn trang điểm bình thường không ít.

Sau khi trang điểm xong, Trần Phượng Mỹ nhìn bản thân trong gương, sợ hãi than: "Chị Phiêu Phiêu, đôi tay này của chị đúng là chẳng khác gì ma pháp sư, em thật sự rất thích kiểu trang điểm này!"

Liễu Phiêu Phiêu cười nói: "Em thích là tốt rồi, hy vọng kiểu trang điểm này có thể mang đến vận may cho em, giúp em xem mắt thuận lợi, có thể dắt soái ca xem mắt về nhà."

Trần Phượng Mỹ mặt mày hớn hở nói: "Chị Phiêu Phiêu, cảm ơn lời chúc của chị. Chúng ta thêm Wechat đi, nếu như lần này em mà xem mắt thành công, nhất định sẽ phát cái hồng bao cảm ơn chị."

Liễu Phiêu Phiêu mỉm cười nói: "Được, vậy chị chờ hồng bao mừng của em."

Sau đó, hai người thêm Wechat của nhau, sau đó nói chuyện phiếm suốt quãng đường, mãi cho đến khi tới trạm mới thỏa mãn mà dừng lại.

…

Giữa trưa.

Trong một phòng bao này đó trên đường Tây Hương, người hai nhà Viên Trần chính thức gặp mặt ở đây.

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Trần Phượng Mỹ, Viên Phong liền có một loại cảm giác vui mừng, đối tượng xem mắt này đẹp hơn so với tưởng tượng của hắn một chút.

Ấn tượng đầu tiên của Trần Phượng Mỹ đối với Viên Phong cũng rất tốt, tướng mạo trung đẳng đương nhiên không tính là đẹp trai,

nhưng mà đẹp hơn người bình thường một chút, cộng với cha mẹ người ta có tiền, điều này đã tăng thêm vầng sáng trên đỉnh đầu hắn.

Sau khi hai bên chào hỏi dưới sự giới thiệu của Giang Phong lại khách sáo một phen mới vào chỗ.

Chương 1015 - Một Trong Tứ Đại Tà Thuật Hiện Đại (3)

Sau khi khách sáo gọi đồ ăn, chờ nhân viên phục vụ rời khỏi phòng bao, người hai nhà mới bắt đầu nói chuyện dưới sự dẫn dắt của Giang Phong.

Hai nhà đều xuất thân nông thôn, tuy nói hiện tại Viên gia có tiền, nhưng trước đó từng nghèo khó. Bởi vậy, cha mẹ hai bên đều có chủ đề chung để nó.

Còn về Viên Phong và Trần Phượng Mỹ, lớn lên trong hoàn cảnh tương tự, đều là sinh viên tốt nghiệp đại học, tiền lương công tác cũng không kém nhau là bao, đương nhiên cũng có không hết lời để nói.

Điều quan trọng nhất trong xem mắt chính là có chủ đề để trò chuyện, không ai phải ngượng ngùng.

Nếu như hai bên ngồi ở chỗ đó mắt lớn trừng mắt nhỏ thì hai bên chắc sẽ không có cảm tình gì. Nhưng nếu là ngồi ở chỗ đó tám chuyện trời nam biển bắc vui vẻ thì ấn tượng đầu tiên của hai bên khẳng định đều sẽ hài lòng, đều có ý định muốn tiếp xúc với đối phương nữa.

Dù sao trong chuyện xem mắt, nếu như ngươi không có hứng thú với đối phương thì chắc chắn sẽ không có bao nhiêu chủ đề để trò chuyện, thậm chí người khác hỏi một câu ngươi chỉ biết đáp một câu, còn ước gì có thể kết thúc buổi xem mắt nhàm chán này sớm một chút.

Kinh nghiệm mai mối của Giang Phong vô cùng phong phú, nhìn

thấy hai nhà trò chuyện ăn ý, liền biết rõ mối hôn sự này sẽ chạy không thoát. Hắn liền nói riêng với Viên mẫu: "Thím Viên, dì theo cháu ra đây một chút, cháu có lời muốn nói với dì."

Viên mẫu cười rồi nhẹ nhàng gật đầu với cha Trần Trần mẫu, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng bao với Giang Phong.

Ra khỏi phòng bao, Giang Phong không có quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Thím Viên, thím cảm thấy cô gái Trần gia này thế nào?"

"Rất không tệ, dáng vẻ đoan chính, từ trong lời nói có thể thấy tính tình chắc là cũng tương đối thực tế, không có quá nhiều suy nghĩ. Các phương diện của nàng đều vô cùng hợp ý tôi. Ánh mắt của Giang đại sư đúng là không thể sai được, quá tuyệt." Viên mẫu giơ ngón tay cái lên nói.

Giang Phong cười nói: "Thím Viên quá khen, thím hài lòng là tốt rồi. Chúng ta đều hiểu quy tắc trong chuyện này, trước đó cháu đã nói rõ với thím ở trong điện thoại rồi, không biết các người đã chuẩn bị xong hồng bao chưa?"

Viên mẫu cười nói: "Giang đại sư yên tâm, đều đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa tôi sẽ phát cho cô gái kia hồng bao 1888, cho cha mẹ nàng hồng bao 888, như này là được rồi đúng chứ?"

Giang Phong gật đầu nói: "Hồng bao như này đã đủ để biểu đạt thái độ của các người rồi."

Sau khi nói chuyện vài câu, hai người trở về phòng bao, sau đó Giang Phong lại gọi cha Trần ra ngoài nói chuyện riêng.

"Chú Trần, chú thấy tiểu tử Viên gia này thế nào?" Giang Phong cũng đi thẳng vào vấn đề.

Cha Trần mỉm cười nói: "Giang ông mai, đối tượng mà cậu giới thiệu quả thật không tệ. Dáng người tiểu tử này giống hệt như trên tấm ảnh. Không phải là loại người nói chuyện miệng lưỡi trơn tru không đứng đắn, cũng không phải là loại người quá nhàm chán, ấn tượng trước mắt đúng là không tệ."

Giang Phong cười nói: "Được, nếu như chú Trần đã nói như vậy thì

trong lòng cháu cũng yên tâm rồi. Cháu sẽ hỏi thăm ý nghĩ của hai người trẻ tuổi bọn họ, nếu như đều cảm thấy không tệ chúng ta có thể định quan hệ sớm một chút."

Cha Trần kinh ngạc nói: "Giang ông mai, nhanh như vậy sao?"

Giang Phong nói: "Quyết định sớm một chút thì người hai nhà cũng có thể bớt việc. Dù sao thì hai gia đình cũng cách nhau quá xa, đều phải bận rộn công việc của mình, muốn gặp mặt một lần cũng không dễ dàng."

Cha Trần gật đầu nói: "Cũng đúng, xác định quan hệ ngay trước mặt cha mẹ hai bên, sau đó để hai người bọn họ tự mình nói chuyện, cũng không tệ."

Giang Phong cười nói: "Chú Trần, cháu chính là nghĩ như vậy, chờ hai người bọn họ trò chuyện ra tình cảm và kết hôn chính là chuyện nước chảy thành sông."

"Ừm, vậy Giang ông mai cứ xem đó mà làm thôi, tôi đều đồng ý!"

"Được, vậy cháu sẽ hỏi ý kiến của hai người bọn họ một chút."

…

Sau đó, Giang Phong lại lần lượt gọi Viên Phong và Trần Phượng Mỹ ra nói chuyện riêng, hỏi thăm cảm giác và ý kiến của bọn họ.

Kết quả đương nhiên là tốt.

Trước khi hai người gặp mặt, thông qua sự giới thiệu của Giang Phong, bọn họ đều đã tương đối hài lòng về điều kiện của đối phương rồi. Bây giờ gặp mặt phát hiện đối phương không khác với trong tưởng tượng là bao, đương nhiên là có hảo cảm rồi.

Mặc dù phần hảo cảm này còn không có mãnh liệt đến mức muốn lập tức kết hôn, nhưng hai người đều bày tỏ có thể công khai mối quan hệ ở trước mặt cha mẹ hai bên.

Thế là, chỉ qua một bữa cơm, dưới sự thúc đẩy của Giang Phong, Viên Phong và Trần Phượng Mỹ đã xác định quan hệ yêu đương ở ngay trước mặt cha mẹ hai bên.

Lúc tan cuộc, Viên mẫu lần lượt phát hồng bao cho ba người Trần gia và người làm mai là Giang Phong. Sau đó, Viên phụ Viên mẫu mới hài lòng về khách sạn thu dọn xong hành lý, trả phòng và đi tới nhà ga, chuẩn bị về nhà.

Còn về con trai Viên Phong, đương nhiên là ở lại hẹn hò với Trần Phượng Mỹ, ngày mai mới ngồi tàu cao tốc trở về.

Lần tiếp theo, chính là lúc thương lượng chuyện kết hôn của con trai, bọn hắn mới có thể tới đây. Đến lúc đó sẽ cùng giải quyết mấy chuyện như lễ hỏi, lễ đính hôn, mua nhà….

Viên phụ Viên mẫu đều hi vọng một ngày này có thể đến nhanh một chút.

Chương 1016 - Hạnh Phúc Cả Đời Của Tôi Đành Phải Nhờ Giang Đại Sư Rồi!

Phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Chị gái tiếp khách Vương Chỉ Tình đang vô cùng nhiệt tình kêu gọi khách hàng đến từ năm châu bốn bể.

Nàng gia nhập vào phòng môi giới đã được hơn một năm. Tiền công và đãi ngộ mà ông chủ cho nàng không thể so sánh với các bà mai ở trong văn phòng, nhưng so sánh với những người cùng chức vị thì đãi ngộ đó tuyệt đối là số một số hai.

Nhất là thưởng cuối năm, năm ngoái Vương Chỉ Tình nhậm chức chưa tới nửa năm, đã được thưởng cuối năm là ba tháng tiền lương. Chỉ điều này thôi đã khiến cho nàng sướng đến phát rồ rồi.

Hơn nữa, công việc tại phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc thật ra rất dễ dàng.

Bởi vì ông chủ của nàng chính là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, 80-90% khách hàng đến đây đều vì danh tiếng của ông chủ. Cho nên, bọn họ đều vô cùng có thành ý đối với việc tìm bạn trăm năm, rất ít khi đụng phải những vị khách hung hăng càn quấy.

Một buổi chiều nọ, Vương Chỉ Tình vừa tiếp đãi xong một vị khách hàng, liền nhìn thấy có hai vị khách bước vào văn phòng. Hai vị này đều là nữ, dáng vẻ đều không tệ, tuổi tác cũng không lớn, khoảng hai mươi mấy tuổi.

Điều khiến cho Vương Chỉ Tình cảm thấy kinh ngạc chính là, một vị khách hàng trong đó lại là phụ nữ mang thai lộ rõ bụng bầu. Nhưng mà nàng cũng không nghĩ nhiều, cho rằng người phụ nữ mang thai này là đến cùng người thân hoặc bạn bè bên cạnh.

Mấy chuyện này nói ra thì rất dài dòng, thật ra sau khi nhìn thấy hai nữ khách hàng đi vào, Vương Chỉ Tình đã ngay lập tức nghênh đón chào hỏi: "Chào hai vị quý khách, hoan nghênh tới phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc."

Người tiến vào phòng môi giới không phải ai khác, chính là Lý Mai và bạn thân Triệu Lệ Phi của nàng.

Hai người lập tức lên tiếng chào hỏi với chị gái tiếp khác, sau đó Lý Mai mới lên tiếng hỏi: "Xin hỏi Giang đại sư ở đây không?"

Vương Chỉ Tình nhìn thấy trên tay các nàng xách theo quà tặng, liền biết các nàng nhất định là đến tìm ông chủ. Bởi vậy, khi nghe Lý Mai hỏi, nàng không có chút cảm giác ngoài ý muốn nào cả, mà là trực tiếp gật đầu rồi nói: "Ở đây, xin hai vị quý khách chờ một lát, tôi sẽ đi vào thông báo một tiếng giúp hai người."

"Được, đã làm phiền rồi!"

"Không cần khách sáo, đây là công việc của tôi."

Một phút sau, Vương Chỉ Tình mời hai khách hàng nữ vào văn phòng của ông chủ, sau đó rót cho hai người chén nước rồi mới lui ra khỏi văn phòng.

Không nhắc tới mấy lời khách sáo nữa.

Triệu Lệ Phi nhìn Giang Phong trẻ tuổi đẹp trai, đi thẳng vào vấn đề: "Giang đại sư, hai chúng tôi là nghe danh mà đến, muốn mời Giang đại sư ngài xuất mã tìm kiếm đối tượng giúp chúng tôi, không biết có thể hay không?"

Giang Phong nghe vậy thì lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía bụng bầu của Lý Mai, hỏi: "Mỹ nữ, cô đã có con rồi, còn muốn nhờ tôi hỗ trợ tìm kiếm đối tượng sao?"

Lý Mai có chút lúng túng nói: "Giang đại sư, tôi đã ly hôn!"

Triệu Lệ Phi sợ Giang đại sư có cái nhìn không tốt đối với bạn thân mình liền giải thích: "Giang đại sư, bạn tôi gả cho một người chỉ biết nghe lời mẹ, đôi mẹ con kia thật sự rất buồn nôn… Ba la… ba la…"

Lúc Triệu Lệ Phi bắt đầu giải thích thay bạn thân, Giang Phong cũng yên lặng quan sát tư liệu xứng đôi của Lý Mai ở trong màn hình giả lập.

Sau đó liền phát hiện, Triệu Lệ Phi cũng không có nói dối, nàng đều nói sự thật.

Chờ sau khi Triệu Lệ Phi giải thích nguyên nhân ly hôn giúp bạn tốt, Giang Phong liền gật đầu nói: "Đã hiểu, nếu như là đã ly hôn thì tìm kiếm đối tượng đương nhiên là không có vấn đề gì."

Thấy Giang đại sư một lời đồng ý, Lý Mai không khỏi thầm thả lỏng. Nàng chỉ sợ Giang đại sư thấy bụng mình lớn sau đó từ chối, như thế sẽ khiến cho nàng cực kỳ lúng túng.

"Giang đại sư, chúng tôi cần làm gì để tìm bạn trăm năm đây?" Triệu Lệ Phi hỏi.

Giang Phong nói: "Các người giới thiệu sơ lược một chút về bản thân và bối cảnh gia đình đi, sau đó lại nói một chút về yêu cầu đối với một nửa còn lại của mình."

Triệu Lệ Phi gật đầu, nói với bạn thân: "Mai Mai, cậu tới trước đi!"

Lý Mai có chút khẩn trương nói: "Lệ Phi, cậu tới trước đi, cho tớ hòa hoãn một chút đã."

Triệu Lệ Phi thấy thế cũng không chối từ, nhìn về phía Giang Phong, nói: "Giang đại sư, tôi là người thành phố E, Chiết Giang, năm nay 25 tuổi, cao 1m65, tốt nghiệp chính quy, trước mắt đang đi làm tại công ty XX, tiền lương mỗi tháng hơn bảy ngàn tệ, tiết

kiệm một chút cũng đủ nuôi sống mình. Tôi là con gái một trong nhà, cha mẹ mở một siêu thị nhỏ khoảng trăm mét vuông ở quê, đã kinh doanh mười mấy năm, chuyện làm ăn tạm được. Nói tóm lại, trong nhà tôi có nhà có xe, điều kiện kinh tế cũng coi như là thoải mái, yêu cầu của tôi đối một nửa khác là các phương diện không kém tôi nhiều là được. Đương nhiên, quan trọng nhất là một người biết thương vợ, tính cách cũng phải hợp, không thể là loại chỉ biết nghe lời mẹ kia. Loại đàn ông kia đúng là ghê tởm."

"Được, tôi đã hiểu." Giang Phong đưa giấy bút cho nàng, nói: “Ghi lại ngày sinh tháng đẻ của cô, sau đó tôi sẽ tính toán cho cô một phen, cố gắng tìm kiếm một đối tượng khiến cho cô hài lòng."

Triệu Lệ Phi tiếp nhận giấy bút, cao hứng nói: "Được rồi, vậy hạnh phúc cả đời này của tôi đành nhờ vào Giang đại sư rồi!"

Giang Phong khách sáo hai câu, sau đó nhìn về phía Lý Mai.

Lý Mai lập tức hiểu rõ, nói: "Giang đại sư, tôi năm nay cũng 25 tuổi, quê ở Giang Tô, cao 1m62, tốt nghiệp chính quy, trước mắt không có công việc. Cha mẹ chết sớm, từ nhỏ sống nương tựa với bà nội, mấy năm trước bà nội cũng ra đi, trên đời này tôi đã không còn người thân."

Giang Phong đã nhìn qua tư liệu xứng đôi của nàng, đương nhiên là hiểu rõ tình huống của nàng, bây giờ nghe nàng nói như vậy liền an ủi: "Nhân sinh vô thường, xin nén bi thương, bây giờ thời điểm gian nan đều đã qua, tôi sẽ cố gắng giúp cô tìm kiếm một người đàn ông tốt, khiến cho cô có thể có một cuộc sống hạnh phúc trong quãng đời còn lại."

Lý Mai cảm kích nói: "Cảm ơn Giang đại sư, tôi cũng không có yêu cầu gì cao đối với một nửa còn lại, chỉ cần hắn không chê tôi đã gả cho người khác, không chê đứa nhỏ trong bụng tôi, nguyện ý đối tốt với tôi và đứa nhỏ trong bụng là được. Dù cho hắn hiện tại nghèo khó không có gì thì tôi cũng nguyện ý gả cho hắn, cùng hắn chịu khổ dốc sức làm ăn."

"Được, trong lòng tôi nắm chắc rồi." Giang Phong cũng đưa giấy bút cho nàng rồi nói: "Vậy cô cũng ghi lại ngày sinh tháng đẻ của mình đi, tôi sẽ tính toán giúp cô một phen, tìm cho cô một người

đàn ông thích hợp nhất."

Lý Mai nhận giấy bút, liên tục nói cám ơn, sau đó ghi lại ngày sinh tháng đẻ của mình.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Lý Mai và Triệu Lệ Phi cũng không có ở lại thêm. Sau khi khách sáo vài câu, hai người liền móc hồng bao mời môi đã chuẩn bị từ trước ra, hai tay đưa cho Giang đại sư.

Chờ Giang đại sư nhận lấy hồng bao, hai người mới cáo từ rời đi với vẻ mặt tràn đầy hy vọng.

Giang Phong từng tiếp đãi đủ các loại khách hàng, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp đãi phụ nữ mang thai. Hắn rất tò mò không biết người phụ nữ mang thai tên là Lý Mai này rốt cuộc có thể xứng đôi với đối tượng như nào.

Thế là, sau khi đưa mắt nhìn các nàng rời đi, tâm thần hắn khẽ động, một cỗ sóng vô hình giáng lâm, lập tức bao phủ hơn một tỉ nhân khẩu. Trong màn hình giả lập, chân dung từng người đàn ông điên cuồng lấp lóe, cuối cùng khóa chặt chân dung của một người trong đó:

【 Danh tính 】: Quan Hải Ba

【 Tuổi tác 】: 30 tuổi

【 Chiều cao 】: 177cm

【 Cân nặng 】: 70kg

【 Bối cảnh gia đình 】…

【 Sở thích cá nhân 】…

【 Kinh nghiệm yêu đương 】…

【 Thông tin chi tiết 】…

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 60 (tình cảm vợ chồng 51+ môn đăng hộ đối 88+ quan hệ gia đình 41)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 95 (tình cảm vợ chồng 96 + môn đăng hộ đối 96 + quan hệ gia đình 93)

【 Đào hoa ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa…

【 Dự đoán con cái 】…

Xem xong tư liệu xứng đôi của đối tượng, Giang Phong không khỏi sờ cằm. Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa có giá trị cực cao, điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại lại miễn cưỡng hợp lệ, mà còn là dựa vào môn đăng hộ đối chống đỡ mới hợp lệ.

Từ chỉ số tình cảm vợ chồng và quan hệ gia đình có thể thấy, bất kể là nhà trai hay là người nhà của hắn đều tương đối không thích nói chuyện kết hôn với phụ nữ mang thai.

Chuyện này thật ra cũng bình thường, trừ những người đàn ông có sở thích đặc thù ra, không có người đàn ông bình thường nào lại thích đi làm hiệp sĩ đổ vỏ cả.

Xem ra muốn thuyết phục đối tượng xứng đôi này và người nhà của hắn, đúng là cần phí tâm tư một phen.

Chương 1017 - Hành Động Cợt Nhả Ngày Xem Mắt

8 giờ tối.

Một khu dân cư ở huyện Linh Sơn, tỉnh Quảng Tây.

Quan Hải Ba đang nằm trên ghế sô pha, tay cầm điện thoại trò chuyện với người đi xem mắt, tâm trạng có phần hưng phấn.

Tên đối tượng xem mắt của anh ta là Mã Tô, người bản địa ở Linh Sơn, 28 tuổi, dáng người và ngoại hình ưa nhìn, hiện đang làm quản lý của một chuỗi công ty bất động sản ở tỉnh Hồ Nam, cô ấy là một cô gái rất ưu tú.

Cô gái này là do nhân viên giới thiệu mai mối cho Quan Hải Ba, hôm nay mới là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô gái này tính tình

sôi nổi, cởi mở, khi trò chuyện với cô ấy, anh có cảm giác như gió xuân.

Hơn nữa qua nửa ngày tiếp xúc cùng trò chuyện, Quan Hải Ba cảm thấy cô gái này đối với anh hẳn cũng có ý tứ như vậy, nếu không cô đã không trò chuyện nhiệt tình cùng anh lâu như vậy.

Quan Hải Ba độc thân đã ba mươi năm, từ lâu đã muốn tìm một người vợ để làm ấm giường, nhưng trước nay chưa có gì trong tay nên tất nhiên không có điều kiện để đi tìm vợ.

Mãi cho đến năm ngoái, ba anh chị em mới cùng nhau góp tiền mua một căn nhà ở huyện, điều này mới giúp anh ta có điều kiện cơ bản nhất để tìm vợ.

Anh tiếp tục trò chuyện với đối tượng xem mắt cho đến mười giờ tối, Quan Hải Ba hẹn cô ngày mai ăn tối, sau đó mới miễn cưỡng nói lời chúc ngủ ngon với cô.

Đêm đó, Quan Hải Ba có một giấc mơ rất khiêu gợi, trong giấc mơ, anh kết hôn với đối tượng xem mắt Mã Tô, sau đó cả hai sống một cuộc sống hạnh phúc không chút xấu hổ.

Đến khi Quan Hải Ba run rẩy tỉnh dậy, anh phải xấu hổ đứng dậy để giặt đồ lót.

Vì nửa đêm tỉnh dậy sau một chút mất ngủ, ngày hôm sau Quan Hải Ba thức dậy muộn hơn bình thường rất nhiều, cho đến khi anh ta tắm rửa sạch sẽ thì chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ đi ăn như đã hẹn.

Vì vậy, Quan Hải Ba lái chiếc ô tô cũ giá rẻ của mình đến nhà hàng mà anh đã hẹn trước.

Trong khi đợi Mã Tô đến chỗ hẹn, Quan Hải Ba đã suy nghĩ xem lát nữa sẽ nói chuyện gì với cô, nếu tiến độ quá nhanh có làm cô sợ không? Nhưng nếu không có tiến triển gì, ngày mai người ta sẽ quay lại tỉnh Hồ Nam để tiếp tục làm việc, không biết lần sau chúng ta sẽ gặp lại nhau vào lúc nào.

Càng nghĩ đến Quan Hải Ba càng đau đầu, đối với một người không có kinh nghiệm yêu đương mà nói, tâm trạng anh thật sự

lên xuống thất thường, anh không có chút tự tin nào, không biết nên làm như thế nào mới đúng.

Vài phút trước giờ hẹn, Mã Tô cuối cùng cũng đến, cô không đến một mình mà còn dẫn theo hai người đàn ông.

Quan Hải Ba hơi ngạc nhiên, nhưng anh nghĩ đây là bạn của cô nên cũng niềm nở chào hỏi từng người một. Trong suy nghĩ của anh, đối tượng xem mắt Mã Tô này có thể dẫn bạn bè đến gặp anh, điều đó chứng tỏ anh đã có một vị trí khác trong lòng cô, đây mới là điều đáng mừng.

Sau khi gọi đồ ăn, đến khi người phục vụ rời khỏi phòng, mấy người mới bắt đầu trò chuyện.

Kết quả là trong khi trò chuyện, Quan Hải Ba dần cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ nghe hai người đàn ông lần lượt giới thiệu về mình với Mã Tô.

“Giám đốc Mã, quê quán của tôi ở huyện bên cạnh, năm nay tôi 31 tuổi, là một nha sĩ, Tính cách của tôi là... bla bla... sở thích... bla bla..."

“Giám đốc Mã, tôi là người địa phương, năm nay tôi 29 tuổi, nhà tôi có ba gian nhà, hai cửa hàng, tôi dùng một cửa hàng trong nhà để bán sản phẩm địa phương của huyện, kinh doanh rất tốt, tôi không phải trả tiền thuê cửa hàng, lợi nhuận vẫn rất tốt. Tính cách của tôi... blah blah... sở thích... blah blah..."

Nghe hai người đàn ông giới thiệu mình với Mã Tô, Quan Hải Ba biết rằng trước đó mình đã hiểu lầm, hai người đàn ông này không phải là bạn của Mã Tô, mà cũng giống như anh ta, họ đều là những đối tượng xem mắt của Mã Tô.

Vào thời điểm biết được sự thật, vẻ mặt của Quan Hải Ba trở nên vô cùng khó coi.

Uổng công tối qua anh còn tưởng rằng có người quan tâm đến mình, không ngờ tất cả chỉ là ảo giác của anh.

Điều khiến anh thất vọng nhất là Mã Tô không hề để ý đến cảm xúc của anh, anh rủ cô đi ăn tối nhưng cô lại lợi dụng thời gian

này để đi xem mắt với hai người đàn ông khác.

Hôm qua anh thực sự mù quáng khi nghĩ rằng cô tốt.

Cũng may, dù sao Quan Hải Ba cũng đã lăn lộn trong xã hội hơn mười năm, cho dù tức giận cũng không lựa chọn quay mặt đóng sầm cửa bỏ đi, mà chỉ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Dù thế nào cũng phải ăn xong bữa cơm này, không thể cho người khác có cơ hội đùa giỡn.

Vì vậy, sau đó, Quan Hải Ba coi mình như một khán giả ngồi ăn dưa cả buổi, xem hai người đàn ông chăm chỉ biểu diễn trước mặt Mã Tô như những con công xòe đuôi.

Đến khi bữa ăn kết thúc, hai người anh em đó cũng vội vã thanh toán hóa đơn, và cuối cùng, người bạn địa phương đã giành được quyền cuối cùng để thanh toán hóa đơn.

Chương 1018 - Hành Động Cợt Nhả Ngày Xem Mắt (2)

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Quan Hải Ba lấy điện thoại di động trong túi ra và mở WeChat, vốn dĩ anh muốn đưa Mã Tô vào danh sách đen, nhưng nghĩ lại cũng không cần phải hung hăng như vậy, lạnh lùng giải quyết có lẽ sẽ tốt hơn.

Đương nhiên, Quan Hải Ba không trực tiếp cho đối phương vào danh sách đen, cũng định tiếp tục ăn dưa, anh ta muốn xem thử hôm nay trong hai người này rốt cuộc cô có tình cảm với ai, hay là không thích ai trong hai người.

Đúng lúc này, một cuộc gọi lạ gọi đến, Quan Hải Ba bắt máy: “Alo!”

Một giọng nam trẻ tuổi phát ra từ điện thoại: "Xin chào, đây có phải là anh Quan Hải Ba không?"

Quan Hải Ba nói: "Là tôi, xin hỏi anh là ai, tôi có thể giúp gì cho anh?"

Giọng nam trẻ tuổi nói: "Tôi tên Giang Phong, là người mai mối của Công ty Hôn nhân Hạnh Phúc, tôi gọi cho anh để giới thiệu một đối tượng cho anh, không biết anh Quan có tiện để gặp mặt nói chuyện không?"

Quan Hải Ba không thể không thô lỗ khi nghe những lời này: "Mẹ kiếp, big data tuyệt vời như vậy sao?"

Giang Phong hỏi: "Big data gì chứ?"

Quan Hải Ba nói: "Không có gì, chỉ là tùy tiện phàn nàn thôi, cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi bây giờ không có hứng thú với những cuộc xem mắt nữa!"

Giang Phong nói: "Anh Quan, theo tôi được biết, anh vừa tham gia buổi xem mắt ngày hôm qua, bây giờ anh nói rằng anh không có hứng thú với buổi xem mắt, tôi không biết là anh không tin tôi hay là anh đã thích đối tượng xem mắt ngày hôm qua?"

"Thật đáng kinh ngạc, chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, công ty mai mối của anh đã nhận được tin tức nhanh như vậy, có vẻ như những người mai mối các anh sẽ thông đồng với nhau!" Quan Hải Ba kinh ngạc, sau đó nói: "Ông mai Giang, không phải là tôi không thể tin tưởng anh, mà là tôi không thể tin tưởng tất cả những người mai mối.

Bởi vì trải nghiệm buổi xem mắt đầu tiên của tôi thực sự tồi tệ nên giờ tôi đã hiểu ra, thay vì lãng phí thời gian và tiền bạc để đi xem mắt thì tốt hơn là tự mình tìm hiểu, cho nên ông mai Giang, anh không cần lãng phí thời gian với tôi đâu, anh đi tìm người khác đi! "

Giang Phong nói: "Anh Quan, anh đã làm lật cả thuyền chỉ với một phát súng, tôi không phủ nhận trên đời này có nhiều người mai mối không đáng tin cậy, nhưng cũng có những người mai mối đáng để mọi người tin tưởng.

Tôi có một biệt danh trên Internet là Giang đại sư, anh Quan, anh có thể kiểm tra thông tin của tôi trên Internet, nếu anh tin tôi, vui lòng gọi lại cho tôi, nếu anh thực sự không tin thì thôi vậy!

Suy cho cùng, đôi khi duyên phận không thể ép buộc được. "

"Được, vậy lát nữa tôi xem thử."

"Vậy cũng không quấy rầy anh Quan nữa, tạm biệt!"

“Được thôi, tạm biệt!”

Sau khi cúp điện thoại, Quan Hải Ba vì tò mò đã tìm kiếm thông tin của Giang đại sư trên mạng, càng đọc càng kinh ngạc, trước đây anh chưa từng để ý đến loại tin tức này, một người mai mối tuyệt vời như vậy.

Sau khi đọc thông tin của Giang đại sư, Quan Hải Ba không thể không gọi lại cho Giang Phong.

Ngay khi cuộc gọi được kết nối, Quan Hải Ba đã không thể chờ đợi được mà hỏi: “Ông mai Giang, anh có thực sự là Giang đại sư đến từ Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên là thật, hiện tại tôi đang ở huyện các anh, nếu như anh Quan thấy tiện thì chúng ta gặp mặt nói chuyện đi?"

Quan Hải Ba có chút kích động nói: "Được, Giang đại sư, bây giờ anh ở nơi nào? Tôi lập tức đi tìm anh.”

"Tôi đang ở Quảng trường xx, vậy anh hãy đến đây đi!"

"Được thôi, anh chờ một chút, tôi sẽ tới ngay."

…

5 phút sau.

Quan Hải Ba nhìn thấy Giang Phong, vừa rồi anh ấy đã nhìn thấy bức ảnh của Giang Phong khi anh ấy đang nghiên cứu thông tin, vì vậy anh ấy nhìn thoáng qua đã nhận ra chàng trai trẻ đẹp trước mặt mình chính là bậc thầy mai mối nổi tiếng trên cả nước.

Quan Hải Ba chào hỏi, xúc động nói: "Giang đại sư, tôi không ngờ rằng đó thực sự là anh, tôi rất vinh dự khi một người đàn ông

tuyệt vời như anh đã đích thân đến đây gặp tôi. "

Giang Phong cười nói: "Anh Quan, anh thật khách khí, tôi vốn là người làm mai mối giúp anh tìm đối tượng, tìm tới anh cũng là chuyện rất bình thường."

Hai người đều rất nhã nhặn, Quan Hải Ba không khỏi than thở: "Giang đại sư, anh cũng biết ngày hôm qua tôi đi xem mắt, tôi vốn rất thích cô gái mà tôi đã hẹn đi xem mắt, tôi đã nói chuyện với cô ấy đến mười giờ tối hôm qua và còn hẹn cô ấy hôm nay cùng nhau đi ăn.

Cuối cùng, anh có biết cô ấy đã hồi đáp bằng kiểu hành động cợt nhã gì khi được mời đến ăn tối hôm nay không? "

Giang Phong níu lại nói: "Cô ấy làm hành động cợt nhã gì?"

Quan Hải Ba nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi liền vô cùng tức giận, cay đắng nói: "Cô ấy dẫn theo hai người đàn ông đến đó, nếu hai người đàn ông đó là bạn của cô ấy, thì tôi chẳng những không tức giận, có lẽ còn rất vui.

Chương 1019 - Hành Động Cợt Nhả Ngày Xem Mắt (3)

Nhưng điều tôi không thể tin được là hai người đàn ông mà cô ấy đưa đến cũng là những người đi xem mắt của cô ấy giống như tôi. Nói cách khác, trong thời gian xem mắt với tôi, cô ấy còn hẹn xem mắt với những người đàn ông khác, cô ấy thực sự là một bậc thầy về quản lý thời gian, tận dụng thời gian của mình một cách tốt nhất. "

Giang Phong hỏi: "Các anh đều là cùng một người mai mối giới thiệu cho sao?"

Quan Hải Ba lắc đầu và nói: "Tôi đã hỏi rồi, được giới thiệu bởi những người mai mối khác nhau."

Giang Phong nói: "Vậy người mai mối đó phải có trách nhiệm vì đã

sơ suất, vấn đề chủ yếu nằm ở đối tượng xem mắt đó của anh, cô ấy quá là không biết tôn trọng người khác!"

Quan Hải Ba xua tay nói: "Quên đi, đừng nhắc tới cái người phụ nữ ghê tởm này nữa, Giang đại sư trước đó nói muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng, không biết cô gái được giới thiệu ở đâu? "

Giang Phong giới thiệu ngắn gọn: "Cô ấy đến từ tỉnh Lý Mai, năm nay 25 tuổi, cao 1 mét 62, có bằng cử nhân, ngoại hình ưa nhìn. Cha mẹ mất sớm, cô sống với bà ngoại từ nhỏ. Sau khi bà của cô ấy qua đời vài năm trước, cô ấy không còn người thân nào khác trên thế giới này."

Nghe đến đây, trái tim của Quan Hải Ba lập tức đồng cảm, cả hai đều là những người không cha không mẹ, so với đối phương thì ít ra anh ấy còn có hai cô em gái.

“Giang đại sư, cô ấy nhỏ hơn tôi năm tuổi, cô ấy có bằng cử nhân, và cô ấy cũng ưa nhìn, còn tôi thậm chí vẫn chưa tốt nghiệp cấp ba, người ta có thể để ý đến tôi không?” Quan Hải Ba nhịn không được mà hỏi.

Giang Phong thở dài và nói: "Anh Quan, anh không cần phải lo lắng về vấn đề này, tuy điều kiện của chính cô ấy thực sự tốt, thật đáng tiếc khi cô ấy không sáng suốt mà kết hôn với một chàng trai bám lấy mẹ."

Quan Hải Ba nghe vậy có chút kinh ngạc, khẽ cau mày: “Cô ấy đã kết hôn rồi sao?”

Giang Phong gật đầu nói: "Đúng vậy, cô ấy đã kết hôn, hiện tại là phụ nữ đã ly hôn và mang thai."

Quan Hải Ba trong nháy mắt mở to hai mắt: "Cô ấy là một phụ nữ mang thai đã ly hôn?"

Giang Phong tất nhiên hiểu tâm tình của anh ta, nói: "Đúng vậy, cô ấy sau khi mang thai thì mới ly hôn."

“Cái này…chẳng phải chỉ để tìm một người đổ vỏ thôi sao?”

Quan Hải Ba sắc mặt khó coi, nếu như người giới thiệu không phải

là người mai mối Giang đại sư nổi tiếng khắp cả nước, mà là một người mai mối vô danh khác thì có lẽ đã không nhịn được mà mắng anh ta rồi.

Cái quái gì thế, là một người đàn ông bình thường, ai lại muốn trở thành một người đổ vỏ?

Giang Phong lấy ra một điếu thuốc chuyên dùng để giao dịch với nhau, đưa cho Quan Hải Ba và nói: "Anh Quan, tôi hiểu cảm giác của anh, nếu không phải cô ấy thực sự rất hợp với anh thì tôi cũng chẳng giới thiệu cô ấy cho anh làm gì."

Quan Hải Ba cầm lấy điếu thuốc, lấy bật lửa châm thuốc, trầm lặng mà hút.

“Anh Quan, mang tiếng là người đổ vỏ thật khó nghe, nhưng so với danh tiếng thì cá nhân tôi cảm thấy tìm được người phù hợp để kết hôn quan trọng hơn."

Giang Phong thành thật nói: “Tôi đã thấy quá nhiều cuộc hôn nhân mà cả hai bên đều mệt mỏi vì bất đồng quan điểm, cuộc đời của những người đó là một sự dày vò, nếu họ có thể thay đổi, đừng nói là người đổ vỏ, dù là chọn độc thân cả đời họ cũng sẵn sàng.”

Tim Quan Hải Ba đập thình thịch, anh nghĩ đến những tấm gương rắc rối xung quanh mình, gật đầu nói: “Một cuộc hôn nhân của các cặp đôi có tính cách không hợp nhau thực sự là một bi kịch."

Giang Phong nói: "Cho nên, anh Quan à, anh đừng thẳng thừng từ chối vì đối phương là người đang mang thai đã ly hôn, thế thì anh sẽ bỏ lỡ niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này đó."

Sau khi nghe điều này, Quan Hải Ba tiếp tục hút hết điếu này đến điếu khác.

Suy cho cùng vẫn là một câu, chỉ là một người đàn ông bình thường thì chẳng ai muốn làm người đổ vỏ cả, anh thừa nhận những gì Giang Phong nói là hợp lý, nhưng khi anh nghĩ đến việc cưới một người phụ nữ đang mang thai và giúp những người đàn ông khác nuôi con của họ, trong lòng không thể nào nói là không thấy ghét.

Tuy nhiên, Giang đại sư đã nói rõ ràng rằng người phụ nữ mang thai đã ly hôn được giới thiệu cho anh ta là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời anh ta, đây là kết quả do chính Giang đại sư tính toán, Quan Hải Ba thực sự không thể không tin.

Suy cho cùng, với thân phận của Giang đại sư người ta thì sẽ không nói dối anh ấy trong những vấn đề như vậy, hơn nữa những cuộc hôn nhân do Giang đại sư mai mối đã được công khai trên Internet, tất cả đều chứng minh khả năng của Giang đại sư trong việc tính toán chuyện hôn nhân.

Giờ khắc này, trong đầu anh ta phảng phất có người đánh nhau, một người nhỏ là người đổ vỏ khiến anh ta cảm thấy khó chịu, một người là nhân vật hạnh phúc khiến anh ta tràn đầy mong chờ.

Anh đến tôi đi, trong một khoảnh khắc, cả hai kẻ thủ ác đều không thể làm gì được đối phương.

Giang Phong cũng hiểu trong lòng anh ta đang giằng co, cũng không thúc giục, mà lấy điện thoại di động ra, mở ra bức ảnh của Lý Mai trước khi cô ấy mang thai, đưa cho anh ta, nói: "Anh Quan, đây là hình của cô ấy, anh nhìn xem cô ấy có hợp với gu thẩm mỹ của anh không."

Chương 1020 - Giày Có Vừa Chân Hay Không, Chỉ Có Bạn Mới Biết

Một quảng trường ở huyện Linh Sơn.

Quan Hải Ba nhận lấy chiếc điện thoại mà Giang Phong đưa cho, nhìn vào bức ảnh trên màn hình, cô ấy là một cô gái rất ưa nhìn, nếu thực sự muốn so sánh thì cảm thấy cô ấy xinh hơn Mã Tô, người xem mắt với anh một chút.

Cô ấy mặc một chiếc váy hở rốn, và với vòng eo nhỏ nhắn, Quan Hải Ba, một người độc thân lâu năm, nhìn đến không ngừng nuốt nước bọt, đặc biệt là tỷ lệ ngực, eo, hông và chân vô cùng hoàn hảo, không quá cường điệu, nhưng có tất cả các thứ nên có, điều đó cho thấy việc quản lý cơ thể của cô ấy chắc chắn là sự lựa chọn

hàng đầu.

Ngoài ra còn có nụ cười của cô ấy, chỉ cần nhìn thôi cũng có thể làm ấm lòng người, không mạnh mẽ như người xem mắt Mã Tô, có cảm giác ở bên một cô gái như vậy có thể rất thư thái và không áp lực gì cả.

Chả trách sao ở trên mạng Giang đại sư lại có tiếng tăm lừng lẫy như vậy, thực lực của người mai mối này thực sự không thể tin được, cô gái mà anh giới thiệu anh ta thực sự rất phù hợp với nguyện vọng của anh ta.

Chỉ tiếc là anh ta không biết cô sớm hơn, nếu không thì mọi chuyện đã trọn vẹn hơn rồi.

Quan Hải Ba đem điện thoại trả lại cho Giang Phong, thẳng thắn nói: "Giang đại sư, người mà anh giới thiệu cho tôi thực sự rất tốt, mặc dù tôi không muốn làm người đổ vỏ, nhưng nếu kết hôn với cô ấy thực sự có thể có một cuộc sống hạnh phúc, thì tôi sẽ chấp nhận làm người đổ vỏ.

Nhưng mà tôi có thể chấp nhận được, còn hai đứa em gái của tôi không chắc có thể chấp nhận được hay không, vả lại nếu bạn bè của tôi phát hiện ra điều này, đoán chừng họ có thể gọi tôi là một kẻ ngốc, đây cũng là điều khiến tôi khá băn khoăn.”

Giang Phong nói: “Anh Quan, nếu như hai cô em gái của anh không chấp nhận được, tôi có thể làm công tác tư tưởng với bọn họ, nếu như anh sợ bạn bè của anh biết được sẽ mất mặt, vậy anh đừng tiết lộ chuyện này ra ngoài, tiết kiệm bước tổ chức đám cưới, trực tiếp đăng ký kết hôn là được rồi.

Chỉ cần hai người không nói ra ngoài, người khác sẽ chỉ nghĩ đây là con ruột của anh.

Hơn nữa tôi đã giúp anh tính toán, đứa con trong bụng cô ấy là con gái, sau khi nó lớn lên sẽ lập gia đình, cũng sẽ không ảnh hưởng đến huyết thống nhà họ Quan của anh, anh có gì phải lo lắng nữa chứ? "

Quan Hải Ba nghe những lời này cũng cảm thấy có lý, nếu giúp

người khác nuôi con trai, trong lòng anh vẫn cảm thấy có chút khó chịu, nhưng nếu đổi lại là nuôi con gái, trong lòng anh cảm thấy đỡ khó xử hơn.

Nghĩ đến đây, Quan Hải Ba không do dự nữa, gật đầu nói: "Được, nếu Giang đại sư đã nói đến mức này rồi mà tôi còn không đồng ý xem mắt thì xem ra có chút đạo đức giả, về phần tôi có duyên với cô ấy hay không, để gặp mặt xong rồi nói chuyện sau nhé! "

Giang Phong cười nói: "Điều này là chắc chắn rồi, tục ngữ có câu nói “giày vừa chân hay không chỉ có bạn mới biết”, anh xem khi nào có thời gian thì tôi sẽ cùng anh đến tỉnh Chiết Giang gặp mặt cô ấy. "

Quan Hải Ba dập tắt điếu thuốc trên tay, ném vào thùng rác gần đó, trầm giọng nói: "Giang đại sư, hai ngày trước tôi đã nhận một công việc, ngày mai công trình sẽ bắt đầu, sẽ bận rộn tầm bốn năm ngày, vì vậy thứ bảy tuần tới tôi mới đến tỉnh Chiết Giang để gặp cô ấy, anh thấy có được không?”

Giang Phong gật đầu nói: "Không thành vấn đề, cứ quyết định vậy đi!"

Sau đó, cả hai trò chuyện trong vài phút trước khi kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhìn Giang Phong lái xe đi, Quan Hải Ba lấy điện thoại di động ra và muốn gọi điện thoại cho hai em gái của mình, kể cho họ nghe về sự việc này và hỏi ý kiến của họ.

Nhưng sau khi nghĩ lại, Quan Hải Ba lại cất điện thoại đi, cho dù muốn nói với hai cô em gái thì cũng không cần vội, đợi đến khi anh ta cùng Giang đại sư đến tỉnh Chiết Giang để gặp người phụ nữ vào tuần tới, chắc chắn rằng anh ấy muốn ở bên cô ấy, rồi nói với hai cô em gái của anh ấy cũng chưa muộn.

…

Vào buổi chiều, trong một ngôi nhà cho thuê ở thành phố E, tỉnh Chiết Giang.

Lý Mai gội đầu và tắm ngay khi cô trở về từ tỉnh Quảng Tây, đây

là thói quen lâu nay của cô, cô phải gội đầu và tắm trước và sau khi trở về từ một chuyến đi dài.

Sau khi sấy khô tóc, Lý Mai cảm thấy sảng khoái, đang định nằm xuống nghỉ ngơi thì điện thoại di động trên ghế sô pha đột nhiên vang lên.

Vừa đi đến cầm điện thoại lên nhìn, Lý Mai phát hiện ra là Giang đại sư đang gọi đến, vì vậy cô lập tức bắt máy và nói: "Xin chào, Giang đại sư!"

Giang Phong chào hỏi một tiếng, sau đó đi thẳng vào chủ đề nói: “Cô Lý, sau khi tính toán một hồi, tôi đã tìm được một đối tượng khá thích hợp với cô."

Lý Mai vui mừng khôn xiết, vội hỏi: "Giang đại sư, không biết anh ấy đến từ đâu? Anh ấy bao nhiêu tuổi rồi? Anh ấy làm nghề gì?"

Chương 1021 - Giày Có Vừa Chân Hay Không, Chỉ Có Bạn Mới Biết (2)

Giang Phong giới thiệu ngắn gọn: “Anh ấy đến từ tỉnh Quảng Tây, năm nay 30 tuổi, cao 1 mét 77, dáng người và ngoại hình ưa nhìn, là thợ lát gạch chính.

Cha anh ta mất sớm, mẹ cũng lâm bệnh qua đời khi anh ta học cấp 3, anh ta chưa học xong cấp 3 nên đã bỏ học để đi làm nuôi hai cô em gái tiếp tục đi học.

Anh ấy trưởng thành và ổn định, anh ấy siêng năng làm việc, hiện đang sở hữu một căn hộ trong quận, có một chiếc xe tay ga giá rẻ và có hàng chục nghìn tệ tiền gửi tiết kiệm.

Điều kiện kinh tế không tốt bằng chồng cũ thích bám lấy mẹ của cô trước đây, nhưng nếu ở bên anh ấy, cô có thể sống hạnh phúc. "

Lý Mai không nhịn được hỏi: "Giang đại sư, anh đã nói tình cảnh của tôi cho anh ta biết chưa? Anh ta nghe xong phản ứng thế nào? Anh ta có thể chấp nhận đứa nhỏ trong bụng tôi không?”

Giang Phong thành thật nói: "Tôi đã nói cho anh ta biết tình cảnh của cô, anh ta nghe xong có chút khó xử, đây cũng là thái độ bình thường của con người, hi vọng cô có thể hiểu."

Lý Mai thở dài và nói: "Tôi hiểu, nếu là tôi, tôi cũng sẽ không thể chấp nhận tất cả mọi thứ ngay lập tức được."

Giang Phong nói: "Nhưng mà trải qua mấy lần bị tôi thuyết phục, cảm giác khó xử của anh ta cũng đã tan biến, anh ta đồng ý cùng cô gặp mặt nói chuyện, chỉ cần cô thật sự thích hợp, vấn đề về đứa nhỏ sẽ không thành vấn đề."

Lý Mai nghe những lời này lại hỏi: "Anh ấy không có tâm lý chống đối, còn hai cô em gái của anh ấy thì sao? Thái độ của bọn họ đối với việc này thế nào?"

Cô phải hỏi cho rõ ràng, sau khi trải qua một cuộc hôn nhân đổ vỡ, cô đã hiểu hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người mà là chuyện của hai gia đình.

Nếu không hòa thuận với gia đình nửa kia thì ngay cả mối quan hệ tốt đẹp nhất giữa vợ chồng cũng bị ảnh hưởng nên cô ấy càng phải cẩn trọng.

Giang Phong nói: “Chuyện này tôi vẫn chưa nói với hai cô em gái của anh ấy, nhưng cô Lý, cô yên tâm, chỉ cần hai người thấy vừa mắt nhau thì tôi sẽ phụ trách công tác tư tưởng của hai cô em gái anh ta, tuyệt đối sẽ không để chị em dâu các cô xảy ra bất cứ vấn đề gì.”

Lý Mai thở phào nhẹ nhõm trước sự đảm bảo của Giang đại sư, và nói: "Vậy thì tôi không có vấn đề gì nữa, không biết khi nào Giang đại sư mới sắp xếp cho chúng tôi gặp nhau?"

"Dự định là thứ bảy tuần sau gặp mặt, nếu đến phút chót có thay đổi gì, tôi sẽ thông báo sau."

“Giang đại sư, đã chọn địa điểm gặp mặt chưa?”

"Cô Lý, dù sao cô cũng là phụ nữ mang thai, nhất định không để cô mệt mỏi, cho nên địa điểm gặp mặt được ấn định ở thành phố của cô, lúc đó tôi sẽ cùng anh ấy đến đó."

“Cảm ơn Giang đại sư đã giúp đỡ, thế thì tôi sẽ chờ hai người đến đây.”

“Đừng khách sáo, trước mắt như vậy đi, có vấn đề gì sẽ liên lạc sau."

"Được thôi, tạm biệt Giang đại sư!”

“Ừm, tạm biệt!”

…

Trong một siêu thị lớn ở thành phố D, tỉnh Phúc Kiến, một cô gái xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi dẫn một đứa trẻ hai ba tuổi đi về phía khu giải trí của siêu thị.

Cô gái xinh đẹp tên là Mộ Dung Nguyệt, đứa trẻ tên là Mộ Dung An, hai người là chị em ruột.

Trong lúc bước vào khu giải trí, Mộ Dung An chỉ vào "Xe bập bênh" cừu vui vẻ, kích động nói: "Chị, em muốn ngồi xe cừu vui vẻ, em muốn ngồi xe cừu vui vẻ.”

Mộ Dung Nguyệt cười tủm tỉm nói: "Được rồi được rồi, chúng ta ngồi xe cừu vui vẻ nhé, nhưng chúng ta phải mua xu trò chơi ở đây trước. "

Mộ Dung An vội vàng thúc giục, nói: "Vậy chị mau đi mua đi, mua thật nhiều xu trò chơi."

Mộ Dung Nguyệt cười cười, dẫn thằng bé đi tới máy bán xu tự động, quét mã QR mua mười xu trò chơi, sau đó đưa nó đi ngồi xe bập bênh cừu vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, hai đồng xu trò chơi đã được bỏ vào, chiếc xe bập bênh khởi động, nó bắt đầu lắc lư nhịp nhàng theo điệu nhạc pop, Mộ Dung An ngồi trên đó và kêu lên, trông rất vui vẻ.

Mộ Dung Nguyệt đứng bên cạnh nhìn và cười tủm tỉm.

Số phận đôi khi là thứ thật kỳ diệu, Mộ Dung Nguyệt là con một từ khi sinh ra cho đến khi cô tốt nghiệp đại học, nhưng khi cô ra

trường và bắt đầu đi làm, cha mẹ cô không lâu sau đã sinh cho cô một người em trai.

Loại kinh nghiệm sống này thực sự không phải là thứ mà người bình thường có thể có.

Thật ra bản thân Mộ Dung Nguyệt cũng không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì cô biết cha mẹ mình luôn muốn có con trai, nhưng hai người đều là công chức, trước khi quốc gia cho phép sinh con thứ hai, dù cho họ có muốn sinh cũng không sinh được, trừ khi họ không cần công việc này nữa.

Mãi cho đến mấy năm trước, khi đất nước ban hành chính sách sinh con thứ hai, cha mẹ cô cảm thấy tuổi tác của mình vẫn còn trẻ, vẫn có thể sinh con thứ hai nên lập tức hỏi ý kiến của cô.

Mộ Dung Nguyệt vốn muốn phản đối, dù sao mẹ cô lúc đó cũng đã ngoài bốn mươi, cô ấy cũng biết sự nguy hiểm khi phụ nữ lớn tuổi sinh con.

Tuy nhiên, sinh con thứ hai luôn là mong muốn của cha mẹ cô, vì cha mẹ cô đã lựa chọn tôn trọng ý kiến của cô, cô cũng không muốn khiến họ phải hối hận nên đã yêu cầu mẹ đến bệnh viện kiểm tra tỉ mỉ, cho đến khi xác định được mẹ thực sự khỏe mạnh thì mới đồng ý để bà ấy sinh đứa con thứ hai.

Chớp mắt đã ba bốn năm trôi qua, đứa em trai muộn màng của cô sắp bắt đầu đi học mẫu giáo, cảm giác này thực sự rất kỳ diệu.

Chương 1022 - Giày Có Vừa Chân Hay Không, Chỉ Có Bạn Mới Biết (3)

Sau khi ngồi xe bập bênh hai lần liên tiếp, Mộ Dung An hài lòng xuống xe, sau đó đi chơi đập chuột, chơi đập chuột xong lại đi chơi câu cá...

Trên đường đi, Mộ Dung Nguyệt lại đi quét mã QR mua thêm mười xu trò chơi, mãi cho đến khi dùng hết hai mươi xu trò chơi, cô mới dẫn Mộ Dung An còn đang tràn đầy nhiệt huyết đi mua sắm trong

siêu thị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong siêu thị hai chị em lại mua mua mua.

Khi hai chị em ra khỏi siêu thị, họ đã mua được một túi đồ lớn, bao gồm đồ ăn, đồ chơi và mọi thứ.

Ngay lúc Mộ Dung Nguyệt chuẩn bị cùng em trai về nhà, điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại di động ra thì thấy là một cuộc gọi lạ từ tỉnh Quảng Tây.

Nếu là số ẩn hoặc số linh tinh thì Mộ Dung Nguyệt nhất định sẽ bỏ qua, nhưng số của cuộc gọi lạ này khá đẹp, số cuối có ba số tám, là số chính thức, hiển nhiên không phải kiểu gọi để quấy rối, nên cô ấy bắt máy ngay lập tức.

“Alo, xin chào!” Mộ Dung Nguyệt chào hỏi.

“Xin chào, cho hỏi đây có phải là cô Mộ Dung không?” Trong điện thoại truyền đến một giọng nam trẻ tuổi.

“Tôi là Mộ Dung Nguyệt, cho hỏi anh là ai?” Mộ Dung Nguyệt hỏi.

"Tôi là Giang Phong, là người mai mối của Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc, không biết cô Mộ Dung có nghe qua tên công ty môi giới hôn nhân của chúng tôi chưa?"

"Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc? Cái tên nghe hơi quen tai, nhưng tôi không nhớ đã nghe ở đâu rồi, không biết anh cần gì ở tôi, ông mai Giang?"

Giang Phong cười nói: "Từ xưa đến nay người mai mối toàn tìm đến tận nhà để mai mối cho người ta, người làm mai như tôi cũng không ngoại lệ. Tôi biết cô Mộ Dung đây vẫn còn độc thân, hiện tôi đang ở đường xx, thành phố D, tỉnh Phúc Kiến, không biết cô Mộ Dung có thuận tiện để gặp mặt nói chuyện với tôi không?”

“Cái này…”

Nghe thấy trong giọng nói của đối phương có chút do dự, Giang Phong vội vàng bổ sung: “Cô Mộ Dung, lần này tôi từ tỉnh Quảng

Tây đến đây để mai mối cho cô, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, tôi cũng hy vọng có thể gặp mặt nói chuyện trực tiếp với cô.”

Đã nói đến mức này rồi, Mộ Dung Nguyệt thực sự không thể từ chối, mặc dù cô chưa từng có ý định đi xem mắt, nhưng mà đi gặp người mai mối nói chuyện cũng chẳng mất gì, vì vậy cô ấy đồng ý nói: “Được tôi, nhưng mà ông mai Giang đợi tôi chút nhé, tôi phải đưa em trai về nhà rồi mới đi. "

Giang Phong nói: "Được, vậy cô Mộ Dung, lát nữa cô có thể trực tiếp đến quán lẩu xx, tôi mời cô dùng bữa."

Mộ Dung Nguyệt vội vàng nói: “Ông mai Giang, anh là khách phương xa tới đây, có lẽ tôi mời anh ăn cơm mới phải.”

Giang Phong cười nói: "Chỉ là ăn cơm mà thôi, ai mời cũng không sao, đến khi gặp mặt rồi nói sau!"

“Được thôi, trước mắt cứ vậy đi, lát nữa tôi đến sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Ừm, được thôi, lát nữa gặp!”

“Lát nữa gặp!”

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Dung Nguyệt vẫy tay với em trai đang nghịch đồ chơi, nói: “An An, chúng ta về nhà thôi!”

…

Mười phút sau.

Mộ Dung Nguyệt đưa em trai về đến nhà, thấy mẹ đang nấu cơm liền nói: “Mẹ, con có chút việc phải đi ra ngoài, lát nữa cả nhà ăn cơm khỏi đợi con, con sẽ dùng bữa bên ngoài.”

Mẹ Mộ Dung hỏi: “Con đi ăn với ai thế?”

Mộ Dung Nguyệt nghĩ đến cô thường xuyên bị mẹ giục cưới nên nói với bà ấy rằng: “Không phải mẹ luôn giục con tìm bạn đời sớm sao? Vừa rồi có một người mối gọi điện cho con nói sẽ giới thiệu cho con một người, con sẽ đi ra ngoài cùng người ta dùng bữa,

xem thử anh ta định giới thiệu cho con đối tượng thế nào.”

Mẹ Mộ Dung nghe vậy thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, trên mặt cười nói: “Vậy con đi nhanh đi, mẹ sẽ canh thời gian gọi cho con, nếu con cho rằng người mai mối đã giới thiệu được đối tượng tốt thì con cứ cúp điện thoại. Nếu con thấy đối tượng người mai mối giới thiệu không ổn, thì con hãy trả lời điện thoại và sau đó viện lý do để rời đi."

Mộ Dung Nguyệt cười nói: “Mẹ à, mẹ nghĩ nhiều rồi, con đồng ý ra ngoài ăn cơm với anh ấy là vì thấy người mai mối này đi đường xa tới đây, nhân tiện xem anh ấy định giới thiệu cho con người như thế nào, chứ không phải trực tiếp đi xem mắt người ta, cho nên mẹ đừng nóng lòng, chuyện vẫn chưa chắc chắn đâu!”

Mẹ Mộ Dung kinh ngạc hỏi: “Người mai mối từ xa tới à?”

Mộ Dung Nguyệt nói: “Anh ấy đến từ tỉnh Quảng Tây.”

“Người mai mối đến từ tỉnh Quảng Tây?"

Mẹ Mộ Dung cau mày, lo lắng hỏi: "Vậy có đáng tin không, Tiểu Nguyệt, lẽ nào con gặp phải tên lừa đảo rồi?”

Mộ Dung Nguyệt lắc đầu nói: "Không có khả năng gặp phải người lừa đảo đâu."

Mẹ Mộ Dung trấn an nói: "Tiểu Nguyệt, dù sao thì lúc đi ra ngoài ăn cơm con cũng phải cẩn thận một chút, đừng có ngu ngơ để người ta lừa gạt con đó!"

Mộ Dung Nguyệt cười nói: "Mẹ yên tâm, dù sao con cũng là giáo viên cấp ba, làm sao có thể dễ dàng bị lừa gạt như vậy!"

"Dù sao cẩn thận một chút sẽ không gây ra sai lầm lớn, có vấn đề gì cứ gọi điện thoại cho mẹ."

“Con biết rồi, thôi con đi nha!”

“Ừm!”

Chương 1023 - Anh Chàng Này, Nhất Định Là Không Biết Phải Trái

Năm giờ ba mươi phút chiều.

Trong một nhà hàng ở thành phố D, tỉnh Phúc Kiến, Mộ Dung Nguyệt gặp ông mai Giang từ xa đến.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Mộ Dung Nguyệt sửng sốt 2,545521 giây, cô thật không ngờ người mai mối lại đẹp trai như vậy, so với những đại minh tinh kia cũng chẳng kém bao nhiêu.

Trong lúc nhất thời, Mộ Dung Nguyệt nảy ra một ý tưởng ngớ ngẩn như vậy: Chỉ cần anh chàng đẹp trai trước mặt mình là đối tượng được người mai mối giới thiệu, thì cô ấy nhất định sẽ không chút mà do dự đồng ý, cho dù kết quả cuối cùng là bị lừa tiền và tình, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Được rồi, những điều trên chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô, mặc dù cô ấy là một người đẹp rất kiên định, nhưng cũng không khoa trương tới mức này.

“Cô giáo Mộ Dung!”

“Ông mai Giang!”

Sau khi hai bên bắt chuyện, họ chào hỏi xã giao một lúc mới gọi người phục vụ vào để gọi món.

Giang Phong trực tiếp đưa thực đơn cho Mộ Dung Nguyệt và nói: “Cô Mộ Dung, đối với ẩm thực ở thành phố D của cô, tôi không biết nhiều cho lắm, hay là cô gọi món đi, gọi hai ba món đặc sản của người các cô ở đây, những món khác cô cứ tùy ý chọn theo sở thích của mình là được.”

Mộ Dung Nguyệt cũng không quá khách khí, thực đơn cũng không cần xem, chỉ gọi qua loa vài món, đợi đến sau khi nhân viên phục vụ rời đi, cô ấy mới giới thiệu nói: “Món hàu biển chiên, vịt kho gừng và măng lạnh mà tôi vừa gọi là đặc sản của chúng tôi ở đây."

Giang Phong nghe vậy hai mắt sáng lên, cười nói: "Ba món này tôi chưa từng ăn qua, cô Mộ Dung có thể giới thiệu cho tôi một chút được không?"

Tục ngữ có câu thà ở một mình còn hơn hạnh phúc bên nhau, nhiều người không khỏi giới thiệu cho những người bạn có cùng sở thích khi nhìn thấy một cuốn sách được viết cực kỳ xuất sắc. Khi chuyển sang sành ăn cũng vậy, nhiều người không khỏi giới thiệu cho người thân, bạn bè khi nếm thử một loại món ngon nào đó.

Đặc biệt khi trò chuyện với người nước ngoài về ẩm thực quê hương, nhiều người không khỏi giới thiệu món ăn nổi tiếng và đặc sắc nhất của quê hương mình với người nước ngoài.

Mộ Dung Nguyệt cũng không ngoại lệ, thấy ông mai Giang đến từ tỉnh Quảng Tây có hứng thú với món ngon đặc sản của họ, cô ấy vô cùng thích thú nói: “Được, vậy tôi sẽ giới thiệu một chút cho ông mai Giang đây, chúng tôi ở đây thích ăn hàu biển, và có rất nhiều cách chế biến hàu biển, hàu biển chiên là một trong số đó.

Xào hàu là phải chọn những con hàu tươi, căng mọng, rửa sạch cho hết phù sa, đảo đều với bột khoai lang trong nước mắm tỏi xanh, cho vào chảo chiên chín vàng, cuối cùng cho trứng gà đã đánh tan vào.

Hàu biển chiên kiểu này có vị giòn, nhân mịn, là một trong những món ngon địa phương mà du khách nước ngoài nhất định phải gọi khi đến thăm thành phố D của chúng tôi."

Giang Phong cười nói: "Cái này nghe hay đấy, lát nữa phải thử một chút."

Mộ Dung Nguyệt khẽ mỉm cười, tiếp tục giới thiệu: “Vịt kho gừng cũng là một món ăn đặc sắc ở đây, tôi sẽ không giới thiệu cách làm cụ thể, tóm lại món ăn thành phẩm có màu sắc hấp dẫn, thơm, ngon và giàu dinh dưỡng, đặc biệt là lát gừng Khương mẫu nhất định là linh hồn của nó, mùi vị vô cùng độc đáo, sau khi nếm thử, anh sẽ biết điều tôi nói là đúng. "

Giang Phong gật đầu nói: "Là món ăn đặc sản được công nhận ở

một nơi nhất định có nét độc đáo riêng, món vịt kho gừng này có thể được cô Mộ Dung ngưỡng mộ đến như vậy thì hương vị nhất định rất độc đáo, rất đáng để mong chờ."

Mộ Dung Nguyệt tiếp tục rất hứng thú giới thiệu: “Trong ba món ăn đặc sắc mà tôi vừa gọi, bất kể là hàu biển chiên hay vịt kho gừng, chúng đều có lượng người dùng rất rộng, còn món thạch măng đất mà tôi sắp nói tới đây, một số thực khách không thể ăn được, cũng không biết ông mai Giang có thích hay không. "

Giang Phong cười nói: "Tôi là một người có thể ăn được những món ăn bình thường, ngoại trừ những món ăn khá khó ăn, món thạch măng đất này là món ăn liên quan đến măng sao?"

Mộ Dung Nguyệt cười tươi và nói: “Tôi biết ông mai Giang sẽ nói như vậy, rất nhiều người khi nghe cái tên này đều cho rằng món ăn này có liên quan đến măng, nhưng thực ra không phải vậy.

Măng đất hay còn gọi là măng sơn, được sinh ra trong các hang cát trên bãi biển, nó trông giống như một con giun đất, thuộc ngành Astrozoa, tên khoa học là Astrocystis coli.

Nó chứa chất keo, dài từ hai đến ba tấc, hình dáng xù xì, màu nâu sẫm, có con dày bằng ngón tay trỏ, con mảnh như cọng lúa và dài bằng ngón tay cái, nó cũng kéo theo một cái "đuôi" dài một hoặc hai inch, mỏng như que diêm và co duỗi tự do như "Cái đuôi" linh hoạt. Thạch măng đất là sản phẩm đông lạnh được chế biến từ măng đất, là đặc sản được người dân địa phương chúng tôi ưa chuộng. "

Giang Phong kinh ngạc nói: "Cái này thật đúng là mở mang tầm mắt, hóa ra món này vẫn là hải sản, ai mà lại đặt tên như vậy thật dễ làm người khác hiểu lầm.”

Mộ Dung Nguyệt cười nói: “Bản ghi chép đầu tiên liên quan đến thạch măng là “Mân Tiểu Ký” do Chu Lượng Công viết vào thời nhà Thanh, ông ấy viết trong sách thế này: Tôi thường ăn thạch măng đất ở Phúc Kiến, mùi vị rất lạ, nhưng nghe nói chúng sinh ra ở ven biển, nhìn giống giun đất, nhưng tôi không biết trông như thế nào.

Chương 1024 - Anh Chàng Này, Nhất Định Là Không Biết Phải Trái (2)

Sau này đọc Ninh Ba Chí, hải sâm gai, là một cục giống như ruột bò hay ruột ngựa, có đầu dài chừng năm sáu tấc, béo mềm như con giun nước, không có đầu, mắt, da và xương, nhưng khi chạm vào có thể luồn lách và co rút lại nhỏ như hạt dẻ đào, từ từ phồng lên, nước miếng tanh tưởi, ngũ vị cay nóng, giòn ngon là thượng vị, nhưng ăn vào mới biết là hải sâm gai, người Phúc Kiến gọi nhầm là măng, con nào mập mà không xương thì gọi là hải sâm gai.

Ban đầu còn chưa hiểu, sau này lại coi đó là trò đùa ẩn ý, hải sâm gai mang tính hàn, ăn quá nhiều có thể khiến con người trở nên bạo lực, nhờ có măng Hàng Tác Nê, người dân ở Nhạc Thanh gọi chúng là tỏi cát. "

Giang Phong tán thưởng: "Cô Mộ Dung, trình độ văn học của cô thật là lợi hại, cô không hổ danh là cô giáo dạy Hán văn, ngay cả loại bản ghi chép này cũng có thể nói ra tự nhiên như vậy."

Mộ Dung Nguyệt khoát tay nói: "Ông mai Giang quá khen rồi, trình độ văn học của tôi không có lợi hại như vậy đâu, bởi vì tôi đặc biệt yêu thích món thạch măng đất này nên tôi đã tra cứu thông tin về nó và nhớ rõ như vậy. "

Giang Phong cười nói: "Thế thì cũng rất lợi hại!"

Sau đó, Mộ Dung Nguyệt đang hào hứng với cuộc trò chuyện nên đã kể về một câu chuyện thú vị rằng hai năm trước khi các bạn học đại học của cô đến đây du lịch, cô đã giới thiệu cho họ ăn thạch măng đất, nhưng kết quả là không ai trong số họ dám ăn.

Khi người phục vụ bưng thức ăn lên, nhìn món thạch măng đất “đáng sợ” trong mắt người thường, Giang Phong nếm thử nó dưới ánh mắt của Mộ Dung Nguyệt mà không hề thay đổi biểu cảm.

Cứ thế vừa tỉ mỉ thưởng thức, vừa khen ngợi: “Trong miệng có cảm giác mềm như thạch, măng đất bên trong tươi mát giòn ngọt,

hương vị đặc trưng, khó trách sao cô Mộ Dung lại yêu thích như vậy, thật sự là món ngon hiếm có! "

Mộ Dung Nguyệt tò mò hỏi: "Ông mai Giang, tôi thấy anh ăn mà không chút do dự, món ăn này đối với anh thật sự không có rào cản gì sao?"

Giang Phong cười nói: "Cô Mộ Dung món ăn này có lẽ rất nhiều du khách nội địa đều có chút rào cản, nhưng tỉnh Quảng Tây của chúng tôi cũng là một tỉnh ven biển, tôi đã từng ăn qua hải sản như trùng cát, trùng bùn, đều rất ngon, nên đối với tôi thạch măng đất ở đây thực sự không có rào cản gì cả. "

Mộ Dung Nguyệt chợt hiểu ra: "Thì ra là vậy!"

Sau đó, hai người chăm chú vào đồ ăn, Mộ Dung Nguyệt ăn gần xong mới chủ động hỏi: “Ông mai Giang, trước đó anh gọi điện thoại nói muốn giúp tôi mai mối, giới thiệu một đối tượng cho tôi, bây giờ cơm nước cũng gần xong, anh muốn giới thiệu đối tượng nào cho tôi? Bây giờ có thể nói cho tôi biết được không?"

Giang Phong đặt đũa xuống, nhấp một ngụm trà và nói: "Người mà tôi muốn giới thiệu cho cô đến từ Trung Hải, cậu ấy năm nay 21 tuổi và cao 1 mét 78..."

Nghe đến đây, vẻ mặt của Mộ Dung Nguyệt đông cứng ngay lập tức, nhanh chóng cắt ngang nói: “Ông mai Giang, anh đùa với tôi ư? Anh muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng chỉ mới 21 tuổi?

Giang Phong cười nói: "Cô Mộ Dung, hai người chỉ chênh lệch có năm tuổi mà thôi, việc chênh lệch tuổi tác như vậy có lẽ không còn là một vấn đề lớn trong thời đại ngày nay nhỉ?”

Mộ Dung Nguyệt cau mày nói: "Ông mai Giang, nếu như cậu ta lớn hơn tôi năm tuổi, đó thực sự là một chuyện bình thường, nhưng bây giờ tôi lớn hơn cậu ta năm tuổi, nói như vậy cũng có chút không bình thường, nếu truyền ra ngoài để người khác biết, chẳng phải nói tôi là bò già gặm cỏ non sao! "

Giang Phong nói: "Cô Mộ Dung, cô đừng nghĩ quá nhiều, thời đại này phụ nữ lớn hơn đàn ông ba đến năm tuổi là chuyện bình

thường, vả lại có thể tìm được một người chồng nhỏ tuổi hơn cô thì người khác biết còn ngưỡng mộ không hết chứ sao mà có thể chê cười cô là bò già gặm cỏ non chứ? "

Trong lòng Mộ Dung Nguyệt vẫn còn lo lắng, nói: “Ông mai Giang, nếu như tôi làm nghề khác thì sẽ không sợ người khác giễu cợt, mấu chốt là tôi là giáo viên của nhân dân, nếu tìm một đối tượng nhỏ hơn mình như vậy, người ngoài không biết còn tưởng tôi đang yêu học trò đó! Thật là một ảnh hưởng xấu! "

Giang Phong cười nói: “Cô Mộ Dung, hai người chỉ chênh lệch có năm tuổi mà thôi, đâu phải chênh lệch mười mấy hai chục tuổi, hai người đứng chung với nhau hoàn toàn là một cặp trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Nếu cô thực sự lo lắng về việc người khác đàm tiếu, thì không nên tiết lộ sự chênh lệch tuổi tác khi ở bên nhau, dù sao thì nếu chỉ nhìn bề ngoài, cũng không thể nhìn ra sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người. "

Mộ Dung Nguyệt nghe vậy liền yên tâm, lại hỏi: “Ông mai Giang, tôi có một thắc mắc, cậu ta còn chưa đủ tuổi đăng ký kết hôn, sao lại vội vàng nhờ người mai mối để tìm đối tượng vậy? Hơn nữa dựa trên độ tuổi đi học bình thường, bây giờ cậu ấy có lẽ vẫn còn đi học nhỉ?”

Giang Phong nói: "Cô Mộ Dung, cô nói không sai, thật ra cậu ấy vẫn còn đi học, hiện tại đang du học ở Tokyo Nhật Bản, sang năm mới tốt nghiệp, sở dĩ cậu ấy sốt sắng nhờ người mai mối giới thiệu đối tượng thật ra không phải ý riêng của cậu ấy, mà là ý của cha mẹ cậu ấy."

Chương 1025 - Anh Chàng Này, Nhất Định Là Không Biết Phải Trái (3)

Mộ Dung Nguyệt kinh ngạc nói: "Ý của cha mẹ cậu ta? Tại sao lại như vậy chứ? Nếu không có lý do đặc biệt, có lẽ cha mẹ cậu ta cũng không thể giới thiệu một đối tượng kết hôn cho cậu ta trong khi cậu ta vẫn đang đi học nhỉ?”

"Đương nhiên là có lý do."

"Vậy rốt cuộc thì lý do là gì?"

Giang Phong không có ý chọc tức cô, trực tiếp trả lời: “Trong thời gian du học ở Nhật Bản, cậu ấy đã tìm được một cô bạn gái người Nhật Bản, trong kỳ nghỉ hè đã đưa cô ấy về gặp cha mẹ rồi.

Mặc dù người bạn gái Nhật Bản mà cậu ấy nói đến là sự lựa chọn tốt nhất về hình dáng và ngoại hình, nhưng mà danh tính của cô ấy đã bị cha mẹ cậu ấy phản đối kịch liệt.

Để lấy lại tâm tư của cậu ấy từ người phụ nữ Nhật Bản đó, mẹ cậu ấy liền đưa cậu ấy đến tận công ty mai mối của tôi, hy vọng rằng tôi có thể giới thiệu cho cậu ấy một đối tượng phù hợp, sau đó tận dụng kỳ nghỉ hè này để phát triển mối quan hệ, để cậu ấy hoàn toàn quên đi người phụ nữ Nhật Bản đó.”

Mộ Dung Nguyệt không ngờ lại là nguyên nhân này, có chút không nói nên lời: “Tôi có thể hiểu lý do cha mẹ không muốn con trai mình lấy phụ nữ Nhật Bản, nhưng cũng không cần nhờ người mai mối giới thiệu người kết hôn chỉ để chia cắt bọn họ!"

Giang Phong nói: “Nguyên nhân chính là do cha mẹ cậu ấy sợ cậu ấy sẽ ngoan ngoãn theo người khác, ngoài mặt thì đồng ý chia tay rồi, nhưng lại tiếp tục âm thầm hẹn hò với người phụ nữ Nhật Bản đó, vì vậy mới nghĩ ra cách này.”

Mộ Dung Nguyệt lắc đầu nói: “Ông mai Giang, tôi e là phải khiến anh thất vọng rồi, tôi không muốn dây dưa vào tình cảm của người khác, ngay cả khi tôi muốn tìm một đối tượng kết hôn, tôi cũng muốn tìm một người trong sạch về tình cảm. "

“Cô Mộ Dung, tôi hiểu suy nghĩ của cô, mục đích mai mối của Công ty hôn nhân Hạnh Phúc của chúng tôi là hy vọng rằng những người yêu nhau trên khắp thế giới cuối cùng sẽ trở thành vợ chồng, chúng tôi không bao giờ chấp nhận việc phá vỡ tình cảm của người khác."

Giang Phong nhìn về phía Mộ Dung Nguyệt nói: "Lần này tiếp nhận khách hàng này để chen chân vào tình cảm của người khác cũng có

lý do đặc biệt.”

"Lý do đặc biệt gì chứ?"

"Bởi vì bạn gái Nhật Bản mà cậu ấy đã tìm được không phải là một phụ nữ bình thường mà là một diễn viên điện ảnh trẻ tuổi nổi tiếng, theo tập tục của đất nước chúng ta, việc hai người họ kết hôn là không thực tế, trừ khi anh ấy nhập cư vào Nhật Bản và trở thành công dân Nhật Bản. "

Mộ Dung Nguyệt nghi ngờ hỏi: “Ông mai Giang, tôi có chút không hiểu rõ, kết hôn với một diễn viên điện ảnh trẻ tuổi có vấn đề gì sao?”

Giang Phong ho khan hai tiếng, giải thích nói: "Cô Mộ Dung, diễn viên điện ảnh trẻ tuổi tôi nói ở đây chính là ám chỉ phim hành động Nhật Bản, cô hiểu chưa?”

Mộ Dung Nguyệt vừa kịp phản ứng lập tức sửng sốt, lắc đầu nói: "Ông mai Giang, nghe anh nói như vậy, tôi cảm thấy cậu ấy thật sự không hợp với tôi, người có thể đưa diễn viên Nhật Bản về gặp phụ huynh, nhất định là không biết phải trái.”

Giang Phong cũng đồng ý với lời này, nhưng thân là người mai mối, anh ta tuyệt đối không thể nói như vậy, chỉ có thể giải thích: “Cô Mộ Dung, mỗi người đều có ưu khuyết điểm, trừ điểm này ra, về những phương diện khác cậu ấy rất ưu tú.

Hơn nữa, gia cảnh của cậu ấy cũng rất tốt, cậu ấy sở hữu một số bất động sản khá tốt ở Trung Hải và có ít nhất một khoản tiền gửi tiết kiệm tám con số.

Cô cũng biết Trung Hải là trung tâm tài chính của nước ta, ở nơi mà mỗi tấc đất đều rất đắt đỏ, giá trị của một bất động sản có vị trí đẹp thường ở mức tám con số.

Vì vậy, gia đình họ thực sự là một tỷ phú. "

Nghe được lời này, hơi thở Mộ Dung Nguyệt trở nên nặng nề hơn một chút, cô ấy không ngờ người được ông mai đẹp trai trước mặt giới thiệu cho mình lại có gia cảnh tốt như vậy.

Đây thật sự là một tỷ phú!

Đừng nhìn vào thực tế là có hàng trăm triệu người dường như ở khắp mọi nơi, đặc biệt là ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu và Thâm Quyến, một viên gạch bất kỳ rơi xuống cũng có thể giết chết nhiều tỷ phú.

Nhưng hàm lượng vàng của các tỷ phú vẫn rất cao, và Mộ Dung Nguyệt không phải tiên nữ không ăn lửa khói, tất nhiên là cô ấy hiểu được sự khác biệt giữa có tiền và không có tiền.

Không nói đến những thứ xa vời, hãy nói về những đồng nghiệp xung quanh cô ấy, có người nào sống mà không tính toán chi li chứ?

Đặc biệt là những người đã kết hôn về cơ bản đều có thế chấp trên lưng, cuộc sống của họ thực sự tiết kiệm, thậm chí có thể nói là keo kiệt, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến giáo viên mang tiếng keo kiệt trong xã hội.

Không có cách nào, tiền trong ví có hạn, nếu không keo kiệt thì không sống nổi đến ngày hôm nay.

Tất nhiên, cũng có những giáo viên sống tốt, nhưng rất có thể họ có người nhà giúp đỡ, nếu chỉ dựa vào bản thân mà mua được nhà lầu, xe hơi nuôi gia đình ở Hồ Khẩu, bạn nghĩ xem anh ấy (cô ấy) có thể sống thoải mái được không?

Chương 1026 - Kẻ Có Tiền Ngồi BMW, Người Nghèo Đứng Ven Đường Quét Mã

Tại một phòng riêng trong một quán cơm nào đó ở thành phố D, tỉnh Phúc Kiến.

Giang Phong phát hiện vẻ mặt Mộ Dung Nguyệt có sự thay đổi, hắn liền rèn sắt khi còn nóng, nói: “Cô Mộ Dung, chúng ta giờ đều đang sống trong xã hội hiện đại, có tiền và không có tiền, khác biệt thực sự quá lớn.

Không nói đâu xa, lấy ví dụ ngay trong bốn phương diện cơ bản nhất của cuộc sống thường ngày, “ăn, mặc, ở, đi lại” thôi.”

Mộ Dung Nguyệt chăm chú lắng nghe.

Giang Phong giơ một ngón tay lên, tiếp tục nói: “Đầu tiên là vấn đề quần áo, người có tiền mua quần áo thì chỉ tới những cửa hàng quần áo cao cấp, cũng chỉ mặc đồ của thương hiệu cao cấp, hoặc là đặt may trang phục cao cấp, còn người nghèo thì chỉ có thể mua đồ ở các cửa hàng ven đường, hoặc lên Pindoudou ngắm nhìn những bộ quần áo mơ ước.

Hai cái này sao có thể so sánh với nhau được?”

Mộ Dung Nguyệt nghe xong cũng rung động, gia cảnh của cô cũng tốt hơn một chút so với các bạn học trong trường, nhưng con gái, mỗi một mùa sẽ mua không ít quần áo kiểu dáng mới, đây cũng là một lượng chi tiêu không nhỏ, thu nhập của cô cũng không gánh nổi những bộ quần áo cao cấp kia, cô cũng chỉ có thể lên Pinduoduo ngắm nhìn những bộ đồ mình ao ước.

Giang Phong giơ ngón tay thứ hai lên, tiếp tục nói: “Một cái nữa chính là vấn đề ăn uống, đối mặt với việc giá hàng hóa tăng cao, tiền lương hai ba ngàn một tháng, ngay cả một bữa ăn đơn giản, rau thịt đầy đủ cũng là hi vọng xa vời, chớ nói chi là tới mấy nhà hàng cao cấp một chút ăn cơm.

Mà kẻ có tiền thì lại muốn ăn cái gì là ăn cái đó, muốn ăn chỗ nào thì tới chỗ đó ăn, có đôi khi, giá tiền một bữa cơm của người ta đã đủ cho người nghèo sinh hoạt cả một năm rồi, chênh lệch lớn tới cỡ nào kìa.”

Mộ Dung Nguyệt vừa nghe vừa liên tục gật đầu, nếu như cô không ăn ở nhà cha mẹ, thì chính là ăn bằng tiền công của mình, cũng không bỏ được mấy lần ăn cơm ngoài hàng tháng.

Giang Phong giơ lên ngón tay thứ ba, tiếp tục: “Hơn nữa, điều kiện sinh hoạt cũng khác nhau, bây giờ giá phòng tăng cao không ngừng, người nghèo chỉ có thể thuê phòng trọ hoặc ở nông thôn, chưa nói tới phòng trọ thuê có được thoải mái hay không, chỉ nói vấn đề đọc sách của con cái trong tương lai thôi cũng đã đủ để

khiến gia trưởng đau đầu không thôi.

Kể cả có thể cắn răng mua được một căn phòng nhỏ ở thành phố, thì cũng phải cõng trên lưng hai mươi, ba mươi năm nợ trả góp, từ đây sẽ phải sống cuộc sống chi tiêu dè sẻn, nửa đời người còn lại sẽ phải sống trong cảnh khổ cực không thể tả được.

Mà kẻ có tiền thì đâu cần phải lo toan những thứ này, chỉ là một căn nhà thuận tiện cho việc học hành của con cái mà thôi, nói mua là có thể mua, chuyện tiền đặt cọc cũng không có gì áp lực.

So sánh một chút như vậy là đã đủ để biết có tiền tốt tới mức nào rồi."

Mộ Dung Nguyệt nghe xong thì có chút trầm mặc, mặc dù cô là phụ nữ, không giống như đàn ông, phải đau đầu vì chuyện mua nhà cưới vợ, nhưng cô vẫn hiểu tầm quan trọng của việc có một căn nhà riêng.

Giang Phong giơ ngón tay thứ tư lên, cảm khái nói: "Cuối cùng là khác biệt về phương tiện giao thông, người có tiền ngồi BMW, người nghèo thì chỉ có thể đứng đường quét mã, cả hai chính là ở trong hai thế giới khác biệt hoàn toàn."

Mộ Dung Nguyệt thở dài, nói: "Ông mối Giang, cậu nói rất có đạo lí, cuộc sống của người có tiền và không có tiền thật sự khác nhau quá lớn."

Giang Phong mỉm cười nói: "Đương nhiên rồi, tôi làm mai mối cũng có nguyên tắc của mình, sẽ không vì tiền mà cưỡng ép tác hợp hai người không phù hợp lại với nhau.

Tôi sở dĩ lựa chọn chạy xuyên tỉnh tới đây để gặp mặt nói chuyện với cô Mộ Dung là vì đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô này cực kì xứng đôi với cô, hi vọng cô không vì chút khuyết điểm này của anh ấy mà bác bỏ toàn bộ những cái khác, mong cô có thể cho anh ấy một cơ hội, đồng thời cũng cho chính bản thân cô một cơ hội."

Mộ Dung Nguyệt nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: "Ông mối Giang, tôi thừa nhận là lời nói vừa rồi của cậu đã lay động được tôi, tôi hiện tại muốn biết đối phương rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Nếu như tâm người ta vẫn đặt trên người con gái xứ Nhật kia, thì tôi sẽ không đồng ý đi xem mắt đâu."

"Cô Mộ Dung, là người ai cũng có tình cảm, kể cả là nuôi con mèo con chó, ở chung với nhau lâu, khi tách ra cũng không thể lập tức quên hết toàn bộ được."

Nói tới đây, Giang Phong lại chuyện giọng, tiếp tục: "Có điều, tôi có thể đánh cược với cô, nếu như cô đồng ý xem mắt với anh ấy, tôi cam đoan anh ấy sẽ không còn vương vấn tơ lòng gì với cô gái Nhật Bản kia nữa, nếu như ở phương diện này có xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ gánh chịu mọi trách nhiệm."

Mộ Dung Nguyệt trầm ngâm một lát, nói: "Ông mối Giang, tình huống của đối tượng xem mắt mà cậu giới thiệu này có hơi nằm ngoài dự đoán của tôi, hiện tại tôi cũng không thể đưa ra quyết định ngay được, cậu đợi tôi trở về thương lượng lại với cha mẹ một chút, sau đó tôi sẽ báo lại với cậu sau, được không?"

"Đương nhiên là được!"

Giang Phong cười nói: "Mục đích xem mắt đúng là vì kết hôn, mà hôn nhân chính là đại sự của đời người, thương lượng với cha mẹ trước rồi mới quyết định là lựa chọn đúng đắn, chỉ có hôn nhân được cha mẹ hai bên chúc phúc thì mới có thể trải qua hạnh phúc được."

Mộ Dung Nguyệt nghe xong thì nhẹ nhàng thở phào, không cần phải đưa ra quyết định ngay lập tức là tốt rồi.

Đúng lúc này, điện thoại di động cô đặt trong túi bỗng kêu lên, Mộ Dung Nguyệt lấy điện thoại di động ra xem xét, phát hiện là mẹ mình gọi tới.

Nhớ tới lúc trước khi ra ngoài, mẹ đã nói với cô rằng sẽ canh thời gian gọi điện cho cô, nếu như cảm thấy đối tượng người mai mối giới thiệu không tệ lắm thì cô hãy cúp điện thoại.

Còn nếu như thấy đối tượng người mai mối giới thiệu không được thì nghe máy, sau đó kiếm cớ rời đi.

Thế là Mộ Dung Nguyệt liền đưa tay cúp điện thoại.

Chương 1027 - Kẻ Có Tiền Ngồi BMW, Người Nghèo Đứng Ven Đường Quét Mã (2)

Cùng lúc đó,

Trên ghế sô pha trong phòng khách tại Mộ Dung gia, cha và mẹ Mộ Dung đang ngồi cùng với nhau, Mộ Dung mẫu đang gọi điện cho con gái Mộ Dung Nguyệt.

Sau khi nhạc chuông kêu được vài giây, sau đó liền bị dập máy.

Thấy cảnh này, mắt Mộ Dung mẫu không khỏi sáng lên, hưng phấn nói: "Quá tốt rồi, không nghĩ tới lại thật sự có hi vọng!"

Mộ Dung phụ ngồi bên cạnh hơi nhíu mày, oán giận nói: "Bà cũng thật là, còn hẹn hò làm ra chuyện gọi điện với cúp máy này, thật đúng là vẽ vời thêm chuyện, gọi điện thoại nói hai câu thì đã làm sao? Tiểu Nguyệt đây là đang ăn cơm với người lạ đấy, bà không lo lắng chút nào à?"

Mộ Dung mẫu liếc ông một cái, nói: "Đây là ngồi trong quán ăn cơm, lại không phải vào chỗ nguy hiểm gì, có cái gì mà phải lo lắng?"

Mộ Dung phụ tiếp tục: "Bất kể là thời đại nào cũng không thiếu biến thái, Tiểu Nguyệt dù sao cũng là một đứa con gái xinh đẹp, chỗ cần chú ý thì vẫn phải chú ý."

Mộ Dung mẫu liếc Mộ Dung phụ, nói: "Chỗ cần chú ý thì đương nhiên vẫn sẽ chú ý, nhưng xã giao bình thường thì cũng không có gì phải căng thẳng cả, giống như không thể vì việc nhỏ mà bỏ việc lớn vậy."

Mộ Dung phụ cũng hiểu rõ đạo lý này, không nói gì thêm nữa.

Có điều, Mộ Dung mẫu cũng không bỏ qua cho ông, hứng thú bừng bừng lôi kéo ông thảo luận về người mai mối đến từ Quế tỉnh này rốt cuộc giới thiệu cho con gái mình đối tượng như thế nào.

...

Bảy giờ tối.

Giang Phong và Mộ Dung Nguyệt cùng đi ra từ một quán cơm nào đó.

Giang Phong khẽ cười: “Cô Mộ Dung, vậy tôi sẽ chờ tin tức tốt từ cô!”

Mộ Dung Nguyệt gật nhẹ đầu, đáp: “Ừm, lát nữa trở về tôi sẽ thương lượng với cha mẹ mình, xong xuôi mọi chuyện sẽ nhắn tin wechat cho cậu biết.”

Sau đó, hai người khách sao thêm vài câu rồi mới đường ai nấy đi.

...

Hơn mười phút sau, Mộ Dung Nguyệt về tới nhà.

Vừa mở cửa ra, cô đã đối mặt với ánh mắt dò xét của cha mẹ.

Mộ Dung Nguyệt vừa đóng cửa lại, Mộ Dung mẫu đã không chờ nổi nữa, hỏi: “Tiểu Nguyệt, người mai mối kia giới thiệu đối tượng gì cho con vậy?”

Mộ Dung Nguyệt vứt túi xách lên trên tủ giày, vừa đổi giày vừa cười, nói: “Mẹ, xem xem mẹ vội đến mức nào kìa, đợi con vào uống cốc nước xong sẽ từ từ kể cho mẹ nghe.”

Mộ Dung mẫu trừng cô một cái, nói: “Mẹ với cha con đã ngồi đoán hơn nửa ngày rồi, con còn bày đặt úp úp mở mở nữa, mau nói đi!”

Mộ Dung phụ ngược lại vẫn bình thản, yên lặng rót cho con gái một cốc nước.

Mộ Dung Nguyệt rửa tay xong, ra cầm cốc nước lên uống hai ngụm, sau đó mới bắt đầu kể: “Theo lời giới thiệu của ông mối Giang kia, nhà trai là người Trung Hải, đối phương năm nay 21 tuổi, chiều cao 1m78...”

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi nghe tuổi của đối phương

xong, Mộ Dung phụ và Mộ Dung mẫu đều giật nảy mình.

Mộ Dung phụ vội vàng ngắt lời, nói: “Tiểu Nguyệt, con không nhầm lẫn gì đấy chứ? Đối phương mới có 21 tuổi thôi sao?”

Mộ Dung mẫu cũng có chút ngớ người: “Đây là tình huống gì vậy? Mới 21 tuổi đã mời người mai mối tới giới thiệu đối tượng rồi?”

“Đối phương quả thực mới 21 tuổi, mời người mai mối giúp sắp xếp xem mắt thật ra cũng không phải chủ ý của người ta, mà là do cha mẹ bên đó, cậu ấy... thế này... thế này...”

Mộ Dung Nguyệt một năm một mười nói rõ tình huống bên nhà trai cho cha mẹ nghe, nghe xong, sắc mặt của Mộ Dung phụ và Mộ Dung mẫu đều thay đổi liên tục.

Cuối cùng, Mộ Dung Nguyệt mới hỏi một câu: “Cha, mẹ, hai người nói con nên lựa chọn như thế nào mới tốt?”

Mộ Dung phụ và Mộ Dung mẫu cùng liếc nhau một cái, đều thấy vẻ do dự trong mắt đối phương.

Nếu như chỉ lấy riêng điều kiện gia đình nhà trai ra để nói, vậy con gái hai người đi xem mắt với nhà đó tuyệt đối là với cao, có thể gả vào một gia đình như vậy, đây đúng là chuyện tốt đốt đèn cũng chưa chắc đã tìm thấy.

Nhưng nhà trai vậy mà lại ở cùng một đứa con gái người Nhật Bản là diễn viên màn ảnh nhỏ, hơn nữa còn mang về ra mắt gia trưởng, bây giờ, dưới áp lực của cha mẹ nên đã chia tay với đối phương, nhưng không ai có thể dám cam đoan người ta có còn vương vấn tơ lòng với tình cũ hay không.

Hai người đều thực lòng yêu thương con gái, chọn con rể đương nhiên là muốn chọn người đối tốt với con gái nhà mình, đây là điều kiện tiên quyết, gia cảnh tốt chỉ là điều kiện thứ yếu mà thôi.

Thấy cha mẹ do dự, Mộ Dung Nguyệt liền bổ sung: “Ông mối Giang kia có cam đoan với con rằng, chỉ cần con đồng ý xem mắt thì cậu ấy có thể đảm bảo đối phương sẽ không còn bất kì chút vương vấn nào với cô gái người Nhật kia nữa, nếu như ở phương diện này xảy ra vấn đề gì, cậu ấy sẽ gánh chịu toàn bộ trách

nhiệm.”

Mộ Dung mẫu nghe vậy không khỏi lắc đầu, nói: “Nói thì dễ nghe, cậu ta dù sao cũng chỉ là một người làm mai mối mà thôi, tác hợp thành công cho hai đứa con rồi, chuyện đằng sau không phải chuyện của nó nữa, nó còn gánh chịu trách nhiệm thế nào chứ?”

Mộ Dung phụ thản nhiên nói: “Vẫn nói thà tin rằng trên đời này có quỷ cũng không thể tin được miệng bà mối, người làm mai mối nói mười phần thì cũng chỉ tin được hai, ba phần mà thôi.”

Mộ Dung Nguyệt ngược lại có ấn tượng rất tốt đối với người làm mai mối Giang Phong này, có lẽ một phần nguyên nhân cũng là vì giá trị nhan sắc của hắn tương đối cao, dù sao thì bất kể là nam hay nữa, giá trị nhan sắc cao tổng thể cũng sẽ khiến người khác có hảo cảm.

Chương 1028 - Kẻ Có Tiền Ngồi BMW, Người Nghèo Đứng Ven Đường Quét Mã (3)

“Cha, mẹ, con cảm thấy ông mối Giang này rất chân thành, bất kể là tốt hay xấu, lời người ta cũng đã nói rõ rõ ràng ràng ra đó rồi, không có ý tứ lừa bịp con.

Nếu như đổi thành người mai mối khác, không mang chuyện đối phương ở cùng cô gái Nhật Bản kia ra, thì lấy điều kiện tốt như vậy của nhà trai, con với cha mẹ còn ngồi đây do dự nữa sao?”

Mộ Dung mẫu hơi sửng sốt, gật đầu nói: “Hình như cũng đúng, người mai mối bình thường, khi đi làm mai mối nhất định sẽ giấu diếm chuyện nhà trai ở cùng với cô gái người Nhật kia, nhưng ông mối Giang này lại lựa chọn giải thích rõ ràng mọi chuyện, làm mai mối như vậy, quả thực rất có thành ý.”

Mộ Dung phụ nghe xong cũng không nói được gì hơn, trong ấn tượng của ông, người làm mối lúc làm môi cơ bản đều sẽ giấu đầu giấu cuối, một vài khuyết điểm nhỏ không ảnh hưởng tới toàn cục thì sẽ lựa chọn nói ra, nhưng mấy chuyện như đối phương mang

diễn viên màn ảnh nhỏ người Nhật về ra mắt gia trưởng này chắc chắn sẽ giấu thật kĩ.

Sao có thể giống như ông mối Giang này được, trước khi sắp xếp cho hai bên gặp mặt đã nói ra hết cho nhà gái biết rồi, thật sự là tràn đầy thành ý.

Mộ Dung Nguyệt nói: “Vấn đề mấu chốt chính là ở chỗ này, vậy hai người nói giờ con nên lựa chọn như thế nào mới tốt đây?”

Mộ Dung mẫu nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Hay là cứ gặp mặt thử chút đi, nói chuyện thử xem thế nào rồi hẵng quyết định sau?”

Mộ Dung phụ trầm ngâm nói: “Đi xem một chút cũng tốt.”

Mộ Dung Nguyệt gật đầu: “Được, vậy gặp mặt nói chuyện một chút xong rồi quyết định sau, dù sao thì cũng khó mà gặp được một đối tượng có điều kiện tốt như vậy, nếu ngay cả mặt mũi còn chưa thấy đã trực tiếp từ bỏ thì có chút đáng tiếc, muốn gặp một người đàn ông khác có điều kiện tốt như vậy cũng không phải chuyện dễ.”

Một nhà ba người thống nhất ý kiến, tiếp đó, cuộc nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Mười giờ đêm, Mộ Dung Nguyệt mới mở wechat lên, thông báo quyết định của mình cho Giang Phong biết.

...

Ngày hôm sau, Giang Phong ăn xong bữa sáng liền gọi điện thoại cho Cát mẫu.

Điện thoại kết nối, sau khi chào hỏi vài câu, Giang Phong liền lập tức đi vào điểm chính: “Dì à, cháu bên này đã tìm được đối tượng thích hợp cho con trai dì rồi!”

“Quá tốt rồi!” Giọng nói Cát mẫu ngập tràn vui mừng, sau đó liền bắn ra bộ ba câu hỏi kinh điển: “Giang đại sư, nhà gái là người nơi nào vậy? Bao nhiêu tuổi rồi? Làm nghề gì?”

Giang Phong cười, bắt đầu giới thiệu: “Nhà gái là người thành phố

D, tỉnh Phúc Kiến, năm nay 26 tuổi, chiều cao 1m60, là một cô giáo ngữ văn tại một trường cấp ba...”

Nghe đến đây, Cát mẫu không nhịn được ngắt lời: “Giang đại sư, đối phương đã 26 tuổi rồi sao?”

Giang Phong nói: “Đúng vậy, cô ấy 26 tuổi ạ!”

Cát mẫu lại nói: “Tuổi này có chút lớn.”

Giang Phong tiếp lời: “Dì à, nếu như con trai dì hiện tại đã 31 tuổi, đối phương đã 36 tuổi thì đúng là có thể không quá phù hợp, nhưng con trai dì cũng mới chỉ 21 tuổi mà thôi, đối phương cũng mới chỉ 26 tuổi, cả hai đều còn trẻ, cá nhân cháu cảm thấy chênh lệch này không có vấn đề gì.

Hơn nữa, cháu đã suy tính qua, con trai dì có chút khuynh hướng thích người lớn tuổi, thường thích những người phụ nữ hơn tuổi mình, không thích kiểu nhỏ tuổi hơn cậu ấy.”

Cát mẫu vẫn cực kì tín nhiệm năng lực suy tính thần kì của đại sư mai mối này, nghe vậy xong cũng không xoắn xuýt vấn đề độ tuổi nữa, nói: “Được, tôi vẫn tin tưởng khả năng suy tính của Giang đại sư, cậu nói tiếp đi.”

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Dáng người lẫn tướng mạo của cô ấy đều cực kì tốt, hơn nữa còn là một giáo viên ngữ văn ưu tú, trình độ văn hóa cực kì cao, có thể dùng cụm từ “Phúc hữu thi thư khí tự hoa (*)” để hình dung.”

(*) Phúc hữu thi thư khí tự hoa (腹有 诗书气自华): có thể hiểu “Trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa”.

Cát mẫu nghe vậy thì cực kì hài lòng, liên miệng tán dương: “Cái này rất tốt, cô gái có trình độ văn hóa tốt thì không kém đi đâu được.”

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Còn về tình huống gia đình cô ấy, cha mẹ cô ấy đều là công chức, cô ấy vốn là con gái một trong nhà, có điều vào mấy năm trước, sau khi nhà nước nới lỏng chính sách thành một nhà được phép có hai con, cha mẹ cô ấy đã sinh thêm cho cô ấy một người em trai nữa, đứa em trai này của cô ấy bây

giờ đã đầy ba tuổi rồi.”

Cát mẫu cảm khái: “Xem ra thông gia tương lai của dì vẫn còn rất trẻ tuổi đây!”

Giang Phong cười cười: “Đây chính là tình huống cơ bản của nhà gái, hiện tại, sau khi nghe lời khuyên của cháu thì nhà gái đã đồng ý xem mắt rồi, nhưng có một vài việc cháu cần nói rõ với dì trước.”

Cát mẫu nói: “Mời Giang đại sư cứ nói.”

Giang Phong tiếp tục: “Bên phía nhà gái sợ con trai bác và cô Mikami kia vẫn còn vương vấn tơ lòng, liên quan tới vấn đề này, cháu đã cam đoan trước mặt nhà gái rằng sẽ không để xuất hiện loại tình huống này rồi, cho nên cháu hi vọng con trai dì sẽ không đập vỡ bát cơm này của cháu.”

Cát mẫu vội vàng tỏ thái độ, nói: “Giang đại sư cứ yên tâm, dì nhất định sẽ nghiêm khắc cảnh cáo nó, nếu như nó dám đạp đổ bát cơm này của cháu, dì sẽ đánh gãy chân nó.”

Chương 1029 - Hoặc Là Tiếp Tục, Đã Chấm Dứt Thì Phải Cắt Đứt Được Sạch Sẽ Gọn Gàng

Trên máy bay từ Trung Hải tới thành phố D, tỉnh Phúc Kiến, Cát mẫu vẫn có chút không yên lòng về đứa con trai này của mình, lại thấp giọng dặn dò lần nữa: “Con trai, lời nói của Giang đại sư, con nhất định phải nhớ kĩ trong lòng, đừng có ngoài mặt thì đồng ý, sau lưng lại vẫn qua lại với đứa con gái người Nhật kia.

Nếu như con thật sự phá mất danh tiếng của Giang đại sư, vậy hậu quả Cát gia chúng ta không gánh nổi, con nhất định phải thật xem trọng lần xem mắt này, đã biết chưa?”

Cát Kiếm Minh bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con biết rồi, mẹ đã dặn con nhiều lần lắm rồi.”

Cát mẫu vẻ mặt nghiêm túc nói: “Con trai, con đừng có trách mẹ dông dài, chưa nói mối quan hệ của Giang đại sư rộng tới mức nào, chỉ riêng thủ đoạn thần quỷ khó lường kia của cậu ta thôi cũng đã đủ khiến cho người ta sinh lòng kính sợ rồi, nếu như con đập mất bát cơm này của cậu ta, vậy hậu quả nghiêm trọng tới mức nào, con căn bản không tưởng tượng nổi đâu.”

Cát Kiếm Minh biết rõ mẹ mình nói đúng, từ vài ngày trước khi mẹ dẫn hắn tới Ung thị mời môi, hắn đã bỏ ra rất nhiều công phu đi tìm hiểu xem vị đại sư mai mối được cả nước vinh danh này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Kết quả, càng hiểu rõ lại càng khiến hắn giật mình, kể cả mẹ hắn không dặn dò hắn những cái này, hắn cũng không dám phá hủy biển hiệu của Giang đại sư, đây thật sự không phải việc có thể đem ra đùa được.

“Mẹ, con hiểu, nếu như mẹ vẫn không yên tâm, vậy con dứt khoát bỏ học là được rồi, dù sao thì tốt nghiệp xong con cũng sẽ đi lập nghiệp, làm ông chủ, có giấy chứng nhận tốt nghiệp hay không cũng không đáng kể.”

Cát mẫu nghe vậy thì quả thật cũng có chút động lòng.

Bình thường mà nói, làm cha mẹ ai cũng hy vọng con trai con gái của mình đọc thật nhiều sách, trước kia Cát mẫu cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ suy nghĩ của bà đã thay đổi rồi, chỉ cần có thể khiến cho con trai rời khỏi đứa con gái người Nhật kia thì dù nó có bỏ học bà cũng chấp nhận được.

Thế là, Cát mẫu trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Cách này quả thực có thể làm được, có điều cũng không cần phải vội vàng đưa ra quyết định, trước con cứ gặp mặt với đối tượng kia một lần đã, đến lúc đó hỏi thăm ý kiến của người ta một chút rồi lại ra quyết định cũng không muộn.”

Cát Kiếm Minh gật đầu nói: “Vâng, dù sao thì bất kể là tiếp tục hoàn thành việc học hay là bỏ học lập nghiệp, con đều có thể chấp nhận được.”

...

Là con gái thì đều có lòng thích chưng diện, đã từng có một nữ minh tinh nào đó vạch trần sự thật trước toàn bộ truyền thông, rằng mẹ cô là một người phụ nữ dù chỉ là đi ra ngoài đổ rác thôi cũng phải trang điểm cẩn thận như chuẩn bị lên thảm đỏ vậy.

Rất nhiều người phụ nữ lúc ở nhà thì có thể lôi tha lôi thôi, nhưng chỉ cần bước chân ra cửa thì nhất định phải ăn diện thật xinh đẹp.

Mộ Dung Nguyệt cũng có sở thích chưng diện như vậy, chỉ là cô thân là một giáo viên nhân dân, bình thường ở trường không thể ăn diện quá lộng lẫy được, mà chủ yếu phải lấy đoan trang làm đầu, tránh để các học sinh phân tâm.

Hôm nay là lần đầu tiên cô đi xem mắt, Mộ Dung Nguyệt quyết định phải dùng hết toàn bộ khả năng, bày ra tư thái xinh đẹp nhất của mình đi gặp đối tượng xem mắt, đây cũng là sự tôn trọng của cô đối với đối phương.

...

5 giờ 55 phút chiều.

Trong một phòng riêng tại một nhà hàng nào đó, dưới sự sắp xếp của ông mối Giang Phong, người nhà họ Cát và người nhà họ Mộ Dung ở đây gặp mặt.

Lúc Giang Phong đứng ra giới thiệu hai nhà với nhau, cả hai bên đều âm thầm quan sát đối phương.

Hôm nay, cách ăn mặc của Mộ Dung Nguyệt không giống lắm so với thường ngày, cô tết tóc lệch một bên, phối hợp với một chiếc váy áo màu sắc tươi sáng, trang điểm tinh xảo, cả người mười phần nữ tính.

Cát phụ Cát mẫu vừa nhìn đã cảm thấy hài lòng, vóc dáng nhan sắc này thật sự không hề kém bao nhiêu so với cô Mikami kia, hơn nữa, người ta lại là một giáo viên đường đường chính chính được người người tôn trọng, không phải loại diễn viên màn ảnh nhỏ kia có thể so sánh cùng được.

Cát Kiếm Minh nhìn thấy đối phương, mắt cũng sáng lên, hắn thích cô Mikami xuất thân là diễn viên màn ảnh nhỏ là một kiểu thích

khác, giống như người ta thích ăn loại "mỹ thực" kì lạ "trứng luộc nước tiểu bé trai" kia vậy, nhưng vậy không có nghĩa là hắn không thích những cô gái xuất thân đàng hoàng.

Lúc ba người Cát gia đang âm thầm đánh giá Mộ Dung Nguyệt, Mộ Dung phụ và Mộ Dung mẫu cũng đang đánh giá Cát Kiếm Minh.

Không hề nghi ngờ, Cát Kiếm Minh cũng là một soái ca chính hiệu, dù sao thì cô Mikami nói gì đi nữa cũng là một diễn viên màn ảnh nhỏ cực kì nổi tiếng, muốn cô hoàn lương lấy chồng, đối tượng chắc chắn cũng không thể kém được.

Dáng dấp không tệ, lại là du học sinh đang trong quá trình học tập, gia cảnh thì tốt, Mộ Dung phụ và Mộ Dung mẫu cũng cực kì hài lòng, nếu không phải hắn có dính dấp với một diễn viên màn ảnh nhỏ người Nhật thì sẽ là một đứa con rể hoàn mỹ.

Mộ Dung Nguyệt cũng vụng trộm nhìn Cát Kiếm Minh vài lần.

Sau lời giới thiệu của Giang Phong, hai bên chào hỏi nhau vài câu, sau đó lại nói lời khách sáo một hồi.

Chờ tới lúc gọi xong món, nhân viên phục vụ đã rời khỏi phòng riêng rồi, hai bên mới bắt đầu chính thức nói chuyện.

Chương 1030 - Hoặc Là Tiếp Tục, Đã Chấm Dứt Thì Phải Cắt Đứt Được Sạch Sẽ Gọn Gàng (2)

Phàm là chuyện xem mắt, mục đích luôn cực kì rõ ràng, Mộ Dung mẫu cũng không có ý định quanh co lòng vòng, vừa mở miệng đã thẳng thắn nói vào trọng điểm: "Tiểu Cát, bản thân cậu đủ ưu tú, gia cảnh lại cực kì tốt, đây là chuyện không cần phải bàn cãi, điều duy nhất khiến chúng ta không yên lòng giao con gái cho cậu chính là chuyện giữa cậu và cô gái người Nhật kia, không biết chuyện giữa hai người đã hoàn toàn chấm dứt chưa?"

Nghe Mộ Dung mẫu nhắc tới việc này, cả ba người Cát gia đều đã chuẩn bị tinh thần từ trước, bởi vì lúc trước Giang đại sư đã nhắc

nhở ba người rồi.

Cát Kiếm Minh vẻ mặt thật lòng đáp: “Dì, cháu sẽ không làm ra chuyện như chân đạp hai thuyền đâu, cháu một là sẽ tiếp tục, còn nếu đã cắt đứt thì chắc chắn sẽ cắt cho sạch sẽ gọn gàng.

Thật ra trên đường đến thành phố D này, cháu đã nói với mẹ cháu rằng, nếu như bắt buộc, cháu có thể trực tiếp bỏ học về nước, dù sao thì sau khi tốt nghiệp cháu cũng có ý định tự lập nghiệp, cho nên tấm bằng tốt nghiệp kia với cháu mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.”

Câu trả lời này của Cát Kiếm Minh khiến Mộ Dung mẫu có chút ngạc nhiên, Mộ Dung phụ và Mộ Dung Nguyệt cũng đều không nghĩ rằng hắn sẽ đưa ra loại lựa chọn này.

Không thể không nói, cách này quả thật rất khiến cho người ta yên tâm.

Mộ Dung Nguyệt và cha mẹ cô tại sao vẫn lo lắng Cát Kiếm Minh còn vương vấn tơ lòng với cô gái Nhật Bản kia?

Nguyên nhân chủ yếu không phải vì hai người ở cùng một đất nước, có cùng một chỗ hay không, nếu bản thân hắn không nói ra thì người trong nước căn bản không có cách nào biết rõ được.

Nhưng nếu như Cát Kiếm Minh bỏ học về nước, vậy cơ bản có thể chắc chắn được hắn thật sự muốn đoạt tuyệt hoàn toàn với cô gái kia, nếu không thì hắn tuyệt đối sẽ không đưa ra loại lựa chọn này.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mộ Dung Nguyệt và cha mẹ cô nhìn Cát Kiếm Minh cũng thay đổi.

Ở thời đại này, yêu đương rồi chia tay là chuyện không thể nào bình thường hơn được, không nói người khác, lúc Mộ Dung Nguyệt còn học đại học không phải cũng từng nói chuyện yêu đương một hồi rồi đấy sao!

Bởi vậy, chỉ cần Cát Kiếm Minh hoàn toàn cắt đứt với cô Mikami kia, hắn sẽ trở thành một đối tượng chất lượng cao cực kì quý hiếm!

Nhìn thấy vẻ mặt người nhà Mộ Dung thay đổi, Cát mẫu liền nhanh chóng xen vào, nói: “Con trai, vậy cứ quyết định như vậy đi, chờ tới vào năm học thì con bay tới Nhật Bản hoàn thành thủ tục nghỉ học.”

Cát Kiếm Minh gật đầu: “Vâng, chuyện đó cứ để con xử lí.”

Cát phụ không có ý kiến gì với việc này, ông cũng sợ con trai bị cô Mikami kia mê hoặc, xong tới lúc di dân đến Nhật Bản thật thì có khóc cũng không kịp nữa rồi!

Giang Phong mỉm cười, nói: “Cô Mộ Dung, vậy là yên tâm rồi nhé!”

Mộ Dung Nguyệt nghe vậy liền hơi đỏ mặt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cuối cùng, vẫn là Mộ Dung mẫu đứng ra tỏ thái độ trước, nói: “Tiểu Cát quả thật có thành ý, chỉ cần cháu và Tiểu Nguyệt nhà chúng ta trò chuyện hợp ý, vậy thì chuyện hai đứa ở chung một chỗ, dì với cha nó đều không có ý kiến gì.”

Có câu nói này của Mộ Dung mẫu, ba người Cát gia đều thở phào nhẹ nhõm.

Đối tượng xem mắt này của Mộ Dung Nguyệt là do Giang đại sư suy tính tới, Cát Kiếm Minh và cô nói chuyện đương nhiên là sẽ rất hợp ý, điểm này, cả ba người Cát gia đều cực kì có lòng tin.

Sau đó, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, cả hai nhà vừa ăn vừa nói chuyện, thỉnh thoảng trêu đùa đứa em trai nhỏ mới ba tuổi kia của Mộ Dung Nguyệt vài câu.

Chớp mắt đã tới tám giờ tối.

Lúc tan cuộc, đương nhiên không thể thiếu được bước phát hồng bao.

Đất nước Trung Quốc vốn rất lớn, quy tắc xem mắt của mỗi địa phương cũng có điểm khác biệt, nhưng khách đã tới tìm Giang Phong làm mai mối thì dĩ nhiên sẽ lấy quy củ xem mắt ở huyện Bách Lương làm chuẩn.

Lúc chuẩn bị rời đi, Giang Phong mỉm cười nhìn Mộ Dung Tuyết, gợi ý: “Cô giáo Mộ Dung, bây giờ vẫn còn sớm, hay là cô mang bạn học Cát ra ngoài đi dạo vài vòng đi?”

Mộ Dung Nguyệt không lập tức trả lời lại, mà nhìn về phía cha mẹ trước.

Trải qua hai tiếng đồng hồ nói chuyện phiếm, ấn tượng của Mộ Dung mẫu đối với Cát Kiếm Minh vẫn rất không tệ, thấy vậy liền nói: “Tiểu Nguyệt, con đưa Tiểu Cát đến công viên Bạch Lộ Châu hoặc đường Trung Sơn đi dạo đi!”

Mộ Dung Nguyệt vâng một tiếng, lại nhìn về phía Cát Kiếm Minh, nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Được!” Cát Kiếm Minh đáp, lên tiếng chào Mộ Dung phụ và Mộ Dung mẫu một câu, sau đó liền đi tới ven đường cùng Mộ Dung Nguyệt, chuẩn bị đón xe.

Hai người vừa đi vừa thảo luận xem nên đến công việc Bạch Lộ Châu hay tới đường Trung Sơn.

Đưa mắt nhìn hai người lên xe xong, những người còn lại liền chào hỏi lần cuối, sau đó đường ai nấy đi.

Hiện tại, ý tức của hai nhà đều đã rất rõ ràng, chỉ cần Cát Kiếm Minh và Mộ Dung Nguyệt hòa hợp với nhau, thì gia trưởng hai bên sẽ lập tức thành thông gia, cho nên Giang Phong cũng không vẽ vời thêm chuyện đi hỏi thăm từng bên gì.

...

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Trên giường, Giang Phong nhẹ nhàng vuốt ve bụng vợ mình, nói: “Vợ, chờ tới khi anh xử lí xong những vị khách tương đối quan trọng trong tay rồi sẽ lập tức chuẩn bị thông báo tuyển dụng công khai nguyệt tẩu (*) có kinh nghiệm phong phú!”

(*)nguyệt tẩu: người phụ nữ được thuê để chăm sóc một đứa trẻ mới sinh và mẹ của nó trong tháng sau khi sinh con

Hoàng Linh Vi kinh ngạc thốt lên: “Tìm nguyệt tẩu sớm như vậy sao?”

Giang Phong nói: “Nguyệt tẩu cũng không phải chỉ biết cách chăm sóc trẻ con, mà còn kiêm cả hỗ trợ chăm sóc phụ nữ mang thai nữa, tuy rằng bây giờ em không thiếu người chăm sóc, nhưng nguyệt tẩu dù sao cũng chuyên nghiệp hơn một chút.”

Hoàng Linh Vi nói: “Được rồi, mời sớm thì mời sớm, sớm mấy tháng thì cũng có thêm mấy tháng để quen thuộc nhau hơn, chờ tới lúc con ra đời rồi, giao con cho nguyệt tẩu chăm sóc cũng yên tâm hơn.”

Chương 1031 - Hoặc Là Tiếp Tục, Đã Chấm Dứt Thì Phải Cắt Đứt Được Sạch Sẽ Gọn Gàng (3)

Giang Phong hỏi: “Vợ à, vậy em nói xem nên mời mấy nguyệt tẩu thì phù hợp?”

Hoàng Linh Vi đáp: “Mời hai người là đủ rồi, em và chị mỗi người một nguyệt tẩu, tất cả ở cùng nhau cũng sẽ bớt được ít việc, hơn nữa, trong nhà cũng có nhiều người chăm sóc như vậy, mời hai nguyệt tẩu về là đã dư xài rồi.”

Giang Phong gật đầu: “Được, vậy thì mời hai người.”

Hoàng Linh Vi nhớ tới chồng nhà mình từng giúp con trai của một vị khách làm mai mối, bỗng tâm huyết dâng trào nói: “Chồng, hay là anh cũng thử suy tính nhân duyên cho con trai chúng ta một lần, tìm cho nó một thanh mai trúc mã tới?”

Giang Phong bật cười: “Cái này chờ con của chúng ta sinh ra đã rồi nói sau!”

Hoàng Linh Vi cười cười, cũng không nhắc tới việc này nữa.

...

Đảo mắt đã tới thứ bảy.

Tại một phòng cho thuê nào đó ở thành phố E, Chiết Giang, Lý Mai cầm một chiếc váy rộng rãi trong tay, thử ướm lên người, sau đó quay sang hỏi bạn thân: “Lệ Phi, cậu cảm thấy tớ mặc bộ váy này thế nào?”

Triệu Lệ Phi đáp: “Cái này có vẻ như đẹp hơn cái trước, cậu mau mặc vào cho tớ xem hiệu quả chút đi.”

Lý Mai nhẹ gật đầu, cởi quần áo ra ngay trước mặt bạn thân, thay chiếc váy có phần cổ áo và tay áo ngắn là màu trắng, còn lại là màu sắc tươi sáng vào.

Triệu Lệ Phi nhìn xong, mắt liền sáng lên, khen ngợi: “Không tệ, cậu mặc bộ này thật sự rất xinh đẹp, mau đi buộc tóc ra đằng sau thử đi, hiệu quả hẳn sẽ càng lớn hơn.”

Lý Mai lập tức đáp: “Ok, để tớ đi thử một chút.”

Nói xong, cô liền đứng trước gương, búi tóc lên.

“Ok, hiệu quả thật sự rất tốt, bây giờ cậu chính là một người phụ nữ mang thai xinh đẹp, đảm bảo có thể dễ dàng mê hoặc đối tượng xem mắt.” Triệu Lệ Phi tươi cười nói.

Lý Mai bật cười: “Cậu cũng đừng có khoa trương như thế, thân là một bà bầu, chỉ cần người ta không chê tớ xấu là đã đủ hài lòng rồi, nơi nào dám hi vọng xa vời có thể mê hoặc được người ta chứ!”

Triệu Lệ Phi lập tức phản đối: “Mặc dù bây giờ cậu cũng đã lộ bụng, nhưng bụng cậu cũng không phải quá lớn, dáng người đúng thật không thể so được với lúc trước khi mang thai, nhưng dù mang thai thì cũng có người phụ nữ đẹp chứ.

Hơn nữa, tớ tin chắc rằng dựa vào năng lực của Giang đại sư, đối tượng cậu xem mắt chắc chắn có thể phát hiện ra vẻ đẹp này của cậu.”

Lý Mai nghe bạn thân nói, tâm tình cũng vui vẻ theo, đắc ý: “Được, không cần biết lời này của cậu là thật hay giả, dù sao thì tớ cũng

coi là thật, bây giờ thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi!”

“Ừm, xuất phát nào!”

...

Năm giờ chiều.

Trong phòng riêng của một quán ăn nào đó, Lý Mai và bạn thân Triệu Lệ Phi đã tới điểm hẹn sớm mấy phút, gặp được Giang đại sư và đối tượng xem mắt lần này, Quan Hải Ba.

“Anh Quan, vị này chính là cô Lý mà tôi đã nói với anh, còn đây chính là cô Triệu. Cô Lý, cô Triệu, đây chính là anh Quan, mọi người làm quen với nhau một chút nhé.”

“Cô Lý, cô Triệu, xin chào!”

“Anh Quan, chào anh!”

Hai bên chào hỏi nhau vài câu, lại khách sáo một hồi xong mới bắt đầu gọi món.

Lúc này, Quan Hải Ba và Lý Mai đều im lặng âm thầm đánh giá đối phương.

Nói tới, kinh nghiệm xem mắt của Quan Hải Ba thật sự là đủ kì hoa, lần đầu tiên xem mắt đã gặp phải một đối tượng không bình thường, trực tiếp một nữ tướng tam nam, đúng là tuyệt.

Đây là lần thứ hai hắn đi xem mắt, kết quả lại xem mắt với một người phụ nữ đang mang thai, loại trải nghiệm này, sợ rằng ngay cả người có kinh nghiệm đi xem mắt phong phú cũng chưa gặp phải bao giờ.

Vốn trong ấn tượng của Quan Hải Ba, phụ nữ mang thai thường thường sẽ không thể nào đẹp mắt được, dù sao cũng vác theo một cái bụng lớn, dáng người không tốt thì cũng thôi, nhưng lại cũng không có bao nhiêu loại quần áo phù hợp để mặc, hơn nữa, phụ nữ mang thai thường sẽ cố gắng không trang điểm, như vậy thì có thể xinh đẹp chỗ nào được chứ?

Nhưng sau khi nhìn thấy người phụ nữ mang thai tên Lý Mai này, Quan Hải Ba mới phát hiện rằng hóa ra phụ nữ mang thai cũng có thể rất xinh đẹp, chi ít thì trong mắt hắn, Lý Mai xinh đẹp hơn rất nhiều người phụ nữ mà hắn từng gặp.

Đàn ông là động vật yêu bằng mắt, sau khi thấy vẻ đẹp của đối phương, hảo cảm của Quan Hải Ba với Lý Mai vọt vọt tăng lên, dù sao thì trong lúc mang thai mà đã xinh đẹp như vậy, vậy trước khi mang thai không phải càng xinh đẹp hơn sao?

Mặc dù hắn đã nhìn qua ảnh chụp trước khi mang thai của Lý Mai, nhưng ảnh chụp khác với người thật, có vài người phụ nữ vẻ ngoài bình thường, nhưng khi lên hình lại có thể chụp ra một tấm ảnh rất đẹp.

Cũng có một vài người phụ nữ không quá ăn ảnh, người thật rất xinh đẹp, nhưng chụp ảnh ra lại bình thường.

Dù thế nào thì Quan Hải Ba cũng cảm thấy Lý Mai ngoài đời thực còn đẹp hơn trong hình.

Mà ở trong mắt Lý Mai, Quan Hải Ba cũng là một đối tượng không tệ, nhìn qua thì có cảm giác chính là kiểu người phúc hậu ổn trọng, toàn thân tản ra một loại khí chất đáng tin cậy.

Sau khi trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, kiểu người Lý Mai muốn tìm nhất hiện tại chính kiểu đàn ông có thể dựa vào được như Quan Hải Ba này.

Tóm lại, ấn tượng đầu tiên về đối phương của hai người đều cực kì tốt.

Chương 1032 - Từ Cổ Trở Xuống Đều Là Chân

Phòng bao nào đó tại thành phố E, Chiết Giang.

Hai người có thân thế giống như là Quan Hải Ba và Lý Mai trò chuyện với nhau vô cùng ăn ý, Giang Phong thấy thế liền ra hiệu ánh mắt với Triệu Lệ Phi, nói: "Quan tiên sinh, Lý nữ sĩ, tôi có việc muốn nói với Triệu nữ sĩ, hai người cứ từ từ ăn và trò chuyện ha!"

EQ của Triệu Lệ Phi cũng khá cao, lúc này phối hợp mà hỏi: "Giang đại sư, là có thông tin về đối tượng xem mắt của tôi rồi sao?"

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!"

Triệu Lệ Phi gật đầu, nhìn về phía bạn thân rồi nói: "Mai Mai, tớ muốn nói chuyện riêng với Giang đại sư, cậu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ."

"Được rồi." Lý Mai đương nhiên biết rõ Giang đại sư và bạn thân đang kiếm cớ rời đi, mục đích là vì để cho nàng và Quan Hải Ba ở riêng một mình. Đây cũng là chuyện mà mọi người ngầm hiểu lẫn nhau. Nàng rất có hảo cảm đối với Quan Hải Ba, đương nhiên sẽ không vạch trần loại chuyện này.

Trong lòng Quan Hải Ba cũng hiểu rõ, hắn cũng không vạch trần.

Thế là, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Giang Phong và Triệu Lệ Phi liền rời đi.

Trong phòng bao chỉ còn lại Quan Hải Ba và Lý Mai, hai người không hẹn mà cùng liếc nhau một cái, bầu không khí lập tức trở nên không giống như trước đó.

…

Giang Phong và Triệu Lệ Phi đi ra khỏi phòng ăn, hắn khẽ cười nói: "Triệu nữ sĩ, lời vừa rồi là sự thật, tôi đã tìm kiếm được đối tượng thích hợp cho cô rồi!"

Lúc nói chuyện, Giang Phong nhìn thoáng qua thông tin về đối tượng xứng đôi của Triệu Lệ Phi trong màn hình giả lập:

【 Danh tính 】: Lại Ích Dân

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 179cm

【 Cân nặng 】: 74kg

【 Bối cảnh gia đình 】…

【 Sở thích cá nhân 】…

【 Kinh nghiệm yêu đương 】…

【 Thông tin chi tiết 】…

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 77 (tình cảm vợ chồng 72+ môn đăng hộ đối 83+ quan hệ gia đình 76)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 95 (tình cảm vợ chồng 95+ môn đăng hộ đối 96+ quan hệ gia đình 94)

【 Hoa đào ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa 1… Kiếp đào hoa 2… Kiếp đào hoa 3…

【 Dự đoán con cái 】…

Triệu Lệ Phi cho là vừa rồi Giang đại sư chỉ là đánh yểm trợ, không nghĩ tới lại là sự thật, lúc này ngạc nhiên hỏi: "Giang đại sư, hắn là người ở nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Bối cảnh gia đình thế nào?"

Giang Phong cười giới thiệu: "Hắn cũng là người thành phố E, năm nay 29 tuổi, cao 1m79, tướng mạo cũng không tệ, nhân tài ưu tú tốt nghiệp đại học 985 nào đó, trước mắt đang quản lý khách hàng tại công ty XX, tiền lương một tháng khoảng 10-20 ngàn tệ. Hắn là con một trong nhà, mẹ kinh doanh một cửa hàng văn phòng phẩm có quy mô khá lớn, trong nhà có nhà có xe, điều kiện kinh tế khá tốt."

Triệu Lệ Phi nghe vậy thì liên tục gật đầu, điều kiện này đúng là rất được. Hai nhà có thể nói là môn đăng hộ đối, nàng hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất: "Giang đại sư, cha mẹ của hắn có dễ ở chung không?"

Giang Phong biết rõ nàng bị chuyện của bạn thân dọa sợ, sợ cũng gặp phải "Mẹ bảo nam" hoặc là cha mẹ chồng tương đối khó dây dưa liền an ủi: "Yên tâm đi, tư tưởng cha mẹ của hắn rất thoáng, tính cách tương đối tốt, ở chung sẽ không có áp lực gì."

Triệu Lệ Phi thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy là tốt rồi, tôi hiện tại sợ nhất chính là gặp phải mẹ chồng khó dây vào."

Giang Phong nói: "Đây là đối tượng mà tôi tính toán ra căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ của cô. Nếu như cô cảm thấy được thì tôi sẽ bớt thời gian đi tác hợp giúp các người một chút, ngày mai sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, cô thấy thế nào?"

Triệu Lệ Phi liên tục gật đầu, nói: "Được rồi, vậy đành làm phiền ngài!"

Giang Phong cười nói: "Đây là việc mà tôi phải làm, cô cứ chờ tin tức tốt của tôi đi!"

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, liền rời đi.

…

Trong thời đại kết hôn muộn như bây giờ, đàn ông căn bản là sẽ không cân nhắc đến chuyện kết hôn trước năm 25 tuổi, cho dù là có lòng yêu đương, nhưng mục đích cũng chỉ là muốn tìm một người đánh bài poker mà thôi.

Nhưng mà, sau khi qua 25 tuổi, tâm tính của nam nhân cũng chầm chậm có sự thay đổi, nhất là những người đàn ông ít xã giao, trong lòng liền bắt đầu phát sầu vì chuyện hôn nhân đại sự.

Lại Ích Dân vốn là người không cần phát sầu vì chuyện hôn nhân. Điều kiện bản thân hắn tốt, gia cảnh cũng không tệ, còn là một quản lý khách hàng, mạng lưới xã giao của hắn rộng hơn người bình thường nhiều, tìm vợ với hắn mà nói là một chuyện rất đơn giản.

Chỉ cần hắn muốn thì sẽ có người đồng ý gả cho hắn.

Nhưng mà, mấy thứ như tình cảm lại rất chú trọng duyên phận, không phải cứ có điều kiện bản thân tốt, gia cảnh tốt, là có thể gặp được đúng người.

Lại Ích Dân năm nay đã 29 tuổi, nhưng duyên phận thuộc về hắn vẫn chưa thấy đến.

Lại Ích Dân cũng không vội, nhưng hắn cha mẹ đã có chút gấp rồi.

Thật ra cha mẹ trên khắp thiên hạ này đều không khác nhau là mấy. Cho dù điều kiện trong nhà tốt hay là không tốt thì chỉ cần con cái có công việc ổn định, bọn họ sẽ ước gì con mình lập tức kết hôn sinh con.

Mấy năm trước còn tốt, cha mẹ chỉ là thỉnh thoảng mới nhắc đến một câu, nhưng mà hai năm gần đây, từ lúc Lại Ích Dân càng ngày càng gần 30 tuổi, cha mẹ của hắn rõ ràng đã gấp hơn lúc trước nhiều.

Thế là, Lại Ích Dân không thể không bắt đầu tiếp nhận sự thúc cưới của cha mẹ.

Cũng giống như hiện tại, thứ bảy không cần đi làm, Lại Ích Dân ở nhà ăn cơm cùng mẹ, mẹ Lại lại bắt đầu nhai đi nhai lại chuyện hôn sự.

"Con trai, gần đây có nhìn trúng cô gái nào hay không?"

Lại Ích Dân trực tiếp lắc đầu nói: "Không có!"

Mẹ Lại nói: "Con trai à, nếu như tính cả tuổi mụ thì con đã 30 tuổi rồi. Với cái tuổi này nếu như ở thời ông ngoại bà ngoại con thì không biết sẽ khiến con gái người ta ghét bỏ thành cái dạng gì nữa. Chỉ dù là thời đại kết hôn muộn như bây giờ thì đó cũng là một thanh niên lớn tuổi rồi, con thật sự phải nắm chặt thời gian tìm đối tượng đi, đừng cứ kéo dài từ năm này qua năm khác nữa. Đến lúc đó, cho dù gặp được người tốt thì người ta cũng chướng mắt lão nam nhân như con."

Lại Ích Dân cười khổ nói: "Mẹ, con biết rồi, con cũng muốn tìm đối

tượng sớm chút, nhưng đây không phải là không gặp được người thích hợp hay sao!"

Mẹ Lại thở dài, nói: "Tiêu chuẩn tìm đối tượng của con không nên quá cao, nhất là phương diện dáng người tướng mạo, không có trở ngại là được, quan trọng nhất là tính cách tốt. Kết hôn với phụ nữ có tính cách tốt thì cuộc sống sau này của con mới dễ chịu. Nếu như một mực truy cầu dáng người và tướng mạo, sau đó cưới một đại tiểu thư tính tình không tốt về thì sau này con sẽ phải cố mà chịu đựng."

Lại Ích Dân nói: "Mẹ, con hiểu đạo lý này mà, nhưng tính cách có được hay không là chuyện cần phải dành rất nhiều thời gian để đi tìm hiểu mới có thể biết rõ. Con đây không phải là vẫn chưa gặp được cô gái đáng để con dành thời gian đi tìm hiểu hay sao!"

Mẹ Lại nói: "Con cần chủ động đi tìm chứ, chờ con gái người ta chủ động đưa tới cửa, không biết là chuyện của ngày tháng năm nào."

Lại Ích Dân há miệng muốn nói cái gì đí, kết quả là ở thời điểm này, điện thoại di động trên bàn bỗng nhiên vang lên. Hắn liền ngậm miệng lại, cầm điện thoại di động lên xem xét, phát hiện là số điện thoại lạ đến từ tỉnh Quế.

Bởi vì công tác, bình thường ngoại trừ những cuộc điện thoại quấy rầy ra, Lại Ích Dân cũng không có lý do gì để từ chối không tiếp các cuộc điện thoại khác.

"A lô, xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi là quản lý Lại đúng không?"

"Tôi là Lại Ích Dân, xin hỏi ngài là?"

"Quấy rầy quản lý Lại rồi, tôi là người mai mối của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Giang Phong. Bây giờ đang ở trước cửa tiểu khu của cha mẹ anh, nghe nói anh vẫn còn độc thân, muốn giới thiệu cho anh một đối tượng ưu tú, không biết anh có tiện ra ngoài gặp mặt nói chuyện một chút hay không?"

Chương 1033 - Từ Cổ Trở Xuống Đều Là Chân (2)

Nghe đến đó, trong mắt Lại Ích Dân không khỏi lóe qua một tia kinh ngạc. Đúng là quá trùng hợp, lúc hắn đang bị mẹ giục cưới, kết quả lại có người làm mối tìm tới cửa. Đây không phải chính là duyên phận hay sao!

Thế là, người tương đối tin tưởng vào duyên phận như Lại Ích Dân không chút do dự, trực tiếp đồng ý: "Tiện, vậy làm phiền Giang ông mai đứng ở cửa tiểu khu chờ tôi một chút, tôi lập tức ra ngay."

"Được rồi, lát nữa gặp!"

"Ừm, lát nữa gặp!"

Nhìn thấy con trai cúp điện thoại, ánh mắt mẹ Lại lộ ra sự hưng phấn, hỏi: "Con trai, vừa rồi là người làm mối gọi điện thoại cho con sao?"

Lại Ích Dân gật đầu nói: "Đúng vậy, hắn nói hắn là người mai mối đến từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, muốn giới thiệu cho con một đối tượng ưu tú. Nếu như mẹ cũng cảm thấy hứng thú thì đi cùng con ra gặp hắn một chút đi, hắn bây giờ đang chờ ở trước cửa tiểu khu!"

Mẹ Lại đứng lên nói: "Đi, cùng đi ra xem một chút."

Phản ứng này của mẹ nằm trong dự liệu của Lại Ích Dân. Hắn lên tiếng, sau đó cùng mẹ đổi giày rồi cùng nhau ra ngoài, đi thẳng đến cửa tiểu khu.

Mấy phút sau, hai mẹ con đi đến cửa tiểu khu.

Ngay tại lúc hai mẹ con nhìn xung quanh tìm kiếm hình bóng của người làm mối kia, một thanh niên đẹp trai đi đến trước mặt bọn họ, mỉm cười chào hỏi: "Chào dì, chào quản lý Lại!"

"Chào Giang ông mai!"

Sau khi mẹ Lại chào hỏi xong liền không kịp chờ đợi mà hỏi: "Giang ông mai, nghe con trai tôi nói cậu muốn giới thiệu đối tượng cho hắn?"

"Đúng vậy, thưa dì."

Giang Phong cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp giới thiệu: "Cô gái này cũng là người thành phố E, con gái một, năm nay 25 tuổi, cao 1m65, dáng người rất tốt, nhan sắc cũng không tệ, tốt nghiệp chính quy, trước mắt đang đi làm tại công ty XX, tiền lương mỗi tháng hơn bảy ngàn tệ."

Mẹ Lại càng nghe hai mắt càng sáng, nếu như người mai mối này không có nói dối thì mọi thứ của cô gái này đúng là rất xứng với con trai mình!

Lại Ích Dân nghe xong cũng âm thầm gật đầu.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Cha mẹ của cô ấy mở một siêu thị nhỏ hơn một trăm mét vuông, đã kinh doanh mười mấy năm, chuyện làm ăn cũng không tệ. Trong nhà có nhà có xe có tiền dư, điều kiện kinh tế tương đối đầy đủ. Hơn nữa, tôi cũng hiểu rõ tình huống của Lại gia các người, có thể nói hai nhà thật sự là môn đăng hộ đối. Quản lý Lại và cô gái này quả thật là trời sinh một đôi."

Mẹ Lại nghe vậy thì động lòng, hỏi: "Giang ông mai, điều kiện các phương diện của cô gái này đều không tệ, đúng là rất xứng với con trai tôi, cũng không biết tính cách như thế nào?"

"Tính cách của cô ấy cũng rất tốt, làm người thẳng thắn, phóng khoáng, cho dù tức giận cũng không giận qua đêm, cũng không yếu ớt như các con một khác, là một người rất dễ thân cận."

Nói đến đây, Giang Phong móc điện thoại di động ra, sau đó thuần thục điều ảnh chụp của Triệu Lệ Phi ra, đưa cho Lại Ích Dân rồi nói: "Đây chính là ảnh chụp của cô ấy."

Lại Ích Dân tiếp nhận điện thoại di động, quan sát tỉ mỉ cô gái trong màn hình.

Mẹ Lại cũng tiến lại gần để xem.

Đây là một tấm ảnh chụp nghiêng của Triệu Lệ Phi. Nàng mặc một cái áo thun màu trắng phối với quần soóc ngắn, cặp đùi đẹp lộ ra trong không khí. Dùng một câu nói thịnh hành trên internet để biểu đạt, đó chính là cổ trở xuống tất cả đều là chân.

Đôi chân dài này đúng là quá hút mắt, Lại Ích Dân chỉ liếc mắt thôi đã động lòng rồi!

Tư tưởng của mẹ Lại cũng khá thoáng, sẽ không bởi vì con gái người ta mặc quần áo lộ bả vai hay là lộ chút chân đã cảm thấy người ta là hồ ly tinh. Cô gái này muốn ngực có ngực, muốn mông có mông, chân lại thẳng như vậy, sau này sinh con chắc chắn con cũng sẽ không kém.

Sau khi nhìn hơn một phút đồng hồ, Lại Ích Dân mới lưu luyến không rời mà đưa di động trả cho Giang Phong, thật tâm thật ý khen ngợi: "Giang ông mai, cô gái này đúng thật là gu của tôi."

Giang Phong cười nói: "Quản lý Lại, vậy ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt nói chuyện được không?"

Lại Ích Dân gật đầu nói: "Không thành vấn đề."

Mẹ Lại thấy con trai thật sự động lòng, liền tươi cười thảo luận chuyện gặp mặt nhà gái vào ngày mai với Giang Phong. Ví dụ như thời gian gặp mặt cụ thể là lúc nào, gặp mặt ở đâu, sau khi gặp mặt thì cần phải chú ý cái gì, mấy chuyện này đều cần thông báo trước để chuẩn bị.

Nói chuyện mười mấy phút, chuyện nên nói cũng đều nói được kha khá rồi, Giang Phong mới cáo từ rời đi.

Đưa mắt nhìn Giang Phong rời đi, mẹ Lại hưng phấn nói: "Con trai, chuyện chung thân đại sự của con cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng rồi. Mẹ phải nói lại chuyện này với cha con mới được, để hắn cũng vui vẻ một chút."

Trong lòng Lại Ích Dân cũng có chút kích động, nhưng mà lý trí vẫn nhắc nhở: "Mẹ, hiện tại chỉ là lời nói một bên của người làm mối, tình huống cụ thể còn phải chờ ngày mai gặp mặt mới biết được."

Mẹ Lại nghe vậy cũng tỉnh táo lại một chút, nhưng nàng cân nhắc đến các mặt của câu chuyện, cộng với lực tương tác của Giang Phong đủ mạnh, trong lòng nàng vẫn ôm hy vọng rất lớn.

…

Cùng lúc đó.

Quan Hải Ba đang tản bộ cùng Lý Mai.

Từ khi Giang Phong cùng Triệu Lệ Phi kiếm cớ rời đi, để không gian lại cho hai người bọn họ, hai người liền mở lòng tâm sự không ít chuyện riêng tư.

Nửa đoạn trước, chủ yếu là trò chuyện về gia đình của hai bên.

Nửa đoạn sau, chủ yếu trò chuyện về người chồng trước chỉ biết nghe lời mẹ của Lý Mai.

Có đôi lời rất có đạo lý, cộng hưởng tình cảm thật sự có thể kéo gần quan hệ nam nữ, Quan Hải Ba và Lý Mai chính là minh chứng thiết thực cho câu nói này.

Sau khi đi ra khỏi nhà hàng, mặc dù đây là lần đầu hai người gặp mặt, nhưng về mặt tình cảm đã thân cận hơn so với rất nhiều người ở chung với nhau một thời gian dài.

Nếu như lúc này Giang Phong mà xem điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại của bọn họ thì sẽ sẽ phát hiện điểm số đã cao hơn lúc trước rất nhiều.

Tản bộ đến hơn tám giờ tối, Quan Hải Ba mới đưa Lý Mai trở về.

Tại trước khi chia tay, Quan Hải Ba vừa cười vừa nói: "Ngày mai cùng ăn cơm trưa không?"

Lý Mai gật đầu cười nói: "Ừm, ngày mai mang anh đi nếm thử món ăn đặc sắc của thành phố E bọn em."

Quan Hải Ba hỏi: "Cái món gì đặc sắc?"

Lý Mai nói: "Các Lão Mao Yêm Kê, thử qua chưa?”

Quan Hải Ba nghe vậy thì cảm thấy mơ hồ, lúng túng ho khan hai tiếng, nói: "Anh là người tương đối dốt nát, anh còn chưa từng nghe nói về món ăn này chớ nói đến là ăn!"

Lý Mai cười nói: "Anh chưa nghe nói qua cũng là chuyện bình thường, dù sao đây là đặc sắc mỹ thực của thành phố E, ngoài người Chiết Giang, rất nhiều người đều không biết."

Quan Hải Ba nói: "Vậy được rồi, ngày mai anh sẽ nếm thử món các lão mao yêm kê này, nhìn xem hương vị thế nào."

Lý Mai nói: "Hương vị có lẽ khá ngon đấy."

"Vậy em đi lên đi, ngày mai gặp!"

"Ừm, ngày mai gặp!"

Chương 1034 - Không Có Điểm Mấu Chốt Chính Là Ranh Giới Cuối Cùng

Tại ký túc xá dành cho công nhân viên nào đó tại tỉnh Hồ Nam, Tô Tĩnh vừa tan ca trở về đã nằm xuống ngủ, nàng thật sự quá mệt mỏi!

Tô Tĩnh năm nay 24 tuổi, làm việc tại một trung tâm mát xa, nói dễ nghe một chút là nhân viên mát xa, nói khó nghe chút chính là người rửa chân. Bởi vì cô trẻ tuổi, tướng mạo cũng không tệ, cộng với kỹ thuật vượt qua thử thách, thái độ phục vụ tốt, cho nên khách hàng quen của nàng là nhiều nhất, là nhân viên mát mát xa có kỹ thuật số một.

Là nhân viên mát xa có kỹ thuật số một, mặc dù thu nhập của Tô Tĩnh hơn nhân viên văn phòng bình thường, nhưng thân là một người rửa chân, nỗi chua xót trong lòng nàng thật sự là một lời khó nói hết.

Nàng mỗi ngày đều phải làm việc trong một căn phòng chung âm u ít nhất 12 giờ, liên hệ với các loại khách hàng khác nhau, trên đầu còn bị "Chụp" cái mũ ti tiện, thường xuyên bị người ta kỳ thị,

cường độ công tác lớn, áp lực tâm lý cũng không nhỏ.

Hơn nữa, nghề mát xa là cái nghề dễ bị hiểu nhầm nhất bên trong thành thị. Khách hàng tới rửa chân chỉ có một số ít là tuân theo quy củ, phần lớn khách hàng đều sẽ động tay động chân đối với mấy người rửa chân như các nàng. Tô Tĩnh có không ít lần bị khách hàng chiếm tiện nghi.

Chuyện này dĩ nhiên không phải nàng nguyện ý, nhưng bầu không khí của cái nghề này chính là như vậy, nếu như ngươi vì chuyện này mà ầm ĩ với khách hàng thì ngươi tuyệt đối không thể làm việc dài trong cái nghề này.

Trước khi nàng nhận việc, ông chủ đã thông báo trước với nàng: "Làm cái nghề này mà muốn không bị khách hàng chấm mút là chuyện không thể nào, nhưng phải giữ vững một tiêu chuẩn, vượt qua cái tiêu chuẩn kia thì không được. Mặt khác, lúc phục vụ, ngàn vạn lần không thể tranh cãi với khách hàng, trừ khi là khách hàng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chúng ta. Nhưng mà chúng ta có điểm mấu chốt sao? Không có điểm mấu chốt chính là ranh giới cuối cùng."

Ngoại trừ việc bị khách hàng chấm mút ra, điều làm cho người mát xa chân khó mà chịu được nhất chính là gặp phải khách hàng có bệnh phù chân. Tô Tĩnh đã gặp phải khách hàng như này, đúng thật là cay con mắt!

Toàn bộ quá trình rửa chân có bao nhiêu gian nan chỉ có chính mình biết rõ.

Có một số người rửa chân không nổi dụ hoặc, cuối cùng lựa chọn tự mình đọa lạc.

Tô Tĩnh không muốn đọa lạc, nàng có quy hoạch đối với cuộc sống của mình. Nàng lựa chọn làm người rửa chân chỉ là biện pháp tạm thời, chờ sau khi tích lũy được đủ tiền vốn, nàng sẽ từ chức làm việc khác.

Dù sao, nếu như cứ mãi làm nghề rửa chân thì muốn gả cho người khác sẽ là chuyện không dễ dàng.

Trước khi tiến vào trong mộng đẹp, Tô Tĩnh nghĩ số tiền tiết kiệm của bản thân ở trong thẻ ngân hàng, không khỏi lộ ra một nụ cười. Dựa theo thu nhập bây giờ, cuối năm nàng sẽ có thể lựa chọn từ chức.

Đến lúc đó, nàng sẽ có thể bắt đầu một cuộc sống mới cho bản thân.

Nàng thật sự rất chờ mong đến lúc đó.

…

Giữa trưa, tại phòng bao nào đó tại thành phố E, Chiết Giang, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, hai nhà Triệu - Lại gặp mặt ở đây.

Cha mẹ hai nhà đều là người kinh doanh, đương nhiên là không thể tùy tiện đóng cửa được. Cho nên lần xem mắt này, hai nhà Triệu Lại đều do mẹ tới xem mắt cùng con.

Lúc Giang Phong giới thiệu về hai gia đình thì hai bên đều đang yên lặng đánh giá đối phương.

Hôm nay Triệu Lệ Phi vẫn là áo thun phối với quần soóc ngắn. Đôi chân vừa dài vừa đẹp kia chính là thứ khiến nàng tự tin nhất, đương nhiên là phải khoe ra ngoài rồi.

Mà hiệu quả thì không cần nhiều lời, từ lúc Lại Ích Dân nhìn thấy nàng, thỉnh thoảng lại liếc trộm đôi chân dài kia của nàng, hiệu quả hút mắt càng là không cần phải nói.

Tương tự, Lại Ích Dân cũng là một người không tệ, so về tướng mạo thì còn kém người làm mối là Giang Phong một chút, nhưng so sánh với những người khác thì hắn tuyệt đối là một soái ca.

Cộng với quan hệ công việc, cả người hắn lộ ra vẻ thành thục ổn trọng, trên mặt mang nụ cười khiến cho hắn vô cùng thân thiện, khiến Triệu Lệ Phi thấy cũng là âm thầm gật đầu.

Hai nhà môn đăng hộ đối, các mặt đều phù hợp, cuộc trò chuyện này thật sự đều là kinh hỉ. Cho dù là Triệu mẫu hay là Lại mẫu thì đều hứng thú nói chuyện tăng nhiều.

Lại Ích Dân và Triệu Lệ Phi thì càng không cần phải nói, trò chuyện cực kỳ ăn ý.

Tục ngữ nói "Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, lời không hợp ý không hơn nửa câu", câu này quả thật không sai. Có một số người nói chuyện với nhau, trò chuyện một chút sẽ không có hứng thú nói chuyện tiếp nữa, bởi vì lúc nói chuyện đều cảm giác như đây không phải là chủ đề mà đối phương hứng thú, đương nhiên cũng không có bao nhiêu hứng thú để nói chuyện tiếp.

Nhưng có một số người, càng trò chuyện với nhau lại càng muốn nói tiếp, bởi vì nội dung cuộc trò chuyện là chủ đề mà hai bên cảm thấy hứng thú, cộng với quan điểm của hai bên đều nhất trí, hứng thú nói chuyện đương nhiên là sẽ tăng lên nhiều.

Bữa cơm này ăn mãi cho đến hơn hai giờ chiều mới kết thúc.

Chương 1035 - Không Có Điểm Mấu Chốt Chính Là Ranh Giới Cuối Cùng (2)

Trước khi đi, Giang Phong cười nói với Lại Ích Dân và Triệu Lệ Phi: "Hai vị, những chuyện tiếp theo thì hai người có thể tự mình sắp mình sắp xếp, có vấn đề gì thì lại gọi điện thoại cho tôi."

Lại Ích Dân và Triệu Lệ Phi ăn ý liếc nhau một cái, sau đó cùng nói lời cảm ơn với Giang Phong.

Lại mẫu và Triệu mẫu cùng lần lượt nói lời cảm ơn với Giang Phong. Mặc dù chuyện hôn sự còn chưa được chắc chắn, nhưng nhìn cho đến bây giờ, hai bên đều vô cùng hài lòng, đương nhiên là phải cảm ơn người hỗ trợ đáp cầu dắt mối rồi.

…

Ba giờ rưỡi chiều.

Giang Phong gặp mặt Quan Hải Ba, hỏi thẳng vào vấn đề chính: "Quan tiên sinh, anh và Lý nữ sĩ càng sớm kết hôn thì đối với các người sẽ càng tốt, không biết trong lòng anh bây giờ đã có đáp án

hay chưa?"

Quan Hải Ba không chút do dự, nói: "Giang đại sư, tôi đã nghĩ rõ, tôi muốn cưới Lý Mai. Điều cố kỵ duy nhất trước mắt chính là sợ hai đứa em gái của tôi không có cách nào tiếp nhận."

Giang Phong khẽ cười nói: "Quan tiên sinh, chỉ cần anh đồng ý thì sẽ không có vấn đề gì, tôi sẽ phụ trách khai thông tư tưởng của hai người em gái anh."

"Giang đại sư, anh hỗ trợ đáp cầu dắt mối thì thôi đi, còn làm phiền anh xử lý vấn đề như vậy, thật sự là ngại quá."

"Quan tiên sinh không cần khách sáo, đây đều là chuyện mà tôi phải làm."

Hai người khách sáo vài câu, Quan Hải Ba liền gọi điện thoại cho em gái lớn dưới sự đề nghị của Giang Phong.

"Anh trai!" Điện thoại vừa được nhận, giọng nói của em gái lớn Quan gia đã truyền tới.

Quan Hải Ba nói: "Em gái, em bây giờ có tiện nói chuyện không?"

Em gái lớn Quan gia nghi ngờ nói: "Thuận tiện, anh có chuyện gì không?"

Quan Hải Ba nói: "Là như vậy, Giang đại sư của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc giới thiệu cho anh một đối tượng, anh rất là hài lòng, cho nên gọi điện thoại nói với các em một tiếng. Nếu như các em không có ý kiến gì thì các em sắp có chị dâu rồi!"

Em gái lớn Quan gia nghe vậy thì hưng phấn nói: "Anh, đây là chuyện tốt, không biết chị dâu tương lai của em người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?"

Quan Hải Ba giới thiệu nói: "Cô ấy quê ở tỉnh Giang Tô, trước mắt đang sống ở thành phố E, Chiết Giang, năm nay 25 tuổi, cao 1m62, tốt nghiệp chính quy, vóc người cũng rất xinh đẹp."

"Wow, điều kiện của chị dâu tương lại đúng là rất tốt!"

Em gái lớn Quan gia nghe vậy thì không khỏi cảm thấy vui vẻ, nhưng lập tức lại có chút lo lắng hỏi: "Anh, không biết gia cảnh của cô ấy thế nào? Có thể ghét bỏ nhà chúng ta hay không?"

Quan Hải Ba nói: "Thân thế của cô ấy cũng không khác anh em chúng ta là bao, cũng không người thân gì, không có anh chị em gì cả."

Em gái lớn Quan gia nghe vậy thì độ hảo cảm tăng nhiều, nói: "Không sao, không có người thân thì không có người thân, đợi cô ấy đến nhà chúng ta, chúng ta chính là người thân của cô ấy."

Quan Hải Ba nói: "Em gái à, điều kiện các mặt của chị dâu em đều rất tốt, có thể nói là dư sức xứng với anh trai của em. Nhưng mà anh có một chuyện muốn nói rõ với em, cô ấy vừa mới ly dị và đang mang thai."

Em gái lớn vốn đang vui mừng nghe xong thì nụ cười trên mặt lập tức đọng lại, khó có thể tin nổi: "Anh vừa nói cái gì? Cô ấy là một… người phụ nữ vừa ly dị lại đang mang thai?"

Quan Hải Ba trầm mặc một chút, nói: "Đúng thế."

Giọng điệu của em gái lớn Quan gia đột nhiên thay đổi, kích động nói: "Anh, anh đúng là hồ đồ rồi, anh bây giờ có nhà có xe, làm công cũng có thể kiếm không ít tiền, muốn tìm vợ cũng là chuyện rất dễ dàng. Tại sao lại nhìn trúng một người phụ nữ vừa ly dị lại đang còn mang thai chứ? Đây không phải là muốn làm người đổ vỏ hay sao?"

Quan Hải Ba nói: "Em gái à, em không nên kích động, anh cảm thấy điều quan trọng nhất trong hôn nhân nhất là tìm được người thích hợp, chỉ khi ở cùng người thích với hợp bản thì mới có thể có cuộc sống hạnh phúc."

Em gái lớn Quan gia không thể nào hiểu được, nói: "Anh trai, anh cưới một người phụ nữ ly dị lại mang thai, không sợ bị người ta chê cười sao?"

Quan Hải Ba giải thích nói: "Chỉ cần bản thân chúng ta không nói thì ai biết cô ấy là phụ nữ vừa ly dị lại đang mang thai đâu?"

Em gái lớn nói: "Anh trai, ý của anh là không tổ chức hôn lễ, sau đó xem đứa bé trong bụng cô ấy như con ruột của mình mà nuôi nấng sao?"

Quan Hải Ba nói: "Chính là ý này, dù sao chúng ta không nói với bên ngoài thì người ngoài cũng không có khả năng biết được."

Em gái lớn Quan gia vẫn còn có chút khó mà tiếp nhận, cau mày nói: "Anh trai, đó dù sao cũng là con trai người ta, không phải của Quan gia chúng ta."

Quan Hải Ba lại giải thích một phen, nhưng vẫn không thuyết phục được em gái lớn, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Xem ra anh không thuyết phục được em, vẫn là để Giang đại sư tới nói chuyện với em đi!"

Nói xong, hắn liền đưa điện thoại di động cho Giang Phong.

Chương 1036 - Không Có Điểm Mấu Chốt Chính Là Ranh Giới Cuối Cùng (3)

Giang Phong tiếp nhận điện thoại di động, đi thẳng vào vấn đề: "Quan nữ sĩ, tôi hiểu rõ suy nghĩ của cô, cảm thấy anh trai mình có nhà có xe, có thể cưới một cô gái trong sạch, sao cứ phải cưới một phụ nữ ly dị lại mang thai. Tôi cũng không nói đạo lý gì với cô cả. Tôi chỉ hỏi cô một vấn đề. Nếu như anh cô không cưới người phụ nữ vừa ly dị lại đang mang thai này mà cưới một cô gái khác, cô có thể bảo đảm rằng cuộc sống của anh trai cô sẽ trôi qua hạnh phúc không?"

Em gái lớn Quan gia bật thốt lên: "Ai có thể bảo đảm được loại chuyện này chứ?"

Giang Phong cười nói: "Tôi có thể!"

Em gái lớn Quan gia bĩu môi nói: "Giang đại sư, loại chuyện này không thể nói khoác lác được đâu, cho dù là vợ chồng xứng đôi đến mấy cũng có thể ly hôn được, huống hồ anh trai tôi và cô ấy chưa chắc đã xứng đôi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Quan nữ sĩ, không tin thì cô có thể lên mạng tra thông tin về tôi một chút, chờ sau khi cô xem xong, có lẽ sẽ rõ ràng tôi chưa hề nói khoác lác chút nào."

Em gái lớn Quan gia nghe vậy có chút không hiểu: "Lên mạng tra tư liệu của anh?"

Giang Phong nói: "Tôi là Giang Phong, là ông chủ của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc. Đám fan đặt cho tôi danh hiệu là Giang đại sư, cô xem xét một chút là biết thôi. Chờ sau khi xem xong tư liệu về tôi, cô lại gọi điện thoại tới, chúng ta trò chuyện chút về chung thân đại sự của anh trai cô."

Hắn cũng không muốn động một chút là lại nhắc đến danh tiếng của mình ở trên mạng, nhưng không thể không nói loại phương thức này chính là phương thức có hiệu quả nhanh nhất.

Sau khi cúp điện thoại, hắn cùng Quan Hải Ba nói chuyện trời nam biển bắc mười mấy phút, em lớn Quan gia mới gọi điện thoại tới. Quan Hải Ba lên chào hỏi vài câu liền đưa điện thoại cho Giang Phong.

Giang Phong mỉm cười hỏi: "Quan nữ sĩ, hiện tại cô đã tin tưởng, tôi thật sự có tư cách đảm bảo cho cuộc sống hạnh phúc của anh trai cô hay chưa?"

Em gái lớn Quan gia sợ hãi than, nói: "Giang đại sư, anh thật sự chính là đại sư mai mối nổi tiếng cả nước kia sao?"

Giang Phong cười nói: "Không thể giả được."

Em gái lớn Quan gia nói: "Giang đại sư, tôi đã xem tư liệu của anh. Nhiều minh tinh tai to mặt lớn, con em nhà giàu và con ông cháu cha đều tin tưởng anh như thế, đều mời anh mai mối cho bọn họ, dân chúng nhỏ ở tầng dưới xã hội như chúng tôi đây không có lý do gì mà không tin tưởng cả."

Giang Phong nghe vậy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, sự tích mai mối của hắn chính là biển chữ vàng của hắn. Hắn bình tĩnh hỏi: "Cho nên, cô có đồng ý với hôn sự của anh trai mình không?"

Em gái lớn Quan gia nói: "Tôi lựa chọn giữ nguyên ý kiến, dù sao

nếu phải tiếp nhận loại chuyện này thì cũng cần một quá trình, hi vọng Giang đại sư có thể hiểu cho."

"Tôi đương nhiên là có thể hiểu được, đây là chuyện bình thường, chỉ cần Quan nữ sĩ không phản đối là được, sau này các người ở chung với nhau sẽ dần dần cảm nhận được người chị dâu tương lai này của mình tốt bao nhiêu!"

"Ừm, tôi sẽ rửa mắt mà đợi!"

"À, còn có em gái nhỏ nhà các người nữa, làm phiền Quan nữ sĩ có thể nói rõ với cô ấy."

“Được, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại nói với nàng."

"Ừm, vậy trước tiên cứ như này, có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi, anh cô có số của tôi."

"Được rồi."

Chờ sau khi cúp điện thoại, Giang Phong mới nhìn về phía Quan Hải Ba cười nói: "Đã làm xong, nếu như anh và Lý nữ sĩ đã thương lượng xong thì sớm đi đăng ký kết hôn đi!"

Quan Hải Ba cảm kích nói: "Ừ, cảm ơn Giang đại sư, tôi sẽ thương lượng với cô ấy, tranh thủ hoàn thành mục tiêu đăng ký kết hôn trong mười ngày."

"Không cần khách sáo, vậy tôi liền chuẩn bị rút lui đây, có tình huống lại gọi điện thoại cho tôi."

"Được rồi."

...

Tỉnh thành tỉnh Giang Tô.

Tiền Tam Bảo và Cố Vân đi ra từ cục dân chính.

Sau nhiều âm mưu của Tiền Tam Bảo, Cố Vân không nhịn được mà đưa ra quyết định ly hôn.

Ly hôn vốn là mục đích của Tiền Tam Bảo, hắn từ thích dần chuyển thành chán ghét đối với người phụ nữ đã chỉnh dung để lừa gạt mình.

Bây giờ, hai người đã nộp đơn ly hôn, chờ qua một tháng hòa hoãn thì sẽ có thể thuận lợi ly hôn.

Sau khi đi ra từ bên trong cục dân chính, Cố Vân liền lãnh đạm nói: "Tôi sẽ không trở về nữa, một tháng sau chúng ta sẽ tụ hợp ở chỗ này."

Tiền Tam Bảo cũng lãnh đạm trả lời: "Được, đến lúc đó lại liên lạc qua điện thoại."

Cố Vân nghe vậy thì không nói thêm lời nào nữa, trực tiếp lái xe rời đi.

Tiền Tam Bảo đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lòng không có chút áy náy nào về việc mình âm mưu với nàng. Dù sao là nàng lừa gạt hắn trước, hắn và cha mẹ hắn đã bỏ ra hơn 1 triệu tệ ở trên người nàng để cưới được nàng.

Nếu như ly hôn còn bảo hắn chia một nửa gia sản thì hắn sẽ nghẹn mà chết mất.

Mọi chuyện hiện tại đều rất tốt, khoảng thời gian này hắn hợp tác với cha mẹ cùng nhau diễn kịch, cuối cùng cũng qua mắt được người phụ nữ lừa đảo này khiến cho nàng tin tưởng nhà bọn hắn thật sự đã phá sản.

Bên ngoài còn dư lại một căn phòng một chiếc xe, tiền mặt cũng không nhiều, chỉ có mười mấy ngàn tệ. Con trai ở cùng hắn, cũng không biết là người phụ nữ kia còn có lương tâm hay là đã tìm được đường lui, mà hào phóng để lại nhà ở cho hắn, nàng lựa chọn chiếc xe kia.

Về chút tiền mặt kia thì cũng không cần nói ra.

Hiện tại thành công đưa ra yêu cầu ly hôn, chỉ cần sống qua một tháng hòa hoãn này, hắn sẽ có thể khôi phục tự do lần nữa.

Đoạn thời gian trước, hắn nghe nói đến danh tiếng của Giang đại

sư từ chỗ bạn bè, chờ sau khi hắn khôi phục tự do sẽ có thể mang theo quà tặng tiến về phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở tỉnh Quế mời môi, nhờ Giang đại sư tìm kiếm một đối tượng giúp hắn.

Chắc hẳn lấy thực lực mai mối của Giang đại sư, nhất định có thể giúp hắn tìm kiếm được một đối tượng thích hợp với mình.

Chương 1037 - Ngài Còn Nhớ Hạ Vũ Hà Bên Hồ Đại Minh Năm Đó Không?

Thành phố C, tỉnh Hồ Nam.

Sau khi Chu Hải Phong và Mao Văn Tĩnh tìm kiếm ngày đêm, cuối cùng cũng tìm được một cửa hàng có mặt tiền khiến cho hai người đều cảm thấy hài lòng.

Đây là một cửa hàng vỉa hè tại khu ổ chuột trong thành phố. Đối diện khu này chính là cổng phía Tây của khu dân cư nào đó. Đây là khu dân cư được khai thác vào mười năm trước, tỷ lệ người ở trước mắt đã cao đến 98%, lượng khách mà các hộ gia đình mang tới là vô cùng lớn.

Mặt tiền của khu dân cư này có đủ các loại cửa hàng, có cửa hàng kinh doanh bữa sáng, cơm trưa, bữa tối và bữa ăn khuya, cũng có tiệm trái cây, tiệm bánh gatô, cửa hàng trà sữa, tiệm tạp hóa, siêu thị cuộc sống….

Cửa hàng tiện lợi 24 giờ nằm ở cửa Đông khu dân cư.

Chu Hải Phong và Mao Văn Tĩnh nhìn trúng cửa hàng nằm ngay mặt đường này, một mặt là tiền thuê hơn này rẻ hơn tiền thuê cửa hàng trong khu dân cư. Một khác là khu này còn có một cái chợ bán thức ăn, lưu lượng khách rõ ràng cao hơn bên cửa Đông nhiều.

Hai người nhất trí nhìn trúng cửa hàng này, không cần nói thêm gì nữa, trực tiếp thuê lại, sau đó mời người đến trang trí sửa chữa rồi liên lạc nguồn cung cấp gì đó.

Bởi vì không thiếu tài chính, cộng với hai anh em là lần đầu lập

nghiệp cho nên mang theo sự nhiệt tình cực lớn. Chỉ trong hơn nửa tháng ngắn ngủi, hai người đã mở một cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Bây giờ mới chỉ là bắt đầu, hai người đều không nỡ bỏ tiền thuê nhân viên, mà là thay phiên nhau trông tiệm.

Cân nhắc đến hình tượng quá dọa người của Chu Hải Phong, vì để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng lại thân thể như cũ, Mao Văn Tĩnh xung phong nhận trực ca đêm.

Thức đêm luôn là việc có hại cho thân thể, cũng may Mao Văn Tĩnh cũng không ngốc. Hắn làm một cái ghế nằm ở trong cửa hàng, còn chuẩn bị một cái chăn đắp, như này thì đêm khuya sẽ có thể nằm trên ghế để nghỉ ngơi.

Dù sao nếu có người vào cửa hàng tiện lợi thì sẽ có thông báo nhắc nhở, có khách hàng đến sẽ nói hoan nghênh ghé thăm, âm lượng còn không nhỏ, đủ để đánh thức hắn, không đến mức khách hàng tới cũng không biết.

Tám giờ sáng, Chu Hải Phong tới nhận ca, còn mang theo bữa sáng cho Mao Văn Tình.

Mao Văn Tĩnh vừa ăn sáng vừa nói: "Anh Phong, cửa hàng tiện lợi chúng ta hiện tại đã đi vào quỹ đạo chính. Anh từ giờ trở đi có thể điều trị thân thể thật tốt, chờ sau khi anh điều dưỡng tốt thân thể, chúng ta lại bớt chút thời gian đến phòng môi giới hôn nhân hạnh phúc ở tỉnh Quế mời môi, nhờ vị Giang đại sư danh tiếng lừng lẫy kia tìm kiếm đối tượng thích hợp cho chúng ta."

Mao Văn Tĩnh đã nói về sự tích mai mối của Giang đại sư với hắn, Chu Hải Phong đương nhiên biết rõ đại sư mai mối nổi tiếng cả nước này có bao nhiêu lợi hại.

Nhưng mà, nghe thấy bạn từ nhỏ nhắc tới chuyện mời môi, Chu Hải Phong không khỏi cười khổ nói: "Văn Tĩnh, thân thể của tôi bị hao tổn quá nghiêm trọng, không điều trị một năm nửa năm đoán chừng sẽ không có hiệu quả gì. Hơn nữa, tôi bây giờ thật sự không có chút hứng thú nào đối với phụ nữ. Nếu như chú muốn tìm đối tượng thì tự mình đi mời vị Giang đại sư kia đi, không tính tôi vào

làm gì."

Mao Văn Tĩnh nuốt bánh bao trong miệng xuống, an ủi: "Anh Phong, anh bây giờ chắc là đang bị di chứng của việc xem phim, chờ vượt qua khoảng thời gian này chắc là sẽ tốt thôi, cũng không thể cô độc cả đời được, đúng chứ?"

Chu Hải Phong thở dài: "Hi vọng là thế đi, dù sao tôi bây giờ thật sự không có chút hứng thú nào đối với phụ nữ cả. Tôi hiện tại thật sự rất hối hận vì đã đi làm loại công việc kia, mặc dù kiếm được tiền lại biến bản thân thành cái dạng quỷ này, thật sự là thiệt thòi lớn rồi!"

Mao Văn Tĩnh nhấp một hớp sữa đậu nành, nói: "Anh Phong, chuyện này cũng không thể trách anh được. Ai mẹ nó có thể nghĩ đến loại công việc khiến cho vô số lão tài xế đoạt bể đầu sẽ là cái dạng này chứ?"

Chu Hải Phong hồi tưởng lại cảm giác kích động vào hưng phấn khi thành công nhận lời mời hoàng giám sư, bùi ngùi mãi thôi, nói: "Tôi hiện tại xem như đã hiểu rõ hàm nghĩa thật sự của câu nói "Thiên hạ không có bữa cơm trưa nào là miễn phí".

Thật ra ngẫm lại cũng không có gì sai cả, những công ty lớn kia lại không phải là đang làm từ thiện, đưa ra đại ngộ phong phú như thế, liền chứng minh chức vị này không phải dễ đảm nhiệm như vậy. Chỉ là lúc đó chúng ta đều bị phục lợi mặt ngoài của chức vị này mê hoặc, không thấy rõ nguy cơ ẩn nấp phía sau chức vị này. Công tác lâu dài không chỉ có thân thể bị hao tổn, phương diện tinh thần cũng sẽ bị ảnh hưởng. Hiện tại tôi nhìn thấy cơ thể phụ nữ đã buồn nôn rồi, phương diện tinh thần đã bị thương không nhẹ."

"Anh Phong, người có gia cảnh không tốt giống như chúng ta, cho dù biết rõ cái nghề nghiệp này nguy hại đối với thân thể, chỉ sợ cũng không từ chối được đãi ngộ và phúc lợi phong phú kia, chỉ có thể nói đây đều là nghèo khó gây ra họa."

Nói đến đây, Mao Văn Tĩnh nói sang chuyện khác: "Được rồi, chuyện đều đã xảy ra, dù hối hận cũng không giải quyết được vấn đề, việc cấp bách là tìm một bác sĩ đáng tin, chậm rãi khôi phục lại

thân thể!"

Chương 1038 - Ngài Còn Nhớ Hạ Vũ Hà Bên Hồ Đại Minh Năm Đó Không? (2)

Chu Hải Phong gật đầu nói: "Ừm, tôi cũng là nghĩ như vậy, cũng không biết chỗ nào có trung y đáng tin nữa. Dùng Trung y điều trị thân thể đều cần thời gian rất lâu mới thấy hiệu quả. Nếu như không tin tưởng thì rất khó kiên trì nổi, dù sao mấy thứ thuốc kia cũng không dễ uống."

Mao Văn Tĩnh nói: "Em sẽ tìm người hỗ trợ hỏi thăm một chút, lão trung y có danh tiếng thường thì đều sẽ tương đối đáng tin."

Chu Hải Phong nói: "Được rồi, chú mau đi về nghỉ đi, buổi chiều tới nhớ mang cho tôi ít tai heo và thịt heo kho của tiệm XX."

"Biết rồi, em trở về trước đây!"

"Ừm!"

…

« Hoàn Châu cách cách » là bộ phim truyền hình vô cùng nổi tiếng vào hai mươi mấy năm trước, bộ phim truyền hình này đã sáng tạo rất nhiều meme lưu hành, chắc hẳn rất nhiều cư dân mạng đều không xa lạ gì với câu "Hoàng thượng, ngài còn nhớ rõ Hạ Vũ Hà bên hồ Đại Minh mười tám năm trước".

Câu nói này rất nhanh đã bị đám cư dân mạng sử dụng trong các meme:

"Tác giả, ngài còn nhớ rõ Hạ Vũ Hà bên hồ Đại Minh năm đó không?"

"Ừm, nhớ, kỹ thuật không tệ, giá cả hợp lý, độc giả đều nói tốt."

Rất nhiều người không biết rằng, tại cục cảnh sát nào đó bên tỉnh Hồ Nam có một nữ cảnh sát hình sự tên là Hạ Vũ Hà.

Bởi vì cái tên này, Hạ Vũ Hà từ nhỏ đến lớn đã bị trêu chọc rất nhiều. Nàng cũng không có biện pháp nào khác, ai bảo mẹ nàng lại là fan chân chính của « Hoàn Châu cách cách » đây!

Mà nàng được sinh ra vào lúc « Hoàn Châu cách cách » trở nên nổi tiếng khắp cả nước. Sau đó, người mẹ có mạch não kỳ lạ của nàng đã đặt cái tên Hạ Vũ Hà này cho nàng.

Mặc dù cái tên này mang đến cho Hạ Vũ Hà rất nhiều phiền toái, nhưng cũng mang đến cho nàng không ít chỗ tốt. Ví dụ như cái tên này của nàng rất mang tính chủ đề, lúc nói chuyện với người xa lạ, có thể nói được rất nhiều chủ đề từ cái tên này.

Hôm nay, sau khi Hạ Vũ Hà xử lý xong vụ án trên tay thì xin phép lãnh đạo nghỉ, chuẩn bị trở về thăm cha mẹ một phen. Nàng khoảng thời gian này luôn bận rộn công việc, đã hai ba tháng không về nhà thăm cha mẹ. Mẹ của nàng cũng đã bắt đầu phàn nàn về chuyện này.

Vừa ngồi lên chiếc xe mới mua, điện thoại di động của Hạ Vũ Hà đã vang lên. Nàng cầm điện thoại di động lên nhìn thoáng qua, liền kết nối điện thoại, nói: "A lô, xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi là cảnh sát Hạ đúng không?" Một giọng nam dễ nghe truyền đến từ trong điện thoại.

"Là tôi, xin hỏi anh là ai vậy?" Hạ Vũ Hà hỏi.

"Chào cảnh sát Hạ, tôi là Giang Phong, là người làm mối đến từ văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, nghe nói cảnh sát Hạ còn chưa có bạn trai, chỗ của tôi có một đối tượng ưu tú muốn giới thiệu cho cô. Không biết cảnh sát Hạ có cảm thấy hứng thú hay không? Có tiện gặp mặt nói chuyện với tôi một chút hay không?"

Hạ Vũ Hà làm cảnh sát hình sự mấy năm, vẫn luôn phấn đấu trên tuyến đầu của trinh sát hình sự, mỗi ngày đều đấu trí đấu dũng với tội phạm, gặp được bất kỳ một chuyện nào không phù hợp lẽ thường thì cô đều khó tránh khỏi việc nghĩ nhiều.

Bây giờ đột nhiên có người gọi điện thoại tới tự xưng là người mai mối muốn giới thiệu đối tượng cho mình, Hạ Vũ Hà đã cảm thấy

hành động này rất khả nghi. Vì để biết rõ trong hồ lô của "Người làm mối " này bán thuốc gì, nàng liền bất động thanh sắc nói: "Tiện, tôi hiện tại đúng lúc có thời gian, không biết Giang ông mai muốn gặp mặt ở chỗ nào?"

Giang Phong khẽ cười nói: "Cảnh sát Hạ, tôi bây giờ đang ở tiệm vé số XX bên cạnh cục cảnh sát các người, không biết cảnh sát Hạ đang ở đâu?"

Hạ Vũ Hà không nói nhảm nhiều, nói thẳng: "Vậy anh đợi tôi một chút, tôi sẽ đến ngay."

…

Không đến một phút, Hạ Vũ Hà đã lái xe tới cửa hàng vé số.

Nàng liếc mắt đã nhìn thấy Giang Phong đang đứng trước cửa hàng vé số.

Không có cách nào khác, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần có giá trị nhan sắc cao đều sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, lấy nhan sắc của Giang Phong, đứng ở nơi đó muốn người khác không chú ý đến hắn là chuyện rất khó.

Hạ Vũ Hà hạ cửa sổ xe xuống, Giang Phong liền đi tới chào hỏi: "Cảnh sát Hạ."

Giang Phong mới mở miệng, Hạ Vũ Hà liền hiểu ra. Anh chàng đẹp trai này chính là Giang ông mai vừa mới gọi điện thoại nói muốn giới thiệu đối tượng cho nàng. “Anh chính là Giang ông mai?"

"Đúng thế."

Giờ phút này, Hạ Vũ Hà biết rõ nàng chắc là hoài nghi sai rồi. Soái ca trước mắt này bất kể là nhìn từ phương diện nào cũng không giống phần tử phạm tội.

Như vậy, đối phương thật sự là đến để làm mai mối cho nàng sao?

Trong lòng Hạ Vũ Hà nghĩ như vậy, ngoài miệng phản ứng cũng không chậm, trực tiếp hô: "Giang ông mai, anh lên xe đi, tôi dẫn anh đến một chỗ thuận tiện nói chuyện."

Giang Phong gật đầu nói: "Được rồi, vậy đành làm phiền cảnh sát Hạ rồi!"

Chương 1039 - Ngài Còn Nhớ Hạ Vũ Hà Bên Hồ Đại Minh Năm Đó Không? (3)

Mười mấy phút sau, hai người đã tới một bờ sông thoáng mát.

Nhìn dòng nước chầm chậm lưu động phía xa, Hạ Vũ Hà hỏi: "Giang ông mai, anh nghe ai nói là tôi không có bạn trai, sau đó tới giới thiệu đối tượng cho tôi vậy?"

Giang Phong cười nói: "Ai nói với tôi không quan trọng, quan trọng là... cảnh sát Hạ đúng là đang độc thân, mà chỗ của tôi trùng hợp có một đối tượng thích hợp với cô."

Hạ Vũ Hà có chút tò mò mà hỏi: "Giang ông mai, nghe giọng điệu của anh, đối tượng mà anh muố giới thiệu cho tôi hình như có điều kiện rất tốt?"

Giang Phong gật đầu nói: "Điều kiện của hắn quả thật không tệ, tôi giới thiệu cho cô một chút, thế nào?"

"Được, vậy anh giới thiệu một chút đi!"

Mặc dù Hạ Vũ Hà cũng không có ý định xem mắt, nhưng đã lựa chọn gặp mặt người mai mối này rồi, đương nhiên sẽ không thể không thèm nghe người ta nói chuyện mà bỏ về. Làm như thế đúng là không có giáo dưỡng chút nào.

Giang Phong hỏi: "Cảnh sát Hạ, cô công tác ở tỉnh thành mấy năm, chắc phải biết tập đoàn XX đúng không?"

Hạ Vũ Hà nói: "Tập đoàn XX chính là xí nghiệp bản địa nổi tiếng, tôi đương nhiên là có biết đến."

Giang Phong cười nói: "Đối tượng mà tôi muốn giới thiệu cho cảnh sát Hạ chính là Kha tổng của tập đoàn XX. Hắn là con một của chủ tịch Kha tập đoàn XX, tôi sẽ không nhiều lời về thông tin cụ thể, cảnh sát Hạ chắc là cũng sẽ tra được. Bất kể là điều kiện cá nhân

hay là điều kiện gia đình của Kha tổng đều vô cùng xuất chúng. Mà năng lực cá nhân của cảnh sát Hạ cũng rất xuất chúng, gia thế cũng không kém Kha tổng là bao. Hơn nữa, tính cách của hai người tương đối phù hợp, có thể nói là một đôi trời sinh."

Hạ Vũ Hà nghe vậy thì giật nảy cả mình. Sau khi nàng nàng tốt nghiệp đại học liền đến Tinh Thành làm cảnh sát hình sự, làm việc ở tuyến đầu của đội trinh sát nhiều năm. Cho tới bây giờ, nàng chưa từng nhắc tới bối cảnh gia đình của mình ở trước mặt người khác lần nào. Ngay cả đồng nghiệp trong cục cũng không biết nàng chính là một bạch phú mỹ.

Kết quả, Giang ông mai này dường như hiểu rõ gia thế của nàng như lòng bàn tay. Chuyện này sao có thể khiến nàng không kinh ngạc cho được?

"Giang ông mai, tôi thật sự rất tò mò, toàn bộ Tinh Thành đều không có mấy người biết rõ về gia thế của tôi, anh biết được từ chỗ nào vậy?" Hạ Vũ Hà nhịn không được mà hỏi.

Giang Phong cười nói: "Cảnh sát Hạ, vốn dĩ tôi không muốn nói đến mấy thứ liên quan tới Huyền học ở trước mặt một cảnh sát nhân dân như cô. Nhưng mà nếu như tôi không nói rõ lại sợ cô nghĩ nhiều, vậy tôi sẽ dứt khoát thành khẩn bẩm báo vậy! Trên mạng tôi có một danh hiệu là Giang đại sư, cô có thể lên mạng xem một chút về tư liệu của tôi, chờ sau khi xem xong cô liền hiểu tại sao tôi lại biết rõ gia thế của cô."

Nghe tới ba chữ "Giang đại sư", Hạ Vũ Hà không khỏi mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Thì ra anh chính là Giang đại sư có mấy chục triệu fan ở trên mạng?"

Giang Phong cười híp mắt nói: "Cảnh sát Hạ từng nghe nói về tôi rồi sao?"

Hạ Vũ Hà nhẹ gật đầu, cảm khái nói: "Lúc đầu năm tôi có nghe đồng nghiệp nhắc tới anh, nhưng mà lúc đó trên tay tôi đang có một vụ án mạng quan trọng, tâm tư đều đặt hết vào việc điều tra phá án. Cộng với việc tôi cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, sẽ không đi tìm anh để nhờ giới thiệu đối tượng. Không nghĩ tới mới qua nửa năm, Giang đại sư lại tự mình tìm tới cửa!"

Giang Phong cười nói: "Đây chính là duyên phận, duyên phận đến rồi cô muốn tránh cũng không được."

Hạ Vũ Hà cười cười, nói: "Được, vì danh tiếng mai mối của Giang đại sư, tôi sẽ thận trọng đối đãi với mối hôn sự này. Tôi sẽ điều tra một chút về Kha tổng mà anh giới thiệu cho tôi, nếu như phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng của tôi sẽ lại mời Giang đại sư sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt."

Tuy nói cái tên Giang đại sư chính là sự bảo đảm về độ tin cậy, nhưng theo thói quen nghề nghiệp, Hạ Vũ Hà vẫn tin tưởng tin tức mà bản thân điều tra ra được hơn.

Giang Phong cười ha hả, nói: "Không thành vấn đề, vậy tôi sẽ chờ điện thoại của cảnh sát Hạ."

Nói xong chuyện chính, Hạ Vũ Hà móc điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, nói: "Giang đại sư, lát nữa tôi phải về Hồ Bắc một chuyến, anh muốn đi đâu để tôi đưa đi!"

Giang Phong khoát tay nói: "Cảnh sát Hạ, cô nhanh đi về đi. Tôi ở lại đây ngắm phong cảnh một chút, cô không cần phải để ý đến tôi."

"Giang đại sư không cần phải khách sáo với tôi, đưa anh về cũng không tốn bao nhiêu thời gian của tôi."

"Cảnh sát Hạ, tôi thật sự không phải là đang khách sáo, mặc dù tôi đã tới tỉnh Hồ Nam mấy lần, nhưng vẫn là lần thứ nhất thưởng thức phong cảnh Tương Giang. Hơn nữa, dù tôi có muốn đi đâu đó, gọi taxi công nghệ là được mà."

"Được rồi, nếu đã như vậy thì tôi đi trước đây."

"Ừm, tạm biệt cảnh sát Hạ!"

"Tạm biệt!"

Đưa mắt nhìn Hạ Vũ Hà lái xe rời đi, Giang Phong nghĩ một lúc, liền móc điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại cho vị Đồng Lệ Toa nữ sĩ kia.

Điện thoại vừa được kết nối, Đồng Lệ Toa đã nhiệt tình chào hỏi: "Giang đại sư."

Giang Phong nhớ tới tràng cảnh lần đầu gọi điện thoại tới cho Đồng Lệ Toa, trong lòng thật sự là cảm khái không thôi.

Chương 1040 - Bỏ Lỡ Lần Đầu Tiên Chắc Chắn Không Thể Bỏ Lỡ Lần Thứ Hai

Tỉnh Hồ Nam.

Bên bờ Tương Giang.

Đồng Lệ Sa lần nữa xuất hiện trước mặt Giang Phong.

Không thể không nói người phụ nữ này bảo dưỡng đúng là không tệ, cộng với vóc dáng của người mẫu, trông mạnh hơn phu nhân nhà giàu nhiều lắm.

Hai người gặp nhau, sau khi chào hỏi nhau, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Đồng phu nhân, bên tôi đã tìm được một đối tượng thích hợp cho con trai bà, hiện tại tôi sẽ nói tin tức của đối phương cho bà biết, nếu bà cảm thấy hài lòng, vậy tôi sẽ giúp hai bên tác hợp, nếu không hài lòng thì tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm."

Đồng Lệ Sa tràn đầy chờ mong nói: "Được, Giang đại sư ngài nói đi."

Giang Phong dựa vào hàng rào ven sông, giới thiệu: "Cô ấy là người Hồ Bắc, năm nay 25 tuổi, cao 1m66, bất kể là dáng người hay nhan sắc đều là lựa chọn hàng đầu, cô ấy là sinh viên tài năng tốt nghiệp Đại học Công An, hiện đang làm cảnh sát hình sự tại cục công an Tinh XX của các người, là một cảnh sát rất xinh đẹp và xuất sắc.

Đồng Lệ Sa nghe vậy trong mắt lập tức sáng ngời, bà thật sự tuyệt đối không ngờ, Giang đại sư lại tìm cho con trai bà một cô gái làm cảnh sát hình sự.

Cái nghề cảnh sát hình sự này rất là tuyệt vời! !

Kể từ khi phát hiện bạn gái cũ của con trai - Quan Tử Duyệt và chồng bà có gian díu với nhau, Đồng Lệ Sa đã sinh lòng phòng bị với chồng mình, không biết hắn có sở thích đặc biệt đó hay không.

Dù sao, mặc kệ hắn có sở thích đặc biệt đó hay không thì Đồng Lệ Sa tuyệt đối sẽ không có hắn có cơ hội như vậy nữa, đây cũng là nguyên nhân chính khiến bà nguyện ý cúi đầu trước Giang đại sư, sau đó mời Giang đại sư tìm kiếm người yêu thay con trai bà.

Hiện tại quả nhiên Giang đại sư không làm bà thất vọng, lại thay con trai bà tìm kiếm một nữ cảnh sát, nếu chuyện hôn nhân này thành công, với thân phận của con dâu bà, chồng bà mà có tâm tư lệch lạc gì thì cũng phải thu liễm lại, bằng không nữ cảnh sát hình như người ta sẽ dạy hắn chữ 'hình' phải viết như thế nào.

Lúc mới nghe được nghề nghiệp của đối phương, Đồng Lệ Sa đã rất hài lòng, kết quả bất ngờ lại ập tới tiếp, chỉ nghe Giang đại sư tiếp tục giới thiệu: "Cha mẹ của cô ấy đều là thương nhân, là người giàu nhất một tỉnh của Hồ Bắc, tài sản trong nhà lên tới mười con số, mặc dù vẫn kém nhà họ Kha mấy người một chút, nhưng chênh lệch cũng không lớn lắm, nói hai nhà các người môn đăng hộ đối thì không thành vấn đề."

Đồng Lệ Sa nghe vậy thật sự kích động đến không biết nói gì mới tốt, một lúc lâu sau mới thật lòng nói: "Giang đại sư, nhờ ngài giúp con trai tôi tìm kiếm đối tượng là quyết định chính xác nhất trong đời tôi."

"Đồng phu nhân bà hài lòng là được rồi."

Giang Phong cười, sau đó nói: "Chỉ là Đồng phu nhân bà cũng phải hiểu, gia thế đối phương không thua kém nhà họ Kha các người bao nhiêu, tìm đối tượng cũng có tiêu chuẩn phán xét của mình, muốn cưới cô gái ưu tú này về làm con dâu nhà họ Kha các người thì các người còn phải lấy thành ý ra đã.

Cái khác không nói, Đồng phu nhân, chí ít tâm tư của con trai bà không thể đặt trên người những cô gái khác, nếu không thể toàn tâm toàn ý kết thân với cảnh sát hoa khôi người ta, vậy cho dù có tôi giúp đỡ, phỏng chừng người ta cũng sẽ không đồng ý cửa hôn sự này.

Còn có việc này nữa Đồng phu nhân, tiên sinh của bà cũng phải coi kỹ vào."

Đồng Lệ Sa nghe vậy liên tục gật đầu, những lời này của Giang đại sư rất hợp lý, đổi lại là bà có bối cảnh gia thế tốt như vậy, điều kiện bản thân cũng ưu tú đến thế, cho dù mắt không mọc trên đỉnh đầu thì cũng không có khả năng đi gả cho người có thái độ không coi trọng mình.

Nếu nhà trai liên tục trái ý, thì càng không cần phải nói.

Nghĩ đến đây, Đồng Lệ Sa liền quyết định, phải trở về nói chuyện với con trai mình, nhất định phải để hắn toàn tâm toàn ý xem mắt với cảnh sát hoa khôi ưu tú này.

Về phần chồng bà cũng không cần bà lo lắng, có thể cưới một đứa con dâu môn đăng hộ đối về nhà, đối với sự phát triển của nhà họ Kha có lợi ích rất lớn, bà tin với cái đầu thông minh của chồng mình thì nên biết dùng thái độ gì đối mặt với con dâu tương lai này.

"Giang đại sư, ngài yên tâm, tôi không phải là người không biết nặng nhẹ, đợi lát nữa tôi trở về sẽ tổ chức hội nghị gia đình, coi đây là đại sự hàng đầu của nhà chúng tôi."

"Ừm, trong lòng Đồng phu nhân biết là được rồi, bà về trước để cả nhà thống nhất tư tưởng, bên này tôi cũng giúp gõ trống, để hai nhà sớm gặp mặt nhau."

"Được rồi, vậy phiền Giang đại sư giúp con trai tôi nói vài câu."

"Yên tâm đi, trong lòng tôi biết rõ."

Sau khi nói chuyện chính sự, hai người lại nói chuyện phiếm một hồi.

Giang đại sư vì chuyện chung thân đại sự của con trai bà bôn ba đến tỉnh Hồ Nam, phương diện "cơm áo gạo tiền" Đồng Lệ Sa nhất định phải sắp xếp tại chỗ.

Thế là bà giúp Giang Phong đặt một khách sạn năm sao, lại sắp xếp một bữa ăn tối với nhau, sau đó gọi cho tài xế lái một chiếc xe

đến, sau đó yên tâm dẹp đường về phủ.

Trong khoảng thời gian này tâm tình Kha Bảo Cường không tốt, ngay cả công việc cũng có chút chán nản, bởi vì bạn gái của hắn để lại cho anh một "tin nhắn chia tay" sau đó hoàn toàn biến mất trong thế giới của hắn, làm phú nhị đại đã hơi chút có tình cảm này khó mà tiếp nhận.

Chương 1041 - Bỏ Lỡ Lần Đầu Tiên Chắc Chắn Không Thể Bỏ Lỡ Lần Thứ Hai (2)

Hắn thực sự không nghĩ ra, rõ ràng tình cảm của hai người đang ổn định, tại sao bạn gái lại đột nhiên bỏ hắn chứ.

Trong "tin nhắn chia tay" trên Wechat mà cô ấy gửi cho hắn chỉ nói rằng hai người bọn họ không phù hợp, cô muốn đi tìm kiếm chân mệnh thiên tử của mình, cũng hy vọng hắn có thể sớm ngày tìm thấy bạn đời linh hồn của hắn, những chuyện khác thì không nói gì.

Kha Bảo Cường nghi ngờ đây là do mẹ hắn cản trở, trình diễn tình tiết "gậy đánh uyên ương" trong phim truyền hình máu chó, đuổi bạn gái hắn đi.

Bởi vì thái độ của cha hắn đối với bạn gái hắn khá tốt, chỉ có thái độ của mẹ là khá lạnh lùng, không phải là do mẹ hắn thì còn ai sẽ can thiệp vào chuyện tình cảm của hắn đây?

Nhưng mà mẹ hắn không thừa nhận, Kha Bảo Cường cũng không có bằng chứng, chỉ có thể chấp nhận sự thật này.

Bạn gái đơn phương chia tay không phải là điều tức giận nhất, tức giận nhất là cô ấy không nói rõ ràng, cứ như vậy biến mất trong thế giới của hắn.

Chiều hôm đó, Kha Bả Cường đang làm việc trong văn phòng, điện thoại di động hắn để trên bàn bỗng nhiên vang lên, bởi vì hắn thiết lập nhạc chuông độc quyền cho cha mẹ, cho nên không cần nhìn vào màn hình điện, chỉ cần nghe nhạc chuông reo lên thôi là biết

mẹ hắn gọi điện thoại tới.

Mặc dù hắn đang âm thầm giận mẹ mình, nhưng dù sao chỉ là suy đoán, cũng không biết bạn gái bỏ đi có thực sự liên quan đến mẹ hắn hay không, vì vậy Kha Bảo Cường cũng không tức giận đến mức không trả lời điện thoại của mẹ.

Điện thoại vừa kết nối, Kha Bảo Cường nói: "Mẹ."

Đồng Lệ Sa nói: "Bảo Cường, bây giờ con lập tức về nhà ngay, có chuyện lớn cần bàn bạc với con."

Kha Bảo Cường hỏi: "Mẹ, mẹ có chuyện lớn gì muốn thương lượng với con?"

Đồng Lệ Sa nói: "Đừng hỏi nhiều, về nhà rồi nói sau, mẹ và cha con ở nhà chờ con."

Kha Bảo Cường nhíu mày, đáp: "Được rồi, con lập tức về đây."

Đồng Lệ Sa ừ một tiếng, lập tức dặn dò: "Trên đường lái xe cẩn thận."

Nghe được câu dặn dò thuận miệng này của mẹ mình, Kha Bảo Cường vốn cau mày trong nháy mắt giãn ra, trả lời: "Biết rồi ạ."

Sau 20 phút.

Biệt thự nhà họ Kha, ba người Kha gia một người một hướng ngồi trên sô pha.

Kha Bảo Cường mở miệng hỏi: "Mẹ, mẹ bảo con trở về là muốn thương lượng chuyện gì?"

Kha Xương Quần cũng nhìn về phía vợ, không biết trong hồ lô bà bán thuốc gì.

Mọi người đến đông đủ, Đồng Lệ Sa không còn thừa nước đục thả câu, nói thẳng: "Thương lượng về hôn nhân của con."

Kha Bảo Cường vừa nghe đến chuyện này liền tức giận, ngữ khí cứng rắn nói: "Mẹ, mẹ thật đúng là hết chuyện để nói, hiện tại con

đã trở thành chó độc thân, còn thương lượng chuyện hôn nhân đại sự gì chứ?"

Kể từ khi đập tiền đuổi Quan Tử Duyệt đi, Đồng Lệ Sa biết con trai luôn nghi ngờ bà gây khó dễ, mặc dù không công khai chống đối bà, nhưng bình thường nói chuyện thỉnh thoảng cũng sẽ đâm bà một câu.

Giống như bây giờ, từ giọng điệu của con trai bà có thể nghe ra, Quan Tử Duyệt còn chưa quên được.

Đồng Lệ Sa hít sâu một hơi, nói: "Bảo Cường, mẹ mời bà mối giúp con tìm được một đối tượng rất ưu tú, việc cả nhà chúng ta bây giờ phải làm là thống nhất tư tưởng, sau đó toàn lực ứng phó vì chuyện hôn nhân của con, tranh thủ cưới cô gái ưu tú kia về làm con dâu nhà họ Kha chúng ta."

Kha Bảo Cường nghe vậy nhíu mày đến mức có thể kẹp chết ruồi, vẻ mặt không nói nên lời nói: "Mẹ, mẹ không đùa với con đó chứ? Con độc thân không sai, nhưng con gái muốn gả cho con có thể từ đầu nguồn Tương Giang ra đến biển, còn cần mời người bà mối giới thiệu đối tượng cho con?"

Kha Xương Quần ngược lại nghe được ý gì từ lời nói của vợ, hỏi thẳng thắn: "Lệ Sa, bà mối mà bà mời là ai? Giới thiệu đại tiểu thư nhà nào?"

Đồng Lệ Sa nhìn về phía con trai, ghét bỏ nói: "Bảo Cường, tính cách của con vẫn quá nóng nảy, ở phương diện này ba con tốt hơn con nhiều, vừa nghe là biết bà mối mẹ mời không đơn giản, đối tượng được giới thiệu cũng không đơn giản."

Trước đó Kha Bảo Cường đã hơi bức xúc, mới không chú ý nhiều đến lời nói của mẹ mình, bây giờ nghe mẹ nói như vậy, hắn đương nhiên cũng phục hồi tinh thần lại, nói: "Mẹ, vậy mẹ nói xem bà mối mẹ mời có lai lịch gì? Còn có đối tượng mà bà mà này giới thiệu có gia thế bối cảnh gì?"

Đồng Lệ Sa không trả lời mà hỏi ngược lại: "Hai cha con các người có biết hai năm nay giới bà mối xuất hiện một đại sư bà mối nổi danh khắp cả nước không?"

Kha Bảo Cường vẻ mặt mờ mịt, bà mối đại sư nổi tiếng cả nước? Cái này hắn thật sự không biết, bà mối không phải đều là kiểu người nào không tìm được vợ mới chú ý đến sao?

Hắn đường đường là đại thiếu gia nhà họ Kha, tùy tiện vẫy vẫy tay là có rất nhiều cô gái xếp hàng để hắn lựa chọn, sao hắn lại có thể chú ý bà mối mà tám cây cũng đánh không tới chỗ hắn?

Chương 1042 - Bỏ Lỡ Lần Đầu Tiên Chắc Chắn Không Thể Bỏ Lỡ Lần Thứ Hai (3)

Bởi vậy, Kha Bảo Cường lắc đầu nói: "Chưa từng chú ý đến bà mối gì."

Kha Xương Quần cũng lắc đầu, hắn cũng không chú ý tới bà mối nào.

Đồng Lệ Sa nghe vậy cũng không bất ngờ, nói: "Hai năm nay, giới bà mối xuất hiện một người làm mối vô cùng lợi hại, đại minh tinh như Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Nghiền, Cổ hiệu trưởng, Du lão sư, Lý cô cô cùng với con cháu nhà giàu do Lăng công chúa và tập đoàn Uông thị đứng đầu, còn có con ông cháu cha không công khai, đều nhờ vị bà mối đại sư này hỗ trợ làm mối."

Cha con nhà họ Kha nghe thế chấn động trong lòng.

Nếu chỉ là một ngôi sao lớn mời bậc thầy bà mối này làm mối, thì không tính là gì, nhưng rất nhiều ngôi sao lớn đều mời vị đại sư bà mối này làm mối thì có chút bất thường.

Huống chi, còn có hai vị siêu cấp phú nhị đại là Lăng công chúa và Tiểu Uông tổng cầm đầu con em nhà giàu đều mời vị đại sư bà mối này làm mối, vậy chứng minh vị đại sư bà mối này thật sự không phải trâu bò bình thường.

Vì vậy, cả hai cha con không thể không hỏi về chuyện đại sư bà mối này.

Để nhanh chóng thống nhất tư tưởng, Đồng Lệ Sa vốn muốn lợi

dụng ảnh hưởng của Giang đại sư, đương nhiên vui vẻ kể lý lịch mai mối khiến người ta thán phục của Giang đại sư cho hai cha con trước mắt biết.

Mà theo lời kể của Đồng Lệ Sa, cha con nhà họ Kha đều nghe được sửng sốt, thật sự là "chiến tích" của vị Giang đại sư này quá trâu bò, chỉ cần do hắn giúp đỡ mai mối thì hai vợ chồng đều có cuộc sống hạnh phúc, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đồng Lệ Sa giới thiệu sơ yếu lý lịch mai mối của Giang đại sư ngắn gọn xong, mới nói: "Thực lực của Giang đại sư trong việc mai mối này đã sớm được kiểm chứng, nếu cha con các người không tin, có thể gọi điện thoại hỏi thăm những đương sự tôi vừa đề cập, tin tưởng sẽ nhận được cùng một câu trả lời."

Nói đến phần này, cha con nhà họ Kha không thể không tin.

Kha Xương Quần nhìn về phía vợ, hỏi: "Bà biết nhân vật Giang đại sư này bao giờ vậy? Mời hắn làm mối cho Bảo Cường khi nào?"

"Thật ra ngay từ năm trước, Giang đại sư đã đích thân tới tìm tôi, nói muốn mai mối cho con trai mình, chỉ là lúc đó tôi không biết trời cao đất dày, lúc hắn gọi điện thoại tới, tôi còn tưởng hắn là bà mối nhỏ không đủ tư cách, sau khi nghe được ý đồ của hắn, không chút khách khí cúp điện thoại."

Nhớ lại cảnh xảy ra lúc trước, Đồng Lệ Sa đến nay vẫn cảm thấy xấu hổ không thôi, bà nhìn về phía con trai mình, áy náy nói: "Bảo Cường, mẹ thật sự rất có lỗi với con, lúc ấy Giang đại sư đích thân chạy tới thành phố Tinh chúng ta, chính là vì giới thiệu đối tượng cho con, kết quả bởi vì mẹ thô lỗ, khiến con bỏ lỡ một người vợ môn đăng hộ đối."

Kha Bảo Cường nghe vậy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hắn không nghĩ tới mẹ cùng vị Giang đại sư kia đã quen nhau từ sớm, nghe mẹ mình nói, hắn lắc đầu: "Mẹ, chuyện này không liên quan đến mẹ, mẹ cũng không phải thần tiên, nào biết trên đời này còn có Giang đại sư làm mai mối trâu bò đến thế."

Kha Xương Quần nhạy cảm bắt được bốn chữ "môn đăng hộ đối", không khỏi hỏi: "Lúc ấy đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu cho

Bảo Cường là ai?"

Đồng Lệ Sa có chút tiếc nuối nói: "Là con gái duy nhất của chủ tịch Lê tập đoàn XX tỉnh Quế, đáng tiếc bị sự kiêu ngạo và thành kiến của tôi làm hỏng."

Kha Xương Quần nghe vậy đau lòng một trận, khó trách vợ hắn dùng bốn chữ "môn đăng hộ đối", cũng không phải là môn đăng hộ đối thôi đâu, thực lực của nhà họ Lê thật sự tuyệt đối không kém nhà họ Kha bọn họ.

Mà đối phương chỉ có một đứa con gái, sau khi cưới người về, chờ cháu trai ra đời, đó chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận của hai tập đoàn, tương đương với tài sản của nhà họ Kha trong nháy mắt tăng gấp đôi.

Đáng tiếc một cơ hội tốt như vậy lại bị vợ mình làm hỏng, thực sự làm hắn cực đau lòng.

Nhìn thấy vẻ mặt của chồng mình không đúng, Đồng Lệ Sa vội vàng chuyển đề tài: "Hiện tại cha con các người hẳn đều biết Giang đại sư làm mối lợi hại như thế nào, tuy rằng Bảo Cường bỏ lỡ một cơ hội, nhưng tục ngữ nói Tắc Ông mất ngựa, sao biết không phải phúc.

Giang đại sư nể tình tôi thành tâm thành ý mời môi, lại thay Bảo Cường tìm được một đối tượng, nhà họ Kha chúng ta bỏ lỡ người vợ ưu tú đầu tiên, nhưng ngàn vạn lần không thể bỏ qua người vợ ưu tú thứ hai nữa.

Cho nên tôi gọi cha con hai người về là để thảo luận chuyện này."

Biệt thự Kha gia.

Một nhà ba người đang tổ chức họp gia đình, dưới lời kể của Đồng Lệ Toa, hai cha con Kha gia đều biết Giang đại sư kia chính là đại sư mai mối danh tiếng vang khắp cả nước, cả hai nghe xong lí lịch của Giang đại sư thì đều chấn kinh.

Chương 1043 - Giang Đại Sư, Một Gia

Đình Biến Thái Như Vậy Mà Cậu Cũng Dám Giới Thiệu Cho Tôi?

Sau khi lấy lại tinh thần, hai cha con Kha gia đều tràn đầy chờ mong đối với đói tượng mà Giang đại sư đã giới thiệu.

Đồng Lệ Toa thấy cả hai cha con đều coi trọng việc này, mới giới thiệu: “Giang đại sư lần này tìm cho Bảo Cường một đối tượng là người Hồ Bắc, năm nay 25 tuổi, chiều cao 1m66, tốt nghiệp đại học công an, hiện tại đang làm việc tại cục công an XX, là nữ thần của hệ thống công an thành phố, là hoa khôi danh xứng với thực trong giới công an.

Đứa nhỏ cũng là con gái một, cha mẹ đều là thương nhân, mặc dù tài sản so ra vẫn kém Kha gia chúng ta, nhưng cũng có trong tay hơn một tỷ, là một đối tượng cực kì ưu tú.”

Nghe đến đó, dù là Kha Bảo Cường không có ý định đi xem mắt nhưng cũng không thể không thừa nhận các phương diện điều kiện của cô hoa khôi cảnh sát này đều rất xứng đôi với hắn, tốt hơn Quan Tử Duyệt không biết bao nhiêu lần.

Ánh mắt Kha Xương Quân cũng có chút kì lạ, tán thưởng nói: “Không hổ là Giang đại sư, đối tượng mà cậu ta giới thiệu này quả thực rất ưu tú, không biết là Giang đại sư sắp xếp buổi xem mắt vào lúc nào?”

Đồng Lệ Toa không nhìn ông, mà nhìn con trai mình, nói: “Bảo Cường, con gái nhà người ta điều kiện tốt, có đồng ý xem mắt với con hay không vẫn còn là một ẩn số, Giang đại sư chỉ nói là sẽ cố hết sức tác hợp giúp các con, muốn một nhà ba người chúng ta coi trọng chuyện này, còn nếu không thì không bằng chẳng gặp.”

Kha Bảo Cường hiểu rõ ý tứ trong lời nói của mẹ mình, nói thẳng ra là muốn hắn buông bỏ hoàn toàn đoạn tình cảm với Quan Tử Duyệt kia, dùng tinh thần diện mạo tốt nhất để xem mắt với cô cảnh sát hoa khôi xinh đẹp đó.

Đối với việc này, Kha Bảo Cường cũng không cảm thấy có gì khó

khăn, lúc trước khi hắn và Quan Tử Duyệt vẫn còn đang yêu đương, hắn đúng là đặt toàn tâm toàn ý vào đó, nhưng sau khi chia tay với Quan Tử Duyệt, chút tình cảm thật lòng cũng không thắng nổi thời gian, cuối cùng bị ăn mòn chẳng còn sót lại chút gì.

“Mẹ, con hiểu rõ ý của mẹ, đây là đối tượng Giang đại sư đã tìm cho con, con nhất định sẽ coi trọng.” Kha Bảo Cường đáp.

Đồng Lệ Toa nghe vậy cũng vui mừng, nói: “Bảo Cường, con nghĩ được như vậy thì mẹ an tâm rồi, chỉ cần con không có ý định trốn chạy, thì dựa vào điều kiện nhà chúng ta, đối phương hẳn cũng sẽ không ghét bỏ.”

Sau đó, hai mẹ con tiếp tục thảo luận về chuyện này.

Kha Xương Quần im lặng ngồi đó uống trà, ánh mắt thâm thúy, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Đông Lệ Toa thảo luận với con trai, thi thoảng cũng lơ đãng quét mắt liếc ông một cái, bà không biết ông đang suy nghĩ cái gì, cũng như việc bà đang suy nghĩ gì cũng không có ai biết được.

...

Cùng lúc đó.

Tại một biệt thự sang trọng ở một huyện nào đó tỉnh Hồ Bắc, Hạ Vũ Hà đang tán gẫu với cha mẹ.

Ban đầu là về việc nhà, sau đó lại nói sang chuyện công việc, xong Hạ Vũ Hà liền đem chuyện Giang đại sư giới thiệu đối tượng cho cô nói ra.

“Cha, mẹ, trước khi con trở về, có một người mai mối đột nhiên tìm tới con để giới thiệu đối tượng, con vẫn chưa biết có nên đi xem mắt với người kia hay không, muốn hỏi ý kiến của cha mẹ một chút.”

Hạ phụ, Hạ mẫu không khỏi liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hạ mẫu hỏi: “Con gái, con mau nói rõ là có chuyện gì xảy ra đi?”

Hạ Vũ Hà nói: “Người làm mai mối giới thiệu đối tượng cho con kia là Giang đại sư, cha mẹ có từng nghe nói về cậu ấy chưa?”

Hạ phụ, Hạ mẫu nghe vậy đều lắc đầu.

Hạ Vũ Hà liền giới thiệu một lần về lí lịch làm mai mối của Giang đại sư cho cha mẹ biết, nghe xong, cả Hạ phụ Hạ mẫu đều trợn tròn mắt, khó có thể tưởng tượng nổi ở trong nước lại có một người làm mai mối giỏi như vậy.

Giới thiệu xong về Giang đại sư, Hạ Vũ Hà mới lên tiếng: “Cha, mẹ, đối tượng Giang đại sư giới thiệu cho con là con một của tập đoàn XX tỉnh Hồ Nam của Kha gia, không biết cha mẹ có biết rõ về Kha gia không?”

Hạ phụ nói: “Mặc dù cha chưa từng gặp mặt Kha tổng bao giờ, nhưng có nghe qua bạn bè đề cập tới ông ấy, biết ông ấy có địa vị không thấp trong giới kinh doanh tỉnh Hồ Nam, là một người khá lợi hại.”

Hạ mẫu nói: “Kha gia này thực lực còn mạnh hơn Hạ gia chúng ta không ít, nếu như nhân phẩm của vị Kha công tử kia tốt, thì đây đúng là một mối nhân duyên tốt.”

Hạ Vũ Hà nói: “Trước khi con trở về có từng tra thông tin của vị Kha công tử kia, phát hiện anh ấy hiện đang đảm nhiệm chức vị giám đốc của tập đoàn XX, năng lực nhất định là có.

Còn về tư liệu chi tiết, con đã nhờ đồng nghiệp hỗ trợ tra xét rồi.”

Hạ mẫu tán dương: “Làm tốt lắm, hôn nhân là chuyện đại sự một đời người, nhất định phải thật thận trọng, kể cả thực lực kinh tế Kha gia có mạnh hơn so với nhà chúng ta, nhưng cũng cần phải điều tra thật kĩ về nhân phẩm của đối phương.

Nếu như là người có phẩm chất tốt, vậy thì gặp mặt nói chuyện, còn nếu như là kiểu người cặn bã, vậy thì không cần nhiều lời.”

Hạ phụ nghĩ nghĩ, cầm điện thoại di động lên, nói: “Để cha gọi điện cho mấy người bạn trong giới kinh doanh tỉnh Hồ Nam, hỏi thăm một chút về danh tiếng Kha gia ở đó.”

Hạ mẫu cũng lấy điện thoại di động ra, gọi cho bạn bè ở tỉnh Hồ Nam bên kia.

Chương 1044 - Giang Đại Sư, Một Gia Đình Biến Thái Như Vậy Mà Cậu Cũng Dám Giới Thiệu Cho Tôi? (2)

Cùng lúc đó.

Tại một khu dân cư nào đó ở huyện Bách Lương, một đôi vợ chồng mới cưới chuẩn bị một hồng bao lớn, cầm theo mười mấy cân thịt heo cùng rượu, thuốc lá, trà làm quà tặng tới tạ môi.

Nhìn thấy đôi vợ chồng mới cưới này đến nhà, tâm trạng ông mối Giang Vũ có thể nói là như nở hoa trong bụng, sau khi hắn tốt nghiệp đại học, được anh họ Giang Phong hỗ trợ, hắn trở lại huyện thành huyện Bách Lơng này làm người mai mối.

Đôi vợ chồng mới cưới trước mặt hắn này chính là đôi vợ chồng đầu tiên hắn tác hợp thành công vào hơn một tháng trước, hôm qua hai người vừa mới tổ chức hôn lễ, hôm nay đã mang theo đủ loại quà cáp tới nhà tạ môi rồi.

Hai bên nhàn rỗi hàn huyên gần nửa giờ, đôi vợ chồng mới cưới kia mới tạm biệt rời đi.

Khóa cửa lại xong, thím nhỏ của Giang Phong nhìn đống lớn quà tặng và đại hồng bao đặt trên bàn kia, cười tươi đến mức mắt cũng híp thành hai đường thẳng rồi.

Giang Vũ thấy thế liền cầm đại hồng bao trên bàn lên đưa cho mẹ mình, nói: “Mẹ, để con quét mã tra thử xem mấy thứ rượu với hộp trà kia giá trị bao nhiêu, còn mẹ giúp con đếm xem trong hồng bao này có bao nhiêu tiền nhé.”

“Được.” Mẹ Giang Vũ vui vẻ đáp, sau đó cầm lấy đại hồng bao, lấy ra từ bên trong một chồng tờ một trăm tệ, vui vẻ đếm đếm.

Rất nhanh sau đó, tiền đã đếm xong, tổng cộng là 16 800 tệ.

Mà Giang Vũ cũng đã tính toán ra đại khái tổng giá trị chỗ quà tặng này, khoảng hơn ba ngàn, cộng lại thu hoạch được hơn hai vạn tệe, số lượng tạ môi này mặc dù không phải là cao lắm, nhưng chắc chắn không hề thấp.

Cộng thêm hồng bao nhận được từ ba bước "mời môi", "Xem mắt", "Nhìn gia môn", tác hợp xong đôi vợ chồng này, hắn đại khái kiếm được khoảng hai vạn hai.

Đạt được con số này, mẹ Giang Vũ hít vào một ngụm khí lạnh, sợ hãi than: "Ông trời ơi, nghề làm mai mối này thật đúng là quá kiếm được tiền rồi, mới tác hợp có một đôi đã kiếm được hai vạn, tháng này nếu như tác hợp được nhiều hơn mấy đôi nữa thì thu nhập một tháng mười vạn không phải chỉ là chuyện đơn giản như chơi đùa à?"

Giang Vũ cười nói: "Mẹ, có anh Phong trợ giúp, thu nhập một tháng mười vạn đương nhiên là không có vấn đề, không phải hai bác ở nơi nhỏ bé xa xôi dưới quê kia cũng có thể dễ dàng có được thu nhập một năm trăm vạn đấy sao!"

Mẹ Giang Vũ hưng phấn nói: "Có thu nhập này, nhà chúng ta về sau cũng không cần phải rầu rĩ vì tiền nữa rồi, mẹ sẽ đi mua thức ăn, hôm nay một nhà ba người chúng ta phải ăn mừng thật lớn một lần."

"Đúng là phải chúc mừng một phen, mẹ, mẹ mua chút thịt bò nạm về hầm nhé."

"Ừm, mẹ sẽ làm cả món móng dê sốt tê cay cho hai cha con nhắm rượu nữa, cả món canh chim bồ câu trắng mà bà nội con thích nữa, vậy cứ sắp xếp như thế nhé."

...

Sáu giờ chiều.

Giang Phong đồng ý lời mời đi tới tiệm cơm nổi danh nhất Tinh Thành ăn cơm.

Lúc vừa nhìn thấy Giang Phong, hai cha con Kha gia đều có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Giang đại sư danh tiếng lớn ấy vậy mà

vẫn còn quá trẻ tuổi, lại đẹp trai như vậy.

Hai bên chào hỏi nhau vài câu xong mới ngồi xuống.

Kha Xương Quần lên tiếng trước, nói: “Giang đại sư, thật sự rất cảm tạ cậu đã tìm cho Bảo Cường nhà chúng tôi một đối tượng ưu tú như vậy.”

Giang Phong nói: “Kha đổng không cần phải khách khí, cháu chỉ là hỗ trợ dắt mối mà thôi, còn muốn lấy được vị cảnh sát hoa khôi xinh đẹp ấy về nhà vẫn phải dựa vào sự cố gắng của Kha tổng mới được.”

Trong lúc nói chuyện, Giang Phong âm thầm cảm khái trong lòng, Kha Xương Quần này nhìn vẻ ngoài thì đường đường chính chính, thật sự không nghĩ ra ông ta sẽ làm những chuyện ghê tởm như vậy.

Mặc dù Giang Phong không phải cảnh sát, nhưng đụng phải loại chuyện buồn nôn này, hắn cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cụ thể làm thế nào, hắn đã sắp xếp xong xuôi, nhất định sẽ cho lão già ngạo mạn này một bài học cả đời không quên được.

Có điều bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồn, hắn vẫn phải duy trì vẻ khách khí ngoài mặt.

Bữa cơm này, cả ba người Kha gia đều coi Giang Phong là khách quý mà chiêu đãi, từ sáu giờ chiều ăn tới tám giờ tối mới tan cuộc, có thể nói là cả chủ và khách đều vui vẻ.

...

Hai ngày sau, Hạ Vũ Hà trở lại Tinh Thành, gặp mặt với Giang Phong một lần.

Lần này, địa điểm gặp mặt là ở khách sạn năm sao mà Giang Phong đang ở.

Nếu như công việc của Hạ Vũ Hà là việc khác, Giang Phong chắc chắn sẽ không qua loa hẹn đối phương tới khách sạn gặp mặt, dù sao thì những nơi như thế này cũng rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm.

Nhưng Hạ Vũ Hà là một nữ cảnh sát hình sự, thể chất và võ lực đều tốt hơn Giang Phong, cho nên hẹn gặp mặt ở đây cũng không có vấn đề gì.

Ngồi xuống sofa phòng khách, Hạ Vũ Hà liền vào thẳng vấn đề: "Giang đại sư, trước đó cậu nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, hai ngày qua tôi đã dùng những mối quan hệ của mình để điều tra thử một lần, phát hiện danh tiếng của người này trong vòng phú nhị đại cũng không tệ lắm, không phải loại đàn ông cặn bã đổi bạn gái như thay áo kia.

Nếu như nhân phẩm của đối phương ổn, điều kiện bản thân lẫn điều kiện gia đình đều tốt như vậy, thì tôi cũng không để ý đi xem mắt với đối phương, thử xem xem có thể cọ sát ra chút tình cảm nào không."

Chương 1045 - Giang Đại Sư, Một Gia Đình Biến Thái Như Vậy Mà Cậu Cũng Dám Giới Thiệu Cho Tôi? (3)

Giang Phong cười nói: "Cảnh sát Hạ, cô yên tâm đi, đối tượng này là tôi tự mình chọn cho cô, việc cô và anh ấy cọ ra tình cảm chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Có điều trước khi gặp mặt, tôi có một chuyện cần phải nói rõ với cô."

Hạ Vũ Hà nói: "Ừ, cậu cứ nói đi!"

Giang Phong tiếp tục: "Không biết cảnh sát Hạ có điều tra ra vị Kha tổng này không lâu trước đó mới chia tay với bạn gái cũ, hơn nữa còn là người bị đá không?"

Hạ Vũ Hà nghe vậy thì có chút bội phục nhìn Giang Phong, loại chuyện như này, những người mai mối khác, nếu có thể giấu thì chắc chắn sẽ giấu, kể cả không giấu được cũng sẽ tận lực giản lược đi, nhưng vị Giang đại sư trước mặt cô này lại không kiêng kị chút nào, phong cách làm mai mối đúng là một mình một ngọn cờ.

“Chuyện anh ấy có bạn gái cũng không phải bí mật gì, tôi đương nhiên là tra ra được, có điều tôi đúng là không biết chuyện anh ấy là người bị đá. Theo lí thuyết, lấy thân phận của bạn gái cũ của anh ấy, đã câu được kiểu con rể vàng như thế này thì có đuổi cũng sẽ không đi, sao lại đột nhiên đá cục vàng đi như vậy?”

Giang Phong nói: “Chuyện này dính tới một việc cơ mật, tạm thời tôi sẽ không nói ra ở đây, chờ tới lúc sắp xếp cho hai người gặp mặt rồi, xác định hai người có ý muốn phát triển thêm bước nữa xong, tôi sẽ nói rõ ràng chuyện này cho cô biết.

Bệnh nghề nghiệp của Hạ Vũ Hà phát tác, rất muốn làm rõ chuyện gọi là “cơ mật” này, có điều cô vẫn nhịn xuống, sau đó bắt đầu thương lượng chuyện xem mắt với Giang Phong.

...

Ngày hôm sau.

Hai giờ chiều.

Tại một phòng trà nào đó ở Tinh Thành, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, hai nhà Kha, Hạ gặp mặt.

Lúc Giang Phong dẫn theo người nhà họ Hạ tiến vào phòng riêng, ánh mắt cả ba người Kha gia đều không hẹn mà tập trung trên người Hạ Vũ Hà.

Hôm nay, Hạ Vũ Hà vẫn phải đi làm, tranh thủ lúc rảnh rỗi cô mới lẻn tới đây, cũng không hề đặc biệt trở về thay quần áo mà vẫn mặc trên người bộ đồng phục cảnh sát để tới đây xem mắt.

Không thể không nói, hoa khôi cảnh sát vóc dáng cực chuẩn, giá trị nhan sắc lại cao, lúc mặc đồng phục cảnh sát, trong mắt những người cuồng xx thì mị lực thật sự là phá trần rồi.

Kha Bảo Cường không phải loại người cuồng xx, nhưng vẫn bị Hạ Vũ Hà làm cho kinh diễm một phen, thật sự là quá đẹp rồi!

Ánh mắt Kha Xương Quần cũng lóe lên một tia sáng dị thường.

Giang Phong lên tiếng giới thiệu hai bên.

Hai nhà chào hỏi vài câu, khách sáo một hồi xong mới ngồi xuống, vừa uống trà vừa trò chuyện.

Nhân vật chính của buổi xem mắt là Kha Bảo Cường và Hạ Vũ Hà, chủ đề chủ yếu là xoay quanh hai người.

Cả hai không hổ là một đôi có giá trị xứng đôi hôn nhân tối đa lên tới 93 điểm, trong suốt buổi trò chuyện đều rất hòa hợp, bất kể là cha mẹ hai bên hay bản thân hai người đều cực kì ăn ý.

Tới tận lúc hơn bốn giờ chiều, người nhà hai bên mới kết thúc buổi gặp mặt đầu tiên này.

Giang Phong theo chân người Hạ gia rời đi, sau khi lên xe, hắn liền trực tiếp hỏi: “Cảnh sát Hạ, cô cảm thấy Kha tổng thế nào?”

Hạ Vũ Hà vừa lái xe vừa đáp: “Trước mắt thì ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm, tình huống cụ thể thế nào còn phải tiếp tục quan sát mới được.”

Hạ phụ nói tiếp: “Cha đã hàn huyên với nó một chút, phát hiện ra nó rất có thiên phú làm thương nghiệp, khó trách cha nó lại yên tâm giao cho nó quản lí công ty của mình.”

Giang Phong nói: “Cháu đã dám giới thiệu anh ấy cho cảnh sát Hạ thì năng lực của anh ấy chắc chắn là không kém rồi, về điểm này thì dì với chú cứ yên tâm.”

Hạ mẫu cười tủm tỉm, nói: “Thực lực làm mai mối của Giang đại sư thế nào, cả nhà chúng tôi đều biết, đối tượng do cậu giới thiệu, chúng tôi đương nhiên là yên tâm rồi.”

Hạ Vũ Hà quay đầu nhìn Giang Phong một chút, hỏi: “Giang đại sư, hai ngày trước cậu có nói với tôi bạn gái cũ của anh ấy đã đá anh ấy, chuyện này dính tới một việc cơ mật, không biết bây giờ cậu đã có thể nói cho tôi biết chưa?”

Giang Phong gật đầu: “Nếu như cảnh sát Hạ đã có suy nghĩ muốn tiếp tục phát triển mối quan hệ với Kha tổng, vậy chuyện này nhất định phải nói rõ ràng rồi.”

Hạ phụ cau mày hỏi: “Giang đại sư, vị Kha tổng kia còn bị bạn gái

cũ đá sao? Vì sao lại như vậy?”

Giang Phong nói thẳng: “Vấn đề là nằm ở Kha đổng.”

Hạ Vũ Hà nói: “Xin lắng tai nghe.”

Giang Phong vừa mở miệng nói thì chính là Thạch Phá Thiên Kinh, hắn giải thích: “Vị Kha đổng kia, mọi người đừng nhìn ông ấy vẻ ngoài đàng hoàng như vậy, thật ra chính là chó đội lốt người, là một kẻ tâm lí biến thái, cực kì bẩn thỉu cặn bã, ông ấy có đam mê đặc biệt với “Bái hôi (*)”.

(*)Bái hôi (扒灰): loạn luân giữa bố chồng con dâu

Bạn gái cũ của con ông ta bị ông ta dùng thủ đoạn hạ cấp lừa gạt để làm chuyện nghịch đạo, sau đó bị Kha phu nhân phát hiện có chỗ không thích hợp, mới dùng tiền đuổi bạn gái trước của Kha tổng đi.”

Lời này vừa nói ra, cả ba người Hạ gia đều cả kinh trợn mắt há mồm.

Hạ Vũ Hà vội vàng đỗ xe ở ven đường, quay lại nhìn chằm chằm Giang Phong, lông mày nhíu chặt, nói: “Giang đại sư, đây là tình huống gì, một gia đình biến thái như vậy mà cậu cũng dám giới thiệu cho tôi?”

Chương 1046 - Công Ty Mai Mối Lỗi Thời Bị Áp Đảo

Trong xe.

Hạ Vũ Hà không đợi Giang Phong trả lời, lại hỏi với một cảm giác chính nghĩa: “Giang đại sư, anh nói Kha Xương Quần đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu làm gì bạn gái của con trai mình chứ, chuyện này anh có chứng cứ không?”

Giang Phong nói: “Tôi không có chứng cứ, hơn nữa chuyện này đã qua một khoảng thời gian rồi, cho dù tôi có tìm ra người bạn gái cũ đó của Kha tổng để làm chứng chống lại Kha Xương Quần thì

cũng chẳng có ích gì, chứng cứ đã biến mất từ lâu rồi. "

Hạ Vũ Hà nhìn Giang Phong, và hỏi với ánh mắt sắc bén: “Giang đại sư, sao anh có thể biết một chuyện bí mật như vậy?"

Hạ phụ Hạ mẫu cũng đều hiếu kỳ nhìn Giang Phong, trong lòng tự hỏi liệu có phải Kha phu nhân đã tiết lộ điều này cho Giang đại sư hay không?

Nhưng điều này cũng không thể được, sao Kha phu nhân có thể vô duyên vô cớ nói với Giang đại sư những điều đáng hổ thẹn như vậy chứ?

Bà ấy làm vậy có ý gì chứ?

Giang Phong mỉm cười và nói: "Cảnh sát Hạ, cô không cần phải lo lắng về việc làm thế nào mà tôi biết, nếu như cô tin tôi, thì chúng ta hãy bàn bạc tiếp theo làm thế nào để dạy ông già biến thái Kha Xương Quần này một bài học cả đời khó quên. Còn nếu như cô không tin tôi, thế thì coi như tôi chưa từng tìm gặp cô, tôi sẽ tìm người khác để phối hợp.”

Hạ Vũ Hà nghe thấy những lời đó liếc nhìn cha mẹ cô, rồi nói: "Tôi đương nhiên tin những gì Giang đại sư nói, nhưng tôi không biết Giang đại sư anh định làm gì?"

Giang Phong hỏi ngược lại: "Cảnh sát Hạ, cô cảm thấy hành vi biến thái này của Kha Xương Quần nên bị trừng phạt như thế nào mới khiến cho mọi người hả giận?"

Hạ Vũ Hà không chút do dự nói: "Tất nhiên ông ta sẽ bị tống vào tù."

Giang Phong gật đầu nói: "Cho ông ta ngồi tù là chắc chắn rồi, chỉ là chuyện này bình thường cũng chỉ phạt mấy năm mà thôi, tôi cảm thấy như vậy quá nhẹ nhàng với ông ta.”

Hạ Vũ Hà hỏi: "Giang đại sư, anh muốn làm thế nào?"

Giang Phong nói: “Tôi nghĩ loại biến thái này không xứng đáng được tận hưởng cuộc sống giàu có như hiện tại, tôi dự tính hỗ trợ cô cùng Kha tổng chuyển cổ phần của Kha Xương Quần trong tập

đoàn sang tên của hai người, để ông ta không chỉ phải ngồi tù mà còn phải sống cuộc sống của một người bình thường sau khi ra tù, như vậy thì mới hả giận."

Hạ phụ không nhịn được mà nói: "Giang đại sư, làm như vậy thật sự hả giận, nhưng mà những người như Kha Xương Quần e là cho đến khi chết cũng không từ bỏ cổ phần tập đoàn trong tay mình, bây giờ ông ta chỉ mới năm mươi mấy tuổi, muốn bắt ông ta chuyển nhượng cổ phần cho con trai mình trước, nói thật thì khả năng xảy ra rất thấp.

Giang Phong cười nói: "Muốn bắt ông ta cam tâm tình nguyện chuyển nhượng cổ phần tất nhiên là không có khả năng, chuyện này phải dùng một vài thủ đoạn rồi, khiến ông ta không thể không chuyển nhượng cổ phần."

Hạ Vũ Hà nhắc nhở: "Giang đại sư, chúng ta không được cố ý phạm pháp!"

Giang Phong cười nói: "Cảnh sát Hạ, cô yên tâm đi, ông ta không đủ tư cách khiến tôi phải phạm pháp đâu."

Hạ phụ bị kích động và hỏi: "Giang đại sư, mau nói xem anh định sẽ làm thế nào?"

Giang Phong nói: "Đầu tiên tập trung vào sính lễ, Kha Xương Quần sở hữu 47% cổ phần của tập đoàn và con trai ông ấy Kha Bảo Cường sở hữu 5% cổ phần, theo hiểu biết của tôi về Kha Bảo Cường, để cưới cảnh sát Hạ về làm con dâu nhà họ Kha, bảo ông ta chi ra 15% cổ phần làm sính lễ có lẽ không thành vấn đề.

Nếu chú Hạ cũng hợp tác lấy 15% cổ phần của tập đoàn làm của hồi môn, thì quá trình sẽ thuận lợi hơn. "

Hạ phụ gật đầu và nói: "Cha mẹ của cả hai bên đều tặng 15% cổ phần của tập đoàn cho hai vợ chồng mới cưới để làm sính lễ và của hồi môn, Với lý do này thì Kha Xương Quần khó lòng mà từ chối."

Giang Phong nói: "Đây chỉ là bước đầu tiên, bước thứ hai là đợi ông ta duỗi móng vuốt về phía cảnh sát Hạ, sau đó chỉ cần chúng

ta sắp xếp hợp lý, thì chúng ta có thể đưa ông ta vào tù rồi.

Bước thứ ba là hợp tác trong ngoài với Kha tổng, sử dụng các biện pháp thương mại bình thường để thôn tính tập đoàn nhà họ Kha, khiến Kha Xương Quần phá sản hoàn toàn."

Hạ mẫu nãy giờ chẳng nói lời nào, nghe thấy lời này liền lo lắng nói: "Giang đại sư, ý của cậu là để con gái tôi phải liều mạng sao? Lỡ như..."

Bà ấy còn chưa nói xong, Hạ Vũ Hà đã cắt ngang: "Mẹ không cần lo lắng, con không phải loại con gái nhu nhược yếu đuối như vậy, mà là một nữ cảnh sát chuyên phá án mấy năm qua.

Nếu con không biết bộ mặt thật của ông ta, có lẽ con có thể sẽ rơi vào bẫy của ông ta, nhưng trên tiền đề biết được bộ mặt thật của ông ta rồi, nếu con vẫn có thể để ông ta đạt được mục đích thì con còn làm cảnh sát hình sự kiểu gì chứ, từ chức sớm để gả cho người ta và trở thành một bà nội trợ cho rồi. "

Giang Phong cũng cười trả lời: "Dì à dì yên tâm đi, con đây đã sắp xếp thì chắc chắn đã nắm trong lòng bàn tay, lúc đó cảnh sát Hạ sẽ giữ liên lạc với con, nếu như Kha Xương Quần có bất cứ hành động gì, con sẽ nói kế hoạch của ông ta cho cảnh sát Hạ biết trước, bảo đảm không để ông ta có đường thoát."

Chương 1047 - Công Ty Mai Mối Lỗi Thời Bị Áp Đảo (2)

Hạ phụ Hạ mẫu mặc dù còn có chút lo lắng, nhưng cũng cảm thấy con gái mình nói có lý, con gái nhà họ là nữ cảnh sát hình sự từng ở trong đội trọng án, nếu đã chuẩn bị tâm lý, căn bản là không có khả năng bị đánh úp.

Sau khi hiểu ra, Hạ phụ không khỏi có chút hưng phấn, nếu sự thật đúng như Giang đại sư nói, thì tập đoàn do ông tạo ra sắp diễn ra màn "rắn nuốt voi" ngoạn mục.

Cho dù tập đoàn này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về con gái và con

rể, nhưng có thể chứng kiến được cảnh này thì cả đời cũng thấy đáng.

Thế là, Hạ phụ đã đưa ra quyết định cuối cùng và nói: "Được rồi, tôi đồng ý, Giang đại sư, cậu có thể yên tâm thực hiện."

Giang Phong cười nói: "Cám ơn chú Hạ đã tin tưởng, từ nay về sau chú nên giả vờ như không biết chuyện này đi, cảnh sát Hạ, trước tiên cô cùng Kha tổng cứ thân thiết bình thường, đến khi quan hệ của hai người sâu đậm đến lúc bàn chuyện kết hôn thì tôi sẽ ra mặt giúp đỡ nói chuyện sính lễ."

Hạ Vũ Hà trả lời: "Được thôi, không thành vấn đề."

…

Sau khi trở về từ tỉnh Hồ Nam, Giang Phong bắt đầu tuyển dụng người trông trẻ, giống như việc tuyển dụng bảo mẫu lúc đầu, hắn trực tiếp tuyển dụng công khai trên Internet.

Bây giờ Giang Phong đã mở tài khoản trên nhiều nền tảng khác nhau và số lượng người hâm mộ trên toàn mạng đã vượt mốc 30 triệu, đây là những người hâm mộ thực sự, không phải người hâm mộ ảo được một số người nổi tiếng trả tiền.

Ngay khi thông báo tuyển dụng với mức lương hậu hĩnh này được tung ra, rất nhiều ngôi sao lớn đã like và chuyển tiếp, lập tức làm bùng nổ toàn mạng, thần kỳ lọt vào danh sách hot search khiến dân tình không nói nên lời.

Còn những người trông trẻ cho rằng mình đạt tiêu chuẩn tuyển dụng đều phấn khởi nộp hồ sơ theo yêu cầu tuyển dụng với hy vọng trở thành hai người may mắn nhất.

Cuối cùng, sau khi lựa chọn cẩn thận, Giang Phong đã chọn Trần Tuệ Lan 45 tuổi và Lý Phương 48 tuổi, cả hai đều là những người trông trẻ vượt qua thử thách xuất sắc nhất với nhân phẩm tốt và kỹ năng chuyên nghiệp.

…

Sau khi đưa hai người trông trẻ về, Giang Tuyết cũng trở về nhà

mẹ đẻ của mình dưới sự hộ tống của mẹ con nhà họ Khúc.

Ban đầu, đội hộ tống không chỉ giới hạn ở mẹ con của nhà họ Khúc, trừ Chủ tịch Khúc bận rộn, ông nội Khúc, bà nội Khúc và Khúc Văn Thiến đều có dự định tham gia đội hộ tống, chỉ là Giang Tuyết không muốn huy động ồ ạt nên họ mới từ bỏ ý định hộ tống.

Khó trách sao nhà họ Khúc coi trọng như vậy, thu nhập hàng tháng hiện tại của Giang Tuyết có thể so sánh với tổng thu nhập của nhà họ Khúc trong mấy chục năm qua, có cô con dâu như vậy đương nhiên phải nâng niu.

Hơn nữa, em trai của Giang Tuyết, Giang đại sư, rất nổi tiếng với gia đình Khúc, những mối quan hệ cá nhân được Giang đại sư tiết lộ trong hôn lễ đầu năm vẫn khiến nhà họ Khúc kinh ngạc mỗi khi họ nghĩ về nó.

Không ngoa khi nói rằng địa vị hiện tại của Giang Tuyết trong gia đình Khúc có thể so sánh với một công chúa đã được gả vào thời cổ đại.

Đương nhiên, nhà họ Giang cũng không được đà mà lấn tới, Khúc mẫu đã đích thân hộ tống cô con dâu Giang Tuyết về nhà ngoại, Giang phụ Giang mẫu cũng vội vã từ quê hương của họ đến thủ phủ của tỉnh để đi cùng Khúc mẫu trong vài ngày.

Mãi cho đến khi Khúc mẫu trở về, Giang phụ Giang mẫu mới trở về quê hương của họ để tiếp tục làm công việc mai mối.

Về phần Khúc Văn Hoa, anh ấy đương nhiên muốn ở lại bên vợ, anh ấy là luật sư, chỉ cần không thụ lý vụ án nào thì anh ấy cũng có thời gian rảnh rỗi.

…

Trước khi Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ra đời, nhìn vào thị trường mai mối ở Ung Thành, nổi tiếng nhất không phải là một công ty mai mối nào đó, mà là một góc mai mối do một số dì khởi xướng vào năm 2012.

Góc mai mối này là góc mai mối của Công viên Nhân dân nằm ở Quảng trường Lương Đình, cầu Cửu Khúc, những cô dì nhiệt tình

đó hoàn toàn làm việc thiện, không thu bất kỳ khoản phí nào, để mọi người có thể có những buổi xem mắt miễn phí tại đây.

Sau hơn mười năm hình thành và phát triển, tên tuổi của góc mai mối trong Công viên Nhân dân đã nổi tiếng khắp Ung Thành, trung bình mỗi cuối tuần có hàng trăm người đến góc mai mối trong công viên, phần lớn là các bậc cha mẹ đến tìm bạn đời cho con cái, còn thanh niên thì hiếm thấy.

Trong mười năm qua, góc mai mối nhỏ trong công viên này đã giúp cho khoảng 400 cặp đôi, đây có thể coi là một công đức vô biên.

Phương thức mai mối của góc mai mối là như thế này, dưới gốc cây lớn buộc một sợi dây thừng màu đỏ, trên sợi dây treo đầy thẻ ghi thông tin mai mối, các thông tin về tình trạng nam nữ có thể kết hôn và các tiêu chuẩn chọn bạn đời.

Nhưng mà, trên thông tin bình thường không đăng ảnh chụp, chỉ để lại số liên lạc, thậm chí có người cũng không để lại số điện thoại, thay vào đó, các bậc cha mẹ trực tiếp ngồi xổm tại chỗ, khi thấy có người dừng lại trước tài liệu đăng ký kết hôn của con mình, họ liền tiến lên trò chuyện cùng người ta.

Chương 1048 - Công Ty Mai Mối Lỗi Thời Bị Áp Đảo (3)

Sau đó nói về hoàn cảnh của con cái, nếu tuổi tác, chiều cao, ngoại hình, học vấn, lương bổng, nhà cửa... những thứ này có thể khớp nhau, họ có thể để lại thông tin liên lạc và giới thiệu con cái với nhau nếu thuận tiện.

Người phụ trách góc mai mối trong Công viên Nhân dân họ Hoàng, bà ấy là một trong những người khởi xướng góc mai mối hơn mười năm trước, bởi vì bà ấy đã quản lý góc mai mối miễn phí hơn mười năm và tích cực mai mối cho các cặp nam nữ tìm hiểu nhau nên uy tín của dì Hoàng trong góc mai mối vẫn rất cao, cùng với một người quản lý khác họ Hoàng, được mọi người trìu mến gọi là dì Hoàng lớn, dì Hoàng nhỏ.

Hôm nay lại là một ngày cuối tuần, dì Hoàng lớn và dì Hoàng nhỏ nhìn không tới hai mươi người trung niên và người già trong góc mai mối, không khỏi thở dài.

Dì Hoàng lớn có chút bất đắc dĩ nói: "Xem ra góc mai mối này sắp trở thành quá khứ rồi!"

Dì Hoàng nhỏ cũng cảm động nói: "Bây giờ ngày càng ít người đến góc mai mối, nếu cứ tiếp tục như vậy, góc mai mối thực sự không cần thiết phải duy trì nữa."

Dì Hoàng lớn nói: “Thật ra, điều này cũng nằm trong dự kiến, Giang đại sư của Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh Phúc mai mối rất giỏi, chỉ với vài nghìn tệ là có thể tìm được đối tượng phù hợp nhất, ai mà không động lòng chứ, sẽ tốt hơn nhiều so với việc đến góc mai mối này để thử vận may.”

Dì Hoàng nhỏ nói: “Đúng vậy, cậu Giang đại sư đó quả thật rất thần kỳ, hay là chúng ta treo một biểu ngữ cho Công ty hôn nhân Hạnh Phúc ở góc mai mối, để những người chưa biết tin tức đến Công ty hôn nhân Hạnh Phúc để tìm đối tượng kết hôn, cũng coi như là sự nỗ lực cuối cùng của chúng ta.”

Dì Hoàng lớn nhìn góc mai mối mà bà đã quản lý hơn mười năm, chậm rãi gật đầu nói: "Được, chúng ta hãy giương cao biểu ngữ, cho dù góc mai mối trở thành quá khứ, chúng ta cũng phải cống hiến sức lực cuối cùng của mình cho mọi người. "

Sau khi cả hai đạt được thỏa thuận, họ đã hành động một cách nhanh chóng.

1 tiếng đồng hồ sau, một biểu ngữ dễ thấy được treo ở góc mai mối của Ung Thành, trên biểu mẫu ghi thế này:

"Kể từ ngày hôm nay, góc mai mối chính thức đóng cửa, nam nữ độc thân có nhu cầu mai mối vui lòng đến Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc cạnh ga tàu, ở đó có những người mai mối lợi hại nhất cả nước, bạn chỉ cần bỏ ra vài nghìn nhân dân tệ để tìm một người phù hợp nhất với bạn.

Để biết thêm chi tiết, vui lòng tra tìm thông tin của Giang đại sư,

ông chủ của Công ty hôn nhân Hạnh Phúc, nếu bạn có bất kỳ thắc mắc nào, vui lòng gọi cho tôi theo số 13xxxxxxxx, dì Hoàng."

Khi dì Hoàng lớn và dì Hoàng nhỏ treo biểu ngữ, góc mai mối có hơn mười người trung niên và người lớn tuổi, sau khi nhìn thấy nội dung trên biểu ngữ, bọn họ đều rất ngạc nhiên, họ không ngờ rằng góc mai mối ở công viên đã được các bậc cha mẹ yêu thích trong nhiều năm qua lại phải đóng cửa như thế này.

Vì vậy, tất cả bọn họ đều đến để hỏi dì Hoàng chuyện gì đang xảy ra.

“Dì Hoàng, góc mai mối này đã tồn tại hơn mười năm rồi, sao đột nhiên lại đóng cửa vậy?"

“Đúng vậy, sao tự dưng lại đóng góc mai mối thế, tôi đang chuẩn bị lại đây nhờ tìm đối tượng phù hợp cho con trai tôi đây này!”

"Dì Hoàng, Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc này là sao vậy?"

“…”

Ngày nay hầu hết các bậc cha mẹ vẫn hay đến góc mai mối đều không biết đến tên của Giang đại sư ở Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, thế là dì Hoàng lớn và dì Hoàng nhỏ, đã giới thiệu cho từng người một.

Sau khi kể lại câu chuyện về kinh nghiệm làm người mai mối của Giang đại sư, hơn chục bậc cha mẹ trung niên và cao tuổi đều nghe đến nỗi sững sờ, họ hiển nhiên không ngờ rằng ở Ung Thành bọn họ lại có một ông mai tài giỏi như vậy.

Cho đến lúc này họ mới hiểu tại sao góc mai mối nổi tiếng trong công viên lại vắng vẻ như vậy, tiếc là trước đó không biết nên đã dại dột đến góc mai mối để tìm đối tượng cho con họ.

Sau khi dì Hoàng lớn và dì Hoàng nhỏ giải thích rõ ràng, từng người đều vội vàng cảm ơn, rồi rời khỏi góc mai mối mà không chút luyến tiếc, đi ngay đến Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc ở bên cạnh nhà ga.

Trong số đó, có nhiều người còn chụp ảnh nội dung của biểu ngữ,

sau đó gửi đến vòng bạn bè trong Wechat.

Việc đóng cửa góc mai mối trong công viên được coi là một sự kiện lớn ở địa phương, và nhiều người cũng chuyển tiếp nó, không mất nhiều thời gian để tin tức này lan truyền khắp Ung Thành.

Góc mai mối trong công viên nổi tiếng hơn mười năm nay đã kết thúc.

…

Cùng với lúc góc mai mối trong công viên đóng cửa, tất cả các công ty mai mối ở Ung Thành đều không thể gồng gánh được nữa và lần lượt đóng cửa, bao gồm cả công ty hôn nhân Giai Duyên đầu tiên ở Ung Thành.

Công ty mai mối Giai Duyên được thành lập vào đầu thế kỷ 21 và đã cắm rễ ở Ung Thành hơn 20 năm, đây là một công ty mai mối tích hợp một trang web mai mối và một công ty mai mối thực tế.

Sau hơn 20 năm hoạt động, dựa vào danh tiếng tốt về nghề mai mối, triển vọng phát triển của Công ty mai mối Giai Duyên vẫn tốt và đã kiếm được rất nhiều tiền cho ông chủ.

Chỉ tiếc là, Công ty môi giới hôn nhân Giai Duyên đã không may mắn khi gặp phải bậc thầy là Giang Phong.

Với sự ra đời của Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, chỉ mất chưa đầy hai năm đã có thể áp đảo hoàn toàn công ty mai mối lỗi thời này.

Chương 1049 - Nỗi Đau Của Người Đàn Ông Trung Niên, Người Sống Không Bằng Một Con Chó

Ông chủ của công ty mai mối Giai Duyên họ Vương, ông chủ Vương năm nay đã hơn 60 tuổi, lúc này đang ngồi trên ghế ông chủ trong văn phòng công ty với vẻ mặt cô độc, khiến người ta có cảm giác anh hùng tuổi xế chiều.

“Cha, cha thật sự định bán công ty sao?” Vương Khánh, con trai của ông chủ Vương hỏi.

Ông chủ Vương thở dài nói: "Con cũng biết tình hình hoạt động của công ty hiện tại, năm trước còn có thể chật vật một chút, năm nay liên tục lỗ vốn, không bán cũng không được."

Vương Khánh lẩm bẩm: "Cha, những năm gần đây, chúng ta không phải là công ty mai mối duy nhất làm ăn thua lỗ, cha có nghĩ rằng chúng ta có thể đoàn kết với những công ty mai mối khác để chống lại Công ty hôn nhân Hạnh Phúc không?"

Ông chủ Vương lắc đầu nói: “Vô ích thôi, vị Giang đại sư này quá lợi hại rồi, có cậu ta ở đó thì không có công ty mai mối nào có thể cạnh tranh lại Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đâu.”

Vương Khánh trầm mặc một lát, lại hỏi: "Cha à, con thấy không cần thiết phải bán công ty, chúng ta không thể cạnh tranh với Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc ở Ung Thành, vậy chúng ta cũng có thể chuyển công ty đến các tỉnh khác, miễn là chúng ta tránh xa Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc, thì chúng ta vẫn còn cơ hội để khôi phục trở lại.

Ông chủ Vương nhìn đứa con trai bất đắc dĩ của mình và giải thích: “Cha cũng đã nghĩ đến điều này rồi, nhưng nếu chúng ta chuyển công ty sang tỉnh khác, chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu, điều này khó khăn hơn nhiều so với khi cha mới thành lập công ty.

Suy cho cùng thì lúc đó cha chỉ thiếu vốn khởi nghiệp, nhưng không có công ty mai mối nào trong toàn thành phố Ung Thành, và việc phát triển kinh doanh của công ty cũng tương đối suôn sẻ khi không có đối thủ cạnh tranh.

Nhưng bây giờ bất kể là thành phố nào cũng không thiếu công ty mai mối, thị phần đã bị những công ty mai mối này phân chia từ lâu, với thực lực của công ty chúng ta, gần như không thể chiến đấu để qua mặt nhiều công ty mai mối như vậy.

Hơn nữa, cha cũng đã ngoài sáu mươi tuổi, cũng không còn tham vọng như ban đầu, dù sao thì công ty đã kiếm được rất nhiều tiền trong những năm qua, đã đến lúc nghỉ hưu và tận hưởng cuộc

sống rồi."

Khi Vương Khánh nghe thấy điều này, anh ấy biết rằng cha mình đã hoàn toàn từ bỏ việc đấu tranh, vì vậy anh ta không thuyết phục ông ấy nữa.

Vì vậy, khi góc mai mối trong công viên đóng cửa, công ty mai mối trước đây từng đứng nhất ở Ung Thành cũng lặng lẽ biến mất trên thị trường mai mối.

Ngay cả công ty mai mối Giai Duyên cũng không thể chống chọi được, huống chi là những công ty mai mối khác, từng công ty một đều đóng cửa.

Kể từ đó, Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc vốn không có đối thủ, bây giờ thậm chí còn không tìm được đồng nghiệp.

Bởi vì không có công ty mai mối thứ hai nào ở Ung Thành nữa.

…

Trong số rất nhiều người trung niên, bao gồm cả tác giả, cảm thấy rằng họ sống không tốt bằng một con chó.

Hiện nay địa vị trong gia đình của những chú cún cưng thực sự ngày càng cao, có rất nhiều người yêu chó, coi cún cưng như con ruột hoặc em ruột của mình, có vô số cách để yêu chó, có thể nói, có vô số cách thức yêu chó xuất hiện, thu hút sự chú ý của nhiều người.

Có những cô gái dạo phố với những chú chó to màu vàng trên lưng.

Khá lắm, qua những bức ảnh do người đi đường chụp được thì con chó to màu vàng đang cưỡi trên lưng cô gái đó nặng ít nhất 10 kg, cô gái dùng hai tay ôm mông con chó, trông thật nực cười.

Ngoài ra còn có một video về hai con chó ngồi kiệu đi lên núi.

Xem đoạn video đó, không biết bao nhiêu người im lặng, người không bằng chó, thật sự không phải chỉ nói suông mà thôi.

Đặc biệt là một Bạch Phú Mỹ nào đó đã đăng lên mạng về cuộc sống xa hoa của chú cún cưng của mình, nhu cầu cơ bản của cuộc sống quá cao, chất lượng cuộc sống của nó thực sự tốt hơn 90% người dân trên thế giới.

Chỉ riêng đồ ăn vặt cho cún cưng cũng có hàng chục loại, mỗi loại đều rất có giá trị, các lọ chất đầy tường, có vẻ như chó đã chán ăn một loại đồ ăn vặt mỗi ngày nên phải có hàng chục loại đồ ăn vặt, vậy nên có hàng chục hương vị để đổi khẩu vị, rất nhiều loại thực phẩm xứng tầm với phòng ăn của hoàng đế.

Sau đó là hàng chục bát cho chó ăn, xếp thành hàng ngay ngắn, nghe nói mỗi bát có giá cả trăm tệ, mỗi bữa ăn nhẹ đều có bát chuyên dụng, đúng là xa xỉ.

Ngoài ra còn có quần áo dành cho thú cưng, thậm chí còn gây sốc hơn, hai dãy tủ chất đầy quần áo, từ váy đến vest, áo khoác dạ trong suốt 4 mùa trong năm, có thể nói rằng có tất cả những gì mà người ta mong đợi tìm thấy, màu sắc và kiểu dáng đa dạng thậm chí còn rực rỡ hơn.

Sau đó là những đồ trang sức như dây chuyền ở lớp dưới của quần áo, chó phải thay quần áo hàng ngày khi ra ngoài và chúng phải đeo những đồ trang sức khác nhau cho từng bộ quần áo.

Cuối cùng là "phòng ngủ" của chó, chắc chắn là kiểu sang trọng. Ga trải giường, gối, mùng màu trắng vừa đơn giản lại trang nhã, có thể thấy chủ nhân cũng rất có gu thẩm mỹ, những chú chó sống ở đây thực sự không cần quá thoải mái.

Chương 1050 - Nỗi Đau Của Người Đàn Ông Trung Niên, Người Sống Không Bằng Một Con Chó (2)

Một con cún cưng có thể sống một cuộc sống xa hoa "sang chảnh" như vậy, khiến hầu hết mọi người phải ngượng ngùng, trong lòng cảm thấy rất mất thể diện.

Hơn nữa, có rất nhiều cô gái ngủ chung giường với những chú chó

cưng của mình...

Không cần nói đến việc yêu chó như vậy là đúng hay sai, dù sao một con chó như vậy thực sự đáng ghen tị, nếu bạn có thể trở thành một con chó như vậy, tôi tin chắc rằng nhiều người sẽ bị cám dỗ thôi đúng không?

Trương Phi Nga là một người yêu chó thực sự, cô ấy khác với những người yêu chó trên mạng, những người làm những việc kinh tởm dưới danh nghĩa yêu chó, cô ấy yêu chó một cách có lý trí.

Trương Phi Nga năm nay 26 tuổi, vì cha mẹ cô ấy bận rộn với công việc nên người bầu bạn cùng cô ấy nhiều nhất từ khi cô ấy còn nhỏ là con chó lớn màu vàng trong nhà.

Chú chó to lớn màu vàng này đã cùng cô lớn lên, mãi cho đến khi cô học cấp 3, nó mới vì già mà chết.

Cô ấy vẫn nhớ như in ngày con chó vàng lớn chết, cô ấy đã khóc cạn nước mắt, cảm giác giống như mất đi một người thân.

Sau khi con chó lớn màu vàng ra đi, cha mẹ cô không nuôi chó nữa.

Mãi đến sau khi tốt nghiệp đại học và đi làm, Trương Phi Nga mới mua một chú Teddy về nuôi.

Đến nay đã 4 năm trôi qua, chú Teddy này đã trở thành một phần không thể tách rời trong cuộc sống của cô, và cô đã phải trả rất nhiều tiền để nuôi chú chó này.

Chưa kể tốn thời gian và tiền bạc, chủ yếu là chuyện tình cảm của cô cũng bị ảnh hưởng, suy cho cùng không phải ai cũng thích chó.

Về điểm này, Trương Phi Nga không vội, cả đời nhất định phải tìm được một người đàn ông cũng yêu chó như mình, cuộc hôn nhân có chung sở thích như vậy mới có thể bền lâu.

Tuy rằng bản thân cô cũng không vội, nhưng cha mẹ cô lại có chút lo lắng, mấy lần giục cô kết hôn nhưng đều không thành, vì vậy cha mẹ cô “ép” cô tới công ty Hôn nhân Hạnh phúc, định mời

Giang đại sư nổi tiếng cả nước ra tay tìm một đối tượng phù hợp cho cô ấy.

…

Công ty môi giới Hôn nhân Hạnh phúc

Trong văn phòng, Giang Phong lắng nghe Trương mẫu giới thiệu về con gái mình.

"Giang đại sư, con gái tôi năm nay 26 tuổi, cao 1 mét 63, dáng người và ngoại hình của con bé thì cậu thấy rồi đó, nó đã có bằng cử nhân và hiện đang làm việc ở công ty xx, lương tháng khoảng 7.000 tệ, cũng không đến nỗi tệ."

Giang Phong nhìn Trương Phi Nga đang ngồi đó lặng lẽ ôm một chú Teddy nhỏ, gật đầu và nói: "Điều kiện cá nhân thực sự tốt, hơn nữa tôi thấy dáng vẻ của chú dì đây thì điều kiện gia đình chắc cũng không tệ nhỉ?"

Trương mẫu khiêm tốn cười: "Cũng tốt hơn người bình thường một chút, trong nhà có nhà có xe, đều mua đầy đủ rồi, tôi và cha nó đều có công việc riêng, thu nhập cũng không tệ."

"Dì thật khiêm tốn, điều kiện này đã tốt hơn rất nhiều người rồi." Nói đến đây, Giang Phong nhìn về phía Trương Phi Nga, hỏi: "Cô Trương, đối với nửa kia cô có yêu cầu gì không?"

Trương Phi Nga sờ vào đầu của chú chó trong tay, nhìn Giang Phong và nói: “Giang đại sư, tôi có hai yêu cầu đối với nửa kia của mình."

Giang Phong nói: “Cô Trương cứ nói đi.”

Trương Phi Nga nói: “Yêu cầu đầu tiên là người đàn ông đó phải thực sự thích chó, đây là quy tắc cứng nhắc để tôi tìm bạn đời."

Giang Phong liếc mắt nhìn chú chó nhỏ trong lòng cô ấy, gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi, yêu cầu thứ hai thì sao?"

Trương Phi Nga nói: "Yêu cầu thứ hai là tính cách tương thích."

Giang Phong nói: "Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng yêu cầu của cô."

“Cảm ơn, thế thì làm phiền Giang đại sư rồi!”

"Không có chi, đây là điều tôi nên làm."

Hai bên trao đổi xã giao, sau đó bổ sung thông tin liên lạc cho nhau, rồi ba người nhà họ Trương mới rời đi.

…

"Tôi thật sự hối hận chết đi được, lúc đó có nhiều người tốt theo đuổi như vậy mà không chọn, mà tôi lại đi chọn anh, cùng anh chịu khổ không nói, còn không thấy hy vọng quay đầu."

"Tôi thực sự mù quáng khi lấy một người như anh với vô số việc nhà và nợ nần chưa trả xong!"

"Tôi thực sự không muốn sống một ngày như thế này!"

“…”

Trong một khu dân cư cách công ty hôn nhân Hạnh Phúc khoảng 1.500 mét, Kim Sơn đang ngồi trên ghế sofa nhìn vợ mình là Vệ U Lan đang vừa lau sàn vừa nói huyên thuyên không ngừng, lần lượt nghe những lời đau lòng đó, não anh ta như muốn nổ tung.

Có một điều phải nói, vợ anh không phải là người lười biếng, cô ấy thực sự rất đảm đang việc nhà, phòng ốc trong nhà luôn sạch sẽ, về ở hai ba năm rồi vẫn như mới.

Cô ấy cũng chăm sóc con cái nhiều hơn, nếu tính tình không đến nỗi tệ thì có lẽ đủ tư cách được đánh giá là một người vợ đảm, một người mẹ tốt.

Nhưng khi làm việc nhà, cô thường có vẻ mặt khó coi, hoặc là mắng mỏ hoặc là phàn nàn trước mặt anh, tóm lại, cô nhất định phải cho anh biết cô không muốn làm những việc nhà này đến mức nào.

Nếu Kim Sơn chỉ im lặng nghe mà không trả lời, đến khi trút được

nỗi uất ức trong lòng, cô ấy sẽ bình thường trở lại. Nếu như anh ta chịu không được mà đáp lại và tranh luận với cô ấy, thì cô ấy nhất định sẽ nóng như lửa đốt, và cô ấy sẽ không dừng lại cho đến khi có một cuộc cãi vã gay gắt.

Điển hình là tính cách làm mọi việc nhưng không thấy hài lòng.

Chương 1051 - Nỗi Đau Của Người Đàn Ông Trung Niên, Người Sống Không Bằng Một Con Chó (3)

Vốn dĩ hôm nay hai người vẫn ổn, nhưng vì một chuyện vặt vãnh mà Vệ U Lan tích tụ mấy ngày nay lại bắt đầu bùng nổ.

Những chuyện như thế này thường xuyên xảy ra, và Kim Sơn thực sự cảm thấy buồn chán đến tột cùng.

Anh ấy đã từng thấy một câu hỏi như vậy trên Internet: "Tại sao nhiều người đàn ông lái xe về nhà mà vẫn ngồi trong xe rất lâu khi họ đến dưới nhà?"

Khi đó, một câu trả lời nhận được lượt like và đánh giá cao là: “Nhiều lúc không muốn xuống xe, vì đó là điểm chia cắt.

Trong xe, một người trầm mặc, hút điếu thuốc, ngẩn người, thân thể này là của bạn. Nhưng khi bạn mở cửa xe, bạn là miếng cơm manh áo hàng ngày, là cha, là con và là chồng, ngoại trừ chính bạn.

Chúng tôi giấu con người thật của mình trong xe.

Mà một khi mở cửa xe đi ra ngoài, cho dù có dở khóc dở cười, cũng chỉ có thể tiếp tục đóng vai mà người ta đặt nhiều kỳ vọng. "

Câu trả lời này thực sự thể hiện sự cay đắng của người đàn ông trung niên, và nó cũng gây được tiếng vang với Kim Sơn.

Giống như Khương Văn nói trong “Tuổi trung niên của chó hoang”: "Tuổi trung niên là tuổi để bán rẻ tiếng cười, bạn không chỉ cần

làm hài lòng người già mà còn phải làm gương tốt cho con cái, còn phải luôn để ý đến sắc mặt của vợ và luôn chiều theo ý sếp.

Người trung niên cứ lo kiếm sống bằng mặt mũi, vé xe, nhà cửa, sau này mới thấy đam mê đối với người trung niên là lãng phí, còn ước mơ là kỷ vật đối với người trung niên, nếu có thể giữ được lòng trung thành, bạn phải làm một kỹ nữ tốt. "

Trương Ái Linh cũng nói trong “Duyên Nửa Đời”: “Đàn ông đến tuổi trung niên thường cảm thấy cô đơn, bởi vì khi anh ta mở mắt ra, xung quanh anh ta đều là những người dựa dẫm vào anh ta, nhưng anh ta lại không có ai để dựa vào."

Là một người đàn ông trung niên bi thảm, Kim Sơn đã đủ mệt mỏi khi gánh trên vai gánh nặng nuôi nấng gia đình, khi về đến nhà anh ta còn phải đối mặt với những lời phàn nàn và mắng nhiếc của vợ, đừng nói cô ấy không muốn sống một ngày như vậy, anh ta cũng không muốn sống một ngày như thế.

Hai người đều có ý định ly hôn, không biết đã đến cục dân chính bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng vì lý do này hay lý do khác mà không ly hôn được.

Hôm nay, Kim Sơn đã chịu đựng đến mức giới hạn, thực sự không muốn chịu đựng thêm nữa, nói với giọng điệu bình tĩnh: “Nếu em thực sự không thể tiếp tục, thì chúng ta hãy ly hôn đi, lần này tôi sẽ không tranh luận với em về bất cứ điều gì nữa, ai nuôi con thì người đó sẽ sở hữu ngôi nhà, điều này có lẽ không thành vấn đề nhỉ? "

Trước đây đã nhiều lần đến cục dân chính để ly hôn nhưng cuối cùng vẫn không ly hôn, chủ yếu là vì ba nguyên nhân chính:

Thứ nhất, thời hạn tạm hoãn ly hôn.

Trong luật hôn nhân mới có quy định thời hạn hoãn ly hôn là một tháng, nếu muốn ly hôn thì trước tiên phải nộp đơn ly hôn, sau khi hết thời gian chờ đợi một tháng là có thể thực hiện thủ tục ly hôn.

Mục đích của luật hôn nhân này là để bảo vệ những cặp vợ chồng ly hôn do bốc đồng và cho họ cơ hội nối lại hôn nhân. Hiệu ứng

vẫn còn, trước đây Jinshan và Wei Youlan đã nhiều lần đến Cục Dân chính, nhưng họ không rời đi vì thời gian nghỉ phép một tháng. Cũng có hiệu quả, trước đó, Kim Sơn và Vệ U Lan đã nhiều lần đến Cục dân chính, nhưng đều chỉ vì thời gian tạm hoãn một tháng mà không ly hôn nữa.

Thứ hai, tranh chấp quyền nuôi con.

Kim Sơn và Vệ U Lan có một cô con gái, cô con gái năm nay đã tám tuổi, sắp vào lớp hai tiểu học, cả hai đều muốn giành quyền nuôi con gái, hai bên đều không chịu nhượng bộ, không đi theo con đường kiện tụng ly hôn, tất nhiên không thể ly hôn.

Thứ ba, quyền sở hữu căn nhà.

Hai vợ chồng họ vì để con mình được đi học ở tỉnh lỵ này, cho dù kinh tế không cho phép, hai người cũng đã nhắm mắt mua căn nhà này và mắc một khoản nợ lớn, đây là một trong những lý do khiến Vệ U Lan thường xuyên phàn nàn.

Họ đều là những người biết điều cần thiết hàng ngày, và không ai có ý nghĩ rời khỏi nhà, vì vậy cả hai luôn xảy ra tranh chấp về việc chia nhà như thế nào sau khi ly hôn.

Thông thường mà nói, căn nhà nên được bán đi, sau đó trả hết nợ, số tiền còn lại nên được chia đều cho cả hai.

Nhưng hai vợ chồng cũng nghĩ đến con gái, nếu như bán nhà thì sau khi con gái tốt nghiệp tiểu học sẽ đi học ở đâu? Đâu thể nào đưa nó về quê hương của họ để đi học nhỉ?

Còn nếu không bán nhà đi thì bên giành được nhà cũng không có tiền trợ cấp cho bên còn lại.

Đây là lý do chính khiến Kim Sơn và Vệ U Lan luôn muốn ly hôn nhưng không thành.

Nhưng bây giờ, trong lòng Kim Sơn thực sự mệt mỏi rồi, anh ấy không muốn lo lắng về điều đó nữa, nếu anh ấy đã không thể tiếp tục sống như vậy, thì hãy kết thúc nó càng sớm càng tốt, miễn cưỡng ở bên nhau cũng chẳng khác nào hành hạ nhau.

Vệ U Lan đang tức giận, cũng không quan tâm Kim Sơn nghĩ gì, lập tức trả lời: “Được, đây là lời anh nói nha, con gái thuộc về tôi, căn nhà cũng thuộc về tôi, và anh cũng phải chu cấp tiền cho con, nếu anh đồng ý thì anh hãy thu dọn đồ đạc và rời đi sau khi làm thủ tục ly hôn xong.”

Kim Sơn không có ý định tranh cãi với cô ta, đứng dậy nói: "Cứ như vậy đi, nhân tiện bây giờ cục dân chính chưa đóng cửa, chúng ta mau đi làm thủ tục đi!"

Không chần chừ thêm nữa, Vệ U Lan ném cây lau nhà xuống và trở về phòng lấy sổ hộ khẩu và chứng minh thư, sau đó họ đến Cục Dân chính một cách quen thuộc.

Chương 1052 - Giang Đại Sư Đã Phong Thần Trong Ngành Môi Giới Hôn Nhân

Tỉnh thành tỉnh Quế.

Quảng trường Triều Dương.

Hoàng Linh Vi và chị chồng Giang Tuyết tay nắm tay đi dạo phố. Hai người phụ nữ hiện tại đang cùng mang thai, Giang Phong không yên lòng các nàng, liền để hai bảo tiêu Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng đi theo bảo hộ.

Không thể không nói, sở thích dạo phố của phụ nữ đúng là một bí mật. Bọn họ không phân tuổi tác lớn nhỏ, không phân giàu nghèo, không nói trình độ văn hóa, lúc vui vẻ muốn đi dạo, lúc thương tâm cũng muốn đi dạo. Bọn họ tốp năm tốp ba, đi cùng bạn trai hoặc là đi một mình, có lúc thắng lợi trở về, có lúc tay không trở về…

Cho dù có mua được món đồ mà mình yêu thích hay không, các nàng đều có thể đi dạo một cách vui vẻ hớn hở, quên cả trời đất, loại tinh thần không sợ khổ không sợ mệt kia thật sự làm cho đàn ông cảm thấy choáng váng.

Phụ nữa dạo phố, mấu chốt ở chỗ "Đi dạo".

Cái gọi là "Đi dạo", ý nghĩ bên trong Hán ngữ chính là: Nhàn du, du lãm, ra ngoài tản bộ các loại."Trong chữ Đi dạo" có chữ "Cuồng", sự yêu thích của phụ nữ đối với dạo phố đã gần như điên cuồng, giống như sự yêu thích của đàn ông đối với DOTA, World Cup vậy.

Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết không tính là phụ nữ đặc biệt thích dạo phố, không giống những phụ nữ khác mỗi ngày đều muốn ra ngoài đi dạo, các nàng là thỉnh thoảng mới ra ngoài đi dạo một lần.

Việc dạo phố này giống như đi siêu thị, trước khi không đi thì hình như không có gì muốn mua, nhưng mà sau khi đến đây nhìn thấy vật thật lại cảm thấy cái này muốn mua cái kia cũng cần mua, bất tri bất giác đã mua một túi lớn.

Hoàng Linh Vi và chị chồng Giang Tuyết cũng giống vậy, vốn chỉ định ra ngoài đi dạo một vòng, nhưng mà mới đi dạo chưa được một tiếng đồng hồ, trên tay hai bảo tiêu đã có mấy cái túi mua sắm rồi.

Sau khi đi ra ngoài từ cửa hàng quần áo nào đó, Hoàng Linh Vi liền hỏi: "Chị, chị có mệt mỏi hay không?"

Sắc mặt Giang Tuyết hồng nhuận, tâm tình cực tốt trả lời: "Không có đâu, Vi Vi có mệt không?"

Hoàng Linh Vi cười nói: "Em cũng không có mệt mỏi, vậy chúng ta sang bên Wanda dạo một vòng đi, sau đó lại về nhà ăn cơm trưa?"

Giang Tuyết gật đầu nói: "Được, chị không có vấn đề gì."

"Vậy thì đi thôi!"

"Ừm!"

…

Hai mươi phút sau.

Đoàn người Hoàng Linh Vi đi tới một cửa hàng LV ở tầng một của quảng trường Wanda.

Nhan sắc của Hoàng Linh Vi đẹp hơn rất nhiều nữ minh tinh, là một bạch phú mỹ chân chính, dù biến thành một người phụ nữ mang thai thì cỗ khí chất trên người cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể sánh được. Cho dù là người bình thường đều có thể nhìn ra thân phận của nàng không đơn giản, chớ nói chi là những nhân viên của cửa hàng LV có thể xưng là Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Mặc dù xuất thân của Giang Tuyết không tốt, nhưng trong hai năm qua, dưới sự dẫn dắt của em trai nhà mình, kiếm được tài phù mà phần lớn người cả một đời đều không kiếm được.

Người chỉ cần có tiền thì lực lượng tự nhiên sung túc.

Cộng với bên cạnh hai người còn có hai "Trợ lý" đi theo hỗ trợ xách đồ, loại khách hàng có tiềm lực to lớn như này đương nhiên là vô cùng được hoan nghênh.

Cho nên sau khi hai người tiến vào cửa hàng LV liền hưởng thụ sự phục vụ thân mật của nữ nhân viên cửa hàng.

Trước khi Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết vào cửa hàng đã có hai vị khách một nam một ở trong cửa hàng. Hai vị khách kia chắc là đi cùng nhau, nam tướng mạo bình thường, dáng vẻ khoảng tầm bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi. Nữ trẻ tuổi xinh đẹp, nhìn dáng vẻ chắc là không quá hai mươi lăm tuổi.

Lúc này, cô gái xinh đẹp kia đang ôm chặt cánh tay của người đàn ông, uốn qua uốn lại làm nũng, dường như là muốn để người đàn ông giúp nàng mua một cái túi xách nào đó.

Một hàng bốn người Hoàng Linh Vi đều đoán được đại khái quan hệ giữa bọn họ. Nhưng mà loại chuyện này không tới lượt các nàng đi quản, chỉ là nhìn thoáng qua, liền không có chú ý quá nhiều.

Nhưng mà, không đến mấy phút, ngay tại lúc Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết tụ tập cùng một chỗ để thảo luận nên mua cái túi xách nào, bỗng nhiên có một đám phụ nữ kích động xông vào từ bên ngoài.

Ánh mắt của Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng đang xách đồ bỗng ngừng lại, hai người nhanh chóng xê dịch bước chân, ngăn ở trước mặt Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết.

Nhưng mà, các nàng lập tức phát hiện, đám người kia hướng về phía đôi nam nữ trong cửa hàng.

"Trương Đại Sơn, cái đồ lòng lang dạ sói này, lần này cuối cùng tôi cũng bắt được các người? Các chị em, đè con tiểu tam này lại giúp tôi. Tôi muốn cởi bỏ toàn bộ quần áo của cô ta, tôi hôm nay muốn giúp cô ta dương danh, để nhân dân cả nước đều biết con tiểu tam này câu dẫn người có gia đình."

Người nói chuyện là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, toàn thân đeo đầy vàng bạc, vừa nhìn là biết chính là loại phú bà có tiền, nhan sắc cũng coi như tạm được, chỉ là dáng người có chút béo. Từ lời nói liền có thể nghe được, người phụ nữ trung niên chắc là vợ. Vẻ mặt của nàng lúc này rất kích động, sau khi mắng cho người đàn ông tên là Trương Đại Sơn kia một trận, liền nhắm hỏa lực vào ngay cô gái xinh đẹp trẻ trung bên người Trương Đại Sơn.

Đám chị em của người phụ nữ trung niên kia đều không phiền phức, nghe người phụ nữ trung niên vừa nói như thế, liền có hai chị em đánh về phía người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, còn có một người chị em lấy điện thoại di động ra, bắt đầu quay chụp video.

Chương 1053 - Giang Đại Sư Đã Phong Thần Trong Ngành Môi Giới Hôn Nhân (2)

Người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp chưa từng thấy qua loại trận thế này, bị dọa cho trực tiếp khóc: "Các người đừng làm loạn, các người làm như vậy là phạm pháp đó biết sao? Trương Đại Sơn, anh nhanh cứu em!"

Trương Đại Sơn lúc này cũng là tâm loạn như ma, trên đời này có rất nhiều đàn ông ngoại tình, nhưng chắc hẳn là không có mấy người có thể giữ vững sự bình tĩnh lúc bị vợ bắt gian tại, trừ phi hắn đã chuẩn bị sẵn để ly hôn, đã không còn quan tâm tới cái nhà này nữa.

Mặc dù Trương Đại Sơn không còn tha thiết với vợ giống như lúc trước, nhưng không có nghĩa là hắn muốn ly hôn. Người bình thường ly hôn nhiều lắm chính là tổn thương đến đứa nhỏ, mà gia đình giống như bọn họ ly hôn, sẽ không chỉ khiến con cái tổn thương, mà sự nghiệp của hắn cũng sẽ bị trọng thương. Đây cũng không phải là chuyện đùa.

Tại lúc tiểu tam trốn ra phía sau lưng hắn, Trương Đại Sơn theo bản năng đưa tay ra ngăn cản hai người chị em của vợ mình, sau đó nhìn về phía vợ mình, hạ giọng nói: "Đừng làm rộn, có chuyện gì chúng ta về nhà lại nói."

Người phụ nữ trung niên cười lạnh nói: "Ai mẹ nó về nhà lại nói với anh. Anh lập tức cút ngay cho lão nương, chờ tôi thu thập xong con nhỏ tiểu tam này thì sẽ thu thập anh. Nếu như anh còn dám che chở cho cô ta, tôi đảm bảo sẽ cho anh biết tại sao bông hoa lại đỏ như vậy."

Trương Đại Sơn nghe vậy thì sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, cô gái trẻ xinh đẹp lại càng trở nên thất sắc, trốn ở sau lưng Trương Đại Sơn, gắt gao nắm chặt quần áo của hắn, sợ Trương Đại Sơn giao nanggf ra.

Những lời này nghe thì rất dài dòng, thật ra cũng chỉ là chuyện

trong mười mấy giây đồng ngắn ngủi.

Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết không nghĩ tới hôm nay ra ngoài dạo phố vậy mà gặp được chuyện vợ dẫn người đi bắt gian tiểu tam như này, không khỏi liếc nhau một cái, sau đó dưới sự che chở của hai vị bảo tiêu, an tĩnh đợi ở một bên ăn dưa.

Lúc này, đám nhân viên cửa hàng LV cũng hiểu rõ nguyên do trong đó. Các nàng cũng cảm thấy nhức đầu, loại chuyện này là khó xử lý nhất, chỉ có thể kiên trì tới khuyên nhủ: "Chư vị quý khách xin tỉnh táo một chút, có chuyện gì thì bình tĩnh nói chuyện, không nên đánh chửi ở trong cửa hàng, cảm ơn!"

Trương Đại Sơn nghe vậy thì phụ họa theo: "Đúng vậy, không nên đánh chửi ở trong cửa hàng của người ta, chờ về nhà anh nhất định sẽ cho em một đáp án hài lòng, được chưa?"

Người phụ nữ trung niên cười lạnh lần nữa rồi nói: "Trương Đại Sơn, bà đây đã ngủ của anh hai mươi năm, còn không hiểu rõ anh sao. Tôi đếm đến ba, nếu anh lại không tránh ra thì tôi sẽ khiến cho anh leo lên bản tin tức của ngày hôm nay."

Nói xong, người phụ nữ trung niên liền bắt đầu đếm.

Trương Đại Sơn thấy thế thì cắn răng một cái, nói thật nhanh: "Em chạy mau, anh ngăn bọn họ lại."

Trương Đại Sơn vừa nói chuyện vừa lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy tay vợ mình và một người chị em của nàng, cũng lợi dụng vị trí của hai người để chặn lại mấy người kia.

Bốn người, Trương Đại Sơn nháy mắt ngăn cản được ba người, chỉ còn lại người cầm điện thoại di động quay chụp thì không có ngăn, chỉ cần cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia phản ứng đủ nhanh, có lẽ có thể thoát khỏi tràng Tu La này.

Có thể nói, trong thời gian ngắn mà làm được như vậy, Trương Đại Sơn đã tận lực rồi. Hắn đúng là đã cố hết sức để sáng tạo điều kiện cho tiểu tam kia chạy trốn.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, trong lúc Trương Đại Sơn vội vã không có cân nhắc đến chuyện tiểu tam xinh đẹp của hắn đi

giày cao gót.

Cho dù phản ứng của nàng vô cùng rất nhanh, nhưng vừa chạy được mấy bước, nàng đã bị giày cao gót kéo chân.

Tục ngữ nói ‘sai một ly, đi ngàn dặm’, vừa rồi bị giày cao gót kéo chân, đã để nàng bỏ cơ hội lỡ tốt nhất để chạy trốn, bị người phụ nữ cầm điện thoại di động quay video cản lại.

Vợ của Trương Đại Sơn cũng không phải ăn chay, sau khi kịp phản ứng lại thì lửa giận ngút trời. Nàng cắn thẳng vào tay của Trương Đại Sơn, chờ hắn bị đau buông ra, nàng mới nhào về phía tiểu tam kia, lập tức xô ngã đối phương xuống đất.

Hai người chị em còn lại cũng đuổi theo, gắt gao đè tiểu tam kia xuống đất.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, vừa rồi hai bên còn đang giằng co, trong chớp mắt tiểu tam xinh đẹp kia đã bị đè trên mặt đất, khiến quần chúng ăn dưa như Hoàng Linh Vi cảm thấy ăn no thỏa mãn.

Mặc dù đám nữ nhân viên cửa hàng cũng đang ăn dưa, nhưng vì chức trách nên vẫn phải lên tiếng khuyên nhủ: "Chư vị quý khách, xin tỉnh táo một chút!"

Người phụ nữ trung niên đã khống chế được cục diện, lúc này mới nói: "Các chị em, không cần phải gây chuyện ở trong cửa hàng của người ta, chúng ta kéo con tiểu tam này ra ngoài quảng trường đi, đúng lúc người nơi đó nhiều, lột sạch khiến cho cô ta được vang danh."

Tiểu tam xinh đẹp sợ hãi hô lớn: "Các người đây là đang phạm pháp, phải ngồi tù."

Người phụ nữ trung niên vừa cùng đám chị em kéo tiểu tam ra bên ngoài, vừa cười lạnh nói: "Cho dù phải ngồi tù, tôi hôm nay cũng phải để nhân dân cả nước biết đến cô."

Tiểu tam xinh đẹp chỉ có thể cầu cứu Trương Đại Sơn, không ngừng cầu hắn ra tay.

Trương Đại Sơn cũng rất muốn ra tay cứu nàng, nhưng nhìn vợ

mình bày ra dáng vẻ ‘nếu như anh dám ra tay thì bà đây sẽ chơi với anh tới cùng’, hắn liền cảm thấy túng!

Lấy thân phận của vợ chồng bọn họ, nếu như ra tay đánh nhau trước mặt mọi người chỉ vì một tiểu tam, rồi bị người ta đăng video lên mạng thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chương 1054 - Giang Đại Sư Đã Phong Thần Trong Ngành Môi Giới Hôn Nhân (3)

Không bao lâu sau, người phụ nữ trung niên đã cùng với chị em của mình kéo tiểu tam ra ngoài quảng trường có người đến người đi đông đúc. Chỉ hơn một phút đồng hồ ngắn ngủi, người vây xem đã cao đến hơn trăm người.

Một hàng bốn người Hoàng Linh Vi đương nhiên cũng ở trong đó.

Còn về Trương Đại Sơn thì đã nhân cơ hội chạy đi. Hắn ở lại nơi này cũng không giúp được gì cho tiểu tam, còn có thể bị người ta quay video tung lên mạng, còn không bằng rời đi.

Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết cũng đang lo lắng không biết có nên ra mặt quản chuyện này hay không. Xét theo mọi chuyện xảy ra trước mắt, nhất định là người vợ kia chiếm lý. Nhưng có lý cũng không thể lột sạch quần áo của người ta ở trước mặt mọi người được, có chút quá đáng. Sau khi bị đưa lên trên mạng thì sau này người ta còn làm người như thế nào nữa!

Hơn nữa, mấy chuyện như ngoại tình này, một bàn tay đập không vang, trách nhiệm cũng không thể đổ hết cho tiểu tam được.

Nhưng nếu như nhúng tay quản chuyện này, sợ rằng trong mắt người vợ kia, các nàng là đang giúp tiểu tam kia. Nhưng trên thực tế thì các nàng đều rất chán ghét tiểu tam, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, ở cùng một chỗ với người có gia đình chính là sai trái.

Ngay tại lúc Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết đang do dự, người phụ nữ trung niên đã bắt đầu ra tay cởi quần áo của tiểu tam.

Quần chúng vây xem có hơn trăm người, đều hứng thú bừng bừng quan sát. Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết thậm chí còn chứng kiến không ít người đàn ông lộ ra ánh mắt dâm dục, cả đám đều lấy điện thoại di động ra quay chụp video.

Thấy cảnh này, Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết đều hạ quyết tâm muốn quản chuyện này một chút. Các nàng đều không thể ngồi nhìn loại chuyện này xảy ra ở trước mặt mình được.

"Chị gái này, xin dừng tay." Vào lúc người phụ nữ trung niên cởi quần áo của tiểu tam xinh đẹp để lộ ra nội y màu đỏ bên trong, Hoàng Linh Vi liền nhịn không được mà lên tiếng.

Người phụ nữ trung niên đang chuẩn bị cởi váy của tiểu tam, nghe vậy thì nhìn về phía Hoàng Linh Vi, nhận ra đối phương là khách hàng ở trong cửa hàng LV. Nàng dù sao cũng là người có tiền, liếc mắt cũng có thể thấy được thân phận của người phụ nữ mang thai xinh đẹp này không đơn giản.

Bởi vậy, cho dù là đang tức giận, người phụ nữ trung niên cũng không có mất đi lý trí, mà là cố gắng nhẹ giọng hỏi: "Cô muốn nói chuyện giúp tiểu tam này?"

Hoàng Linh Vi nói: "Chị à, tôi đã nhìn mọi chuyện xảy ra ở trong mắt. Tôi rất chán ghét mấy tiểu tam phá hỏng gia đình người khác. Nhưng mà tục ngữ nói một cây làm chẳng nên non, chồng chị cũng phải gánh chịu một nửa trách nhiệm. Nếu như chị thật sự tức giận muốn ra tay, có thể đổi sang phương thức khác. Mọi người đều là phụ nữ, tôi thật sự không đồng ý chuyện chị dùng loại phương thức này để xả giận."

Giang Tuyết cũng đứng ra lên tiếng ủng hộ: "Đúng vậy, chị à, dùng loại phương thức này xả giận đúng là rất thống khoái, nhưng ảnh hưởng thật sự là không tốt chút nào, hi vọng chị nghĩ lại."

Sau khi Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết dẫn đầu lên tiếng, mấy người phụ nữ vốn không muốn lẫn vào chuyện này, đều ào ào lên tiếng khuyên nhủ người phụ nữ trung niên không nên vọng động.

Vốn có không ít nam nhân đều đang ôm tâm tư nhìn một lần cho thỏa tâm, thậm chí còn mong chờ người phụ nữ trung niên lột

sạch quần áo của tiểu tam kia, bọn hắn có thể quay chụp video đối với một số bộ phận mấu chốt. Đến lúc đó, những video này có thể được lưu giữ, có thể khiến bọn họ luyện tập tay nghề một khoảng thời gian.

Nhưng mà, hiện tại có người phụ nữ dẫn đầu ngăn cản chuyện này, hơn nữa người dẫn đầu lên tiếng còn xinh đẹp hơn nhiều nữ minh tinh, đàn ông đều sẽ theo bản năng mà thể hiện ra mặt tốt nhất của mình ở trước mặt mỹ nữ.

Thế là, đám đàn ông vốn có chút suy nghĩ bẩn thỉu trong lòng, lúc này đều ra vẻ đàng hoàng lên tiếng, ngươi một lời ta một câu khuyên nhủ người phụ nữ trung niên.

Không thể không nói, bất kể là thời đại nào, bất kể là trường hợp nào, bất kể là thân phận gì, chỉ cần là người có đầu óc bình thường đều không muốn đi ngược lại ý kiến chung của nhiều người.

Mắt thấy mọi người vây xem bắt đầu lên tiếng, người phụ nữ trung niên và chị em của nàng liếc nhau một cái, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, gật đầu nói: "Được, vậy tôi sẽ nghe mọi người, đổi phương thức xả giận, thật sự là tiện nghi cho con tiểu tam này rồi!"

Tiểu tam xinh đẹp kia nghe vậy thì thầm thở ra một hơi, nhìn Hoàng Linh Vi với một ánh mắt cảm kích.

Giang Tuyết thấy người phụ nữ trung niên tiếp nhận đề nghị của các nàng, liền lên tiếng: "Chị à, em là người làm mối của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, chắc hẳn ở đây có không ít người biết đến Giang đại sư của phòng môi giới chúng tôi. Giang đại sư không chỉ am hiểu làm mai mối, cũng rất hiểu về việc hòa giải hôn nhân. Nếu như chị có cần thì có thể đến phòng môi giới hôn nhân chúng em, tin tưởng sẽ không khiến cho chị thất vọng."

Nghe Giang Tuyết nhắc tới Giang đại sư của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, không ít người biết chuyện đều khen không dứt miệng, Giang đại sư đã phong thần trong nghề môi giới hôn nhân này rồi.

Người phụ nữ trung niên hiển nhiên cũng biết Giang đại sư, nghe vậy thì gật đầu nói: "Cảm ơn đã nhắc nhở, nếu có cần thì tôi sẽ đích thân đến nhà bái phỏng Giang đại sư."

Nói xong, người phụ nữ trung niên liền cùng đám chị em "Áp giải" tiểu tam rời khỏi quảng trường. Phía sau muốn giải quyết như thế nào chính là chuyện của bọn họ, mấy người Hoàng Linh Vi cũng không tiện nói nhiều.

Chờ người trong cuộc rời đi, chuyện xảy ra ở nơi này lập tức được truyền đi ở trên mạng.

Hoàng Linh Vi và Giang Tuyết thấy chuyện đã xong, cũng không có hứng thú tiếp tục dạo phố nữa, liền cùng hai vị bảo tiêu lên đường hồi phủ.

Chương 1055 - Chỉ Như Này?

Giữa trưa.

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Trên bàn ăn, Hoàng Linh Vi sinh động thuật lại chuyện xảy ra tại Wanda hôm nay, chuyện vợ chính thu thập tiểu tam luôn là chủ đề thú vị. Tất cả mọi người đều nghe một cách say sưa.

Giang Phong nghe vợ kể xong thì khen: "Vi Vi, em và chị lên tiếng ngăn cản là đúng, lột sạch quần áo người ta ở trước mặt mọi người, sau quay video phát tán lên mạng đúng là có chút quá đáng. Mấy chuyện tiểu tam phá hư gia đình người khác đúng là rất đáng ghét, nhưng giống như em và chị gái nói, loại chuyện này một bàn tay đập không vang, nguyên nhân chủ yếu vẫn nằm ở trên người đàn ông kia."

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Em cũng cho là như vậy, tiểu tam nhiều lắm là chịu ba phần trách nhiệm, bảy phần trong đó là ở trên người đàn ông kia."

Giang Tuyết liếc nhìn Khúc Văn Hoa một cái, như cười như không mà nói: "Có một số người đàn ông không biết tự ái, gia đình đang

hạnh phúc lại muốn đi chơi đùa lung tung. Có một số người tuyệt đối đừng học cái này, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng nha!"

Khúc Văn Hoa toát mồ hôi nói: "Vợ à, em không cần phải nhắc khéo anh như vậy, chỉ dựa vào khả năng tính toán của em vợ thôi, anh có mấy cái đầu mà dám học mấy cái này chứ."

Giang Tuyết khẽ nói: "Tin rằng anh cũng không dám."

Giang Phong cười nói tiếp: "Chị cũng đừng bắt nạt anh rể nữa. Hắn hiện tại chỉ thiếu việc xem chị như tổ nãi nãi mà cúng bái thôi."

Khúc Văn Hoa nói: "Vẫn là em vợ hiểu cho anh!"

Đám người nghe vậy thì không khỏi cười ra tiếng.

…

Cùng lúc đó.

Trong một căn phòng xa hoa của một khách sạn năm sao nào đó, Trương Đại Sơn thừa cơ chạy đi trước đó đang đàm phán với vợ, còn tiểu tam xinh đẹp kia thì đợi ở trong một phòng khác, bị đám chị em của vợ hắn trông giữ.

Trương Đại Sơn cảm thấy mình đúng là đủ xui xẻo, lấy danh nghĩa công tác mang theo tình nhân tới tỉnh Quế vậy mà cũng bị vợ mình ngàn dặm xa xôi chạy tới bắt gian, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Hắn hiện tại cũng đã hiểu rõ, vợ hắn đã nghi ngờ hắn từ sớm rồi, cho nên mới sẽ mang theo đám chị em tốt ngàn dặm xa xôi chạy tới bắt gian.

Lý Phượng Trân nhìn chồng mình trầm mặc không nói gì, trầm mặt hỏi: "Trương Đại Sơn, anh đừng giả câm giả điếc nữa, mau nói xem anh dự định giải quyết chuyện này như thế nào?"

Trương Đại Sơn bị bắt được nhược điểm, lực lượng không đủ, chỉ có thể ăn nói khép nép: "A Trân, anh biết rõ việc này là anh không đúng, anh sẽ cắt đứt với cô ấy, trở về sinh sống thật tốt với em."

Lý Phượng Trân liếc xéo hắn: "Chỉ như này?"

Trương Đại Sơn biết không ra chút máu là không thể nào, cắn răng nói: "Mặt khác, anh sẽ chuyển 10% cổ phần công ty cho em, hi vọng có thể bỏ qua việc này, không cần níu lấy không thả nữa."

Lý Phượng Trân giễu cợt nói: "10% cổ phần công ty đã muốn đuổi tôi?"

Trương Đại Sơn giải thích: "A Trân, 10% cổ phần đã không ít, sau khi chuyển cho em thì cổ phần của em đã vượt qua anh, nhảy lên trở thành cổ đông đứng đầu công ty rồi."

Lý Phượng Trân thản nhiên nói: "Để 10% cổ phần lại cho anh, chuyển toàn bộ cổ phần còn lại cho tôi, tôi sẽ giữ lại chuyện bỏ phiếu cho anh, như này cũng không ảnh hưởng đến việc anh khống chế công ty."

Sắc mặt Trương Đại Sơn khó coi, nói: "A Trân, không cần ác như vậy chứ?"

Lý Phượng Trân cười lạnh nói: "Đây chính là vì lưu lại cho anh một bài học khắc sâu. Tôi làm như vậy thật ra đã rất nhân từ rồi, nếu như không phải bởi vì nể mặt con trai thì 10% cổ phần tôi đều không muốn để lại cho anh. Nếu như anh không muốn, vậy thì chúng ta gặp nhau trên tòa án đi!"

Suy nghĩ của Trương Đại Sơn lập tức thay đổi, chuyển cổ phần cho vợ mình cũng không có vấn đề gì lớn, dù sao quyền bỏ phiếu cổ phần còn nằm trên tay hắn, không ảnh hưởng đến việc hắn khống chế công ty.

Hơn nữa, vợ hắn cổ phần, cuối cùng cũng sẽ lưu cho con của bọn họ, không lỗ.

Nhưng mà, vì để phòng vạn nhất, hắn cảm thấy vẫn nên trực tiếp chuyển cho con trai thì an tâm hơn. Mong rằng vợ hắn sẽ không có dị nghị gì đối với đề nghị này.

Nghĩ tới đây, Trương Đại Sơn liền đề nghị: "A Trân, dù sao tất cả mọi thứ của chúng ta cuối cùng đều sẽ để lại cho con trai của chúng ta, không bằng anh trực tiếp chuyển cổ phần cho con trai!"

Lý Phượng Trân đương nhiên là hiểu ý của hắn, đơn giản là sợ nàng cũng có người bên ngoài giống như hắn, cuối cùng tiện nghi cho người khác Nàng cũng không có vạch trần lòng dạ nhỏ mọn của hắn, dù sao chỉ cần không để cổ phần lại trên tay hắn là được. Nàng đồng ý chuyện chuyển cổ phần cho con trai nhà mình.

Bởi vậy, nàng không có quá nhiều do dự, liền gật đầu nói: "Được, vậy thì chuyển cho con trai."

Trương Đại Sơn nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, nói: "Không có vấn đề gì thì thả người ta ra đi!"

Lý Phượng Trân nhìn hắn với ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu: "Trương Đại Sơn, ngoại tình bị tôi bắt được, anh chuyển cổ phần cho con trai, vừa muốn dùng việc này để lừa gạt tôi sao? Anh đang suy nghĩ chuyện tốt gì đó?"

Sắc mặt Trương Đại Sơn tối đen, hỏi: "Vậy em còn muốn thế nào?"

Chương 1056 - Chỉ Như Này? (2)

Lý Phượng Trân chậm rãi nói: "Đầu tiên, giao toàn bộ tiền mặt của anh cho tôi, lúc cần dùng tiền thì anh lại nói với tôi, chỉ cần là dùng để làm chuyện chính thì tôi đương nhiên sẽ đưa cho anh, tránh việc anh lại giấu tôi dùng số tiền kia đi nuôi tiểu tam. Anh đồng ý với chuyện này chứ?"

Trương Đại Sơn nghe vậy thì tức giận nói: "Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, một người đàn ông sao có thể không có đồng nào trong người được, lúc cần dùng ít tiền còn phải đưa tay xin vợ, sống như thế còn sống để làm gì?"

Lý Phượng Trân thản nhiên nói: "Tôi mỗi tháng sẽ đưa cho anh một khoản tiền sinh hoạt nhất định, chỉ cần anh không lấy ra nuôi tình nhân thì số tiền kia đủ cho anh tiêu xài."

Trương Đại Sơn lắc đầu giống như là trống bỏi, quả quyết từ chối: "A Trân, em theo anh đã hai mươi năm, chắc phải biết tính cách của anh. Anh tuyệt đối sẽ không đồng ý với điều kiện này. Anh đồng ý với em sau này sẽ không còn liên quan gì đến những người

phụ nữ khác nữa, em đổi điều kiện khác đi!"

Lý Phượng Trân cười lạnh liên tục: "Không chịu nộp tiền lên, anh có thể cho tôi lời giải thích như thế nào đây? Không cần nói mấy lời cam đoan sau này không qua lại với mấy người phụ nữ khác với tôi làm gì, có lần giáo huấn này, anh cho rằng tôi sẽ còn tin tưởng lời hứa miệng của anh nữa sao?"

Trương Đại Sơn biết nếu mình không lấy ra chút thành ý thì sẽ không đả động được vợ, liền nhẫn tâm nói: "Sau khi này điện thoại di động của anh sẽ không đặt mật khẩu, em có thể xem xét bất cứ lúc nào, như này thì em yên tâm rồi đúng không?"

Lý Phượng Trân liếc mắt nhìn hắn thật sâu, nói: "Điều kiện này quả thật có chút thành ý, nhưng mà cũng chỉ tăng thêm được một chút lòng tin của tôi đối với anh mà thôi. Anh bây giờ nuôi tình nhân bị tôi bắt được, chỉ dựa vào điều kiện này mà muốn tôi bỏ qua, đó là chuyện không thể nào."

Trương Đại Sơn cau mày nói: "Em còn có gì yêu cầu gì, cùng nhau nói ra đi!"

Lý Phượng Trân hỏi: "Cắt đứt quan hệ với tiểu tam, chuyển nhượng cổ phần và mở điện thoại di động đối với tôi, anh đều có thể làm được những chuyện này đúng không?"

Trương Đại Sơn gật đầu nói: "Có thể làm được."

Lý Phượng Trân thản nhiên nói: "Nể mặt con của chúng ta, tôi có thể cho anh một cơ hội sửa sai và bắt đầu lại, ngoại trừ mấy chuyện phái trên, anh chỉ cần làm được hai chuyện nữa thì tôi sẽ bỏ qua chuyện anh nuôi tình nhân."

Ánh mắt Trương Đại Sơn sáng lên, nói: "Ừm, em nói đi, chỉ cần anh có thể làm được thì tuyệt không hai lời."

Lý Phượng Trân nhìn hắn rồi nói: "Chuyện thứ nhất, tôi có thể không tịch thu tiền mặt của anh, nhưng tôi cần xem xét giấy tờ tiêu phí mỗi ngày cảu anh, có nghi ngờ gì vì ghi chép tiêu phí, anh nhất định phải giải thích rõ ràng. Nếu như giải thích không rõ ràng, cũng đừng trách tôi không nể mặt mũi vợ chồng."

Trương Đại Sơn biết rõ một khi đồng ý với yêu cầu này, thì sau này đừng nói là nuôi tình nhân, dù là ra ngoài ăn vụng cái thức ăn nhanh cũng không dễ dàng. Nhưng hắn biết rõ nếu mình không đồng ý việc này thì thật đúng là không được, trừ khi hắn muốn hoàn toàn trở mặt với vợ, sau đó đi đến bước ly hôn.

Rất hiển nhiên, Trương Đại Sơn cũng không muốn ly hôn.

Cho nên, Trương Đại Sơn không có quá nhiều do dự, liền gật đầu nói: "Được, anh đồng ý việc này!"

Lý Phượng Trân gật đầu, tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, chính là cùng tôi đến phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc một chuyến, mời vị Giang đại sư nổi tiếng cả nước kia tính toán nhân duyên cho chúng ta một chút. Nếu như Giang đại sư cảm thấy chúng ta còn có duyên vợ chồng thì mọi chuyện đều dễ nói. Nếu như Giang đại sư cảm thấy duyên phận vợ chồng của chúng ta đã hết, vậy tôi và anh cũng nên chuẩn bị tốt cho việc đường ai nấy đi đi."

Trương Đại Sơn mơ hồ nói: "Tình huống gì đây? Em tin vào coi bói từ lúc nào thế?"

Lý Phượng Trân không định giải thích với hắn mà nói sang chuyện khác: "Vấn đề này để sau lại nói, hiện tại tôi sẽ gọi tiểu tam kia ra đây. Các người cắt đứt ở ngay trước mặt tôi cho sạch sẽ vào, đừng để tôi phát hiện các người còn có bất kỳ chút liên quan nào, nếu anh cũng không hậu quả."

Trương Đại Sơn còn có thể nói gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

….

Một phút sau.

Trương Đại Sơn, tiểu tam, Lý Phượng Trân và ba người chị em tốt của cô tập trung ở trong phòng khách của căn hộ.

Dáng vẻ của tiểu tam xinh đẹp kia lúc này vô cùng chật vật, tóc tai bù xù, quần áo lộn xộn, tất chân bị rách, lòng bàn chân bẩn thỉu. Do trước đó nàng muốn chạy trốn mà cởi giày cao gót, sau đó bị Lý Phượng Trân và ba chị em của minh "Áp giải" đến nơi đây. Các nàng cũng không có lòng tốt mà đi nhặt lại giày cho tiểu tam.

Giờ phút này, trong lòng tiểu tam xinh đẹp cảm thấy vừa sợ vừa hận.

Sợ là không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao đám người Lý Phượng Trân quá độc ác. Trước đó tại Wanda nếu không phải là có người lên tiếng nói chuyện giúp nàng, nàng đoán chừng đã hot ở trên mạng rồi.

Chương 1057 - Chỉ Như Này? (3)

Hận không phải là hận đám người Lý Phượng Trân, mà là nhằm vào Trương Đại Sơn. Lý Phượng Trân là vợ chính thức, nàng ở chung với chồng của người ta, bị người ta bắt tại chỗ, dù tra tấn thế nào thì người ta đều có lý, nàng cũng không có lập trường mà đi giận người ta.

Nhưng mà, Trương Đại Sơn thân là một đại nam nhân, thế mà không thể bảo vệ được nàng trong loại trường hợp này, thậm chí còn vứt nàng lại một mình. Cách làm vứt bỏ nàng không lưu tình này thật sự là khiến cho nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tiểu tam xinh đẹp không biết bọn họ đàm phán thế nào rồi, ngồi ở trên ghế sa lon lẳng lặng chờ đợi thẩm phán.

Trương Đại Sơn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tình nhân, trong lòng cũng có chút cảm giác khó chịu. Nhưng mà bản thân hắn lúc này cũng khó đảm bảo, cũng không chiếu cố được nhiều như vậy, chỉ nhìn tình nhân rồi nói: "Chúng ta ở chung một chỗ vốn đã là sai lầm. Chúng ta cũng nên dừng loại chuyện sai trái này lại đi, từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi, em cũng không cần tới tìm anh nữa!"

Tiểu tam xinh đẹp hôm nay đã bị dọa cho kinh sợ, cũng chịu đủ lắm rồi, nghe thấy lời nói của Trương Đại Sơn, mặc dù biết hắn là đang tỏ thái độ trước mặt vợ mình, trong lòng chưa chắc đã nghĩ như vậy. Nhưng nàng vẫn nổi giận đùng đùng nói: "Trương Đại Sơn, loại đàn ông như anh không có chút trách nhiệm nào cả, trước đó tôi là bị mù nên mới theo anh. Tôi bị mù một lần thì thôi, anh còn mong tôi mù lần thứ hai, chuyện này sao có thể?"

Trương Đại Sơn không muốn tranh biện nữa, nhìn về phía vợ của hắn.

Lý Phượng Trân vốn muốn ác độc mà trừng trị tiểu tam này một trận. Nhưng nàng hiện tại đột nhiên nghĩ thông suốt rồi, đẩy toàn bộ trách nhiệm của chuyện này lên người tiểu tam đúng là có không công bằng.

Thấy hai người đã tỏ thái độ rõ ràng, hơn nữa nhìn dáng vẻ chật vật kia của tiểu tam, cũng coi như là đã thu thập qua nàng. Lý Phượng Trân liền khua tay nói: "Cô đi đi, nhớ rõ lời nói của mình vừa rồi, tôi không muốn nhìn thấy loại chuyện này xảy ra lần thứ hai, nếu không cô tuyệt đối sẽ không chịu đựng được hậu quả đâu."

Tiểu tam xinh đẹp nghe vậy thì có chút kinh hỉ, nghĩ không ra Lý Phượng Trân "Thủ đoạn tàn nhẫn " lại dễ dàng bỏ qua nàng như vậy. Nàng cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đứng lên, sau đó nhanh chóng hướng về phía cánh cửa.

Trong toàn bộ quá trình, không có ai ngăn cản nàng cả. Nàng cánh cửa ra, sau đó quay người lại cúi đầu thật sâu với Lý Phượng Trân rồi quả quyết rời khỏi nơi thị phi này.

Đưa mắt nhìn tiểu tam xinh đẹp rời đi, ba chị em tốt của Lý Phượng Trân cũng không tiện ở lại chỗ này, liền tìm cớ cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm dạo phố.

Chờ người rời đi hết, Lý Phượng Trân mới thản nhiên nói: "Đi thôi, đi ra ngoài tìm chỗ ăn cơm trước, sau đó chuẩn bị quà tặng đi gặp mặt Giang đại sư, nhìn xem giữa anh và tôi còn có duyên vợ chồng nữa hay không."

Trương Đại Sơn cau mày nói: "A Trân, em bắt đầu tin vào thầy bói từ lúc nào thế?"

Lý Phượng Trân khẽ nói: "Anh thì biết cái rắm gì, anh cho rằng Giang đại sư là loại thầy bói giả danh lừa bịp kia sao? Anh lên mạng tra tư liệu về Giang đại sư một chút liền biết Giang đại sư có bao nhiêu lợi hại."

Trương Đại Sơn chưa bao giờ tin vào thầy bói, nhưng mà thấy vợ mình tôn sùng Giang đại sư này như thế, hiển nhiên Giang đại sư này chắc là có bản lĩnh gì đó ghê gớm, liền mang theo tâm lý tò mò, lấy điện thoại di động ra lên mạng xem xét tư liệu của Giang đại sư.

Kết quả Trương Đại Sơn không nhìn còn tốt, càng xem trong lòng càng chấn kinh. Hắn thật sự không có nghĩ đến, trên đời này vẫn còn có kỳ nhân như Giang đại sư, khó trách vợ hắn lại tôn sùng vị Giang đại sư này như thế. Sau khi hắn nhìn tư liệu về Giang đại sư cũng đều bội phục người ta sát đất.

Nghĩ đến chuyện vợ mình muốn mời Giang đại sư tính toán nhân duyên cho vợ chồng bọn họ, trong lòng Trương Đại Sơn không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên. Nếu là Giang đại sư tính toán ra vợ chồng bọn họ còn có duyên phận thì còn tốt.

Nếu như nói duyên phận của vợ chồng bọn họ đã hết, thì bọn họ 80-90% sẽ phải ly hôn.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Trương Đại Sơn không khỏi có chút nặng nề.

"Anh xem xong chưa? Xem xong rồi thì đi ăn cơm." Lý Phượng Trân thúc giục.

Trương Đại Sơn cất di động vào, nói: "Xem xong rồi, thật sự không nghĩ tới trên đời này còn có kỳ nhân như Giang đại sư. Em biết từ lúc nào, sao lại không nói với anh?"

Vừa nhắc tới chuyện này, lửa giận của Lý Phượng Trân lại bùng lên, nói: "Tôi cũng rất muốn nói cho anh biết đó, nhưng mà sao anh không nghĩ lại một chút xem ba tháng gần đây, anh có ngày nào là về nhà bình thường hay không?"

Trương Đại Sơn bị mắng cho nói không ra lời. Hắn nhớ lại một chút, phát hiện thật sự đúng như vợ hắn nói, ba tháng qua hắn đúng là không có về nhà một cách bình thường.

Hoặc là đêm không về ngủ, hoặc là khuya khoắt mới về nhà.

Khó trách người vợ có tính cách tương đối rộng rãi của hắn lại

ngàn dặm xa xôi đuổi tới tỉnh Quế để bắt gian. Biểu hiện của hắn trong khoảng thời gian này đúng là quá kém, khiến cho vợ hắn không thể nhịn được nữa, mới có thể náo ra động tĩnh ngày hôm nay.

Chương 1058 - Loạn Thế Người Như Chó, Thịnh Thế Chó Như Người

Ba giờ chiều.

Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân mang theo quà tặng đã chuẩn bị tỉ mỉ tới phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, cũng thuận lợi gặp được Giang đại sư nổi tiếng cả nước ở trong văn phòng của ông chủ.

Để quà tặng xuống, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Lý Phượng Trân liền đi thẳng vào vấn đề: "Giang đại sư, chắc hẳn ngài cũng biết chuyện xảy ra tại quảng trường Wanda vào sáng hôm nay. Tôi chính là người vợ ngàn dặm xa xôi chạy tới bắt gian, hiện tại mang tên khốn nạn nuôi tình nhân tới đây, chính là muốn mời ngài tính toán nhân duyên giúp tôi một chút, không biết có thể hay không?"

Lời này vừa dứt, sắc mặt Trương Đại Sơn liền đen, người đàn bà này đúng là không giữ cho hắn chút mặt mũi nào cả, tuy nói hắn là tự làm tự chịu, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Lúc Giang Phong ăn cơm trưa đã nghe vợ và chị gái nói qua việc này, không có chút ngoài ý muốn khi thấy vợ chồng bọn họ tìm tới cửa, nghe câu hỏi của Lý Phượng Trân, hắn mỉm cười nói: "Tính toán nhân duyên cũng coi như là thế mạnh của tôi, đương nhiên là không có vấn đề gì."

Lý Phượng Trân vui vẻ nói: "Vậy đành làm phiền Giang đại sư rồi!"

Giang Phong nói: "Chị Lý không cần phải khách sáo, tôi sẽ tính toán cho các người một chút."

Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân nghe vậy đều không tự chủ

được mà ngồi thẳng người, trên mạng đều nói năng lực tính toán nhân duyên của Giang đại sư vô cùng kì diệu. Bọn họ sắp được tự mình thể nghiệm, đương nhiên là vô cùng coi trọng.

Giang Phong ngưng thần nhìn về phía Lý Phượng Trân, sau đó tâm thần khẽ động, tư liệu xứng đôi của Lý Phượng Trân xuất hiện ở trong màn hình trước mặt:

【 Danh tính 】: Lý Phượng Trân

【 Vợ/chồng 】: Trương Đại Sơn

【 Điểm xứng đôi hôn nhân trước mắt 】: 62 tình cảm vợ chồng 52+ môn đăng hộ đối 72+ quan hệ gia đình 62)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 71 (tình cảm vợ chồng 69+ môn đăng hộ đối 76+ quan hệ gia đình 68)

【 Hoa đào ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa 1… Kiếp đào hoa 2… Kiếp đào hoa 3…

【 Tình trạng hôn nhân cụ thể 】…

【 Hiện trạng hôn nhân 】…

【 Đánh giá hôn nhân 】: Đât là một cuộc hôn nhân ổn định, mặc dù không có chút ưu tú nào, nhưng chỉ cần dụng tâm, không lung giày vò tung cũng có thể bình bình đạm đạm sống hết một đời.

Nhìn tư liệu xưng đôi của hai vợ chồng này, Giang Phong cũng có không ít cảm ngộ đối với hôn nhân. Hắn hiểu được một đạo lý, đó chính là cùng một người, tại các giai đoạn tuổi tác khác nhau thì sẽ có cái nhìn không giống nhau về hôn nhân.

Lấy cặp đôi vợ chồng trước mắt làm ví dụ, nếu như Trương Đại Sơn bị bắt gian vào mười năm trước thì tình cảm vợ chồng 80-90% là sẽ tan vỡ.

Nhưng bây giờ hai người đều đã hơn bốn mươi tuổi, cách nhìn đối với hôn nhân đã xảy ra biến hóa rất lớn, dù Trương Đại Sơn nuôi tiểu tam bị vợ bắt được, tình cảm vẫn còn có cơ hội cứu vãn.

Giang Phong âm thầm cảm khái một phen, sau đó mới mở miệng nói: "Chị Lý, sau khi tính toán, tôi phát hiện hôn nhân của chị và anh Trương là đạt tiêu chuẩn, trong xã hội bây giờ có thể coi như là một cuộc hôn nhân không tệ rồi. Trong hai mươi năm các người kết hôn, mặc dù có cãi nhau không ít lần, nhưng tục ngữ nói cãi vã nhỏ thường tăng cảm tình. Chuyện cãi nhau cũng không có ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của hai người. Nói tóm lại, chỉ cần các hai người để tâm hơn vào cuộc hôn nhân của mình, không chơi đùa lung tung thì các người vẫn có thể bình đạm sống cùng nhau hết một đời."

Lý Phượng Trân liếc xéo Trương Đại Sơn, sau đó mới thành thật hỏi: "Giang đại sư, hiện tại hắn giấu tôi nuôi tình nhân, chính là đang giày vò lung tung, không biết hôn nhân của hắn và tôi có cần thiết phải duy trì nữa hay không?"

Giang Phong nói: "Muốn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này hay không thì phải xem lựa chọn của chính các người rồi."

Trương Đại Sơn nhịn không được mà nói chen vào: "Giang đại sư, vậy ngài kiến nghị thế nào?"

Giang Phong nói: "Đề nghị của tôi đương nhiên là khuyên các người tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này. Dù sao các người cũng có tình cảm cơ sở, đã chung sống với nhau ròng rã hai mươi năm. Tình cảm cũng đã chuyển hóa trở thành tình thân, nếu như lựa chọn kết thúc cuộc hôn nhân này, chỉ sợ hai bên đều khó mà tiếp nhận."

Lý Phượng Trân nói: "Giang đại sư, tôi nghe nói đàn ông chỉ cần đi vượt quá giới hạn một lần thì sẽ có vô số lần. Tôi có thể tha thứ cho hắn một lần, không có nghĩa là có thể mãi tha thứ cho hắn. Mối nguy cơ về tín nhiệm này phải giải quyết như thế nào đây?"

Giang Phong cười nói: "Chuyện này cũng dễ giải quyết thôi. Thứ nhất, tôi có thể đánh đổi một số thứ, cưỡng ép tăng tình cảm vợ chồng của hai người lên. Thứ hai, tôi có thể tính toán ra kiếp đào hoa xuất hiện bên trong cuộc hôn nhân của các người, chỉ cần đề phòng sớm đương nhiên là sẽ không cần lo lắng chuyện vượt quá giới hạn nữa."

Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân nghe vậy đều cảm thấy rung động không thôi, còn có cả thao tác cưỡng ép tăng tình cảm vợ chồng lên nữa? Chuyện này mẹ nó cũng quá nhảm nhí rồi?

Chương 1059 - Loạn Thế Người Như Chó, Thịnh Thế Chó Như Người (2)

Nếu như lời này là do một đại sư khác nói, đoán chừng hai vợ chồng đều sẽ chửi cho đối phương một trận. Nhưng mà người nói ra những lời này chính là Giang đại sư nổi danh tính toán như thần, bọn họ không tin cũng phải tin.

Chỉ là, không biết muốn làm được điểm này, Giang đại sư cần trả giá lớn đến đâu?

Lý Phượng Trân nhịn không được mà hỏi: "Giang đại sư, không biết cưỡng ép tăng tình cảm vợ chồng lên thì ngài cần trả giá như thế nào?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Trả giá bao nhiêu thì khó mà nói được, dù sao thỉnh thoảng ra tay một lần thì trước mắt tôi còn có thể chịu đựng nổi. Nếu như các người cần thì tôi có thể ra tay một lần giúp các người."

Trong lòng Lý Phượng Trân trở nên kích động, lập tức lại có chút thấp thỏm hỏi: "Giang đại sư, năng lực thần kỳ như thế mà ngài lại nguyện ý xuất thủ, không biết sẽ thu lệ phí như nào?"

Giang Phong khoát tay cười nói: "Chị Lý, chuyện này không thu phí, sau khi ra ngoài, chị chỉ cần nhìn xem tình hình mà cho tôi cái hồng bao là được!"

"Chuyện này… Cảm ơn Giang đại sư!" Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân đều là vừa mừng vừa sợ.

Sau đó, hai bên không thể tránh khỏi lại khách sáo một phen.

Sau đó Giang Phong liền bắt đầu thao tác của mình, lấy giấy bút từ trên bàn làm việc rồi đưa cho hai vợ chồng trước mắt, nói: "Anh

Trương, chị Lý, hai người ghi lại tên của mình và ngày sinh tháng đẻ lại trước cái đã."

Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân gật đầu, tiếp nhận giấy bút rồi ghi lại tên và ngày sinh tháng đẻ của mình.

Giang Phong diễn kịch phải diễn cho đủ bộ. Hắn rót một chén nước sôi để nguội, sau đó không biết lấy hai cái kim hư ra từ nơi nào, để Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân đâm vào ngón giữa, lấy một giọt máu vào trong chén.

Giang Phong lập tức nhắm mắt lại, nói lẩm bẩm.

Ba phút sau, Giang Phong mở to mắt, lại cầm một cái chén tới, chia chén "Máu loãng" kia làm hai, lần lượt đưa cho hai người rồi nói: "Vợ chồng các người cùng nhau uống chén máu loãng này, uống xong thì nhắm mắt lại, sau đó nhớ lại quá trình quen nhau và yêu đương lúc trước. Chờ đến lúc hai người mở mắt lần nữa thì chắc là sẽ có thể nhìn thấy hiệu quả."

Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân tiếp nhận cái chén, lặp lại lời nói của Giang đại sư một lần ở trong đầu. Bọn họ lập tức hơi ngửa đầu, một ngụm uống hết nửa chén "Máu loãng" kia.

Sau đó, hai người liền nghe theo lời dặn của Giang đại sư, nhắm mắt yên lặng nhớ lại quá trình hai người quen biết và yêu đương, một năm kia, hắn hai mươi bốn tuổi, nàng hai mươi mốt tuổi…

Giang Phong nhìn chăm chú vào cặp vợ chồng bọn họ, cảm thấy thời gian chênh lệch không nhiều lắm, liền trực tiếp vận dụng công năng phá vách tường, cưỡng ép kéo điểm xứng đôi hôn nhân của vợ chồng bọn họ lên.

Sau khi kéo lên, điểm xứng đôi hôn nhân của Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân liền biến thành như này:

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 72 (tình cảm vợ chồng 72+ môn đăng hộ đối 72+ quan hệ gia đình 72)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 89 (tình cảm vợ chồng 89+ môn đăng hộ đối 89+ quan hệ gia đình 89)

Điểm hôn nhân của hai người vốn dĩ nằm ở trên ngưỡng đạt tiêu chuẩn và dưới xuất sắc, hiện tại sau khi được Giang Phong cưỡng ép tăng lên, điểm xứng đôi hôn nhân tối đa của hai người đã cao đến 89 điểm, đây đã là độ cao mà 99.9999% người đều không thể đạt tới.

Ngay cả điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại đều đạt tới 72 điểm, cao hơn điểm xứng đôi hôn nhân tối đa trước đó 1 điểm, có thể thấy được biến hóa to lớn như nào.

Sau khi giá trị điểm xứng đôi hôn nhân tăng lên, những hình ảnh yêu đương ngọt ngào lúc trước của hai người không ngừng hiện ra trong đầu hai người. Bọn họ đắm chìm vào trong hồi ức đều không tự chủ được mà lộ ra nụ cười.

Mười phút sau, Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân lần lượt mở mắt, liếc nhau một cái, đều tìm được cảm giác rung động lúc mới yêu, khiến hai vợ chồng cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Bọn họ đều bội phục sát đất đối với năng lực vô cùng kỳ diệu của Giang đại sư.

Thế là, thời gian kế tiếp chính là khoảng thời gian hai vợ chồng ca ngợi Giang đại sư.

Sau khi Giang Phong cưỡng ép tăng điểm xứng đôi hôn nhân của hai người lên, lại làm người tốt đến cùng, thông báo trước cho bọn họ về "Kiếp đào hoa 2" và " Kiếp đào hoa 3".

Giờ phút này, Trương Đại Sơn và Lý Phượng Trân đều thật sự mang ơn Giang đại sư, trong lòng đều đưa ra quyết định, chờ sau khi trở về sẽ chuẩn bị "Hồng bao" đủ thành ý, nhất định phải cảm tạ Giang đại sư một phen mới được.

Lại qua hơn mười phút, Lý Phượng Trân mới đứng lên cáo từ: "Giang đại sư, vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa, hôm nào lại đến cảm tạ ngài sau!"

"Chị Lý không cần phải khách sáo, vậy hôm nào gặp lại!"

Chương 1060 - Loạn Thế Người Như Chó,

Thịnh Thế Chó Như Người (3)

Loạn thế người như chó, thịnh thế chó như người.

Lời này rất có lý.

Trước kia, chó đất ở nông thôn thật sự là không có đồ gì tốt để ăn cả, ăn phân cũng là chuyện bình thường. Nếu như có cục xương gặm hoặc là ăn được một chút cơm thừa canh cặn thì những con chó đất kia không biết đã có bao nhiêu hạnh phúc.

Mà bây giờ người trong thành phố nuôi chó như sủng vật, thức ăn là loại được nghiên cứu tỉ mỉ dành riêng cho chó. Nói không khoa trương thì nó thật sự còn tốt hơn thức ăn của một số người.

Bởi vì, những công ty thực phẩm nghiên cứu thức ăn cho sủng vật đa số đều làm từ thịt, hơn nữa trước khi những thức ăn này được được ra thị trường thì phải qua cửa “Người" trước rồi mới đến miệng "chó".

Nói cách khác, thức ăn cho chó mới được nghiên cứu ra, cần có người dẫn đầu thử hương vị rồi mới để cho chó ăn thử, chỉ khi qua được hai cửa người và chó thì loại thức ăn cho chó này mới có thể tiến vào thị trường.

Thế là, nghề thử thức ăn cho chó được sinh ra từ đó.

Chu Vĩ Cường chính là một người chuyên thử thức ăn cho chó.

Người bình thường nhìn thấy bạn bè show ân ái, sẽ trêu chọc nói rằng ăn thức ăn cho chó no rồi.

Người khác nói như vậy là trêu chọc, nhưng nếu như lời này xuất phát từ miệng của người thử thức ăn cho chó ba năm như Chu Vĩ Cường thì có lẽ cũng không phải là trêu chọc, mà là hắn thật sự đã ăn no thức ăn cho chó.

Bởi vì, hắn ngoài nếm thử để nghiên cứu thị trường thường ngày ra, còn thường xuyên phải thử các sản phẩm thức ăn cho chó mới do công ty nghiên cứu. Nói ăn thức ăn cho chó đến no thật đúng là

không phải là chuyện khoa trương gì cả.

Mỗi lần công ty ra ngoài tham gia quảng bá sản phẩm mới, người thử thức ăn cho chó duy nhất của công ty chắc chắn sẽ không thể vắng mặt. Và câu nói nhiều nhất của hắn trong các buổi họp quảng bá chính là: "Tôi đã nếm thử thức ăn cho chó này rồi, hương vị rất tốt, sủng vật của các ngài nhất định sẽ rất thích."

Nghề thử thức ăn cho chó là một nghề mới và không quá phổ biến. Chu Vĩ Cường làm công việc này, người thân của hắn đều không hiểu cho hắn, ghét bỏ cái tên của nghề nghiệp này quá khó nghe.

Mặc dù thu nhập của nghề nghiệp này quả thật không tệ, nhưng có sao nói vậy, nói ra quả thật có chút mất mặt, nhưng Chu Vĩ Cường mãi mà vẫn độc thân cũng có chút ít quan hệ với cái nghề này.

Còn nhớ rõ năm đầu tiên khi hắn vừa trở thành người thử thức ăn cho chó, khi đó tuổi cũng còn không nhỏ, cộng với cha mẹ vẫn luôn giục hắn cưới hỏi, hắn liền dự định thuận theo ý của bọn họ, tìm một cô gái thích hợp để kết hôn sinh con.

Vì thế, cha mẹ của hắn nhờ quan hệ khắp nơi giới thiệu cho hắn mấy em gái có điều kiện không tệ, kết quả đều không ngoại lệ, sau khi biết rõ hắn là một người thử thức ăn cho chó, các nàng đều quả quyết nói bái bai với hắn.

Dùng cách nói của bọn họ chính là cái nghề này thật sự là quá mất mặt, đều không tiện giới thiệu với bạn bè.

Chu Vĩ Cường cũng là người có lòng tự trọng, sau khi bị mấy cô gái kia ghét bỏ, hắn liền từ chối việc cha mẹ tiếp tục nhờ quan hệ tìm đối tượng thay mình, chuẩn bị tự mình chậm rãi tìm. Hắn nhất định phải tìm được một người cùng chung chí hướng với mình, như này thì sau khi cưới mới hạnh phúc được.

Nhoáng một cái, năm nay hắn đã hai mươi chín tuổi, mắt thấy hắn sắp ba mươi, cha mẹ của hắn đã sớm gấp đến độ không được. Mỗi lần Chu Vĩ Cường trở về đều bị thúc cưới, nói chuyện qua điện thoại cũng giục cưới không ít lần.

Có lẽ là bị cha mẹ giục cưới ảnh hưởng, Chu Vĩ Cường cũng có một chút cảm giác cấp bách đối với hôn nhân.

Nhưng mà, trừ khi Chu Vĩ Cường nguyện ý nhượng bộ, nếu không muốn tìm một đối tượng hài lòng cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, điều này còn phụ thuộc vào duyên phận.

Rất hiển nhiên, duyên phận của hắn còn chưa tới.

Hôm nay, Chu Vĩ Cường ra ngoài làm nghiên cứu, mới vừa đi ra khỏi một cửa hàng thú cưng nào đó, điện thoại di động của hắn đã vang lên. Hắn móc điện thoại di động ra xem xét, phát hiện là số điện thoại lạ đến từ tỉnh Quế.

Chu Vĩ Cường không có nghĩ nhiều, kết nối điện thoại nói: "A lô, xin chào!"

Trong điện thoại truyền tới một giọng nam trẻ tuổi: "Xin chào, xin hỏi là Chu Vĩ Cường tiên sinh đúng không?"

Chu Vĩ Cường nói: "Là tôi, xin hỏi anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?"

Giọng nói trẻ tuổi vang lên: "Tôi là người mai mối tới từ phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, Giang Phong, lần này mạo muội gọi điện thoại đến cho Chu tiên sinh là muốn giới thiệu cho Chu tiên sinh một đối tượng ưu tú, không biết anh có hứng thú nói chuyện hay không?"

Chu Vĩ Cường đã không còn hứng thú đối với việc người quen giới thiệu đối tượng, nhưng vẫn còn có hứng thú đối với người mai mối chuyên nghiệp giới thiệu đối tượng, lúc này hắn nói: "Tôi đúng là có hứng thú về việc tìm đối tượng, vậy thì nói chuyện thôi, không biết Giang ông mai muốn giới thiệu đối tượng như nào cho tôi?"

Giang Phong giới thiệu sơ lược: "Tôi muốn giới thiệu cho anh một cô gái người Quảng Đông, là con gái một, năm nay 26 tuổi, cao 1m63, tốt nghiệp chính quy, dáng người xinh đẹp, trước mắt đang đi làm tại công ty XX, tiền lương đại khái khoảng bảy ngàn tệ. Gia cảnh của cô ấy cũng tạm được, trong nhà có phòng có xe, cha mẹ

đều có công việc, hơn nữa thu nhập cũng rất tốt. Đây quả thật là một đối tượng rất không tệ, hi vọng Chu tiên sinh không nên bỏ qua."

Chu Vĩ Cường kinh ngạc nói: "Giang ông mai, cô gái này có điều kiện như vậy, chắc hẳn là có rất nhiều người theo đuổi cô ấy mới đúng, tại sao lại phải đến mức nhờ làm mối giới thiệu đối tượng vậy?"

Giang Phong cười nói: "Chu tiên sinh, anh hình như có hiểu lầm về việc người làm mối giới thiệu đối tượng rồi thì phải? Tôi phải uốn nắn lại cái nhìn của anh mới được, không phải chỉ có các cô gái không gả ra được mới đi mời người làm mối để nhờ giới thiệu đối tượng."

Chương 1061 - Tạm Biệt, Mikami Lão Sư

Chu Vĩ Cường ngượng ngùng cười nói: "Thật sự xin lỗi Giang ông mai, chuyện này đã ăn sâu vào tiềm thức của tôi. Bởi vì ở quê chúng tôi chính là như vậy, người trẻ tuổi có thể tự mình tìm sẽ tự tìm, chỉ có nam thừa nữ ế mới mời người làm mối giới thiệu đối tượng."

Giang Phong nói: "Điều này cũng không trách anh được, bây giờ nam nữ đều tôn trọng tự do yêu đương, cộng với việc có rất nhiều người làm mối không có đạo đức nghề nghiệp, vì đạt được một khoản tiền mà giật dây lung tung cho người ta, khiến cho thanh danh của người làm mối đều bị những người này phá hư. Cho nên mới lưu lại người ta ấn tượng chỉ có nam thừa nữ ế mới cần tìm người làm mối."

Chu Vĩ Cường nói: "Đúng là như vậy."

Giang Phong nói: "Chu tiên sinh ngươi yên tâm đi, cô gái mà tôi giới thiệu cho anh thật sự là một cô gái vô cùng ưu tú, bên cạnh đúng là luôn có rất nhiều người theo đuổi, nhưng vẫn chưa bị người nào theo đuổi được, là vì có một nguyên nhân tương đối đặc thù."

Chu Vĩ Cường tò mò hỏi: "Nguyên nhân đặc thù gì?"

Giang Phong nói: "Cô gái này chính là một người yêu chó thật sự, đối đãi với sủng vật mình nuôi như là người thân. Cô ấy muốn tìm một đối tượng cùng chung chí hướng để kết hôn. Đây là nguyên nhân khiến cho cô ấy mãi mà vẫn không có ai theo đuổi được."

Chu Vĩ Cường bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Thì ra là thế, Giang ông mai nói kiểu này thì tôi đã hiểu rồi, đối với người yêu chó thật sự giống như chúng tôi, nếu như ở chung cùng một đối tượng ghét bỏ chó, chắc chắn sẽ là sự tra tấn lẫn nhau, tìm đối tượng cùng chung chí hướng là chuyện rất cần thiết."

Giang Phong nói: "Đúng là như thế, cho nên tôi mới tìm tới Chu tiên sinh anh, không biết Chu tiên sinh có hứng thú gặp mặt nói chuyện với cô gái này hay không?"

Chu Vĩ Cường không chút do dự nói: "Tôi đương nhiên là có hứng thú, nhưng mà công việc của tôi có chút đặc thù, không biết con gái người ta có thể tiếp nhận được hay không."

Giang Phong cười nói: "Chu tiên sinh cứ yên tâm, tôi đã biết rõ công việc của anh, tôi sẽ nói lại với cô ấy một tiếng trước, sau đó lại thương lượng thời gian và địa điểm gặp mặt cụ thể. Làm như vậy không có vấn đề gì chứ?"

Chu Vĩ Cường nói: "Chỉ cần cô ấy không ngại, tôi nhất định là không có vấn đề gì."

Giang Phong nói: "Anh không ngại là tốt rồi, vậy trước tiên cứ như này. Tôi sẽ thương lượng với cô ấy một chút, lát nữa sẽ gọi điện thoại lại cho anh."

Chu Vĩ Cường nói: "Được."

…

Sau khi cúp điện thoại của Chu Vĩ Cường, Giang Phong lại gọi cho Trương Phi Nga.

Điện thoại kết nối, Trương Phi Nga chào hỏi: "Chào ngài! Giang đại sư."

Giang Phong cũng lên tiếng chào hỏi, sau đó đi thẳng vào vấn đề:

"Trương nữ sĩ, bên phía tôi đã tìm kiếm cho cô một đối tượng thích hợp."

Trương Phi Nga nghe vậy thì có chút mong đợi nói: "Giang đại sư, anh nói cho tôi một chút tình huống của hắn đi!"

Giang Phong ừ một tiếng, giới thiệu sơ lược: "Hắn là người Quý Châu, tên là Chu Vĩ Cường, năm nay 29 tuổi, cao 1m77, tốt nghiệp chính quy giống như cô, mày rậm mắt to, rất có khí khái nam tử hán. Hắn cũng là con một, công việc của cha mẹ đều không kém, coi như là môn đăng hộ đối với nhà các người, trong nhà có phòng có xe đều được mua bằng tiền của hắn."

Trương Phi Nga nói tiếp: "Điều kiện này đúng là không tệ, không biết hắn làm nghề gì? Còn có, hắn thực sự yêu thích chó sao?"

Giang Phong cười nói: "Hắn nuôi một con Labrador, nghề nghiệp của hắn là một người thử thức ăn cho chó. Nói câu không khoa trương, hắn và chó của hắn có thể nói là cùng ăn cùng ở, đúng là thực sự yêu thích chó."

Trương Phi Nga nghe vậy thì ánh mắt sáng lên, làm một người yêu chó chân chính, mặc dù cái nghề thử thức ăn cho chó này không quá phổ biến, nhưng nàng cũng biết có cái nghề nghiệp này tồn tại.

Những người khác có lẽ sẽ ghét bỏ cái tên nghề nghiệp này quá khó nghe, nhưng đối với người coi chó như người thân như Trương Phi Nga, đương nhiên sẽ không có loại ý nghĩ ghét bỏ này.

Bởi vậy, Trương Phi Nga vô cùng hứng thú mà nói: "Giang đại sư, tôi cảm thấy vô cùng hứng thú với đối tượng mà anh giới thiệu, không biết lúc nào có thể sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt?"

Giang Phong hỏi: "Trương nữ sĩ, cô và cha mẹ của cô lúc nào có thời gian?"

Trương Phi Nga nói: "Chúng tôi bình thường cuối tuần đều có thời gian."

Giang Phong nghĩ một lúc rồi nói: "Trương nữ sĩ, nếu không như vậy đi, tôi cho hắn số điện thoại của cô, để hắn liên hệ với cô, sau

đó các người lại thương lượng thời gian gặp mặt và địa điểm. Cô xem như này có được không?"

Trương Phi Nga dừng lại không đến ba giây, liền lên tiếng: "Được, không thành vấn đề."

"Ừm, vậy được rồi, nếu như cần tôi ra mặt thì có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào."

"Được rồi, tôi biết rồi."

"Vậy trước tiên cứ như này, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Chương 1062 - Tạm Biệt, Mikami Lão Sư (2)

Cúp điện thoại của Trương Phi Nga, Giang Phong lại gọi điện thoại cho Chu Vĩ Cường, nói lại tên và số điện thoại của Trương Phi Nga cho hắn biết, sau đó để bọn họ tự liên hệ.

Hiện tại thông tin phát triển, có vấn đề gì thì một cú điện thoại là có thể giải quyết. Người làm mối cũng không cần vất vả chạy đi chạy lại giữa nhà trai và nhà gái để truyền lời giống như thời cổ đại nữa.

Giang Phong không có ý định tham gia vào buổi xem mắt của hai người yêu chó này. Mặc dù không có phản cảm gì đối với những người yêu chó chân chính, nhưng nếu như có thể tránh khỏi thì hắn cũng không muốn ăn cơm với mấy người đang ngồi ôm chó.

…

Sau khi Chu Vĩ Cường lấy được phương thức liên lạc của Trương Phi Nga, hắn cũng không muốn chờ đợi thêm một phút nào nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho Trương Phi Nga.

Điện thoại kết nối, một giọng nữ ôn nhu truyền tới: "A lô, xin chào!"

Chu Vĩ Cường vội vàng chào hỏi: "Xin chào, xin hỏi là Trương Phi Nga nữ sĩ đúng không?"

Giọng nữ ôn nhu nói: "Là tôi, xin hỏi anh là?"

Chu Vĩ Cường nói: "Tôi là Chu Vĩ Cường, Giang ông mai chắc là nhắc đến tôi với cô rồi đúng không?"

Trương Phi Nga hiển nhiên không nghĩ tới Chu Vĩ Cường lại gọi điện thoại tới cho mình nhanh như vậy, có chút ngoài ý muốn nói: "Thì ra là anh sao, Giang đại sư nói công việc của anh là người thử thức ăn cho chó đúng không? Mặc dù tôi nuôi chó mấy năm rồi, tốn rất nhiều tiền trên phương diện thức ăn cho chó, nhưng thật sự chưa từng thử qua thức ăn cho chó là cái hương vị gì."

Chu Vĩ Cường hứng thú dồi dào, bắt đầu phổ cập khoa học: "Công ty chúng tôi chuyên nghiên cứu thức ăn cao cấp cho chó, hương vị nói thật cũng không tệ lắm, nhất là... Ba la ba la..."

Cú điện thoại này, Chu Vĩ Cường vốn dĩ chỉ là muốn chào hỏi, sau đó thêm Wechat rồi chậm rãi trò chuyện. Kết quả không nghĩ tới chính là hai người quá có tiếng nói chung, bắt đầu từ chủ đề thức ăn cho chó, hai người nói tới sủng vật của riêng mình, lại kéo dài từ sủng vật đến việc "người yêu chó" bị mọi người trên mạng kêu gào và đánh đập...

Tóm lại, hai người vừa trò chuyện đã không dừng được, vốn chỉ là muốn bắt chuyện một chút rồi thêm cái Wechat, kết quả lại giống như là tình nhân đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt, trực tiếp nấu cháo điện thoại hai ba giờ.

Cho đến khi lỗ tai đau đớn, bụng cũng đã đói, sau đó hẹn lát nữa lại tiếp tục trò chuyện, hai người mới lưu luyến không rời mà cúp điện thoại.

...

Ban đêm.

Cát Kiếm Minh đưa Mộ Dung Nguyệt về nhà, trên đường về khách sạn, hắn cuối cùng cũng hạ quyết tâm, muốn nói lời tạm biệt với Mikami lão sư!

Khoảng thời gian này, trong lúc ở chung với Mộ Dung Nguyệt, Cát Kiếm Minh mới phát hiện ra sự mê luyến của hắn đối với Mikami lão sư lúc trước chỉ là một loại đam mê đặc thù mà thôi. Đó cũng không phải là tình yêu thật sự.

Bây giờ sau khi chung sống một khoảng thời gian với cô giáo Mộ Dung, loại cảm giác cộng hưởng về tinh thần kia khiến cho Cát Kiếm Minh hiểu rõ cái gì gọi là tình yêu.

Sau khi hiểu rõ tình cảm của bản thân, Cát Kiếm Minh cũng không do dự nữa, trở lại khách sạn liền gọi điện thoại cho Mikami lão sư.

Điện thoại vừa được kết nối, liền truyền đến giọng nói quen thuộc của Mikami lão sư: "Cát-kun, anh cuối cùng cũng gọi điện thoại cho em, người ta đã rất nhớ rất nhớ anh đó, anh chừng nào thì đến Nhật Bản vậy?"

Cát Kiếm Minh trầm mặc một chút, đối với Mikami lão sư đã từng nhiều lần cộng hưởng thân thể với mình, tâm tình của hắn cũng có chút phức tạp, nhưng hắn không làm được chuyện chân đạp hai đầu thuyền, chỉ có thể nói: "Mikami, thật sự xin lỗi, anh có lẽ phải nuốt lời, anh không thể đi cùng với em nữa rồi!"

Mikami lão sư nghe vậy thì không cảm thấy quá kinh ngạc, chỉ là thở dài: "Cát-kun, em hiểu lựa chọn của anh. Văn hóa hai nước chúng ta không giống nhau, thành kiến của quốc gia các người đối với cái nghề nghiệp này quá sâu. Anh muốn ở chung với em thì sẽ phải gánh chịu áp lực quá lớn, tách ra thật ra chính là lựa chọn tốt nhất.”

Cát Kiếm Minh chân thành nói: "Mikami, cảm ơn em đã hiểu cho, thời gian ở cùng với em là khoảng thời gian anh vui sướng nhất. Anh không hối hận vì đã theo đuổi em, chỉ tiếc chúng ta không có duyên phận vợ chồng."

Mikami lão sư nói: "Cảm ơn Cát-kun đã khẳng định, thời gian ở cùng với anh em cũng rất vui vẻ. Anh cho em cảm giác mà người đàn ông khác không cho được, em cũng không hối hận vì đã từng quen biết anh."

"Như vậy, tạm biệt, Mikami."

"Ừm, tạm biệt Cát-kun."

…

Sau khi cúp điện thoại, Cát Kiếm Minh cảm thấy thất vọng mất mát. Mặc dù hắn đã suy nghĩ rõ ràng muốn thành đôi với Mikami lão sư là chuyện không thể nào. Nhưng dù sao bọn họ cũng đã đánh bài poker mấy trăm lần, đang yên đang lành lại chia tay, trong lòng khẳng định vẫn có chút khó chịu.

Nhưng mà, Cát Kiếm Minh vừa khó chịu nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Trước đây, lúc hắn ở cùng Mikami lão sư, trong lòng muốn nói không có áp lực đó là chuyện không thể nào, chỉ là hắn xưa nay không suy nghĩ sâu mà thôi.

Trong lòng Cát Kiếm Minh cảm thấy, không nghĩ tới nhiều hồi ức về Mikami lão sư nữa. Hắn liền lấy điện thoại di động ra trò chuyện wechat với cô giáo Mộ Dung.

Mặc dù hai người mới tách ra không lâu, nhưng hai bên là bạn lữ có thể sinh ra sự cộng hưởng về tinh thần, đương nhiên có trò chuyện cũng không hết lời. Cát Kiếm Minh rất nhanh đã đắm chìm trong sự vui sướng khi nói chuyện đất trời với cô giáo Mộ Dung.

Chương 1063 - Tạm Biệt, Mikami Lão Sư (3)

Thứ hai, ngày 26 tháng 8 năm 2024.

10: 28 sáng.

Tại cổng cục dân chính nào đó tại tỉnh Giang Tô, Tiền Tam Bảo cầm một bản chứng nhận ly hôn, như trút được gánh nặng mà nhìn về phía người vợ trước Cố Vân, thản nhiên nói: "Cố Vân, mọi người đã từng là vợ chồng, tôi có lòng tốt nhắc nhở cô một câu, làm người vẫn nên thành thật một chút mới tương đối tốt."

Lời nói có ý riêng này khiến cho Cố Vân nghe được thì khẽ thay

đổi sắc mặt, tức giận nói: "Tiền Tam Bảo, lời này của anh là có ý gì?"

Tiền Tam Bảo khoát tay áo, nói: "Không có ý gì, tôi chỉ muốn nói gạt người khác sẽ có ngày bị lừa lại, cô tự giải quyết cho tốt đi! Không phải ai cũng đều dễ nói chuyện như tôi."

Cố Vân nghe vậy thì trong lòng khẽ động, có chút bối rối mà hỏi: "Tiền Tam Bảo, anh nói rõ ràng cho tôi, khoảng thời gian này cha mẹ anh làm ăn thua lỗ mấy lần liên tục, có phải là đang gạt tôi hay không?"

Tiền Tam Bảo lãnh đạm nói: "Cũng không tính là quá đần, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại!"

Giờ lại này, vẻ mặt của Cố Vân thật sự là vô cùng đặc sắc. Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, người luôn tự cho là thông minh như mình lại bị người đàng hoàng như Tiền Tam Bảo tính toán. Nàng tức hổn hển nói: "Tiền Tam Bảo, tại sao anh phải tính kế tôi như này? Anh có phải là có người khác ở bên ngoài rồi hay không?"

Tiền Tam Bảo nhìn nàng với vẻ mặt giễu cợt: "Cố Vân, cô đủ rồi đó, chúng ta cũng đã ly hôn rồi. Cô cũng không cần phải đóng kịch nữa. Tôi tại sao phải tính toán cô, trong lòng cô còn không hiểu rõ sao?"

Cố Vân lập tức nhụt chí, hỏi với vẻ mặt khó coi: "Anh phát hiện từ lúc nào?"

Tiền Tam Bảo cũng không ngại giải thích cho nàng vài câu, nhìn nàng rồi nói: "Tôi vốn nghi ngờ con trai không phải là con của tôi, dù sao gen nhà chúng tôi cũng không tệ lắm, mà cô lại lớn lên "Xinh đẹp" như thế, sao có thể sinh ra một đứa con xấu như vậy được?"

Sắc mặt Cố Vân cứng đờ, nàng lập tức hiểu ra vấn đề nằm ở chỗ này.

Tiền Tam Bảo tiếp tục nói: "Cho nên, đoạn thời gian trước tôi có mang theo con trai đến bệnh viện làm giám định cha con, kết quả phát hiện đây đúng là con của tôi. Lúc đó, tôi đã nghĩ mãi mà

không thể nào hiểu được. Sau này, trong lúc vô tình tôi nhìn thấy quảng cáo của một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, trong lòng chợt có suy nghĩ, mới nghi ngờ cô từng phẫu thuật thẩm mỹ. Hơn nữa, còn không phải là phẫu thuật thẩm mỹ bình thường, mà là trực tiếp biến thành người khác."

Cố Vân trầm mặc, nếu như con trai di truyền gen của hắn nhiều một chút, không quá giống nàng như vậy, đoán chừng bọn họ vẫn là một đôi vợ chồng ân ái, mà không phải là đi đến tình trạng ly hôn.

Nhưng mà nàng sao có thể khống chế mấy chuyện như gen di truyền này được.

Mà chuyện này cũng cho nàng một lời nhắc nhở, nếu như sau này nàng còn tiếp tục tìm kiếm đối tượng thì cũng chỉ có thể tìm loại đối tượng không cần sinh con, không thể té ngã hai lần tại một chỗ được.

Cố Vân nghĩ rõ ràng liền nhìn Tiền Tam Bảo rồi nói: "Cho nên, sau khi anh nghi ngờ tôi liền bắt đầu bày mưu tính toán tôi, chính là vì khiến cho tôi phải rời khỏi nhà có đúng không?"

Tiền Tam Bảo gật đầu nói: "Không sai, cô trăm phương ngàn kế gạt tôi, vì cưới cô mà cha mẹ và tôi đã bỏ ra gần 2 triệu ở trên người cô. Tôi không đòi lại cô số tiền này đã là nể tình vợ chồng của hai chúng ta mấy năm qua rồi. Tôi tuyệt đối không cho phép cô lừa gạt thêm một phân tiền nào của tôi nữa."

Cố Vân nhịn không được mà giải thích: "Tôi phẫu thuật che giấu anh, nhưng tôi không có lừa gạt tình cảm của anh, sau khi tôi gả cho anh, đối với anh cũng là thật lòng."

Tiền Tam Bảo cười lạnh nói: "Lời này nói ra chính cô tin được sao? Tin tức cha mẹ tôi phá sản truyền đến trong tai cô, cô liền nhắc đến chuyện ly hôn với tôi, đây gọi là thực tình với tôi sao? Tôi nhổ vào!"

Cố Vân lại bị mắng cho trầm mặc.

Nửa ngày, nàng mới bỏ qua đề tài "Thực tình" này, hỏi: "Tiền Tam

Bảo, nếu như cha mẹ anh phá sản, mà tôi vẫn đối với anh không rời không bỏ thì anh sẽ làm thế nào?"

Tiền Tam Bảo vốn không muốn trả lời vấn đề này, nhưng mà nghĩ một lúc, hắn vẫn đáp: "Nếu như cô đối với tôi không rời không bỏ, còn tích cực hỗ trợ tiền giúp gia đình vượt qua cửa ải khó khăn thì tôi có lẽ sẽ cho cô một cơ hội, đâm lao phải theo lao, sẽ tiếp tục chung sống với cô. Dù sao, gương mặt vốn có của cô có lẽ rất xấu, nhưng sau khi cô phẫu thuật thành công thì vẫn là rất đẹp, nếu không thì tôi cũng sẽ không đồng ý cưới cô."

Cố Vân nghe vậy hối hận đến phát điên rồi.

Có sao nói vậy, sau khi nàng gả vào Tiền gia, cho dù là cha mẹ chồng hay là chồng đều đối xử với nàng không tệ. Sau khi ly hôn lại tìm kiếm người mới, thật đúng là chưa chắc đã tìm được gia đình tốt hơn Tiền gia.

Sau khi Tiền Tam Bảo thấy nàng hối hận, trong lòng cũng thoải mái, nói: "Bây giờ nói những chuyện này đều cũng đã chậm, hi vọng cô có thể tìm được một kết cục tốt!"

Nói xong, Tiền Tam Bảo phất phất tay với nàng rồi nghênh ngang rời đi.

Chương 1064 - Lừa Được Nhất Thời Không Lừa Được Một Đời

Sáng ngày hôm sau.

Sau khi cầm được giấy chứng nhận ly hôn, Tiền Tam Bảo giao con trai cho cha mẹ chăm sóc, sau đó mang theo quà tặng có giá trị không nhỏ bay về phía tỉnh thành tỉnh Quế.

Ba giờ chiều, Tiền Tam Bảo ở bên trong văn phòng ông chủ của phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, gặp Giang đại sư nổi danh cả nước.

Sau khi đặt quà tặng xuống và khách sáo một phen, Tiền Tam Bảo

mới nói rõ mục đích đến: "Giang đại sư, tôi lần này tới đây là muốn mời ngài giúp tôi tìm kiếm một đối tượng thích hợp."

Giang Phong mỉm cười nói: "Chuyện này đương nhiên không có vấn đề, Tiền tiên sinh tự giới thiệu về mình một chút đi!"

Tiền Tam Bảo gật đầu, tự giới thiệu về mình: "Tôi là người tỉnh Tô, năm nay 30 tuổi, cao 1m75, tốt nghiệp chính quy, đã ly dị, có một con trai ba tuổi. Tôi hiện tại cùng bạn bè kết phường kinh doanh, thu nhập bình quân mỗi tháng khoảng 20-30 ngàn tệ. Cha mẹ tôi kinh doanh gừng tỏi, trong nhà không thiếu phòng và xe, thực lực kinh tế tốt hơn gia đình bình thường không ít."

Giang Phong nói: "Tiền tiên sinh có điều kiện như vậy, muốn tìm đối tượng là chuyện rất dễ dàng, thuận tiện hỏi một chút tại sao anh lại ly hôn với vợ trước vậy?"

Tiền Tam Bảo thở dài, nói: "Vợ trước của tôi vay tiền để phẫu thuật thẩm mỹ, còn làm giả đến trình độ cao, làm cho mình trở thành mỹ nữ thành tích cao đến tiếp xúc với tôi… ba la ba la…"

Tiền Tam Bảo không giấu diếm Giang Phong chút nào, nói rõ ràng nguyên nhân ly hôn của hai người, bao gồm cả chuyện hắn tính kế vợ trước, khiến cho nàng chủ động đề nghị ly hôn, sau đó ra khỏi nhà.

Sau khi Giang Phong nghe xong thì cảm khái: "Cho nên mới nói, trong hôn nhân thì điều quan trọng nhất giữa hai người chính là thành khẩn đối đãi và tín nhiệm lẫn nhau, dùng thủ đoạn lừa gạt, lừa được nhất thời nhưng không lừa được một đời, cuối cùng cũng sẽ lòi ra ngoài mà thôi."

Tiền Tam Bảo cũng cảm khái: "Ai nói không phải đâu, nhưng loại chuyện này quản được bản thân không quản được người khác. May mà trên đời này còn có đại sư mai mối giống như Giang đại sư, nếu không tôi cũng không dám tùy tiện tiến vào hôn nhân nữa."

Giang Phong cười nói: "Tiền tiên sinh quá khen, không biết anh có yêu cầu gì đối với một nửa còn lại hay không?"

Tiền Tam Bảo nói: "Giang đại sư, tôi sẽ không nói ra yêu cầu, tôi

tin tưởng năng lực tính toán nhân duyên của ngài."

Giang Phong đưa giấy bút tới rồi nói: "Nếu như Tiền tiên sinh đã tin tưởng tôi, vậy thì để lại tên và ngày sinh tháng đẻ của anh đi, chờ tôi tính ra được đối tượng thích hợp thì sẽ sắp xếp xem mắt cho anh."

"Được rồi, vậy đành làm phiền Giang đại sư rồi!" Tiền Tam Bảo tiếp nhận giấy bút, ghi lại danh tính và ngày sinh tháng đẻ của mình.

Trên mặt Giang Phong mang theo nụ cười, nói: "Tiền tiên sinh không cần khách sáo, đây là chuyện mà tôi phải làm."

Sau khi nói xong chuyện chính, Tiền Tam Bảo liền đứng dậy cáo từ: "Giang đại sư, vậy tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa!"

"Ừm, Tiền tiên sinh, tôi đưa tiễn anh!"

"Không cần đưa, Giang đại sư, hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Đưa mắt nhìn Tiền Tam Bảo rời đi, tâm thần Giang Phong khẽ động, một cỗ sóng vô hình giáng lâm, lập tức bao phủ hơn hai tỷ nhân khẩu. Trong màn hình giả lập, từng chân dung phụ nữ điên cuồng lấp lóe, cuối cùng khóa chặt một tấm chân dung trong đó:

【 Danh tính 】: Lệ Tiểu Vũ

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 161cm

【 Cân nặng 】: 50kg

【 Bối cảnh gia đình 】…

【 Sở thích cá nhân 】…

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Chồng trước…

【 Thông tin chi tiết 】…

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 74 (tình cảm vợ chồng 76+ môn đăng hộ đối 72+ quan hệ gia đình 74)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (tình cảm vợ chồng 94+ môn đăng hộ đối 91+ quan hệ gia đình 91)

【 Hoa đào ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa 1… Kiếp đào hoa 2… Kiếp đào hoa 3… Kiếp đào hoa 4…

【 Dự đoán con cái 】…

Xem xong tư liệu xứng đôi này, Giang Phong không dự định ngay lập tức nói cho Tiền Tam Bảo, cứ để đó cái đã, qua hai ba ngày lại nói với hắn cũng không muộn.

…

Cùng lúc đó.

Trong phòng họp của một quỹ ngân sách nào đó tại Trung Hải, người được xưng là một trong song mỹ tài chính - Phương Vân đang tổ chức một cuộc hội nghị khẩn trương với vẻ mặt ngưng trọng.

Cho tới nay Phương Vân đều là người nổi bật trong giới tài chính, làm quản lý của một quỹ ngân sách tư nhân, nàng hiện tại đang quản lý một quỹ ngân sách tài chính với số vốn lên tới mấy chục tỷ, thành tích vô cùng xuất sắc.

Hôm nay, nàng đột nhiên nhận được một tin tức làm cho người ta khiếp sợ, công ty công nghệ cao XX bùng nổ rồi!

Quỹ ngân sách tư nhân do nàng quản lý có đầu tư một khoản lớn vào công ty công nghệ cao này. Đây là một doanh nghiệp chuyên khai thác công nghệ kỹ thuật tiên tiến và ứng dụng vào lĩnh vực y tế và sức khỏe, vẫn luôn thu hút được nhiều sự chú ý trên thị trường.

Nhưng mà, bởi vì sai lầm của một nhân viên nội bộ, dẫn đến thông tin kỹ thuật cốt lõi của công ty bị tiết lộ. Điều này đã làm dấy lên sự chú ý và chất vấn.

Chương 1065 - Lừa Được Nhất Thời Không Lừa Được Một Đời (2)

Sự kiện này ngay lập tức bị truyền thông trắng trợn đưa tin, danh dự công ty kia bị hao tổn, người đầu tư ào ào bán tháo cổ phiếu, khiến cho giá cổ phiếu công ty giảm mạnh.

Việc này đã sinh ra ảnh hưởng nghiêm trọng đối với người quản lý quỹ ngân sách là Phương Vân.

Bởi vì quỹ ngân sách có đầu tư một khoảng lớn vào công ty này, giá cổ phiếu sụt giảm đương nhiên sẽ dẫn đến giá trị thực của quỹ ngân sách bị giảm mạnh. Cho nên, Phương Vân đã ngay lập tức triệu tập đoàn đội quỹ ngân sách, tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Phương Vân chủ trì hội nghị, nàng không nói nhảm nhiều, nói ngay vào điểm chính: "Chư vị, các người đều đã làm việc trong giới tài chính này ít nhất năm năm, chắc là đều hiểu rõ người đầu tư là thực tế nhất. Bây giờ giá trị thực của quỹ ngân sách chúng ta đang bị ảnh hưởng mạnh bởi chuyện công ty XX trượt xuống. Bước tiếp theo, chúng ta nhất định sẽ phải đối mặt với các thỉnh cầu chuộc về khổng lồ đến từ đông đảo người đầu tư và sự chất vấn thị trường. Tất cả mọi người nói một chút xem nên giải quyết việc này như thế nào đây?"

Phụ tá của Phương Vân nói: "Phương tổng, đây là chuyện rút dây động rừng, đối mặt với khủng hoảng khổng lồ này, sự vận hành của quỹ ngân sách chúng ta sẽ lại nhận ảnh hưởng nghiêm trọng, mắt xích tài chính bị thắt chặt, thậm chí sẽ xuất hiện trường hợp không thể trả tiền mặt chuộc về đúng hạn. Nếu như xuất hiện tình huống như vậy, sẽ ảnh hưởng lớn đến danh dự của quỹ ngân sách chúng ta, sẽ đưa tới hậu quả không thể chịu nổi. Cho nên, chúng ta phải chuẩn bị hai tay. Đầu tiên là mau chóng gom góp tài chính, dùng để ứng đối với thỉnh cầu chuộc về của người đầu tư. Thứ hai là mau chóng giải quyết vấn đề, vãn hồi lợi ích của quỹ ngân sách và người đầu tư, đồng thời cố gắng giành được càng nhiều sự tôn trọng và công nhận trong giới."

Thành viên A của đoàn đội nói: "Phương tổng, tôi cho rằng việc

cấp bách là tiến hành trao đổi và đàm phán với cao tầng và nhà đầu tư của công ty công nghệ cao XX để đưa ra một phương án giải quyết hiệu quả."

Thành viên B của đoàn đội nói: "Phương tổng, tôi kiến nghị lập tức tổ chức người đầu tư câu thông với hội nghị, giải đáp kỹ càng mối lo của người đầu tư, đồng thời duy trì việc công bố tin tức kịp thời, để khôi phục lòng tin của thị trường."

Thành viên C của đoàn đội nói: "Phương tổng… ba la ba la…"

Trong lúc nhất thời, từng thành viên của đoàn đội quỹ ngân sách đều tích cực phát biểu, tiếp thu ý kiến quần chúng, giải quyết mối nguy cơ trọng đại đột nhiên xuất hiện này.

Sau cuộc thảo luận, một phương án có thể thực hành đã được ra lò.

Sau đó, toàn bộ đoàn đội liền bắt đầu hành động…

Mãi cho đến mười một giờ đêm, Phương Vân mới mệt mỏi trở lại biệt thự. Hai đứa con gái của nàng đều đã ngủ, chỉ có chồng Trần Mộ Sơn (tác giả bạch kim) là đang chờ nàng.

"Vợ à, mệt không, chuyện đã giải quyết rồi sao?" Trần Mộ Sơn vừa nghênh đón vừa xoa bóp bả vai giúp vợ mình.

Phương Vân lắc đầu nói: "Nào có giải quyết được nhanh như vậy, nhưng mà đã có phương án giải quyết rồi, chỉ cần có thể ổn định phần lớn người đầu tư, bình an vượt qua nguy cơ lần này chắc là không có vấn đề gì."

Trần Mộ Sơn không khỏi cảm khái: "Thị trường chứng khoán này đúng thật là nguy hiểm, đang yên đang lành đột nhiên bộc phát nguy cơ trọng đại, thật là có chút dọa người."

Phương Vân cười nói: "Chơi tài chính vốn là chuyện có độ nguy hiểm cao, đối với nguy cơ như hôm nay, chỉ cần xử lý không thích đáng một chút thôi liền chơi không nổi nữa."

Trần Mộ Sơn nói: "Xem ra vẫn là ngành này của anh an toàn hơn, mặc dù năng lực kiếm tiền không cùng đẳng cấp với người chơi tài

chính như các em, nhưng chỉ cần bọn anh không tìm đường chết thì cũng chỉ có vấn đề kiếm nhiều hay ít, sẽ không cần gánh chịu nguy hiểm gì."

Phương Vân ngồi ở trên ghế sa lon, bật cười nói: "Nói như này cũng đúng, nghề này của các anh chắc là ngành nghề có mức độ nguy hiểm thấp nhất, đầu tư nhỏ, chỉ cần một chiếc điện thoại di động hoặc là một chiếc máy tính liền có thể giải quyết, còn lại chính là đầu tư trí tuệ và thời gian, cho dù hoàn toàn thua thiệt thì cũng có thể tuỳ tiện tiếp nhận. Không giống như giới tài chính bọn em, mặc dù giới hạn kiếm tiền là cao nhất, nhưng nguy hiểm phá sản cũng lớn, nhất là đám người chơi hợp đồng tương lai, một khắc trước thiên đường một khắc sau địa ngục. Người bình thường thật sự là khó có thể gánh vác được chuyện này."

Trần Mộ Sơn ngồi ở bên người nàng, ôm nàng rồi nói: "Vợ à, em cũng không cần áp lực quá lớn, cho dù ngày nào đó em phá sản, có anh ở đây sẽ có thể khiến cho em thực hiện tài vụ tự do cơ bản nhất."

Phương Vân biết rõ hắn là đang quan tâm mình, nhưng vẫn là liếc hắn một cái, nói: "Anh không trông mong được chút điểm gì tốt à, mở miệng chính là phá sản, anh đang nguyền rủa em sao?"

Trần Mộ Sơn cười hắc hắc nói: "Vợ ạ, anh đây không phải là đang tỏ thái độ với em hay sao. Anh không hiểu tài chính, chuyện có thể làm chính là khiến em không có nỗi lo về sau, khiến em không cần phải nhìn trước ngó sau khi đưa ra một quyết định quan trọng."

Phương Vân nghe vậy thì có chút cảm động, tựa vào bả vai hắn, ôn nhu nói: "Em thật sự may mắn vì đã mời Giang đại sư mai mối, nếu không em nào có cơ hội gặp được anh chứ!"

Trần Mộ Sơn đồng ý nói: "Giang đại sư đúng là ân nhân của vợ chồng chúng ta, còn có nửa tháng nữa chính là Trung thu, chờ em giải quyết chuyện của quỹ ngân sách, chúng ta liền bớt chút thời gian đi tặng bánh Trung Thu cho Giang đại sư đi?"

Phương Vân gật đầu nói: "Ừm, cũng nên thường xuyên liên lạc với Giang đại sư một chút. Chuyện bánh Trung Thu sẽ giao lại cho anh, bánh Trung Thu bình thường thì thôi đi, đặt làm một số bánh

Trung Thu cao cấp."

Trần Mộ Sơn nói: "Được, ngày mai anh sẽ đi làm chuyện này, vợ ăn chút trái cây trước, anh đi chuẩn bị nước tắm rửa cho em."

"Ừm, cảm ơn chồng!"

Chương 1066 - Lừa Được Nhất Thời Không Lừa Được Một Đời (3)

Trong một căn phòng khách ấm áp, Lệ Tiểu Vũ ngồi ở trên ghế sô pha, ôm một bản vẽ, con gái bốn tuổi Tiểu Lâm ngồi ở bên cạnh nàng.

Tiểu Lâm tò mò chỉ vào hình ảnh trên sách, hỏi: "Mẹ, đây là cái gì?"

Lệ Tiểu Vũ vừa cười vừa nói: "Đây là một bản vẽ liên quan tới động vật, con yêu à, con muốn nghe mẹ kể về một câu chuyện xưa không?"

Tiểu Lâm gật đầu, nói: "Mẹ, con thích nghe kể chuyện về động vật nhỏ, mẹ kể cho con một câu chuyện liên quan tới động vật nhỏ đi!"

Lệ Tiểu Vũ mỉm cười lật sách ra, bắt đầu kể chuyện xưa cho con gái: "Lúc trước, có một bé thỏ con tên là Tiểu Bạch. Một ngày, Tiểu Bạch quyết định ra ngoài thám hiểm, thế là nó đeo khăn quàng cổ màu đỏ mà nó thích nhất, đội cái mũ bằng cỏ, sau đó bắt đầu hành trình thám hiểm của mình."

Tiểu Lâm nghe vô cùng chuyên chú, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lệ Tiểu Vũ tiếp tục giảng: "Tiểu Bạch gặp được rất nhiều bạn bè ở bên trong rừng rậm, có sóc con, nai con, chim nhỏ… Bọn chúng cùng nhau chơi đùa ở bên trong rừng rậm, đuổi theo những con bươm bướm, tiếng cười không ngừng vang lên."

Vẻ mặt Tiểu Lâm chứa đầy sự khát vọng, nói: "Mẹ, con cũng muốn đến rừng rậm chơi đùa!"

Lệ Tiểu Vũ cười xoa đầu của Tiểu Lâm, nói: "Chờ thời tiết tốt lên,

mẹ sẽ dẫn con đi công viên rừng rậm chơi, có được không?"

Tiểu Lâm liền vội vàng gật đầu nói: "Được nha, con muốn xem sóc con và nai con."

Lệ Tiểu Vũ nói: "Ừm, vậy có muốn tiếp tục nghe kể chuyện nữa không?"

Tiểu Lâm nói: "Con còn muốn nghe, mẹ tiếp tục kể đi."

Lệ Tiểu Vũ cười nói: "Sau này, Tiểu Bạch và các người bạn cùng nhau xây một căn nhà nhỏ bằng gỗ ở bên trong rừng rậm. Bọn chúng cùng nhau sinh sống vô cùng vui vẻ. Mỗi sáng sớm, Tiểu Bạch sẽ đi thu thập trái cây cùng với sóc con, sau đó mọi người cùng nhau chuẩn bị bữa sáng mỹ vị."

Tiểu Lâm đáng yêu nói: "Con cũng làm bạn bè với đám thú nhỏ ở trong rừng rậm bên trong."

Lệ Tiểu Vũ ôn nhu cười nói: "Có lẽ có một ngày, chúng ta có thể cùng đi cắm trại, cùng trở thành bạn bè với đám thú nhỏ trong thiên nhiên rộng lớn nha."

Tiểu Lâm nhảy cẫng lên, nói: "Vâng, con sẽ chờ ngày đó."

Lệ Tiểu Vũ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ôn nhu nói: "Mẹ cũng mong chờ ngày đó, bây giờ có phải là nên đi ngủ rồi hay không?"

Tiểu Lâm gật gật đầu: "Vâng, con mệt rồi, chúc mẹ ngủ ngon!"

"Ngủ ngon, con yêu."

Lệ Tiểu Vũ chỉnh lại chăn giúp con mình, sau đó nhẹ nhàng hát khúc hát ru, dỗ nàng chìm vào giấc ngủ.

Con mắt Tiểu Lâm dần dần nhắm lại, tiến vào mộng đẹp.

Lệ Tiểu Vũ lẳng lặng mà nhìn Tiểu Lâm chìm vào giấc ngủ, sau đó nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Trong lòng nàng tràn đầy sự thương yêu và quan tâm đối với con gái, cũng tràn đầy chờ mong và hi vọng đối với tương lai.

Lệ Tiểu Vũ là một bà mẹ đơn thân, nàng và chồng trước trong mắt mọi người là một cặp vợ chồng vô cùng xứng đôi. Lúc mới kết hôn, nàng và chồng trước có rất nhiều điểm giống nhau. Bọn họ đều thích vận động ngoài trời, du lịch và hoạt động xã giao, cũng rất kỳ vọng đối với cuộc sống gia đình.

Bọn họ từng trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, cũng đạt được thành tựu trong sự nghiệp, cùng theo đuổi giấc mộng của bọn họ.

Nhưng mà, theo thời gian dần trôi, hai người dần dần phát hiện sự yêu thích của bọn họ trong cuộc sống và giá trị quan tồn tại sự khác biệt.

Lệ Tiểu Vũ càng ngày càng coi trọng cuộc sống gia đình, hi vọng có thể bầu bạn con gái trưởng thành nhiều hơn, mà chồng trước lại càng chú trọng sự nghiệp và hoạt động xã giao, thường xuyên ra ngoài xã giao.

Tiết tấu cuộc sống của hai người và cách sống bắt đầu trở nên không hài hòa, dẫn đến sự xa cách về mặt tình cảm.

Cho dù hai người đã từng thử ngồi lại nói chuyện và thỏa hiệp, nhưng từ những sự khác sâu sắc, bọn họ càng ngày càng khó tìm được điểm giống nhau và phương thức giải quyết vấn đề cũng dần khác nhau.

Cuối cùng, sau khi suy tính kỹ, dưới tình huống không có cãi lộn hay mâu thuẫn gì, bọn họ chọn yên tình kết thúc cuộc hôn nhân này, theo đuổi cuộc sống và giá trị quan phù hợp với mình.

Bây giờ, nàng và chồng trước đã ly hôn hơn một năm, Lệ Tiểu Vũ trừ công việc ra thì thời gian còn lại đều ở cùng con gái của mình, nhìn xem con gái trưởng thành từng ngày, trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Đương nhiên, lúc trời tối người yên, Lệ Tiểu Vũ khó tránh khỏi có chút tịch mịch. Nàng từng nghĩ tới chuyện tái hôn, nhưng vẫn luôn không gặp được người khiến nàng rung động và yên tâm.

Nàng cũng không gấp chuyện này, chờ duyên phận đến rồi lại nói.

Chương 1067 - Nếu Có Duyên, Liếc Mắt Liền Có Thể Định Chung Thân

Thứ hai, ngày mùng 2 tháng 9 năm 2024.

Bảy giờ rưỡi sáng, Lệ Tiểu Vũ đưa con gái Tiểu Lâm đến nhà trẻ gần đó, sau đó ăn bữa sáng ở bên ngoài liền trở về bật máy tính lên, chuẩn bị công việc.

Công việc hiện tại của Lệ Tiểu Vũ là viết bài cho xí nghiệp. Nàng nhận công việc trên nền tảng là Fiverr và Upwork, vận may tốt một đơn có thể kiếm được sáu chữ số, vận may không tốt thì một tháng đều không tiếp được một đơn nào.

Nhưng mà, lấy năng lực làm việc của Lệ Tiểu Vũ, một năm kiếm được 200-300 ngàn tệ vẫn là chuyện dễ dàng.

Mặc dù thu nhập này so ra kém với trước kia, nhưng nàng lại có thời gian rảnh nhiều hơn, có thể bầu bạn với con gái trưởng thành. Đây là một chuyện vô cùng đáng giá với Lệ Tiểu Vũ.

Gần đây, Lệ Tiểu Vũ chỉ nhận một đơn, khoảng thời gian này nàng đã viết được không sai biệt lắm, hôm nay thêm chút sức chắc là có thể giải quyết xong. Chỉ cần khách hàng hài lòng, nàng sẽ lại thu với mấy chục ngàn tệ. Số tiền kia đủ cho mẹ con các nàng dùng trong một khoảng thời gian.

Bài viết đến gần đoạn kết thúc, cả người đều tương đối đắm chìm vào trong đó. Linh cảm của Lệ Tiểu Vũ như mưa, không ngừng gõ bàn phím máy tính. Nàng vốn dự định dùng cả ngày để kết thúc công việc, kết quả mới đến giữa trưa đã làm xong rồi.

Sau khi tỉ mỉ kiểm tra một lần, sửa đổi lỗi chính tả một lần, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, Lệ Tiểu Vũ liền gửi bài viết cho khách hàng.

Lệ Tiểu Vũ đóng máy tính lại, duỗi lưng, lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng làm xong, buổi trưa hôm nay có thể ăn tùy tiện một chút, buổi chiều lại làm một bàn đồ ăn ngon cùng nhau chúc mừng với

Tiểu Lâm."

Nói xong, Lệ Tiểu Vũ liền tới phòng bếp, chuẩn bị nấu mì.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động đặt trong phòng khách bỗng nhiên vang lên, Lệ Tiểu Vũ vừa vén tay áo lên liền đi ra phòng khách, cầm điện thoại di động lên xem xét, phát hiện là số điện thoại lạ đến từ tỉnh Quế.

Lệ Tiểu Vũ nhíu mày, nhưng vẫn lựa chọn kết nối điện thoại, chào hỏi: "A lô, xin chào!"

Trong điện thoại truyền tới một giọng nam trẻ tuổi: "Xin chào, xin hỏi là Lệ Tiểu Vũ nữ sĩ đúng không?"

Lệ Tiểu Vũ nói: "Là tôi, xin hỏi anh là?"

Giọng nam trẻ tuổi nói: "Lệ nữ sĩ, tôi là Giang Phong, là người làm mối của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, mạo muội gọi điện thoại tới, là muốn giới thiệu cho cô một đối tượng. Không biết Lệ nữ sĩ có ý định tái hôn hay không?"

Lệ Tiểu Vũ sớm đã cảm thấy bất lực đối với việc tin tức của mình bị rò rỉ. Trong thời đại này, trừ khi là không điền bất kỳ tư liệu nào ở trên mạng, nếu không tám chín phần đều sẽ bị lộ ra ngoài.

Trước đây Lệ Tiểu Vũ từng nhận rất nhiều điện thoại chào hàng, có bán nhà, có chào hàng bảo hiểm, có chào hàng thẻ tín dụng, còn có chào hàng đồ trang điểm...

Lệ Tiểu Vũ cảm thấy rất phiền đối với mấy loại chào hàng như này. Nếu như là từng bị đánh dấu còn tốt, trực tiếp không nhận là được. Nhưng mà đối với những dãy số chưa được đánh dấu, nếu không nhận thì lại sợ đó là khách hàng gọi điện thoại tới, tiếp thì lại bị những nhân viên chào hàng quấy rối.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là Lệ Tiểu Vũ không quen cúp điện thoại của người khác. Mà da mặt của những nhân viên chào hàng kia lại dày, cho dù có nghe ra ám hiệu của nàng thì cũng sẽ thao thao bất tuyệt chào hàng. Chuyện này đúng là rất phiền phức.

Lệ Tiểu Vũ cơ bản đều nghe qua các loại nghề nghiệp chào hàng qua điện thoại, nhưng mà đây là lần đầu tiên nàng thấy có người mai mối gọi điện thoại chào hàng.

Dù sao cũng đang nhàn rỗi, nói chuyện một chút là được, Lệ Tiểu Vũ liền vừa cười vừa nói: "Giang ông mai, tôi bây giờ còn trẻ tuổi, đương nhiên là có ý định tái hôn, không biết anh muốn giới thiệu cho tôi một đối tượng như nào?"

Giang Phong giới thiệu nói: "Lệ nữ sĩ, đối tượng mà tôi giới thiệu cho cô tên là Tiền Tam Bảo, cũng là người tỉnh Tô các người, trước mắt đều định cư ở Kim Lăng giống như cô. Hắn năm nay 30 tuổi, cao 1m75, dáng vẻ cũng không tệ, có thể xếp vào hàng ngũ soái ca. Nhưng mà hắn chỉ tốt nghiệp cử nhân, trình độ kém hơn Lệ nữ sĩ một chút."

Lệ Tiểu Vũ nói: "Tốt nghiệp cử nhân cũng xem như là tốt rồi."

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, về phương diện trình độ học vấn thì chỉ cần chênh lệch giữa hai bên không phải là quá lớn thì không sao cả. Dù sao thứ nên học đều được học ở khoa chính quy, học lên nữa cũng chỉ là đào tạo sâu vào lĩnh vực chuyên ngành mà thôi."

Lệ Tiểu Vũ tán đồng nói: "Đúng là như thế."

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Trước mắt hắn và bạn bè kết phương làm chút kinh doanh, thu nhập bình quân một tháng đại khái khoảng 20-30 ngàn tệ. Cha mẹ của hắn kinh doanh gừng tỏi, trong nhà có phòng có xe. Thực lực kinh tế tốt hơn gia đình bình thường không ít."

Lệ Tiểu Vũ có chút ngoài ý muốn nói: "Điều kiện này đúng là rất ưu tú, nếu như Giang ông mai biết tôi đã ly dị, chắc là cũng biết rõ tôi còn có một đứa con gái, không biết đối phương có để ý chuyện này hay không? Hơn nữa, tôi cũng muốn nói rõ trước, con gái của tôi chính là mạng của tôi. Nếu như tôi tái hôn thì bên phía nhà trai nhất định phải xem con gái tôi như là con đẻ. Nếu không thì cho dù điều kiện tốt đến mấy, tôi cũng sẽ không gả."

Chương 1068 - Nếu Có Duyên, Liếc Mắt

Liền Có Thể Định Chung Thân (2)

Giang Phong nói: "Lệ nữ sĩ, hắn đều là người từng ly dị giống như cô, có một con trai ba tuổi. Ở trên phương diện này, hai bên đều cần thời gian để làm quen. Tôi tin tưởng, hai người đều có sở thích và giá trị quan giống nhau, ở cùng một chỗ chắc chắn sẽ có thể hạnh phúc."

Lệ Tiểu Vũ nghĩ một lúc rồi nói: "Giang ông mai, nếu như tôi và hắn đều định cư ở Kim Lăng thì có thể kết bạn một chút. Còn về việc có thể đi đến cuối cùng hay không thì phải xem chúng tôi có duyên phận này hay không."

Giang Phong cười nói: "Lệ nữ sĩ, vậy tôi sẽ cho hắn phương thức liên lạc của cô, để hắn liên hệ với cô?"

Lệ Tiểu Vũ nói: "Được, vậy anh cứ cho hắn phương thức liên lạc của tôi đi!"

"Được, tôi không quấy rầy cô nữa, lát nữa tôi sẽ nói với hắn tình huống của cô, sau đó lại để hắn liên hệ với cô, có vấn đề gì thì cô cứ gọi điện thoại cho tôi."

"Ừm, được."

"Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

…

Cùng lúc đó.

Tiền Tam Bảo đang ăn cơm ở nhà cha mẹ.

Tiền mẫu vừa xé thịt đùi gà giúp cháu trai vừa nói: "Tam Bảo, Giang đại sư lúc nào mới giới thiệu đối tượng cho con vậy?"

Tiền Tam Bảo nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: "Giang đại sư nói, hắn sẽ nhanh chóng tính toán nhân duyên giúp con, nhanh thì ba ngày chậm thì một tuần sẽ có thể giải quyết."

"Lần này, chúng ta đều phải cảnh giác cao độ, ngàn vạn lần không thể lại tìm một Cố Vân thứ hai." Nhắc tới Cố Vân, Tiền mẫu trước đó có bao nhiêu hài lòng thì hiện tại thì có bấy nhiêu hận.

Ý của Tiền phụ Tiền mẫu vốn là điều kiện kinh tế nhà mình cũng không tệ lắm, muốn con trai tìm kiếm một mỹ nữ có thành tích cao. Như này thì đời cháu bọn họ sẽ có thể được thừa hưởng gen tốt.

Cố Vân xuất hiện, thật sự khiến cho Tiền phụ Tiền mẫu cực kì hài lòng, không chỉ có vóc người xinh đẹp, còn có bằng Thạc sĩ, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn chọn con dâu của bọn họ.

Cũng bởi vì rất hài lòng, Tiền phụ Tiền mẫu đã đưa ra sính lễ vô cùng phóng khoáng, lúc cháu trai mới ra đời còn trọng thưởng cho con dâu.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, tất cả đều là giả, trình độ học vấn là ngụy tạo, gương mặt xinh đẹp kia cũng là do phẫu thuật thẩm mỹ. Sau khi biết rõ chân tướng, Tiền phụ Tiền mẫu thiếu chút nữa đã tức đến mức ngất đi.

Nhất là sau khi bọn hắn phối hợp diễn kịch với con trai, thả ra tin tức phá sản, Cố Vân cũng không có ý định đồng cam cộng khổ với bọn họ, mà chủ động đề nghị ly hôn.

Tiền gia bọn họ đúng là bị mù mới để cho người như vậy tiến vào cửa Tiền gia.

Sau khi ăn phải cú thiệt thòi lớn này, Tiền phụ Tiền mẫu đều rất chú trọng chuyện hôn sự của con trai, phát lời thề tuyệt đối sẽ không để cho "Cố Vân" thứ hai tiến vào Tiền gia.

Tiền Tam Bảo nói: "Mẹ cứ yên tâm đi, người giới thiệu đối tượng cho con lần này là Giang đại sư nổi tiếng cả nước, tuyệt đối không có khả năng lại xuất hiện Cố Vân thứ hai nữa đâu."

Tiền phụ hỏi: "Tam Bảo, vị Giang đại sư kia thật sự thần kỳ như con nói sao?"

Tiền Tam Bảo gật đầu nói: "Năng lực tính toán nhân duyên của Giang đại sư đều được mọi người công nhận. Nếu như không thần

kỳ như vậy thì đám đại minh tinh và đại phú hào kia sẽ không tôn sùng Giang đại sư như thế."

Tiền mẫu nói: "Nếu như Giang đại sư này có thể thành danh vào hai năm trước thì tốt rồi, một nhà chúng ta cũng sẽ không bị Cố Vân kia xoay vòng vòng!"

Tiền Tam Bảo nói: "Chuyện đều đã xảy ra rồi, hối hận cũng không giải quyết được vấn đề, lại nói Giang đại sư mới bao nhiêu tuổi chứ, hai năm trước người ta vẫn còn đang đi học đó!"

Tiền mẫu cũng chỉ là cảm khái một chút mà thôi.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của Tiền Tam Bảo bỗng nhiên vang lên. Hắn gác đũa lại, móc điện thoại từ trong túi quần ra xem xét, phát hiện là Giang đại sư gọi tới điện.

Tiền Tam Bảo lúc này kết nối điện thoại, nói: "Xin chào, Giang đại sư."

Tiền phụ Tiền mẫu nghe vậy, ánh mắt đều đồng loạt nhìn qua.

Tiền Tam Bảo thấy thế, liền mở loa ngoài.

Thế là, giọng nói của Giang đại sư truyền tới, nói: "Tiền tiên sinh, bên tôi đã tìm kiếm được đối tượng thích hợp cho anh!"

Tiền Tam Bảo liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, đối phương là người nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?"

Giang đại sư giới thiệu sơ lược: "Cô ấy tên là Lệ Tiểu Vũ, cũng là người tỉnh Tô, trước mắt đang sống định cư ở Kim Lăng giống như các người. Cô ấy năm nay 29 tuổi, cao 1m61, vóc người đẹp, tướng mạo cũng xinh đẹp, tốt nghiệp thạc sĩ đại học 985 nào đó, là mỹ nữ thành tích cao chân chính."

Đều là người tỉnh Tô, cùng định cư ở Kim Lăng, hơn nữa tuổi tác, chiều cao, tướng mạo, trình độ học vấn đều phù hợp với yêu cầu, Tiền phụ Tiền mẫu nghe vậy thì không ngừng gật đầu.

Chỉ nghe Giang đại sư tiếp tục nói: "Nàng hiện tại đang viết bài cho các xí nghiệp. Nàng tự do nhận đơn hàng trên hai nền tảng là

Fiverr và Upwork, thời gian làm việc do bản thân sắp xếp, vô cùng tự do. Bởi vì năng lực làm việc xuất sắc, nên dù chỉ là ngẫu nhiên nhận một đơn, nàng cũng có thể dễ dàng kiếm được hai ba trăm ngàn tệ trong một năm, có thể nói là vô cùng ưu tú."

Chương 1069 - Nếu Có Duyên, Liếc Mắt Liền Có Thể Định Chung Thân (3)

Tiền Tam Bảo nghe vậy thì cũng có chút động lòng. Hắn biết rõ phong cách mai mối của Giang đại sư, chính là có gì nói nấy, bất kể là ưu điểm hay là khuyết điểm, đều chưa từng giấu diếm.

Cho nên, những lời này của Giang đại sư nói khẳng định đều là thật.

"Giang đại sư, tôi là người ly dị và có con riêng, người ta sẽ để ý đến tôi sao?"

"Tiền tiên sinh, cô ấy cũng giống như anh, đều là người đã ly dị và có con riêng."

Tiền Tam Bảo nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra. Nếu như đối phương độc thân, có điều kiện tốt như vậy thì không thiếu đối tượng cho nàng lựa chọn, căn bản không cần thiết phải gả cho người vừa ly dị lại có con riêng như hắn.

Dù sao mẹ kế cũng không dễ làm.

Nhưng đối phương cũng là người ly dị và có con riêng, như vậy hai bên liền ngang hàng, không ai ghét bỏ ai cả, như này tâm lý cũng sẽ không cảm thấy không cân bằng nữa.

"Vậy là tốt rồi, Giang đại sư ngài đã giới thiệu tôi với cô ấy hay chưa?"

"Đã giới thiệu, ấn tượng của cô ấy về anh cũng không tệ, nguyện ý kết giao bạn bè với anh. Tôi sẽ gửi phương thức liên lạc của cô ấy cho anh, tự anh trò chuyện với cô ấy, có biến thì anh lại gọi điện thoại cho tôi."

"Được rồi, tôi đã hiểu, cảm ơn Giang đại sư!"

"Không cần khách sáo, vậy trước tiên cứ như này."

"Ừm, tạm biệt Giang đại sư!"

"Tạm biệt!"

Chờ Tiền Tam Bảo cúp điện thoại, Tiền mẫu không nhịn được mà hỏi: "Tam Bảo, Giang đại sư không sắp xếp cho các con xem mắt sao?"

Tiền Tam Bảo nói: "Đoán chừng là nhà gái yêu cầu, muốn đi lên từ bạn bè trước, khảo sát một khoảng thời gian, cảm thấy có thể mới cân nhắc đến chuyện ở cùng một chỗ. Dù sao đều đã bỏ lỡ một lần, không ai muốn lặp lại sai lầm lần thứ hai, thận trọng một chút cũng có thể lý giải."

Tiền mẫu gật đầu nói: "Đúng là nên thận trọng."

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tiền Tam Bảo rung lên một cái, là Giang đại sư gửi phương thức liên lạc của đối phương tới cho hắn.

Tiền Tam Bảo trả lời tin nhắn bày tỏ mình đã nhận được, sau khi liền nghĩ ngợi việc nên nói gì khi gọi điện thoại cho nhà gái.

…

Sáu giờ chiều.

Tại nhà hàng nổi tiếng nào đó tại tỉnh thành tỉnh Hồ Nam, Kha Bảo Cường và Hạ Vũ Hà đang dùng cơm ở chỗ này.

Mấy thứ như duyên phận là thần kỳ nhất, nếu như hai người không có duyên phận thì cho dù là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên cũng không thể đến được với nhau.

Nếu như hai người có duyên phân, liếc mắt liền có thể định chung thân.

Điểm xứng đôi hôn nhân của Kha Bảo Cường và Hạ Vũ Hà cao đến

93 điểm, với số điểm này thì bất kể ở niên đại nào, đều có thể nói là một đôi trời đất tạo nên.

Nếu như hai người như này không có duyên gặp mặt thì thôi, chỉ có thể nói bọn họ hữu duyên vô phận.

Nhưng nếu như có thể gặp mặt, sẽ không ai có thể chia rẽ nhân duyên của bọn họ.

Không chỉ có hai người bọn họ, chỉ cần là đôi vợ chồng có điểm số tình cảm đạt ngưỡng 90 điểm, đều chính là nhân duyên không thể chia rẽ. Cho dù đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ thì đều sẽ ở chung với nhau.

Khoảng thời gian mà Kha Bảo Cường và Hạ Vũ Hà kết giao, tình cảm của hai người đang dần ấm lên. Ngay tại đêm qua, hai người không kiềm hãm được mà xảy ra quan hệ nước chảy thành sông.

Sau buổi kích tình tối hôm qua, Hạ Vũ Hà liền định nói chân tướng về cha của Kha Bảo Cường cho hắn biết. Nhưng ngẫm lại, nàng vẫn không muốn làm hắn mất hứng, liền cố gắng nhịn không nói ra.

Bây giờ hai người vừa xảy ra quan hệ, đang ở trong giai đoạn ngọt như mật, một bữa ăn phải gọi là kiều diễm. Sau khi cơm nước xong xuôi và đi ra khỏi phòng bao, vệt ửng đỏ trên mặt cảnh sát Hạ vẫn còn chưa tiêu tán!

Sau khi rời khỏi phòng ăn, hai người không đi đâu cả mà đi thẳng đến một tòa nhà của Kha Bảo Cường.

Sau đó, nội dung VIP đã xảy ra chắc cũng không cần nhiều lời…

Sau khi xong việc đã là mười một giờ đêm. Hai người cảm thấy có chút đói bụng liền đến đến phòng khách ăn một chút quả hạch và bánh bích quy.

Hạ Vũ Hà cảm thấy thời cơ chín muồi, liền nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Anh Cường, em có một chuyện vô cùng quan trọng phải nói cho anh."

Kha Bảo Cường nhấp một ngụm trà, cười hỏi: "Cảnh sát Hạ,

chuyện gì mà phải nghiêm túc như vậy?"

Hạ Vũ Hà nhìn hắn, có chút đồng tình mà nói: "Là chuyện liên quan tới một số việc mà cha anh đã làm, em cảm thấy cần phải nói cho anh biết chân tướng!"

Kha Bảo Cường nghe vậy thì nhíu mày, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, nói: "Cảnh sát Hạ, sao lời này của em lại khiến cho anh có chút bất an vậy. Cha anh không có làm chuyện gì phạm pháp đó chứ?"

Hạ Vũ Hà không trực tiếp trả lời vấn đề này của hắn, mà là hỏi: "Anh Cường, em muốn hỏi anh một chút. Ở trong mắt anh thì cha anh rốt cuộc là một người như thế nào?"

Chương 1070 - Ai Cũng Có Thể Lừa Tôi, Chỉ Có Mình Ông Ấy Là Không Được.

Kha Bảo Cường sắp xếp lại từ ngữ rồi nghiêm túc trả lời: “Trong mắt tôi thì cha tôi là một doanh nhân thành đạt, quyết đoán, có nghị lực, người có đầu óc kinh doanh và kỹ năng giao tiếp với các mối quan hệ.

Ông ấy đối với sự nghiệp luôn nhiệt huyết và nghị lực, có thể đứng trước khó khăn mà vẫn luôn giữ được thái độ bình tĩnh và lạc quan, từ đầu tới cuối đều đặt niềm tin vào tương lai. Ông ấy chú trọng đến việc xây dựng đoàn đội, tôn trọng nhân viên, thúc đẩy các thành viên trong nhóm phát huy tiềm năng của bọn họ, giúp bọn họ phát huy hết khả năng sáng tạo và đổi mới trong công việc.

Ông ấy làm cha vẫn luôn đúng mực, ông ấy vẫn luôn tôn trọng sự lựa chọn và sở thích của tôi, vì tôi mà cố gắng tạo nên hoàn cảnh đẹp để tôi lớn lên. Làm doanh nhân, nhưng cha tôi vẫn luôn để ý đến vấn đề của xã hội, tích cực phản hồi xã hội, thương xót những người ở thế yếu, thể hiện được tinh thần trách nhiệm với xã hội.

Cha tôi vẫn luôn là tấm gương cho tôi, ở trên người ông ấy tôi học được điều quan trọng trong kinh doanh và giá trị quan con người.

Những giá trị quan này vẫn luôn đi theo tôi trưởng thành, giúp tôi lấy được thành công."

Nghe Kha Bảo Cường nói về cha hắn với giọng điệu sùng bái, Hạ Vũ Hà có chút không đành lòng nói cho hắn biết sự thật mọi việc.

Nhưng mà, suy nghĩ như vậy cũng chỉ là vút qua trong đầu Hạ Vũ Hà, cô với Giang đại sư đã thống nhất với nhau, muốn dạy dỗ lão già biến thái kia một bài học cả đời cũng không quên được, cô không thể đi được nửa đường lại quay xe được.

Vì vậy, mặc dù là đồng tình, nhưng trong lòng Hạ Vũ Hà vẫn cứng rắn, nói: "Anh Cường, anh có từng nghĩ tới, cha anh ông ấy thực sự không tốt như những gì trong tưởng tượng của anh không!"

Kha Bảo Cường nhịn không được nói: "Cảnh sát Hạ, cô có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần phải vòng vo, cha tôi rốt cuộc đã làm chuyện gì phạm pháp?"

Hạ Vũ Hà nói: "Anh Cường, chuyện trước đó nói về cha anh, tôi có một vấn đề muốn hỏi lại."

Kha Bảo Cường nói: "Hừm, cô hỏi đi."

Hạ Vũ Hà nói: "Tôi nghe nói anh với bạn gái trước đó tình cảm vẫn luôn rất tốt, nhưng bạn gái cũ của anh đột nhiên không nói lời nào liền bỏ đi, sau đó anh hoài nghi là do mẹ anh đuổi cô ấy đi, có chuyện này hay không?"

Kha Bảo Cường nghe vậy da đầu có chút tê dại, cùng với người mới nói về người cũ, cho dù là thẳng nam sắt đá, cũng biết đây là câu hỏi chí mạng, hắn chỉ có thể kiên trì trả lời: "Có chuyện như thế, nhưng mà đó cũng đã là chuyện quá khứ rồi!"

Nhìn thấy Kha Bảo Anh Cường thận từng li từng tí sợ chọc cô tức giận, trong lòng Hạ Vũ Hà cũng có chút hưởng thụ, mỉm cười nói: "Anh không cần lo lắng, tôi không có nhỏ nhen như vậy, lúc anh cũng với bạn gái cũ ở với nhau, chúng ta chẳng phải vẫn chưa quen biết nhau mà! Sở dĩ nhắc tới cô ấy, là bởi vì tôi biết nguyên nhân thực sự khiến cô ấy rời đi."

Kha Bảo Cường đầu tiên là thả lỏng tâm trạng thấp thỏm, sau đó

vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc hỏi: “Cô biết nguyên nhân thực sự khiến cô ấy rời đi? Cái này … Cô làm sao biết được?”

Hà Vũ Hà nói: “Anh không cần biết làm sao tôi biết được, anh nghi ngờ bạn gái cũ là bị mẹ anh đuổi đi, cái này đúng, nhưng lại không hoàn toàn đúng.”

Kha Bảo Cường nghi ngờ nói: “Nói vậy là như thế nào?”

Hà Vũ Hạ nói: “Cô ấy rời đi không nói với anh một lời nguyên nhân cũng có một phần là do mẹ anh, là mẹ anh cho cô ấy 50 triệu, để cô ấy rời khỏi anh.”

Quả nhiên là vậy, trong lòng Kha Bảo Cường sớm đã nghi ngờ, kết quả đúng thật là như vậy, khiến trong lòng hắn có chút không thoải mái, cảm thấy mẹ hắn thật là quá đáng.

Không đợi hắn nói, Hà Vũ Hạ đã chuyển giọng nói: “Nhưng mà, mẹ anh làm như vậy cũng là có nổi khổ tâm trong lòng không nói ra được, chuyện thật ra bắt nguồn từ người cha anh.”

Kha Bảo Cường nghe vậy hai mắt trợn to lên, chuyện này có liên quan gì đến cha hắn chứ? Trong ấn tượng của hắn, thái độ của cha đối với bạn gái hắn vẫn rất tốt, không giống mẹ vẫn luôn không hài lòng.

Đầu óc Kha Bảo Cường có chút loạn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Cảnh sát Hạ, có chuyện gì cô cứ nói thẳng đi, đừng để tôi đoán già đoán non nữa!”

Hạ Vũ Hà nghiêm túc nói: “Anh Cường, chuyện tôi muốn nói tiếp theo, có thể phá vỡ tam quan của anh, hi vọng anh sau khi nghe được vẫn có thể giữ vững tỉnh táo.”

Trong lòng Kha Bảo Cường dao động, nhưng vẫn khẽ gật đầu, biểu thị bản thân sẽ giữ vững tỉnh táo.

Hạ Vũ Hà cũng không lề mề, gọn gàng dứt khoát nói: “Mẹ anh sở dĩ quyết định làm như vậy, ngoại trừ nguyên nhân bà ấy không đồng ý cho anh với cô gái ấy ở bên nhau, thì nguyên nhân chủ yếu nhất là bà ấy phát hiện cha anh với bạn gái anh có quan hệ bất thường.”

Lời này vừa nói ra, giống như đá trời nứt ra.

“Chuyện này … Chuyện này sao có thể được? Cha tôi với Tử Duyệt … Sao có thể được chứ?” Toàn thân Kha Bảo Cường run rẩy, trong đầu trong rỗng, suy nghĩ trong lúc này giống như ngừng lại.

Chương 1071 - Ai Cũng Có Thể Lừa Tôi, Chỉ Có Mình Ông Ấy Là Không Được. (2)

Trong mắt Hạ Vũ Hà tràn đầy đồng tình: “Theo tôi được biết, là cha anh sử dụng thủ đoạn hạ lưu, nhưng sau đó bạn gái cũ của anh không báo cảnh sát, cũng không nói với anh việc này, cũng không biết là bị cha anh uy hiếp hay là nhận mệnh.

Là mẹ anh vô tình phát hiện quan hệ của bọn họ, lại không muốn nói ra khiến cha con bất hòa, mới lén lút tìm bạn gái cũ của anh, nói chuyện với cô ấy, cuối cùng lấy ra 50 triệu để cô ấy rời đi.”

Nghe đến đó, lửa giận trong lòng Kha Bảo Cường thật sự sắp không khống chế nổi, thậm chí trong mắt toát ra tia máu đỏ, cắn răng nói: “Uổng công tôi cho đến nay vẫn luôn sùng bái ông ấy, không nghĩ tới ngay cả bạn gái của tôi mà ông ấy vẫn hạ thủ được, thật sự là không bằng cầm thú!”

Kha Bảo Anh Cường nói càng giận, đã được thông suốt đứng lên nói: “Không được, việc này tuyệt đối không thể để như vậy được.”

Hà Vũ Hạ vội vàng ngăn hắn lại nói: “Anh Cường, trước tiên anh bình tĩnh lại đã, không nên xúc động, ngẫm lại mẹ anh tình nguyện để anh hiểu lầm, cũng không muốn đem việc này nói cho anh biết, anh nếu như chất vấn thẳng cha anh, vậy không phải là uổng phí tâm ý của mẹ anh rồi sao!”

Kha Bảo Cường nổi giận nói: “Mẹ tôi không muốn để cho tôi với ông ấy bất hòa, là sợ tôi mất đi quyền thừa kế tập đoàn, nhưng tôi thực sự không thể nhịn được chuyện này, ông ấy là cha của tôi, nhưng sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?”

Hà Vũ Hạ nói: “Anh bây giờ đang rất hận ông ấy?”

Kha Bảo Cường thở mạnh, hai mắt đỏ ửng nói: “Đương nhiên hận, trên thế giới này ai cũng có thể lừa tôi, nhưng chỉ có ông ấy là không được, tôi không thể chấp nhận được.”

Hạ Vũ Hà nói: “Đã như vậy, vậy anh hãy tạm thời nhẫn nhịn một thời gian, đi chất vấn hắn thì chẳng bằng đưa hắn ra công lý, nhưng không biết là anh có đành lòng hay không mà thôi.”

Kha Bảo Cường không nói bản thân có đành lòng hay không, mà là hỏi: “Cảnh sát Hạ, cô có chứng cứ?”

Hạ Vũ Hà nói: “Chuyện của cha anh với bạn gái của anh tôi không có chứng cứ, nhưng nếu như cha anh thật sự có loại đam mê này, vậy sau này tôi ở cùng với anh, sớm muộn gì hắn cũng sẽ duỗi tay của mình ra, đến lúc đó tự nhiên sẽ có chứng cứ.”

Kha Bảo Cường lắc đầu liên tục nói: “Không được, tôi không đồng ý, trước kia tôi không biết thì thôi, hiện tại biết rõ hắn là cầm thú, tôi tuyệt đối không thể để cho cô tự đặt mình vào nguy hiểm được.”

Hà Vũ Hạ nghe vậy trong lòng cảm thấy rất ấm áp, nói: “Yên tâm, anh cũng không nhìn một chút là tôi làm nghề gì, nếu như tôi không có phòng bị, có lẽ sẽ bị cha anh lừa, nhưng ở trong tình huống đã có phòng bị, hắn muốn làm gì tôi cũng là chuyện không thể nào.”

Kha Bảo Cường ngẫm lại cũng đúng, người bạn gái này của hắn cũng không phải là cô gái yếu đuối, mà là có cảnh sát hình sự có năng lực vận lộn với những phần tử phạm tội nguy hiểm, dưới điều kiện đã có đề phòng, người cha không bằng cầm thú kia của hắn muốn chiếm hời của cô ấy, hoàn toàn là không có khả năng.

Nhưng nói thì nói như thế, Kha Bảo Cường vẫn lắc đầu nói: “Không được, tôi vẫn là không đồng ý, coi như hắn không chiếm hời được của cô, chỉ cần nghĩ đến thôi, tôi cũng đã cảm thấy buồn nôn.”

Hạ Vũ Hà nói: “Vậy anh định làm gì? Chẳng lẽ cứ như vậy chạy về chất vất hắn tại sao làm như vậy? Sau đó từ bỏ quyền thừa kế tập đoàn, cùng với hắn đoạn tuyệt quan hệ?”

Kha Bảo Cường trầm mặc, hắn đúng là dự định làm như vậy, nhưng hắn hiểu cách làm này là ngu xuẩn nhất.

Hạ Vũ Hà thấy thế nói: “Anh Cường, kỳ thật chuyện này là Giang đại sư nói cho tôi biết, là trước đó chúng ta chưa gặp mặt, Giang đại sư đã nói cho tôi biết.”

Kha Bảo Cường nghe vậy cảm thấy rất bất ngờ, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng thấy có lý, Giang đại sư được công nhận là thần toán đại sư, có thể từ tướng mạo nhìn ra được một chút việc cũng là bình thường.

“Cảnh sát Hạ, lúc tôi và cô còn chưa gặp mặt, thì cô đã biết tôi có một người cha xấu xa như vậy rồi, vậy vì cái gì mà cô còn đồng ý gặp mặt với tôi?”

Hạ Vũ Hà nói: “Anh là anh, cha anh là anh anh, hai người không thể gom chung được, dù sao lúc đó Giang đại sư có nói với tôi, anh và tôi kiếp trước tu được mới có duyên phận, không ở cùng một chỗ thì thật đáng tiếc.

Với lại, tôi cũng không sợ nói cho anh biết, tôi đồng ý cùng anh gặp mặt, cũng có ý nghĩ muốn đem người cha cầm thú của anh đưa vào ngục giam, Giang đại sư cũng có ý nghĩ như vậy.

Nếu như anh quyết tâm, vậy liền kết hợp với mẹ anh, chúng ta cùng nhau lên bẫy, cho cha anh một bài học cả đời này cũng khó quên được.

Nếu như anh không làm được, vậy thì chứng minh chúng ta là có duyên không phận, dù sao tôi cũng không thể chấp nhận được cha chồng có ý đồ với mình, anh hiểu chưa?”

Kha Bảo Cường không chút do dự nói: “Cảnh sát Hạ, cô đã lựa chọn tin tưởng tôi, sớm đem việc này nói cho tôi biết, vậy tôi sao có thể làm cô thất vọng được, các cô định làm gì? Tôi toàn lực phối hợp!”

Chương 1072 - Ai Cũng Có Thể Lừa Tôi, Chỉ Có Mình Ông Ấy Là Không Được. (3)

Hạ Vũ Hà lộ ra một nụ cười như không cười, nói: “Rất đơn giản, chia ra làm ba bước:

Bước đầu tiên, mượn cớ lễ hỏi với đồ cưới, làm cho cha anh chuyển nhượng một phần cổ phần của tập đoàn, cha tôi cũng sẽ chuyển một phần cổ phần của tập đoàn cho tôi.

Bước thứ hai, chính là đợi cha anh ra tay, sau đó ghi lại chứng cứ, đem hắn đưa đến ngục giam.

Bước thứ ba, nội ứng ngoại hợp, để tập đoàn nhà chúng ta đem tập đoàn nhà các anh sát nhập lại, khiến cha anh trở thành người hai bàn tay trắng. Đương nhiên, chuyện này anh cũng không cần lo lắng là mình sẽ bị chịu thiệt, chuyện này sau khi chúng ta kết hôn mới bắt đầu, cho dù là tập đoàn nhà anh hay tập đoàn nhà tôi, thì cuối cùng đều là của chúng ta.”

Kha Bảo Cường nói: “Bước đầu tiên cùng với bước thứ ba tôi không có ý kiến, nhưng bước thứ hai tôi không đồng ý, để cho cô đi thu thập chứng cứ, trong lòng tôi không khó chịu.”

Hạ Vũ Hà hiểu suy nghĩ của hắn, liền lui một bước nói: “Được thôi, nếu bước thứ hai anh không đồng ý, vậy coi như xong, chúng ta thương lượng lại với Giang đại sư một chút, đổi biện pháp khác trừng trị hắn vậy!”

“Được, vậy đợi anh trở về nói chuyện lại với mẹ, sau đó chúng ta liền bắt đầu hành động, để Giang đại sư nói chuyện đám cưới với cha anh, đợi tập đoàn đem tới tay, anh liền có thể trút giận.”

Kha Bảo Cường khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

…

Kha Bảo Cường hành động rất nhanh, ngày hôm sau hắn đã tìm cơ hội ngả bài với mẹ hắn.

Kha Bảo Cường nhìn mẹ hắn, sắc mặt rất nghiêm túc nói: “Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ một chút, mẹ nhất định phải trả lời con, không được gạt con.”

Đồng Lệ Toa nghe vậy trong lòng 'lộp bộp', mặt không biến sắc nói: "Bảo Cường, con muốn hỏi chuyện gì? Nếu mẹ biết khẳng định sẽ nói cho con biết."

Kha Bảo Cường trực tiếp hỏi: "Con muốn biết chuyện Tử Duyệt vì sao lại đột nhiên không nói lời nào liền rời đi."

Qủa nhiên là muốn hỏi vấn đề này, Đồng Lệ Toa tránh không được, nói: "Bảo Cường, hiện tại con cùng với cảnh sát Hạ ở cùng với nhau rất tốt, còn nhắc đến Quan Tử Duyệt làm gì? Mặc kệ cô ta vì sao lại không nói lời nào liền rời đi, con cũng không nên lại nghĩ tới cô ta, cảnh sát Hạ mới là người bạn đời tốt nhất của con."

Kha Bảo Cường nói: "Mẹ, con biết cảnh sát Hạ mới là người bạn đời tốt nhất, sở dĩ con nhắc đến Tử Duyệt, là muốn mẹ xác định một việc, hy vọng mẹ có thể nói sự thật cho con biết."

Ánh mắt Đồng Lệ Toa có chút lấp lóe, nói: "Bảo Cường, có phải con nghe được cái gì đó rồi không?"

Kha Bảo Cường không biết lấy đâu ra trái cây khô, mẹ hắn vì lo lắng chắc chắn sẽ không nói thật với hắn, liền không vòng vèo nữa, dứt khoát nói: "Mẹ, là cha con sử dụng thủ đoạn hạ lưu xâm phạm Tử Duyệt, sau đó bị mẹ phát hiện được quan hệ giữa hai người họ, sau đó bỏ ra 50 triệu để Tử Duyệt biến mất, có đúng hay không?"

Trong lòng Đồng Lệ Toa chấn động, bà tuyệt đối không ngờ rằng bí mật này, con trai lại biết rõ ràng như vậy, không nhịn được hỏi: "Bảo Cường, chuyện này là ai nói cho con biết?"

Kha Bảo Cường nhìn mẹ nói: "Mẹ, mẹ hãy nói cho con biết trước đi, việc này có phải là thật hay không?"

Đồng Lệ Toa biết rõ không thể che giấu được nữa, chỉ có thể gật đầu nói: "Là thật."

Mặc dù đã sớm biết đáp án, nhưng có mẹ chứng thực, Kha Bảo Cường tức giận đến xanh mét cả mặt.

Đồng Lệ Toa nhịn không được hỏi: "Bảo Cường, chẳng lẽ Quan Tử Duyệt lại liên hệ với con?"

Việc này chỉ có hai người trong cuộc với bà biết rõ, nhất là chuyện bỏ ra 50 triệu, cũng chỉ có bà cùng với Quan Tử Duyệt biết, cho nên bà mới nghi ngờ Quan Tử Duyệt lại liên lạc với con trai bà một lần nữa.

Kha Bảo Cường lắc đầu, nói: "Tử Duyệt không liên hệ với con, sở dĩ con biết được việc này, thật ra là do cảnh sát Hạ nói cho biết."

Đồng Lệ Toa nghe vậy không khỏi trợn to hai mắt, quá sợ hãi nói: "Con nói cái gì? Là cảnh sát Hạ nói cho con biết? Chuyện này sao có thể? Cảnh sát Hạ làm sao biết được chuyện này? Xong, xong, con cùng với cảnh sát Hạ sẽ không còn chứ?"

Nhìn mẹ thất thố, Kha Bảo Cường vội vàng an ủi nói: "Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu, coni cùng với cảnh sát Hạ rất tốt, kỳ thật trước khi cô ấy gặp mặt con thì đã biết rõ chuyện này rồi."

Đồng Lệ Toa cảm thấy lượng tin tức quá lớn, nửa ngày mới khôi phục lại tinh thần, nói: "Mẹ biết rồi, đây là Giang đại sư nói cho cô ấy biết, có đúng không?"

Kha Bảo Cường gật đầu nói: "Không sai, đúng là Giang đại sư nói cho cô ấy biết."

Đồng Lệ Toa lúc này mới thả lỏng nói: "Vậy liền nói xuôi được, năng lực suy tính kia của Giang đại sư thật thần kỳ, quả thật đúng là danh bất hư truyền!"

Kha Bảo Cường phụ họa một câu, sau đó mới chuyện đã nói với cảnh sát Hạ nói cho mẹ biết.

Đồng Lệ Toa sau khi khiếp sợ, cũng là không chút do dự gật đầu đồng ý.

Dù sao, được lợi cũng là con trai bà, đợi sau khi con trai tiếp nhận tập đoàn, bà cũng không cần phải nhìn sắc mặt của lão già kia nữa.

Chương 1073 - Nghề Ngửi Đánh Rắm.

Buổi trưa.

Một căn phòng riêng trong một nhà hàng ở Kim Lăng.

Tiền Tam Bảo đã gặp được đối tượng xem mắt của mình Lệ Tiểu Vũ, ngay khoảnh khắc khi hắn nhìn thấy Lệ Tiểu Vũ, hai mắt của hắn liền sáng lên.

Nhìn thấy Lệ Tiểu Vũ mặc một chiếc váy mỏng màu xanh đậm với phần váy hơi dài đến đầu gối, làm nổi bật vóc dáng mảnh mai của cô. Phần cổ váy được trang trí bằng ren tinh tế, tản ra không khí lãng mạn. Vòng eo được thiết kế đơn giản phóng khoáng, tôn lên những đường cong của cô, thể hiện ra sự ưu nhã và tự tin của cô.

Một đôi giày cao gót màu đen phối hợp với váy, trên giày trang trí điểm xuyết một ít kim cương, phát ra ánh sáng nhạt, giúp cô rạng rỡ lên không ít. Giày cao gót có thể giúp cô nâng cao chiều cao của mình, lại còn gia tăng thêm khí thế tự tin và kiêu ngạo.

Mái tóc dài của cô xõa trên vai, một ít lọn tóc xoăn khẽ đung đưa, tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Cô chọn trang sức rất đơn giản, một đôi bông tai nhỏ ở trên tai, lộ ra khỏi mép tóc, làm toát lên vẻ đẹp tươi mát động lòng người.

Cô trang điểm đơn giản tự nhiên, làm làn da trắng cùng với đôi mắt nổi bật lên, môi điểm chút son hồng, hơi mỉm cười sẽ khiến người ta cảm thấy gần gũi và ấm áp.

Phối hợp với túi xách đơn giản, vừa thuận tiện mà lại hợp nhau. Một cặp vòng tay đơn giản mà tinh xảo, làm nổi bật phẩm vị và năng lực khống chế chi tiết.

Xem tổng thể trên người không mất đi đoan trang, mà còn làm cô trở nên ưu nhã và có sức hút, lại còn thể hiện cô đối với bản thân rất dụng tâm và tự tin.

Có sao nói vậy, chỉ ở cách ăn mặc phối đồ, đã bỏ xa vợ cũ của hắn mấy con phố.

Chỉ nhìn thoáng qua, nhịp tim của Tiền Tam Bảo cũng đã tăng lên rất nhanh.

Hai người chào hỏi nhau, sau đó khách sáo với nhau vài câu, mới bắt đầu gọi món.

Đợi phục vụ rời khỏi phòng, hai người mới chính thức bắt đầu nói chuyện.

Hai người trước khi gặp nhau, đều được Giang đại sư cho biết thông tin chi tiết của đối phương, cho nên từ sở thích thú vị hai người nói chuyện với nhau rất hợp.

Đợi phục vụ bắt đầu lên món, hai người cũng đã xóa tan cảm giác xa lạ lúc vừa gặp mặt.

Lúc ăn cơm, hai người bắt đầu nói chuyện đi sâu vào hơn.

“Anh Tiền, mạo muội hỏi một chút, anh cùng với vợ cũ, là bởi vì nguyên nhân gì mà ly hôn vậy?” Lệ Tiểu Vũ dẫn đầu hỏi vấn đề này, cô cảm thấy biết rõ nguyên nhân đối phương ly hôn, cũng có thể thấy được thái độ của hắn đối với hôn nhân là gì.

Tiền Tam Bảo nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cầm khăn giấy lau miệng, mới lên tiếng: “Lúc tôi với vợ cũ quen biết nhau, cô ấy xinh đẹp, trình độ cao, đối với tôi là vừa gặp đã yêu, lúc đó tôi cũng không có nghĩ nhiều, cảm thấy có thể lấy được một người vợ như vậy, cũng rất tốt. Thế là, tôi với cô ấy ở chung không bao lâu thì liền kết hôn.

Kết quả, những gì tôi nhìn thấy đều là giả, khuôn mặt xinh đẹp là phẫu thuật mà có, trình độ cũng là giả, ngay cả việc vừa gặp đã yêu tôi cũng là giả.”

Lệ Tiểu Vũ không ngờ tới nguyên nhân là như vậy, không nhịn được nói: “Cái này thuộc về lừa cưới, có thể truy cứu trách nhiệm hình sự.”

Ở trong mối quan hệ hôn nhân, một bên cố ý giấu diếm những bất lợi khi kết hôn đối với đối phương, như tranh chấp nợ nần, tình hình gia đình, kết hôn, cơ thể thiếu hụt hoặc các loại bệnh tật, đều thuộc về lừa gạt kết hôn.

Tiền Tam Bảo thở dài: “Chỉ có thể trách tôi không có cách giác cao độ, bị cô ấy lừa, nhưng nói như thế nào cô ấy cũng là mẹ của con

tôi. Ly hôn là được rồi.”

Lê Tiểu Vũ âm thầm gật đầu, đàn ông rộng lượng một chút là chuyện tốt, cô cũng không truy hỏi chuyện này nữa, mà là nói: “Tôi ngược lại so với anh may mắn hơn, tôi với chồng cũ ly hôn là bởi vì sở thích và quan điểm của hai bên khác biệt nên mới ly hôn trong hòa bình.”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, phát hiện quan điểm của bọn họ xem như là đồng nhất với nhau, tự nhiên càng nói càng ăn ý với nhau, chủ đề cũng đi sâu nhiều hơn.

Bữa cơm này, ăn gần đến ba giờ chiều mới kết thúc, ở trong thời gian hai, ba tiếng này hai người đều để lại ấn tượng tốt cho nhau.

Với tốc độ phát triển này, tin rằng không bao lâu nữa, hai người liền có thể xác định quan hệ yêu đương, đến lúc đó nói chuyện cưới gả gì đó, cũng là chuyện nước chảy thành sông.

…

Kha Bảo Cường sau khi được mẹ ủng hộ, liền liên hệ với cảnh sát Hạ với Giang đại sư, để Giang đại sư bắt đầu hành động, chuyện đám hỏi.

Giang Phong cũng không chậm trễ thời gian, ngay lập tức liền gọi điện thoại cho Kha Xương Quần.

Điện thoại kết nối, Kha Xương Quần khách khí chào hỏi: “Xin chào, Giang đại sư.”

Giang Phong cũng lên tiếng chào hỏi hắn: “Xin chào, chủ tịch Kha.”

Hai bên khách sáo vài câu, Giang Phong mới nói đến ý đồ của mình: “Chủ tịch Kha, lần này gọi điện thoại cho ông là muốn nói chuyện hôn sự của con trai ông với cảnh sát Hạ, là liên quan tới phương diện lễ hỏi.”

Chương 1074 - Nghề Ngửi Đánh Rắm. (2)

Kha Xương Quần sảng khoái nói: “Đều là người một nhà, phương diện lễ hỏi Hạ gia cứ yên tâm, chỉ cần Kha gia tôi đã nói, tuyệt đối không hai lời.”

Giang Phong cười nói: “Chủ Tịch Kha phóng khoáng, vậy tôi nói với ông một số yêu cầu của Hạ gia.”

Kha Xương Quần nói: “Hừm, Giang đại sư cứ nói.”

Giang Phong nói: “Chủ tịch Kha, ý của Hạ gia, là hai nhà xuất riêng 20% cổ phần tập đoàn của mình cho hai đứa nhỏ, mặt khác lại cho một con số tiền mặt may mắn là được, không biết ý của ông như thế nào?”

Kha Xương Quần nghe xong có chút bất ngờ, không nghĩ tới Hạ gia lại đưa ra một yêu cầu như thế, hắn mặc dù nói rất sảng khoái, nhưng dính đến cổ phần của tập đoàn có giá trị mười mấy tỷ, cũng không thể nói chuyển liền chuyển được.

Hắn không nhịn được hỏi: “Giang đại sư, cổ phần này là chuyển nhượng trước hôn nhân, hay là sau khi cưới lại chuyển nhượng?”

Giang Phong nói: “Đương nhiên là chuyển nhượng trước khi cưới, nhưng mà chủ tịch Kha cứ yên tâm, không phải là đem cổ phần của ông chuyển nhượng cho cảnh sát Hạ, mà là chuyển nhượng cho con trai ông, cổ phần tập đoàn Hạ gia bên kia cũng giống như vậy, là chuyển nhượng cho cảnh sát Hạ. Cho nên, cho dù là chuyển nhượng trước khi cưới, ông cũng không cần phải lo lắng.”

Kha Xương Quần nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, cổ phần chuyển nhượng cho con trai, vậy thì không có gì nguy hiểm.

Mặc dù hắn đã quen cầm quyền vẫn chưa nghĩ tới sớm như vậy đã đem cổ phần chuyển nhượng cho trai hắn, nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, nếu như chuyển nhượng 20% cổ phần này có thể khiến thiên kim nhà họ Hạ gả vào nhà họ Kha bọn họ, đó cũng là đáng giá.

Nghĩ tới đây, Kha Xương Quần liền sảng khoái nói: “Cái này không vấn đề gì.”

Sau đó, hai người nói một chút vấn đề về tiền mặt lễ hỏi.

Tuy nói Hạ gia nói có lòng là được, nhưng Kha Xương Quần cũng không có tùy ý làm bậy, hắn đề nghị cho 1000001, ngụ ý trăm năm vạn dặm chọn một.

Đến những thứ quà tặng khác, cũng không nằm trong phạm vị thảo luận của hai người.

Đợi cúp điện thoại xong, Giang Phong không khỏi âm thầm cảm khái, giao thiệp với chủ tịch Kha này cảm giác vẫn tốt, đáng tiếc hắn lại có loại đam mê thật sự là ác tâm.

Sau khi thương lượng với Kha Xương Quần xong, Giang Phong lại gọi điện thoại cho cảnh sát Hạ, đem kết quả thương lượng nói với cô.

Phát triển sau đó, cơ bản không cần hắn nhúng tay.

…

Theo sự phát triển của thời đại, cuộc sống của mọi người đề cao trình độ, cùng với mọi người càng lúc càng thông minh hơn, trên thế giới ra đời rất nhiều ngành nghề kỳ lạ, những nghề nghiệp này kỳ hoa đến khiến người ta líu lưỡi, mà người đánh rắm chuyên nghiệp này cũng là một trong số đó.

Người đánh rắm chuyên nghiệp, tên như ý nghĩa, chính là nghe người khác đánh rắm, chủ yếu là thông qua ngửi mùi đánh rắm để phán đoán tình trạng cơ thể của người bệnh.

Đừng nhìn cái nghề này kỳ hoa, muốn trở thành người đánh rắm chuyên nghiệp ngưỡng cửa cũng không thấp đâu!

Điều kiện trúng tuyển là từ 18-45 tuổi, không được hút thuốc, không uống rượu, không dùng đồ trang điểm, không được bị viêm mũi, thậm chí không được mang giày da vừa mới được xi đánh xong.

Còn có khứu giác không được có bệnh tật, đợi kiểm tra đo lường khứu giác hợp cách, rồi trải qua huấn luyện đặc biệt, cam đoan ứng viên có thể phân biệt ra được hương hoa, mồ hôi bẩn, ngọt miếng cháy mùi, thành thục mùi trái cây cùng với phân thối.

Nhập chức ngưỡng cửa cao, thu nhập đương nhiên khả quan, một tháng hai ba vạn cũng là dễ dàng.

Tề Quân chính là người ngửi đánh rắm chuyên nghiệp, năm nay 28 tuổi, đi theo nghề ngửi đánh rắm này cũng đã được 4,5 năm rồi.

Lúc mới bắt đầu buồn nôn mắc ói, bây giờ ngửi rắm ở trong không khí đối với Tề Quân mà nói không có gì đặc biệt, hắn đã trải qua cuộc sống như thế nào, chỉ có hắn mới biết rõ.

Tề Quân sinh ra một nông thôn xa xôi ở Qúy Châu, trong nhà chủ yếu làm nông mà sống, cha mẹ lao động trên ruộng, dưa vào trồng trọt duy trì cuộc sống, nhưng bởi vì thời tiết, nhân tố ảnh hưởng thiên tai, thu nhập không ổn định, kinh tế gia đình tương đối khó khăn.

Hắn là con trai lớn trong nhà, phía dưới còn có hai em trai cùng với một em gái.

Bởi vì trong nhà nghèo, nên cuộc sống lúc nhỏ của Tề Quân thiếu ăn thiếu mặc.

Với điều kiện đơn sơ, người trong nhà chen chúc sống trong nhà đất thiếu thốn đồ đạc gia dụng trong nhà.

Bởi vì tài nguyên giáo dục trong thôn kém, với lại người trong thôn cũng không coi trọng giáo dục, không giống với người trong thành phố có điều kiện, toàn bộ quá trình học tập của con cái cha mẹ đều bầu bạn, lúc nào cũng biết được tiến độ học hành của con.

Mà người trong thôn đối với việc học của con cái đều là thuận theo tự nhiên, có thể học thì học, không thể học liền trở về phụ giúp làm việc nông, hoặc là ra ngoài làm việc kiếm tiền, không có nhà nào sẽ giúp con mình làm bài tập.

Ở vào tình thế như vậy, trong thôn Tề Quân thật sự một sinh viên đại học cũng không có, tốt nghiệp trung học chính là có văn hóa

nhất trong thôn rồi.

Tề Quân với người trong thôn phần lớn là cùng một dạng, sau khi học xong chín năm giáo dục bắt buộc, liền thu thập hành lý cùng với các anh chị lớn trong thôn đi xuôi nam Quảng Đông làm việc.

Có thể bởi vì trình độ văn hóa thấp, người giống như Tề Quân căn bản không tìm được công việc tốt, cơ bản đều là lao động khổ cực tầng dưới, mà thu nhập cũng không cao.

Chương 1075 - Nghề Ngửi Đánh Rắm. (3)

Lao động cực khổ mấy năm, cũng chỉ giảm bớt được một ít gánh nặng trong gia đình, muốn thoát khỏi cái nghèo, đường đi còn rất dài.

Một lần vô tình, Tề Quân biết được trên thế giới này còn có cái nghề ngửi đánh rắm kỳ hoa này, mặc dù cái nghề này nghe xong đã cảm thấy buồn nôn, nhưng so với nghèo khó, ngửi người khác đánh rắm có là gì?

Nói không khoa trương, chỉ với thù lao đầy đủ, giúp người khác * thậm chí là trực tiếp đớp cứt, cũng có rất nhiều người muốn ghi danh.

Tề Quân nhìn trúng cái nghề lương cao này, thế là hắn đã nghĩ ra trăm phương nghìn kế để biết rõ cái nghề nghiệp này, nghĩ đến tài năng như thế nào mới có thể trở thành người ngửi đánh rắm chuyên nghiệp.

Thời gian không phụ lòng người, dưới sự nỗ lực của Tề Quân, cuối cùng khi hắn 24 tuổi đã vinh quang trở thành một người ngửi đánh rắm chuyên nghiệp.

Bốn năm qua để trở thành người ngửi đánh rắm chuyên nghiệp, mỗi tháng thu nhập hai ba vạn “kếch xù”, hoàn toàn thay đổi vận mệnh cả nhà hắn.

Bây giờ, hai năm trước, nhà được xây được xếp đầu đẹp nhất trong thôn, hai em trai cũng được hắn sắp xếp đường ra, em gái

dưới sự ủng hộ và cổ vũ của hắn, đã trở thành sinh viên đầu tiên ở trong thôn.

Tề Quân, một lần hành động trở thành người nổi tiếng trong thôn.

Nhưng bởi vì cái nghề này quá mức kỳ hoa, Tề Quân cho tới bây giờ cũng không dám nói với người nhà, chỉ là lúc làm việc ở bên ngoài, gặp được một ông chủ coi trọng hắn, hắn hiện tại là đang làm việc giúp ông chủ đó.

Cha mẹ của hắn cùng với em trai em gái đối với lời hắn nói đều rất tin tưởng không nghi ngờ gì, hiện tại toàn thôn đều biết hắn ở bên ngoài làm việc theo ông chủ lớn, một tháng thu nhập có mấy vạn.

Mặt mũi thật sự là rất lớn.

Chỉ là, loại chuyện này lừa gạt được nhất thời chứ không thể mãi mãi được, Tề Quân hiện tại lo lắng đến lúc nào đó nghề nghiệp của hắn bị bại lộ ra, người trong thôn đều sẽ bàn tán ra vào.

Nhất là khoảng thời gian này, cha mẹ đều đang thúc giục hắn kết hôn.

Bởi vì trong thôn còn truyền thống kết hôn trước kia, đó chính là anh em trong nhà nhiều, kết hôn cũng phải là từ lớn đến nhỏ từng người đến, hắn là lớn nhất trong nhà, hắn không kết hôn, vậy nên hai em trai với em gái của hắn cũng không thể kết hôn được.

Em gái vẫn còn đang đi học nên không đề cập tới, mấu chốt là hai em trai kia của hắn, đều là thanh niên hai mươi mấy tuổi, với lại sau khi học xong chương trình học bắt buộc liền đi ra ngoài xã hội, đã sớm nên kết hôn sinh con rồi.

Trước đó trong nhà nghèo khó, nếu như muốn kết hôn, chỉ sợ không có cô gái nào đồng ý gả vào trong nhà hắn.

Kể từ khi Tề Quân trở thành người ngửi đánh rắm, trợ giúp trong nhà triệt để thoát nghèo, các cô gái mười dặm tám hướng đều muốn gả vào trong nhà họ Tề.

Nhất là đến làm mai thay cho Tề Quân, cũng sắp đạp nát cửa nhà

bọn họ rồi.

Nhưng Tề Quân tự mình biết mình, hắn vì không muốn bị xã hội ruồng bỏ, căn bản là không có suy nghĩ tìm đối tượng ở quê.

Hắn ở bên ngoài cũng đã thử tìm đối tượng, nhưng tìm đối tượng thật sự phải xem duyên phận, cô gái để ý hắn, hắn lại chướng mắt người ta, dù sao với thu nhập bây giờ của hắn, hắn cũng có tư cách để lựa chọn.

Nhưng cô gái hắn để ý, người ta lại chướng mắt hắn.

Bởi vì cô gái hắn để ý, tương đối ưu tú, người ta thu nhập không có cao bằng hắn, thậm chí không bằng một phần ba của hắn.

Nhưng con gái người ta cũng không thiếu người theo đuổi.

Nếu như Tề Quân là so sánh thể diện công việc, vậy thu nhập này, muốn nhận được sự ngưỡng mộ của cô gái nhất định là có cơ hội, đáng tiếc công việc của hắn chính là công việc "Người nhận không ra".

Người ngửi đánh rắm, chuyên môn ngửi người khác đánh rắm, loại nghề nghiệp này chính là kiếm được tiền, nhưng không có biện pháp nào nhắc đến trên bàn được.

Tề Quân cũng đành chịu, chỉ có loại chuyện này là hắn không cưỡng cầu được, chỉ có thể lựa chọn thuận theo tự nhiên, dù sao hắn hiện tại vẫn còn trẻ, qua hai ba năm nữa lại tìm cũng không tính là trễ.

Chỉ có một điều đau đầu nhất, chính là hắn không kết hôn, liền trì hoãn chuyện kết hôn của mấy đứa em trai.

Tề Quân ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm, thật ra quan niệm đã sớm thay đổi, cho rằng chuyện kết hôn thật sự không cần thiết sắp xếp từ lớn đến nhỏ, hắn cũng đã đề cập chuyện này với cha mẹ.

Nhưng cha mẹ hắn đều sinh sống ở nông thôn, cả một đời chưa từng đi xa nhà, đối với truyền thống lưu lại đời này sang đời khác là phải kiên quyết chấp hành.

Mấu chốt là những gia đình trong thôn khác cũng giữ lại truyền thống giống như vậy, muốn bọn họ thay đổi quan niệm cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Chương 1076 - Không Chỉ Hại Thận, Còn Muốn Trao Tâm

Tề Quân trở thành "người ngửi rắm", sau khi cầm được tháng lương đầu tiên, hắn liền bắt đầu có một sự nhiệt tình người thường không thể hiểu nổi cho nghề nghiệp kỳ lạ này.

Trong lòng hắn biết rõ, hắn có thể trở thành một "người ngửi rắm" thật ra cũng có một phần là do vận khí, nói trắng ra chính là gần như chẳng có ai muốn làm công việc này cả, cho nên mới tới lượt người chỉ tốt nghiệp trung học như hắn.

Nhưng mà, thời đại này tiền khó kiếm, mặc dù là nghề "người ngửi rắm" này ít người chú ý tới, nhưng mà phần lớn nghề nghiệp hiện giờ lại không có lương cao bằng nghề này, sớm muộn gì nghề này cũng sẽ trở thành trào lưu, tới khi đó, bằng trình độ và kỹ năng chuyên môn của hắn, sao có thể là đối thủ của người ta được chứ!

Cho nên, để không đánh mất công việc lương cao có thể thay đổi vận mệnh của gia đình hắn, Tề Quân đã làm một "người ngửi rắm" trong suốt bốn năm qua, lúc nào cũng cố gắng trau dồi kỹ năng chuyên môn.

Mà cố gắng của Tề Quân cũng không uổng phí, hắn bây giờ thông qua việc nghe người ta đánh rắm đã có thể đoán được chuẩn xác người đánh rắm vừa ăn cái gì, cũng có thể phán đoán được tình trạng thân thể của họ, có thể nói là cực kì trâu bò.

Có kỹ năng này, vấn đề công việc cũng không cần lo lắng nữa.

Cưới một người vợ, sinh một đứa con trai mập mạp xong, đời này của hắn có thể xem như viên mãn rồi.

Tề Quân tin tưởng, ngày này sẽ tới rất nhanh, bởi vì qua lời giới

thiệu của người khác, hắn đã biết tới đại sư mai mối được cả nước vinh danh, Giang đại sư.

Chờ tới ngày nghỉ lễ Quốc khánh, hắn sẽ chạy một chuyến tới tỉnh thành Quế tỉnh, mời Giang đại sư giúp làm môi, nếu như thuận lợi, có lẽ tết xuân năm nay hắn có thể mang vợ về nhà ăn tết rồi.

...

Trung Hải.

Buổi đêm yên tĩnh, Từ Tuyết Linh ngồi một mình trước quầy bar trong biệt thự xa hoa của mình, chỉ có ánh rượu đỏ xuyên qua chiếc ly màu hổ phách lấp lóe trước mặt cô.

Ngón tay thon dài của cô nhẹ vuốt ve ly rượu, cảm nhận cảm giác trơn nhẵn, mát lạnh do pha lê mang lại.

Vẻ mặt cô cũng mang theo nét ưu thương nhàn nhạt, lông mày hơi nhướn lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Rượu đỏ trong ly hơi sóng sánh, tản ra hương trái cây mê người, ngập tràn cả quầy bar.

Từ Tuyết Linh cầm chén rượu lên, đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vị rượu nồng nàn đậm đà khiến cô cảm thấy ấm áp, thư giãn.

Cô tựa người trên quầy bar, nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh sao điểm xuyết đêm tối, những ánh sao lóng lánh thần bí.

Lúc này, cô cảm thấy mình như là một nữ vương cô độc, ngồi trên vương tọa của bản thân, nhưng lại không có một người bầu bạn thực sự nào.

Suy nghĩ của Từ Tuyết Linh dần trở lại quá khứ, nhớ lại cuộc sống sau khi cưới của bản thân.

Cô và chồng đến với nhau không phải là vì tình yêu, mà là thông gia thương nghiệp.

Sau khi cưới, hai người vốn dĩ không có tình cảm, chỉ là bị ép đến

với nhau mà thôi, cho nên chưa tới một tháng, chồng cô đã bắt đầu không trở về nhà ngủ, tấp nập chạy tới chạy lui đủ loại hội sở.

Rượu đỏ lại tràn vào miệng cô, cô thích thú tận hưởng cảm giác hơi choáng váng do rượu mang lại.

Từ Tuyết Linh chính là kiểu tính cách "anh đối với tôi tốt, tôi sẽ đối với anh càng tốt hơn, anh làm một tôi làm mười lăm", nếu như sau khi cưới chồng cô trung thành với cô, thì cho dù tình cảm của hai người không tốt, cô cũng sẽ không làm ra chuyện có lỗi với hắn, điểm ranh giới cuối cùng này cô vẫn phải có.

Nhưng mà, chồng cô lại không chút kiêng kị động tay động chân với người mẫu trẻ ở hội sở, điều này cuối cùng đã chọc giận cô, cộng thêm những bạn bè phú bà kia ở bên cạnh cô giật dây, thế là cô cũng lớn mật chạy tới chỗ gọi là "nơi cực lạc" trong miệng mấy phú bà kia, chỗ này trước đó không có tiếng tăm gì trong nhóm người bình thường, sau này lại thành hội sở Bạch Mã nổi tiếng cả nước.

Nơi này được xưng là Thiên Thượng Nhân Gian phiên bản nữ, nếu như nói Thiên Thượng Nhân Gian trong lịch sử là nơi chuyên cung cấp các dịch vụ hưởng lạc cho các quý tộc giàu có, thì hội sở này chính là nơi chuyên cung cấp các dịch vụ hưởng lạc cho phú bà và những người đàn bà sau lưng quý tộc giàu có, cũng là trận địa vịt lớn nhất Trung Hải.

Lần đầu tiên tới hội sở Bạch Mã, Từ Tuyết Linh thật sự là được mở to mắt một lần.

Vừa tới cổng hội sở đã có mười mấy người "nhân viên phục vụ" nam đứng thành một hàng, cho cô chọn lựa.

Phải biết rằng hội sở Bạch Mã này tuyển "nhân viên phục vụ" nam cũng có tiêu chuẩn nghiêm ngặt, chiều cao nhất định phải trên 180cm (có thể đi giày đế cao hoặc dùng lót chân), hình tượng nhất định phải soái, trang phục phải thời thượng, chỉn chu, nhìn phải nhẹ nhàng, tươi sáng, sạch sẽ, ấm áp.

Bởi vậy, mười mấy đại soái ca này đứng thành một hàng trước mặt Từ Tuyết Linh như vậy thật sự cho cô một đả kích quá lớn.

Chương 1077 - Không Chỉ Hại Thận, Còn Muốn Trao Tâm (2)

Nhất là những "nhân viên phục vụ" nam này không chỉ có dáng dấp đẹp trai, mà giọng nói còn cực kì êm tai, quan trọng là năng lực nghiệp vụ của bọn họ cũng cực kì mạnh, khiến tất cả những phú bà từng trải nghiệm qua đều phải khen không thôi.

Thế là, Từ Tuyết Linh, không hề ngạc nhiên, trầm luân trong này!

Đoạn thời gian đó, Từ Tuyết Linh cũng giống như ma vậy, thường thường muốn vào hội sở Bạch Mã chơi, ở đây, cô cảm nhận được niềm vui thú khi là một người phụ nữ.

Có điều, Từ Tuyết Linh cũng biết, loại cuộc sống này tuy vậy nhưng không hề lành mạnh chút nào, cô cũng nghĩ tới việc quay trở lại cuộc sống bình thường, không muốn tiếp tục sa đọa ở nơi như thế này nữa.

Đáng tiếc, thử mấy lần, cô cuối cùng cũng vẫn không thể khống chế được dục vọng trong lòng.

Tận cho tới một ngày nào đó vào năm năm trước, một chị em phú bà vì muốn chúc mừng sinh nhật cho một Vịt vương 28 tuổi nào đó ở hội sở nên đã phách lối đưa tận 28 món quà sinh nhật cho vị Vịt vương kia.

Kết quả, không cẩn thận bị nhân viên công tác ở hội sở vạch trần, chuyện này có thể nói là đã oanh động toàn bộ vịt giới, đẩy hội sở vẫn luôn khiêm tốn kinh doanh ra đầu ngọn gió.

Một khi nơi này thu hút sự chú ý của toàn bộ mạng xã hội như vậy thì kết quả cũng đã định sẵn, không lâu sau, dưới danh tiếng to lớn của phú bà này, hội sở liền bị niêm phong.

Đoạn thời gian hội sở bị niêm phong đó, Từ Tuyết Linh cảm thấy trong lòng cực kì vắng vẻ.

Đương nhiên, hội sở bị niêm phong cũng cho cô một cơ hội "cải tà quy chính", Từ Tuyết Linh bắt được cơ hội này, thành công thoát

khỏi cuộc sống sa đọa kia.

Đảo mắt đã năm năm trôi qua, bây giờ Từ Tuyết Linh đã 31 tuổi, năm năm qua cô không còn quay lại hội sở kia nữa, mà là đường đường chính chính nuôi tiểu bạch kiểm, đáng tiếc, không có một tiểu bạch kiểm nào có thể chạm tới tâm cô.

Nửa năm trước, cô đã đuổi tên tiểu bạch kiểm cuối cùng kia, cô đã có chút chán ghét loại sinh hoạt hại thận này, hoặc là nói cô đã trở nên tham lam hơn nhiều so với trước kia, không chỉ muốn hại thận, mà còn muốn trao tâm.

Nhưng mà, thời đại này, muốn tìm được một đối tượng thật lòng cũng không phải chuyện dễ dàng, cô tìm nửa năm cũng không tìm được ai thích hợp.

Thế là, Từ Tuyết Linh liền chú ý tới đại sư mai mối thanh danh hiển hách, Giang đại sư, muốn mời người ta giúp mình giới thiệu đối tượng.

Có điều, Từ Tuyết Linh nghe nói Giang đại sư làm mai mối có nguyên tắc riêng, cô biết hắn sẽ không giúp một người đã kết hôn đi tìm đối tượng, loại chuyện phá hoại gia đình người khác này có cho nhiều tiền hơn nữa hắn cũng không làm.

Cho nên, muốn mời Giang đại sư ra tay, Từ Tuyết Linh trước tiên phải trở về làm người độc thân đã.

Nếu như cuộc hôn nhân giữa cô và chồng là cuộc hôn nhân bình thường thì Từ Tuyết Linh căn bản sẽ không cân nhắc gì, đã ly hôn từ sớm rồi.

Nhưng hai người họ là thông gia thương nghiệp, việc này liên quan tới rất nhiều lợi ích làm ăn, không nói nghĩ cách là có thể nghĩ cách được.

Đương nhiên, nếu như cô và chồng có thể đạt được nhận thức chung, hai người lại đi thuyết phục cha mẹ của mình, như vậy việc giải trừ mối quan hệ hôn nhân cũng không phải là không được.

Dù sao thì hai người kết hôn cũng đã nhiều năm rồi, mục đích của

hai nhà thông gia cũng đã sớm đạt được, cho dù bây giờ bọn họ có ly hôn thì thật ra cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Nghĩ tới đây, Từ Tuyết Linh lại uống một ngụm rượu đỏ, quyết định tìm thời gian tìm tên chồng ăn tiện nghi kia của mình cố gắng nói chuyện, cô tin tưởng hắn cũng đã sớm nghĩ đến việc kết thúc cuộc hôn nhân này rồi.

Hạ quyết tâm xong, Từ Tuyết Linh lại nhìn ra cảnh đêm xinh đẹp ngoài cửa sổ, từ từ uống rượu đỏ trong ly, đợi cô uống đến gần hết chai rượu thì người chồng "thần long thấy đầu mà không thấy đuôi" kia lại bất ngờ trở về nhà.

"Về rồi à!"

"Ừ, một mình cô uống rượu à?"

"Nhàn rỗi nhàm chán, một mình uống một chút, tôi có việc muốn tâm sự với anh, tới cùng uống hai chén không?"

"Được, cô chờ một chút, tôi tắm rửa xong sẽ ra."

"Ừm!"

Mười lăm phút sau, Tần Tư Vũ tóc ướt sũng mặc đồ ngủ đã ngồi trước mặt Từ Tuyết Linh.

Rượu, Từ Tuyết Linh đã chuẩn bị đầy đủ cho Tần Tư Vũ, hắn cầm ly rượu lên uống một ngụm, sau đó mới nhìn cô, hỏi: "Vừa rồi cô nói có việc muốn tâm sự với tôi?"

Từ Tuyết Linh nhẹ gật đầu, nói: "Tôi muốn tâm sự với anh chuyện hôn nhân của chúng ta."

Tần Tư Vũ vẻ mặt khó hiểu nhìn cô một cái, hỏi: "Có phải cô uống hơi nhiều rồi không?"

Từ khi kết hôn tới giờ đã được năm, sáu năm rồi, hai người vẫn luôn không can thiệp vào chuyện của nhau, đều ra ngoài chơi bời đủ kiểu, loại thông gia thương nghiệp như này thì có cái gì hay ho mà nói chuyện?

Từ Tuyết Linh lắc đầu, nói: “Tôi không uống nhiều, là tôi thật sự muốn cẩn thận trò chuyện với anh về hôn nhân của chúng ta.”

Tần Tư Vũ không để ý nói: “Được, nếu cô đã muốn trò chuyện thì trò chuyện đi!”

Từ Tuyết Linh nói: “Hôn nhân của tôi và anh đã sớm chỉ còn trên danh nghĩa, những năm gần đây chúng ta đều ra ngoài chơi bời lung tung, nhưng kiểu sinh hoạt như này, tôi đã thật sự cảm thấy chán ghét rồi!”

Chương 1078 - Không Chỉ Hại Thận, Còn Muốn Trao Tâm (3)

Tần Tư Vũ cau mày nói: “Ý cô là?”

Từ Tuyết Linh cầm ly rượu lên uống một ngụm, thản nhiên nói: “Tôi cảm thấy mục đích của việc tôi và anh kết hôn cuối cùng cũng đã đạt được rồi, giờ kể cả có giải trừ quan hệ hôn nhân thì cũng sẽ không có ảnh hưởng lớn tới hai nhà chúng ta.

Nếu đã như vậy, cần gì phải tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân ngay từ đầu đã không thích hợp này rồi chứ?”

Tần Tư Vũ nghe vậy thì hơi kinh ngạc, nói: “Cô muốn ly hôn?”

Từ Tuyết Linh gật đầu: “Đúng vậy, tôi muốn ly hôn.”

Tần Tư Vũ nghi ngờ hỏi: “Tại sao? Kể cả bây giờ chúng ta thực sự ly hôn cũng không ảnh hưởng lớn tới hai nhà, nhưng liên quan tới chuyện phân chia tài sản, dù sao đây cũng là chuyện cực kì phiền phức.

Dù sao thì tôi cũng không can thiệp tới chuyện cô ra ngoài tìm đàn ông, chúng ta cũng chỉ duy trì hình ảnh vợ chồng ở mặt ngoài mà thôi, đằng sau thì người nào đi đường người nấy, như vậy không tốt sao? Sao phải giày vò tới chuyện ly hôn làm gì?”

Từ Tuyết Linh thở dài, nói: “Vừa rồi tôi đã nói với anh rồi, tôi đã chán ghét kiểu sinh hoạt thác loạn này rồi, bây giờ tôi chỉ muốn

tìm một người đàn ông đàng hoàng, sau đó sinh con dưỡng cái cho người ta, sống một cuộc sống bình bình đạm đạm mà thôi."

Tần Tư Vũ hoài nghi liếc mắt đánh giá cô, nói: "Từ Tuyết Linh, cô có phải bị kích thích ở đâu rồi hay không? Sao lại đột nhiên nảy ra loại suy nghĩ này?"

Từ Tuyết Linh nói: "Anh cứ coi như là tôi tâm huyết dâng trào đi, cuộc sống không có tình cảm chỉ có tình dục nhiều khi khó tránh khỏi cảm giác trống rỗng, bây giờ tôi chỉ muốn có một cuộc sống vợ chồng bình thường mà thôi."

Tần Tư Vũ nghe vậy, ngược lại cũng có chút hiểu được, thật ra hắn chơi ở bên ngoài nhiều năm như vậy, lúc đang đánh bài poker với mấy người mẫu trẻ thì không có cái gì, nhưng sau một giấc ngủ tỉnh lại, trong lòng cũng không tự chủ được mà cảm thấy trống rỗng.

Hắn cũng muốn tìm một người phụ nữ mình yêu tha thiết, hưởng thụ cảm giác linh hồn và thân thể cùng lên mây, cái này so với chỉ có thân thể lên mây thôi chắc chắn là thích hơn nhiều.

Tần Tư Vũ nói: "Suy nghĩ này của cô tôi hiểu, cá nhân tôi không có ý kiến gì, chỉ là cha mẹ chúng ta chưa chắc đã đồng ý chuyện ly hôn này."

Từ Tuyết Linh nói: "Cha mẹ tôi cứ để tôi giải quyết, còn cha mẹ anh cũng chỉ có thể giao cho anh thuyết phục, dù sao thì mục đích thông gia của hai nhà cũng đã đạt được, mà hai chúng ta lại không có con, tôi tin cha mẹ sẽ không ngăn cản chúng ta ly hôn."

Tần Tư Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Được, vậy tôi sẽ tìm cơ hội tâm sự với bọn họ, xem xem có thể thuyết phục được họ không."

"Vậy làm phiền anh rồi!"

Nói rồi, Từ Tuyết Linh cầm ly rượu lên cụng ly với hắn một cái, sau đó mỉm cười nói: "Nói một lời chân thật, mặc dù giữa chúng ta quả thực không có tình cảm gì, nhưng anh dù sao cũng là chồng trên danh nghĩa của tôi, tôi biết rõ anh đây cũng lêu lổng với những người phụ nữ khác bên ngoài, trong lòng tôi thật ra vẫn

cảm thấy khó chịu.

Ngược lại, chắc hẳn anh cũng giống như tôi, lúc tôi lêu lổng với những người đàn ông khác ở bên ngoài, trong lòng anh hẳn cũng sẽ không thoải mái.

Chờ chúng ta ly hôn rồi, vấn đề khó xử này của chúng ta cũng sẽ biến mất, cái này đối với chúng ta mà nói đều là chuyện tốt."

Lời này, Tần Tư Vũ không có cách nào đồng ý được.

Hắn cũng là đàn ông bình thường, dù hai vợ chồng chỉ là hai vợ chồng ở mặt ngoài, nhưng trong mắt người ngoài, hai người họ chính là vợ chồng thật sự, vợ mình đội nón xanh cho mình, chỉ cần là đàn ông bình thường, trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tần Tư Vũ uống một ngụm rượu, hroi: "Cô tìm được đối tượng phù hợp chưa?"

"Nào có dễ tìm như vậy chứ!" Từ Tuyết Linh lắc đầu, sau đó lại chuyển giọng, nói: "Có điều, chờ tới lúc chúng ta ly hôn rồi, có lẽ tôi có thể tìm được người thích hợp với mình!"

Tần Tư Vũ đặt ly rượu xuống, nói: "Sao lại nói như vậy?"

Từ Tuyết Linh cười nói: "Bởi vì sau khi chúng ta ly hôn, tôi cũng sẽ có thể đi mời Giang đại sư là người mai mối, lấy năng lực làm mai mối của Giang đại sư, tôi tin rằng cậu ấy sẽ tìm được một đối tượng phù hợp cho tôi nhanh thôi."

Tần Tư Vũ trên trán hiện đầy dấu chấm: "Giang đại sư? Đây là người làm mối nhô ra từ chỗ nào vậy? Nghe ý trong lời nói của cô, cậu ta làm mai mối rất lợi hại ao?"

Từ Tuyết Linh kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Anh thật sự ngay cả Giang đại sư là ai cũng không biết sao?"

Tần Tư Vũ còn kinh ngạc hơn cả cô: "Có ý gì? Vị Giang đại sư này thật sự rất nổi tiếng sao?"

Từ Tuyết Linh vừa cười vừa nói: "Giang đại sư đây chính là người

được cả nước mệnh danh là đại sư mai mối đấy, là người mai mối đệ nhất thế giới hiện tại, điều này không cần phải bàn cãi, rất nhiều đại minh tinh, đại phú hào và con ông cháu cha ở trong nước đều mời Giang đại sư tới giúp làm môi, anh nói xem cậu ấy có nổi tiếng hay không nổi tiếng?"

Tần Tư Vũ nghe xong cũng có chút ngạc nhiên, hỏi: "Cái này là thật hay giả vậy? Những đại minh tinh, đại phú hào kia cũng mời Giang đại sư tới giúp làm mai mối sao?"

Từ Tuyết Linh há miệng liền nói ra từng đại minh tinh, đại phú hào nổi danh từng mời Giang đại sư, đồng thời còn giới thiệu sơ lược một lần về quá trình gây dựng sự nghiệp của Giang đại sư, cũng cường điệu giới thiệu về năng lực suy tính nhân duyên vô cùng kì diệu kia.

Tần Tư Vũ càng nghe, mắt càng trợn to lên, chờ tới khi Từ Tuyết Linh giới thiệu sơ lược về Giang đại sư xong, hắn mới xúc động nói: "Trời ạ, nếu như vị Giang đại sư này thật sự trâu bò như vậy thì tôi cũng phải mời cậu ta giúp làm mai mối mới được, chuyện ly hôn của chúng ta hãy nhanh chóng nói với cha mẹ đi, nhất định phải thuyết phục được bọn họ."

Từ Tuyết Linh gật đầu cười nói: "Được, vậy tôi chờ tin tốt từ anh."

Chương 1079 - Địa Vị Giang Đại Sư

Tết Trung thu là một trong bốn ngày lễ truyền thống lớn ở Trung Quốc, cũng là ngày lễ quan trọng nhất gần với tết xuân.

Khoảng thời gian gần ngày Tết Trung thu, ngày nào cũng có khách mang theo bánh trung thu và đủ loại quà tặng khác tới thăm hỏi Giang Phong, cơ bản đều là những mối khách cũ tương đối có địa vị.

Buổi trưa hôm nay, Giang Phong nhận được điện thoại của Phương Vân.

Sau khi chào hỏi vài câu, Phương Vân liền hỏi thẳng: "Giang đại sư, bây giờ cậu hẳn là đang ở tỉnh thành Quế tỉnh đúng không?"

Giang Phong đáp: “Vâng, tôi bây giờ đang ở tỉnh thành Quế tỉnh.”

Phương Vân tiếp tục: “Giang đại sư, chúng ta cũng đã một thời gian không gặp nhau rồi, tôi và tác giả lớn nhà tôi muốn gặp mặt cậu một chút, không biết có thuận tiện không?”

Giang Phong cười nói: “Phương tổng, mọi người tới lúc nào cũng tiện cả.”

Phương Vân cười nói: “Vậy được, bọn tôi chuẩn bị ra sân bay đi, khi nào tới Quế tỉnh sẽ gọi điện lại cho cậu sau.”

Giang Phong nói: “Được rồi, vậy để tôi sắp xếp một chút, đến lúc đó sẽ giới thiệu vài người bạn làm quen cùng hai người.”

Sau đó, hai bên lại hàn huyên thêm vài câu rồi mới cúp máy.

Giang Phong nhìn đồng hồ, liền đi gọi điện cho ông chủ hội sở, Sử Anh Hào, chuẩn bị tổ chức họp mặt một lần, giới thiệu ma nữ giới tài chính, Phương Vân, và tác giả bạch kim, Trần Mộ Sơn cho mọi người biết.

...

2: 15 phút chiều.

Sân bay Ngô Vu, Giang Phong tới đón vợ chồng Trần Mộ Sương, Phương Vân bay từ Trung Hải tới.

“Giang đại sư, cũng sắp tới Tết Trung thu rồi, đây là bánh trung thu hải sản vợ chồng chúng tôi đã đặt làm tặng cậu, chúc cậu Tết Trung thu vui vẻ sớm!”

“Phương tổng, hai người thật sự quá là khách khí!”

Hai bên lại khách khí một phen, vừa nói chuyện vừa đi, Giang Phong cất bánh trung thu vào cốp xe xong mới lái xe chở hai người chạy thẳng tới hội sở tư nhân do phú nhị đại Sử Anh Hào mở.

“Nơi tiếp theo tôi đưa hai người tới chính là hội sở tư nhân cao cấp nhất Quế tỉnh chúng tôi, ông chủ hội sở này là con trai của nhà giàu nhất Quế tỉnh, tên là Sử Anh Hào.” Giang Phong vừa lái

xe vừa nói:

“Vì để đón tiếp vợ chồng hai người, tôi đã tổ chức một buổi hội họp nho nhỏ ở đây, người tới tham gia lần gặp mặt này đều là những phú nhị đại nổi danh và con ông cháu cha có thân phận bất phàm ở Quế tỉnh chúng tôi, lát nữa tôi sẽ giới thiệu hai bên với nhau.”

Phương Vân nghe vậy thì cười nói: “Giang đại sư, nhờ hồng phúc của cậu, trong số những phú nhị đại tương đối nổi tiếng ở Quế tỉnh này, chúng tôi thật ra cũng biết vài người đấy!”

Giang Phong lập tức phản ứng lại, cười nói: “Phương tổng không nói tôi cũng suýt thì quên mất, lúc vợ chồng hai người tới tham gia hôn lễ của tôi, đúng là có ngồi cùng một bàn với mấy người Hào ca, Nhu tỷ, lúc đó mọi người hẳn cũng đã quen biết nhau rồi.”

Phương Vân gật đầu cười nói: “Đúng vậy, vợ chồng chúng tôi đúng là đã làm quen với họ lúc đó.”

Giang Phong hỏi: “Vậy mấy người Long ca, giáo sư Bạch, vợ chồng hai người có biết không?”

“Họ thì chúng tôi không biết.”

Giang đại sư sẵn sàng tổ chức một buổi hội họp như vậy để giới thiệu những con ông cháu cha danh tiếng kia cho vợ chồng họ quen biết, đây có thể nói chính là sự công nhân của Giang Phong đối với đôi vợ chồng.

Trần Mộ Sơn thì không nghĩ nhiều được như vợ mình, vợ hắn làm trong giới kinh doanh, cần phải liên hệ với đủ kiểu người, còn hắn chỉ là một tác giả viết truyện trên internet, phần lớn thời gian đều ngồi nhà viết sách, thời gian ra ngoài giao lưu cũng không nhiều.

Nói trắng ra, hắn chính là một tên trạch nam.

Nhưng giao tiếp ít không có nghĩa là hắn không hiểu tầm quan trọng của các mối quan hệ trong cuộc sống, có thể quen biết được những con ông cháu cha lớn như vậy, hắn cũng rất tình nguyện sẵn lòng.

Dù sao thì Trung Quốc cũng là một nước trọng quan chức, dù bạn có tiền hơn nữa, nhưng nếu như không có một vài mối quan hệ nhất định thì tới lúc gặp phải chuyện tiền không giải quyết được, chắc chắn sẽ luống cuống.

...

3: 03 phút.

Giang Phong đưa Phương Vân và Trần Mộ Sơn đi tới hội sở.

Bởi vì đã gọi điện thoại từ trước cho nên ông chủ Sử Anh Hào đã tự mình ra đón tiếp ba người.

Thấy Phương Vân và Trần Mộ Sơn, Sử Anh Hào liền cười ha hả, chào hỏi: "Phương tổng, đại tác giả, tôi còn đang chờ xem xem Giang đại sư định dẫn ai tới hội họp đấy, hóa ra là hai người à!"

Phương Vân cũng tươi cười chào hỏi: "Ông chủ Sử, đã lâu không gặp, từ khi chia tay tới giờ anh không có vấn đề gì chứ?"

Trần Mộ Sơn cũng lên tiếng chào hỏi, hai bên khách sáo một hồi ở cổng hội sở, sau đó được Sử Anh Hào dẫn vào bên trong.

Tiến vào phòng riêng xa hoa nhất cả hội sở, Giang Phong liếc mắt đã nhìn thấy năm người Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh, Lê Thiên Nhu, Lưu Trang, có thể nói là trừ Uông tổng ra, những người khác trong nhóm đều tới.

Chương 1080 - Địa Vị Giang Đại Sư (2)

Còn về Uông tổng, bởi vì có việc cho nên hắn không tới dự được, hơn nữa, lần này cũng là tụ hội đột xuất, hắn cũng không có ý định chạy từ Quảng Đông tới tận đây để tham gia.

"Giang đại sư!"

"Giang đại sư!"

"Giang đại sư!"

Mấy người cùng nhau tiến vào phòng riêng, Long Trạch Vũ chờ năm người cùng chào hỏi Giang Phong xong, lúc này mới tập trung ánh mắt lên người vợ chồng Trần Mộ Sơn, Phương Vân.

“Phương tổng, anh tác giả.” Lê Thiên Nhu và Lưu Trang, lúc đi uống rượu mừng của Giang đại sư đã ngồi cùng một bàn với đôi vợ chồng, như vậy đã là quen biết, đương phải chào hỏi một tiếng.

Trần Mộ Sơn và Phương Vân cũng lên tiếng chào hai người.

Sau đó, Giang Phong mới đứng ra nói: “Long ca, giáo sư Bạch, Lam tỷ, để tôi thay mọi người giới thiệu một chút, đây chính là người được Nhu tỷ và Lưu tổng gọi là tác giả lớn, chính là tác giả bạch kim danh tiếng lẫy lừng, dưới tên anh ấy đã có mấy bộ sách bán chạy được cải biên thành anime, trong đó, « lười nhác đặt tên » chính là một tác phẩm cực kì tiêu biểu, vừa xuất bản đã được cải biên thành phim dài tập, đây chính là một bậc thầy thông qua viết lách mà có được tự do tài chính.”

“Trời ạ, tác giả lớn quá lợi hại, bộ phim truyền hình này hóa ra là tác phẩm của anh à, tôi thật ra cũng chăm chỉ theo dõi xuyên suốt hành trình, thế giới quan to lớn trong đó thật sự khiến người ta rung động mà!”

“Vẫn nói mỗi một sinh viên đều có một mộng tưởng làm tác giả, thời tôi mới học đại học cũng từng nghĩ tới chuyện viết tiểu thuyết, đáng tiếc viết chưa tới năm vạn chữ đã không kiên trì nổi nữa rồi!”

“Tác giả lớn, có cơ hội tôi sẽ mời anh đến trường học chúng tôi diễn thuyết.”

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là nàng dâu của tác giả lớn đây, Phương tổng, Phương tổng chính là một ma nữ tiếng tăm lẫy lừng trong giới tài chính, là người sáng tạo ra quỹ ngân sách XX Trung Hải, trong tay có mấy chục tỉ tài chính, là một viên ngọc sáng trong giới tài chính, mọi người nếu muốn Phương tổng nâng đỡ thì mau mau tranh thủ thời gian ôm bắp đùi đi!”

“Phương tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không biết bắp đùi cô có thiếu vật trang sức không?”

“Phương tổng, cầu mang tôi bay với!”

“Phương tổng...”

Ba con ông cháu cha bối cảnh kinh người, Long Trạch Vũ, Bạch Tử An, Lam Doanh Doanh, đều rất cho Giang đại sư mặt mũi, thốt lên đủ lời hay ý đẹp.

Đương nhiên, trong này cũng có một phần nguyên nhân là vì thân phận của Trần Mộ Sơn và Phương Vân cũng không tầm thường.

Một tác giả như Trần Mộ Sơn thật ra cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, chủ yếu là thiên tài tài chính Phương Vân này quá trâu bò, không có gia thế bối cảnh lợi hại gì, vậy mà trong vòng chưa tới mười năm đã kiếm được mấy tỉ tài sản ròng chỉ bằng năng lực của mình, đây chính là một danh phù kỳ thực chân chính, có lẽ còn mạnh hơn nhiều so với dạng phú nhị đại như Sử Anh Hào, Lê Thiên Nhu.

“Đây đây, Phương tổng, để tôi giới thiệu mọi người với hai người.”

Giang Phong khoác lấy vai Long ca, đùa giỡ nói: “Vị này chính là Long ca mà tôi đã nhắc đến với hai người, Long ca chính là đại ca dẫn đầu nhóm nhỏ này của bọn tôi, hai người trước tiên mau tới hành lễ với đại ca đi!”

Trần Mộ Sơn liền cúi đầu làm ra động tác hành lễ: “Ra mắt Long ca, vợ chồng chúng tôi vừa mới đến, còn xin chiếu cố nhiều hơn.”

Sự phối hợp này, nói chưa từng tập luyện qua cũng không ai tin, nháy mắt đã chọc cười tất cả mọi người.

Sau khi cười cợt vài câu, Giang Phong lại tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là giáo sư Bạch, vừa rồi giáo sư Bạch nói muốn mời anh tác giả lớn đây tới trường mình để diễn thuyết, tôi cảm thấy ý tưởng này rất hay, sau đây hai người hãy cố gắng tâm sự chuyện này nhé.”

Trần Mộ Sơn lên tiếng chào, khiêm tốn nói: “Giáo sư Bạch, tôi cũng chỉ là một người viết lách bình thường mà thôi, có tài đức gì mà đi diễn thuyết cho những thiên chi kiêu tử kia chứ!”

Bạch Tử An cười nói: “Anh tác giả lớn à, anh thật sự là quá khiêm tốn, tác phẩm cải biên thành phim truyền hình của anh nổi tiếng đến như vậy, anh hoàn toàn có tư cách lên diễn thuyết cho đám học sinh kia một trận.”

Giang Phong nhìn về phía Lam Doanh Doanh, tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là Lam tỷ, là nhà thư pháp nữ nổi danh ở Quế tỉnh chúng ta, tôi nhớ Phương tổng cũng có nghiên cứu về thư pháp, hai người có thể trao đổi về chuyện này một chút.”

Phương Vân ngạc nhiên đi tới giao lưu thư pháp với Lam Doanh Doanh.

Lần giới thiệu này nói rất dài dòng, thật ra cũng chỉ là chuyện diễn ra trong ba phút mà thôi, tất cả mọi người đều cho Giang đại sư mặt mũi, cộng thêm thân phận địa vị tự thân gây dựng của Phương Vân, hai vợ chồng nhanh chóng hòa nhập vào trong nhóm người.

Hơn năm giờ, dưới sự sắp xếp của ông chủ Sử Anh Hào, những nữ phục vụ xinh đẹp bắt đầu mang thức ăn lên, nguyên liệu nấu ăn đều thuộc hàng cao cấp, đều do bếp trưởng tự tay nấu nướng, đương nhiên là đủ cả sắc hương vị.

Hội sở tư nhân cao cấp này của Sử Anh Hào không mở cửa kinh doanh cho người ngoài, các loại thiết bị giải trí bên trong tương đối hoàn thiện, trải qua một dây chuyền các trò chơi phóng túng, chỉ có một chữ —— thoải mái!

Lần tụ hội này kéo dài đến tận 11 giờ đêm mới kết thúc.

Đám người Giang Phong lần lượt rời đi, Trần Mộ Sơn và Phương Vân vốn định tới khách sạn thuê phòng, nhưng dưới sự nhiệt tình giữ chân của chủ hội sở Sử Anh Hào, hai người liền vào phòng khách hội sở ở.

Chương 1081 - Địa Vị Giang Đại Sư (3)

Hai vợ chồng tắm rửa xong, nằm lên giường, Phương Vẫn bỗng lên tiếng hỏi: “Chồng, anh thấy có được không?”

Trần Mộ Sơn ôm eo cô, nhìn ngực cô nói: “Anh thấy rất được, vừa tròn, vừa lớn, lại là hình dạng anh rất thích.”

Phương Vân lúc này mới kịp phản ứng, mắng: “Đáng ghét, ai hỏi anh cái này chứ!”

Trần Mộ Sơn trực tiếp dùng tay xoa nắn, nói: “Không hỏi cái này thì hỏi cái gì chứ?”

Phương Vân nói: “Em là muốn hỏi địa vị của Giang đại sư trong hội này, anh thấy có được không?”

Trần Mộ Sơn đáp: “Thấy được, bọn họ đều tương đối tôn trọng Giang đại sư, ngay cả vị Long ca có gia thế bối cảnh kinh người kia cũng không ngoại lệ.”

Phương Vân nói: “Giang đại sư là một kỳ nhân, về sau chúng ta cần phải đi lại nhiều hơn, chỉ cần có thể tiếp tục duy trì được mối quan hệ này tốt, về sau chúng ta dù có gặp phải sóng gió lớn hơn nữa cũng không sợ.”

Trần Mộ Sơn trở mình lên ngựa: “Hiểu rồi, có điều bây giờ không phải lúc nói cái này, tuổi chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, có được một đứa bé mới là chuyện quan trọng nhất lúc này.”

Phương Vân vội vàng nói: “Từ từ đã, hôm nay cả hai chúng ta đều uống rượu, không phải thời điểm thích hợp để có con.”

Động tác của Trần Mộ Sơn ngưng lại, lập tức nghiêm túc nói: “Biết rồi, anh sẽ chú ý, sẽ không ra bên trong...”

“Đáng ghét, anh có thường thức không vậy, không ra bên trong cũng có thể trúng thưởng đấy.”

“Yên tâm đi, tỉ lệ kia tương đối thấp, còn nếu như thật sự trúng thưởng, vậy đó cũng là ý trời.”

“A...”

...

Trương gia.

Ngày kia là tới tết Trung thu, Giang Phi đương nhiên muốn dẫn vợ con về nhà cùng cha mẹ ăn tết, có điều trước đó cần phải đưa theo vợ con tới chỗ cha mẹ vợ tặng bánh trung thu đã.

Bởi vì đã gọi điện từ trước, cho nên lúc Giang Phi mang theo vợ con tới nhà mẹ vợ, mẹ vợ đã làm xong một bàn lớn thức ăn chờ một nhà họ rồi.

Đồng thời, không chỉ có cha mẹ vợ ở nhà, ông bà Trương cũng được mời tới.

Theo sự phát triển của văn phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, thu nhập của cổ đông Giang Phi cũng nước lên thì thuyền lên, dù chỉ nắm giữ hơn 20% cổ phần của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, nhưng bây giờ, mỗi tháng hắn cũng có hơn mấy triệu thu nhập.

Thu nhập như vậy đã đủ để cho cha mẹ vợ nâng Giang Phi lên trời rồi.

Huống chi, người nhà Trương gia đều biết mạng lưới quan hệ Giang gia khủng bố đến mức nào, đại hôn lễ hoành tráng kia của Giang Phong, chỉ riêng tiền mừng cưới thôi đã tính bằng đơn vị ngàn vạn, hơn nữa còn có không biết bao nhiêu là đại minh tinh, đại phú hào và con ông cháu cha tới tham gia hôn lễ.

Thông gia có thực lực như vậy, người Trương gia chỉ cần không ngốc, đều biết cần phải lấy lòng con rể nhà mình.

“Ông, bà, cha, mẹ.” Vừa vào cửa, Giang Phi đã lên tiếng chào hỏi từng người một.

“Giang Phi đến rồi, hai đứa đến người là được, sao còn mang bánh trung thu tới làm gì, bánh trung thu trong nhà nhiều đến mức không ăn nổi nữa rồi!” Trương mẫu vừa cầm dép đi trong nhà cho con rể, vừa nói.

Trương Dung Oánh ôm con, cười nói: “Mẹ, con biết rõ nhà mình không thiếu bánh trung thu, có điều bánh trung thu này cũng không phải là bánh trung thu bình thường, là bánh trung thu hải sản cao cấp do một đại phú hào ở bên Trung Hải kia đặc biệt đặt

làm cho em rể con, hương vị rất ngon, bọn con mới mang một ít sang cho mọi người nếm thử."

Trương mẫu nghe vậy liền nhận lấy túi bánh trung thu từ tay con rể, vừa nhìn vừa cảm khái: "Không hổ là bánh trung thu cao cấp đặt làm, chỉ nhìn cách đóng gói này thôi đã biết là cực kì quý báu rồi. Oánh Oánh, đứa em rể này của con thực sự lợi hại, trung thu cũng có đại phú hào đặc biệt đặt làm bánh trung thu cao cấp cho, chúng ta cũng coi như là hưởng phúc theo."

Giang Phi nghe xong cũng tươi cười, nhà hắn bây giờ cũng lấy em trai Giang Phong làm tự hào, nghe người khác khen em trai mình, hắn còn vui vẻ hơn cả nghe người ta khen mình.

Trương Dung Oánh cũng rất vui vẻ, là một người phụ nữ, nhà chồng có bản lĩnh, cô đứng trước mặt cha mẹ cũng có thể diện hơn nhiều.

Đạo lý giống nhau, ở trước mặt người nhà chồng, nếu như nhà mẹ đẻ ra sức, cô cũng có mặt mũi.

Sau đó, ông bà của Trương Dung Oánh và Trương phụ cũng tò mò lại gần xem xét cái bánh trung thu cấp cao được đặt làm này, hương vị thế nào còn chưa biết, nhưng nhìn cách đóng gói thì thật đúng là hàng xịn.

Chương 1082 - Kiếp Trước Nhất Định Là Chúa Cứu Thế, Cho Nên Kiếp Này Mới May Mắn Gặp Được Em.

Trong phòng, Trương mẫu đang thủ thỉ với con gái.

"Oánh Oánh, thân thể bây giờ của con đã khôi phục như thế nào rồi?" Trương mẫu nhìn cháu trai nhỏ hỏi.

Trương Dung Oánh sờ vào phần thịt săn chắc quanh eo, khá là hài lòng nói: "Con bây giờ gần như đã khôi phục rồi!"

Bản thân cô đã là bác sĩ khoa phụ sản, đối với khôi phục sau sinh

này so với người bình thường cô còn biết nhiều hơn, lại có điều kiện sinh hoạt, từ chế độ ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi đến tập luyện phục hồi đều làm tốt nhất, cho nên đương nhiên sẽ nhanh khôi phục.

Trương mẫu nói: "Nếu như thân thể đã khôi phục, là có thể cân nhắc sinh thêm đứa thứ hai rồi, con cũng biết ở phương diện sinh con của huyện Bách Lương chúng ta, bố mẹ chồng con hẳn cũng muốn sinh nhiều con cháu, cho nhà bọn họ Giang thêm hai cháu trai mập mạp, con cũng có thể ngồi vững vị trí dâu trưởng Giang gia."

Trương Dung Oánh cười nói: "Mẹ, nhìn mẹ nói này, cho dù con không sinh nhiều, vị trí dâu trưởng ở Giang gia cũng vô cùng chắc chắn, dù sao hôn sự của con với Giang Phi, cũng là do chú nhỏ dẫn đường."

Trương mẫu cười nói: "Nhiều hơn một lớp bảo hiểm cũng là chuyện tốt, với lại con cũng không có vất vả chăm sóc em bé khi nó ra đời, đã có bảo mẫu chăm sóc cẩn thận rồi, với điều kiện tốt như vậy con không sinh thêm mấy đứa nữa à?"

Trương Dung Oánh nói: "Cái này con tự cân nhắc, đứa thứ hai nhất định sẽ sinh, đến lúc đó nhìn xem tình trạng cơ thể, nếu như khôi phục tốt thì sẽ cân nhắc đứa thứ ba, nếu như khôi phục không tốt, vậy thì chấm dứt ở đây. Dù sao duy trì vóc người mới là quan trọng nhất, không thể bởi vì sinh con mà khiến cho vóc người của mình mập mạp, đó là lẫn lộn đầu đuôi."

Trương mẫu gật đầu nói: "Điều này cũng đúng, đàn ông đều thích vợ của mình có vóc người quyến rũ, thân hình đẫy đà, vì sinh con vóc người trở nên mập mạp xác thực cái được không đủ bù đắp cái mất, dù sao tự con điều chỉnh, điều kiện tiên quyết duy trì vóc người, có thể sinh thêm được thì sinh."

Trương Dung Oánh ậm ừ nói: "Biết rồi, con sẽ tự mình cân nhắc."

...

Sau khi ăn cơm xong, ông nội Trương với bà nội trương đã trở lại ngủ trưa rồi, trong phòng khách chỉ còn lại Giang Phi nói chuyện

với bố mẹ vợ.

Giang Phi của bây giờ đã không còn như xưa nữa.

Nhớ lần đầu tiên vợ hắn đưa hắn trở về gặp phụ huynh, biết bố vợ chính là trưởng khoa của một bệnh viện hạng ba, Giang Phi một học sinh tốt nghiệp trung học, tâm lý muốn nói không chút tự ti đó là không có khả năng.

Vật đổi sao dời, ngắn ngủi chưa đến hai năm, Giang Phi từ một người làm công ăn lương nhỏ đã phát triển thành một ông chủ lớn với tài sản ròng hơn chục triệu. Hơn nữa nhờ phúc của em trai, hắn bình thường cũng liên hệ không ít với những người có thân phận phi thường, tầm nhìn của hắn cũng được mở rộng.

Bây giờ đối mặt với bộ vợ là chủ nhiệm khoa của một bệnh viện hạng ba, Giang Phi cũng đã có ưu thế tâm lý nhất định, lúc nói chuyện phiếm tự nhiên rất thoải mái.

"Cha, cha có ý kiến gì muốn đề cao với bệnh viện hay không? Lãnh đạo sở y tế con có quen biết, cha nếu như có ý kiến, con có thể giúp một tay dẫn đường, chắc hẳn lãnh đạo cũng sẽ chừa mặt mũi của con." Giang Phi mười phần phấn khích nói.

Cha Trương nghe xong liền ngẩn ra, không nghĩ tới con rể của hắn đã trưởng thành đến nước này rồi, trong lòng hắn rất vui mừng, vẻ mặt tươi cười nói: "Tiểu Phi, nếu như cha trẻ lại mười tuổi tám tuổi, vậy cha còn có suy nghĩ tiến bộ, nhưng bây giờ số tuổi không nhỏ, làm trưởng khoa cũng rất tốt, không cần thiết phải tranh giành."

Giang Phi mỉm cười nói: "Vậy cũng được, thực ra làm lãnh đạo bệnh viện chưa chắc đã thoải mái bằng trưởng khoa đâu!"

Trương phụ nghe vậy cũng cười, lời này ngược lại cũng có đạo lí riêng của nó, không phải nói chức vị cao thì nhất định thoải mái hơn so với chức vị thấp, đặc biệt là ở trong bệnh viện.

Cha vợ con rể vừa uống trà vừa nói chuyện với nhau.

Bởi vì thường xuyên cùng cha mẹ vợ gặp mặt, cho nên vợ chồng Giang Phi cũng không hề ở lâu, buổi chiều khoảng hai giờ liền

mang theo con đi trở về.

...

Trấn Thanh Hà.

Tâm trạng của Trần mẫu đang rất vui vẻ giúp khách chặt gà thành từng miếng, trong những năm qua, trung bình mỗi ngày bà chặt được hàng chục con gà con vịt, kỹ năng dùng dao của bà đã luyện đến mức hoàn hảo.

Chỉ thấy ánh sáng trên dao lóe lên, trong mấy chục giây ngắn ngủi, đã chặt được một con gà, kích cỡ của từng miếng gà như được đo bằng thước, khiến khách hàng đứng xem rất hài lòng.

Sau khi khách hàng rời đi với con gà đã được chặt, Trần mẫu lại giúp một người khách khác giết gà, bà có dụng cụ giết gà chuyên nghiệp, khi gà còn sống được cho vào bộ đó, cổ gà sẽ lộ ra, không cần ai giúp vội vàng nắm được, là có thể dễ dàng cắt được cái cổ.

Sau đó đợi gà chết hẳn, trụng qua nước nóng một lúc là có thể nhổ lông.

Người bình thường rút lông gà, có thể nửa ngày cũng không xử lý được một con.

Nhưng ở trong tay Trần mẫu, tay hướng về gà một tuốt, mảng lớn lông gà đã bị bà ung dung tuốt mất, làm ba năm lần, là có thể đem lông gà tuốt ra sạch sẽ.

Chương 1083 - Kiếp Trước Nhất Định Là Chúa Cứu Thế, Cho Nên Kiếp Này Mới May Mắn Gặp Được Em. (2)

Sau đó mở ngực bể bụng, tốc độ đều là gấp mấy lần người bình thường.

Vị khách này hiển nhiên là khách quen, lúc thấy Trần mẫu giết gà vẻ mặt còn mang theo nụ cười, hiển nhiên là gặp phải chuyện vui

gì đó, liền hỏi: "Bà chủ, bà nãy giờ cười suốt, đây là trúng thưởng rồi hay là có chuyện gì vui?"

Động tác trên tay Trần mẫu liên tục, ngoài miệng lại cười nói: "Đúng là gặp được chuyện vui, đứa con trai nhỏ luôn làm tôi bận tâm rốt cuộc cũng kết hôn!"

Khách quen hiển nhiên là biết con trai út của Trần mẫu là cái hạng người gì, lúc này cười nói: "Hóa ra là sắp có con dâu, quả thực là chuyện đáng mừng, không biết con dâu của bà là người ở đâu?"

Trần mẫu cười rạng rỡ nói: "Con dâu nhỏ của tôi là người đến từ trấn Đầm Giang bên cạnh, con bé đang là giáo viên ở một trường trung học trong thị trấn, xú tiểu tử nhà tôi có thể cưới được con bé, đúng là mộ tổ bốc lên khói xanh!"

Trong khi nói chuyện, ánh sáng dao của Trần mẫu lấp lánh, chém ba nhát năm nhát liền chặt xong con gà.

Khách quen hàn huyên vài câu, liền mang miếng thịt gà đã chặt rời đi.

Buổi chiều, khi Trần phụ lái xe trở về, cũng đến giúp giết gà.

Trần mẫu uống nước không quên người đào giếng, bà biết đứa con trai vô liêm sỉ của mình có được ngày hôm nay, đều là nhờ công lao của vị Giang đại sư ở thôn Long Sơn kia, thấy ngày kia chính là tết Trung thu rồi, bà hỏi: "Lão Trần, tôi nói ông đi mua bánh trung thu, ông đã mua về chưa?"

Trần phụ nói: "Đã mua về rồi, có năm nhân, nhân đậu đỏ, nhân hạt sen và lòng đỏ trứng. Chúng đều là những thương hiệu bánh trung thu tương đối có tiếng."

Trần mẫu nói: "Ông trở về lấy hai cái bánh trung thu lớn nhất, nhớ mang thêm thiệp, bên này tôi giết một con gà, một lát nữa ông gửi đến nhà cho Giang đại sư, tên nhóc nhà chúng ta được như hôm nay, tất cả đều là công lao của Giang đại sư."

Trần phụ gật đầu nói: "Được, tôi biết rồi, tôi trở về lấy đây."

...

Năm giờ rưỡi chiều.

Ở một tiểu khu nào đó của huyện thành Bách Lương, Trần Văn Thịnh dựa vào cửa phòng bếp, nhìn bạn gái Vương Tú Mỹ tay chân lanh lẹ đang xào rau, trong lòng hắn tràn ngập yêu thương.

Rất nhanh, Vương Tú Mỹ đã làm xong các món ăn, quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của bạn trai đang nhìn mình, không khỏi lộ ra một nụ cười, nói: "Nhìn cái gì chứ, mau tới đây bưng thức ăn."

Trần Văn Thịnh đi tới, đưa tay xuyên qua tạp dề, từ phía sau lưng ôm lấy cô nói: "Anh vừa rồi đang nghĩ, kiếp trước anh nhất định đã cứu thế giới, cho nên kiếp này mới may mắn gặp được em."

Trong lòng Vương Tú Mỹ cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng ngoài miệng lại hừ nói: "Anh gặp được em, nhưng không nhất định là may mắn nha, từ nay về sau anh sẽ bị em trông coi, nói không chắc rất nhanh anh liền chán ghét mất đi cuộc sống tự do."

Trần Văn Thịnh kề sát ở bên tai cô nói: "Này nhất định là may mắn, anh rất thích được em trông coi, cả đời này cũng sẽ không chán ghét."

Vương Tú Mỹ mắng: "Miệng lưỡi trơn tru, mau bưng thức ăn ra ngoài ăn cơm!"

Trần Văn Thịnh hôn một cái trên mặt cô, mới buông cô ra.

Sau đó hai người bưng thức ăn ra ngoài, cầm chén đũa.

Lúc ăn cơm, Vương Tú Mỹ gắp cho Trần Văn Thịnh khối đậu phụ, nói: "Ngày mai là ngày làm việc cuối cùng, sau đó anh có thể từ chức!"

Trần Văn Thịnh nghe vậy trợn to hai mắt, kinh ngạc nói: "Từ chức?"

Vương Tú Mỹ mỉm cười nói: "Không từ chức, anh thật sự định làm bảo vệ cả đời sao?"

Trần Văn Thịnh nói lời ngọt ngào: "Chỉ cần em thích, anh cũng

nguyện ý cả đời làm bảo vệ."

Vương Tú Mỹ nghe vậy rất hài lòng, liếc hắn một cái nói: "Ai thích anh? Tiểu bảo vệ này!"

Trần Văn Thịnh trừng mắt nhìn: "Đừng nói xấu anh, anh có nhỏ hay không em không biết sao?"

Vương Tú Mỹ mắng: "sp, này cũng có thể nói à."

Trần Văn Thịnh cười hắc hắc nói: "Em không thích bảo vệ, vậy trước đó anh muốn từ chức, sao em lại ngăn cản anh?"

Vương Tú Mỹ nhấp một hớp nước canh, hừ nói: "Trước đây anh là hạng người như thế nào anh không biết sao?"

Trần Văn Thịnh đương nhiên biết hắn trước đây là hạng người gì, cảm khái nói: "Thực sự là không dễ dàng, kiên trì lâu như vậy, cuối cùng cũng coi như đem một ít nhân phẩm đã mất trước kia nhặt về."

Vương Tú Mỹ liếc xéo hắn một cái, nói: "Anh phải suy nghĩ kỹ trước là sau khi từ chức thì làm gì, cũng không thể để em nuôi anh hay là để cha mẹ anh nuôi anh được chứ?"

Nếu là Trần Văn Thịnh lúc trước, ăn bám đối với hắn mà nói đó là chuyện yên tâm thoải mái nhưng mà hơn nửa năm qua được cô giáo Vương dạy dỗ, hắn đã có được lòng cầu tiến nhất định, không thể lại hư hỏng giống như trước kia được.

Suy nghĩ một chút, Trần Văn Thịnh hỏi: "Honey, em cảm thấy anh nên làm gì?"

Vương Tú Mỹ hỏi ngược lại: "Anh có cảm thấy hứng thú với ngành nào không?"

Trần Văn Thịnh nói: "Anh đã nghĩ đến việc mở một nhà hàng thức ăn nhanh đã lâu rồi, nhưng mà anh lại không biết gì cả, sợ rằng mình sẽ lỗ vốn sau khi làm việc chăm chỉ để mở một nhà hàng thức ăn nhanh, vậy còn không bằng ở nhà ăn bám!"

Chương 1084 - Kiếp Trước Nhất Định Là Chúa Cứu Thế, Cho Nên Kiếp Này Mới May Mắn Gặp Được Em. (3)

Vương Tú Mỹ nói: "Cửa hàng thức ăn nhanh nếu như làm tốt, sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nhưng nếu như làm không tốt, vậy xác thực sẽ may nhờ ba mẹ đều không nhận ra."

Trần Văn Thịnh gật đầu nói: "Cho nên anh nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn luôn không có hành động gì, bởi vì anh cảm giác mình không đủ giỏi để kinh doanh."

Vương Tú Mỹ nói: "Cửa hàng thức ăn nhanh em không hiểu nhiều, cũng không cho anh ý kiến được, nhưng nếu anh thành lập một công ty dịch vụ dọn dẹp, em còn có thể cho anh một ít kiến nghị."

Trần Văn Thịnh lông mày nhíu lại: "Công ty dịch vụ dọn dẹp?"

Vương Tú Mỹ cắn một miếng đồ ăn, nói: "Đúng, công ty dịch vụ dọn dẹp, với mức sống của người dân không ngừng được cải thiện và việc áp dụng rộng rãi các công nghệ mới, nghề dịch vụ dọn dẹp đã phát triển nhanh chóng và có một cảnh thịnh vượng, mở một công ty dịch vụ dọn dẹp, hẳn là rất có khả năng."

Trần Văn Thịnh nói: "Nếu như anh mở một công ty dịch vụ dọn dẹp, anh cần phải tuyển bảo mẫu trở về để huấn luyện, sau đó lại nghĩ cách chào hàng cho khách hàng, cái khác cũng không biết."

Vương Tú Mỹ bắt đầu nói tràng giang đại hải: "Mở một công ty dịch vụ dọn dẹp, đầu tiên chúng ta phải xác định được thị trường mục tiêu, phạm vi phục vụ, chiến lược giá cả, chiến lược marketing, cơ cấu tổ chức, v.v. Ngoài ra, chúng ta cần tiến hành nghiên cứu thị trường để hiểu nhu cầu thị trường, sự cạnh tranh, sở thích của người tiêu dùng đối với thị trường dịch vụ trong nước. Làm xong những cái này, là có thể đăng ký công ty.

Sau khi có giấy phép kinh doanh và các giấy tờ cần thiết khác, anh có thể tuyển dụng nhân viên.

Công ty dịch vụ dọn dẹp cần tuyển dụng nhân viên dịch vụ dọn dẹp có kinh nghiệm, chẳng hạn như bảo mẫu gia đình, người giữ trẻ, người trông trẻ, nhân viên vệ sinh,..., để bảo đảm có thể cung cấp dịch vụ chất lượng cao.

Ngoài ra còn có việc quản lý chuỗi cung ứng, bao gồm việc mua sắm các nhu yếu phẩm hàng ngày như đồ vệ sinh, đồ giặt và đồ khử trùng, cũng như các mặt hàng cần thiết cho các dịch vụ như đồ ăn và chăm sóc y tế.

Điều này đòi hỏi phải xây dựng mối quan hệ với các nhà cung cấp để có nguồn cung chất lượng và giá cả phải chăng.

Cuối cùng mới là tiếp thị và quảng cáo, anh có thể chọn nhiều kênh khác nhau để quảng bá, chẳng hạn như mạng xã hội, nền tảng dịch vụ gia đình, quảng cáo tuyên truyền, v.v, anh cũng có thể thông qua cung cấp chất lượng phục vụ tốt hấp dẫn danh tiếng.

Ngoài ra, anh cần phải thiết lập một quy trình dịch vụ rõ ràng về hệ thống quản lý chất lượng để đảm bảo dịch vụ chất lượng cao, cần xây dựng tiêu chuẩn dịch vụ, đào tạo nhân viên, thiết lập cơ cấu giải quyết khiếu nại,...

Nói chung, mở một công ty dịch vụ giúp việc cần xem xét nhiều yếu tố, đồng thời đòi hỏi sự kiên nhẫn và nỗ lực không ngừng. Nếu như anh có thể phát triển một kế hoạch kinh doanh hợp lý, tích cực quản lý công ty, cung cấp dịch vụ chất lượng cao và tạo dựng danh tiếng tốt, vậy thì công ty dịch vụ dọn dẹp liền có hi vọng nhận được thành công."

Trần Văn Thịnh nghe xong sùng bái nhìn bạn gái, kinh ngạc nói: "Honey, em chẳng qua chỉ là một giáo viên thể dục, xưa nay cũng chưa từng làm kinh doanh, sao em lại hiểu được nhiều như vậy? Lẽ nào đây chính sự khác biệt giữa sinh viên đại học với học sinh cấp ba sao?"

Vương Tú Mỹ bậc cười nói: "Anh nghĩ nhiều rồi, đây không phải là sự khác biệt giữa sinh viên đại học với học sinh cấp ba, sở dĩ em hiểu rõ ngành dịch vụ dọn dẹp như vậy, là bởi vì em đã nghĩ có ý tưởng từ chức để thành lập một công ty dịch vụ gia đình, vì thế

em cũng đã tốn không ít tâm huyết vào nó."

Trần Văn Thịnh chợt nói: "Thì ra là như vậy, vậy sao em không từ chức để làm việc này? Anh cảm thấy với năng lực của em, nếu như thật sự từ chức làm cái này, đoán chừng em cũng đã đạt được thành tựu rồi!"

Vương Tú Mỹ nói: "Sau đó sở dĩ lựa chọn từ bỏ, chủ yếu vẫn là không dám đánh cược, bởi vì mở một công ty dịch vụ gia đình, dù cho chỉ là quy mô nhỏ, cũng phải hơn mười vạn quăng vào đi.

Một khoản tiền như vậy đối với nhà anh mà nói có thể dễ dàng lấy ra được, nhưng đối với nhà bọn em mà nói chính là đập nồi bán sắt năng lực lấy ra tiền, áp lực dùng số tiền này lập nghiệp quá lớn. Nếu như thất bại thì cũng không còn mặt mũi để nhìn gia đình, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là từ bỏ kế hoạch khởi nghiệp này."

Trần Văn Thịnh cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe xong.

Hắn cũng là dân quê, đương nhiên hiểu rằng đối với hầu hết các gia đình ở nông thôn, việc lập tức lấy ra hơn mười vạn, tuyệt đối là một chuyện thương gân động cốt.

Dù sao dân quê có thể kiếm được tiền như cha mẹ hắn cũng số ít.

Bạn gái hắn không có điều kiện tốt như hắn, nên không dám đánh cược tất cả tài sản của cô là điều bình thường.

Chương 1085 - Nhan Sắc Của Vợ Tương Lai Phụ Thuộc Vào Việc Hiện Tại Hắn Phải Chịu Bao Nhiêu Khổ Cực Học Hành.

"Vợ à, sao em không dứt khoát từ chức luôn đi, chúng ta cùng nhau mở công ty dịch vụ gia đình, anh làm trợ thủ cho em, anh tin công ty của chúng ta có thể làm được." Trần Văn Thịnh nói với ánh mắt lấp lánh.

Vương Tú Mỹ nghe vậy không khỏi sửng sốt một chút.

Vốn dĩ hai người cũng sắp kết hôn, cô muốn cho hắn từ chức, sau đó mới tính đến chuyện làm ăn, tính toán cho tương lai của bọn họ, dù sao thu nhập làm bảo vệ cũng không gánh nổi trọng trách nuôi sống gia đình.

Không nghĩ tới hắn ngược lại khuyên cô từ chức, sau đó cùng hắn lập nghiệp.

Không thể không nói, đề nghị của Trần Văn Thịnh đúng là khiến cho cô có chút dao động, bởi vì cô đã nghĩ đến việc từ chức và bắt đầu kinh doanh từ lâu, chỉ là bị vướng bởi vấn đề tiền bạc mà mắc cạn.

Bây giờ, nếu như cùng với chồng cô khởi nghiệp, có sự giúp đỡ của cha mẹ chồng, chỉ là hơn chục ngàn tài chính lập nghiệp, căn bản cũng không phải là vấn đề.

Nghĩ tới đây, Vương Tú Mỹ nói: "Em trước đó tìm việc cho anh làm chỉ là muốn anh trau dồi bản thân, cho nên công việc bảo vệ này anh có thể nghỉ bất cứ lúc nào cũng được, nhưng mà công việc này của em là có biên chế, muốn từ chức cũng không phải là một chuyện nhỏ, ít nhất cũng phải thương lượng với bố mẹ em và bố mẹ anh một chút mới được."

Trần Văn Thịnh gật đầu nói: "Chúng ta nên thảo luận với cha mẹ, nhưng mà cũng không nên vội vàng, chờ chúng ta đãi tiệc xong, sau đó lại thương lượng cùng với bọn họ cũng không muộn."

Vương Tú Mỹ ân một tiếng nói: "Nên dành thời gian suy nghĩ kỹ lại."

Trần Văn Thịnh cười nói: "Vợ à, kỳ thực em căn bản không cần thiết quá mức xoắn xuýt, nếu như em cảm thấy làm giáo viên vui vẻ hơn, vậy em cứ tiếp tục làm giáo viên của em. Nếu như cảm thấy mở công ty dịch vụ gia đình thú vị, vậy thì từ chức theo anh cùng nhau làm. Dù sao chúng ta có nhà có xe, hơn nữa đều là tiền đặt cọc mua, cuộc sống so với người vay tiền mua nhà còn tốt hơn nhiều, em nói có đúng hay không?"

Vương Tú Mỹ nghe vậy cười nói: "Điều này cũng đúng, vậy thì không xoắn xuýt cái này, mau ăn cơm đi!"

"Ừm, vợ à món đậu phụ này em làm rất ngon."

"Ăn ngon vậy thì anh ăn nhiều một chút."

...

Tết Trung thu.

Ngày hôm nay, một nhà ba người Giang Phi, một nhà ba người Giang Tuyết, một nhà ba người Giang Phong cùng nhau đi chiếc xe RV siêu sang của Giang Phong về thôn Long Sơn, để cùng với cha mẹ ăn lễ.

Gia đình chú nhỏ cũng đưa bà nội cùng nhau trở về.

Từ khi Giang Phong trở thành bà mối tới nay, trai gái ở thôn Long Sơn nếu như muốn tìm đối tượng, đều sẽ đến Giang gia mời bà mối, mà gần hai năm trở lại đây, các cặp vợ chồng mới cưới trong thôn đều là gia đình hòa thuận, vợ chồng ân ái, cuộc sống trải qua viên mãn.

Điều này khiến cho Giang Phong trở thành người được hoan nghênh nhất ở trong thôn, mỗi một lần hắn từ bên ngoài trở về, người trong thôn đều sẽ tới trò chuyện vài câu.

Lần này cũng không ngoại lệ, biết Giang Phong đã trở về nghỉ lễ, trong thôn tam cô lục bà sẽ cầm dưa chua, củ cải khô, khoai lang, đại khoai, một số đặc sản địa phương lại đây thăm hỏi.

Tất cả mọi người đều là có quan hệ họ hàng, Giang Phong đương nhiên phải bồi tiếp nói chuyện, chờ bọn họ lúc đi về chí ít cũng sẽ đưa một hộp bánh trung thu, dù sao bánh trung nhà bọn họ cũng nhiều, nhiều đến mức có thể bày sạp mở bán.

Mãi cho đến buổi chiều lúc ăn cơm, mới không còn người tới thăm nhà.

Nhìn thấy mọi người rầm rộ, bà nội là người vui vẻ nhất.

Lúc ăn cơm, bà nội cảm khái nói: "Tiểu Phong, nếu như ông nội của con còn sống, không biết khi nhìn thấy cảnh tượng hôm nay ông ấy sẽ vui mừng đến mức nào."

Đối với bà nội mà nói, con cháu ở bên ngoài có bao nhiêu sự nghiệp, cũng không thể so được với việc người ở trong thôn coi trọng mặt mũi.

Mà bà nội đột nhiên nhắc đến ông nội Giang Phong đã chết, làm mọi người đều cảm thấy đau lòng, lúc ông nội bệnh chết thì Giang Phong đang học sơ trung.

Chú nhỏ nói tiếp: "Cha ông ấy rất sĩ diện, nếu như biết nhà ta ở trong thôn có được như ngày hôm nay, quả thực không biết sẽ vui mừng đến cái dạng gì."

Giang Phong cười nói: "Bà nội, vậy bà nên cẩn thận rèn luyện thân thể, cố gắng sống lâu trăm tuổi, nhìn Giang gia chúng ta phát triển, đợi trăm năm về sau xuống đất nói tiếp cho ông nội nghe."

Bà nội cười nói: "Được, bà nghe lời cháu ngoan của bà, rèn luyện thân thể tốt, những ngày tháng khó khăn trước đây cũng chịu đựng được, hiện tại cuộc sống hạnh phúc như thế, không sống thêm mấy năm vậy không thiệt thòi lớn rồi!"

Đám người nghe vậy cũng không khỏi bật cười.

Buổi tối, Giang gia tổ chức tiệc nướng ngoài cửa, bày hơn chục vỉ nướng, vây quanh mấy đóng lửa than lớn, cánh gà, đùi gà, hot dog, bắp ngô, cà tím, rau hẹ, thịt và các loại... nguyên liệu nướng chuẩn bị một đống lớn, còn có vài con dê tốt.

Chương 1086 - Nhan Sắc Của Vợ Tương Lai Phụ Thuộc Vào Việc Hiện Tại Hắn Phải Chịu Bao Nhiêu Khổ Cực Học Hành. (2)

Ngoài ra, hàng chục thùng bia đã được chuẩn bị sẵn, còn chuẩn bị rất nhiều rượu đỏ và rượu trắng, mời dân làng tham gia tiệc nướng ngấm trắng, mừng tết trung thu.

Toàn bộ khung cảnh đúng thật là rất náo nhiệt.

Mùi thơm của thịt nướng có thể ngửi được trong phạm vi trăm mét, khiến mấy đứa trẻ con trong thôn đều thèm khóc.

Thịt nướng không thích hợp cho phụ nữ có thai, cho nên Hoàng Linh Vi cùng với chị dâu lớn, đám người bà cô không có tập hợp tham gia náo nhiệt, mà là ở trong phòng khách nói chuyện phiếm.

Bên cạnh một trong những đống lửa than, một cậu bé 14 tuổi đến gần bên người Giang Phong, cười nói: "Chú Phong, cháu biết chú làm mai mối rất lợi hại, chú có thể giới thiệu đối tượng cho cháu không?"

Thiếu niên này tên là Giang Văn Cường, theo bối phận xác thực phải gọi Giang Phong một tiếng chú.

Giang Phong liếc mắt nhìn hắn, nói: "Văn Cường, tiểu tử cháu mới bao lớn, đã nghĩ tới việc tìm đối tượng à?"

Giang Văn Cường nói: "Chú Phong, cháu sắp mười lăm tuổi rồi, không nhỏ, hơn nữa cháu cho chú biết, cháu có một người bạn học, lúc hắn học tiểu học đã hâm he giáo viên!"

Giang Phong trợn mắt nói: "Tiểu học liền dám hâm he giáo viên?" bây giờ trẻ con đều như vậy sao?

Vẻ mặt Giang Văn Cường sùng bái nói: "Đây là sự thực, khi hắn học lớp năm lớp sáu, lén lút dùng điện thoại của cha hắn để hẹn hò với một nữ giáo viên khá là xinh đẹp trong trường ở trên mạng, thậm chí còn hẹn nữ giáo viên đó gặp mặt!"

Giang Phong nổi hứng bát quái, vội vã hỏi tới: "Sau đó thì sao? Sau khi gặp mặt nữ giáo viên đó có phản ứng gì?"

Giang Văn Cường cười nói: "Đương nhiên là bị giáo huấn một trận, nghe bạn học kia của cháu nói, sắc mặt lúc đó của nữ giáo viên đó đỏ như máu, rất là xấu hổ!"

Giang Phong không khỏi cảm khái nói: "Vị bạn học này của cháu đúng là nhân tài, cha của hắn không biết việc này sao?"

Giang Văn Cường cười hắc hắc nói: "Vừa mới bắt đầu không biết, sau đó biết rồi, sau đó bạn học kia của cháu đã bị cha của hắn tàn

nhẫn đánh cho một trận."

Giang Phong cười nói: "Đánh rất hay, cũng may là cha hắn phát hiện trước, nếu như bị mẹ hắn phát hiện, cha của hắn chính là có mười cái miệng, cũng không giải thích được."

Giang Văn Cường nói: "Chú Phong, cháu hiện tại cũng học lớp 9 rồi, nếu như không quen được bạn gái, chờ sau khi lên cấp 3 làm sao ngẩng đầu với bạn học, cho nên chú Phong có thể giới thiệu đối tượng cho cháu hay không?"

Giang Phong dở khóc dở cười nói: "Văn Cường, việc này chú cũng không dám giúp cháu, nếu để cho ba của cháu biết được, không nhéo lỗ tai của cháu mới là lạ đó!"

Giang Văn Cường nói: "Chú Phong, chỉ cần chú không nói cho cha cháu, ông ấy cũng không biết đâu?"

Giang Phong thấy hắn nghiêm túc thật, không khỏi vỗ bờ vai của hắn, khuyên nhủ nói: "Văn Cường, cháu muốn tìm đối tượng không thành vấn đề, chờ cháu trưởng thành chú nhất định sẽ giúp cháu tìm cô gái tốt nhất cho cháu. Nhưng bây giờ cháu vẫn chưa thành niên, nên tập trung vào việc học của mình, đừng suốt ngày nghỉ về nó, hiện tại không nỗ lực học tập, về sau có cô gái tốt nào cũng sẽ không tới phiên cháu, cháu hiểu chưa?"

Giang Văn Cường có chút không quan tâm nói: "Chú Phong, cháu cũng muốn học tập cho giỏi, nhưng cháu từ tiểu học đến sơ trung, thành tích đều là bình thường, hắn không phải là loại người ham học."

"Đó là bởi vì cháu không dùng tâm đọc sách."

Giang Phong giọng điệu nghiêm túc nói: "Văn Cường, chú không biết giáo viên của cháu đã nhấn mạnh bao nhiêu lần về việc chăm chỉ học tập, vì vậy chú sẽ không nhắc lại nữa.

Liên quan với vấn đề học tập của cháu, để chú nói cho cháu nghe, nếu như cháu chăm chỉ học tập, vậy thì vợ cháu sau này chính là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp. Cháu nếu như không chú tâm học tập, vậy sau này vợ của cháu chính là bạn học nữ xấu nhất lớp.

Cho nên, muốn chăm chỉ học tập hay không, tự cháu tự cân nhắc mà làm!"

Giang Văn Cường nhớ tới bạn học nữ xấu nhất trong lớp, không khỏi rùng mình một cái, nói: "Chú Phong, chú đang dọa cháu sợ à? "

Giang Phong nói: "Chú nói những lời này không phải là để hù dọa cháu, cháu suy nghĩ một chút đi, cháu không phải là con nhà giàu, lại không có văn hóa gì, sau này khi ra ngoài xã hội ngoại trừ làm công ăn lương thì cháu còn có thể làm gì?"

Giang Văn Cường nói: "Cứ coi như là người làm công, cũng có thể cưới được vợ xinh đẹp!"

Giang Phong nói: "Chú không phủ nhận có ví dụ như vậy, nhưng đó chỉ là số rất ít, cũng giống như xổ số vậy, xác suất có thể bỏ qua không tính. Phần lớn người làm công, trừ phi là rất đẹp trai hay là biết ăn nói lấy lòng con gái, nếu không có thể lấy được vợ là tốt lắm rồi, còn muốn chọn người xinh đẹp?

Nhưng chăm chỉ học tập thì khác, cháu nếu như tốt nghiệp từ trường Thanh Hoa Bắc Đại, tương lai của cháu sẽ không thể nào so sánh với những người làm công ăn lương bình thường, đến lúc đó cháu có thể tùy tiện chọn cô gái mà cháu thích!"

Giang Văn Cường nhanh chóng bị thuyết phục.

Giang Phong lần nữa vỗ bờ vai của hắn, nói: "Văn Cường, cháu tự suy nghĩ đi, cháu nguyện ý qua loa cho xong chuyện, về sau ôm bạn học nữ xấu kia sống qua ngày. Hay là nguyện ý chăm chỉ học tập, về sau ôm người bạn học nữ đẹp nhất lớn sống qua ngày?"

Chương 1087 - Nhan Sắc Của Vợ Tương Lai Phụ Thuộc Vào Việc Hiện Tại Hắn Phải Chịu Bao Nhiêu Khổ Cực Học Hành. (3)

Giang Văn Cường nghĩ đến vẻ ngoài của bạn học nữ xinh đẹp đó, rồi nghĩ đến khuôn mặt đáng sợ của bạn học xấu xí nhất lớp, trái tim hắn trong nháy mắt trở nên kiên định, nói: "Chú Phong, cháu hiểu rồi, cháu nhất định sẽ chăm chỉ học tập, đánh chết cháu cũng không cưới nữ sinh xấu xí kia."

Giang Phong vui mừng gật đầu, nói: "Vậy thì cố gắng lên, cháu bây giờ ăn bao nhiêu khổ, đều có liên quan đến người vợ xinh đẹp của cháu sau này, chú Phong của cháu này, chú lúc trước đi học ăn không biết bao nhiêu khổ, hiện tại cháu nhìn xem, vợ của chú không phải là người xinh đẹp nhất trong thôn sao?"

Giang Văn Cường gật đầu giống như gà con mổ thóc, dì Phong thật sự xinh đẹp đừng nói là ở thôn Long Sơn bọn họ, nhìn cả trấn Thanh Hà, cũng không có ai có thể so sánh được với dì Phong, thậm chí dì Phong còn xinh đẹp hơn một số minh tinh ở trên TV.

Mà chú Phong, thực sự là học sinh giỏi nhất thôn Long Sơn.

Nói như vậy, chú Phong thật sự không có lừa hắn, tương lai nhan sắc của vợ hắn, thật sự là phụ thuộc vào việc bây giờ hắn chịu bao nhiêu khổ sở học hành.

Lúc này, Giang Văn Cường thật sự đã hạ quyết tâm, nhất định phải chăm chỉ học tập, cho dù không thể so với chú Phong, nhất định phải đỗ vào một trường đại học tốt, sau đó cưới một cô gái xinh đẹp làm vợ.

Giang Phong nhìn thấy tất cả những thứ này ở trong mắt hắn, không khỏi lộ ra một nụ cười, hắn hiện tại khơi dậy được sự quyết tâm học tập của Giang Văn Cường, nhưng quyết tâm này có thể duy trì được bao lâu, phải xem chính hắn!

...

Cũng trong lúc đó, Vương Tú Mỹ cũng đang đón tết Trung Thu với bộ mẹ ở quê nhà.

Khi cả nhà đang ngồi ngắm trăng ngoài cửa, Vương Tú Mỹ liền nhắc đến đề tài khởi nghiệp.

Cô nói: "Cha, mẹ, có chuyện này con muốn thương lượng với hai

người một chút."

Mẹ Vương hỏi: "Chuyện gì?"

Vương Tú Mỹ nhìn mặt trăng ở trên bầu trời, đối với tương lai tràn ngập mong đợi nói: "Chờ còn cùng với Trần Văn Thịnh kết hôn xong, con muốn từ chức về cùng làm kinh doanh với anh ấy, hai người cảm thấy như thế nào?"

Mẹ Vương kinh ngạc nói: "Con muốn từ chức làm kinh doanh?"

Cha Vương thân thể lập tức liền ngồi thẳng, hắn bị sốc trước ý tưởng của con gái mình.

Vương Tú Mỹ gật đầu nói: "Ừm, ban đầu con chỉ là muốn cho Trần Văn Thịnh từ chức làm chút gì đó, dù sao làm bảo vệ ở trong thị trấn thu nhập cũng không đủ sinh hoạt phí.

Nhưng mà, hắn như thế nào hai người cũng biết rõ, con đúng là không yên tâm để một mình hắn kinh doanh, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, bằng không con thẳng thắn cũng từ chức, rồi cùng với hắn kinh doanh!"

Cha Vương nói: "A Mỹ, cái này con phải nghĩ cho kỹ, giáo viên có thể nói là người được tôn trọng nhất và kiếm được tiền nhiều nhất trong các kỳ nghỉ, công việc cũng ổn định!"

Mẹ Vương hỏi: "A Mỹ, các con từ chức, dự định kinh doanh cái gì?"

Vương Tú Mỹ nói: "Cha, mẹ, con là nghĩ như vậy, con cũng chỉ là giáo viên thể dục, cho dù hiện tại từ chức, về sau nếu như hối hận, xin vào cũng không phải việc khó.

Thật ra con đã nghĩ đến việc từ chức làm kinh doanh từ lâu rồi, lúc đó con thấy dịch vụ giúp việc gia đình là một ngành có triển vọng phát triển lớn, thậm chí ngay cả kế hoạch cũng đã lên.

Chỉ là điều kiện kinh tế nhà chúng ta cũng không dư dả, nếu như con muốn đến tỉnh Lỵ hoặc những thành phố khác mở công ty dịch vụ giúp việc gia đình, cả nhà phải tốn rất nhiều tiền mới đủ vốn.

Cho nên, con nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là quyết định từ bỏ.

Nhưng ngày hôm trước con với Văn Thịnh đã thương lượng với nhau, về phương diện tiền bạc không lo lắng, hơn chục ngàn cha mẹ hắn dễ dàng liền có thể lấy ra, con cảm thấy có thể thử xem, cho dù là thất bại, tổn thất này cũng chịu đựng được.

Vạn nhất nếu là thành công, vậy con gái hai người về sau lớn nhỏ cũng là bà chủ rồi!"

Cha mẹ Vương không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy con gái nói rất có đạo lý.

Mẹ Vương hỏi: "A Mỹ, việc này ba mẹ Văn Thịnh đã đồng ý chưa?"

Vương Tú Mỹ lắc đầu nói: "Chúng con vẫn chưa nói cho ba mẹ anh ấy biết, tính toán đợi đãi tiệc xong, nhưng mà cho dù chưa nói, con cũng biết được ba mẹ hắn nhất định sẽ đồng ý.

Ba mẹ hắn cho dù không tin hắn, cũng sẽ tin người con dâu này là con."

Mẹ Vương nói: "Nếu như người ra tiền không ý kiến, chúng ta càng không có ý kiến!"

Cha Vương cũng không có phản đối, dù sao tiền con gái con rể mở công ty, là nhà chồng ra, mà con gái cho dù từ chức cũng không ảnh hưởng đến việc con bé tiếp tục làm giáo viên, vì vậy còn cái gì để nói chứ.

Sau khi được cha mẹ đồng ý, trong lòng Vương Tú Mỹ Tâm liền có dự định, chờ cô cùng với Trần Văn Thịnh kết hôn, đi du lịch hưởng tuần trăng mật, thuận tiện khảo sát thị trường.

Nếu như thuận lợi, công ty dịch vụ gia đình của cô có thể được thành lập vào cuối năm nay!

Chương 1088 - Phụ Nữ Là Dao Thép Gọt Xương.

Trung Thu là thời gian đoàn viên.

Trong căn biệt thự sang trọng ở Tô Châu, Từ Tuyết Linh cũng đang bồi tiếp cha mẹ vừa uống trà vừa ngắm trăng.

Sau khi hàn huyên với cha mẹ chút chuyện trong nhà, Từ Tuyết Linh mới mở miệng nói: "Cha, mẹ, con có chuyện này muốn thương lượng với hai người."

Từ mẫu hỏi: "Chuyện gì? Con nói đi!"

Từ Tuyết Linh nâng chung trà lên uống một hớp, từ tốn nói: "Con muốn ly hôn."

Từ phụ Từ mẫu nghe vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, cuộc sống hôn nhân của con gái con rể, bọn họ làm cha mẹ cũng là biết một chút, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên con gái đề nghị ly hôn.

Tâm trạng Từ mẫu phức tạp nói: "Linh Linh, năm đó mẹ với cha con sắp xếp cho con cuộc hôn nhân này, tuy nói là vì sự phát triển của công ty nhà ta, nhưng cũng đã được lựa chọn cẩn thận. Tần Tư Vũ kia bất kể là bối cảnh gia đình hay là năng lực cá nhân đều là xứng với con, các con cùng nhau hẳn là có thể có được hạnh phúc.

Thật không nghĩ đến hơn năm năm qua, các con vẫn là như lúc trước không thể lọt vào mắt đối phương, điều này chứng minh mẹ và cha con đúng là nhìn lầm rồi."

Từ Tuyết Linh nói: "Bây giờ nói những cái này cũng không có ý nghĩa, lần này ly hôn con với Tần Tư Vũ đã thương lượng xong, hi vọng mọi người không ngăn cản nữa."

Từ phụ thở dài nói: "Linh Linh, cha và mẹ con trước đó không đồng ý cho con ly hôn, một mặt là công ty đang trong thời khắc mấu chốt phát triển, không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào. Một mặt khác là muốn xem thử hôn nhân của hai đứa, có còn cách nào để cứu vãn hay không.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hai người các con đúng là không thích hợp, nếu như hai đứa đã thương lượng với nhau xong rồi, vậy cha

và mẹ con cũng sẽ không phản đối, chỉ là không biết nhà chồng con bên kia có đồng ý không."

Thấy cha không phản đối cô ly hôn nữa, tâm trạng Từ Tuyết Linh cuối cùng cũng coi như là khá hơn nhiều, buông lỏng nói: "Cái này hai người yên tâm, Tần Tư Vũ hắn sẽ phụ trách thuyết phục cha mẹ hắn."

Từ phụ gật đầu nói: "Nhìn bộ dạng của con với Tần Tư vũ đúng là đã thương lượng xong, cũng coi như các con có dự kiến trước, mấy năm qua không có con cái, phiền toái duy nhất chính là phương diện phân chia tài sản!"

Từ Tuyết Linh nói: "Phân chia tài sản để cho người có chuyên môn làm, dù sao đại khái chia thành không sai biệt lắm là hai phần là được, ai nhiều một chút ai ít một chút cũng không sao cả."

Từ mẫu hình như nhớ ra cái gì đó, nhìn con gái nói: "Linh Linh, con lần này đề nghị ly hôn mẹ với cha con đều không phản đối, nhưng mà mẹ phải nói rõ với con trước tiên, sau khi ly hôn con cũng không thể gả cho những tiểu bạch kiểm con tìm được ở bên ngoài, Từ mẫu tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Trong năm năm qua, con gái con rể sau khi kết hôn chơi gì, loại chuyện này kỳ thực hai bên cha mẹ đều biết, nhưng mà con gái ở bên ngoài chơi thì chơi, nhưng nếu thật sự muốn gả tiểu bạch kiểm ở bên ngoại vậy khẳng định là không được.

Từ Tuyết Linh cau mày nói: "Mẹ, có phải con phải tìm một đối tượng môn đăng hộ đối mới được sao?"

Từ mẫu nói: "Con là con gái nhà họ Từ, cho dù không tìm người môn đăng hộ đối, ít nhất cũng phải tìm người có điều kiện không tệ, nói chung Phượng Hoàng Nam, tiểu bạch kiểm các loại, là tuyệt đối không thể gả."

Từ phụ cũng là thái độ như vậy, hắn nói: "Linh Linh, mẹ con nói đúng đấy, tiểu bạch kiểm cùng Phượng Hoàng Nam xác thực không thể gả. Tiểu bạch kiểm cũng không cần nói nhiều, đó là rác rưởi dựa vào phụ nữ nuôi.

Phượng Hoàng Nam khắp mọi mặt ngược lại là mạnh hơn tiểu bạch kiểm nhiều lắm, nhưng Phượng Hoàng Nam thường xuyên đối trăm cay nghìn đắng gánh nặng chính mình cầu học cha mẹ (có còn bao gồm anh chị em, thậm chí toàn bộ thôn làng, cả gia tộc) tồn tại cảm giác nặng nề bứt rứt.

Cũng bởi vậy mà có ý thức trách nhiệm rất mãnh liệt, cho rằng cải thiện cuộc sống của bọn họ là việc đương nhiên phải làm của vợ chồng họ, nếu không chính là "Vong ân phụ nghĩa", sẽ bị người "Đâm tích lương cốt". Bị thúc đẩy bởi lối suy nghĩ này, lợi ích của gia đình và tâm trạng của người vợ được đặt sau nhu cầu của cả nhà, một khi người vợ không hài lòng với khoản trợ cấp vô tận này thì gia đình nhỏ chắc chắn sẽ nổi sóng gió.

Hơn nữa đàn ông lớn lên ở nông thôn, không khỏi bị ảnh hưởng đến tư tưởng phong kiến trọng nam khinh nữ, có người có ba, bốn thậm chí bảy tám chị gái, từ nhỏ mắt thấy từng đời một dân quê vì "Truyền hương hỏa" mà liều lĩnh như thế nào, mưa dầm thấm đất, đến lúc mình sinh con đẻ cái, đối với giới tính của đứa nhỏ trong bụng, liền có nhiều hơn mấy phần mong đợi không thiết thực.

Nếu như sinh ra không được như mình mong muốn, cha mẹ thất vọng, chính mình cũng cho rằng "Cái bụng không hăng hái" của vợ, khá một chút chính là khuyên sinh thêm đứa thứ hai, còn có một số người nói chuyện với sản phụ những lời nói vô tình thậm chí là bạo lực gia đình, gây ra bao bi kịch gia đình nối tiếp nhau.

Chương 1089 - Phụ Nữ Là Dao Thép Gọt Xương. (2)

Cho nên, tiểu bạch kiểm cùng Phượng Hoàng Nam, đúng là gả không được."

Từ Tuyết Linh nói: "Cha, mẹ, hai người nói cũng quá mức phiến diện rồi, con không phủ nhận đúng là có những ví dụ như vậy, nhưng cũng không phải tất cả Phượng Hoàng Nam đều là như vậy, coi như là tiểu bạch kiểm cũng có một mặt tốt."

Từ mẫu liếc nhìn cô một cái nói: "Linh Linh, lời này của con nói

cũng không phải là không có đạo lý, chúng ta không thể một gậy tre đánh đổ một thuyền người, nhưng mấu chốt của vấn đề là con có năng lực để phân biệt được bọn họ hay không?"

Từ Tuyết Linh cười nhạt nói: "Con không có năng lực phân biệt được bọn họ, nhưng trên đời này có người chắc chắn có loại năng lực phân biệt được bọn họ."

"Ai có năng lực này?"

"Giang đại sư."

Từ phụ mẫu liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương đều là mờ mịt.

Từ mẫu hỏi: "Giang đại sư này là ai? Con từ khi nào đã tin tưởng đại sư rồi?"

Từ Tuyết Linh cũng không cảm thấy lạ khi cha mẹ cô không biết Giang đại sư, dù sao Giang đại sư cũng chỉ mới nổi tiếng trong giới mai mối khoảng một năm trở lại đây, mà cô thì đã lập gia đình từ năm năm trước rồi, cha mẹ cô không chú ý đến chuyện trong giới mai mối cũng là chuyện rất bình thường.

Thế là, từ Tuyết Linh liền đơn giản giới thiệu lý lịch làm mai mối của Giang đại sư, Từ phụ mẫu nghe xong đều trợn mắt ngoác mồm, không thể tin được trên đời này còn có đại sư mai mối thần kỳ như vậy.

Thấy cha mẹ sững sờ, Từ Tuyết Linh mới lên tiếng: "Cha, mẹ, thực lực làm mai mối của Giang đại sư không thể nghi ngờ được, chờ sai khi con với Tần Tư Vũ ly hôn, liền đi thủ phủ của tỉnh Quảng Tây mời Giang đại sư ra tay, để hắn giúp con tìm một đối tượng thích hợp, chắc hẳn Giang đại sư sẽ không để cho con thất vọng."

Kinh ngạc trong mắt Từ phụ còn chưa tản đi, hắn cảm khái nói: "Linh Linh, nếu như Giang đại sư thật sự thần kỳ như lời con nói, nhưng vậy chúng ta cũng không cần phải lo lắng đến hôn nhân của con nữa!"

Trong lòng Từ mẫu hơi có chút kích động.

Hơn năm năm con gái kết hôn không có hạnh phúc, đây là cuộc hôn nhân mà vợ chồng bà đã lựa chọn cho con gái, kết quả cũng không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng của bọn họ, là người làm mẹ muốn nói trong lòng không có chút nào hổ thẹn đó là không có khả năng.

Cũng may, con gái mình vừa mới ba mươi tuổi, ở thời đại này trong thị trường hôn nhân vẫn chưa tính là lớn tuổi, tất cả đều có thể làm lại từ đầu.

Từ Tuyết Linh dùng dĩa ăn xiên một khối bánh trung thu nhot đưa vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: "Dù sao nếu như thuận lợi, có lẽ năm nay hai người sẽ có một người rể mới, sang năm liền có thể ôm cháu ngoại."

Từ phụ mẫu lần nữa liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương đều là chờ mong.

Công ty nhà bọn họ bởi vì kết thông gia với Tần gia, mấy năm qua phát triển đã tiến thêm một bước, tiếc nuối duy nhất là hôn nhân của con gái không đủ hạnh phúc, hơn nữa vẫn chưa thể ôm cháu ngoại.

Nếu như có thể bổ sung nỗi tiếc nuối này, vậy bọn họ thật sự không còn cầu gì khác.

...

Trong một phòng khám trung y, một bác sĩ trung y đang bắt mạch cho Chu Hải Phong.

Một lúc sau, lão bác sĩ trung y thu tay về, nhìn Chu Hải phong đầy ẩn ý và nói: "Tiểu tử, phụ nữ là dao thép róc xương, cậu phải tiết chế!"

Chu Hải phong nghe vậy hơi xấu hổ, hắn cũng không thể nói cho bác sĩ biết, nói hắn kỳ thực không có chạm qua phụ nữ, mà là vì hắn làm nghề kiểm duyệt nội dung 18+ cho nên mới thành như vậy, vì vậy hắn chỉ có thể giữ yên lặng.

Cũng may, bác sĩ trung y chỉ nói một câu, cũng không nói thêm gì nữa, mà là nói đến tình trạng bệnh của Chu Hải Phong: "Cậu đây là

âm Hư lửa mạnh khiến cho hệ thống miễn dịch của cậu bị suy giảm, cho nên cơ thể mới xuất hiện tình trạng khó chịu, trước tiên tôi sẽ cho cậu một đơn thuốc, sau đó lại dùng phương pháp châm cứu trị liệu, còn có phải chú ý đến chế độ ăn uống, điều chỉnh những thói quen sinh hoạt không tốt đi."

Chu Hải Phong hỏi: "Tình huống giống như tôi, bình thường phải điều dưỡng bao lâu, năng lực khôi phục như cũ như thế nào?"

Lão trung y nói: "Nếu như cậu tích cực phối hợp trị liệu, vậy khoảng ba tháng hẳn là cơ thể có thể khôi phục, nếu như cậu không tích cực phối hợp trị liệu, thời gian cũng là khó nói!"

Chu Hải Phong nói: "Bác sĩ, tôi nhất định sẽ tích cực phối hợp trị liệu."

Lão trung y gật đầu nói: "Được, vậy tôi châm cứu cho cậu trước, sau đó lại kê cho cậu đơn thuốc, cậu cầm đơn thuốc trở về từ từ điều dưỡng, đợi khi nào dùng hết thuốc, lại quay lại tôi khám, tôi sẽ căn cứ hiệu quả để điều chỉnh phương thuốc."

Nếu đã đến phòng khám bệnh, vậy khẳng định phải nghe lời bác sĩ.

Vì vậy, kế tiếp lão trung y liền châm cứu cho Chu Hải Phong, dùng phương pháp huyệt vị điều lý, chủ yếu là châm Thái Xung, Túc Tam Lý, Quan Nguyên, Thần Khuyết các huyệt vị khác, để điều hòa tuần hoàn máu và chức năng hệ thần kinh, tăng cường sức khỏe và sức đề kháng của hắn.

Chương 1090 - Phụ Nữ Là Dao Thép Gọt Xương. (3)

Sau khi làm châm cứu xong, lão trung y liền kê cho Chu Hải Phong một đơn thuốc, thành phần chủ yếu có Đương Quy, Bạch thuật, Phục Linh, hoàng kì, thục địa, Đảng Tham,... Những loại thuốc đông y này là bổ khí dưỡng huyết, ích khí kiện tỳ, thanh nhiệt giải độc, có thể cải thiện thể trạng và tăng cường khả năng miễn dịch của Chu Hải Phong.

Sau khi lấy thuốc cho Chu Hải Phong, lão trung y mới lên tiếng: "Tiểu tử, cậu nếu như có điều kiện, trở về có thể ăn nhiều thực phẩm bổ dưỡng, chẳng hạn như tổ yến, vây cá, thịt rùa, mộc nhĩ đen,..., những đồ ăn này có thể bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể, tăng cường thể chất."

Chu Hải Phong gật đầu nói: "Được, tôi biết rồi, vậy thì có phải kiêng ăn cái gì không?"

Lão trung y nói: "Ít ăn đồ cay, thực vật có độc tính kích thích là được."

Lời này Chu Hải phong quen thuộc, bình thường chỉ cần là xem trung y, cơ bản đều không thể thiếu câu nói này, hắn ghi ở trong lòng sau đó lại hỏi: "Bác sĩ, vừa nãy ông nói phải bỏ những thói quen sinh hoạt cũ, không biết cụ thể là chỉ cái nào?"

"Chính là chú ý điều tiết cuộc sống của mình, duy trì giấc ngủ dài, ngủ sớm dậy sớm, tránh thức đêm. Còn có tiến vận động thể dục, tăng cường thể chất."

Nói tới chỗ này, lão trung y lần nữa ẩn ý nói: "Còn có chính là lúc đầu tôi đã nói với cậu, phụ nữ là dao thép róc xương, vẫn là ít đụng thì tốt hơn."

"Được, tôi nhớ kỹ rồi!" Chu Hải Phong vội vã đáp.

Hắn cũng xấu hổ không nói nên lời, bây giờ nhìn thấy cơ thể trần truồng của phụ nữ là hắn lại buồn nôn, việc cấp bách nhất là hắn phải khôi phục lại thân thể suy nhược của mình, khi nào cơ thể khỏi rồi, có lẽ vết thương tâm lý cũng không cần uống thuốc cũng có thể tự khỏi!

Sau khi lão trung y dặn dò xong, liền bắt đầu bốc thuốc cho Chu Hải Phong.

Mấy phút sau, Chu Hải Phong quét mã trả tiền, sau đó cầm mấy thang thuốc rời khỏi phòng khám bệnh.

Mới vừa đi ra phòng khám bệnh, một người phụ nữ cao ráo xinh đẹp đi tới trước mặt hắn, nếu như là hắn trước đây nhất định sẽ không chớp mắt nhìn chằm chằm người ta, nhưng bây giờ phụ nữ

ở trong mắt hắn chính là bộ xương mỹ nữ, hắn hoàn toàn là mắt nhìn thẳng, dường như không nhìn thấy đối phương, đi lướt qua người phụ nữ cao ráo xinh đẹp.

Mỹ nữ cao gầy quay đầu lại, nhìn Chu Hải Phong từ từ biến mất ở trước mắt cô, có phần hoài nghi cuộc sống, cô lấy trong túi xách ra một cái gương nhỏ nhìn đi nhìn lại, phát hiện trên mặt thật không có chỗ gì không đúng, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức cô liền ở trong lòng âm thầm lẩm bẩm một câu: "Hừ, cái tên này nhất định là mắt bị mù, cho nên mới không có phát hiện bản cô nương dung nhan tuyệt thế."

Nói xong, cô liền đem tấm gương thả lại trong túi, sau đó xoa nhẹ vòng eo có chút đau mỏi, đi vào phòng khám trung y rất có tiếng này.

...

Trong nháy mắt liền đến quốc khánh.

Khách sạn Thanh Hà ở thị trấn Thanh Hà đang tổ chức một đám cưới hoành tráng.

Khách sạn Thanh Hà là khách sạn tốt nhất ở thị trấn Thanh Hà, người tổ chức lễ cưới tại khách sạn Thanh Hà hôm nay không ai khác, chính là Trần Văn Thịnh cùng Vương Tú Mỹ.

Năm ngoái Trần Văn Thịnh vẫn còn là một tên ăn bám khiến Từ phụ Từ mẫu tuyệt vọng, lúc đó cha mẹ Trần muốn cho con trai một cơ hội cuối cùng, liền chuẩn bị quà và đến thôn Long Sơn mời Giang đại sư ra tay giúp con trai của họ làm mai mối.

Ban đầu cha mẹ Trần cũng không ôm hi vọng lớn bao nhiêu, bởi vì bọn họ biết con trai họ đúng là củi mục, nói trắng ra, con gái người ta trừ phi là bị mù, nếu không cũng sẽ chướng mắt con trai của bọn họ.

Nhưng, Giang đại sư thật sự trâu bò, sau khi giúp tìm được một đối tượng tốt, mẹ của Giang đại sư đã ra tay hỗ trợ tác hợp, mà kết quả thật sự khiến cha mẹ Trần quá vui mừng!

Đứa con trai hoàn toàn vô dụng của bọn họ đã yêu đối tượng mà Giang đại sư đã giúp họ tìm, sau đó dưới sự quản giáo của đối tượng hẹn hò, chưa tới nửa năm liền thoát thai hoán cốt, dường như biến thành người khác vậy, làm cho cha mẹ Trần thực sự là cực kỳ mừng rỡ.

Bây giờ, đứa con trai hư hỏng đã tiến bộ, con dâu lại ưu tú như thế, cha mẹ Trần vui mừng đến mức không biết tổ tông mình họ gì!

Bởi vậy, đối với Giang mẫu hôm nay đến tham dự hôn lễ, cha mẹ Trần hết lần này đến lần khác đều ngỏ ý cảm ơn, coi Giang mẫu như là một vị khách VIP trong khách mời.

Không chỉ là cha mẹ Trần, cha mẹ nhà gái đối với Giang mẫu, trong lòng cũng là cảm kích, dù sao con gái của bọn họ có thể gả tới một gia đình như Trần gia, bọn họ cũng rất hài lòng.

Đám cưới này, có thể nói là rất vui vẻ.

Sau khi hôn lễ kết thúc, ngày hôm sau, chín rưỡi sáng, che mẹ Trần cùng con trai với con dâu, mang theo rất nhiều quà tặng như đầu heo, mông heo, kẹp tóc, kẹo, bánh bích quy, trái cây, thuốc lá, rượu, trà,..., cùng với một phong bì màu đỏ cực lớn, đi tới Giang gia để cảm ơn.

Bên trong phong bì đỏ chính là 68.000 tệ, ở nông thôn thật sự có thể nói là đại thủ bút!

Chương 1091 - Sông Có Lúc Trong Lúc Đục, Người Có Lúc Nhục Lúc Vinh.

Khi cha mẹ Trần cùng với con trai con dâu mang theo quà tặng với tiền lì xì đến Giang gia để cảm ơn bà mối, Tề Quân cũng mang theo quà tặng đến văn phòng môi giới hôn nhân hạnh phúc.

Ngay khi vừa bước vào văn phòng mai mối, một cô gái xinh đẹp liền tiến lên đón, mặt tươi cười chào hỏi hắn: "Xin chào anh đẹp trai, hoan nghênh anh đến văn phòng môi giới hôn nhân hạnh

phúc."

Tề Quân cũng cười chào hỏi: "Xin chào, xin hỏi Giang đại sư có ở đây không?"

Cô gái xinh đẹp nhìn quà tặng trong tay hắn, gật đầu nói: "Có, anh đẹp trai chờ một chút, tôi đi thông báo một tiếng."

"Được, làm phiền rồi!"

"Không cần khách khí!"

…

Hai phút sau.

Tề Quân được mời vào văn phòng của ông chủ, gặp được Giang đại sư bà mối nổi tiếng toàn quốc, quả nhiên như trong tấm ảnh nhìn rất đẹp trai.

Tề Quân đem quà tặng đưa cho Giang đại sư, sau đó hai bên khách sáo với nhau vài câu mới bắt đầu nói chuyện chính.

"Giang đại sư, tôi đối với ngài là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, lần này tới là muốn mời ngài giới thiệu cho tôi một đối tượng thích hợp." Tề Quân ngồi đối diện Giang đại sư, nói.

Giang Phong gật đầu nói: "Tìm đối tượng đương nhiên không thành vấn đề, trước tiên cậu giới thiệu sơ lược về mình một chút!"

"Tôi năm nay 28 tuổi, sinh ra ở một ngôi làng hẻo lánh ở tỉnh Quý Châu, trong nhà chủ yếu là làm nghề nông, tôi là anh lớn trong nhà, phía dưới tôi còn có hai em trai với một em gái, gia cảnh so với người bình thường cũng không bằng."

Tề Quân tự giới thiệu mình: "Tôi đọc sách không nhiều, tôi chỉ hoàn thành chín năm giáo dục bắt buộc liền cùng bạn bè trong thôn đi ra ngoài làm việc. Chỉ là loại người như chúng tôi không có văn hóa, căn bản là không tìm được công việc gì tốt, phần lớn đều chỉ có thể bán sức lao động, khổ cực kiếm chút tiền mà thôi."

Nói tới chỗ này, Tề Quân nở một nụ cười gượng gạo.

Giang Phong cũng cảm khái nói: "Tất cả đều thấp kém, chỉ có đọc sách cao, cho dù là ở thời đại ngày nay cũng là lời lẽ chí lý!"

Tề Quân gật đầu liên tục nói: "Vâng, đáng tiếc lúc đó không biết chăm chỉ học tập, lại tăng thêm gia đình cùng với hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng, tuổi quá trẻ liền đi ra ngoài làm việc, hiện tại có hối hận cũng đã muộn!"

Giang Phong an ủi: "Tề tiên sinh anh cũng không cần phải nản lòng, đọc sách ít giống như là đánh một ván bài xấu, lúc bắt đầu nhất định là không bằng một tay bài tốt, nhưng chỉ cần bài đánh thật hay, cho dù là bài xấu, cũng có cơ hội đánh thắng."

Tề Quân cười nói: "Giang đại sư ngài nói đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, tôi không cam lòng cả đời chỉ làm người làm công cho người ta, vì vậy năm năm trước tôi đã đưa ra quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời mình, đi nhận lời mời đã trở thành người ngửi đánh rắm."

Giang Phong từ khi trở thành bà mối tới nay, tiếp đón qua không biết bao nhiêu vị khách, những vị khách này làm đủ loại công việc, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp được nghề đánh rắm kỳ lạ như vậy.

Đương nhiên, với kinh nghiệm từng trải ngoài xã hội của Giang Phong, đương nhiên sẽ không lộ ra ánh mắt kỳ quái gì, mà là dùng vẻ mặt bình thường nghe đối phương tự giới thiệu.

Tề Quân nói về nghề nghiệp của mình, thấy Giang đại sư không có bất kỳ biểu hiện kỳ lạ nào, hắn liền tự tin tiếp tục giới thiệu: "Tôi hiện tại làm nghề nghiệp này tuy rằng không ra hồn, nhưng đãi ngộ là thật sự không tệ, tiền lương so với trước đây làm cu li bắt đầu tăng ít nhất bảy tám lần.

Chính công việc mà người khác xem thường này, đã giúp cả nhà chúng tôi thoát khỏi cảnh nghèo khó, bây giờ nhà ở dưới quê đã được xây xong, dựa vào sự giúp đỡ của tôi, em trai em gái của tôi cũng có một cuộc sống tốt."

Nói tới chỗ này, Trong lòng Tề Quân vẫn còn có chút kiêu ngạo.

Giang Phong cũng đúng lúc giơ ngón tay cái lên khen: "Tề tiên sinh, anh như vậy mới tốt!"

Tề Quân mỉm cười, sau đó lại thở dài nói: "Nhưng mà, có được tất có mất, công việc này giúp gia đình tôi thoát khỏi nghèo khó, nhưng cũng đã trở thành một trở ngại đối với việc tôi tìm đối tượng, những cô gái lúc đầu hài lòng với thu nhập của tôi, sau khi biết tôi làm cái nghề này, liền không chút do dự nói chia tay tôi."

Giang Phong lần nữa an ủi: "Tề tiên sinh không cần buồn phiền, trên đời này đều sẽ có một cô gái là hiểu anh và không để ý anh làm nghề gì, mà tôi vừa vặn có thể tìm được cho anh một cô gái như vậy."

Tề Quân nghe vậy từ trong túi áo lấy một phong bao đỏ đã chuẩn bị sẵn, hai tay đưa cho Giang Phong, vẻ mặt mong đợi nói: "Giang đại sư, vậy thì làm phiền ngài rồi!"

Giang Phong nhận tiền lì xì, mỉm cười nói: "Không phiền phức, Tề tiên sinh anh hãy chờ tin tức tốt của tôi!"

Sau đó, hai người nói chuyện một lúc, Tề Quân dựa theo yêu cầu của Giang Phong, lưu lại họ tên cùng với ngày sinh tháng đẻ, sau đó tràn ngập mong đợi tạm biệt rời đi.

Nhìn Tề Quân sau khi rời đi, Giang Phong tâm niệm vừa động, một luồng sóng vô hình giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ hơn 20 tỷ dân số, ở trong màn hình giả lập, ảnh chân dung của từng cô gái điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào ảnh chân dung của một cô gái:

[Họ tên] Tôn Tiểu Yến

[Tuổi tác] 28 tuổi

[Chiều cao] 1m58

[Cân nặng] 47kg

[Bối cảnh gia đình]...

[Tính cách sở thích]...

[Trải nghiệm tình cảm] không

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp với hôn nhân hiện tại] 76 (tình cảm vợ chồng 72+ môn đăng hộ đối 84+ quan hệ gia đình 72)

[Giá trị xứng đôi cực hạn hôn nhân] 94 (tình cảm vợ chồng 94+ môn đăng hộ đối 94+ quan hệ gia đình 94)

[Xuất thân đào hoa] không có

[Dự đoán con cái] …

Xem xong thông tin xứng đôi, Giang Phong không khỏi âm thầm gật đầu, đây cũng là trời đất tạo nên một đôi.

Chương 1092 - Sông Có Lúc Trong Lúc Đục, Người Có Lúc Nhục Lúc Vinh. (2)

Sông có lúc trong lúc đục, người có lúc nhục lúc vinh.

Sinh Lão Bệnh Tử là hiện tượng phổ biến của con người, trải qua một đời người, dường như những nhu cầu cơ bản của cuộc sống là điều mà ai cũng phải trải qua.

Trung bình mỗi ngày ở nước ta có hơn 20.000 người chết, đây là một con số vô cùng đáng sợ, ngay cả khi nó nhỏ như một đơn vị cấp thôn, hầu như tháng nào cũng có người chết.

Hai anh em Giang Văn Đông với Giang Văn Tây số mệnh không tốt, mẹ với bà nội của bọn họ mất từ sớm, cha với ông nội cũng nằm liệt giường, đây là nguyên nhân chính khiến hai anh em trở thành người đứng đầu danh sách độc thân ở thôn Long Sơn.

Nếu như mọi chuyện diễn ra bình thường, nếu không có sự hỗ trợ của bà mối Giang đại sư, hai anh em tám chín phần mười có lẽ sẽ độc thân hết đời. Dù sao điều kiện bản thân và điều kiện gia đình của bọn họ thật sự quá thảm, không có người phụ nữ nào đồng ý gả vào trong một gia đình như vậy.

Bây giờ, hai anh em đã có vợ, cũng có con, mặc dù hai anh em ở trong thôn làm việc vặt (Trước đây khi chưa lấy vợ, hai anh em thay phiên nhau ra ngoài làm việc, sau khi hai anh em kết hôn thì không muốn sống xa vợ, liền ở lại trong thôn làm việc vặt, chỉ cần có thể kiếm tiền, cái gì cũng làm) thu nhập cũng không cao, nhưng bởi vì vợ chồng ân ái, liền ngay cả uống nước cảm giác đều là ngọt, cho nên cuộc sống gia đình của hai anh em trải qua cũng tạm ổn.

Nhưng mà, điều mà hai anh em Giang Văn Đông và Giang Văn Tây không ngờ tới là, lễ quốc khánh vừa mới qua, cha với ông nội của bọn họ nằm liệt nhiều năm, lại đột ngột qua đời.

Tin tức này một khi truyền ra, trong nháy mắt liền gây ra nghị lớn trong thôn.

"Ai, nói cái này không nên, nhưng hai cha con họ cuối cùng là đi rồi, qua nhiều năm như vậy đúng là khổ hai anh em Văn Đông với Văn Tây."

"Ai nói không phải đây, nhiều năm như vậy chúng ta đều có thế thấy được, nếu không phải tiểu Phong hỗ trợ, hai anh em này đến bây giờ có khi còn độc thân đấy!"

"Cho nên nói chúng ta làm cha mẹ trưởng bối, nếu chết thì chết một cái dứt khoát, nếu không nửa chết nửa sống nằm ở trên giường, chung quy là hại con nhà mình."

"Ông nói vậy sao được, người già không có bệnh chết đi, không để lại gánh nặng cho con cháu, ai mà chẳng muốn làm như vậy, nhưng loại chuyện như Sinh Lão Bệnh Tử mình sao có thể khống chế được."

"Tôi cũng biết nói vậy không thực tế, kỳ thực loại chuyện này có quan hệ đến gia tộc thịnh suy hay không, trong nhà thịnh vượng cha mẹ cùng trưởng bối tạ thế đều đơn giản hơn, cho dù là chết ngoài ý muốn, cũng có thể vì con cháu đổi lấy không ít tiền bồi thường, chớ nói chi là để lại gánh nặng cho các thế hệ sau.

Có những người gia cảnh không sung túc, cho dù cha mẹ, trưởng bối qua đời, cũng sẽ chết dần chết mòn, trên căn bản đều phải vét

hết gia đình con cháu mới bằng lòng duỗi chân."

"Nói như vậy cũng có đạo lý, trước đó nhà Văn Đông Văn Vây bọn họ chính là gia tộc không thịnh vượng, cho nên mẹ của bọn họ cùng với bà nội đều qua đời từ rất sớm, sau đó cha với ông nội lại bại liệt, đây đúng là dấu hiệu của gia đình không thịnh vượng."

"Nói đến, hai anh em Văn Đông với Văn Tây thật sự đủ hiếu thuận rồi, họ đã chăm sóc cha và ông của mình nhiều năm mà không phàn nàn gì, giờ họ đã ra đi, hai anh em cũng coi như là được giải thoát, tôi tin rằng cuộc sống về sau của họ sẽ càng ngày tốt lên."

"Cái này đúng thật, người ta nói không có người con trai nào hiếu thảo nào trước giường bệnh trong một thời gian, nhưng Văn Đông với Văn Tây đã chăm sóc cha và ông bị liệt của họ trong mười năm, ở phương diện này có rất ít người ở trong thôn có thể so sánh được với họ."

"Hai cha con cùng đi, vậy cũng là hiếm thấy!"

"..."

Các dân làng nghị luận sôi nổi, đối với hai anh em Giang Văn Đông với Giang Văn Tây đánh giá rất cao.

Giang Văn Đông với Giang Văn Tây đương nhiên không nghe thấy những lời nghị luận của dân làng, cha và ông nội đồng thời mất đi, khiến cho bọn họ bất ngờ, cũng cảm thấy vô cùng đau buồn.

Nhưng mà, đau buồn là đau buồn, tang sự vẫn là phải làm.

Chú và cô của bọn họ sau khi nhận được tin cũng vội vàng trở về.

Hai cha con chết cùng một ngày, điều này trăm năm khó gặp ở trong thôn Long Sơn, rất nhanh đã lan truyền ra khắp thị trấn Thanh Hà.

Sau khi Giang Phong nhận được tin tức, hắn chỉ gọi điện thoại cho hai anh em Giang Văn Đông với Giang Văn Tây để bày tỏ chia buồn cùng họ, cũng không hề đặc biệt chạy trở về để tham dự tang lễ của cha ông bọn họ.

Mặc dù Giang Phong với hai anh em bọn họ đều là cùng một tổ tông, nhưng dù sao cũng là cách nhau 5 đời, mà theo phong tục tang lễ ở thôn Long Sơn, người đời thứ 5 đều có thể mời người khác tham dự hôn lễ, nhưng đối với tang lễ, ngoại trừ những người giúp đỡ công việc, những người bình thường khác liền không mời tới tham gia.

Chương 1093 - Sông Có Lúc Trong Lúc Đục, Người Có Lúc Nhục Lúc Vinh. (3)

Lúc gọi điện thoại cho mẹ, Giang Phong cũng không nhịn được cảm khái một câu nói: "Hai anh em Văn Đông với Văn Tây nhiều năm như vậy bị cha và ông nội trói buộc, vẫn luôn không kiếm được tiền, bây giờ cha với ông nội bọn họ đi rồi, bọn hắn tương đương giống như là trút được gánh nặng ngàn cân, cuộc sống sau này nhất định sẽ tốt hơn nhiều, nhưng là khẳng định cuộc sống so với trước đây sẽ dễ chịu rất nhiều!"

Mẹ Giang nói: "Ừm, người trong thôn đều nói như vậy, anh em bọn họ làm người có trách nhiệm, làm việc chịu khó, thật sự cũng không kém cạnh ai, bây giờ gánh nặng không còn nữa, cuộc sống của anh em họ sau này cũng không tệ hơn bao nhiêu."

...

Hôn nhân sắp đặt đã tồn tại hàng nghìn năm ở nước ta và ảnh hưởng của chúng vô cùng sâu đậm.

Cho đến khi giải phóng, quốc gia mới bắt đầu ủng hộ tự do yêu đương nam nữ, nhưng vẫn là có rất nhiều người tư tưởng vẫn chưa có thay đổi, đặc biệt là ở nông thôn, hôn nhân sắp đặt vẫn còn phổ biến.

Tư tưởng thực sự chuyển biến, diễn ra sau cải cách và mở cửa.

Vào năm 1981 của thế kỷ trước, tờ báo thị trường đã đăng quảng cáo kết hôn đầu tiên ở Trung Quốc mới, thông báo tìm đối tượng kết hôn này được coi là biểu tượng của cải cách và mở cửa, thậm chí ngay cả Tân Hoa Xã còn đăng bản tin tiếng anh về nó.

Sau đó, Reuters, Asahi Shimbun, Associated Press, radio Paris radio và các phương tiện truyền thông nước ngoài cũng lần lượt đưa tin, thông báo tìm bạn trăm năm thăng lên đến cấp độ chính trị, điều mà ngày nay đơn giản chỉ là một điều viển vông.

Đến năm 1988, đài truyền hình Tấn tỉnh phát sóng {{Người mai mối trên TV}}, tiết mục này được gọi là "Người khởi xướng các chương trình hẹn hò", và danh từ "Hẹn hò trên TV" chính thức tiến vào tầm nhìn công chúng.

Nhưng mà, rất nhiều người không biết là, cái tiết mục này ban đầu căn bản không người nào nguyện ý đăng ký, mãi cho đến khi đài truyền hình quảng cáo trong ba tháng liên tiếp, mới nghênh đón người đầu tiên F. A.

Lúc đó đại đa số người tìm bạn trăm năm đều đến từ nông thôn, trong đó có người tìm bạn trăm năm, được người chủ trì hỏi gia đình hắn có mấy người, câu trả lời của hắn là: "Nhà tôi có hai con bò, ba con heo."

{{Bà mối truyền hình}} không có bao bì lộng lẫy, người tìm bạn trăm năm chỉ nói những lời bình thường trước ống kính, thậm chí còn có tình huống nói lắp quên lời.

Các chương trình giai đoạn này giống quảng cáo hôn nhân ba chiều hơn, TV thuần túy là phương diện trung gian, cung cấp dịch vụ mai mối cho các cô cậu thanh niên, không hề có chút lãng mạn nào.

Có người làm liều đầu tiên, thì sẽ có người thứ hai thứ ba theo mà tới.

Năm 1990, đài truyền hình Đế đô tung ra phiên bản truyền hình mai mối —— {{đêm nay chúng ta quen biết}}. So với với phiên bản không tổ điểm gì trước đó của {{mai mối truyền hình}}, nó có cài đặt liên kết phong phú hơn, chẳng hạn như tự giới thiệu mình, tài nghệ biểu diễn, trò chơi tương tác và các liên kết khác.

Nhưng xét về bản chất chương trình, nó vẫn là một phiên bản truyền hình của một công ty mai mối.

Cho đến năm 1998, đài truyền hình tỉnh Hồ Nam đã đi đầu trong việc phá vỡ mô hình truyền thống của thế hệ đầu tiên "Quảng cáo hôn nhân trên truyền hình", tung ra chương trình hẹn hò trực tiếp mới {{Ước hẹn Hoa Hồng}}, với hình thức mới và phong cách mới đã thu hút được một lượng lớn người xem. Mười hai mỹ nam tựa như mười hai đóa hoa hồng rực rỡ, hẹn hò thanh xuân trong phim trường. Toàn bộ chương trình đều dùng hoa hồng làm phần mở đầu, ví dụ như đề tài Hoa Hồng, hỏi đáp Hoa Hồng, tiệc Hoa Hồng, v.v. Mục đích cuối cùng là các chàng trai cô gái đạt được ước hẹn Hoa Hồng.

"Nơi nào có tình yêu, nơi đó có {{ước hẹn Hoa Hồng}}." Đây là câu nói được lưu truyền rộng rãi giữa những người đàn ông và phụ nữ yêu nhau vào đầu thế kỷ mới.

{{ước hẹn Hoa Hồng}} đã tạo nên kỳ tích cho rating của đài truyền hình Hồ Nam, khơi mào cho"Cơn sốt Hoa Hồng" trên toàn quốc, khiến các đài truyền hình lớn mô phỏng theo.

Trong khoảng thời gian ngắn, các "gia tộc Hoa Hồng" ra đời, như {{nam nữ làm hôn nhân}}, {{duyên phận bầu trời}}, {{đêm nay tình duyên}} và các chương trình ăn theo lúc đó, gây nên làn sóng "Cuồng cưới" trên toàn quốc.

Nhưng mà, những tác phẩm ăn theo này có thời gian tồn tại tương đối ngắn, chỉ có {{ước hẹn Hoa Hồng}} mới có thể dẫn đầu, độ nổi tiếng kéo dài năm... nhiều năm, từng trở thành một trong những chương trình nổi tiếng của đài truyền hình Hồ Nam.

Chỉ là hoa hồng dù có kiều diễm đến đâu cũng sẽ có lúc héo úa.

Năm 2003,5 năm sau thời kỳ thịnh vượng, đóa Hoa Hồng trong {{ước hẹn Hoa Hồng}} có dấu hiệu suy tàn, dần dần héo úa, và nó đã được tuyên bố tạm dừng phát sóng để chấn chỉnh.

Sau khi không ngừng sửa đổi, ba người chủ trì, thay đổi hình thức, cuối cùng vẫn là khó thoát vận rủi héo tàn, và nó đã được tuyên bố vào năm 2005 sẽ ngừng phát sóng.

Cho đến đây, các chương trình tình yêu và hôn nhân đã có một thời gian im ắng trên màn hình.

Chương 1094 - Lời Mời Từ Tổ Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》

Sau 4 năm các chương trình tình yêu và hôn nhân im hơi lặng tiếng, năm 2009, đài truyền hình tỉnh Hồ Nam lại cho ra một chương trình truyền hình thực tế giao lưu yêu đương tên là « chúng ta ước hẹn đi », hiện nay, "thừa nam", "thặng nữ" (*) đang là những cụm từ đeo bên miệng người thường, áp lực cuộc sống thành thị lớn, không gian kết giao bạn bè nam nữ hạn hẹp, công việc đã chiếm mất quá nhiều thời gian, vấn đề hôn nhân đã trở thành một vấn đề cấp bách mới cần giải quyết của giới trẻ bây giờ.

(*)chỉ nam nữ "còn sót lại", bị ế.

« Chúng ta ước hẹn đi » nắm lấy vấn đề "nhức nhối" của thanh niên hiện nay, dựa trên nhu cầu thoát ế của "tộc người độc thân", khuyến khích thể hiện con người thật của mình, dũng cảm theo đuổi tình yêu, đáp ứng nhu cầu của những "quý tộc độc thân".

Thế là, chương trình tình yêu và hôn nhân lại lần nữa tro tàn lại cháy (*).

(*)tro tàn lại cháy; khơi đống tro tàn (sự việc đã lụn bại, nay sống lại, thường chỉ nghĩa xấu).

Có điều, độ hot của chương trình « Chúng ta ước hẹn đi » lại nhanh chóng bị một chương trình khác cướp mất, đó chính là chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 của đài truyền hình tỉnh Giang Tô, được làm theo phương thức giao hữu tiền vệ "1 nam ngỏ lời với 24 khách mời nữ", một nhóm tuấn nam mỹ nữ đem các vấn đề thời sự của xã hội như tiền bạc, nhà cửa, công việc ra để bàn luận trực tiếp.

《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 (Nếu bạn là người duy nhất – You Are the One) xuất hiện trước mặt khán giả với nội dung mới lạ và táo bạo, chỉ một câu, một quan điểm trong chương trình thôi cũng có thể dẫn tới tranh luận gay gắt khắp cộng đồng mạng.

Nhất là câu nói của một khách mời nữ trong chương trình kia “Tình nguyện ngồi trong xe BMW khóc, cũng không muốn ngồi sau xe đạp cười”, đến tận giờ vẫn được những người tôn thờ tiền bạc đặt làm khuôn vàng thước ngọc. Cả câu nói “Đàn ông là trưởng thành trong quá trình bị người khác vứt bỏ và vứt bỏ người khác” của người dẫn chương trình cũng được quy vào những câu nói kinh điển về hôn nhân.

《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 mạnh mẽ gãi vào đúng chỗ ngứa của thời đại, giống như con hắc mã phi nước đại trong gió, liên tục giành được vòng nguyệt quế cho chương trình truyền hình màn bạc có tỉ lệ người xem cao nhất hàng tuần.

Sau đó, các đài truyền hình lớn nghe tin xong cũng lập tức hành động, các chương trình giao lưu bàn luận nổi lên như gió, ý đồ muốn chia nhau chén canh, ví dụ như « Trong trăm có một », « Ai có thể trong trăm có một », « Tình yêu đến gõ cửa », « Tình yêu băng chuyền », «Tình yêu liên miên nhìn », « quay người gặp phải TA », vân vân.

Bình cũ đổi rượu mới cũng tốt, rượu cũ thay bình mới cũng được, xu hướng này cho những người xem TV khắp Trung Quốc được một bữa thịnh yến.

Nhưng sau khi các kiểu chương trình truyền hình khác như "Nam nữ cùng chọn", "Ghế xoay chọn ẩn", "Cùng mẹ chọn lựa" ra đời, các chương trình giao hữu ra mắt lại trượt vào vũng bùn, tràn lan các chương trình như vậy khiến người xem cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, một đám nhà sản xuất chương trình thấy lượng người xem sụt giảm cũng lần lượt ngừng phát chương trình.

Cho dù là vương bài trong số đó, 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , cũng có cảm giác như mặt trời sắp lặn, cho dù là thay đổi phong cách mới, thay đổi hình thức mới cũng không ngăn được sự sụt giảm người xem.

Đây cũng là chuyện không tránh được, mỗi chương trình đều có chu kì sinh mệnh của nó, không có bất kì chương trình nào có thể mãi duy trì sức hấp dẫn như ở trên đỉnh cao được.

Có điều, 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 đã chiếu được mười

mấy năm, tổ chương trình đã hao tốn không biết bao nhiêu tâm huyết vào chương trình này, đương nhiên họ không muốn buông tha dễ dàng như vậy, vẫn cảm thấy có thể cứu vớt chương trình được một lần.

Ngày hôm nay, tổ chương trình tổ chức một buổi hội nghị, cùng bàn luận xem có cách nào có thể kéo dài tuổi thọ chương trình được không, không cầu có thể làm cho tỉ lệ người xem tăng trở lại như thời hoàng kim, nhưng ít nhất cũng phải đảm bảo được tỉ lệ người xem hiện tại, không thể để tiếp tục sụt giảm nữa.

Trong phòng họp, giám đốc sản xuất trầm giọng nói: “Mọi người, chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 của chúng ta sau khi trải qua thời kì hoàng kim mấy năm về trước, dạo gần đây vẫn luôn trượt dốc, còn tiếp tục như này nữa, không bao lâu sau, chương trình của chúng ta cũng sẽ bị ngừng chiếu vĩnh viễn thôi!

Hội nghị lần này chủ yếu là muốn tiếp nhận ý kiến của mọi người, xem xem có cách nào cứu vãn chương trình của chúng ta hay không, không cầu trở lại đỉnh cao, chỉ cần đảm bảo tỷ lệ người xem hiện tại là được, tất cả mọi người bắt đầu nêu ý kiến của mình đi!”

Tổ chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 ngoại trừ giám đốc sản xuất ra còn có ba nhà sản xuất, một nam hai nữ nữa.

Một nhà sản xuất nữ trong số ba người lên tiếng: “Trải qua giày vò mấy năm nay, danh tiếng của chương trình chúng ta cũng không còn quá tốt nữa, muốn đảm bảo tỷ lệ người xem hiện tại hoặc tăng tỉ lệ người xem, trừ khi hoàn toàn thay đổi hình thức xem mắt thì may ra.

Nhưng nếu như hoàn toàn thay đổi hình thức xem mắt, vậy còn không bằng lập ra hẳn một chương trình mới, như thế chương trình sẽ càng có sức sống hơn.

Nhưng nếu như hoàn toàn thay đổi thì cũng chỉ có những hình thức xem mắt hiện hành của các chương trình yêu đương hôn nhân bây giờ, có sửa thế nào cũng chỉ là bình mới rượu cũ, khó mà hấp dẫn được người xem.”

Một nhà sản xuất nữ khác nói: “Chương trình của chúng ta đã phát được mười mấy năm rồi, đừng nói là người xem, ngay cả người dẫn chương trình và những vị khách cố định của chúng ta cũng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, không còn tinh thần sôi nổi như thời còn ở đỉnh cao nữa, với số lượng đa dạng các hình thức xem mắt của các chương trình cạnh tranh như hiện giờ thì quả thật khó mà đưa ra một ý tưởng đột phá rồi.”

Chương 1095 - Lời Mời Từ Tổ Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (2)

Nhà sản xuất nam kia nói: “Người xem đều có mới nới cũ, bây giờ các chương trình tình yêu và hôn nhân tràn lan đầy ngoài kia, người xem liên tục bị hấp dẫn bởi những chương trình mới, sức hấp dẫn của chương trình lâu năm uy tín chúng ta đúng là càng ngày càng thấp.

Khoảng thời gian này, tôi vẫn luôn suy nghĩ về một lối thoát cho chương trình của chúng ta, tôi cảm thấy muốn sáng tạo ra một ý tưởng đột phá ở thời điểm hiện giờ, hấp dẫn người đến xem cũng chỉ có một cách mà thôi.”

Giám đốc sản xuất nhìn về phía hắn, hỏi: “Cách gì?”

Hai nhà sản xuất nữ và nhà chỉ đạo sân khấu cũng đồng loạt nhìn về phía nhà sản xuất nam này.

Nhà sản xuất nam không trả lời ngay mà hỏi lại: “Mọi người hẳn là đều biết tới Giang đại sư ở công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đúng chứ?”

Ở đây đều là những nhân vật chủ chốt tham gia sản xuất chương trình tình yêu và hôn nhân suốt mười mấy năm, bọn họ đương nhiên không còn xa lạ gì với cái tên Giang đại sư, người được mệnh danh là người mai mối đệ nhất cả nước, mặc dù bọn họ chưa từng gặp đại sư mai mối được cả nước vinh danh này, nhưng đều có tìm hiểu về lý lịch làm mai mối của Giang đjai sư.

Bởi vậy, vừa nghe thấy câu hỏi này của nhà sản xuất, tất cả mọi người đều gật đầu.

Nhà sản xuất nam tiếp tục nói: “Lý lịch làm mai mối của Giang đại sư thế nào chắc hẳn mọi người đều đã tìm hiểu qua rồi, tôi đây cũng không giới thiệu dài dòng nữa, mọi người nói xem, nếu như chương trình của chúng ta có thể mời Giang đại sư tới làm khách quý mục bình luận, liệu chương trình của chúng ta có một lần nữa tỏa sáng không?”

Đạo diễn nghe vậy, vẻ mặt cũng có chút kích động, nói: “A, cái này đúng thật là một cách tốt, vị Giang đại sư kia tôi cũng biết, số lượng fans của cậu ta trên các trang mạng xã hội cũng đã lên tới mấy chục triệu, ảnh hưởng trên thị trường tình yêu và hôn nhân dù có là siêu sao Thiên Hoàng cũng không sánh nổi với cậu ta, mời cậu ấy tới làm khách quý mục bình luận trong chương trình quả thật có khả năng giúp chương trình chúng ta khởi tử hoàn sinh.”

Hai nhà sản xuất nữ kia nghe xong cũng sáng mắt lên, các cô mặc dù đều biết tới Giang đại sư, nhưng các cô chưa từng nghĩ tới việc mời Giang đại sư tới làm khách quý bình luận trong chương trình.

Lúc này, nghe nhà sản xuất nam kia nói như vậy xong, các cô đột nhiên cảm thấy cách này thật sự rất tốt, có lẽ Giang đại sư chính là đại cứu tinh cho chương trình uy tín lâu năm này của các cô.

Giám đốc sản xuất trầm ngâm nói: “Khách quý trong chương trình chúng ta trước kia đều là người được tuyển chọn kỹ lưỡng từ các trang web tình yêu và hôn nhân ngoài kia, còn có không ít là do tổ chương trình chúng ta đẩy lên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến danh tiếng của chương trình càng ngày càng tệ.

Chúng ta có thể hợp tác sâu với Giang đại sư, bất kể là khách quý nam hay nữ đều sẽ do công ty môi giới hôn nhân của Giang đại sư lựa chọn, đánh vào tính “chân thực” của chương trình.

Nói trắng ra chính là quay lại toàn bộ quá trình xem mắt thật sự ngoài đời, trải qua cắt ghép chỉnh sửa phù hợp xong rồi đem phát, không biết như vậy có thể hấp dẫn người xem không?”

“Việc này có thể thao tác được, chỉ là nếu như không có kịch bản,

muốn thu được hiệu quả chúng ta mong muốn chỉ sợ không phải là chuyện dễ, thậm chí sẽ có không ít khách mời nam nữ khẩn trương đến độ nói cũng không nói được hoàn chỉnh."

"Đây đúng là một vấn đề, có điều như vậy có vẻ sẽ càng chân thực hơn, kịch bản xem mắt chúng ta cũng đã chơi mười mấy năm rồi, người xem chỉ sợ đã sớm chán ngán, có lẽ không có kịch bản, không có thiết lập nhân vật, mặc cho mọi người tự do phát huy, hiệu quả so với việc có kịch bản sẵn sẽ càng tốt hơn."

"Tôi cảm thấy... thế này rồi thế này..."

Sau đó, đám người nhìn thấy hy vọng liền bắt đầu sôi nổi bàn tán, lấy Giang đại sư làm trung tâm để phác thảo ra bản kế hoạch cứu vớt chương trình lâu năm này, hết vấn đề quan trọng này đến vấn đề quan trọng khác xuất hiện, mọi người không ngừng hoàn thiện kế hoạch mới.

Ba giờ sau.

Giám đốc sản xuất nhìn bản kế hoạch đã hoàn thiện, thỏa mãn nói: "Cứ làm như thế đi, Tiểu Hứa, bảo ban hậu cần đặt trước cho tôi một vé máy bay, chuẩn bị cẩn thận quà tặng cho tôi nữa, tôi muốn tự mình bay tới tỉnh thành Quế tỉnh mời Giang đại sư."

Tiểu Hứa: "Vâng ạ!"

Giám đốc sản xuất: "Tan họp!"

...

Giám đốc sản xuất của 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 họ Vương, hắn cũng có tính nôn nóng, cùng ngày bản kế hoạch mời Giang đại sư gia nhập 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 hoàn thành, ngày hôm sau hắn đã lập tức mang theo quà tặng ban hậu cần chuẩn bị sẵn leo lên máy bay bay về tỉnh thành Quế tỉnh.

12: 13 trưa, giám đốc sản xuất Vương thuận lợi đáp xuống sân bay Ngô Vu, Quế tỉnh.

Chờ tới lúc đón xe đi tới nhà ga gần đó đã là hơn một giờ chiều rồi.

Giám đốc sản xuất Vương tùy tiện tìm một chỗ ăn vài thứ lót bụng, sau đó nghỉ ngơi gần nửa tiếng đồng hồ rồi mới cầm quà tới công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

“Chào ngài, chào mừng ngài tới phòng môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.”

Giám đốc sản xuất Vương vừa vào công ty đã có một tiểu tỷ tỷ dáng vẻ ngọt ngào đi tới chào đón hắn.

Chương 1096 - Lời Mời Từ Tổ Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (3)

Giám đốc sản xuất Vương liền gật đầu chào hỏi: “Xin chào tiểu tỷ tỷ, xin hỏi Giang đại sư có ở đây không?”

Tiểu tỷ tỷ tiếp tân liếc thấy túi quà trên tay nhà sản xuất đã biết là người này đến tìm ông chủ nhà mình, cô mỉm cười gật đầu nói: “Có, xin ngài chờ một chút, tôi sẽ lập tức đi thông báo cho ông chủ biết.”

Giám đốc sản xuất Vương khách khí nói: “Vậy làm phiền cô rồi!”

“Ngài khách khí rồi, tôi đi một chút rồi quay lại ngay.”

“Được.”

...

Không đến ba phút sau, giám đốc sản xuất Vương đã được tiểu tỷ tỷ tiếp tân dẫn đi, tiến vào văn phòng giám đốc, gặp được đại sư mai mối được cả nước vinh danh, Giang Phong.

Nhìn vị Giang đại sư giá trị nhan sắc không thua gì đại minh tinh trước mắt này, giám đốc sản xuất Vương đưa quà tặng trong tay tới, vừa tự giới thiệu: “Xin chào Giang đại sư, tôi họ Vương, là giám đốc sản xuất của chương trình xem mắt 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 .”

Giang Phong nghe vậy có chút ngạc nhiên, hắn thuận tay nhận lấy quà tặng, sau đó mỉm cười chào hỏi: “Xin chào giám đốc sản xuất Vương, chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 của mọi người tôi cũng đã xem kha khá kỳ rồi, cha mẹ tôi cũng đã theo dõi rất nhiều năm, đây thực sự là một chương trình cực kì đặc sắc.”

Giang Phong nhận lấy quà tặng, để ở phía rìa mặt bàn, sau đó rót cho giám đốc sản xuất Vương một chén trà, xong mới ngồi xuống

phía đối diện, nói: “Tôi đây cũng là ăn ngay nói thật, chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 đúng là rất nổi bật trong những chương trình cùng loại, có thể tiếp tục một chương trình suốt mười mấy năm, nhiệt độ của nó như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.”

Giám đốc sản xuất Vương nhấp một ngụm trà, thở dài: “Chỉ tiếc là mấy năm gần đây, tỉ lệ người xem của chương trình chúng tôi càng ngày càng sụt giảm, mặc dù tổ chương trình chúng tôi đã cố gắng sửa chữa cải thiện hình thức cũng như nội dung, nhưng hiệu quả cũng không được bao nhiêu.”

Giang Phong dù không nhìn tài liệu xứng đôi cũng ẩn ẩn đoán được mục đích đối phương tới tìm hắn, hắn an ủi: “Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, không có chương trình nào là có thể mãi ở đỉnh cao cả, 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 cũng đã phát được mười mấy năm, đây đã là một kì tích rồi.”

Lời đã nói đến mức này, giám đốc sản xuất Vương cũng không che giấu nữa, nói thẳng vào điểm chính: “Giang đại sư, không dối gạt gì cậu, lần này tôi mạo muội tới thăm cậu chủ yếu là vì muốn mời cậu gia nhập chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 của chúng tôi, không biết cậu có nguyện ý hay không?”

Giang Phong nghe vậy xong cũng không nghĩ gì thêm nữa, vẻ mặt bình tĩnh nhìn đối phương, nói: “Giám đốc sản xuất Vương, ý ngài là muốn mời tôi đảm nhiệm vị trí khách quý mục bình luận của chương trình mọi người sao?”

Giám đốc sản xuất Vương gật đầu nói: “Đúng vậy, Giang đại sư, chương trình chúng tôi muốn triển khai hợp tác toàn diện với cậu, ngoại trừ mời cậu tới đảm nhiệm vị trí khách quý mục bình luận của chương trình, chúng tôi cũng hy vọng công ty môi giới hôn nhân của cậu có thể cung cấp cả khách quý nam nữ cho chương trình nữa.”

Giang Phong hứng thú nói: “Giám đốc sản xuất Vương, ngài hãy nói chi tiết một chút về kế hoạch này đi!”

Trong lúc nói chuyện, hắn cũng nhanh chóng lướt qua tài liệu xứng đôi của đối phương.

Giám đốc sản xuất Vương thấy Giang Phong nói vậy thì nhẹ nhàng thở ra, sau đó hắn liền mang bản kế hoạch của tổ chương trình mình ra một năm một mười nói rõ cho Giang Phong nghe, cuối cùng chốt lại: “Đây chính là kế hoạch hoàn chỉnh của tổ chương trình chúng tôi, chỉ cần Giang đại sư đây đồng ý hợp tác với chúng tôi, tổ chương trình chúng tôi chắc chắn cũng sẽ không bạc đãi cậu, lợi ích cụ thể chia như thế nào chúng ta có thể từ từ nói chuyện, cậu xem xem như vậy có được không?”

Lúc này, Giang Phong đã xem sơ qua tài liệu xứng đôi của giám đốc sản xuất Vương xong, ranh giới cuối cùng của lần hợp tác này ở chỗ nào hắn cũng đã rõ ràng, đồng thời cũng cảm nhận được thành ý của đối phương.

Không hề khoa trương chút nào, để có thể giúp chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 khải tử hoàn sinh, tổ chương trình thật sự là đã đổ mồ hôi sôi nước mắt!

Có sao nói vậy, Giang Phong đối với vấn đề tiền tài thật ra cũng không quá để ý, có được ngón tay vàng thần kì như thế, nếu như hắn chỉ một lòng kiếm tiền thì tài sản của hắn có lẽ đã sớm vượt qua chục tỷ rồi.

Hắn lựa chọn nghề làm mai mối này chính là vì hy vọng người có tình cuối cùng sẽ xây dựng được một mái ấm, hắn cảm thấy đây là hành thiện tích đức, nhìn một đôi rồi lại một đôi vợ chồng do hắn kết hợp cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, hắn có một cảm giác tự hào khó nói nên lời.

Rất nhiều chương trình tình yêu và hôn nhân, bao gồm cả 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , những người gặp nhau trên đó thành công trở thành cặp đôi kia, không nói trăm phần trăm là giả, nhưng có thể khẳng định phần lớn là giả, chỉ là vì hiệu quả chương trình mà thôi.

Giang Phong bây giờ hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu ông mối đệ nhất thế giới, hắn cảm thấy mình cần phải đứng lên tiên phong, dẫn dắt một trào lưu, cho khán giả nhìn xem thế nào mới là xem mắt thực sự.

Thế là, Giang Phong sảng khoái gật đầu, nói: “Được, giám đốc sản

xuất Vương đã để mắt tới tôi, vậy tôi cũng nguyện ý hợp tác thử một chút với mọi người, nhưng có một chuyện tôi phải nói cho rõ trước."

Giám đốc sản xuất Vương hưng phấn nói: "Giang đại sư cứ nói, chuyện tôi có thể làm thì tuyệt đối sẽ không từ chối!"

Giang Phong nói: "Bất kể là khách quý nam hay nữ tham dự chương trình đều phải do tôi chọn lựa, trong số những người tôi đã chọn đó, tổ chương trình mọi người phải tự tới thuyết phục họ tham gia chương trình."

"Không thành vấn đề!" Giám đốc sản xuất Vương không chút do dự đồng ý.

Chương 1097 - Làm Khách Quý Mục Bình Luận Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》

Điều tổ chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 muốn làm nhất hiện tại chính là nghĩ cách để chương trình tình yêu và hôn nhân lâu năm này khởi tử hồi sinh, vì thế, cho dù là phải trả toàn bộ doanh thu quảng cáo cũng không tiếc.

Mà Giang Phong lại là một đại sư mai mối không quá để ý đến tiền, hai bên có thể nói là ăn nhịp với nhau.

Thế là, buổi tối hôm đó, trang weibo chính thức của 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 liền phách lối tuyên bố một tin tức.

Nội dung của thông báo như sau: " 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 đã cùng mọi người trải qua mười bốn mùa xuân thu, cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ chương trình, bây giờ, 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 sẽ lại lần nữa đổi mới nội dung! Giang đại sư đột kích, chương trình giao lưu tình yêu và hôn nhân sẽ lại được nâng lên một tầm cao mới!

Có sự tham gia của đại sư mai mối nổi tiếng cả nước, khả năng bắt mạch khai căn, những lời bình của vị khách quý mới của

chương trình sẽ là sự trợ giúp hoàn hảo giúp các cặp đôi đi tới kết quả viên mãn. Mau tới tham gia 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 phiên bản mới nhất, cùng Giang đợi sư tìm kiếm chân ái của đời mình! Để đóa hoa tình yêu nở rộ, để cánh cửa hạnh phúc rộng mở!

《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 kỳ XX chuẩn bị ra mắt, kính mong quý vị chào đón!"

Giang Phong cũng chia sẻ lại thông báo, bình luận một câu: "Cảm tạ chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 đã mời, tiếp theo đây, tôi sẽ đảm nhiệm chức vụ khách mời bình luận của chương trình, chân thành hi vọng những người hữu duyên có tình trên thế giới cuối cùng sẽ về một nhà."

Bây giờ Giang Phong đã có mấy ngàn vạn fan hâm mộ trên mạng, đây cũng không phải là zombie fan (*), mà là fan chân chính, việc hắn chia sẻ và bình luận như vậy nháy mắt đã thu hút sự chú ý của đông đảo fan hâm mộ.

(*)Zombie fans: 僵尸粉 - số lượng fan giả trên weibo, có thể dùng tiền để mua follow, là fan weibo hữu danh vô thực.

Ngay sau đó, một đám đại minh tinh quan hệ gần gũi với Giang Phong vậy mà lại bắt đầu ào ào chia sẻ bình luận lại bài đăng:

Tiêu Mẫn: "A, Giang đại sư thành khách mời bình luận của chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 rồi? Vậy thì tôi chắc chắn phải xem chương trình này rồi!"

Phạm Tiểu Lệ: "Wow, tôi rất chờ mong nha, có Giang đại sư gia nhập, 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 chắc chắn sẽ trở lại đỉnh cao, lại trở lại thời huy hoàng!"

Hiệu trưởng Cổ: "Chú ý!"

Cô Du: "Chờ mong biểu hiện của Giang đại sư!"

Lý cô cô: "Có Giang đại sư bắt mạch khai căn cho tình yêu, khách mời nam, nữ của chương trình thật sự may mắn."

...

Vốn sức ảnh hưởng của Giang Phong đã khá lớn, cộng thêm đông đảo đại minh tinh chia sẻ và bình luận lại bài đăng như vậy, khiến độ chú ý của chương trình tình yêu và hôn nhân lâu năm, 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , không ngừng tăng lên.

《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 dù sao cũng là một chương trình vương bài, dù đã trải qua mười mấy năm, tỉ lệ người xem cũng đã trượt dài, sớm đã không còn ở đỉnh cao nữa, nhưng tỉ lệ người xem bình quân mỗi kì của chương trình vẫn cao trên 0.5%, vẫn có không ít người ủng hộ.

Thế là, dưới sự chia sẻ tuyên truyền của một đám fan hâm mộ, tin tức rất nhanh đã lan rộng tới mức cả mạng xã hội đều biết.

Những chủ đề liên quan tới chương trình nhanh chóng xông lên bảng hot search, nhất là chủ đề #Giang đại sư gia nhập liên minh 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 # thậm chí còn xông lên đầu bảng hot search, khung cảnh náo nhiệt giống như đã trở lại thời điểm chương trình vẫn còn ở đỉnh cao mấy năm trước vậy.

Độ chú ý cao như vậy khiến tổ chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 kích động không thôi, cảm thấy mời Giang đại sư gia nhập vào liên minh nhà mình quả là nước đi đúng đắn, tất cả giống như bị tiêm máu gà, bắt đầu điên cuồng bận rộn chuẩn bị cho kỳ mới của chương trình.

Có điều, mặc dù độ chú ý của chương trình đúng là đi lên, nhưng rất nhiều người xem lại có ấn tượng một lời khó nói hết về chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 .

Dân mạng A: “Đường đi của chương trình này quá cũ, thiếu sáng tạo, qua nhiều năm như vậy, tôi cũng đã xem đến chán ngấy rồi.”

Dân mạng B: “Cũng chỉ là một chương trình tạp nham mà thôi, một chút thú vị cũng không có.”

Dân mạng C: “Cái gì mà xem mắt chứ, đều là kịch bản cả thôi, hơn nữa, tất cả khách mời nữ đều có thiết lập nhân vật sẵn cả, kể cả cuối cùng có dắt tay nhau thì cũng chỉ là vì hiệu quả chương trình mà thôi.”

Dân mạng D: “Có mấy nữ khách mời của chương trình là thật tâm tới xem mắt chứ? Đó cũng chỉ vì muốn nổi danh, vì lợi ích của bản thân mà thôi, ai cũng tam quan vặn vẹo, nhìn đã cảm thấy buồn nôn rồi.”

Dân mạng E: “Chương trình này lúc vừa ra mắt còn cảm thấy không tệ, rất có cảm giác mới mẻ, nhưng sau đó thì cứ lặp đi lặp lại một nội dung như vậy, xem chẳng có chút hứng thú nào!”

Dân mạng F: “Chương trình này vẫn có điểm thú vị, có điều những nữ khách mời kia diễn xuất quá lố, khiến cho người xem cũng nhìn ra là có kịch bản.”

Dân mạng G: “Đây là lần thứ mấy đổi mới rồi? Lần nào cũng nói phiên bản mới sẽ thế này thế kia, cuối cùng cũng chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi, dù sao thì tôi cũng đã sớm mất đi hứng thú với chương trình này rồi!”

Dân mạng H: “Chương trình quay cả mười mấy năm, dù có nâng cấp đổi mới thế nào cũng khó mà có cảm giác mới mẻ, hơn nữa, qua nhiều năm như thế, các loại thiết lập nhân vật của khách mời nam, nữ căn bản đều đã tập hợp đủ, muốn từ cơ sở này sáng tạo ra cái mới căn bản là chuyện không thể.”

Chương 1098 - Làm Khách Quý Mục Bình Luận Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (2)

Trên mạng một đám người kêu than về 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , những người này rất có thể đã từng là fan hâm mộ của chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , nhưng theo sự gia tăng của những tin tức trái chiều về 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , những người xem này đều vì đủ loại nguyên nhân mà đã từ fan biến thành anti rồi.

Đương nhiên, lời kêu than về 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 có không ít, nhưng những lời ủng hộ 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 cũng có rất nhiều, những người này có một bộ phận là

fan trung thành của 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , còn phần lớn đều là fan hâm mộ của Giang đại sư.

Lý lịch làm mai mối của Giang đại sư khiến đám fan hâm mộ của hắn sùng bái không thôi, những fan hâm mộ này biết rõ Giang đại sư làm mai mối như thế nào, bây giờ có thể xem Giang đại sư trên sân khấu 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , những fan hâm mộ của hắn đều cực kì hưng phấn.

Bọn họ có một loại trực giác rằng chương trình 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 có sự gia nhập của Giang đại sư sẽ cho ra hiệu quả hoàn toàn khác trước đây.

Bởi vậy, đủ loại bình luận ủng hộ không ngừng tăng lên, nhiều hơn nhiều so với những bình luận than thở về 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 .

Tóm lại, tuyên bố nâng cấp phiên bản 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 có thể nói là chủ đề hot trên mạng xã hội bấy giờ.

...

Sau khi thông tin lan truyền trên mạng, Giang Phong đã tiếp không ít cuộc điện thoại từ bạn bè người thân, đều là gọi tới hỏi chuyện hắn gia nhập 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 .

Ngay cả mẹ hắn sau khi biết được tin tức cũng gọi điện cho con trai, hỏi: “Tiểu Phong, con thật sự trở thành khách mời bình luận của 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 rồi sao?”

Giang Phong đáp: “Đúng vậy, con không chỉ trở thành khách mời bình luận của 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , mà ngay cả khách mời nam và nữ tới tham gia chương trình cũng đều được lựa chọn từ những vị khách tới văn phòng môi giới hôn nhân của con.”

Giang mẫu hưng phấn nói: “Vậy mẹ không thể bỏ qua được rồi, chương trình dự định bao giờ sẽ phát sóng vậy?”

Giang Phong cười nói: “Giờ vẫn còn chưa biết, chờ khi nào quyết định ngày phát sóng rồi con sẽ nói cho mẹ biết.”

..

Thứ bảy, ngày 12 tháng 10 năm 2024.

Giữa trưa, trong phòng bệnh của một bệnh viện top đầu nào đó ở Trung Hải, Tôn Tiểu Yến đang đút cháo rau xanh thịt bằm thanh đạm cho một bệnh nhân.

Tôn Tiểu Yến sinh ra trong một gia đình nông thôn, trong nhà có cha mẹ và một đứa em trai.

Năm cô ba tuổi, mẹ vì chuyện ngoài ý muốn mà phải nằm liệt giường, khiến cho gia đình vốn đã không sung túc, đã rét vì tuyết lại thêm lạnh vì sương, người một nhà phải trải qua cuộc sống cực kì túng quẫn.

Bởi vậy, từ khi Tôn Tiểu Yến còn rất nhỏ đã phải chăm sóc mẹ, phụ giúp việc nhà.

Sau khi học xong sơ trung, Tôn Tiểu Yến vì muốn nhanh chóng giảm bớt gánh nặng trong nhà, mặc dù thành tích không tệ, nhưng cũng không định tiếp tục học trung học nữa mà đi học ở một trường dạy nghề, chọn chuyên ngành hộ lý.

Bởi vì cô nghe nói làm hộ lý kiếm được rất nhiều tiền.

Sự thật quả đúng như thế, sau khi Tôn Tiểu Yến toại nguyện, trở thành một hộ lý, số tiền cô kiếm được thật đúng không phải là thứ những chị em trong thôn có thể sánh được, giúp giảm bớt phần lớn gánh nặng trong nhà.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, làm hộ lý phải sống một cuộc sống vừa bẩn vừa mệt, có đôi khi còn phải cúi đầu trước mấy vị khách ngang ngược vô lý, đây thật đúng là ngành nghề không phải một người bình thường có thể kiên trì làm được.

Nhưng Tôn Tiểu Yến từ khi còn nhỏ đã phải chăm sóc mẹ nằm liệt giường, công việc hộ lý mặc dù khó, nhưng nghĩ tới lượng thù lao lớn nhận được mỗi tháng kia, thái độ làm việc vẫn cực kì hăng say nhiệt tình.

Bây giờ, Tôn Tiểu Yến đã làm nghề hộ lý này được tầm mười năm

rồi, bởi vì kĩ năng làm việc của cô đã được rèn giũa nhiều năm, cộng thêm thái độ làm việc nghiêm túc, cô vẫn luôn được bệnh nhân và người nhà khen ngợi.

Có danh tiếng tốt, bệnh nhân mời cô làm hộ lý cũng ngày càng nhiều, thu nhập của cô cũng theo đó mà tăng lên không ít.

Bệnh nhân Tôn Tiểu Yến đang chăm sóc này hôm nay sẽ xuất viện, cô cẩn thận bón cháo cho bệnh nhân ăn xong, lại đi thu dọn đồ đạc của bệnh nhân, sau đó an vị ngồi bên cạnh trò chuyện của bệnh nhân, chờ chủ tới kết toán tiền công.

Mười mấy phút sau, người nhà bệnh nhân đến.

Sau khi chào hỏi vài câu, người nhà bệnh nhân liền lấy ra hai cái hồng bao một lớn một nhỏ, đưa cho Tôn Tiểu Yến, nói: “Hộ lý Tôn, đây là tiền công của cô, còn đây là chút hồng bao nhỏ tôi thưởng cho cô, cảm ơn cô thời gian qua đã tận tâm tận lực chăm sóc mẹ tôi.”

Tôn Tiểu Yến tươi cười nhận lấy hồng bao, sau đó nói lời cảm ơn: “Cảm ơn ngài, đây đều là việc tôi phải làm.”

Hai bên khách sáo một hồi, Tôn Tiểu Yến dặn dò người nhà bệnh nhân một vài thứ cần chú ý, sau đó vui vẻ cầm tiền công đi ra khỏi bệnh viện.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Tôn Tiểu Yến lấy điện thoại di động trong túi ra xem, phát hiện là một số lạ từ Quế tỉnh gọi tới.

Đối với cô mà nói, trừ khi là số điện thoại bị đánh dấu là điện thoại quấy rầy, nếu không, bất kể là số điện thoại nào gọi tới, cô đều sẽ nhận.

Dù sao thì người gọi tới rất có thể chính là chủ tiếp theo của cô.

“Alo, xin chào!” Tôn Tiểu Yến nhận điện thoại, lên tiếng chào hỏi.

Từ đầu bên kia, một giọng nam cực kì dễ nghe gọi tới: “Xin chào, xin hỏi cô có phải là cô Tôn Tiểu Yến không?”

“Tôi là Tôn Tiểu Yến đây, xin hỏi anh là ai?”

Chương 1099 - Làm Khách Quý Mục Bình Luận Chương Trình 《 Không Thành Thật Chớ Quấy Rầy 》 (3)

“Cô Tôn, tôi là Giang Phong, là người làm mối của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, tôi biết rõ cô Tôn bây giờ vẫn còn đang độc thân, ở chỗ tôi có một vị khách cực kì phù hợp với cô, tôi muốn giới thiệu cho cô một chút, không biết cô có hứng thú không?”

Tôn Tiểu Yến nghe vậy không khỏi mở lớn hai mắt, giọng nói đột nhiên cao thành quãng tám: “Ngài chính là Giang đại sư của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc đó sao?”

Vốn cô cũng không biết có người như Giang đại sư, nhưng vừa vặn, tin tức Giang đại sư gia nhập 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 đã xôn xao trên mạng mấy ngày qua, mấy chuyến xông lên đứng đầu bảo hot search, nhờ đó cô mới biết được trên đời này còn có kỳ nhân như Giang đjai sư.

Không nghĩ tới đại nhân vật cô vừa thấy trên tin tức vậy mà lại gọi điện cho tiểu nhân vật là cô, điều này khiến Tôn Tiểu Yến có chút kích động.

Giang Phong mỉm cười nói: “Xem ra cô Tôn cũng đã nghe nói về tôi rồi, vậy tôi cũng bớt được một lần giải thích dài dòng.”

Tôn Tiểu Yến kích động nói: “Tôi thật sự không nghĩ rằng mình có thể nhận được điện thoại của Giang đại sư như này, tin tức mấy ngày qua tôi cũng có chú ý tới, nghe nói Giang đại sư đã gia nhập 《 Không thành thật chớ quấy rầy 》 , hiện tại ngài giới thiệu đối tượng cho tôi, có phải là muốn thay tổ chương trình tìm khách mời không?”

Giang Phong cười ha ha: “Cô Tôn lo xa rồi, tôi bây giờ chỉ làm mai mối cho khách bình thường mà thôi, chuyện mời khách cho chương trình cũng không cần tôi tự mình xuất mã.”

Tôn Tiểu Yến nói: “Ồ, là tôi hiểu lầm rồi, tôi biết Giang đại sư ngài am hiểu nhất chính là suy tính nhân duyên, từ khi bắt đầu làm mai mối đến nay đã được hơn hai năm mà vẫn duy trì xác suất thành công một trăm phần trăm, chưa từng tác hợp thất bại bất kì cặp đôi nào, không biết Giang đại sư ngài muốn giới thiệu cho tôi đối tượng gì?”

Giang Phong bắt đầu giới thiệu sơ lược: “Tôi muốn giới thiệu cho cô Tôn một người Quý Châu, năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m73, vì gia cảnh không tốt, sau khi anh ấy tốt nghiệp trung học đã cùng mấy anh chị cùng thôn xuôi vào nam, tới Quảng Đông làm công.

Có điều, vì hạn chế trình độ, anh ấy ở Quảng Đông không tìm được công việc nào tốt, chỉ có thể làm một vài việc chân tay vất vả lương thấp.”

Nghe đến đó, Tôn Tiểu Yến tràn đầy cảm xúc nói: “Đúng là như vậy, sau khi ra xã hội mới thấy trình độ thật sự rất quan trọng, mấy chị em ra ngoài làm công ở thôn chúng tôi, không có trình độ cũng chỉ có thể vào xưởng làm công nhân, hoặc là đi làm người giúp việc, nhân viên quét dọn các thứ.

Muốn tìm một công việc lương cao lại có thể diện, thật sự là một nửa cơ hội cũng không có.”

“Cho nên, đối với người xuất thân từ gia đình bình thường mà nói, đường ra duy nhất chính là đọc sách.”

Giang Phong cảm khái một câu, sau đó tiếp tục giới thiệu đối tượng: “Anh ấy không có trình độ, lại không cam tâm một đời ở dưới đáy xã hội làm việc chân tay nặng nhọc, cho nên vẫn liên tục tìm kiếm cơ hội kiếm tiền.

Trong một lần vô tình, anh ấy đã biết được rằng trên đời này còn có một nghề nghiệp kỳ hoa là nghề giám định rắm, công việc này tuy là kỳ quái, nhưng thu nhập thật sự rất cao, hiện tại, thu nhập một tháng của anh ấy đã lên tới hai, ba vạn.

Bởi vì công việc đãi ngộ cao này của anh ấy, nhà anh ấy đã hoàn toàn thoát nghèo làm giàu, bây giờ ở dưới quê đã xây nhà mới, các anh chị em trong nhà cũng đều có đường ra, cũng chỉ thiếu một

nàng dâu nữa mà thôi!

Vì vậy, anh ấy liền tìm tới công ty mai mối chúng tôi, mời tôi giúp anh ấy làm mai mối.

Mà dưới suy tính của tôi, tôi phát hiện cô Tôn và anh ấy cực kì xứng đôi, cho nên mới mạo muội gọi điện thoại cho cô như này."

Tôn Tiểu Yến nghe Giang Phong giới thiệu xong, cô mới hỏi: "Giang đại sư, nghề giám định rắm rốt cuộc là làm cái gì vậy? Sao lại có tiền công cao như vậy?"

Giang Phong giải thích: "Ý nghĩa trên mặt chữ, nghề giám định rắm chính là thông qua việc ngửi rắm của người bệnh để phán đoán tình trạng cơ thể của người bệnh, đây là nghề nghiệp cực kì hiếm người làm, bởi vì có rất ít người nguyện ý làm việc này, mới khiến cho thu nhập của nó cao tới vậy."

Tôn Tiểu Yến nghe xong thì trợn mắt há mồm, không nghĩ tới trên đời này thế mà còn có công việc kỳ quái như vậy, cô cũng không cảm thấy nghề nghiệp này buồn nôn, buồn nôn hơn nữa có thể buồn nôn bằng nghề hộ lý của cô sao?

Phải biết rằng, làm hộ lý cũng không phải chỉ đơn giản cho người ta ăn cơm là xong, gặp phải vài người bệnh có triệu chứng nặng, việc xử lý phân hay nước tiểu là thao tác cơ bản, chuyện này so với việc ngửi rắm còn buồn nôn hơn nhiều.

Làm một người hộ lý có trách nhiệm, lúc Tôn Tiểu Yến xử lý việc vệ sinh cho bệnh nhân, cô chưa từng ghét bỏ qua, vẫn luôn tận chức tận trách, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cô nhận được nhiều khen ngợi.

Nếu như công việc cô làm không tốt, thế thì cũng không có nhiều người tới tìm cô như vậy!

Bởi vậy, sau khi ngạc nhiên xong, Tôn Tiểu Yến lại nhịn không được mà ghen tị với đối phương.

Đều là công việc "buồn nôn", kết quả cô phải vất vả cực khổ chưa nói, thu nhập lại còn không bằng một giám định rắm người ta, nghĩ lại cũng có chút không cam lòng.

Chương 1100 - Khách Mời Nữ Đầu Tiên.

Tôn Tiểu Yến cảm khái nói: "Nếu như tôi sớm biết nghề này được trả lương cao như thế, có lẽ tôi đã không chọn làm hộ lý rồi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cô Tôn, thu nhập của cô bây giờ cũng không kém, chính là cực khổ một chút, nhưng mà được xã hội chấp nhận, một hộ lý so với một người ngửi rắm phải tốt hơn chứ.

Vị khách này của tôi chỉ không muốn người ở quê nhà biết được hắn làm cái nghề này, cho nên hắn mới không muốn tìm một người vợ ở quê, cho nên mới độc thân cho đến bây giờ.

Nếu như không phải bởi vì nguyên nhân này, có lẽ hắn đã kết hôn từ mấy năm trước rồi."

Tôn Tiểu Yến nói: "Tôi hiểu, nghề này quả thật nghe có chút không êm tai, nhưng mà tôi cảm thấy không cần thiết phải quan tâm quá nhiều đến cái nhìn của người khác, so với thu nhập cao như vậy, danh tiếng có đáng là gì?"

Giang Phong nói: "Tôi biết cô Tôn không để ý cái này, hai người các cô có bối cảnh bằng cấp không khác nhau là mấy, còn có ba quan điểm giống nhau, đúng là một lương duyên hiếm có.

Hơn nữa hiếm có được hai người cùng làm việc trong một thành phố, tôi rất coi trọng hai người, không biết cô Tôn có đồng ý đi cùng tôi gặp mặt và nói chuyện với khách hàng của tôi không?"

Tôn Tiểu Yến nói: "Đương nhiên đồng ý, Giang đại sư ngài làm mai mối đến nay vẫn chưa có ví dụ thất bại, ngài giới thiệu cho tôi, nhất định là người thích hợp nhất với tôi, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua."

Giang Phong cười nói: "Cảm ơn cô Tôn đã tín nhiệm, đối tượng tôi giới thiệu cho cô tên là Tề Quân, hắn chắc chắn sẽ không làm cô thất vọng, tôi sẽ gọi điện thoại liên lạc cho hắn, để hắn liên hệ cô, sau đó hai người cứ nói chuyện, có vấn đề gì thì liên hệ cho tôi."

Tôn Tiểu Yến nói: "Được, vậy tôi sẽ đợi điện thoại của anh!"

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, liền cúp điện thoại.

...

Sau khi cúp điện thoại Tôn Tiểu Yến, Giang Phong liền gọi điện thoại cho Tề Quân.

Điện thoại vừa kết nối, Tề Quân liền chào hỏi: "Xin chào, Giang đại sư!"

Giang Phong hỏi thăm một chút, nói: "Tề tiên sinh, nói cho anh biết một tin tức tốt, tôi đã tìm được đối tượng thích hợp cho anh rồi!"

Tề Quân cao hứng nói: "Quá tốt rồi, không biết lúc nào có thể sắp xếp cho tôi với cô ấy gặp nhau? Tôi có chút không thể chờ đợi được, Giang đại sư ngài cũng biết, cha mẹ tôi thúc giục kết hôn đến đáng sợ."

Giang Phong cười nói: "Để tôi nói về tình hình của cô ấy trước, sau đó anh lại hẹn với cô ấy!"

Tề Quân nói: "Được, Giang đại sư ngài nói đi!"

Giang Phong nói: "Cô ấy tên là Tôn Tiểu Yến, cùng tuổi với anh, cao 1m58, cô ấy cũng là xuất thân từ nông thôn, gia cảnh cũng không tốt, vì giảm bớt gánh nặng trong nhà, cho dù thành tích học tập của cô ấy cũng không tệ lắm, cũng không có tiếp tục học trung học thi đại học, mà là lựa chọn đi đọc trường công nhân kỹ thuật, cũng chọn ngành điều dưỡng.

Bởi vì cô ấy nghe người ta nói, làm hộ lý kiếm được nhiều tiền hơn công việc khác, nhưng công việc này không chỉ có vừa bẩn vừa mệt mỏi, còn có thể sẽ ấm ức, người bình thường cũng không muốn làm.

Thế nhưng, đối với gia cảnh bần cùng của cô ấy mà nói, chỉ cần có thể kiếm được tiền giảm bớt gánh nặng trong nhà, công việc vừa bẩn vừa mệt mỏi đi nữa cô cũng không sợ."

Nghe đến đó, Tề Quân vô cùng xúc động nói: "Xác thực, đối với những đứa trẻ nông thôn có gia cảnh rất khó khăn như chúng tôi, chỉ cần có thể kiếm được tiền, công việc bẩn có mệt mỏi đi nữa

cũng không hề sợ."

Giang Phong tiếp tục nói: "Sau khi ra khỏi trường kỹ thuật, cô ấy liền trở thành hộ lý, khi ấy cô ấy còn trẻ, nên không được khách hàng tín nhiệm lắm, làm cô ấy mất đi không ít cơ hội được thuê.

Nhưng mà, là vàng sẽ có lúc phát sáng.

Bởi vì cô vẫn luôn tận tâm với bệnh nhân, coi bệnh nhân như người thân của mình mà chăm sóc, nên dần dần cũng tạo được tiếng tốt, càng ngày càng có nhiều khách hàng đến thuê cô, những năm gần đây cô cũng chưa bao giờ thiếu khách.

Để có thể kiếm được nhiều tiền hơn, chỉ cần có thể sắp xếp được khách hàng, cô ấy chưa bao giờ xua đẩy họ, làm cho cô bận rộn đến mức không có thời gian về thăm cha mẹ, chứ đừng nói đến việc tìm người yêu. Đây cũng là lý do tại sao đến giờ cô ấy vẫn còn độc thân."

Nghe có vẻ là một cô gái tốt, cần cù làm việc, hơn nữa Tề Quân cảm giác mình với cô gái này mọi phương diện đều rất xứng đôi, với lại đây còn là đối tượng Giang đại sư tìm cho hắn, mặc dù hắn vẫn chưa được gặp đối phương, nhưng lại có hảo cảm.

Tề Quân hài lòng nói: "Giang đại sư, nghe ngài vừa nói như thế, tôi cảm giác cô gái này thật sự rất thích hợp với tôi, tôi rất nóng lòng muốn liên hệ với cô ấy, không biết cô ấy bây giờ đang làm việc ở đâu?"

Chương 1101 - Khách Mời Nữ Đầu Tiên. (2)

Giang Phong cười nói: "Cô ấy làm việc cùng thành phố với anh, nếu anh đã cảm thấy cô ấy cũng tốt, vậy sau khi tôi cúp điện thoại sẽ gửi thông tin liên lạc qua cho anh, tôi cũng đã nói với cô ấy rồi, anh cứ trực tiếp liên hệ với cô ấy là được, có vấn đề gì thì lại điện thoại cho tôi."

"Được, Giang đại sư, làm phiền ngài rồi!"

"Tề tiên sinh khách khí, đây là việc tôi nên làm, nếu không có chuyện gì, thì tôi cúp đây."

"Ừm, tạm biệt Giang đại sư!"

"Tạm biệt!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong liền gửi phương thức liên lạc của Tôn Tiểu Yến cho Tề Quân, khi danh tiếng người mai mối của hắn ngày càng nổi tiếng, hắn đã không cần giống như trước chạy đi xa ngàn dặm tìm khách hàng, trực tiếp gọi điện thoại liên hệ là có thể giải quyết, chỉ có một số ít người mới yêu cầu hắn tự thân xuất mã.

...

Giang đại sư đã gửi thông tin liên hệ của đối tượng đến, Tề Quân sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, sau đó liền gọi điện thoại cho Tôn Tiểu Yến.

"Alo? Xin chào!"

"Xin chào, xin hỏi là Tôn Tiểu Yến đúng không? Tôi là Tề Quân, Giang đại sư hẳn là đã nói với cô rồi chứ?"

"Ồ, là anh à, Giang đại sư có nói với tôi rồi!"

"Vậy cô đêm nay có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn tối!"

"Ừm, có thể, vừa vặn tôi cũng đang rảnh rỗi."

"Số này của cô có dùng WeChat không? Tôi muốn thêm Wechat với cô, sau đó cô gửi định vị qua cho tôi, sau đó tôi sẽ qua tìm cô."

"Là cùng số, anh thêm đi!"

"Ừm, vậy trước tiên cứ như vậy, cô thêm bạn WeChat đi, sau đó gửi qua cho tôi."

"Được."

...

Tại một khu dân cư ở thành phố GL, tỉnh Quảng Tây, Liễu Phiêu Phiêu đang ngồi ở phòng ngủ chính trên bàn trang điểm, tỉ mỉ luyện tập kỹ xảo trang điểm nào đó.

Là một chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp có tiếng trong ngành, Liễu Phiêu Phiêu chưa bao giờ ngừng học hỏi các kỹ năng trang điểm, khi có việc để làm, cô ấy sẽ giúp người khác trang điểm, khi không có việc làm cô ấy sẽ ở nhà sẽ tự mình trang điểm để thực hành các kỹ năng trang điểm.

Lúc cô đang tập trung trang điểm, điện thoại đặt ở trên bàn bỗng nhiên vang lên tiếng nhắc nhở "Tiền lì xì đến rồi".

Liễu Phiêu Phiêu có chút kinh ngạc, nay cũng không phải ngày lễ, cũng không phải là ngày đặc biệt gì, sao lại có người phát bao lì xì cho cô chứ?

Cô mở WeChat vừa nhìn, phát hiện đây là tiền lì xì của một cô gái tên là Trần Phượng Mỹ gửi tới.

Nếu như chỉ nhìn tên thì Liễu Phiêu Phiêu thậm chí cũng không nhớ đối phương là ai, cũng may sau cái tên Trần Phượng Mỹ có một dòng ghi chú trong ngoặc, cô nhìn mới biết được Trần Phượng Mỹ này là cô gái trẻ mà cô ấy đã gặp ở trên tàu cao tốc khi cô đến tỉnh Quảng Tây để trang điểm cho một vị khách lần trước..

Lúc đó Trần Phượng Mỹ vội vàng đi xem mắt, sau đó đã ở trên xe trang điểm.

Liễu Phiêu Phiêu nhìn kỹ thuật trang điểm của cô ấy rất nghiệp dư, bệnh nghề nghiệp phát tác cô liền ra tay giúp đôi phương trang điểm hai lần (lần đầu tiên trang điểm không phù hợp để đi xem mắt, nên cô đã trang điểm lại một lần nữa), lúc đó Trần Phượng Mỹ rất hài lòng với cách trang điểm này, liền chủ động thêm bạn Wechat Liễu Phiêu Phiêu, nói rằng nếu như xem mắt thành công, thì sẽ gửi bao lì xì cảm ơn cô.

Bây giờ tiền lì xì gửi tới rồi, mang ý nghĩa lần xem mắt kia cô ấy đã thành rồi.

Phía dưới bao lì xì, Trần Phượng Mỹ còn gửi một đoạn ghi âm nói:

"Chị Phiêu Phiêu, cảm ơn chị lần trước đã trang điểm thật xinh đẹp cho em, để cho em thuận lợi tìm được tình yêu của mình, một phong bao đỏ nhỏ không thể hiện được hết kính ý, có cơ hội lại mời chị Phiêu Phiêu ăn cơm."

Liễu Phiêu Phiêu gửi ghi âm trả lời: "Chúc mừng, đó là duyên phận của em với chị, lúc đó chỉ là nói đùa một chút mà thôi, em vẫn đúng là gửi hồng bao cho chị!"

Trần Phượng Mỹ nói: "Chắc chắn phải gửi rồi, trong này còn có một phần công lao của chị Phiêu Phiêu mà."

Liễu Phiêu Phiêu nói: "Ha ha, vậy được, chị coi như lây nhiễm một ít chuyện vui của em."

Hai người nói chuyện tào lao một trận, mới kết thúc ghi âm nói chuyện.

Sau đó, Liễu Phiêu Phiêu mới vui vẻ nhận lấy tiền lì xì, tuy rằng tiền không nhiều, nhưng có tiền lì xì, chính là làm người ta vui vẻ.

Nhưng vào lúc này, một số điện thoại lạ gọi tới.

Tiếng tăm của Liễu Phiêu Phiêu trong giới trang điểm cũng không nhỏ, cô nhận đơn đặt hàng từ khắp nơi trên cả nước, đối với số điện thoại lạ cô chưa bao giờ từ chối không nhận, bởi vì nói không chừng chính là khách hàng gọi điện thoại tới.

Bởi vậy, cô không do dự, trực tiếp nhận điện thoại, chào hỏi: "Alo, Xin chào!"

Trong điện thoại truyền tới giọng nói của một người đàn ông trung niên: "Xin chào, đây có phải là số cô Liễu Phiêu Phiêu không?"

Liễu Phiêu Phiêu đáp: "Tôi là Liễu Phiêu Phiêu, xin hỏi ông là ai?"

Người đàn ông trung niên nói: "Cô Liễu, tôi họ Vương, là đạo diễn của chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, mạo muội gọi điện thoại tới cho cô, là muốn mời cô tới làm khách mời chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, không biết cô có nguyện ý hay không?"

Chương 1102 - Khách Mời Nữ Đầu Tiên. (3)

Lúc đối phương tự giới thiệu mình là đạo diện của chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, phản ứng đầu tiên của Liễu Phiêu Phiêu là đối phương có thể là nhìn trúng kỹ năng trang điểm của cô, sau đó mời cô đến giúp dàn khách mời nam nữ của chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} trang điểm.

Dù sao cô cũng không phải là lần đầu tiên hợp tác với đoàn phim, chỉ là danh tiếng của những đoàn làm phim đó cũng không có lớn như chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} mà thôi.

Kết quả, điều khiến cô tuyệt đối không ngờ tới là, đạo diễn Vương này không phải tới mời cô đến làm chuyên gia trang điểm cho chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, mà là tới mời cô làm khách mời nữ.

Liễu Phiêu Phiêu ngẩn ra, mới uyển chuyển cự tuyệt nói: "Đạo diễn Vương, rất cảm ơn lời mời của ngài, nhưng mà tôi chỉ thích làm một chuyên gia trang điểm, đối với việc lên sân khấu không có hứng thú quá lớn, e rằng sẽ phụ lòng tốt của đạo diễn Vương!"

"Cô Liễu, tôi nghĩ cô hẳn là đã hiểu lầm rồi, tôi mời cô đến làm khách mời nữ trong chương trình hôn nhân và tình yêu {{Không thành thật chớ quấy rầy}} của chúng tôi, không phải là vì hiệu ứng của chương trình để cho cô "Diễn" nữ khách mời, mà là bởi vì trên sân khấu này là thật sự có nhân duyên của cô."

Nói tới chỗ này, đạo diễn Vương đổi giọng, hỏi: "Cô Liễu, cô chắc vẫn chưa biết Giang đại sư đã được mời làm khách mời đến đánh giá cho bản sửa đổi {{Không thành thật chớ quấy rầy}} của chúng tôi, đúng không?"

Liễu Phiêu Phiêu nói: "Tôi biết!"

Tin tức này đã dấy lên những cuộc thảo luận sôi nổi ở trên mạng vài ngày trước, bất cứ ai quan tâm đến danh sách tìm kiếm nóng đều biết.

Đạo diễn Vương nói: "Cô đã biết, chắc hẳn cũng không cần tôi giới thiệu Giang đại sư lợi hại bao nhiêu, thực không dám giấu giếm, sở dĩ tôi mời cô đến làm khách mời chương trình chúng tôi, là bởi vì các khách mời nam nữ được chọn trong chương trình chúng tôi đều là do Giang đại sư chỉ định.

Mà Cô Liễu, cũng chính là một trong những khách mời nữ Giang đại sư quyết định."

Liễu Phiêu Phiêu kinh ngạc nói: "Tôi với Giang đại sư vốn không quen biết, hắn làm sao sẽ đề cử tôi đến làm một trong bốn người khách chứ?"

Đạo diễn Vương nói: "Bởi vì Giang đại sư thông qua cái hắn am hiểu nhất thôi toán nhân duyên, thôi toán được cô Liễu với một khách mời nam của chúng tôi rất là xứng đôi, cho nên Giang đại sư mới để cho chúng tôi đứng ra mời cô đến làm một trong bốn nữ khách mời, đây cũng là lý do lúc nãy tôi nói cô có nhân duyên trên sân khấu."

Liễu Phiêu Phiêu nghe vậy thực sự là vừa mừng vừa sợ.

Từ khi biết Giang đại sư là một ông mai nổi tiếng toàn quốc, cô đã muốn nhờ Giang đại sư mai mối cho mình, nhưng cô năm nay mới 25 tuổi, còn chưa muốn kết hôn quá sớm, cho nên mới muốn chậm một chút, chờ thêm một năm rưỡi nữa lại đi mời Giang đại sư làm mai mối cũng không muộn.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng trước khi cô đi tìm Giang đại sư làm mai mối, Giang đại sư liền thông qua nhân duyên thôi toán tìm tới cô trước, này chứng minh duyên phận của cô đúng là thật sự đến rồi!

Mặc dù dự định ban đầu của Liễu Phiêu Phiêu là chưa muốn kết hôn sớm như vậy, nhưng duyên phận đến rồi cô cũng không muốn đẩy ra ngoài, lúc này cô mới hỏi: "Đạo diễn Vương, tôi hiểu ý của ông, nếu như trên sân khấu {{Không thành thật chớ quấy rầy}} có nhân duyên của tôi, vậy tôi có thể làm một trong những khách mời nữ, nhưng tôi phải nói trước một chuyện quan trọng, cảm giác của tôi với chương trình tạp kỹ không tốt, nếu như ảnh hưởng tới hiệu quả của chương trình, cũng không thể trách tôi... !"

Đạo diễn Vương bật cười nói: "Cô Liễu cô yên tâm, đến lúc đó cô ở trên sân khấu tự do phát huy là được, chúng tôi có Giang đại sư gia nhập {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, đã tiền hành qua sửa đổi, sau khi sửa đổi, trọng tâm hướng đến là chân thật, mà không giống như trước kia tất cả làm theo hiệu ứng chương trình."

Liễu Phiêu Phiêu thở phào nhẹ nhõm nói: "Vậy thì tốt, nếu như vậy tôi liền không thành vấn đề!"

Sau đó, đạo diễn Vương nói với Liễu Phiêu Phiêu thời gian ghi hình của chương trình, hai người lại tỉ mỉ thảo luận một số vấn đề chi tiết nhỏ, mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Liễu Phiêu Phiêu trong lòng cũng cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu.

Cô đã xem {{Không thành thật chớ quấy rầy}} chương trình tình yêu và hôn nhân này không ít, nhưng cô thật sự không nghĩ tới, có một ngày cô sẽ đứng trên màn ảnh lớn của {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, trở thành một trong hai mươi bốn khách mời nữ.

Đối với buổi ghi hình sắp tới, trong lòng Liễu Phiêu Phiêu tràn đầy mong đợi.

Đương nhiên, điều cô mong đợi không phải là cơ hội lên tivi, mà là đối tượng Giang đại sư giúp cô tìm được, hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Người này, hắn sẽ xuất hiện trong số mới nhất sao?

Cô có thể tìm chính xác hắn trong số rất nhiều khách mời nam không?

...

Đài truyền hình Tô Châu.

Đạo diễn Vương vui vẻ dùng bút đánh dấu vào tên của Liễu Phiêu Phiêu, khách mời nữ đầu tiên mà hắn xem trọng, cuối cùng là thuận lợi mời thành công!

Chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} này của bọn họ

đã làm mười mấy năm, nam nữ khách mời mỗi một kỳ thật ra cũng không giống như bên ngoài nói, là có kịch bản hoặc là đã được dàn dựng.

Nam nữ khách mời có thể tự do phát huy, nhưng nhất định phải tự do phát huy nằm trong khuôn khổ của tổ chương trình, nói cách khác là không thể lệch khỏi kịch bản, hoặc là nói ra những câu nói không phù hợp.

Nói thật, dù là đạo diễn, hắn cũng cảm thấy ghi hình một chương trình như thế này rất chán, mọi thứ đều đã được sắp xếp sẵn, đối với ê- kíp chương trình chắc chắn không có giác kỳ vọng.

Chương 1103 - Chương Trình Định Kỳ, Fan Hâm Mộ Chờ Mong.

Nhưng bây giờ thì khác, ê- kíp chương trình đã rút kinh nghiệm xương máu, lấy Giang đại sư làm trụ cột, chế tạo {{Không thành thật chớ quấy rầy}} lần nữa, tập trung đánh vào sự thật.

Bởi vậy, sau khi sửa đổi {{Không thành thật chớ quấy rầy}} không có kịch bản, không có thiết kế nhân vật, tất cả đều để cho nam nữ khách mời tự do diễn xuất, chỉ cần không nói những câu vượt quá mức, tổ tiết mục đều không có ý định can thiệp.

Cứ như vậy, chương trình ghi hình có đầy đủ các biến số.

Sự thể hiện không tốt của các khách mời có thể khiến chương trình mất điểm nhấn, nhưng cũng có thể tạo ra phản ứng hóa học do va chạm thực tế, mang đến điểm nhấn mới cho chương trình.

Nói chung, với tư cách là đạo diễn chương trình, đạo diễn Vương đạo đối với lần sửa đổi này là giơ hai tay tán thành, về phần chương trình lâu năm này có thể một lần được hồi sinh hay không, thì phải xem Giang đại sư rồi.

Đạo diễn Vương cảm khái một phen, sau đó tiếp tục gọi cho "Khách nữ" thứ hai.

...

Phụ nữ đều thích ăn mặc, nhưng cũng không phải phụ nữ nào cũng có điều kiện để ăn mặc.

Tôn Tiểu Yến xuất thân từ một gia đình nghèo khó ở nông thôn, từ nhỏ cô đã sống trong một cuộc sống rất cơ cực, cộng với sức khỏe của mẹ không tốt, khi cô còn đi học, trong đầu cô căn bản chưa bao giờ nghĩ đến việc sửa soạn.

Sau khi ra xã hội trở thành hộ lý, vừa mới bắt đầu hai ba năm cô chỉ biết làm việc chăm chỉ, chỉ nghĩ đến việc kiếm nhiều tiền để giảm bớt gánh nặng cho gia đình, đối với quần áo cũng không chú ý tới.

Thẳng đến những năm gần đây nhất, theo tuổi tác tăng trưởng, lại tăng thêm cuộc sống trong nhà cũng dựa vào sự giúp đỡ của cô chậm rãi chuyển biến tốt, Tôn Tiểu Yến rốt cuộc đã đánh thức được kỹ năng ăn mặc mà phụ nữ vốn yêu thích.

Nhưng mà, bởi vì công việc của hộ lý là chăm sóc bệnh nhân, nên việc ăn mặc trang điểm cầu kỳ hiển nhiên không thích hợp, quan trọng nhất là khách hàng của cô đến người này đến người kia, có lúc còn có hai ba khách hàng cùng tới (nhất định là đã được sự đồng ý của nhà tuyển dụng), căn bản là không có thời gian để ý đến ăn mặc của mình.

Tôn Tiểu Yến nhìn lại 28 năm cuộc đời mình, bản thân mình còn chưa từng nghiêm túc sửa soạn ăn mặc. Xế chiều hôm nay cô phải đi gặp mặt đối tượng xem mắt, lần đầu tiên Tôn Tiểu Yến nảy ra ý tưởng trang điểm cho mình.

Thế là, cô lấy hết quần áo theo mùa trong tủ ra rồi thử từng cái một, mất gần hai tiếng đồng hồ mới chọn được một chiếc áo sơ mi + quần ống suông đen.

Không thể không nói kết hợp màu trắng đen đúng là vĩnh viễn không lỗi thời.

Sau đó cô đi một đôi giày bệt màu đen, vừa vặn Tôn Tiểu Yến còn có một cái túi xách màu đen, kiểu tóc liền đơn giản buộc thành

đuôi ngựa, sự kết hợp này nhìn đơn giản nhưng lại khiến dung mạo của cô so với trước ít nhất cũng cao hơn một bậc.

Nhìn bản thân "Tinh xảo" trong gương, Ttôn Tiểu Yến đúng là càng nhìn càng yêu thích, đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được niệm vui khi sửa soạn trang điểm.

Nếu cô ấy biết trang điểm, cô ấy sẽ cải thiện được ngoại hình của mình bằng cách trang điểm nhẹ để phù hợp hơn, đáng tiếc cô không có thời gian đi học trang điểm, cũng không nỡ chi số tiền mình cực khổ kiếm được để mua mỹ phẩm.

Tự thưởng thức mình nửa ngày, thấy cũng sắp đến giờ hẹn, liền thu dọn đống quần áo xộc xệch, sau đó liền cầm túi xách màu đen rẻ tiền đi ra ngoài.

...

Sáu giờ chiều.

Tại một quán lẩu đặc biệt, Tề Quân với Tôn Tiểu Yến chính thức gặp mặt.

Hai bên chào hỏi cùng khách sáo vài câu cũng bỏ qua không đề cập tới.

Sau khi gọi món xong, Tề Quân nhìn cô nói: "Tôn Tiểu Yến, Giang đại sư cũng đã kể cho tôi nghe hoàn cảnh của cô, còn nhỏ tuổi đã biết chăm sóc mẹ ốm yếu, sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, mặc dù thành tích học tập rất giỏi, cũng không có tiếp tục học trung học thi đại học, mà là lựa chọn học trường kỹ thuật.

Bằng cách này có thể đi ra ngoài xã hội sớm, kiếm tiền giảm bớt gánh nặng cho gia đình.

Công việc hộ lý vừa bẩn vừa mệt mỏi, một cô gái như cô có thể kiên trì làm nhiều năm như vậy, lại còn có chút danh tiếng, tôi đối với cô rất là bội phục."

Tôn Tiểu Yến nói: "Những đứa trẻ xuất thân từ gia đình nghèo khổ như chúng ta đều có thể chịu đựng gian khổ, tôi cũng đã nghe Giang đại sư nói tới hoàn cảnh của anh, một mình anh có thể thay

đổi được vận mệnh của gia đình, điều này cũng rất ghê gớm."

Tề Quân cười nói: "Chúng ta cũng vậy!"

Tôn Tiểu Yến hỏi: "Tôi nghe Giang đại sư nói, cha mẹ anh đang thúc giục anh kết hôn?"

Tề Quân gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Bởi vì tôi là con lớn trong nhà, theo phong tục cưới hỏi ở quê chúng tôi, nếu trong nhà có anh chị em, thứ tự kết hôn được sắp xếp từ lớn đến nhỏ nhất.

Nếu như anh cả như tôi không kết hôn, vậy thì em trai em gái đều không được kết hôn trước.

Cho nên, hai năm này cha mẹ tôi đã thúc giục cưới rất lâu rồi, nếu như tôi và cô quen nhau, phải mau chóng kết hôn, không biết cô đối với chuyện này chấp nhận được không?"

Chương 1104 - Chương Trình Định Kỳ, Fan Hâm Mộ Chờ Mong. (2)

Tôn Tiểu Yến trầm ngâm nói: "Anh với tôi năm nay đều 28 tuổi, cái tuổi này quả thực cũng nên kết hôn, tôi trước đó chỉ là công việc bận quá, không có thời gian lo lắng đến vấn đề cá nhân, hiện tại đã có Giang đại sư giúp chúng ta đáp cầu dắt mối, vậy kết hôn nhanh tôi có thể chấp nhận được."

"Quá tốt rồi, vậy là năm nay tôi không phải sợ về quê ăn tết rồi!"

"Nhưng anh cũng đừng vui mừng quá sớm, tôi vẫn còn chưa đồng ý quen anh đâu đấy!"

Tề Quân cười hắc hắc, không vì vấn đề này vướng bận, mà là hỏi thăm tình hình công việc của cô, ví dụ như cô làm thế nào để chiếm được lòng tin của khách hàng khi bước chân vào ngành? Cảm giác lần đầu tiên đổ phân cho bệnh nhân như thế nào? Cô có tâm trạng như thế nào khi gặp những bệnh nhân khó tính nhất trong nghề hộ lý nhiều năm của mình?

Sau khi mở chủ đề, hai người trò chuyện là càng ngày càng hợp

nhau.

Chớp mắt bữa lẩu này, kéo dài từ sáu giờ đến chín giờ tối mới kết thúc.

Từ quán lẩu đi ra, hai người không có lựa chọn trở về về nhà, mà là tiếp tục vừa đi bộ vừa nói chuyện, hai người có quan điểm giống nhau, vui vẻ nói chuyện không muốn tách nhau ra.

Nói chuyện với nhau hơn mười một giờ khuya, Tề Quân mới thuê xe đưa Tôn Tiểu Yến trở về phòng thuê, sau đó hắn mới lưu luyến rời đi.

...

Phải nói rằng quyền điều hành của tổ chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} vẫn là vô cùng mạnh, sau khi lấy được danh sách khách mời nam nữ từ Giang Phong, chỉ trong vài ngày, khách mời có tên trong danh sách đã toàn bộ giải quyết xong.

Sau đó, tổ chương trình đã đặt thời gian ghi hình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} và công bố thời gian phát sóng của chương trình đã sửa đổi trên Weibo chính thức.

Kể từ khi tổ chương trình công bố tin tức Giang đại sư gia nhập {{Không thành thật chớ quấy rầy}} với tư cách khách mời bình luận trên Weibo chính thức, rất nhiều người hâm mộ Giang đại sư đã mong chờ {{Không thành thật chớ quấy rầy}} được phát sóng, và luôn chú ý đến Weibo chính thức của {{Không thành thật chớ quấy rầy}}.

Bởi vậy, lần này Weibo chính thức của {{Không thành thật chớ quấy rầy}} công bố thời gian phát sóng của chương trình, trong nháy mắt đã khiến người hâm mộ chờ đợi phấn khích lên.

Người ái mộ A: "OG! Cuối cùng cũng phát sóng rồi, là một fan cứng của Giang đại sư, tôi đã chờ đợi ngày này đến không ngủ yên giấc rồi! Có Giang đại sư gia nhập, kỳ này của {{Không thành thật chớ quấy rầy}} chắc chắn sẽ đặc sắc chưa từng có, rất đáng để mong chờ nha!"

Người ái mộ B: "Đây thật sự là một tin tức tốt, cuối cùng tôi có thể

gặp được Giang đại sư trong chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} rồi! Giang đại sư là một huyền thoại trong giới mai mối ngày nay, năng lực thôi toán nhân duyên của anh ấy quả thực là thần, tôi tin rằng những lời bình của anh ấy chắc chắn sẽ mang đến một góc nhìn khác và chiều sâu cho chương trình, để cho chúng ta suy nghĩ nhiều hơn về tình yêu và hôn nhân. Mong chương trình phát sóng, xem Giang đại sư dùng trí tuệ của mình như thế nào để đưa ra lời khuyên cho nam nữ độc thân!"

Người ái mộ C: "Tổ chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} mời Giang đại sư đến làm khách mời bình luận, đây tuyệt đối là tác phẩm của thần, tôi đã không thể chờ đợi được nữa muốn xem Giang đại sư biểu hiện ở trong chương trình này!"

Người ái mộ D: "Giang đại sư với tư cách khách mời bình luận gia nhập {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, chắc chắn sẽ mang đến một xu hướng mới cho chương trình! Giang đại sư là đệ nhất mai mối ngày nay, sự gia nhập của hắn sẽ truyền vào càng nhiều hơn trí tuệ và tình cảm cho chương trình. Mong rằng Giang đại sư ở trong chương trình thể hiện ra được sự tài ba và trí tuệ của anh ấy, mang đến cho khán giả nhiều bất ngờ và cảm hứng hơn."

Người ái mộ E, F, G, H, I, J, K, L,, N...

...

Trên thực tế, những khách hàng cũ của Giang đại sư cũng đều náo động.

Thị trấn Thanh Sơn.

Hiếm khi Chu Lượng hôm nay không có đi ra ngoài làm việc, mà là ở nhà cùng với vợ Đinh Nhã Bình.

Kể từ khi kết hôn với Đinh Nhã Bình dưới sự trợ giúp của Giang đại sư, Chu Lượng đã có một cuộc sống hạnh phúc mà trước đây cũng không dám nghĩ đến.

So với người vợ cũ vô cớ gây chuyện, Đinh Nhã Bình là người ân cần, ôn nhu săn sóc, không chỉ có đem chuyện trong nhà xử lý gọn gàng, mà còn chăm sóc Chu Lượng rất chu đáo.

Đồng thời, cô cũng hiếu kính cha mẹ chồng, coi mấy đứa con của chồng với vợ cũ như con ruột của mình, chung sống với anh em trong nhà rất hòa thuận.

Bây giờ kết hôn đã hơn hai năm rồi, hai vợ chồng vẫn là ân ái như lúc ban đầu, đã trở thành cặp vợ chồng kiểu mẫu mà trong thôn ai cũng ghen tỵ.

"Chồng ơi anh mau nhìn xem, thời gian phát sóng {{Không thành thật chớ quấy rầy}} đã được ấn định rồi!" Đinh Nhã Bình mặt tươi cười đem điện thoại di động đưa tới trước mặt Chu Lượng, nói.

Chương 1105 - Chương Trình Định Kỳ, Fan Hâm Mộ Chờ Mong. (3)

Chu Lượng định thần nhìn lại, chỉ thấy tài khoản Weibo chính thức của {{Không thành thật chớ quấy rầy}} viết: "Tin tức tốt! Tin tức tốt! Thời gian phát sóng kỳ XX của {{Không thành thật chớ quấy rầy}} với sự tham gia của Giang đại sư đã xác định được thời gian, mời mọi người chín giờ tối thứ bảy ngày 24 tháng 10 năm 2024 trên đài truyền hình Tô Châu, chúng ta không gặp không về!"

Chu Lượng thu hồi ánh mắt, cười nói: "Cuối cùng cũng coi như phát sóng, với năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, hắn làm khách mời bình luận này, thật sự là khiến người ta chờ mong."

Đinh Nhã Bình hưng phấn nói: "Em phải gửi tin tức này vào trong nhóm."

Nói xong, cô liền đem {{Không thành thật chớ quấy rầy}} chuyển tiếp trong nhóm Weibo, nhóm "Dịch vụ hậu mãi" là do Giang Phong thành lập, tất cả các cặp đôi hắn tác hợp thành công đều được thêm vào.

Chỉ là sau này, khi Giang Phong tác hợp thành công càng ngày càng nhiều các cặp đôi, hơn nữa các cặp đôi đều trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, căn bản không cần dùng "Dịch vụ hậu mãi", dần dần Giang Phong cũng không còn đưa khách mới vào trong

nhóm nữa.

Các thành viên hiện tại của nhóm đều là những thành viên tham gia từ ngày đầu.

Lý Hưng Văn: "Ồ, tốc độ của tổ chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} cũng được nha, sau kỳ nghỉ lễ quốc khách đã mời được Giang đại sư gia nhập, lúc này mới hơn một tuần lễ, cũng đã xác định thời gian phát sóng."

Tiếu Mẫn: "Giang đại sư cùng với {{Không thành thật chớ quấy rầy}} kết hợp đúng là hoàn hảo, tôi là người đã lâu rồi không xem chương trình tạp kỹ cũng có chút mong chờ {{Không thành thật chớ quấy rầy}} phát sóng sớm."

Đinh Nhã bình: "Mẫn Tiên tử, rất lâu không thấy cô sôi nổi, về sau cô còn ra album nữa không? Album trước đó thật sự là quá kinh điển rồi, bài nào cũng ngang tầm bài hát chủ đề, thật sự khiến cho tôi nghe hoài không chán!"

Trương Thu Lan: "Đúng vật, album đó đúng là quá kinh điển, Mẫn Tiên tử cô nếu như làm nhiều album như vậy, thì cô chính là nữ ca thần của nước ta rồi!"

Khi ngôi sao lớn Tiêu Mẫn xuất hiện, nhóm trở nên sôi nổi hơn và mọi người đều hỏi về album, dù sao Uông Văn Kiệt bỏ ra số tiền lớn giúp Tiêu Mẫn làm album thật sự quá kinh điển.

Tiêu Mẫn: "Cảm ơn lời khen của mọi người, chỉ là album này cũng không dễ tìm như thế, cần rất nhiều nổ lực, hơn nữa tôi cũng không có ý định trong thời gian ngắn làm album mới, đợi xem tình hình rồi tính sau!"

Nhìn thấy câu trả lời của Tiêu Mẫn, mọi người cũng hiểu được, cho dù là người ngoài vòng cũng hiểu được để làm được một album chất lượng thì khó khăn như thế nào.

Thế là, sau khi mọi người hỏi thăm, lại đem câu chuyện quay lại chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} này.

Trong nhóm đều là khách hàng của Giang đại sư, so với những người hâm mộ khác trên mạng, bọn họ đều đã tự mình trải nghiệm

sự lợi hại thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, bây giờ Giang đại sư sẽ làm khách mời bình luận cho chương trình tình yêu và hôn nhân {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, bọn họ đều cảm thấy rất hứng thú.

Liền ở một đám người ái mộ bôn ba cho biết, chờ đợi {{Không thành thật chớ quấy rầy}} bắt đầu phát sóng, Giang Phong cũng được mời đến đại truyền hình Tô Châu để ghi hình.

Buổi chiều Giang Phong đến đài truyền hình Tô Chân, tổ chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} vì biểu đạt bọn họ đối Giang Phong coi trọng, nhà sản xuất, đạo diễn, người dẫn chương trình toàn bộ điều động, sắp xếp tại một nhà hàng nổi tiếng nào đó, để bày tiệc mời Giang Phong, đồng thời để làm quen với nhau.

Trong phòng riêng.

Qua ba lần rượu.

Đạo diễn Vương mới lên tiếng: "Giang đại sư, được hợp tác với ngài là một vinh hạnh lớn, chương trình của chúng tôi có thể sống lại được hay không đều phụ thuộc vào ngài!"

Giang Phong khiêm tốn nói: "Đạo diễn Vương, chương trình tình yêu và hôn nhân của anh là một tác phẩm kinh điển được công nhận, tôi có thể gia nhập cũng là vinh hạnh của tôi. Còn về phần chương trình có thể lấy lại rating cao hay không, còn phải xem chúng ta nỗ lực hợp tác với nhau, một mình tôi sao gánh nổi kỷ lục rating đâu... !"

Đạo diễn Vương nói: "Giang đại sư ngài khiêm tốn rồi, độ nổi tiếng của ngài ở trên mạng chúng tôi đều biết rõ, có thể so với đệ nhất minh tinh, đặc biệt là trong lĩnh vực tình yêu và hôn nhân, cho dù là Thiên Hoàng siêu sao cũng không có được sức ảnh hưởng như ngài, có ngài tọa trấn trong chương trình chúng tôi, tỉ lệ người xem tăng mạnh là chuyện tất nhiên."

Người dân chương trình là ông nội Mạnh cũng cười nói: "Có sao nói vậy, tôi đã dẫn chương trình hôn nhân và tình yêu hơn mười năm, tôi chắc chắn đã bước vào giai đoạn kiệt quệ trong nghề vào mấy năm trước, dù sao cùng một chương trình làm nhiều năm như

vậy, không có ai có thể duy trì được cảm xúc mạnh liệt như lúc ban đầu.

Nhưng mà, lúc tôi biết được tổ chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} mời được Giang đại sư ngài đến làm khách mời bình luận, trong nháy mặt tôi đã khôi phục được loại cảm xúc mãnh liệt khi lần đầu tiên dẫn chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}}.

Có thể cùng với người mai mối như ngài hợp tác, đó là chuyện tôi mong đợi nhất."

Giang Phong rất biết cách thổi chuyện làm ăn, hắn lúc này nói: "Ngài Mạnh quá khen rồi, sở dĩ tôi đồng ý tham gia {{Không thành thật chớ quấy rầy}} cùng với nhà sản xuất Vương, chính là nhìn trúng hợp tác cùng với người dẫn chương trình là ngài!"

Mặc dù biết đây đa phần đều là lời khách sáo, nhưng Mạnh tiên sinh nghe xong vẫn là cảm thấy phi rất vui vẻ.

Sau đó, mọi người bắt đầu nâng ly cạn chén, nhanh chóng làm quen với nhau!

Chương 1106 - Khoa Trương.

Ngày hôm sau.

Đại sảnh ghi hình {{Không thành thật chớ quấy rầy}}.

Người dẫn chương trình Mạnh tiên sinh, khách mời bình luận Giang đại sư cùng với khán giả hiện trường đều đã ngồi vào chỗ của mình.

Trước khi chương trình bắt đầu ghi hình, những khán giả bước vào sân đã bắt đầu nghị luận sôi nổi, mục tiêu thảo luận không phải là người dẫn chương trình nổi tiếng ông nội Mạnh, mà là Giang đại sư mới gia nhập {{Không thành thật chớ quấy rầy}}.

"Uây, Giang đại sư thật trẻ tuổi, hơn nữa cũng rất đẹp trai, so với ảnh ở trên mạng còn đẹp trai hơn."

"Nếu như tôi không có nhớ lầm, năm nay Giang đại sư mới 24 tuổi? Còn trẻ như vậy liền trở thành ông mai nổi tiếng toàn nước, đúng là khó mà tin nổi."

"Giang đại sư phải là loại thiên tài siêu cấp ngàn năm khó gặp!"

"Sắp bắt đầu ghi hình rồi, tôi rất chờ mong Giang đại sư biểu hiện!"

"..."

Lúc khán giả đang nghị luận ầm ỉ, đạo diễn đang xác nhận rằng tất cả các bộ phận đã sẵn sàng, liền kiểm soát hiện trường, sau đó tuyên bố {{Không thành thật chớ quấy rầy}} số XX năm 2024 năm sẽ chính thức ghi hình.

"Chào mừng đến với đài truyền hình Tô Châu... {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, người dẫn chương trình Mạnh Phi!"

"Chào mừng đến với đài truyền hình Tô Châu {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, xin chào mọi người, tôi là Mạnh Phi người dẫn chương trình, hoan nghênh mọi người đến hiện trường, chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh Giang đại sư."

Sau khi Mạnh Phi giới thiệu, Giang Phong liền cười vẫy tay với máy quay, khán giả ở hiện trường cũng tức thời vang lên một trận tiếng hoan hô.

Sau đó thầy Mạnh Phi theo thông lệ đọc một loạt quảng cáo của nhà tài trợ, cuối cùng mới lên tiếng: "Cho mời 24 cô gái độc thân xinh đẹp của tối hôm nay."

Sau đó âm nhạc vang lên, 24 vị khách nữ ăn mặc sang trọng xếp thành hai hàng xuất hiện trên sân khấu, những vị khách nữ này đều có vóc dáng cân đối, lại ăn mặc chỉnh chu, dưới ánh đèn họ trông thật xinh đẹp rung động lòng người, khiến khán giả ở hiện trường lại vang lên một trận tiếng hoan hô.

Đợi 24 cô gái đã vào vị trí của mình, thầy Mạnh Phi mới tiếp tục nói: "Chào mừng 24 cô gái, xin hãy bật đèn lên."

Thế là, dưới động tác của khách mời nữ, 24 ngọn đèn lần lượt

được bật lên, hiệu ứng ánh sáng huyễn lệ lần nữa làm dậy lên tiếng reo hò của khán giả.

Giang Phong trước đây xem {{Không thành thật chớ quấy rầy}} không ít, nhưng ở trên ti vi xem với xem ở hiện trường, hiệu quả vẫn là không giống nhau, hắn cũng cảm thấy rất mới lạ.

Lúc nam nữ đánh bài tú- lơ- khơ, họ đều nói về màn dạo đầu, không có đủ màn dạo đầu thì khó đạt được hiệu quả mong muốn. Đổi thành chương trình cũng giống như vậy, không thể đi thẳng vào chủ đề, người dẫn chương trình với người bình luận phải có trò chuyện vài câu trước với khách mời nữ, sau đó mới để nam khách mời vào sân.

Ví dụ như nói về phong tục tập quán của các nơi theo mùa hiện tại, hoặc là mới nhà tài trợ vì thị giác triển khai một đề tài, dù sao cũng là tùy tiện tâm sự.

Đương nhiên, nói đến chuyện đó hay không thì đã có kịch bản.

Nhưng mà, lần này ghi hình, thật sự là không có kịch bản, toàn bộ đều là thực hiện ngay tại chỗ.

Mạnh Phi với tư cách là người dẫn chương trình tình yêu và hôn nhân có thâm niên mười mấy năm, hắn đương nhiên không sợ không tìm được đề tài, huống chi lần này chủ đề đã được chuẩn bị sẵn.

Chỉ nghe thầy Mạnh Phi nói: "Mọi người đều biết, bản sửa đổi trước của {{Không thành thật chớ quấy rầy}} của chúng tôi, đã giới thiệu chức năng giới thiệu các cô gái một cách thông minh. Cái gọi là các cô gái giới thiệu thông minh là những cô gái lý tưởng mà tổ chương trình kiểm tra hệ thống xứng đôi với nam khách mời.

Lúc khách mời nam tiến vào quyền lợi xoay ngược lại, hệ thống sẽ sử dụng dữ liệu tính toán để ghép từng khách mời nam với cô gái thông minh phù hợp nhất và tham gia lựa chọn cuối cùng.

Thật đáng tiếc khi những cô gái phù hợp với dữ liệu lớn thường không phải là những cô gái được khách nam thu hút và có rất ít ví

dụ có thể thành công nắm tay với những cô gái được giới thiệu một cách thông minh.

Hiện tại, chương trình của chúng tôi đã được sửa đổi lại, những cô gái thông minh được thay đổi thành những cô gái phù hợp nhất, cô gái phù hợp nhất không còn là toàn cục theo xứng đôi, mà là do Giang đại sư của chúng ta đích thân mai mối.

Hầu hết các khán giả đều biết Giang đại sư thành công như thế nào trong việc mai mối, nếu chưa biết có thể tìm tư liệu của Giang đại sư ở trên mạng.

Không biết cô gái phù hợp nhất được Giang đại sư lựa chọn có phải là cô gái hấp dẫn được nam khách mời hay không? Liệu cô gái phù hợp nhất này có thể để lại ánh sáng chị vị khách mời nam chúng ta hay không?

Chúng ta hãy cùng chờ xem, chào đón nam khách mời số 1!"

Khoe khoang lặc... Trong tiếng nhạc quen thuộc, khách mời nam số 1 chậm rãi đi xuống từ lối thang máy, khách mời nữ ở hiện trường đều duỗi dài cổ nhìn.

Chương 1107 - Khoa Trương. (2)

Khách mời nữ số 1 không phải ai khác, chính là chuyên gia trang điểm Liễu Phiêu Phiêu, cô cũng đang rất mong chờ sự xuất hiện của nam khách mời ra trận. Dựa theo tổ chương trình đã báo, đối tượng nhân duyên xứng đôi Giang đại sư tìm cho cô, chính là một trong số rất nhiều khách mời nam, về phần lúc nào xuất hiện, thì không biết được.

Có thể vị khách mời nam đầu tiên xuất hiện chính là vị hôn phu của cô, hoặc cũng có thể vị hôn phu của cô sẽ không xuất hiện trong tập này, tóm lại mọi chuyện đều do chính cô tự khám phá, đây chính là điểm hấp dẫn nhất của chương trình.

Điều này không chỉ xảy ra với khách mời nữ Liễu Phiêu Phiêu, mà 23 khách mời nữ khác cũng đã nhận được tin tức này, họ đều biết trong số rất nhiều khách mời nam đó đều có bạn đời của mình, còn

phải xem bọn họ có thể lựa chọn được đối tượng kết hôn của mình chính xác trong số khách mời nam hay không?

Mà nhiều khách mời nam khi nhận lời mời của chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} cũng có thông tin cơ bản giống như các khách mời nữ. Trong số 24 khách mời nữ trên sân khấu, có một người là đối tượng xứng đối của họ, bọn hắn cần phải tìm chính xác người đó, sau đó thuận lợi dắt tay rời đi.

Khi khách mời nam đầu tiên chính thức xuất hiện, khung cảnh tràn ngập tiếng vỗ tay, các khách mời nữ thì thầm với nhau, khen ngợi khách mời nam đầu tiên nhìn rất đẹp trai.

Có lẽ chương trình cũng muốn tạo một khởi đầu tốt, nam khách mời đầu tiên xuất hiện quả thực rất đẹp trai.

"Xin chào Giang đại sư, chào thầy Mạnh, xin chào 24 cô gái trên sân khấu, tôi tên là Trương Thành Văn, năm nay 28 tuổi, đến từ Thành Đô, Tứ Xuyên." Trương Thành Văn không có chút nào luống cuống, thoải mái hào phóng chào hỏi.

Thầy Mạnh Phi nói: "Xin mời khách mời nam chọn cô gái mình thích."

Trương Thành Văn gật đầu, nhận lấy máy tính bảng do nhân viên đưa cho, sau đó cẩn thận chọn cô gái mà hắn động tâm.

Cùng lúc đó, thầy Mạnh Phi giới thiệu: "Trong khi khách mời nam đang chọn cô gái mình thích, Giang đại sư của chúng ta cũng sẽ giúp khách mời nam chọn cô gái phù hợp nhất với hắn, khi hắn tiến vào vòng xoay chuyển, chúng ta sẽ công bố cô gái phù hợp nhất với nam khách mời."

Trương Thành Văn nghiêm túc so sánh ảnh của các khách mời nữ, sau đó chọn nữ khách mời số 8 Trần Thiên Duyệt là cô gái thu hút được hắn.

Sau khi nam khách mời chọn cô gái mình thích xong, liền bắt đầu tiến vào phân đoạn đầu tiên.

Thầy Mạnh Phi nói: "Câu hỏi đầu tiên là?"

Trương Thành Văn nói: "Tôi hi vọng chúng tôi có thời gian cùng nhau nấu cơm."

Thầy Mạnh Phi nói: "Xem ra, khách mời nam số 1 của chúng ta còn là một vị bếp trưởng!"

Trương Thành Văn khiêm tốn: "Không dám, không dám, tôi chỉ là khá thích nấu nướng, hơn nữa tôi cảm thấy làm cơm cùng với người mình thích, nhưng thật ra là một chuyện rất lãng mạn."

Nghe đến đó, một số khách mời nữ đã giơ tay lên.

Thầy Mạnh Phi nói: "Số 13."

Khách mời nữ số 13 nói: "Xin chào mọi người, tôi là khách mời số 13 Triệu Tuyết Mai, năm nay 25 tuổi, đến từ Châu Hải, Quảng Đông, tôi cảm thấy khách mời nam nói rất hay, tôi cũng rất thích nấu ăn, đồng thời tận hưởng khoảnh khắc được chia sẻ những món ăn với người đó.

Khách mời nam, tôi muốn cùng anh nấu những món ăn ngon và cùng nhau trải nghiệm những hoạt động lãng mạn. Nhưng mà, kỹ năng dùng dao của tôi không tốt, khả năng thái rau đều phải để anh phụ trách, cái này không thành vấn đề chứ?"

Trương Thành Văn cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề!"

Thầy Mạnh Phi nói: "Số 8."

Khách mời nữ số 8 nói: "Xin chào mọi người, tôi là khách mời nữ số 8 Trần Thiên Duyệt, năm nay 26 tuổi, đến từ Thành Đô, Tứ Xuyên, tôi đối với lời đề nghị của khách mời nam rất hứng thú, nhưng phải thành thật mà nói, tôi không biết gì về nấu ăn, ở trong phòng bếp, tôi thường làm một số món ăn đơn giản.

Cho nên, nếu như muốn nấu cùng nhau, tôi chỉ sợ cũng chỉ có thể làm trợ thủ cho khách mời nam, chính là rửa rau xanh hoặc bóc củ tỏi gì gì đó, không biết khách mời nam có ghét bỏ tôi tay chân vụng về không?"

Đây là cô gái hắn thích đã chọn, Trương Thành Văn vội vã tỏ thái độ nói: "Không chê, cùng nhau nấu ăn là cảm giác có người ở bên

cùng, về phần là ai làm cũng không quan trọng."

Thầy Mạnh Phi nói: "Khách mời nam rất biết cách nói chuyện nha, số 21."

Khách mời nữ số 21 nói: "Xin chào mọi người, tôi là khách mời số 21 Lý Hòa, năm nay 24 tuổi, đến từ Vũ Hán, Hồ Bắc, đề nghị của nam khách mời quả thật thú vị, cùng nhau làm cơm mới có cảm giác là nhà, mặc dù tay nghề nấu nướng của tôi tầm thường, nhưng tôi nguyện ý cùng người mình thích nấu cơm."

Giang Phong mỉm cười nói: "Đề nghị này của khách mời nam, xem như là tạo ấn tượng tốt trước tất cả các khách mời nữ, đến bây giờ vẫn chưa có khách mời nữ nào tắt đèn!"

Thầy Mạnh Phi nói: "Các khách mời nữ đều muốn có một mái ấm, mà lời đề nghị của khách mời nam có thể nói là mong muốn của các cô gái, đương nhiên sẽ không qua loa tắt đèn như vậy rồi."

Chương 1108 - Khoa Trương. (3)

Nói tới chỗ này, thầy Mạnh Phi nhìn về phía khách mời nam, hỏi: "Vấn đề thứ hai của cậu là?"

Trương Thành Văn nói: "Tôi hi vọng nửa kia của tôi sẽ không để bụng lúc tôi ngủ nói mớ."

Thầy Mạnh Phi nói: "Nói mớ cái này rất nhiều người đều có, tôi nhớ lúc tôi còn học trung học, liền có một vị đồng học buổi tối lúc nào cũng nói mớ.

Hắn nói mớ cùng với người khác không giống nhau, người khác là lầm bầm trong vô ý những người khác nghe không hiểu nói gì, nhưng mà người bạn họ này của tôi nói mới rất rõ ràng, nếu như bạn nói chuyện với hắn, hắn cũng có thể với nói với bạn, giống như là đang nói chuyện bình thường vậy.

Nhưng ngày hôm sau, hắn một chút ấn tượng về tối hôm trước cũng không có, rất là thần kỳ, xin hỏi khách mời nam nói mớ là lầm bầm trong vô ý thức người khác nghe không hiểu, hay là giống

như người bạn học cấp 3 của tôi? Có thể cùng người khác nói chuyện trong lúc mớ?"

Trương Thành Văn có phần lúng túng nói: "Thầy Mạnh, tôi nói mớ giống với bạn học kia của ông vậy, dù sao chính tôi là vô ý thức, lúc đầu bạn học nói với tôi, tôi còn không tin, cho đến khi bọn họ quay video lại lúc tôi ngủ mớ nói chuyện với bọn họ, tôi mới biết tôi có thói quen tối ngủ nói mớ."

Lúc này, lại có một số khách mời nữ giơ tay.

Thầy Mạnh nói: "Khách mời nữ số 1."

Khách mời nữ số 1 nói: "Xin chào mọi người, tôi là khách mời nữ số 1 Liễu Phiêu Phiêu, đến từ Quế Lâm, Quảng Tây, tôi muốn hỏi khách mời nam, anh đây là nói mớ hay là mộng du?"

Trương Thành Văn khẳng định nói: "Thật sự chỉ có nói mớ, không có mộng du."

Khách mời nữ số 1 Liễu Phiêu Phiêu nói: "Không có mộng du vậy còn được, nếu như mộng du thì đáng sợ hơn nhiều!"

Thầy Mạnh Phi nói: "Số 16."

Khách mời nữ số 16 nói: "Xin chào mọi người, tôi là khách mời nữ số 16 Chu Di, đến từ Trường Sa, Hồ Nam, là một bác sĩ, khách mời nam buổi tối ngủ nói mớ, có thể là áp lực tinh thần quá lớn.

Hiện nay, nhiều người gặp phải tình trạng chất lượng giấc ngủ ban đêm kém do ảnh hưởng của áp lực công việc, có thể thường xuyên nói mớ khi chất lượng giấc ngủ giảm sút rõ rệt vào ban đêm.

Đối với việc nói mớ do căng thẳng quá mức gây ra, bạn có thể giải tỏa căng thẳng bằng cách kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, đồng thời làm nhiều mà bạn cảm thấy hứng thú để phóng thích áp lực.

Tình huống áp lực quá mức có thể được cải thiện, cơ thể nói chung dễ bị mệt mỏi hơn, tốc độ đi vào giấc ngủ sẽ được đẩy nhanh sau khi buồn ngủ tới, sau này sẽ không thường xuyên nói mớ nữa. Vì vậy, khi có biểu hiện áp lực quá lớn anh cần phải kịp

điều chỉnh cơ thể kịp thời."

Trương Thành Văn nói: "Cảm ơn, tôi sẽ chú ý."

Thầy Mạnh Phi: "Được rồi, chúng ta hãy chuyển sang phân đoạn thứ hai, để xem nam khách mời của chúng ta rốt cuộc là làm việc gì, mời mọi người xem video."

Ánh đèn sân khấu mờ đi, màn hình chuyển sang một video ngắn.

Hình ảnh cho thấy phong cảnh tuyệt đẹp của Thành Đô, Tứ Xuyên, đường phố rộng rãi, những con hẻm cổ kính và những đám đông sôi động, âm nhạc ấm áp mà động lòng người.

Phụ đề xuất hiện: Khách mời nam của {{Không thành thật chớ quấy rầy}} —— Trương Thành Văn.

VCR bắt đầu:

(hình ảnh chuyển sang Trương Thành Văn tự giới thiệu mình)

Trương Thành Văn (nụ cười xán lạn): Xin chào mọi người, tôi là Trương Thành Văn, đến từ Thành Đô, Tứ Xuyên. Tôi năm nay 28 tuổi, là một thanh niên tràn đầy năng lượng và nhiệt huyết.

(Hình ảnh cho thấy Trương Thành Văn hoàn cảnh sống ở Thành Đô của hắn)

Trương Thành Văn (giọng nói ấm áp): Thành Đô, một thành phố tràn đầy sức sống với thức ăn ngon, là quê hương đáng tự hào của tôi. Ở nơi này, tôi được thưởng thức nồi lẩu cay mà không khô, cảm nhận được nhịp sống nhàn nhã, thoải mái.

(Hình ảnh chuyển sang hình ảnh bận rộn làm việc của Trương Thành Văn trong đám người)

Trương Thành Văn (ánh mắt kiên định): Là một doanh nhân trẻ tuổi, tôi có công ty khởi nghiệp của riêng mình trong lĩnh vực công nghệ thông tin. Tôi yêu công việc của mình, đối với kỹ thuật thăm dò với đổi mới tràn đầy nhiệt tình vô hạn.

(Hình ảnh chuyển sang những khoảnh khắc vui vẻ giữa Trương

Thành Văn cùng người nhà và bạn bè)

Trương Thành Văn (mỉm cười): Ngoại trừ công việc, tôi cũng rất chú trọng gia đình với tình bạn. Tôi có một gia đình êm ấm và hòa thuận, cha mẹ là chỗ dựa vững chắc của tôi, mà bạn bè là tiếng cười và chỗ dựa của tôi trong cuộc sống.

(Hình ảnh trở về hình ảnh cá nhân Trương Thành Văn)

Trương Thành Văn (nghiêm túc mà kiên định): Tôi đi tới sân khấu {{Không thành thật chớ quấy rầy}}, là bởi vì tôi khát vọng tìm được một người cùng chung chí hướng với tôi, giúp đỡ lẫn nhau, cùng trưởng thành với nhau. Tôi tin tình yêu đích thực vẫn còn tồn tại, mà sân khấu này sẽ cho tôi một cơ hội, tìm được người tâm linh tương thông với nhau.

(Hình ảnh dần dần trở tối)

Phụ đề xuất hiện: Trương Thành Văn, rất mong được gặp bạn.

VCR kết thúc, ánh đèn sân khấu một lần nữa sáng lên.

Lần đầu tiên viết cảnh tượng như vậy, có chút không quen, mong mọi người cho thêm ý kiến, xin cảm ơn!

Chương 1109 - Nếu Như Không Dắt Tay Nhau Đi, Lý Trời Khó Tha.

Khách mời nam số 1 trong khán phòng, vị khách nữ số 8 Trần Thiên Duyệt vẫn luôn quan sát kỹ đối phương, trước hết là dáng người và ngoại hình của hắn phù hợp với thẩm mỹ của cô, hai vấn đề của nam khách mời nói trước đó, cũng coi như là quét một làn sóng hảo cảm.

Sau đó, video VCR được chiếu, biết nam khách mời là một doanh nhân và có công ty khởi nghiệp của riêng mình trong ngành công nghệ thông tin, tâm tư của Trần Thiên Duyệt trong nháy mắt liền nâng lên.

Cô cảm thấy, nam khách mời số 1, có thể là đối tượng kết hôn mà

Giang đại sư đã tìm cho cô.

Bởi vì, cô cũng là làm trong ngành IT, hiện đang làm kỹ sư phần mềm, có thể nói là hai bên đều có chung sở thích, hơn nữa đều là người đến từ Thành Đô, Tứ Xuyên, quả là một sự kết hợp hoàn hảo.

Thời khắc này, Trần Thiên Duyệt đều có loại dụng vọng muốn bạo đèn.

Nhưng mà, cô vẫn muốn xem thử kinh nghiệm tình cảm của nam khách mời, điều này ít nhiều gì cũng sẽ tiết lộ quan điểm về tình yêu của nam khách mời, rất có giá trị tham khảo, đợi xem qua kinh nghiệm tình cảm của nam khách mời rồi mới quyết định có bạo đèn hay không cũng không muộn.

Thế là, ở câu hỏi tiếp theo, Trần Thiên Duyệt cũng không hề giơ tay tham gia, mà vẫn luôn âm thầm quan sát nam khách mời, càng nhìn cô càng có cảm thấy có 70% 80% chắc chắn rằng vị nam khách mời số 1 này chính là đối tượng nhân duyên phù hợp nhất với cô.

Vốn dĩ theo mạch chương trình, sau khi xem xong thông tin cơ bản của VCR, bước tiếp theo là xem qua tình cảm của khách mời nam, nhưng kết quả lại khiến cho các khách mời nữ đều không ngờ tới.

Chỉ nghe người dẫn chương trình thầy Mạnh Phi nói: "Video VCR tiếp theo vốn là chiếu trải nghiệm tình cảm của khách mời nam, nhưng mà khách mời nam cho tới bây giờ vẫn chưa từng yêu đương, cho nên cũng không trải nghiệm tình cảm gì, cho nên phân đoạn tóm tắt này được bỏ qua!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường quay trong nháy mắt ồ lên!

Dù sao ở trong thời đại bây giờ, những người có điều kiện tốt như khách mời nam số 1, đã 28 tuổi vẫn chưa từng yêu ai, có thể nói là hiếm như lá mùa thu.

Thế là, 24 vị khách nữ đồng loạt giơ tay, trong mắt của mọi người đều tràn đầy tò mò.

Thầy Mạnh Phi nói: "Số 10."

Khách mời nữ số 10 nói: "Xin chào mọi người, tôi tên là Lâm Y Nguyên, năm nay 27 tuổi, đến từ Côn Minh, Vân Nam, tôi muốn hỏi nam khách mời, điều kiện của anh tốt như vậy, tuổi cũng đã 28 rồi, tại sao chưa từng yêu ai? Có thể nói nguyên nhân trong đó không?"

Thầy Mạnh Phi cười nói: "Đoán chừng 24 khách mời nữ trên sân khấu đều muốn hỏi vấn đề này."

Tất cả khách mời nữ đều cười gật đầu.

Giang Phong cười nói: "Đoán chừng có rất nhiều khách mời nữ ở trong lòng lẩm bẩm: Người này chắc có tật xấu gì đó!"

"Ha ha ha ha..."

Khán giả phá lên cười.

Trương Thành Văn cũng lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, giải thích: "Kỳ thực cũng không phải tôi chưa từng yêu ai, trước khi tốt nghiệp trung học, tâm tư đều đặt ở việc học, khi đó cha mẹ cũng quản nghiêm chặt, với lại cũng không thích cô gái nào, cho nên tôi thực sự không nghỉ đến chuyện yêu đương trước khi tốt nghiệp trung học.

Sau khi vào đại học, tôi thực sự muốn có một mối quan hệ nghiêm túc, nhưng tôi chọn ngành khoa học máy tính và công nghệ, ngành này nam nhiều hơn nữ, cho nên không tìm được cô gái nào thích hợp với mình.

Hơn nữa đây là chuyên ngành mà tôi yêu thích, phần lớn tinh lực đều dồn vào trong việc học, không có nhiều thời gian tán gái như những sinh viên khác.

Còn có chính là, tôi đối với chuyện tình cảm tương đối thận trọng, nếu như tôi không gặp được cô mà tôi đặc biệt thích, thì tôi thà độc thân suốt đời, cũng không muốn tìm người qua loa.

Cho nên, tôi đã không thoát khỏi tình trạng độc thân khi tôi đang học đại học, sau khi ra ngoài xã hội thì bận rộn khởi nghiệp, không có thời gian nói chuyện yêu đương. Bây giờ sự nghiệp của tôi đã ổn định, mới đi đến sân khấu {{Không thành thật chớ quấy rầy}}

này."

Trương Thành Văn vừa dứt lời, màn ảnh lớn liền xuất hiện hình trái tim đập với âm thanh.

Bất cứ ai đã từng xem qua chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} đều biết, đây là có người bạo đèn rồi!

Bạo đèn không phải ai khác, chính là khách mời nữ số 8 Trần Thiên Duyệt.

Cô đã chắc chắn 70% 80% rằng vị khách mời nam số 1 chính là đối tượng phù hợp nhất với cô mà Giang đại sư đã tìm, sau khi biết đối phương chưa từng yêu đương, 70% 80% nắm chắc trong nháy mắt liền tăng lên 100%.

Bởi vì cô cũng là một cô gái chưa từng yêu đương, đàn ông trưởng thành về mặt tình cảm đều do những người phụ nữ khác dạy dỗ, Trần Thiên Duyệt không muốn tiếp nhận những người đàn ông đã được người ta dạy dỗ, cô muốn tự mình dạy dỗ.

Thầy Mạnh Phi lúc này mới cười nói: "Không nghĩ tới nam khách mời đầu tiên hôm nay xuất hiện trên sân khấu, đã có khách mời nữ bạo đèn rồi, cho mời số 8."

Chương 1110 - Nếu Như Không Dắt Tay Nhau Đi, Lý Trời Khó Tha. (2)

Khách mời nữ số 8 Trần Thiên Duyệt nói: "Tôi có quá nhiều điểm giống với khách mời nam, chúng tôi đều đến từ Thành Đô, đều học chuyên ngành khoa học máy tính và công nghệ, hiện đang làm việc trong ngành CNTT, hơn nữa chúng tôi đều chưa từng yêu đương, hiện tại tôi rất chắc chắn, khách mời nam này chính là đối tượng thích hợp nhất với tôi."

Lúc này, trong lòng Trương Thành Văn cũng rất vui, cô gái hắn chọn động tâm chính là khách mời nữ số 8, bây giờ đối phương trực tiếp vì hắn bạo đèn, lại tăng thêm hai người mọi mặt đều phù hợp, hắn cũng chắc chắn rằng, đối phương chính là đối tượng phù

hợp nhất với hắn mà Giang đại sư vì hắn tìm.

Nhưng mà, 24 khách mời nữ vẫn luôn bật đèn, đến lúc này rốt cuộc cũng có người bắt đầu tắt đèn, sau khi có khách mời nữ đầu tiên tắt đèn, giống như là một tín hiệu bình thường không ngừng có người tắt đèn.

Trong nháy mắt, 23 trong số 24 ngọn đèn đã bị tắt.

Sự thay đổi này khiến khán giả vô cùng sửng sốt, ngay cả thầy Mạnh Phi có kinh nghiệm dẫn chương trình phong phú, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Số 5, có thể nói lý do cô tắt đèn không."

Khách mời nữ số 5 nói: "Khách mời nam rất ưu tú, tôi tự mình biết mình, cho nên tắt đèn!"

Thầy Mạnh Phi cười nói: "Lý do này thực sự là không chê vào đâu được, số 15."

Khách mời nữ số 15 nói: "Tôi cảm thấy mình không hợp với khách mời nam lắm, hắn chắc không phải là người tôi đang đợi, cho nên tôi cũng tắt đèn!"

Thầy Mạnh Phi nói: "Cảm giác... n, lý do này cũng rất cường đại, số 22."

Khách mời nữ số 22 nói: "Tôi với số 15 giống nhau, hơn nữa nhìn thấy mấy chị em tắt đèn, tôi cũng làm theo!"

Thầy Mạnh Phi: "..." Một con quạ bay ngang qua.

Sau đó tiến vào phân đoạn quyền lợi xoay ngược lại, sau khi khách mời nữ số 8 bạo đèn Trần Thiên Duyệt mời lên trên sân khấu, thầy Mạnh Phi nói: "Hãy xem cô gái mà nam khách mời chọn tâm động là ai, mời xem màn ảnh lớn!"

Mọi người nhìn về phía màn ảnh lớn, sau đó liền phát hiện cô gái nam khách động tâm không phải ai khác, chính là Trần Thiên Duyệt, nữ khách mời số 8 đã bạo đèn.

Thấy cảnh này, toàn bộ hiện trường trong nháy mắt vang lên tiếng vỗ tay như sấm cùng với tiếng hoan hô.

{{Không thành thật chớ quấy rầy}} đã phát sóng hơn mười mấy năm, mặc kệ có phải do kịch bản sắp xếp hay không, dù sao ở trên sân khấu này đủ loại tình huống cơ bản đều đã xảy ra, ví dụ như tình huống cô gái được chọn tâm động cùng với cô gái bạo đèn là cùng một người cũng đã xuất hiện qua.

Nhưng mà hành động của nam khách mời đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt, bởi vì người mà hắn lựa chọn dắt tay không phải người hắn tâm động cũng không phải người bạo đèn, mà là một nữ khách mới khác, việc này lúc đó cũng dẫn đến náo động không nhỏ, khiến cho mọi người thảo luận trong một thời gian dài, về phần có phải là có kịch bản sẵn hay không, thì phải xem trí thông minh của khán giả rồi.

Thầy Mạnh Phi nói: "Tình huống cô gái được chọn động tâm với cô gái bạo đèn ở trên sân khấu chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} chúng ta đúng là vô cùng hiếm thấy, không nghĩ tới khách mời nam đầu tiên hôm nay là gặp được, thực sự là quá may mắn.

Tiếp theo, chúng ta hãy xem đối tượng xứng đôi mà Giang đại sư đã chọn cho khách mời nam, sẽ là vị khách mời nữ nào đây? Mời xem màn hình lớn!"

Mọi người nhìn về phía màn hình lớn, có một tấm ảnh dấu chấm hỏi bên cạnh cô gái động tâm, khi mọi người nhìn vào đó, bị lật lại ngay lập tức.

Sau khi nhìn thấy người trong tấm ảnh, toàn bộ khán giả sôi trào!

Bởi vì đối tượng thích hợp mà Giang đại sư chọn cho nam khách mời, vậy mà là cô gái động tâm với cô gái bạo đèn đều là cùng một người, kết quả này quả thực là khó mà tin nổi, thậm chí đến cả khán giả hiện trường còn hoài nghi có phải tổ chương trình sắp xếp sẵn rồi hay không.

Nơi này không thể không nói, khán giả xem trực tiếp hôm nay cũng là khán giả thật, không phải là do tổ chương trình sắp xếp,

dù sao trọng tâm chính bây giờ tổ chương trình hướng tới là chân thật.

"Đây rốt cuộc có phải là tổ chương trình sắp xếp hay không?"

"Hẳn là thật, dù sao tổ chương trình đã công bố tin tức, lần sửa đổi này trọng điểm là sự chân thật, chúng ta cũng không biết có phải là tổ chương trình thuê hay không, đây chắc chỉ là trùng hợp."

"Phần mở đầu của chương trình khá là bình thường, không nghĩ tới phần cao trào đầu tiên lại xuất hiện ở đây, cô gái động tâm + cô gái bạo đèn + cô gái xứng đôi nhất vậy mà là cùng một người, ai có thể tưởng tượng được chứ?"

"..."

Trong tiếng nghị luận của khán giả, Thầy Mạnh Phi cảm khái nói: "Tôi đã học hỏi được rất nhiều, tôi làm người dẫn chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} nhiều năm như vậy, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống cô gái động tâm + cô gái bạo đèn + cô gái xứng đôi nhất là cùng một người, nếu như không nắm lấy tay dắt đi, thì thật là lẽ trời khó tha!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Tình huống này đối với bạn mà nói có vẻ như là trùng hợp, nhưng mà dưới cái nhìn của tôi thì đó là chuyện đương nhiên phải xảy ra, bởi vì độ xứng đôi của hai người bọn họ cực cao.

Chương 1111 - Nếu Như Không Dắt Tay Nhau Đi, Lý Trời Khó Tha. (3)

Rốt cuộc là nó cao bao nhiêu?

Để tôi nói cho mọi người biết, chỉ cần hai người bọn họ có cơ hội chạm mặt nhau, bọn họ sẽ giống như là nam châm mà hút lẫn nhau, không có ai có thể ngăn cản bọn họ có thể ở bên nhau được, đây chính là chỗ thần kỳ của duyên phận."

"Nếu như là người khác nói như vậy, tôi nhất định sẽ nói hắn cố

làm ra vẻ bí ẩn, nhưng lời này là từ Giang đại sư nói, vậy tôi cũng chỉ có kinh sợ thôi!"

"Đúng vậy, lý lịch Giang đại sư làm mai mối đã đủ để chứng minh hắn nói những câu này không phải là tùy tiện, theo như tin tức ở trên mạng, Giang đại sư am hiểu nhất chính là thôi toán nhân duyên, chỉ là không nghĩ tới thôi toán nhân duyên này thật sự thần kỳ như thế."

"Nếu như đây không phải là do tổ chương trình sắp xếp trước, vậy tôi thật sự là bội phục sát đất."

"..."

Thầy Mạnh Phi thở dài nói: "Không hổ là Giang đại sư, nhân duyên này xứng đôi trình độ thật sự là làm cho chúng ta mở mang tầm mắt, sau đây mời khách mời nam hỏi một vấn đề cuối cùng."

Nhìn thấy đối tượng Giang đại sư chọn chính là cô gái hắn chọn động tâm với cô gái bạo đèn, trong lòng Trương Thành Văn đối với Giang đại sư đúng là ngưỡng mộ, lúc này nếu như không phải còn phải làm qua phân đoạn cuối cùng của chương trình, chắc chắn hắn sẽ không ngần ngại nắm lấy tay đối tượng của mình.

Nghe thấy người dẫn chương trình yêu cầu hỏi vấn đề cuối cùng, Trương Thành Văn đối diện Trần Thiên Duyệt mỉm cười nói: "Nếu như năm nay tôi muốn đưa em về quê ăn tết, thì em có nguyện ý hay không?"

Trần Thiên Duyệt gật đầu, cười híp mắt nói: "Em nguyện ý!"

Nghe đến đó, 23 khách mời nữ trên sân khấu cũng bắt đầu vỗ tay, khán giả dưới sân khấu cũng vỗ tay theo.

Thầy Mạnh Phi cười nói: "Như vậy, khách mời nam có thể trực tiếp đưa khách mời nữ đi rồi, hoặc cũng có thể lựa chọn một mình rời đi, mời cậu đưa ra lựa chọn của mình."

Trương Thành Văn không do dự, trực tiếp đi tới dắt tay Trần Thiên Duyệt, sau đó hai người rời khỏi sân khấu dưới sự chúc phúc của mọi người.

Về phần buổi phỏng vấn sau đó, không cần nhiều lời!

...

Lần này chương trình được ghi hình, không chỉ ghi một kỳ, mà là ba kỳ liên tiếp.

Bởi vì đây là ghi hình chứ không phải là phát sóng trực tiếp, hơn nữa còn có làm hậu kỳ, hơn nữa trọng tâm mà chương trình đánh tới là sự chân thật, cho nên tốc độ ghi hình của chương trình rất nhanh, không cần chỉnh sửa lại, hiệu quả công việc này khiến những nhân viên của tổ chương trình {{Không thành thật chớ quấy rầy}} đều kinh ngạc.

Sau khi ghi hình xong, các lãnh đạo chương trình cùng nhau ăn bữa cơm, rồi mới trở về nhà.

Sau khi về đến nhà, Hoàng Linh Vi liền tò mò hỏi: "Ông xã, chương trình ghi hình thế nào rồi? Có thú vị không?"

Giang Phong nói: "Hiện nay đã ghi hình được ba kỳ rồi, đợi chương trình cắt bớt, lại phối hợp với các hiệu ứng đặc biệt, em liền có thể biết nó có thú vị hay không."

Hoàng Linh Vi lại hỏi: "Những vị khách mà anh đã chọn biểu hiện như thế nào?"

Giang Phong cười nói: "Nói tóm lại cũng không tệ lắm, anh chọn lựa đều là điều kiện không tệ, hơn nữa đa số là người hướng ngoại, dù sao trọng tâm chính mà chương trình hướng tới là sự chân thật, tùy bọn họ tự do phát huy, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện bất ngờ, theo anh thì chương trình này cũng khá là thú vị."

Hoàng Linh Vi nói: "Đợi chương trình được phát sóng, em tin rằng danh tiếng của anh sẽ được nâng cao lên, đến lúc đó sẽ có nhiều khách hàng đến công ty mai mối hơn, em cảm thấy chúng ta có thể phải tuyển thêm bà mối trước."

Giang Phong gật đầu nói: "Ừm, vậy thì lại tuyển thêm một nhóm bà mối nữa, dù sao với đãi ngộ của công ty mai mối chúng ta, bà mối muốn đến công ty mai mối chúng ta làm việc như cá diếc sang sông, tùy tiện thả ra một chút tin tức, liền không biết có bao nhiêu

bà mối đến đây nhận việc."

Nói tới chỗ này, điện thoại của Giang Phong vang lên.

Giang Phong từ trong túi áo lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua id của người gọi, không nhịn được nói với vợ: "Là công chúa Diana gọi điện thoại tới."

Nói xong, Giang Phong liền nhận cuộc gọi, chào hỏi: "Xin chào, công chúa Diana."

Giọng nói vui vẻ của công chúa Diana truyền tới: "Giang đại sư, nói cho ngài một tin tức tốt, ngày cưới của tôi đã định xong, tôi gọi điện thoại cho ngài, chính là muốn mời người mai mối là ngài tới tham gia hôn lễ của chúng tôi."

"Chúc mừng công chúa Diana, đây đúng là một tin tức tốt, không biết hôn lễ được tổ chức lúc nào và ở đâu?"

"Hôn lễ của chúng tôi được tổ chức tại thủ đô của nước tôi vào ngày lễ hội Loi Krathong vào tháng tới, tôi đã viết chi tiết trên thiệp mời, tôi sẽ cử người gửi thiệp mời tới cho ngài sau, mời ngài nể mặt mũi chúng tôi mà đến tham dự."

"Được, không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ đến."

"Giang đại sư, vậy thì cám ơn ngài, chúng tôi rất mong chờ ngài tới."

"Công chúa, ngài khách khí rồi!"

"Cứ quyết định như vậy đi, tạm biệt Giang đại sư!"

"Ừm, tạm biệt công chúa!"

Chương 1112 - < > Phát Sóng, Giang Đại Sư Lợi Hại.

Nhìn thấy Giang Phong cúp điện thoại, Hoàng Linh Vi ở bên cạnh nghe xong khẽ hỏi: "Ông xã, công chúa Diana muốn kết hôn à?"

Giang Phong gật đầu nói: "Ừm, tháng sau tổ chức hôn lễ, cho nên đặc biệt gọi điện thoại qua mời anh tới tham dự lễ cưới, khi nào có thiệp mời sẽ đưa tới cho anh sau."

Hoàng Linh Vi nói: "Ông xã, mối quan hệ trong nước của anh cũng đã đủ mạnh rồi, nhưng mạng lưới quan hệ ở nước ngoài của anh vẫn còn hơi có chút khiếm khuyết, với thân phận của công chúa Diana, những khách mời có tư cách tới tham gia lễ cưới của cô ấy chắc đều là không giàu sang thì cũng cao quý, anh sẽ có cơ hội kết giao, mở rộng tầm ảnh hưởng của mình ở nước ngoài."

Giang Phong cười nói: "Cái này thuận theo tự nhiên là tốt rồi, đáng tiếc em bây giờ đang mang thai, nếu không anh cũng sẽ đưa em đến tham dự lễ cưới của công chúa Diana cùng anh!"

Hoàng Linh Vi nở nụ cười trên môi nói: "Ông xã có phần tâm này là đủ rồi, thật muốn đi tham gia hôn lễ của công chúa Diana, toàn bộ hiện trường hôn lễ chỉ sợ không tìm được mấy người có thể nói chuyện với mình, trường hợp như vậy em cũng không thích."

Giang Phong đương nhiên hiểu tích cách của vợ mình, cô ấy vốn dĩ cũng không phải là người giỏi giao tiếp, trước khi kết hôn với hắn, cô ở trường học là ba điểm thẳng hàng sinh hoạt, nghỉ về nhà hoặc là nhìn cửa hàng, hoặc là ở nhà suốt ngày, rất ít ra ngoài chơi cùng với bạn bè.

Cho nên, cô ấy không biết nói lời khách sáo, cô ấy thật sự không thích những trường hợp xả giao với xã hội như vậy.

...

Sau đó, Giang Phong lại trở về nhịp sống lúc trước.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, đảo mắt liền tới thời gian phát sóng {{không thành thật chớ quấy rầy}}.

Sau khi Giang đại sư tham gia cùng với xác định thời gian phát sóng {{không thành thật chớ quấy rầy}}, các chủ đề liên quan đến {{không thành thật chớ quấy rầy}} đã nhanh chóng lọt vào danh sách hot search.

Nhưng mà, không có chủ đề nóng nào trên Internet có thể tồn tại

lâu dài và độ hot liên quan đến {{không thành thật chớ quấy rầy}} cũng nhanh chóng bị các chủ đề khác bao phủ.

9h tối nay là thời gian phát sóng chính thức của {{không thành thật chớ quấy rầy}}, lúc ban ngày người hâm mộ đã bắt đầu thảo luận, đến buổi tối tới gần lúc chương trình phát sóng, chủ đề này không ngừng nóng lên, rất nhanh đã được đưa lên danh sách hot search.

"Đợi lâu như vậy, chương trình cuối cùng cũng phát sóng, chờ mong màn biểu diễn của Giang đại sư."

"Chương trình cuối cùng cũng phát sóng rồi, chúng ta được bông hoa đều nhanh phải cảm ơn, các vị lão Thiết, mọi người nói xem Giang đại sư có thể làm bà mối cho các khách mời nam nữ trong chương trình không?"

"Ha ha, rất có thể nha, dù sao thế mạnh của Giang đại sư chính là làm mai mối, nếu như vị nam khách mời nào đó dắt tay thất bại, hoặc Hứa Giang đại sư tại chỗ làm mai mối cho hắn cũng không nhất định."

"Rất chờ mong thấy cảnh này, dù sao năng lực mai mối của Giang đại sư cũng nổi tiếng trên mạng, có thể tận mắt nhìn Giang đại sư làm mai mối cho nam nữ khách mời, vậy thì thật sự là một phần quan trọng của chương trình."

"Giang đại sư am hiểu đồ vật cùng quá khứ, những lời bình luận khách mời đều không giống nhau, hy vọng Giang đại sư có thể mang đến bất ngờ cho chúng ta."

"Sáu bảy năm rồi tôi không xem {{không thành thật chớ quấy rầy}}, bởi vì Giang đại sư tham gia khiến tôi một lần nữa chờ mong chương trình lâu năm tình yêu và hôn nhân này, hi vọng tổ chương trình không làm cho tôi thất vọng."

"Trước đây tôi rất thích xem {{không thành thật chớ quấy rầy}}, chỉ là loại chương trình tình yêu và hôn nhân này, theo đuổi chính là một cái chân thực, nhưng lúc trước kịch bản của {{không thành thật chớ quấy rầy}} rất nặng nề, rất nhiều nam nữ khách mời dắt tay thành công hoặc thất bại chỉ là đang diễn, làm như vậy chương

trình mới có hiệu quả.

Nhưng hiệu quả của chương trình qua mấy kỳ thì còn được, nhưng vẫn luôn làm như vậy, thì nó dần dần cảm thấy hơi nhàm chán, đây cũng là lý do tại sao tôi ngừng xem {{không thành thật chớ quấy rầy}}, bởi vì đây không phải là hẹn hò chân thật, mà đã có sự sắp xếp từ trước.

Bây giờ, tổ chương trình mời Giang đại sư đến làm khách mời bình luận, nói gần nói xa đều theo đuổi chân thực, ngược lại là một lần nữa thu hút tôi quay lại xem, hi vọng chương trình sau này sẽ không để cho tôi thất vọng."

"Kỳ thực tôi cũng hiểu tổ chương trình, tôi đoán chừng bọn họ không phải là không muốn hẹn hò thật sự, chủ yếu là hẹn hò chân thật thực sự quá khó, không chuẩn bị kịch bản trước, để nam nữ khách mời tự do phát huy, vậy thì hiệu ứng chương trình quả thật là khó coi.

Dù sao, không phải ai cũng có khả năng tự nhiên trước ống kính, có rất nhiều người khi đối diện với ống kính sẽ trở nên căng thẳng, thậm chí cả người run cầm cập nói không ra lời.

Cho nên, tôi tuy rằng cũng muốn xem hẹn hò chân thật, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, đoán chừng không có tổ chương trình nào có thể làm được, mọi người cũng đừng có ôm hy vọng nhiều quá."

"Mọi người trong nhà, chương trình sắp bắt đầu..."

Chương 1113 - < > Phát Sóng, Giang Đại Sư Lợi Hại. (2)

Thủ phủ tỉnh Quảng Đông.

Trong một biệt thự sang trọng.

Trước TV, Tiếu Mẫn trong bộ đồ ngủ trong suốt gọi: "Ông xã, anh xong việc chưa, chương trình sắp bắt đầu rồi!"

"Đến rồi! Đến rồi!"

Trong khi nói chuyện, Uông Văn Kiệt cũng mặc một bộ đồ ngủ từ trong thư phòng đi ra, ngồi xuống bên cạnh vợ mình.

Tiêu Mẫn nói: "Giang đại sư am hiểu nhất chính là thôi toán nhân duyên, không biết năng lực thần kỳ này có được thể hiện trong chương trình không?"

Uông Văn Kiệt nói: "Đây là sở trường của Giang đại sư, hắn nên biểu hiện ra, nhưng hắn nhất định sẽ thay đổi cách diễn đạt, nếu không nó có thể trở thành tuyên truyền mê tín dị đoan, chỉ sợ là không qua được thẩm định."

Tiêu Mẫn gật đầu nói: "Có đạo lý, mặc kệ thế nào, có Giang đại sư tham dự chương trình, hiệu quả như thế nào trước tiên không nói đến, chí ít có thể bảo đảm được tính chân thật của chương trình, xem như vậy liền thú vị rồi!"

...

Thành phố Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang.

Trong một biệt thự xa hoa, Bùi Dĩnh, nữ thần trong giới tài chính, hiếm khi không xem tin tức thời sự, mà là ngồi ở trước TV, khóa chặt đài truyền hình Tô Châu, chờ đợi chương trình tình yêu và hôn nhân {{không thành thật chớ quấy rầy}} phát sóng.

Đối với Bùi Dĩnh, người được mệnh danh là nữ thần chứng khoán phiên bản nữ, đây đúng là chuyện cực kỳ hiếm thấy, trước đây cô chưa từng xem qua loại chương trình, cảm thấy đây là đang lãng phí thời gian.

Nhưng mà lần này, bởi vì chương trình có Giang đại sư người "Kỳ nhân dị sĩ" gia nhập, cho nên người chưa bao giờ xem những chương trình tình yêu và hôn nhân như Bùi Dĩnh, cũng khó được ngồi ở trước TV, chuẩn bị chứng kiến phong thái của Giang đại sư.

...

Trung Hải.

Trong một biệt thự xa hoa, Phương Vân, một ma nữ nổi tiếng trong giới tài chính như Bùi Dĩnh, cũng đang cùng chồng là Trần Mộ Sơn tập trung vào đài truyền hình Tô Châu.

Phương Vân cùng giống như Bùi Dĩnh, đều tạo dụng được tên tuổi của mình ở trong giới tài chính.

Mọi người đều biết, ngoài những năng khiếu cần thiết, dân chơi tài chính còn cần phải không ngừng học hỏi và trau dồi bản thân.

Đặc biệt là ở cấp độ của Bùi Dĩnh và Phương Vân, điều cần chú ý là tình hình chính trị và môi trường kinh tế trong và ngoài nước, những điều này có liên quan mật thiết đến ngành tài chính.

Cho nên bình thường có thời gian, bọn họ đều quan tâm đến điểm ở trên mặt này, sẽ rất ít khi xem loại chương trình như {{không thành thật chớ quấy rầy}}, một chương trình hôn nhân và tình yêu mà họ cho là lãng phí thời gian.

Nhưng mà, lần này {{không thành thật chớ quấy rầy}} có Giang đại sư gia nhập, Phương Vân mặc kệ xuất phát từ cân nhắc gì, cũng không thể bỏ lỡ chương trình này.

...

Thôn Long Sơn.

Cha mẹ Giang đã sớm ngồi an vị trước TV, chờ đợi {{không thành thật chớ quấy rầy}} phát sóng.

Tin tức Giang Phong trở thành khách mời bình luận {{không thành thật chớ quấy rầy}}, đã sớm lan truyền ở trong thôn, bởi vậy ngoại trừ cha mẹ Giang, những người hàng xóm có quan hệ tương đối tốt cũng đến nhà họ Giang, xem TV cùng với cha mẹ Giang.

Những người khác trong thôn về cơ bản đã tập trung vào đài truyền Tô Châu, ngay cả những thôn dân ở thôn khác, khi biết Giang Phong sẽ lên truyền hình {{không thành thật chớ quấy rầy}}, cũng không hẹn mà cùng tập trung vào truyền hình Tô Châu.

Đêm đó, nói không ngoa, khi toàn bộ thị trấn Thanh Hà, hơn 90%

hộ gia đình đều coi chương trình của đài truyền hình Tô Châu.

Dù sao, danh tiếng của Giang Phong ở thị trấn Thanh Hà, đã được tất cả phụ nữ và trẻ em đều biết đến, biết hắn sẽ xuất hiện trên chương trình {{không thành thật chớ quấy rầy}}, đều hiếu kỳ muốn xem thử trong chương trình hắn sẽ biểu hiện như thế nào.

...

Thủ phủ tỉnh Quảng Tây.

Biệt thự Tây Phái Ngự Giang.

Vợ chồng Giang Phong, vợ chồng Giang Phi, vợ chồng Giang Tuyết cũng như tất cả các vệ sĩ, bảo mẫu, người giúp việc cùng nhau ngồi ở phòng khách trên ghế sô pha xem ti vi.

Về phần cha mẹ vợ của Giang Phong, mấy ngày trước có việc đã trở về Thâm Quyến.

{{không thành thật chớ quấy rầy}} được vạn người chú ý, phát sóng rồi!

Giang Phong mặc dù đã tham gia ghi hình toàn bộ chương trình, nhưng việc phát sóng chương trình không hoàn toàn tuân theo trình tự ghi hình vào thời điểm đó, mà là sau khi đã biên tập một chút, cũng phối hợp phụ đề cùng với một số lời thuyết minh biểu tượng cảm xúc, v.v, để chương trình có hiệu ứng hơn.

Với sự xuất hiện của 24 khách mời nữ xinh đẹp trên sân khấu, khán giả xem truyền hình cũng không khỏi phải âm thầm gật đầu, lòng thích cái đẹp mọi người đều có, thân hình và nhan sắc của 24 nữ khách mời này đều trên chuẩn, không hề thua kém những nữ khách mời trước đó trong kịch bản, khiến khán giả rất hài lòng.

Sau đó, nam khách mời đầu tiên xuất hiện trên sân khấu theo điệu nhạc "Khoe khoang lặc".

Không nghi ngờ chút nào, khách mời nam đầu tiên tổ chương trình lựa chọn, bất kể là vóc người, nhan sắc hay là sự nghiệp đều là người tốt nhất.

{{không thành thật chớ quấy rầy}} là một chương trình hẹn hò kỳ cựu với tuổi đời hơn mười năm, đội ngũ hậu trường của nó không thể nghi ngờ chút nào đều là đứng đầu trong ngành, theo cách nhìn của Giang Phong, quá trình ghi hình của chương trình là bình thường, nhưng sau khi qua đoàn thể hậu trường chế tác, nó trở nên hấp dẫn người khác hơn.

Đặc biệt, việc sử dụng ống kính trong cảnh thật tuyệt vời.

Chương 1114 - < > Phát Sóng, Giang Đại Sư Lợi Hại. (3)

Bởi vì từ nam nữ khách mời trên sân khấu đến khán giả dưới đài tất cả đều là tự nhiên, không có một ai là được tổ chương trình sắp xếp, cũng không có kịch bản gì với nhân vật gì, cho nên từng cảnh đặc tả ghi hình được đều là cảm xúc thật của nam nữ khách mời và khán giả, vậy cũng là nam nữ khách quý cùng khán giả chân thực tình cảm, sức lan tỏa đương nhiên không thể so sánh với cảm xúc dàn dựng.

Bởi vậy, một đường nhìn xuống, phần lớn khán giả đều nhìn đều xem rất thích thú.

Mà cao trào đầu tiên của chương trình xuất hiện chính là khoảnh khắc công bố cô gái động tâm + cô gái bạo đèn + cô gái phù hợp nhất đều là cùng một người.

Sau khi chương trình bước vào thời gian quảng cáo, vô số khán giả đã đổ xô đến các nền tảng xã hội khác nhau, điên cuồng thảo luận đủ loại chuyện khó tin về vấn đề này của {{không thành thật chớ quấy rầy}}.

"Cmn, cô gái động tâm + cô gái bạo đèn + cô gái phù hợp nhất dĩ nhiên là cùng một người, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao? Sẽ không phải lại là tổ chương trình sắp xếp chứ?"

"Là rất trùng hợp, nhưng lần này hẳn không phải là tổ chương trình sắp xếp, bởi vì tập này của chương trình đã mang đến cho tôi cảm giác rất chân thật, bất kể là khách mời nam hay là khách mời

nữ, đều không hề có một chút dấu hiệu là đang diễn. Ngay cả khán giả ở trường quay cũng cảm thấy so với trước đây chân thực hơn, cho nên tôi cảm thấy đây không phải là tổ chương trình sắp xếp đâu."

"Nhìn thấy cô gái động tâm + cô gái bạo đèn + cô gái phù hợp nhất đều là cùng một người, phản ứng đầu tiên của tôi là cũng cảm thấy đây là do chương trình sắp xếp, bởi vì cái này cũng thật sự là quá trùng hợp rồi. Nhưng nghĩ lại, Giang đại sư làm mai mối đến nay còn chưa từng có ví dụ thất bại, thôi toán nhân duyên thần kỳ trên mạng đều biết, cho nên xuất hiện tình huống như vậy nhưng thật ra cũng là chuyện rất bình thường!"

"Dựa theo cách nói của Giang đại sư, nam khách mời đầu tiên cùng với nữ khách mời số 8 giá trị xứng đôi rất cao, chỉ cần có cơ hội chạm mặt, liền sẽ giống như nam châm hấp dẫn lẫn nhau, ai cũng không ngăn cản được bọn họ yêu nhau, vậy cô gái động tâm cùng với cô gái bạo đèn lựa chọn, liền không có gì là kỳ quái rồi."

"Năm ngoái tôi cũng đã nghe nói đến về thôi toán nhân duyên thần kỳ của Giang đại sư, nhưng tôi vẫn luôn nghi ngờ những điều thần bí như vậy, lại tăng thêm bản thân còn muốn chơi nhiều thêm hai năm nữa, nên mới không có suy nghĩ đi mời Giang đại sư làm mai mối. Nhưng bây giờ xem chương trình này, nếu như tất cả những thứ này đều là thật, không có kịch bản sắp xếp, vậy Giang đại sư đúng là ánh sáng soi đường cho cuộc hôn nhân của tôi rồi!"

"Ha ha ha ha, Giang đại sư trâu bò! ! !"

"Giang đại sư quả nhiên không để cho tôi thất vọng, thôi toán nhân duyên này thật sự quá thần kỳ!"

"Vốn dĩ tôi đối với chương trình {{không thành thật chớ quấy rầy}} này không có hảo cảm nhiều, chỉ là mấy năm trước cùng mẹ tôi xem mấy kỳ, nhưng bây giờ mới phát hiện chương trình này rất xuất sắc, tổ chương trình mời Giang đại sư tới làm khách mời bình luận, cũng để hắn sắp xếp đối tượng thích hợp cho nam nữ khách mời, đây tuyệt đối là cách làm chính xác nhất."

"Giang đại sư trâu bò (phá âm), chờ mong nam khách mời thứ hai lên sàn."

"..."

Hôm nay là thứ bảy, vốn dĩ {{không thành thật chớ quấy rầy}} đêm nay phát sóng, chủ đề này liên xông lên danh sách hot search, bây giờ càng là lấy tốc độ nhanh nhất đứng đầu danh sách hot search.

Rất nhanh, quảng cáo đã kết thúc, sự phấn khích vẫn tiếp tục.

Trong chương trình, nam khách mời thứ 2 lên sàn.

So với nam khách mời đầu tiên, thì nam khách mời thứ 2 có giá trị nhan sắc kém hơn chút, nhưng cũng được coi là một anh chàng đẹp trai ở trong đám đông.

Sau khi chào hỏi người dẫn chương trình là thầy Mạnh Phi, Giang đại sư cùng với 24 khách mời nữ trên sân khấu và khán giả dưới khán đài, nam khách mời thứ hai liền đơn giản tự giới thiệu mình: "Tôi tên là Đường Quốc Vũ, năm nay 27 tuổi, đến từ Vô Tích, tỉnh Giang Tô."

Sau đó, chương trình diễn ra rất suôn sẻ, sau khi đoạn VCR đầu tiên của nam khách mời phát ra kết thúc, 24 chụp đèn vẫn sáng.

Sau một số tương tác với nhau, VCR bắt đầu phát trải nghiệm tình cảm của nam khách mời.

Khi nam khách mời học đại học năm hai, hắn gặp được bạn gái trước khi tham gia các hoạt động của trường học.

Bạn gái trước của hắn là một người con gái ôn nhu thiện lương, thông minh có tài hoa, tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống, luôn luôn động viên và ủng hộ hắn.

Bọn họ đã cùng nhau trải qua khoảng thời gian tươi đẹp nhất ở vườn trường, chia sẻ niềm vui và nỗi buồn với nhau, cùng nhau trưởng thành và thách thức.

Nhưng mà, sau khi tốt nghiệp đại học, nam khách mời với bạn gái trước gặp phải bất đồng trong cơ hội phát triển sự nghiệp, bọn họ phải tách nhau ra đến những thành phố khác nhau để theo đuổi ước mơ riêng của mình. Mặc dù bọn họ yêu xa nhưng khoảng cách

thời gian và công việc bận rộn dần khiến tình cảm giữa họ trở nên xa cách nhau hơn.

Cuối cùng, bọn họ thành thật với nhau trong một cuộc điện thoại vào đêm khuya, không có cãi vã cũng không có phản bội, hai người rất bình thản kết thúc quan hệ yêu thương.

Cuối cùng, nam khách mời đã giải thích cụ thể thái độ hiện tại của mình đối với tình yêu trong VCR.

Sau khi VCR phát ra kết thúc, hết đèn này đến đèn khác liên tục tắt đi, trong nháy mắt, giống như vị nam khách mời đầu tiên, tất cả 24 đèn đều tắt, chỉ còn lại một đèn.

Chương 1115 - Trở Lại Vị Trí Đứng Đầu.

Thấy vậy, khán giả nhất thời sửng sốt, không hiểu khách mới nữ nghĩ như thế nào, chỉ là nhìn một chút kinh nghiệm tình cảm mà thôi, hơn nữa quan điểm về tình yêu của nam khách mời thứ hai cũng không có vấn đề quá lớn, vì sao lại tắt 23 ngọn đèn liên tiếp?

Trong chương trình, người dẫn chương trình thầy Mạnh Phi cũng cảm thấy kỳ quái: "Vừa rồi khách mời nam đầu tiên cũng là như thế này, trong thời gian ngắn 23 ngọn đèn đều tắt, hiện tại lịch sử đã lập lại. Số 5, tôi muốn hỏi cô một chút lý do tắt đèn là cái gì?"

Nữ khách mời số 5 số đầu tiên là tự giới thiệu mình, mới trả lời: "Thật ra lý do tôi tắt đèn cũng không gì đặc biệt, chỉ là tôi biết khách mời nam không phải người tôi muốn tìm, cho nên liền tắt đèn."

Thầy Mạnh Phi nói: "Đây là một lý do rất thực tế, nhưng mà tình cảm mới là thứ phức tạp nhất, nếu như bạn có thể biết trước được người đó có phải là người bạn đang tìm kiếm để kết hôn, thì tỷ lệ ly hôn ở nước ta sẽ không năm này sang năm khác tăng cao, bạn số 5 làm thế nào bạn có thể nhìn ra được khách mời nam không phải là người bạn muốn tìm kiếm?"

Nữ khách mời số 5 cười nói: "Tôi quả thật là phân biệt không được, nhưng tôi tin tưởng Giang đại sư có thể, khi tôi tới tham gia

chương trình đã nhận được tin xác nhận, người thích hợp nhất sẽ xuất hiện ở trên sân khấu này, cho nên chỉ cần không phải khách mời nam khiến tôi động tâm, cho dù điều kiện của anh ta có tốt đến đâu, tôi cũng sẽ chọn tắt đèn."

Thầy Mạnh Phi nói: "Tôi hiểu rồi, hóa ra Giang đại sư đã cho các bạn niềm tin. Số 13, lý do bạn tắt đèn là gì?"

Nữ khách mời số 13 cười nói: "Lý do tắt đèn của tôi cũng giống như của số 5."

Thầy Mạnh Phi lại hỏi nữ khách mời số 19 với số 24, đại khái lý do cũng giống nhau, sau đó hắn mới thở dài nói: "Giang đại sư, ngài không hổ là ông mai danh chấn thiên đại, trong tình yêu và hôn nhân đều có sức ảnh hưởng lớn. Một câu hứa hẹn của ngài, liền khiến những nữ khách mời này có mục tiêu rõ ràng, mỗi người họ đều có ý tưởng rất tích cực, bạo đèn tắt đèn không mang theo chút do dự nào, điều này hoàn toàn khác với những vị khách mời trước đây."

Giang Phong cười nói: "Tình cảm đúng là thứ rất khó nắm bắt nhất, rất nhiều người cả đời cũng không gặp được đúng người, không có so sánh, tự nhiên sẽ không phân biệt được loại người nào mới thích hợp với mình nhất.

Đây cũng là lý do có rất nhiều người trải qua vài đoạn tình cảm cuối cùng đều thất bại.

Nhưng nếu như may mắn gặp đúng người, thì sẽ biết được sự khác biệt, giống như chế độ ăn uống vậy, trước khi muối xuất hiện, không ai biết thực phẩm muối sẽ ngon như vậy, chỉ những người ăn mặn mới thực sự hiểu được sự khác biệt giữa ăn muối và không ăn muối"

Sau khi nghe những lời này, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý.

Rất nhanh, liền đến phân đoạn cuối cùng, khi cô gái động tâm và người thích hợp nhất được công bố, một làn sóng cao trào khác đã bắt đầu.

Bởi vì cô gái nam khách mời thứ hai động tâm, người thích hợp

nhất và cô gái bạo đèn, tiếp tục lại là cùng một người, sau khi kết quả này được đưa ra, các bình luận trên internet bùng nổ!

"Cmn! Cmn! Cmn! Hiện tại chỉ có hai chữ năng lực này mới diễn tả được cảm xúc của tôi, cái này thật sự là quá trùng hợp rồi, nếu như nói tổ chương trình không hề động tay động chân, tôi thật sự rất khó tin được!"

"Lại là ba hợp một, chuyện này quả thật là khó mà tin nổi, lần đầu tiên xuất hiện đã đủ khiến người ta sốc rồi, không nghĩ tới nhanh như vậy lại xuất hiện, ngoại trừ khách mời nữ không có bạo đèn mà vẫn giữ đèn, cái khác cùng lần đầu tiên không khác nhau gì cả, đây thật sự là hẹn hò chân thật không có kịch bản sao?"

"Chỉ có hai cái khả năng, một là tổ chương trình vẫn như trước sắp xếp kịch bản, hai là năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư thật sự đã đạt đến mức độ quỷ thần khó lường.

Cá nhân tôi hướng về khả năng thứ hai hơn, dù sao kinh nghiệm mai mối của Giang đại sư ở trên mạng ai cũng biết đến, trước mắt vẫn còn duy trì Bất Bại Kim Thân, đây chính là thực lực của Giang đại sư."

"Chẳng trách Giang đại sư làm mai mối đến nay vẫn chưa có thất bại nào, thực lực này thực sự là không thể không phục!"

"Thật sự là quá sỉ nhục IQ rồi, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, nhất định là tổ chương trình đã động chân động tay hoặc là đã sớm sắp xếp tốt, cái gì thôi toán nhân duyên chứ, vậy cũng là gạt người, người nào tin người đó ngu."

"Đây rốt cuộc là thật hay giả, trên đời này thật có người thần kỳ như Giang đại sư sao?"

"Đã hiểu, lập tức mua vé đi Quảng Tây tìm Giang đại sư, nhờ hắn tìm đối tượng kết hôn, muốn thành lập nhóm liền đăng ký."

"..."

Chương 1116 - Trở Lại Vị Trí Đứng Đầu.

(2)

Với sự bùng nổ của bình luận, các chủ đề liên quan đến {{không thành thật chớ quấy rầy}} và Giang đại sư nhanh chóng lọt vào danh sách hot search, trực tiếp chiếm lĩnh đầu bảng, thu hút những khán giả không có hứng thú với {{không thành thật chớ quấy rầy}} vào coi.

Sau quảng cáo, cuộc vui vẫn tiếp tục.

Sau đó, nam khách mời số 3 lên sàn, quá trình lần này cũng giống như lần trước, cũng vẫn là 24 ngọn đèn vẫn bật cho đến cuối, sau đó trong thời gian ngắn 23 ngọn đèn đều tắt.

Nhưng mà, điều khác biệt lần này là khi công bố cô gái động tâm, phát hiện cô gái động tâm với cô gái bạo đèn là không cùng một người, sau đó là công bố cô gái thích hợp nhất, cùng với cô gái còn bật đèn mới là cùng một người.

Thầy Mạnh Phi thấy thế, hài hước nói: "Không dễ dàng, cuối cùng coi như cũng không phải ba hợp một rồi, nếu không khán giả sẽ nói chúng ta mờ ám."

Khán giả đều nhịn không được bật cười.

Sau đó nam khách mời lựa chọn đối tượng dắt tay, không khiến mọi người ngạc nhiên, hắn trực tiếp đến nắm tay cô gái còn bật đèn.

Dù sao, lựa chọn cô gái động tâm có khả năng sẽ bị cự tuyệt, hơn nữa cô gái còn bật đèn là cùng một người cô gái thích hợp nhất, sự lựa chọn đơn giản như vậy ai cũng hiểu được.

Sau khi chương trình kết thúc, sự nổi tiếng của {{không thành thật chớ quấy rầy}} đã bùng nổ ở trên mạng, nhiệt độ đã lâu không gặp này, khiến tổ chương trình hưng phấn không thôi.

Mức độ phổ biến của chương trình cao như vậy, tin rằng rating không còn xa nữa, biết đâu lại có hy vọng trở lại ngôi vị số một, vậy thì đúng là quá tuyệt vời!

...

Đêm đó, {{không thành thật chớ quấy rầy}} được lan truyền trên mạng, trong đó sự nổi tiếng của Giang đại sư càng là nổ tung, những ngời bạn bè quen biết đều gọi điện thoại đến cho Giang đại sư dồn dập chúc mừng hắn.

Ngày hôm sau, khi rating của {{không thành thật chớ quấy rầy}} được công bố, mọi người ở trong ngành đề bị sốc nặng mặc dù họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Tỷ lệ người xem là 3.312 % đã đưa {{không thành thật chớ quấy rầy}} trở lại vị trí đứng đầu bảng.

Mặc dù tỷ lệ này vẫn còn kém xa với huyền thoại xếp hạng do {{không thành thật chớ quấy rầy}} tạo ra vào thời kỳ đỉnh cao, nhưng một chương trình vẫn có thể đạt được 3.312 % tỷ lệ người xem sau hơn mười năm phát sóng, đây cũng đã là thần thoại trong thần thoại.

Quan trọng nhất là, với sự gia nhập của Giang đại sư, bây giờ đánh giá {{không thành thật chớ quấy rầy}} cũng không còn là nghiêng về một phía rồi.

Thấy vậy, tất cả các đồng nghiệp đều trở nên tích cực, việc Giang đại sư gia nhập {{không thành thật chớ quấy rầy}} có thể tạo được tác dụng lớn như vậy, vậy nếu như hắn tham gia chương trình của họ, liệu có thể tạo nên kỳ tích như vậy không?

Thế là, các nhà sản xuất chương trình tình yêu và hôn nhân cũng không nhịn được liên hệ với Giang đại sư, muốn mời Giang đại sư gia nhập vào chương trình bọn họ, bảng giá đưa ra đều rất cao.

Chỉ tiếc, hiện tại Giang Phong đối với kiếm tiền không có hứng thú lắm, cho nên hắn lần lượt từ chối, tham gia ghi hình chương trình tình yêu và hôn nhân {{không thành thật chớ quấy rầy}} đối với hắn mà nói cũng đã đủ rồi, không cần thiết vì kiếm nhiều tiền thêm một chút mà gia nhập các chương trình khác cùng loại.

...

Ngay khi {{không thành thật chớ quấy rầy}} đạt được vị trí xếp

hạng cao nhất sau nhiều năm, Tần Tư Vũ cùng với Từ Tuyết Linh cùng nhau bước ra từ cục dân chính của một huyện nào đó ở Trung Hải, trải qua hơn một tháng nỗ lực, chuyện này đối với liên hôn kinh doanh vợ chồng không có trụ cột tình cảm, cuối cùng thành công ly hôn.

Từ Tuyết Linh cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết, mặc dù trước đó cô với chồng cô đã chơi theo cách riêng của mình, không can thiệp vào chuyện của nhau, nhưng lúc ấy hai bên vẫn có kiêng kỵ, lúc ra ngoài chơi họ đều ăn ý tránh mặt nhau và người thân, bạn bè của họ.

Bây giờ hai người thành công ly hôn, nếu như còn muốn đi ra ngoài chơi, liền không cần phải giống như trước tránh người thân, bạn bè của nhau, cảm giác lấy lại được tự do này thật sự quá tuyệt!

Tâm trạng của Tần Tư Vũ cũng rất tốt, bước ra khỏi cục dân chính, hắn liền mỉm cười hỏi: "Tuyết Linh, em chuẩn bị lúc nào đi tìm Giang đại sư làm mai mối?"

Từ Tuyết Linh liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Làm sao? Anh muốn đi cùng em sao?"

Tần Tư Vũ gật đầu nói: "Quả thật có ý này, tôi muốn hỏi em một chút là dự định đi máy bay, hay là để cho tài xế lái xe đi?"

Từ Tuyết Linh nói: "Đi máy bay nhanh thì nhanh, nhưng mà sau khi đến nơi cũng có chút bất tiện, cho nên em dự định để tài xế lái xe đi, dự định buổi chiều ăn cơm tối xong liền đi, anh nếu như muốn đi cùng, trên đường có người trò chuyện cũng tốt."

Tần Tư Vũ nói: "Được, vậy ăn cơm tối xong liền đi, quà tặng gì gì đó em chuẩn bị xong chưa?"

Từ Tuyết Linh nói: "Em đã chuẩn bị tốt từ lâu rồi!"

Tần Tư Vũ nói: "Anh còn chưa kịp chuẩn bị, vừa vặn thời gian còn sớm, một lúc nữa anh trở về lấy một ít đồ tốt của ông già, hôm nay cùng nhau ăn cơm tối không?"

Từ Tuyết Linh nói: "Được rồi, buổi chiều em phải về nhà ăn cơm

với cha mẹ."

"Ồ, thế thôi, chiều anh sẽ liên lạc lại với em?"

"Ừm, phía em bên này khi nào chuẩn bị xuất phát sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Được, cứ quyết định như vậy đi, anh đi trước để chuẩn bị quà tặng, buổi chiều gặp!"

"Đi đi, buổi chiều gặp!"

Chương 1117 - Trở Lại Vị Trí Đứng Đầu. (3)

Bảy giờ tối.

Một chiếc xe oto sang trọng khởi hành từ Trung Hải đi hướng về thủ phủ của tỉnh Quảng Tây.

Trên ghế sopha trong xe, Tần Tư Vũ cùng Từ Tuyết Linh ngồi đối diện nhau, hai người vừa nói chuyện vừa uống trà, cảnh tượng như vậy có thể nói là độc nhất vô nhị trong cuộc sống vợ chồng của họ mấy năm qua.

Lần này hai người ly hôn trong hòa bình, không có nhiều tranh chấp trong phân chia tài sản, dù sao hai người ly hôn cũng không ảnh hưởng đến mối quan hệ hợp tác giữa hai nhà Tần và Từ.

Bỏ qua lớp quan hệ hôn nhân đó, nó khiến mối quan hệ giữa hai người trở nên hài hòa hơn.

Tần Tư Vũ nhấp ngụm trà, hơi xúc động nói: "Tuyết Linh, chúng ta kết hôn mấy năm, anh quả thật có lỗi với em, năm đó anh trẻ tuổi nóng tính, đối với hôn nhân sắp đặt không hài lòng, cho nên thái độ đối với em quả thật có chút lạnh lùng, cho nên mới thành sau khi kết hôn phần ai thì người đó chơi.

Bây giờ chúng ta không thể làm vợ chồng được, hi vọng có thể làm bạn bè."

Từ Tuyết Linh liếc hắn một cái, nói: "Chuyện trước kia không cần nói nữa, hôn nhân của chúng ta vốn dĩ là một sai lầm, chỉ là lúc đó chúng ta không có năng lực phản kháng lại sự an bài của cha mẹ, cuối cùng mới biến thành như bây giờ.

Về phần làm bạn bè, em bây giờ chưa thể trả lời anh được, điều này còn phù thuộc vào đối tượng sau này của em, nếu như hắn không ngại vậy chúng ta có thể làm bạn bè, nếu như hắn ngại, vậy chúng ta cũng không nên làm phiền nhau nữa!"

Tần Tư Vũ cười nói: "Anh hiểu ý của em, người ta đều nói vợ chồng sau khi ly hôn không thể làm bạn được, lời này dưới cái nhìn của anh là nhằm vào những vợ chồng có trụ cột tình cảm, sợ bọn họ trở thành bạn bè không biết rõ chừng mực, dù sao hai người trước cũng là vợ chồng, ở gần nhau có thể sẽ ra tình cũ không rủ cũng tới.

Nếu như hai người đều độc thân thì còn tốt, nếu như một bên đã kết hôn, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến gia đình người khác.

Thế nhưng, tình huống giống như chúng ta hẳn là ngoại lệ, bởi vì anh với em không có nền tảng tình cảm, xưa nay chưa từng yêu nhau, kết hôn mấy năm cũng không thể sản sinh tình cảm, sau khi ly hôn thì không cần phải nói, cho nên chúng ta có trở thành bạn bè cũng không sợ khơi lại tình cũ.

Đương nhiên, em nói cũng có đạo lý, lúc chúng ta còn độc thân tất cả đều dễ bàn, một khi đã được Giang đại sư kết hợp nửa kia làm bạn đời, vậy chúng ta cũng phải tôn trọng ý kiến của nửa kia."

Từ Tuyết Linh gật đầu nói: "Chính là cái đạo lý này, cho dù anh ở trong lòng em là bạn bè, cũng phải tôn trọng ý kiến của nửa kia, dù sao đến lúc đó rồi xem tình hình!"

Tần Tư Vũ ân một tiếng, sau đó nói đến các chủ đề khác.

Mối quan hệ giữa người với người đôi khi thật kỳ lạ, khi nói chuyện với người lạ ở bên ngoài thì cười trước khi nói, đó là một thái độ tốt, nhưng khi về nhà đối diện với những người thân thiết nhất, thái độ liền bắt đầu không kiên nhẫn được nữa.

Tần Tư Vũ với Từ Tuyết Linh bây giờ cũng ở trong tình trạng tương tự như vậy, khi hai người vẫn còn là vợ chồng, ngồi cùng một chỗ ngoại trừ nói chuyện làm ăn, căn bản không có lời thừa thãi gì để nói với đối phương.

Nhưng bây giờ sau khi ly hôn, hai người liền có thể ngồi cùng một chỗ thưởng thức trà nói chuyện phiếm, hơn nữa còn có rất nhiều chuyện để nói, vậy thì rất thần kỳ.

Họ nói chuyện đến hơn mười giờ đêm, hai người mới từng người

đi nghỉ ngơi.

...

Biệt thự Ngự Giang Tây Phái.

Hôm nay, Hoàng Linh Vi dậy sớm, bụng của cô càng ngày càng lớn, nên chất lượng giấc ngủ của cô không còn tốt như trước.

Từ khi vợ mang thai, giấc ngủ của Giang Phong cũng rất nông, bởi vậy vợ vừa rời giường, hắn lập tức tỉnh dậy, từ trên tủ đầu giường lấy điện thoại di động nhìn thời gian, phát hiện còn chưa tới bảy giờ.

Giang Phong không khỏi ngáp một cái, nhấc chăn lên nói: "Bà xã, sao hôm nay em dậy sớm thế?"

Hoàng Linh Vi nói: "Em ngủ không được, nên dậy luôn, hiện tại vẫn còn sớm, anh không cần phải gấp gáp, ngủ thêm một chút đi!"

Giang Phong lắc đầu nói: "Được rồi, anh bây giờ có ngủ cũng ngủ không được!"

Hoàng Linh Vi thấy thế không nói thêm gì, nhưng mà khóe miệng lại hiện lên một nụ cười.

Sau đó, hai vợ chồng cùng nhau làm vệ sinh cá nhân, sau đó thay quần áo, mới đi ra phòng khách.

Kết quả khiến bọn họ không nghĩ tới chính là, hôm nay chị gái và anh rể còn dậy sớm hơn bọn họ, thậm chí cũng đã ăn bữa ăn sáng!

Chào hỏi nhau xong, Giang Phong liền tò mò hỏi: "Chị, anh rể, sao hôm nay hai người lại dậy sớm vậy?"

Khúc Văn Hoa cười nói: "Chị gái cậu sáng sớm đã kêu đói, cho nên phải dậy làm đồ ăn sáng cho cô ấy."

Giang Phong cùng Hoàng Linh Vi cũng hiểu phụ nữ trong giai đoạn cuối của thai kỳ, thai nhi phát triển rất nhanh, chất dinh dưỡng hấp thu cũng nhanh, cho nên lúc này phụ nữ có thai nhanh đói bụng cũng là chuyện rất bình thường.

Chương 1118 - Vợ Chồng Ly Hôn, Trăm Vạn Mời Mai Mối.

Thành phố điện ảnh và truyền hình Hoành Điếm nằm ở thị trấn Hoành Điếm, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc, là "Khu thử nghiệm công nghiệp điện ảnh và truyền hình quốc gia" duy nhất ở Trung Quốc, được tạp chí nước Mỹ {{Hollywood}} gọi là " Hollywood Trung Quốc", cũng là cơ sở quay phim và truyền hình lớn nhất.

Hàng năm đều có rất nhiều đoàn làm phim đi tới thành phố điện ảnh và truyền hình Hoành Điếm lấy cảnh quay chụp, theo thống kê ít nhất có hơn 200 ngàn diễn viên tới nơi đây để tìm một cơ hội.

Trần Chí Cường, chính là một trong số hơn 200.000 diễn viên quần chúng.

Trần Chí Cường sinh ra trong một gia đình nông thôn bình thường, sau khi hắn tốt nghiệp trung học, liền đi tới thành phố điện ảnh và truyền hình Hoành Điếm với ước mơ trở thành một diễn viên quần chúng.

Hắn sở dĩ lựa chọn làm trôi ngang mà không phải bắc phiêu, là vì hoành điếm là nơi có ngưỡng thấp nhất để trở thành diễn viên, chỉ cần từ 18 tuổi trở lên, đàn ông cao 1m6 trở đi, phụ nữ cao 1m55 trở lên, cũng có thể ở chỗ này đăng ký chứng chỉ diễn viên để gia nhập bang hội, sau đó thông qua con đường các nền tảng của bang hội làm diễn viên quần chúng.

Ngưỡng cửa thấp như vậy quả thực rất thân thiện với những người không chuyên có ước mơ làm diễn viên, ngôi sao.

Thế nhưng, cũng chính là bởi vì tiêu chuẩn làm diễn viên ở Hoành Điếm cực thấp, hơn 200 ngàn vai diễn viên quần chúng cùng nhau sinh hoạt ở đây, cung vượt cầu, có thể tưởng tượng được giữa bọn họ cạnh tranh khốc liệt cỡ nào.

Sau khi Trần Chí Cường trở thành diễn viên quần chúng, mỗi ngày vào lúc 4 giờ sáng sẽ cùng với các diễn viên quần chúng khác đứng trước khách sạn Hoành Điếm, chờ trưởng nhóm chọn người.

Nếu như được chọn trúng, vậy chúc mừng bạn, cơm hộp hôm nay đã được giải quyết. Nếu như không được chọn trúng, vậy sẽ phải tiếp tục co rúc ở trong gió lạnh, đợi nhóm trưởng tới chọn người tiếp.

Rất nhiều diễn viên quần chúng, đều sẽ giao cho trưởng nhóm phụ trách.

Để nhận được vai diễn, đó cũng là Bát Tiên quá hải các hiển thần thông, không ít người thậm chí sẽ chọn đi "Đường tắt".

Ví dụ như một ít nữ diễn viên, sẽ dùng cử chỉ thân mật với trưởng nhóm, nhờ vào đó lôi kéo làm quen. Vì có thể nhận được một vai diễn nhỏ có vài cảnh quay ở trong phim, không tiếc bán tôn nghiêm với thân thể của mình.

Nhưng mà, người diễn vai quần chúng bình thường cũng chỉ là người qua đường trong một hoặc hai cảnh lớn, hoặc là bia đỡ đạn trên chiến trường. Bọn họ không cần hoá trang, không cần ló mặt, duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, dùng thời gian chờ đợi một ngày để được lên màn ảnh trong vài giây.

Có người nói, Hoành Điếm là khởi điểm của giới nghệ sĩ theo đuổi ước mơ, cũng là thiên đường của những người lười biếng.

Dù sao thu nhập của diễn viên quần chúng thật sự quá thấp, điều đáng sợ nhất là thu nhập ít ỏi không ổn định và rất khó để nuôi sống bản thân.

Nói thẳng ra là không sợ bị chê cười, bản thân Trần Chí Cường mấy năm qua cũng không đếm xuể những lần ngửa tay xin tiền bố mẹ.

Chỉ có một lý do chính thức khiến mức thu nhập ít ỏi và không ổn định này lại có thể thu hút nhiều bạn trẻ khác đến cạnh tranh, đó chính là bọn họ đều muốn trở thành"Vương Bảo Cường" hoặc "Triệu Lệ Dĩnh" thứ hai.

Trần Chí Cường mới vừa trở thành diễn viên quần chúng năm đầu tiên, hắn cũng tràn ngập niềm tin vào sự nghiệp diễn xuất của mình, cảm thấy chỉ cần mình cố gắng, sớm muộn gì cũng có thể

trở thành "anh Cường" thứ hai.

Nhưng sau một năm làm việc chăm chỉ, Trần Chí Cường cuối cùng đã đánh mất sự tự tin ban đầu, lúc này mục tiên của hắn không còn là trở thành "Anh Cường" thứ hai nữa, mà là muốn trở thành một diễn viên quần chúng thành công.

Ở Hoành Điếm, phân loại diễn viên theo thứ bậc chủ yếu là: diễn viên quần chúng, diễn viên tiền cảnh, diễn viên khách mời, diễn viên đặc biệt, nhân vật chính.

Có thể trở thành diễn viên chính đã là người chiến thắng lớn trong số hơn 200.000 diễn viên quần chúng.

Nhưng mà, một năm nữa đã trôi qua, Trần Chí Cường lại một lần nữa hạ thấp yêu cầu của mình, không cần trở thành diễn viên có nhân vật, chỉ cần có thể trở thành diễn viên đóng thế là được.

Đáng tiếc, cho dù là một diễn viên đóng thế, đó cũng là chọn một trong trăm người.

Trần Chí Cường cách trình độ này còn xa, hắn đã ở thành phố điện ảnh và truyền hình Hoành Điếm mấy năm, nhưng vẫn chỉ là diễn viên phụ, thậm chí còn không phải là diễn viên tiền cảnh chứ đừng nói là diễn viên đóng thế.

Kỳ thực, trong hai năm này, Trần Chí Cường biết mình không thích hợp với công việc này, nhưng hắn vẫn cố chấp, với lại hắn đã dành nhiều thời gian ở nơi này như vậy, nếu như cứ như vậy ảo não rời đi, hắn sẽ cảm thấy hơi có lỗi với cha mẹ mấy năm qua đã chu cấp kinh tế cho hắn.

Cho nên, Trần Chí Cường vẫn kiên trì ở nơi này, hi vọng một ngày nào đó mọi chuyện sẽ xoay chuyển, nếu như được đạo diễn nào đó vừa ý, vậy thì một bước bay lên rồi.

Chà, đến trình độ này, Trần Chí Cường chỉ có thể tự mình thôi miên mình, nếu không hắn thật sự sẽ không chịu được khi ở nơi này.

Chương 1119 - Vợ Chồng Ly Hôn, Trăm

Vạn Mời Mai Mối. (2)

Ngày hôm nay, Trần Chí Cường không nhận được vai diễn nào, đã xem xong tập mới nhất của {{không thành thật chớ quấy rầy}}, trong lòng hắn bỗng nhiên có cái gì đó thôi thúc, muốn đi đăng ký tham gia {{không thành thật chớ quấy rầy}}.

Thứ nhất, hắn có thể tìm được một đối tượng phù hợp cho mình ở trên sân khấu {{không thành thật chớ quấy rầy}}. Thứ hai, khả năng được biết đến trên sân khấu {{không thành thật chớ quấy rầy}} với hắn sáu năm cuộc đời làm diễn viên quần chúng còn mạnh hơn một ngàn lần gấp một vạn lần.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ tới đây, Trần Chí Cường cũng nhịn không được nữa, lúc này liền kiểm tra các kênh đăng ký.

...

Chưa tới bảy giờ đã rời giường, sau khi ăn sáng với vợ xong, sau đó tản bộ một giờ, Giang Phong liền đi tới công ty mai mối hạnh phúc.

Vốn dĩ sau khi Giang Phong trở thành Giang đại sư nổi tiếng, công ty mai mối hạnh phúc cũng không thiếu khách hàng, bây giờ {{không thành thật chớ quấy rầy}} giành lại quán quân rating, danh tiếng của công ty mai mối hạnh phúc cũng tăng lên, có càng nhiều khách hàng bị thu hút mà đến.

Dẫn đến mấy ngày nay, Giang Phong cũng rất là bận rộn, có rất nhiều khách hàng đều cần hắn đứng ra tiếp đón.

Ngoài ra, Giang Phong còn phải kết nối từng khách hàng với một đối tượng phù hợp và in thông tin phù hợp cho người mai mối trong công ty mai mối.

Buổi trưa, Giang Phong còn đặc biệt chạy về biệt thự Ngự Giang Tây Phái ăn cơm trưa cùng với bà xã và chị gái, xong rồi ngủ trưa cùng với vợ, sau đó mới quay lại công ty mai mối tiếp tục công

việc.

Làm việc đến năm giờ chiều, Giang Phong mới chậm rãi xoay người, sắp xếp thông tin khách hàng lại và chuẩn bị về nhà ăn tối với vợ.

Vừa lúc đó, điện thoại hắn đặt ở trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Giang Phong nhìn lướt qua, phát hiện là số điện thoại lạ gọi từ Trung Hải, hắn liền cầm điện thoại di động lên kết nối, chào hỏi: "Alo, Xin chào!"

Trong điện thoại, truyền đến một giọng nam: "Xin chào Giang đại sư, tôi tên là Tần Tư Vũ, đến từ Trung Hải, tôi cùng với vợ cũ mới vừa tới thủ phủ của tỉnh Quảng Tây, muốn mời Giang đại sư ngài ăn bữa tối, thuận tiện muốn xin ngài giúp làm mai mối, không biết có thuận tiện hay không?"

Giang Phong tuy rằng muốn trở về ăn cơm cùng với vợ, nhưng có khách hàng từ Trung Hải chạy tới mời hắn ăn cơm, hắn cũng không tiện cự tuyệt, liền nói: "Đương nhiên thuận tiện, không biết Tần tiên sinh bây giờ là đang ở chỗ nào?"

Lúc nói chuyện, Giang Phong trong lòng cũng có chút kỳ quái, ở trước mặt vợ cũ lại đây mời hắn làm mai mối, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu như vậy.

Tần Tư Vũ nói: "Tôi bây giờ đang ở khách sạn Nam Ninh, làm phiền Giang đại sư đến đây một chuyến."

Giang Phong nói: "Không thành vấn đề, khoảng mười lăm phút nữa tôi đến."

"Được, vậy không quấy rầy ngài nữa, lát nữa gặp!"

"Ừm, lát nữa gặp!"

...

Sau mười lăm phút.

Trong một phòng ăn của khách sạn Nam Ninh, Giang Phong gặp

được Tần Tư Vũ cùng với Từ Tuyết Linh.

Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cặp vợ chồng đã ly hôn này, Giang Phong liền biết bọn họ là những người không thiếu tiền.

Người đàn ông mặc một bộ âu phục bằng lông dê được cắt may cẩn thận, Giang Phong nhìn ra được, bộ âu phục này hẳn là do một nhà thiết kế hàng đầu may cho hắn, sử dụng loại vải thượng hạng nhất, hoa văn tinh xảo cùng màu sắc tao nhã càng làm tăng thêm về cao quý của hắn.

Bên ngoài âu phục được kết hợp với một chiếc khăn lụa, hoa văn tinh xảo với tính chất mềm mại cho thấy hắn chú ý đến từng chi tiết và theo đuổi cảm giác kết cấu.

Quần được làm từ chất liệu lông dê dệt pha sợi tổng hợp cao cấp, đường cắt vừa phải giúp đôi chân hắn càng thêm thon dài.

Dưới chân là một đôi giày da thời thượng và sang trọng, được thiết kế và sản xuất bởi những thương hiệu nổi tiếng trên thế giới. Phần mặt giày làm bằng da chất lượng cao, với kết cấu tốt và các chi tiết tuyệt đẹp thể hiện sự theo đuổi chất lượng và sự khéo léo tinh tế của hắn. Thiết kế độc đáo mà lại không mất đi vẻ cổ điển, khiến cho hắn chỉnh thể tạo hình càng thêm hoàn mỹ.

Ngoài ra, tay trái của hắn còn đeo một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ tinh xảo và đắt tiền, dây đeo được khảm những viên kim cương quý giá, tỏa sáng rực rỡ.

Người phụ nữ cũng không đơn giản, trên người là một chiếc áo khoác lông dê được thiết kế cầu kỳ, chiếc áo khoác này được làm bằng sợi tổng hợp cao cấp, mềm mại mà giữ ấm. Đường cắt của chiếc áo khoác mượt mà, tôn lên vóc dáng yêu kiều của cô. Cô chọn tông màu trung tính cổ điển, như màu lam đậm hoặc màu xám đậm, để làm nổi bật lên khí chất cao quý của mình.

Các chi tiết của chiếc áo khoác cũng được suy tính tỉ mỉ, chẳng hạn như các cúc áo tinh xảo với các chi tiết nhỏ may thủ công, thể hiện sự theo đuổi của cô ấy về chất lượng và sự khéo léo.

Phần thân dưới là một chiếc quần cạp cao ôm vừa vặn, thiết kế

của chiếc quần này không chỉ thể hiện gu thời trang của cô, mà còn làm nổi bật đường nét của đôi chân thon thả, kiểu dáng tối màu tôn dáng cho chiếc áo khoác.

Chương 1120 - Vợ Chồng Ly Hôn, Trăm Vạn Mời Mai Mối. (3)

Dưới chân là một đôi giày cao gót mũi nhọn tinh xảo và quý phái, đôi giày được làm từ chất liệu da cao cấp, đường nét hoa văn tinh tế và các chi tiết tinh xảo, thể hiện phong thái tao nhã của cô. Gót giày có độ cao vừa phải để tôn thêm chiều cao của cô, lại không ảnh hưởng đến sự thoải mái cô khi đi lại.

Ngoài ra, trên cổ của cô còn mang một sợi dây chuyền khảm đá quý và kim cương, tỏa ra ánh sáng mê người. Một đôi bông tai kim cương nhỏ nhắn, lấp lánh tô điểm cho đôi tai của cô và làm nổi bật tổng thể của cô.

Ngoài ra, trên cổ tay phải cô còn mang một chiếc đồng hồ tinh xảo, là phiên bản giới hạn của một thương hiệu nổi tiếng. Trên tay cầm chính là túi xách hàng hiệu, được làm bằng da mềm và đường nét đơn giản, thể hiện gu thẩm mỹ cao quý và phong thái tao nhã của cô.

Giang Phong âm thầm ước lượng đồ đạc của cặp vợ chồng đã ly hôn này có giá trị ít nhất cũng mấy trăm.

Trong khi Giang Phong mặt không biến sắc quan sát Tần Tư Vũ với Từ Tuyết Linh, hai người bọn họ cũng âm thầm quan sát vị Giang đại sư nổi tiếng trước mặt họ.

Trang phục của Giang đại sư ngược lại là rất phổ thông, nhưng hắn không chỉ ưa nhìn, trên người còn có một luồng khí chất vô hình, thật giống như những người già có phong thái tiên phong đạo cốt, khiến người ta không dám khinh thường hắn.

Sau khi hai bên khách sáo với nhau vài câu, Tần Tư Tũ liền để người phục vụ mang món ăn lên.

Đợi qua ba lần rượu món ăn qua ngũ vị, Tần Tư Vũ mới mở miệng nói: "Giang đại sư, năng lực thôi toán nhân duyên của ngài nổi tiếng khắp thiên hạ, mục đích của tôi với vợ cũ đến đây tìm anh, là muốn mời anh giúp chúng tôi tìm một đối tượng thích hợp, không biết có được hay không?"

Giang Phong nói: "Đương nhiên có thể, vậy thì mời hai người giới thiệu tình hình của mình trước!"

Tần Tư Vũ gật đầu, nhìn về phía Từ Tuyết Linh nói: "Em trước hay là anh trước?"

Từ Tuyết Linh nói: "Em không vội, anh trước đi!"

Tần Tư Vũ ân một tiếng, sau đó liền đơn giản tự giới thiệu mình: "Tôi năm nay 32 tuổi, chiều cao 1m77, tốt nghiệp đại học 985, cha tôi là chủ tịch tập đoàn XX, mà tôi là con một trong nhà, cũng chính là phú nhị đại trong miệng người khác hay nói."

Đợi Tần Tư Vũ giới thiệu xong, Từ Tuyết Linh cũng đơn giản tự giới thiệu mình theo khuôn mẫu của hắn: "Tôi năm nay 31 tuổi, chiều cao 1m64, tốt nghiệp đại học 985, cha tôi là chủ tịch tập đoàn XX, tôi là con gái một trong nhà, cũng chính là Bạch Phú Mỹ trong miệng người khác."

Giang Phong kỳ thực lúc vừa mới bắt đầu ăn cơm, cũng đã kiểm tra thông tin trùng khớp của cặp vợ chồng ly hôn này, đối với bọn họ có thể nói là còn hiểu hơn so với chính họ.

Đợi hai người giới thiệu sơ lược xong, Giang Phong mới hỏi: "Hai người đối với nửa kia có yêu cầu gì không?"

Tần Tư Vũ nói: "Nếu là yêu cầu, chính là yêu thích người nhà mình cũng yêu thích là được, cái này tôi tin tưởng với năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, có thể dễ dàng làm được."

Từ Tuyết Linh cường điệu nói: "Quan trọng nhất là mình thích, có thể cùng nhau sống một cuộc sống tốt đẹp."

Giang Phong gật đầu, hỏi lần nữa: "Vậy tôi hỏi một vấn đề cuối cùng, hai người đối với gia cảnh của nửa kia có yêu cầu gì không?"

Từ Tuyết Linh lắc đầu nói: "Tôi đối với gia cảnh của nửa kia cũng không có yêu cầu gì, dù sao cuộc sống của tôi cũng không thiếu tiền, chỉ cần người tốt là được."

Tần Tư Vũ nói: "Tôi cũng giống vậy, tôi không để ý có môn đăng hộ đối hay không, tôi chỉ quan tâm đối phương có thích tôi hay không thôi."

Giang Phong nói: "Được, tôi hiểu rồi, chúng ta thêm WeChat với nhau, hai người đem họ tên và ngày sinh tháng đẻ gửi cho tôi, trở về tôi sẽ cẩn thận tìm đối tượng thích hợp cho hai người. Nếu như hai người không vội, có thể ở lại chơi hai ngày, trong hai ngày này tôi sẽ tận lực tìm cho hai người đối tượng thích hợp nhất."

Từ Tuyết Linh mỉm cười nói: "Nếu Giang đại sư ngài đã nói như vậy, vậy tôi ở lại chơi hai ngày, vừa vặn đây cũng là lần đầu tiên tôi đến Nam Ninh, trải nghiệm văn hóa phong tục tập quán ở cũng rất tốt."

Tần Tư vũ lấy điện thoại di động ra nói: "Vậy trước tiên tôi thêm bạn WeChat."

Giang Phong cũng lấy điện thoại di động ra, thêm Wechat của cặp vợ chồng đã ly hôn này.

Tần Tư Vũ đem họ tên cùng ngày sinh tháng đẻ gửi qua cho Giang đại sư, liền đem quà tặng đặt ở bên cạnh cầm lên đưa cho Giang đại sư, nói: "Giang đại sư, đây là một chút quà nhỏ tôi đặc biệt chuẩn bị cho ngài, xin hãy nhận nó, chuyện hôn nhân đại sư của tôi, liền làm phiền ngài rồi!"

Hơn hai năm qua, Giang Phong nhận được rất nhiều quà tặng, nói trắng ra, hắn hiện tại chỉ cần liếc mắt qua cũng có thể nhìn ra giá trị của nó.

Tổng giá trị lễ vật mà Tần Tư Vũ đưa tới không dưới 500 ngàn, đặc biệt là bình rượu kia đã đáng giá hơn 300 ngàn, tuyệt đối là bảo vật.

Giang Phong không từ chối, trực tiếp nhận nó, nói: "Tần tiên sinh không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi."

Từ Tuyết Linh thấy thế cũng đem quà cô đã tỉ mỉ chuẩn bị đưa cho Giang đại sư, ngoài miệng cũng nói những lời khách khí.

Giang Phong liếc nhìn, khá lắm, tổng giá trị cũng vượt qua 500 ngàn, hắn cũng không từ chối, sảng khoái nhận lấy.

Chương 1121 - Thời Hoàng Kim Chưa Từng Có.

Sau khi dùng bữa tại nhà hàng dân tộc ở khách sạn Nam Ninh xong, Giang Phong liền trở về biệt thự Ngự Giang Tây Phái với những món quà trị giá một triệu từ Tần Tư Vũ với Từ Tuyết Linh.

"Ông xã, đây là quà tặng của khách hàng từ Trung Hải đưa tới sao?" Hoàng Linh Vi có phần kinh ngạc hỏi.

Giang Phong gật đầu nói: "Ừm, đây là lễ bọn họ đưa mời mai mối."

"Bọn họ?"

Giang Phong mang theo quà tặng đi tới phòng chuyên chứa đồ, cười giải thích: "Hai vị khách lần này từ Trung Hải, vốn dĩ là vợ chồng, nhưng bây giờ đã ly hôn, hai người cùng làm bạn đến mời anh làm mai mối."

Hoàng Linh Vi theo ở phía sau trợn mắt lên nói: "Không phải chứ, vợ chồng đã ly hôn, sau đó kết bạn cùng đi mời mai mối? Kiểu gì vậy?"

Giang Phong đem quà tặng phân loại dọn xong, nói: "Đây đúng là chuyện rất hiếm thấy, nhưng mà tình huống của hai người bọn họ có chút đặc thù, bọn họ là hôn nhân liên doanh, không có tình cảm gì, sau khi ly hôn mới đi mời mai mối, cũng có thể lý giải."

Thì ra là như vậy, Hoàng Linh Vi gật gật đầu, nhìn chồng cẩn thận đặt chai rượu quý vào tủ rượu, cô không khỏi cảm khái nói: "Ông xã, xem ra thân phận của hai vị khách tới từ Trung Hải lần này không đơn giản, những quà tặng này ước tính giá trị cũng không thấp hơn một triệu, này thật sự đúng là bạo tay!"

Sau khi Giang Phong đem quà tặng phân loại bày ra tốt, vỗ tay một cái: "Đúng là không đơn giản, tài sản trong nhà hai người bọn họ đều có gần trăm tỷ, cũng đều là con một, ra tay hào phóng một chút cũng là bình thường."

Nói tới chỗ này, Giang Phong hỏi: "Bà xã, sao em không đi ra ngoài tản bộ cùng với chị?"

Hoàng Linh Vi cười nói: "Chị có anh rể bồi tiếp rồi, em vẫn là không nên đi làm kỳ đà cản mũi, anh không ở đây em cũng lười đi ra ngoài."

Giang Phong nhìn đồng hồ, nói: "Hiện tại thời gian còn sớm, vậy anh cùng em đi ra ngoài nửa tiếng rồi về!"

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Được, vậy thì đi!"

...

Buổi tối trước khi ngủ, Giang Phong tìm kiếm đối tượng cho Tần Tư Vũ trước, hắn liền tâm thần hơi động, một luồng vô hình chấn động giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ hơn 20 tỷ dân số, trong màn hình ảo, từng ảnh chân dung nữ điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào trong ảnh chân dung của một cô gái:

[Họ tên] Quan Ngọc Mai

[Tuổi tác] 28 tuổi

[Chiều cao] 1m62

[Cân nặng] 50kg

[Gia thế bối cảnh] Sinh ra trong một gia đình nông thôn bình thường, cha mẹ đều là nông dân.

[Tính cách sở thích] Tính cách của cô kiên nghị, chính trực, nhân ái và có trách nhiệm. Cô ấy là một người lạc quan và tích cực, luôn đối mặt với những thử thách trong cuộc sống với sự tự tin và dũng cảm. Cô ấy thích giao tiếp với mọi người và sẵn sàng lắng nghe ý kiến và đề xuất của người khác. Cô thích trồng hoa cỏ, hưởng thụ vẻ đẹp của thiên nhiên khi rảnh rỗi.

[Kinh nghiệm tình cảm] Bạn trai cũ...

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp trong hôn nhân hiện tại] 70 (tình cảm vợ chồng 73+ môn đăng hộ đối 67+ quan hệ gia đình 70)

[Giá trị phù hợp trong hôn nhân cực hạn] 90 (tình cảm vợ chồng 92+ môn đăng hộ đối 88+ quan hệ gia đình 90)

[Hoa đào bên ngoài] đào hoa kiếp 1... Đào hoa kiếp 2... Đào hoa kiếp 3... Đào hoa kiếp 4... Đào hoa kiếp 5... Đào hoa kiếp 6... Đào hoa kiếp 7... Đào hoa kiếp 8...

[Dự đoán con cái]...

Sau khi xem xong thông tin, đặc biệt là chuyện mục về tình yêu ngoài hôn nhân, Giang Phong không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hắn đã coi nhiều nhân duyên như vậy, người này có kiếp đào hoa tuyệt đối là nhiều nhất.

Trong đó, phần lớn đều là những kiếp đào hoa do Tần Tư Vũ dẫn tới, nhưng mà có hai người là do đối tượng xứng đôi của hắn, Quan Ngọc Mai dẫn tới.

Giang Phong cảm khái một phen, lại bắt đầu thay Từ Tuyết Linh tìm đối tượng xứng đôi, tâm thần hắn hơi động, một luồng vô hình chấn động giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ hơn 20 tỷ dân số, trong màn hình ảo, từng ảnh chân dung đàn ông điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào ảnh chân dung của một người đàn ông:

[Họ tên] Chu Thiên Phong

[Tuổi tác] 33 tuổi

[Chiều cao] 1m78

[Cân nặng] 74kg

[Gia thế bối cảnh] Sinh ra trong một gia đình âm nhạc, cha là nhà soạn nhạc nổi tiếng, mẹ là giáo sư của một học viện âm nhạc. Từ

nhỏ, hắn đã lớn từ trong bầu không khí âm nhạc mạnh mẽ, người nhà đối với tài hoa âm nhạc của hắn đều ủng hộ và cổ vũ.

[Tính cách sở thích] Tính tình hòa nhã, khiêm tốn, tư duy nhanh nhẹn, giàu sức sáng tạo. Hắn giỏi về quan sát với lắng nghe thế giới xung quan, có năng lực nhận biết nhạy bén, có thể lấy cảm hứng từ cuộc sống hàng ngày và biến nó thành những tác phẩm âm nhạc tuyệt vời. Hắn đối với âm nhạc tràn đầy nhiệt huyết và chấp nhất, không ngừng theo đuổi sự đổi mới và đột phá, đồng thời luôn giữ thái độ học hỏi khiêm tốn và cởi mở trên con đường sáng tác.

Chương 1122 - Thời Hoàng Kim Chưa Từng Có. (2)

[Kinh nghiệm tình cảm] bạn gái cũ 1... Bạn gái cũ 2...

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp với hôn nhân hiện tại] 72 (tình cảm vợ chồng 74+ môn đăng hộ đối 70+ quan hệ gia đình 72)

[Giá trị phù hợp với hôn nhân cực hạn] 91 (tình cảm vợ chồng 93+ môn đăng hộ đối 89+ quan hệ gia đình 91)

[Hoa đào ngoài hôn nhân] đào hoa kiếp 1... Đào hoa kiếp 2... Đào hoa kiếp 3...

[Dự đoán con cái]...

Xem xong thông tin đối tượng xứng đôi, Giang Phong lại là cảm khái một phen, sau đó đi ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Giang Phong vẫn là dậy rất sớm cùng bà xã ăn sáng, tản bộ tiêu cơm, rồi tới công ty mai mối.

Đến mười giờ, Giang Phong mới cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Tần Tư Vũ.

...

Nửa giờ sau, trong một phòng riêng của quán trà, Giang Phong lần nữa gặp Tần Tư Vũ cùng với Từ Tuyết Linh.

Nhìn thấy Từ Tuyết Linh cũng ở đó, Giang Phong ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, tuy rằng hắn không có thông báo cho Từ Tuyết Linh, nhưng nếu như hai người cùng lại đây mời mai mối, nên bọn họ không tránh mặt nhau cũng coi như bình thường.

Sau khi khách khí với nhau vài câu, Tần Tư Vũ liền không kịp chờ đợi hỏi: "Giang đại sư, không biết đối tượng thích hợp với tôi là người như thế nào?"

Từ Tuyết Linh cũng nhìn về phía Giang đại sư, cô cùng với Tần Tư Vũ mặc dù không có tình cảm gì, nhưng hai người dù sao cũng đã làm vợ chồng năm năm, cô cũng muốn biết Giang đại sư đã tìm cho hắn đối tượng như thế nào, cho nên liền mặt dày theo tới cùng uống trà!

Giang Phong không có ý muốn nhử, trực tiếp giới thiệu: "Tần tiên sinh, tôi đã tìm cho anh một đối tượng rất là ưu tú, cô ấy là người từ thành phố BH, tỉnh Quảng Tây chúng tôi, năm nay 28 tuổi, chiều cao 1m62, cho dù là vóc người hay là nhan sắc, đều là trên tiêu chuẩn.

Cô ấy sinh ra trong một gia đình nông thôn bình thường, cha mẹ đều là nông dân, bởi vì từ nhỏ đã thích học tập, nên cô đã thuận lợi thi vào một trường đại học 985 nào đó.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ấy lựa chọn con đường sự nghiệp, sau nhiều năm làm việc chăm chỉ, cô ấy hiện nay đã làm viên chức ở thị trấn nào đó, có thể nói là tiền đồ vô lượng."

Tần Tư Vũ nghe xong rất sốc!

Vốn dĩ công viên chức đối với gia đình hắn mà nói thì cũng chẳng là gì, nhưng xuất thân từ một gia đình nông thôn bình thường, có thể trở thành chủ tịch thị trấn ở 28 tuổi, vậy thì không bình

thường rồi, chứng minh đối phương là thật sự cực kỳ ưu tú.

Không chỉ là Tần Tư Vũ cảm thấy khiếp sợ, Từ Tuyết Linh cũng cảm thấy khiếp sợ, xuất thân gia đình bình thường, ở 28 tuổi trở thành chủ tịch thị trấn, có bao nhiêu hàm lượng cô vẫn hiểu.

Tần Tư vũ hưng phấn nói: "Giang đại sư, đối tượng ngài tìm giúp tôi, tôi cảm thấy rất hứng thú, không biết lúc nào có thể sắp xếp cho tôi gặp cô ấy được?"

Giang Phong cười nói: "Tần tiên sinh đừng nóng vội, sau khi tôi suy tính nhân duyên cho anh xong, liền trực tiếp gọi điện thoại cho anh, anh phải cho tôi chút thời gian để gặp mặt cô ấy, đem tình hình của anh giới thiệu cho cô ấy biết, đợi cô ấy đồng ý rồi tôi sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt."

Tần Tư Vũ liên tiếp gật đầu nói: "Giang đại sư nói đúng, là tôi nóng lòng!"

Sau đó, Giang Phong nói với Tần Tư Vũ những thông tin chi tiết về Quan Ngọc Mai, chẳng hạn như nhà cô ấy có mấy người, tính cách và sở thích của cô ấy, cô ấy đã trải qua bao nhiêu đoạn tình cảm, v.v.

Tần Tư Vũ cũng không biết liệu đó có phải là định kiến hay không, dù sao càng nghe càng cảm thấy Quan Ngọc Mai chính là người hắn thích, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên tia sáng, khiến Từ Tuyết Linh nhìn cũng cảm thấy chói mắt.

Nhưng mà, Từ Tuyết Linh cũng không có đố kị, không có yêu sẽ không có hận, đây cũng là nguyên nhân khiến hai người có thể đi với nhau mời mai mối sau khi ly hôn.

Mãi cho đến mười một giờ rưỡi, mới tan cuộc.

Vốn dĩ Tần Tư Vũ còn muốn mời Giang Phong ăn cơm, nhưng Giang Phong đã từ chối khéo léo với lý do hắn phải về ăn cơm với vợ!

Nhìn Giang đại sư rời đi, Từ Tuyết Linh liếc mắt nhìn Tần Tư Vũ, nhàn nhạt nói: "Chúc mừng anh tìm được nhân duyên phù hợp với mình!"

Tần Tư vũ cười hắc hắc, nói: "Cùng vui cùng vui, với năng lực thôi toán nhân duyên của Giang đại sư, anh tin rất nhanh sẽ đến lượt của em!"

Từ Tuyết Linh nghe vậy trong lòng cũng có phần chờ mong.

Không biết Giang đại sư sẽ tìm cho cô một đối tượng như thế nào?

Chỉ hy vọng hắn không chịu thua kém, cũng không thể để cái tên gia hỏa Tần Tư Vũ so sánh với hắn được!

...

Buổi chiều.

Thành phố Bưu Hãn.

Thôn Bà Sơn.

Một người đàn ông hơn 50 tuổi đang ngồi đan ghế mây trước cửa nhà, động tác đan của ông rất thành thạo, hiển nhiên bình thường làm những thứ đan dệt này không ít.

Bên cạnh người đàn ông, còn có một người phụ nữ cũng đã ngoài 50, người phụ nữ đang nhặt rau, khóe miệng của hai người mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Chương 1123 - Thời Hoàng Kim Chưa Từng Có. (3)

Hôm nay là thời đại thịnh vượng chưa từng có trong lịch sử, ba năm trước tất cả mọi người đều thoát nghèo đã là một kỳ tích, có thể nói chỉ cần không phải tự mình tìm đường chết, hoặc là xúi quẩy gặp phải bệnh hiểm nghèo, những nhu cầu cơ bản của cuộc sống như ăn, ở, đi lại đều được bảo đảm.

Cho dù là dân quê, cũng là những người hạnh phúc nhất so với bất kỳ thời kỳ nào trong lịch sử.

Nhưng mà, hai người sở dĩ vô ý thức nở nụ cười nhàn nhạt, không

phải là bởi vì trước nay bọn họ chưa có thịnh thế, mà là bởi vì con gái của bọn họ có triển vọng.

Hai vợ chồng có một trai một gái, con trai năm nay 26 tuổi, tốt nghiệp đại học 211 nào đó, hiện nay đang làm việc cho một ông chủ lớn ở trong thôn, tuy rằng tiền lương đãi ngộ không cao lắm, nhưng tiền đồ lại rất tươi sáng.

Về phần con gái thì càng thêm ghê gớm, con gái của bọn họ năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp đại học 985 nào đó, hiện nay đã trở thành quan phụ mẫu của một thị trấn, điều này đối với Quan gia mà nối, tuyệt đối là chuyện làm rạng rỡ dòng họ.

Thậm chí, con trai của bọn họ có thể đi theo ông chủ lớn trong thôn, cũng đều là nhợ mặt mũi của con gái bọn họ.

Vợ chồng bọn họ vốn dĩ không có địa vị gì ở trong thôn, nhưng khi con gái họ được làm quan lớn, người trong thôn cũng là càng ngày càng tôn trọng bọn họ. Nhất là khi con gái trở thành quan phụ mẫu của một thị trấn, bọn hắn liền một cách tự nhiên trở thành người được tôn quý ở trong thôn.

Nói thật, vợ chồng bọn họ đều là nông dân điển hình, trước đây đúng là nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có hôm nay.

Sau khi con gái thành tài, vợ chồng bọn họ thường xuyên cảm khái, vẫn là đọc sách tốt, nếu như con gái của bọn họ không học hành chăm chỉ, vậy Quan gia bọn họ tuyệt đối sẽ không có vinh quang như bây giờ.

Về cuộc sống hiện tại, vợ chồng bọn họ đều rất thỏa mãn, điều duy nhất khiến cho bọn họ lo lắng chính là hôn nhân đại sự của con gái.

Con gái năm nay đã 28 tuổi, đối với dân quê mà nói, ở cái tuổi này đã sớm nên lập gia đình, nhưng con gái mãi lo cho công việc, nên vẫn chưa tính đến chuyện lập gia đình.

Trước đó còn trẻ thì cũng không sao, nhưng bây giờ cũng đã đến lúc con gái nói đến chuyện cưới hỏi.

Nếu như con gái chỉ làm một công việc bình thường, vậy thì bọn

họ đã sớm sắp xếp cho con gái đi xem mắt, nhưng mà tính chất công việc của con gái quả thực không thích hợp với con đường đi xem mắt, này nếu như truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến uy tín của con gái.

Cho nên, mặc dù trong lòng rất nóng nảy, vợ chồng bọn họ chỉ có thể hết lần này tới lần khác thúc giục kết hôn, hi vọng con bé có thể đối với chuyện hôn nhân đại sự của mình để tâm một chút.

Đáng tiếc, kết quả cũng không như ý.

Người phụ nữ chọn thức ăn ngon, đang muốn lấy về rửa, điện thoại di động của bà bỗng nhiên vang lên, bà ấy điện thoại di động ra vừa nhìn, phát hiện là con gái gọi trở về, vội vã nhận điện thoại nói: "A Mai!"

"Mẹ, một lúc nữa con sẽ về nhà ăn cơm, mẹ nấu nhiều một chút nhé."

"Được, mẹ biết rồi, khi nào con về tới nhà?"

"Đại khái chừng sáu giờ."

"Ừm, biết rồi!"

Thấy người phụ nữ cúp điện thoại, người đàn ông họ Quan không khỏi hỏi: "A Mai trở về à?"

Người phụ nữ đỏ mặt nói: "Ừm, A Mai nói khoảng sáu giờ về đến nhà, ông đừng làm nữa, mau ra sau nhà bắt con gà làm thịt, tôi sẽ đun nước sôi ngay."

Người đàn ông họ Quan đáp một tiếng, sau đó vui vẻ đi ra sau nhà bắt gà.

...

Cùng lúc đó.

Một chiếc Volvo XC 90 màu đen lái vào thôn Bà Sơn, sau đó trực tiếp hướng về Quan gia.

Lúc người đàn ông họ Quan đang giết gà, chiếc này Volvo XC màu đen liền chậm rãi ngừng ở trước cửa nhà họ Quan.

Xe cũng đã ngừng tại cửa nhà mình rồi, vậy khẳng định là đến nhà bọn họ, người đàn ông họ Quan vội vã rửa tay, liền đứng dậy tiến lên nghênh tiếp.

Lái xe tới không phải ai khác, chính là Giang Phong, hắn mở cửa xe, mang theo thuốc lá, trà, rượu và trái cây mà hắn đã chuẩn bị sẵn, nói cha Quan chào đón hắn: "Chú ơi, cho hỏi đây có phải là nhà của thị trưởng Quan không?"

Cha Quan gật đầu, hỏi: "Xin hỏi anh là?"

Giang Phong cầm quà tặng trong tay đưa tới, mỉm cười nói: "Xin chào chú, cháu tên là Giang Phong, là bà mối công ty mai mối hôn nhân Hạnh Phúc, lần này cháu đến nhà chủ yếu là muốn giới thiệu đối tượng cho thị trưởng Quan."

Vốn dĩ khi Giang Phong đưa lễ vật, cha Quan không dám đưa tay đón, dù sao con gái của hắn là quan chức nhà nước, đối với việc nhận quà rất kiêng kỵ, ông đã không giúp được gì cho con gái trong công việc, tất cả những gì ông có thể làm là không gây phiền phức cho con gái.

Nhưng mà, sau đó ông liền nghe đến thân phận Giang Phong tự báo, vậy mà là tới làm mai mối cho con gái ông, vậy quà này cũng không thành vấn đề.

"Hóa ra là ông mai Giang, cậu tới đây còn mang theo nhiều đồ như vậy chứ!"

"A a, trên đời này làm gì có đạo lý tới nhà tay không chứ, này đều là những thứ không đáng giá."

Hai người ở cửa vào khách khí vài câu, cha Quan mới đưa tay tiếp nhận quà tặng, sau đó vẻ mặt tươi cười mời Giang Phong vào nhà.

Chương 1124 - Trưởng Trấn Rung Động.

5: 50 chiều, một chiếc oto màu đen có giá trị hơn mười vạn lái vào thôn Bà Sơn, tài xế dưới sự chỉ đường của Quan Ngọc Mai, một đường đem xe lái đến cửa nhà họ Quan.

Theo quy định trên, cán bộ lãnh đạo dưới cấp tỉnh không đủ điều kiện được bố trí xe oto và tài xế đặc biệt, huống chi là Quan Ngọc Mai, một lãnh đạo cấp cơ sở.

Mặc dù quy định không cho phép lãnh đạo cơ sở có xe chuyên dụng và tài xế riêng, nhưng với tư cách là lãnh đạo cơ sở, họ thường xuyên phải đi lại giữa thị trấn và quận để họp và báo cáo công việc, đồng thời còn phải về nông thôn để nghiên cứu và thăm viếng. Nếu như không có xe riêng xác thực không tiện triển khai công việc, cho nên khi trưởng trấn bởi vì yêu cầu của công việc, sẽ cần sử dụng xe riêng, trong trấn cũng sẽ bố trí xe riêng giúp đỡ bảo đảm công việc.

Nhưng không phải cố định một chiếc xe đặc chủng, mà là sắp xếp ngẫu nhiên, bảo đảm có xe sử dụng là được, càng không cần phải nói phân phối tài xế chuyên dụng.

Hôm nay Quan Ngọc Mai đi xe về nhà, cũng không tính là trái với quy định, bởi vì cô buổi sáng còn chạy tới thị trấn mở họp, trên đường trở về vốn dĩ phải đi ngang qua thị trấn nhà cô, cô chẳng qua là tiện đường về thăm nhà mà thôi.

Đến nhà, Quan Ngọc Mai liền nhìn thấy một chiếc xe Volvo XC 90 màu đèn dừng ở cửa nhà cô, cô biết đây chắc là xe của vị khách mà mẹ cô đã nói với cô.

Đúng, ở trên đường, mẹ cô đã gọi cho cô một cuộc điện thoại, nói với cô khách tới nhà, chỉ là trên xe còn có tài xế, hai mẹ con liền không nói nhiều, chỉ nói vài câu liền cúp điện thoại.

Hiện tại, nhìn thấy chiếc xe này có giá trị không nhỏ, Quan Ngọc Mai khẽ nhíu mày, không biết đối phương đến nhà cô rốt cuộc có mục đích gì.

Những việc này nói ra rất dài dòng, kỳ thực chính là chuyện trong nháy mắt.

Sau khi về đến nhà, Quan Ngọc Mai một bên đẩy cửa xuống xe, một bên khách khí nói với chú tài xế: "Lý sư phụ, trong nhà đã chuẩn bị cơm nước xong, xuống xe ăn cơm rồi đi!"

Lý sư phụ liên tục khoát tay nói: "Lãnh đạo, tôi không ở lại ăn cơm được, trong nhà vợ con vẫn còn đang chờ tôi trở về! Tôi chào hỏi chú dì liền đi!"

Lúc này, nghe được động tĩnh cha mẹ Quan cũng đi ra.

Thế là, Lý sư phó khách khí hỏi thăm bọn họ một chút, liền quay đầu xe rời đi.

Nhìn Lý sư phụ lái xe rời đi, Quan Ngọc Mai chỉ vào chiếc Volvo XC 90 dừng tại cửa nhà, thấp giọng hỏi: "Cha, mẹ, vị khách này là như thế nào?"

Cô không sợ quà cáp từ đối phương, từ khi cô lập chí sẽ làm quan cô cũng đã nhắc nhở qua cha mẹ của mình, không được nhận quà của bất cứ ai khác ngoại trừ người thân của mình.

Đương nhiên, nhận quà này chỉ là vật không đáng tiền, như hoa quả, đậu phộng, dưa chua, gà đất, vịt đất, v.v, có thể xem xét nhận được.

Cha mẹ Quan đi ở phía sau thấp giọng nói: "A Mai, đây là xe của ông mai Giang xe, hắn là đến giới thiệu đối tượng cho con, lát nữa con khách khí với hắn một chút, đừng bày bộ dáng kiêu căng trưởng trấn của con."

Quan Ngọc Mai nghe vậy lộ ra vẻ ngạc nhiên, cô đã nghĩ đến vô số khả năng nhưng lại không ngờ vị khách là bà mối đến giới thiệu đối tượng cho cô.

Nhưng mà, lúc này cô cũng không nghĩ nhiều được nữa, bởi vì cô đã nhìn thấy ông mai Giang trong miệng mẹ mình rồi.

Sau khi biết thân phận khách tới nhà là ông mai, Quan Ngọc Mai đã hơi kinh ngạc rồi, nhưng lúc nhìn thấy Giang ông mai, trong lòng cô càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì, ông mai Giang này thật sự là quá trẻ tuổi, cảm giác so với

cô còn nhỏ hơn tới vài tuổi, còn trẻ như vậy đã làm ông mai, thật sự có đáng tin không?

Lúc Quan Ngọc Mai kinh ngạc, cha Quan mỉm cười giới thiệu: "Giang ông mai, đây chính là con gái tôi A Mai!"

Giang Phong vẻ mặt tươi cười đứng lên, chào hỏi: "Quan trưởng trấn, Xin chào!"

Quan Ngọc Mai trong lòng có rất nhiều dấu chấm hỏi, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, chào hỏi: "Giang ông mai, Xin chào!"

"Hiện tại người đã đến đông đủ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!"

"Vậy tôi liền nếm thử tay nghề của dì."

Rất nhanh, dưới sự sắp xếp của cha mẹ Quan, bữa tối đã được dọn ra!

Vốn dĩ biết con gái trở về, mẹ Quan đã làm thêm một con gà, chờ Giang Phong ông mai này đến nhà, mẹ Quan lại đi mua hải sản làm một ít món khác, cho nên cơm tối cũng tương đối phong phú.

Sau khi ăn sơ qua, Giang Phong mới nói đến chính sự, hắn nhìn về phía Quan Ngọc Mai nói: "Quan trưởng trấn, cô đã xem {{không thành thật chớ quấy rầy}} của đài truyền hình Tô Châu chưa?"

Quan Ngọc Mai đem cơm ở trong miệng nuốt xuống, lấy khăn tay lau miệng, nói: "Chương trình này mười mấy năm trước rất hot, khi đó tôi vẫn còn đang đi học, cũng cùng các bạn học xem qua mấy kỳ."

Chương 1125 - Trưởng Trấn Rung Động. (2)

Giang Phong mỉm cười nói: "Trước khi nói đến chuyện chính, tôi muốn mời Quan trưởng trấn cô lên mạng xem một kỳ của {{không thành thật chớ quấy rầy}} mới nhất, nó sẽ rất hữu ích cho cuộc nói chuyện tiếp theo của chúng ta."

Quan Ngọc Mai tuy rằng không rõ vì sao, nhưng nếu đối phương đã nói như vậy, vậy khẳng định là hắn có dụng ý, cô liền gật đầu, lấy điện thoại di động ra nói: "Được, vậy tôi xem kỳ mới nhất của {{không thành thật chớ quấy rầy}} trước."

Nói xong, người liền mở ra một APP video, tìm kỳ mới nhất của {{không thành thật chớ quấy rầy}}.

Cha mẹ Quan nghe Giang ông mai đề cập {{không thành thật chớ quấy rầy}} này, bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn nhau, chương trình này trước đây bọn họ cũng đã xem qua, không biết Giang bà mối muốn con gái bọn họ xem chương trình này là có dụng ý gì?

Rất nhanh, Quan Ngọc Mai đã tìm được kỳ mới nhất của {{không thành thật chớ quấy rầy}} bắt đầu phát sóng, kết quả vừa vặn nhìn mấy cái màn ảnh, liền khiến giật nảy cả mình.

Cô thật sự tuyệt đối không ngờ rằng, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai trai làm ông mai khiến cô cảm thấy không đáng tin ngồi ở trước mặt cô, vậy mà là khách mời bình luận của {{không thành thật chớ quấy rầy}}?

Sau đó, sau khi nghe người dẫn chương trình giới thiệu Giang ông mai xong, Quan Ngọc Mai khó nén khiếp sợ nhìn về phía hắn, lập tức mở công cụ tìm kiếm, tìm kiếm thông tin về "Giang đại sư".

Mấy phút sau, Quan Ngọc Mai để điện thoại di động xuống, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Giang đại sư, tôi không ngờ tới cậu lại có lý lịch mai mối "Huy hoàng" như vậy, thực sự là thất kính rồi!"

Giang Phong cười ha hả nói: "Quan trưởng trấn, thân phận của cô cùng với người bình thường cũng không giống nhau, tôi muốn giới thiệu cho cô, thì cần phải thuyết phục được cô tin tôi mới được, nếu không có nói nhiều thêm cũng phí công. Hiện tại cô cũng đã xem qua thông tin, hẳn là tin tưởng tôi có năng lực giúp cô tìm một đối tượng thích hợp nhất chứ?"

Quan Ngọc Mai cười nói: "Có rất nhiều người nổi tiếng và những người giàu có đều tin tưởng cậu, tôi đương nhiên cũng tin tưởng."

Cha mẹ Quan như rơi vào trong sương mù, mẹ Quan không nhịn

được hỏi: "A Mai, có chuyện gì vậy? Giang bà mối tại sao lại biến thành Giang đại sư rồi?"

Quan Ngọc Mai giải thích: "Mẹ, con vừa lên mạng tra cứu thông tin của Giang ông mai, Giang ông mai là bậc thầy mai mối nổi tiếng toàn quốc, bởi vậy những người hâm mộ ở trên mạng đều gọi là Giang đại sư.

Giang đại sư đã từng giúp Tiêu Mẫn, Phạm Tiểu Lệ, Cổ hiệu trưởng, Du lão sư, Lý Cô Cô, v.v Các đại minh tinh, cùng với rất nhiều người giàu có làm mai mối, là người đứng đầu trong giới mai mối.

Bây giờ hắn còn nhận lời mời của tổ chương trình {{không thành thật chớ quấy rầy}}, trở thành khách mời bình luận của {{không thành thật chớ quấy rầy}}. Hôm nay Giang đại sư có thể tự mình đến nhà giới thiệu đối tượng cho con, con thật sự cảm thấy có phúc ba đời."

Cha mẹ Quan nghe xong trợn mắt ngoác mồm, không nghĩ tới vị khách Giang Ông mai lịch sự với bọn họ, lại có tiếng tăm lớn như vậy.

Giang Phong nghe vậy xua tay cười nói: "Quan trưởng trấn cô quá khen rồi!"

Quan Ngọc Mai vẫn còn hơi ngạc nhiên nói: "Giang đại sư ngài đừng khiêm nhường, trong tư liệu còn nói cậu từng giúp rất nhiều con em quyền quý làm mai mối, những gì tôi vừa nói cũng nói chỉ là triển lộ ra một điểm nhỏ của tảng băng chìm mà thôi."

Giang Phong mỉm cười, đối phương nói quả thực không sai, hắn khiêm tốn nữa liền có vẻ dối trá!

Cha mẹ Quan lúc này cũng nghe rõ, hai mắt sáng quắc lên nhìn hắn.

Mẹ Quan không kịp đợi hỏi: "Giang đại sư, không biết đối tượng ngài giới thiệu cho A Mai nhà chúng tôi là người như thế nào?"

Quan Ngọc Mai nghe vậy cũng có chút chờ mong, cô tuổi còn trẻ liền trở thành lãnh đạo, trên người gánh chịu áp lực không nhỏ,

nếu như lúc này tìm đối tượng mà nói, nhất định sẽ phân tâm, điều này đối với công việc của cô sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

Cho nên, cô vốn dĩ không có ý định tìm đối tượng sớm như vậy, muốn tìm ai cũng phải đợi mình lập được thành tích khi ở vị trí này.

Nhưng trước khác nay khác, nếu như Giang đại sư nổi tiếng cả nước giới thiệu đối tượng cho cô, vậy thì Quan Ngọc Mai lại cảm thấy thời điểm này tìm đối tượng cũng không có cái gì không tốt.

Giang Phong cười giới thiệu: "Đối tượng tôi giới thiệu cho Quan trưởng trấn là người Trung Hải, năm nay 32 tuổi, chiều cao 1m77, vóc người với nhan sắc cũng không tệ, có thể gọi là một chàng trai đẹp trai.

Hắn với Quan trưởng trấn đều là tốt nghiệp đại học 985, hắn là con một trong nhà, cha hắn là chủ tịch tập đoàn XX, chính là đại phú hào với tài sản ròng chục tỷ."

Nghe đến đó, cha mẹ Quan đều sợ ngây người!

Ngay cả Quan Ngọc Mai người có chức cao cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

Dù sao, đây cũng là phú hào hàng chục tỷ! ! !

Quả thật, bây giờ dân giàu nước mạnh, triệu phú có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, nhưng trên căn bản mỗi thị trấn nào cũng có, thậm chí những thị trấn giàu có hơn, tỷ phú thậm chí đạt đến hai chữ số.

Nhưng tỷ phú với hàng chục tỷ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, tỷ phú chục tỷ dù là phóng tầm mắt toàn quốc, số lượng cũng là rất có hạn.

Chương 1126 - Trưởng Trấn Rung Động. (3)

Mặc dù Quan Ngọc Mai ở trong mắt người bình thường đã rất trâu bò hổ báo rồi, dù sao cũng là quan chức quản lý gần 100.000

người, nhưng cô cũng tự mình biết mình, gia thế bối cảnh như cô, muốn gả cho tỷ phú chục tỷ, cũng đúng là muôn vàn khó khăn, thậm chí xác suất cũng cực kỳ thấp.

Nhưng Giang đại sư là ai chứ?

Đó là bậc thầy mai mối nổi tiếng toàn quốc, nếu như hắn đã mở miệng muốn giới thiệu đối tượng, vậy chứng minh cô với hắn nhất định là có duyên phận.

Sau khi cô hiểu ra điều này, Quan Ngọc Mai mới lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Quan Ngọc Mai không nhịn được hỏi: "Giang đại sư, đây là tình huống như thế nào? Với gia cảnh và điều kiện cá của đối phương, làm sao có khả năng để ý đến người có xuất thân như tôi chứ?"

Giang Phong giải thích: "Cái này đương nhiên là có nguyên nhân, đầu tiên tôi phải nói cho cô biết chính là hắn đã từng có một đoạn hôn nhân. Cuộc hôn nhân đầu tiên của hắn chính là hôn nhân thương mại, hắn với vợ cũ không có cơ sở tình cảm với nhau, nhưng cuộc hôn nhân là cha mẹ hai bên sắp xếp, cũng đã mất mấy năm."

Hóa ra là một người đàn ông đã từng kết hôn, Quan Ngọc Mai khẽ nhíu mày, đối với những người chưa từng kết hôn, nghe thấy đối phương đã từng kết hôn, đều sẽ theo bản năng có phần bài xích, đây là phản ứng bản năng của con người.

Cha mẹ Quan liếc mắt nhìn nhau, sau đó sắc bén hỏi: "Giang đại sư, không biết đối phương có con không? Đứa nhỏ là ai nuôi?"

Giang Phong nói: "Yên tâm, đối phương mặc dù đã từng kết hôn, nhưng bởi vì hai vợ chồng quả thực không có tình cảm, hai người cơ bản cũng chỉ là duy trì danh phận vợ chồng mà thôi, căn bản không có dự định sinh con."

Lời này vừa nói ra, ba người nhà họ Quan âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đối phương không có con, vậy thì đã từng kết hôn cũng không có gì lớn, có thể tiếp nhận được.

Quan Ngọc Mai trầm ngâm nói: "Giang đại sư, đối phương đã từng

kết hôn một lần nhưng không có con, nhưng với điều kiện của hắn muốn dạng phụ nữ gì mà không có? Người như tôi, người ta để ý sao?"

Giang Phong cười cho nói: "Quan trưởng trấn cô cũng không cần tự ti, vóc người với tướng mạo của cô đều là trên tiêu chuẩn, dựa vào nổ lực của bạn thân, mới 28 tuổi liền trở thành cấp lãnh đạo, có thể nói là tiền đồ vô lượng, cho dù là xuất thân từ nông thôn, cũng xứng với đối phương.

Huống chi, hắn cũng từng trải qua một cuộc hôn nhân thương mại hỏng bét, hắn đối với hôn nhân môn đăng hộ đối đã là kính sợ tránh xa rồi, chỉ cần là người hắn thích, bất kể là xuất thân từ gia đình gì, hắn cũng sẽ không để ý."

Quan Ngọc Mai lại hỏi: "Hắn không ngại, vậy cha mẹ hắn thì sao?"

Giang Phong nói: "Cha mẹ hắn cũng không cần lo lắng, năm đó cha mẹ hắn sở dĩ không quan tâm sự phản đối của hắn mà sắp xếp hôn nhân thương mại cho hắn, một mặt là xuất phát từ phương diện buôn bán cân nhắc, ngay lúc đó hai bên thông gia cũng mang lại lợi ích cho nhau cực lớn.

Mặt khác, trong quan niệm hôn nhân của cha mẹ hắn, môn đăng hộ đối chính là nhân duyên tốt nhất, hơn nữa tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng, cha mẹ hắn tin rằng sau khi hắn kết hôn mấy năm, là hắn có thể chậm rãi cảm nhận được sự khổ tâm của cha mẹ.

Kết quả, khiến cha mẹ hắn không có nghĩ tới là, thời gian mấy năm đi qua, hắn với vợ cũ vẫn là giống như người xa lạ vậy...

Bây giờ, cha mẹ hắn đồng ý cho hắn ly hôn và tìm một người khác, lại có tôi bảo đảm, cha mẹ hắn tuyệt đối sẽ không để ý đến xuất thân của cô, điểm ấy cô hoàn toàn có thể yên tâm."

Những lời Giang Phong đã nói đã đánh động được Quan Ngọc Mai.

Cô sinh ra trong một gia đình nông thôn, nhưng dựa vào sự cố gắng của mình cô mới có được địa vị như ngày hôm nay, sự tự tin này không phải người bình thường nào cũng có thể có được. Chỉ là

điều kiện nhà trai tốt như vậy khiến cô không ngờ tới, cho nên cô mới nhiều lần xác nhận thái độ của đối phương với cha mẹ hắn.

Nếu Giang đại sư cảm thấy cô với hắn có duyên phận, vậy cô cũng không cần lo lắng gì nữa.

Thế là, Quan Ngọc Mai liền tỏ rõ thái độ nói: "Giang đại sư, năng lực thôi toán nhân duyên của ngài có bao nhiêu thần kỳ có thể nói là toàn quốc đều biết, nếu ngài cảm thấy tôi với hắn có duyên phận, vậy tôi tin tưởng vào phán đoán của ngài."

Giang Phong cười nói: "Cảm ơn Quan trưởng trấn đã tín nhiệm, không biết cô chừng nào thì rảnh rỗi để tôi sắp xếp cho hai người các cô gặp mặt nói chuyện!"

Quan Ngọc Mai suy nghĩ sắp xếp công việc, nói: "Buổi tối ngày mai tôi rảnh."

Giang Phong nói: "Được, vậy thì sắp xếp cho hai người buổi tối ngày mai gặp, địa điểm gặp mặt Quan trưởng trấn có yêu cầu gì không?"

Quan Ngọc Mai suy nghĩ một chút, nói: "Giang đại sư, nếu như thuận tiện, vậy thì sắp xếp gặp mặt ở thị trấn chúng tôi đi."

Giang Phong gật đầu nói: "Không thành vấn đề, thời gian cụ thể cũng có thể cho cô quyết định."

Quan Ngọc Mai nói: "Vậy thì tám giờ tối!"

Giang Phong ân một tiếng, nói: "OK, vậy thì tám giờ tối mai tôi sẽ sắp xếp cho các cô gặp mặt nói chuyện, địa điểm cụ thể quay về tôi sẽ thông báo với Quan trưởng trấn sau."

"Được, vậy thì làm phiền Giang đại sư rồi!"

"Không cần khách khí, đây là việc tôi nên làm."

Chương 1127 - Trưởng Trấn Ra Mắt.

Buổi trưa ngày hôm sau, Giang Phong lại đi gặp cặp vợ chồng đã ly hôn Tần Tư Vũ cùng Từ Tuyết Linh trong một phòng riêng của một nhà hàng đặc biệt ở thủ phủ tỉnh.

Sau khi ăn gần xong, Giang Phong nhìn về phía Từ Tuyết Linh nói: "Cô Từ, nhân duyên của cô tôi đã tính toán xong rồi, đợi tôi sắp xếp xong cho Tần Tư Vũ gặp mặt đối tượng của hắn tối nay, liền sẽ sắp xếp cho cô với đối tượng của cô gặp mặt nhau."

Từ Tuyết Linh vui vẻ nói: "Giang đại sư, ngài đã giúp tôi thôi toán nhân duyên rồi sao? Anh nói cho chút tôi nghe tình hình của đối phương một chút được không?"

Tần Tư Vũ nghe vậy cũng dựng lỗ tai lên nghe.

Vẫn là câu nói kia, hắn cùng với vợ cũ Từ Tuyết Linh mặc dù không có tình cảm gì, nhưng dù sao hai người cũng đã từng là vợ chồng, hắn cũng muốn biết Giang đại sư sẽ tìm cho cô ấy đối tượng như thế nào.

Giang Phong khẽ mỉm cười, giới thiệu sơ lược nói: "Hắn là người Quảng Đông, năm nay 33 tuổi, chiều cao 1m78, vóc dáng với nhan sắc cũng ưa nhìn."

Nghe đến đó, Từ Tuyết Linh không nhịn được lộ ra nụ cười, cảnh giới của cô tương đối thấp, còn chưa trưởng thành đến mức độ lộ da, đối tượng vóc người đẹp nhan sắc cao, đối với cô mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Hắn sinh ra trong một gia đình âm nhạc, tổ phụ là bậc thầy về đàn nhị, cha là một nhà soạn nhạc nổi tiếng ở nước ta, sáng tác ra rất nhiều ca khúc nổi tiếng, mẹ là giáo sư trong một học viện âm nhạc nào đó, có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng đều là học sinh của bà ấy."

Từ Tuyết Linh nghe vậy âm thầm gật đầu, cho dù cô không để ý đến gia cảnh của đối phương, nhưng nếu như đối phương có gia cảnh đàng hoàng thì cũng là chuyện tốt.

Sinh ra trong một gia đình âm nhạc, không thể nói nó tốt như thế nào, nhưng ít ra nói ra vẫn có chút gia giáo.

"Hắn lớn lên trong một bầu không khí âm nhạc phong phú, ông nội với cha mẹ đối với tài năng âm nhạc của hắn cũng hết sức ủng hộ và khuyến khích, mà hắn cũng không có để cho ông nội và cha mẹ thất vọng, hắn đã trở thành một nhà soạn nhạc rất là giỏi."

Nói tới chỗ này, Giang Phong nhấp ngụm trà, nói: "Có lẽ tên của hắn đối với cô Từ vẫn còn xa lạ, nhưng nếu như nói tới những bài hát hắn sáng tác, nhất định là cô đã nghe qua.

Thí dụ như {{Laziness}}, {{Getting}}, {{Getting up}}, {{Famous}} một số bài hát kinh điển có độ phổ biến cao này đều là tác phẩm của hắn."

Bài hát mà Giang Phong nhắc tới là những bài hát nổi tiếng nhất trong những năm gần đây, Tần Tư vũ với Từ Tuyết Linh không chỉ có nghe qua, mà cũng đã từng hát! Chỉ có điều họ chú ý là ca sĩ đã hát bài hát đó, chứ không quan tâm nhiều đến nhà soạn nhạc là ai hoặc là từ người nào.

Lúc này nghe Giang đại sư nói tới, Từ Tuyết Linh cảm khái nói: "Hóa ra mấy bài hát này là hắn sáng tác, đây cũng là mấy bài hát tôi yêu thích trong những năm gần đây!"

Giang Phong cười nói: "Tôi biết cô Từ rất yêu thích âm nhạc, nếu như chung sống cùng với nhà soạn nhạc, chắc hẳn các cô sẽ có tiếng nói chung."

Từ Tuyết Linh gật đầu liên tục nói: "Giang đại sư nói đúng, lúc tôi còn là sinh viên còn có ý nghĩ muốn thành lập ban nhạc, nhưng vì nhiều lý do nên cuối cùng vẫn chưa thực hiện được, chuyện này đối với tôi là tiếc nuối không lớn cũng không nhỏ."

Tần Tư Vũ kinh ngạc nhìn cô một cái, với tư cách là chồng cũ, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói đến chuyện này, nhưng nghĩ đến cuộc sống vợ chồng của bọn họ mấy năm qua, trên căn bản không có điểm chung nào, cũng là bình thường trở lại.

Giang Phong mỉm cười nói: "Nếu cô Từ hài lòng, vậy đợi đêm nay tôi sắp xếp cho anh Tần với đối tượng của anh ấy xong, ngày mai tôi sẽ cùng cô đi tới Quảng Châu."

Từ Tuyết Linh ân một tiếng, nói ra: "Được, vậy tôi sẽ chờ ở chỗ này."

...

Lúc 5: 30 chiều, Quan Ngọc Mai sau khi tan việc, ở căng tin giải quyết bữa tối, sau đó trở về ký túc xá nơi làm việc để tắm gội, sau đó sửa soạn tỉ mỉ.

Thị trấn nơi cô làm việc có điều kiện kinh tế trung bình nên điều kiện ăn ở của công chức cũng ở mức trung bình, nhưng dù sao cô cũng là phó chỉ huy nên điều kiện ăn ở đương nhiên tốt hơn nhiều so với những công chức khác.

Bình thường, với tư cách là một nhà lãnh đạo, cô chú ý đến việc ăn mặc phải chín chắn và thận trọng, những bộ quần áo "sặc sỡ" cơ bản cùng với cô cách biệt.

Quan Ngọc Mai biết rất rõ ấn tượng đầu tiên khi gặp đối tượng xem mắt tối nay quan trọng đến như thế nào, cho nên hiếm khi cô sửa soạn như vậy.

Phía thân trên, cô chọn một chiếc áo sơ mi lụa trắng thanh lịch, cổ áo đơn giản, trang nhã, tôn thêm một chút vẻ đẹp duyên dáng cho cái cổ của cô.

Phía dưới là một chiếc quần dài màu đen ôm sát, được cắt may khéo léo, tôn lên vóc dáng mảnh mai và khí chất đoan trang của cô, thiết kế cạp cao của quần càng làm tôn lên vòng eo của cô.

Chương 1128 - Trưởng Trấn Ra Mắt. (2)

Để làm nổi bật vẻ đẹp nữ tính, Quan Ngọc Mai đã thắt một chiếc thắt lưng bằng lụa mỏng quanh eo, màu sắc của chiếc thắt lưng cùng tông với chiếc áo sơ mi, tôn lên vòng eo thon thả của cô một cách tinh tế và điểm thêm một chút màu sắc nhẹ nhàng.

Về phụ kiện, Quan Ngọc Mai đeo một đôi bông tai bạc đơn giản và tinh tế, để bổ sung cho kiểu tóc của cô, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ nhỏ mảnh khảnh, không chỉ thể hiện khái niệm về thời

gian của cô mà còn tăng thêm vẻ sang trọng cho tổng thể.

Dưới chân là một đôi giày cao gót màu đen vừa thoải mái vừa thời trang, thiết kế cao gót khiến dáng người cô thêm thẳng tắp, thanh thoát, bước đi cũng tự tin hơn.

Tổng thể mà nói, trang phục của Quan Ngọc Mai không chỉ duy trì hình ảnh chuyên nghiệp của cô với tư cách là một thị trưởng mà còn làm nổi bật vẻ đẹp nữ tính của cô. Cô chọn trang phục đơn giản nhưng thanh lịch, cũng thông qua cách phối đồ tỉ mỉ thể hiện ra sự tự tin và mị lực của cô.

Bất kể là từ bên ngoài hay bên trong, Quan Ngọc Mai đều cho thấy hình tượng cô là một người phụ nữ độc lập, thanh lịch và quyến rũ.

Nhìn mình trong gương, trong lòng Quan Ngọc Mai khá là hài lòng.

Nhìn thấy thời gian không còn sớm, Quan Ngọc Mai liền thừa dịp trời tối rời khỏi ký túc xá, nhanh chóng lên xe chạy thẳng đến thị trấn.

...

Bảy giờ năm mươi lăm phút.

Trong một quán trà nào đó ở thị trấn, Tần Tư Vũ cùng với Quan Ngọc Mai đã gặp mặt nhau dưới sự sắp xếp của Giang đại sư.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy nhau, Tần Tư Vũ liền cảm thấy sáng mắt lên.

Nói thật, Quan Ngọc Mai vóc người với nhan sắc mặc dù không tệ, nhưng trong số những cô gái mà Tần Tư Vũ quen biết, đoán chừng cũng không nhất định có thể xếp vào vị trí đứng đầu 100.

Nhưng mà, Quan Ngọc Mai có lẽ là bởi vì thân phận của cô ấy là quan chức thị trấn, điều này đã tạo cho cô ấy một loại khí chất mà những cô gái khác không có, chính cái khí chất này đã thu hút sự chú ý của hắn.

Cũng giống như nữ minh tinh và mỹ nữ qua đường, hai người đều

có vóc dáng và nhan sắc giống nhau, nhưng nữ minh tinh lại có thêm hào quang ngôi sao, nên ở trong mắt rất nhiều người đều hấp dẫn hơn mỹ nữ qua đường.

Nghề nghiệp cùng thân phận bổ trợ, đối với một ít người mà nói, đó là một sự mê hoặc khó mà cưỡng lại được.

Trong khi Tần Tư Vũ cảm thấy sáng mắt lên, Quan Ngọc Mai cũng có cảm giác tương tự, quần áo của Tần Tư Vũ là từ nhỏ bồi dưỡng ra được, hắn ăn mặc thời trang có thưởng thức, lại phối hợp với nhan sắc không thấp của mình, còn có gia cảnh của hắn nữa, đã tạo ra mị lực đặc biệt của hắn.

Nói chung, hai người cho đối phương ấn tượng đầu tiên đều rất tốt.

Sau khi khách sáo với nhau vài câu.

Khi Giang Phong bắt đầu pha trà, Tần Tư Vũ liền chủ động tấn công nói: "Quan trưởng trấn, cô thật sự rất lợi hại, không có sự giúp đỡ của gia đình, chỉ dựa vào sự nỗ lực của bản thân, có thể ở 28 tuổi đảm nhiệm chức trưởng trấn, thật sự khiến cho tôi bội phục sát đất."

Quan Ngọc Mai khiêm tốn cười nói: "Tần tiên sinh quá khen, tôi cũng chỉ là may mắn mà thôi."

Tần Tư Vũ nói: "Quan trưởng trấn cô quá khiêm nhường rồi, không biết có bao nhiêu công chức hơn năm mươi tuổi cũng chưa thể vượt qua khoa cấp đây này, cô trẻ tuổi như vậy liền trở thành người phụ trách một thị trấn, đây cũng không phải là may mắn có thể làm được, năng lực làm việc cùng với sự nhạy bén chính trị là điều không thể thiếu."

Giang Phong cười nói tiếp: "Tần tiên sinh nói như vậy rất đúng, bất cứ ai xuất thân từ một gia đình bình thường, có thể trở thành cán bộ chuyên trước 30 tuổi, có nói chính là ngôi sao đang lên trên chính trường, mà Quan trưởng trấn không nghi ngờ chút nào chính là người nổi bật trong đó."

Quan Ngọc Mai liên tục khoát tay nói: "Giang đại sư, Tần tiên sinh,

tôi không gánh nổi lời khen của hai người đâu."

Tần Tư Vũ mỉm cười, liền nói sang chuyện khác hỏi: "Quan trưởng trấn, tôi nghe Giang đại sư nói, cô có một em trai hiện nay đang theo làm việc cho một ông chủ lớn ở trong thôn, không biết là làm công việc gì?"

Quan Ngọc Mai nói: "Ông chủ lớn trong thôn chúng tôi làm việc trong lĩnh vực kỹ thuật, em trai tôi tình cờ cũng học chuyên ngành kỹ thuật dân dụng ở trường đại học. Vì chuyên ngành này phù hợp và mọi người trong thôn đều có quan hệ họ hàng nên ông chủ lớn đã đưa em trai đi cùng để bồi dưỡng, hiện nay cuộc sống của em tôi hẳn là coi như tạm được!"

Tần Tư Vũ mỉm cười nói: "Quan trưởng trấn, chắc hẳn Giang đại sư cũng đã nói với cô, gia đình tôi làm việc trong lĩnh vực bất động sản. Nếu như em trai cô có năng lực, tôi có thể cung cấp cho hắn một nền tảng tốt hơn."

Quan Ngọc Mai nghe vậy liếc mắt nhìn hắn, dựa vào chỉ số EQ của cô đương nhiên hiểu hắn đang uyển chuyển bày tỏ tình cảm với mình, cô cười tủm tỉm nói: "Cảm ơn Tần tiên sinh đã quan tâm, trở về tôi sẽ hỏi ý kiến của nó một chút, nếu như nó muốn, tôi sẽ nói lại với anh."

Tần Tư Vũ tươi cười nói: "Không cần khách khí, gia đình tôi làm trong ngành bất động sản cũng đã hai mươi ba mươi năm, nếu em trai chuyên nghiệp đối đáp, lại là người một nhà, tôi tin hắn ở trong ngành này sẽ có được thành tích tốt."

Quan Ngọc Mai mỉm cười nói: "Vậy sau này làm phiền Tần tiên sinh quan tâm nhiều hơn rồi!"

Tần Tư Vũ bật cười nói: "Đây là điều nên làm mà."

Lúc này, Giang Phong cũng đã pha trà xong, thấy bọn họ trong thời gian nói chuyện liếc mắt đưa tình với nhau, liền tùy tiện tìm cái cớ rời đi, để lại không gian riêng tư cho bọn họ.

Chương 1129 - Trưởng Trấn Ra Mắt. (3)

Cùng lúc đó.

Tại thủ phủ tỉnh Quảng Đông, Chu Thiên Phong một thân một mình leo lên đỉnh tháp Quảng Châu.

Là người địa phương, Chu Thiên Phong không phải lần đầu tiên leo lên tháp Quảng Châu, ngay từ lúc tháp Quảng Châu được hoàn thành và mở cổng cho dân chúng tham quan, hắn đã cùng đi với cha mẹ mình.

Bây giờ hắn lần nữa leo lên tháp Quảng Châu, chủ yếu là để tìm cảm hứng sáng tác.

Mặc dù đây là lần thứ hai leo lên đỉnh tháp Quảng Châu, nhưng từ đỉnh tháp nhìn xuống cảnh đêm, vẫn làm cho Chu Thiên Phong cảm thấy chấn động, đó là một bức tranh tuyệt đẹp và huyện diệu.

Những ánh đèn nê ông của thành phố lấp loé không yên, như muôn ngàn vì sao điểm xuyết trên bức màn đêm. Các tòa nhà cao tầng tỏa sáng với nhiều màu sắc khác nhau trong đêm, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy và rực rỡ. Ánh đèn hai bên bờ sông Châu Giang đèn đuốc sáng trưng, giống như một con rồng khổng lồ đang uốn lượn lưu động, chia cả thành phố thành hai bên, tạo nên khung cảnh phồn hoa.

Có rất nhiều phương tiện giao thông trên đại lộ, đèn hậu của các phương tiện tạo ra những dải ánh sáng chảy trong bóng tối, giống như một dòng sông lấp lánh chảy qua toàn thành phố.

Từ đỉnh tháp nhìn xuống, có thể nhìn thoáng qua đường nét của thành phố, đường phố, kiến trúc, dòng sông với quảng trường, tạo thành một bức tranh bận rộn mà có thứ tự.

Chu Thiên Phong nhìn cảnh đêm rung động lòng người, trong lòng chợt lóe lên cảm hứng, cảnh đêm trước mắt dần biến thành một bản nhạc có nốt nhạc đan xen, mỗi tòa nhà, mỗi con đường đều là một nốt nhạc giai điệu. Những ánh đèn nê ông rực rỡ, lung linh như những nốt nhạc đang nhảy múa, tô điểm cho thành phố những sắc màu rực rỡ.

Sông Châu Giang phía xa, giống như một dòng chảy đang chuyển

động, âm thanh du dương của nước với ánh đèn phản chiếu quyện vào nhau, giống như một giai điệu. Mỗi một cây cầu là một nốt nhạc, kéo dài vẻ đẹp của dòng sông Châu Giang đến mọi ngóc ngách.

Tháp Quảng Châu đứng sững ở trung tâm thành phố, nó là một nốt nhạc cao, cao vút trong mây. Ngọn đèn trên đỉnh tháp tỏa sáng trong bóng tối, giống như một nhịp điệu tươi sáng...

Chu Thiên Phong vô thức nhắm hai mắt lại, hắn dùng trái tim để cảm nhận tất cả những thứ này, tâm trí hắn tràn ngập sự thăng trầm của giai điệu và nốt nhạc nhảy nhót.

Không lâu sau, hắn rời khỏi tháp Quảng Châu, bắt đầu lang thang trong màn đêm thành phố, mỗi một góc đều tản ra nốt nhạc đặc biệt. Sự náo nhiệt cùng với huyên náo của chợ đêm, tiếng trống dồn dập trong dòng xe cộ, tiếng cười nói của mọi người tạo thành một bản giao hưởng sống động.

Chu Thiên Phong lắng nghe những thanh âm này, nỗ lực bắt giữ mỗi một chi tiết nhỏ, đưa chúng nó chuyển hóa thành một phần trong âm nhạc của hắn, một tác phẩm tràn đầy cảm xúc và sức mạnh dần dần hình thành.

Thừa dịp linh cảm vẫn còn, Chu Thiên Phong cũng không dám trì hoãn nhiều, ngay lập tức trở về phòng thu của mình, để viết bài hát có chất lượng này.

Sau khi hoàn thành bản nhạc, Chu Thiên Phong lại bắt đầu suy nghĩ về việc viết lời bài hát.

Bất cứ nhà soạn nhạc nào, về cơ bản đều sẽ điền từ, khác biệt ở chỗ là trình độ cao thấp mà thôi.

Chu Thiên Phong giỏi soạn nhạc, nhưng không giỏi viết lời, nhưng thỉnh thoảng hắn sẽ bộc phát cảm hứng và viết ra những lời bổ sung cho bài hát.

Cho nên, mỗi khi hắn hoàn thành bản nhạc, đều sẽ cố gắng tự mình điền lời bài hát, nếu như từ ngữ điền không phù hợp với âm nhạc, hắn sẽ lựa chọn hợp tác với những người viết lời khác. Nếu

như chất lượng lời bài hát điều vào cũng không tệ lắm, vậy thì từ khúc một mình ôm lấy mọi việc, không phiền phức người khác!

Có lẽ là Chu Thiên Phong đêm nay đặc biệt có linh cảm, có lẽ là hắn đang ở trong đỉnh cao sáng tác, khi hắn dụng tâm viết lời, phát hiện linh cảm không ngừng dâng lên, thỉnh thoảng sẽ hiện lên một số ca từ rất đẹp.

Không biết qua bao lâu, Chu Thiên Phong rốt cuộc cũng thành công viết lời bài hát xong.

Trong đầu lướt qua một lần nữa lời bài hát cùng âm nhạc, Chu Thiên Phong không khỏi hài lòng gật đầu, tuy rằng còn có vài chỗ cần phải sửa lại, nhưng đều là tiểu tiết không đáng kể, chỉ cần tìm chút thời giờ có thể hoàn thành.

Chu Thiên Phong nhìn đồng hồ, phát hiện đã là hơn ba giờ sáng, chẳng chẳng trách lại đói bụng như vậy.

Lúc Hắn sáng tác rất tập trung, việc hắn ở trong phòng thu mấy chục tiếng đồng hồ để sáng tác nhạc là chuyện thường xảy ra. Cho nên trong phòng làm việc của hắn không thiếu đồ ăn thức uống, còn có giường để nghỉ ngơi với quần áo để thay, cùng với các loại đồ dùng hàng ngày cần dùng.

Hắn tiện tay cầm một hộp bánh bích quy cùng với một bình trà lạnh bắt đầu ăn.

Sau khi ăn bánh bích quy xong, Chu Thiên Phong liền vội vã tắm rửa sạch sẽ đi ngủ, bởi vì hai ngày nay hắn suy nghĩ viết cho xong bài hát, cho nên đêm nay hắn không có mất ngủ, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Chương 1130 - Anh Đẹp Trai, Anh Đây Là Đang Ám Chỉ Tôi Cái Gì?

Sáng ngày hôm sau.

Thôn Bà Sơn.

Cha Quan tiếp tục ngồi ở trước cửa nhà mình dệt chiếc ghế mây còn dang dở ngày hôm qua, thủ pháp của hắn thành thạo, khóe miệng còn mang theo nụ cười, hiển nhiên tâm trạng đang rất tốt.

Tối hôm qua, con gái đến thị trấn để xem mắt, biết bọn họ làm cha mẹ vẫn ở nhà đợi tin, vì vậy hơn mười giờ đã gọi điện thoại về cho bọn họ.

Ở trong điện thoại, con gái nói cho bọn họ biết, buổi xem mắt đối tượng do Giang đại sư quả thật không tệ, là mẫu người cô thích, mà nhà trai đối với cô cũng rất có hảo cảm, hai người sẽ cố gắng đến với nhau.

Kết quả này, khiến cha mẹ Quan vui mừng khôn nguôi.

Con gái có sự nghiệp thành công, mới có 28 tuổi cũng đã là trưởng trấn, thành tích này đã vượt qua sự mong đợi của người làm cha như hắn.

Điều duy nhất bận tâm là chuyện hôn nhân đại sự của cô.

Bây giờ duyên phận của con gái đã đến, nếu như cô với đối tượng xem mắt thành công, vậy đời này của cha Quan tâm niệm đã hoàn thành!

Hắn mặc dù là một ông lão làm nông không có kiến thức gì nhiều, nhưng từ khi sau khi con gái làm công chức hắn mưa dầm thấm đất, cũng hiểu con gái muốn tiến xa trong sự nghiệp quan trường, ngoại trừ năng lực làm việc xuất sắc còn phải có sự hỗ trợ của bối cảnh gia đình cũng rất là quan trọng.

Nhà họ Quan bọn họ mấy chục đời đều là nông dân trung thực, đương nhiên không giúp được gì cho con gái mình về gia cảnh.

Nhưng nếu như con gái với đối tượng xem mắt đến từ Trung Hải thành đôi, thì gia cảnh của người đàn ông đó sẽ là động lực thúc đẩy con gái thăng quan tiến chức, điểm này cha Quan nhìn thấy vẫn là vô cùng thấu triệt.

Có lẽ, con gái thật sự có thể trở thành quan lớn...

Nghĩ tới đây, nụ cười của cha Quan trên mặt càng thêm xán lạn

hơn!

...

Lúc Chu Thiên Phong tỉnh lại, đã là một giờ chiều rồi.

Tùy tiện rửa mặt một chút, lại thay quần áo khác, Chu Thiên Phong liền ra ngoài chuẩn bị ăn chút gì đó, đợi no bụng xong lại trở về xem lại bài hát tối hôm qua viết.

Những người quen thức đêm sẽ không thấy ngon miệng khi mới thức dậy, Chu Thiên Phong cũng không muốn ăn cơm, liền tùy tiện tìm một quán mì, ăn một bát mì đơn giản.

Sau khi ăn xong, Chu Thiên Phong liền trở về phòng thu âm và từ từ sửa chữa một số sai sót nhỏ trong bản nhạc, để bản nhạc trở nên êm dịu hơn, đồng thời cũng bắt đầu làm biên khúc.

Nếu như sáng tác là xây dựng một ngôi nhà, vậy thì biên khúc chính là quá trình trang trí và làm đẹp, tầm quan trọng của nó cũng không thể bỏ qua.

Chu Thiên Phong sinh ra trong một gia đình âm nhạc, hắn am hiểu nhất là soạn nhạc, nhưng bất kể là lời bài hát hay là biên khúc đều hiểu, hơn nữa trình độ còn không thấp.

Trong khi Chu Thiên Phong cẩn thận mài giũa tác phẩm mới của mình, Giang Phong cùng Từ Tuyết Linh cũng đến Quảng Châu, một thành phố lịch sử và văn hóa nổi tiếng.

"Cô Từ, cô tìm một khách sạn nghỉ ngơi đi, để tôi đi gặp đối tượng xứng đôi với cô trước, đợi tôi sắp xếp xong xuôi lại gọi điện thoại cho cô." Giang Phong nói.

Từ Tuyết Linh gật đầu nói: "Được, Giang đại sư."

Thế là, hai người liền chia nhau ra, Từ Tuyết Linh tìm một khách sạn 5 sao nghỉ ngơi, mà Giang Phong thì đi thẳng đến phòng thu âm của Chu Thiên Phong.

Ba giờ chiều, Giang Phong đi tới nơi cần đến.

...

"Tùng tùng tùng!"

Ngay khi Chu Thiên Phong đang thử chơi tác phẩm mà hắn vừa sáng tác, bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, trong lòng hắn có chút ngạc nhiên, phòng thu âm này chỉ là nơi hắn dùng để làm sáng tác, lại không được công khai với bên ngoài, cha mẹ hắn cũng không có khả năng tới nơi này tìm hắn, tại sao lại có người đến gõ cửa chứ?

Chu Thiên Phong đi tới, mở cửa ra, phát hiện người gõ cửa chính là một người thanh niên đẹp trai, hơn nữa anh chàng đẹp trai này nhìn lên rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ ra được.

Thanh niên đẹp trai mỉm cười chào hỏi: "Xin chào, xin hỏi là Chu Thiên Phong tiên sinh đúng không?"

Chu Thiên Phong phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói: "Tôi là Chu Thiên Phong, xin hỏi anh là ai? tìm tôi có chuyện gì không?"

Thanh niên đẹp trai nói: "Chu tiên sinh, tôi tên là Giang Phong, là ông mai đến từ công ty mai mối hạnh phúc..."

Chu Thiên Phong nghe đến đó, một tia sáng lóe lên trong đầu, bật thốt lên: "Tôi nhớ ra rồi, anh chính là Giang đại sư nổi tiếng kia!"

Giang Phong cười nói: "Không dám, đều là những người ái mộ nâng đỡ."

Chu Thiên Phong vội vã dùng tay làm dấu mời, chào hỏi: "Giang đại sư mời vào, phòng của tôi có chút bừa bộn, mong ngài thông cảm... !"

"Chu tiên sinh khách khí!"

Sau khi mời Giang Phong vào, Chu Thiên Phong hỏi: "Giang đại sư, ở chỗ tôi chỉ có trà lạnh với nước suối, ngài muốn uống gì?"

Giang Phong nói: "Vậy thì cho tôi một chai nước suối!"

Chu Thiên Phong cầm nước suối đưa cho Giang Phong, sau đó mỉm cười hỏi: "Giang đại sư, ngài ở xa ngàn dặm tới đây, là muốn giới thiệu đối tượng cho tôi sao?"

Giang Phong cười gật đầu nói: "Đúng, nếu như Cha tiên sinh đã biết, vậy hẳn là cũng biết rõ tôi am hiểu thôi toán nhân duyên đúng chứ?"

"Ừm, Giang đại sư năng lực thôi toán nhân duyên của ngài có một không hai, cái này tôi biết rõ."

Chương 1131 - Anh Đẹp Trai, Anh Đây Là Đang Ám Chỉ Tôi Cái Gì? (2)

Giang Phong vặn nước suối ra uống một hớp, nói: "Hai ngày trước có một khách nữ đến từ Trung Hải tới tìm tôi, mời tôi giúp cô ấy tìm đối tượng thích hợp, sau khi tôi thôi toán, phát hiện vị khách nữ này chính là đối tượng thích hợp với Chu tiên sinh, cho nên tôi mới đặc mà chạy tới đây, dự định tác hợp cho hai người."

Nếu như là bà mối khác nói như vậy, Chu Thiên Phong chắc chắn sẽ không coi là chuyện to tát, nhưng nói lời này chính là Giang đại sư bà mối nổi tiếng trên toàn quốc nói, vậy hàm kim lượng liền không giống nhau.

Bởi vậy, Chu Thiên Phong cảm thấy hơi hứng thú hỏi: "Giang đại sư, không biết tình hình của vị khách nữ đến từ Trung Hải tới tìm ngài là như thế nào?"

Giang Phong giới thiệu sơ lược nói: "Cô ấy năm nay 31 tuổi, chiều cao 1m64, tốt nghiệp đại học 985, cha cô ấy là chủ tịch tập đoàn XX, thân gia gần trăm tỷ, cô ấy bất kể là vóc người hay là nhan sắc đều là tốt nhất một số người, là Bạch Phú Mỹ danh xứng với thực."

Chu Thiên Phong nghe vậy suýt nữa trợn tròn mắt, hắn xuất thân trong gia đình âm nhạc, điều kiện gia đình xem như là tốt, hơn nữa năng khiếu nghệ thuật cũng có trình độ.

Nói không khuếch đại, nếu như đối bia là gia đình tỷ phú bình

thường, thì gia cảnh của Chu Thiên Phong không có chút nào tệ với đối phương. Nhưng bây giờ bên kia không phải là gia đình tỷ phú bình thường, mà là một gia đình giàu có với tài sản ròng gần chục tỷ, vì vậy gia cảnh của hắn với nhà người ta cũng không cùng đẳng cấp!

Nghĩ tới đây, Chu Thiên Phong liền vội vàng nói: "Giang đại sư, không phải tôi tự ti, mặc dù gia cảnh của tôi cũng không tệ, nhưng so với gia đình hơn chục tỷ nhà người ta thì vẫn là kém xa.

Mà theo tôi được biết, những gia đình như vậy chuyện hôn nhân đều rất coi trọng môn đăng hộ đối, tôi như vậy e rằng không lọt nổi mắt xanh của người ta!"

Giang Phong nói: "Chu tiên sinh băn khoăn của anh là có đạo lý, nhưng tình huống của vị khách nữ này có chút đặc thù, cô ấy đã từng kết hôn, cuộc hôn nhân đầu tiên của cô ấy chính là hôn nhân thương mại."

Nghe đến đó, Chu Thiên Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Giang Phong giải thích: "Nhưng mà Chu tiên sinh anh yên tâm, cô ấy tuy rằng đã kết hôn, nhưng bởi vì không có tình cảm với chồng cũ, hai người sau khi kết hôn cũng không có sinh con, ngoại trừ nhiều một tờ giấy chứng nhận, mối quan hệ của hai người họ thậm chí không so sánh được như bạn trai thân mật."

Chu Thiên Phong nghe vậy âm thầm gật đầu, lời nói này được không giả, quan hệ hôn nhân không có tình cảm, xác thực không sánh được quan hệ bạn bè bình thường có được.

Hơn nữa, hắn cũng không có hứng thú làm bố dượng người ta, nếu như đối phương ly dị có con, vậy thì cho dù điều kiện của cô ấy có tốt như thế nào, Chu Thiên Phong cũng sẽ không cân nhắc.

Nhưng đối phương chỉ là ly dị không có con, cũng gần giống như là chia tay bạn trai, cái này hắn có thể tiếp nhận, dù sao bản thân hắn cũng đã từng quen hai người bạn gái.

Chu Thiên Phong lắc đầu nói: "Một cuộc hôn nhân thương mại không có tình cảm chính là bi kịch, cũng không biết cha mẹ cô ấy

nghĩ như thế nào?"

Giang Phong nói: "Cha mẹ của cô cảm thấy tình cảm có thể bồi dưỡng, cho rằng gả cho một người chồng môn đăng hộ đối khẳng định tốt hơn so với gả cho một người không môn đăng hộ đối, nhưng sự thực chứng minh bọn họ đã sai.

Cho nên, sau khi vị khách nữ này của tôi ly hôn, bố mẹ cô ấy sẽ không can thiệp vào cuộc sống hôn nhân sau này của cô ấy, chỉ cần người cô ấy thích là được."

Chu Thiên Phong trầm ngâm nói: "Nói như vậy, vậy thì đúng là có thể gặp mặt làm quen!"

Giang Phong lộ ra một nụ cười, nói: "Chu tiên sinh, không giấu gì anh, vị khách nữ này của tôi hiện tại cũng đang ở Quảng Châu, nếu như thuận tiện, buổi tối liền sắp xếp cho hai người cùng nhau ăn cơm được không?"

Chu Thiên Phong cuối cùng cũng coi như nhìn ra được hiệu suất mai mối của Giang đại sư, cũng đã nói đến như vậy rồi, hắn là một người đàn ông trưởng thành cũng không có gì khó nói, liền gật đầu nói: "Được, buổi tối có thể cùng nhau ăn cơm, không biết cô ấy thích ăn gì? Khẩu vị như thế nào?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Như vậy đi Chu tiên sinh, tôi đưa phương thức liên lạc của cô ấy cho anh, tôi sẽ nói với cô ấy trước, sau đó anh tự mình liên hệ với cô ấy, gặp mặt ở đâu, ăn cái gì, các anh tự thương lượng với nhau, buổi tối tôi còn có hẹn, sẽ không đi cùng với hai người ăn tối!"

"Cũng được!" Chu Thiên Phong đối với ý kiến này đương nhiên không phản đối.

Thế là Giang Phong đưa phương thức liên lạc của Từ Tuyết Linh cho hắn, xong ngay trước mặt hắn gọi điện thoại cho cô, đem mọi chuyện nói rõ ràng, sau đó mới tạm biệt rời đi.

Đợi Giang Phong rời đi, Chu Thiên Phong sắp xếp lại câu chữ trong đầu, sau đó gọi điện thoại cho Từ Tuyết Linh.

Chương 1132 - Anh Đẹp Trai, Anh Đây Là Đang Ám Chỉ Tôi Cái Gì? (3)

Đều nói người giàu có hai loại:

Một loại là những người giàu có khác.

Bọn họ mặc những bộ vest cao cấp của Châu u để thể hiện gu thẩm mỹ của mình, những đôi giày da cao cấp và sang trọng, và những chiếc đồng hồ giới hạn trên thế giới sang trọng độc quyền, một bộ đồ có giá trị một triệu, có thể nói là nhân dân tệ đi bộ.

Một loại khác là người giàu Quảng Đông.

Ở Quảng Đông, mặc một bộ vest và giày da chính là công ty bất động sản hoặc người bán bảo hiểm, người giàu địa phương mặc chính là áo T-shirt bình thường với quần đùi, một đôi dép lê không quá 20 tệ, nhìn trông giống một người bình thường hơn, nhưng mà nếu bàn về tài sản, hắn thật sự đúng là đại gia.

Tuy đây chỉ là một câu nói đùa, nhưng cũng đủ để nhìn ra người Quảng Đông ăn mặc rất giản dị, bọn họ coi trọng là làm sao thoải mái, chứ không phải bề ngoài hào nhoáng.

Chu Thiên Phong tuy rằng không phải là người giàu có, nhưng hắn thừa hưởng truyền thống ăn mặc tốt đẹp của người Quảng Đông, bình thường đều là lôi thôi lếch thếch, không quá chú trọng đến hình tượng.

Nhưng mà, buổi tối xem mắt hôm nay rất quan trọng, cho dù bình thường Chu Thiên Phong không chú trọng đến ăn mặc, cũng không thể không dụng tâm sửa soạn.

Đầu tiên hắn ra ngoài cắt tóc trước, tạo một kiểu tóc sắc sảo và gọn gàng, sau đó trở về nhà của mình để sửa soạn lại.

Sau hơn một giờ bận rộn, Chu Thiên Phong cuối cùng cũng coi như đã đạt được hiệu quả mình hài lòng.

Đối với thân trên, hắn chọn một chiếc áo khoác vest may đo màu

xám đậm với áo sơ mi trắng bên trong, vừa vặn với dáng người hắn, làm nổi bật lên vóc dáng, đường nét của hắn.

Phần thân dưới là một chiếu quần tây cùng với một chiếc thắt lưng màu đen.

Dưới chân là một đôi giày da đen bóng.

Mặc dù trang phục nhìn trông quá trang trọng, nhưng Chu Thiên Phong cảm thấy lần đầu tiên gặp một người con gái, ăn mặc trang trọng một chút để thể hiện rằng hắn đối với buổi gặp mặt lần này xem trọng như thế nào.

...

Trong khi Chu Thiên Phong bận rộn với trang phục của mình, ở trong khách sạn 5 sao nào đó, Từ Tuyết Linh cũng đang nghiêm túc sửa soạn cho mình.

So với Chu Thiên Phong bình thường không để ý tới hình tượng, thì Từ Tuyết Linh đối với ăn mặc phối đồ mạnh hơn nhiều, cô không cần tốn nhiều sức cũng đem mình ăn mặc thật xinh đẹp.

Từ trang điểm đến quần áo, mọi thứ đều vừa phải.

Những lọn tóc xoăn mềm mại trong thật tự nhiên mà thanh lịch, cô đeo một chiếc vòng cổ tinh xảo để tôn lên khí chất quý phái của mình. Một chiếc váy màu xanh đậm thanh lịch, thiết kế mỏng manh làm nổi bật đường cong hình thể và sự nữ tính của cô, một đôi giày cao gót cùng áo đầm càng là tuyệt phối.

Chiếu đồng hồ tinh xảo trên cổ tay là nét hoàn thiện.

Mặc dù chỉnh thể trang phục không xa hoa, nhưng người bên ngoài vừa nhìn trong đầu liền không nhịn được bốc lên từ "Bạch Phú Mỹ" này cực kỳ chuẩn xác để hình dung.

Hai người sửa soạn xong, đều yên lặng chú ý thời gian.

Chờ thời gian không sai biệt lắm, liền từng người ra ngoài, đến nhà hàng đã hẹn sẵn.

...

Sáu giờ chiều.

Phòng riêng trong một nhà hàng nào đó.

Đợi người phục vụ đi ra ngoài, Chu Thiên Phong mới tán dương: "Mỹ nữ, cô bảo dưỡng như thế nào vậy? nếu như không phải Giang đại sư nói với tôi, tôi tuyệt đối không thể tin được cô đã 31 tuổi rồi, nhìn cô trông giống như sinh viên mới ra trường vậy!"

Từ Tuyết Linh che miệng cười nói: "Anh chàng đẹp trai nói chuyện thật là ngọt, khó trách anh có thể viết ra {{...}} những ca khúc ngọt ngào như vậy."

Chu Thiên Phong mỉm cười nói: "Tôi đây là ăn ngay nói thật, mặc dù tôi chỉ lớn hơn cô hai tuổi, nhưng tôi có chút thành thục hơn, lại qua mấy năm ở chung với cô, chỉ sợ người ta nói chúng ta là cha và con gái."

Từ Tuyết Linh bị chọc cho cười "Khanh khách" không ngừng, lập tức nháy mắt, nhìn hắn nói: "Anh đẹp trai, anh đây là đang ám chỉ cái gì với tôi à?"

Chu Thiên Phong cũng nháy mắt với cô nói: "Không có nha, tôi nào có ám chỉ cái gì?"

Từ Tuyết Linh không đi sâu vào vấn đề này, nói sang chuyện khác: "Anh đẹp trai, cá nhân tôi rất yêu thích âm nhạc, lúc còn là sinh viên còn muốn thành lập một ban nhạc, chỉ là sau đó bởi vì do nhiều nguyên nhân mà không thành.

Những sáng tác của anh như {{lười}}, {{được}}, {{khởi}}, {{tên}}, tôi rất thích những bài hát kinh điển này, hơn nữa mỗi một bài tôi đã hát theo, chỉ là tôi trước đó chỉ chú ý đến ai đã hát ca khúc này, cũng không hề quan tâm quá nhiều đến người sáng tác ra, thực sự là xin lỗi."

Chu Thiên Phong cười ha hả nói: "Đây là chuyện rất bình thường, ngoại trừ quốc ca, trên căn bản sẽ không có người sáng tác nào lại đi so với người hát ca khúc đó, cho dù nhà sáng tác lớn cũng không ngoại lệ, càng đừng nói tôi so với những nhà sáng tác lớn kia còn

có sự chênh lệch không nhỏ!"

Từ Tuyết Linh cười nói: "Anh ngược lại là nhìn rất thoáng, ở trong mắt tôi anh đã rất lợi hại rồi, anh có thể tự mình viết lời, sáng tác và biên nhạc, hơn nữa tôi nghe người ta nói anh hát rất hay, tại sao không dứt khoát tự hát ca khúc của mình?"

Chương 1133 - Ngưu Bức Đại Lão

Chu Thiên Phong cười ha hả nói: “Mỹ nữ, cô quá đề cao tôi rồi, chất giọng tôi không hay, kỹ thuật hát cũng không tốt, không thể hát ra được cảm xúc trong bài hát, nếu như bản thân tôi thật sự tự hát ca khúc mình sáng tác, vậy sẽ chỉ khiến cho những ca khúc đó mai một đi mà thôi.

Có thể vừa hát vừa sáng tác như các tiền bối Huỳnh Gia Câu, Châu Kiệt Luân, La Văn, Phí Ngọc Thanh, Ngộ Bạch, Đào Lãng, chỉ là số ít, để không khiến tâm huyết của mình bị mai một, đem ca khúc giao cho nghệ sĩ phù hợp hát mới là lựa chọn tốt nhất.”

Từ Tuyết Linh nghe xong nhẹ gật đầu, nói: “Nói thật, tôi thật sự rất bội phụ những người sáng tác âm nhạc như anh, có thể thông qua ca khúc thao túng cảm xúc của người khác.”

Chu Thiên Phong cười nói: “Đây không phải là thao túng cảm xúc của người khác, những người sáng tác nhạc như chúng tôi chỉ là sử dụng ca khúc để tạo nên sự cộng hưởng tâm hồn giữa những người yêu âm nhạc mà thôi.”

Từ Tuyết Linh nói: “Sự cộng hưởng tâm hồn này thật sự lợi hại, ví dụ như một số người thất tình, sau khi nghe một ca khúc da diết chạm tới tim gan nào đó, nước mắt liền không nhịn được mà chảy thành dòng.

Hoặc ví dụ như một vài ca khúc hát trong hôn lễ xong có thể khiến người nghe cảm nhận được hạnh phúc phảng phất quanh lễ đường.

Hoặc là những bản nhạc dance trong quán bar, nghe xong cũng khiến người ta không nhịn được mà nhún nhảy theo.

Thậm chí còn có một vài bài hát cấm trong truyền thuyết, nghe nói nghe xong rất dễ nảy sinh suy nghĩ tự sát, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi."

Chu Thiên Phong nói: "Đây chính là sự thần kỳ của âm nhạc."

Hai người trò chuyện về âm nhạc không ngừng, mãi tới lúc nhân viên phục vụ bắt đầu dọn thức ăn lên mới ngừng lại được.

Chờ bàn đã đầy đủ đồ ăn rồi, Từ Tuyết Linh cầm khăn giấy lên, hỏi: "anh Phong, nhạc sĩ như anh có thần tượng nào không?"

Chu Thiên Phong nuốt đồ ăn trong miệng xuống, gật đầu nói: "Đương nhiên là có, cô có thể thử đoán xem thần tượng của tôi là ai chứ?"

Từ Tuyết Linh nói: "Cái này quá khó đoán, anh phải giới hạn phạm vi cho tôi mới được."

Chu Thiên Phong cười nói: "Người đó là tiền bối của giới soạn nhạc chúng tôi."

Từ Tuyết Linh có chút ngượng ngùng, nói: "Mặc dù tôi thích âm nhạc, nhưng trước kia quả thật không quá chú ý tác giả bài hát, tôi cũng không biết nhiều người sản xuất nhạc, cái này có chút khó đoán a!"

Chu Thiên Phong mỉm cười nói: "Vậy tôi sẽ cho cô thêm một gợi ý, cô chắc chắn là biết rõ người này."

Từ Tuyết Linh nghe vậy liền điểm lại tất cả những đại lão giới soạn nhạc mình biết một lần, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi vẫn không đoán ra được, anh cho tôi thêm một gợi ý nữa đi!"

Chu Thiên Phong nhấp một ngụm canh, gợi ý thêm: "Người này đã không còn trên nhân thế nữa!"

Từ Tuyết Linh lập tức bật thốt lên: "Thần tượng của anh chẳng lẽ là Huỳnh Gia Câu?"

Chu Thiên Phong lắc đầu nói: "Huỳnh Gia Câu đúng là một trong những tiền bối tôi cực kì yêu thích trong giới soạn nhạc, ông ấy cả

đời sáng tác ra rất nhiều ca khúc kinh điển, trong đó, « Năm tháng huy hoàng », « Trời cao biển rộng », « Tạm biệt lý tưởng », « Thích em» là những bài hát tôi thích nhất, nhưng thần tượng của tôi lại không phải ông ấy."

Từ Tuyết Linh vắt óc nghĩ đến muốn nổ đầu nhưng vẫn không nghĩ ra khả năng thứ hai, chỉ có thể cười khổ nói: "Tôi thật sự không nghĩ ra ai khác cả, anh mau nói cho tôi biết thần tượng của anh rốt cuộc là ai đi?"

Chu Thiên Phong không có ý định trêu đùa cô nữa, trực tiếp công bố đáp án: "Thần tượng của tôi chính là người sáng tác ra quốc ca của chúng ta, cô hẳn là biết rõ tên của ông ấy chứ?"

Từ Tuyết Linh bừng tỉnh đại ngộ, thốt lên: "Hóa ra là Niếp Nhĩ ư!!!"

Chu Thiên Phong nói: "Cả nước cơ bản đều biết người sáng tác quốc ca là Niếp Nhĩ, nhưng có lẽ rất nhiều người không biết rằng lúc ông sáng tác ra bản quốc ca vĩnh hằng này, ông ấy chỉ mới 23 tuổi."

Từ Tuyết Linh nghe vậy thì trợn mắt há mồm, khó tin nói: "Không phải chứ? Niếp Nhĩ sáng tác ra quốc ca lúc mới chỉ 23 tuổi thôi sao?"

Bất kỳ một người Trung Quốc nào cũng đều thuộc quốc ca như cháo, nhưng giống như lời Chu Thiên Phong nói vậy, cô biết rõ người sáng tác quốc là Niếp Nhĩ, lại không biết chút gì về cuộc đời của ông ấy.

Cho nên, cô thật sự không biết bản quốc ca hào hùng ấy, Niếp Nhĩ đã sáng tác vào năm 23 tuổi.

23 tuổi, số tuổi này đặt trong thời đại này thì cũng chỉ mới là một sinh viên vừa ra trường thôi, vậy mà Niếp Nhĩ từ tuổi còn trẻ như vậy đã sáng tác ra được một ca khúc trường tồn kinh điển, trở thành quốc ca của cả một dân tộc, khó trách Chu Thiên Phong lại coi Niếp Nhĩ là thần tượng, ngay cả cô nghe cũng không nhịn được mà bái phục trước thành tích này.

Cái này thật sự quá lợi hại rồi! !!

Chu Thiên Phong cảm thán nói: “Đúng vậy, năm Niếp Nhĩ sáng tác ra quốc ca ấy, ông ấy mới chỉ 23 tuổi, đáng tiếc, cùng năm ông ấy sáng tác ra tác phẩm để đời thì lại tráng niên mất sớm, nếu không không biết còn có bao nhiêu công trình âm nhạc lớn để lại cho dân tộc nữa!”

Nghe đến đó, Từ Tuyết Linh cũng tiếc hận không thôi, nói: “anh Phong, vì sao Niếp Nhĩ còn trẻ như vậy đã qua đời rồi?”

Chương 1134 - Ngưu Bức Đại Lão (2)

Chu Thiên Phong ánh mắt phức tạp nói: “Cũng có rất nhiều giả thuyết liên quan tới nguyên nhân cái chết của Niếp Nhĩ, trước khi sáng tác ra quốc ca, Niếp Nhĩ cũng đã bắt đầu sáng tác một lượng lớn những ca khúc truyền cảm hứng rồi.

Ví dụ như « Bài ca công nhân bến tàu », « Bài ca đại lộ », « Tân nữ tính», vân vân.

Những ca khúc này kích phát sự phản kháng đối với cuộc sống hiện thực như lồng giam của mọi người, từ đó thay đổi thái độ sống, khơi dậy khát vọng sống mạnh mẽ trong lòng mỗi người.

« Khúc ca hành quân nghĩa dũng » sau khi được công bố đã lập tức đem lại tiếng vọng lớn trong xã hội bấy giờ.

Lúc đó mới qua biến cố 9.18 không lâu, nỗi đau đất nước bị hủy diệt vẫn còn dày vò tâm can người dân. Nghe được ca khúc ấy, nhiều người trẻ tuổi đã lập tức đứng dậy, khí thế tăng vọt, không sợ cái chết, thề phải đánh đuổi kẻ xâm lực, bảo vệ tổ quốc.

Bởi vậy, có thể tưởng tượng được sức ảnh hưởng của Niếp Nhĩ lúc đó lớn tới mức nào, mà ông bởi vậy cũng trở thành đối tượng nhắm tới của một số người.

Để bảo vệ Niếp Nhĩ, tổ chức đã lập ra một kế hoạch “Tránh nạn” cho ông: Từ trong nước đi về phía Nhật Bản, sau đó chuyển hướng sang châu u và Liên Xô, bắt đầu học tập sâu hơn về sáng tác âm

nhạc.

Thế là ngày 18 tháng 4 năm 1935, Niếp Nhĩ đến Nhật Bản, dừng chân một thời gian ngắn ở đây, tiến hành điều tra nơi này.

Nhưng, điều mọi người tuyệt đối không ngờ tới chính là, ngày 17 tháng 7 cùng năm, truyền thông Nhật Bản lại đưa tin Niếp Nhĩ đã bất hạnh chết đuối."

Từ Tuyết Linh cau mày nói: "anh Phong, vừa rồi anh cũng đã nói có rất nhiều giả thuyết về nguyên nhân cái chết của Niếp Nhĩ, vậy cũng tức là chết đuối chỉ là một trong những giả thuyết đó thôi đúng chứ, những giả thuyết còn lại thì sao?"

Chu Thiên Phong nói: "Ngoại trừ chết đuối, một giả thuyết khác chính là Niếp Nhĩ đã bị ám hại.

Có tư liệu cho thấy rằng xác của Niếp Nhĩ tìm được sau vụ chết đuối đó rõ ràng có vết bầm tím, tím đen, hơn nữa còn có hiện tượng thất khiếu chảy máu, đây tuyệt đối không hề phù hợp với đặc trưng của một người bị chết đuối.

Cái chết của ông ấy rốt cuộc là ngoài ý muốn hay do có ý sát hại, tới tận bây giờ vẫn chưa có giải thích phù hợp nào, giờ đã tám, chín mươi năm trôi qua, muốn đi làm rõ chân tướng chuyện lúc đó căn bản là điều không thể."

Từ Tuyết Linh thở dài, nói: "Không có những tiền bối hi sinh vì nước như thế này, chúng ta đã không có cuộc sống hạnh phúc ngày hôm nay rồi, trước kia là tôi nông cạn, từ giờ trở đi, Niếp Nhĩ cũng là thần tượng của tôi!"

Chu Thiên Phong vẻ mặt sùng bái nói: "Thiên phú âm nhạc của Niếp Nhĩ thật sự quá lợi hại, ngoại trừ bản quốc ca sáng tác vào năm 23 tuổi ấy, lúc ông ấy 21 tuổi cũng có sáng tác một ca khúc toàn dân đều biết, cô có biết đó là bài gì không?"

Từ Tuyết Linh lắc đầu nói: "Trước kia tôi không hiểu rõ về Niếp Nhĩ, ngoại trừ bản quốc ca ai ai cũng biết của ông ấy ra, ông ấy còn sáng tác bài nào mà cả nước đều biết nữa sao?"

Chu Thiên Phong lập tức khởi động giọng, hát: "La la la! La la la!

Tôi là một người bán báo, không đợi ngày mai mới phát báo, vừa đi vừa gọi, hôm nay tin tức thật tốt, 7 đồng mua được hai tờ báo."

Từ Tuyết Linh càng nghe càng kinh ngạc, chờ Chu Thiên Phong hát xong đoạn nhạc, cô mới trừng to mắt nói: "Ông trời ơi, « Bài hát bán báo» có thể nói là toàn dân đều biết này, quả thực là do Niếp Nhĩ sáng tác năm 21 tuổi sao?"

Chu Thiên Phong gật đầu nói: "Bài hát này vừa ra mắt đã được lan truyền rộng rãi, sau này đã trở thành một bản nhạc truyền kỳ bất hủ của dân tộc chúng ta, nếu như Niếp Nhĩ có thể sống lâu thêm tám, mười năm nữa, không biết còn có thể sáng tác ra bao nhiêu bài hát kinh điển nữa đây, thật sự quá đáng tiếc!"

Từ Tuyết Linh cũng khen không dứt miệng: "Tôi phục rồi, không hổ là Niếp Nhĩ!"

Chu Thiên Phong mỉm cười nói: "Ở chỗ này có một chi tiết nhỏ cực kì thú vị, người viết lời cho quốc ca và người viết lời cho « Bài hát bán báo» này, sau này đã kết thành vợ chồng với Niếp Nhĩ, cô nói xem như vậy có phải là rất hữu duyên không?"

"Quả thật là rất hữu duyên, anh mau kể chi tiết hơn cho tôi nghe đi!"

"Người viết lời quốc ca là..."

Trong lúc Chu Thiên Phong và Từ Tuyết Linh đang trò chuyện cực kì ăn ý, Giang Phong đã cầm theo quà tặng đi tới biệt thự của vợ chồng Uông Văn Kiệt, Tiêu Mẫn.

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của Tiêu Mẫn, Giang Phong lập tức buông lời khen: "Chị dâu, thần sắc của chị thật tốt, dáng người so với thiếu nữ đôi mươi còn đẹp hơn, Uông tổng của chúng ta thật là diễm phúc không cạn mà!"

Tiêu Mẫn nghe xong cũng mặt mày hớn hở: "Giang đại sư, cậu nói khoa trương quá rồi!"

Chương 1135 - Ngưu Bức Đại Lão (3)

Giang Phong cười nói: “Cái này thật sự không hề khoa trương chút nào, chị dâu trước kia có chút gầy quá, không phủ nhận là như thế lên hình sẽ đẹp hơn, nhưng nhìn ngoài đời thật thì thật sự quá gầy, như bây giờ là vừa vặn, không tin chị cứ hỏi Uông tổng nhà chị xem, xem xem em nói có đúng hay không?”

Uông Văn Kiệt cười hắc hắc, nói: “Giang đại sư nói không sai, vóc dáng hiện tại của em này mới là hoàn hảo, không cần phải giảm cân làm gì nữa, cứ giữ dáng người như này là được.”

Tiêu Mẫn cười tủm tỉm, nói: “Vốn em còn đang định giảm béo đây, nếu như Giang đại sư cũng cảm thấy như này là vừa vặn thì chị cũng không giảm nữa, duy trì cân nặng như vậy là được rồi!”

Trong lúc nói chuyện, Uông Văn Kiệt và Tiêu Mẫn đã dẫn Giang Phong vào đến phòng ăn.

Trên bàn ăn đã bày biện đầy đủ món ngon đủ sắc hương vị.

Giang Phong rửa tay, ngồi xuống, nói: “Đây vừa xem đã biết là một bàn ăn các món Quảng Đông do chính tay bếp trưởng tỉ mỉ làm ra, xem ra tối nay em có lộc ăn rồi!”

Tiêu Mẫn múc một bát canh cho Giang Phong, cười nói: “Tay nghề của bác Lý rất được, xiên nướng mật kia và đậu hũ hẹ kia đều là món ăn đặc sản của bác ấy, cậu nếm thử xem vị thế nào?”

Giang Phong nhận lấy bát canh, nói: “Hừm, vậy em phải ăn thật cẩn thận mới được.”

Uông Văn Kiệt mở một bình rượu đỏ lâu năm, vừa rót rượu vừa nói: “Giang đại sư, lần này cậu tới Quảng Châu lại là tới để làm mai mối cho khách sao?”

Giang Phong gật đầu nói: “Đúng là đến làm mai mối cho khách, lần này em tiếp hai vị khách đến từ Trung Hải, hai người họ vốn là một đôi vợ chồng, sau khi ly dị liền cùng nhau tới mời em làm mai mối, cũng thật là hiếm thấy!”

Tiêu Mẫn kinh ngạc nói: “Đôi vợ chồng đã ly dị cùng nhau tới mời môi sao? Thao tác này thật đúng là trâu nha!”

Uông Văn Kiệt kinh ngạc nói: “Đều nói vợ chồng sau khi ly hôn không làm được bạn bè, nhưng đôi vợ chồng đã ly dị này lại có thể làm được điều không thể đó nhỉ!”

Giang Phong cười, giải thích: “Hai người họ là hôn nhân thương nghiệp, sau khi kết hôn vẫn đi chơi khắp nơi, mấy năm trôi qua đều như vậy, khoảng thời gian trước, mục đích thông gia của hai nhà đã đạt được rồi, ly hôn cũng không ảnh hưởng gì, cho nên hai người họ mới lựa chọn ly hôn, muốn một lần nữa đi tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình, cho nên mới cùng nhau tới mời em làm mai mối.”

“...”

Tục ngữ nói rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, vợ chồng Uông Văn Kiệt và Giang Phong cũng là bạn cũ, ba người nói chuyện không hết chủ đề, một bữa tối ăn đến hơn mười một giờ khuya mới xong.

Vốn Giang Phong định đi thue ephofng, nhưng lại vị vợ chồng Uông Văn Kiệt giữ lại.

Một đêm này, vợ chồng Uông Văn Kiệt bồi Giang Phong tới tận rạng sáng mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.”

...

“Sinh ở Tô Châu, mặc ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu, chết ở Liễu Châu”.

Sau khi Thượng Hải thông thương cảng biển vào đời nhà Thanh, người Quảng Đông đổ xô đến Thượng Hải, tham gia vào các công việc làm ăn buôn bán.

Người Quảng Đông ở Thượng Hải chỉ trong thời gian ngắn đã tăng mạnh đến bốn, năm mươi vạn, các nhà hàng món ăn Quảng Đông nhanh chóng mọc lên, dần dần chinh phục người Thượng Hải và những người di dân khác, nhất là đám văn nhân.

Mà nhóm văn nhân này lại rung bút làm lưỡi trên truyền thông của các thương nghiệp phát đạt, thế là cụm từ “Ăn ở Quảng Châu” cứ như vậy bắt đầu lan truyền nhanh chóng.

Mà trong kết cấu bữa ăn của nền ẩm thực Quảng Châu, uống trà sớm chính là một việc cực kỳ quan trọng.

Chu Thiên Phong và Từ Tuyết Linh tối qua trò chuyện cực kì ăn ý, sau khi hắn đưa cô về khách sạn, liền hẹn với cô hôm nay cùng nhau uống trà sớm.

Sáng sớm, Chu Thiên Phong đã dậy gội đầu tắm rửa, thay một bộ quần áo nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó lái xe tới khách sạn đón Từ Tuyết Linh.

Thật ra, tại khách sạn năm sao Từ Tuyết Linh ở cũng cung cấp trà sớm, hơn nữa hương vị cũng không tệ, nhưng Chu Thiên Phong thân là người lớn lên ở Quảng Châu, hắn biết rõ trà sớm của nhà nào có hương vị tốt nhất, để có thể cho Từ Tuyết Linh nếm thử hương vị trà sớm chính tông nhất của Quảng Châu, hắn cũng không sợ giày vò thêm vài tiếng đồng hồ.

Tám giờ ba mươi sáu phút sáng, Chu Thiên Phong mang theo Từ Tuyết Linh tới một cửa tiệm.

Tới nơi, Chu Thiên Phong lên tiếng giới thiệu: “Tuyết Linh, tiệm này khai trương từ thời Vu Thanh hướng Quang Tự, đến nay đã có lịch sử một trăm ba mươi mấy năm rồi, chỗ này chủ yếu kinh doanh trà bánh, bánh Trung Thu, một vài món ăn nhẹ, cho tới nay vẫn luôn đứng đầu trong giới trà lâu.”

Từ Tuyết Linh nhìn cửa tiệm trà sớm huyên náo, có chút mong đợi nói: “Một cửa tiệm hơn trăm năm vẫn buôn bán tốt thế này, chắc chắn có chỗ độc đáo của nó, xem ra hôm nay tôi có lộc ăn no bụng rồi!”

Chu Thiên Phong cười nói: “Hẳn là sẽ không khiến cô thất vọng.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi vào cửa tiệm, trong ngoài cửa tiệm danh tiếng trăm năm này đều bao trùm một vẻ cổ kính, thiết kế vẫn duy trì như thiết kế phòng trà trăm năm trước, khiến cho người tới có cảm giác như vừa xuyên qua thời không vậy.

Hai người tìm một bàn trống ngồi xuống, lúc nhân viên phục vụ tới chào hỏi, Chu Thiên Phong liền thuần thục gọi những món đặc

trưng của tiệm trà bánh này.

Kết quả, Chu Thiên Phong vừa gọi xong mấy món, một giọng nói cực kì quen thuộc đã vang lên từ sau lưng hắn: “Phong Tử!”

Chu Thiên Phong xoay người sang, có chút lúng túng gọi: “Cha, mẹ!”

Chương 1136 - Lễ Tạ Môi Của Công Chúa

Thấy Chu Thiên Phong quay người gọi hai tiếng “Cha mẹ”, trong đầu Từ Tuyết Linh liền ầm một tiếng, có cảm giác toàn thân tê dại.

Dựa vào kiến thức và kinh nghiệm của Từ Tuyết Linh, vốn loại chuyện như gặp mặt gia trưởng đối với cô cũng không tính là gì, ở trước mặt cha mẹ nhà trai, cô hoàn toàn có thể tỏ ra tự nhiên thoải mái được.

Nhưng đó là trong trường hợp với điều kiện tiên quyết là đã chuẩn bị tư tưởng, bây giờ cha mẹ Chu Thiên Phong đột nhiên xuất hiện như này, Từ Tuyết Linh đương nhiên là đang đại loạn trong lòng.

Cũng may, Từ Tuyết Linh dù sao cũng không phải một người phụ nữ bình thường, cô chính là một phú bà dám tung hoành ngang dọc, cho nên trong lòng vừa bắt đầu hốt hoảng, cô đã nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Giáo sư Tưởng cũng không ngờ tới hôm nay tâm huyết dâng trào cùng bạn già tới cửa tiệm trăm năm này uống trà sớm lại trùng hợp gặp được con trai cũng tới cửa tiệm này, càng khiến bà bất ngờ hơn chính là con trai còn đang ngồi cùng một cô gái xinh đẹp cùng uống trà sớm.

Giáo sư Tưởng là một giáo sư ở học viện âm nhạc, hiện đã nghỉ hưu, trong mấy chục năm dạy học, bà đối với học sinh vẫn luôn là nên khen thì khen, nên phê bình thì phê bình, vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng.

Cho nên, vừa nhìn thấy con trai ở đây, bà không nghĩ nhiều đã lập tức lên tiếng chào hỏi.

Nhưng lên tiếng gọi con trai xong, giáo sư Tưởng lại lập tức hối hận rồi.

Bởi vì hôm nay con trai hiếm thấy mang được một cô gái đi cùng uống trà sớm, bà và bạn già đúng ra nên không động thanh sắc trốn ở bên cạnh quan sát, chứ không phải xuất hiện quấy rầy hai đứa.

Có điều, gọi cũng đã gọi, có hối hận cũng không giải quyết được vấn đề.

Thấy con trai có chút lúng túng quay về phía mình chào hỏi, giáo sư Tưởng EQ vẫn còn tốt liền biết cô gái ở cùng con trai kia vẫn chưa có quan hệ thân mật gì với con trai.

Tâm lý nắm chắc, giáo sư Tưởng liền khẽ cười, nói: “Phong Tử, không giới thiệu cho cha mẹ một chút về người bạn kia của con sao?”

Chu Thiên Phong liền lên tiếng giới thiệu hai bên: “Cha, mẹ, đây là bạn của con, Từ Tuyết Linh, Tuyết Linh, đây là cha mẹ tôi, không nghĩ lại trùng hợp như vậy, gặp được nhau ở đây.”

Từ Tuyết Linh vội vàng chào hỏi: “Chú, dì, chào hai người!”

“Chào cháu!”

Hai bên bắt chuyện vài câu, dưới lời đề nghị của giáo sư Tưởng, cả bốn người cuối cùng ngồi thành một bàn.

Sau đó liền không thể tránh khỏi cuộc vấn đáp kinh điển của gia trưởng.

Giáo sư Tưởng híp mắt cười, hỏi: “Tuyết Linh, dì thấy cháu giống như là sinh viên vừa mới ra trường vậy, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Từ Tuyết Linh vẻ mặt tươi cười nói: “Dì, cháu cũng đã 31 tuổi rồi, chỗ nào giống sinh viên vừa mới ra trường chứ!”

Giáo sư Tưởng kinh ngạc, nói: “Không thể nào? Vậy cháu bảo dưỡng thật sự là quá tốt, dì thật sự không nhìn ra cháu đã hơn 30

tuổi rồi đấy, cháu mà đi trong sân trường đại học, người ta chắc chắn sẽ cho rằng cháu vẫn còn là sinh viên chưa tốt nghiệp cho mà xem!”

Từ Tuyết Linh vui vẻ nói: “Dì thật đúng là biết nói chuyện ạ!”

Hai cha con Chu gia liếc nhau một cái, sau đó ăn ý cầm chén lên uống trà, chủ đề như này, hai người cũng không tiện chen lời vào.

EQ của giáo sư Tưởng vẫn rất tốt, hung hăng tán dương Từ Tuyết Linh một phen, sau đó mới hỏi câu tiếp theo: “Tuyết Linh, cháu là người nơi nào vậy?”

Từ Tuyết Linh đáp: “Cháu là người Thượng Hải.”

Giáo sư Tưởng lại hỏi: “Cháu là ở Quảng Châu này làm việc sao?”

Từ Tuyết Linh liếc mắt nhìn Chu Thiên Phong một cái, sau đó lắc đầu nói: “Không phải, cháu có công việc ở Thượng Hải.”

Thấy mẹ còn muốn hỏi tiếp, Chu Thiên Phong liền tranh thủ thời gian ngắt lời, nói: “Mẹ, mẹ đang tra hộ khẩu của người ta đấy à?”

Giáo sư Tưởng áy náy nói với Từ Tuyết Linh: “Người lớn tuổi liền bắt đầu thích tọc mạch chuyện người khác, hi vọng Tuyết Linh cháu bỏ qua cho dì nhé!”

Mặc dù mới ở chung có ngắn ngủi mười mấy phút, nhưng giáo sư Tưởng vẫn cho Từ Tuyết Linh một ấn tượng không tệ, cô cũng là người dám yêu dám hận, nghe vậy liền khoát tay nói: “Dì, không nói gạt dì, thật ra cháu và anh Phong hôm qua mới quen nhau thôi.”

“A?”

Bất kể là giáo sư Tưởng hay là Chu phụ từ đầu tới giờ vẫn chưa có cơ hội nói chuyện đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hai người thấy con trai mình dẫn con gái nhà người ta đến đây uống trà sớm, còn cho rằng quan hệ giữa hai đứa kể cả chưa thành quan hệ yêu đương thì vẫn là quan hệ bạn bè quen biết.

Hai người tuyệt đối không ngờ được rằng con trai nhà mình thế mà vừa mới quen con gái nhà người ta hôm qua, nghe xong liền cảm thấy có chút lúng túng!

Chu Thiên Phong thấy Từ Tuyết Linh có ý định ngả bài, liền tiếp lời: “Cha, mẹ, là như này, Tuyết Linh thật ra là đối tượng xem mắt người mai mối giới thiệu cho con.

Vốn con định lát nữa sẽ nói với cha mẹ sau, có điều nếu đã trùng hợp gặp ở đây, vậy con sẽ dứt khoát nêu ý kiến của con trước mặt cha mẹ luôn, con đã coi trọng Tuyết Linh rồi, nếu như cô ấy không chê con, vậy thì sau này cô ấy sẽ chính là con dâu của hai người!”

Chương 1137 - Lễ Tạ Môi Của Công Chúa (2)

Chu Thiên Phong đột nhiên tỏ thái độ như vậy không chỉ khiến Chu phụ Chu mẫu trở tay không kịp, ngay cả Từ Tuyết Linh cũng không nghĩ đến hắn sẽ bày ra chiêu này.

Chu phụ và Chu mẫu liếc nhau một cái, cũng tỏ thái độ nói: “Phong Tử, cha mẹ tin tưởng ánh mắt của con, chỉ cần Tuyết Linh nguyện ý, cha mẹ chắc chắn sẽ chúc phúc cho hai đứa.”

Chu Thiên Phong và cha mẹ hắn lần lượt tỏ thái độ như vậy đã cho Từ Tuyết Linh một viên thuốc an thần.

Chu Thiên Phong không cần nói cô cũng đã ngầm hiểu, tối hôm qua hai người trò chuyện ăn ý như vậy, cả hai đều cảm thấy rất tốt về đối phương, chẳng là mới quen cho nên hai người mới không vội vàng xác định mối quan hệ.

Nhưng trong lòng cả hai đều nắm chắc, ở cùng một chỗ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Mà bây giờ Chu phụ, Chu mẫu cũng đã tỏ thái độ, điều này khiến Từ Tuyết Linh khá vui vẻ, cô cũng không khó chịu gì với sự đột ngột này, tự nhiên thoải mái nói: “Cảm ơn cô chú, cháu sẽ không phụ sự tín nhiệm của cô chú đối với cháu đâu.”

Mặc dù không trực tiếp đồng ý, nhưng ý trong lời nói này, cả ba người Chu gia đều nghe rõ.

Vừa vặn lúc này, nhân viên phục vụ cũng mang trà bánh Chu Thiên Phong đã gọi lúc nãy lên, cuộc trò chuyện của bốn người về chủ đề này liền kết thúc tại đó.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi rồi, giáo sư Tưởng liền nhiệt tình mời Từ Tuyết Linh ăn thử những món trà bánh tinh xảo này, đồng thời cũng giới thiệu về từng món một, còn thuận tiện giảng giải một lần lịch sử nguồn gốc của từng món.

Ăn coi như đã đủ rồi, chủ đề nói chuyện mới một lần nữa quay trở lại Từ Tuyết Linh.

Chu Thiên Phong không hề giấu diếm, ném thẳng gia thế bối cảnh của Từ Tuyết Linh ra, còn nói cho cha mẹ mình biết người làm mai mối cho mình chính là đại sư mai mối được cả nước vinh danh, Giang đại sư.

Đương nhiên, Chu phụ Chu mẫu cũng không biết Giang đại sư là ai, Chu Thiên Phong còn giảng giải cặn kẽ cho hai người nghe.

Không hề nghi ngờ, Chu phụ Chu mẫu đều bị chấn động, hai người cũng không biết trên đời còn có kỳ nhân như Giang đại sư, nếu như biết, họ đã sớm đến nhà người ta mời môi rồi.

Vốn Chu phụ Chu mẫu nhìn Từ Tuyết Linh cũng tương đối hài lòng, cô gái này nhìn có vẻ gia giáo khá tốt, ở trước mặt hai người ăn nói tự nhiên, ngôn ngữ cử chỉ thoải mái phóng khoáng, nói gần nói xa đều nói được, kiến thức khá rộng.

Kết quả không nghĩ tới Từ Tuyết Linh còn có gia cảnh tốt như vậy.

Mặc dù Chu gia bọn họ là thế gia trong ngành âm nhạc, gia cảnh so với người bình thường đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng so với đại phú hào tài sản gần chục tỷ nhà người ta thì vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Tóm lại, hiện tại Chu phụ và Chu mẫu là một trăm phần trăm hài lòng với con dâu tương lai Từ Tuyết Linh này.

...

Đảo mắt cái là đã chỉ còn 3 ngày nữa là tới Lễ hội Hoa Đăng ở Thái Lan rồi!

Lễ hội Hoa Đăng là một trong số những ngày lễ truyền thống của Thái Lan, được cử hành vào tháng 11 hàng năm, là ngày lễ thể hiện đầy đủ nhất sự kiều diễm lãng mạn của tình yêu thanh niên nam nữ Thái Lan.

Bởi vì mỗi đêm ngày Lễ hội Hoa Đăng, bất kể là ở thành phố hay thôn quê, chỉ cần là nơi gần cảng sông hoặc bên mặt hồ, trên mặt nước sẽ luôn lấp lánh ánh đèn hoa đăng, tạo thành cả một dải ảnh sáng, chiếu rọi hình ảnh hạnh phúc của các cặp đôi nam nữ, kết hợp với hương hoa thơm ngát ở khắp nơi, trong tiếng hát nhẹ nhàng trầm bổng, tạo thành một lễ hội náo nhiệt, hạnh phúc.

Hôn lễ của công chúa Diana đã chọn tổ chức vào ngày Lễ hội Hoa Đăng hôm nay.

Lần này, Giang Phong đi tham gia hôn lễ của công chúa Diana là dùng máy bay tư nhân bay tới, việc này hai người đã hứa hẹn từ trước, Bùi tổng trước từ thành phố Hàng Châu bay đến Nam Ninh, sau khi đón Giang Phong thì sẽ cùng nhau bay tới Thái Lan.

Chuyến đi Thái Lan lần này, Giang Phong còn mang theo một vệ sĩ của mình là Bách Lý Ngô Đồng, tuy nói là làm khách quý của công chúa Diana, vấn đề an toàn ở Thái Lan thật ra không cần Giang Phong phải quan tâm, nhưng thân ở đất khách quê người, vẫn phải có một vệ sĩ bên cạnh hắn mới có cảm giác an toàn.

Hơn nữa, có thêm một người nhà đi cùng, làm chuyện gì cũng thấy thuận tiện hơn.

Rất hiển nhiên, Bùi tổng cũng nghĩ như vậy, cô lúc bay tới sân bay Nam Ninh vào giữa trưa, trừ nhân viên phi hành đoàn ra còn mang theo một vệ sĩ ở bên cạnh.

Mọi người lúc này đang ở sân bay tùy tiện ăn một bữa chống đói, sau khi nghỉ ngơi liền đi lên máy bay bay về phía Thái Lan.

Buổi chiều, đoàn người Giang Phong đã thuận lợi đến thủ đô Thái

Lan.

...

Cơm tối ăn ở một khách sạn ngoại giao nào đó, công chúa Diana và chồng sắp cưới Ngô Thanh Viễn cùng tiếp đón Giang Phong và Bùi Dĩnh, vì quan tâm tới khẩu vị của hai người, công chúa Diana không chỉ sắp xếp những món ăn đặc sắc của Thái Lan, mà còn đặt cả những món ăn Trung Quốc cực kì chính tông nữa.

Chương 1138 - Lễ Tạ Môi Của Công Chúa (3)

Lúc bắt đầu ăn cơm, công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn cùng nhau nâng chén kính Giang Phong và Bùi Dĩnh: "Giang đại sư, cực kì cảm tạ cậu đã giúp chúng tôi đáp cầu dắt mối, nhờ vậy chúng tôi mới tìm được chân ái đời mình."

"Bùi tổng, mình cũng cảm ơn đề cử của cậu lúc đó, nếu lúc đó mình không tới Trung Quốc, thì cũng sẽ không biết quốc gia cổ lão thần bí này còn có một đại sư mai mối lợi hại là Giang đại sư đây."

Giang Phong khiêm tốn nói: "Công chúa hài lòng đã chính là lời khen thưởng lớn nhất đối với tôi rồi!"

Bùi Dĩnh cũng lên tiếng từ chối công lao.

Sau khi liên tục cảm tạ xong, Ngô Thanh Viễn lại nói: "Giang đjai sư, tôi và công chúa có chuẩn bị cho cậu một phần lễ tạ môi, là một chiếc máy bay tư nhân, thủ tục liên quan để đã xử lý xong, nhân viên phi hành đoàn cũng đã chọn lựa đầy đủ, nếu như cậu không hài lòng thì sau đó có thể thay đổi.

Còn nữa, phí quản lý ủy thác cho công ty sân bay và phí bảo dưỡng máy bay cũng đã nộp trước hai mươi năm, bây giờ máy bay đang đậu ở sân bay cung điện, mong Giang đại sư hãy nhận lấy món quà này của chúng tôi."

Lễ tạ môi này vừa lộ ra, cho dù là Bùi Dĩnh tài sản chục tỷ cũng

cảm thấy kinh hãi, bản thân cô có máy bay tư nhân, đối với giá cả máy bay tư nhân cũng tương đối nhạy cảm.

Giá của máy bay tư nhân dao động rất lớn, loại rẻ thì dùng mấy chục vạn là có thể giải quyết, còn sang trọng thì phải lên tới mấy tỉ.

Lấy thân phận của công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn, hai người đã muốn tặng máy bay tư nhân thì chắc chắn không có chuyện tặng loại rẻ tiền được, ít nhất cũng phải là loại từ mấy chục triệu trở lên.

Giá của bản thân máy bay tư nhân thật ra cũng không đến mức không ai mua được, rất nhiều phú hào đều có thể mua được, nhưng thứ khiến những phú hào đó đau đầu chính là phí quản lý ủy thác sân bay và phí bảo dưỡng đắt đỏ.

Công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn đã suy tính cực kì chu đáo, phí quản lý ủy thác sân bay và phí bảo dưỡng đều đã nộp trước hai mươi năm, giúp Giang Phong giải quyết hoàn toàn những nỗi lo sau đó, có thể hoàn toàn hưởng thụ sự tiện lợi của máy bay tư nhân.

Bùi Dĩnh khẽ tính nhẩm trong lòng một lần, liền đoán phần lễ tạ môi này của công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn, giá trị ít nhất cũng phải trên tám trăm triệu!

Điều này khiến Bùi Dĩnh vừa cảm khái, lại vừa cảm thấy bình thường.

Dù sao thì vương thất Thái Lan cũng là một trong những vương thất giàu có nhất trên thế giới, quốc vương Thái Lan lại thích nhất là công chúa Diana, cô tự nhiên sẽ không thiếu tiền tiêu rồi.

Còn Ngô Thanh Viễn, hắn là con trai một của người giàu nhất Singapore, cũng là người không thiếu tiền tiêu.

Cho nên, hai người ra tay hào phóng tặng ra lễ tạ môi như vậy, Bùi Dĩnh cảm thấy là chuyện hoàn toàn hiểu được.

Đương nhiên, một phần cũng là vì đối tượng là Giang đại sư, nếu như là người mai mối khác, công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn

chắc chắn sẽ không tặng ra lễ tạ môi hào phóng như vậy.

Chuyện Bùi Dĩnh có thể nghĩ tới, Giang Phong đương nhiên cũng nghĩ tới được, hắn cảm nhận được thành ý từ phần lễ tạ môi này của Công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn.

Một phần là công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn thật tâm cảm tạ ơn đáp cầu dắt mối của Giang Phong.

Một phần là hai người cũng có ý làm sâu sắc quan hệ hữu nghị hai bên, dù sao thì Giang Phong trong mắt của hai người cũng chính là một người có năng lực thần kỳ, có cơ hội kết giao với kỳ nhân dị sĩ như vậy, hai người đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Hiểu được tâm lý của hai người, Giang Phong cũng không nói lời từ chối thừa thãi, nói thẳng: "Được, lễ tạ môi này tôi xin nhận, về sau nếu hai người có việc gì cần dùng tới tôi thì cứ nói, có thể giúp, tôi chắc chắn sẽ không từ chối."

Đạt được mục đích, công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn đều lộ ra nụ cười vui vẻ, tiếp theo, bữa cơm này đương nhiên là cả chủ và khách đều vui vẻ, một bữa cơm ăn tới tận tám giờ tối mới kết thúc.

...

Giang Phong và Bùi Dĩnh tới đây khá sớm, như vậy có thể cùng cô dâu chú rể trao đổi chút tình cảm, nếu như đúng giờ mới tới, chú rể cô dâu còn phải bận tiếp đãi khách khắp ngũ hồ tứ hải, muốn trò chuyện đôi ba câu cũng khó!

Ngày thứ hai sau khi hai người tới đây, các khách mời đến từ khắp nơi trên thế giới cũng lần lượt đến.

Bây giờ, toàn thế giới chỉ còn 25 quốc gia là vẫn có vương thất, không cần biết thành viên trong vương thất có nắm quyền lực trong tay hay không, chi ít thì thân phận của họ vẫn rất cao quý.

Quyền lực trong tay vương thất Thái Lan cũng thuộc trên tầm trung trong số 25 vương thất trên thế giới, hôn lễ của công chúa Diana, vương thất các nước khác đương nhiên sẽ phái thành viên trong vương thất tới tham gia.

Ngoại trừ những thành viên thuộc vương thất này, khách mời trong hôn lễ của công chúa Diana còn bao gồm cả những người có thân phận quyền quý từ các nước nữa.

Đương nhiên, phú hào đến từ các nước lại càng nhiều hơn.

Dù sao thì Ngô Thanh Viễn cũng là con trai của người giàu có nhất Singapore, Ngô gia là một trong những phú hào nổi danh thế giới, trong vòng phú hào vẫn có địa vị khá tốt, cộng thêm mặt mũi của vương thất Thái Lan, rất nhiều phù hào từ khắp mọi nơi cũng tới tham gia hôn lễ.

Hơn nữa, đối với những phú hào này mà nói, mạng lưới quan hệ là chuyện cực kì quan trọng, cơ hội tới một nơi các thành viên vương thất và những người có thân phận quyền quý tụ hợp như thế này, bọn họ cũng khó mà gặp được một lần, chỉ cần có thể thành công kết bạn với một hai vị có danh phận quyền quý đến từ các quốc gia tại hôn lễ này, như vậy đã quá đủ đáng giá rồi!

Thế là, một ngày trước hôn lễ của công chúa Diana, khách mời cơ bản đều đã ddeesn đông đủ.

Đêm đó, quốc vương Thái Lan liền tổ chức một buổi yến hội để tiếp đón các vị khách thân phận tôn quý, cũng coi như cho những khách mời hôn lễ một cái cớ để giao lưu tiếp xúc.

Chương 1139 - Tay Không Tới, Lúc Về Nhiều Hơn Một Máy Bay Chuyên Cơ.

Giang Phong cũng được mời tới tham dự yến tiệc chào mừng.

Trong sảnh tiệc, Giang Phong cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thành viên hoàng thất, con em quyền quý cùng với đại phú hào tụ tập lại với nhau, vốn là tư cách là bà mối có năng lực xã giao lợi hại, ở trong trường hợp này có thể nói là hắn như cá gặp nước.

Nhưng mà, bây giờ Giang Phong không còn giống với hai năm trước lúc còn dán quảng cáo ở trên xe buýt, lúc đó hắn là mới bắt đầu làm bà mối, cần phải nhanh chóng thu hút khách hàng mở ra cục diện, cho nên mới quảng cáo bản thân trên xe buýt đi về quê nhà mình.

Mà bây giờ Giang Phong, đã là đại sư mai mối nổi tiếng toàn quốc.

Mặc dù danh tiếng này mới chỉ lan truyền ở Trung Quốc, còn ở trên thế giới vẫn chưa có tiếng tăm gì, nhưng bất kể nói thế nào đi nữa cái tên Giang đại sư này vẫn có mức độ tôn nghiêm nhất định.

Nếu như hắn quảng cáo vào những dịp mà các thành viên hoàng tộc và người quyền quý từ các quốc gia tụ tập như vậy, vậy không thể nghi ngờ đó là tự hạ thân phận, là một loại hành vi mất mặt, hắn sẽ không làm những chuyện tổn thất không đáng có này.

Dù sao, bắp kịp không phải buôn bán.

Lại nói ngược lại, kỳ thực Giang Phong cũng không cần tự mình quảng cáo, công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn không nhịn được giới thiệu Giang đại sư cho những người quen biết cũng như bạn bè vẫn chưa lập gia đình.

Cho nên, yến hội bắt đầu không bao lâu, Giang Phong liền làm quen được với mấy vị thành viên vương thất cùng với con em quyền quý, về phần có thể chuyển hóa thành các mối quan hệ của mình hay không, còn phải xem tương lai duy trì liên hệ như thế

nào.

Sau bữa tiệc, Giang Phong có thể nói là có thu hoạch lớn.

Bùi Dĩnh cũng thu hoạch được nhiều, với tư cách là nữ thần tài chính kiểm soát quỹ hàng trăm tỷ, cô ấy rất được hoan nghênh trong giới nhà giàu.

Trong bữa tiệc này, tất cả các vị khách đến tham dự hội nghị đều có thu hoạch riêng, người tổ chức cũng đã nhận được mặt mũi xứng đáng, có thể nói là tất cả đều vui vẻ.

...

Ngày hôm sau là lễ hội Loi Krathong nổi tiếng ở Xiêm, đồng thời cũng là người diễn ra hôn lễ của công chúa Diana với Ngô Thanh Viễn, hôn lễ được tổ chức trong một cung điện rộng lớn, các khu vườn xung quanh cung điện được trang trí bằng hàng nghìn chiếc đèn màu với hoa tươi.

Lối vào, có những đài phun nước cao xếp hàng hai bên, nước từ vòi phun phía trên rơi xuống tạo thành một bức màn nước tuyệt đẹp, tiếng nước chảy cùng tiếng thác nước vang vọng trong không trung. Một con đường được trang trí bằng đèn màu dẫn khách mời đi qua các khu vườn và vào sảnh cung điện.

Bên trong đại sảnh, một chiếc đèn chùm pha lê cực lớn treo trên trần nhà, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Trên bàn tiệc tràn đầy bộ đồ ăn và hoa trang trí tinh xảo, mỗi bàn đều có một bó hoa tươi, hương hoa tràn ngập ở trong không khí. Tông màu chủ đạo của tiệc cưới là vàng hồng và trắng ngọc trai, khăn trải bàn trong tiệc rượu, bộ đồ ăn, ghế và đồ trang trí đều lấy những màu này làm tông chủ đạo.

Ở một bên hội trường, một sân khấu lộng lẫy đã được dựng lên.

Trên sân khấu là một màn hình cực lớn, trên đó chiếu hình ảnh và những khoảnh khắc hạnh phúc của tân nương công chúa Diana và tân lang Ngô Thanh Viễn. Sân khấu được bao quanh bởi những vòng hoa được trang trí công phu, ở trung tâm là một quả cầu hoa khổng lồ làm bằng hoa tươi với lá xanh.

Giang Phong, Bùi Dĩnh ngồi cùng bàn với một số người giàu có từ các quốc gia khác nhau.

Vốn dĩ, công chúa Diana định sắp xếp để Giang Phong ngồi cùng bàn với các thanh viên hoàng tộc, bởi vì trong lòng cô Giang đại sư chính là một trong những vị khách quý nhất trong khán phòng, sắp xếp hắn ngồi cùng bàn với những thành viên trong gia đình là hợp lý nhất.

Chỉ là Giang Phong đã cự tuyệt ý tốt của công chúa Diana, bởi vì hắn bây giờ không có danh tiếng gì trên thế giới, để hắn ngồi cùng bàn với những thành viên hoàng thất kia, bản thân hắn cũng cảm thấy không thoải mái, vẫn là ngồi cùng bàn với những người giàu có này thoải mái hơn.

Mở đầu hôn lễ, cô dâu công chúa Diana mặc một chiếc váy cưới Xiêm truyền thống lộng lẫy, làn váy được đính kim cương và ngọc trai lấp lánh. Cô đội một chiếc vương miện cầu kỳ với những viên kim cương lấp lánh trên đầu.

Mà chú rể Ngô Thanh Viễn mặc một bộ âu phục được may đo riêng, toát lên khí chất quý tộc.

Lễ cưới diễn ra rất long trọng, và mang đầy đủ các yếu tố truyền thống của người xiêm.

Đầu tiên, ban nhạc hoàng gia Xiêm chơi diễu hành đám cưới, đánh dấu đám cưới chính thức bắt đầu.

Sau đó, các linh mục của cung điện chủ trì lễ cưới, tiến hành cầu nguyện với chúc phúc.

Sau đó, các vũ công hàng đầu biểu diễn vũ điệu truyền thống của nước Xiêm trên sân khấu, mang đến bầu không khí vui tươi cho khung cảnh lễ cưới. Lúc tiến hành nghi thức cao trào của buổi lễ, cô dâu công chúa Diana và chú rể Ngô Thanh Viễn trao đổi nhẫn cưới, tượng trưng cho sự cam kết và tình yêu của bọn họ.

Chương 1140 - Tay Không Tới, Lúc Về Nhiều Hơn Một Máy Bay Chuyên Cơ. (2)

Vào giữa lễ cưới, ánh đèn của toàn bộ cung điện đột nhiên tắt đi, chỉ còn ánh nến yếu ớt chiếu sáng khung cảnh, gợi lại bầu không khí lãng mạn của lễ hội Loy Krathong.

Các bức tường của hội trường được điểm xuyết bằng những ngọn nến lung linh, lặng lẽ tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, ánh nến phản chiếu trên những chiếc đèn lơ lửng trong bể tạo nên một bầu không khí huyền bí và ấm áp.

Đồng thời, những người phục vụ được đào tạo bài bản bắt đầu phục vụ hàng loạt món ngon truyền thống được đội ngũ đầu bếp của cung điện chuẩn bị kỹ lưỡng như cua sốt cay thái lan, cua sốt ớt Singapore, cà ri xanh Thái Lan, v.v.

Những món ăn ngon, thịnh soạn cùng những ly rượu hảo hạng chảy tràn trên đĩa, khiến mỗi khách mời đều cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc của bữa tiệc.

Trong lúc này, các tiết mục biểu diễn lần lượt trình diễn trên sân khấu.

Có những tiết mục múa Xiêm truyền thống, thể hiện những bước nhảy uyển chuyển, độc đáo, còn có những nhạc công, ca sĩ hát những bản tình ca lãng mạn, lấp đầy không khí của cả đại sảnh. Thậm chí, có những khách mời cũng tham gia nhảy múa trên sân khấu, thưởng thức nhịp điệu của âm nhạc và ôm lấy nhau.

Cuối cùng, hôn lễ đã diễn ra thành công tốt đẹp trong màn pháo hoa rực rỡ.

Pháo hoa nhiều màu sắc nở rộ trên bầu trời đêm, thắp sáng cả cung điện với hoa viên, kèm theo tiếng nhạc vang dội, đem hôn lễ hiếm gặp này đẩy lên cao trào.

...

Sau khi kết thúc hôn lễ, một người đàn ông giàu có đến từ Pháp tên là Claire ngồi cùng bàn với Giang Phong nói: "Giang đại sư, tôi đối với năng lực thôi toán nhân duyên của anh cảm thấy rất hứng thú, chúng ta có thể uống ly cà phê nói chuyện không?"

Giang Phong cười nói: "Đương nhiên không thành vấn đề."

Để chăm sóc những vị khách mời từ khắp nơi trên thế giới, quốc vương Xiêm La đã sắp xếp việc ăn uống và vui chơi, đương nhiên phòng cà phê cũng không thể thiếu được.

Thế là, mười phút sau, hai người liền xuất hiện ở một quán cà phê cao cấp nào đó.

Đợi người phục vụ mang cà phê lên, hai người mới uống một hớp rồi mới nói chuyện.

Claire nói: "Giang đại sư, cá nhân tôi rất ngưỡng mộ văn hóa ngàn năm lưu truyền của đất nước ngài, đồng thời tôi cũng cảm thấy rất hứng thú đối với thuật đoán mệnh thần bí khó lường. Theo tôi được biết, trong thuật đoán mệnh bao hàm có Tử Vi đấu số, xem tướng mạo vân tay, bát quái Lục Hào, Kỳ Môn Độn Giáp, địa lý, phong thuỷ, v.v.

Không biết năng lực thôi toán nhân duyên của anh là thuộc về loại nào trong thuật đoán mệnh?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Những gì anh vừa nói là thuật xem bói nghĩa rộng, còn đoán mệnh theo nghĩa hẹp tức là dự đoán ngày sinh của một người, nhưng mà những thứ này giải thích thì quá phiền toái, anh kêu tôi tới đây uống cà phê, hẳn không phải là muốn nói chuyện này với tôi chứ?"

Claire uống một hớp cà phê, cười nói: "Giang đại sư, là như vậy, tôi muốn mời anh giúp con trai của tôi Andre suy tính nhân duyên cho nó, xem duyên phận của hắn là ở đâu?"

Giang Phong sảng khoái đáp: "Cái này đương nhiên không thành vấn đề, anh hãy cho tôi tên và ngày sinh tháng để của con trai anh đi."

Claire đối với văn hóa lâu đời của Trung Quốc thực sự rất hiểu rõ, bình thường người nước ngoài không biết ngày sinh tháng đẻ có ý tứ gì, nhưng hắn vừa nghe liền hiểu là có ý gì, sau đó liền báo chính xác tên họ và ngày sinh tháng đẻ của con trai.

Giang Phong cũng muốn thể hiện năng lực của mình trước mặc

Claire, vì vậy liền nhắm mắt lại bấm ngón tay tính, tâm thần hắn hơi động, một luồng sóng vô hình chấn động giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ hơn hai tỷ người dân, trong màn hình ảo, từng ảnh chân dung phụ nữ điên cuồng lóe qua, cuối cùng đã tập trung vào một tấm ảnh chân dung của một người phụ nữ:

[Họ tên] Tào Yêu yêu

[Tuổi tác] 28 tuổi

[Chiều cao] 1m68

[Cân nặng] 51kg

[Gia thế bối cảnh]...

[Tính cách sở thích]...

[Kinh nghiệm tình cảm]...

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị xứng đôi hôn nhân hiện tại] 74 (tình cảm vợ chồng 75 + môn đăng hộ đối 73 + quan hệ gia đình 74)

[Giá trị xứng đôi hôn nhân cực hạn] 93 (tình cảm vợ chồng 95 + môn đăng hộ đối 91 + quan hệ gia đình 93)

[Đào hoa ngoài hôn nhân] đào hoa kiếp 1... Đào hoa kiếp 2... Đào hoa kiếp 3... Đào hoa kiếp 4...

[Dự đoán con cái]...

Xem xong thông tin của đối phương, Giang Phong mới mở mắt ra nhìn về phía Claire, cười ha hả nói: "Claire tiên sinh, không ngờ là gia đình ông rất có duyên với Trung Quốc nha."

Claire nói: "Giang đại sư, ý của cậu là?"

Giang Phong nói: "Duyên phận của Andre con trai ông, là ở Trung Quốc chúng tôi."

Trong mắt Claire sáng ngời: "Giang đại sư, cậu nói tường tận một

chút đi."

Giang Phong gật đầu, giới thiệu: "Đối tượng mà tôi thôi toán nhân duyên cho ông, cô ấy là người Hồ Bắc nước tôi, năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp từ một trong những trường đại học hàng đầu của nước Pháp các ông, tinh thông tiếng Pháp."

Claire nghe vậy âm thầm gật đầu, cái khác như thế nào trước không nói đến, ít nhất ở phương diện ngôn ngữ không có trở ngại thì tốt.

Chương 1141 - Tay Không Tới, Lúc Về Nhiều Hơn Một Máy Bay Chuyên Cơ. (3)

Sau đó Giang Phong tiếp tục giới thiệu: "Tính cách cô ấy nhẹ nhàng, rộng rãi mà lại tự tin, giỏi giao tiếp với mọi người, thích giao tiếp và kết bạn với những người có hoàn cảnh khác nhau. Cô ấy tích cực và lạc quan về cuộc sống, có khả năng thích ứng mạnh mẽ và khả năng giải quyết vấn đề.

Cô ấy yêu thích nghệ thuật và văn hóa, có hứng thú mãnh liệt với hội họa, âm nhạc và văn học, cũng thích khám phá các nền văn hóa và du lịch khác nhau, đồng thời thích trải nghiệm phong tục tập quán của các quốc gia và vùng lãnh thổ khác nhau.

Ngoài ra, cô ấy còn thích Yoga, bơi lội với leo núi."

Claire bật thốt lên: "Đây là một cô gái Trung Quốc rất ưu tú."

Giang Phong nhấp một hớp cà phê, nói: "Đúng vậy, bản thân cô ấy xác thực rất ưu tú, nhưng mà gia cảnh của cô ấy không có cách nào có thể so được với nhà các ông, cha cô ấy sở hữu một xưởng sản xuất nhỏ sản xuất linh kiện cơ khí. Tài sản gia đình có lẽ cũng gần đến một trăm triệu Nhân Dân tệ."

Claire xua tay nói: "Chỉ cần cá nhân đủ ưu tú, gia cảnh kém một chút cũng không sao cả, tôi không để ý đến cái này, con trai của tôi thì càng không để ý, cái tên tiểu tử này thậm chí còn không muốn kế thừa tôi, mà là lựa chọn tự mình ra ngoài lập nghiệp."

"Đối với một người có tài kinh doanh như con trai ông mà nói, việc kế thừa công việc kinh doanh của gia đình thực sự không phải là một thách thức, chỉ có tự mình lập nghiệp cũng đạt được thành công, mới có thể mang lại cho hắn cảm giác thành tựu."

"Ha ha, đúng là như cậu nói trúng vậy, cái tên tiểu tử kia chính là có loại tâm lý này, hắn..."

Sau đó, Claire đem tình hình của con trai hắn Andre nói với Giang Phong một lần, mà Giang Phong cũng đem tình hình của Tào Yêu Yêu nói cho hắn nghe.

Claire càng nghe càng hoảng sợ, nếu như đối tượng kết hôn của con trai hắn là người Giang đại sư đã sớm quen biết từ lâu, vậy thì cũng không có gì là ngạc nhiên. Nhưng nếu như đối tượng của con trai hắn thực sự là Giang đại sư ở ngay trước mặt hắn suy tính ra, vậy thì thủ đoạn thần bí khó lường này thật là đáng sợ!

Đối với cái này, Claire không dám tin hoàn toàn, cũng không dám không tin.

Lý do không dám tin hoàn toàn không cần nói nhiều, bất cứ ai gặp phải chuyện thần kỳ này cũng không dám đơn giản tin tưởng đây là sự thực.

Mà không dám không tin, đó là bởi vì Giang đại sư có công chúa Diana làm chứng thực, nếu như không có trò thủ đoạn nào trong đó, công chúa Diana tuyệt đối sẽ không tôn sùng hắn như thế.

Nói tóm lại, Claire thiên về tin tưởng hơn.

Bởi vậy, sau khi hiểu rõ, Claire liền thành khẩn nói: "Giang đại sư, tôi tin vào năng lực thôi toán nhân duyên của anh, vây hôn nhân của con trai tôi Andre, liền làm phiền cậu giúp làm mai mối rồi!"

Giang Phong cười gật đầu nói: "Cái này đương nhiên không thành vấn đề, ngày mai tôi về nước liền trực tiếp bay tới tỉnh Hồ Bắc, đem tình hình của con trai ông nói rõ với bên nhà gái, nếu như bên nhà gái đồng ý xem mắt, vậy thì có thể sắp xếp cho hai nhà các ông gặp mặt, ông xem như vậy có được không?"

"OK, cái kia tất cả liền bái phỏng ngài!"

"Claire tiên sinh không cần khách khí, đây chỉ là chuyện dễ như ăn cháo mà thôi."

...

Ngày hôm sau, Giang Phong mang theo vệ sĩ của mình là Bách Ngô Đồng đã nhìn thấy chiếc máy bay tư nhân do công chúa Diana và Ngô Thanh Viễn tặng cho hắn hôm nào đó lúc ở trên cung điện của quốc vương Xiêm.

Về phần Bùi Dĩnh đi cùng, cô ấy lại không xuất hiện ở đây, chuyến đi đến nước Xiêm của cô ấy lần này cũng có thu hoạch không nhỏ, hơn nữa cô ấy đang tích cực thảo luận hợp tác làm ăn với những người có tiền khác!

Mẫu máy bay tư nhân này là trực thăng Sikorsky S-76, là loại trực thăng vận tải dân sự có thể hoạt động suốt ngày đêm, có thành tích bay an toàn xuất sắc, hiện nay đã có mười quốc gia sử dụng làm chuyên cơ cho các nguyên thủ quốc gia.

Trực thăng S-76 thân có độ dài là 13,22 mét, chiều rộng là 2,13 mét, chiều cao là 4,52 mét. Đường kính của cánh quạt chính là 13,41 mét và đường kính của cánh quạt ở đuôi là 2.44 mét.

Vật liệu thân máy bay trực thăng S-76 rất phong phú, mũi được làm bằng vật liệu sợi thủy tinh, cabin được làm bằng hợp kim, đuôi lương được làm bằng hợp kim nhẹ bán nguyên khối. Vỏ và cửa được làm bằng nhựa Kevlar. Hình dạng của chiếc máy bay trực thăng này được thiết kế trơn tru, giúp mực tiêu thụ nhiên liệu thấp hơn và hiệu quả bay cao hơn.

Không gian bên trong của nó rất rộng, có thể chứa 12 hành khách, tốc độ bay tối đa là 269km/h, giá của nó lên tới 90 triệu RMB

Máy bay trực thăng này áp dụng nhiều công nghệ tiên tiến như cánh quạt đuôi ít tiếng ồn, hệ thống kiểm soát độ rung, công nghệ cánh kép,... khiến tiếng ồn trong cabin nhỏ đi rất nhiều. Cabin yêu tĩnh mang đến cho hành khách một môi trường có thể yên tâm làm việc, biến nó trở thành một phương tiện tuyệt vời cho các chuyến công tác ngắn và trung bình.

Vệ sĩ Bách Ngô Đồng lúc này cũng sợ ngây người, sự ngưỡng mộ của hắn đối với ông chủ giống như một dòng sông cuồn cuộn liên miên không dứt, nó giống như sông Hoàng Hà tràn lan ra ngoài tầm kiểm soát.

Đi xa ngàn dặm để tham dự một cái đám cưới, lúc đến thì tay không, nhưng lúc đi về lại có một chiếc máy bay tư nhân giá trị gần cả tỷ, đây thật sự là quá trâu bò rồi!

Hắn vẫn còn chưa biết, công chúa Diana công đã trả trước phí trông giữ sân bay và phí bảo trì trong 20 năm, nếu không sẽ càng thêm khiếp sợ.

Chương 1142 - Cha, Con Nuốt Không Trôi Cục Tức Này.

Buổi trưa.

Tỉnh Lỵ của tỉnh Hồ Bắc.

Trước cổng một xí nghiệp sản xuất nhỏ, Tào Yêu Yêu nhìn Lý Vũ Hiên tay cầm hoa đi về phía mình, trong lòng cảm thấy chán ghét, nhưng lại phải nở một nụ cười chuyên nghiệp ra.

Lý Vũ Hiên, là con trai của một khách hàng lớn đã hợp tác với xưởng sản xuất nhỏ của gia đình cô được vài năm, kể từ tháng trước hắn cùng với cha đến gặp cô, thì sau đó liền bắt đầu đối với cô "Quyết liệt theo đuổi", cô ám chỉ với hắn nhiều lần, là hắn không phải là kiểu người cô thích.

Nhưng Lý Vũ Hiên hình như nghe không hiểu ám chỉ, vẫn cứ làm theo ý mình, rất kiêu căng theo đuổi nàng, mỗi ngày đều sẽ cho người đưa một bó hoa tươi, sau đó mời cô ăn cơm, làm cho cô cảm thấy rất là đau đầu.

Muốn dứt khoát từ chối hắn, lại sợ hắn thẹn quá thành giận, cuối cùng ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của hai nhà, không nói rõ ràng, thì hắn lại cứ dính chặt lấy cô.

Nếu như đây không phải xưởng của nhà mình, Tào Yêu Yêu đã muốn từ chức đi thẳng một mạch rồi.

Hơn một tháng qua, Tào Yêu Yêu vẫn luôn cẩn thận từng chút đối phó với hắn, sự kiên nhẫn của cô thật sự đã đạt đến cực hạn.

Hôm nay, Tào Yêu Yêu thật sự nhịn không nổi nữa, quyết định muốn cùng hắn ngả bài, nói rõ ràng với hắn, cho dù có thể mất đi một khách hàng lớn như Lý gia, cô cũng chấp nhận.

Sau khi Tào Yêu yêu trong lòng đưa quyết định, Lý Vũ Hiên cũng chạy tới trước mặt cô, đưa bó hoa trong tay cho cô, vẻ mặt tươi cười nói: "Yêu Yêu, công việc quan trọng, nhưng ăn cơm càng quan trọng hơn, anh đã đặt nhà hàng trước rồi, mau lên xe đi!"

Tào Yêu Yêu miễn cưỡng cười nhận lấy hoa tươi, nói tiếng cám ơn, sau đó nói: "Lý Vũ Hiên, ăn cơm không thành vấn đề, nhưng có một số việc em muốn nói rõ với anh."

Lý Vũ Hiên mặt không thay đổi cười, nói: "Yêu Yêu, có chuyện gì, chúng ta đến nhà hàng rồi lại nói được chứ?"

Tào Yêu Yêu cũng không biết hắn rốt cuộc là nghe không hiểu, hay là cố ý nghe không hiểu, nhưng mà nơi này quả thực không thích hợp để nói chuyện, liền gật đầu nói: "Được, vậy thì đến nhà hàng rồi lại nói!"

Trong mắt Lý Vũ Hiên chợt lóe lên vẻ đắc ý, lập tức liền lên xe dẫn đường, Tào Yêu Yêu lái xe theo sát ở phía sau.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, mỗi lần Lý Vũ Hiên đều mời Tào Yêu Yêu ngồi xe của hắn đi nhà hàng, nhưng Tào Yêu Yêu đều lấy lý do cô đi xe của mình cho thuận tiện để từ chối.

Mấy lần sau đó Lý Vũ Hiên cũng từ bỏ ý định đi chung xe.

Rất nhanh, hai chiếc xe liền một trước một sau đến một nhà hàng nào đó.

Hai người tiến vào phòng riêng của nhà hàng, cơm nước cũng đã sớm chuẩn bị tốt.

Vừa mới bắt đầu ăn cơm, không thích hợp nói đến đề tài gây mất hứng, thế là Tào Yêu yêu liền vừa ăn uống vừa nói chuyện lung tung với Lý Vũ Hiên, đợi cơm nước cũng gần xong, mới bắt đầu ấp ủ tâm tình.

Tào Yêu Yêu hỏi: "Lý Vũ Hiên, em đã ăn no rồi, anh ăn no chưa?"

Lý Vũ Hiên gật đầu nói: "Anh cũng ăn no rồi!"

Vẻ mặt Tào Yêu Yêu bình tĩnh nói: "Nếu ăn no rồi, vậy chúng ta liền nói chuyện!"

Lý Vũ Hiên vẻ mặt như thường, mỉm cười nói: "Được, Yêu Yêu em muốn nói chuyện gì?"

Tào Yêu Yêu nhìn hắn, vẻ mặt thành thật nói: "Lý Vũ Hiên, đầu tiên em phải cảm ơn anh hơn một tháng qua vẫn luôn bảo vệ em, có một số việc thực ra em nên sớm ngả bài với anh, nhưng bởi vì do nhiều nguyên nhân, nên mới kéo dài đến bây giờ.

Nhưng mà, em cảm thấy chuyện này thật sự không thể kéo dài thêm được nữa, nếu không bất kể là đối với anh hay là đối với em cũng không tốt."

Trên mặt Lý Vũ Hiên dần mất đi nụ cười, nhìn Tào Yêu Yêu nói: "Cho nên, em muốn nói cái gì?"

Thấy hắn còn đang giả ngu, Tào Yêu Yêu hít một hơi thật sâu, nói: "Lý Vũ Hiên, em biết anh thích em, em cũng rất cảm kích anh đã thích em, nhưng mà anh thật sự không phải là kiểu người mà em thích.

Em không chỉ một lần ám chỉ qua với anh, nhưng anh mỗi lần đều nói chuyện chọc cười lừa gạt, nhưng kéo dài như vậy thật sự đối với anh và em không tốt, cho nên em hi vọng anh có thể hiểu."

Nụ cười ở trên mặt Lý Vũ Hiên có phần khó mà giữ vững, hắn có chút bực mình nói: "Tào Yêu yêu, anh Lý Vũ Hiên muốn học vấn có học vấn, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn gia thế có gia thế, bất luận xét từ phương diện nào anh cũng xứng với em, hai người chúng ta ở cùng nhau có thể nói là một cặp môn đăng hộ đối, tại sao em lại không thể cho anh một cơ hội chứ?"

Tào Yêu Yêu nói: "Lý Vũ Hiên, em thừa nhận anh rất ưu tú, thậm chí gia thế của anh so với em còn tốt hơn, nhưng tình cảm là thứ không có cách nào miễn cưỡng được, anh thật sự không phải kiểu người mà em thích, em hi vọng anh có thể hiểu."

Lý Vũ Hiên nói: "Yêu Yêu, tình cảm có thể bồi dưỡng, mọi phương diện của chúng ta đều thích hợp, chỉ cần em đồng ý gả cho anh, anh bảo đảm công ty nhà anh có thể toàn lực hỗ trợ xưởng của nhà em hơn, hơn nữa anh nhất định sẽ tốt với em, chúng ta ở cùng nhau nhất định sẽ hạnh phúc."

Chương 1143 - Cha, Con Nuốt Không Trôi Cục Tức Này. (2)

Tào Yêu Yêu thấy đã nói đến mức này rồi, nhưng Lý Vũ Hiên vẫn cứ không chịu từ bỏ, cô biết nếu hôm nay không nói chuyện rõ ràng, vậy thì sau này sẽ rất phiền phức, liền nhìn hắn nói: "Lý Vũ Hiên, vốn dĩ em còn muốn giữ lại chút thể diện cho anh, không muốn nói những lời khó nghe với anh, dù sao chú Lý cũng là bạn của ba em nhiều năm, không muốn bởi vì hai chúng ta huyên náo không vui, nhưng anh nếu như đã không nghe em nói, vậy thì đừng trách em không nể mặt anh."

Lý Vũ Hiên nghe vậy sắc mặt hơi đổi: "Tào Yêu Yêu, em là có ý gì?"

Tào Yêu Yêu cũng là bất cứ giá nào, nổi giận nói: "Lý Vũ Hiên, anh còn có mặt mũi hỏi em có ý gì? Anh thực sự nghĩ rằng tôi chưa từng nghe những lời đàm tiếu đó về Lý đại thiếu gia sao?

Những mỹ nữ từng dây dưa với anh, có muốn tôi kể cho anh nghe từng người một không? Tôi đối với chuyện tình cảm rất là nghiêm túc, không có cách nào chịu đựng người lăng nhăng như anh, cho nên anh hiểu chưa?"

Lý Vũ Hiên vội la lên: "Không phải, Yêu Yêu em nghe anh giải thích, anh thừa nhận trước đây ở phương diện tình cảm là anh phạm qua sai lầm, nhưng từ khi anh gặp được em thì anh đã thay đổi rồi, từ nay về sau chỉ yêu một mình em thôi, bảo đảm sẽ không có quan hệ với bất cứ người phụ nữ nào nữa, Yêu Yêu em phải tin

tưởng anh."

"Lý Vũ Hiên, tôi không phải cô gái nhỏ 18 tuổi, tôi đã 28 tuổi rồi, những câu nói này của anh đối với tôi là không có tác dụng, tôi chỗ này không phải Phật môn, chỉ cần bỏ đao xuống thì những lỗi trước đây liền có thể xóa bỏ, cho nên anh không cần phải lãng phí thời gian ở trên người tôi nữa!"

Nói tới chỗ này, Tào Yêu Yêu đứng lên nói: "Cám ơn anh đã chiêu đãi, cáo từ!"

Nhìn thấy Tào Yêu Yêu muốn đi, Lý Vũ Hiên tức giận, trực tiếp lên tiếng uy hiếp nói: "Tào Yêu Yêu, cho dù là trở mặt em cũng muốn từ chối tôi sao? Em không sợ tôi nói cho cha tôi cắt đơn đặt hàng ở xưởng nhà em sao?"

Lý Vũ Hiên vừa nói ra, trong nháy mắt Tào Yêu Yêu liền cảm nhận được áp lực cực lớn phả vào mặt.

Đơn đặt hàng của khách hàng hàng lớn Lý gia, đối với xưởng nhà cô mà nói, đúng là rất quan trọng, nếu như xảy ra vấn đề, nhà máy của cô sẽ khó vận hành, nhưng nhất định sẽ bị ảnh hưởng nặng nề, chính vì vậy mà cô đã nhẫn nhịn Lý Vũ Hiên hơn một tháng qua.

Nhưng mà, Tào Yêu Yêu lần này lựa chọn ngả bài, cô cũng đã cân nhắc đến hậu quả, cô xoay người nhìn Lý Vũ Hiên đang nổi giận, từ tốn nói: "Lý Vũ Hiên, chú Lý và cha tôi có giao tình nhiều năm, tôi vẫn luôn không muốn bởi vì quan hệ của chúng ta mà ảnh hưởng đến bọn họ, nhưng mà nếu như quan hệ này phải hy sinh hạnh phúc cả đời tôi để duy trì, vậy thì nên cắt đứt đi cho xong!"

Nói tới chỗ này, Tào Yêu Yêu liền không dừng lại nữa, kéo cửa phòng ra, bước ra cũng không quay đầu lại.

Lý Vũ Hiên sắc mặt âm tình bất định nhìn Tào Yêu Yêu rời đi, là người đào hoa từng trải, hắn đã sớm biết Tào Yêu Yêu không thích hắn, hơn một tháng qua ám hiệu nhiều lần, nhưng đều bị hắn nói chêm chọc bỏ qua, hắn tin tưởng chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn nhất định có thể xoay chuyển được cái nhìn của cô với hắn.

Hơn nữa hắn cũng tin chắc, Tào Yêu Yêu sẽ không dám trở mặt với hắn, bởi vì công ty nhà hắn, chính là khách hàng lớn của xưởng nhà cô, nếu như công ty nhà hắn đổi một nhà nhà xưởng khác, xưởng nhà cô sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Có thể nói, hắn là quyết tâm muốn thịt cô.

Kết quả không nghĩ tới là, Tào Yêu Yêu lại ngoan cố như vậy, hắn chu toàn hơn một tháng qua, liền lựa chọn ngả bài với hắn, cho dù là hắn lấy đơn đặt hàng của nhà máy ra uy hiếp cũng không thay đổi được suy nghĩ của cô.

Điều này làm cho Lý Vũ Hiên khó chịu, trong lòng lại tràn đầy lửa giận, lúc này hắn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho cha.

Điện thoại vừa kết nối, Lý Vũ Hiên liền nổi giận đùng đùng nói: "Cha, con trai của cha bị đánh mặt, cha lập tức đem đơn hàng của xưởng nhà Tào gia bọn họ ngừng lại!"

Giọng nói của cha Lý truyền tới: "Chuyện gì xảy ra? Con với Tào Yêu Yêu xảy ra xích mích à?"

Lý Vũ Hiên tức giận nói: "Cô ta vừa ngả bài với con, đúng là một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho con, thiệt thòi con vẫn luôn thích cô ta đến thế, thực sự là tức chết con mà, cha nhất định phải cho cô ta biết thế nào là lễ độ."

Cha Lý thở dài nói: "Con trai, chuyện kinh doanh không thể coi là trò đùa được, hơn nữa dưa hái xanh không ngọt, nếu Tào Yêu Yêu kia không thích con, vậy con cũng đừng lãng phí thời gian trên người cô bé đó nữa.

Cha của con tốt xấu cũng là tỷ phú, con là con trai duy nhất của cha, muốn tìm một người vợ xinh đẹp còn không phải là chuyện đơn giản sao, cần gì chấp nhất với Tào Yêu Yêu chứ?"

Lý Vũ Hiên nói: "Cha, Thực lực kinh tế của Tào gia so với nhà chúng ta kém bao nhiêu, Tào Yêu Yêu lại là con một, hơn nữa bản thân cô ấy cũng đủ ưu tú, vóc người tướng mạo cũng là loại tốt nhất, không thể so sánh giống như những người phụ nữ khác được."

Chương 1144 - Cha, Con Nuốt Không Trôi Cục Tức Này. (3)

Cha Lý nói: "Điều này thì đúng, Tào Yêu Yêu xác thực thích hợp làm dâu Lý gia chúng ta, nhưng ai biểu con trăng hoa! Tin đồn của con cũng đã lan truyền khắp trong giới, con gái nhà ai sẽ nguyện ý gả cho một người trăng hoa như con chứ? Chắc hẳn Tào Yêu Yêu từ chối con, cũng là mượn cái lý do này đúng không?"

Lý Vũ Hiên nghe vậy nhất thời nghẹn lời, lập tức oán giận nói: "Cha, cái này không phải là tại cha sao?"

Cha Lý cha: "Xú tiểu tử, chính con thấy một người yêu một người, làm sao lại trách cha?"

Lý Vũ Hiên nói năng hùng hồn nói: "Con nếu như sớm gặp được Tào Yêu Yêu, vậy thì con đã sớm theo đuổi cô ấy rồi, tự nhiên sẽ không qua lại với những người phụ nữ khác rồi, cái này cũng không trách cha thì trách ai?"

Cha Lý mệt mỏi nói: "Con là con trai cha, con có cái đức hạnh gì cha đều biết rõ, cũng đừng có mà viện cớ. Hơn nữa, mặc dù cha có quan hệ với chú Tào không tệ, nhưng cũng không có cố ý đi làm quen với người nhà hắn, cho nên cha biết Tào Yêu Yêu so với con cũng không sớm được bao nhiêu."

Lý Vũ Hiên nói: "Con mặc kệ, dù sao con bây giờ cũng không nuốt trôi cục tức này, cha phải giúp con hả giận."

Cha Lý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lý Vũ Hiên, con cũng đã bao nhiêu tuổi, suy nghĩ có thể trưởng thành hơn hay không? Mục đích chính của kinh doanh là vì kiếm tiền, mà không phải là công cụ để trút giận.

Nhà xưởng của Tào gia đã hợp tác với công ty chúng ta nhiều năm, đôi bên đều đạt được thành công chung và hợp tác cùng có lợi, nếu cắt đứt quan hệ hợp tác chỉ bởi vì con theo đuổi con gái người ta bị cự tuyệt, nếu như sự việc này bị truyền ra ngoài, danh tiếng của công ty chúng ta sẽ bị ảnh hưởng xấu, con có hiểu không?

Điều kiện kinh tế của gia đình chúng ta so với những gia đình bình thường không tệ, nhưng trong mắt những người có tiền thực sự, chúng ta cũng chỉ là người nghèo, con không muốn làm việc chăm chỉ để phát triển công việc kinh doanh của gia đình mình, mà chỉ biết nghĩ làm sao để hả giận, con bảo cha làm sao yên tâm giao công việc kinh doanh vào tay con chứ?"

Lý Vũ Hiên bị cha giáo huấn á khẩu không biết nói gì, hắn lại không phải người ngu, đương nhiên biết rõ cách làm của cha mới là chính xác, chỉ là trước đó tức giận nên mới nói những lời ngu ngốc đó.

"Cha, xin lỗi, là con xúc động!"

Nghe được con trai nhận sai, cha Lý mới vui mừng nói: "Biết sai là tốt rồi, tiểu tử con cũng nên kiềm chế lại, đừng cả ngày chỉ biết tán gái, cha đã cung cấp cho con điều kiện tốt như vậy, chỉ cần con nỗ lực làm ra thành tích, tự nhiên sẽ có nhiều cô gái ưu tú chờ con chọn."

"Cha, con biết rồi!"

...

Sau khi Tào Yêu Yêu từ phòng riêng nhà hàng đi ra, tâm trạng liền cảm thấy thoải mái, những câu nói này cô đã giấu ở trong lòng hơn một tháng, hiện tại toàn bộ đều phát ra, chỉ một chữ —— sảng khoái!

Nhưng mà, lúc lái xe về xưởng, Tào Yêu Yêu cảm thấy việc này vẫn nên nói với cha một tiếng, miễn cho Lý gia bên kia nếu thật sự có động tĩnh gì, xưởng nhà cô cũng không ở thế bị động!

Thế là, Tào Yêu Yêu liền đi thẳng đến văn phòng giám đốc nhà máy.

Bước vào văn phòng, Tào Yêu Yêu nói với cha Tào đang xem video: "Lão ba, con có một chuyện rất quan trọng muốn nói với ba."

Cha Tào nhìn con gái mình càng ngày càng ưu tú, bật cười nói: "Yêu Yêu, có việc gì quan trọng, con nói đi!"

Tào Yêu Yêu nói: "Chính là Lý Vũ Hiên, người vẫn luôn quấy rầy con mấy ngày qua, con vừa nãy mới ngả bài với hắn, không nể mặt cự tuyệt hắn, không biết hắn có thể thẹn quá thành giận không, sau đó nói chú Lý cắt đứt quan hệ hợp tác với xưởng nhà chúng ta."

Cha Tào nghe vậy cười nói: "Yêu Yêu, con không cần lo lắng, ba với chú Lý con hợp tác nhiều năm, hắn là hạng người gì trong lòng ba biết rõ.

Theo những gì ba biết về ông ấy, ông ấy sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này mà cắt đứt quan hệ hợp tác với xưởng nhà chúng ta, làm như vậy công ty bọn họ cũng sẽ có tổn thất, hơn nữa còn ảnh hưởng đến danh tiếng, là một ông chủ, hắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Đương nhiên, vì để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta cũng phải chuẩn bị một bộ biện pháp dự phòng ứng đối, vạn nhất loại chuyện này thật sự xảy ra, cũng không đến nỗi không ứng phó kịp."

Nghe ba mình tự tin nói như vậy, Tào Yêu Yêu lúc này mới an tâm nói: "Vậy con an tâm rồi, ba à, ba không biết đâu, con đã nhịn cái tên Lý Vũ Hiên kia lâu rồi, một tên trăng hoa như vậy mà còn muốn cua con, thật sự không biết hắn lấy cái tự tin đó ở đâu ra chứ."

Cha Tào đưa tay vỗ vai con gái, nói: "Chuyện của con với Lý Vũ Hiên, ban đầu ba vốn dĩ để các con tự mình phát triển, lại không nghĩ rằng con vì lợi ích của nhà xưởng mà lựa chọn nhẫn nhịn hắn quấy rầy. Về sau có chuyện gì cũng phải thương lượng với ba, đừng ngốc nghếch một mình gánh chịu, con nếu như sớm nói với ba, thì cũng không cần phải chịu đựng hành hạ lâu như vậy!"

Tào Yêu Yêu cười rạng rỡ: "Ba ơi, con biết rồi!"

Chương 1145 - Cha Con Tào Gia Sợ Ngây Người

Người bảo vệ canh cổng của nhà máy Tào gia kia năm nay 63 tuổi, là chú bên họ nội của ông chủ Tào, Tào Đại Gia là một người nghèo khổ, khi ông còn bé, vì trong nhà nghèo nên thường xuyên ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Vào năm ông 12 tuổi, có một lần vì để "cải thiện cuộc sống" mà ông trèo lên cây trộm tổ chim, kết quả vô tình rơi từ trên cây xuống, ngã gãy chân.

Mà lúc đó, điều kiện y tế trong thôn cũng có hạn, trong nhà lại không có đủ khả năng đưa ông lên huyện trị liệu, chỉ có thể mời một thầy lang trong thôn tới trị.

Cuối cùng, Tào Đại Gia trở thành giống như nhân vật Lục Vô Song trong « Thần điêu đại hiệp », thọt chân!

Vốn trong nhà đã nghèo, giờ ông lại còn "tàn phế" dẫn đến Tào Đại Gia mãi vẫn không lấy được vợ, mà tuổi càng lớn thì lại càng khó cưới.

Sau 50 tuổi, Tào Đại Gia đã hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ lấy vợ.

Vừa đúng lúc này, một đứa cháu trai trong nhà Tào Đại Gia (ông chủ Tào) rất có tiền đồ, ở tỉnh thành mở được một nhà máy.

Lúc ông chủ Tào về thôn tuyển công nhân, vì chiếu cố chú mình là Tào Đại Gia, hắn liền sắp xếp cho ông một công việc tương đối nhàn rỗi trong nhà máy – gác cổng.

Công việc này, Tào Đại Gia ngược lại lại làm khá hợp, làm một lần chính là 13 năm.

13 năm này, vị cháu trai họ nội của Tào Đại Gia, ông chủ Tào, không chỉ giúp Tào Đại Gia tìm bạn già, thậm chí còn hứa hẹn sẽ bỏ tiền giúp ông mua một căn phòng nhỏ, nhưng lần nào ông cũng cười từ chối.

Lúc còn trẻ ông vẫn còn suy nghĩ muốn kết hôn, nhưng bây giờ, ông đã thật sự không còn muốn kết hôn nữa rồi, cứ sống một mình như vậy cũng rất to, ông bây giờ ăn ở đều ở trong xưởng, bình thường căn bản không cần bỏ tiền mua gì, chờ sau này già rồi có nằm bất động thì có thể tự mình bỏ tiền ra đi viện dưỡng lão, như

vậy cũng không cần phải lo lắng tới mấy vấn đề đưa ma nữa.

Có điều, khoảng một tháng trở lại đây, Tào Đại Gia có chút không vui.

Bởi vì cứ đến trưa hàng ngày sẽ có một người đàn ông tay cầm hoa tươi tới mời ông cùng đi ăn cơm với một cháu gái xinh đẹp thông minh, đứa nhỏ này lớn lên trong rất loè loẹt, Tào Đại Gia nhìn chỉ cảm thấy rất không vừa mắt.

Chỉ là Tào Đại Gia cũng không thể nói thêm cái gì, thân phận của thằng nhóc kia ông cũng có nghe nói qua, là con trai của một khách hàng lớn của xưởng bọn họ, nếu như ông nói lung tung rồi chọc giận khách hàng lớn kia, vậy ông sẽ trở thành tội đồ của cả cái xưởng này mất.

Buổi chiều hôm nọ, Tào Đại Gia đang đứa ở cổng nhà máy nhìn ra xa, một chiếc xe taxi bỗng từ từ đến gần, dừng trước mặt ông, sau đó một người đàn ông khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi bước xuống.

Đây là một thanh niên cực kì đẹp trai, dù sao thì trong mắt của Tào Đại Gia thì nhìn cũng tốt hơn nhiều so với đứa con trai loè loẹt của vị khách hàng lớn kia.

“Chào chú Đại Gia, xin hỏi ông chủ lớn Tào và con gái của ông ấy, Tào Yêu Yêu bây giờ có đang ở trong xưởng không?”

Mặc dù thanh niên trước mắt này nhìn thuận mắt hơn nhiều so với thằng nhóc loè loẹt kia, nhưng giác cần cảnh có thì Tào Đại Gia vẫn có, hắn nghe xong không trả lời ông ngay, mà hỏi lại: “Chàng trai trẻ, cậu là vị kia à? Tìm ông chủ Tào và con gái ông chủ của chúng tôi có chuyện gì không?”

Thanh niên đẹp trai khẽ cười, nói: “Đại Gia, tôi tên là Giang Phong, là một người mai mối, tới tìm con gái ông chủ của mọi người là vì muốn giới thiệu cho cô ấy một đối tượng.”

Tào Đại Gia nghe vậy thì lấy làm kinh hãi, vốn cho rằng thanh niên đẹp trai này cũng là một trong số những người theo đuổi đứa con gái xinh đẹp của cháu trai mình, nhưng vạn vạn không nghĩ tới

chính là, một cậu thanh niên đẹp trai như này vậy mà lại là một người mai mối?

“Cái kia, cậu trai à, cậu không lừa tôi đấy chứ? Dung mạo cậu đẹp trai như này, thực sự là một ông may sao?”

“Bác à, cháu thấy tuổi và tướng mạo của cháu hình như cũng không có gì mâu thuẫn với nghề làm mai mối mà nhỉ?”

“Không mâu thuẫn gì thật, chỉ là tôi sống tới từng này tuổi vẫn chưa từng thấy qua ông mối nào trẻ đẹp như cậu cả, cho nên cảm thấy có chút kỳ quái mà thôi.”

Giang Phong cười nói: “Bác, đấy là ở nông thôn ít thấy mà thôi, còn ở thành phố thật ra có rất nhiều công ty mai mối mà bà mối làm việc ở trong đều là người trẻ tuổi.”

Tào Đại Gia cảm khái một phen, sau đó mới lên tiếng: “Ông may Giang, vậy làm phiền cậu ở chỗ này đợi một chút, để tôi đi thông báo lên trên cho cậu.”

Giang Phong gật đầu nói: “Được, vậy làm phiền bác rồi!”

Tào Đại Gia rất có hảo cảm với cậu thanh niên lễ phép này, nghe vậy cũng không nói gì thêm nữa, trực tiếp đi thẳng tới văn phòng làm việc của ông chủ.

Chương 1146 - Cha Con Tào Gia Sợ Ngây Người (2)

Ba phút sau.

Hai cha con Tào gia gặp mặt Giang Phong ở cổng nhà máy.

Sau khi chào hỏi vài câu, ông chủ Tào liền khách khí nói: “Ông may Giang, mời cậu vào phòng làm việc của chúng tôi uống chén trà, chúng ta từ từ nói chuyện!”

Dưới tình huống bình thường, người làm mối tới cửa đều sẽ nhận chiêu đãi của chủ nhà, trừ khi có nguyên nhân đặc biệt nào khác,

nếu không không ai lại đuổi người mai mối đi cả.

Đây chính là điểm khác biệt giữa người mai mối và nhân viên chào hàng."

"Được, cảm ơn ông chủ Tào!"

Giang Phong nói một tiếng cảm ơn, sau đó nhẹ gật đầu chào Tào Đại Gia, đi theo cha con Tào gia về văn phòng.

Đến văn phòng, ông chủ Tào để Giang Phong ngồi xuống, Tào Yêu Yêu thì không cần đợi cha phân phó đã chủ động đi pha trà rồi.

Một phen khách sáo xong, hai bên mới bắt đầu nói tới chủ đề chính.

Giang Phong nói thẳng: "Ông chủ Tào, lời khách sáo chúng ta cũng không cần phải nói nhiều, lần này cháu đến đây mục đích đúng là để giới thiệu đối tượng cho chị Tào đây.

Người làm mối đến nhà đương nhiên là vì để đáp cầu dắt mối, đây là chuyện nhân dân cả nước đều biết, ông chủ Tào cũng không nói nhảm nữa, nói thẳng với Giang Phong: "Ông mối Giang, vậy cậu trước hết hãy giới thiệu hoàn cảnh nhà trai đi!"

Lúc này, Tào Yêu Yêu đã rót xong trà ngon, động tác thành thục rót trà cho Giang Phong nói: "Ông may Giang Phong, mời uống trà!"

"Được rồi, cảm ơn!"

Giang Phong nói tiếng cảm ơn, sau đó bắt đầu giới thiệu sơ lược hoàn cảnh nhà trai: "Đối phương là người Pháp, năm nay 30 tuổi, chiều cao 1m84, bởi vì tập thể hình một thời gian dài nên cơ bắp cực kỳ hoàn mỹ, tướng mạo cũng cực kỳ soái khí, anh ấy tốt nghiệp ở một đại học hàng đầu tại Pháp, trước mắt đã có được một công ty công nghệ cao trong nhà."

Hai cha con Tào gia nghe xong không khỏi hai mắt nhìn nhau, không nghĩ tới người Giang Phong giới thiệu lại là người nước ngoài, hơn nữa còn ưu tú đến như vậy.

Chỉ nghe Giang Phong tiếp tục nói: "Công ty công nghệ cao của

anh ấy bây giờ vẫn đang trong giai đoạn mới thành lập, giá trị vẫn còn chưa cao, đổi thành nhân dân tệ thì cũng mới chỉ có mấy trăm triệu mà thôi."

Cũng chỉ mấy trăm triệu mà thôi…

Nghe đến đó, hai cha con Tào gia cũng không biết nên nói gì cho phải!

Nhất là ông chủ Tào tâm tình lúc này cực kỳ phức tạp, ông vất vả khổ cực dồn sức làm không biết bao nhiêu năm, không biết ngậm bao nhiêu đắng nuốt bao nhiêu cay, chịu đựng không biết bao nhiêu thứ mới có được một nhà máy cỡ nhỏ như hiện tại, tài sản cũng mới chỉ miễn cưỡng đạt tới ngưỡng hơn trăm triệu.

Nhưng người ta mới gần 30 tuổi, một công ty mới thành lập mà đã có trị giá mấy trăm triệu, cái này so ra, mẹ nó thật sự khiến ông tức chết mà!

Trong lúc hai cha con đang tấm tắc cảm khái, lời kể tiếp theo của Giang Phong lại càng khiến cho hai người sợ ngây người.

Chỉ nghe Giang Phong nói: "Ngoại trừ bản thân ưu tú ra, anh ấy còn có gia thế cực tốt, cha anh ấy là đại phú gia Claire nổi danh ở Pháp, tài sản mặc dù chưa quá trăm tỷ, nhưng cũng có đến hơn mấy chục tỷ, có thể nói anh ấy chính là thiên chi kiêu tử ra đời với thìa vàng ngậm trong miệng."

Nghe Giang Phong giới thiệu xong, hai cha con Tào gia hoàn toàn ngơ ngác, trong lòng đồng thời nảy lên một suy nghĩ, đó chính là ông mai Giang trước mặt này, trăm phần trăm là lừa đảo.

Người ta có gia thế hiển hách như vậy, điều kiện bản thân lại ưu tú như thế còn cần phải mời người mai mối tới giúp giới thiệu đối tượng sao?

Đây không phải là trò đùa giữa ban ngày à?

Người như này chỉ cần vẫy tay một cái, 99.999% mỹ nữ trên toàn thế giới sợ rằng đều sẽ mặc kệ mọi thứ để chạy tới vẫy đuôi đi?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của cha con Tào gia nhìn Giang Phong cũng

không còn bình thường nữa.

Trình độ nhìn mặt mà nói chuyện của Giang Phong bây giờ đã sớm đạt tới cấp tông sư rồi, nhìn thấy vẻ mặt cha con Tào gia thay đổi như vậy, hắn liền biết trong lòng hai người đang suy nghĩ gì, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: “Ông chủ Tào, chị Tào, nói tới chỗ này, tôi cũng phải giới thiệu một chút về thân phận của tôi cho hai người biết rồi!”

Cú ngoặt này khiến cha con Tào gia kém chút thì vẹo hông.

Giang Phong cười híp mắt nói: “Tôi tên là Giang Phong, đến từ Quế tỉnh, là ông chủ của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, am hiểu suy tính nhân duyên, được fan hâm mộ trên mạng đặt cho biệt danh là Giang đại sư.

Tôi từng giúp không ít đại minh tinh, con em nhà giàu và con cháu quan lại làm mai mối, thậm chí cuộc hôn nhân của công chúa Diana của Vương quốc Thái Lan cũng là do tôi làm mai mối.

Hôm qua tôi ở Thái Lan bên kia tham gia hôn lễ của công chúa Diana, sau đó ở buổi hôn lễ quen biết được vị khách hàng lớn người Pháp kia, mới có một màn bây giờ.

Những tài liệu liên quan đến tôi phần lớn đều có thể tra được trên mạng, ông chủ Tào, chị Tào, mời mọi người trước cứ lên mạng kiểm tra thông tin về tôi đã, sau đó chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Chương 1147 - Cha Con Tào Gia Sợ Ngây Người (3)

Ông chủ Tào vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ cầm lấy điện thoại di động trên bàn lên, bắt đầu tìm kiếm thông tin về Giang đại sư trên mạng, vừa nói: “Giang đại sư, thất lễ rồi, xin cậu chờ chúng tôi một lát.”

Tào Yêu Yêu cố nén khiếp sợ trong lòng, trước tiên thêm trà cho Giang Phong, sau đó mới lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, cùng cha mình tra thông tin về Giang đại sư trên mạng.

Sau đó, hai cha con càng xem, vẻ mặt càng kinh hãi…

Giang Phong thì hoàn toàn bình tĩnh, ngồi ở chỗ đó uống trà, hắn vốn không muốn khoe khoang bày ra một màn này, nhưng làm sao hắn nói thật lại chẳng ai tin, chỉ có thể bất đắc dĩ tự lộ thân phận, chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng chiếm được niềm tin của khách hàng.

Mấy phút sau, hai cha con đã nhìn xong thông tin lược về Giang đại sư một lần.

“Giang đại sư, hai cha con chúng tôi đây là có mắt mà không biết Thái Sơn, lý lịch làm mai mối của cậu thật sự quá lợi hại, tôi quả thật là bội phục đến rạp đầu xuống đất, Giang đại sư đây tự hạ thấp địa vị tới giúp Tào Yêu Yêu nhà chúng tôi làm mai mối, đó là vinh hạnh của Yêu Yêu nhà chúng tôi, tiếp theo, tất cả xin nghe theo sắp xếp của Giang đại sư.” Ông chủ Tào cực kì cung kính nói.

Sở dĩ ông dùng thái độ như vậy để nói chuyện với Giang đại sư, một phần là vì lý lịch làm ma mối của Giang đại sư quả thật rất kinh người, chứng minh cho thân phận “kỳ nhân dị sĩ” của hắn, đối với kỳ nhân có năng lực phi phàm như này, chỉ cần là người đầu óc bình thường thì đều hiểu được phải giữ mối quan hệ tốt.

Một phần khác là bởi vì Giang đại sư có ẩn giấu một mạng lưới quan hệ khổng lồ, ông chủ Tào mặc dù không thể nhìn thấu mạng lưới quan hệ của Giang đại sư rộng lớn đến mức nào, mạnh tới mức nào, nhưng dù chỉ một góc băng trôi nổi lên trên mạng thôi đã đủ khiến một ông chủ nhỏ như ông phải cung kính đối đãi rồi.

Giang Phong liên tuc khoát tay, nói: “Ông chủ Tào nói quá lời rồi, cháu chỉ là một người làm mai mối bình thường mà thôi, không biết chị Tào đây có hài lòng với đối tượng mà tôi đã giới thiệu hay không?”

“Bản thân đối phương cực kì ưu tú, gia thế lại hiển hách như thế, cộng thêm nhân duyên giữa tôi và đối phương mà Giang đại sư đã suy tính ra này, nếu như tôi còn không hài lòng nữa thì đời này chắc là khỏi phải nói tới chuyện lập gia đình rồi!”

Nói đến đây, Tào Yêu Yêu lại rót thêm nước trà cho Giang Phong,

sau đó vừa cười vừa nói tiếp: “Có điều, không cần biết nhân duyên giữa hai chúng tôi phù hợp đến mức nào, cả hai vẫn cần phải tìm hiểu bồi dưỡng tình cảm mới được, mong Giang đại sư hãy nói rõ hơn về tình huống của anh ấy cho tôi biết!”

“Chị Tào nói rất có lý, nhân duyên dù có xứng đến mấy thì cũng phải tìm hiểu thật kĩ, bồi dưỡng tình cảm thật tốt rồi mới bước tiếp được, những kiểu vừa gặp đã yêu ngoài kia thật ra đều chỉ là thấy sắc động tình mà thôi.”

Giang Phong cầm chén trà lên uống một ngụm, tiếp tục nói: “Anh ấy là một người có hùng tâm tráng chí, có chí tiến thủ, anh ấy có đầu óc sáng tạo và tinh thần mạo hiểm dám nghĩ dám làm, luôn luôn đón nhận những thách thức và cơ hội mới.

Tính cách của anh ấy…thế này rồi thế này..

Sở thích của anh ấy… Cái này rồi cái này…”

Giang Phong dùng vài phút giới thiệu xong toàn bộ về con trai của Claire, Andre, một lần, giúp cha con Tào gia hiểu rõ sơ bộ về Andre.

Cuối cùng, Giang Phong tổng kết lại một câu: “Tình huống đại khái của anh ấy chính là như vậy, muốn tìm hiểu kỹ lưỡng hơn thì chờ tới khi mọi người cùng gặp mặt rồi lại từ từ thăm dò sau!”

Tào Yêu Yêu và cha mình liếc nhau một cái, lập tức chắp hai tay lại, nói: “Cảm ơn Giang đại sư, chuyện xem mắt đành nhờ Giang đại sư sắp xếp rồi!”

Giang Phong mỉm cười đáp: “Chị Tào không cần khách khí, tôi sẽ nói chuyện với bên kia ngay đây, sau đó sẽ tìm ngày phù hợp cho hai bên gặp mặt.”

Ông chủ Tào tiếp lời: “Hừm, Giang đại sư cứ xem mà sắp xếp là được, có thể chiều theo thời gian của đối phương, dù sao thì Yêu Yêu nhà chúng tôi lúc nào cũng rảnh cả.”

Giang Phong gật đầu nói: “Được, cháu hiểu, địa điểm gặp mặt cháu sẽ làm chủ quyết định ở thành phố này đi, thời gian cháu sẽ thương lượng với bên kia đã, chờ tới khi nào có quyết định rồi

cháu sẽ thông báo cho mọi người sau.”

Hai cha con Tào gia nghe xong lại một trận cảm tạ.

Trà cũng đã uống gần xong, Giang Phong liền đứng dậy, nói: “Được rồi, những chuyện nên nói đều đã nói xong, vậy cháu không quấy rầy công việc của mọi người nữa, cháu xin phép đi trước đây!”

Ông chủ Tào liền đứng dậy theo, nói: “Giang đại sư, cậu đường xa tới đây, nhất định phải cho chúng tôi một cơ hội thể hiện tấm lòng với tư cách chủ nhà mới được. Yêu Yêu, con gọi điện thoại cho mẹ ngay đi, bảo bà ấy đem bình rượu Mao Đài lâu năm mà cha thích nhất tới tiệm cơm XX.”

Tào Yêu Yêu lập tức đứng dậy, vừa nhấn máy gọi điện thoại cho mẹ, vừa đáp: “Vâng, cha!”

“Ông chủ Tào, chú thế này cũng quá khách khí rồi!”

“Giang đại sư, cậu không nên từ chối tôi đâu, cho tôi chút mặt mũi đi, đêm nay chúng ta không say không về!”

“Cái này… Được a, vậy cháu đây cung kính không bằng tuân mệnh!”

…

Nửa giờ sau.

Giang Phong theo cha con Tào gia cùng đi tới một tiệm cơm cao cấp nào đó.

Trong phòng riêng đã có một người phụ nữ đang ngồi chờ, người phụ nữ này không ai khác chính là mẹ của Tào Yêu Yêu.

Tào mẫu mặc dù đã trên năm mươi nhưng dáng người vẫn bảo trì rất tốt, từ gương mặt có thể lờ mờ nhận ra được bà hồi còn trẻ chắc chắn là một thiếu nữ rất xinh đẹp, cũng khó trách lại có thể sinh ra đứa con gái xinh đẹp như Tào Yêu Yêu.

Tào Yêu Yêu lúc gọi điện thoại bảo mẹ cầm cho cha bình rượu

Mao Đài lâu năm tới tiệm cơm thì đã tóm tắt giản lược chuyện xảy ra ở nhà máy một lần, cho nên thái độ của Tào mẫu với Giang Phong cũng cực kì cung kính.

Bữa cơm này, dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của ba người Tào gia, Giang Phong ăn đến vừa lòng thoả ý, bình rượu Mao Đài hơn bốn chục năm tuổi kia cũng cực kì tuyệt hảo, hai mẹ con Tào gia chỉ nhấp miệng ba chén nhỏ, phần còn dư lại căn bản là ông chủ Tào và Giang Phong chia đôi.

Chờ tới lúc cơm nước no nê rồi, Giang Phong mặt mày đỏ ửng mới đứng dậy, vỗ ngực nói: “Chú Tào, cô Tào, cảm tạ sự chiêu đãi nhiệt tình của gia đình, cháu phải đi trước đây, mối nhân duyên này của chị Tào hai người không cần phải lo lắng, cháu sẽ lo hết toàn bộ, mọi người cứ chờ điện thoại của cháu đi.”

Chương 1148 - Công Chúa Diana Khéo Hiểu Lòng Người.

Khi ba người nhà Tào gia bắt taxi về đến nhà, đã là hơn 10: 30 đêm.

Vừa vào cửa, Tào mẫu liền cảm khái nói: "Không nghĩ tới Giang đại sư lại trẻ tuổi như vậy đã là người mai mối nổi tiếng cả nước, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, tôi tuyệt đối không thể tin được."

Tào Yêu Yêu hướng về trên ghế sô pha ngồi xuống, nói: "Con trước đó lên mạng tìm hiểu mới biết, hóa ra Giang đại sư sớm đã nổi tiếng từ hai năm trước rồi, chỉ là nhà chúng ta không có quan tâm nhiều đến tin tức ở trên mạng, cho nên chúng ta mới không biết đến."

Ông chủ Tào biểu lộ cảm xúc nói: "Xem ra nhà chúng ta sau này phải để ý đến tin tức ở trên mạng nhiều hơn, nếu như sớm biết có người tài như Giang đại sư, đoán chừng Yêu Yêu nhà chúng ta cũng đã có con rồi!"

Tào Yêu Yêu: (- _-)

Giọng nói của ông chủ Tào thay đổi: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu là hai năm trước tìm Giang đại sư làm mai mối, đối tượng hắn giới thiệu cho Yêu Yêu nhà chúng ta, chưa chắc sẽ ưu tú như đối tượng bây giờ, cho nên... Chúng ta cũng không cần cảm thấy tiếc nuối."

Tào mẫu gật đầu, đồng ý nói: "Nói như vậy cũng có lý, nếu như hai năm trước tìm Giang đại sư làm mai mối, đúng là đối tượng hắn giới thiệu cũng chưa chắc là người này

Yêu Yêu, hiếm khi gặp được nhân duyên tốt như vậy, lần này nói cái gì con cũng phải nắm chắt, cọc hôn sự này nếu như thành, con chính là người sung sướng nhất rồi!"

Tào Yêu Yêu trong lòng cũng có phần chờ mong, đối tượng Giang đại sư giới thiệu cho cô đúng là không có chọn, mọi phương diện đều đủ ưu tú, cô cười tủm tỉm nói: "Mẹ, mẹ cũng đừng lo lắng, Giang đại sư từ khi xuất đạo làm bà mối đến nay, tỷ lệ mai mối thành công vẫn luôn là 100%, con không nghĩ mình có khả năng phá vỡ kỷ lục đó đâu."

Tào mẫu nghe vậy trong mắt đều là ý cười không che giấu nổi, vẫn cứ dặn dò: "Cho dù Giang đại sư làm mai mối trăm phần trăm thành công, vậy con cũng không thể xem thường, bắt đầu từ ngày mai con đừng đi tới xưởng nữa, con cùng mẹ đi dạo phố mua quần áo làm tóc, nhất định phải để mình ăn mặc thật xinh đẹp."

Tào Yêu Yêu toát mồ hôi nói: "Mẹ, con cảm thấy không cần thiết đâu?"

"Làm sao không cần thiết chứ? Mẹ cảm thấy rất cần thiết!"

Tào mẫu trừng mắt với cô, nói: "Đàn ông trên đời này hầu như đều có một cái giống nhau, đó chính là thích những cô gái xinh đẹp trẻ trung, con ăn mặc càng đẹp, để lại ấn tượng đầu cho đối phương càng tốt, cái này con nghe mẹ đi, chỉ có chuẩn không sai."

Ông chủ Tào nằm không cũng trúng đạn yếu ớt giải thích: "Nói như vậy cũng không đúng lắm, trên đời này vẫn có đàn ông không để ý đến vẻ ngoài của phụ nữ, ví dụ như một đại lão trong giới kinh doanh nào đó không biết vợ đẹp, hắn chính là một cái ví dụ

rõ ràng."

Tào mẫu khinh thường nói: "Ông chủ Tào, lời này mà ông cũng tin sao? Cũng có một ông trùm kinh doanh khác nói rằng ông ta không quan tâm đến tiền bạc, ai đi tin những lời giả dối đó cũng đều kẻ ngốc!"

Tào Yêu Yêu nghe vậy không khỏi bật cười, quan hệ của cha mẹ cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng nghe bọn họ cãi nhau cũng rất thú vị.

...

Cùng lúc đó.

Ở Paris, nước Pháp, lúc này chênh lệch múi giờ 6 tiếng, mới hơn 4: 30 chiều, trong văn phòng ông chủ của một công ty công nghệ nào đó, Andre nhận được điện thoại của cha mình.

"Andre, sau giờ làm việc về nhà ăn cơm, cha có chút chuyện muốn nói với con."

"Được, cha, con mới vừa xử lý chuyện trong tay xong, hiện tại liền có thể trở về."

"Vậy trở về rồi lại nói."

"Ừm, vâng!"

Sau khi cúp điện thoại, Andre liền tan tầm sớm.

...

Sau một tiếng.

Trong một biệt thự sang trọng, Andre gặp lại người cha đã nửa tháng rồi không gặp.

Andre hỏi thăm một chút: "Cha à, không phải là cha đi nước Xiêm tham dự lễ cưới của công chúa Diana sao, sao nhanh như vậy đã trở về rồi, không ở lại nước Xiêm chơi thêm mấy ngày à?"

Claire nói: "Vốn là dự định ở nước Xiêm chơi thêm mấy ngày, nhưng mà vì chuyện của con, liền trở về sớm!"

Andre kinh ngạc nói: "Cha, cha là vì chuyện của con mà trở về sớm?"

Claire cười nói: "Là như vậy, lần này cha đến tham dự đám cưới công chúa Diana, trong hôn lễ gặp được một người thần kỳ đến từ Trung Quốc, cậu ta là người mai mối giỏi nhất trong giới mai mối Trung Quốc, am hiểu thôi toán nhân duyên, ở Trung Quốc được tôn xưng là Giang đại sư."

Andre nghe vậy đột nhiên hứng thú.

Hắn chịu ảnh hưởng từ cha mẹ, đối với nền văn minh cổ đại có lịch sử 5000 năm Trung Quốc cảm thấy rất hứng thú, đặc biệt là mười mấy năm qua, với sự phục hưng của Trung Quốc, sức ảnh hưởng của nó đối với thế giới ngày càng lớn, hắn hiện tại đã từng học văn hóa Trung Quốc.

Đối với thuật đoán mệnh của Trung Quốc, Andre cũng có hiểu biết, biết những thầy tướng số ở Trung Quốc không có cái gì là không coi ra được, đương nhiên nhân duyên cũng không thành vấn đề.

Chương 1149 - Công Chúa Diana Khéo Hiểu Lòng Người. (2)

Nhưng mà, cái nghề này lừa đảo chiếm đa số, cũng không biết cha có gặp phải lừa đảo không?

Claire thấy con trai hứng thú, liền tiếp tục nói: "Andre, con đã 30 tuổi rồi, hiếm khi gặp được một người thần kỳ như Giang đại sư, cha đương nhiên muốn mời hắn giúp con suy tính một cái nhân duyên.

Kết quả con đoán thế nào?

Sau khi cha đưa họ tên và ngày sinh tháng đẻ của con giao cho Giang đại sư, hắn đã tính ra được nhân duyên phù hợp với con

ngay tại chỗ!"

Andre có phần bán tín bán nghi nói: "Cha à, con nghe nói ở Trung Quốc, làm đoán mệnh cái nghề này có rất nhiều người lừa đảo, cha có phải là bị người ta lừa gạt rồi hay không?"

Claire cười nói: "Andre, con có cảnh giác là chuyện tốt, một thương nhân thành công nhất định phải nhớ kỹ không được dễ dàng tin tưởng người khác. Những người tin tưởng người khác mà không có nghi ngờ rất khó làm ăn lớn, bởi vì con chỉ cần tin sai một người, điều đó cũng có thể khiến con táng gia bại sản."

Andre như có điều suy nghĩ nói: "Cám ơn cha đã giáo huấn!"

Nhìn đứa con trai ưu tú của mình, Claire vui vẻ nói: "Andre, vị Giang đại sư đại khái không phải người lừa gạt, bởi vì cuộc hôn nhân của công chúa Diana với con trai của người giàu có nhất tỉnh Tinh Châu, chính là do vị Giang đại sư này tác hợp.

Thậm chí, trong bữa tiệc công chúa Diana đã giới thiệu Giang đại sư với các vị khách đến từ khắp nơi trên thế giới, giọng nói vô cùng tôn sùng, đây cũng là lý do chính khiến cha tin vào Giang đại sư."

Lời này vừa nói ra, Andre liền hít vào một ngụm khí lạnh, có sự chứng thực của hoàng tộc Xiêm La, chẳng trách cha lại tin tưởng Giang đại sư đến từ Trung quốc này thật sự có bản lãnh.

Khi phục hồi tinh thần lại, Andre liền không kịp chờ đợi hỏi: "Cha, cha nói Giang đại sư ngay tại chỗ liền thôi toán ra nhân duyên cho con, vậy không biết nhân duyên của con ở đâu?"

Claire cười nói: "Sau khi Giang đại sư thôi toán, nhân duyên con là đang ở tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc."

Đôi mắt Andre sáng ngời: "Một cô gái Trung Quốc?"

"Đúng, theo như Giang đại sư nói, cô gái Trung Quốc này năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp từ đại học XX nước Pháp chúng ta, tinh thông tiếng Pháp..."

Claaire đem những gì Giang đại sư nói cho hắn biết về thông tin

nhà gái nói hết cho con trai biết, cuối cùng nói: "Chuyện đã xảy ra chính là như vậy, lúc cha ở nước Xiêm cũng đã ủy thác Giang đại sư giúp con đáp cầu dắt mối rồi, đợi sau khi Giang đại sư nói chuyện với bên nhà gái, liền sắp xếp cho hai nhà chúng ta gặp mặt, cái này dùng tiếng Trung Quốc mà nói chính là xem mắt, con đến lúc đó cần phải phối hợp tốt, biết không?"

Andre gật đầu, tay ra hiệu nói: "OK, con đồng ý xem mắt, con đối với cô gái Trung Quốc này cũng cảm thấy rất hứng thú."

...

Thủ phủ của tỉnh Quảng Tây.

Một chiếc màu đen Volvo XC 90 từ sân bay đi vào thành phố.

Lái xe là vệ sĩ Bách Ngô Đồng, ngồi xe ngoại trừ Giang Phong bên ngoài, còn có ba thành viên phi hành đoàn.

Ba thành viên phi hành đoàn này bao gồm cơ trưởng, phó cơ trưởng và nữ tiếp viên (nữ tiếp viên hàng không), đều là Diana công chúa phí không ít tâm tư mà giúp chọn ra, hơn nữa mỗi người đều là tinh anh trong ngành.

Trong đó, cơ trưởng Lý Minh chính là người Trung Quốc, năm nay 44 tuổi, có hơn 20 năm kinh nghiệm bay, từng giữ chức cơ trưởng 10 năm của một hãng hàng không nội địa Trung Quốc.

Lý Minh có thành tích bay tốt, thông thuộc các loại máy bay phản lực, đồng thời hắn cũng nắm rõ máy bay tư nhân do công chúa Diana cử đến như lòng bàn tay. Hắn là một phi công điềm tĩnh, đáng tin cậy, ở trong thời tiết phức tạp và điều kiện bay khó khăn thể hiện xuất sắc.

Thể hiện trình độ kỹ năng cao trong nhiều nhiệm vụ bay thử thách.

Phó cơ trưởng Emily có quốc tịch Mỹ, năm nay 42 tuổi, là một phi công nổi tiếng với nhiều kinh nghiệm bay.

Cô từng là cơ trưởng của một hãng hàng không Mỹ nhiều năm, điều khiển máy bay chở hành khách cỡ lớn và các chuyến bay

đường dài rất giỏi. Emily được biết đến với năng lực kỹ thuật và kỹ năng lãnh đạo, có thể giữ được bình tĩnh và đưa ra quyết định đúng đắn một cách nhanh chóng trong trường hợp khẩn cấp.

Có thể nói, trình độ kỹ thuật của cô không thua kém gì cơ trưởng Lý Minh, ở trong bất kỳ máy bay nào cô cũng tư cách làm cơ trưởng, nếu như không phải công chúa Diana đứng ra, cô tuyệt đối sẽ không ngồi ở vị trí lái phó trong một máy bay tư nhân.

Tiếp viên Sophia là người Canada, năm nay 30 tuổi, là một tiếp viên hàng không lão luyện với nhiều năm kinh nghiệm làm việc tại các hãng hàng không quốc tế. Cô ấy thể hiện xuất sắc trong việc phục vụ hành khách và sở hữu kỹ năng giao tiếp và con người tuyệt vời.

Sophia rất yêu công việc của mình, thái độ đối xử với mọi hành khách luôn bằng nụ cười và sự nhã nhặn. Cô ấy đã được đào tạo chuyên nghiệp và có khả năng ứng phó các tình huống khẩn cấp cùng với kỹ năng sơ cứu y tế.

Chương 1150 - Công Chúa Diana Khéo Hiểu Lòng Người. (3)

Ngoài ra, Sophia còn thông thạo nhiều ngôn ngữ, có thể cung cấp các dịch vụ tỉ mỉ và chu đáo cho hành khách thuộc các quốc tịch khác nhau.

Ba thành viên phi hành đoàn này không chỉ xuất sắc về chuyên môn mà còn xuất sắc về đạo đức nghề nghiệp, sau khi kiểm tra thông tin trùng khớp của họ, Giang Phong liền vui vẻ tiếp nhận bọn họ.

Khi nói về tiền lương, ba thành viên phi hành đoàn đều cười híp mắt nói với Giang Phong ông chủ mới này, tiền lương của bọn họ là do công chúa Diana phụ trách.

Giang Phong nghe vậy không khỏi cảm khái, công chúa Diana thật đúng là hiểu ý.

Vẫn là câu nói kia, máy bay tư nhân rất nhiều người giàu đều mua được, nhưng phí ủy thác, phí bảo trì và lương của các thành viên phi hành đoàn, mới khiến cho rất nhiều người có tiền đối với máy bay tư nhân chùn bước.

Chưa kể đến chi phí thuê chỗ, bảo dưỡng máy bay và lương của các thành viên trong phi hành đoàn.

Trợ cấp chuyến bay cho cơ trưởng của các công ty hàng không cho đều không giống nhau, dao động từ 1.000 đến 2.000 nhân dân tệ. Các hãng hàng không hạng nhất, chẳng hạn như Air China, China Southern Airlines và China Eastern Airlines, có mức lương theo giờ thấp hơn 1.000 nhân dân tệ mỗi giờ.

Các hãng hàng không hạng hai, như hãng hàng không Tứ Xuyên, hãng hàng không Hạ Môn, có mức lương theo giờ cao hơn từ 1.000 đến 1.500 nhân dân tệ mỗi giờ. Các hãng hàng không hạng ba, như Spring Airlines, Okay và các hãng hàng không khác có mức lương theo giờ rất cao, tất cả đều trên 1.500 nhân dân tệ, thậm chí một số có thể lên đến 2.000 nhân dân tệ mỗi giờ.

Dù sao, nhiều người trong số họ được tuyển dụng từ các hãng hàng không, là để giữ chân nhân tài!

Mức lương cao nhất là hãng hàng không Tây Tạng, do môi trường bay khắc nghiệt và trợ cấp cao nguyên, tiền lương mỗi giờ của bọn họ đều trên 2.000 nhân dân tệ, còn lại là một số trợ cấp hiệu suất, trợ cấp nhà ở, trợ cấp đi lại, mỗi tháng cũng từ 5 đến 6 ngàn.

Nhìn chung, mức lương hàng năm của cơ trưởng hàng không tuyến đầu là khoảng 600.000 đến 900.000. Mức lương hàng năm của cơ trưởng hạng hai là khoảng 850.000 - 1,2 triệu USD. Mức lương hàng năm của cơ trưởng công ty hàng không hạng ba là khoảng 1.3 triệu đến 1.5 triệu.

Thậm chí, lương cả năm của một số cơ trưởng hãng hàng không tư nhân cao tới 2 triệu USD trở lên cũng có.

Thu nhập của phó cơ trưởng đương nhiên không thể sánh được với cơ trưởng, nhưng lương một năm cũng có khoản từ hàng trăm nghìn đến hàng triệu.

Mà tiền lương mỗi tháng của nữ tiếp viên hàng không chỉ có mấy ngàn, cao có hơn 20 ngàn.

Nhưng mà, làm việc trong ngành hàng không dân dụng đãi ngộ hoàn toàn khác so với làm việc trên máy bay tư nhân, nếu như nói tiếp viên hàng không dân dụng một trên một triệu người, vậy thì tiếp viên hàng không tư nhân là một trên trăm triệu người.

Nếu như tiêu chuẩn chọn lựa cao, tiền lương đương nhiên cũng sẽ tăng lên, lương một năm vài trăm ngàn cũng là bình thường.

Mượn ba thành viên phi hành đoàn được công chúa Diana giao cho Giang Phong làm ví dụ, bọn họ đều là những người giỏi nhất ở trong ngành, Emily, phó cơ trưởng thu nhập không thể so với với cơ trưởng Lý Minh nhưng cũng không thấp.

Cho nên, chỉ là phát tiền lương cho ba người bọn họ, một năm chính là mấy trăm vạn.

Phí quản lý, phí bảo trì, lương phi hành đoàn, cộng thêm tiền nhiên liệu, cho dù không thường xuyên bay, một năm cũng phải chi ra hơn mười triệu, nếu như thường xuyên bay đến các nơi trên thế giới, e rằng chi ra cũng phải đột phá hai mươi triệu.

Một khoản chi lớn như vậy, những người có tiền bình thường đúng là gánh không được.

...

Trở về thành phố, Giang Phong không có vội vã về nhà, đầu tiên tới một nhà hàng nào đó gọi một bàn đầy đủ thức ăn phong phú mời ba thanh viên phi hành đoàn.

Trong lúc ăn cơm, Giang Phong khách khí nói: "Ba vị, sau này làm phiền mọi người ổn định ở thành phố này rồi!"

Cơ trưởng Lý Minh cung kính nói: "Ông chủ quá khách khí rồi, đây là chức trách của chúng tôi."

Phó cơ trưởng Emily, cùng nữ tiếp viên hàng không Sophia cũng bày tỏ thái độ của mình, công việc này không chỉ được trả lương cao, mà còn đặc biệt thanh nhàn, bọn họ đều rất thoả mãn.

Về phần định cư ở thành phố này, đối với bọn họ cũng không phải việc gì quan trọng.

Giang Phong lộ ra nụ cười hài lòng, sau đó nhìn về phía vệ sĩ nói: "Chị Ngô Đồng, cơ trưởng Lý và những người khác vẫn chưa quen cuộc sống ở đây, đợi lát nữa chị giúp bọn họ sắp xếp nhé."

Bách Ngô Đồng gật đầu nói: "Được ông chủ, bảo đảm đêm nay cơ trưởng Lý với những người khác sẽ có nhà mới để vào ở."

Chính sự nói xong, sau đó mọi người liền thoải mái dùng bữa.

Không cần nói, cơ trưởng Lý Minh là người Trung Quốc, phó cơ trưởng Emily cùng với nữ tiếp viên hàng không Sophia tuy rằng đều là người nước ngoài, nhưng đồ ăn Trung Quốc là đệ nhất thế giới, đã chinh phục được không biết bao nhiêu dạ dày của người nước ngoài, bọn họ vốn dĩ là những người yêu thích ẩm thực Trung Quốc, đương nhiên ăn cũng rất ngon lành.

Đợi cơm canh no đủ, Giang Phong mới lái xe về nhà gặp vợ.

Về phần cơ trưởng Lý và những người khác, liền ném cho vệ sĩ Bách Ngô Đồng sắp xếp, nếu cần dùng xe Bách Ngô Đồng tự nhiên có biện pháp, cho nên ông chủ như Giang Phong không cần lo lắng đến!

Chương 1151 - Chấn Động Cả Nước.

Biệt thự Ngự Giang Tây Phái.

Trong phòng khách, tất cả thân nhân, vệ sĩ cùng bảo mẫu đều đang nghe Giang Phong kể về chuyến đi nước Xiêm lần này, dù sao cũng là tham dự đám cưới của công chúa một nước, mọi người đều muốn biết tình cảnh đó đến cùng lớn đến bao nhiêu.

Mà những gì Giang Phong thuật lại cũng không khiến mọi người thất vọng, đặc biệt là nghe tất cả các thành viên hoàng thất thành viên cùng với con em quyền quý, người giàu có đều lần lượt đến hiện trường hôn lễ, mọi người đều vì Giang Phong mà cảm thấy tự hào.

Dù sao Giang Phong, cũng là một trong những vị khách mời.

Sau khi nghe Giang Phong kể lại xong, Hoàng Linh Vi ôm bụng lớn dùng giọng điệu trêu chọc hỏi: "Ông xã, anh là bà mối đến tham dự đám cưới công chúa Diana, cô ấy có đưa quà cảm ơn bà mối không?"

Giang Phong biết vợ mình đang nói đùa, hắn cười híp mắt nói: "Ha, bà xã, em vẫn đúng là biết hỏi điểm quan trọng, công chúa Diana đúng là có đưa quà cảm ơn mai mối, em đoán thử xem cô ấy đưa cho anh cái gì?"

Hoàng Linh Vi kinh ngạc nói: "Thật sự có quà sao? Em phải xem xét đoán đúng mới được."

Giang Tuyết sắp đến ngày dự sinh nói tiếp: "Tiểu Phong, ít nhất em cũng phải cho một ít gợi ý chứ, nói thí dụ như quà là hình gì hoặc là giá cả các kiểu, nếu cứ đoán bừa như vậy, ai có thể lợi hại đoán đúng được chứ?"

Mẹ Hoàng mỉm cười nói: "Công chúa Diana là công chúa một nước, lại gả cho con trai của chủ tịch tỉnh Tinh Châu, đoán chừng quà tạ lễ của cô ấy chắc chắn sẽ có giá trị cao."

Giang Phong vội vàng khen mẹ vợ cười nói: "Vẫn là mẹ nhìn thấu triệt, món quà tạ lễ lần này của công chúa Diana đúng là có giá trị không nhỏ."

Cha Hoàng liền vội vàng nói: "Chẳng lẽ công chúa Diana lại cho con chọn bất động sản ở nước Xiêm, chẳng hạn như một biệt thự rất sang trọng?"

Giang Phong lắc đầu cười nói: "Cha đoán sai rồi, không phải bất động sản."

Chị dâu nói: "Chị đoán là một chiếc siêu xe thể thao sang trọng."

Giang Phong vẫn lắc đầu cười nói: "Chị dâu cũng đoán sai rồi, không phải xe thể thao."

Hoàng Linh Vi trầm ngâm cho biết: "Em đoán là châu báu ngọc ngà hoặc là đồ cổ vô giá."

Giang Phong vẫn cứ lắc đầu cười nói: "Bà xã, em cũng đoán sai rồi!"

Sau đó, mọi người thay phiên nhau đoán, anh cả cùng với anh rể cũng gia nhập vào, đáng tiếc đoán nhiều lần cũng không có ai đoán trúng hết.

Hoàng Linh Vi từ bỏ nói: "Ông xã, này quá khó đoán, anh vẫn là trực tiếp công bố đáp án đi, rốt cuộc công chúa Diana đưa quà tạ lễ cho anh là cái gì?"

Giang Phong không mập mờ nửa, trực tiếp cười nói: " Quà tạ lễ công chúa Diana cho anh, là một chiếc máy bay tư nhân."

Lời này vừa nói ra, có một cái tính một cái, bọn họ không khỏi trợn to hai mắt, đáp án thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Mặc dù không ít minh tinh cũng có máy bay tư nhân, nhưng họ cảm thấy rằng xác suất cho thứ này không cao, trên thực tế một số người giàu có cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc mua máy bay tư nhân.

"Quà tạ lễ của công chúa Diana, e rằng không thích hợp lắm!"

Cha Hoàng vỗ chân nói: "Điều khiến người ta đau đầu nhất không phải là giá của nó, mà là phí giám sát, phí bảo trì và tiền lương của phi hành đoàn, cho dù máy bay đậu ở chỗ này không bay, cũng sẽ tiêu tốn hàng trăm triệu thậm chí là hàng chục triệu một năm, đây chính là một con vật nuốt tiền!"

Đừng hỏi cha Hoàng tại sao lại biết rõ ràng như thế, hắn kỳ thực cũng có đã từng có ý nghĩ mua máy bay tư nhân, nhưng sau khi tính toán tất cả chi phí, hắn liền từ bỏ cái ý định này

Những chi phí này gộp lại thật là đáng sợ, dù cho đem tiền cho thuê mấy khu dân cư của hắn toàn bộ gôm lại cũng không đủ, mua thứ đồ chơi này hoàn toàn là hoang phí, ngoại trừ có thể làm đẹp mặt ở bên ngoài, cũng vô dụng.

Dù sao, hắn cũng không như những minh tinh nổi tiếng cùng với những người bận rộn công việc, cần phải chạy khắp nơi trên thế giới, hắn định cư lâu ở Thâm Quyến, thỉnh thoảng đi ra ngoài du

lịch, hoàn toàn không cần máy bay tư nhân tốn nhiều tiền như vậy.

Những người khác nghe vậy cũng đều hít một ngụm khí lạnh.

Giang Phong cười nói: "Cha, những vấn đề cha nói, công chúa Diana cũng đã cân nhắc đến, cho nên cô ấy đã trả trước phí giám sát và phí bảo trì 20 năm, còn có tiền lương của phi hành đoàn cô ấy đều bao hết, không cần con chi trả, có thể nói là suy tính rất chu đáo!"

Cha Hoàng lập tức sửng sốt, vẻ mặt cảm khái nói: "Không hổ là công chúa nước Xiêm, thực sự là đủ đại khí, không nói đến giá của máy bay tư nhân, chỉ những chi phí này gộp lại, với hai mươi năm đã đáng giá một hai trăm triệu rồi!"

Mẹ Hoàng, Hoàng Linh Vi, Giang Tuyết... Ở đây có một người tính một người, nghe đến đều đờ đẫn!

Quà tạ lễ vừa ra tay chính là 2,3 tỷ, này thật sự quá kinh khủng!

Chương 1152 - Chấn Động Cả Nước. (2)

Giang Phong cũng hơi xúc động nói: "Con cũng không nghĩ đến công chúa Diana sẽ hào phóng như thế, mẫu máy bay tư nhân là trự thăng Sikorsky S-76, giá bán đại khái khoảng 90 triệu, hiện nay đang đậu ở sân bay Ngô Vu, sau này ai muốn dùng thì cứ dùng, nhưng mà phải xin đường bay trước."

Hoàng Linh Vi hưng phấn nói: "Quá tốt rồi, chờ em sinh con xong, sang năm là có thể ngồi máy bay tư nhân nhà mình đi ra ngoài du lịch rồi!"

Cha mẹ Hoàng liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được kích động ở trong mắt đối phương, con rể sở hữu một chiếc máy bay tư nhân trị giá gần 100 triệu, đối với bọn họ mà nói lại có thêm thứ để khoe ở trên vòng bạn bè.

Đặc biệt là chiếc chuyên cơ riêng này còn không phải do con rể tự mình xuất tiền mua, mà là được công chúa nước Xiêm đưa quà tạ

lễ, này nói ra thật sự rất có mặt mũi.

Không chỉ là cha mẹ Hoàng, ngay cả chị dâu Trương Dung Oánh cùng với anh rể Khúc Văn Hoa cũng muốn gọi điện thoại về cho cha mẹ biết chuyện này, việc này bọn họ cũng rất là tự hào.

Còn có vệ sĩ Quách Băng Băng cùng với hai bảo mẫu, cũng có suy nghĩ một lúc nữa gọi điện thoại cho người nhà nói chuyện này.

Mặc dù ông chủ có xuất sắc hay không cũng không có quan hệ gì với bọn họ, cũng giống như người có tài từ quê ra, sau đó cùng với người ngoài tán gẫu, liền không nhịn được mà khoe khoang, đây chính là có rất nhiều người đều có cảm giác tự hào về quê hương.

Giang Tuyết từ trong túi lấy điện thoại di động ra, cười tủm tỉm nói: "Tiểu Phong, chuyện này em còn chưa nói với cha mẹ đúng không? Bây giờ chị gọi điện thoại nói cho bọn họ biết, để cho bọn họ cũng vui mừng."

Giang Phong bật cười nói: "Còn chưa kịp nói cho bọn họ biết, vậy chị gọi điện thoại nói cho bọn họ biết đi!"

Giang Tuyết bật cười, sau đó điện thoại kết nối với mẹ.

...

Thôn Long Sơn.

Mẹ Giang đang tám chuyện với mấy bà dì trong thông, nông thôn cùng thành phố có quá nhiều không giống nhau, mà quan hệ hàng xóm láng giềng chính là một trong số đó.

Người sống ở thành phố, hầu hết các quan hệ hàng xóm cũng chỉ là sơ giao, chính là bình thường lúc gặp mặt trò chuyện với nhau vài câu, nhưng sẽ rất ít qua thăm nhà hàng xóm nói chuyện.

Mà ở nông thôn, thăm hỏi trò chuyện đã là thông lệ cơ bản, lúc ăn cơm bưng chén thăm nhà đó cũng là chuyện thường xảy ra, đặc biệt là những bà cô ở trong thôn, mỗi một người đều rất giỏi nói chuyện, mấy người phụ nữ ở cùng nhau đề tài nào cũng có thể nói được.

Mẹ Giang cũng là một thành viên nặng ký trong trò chuyện này.

Ví dụ như lúc này, mẹ Giang đang cùng với mấy bà bát quái chuyện ở thôn bên cạnh, lúc cuộc nói chuyện đang hăng say, điện thoại di động của bà bỗng nhiên vang lên.

Một người phụ nữ nào đó vẻ mặt hâm mộ nói: "Đoán chừng lại có người đưa tiền đến rồi!"

Những người phụ nữ khác cũng hâm mộ nhìn về phía mẹ Giang, bởi vì tình huống như vậy không phải chỉ có một hai lần, lúc các cô đang nói chuyện trên trời dưới đất với mẹ Giang, cũng thường xuyên có người gọi điện thoại cho bà, hoặc là khách hàng mới tới cửa, hoặc là khách quen tạ lễ, dù sao đều là đưa tiền tới cho mẹ Giang.

Mẹ Giang cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, phát hiện người gọi chính là con gái mình, không khỏi cười nói: "Nào có người đưa tiền, đây là Tiểu Tuyết nhà tôi gọi điện thoại tới."

Nói xong, liền tiếp nhận điện thoại nói: "Tiểu Tuyết."

Giongj nói Giang Tuyết hưng phấn truyền tới: "Mẹ, nói cho mẹ biết một cái tin tức vô cùng tốt."

Mẹ Giang cười nói: "Con nói gì vậy, có tin tức tốt gì?"

Giang Tuyết cao hứng nói: "Mẹ, tiểu Phong mấy ngày trước không phải đi nước Xiêm tham dự đám cưới công chúa Diana sao, mẹ biết công chúa Diana đưa quà tạ lễ gì cho nó không?"

Mẹ Giang nói: "Nhìn dáng vẻ cao hứng của con, thì chắc hẳn quà tạ lễ của công chúa Diana này e rằng cũng không nhẹ!"

Giang Tuyết cười nói: "Đó là đương nhiêu, người ta nhưng là công chúa của nước xiêm, của cải của hoàng thất Xiêm La đứng đầu trong các hoàng thất ở các quốc gia trên thế giới, cô ấy lại gả cho con trai người giàu nhất tỉnh Tinh Châu, ra tay tự nhiên là không tầm thường, mẹ đoán thử xem cô ấy đưa quà tạ lễ cho tiểu Phong là cái gì?"

Mẹ Giang nói: "Mẹ sao mà đoán được chứ, đừng mập mờ nữa, cuối

cùng là công chúa Diana đưa cái gì cho tiểu Phong?"

Nhắc tới cái này, ngữ khí của Giang Tuyết vẫn cứ có phần rung động nói: "Công chúa Diana đưa một chiếc máy bay tư nhân cho tiểu Phong, mẹ, đây chính là máy bay tư nhân, giá của máy bay cũng đã trăm triệu, công chúa Diana còn bao hết các chi phí khác, gộp lại cũng gần ba trăm triệu Nhân Dân tệ, đây thật sự là danh xứng với thực vô cùng bạo tay!"

Mẹ Giang nghe vậy con mắt cũng trợn tròn, khó có thể tin nói: "Không thể nào? Quà tạ lễ của Công chúa Diana đưa cho tiểu Phong là một chiếc máy bay tư nhân?"

Lời này vừa nói ra, mấy bà cô hàng xóm đều bị chấn động sau khi nghe được.

Chương 1153 - Chấn Động Cả Nước. (3)

Ban đầu lúc mẹ Giang nghe điện thoại, bọn họ còn tưởng rằng gọi nói chuyện nhà, kết quả liền nghe được công chúa Diana nước Xiêm ở trong miệng mẹ Giang.

Nghe những gì mẹ Giang nói, vị công chúa này hẳn là tiểu Phong cũng giúp làm mai.

Điều này khiến cho những người hàng xóm đều kinh ngạc, mặc dù nói bọn họ đã sớm biết Giang Phong lợi hại, giúp những đại minh tinh thậm chí những người giàu có tài sản trăm tỷ làm mai mối cũng không phải là chuyện gì ngạc nhiên.

Nhưng bọn họ thật sự không nghĩ tới, ngay cả một người có thân phận tôn quý như công chúa nước Xiêm cũng đến mời Giang Phong làm mai mối, bởi vậy có thể thấy được danh tiếng bậc thầy mai mối của Giang Phong, không chỉ nổi tiếng ở trong nước, thậm chí cũng đã truyền tới nước ngoài rồi!

Sau đó, liền nghe được công chúa Diana đưa quà tạ lễ là một chiếc máy bay tư nhân, tin tức này khiến cho bọn họ hoàn toàn chấn động, thật sự không thua kém gì năm đó nước Mỹ quăng hai trái bom hạt nhân vào nước Nhật.

Bởi vì, năm đó chuyện bom nguyên tử nổ tung cách bọn họ rất xa, nhưng bây giờ công chúa Diana đưa máy bay tư nhân cho Giang Phong, chuyện này lại xảy ra gần bọn họ.

Đợi mẹ Giang cúp điện thoại xong, hàng xóm xung quanh mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Thế là, từng người liền kích động hỏi.

"Chị dâu, vừa rồi ở trong điện thoại, Tiểu Tuyết nhà cô nói công chúa nước Xiêm mời tiểu Phong làm mai mối, cho hắn một chiếc máy bay tư nhân làm quà tạ lễ sao?"

"A Mai (tên mẹ Giang là Trương Mai), chúng tôi không nghe lầm chứ, công chúa nước Xiêm cho tiểu Phong nhà cô một chiếc máy bay tư nhân à?"

"Trời ơi, đây chính là máy bay tư nhân, bao nhiêu tiền vậy? Công chúa nước Xiêm thật sự quá hào phóng rồi!"

"..."

Nghe hàng xóm hỏi dò, vẻ mặt mẹ Giang hồng hào liền đem tin tức vừa rồi con gái nói cho mình biết nói cho bọn họ nghe.

Ai cũng biết máy bay tư nhân khẳng định rất đắt, nhưng nghe đến tổng chi phí gộp lại cũng gần như 2,3 tỷ, mọi người đều chấn động đến choáng váng.

Chỉ là quà tạ lễ thôi đã ra tay liền 2,3 tỷ, đây thật sự là lật đổ tưởng tượng của bọn họ, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

"Thật lợi hại, tiểu Phong nhà cô thật sự thật lợi hại, từ lúc tốt nghiệp đại học đến bây giờ, cũng là đã hơn hai năm, liền đã có được máy bay tư nhân cho mình, quả thực là thần!"

"Chị dâu, tôi cảm thấy tiểu Phong nhà chị chính là Nguyệt Lão chuyển thế, cho nên làm mai mối mới lợi hại như vậy."

"Tiểu Phong đúng là thần, kết giao bạn bè được với công chúa một nước, bây giờ chúng ta là người dân bình thường đứng trước mặt Tiểu Phong, e rằng cũng phải rất cung kính."

"A Mai, mạng này của em đúng là khổ trước sướng sau, nửa đời trước trải qua không quá như ý, nửa đời sau có thể nói là trực tiếp bay lên!"

"..."

Những người hàng xóm này đến ca ngợi mẹ Giang, khiến mẹ Giang cười không khép được miệng, bà sống nửa đời khổ, hiện tại là chân chính làm được mẫu bằng tử quý.

Đợi nói chuyện gần xong, mọi người mới từng người về nhà làm cơm.

Sau đó, những người hàng xóm này cũng đợi không được mà nói tin tức vừa biết cho người thân và bạn bè quen thuộc biết.

Bởi tin tức này thật sự là quá bùng nổ, chỉ trong một buổi chiều, liền truyền khắp toàn bộ thị trấn Thanh Hà, cũng nhanh chóng lan sang các thị trấn và thôn khác.

Mặc dù hiện tại quốc gia cường thịnh, hầu như mỗi thị trấn cũng có tỷ phú, nhưng những thứ "Hàng xa xỉ" như máy bay tư nhân thực sự không phải là thứ mà các triệu phú này có thể mua được.

Ngay cả những người giàu nhất ở trong tỉnh, rất ít người trong số họ sở hữu chuyên cơ riêng.

Huống chi, chuyên cơ riêng của Giang Phong là quà tạ lễ của công chúa nước Xiêm đưa, này càng làm cho người nói chuyện say sưa hơn, mọi người nhắc tới ngoại trừ bội phục vẫn là bội phục, thậm chí người đồng hương trong trấn cũng có một loại cảm giác tự hào, không nhịn được gọi điện thoại khoe khoang với bạn bè.

Bởi vì tin tức quá mức bùng nổ, cộng với sự cố ý phát tán của người hâm mộ Giang đại sư, cho nên chỉ trong một đêm, tin tức này liền lên thẳng hot search, thu hút sự chú ý của người dân cả nước.

Tất cả những người xem tin này, đều không thể không giơ ngón tay cái lên khen một tiếng trâu bò.

Mà Giang Phong, cũng bởi vậy mà nhận được không ít điện thoại

từ người thân và bạn bè, đều là gọi tới hỏi một chút tình huống thuận tiện chúc mừng hắn.

Bởi vì được công chúa Diana đưa một chiếc máy bay tư nhân, Giang Phong ở trong nước càng nổi tiếng hơn, đồng thời uy tín của hắn trong lòng rất nhiều khách hàng nặng ký chắc chắn tăng lên không ít.

Mối quan hệ tương hộ, một đám khách hàng cấp trọng lượng đã trở thành mạng lưới giao thiệp của Giang Phong, mà Giang Phong cũng trở thành mạng lưới giao thiệp của đối tượng khách hàng nặng ký này.

Với mạng lưới quan hệ của Giang Phong càng ngày càng mạnh, một đám khách hàng nặng ký đều rất cao hứng.

Chương 1154 - Nghèo Ở Chợ Không Người Hỏi, Giàu Ở Thâm Sơn Cũng Có Bà Con Xa.

Một tuần lễ sau.

Tại lối ra của một sân bay ở thủ phủ tỉnh Hồ Bắc, ba thành viên của gia đình Claire mới từ nước Pháp bay đến, đã ngồi lên một chiếc Rolls-Royce vô cùng sang trọng dưới sự hiếu khách của tài xế.

Chiếc Rolls-Royce này chính là xe đón khách của một khách sạn 5 sao nào đó.

Trên xe, Andre hơi xúc động nói: "Nếu như con nhớ không lầm, đây cũng là lần thứ ba con đến Trung Quốc, lần đầu tiên là hai người dẫn con tới, năm đó con mới tám tuổi, trong ấn tượng của con lúc đó Trung Quốc khá là lạc hậu so với nước của chúng ta.

Lần thứ hai, là mười năm trước con cùng với bạn bè tới đây chơi, ấn tượng sâu sắc nhất trong lần đó của con, chính là Trung Quốc đã hoàn toàn thay đổi rất nhiều, nhà cao tầng mọc lên khắp nơi, giao thông cũng vô cùng phát triển, đặc biệt là đường sắt cao tốc

của Trung quốc thực sự là quá khen!

Ngoài ra, thanh toán quét mã của Alipay cũng đã trở nên phổ biến, sống phóng túng đã có điện thoại giải quyết, ngay cả khi sống ở nước Mỹ cũng không thuận tiện được như vậy.

Chuyến đi Trung Quốc lần này, làm cho con cảm nhận được những thay đổi nhanh chóng ở Trung Quốc ngày đó.

Bây giờ, đã qua mười năm, không biết Trung Quốc hiện tại so với mười năm trước lại có thay đổi kinh người gì, tôi thật sự rất mong đợi."

Claire gật đầu nói: "Trung Quốc đúng là càng ngày càng cường thịnh, kể từ khi Trung Quốc trở thành nền kinh tế lớn thứ hai trên thế giới từ 14 năm trước, họ đã luôn nỗ lực hết sức để đuổi kịp nước Mỹ, tin rằng không mất bao nhiêu năm nữa, Trung Quốc liền có thể trở thành nền kinh tế đệ nhất thế giới rồi."

Bà Claire cũng tán thưởng không ngớt nói: "Trung Quốc thực sự đã tạo ra một phép màu chưa từng có trong nền kinh tế. Mặc dù GDP bình quân đầu người vẫn cần phải nỗ lực, nhưng tổng GDP của nước này đã thu hút sự chú ý của thế giới."

Dọc theo đường đi, một nhà ba người đều dùng tiếng Pháp nói chuyện về nền kinh tế của Trung Quốc, đều chân thành bội phục.

Hơn bốn mươi phút sau, một nhà ba người mới đến nơi.

Sau khi ổn định ở khách sạn, Claire liền gọi điện thoại cho Giang đại sư.

...

Vào Năm 2007, tạp chí Vũ Hán tạp chí đã sử dụng hai trang đầy đủ để quảng cáo cho một nhà hàng cao cấp chính hiệu của Pháp. Đây là nhà hàng Pháp chính thống đầu tiên ở Vũ Hán khẳng định về nguyên liệu và tay nghề thủ công của Michelin, Goya.

Môi trường ăn uống hoa lệ và giản dị như cung đình, dịch vụ phục vụ chu đáo và tỉ mỉ, kỹ thuật nấu nướng và lựa chọn nguyên liệu đạt tiêu chuẩn Michelin, bữa ăn 8 món tiêu chuẩn cao nhất của

nước Pháp. Goya đã trở thành sự khai sáng ban đầu về ẩm thực cao cấp của Pháp đối với nhiều người Giang Thành vào thời điểm đó, bù đắp cho việc Vũ Hán lâu nay không có ẩm thực cao cấp, đồng thời cũng là hương vị Paris đích thực nhất có thể ăn được ở Trung Quốc.

Sáu giờ chiều, dưới sự sắp xếp của Giang Phong, một nhà ba người Andre chính thức gặp mặt gia đình Tào Yêu Yêu ở một nhà hàng Pháp.

Trong buổi xem mắt này, bởi vì người đáp cầu dắt mối chính là Giang đại sư nổi tiếng, cho nên cả hai bên đều cực kỳ coi trọng, cơ bản đều thể hiện những mặt tốt nhất của mình.

Claire mặc một bộ vest xám đậm, bên trong là một cái áo sơ mi màu trắng mỏng và cà vạt lụa đỏ. Phía dưới là một chiếc quần dài màu xám đậm, dưới chân là một đôi giày da cao cấp màu đen.

Hắn cũng đeo một chiếc đồng hồ bình dân nhưng có giá trị trên cổ tay.

Tổng thể trang phục gọn gàng, trưởng thành, tự tin, thể hiện sự sang trọng và gu thẩm mỹ của Claire.

Vợ của hắn mặc một chiếc váy ren màu xanh, độ dài đến gối, quần áo vừa vặn. Trên cổ mang một chuỗi dây chuyền ngọc trai, trên tai đeo một đôi hoa tai bằng ngọc trai, nhìn cực kỳ sang trọng.

Dưới chân đi một đôi giày cao gót màu xanh tinh tế, nhìn lên tao nhã, ôn nhu, duyên dáng và rất là nữ tính.

Andre với tư cách là nhân vật nam chính của buổi xem mắt, mặc trên người một bộ vest ôm vừa vặn màu xanh đậm, bên trong là áo sơ mi trắng và cà vạt đỏ đắt tiền.

Phía dưới là quần tây màu xanh đậm, dưới chân là một đôi giày da màu đen.

Đeo một chiếc đồng hồ rất tinh xảo ở trên cổ tay.

Phong cách ăn mặc tổng thể tương tự như cha của hắn, nhưng lựa chọn màu sắc khác nhau, để khiến hắn trông trưởng thành và thận

trọng, đồng thời lại có sức sống của người trẻ tuổi.

Không cần phải nói, trang phục của ông chủ Tào cũng là mặc vest, nhưng mà phong cách lệch về hướng công sở hơn, tổng thể trang phục đại khái cũng giống với cha con Claire.

Hai mẹ con Tào phu nhân với Tào Yêu Yêu cũng có những bộ trang phục độc đáo của riêng mình, đặc biệt là Tào Yêu Yêu, chiếc váy trễ vai màu đỏ đã tôn lên vóc dáng gợi cảm của cô, khiến trái tim Andre đập rộn ràng không ngừng.

Ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt, hai bên đều cảm thấy hài lòng.

Sau khi Giang Phong giới thiệu, hai bên chào hỏi nhau, sau đó mới ngồi xuống.

Hôm nay mời khách là Claire, ở một nhà hàng Pháp tiêu chuẩn, món ăn đương nhiên là do cả nhà bọn họ sắp xếp, Giang Phong cùng với người Tào gia có thể yên tâm dùng bữa.

Chương 1155 - Nghèo Ở Chợ Không Người Hỏi, Giàu Ở Thâm Sơn Cũng Có Bà Con Xa. (2)

Sau khi một nhà ba người Claire gọi món bằng tiếng Pháp xong, hai bên mới bắt đầu chính thức nói chuyện.

Nhưng mà, điều lúng túng là ông chủ Tào với Tào phu nhân không hiểu tiếng Pháp cũng như không hiểu tiếng Anh, ngôn ngữ hai bên căn bản là không hiểu.

Cũng may, gia đình Claire thực sự quan tâm đến văn hóa Trung Quốc, ba người bọn họ cũng đã cố gắng học tiếng Trung Quốc trước đây, chỉ là độ khó quá cao, sau đó liền bỏ dở giữa chừng.

Thẳng đến một tuần trước, sau khi xác định nhân duyên của Andre là ở Trung Quốc, gia đình ba người đã thuê một gia sư chuyên nghiệp với giá cao để quay lại và học tiếng trung như một điều bất ngờ.

Sau một tuần, mặc dù bọn họ còn lâu mới thành thạo tiếng trung, nhưng bọn họ vẫn hiểu một số câu chào hỏi đơn giản và các cuộc trò chuyện thông thường.

Thế là, Claire cùng vợ của hắn đã có một cuộc nói chuyện bằng tiếng trung với vợ chồng Tào gia, mà người mai mối Giang Phong tạm thời đảm nhiệm phiên dịch, vừa học vừa nói, điều này khá là thú vị.

Về phần nam nữ chính Andre với Tào Yêu Yêu đối với chuyện này, căn bản cũng không cần lo lắng đến rào cản ngôn ngữ, bởi vì hai người đều thông thạo tiếng Pháp cùng tiếng Anh, cho dù bọn họ dùng ngôn ngữ nào nói chuyện thì cũng không có vấn đề gì.

Hai người tán gẫu về văn hóa Trung Quốc, lịch sử nước Pháp, hình thế thế giới … Trong lúc nói chuyện hai bên đều phát hiện có rất nhiều quan điểm giống nhau, hai người tự nhiên là càng nói càng thấy hợp, có một loại cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Trong lúc này, người phục vụ đưa lên những món ăn tinh tế.

Ẩm thực nước Pháp là một trong ba nền ẩm thực lớn trên thế giới, cũng được công nhận là món ăn hàng đầu của phương tây, có đủ tư cách để cạnh tranh với ẩm thực Trung Quốc, đương nhiên có chỗ độc đáo riêng, ba người Tào gia cùng với Giang Phong dưới sự hướng dẫn của gia đình Claire đã trải nghiệm được nét quyến rũ của ẩm thực nước Pháp.

Sau khi cơm nước xong, Giang Phong cũng bắt đầu làm nghĩa vụ mai mối của hắn, đầu tiên hắn gọi Claire đến bên cạnh, thẳng thắng hỏi: "Claire tiên sinh, người ông bây giờ cũng đã nhìn thấy, cảm thấy như thế nào?"

Claire hài lòng cười nói: "Giang đại sư, năng lực thôi toán nhân duyên của ngài thật sự không thể chê được, Tào tiểu thư đúng là một cô gái rất ưu tú, cá nhân tôi vô cùng hài lòng.

Về phần con trai của tôi, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, ánh mắt của nó vẫn chưa từng rời khỏi Tào tiểu thư, đây là ý gì liền không cần nói nhiều!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Mọi người hài lòng là tốt rồi."

Sau đó, Giang Phong như thế bào chế, gọi ông chủ Tào đến hỏi dò ý của hắn.

Này kỳ thực có hỏi hay không Giang Phong cũng biết được đáp án, dù sao với Andre bản thân ưu tú cùng với gia thế hiển hách, ông chủ Tào tuyệt đối đốt đèn lồng cũng không tìm được con rể như vậy, cho nên hắn có gì mà không hài lòng chứ.

Gia trưởng hai bên đều biểu thị hài lòng, sau đó Giang Phong lại hỏi riêng hai nhân vật chính, kết quả đương nhiên là đều vui vẻ.

Tác dụng của bà mối chủ yếu chính là tác hợp cùng với thay hai bên truyền tin tức, sau khi Giang Phong đêm suy nghĩ của hai bên truyền đến cho từng bên, kế tiếp cơ bản không cần hắn nhúng tay!

...

Sau khi sắp xếp cho gia đình Claire gặp mặt nhà họ Tào, Giang Phong cũng không hề trực tiếp trở về thủ phủ tỉnh Quảng Tây, mà là đi vòng đến đài truyền hình Tô Châu, tiếp tục ghi hình {{không thành thật chớ quấy rầy}}.

Theo {{không thành thật chớ quấy rầy}} một kỳ lại một kỳ phát xong, tin rằng khán giả sẽ sớm cảm nhận được sự khác biệt giữa {{không thành thật chớ quấy rầy}} bản sửa đổi cùng với những phiên bản {{không thành thật chớ quấy rầy}} trước đây.

Lần này Giang Phong ở lại đài truyền hình Tô Châu hai ngày, quay bảy kỳ {{không thành thật chớ quấy rầy}} mới trở về nhà.

...

Thành phố Kim Quỹ.

Cha Khúc, chủ tịch chi nhánh phụ và mẹ Khúc, phó hiệu trưởng, cả hai đều xin phép nghỉ.

Bà nội Khúc cũng đã sớm sắp xếp công việc của nhà máy chế biến thực phẩm xong xuôi, bà ngoại Khúc cũng đã sắp xếp xong công việc của trung tâm dạy khiêu vũ. Về phần ông nội Khúc cùng với

ông ngoại Khúc, họ đều đã nghỉ hưu và đang tận hưởng cuộc sống, thời gian rất tự do.

Mà Khúc Văn Thiến cũng xin nghỉ.

Bảy người cùng nhau lên chuyến tàu cao tốc đến thủ phủ của tỉnh Quảng Tây.

Lý do bọn họ làm như vậy, đó là bởi vì ngày mai sẽ là ngày sự sinh của con dâu Giang Tuyết (cháu dâu / cháu dâu bên ngoài/ chị dâu).

Vốn dĩ chỉ là sinh con mà thôi, cũng không cần nhiều người như vậy chạy tới.

Nhưng Giang Tuyết người con dâu này (cháu dâu / bên ngoài cháu dâu / chị dâu) là thần tài của nhà bọn họ, đây là cơ hội để bọn họ thể hiện sự quan tâm của mình, cho nên ngay cả ông bà nội Khúc và ông bà ngoại Khúc, bốn người lớn tuổi hiếm khi chạy tới cũng tham gia!

...

Thôn Long Sơn, mẹ Giang nhờ hàng xóm giúp cho gà vịt ăn mấy ngày, sau đó liền cùng bố Giang cùng nhau ngồi lên xe đặc chủng do con trai út phái đến đón bọn họ.

Chương 1156 - Nghèo Ở Chợ Không Người Hỏi, Giàu Ở Thâm Sơn Cũng Có Bà Con Xa. (3)

Cùng lúc đó, những người thân như chú nhỏ, cô, cậu, dì lớn, dì nhỏ cũng từ các nơi khác nhau lên đường đi tới thủ phủ tỉnh Quảng Tây.

Về phần gia đình chị dâu, cùng với gia đình em ruột vốn là ở tỉnh Ly, thì cũng không cần nói nhiều!

Mọi người thực tế, gia đình bình thường sinh con, nếu như người

thân, bạn bè thể gọi điện thoại thăm hỏi một tiếng, coi như là đã có lòng rồi.

Nếu như ở cùng một thành phố, sẽ đem trái cây đến thăm sau khi đứa nhỏ được sinh ra, thuận tiện cho một phong bao đỏ. Nếu như không ở cùng thành phố, trừ phi làm tiệc đầy tháng cho đứa nhỏ, nếu không sẽ rất có rất ít người thân, bạn bè đặc biệt từ những thành phố khác chạy tới thăm hai mẹ con.

Về phần những người đến bệnh viện, đã ít lại càng thêm ít.

Nhưng mà, lần này Giang Tuyết sinh con, gần như tất cả họ hàng ruột thịt đều đến, bất kể nhà mẹ đẻ hay là bên nhà chồng, những họ hàng khác ở xa hơn không phải là không muốn đến, mà là căn bản không biết việc này.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, đó là bởi vì Giang Tuyết có người em trai lợi hai như Giang Phong.

Chính là tục ngữ có câu "Nghèo ở chợ không người hỏi, giàu ở thâm sơn có bà con xa", chính xác là đang nói cái này.

Đêm đó, hai bảo mẫu mà Giang Phong thuê đã thể hiện tay nghề của mình, nấu mấy bàn ăn lớn, tất cả họ hàng đều có một bữa tối thịnh soạn tại biệt thự Ngự Giang Tây Phái.

Ngày mai là ngày dự sinh, nếu đổi thành sản phụ khác lần đầu sinh con, hiện tại e rằng cũng đã "Run lẩy bẩy", lo lắng này lo lắng cái kia.

Nhưng mà Giang Tuyết căn bản không coi là việc to tát.

Bởi vì em trai "Thần toán" của mình đã nói trước với cô, thời gian sinh của cô là 8: 09 tối ngày mai, quá trình sinh con thuận lợi, không cần lo lắng.

Có lời nói này của em trai, Giang Tuyết giống như là ăn một viên thuốc an thần, không có chút nào sợ hãi.

...

Buổi chiều ngày hôm sau.

Mặc dù Giang Tuyết đã bắt đầu đau bụng rồi, nhưng cô vẫn bình tĩnh ở nhà ăn cơm xong, sau đó mới cùng gia đình và người thân đến bệnh viện phụ sản tư nhân nổi tiếng nhất tỉnh Lỵ.

So với bệnh viện phụ sản tư nhân, bệnh viện phụ sản công lập không đồng hạng về chất lượng phục vụ, có thể hưởng thụ được QOS thật không phải là một cấp bậc, đương nhiên tiêu chuẩn tính phí của hai bên cũng không ngang nhau.

Ở bệnh viện công sinh con, cho dù là ở thành phố lớn, sinh con tự nhiên bình thường cũng tốn vài nghìn tệ, giống như bệnh viện công ở thị trấn, nếu như tính cả trợ cấp của nhà nước thì chỉ cần tốn hai nghìn tệ là xong.

Nhưng ở bệnh viện tư nhân thì không giống nhau, thu phí đều là bắt đầu từ 10.000, chi mấy chục nghìn thậm chí mấy trăm nghìn để sinh một đứa bé cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, tiền nào của nấy, lời này thật sự rất có đạo lý.

Người bình thường ở bệnh viện công sinh con, nếu như không tìm được mối quan hệ tốt từ trước, vậy thì ở trong phòng sinh đúng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, bác sĩ phụ trách đỡ đẻ căn bản không có nhiều thời gian để ý đến bạn.

Đặc biệt là khi phong sinh quá bận rộn, nói bạn tự sinh tự diệt cũng không khoa trương.

Loại chuyện này sẽ không xảy ra ở bệnh viện tư nhân, chỉ cần trả tiền, một vài bác sĩ có kinh nghiệm phong phú đỡ đẻ cũng không có vấn đề gì, trải nghiệm sinh nở thật sự rất khác biệt.

Hiện tại Giang Phong cũng là người nổi tiếng, hắn đến khoa phụ sản đều là chủ nhiệm khoa tự mình đón tiếp, vẻ mặt tươi cười chào hỏi: "Giang đại sư, các anh đã tới rồi à!"

Giang Phong cười chào hỏi: "Liễu chủ nhiệm, chị tôi liền làm phiền cô rồi!"

Liễu chủ nhiệm tự tin nói: "Tôi tự mình dẫn đội đỡ đẻ, Giang đại sư ngài cứ yên tâm!"

Giang Phong cười giơ ngón tay cái lên, nói: "Toàn bộ ở Quảng Tây, Liễu chủ nhiệm ngài đỡ đẻ là người giỏi nhất, tôi không có gì không yên lòng."

Lời này hắn cũng không phải tùy tiện nói, hắn lựa chọn bệnh viện tư nhân này làm nơi cho chị và vợ hắn sinh con, ngoại trừ bệnh viện QOS bên ngoài, cũng là nhìn trúng kỹ thuật đỡ đẻ của chủ nhiệm khoa sản ở đây.

Hắn cũng đã kiểm tra thông tin xứng đôi của Liễu chủ nhiệm.

Liễu chủ nhiệm được khen đến mức mặt đều là nụ cười, mặc dù những lời này cô đã nghe rất nhiều trong những năm qua, nhưng được Giang đại sư khen ngợi, cô vẫn rất là vui vẻ: "Cảm ơn Giang đại sư đã khen, anh cùng với người thân bạn bè trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một chút, tôi phải sắp xếp làm các bài kiểm tra cho chị anh, cho nên xin lỗi không tiếp anh được rồi!"

Giang Phong gật đầu nói: "Được, Liễu chủ nhiệm xin cứ tự nhiên!"

Lúc này, đã là sáu giờ chiều, chỉ còn hai tiếng nữa thôi là đến giờ đứa bé ra đời.

Rất nhanh, Giang Tuyết liền làm xong kiểm tra thông thường, bởi vì biết được thời gian chính xác đứa bé ra đời, nên cô cũng không vào phòng sinh đợi trước, mà là ở khu chờ sinh nói chuyện với với gia đình và thân thích.

Chương 1157 - Con Chạy Sinh, Mẹ Chạy Chết.

Bị ảnh hưởng bởi những bộ phim truyền hình, có rất nhiều người đều cho rằng phụ nữ mang thai thời cổ đại sinh nằm, nhưng mà trên thực tế, phụ nữ mang thai thời cổ đại bình thường đều là "Ngồi sinh con".

Trong {{Về nguồn gốc và triệu chứng của các loại bệnh: phụ nữ sẽ sinh bệnh}} do Triều Nguyên Phương và những người khác trong triều đại nhà Tùy viết, có một mô tả rất cụ thể về tư thế của phụ

nữ mang thai khi sinh con: "Phụ nữ sinh con, có ngồi có nằm", tức là có tư thế ngồi và nằm khi sinh con.

Nhưng sự lựa chọn đầu tiên của phụ nữ mang thai cổ đại là sinh con trong tư thế ngồi, tức thuộc về "Dựng thẳng thức sinh nở", ngoại trừ "Ngồi", các tư thế đứng, ngồi xổm và quỳ, cũng đều thuộc về dựng thẳng thức sinh nở.

Nói cách khác, phụ nữ mang thai thời cổ đại đã sinh con ở nhiều tư thế khác nhau như "Ngồi sinh", "Đứng sinh", "Quỳ sinh", "Ngồi xổm sinh".

Khi sinh trong tư thế thẳng đứng, ít nhất phải có hai người hỗ trợ đỡ đẻ, một người ôm eo sản phụ từ phía sau. {{Về nguồn gốc và triệu chứng của các loại bệnh}} có viết: "Nếu chuyển dạ thì phải ngồi thẳng, cần người ngồi bên cạnh ôm eo, giữ chặt, không để nghiêng, để cho đứa nhỏ thuận theo tự nhiên."

So với đẻ theo chiều ngang, đẻ theo chiều dọc có những ưu điểm rõ ràng, có thể làm giảm đánh kể tình trạng khó đẻ.

Vào thời nhà Đường {{Kỳ Đài Bí Yếu.tự sản sinh sữa}} của Vương Diên đã trích dẫn {{Luận Công Tiêu Kỳ Phương}} ghi chép: Lúc đó có một người, một trong số đó hai chị em, đều bởi vì khó sinh mà chết, sau đó con dâu của hắn liền lên núi vào một đêm trăng tròn để tìm kiếm cao nhân chỉ đạo.

Theo ý kiến của "Chuyên gia khoa phụ sản" ở trên núi, người này đã dọn dẹp một căn phòng sạch sẽ và dùng làm phòng đỡ đẻ tạm thời cho con dâu: "Có ba bốn chỗ có vải lanh và dây thừng buộc chặt vào gỗ để giữ thăng bằng. Nách phải được giữ thăng bằng, bên dưới lót nỉ chậm để không bị cỏ rơi vào vô tình làm bị thương."

Lúc sinh nở hắn chọn "Đứng thẳng sinh", đỡ treo lên, quả nhiên đứa nhỏ thuận lợi sinh ra.

Kiểu sinh con đứng thẳng này có thể nhìn thấy trong hình chạm khắc trên đá Dazu ở Trùng Khánh.

Trong bức chạm khắc đá "Đa tạ sinh thành", một người phụ nữ

đứng phía sau phụ nữ có thai, phía trước là một bà đỡ đẻ nửa ngồi nửa quỳ đang buộc tay áo chuẩn bị đỡ đẻ. Nhóm bia đá này được khai quật ở Nam Tống và là tư liệu quan trọng để nghiên cứu các phương pháp sinh nở của phụ nữ mang thai thời cổ đại.

Phụ nữ thời cổ đại khi sinh con thường áp dụng các phương pháp sinh nở khác nhau tùy theo sự thay đổi của quá trình chuyển dạ. Ví dụ, vào thời nhà Tống, phụ nữ có thai sinh con chủ yếu trong tư thế ngồi, nhưng các phương pháp khác cũng được sử dụng.

Dương Khang Hầu, một nhà y học thời nhà Tống, đã nói trong {{Thập sản thuyết}}: "Đứa trẻ sắp sinh, người mẹ mệt mỏi, ngồi lâu trên tấm đệm, chống đỡ đường sống". Lúc này, sản phụ cần phải thực hiện tư thế đứng: "Dùng khăn buộc vào chỗ cao để sản phụ dùng tay treo lên", sau đó, "nhẹ nhàng khuỵu chân ở tư thế ngồi, sản phụ thả lỏng, đứa bé sẽ tự chào đời".

Đứng thẳng sinh con không chỉ là lựa chọn của phụ nữ mang thai cổ đại ở Trung Quốc, ở nước ngoài cũng thế.

Ví dụ, có một bức phù điêu trong cung điện của Pharaoh ở Ai Cập cổ đại, mô tả cảnh sinh con của nữ hoàng cuối cùng, Kawabata, nữ hoàng đã áp dụng chính "tư thế Quỳ" khi sinh con theo chiều dọc.

Không thể không nói, phụ nữ thật sự quá khó khăn!

Người xưa coi phụ nữ sinh con là "Không sạch", thời xưa còn cấm kỵ việc sinh con tại nhà, đàn ông kể cả chồng cũng phải tránh. Thời cổ đại không thể đến bệnh viện sinh con như bây giờ, cho nên thường làm một căn phòng tạm thời, để sử dụng cho việc sinh nở.

Vậy thì phòng sinh nằm ở đâu, bố trí như thế nào? Mỗi một triều đại đều khác nhau.

Vương Sung của triều đại Đông Hán đã ghi lại trong {{Thuyết cân bằng. Bốn điều cấm kỵ}}, rằng trong triều đại Tần và Hán, bình thường là "Bỏ mộ", "Lư đạo bên", tức là một nhà kho lợp tranh bên cạnh ngôi mộ và bên đường được sử dụng như một phòng sinh tạm thời. Trước khi sinh, phụ nữ có thai được chuyển vào trong đó, sinh xong đợi đứa bé đầy tháng thì mới được về nhà.

Nhiều bà mẹ khi được đặt câu hỏi "Con là từ đâu tới" cho con mình, thường sẽ nói "Nhặt được ở ngoài đường", dùng những lời như vậy lừa đứa nhỏ. Nghiên cứu ngữ cảnh nguồn gốc liền cùng lúc đầu phòng sinh bố trí ở bên ngoài có quan hệ, đứa nhỏ sinh ở ven đường ở trong phòng sinh tạm thời, không phải là "Nhặt được ở ven đường"?

Trong phòng sinh tạm thời được bố trí đơn giản, mặt đất thường được trải bằng rơm rạ làm nơi hậu sản, vì vậy thời cổ đại có những cái tên gọi như "Ngồi cỏ", "Liền cỏ", "Tại cỏ", "Vào rừng làm cướp".

Ở thời kỳ vẫn còn dùng nệm cỏ để lót nằm, người xưa còn phải niệm thần chú tương ứng, theo “Điều thứ tám trong trong chương các loại cây cấm dùng” trong cuốn {{Bách khoa toàn thư y học về phụ nữ thời kỳ ở cữ}} của Trần Tự Minh đã ghi lại, câu thần chú trong thời kỳ Tống Nguyên là: "Thiết thiết đương đương, phi công sở đương, thị vương nhất ngôn đắc chi đồng, nhất ngôn đắc chi thiết. Mẹ con tương sinh đều miệt thiết, cấp cấp chuẩn lệnh."

Trong các triều đại Ngụy Tấn Nam Bắc, hầu hết phụ nữ có thai đều sinh con ở nhà của mình, điều này có thể có liên quan đến Đông Hôn Hầu Tiêu Bảo Quyển.

Chương 1158 - Con Chạy Sinh, Mẹ Chạy Chết. (2)

Tiêu Bảo Quyển có thói quen lang thang khắp nơi, nhưng ông ấy lại không muốn ai nhìn thấy mình, cho nên mỗi lần xuất hành đều cử người đuổi những người trên đường đi trước, ông ấy phải đổi phòng hộ sinh tạm thời bên đường thành nhà của mình. {{nam sử. Tề Bản Kỷ Hạ}} ghi lại rằng có một người phụ nữ mang thai không rời phòng sinh bên đường, kết quả Tiêu Bảo Quyển chịu khổ "Mổ bụng xem nam nữ".

Từ đó, phong tục lập phòng sinh tạm thời bên lề đường đã được thay đổi.

Nhưng mà, cho dù là ở nhà sinh hay là ở bên ngoài sinh, cũng mặc

kệ là quỳ hay là ngồi sinh, có một chuyện không bao giờ thay đổi, chính là phụ nữ thời cổ đại sinh con, thật sự tương đương với việc đi qua Quỷ Môn Quan.

"Nhi chạy sinh, mẹ chạy chết" câu nói này không phải là để nói giỡn không thôi.

Ngay cả hoàng hậu của hoàng đế Tây Ngụy Nguyên Bảo Cự, hoàng hậu của Khang Hi đều chết vì khó sinh, có thể tưởng tượng được phụ nữ thời cổ đại sinh con là một chuyện nguy hiểm cỡ nào.

Lúc ấy sinh con, đúng là mặc cho số phận, hơi một tí chính là kết cục một xác hai mạng.

Không nói những cái khác, chỉ cần vị trí thai nhi có điều bất ổn, cũng có thể khiến sản phụ cửu tử nhất sinh rồi.

Cho dù là thuận thuận lợi sinh con ra được, sản phụ cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, bởi vì còn phải vượt qua hai rào cản là băng huyết sau khi sinh và sốt hậu sản.

Trong quá trình sinh nở, cuống rốn cùng màng thai sẽ được đưa ra ngoài cùng với quá trình sinh của thai nhi, nếu như cuống rốn cùng với màng thai không thể sổ ra hết mà vẫn còn sót lại ở trong tử cung sẽ gây chảy máu ồ ạt, do co rút lại không tốt.

Cho dù mọi thứ đều bình thường vào ngày sinh, sản phụ cũng có thể bị suy giảm khả năng miễn dịch do suy kiệt về thể chất trong khi sinh và sốt hậu sản có thể do nhiễm trùng vết thương.

Trong điều kiện y học ở thời cổ đại, sản phụ một khi bị sốt hậu sản, về cơ bản đều sẽ chết.

Cho dù là ở thời hiện đại, một khi khó sinh cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vậy sinh con, đúng là có coi trọng đến như thế nào cũng không quá đáng.

Lần đầu tiên sinh con không tránh khỏi sự hành hạ bởi những cơn đau chuyển dạ, Giang Tuyết đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng mà cô cũng coi như là còn tốt, ngay từ lúc bắt đầu mang

thai, cô đã chuẩn bị cho việc sinh nở dưới sự hướng dẫn của các chuyên gia, hiện tại rốt cục cũng phát huy được tác dụng rồi.

Những cơn đau chuyển dạ trước đó tương đối nhẹ, chỉ đến khi sắp lâm bồn thì cơn đau chuyển dạ mới trở nên khó chịu hơn, nhưng cũng may là nó không có kéo dài lâu, Giang Tuyết đã thuận lợi hạ sinh con đầu lòng.

So với những bà mẹ phải chịu đựng một ngày một đêm, Giang Tuyết đã rất hạnh phúc rồi.

Giờ đứa nhỏ chào đời chính xác như những gì Giang Phong đã nói.

Khúc Văn Hoa được thăng chức lên làm ba vui mừng như một đứa bé, hắn lấy bao lì xì đã chuẩn bị từ trước ra, phân phát cho mọi người, ai cũng có phần.

Giang Phong thấy thế, sờ sờ bụng của vợ, cười nói: "Bà xã, hiện tại em còn khẩn trương không? Em cũng sẽ giống như chị anh, cũng không phải chịu quá nhiều cực hình, đứa nhỏ sinh ra rất thuận lợi."

Hoàng Linh Vi đương nhiên tin vào khả năng dự đoán kỳ diệu của chồng mình, cô mỉm cười nói: "Em cảm thấy như mình được tiêm thuốc vậy, trước khi mũi tiêm được đưa vào, dù em có cố gắng củng cố tâm lý như thế nào đi chăng nữa, em cũng sẽ hơi lo lắng và sợ hãi. Đợi đến khi mũi tiêm được đưa vào, tâm trạng đang lo lắng và sợ hãi cũng đã biến mất."

Giang Phong nở một nụ cười ấm áp với cô, nói: "Bà xã, anh sẽ đích thân đi vào phòng sinh với em, có anh ở đây em sẽ yên tâm hơn!"

Hoàng Linh Vi nghe vậy mỉm cười, có ông xã che chở, cô cái gì cũng không sợ.

...

Có câu nói "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng", có lúc tai hoạ của bản thân không thật sự đáng sợ, nhưng điều đáng sợ là tác hại nghiêm trọng mà nó gây ra cho con người.

Lương Tiểu Vĩ năm nay 33 tuổi, hắn đã từng bị tổn thương về mặt

tình cảm một lần, lần tổn thương đó đã tạo cho hắn hậu quả vô cùng nghiêm trọng, khiến hắn không còn tin vào tình yêu nữa.

Lương Tiểu Vĩ sinh ra trong một gia đình bình thường, bởi vì vẻ ngoài đẹp trai và thành tích học tập tốt của hắn, nên khi còn là học sinh rất được nữ sinh yêu thích, năm lớp 11 hắn với hoa khôi lớp lén lút yêu đương với nhau.

Cả hai đã làm việc chăm chỉ vì mục tiêu chung và được nhận vào một trường đại học 985 trong nước. Trong thời gian học đại học, hai người là "Tiên đồng ngọc nữ" nổi tiếng trong trường, được vô số cẩu độc thân ghen tị.

Ban đầu, Lương Tiểu Vĩ cho rằng sau khi hai người tốt nghiệp đại học, sẽ cùng nhau làm việc trong một thành phố, sau đó thuận lý thành chương kết hôn sinh con, sống một cuộc sống lý tưởng.

Kết quả, hắn đoán trúng mở đầu, lại đoán không trúng phần cuối.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lương Tiểu Vĩ cùng với bạn gái mối tình đầu đúng là làm việc trong cùng một thành phố, thậm chí hai người đã đi đến mức thảo luận chuyện hôn nhân, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, mối tình đầu từng thề non hẹn biển không phải hắn thì không gả, được phản bội tình yêu của bọn họ, cô đã chọn ngã vào vòng tay của một phú nhị đại nào đó.

Chương 1159 - Con Chạy Sinh, Mẹ Chạy Chết. (3)

Nói thật, khi Lương Tiểu Vĩ biết được tin này đã hoàn toàn sụp đổ và không thể chịu được sự đả kích này, hắn không hiểu tại sao mối tính đầu của mình lại đột nhiên thay đổi như vậy!

Hắn kiên trì muốn một lời giải thích.

Vì vậy, mối tình đầu của hắn đã cho hắn một lời giải thích, đoạn văn nói với hắn như thế này:

"Anh Vĩ, khi em chưa ra khỏi khuôn viên trường học, em đúng là

đã toàn tâm toàn ý yêu anh, muốn sống cùng anh đến cuối đời. Nhưng sau khi ra trường, bắt đầu tiếp xúc với xã hội, em mới biết được những suy nghĩ đó của mình thật là ngây thơ và nực cười.

Trong một gia đình như em và anh, nếu như chúng ta kết hôn, chúng ta nhất định không mua nổi một căn nhà và chỉ có thể là đi thuê. Sau đó hai người nỗ lực làm việc, lại bớt ăn bớt mặc thêm vài năm, mới có thể tích góp đủ tiền đặt cọc (trong mua trả góp) một căn nhà.

Trong lúc này, chúng ta không thể có con được, nếu không chúng ta cũng không thể trả được tiền đặt cọc (trong mua trả góp) mua một căn nhà trong vài năm thậm chí là mười năm.

Ví dụ như tính mười năm, nhà mua được, hai vợ chồng vừa phải trả nở vừa phải nuôi con, tiếp theo sau đó bớt ăn bớt mặc, tích góp tiền mua xe.

Đợi sau khi có nhà có xe, nếu như con chúng ta sinh ra là con trai, e rằng lại phải bớt ăn bớt mặc dành dụm tiền sính lễ cho nó... Như thế hơn nửa đời người trôi qua, suốt đời ăn uống tiết kiệm, cuộc sống như thế chỉ nghĩ đến thôi em đã tê hết cả da đầu.

Anh Vĩ, em thật sự không muốn sống cuộc sống như thế, anh có hiểu không?"

Lương Tiểu Vĩ nghe vậy á khẩu không biết nói gì, từ góc độ của hắn mà nhìn, chỉ cần hai người yêu nhau ở bên nhau, cho dù cuộc sống có nghèo một chút đó cũng là hạnh phúc.

Nhưng người phụ nữ mà hắn đã yêu bảy tám năm nay, vậy mà lại không nghĩ như vậy.

Cái gọi là tình yêu ở trước mặt tiền tài, đúng là không đỡ nổi một đòn.

Giống như một trò đùa mỉa mai nào đó:

"Một cô gái chạy theo Phú Nhị Đại, mấy năm sau gặp bạn trai cũ, bạn trai cũ hỏi cô:

Phú Nhị Đại thật sự tốt hơn anh sao? Dạ dày em không tốt, nửa

đêm thường xuyên đau, mỗi sáng anh đều đi chợ, mua củ gừng tươi nhất cắt thành lát đặt ở bên cạnh em, để em có thể ngậm nó mỗi khi em cảm thấy khó chịu. Anh hiện tại cũng đã có thể bắt kịp đầu bếp rồi, hắn có thể vì em làm như vậy sao?

Cô gái nhàn nhạt trả lời: Hắn không làm được như những gì anh làm, nhưng hắn có thể bỏ ra 300 ngàn để đưa em đến một bệnh viện tốt nhất để chữa bệnh dạ dày của em."

Cũng chính là từ lúc đó, Lương Tiểu Vĩ không bao giờ tin vào tình yêu nữa.

Và điều kỳ diệu là, sau khi mối tình đầu phản bội tình yêu của bọn họ, rơi vào vòng tay của một phú nhị đại, không lâu sau đó, liền có một cặp vợ chồng giàu có khác đến cửa nhận người thân.

Hóa ra cặp vợ chồng giàu có này không phải ai khác, chính là cha mẹ ruột của Lương Tiểu Vĩ.

Nội dung vở kịch cẩu huyết này giống như trong phim truyền hình vậy, dù sao khi Lương Tiểu Vĩ được sinh ở trong bệnh viện, trời đất xui khiến liền ôm sai.

Càng thêm máu chó chính là, phú nhị đại cướp mối tình đầu của hắn lại sinh cùng ngày, cùng năm, cùng tháng với hắn ở trong bệnh viện, bị ôm nhầm chính là hắn và Lương Tiểu Vĩ, hai người họ thay đổi thân phận.

Hai con người tưởng chừng như không có điểm giao nhau lại có mối quan hệ đặc biệt nhất thế giới.

Lương Tiểu Vĩ thực sự không ghét người đàn ông đã chiếm lấy thân phận và mối tình đầu của mình. Đầu tiên, chuyện thân phận bị trao đổi, khẳng định không phải lỗi của hắn.

Thứ hai, loại chuyện cướp bạn gái này, Lương Tiểu Vĩ cũng hiểu được thị phi đúng sai, nếu như mối tình đầu của hắn thật lòng vì hắn, vậy ai cũng không thể cướp đi được.

Thậm chí, ngay cả khi người đàn ông đó chủ động theo đuổi, mối tình đầu của hắn cũng sẽ nói với hắn chuyện trước.

Nhưng từ đầu tới cuối, mối tình đầu của Lương Tiểu Vĩ chưa bao giờ nói với hắn là có người theo đuổi cô, cho nên trách nhiệm chính không phải là ở người đó, mà là ở trên người mối tình đầu của hắn.

Sau khi trở thành con nhà giàu, Hồng Tiểu Vĩ (chính là Lương Tiểu Vĩ, sau khi gặp lại cha mẹ ruột của mình, Lương Tiểu Vĩ đã sửa lại họ của mình, tên thì không đổi) cũng có quen rất nhiều bạn gái, nhưng trong số những người bạn gái này không có ai là thật lòng với hắn, đều là trực tiếp ném tiền, mọi người theo nhu cầu mỗi bên.

Sau khi chơi được mấy năm, cha mẹ bắt đầu thúc giục kết hôn!

Nhưng mà, Hồng Tiểu Vĩ đối với chuyện kết hôn vẫn rất là kháng cự, dưới cái nhìn của hắn, kết hôn với một người phụ nữ không có tình cảm thật sự hoàn toàn không cần thiết, dù sao nếu muốn sinh con, thụ tinh trong ống nghiệm cũng có thể thỏa mãn yêu cầu.

Về phần đánh bài tú- lơ- khơ, chỉ cần bạn có tiền, có rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp nguyện ý đánh bài tú- lơ- khơ với bạn, bất kể là chơi đấu địa chủ ba người, hay là kéo bốn người, đều không là vấn đề.

Vì vậy, tại sao phải tìm một người phụ nữ về để chia tài sản chứ?

Đương nhiên, những câu nói này Hồng Tiểu Vĩ cũng không nói với ai, nhưng đối mặt với việc ba mẹ thúc giục kết hôn, hắn sử dụng chiến thuật trì hoãn, liên tục nói mình vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp.

Vẫn luôn kéo dài cho tới bây giờ.

Chương 1160 - Con Với Người Ta Không Ở Bên Nhau, Liền Lấy Tiền Để Kiểm Tra Người Ta?

Một biệt thự xa hoa ở Trùng Khánh.

Trên ghế salon phòng khách, vẻ mặt Hồng mẫu có chút lo lắng nói: "Tiểu Vĩ, không phải mẹ giục con, mà là sức khỏe của mẹ không được tốt cho lắm, cũng không biết còn có thể sống được mấy năm nữa, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời này của mẹ chính là được nhìn thấy con kết hôn sinh con.

Nhưng con cũng đã 33 tuổi, mà vẫn chưa mang về một người bạn gái nào giới thiệu, mẹ đây không phải gấp gáp sao! Sợ không nhìn thấy được ngày con kết hôn sinh con, lại đột nhiên đi rồi..."

Nghe đến đó, Hồng Tiểu Vĩ ngồi ở bên cạnh không nhịn được lên tiếng ngắt lời nói: "Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, mẹ sẽ sống lâu trăm tuổi mà."

Mặc dù hắn biết mẹ hắn nói những lời này trên bản chất vẫn là giục kết hôn, nhưng hắn vẫn là không có cách nào lơ đi được, bởi vì quả thực sức khỏe của mẹ hắn không tốt thật.

Hồng mẫu xua tay nói: "Tiểu Vĩ, mẹ biết tình trạng cơ thể của mình, sống lâu trăm tuổi đó là không có khả năng, có thể sống thêm mấy năm nữa nhìn thấy con kết hôn sinh con, mẹ cũng mãn nguyện rồi!"

Mẹ cũng đã nói đến như vậy rồi, Hồng Tiểu Vĩ cũng không có cách nào lại kéo dài giống như trước đó, hắn chỉ có thể ngả bài nói: "Mẹ, kỳ thực không phải con không muốn kết hôn, mà là phụ nữ bây giờ quá thực tế, bọn họ không phải là thích con người của con, mà là thích số dư trong tài khoản ngân hàng của con, con không thể nghĩ ra được lấy một người phụ nữ như vậy về để làm gì?

Nếu như đơn thuần chỉ là vì nối dõi tông đường, mẹ có thể tìm gen tốt, đến lúc đó con trực tiếp làm thụ tinh ống nghiệm là được."

Hồng mẫu nghe vậy lông mày hơi nhăn lại, bà luôn cảm thấy thái độ của con trai đối với với hôn nhân có chút kỳ lạ, nhưng bà lại không biết nó kỳ lạ ở chỗ nào, lúc này nghe con trai nói những lời này, bà mới mơ hồ nhận ra được có cái gì không đúng.

"Tiểu Vĩ, vô duyên vô cớ con sẽ không suy nghĩ như thế, con nói thật với mẹ, trước kia có phải con đã từng bị phụ nữ tổn thương đúng không?"

Hồng Tiểu Vĩ gật đầu, thẳng thắn nói: "Mẹ, con thật sự đã từng bị phụ nữ làm tổn thương, cũng là từ lúc đó bắt đầu, con mới hiểu được trên đời này căn bản cũng không có cái gọi là tình yêu không bao giờ chết."

Nghe con trai nói những lời hơi cực đoan như thế, Hồng mẫu bình tĩnh hỏi: "Tiểu Vĩ, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Có tiện nói cho mẹ biết không?"

"Không có gì là không tiện, việc này phải nói từ lúc con học cấp ba..."

Thế là, sau đó, Hồng Tiểu Vĩ không giấu diếm cái gì, hắn kể cho mẹ nghe về mối quan giữa anh và bạn gái mối tính đầu, bao gồm bạn gái mối tình đầu của hắn bị Lương Binh (người đã đổi thân phận với Hồng Tiểu Vĩ, bây giờ là con nuôi của Hồng phụ) chân tưởng của chuyện cướp người cũng không giấu.

Sau khi nghe xong, Hồng mẫu không khỏi mắng to: "Cái tên Lương Binh khốn kiếp này, hắn lúc trước lại còn cướp bạn gái của con, thực sự là thích ăn đòn mà."

Hồng Tiểu Vĩ thở dài nói: "Mẹ, việc này con cũng không trách hắn, không có Lương Binh cũng sẽ có Lý Binh, Trương Binh xuất hiện, chủ yếu vấn đề không phải nằm ở trên người Lương Binh, mà là ở trên người bạn gái mối tính đầu của con, nếu như cô ấy thật sự yêu con, thì sẽ không vì tiền mà sà vào lòng của Lương Binh.

Cho nên, con hiện tại cũng nhìn thấu, cái gì thề non hẹn biển cũng là giả dối, tình yêu dù ngọt ngào đến đâu cũng không chịu nổi thử thách của tiền bạc."

Nghe đến đó, Hồng mẫu cuối cùng cũng coi như đã hiểu tại sao mấy năm qua con trai mình không có bạn gái, bà không khỏi khuyên giải nói: "Tiểu Vĩ, mẹ nhất định phải nói với con cái này, con không thể một gậy tre đánh đổ một thuyền người, trên đời này cũng không phải tất cả phụ nữ đều chỉ coi trọng tiền bạc."

Hồng Tiểu Vĩ không nóng không lạnh nói: "Có thể, dù sao bao nhiêu năm qua, con chưa từng gặp được một người phụ nữ nào không coi trọng tiền bạc."

Hồng mẫu hỏi: "Tiểu Vĩ, sau này con có bao nhiêu bạn gái vậy?"

Hồng Tiểu Vĩ nói: "Kể từ đó, con không bao giờ có bạn gái!"

Hồng mẫu nghi ngờ nói: "Con chưa từng có thêm bạn gái, vậy sao con lại nói không tìm được một người phụ nữ không coi trọng tiền bạc được?"

Hồng Tiểu Vĩ nói: "Sau này con cũng đã gặp một vài người phụ nữ có ngoại hình đẹp, đáng tiếc là không ai trong số họ chịu được thử thách về tiền bạc."

Hồng mẫu trợn mắt ngoác mồm nói: "Tiểu Vĩ, mẹ không hiểu sai ý con chứ, con dùng tiền tài để thử lòng người khác trước khi ở bên người đó à?"

Hồng Tiểu Vĩ coi như chuyện đương nhiên nói: "Này đương nhiên phải kiểm tra rồi, nếu không cùng nhau tập trung vào tình cảm, phát hiện lại là một người phụ nữ thích hư vinh, đây không phải là một vết đao đâm vào tim con sao?"

Hồng mẫu thật sự phục rồi, dở khóc dở cười nói: "Tiểu Vĩ, con dùng phương pháp này là sai rồi, không có tình cảm làm nền tảng, người phụ nữ nào có thể chống lại thử thách tiền bạc chứ?"

Hồng Tiểu Vĩ lắc đầu nói: "Dù sao con cũng không tin vào tình yêu, thay vì cưới một người vợ về trông coi, còn không bằng dùng tiền nuôi mấy cô tình nhân, muốn có con liền trực tiếp làm thụ tinh ống nghiệm, cuộc sống như thế trải qua thật thoải mái tự tại!"

Hồng mẫu nói: "Tiểu Vĩ, mẹ không nói con làm như vậy đến cùng là đúng hay sai, nhưng con có từng cân nhắc qua một vấn đề, con của con vừa sinh ra sẽ không có mẹ, cuộc sống như thế nhưng thật ra là không hoàn chỉnh, gia đình đơn thân ảnh hưởng rất lớn đến sự trưởng thành của đứa nhỏ."

Hồng Tiểu Vĩ nghe vậy có phần trầm mặc, hắn chính là đã từng cân nhắc qua vấn đề thực tế này, nên mới luôn kéo dài đến bây giờ cũng không đi làm thụ tinh ống nghiệm.

Thấy con trai im lặng, giọng điệu Hồng mẫu nghiêm túc nói: "Tiểu Vĩ, thế giới này rất lớn, dân số có hàng tỷ người, số phụ nữ có thể

kết hôn được tình bằng trăm triệu, con bây giờ mới gặp có bao nhiêu người chứ mấy?

Cho nên, không nên thất vọng tình yêu, chỉ là duyên phận của con chưa tới mà thôi, hai ngày trước mẹ nghe người ta giới thiệu một bà mối rất lợi hại, mẹ chỉ cần mời hắn ra tay, nhất định có thể giúp con tìm được một đối tượng tốt, không biết con có nguyện ý thử hay không?"

Trong lòng Hồng Tiểu Vĩ cảm thấy trên đời này không có người phụ nữ nào xứng để hắn yêu, coi như là Nguyệt Lão hạ phàm hỗ trợ giật dây cũng không thay đổi được cái gì, chớ nói chi là một bà mối.

Nhưng mà, nhìn vẻ mặt mong đợi của mẹ, nhớ đến sức khỏe của bà không được tốt, Hồng Tiểu Vĩ cũng không tiện cự tuyệt bà, liền gật đầu nói: "Vậy thì thử xem!"

Chương 1161 - Con Với Người Ta Không Ở Bên Nhau, Liền Lấy Tiền Để Kiểm Tra Người Ta? (2)

Sau khi Giang Tuyết sinh con ở bệnh viện tư nhân, rất nhanh đã được chuyển tới một trung tâm ở cữ và bắt đầu ở cữ.

Theo phong tục ở huyện Bách Lương, phụ nữ đang trong thời gian ở cữ về căn bản là phải mỗi ngày ăn gà luộc và rượu gừng, bởi vì thịt gà có thể bổ sung sinh lực, phụ nữ đang ở cữ ăn nhiều gà, là có thể bù đắp lại sinh khí đã mất khi sinh con.

Gừng có thể giải hàn làm ấm cơ thể, rượu gạo có thể xuống sữa, cho nên trong thời gian ở cữ gà luộc với rượu gừng có tác dụng rất lớn đối với việc hồi phục cơ thể.

Khi Giang Tuyết ở cữ trong trung tâm, phần lớn nghe là những người có chuyên môn, chỉ là thêm món gà luộc và rượu gừng vào chế độ ăn uống của mình.

Đương nhiên, gà được sử dụng là gà đất nuôi ở nhà, mặc dù có một số chuyên gia nói rằng giá trị dinh dưỡng của loại thức ăn gà đó không kém gì gà bản địa, nhưng loại lời này thực sự là người nào tin người đó ngốc.

Sau khi Giang Tuyết tiến vào trong trung tâm ở cữ, những người thân trong Giang gia liền lục tục bắt đầu rời đi, sau đó người bên nhà chồng ở lại thêm ấy ngày, cũng đang được Giang Tuyết khuyên trở về.

Đương nhiên, người làm chồng là Khúc Văn Hoa khẳng định được ở lại, Mặc dù là Giang Tuyết hay là đứa nhỏ đều có rất nhiều người chăm sóc nhưng trong thời gian ở cữ cũng cần có chồng để bầu bạn.

Cha mẹ Giang cũng không ở tỉnh thành chờ lâu, nhà thông gia vừa rời đi liền lên đường về quê. Có nhiều người chuyên nghiệp chăm sóc con gái và cháu ngoại mình như vậy, hai đứa con trai cũng

đang tỉnh thành, bọn họ có thể yên tâm trở về.

...

Ban đêm.

Tỉnh lỵ của tỉnh Tân Cương.

Trên chiếc giường của căn phòng ngủ chính được bài trí sang trọng, Phàn Lê Hoa (cô gái cao 1m93) bụng lớn đang dựa nửa người trong lồng ngực Vương Khang, cười híp mắt hỏi: "Ông xã, con của chúng ta anh đã nghĩ đặt tên gì chưa?"

Vương Khang vuốt nhẹ bụng vợ, cười trả lời: "Rồi, đã nghĩ kỹ mấy cái tên dự phòng, chờ anh suy nghĩ thêm mấy cái nữa, đến lúc đó lại để cho em tự mình chọn."

Phàn Lê Hoa nói: "Ông xã, anh mau nói tên anh đã nghĩ cho em biết đi, nói không chắc cũng đã có tên vừa ý cho con rồi!"

Vương Khang gãi đầu một cái, nói: "Bà xã, em vẫn là để cho anh suy nghĩ thêm mấy cái tên nữa rồi lại nói, bây giờ muốn mấy cái này danh tự có chút trùng, sợ em không hài lòng."

Phàn Lê Hoa nghi ngờ nói: "Đặt tên còn có trùng?"

"Dù sao em tha cho anh, để anh nghĩ thêm mấy cái tên nữa đã."

"Không được, anh khơi dậy lòng hiếu kỳ của em, bây giờ anh nhất định phải nói ra, nếu không đêm nay em sẽ không ngủ ngon được!"

Vương Khang bất đắc dĩ nói: "Được, anh nói, nhưng anh nói rõ trước, mặc kệ mấy cái tên này có được hay không? Có dễ nghe hay không, em cũng không được chế nhạo anh hàaa... !"

Lúc này Phàn Lê Hoa đang khẩn trương, cô liền vội vàng gật đầu nói: "Được rồi, anh đừng có lề mà lề mề, mau nói đi."

Vương Khang hắng giọng một cái, nói: "Anh có bốn cái tên cho con trai chúng ta, đó là Vương Dũng, Vương Mãnh, Vương Kiên, Vương Cường, vợ à em cảm thấy cái tên nào nghe êm tai?"

"Ồ, thật đúng là kỳ quái, mấy cái tên mà anh lấy, sao em mơ hồ cảm thấy nghe quen thế nhỉ?" Phàn Lê Hoa cau mày, trong lòng đang suy nghĩ mình đã nghe cái tên này ở đâu rồi.

Vương Khang có phần chột dạ nói: "Bà xã, anh đã nói mấy cái tên này có chút trùng, đoán chừng em suy nghĩ thêm chút nữa liền có thể đoán ra!"

"Dũng, Mãnh, Kiên, Cường."

Nhắc tới đây, Phàn Lê Hoa trong đầu bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, bật thốt lên: "Tiết Dũng, Tiết Mãnh, Tiết Kiên, Tiết Mạnh? Tiết Đinh Sơn với Phàn Lê Hoa sinh bốn đứa con trai? Hay lắm, Vương Khang anh thật đúng là thiên tài, lại có thể nghĩ ra được mấy cái tên này!"

Vương Khang cười hắc hắc nói: "Đây không phải vợ anh làm cảm hứng đặt tên cho anh sao? Nếu như em cũng sinh cho anh bốn đứa con trai, anh phải sắp xếp bốn cái tên Dũng Mãnh Kiên Cường."

Phàn Lê Hoa liếc hắn một cái, cười mắng: "Anh coi em là heo à, có thể sinh cho anh một đứa con trai là tốt lắm rồi, anh còn muốn bốn đứa?"

"Bà xã, bốn cái tên này là có chút thủ xảo, nhưng đúng là rất không sai."

"Phải không sai, nếu như anh thật sự thích bốn cái tên này, em sẽ suy nghĩ một chút cho anh tập hợp đủ nhân số."

"..."

Lúc hai vợ chồng nằm ở trên giường nói chuyện thân mật, cha mẹ trong thư phòng cách mười mấy dặm bên ngoài, cha Vương tức giận không nhịn nổi cầm điện thoại trong tay đập!

Hắn thật sự tuyệt đối không ngờ rằng, người đã ở bên cạnh ông hơn hai mươi năm, Lý Húc người được liệt vào danh sách những người bạn thân nhất ông, lại lừa dối ông.

Chuyện này bắt đầu từ ba tháng trước, Lý Húc giới thiệu một tổ chức tài chính mới có tên là "Công Ty TNHH Đầu Tư Thụy Doanh"

với cha Vương.

Theo như Lý Húc nói, công ty tập trung vào các khoản đầu tư năng suất cao và đã tạo được tên tuổi nhờ hệ thống giao dịch thuật toán tiên tiến và khả năng quản lý danh mục đầu tư. Hắn cũng đã nói với ông rằng hắn đã đầu tư một số tiền đáng kể vào dự án và thu được lợi nhuận cao.

Hai người là bạn cũ quen biết nhau nhiều năm, ông đương nhiên sẽ không hoài nghi Lý Húc là đặt bẫy ông, ông chỉ cho rằng là bạn cũ tìm được cách kiếm tiền, sau đó dẫn hắn cùng nhau phát tài.

Đương nhiên, tin tưởng bằng hữu chính là tin tưởng bằng hữu, nhưng nên có cảnh giác cha Vương vẫn phải có, dù sao ông ở trong giới kinh doanh lăn lộn nhiều năm như vậy, nếu như không có chút cảnh giác nào, ông cản bản cũng không có khả năng có được của cải như hiện tại.

Mà Lý Húc vì để cho cha Vương tin tưởng tính xác thực của hạng mục này, còn mời cha Vương đến thăm văn phòng của công ty đầu tư Thụy Doanh. Trong quá trình tham quan, cha Vương cũng gặp được một nhóm đầu tư và chuyên nghiệp, những người đã sử dụng một bộ thuật toán giao dịch phức tạp và các chiến lược đầu tư đa dạng để thu được lợi nhuận cao.

Đồng thời, công ty đầu tư Thụy Doanh cũng cho cha Vương xem một loạt hoạt động đầu tư trong quá khứ.

Ngoài ra, Lý Húc còn tìm được một số người được gọi là "Người đầu tư" làm nhân chứng, bọn họ đã thu được lợi nhuận đáng kể từ khoản đầu tư của công ty đầu tư Thụy Doanh. Những nhân chứng này không những chia sẻ câu chuyện thành công của họ với cha Vương mà còn bày tỏ sự đánh giá cao đối với công ty đầu tư Thụy Doanh.

Dưới sự sắp xếp tỉ mỉ của Lý Húc, cha Vương vốn dĩ cũng không có hoài nghi Lý Húc càng là triệt để tin tưởng công ty đầu tư Thụy Doanh, vì vậy liền quyết định làm một vố lớn, trực tiếp thế chấp cổ phần của mình trong một tập đoàn bất động sản nổi tiếng, huy động được một khoản tiền lớn đầu tư vào đó.

Kết quả, không bao lâu, cha Vương liền phát hiện ra có chỗ không ổn, nhưng lúc này cũng đã muộn!

...

Tiếng vang to lớn đã hấp dẫn mẹ Vương đi qua, nhìn thấy điện thoại vỡ nát ở trên mặt đầy cùng với sắc mặt tái xanh của cha Vương, bà không khỏi lo lắng hỏi: "Ông nó à, đã có chuyện gì xảy ra vậy, sao lại tức giận đến như vậy?"

Cha Vương hít sâu một hơi, mới khống chế được tâm trạng của mình, hắn lộ ra một nụ cười khổ sở, nói: "Bà nó à, tôi bị tên khốn Lý Húc kia hãm hại rồi!"

Mẹ Vương đương nhiên biết Lý Húc là ai, đó là một trong những người bạn thân nhất có giao tình lâu năm với ông nhà.

Cũng không biết Lý Húc làm cái việc gì, khiến cho lão đầu tử nổi giận lớn như vậy.

"Lý Húc hắn gài ông cái gì?"

Sắc mặt cha Vương tái nhợt nói: "Cái tên đáng đâm ngàn đao Lý Húc kia, hắn bẫy tôi mười mấy tỷ, tâm huyết cả đời tôi, cứ như vậy hủy ở trong tay hắn?"

Mẹ Vương nghe vậy trong đầu "Oanh" một tiếng nổ, không biết qua bao lâu, bà mới phục hồi tinh thần lại, mặt không có chút máu mà hỏi: "Lão đầu tử, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Chương 1162 - Trên Đời Này Có Mấy Người Vượt Qua Bài Thử Thách Này?

Vương phụ dưới sự truy hỏi của Vương mẫu, ông liền kể lại mọi chuyện cho bà nghe.

Vương mẫu sau khi nghe xong, cả người tay chân bủn rủn, suýt chút nữa ngồi bệt dưới đất.

Vốn dĩ nhà bọn họ hàng năm đều dựa vào cổ phần thu được từ tập

đoàn bất động sản chia hoa hồng, cuộc sống gia đình tạm ổn trải qua không biết bao nhiêu thoải mái. Nhưng bây giờ lão đầu tử bị bạn tốt Lý Húc đặt bẫy, đem cổ phần của công ty bất động sản thế chấp, nếu như khoản tiền này không thu hồi trở lại, vậy thì cổ phần công ty bất động sản sẽ phải đổi chủ.

Không còn cổ phần công ty bất động sản, mặc dù nhà họ Vương bọn họ ở trong mắt người bình thường vẫn là phú hào, nhưng so với trước đây thì tuyệt đối một trời một vực.

"Lý Húc chết tiệt, ông mấy năm qua giúp đỡ hắn nhiều như vậy, hắn không muốn báo ân coi như xong, lại còn ân đền oán trả đặt bẫy gài ông, hắn còn là con người sao? Tại sao không đi chết đi?" Phục hồi tinh thần lại, Vương mẫu lúc này chửi ầm lên lên.

Hắn hiểu lão đầu tử nhà mình, với sự cẩn thận ở trong kinh doanh, nếu như không phải là Lý Húc một người bạn tốt nhiều năm đặt bẫy, mà là đổi thành một người xa lạ, lão đầu tử tám chín phần mười sẽ không mắc lừa.

Bạn tốt phản bội, còn có tổn thất tài chính lớn, bất luận là cái nào cũng khiến cho người ta khó mà tiếp nhận được, bây giờ hai cái kết hợp với nhau, lực sát thương càng là tăng gấp đôi.

Vương mẫu cũng có chút lo lắng lão đầu tử nhà mình không chịu được đòn đả kích này.

Vương phụ hai mắt đỏ ngầu nói: "Nói tới nói lui, vẫn là trách tôi bản thân không đủ cẩn thận, mới để cái tên khốn nạn kia thừa cơ hội lợi dụng, nhưng nếu nhờ người điều tra cặn kẽ rồi mới quyết định, cũng sẽ không dễ dàng bị lừa gạt như vậy!"

Vương mẫu nói: "Bây giờ có hối hận cũng không làm được gì, đây hắn là gian lận thương mại? Ông đã báo cảnh sát chưa?"

Vương phụ lắc đầu, nói: "Chưa báo cảnh sát, cái tên khốn nạn đó khôn khéo như vậy, khẳng định đem đuôi đều quét sạch sẽ rồi, cho dù có báo cảnh sát cũng không được nhiều tác dụng lớn."

Vương mẫu cầm trong tay điện thoại đưa tới, nói: "Lão đầu tử, mặc kệ có tác dụng hay không, chúng ta cũng phải báo cảnh sát,

dù sao báo cảnh sát cũng không mất gì, lỡ như có tác dụng gì thì sao?"

Vương phụ cầm điện thoại di động, cắn răng gọi điện báo cảnh sát.

...

Phàn Lê Hoa biết được chuyện bố chồng bị lừa gạt cũng đã là ngày hôm sau, ngay khi nhận được tin, cô liền cùng với chồng lái xe đến biệt thự bố mẹ chồng sống.

Sau khi gặp bố mẹ chồng, Phàn Lê Hoa phát hiện sắc mặt của hai ông bà đều rất tiều tụy, có thể thấy được tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt, đặc biệt là bố chồng, nhìn lên giống như đã già đi vài tuổi.

Vừa thấy mặt, Vương Khang liền không kịp chờ đợi hỏi: "Cha, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Vương phụ mất tinh thần, âm u đầy tức giận nói: "Hỏi mẹ con đi!"

Vương mẫu ở bên cạnh thấy thế, liền đem chuyện đã xảy ra nói cho con trai với con dâu biết.

Nghe xong, Vương Khang đương nhiên cũng là chửi ầm lên, Lý Húc cái người chú này có quan hệ thân thiết với cha hắn nhiều năm, Vương Khang đối với hắn cũng rất quen thuộc, hắn cũng không nghĩ tới chú Lý ngày xưa đối tốt với mình, vậy mà lại lập mưu phản bội cha mình.

Sau khi mắng xong, Vương Khang mới hỏi: "Cha, cha dùng cổ phần của tập đoàn bất động sản thế chấp khoản vay, không biết kỳ hạn trả khoản vay là lúc nào?"

Vương phụ chán nản nói: "Thời hạn vay là một năm, bây giờ còn lại mười một tháng, nếu như trong khoảng thời gian này không thể thu hồi lại được vốn, vậy thì cổ phần của tập đoàn bất động sản sẽ không có quan hệ gì với nhà chúng ta nữa."

Vương Khang cau mày nói: "Cảnh sát bên kia có tin tức gì không?"

Vương phụ thở dài nói: "Bởi vì số tiền lừa đảo quá lớn nên hành động của cảnh sát cũng rất nhanh chóng, nhưng cái tên khốn Lý Húc đó cũng đã tính đến tình huống này, ngay khi lấy được tiền đã đi ra nước ngoài, hiện tại đã không biết tung tích!"

Vương Khang nghe vậy nhíu mày đến độ có thể kẹp chết một con ruồi chết, mặc dù hắn đối với luật pháp không hiểu nhiều, nhưng cũng biết muốn đòi được tài sản từ liên quốc về, trình tự và các thủ tục rất chi phức tạp, không phải chỉ dăm ba câu có thể nói rõ được.

Đây cũng là lý do tại sao nhiều bộ phim truyền hình và chương trình truyền hình, khi chiếu những cảnh truy đuổi tội phạm, bình thường đều sẽ là một bên trăm phương ngàn kế trốn ra nước ngoài, một bên thì nghĩ tất cả biện pháp ở trong nước bắt đối phương.

Bởi vì chỉ cần đối phương bỏ trốn ra nước ngoài, cảnh sát muốn bắt người sẽ khó khăn hơn.

Vương mẫu ngồi bên cạnh con dâu đã lớn bụng nói: "Lê Hoa, con không cần lo lắng, cho dù chúng ta mất cổ phần trong tập đoàn bất động sản, cuộc sống của nhà chúng ta vẫn không có trở ngại gì."

Chương 1163 - Trên Đời Này Có Mấy Người Vượt Qua Bài Thử Thách Này? (2)

Nghe được mẹ chồng an ủi, Phàn Lê Hoa cũng an ủi bà nói: "Mẹ, con không lo lắng cái này, mẹ cũng đừng lo lắng nhiều, cho dù trong nhà thật sự không còn gì cả, vẫn còn có nhà mẹ con có thể dựa vào. Cha con mặc dù không có bao nhiêu tài sản, nhưng con quay về tìm ông ấy lấy 1,2 triệu, vẫn là không có vấn đề gì!"

Vương Khang trong lòng vô cùng cảm động trước những gì vợ nói, vợ chồng có thể cùng nhau vinh hoa phú quý không phải hiếm, nhưng vợ chồng có thể cùng chung hoạn nạn với nhau lại càng hiếm gặp hơn!

Vương phụ nghe vậy cũng cảm thấy ấm lòng, con dâu này của ông

không có gì để chê cả.

Vương mẫu ban đầu đối với người con dâu này rất là hài lòng, hiện tại liền càng thêm hài lòng hơn, bà nắm lấy tay con dâu nói: "Lê Hoa, mẹ rất vui vì con có tấm lòng như vậy. Tục ngữ có câu, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nhà chúng ta cho dù mất cổ phần trong tập đoàn bất động sản, chỉ với số tiền tiết kiệm trong tay mẹ, cuộc sống của nhà chúng ta còn tốt hơn so với những gia đình khác."

Phàn Lê Hoa gật đầu nói: "Ừm, mặc kệ gặp phải khó khăn gì, chỉ cần chúng ta người một nhà đồng lòng, con tin là không có khó khăn gì là không giải quyết được."

Lời nói này, Vương phụ nghe xong sắc mặt cũng chuyển biến tốt hơn.

Sau đó, chủ đề của cả nhà đều xoay quanh chuyện này, dù sao cổ phần trong tập đoàn bất động sản mới là tài sản chủ yếu và quan trọng nhất của nhà họ Vương, nếu như nó thật sự mất đi thì nhà họ Vương không còn là nhà Tỷ phú nữa, mà là biến thành người bình thường với tài sản ròng chưa đến 100 triệu.

Trong lúc nói chuyện, Phàn Lê Hoa đột nhiên nảy ra một ý tưởng, nói: "Cha, mẹ, nếu như cảnh sát trong thời gian ngắn không có cách nào đoạt về số tiền kia về, con cảm thấy có thể tìm một người thử xem, có lẽ hắn có biện pháp giải quyết vấn đề khó giải quyết này."

Vương Khang không nhịn được hỏi: "Bà xã, em đang nói đùa à? Ngay cả cảnh sát cũng làm không được, ai có năng lực lớn như vậy có thể làm được chứ?"

Phàn Lê Hoa nói: "Em cảm thấy Giang đại sư có thể làm được."

Nghe đến cái tên này, cha Vương mẫu cùng với Vương Khang trong mắt không khỏi phát sáng.

Giang đại sư với tư cách là người mai mối Vương Khang cùng Phàn Lê Hoa, nhà họ Vương đối với hắn đương nhiên không xa lạ gì, với năng lực thần toán quỷ thần khó lường của hắn, có lẽ thật

sự có thể giúp được việc khó khăn này?

Nghĩ tới đây, Vương phụ liền quyết định nói: "Lê Hoa đề nghị này rất tốt, lão bà tử bà nhanh đi chuẩn bị quà tặng, tôi sẽ đặt vé máy bay đến tỉnh Quảng Tây bái phỏng Giang đại sư."

Vương Khang nói tiếp: "Cha, con đi cùng với cha!"

Vương phụ gật đầu nói: "Ừm!"

...

Thủ phủ của tỉnh Quảng Tây.

Hồng Tiểu Vĩ hai tay cầm quà tặng quý giá, bước vào công ty mai mối hôn nhân hạnh phúc cùng với mẹ.

Sau đó, một cô gái trẻ và xinh đẹp trong một bộ váy chuyên nghiệp liền tiến lên đón, vẻ mặt tươi cười chào hỏi: "Hai vị khách quý, hoan nghênh tới công ty hôn nhân hạnh phúc!"

Mẹ Hồng cũng mỉm cười chào hỏi: "Chào cô, mẹ con chúng tôi là tới tìm Giang đại sư, xin hỏi Giang đại sư có ở đây không?"

Cô gái tiếp khách cô gật đầu cười nói: "Ông chủ của chúng tôi đã tới, mời hai vị khách quý xin chờ một chút, tôi đi thông báo với anh ấy một tiếng."

"Được, làm phiền cô rồi!"

"Không cần khách khí, đây công việc của tôi."

Đợi cô gái tiếp khách đi về hướng phòng làm việc của ông chủ, mẹ Hồng với Hồng Tiểu Vĩ đã quan sát tình hình bên trong công ty hôn nhân, điều đầu tiên họ nhìn thấy là mười mấy vị khách hàng, nam nữ già trẻ đều có, trong đó có một số đang điền vào mẫu đơn, một số thì đang nói chuyện với lễ tân, còn có một số người đang gọi điện thoại.

Bắt mắt nhất là cờ hiệu treo trên tường, nhìn từ chữ trên cờ hiệu thì đều là khách hàng gửi đến, toàn bộ đều là cảm ơn Giang đại sư, treo đầy mặt tường.

Hồng Tiểu Vĩ đọc nội dung của hơn chục tấm cờ, sau đó nghe thấy cô gái tiếp đón lúc nãy nói: "Hai vị khách quý mời đi theo tôi, ông chủ chúng tôi cho mời."

Thế là, Hồng Tiểu Vĩ liền thu hồi ánh mắt, cầm theo quà tặng đi cùng với mẹ tới văn phòng ông chủ.

Rất nhanh, Hồng Tiểu Vĩ liền gặp được này vị Giang đại sư nổi tiếng ở trên mạng, hắn quả nhiên như internet nhìn thấy trẻ tuổi và đẹp trai.

Sau đó là màn chào hỏi cùng với tự giới thiệu bỏ qua không đề cập tới, sai khi Hồng Tiểu Vĩ cầm quà tặng đưa cho Giang đại sư, liền yên lặng ngồi ở bên cạnh, nghe mẹ với Giang đại sư nói về việc tìm đối tượng phù hợp cho hắn.

"Giang đại sư, con trai của tôi năm nay 33 tuổi, chiều cao 1m79, tốt nghiệp đại học 985, hiện nay đãng quản lý hạng mục của công ty nhà mình, hy vọng ngài có thể giúp hắn tìm được một đối tượng thích hợp." Nói xong lời khách sáo, mẹ Hồng liền đi thẳng vào vấn đề.

"Cái này không thành vấn đề."

Giang Phong gật đầu, sau đó nhìn về phía Hồng Tiểu Vỹ nói: "Hồng tiên sinh, không biết anh có yêu cầu gì đối với nửa kia không?"

Tuy rằng Hồng Tiểu Vĩ không hi vọng vị Giang đại sư này thật sự có thể tìm được một đối tượng như hắn mong muốn, nhưng nếu đã đến đây rồi, vậy hắn cũng có thể nói ra yêu cầu của mình.

Chương 1164 - Trên Đời Này Có Mấy Người Vượt Qua Bài Thử Thách Này? (3)

Vì vậy, Hồng Tiểu Vĩ rất thẳng thắng nói: "Giang đại sư, yêu cầu của tôi đối với nửa kia thực sự rất đơn giản, chỉ cần cô ấy thật lòng yêu tôi, mà không phải yêu tiền của tôi là được."

Giang Phong vừa nghe lời này, cũng không cần nhìn tài liệu xứng

đôi của hắn, liền biết được hắn từng bị tổn thương tình cảm, hơn nữa quá nửa là có liên quan đến tiền tài.

Điều mẹ Hồng nói tiếp theo, cũng xác nhận được suy nghĩ của Giang Phong.

"Giang đại sư, con trai của tôi trong lúc học trung học, đã từng qua lại với một người, từ trường cấp 3 nói chuyện đến đại học cùng nhau đi làm, trọn vẹn thời gian bảy, tám năm, cũng đã nói đến chuyện cưới hỏi. Đáng tiếc cô bé kia có mắt không nhận biết được kim cương nạm ngọc, cuối cùng vì tiền mà lựa chọn chia tay với con trai tôi."

Nói tới chỗ này, mẹ Hồng thở dài, "Chính là bởi vì con trai tôi bị tổn thương trong mối tình này, nến nó trở nên không tin vào tình yêu nữa, về sau đụng tới cô gái nào cảm thấy ngoan thì liền dùng tiền để thử lòng, dẫn đến không một cô gái có thể thông qua khảo nghiệm của hắn, khiến hắn trở nên càng thêm không tin vào tình yêu!"

Giang Phong nghe vậy có phần dở khóc dở cười nói: "Hồng tiên sinh, cách làm này của anh sai rồi, ở giai đoạn tình cảm mới chớm nở, anh dùng tiền để thử đối phương, trên đời này có bao nhiêu người qua được thử thách này? Hồng tiên sinh, anh tự hỏi bản thân mình đi, chính anh có thể gánh vác được loại thử thách này không?"

Hồng Tiểu Vĩ nói: "Nếu như tôi thật sự yêu đối phương, tôi tin tôi có thể vượt qua được thử thách của tiền bạc."

Giang Phong cười nói: "Hồng tiên sinh, gia cảnh của anh tốt, tiền đối với anh mà nói chỉ là một con số, cho nên anh cảm thấy mình có thể vượt qua được thử thách tiền bạc.

Nhưng không phải ai cũng có gia cảnh tốt như anh được, hơn nữa để tôi làm một phép so sánh, nếu như anh đã yêu một cô gái, sau đó cho anh một lựa chọn, nếu như anh từ bỏ cô gái này, anh sẽ nhận được phần thưởng trị giá hàng chục tỷ thậm chí 100 tỷ.

Như vậy tôi hỏi anh, anh sẽ chọn như thế nào?"

Hồng Tiểu Vĩ im lặng, hắn dù có mạnh miệng đến đâu cũng không dám nói hắn có thể chống lại thử thách như vậy, đây chính là mấy trăm hơn ngàn tỷ, hắn thật sự có thể vì một người phụ nữ mình thích mà từ bỏ sao?

Thấy Hồng Tiểu Vĩ im lặng không nói, Giang Phong liền nói tiếp: "Rồi lại nói, thích một người vốn là bao gồm nhiều phương diện, cho dù không yêu cầu đối phương tiền tài với tài hoa, nhưng cũng sẽ muốn vóc người và tướng mạo, hoặc là tính cách của đối phương, sự quyến rũ, v.v.

Cho nên, chỉ cần anh thích đối phương, vậy trên người đối phương khẳng định có thứ gì đó anh muốn có, mà dưới cái nhìn của tôi, một người chỉ cần có thể bảo vệ được điểm mấu chốt của đạo đức cơ bản, thì cô ấy cho dù có yêu tiền cũng không có gì đáng trách."

Mẹ Hồng nghe xong gật đầu liên tục nói: "Giang đại sư nói đúng, ham tiền và ham sắc đều là bản chất của con người, chỉ cần có thể bảo vệ điểm mấu chốt cơ bản của đạo đức là được."

Hồng Tiểu Vĩ cũng cảm thấy Giang Phong nói rất có đạo lý, hỏi hắn: "Giang đại sư, tôi có một vấn đề, nếu như không kiểm tra đối phương, làm sao anh biết được liệu đối phương có giữ nguyên tắc đạo đức hay không?"

Giang Phong cười nói: "Hồng tiên sinh nói như vậy cũng đúng, có câu nói biết người biết mặt nhưng không biết lòng, muốn triệt để hiểu rõ một người, xác thực không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng mà, tôi vừa vặn am hiểu cái này, chỉ cần Hồng tiên sinh anh tin tưởng tôi, vậy tôi nhất định có thể giúp anh tìm được một đối tượng thích hợp với anh."

Mẹ Hồng liền vội vàng nói: "Vậy thì xin nhờ Giang đại sư ngài, mẹ con chúng tôi chạy thật xa để tới xin ngài giúp làm mai, vậy khẳng định là tin tưởng ngài."

Trí tuệ cảm xúc của Hồng Tiểu Vĩ vẫn tốt, mặc kệ trong lòng là nghĩ như thế nào, lúc này hắn cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Giang đại sư, ngài là bậc thầy mai mối nổi danh thiên hạ, tôi đương nhiên là tin ngài, vậy hạnh phúc cả đời tôi phải nhờ ngài rồi!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cô à, Hồng tiên sinh, công ty mai mối hôn nhân chúng tôi đã kinh doanh được hai năm, trong hai năm qua cũng đã mai mối cho mấy chục ngàn người, chưa từng có để khách hàng phải thất vọng, cho nên hai người cứ việc yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm cho Hồng tiên sinh một đối tượng khiến anh ấy hài lòng."

Nghe thấy Giang Phong nói những lời tự tin như vậy, mẹ Hồng tươi cười nói: "Có câu nói này của Giang đại sư, vậy tôi an tâm rồi!"

Hồng Tiểu Vĩ cũng bị những lời tự tin của Giang đại sư thuyết phục, vốn dĩ hắn chỉ là muốn đi cùng với mẹ cho có lệ, đối với mời Giang đại sư làm mai mối căn bản không ôm hy vọng gì, nhưng sau khi nói chuyện hắn bỗng nhiên có chút chờ mong đối tượng Giang đại sư sẽ tìm cho hắn.

Sau đó, Giang Phong yêu cầu Hồng Tiểu Vĩ đem tên của hắn cùng với ngày sinh tháng đẻ viết xuống, sau đó hai bên lại khách sáo vài câu, hai mẹ con Hồng Tiểu Vĩ mới chào tạm biệt và rời đi.

Chương 1165 - Tôi Không Phải Người Quốc Tịch Trung Quốc, Mà Là Quốc Tịch Thái Lan, Pháp Luật Trung Quốc Đã Không Quản Được Tôi Nữa Rồi!

Chờ sau khi hai mẹ con Hồng gia rời đi rồi, Giang Phong trong lòng hơi động, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ hơn hai tỷ người, chỉ thấy trong màn hình giả lập, vô số hình chân dung nữ loé lên, cuối cùng dừng lại ở một bức ảnh chân dung:

【 Danh tính 】: Lâm Tiểu Uyển

【 Tuổi tác 】: 29 tuổi

【 Chiều cao 】: 166cm

【 Cân nặng 】: 51kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Cha mẹ là lao động bình thường, có một anh trai lớn hơn 2 tuổi và một em trai nhỏ hơn 3 tuổi.

【 Sở thích cá nhân 】: Là một người tính cách lạc quan cởi mở, luôn luôn dùng nụ cười đối mặt với cuộc sống, có năng lực thích ứng rất mạnh, thái độ sống tích cực. Thích đọc sách, thích đi bộ, thích âm nhạc và hội hoạ.

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Bạn trai cũ...

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 67 (tình cảm vợ chồng 66 + môn đăng hộ đối 68 + Quan hệ gia đình 67)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 92 (tình cảm vợ chồng 94 + môn đăng hộ đối 91 + Quan hệ gia đình 91)

【 Đào hoa ngoài giá thú 】: Kiếp đào hoa 1… Kiếp đào hoa 2…

【 Dự đoán con cái 】:...

Giang Phong xem xong tư liệu đối tượng xứng đôi, nữ tiếp tân của công ty môi giới hôn nhân lại tới thông báo: “Ông chủ, lại có khách muốn gặp ngài!”

Giang Phong gật đầu đáp: “Biết rồi, mời khách vào đi!”

Nữ tiếp tân đáp một tiếng, không đến một phút sau, khách đã được đưa tới.

Giang Phong thấy thế liền vội vàng đứng lên, cười chào hỏi: “Ông chủ Vương, quản lý Vương, mọi người tới sao không gọi điện thoại trước cho tôi, tôi xuống đón mọi người!”

Vương Khang đưa túi quà trong tay cho Giang Phong, vừa cười vừa nói: “Giang đại sư, tôi và cha tôi hôm qua mới quyết định bay tới, lúc đến Nam Ninh thì đã khuya lắm rồi, sợ quấy rầy cậu nghỉ ngơi, cho nên mới không gọi điện thoại cho cậu.”

Giang Phong mời hai cha con ngồi xuống, sau đó bắt đầu đi nấu nước pha trà.

Hai bên khách sáo vài câu xong, Giang Phong mới hỏi: “Ông chủ Vương, quản lý Vương, mọi người đặc biệt từ Tân Cương chạy tới đây tìm tôi, hẳn là có chuyện gì quan trọng đi?”

Hai cha con Vương gia liếc nhau một cái, nói: “Giang đại sư, không dối gạt gì cậu, cha con chúng tôi lần này chạy tới đây tìm cậu đúng là có chuyện quan trọng.”

Giang Phong rót cho hai cha con mỗi người một chén trà, nói: “Ông chủ Vương, có chuyện gì chú cứ nói, có khả năng giúp đỡ được, cháu chắc chắn sẽ không chối từ.”

Vương phụ trước tiên nói tiếng cảm ơn, sau đó thở dài, kể: “Giang đại sư, sự tình là như này, chú trước đó không lâu tôi đã đặt niềm tin sai chỗ vào một người bạn tốt đã quen biết gần hai mươi năm…”

Vương phụ đem chuyện mình bị “bạn tốt” Lý Húc gài bẫy lừa gạt mấy tỷ một năm một mười kể cho Giang Phong nghe, cuối cùng vẻ mặt tràn đầy khổ sở nói: “Chú thật sự không nghĩ đến, chú và cậu ta đã có gần hai mươi năm giao tình, bình thường cũng không ngại giúp đỡ người ta, vậy mà người ta lại gài bẫy lừa gạt chú.

Chờ tới lúc chú kịp phản ứng thì người đã biến mất vô ảnh vô tung rồi, dựa theo kết quả điều tra sơ bộ của cảnh sát thì người kia đã sớm xuất ngoại rồi!”

Nghe xong, Giang Phong cũng không nhịn được mắng: “Ông chủ Vương, người bạn này của chú thật đúng là một tên khốn nạn, uổng công chú tin tưởng người ta như vậy, lương tâm đều bị chó gặm rồi.”

Vương phụ đấm ngực dậm chân nói: “Chú bây giờ cũng hối hận đến xanh ruột rồi, chỉ hận bản thân mắt mù, quen biết nhiều năm như vậy cũng không nhìn thấu bộ mặt thật của hắn.”

Vương Khang nhìn về phía Giang Phong, nói: “Giang đại sư, tội nhân lừa gạt một khi đã trốn sang nước ngoài, nghĩ tới việc bắt người xuyên quốc gia thôi đã thấy khó khăn trùng điệp rồi. Chúng tôi đều biết cậu am hiểu chuyện suy tính, không biết cậu có cách nào hỗ trợ cảnh sát bắt cái tên khốn nạn kia về hay không?”

Giang Phong không trực tiếp trả lời có cách hay không, mà hỏi ngược lại: “Ông chủ Vương, chú có ngày sinh tháng đẻ của người bạn kia không?”

Vương phụ cau mày nói: “Ngày tháng năm sinh của hắn chú đều có, nhưng cụ thể là sinh vào giờ nào thì không biết, có điều chú biết rõ quê quán của hắn ở đâu, có thể tìm người ở quê quán hắn bên kia nghe ngóng xem hắn ra đời vào giờ nào.”

Giang Phong khoát tay áo nói: “Cái này thì không cần, không có giờ sinh chính xác sẽ có chút phiền phức, nhưng chỉ là tốn thêm chút công phu mà thôi, nếu như ông chủ Vương có thể cung cấp cả số CMND của người kia, thì cũng hỗ trợ rất lớn cho việc suy tính.”

Vương phụ vội vàng gật đầu, nói: “Cái này thì có.”

Giang Phong nói: “Được, vậy ông chủ Vương hãy cho cháu biết, tên tuổi, ngày tháng năm sinh và số CMND của người đó cho cháu đi, để cháu thử suy tính một lần, xem xem có thể xác định được đại khái vị trí của người ta ở đâu không.”

Cha con Vương gia nghe vậy xong thì vô cùng vui mừng, vội vàng viết tên tuổi, ngày tháng năm sinh và số CMND của Lý Húc lên giấy, sau đó đưa cho Giang Phong.

Giang Phong nhận lấy giấy, nhìn thoáng qua, sau đó liền nhắm mắt lại, bắt đầu bấm ngón tay tính.

Vụng trộm, tinh thần hắn khẽ động, bắt đầu xem xét tư liệu của Lý Húc hiện lên trên màn hình giả lập.

Chương 1166 - Tôi Không Phải Người Quốc Tịch Trung Quốc, Mà Là Quốc Tịch Thái Lan, Pháp Luật Trung Quốc Đã Không Quản Được Tôi Nữa Rồi! (2)

Cha con Vương gia thấy vậy, vô thức nín thở, mắt cũng không nháy, chăm chú nhìn Giang đại sư đang bấm ngón tay suy tính,

việc hai người có thể lấy lại được món tiền kếch xù kia của mình hay không, chỉ trông đợi vào kết quả suy tính vị trí hiện tại của tên vương bát đản kia của Giang đại sư thôi.

Kể cả đã biết được đại khái vị trí của đối phương, bởi vì là xuyên quốc gia, cho nên cũng không dễ dàng bắt giữ quy án đối phương được, nhưng sau khi có vị trí cụ thể rồi, mọi thứ sẽ chỉ còn là thao tác không gian, so với việc đuổi bắt lung tung không có mục đích vẫn tốt hơn nhiều.

Không biết đã qua bao lâu, hai cha con Vương Gia vẫn nhìn chăm chú vào Giang Phong, lúc này, Giang Phong cũng chậm rãi mở mắt.

Vương Khang thấy vậy liền sốt sắng hỏi: "Giang đại sư, kết quả suy tính của cậu thế nào rồi? Có thể xác định được vị trí tên lừa đảo kia chưa?"

Vương phụ mặc dù không nói gì nhưng cơ mặt cũng run lên một cái, cho thấy tâm tình của ông cũng không bình tĩnh chút nào.

Có điều chuyện này cũng bình thường, người bình thường nếu trúng xổ số 5 triệu thì cũng kích động đến mức khó mà tự kiềm chế nổi.

Mà vấn đề Vương phụ đang đối mặt hiện giờ lại liên quan đến số tiền mấy tỷ kếch xù, đây chính là số tiền ông phấn đấu hơn nửa đời mới tích cóp được, đổi lại là ai đi nữa sợ rằng cũng không bình tĩnh nổi.

Giang Phong gật đầu, đáp: "Cũng không phụ công hai người chạy tới tận đây, tôi đã thành công xác định được vị trí của tên lừa đảo kia rồi."

Vẻ mặt Vương Khang lập tức phấn chấn lên, vỗ tay nói: "Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, Giang đại sư, tên lừa đảo kia rốt cuộc đã trốn đến tận đâu vậy?"

Vương phụ cũng kích động đến đỏ bừng cả gương mặt, như vậy, cuối cùng cũng đã có hy vọng lấy lại tiền rồi!

Giang Phong không có ý định mập mờ, nói thẳng: "Hiện tại người kia đang ở một thành phố phía bắc Thái Lan, Chiang Mai, còn vị trí

cụ thể thì tôi phải tự tới Chiang Mai để suy tính lần nữa thì mới rõ được!"

"Tôi còn tưởng rằng tên kia sẽ chạy tới Mỹ, không nghĩ tới lại là Thái Lan."

Nói đến đây, Vương phụ vẻ mặt cung kính nói: "Giang đại sư, sợ rằng chú phải phiền cháu tới Thái Lan một chuyến rồi, chú sẽ mang theo đầy đủ người trợ giúp đi cùng cháu, chờ tới khi xác định được vị trí cụ thể của tên kia xong sẽ lập tức khống chế, bắt giữ người."

Vương Khang hỏi: "Cha, cha không có ý định hợp tác với cảnh sát sao?"

Vương phụ bất đắc dĩ nói: "Bắt người xuyên quốc gia là phiền toái nhất, hợp tác cùng cảnh sát, chỉ riêng các loại thủ tục hành chính thôi đã mất không biết bao nhiêu thời gian rồi, đến lúc đó sợ rằng rau cúc vàng đều đã lạnh rồi.

Làm phòng đêm dài lắm mộng, cha định chuẩn bị bí mật dẫn người tới giải quyết."

Vương Khang cau mày nói: "Cha, làm như vậy quá mạo hiểm rồi, chỉ hơi không cẩn thận thôi là rất có thể vi phạm pháp luật ở Thái Lan, hơn nữa cũng không nhất định có thể thành công."

Vương phụ thở dài: "Cũng không còn cách nào cả, nếu như có thể hợp tác với cảnh sát được thì cha cũng không muốn tự mình mạo hiểm như thế, có điều cha sẽ cố gắng trốn ở sau màn để hành động, hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi!"

Giang Phong đột nhiên xen vào: "Ông chủ Vương, hợp tác với cảnh sát mới là vương đạo, cháu ở Thái Lan bên kia còn có quan hệ khá tốt, có lẽ có thể giúp được một tay."

Vương phụ nghe xong liền mắt sáng lên, vụ án xuyên quốc gia này khó nhất là sự thoả thuận giữa hai nước, các loại thủ tục hành chính cần có thời gian nhất định để hoàn thành, thậm chí có một số nước có thủ tục phức tạp rườm rà thì đến non nửa năm cũng chưa nhất định có thể làm xong.

Nhưng nếu như quan hệ giữa hai nước tốt, vững chắc, chỉ cần chào hỏi một câu, còn không cần biết thủ tục hành chính rườm rà tới mức nào, đều có thể được giải quyết nhanh chóng.

“Giang đại sư, cậu biết người thuộc chính phủ cấp cao bên Thái Lan sao?”

“Tôi không biết người thuộc chính phủ cấp cao, nhưng tôi quen biết công chúa Diana.”

Hai cha con Vương gia nghe xong liền chấn động, lập tức cảm thấy adreline trong người tăng mạnh, khó mà kiềm chế được hiện tượng tim đập nhanh, hô hấp tăng của cơ thể.

Cả hai tuyệt đối không ngờ rằng mạng lưới quan hệ của Giang đại sư lại còn lợi hại đến như vậy, vốn cha con Vương gia dù có tự mình dẫn người đến Thái Lan bắt trộm, thì cũng không có quá nhiều khả năng sẽ đoạt lại được số tiền kia.

Nhưng nếu như công chúa Diana của vương quốc Thái Lan ra tay, việc hai người đoạt lại được số tiền kia không mười phần chắc chín thì cũng không kém bao nhiêu.

Tóm lại, việc này có thể coi như giải quyết xong!

Thế là, Vương phụ qua được một kiếp nạn, tâm tình vô cùng kích động, vẻ mặt trịnh trọng tuyên bố: “Giang đại sư, chú cũng không có cách nào khác, chỉ đành mặt dày mời cháu ra tay giúp đỡ mà thôi!”

Giang Phong không từ chối, trực tiếp đáp: “Không có gì ạ, loại người như Lý Húc kia không thể để ung dung ngoài vòng pháp luật được, cháu sẽ lập tức gọi điện thoại cho công chúa Diana ngay đây.”

Lời này đương nhiên khiến cho hai cha con Vương gia rất cảm động, Vương phụ âm thầm quyết định trong lòng, nếu như khoản tiền kia của ông có thể trở về, ông nhất định sẽ đưa Giang đại sư một món lễ lớn.

Chương 1167 - Tôi Không Phải Người

Quốc Tịch Trung Quốc, Mà Là Quốc Tịch Thái Lan, Pháp Luật Trung Quốc Đã Không Quản Được Tôi Nữa Rồi! (3)

Chiang Mai có khung cảnh tuyệt vời, khí hậu mát mẻ, nổi tiếng với hoa hồng, còn được mệnh danh là "Đoá hoa hồng phía bắc Thái Lan".

Tại một biệt thự xa hoa nào đó, Lý Húc đang chơi trò chơi cùng một đám mỹ nữ, những mỹ nữ này đến từ nhiều quốc gia khác nhau, nhan sắc của mỗi một người hoàn toàn có thể được xưng là mỹ nữ cấp nữ thần.

Vậy mà lúc này, những mỹ nữ cấp nữ thần này đều đang quây quanh bên người Lý Húc, dùng đủ mọi cách làm gã vui lòng, giống như cảnh hậu cung của hoàng đế đang tranh thủ tình cảm vậy.

Lý Húc nhấp một ngụm rượu do một mỹ nữ người Nga đút cho, cảm thấy mình đã đi đến đỉnh cao cuộc đời, cuộc sống của người có tiền thật là quá sung sướng!

Trong lúc đang hưởng thụ, Lý Húc yên lặng lẩm nhẩm trong lòng: "Vương ca, anh đừng có trách tôi, nếu như được lựa chọn, tôi cũng không muốn gạt anh, dù sao bao nhiêu năm qua anh quả thật cũng đã giúp đỡ tôi không ít, nhưng những kẻ có tiền ngoài kia tôi không lừa được, cũng chỉ có thể lừa anh mà thôi!"

Hãm hại người bạn bè tốt nhất của mình, nói rằng trong lòng Lý Húc không có chút áy náy nào thì không đúng, nhưng so với cuộc sống sung sướng hiện tại, chút áy náy kia vừa xuất hiện đã bị gã quên sạch sành sanh.

Gã bây giờ ăn mỹ thức do đầu bếp nổi danh tự tay chế biến, ở trong biệt thự lớn xa hoa, ngủ bên cạnh toàn mỹ nữ cấp nữ thần, đi ra ngoài bằng xe sang, so với cuộc sống khổ cực trước kia, thật sự có thể nói là khác nhau một trời một vực.

"Ông chủ Lý, anh đang nghĩ gì thế, mau tới bắt em đi!"

Sau hai giờ.

Lý Húc chủ động kết thúc trò chơi tiêu hao thể lực này, sau đó mở xe sang mang theo một đám mỹ nữ ra ngoài ăn cơm, địa điểm chính là một nhà hàng Michelin nổi danh.

Chủ nhà hàng này tập trung vào không gian sang trọng cao cấp, mỹ thực nơi này thật ra chưa chắc đã ngon bằng những nhà hàng khác, nhưng vì không gian được trang trí rất xa hoa, giá cả cũng đắt hơn nhiều so với những nhà hàng khác.

Từ khi Lý Húc sang Chiang Mai, gã đã trở thành khách quen của nhà hàng này, chỉ một mình hắn thì ngược lại không bao giờ tới, mà mỗi lần tới luôn có mỹ nhân đi cùng.

Dù sao thì không gian nhà hàng nơi đây thật sự cao cấp sang trọng, những mỹ nữ hắn mang theo cùng cơ bản đều dính chiêu này.

Hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, một bữa cơm tối ăn đến tất cả những mỹ nữ cấp nữ thần kia đều vừa lòng thoả ý.

Đương nhiên, con số trên hoá đơn cũng không phải con số mà người bình thường có thể gánh nổi.

Kết thúc bữa ăn thì đã là hơn tám giờ tối rồi, Lý Húc không có ý định mang theo một đám mỹ nữ đi dạo phố, an ninh trật tự ở Thái Lan không tốt như ở Trung Quốc, ban đêm mang theo một đám mỹ nữ đi dạo phố rất dễ gây phiền toái, vẫn là ở biệt thự chơi game thoải mái hơn.

8: 30, đám người Lý Húc đã trở lại biệt thự, đám người tiêu cơm một chút, sau đó gã đi tới bể bơi trong nhà cùng một đám mỹ nữ bơi lội.

Đúng lúc này, một đám khách không mời mà tới.

Thấy cảnh sát Thái Lan tìm tới cửa, trong lòng Lý Húc liền có dự cảm không tốt, dù sao thì mông đít gã cũng có phân.

Có điều gã cũng chỉ hoảng một chút, sau đó đã nhanh chóng trấn định lại, lúc gã đặt bẫy ở trong nước đã nghiên cứu kỹ càng những pháp luật liên quan rồi, vụ án xuyên quốc gia tuyệt đối không dễ

điều tra phá án như vậy.

Huống chi, gã cũng không phải là chạy thẳng từ Trung Quốc tới Thái Lan, mà là trung chuyển qua mấy quốc gia, đã gia tăng không biết bao nhiêu tầng độ khó cho việc truy đuổi của cảnh sát.

Bây giờ, việc gã lừa tiền người khác chỉ vừa mới bại lộ không bao lâu thôi, gã cũng không tin cảnh sát trong nước có thể sờ đến hành tung của gã nhanh như vậy, còn có thể ngay lập tức liên hợp với cảnh sát Thái Lan để chấp pháp.

Bởi vậy, theo suy đoán của gã, cảnh sát Thái Lan tới đây hẳn là vì chuyện gì khác.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Húc đã phân tích toàn cảnh tình huống trong đầu một lần, sau đó liền tự tin mười phần dùng tiếng Anh hỏi: “Các vị cảnh sát, xin hỏi mọi người có chuyện gì sao?”

Cảnh sát cầm đầu trực tiếp phất tay, hô lên: “Lý Húc, anh đã bị bắt!”

Vừa dứt lời, hai vị cảnh sát nhận lệnh nhanh chóng xuất thủ, bắt giữ Lý Húc.

Mấy mỹ nữ cấp nữ thần kia thấy vậy liền bị doạ đến hoa dung thất sắc, Lý Húc lại càng hoang mang hơn, gã la lớn: “Cảnh sát, mấy người có phải nhầm lẫn gì rồi không? Tôi rốt cuộc đã phạm phải tội gì chứ?”

Cảnh sát cầm đầu lạnh giọng nói: “Lý Húc, anh ở Trung Quốc dính vào tội lừa gạt thương nghiệp, hiện tại chúng tôi phụ trách trục xuất anh về nước, anh có oan khuất gì thì chờ tới khi về nước hẵng kêu với đồng bào của mình đi!”

Lý Húc nghe vậy thì kinh hãi, vội vàng la lớn: “Cảnh sát, mấy người lầm rồi, tôi không phải người quốc tịch Trung Quốc, mà là quốc tịch Thái Lan, pháp luật Trung Quốc đã không quản được tôi nữa rồi!”

Nhưng mà không một ai để ý gã đang nói cái gì.

Gã căn bản không biết, những cảnh sát này chỉ tiếp nhận mệnh

lệnh là trục xuất gã về Trung Quốc, còn sau đó xử lý thế nào thì không phải việc bọn họ quản!

Chương 1168 - Người Mai Mối Lợi Hại Nhất Sử Sách Của Đất Nước Chúng Tôi

Lúc vừa nghe Giang đại sư nói hắn có quan hệ ở Thái Lan, quen biết công chúa Diana của nước bên đó xong, hai cha con Vương gia liền mừng rỡ không thôi, biết rõ hi vọng bắt được Lý Húc, lấy lại số tiền đã bị lừa mất đã chắc tới chín phần.

Nhưng tới ngày hôm sau khi nhìn thấy Lý Húc bị trục xuất về nước tiếp nhận thẩm phán, hai cha con Vương gia vẫn chấn động không nói nên lời.

Bình thường mà nói, không biết phải làm bao nhiêu loại thủ tục mới có hi vọng dẫn được tên lừa đảo Lý Húc kia về nước, kết quả Giang đại sư hôm qua vừa gọi điện thoại, hôm nay Lý Húc đã thành công bị bắt về nước rồi, sau lưng hiệu suất đáng sợ này biểu hiện điều gì, hai cha con Vương gia đương nhiên biết rõ.

Cũng cho tới giờ phút này, hai cha con Vương gia mới thực sự cảm nhận được sự lợi hại kinh người của Giang đại sư, bất kể là năng lực suy tính thần quỷ khó lường kia, hay là mạng lưới quan hệ có thể nói là đáng sợ này, đều khiến cho hai người bội phục đến rạp đầu xuống đất.

Lúc nhìn thấy Lý Húc bị còng tay rời đi, trong lòng Vương phụ thật sự là hả hê không nói ra được, vẻ ngoài vẫn trí thức chững chạc, từ tốn nói: “Lý Húc, nhìn thấy tôi, cậu có phải rất bất ngờ hay không? Cậu cho rằng cậu chạy trốn tới Thái Lan rồi thì tôi sẽ không có cách nào bắt cậu về sao? Tiền của tôi dễ cầm như vậy sao?”

Sau khi Lý Húc trở lại lãnh thổ Trung Quốc, trong lòng gã liền tuyệt vọng, nhìn thấy người bạn tốt ngày xưa xuất hiện trước mắt này, gã khó tin nói: “Vương ca, tôi tự tin tôi hiểu rõ anh, anh không có khả năng có được năng lực lớn như vậy, việc này rốt cuộc sao anh lại làm được chứ?”

Vương phụ hừ lạnh một tiếng, nói: “Mạng lưới quan hệ của tôi là thứ cậu có thể đoán mò được sao, cậu vẫn nên ngoan ngoãn phối hợp với cảnh sát đi, như vậy còn có thể giúp cậu ít đi mấy năm ngồi xổm trong tù, còn nếu không, có lẽ cậu chắc sẽ phải chết già ở trong ngục giam rồi!”

Lý Húc nhìn thật sâu Vương phụ một cái, không nói thêm gì nữa.

Mà Vương phụ cũng không có hứng thú nói nhiều với gã, vào một giây hai người gặp mặt này, mọi uất ức hối hận trong lòng ông đều đã phát tiết hết ra ngoài rồi, nói thêm cái gì cũng đều là dư thừa!

…

Ngành giải trí màn ảnh nhỏ là cơm cho thanh xuân, cô Mikami sau khi đăng đỉnh trong ngành nghề này liền bắt đầu thấy nước xiết dần lui, đây cũng là một trong những nguyên nhân cô cùng Cát Kiếm Minh yêu đương.

Cô Mikami là một người thông minh, cô cũng muốn trong lúc kiếp sống diễn nghệ của mình đi lên tới đỉnh có thể thành công gả đi, như vậy đợi tới lúc tuổi già sắc suy còn có chỗ để dựa vào.

Vốn ban đầu kế hoạch rất thuận lợi, du học sinh đến từ Trung Quốc, Cát Kiếm Minh, bị cô Mikami mê hoặc đến độ còn không biết mình họ gì, thề son thề sắt sẽ cưới cô, cùng với cô sống hết đời.

Nhưng mà, ngay trong kì nghỉ hè năm đó, lúc Cát Kiếm Minh dẫn cô về Trung Quốc đi gặp cha mẹ, thân phận diễn viên màn ảnh nhỏ của cô rốt cuộc vẫn không giấu được, trực tiếp khiến Cát mẫu tức giận đến mức ngất đi.

Lúc đó, bạn trai Cát Kiếm Minh còn an ủi cô, nói sẽ không rời xa cô.

Đáng tiếc, không bao lâu sau, suy nghĩ của bạn trai Cát Kiếm Minh đã thay đổi, nhanh chóng tìm được một người bạn gái khác trong nước, giống như sợ dây dưa với cô vậy, còn quyết đoán bỏ dở việc học.

Những biến cố liên tiếp này khiến trong lòng cô Mikami có chút mờ mịt, cô biết rõ tư tưởng của người Trung Quốc về phương diện này vẫn khá truyền thống, không thể nào tiếp thu được công việc diễn viên màn ảnh nhỏ của cô.

Cô muốn gả cho một người lương thiện, có lẽ không nên lựa chọn đàn ông Trung Quốc, mà hẳn là nên lựa chọn đàn ông cùng quốc tịch với mình, chỉ có đàn ông Nhật Bản mới có thể không quá để ý đến ngành nghề công việc này của cô.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng cô Mikami vẫn cảm thấy có chút thất vọng, trở thành vợ của đàn ông Trung Quốc và trở thành vợ đàn ông trong nước cô có khác biệt vô cùng lớn.

Bởi vì đàn ông Trung Quốc nổi danh là yêu vợ, địa vị của nữ giới trong nhà vì vậy cũng cực kì cao, còn nếu như gả cho đàn ông nước mình thì địa vị trong gia đình sẽ có chút đáng lo.

Sau khi chia tay với Cát Kiếm Minh, khoảng thời gian này cô Mikami cũng không hề nhàn rỗi, vẫn luôn tìm kiếm đối tượng đáng để mình dựa vào, chỉ là đến giờ vẫn chưa gặp được đối tượng nào phù hợp.

Một hôm, cô Mikami đang ở trong căn hộ nghỉ ngơi, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cô lúc này cực kì mừng rỡ, vì cô biết tiếng chuông điện thoại này là tiếng chuông cô đặt riêng cho bạn trai cũ Cát Kiếm Minh.

Sau khi nhận điện thoại, cô Mikami liền có chút kích động hỏi: “Cát Quân, là anh sao?”

Trong điện thoại vang lên giọng nói của Cát Kiếm Minh: “Mikami, là anh!”

Cô Mikami có chút hưng phấn nói: “Quá tốt rồi, Cát Quân, em vẫn luôn đợi điện thoại của anh, có phải anh đã hồi tâm chuyển ý rồi hay không?”

Chương 1169 - Người Mai Mối Lợi Hại Nhất Sử Sách Của Đất Nước Chúng Tôi (2)

Cát Kiếm Minh ho khan hai tiếng, nói: “Cô Mikami, cô hiểu lầm rồi, lần này tôi gọi điện thoại cho cô là muốn giới thiệu với cô một người mai mối cực kì lợi hại, chỉ cần có thể mời được người này ra tay, vậy cô chắc chắn có thể tìm được duyên phận của mình!”

Cô Mikami nghe vậy thì có chút thất vọng, có điều cô vẫn xốc lại tinh thần, nói: “Cảm ơn Cát Quân, có điều, duyên phận của tôi thì tôi sẽ tự tìm, không cần phải mời người mai mối gì cả!”

Cát Kiếm Minh nói: “Cô Mikami, cô đừng từ chối nhanh như vậy, người mai mối tôi giới thiệu cho cô này cũng không phải kiểu người mai mối như trong tưởng tượng của cô đâu, người này là đại sư mai mối có năng lực thần kỳ độc nhất trong nước tôi, đã từng giúp rất nhiều đại minh tinh, đại phú hào và con cháu quan lại làm mai mối, là người mai mối lợi hại nhất sử sách của đất nước chúng tôi.”

Trong lòng cô Mikami hơi động, hỏi lại: “Cát Quân, duyên phận bây giờ của anh chính là do đại sư mai mối này dẫn đường sao?”

“Đúng vậy, duyên phận bây giờ của tôi chính là nhờ đại sư mai mối này dẫn đường giúp.”

Cát Kiếm Minh thành khẩn nói: “Cô Mikami cũng biết đấy, lúc tôi dẫn cô về ra mắt cha mẹ, bọn họ đều không cách nào tiếp nhận được thân phận của cô, cuối cùng, tôi bị mẹ mình ép đi gặp người đại sư mai mối này, kết quả như thế nào, cô cũng đoán được rồi!

Tóm lại, cô Mikami, dù sao chúng ta cũng đã từng trải qua một hồi yêu đương, tôi sẽ không hại cô đâu, vị đại sư mai mối này thật sự là siêu cấp lợi hại, nhất định cũng có thể giúp cô tìm được người phù hợp nhất với mình.”

Cô Mikami tự nhận là hiểu rõ người bạn trai cũ này, thấy hắn tôn sùng vị đại sư mai mối này như thế, còn nói ra lý lịch làm mai mối cực kì hiển hách của vị đại sư này ra, trong lòng cô cũng có khuynh hướng tin tưởng.

Thế là, cô liền đáp lại: “Cát Quân, tôi tin tưởng anh sẽ không hại tôi, vậy anh nói kĩ càng một chút về vị đại sư mai mối này cho tôi

nghe đi!”

Cát Kiếm Minh nghe được câu này, trong lòng liền buông lỏng, lập tức ra sức giới thiệu: “Vị đại sư mai mối này họ Giang, được đám fan hâm mộ gọi là Giang đại sư, cậu ấy… Thế này rồi thế này…”

Sau khi giới thiệu kĩ càng về tình huống của Giang đại sư xong, Cát Kiếm Minh mới tổng kết lại một câu: “Tóm lại, Giang đại sư đã trở thành phong thần trong giới mai mối nước chúng tôi, từ lúc cậu ấy vào nghề được hơn hai năm đến nay, đã trực tiếp và gián tiếp tác hợp được hàng vạn đôi vợ chồng, đến nay chưa từng có lần nào thất bại.

Hơn nữa, những đôi vợ chồng mà cậu ấy từng tác hợp đều trải qua cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn.

Cô Mikami, chúng ta dù sao cũng từng cùng nhau nói chuyện yêu đương một hồi, tôi cũng hy vọng cuộc sống về sau của cô có thể hạnh phúc, cho nên tôi mới gọi điện giới thiệu Giang đại sư cho cô, hi vọng cô có thể bắt lấy cơ hội này, tìm được duyên phận thuộc về chính mình.”

Cô Mikami nghe vậy có chút cảm động, nói: “Cảm ơn Cát Quân, vậy anh hãy gửi phương thức liên lạc và địa chỉ công ty môi giới của anh ấy cho tôi, tôi sẽ chuẩn bị cẩn thận, sau đó tự mình bay tới Trung Quốc tìm Giang đại sư giúp tôi làm mai mối.”

“Ừm, lát nữa tôi sẽ nhắn lại cho cô, chúc cô sớm được duyên phận của chính mình, từ đây trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.”

“Cảm ơn Cát Quân, có thể quen biết anh thật sự là vận may của tôi, vậy chúc anh và người anh yêu vĩnh viễn hạnh phúc.”

Sau đó, hai người lại khách sáo thêm vài câu rồi mới cúp điện thoại.

…

Ở Trung Quốc, là gia đình bình thường, bất kể nam nữ, chỉ cần đến độ tuổi nhất định thì chắc chắn sẽ không chạy khỏi cha mẹ thúc cưới, khác nhau ở chỗ phương thức và cường độ thúc cưới mà thôi.

Lâm Tiểu Uyển năm nay 29 tuổi, mấy năm trước khi anh trai cô còn chưa kết hôn, cô đúng là chưa từng hưởng qua tư vị của việc bị cha mẹ thúc cưới.

Nhưng từ ba năm trở lại đây, sau khi anh trai cô kết hôn, mục tiêu thúc cưới của cha mẹ đã chuyển từ anh trai sang cô rồi.

Cũng ví dụ như hiện tại, khó khăn lắm Lâm Tiểu Uyển mới trở về ăn một bữa cơm được, vậy mà lại bị cha mẹ thay nhau ra trận bắt đầu thúc cưới.

Người mở lời đầu tiên chính là Lâm mẫu, bà nói: "Tiểu Uyển, con đừng suốt ngày chỉ biết bận bịu công việc thế, chuyện chung thân đại sự của con nên được đưa vào danh sách quan trọng, còn kéo trễ hơn nữa con thật sự sẽ thành bà cô già mất!"

Lâm Tiểu Uyển bất đắc dĩ nói: "Mẹ, con biết rồi, nhưng công việc của con bây giờ thật sự rất quan trọng, căn bản không có thời gian đi cân nhắc những chuyện này."

Lâm mẫu lại nói: "Công việc quan trọng, nhưng con đã sắp 30 tuổi rồi, không thể đem toàn bộ sức lực tinh thần dồn vào công việc được, vẫn nên cân nhắc đi tìm bạn đời an ổn chuyện gia đình đi thôi."

Lâm Tiểu Uyển đã quan với chiến lược xuất quân của cha mẹ, đáp: "Con bây giờ đang chuẩn bị cho một triển lãm cực kì quan trọng, cần bỏ càng nhiều công sức đầu óc vào công việc hơn, không muốn vì chuyện tìm đối tượng mà phân tâm, mọi việc cứ chờ khi nào con làm xong triển lãm này rồi nói sau!"

Lâm phụ không nhịn được, cũng xen vào nói: "Tiểu Uyển, cha mẹ thúc con cũng là vì muốn tốt cho con thôi, con cứ kéo dài chuyện hôn nhân như vậy sẽ chỉ khiến bản thân mình sau này hối hận mà thôi, bởi vì bất kể là đàn ông hay phụ nữ, khi lớn tuổi rồi đều sẽ trở thành đối tượng bị ghét bỏ trên thị trường tình yêu và hôn nhân.

Chương 1170 - Người Mai Mối Lợi Hại Nhất Sử Sách Của Đất Nước Chúng Tôi (3)

Hơn nữa, yêu đương không nhất định sẽ khiến con mất tập trung trong công việc, đây đều xem là người mà.

Giống như học sinh cấp ba yêu đương vậy, có học sinh cấp ba nói chuyện yêu đương vào, thành tích học tập liền rớt xuống ngàn trượng, cuối cùng chỉ có thể vào một đại học gà rừng học.

Nhưng cũng có vài học sinh cấp ba yêu đương xong, chẳng những không ảnh hưởng gì tới thành tích học tập, mà còn tạo nên tác dụng xúc tiến nhau, kết quả cả hai cùng thi đỗ trường danh giá.

Cho nên, chỉ cần con cẩn thận nắm chắc, nói chuyện yêu đương căn bản sẽ không ảnh hưởng gì tới công việc của con."

Lâm Tiểu Uyển chê cười nói: "Cha, mẹ, con biết rõ cha mẹ thúc cưới là vì muốn tốt cho con, con cũng không phải cố ý kéo dài chuyện này, chỉ là con nghĩ là sau khi lấy được chút thành tựu trong sự nghiệp rồi mới cân nhắc đến chuyện hôn nhân sẽ tốt hơn nhiều."

Lâm mẫu nghiêm túc nói:" Tiểu Uyển, thời gian không đợi một ai đâu, nhất là phụ nữ, một khi đã tới ba mươi tuổi, các chức năng của cơ thể cũng sẽ bắt đầu xuống dốc, sinh con muộn chưa kể tới việc sản phụ có khả năng gặp nguy hiểm cao, mà quan trọng nhất là việc khôi phục hậu sản cũng sẽ thật sự kém hơn so với những bà mẹ trẻ trong độ tuổi hai mươi."

Nghe đến đó, Lâm Tiểu Uyển chỉ có thể nhấc tay đầu hàng, thở dài: "Cha, mẹ, hai người đừng nói nữa, con không nghe được nữa đâu, chỉ cần có người thích hợp xuất hiện, con nhất định sẽ nắm lấy cơ hội mà."

Vừa dứt lời, điện thoại di động đặt trên bàn của cô đã vang lên, Lâm Tiểu Uyển giống như gặp được cứu tinh, vội vàng cầm điện thoại lên nói:" Cha, mẹ, con đi nghe điện thoại một chút."

Nói xong, Lâm Tiểu Uyển liền nhận điện thoại, bắt đầu chào hỏi: "Alo, xin chào!"

Một giọng nam xa lạ từ trong điện thoại vang lên: "Xin chào, xin hỏi đây có phải số điện thoại của cô Lâm Tiểu Uyển không?"

Lâm Tiểu Uyển đáp: “Tôi là Lâm Tiểu Uyển đây, xin hỏi anh là ai? Tìm tôi có chuyện gì không?”

Giọng nam xa lạ kia nói tiếp: “Cô Lâm, tôi tên là Giang Phong, là người làm mai mối của công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc, lần này mạo muội gọi điện cho cô là vì muốn giới thiệu cho cô một đối tượng, không biết cô có tiện gặp mặt nói chuyện không?”

Lâm Tiểu Uyển nghe xong thì mở to hai mắt, cô vừa mới bị cha mẹ thúc cưới xong, ngay sau đó đã có một người tự xưng là người mai mối gọi điện thoại tới rồi, chẳng lẽ đây là ý trời sao?

Cô 29 tuổi còn chưa có dự định kết hôn, ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi nữa rồi sao?

Lâm Tiểu Uyển liếc mắt nhìn cha mẹ, hữu khí vô lực đáp: “Thuận tiện, không biết ông mai Giang muốn gặp mặt ở đâu?”

Lâm phụ Lâm mẫu nghe được ba chữ “Ông mối Giang” từ miệng con gái, liền lập tức trở nên mừng rỡ, hai người cũng có thấy cú điện thoại này của ông mối Giang đúng là đến thật trùng hợp, xem ra duyên phận của con gái bọn họ có lẽ thật sự sắp tới rồi.

Giang Phong nói: “Cô Lâm, hiện tại tôi đang ở tiệm mì gạo nếp hoa hồng trên đường Lý Ký, cô có tiện tới không?”

Lâm Tiểu Uyển nói: “Tiện, vừa vặn tôi cũng cách chỗ này không xa, làm phiền anh chờ một lát, tôi khoảng nửa tiếng sau sẽ tới nơi.”

Giang Phong đáp: “Được, vậy nửa giờ sau gặp.”

…

Chờ con gái cúp điện thoại rồi, Lâm mẫu lập tức lên tiếng hỏi: “Tiểu Uyển, nếu như mẹ không nghe lầm, vừa rồi là một người mai mối gọi điện cho con đúng không?”

Lâm Tiểu Uyển gật đầu đáp: “Đúng vậy, mẹ không nghe lầm đâu, đúng là vừa rồi một người mai mối đã gọi điện cho con, nói muốn giới thiệu cho con đối tượng, hẹn con đến tiệm mì bánh bột gạo nếp hoa hồng tên đường Lý Ký gặp mặt nói chuyện một chút.”

“Thật đúng là trùng hợp mà!”

Lâm mẫu nghe đáp án xác nhận từ con gái xong liền cực kì hưng phấn, vui vẻ, thúc giục nói: “Tiểu Uyển, chớ trì hoãn thời gian, đi chuẩn bị quần áo tử tế đi, mẹ sẽ cùng đi với con gặp ông mối Giang một chút.”

Lâm Tiểu Uyển nhìn bộ dáng phấn khích của mẹ mình cũng không muốn khiến mẹ tụt hứng, dù sao thì cô tự tìm đối tượng cũng vẫn phải qua cửa cha mẹ này, để bà cùng cô đi gặp người mai mối cũng tốt.

Thế là, Lâm Tiểu Uyển liền gật đầu, sau đó về phòng mình thay bộ quần áo khác, lại ăn diện thêm một chút, sau đó cùng mẹ đi thẳng tới tiệm mì bánh bột gạo nếp hoa hồng.

…

Nửa giờ sau.

Tại tiệm mình bánh bột gạo nếp hoa hồng trên đường Ký Lý mới xây.

Hai mẹ con Lâm Tiểu Uyển gặp được Giang Phong, sau khi chào hỏi vài câu, ba người mới mỗi người một bát bánh bột gạo nếp hoa hồng, vừa ăn vừa hàn huyên.

Sau khi khách sáo một hồi, cả ba mới bắt đầu tiến vào chủ đề chính.

“Dì, cô Lâm, lời khách sáo chúng ta không nói nữa, ở chỗ cháu có một vị khách chất lượng tốt, cháu sẽ giới thiệu về đối phương cho hai người nghe một chút. Nếu như hai người cảm thấy ổn thì cháu sẽ giúp cô Lâm đây tác hợp hai người lại, nếu như hai người cảm thấy không ổn thì thôi!” Giang Phong khẽ cười giải thích.

“Anh ấy là người Trùng Khánh, năm nay 33 tuổi, chiều cao sợ 1m79, mặc dù da dẻ có chút đen, nhưng vẫn là một vị soái ca tiêu chuẩn.

Anh ấy có gia cảnh cực kì tốt, năng lực bản thân cũng không kém, đã tốt nghiệp một đại học 985 nào đó, trước mặt đang đảm nhiệm

chức vụ quản lý hạng mục trong công ty nhà mình."

Nghe đến đó, hai mẹ con Lâm Tiểu Uyển đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới đối tượng Giang Phong giới thiệu lại ưu tú đến như vậy.

Chương 1171 - Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình

Tiệm mì bánh bột gạo nếp hoa hồng Lý Ký.

Mẹ con Lâm Tiểu Uyển nghe Giang Phong giới thiệu sơ lược về nhà trai xong đều cảm thấy chấn kinh.

Dù sao thì Lâm gia cũng chỉ là một gia đình bình thường, mặc dù bản thân Lâm Tiểu Uyển khá ưu tú so với những cô gái khác, năng lực làm việc mạnh, ngoại hình lại xinh đẹp, nhưng cô cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ gả cho phú nhị đại.

Lâm mẫu có lòng tin với con gái nhà mình, nhưng sau khi nghe xong điều kiện nhà trai thì cũng cảm thấy có chút không tự tin, nói: "Ông mối Giang, điều kiện của nhà trai tốt như vậy, Tiểu Uyển nhà chúng tôi chỉ sợ là không xứng với người ta đâu!"

Giang Phong mỉm cười nói: "Dì không cần phải khiêm tốn như vậy đâu, trong mắt cháu, cô Lâm đây rất ưu tú, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, trình độ cũng tốt, có thể nói là ngoại trừ gia cảnh không có gì quá đặc sắc ra thì những phương diện khác đều không hề kém so với nhà trai."

Biểu cảm Lâm Tiểu Uyển giãn ra, cười nói: "Ông mối Giang quá khen rồi, mặc dù trong tình yêu và hôn nhân tôi không quan tâm tới gia cảnh của đối phương, nhưng tôi không quan tâm không có nghĩa là người khác cũng không quan tâm, nhất là khi gia cảnh nhà trai lại tốt như vậy, một gia đình bình thường như chúng tôi sợ rằng không lọt nổi vào mắt cha mẹ bên đó."

Lâm mẫu nói tiếp: "Đúng vậy đấy, ông mối Giang, thân là một người mẹ, tôi cũng hy vọng con gái mình có thể gả vào một gia

đình có điều kiện tốt, nhưng gia đình điều kiện tốt quá thì kể cả có miễn cưỡng gả vào được cũng chưa chắc sẽ hạnh phúc."

"Dì Lâm, cô Lâm, cháu hiểu lo lắng của hai người, nhưng hai người cứ yên tâm, cha mẹ nhà trai sẽ không để ý tới cái này, bởi vì con của bọn họ cũng lớn lên trong một gia đình bình thường mà thôi."

Nói đến đây, Giang Phong liền đem chuyện Hồng Tiểu Vĩ sau khi sinh trời xui đất khiến bị người khác ôm nhầm, mãi cho tới lúc tìm lại được cha mẹ ruột kể lại giản lược một lần.

"Bởi vì đoạn trải nghiệm đặc biệt này của anh ấy, cha mẹ anh ấy chắc chắn cũng sẽ không ghét bỏ con dâu xuất thân từ gia đình bình thường, cho nên là, dì Lâm cô Lâm, lo lắng của mọi người là đề là dư thừa cả."

Hai mẹ con Lâm gia liếc nhau một cái, đều không nghĩ đến phú nhị đại có gia cảnh khủng như vậy còn có một trải nghiệm "long đong" như thế, Giang Phong nói như vậy cũng quả thực giảm bớt nỗi lo trong lòng hai mẹ con.

"Ông mối Giang, tôi còn có một vấn đề nữa, cậu trai kia trình độ cao, lớn lên lại đẹp trai, gia cảnh tốt như vậy, vì sao đã 33 tuổi rồi còn chưa kết hôn? Là vì không tìm được đối tượng thích hợp, hay là không muốn vì một cái cây mà phải bỏ toàn bộ khu rừng đây?" Lâm mẫu có chút không yên lòng hỏi.

"Vấn đề này phải quay lại thời trung học của anh ấy để nói…"

Tiếp theo, Giang Phong lại đem chuyện Hồng Tiểu Vĩ vì bị bạn gái mối tình đầu phản bội cho nên không còn tin tưởng vào tình yêu nữa ra nói một lần.

Sau khi nghe xong, hai mẹ con Lâm gia liền bừng tỉnh đại ngộ.

Ngay sau đó, Lâm Tiểu Uyển lại nhíu mày, hỏi: "Ông mối Giang, anh ấy đã không còn tin tưởng vào tình yêu nữa, qua nhiều năm như vậy cũng không hề tìm bạn gái, tôi chỉ sợ tôi không có bản lĩnh giúp anh ấy nhặt lại lòng tin đối với tình yêu một lần nữa đâu!"

Giang Phong cười nói: “Cô Lâm, tôi nhìn trúng cô từ trong biển người mênh mông, từ trong hàng trăm triệu cô gái khác tự nhiên có đạo lý của nó, có điều bây giờ nói nhiều cô cũng không rõ được, chờ tới khi cô gặp mặt trò chuyện với anh ấy, hai người lại ở chung thêm một đoạn thời gian thì sẽ rõ vì sao tôi lại lựa chọn tác hợp cho hai người!”

Lâm Tiểu Uyển không khỏi nhìn về phía mẹ mình.

Lâm mẫu trầm ngâm nói: “Tiểu Uyển, ông mối Giang đã nói tới nước này rồi, vậy cứ để ông mối Giang sắp xếp buổi xem mắt đi, nếu như con cảm thấy phù hợp thì đương nhiên là chuyện tốt, còn nếu như thực tế giữa hai đứa không có duyên phận thì coi như xong thôi!”

Lâm Tiểu Uyển nghe xong thì nhẹ gật đầu, dù sao thì đi xem mắt, nhà gái chắc chắn sẽ không bao giờ ăn thiệt, hơn nữa, quyền quyết định cũng nằm trong tay cô, vậy thì cứ gặp một lần thôi!

Giang Phong thấy thế thì mỉm cười nói: “Được, vậy sau đây cháu sẽ chào hỏi nói chuyện với nhà trai bên kia, rồi sẽ sắp xếp thời gian và địa điểm gặp mặt cụ thể cho hai nhà.”

Lâm Tiểu Uyển nói: “Ông mối Giang, gần đây công việc của tôi rất bận rộn, thời gian và địa điểm gặp mặt sợ rằng phải nhờ nhà trai chiều theo bên chúng tôi một lần.”

Giang Phong cười nói: “Đây là chuyện đương nhiên rồi.”

Sau đó, hai bên lại rảnh rỗi hàn huyên thêm gần nửa giờ, sau khi đã nói hết chuyện cần nói, cả hai bên mới ai đi đường nấy.

…

Năm giờ chiều.

Tỉnh thành Hồ Bắc.

Tại cổng một nhà máy chế tạo cỡ nhỏ nào đó, Tào Yêu Yêu cười tủm tỉm nhận lấy hoa tươi Andre mang tới, sau đó ngồi lên chiếc xe Bentley, chạy về phía nhà hàng Mỗ gia.

Ở chếch đối diện cổng nhà máy có một chiếc xe con màu đen đỗ ở đó, ngồi trên xe không phải ai khác, chính là người theo đuổi Tào Yêu Yêu trước đó, Lý Vũ Hiên.

Từ khi Tào Yêu Yêu từ chối hắn, Lý Vũ Hiên ngược lại cực kì tức giận, thậm chí còn gọi điện bảo cha mình cắt đứt đơn đặt hàng ở nhà máy nhà Tào Yêu Yêu.

Có điều Lý phụ là một thương nhân hợp cách, không đem chuyện làm ăn buôn bán ra làm vũ khí chiến đấu chuyện cá nhân, ông không chỉ trực tiếp từ chối Lý Vũ Hiên, mà còn khiển trách hắn một trận.

Chương 1172 - Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình (2)

Lý Vũ Hiên thật ra biết rõ cách này không thể làm, sau khi bị cha răn dạy cũng không phục lại lý trí, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật Tào Yêu Yêu không nguyện ý đi cùng hắn.

Nói thật, trong lòng Lý Vũ Hiên vẫn khó mà buông xuống chuyện này được, hắn là một hoa hoa công tử hàng thật giá thật, những năm gần đây số phụ nữ hắn từng chơi qua không đến một trăm thì cũng mấy chục, nhưng người khiến hắn thực sự động tâm cũng vẫn chỉ có duy nhất Tào Yêu Yêu mà thôi.

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Tào Yêu Yêu căn bản không coi trọng hắn.

Không bao lâu sau khi Tào Yêu Yêu từ chối hắn, Lý Vũ Hiên liền lấy được một tin tức khó tin từ chỗ cha mình, đó chính là Tào Yêu Yêu đã có hôn phu rồi!

Nghe được tin tức này, Lý Vũ Hiên thật sự không thể tin nổi.

Mặc dù hắn không theo đuổi được Tào Yêu Yêu tới tay, nhưng hơn một tháng kiên trì theo đuổi không ngừng, hắn vẫn tự nhận mình hiểu Tào Yêu Yêu rất rõ, biết rõ cô tuyệt đối không phải loại phụ nữ có thể tuỳ tiện dễ dàng theo đuổi được.

Nhưng từ lúc cô từ chối hắn cho tới bây giờ mới qua bao lâu chứ, vậy mà cô đã có hôn phu rồi, đây quả thực là chuyện hoang đường đến cực điểm.

Nếu như tin tức này không phải do chính cha hắn nói cho hắn biết, hắn chắc chắn sẽ không tin tưởng.

Nhưng bất kể Lý Vũ Hiên có tin hay không, sự thật vẫn cứ bày ra trước mắt, sẽ không vì suy nghĩ của hắn mà thay đổi.

Nghe cha nói hôn phu của Tào Yêu Yêu là một người nước ngoài, là phú nhị đại đến từ Pháp, không chỉ vóc dáng không hề kém hơn hắn, ngay cả tài sản trong nhà cũng cực kì phong phú, dù sao thì chút tài sản của Lý gia bọn họ, ngay cả số lẻ tài sản của người ta cũng không sánh bằng.

Lý Vũ Hiên nghe được lời này, trong lòng ầm ầm lạnh toát, khó trách Tào Yêu Yêu lại rơi vào bể tình nhanh như vậy, đối tượng ưu tú như thế, đổi lại là hắn hắn cũng không chịu được!

Hôm nay, Lý Vũ Hiên lặng lẽ tới chính là vì muốn nhìn mặt phú nhị đại đến từ nước Pháp này một lần, thuận tiện nói lời tạm biệt với đoạn "tình cảm" khó quên này của mình.

Bây giờ, người đã gặp được, quả nhiên giống như cha nói, ngoại hình không hề kém hơn hắn, cộng thêm gia thế hiển hách kia của đối phương, đích xác không phải người hắn có thể sánh được.

Hơn nữa, nhìn thấy nụ cười của Tào Yêu Yêu lúc nhận hoa của người ta, Lý Vũ Hiên ẩn ẩn có chút đau lòng, dù sao lúc trước hắn cũng từng tặng cho cô không ít hoa tươi, nhưng cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa từng được nhìn thấy nụ cười phát ra từ trong tâm của Tào Yêu Yêu như này.

Giờ phút này, đôi mắt của Lý Vũ Hiên hơi đỏ lên, sau đó yên lặng không tiếng động lái xe rời đi.

…

Muốn làm một phóng viên hợp cách chưa bao giờ là chuyện dễ dàng gì.

Đầu tiên, mỗi khi họp báo, phóng viên đều sẽ phải đối mặt với áp lực công việc cực lớn, cần phải đưa được tin tức chất lượng cao trong khoảng thời gian hạn chế.

Bọn họ cần cấp tốc thu thập tin tức, phân tích số liệu, đưa các tin tức sự kiện chính xác lên báo.

Tiếp theo, ngành nghề thông tin luôn tràn ngập sự không chắc chắn và tính biến động, phóng viên có thể sẽ phải đứng trước sự kiện đột phá để đưa tin khẩn cấp bất cứ lúc nào, cần phải linh hoạt ứng phó với mọi tình huống.

Thời gian làm việc cũng thường không có quy luật, bao gồm cả đi công tác thời gian dài, tăng ca và công việc cuối tuần.

Hơn nữa, phóng viên phải thường xuyên đi tới những khu vực nguy hiểm và nhạy cảm để đưa tin, họ có thể phải đứng trước nguy cơ bị tổn hại thân thể để đưa tin như ở những khu vực có xung đột hoặc tại hiện trường tai nạn.

Ngoài ra, họ còn có thể đứng trước sự uy hiếp về quyền tự do ngôn luận và mối đe dọa về sự an toàn của chính bản thân mình.

Cùng với đó, phóng viên cần phải kịp thời nắm bắt và xử lý được lượng lớn thông tin, sàng lọc ra những thông tin quan trọng để đưa tin.

Họ cần có năng lực thu thập và phân tích thông tin tốt, cùng với năng lực đưa ra quyết định một cách nhanh chóng.

Khó khăn nhất khi làm phóng viên đưa tin là có thể sẽ nhận sự chỉ trích và chất vấn từ phía công chúng, họ cần phải xử lý áp lực đến từ đủ các phía, bao gồm chính phủ, tổ chức và sự kỳ vọng, phê bình của người xem.

u Dương Thiên Quân chính là một phóng viên có thâm niên tại một đài truyền hình nào đó, công việc hàng ngày của hắn đại khái như sau:

Sáng sớm, u Dương Thiên Quân sẽ xem trước đầu đề tin tức, hiểu rõ những sự kiện mới nhất và những thông tin quan trọng. Hắn sẽ ngồi họp với đoàn đội biên tập, thảo luận về đề tài tin tức và kế

hoạch đưa tin trong ngày. Sau đó, dưới sự chỉ đạo của biên tập, u Dương Thiên Quân sẽ chuẩn bị nội dung đưa tin trong ngày hôm đó của hắn, bao gồm cả phân loại tài liệu, thông tin nghiên cứu, sắp xếp chủ đề phỏng vấn và chuẩn bị nội dung phỏng vấn.

Buổi sáng, u Dương Thiên Quân sẽ tiến hành đủ loại phỏng vấn, bao gồm cả phỏng vấn qua điện thoại, mặt đối mặt phỏng vấn và phỏng vấn tại hiện trường. Hắn sẽ tiến hành tiếp xúc với các loại nguồn tin ví dụ như quan viên chính phủ, chuyên gia học giả, các nhà hoạt động xã hội để thu hoạch các tài liệu, thông tin chuyên sâu. Trong quá trình phỏng vấn, hắn sẽ ghi chép lại nội dung buổi phỏng vấn, đồng thời thu thập các ảnh chụp liên quan và video tài liệu.

Thời gian cơm trưa, u Dương Thiên Quân bình thường sẽ cùng ban biên tập hoặc các đồng nghiệp dùng cơm, thảo luận tiến triển công việc và hướng phát triển của các loại tin tức. Hắn sẽ dùng thời gian cơm trưa còn thừa để xử lí một vài công việc hành chính cần thiết, ví dụ như trả lời tin nhắn, sắp xếp các buổi phỏng vấn tiếp theo.

Buổi chiều, u Dương Thiên Quân sẽ trở về văn phòng, sắp xếp, phân loại tài liệu phỏng vấn ngày hôm đó, đồng thời viết bài viết đưa tin. Hắn sẽ hợp tác với đoàn đội biên tập, tiến hành kiểm tra và chính sửa bài viết, bảo đảm độ chuẩn xác và tính công chính.

Ban đêm, u Dương Thiên Quân sẽ xem các bài báo, tin tức cùng ngày, đồng thời tự ước định, dùng đó làm phương tiện để cải thiện kỹ năng phỏng vấn và đưa tin của chính mình.hắn sẽ xem bài báo, kênh đưa tin của các kênh truyền thông khác, hiểu rõ những động thái mới nhất trong ngành và phong cách đưa tin của đối thủ cạnh tranh.

Chương 1173 - Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình (3)

Đồng thời, hắn cũng sẽ tương tác với người xem qua các kênh truyền thông, trả lời bình luận và các câu hỏi đặt ra, thành lập liên hệ với người xem.

Ngoài ra, u Dương Thiên Quân còn phải thường xuyên đi công tác, đến các nơi khác nhau để báo cáo tin tức.

Trước mỗi chuyến công tác, hắn sẽ nghiên cứu mục đích, bối cảnh tư liệu, liên hệ với các phóng viên hoặc nhân vật liên quan ở nơi đó, thu hoạch càng nhiều tin tức và cơ hội phỏng vấn hơn.

Trong các chuyến công tác, u Dương Thiên Quân sẽ hợp tác với người quay phim hoặc trợ lý ở nơi đó để tiến hành phỏng vấn và đưa tin tại hiện trường. Hắn sẽ cố gắng hết sức để duy trì tính thời sự của tin tức, kịp thời truyền tài liệu thông tin về đài truyền hình để tổ biên tập và sản xuất cho phát sóng.

Chưa kể, hắn còn phải ứng phó với các sự kiện đột phát và đưa tin khẩn cấp.

Có thể nói, u Dương Thiên Quân đã dùng phần lớn sức lực và tinh thần vào công việc, cho nên cũng khó tránh khỏi có chút không để ý tới gia đình.

Đối với lần này, vợ hắn cũng phàn nàn với hắn không ít, nhưng cũng không khiến u Dương Thiên Quân coi trọng tới, tận tới một hôm, lúc u Dương Thiên Quân đang ứng phó với một sự kiện đột phát nào đó, trong lúc vô tình nhìn thấy vợ hắn và một người đàn ông khác tình ý thân mật đi vào trong khách sạn, hắn mới bắt đầu tự nhìn lại bản thân mình.

Nhìn lại rồi, trong lòng u Dương Thiên Quân quả thật có chút hổ thẹn, hắn và vợ đã kết hôn được bảy năm, nhưng thời gian hắn bầu bạn với vợ đúng là đã ít lại càng thêm ít.

Nhất là sau khi con của hai người sinh ra, thời gian sinh hoạt và làm việc của hai vợ chồng đều không giống nhau, quanh năm suốt tháng, số lần hai vợ chồng cùng nhau ăn cơm, ngủ chung có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cho dù là đưa lương cho vợ, phần lớn cũng chọn tiến hành vào buổi sáng, mà lần nào làm cũng phải lo đến chuyện đi làm việc, chỉ có thể vội vội vàng vàng hoàn thành nhiệm vụ cho xong, điều này cũng dẫn đến chất lượng tiền lương giao nộp cũng có thể coi là số ít xuất sắc.

Cứ thế mãi, quan hệ vợ chồng tự nhiên cũng vì vậy mà trở nên lạnh nhạt!

Biết là vì mình không quan tâm cho nên mới khiến vợ vượt quá giới hạn, u Dương Thiên Quân sau khi ảo não, liền quyết định bớt chút thời gian nói chuyện thẳng thắn với vợ.

Hôm nay, u Dương Thiên Quân hiếm có có được một ngày tan làm sớm, hắn liền đặt trước tại một nhà ăn tình lữ nào đó, sau đó mới gọi điện thoại cho vợ.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của vợ hắn, Lưu Tuệ, liền vang lên: “Chồng, hôm nay anh lại không về nhà ăn cơm sao? Em biết rồi!”

u Dương Thiên Quân nghe vậy không khỏi có chút cười khổ, cũng không trách vợ hắn lại nói như vậy đầu tiên, trước kia, mỗi lần hắn gọi cho vợ vào thời gian này, tám chín phần mười là để thông báo cho vợ rằng hắn sẽ không về ăn cơm tối, để vợ hắn không phải nấu phần cho hắn.

“Vợ, không phải, em nghe anh nói, em gọi điện thoại cho mẹ em đi, chờ tới khi trường học tan học thì bảo bà tới đón con về nhà ông bà trước, đến tối chúng ta đến đón con về nhà sau.”

Lưu Tuệ không hiểu hỏi: “Đang yên đang lành sao phải nhờ mẹ em đón con làm gì, không phải em đang rất nhàn rỗi sao?”

u Dương Thiên Quân cười nói: “Vợ, em cứ nghe anh là được rồi, cơm tối em cũng không cần nấu, lát ánh sẽ lái xe về đón em.”

Lưu Tuệ nghi ngờ nói: “Chồng, anh muốn đưa em đi đâu? Tham gia buổi tụ hội của đồng nghiệp với anh sao?”

u Dương Thiên Quân nói: “Vợ, em trước đừng hỏi nhiều, dù sao thì em cứ cẩn thận ăn mặc trang điểm là được, lát nữa anh sẽ về đón em.”

Lưu Tuệ cau mày nói: “Sao cứ phải làm trò thần bí thế làm gì, rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu? Anh không nói thì em không đi đâu!”

“Vợ, hôm nay em cứ nghe anh một lần đi, tranh thủ thời gian ăn mặc trang điểm, anh sẽ trở về đón em.”

“Thật sự là phục anh mà, được thôi, vậy em sẽ gọi điện thoại cho mẹ.”

“Ừm, trước tiên cứ như vậy đi, lát nữa gặp.”

“Ừ!”

Sau khi cúp điện thoại, u Dương Thiên Quân liền lái xe về nhà đón vợ.

…

Tại một khu dân cư nào đó cách hơn mười cây số.

Lưu Tuệ gọi điện thoại cho mẹ, nhờ bà giúp đón con một chút, chờ sau khi cúp điện thoại rồi, cô liền dành thời gian đi tắm rửa một cái, sau đó thay một bộ quần áo tương đối thời thượng.

Tiếp đó liền ngồi xuống bàn trang điểm bắt đầu trang điểm cho mình.

Con gái nha, đi ra ngoài nào có chuyện không trang điểm chút nào, dù thời gian có gấp thì cũng phải trang điểm qua một chút mới được.

Lúc này, Lưu Tuệ đang suy nghĩ xem chồng rốt cuộc muốn mang cô ra ngoài làm gì, kết quả nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ, chỉ có thể đợi chồng về để vạch trần đáp án mà thôi.

Chương 1174 - Cô Mikami, Lúc Tôi Còn Nhỏ, Màn Biểu Diễn Nghệ Thuật Của Cô Thật Sự Đã Giúp Tôi Mở Rộng Tầm Mắt

Khoảng 11 giờ sáng, cô Mikami ngồi trên máy bay cất cánh đến Trung Quốc, lúc đi tới tỉnh thành Quế tỉnh thì đã là gần mười giờ đêm.

Đây là lần thứ hai cô Mikami tới Trung Quốc trong năm nay.

Điểm khác biệt là lần trước có bạn trai người Trung Quốc Cát Kiếm Minh cùng đi, ở quốc gia lạ lẫm này cũng không cần phải nhọc lòng chuyện gì, cứ nghe theo sắp xếp của bạn trai là được.

Bây giờ chỉ có một mình cô Mikami bay đến Trung Quốc, tất cả đều phải tự cô lo liệu, nhất định sẽ có rất nhiều chỗ không tiện.

Ví dụ như rào cản ngôn ngữ chính là chuyện cực kì phiền toái, cô Mikami chỉ am hiểu hai loại ngôn ngữ, đó chính là tiếng Nhật và tiếng Anh, mà tài xế taxi Trung Quốc lại không có mấy người biết tiếng Nhật hay tiếng Anh.

Bởi vậy, lúc cô Mikami ở sân bay đón xe đi tới khách sạn thật sự là tốn không ít công sức.

Chờ tới lúc chạy được tới khách sạn dọn vào phòng thì đã là hơn mười một giờ khuya rồi.

Trước đó cô mới chỉ ăn có bữa ăn nhẹ ở trên máy bay cho nên bây giờ bụng có chút đói, muốn đi ra ngoài ăn chút gì đó, nhưng giày vò nửa ngày qua, giờ cũng đã mệt mỏi, cô cũng lười đi ra ngoài.

Dù sao ban đêm nhịn đói một chút cũng không có việc gì, coi như giảm cân vậy!

Một đêm trôi qua bình yên.

Hôm sau, trời vừa sáng, cô Mikami đã rời giường, gội đầu, tắm rửa, sấy khô tóc, lại làm tóc thật gọn gàng, trang điểm cẩn thận tinh tế, sau đó lấy quần áo trong vali ra cẩn thận lựa chọn, phối đồ…

Khoảng hai giờ sau, cô Mikami đã xuất hiện ở sảnh buffet của khách sạn, mặc một chiếc áo sơ mi cắt kiểu màu xám nhạt hài hoà, thể hiện vẻ ôn nhu và ưu nhã đặc trưng của phụ nữ Nhật. Kiểu dáng cổ áo hình chữ V hơi để lộ xương quai xanh của cô, tạo nên cảm giác hơi gợi cảm.

Để tăng thêm khí chất tổng thể, cô còn phối với một chiếc áo vest mỏng dáng dài vừa phải.

Áo khoác có màu đen kinh điển, thể hiện ra vẻ tự tin của cô, đồng thời toát lên cảm giác sang trọng.

Độ bó nhẹ của quần áo để lộ rõ dáng người của cô, tua rua trang trí trên áo thì lại tăng thêm một tia độc đáo và cảm giác thời thường cho bộ trang phục.

Về trang sức, cô đeo một chiếc dây chuyền bạc mỏng, tinh xảo, vừa đơn giản lại vừa không mất đi sự tinh tế.

Trên cổ tay cô đeo một chiếc đồng hồ nhỏ tinh tế, thể hiện rõ ràng tính cách tỉ mỉ và coi trọng thời gian của cô.

Cô còn thắt một chiếc khăn lụa ở tay cầm túi xách, màu sắc nhu hoà của khăn lụa lại càng tăng thêm độ hài hoà cho bộ trang phục.

Phối cùng với quần áo, cô lựa chọn một đôi giày cao gót nhỏ màu đen, thể hiện sự nữ tính và quyến rũ của mình, lại không mất đi sự ưu nhã và hài hoà cho bộ quần áo.

Kiểu tóc của cô chỉnh tề, thanh lịch mà dịu dàng, mái tóc dài hơi xoăn lại, lộ ra chiếc cổ thon dài, khiến ngũ quan cô nhìn càng thêm xuất chúng.

Cách trang điểm của cô tinh tế mà tự nhiên, kiểu trang điểm thanh nhã thể hiện ra khí chất tinh xảo của cô.

Nhìn tổng thể, đây chính là một mỹ nữ trưởng thành mà ưu nhã, có thể nói là cô đã cực kì chu đáo trong việc ăn mặc.

Cân nhắc tới độ nổi tiếng tại Trung Quốc của mình, cô Mikami không muốn ngay cả bữa sáng cũng không được ăn cho an ổn, cho nên cô còn đặc biệt đeo thêm một chiếc khẩu trang màu đen.

Bữa sáng buffet của khách sạn này cung cấp rất nhiều loại món ăn khác nhau, còn có đủ loại ghế dài, cô Mikami chọn vài món mình thích ăn, ngồi xuống một hàng ghế ít người chú ý, khiêm tốn ăn xong bữa sáng của mình.

Sau đó, cô Mikami lại trở lại phòng khách, mang theo tâm trạng có chút kích động và mong đợi gọi điện thoại cho Giang đại sư.

Điện thoại kết nối, một giọng nam dễ nghe vang lên: “Alo, xin chào, tôi là Giang Phong.”

Đáng tiếc, cô Mikami nghe không hiểu tiếng Trung, chỉ ẩn ẩn cảm thấy đối phương là đang chào hỏi với mình, cô vội vàng dùng tiếng anh nói: “Xin chào, cho ngài có phải là Giang đại sư?”

Sau đó, đối phương vậy mà cũng dùng tiếng Anh đáp lại cô: “Tôi là Giang Phong, xin hỏi cô là ai vậy?”

Cô Mikami liền nói: “Giang đại sư, tôi là Tam Thượng Du, tới từ Nhật Bản, là bạn gái cũ của vị khách trước đó của ngài, Cát Kiếm Minh, là anh ấy giới thiệu tôi đến mời ngài làm mai mối, tôi đã tới thành phố của ngài rồi, xin hỏi ngài bây giờ có đang ở công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc không?”

Giang Phong bừng tỉnh đại ngộ, đáp: “Hoá ra là cô Mikami sao, bây giờ tôi đang ở công ty, cô cứ đưa tôi vị trí của mình, tôi sẽ cho xe đến đón cô.”

Đối với cô Mikami này, mặc dù Giang Phong và cô chưa từng gặp mặt, nhưng lúc nhìn tài liệu xứng đôi của Cát Kiếm Minh, hắn cũng đã tiện thể nhìn luôn của cô.

Hơn nữa, kể cả lúc đó hắn Giang Phong không nhìn thông tin của cô, thì hắn cũng không hề lạ lẫm gì với người này, dù sao cô Mikami cũng có thể coi như một trong những “cô giáo vỡ lòng” của hắn.

Cô Mikami có chút ngượng ngùng: “Giang đại sư, vậy tôi cũng khách khí đâu, tôi chưa quen cuộc sống ở nơi đây, ngôn ngữ cũng không biết, muốn tìm tới công ty của ngài thật sự là có chút khó khăn.”

Giang Phong cười nói: “Cô Mikami không cần phải khách khí, cô cứ nói tên khách sạn mình đang ở, tôi sẽ cho xe tới đón cô, chờ cô đến rồi chúng ta lại nói chuyện kỹ càng sau.”

“Ừm, được, hiện tại tôi đang ở khách sạn xx.”

“OK, tôi sẽ cho xe tới ngay đây, đại khái khoảng mười phút nữa sẽ tới nơi.”

Chương 1175 - Cô Mikami, Lúc Tôi Còn Nhỏ, Màn Biểu Diễn Nghệ Thuật Của Cô Thật Sự Đã Giúp Tôi Mở Rộng Tầm Mắt (2)

Hai mươi phút sau.

Giang Phong đã gặp được cô Mikami ở công ty môi giới hôn nhân của mình.

Không thể không nói, gặp được "cô giáo vỡ lòng" của mình trong hiện thực, cảm giác này thật sự có chút kì diệu.

Cô Mikami vừa thấy mặt đã cúi thấp người chào Giang đại sư, nói: "Giang đại sư, thật sự là may mắn khi được gặp ngài, tôi có chuẩn bị cho ngài một món quà nho nhỏ, hy vọng ngài sẽ thích."

Vừa nói, cô Mikami vừa đưa quà tặng trong tay cho Giang Phong.

Giang Phong đưa tay nhận lấy quà tặng, cũng hơi khom người nói: "Cảm ơn cô Mikami, có thể gặp được cô, tôi cũng rất vui, lúc tôi còn nhỏ, màn biểu diễn nghệ thuật của cô thật sự đã mở rộng tầm mắt của tôi, sinh hoạt vợ chồng của chúng tôi đến bây giờ vẫn còn ảnh hưởng bởi cô Mikami đấy!"

Cô Mikami có chút lúng túng, cười nói: "Không nghĩ tới Giang đại sư ngài vậy mà cũng đã từng xem tôi diễn rồi, thật sự là thất lễ!"

"Cô Mikami thế nhưng chính là tinh anh trong nghề đấy, đàn ông chúng tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua màn biểu diễn của cô được rồi."

Nói rồi, Giang Phong đưa tay mời cô Mikami ngồi xuống, sau đó hỏi: "Cô Mikami, cô muốn uống trà, cà phê hay là nước khoáng?"

Cô Mikami hạ thấp người nói: "Cảm ơn, tôi uống nước suối là được rồi!"

Giang Phong nghe vậy thì cầm chai nước suối đưa cho cô, sau đó,

hai người lại ngài tới tôi đi khách sáo thêm một hồi, rồi mới bắt đầu tiến vào chủ đề chính.

“Cô Mikami, lần này cô tới đây là muốn tôi giúp cô tìm một đối tượng đúng không?”

Cô Mikami gật đầu nói: “Đúng vậy, Giang đại sư, trước đó không lâu, Cát Quân có gọi điện cho tôi đề cử tới chỗ ngài làm mai mối, đã nói cho tôi biết về lý lịch làm mai mối của ngài, nhờ đó tôi mới biết được trên đời này còn có kỳ nhân như Giang đại sư ngài đây, cho nên tôi liền xử lý xong hết mọi chuyện trong tay thật tốt, vội vàng bay tới đây mời ngài làm mai mối đấy!”

Giang Phong nở nụ cười, nói: “Cái này thì dễ nói rồi, không biết cô Mikami muốn tìm một đối tượng như thế nào? Đối với một nửa khác có yêu cầu gì không?”

Cô Mikami nói: “Cũng xem như có chút yêu cầu nhỏ đi!”

Giang Phong nói: “Cô cứ nói đi, tôi nghe đây.”

Cô Mikami hơi xúc động nói: “Giang đại sư, nguyên nhân trước đó tôi và Cát Quân không thể tu thành chính quả, ngài hẳn cũng đã biết rõ. Cho nên, yêu cầu đầu tiên của tôi chính là đối phương và người nhà của anh ấy đều phải tiếp nhận được tôi, không ngại chuyện tôi từng là diễn viên màn ảnh nhỏ.”

Giang Phong gật đầu nói: “Nhất định là như vậy rồi.”

Cô Mikami tiếp tục: “Yêu cầu thứ hai là hy vọng đối phương có bản lĩnh gánh vác được cuộc sống gia đình, bất kể là dựa vào trợ giúp trong nhà hoặc là năng lực của chính bản thân đều được.”

Giang Phong tiếp tục gật đầu, nói: “Cái này có thể hiểu được, nuôi sống gia đình là chuyện của đàn ông, cũng không thể kết hôn rồi còn bắt cô Mikami tiếp tục tham gia diễn xuất trên màn ảnh nhỏ để kiếm tiền nuôi gia đình được!”

Cô Mikami tiếp tục nói: “Yêu cầu cuối cùng chính là tính cách đối phương phải tốt, mọi thứ đều phải có đạo lý, không bao giờ được xuất hiện tình trạng bạo lực gia đình.”

Giang Phong đáp: “Được, tôi đã hiểu, mời cô Mikami để lại ngày sinh tháng đẻ, tôi sẽ giúp cô suy tính kĩ càng một phen, tìm được người thích hợp nhất với cô.”

Cô Mikami không hiểu nói: “Ngày sinh tháng đẻ này là cái gì?”

Giang Phong cười, giải thích: “Chính là thời gian chính xác cô chào đời trên thế giới này.”

“Thì ra là thế, tôi hiểu rồi!”

Cô Mikami bừng tỉnh đại ngộ, cô để lại ngày sinh tháng đẻ của mình, sau đó nói chuyện phiếm với Giang Phong một hồi nữa rồi mới đứng dậy, nói: “Giang đại sư,, vậy tôi không quấy rầy công việc của ngài nữa, bây giờ tôi sẽ trở về khách sạn, mấy ngày tiếp theo tôi vẫn sẽ đợi ở thành phố này, chờ mong tin tức tốt ngài mang tới.”

“Cô Mikami, vậy tôi cũng không giữ cô lại nữa, tôi sẽ phái người đưa cô về khách sạn, tôi cũng sẽ cố gắng mau chóng tìm được đối tượng thích hợp với cô, nếu như cô ở thành phố này gặp phải phiền toái gì thì cứ gọi điện cho tôi.”

“Được rồi, cảm ơn Giang đại sư, hẹn gặp lại!”

“Ừm, hẹn gặp lại!”

Sắp xếp tài xế đưa cô Mikami về khách sạn xong, Giang Phong liền trở lại văn phòng, bắt đầu tìm kiếm đối tượng xứng đôi với cô.

Chỉ thấy tinh thần Giang Phong khẽ động, một làn sóng vô hình quét ngang, nháy mắt đã bao phủ hai, ba tỷ người xung quanh.

Trên màn hình giả lập chỉ có hắn thấy được, vô số bức ảnh chân dung đàn ông loé lên, cuối cùng dừng lại ở một tấm ảnh:

【 Danh tính 】: Yamamoto Juuzou

【 Tuổi tác 】: 32 tuổi

【 Chiều cao 】: 172cm

【 Cân nặng 】: 62kg

【 Bối cảnh gia đình 】: Sinh ra trong một gia đình phú thương

【 Sở thích cá nhân 】: Tính cách cứng cỏi, tự tin, lạc quan, cẩn thận, tỉ mỉ, có trách nhiệm. Có rất nhiều sở thích, nhưng thứ yêu thích nhất vẫn là leo núi và nhiếp ảnh

【 Kinh nghiệm yêu đương 】: Tiền nhiệm 1... Tiền nhiệm 2... Tiền nhiệm 3…

【 Tài liệu chi tiết 】:...

【 Điểm xứng đôi hôn nhân hiện tại 】: 69 (tình cảm vợ chồng 71 + môn đăng hộ đối 67 + Quan hệ gia đình 69)

【 Điểm xứng đôi hôn nhân tối đa 】: 90 (tình cảm vợ chồng 92 + môn đăng hộ đối 88 + Quan hệ gia đình 90)

【 Đào hoa ngoài giá thú 】: Đào hoa kiếp 1… Đào hoa kiếp 2…

【 Dự đoán con cái 】:...

Xem hết tài liệu xứng đôi này, Giang Phong không khỏi cảm khái, người ở quốc đảo này đúng là có chút suy nghĩ kỳ quái, người Trung Quốc như hắn thật sự là có chút đoán không ra.

Chương 1176 - Cô Mikami, Lúc Tôi Còn Nhỏ, Màn Biểu Diễn Nghệ Thuật Của Cô Thật Sự Đã Giúp Tôi Mở Rộng Tầm Mắt (3)

Tỉnh thành Hồ Bắc.

Tại cổng nhà máy chế tạo của Tào gia.

Ngoài miệng Tào Đại Gia khẽ ngâm nga một ca khúc không biết tên, chắp tay sau lưng đi tới đi lui, là ai nhìn vào cũng biết tâm tình của ông đang rất tốt.

Sự thật đúng là như thế, từ khi người làm mai mối trẻ tuổi đẹp trai kia tới, giới thiệu đối tượng cho con gái của cháu trai ông xong, tâm tình của Tào Đại Gia vẫn luôn tốt từ bấy đến giờ.

Tuy rằng đối tượng của con gái cháu trai ông là người nước ngoài chứ không phải người Trung Quốc, cái này ít nhiều cũng có chút tiếc nuối, thế nhưng Tào Đại Gia đã ở tỉnh thành được mười mấy năm, tư tưởng so với người nông thôn bình thường vẫn rộng mở hơn nhiều.

Cậu trai kia ngoại trừ điểm trừ là quốc tịch Pháp ra, những điều kiện khác thật sự là không cần phải bàn nữa, không chỉ có gia thế hiển hách, năng lực bản thân cũng thuộc hàng đầu, thật sự là một đứa cháu rể đốt đèn lồng cũng chưa chắc đã tìm được.

Dù sao thì trong mắt Tào Đại Gia, cậu trai người Pháp kia vẫn tốt hơn nhiều so với thằng nhóc loè loẹt theo đuổi cháu gái lúc trước.

…

Lúc Tào Yêu Yêu ăn cơm ngoài xong trở về, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của ông họ mình, cô không khỏi cười cười trêu ghẹo, nói: “Ông, ông vừa nhặt được tiền đấy à?”

Tào Đại Gia cười nói: “Thấy cháu tìm được lang quân như ý, ông so với nhặt được tiền còn vui vẻ hơn!”

Tào Yêu Yêu biết rõ người ông này của mìn là nói lời thật lòng, ông mười mấy năm qua vẫn luôn xem đứa con gái của cháu trai mình này như cháu gái ruột mà đối đãi, bây giờ thấy cô đã tìm được bến đỗ hạnh phúc, ông mừng thay cho cô là chuyện không thể bình thường hơn được.

“Ông, ngày đó Giang đại sư tới đây, ông hẳn cũng gặp được rồi, cậu ấy chính là người làm mối lợi hại nhất từ trước tới nay của nước chúng ta, không chỉ từng giúp những đại minh tinh đại phú hào ngoài kia làm môi, thậm chí ngay cả công chúa Vương quốc Thái Lan cũng từng mới cậu ấy tới giúp làm mai mối.”

Nói đến đây, Tào Yêu Yêu rất nghiêm túc hỏi: “Ông à, ông có muốn thử suy tính một chút chuyện nhờ đại sư mai mối lợi hại này giúp

làm mai mối cho không?”

Tào Đại Gia đang nghe cháu gái nói bình thường, tới nửa đoạn sau thì giống như bị sét đánh một cái, ông thật không nghĩ tới người làm mối đẹp trai trẻ tuổi hôm nọ vậy mà lại lợi hại như thế, ngay cả công chúa nước ngoài cũng nhờ cậu ta tới giúp làm mối cho, dùng lời của người trẻ tuổi thì đây đúng là đỉnh cao của giới mai mối rồi.

Kết quả, chưa đợi ông lấy lại tinh thần, cháu gái đã đột ngột chuyển lời, nhắc tới chuyện muốn mời người mai mối làm mối cho ông, khiến Tào Đại Gia nghe xong có chút dở khóc dở cười.

“Yêu Yêu, cháu cũng đừng nói đùa ông nữa, ông đây đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, còn tìm đối tượng cái gì nữa, nói ra không sợ người ta cười đến rụng răng sao.”

Tào Yêu Yêu vốn cũng chỉ là tâm huyết dâng trào nói một câu vậy thôi, nhưng càng nghĩ lại càng thấy việc này khả thi, cô tràn đầy hứng thú nói: “Ông à, cháu cũng không phải đang nói đùa với ông, ông biết đại binh tinh biệt hiệu “Tứ ca” người Hồng Kông kia không? Người ta đã bảy, tám chục tuổi rồi mà vẫn nói chuyện yêu đương với bạn gái trẻ tuổi như thường, ông so với người ta vẫn còn trẻ chán, tìm đối tượng là chuyện rất bình thường, có ai lại cười ông chứ!”

Tào Đại Gia vội vàng phất tay liên tục: “Không được không được, người khác là người khác, ông cũng không muốn tuổi này rồi còn chơi đùa lung tung, bây giờ ông sống một mình như này rất tốt rồi.”

Tào Yêu Yêu tiếp tục nói: “Ông, ông trước tiên đừng vội từ chối, cứ nghe cháu phân tích một chút đã.”

Tào Đại Gia bất đắc dĩ nói: “Con nhóc nhà cháu này, được thôi, cháu nói đi, ông xem xem cháu có thể nói ra hoa hoè gì nào.”

Tào Yêu Yêu đạo lý rõ ràng bắt đầu phân tích: “Ông, ông đến tuổi này vẫn cần tìm đối tượng, đơn giản có mấy lý do sau đây:

Một, cảm giác cô độc.

Hai, nhu cầu kinh tế.

Ba, nhu cầu xã giao.

Bốn, sở thích chung.

Năm, nhu cầu tâm lý.

Sáu, chất lượng sinh hoạt.”

Tào Đại Gia nhìn đứa cháu gái thông minh xinh đẹp này của mình, cảm giác cô nói thế còn rất có lý.

Tào Yêu Yêu tiếp tục phân trần: “Trong sáu điểm này, điểm thứ hai, thứ ba cũng không cần phải nhiều lời, vì ông không có nhu cầu kinh tế và xã giao.

Còn bốn điểm còn lại, đây chính là lý do cháu cảm thấy ông nên tìm đối tượng.

Trước tiên chúng ta nói tới điểm thứ nhất, cảm giác cô độc.

Người già sợ nhất là cô độc, người thân dần qua đời, con cái lại dần trở nên độc lập, người gia không thể tránh khỏi sinh ra cảm giác cô độc, tìm kiếm một người bạn lữ có thể hỗ trợ về mặt tình cảm, có người bầu bạn ở bên cạnh sẽ giảm bớt cảm giác cô độc này.”

Tào Đại Gia không nhịn được nhẹ gật đầu, điểm này, ông thật sự cũng đã được tự mình trải nghiệm.

Tào Yêu Yêu tiếp tục giải thích: “Tiếp theo chúng ta nói tới điểm thứ tư, sở thích chung.

Các ông các bà ở tuổi ông này đều hi vọng có thể tìm được một người có chung sở thích với mình, có một bạn lữ như vậy, ông có thể cùng họ tham gia các hoạt động khác nhau, cùng đi du lịch, giao lưu kinh nghiệm, hưởng thụ cảm giác bầu bạn với người khác.

Điểm thứ năm, nhu cầu tâm lý.

Người già cũng cần có chỗ dựa ấm áp trên mặt tình cảm, tìm kiếm một người bạn lữ có thể hỗ trợ về mặt tình cảm, tăng cường cảm giác thỏa mãn và cảm giác hạnh phúc trong nội tâm.

Điểm thứ nhất, chất lượng sinh hoạt.

Có bạn lữ ở cùng sẽ có thể cùng nhau chia sẻ vui vẻ lẫn khó khăn trong cuộc sống, có thể chăm sóc, ủng hộ nhau, từ đó nâng cao chất lượng cuộc sống, đồng thời hưởng thụ cảm giác gia đình trọn vẹn."

Phân tích xong mấy điểm này, Tào Yêu Yêu mới tổng kết lại một câu: "Cho nên nói, ông tìm đối tượng là một chuyện cực kì cần thiết, như vậy cuộc sống sinh hoạt tuổi già của ông mới có tư có vị được."

Tào Đại Gia bị cháu gái nói đến có chút dao động!

Tào Yêu Yêu cũng rất giỏi nhìn mặt nói chuyện, thấy ông có dấu hiệu tâm tư dao động, cô lập tức rèn sắt khi còn nóng, nói: "Ông à, việc này ông cứ nghe cháu sắp xếp đi, cháu sẽ đi chào hỏi với Giang đại sư, nhờ cậu ấy giúp ông tìm một đối tượng thích hợp, cam đoan giúp ông nửa đời sau trôi qua thoải mái dễ chịu."

Tào Đại gia: "…"

Chương 1177 - Biết Sai Biết Sửa, Không Gì Tốt Hơn

Tây An.

Tại nhà hàng tình lữ nào đó.

Lưu Tuệ trong phòng riêng dành cho các cặp đôi, cô thật sự là sợ đến ngây người.

Hai người kết hôn tới giờ đã được bảy năm, suốt bảy năm đó, đây là lần đầu tiên chồng cô dẫn cô đến nhà hàng tình lữ ăn cơm.

Lưu Tuệ nhìn chồng mình, khó tin hỏi: "Chồng, tình huống này là

như thế nào vậy? Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?"

u Dương Thiên Quân mỉm cười nói: "Hôm nay đối với anh mà nói đúng là một ngày rất đặc biệt."

Lưu Tuệ suy nghĩ một chút, không phải sinh nhật của hai người, cũng không phải ngày kỷ niệm kết hôn, ngày hôm nay cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt đối với cô cả, rốt cuộc là đặc biệt chỗ nào vậy?

"Chồng, anh đừng thừa nước đục thả câu nữa, hôm nay rốt cuộc là ngày gì đặc biệt vậy?"

u Dương Thiên Quân nói: "Vấn đề này trước không vội, chúng ta trước tiên cứ thưởng thức thức ăn ở đây đã, chờ ăn uống no đủ rồi từ từ trò chuyện cũng không muộn."

Lưu Tuệ nhẹ gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Sau đó, hai vợ chồng liền bắt đầu thưởng thức mỹ thực, chủ đề tự nhiên trở về khoảng thời gian hai người vừa mới bắt đầu yêu đương.

Lúc đó, u Dương Thiên Quân đã làm ký giả được một thời gian dài, công việc tuy rằng rất bận rộn nhưng vẫn sẽ thỉnh thoảng mời Lưu Tuệ đi ăn cơm, những nhà hàng giống như nhà hàng tình lữ hôm nay vậy, hai người đi cũng không ít.

Mà tất cả những điều này, sau khi kết hôn hai người xong liền từ từ thay đổi!

Hai vợ chồng trò chuyện về khoảng thời gian yêu đương tươi đẹp trước kia, u Dương Thiên Quân có chút áy náy nói: "Vợ à, bảy năm qua anh chỉ nhào vào công việc, xem nhẹ cảm xúc của em, thật sự rất xin lỗi em."

Thái độ của u Dương Thiên Quân hôm nay khiến Lưu Tuệ không cách nào giải thích nổi, bảy năm qua cô không chỉ một lần oán trách về vấn đề này, nhưng vẫn luôn không giải quyết được chút gì.

Như vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho chồng cô thay đổi

lớn như vậy?

Hẳn là… Là có tiếng gió gì truyền tới tai hắn rồi ư?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Tuệ căng thẳng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên nói: “Anh không cần xin lỗi em, dù sao anh cố gắng làm việc cũng là vì gia đình này cả.”

u Dương Thiên Quân thở dài nói: “Khoảng thời gian này anh đã tự nhìn nhận lại bản thân mình, phát hiện anh không phải là một người chồng tốt, cũng không phải là một người cha tốt, anh thật sự có lỗi với hai mẹ con em.”

Lưu Tuệ nghe vậy trong lòng càng thêm rối bời, bình thường có oán trách anh ấy thế nào cũng đều là vào tai này ra tai kia, sao đang yên đang lành anh ấy lại đột nhiên tỉnh ngộ rồi?

Nhất định là có chuyện gì đó đã xảy ra!

Có lẽ, anh ấy thật sự đã nghe được tin đồn gì rồi?

Nghĩ tới đây, Lưu Tuệ liền có chút đứng ngồi không yên, cô quả thực tức giận chuyện chồng mình bỏ bê mẹ con cô, khiến cô phải trải qua cảnh goá bụa nuôi con, về mặt tình cảm cũng cực kì trống trải.

Nhưng mà, bất kể có bao nhiêu lý do đi nữa, chuyện cô vượt giới hạn trong hôn nhân vẫn là không đúng, cô đương nhiên không hy vọng chồng mình biết được.

Lưu Tuệ cau chặt mày, nói: “u Dương Thiên Quân, anh nói thì tốt rồi, thái độ của anh như vậy khiến em rất không quen, đây không phải là phong cách của anh.”

u Dương Thiên Quân vẻ mặt chân thành nói: “Vợ à, bây giờ anh đang nói với em lời thật tâm, người xưa cũng nói “Biết sai biết sửa, không gì tốt hơn”, anh đã ý thức được sai lầm của mình, muốn ở đây tỏ rõ thái độ hối lỗi sửa sai với em, sau này, công việc bận rộn anh có thể lùi thì sẽ lùi, sẽ cố gắng bớt thời gian ra bầu bạn với em và con gái.”

Rõ ràng là lời nói cực kỳ chân thành, nhưng vào trong lỗ tai Lưu

Tuệ lại cảm giác như mèo cào trong lòng, cực kì khó chịu. Nhất là tám chữ "Biết sai biết sửa, không gì tốt hơn" kia khiến cô cảm thấy như có tảng đá nặng nghìn cân đè trong lòng.

Cô đã vượt quá giới hạn trong hôn nhân, thật sự có thể coi như việc này chưa từng xảy ra sao?

Lưu Tuệ hít sâu một hơi, nói: "u Dương Thiên Quân, chúng ta kết hôn đã được bảy năm, em tự cho rằng em vẫn hiểu khá rõ anh, đang yên đang lành không có chuyện anh tự tỉnh ngộ như vậy được, em cũng không muốn anh cứ tỏ ra bí hiểm như thế mãi, cứ thẳng thắn nói chuyện đi!"

Vốn hôm nay để con bên nhà ông bà ngoại, một mình hẹn vợ ra đây ăn cơm mục đích cũng là vì muốn thẳng thắn nói chuyện với vợ một chút, xem xem còn có thể cứu vãn đoạn hôn nhân ngập tràn nguy cơ này nữa không.

Cho nên, đề nghị của Lưu Tuệ cũng rất hợp ý hắn, u Dương Thiên Quân lúc này nhẹ gật đầu, nói: "Được, em đã có ý như vậy thì chúng ta sẽ thẳng thắn một chút. Đoạn thời gian này anh sở dĩ tỉnh ngộ lại như vậy chủ yếu là vì hơn một tháng trước, lúc anh ra làm nhiệm vụ khẩn cấp đã vô tình thấy được em và một người đàn ông khác cực kì thân mật đi vào khách sạn cùng nhau…"

Chương 1178 - Biết Sai Biết Sửa, Không Gì Tốt Hơn (2)

Quả nhiên, anh ấy thật sự biết rồi, lại còn không phải nghe được từ tin đồn, mà là tận mắt nhìn thấy.

Giờ phút này, sắc mặt Lưu Tuệ thay đổi liên tục, lồng ngực phập phồng nói: "u Dương Thiên Quân, anh thật sự rất biết nhẫn đấy, hơn một tháng trước đã phát hiện ra em đi quá giới hạn mà còn có thể cứ giả vờ không biết gì như vậy."

u Dương Thiên Quân cực kì lý trí nói: "Bất kể là làm ầm ĩ lên hay là trốn tránh mọi chuyện đều sẽ không giải quyết được vấn đề, dù sao thì chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, tích cực đối

mặt mới là cách duy nhất để giải quyết vấn đề.”

Lưu Tuệ có chút giễu cợt nói: “Không hổ là phóng viên thâm niên, bất kể là gặp được chuyện lớn thế nào cũng có thể giữ vững tỉnh táo được.”

u Dương thiên Quân uống một ngụm nước trà, nói: “Vợ, đã muốn thẳng thắn nói chuyện thì không nên để cảm xúc cá nhân xen vào, chỉ có hai người bình tĩnh đối mặt thì mới có thể thực sự giải quyết được vấn đề.”

Lưu Tuệ thật sự là phục rồi, người đàn ông đối mặt với một người vợ vượt quá giới hạn mà còn có thể bình tĩnh như vậy, trên đời này thật sự là không có mấy người, thế mà cô lại trúng phải người này.

Cô vò đã mẻ không sợ nứt nói: “Được, vậy anh nói đi, việc này nên giải quyết thế nào?”

u Dương Thiên Quân nói: “Vợ, em không phát hiện ra sao? Thật ra anh đã giải quyết xong vấn đề rồi!”

Lưu Tuệ: “…”

u Dương Thiên Quân nói: “Muốn giải quyết vấn đề thì phải tìm ra căn nguyên ở nơi nào, qua khoảng thời gian qua anh tự nhìn nhận lại bản thân mình cũng đã hiểu rõ vì sao em lại vượt quá giới hạn trong hôn nhân, anh đây là một người chồng thật ra cũng có bảy, tám phần trách nhiệm.

Chính vì anh dồn hết tâm sức vào công việc, xem nhẹ cảm xúc của em, không thể cho em một người bầu bạn em cần có, cho nên mới từng bước đẩy em vào ngực của người đàn ông khác.

Vì vậy, muốn giải quyết vấn đề này, trước tiên anh phải thay đổi đã, chuyển trọng tâm từ công việc lên gia đình, dành thật nhiều thời gian bầu bạn với em và con gái.”

Lưu Tuệ dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn một cái, hỏi: “u Dương Thiên Quân, vợ anh vượt quá giới hạn, ngủ với người đàn ông khác mà anh không để ý chút nào sao?”

Bàn tay đặt dưới bàn của u Dương Thiên Quân không kìm chế được nắm chặt, hắn lại không phải Ngưu Đầu Nhân, vợ mình vượt quá giới hạn, sao hắn có thể không tức giận được chứ?

Từ lúc đó đến nay, trải qua mấy chục ngày đêm, có trời mới biết hắn đã đấu tranh tư tưởng đến mức nào, cuối cùng mới đưa ra được lựa chọn như này.

Hắn cũng từng nghĩ đến việc ly hôn, nhưng cân nhắc tới việc này có thể gây ra tổn thương quá lớn cho con gái, bất lợi cho quá trình trưởng thành của con, cộng thêm vợ hắn vượt quá giới hạn, hắn xác thực cũng có một phần trách nhiệm rất lớn.

Như vậy, việc tiếp tục đoạn hôn nhân này cũng không phải không chấp nhận được.

“Lưu Tuệ, bảo anh không để ý chút nào là chuyện không thể, có điều vẫn là câu nói kia, tạo thành hậu quả này, tự bản thân anh cũng có trách nhiệm rất lớn.chuyện quá khứ không cần nhắc lại, anh muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu, không biết em có nguyện ý hay không?”

Lưu Tuệ nhìn hắn thật sâu một cái, trầm ngâm nói: “Việc này anh cho em chút thời gian suy nghĩ, ba ngày sau em sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn, anh xem có được không?”

u Dương Thiên Quân gật đầu nói: “Đương nhiên là có thể, loại chuyện này đương nhiên phải nghĩ sâu tính kỹ, không thể vỗ đầu ra quyết định ngay được, nhưng không cần biết em đưa ra quyết định như thế nào, anh đều sẽ tôn trọng lựa chọn của em.”

Ánh mắt Lưu Tuệ phức tạp, đáp: “Cảm ơn!”

u Dương Thiên Quân khoát tay áo nói: “Không cần phải khách khí, chúng ta tốt xấu gì cũng làm vợ chồng với nhau bảy, tám năm, có thể tiếp tục làm vợ chồng đương nhiên là chuyện tốt, còn nếu như không thể, anh vẫn hy vọng chúng ta đến đi đều vui vẻ.

Tóm lại, em phải suy nghĩ cho thật rõ ràng cẩn thận, không nên đưa ra quyết định sẽ khiến mình hối hận.”

…

Tại một biệt thự sang trọng nào đó ở Trùng Khánh.

Hồng Tiểu Vĩ đang ngồi ăn cơm chiều cùng cha mẹ.

Bởi vì lúc sinh ra trời xui đất khiến bị người khác ôm nhầm mất, cho nên sau khi Hồng Tiểu Vĩ nhận cha mẹ ruột, chỉ cần rảnh rỗi là sẽ trở về cùng cha mẹ ăn cơm.

Lúc ăn cơm, hai cha con cùng nói một vài chuyện công ty.

Chờ cơm nước xong xuôi rồi, lúc uống trà, Hồng phụ mới hỏi: "Tiểu Vĩ, vị Giang đại sư kia vẫn chưa gọi điện thoại cho con sao?"

Hồng Tiểu Vĩ nhấp một ngụm trà, cười nói: "Cha, nào có nhanh như vậy chứ, công ty môi giới hôn nhân của Giang đại sư một ngày phải tiếp đến không biết bao nhiêu là khách, cũng nên cho cậu ấy chút thời gian làm việc mới được."

Hồng phụ nhẹ gật đầu, lập tức dặn dò: "Tiểu Vĩ, chuyện của con mẹ con đã nói với cha rồi, chờ khi nào Giang đại sư tìm được đối tượng thích hợp rồi, con hãy ở chung với người ta cho thật tốt, đừng có dùng đủ mọi cách đi khảo nghiệm người ta nữa, thế giới này không có mấy người có thể chịu được loại khảo nghiệm này đâu."

Chương 1179 - Biết Sai Biết Sửa, Không Gì Tốt Hơn (3)

Hồng Tiểu Vĩ lúng túng cười nói: "Cha, con biết rồi, là trước con suy nghĩ quá cực đoan!"

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tiểu Vĩ đặt trên bàn bỗng vang lên, hắn nhìn lướt qua, phát hiện cái tên người gọi hiện trên màn hình chính là tên của Giang đại sư.

Hắn liền cầm điện thoại di động lên, cảm thán một câu: "Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến!"

"Giang đại sư, xin chào!"

“Xin chào, anh Hồng, bên tôi đã tìm được đối tượng thích hợp cho anh rồi, để tôi nói cho anh tình huống của cô ấy một chút, anh xem xem thế nào, được chứ?”

Lúc này, nghe tới tên Giang đại sư, Hồng mẫu cũng nhanh chóng chạy qua, Hồng Tiểu Vĩ vội vàng mở loa ngoài lên, nói: “Được rồi, Giang đại sư nói đi!”

Giang Phong bắt đầu giới thiệu sơ lược: “Cô ấy là người Thành Đô, năm nay 29 tuổi, chiều cao 1m66, dáng người cao gầy, nhan sắc xuất chúng, sinh ra ở một gia đình bình thường, hiện tại là một người quản lý phòng triển lãm tranh.

Cô ấy là người có tính cách lạc quan cởi mở, luôn luôn dùng nụ cười đối mặt với cuộc sống, có năng lực thích ứng rất mạnh và thái độ sống tích cực.

Cô ấy thích đọc sách, thích đi bộ đi dạo, còn thích âm nhạc và hội hoạ, là một cô gái có cuộc sống tinh thần tương đối đặc sắc.

Vừa rồi tôi đã đề cập về tình huống của anh với cô ấy rồi, cô ấy đã đồng ý gặp mặt nói chuyện với anh, xem thử xem hai người có thể cọ ra lửa tình yêu được không.”

Hồng Tiểu Vĩ còn chưa kịp đáp lời, Hồng mẫu đã cướp lời trước, nói: “Giang đại sư, cô gái vừa rồi cậu giới thiệu nghe cũng không tệ, cậu xem xem thời gian nào phù hợp sắp xếp cho hai nhà gặp mặt?”

Giang Phong cười nói: “Dì à, nếu như mọi người cảm thấy ổn, vậy cháu sẽ thương lượng thời gian gặp mặt cụ thể với bên nhà gái trước, còn địa điểm thì chắc chắn là sẽ ở Thành Đô mọi người rồi, như này không có vấn đề gì chứ ạ?”

Hồng mẫu đáp: “Đương nhiên là không có vấn đề gì, chiều theo nhà gái là phải, vậy Giang đại sư cứ thương lượng với phía bên kia trước, phía chúng tôi lúc nào gặp mặt cũng tiện cả.”

“OK, cứ quyết định như vậy đi, cháu sắp xếp thời gian ổn thoả xong sẽ thông báo lại cho mọi người sau.”

“Được rồi, vậy làm phiền Giang đại sư rồi!”

“Không khách khí, đây là chuyện cháu phải làm, vậy không còn việc gì nữa thì cháu cúp máy đây!”

“Ừm, Giang đại sư, hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

Chờ cúp điện thoại rồi, Hồng mẫu hưng phấn nói: “Xem ra Tiểu Vĩ sắp có chuyện tốt rồi!”

Khoé miệng Hồng phụ cũng khẽ nâng lên nụ cười, nói: “Bát tự còn chưa xem đâu, cụ thể thế nào còn phải đợi Tiểu Vĩ gặp người đã rồi mới nói được.”

Hồng mẫu là tràn đầy lòng tin với Giang đại sư, trợn mắt nhìn Hồng phụ một cái, nói: “Cái lão già như ông thì biết cái gì, Giang đại sư người ta làm mối hơn hai năm, đôi vợ chồng tác hợp thành công đã tính bằng con số hàng vạn rồi, chưa từng thấy có lần thất bại nào, đằng sau đó là hàng ngàn kim lượng đấy, ông đã hiểu chưa?”

Hồng phụ: “…”

Hồng Tiểu Vĩ biết rõ mẹ mình muốn nghe lời gì, liền cười ha hả nói: “Mẹ, nếu như lần này xem mắt thuận lợi, vậy mẹ cứ đợi sang năm ôm cháu trai đi!”

Hồng mẫu nghe xong mặt mày hớn hở nói: “Lời này mẹ thích nghe, vậy Tiểu Vĩ con phải cố gắng lên, tuy rằng Giang đại sư làm mai mối từ lúc bắt đầu đến nay vẫn luôn duy trì một trăm phần trăm tỉ lệ thành công, nhưng không thể thật sự chỉ nằm ngửa chờ con gái nhà người ta đến theo đuổi con được, vậy thì kể cả cuối cùng có ở cùng nhau cũng sẽ phải trải qua không biết bao nhiêu long đong lận đận.”

Hồng Tiểu Vĩ dở khóc dở cười nói: “Mẹ, con biết rồi, con trai mẹ còn chưa ngốc đến mức đó đâu, Giang đại sư hỗ trợ đáp cầu dắt mối, đây chẳng qua chỉ là giới thiệu đối tượng phù hợp nhất cho con mà thôi, có thể nắm bắt lấy hay không vẫn phải nhìn chính con, đạo lý này con vẫn hiêu.”

Hồng mẫu gật đầu nói: “Ừ, con biết là tốt rồi, vậy thì chờ điện

thoại của Giang đại sư đi, mẹ cũng rất chờ mong ngày gặp mặt con dâu tương lai đấy."

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Hồng mẫu, hai cha con Hồng gia nhìn nhau, đều không nói được gì.

…

Tokyo, Nhật Bản.

Cô Mikami đã võ trang đầy đủ bắt đầu leo lên máy bay bay về phía Trung Quốc.

Máy bay cất cánh, nhanh chóng bay về phía Trung Quốc, cô Mikami nhìn ra ngoài bầu trời qua ô cửa sổ nho nhỏ, chỉ thấy trời xanh phía xa không ngừng trải dài, giống như không có biên giới vậy.

Màu sắc bầu trời chuyển từ lam nhạt dần dần đến xanh đậm, tạo cho người ta một loại cảm giác yên tĩnh vô hạn.

Dưới đáy thì là dải mây trắng bất tận chăng kín, khiến cho người ngồi trên máy bay có cảm giác như đang ở giới thần tiên vậy.

Từ sau khi nhận được điện thoại của bạn trai cũ là Cát Quân, hắn đề cử cho cô người làm mai mối lợi hại nhất Trung Quốc xong, trong lòng cô Mikami liền kích động không thôi.

Co dùng tốt độ nhanh nhất xử lý mọi chuyện trong nước xong xuôi, ngay sau đó lập tức leo lên máy bay bay tới Trung Quốc, hi vọng chuyến hành trình tới Trung Quốc lần này của cô có thể có một kết cục viên mãn.

Chương 1180 - Phong Tục Kỳ Hoa

Ban đêm.

Lúc nghỉ ngơi trên giường, Giang Phong mới nói chuyện với vợ về chuyện của cô Mikami.

Hắn vui vẻ nói: “Vợ, em đoán xem hôm nay ai tới chỗ môi giới của anh mời anh làm mai mối nào?”

Bụng càng lúc càng lớn, Hoàng Linh Vi giờ đi ngủ cũng cảm thấy không tiện, cô thận trọng nằm nghiêng người trên giường, nói: “Anh nói không đầu không đuôi như vậy, sao em đoán được chứ, cho em chút gợi ý đi.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Cô ấy là một người cực kỳ chuyên nghiệp, là một nữ diễn viên có khả năng diễn xuất không tệ, em còn từng cùng anh xem tác phẩm do cô ấy đóng nữa.

Hơn nữa, cô ấy cũng không phải người dân nước chúng ta, anh chỉ có thể cho em từng đó gợi ý thôi, em đoán thử xem là ai nào?”

“Nữ diễn viên nước ngoài, có thể được gọi là chuyên nghiệp, khả năng diễn xuất tốt, chúng ta còn từng cùng nhau xem phim do cô ấy đóng, người như vậy đúng là không có mấy người, anh đợi em nhớ lại thử xem.”

Hoàng Linh Vi bắt đầu lục lọi những nữ diễn viên phù hợp với những điều kiện trên trong đầu, sau khi xác định được ba nữ diễn viên mà cô khá có ấn tượng, đồng thời phù hợp với điều kiện, cô lại bỗng nhận ra cái gì đó, xóa bỏ toàn bộ ba lựa chọn mình vừa xác định xong.

Cô hiểu rất rõ chồng mình, nếu như thật sự là một trong ba nữ diễn viên cô xác định vừa rồi tới mời môi, chồng cô sẽ không hứng thú bừng bừng bảo cô đoán như thế.

Như vậy, thân phận nữ diễn viên này cũng không khó đoán nữa!

Hoàng Linh Vi suy nghĩ kĩ càng xong, nói: “Nếu như em đoán không sai, vị nữ diễn viên anh nói này hẳn là một trong những “cô giáo vỡ lòng” của anh rồi!”

Giang Phong kinh ngạc: “Trời ạ, cái này cũng có thể đoán ra được sao? Có người nói cho em biết từ trước rồi có đúng không?”

Hoàng Linh Vi hừ hừ nói: “Ai nói với em chứ, em chẳng lẽ còn không hiểu rõ anh sao, nếu như không phải diễn viên màn ảnh nhỏ, anh căn bản sẽ không có hứng thú để cho em đi đoán đâu.”

Giang Phong không nhịn được khen: “Khá lắm, không hổ là vợ Giang Phong này, chính là thông minh như vậy, thế mà lại còn có thể thông thấu suy nghĩ của chồng, đáng giá được khen ngợi một cái.”

Hoàng Linh Vi liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: “Là anh khen em hay là em nên khen anh đây?”

Giang Phong cười hắc hắc, nói: “Không cần để ý những chi tiết này, vợ, em lợi hại như vậy, vậy em có ngại tiếp tục xem vị nữ diễn viên này là “cô giáo vỡ lòng” nào của anh không?”

…

Mười phút sau.

Chủ đề bị chệch hướng lại bị kéo lại lần nữa, Giang Phong lại hỏi: “Vợ, anh rất tò mò, “Cô giáo vỡ lòng” của anh nhiều như vậy, bất kể là cô Vũ hay là cô Thương cũng đều đã từng thống trị một thời đại, vì sao em không đề cập tới những người đó, lại trực tiếp xác định chính xác được là cô Mikami vậy?”

Hoàng Linh Vi lắc lắc đôi tay có hơi bủn rủn, nói: “Đây không phải là rất đơn giản sao, cô Vũ và cô Thương đều đã kết hôn cả rồi, cộng thêm cô Mikami trước đó có quan hệ với vị khách kia của anh, cho nên ngoại trừ cô Mikami ra thì không thể là ai khác được!”

“Lợi hại!”

“Em thật sự rất tò mò về cô Mikami này, anh kể cho em nghe chút đi!”

“Ừm, được!”

…

Hai ngày sau.

Công ty môi giới hôn nhân Hạnh Phúc.

Giang Phong cười nói với cô Mikami: “Cô Mikami, tôi đã tìm được

đối tượng thích hợp với cô rồi, bây giờ tôi sẽ nói qua một lần về tình huống của đối phương và tình huống của gia đình đối phương cho cô, cô xem xem mình có hài lòng hay không nhé?"

Cô Mikami liên tục gật đầu, nói: "Được rồi Giang đại sư, mời ngài nói!"

Giang Phong nhấp một ngụm trà nhuận họng, bắt đầu giới thiệu sơ lược về đối phương: "Đối tượng tôi tìm cho cô này cũng là người Nhật Bản giống cô, năm nay 32 tuổi, cao 1m72, tướng mạo không tính là đẹp trai, nhưng so với người qua đường Giáp thông thường lại tốt hơn chút xíu.

Tính cách anh ấy cứng cỏi, tự tin, lạc quan, cẩn thận, tỉ mỉ, rất có trách nhiệm.

Sở thích rất nhiều, nhưng thích nhất vẫn là leo núi và nhiếp ảnh.

Anh ấy sinh ra trong một gia đình phú thương, cha là chủ tịch tập đoàn XX, có 37.5% cổ phần trong tập đoàn, điều kiện kinh tế nói tới đây cũng đã đủ hiểu rồi, không cần nhiều lời nữa."

Nghe đến đó, cô Mikami vừa vui vẻ, đồng thời trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, mặc dù văn hoá a lưu hành rộng rãi ở đất nước của cô, những cô gái làm trong ngành nghề a mọi người cũng đã sớm nhìn lắm thành quen, thậm chí còn có một vài cô gái nhà giàu vào ngành a làm để trải nghiệm cuộc sống.

Có thể nói, độ chấp nhận của quốc gia cô với văn hoá a thật đúng là không thể so sánh được với người Trung Quốc truyền thống, bảo thủ.

Nhưng mà, bất kể độ chấp nhận của dân chúng với văn hoá a có cao bao nhiêu, nghề nghiệp của cô chắc chắn vẫn sẽ ảnh hưởng tới vấn đề hôn nhân, nhất là đối với các gia đình phú hào, bị người ta ghét bỏ thật ra cũng là bình thường mà thôi.

Chương 1181 - Phong Tục Kỳ Hoa (2)

Bởi vậy, cô Mikami có chút lo lắng nói: "Giang đại sư, thật ra tôi

không cần phải gả cho một gia đình quá tốt, chỉ cần nhà trai có thể nuôi được tôi là được, đối tượng ngài vừa giới thiệu có gia cảnh tốt như vậy, cha mẹ người ta liệu có thể tiếp nhận được nghề nghiệp trước đây của tôi không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Cô Mikami, tôi đã chọn trúng đối tượng này cho cô, vậy vấn đề này đương nhiên cũng sẽ không phải là vấn đề nữa.

Thật không dám giấu giếm, tư tưởng của cha mẹ nhà trai thật sự là cực kì rộng mở, thậm chí là mở tới mức chúng tôi khó mà hiểu nổi, lúc cha mẹ anh ấy vừa mới kết hôn được một năm, mẹ anh ấy liền đi làm công việc cũng giống như công việc trước của cô Mikami đây, lại còn được cha anh ấy cực kì ủng hộ.

Cho nên, cô Mikami cứ yên tâm, cha mẹ anh ấy chắc chắn sẽ không có kỳ thị gì đối với nghề nghiệp trước đây của cô."

Cô Mikami nghe vậy xong rốt cuộc cũng yên tâm, loại hành động này đối với người Trung Quốc mà nói thật đúng là rất khó hiểu, nhưng đối với người quốc gia cô mà nói thì cũng không có gì quá kinh ngạc.

Bởi vì so với cái này còn có nhiều chuyện kỳ hoa hơn nhiều, ví dụ như có một phong tục kỳ lạ đã lưu truyền gần ngàn năm ở quốc gia cô, gọi là "bò đêm".

Cái gọi là "bò đêm" chính là vào ban đêm, một người đàn ông xa lạ có thể bò vào phòng phụ nữ, phát sinh quan hệ nam nữ với cô gái này.

Theo cuốn sách cổ chính thống nhất của Nhật Bản, « Truyện kể Genji », phong tục này bắt nguồn từ thời kỳ Nam Bắc triều ở Nhật Bản, và được lưu truyền tới tận thời đại Chiêu Hoà.

Trong gần ngàn năm lưu truyền này, tập tục này đã tạo thành một hệ thống độc nhất trong lịch sử phát triển của đất nước.

Sau mỗi lần báo danh tham gia, nam nữ tham gia sẽ được chia làm hai tổ, sau đó, đàn ông sẽ tiến hành rút thăm, rút thăm trúng cô gái nào thì ban đêm sẽ thực hiện hoạt động "bò đêm" tới phòng cô gái

đó.

Trong đó, phong tục này còn có một quy định chính là nam nữ hai bên không được mặt đối mặt với nhau, tránh trường hợp vì dung mạo xấu xí mà từ chối nhau.

Hơn nữa, nếu như người phụ nữ là người đã có gia đình, khi người đàn ông thực hiện hoạt động "bò đêm" thì phải lựa chọn lúc chồng cô gái không có nhà để hoàn thành phong tục.

Kỳ lạ nhất chính là, chồng của người phụ nữ tham gia tập tục bình thường cũng sẽ không phản đối vợ mình tham gia hoạt động này, có người chồng thậm chí còn cực kì tán thành với việc này.

Bởi vậy có thể thấy được, Nhật Bản về phương diện này cởi mở hơn nhiều so với các quốc gia khác cũng không phải là không có nguyên nhân.

Cô Mikami vui vẻ nói: "Thì ra là vậy, vậy tôi an tâm rồi!"

"Cô Mikami, tôi có lẽ cần mấy ngày thời gian làm hộ chiếu, trong thời gian này cô có thể du lịch một vòng ở đất nước chúng tôi, đến lúc xong xuôi mọi việc tôi sẽ cùng cô bay tới Nhật bản.

Đương nhiên, cô cũng có thể về Nhật Bản trước, chờ tới khi tôi đến Nhật Bản sẽ liên lạc với cô sau." Giang Phong nói.

Cô Mikami nghe vậy thì không chút do dự đáp: "Vậy tôi sẽ ở Trung Quốc du lịch vài ngày, lần trước đến vội vàng đi cũng vội vàng, cũng kịp thưởng thức mỹ cảnh ở Trung Quốc."

Giang Phong mỉm cười nói: "Xét tới nguyên nhân thời gian, tôi đề cử cô đến thành phố tỉnh chúng tôi tham quan một chút, sơn thuỷ nơi đó có thể nói là đệ nhất thiên hạ, chắc hẳn sẽ không khiến cô thất vọng."

Cô Mikami gật đầu nói: "Được, thành phố du lịch ở đây tôi cũng đã nghe Cát Quân nói qua rồi, anh ấy vốn còn nói muốn dẫn tôi đi chơi, đáng tiếc kế hoạch không đuổi kịp thay đổi."

Giang Phong nói: "Chuyện này chỉ có thể nói cô và anh ấy hữu duyên vô phận, cô Mikami cũng không cần cảm thấy tiếc nuối, đối

tượng tôi giới thiệu cho cô này so với anh Cát còn thích hợp với cô hơn nhiều.”

Cô Mikami ừ một tiếng, trong lòng cũng có chút chờ mong.

…

Trung Quốc đất rộng của nhiều, chênh lệch nhiệt độ ở các nơi thật sự là lớn đến kinh người.

Thậm chí là cùng một nơi, chênh lệch nhiệt độ trong năm cũng cực kì lớn, lấy quê của Giang Phong làm ví dụ, mùa đông thì thật sự là bí hiểm, không biết nó tới lúc nào, cũng không biết nó đi lúc nào.

Hơn nữa, kiểu thời tiết mà hôm qua mặc áo ngắn tay, hôm nay mặc áo khoác cũng thường xuyên xuất hiện.

Lúc Giang Phong còn nhỏ, ấn tượng sâu sắc nhất chính là mùng một đầu năm phải mặc áo ngắn tay, thời tiết thật đúng là hỉ nộ vô thường đến cực hạn.

Cũng giống như bây giờ, đã vào tháng 12 rồi, phần lớn cả nước đã bắt đầu hạ nhiệt độ từ sớm, phương bắc thì giờ đã tuyết rơi đầy trời rồi, nhưng ở tỉnh thành Quế tỉnh thì thanh niên ra ngoài vẫn áo ngắn tay quần đùi, chỉ có một vài người lớn tuổi một chút mới mặc áo dài hoặc một chiếc áo khoác thật mỏng bên ngoài.

Đúng vậy, kiểu cách ở đây chính là kì lạ như vậy, cùng một thời điểm có thể mặc áo ngắn tay quần đùi, cũng có thể mặc quần dài áo khoác, hàng năm đều có thể nhìn thấy tình huống như vậy, người dân cũng đã sớm quen thuộc.

Chương 1182 - Phong Tục Kỳ Hoa (3)

Nhiệt độ không khí Thành Đô bên này thì hơi se lạnh vào sáng sớm và buổi tối, ban ngày thì nhiệt độ không khí lại khá dễ chịu.

Dưới sự sắp xếp của Giang Phong, một nhà ba người Hồng Tiểu Vĩ từ Trùng Khánh đi tới Thành Đô, cùng một nhà bảy người của Lâm Tiểu Uyển (bao gồm cả một nhà ba người của anh trai Lâm Tiểu Uyển) gặp mặt.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng cao cấp.

Xem mắt ở Trung Quốc, nếu như chỉ có nam nữ chính thì gặp mặt ở quán cà phê, ở cửa hàng trà sữa, ở tiệm tạp hoá hay là gặp mặt trực tiếp ở công viên cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nếu như hai bên mang theo cha mẹ cùng tới thì 90% đều sẽ lựa chọn gặp mặt tại nhà hàng, nhà trai mời khách, vừa ăn vừa nói chuyện, đây là phương thức xem mắt thường thấy nhất ở Trung Quốc.

Buổi xem mắt này là do đại sư mai mối được cả nước vinh danh đáp cầu dắt mối, cho nên cả hai bên đều cực kì coi trọng, nhân vật nam nữ chính cũng cẩn thận trưng diện một phen.

Hồng Tiểu Vĩ bên trong mặc một chiếc áo len dệt kim mỏng màu đậm, màu sắc của áo len rất tôn lên màu da của hắn, mà kiểu dáng hơi bó lại để lộ dáng người cực chuẩn của hắn. Cổ áo len được thiết kế hình chữ V, hơi mở, để lộ vừa phải đường nét sắc bén phần cổ. Bên ngoài là chiếc áo khoác màu đậm bằng da, tăng thêm cảm giác trưởng thành vào chút tinh tế cho tổng thể tạo hình.

Bên dưới là một chiếc quần jean màu đậm, loại quần này vừa kinh điển lại vừa thời thượng, quần jean và áo len phối với nhau khiến tạo hình chỉnh thể lại càng thêm hài hoà. Dưới chân là một đôi giày da màu nâu, trên giày có ít đường vân và thiết kế chi tiết, để lộ dáng vẻ thời thượng và gu thẩm mỹ thời trang tinh tế.

Còn Lâm Tiểu Uyển thì mặc một chiếc áo len dáng dài nữ tính màu

kaki, chiếc áo len này chất liệu mềm mại thoải mái, mặc rất dễ chịu, thể hiện khí chất ưu nhã của cô. Màu sắc áo len ấm áp nhu hoà, rất tôn lên màu da của cô. Áo len không quá bó sát, nhưng cực kì tôn lên dáng người của cô ấy.

Phía dưới, cô lựa chọn một chiếc quần jean eo cao, dáng thẳng, chiếc quần này tôn lên toàn bộ đôi chân thon dài của cô, đồng thời thiết kế eo cao cũng kéo dài tỉ lệ thân hình của cô.

Để tăng thêm chút cảm giác nữ tính tinh tế, Lâm Tiểu Uyển còn phối thêm một đôi ủng cao gót ngắn tinh xảo, sau đó lại phối thêm một chiếc áo khoác cashmere dài, nhìn vào cảm giác mười phần thời thượng.

Để tô điểm thêm cho bộ trang phục, Lâm Tiểu Uyển còn thắt một chiếc khăn quàng cổ cashmere nhỏ, giúp tăng cảm giác mềm mại cho phần cổ. Màu sắc của khăn quàng cổ và áo khoác cũng rất phù hợp, giúp cho chỉnh thể tạo hình càng thêm hoàn mỹ.

Tóm lại, bộ đồ hai người mặc tuy là nhìn khá đơn giản, nhưng sau lưng không biết đã hao tốn bao nhiêu tế bào não để phối đồ mới có thể cho ra bộ trang phục hài hoà như vậy.

Giang Phong thay hai bên giới thiệu, người nhà hai bên chào hỏi nhau vài câu, sau đó mới bắt đầu ngồi xuống.

Khung cảnh xem mắt như này, hai năm nay Giang Phong đã trải qua không biết bao nhiêu lần, cũng đã sớm thành xe nhẹ đường quen, cơ bản chỉ cần khơi lên một chủ đề mở đầu thích hợp, để hai bên tự mình trò chuyện là được, không cần phải quản quá nhiều.

Hồng Tiểu Vĩ và Lâm tiểu Uyển là nhân vật nam nữ chính trong buổi xem mắt hôm nay, tự nhiên được sắp xếp ngồi cạnh nhau rồi.

Trước khi hai người gặp mặt, Giang Phong đã nói rõ về tính cách sở thích của đối phương cho họ nghe, chỉ cần không phải người sợ xã giao thì đều có thể dễ dàng tìm được chủ đề chung để trò chuyện.

Huống chi, Hồng Tiểu Vĩ và Lâm Tiểu Uyển cũng có giá trị xứng

đôi hôn nhân cực cao, căn bản không cần Giang Phong dẫn dắt chủ đề, hai người đã rất tự nhiên trò chuyện rồi.

Sau một phen khách sáo, Hồng Tiểu Vĩ liền mỉm cười hỏi: “Nghe Giang đại sư nói cô thích đọc sách, không biết cô thích đọc sách thể loại nào?”

Lâm Tiểu Uyển đáp: “Tôi khá thích đọc các tác phẩm lịch sử, ví dụ như « Hán Vũ Đại Đế », « Võ Tắc Thiên », và « Khang Hi Đại Đế », « Hoàng đế Ung Chính », « Hoàng đế Càn Long » của Nhĩ Nguyệt Hà, vân vân.”

Hồng Tiểu Vĩ gật đầu nói: “Những tác phẩm này quả thật rất hay, tác giả của những tác phẩm này đều có bút lực mạnh, có thể khiến cho người đọc có loại cảm giác như bước vào thân lâm kỳ cảnh, nhất là những tác phẩm cô vừa kể trên, khó trách mọi người đều nói ông ấy là tác giả hiểu tâm đế vương nhất.”

Lâm tiểu Uyển tán đồng, nói: “Quả thật là như thế, từ « Khang Hi Đại Đế » đến « Hoàng đế Ung Chính », lại đến « Hoàng đế Càn Long », ông ấy thật sự đã miêu tả lại tâm đế vương đến vô cùng tinh tế.

Tôi thậm chí còn thường xuyên nghĩ rằng nếu như tác giả Nhĩ Nguyệt Hà cũng có thể xuyên về thời cổ đại như trong mấy tiểu thuyết mạng kia thì bất kể ông ấy là thân phận Hoàng đế hay đại thần, dựa vào sự hiểu biết về tâm đế vương của ông ấy, nhất định có thể ăn sung mặc sướng cả đời.”

Hồng Tiểu Vĩ cười nói: “Tưởng tượng này của cô thật sự rất thú vị, nếu như ông ấy thật sự có năng lực này, nói không chừng ông ấy bây giờ đang thực hiện khát vọng cả đời của mình ở một triều đại nào đó trong lịch sử đấy!”

Lâm Tiểu Uyển bị chọc phát cười.

Hai người lấy chủ đề sách làm mở đầu, càng trò chuyện lại càng ăn ý, rất có cảm giác chỉ hận đã gặp nhau trễ như vậy.

Mà một màn này tự nhiên bị người nhà hai bên cho vào trong mắt, trên gương mặt tất cả mọi người đều lộ ra ý cười.

Chương 1183 - Hi Vọng Tổ Quốc Sẽ Càng Ngày Càng Lớn Mạnh, Cuộc Sống Của Nhân Dân Sẽ Càng Ngày Càng Hạnh Phúc

Giang Phong sắp xếp cho hai nhà Hồng – Lâm gặp mặt vào giữa trưa, tới buổi tối lại bớt thời gian đi ăn bữa cơm với huấn luyện viên Kiều và giáo sư Bạch.

Dù sao cũng khó có được một lần tới Thành Đô, chỉ cần không phải bận đến mức không thoát ra được thì chắc chắn hắn phải đi gặp hai người này một lần.

Bạch Tử An sau khi kết hôn với Kiều Phượng Hoàng, vì chiều theo vợ mà hắn đã chọn thuyên chuyển đến Thành Đô, dù sao thì lấy mạng lưới quan hệ của hai nhà bọn họ, làm chuyện này cũng dễ như trở bàn tay.

Cơm tối ba người ăn ở một tiệm lẩu.

Giang Phong nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cười hỏi: “Huấn luyện viên Kiều, lần trước tôi nghe giáo sư Bạch nói chị dự định chuyển sang chức quan nhàn tản để chuẩn bị mang thai có đúng không?”

Kiều Phượng Hoàng nhấp một ngụm nước, cười nói: “Đúng vậy, dù sao cũng đã kết hôn rồi, con cái sớm muộn gì cũng phải sinh, đã vậy thì không bằng sinh sớm một chút, đến lúc đó còn có cơ hội trở lại công việc.”

Giang Phong cầm cốc nước trà lên, vừa cười vừa nói: “Con cái đúng thật là nên sinh sớm một chút, vậy tôi xin phép lấy trà thay rượu mời mọi người, chúc phúc sớm cho mọi người.”

“Cảm ơn Giang đại sư!”

Bạch Tử An và Kiều Phượng Hoàng cũng cầm cốc lên cụng ly.

Ngay sau đó, Kiều Phượng Hoàng lại hỏi: “Giang đại sư, Vi Vi nhà cậu chắc là cũng sắp sinh rồi nhỉ?”

Giang Phong gật đầu đáp: “Ừm, sắp rồi, Vi Vi sẽ sinh một ngày trước giao thừa, thằng nhóc kia ngược lại đúng là biết chọn thời gian, vừa ra đời đã được ăn tết rồi.”

Bạch Tử An cười nói: “Người sinh vào thời điểm này đều có mệnh tương đối tốt, đặc biệt là vào khoảng thời gian khó khăn trước kia, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có Tết mới có thể được ăn một bữa no bụng hoặc là một bữa thịt, trẻ con sinh vào thời gian này, cả mẹ và con đều sẽ có thức ăn tốt hơn nhiều so với những thời điểm khác.”

Giang Phong cười ha hả, nói: “Vào thời đại khó khăn trước kia thì đúng là như vậy, có điều bây giờ đất nước chúng ta sung túc, hơn nữa còn đã loại bỏ hoàn toàn nghèo khó, trên cơ bản sẽ không xuất hiện loại tình huống như vậy nữa.”

Bạch Tử An nói: “Điều này cũng đúng, bây giờ ăn thịt đối với phần lớn người mà nói cũng không phải là chuyện xa xỉ gì, tôi tin rằng dưới sự lãnh đạo của đảng ta, quốc gia chúng ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh, cuộc sống của nhân dân sẽ càng ngày càng hạnh phúc.”

Giang Phong lại nâng chén trà lên, nói: “Đến, vì quốc gia chúng ta càng ngày càng lớn mạnh, cạn ly.”

Bạch Tử An và Kiều Phượng Hoàng đều cười, nâng chén trà lên cụng ly với Giang Phong.

Ba người đều đã là người quen cũ, sau đó mọi người liền trời nam biển bắc tuỳ ý tán gẫu, một bữa lẩu ăn tới bảy, tám giờ tối mới kết thúc.

Kiều Phượng Hoàng đi tính tiền, Bạch Tử An ngồi lại bàn nói: “Giang đại sư, chỗ ở tôi đã sắp xếp cho cậu rồi.”

Giang Phong khoát tay nói: “Không cần, chỗ ở đã có người giúp tôi sắp xếp xong xuôi rồi, trước đó không phải tôi đã nói với anh rồi sao, lần này tôi tới Thành Đô là để giúp khách đáp cầu dắt mối.”

Bạch Tử An gật đầu: “Vậy thì tốt, nếu như đã có người sắp xếp cho cậu rồi thì tôi cũng không nhiều chuyện nữa, vậy ngày mai chúng ta cùng nhau đi ăn sáng chứ?”

Giang Phong lộ ra nụ cười là đàn ông đều hiểu: “Ăn sáng thì tôi, huấn luyện viên Kiều vẫn còn chưa thực sự chuyển sang chức quan nhàn tản đâu, hai vợ chồng mọi người bình thường cũng khó có cơ hội được tụ hợp một lần, tôi cũng không đành lòng làm bóng đèn quấy rầy giấc ngủ của hai người đâu!”

Bạch Tử An cười ha ha nói: “Vẫn là cậu hiểu tôi, vậy tôi cũng không khách khí với cậu nữa!”

Nói đến đây cũng vừa lúc Kiều Phượng Hoàng thanh toán xong hoá đơn trở lại, sau đó hai vợ chồng liền lái xe đưa Giang Phong về khách sạn.

…

Vài ngày sau.

Một chiếc máy bay đáp xuống Tokyo, Nhật Bản.

“Giang đại sư, chào mừng ngài tới quốc gia chúng tôi, tiếp theo đây tôi sẽ đưa ngài tới khách sạn sắp xếp đồ đạc tốt đã, sau đó tôi sẽ mời ngài ăn một bữa ăn Nhật Bản chính tông nhất.

Sau khi máy bay hạ cánh, cô Mikami đã vũ trang toàn thân, mặt mày tươi cười nói.

Giang Phong chuyến này tới đây cũng mang theo cả hai vệ sĩ của mình là Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng đi cùng, thời gian ở đất nước Nhật Bản này hắn phải duy trì cảnh giác, không mang theo cả hai vệ sĩ đi cùng, hắn không cảm thấy mình được an toàn.

Nghe lời nói của cô Mikami, Giang Phong mỉm cười đáp: “Được rồi, đã đến đất nước của cô, tất cả đều nghe theo cô Mikami sắp xếp.”

Thế là tiếp theo, cô Mikami liền đón xe, mang theo ba người đi về phía một khách sạn năm sao nổi tiếng thế giới.

Tuy nói phụ nữ làm trong nghề A ở Nhật Bản không phải kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đó chỉ là diễn viên thông thường, còn diễn viên chuyên nghiệp như cô Mikami thì vẫn rất kiếm được tiền.

Dù sao thì danh tiếng lớn, tiền nhận được cũng không chỉ vẻn vẹn là cát – sê nữa!

Lấy thực lực kinh tế của cô, thường xuyên ở khách sạn năm sao thì dĩ nhiên là không được, nhưng thi thoảng ở một lần thì cũng không có cái gì nặng nề.

Một đường không ai nói chuyện.

Chương 1184 - Hi Vọng Tổ Quốc Sẽ Càng Ngày Càng Lớn Mạnh, Cuộc Sống Của Nhân Dân Sẽ Càng Ngày Càng Hạnh Phúc (2)

Sau khi dàn xếp xong đồ đạc ở khách sạn, vừa vặn tới lúc ăn cơm tối, thế là cô Mikami liền dẫn ba người Giang Phong tới một nhà hàng tên là "Sushisumire".

Bốn người vừa tiến vào nhà hàng, một mùi gỗ ấm áp dễ chịu đã xông vào mũi.

Không gian ăn uống của nhà hàng này rất đáng tán thưởng, ánh đèn trong nhà hàng nhu hoà ấm áp, chiếu rọi những vật trang trí cao quý trang nhã. Mỗi một chỗ ngồi đều được thiết kế thoải mái, dễ chịu mà riêng tư, cung cấp cho khách hàng một không gian ăn uống phù hợp.

Trên quầy sushi, các đầu bếp sushi bằng động tác điêu luyện xử lý nguyên liệu một cách thuần thục, cho người ta một loại cảm giác đặc biệt thân mật.

Sau khi mấy người Giang Phong ngồi xuống, cô Mikami liền dùng tiếng Nhật nói chuyện với nhân viên phục vụ.

Không bao lâu sau, cô Mikami đã quay lại bàn, ngồi xuống, khẽ cười với Giang Phong, nói: "Giang đại sư, thật sự cảm ơn ngài đã không ngại xa ngàn dặm chạy tới nơi này làm mai mối giúp tôi, hôm nay tôi có chuẩn bị một bữa thịnh yến Nhật Bản chính tông

mời ngài, hi vọng sẽ không khiến ngài thất vọng!”

Giang Phong cười nói: “Cô Mikami khách khí rồi, ẩm thực đất nước Nhật Bản cũng nổi danh thế giới, tôi rất chờ mong được nếm thử mỹ thực ở đây.”

Hai người Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng cực kì tận tâm với trách nhiệm, trong tình huống như này, cả hai đều cố gắng giảm cảm giác tồn tại của chính mình, cơ bản chỉ ngồi nghe Giang Phong và cô Mikami tán gẫu.

Rất nhanh sau đó, nhân viên phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên, sau đó, cô Mikami liền tận tâm tận trách bắt đầu giới thiệu món ăn: “Giang đại sư, ngài trước tiên hãy nếm thử món sashimi này trước, đây chính là một trong những món ăn đặc trưa của quán Sushisumire này.

Giang đại sư, ngài nhìn xem, đây chính là bạch tuộc tươi, chất thịt non mịn nhiều nước, cho vào miệng là có thể cảm nhận được hương vị biển cả thanh mát. Món cá hồi thái lát này, phần mỡ phần bố rất đều, cảm giác trơn nhẵn. Cả món cá tráp đỏ này nữa, màu đỏ của thịt cá tươi ngon mà tinh tế.”

Giang Phong ăn vài miếng, lập tức tán dương: “Quả thật không tệ, nguyên liệu nấu ăn cảm giác đều tương đối tươi mới.”

Cô Mikami cười nói: “Những hải sản này đều được vận chuyển tới từ cảng cá gần vịnh Tokyo bằng máy bay trong ngày, đảm bảo độ tươi ngon, chất lượng tốt.”

Giang Phong nhẹ gật đầu, hắn thật ra không quá thích ăn sashimi, chỉ ăn vài miếng đã nhìn sang các món ăn khác.

Cô Mikami trong phương diện nhìn mặt nói chuyện này cũng không hề tầm thường, thấy vậy, cô lập tức giới thiệu một món ăn khác: “Giang đại sư, ngài nếm thử món lươn nướng này xem, món ăn này sử dụng lươn đã được chế biển tỉ mỉ rồi nhúng vào một loại nước tương đặc biệt, sau đó dùng lửa than nướng chậm mà thành. Thịt lươn rất mềm, cảm giác tươi non, rất nhiều nước, dư vị lâu. Ở Nhật Bản, lươn nướng là một món ăn kinh điển truyền thống, tôi tin ngài sẽ có ấn tượng khắc sâu với món ăn này.”

Giang Phong nhìn món lươn nướng kia, nói: “Cái này nghe xong quả thật rất muốn ăn.”

Cô Mikami cười nói: “Đây là một trong những món ăn đặc trưng của nhà hàng mà tôi nhất định phải gọi mỗi lần đến đây, con lươn này chất thịt cực kì non mềm, quá trình nướng chậm trên lửa than cũng cho nó một hương vị cực kỳ thơm ngon. Nước tương này được điều chế bằng công thức bí mật của nhà hàng, phối với lươn cực kì hoàn mỹ, để lại dư vị vô tận trong miệng người ăn.”

Giang Phong nếm thử một miếng xong cũng không nhịn được khen: “Đây là lần đầu tiên tôi ăn lươn nướng đấy, hương vị đúng là quá tuyệt, chất thịt non mềm nhiều nước, đặc biệt là sốt tương này, như dệt hoa trên gấm vậy, khó trách đây lại là một trong những món ăn truyền thống đặc trưng của Nhật Bản.”

Thấy Giang Phong có vẻ thích thú, cô Mikami thoả mãn cười cười, tiếp tục giới thiệu món ăn: “Cuối cùng là một phần sushi, các đầu bếp sushi sẽ dựa theo mùa vụ và loại hải sản tốt nhất trên thị trường để làm thủ công ra một đĩa sushi tổng hợp như này. Thưởng thức các loại cá tươi mới và hạt cơm mềm dẻo đậm vị kết hợp với nhau sẽ mang lại cho ngài cảm giác hưởng thụ không gì sánh được, tôi tin sẽ không khiến cho ngài thất vọng đâu.”

Những thứ khác không nói, nhưng sushi thì đúng là một món ăn cực kì kinh điển của Nhật Bản, lúc còn ở trong nước, Giang Phong cũng đã từng nếm qua mấy lần, cảm giác hương vị cũng không tệ.

Hiện tại tới lãnh địa Nhật bản, Giang Phong lại càng mong đợi hơn về món ăn này, hắn cầm đũa, cẩn thận gắp một miếng lên nếm thử, phát hiện hương vị hải sản tươi ngon kết hợp cùng hạt cơm mềm dẻo thật sự rất hoàn mỹ, so với sushi hắn ăn khi còn ở trong nước còn ngon hơn nhiều, hắn lại không nhịn được khen ngợi.

Mặc dù Giang Phong không có ấn tượng quá tốt về quốc gia này, nguyên nhân thì mọi người đều đã biết, không cần nói nhiều, nhưng nếu như bỏ qua mối quốc thù thì mỹ thực ở đây đích thực là có chỗ đáng ca ngợi.

Một bữa ăn Nhật này, Giang Phong ăn đến coi như là thoả mãn.

Chương 1185 - Hi Vọng Tổ Quốc Sẽ Càng Ngày Càng Lớn Mạnh, Cuộc Sống Của Nhân Dân Sẽ Càng Ngày Càng Hạnh Phúc (3)

Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng cũng ăn đến khá hài lòng, mỹ thực giống như là âm nhạc vậy, đều không có biên giới.

Chờ ăn uống no đủ rồi, cô Mikami liền vội vàng cướp hoá đơn đi thanh toán.

Đi ra khỏi nhà hàng Sushisumire, cô Mikami hỏi: “Giang đại sư, bây giờ ngài muốn đi đâu? Ra ngoài đi dạo đường phố một lần, trải nghiệm cuộc sống của đất nước chúng tôi hay là về khách sạn nghỉ ngơi đây?”

Nếu như đổi thành một người đàn ông Trung Quốc khác, có lẽ sẽ muốn ra ngoài cùng tiểu tỷ tỷ Nhật Bản tán gẫu giải sầu, chờ thời cơ chín muồi lại làm vẻ vang đất nước.

Nhưng Giang Phong đã là người có gia đình, tự nhiên không tiện tiếp xúc quá nhiều với tiểu tỷ tỷ Nhật Bản, hắn đáp: “Cô Mikami, trước không vội dạo phố, hôm nay tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, trước hết chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi đã đi!”

Cô Mikami gật đầu đáp: “Được, vậy tôi sẽ đưa mọi người về khách sạn.”

Giang Phong khoát tay nói: “Không cần phiền toái như vậy, chúng tôi tuỳ tiện bắt một cái xe về là được rồi.”

Cô Mikami cười nói: “Không phiền, dù sao tôi từ đây về nhà cũng tiện đường, đưa mọi người đến khách sạn xong tôi sẽ về nhà luôn, không có vấn đề gì cả.”

Giang Phong nói: “Là như vậy à, vậy được rồi!”

Hai mươi phút sau, ba người Giang Phong đã trở lại khách sạn.

Cô Mikami đã thuê cho cô một căn nhà nhỏ riêng trong khu, hắn ở cùng hai người vệ sĩ Quách Băng Băng và Bách Lý Ngô Đồng cũng không có vấn đề gì.

Sáng ngày hôm sau, Giang Phong ăn bữa sáng buffet trong khách sạn xong liền đón xe tới một tòa nhà văn phòng nào đó.

Cùng lúc đó, một cỗ xe sang đi ra từ trong một biệt thự sang trọng, lái xe về phía toà nhà văn phòng này, người lái xe không phải ai khác, chính là Yamamoto Juuzou.

Yamamoto Juuzou giờ là CEO trong công ty nhà mình, bởi vì năng lực thương nghiệp của hắn được cha và những đồng nghiệp khác trong công ty công nhận, chủ tịch công ty là cha hắn đã đi vào trạng thái nửa ẩn, cơ bản đã giao quyền lực công ty cho hắn rồi.

Bây giờ, Yamamoto Juuzou vừa mới 32 tuổi, chính là lúc trẻ trung và khỏe mạnh nhất, thiên phú thương nghiệp không tầm thường phối hợp với sức lực tuổi trẻ dồi dào giúp hắn đem công ty phát triển lên không ngừng.

Cơ bản chỉ cần duy trì tình hình này, không tới ba năm sau, Yamamoto Juuzou sẽ chính là ông chủ danh phù kỳ thực của công ty.

“Vương lão ngũ Kim cương” trẻ tuổi có triển vọng như vậy, bên người Yamamoto Juuzou từ xưa tới nay tự nhiên không thiếu những mỹ nữ muốn phát triển mối quan hệ cùng hắn, có điều đại đa số mỹ nữ đều không lọt nổi vào mắt xanh của hắn.

Cho đến nay, Yamamoto Juuzou đã từng nói chuyện yêu đương ba lần, lần ngắn nhất thì chưa tới ba tháng đã kết thúc, đoạn tình cảm dài nhất kéo dài tới một năm lẻ bảy tháng, cuối cùng vẫn chia tay.

Ba đoạn tình cảm này đều là nhà gái chủ động theo đuổi Yamamoto Juuzou, cuối cùng đều là hắn nói chia tay.

Không có cách nào, cả ba vị mỹ nữ này đều chỉ là lúc mới bắt đầu thì cho hắn cảm giác mới mẻ, chờ tới khi cảm giác mới mẻ mất đi rồi, cũng không còn cái gì có thể hấp dẫn hắn. Tự nhiên cũng chỉ

có thể kết thúc bằng lời chia tay.

…

Từ biệt thự nhà hắn tới công ty cũng không có bao xa, Yamamoto Juuzou lái xe cũng chỉ khoảng nửa tiếng là đến nơi, hắn đỗ xe vào bãi đỗ xe xong, lúc chuẩn bị tiến vào văn phòng…

Một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai xuất hiện trước mặt hắn, mỉm cười dùng tiếng Anh chào hỏi hắn: “Xin chào anh Yamamoto.”

Yamamoto Juuzou theo thói quen cúi người chào lại: “Xin chào!”

Người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai này nói: “Anh Yamamoto, tôi tên là Giang Phong, đến từ Trung Quốc, là một người làm mối chuyên đáp cầu dắt mối giúp người khác, xin hỏi tôi có thể xin của anh mấy phút được không?”

Nghề làm mai mối bắt đầu từ trung Quốc, nhưng trải qua mấy ngàn năm đã không chỉ có Trung Quốc là có người làm mai mối, ở các quốc gia khác cũng có người làm mai mối tồn tại, cho nên Yamamoto nghe tới danh xưng người làm mai mối cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Có điều, có người tới làm mai mối cho hắn, đây cũng là lần đầu tiên Yamamoto Juuzou trải nghiệm điều này, hắn hứng thú hỏi: “Ông mối Giang, ngài tới là muốn làm mai mối cho tôi sao?”

Giang Phong gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, tôi ở Trung Quốc có mở một công ty môi giới hôn nhân, đã từng giúp rất nhiều đại minh tinh và đại phú hào làm mai mối, thậm chí còn từng giúp công chúa vương quốc Thái Lan làm mối, tôi ở trong nước cũng có danh tiếng không nhỏ.

Cho nên, vài ngày trước, một vị mỹ nữ Nhật Bản đã không ngại ngàn dặm xa xôi tới công ty môi giới hôn nhân của chúng tôi, mời tôi giúp cô ấy tìm kiếm một đối tượng thích hợp.

Sau đó, trải qua sự điều tra của tôi, tôi nhận thấy anh Yamamoto và cô gái này rất xứng đôi, cho nên mới có cuộc trò chuyện bây giờ của chúng ta, không biết anh có hứng thú nghe một chút thông tin về cô gái kia không?”

Yamamoto Juuzou nghe vậy thì hơi giật mình, làm mai mối cho đại minh tinh và đại phú hào không đến mức khiến cho hắn bất ngờ, nhưng từng giúp công chúa Diana của vương quốc Thái Lan làm mai mối, như vậy thì thật sự không tầm thường rồi!

Trung Quốc vậy mà còn có một người mai mối lợi hại như vậy sao?

Yamamoto Juuzou trong lòng có chút bán tín bán nghi, chủ yếu là sợ gặp phải lừa đảo, dù sao thì bây giờ lừa đảo cũng thật sự quá là hung hăng ngang ngược!

Có điều, lời đối phương nói cũng có thể là sự thật, bởi vậy Yamamoto Juuzou không trực tiếp từ chối, mà định nghe thử lời giới thiệu của đối phương, sau đó lại tuỳ cơ ứng biến.

“Được rồi, ông mối Giang, vậy ngài hãy nói cho tôi biết về tình huống của cô gái kia đi!”

Chương 1186 - Nhân Tình Này Quá Lớn, Nhất Định Phải Tặng Trọng Lễ

Tại cổng một văn phòng cao ốc nào đó, Giang Phong biết rõ nơi này không phải nơi phù hợp để nói chuyện, nhưng bây giờ vẫn chưa đạt được tín nhiệm của Yamamoto Juuzou, hắn cũng chỉ có thể đứng đây nói chuyện mà thôi.

Thấy Yamamoto Juuzou đã nguyện ý nghe mình giới thiệu, Giang Phong liền mỉm cười hỏi: “Anh Yamamoto, trước khi giới thiệu về đối phương cho anh, tôi có thể hỏi anh một chuyện trước không?”

Yamamoto Juuzou gật đầu đáp: “Có thể!”

Giang Phong hỏi: “Anh Yamamoto chắc hẳn là không xa lạ gì với các nữ diễn viên AV trong nước mình chứ?”

Yamamoto Juuzou không nghĩ tới Giang Phong sẽ hỏi một vấn đề không liên quan như vậy, nhưng hắn vẫn thật lòng đáp: “Đương nhiên là không xa lạ gì.”

Giang Phong tiếp tục hỏi: “Vậy xin hỏi trong số rất nhiều những nữ diễn viên màn ảnh nhỏ ở nước anh, anh Yamamoto có nữ diễn viên nào mình yêu thích không?”

Háo sắc là bản tính của nam nhân, dù đối mặt với người xa lạ, khi nhắc tới chủ đề này đều sẽ hứng thú nói thêm vài câu, Yamamoto Juuzou tự nhiên cũng không ngoại lệ, mẹ hắn cũng từng có một thời gian làm diễn viên màn ảnh nhỏ, trong nhà hắn hoàn toàn không có chút kì thị nào với ngành nghề này.

Bởi vậy, Yamamoto Juuzou thuộc như lòng bàn tay nói: “Muốn nói tới nữ diễn viên màn ảnh nhỏ nước chúng tôi thì đúng là có không ít người khá xuất sắc, ví dụ như nhân viên gương mẫu cô Vũ, cô Thương chuyển hình thành công, cô Yui Hatano thu hoạch tình yêu, vân vân, đều là những nữ thần nổi tiếng trong giới trạch nam.

Có điều, nếu nói tới người tôi yêu thích nhất, vậy phải nhắc tới cô Mikami, chỉ tiếc là cô Mikami mấy năm trước đã tuyên bố giải nghệ, về sau cũng không còn cơ hội thưởng thức màn biểu diễn đặc sắc của cô ấy nữa, chỉ có thể xem lại những video cũ, nói đến cũng thật đúng là có chút tiếc nuối!”

Giang Phong mỉm cười nói: “Anh Yamamoto, nếu như tôi giới thiệu cô Mikami cho anh, liệu anh có để ý tới thân phận từng là diễn viên màn ảnh nhỏ của cô ấy không?”

Yamamoto Juuzou kinh ngạc, mặc dù trong số rất nhiều những diễn viên màn ảnh nhỏ hắn biết, người hắn thích nhất chính là cô Mikami, nhưng hắn thật đúng là chưa từng nghĩ tới việc sẽ cưới cô Mikami về làm vợ.

Bây giờ nghe Giang Phong hỏi như vậy, hắn đột nhiên có chút động lòng, nếu có thể cưới cô Mikami về làm vợ, vậy hắn có thể trực tiếp trao đổi với cô, không cần phải cách màn hình nhìn cô ấy biểu diễn cùng người khác, như này dường như lại càng tốt hơn.

Càng nghĩ càng thấy việc này khá ổn, Yamamoto Juuzou nhìn Giang Phong, có chút kích động nói: “Ông mối Giang, ngài thật sự định giới thiệu cô Mikami cho tôi sao?”

Giang Phong gật đầu cười nói: “Đúng vậy anh Yamamoto, cô

Mikami vài ngày trước đã tự mình bay đến Trung Quốc để nhờ tôi giúp tìm kiếm đối tượng, trải qua suy tính của tôi, tôi phát hiện anh Yamamoto đây và cô Mikami rất phù hợp với nhau, nếu như anh cũng có ý, vậy giữa trưa tôi có thể sắp xếp cho hai người cùng nhau ăn cơm."

Yamamoto Juuzou vội vàng nói: "Ông mối Giang, tôi quả thật cảm thấy rất hứng thú với đề nghị này của ngài, chỗ này không phải chỗ phù hợp để nói chuyện, hay là ngài hãy đến văn phòng tôi cùng trò chuyện kĩ càng một lần đi?"

"Được, vậy quấy rầy anh Yamamoto rồi!"

"Ông mối Giang khách khí rồi, mời vào!"

"Mời!"

…

Ba phút sau.

Trong văn phòng, Yamamoto Juuzou kéo ghế ra, dùng tay ra dấu mời, nói: "Ông mối Giang, mời ngài ngồi, chỗ tôi chỉ chuẩn bị trà, cà phê với nước khoáng, không biết ngài muốn uống gì?"

Giang Phong cười nói: "Cho tôi chai nước khoáng là được!"

Yamamoto Juuzou đi lấy cho Giang Phong chai nước khoáng, hai người lại khách sáo thêm vài câu, sau đó mới trở lại chủ đề lúc trước.

"Anh Yamamoto, cô Mikami anh hẳn đã rất quen thuộc rồi, chắc hẳn cũng không cần tôi giới thiệu nhiều, nếu như anh còn cái gì muốn biết thì đều có thể hỏi tôi, tôi cam đoan mình biết gì nói nấy." Giang Phong vặn nắp chai nước khoáng ra, uống một ngụm, nói.

Yamamoto Juuzou nghĩ nghĩ, dáng người tướng mạo của cô Mikami đã không còn là bí mật gì đối với hắn nữa, những thông tin cơ bản khác hắn đều đã biết từ trên mạng rồi, thứ duy nhất cần hiểu rõ, hẳn là tính cách.

Nghĩ tới đây, Yamamoto Juuzou hỏi: “Tôi muốn tìm hiểu một chút về sở thích của cô Mikami, cô ấy có tiêu chuẩn kén chồng gì không, hoặc là nói, có yêu cầu gì không?”

“Cô Mikami tương đối thời thượng, có hứng thú với trang điểm, kiểu tóc, trang phục, thích đi bộ, nghe K – POP, cảm thấy lúc chơi với chó chính là lúc hạnh phúc nhất.”

Giang Phong lại vặn nắp chai nước khoáng vừa đóng lại ra, nhấp thêm một ngụm nước rồi tiếp tục nói: “Còn về yêu cầu kén chồng thì cô Mikami quả thật có đề cập với tôi, đại khái là có ba yêu cầu.”

Yamamoto Juuzou vội vàng hỏi: “Ba yêu cầu gì vậy?”

Giang Phong giơ một ngón tay lên, nói: “Đầu tiên, cô ấy yêu cầu một nửa khác của mình không bao giờ được quát nạt cha mẹ của mình, cũng không được để ý tới công việc trước đó của cô. Không dối gạt gì anh Yamamoto đây, trước đó thật ra cô Mikami có kết giao với một bạn trai người Trung Quốc, thậm chí còn từng đi theo bạn trai về nhà ra mắt cha mẹ.

Như anh Yamamoto đã biết, người Trung Quốc chúng tôi không cởi mở ở phương diện này bằng quý quốc các anh, cho nên tình cảm của hai người họ bị cha mẹ nhà trai kịch liệt phản đối, mẹ người bạn trai kia còn bị làm cho tức giận đến nỗi ngất đi tại chỗ, bị đưa đến bệnh viện.

Thế là, đoạn tình cảm không được cha mẹ chúc phúc của hai người cuối cùng vẫn phải chấm dứt.

Cho nên yêu cầu này đối với một nửa khác của cô Mikami xếp ở vị trí đầu tiên, nếu như điều kiện này không được đáp ứng, vậy thì chứng minh hai người chính là hữu duyên vô phận rồi.”

Chương 1187 - Nhân Tình Này Quá Lớn, Nhất Định Phải Tặng Trọng Lễ (2)

Yamamoto Juuzou nghe vậy không khỏi nở nụ cười, hắn tràn đầy

tự tin nói: “Ông mối Giang, điểm này tôi tuyệt đối phù hợp với yêu cầu, kể cả cha mẹ tôi, chúng tôi hoàn toàn không có chút thành kiến nào với những người làm công việc như cô Mikami, thậm chí còn cực kì tán đồng.

Cũng nói thật với ông mối Giang, mẹ tôi lúc còn trẻ cũng từng có một đoạn thời gian làm công việc này, cho nên nếu như cô Mikami đi cùng với tôi thì hoàn toàn không phải lo lắng tới vấn đề này.”

“Tôi cũng đã nói anh Yamamoto và cô Mikami rất xứng đôi mà, quả nhiên là không ngoài dự liệu, yêu cầu đầu tiên này anh đáp ứng được hoàn mỹ.”

Nói đến đây, Giang Phong lại tiếp tục giơ ngón tay thứ hai lên, nói: “Yêu cầu thứ hai này đối với anh Yamamoto mà nói lại càng thêm đơn giản, cô Mikami yêu cầu nhà trai phải có bản lĩnh nuôi sống được gia đình, điểm này đối với anh Yamamoto mà nói hẳn là hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Yamamoto Juuzou nghe xong thì cười ha ha: “Ông mối Giang nói đúng, cái này đối với tôi mà nói quả thật không thành vấn đề, nhà Yamamoto chúng tôi mặc dù không phải đại phú đại quý, nhưng tuyệt đối không cần phải vì tiền mà phiền não.”

Giang Phong giơ lên ngón tay thứ ba, tiếp tục: “Yêu cầu cuối cùng chính là cô Mikami hi vọng tính cách đối phương phải tốt, mọi thứ đều có thể dùng đạo lý, lời lẽ để giải quyết, giữa vợ chồng bất kể có xuất hiện tranh chấp gì cũng không được sử dụng bạo lực gia đình, điểm này đối với anh Yamamoto mà nói, hẳn là cũng không hành vấn đề đi?”

Yamamoto Juuzou gật đầu đáp: “Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, đàn ông sử dụng bạo lực gia đình, trừ số rất ít là bị vợ ép ra thì phần lớn đều không phải loại tử tế gì. Mượn câu trên mạng mà nói, đối ngoại vâng vâng dạ dạ, đối nội trọng quyền xuất kích, đây thực chất chính là biểu hiện của sự hèn nhát.”

Giang Phong cười nói: “Xem ra tôi thật sự không chọn lầm người rồi, anh Yamamoto đây hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của cô Mikami, bây giờ nếu như anh đã cảm thấy có hứng thú với cô Mikami, hai người nếu thành công ở cùng một chỗ, tôi

tin rằng hai người có thể đạt được hạnh phúc."

Yamamoto Juuzou nói: "Vẫn cần phải cảm tạ ông mối Giang đã tác hợp, mặc dù tôi từ trước tới nay vẫn luôn thích cô Mikami, nhưng tôi chưa từng thực sự nghĩ tới muốn ở cùng với cô ấy. Bây giờ suy nghĩ này đã sinh ra, tôi liền không kịp chờ đợi muốn ở cùng với cô Mikami, loại cảm giác này thật sự rất mãnh liệt."

Giang Phong cười, tiếp lời: "Anh Yamamoto, tôi cảm thấy anh bây giờ có thể đặt trước chỗ ăn trưa, tôi bên này sẽ gọi điện cho cô Mikami, nói tin tức tốt này cho cô ấy."

Yamamoto Juuzou liên tục gật đầu: "Ông mối Giang nói đúng, tôi sẽ đi đặt nhà hàng ngay bây giờ."

Giang Phong cười: "Anh Yamamoto, trước tiên chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đã, lát nữa tôi sẽ gọi điện chào hỏi cô Mikami, sau đó gửi phương thức liên lạc của anh cho cô ấy, giữa trưa hai người hãy tự hẹn nhau đi ăn, tôi sẽ không quấy rầy hai người!"

Yamamoto Juuzou lấy điện thoại di động ra, nói: "Được, vậy tôi cũng không khách khí với ông mối Giang nữa!"

Sau đó, hai người trao đổi phương thức liên lạc của nhau, lại khách sáo thêm vài câu, sau đó Giang Phong liền đứng dậy, tạm biệt rời đi.

Chờ Giang Phong rời đi rồi, Yamamoto Juuzou liền bắt đầu gọi điện thoại đặt trước bữa trưa, lần đầu tiên gặp nữ thần tuốt xiên yêu thích của mình, đương nhiên phải chọn nhà hàng xa hoa nhất.

…

Một bên khác, Giang Phong rời khỏi văn phòng xong liền gọi điện thoại cho cô Mikami.

Điện thoại kết nối, chào hỏi nhau vài câu xong, Gang Phong liền nói: "Cô Mikami, tôi vừa mới đi ra từ văn phòng của anh Yamamoto, tôi đã nói tình huống của cô cho anh ấy nghe rồi, anh ấy cảm thấy rất hài lòng về cô.

Tôi đã giúp hai người hẹn cùng nhau ăn cơm vào buổi trưa xong, nếu như cô cảm thấy không có vấn đề gì thì tôi sẽ đưa phương thức liên lạc của anh ấy cho cô, để anh ấy chủ động liên hệ với cô."

Cô Mikami nói: "Giang đại sư, tôi không có vấn đề gì."

Giang Phong ừ một tiếng, nói: "Được, vậy trước tiên cứ như thế đã, cô hãy tự chuẩn bị thật cẩn thận, tôi sẽ gửi phương thức liên lạc của anh ấy cho cô, tiếp sau đó hai người hãy tự liên hệ với nhau, có gì cần tôi trợ giúp thì cứ gọi điện thoại cho tôi."

"Được rồi, cảm ơn Giang đại sư!"

"Không khách khí, vậy cô mau đi chuẩn bị đi, hẹn gặp lại!"

"Ừm, hẹn gặp lại!"

Sau khi cô Mikami cúp điện thoại liền bắt đầu dụng công đi chuẩn bị bản thân, chuẩn bị sử dụng hình tượng xinh đẹp nhất của bản thân đi gặp đối tượng xem mắt.

Mặc dù đối với đối tượng xem mắt này mà nói, toàn thân cao thấp cô gần như cũng không có bí mật gì, nhưng cái này dù sao cũng chỉ là trong phim ảnh, ngoài đời thật dù sao cũng phải chú trọng chuyện awnmawjc.

Mà Giang Phong sau khi làm việc xong liền dẫn theo hai vệ sĩ của mình đi du ngoạn Tokyo, đây dù sao cũng là thành phố xếp hạng cực cao trên thế giới, hắn hiếm khi mới tới được một lần thế này, đương nhiên phải du ngoạn thật tốt một phen rồi.

Chương 1188 - Nhân Tình Này Quá Lớn, Nhất Định Phải Tặng Trọng Lễ (3)

Tỉnh Tân Cương.

Biệt thự Vương gia.

Vương phụ, Vương mẫu, Vương Khang, Phiền Lê Hoa và đứa con

trong bụng, cả nhà năm người đang tổ chức hội nghị gia đình, chủ đề của hội nghị chỉ có một, đó chính là tặng đại lễ cho Giang đại sư.

Vốn sau khi Vương phụ người bạn tốt gần hai mươi năm, Lý Húc, gài bẫy lừa mấy tỷ xong, ông vẫn luôn cảm thấy tuyệt vọng, dù sao thì tên vương bát đản họ Lý kia sau khi đắc thủ liền chạy ra nước ngoài, việc đuổi người tới nước ngoài bắt về chính là độ khó cấp địa ngục.

Vừa nghĩ tới cố gắng hơn nửa đời người của mình bỗng chốc hoá hết thành hư không, Vương phụ liền cảm thấy vô cùng đau lòng.

Ngay lúc này, con dâu Phiền Lê Hoa đề nghị tìm Giang đại sư thử một chút, xem xem vị đại sư làm mai mối có năng lực thần kia có thể giúp được một tay hay không.

Lúc đó, Vương phụ cũng là ôm lấy suy nghĩ chữa ngựa chết thành ngựa sống, liền mang theo con trai Vương Khang tự mình bay tới tỉnh thành Quế tỉnh, khẩn cầu Giang đại sư xuất thủ.

Kết quả tuyệt đối không ngờ rằng, Giang đại sư vậy mà lại lợi hại đến mức đó, không chỉ có thể dễ dàng suy tính được vị trí của Lý Húc, mà tốc độ bắt người cũng quả thực đổi mới suy nghĩ của ông.

Nhất là nguồn nhân mạch ẩn chứa sau lưng lại càng khiến cho Vương phụ cảm thấy run sợ.

Bởi vì dính tới quan hệ thì các loại chương trình sẽ cực kì thông thuận, tốc độ rất nhanh, cho nên không bao lâu sau, số tiền mấy tỉ kia đã thành công đoạt lại được, mới chỉ bị Lý Húc tiêu mất một phần nhỏ mà thôi.

Tài chính thành công đoạt lại được, như vậy việc đại công thần sự là cảm tạ Giang đại sư liền phải đưa vào danh sách quan trọng, thế là mới có buổi họp gia đình ngày hôm nay.

Vương phụ mở miệng đầu tiên, nói: “Tất cả mọi người nêu ý kiến chút đi, Giang đại sư đã giúp cha một ân tình lớn như vậy, rốt cuộc nên tặng cậu ấy cái gì mới thể hiện được tâm ý của chúng ta đây?”

Vương mẫu nói tiếp: “Tôi đề nghị phần quà này phải thật trang trọng, không có sự hỗ trợ của Giang đại sư, vậy ông thật sự sẽ trở lại một đêm trước giải phóng đó, mặc dù không đến mức thành hai bàn tay trắng, nhưng mất đi cổ phần tập đoàn rồi, chất lượng cuộc sống của chúng ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Vương Khang gật đầu nói: “Nhân tình này của Giang đại sư quá lớn, chúng ta quả thật phải đưa lễ thật lớn mới có khả năng biểu hiện được chút lòng thành, điểm này con đồng ý với ý kiến của mẹ.”

Phiền Lê Hoa cũng phụ hoạ: “Đưa lễ lớn hẳn là ý kiến chung của tất cả chúng ta rồi, có điều rốt cuộc phải đưa cái gì mới phù hợp đây, điều này chúng ta phải cẩn thận suy xét!”

Vương phụ nói: “Mau chụm đầu vào nghĩ đi, xem xem rốt cuộc đưa lễ gì thì phù hợp!”

Vương Khang trầm ngâm nói: “Cha, hay là chúng ta tặng xe? Dù sao thì đàn ông cũng không có ai không thích xe, chúng ta đặt ra một mục tiêu nhỏ, tặng cho Giang đại sư vài chiếc xe sang, con tin cậu ấy nhất định sẽ thích.”

Vương phụ nghĩ nghĩ, nói: “Suy nghĩ này dường như cũng không sai, có thể xếp vào phương án dự bị.”

Vương mẫu lắc đầu nói: “Đưa xe mẹ cảm thấy còn không bằng tặng nhà, dù sao gia đình chúng ta cũng làm bất động sản, cái khác không nhiều nhưng phòng ở thì nhiều. Hơn nữa, người Trung Quốc chúng ta nhìn chung đều coi trọng nhà ở, không ai lại không thích mình có nhiều nhà cả, cho nên tặng Giang đại sư vài căn nhà có giá trị không nhỏ là tốt nhất, mẹ tin rằng cậu ấy sẽ thích.”

Vương phụ nói: “Cái này tôi cũng đã nghĩ tới, nhưng có một vấn đề, tập đoàn chúng ta chủ yếu khai phát đất ở tỉnh Tân Cương này, đưa bất động sản của chúng ta bên này cho Giang đại sư, sợ rằng có chút không được chu toàn.”

Vương mẫu hỏi: “Tập đoàn chúng ta không phải có hạng mục khai phát vượt tỉnh sao?”

Vương phụ đáp: “Tập đoàn chúng ta đúng là có hạng mục khai phát vượt tỉnh, nhưng mấy hạng mục này, cái nhanh nhất cũng chỉ mới bắt đầu lập móng mà thôi, cách thời gian hoàn thành vẫn còn rất xa, không thích hợp lấy ra tặng bây giờ.”

Vương mẫu nhíu mày lại, nói: “Nếu không anh tìm một người đồng nghiệp, trực tiếp dùng giá thấp một một hoặc mấy căn bất động sản, dù không phải ở cách thành phố cấp một như Bắc Thượng Quảng Thâm thì cũng là những thành phố mới lên cấp một như Tô Hàng, bất động sản như vậy mới đáng giá đem tặng.”

Vương phụ không lập tức tỏ thái độ mà nhìn về phía con dâu Phiền Lê Hoa, hỏi: “Lê Hoa, con cảm thấy thế nào?”

Phiền Lê Hoa đáp: “Suy nghĩ của mẹ rất đúng, nếu như có thể mua được bất động sản thích hợp tặng cho Giang đại sư thì rất hợp lí, nhưng làm như vậy sợ rằng sẽ rất phiền toái đi?”

Vương phụ đáp: “Cha ở trong ngành này lăn lộn nhiều năm như vậy, chỉ cần có tiền, ngược lại cũng không sợ không mua được bất động sản tốt, phương án này tạm thời xếp vào hàng dự bị, Lê Hoa, con cũng nêu chút ý kiến của mình đi, cha sẽ tiếp thu ý kiến của mọi người, cân nhắc xem phương án nào tốt nhất thì sẽ lựa chọn phương án đó.”

Phiền Lê Hoa nói: “Cha, chúng ta có thể đưa cho Giang đại sư một tỉ lệ cổ phần nhất định của tập đoàn, con cảm thấy cái này rất đơn giản, lại có thể rút ngắn khoảng cách với Giang đại sư, con cảm thấy như này rất tốt.”

Lời này vừa nói ra, Vương phụ, Vương mẫu và Vương Khang cũng sáng mắt lên.

Vương phụ càng nghĩ càng cảm thấy cách này rất được, hưng phấn phụ hoạ: “Đề nghị này của Lê Hoa rất tốt, vậy quyết định như thế đi, chúng ta sẽ tặng cổ phần tập đoàn cho Giang đại sư. Dù sao thì cổ phần này cũng là Giang đại sư giúp lấy về, nếu như không có sự hỗ trợ của Giang đại sư, chỗ cổ phần này cũng chẳng có duyên tới tay Vương gia chúng ta rồi!

Hơn nữa, có cổ phần này rồi, Giang đại sư cũng coi như một trong

những cổ đông của tập đoàn chúng ta, về sau liên hệ với cậu ấy cũng càng thêm thuận tiện, có thể duy trì mối quan hệ tốt với kỳ nhân như Giang đại sư, đó là phúc khí chúng ta tu luyện được từ kiếp trước, dù có đáng giá hơn nữa cũng không quá đáng."

Vương mẫu và Vương Khang nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lý, liền gật đầu đồng ý với đề nghị này của Phiền Lê Hoa.

Thế là, tiếp theo đó, một nhà năm người tiếp tục thương lượng xem nên tặng Giang đại sư cổ phần giá trị bao nhiêu thì phù hợp, đàm phán cả nửa ngày, cuối cùng nhất trí tặng cho Giang đại sư cổ phần giá trị 100 triệu.

Chương 1189 - Giờ Phút Này, Tôi Muốn Ngâm Một Bài Thơ

Giữa trưa.

Tokyo, Nhật Bản, Yamamoto Juuzou mặc âu phục giày da cực kì thời thượng gặp mặt với cô Mikami trước cửa một nhà hàng nào đó.

Hai bên khách khí chào hỏi nhau, sau đó liền cùng tiến vào nhà hàng cao cấp xếp hàng đầu cả thủ đô Tokyo này, vừa bước vào, làn gió tươi mát đã thổi vào mặt.

Thiết kế nội thất của nhà hàng cực kì tinh tế, giản lược mà không mất đi sự hoa lệ.

Trên trần nhà treo đèn thuỷ tinh tinh xảo, ánh sáng chiếu ra nhìn sáng chói mà hoa lệ.

Toàn bộ không gian nhà hàng được chia thành mấy khu vực nhỏ, mỗi một khu vực đều có phong cách trang trí đặc biệt và bầu không khí riêng.

Bởi vì Yamamoto Juuzou đã đặt bàn trước, sau khi tiến vào nhà hàng thì nhanh chóng được nhân viên phục vụ dẫn tới một phòng riêng riêng tư mà rộng rãi.

Bên trong được trang trí trang nhã, trên vách tường có treo một vài bức tranh nghệ thuật được lựa chọn tỉ mỉ. Giữa chiếc bàn tròn cẩm thạch là bộ dụng cụ ăn tinh xảo được sắp xếp ngay ngắn cùng với khăn ăn mềm mại, trắng noãn. Trên bàn được điểm xuyết bằng ít hoa tươi, hương thơm thoang thoảng tràn ngập trong không khí.

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh mà ấm áp, ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa mỏng chiếu lên trên bàn để lại quang ảnh loang lổ. Tiếng nhạc du dương vọng ra từ một góc khuất khiến cho người ta cảm thấy yên bình, thoải mái dễ chịu.

Yamamoto Juuzou từ chối sự hỗ trợ của nhân viên phục vụ, tự mình kéo ghế ra cho cô Mikami, mỉm cười nói: “Cô Mikami, mời ngồi!”

“Cảm ơn!” Cô Mikami cười tủm tỉm nói cảm ơn, sau đó ưu nhã ngồi xuống.

Nhà hàng cao cấp này cô Mikami đã nghe nói qua từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô đến đây, không thể nói không gian nhà hàng nơi này thật sự rất tuyệt, không chỉ cung cấp cho khách hàn một không gian riêng tư thoải mái như này, trong phòng lại còn có mùi hương hoa thoang thoảng, tăng thêm phần lãng mạn và cảm giác thần bí cho buổi gặp mặt.

Chờ hai người ngồi xuống rồi, nhân viên phục vụ liền nhẹ nhàng linh hoạt mang thực đơn lên, Yamamoto Juuzou và cô Mikami nhìn nhau cười một tiếng, sau đó mở thực đơn ra xem.

Trên thực đơn liệt kê rất nhiều món mỹ thực tinh xảo, từ món truyền thống Nhật Bản đến các món ăn nước ngoài, cái gì cần có đều có.

Mỗi một món ăn đều được thiết kế, bày biện rất tỉ mỉ, kết hợp giữa truyền thống và sự sáng tạo, rất có phong vị riêng.

Yamamoto Juuzou một bên nhìn thực đơn, một bên đề cử món ăn cho cô Mikami: “Cô Mikami, thịt bò wagyu ở nhà hàng này là tuyệt nhất, cô có thể nếm thử xem.”

Cô Mikami gật đầu nói: “Được, vậy gọi một đĩa thịt bò wagyu

nướng đi, tôi là lần đầu tiên tới đây ăn, cho nên không quá quen thuộc với những món ăn ở nhà hàng này, hay là anh Yamamoto cứ xem xem món nào phù hợp thì gọi giúp tôi nhé!"

Yamamoto Juuzou cười, gật đầu nói: "Cũng được, vậy để tôi gọi món, tôi sẽ cẩn thận lựa chọn những món ăn ngon nhất ở nhà hàng này, hương vị chắc chắn sẽ không khiến cô thất vọng."

Cô Mikami lộ ra một nụ cười thận trọng, sau đó nhìn Yamamoto Juuzou thuần thục gọi món, từ đó có thể nhìn ra hắn hẳn là khách quen của nhà hàng này, điều này cũng xác nhận được năng lực tài chính của hắn.

Rất nhanh sau đó, Yamamoto Juuzou đã gọi món xong.

Sau đó, hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa hưởng thụ đồ uống được mang ra trước bữa ăn.

Trước khi hai người gặp mặt, thông qua lời giới thiệu của Giang đại sư (ông mối Giang) cũng đã hiểu phần nào về nhau, cho nên muốn chọn một chủ đề phù hợp để cả hai cùng nói chuyện là việc rất đơn giản.

Cũng không bao lâu sau, dưới động tác chuyên nghiệp của nhân viên phục vụ, từng món mỹ thực ngon mắt được đặt lên bàn.

Hải sản tươi ngon và rau quả thanh đạm ở cùng một chỗ, salad màu sắc sặc sỡ khiến người ta thèm nhỏ dãi. Món sashimi truyền thống tinh xảo được bày trên một chiếc đĩa sứ, tản ra mùi hương của biển mê người.

Mỗi một món ăn ở đây đều là một tác phẩm nghệ thuật, món ăn được bày biện tỉ mỉ và gia vị đặc biệt khiến cho vị giác đạt được sự hưởng thụ cực hạn, cô Mikami vừa ăn vừa liên miên tán thưởng, không hổ là nhà hàng cao cấp hàng đầu Tokyo.

Trong quá trình dùng cơm, nhân viên phục vụ luôn tỉ mỉ quan tâm tới từng chi tiết nhỏ trong bữa ăn, kịp thời giúp hai người thay đổi dụng cụ ăn, lắng nghe nhu cầu của hai người, giúp cho trải nghiệm dùng cơm ở nhà hàng này của hai người càng thêm hoàn mỹ.

Cuối cùng chính là món chính mà Yamamoto Juuzou đề cử, thịt bò wagyu nướng, kết hợp với rau quả xào nấu kĩ và nước tương đậm đà, món ăn tản ra mùi hương mê người.

Cô Mikami tinh tế thưởng thức thử một miếng, cảm nhận được chất thịt tươi non và hương vị đậm đà tinh tế khiến cô hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ bảo trì dáng người, ăn trước vì kính.

Sau món chính là món ăn cuối cùng, chính là điểm tâm ngọt sau bữa ăn, một chiếc bánh gato chocolate nhỏ, tinh xảo và một tách cà phê nguyên chất được bày trước mặt hai người.

Bữa cơm này, cô Mikami ăn đến thật sự là cực kì thoả mãn.

Sau khi dùng bữa xong, cả hai người đều đầy lòng cảm kích nói cảm ơn với nhân viên phục vụ, sau đó cùng rời khỏi nhà hàng.

Ra đến cửa, Yamamoto Juuzou hỏi: “Cô Mikami, công ty nhà tôi cách chỗ này không xa, không biết có thể mời cô đến đó thăm thú một chút không?”

Cô Mikami cười tủm tỉm, nói: “Có thể tới quý công ty tham quan, đây là vinh hạnh của tôi.”

Thế là, hai người liền lái xe một trước một sau đi tới công ty.

Bây giờ là giữa trưa, trong công ty không có một ai, Yamamoto Juuzou dẫn cô Mikami lên phòng làm việc của mình tham quan, một giây khi đóng cửa phòng lại này, hai người không hẹn mà cùng nghĩ tới những phim màn ảnh nhỏ thể loại văn phòng, bầu không khí đột nhiên trở nên ám muội.

Yamamoto Juuzou âm thầm nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Cô Mikami có muốn uống chút gì đó không?”

Cô Mikami liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt long lanh nói: “Anh Yamamoto, hiện tại tôi tạm thời không muốn uống cái gì, chỉ là muốn thảo luận nghiên cứu văn hoá Trung Quốc với anh một lần.”

Yamamoto Juuzou liên tục gật đầu, nói: “Văn hoá Trung Quốc là một trong những nền văn hoá có lịch sử lâu đời nhất trên thế giới, cá nhân tôi cũng rất có hứng thú với văn hoá Trung Quốc, không

biết cô Mikami muốn thảo luận về phương diện nào của văn hoá Trung Quốc?”

Cô Mikami nói: “Tôi có một loại tín ngưỡng với nền thi ca Trung Quốc, cho nên tôi cũng khổ học nhiều năm, cuối cùng viết ra được một bài thơ mình khá hài lòng, không biết anh Yamamoto có muốn nghe thử, đánh giá một cái không?”

Yamamoto Juuzou vui mừng nói: “Cô Mikami, không nói gạt cô, tôi cũng cực kì thích nền thi ca của Trung Quốc, nếu như cô không ghét bỏ tôi tài nghệ kém, vậy chúng ta cùng bàn luận chút đi?”

Cô Mikami cười nói: “Có thể nha, vậy anh Yamamoto bắt đầu trước đi nhi?”

Yamamoto Juuzou gật đầu nói: “Được, vậy trước hết tôi sẽ tung gạch nhử ngọc, nếu như thơ tôi làm không được tốt, xin cô Mikami đường có chê cười tôi!”

“Anh Yamamoto khiêm tốn rồi, chúng ta học hỏi lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ.”

“Ừm, đúng là nên học hỏi lẫn nhau, chọn ngày không bằng đụng ngày, thừa dịp bây giờ công ty tôi còn chưa có ai tới làm, hay là chúng ta cùng nhau học tập bây giờ luôn?”

“A, bây giờ bắt đầu luôn sao? Ở đây có phải không được tiện lắm không?”

“Tôi cảm thấy không có vấn đề gì cả, cô Mikami không cảm thấy ở đây rất có không khí học tập sao? Tôi tin hiệu quả học tập cũng sẽ rất tốt.”

“Cái này… Vậy được rồi!”

Chương 1190 - Giờ Phút Này, Tôi Muốn Ngâm Một Bài Thơ (2)

Tỉnh thành tỉnh Hồ Nam.

Chuyện mua bán, sáp nhập công ty rầm rộ xôn xao trước đó cuối cùng cũng hạ màn kết thúc, tập đoàn Hạ thị thành công rắn nuốt voi, thành công mua lại tập đoàn Kha thị giá trị hơn mấy tỷ, hợp thành một công ty tập đoàn hoàn toàn mới.

Có điều, thứ khiến bên ngoài phải lau kính mà nhìn chính là tổng giám đốc công ty tập đoàn mới không phải là vị Hạ tổng kia của tập đoàn Hạ thị, cũng không phải là vị Kha tổng kia của tập đoàn Kha thị, mà là con trai của Kha tổng, Kha Bảo Cường.

Người biết chuyện đều rõ hai nhà Kha Hạ vừa kết thành thân gia, nhưng đều xem không hiểu hành động của công ty tập đoàn hai nhà, nếu như hai nhà muốn hoàn toàn dung hợp thành một nhà, vậy cũng nên là tập đoàn Kha thị có quy mô con lớn mua lại tập đoàn Hạ thì quy mô nhỏ hơn, sao lại ngược lại thành tập đoàn Hạ thị mua lại tập đoàn Kha thị thế này?

Hơn nữa, sau lần mua bán này, cả người phụ trách cũ của tập đoàn hai nhà đều lui khỏi vị trí tuyết hai, để Kha Bảo Cường trẻ tuổi lên làm người quản lý mới của công ty tập đoàn, khiến bên ngoài cảm thấy rằng đằng sau vụ sáp nhập này còn điều gì đó bí ẩn nữa.

…

Biệt thự Kha gia.

Kha Xương Quần và Kha Bảo Cường ngồi đối diện nhau.

Lúc này, Kha Xương Quần không còn vẻ hăng hái như ngày xưa nữa, vẻ mặt ông tiều tuỵ, trên đầu có thêm không ít tóc bạc, ông nhìn con trai Kha Bảo Cường của mình, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Vì sao?”

Kha Bảo Cường lạnh lùng nói ra: “Vì sao trong lòng cha không rõ sao? Con không đưa cha vào ngục giam là đã xem xét tình cha con chúng ta lắm rồi!”

Kha Xương Quần nhìn vẻ mặt lạnh lùng của con trai, vẫn không rõ rốt cuộc có phải là chuyện của mình và Quan Tử Duyệt đã bại lộ hay không, không nhịn được hỏi: “Con biết chuyện này từ lúc nào?

Có phải là con và người Hạ gia đã cùng nhau bày ra hay không? Mẹ con đóng vai diễn gì trong này? Vị Giang đại sư giúp các con đáp cầu dắt mối kia, có phải cậu ta cũng tham dự vào việc này không?"

Kha Bảo Cường thản nhiên đáp: "Cha không cần phải hỏi nhiều như vậy, biệt thự này con để lại cho cha, tiếp theo đó con sẽ sắp xếp người chăm sóc cha, cha cứ thành thành thật thật sống nốt quãng đời còn lại đi!"

Kha Xương Quần nhìn hắn thật sâu một cái, nói: "Bảo Cường, ta là cha con, tất cả của con, bao gồm cả sinh mệnh, đều là cha cho con, con lại đối đãi với cha mình như vậy sao?"

Kha Bảo Cường vẻ mặt bình tĩnh nói: "Chính bởi vì cha là cha con, cho nên con mới không đưa cha vào ngục giam, còn để lại biệt thự này cho cha ở, mời người chăm sóc cho cha, giúp cha an hưởng tuổi già, đổi là là người khác, cha cho rằng họ còn có cơ hội nói chuyện với con sao?"

Kha Xương Quần nhìn hắn, tiếp tục nói: "Một con đàn bà mà thôi, có cần phải như vậy không?"

Bây giờ Kha Bảo Cường đã có thể khống chế tâm tình mình rất tốt, nhưng câu nói này của cha hắn vẫn suýt chút nữa đã phá vỡ toàn bộ phòng ngự của hắn, hắn đè nén giận dữ, nói: "Một con đàn bà mà thôi, cha nói cũng thật là nhẹ nhàng mà, cha cho rằng cô ấy là phụ nữ trong hội sở sao? Đó chính là người phụ nữ con chuẩn bị cưới về làm vợ đấy!"

Kha Xương Quần trầm mặc!

Kha Bảo Cường cũng không có hứng thú ngồi nói chuyện với ông, đứng lên muốn rời đi: "Cha tự giải quyết cho tốt đi!"

Kha Xương Quần không nói gì, bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, nhìn xem đứa con trai độc nhất của mình đi ra khỏi biệt thự, ông biết rõ con trai mình đi lần này, đoán chừng sẽ không bao giờ trở lại gặp ông nữa!

Đối với chuyện lần này, trong lòng Kha Xương Quần rốt cuộc có

chút hối hận nào hay không, cũng chỉ có bản thân ông mới biết được.

…

Gần một tiếng sau.

Kha Bảo Cường trở lại một biệt thự khác, đây là căn biệt thự hắn mới mua gần đây.

Nhìn thấy con trai trở về, Đồng Lệ Toa lập tức lên tiếng hỏi: “Bảo Cường, lão già đáng chết kia có làm khó con hay không vậy?”

Sau khi bà biết rõ lão già đáng chết kia ngay cả con dâu tương lai của mình cũng không buông tha, ngại quyền lực tài chính đều nằm trong tay ông ta, bà chỉ có thể nuốt giận vào bụng, không dám tuỳ tiện trở mặt với ông ta.

Nhưng điều này không có nghĩa là trong lòng bà không oán, sau khi biết rõ con trai đã liên hợp với vị Giang đại sư có năng lực thần quỷ khó lường kia định thu thập lão già đáng chết đó, Đồng Lệ Toa liền giơ hai tay tán thành.

Bây giờ con trai đã thuận lợi đoạt quyền, hơn nữa còn trở thành tổng giám đốc tập đoàn mới, Đồng Lệ Toa có chỗ dựa vào liền không chút do dự rời khỏi lão già chết tiệt bà đã chịu đựng biết bao lâu nay kia.

Kha Bảo Cường lắc đầu đáp: “Ông ấy không làm khó con, cũng không có năng lực làm khó con, nửa đời sau con cam đoan, ngoại trừ lo cho ông ấy áo cơm không lo ra, con sẽ không bao giờ gặp lại ông ấy nữa!”

“Còn để cho ông ta có mặt mũi sống nửa đời sau, ông ta nên biết thỏa mãn rồi!”

Nói đến đây, Đồng Lệ Toa cũng không muốn nhắc tới lão già đáng chết kia nữa, nhìn về phía con dâu nói: “Vũ Hà, bây giờ công ty tập đoàn mới có rất nhiều chuyện cần xử lý, con có muốn từ chức để đến tập đoàn cùng Bảo Cường quản lý tập đoàn không?”

Hạ Vũ Hà lắc đầu nói: “Mẹ, con không có hứng thú với chuyện

buôn bán, công ty tập đoàn có Bảo Cường quản lý là đủ rồi, hơn nữa cha con cũng có thể hỗ trợ, con vẫn thích cuộc sống cảnh sát hình sự của mình hơn."

Đồng Lệ Toa nói: "Được rồi, có thể làm công việc mình yêu thích cũng là một chuyện hạnh phúc, có điều con phải chú ý an toàn, không thể vọt tới tuyến đầu được."

Hạ Vũ Hà cười nói: "Cảm ơn mẹ đã quan tâm, con sẽ chú ý."

Kha Bảo Cường nói: "Hiện tại chuyện công ty tập đoàn đã giải quyết xong, trong việc này, chúng ta cũng mang đại ân với Giang đại sư, ngoài ra cậu ấy còn giúp tác hợp vợ chồng chúng con nữa, mẹ xem xem nên đưa lễ gì thì phù hợp?"

Nghe con trai nhắc đến Giang đại sư, tâm tình Đồng Lệ Toa cũng tương đối phức tạp, nếu như vào lần đầu Giang đại sư chủ động đến cửa làm mai mối cho con trai bà, bà không tự cao tự đại từ chối người ta ngoài cửa, thì con dâu của bà đã không phải Hạ Vũ Hà, mà chính là thiên kim tập đoàn Lê thị ở Quế tỉnh.

Như vậy thì lão già đang chết kia cũng sẽ không làm ra chuyện đào tro kinh tởm như thế, bà cũng sẽ không đến nỗi từng tuổi này rồi còn mỗi người đi một ngả với chồng mình.

Có thể nói, một bước đi sai lầm của bà trước đó đã hoàn toàn thay đổi số mệnh nhà bọn họ.

Cũng may, sau khi mọi chuyện xảy ra, bà đã mặt dày đi tới chỗ Giang đại sư, cầu xin cậu ta giúp bà tìm kiếm đối tượng cho con trai, như vậy mới có được đứa con dâu ưu tú như bây giờ.

Bây giờ con trai bà nhắc tới chuyện hậu tạ Giang đại sư, Đồng Lệ Toa cũng giơ hai tay đồng ý, mà lễ này cũng không thể nhẹ được, phải cân nhắc thật kĩ xem nên tặng cái gì mới phù hợp.

Hạ Vũ Hà nghe vậy cũng vắt óc suy nghĩ, việc tặng quà thật ra cũng là một môn học vấn, nếu chuẩn bị được tốt thì chính là làm ít công to, còn nếu như không tốt thì chính là làm nhiều công ít.

Chương 1191 - Tha Hương Nơi Đất Khách

Gặp Được Đồng Bào Tổ Quốc

Tỉnh thành tỉnh Hồ Nam.

Trong biệt thự sang trọng nào đó.

Đồng Lệ Toa nói: “Hay là chúng ta trực tiếp đưa tiền mặt đi, để Giang đại sư muốn mua cái gì thì mua cái đó, như vậy sẽ không sợ tặng phải thứ cậu ta không thích rồi.”

Kha Bao Cường dở khóc dở cười nói: “Mẹ, tiền đúng là vạn năng, nhưng trực tiếp đưa tiền thì tục quá, có thể đưa vật thật thì nên cố gắng đưa vật thật sẽ tốt hơn.”

Hạ Vũ Hà đề nghị: “Em cảm thấy có thể đưa một vài thứ bảo toàn được giá trị qua thời gian, ví dụ như bất động sản hay cửa hàng gì đó, tặng những thứ này cũng sẽ không tục như đưa thẳng tiền.”

Đồng Lệ Toa nghe xong mắt sáng lên, tán đồng nói: “Đề nghị này của Vũ Hà rất tốt, đất nước chúng ta từ xưa đến nay không có ai là không thích bất động sản hay cửa hàng cả, tặng cái này cũng rất có mặt mũi.”

Kha Bảo Cường gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta sẽ tặng cửa hàng, cái này không chỉ đảm bảo giá trị tài sản, mà còn có thể sinh ra lời, tốt nhất là tặng cái ở cùng một thành phố với Giang đại sư, như vậy Giang đại sư cũng dễ quản lý hơn, vậy ngày mai con sẽ tới tỉnh thành Quế tỉnh xử lý chuyện này, nhất định phải mua một cửa hàng thịnh vượng một chút tặng Giang đại sư.”

Đồng Lệ Toa và Hạ Vũ Hà đều gật đầu tán thành.

Sau khi quyết định phương án tặng lễ, tiếp theo đó, ba người tiếp tục thảo luận một vài vấn đề chi tiết trong đó.

…

Tokyo, Nhật Bản.

Giữa trưa, Yamamoto Juuzou và cô Mikami ở trong văn phòng

nghiên cứu thảo luận về văn hoá thơ ca của trung Quốc, kết quả đương nhiên là cô Mikami nhỉnh hơn một chút, dù sao thì cô Mikami cũng đã từng tham gia luận bàn qua lại cùng không ít danh gia, cộng thêm ưu thế thiên phú của nữ giới, ở phương diện này, Yamamoto Juuzou tự nhiên không thể so sánh được.

Có điều, Yamamoto Juuzou vẫn có thể miễn cưỡng đuổi theo tiết tấu của co Mikami, như này đã là rất tốt, chi ít thì cũng đủ để khiến cô Mikami hài lòng.

Bàn luận hơn một giờ về văn hoá thi ca, cả hai đều cảm thấy thần thanh khí sảng, cô Mikami đã lâu không so tài cùng người khác lại càng mặt mày toả nắng, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Cô Mikami, buổi tối tôi muốn dẫn cô về cùng cha mẹ tôi ăn một bữa cơm, giới thiệu cô cho cha mẹ tôi một lần, không biết ý của cô như thế nào?”

Cô Mikami chớp chớp mắt, không tỏ rõ ý kiến, nói: “Anh Yamamoto, tôi không chuẩn bị trước quà gì đã đi gặp cha mẹ anh thì thật quá thất lễ!”

Yamamoto Juuzou vừa cười vừa nói: “Buổi gặp mặt rất đơn giản thôi, trong phòng làm việc của tôi cũng có không ít đồ, cô cứ tuỳ ý chọn mấy món là được, quan trọng là tôi muốn giới thiệu cô với cha mẹ tôi sớm một chút, bây giờ tôi đã không kịp chờ nữa muốn lấy cô về nhà rồi.”

Dù sao thì hai người cũng vừa mới luận bàn về văn hoá thơ ca cùng nhau, cô Mikami cũng thuận theo nói: “Được, nếu như anh Yamamoto đã kiên trì như vậy, vậy tôi sẽ đồng ý đi cùng anh.”

Yamamoto Juuzou vui vẻ nói: “Cảm ơn cô Mikami, vậy tôi sẽ gọi điện thoại cho mẹ mình ngay, bảo bà ấy chuẩn bị sẵn sàng.”

Cô Mikami lộ ra vẻ mặt lo lắng hồi hộp, cực kì đáng yêu nói: “Tôi thật sự rất lo lắng không biết cha mẹ anh liệu có thích tôi hay không?”

Yamamoto Juuzou cười nói: “Yên tâm đi cô Mikami, cha mẹ tôi nhất định sẽ thích cô.”

Cô Mikami lại nói: “Khoan đã anh Yamamoto, hay là anh nói cho tôi biết về cha mẹ anh chút đi, sở thích tính cách của họ như thế nào, tôi muốn biết một chút.”

“Không thành vấn đề, trước tôi gọi điện thoại cho mẹ mình đã, sau đó sẽ nói thật kỹ cho cô nghe.”

“Được rồi.”

…

Từng có một người nói như thế này: Cuộc sống hoàn mỹ nhất trên thế giới này chính là “Sống ở Anh, ăn ở Trung Quốc, cầm tiền lương nước Mỹ, cưới phụ nữ Nhật Bản”. Lời nói này cũng có đạo lý của nó.

Theo điều tra, địa vị xã hội của phụ nữ Nhật Bản là thấp nhất ở châu Á.

Phụ nữ Nhật Bản nếu không có công việc thì trước khi chồng về nhà phải chuẩn bị cơm nước, nước tắm xong xuôi, sau đó đứng ở cửa đón chồng, nói một tiếng hôm nay đã vất vả rồi, sau đó đưa dép lê, nhận lấy áo khoác ngoài và cặp của chồng, rồi vào hầu hạ chồng ăn cơm, nếu như cơm không hợp khẩu vị chồng thì chắc chắn sẽ bị mắng.

Mà phụ nữ ở Nhật Bản kể cả có công việc đi nữa thì cũng phải nấu cơm, bởi vì đàn ông Nhật Bản căn bản sẽ không xuống bếp, việc nấu nướng có thể chậm trễ, nhưng tuyệt đối không được qua loa.

Phụ nữ Nhật Bản bất kể có công việc hay không thì buổi sáng đều phải tiễn chồng đi làm, hơn nữa nhất định phải đưa chồng tới tận cửa, sau đó phải cúi đầu nói một tiếng đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại.

Dù cho chồng mình có xe thì vợ cũng không thể đi nhờ xe, mà phải ra ngoài tự ngồi xe buýt đi.

Người Nhật Bản rất thích sạch sẽ, phụ nữ Nhật Bản đã kết hôn thì ngày nào cũng phải ăn mặc thật xinh đẹp gọn gàng.

Một người phụ nữ hiền lành nghe lời như vậy, thử hỏi có người

đàn ông nào không muốn cưới chứ?

Chương 1192 - Tha Hương Nơi Đất Khách Gặp Được Đồng Bào Tổ Quốc (2)

Nhật Bản có câu nói "phụ nữ tam giới không nhà", ý nói phụ nữ sau khi sinh thì nhà của cô là nhà của cha mẹ, lớn lên xuất giá rồi thì nhà của cô là nhà của chồng, tới sau khi chồng chết thì nhà của cô lại là nhà của con trai.

Cho nên cần phải "Ở nhà theo cha, gả đi theo chồng, chồng mất theo con".

Đây quả thực là phiên bản "phụ nữ tam tòng" thời cổ đại ở Trung Quốc, nhưng Trung Quốc sau khi trải qua một thời "không yêu hồng trang yêu vũ trang", "phụ nữ có thể gánh nửa bầu trời", cái gọi là "di tích phong kiến" đã biến mất hoàn toàn, ngược lại, Nhật Bản vẫn còn không ít.

Trước khi Lý Thuỷ Tú đến Nhật Bản, thật ra cũng đã nghe nói địa vị xã hội và địa vị gia đình của phụ nữ Nhật Bản không cao, nhưng lúc đó còn trẻ, cô bị cái gọi là tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, không để ý đến sự phản đối mạnh mẽ của cha mẹ, dứt khoát lựa chọn lấy chồng xa ở Nhật.

Nhớ tới lúc đó, cô thật sự khiến cha mẹ tức chết, lúc cô mới lựa chọn gả cho người nước ngoài, cha mẹ tư tưởng khá truyền thống của cô đã rất không vui, huống chi người cô muốn gả cho lại là người Nhật Bản, điều này cha mẹ cô sao có thể tiếp nhận được?

Nhưng Lý Thuỷ Tú thân là con gái một, cô lớn lên trong sự yêu thương bao bọc của cha mẹ, cô bốc đồng muốn gả, cha mẹ không ngăn được cô.

Cuối cùng, cha mẹ không lay chuyển nổi cô chỉ có thể mặt đen đồng ý mối hôn sự xuyên quốc gia này, nhưng cả hai đều ở trước mặt cô nói một câu, đó chính là cô nhất định sẽ hối hận.

Chỉ là khi đó cô nào có nghe vào lời này, trực tiếp thề son sắt với

cha mẹ rằng mình đã gả đúng người rồi, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nhưng mà ngày hôm nay, mấy năm sau đó, Lý Thuỷ Tú ngồi trên ghế xích đu ở ban công, ngắm nhìn trời chiều nơi xa, ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt và hối hận vô tận.

Cô bây giờ cuối cùng cũng đã ý thức được lời khuyên can của cha mẹ năm nào là đúng, văn hoá và xã hội Nhật Bản thật sự là khác xa so với kỳ vọng của cô.

Cô không nghĩ tới sau khi cưới cuộc sống lại khó khăn như vậy, chồng không chỉ có chủ nghĩa đại nam tử, mà còn không quan tâm tới gia đình một chút nào, sau khi tan làm, chuyện thứ nhất hắn làm không phải đi về nhà, mà là đi tới quán rượu kiểu Izakaya, uống một chén rượu, mà cứ uống là sẽ uống đến đêm khuya.

Vì thế, cô và hắn đã từng cãi nhau một trận lớn, nhưng câu nói đầu tiên của hắn khiến cho cô thốt không nên lời, bởi vì tại quốc gia kỳ hoa mang tên Nhật Bản này, nếu như đàn ông tan ca về nhà đúng giờ sẽ được coi là một biểu hiện của sự kém cỏi.

Cô còn có thể nói cái gì?

Bởi vì toàn bộ xã hội Nhật Bản đều như vậy, chồng ở nhà giữ vị trí trụ cột, phụ nữ thì bị động nhận lấy đủ loại sắp xếp.

Cô khát vọng độc lập, hi vọng có thể theo đuổi giấc mộng sự nghiệp của mình, nhưng lại phát hiện vai diễn trong gia đình của mình bị giới hạn trong hình tượng bà chủ gia đình truyền thống.

Hơn nữa, ở Nhật Bản rất thiếu môi trường hỗ trợ cho phụ nữ vừa nuôi con vừa làm việc.

Ở Trung Quốc, trong nhà nếu có trẻ con, bình thường đều sẽ do ông bà hai bên giúp đỡ chăm sóc, hai vợ chồng có thể yên tâm làm việc kiếm tiền.

Nhưng ở Nhật Bản, quan hệ mẹ con tương đối mỏng nhạt, trẻ con sau khi sinh đều do mẹ tự mình nuôi lớn, ông bà trưởng bối trong nhà rất ít khi tham dự chuyện dưỡng dục đời cháu.

Từ truyền thống gia đình cho tới quan niệm giáo dục con cái của Nhật Bản, con cái sau khi kết hôn sẽ độc lập, tất cả đều phải tự mình giải quyết, nhất là chuyện nuôi dưỡng con cái, cha mẹ chắc chắn sẽ không can thiệp quá nhiều.

Thế là, trải nghiệm học tập và năng lực chuyên nghiệp của cô đều bị ép ném ra sau đầu, cô vĩnh viễn những công việc nhà làm mãi không hết và trách nhiệm nuôi dạy con cái giam cầm.

Đây thật sự không phải là cuộc sống mà cô mong muốn!

Nước mắt hối hận đảo quanh trong hốc mắt Lý Thuỷ Tú, cô hối hận không nghe lời khuyến cáo của cha mẹ, không thận trọng cân nhắc quyết định của mình.

Cô từng nghĩ đến chuyện ly hôn không chỉ một lần, nhưng lòng tự trọng của cô lại không cho phép bản thân làm như thế.

Dù sao thì lúc trước cô cũng đã từng thề son sắt trước mặt cha mẹ rằng mình đã gả cho đúng người rồi, tuyệt đối sẽ không hối hận, chả được mấy năm cô đã xám xịt ly hôn trở về, dù cha mẹ cô sẽ không nói gì, nhưng sĩ diện của cô luôn không cho phép cô tiếp nhận loại kết cục này.

Bởi vậy, hai năm qua cô thật ra vẫn luôn nỗ lực chống đỡ, nói đúng ra chính là tâm khí không chịu thua kia đã chống đỡ cô.

Nhưng bây giờ, cô thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi, bởi vì cô vừa phát hiện một chuyện cực kì đáng buồn, chồng cô đã đi quá giới hạn rồi!

Cái này thật ra cũng không có chút kỳ quái nào.

Căn cứ theo số liệu điều tra, tỷ lệ phụ nữ Nhật Bản vượt quá giới hạn trong hôn nhân cao tới 49%, trên cơ bản sẽ có một nửa số phụ nữ đã kết hôn vượt quá giới hạn, còn có 6% từng có suy nghĩ vượt quá giới hạn.

Số liệu này đặt ở Trung Quốc thì thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng đặt ở Nhật Bản thì lại không có gì quá bất thường.

Ngẫm lại, ngay cả phụ nữ còn có tỉ lệ vượt quá giới hạn cao như vậy thì huống chi là đàn ông trời sinh háo sắc, tỉ lệ vượt quá giới hạn tuyệt đối chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn.

Sau khi phát hiện chồng mình vượt quá giới hạn, Lý thuỷ Tú liền hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc hôn nhân này, suy nghĩ ly hôn càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ còn có hai chuyện vẫn chưa thể giải quyết mới khiến cho cô chậm trễ chưa đi chứng thực ly hôn.

Chuyện thứ nhất là vấn đề con cái.

Từ khi con cô ra đời vẫn luôn là cô một tay một chân nuôi lớn, đứa bé này cô tuyệt đối không dứt bỏ được, ly hôn thì cũng phải đem theo con đi cùng.

Chương 1193 - Tha Hương Nơi Đất Khách Gặp Được Đồng Bào Tổ Quốc (3)

Chuyện thứ hai chính là không có mặt mũi đối mặt với cha mẹ.

Lúc trước cô nói đến hoàn hảo như vậy, mấy năm nay mỗi lần gọi điện với cha mẹ cô đều là tốt khoe xấu che, đột nhiên ly hôn trở về như vậy, cô làm thế nào để đối mặt với cha mẹ cũng là một vấn đề.

Càng nghĩ trong lòng càng bực bội, Lý Thuỷ Tú dứt khoát không ở nhà đợi nữa, dự định ra ngoài giải sầu một chút, dù sao thì người chồng kia của cô cũng sẽ không trở về sớm như vậy.

…

Khách sạn năm sao nào đó.

Giang Phong nhìn đồng hồ, nói với hai vệ sĩ của mình: “Chị Băng Băng, chị Ngô Đồng, bây giờ thời gian cũng không còn sớm, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, hôm nay hai người có muốn ăn gì không?”

Bách Lý Ngô Đồng nói: “Ông chủ làm chủ đi, cậu muốn ăn cái gì thì chúng tôi ăn cái đó.”

Quách Băng Băng gật đầu nói: “Chúng tôi nghe theo ông chủ.”

Giang Phong cười nói: “Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng xem xem Tokyo này có món quà vặt nào đặc sắc khiến chúng ta để ý hoặc xem xem có mỹ thực nào mới lạ không nhé.”

Bách Lý Ngô Đồng và Quách Băng Băng tự nhiên không có ý kiến gì.

Thế là, ba người liền đi ra ngoài, đi dạo lung tung không có mục đích.

Đại khái đi được mười mấy hai mươi phút rồi, ba người Giang Phong bỗng nhìn thấy một quán ăn nhỏ.

Trên bảng hiệu quán ăn viết “Monjayaki”, Giang Phong không hiểu tiếng Nhật, chỉ nhận ra một chữ Hán trong đó, liền hỏi: “Chị Bách Lý, quán ăn này làm món gì vậy?”

Hắn cũng không phải tuỳ tiện hỏi, hai vệ sĩ nhà hắn chính là tinh anh trong tinh anh của bộ đội, có thể xưng là vệ sĩ toàn năng, nói riêng trong phương diện ngôn ngữ, Bách Lý Ngô Đồng dùng tốt cả hai thứ tiếng, tiếng Anh và tiếng Nhật, còn Quách Băng Băng thì thông thạo tiếng Anh và tiếng Đức.

Bách Lý Ngô Đồng còn chưa kịp trả lời thì một người phụ nữ ở gần đó đã cướp lời đáp: “Đồng hương, quán ăn này bán một món tên là Monjayaki, là một trong những món ăn vặt cực kì nổi tiếng của Nhật Bản.”

Người phụ nữ vừa cướp lời Bách Lý Ngô Đồng này không phải ai khác, chính là Lý Thuỷ Tú tâm tình bực bội ra ngoài giải sầu.

Tha hương nơi đất khách quê người còn có thể gặp được đồng bào tổ quốc, đây là chuyện rất đáng vui mừng, lúc này Lý Thuỷ Tú cũng cảm thấy phiền muộn trong lòng tiêu biến không ít.

Mặc dù người Trung Quốc ở Nhật Bản có tới gần trăm vạn, nhưng những người này rải rác ở nhiều nơi khác nhau, nếu như không phải là cố ý đi tìm thì trong cuộc sống thật ra rất khó gặp được một người đồng bào.

Thậm chí, kể cả có gặp thì hai bên cũng sẽ không nói tiếng Trung Quốc, chỉ nhìn tướng mạo thì cũng mà phân biệt được đối phương là người Nhật Bản hay người Trung Quốc.

Dù sao thì Nhật Bản cũng có nguồn gốc cực sâu từ Trung Quốc, tướng mạo người dân hai nước không có điểm khác biệt rõ ràng như với người phương Tây.

Nghe Lý Thuỷ Tú mở miệng nói vậy, Giang Phong và hai vệ sĩ đều biết đã gặp được đồng bào tổ quốc, trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Giang Phong liền lên tiếng chào hỏi: “Xin chào chị gái, em tên là Giang Phong, Giang trong sông Trường Giang, Phong trong lá phong, em đến từ Quế tỉnh, không biết nên xưng hô với chị thế nào đây?”

Lý Thuỷ Tú cũng chào hỏi lại: “Chào cậu, Giang Phong, tôi tên là Lý Thuỷ Tú, quê ở Quý Châu.”

Sau đó, Bách Lý Ngô Đồng và Phạm Băng Băng cũng lần lượt chào hỏi giới thiệu mình.

Chào hỏi nhau vài câu xong, Giang Phong mới lên tiếng đề nghị: “Chị Lý, chúng ta khó mà có cơ hội gặp nhau tại nơi đất khách quê người thế này, không bằng cùng ăn cơm tối luôn, chị thấy thế nào?”

Lý Thuỷ Tú gật đầu đáp: “Tôi cũng đang định nói như vậy, tôi ở đây cũng coi như được nửa đời người rồi, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được đồng hương như này, nhất định phải tận tình mời mọi người một bữa cơm mới được.”

Giang Phong hỏi: “Chị Lý là di dân theo người nhà tới đây hay là lựa chọn tới đây vậy?”

Lý Thuỷ Tú đáp: “Tôi là lựa chọn đến đây, Giang Phong, mấy cô cậu muốn ăn gì không? Đồ ăn Trung Quốc thì ở trong nước mọi người cũng thường xuyên ăn rồi, tôi không đề cử ở đây, không bằng chúng ta nếm thử mỹ thực bản địa đi?”

Giang Phong cười nói: “Được, chúng tôi cũng hiếm khi có một lần

được tới Tokyo thế này, hai ngày qua cũng đã ăn không ít các món ăn bản địa ở đây rồi, hương vị quả thật có chỗ độc đáo của nó, vậy thì mời chị Lý cứ làm chủ đi!"

Lý Thuỷ Tú nhẹ gật đầu: "Vậy được rồi, tôi biết rõ gần đây có một nhà hàng khá ngon, hơn nữa giá cả cũng rất phải chăng, chúng ta đến đó ăn nhé?"

"Không thành vấn đề, món Monjayaki này nghe tên cũng có vẻ ngon miệng, không biết nhà hàng mà chị nói tới kia có món này hay không? Nếu không thì em định mua một phần ở đây mang đi để thử."

"Yên tâm đi, nhà hàng kia cũng có món ăn này."

"Vậy làm phiền chị Lý dẫn đường rồi!"

"Không phiền, mời đi theo tôi!"

Chương 1194 - Trang Web Tình Yêu Và Hôn Nhân Rốt Cuộc Hố Người Đến Mức Nào?

Tokyo, Nhật Bản.

Một nhà hàng đặc sản nào đó.

Lý Thuỷ Tú cùng nhóm ba người Giang Phong đang vừa ăn vừa nói chuyện.

Lý Thuỷ Tú hỏi: "Giang Phong, mấy cậu là tới Tokyo du lịch sao?"

Giang Phong nói: "Phải, mà cũng không phải vậy, em là một người làm mai mối, đến Tokyo là để đáp cầu dắt mối cho một vị khách, du lịch chỉ là thuận tiện mà thôi."

Lý Thuỷ Tú kinh ngạc: "Không phải chứ? Giang Phong là một người mai mối sao? Hơn nữa bây giờ còn có dịch vụ mai mối xuyên quốc gia rồi sao?"

Cô sinh sống trong nước hai mươi mấy năm, hơn nữa một thân thích của cô còn từng làm bà mối trên một trang web tình yêu và hôn nhân nào đó, cho nên cô mặc dù không đến mức rõ như lòng bàn tay về hiện trạng của người làm mai mối trong nước, nhưng những cái cơ bản nên biết thì đều biết.

Người làm mai mối chuyên nghiệp thường đều là phụ nữ đã lập gia đình từ 35 tuổi trở lên, ông mối tuy là không phải không có, nhưng số lượng so sánh với phụ nữ thì ít hơn nhiều.

Còn về những bà mối làm trên trang web tình yêu và hôn nhân hoặc cho công ty môi giới thì ngược lại khá trẻ tuổi, nhưng những bà mối này có khác biệt rất lớn so với bà mối truyền thống.

Nhất là các bà mối làm trên các trang web tình yêu và hôn nhân, thật sự là hố chết người không đền mạng, nói câu này cũng không khoa trương, so với mấy tổ chức bán hàng đa cấp cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỗ khác nhau chỉ là phương thức lừa gạt tiền mà thôi.

Theo lời vạch trần của người thân thích làm bà mối cho trang web hôn nhân và tình yêu nào đó kia của cô, bọn họ sau khi nhận việc đều phải gia nhập một khoá huấn luyện, mà nội dung huấn luyện chính là nghe những bà mối khác trả lời điện thoại.

Nhóm bà mối đều có một bản thảo giao tiếp cố định, lúc gọi điện thoại sẽ đem ra niệm, còn dựa theo tình huống nói chuyện trên trời dưới đất để điều chỉnh linh hoạt, cái này so với bán đa cấp không phải là rất giống sao?

Lúc gọi điện thoại với khách hàng, bà mối sẽ nói với đối phương như sau: “Tôi có thấy anh/chị đăng ký app của chúng tôi, chúng tôi rất để ý tới anh/chị, cảm thấy điều kiện của anh/chị rất tốt, nhưng thông tin vẫn chưa được điền đầy đủ…”

Những thông tin của người ta, ví dụ như quê quán, công việc, thu nhập, bối cảnh gia đình chính là những thông tin bình thường sẽ được hỏi khi xem mắt.

Lúc nói chuyện còn phải biểu hiện ra sự tâm huyết như lửa cháy, tỏ vẻ rằng tất cả những gì chúng tôi làm đều là vì quý khách, nói

với người ta rằng người làm nghề này đều rất tốt, giới thiệu đối tượng giúp người khác đều là để tích đức cho chính mình, sau đó lại nói rằng vì chúng tôi thấy anh/chị tương đối gấp trong chuyện này cho nên mới liên hệ với anh/chị.

Sau khi nói xong những lời này liền bắt đầu đi đến kịch bản tiếp theo, đầu tiên là khen đối phương một tràng dài, nói thấy điều kiện của bạn rất tốt, tại sao đến bây giờ vẫn còn độc thân, còn thuận tiện hỏi luôn những mối tình trước đây, từng chia tay lúc nào, nguyên nhân chia tay là gì, bình thường, đối phương nghe được thổi phồng như vậy sẽ có chút đánh mất lí trí.

Công việc của những bà mối trên mạng này chính là lợi dụng cuộc hội thoại với bạn để chặn lại toàn bộ mối quan hệ khả thi trong cuộc sống của bạn: Ví dụ như hỏi bạn có thích ai ở nơi làm việc không, tại sao hai người không ở bên nhau, cuối cùng kiểu gì cũng sẽ chốt lại một câu rằng bạn sẽ không thể tìm được người thích hợp với mình ở nơi làm việc.

Hoặc là trong cuộc sống có được bạn bè nào giới thiệu không, nếu như có thì vì sao không thành, rồi cuối cùng cũng sẽ chặn lại con đường này.

Hoặc là hỏi trong nhà có ai giới thiệu cho không, bình thường nếu như có người trong nhà giới thiệu thì nếu thành công cũng sẽ không độc thân, cho nên người ta sẽ nói với bạn rằng có lẽ những người mà người thân bạn bè giới thiệu cho bạn này đều không phải kiểu bạn thích, chỉ là vì thúc giục bạn tìm đối tượng cho nên mới giới thiệu bừa mà thôi.

Giai đoạn này trước tiên sẽ chặn lại mọi mối quan hệ khả thi bên ngoài của khách hàng, thao túng tâm lý khách hàng, để khách hàng ăn sâu một suy nghĩ rằng trong hiện thực chúng ta chắc chắn sẽ không thể nào tìm được đối tượng phù hợp, nếu như không nhờ tới bọn họ thì cả đời này chỉ có thể sống cuộc đời cô độc mà thôi.

Giai đoạn tiếp theo, bọn họ sẽ giới thiệu đối tượng cho bạn, bạn cũng không có lý do gì để từ chối cả.

Sau đó bà mối sẽ hỏi khách thích kiểu người như thế nào, thăm dò rõ ràng xong sẽ lập tức nói với khách rằng: “Chỗ chúng tôi vừa vặn

có một người vừa mới gia nhập hội viên", sau đó tả người này thành một người cực kì môn đăng hộ đối với bạn.

Nếu như nhằm vào khách hàng là đàn ông thì bà mối sẽ giới thiệu một gia đình bình thường, với nghề nghiệp mà thường thường mọi người ai cũng sẽ thích, cũng chính là nghề nghiệp được coi là "gả tốt" trong suy nghĩ mọi người như giáo viên, y tá, nhân viên ngân hàng, ngành nghề dịch vụ, hay một vài công việc có hoàn cảnh tương đối đơn giản.

Tóm lại, bà mối sẽ dựa theo tiêu chuẩn kén vợ của người ta để bịa ra một hình mẫu lí tưởng, bà mối vừa vào nghề có thể không thể bịa ra một người như vậy, nhưng những bà mối đã có thâm niên thì há miệng là có thể tạo ra một người hoàn toàn không có thật.

Ví dụ nhà trai lái xe tải, bà mối có thể ngay lập tức biên ra một nhân vật như sau: "Chỗ chúng tôi vừa vặn có một cô gái xác nhận thông tin cá nhân, cô ấy là một giáo viên mầm non, công việc khá ổn định, là người rất ôn nhu, giọng nói nhỏ nhẹ. Nhưng chẳng ai là hoàn mỹ, ai cũng nhất định sẽ có chút khuyết điểm nào đó mà!"

Bà mối thường thường cũng sẽ bịa ra ít khuyết điểm, ví dụ như cô gái này vóc dáng có chút thấp bé, thấp hơn một chút so với yêu cầu của bạn, có điều thấp chút xíu thì thật ra tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận được.

Chương 1195 - Trang Web Tình Yêu Và Hôn Nhân Rốt Cuộc Hố Người Đến Mức Nào? (2)

Nếu như cái gì cũng tốt, cũng cân xứng hoàn hảo, khách hàng ngược lại sẽ hoài nghi đối phương có điểm xấu chỗ nào, hoặc là có chênh lệch gì so với chờ mong của mình, chỉ cần chênh lệch không quá lớn, chúng ta thường đều sẽ bỏ qua.

Khách hàng ở các thành phố nhỏ rất ít, mỗi một bà mối mỗi ngày chỉ có thể tiếp hai, ba vị khách, công việc của bà mối chính là gọi điện thoại cả ngày với mấy người này.

Bình thường mà nói thì bà mối một ngày có thể gọi một, hai người đến gặp mặt trực tiếp.

Mà những khách hàng này tới phần lớn đều sẽ muốn gặp mặt đối tượng mà bà mối đã bịa ra kia.

Sau khi "lừa" được người đến cửa hàng, sẽ có một nhân viên tới tiếp đón vị khách.

Việc tiếp đón này chính là dẫn khách tới một căn phòng nhỏ mờ tối, bên trong có một cái ghế sô pha, hai người đối mặt cùng nhau trò chuyện thật kĩ.

Nội dung trò chuyện thật ra cũng không khác lắm so với kịch bạn gọi điện thoại, sẽ cho khách nhìn một chút cái gọi là thông tin hội viên, tiếp tục khắc sâu suy nghĩ xung quanh bạn không bao giờ có người phù hợp với bạn.

Mỗi cuộc trò chuyện như này thường kéo dài khá lâu, hai, ba tiếng là bình thường.

Trong đoạn thời gian này, bọn họ sẽ liên tục khiến khách hàng rơi vào trạng thái lo lắng, liên tục thúc giục bạn một cách gấp gáp. Sau đó họ sẽ bắt đầu giới thiệu gói dịch vụ, còn nói với khách hàng rằng vì muốn giúp đỡ hỗ trợ nên giá tiền dịch vụ đã giảm một nửa, thật ra hoàn toàn không phải vậy.

Giá dịch vụ thấp nhất cũng đến hơn 6000 tệ, cao thì tới hai, ba vạn.

Lúc bọn họ lừa khách ký hợp đồng đều nói là sẽ giúp bạn tìm tới khi nào tìm được người phù hợp mới thôi, thật ra dịch vụ này chỉ kéo dài trong một thời hạn nào đó, một tháng bạn có thể gặp tới mấy người, nhưng qua kì hạn kia thì sẽ coi như dịch vụ đã hết.

Bọn họ sẽ không để ý tới việc người bạn gặp có thích hợp với bạn hay không, bọn họ chỉ đơn giản là kéo những hội viên đã nộp tiền lại một chỗ, có thể ghép thành đôi thì ghép, chướng mắt nhau thì cũng không có cách nào, phần lớn người vào đây đều không tìm được người phù hợp, chính là bị lừa tiền.

Cho nên, những công ty này thường xuyên có một vài hội viên lâu

dài tới náo loạn, cơ bản cũng chỉ "lôi kéo" mà thôi, cả cái ngành này đều là như vậy.

Lúc khách hàng tới náo loạn, lãnh đạo còn chơi rất xấu, ngươi thích thì cứ náo đi, nhưng có cách nào có thể lấy tiền của mình về đâu chứ?

Cũng có một vài vị khách khá cẩn thận ngay từ đầu, chỉ chọn loại dịch vụ giá thấp nhất, nhưng nếu như những bà mối kia phát hiện năng lực tiêu tiền của bạn tương đối tốt, thì ngay từ đầu có lẽ sẽ không nóng nảy lắc lư người tới rơi hết một hai vạn, mà sẽ để cho bạn bắt đầu từ 6000 tệ, sau đó lại nói với bạn rằng tiền giao không đủ nhiều, nếu như thêm một khoản tiền nữa thì có mấy tài nguyên tốt hơn có thể giới thiệu cho bạn, vớt vát được thêm ít tiền.

Có lúc bọn họ sẽ bịa ra một vài câu chuyện cảm động cho mình, ví dụ như tôi là một người mẹ đơn thân, một mình nuôi dưỡng con cái vất vả như thế nào chẳng hạn.

Bởi vì có rất nhiều vị khách từng ly dị cho nên rất dễ trở nên đồng cảm với những câu chuyện như này, nếu như hai bên đều từng có chung trải nghiệm thì có thể dễ dàng rút ngắn khoảng cách, rất nhiều vụ lừa đảo đều là nhờ vào việc xây dựng tín nhiệm với đối tượng như vậy.

Vị thân thích kia của Lý Thuỷ Tú cũng coi như là có chút lương tâm, sau khi được một vị khách tương đối thảm, cô thật sự không đành lòng lừa người ta, cộng thêm đoạn trải nghiệm công việc trước đó khiến cho lương tâm cô thật sự cắn rứt, lừa người lừa đến chính mình còn chán ghét bản thân, cho nên dứt khoát từ chức không làm nữa.

Một số bà mối của các trang web tình yêu và hôn nhân hay các công ty môi giới đáng tin cậy một chút thì chí ít sẽ không đi bịa chuyện lung tung lừa gạt khách hàng, chỉ dựa trên tài nguyên vốn có để tiến hành ghép đôi, còn có thể thành đôi hay không thì phải dựa vào vận khí của khách hàng.

Nếu như thành đôi rồi, về sau cuộc sống nhỡ có không hạnh phúc thì cũng không còn là trách nhiệm của bà mối nữa.

Lúc này, Giang Phong sớm đã nhìn xong tài liệu xứng đôi của Lý Thuỷ Tú, cũng thấy rõ suy nghĩ của cô hiện tại, hắn mỉm cười nói: "Chị Lý, có phải chị cảm thấy tôi còn quá trẻ lại làm người mai mối như này rất kỳ quái hay không? Dù sao thì ấn tượng chung về người làm mai mối của mọi người đều là những người phụ nữ trung niên đã lập gia đình."

Lý Thuỷ Tú nói: "Tôi quả thật cảm thấy có chút kỳ lạ, nhất là khi cậu còn phát triển đến mức làm mai mối xuyên quốc gia như này, chẳng lẽ cậu là ông mối cho trang web tình yêu và hôn nhân nào sao?"

Giang Phong lắc đầu: "Không phải, em ở quê mình, Quế tỉnh, có mở một công ty môi giới hôn nhân, thanh danh trong nước cũng coi như không tệ, em cũng đã giúp rất nhiều vị khách tìm được hạnh phúc, vị khách ở Tokyo này của em thật ra là do nghe bạn bè giới thiệu, sau đó tự mình bay tới Quế tỉnh mời em giúp cô ấy làm mai mối."

Lý Thuỷ Tú khen: "Lợi hại!"

Bất kể trong lòng có thật sự tin hay không, cô cũng không thể ở trước mặt chất vấn người ta được.

Giang Phong biết rõ khúc mắc bây giờ của cô, nói: "Thật ra em ngoài làm mai mối ra cũng kiêm luôn chức xem tướng đoán mệnh, em am hiểu nhất chính là suy tính nhân duyên, bởi vậy đám fan hâm mộ của em còn dùng biệt hiệu Giang đại sư để gọi em.

Vừa rồi nhìn gương mặt của chị Lý đây, em phát hiện tình trạng hôn nhân hiện tại của chị có chút không vừa ý chị, chúng ta có thể gặp nhau ở nơi đất khách quê người này cũng coi như là duyên phận. Nếu như chị Lý cần, em có thể giúp chị suy tính nhân duyên kĩ càng một chút, đồng thời đưa ra cho chị kiến nghị tốt nhất, còn nếu như chị không cần thì chúng ta hãy dừng lại chuyện này ở đây."

Chương 1196 - Trang Web Tình Yêu Và Hôn Nhân Rốt Cuộc Hố Người Đến Mức

Nào? (3)

Nghe tới đoạn Giang Phong nói bản thân còn kiêm cả chức xem tướng đoán mệnh, am hiểu nhất chính là suy tính nhân duyên, Lý Thuỷ Tú bắt đầu hoài nghi mình có phải đã gặp phải kẻ lừa đảo rồi không.

Nhưng khi Giang Phong nói ra chuẩn xác cô không vừa lòng với tình trạng hôn nhân hiện tại của mình, Lý Thuỷ Tú lại có chút đoán không ra, dù sao thì tình trạng hôn nhân của cô bây giờ thế nào, thật sự chỉ có mình cô biết rõ.

Hơn nữa, cô và ba người Giang Phong gặp nhau thật sự chỉ là ngẫu nhiên, hoàn toàn không tồn tại khả năng người ta cố ý gài bẫy lừa cô.

Dùng suy đoán này, Giang Phong rất có thể thật sự biết xem tướng đoán mệnh, hơn nữa còn rất có tài, nếu không sẽ không "nói khoác không biết ngượng mồm" rằng muốn giúp cô suy tính nhân duyên, cho cô kiến nghị tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Lý Thuỷ Tú nói: "Không nghĩ tới cậu còn là một đại sư thần toán, thật sự là thất lễ rồi! Vậy mong Giang đại sư hãy giúp tôi suy tính nhân duyên một lần!"

Giang Phong mỉm cười đáp: "Đương nhiên rồi, mời chị Lý cung cấp cho em biết ngày sinh tháng đẻ của mình, chờ cơm nước xong xuôi rồi, em sẽ suy tính thật kĩ cho chị một phen."

Lý Thuỷ Tú nhẹ gật đầu, nói ra ngày sinh tháng đẻ của mình, sau đó liền nhiệt tình gọi đồ ăn cho nhóm Giang Phong.

Chờ đến khi ăn gần xong, Giang Phong mới bắt đầu "suy tính" cho Lý Thuỷ Tú.

Chuyên nghiệp bấm ngón tay ba phút, Giang Phong liền nhìn Lý Thuỷ Tú, nói: "Chị Lý, tình huống của chị, em cơ bản đã suy tính ra rồi, ngày trước chị không quan tâm tới lời phản đối mãnh liệt của cha mẹ, lựa chọn lấy chồng xa ở Nhật Bản, vốn cho rằng sẽ trải qua cuộc sống lý tưởng, hạnh phúc, kết quả cuộc sống sau khi cưới

của chị lại không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Chị không thể nào nhập gia tùy tục với xã hội Nhật Bản này, chị trước đây ở trong nhà luôn được cha mẹ yêu thương bao bọc, sau khi cưới thì mọi thứ đều phải do chồng làm chủ, chị không thể nào thích ứng với thân phận bà chủ gia đình.

Quan trọng nhất là, chị phát hiện chồng chị không hề thương yêu chị như trong tưởng tượng, mọi sự trả giá của chị lại đổi lấy tin tức chồng vượt giới hạn, chị cảm thấy cuộc sống của mình như một câu chuyện cười vậy.

Khoảng thời gian này chị vẫn luôn nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng còn bởi vì đủ nỗi lo khác nhau mà vẫn chưa thực sự đi ra một bước này, không biết em nói có đúng hay không?"

Lý Thuỷ Tú nghe xong thì kinh hãi, đối phương nói quá chuẩn xác, không sai chỗ nào, giống như là đã tận mắt chứng kiến cuộc sống của cô vậy, cái này thật sự là không thể nghi ngờ được, trong nước vậy mà còn cất giấu một đại sư thần toán lợi hại như vậy sao?

Quan trọng là vị đại sư thần toán này còn trẻ tuổi như vậy!

Lý Thuỷ Tú sợ hãi than: "Giang đại sư, ngài thật sự là thần, ngài suy tính hoàn toàn chuẩn xác, tình trạng hôn nhân bây giwof của tôi chính là như vậy, vẫn luôn nghĩ tới việc ly hôn, nhưng năm đó tôi thề son sắt trước mặt cha mẹ sẽ hạnh phúc như vậy, bây giờ mới cưới có mấy năm đã xám xịt về nước thì thực sự quá mất mặt!

Huống hồ, con tôi là một tay một chân tôi nuôi dưỡng đến tận giờ, tôi nếu ly hôn nhất định sẽ không bỏ được con, nhưng nếu như mang con đi, trước chưa đề cập tới chuyện tôi tranh không nổi quyền nuôi con với anh ta, kể cả có thành công đoạt được quyền nuôi dưỡng con cái, mang về nước chỉ sợ cũng sẽ không được cha mẹ tôi chào đón.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu tôi vẫn luôn không dám hạ quyết tâm ly hôn."

Đối với sự sợ hãi xen lẫn thán phục của Lý Thuỷ Tú, Bách Lý Ngô

Đồng và Quách Băng Băng đều đã tập mãi thành quen, năng lực thần toán của ông chủ các cô, các cô đã chứng kiến quá nhiều rồi!

Giang Phong nói: “Chị Lý, như lời chị nói thì có hai vấn đề, chúng ta nói tới từng cái một, đầu tiên, chị nói ly hôn xám xịt trở về nước thì không còn mặt mũi nào đối diện với cha mẹ, em cảm thấy cách nói này của chị Lý không quá đúng, cúi đầu trước mặt cha mẹ mình thì có gì mà mất mặt?

Trên đời này, chỉ có cha mẹ là khoan dung với con cái mình nhất, bất kể chị có làm chuyện gì sai đi nữa, họ đều sẽ lựa chọn tha thứ cho chị, huống hồ chị chỉ là gả lầm người mà thôi, bọn họ sẽ chỉ đau lòng chị những năm qua phải ngậm đắng nuốt cay, chịu bao nhiêu uỷ khuất.”

Nghe đến đó, hốc mắt Lý Thuỷ Tú có hơi đỏ, cô biết rõ Giang Phong nói không sai, dựa vào hiểu biết của cô về cha mẹ mình, nếu như cô ly hôn về nước, cha mẹ nhất định sẽ lựa chọn ngậm miệng không nói gì về quyết định năm đó của cô, sẽ chỉ quan tâm cô đã ngậm đắng nuốt cay thế nào, chịu bao nhiêu uỷ khuất.

Cô thật ra chính là sợ cái này, nếu như cha mẹ lựa chọn mắng cô một trận, lôi lại chuyện năm đó ra nói móc cô một phen, trong lòng cô cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Giang Phong tiếp tục phân tích: “Còn về vấn đề thứ hai, chị sợ cha mẹ mình sẽ không thích con chị vì nó cũng là người Nhật Bản, cái này quả thật cũng có đạo lý của nó, dù sao Nhật Bản và quốc gia chúng ta cũng có mối thù hận không dễ giải quyết.

Nhưng chuyện này trốn tránh cũng không giải quyết được gì, cuối cùng chị vẫn sẽ phải đối mặt với nó mà thôi. Huống chi lòng người cũng là máu thịt, chị đem con về nước, dù cho cha mẹ chị ban đầu có không thích, nhưng thời gian sống chung dài, chung quy vẫn sẽ có cảm tình.

Hơn nữa, trẻ nhỏ trưởng thành ở quốc gia chúng ta, tiếp nhận giáo dục và văn hoá của nước ta thì lớn lên cũng sẽ là một người Trung Quốc điển hình mà thôi.”

Lời nói này khiến Lý Thuỷ Tú gật đầu liên tục, cô sở dĩ chậm chạp

không thể đưa ra quyết định là vì vấn đề này cô không có cách nào thương lượng với người nhà hay bạn bè được.

Con người trong lúc hoang mang, lời khuyên của bạn bè giống như một ngọn đèn chỉ đường vậy, hiện tại Lý Thuỷ Tú cũng có cảm giác tương tự vậy.

Chương 1197 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Thì Cứ Việc Náo Với Tôi

Con người có đôi khi rất kỳ quái, có một số việc không cách nào nói ra với người thân bạn bè được, nhưng khi ở cùng với người xa lạ lại có thể đem rất nhiều chuyện riêng tư bí mật ra tâm sự như với tri kỉ vậy.

Bây giờ Lý Thuỷ Tú chính là như vậy, sau khi Giang Phong suy tính chuẩn xác về tình trạng hôn nhân của mình, sau đó phân tích loại bỏ những lo lắng xoay quanh chuyện ly hôn của cô, cô liền mở rộng lòng trò chuyện về cuộc hôn nhân của mình với Giang Phong, nói ra toàn bộ cuộc sống gả cho chồng Nhật của mình với Giang Phong.

Một bữa cơm này, Lý Thuỷ Tú đã đem toàn bộ tâm tình tích tụ dưới đáy lòng mình nhiều năm nói ra, cảm thấy cả người thư thái hơn không ít.

Ba người Giang Phong vẫn luôn chăm chú lắng nghe, chờ Lý Thuỷ Tú nói xong, hắn mới lên tiếng: “Cho nên chị Lý không cần phải tiếp tục nhún nhường chịu đựng nữa, lúc chị ở nhà cha mẹ đẻ cũng là viên ngọc quý được nâng niu trong lòng bàn tay, kết quả bây giờ lấy chồng xa ở Nhật rồi lại phải trải qua cuộc sống không bằng người giúp việc này, như vậy thì còn phải cố chịu đựng làm gì nữa chứ?”

Lý Thuỷ Tú cảm khái nói: “Đúng vậy, tôi thật sự là quá ngu, mạnh khoẻ làm một đại tiểu thư thì không thích, cứ một hai đòi tới nơi này chịu khổ, thật đúng là đầu óc úng nước mà!”

Giang Phong nói: “Chị Lý còn trẻ, đường đời còn dài mà, trải

nghiệm mấy năm này coi như là một bài học cho bản thân đi, ly hôn về nước rồi vẫn có thể bắt đầu lại một lần nữa."

Lý Thuỷ Tú gật đầu nói: "Cảm tạ Giang đại sư đã chỉ điểm, vốn tôi với chuyện ly hôn vẫn còn chậm chạp không hạ nổi quyết tâm, cố kỵ cái này cái kia, hoàn toàn mất đi ý chí nhuệ khí thời còn trẻ, hiện tại nghe cậu khuyên bảo rồi, tôi xem như đã hoàn toàn thông suốt, về nhà tôi sẽ nhắc tới chuyện ly hôn với chồng, sau đó mang con về nước, bắt đầu cuộc sống mới."

Giang Phong nhắc nhở: "Chị Lý, chồng chị đoán chừng sẽ không dễ dàng đồng ý, thậm chí sẽ nghi ngờ chị vượt quá giới hạn trong hôn nhân, đem con ra để uy hiếp chị, chị phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được."

Nói đến đây thì không thể không cảm khái Nhật Bản thật sự là một đất nước kỳ hoa, địa vị xã hội và địa vị gia đình của phụ nữ đều không cao, lúc tại chức cũng không hề có đất dụng võ, cưới xong tám chín phần mười chỉ có thể lựa chọn trở thành bà chủ gia đình.

Nhưng cùng lúc đó, chính sách đãi ngộ với phụ nữ của Nhật Bản lại rất tốt, ví dụ như quyền lực tài chính, trong các gia đình ở Nhật Bản thì đều là phụ nữ quản lý tài chính trong nhà, thậm chí là đàn ông Nhật Bản sau khi kết hôn, tiền lương của họ sẽ được gửi trực tiếp tới tài khoản vợ của họ, điều này đặt ở Trung Quốc thì thật sự là chuyện khó mà tin nổi.

Hơn nữa, tỉ lệ vượt giới hạn của phụ nữ Nhật Bản sau khi kết hôn còn xếp đầu thế giới, nhưng cùng lúc đó, tỉ lệ ly hôn ở Nhật lại thấp đến mức khiến người ta líu lưỡi, cái này không thể không nói là một kỳ tích.

Phát sinh chuyện như vậy, nguyên nhân căn bản nhất chính là phần lớn đàn ông Nhật Bản đều không đủ khả năng để ly hôn, cái này cũng không phải là đang phóng đại, mà là thật sự không đủ khả năng để ly hôn.

Bởi vì ở Nhật Bản, phần lớn phụ nữ là nội trợ toàn thời gian, cho nên những phúc lợi và đặc quyền được hưởng trên pháp luật rất nhiều, trong đó bao gồm cả đãi ngộ nhận được sau khi ly hôn.

Trong « Luật hôn nhân » của Nhật Bản có quy định, nếu như chồng làm việc bên ngoài nộp tiền bảo hiểm xã hội đầy đủ, thì vợ của anh ấy ở nhà làm nội trợ, tương lai cũng có thể được chia sẻ 50% tiền dưỡng lão với chồng.

Như vậy, dù nhà gái không ra ngoài làm việc thì cũng được đảm bảo chuyện kinh tế nửa đời sau.

Còn một cái nữa là nếu như người chồng vượt quá giới hạn trong hôn nhân, hai bên thỏa thuận không thành, thì người trong cuộc có thể yêu cầu toà án giải quyết.

Bên bị lừa dối ngoại trừ yêu cầu chia cắt tài sản chung của vợ chồng, tiền đền bù ly hôn, tiền dưỡng lão, phí nuôi dưỡng con cái, còn có thể yêu cầu bồi thường kinh tế với tiểu tam của đối phương.

Số tiền bồi thường được xác định theo số năm kết hôn, thời gian vượt quá giới hạn của bên lừa dối, liệu tiểu tam có mang thai hay không và những tổn thương tinh thần xác định được của bên bị lừa dối.

Lúc ly hôn, nếu như người vợ là nội trợ toàn thời gian thì sau 65 tuổi còn được cầm một nửa tiền dưỡng lão của chồng, căn bản không cần lo lắng về vấn đề kinh tế.

Cho dù người vợ là người vượt quá giới hạn thì phía chồng vẫn phải trả cho vợ phí phụng dưỡng, tới tận khi nào người vợ đó tái hôn mới thôi, nhất là nếu như quyền nuôi dưỡng con cái bị cướp mất thì tiền phí nuôi dưỡng con cái phải nộp mỗi tháng sẽ chiếm một nửa thu nhập hàng tháng, như thế thì ly hôn đã trở thành một việc quá xa xỉ rồi.

Cho nên, đàn ông Nhật Bản thật sự là “không tầm thường” chút nào.

Lý Thuỷ Tú nghe vậy liền cau mày nói: “Anh ta có đổ lỗi tôi là người vượt quá giới hạn trong hôn nhân tôi cũng không sợ, dù sao thì tôi cây ngay không sợ chết đứng, nước bẩn của anh ta không hắt được đến người tôi, mà kể cả tôi có thật sự vượt quá giới hạn, thì dựa theo luật hôn nhân Nhật Bản, tôi vẫn có thể được hưởng

đãi ngộ tốt.

Nhưng nếu như anh ta dùng con để uy hiếp tôi, tôi đúng là thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt!”

Chương 1198 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Thì Cứ Việc Náo Với Tôi (2)

“Chị Lý, chuyện liên quan đến con cái thật ra là trò chơi tâm lý giữa vợ chồng, ai biểu hiện sự quan tâm nhiều hơn thì người đó sẽ ăn thiệt thòi.”

Giang Phong tiếp tục: “Anh ấy dùng con cái để uy hiếp chị vì anh ấy đoán chắc chị sẽ bận tâm đến con cái, nếu như chị không muốn bị anh ấy uy hiếp, vậy chỉ có thể thể hiện rằng so với anh ấy, chị càng không quan tâm đến con cái hơn, chị chỉ cần làm như vậy… Sau đó như này như này…”

Lý Thuỷ Tú vừa nghe vừa liên tục gật đầu: “Chị hiểu rồi, nếu như anh ta dám dùng con cái uy hiếp tôi, tôi sẽ dựa theo cách Giang đại sư đã chỉ dạy mà làm.”

Giang Phong ừ một tiếng, nói: “Chị Lý trao đổi phương thức liên lạc với bọn em đi, bọn em định ngày kia sẽ về nước, trong lúc này nếu như chị cần trợ giúp gì thì cứ gọi điện thoại cho em.

Nếu như tất cả thuận lợi, sau khi về nước mà chị nghĩ tới việc tìm đối tượng thì cũng có thể gọi điện cho em, em nhất định sẽ giúp chị tìm được một người đàn ông quan tâm đối xử với chị thật tốt.”

Lý Thuỷ Tú cảm kích nói: “Thật sự cảm ơn cậu, nếu như không phải hôm nay hữu duyên gặp được cậu, tôi không biết sẽ còn do dự thêm bao lâu nữa mới quyết tâm ly hôn được, hơn nữa đến lúc tranh giành quyền nuôi dưỡng con cái cũng sợ sẽ vì vậy mà phải trả cái giá không nhỏ.”

Giang Phong mỉm cười nói: “Chị Lý khách khí rồi, đều là người Trung Quốc với nhau, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm thôi, vậy em xin phép lấy trà thay rượu, chúc chị Lý mọi chuyện thuận lợi.”

“Ừm, mọi chuyện thuận lợi, cạn ly!”

“Cạn lý!”

…

Cùng lúc đó, cô Mikami đang ở đây cùng Yamamoto Juuzou và cha mẹ hắn ăn cơm.

Quả nhiên giống như Giang đại sư nói, cha mẹ Yamamoto Juuzou lúc nhìn thấy cô Mikami, biểu hiện đều cực kì nhiệt tình, sau khi quen thuộc nhau hơn liền không hề cố kị bàn về văn hoá người lớn, thậm chí còn trò chuyện về kĩ thuật diễn xuất đặc sắc của cô Mikami trong các bộ phim màn ảnh nhỏ.

Cô Mikami từng là một diễn viên màn ảnh nhỏ đỉnh cấp, ở phương diện này tự nhiên không thua bất kì một ai, nhà Yamamoto người ta đã không ngượng ngùng gì, đường đường chính chính ngồi đây thảo luận chuyện văn hoá người lớn và kĩ xảo quay chụp tâm đắc, cô tự nhiên cũng không có gì phải lúng túng.

Thế là, bữa cơm đầu tiên ra mắt gia trưởng, phần lớn thời gian đều trò chuyện về kĩ xảo quay chụp phim màn ảnh nhỏ, thậm chí Yamamoto còn nghe cha mẹ lấy những bộ phim cô Mikami từng quay trước đây làm ví dụ, hiển nhiên bọn họ đều đã xem qua tác phẩm của cô Mikami.

Trường hợp như vậy cũng chỉ có ở Nhật Bản mới được xem là bình thường, nếu đổi lại là ở Trung Quốc, cho dù là những diễn viên chuyên nghiệp cũng tuyệt đối không gánh nổi, sẽ xấu hổ thành một nhóm.

Một bữa cơm trôi qua, cô Mikami thành công hoà nhập và gia đình Yamamoto, ấn tượng của cô về cha mẹ Yamamoto đều cực kì tốt, nói thẳng ra thì cả hai ông bà đều cảm thấy Yamamoto cưới được cô Mikami về nhà là phúc khí của hắn.

Nói thuật, luận về chuyện nhiệt tình, lúc trước khi cô Mikami theo bạn trai Trung Quốc về nước để gặp cha mẹ, trước khi thân phận nữ diễn viên màn ảnh nhỏ của cô bị vạch trần thì đãi ngộ cô được hưởng thụ cũng không hề kém hơn so với bây giờ.

Nhưng sau khi cha mẹ người bạn trai Trung QUốc đó của cô biết được thân phận của cô thì thay đổi thái độ quá lớn, nào giống như hiện tại, một chút khó chịu cũng không có, lại còn có thể tận tình giao lưu về những đắc khi làm nghề với họ.

Cộng thêm điều kiện kinh tế của nhà Yamamoto so với người bạn trai Trung Quốc trước đây của cô còn tốt hơn nhiều, đây quả thực là cuộc hôn nhân mà cô ước mơ tha thiết bấy lâu nay.

Mà tất cả những điều này đều là Giang đại sư mang đến cho cô.

Đương nhiên, người bạn trai cũ Cát Quân đã giới thiệu vị Giang đại sư này cho cô cũng có công lao của hắn.

Chờ chứng thực hôn nhân bên này xong rồi, cô sẽ đi cảm tạ Giang đại sư thật tốt.

Còn về Cát Quân thì nhờ Giang đại sư cảm tạ giúp, dù sao thì quan hệ giữa cô và anh ấy cũng không nên có tiếp xúc quá nhiều, cô thì không sao cả, nhưng sợ sẽ có ảnh hưởng tới Cát Quân.

Lúc rời khỏi nhà Yamamoto thì đã là khoảng chín giờ đêm rồi.

Yamamoto Juuzou lái xe hộ tống cô Mikami trở về chỗ ở của cô.

Sau khi xuống xe, cô Mikami ý vị thâm trường hỏi: “Anh Yamamoto, buổi trưa chúng ta luận bàn thơ ca xem như năng lực ngang nhau, không biết bây giờ anh còn hứng thú giao lưu thơ ca nữa không?”

Dư vị đọng lại từ buổi so tài thơ ca giữa trưa kia vẫn còn trong lòng Yamamoto Juuzou, hắn lập tức cúi người nói: “Cô Mikami, tôi rất có hứng thú với việc luận bàn thơ ca, hi vọng lần luận bàn này có thể càng toàn diện, sâu sắc hơn.”

Cô Mikami cười khanh khách nói: “Cái này phải nhờ vào sự nỗ lực của anh Yamamoto rồi!”

Yamamoto Juuzou hưng phấn nói: “Tất nhiên sẽ không để cô Mikami phải thất vọng.”

Nói đến đây, hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó ăn ý đi

lên lầu.

Chương 1199 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Thì Cứ Việc Náo Với Tôi (3)

Sau khi chào tạm biệt nhóm người Giang Phong, Lý Thuỷ Tú liền tới nhà cha mẹ chồng đón con, mặc dù cha mẹ chồng không giúp đỡ chăm sóc con cái, có điều thi thoảng cũng sẽ nhận cháu chơi đùa một chút, đây cũng là nguyên nhân xế chiều nay cô có thời gian rảnh rỗi đi dạo giải sầu.

Đón con về xong, tắm rửa dỗ dành con đi ngủ xong xuôi, Lý Thuỷ Tú cũng đi tắm rửa một cái, sau đó một bên chơi điện thoại, một bên chờ chồng trở về.

Đêm nay, cô đã chuẩn bị tâm lý ngả bài với chồng mình.

Một lần chờ này cô chờ tới tận rạng sáng, chồng cô, Nakata Saburou, mới người đầy mùi rượu trở về nhà.

Nếu như đã dự định ly hôn, Lý Thuỷ Tú đương nhiên sẽ không hạ thấp mình đi ra cửa chào đón chồng, lấy dép cầm cặp cho hắn nữa, mà cứ ngồi đó coi như không thấy hắn đã về.

Nakata Saburou thấy thế thì nhướng mày, lập tức muốn chửi mắng người.

Có điều trước khi hắn kịp chửi mắng, Lý Thuỷ Tú đã lên tiếng trước, nói: “Saburou, chúng ta nói chuyện đi!”

Cảm thấy giọng điệu của vợ mình không đúng lắm, Nakata Saburou liền nuốt lời chửi mắng lên tới họng vào trong bụng, tự mình cầm đôi dép lê đi trong nhà ra thay, vừa vào vừa nói: “Em muốn nói cái gì?”

Lý Thuỷ Tú đặt điện thoại di động lên trên bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn hắn nói: “Saburou, hôn nhân của chúng ta giờ đã chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi, chuyện anh vượt quá giới hạn em đã biết rõ từ sớm rồi, đợi đến tận bây giờ chính là cơ hội hối lỗi

mà em đã cho anh, nhưng biểu hiện của anh thực sự khiến em rất thất vọng, chúng ta ly hôn đi!”

Chuyện vợ hắn biết hắn vượt quá giới hạn, Nakata Saburou cũng không hề cảm thấy bất ngờ, dù sao thì hắn cũng không phải là ngẫu nhiên đi quá giới hạn một lần, mà là trắng trợn ngoại tình, vợ là người bên gối hắn, hắn dù thế nào cũng không dối gạt được.

Thậm chí, ngày nào hắn cũng hơn nửa đêm mới trở về nhà, đây cũng coi nhà là điều kiện vợ hắn tạo ra cho hắn để đi quá giới hạn, hắn tin tưởng không chỉ có mình hắn làm chuyện này, vợ hắn chắc chắn cũng đã từng vượt quá giới hạn rồi.

Dù sao ở Nhật Bản thì đây cũng là chuyện rất bình thường, vợ vượt quá giới hạn đối với đàn ông Trung Quốc mà nói là chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng đối với phần lớn đàn ông Nhật Bản mà nói thì đây lại là biểu hiện của việc vợ anh rất có mị lực.

Mà Nakata Saburou hiển nhiên cũng là người ủng hộ loại quan niệm này.

Mọi người đều ra ngoài chơi đùa, không ai là thua thiệt cả, không nghĩ tới vậy mà vợ hắn lại đem chuyện hắn vượt quá giới hạn ra nói, còn muốn đề cập chuyện ly hôn với hắn, nghe xong Nakata Saburou trực tiếp lắc đầu, nói: “Tôi không đồng ý!”

Câu trả lời của hắn đã nằm trong dự liệu của Lý Thuỷ Tú, cô bình tĩnh nói: “Nakata, năm đó em mặc kệ sự phản đối mãnh liệt của cha mẹ để lấy anh, nghĩa vô phản cố lựa chọn anh, nhưng mấy năm qua em sống thế nào, anh có từng quan tâm tới sao?

Mỗi ngày ngoại trừ hầu hạ vị đại gia là anh, còn có một đống việc nhà làm mãi không hết, sau khi sinh con, cái gì trong nhà cũng tới một tay một chân em xử lí, cuộc sống của em ngay cả giúp việc còn không bằng, anh có biết không?”

Nakata Saburou cau mày nói: “Thuỷ Tú, phụ nữ Nhật Bản bọn anh sau khi cưới cũng sẽ ở nhà giúp chồng dạy con, cái này em cũng biết, làm việc nhà đối với phụ nữ ở đây mà nói không phải là một chuyện rất đáng hưởng thụ sao? Sao nghe trong lời em nói lại tỏ ra vất vả cực nhọc như vậy?”

Lý Thuỷ Tú nói: “Có lẽ đối với phần lớn phụ nữ Nhật Bản thì làm việc nhà là một chuyện rất đáng hưởng thụ, bởi vì họ xem cái này như nghề nghiệp cả đời mà làm vậy, từ lúc còn ở nhà bố mẹ đẻ đã được bồi dưỡng kĩ năng làm việc nhà rồi.

Nhưng đối với em mà nói, công việc thực sự mới là thứ em thích, loại việc nhà làm mãi không hết này, đối với em không phải là hưởng thụ, mà là tra tấn.

Cả việc một mình nuôi trẻ như người goá chồng kia nữa, cái này thật sự quá cực nhọc, nhiều năm như vậy em đã chịu đựng quá đủ rồi.”

Nakata Saburou lắc đầu nói: “Bất kể nói thế nào anh cũng không đồng ý ly hôn, em biết đấy, ly hôn cũng không phải là chuyện đơn giản.”

Lý Thuỷ Tú tiếp tục nói: “Không đơn giản thì cũng phải ly, bây giờ em đang cố gắng ngồi đây bình tĩnh thương lượng với anh, nếu như anh có thể đồng ý là tốt nhất, có thể bớt được rất nhiều phiền phức, còn nếu như không đồng ý, em cũng có cách khác, chỉ là sẽ tốn hơi nhiều công sức mà thôi.”

Sắc mặt Nakata Saburou nháy mắt trầm xuống, uy hiếp nói: “Lý Thuỷ Tú, tôi nói cho cô biết, tôi tuyệt đối không đồng ý ly hôn, dù cho cô có đi lên toà án tố tụng ly hôn đi nữa, chỉ cần tôi không phối hợp, cô cũng chưa chắc đã có thể ly hôn thành công.

Hơn nữa, chỉ cần cô làm như vậy, tôi nhất định sẽ tranh đoạt quyền nuôi dưỡng con cái với cô, tuyệt đối sẽ không để cô đem con gái rời đi.”

Lý Thuỷ Tú lạnh lùng nói: “Chỉ cần anh không sợ mất mặt, vậy anh cứ việc náo với tôi, dù sao thì tôi ly hôn xong cũng sẽ về nước, bất kể huyên náo khó coi tới đâu cũng sẽ không ảnh hưởng tới tôi, còn anh thì phải tiếp tục sinh sống ở đây, chính anh tự suy nghĩ cho kĩ đi.

Còn nữa, quyền nuôi dưỡng con gái không cần phải tranh với tôi, anh muốn thì cho anh, dù sao thì tôi một mình về nước sẽ càng tốt hơn, mang theo con gái trở về tôi còn sợ cha mẹ tôi ghét bỏ đấy!”

Nakata Saburou nghe đến xanh xám mặt mày, như lời Lý Thuỷ Tú nói, người ly hôn ở Nhật Bản rất bị xem thường, nếu như còn huyên náo xôn xao lên thì đúng là mất hết mặt mũi.

Việc duy nhất hắn có thể nắm được vợ mình chính là con gái.

Dù sao thì tình cảm của vợ hắn dành cho con gái sâu bao nhiêu, hắn biết rõ.

Nhưng bây giờ nghe vợ mình nói như vậy, ngay cả đứa con gái cô thương yêu nhất cũng đành lòng từ bỏ, tâm ly hôn chỉ có thể nói là cứng như sắt, khiến cho Nakata Saburou thật sự đau đầu.

Mọi chuyện sao lại thành ra như này chứ?

Chương 1200 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Vậy Thì Anh Cứ Việc Náo Loạn Với Tôi Đi.

Con người có lúc rất kỳ quái, có một số việc cùng với người thân, bạn bè không có cách nào nói ra, nhưng lại có thể nhẹ nhàng sâu sắc nói với người xa lạ, hơn nữa còn có thể nói rất nhiều chuyện riêng tư.

Bây giờ Lý Thủy Tú chính là trong loại tình huống này, sau khi Giang Phong tính toán tình trạng hôn nhân của cô và xoa tan lo lắng về việc ly hôn, cô cũng đã cởi mở và trò chuyện với Giang Phong về cuộc hôn nhân của mình, kể về hành trình năm đó cô kết hôn với chồng Nhật Bản.

Thời gian một bữa cơm, Lý Thủy Tú đã nói hết những gì mà cô ấy đã tích lũy trong lòng nhiều năm qua, cảm giác cả người đều thoải mái hơn nhiều.

Giang Phong và những người khác vẫn đảm nhiệm vai trò người nghe, đợi Lý Thủy Tú nói xong, hắn mới lên tiếng: "Cho nên, chị Lý chị không cần thiết phải tiếp tục nhường nhịn, chị ở trong mắt cha mẹ chị cũng là Minh Châu ở trong lòng bàn tay, kết quả hiện tại lấy chồng ở xa đến Nhật Bản, nhưng lại phải sống với với một

người trông trẻ, cuộc sống như vậy thì cần gì nữa chứ?"

Lý Thủy Tú cảm khái nói: "Ừm, tôi thực sự là quá ngu ngốc, thật đại tiểu thư tốt không làm, lại chịu tội gả tới nơi nay, thực sự là đầu óc bị nước vào mà!"

Giang Phong nói: "Chị Lý, chị còn trẻ, cuộc sống đường còn dài mà, mấy năm qua coi như là lấy kinh nghiệm bài học cho bản thân, ly hôn về nước vẫn là có thể bắt đầu cuộc sống lại lần nữa."

Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Cảm ơn Giang đại sư chỉ điểm, vốn dĩ tôi vẫn còn chưa hạ được quyết tâm ly hôn, kiêng kỵ cái này kiêng kỵ cái kia, hoàn toàn mất đi sức sống của năm đó. Bây giờ, sau khi được anh giác ngộ, tôi xem như là triệt để nghĩ thông suốt rồi, quay về tôi sẽ đệ đơn ly hôn với anh ấy, sau đó đưa các con trở về nước bắt đầu cuộc sống mới."

Giang Phong nhắc nhở: "Chị Lý, chồng chị chắc chắn sẽ không dễ dàng đồng ý, thậm chí có thể hoài nghi chị lừa dối trong hôn nhân, còn có thể dùng con để uy hiếp chị, chị phải chuẩn bị tinh thần cho tốt."

Nói tới chỗ này, liền không khỏi không cảm khái Nhật Bản đúng là một đất nước tuyệt vời, địa vị trong gia đình và địa vị xã hội phụ nữ cũng không cao, ở trong công việc cũng không có đất dụng võ, sau khi kết hôn tám chín phần mười đều chỉ có thể lựa chọn làm nội trợ cho gia đình.

Nhưng đồng thời, các chính sách khác nhau của Nhật Bản lại rất tốt đối với phụ nữ, chẳng hạn như quyền lực tài chính, ở Nhật Bản, phụ nữ chịu trách nhiệm về tài chính trong gia đình, ngay cả khi một người đàn ông Nhật Bản sau khi kết hôn, tiền lương của anh ta đều sẽ trực tiếp chuyển đến tài khoản của người vợ, điều này gần như là không thể ở Trung Quốc quả thực là chuyện khó mà tin nổi.

Ngoài ra, tỷ lệ ngoại tình sau khi kết hôn của phụ nữ Nhật Bản đứng đầu thế giới, nhưng đồng thời tỷ lệ ly hôn ở Nhật Bản lại thấp đến mức gây sốc, đây phải nói là một kỳ tích.

Lý do cơ bản nhất để xảy ra chuyện này là hầu hết đàn ông Nhật

Bản không đủ khả năng ly hôn, đây cũng không phải là cường điệu mà là sự thật.

Bởi vì hầu hết phụ nữ Nhật Bản đều làm vợ toàn thời gian, cho nên bọn họ được hưởng nhiều quyền lợi và đặc quyền hợp pháp, trong đó bao gồm cả đãi ngộ sau khi ly hôn.

{{Luật hôn nhân}} của Nhật Bản quy định rằng, nếu như người chồng đi làm bên ngoài và đóng bảo hiểm xã hội đầy đủ, còn người vợ ở nhà làm nội trợ, tương lai cũng có thể được chia 50% lương hưu của người chồng trong thời kỳ hôn nhân sau này. Cứ như vậy, ngay cả khi người phụ nữ không ra ngoài làm việc cũng có thể bảo đảm được tài chính của mình cho đến hết đời.

Còn có trường hợp người đàn ông lừa dối, nếu thương lượng không thành, người trong cuộc có thể yêu cầu tòa án gia đình giải quyết.

Ngoài việc yêu cầu chia tài sản chung của vợ chồng, bồi thường ly hôn, tiền cấp dưỡng và cấp dưỡng nuôi con, bên bị lừa dối còn có thể yêu cầu bên lừa dối với nhân tình bồi thường tiền.

Số tiền bồi thường được xác định dựa trên các yếu tố số năm chung sống, thời gian ngoại tình, tiểu tam có thai hay không và tổn thương tinh thần mà bên bị lừa dối phải gánh chịu.

Lúc ly hôn, nếu người vợ là người vợ toàn thời gian thì sau 65 tuổi vẫn có thể nhận được một nửa số tiền trợ cấp của chồng nên hoàn toàn không phải lo lắng về vấn đề tài chính.

Cho dù là nhà gái ngoại tình, nhà trai vẫn như cũ phải trả tiền cấp dưỡng cho nhà gái cho đến khi tái hôn, đặc biệt nếu như người vợ giành quyền nuôi con thì số tiền cấp dưỡng hàng tháng sẽ chiếm một nửa thu nhập hàng tháng. Điều này có nghĩa ly hôn đã trở thành một điều xa xỉ.

Cho nên, đàn ông Nhật Bản thật sự là "Cách không nổi".

Lý Thủy Tú nghe vậy cau mày nói: "Tôi không sợ cáo buộc tôi lừa dối trong hôn nhân, dù sao tôi cũng ngay thẳng, nước bẩn của hắn cũng thể đổ lên người tôi được, hơn nữa cho dù tôi có lừa dối,

theo luật hôn nhân của Nhật Bản, tôi có thể được hưởng sự đối xử đặc biệt.

Nhưng nếu là hắn lấy con để uy hiếp tôi, tôi thật sự cũng không biết nên làm thế nào mới tốt!"

Chương 1201 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Vậy Thì Anh Cứ Việc Náo Loạn Với Tôi Đi. (2)

"Chị Lý, liên quan tới vấn đề con cái, trò chơi giữa vợ chồng kỳ thực chính là chiến tranh tâm lý, ai biểu hiện quan tâm, người đó liền chịu thiệt thòi."

Giang Phong nói: "Hắn sẽ lấy con cái uy hiếp chị, bởi vì hắn ta chắc chắn rằng chị sẽ quan tâm đến đứa nhỏ, nếu như chị không muốn bị hắn uy hiếp, vậy cũng chỉ có biểu hiện so với hắn càng không để ý đến đứa bé, chị chỉ cần làm như vậy... Sau đó như vậy..."

Lý Thủy Tú nghe vậy gật đầu liên tục: "Tôi hiểu được, nếu như hắn dám lấy đứa nhỏ đến uy hiếp tôi, tôi sẽ dựa theo Giang đại sư đã dạy tôi mà làm."

Giang Phong ân một tiếng, nói: "Chị Lý, chúng ta trao đổi thông tin liên lạc đi, chúng ta dự tính ngày mốt trở về nước, trong khoảng thời gian nếu như chị cần trợ giúp, thì hãy gọi điện thoại cho tôi.

Nếu như tất cả thuận lợi, đợi sau khi về nước nếu như chị muốn tìm đối tượng, cũng có thể gọi điện thoại tới cho tôi, tôi nhất định sẽ thay chị tìm cho chị một người đàn ông tốt."

Lý Thủy Tú cảm kích nói: "Thực sự là rất cám ơn cậu, nếu như hôm nay không có duyên gặp được cậu, tôi không biết mình sẽ do dự bao lâu trước khi đưa ra quyết định ly hôn, hơn nữa đến lúc đó tranh chấp con cái, chỉ sợ cũng phải vì thế trả một cái giá không nhỏ."

Giang Phong mỉm cười nói: "Chị Lý khách khí rồi, đều là đồng

hương người Trung Quốc, nên giúp đỡ lẫn nhau, vậy tôi liền lấy trà thay rượu, chúc chị Lý tất cả đều thuận lợi."

"Ừm, tất cả thuận lợi, cụng ly!"

"Cụng ly!"

...

Cùng lúc đó, cô giáo Mikami cũng đang ăn cơm với Yamamoto Shisan và cha mẹ của hắn.

Quả nhiên, đúng như những gì Giang đại sư đã, khi cha mẹ Yamamoto Shisan gặp cô giáo Mikami, họ đã vô cùng nhiệt tình, sau khi làm quen với nhau, liền không kiêng dè chút nào nói về văn hóa, thậm chí còn tán gẫu về kỹ năng diễn xuất của cô giáo Mikami trên màn ảnh nhỏ.

Là một nữ lang cấp A, ở phương diện này đương nhiên cô giáo Mikami không thua kém ai, nếu người nhà Yamamoto cũng không ngượng ngùng gì, và họ đang thảo luận nghiêm túc về văn hóa và kinh nghiệm quay phim A, thì cô đương nhiên cũng không cần phải xấu hổ.

Vì vậy, lần đầu tiên gặp phụ huynh ăn cơm, phần lớn thời gian đều là thảo luận về việc quay những bộ phim, thậm chí cha mẹ Yamamoto cũng đưa ra những ví dụ về những bộ phim do Mikami làm trước đây, hiển nhiên bọn họ đều đã xem qua tác phẩm của Mikami.

Cảnh tượng như vậy, cũng chỉ được coi là bình thường ở Nhật Bản, nếu như đổi thành ở Trung Quốc, cho dù là những diễn viên nữ được đánh giá cao cũng tuyệt đối gánh không được, tất nhiên sẽ rất là xấu hổ.

Sau bữa cơm, cô giáo Mikami đã hòa nhập thành công vào gia đình Yamamoto, cha mẹ Yamamoto có ấn tượng với cô rất tốt, nói thẳng con trai Yamamoto shisan của bọn họ có thể cưới được cô giáo Mikami, cũng là phúc khí của hắn.

Nói thật, xét về nhiệt tình, khi cô giáo Mikami và bạn trai người Trung Quốc trở về gặp mặt cha mẹ hắn, trước khi thân nữ diễn

viên đóng phim A của cô bị vạch trần, sự đối xử với cô ấy được hưởng không tệ hơn bây giờ.

Nhưng sau khi cha mẹ của bạn trai người Trung Quốc biết thân phận của cô, sự khác biệt về thái độ thật sự là quá lớn, hiện tại cũng không phải là không có chút gánh nặng nào, có thể cùng với cha mẹ trao đổi kinh nghiệm đóng phim A tùy ý, cộng với điều kiện của gia đình Yamamoto tốt hơn so với bạn trai cũ người Trung Quốc, đây đơn giản là cuộc hôn nhân trong mơ của cô.

Mà tất cả những điều này đều là di Giang đại sư mang đến cho cô.

Đương nhiên, cô ấy cũng có công trong việc giới thiệu Giang đại sư, một bậc thầy mai mối, cho bạn trai cũ của cô, Cát Quân.

Chờ cuộc hôn nhân này thực sự được chứng thực, mình sẽ cảm ơn Giang đại sư một lần nữa.

Về phần Cát Quân liền để Giang đại sư thay cảm ơn, dù sao thì cô ấy cũng không nên tiếp xúc quà nhiều với hắn, cô thì không sao cả, nhưng đối với Cát Quân sợ là sẽ có ảnh hưởng.

Lúc rời khỏi nhà Yamamoto đã là khoảng chín giờ đêm rồi.

Yamamoto Shisan đã lái xe và hộ tống cô Mikami về nhà.

Sau khi xuống xe, cô giáo Mikami hỏi một cách ẩn ý: "Yamamoto-kun, buổi thảo luận về thơ ca vào buổi trưa chúng ta được sắp xếp ngang nhau, không biết anh hiện tại còn có hứng thú cùng nhau trao đổi thơ c ca hay không?"

Yamamoto Shisan nhớ lại khung cảnh của cuộc thảo luận về thơ ca, lập tức cúi chào nói: "Cô Mikami, tôi đối với thơ ca rất có hứng thú thảo luận, hi vọng cuộc thảo luận lần này có thể toàn diện và sâu sắc hơn."

Cô giáo Mikami khanh khách nói: "Cái này còn phải nhờ vào sự cố gắng của Yamamoto-kun!"

Yamamoto Shisan hưng phấn nói: "Tất nhiên sẽ không để cho cô giáo Mikami thất vọng."

Nói tới chỗ này, hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó ăn ý lên lầu.

Chương 1202 - Chỉ Cần Anh Không Sợ Mất Mặt, Vậy Thì Anh Cứ Việc Náo Loạn Với Tôi Đi. (3)

Sau khi chia tay đám người Giang Phong, Lý Thủy Tú liền đi đến nhà cha mẹ chồng đón con, tuy rằng cha mẹ chồng không trông con bọn nhỏ nhiều, nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ đưa mấy đứa nhỏ qua chơi một chút, đó cũng là lý do tại sao buổi chiều hôm nay cô lại có thời gian trống đi dạo giải sầu.

Sau khi đón con về, tắm rửa và cho con ngủ, Lý Thủy Tú cũng đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó một bên chơi điện thoại, một bên chờ đợi chồng về.

Đêm nay, cô chuẩn bị ngả bài với chồng mình.

Sau khi đợi đến sáng, Nakata Saburo, chồng cô, người nồng nặc mùi rượu trở về.

Bây giờ cô muốn ly hôn, Lý Thủy Tú đương nhiên sẽ không coi thường bản thân nữa, ra cửa đón chồng, đưa cho hắn một đôi dép lê và cầm cặp cho hắn, nhưng mà lại giả vờ như không thấy hắn trở về.

Nakata Saburo thấy thế hơi nhướng mày, đã muốn mắng người rồi.

Nhưng mà Lý Thủy Tú đã lên tiếng trước khi hắn chửi, nói: "Nakata, chúng ta nói chuyện đi!"

Cảm thấy giọng điệu của vợ mình không đúng, Nakata Saburo nuốt lại những lời muốn chửi lại, tự mình cầm đôi dép lê mang vào, vừa đi vào vừa nói: "Em muốn nói chuyện gì?"

Lý Thủy Tú đặt điện thoại di động lên trên bàn, hai tay khoanh ở trước ngực, nhìn hắn nói: "Nakata, hôn nhân của chúng ta bây giờ

chỉ là trên danh nghĩa, chuyện ang ngoại tình em đã biết, trong khoảng thời gian em cũng đã thử cho anh một cơ hội, nhưng biểu hiện của anh làm em quá là thất vọng, chúng ta ly hôn đi!"

Vợ biết hắn ngoại tình, trong lòng Nakata Saburo cũng không có chút nào bất ngờ, dù sao hắn không phải thỉnh thoảng mới ngoại tình, mà là trắng trợn ở bên ngoài hoa thiên tửu địa, vợ là người ở bên gối hắn, hắn cho dù làm như thế nào cũng không gạt được.

Thậm chí, có ngày hắn chỉ về lúc nửa đêm, cũng coi như là vì vợ mà tạo điều kiện ngoại tình, hắn tin tưởng không chỉ hắn ngoại tình, vợ hắn cũng ngoại tình giống như vậy.

Dù sao thì đây là chuyện hết sức bình thường ở Nhật Bản, phụ nữ ngoại tình đối với đàn ông Trung Quốc mà nói đó là vô cùng nhục nhã, nhưng đối với không ít đàn ông Nhật Bản mà nói, đó là mị lực của vợ biểu hiện ra.

Mà Nakata Sabuko, hiển nhiên là ủng hộ loại khái niệm này.

Mọi người ai cũng chơi, ai cũng không thiệt thòi ai, không nghĩ tới vợ hắn nói chuyện ngoại tình, còn muốn cùng hắn ly hôn, Nakata Sabuko trực tiếp lắc đầu nói: "Anh không đồng ý!"

Câu trả lời của hắn cũng nằm trong dự liệu của Lý Thủy Tú, cô nói giọng bình tĩnh: "Nakata, năm đó tôi chọn kết hôn với anh không chút do dự bất chấp sự phản đối gay gắt của cha mẹ tôi, nhưng anh có bao giờ quan tâm đến cuộc sống mấy năm qua của tôi không?

Mỗi ngày ngoại trừ phải hầu hạ vị đại gia này là anh, còn có vô số việc nhà mỗi ngày làm không xong, sau khi sinh con, cái gì cũng đều là một tay tôi lo liệu, cuộc sống của tôi không khác gì là bảo mẫu? Có khi còn không bằng anh có biết không?"

Nakata Sabuko cau mày nói: "Thủy Tú, phụ nữ Nhật Bản chúng tôi, sau khi kết hôn cũng sẽ ở nhà giúp chồng dạy con, cái này cô cũng biết, làm việc nhà đối với phụ nữ các cô mà nói, không phải là một chuyện rất thú vị sao? Sao nghe những lời cô nói, ý cô là cảm thấy mình rất khổ cực sao?"

Lý Thủy Tú nói: "Có lẽ đối với phụ nữ Nhật Bản các anh mà nói, làm việc nhà là một chuyện rất thú vị, bởi vì bọn họ coi đó là nghề nghiệp cả đời phải làm, lúc ở nhà mẹ đẻ được rèn luyện các kỹ năng liên quan đến nội trợ.

Nhưng đối với tôi mà nói, công việc mới là thứ tôi thích, loại việc nhà làm mãi mà không xong này, ở chỗ này của tôi không phải là hưởng thụ, mà là dằn vặt.

Còn có việc góa phụ nuôi dạy con, này thật sự quá hãm hại, nhiều năm qua tôi đã chịu đựng đủ rồi."

Nakata Saburo lắc đầu nói: "Bất kể nói thế nào, anh cũng không đồng ý ly hôn, em cũng biết, cuộc hôn nhân này anh không thể từ bỏ được."

Lý Thủy Tú nói: "Cách không rời nổi đều phải cách, tôi hiện tại là đang thương lượng với anh, anh có thể đồng ý thì tốt, có thể tiết kiệm rất nhiều phiền phức, không đồng ý, tôi cũng có cách, chỉ là tốn thêm thời gian mà thôi."

Sắc mặt Nakata Saburo trong nháy mắt tối sầm lại, uy hiếp nói: "Lý Thủy Tú, tôi cho cô biết, tôi tuyệt đối không đồng ý ly hôn, cho dù cô có đâm đơn ly hôn ra toàn, chỉ cần tôi không phối hợp, anh cũng chưa chắc có thể thành công ly hôn. Hơn nữa, chỉ cần cô làm như vậy, tôi nhất định tranh quyền nuôi con với cô, tuyệt đối sẽ không để cho cô mang con gái đưa đi."

Lý Thủy Tú không hề bị lay động nói: "Chỉ cần anh không sợ mất mặt, vậy thì anh cứ việc náo với tôi, dù sao sau khi ly hôn tôi cũng về nước, mặc kệ huyên náo có khó coi cỡ nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tôi, nhưng anh còn phải ở chỗ này sinh sống, tự anh cân nhắc cẩn thận đi.

Còn có, anh cũng không cần tranh quyền nuôi con với tôi, nếu như anh muốn nuôi tôi sẽ cho anh, dù sao một mình tôi về nước càng tốt hơn, mang theo con gái trở lại tôi còn sợ cha mẹ tôi không thích đây!"

Sắc mặt của Nakata Saburo tái xanh, quả thật như Lý Thủy Tú từng nói, người đã ly hôn ở Nhật Bản vốn dĩ đã bị người ta xem

thường, nếu như còn huyên náo dây dưa, vậy thì đúng là mặt mũi cũng bị mất hết.

Điều duy nhất hắn có thể bắt bí vợ, chính là con gái.

Dù sao hắn biết tình cảm giữa vợ và con gái cũng sâu đậm.

Nhưng bây giờ nghe ý tứ của vợ hắn, ngay cả con gái cô ấy yêu thương cũng từ bỏ, ly hôn có thể nói là cứng rắn như sắt, khiến Nakata Saburo thật sự nhức đầu.

Tại sao mọi chuyện lại phát triển đến bước đường này chứ?

Chương 1203 - Nhận Lễ Đến Mỏi Tay.

"Thủy Tú, đừng làm loạn nữa được không? Nếu như em không thích làm việc nhà, vậy chúng ta thuê người giúp việc, em không phải là muốn đi ra ngoài làm việc sao, vậy em cứ đi ra ngoài làm việc."

Nakata Saburo lựa chọn nhượng bộ, đánh bài ôn nhu nói: "Con gái là em một tay nuôi lớn được như vậy, em lẽ nào thật sự cam lòng không cần con bé? Chỉ cần em không náo ly hôn, anh đồng ý với em mỗi ngày về nhà sớm, dành nhiều thời gian hơn bên em được không?"

Nếu là lúc trước Nakata Saburo nói như vậy, thì Lý Thủy Tú có lẽ thực sự đã thỏa hiệp, nhưng hiện tại cô đã vứt bỏ tất cả kiêng kỵ, tâm tư ly hôn trước nay chưa từng kiên quyết như vậy, đương nhiên sẽ không vì dăm ba câu của hắn là có thể hóa giải.

Cô lắc đầu nói: "Nakata, anh có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, quan hệ giữa tôi và anh đã rạn nứt. Ở Nhật Bản, chuyện anh ngoại tình có lẽ không phải là chuyện gì to tát, đó là một hiện tượng xã hội rất là bình thường. Nhưng anh biết rõ tôi là người Trung Quốc, không tiếp nhận được loại quan niệm này.

Huống chi, tôi ở Nhật Bản cũng được vài năm, tôi đã thấy tư tưởng bài ngoại của các anh ở Nhật Bạn, đặc biệt là đối với người Trung Quốc chúng tôi rất là lạnh lùng, tôi ở nơi này một người bạn cũng không có.

Còn có quá nhiều quá nhiều thứ tôi không thể nào thích ứng được, khoảng thời gian này tôi cũng đã nghiêm túc suy nghĩ về hôn nhân của chúng ta, tôi phải công nhận rằng những gì cha mẹ tôi nói khi đó thực sự là rất đúng, hai chúng ta ở cùng nhau là không thể nào đạt được hạnh phúc."

Nakata Saburo chau mày, trong quan niệm của hắn, sau khi cưới vợ, vậy thì vĩnh viễn là người của hắn, thậm chí hắn chưa bao giờ có ý nghĩ đến chuyện ly hôn.

Bây giờ, khi thấy vợ kiên quyết đề nghị ly hôn, Nakata Saburo là vừa sợ vừa giận.

Sợ liền không cần nói nhiều, hơn 90% đàn ông ở Nhật Bản sẽ cảm thấy hoảng hốt khi đối mặt với ly hôn, này nói tới nói lui vẫn là câu nói kia, {{Luật hôn nhân}} của Nhật Bản đối với phụ nữ bảo vệ quá tốt!

Mà tức giận cũng có thể hiểu được, thật giống như chính mình nuôi một con mefi, vẫn luôn rất ngoan ngoãn, nhưng đột nhiên có một ngày, con mèo con này cả người xù lông hướng tới chủ nhân phát ra tiếng gào, chủ nhân có thể không tức giận sao?

"Gàn dở, Lý Thủy Tú, cô nhất định muốn biến tôi trở thành trò cười trong mắt bạn bè mới được sao?"

Nhìn Nakata Saburo tức giận, Lý Thủy Tú cũng không có ý định nhượng bộ, cô từ tốn nói: "Nakata, tất cả những thứ này đều là chính anh tạo thành, nếu như anh không muốn quá mất mặt, tốt nhất anh nên kết thúc hôn nhân này với tôi trong hòa bình, đến lúc đó tôi về nước của tôi, anh cưới cô gái kia trở về, như vậy đối với mọi người đều tốt.

Nếu như anh nhất định phải huyên náo cho mọi người cũng biết, tôi không sao hết, chỉ cần anh không sợ mất mặt là được."

"Nhất định phải đi đến một bước này sao, thật sự không thể thương lượng được nữa sao?"

"Nakata, anh cũng hiểu tích cách của tôi, tôi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, năm đó cha mẹ tôi không thay đổi được suy nghĩ của tôi, anh cũng giống vậy không thay đổi được suy nghĩ của tôi bây giờ."

Lý Thủy Tú rất tỉnh táo nói: "Tôi biết anh sợ cái gì, chỉ cần anh với tôi ly hôn trong hòa bình, tôi chỉ cần một nửa tài sản của anh, một lần trả hết, chúng ta liền thanh toán xong, về sau con gái sẽ do tôi một mình nuôi, không cần anh phải trả tiền nuôi con."

Nghe đến đó, sắc mặt của Nakata Saburo thay đổi, tuy lời đề nghị của vợ khiến hắn tức giận, nhưng trong lòng lại có chút an ủi, nếu

như ly hôn chỉ một lần tính tổn thất một nửa tài sản, vậy hắn cũng không phải là không thể tiếp thu được.

Hắn sợ nhất, là phải nuôi vợ cũ cho đến khi cô ấy tái hôn, nếu như cô ấy vẫn không tái hôn, thì hắn phải tiếp tục nuôi cô ấy, như vậy thì đến khi nào mới kết thúc?

"Cô thật chỉ là muốn một nửa tài sản trả trong một lần, không cần tôi thanh toán bất kỳ chi phí nào? Chi phí nuôi con cũng do chính cô phụ trách?"

Lý Thủy Tú nói: "Đúng vậy, tôi muốn không nhiều, nhưng có một yêu cầu, đó chính là làm thủ tục ly hôn càng sớm càng tốt, ta một khắc cũng không muốn lại thành phố này."

Nakata Saburo nghe vậy thỏa hiệp, hắn gật đầu nói: "Được, nếu cô đã nghĩ kỹ, vậy tôi đáp ứng cô, con gái cho cô, với chia cô một nửa tài sản."

"Ừm, cứ quyết định như vậy đi, nếu như có thể, ngày mai chúng ta liền đi làm thủ tục."

"Ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho xã trưởng, xem có thể xin được nghỉ được hay không."

"OK, đã muộn rồi, tôi đi ngủ, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

...

Ngày hôm sau

Giang Phong lần lượt nhận được hai điện thoại, một cuộc gọi từ cô giáo Mikami, nói cô cùng với Yamamoto Shisan tiến triển thuận lợi, cũng đã gặp mặt cha mẹ Yamamoto!

Cuộc gọi thứ hai là của Lý Thủy Tủ gọi tới, cô đã thành công thuyết phục chồng ly hôn.

Thấy quan hệ tình cảm khách hàng tiến triển thuận lợi, Giang Phong cũng cảm thấy vui mừng, vì vậy theo như dự kiến ban đầu,

hắn ở lại Tokyo chơi thêm một ngày, rồi mới trở về nhà.

Chương 1204 - Nhận Lễ Đến Mỏi Tay. (2)

Đảo mắt đã tới tết nguyên đán, thời gian cũng đi tới năm 2025.

Các công ty mai mối luôn có rất nhiều khách hàng trong ngày nghỉ lễ, cho nên không thể có một ngày nghỉ.

Hơn nữa, đối với những người mai mối của công ty mai mối hạnh phúc mà nói, kỳ thực thả hay là không thả cũng không đáng kể, bởi vì thời gian làm việc của họ rất tự do, về cơ bản đều là tự mình sắp xếp thời gian, dù sao thu nhập của bọn họ cũng gắn liền với hoa hồng, nếu như muốn kiếm nhiều hơn thì phải tác hợp được nhiều khách hàng.

Ngày hôm nay, Giang Phong nhận được một cuộc gọi từ giám đốc Vương của tập đoàn bất động sản Tân Cương XX.

Điện thoại kết nối, hai bên chào hỏi nhau, giám đốc Vương liền khách khí nói: "Giang đại sư, ngài là đại ân nhân của nhà họ Vương chúng tôi, nhà chúng tôi chuẩn bị đi bái phỏng ngài, chuẩn bị một món quà nhỏ để gửi tới lời cảm ơn, không biết ngài bên này như thế nào? Có thuận tiện không?"

Giang Phong mỉm cười nói: "Vương Đổng quá khách khí rồi, tôi đó chỉ là dễ như ăn cháo mà thôi, tôi mấy ngày gần đây đều đang ở Nam Ninh, mọi người lúc nào đến cũng được."

Vương Đổng nói: "Vậy chúng tôi đợi lát nữa liền bay đến Nam Ninh."

Giang Phong nói: "Được, trước khi lên máy bay nhờ gửi thời gian cho tôi, tôi sắp xếp người đi đón mọi người."

Vương Đổng nói: "Được, vậy thì làm phiền Giang đại sư rồi!"

Giang Phong nói: "Không phiền phức."

Sau đó, hai người lại khách sáo vài câu, liền cúp điện thoại.

Sau đó Giang Phong lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho vợ mình, đem việc này nói cho cô biết, để cho cô ấy sắp xếp tiếp đón khách tới, sau đó mới bắt đầu công việc.

...

Năm giờ rưỡi chiều.

Biệt thự Ngự Giang Tây Phái, Giang Phong ngồi ở phòng khách trên ghế sopha trò chuyện với cha mẹ vợ, trong phòng bếp, hai bảo mẫu đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn, Bách Ngô Đồng vệ sĩ kiêm chức người phục vụ, hỗ trợ mang món ăn lên.

Mà Hoàng Linh Vi, thì ôm bụng lớn đi loanh quanh xem.

Về phần, một vệ sĩ khác là Quách Băng Băng, đã nhận việc đi đón khách từ xa đến, hiện nay đang lái xe trên đường trở về.

Ngày dự sinh của con gái càng ngày càng gần, vợ chồng Hoàng Nguyên Giáp căn bản là sống ở nhà con rể, đã có một quãng thời gian rất dài không về Thâm Quyến.

Dù sao thu nhập chính của Hoàng gia bắt nguồn từ tiền thuê nhà, hiện tại khách thuê nhà cũng tương đối ổn định, tiền thuê nhà mỗi quý đều trả, hai vợ chồng cũng không cần lo lắng nhiều, rời đi mấy tháng cũng không có vấn đề gì lớn.

5: 45, Bách Ngô Đồng đón khách tới!

Khi vợ chồng Hoàng Nguyên Giáp nhìn thấy nhà họ Vương vào cửa, mặc dù con gái và con rể đã sớm nói với bọn họ, nên bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng bọn họ vẫn là bị chiều cao của nhà họ Vương làm cho sửng sốt.

Cho dù là mẹ Vương thấp nhất, chiều cao cũng đã 1m81, mà Phàn Lê Hoa bụng lớn chiều cao nhưng là 1,93, cha Vương chiều cao 1m96, Vương Khang chiều cao là 1m 99, chiều cao như vậy xuất hiện ở Quảng Tây, nói khoa trương một chút đúng là "Nhìn xuống chúng sinh".

Dù sao, Giang Phong bên này, chiều cao của hắn 1m76 đã là cao nhất trong số họ rồi!

Sau đó, bỏ qua phần giới thiệu, chào hỏi nhau.

Bởi vì thời gian đã được tính toán, cho nên sau khi người nhà họ Vương đến, hai bếp trưởng bảo mẫu cũng đã làm xong việc, trên bàn bày ra một bàn lớn thức ăn ngon.

Bình thường lúc ăn cơm, Giang Phong cũng gọi vệ sĩ với bảo mẫu ngồi cùng bàn ăn, nhưng mà lúc có khách, bọn họ cũng đều có chừng mực, sẽ ăn ở một bàn khác.

Sau khi ăn xong, nhà họ Vương đều khen đồ ăn ngon.

Hai bên vừa ăn vừa nói chuyện, cha mẹ Hoàng bắt chuyện với cha mẹ Vương, Giang Phong bắt chuyện với Vương Khang, Hoàng Linh Vi bắt chuyện với Phàn Lê Hoa, cảnh tượng khá là náo nhiệt.

Sau khi ăn xong, sau khi bảo mẫu bưng trà lên, cha Vương mới từ trong cặp sách lấy ra một hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, đưa cho Giang Phong vừa nói: "Giang đại sư, lần này tôi có thể thuận lợi cướp lại được tài sản hàng chục tỷ kia hay không, hoàn toàn là công lao của ngài, nếu như không có ngài ra tay, vậy nhà họ Vương chúng tôi thật sự liền một khi trở về trước giải phóng rồi, đây là một chút quà tặng cho ngài, mời ngài nhận lấy."

Giang Phong tiếp nhận văn kiện nhìn lướt qua, lúc này đem hợp đồng trả lại nói: "Chú Vương, đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, lễ này chú đưa quá lớn, tôi không thể nhận được."

Cha Vương đem hợp đồng đẩy về, vẻ mặt chân thành nói: "Giang đại sư, lễ này không có chút nào nặng, nếu không có ngài hỗ trợ, thứ này sớm muộn gì cũng thuộc về ngân hàng, tôi hiện tại đưa ngài một ít cổ phần, đã cảm thấy hơi ngượng ngùng rồi, cho nên mời ngài nhận lấy."

Mẹ Vương cũng thuyết phục: "Đúng vậy, Giang đại sư, mời ngài nhận lấy, đây là một chút tâm ý của nhà chúng tôi, không có sự giúp đỡ của ngài, chất lượng sống của gia đình chúng tôi không biết sẽ thấp đến mức nào, nếu như ngài không nhận món quà này chúng tôi cũng sẽ không thoải mái."

Vợ chồng Vương Khang cũng lên tiếng thuyết phục.

Giang Phong thấy bọn họ là thật tâm đưa tiễn, sau khi đẩy qua đẩy lại mấy lần, liền nhận lấy nói: "Được, vậy tôi mặt dày nhận!"

Chương 1205 - Nhận Lễ Đến Mỏi Tay. (3)

Cha mẹ Hoàng cùng với Hoàng Linh Vi đều biết chuyện Giang Phong giúp người nhạ họ Vương, cho nên biết người nhà họ Vương hôm nay tới bái phỏng là đặc biệt đến ngỏ ý cảm ơn, cũng đoán được bọn họ có hậu lễ đưa tới, chỉ là đoán không được bọn họ sẽ đưa cái gì mà thôi.

Bây giờ nhìn thấy cha Vương lấy ra hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, bọn họ mới biết được quà tạ lễ của nhà họ Vương Vương đến tột cùng là cái gì, không thể không nói đúng là thành ý mười phần.

Sau khi gửi cổ phần đi (thủ tục chuyển nhượng cụ thể của cổ phần được xử lý riêng, hợp đồng chuyển nhượng ngày giống như một danh sách quà tặng), người nhà họ Vương ở lại hơn nửa tiếng, nói một tràng lời cảm ơn, mới đứng dậy cáo từ.

Giang Phong lấy tư cách đội chủ nhà đương nhiên phải hỗ trợ sắp xếp chỗ ở, nhưng người Vương gia đã đã đặt xong khách sạn, cũng chỉ có thể phái người lái xe đưa bọn họ đi tới khách sạn.

Đợi người Vương gia rời đi, mẹ Hoàng mới cầm hợp đồng chuyển nhượng cổ phần lên xem, sau đó căn cứ vào giá thị trường của công ty đã niêm yết mà tính toán một chút.

Sau khi biết được giá trị của cổ phần, mẹ Hoàng không khỏi thở dài nói: "Trời ơi, nhà họ Vương này cũng rất là chi mạnh tay, giá trị thị trường của cổ phần được chuyển nhượng này cũng đã qua trăm triệu rồi!"

Cha Hoàng nghe xong vẻ mặt cũng hốt hoảng, con rể này của hắn đúng là càng ngày càng trâu bò rồi, trước đây không lâu vừa mới nhận được chuyên cơ riêng từ công chúa Diana nước Xiêm với giá gần 100 triệu bao gồm cả giá trị gia tăng hơn 200 triệu.

Lúc này mới bao lâu, lại nhận được cổ phần của một công ty niêm

yết trị giá hơn 100 triệu, tốc độ kiếm tiền này của hắn khiến ngay cả một tỷ phú giàu có như ông cũng phải sững sờ.

Điều khiến cha Hoàng ngạc nhiên nhất là con rể của ông hoàn toàn không đặt tâm trí vào việc kiếm tiền, nếu không với năng lực tính toàn thần kỳ cùng với mạng lưới quan hệ của hắn, muốn kiếm tiền thật sự không phải quá dễ dàng.

Hoàng Linh Vi cũng cười tủm tỉm đi tới xem hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, cô từ nhỏ đến lớn cũng không thiếu tiền, cho nên đối với tiền tài không có khát vọng quá lớn, nhưng nhìn thấy khách hàng tặng cổ phiếu giá trị hàng trăm triệu cho chồng cô, cô cũng có cảm giác tự hào.

...

Hôm sau trời vừa sáng.

Giang Phong mang theo người nhà cùng với người nhà họ Vương đi ăn sáng kiểu Quảng Đông rất xa hoa, sau đó trực tiếp phái chuyên cơ đưa nhà họ Vương trở về tỉnh Tân Cương.

Tới gần buổi trưa, Giang Phong lại nhận được một cú điện thoại.

Cú điện thoại là này Đồng Lệ Toa gọi tới, cô ấy ở trong điện thoại nói: "Giang đại sư, tôi bây giờ đang ở tỉnh lỵ Quảng Tây, cũng sắp trưa rồi, tôi muốn mời ngài ăn bữa cơm, ngoài ra còn có ít đồ muốn tặng cho ngài, không biết ngài có thể rút ra một ít thời gian hay không?"

Năm đó bởi vì Đồng Lệ Toa kiêu ngạo, Giang Phong cùng với cô có chút náo loạn không vui, cuối cùng lại là Đồng Lệ Toa cao ngạo cúi đầu trước, mới hòa hoãn quan hệ của hai bên.

Sau đó thay con trai của cô, Kha Bảo Cường làm mai mối, dần dần gặp nhau nhiều hơn.

Bây giờ thái độ của Đồng Lệ Toa đã thay đổi, Giang Phong đương nhiên sẽ không tính toán với cô nữa, nghe cô nói như vậy, lúc này cười nói: "Đồng nữ sĩ, ở nơi này tôi mới là đội chủ nhà, cơm trưa liền để cho tôi sắp xếp đi!"

Đồng Lệ Toa khách khí nói: "Giang đại sư, ngài không cần khách khí với tôi, thật ra tôi đã đến tỉnh lỵ Quảng Tây nhiều ngày rồi, nhưng bởi vì có một số chuyện chưa làm xong, nên mới không có tiên liên hệ ngài trước, hiện tại chuyện của tôi cũng làm gần xong rồi, nhà hàng tôi cũng đặt rồi, ngài trực tiếp tới là được rồi!"

Ai sắp xếp bữa ăn này cũng không thành vấn đề, Giang Phong liền trả lời: "Được, là ở nhà hàng nào, một lúc nữa tôi qua."

Đồng Lệ Toa báo tên nhà hàng, sau đó nói: "Giang đại sư, vậy tôi liền cung kính chờ đợi ngài tới!"

"Đồng nữ sĩ khách khí, xin chờ một chút, đại khái khoảng mười lăm phút nữa tôi đến."

"Được, vậy không quấy rầy ngài nữa, lát nữa gặp!"

"Ừm, lát nữa gặp!"

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong lại gọi điện thoại cho vợ, nói cho cô biết buổi trưa không về nhà ăn, mới lái xe đi tới nhà hàng Đồng Lệ Toa đã đặt.

...

Sau mười lăm phút.

Giang Phong ở trong phòng riêng nhà hàng thấy Đồng Lệ Toa tươi cười, có vẻ như gần đây cô ấy đã được đàn ông bao dưỡng, Giang Phong, người biết tình hình hiện tại của cô đã xoẹt qua một tia kỳ lạ, nhưng đây là cuộc sống riêng tư của cô ấy, hắn cũng không có hứng thú để biết nó.

"Giang đại sư!"

"Cô Đồng!"

Hai người gặp mặt, trước tiên khách khí chào hỏi nhau.

Sau đó, chọn món.

Sau khi đợi phục vụ ra khỏi phòng, Đồng Lệ Toa liền từ trong túi

lấy ra vài phần hợp đồng đưa cho Giang Phong, trên mặt mang nụ cười nói: "Giang đại sư, cảm ơn ngài thay tôi tìm một cô con dâu tốt như vậy, còn có giúp con trai của tôi đoạt được quyền khống chế tập đoàn công ty, đây là một chút tâm ý của tôi, hi vọng ngài có thể nhận lấy."

Giang Phong tiếp nhận hợp đồng vừa nhìn qua, hóa ra là hợp đồng mua bán một cửa hàng.

Chương 1206 - Cha, Mẹ, Con Đã Trở Về!

Nguyên đán qua đi, tết xuân liền tiến vào đếm ngược.

Ngày 15 tháng 1 năm 2025, hôm nay là thời gian công ty mai mối hạnh phúc phát tiền thưởng cuối năm và thông báo nghỉ lễ.

Tất cả những Hồng Nương làm việc trong công ty mai mối hạnh phúc đều có mức lương cao đến mức đồng nghiệp của họ không nói nên lời, nhưng dù có thu nhập như thế nào thì họ cũng đều mong chờ khoản tiền thưởng cuối năm, chưa kể thu nhập của tiếp tân đón khách và nhân viên bán hàng tương đối thấp, Lan Chí Huy là nhân viên như vậy.

Bao lì xì hiện tại là tùy chỉnh, Giang Phong đặc biệt tùy chỉnh một loạt bao lì xì, tiền lì xì có lớn có nhỏ, bao lớn có thể đựng hai ba trăm nghìn tiền mặt, bao nhỏ nhất có thể đựng mấy nghìn tiền mặt.

Trước khi phát tiền thưởng cuối năm, ông chủ như là Giang Phong tránh không được muốn nói thêm mấy câu: "Công ty mai mối hạnh phúc của chúng ta cũng đã thành lập được ba năm rồi, năm đầu tiên phát tiền thưởng cuối năm, công ty mai mối chỉ có Đường An Trúc, Liễu Y Y cùng với Lam Chí Huy ba nhân viên kỳ cựu.

Năm thứ hai phát tiền thưởng cuối năm, công ty mai mối có thêm mười bốn vị Hồng Nương.

Năm nay là năm thứ ba phát tiền thưởng cuối năm, số lượng nhân viên trong công ty đã đột phá bốn mươi người, đây là chưa tính đến nhân viên của chi nhánh, có thể nói là rất hưng thịnh.

Một năm qua, dưới sự cố gắng của mọi người, mà thu nhập của công ty mai mối chúng ta phát triển không ngừng, tôi dựa vào sự biểu hiện của mọi người đưa tiền thưởng cuối năm tương ứng, tôi sẽ phát cho mọi người ngay bây giờ.

Đồng thời, bắt đầu từ hôm nay công ty mai mối được nghỉ lễ, mọi người sẽ trở lại làm việc vào ngày rằm tháng giêng âm lịch, mọi người đã làm việc chăm chỉ một năm qua, hãy tận dụng kỳ nghỉ tết dài này để vui chơi!"

Lời nói này vừa ra, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Có một điều phải nói, làm việc ở công ty mai mối hạnh phúc thật sự quá hạnh phúc, không chỉ thu nhập cao, mà bầu không khí làm việc cũng rất tốt, đồng thời đi làm cũng có tính tự do cao, cơ bản đều dựa cả vào tự giác.

Nhưng mà bởi vì công việc gắn liền với thu nhập, cho nên không ai ngốc đến mức lười biếng.

Quan trọng nhất là kỳ nghỉ tết dài như vậy, phàm là người đi làm quanh năm suốt tháng đều không có nhiều cơ hội về quê, tết đến ai lại không muốn về quê ăn tết thời gian dài chứ?

Ngày nghỉ lễ công ty mai mối Hạnh phúc đưa ra thực sự không có gì phải nói, một đám Hồng Nương đều cảm thấy có thể làm việc ở công ty mai mối hạnh phúc là mộ tổ của bọn họ bốc lên khói xanh.

Sau đó, liền bắt đầu phát tiền thưởng cuối năm, Giang Phong tự tay phát bao lì xì lớn tùy chỉnh cho tất cả nhân viên, hai bạn học cũ của Đường An Trúc cùng Liễu Y Y bụng cũng đã lớn, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt đương nhiên cũng sẽ đến có mặt.

Tiền thưởng cuối năm Giang Phong cho các cô cao nhất là 188,800, những người khác là từ 80,000 đến 150,000, căn bản là căn cứ vào tình hình nghiệp vụ của mọi người.

Tiền thưởng cuối năm xem như là một niềm vui bất ngờ, mặc kệ nhận được bao nhiêu, mọi người đều rất vui vẻ.

Sau khi công ty mai mối phát tiền thưởng cuối năm xong, Giang Phong cũng phát tiền thưởng cuối năm cho hai vệ sĩ với bảo mẫu,

tất cả đều là 180 ngàn, điều này khiến cho bọn họ rất vui.

Sau khi phát tiền thưởng cuối năm xong, Giang Phong liền nói: "Chị Băng Băng, chị Ngô Đồng, các chị hiện tại có thể thay phiên nhau nghỉ phép, thời gian cụ thể hai người tự thương lượng với nhau."

"Cảm ơn ông chủ!" Quách Băng Băng cùng Bách Ngô Đồng cùng nói cảm ơn.

Giang Phong vừa nhìn về phía hai vị bảo mẫu, nói: "Năm trước hai người còn có thể thay phiên nhau nghỉ, nhưng bởi vì tết năm nay có chút đặc biệt, cho nên không có cách nào cho hai người nghỉ được, chỉ đành ủy khuất hai người, đợi sang năm sau thì hai người lại thay phiên nhau nghỉ."

Hai vị bảo mẫu đều biểu thị không thành vấn đề, năm rồi ông chủ đều sẽ về quê ăn tết, nhưng năm nay con trai của ông chủ sinh ra, khẳng định không có cách nào về quê đón năm mới, đây cũng chính là lúc cần bọn họ, các cô đương nhiên phải tận tâm tận lực, ngày tết không có cách nào trở về cùng với người nhà mừng năm mới mà thôi, việc nhỏ.

Khi công ty mai mối hạnh phúc cho nhân viên nghỉ lễ, các doanh nghiệp, nhà máy trên cả nước cũng lần lượt cho nhân viên nghỉ lễ.

Thế là, xuân vận, được biết đến là cuộc di cư định kỳ lớn nhất trong lịch sử loài người, dần đi đến cao trào.

...

Năm giờ rưỡi chiều.

Một thị trấn nhỏ ở tỉnh Quý Châu.

Sau khi ăn xong cơm tối, vợ chồng già Lý Trường Thịnh cùng nhau ngồi ở cửa vào sưởi ấm, nhìn lũ trẻ hàng xóm làm việc ở bên ngoài trở về ăn tết với vẻ mặt vui vẻ, trong lòng đều sinh ra cảm giác ghen tị.

Ngày xưa, mỗi khi gần đến tết, bọn họ cũng giống như những người hàng xóm này, chờ đợi con gái trở về ăn tết.

Nhưng từ mấy năm nay, cô con gái duy nhất chọn lấy chồng xa ở bên Nhật Bản mặc cho sự phản đối kịch liệt của bọn họ, sau đó hàng năm cũng chỉ có hai người bọn họ vắng vẻ cùng như đón tết.

"Lão Lý, A Tú gả tới Nhật Bản cũng đã năm rồi, chúng ta chưa một lần qua đó, thậm chí ngay cả khi con bé sinh con cũng không qua, vậy thì có quá đáng không? Mấy năm nay con bé gọi điện thoại cho chúng ta, đều nói mình sống rất tốt, cũng không biết có phải là thật hay không."

Nghe bạn già nhắc tới, Lý Trường Thịnh hừ nói: "Quá đáng? Có gì quá đáng? Ngay từ đầu chúng ta cũng đã nói rất rõ ràng rằng tiểu Nhật Bạn có huyết hải thâm cừu với Lý gia chúng ta, chúng ta đời này cũng không thể đến tiểu Nhật Bản, nếu như nó gả qua đó, cũng đừng có hy vọng chúng ta sẽ đến tiểu Nhật Bản thăm nó.

Cũng đã nói rõ ràng như vậy rồi, nhưng nó vẫn nhất quyết chọn gã đến tiểu Nhật Bản, mặc kệ hiện tại nó có sống tốt hay không, thì đó cũng là do nó lựa chọn."

Trần Cốc Phương cầm một cây gậy lửa và kéo lửa than, thở dài: "Nói thì nói như thế, nhưng nó dù sao cũng là đứa con gái duy nhất của chúng ta, chẳng lẽ thật sự dự định cả đời này mặc kệ?"

Lý Trường Thịnh trầm mặt nói: "Người ta bây giờ không phải là Lý Thủy Tú mà là Nakata Thủy Tú rồi, tôi có muốn quán cũng không quản được, trừ phi nó một ngày nào đó nghĩ thông suốt trở về nước sống, nếu không đời này chúng ta liền coi như không có đứa con gái này."

Trần Cốc Phương nghe hắn tức giận nói, khuyên nhủ: "Tôi nói này lão Lý, cũng đã mấy năm rồi, ông cũng nên nguôi nguôi giận đi, đừng nhắc đến con gái là lại tức giận, tình yêu đều là mù quáng, huống chi con bé năm đó còn quá trẻ tuổi!"

Lý Trường Thịnh không lên tiếng!

Trần Cốc Phương liếc nhìn khung cảnh náo nhiệt của hàng xóm nằm xéo đối diện, rồi lại so sánh với nhà mình, trong lòng cũng cảm giác khó chịu, tiếp tục lẩm bẩm: "Đều nói tiểu Nhật Bản đối với vợ không được tốt lắm, nhưng mà nghe A Tú gọi điện thoại

nói, cái tên Nakata kia tiền lương mỗi tháng đều sẽ đưa cho con bé, con bé cũng không cần đi làm, chỉ ở nhà làm việc nhà với chăm sóc con, nếu như con bé không có nói láo, vậy cuộc sống hắn là rất tốt?"

Lý Trường Thịnh không nhịn được lại hừ nói: "Đừng cho là tôi không biết, bọn Nhật Bản nộp tiền lương khác với người Trung Quốc chúng ta nộp lên tiền lương, người Trung Quốc sau khi nộp tiền lương muốn xin tiền từ vợ còn phải tùy vào tâm trạng và sắc mặt vợ mình.

Nhưng Nhật Bản nộp lên tiền lương, bọn họ muốn lấy tiền lúc nào cũng được, lấy bao nhiêu cũng chỉ cần một câu nói, quan trọng nhất là, khi bọn bọ nộp tiền lương, vợ của họ phải chịu trách nhiệm về mọi chi phí ở trong nhà, còn tiền có đủ hay không cũng không phải chuyện của bọn họ.

Cho nên, ở Nhật Bản nắm quyền lực tài chính trong nhà, căn bản là vô ích, nên đầu nước rửa chân vẫn phải là đầu nước rửa chân, sẽ không bởi vì trông coi tiền liền có thể ở vị trí cao hơn."

Trần Cốc Phương nhìn hắn một cái nói: "Sao ông lại biết rõ vậy?"

Lý Trường Thịnh mặt tối sầm lại không nói lời nào, con gái không nghe lời của hắn, nhất định muốn gả cho cái tên Nhật Bản kua, hắn tức thì tức, nhưng nên hiểu rõ những năm gần đây hắn cũng hiểu rõ không ít.

Dù sao cũng là đứa con gái duy nhất, dù cho trong miệng có nói lời tàn nhẫn, nhưng chung quy vẫn là hy vọng con bé sống tốt.

Hai người làm vợ chồng đã nhiều năm, Trần Cốc Phương đương nhiên là hiểu rõ hắn, thấy hắn không trả lời, cũng không có ý tiếp tục truy vấn, chỉ là nói: "Bất kể nói thế nào, có thể nắm tài chính trong nhà, chí ít ở phương diện tiền bạc cũng không cần thấp kém đi xin, này đã rất khá!"

Đối với điểm này, Lý Trường Thịnh cũng không có phủ nhận.

Chương 1207 - Cha, Mẹ, Con Đã Trở Về!

(2)

Lúc hai vợ chồng vừa nói chuyện phiếm vừa sưởi ấm, một chiếc taxi từ xa đến gần, chậm rãi đứng ở cửa nhà bọn họ.

Sau đó, một người phụ nữ ôm một bé từ trên xe bước xuống. Người phụ nữ và cô bé gái này không phải ai khác, chính là Lý Thủy Tú cùng với con gái của cô từ Nhật Bản chạy về.

Thời điểm Lý Thủy Tú ôm con gái xuống xe, Lý Trường Thịnh cùng với Trần Cốc Phương đang sưởi ấm bên đống lửa bỗng nhiên đứng lên, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

"Cha, mẹ, con đã trở về!"

Lý Thủy Tú cùng cha mẹ hỏi thăm một chút, sau đó nói với con gái: "Linh nhi, gọi ông ngoại bà ngoại."

Cô gái nhỏ giọng nói: "Ông ngoại! Bà ngoại!"

Lúc này, Trần Cốc Phương đã phản ứng lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc bước tới: "A Tú, sao con về nước không nói với ai tiếng nào, làm cho chúng ta một chút chuẩn bị cũng không có."

Nói xong, Trần Cốc Phương đưa tay hướng về cháu ngoại nói: "Đến, Linh nhi, bây giờ trời lạnh, lại đây cùng sưởi ấm với bà ngoại nào."

Lý Linh Nhi cũng không sợ, tùy ý để bà ngoại ôm cô bé, giòn tan hỏi: "Bà ngoại, cái gì gọi là sưởi ấm?"

Trần Cốc Phương một tay ôm cô bé, một tay chỉ về phía bồn lửa than nói: "Không phải, Linh nhi có nhìn thấy nồi than đó không? Chúng ta ngồi bên cạnh lò than để sưởi ấm, liền gọi sưởi ấm."

"Ồ, hóa ra như vậy chính là sưởi ấm!"

Lý Thủy Tú mỉm cười, sau đó nhìn về phía cha mình với vẻ mặt có phần kích động, nói: "Cha, giúp con cầm hành lý được không ạ."

Lý Trường Thịnh ân một tiếng, sau đó đi tới, cùng tài xế taxi, từng

người lấy hành lý từ trong cốp xe ra, con chủ động giúp thanh toán tiền xe.

Đợi tài xế lái xe rời đi, những người hàng xóm hốt hoảng kéo tới.

"Ai ôi, là A Tú trở về rồi à!"

"A Tú, cô nghe ba mẹ chái nói cháu gả cho người nước ngoài rồi, không biết gả tới nước nào?"

"Đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy, những người nước ngoài nhìn thấy ở trên tivi đều là tóc vàng óng ánh, đứa nhỏ này của cháu sao giống người Trung Quốc chúng ta vậy, A Tú cháu rốt cuộc là cưới chồng nước nào vậy? "

"..."

Đối với những người hàng xóm láng giềng mà nói, kết hôn với người nước ngoài thực sự là một tin tức lớn, trước đây hỏi cha mẹ Lý, nhưng bọn họ lại không nhận được câu trả lời mong muốn, chỉ biết là bọn họ đối với cuộc hôn nhân này của con gái rất không hài lòng, liền không muốn đề cập tới.

Bây giờ đã qua vài năm, khó khi nhìn thấy chính chủ trở về, một đám hàng xóm láng giềng cũng không nhịn được hỏi thăm một chút, bọn họ chưa chắc có ý đồ xấu gì, chỉ là muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà thôi.

Lý Thủy Tú vốn dĩ không có ý định giấu diếm, nhưng thấy cô lấy chồng Nhật mấy năm, mà những người hàng xóm này vẫn chưa được biết tin tức, hiển nhiên là cha mẹ cô ngại mất mặt, không muốn nói cho hàng xóm biết.

Đối với điều này, Lý Thủy Tú trong lòng cười khổ một cái, cũng không muốn làm trái lời cha mẹ, liền hàm hồ đem những hàng xóm láng giềng ứng phó cho qua.

Đợi một đám hàng xóm láng giềng trở về, mẹ Lý mới nhìn về hướng con gái nói: "Trở về cũng không nói trước, cơm tối đã ăn chưa? Mẹ đi làm một ít đồ ăn cho các con."

Lý Thủy Tú cười nói: "Mẹ, trong nhà còn có mì không? Mẹ nấu một

bát mì cho chúng con là được!"

Mẹ Lý nói: "Vậy mẹ nấu mì cho các con, lại chưng một thích món lạp xưởng con thích nhất."

Lý Thủy Tú cảm giác mũi có chút cay cay: "Cảm ơn mẹ, nhiều năm như vậy không ăn lạp xưởng trong nhà, đúng là rất thèm ăn!"

Lý Trường Thịnh không hỏi tại sao cái tên Nhật Bản kia không cùng trở về, hắn nhìn về phía cháu gái lớn lên giống hệt con gái mình, hỏi: "Con đã đã dạy tiếng phổ thông con Linh Nhi chưa?"

Lý Thủy Tú ngồi ở bên cạnh cha, gật đầu nói: "À, vốn dĩ con muốn dạy con bé tiếng địa phương của chúng ta, nhưng con bé hiện tại yêu cầu học tiếng Anh, tiếng Nhật với tiếng phổ thông, này gánh nặng đã đủ nặng rồi, vì vậy con không có dạy con bé."

Lý Trường Thịnh nói: "Cha thấy Linh Nhi nói tiếng phổ thông rất tốt, tiếng Anh của con bé cũng tốt như vậy sao?"

Về phần tiếng Nhật, này là tiếng mẹ đẻ người ta, liền không cần phải hỏi nhiều.

Lý Thủy Tú khá là tự hào cười nói: "Ừm, tiếng Anh của con bé cũng rất khá, cũng không biết là thiên phú của con bé tốt hay là do trẻ con học nói nói nhanh hơn, dù sao thì hiện tại con bé cũng đã thông thạo cả ba ngôn ngữ rất tốt."

Lý Trường Thịnh nói: "Có thiên phú liền cẩn thận bồi dưỡng, cho dù về sau thành tích học tập không được tốt, thông thạo ba ngôn ngữ này cũng không sợ không tìm được công việc tốt."

Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Con cũng nghĩ như vậy."

Bởi vì cha và con gái nói là tiếng địa phương, Lý Linh Nhi nghe không hiểu, cô bé hỏi: "Mẹ ơi, mẹ với ông ngoại nói cái gì thế, tại sao con nghe không hiểu?"

Lý Thủy Tú mỉm cười nói: "Linh Nhi, mẹ với ông ngoại là đang nói tiếng địa phương, cũng được gọi là một tiếng của Trung Quốc, là một loại phương ngữ trong tiếng Trung Quốc."

Lý Linh Nhi mơ hồ ồ một tiếng, sau đó hỏi: "Vậy tại sao mẹ không dạy con nói tiếng địa phương?"

Lý Thủy Tú nói: "Linh nhi hiện tại phải học tiếng Anh, tiếng Nhật với tiếng phổ thông, học đã đủ nhiều rồi, mẹ không muốn con bị phân tâm, trước tiên con cố gắng học giỏi ba ngôn ngữ đó đã, về sau mẹ sẽ dạy cho con học chúng sau!"

Lý Linh Nhi lại ồ một tiếng, liền không xoắn xuýt vấn đề này nữa, mà là chỉ lên trước mặt cái bồn lửa than, cười hì hì nói: "Mẹ ơi, này sưởi ấm chơi vui nha, lửa than này có thể dùng để nướng thịt được không ạ?"

Lý Thủy Tú nói: "Đây là có thể nướng đồ ăn, chẳng hạn như nướng bánh dày, khoai nướng, nướng lạp xưởng vân... vân cũng được nha!"

Lý Trường Thịnh ngồi ở chỗ đó lẳng lặng nghe mẹ con các cô nói chuyện.

Trước đó thỉnh thoảng nhìn thấy con cái nhà hàng xóm từ bên ngoài trở về, nhà nào cũng náo nhiệt đón tết, duy nhất nhà mình hàng năm đều vắng ngắt, trong lòng Lý Trường Thịnh quả thực cũng có chút buồn bực.

Nhưng ai có thể tưởng tượng chỉ trong chớp mắt, con gái liền cho hắn bất ngờ, vậy mà mang theo cháu ngoại trở về cùng bọn họ đón năm mới, điều này làm cho tâm trạng của Lý Trường Thịnh trở nên tốt hơn!

Như vợ hắn nói, bọn họ chỉ có một đứa con gái, mặc kệ tức giận như thế nào đi nữa, trong lòng chung quy vẫn nhớ đến, mấy năm qua con gái ở bên Nhật Bản không trở về, bọn họ mừng năm mới cũng không có gì thú vị.

Hiện tại tốt rồi, năm nay có thể đón tết một cách tử tế!

Thậm chí, Lý Trường Thịnh cũng đã nghĩ kỹ, ngày mai sẽ đi tìm hàng xóm láng giềng đều điểm thịt khô lạp xưởng cùng với huyết đậu phụ các loại trở về, bởi vì nhà hắn mặc dù cũng làm một ít, nhưng bởi vì con gái mấy năm qua đều không trở lại, hai người

làm số lượng không nhiều lắm.

Chương 1208 - Trời Không Bao Giờ Nắng Ba Ngày, Đất Không Bao Giờ Bằng Phẳng.

Tốc độ của Lý mẫu rất nhanh, vào nhà bếp mới có mười phút, liền bưng mì đã nấu chín cùng với sủi cảo nàng đến phòng khách rồi.

Ăn mùi vị quen thuộc trong ký ức, trong lòng Lý Thủy Tú thật sự cảm khái ngàn vạn, đối với sự lựa chọn ngày xưa của mình lại một lần nữa cảm thấy hối hận.

Sau khi ăn mì sợi với sủi cảo xong, lại nghỉ ngơi gần nửa tiếng, Lý Thủy Tú liền tắm rửa cho con gái, sau đó dỗ cô bé ngủ.

Bởi vì hôm nay đi cả một ngày đường, Lý Linh Nhi đã sớm mệt nhọc, cho nên lên giường không bao lâu liền ngủ mất.

Lúc cô lại ngồi bên lò sưởi để sưởi ấm, Lý Thủy Tú không đợi cha mẹ hỏi thăm, liền chủ động nói đến tình huống của cô, mở miệng nói: "Cha, mẹ, con ly hôn rồi!"

Lý phụ Lý mẫu nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, mặc dù bọn họ đối với con rể người Nhật Bản kia tương đối không hài lòng, nhưng con gái gả cũng đã gả rồi, con cái cũng có, cho nên cho dù trong lòng bọn họ có không vui như thế nào cũng phải chấp nhận sự thật này.

Trước khi con gái đi lấy chồng, bọn họ có thể mãnh liệt phản đối, nghĩ hết tất cả biện pháp để ngăn cản, nhưng sau khi mọi chuyện đã định, cho dù nhìn thấy cuộc hôn nhân này không có gì tốt, cũng chỉ có thể cầu nguyện con gái có thể sống hạnh phúc.

Nhưng bây giờ, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, con gái liền nói con bé đã ly hôn, điều này làm cho Lý phụ Lý mẫu trong khoảng thời gian ngắn thật sự có chút khó mà tiếp nhận được.

Dù ly hôn là chuyện bình thường trong thời đại này, nhưng người làm cha mẹ đều hy vọng con của mình có một cuộc hôn nhân hạnh

phúc, trừ phi có những tình huống đặc biệt, nếu không ai cũng không muốn nhìn thấy con của mình ly hôn.

Qua mười mấy giây, Lý Trường Thịnh mới lên tiếng: "Ly thì ly, lúc trước cha cũng đã nói với con rồi, cái tên Nhật Bản kia không phải là người thích hợp với con."

Trần Cốc Phương cũng phụ họa nói: "Đúng, A Tú, ly hôn rồi thì thôi, không có chuyện gì lớn, con bây giờ còn trẻ, lại tìm một người khác cũng không phải khó."

Đôi mắt Lý Thủy Tú ửng đỏ nói: "Cha, mẹ, xin lỗi, con lại để cho hai người thất vọng rồi!"

Trần Cốc Phương có phần đau lòng, không biết con gái mấy năm qua sống tha hương nơi đất khách quê người ngậm bao nhiêu đắng bị bao nhiêu tội, bà cũng chỉ có thể an ủi: "Tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi, sau này lúc tìm đối tượng, nhất định phải cảnh giác cao độ, không thể lại giống như lúc trước xúc động như vậy nữa!"

Lý Thủy Tú nói: "Mẹ, mẹ yên tâm, loại chuyện này sai một lần là đủ rồi, con tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai đâu."

Lý Trường Thịnh không hỏi nguyên nhân con gái ly hôn, mà là hỏi: "Linh nhi là phán cho con?"

Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Ừm, Linh Nhi là một tay con nuôi lớn, ly hôn đương nhiên phải là con đưa con bé đi, con muốn đổi họ cho con bé, không biết có được hay không?"

Lý Trường Thịnh lấy ra một điếu thuốc châm lửa, nói: "Đương nhiên là được."

"Cha, cám ơn cha!"

Đêm đó, cả nhà nói với nhau rất nhiều chuyện.

...

Cùng lúc đó.

Tại một ngôi làng miền núi hẻo lánh tên là làng Thạch Cổ ở tỉnh

Quý Châu, một gia đình cùng họ Lý cũng quây quần trò chuyện quanh đống lửa đang cháy.

Một nhà năm người, mỗi người trên mặt đều mang theo nụ cười.

Cũng khó trách người nhà họ Lý đều cao hứng như thế, năm ngoái thời điểm này, khi con cái nhà họ Lý làm ăn xa nhà trở về ăn tết, trong nhà phòng ở vẫn còn là nhà cũ.

Mà bây giờ, ngôi nhà cũ kia lắc mình đã thay đổi, biến thành một biệt thự "Tráng lệ", đừng nói là nằm ở thôn Thạch Cổ, cho dù nhìn cả thị trấn cũng không có cái thứ hai.

Sở dĩ có sự thay đổi lớn như vậy chỉ trong một năm, đó là bởi vì con trai thứ ba của nhà họ Lý, Lý Dật Bình đã may mắn kết hôn với một cô gái địa phương khi hắn đang làm việc ở Thâm Quyến.

Cô gái địa phương đó chính là một thành viên trong một nhà giàu nổi tiếng ở thành phố Thâm Quyến, loại người có thể kiếm được hàng triệu đô la mỗi năm chỉ từ cổ tức hoa hồng.

Căn biệt thự trong gia đình này là do cha mẹ của Lý Dật Bình xây dựng sau khi bỏ tiền ra mua.

Lý phụ phân phó nói: "Lão đại, con cũng đã làm đầu bếp mấy năm rồi, ngày mai lão tam dẫn vợ về, con nhất định phải dụng tâm chuẩn bị kỹ đồ ăn, tranh thủ tạo ấn tượng tốt với vợ của lão tam."

Lý đại ca gật đầu nói: "Con nhất định sẽ cố gắng, nhưng mà gia cảnh nhà vợ lão tam tốt như vậy, không biết đã ăn qua bao nhiêu sơn hào mỹ thực ở trên thế giới, với trình độ nấu ăn của con, vợ lão tam có ăn vừa miệng món con nấu hay không? Còn thực sự không dám cam đoan."

Lý phụ nói: "Con cố gắng là được, làm thêm một ít đồ ăn địa phương chúng ta, chú ý đừng bỏ quá cay, lão tam nói vợ hắn ăn cay, nhưng không thể ăn những thứ quá cay."

Lý đại ca ân một tiếng, nói: "Được, con hiểu rồi!"

Chương 1209 - Trời Không Bao Giờ Nắng

Ba Ngày, Đất Không Bao Giờ Bằng Phẳng. (2)

Lý phụ vừa nhìn về phía hai cô con gái, nói: "Về phần hai chị em các con, ngày mai cùng với mẹ con quét tước vệ sinh lại nhà một lần nữa, sau đó làm trợ thủ giúp anh cả.

Còn có, đợi vợ lão tam đến, các con phải chào hỏi tốt, quan tâm nhiều hơn, nếu như các con có mối quan hệ tốt với vợ lão tam, con bé có khi sẽ giơ tay giúp đỡ các con một chút, các con sẽ được hưởng lợi rồi!"

Lý đại tỷ cùng Lý tiểu muội đều gật đầu liên tục, các cô lăn lộn ở trong xã hội nhiều năm, đương nhiên hiểu được sự khác biệt giữa làm việc vất vả bên ngoài và được quý nhân giúp đỡ.

Sau khi phân phó xong cho ba đứa con, Lý phụ lần nữa cường điệu nói: "Các con phải nhớ kỹ, nhà ta có ngày hôm nay, đều là công lao của vợ lão tam, cho nên nhất định phải chiêu đãi tốt vợ lão tam, không thể làm mất mặt lão tam, hiểu chưa?"

"Cha, chúng con biết rồi!" Ba anh em Lý gia lần lượt trả lời.

Lý mẫu nói tiếp: "Thôn Thạch Cổ chúng ta vốn dĩ là hộ nghèo, trước khi lão tam cưới được vợ, nhà chúng ta ở trong thôn đều không có chỗ xếp hạng. Mà bây giờ, ba của con đi ra ngoài, toàn thôn không ai là không đánh giá cao ông ấy. Hôn sự của ba anh em các con cũng được quan tâm nhiều hơn!

Tất cả những thứ này, chính là công lao của vợ lão tam, cho nên ba của con nói không sai, ngày mai chúng ta cũng phải thể hiện thái độ tốt, nhất định phải phải chiêu đãi vợ lão tam thật tốt!"

Anh em Lý gia đều nhất trí, lấy quan hệ của hai bên, chỉ cần bọn họ có thể tạo ấn tượng tốt với Tam muội (Tam tẩu), vậy bọn họ tuyệt đối sẽ có ngày nổi bật hơn người.

Sau khi thương lượng chuyển tiếp đãi chu đáo vợ lão tam, cả nhà năm người đều ngóng trông tương lai, mãi cho đến đêm khuya mới

từng người về đi ngủ.

...

Ngày hôm sau.

Bốn giờ chiều, một chiếc taxi dừng lại trong thị trấn, Lý Dật Bình cẩn thận đỡ vợ mình là Cung Thấm Lan đang mang thai năm tháng từ trên xe xuống.

"Bà xã, khổ cực em rồi!"

Lúc này, sắc mặt của Cung Thấm Lan có phần tiều tụy, nhìn thị trấn rõ ràng là tương đối lạc hậu này, vẻ mặt cô cảm khái nói: "Đường cao tốc nổi tiếng ở tỉnh Quý Châu của các anh em đã nghe đến từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên trải nghiệm, thật đúng là danh bất hư truyền!"

Lý Dật Bình thở dài nói: "Hết cách rồi, từ xưa tỉnh Quý Châu của bọn anh đã có câu nói rằng "Trời không bao giờ nắng ba ngày, đất không bao giờ bằng phẳng", đây cũng là nguyên nhân chính khiến tỉnh Quý Châu nghèo nàn, dù sao thì giao thông cúng quá bất tiện!"

Hai vợ chồng mới nói hai câu, liền có xe gắn máy chạy đến trước mặt bọn họ, dùng tiếng địa phương hỏi thăm bọn họ muốn đi đâu, có muốn ngồi xe đi hay không?

Sau đó Lý Dật Bình liền dùng tiếng địa phương nói chuyện với tài xế.

Khi Cung Thấm Lan cùng trở về quê, cô liền nghe hắn nói qua con đường từ thị trấn đến làng của họ không thể đi xe oto vào được, chỉ có thể ngồi xe gắn máy.

Lúc đó cô thật sự không có cách nào tưởng tượng, đây rốt cuộc là đường nhỏ như thế nào.

Bây giờ đến thị trấn, trong lòng cô rốt cuộc cũng đã có một khái niệm, cô thật sự đã bị sốc bởi con đường có chín khúc cua và mười tám khúc cua trên đường đi.

Trong lúc Cung Thấm Lan đánh giá chung quanh, rất nhanh lại có

một chiếc xe gắn máy ngừng ở trước mặt bọn họ, sau đó Lý Dật Bình cùng với chủ xe buộc hành lý lên.

Sau khi cột chắc hành lý, Lý Dật Bình xoay người sải bước lên một chiếc xe máy khác, ngoắc tay nói với Cung Thấm Lan: "Bà xã, lên xe đi!"

Cung Thấm Lan vốn dĩ đối diện với xe gắn máy còn có chút mâu thuẫn, dù sao lái xe là một người đàn ông xa lạ, bụng của cô lớn sẽ chiếm chỗ lớn, cô phải ngồi tách biệt với chồng mình, một mình ngồi xe máy với một người đàn ông xa lạ, cô nhất định là có phần không vui.

Không nghĩ đến vấn đề này chồng của cô cũng đã cân nhắc đến, trực tiếp làm tài xế cho cô, khiến Cung Thấm Lan trong nháy mắt tâm trạng trở nên tốt hơn, sau đó vẻ mặt tươi cười lên xe.

Lý Dật Bình một bên khởi động xe vừa nói: "Bà xã, em ôm chắc vào... !"

Cung Thấm Lan ôm hông của hắn, đây là lần đầu tiên cô đi xe máy vừa mới mẻ lại có chút khẩn trương, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Ông xã, anh có được hay không?"

Lý Dật Bình cười hắc hắc nói: "Vợ à, anh có được hay không, em không phải là người biết rõ nhất sao?"

Cung Thấm Lan hứ hắn một cái, nói: "Em nói nghiêm túc mà, trong bụng em còn có con của anh đấy, việc này không qua loa được."

Lý Dật Bình lúc này mới nghiêm túc nói: "Vợ à em cứ yên tâm, anh lúc ở nhà, thường xuyên lái xe gắn máy chạy đường nhỏ này, cũng sớm đã quen thuộc như cháo, anh sẽ lái chậm, tuyệt đối sẽ không lấy sự an toàn của hai mẹ con ra để đùa giỡn!"

Cung Thấm Lan ân một tiếng, lúc này mới yên tâm quan sát phong cảnh dọc đường.

Chương 1210 - Trời Không Bao Giờ Nắng Ba Ngày, Đất Không Bao Giờ Bằng Phẳng.

(3)

Thôn Thạch Cổ.

Động thái lớn của Lý gia hôm nay, trực tiếp thu hút sự chú ý của dân trong thôn, lại đây vừa hỏi mới biết là lão tam nhà họ Lý hôm nay muốn dẫn vợ về gặp cha mẹ.

Tin tức này vừa ra, trong nháy mắt liền oanh động toàn thôn.

Dù sao, hiện tại trong thôn Thạch Cổ không ai là không biết, lão tam nhà họ Lý làm việc ở thành phố Thâm Quyến được một cô gái địa phương vừa ý, sau đó từ một tiểu tử nghèo nhảy một cái đã trở thành đại gia.

Hơn nữa, trọng lượng của vị đại gia này còn không nhẹ, người còn chưa có trở lại, liền trực tiếp bỏ ra mấy trăm triệu cho cha mẹ xây biệt thự, để lý Lý phụ mẫu nổi tiếng ở trong thôn.

Bây giờ, toàn thôn không ai là không ghen tị Lý gia, đặc biệt là ghen tị với lão tam của Lý gia, số thật sự quá tốt rồi!

Đối với cô vợ của lão tam Lý gia chưa bao giờ, toàn thôn có một người tính một người, đều rất hiếu kỳ, bọn họ cũng đã nghe Lý phụ mẫu nói qua, khi nào nhà cửa xây lại xong, lão tam Lý gia liền đưa vợ trở về gặp gia trưởng.

Hôm nay cuối cùng nhận được tin tức chính xác, lão tam Lý gia dẫn vợ về rồi, đối với thôn dân đã mong đợi hơn nửa năm đều không tự chủ được tụ tập về phía nhà họ Lý.

Đàn ông đến chỉ là xem náo nhiệt, nhưng phụ nữ thì lại khác, bọn họ cũng không phải tay không tới, hoặc là mang theo gà vịt lại đây, hoặc là mang theo nắm rau hoặc ít gừng tỏi gì gì đó lại đây, dù sao bọn họ cũng đến đây để tỏ thái độ rằng họ đến để giúp đỡ.

Đừng nhìn cả đời bọn họ phiêu bạt ở đây, nhưng bọn họ đều là người rất tinh mắt, mắt thấy Lý gia sắp phát đạt, bọn họ không cầu có thể cùng theo một lúc phát đạt, chỉ cầu khi bọn họ gặp khó khăn, Lý gia có thể giúp đỡ họ một tay, như vậy là đủ rồi!

Đã đến bốn giờ chiều, Lý phụ mẫu thuyết phục toàn bộ thôn dân trở về, dù sao đây cũng là lần đầu tiên vợ lão tam trở về, nhiều người như vậy tới vây xem, nếu như chọc giận cô mất hứng, vậy lại hỏng chuyện rồi!

Đám người cũng hiểu suy nghĩ của Lý phụ mẫu, nên rời khỏi nhà Lý gia, người nên nấu cơm trở về nấu cơm, những người nhàn rỗi không có chuyện gì thì túm năm tụm ba tụ tập cùng một chỗ, tiếp tục thảo luận chuyện nhà họ Lý.

Thôn Thạch Cổ không lớn, bình thường một ít chuyện nhỏ nhặt mọi người cũng có thể thảo luận nửa ngày, chớ nói chi là chuyện náo động là vợ lão tam Lý gia trở về gặp gia trưởng gây chấn động trong làng, ít nhất cũng có thể thảo luận được ba, năm ngày.

Bởi vì lúc Lý Dật Bình chuẩn bị trở về thị trấn, liền gọi điện thoại cho cha mẹ, cho nên Lý đại ca liền tranh thủ thời gian bắt đầu nấu ăn.

Vì để chiêu đãi tốt vợ của lão tam, Lý đại ca hôm nay cũng là liều mạng, làm một bàn lớn thức ăn, gồm móng giò vô địch, canh chua cá, thịt xông khói xào mộc nhĩ, xúc xích hấp, giá xào tỏi đậu hũ mềm, v.v, đều là những món ăn đặc sắc ở tỉnh Quý Châu.

Biết vợ lão tam là người Quảng Đông, thích uống súp, còn làm món gà mồ hôi đêm.

Gà mồ hôi đêm chính là gà và súp được nấu trong nồi mồ hôi đêm.

Nồi mồ hôi đêm là một loại dụng cụ nấu ăn bằng gốm đất nung ở tỉnh Quý Châu, bao gồm bốn phần: Đế, xửng hấp, nồi trên và nắp trên.

Món ăn này được làm bằng cách làm sạch con gà mái già và cho vào nồi ninh nhừ, sau đó thêm Codonopsis Pilosula, táo đỏ, kỷ tử và các nguyên liệu khác rồi hấp chung.

Trong quá trình hấp không thêm nước nhưng bên trong sau khi hấp có rất nhiều nước canh, những thứ này đều là hơi nước từ trong nồi chảy xuống nên được gọi là gà mồ hôi đêm.

Thịt gà mềm thơm ngon, canh gà uống cũng là cực kỳ thơm ngon,

nghĩ rằng vợ lão tam hẳn sẽ thích món ăn này.

Đợi Lý đại ca làm món ăn không sai biệt lắm, Lý Dật Bình cũng lái xe máy chở vợ thuận lợi trở về nhà.

"Cha, mẹ, chúng con trở về rồi!"

"Lan Lan, anh giới thiệu với em, đây là cha anh, đây là mẹ anh, đây là anh cả, đây là chị anh, đây là em gái anh."

"Cha, mẹ, đại ca, chị, em gái, xin chào mọi người!"

"Lan Lan, hoan nghênh con!"

Sau đó không cần nói những lời khách sáo, Lý Dật Bình tiễn chủ xe máy đi, liền cùng với vợ đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Xa xa, những thôn dân vẫn luôn chú ý đến nhà họ Lỹ, cũng đều thấy được bụng lớn của Cung Thấm Lan, mỗi một người đều không nhịn được bắt đầu khen ngợi.

"Lão tam nhà họ Lý thật đúng là có bản lĩnh, mọi người nhìn vợ của hắn đi, gương mặt phúc hậu, lớn lên vẫn là không tệ, quan trọng nhất là trong nhà còn có tiền như vậy, thật sự thật là làm cho người ta phải ghen tị!"

"Các cô nhìn bụng của vợ hắn đi, chắc cũng phải mang thai bốn, năm tháng rồi nhỉ?"

"Chẳng trách những thanh niên trong thôn đi làm, từ bên ngoài trở về đều là nói bây giờ là thế giới xem mặt, lão tam nhà họ Lý cũng xem như là thanh niên đẹp trai nhất trong thôn chúng ta, kết quả là hắn thành công lấy được một cô gái ở thành phố lớn, vóc người đẹp đẽ xác thực nổi tiếng!"

"..."

Cung Thấm Lan đương nhiên không biết mình trở thành tâm điểm bàn tán của người dân trong thôn, lúc này được người nhà họ Lý nồng nhiệt tiếp đón, nhìn một bàn lớn các món ăn phong phú, đặc sắc đang bốc khói nghi ngút, cô mới biết nhà họ Lý đã rất có lòng chuẩn bị đón tiếp cô!

Chương 1211 - Làm Cha.

Thôn Thạch Cổ.

Lý gia.

Một bàn lớn các món ăn đặc sản Quý Châu khiến Cung Thấm Lan ăn khá là thỏa mãn, đặc biệt là món canh chua cá và gà đổ mồ hôi đêm mà cô thích nhất.

Sau bữa cơm, Cung Thấm Lan cùng làm quen với người nhà chồng, lúc ngồi bên cạnh lò sưởi để sưởi ấm, tâm trạng của cô rất vui và muốn giúp đỡ anh trai và chị dâu.

Vì vậy, Cung Thấm Lan liền nhìn về phía anh cả, nói: "Anh cả, anh là một đầu bếp giỏi, nghe Dật Bình nói anh bây giờ đang làm đầu bếp cho một nhà hàng trong huyện ạ?"

Lý đại ca gật đầu nói: "Đúng vậy, nhà hàng ở trong huyện đó anh đã làm được ba năm rồi!"

Cung Thấm Lan nói: "Làm việc cho người khác chỉ có thể được mức lương cố định, chung quy là không thể làm giàu được, anh cả đã có bao giờ nghĩ đến việc tự mình mở một nhà hàng chưa?"

Lý đại ca nghe vậy có phần xấu hổ cười nói: "Phàm là làm đầu bếp ai cũng đều muốn mở một nhà hàng của riêng mình, nhưng mà cái này cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, một là không có tiền đầu tư mở nhà hàng, hai là có thể làm đầu bếp giỏi nhưng không nhất định có thể làm một ông chủ giỏi được, đầu bếp tự mình mở nhà hàng kinh doanh không được ví dụ thực sự nhiều lắm!"

Cung Thấm Lan mỉm cười nói: "Trong kinh doanh, có thành công đương nhiên sẽ có thất bại, rất nhiều chuyện anh không đi thử một chút, căn bản không biết đáp án đó là cái gì.

Nếu như anh cả muốn mở nhà hàng, vậy thì em có thể đầu tư cho anh, dùng tay nghề nấu nướng của anh, miễn là anh quản lý tốt, cho dù kiếm không được nhiều tiền, hẳn là cũng không đến nỗi hội lỗ vốn."

Lý đại ca vừa mừng vừa sợ, hắn nhìn về phía lão tam nhà mình, hỏi: "Lão tam, em xem chuyện này..."

Lý Dật Bình biết vợ mình nể mặt mũi của hắn mới muốn giúp đỡ anh chị em của hắn, lúc này cho vợ mình một ánh mắt cảm kích, sau đó mỉm cười nói với anh cả: "Anh cả, anh nếu như có lòng tin vậy thì cứ làm đi, hơn nữa đối với Lan Lan đầu tư một triệu hay trăm triệu mà nói không là thành vấn đề."

Sau khi nhận được sự chắc chắn của Lão Tâm, Lý đại ca lúc này kích động nói: "Em dâu, nếu như mở một nhà hàng nhỏ ở huyện chúng ta, thì không cần đầu tư quá nhiều tiền, hơn mười vạn là đủ rồi!"

Cung Thấm Lan cười nói: "Anh cả, anh nấu các món ăn đặc sản của Qúy Châu rất ngon, nhưng nếu như anh mở một nhà hàng ở thị trấn mình mà nói, thì sức cạnh tranh không quá lớn, bởi vì những món ăn đặc biệt này không có tính cạnh tranh cao đối với người dân ở đây đã quen thuộc.

Em cảm thấy, nếu thật sự đã muốn làm, không bằng liền đến Thâm Quyến, Thâm Quyến là một đô thị quốc tế, có rất nhiều người từ khắp nơi đến đây, có nhiều kiểu loại phong cách ẩm thực phong cách khác nhau. Mở một nhà hàng đặc biệt với các món ăn có hương vị của tỉnh Quý Châu ở đây, miễn là có hương vị, nếu giá cả với dịch vụ có thể theo kịp, vậy thì chuyện làm ăn hẳn là sẽ không kém."

Nghe Cung Thấm Lan nói, cha mẹ Lý cùng với chị em Lý gia nãy giờ vẫn luôn im lặng nghe cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cho dù là bọn họ không hiểu, nhưng cũng biết rằng mở một nhà hàng ở một trấn nhỏ như họ, mức đầu tư không bằng mở một nhà hàng ở một đô thị quốc tế như ở Thâm Quyến.

Bản thân Lý đại ca càng kích động đến cả người run rẩy, nguyện vọng lớn nhất của hắn thực sự là có một nhà hàng của riêng mình ở trong thị trấn, nhà hàng lớn nhỏ không quan trọng, chỉ cần là mình làm ông chủ là được.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng em dâu này lợi hại như vậy, mở miệng liền để hắn đến Thâm Quyến mở nhà hàng, việc này tử lập

tức bước được quá lớn, Lý đại ca thật sự sợ sẽ rối tung lên.

"Em dâu, anh chỉ là một đầu bếp mà thôi, không có kinh nghiệm điều hành nhà hàng, đột nhiên mở một nhà hàng ở thành phố lớn như Thâm Quyến, anh sợ mình làm không tốt!"

Cung Thấm Lan cười nói: "Anh cả, anh không cần quá lo lắng, kinh nghiệm đều là tìm tòi mà ra, nếu như anh thật sự không biết nên làm như thế nào, cùng lắm thì chúng ta đầu tư ít lại, trước tiên từ con ruồi quán tử bắt đầu làm, đợi sau khi có kinh nghiệm thì mở rộng kinh doanh là được!"

Cũng đã nói như vậy rồi, thật ngu ngốc nếu như từ chối, Lý đại ca lập tức đáp lại: "Nếu như em dâu đã nói như vậy, vậy anh sẽ cố gắng thử xem!"

Cung Thấm Lan nhắc nhở: "Thừa dịp nghỉ tết nguyên đán, anh cả nên lưu ý đến một số đầu bếp nấu được các món ăn đặc sản ở bên này, dù sao cũng là mở nhà hàng ở Thâm Quyến, dù cho mở là con ruồi quán tử, anh cũng bận rộn vừa làm ông chủ vừa kiêm đầu bếp làm không nổi."

Lý đại ca gật đầu nói: "Cái này không thành vấn đề, anh ở trong nghề này cũng lăn lộn mấy năm, mời một người chuyên nấu đặc sản ở đây không phải việc khó."

Cung Thấm Lan ân một tiếng, lập tức nhìn về phía chị lớn, cười hỏi: "Chị, không biết là chị muốn kinh doanh ngành nghề gì? Nếu như chị có ý tưởng gì cứ nói ra, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút, nếu như cảm thấy có thể làm vậy em cũng đầu tư cho chị."

Lý đại tỷ đỏ mặt lắc đầu nói: "Lan Lan, chị chỉ là một người đi làm bình thường, cũng không có tay nghề gì, chị cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc kinh doanh."

Cung Thấm Lan nghe vậy không tỏ rõ ý kiến, nhìn về phía em gái Lý nói: "Em gái, vậy còn chị thì sao? Chị có ý tưởng gì về việc khởi nghiệp không?"

Lý tiểu muội đánh bạo nói: "Chị ba, em lúc trước làm thu ngân

trong siêu thị, em vẫn luôn muốn mở một siêu thị nhỏ."

Cung Thấm Lan cười nói: "Siêu thị nếu như kinh doanh tốt xác thực kiếm được rất nhiều tiền, vậy thì em gái cùng với chị gái, hai chị em có thể cùng nhau bàn bạc xem muốn mở siêu thị ở đâu, kế hoạch đầu tư bao nhiêu, có kế hoạch hoàn chỉnh, tôi sẽ đầu tư cho hai người."

Lý tiểu muội hưng phấn nói: "Cảm ơn chị ba!"

Lý đại tỷ cũng nói cảm ơn theo.

Cung Thấm Lan mỉm cười nói: "Không cần khách khí, đều là người một nhà, em hi vọng mọi người đều sống tốt."

Bởi vì có lời hứa hẹn đầu tư của Cung Thấm Lan, kế tiếp bầu không khí trong Lý gia không cần nói, vốn dĩ nhà họ Lý coi Cung Thấm Lan là khách quý để chiêu đãi, nhưng bây giờ lại càng không cần phải nói!

Nụ cười trên khuôn mặt của cha mẹ Lý chưa bao giờ tắt, nhìn về phía Cung Thấm Lan, người con dâu này thật sự càng nhìn càng cảm thấy vừa mắt, cho dù hiện tại Lý Dật Bình có nói cho cha mẹ biết hắn kỳ thực ở rể Cung gia, sợ rằng cha mẹ Lý cũng sẽ không tức giận.

Mà buổi tối lúc nghỉ ngơi, trong lòng Lý Dật Bình tràn đầy cảm kích, đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn các yêu cầu khác nhau của vợ, cho dù là đầu lưỡi mệt mỏi đã tê rần cũng vui vẻ chịu đựng.

Bắt đầu từ hôm nay, Lý gia thôn Thạch Cổ, sắp bắt đầu bay lên.

Chương 1212 - Làm Cha. (2)

Ngày nay nói đến Tết nguyên đán, cứ mười người thì chín người sẽ nói rằng hương vị tết mỗi năm nhạt đi!

Đối với nhiều đứa trẻ nông thôn sinh vào những năm 1970,1980,1990, điều họ mong chờ nhất khi còn nhỏ là tết nguyên

đán, không khí tết lúc đó thật vui và thật đậm đà hương vị.

Lấy huyện Bách Lương bên này làm ví dụ, sau khi học sinh được nghỉ đông, hương vị của năm mới ngày càng đậm đà hơn, người lớn bận rộn mua đồ cho năm mới, dọn dẹp, giết lợn năm mới, làm nước ngọt và xám chậu và những thứ cần thiết khác cho năm mới, tiếp theo là trả phúc cùng với tế bái các vị thần khác nhau, v.v.

Hôm nay làm cái này ngày mai làm cái kia, lịch trình đủ.

Mà bọn trẻ con thì tháo những quả pháo người lớn mua cho vào túi, thắp một nén nhang rồi bắt đầu lang thang khắp làng, nhìn thấy cái gì thì nổ.

Đặc biệt là nhìn thấy một đống cứt trâu, nổ cứt trâu bay khắp nơi, được kêu là một cái đã nghiền.

Nói chung, lúc ấy, mọi người sống đơn giản, thế nhưng rất vui vẻ.

Thế nhưng sau những năm 2000, với sự phát triển của xã hội, giải trí phương thức đa dạng, có rất nhiều đồ chơi thú vị, thậm chí rất nhiều trẻ em đều chơi điện thoại di động.

Mà người lớn cũng không còn như trước coi trọng lễ nghi ngày tết nữa, các loại đồ vật truyền thống đều có thể tiết kiệm hết mức có thể, hương vị tết xưa đương nhiên sẽ không còn như ngày xưa!

Ở nông thôn thì khá hơn một chút, nếu như ở thành phố lớn, từ khi cả nước cấm chỉ châm ngòi pháo hoa pháo trúc, nên không có chút cảm giác nào về tết cả, thậm chí bởi vì phần lớn người đều về quê để đón năm mới, nên các thành phố lớn so với thường ngày còn quạnh quẽ hơn gấp trăm lần, nơi nào còn có bầu không khí gì lễ mừng năm mới chứ!

Năm nay, bởi ngày dự sinh của Hoàng Linh Vi rơi vào ngày 28 âm lịch, ngày hôm sau chính là giao thừa, nên không có cách nào để về quê đón năm mới được.

Trước đây không lâu Giang Tuyết sinh con, thân thích trong nhà hầu như đều tới!

Bây giờ đến phiên Hoàng Linh Vi sinh con, vậy càng là bó tay rồi,

hết thảy thân thích đều không có dự định ở nhà đơn năm mới, mà là chuẩn bị đến thành phố đón năm mới.

Thậm chí có nhiều khách hàng biết tin đều muốn chạy tới, chỉ là bị Giang Phong cự tuyệt!

Thế là, khi Hoàng Linh Vi còn cách mấy ngày nữa là đến ngày dự sinh, cha mẹ Giang và tất cả họ hàng trong ba thế hệ gia đình đã vội vã đến thủ phủ tỉnh.

Tất cả họ hàng đều đến thủ phủ tỉnh để ăn mừng năm mới, vì vậy Giang Phong đương nhiên không thể để cho bọn họ ở khách sạn, như thế có vẻ không có nhân tình lắm, dù sao ba anh chị em Giang Phong ở tỉnh thành có bất động sản không ít, hơn nữa căn biệt thự của cha mẹ vợ Giang Phong mua cũng đã được trang trí xong xuôi, sắp xếp chỗ ở cho một nhóm người thân đương nhiên là chuyện nhỏ.

Nhìn thấy họ hàng Giang gia tụ hội, cha mẹ Hoàng đều lộ ra nụ cười thỏa mãn, sinh con là con gái của bọn họ, họ hàng Giang gia có thể coi trọng như vậy, bọn họ làm cha mẹ đương nhiên là cao hứng.

Đảo mắt, đã đến ngày dự sinh một ngày.

Buổi trưa, bụng lớn của Hoàng Linh Vi bắt đầu rục rịch, nhưng mà Giang Phong biết chuẩn xác giờ sinh của đứa nhỏ ra đời là hơn chín giờ đêm, cho nên hắn cũng không có gấp.

Mãi cho đến khi ăn cơm tối xong ở nhà, mới cùng vợ ngày càng đang đau đến bệnh viện phụ sản tư nhân nơi chị gái sinh con.

Một đám thân thích đương nhiên cũng đi theo, mấy chục người hùng hổ xông vào bệnh viện, khí thế khiến các bác sĩ, y tá và bệnh nhân trong bệnh viện đều phải ngoái đầu nhìn.

Lần này, chính chủ nhiệm Liễu đỡ đẻ cho Hoàng Linh Vi, cô ấy đều tự mình khám thai cho cả Giang Tuyết cùng với Hoàng Linh Vi, quan hệ với gia đình nhà họ Giang hết sức quen thuộc.

Những cơn đau trước khi sinh là không thể tránh khỏi, nhưng mà Hoàng Linh Vi cùng với Giang Tuyết giống nhau, không phải chịu

đau nhiều.

Trước khi sinh, Giang Phong còn đích thân vào phòng sinh để đồng hành cùng với cô, dành cho Hoàng Linh Vi sự hỗ trợ tinh thần lớn nhất, lúc 9: 08, thuận lợi vì sinh cho Giang gia một đứa con trai.

Sau đó, về cơ bản đều là lặp lại quá trình sinh con giống như Giang Tuyết, vẻ mặt cha mẹ Giang đều tươi cười, cầm tiền phát cho mọi người gặp được.

Giang Phong lần đầu tiên làm cha, cho dù trong lòng cũng không khỏi có chút kích động, vui vẻ đăng lên trên vòng bạn bè: "Bắt đầu từ bây giờ thăng cấp làm cha, mẹ con bình an, cảm ơn bà xã đại nhân, bà xã đại nhân cực khổ rồi, anh yêu em (ái tâm) !"

Lúc vừa mới bắt đầu làm bà mối, Giang Phong còn thỉnh thoảng đăng lên trạng thái để ghi lại tình hình mai mối của mình, nhưng sau này khi hắn đã nổi tiếng hơn rồi thì rất ít khi đăng bài trên vòng bạn bè.

Bây giờ đột nhiên đăng bài lên vòng bạn bè, chỉ trong chốc lát đã nhận được hàng trăm lượt thích và bình luận, thân thích, bạn bè, bạn học, khách hàng, v.v, tất cả đều bày tỏ chúc mừng ở khu vực bình luận.

Bởi vì Giang Phong không có ý định che giấu, cho nên tin tức hắn thăng chức lên làm cha rất nhanh liền lan truyền ra, rất nhanh đã leo lên bảng hot search, leo lên top đầu.

Ban đầu, độ nổi tiếng của Giang Phong ở trong nước rất cao, lại tiếp tục tham dự chương trình {{không thành thật chớ quấy rầy}} càng khiến sự nổi tiếng và tầm ảnh hưởng của hắn lan rộng hơn.

Người hâm mộ Weibo hắn hiện tại cũng sắp vượt qua con số 100 triệu, hơn nữa đây là người hâm mộ người thật chứ không phải acc clone mua, độ nổi tiếng có thể nói là cao ngang siêu sao Thiên Vương rồi!

Cho nên loại chuyện đứng đầu bảng hot search, đối với Giang Phong mà nói thật sự không phải việc gì khó, cơ bản chỉ cần ở trên Weibo tuyên bố chút việc gì đó, không có gì bất ngờ xảy ra đều có

thể trèo lên bảng hot search.

Internet, không nghi ngờ chút nào là một mảnh chúc phúc âm thanh.

"Chúc mừng Giang đại sư có tin mừng quý tử!"

"Uây, tôi cùng với con trai của Giang đại sư cùng một ngày sinh nhật, thực sự là thật trùng hợp!"

"Đứa nhỏ này đến thật là đúng lúc, dựa theo cách tính tuổi của chúng ta, đứa trẻ được sinh ra được coi là tròn một tuổi, sau đó đã đến đầu năm mùng một, lại thêm một tuổi. Nói cách khác, đứa nhỏ sinh ra ba ngày, liền hai tuổi..."

"Phương pháp tính tuổi của chúng ta cũng giống như vậy, chú tôi là 30 tết ra đời, ngày thứ hai là đầu năm mùng một, một ngày dài một tuổi, càng thêm tuyệt!"

"Cmn, một ngày thêm một tuổi này, tuổi mụ không khỏi cũng Thái Hư?"

"Giang đại sư lớn lên đẹp trai như vậy, nghe nói vợ của hắn càng là xinh đẹp hơn, vậy con trai của bọn họ đến cùng đẹp trai cỡ nào, thật là khiến người ta chờ mong!"

"Theo góc độ di truyền học mà nói, cha mẹ lớn lên đẹp mắt, con cái bình thường cũng không kém đi nơi nào, Giang đại sư tôi là không vui, nhưng tôi còn trẻ, còn có thể đợi thêm mười tám năm."

"Người đẹp lầu trên, đợi thêm mười tám năm nữa thì cô là bà già rồi, cô thấy tôi như thế nào? Tuy rằng không đẹp trai bằng Giang đại sư, nhưng tốt xấu gì cũng là chàng trai đẹp trai, tại sao chúng ta không cùng về một đội với nhau nhỉ!"

"Người đẹp, nhìn tôi nhìn tôi, tôi khí đại sống tốt, theo tôi cô tuyệt đối sẽ không thua thiệt."

"Trên lầu có ít đồ, tôi mới hội sợ Bạch Mã nếu không tới chỗ tôi làm việc đi? Nếu như anh không có nói láo, đãi ngộ bao thoả mãn anh."

"Ồ, nơi này thật giống lệch lâu..."

"..."

Chuyện Giang Phong thăng cấp làm cha, chỉ sôi nổi ở trên mạng một lúc lâu rồi im bặt.

Ngày hôm sau chính là giao thừa, nhân dân cả nước bắt đầu hân hoan đón năm mới.

Mà Hoàng Linh Vi, lúc này đã chuyển đến trung ở cữ mà Giang Tuyết ở cữ, bắt đầu cuộc sống giam cầm trong 42 ngày.

Tất cả người thân đều ở lại tỉnh thành, mọi người đặc biệt sôi nổi và náo nhiệt để đón một cái tết, so sánh với ở quê đón năm mới thì thoải mái hơn.

Mỗi ngày từng nhóm người đều đến trung tâm ở cữ thăm Hoàng Linh Vi, lúc đi đều sẽ mang đồ ăn tới, món ăn này không phải những cái khác, chính là món gà luộc rượu gừng nhất định phải có ở huyện Bách Lương.

Không cần phải nói, những con gà này đều là gà nhà nuôi do mẹ Giang và họ hàng nuôi, hơn nữa đều đã rất già, hiệu quả dùng để bồi bổ cơ thể tuyệt đối không chê vào đâu được.

Về phần Giang Phong, hắn ở luôn trong trung tâm ở cữ với vợ con.

Bà con ở lại tỉnh lỵ đến mùng 6 tháng giêng âm mới trở về, dù sao họ hàng còn công việc phải làm, không thể vẫn luôn ở lại tình thành đợi được.

Chương 1213 - Có Khả Năng Chúng Ta Đang Nói Đến Cùng Một Người Không?

Trong số họ hàng, nhà dì mới trở lại Thâm Quyến vào ngày mồng tám tháng giêng.

Sau khi nhà Dì rời đi, đợi lúc cha mẹ Giang đến trung tâm ở cữ, Hoàng Linh Vi hơi có chút béo phì mỉm cười nói: "Cha, mẹ, hai

người đã rời quê nhiều ngày như vậy, đoán chừng những người đến tìm hai người làm mai mối cũng sắp đạp đổ cửa nhà rồi, con với thằng bé có rất nhiều người chăm sóc, hai người không cần phải lo lắng, hãy đi về trước đi, chờ con ra tháng lại đưa đứa nhỏ trở về tế bái tổ tông."

Mẹ Giang nghe vậy cười gật đầu nói: "Ừm, vậy chúng ta ngày mai sẽ trở về, con ở nơi này phải nghe lời chuyên gia, phải đem thân thể dưỡng cho tốt."

Cha Giang cũng gật đầu theo, bọn họ ở nơi này xác thực không làm được gì.

Người với người khác biệt chính là lớn như vậy, ở thời đại của bọn họ, sản phụ sinh con, nếu như gặp phải được nhà mẹ chồng tốt, vậy còn có thể ngồi ở cữ một cách đàng hoàng.

Nếu như gặp phải nhà mẹ không tốt, vậy thì thật sự khổ, sinh con ra xong không ai sẽ giúp bạn trông con, không ai giúp bạn nấu cơm giặt quần áo, tất cả đều phải tự mình làm.

Nghĩ đến việc tối nay mới sinh con xong, ngày hôm sau phải xuống giường nấu cơm giặt giũ quần áo, còn phải chăm sóc đứa nhỏ mới ra đời, nếu đổi thành sản phủ ở trong thời đại này, chắc chắn sẽ phát điên.

Cho dù là ở thời đại này, nếu như gả vào một gia đình không tốt, tuy rằng sẽ không khoa trương giống như thời đại trước đây, nhưng trong lúc ở cữ, sản phụ nhiều lắm thì không cần phải nấu cơm mà thôi, nhưng quần áo của đứa nhỏ và mình thì phải tự giặt, vẫn là không thể tránh khỏi.

Đây mới thực sự là nguyên nhân chính dẫn đến mâu thuẫn giữa mẹ chồng con dâu, hận thù gia đình cũng không phải là đùa giỡn, có thể làm cho nhiều nàng dâu hận mẹ chồng cả đời.

Cho nên, làm mẹ chồng đích thực phải chú ý, ở những chuyện khác làm quá cũng không sao, sau này còn cơ hội chuộc lỗi, thế nhưng khi con dâu ở cữ, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng, nếu không tháng này tử thù một khi kết làm, đời này cũng khó mà có chỗ giảng hoà.

Mà tình huống như vậy, đương nhiên sẽ không xuất hiện ở những gia đình giàu có, chẳng hạn như Giang Tuyết lúc trước, còn có Hoàng Linh Vi bây giờ, các cô ở cữ đều có chuyên gia chăm sóc, lúc đứa nhỏ bú sữa thì làm phiền bọn họ một chút, thời điểm khác cũng không cần bọn họ quan tâm.

Nói một cách dễ hiểu, các cô ở cữ, chỉ cần ăn được ngủ ngon đem thân thể của mình điều dưỡng tốt là được, cái khác cũng không cần các cô bận tâm đến.

Cho nên, ở tình huống như vậy, cha mẹ chồng có ở hay không kỳ thực cũng không quan trọng, việc vẫn luôn bồi tiếp chỉ là tỏ thái độ rằng bọn họ coi trọng con dâu mà thôi.

Vì vậy, vào ngày mùng chín tháng giêng âm lịch, cha mẹ Giang sau khi chào hỏi con dâu út cùng với ông bà thông già, liền trở về thôn Long Sơn dưới sự hộ tống của Quách Băng Băng.

Sau khi cha mẹ Giang trở về, không qua mấy ngày sau công ty mai mối hạnh phúc hôn chính thức hoạt động lại, những người mai mối sau kỳ nghỉ trở về chắc chắn lập một nhóm để đến thăm bà chủ và cậu chủ nhỏ trong trung tâm ở cữ.

Lý Tiểu Hoa cẩn thận ôm ông chủ nhỏ, trẻ con mới vừa lúc sinh ra thường không được đẹp lắm, nhưng trải qua hơn nửa tháng trưởng thành, đứa nhỏ này càng lớn càng đẹp.

Lý Tiểu Hoa càng nhìn càng yêu thích, không nhịn được hâm mộ nói: "Bà chủ, cô sinh con thật giỏi, ông chủ nhỏ tập hợp đủ ưu điểm của cô cùng với ông chủ, sau khi lớn lên cho dù không đề cập tới gia thế bối cảnh, chỉ dựa vào cái gương mặt kia, đời này cũng không cần buồn!"

Vương Lâm phụ họa nói: "Lời nói này đúng là lý, dù cho ông chủ nhỏ của chúng ta không bám váy đàn bà, tùy tiện làm kinh doanh gì đó, cũng không biết có bao nhiêu khách hàng nữ cam tâm tình nguyện qua đến chiếu cố chuyện làm ăn của hắn, thật sự muốn không kiếm tiền cũng khó khăn."

Trương Đan chăm chú gật đầu nói: "Xác thực đủ đẹp trai, ông chủ nhỏ sau khi lớn lên tuyệt đối so với ông chủ còn đẹp trai hơn, đều

nói con trai giống mẹ, Vi Vi em thực sự là không thể không kể công!"

Nghe những lời tâng bốc của ba người bạn học kiêm bạn thân, Hoàng Linh Vi cười đến con mắt đều nheo lại, liên tục xua tay nói: "Mọi người nói quá khoa trương rồi, đứa nhỏ này một ngày một dạng, ai biết hắn sau khi lớn lên sẽ là cái bộ dạng gì chứ, dù sao chỉ cần lớn lên không thua kém gì cha nó, là tôi đã thỏa mãn rồi!"

Vương Lâm cẩn thận ôm ông chủ nhỏ từ trong tay Lý Tiểu Hoa lên, cười nói tiếp: "Tuy nói đứa bé còn nhỏ dung mạo chưa có định hình, nhưng là đứa nhỏ nhìn qua gần như không có khuyết điểm, lớn lên nhất định rất đẹp trai."

Lý Tiểu Hoa cùng với Trương Đan cũng dồn dập khen ngợi, mặc dù trong lời nói của các cô có phần tâng bốc, nhưng phần lớn đều là ăn ngay nói thật, ông chủ nhỏ này thật sự rất đẹp.

Trong khoảng thời gian này, Hoàng Linh Vi đã nghe qua rất nhiều lời nịnh nọt như vậy, nhưng mà hai người trước mặt này là bạn học kiêm bạn thân của cô, khi các cô nói những lời đó thì không giống vậy, Hoàng Linh Vi lại cảm thấy phá lệ êm tai.

Chương 1214 - Có Khả Năng Chúng Ta Đang Nói Đến Cùng Một Người Không? (2)

Một thị trấn nhỏ ở tỉnh Hồ Nam.

Từ khi con gái mang cháu gái về, năm nay nhà họ Lý vô cùng náo nhiệt, không còn vắng ngắt như mấy năm trước nữa.

Cha mẹ Lý tùy rằng biết con gái ly hôn, nhưng cũng không có ảnh hưởng tâm trạng của bọn họ đón năm mới, thậm chí càng khiến tâm trạng bọn họ tốt hơn, dù sao cuộc hôn nhân này của con gái là bọn họ mãnh liệt phản đối, bây giờ bọn họ ly hôn cũng không có cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng cũng không có khả năng thay con gái khổ sở.

Dưới cái nhìn của bọn họ, con gái ly hôn không phải là chuyện

xấu, đây là một loại giải thoát.

Điều duy nhất cảm thấy xấu hổ, là hàng xóm láng giềng biết con gái bọn họ là ly hôn trở về, khó tránh khỏi sec ở sau lưng chỉ chỏ.

Nhưng mà, đây đều là việc nhỏ.

Quan trọng nhất là con gái đã trở về nước, dù cho tái giá chắc chắn cũng sẽ không kết hôn với người nước ngoài nữa, đây mới là điều khiến cha mẹ Lý vui mừng nhất.

Dù sao, lúc trước con gái lấy chồng Nhật Bản ở xa, bọn hắn tương đương với mất đi đứa con gái này, bởi vì bọn họ không muốn đi Nhật Bản, mà con gái không biết nguyên nhân gì cũng không trở lại.

Nếu như mọi chuyện cứ tiếp diễn như vậy, bọn họ thực sự sẽ không được gặp con gái mình vài lần lúc còn sống, nói mất đi đứa con gái này cũng không có chút nào khoa trương.

Nhưng bây giờ con gái trở về nước, vậy thì không giống nhau, chỉ cần là ở trong nước, mặc kệ gả tới chỗ nào, muốn gặp mặt vẫn là rất dễ.

Nếu như có thể gả ở địa phương, vậy thì càng là niềm vui bất ngờ rồi.

Năm nay không chỉ cha mẹ Lý có khoảng thời gian vô cùng thoải mái, mà Lý Thủy Tú cũng cảm nhận được không khí của tết sau vài năm nay, mấy năm nay cô đã rất cố gắng để hòa nhập với xã hội Nhật Bản, nhưng trước sau không có cách nào làm được, luôn có cỗ không nói rõ được cũng không tả rõ được sự ngăn cách.

Bây giờ một lần nữa trở về quê hương, cảm giác thoải mái khiến cô hiểu được rằng, tha hương nơi đất khách quê người chính là tha hương nơi đất khách quê người, không thể mang lại cảm giác thân thuộc như ở quê hương được.

Sau tết nguyên đán, Lý Thủy Tú liền vội vàng tìm trường mẫu giáo cho con gái, các cô nơi này dù sao chỉ là một thị trấn nhỏ, giáo viên trường mẫu giáo số lượng có hạn, không đạt được yêu cầu của cô.

Đừng tưởng rằng mẫu giáo không quan trọng, mẫu giáo tốt mới có thể đặt nền móng tốt cho đứa nhỏ, so với những đứa nhỏ bước ra từ nhà trẻ bình thường khác, tuyệt đối là thắng ở vạch xuất phát.

Đối với vấn đề này, cha mẹ Lý cũng đồng ý với suy nghĩ của con gái.

Nền giáo dục của nước ta đúng là phân cực, một số phụ huynh là không có chút nào coi trọng, đứa nhỏ có thể học thì học không thể học liền kéo ngược lại, phụ huynh sẽ không quản nhiều.

Có một số phụ huynh rất coi trọng, đồng hành cùng con suốt chặng đường từ mẫu giáo đến đại học, trong mắt những người phụ huynh này, việc giáo dục con cái là ưu tiên hàng đầu của gia đình, những chuyện khác cũng phải sắp xếp sau.

Lý Thủy Tú chính là người sau, con gái của cô mới bốn tuổi, mà đã biết được ba thứ tiếng, cô đương nhiên sẽ không để con gái mình học ở những trường mẫu giáo bình thường, sau đó mai một thiên phú của con bé.

Cuối cùng, sau khi thương lượng với cha mẹ, Lý Thủy Tú đưa con gái đến thủ phủ của tỉnh, ở tỉnh thành cô tìm được một trường mẫu giáo song ngữ với những giáo viên rất giỏi cho con gái.

Mặc dù số tiền có được sau khi ly hôn đủ để cô mua một căn nhà ở thành phố này, nhưng Lý Thủy Tú tạm thời cũng không có ý định mua nhà lúc này, mà là lựa chọn thuê một căn nhà ở khu dân cư gần trường mẫu giáo.

Cha mẹ Lý đương nhiên cũng đi theo, bọn họ ở quê kỳ thực cũng không có làm chuyện gì, tiền lương hưu của hai vợ chồng cũng để bọn họ sống rất thoải mái.

Bây giờ cháu gái đến thành phố đi họ, bọn họ đương nhiên phải đi theo tới giúp nấu cơm, đưa đón cùng với chăm sóc đứa nhỏ, như vậy năng lực đem con gái giải phóng ra ngoài.

Sau khi sắp xếp ổn định chỗ ở, mẹ Lý mới lên tiếng: "A Tú, đứa nhỏ giao cho mẹ với cha con là được rồi, con còn trẻ, chung quy phải tìm chút chuyện làm."

Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Con biết, trước khi con trở về nước, đã có một kế hoạch hoàn chỉnh rồi, hiện tại vấn đề của Linh Nhi đã được giải quyết, con dự định mở một cửa hàng đồ ăn Nhật Bản ở thành phố, ba mẹ cảm thấy như thế nào?"

Cha mẹ Lý cũng không quá ngạc nhiên khi con gái muốn mở cửa hàng đồ ăn Nhật, dù sao con gái bọn họ cũng đã sống ở Nhật Bản mấy năm, học nấu đồ ăn Nhật cũng mấy năm rồi, mở cửa hàng đồ ăn Nhật là rất đúng đắn.

Tuy rằng bọn họ không thích thậm chí là chán ghét quốc gia này, nhưng bọn họ cũng không thể coi mọi thứ liên quan đến đất nước này đều là một đao cắt, nói như vậy căn bản là không thể sống được.

Chương 1215 - Có Khả Năng Chúng Ta Đang Nói Đến Cùng Một Người Không? (3)

Dù sao, nếu thật sự muốn tính, dép, dép xỏ ngón, ô nhựa, túi khí an toàn, điều hướng ô tô, Laptop, mì ăn liền, đèn LED xanh lam (điốt phát quang), cửa soát vé tự động, pin khô, nồi cơm điện, máy soi dạ dày, bút máy, bàn mạt chược tự động, điều hòa đổi tần số, CD, VCD, bluerays, Walkmans, v.v, những vật dụng hàng ngày này đều do người Nhật phát minh ra.

Nếu là thật sự một đao cắt, vậy cuộc sống này thật sự không vượt qua nổi rồi!

Đương nhiên, đạo lý ngược lại cũng giống như nhau, quốc gia nào trên thế giới này dám nói không sử dụng những thứ do người Trung Quốc phát minh, cuộc sống kia đồng dạng không vượt qua nổi.

Cha Lý nói: "Cha với mẹ con cũng không hiểu chuyện kinh doanh, dù sao con cũng từng ở nước ngoài, nhiều kinh nghiệm, nếu như con cảm thấy chuyện kinh doanh này làm được, vậy thì cứ làm."

Mẹ Lý cũng khích lệ nói: "Đúng vậy, ba của con nói đúng, con cảm thấy chuyện kinh doanh này làm được thì cứ mạnh dạn làm, trong

nhà đã có mẹ với cha con, con cũng không cần phải bận tâm nhiều."

Lý Thủy Tú gật đầu, nói: "Ừm, con biết rồi, nhưng mà trước khi mở cửa hàng kinh doanh, con dự định đi một chuyến đến tỉnh lỵ của Quảng Tây trước."

Mẹ Lý hỏi: "Đi tỉnh Lỵ Quảng Tây làm gì?"

Lý Thủy Tú nói: "Cha, mẹ, thật ra hai năm trước con đã muốn ly hôn, chỉ là bởi vì các loại kiêng kỵ vẫn luôn kéo dài không ly hôn. Nguyên nhân chính khiến con có thể ly hôn vào năm ngoái và trở về đón tết với hai người là vì con đã gặp một cặp vợ chồng người Trung Quốc ở Nhật Bản khi con còn ở Nhật Bản, là lời khuyên của hắn mới khiến cho con có quyết tâm quyết định ly hôn."

Cha mẹ Lý nghe vậy đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ đều chán ghét con rể Nhật Bản kia, bởi vậy con gái lần này ly hôn trở về, bọn họ cũng không có hỏi chi tiết trong đó, dù sao chỉ cần biết được kết quả là tốt rồi, quá trình đối với bọn họ mà nói không quan trọng.

Nhưng bây giờ nghe con gái nói tới, bọn họ mới biết con gái ly hôn, một người đồng hương ở Trung Quốc đã đóng vai trò rất lớn.

Thế là, Cha Lý liền gật đầu nói: "Nếu người ta giúp đã giúp con, con bây giờ ly hôn trở về nước, xác thực phải đến cảm ơn người ta."

Lý Thủy Tú cười nói: "Cha, con lần này không riêng gì muốn đi cảm ơn hắn, còn muốn mời hắn hỗ trợ tìm một đối tượng thích hợp, bởi vì hắn còn có một thân phận khác nữa, đó chính là bà mối chuyên giúp mai mối cho người ta."

Mẹ Lý liền vội vàng nói: "A Tú, con mang quà tặng đi cảm ơn hắn là được rồi, chuyện mời bà mối tìm đối tượng con đừng vội, mẹ với cha con sớm đã có kế hoạch, trước đó là nhìn thấy con mới vừa ly hôn trở về, chúng ta mới không có vội vã nói cho con việc này."

Cha Lý nói tiếp: "A Tú, con gả tới Nhật Bản mấy năm, e rằng không

biết rằng có một bà mối rất nổi tiếng ở trong nước ta, vừa vặn bà mối này cũng là người Quảng Tây, hắn cũng mở một công ty mai mối ở thủ phủ của tỉnh, con nếu muốn tìm đối tượng, liền để mẹ con đi cùng với con đến Quảng Tây một chuyến!"

Lý Thủy Tú không nhịn được vui vẻ nói: "Cha, mẹ, có khả năng hiện tại chúng ta đang nói chính là cùng một người không?"

Cha mẹ Lý nghe vậy sững sờ, thật sự có khả năng này.

Mẹ Lý hỏi: "A Tú, người đồng hương mà con đã gặp ở Nhật Bản, hắn tên là gì?"

Lý Thủy Tú mỉm cười nói: "Hắn tên là Giang Phong, còn có một biệt danh người khác hay gọi là Giang đại sư, là ông chủ của công ty mai mối hạnh phúc, không biết bà mối mà ba mẹ nói đến có phải là hắn hay không?"

Cha mẹ Lý không khỏi liếc nhau một cái, đồng thời thở ra một hơi.

Vẻ mặt mẹ Lý hớn hở nói: "Hóa ra người A Tú gặp được ở Nhật Bản thực sự là Giang đại sư, khó trách con lại chọn ly hôn trở về, nghe lời Giang đại sư tuyệt đối là không sai được, hắn có thể không chỉ là bà mối, còn là một vị thần toán đại sư, có thể gặp được hắn, hạnh phúc về sau của con xem như là được bảo đảm!"

Cha Lý cảm khái nói: "Từ khi chúng ta biết đến tến Giang đại sư, cha mẹ đã muốn đến tỉnh Quảng Tây tìm Giang đại sư để tính toán nhân duyên cho con một lần, nhưng nghĩ đến con đã kết hôn rồi, ván đã đóng thuyền, cũng không có đi coi cho con.

Bởi vì theo cái tính cách trước đây của con, cho dù là tính ra con cùng với cái tên Nhật Bản kia không thích hợp, cha có nói với con thì con cũng sẽ không nghe chúng ta, làm không tốt còn khiến con cho rằng chúng ta lừa gạt con!"

Lý Thủy Tú nghe cha nhắc đến việc này, có phần áy náy nói: "Cha, mẹ, xin lỗi, trước đây con thực sự là quá tùy hứng, kinh nghiệm ít ỏi, lại tự cho là đúng, mới có sai lầm lớn."

Mẹ Lý vội vã an ủi: "Được rồi, chuyện cũng đã qua rồi, chúng ta không nên nhắc lại nữa, lần này đi tìm Giang đại sư, mời hắn hỗ

trợ tìm mội đối tượng tốt, sau này sống thật tốt là được rồi!"

Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Ừm, sau khi trải qua hôn nhân thất bại, con hiện tại biết rõ bản thân muốn gì, lại tăng thêm khả năng mai mối của Giang đại sư chưa bao giờ có sai lầm, con tin rằng hôn nhân sau này của mình nhất định sẽ hạnh phúc."

Mẹ Lý cười nói: "Có lòng tin là tốt rồi, con đã cùng Giang đại sư đã là người quen cũ, vậy cũng không cần mẹ đi cùng con đến Quảng Tây!"

Chương 1216 - Sự Cố Bất Ngờ.

Đôi khi số phận của con người thật sự là kỳ diệu, xuất thân từ gia đình Khổng Nam Sơn, cuộc đời của hắn đại khái là sẽ cưới một người vợ môn đăng hộ đối, sau đó hai vợ chồng cần cù chăm chỉ làm việc ở bên ngoài, con cái thì để ở lại quê nhà cho cha mẹ giúp chăm sóc chúng.

Quanh năm suốt tháng, chỉ sợ cũng chỉ có tết xuân có thể trở về ở cùng với cha mẹ con cái chừng mười ngày, sau đó phải vội vàng xuất phát tiếp tục đi làm việc.

Sau đó, con trai với tư cách bị bỏ lại, ở phương diện học vấn không cần nhiều lời, có thể hoàn thành chín năm giáo dục bắt buộc là tốt lắm rồi, e rằng trường cấp 3 cũng không có hi vọng, càng khỏi nói là đại học.

Mà thu nhập của hai vợ chồng đi làm, trừ đi các khoản chi tiêu và phí gửi về nuôi con, một tháng cũng chẳng để dành được bao nhiêu tiền, dù sao muốn mua nhà ở thành phố chắc chắn không có hy vọng.

Có thể đem bọn nhỏ nuôi lớn, xây lại nhà ở quê, cơ bản chính là mục tiêu cuối cùng của bọn họ.

Nhưng mà, Khổng Nam Sơn may mắn gặp được Giang đại sư, một bậc thầy mai mối nổi tiếng khắp cả nước, dưới sự giúp đỡ của Giang đại sư, hắn cùng phú bà Tô Dao đã đến với nhau, hoàn toàn thay đổi vận mệnh ban đầu của hắn, sống một cuộc sống mà trước

đây hắn cũng không dám tưởng tượng đến.

Bây giờ, Khổng Nam Sơn mặc chính là hàng hiệu, ăn sơn hào hải vị, sống trong biệt thự lớn, lái xe BMW, những nhu cầu cơ bản trong cuộc sống của hắn đều tốt hơn người bình thường gấp mười lần.

Hơn nữa, theo Khổng Nam Sơn phát đạt, anh chị em của hắn cũng được hưởng lợi.

Khổng Nam Sơn sinh ra ở trong một gia đình lớn ở nông thôn, trên có một chị gái một anh trai, dưới có ba em trai, hắn đứng thứ ba ở trong nhà.

Ban đầu, giống như hắn, các anh chị em của hắn là những người lao động nhập cư cả đời không thể nhìn thấy đầu, nhưng sau khi Khổng Nam Sơn phát đạt, dựa vào sự giúp đỡ của hắn, các anh chị em của hắn đã không như trước đây.

Chị của hắn, ban đầu làm việc ở Quảng Đông với vai trò là nhân viên hướng dẫn mua đồ, bây giờ dưới sự giúp đỡ của Khổng Nam Sơn, đã mở một cửa hàng quần áo ở huyện của họ.

Mặc dù quy mô cửa hàng quần áo không lớn nhưng cũng có thể coi là bà chủ, công việc kinh doanh hiện tại không hot lắm nhưng tiền kiếm được hàng tháng so với làm nhân viên hướng dẫn mua đồ quần áo cũng cao gấp mấy lần, khiến Khổng đại tỷ hết sức thoả mãn.

Về phần anh trai cùng với ba em trai, đều không đọc sách bao nhiêu liền bỏ học ra ngoài làm công, cho tới nay đều là làm việc khổ cực, sau đó dưới sự giúp đỡ của Khổng Nam Sơn, đi đăng ký học lái máy xúc.

Sau đó, Khổng Nam Sơn đầu tư mua cho bọn họ hai cái máy xúc, cũng thông qua quan hệ của vợ là Tô Dao, hắn đã tiếp quản công việc cho bốn anh em mà không thể hoàn thành trong vài năm.

Bây giờ, tuy rằng bốn anh em vất vả, nhưng thu nhập của bọn họ tăng hơn chục lần so với trước kia, khiến bốn anh em đều tràn đầy năng lượng.

Có thể nói, Khổng Nam Sơn không chỉ thay đổi vận mệnh của mình, mà còn tự mình thay đổi vận mệnh của anh chị em trong nhà.

Quan trọng nhất là, Khổng Nam Sơn là dạy cho mọi người cách câu cá thay vì đưa cho họ cá, ngay cả vợ hắn là Tô Dao cũng khen ngợi hắn, cảm thấy hắn làm rất tốt.

Đương nhiên, điều khiến Khổng Nam Sơn cảm thấy hạnh phúc nhất, là cuối cùng vợ hắn cũng đã mang thai.

Hai người kết hôn đến nay đã hơn một năm, vốn dĩ nên có con của mình sớm, thế nhưng vợ hắn là Tô Dao lại muốn sống cuộc sống của hai người lâu một chút, không muốn nhanh như vậy đã mang thai.

Vì vậy, không lâu sau, vợ liền mang bầu!

Trong tết năm đầu tiên sau khi kết hôn với Tô Dao, Khổng Nam Sơn đã không đưa cô về quê ăn tết vì cho rằng môi trường sống ở nông thôn không được tốt lắm.

Năm ngoái trong nhà xây nhà mới, môi trường sống được cải thiện, hơn nữa Tô Dao đang mang thai, nên Khổng Nam Sơn đã đưa cô về quê ăn tết.

Mùa xuân này chắc chắn là năm vui vẻ và náo nhiệt nhất của Khổng gia, Tô Dao, một đại công thần của Khổng gia, nghiễm nhiên nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt nhất trong nhà họ Khổng.

Ban đầu, hai người dự định mùng tám tháng giêng sẽ xuất phát về tỉnh thành, nhưng bởi vì người thân giữ lại, liền quyết định qua tết nguyên đán lại quay trở về

Dù sao sau khi trở về, cũng không có việc gì, khách sạn Tô Dao đã sớm giao cho người quản lý chuyên nghiệp, trừ phi khách sạn gặp phải chuyện trọng đại, nếu không cũng không cần cô đứng ra.

Lúc đầu mọi thứ đều rất tốt, sau tết nguyên tiêu ở quê nhà Khổng Nam Sơn, hai vợ chồng ở lại thêm mấy ngày bởi vì sinh nhật của ông nội Khổng Nam Sơn, đang lúc bọn họ chuẩn bị ngày mai lên đường trở về, Tô Dao nhận được một cuộc điện thoại của quản lý.

Khi nhìn thấy ID người gọi tới, tâm trạng của Tô Dao cofnn rất tốt, kết quả điện thoại vừa kết nối, câu đầu tiên quản lý nói đã khiến sắc mặt của cô thay đổi.

"Bà chủ, khách sạn của chúng ta cháy rồi!"

Tô Dao ngữ khí vội vàng hỏi: "Chuyện xảy ra lúc nào, có thương vong không?"

Tốc độ báo cáo của chuyên viên quản lý cực nhanh nói: "Vừa xảy ra không bao lâu, tôi hiện tại đang dẫn nhân viên trật tự sơ tán khách hàng."

Tô Dao lúc này phân phó nói: "Được, vậy cậu làm như vậy trước đi, chú ý nhất định phải bảo đảm an toàn cho khách hàng và nhân viên, tránh xảy ra tai nạn giẫm đạp, tôi bây giờ lập tức chạy trở về."

Chuyên viên quản lí đáp: "Vâng, bà chủ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Bây giờ là thời khắc quan trọng chạy đua với thời gian, hai người đều không đề cập đến nguyên nhân khách sạn bốc cháy, bởi vì bây giờ nói cái này không có ý nghĩa gì hết, chỉ làm trì hoãn thời gian mà thôi.

Tô Dao là ở trong phòng nghe điện thoại, sau khi nghe điện thoại xong, cô liền đi ra gọi: "Nam Sơn, nhanh thu thập đồ đạc, khách sạn xảy ra vấn đề rồi, chúng ta phải lập tức chạy về."

Lúc này, Khổng Nam Sơn đang ngồi ở cửa nhà mình cùng cha mẹ với các anh em nói chuyện phiếm, nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, vừa đi vào vừa nói: "Bà xã, khách sạn xảy ra chuyện gì?"

Tô Dao nói: "Vừa rồi tổng giám đốc khách sạn gọi điện thoại cho em nói khách sạn bốc cháy, bởi vì chuyện quá khẩn cấp, nguyên nhân cụ thể em cũng không kịp hỏi, chúng ta hiện tại trước tiên thu dọn đồ đạc chạy về."

Nghe vậy, sắc mặt của cha mẹ Khổng với anh em Khổng gia đều

thay đổi.

Cho dù là bọn họ không hiểu chuyện kinh doanh khách sạn, nhưng cũng hiểu tác động của hỏa hoạn ảnh hưởng lớn đến khách sạn bao nhiêu.

Nếu như không có thương vong thì không sao, nhiều lắm chính là trong thời gian ngắn chuyện làm ăn sẽ chịu ảnh hưởng, chờ qua một đoạn thời gian, chuyện làm ăn tự nhiên cũng từ từ sẽ chuyển biến tốt. Nhưng nếu như có người thương vong, chỉ riêng tiền bồi thường đã đủ uống một hồ rồi, chưa kể ảnh hưởng tính mạng con người đối với danh tiếng của khách sạn.

Nói chung, đây tuyệt đối là một tin tức xấu.

Khổng Nam Sơn nghe nói như thế, trong lòng cũng là cả kinh, đáp một tiếng, liền lập tức trở về trong phòng thu thập hành lý.

Tô Dao nhìn về phía cha mẹ chồng, nói: "Cha, mẹ, khách sạn có chuyện, con cùng với Nam Sơn trở về trước, đợi xử lý tốt chuyện này, rảnh rỗi chúng con lại trở về thăm mọi người."

Mẹ Khổng liền vội vàng nói: "Ừm, xử lý công việc quan trọng hơn, mẹ đi lấy cho các con ít đồ ăn để trên đường ăn."

"Cảm ơn mẹ!"

Chương 1217 - Sự Cố Bất Ngờ. (2)

Giang Phong đương nhiên không biết chuyện khách sạn của Tô tổng bốc cháy, hắn lúc này đang ở trong phòng làm việc tiếp đón Lý Thủy Tú, một khách hàng từ tỉnh Quý Châu chạy tới nhờ mai mối.

Hai người nói chuyện vui vẻ một lúc trước khi đi vào chủ đề chính.

Lý Thủy Tú nói: "Giang đại sư, năm ngoái tôi nghe theo kiến nghị của ngài, về nhà đã thương lượng với Nakata về chuyện ly hôn, tất cả không ngoài dự đoán, hắn vừa bắt đầu không đáp ứng ly hôn,

còn lấy con đến uy hiếp tôi, nhưng mà tôi cũng đã dùng biện pháp ngài dạy tôi, khiến sự uy hiếp của hắn thất bại.

Bất đắc dĩ, hắn cuối cùng cũng đồng ý ly hôn với tôi.

Cuối năm ngoái, tôi đưa con về quê đón tết cùng cha mẹ, sau khi tìm được trường mẫu giáo thích hợp cho, mọi chuyện đã ổn định thì tôi mới đến gặp ngài được.

Một mặt, là cảm ơn ngài năm ngoái đã giúp đỡ tôi. Mặt khác, là muốn mời ngài ra tay, thay tôi tìm một đối tượng thích hợp với tôi."

Giang Phong cười nói: "Chúc mừng chị Lý thoát ly khổ hải, thay cô tìm đối tượng đương nhiên không thành vấn đề, không biết cô đối với nửa kia có yêu cầu gì hay không?"

Lý Thủy Tú nói: "Tôi chỉ có một yêu cầu, đối phương có thể thành tâm tiếp nhận con gái của tôi, cái khác Giang đại sư ngài xem sắp xếp là được, tôi tin tưởng ánh mắt của ngài."

Giang Phong nói: "Cảm ơn chị Lý đã tín nhiệm, tôi sẽ cố gắng hết sức để tìm một đối tượng khiến chị hài lòng."

Chính sự bàn xong xuôi, sau đó hai người lại nói chuyện phiếm với nhau một lúc.

Thấy cũng đã gần đến giờ ăn cơm trưa, Lý Thủy Tú liền đề nghị: "Giang đại sư, làm trễ nãi ngài thời gian lâu như vậy, tôi muốn mời ngài ăn trưa."

"Chị Lý, đi tới địa bàn của tôi, sao có thể để chị mời tôi ăn cơm được chứ?"

Giang Phong cười, nói: "Đi thôi chị Lý, tôi mời chị ăn món đặc sản từ tỉnh Quảng Tây của chúng tôi."

Lý Thủy Tú cũng đi theo nói: "Giang đại sư, trên đời này làm gì có đạo lý để bà mối mời ăn cơm chứ? Ngài có thể sắp xếp địa điểm, nhưng hóa đơn nhất định phải để tôi thanh toán, tôi không thể phá hỏng quy củ được."

Giang Phong bật cười nói: "Được, vậy tôi sẽ ăn cô một bữa."

Bất quá cũng chỉ là một bữa cơm trưa, tình hình kinh tế của Lý Thủy Tú như thế nào, Giang Phong trong lòng vẫn là hiếm có, nên cũng không tranh giành mời khách với cô.

...

Trong khi Giang Phong với Lý Thủy Tú ăn trưa cùng nhau, Tô Dao đang ở trên đường lần nữa nhận được cuộc gọi của chuyên viên quản lý.

Điện thoại kết nối, Tô Dao liền hỏi: "Trần tổng, tình hình bây giờ của khách sạn như thế nào? Đám cháy đã được kiểm soát chưa? Mọi người có an toàn rút lui không?"

Tổng giám đốc Trần báo cáo: "Bà chủ, đám cháy đã được kiểm soát, tất cả khách hàng cùng với nhân viên cũng được sơ tán an toàn mà không có bất kỳ thương vong nào."

Tô Dao nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, không có nhân viên thương vong, đây chính là có cái may trong cái rủi, lúc này cô mới hỏi: "Trần tổng, nguyên nhân của vụ hỏa hoạn này là gì? khách sạn tổn thất như thế nào?"

Tổng giám đốc Trần nói: "Nguyên nhân vụ cháy vẫn đang được các ban ngành liên quan điều tra, ước tính ban đầu thiệt hại kinh tế trực tiếp do vụ cháy gây ra đối với khách sạn khoảng 3 triệu, thiệt hại kinh tế gián tiếp tạm thời chưa có thống kê, nhưng hẳn là so với trực tiếp tổn thất kinh tế còn cao hơn."

Nghe được con số này, dù cho Tô Dao là triệu phú, cũng mơ hồ có phần đau lòng.

"Trần tổng, kế tiếp ông phải xử lý tốt khắc phục hậu quả công tác, quan trọng nhất là phải trấn an tất cả những khách hàng đang ở trong khách sạn hôm nay và trả phí phòng cho khách hàng. Nếu khách hàng có bất kỳ vật dụng gì bị thiêu hủy, chúng ta nhất định phải theo giá bồi thường, nói chung nhất định phải giữ gìn tốt danh tiếng của khách sạn chúng ta."

Tổng giám đốc Trần nói: "Bà chủ ngài yên tâm, tôi đã đang xử lý

rồi, chuyện lần này tôi cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, tôi sẽ cho bà chủ một câu trả lời thỏa đáng."

Tô Dao nói: "Trách nhiệm chờ cho đến khi nguyên nhân của vụ tai nạn điều tra ra rồi lại nói!"

Sau đó, hai người lại hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại.

Khổng Nam Sơn đang lái xe nói: "Bà xã, em đang mang thai đấy, không nên quá căng thẳng, nếu đã không có thương vong, vậy nhiều lắm chính là tổn thất ít tiền mà thôi."

Tô Dao gật đầu nói: "Em biết, trước đó lúc em nghe khách sạn bị cháy, sợ nhất chính là xuất hiện nhân viên thương vong, đặc biệt là thương vong nhiều người, như vậy thì em xong đời.

Cũng may không có xuất hiện tình huống xấu như vậy.

Nhưng mà, em vẫn luôn chú ý đến việc kiểm tra an toàn của khách sạn, thật không biết lần hỏa hoạn này đến tột cùng là làm sao đưa tới, nếu như chỉ ngoài ý muốn thì coi như em xui xẻo, nếu như là có người gây ra..."

Nói tới chỗ này, Tô Dao không tiếp tục nói nữa, nhưng nhìn sắc mặt của cô liền biết, nếu như đúng là có người làm ra, cô nhất định phải làm cho người đó phải trả giá đắt.

...

Giang Phong với Lý Thủy Tú ăn cơm trưa xong, sau đó đường ai nấy đi.

Trở về phòng làm việc công ty mai mối, Giang Phong liền bắt đầu thay Lý Thủy Tú tìm xứng đôi đối tượng, chỉ thấy tâm thần hắn hơi động, một luồng sóng vô hình giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ hơn ba tỉ người dân, ở đằng kia hình ảnh hư không, từng ảnh chân dung của đàn ông điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào ảnh chân dung của một người đàn ông trong số đó:

[Họ tên] Triệu Nguyên Minh

[Tuổi tác] 31 tuổi

[Chiều cao] 1m78

[Cân nặng] 67kg

[Gia thế bối cảnh] cha là nhân viên công chức, mẹ là giáo viên, hiện nay đều đã nghỉ hưu.

[Tính cách và sở thích] Tính cách hắn hòa nhã, chín chắn và có trách nhiệm, rất nghiêm túc trong công việc, luôn đặt nhu cầu của bệnh nhân lên hàng đầu, sẵn sàng dành thời gian để trao đổi với lắng nghe họ. Hắn giỏi về xử lý áp lực, có thái độ bình tĩnh, ngoan cường trước công việc bệnh viện bận rộn.

Hắn rất thích âm nhạc và đọc sách, hắn thích chơi đàn ghi-ta, chơi nhạc đã trở thành một cách để hắn thư giãn và giảm bớt căng thẳng. Hắn cũng thích đọc các loại sách như, đặc biệt là về y học và tâm lý học.

[Kinh nghiệm tình cảm] Bạn gái trước... Vợ trước...

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp với hôn nhân hiện tại] 73 (tình cảm vợ chồng 72+ môn đăng hộ đối 74+ quan hệ gia đình 73)

[Giá trị phù hợp cực hạn hôn nhân] 94 (tình cảm vợ chồng 94+ môn đăng hộ đối 94+ quan hệ gia đình 94)

[Đào hoa ngoài hôn] đào hoa kiếp 1... Đào hoa kiếp 2...

[Dự đoán con cái]...

Xem xong thông tin xứng đôi, Giang Phong cũng không có vội gọi điện thoại cho Lý Thủy Tú, mà là cầm lấy thông tin khách hàng ở trên bàn, lần lượt tìm đối tượng xứng đôi cho bọn họ, nhập thông tin đối tượng xứng đôi vào máy tính, sau đó in ra.

Hắn làm việc đến năm giờ chiều, Giang Phong mới đem thông tin đối tượng xứng đôi in ra giao cho nhân viên công ty, sau đó mới lái xe đến trung tâm ở cữ.

Con trai của hắn là năm hắn hai mươi tám mới sinh ra, hiện tại

vừa mới qua tết có mấy ngày, còn quá sớm để vợ hắn "Sang tháng"!

Lúc Giang Phong đi tới trung tâm ở cữ, mẹ vợ hắn cười tủm tỉm nói: "Tiểu Phong tới đúng lúc, mẹ vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại hỏi con đến đâu rồi đây!"

Giang Phong cười nói: "Mẹ, thời gian ăn cơm bên này con vẫn luôn nhớ kỹ, sẽ không đến muộn đâu."

Từ khi bà xã tới nơi này ở cữ, Giang Phong liền dặn dò bảo mẫu trong nhà nấu hai món, lúc hắn mang món gà luộc ngâm rượu gừng qua cho vợ thuận tiện ở lại ăn cơm chung với vợ luôn.

Kết quả, tới nơi này ăn cơm người càng ngày càng nhiều, trung tâm ở cữ này gần như trở thành ngôi nhà thứ hai rồi.

Chương 1218 - Con Ma Cờ Bạc Bí Quá Hoá Liều

Giang Phong cùng vợ ăn cơm tối ở trung tâm ở cữ, sau đó hắn ôm con trai đi tản bộ một lúc, khi này bỗng nghe thấy nhân viên của trung tâm ở cữ bàn luận về vụ hoả hoạn xảy ra ở khách sạn Minh Hồ.

Thời đại này truyền thông phát triển, ai cũng thành thợ quay phim, chuyện lớn như khách sạn Minh Hồ xảy ra hoả hoạn đương nhiên bị không ít người chứng kiến quay video đăng lên vòng bạn bè.

Cứ như vậy người truyền người, bài đăng chia sẻ liên tục, rất nhanh tin tức đã lan truyền khắp toàn bộ Nam Ninh.

Chuyện hỏa hoạn này, dù chỉ là một nhà dân thông thường bị cháy đi nữa thì miễn là thế lửa tương đối lớn, chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt công chúng, huống chi khách sạn Minh Hồ lại là khách sạn bốn sao uy tín lâu năm của Nam Ninh, đột nhiên xảy ra hoả hoạn như vậy, vụ việc nhận được sự chú ý của công chú ý là chuyện không thể bình thường hơn được.

Đây dù sao cũng là khách sạn mà khách hàng của hắn đang ở, Giang Phong nghe được tin tức này liền ôm con trai về giao cho nguyệt tẩu, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô Dao.

“Giang đại sư!”

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói có vẻ hơi mệt mỏi của Tô Dao đã vang lên.

Giang Phong hỏi: “Tô tổng, tôi vừa nghe người ta bàn tán nói khách sạn của anh xảy ra hoả hoạn, có chuyện gì vậy? Có thương vong gì không?”

Tô Dao đáp: “Cảm ơn Giang đại sư đã quan tâm, không có ai bị thương, nguyên nhân hoả hoạn sơ bộ đã điều tra ra được rồi, là do đường dây điện gây ra, nhưng đây không phải ngoài ý muốn, mà là có người cố tình gây ra, cụ thể vẫn còn đang trong quá trình điều tra.”

“Không có thương vong gì là tốt rồi.”

Nói đến đây, Giang Phong lại hỏi: “Tô tổng, gần đây anh có đắc tội với người nào không? Nếu như anh có người nào khả nghi, anh cứ báo danh tính và số điện thoại di động của người đó cho tôi, tôi sẽ giúp anh thử suy tính xem xem có thể bắt được tên thủ phạm khốn nạn đó không. Cố ý phóng hoả ở khách sạn, đây chính là đang cầm sinh mệnh người khác ra chơi đùa mà!”

Tô Dao lắc đầu nói: “Giang đại sư, trước đó tôi cũng đã cẩn thận nghĩ lại rồi, hai năm gần đây tôi thật sự không hề đắc tội một ai, cho nên tạm thời cũng không rõ rốt cuộc là ai muốn hại tôi.”

“Camera giám sát của khách sạn có phải cũng bị người ta phá hư rồi không?”

“Đúng vậy, sau khi dập lửa, cảnh sát liền lập tức điều tra camera giám sát, kết quả camera giám sát đã bị người ta phá hư rồi, ổ cứng cũng bị đập nát toàn bộ!”

Giang Phong nói: “Xem ra việc này hẳn là không thoát được quan hệ với nhân viên nội bộ của khách sạn đó, sau khi chuyện xảy ra có điều tra nhân viên khách sạn chưa? Có phát hiện người nào khả

nghi hay không?”

Tô Dao đáp: “Chúng tôi cũng hoài nghi như vậy, nhưng kết quả sơ bộ cho thấy không có bất kì nhân viên nào có hiềm nghi, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.”

Giang Phong nghĩ nghĩ, hỏi: “Tô tổng, nhân viên khách sạn chỗ anh hiện tại vẫn còn ở khách sạn chứ?”

Tô Dao đáp: “Ừm, đều ở đây cả, muốn giải quyết tốt mọi chuyện thì không thể thiếu họ được.”

Giang Phong liền nói: “Vậy bây giờ tôi chạy tới giúp anh tra một lần.”

Là khách cũ từng làm mối, Tô Dao tự nhiên hiểu rõ tạo nghệ “Thần toán” này của Giang đại sư, có Giang đại sư ra mặt hỗ trợ điều tra, nói câu này cũng không khoa trương, so với kết quả điều tra của cảnh sát còn đáng tin cậy hơn.

Bởi vậy, Tô Dao không hề từ chối mà vui mừng nói: “Cảm ơn Giang đại sư, phiền cậu rồi, tôi tin tưởng có là ngưu quỷ xà thần gì thì cũng không chạy khỏi Hoả Nhãn Kim Tinh của cậu được.”

“Không cần khách khí, vậy trước tiên cứ như thế đã, lát nữa gặp!”

“Ừm, lát nữa gặp!”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Phong liền chào vợ và cha mẹ vợ, sau đó lái xe về phía khách sạn Minh Hồ.

…

Một tiếng sau.

Tại một phòng họp nào đó ở tầng hai khách sạn Minh Hồ, Giang Phong nhìn Nam Sơn và Tô Dao, nói: “Sau khi tôi suy tính thì vấn đề quả thực không phải xuất hiện ở nhân viên khách sạn, vậy chúng ta đổi một hướng suy nghĩ khác đi, liệu có thể liên quan tới khách hàng của khách sạn hay không?”

Tô Dao nói: “Vấn đề này cảnh sát cũng đã cân nhắc đến, thậm chí

cũng đã bắt đầu điều tra rồi, chỉ là trước mắt vẫn chưa phát hiện ra nghi vấn gì."

Giang Phong nói: "Tô tổng, chị cho người đem tư liệu của những khách hàng đã vào ở khách sạn này trong hai ngày vừa qua cho tôi đi, tôi xem một lần xem có ra vấn đề gì hay không."

Tô Dao gật đầu đáp: "Được, Giang đại sư, cậu chờ một lát, tôi sẽ lập tức cho người mang tư liệu đến."

Nói xong, Tô Dao liền gọi điện thoại sắp xếp chuyện này.

Mấy phút sau đã có nhân viên cầm tư liệu của khách hàng lên.

Giang Phong cầm lấy tư liệu, dựa vào danh tính và thẻ căn cước của từng khách hàng để xem thông tin chi tiết của từng người, bởi vì không cần phải xem toàn bộ tư liệu mà chỉ cần xem tư liệu mới nhất thôi, cho nên tốc độ cũng khác nhanh.

Khổng Nam Sơn và Tô Dao đều biết Giang đại sư đang suy tính, hai vợ chồng cũng không nói chuyện, chỉ cùng một mặt chờ đợi.

Chương 1219 - Con Ma Cờ Bạc Bí Quá Hoá Liều (2)

Thời gian không phụ người hữu tâm, lúc Giang Phong xem đến tư liệu của vị khách thứ 36 thì hắn lập tức vui mừng, chỉ vào tên của vị khách này, nói: "Tô tổng, vị khách tên là Lưu Hiểu Hoa này có vấn đề, chị phải bảo cảnh sát tập trung điều tra người này, tôi tin chắc rằng sẽ có thu hoạch."

Khổng Nam Sơn và Tô Dao nghe vậy đều mừng rỡ.

Bọn họ tìm đủ mọi cách tìm ra "thủ phạm" mục đích không phải là để nhận bồi thường tổn thất kinh tế từ đối phương, cũng nói thật, tổn thất lớn như thế, người bình thường không bồi thường nổi.

Mục đích của bọn họ thật ra rất đơn giản, chính là muốn tống tên thủ phạm ác độc này vào ngục giam, tốt nhất là để cho người đó ngồi tù mục xương, nếu không thật sự khó mà xả được cơn giận

trong lòng.

Tô Dao lúc này đứng lên nói: “Nam Sơn, anh cùng Giang đại sư ở chỗ này uống trà, em xuống dưới thương lượng với cảnh sát một lần, bảo bọn họ điều tra người này kĩ hơn.”

Khổng Nam Sơn gật đầu nói: “Ừm, em đi đi!”

Giang Phong bổ sung, “Tô tổng, người này có lẽ chị không quen biết, nhưng người này thật ra có mối liên hệ sâu sắc với khách sạn của chị, đây từng là nhân viên bảo trì các thiết bị điện và đường dây điện của khách sạn, cho nên người này mới có thể lừa trời qua biển, dễ dàng gây ra vụ hoả hoạn này.”

Tô Dao không nghĩ tới người này vậy mà lại có mối liên hệ sâu xa như vậy với khách sạn của mình, cô cau mày nói: “Năm năm trước khách sạn này vẫn còn chưa thuộc về tôi đâu, như này cũng thật kì quái, một nhân viên từng làm việc ở khách sạn năm năm trước, tôi với cậu ta không thù không oán, chả lẽ cậu ta bị bệnh tâm thần? Tại sao lại muốn phá huỷ khách sạn của tôi?”

Giang Phong li lắng nói: “Anh ta cũng chỉ là một tên đầy tớ mà thôi, mặc dù anh ta tạo ra vụ hoả hoạn này, nhưng chỉ là lấy tiền của người khác làm việc mà thôi.”

“Vẫn còn kẻ đứng phía sau màn nữa sao?” Tô Dao nghe vậy biến sắc: “Giang đại sư, cậu có thể suy tính ra kẻ đứng phía sau màn này là ai không?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Cái này tạm thời không suy tính ra được, bởi vì ngay cả người trực tiếp tạo ra vụ hoả hoạn cũng không biết thân phận của người kia, tôi cũng không có cách nào từ người này suy tính ra thân phận thật sự của người đứng sau tất cả.”

Đối với việc này, Tô Dao cũng hiểu được, dù sao thì Giang đại sư cũng không phải là thần tiên thật sự, hắn muốn tính toán cái gì thì chí ít cũng phải có thứ “môi giới”, ví dụ như danh tính hay số căn cước, muốn bắt người ta suy tính từ con số không thì đúng là làm khó người ta mà!

“Giang đại sư, vậy trước cậu cứ ngồi đây uống trà đi, tôi xuống dưới nói chuyện với cảnh sát, nhờ cảnh sát tập trung điều tra Lưu Tiểu Hoa này xem có thể bắt được kẻ đứng phía sau màn kia không.”

“Ừm, chị đi đi, nên nói như thế nào, Tô tổng hẳn là cũng biết rồi chứ?”

“Giang đại sư yên tâm, tôi hiểu.”

Chờ Tô Dao đi xuống rồi, Giang Phong liền cùng Khổng Nam Sơn dông dài hàn huyên.

…

Cùng lúc đó, cách khách sạn Minh Hồ không xa, tại một quán hàng, Lưu Tiểu Hoa một mình chọn bốn món ăn, cộng thêm mấy lon bia, ngồi ăn uống say sưa ngon lành.

Dù là ai cũng không thể ngờ được cậu trai tướng mạo thường thường kia lại chính là người đã gây ra trận hỏa hoạn tại một khách sạn bốn sao vào buổi sáng.

Vốn Lưu Hiếu Hoa cũng coi như là người có trách nhiệm, lá gan không lớn, mấy chuyện lớn như hoả hoạn ở khách sạn bốn sao rất dễ thu hút sự chú ý của xã hội, hắn chắc chắn sẽ không dám làm.

Nhưng có câu nói này rất hay, chó cùng rứt giậu, là một người đã bị ép vào đường cùng, chuyện trước kia hắn vạn vạn không dám làm, giờ cũng không chút do dự đi làm.

Mới năm ngoài, Lưu Tiểu Hoa vẫn còn say mê đánh bạc.

Đánh bạc nguy hại, điều này không cần phải nhiều lời, nhưng cái đồ chơi này một khi đã trầm mê vào rồi thì thật sự khó mà bò ra ngoài được.

Rất nhiều con mà cờ bạc sau khi thua đến táng gia bại sản mới hối hận không kịp, thậm chí còn trực tiếp cầm dao đâm vào tay, thề sẽ vĩnh viễn không đánh bạc nữa, nhưng vết thương lành lại rồi, chẳng bao lâu sau lại ngồi lên chiếu bạc.

Bởi vậy có thể thấy được, muốn thực sự bỏ được bài bạc không hề dễ dàng một chút nào.

Mà đánh bạc, căn bản là mười lần cược thì chín lần thua, Lưu Tiểu Hoa làm một dân chúng bình thường cũng không hề ngoại lệ, sau khi trầm mê vào cờ bạc được nửa năm, hắn không chỉ thua sạch sẽ toàn bộ tiền tích góp suốt nhiều năm của mình, mà còn thiếu nợ bạn bè thân thích hai mươi mấy vạn.

Điểm chết người nhất chính là hắn còn đi vay qua mạng hơn hai mươi vạn nữa.

Chính số nợ bốn, năm mươi vạn này đã ép Lưu Tiểu Hoa đến không thở nổi.

Trước khi trầm mê vào cờ bạc, Lưu Hiểu Hoa bản tính trung thực, hắn chỉ cần mở miệng, bạn bè thân thích liền sẽ dễ dàng cho hắn mượn ba, năm vạn.

Nhưng sau khi những bạn bè thân thích này biết chuyện hắn trầm mê cờ bạc, danh tiếng của hắn trong mắt bọn họ liền tụt xuống số âm.

Đừng nói là ba, năm vạn, kể cả có ba trăm, năm trăm thôi cũng không muốn cho hắn mượn.

Bởi vì bạn bè thân thích đều đã biết rằng số tiền này cho hắn mượn rồi cũng không cứu vãn được gì, thậm chí còn hại hắn thêm.

Chương 1220 - Con Ma Cờ Bạc Bí Quá Hoá Liều (3)

Ngay lúc Lưu Tiểu Hoa lâm vào đường cùng, bỗng nhiên có một người liên hệ với hắn, bảo hắn đi tới khách sạn kia tạo ra một vụ hoả hoạn do đường dây điện, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này thì sẽ cho hắn năm mươi vạn.

Nếu là lúc trước, Lưu Tiểu Hoa khẳng định sẽ không có can đảm đi kiếm số tiền này, nhưng bây giờ hắn đã nghĩ đến tiền nhiều tới sắp

điên rồi, căn bản cũng không còn đầu óc đi lo nghĩ nhiều như thế, liền sảng khoái đáp ứng.

Thế là, vụ hoả hoạn ở khách sạn Minh Hồ liền xảy ra.

Hắn sở dĩ lựa chọn gây ra vụ hoả hoạn vào ban ngày chứ không phải vào buổi tối đương nhiên là vì sợ ảnh hưởng đến mạng người, dù sao thì ban đêm khách hàng cũng đều đi ngủ cả, nếu như vậy mà lửa lan ra, không được dập tắt kịp thời thì thật sự có thể sẽ lấy đi không biết bao nhiêu mạng người.

Lưu Hiểu Hoa mặc dù bây giờ lá gan rất lớn, nhưng trừ khi là thật sự điên rồi, nếu không hắn cũng không dám dính vào mạng người.

Bây giờ, năm mươi vạn đã tới tay hắn (lấy tiền trước làm việc sau), mọi việc cũng đã thuận lợi xong xuôi, Lưu Hiểu Hoa lại bùng lên ham muốn đánh cờ bạc, hắn liền nhanh chóng gọi cho ông chủ một phòng bạc nào đó, bảo người ta để cho mình một chỗ.

Bảy rưỡi tối, Lưu Hiểu Hoa ăn uống no đủ xong liền người đầy mùi rượu đón xe tới một phòng bạc lúc trước hắn thường xuyên lui tới.

Nhìn thấy Lưu Hiểu Hoa tới, một bạn bài quen thuộc liền tới chào hỏi: “Lão Lưu, có đoạn thời gian chẳng thấy ông tới đánh mạt chược gì, gần đây phát tài đấy à?”

Lưu Hiểu Hoa nghe thấy hai chữ “phát tài” này, nhất thời có chút mẫn cảm, liền tùy tiện tìm lý do ứng phó.

Bởi vì tất cả những người ở đây đều tới đúng giờ quy định, cho nên sau khi Lưu Hiểu Hoa đến không bao lâu thì những bạn bài khác cũng trước sau đi vào, rất nhanh sau đó, phòng bài kia đã vang lên tiếng mạt chược cạch cạch.

Kết quả, mạt chược vừa mới đánh chưa được nửa giờ, cửa phòng bạc đã bị cảnh sát đẩy ra…

Vừa nhìn thấy cảnh sát, mấy bạn bài cùng ngồi trong phòng mặc dù đều lộ ra vẻ mặt cay đắng khi xui xẻo bị cảnh sát bắt được, nhưng cũng không lo lắng quá mức.

Cũng chỉ nửa tháng ăn không ngồi rồi với ít tiền phạt mà thôi, việc nhỏ.

Nhưng đối với Lưu Hiểu Hoa trong lòng có quỷ mà nói thì hoàn toàn không giống, vẻ ngoài hắn mặc dù trấn định nhưng thật ra chân tay đều đã bắt đầu bủn rủn rồi!

Sự thật chứng minh, tố chất tâm lí của Lưu Hiểu Hoa cũng không mạnh bao nhiêu, bị cảnh sát bắt về hù doạ vài câu xong liền đem toàn bộ chuyện mình biết ra, một năm một mười nói hết.

…

“Giang đại sư, quả nhiên giống như cậu tính toán, Lưu Hiểu Hoa mặc dù đã khai báo chi tiết toàn bộ sự việc, nhưng hắn ta căn bản không biết người đã gọi điện sai sử mình là ai, hắn ta ngay cả mặt đối phương cũng chưa từng gặp qua, từ đầu đến cuối đều liên lạc thông qua điện thoại.” Tô Dao có chút bất đắc dĩ nói.

Biết rõ có kẻ địch núp trong bóng tối nhưng lại không biết đối phương là ai, loại cảm giác này rơi vào ai cũng đều phải cảm thấy tê cả da đầu.

Lần này đối phương là hạ thủ với khách sạn của cô, muốn dùng một trận hỏa hoạn để huỷ hoại khách sạn này, nhưng bước kế tiếp, liệu đối phương có xuống tay với cô luôn không?

Tóm lại, không bắt được kẻ địch trong bóng tối này, Tô Dao ăn không yên ngủ không yên.

Khổng Nam Sơn an ủi: “Vợ à, em đừng lo lắng quá, cho cảnh sát chút thời gian, anh tin chắc chắn có thể bắt được thủ phạm phía sau màn.”

Giang Phong nghĩ nghĩ, nói: “Tô tổng, trên đời này không có sự yêu thích vô duyên vô cớ, cũng không có sự thù hận vô duyên vô cớ, đối phương bỏ ra năm mươi vạn mời người tới khách sạn của chị làm ra một vụ hoả hoạn, như vậy thì sự thù hận đối với chị có thể nói là cực kì mãnh liệt rồi.

Đương nhiên, chúng ta cũng không loại trừ khả năng mình gặp phải kẻ điên, nhưng theo logic bình thường suy đoán thì thủ phạm

thật sự phía sau màn này hắn là muốn trả thù chị.

Cho nên, người này tám chín phần mười là có oán với chị, chị cẩn thận nghĩ lại xem bao nhiêu năm qua có từng có thù hận khó hoá giải với ai không?"

Tô Dao cảm thấy Giang đại sư nói rất có đạo lí, cô hai năm nay tuy là không đắc tội với ai, nhưng nếu như đem toàn bộ quá trình ra mà nói…

Nghĩ tới đây, Tô Dao liếc mắt nhìn chồng mình, sau đó cắn răng nói: "Giang đại sư, cậu cũng biết rõ khách sạn của tôi đây làm thế nào mà có, cậu nói xem liệu có phải vợ hắn đã biết sự tồn tại của tôi rồi, cho nên tới trả thù tôi không?"

Nghe như vậy, sắc mặt Khổng Nam Sơn lại không hề thay đổi, chuyện vợ hắn từng làm tình nhân cho đại lão thương nghiệp, hắn cũng biết rõ, hắn liền nói: "Vợ, khả năng này cũng không quá lớn đâu? Không có lý do gì hai người ở chung với nhau vợ người ta lại không phát hiện, chia cách mấy năm rồi mới phát hiện được."

Giang Phong tự nhiên rõ ràng về lịch sử làm phú bà của Tô Dao, hắn trầm ngâm nói: "Theo lý thuyết thì quả thực sẽ không xảy ra loại tình huống này, có điều không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hai người chờ tôi mấy phút, trước tôi thử suy tính một lần, xem xem chuyện này liệu có liên quan đến vợ người đó không."

Tô Dao đáp một tiếng, sau đó liền thấp thỏm ngồi đợi kết quả suy tính của Giang đại sư.

Chương 1221 - Chặt Đứt Đường Công Danh Như Giết Cha Giết Mẹ

Khi thấy Giang đại sư mở mắt, trong lòng Tô Dao cũng siết chặt theo, việc cô làm nhân tình của vị đại lão thương nghiệp kia, bất kể nói thế nào cũng là chen chân vào gia đình người khác, trơ trẽn làm kẻ thứ ba.

Quan trọng nhất là, khách sạn này vốn là vị đại lão thương nghiệp

kia tặng cho Tô Dao, đúng ra mà nói thì khách sạn này cũng có một nửa thuộc về vợ của vị đại lão kia, bởi vì nó thuộc tài sản vợ chồng!

Cho nên, nếu như người đứng sau màn của vụ hoả hoạn ở khách sạn chính là vợ của vị đại lão thương nghiệp kia thì cô thật đúng là không biết nên làm thế nào mới tốt, dù sao thì cô cũng là người đuối lí mà!

“Giang đại sư, có phải là bà ấy không?”

Giang Phong lắc đầu nói: “Không có quan hệ với bên kia.”

Tô Dao nghe vậy, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, thở phào nhẹ nhõm nói: “Không phải là tốt rồi.”

Giang Phong tiếp tục nói: “Tô tổng, chị nhớ kĩ lại xem bao nhiêu năm qua chị có từng đụng chạm với ai, hoặc là làm tổn hại tới lợi ích của ai không?”

Tô Dao biết rõ Giang đại sư đang muốn loại trừ từng nghi phạm một, cô đương nhiên phải cố gắng phối hợp, liền lấy giấy bút vắt hết óc nghĩ, thỉnh thoảng lại viết xuống một cái tên.

Nghĩ nửa ngày, Tô Dao viết được tất cả sáu cái tên, mà hơn một nửa chỉ là cô viết cho có, hoặc là nói cô và những người này dù có xung đột lợi ích một chút nhưng tuyệt đối không đến mức người ta muốn phóng hỏa đốt khách sạn của cô.

Tô Dao đưa tờ giấy cho Giang Phong, nói: “Giang đại sư, tôi chỉ có thể nghĩ ra mấy người này thôi, bọn họ và tôi ít nhiều đều có chút xung đột lợi ích.”

Giang Phong nhận lấy tờ giấy, nhìn những cái tên phía trên, nói: “Hừm, Tô tổng, chị nói cho tôi biết tình huống của những người này một chút đi, thông tin biết được càng nhiều thì việc suy tính lại càng đơn giản.”

Tô Dao nhẹ gật đầu, bắt đầu giới thiệu một lượt về sáu người được viết trên giấy cho Giang Phong nghe.

Giang Phong vừa nghe vừa ngồi xem tư liệu xứng đôi của bọn họ,

lúc tra đến Vương Kiến Quân, nhìn thấy thông tin mới nhất của hắn, Giang Phong không khỏi hơi nhếch miệng cười.

Cuối cùng cũng tìm ra được thủ phạm phía sau màn rồi!

Giang Phong vừa cười vừa nói: “Tô tổng, tôi đã xác định được thủ phạm phía sau màn rồi, chính là vị này, Vương Kiến Quân.”

Tô Dao nghe vậy không khỏi mở to hai mắt, kết quả này thật sự là hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Vương Kiến Quân, cha của hắn chính là tài xế của vị đại lão thương nghiệp kia, đã trung thành tuyệt đối theo vị đại lão thương nghiệp kia hai mươi mấy năm, lúc Tô Dao làm tình nhân cho vị đại lão thương nghiệp kia còn từng ngồi xe do Vương phụ lái đấy!

Vị đại lão thương nghiệp kia còn rất có tình người, tài xế trung thành tuyệt đối theo hắn mười mấy năm, hắn liền bỏ ra chút công sức đi bồi dưỡng con trai của người tài xế đó, Vương Kiến Quân.

Thời gian ngắn ngủi mấy năm, Vương Kiến Quân đã nhảy lên làm giám đốc khách sạn Minh Hồ.

Vốn Vương Kiến Quân cần cù chăm chỉ làm việc như vậy hắn là để báo đáp lòng tốt của ông chủ lớn. Đáng tiếc, tính cách của Vương Kiến Quân không giống cha hắn, sau khi hắn được ông chủ bồi dưỡng, hắn không chỉ không cảm ân, mà còn lợi dụng chức vị để đại phát hoành tài.

Kết quả, không lâu sau đó, khách sạn Minh Hồ kia liền bị vị đại lão thương nghiệp tặng cho Tô Dao.

Sau khi Tô Dao tiếp nhận khách sạn Minh Hồ, cô vốn cũng không muốn động đến ban quản lý khách sạn, nhưng đây dù sao cũng là sản nghiệp duy nhất của cô, cô chắc chắn cực kì để bụng.

Cho nên, cô rất nhanh đã phát hiện ra giám đốc Vương Kiến Quân của khách sạn tay chân không sạch sẽ, vì để tránh lợi ích khách sạn bị hao tổn, Tô Dao liền quả quyết sa thải hắn.

Có điều, nể mặt mũi cha hắn, Tô Dao cũng không công khai hành vi lợi dụng địa vị kiếm tiền của Vương Kiến Quân.

Không nghĩ tới, đã mấy năm trôi qua rồi mà Vương Kiến Quân vẫn còn tiêu tận năm chục vạn để thuê người đến đốt khách sạn của cô, điều này thật sự khiến Tô Dao vừa hối hận vừa tức giận.

Sớm biết lòng dạ người này chật hẹp như thế, lúc trước cô đã một gậy đánh chết hắn rồi.

“Cái kẻ vô ơn đáng chết này, trước đó gã ta lợi dụng địa vị kiếm tiền, tôi điều tra ra xong còn cố tình thả hắn một ngựa, không nghĩ tới mọi chuyện đã qua mấy năm rồi mà hắn ta vẫn còn phát rồ trở về trả thù tôi, lại còn dùng loại thủ đoạn cực đoan này, thật đúng là mẹ nó có bệnh mà!”

Giang Phong nhìn lướt qua tư liệu của Vương Kiến Quân một chút, biết rõ người này tính cách tương đối cố chấp, đặc biệt lý lẽ cứng nhắc, liền nói: “Tô tổng, tục ngữ nói một loại gạo nuôi trăm loại người, trên đời này quả thật là dạng người gì cũng có, trong mắt cô việc làm lúc đó là thả hắn một ngựa, không đưa hắn vào ngục giam.

Nhưng trong mắt hắn thì việc làm lúc đó của cô là chặt đứt đường công danh của hắn, người ta nói chặt đường công danh như giết chết cha mẹ, hắn ghi hận chuyện này trong lòng, cố chấp muốn trở về trả thù cô, nói logic với hắn chắc chắn là không thông được.”

Chương 1222 - Chặt Đứt Đường Công Danh Như Giết Cha Giết Mẹ (2)

Khổng Nam Sơn nói tiếp: “Loại người này tính cách thường khá cố chấp, không thể tính toán theo lẽ thường được, nếu Giang đại sư đã suy tính ra thủ phạm phía sau màn là hắn, vậy việc cấp bách nhất bây giờ là cung cấp cho cảnh sát chút manh mối, mau chóng bắt người quy án.”

Tô Dao gật đầu nói: “Ừm, thời gian cũng không còn sớm, Nam Sơn, anh và Giang đại sư đi ăn bữa tối đi, em trước phải vuốt mạch suy nghĩ xem nên làm thế nào thì mới hợp tình hợp lý để cảnh sát đem tên biến thái này xếp vào mục tiêu tình nghi.”

Khổng Nam Sơn đáp một tiếng, sau đó liền gọi Giang Phong cùng đi ăn bữa tối.

Bây giờ, thủ phạm phía sau màn cũng đã suy tính ra, chuyện còn lại giao cho Tô Dao cùng cảnh sát là được, Giang Phong cũng có thể thành công lui thân rồi, hắn liền cười ha hả cùng Khổng Nam Sơn đi ăn bữa khuya.

Còn Vương Kiến Quân ẩn trong tối kia sợ rằng có nằm mơ cũng không nghĩ tới kế hoạch hành động mình tỉ mỉ nghĩ ra, ngay cả cảnh sát hiện tại cũng tra không tới được đầu của hắn lại bị một đại sư mai mối lôi ra ánh sáng.

…

Ba giờ chiều.

Huyện Bách Lương, Trần Đại Cường tinh thần phấn chấn kéo vali đi ra nhà ga, sau đó liền nhìn thấy bên ngoài nhà ga có mấy chiếc xe xích lô chạy bằng điện hết sức quen thuộc đang đỗ ở đó.

Những chiếc xe xích lô chạy bằng điện này đã từng là công cụ kiếm khách thường thấy nhất, cũng như chủ yếu nhất ở huyện Bách Lương, trước khi Trần Đại Cường đi làm lính, chỉ cần ở trong

phạm vi huyện thành, bất kể đi đâu cũng đi bằng những chiếc xe xích lô chạy bằng điện này.

Bây giờ đã mấy năm trôi qua, lại một lần nữa nhìn thấy những chiếc xe xích lô chạy bằng điện này, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

“Chàng trai, đi xe không?”

Trần Đại Cường vừa tới gần, dì lái xe xích lô mắt sắc đã lập tức nhiệt tình chào mời.

Dì này nói tiếng người Hẹ, huyện Bách Lương cũng có phương ngữ riêng, nhưng người bản địa huyện Bách Lương thật ra ít hơn nhiều so với người Hệ, cho nên ở huyện thành, người nói tiếng Hẹ vẫn khá phổ biến. Những người địa phương kia, tám chín phần mười đều sẽ nói tiếng người Hẹ cả.

Trần Đại Cường hỏi: “Dì, đến Kim Địa Ái hết bao nhiêu tiền vậy ạ?”

Dì lái xe xích lô nói: “Năm tờ.”

Trần Đại Cường nghe vậy cũng không hề mặc cả gì, trực tiếp cầm vali ngồi lên xe.

Lúc hắn chă đi làm lính cũng thường xuyên ngồi xe xích lô này, giá từ nhà ga đến tiểu khu hắn, hắn nắm trong lòng rất rõ bàng, cơ bản cũng khoảng năm đồng tiền.

Không nghĩ tới, đã mấy năm không trở về, giá cả vẫn như vậy, khiến hắn cảm khái giá hàng hoá dịch vụ ở quê quán vẫn rất không tệ.

Hắn đương nhiên không biết, mấy năm hắn đi làm lính này, thị trường xe xích lô ở huyện thành đã xuất hiện thay đổi nghiêng trời lệch đất, bây giờ, số lượng xe xích lô ở huyện thành so với thời điểm xe xích lô ở đỉnh phong đã ít đi gần mười lần.

Việc này chủ yếu có hai nguyên nhân:

Một là xe xích lô đã được thực hiện kiểm soát giao thông.

Hai là sự xuất hiện của xe đạp công cộng.

Rất nhanh sau đó, dì lái xe xích lô đã đưa Trần Đại Cường tới dưới lầu nhà hắn.

Trần Đại Cường trả tiền xuống xe, lúc đang chuẩn bị cầm hành lí đi lên lầu thì nghe thấy tiếng cãi vã ở căn nhà sát vách.

Trần Đại Cường theo tiếng cãi vã nhìn sang, thấy có một người trẻ tuổi đang cãi lộn với một người trung niên, thanh niên trẻ tuổi kia xem ra có chút kích động, bên cạnh còn có một bà cụ đang khuyên can hắn.

Mắt thấy còn tiếp tục như vậy nữa, hai người rất có khả năng sẽ động thủ, Trần Đại Cường thân là một quân nhân đương nhiên sẽ không làm như không thấy, lúc này liền bỏ hành lí xuống đi tới.

Chưa đợi Trần Đại Cường đi tới, vị thanh niên trẻ tuổi kia đã kích động tung ra một quyền về phía người đàn ông trung niên, trong tiếng kêu sợ hãi của ông già gần đó, hai người liền lao vào đánh nhau.

Trần Đại Cường thấy thế thì vội vàng ba chân bốn cẳng chạy lên tách hai người ra, rồi lớn tiếng quát: “Có chuyện thì nói, không nên động thủ.”

Người thanh niên trẻ tuổi bị đẩy ra liền nổi trận lôi đình: “Tôi muốn đánh chết tên vương bát đản này, mẹ nó, một bà già ngồi xe mà ông cũng tại chỗ hét giá, cái loại người gì vậy?”

Người đàn ông trung niên vừa mới giao thủ được mấy cái bị thất thế, lúc này liền khí thế hung hăng nói: “Xe tôi chính là giá như vậy, mấy người có ngồi hay không là chuyện của mấy người, còn nếu muốn ngồi xe không trả tiền thì không có cửa đâu.”

Người thanh niên kia tức giận không kìm được, nói: “Không ai nói là ngồi xe không trả tiền cả, nhưng tôi chỉ trả theo giá thị trường mà thôi, năm đồng, ông muốn hay không mặc kệ ông, có từ nhà ga đến đây mà ông lấy của một bà cụ tận mười đồng, ông còn có chút mặt mũi nào không?”

Trần Đại Cường nghe đến đó liền hiểu có chuyện gì đang xảy ra,

lập tức liếc mắt đầy vẻ khinh bỉ nhìn người đàn ông trung niên, nếu như bây giờ hắn vẫn là quân nhân thì hắn đảm bảo sẽ tiến lên cho người này hai quyền.

Hét giá tại chỗ như vậy, loại hành vi này thật ra không có gì khác biệt với đe doạ, hơn nữa, đối phương còn là một ông cụ bảy, tám chục tuổi, sao có thể làm được chuyện như vậy chứ, có thể thấy được nhân phẩm của người đàn ông trung niên này kém đến mức nào.

Mặc dù không dễ động thủ, nhưng Trần Đại Cường cũng không cho người đàn ông trung niên kia sắc mặt tốt, chỉ nói với cậu thanh niên đang kích động kia: "Được rồi, đừng để trưởng bối của cậu lo lắng, cậu cứ đưa cho người ta năm đồng, sau đó đi về nhà đi!"

"Không được, tôi…"

Chương 1223 - Chặt Đứt Đường Công Danh Như Giết Cha Giết Mẹ (3)

Người đàn ông trung niên là người địa phương, những chuyện như này ông cũng đã làm không ít, bộ dáng cao lớn thô kệch, vẻ mặt dữ tợn kia của ông ta nhìn thật ra cũng rất doạ người.

Nhưng mà, ông ta vừa định tiếp tục náo, kết quả chạm phải ánh mắt sắc như dao kia của Trần Đại Cường, liền lập tức im bặt, không dám hó hé gì thêm.

Cậu thanh niên vừa mới ra tay trước, đã chiếm chút lợi lộc, cũng coi như xả được chút giận dữ, cộng thêm lời thuyết phục của Trần Đại Cường, liền xin bà cụ năm đồng tiền mặt rồi ném thẳng vào mặt người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông trung niên không chiếm được tiện nghi, trong lòng rất không cam tâm, nhưng ông ta nhìn cậu thanh niên, lại nhìn Trần Đại Cường cả ánh mắt lẫn thân thể hoàn toàn không giống người bình thường bên cạnh, cuối cùng cũng không dám nói gì, cúi đầu nhặt năm đồng tiền từ dưới đất lên, sau đó trầm mặt lên xe

xích lô của mình rời đi.

Cậu thanh niên thấy người đàn ông trung niên lái xe đi rồi, lúc này mới có chút nguôi giận, nói: “Loại người này thật sự là thích ăn đòn, sớm muộn gì cũng có một ngày bị người ta đánh chết.”

Trần Đại Cường cũng phụ hoạ: “Hay đi bên bờ sông sao có thể không ướt giày được chứ, loại người này sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng thôi, không có việc gì nữa thì cậu tranh thủ cùng bà về nhà đi!”

Cậu thanh niên gật đầu nói: “Cảm ơn người anh em, nếu như không phải anh ở chỗ này, tên hỗn đản kia cũng không dễ dàng chịu để yên như vậy.”

Trần Đại Cường cười: “Không có gì.”

Hai người lại nói chuyện thêm vài câu, sau đó ai về nhà nấy.

Lúc này, Trần Đại Cường đã mang theo hành lí lên lầu.

Trước khi gõ cửa, tâm tình Trần Đại Cường cũng không nhịn được mà hơi kích động, sau khi hắn tốt nghiệp trung học liền chọn đi làm lính, vừa đi đã hơn năm năm trôi qua.

Trong mấy năm cuộc sống quân đội này, hắn thật ra có thể về nhà nghỉ ngơi, hắn làm bộ đội biên phòng, mỗi kì nghỉ cũng không ngắn. Nhưng hắn còn trẻ, mỗi lần đến phiên hắn được về nhà nghỉ, hắn đều nhường cơ hội này cho những chiến hữu khác đã có vợ con.

Điều này dẫn đến suốt năm năm qua, Trần Đại Cường chưa một lần nào trở về nhà.

Cũng may, thời đại này khoa học công nghệ phát triển, người mặc dù không trở về, nhưng được sự phê duyệt của lãnh đạo, hắn vẫn có thể gọi video vài lần với cha mẹ mình, số lần gọi điện cũng ngày càng nhiều.

Hơn nữa, Trần Đại Cường lại không phải con một, cho nên cha mẹ hắn cũng không đến mức quá cô đơn.

“Cộc cộc cộc!” Trần Đại Cường gõ cửa nhà mình.

Rất nhanh sau đó, cửa mở ra, khuôn mặt của mẹ hắn xuất hiện trước mặt hắn.

“Mẹ, con về rồi đây!”

Nhìn thấy con trai lớn đột nhiên xuất hiện ở crwa nhà, Trần mẫu thật sự là vừa mừng vừa sợ, đôi mắt nhanh chóng bị bịt một tầng sương mù, bà vừa cười vừa mắng: “Thằng nhóc thúi này, trở về cũng không gọi điện thoại báo trước.”

Trần Đại Cường đôi mắt cũng có chút ướt át, hắn tựa vào một bên cửa, nhếch miệng cười: “Hì hì, đây không phải là muốn cho mọi người một bất ngờ sao, cha của con đâu, lại ra ngoài tìm người đánh cờ sao?”

Trần mẫu nhận lấy vali trong tay con trai, càm ràm: “Ông ấy ngoại trừ suốt ngày tìm người đánh cờ ra thì còn có thể làm cái gì?”

Trần Đại Cường thay dép trong nhà, cười nói: “Mẹ, cha con cũng chỉ có sở thích này mà, dù sao thì không ảnh hưởng đến công việc là được, hơn nữa, đánh cờ còn có thể hoạt động trí óc, rất tốt.”

“Đừng nói tới ông ấy nữa!” Trần mẫu chốt một câu, sau đó chuyển chủ đề hỏi: “A Cường, lần này con trở về là nghỉ bao nhiêu ngày vậy?”

Trần Đại Cường ngồi xuống ghế sofa, đáp: “Lần này con nghỉ một tháng.”

“A Cường, bộ đội biên phòng bọn con mỗi năm không phải có 40 ngày nghỉ sao? Con đã hơn năm năm không về rồi, khó khăn lắm mới có một lần trở về được, sao không trực tiếp nghỉ đủ 40 ngày đi?”

“Con chỉ là trở về thăm hai người chút mà thôi, một tháng là đủ rồi!”

Trần mẫu cất vali xong, trầm ngâm nói: “Thời gian một tháng có hơi ngắn thật, nhưng nếu như nắm chắc, hẳn là cũng đủ rồi!”

Trần Đại Cường khó hiểu nói: “Mẹ, tại sao con cảm thấy trong lời mẹ như có hàm ý gì vậy?”

Trần Mẫu đáp: “A Cường, trước đó mẹ không phải đã nói với con qua điện thoại rồi sao, huyện chúng ta có một người đại sư mai mối cực kì lợi hại, chừng nào con trở về thăm người thân thì sẽ mời đại sư mai mối này tới giới thiệu cho con đối tượng, nếu không để con tự tìm như vậy thì ngày tháng năm nào mới có thể tìm được đối tượng chứ?”

Trần Đại Cường tò mò hỏi: “Mẹ, vị đại sư mai mối trước đó mẹ nói với con thật sự thần kì như vậy sao? Liệu có phải là người ta đồn thổi lên vậy thôi không?”

Nhắc tới chuyện này, Trần mẫu lập tức thao thao bất tuyệt nói: “Sao có thể là thổi phồng lên được, mẹ đã nói với con rồi, Giang đại sư người ta… Như vậy rồi như vậy…”

Rất hiển nhiên, Trần mẫu vẫn luôn để ý tới tin tức của người đồng hương Giang đại sư này, chỉ trong vòng ngắn ngủi mấy phút đã nói hết toàn bộ lí lịch làm mai mối công khai của Giang đại sư một lần.

Cuối cùng, bà mới nói: “Những lời mẹ vừa nói này đều là thông tin đã được xác thực ở trên mạng, hơn nữa, tiểu khu chúng ta cũng có người ở cùng thôn với Giang đại sư, bọn họ đều đã khẳng định tính chân thực của những tin tức này.”

Chương 1224 - Hành Tẩu Cột Mốc Biên Giới.

Trần Đạt Cường trở về thăm người thân sau hơn 5 năm đi lính, hắn còn chưa kịp tán gẫu chút chuyện nhà gì đó, thì mẹ hắn đã vội vàng nói rằng sẽ mời bà mối giới thiệu đối tượng cho hắn.

Trần Đạt Cường cũng dở khóc dở cười, nhưng cũng hiểu hành động của mẹ hắn.

Xét cho cùng, làm quân nhân rất khó tìm được đối tượng, với tư

cách là một người lính biên phòng, Trần Đạt Cường tốt hơn nhiều so với những người lính bình thường về tiền lương, nhà ở, theo quân, nghỉ ngơi, điều trị y tế, v.v, nhưng trên thực tế lính biên phòng dễ tìm bạn đời hơn lính thường.

Về phân tích cụ thể, đại khái có những nguyên nhân sau:

1, điều kiện quá mức gian khổ.

Hoàn cảnh lính biên phòng đóng quân, cơ bản đều là địa phương không thể tiếp cận được, thường lấy núi non làm bạn, so với điều kiện của lính bình thường, thì thật sự gian khổ nhiều lắm.

2, Vợ chồng ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Người yêu của lính biên phòng, nếu như không đạt điều kiện theo quân, thì chỉ được gặp nhau khi vào tạm quân hàng năm và vào dịp nghỉ hè, cuộc sống như thế đối với những người quân tẩu này nói thật ra cũng quá gian nan.

3, Phụ nữ phải gánh vác một mình.

Kết hôn với một người lính biên phòng, đồng nghĩa với việc cô phải gánh vác trên vai gánh nặng chăm sóc người già hai bên, nuôi dạy con cái và các gánh nặng khác nhau, đây thực sự không phải là điều mà một người phụ nữ bình thường có thể gánh vác được.

Thậm chí nói không ngoa, chẳng có người phụ nữ nào sẵn sàng sống cuộc sống như vậy nếu không có tình cảm đặc biệt với những người lính và hiểu được sứ mệnh bảo vệ tổ quốc cao cả của những người lính biên phòng.

Cho nên, người quân tẩu nào cũng đều đáng được kính phục.

4, Rất dễ bị chấn thương.

Đặc biệt là bộ đội biên phòng đóng quân trên cao nguyên mấy ngàn km, do lâu ngày thiếu dưỡng khí và các nguyên nhân khác, rất dễ bị chấn thương và bệnh tật ảnh hưởng đến tính mạng.

5, Rủi ro là rất lớn.

Hầu hết lực lượng biên phòng đều đóng quân ở biên giới quốc gia, những nơi phức tạp, độ nguy hiểm khá lớn, thường xảy ra xung đột giữa các quốc gia, cũng có những biên giới tiếp giáp với tam giác vàng như tỉnh Vân Nam, Quảng Tây, xác suất gặp phải buôn ma túy cũng không thấp.

Chính vì những lý do trên mà việc tìm kiếm mục tiêu vẫn rất là khó khăn đối với lực lượng biên phòng.

Cho nên Trần Đạt Cường cũng hiểu cho suy nghĩ của mẹ mình.

Sau khi mẹ Trần giới thiệu lý lịch mai mối của Giang đại sư, liền cường thế nói: "Dù sao con hãy nghe lời mẹ, tranh thủ kỳ nghỉ lần này mà thu xếp chuyện cưới xin trước, miễn cho con trở về bộ đội, lại không biết đến năm nào mới trở về."

Trần Đạt Cường không khỏi chê cười nói: "Mẹ, không đâu, mấy năm trước con không trở về là có lý do, sau này con sẽ cố gắng hàng năm đều trở về nhà."

Mẹ Trần nói: "Cho dù về sau hàng năm con đều nghỉ ngơi một lần, lần này con cũng phải nghe theo lời mẹ thu xếp chuyện hôn sự trước, loại chuyện này nên sớm làm trước."

Trần Đạt Cường nói: "Mẹ, con có thể nghe lời mẹ đi xem mắt, nếu như thích hợp, con cũng không ngại kết hôn trước, nhưng loại chuyện này không thể miễn cưỡng, vẫn phải là xem duyên phận."

Mẹ Trần nghe vậy cười nói: "Chỉ cần con chịu đi xem mắt là được, mẹ gọi điện thoại cho cha con trước, để hắn trở về thương lượng một chút việc này."

Trần Đạt Cường bất đắc dĩ bật cười, nhưng đối với lần xem mắt này hắn cũng rất mong đợi, dù sao cũng là một thanh niên tràn đầy tinh lực ở độ tuổi đôi mươi, muốn nói không muốn gái, đó là không có khả năng.

Chỉ là không biết, vị đại sư mai mối kia có thật sự thần kỳ như vậy không, có thể trong thời gian ngắn như vậy giúp hắn tìm được một người ưng ý sao?

...

Dưới sự giúp đỡ của "Thần toán đại sư" Giang Phong, vụ án đốt phá khách sạn Minh Hồ do con người gây ra đã được tuyên bố là đã được giải quyết trong vòng 24 giờ, tốc độ nhanh chóng đến mức vô số người vỗ tay tán thưởng.

Dù ngọn lửa được dập tắt kịp thời nhưng nhiều nơi trong khách sạn Minh Hồ đã bị thiêu hủy.

Khách sạn Minh Hồ, một khách sạn bốn sao đã có lịch sử gần 20 năm, kỳ thực phong cách trang trí của khách sạn hơi cũ so với những khách sạn mới, nhưng vị trí của nó rất tốt, cho nên những năm gần đây chuyện kinh doanh cũng không tệ.

Từ khi Tô Dao tiếp nhận khách sạn tới nay, cô ấy không chỉ một lần muốn bỏ tiền sửa chữa, chỉ là vẫn chưa có quyết định, dù sao chi phí trang trí lại cũng không phải là một khoản nhỏ, hơn nữa, cô ấy không thể làm ăn trong thời gian trang trí lại, đây cũng phải tổn thất một số tiền lớn.

Gia cảnh của Tô Dao không mạnh, vốn liếng để gây chuyện cũng không nhiều, cho nên cô mới chậm chạp không hạ quyết tâm sửa sang lại.

Bây giờ, trận hỏa hoạn bất thình lình này, rốt cuộc đã thay Tô Dao đưa ra quyết định.

Hiện tại cô có muốn không sửa sang lại cũng không được!

Đương nhiên, nếu như Tô Dao muốn tiết kiệm tiền, có thể chỉ tu sửa những chỗ đã bị hỏa hoạn phá hủy, còn những nơi khác không bị hỏa hoạn ảnh hưởng có thể giữ nguyên trạng thái ban đầu, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều đồ trang trí tiền bạc.

Nhưng mà, tầm nhìn của Tô Dao cũng không có thiển cận như vậy, cô định nhân cơ hội này trực tiếp chi tiền để trang trí lại toàn bộ khách sạn.

Chương 1225 - Hành Tẩu Cột Mốc Biên Giới. (2)

Như vậy thì hơi tốn kém, nhưng ít nhất có thể theo kịp sự phát triển của thời đại, thế nào cũng phải được lợi nhiều hơn hại.

Sau khi Tô Dao nghĩ thông suốt liền lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Tề Mỹ Hoa, một người phụ nữ giàu có mối quan hệ tốt với cô, và cùng là bà chủ của công ty trang trí Mỹ Hoa.

Điện thoại kết nối, Tề Mỹ Hoa liền trực tiếp hỏi: "Tô tổng, khách sạn của cô xử lý như thế nào rồi? Bắt được thủ phạm chưa?"

Sau khi tin tức về vụ cháy khách sạn lan truyền, Tô Dao liền nhận được rất nhiều cuộc gọi thăm hỏi của các phú bà, Tề Mỹ Hoa là một trong số đó.

Tô Dao nói: "Cảm ơn Tề tổng quan tâm, thủ phạm đứng sau đã bị cảnh sát bắt được, hình phạt cùng với bồi thường hắn là chạy không thoát, tôi hiện tại gọi điện thoại cho cô, là muốn thương lượng với cô về chuyện sửa chữa lại khách sạn."

Tề Mỹ Hoa nói: "Được, vậy cô đến công ty tôi đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện!"

Tô Dao nói: "Được, lát nữa gặp!"

"Lát nữa gặp!"

...

Tỉnh Lỵ của tỉnh Quý Châu.

Lý Thủy Tú sau khi từ Quảng Tây trở về, liền đem toàn bộ tâm tư của mình đặt vào cửa hàng thực phẩm nhật Bản của mình.

Muốn mở một cửa hàng thực phẩm Nhật sinh lời, tuyệt đối không được mù quáng tung tiền mở tiệm được, đầu tiên cần phải nghiên cứu thị trường để hiểu rõ đối thủ cạnh tranh tại địa phương, nhóm khách hàng tiềm năng và nhu cầu thị trường.

Sau đó xây dựng kế hoạch kinh doanh dựa trên kết quả nghiên cứu thị trường, bao gồm định vị, chiến lược sản phẩm, mục tiêu thị trường, chiến lược giá, v.v.

Đồng thời, việc lựa chọn một cửa hàng phù hợp là điều quan trọng đối với các cửa hàng thực phẩm Nhật.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Lý Thủy Tú mở cửa hàng kinh doanh nhưng cô cũng biết cách xác định vị trí của cửa hàng dựa trên các yếu tố như con người (hai chữ này không thể nối liền cùng nhau), giao thông, tầm nhìn, và sự cạnh tranh xung quanh và chi phí thuê mặt bằng.

Sau khi chọn mặt bằng xong, còn cần phải xin giấy phép vệ sinh thực phẩm, giấy phép kinh doanh, đăng ký nhãn hiệu và các loại giấy chứng nhận khác.

Tiếp theo, cần phải thiết kế thực đơn món ăn hàng ngày để thu hút khách hàng, thiết lập chuỗi cung ứng đáng tin cậy và thiết lập mối quan hệ hợp tác với các nhà cung ứng để đảm bảo nguồn cung cấp nguyên liệu ổn định và chất lượng có thể kiểm soát được.

Sau đó tiến hành trang trí nội thất theo phong cách và vị trí của cửa hàng thực phẩm hàng ngày, đồng thời mua các thiết bị và đồ dùng nhà bếp cần thiết như bếp nấu, dùng cụ nấu ăn, dao, tủ lạnh, v.v.

Sau đó tuyển dụng nhân viên thích hợp, bao gồm đầu bếp, bồi bàn và các vị trí cần thiết khác. Cung cấp cho nhân viên các khóa đào tạo cần thiết để đảm bảo họ hiểu thực đơn, tiêu chuẩn vệ sinh và quy trình phục vụ.

Nếu cần, còn phải xây dựng chiến lược marketing, lợi dụng nhiều kênh khác nhau để quảng bá cửa hàng, chẳng hạn như mạng xã hội, quảng cáo, marketing truyền miệng, v.v.

Nói chung, nếu muốn mở một cửa hàng thực phẩm Nhật, cần phải làm rất nhiều chuyện, dù sao say khi Lý Thủy Tú từ Quảng Tây trở về, liền loay hoay chân không chạm đất.

Nhưng mà, dù bận rộn nhưng trong lòng Lý Thủy Tú cảm thấy rất viên mãn, so với việc làm nội trợ ở Nhật Bản, cô đối với cuộc sống hiện tại hài lòng hơn.

...

Không thể không nói, hiệu suất các bậc làm cha mẹ vì con cái tìm đối tượng rất là cao.

Ngày thứ hai Trần Đạt Cường về nhà, đã bị cha mẹ đưa tới công ty mai mối hạnh phúc ở thủ phủ của tỉnh, gặp được Giang đại sư huyền thoại.

Sau khi hai bên chào hỏi nhau, mẹ Trần liền mỉm cười nói: "Giang đại sư, quê của chúng tôi ở trấn Thanh Sơn, lúc tôi còn nhỏ, trấn Thanh Sơn chúng tôi với trấn Thanh Hà của cậu vẫn là một nhà người đấy!"

Giang Phong đương nhiên biết đoạn lịch sử này.

Thị trấn Thanh Hà bọn họ thuộc quận Đầm Giang lân cận thời Trung Hoa Dân Quốc, và nó thuộc khu thứ mười ba sau khi giải phóng. Nó được thành xã Thanh Sơn vào tháng 8 năm 1958, sau đó đổi thành quận Đần Giang vào tháng 6 năm 1961. Nó được đổi thành thuộc thị trấn Thanh Sơn, và không được chia thành thị trấn Thanh Hà cho đến tháng 1 năm 1976, tháng 8 năm 1993 nó được đổi thành thị trấn Thanh Hà cho đến nay.

Cho nên mẹ Trần nói lúc bà nhỏ trấn Thanh Sơn với trấn Thanh Hà trấn người một nhà, đúng là nói không sai.

Chính mối quan hệ này đã khiến thị trấn Thanh Hà không có trường cấp 3 nào của riêng mình.

Ra khỏi nhà, thân phận đồng hương này chắc chắn là một trong những cách nhanh nhất để gần gũi hơn, hai bên nói chuyện phiếm gần mười phút, mới bắt đầu tiến vào chủ đề.

Mẹ Trần mở miệng nói: "Giang đại sư, con trai của tôi đã lựa chọn nhập ngũ sau khi tốt nghiệp cấp 3, kết quả thằng nhóc này vừa đi chính là hơn 5 năm, mãi cho đến ngày hôm qua mới trở về thăm người thân trong kỳ nghỉ của mình.

Chương 1226 - Hành Tẩu Cột Mốc Biên Giới. (3)

Bởi vì nó là bộ đội biên phòng đóng quân ở vùng núi xa xôi đã lâu không có cơ hội tìm đối tượng, cho nên tôi mới nhân dịp nó được nghỉ phép về nhà, đến mời Giang đại sư ngài giúp hắn tìm đối tượng, để hắn không đến nỗi vẫn luôn cô đơn như thế."

Giang Phong nhìn về phía Trần Đạt Cường với vẻ sùng bái nói: "Hóa ra anh Trần là bộ đội biên phòng, các anh canh giữ nghiêm ngặt biên giới quốc gia trong môi trường khắc nghiệt, bảo vệ biên cương, chống lại mọi hành động xâm lược và khiêu khích, đảm bảo sự toàn vẹn của lãnh thổ đất nước, đúng là các anh rất giỏi.

Chuyện khác tôi không thể giúp được anh, nhưng anh Trần cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức tìm một đối tượng thích hợp cho anh, để anh không có bất kỳ lo lắng nào trong khi bảo vệ quốc gia."

Nghe Giang Phong khen ngợi, cha mẹ Trần đều lộ ra nụ cười vui vẻ, đứa con trai này của bọn họ không phải loại ham học, từ nhỏ đến lớn thành tích cũng không ra làm sao, khiến cho bọn họ không có mặt mũi trước mặt người thân với bạn bè.

Thế nhưng phía đông không sáng phía tây sáng, từ khi con trai trở thành quân nhân, người làm cha mẹ như bọn họ cũng bắt đầu tự hào, dù sao một người tòng quân toàn gia quang vinh!

Đặc biệt là con trai trở thành bộ đội biên phòng bảo vệ biên giới, điều này làm cho cha mẹ Trần cũng lo lắng cho con trai mình, nhưng lại không nhịn được vì đó mà tự hào.

Hiện tại, bất kể là ở trường hợp nào, nhắc đến đứa con trai này của bọn họ, đều là nhận được sự tán dương.

Trần Đạt Cường nghe Giang Phong nói như vậy, trong lòng cũng rất vui: "Cảm ơn đã khích lệ, bảo vệ biên cương là chức trách của bộ đội biên phòng chúng tôi."

Giang Phong cầm giấy bút trên bàn đưa cho Trần Đạt Cường, nói: "Anh Trần, tôi biết quân nhân các anh không có ngày nghỉ nhiều, tôi cũng không lãng phí thời gian quý giá của anh, anh đem họ tên cùng ngày sinh tháng đẻ viết xuống đây, tôi lập tức giúp anh thôi toán một phen, xem thử nhân duyên của anh đang ở nơi nào?"

Cha mẹ Trần đã quan tâm Giang đại sư hơn một năm, đương nhiên biết rõ thủ đoạn thôi toán nhân duyên quỷ thần khó lường kia của hắn, nghe thấy hắn nói muốn lập tức hỗ trợ thôi toán, trong mắt hai người sáng ngời lên, vội vã giục con trai viết tên của hắn cùng ngày sinh tháng đẻ.

Trần Đạt Cường cũng biết năng lực này của Giang đại sư, liền nhanh chóng đem tên họ của mình cùng ngày sinh tháng đẻ viết xuống, sau đó đem giấy bút đưa lại.

Giang Phong tiếp nhận giấy bút, sau đó liền nhắm mắt lại, bấm ngón tay tính.

Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài công tác, nội tâm Giang Phong âm thầm hơi động, một luồng sóng vô hình chấn động giáng lâm, trong nháy mắt bao chùm hơn 3 tỷ người dân, trong màn hình ảo, từng ảnh chân dung các cô gái điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào một bức ảnh chân dung của một cô gái trong số đó:

[Họ tên] Mai Lệ Tú

[Tuổi tác] 24 tuổi

[Chiều cao] 1m66

[Cân nặng] 52kg

[Gia thế bối cảnh]...

[Tính cách sở thích] Tính cách kiên nghị, dũng cảm, có kỷ luật tự giác, không dễ dàng từ bỏ mục tiêu mình theo đuổi, có ý thức trách nhiệm cao, luôn đi đầu làm gương và luôn cố gắng hết sức để hoàn thành tốt nhiệm vụ và nghĩa vụ của mình.

Đối với quân nhân có một sự ngưỡng mộ đặc biệt, thích nghiên cứu các chiến lược và chiến thuật quân sự trong các thời kỳ chiến trang khác nhau. Thích chơi các trò chơi mô phỏng quân sự, và tích cực tham gia các hoạt động hỗ trợ quân đội, bao gồm quyên tiền, làm công việc tình nguyện, giúp đỡ và hỗ trợ các cựu chiến binh.

Thích đọc tiểu thuyết và tiểu sử về quân đội, để hiểu những câu chuyện và trải nghiệm của những người lính khác nhau, đồng thời

lấy dũng khí và cảm hứng từ họ.

[Kinh nghiệm tình cảm] Không

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp trong hôn nhân hiện tại] 80 (tình cảm vợ chồng 78+ môn đăng hộ đối 82+ quan hệ gia đình 80)

[Giá trị cực hạn phù hợp hôn nhân] 95 (tình cảm vợ chồng 96+ môn đăng hộ đối 94+ quan hệ gia đình 95)

[Ngoài giá thú hoa đào] không

[Dự đoán con cái]...

Giang Phong mở mắt ra sau khi nhìn lướt qua các thông tin phù hợp.

Ánh mắt của ba người Trần gia vẫn luôn tập trung ở trên người Giang đại sưu, lúc này nhìn thấy hắn mở mắt ra, thì biết rõ hắn đã có kết quả thôi toán, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ mong chờ.

Giang Phong mỉm cười nói: "Anh Trần, sau khi thôi toán xong, đã tìm được cho anh một đối tượng ưu tú có cùng chí hướng với anh!"

Trần Đạt Cường lúc này cũng hứng thú, liền vội vàng hỏi: "Giang đại sư, không biết cô ấy là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Làm công việc gì?"

Giang Phong giới thiệu sơ lược nói: "Cô ấy cũng là người Quảng Tây chúng ta, quê nhà ở Bắc Hải, cùng tuổi với anh, chiều cao 1m66, vóc người tướng mạo cũng không tệ, hiện nay cô ấy đang mở một trường mẫu giáo bán trú quy mô lớn với cha mẹ ở Tây Hương, thu nhập cũng khá ổn."

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, vậy mà thôi toán ra được nhiều thông tin như vậy, điều này khiến cho ba người Trần gia phải kinh ngạc.

Trần Đạt Cường có chút không tự tin nói: "Giang đại sư, anh cũng

biết đó, làm quân tẩu không phải là một chuyện dễ dàng, con gái người ta điều kiện tốt như vậy, thật sự sự nguyện ý gánh chịu sao?"

Điều này cũng khiến cha mẹ Trần không khỏi phải thở dài, kể từ sau khi con trai nhập ngũ điện thoại liền nằm ở trạng thái tắt máy dài hạn, mất liên lạc trong một hoặc hai tháng là điều khá là bình thường.

Điều này đối với cha mẹ còn có thể chấp nhận được, nhưng đối với vợ mà nói thì thật sự có chút khó chịu.

Chương 1227 - Quân Tẩu Cũng Không Dễ Dàng.

Công ty mai mối.

Giang Phong nhấp ngụm trà, nói: "Anh Trần, cái vấn đề này anh không cần lo lắng, cô gái này bởi vì lúc trước đã từng trải qua, cho nên cô ấy đối với quân nhân như các anh đặc biệt sùng bài, có thể kết hôn với quân nhân, là chuyện cô ấy hằng mơ ước, vì vậy khó khăn khi trở thành quân tẩu không hề khiến cô ấy sợ hãi."

Trần Đạt Cường tò mò hỏi: "Cô ấy đã trải qua chuyện gì mà lại sùng bái quân nhân giống như chúng tôi?"

Giang Phong nói: "Năm cô ấy 11 tuổi, có một ngày cô ấy cùng với mẹ đi dạo phố, kết quả lúc mẹ cô ấy đang nghe điện thoại thì điện thoại đột nhiên bị cướp.

Ngay lúc tên cướp đang bỏ chạy thục mạng, một người mặc quân trang dũng cảm đứng ra, tam quyền lưỡng cước liền đem cái tên cướp kia đánh ngã xuống đất, giúp mẹ cô ấy lấy lại điện thoại một cách thuận lợi.

Bắt đầu từ lúc đó, cô liền có tình cảm đặc biệt sùng bái với những người quân nhân, nếu như không phải cha mẹ cô không đành lòng để cô chịu khổ, thì có thể cô đã trở thành một nữ quân nhân rồi."

Trần Đạt Cường nghe vậy cảm thấy an tâm không ít, hắn thân là quân nhân, đương nhiên biết quân tẩu tám chín phần mười đều rất tự hào vào cuộc đời quân đội của chồng. Nói chung, những người phụ nữ không hiểu về nghề quân nhân sẽ không chọn gả cho quân nhân, dù sao làm quân tẩu thật sự quá khổ.

Cha mẹ Trần nghe vậy hai mắt liền toả sáng, con trai của bọn họ là quân nhân, đương nhiên muốn tìm một người con dâu tự hào về nghề quân nhân của con trai mình, mà cô gái Giang đại sư suy này, rất hiển nhiên phù hợp với điều kiện này.

"Giang đại sư, cô gái này nghe cũng không tệ, không biết lúc nào có thể sắp xếp cho bọn họ gặp mặt?" Mẹ Trần sốt ruột hỏi.

"Việc này không nên chậm trễ, tôi hiện tại liền đi gặp cô gái này với cha mẹ cô ấy, nếu như thuận lợi, buổi chiều hoặc là buổi tối liền có thể an bài cho hai nhà gặp mặt nhau."

Cả ba người Trần gia đều kinh ngạc trước khả năng rất cơ động của Giang Phong.

Cha Trần gật đầu nói: "Được, vậy Giang đại sư làm việc trước đi, chúng tôi đợi tin tức tốt của ngài."

...

Bất luận cái ngành nghề nào sinh ra, sau lưng đều cũng có nguyên nhân.

Sau khi nước ta tiến vào thế kỷ mới, với sự tiến bộ của xã hội và nhịp sống ngày càng nhanh, ngày càng có nhiều gia đình không còn dành thời gian chăm sóc con cái buổi trưa và buổi tối.

Thế là, chăm sóc buổi trưa, chăm sóc buổi tối và chăm sóc đầy đủ ra đời.

Sau hơn hai mươi năm phát triển, các lớp giữ trẻ buổi trưa, chiều, cả ngày đã nở rộ khắp nơi, ít thì cũng có đến chục, hai mươi nhà giữ trẻ buổi trưa, tối, cả ngày gần các trường tiểu học ở thành phố lớn nhỏ trên cả nước, cạnh tranh không thể bảo là không kịch liệt.

Cha mẹ của Mai Lệ Tú đã làm công việc trông trẻ buổi trưa đã có

mười mấy năm rồi.

Nói đến điều này, lý do tại sao cha mẹ Mai làm cái nghề này, cùng với Mai Lệ Tú có quan hệ rất lớn.

Trước đây, cha mẹ Mai đều có công việc riêng của mỗi người, lúc Mai Lệ Tú học mẫu giáo, điều đó không ảnh hưởng đến công việc của cha mẹ cô ấy vì cô ấy chỉ cần được đưa sớm đón muộn.

Nhưng mà, sau khi Mai Lệ Tú học tiểu học, buổi trưa tan học còn phải đón về nhà ăn cơm, điều này đã gây ra rất nhiều rắc rối cho cha mẹ Mai.

Ban đầu, bọn họ có thể tùy tiện ăn một bát mì hoặc gọi đồ ăn bên ngoài, nhưng sau khi con học tiểu học, phải chuẩn bị bữa trưa, sau đó đến trường đón con về nhà ăn cơm, hơn hai giờ chiều lại phải đưa con đến trường học.

Nếu như không có công việc, thì điều đó cũng không thành vấn đề, lúc nào cũng có thời gian,

Nhưng khi đó cha mẹ Mai đều có công việc, căn bản là không có thời gian nhàn hạ như thế.

Sau khi thương lượng, cha mẹ Mai liền đem Mai Lệ Tú gửi ở nhà giữ trẻ ở gần trường tiểu học.

Nhưng mà, nhà giữa kia chăm sóc cũng không được tốt lắm, con gái ở nơi đó ăn không ngon ngủ không ngon, cha mẹ Mai chỉ có một đứa con gái nên cũng không nỡ để cô chịu khổ.

Thế là, cha mẹ Mai sau khi thương lượng đã quyết định, để mẹ Mai từ chức để chăm sóc con gái.

Mẹ Mai cũng là đầu óc linh hoạt, nghĩ chăm một đứa với nhiều đứa cũng như nhau, liền thử mở nhà trông trẻ, chọn cô gái cùng lớp con mình.

Bởi vì mẹ Mai dụng tâm chăm sóc, hơn nữa đồ ăn con gái mình ăn cũng giống với các bạn học, cho nên nghiễm nhiên liền gặt hái được danh tiếng.

Sau đó, đã đến học kỳ thứ hai, phụ huynh của những học sinh trong lớp con gái đều hi vọng mẹ Mai cũng sẽ giúp bọn họ chăm sóc con vào buổi trưa.

Cứ như vậy, công việc trông trẻ buổi trưa của mẹ Mai ngày càng lớn và chuyên nghiệp hơn, cuối cùng vượt ra khỏi tầm kiểm soát, cha Mai cũng nghỉ việc sớm để trở về phụ giúp.

Mai Lệ Tú sau khi tốt nghiệp đại học, cũng không đi ra ngoài tìm việc làm, mà là trở về cùng cha mẹ cũng nhau kinh doanh nhà trẻ có danh tiếng này.

Chi phí lớn nhất của việc trông trẻ này chính là tiền thuê nhà, còn có chính là thức ăn.

Ở đây không thể không nói mẹ Mai quả thật có tầm nhìn xa trông rộng, sau khi kiếm được tiền trông trẻ buổi trưa, bà đã đặt cọc mua hai dãy nhà trong khu dân cư mới xây cạnh trường tiểu học, căn hộ tám phòng ngủ, một phòng khách là một ngôi nhà rộng hơn 260 mét vuông.

Bây giờ, ba người nhà họ Mai đang nhận chăm sóc hơn một trăm đứa trẻ trong ngôi nhà lớn này, mặc dù hơi đông đúc nhưng môi trường tốt hơn nhiều so với việc chăm sóc buổi trưa ở những ngôi nhà riêng khác.

Tiết kiệm được tiền thuê nhà, còn lại lớn nhất chi ra chính là thức ăn rồi, hơn một trăm đứa bé kỳ thực một bữa cũng ăn không được bao nhiêu tiền, chỉ cần món ăn sắp xếp hợp lý, một ngày ba trăm đồng tiền thức ăn có thể nói là thừa sức rồi.

Cùng với một số chi phí linh tinh, tổng chi tiêu hàng tháng cho việc giữ trẻ của Mai gia hiện tại về cơ bản đều nằm trong khoảng 10.000.

Mức phí tiêu chuẩn cho việc trông trẻ một tháng là 680, hơn một trăm đứa nhỏ, mỗi tháng tổng thu nhập là 70.0000, trừ đi chi phí, sẽ còn lại 60.000.

Ở một thành phố hạng hai như Nam Ninh, cũng là một gia đình có thu nhập cao đúng nghĩa.

Chương 1228 - Quân Tẩu Cũng Không Dễ Dàng. (2)

Ngày hôm nay, Mai Lệ Tú cùng với mẹ cô làm trợ thủ cho cha, việc chuẩn bị đồ ăn cho một trăm đứa nhỏ là một việc rất tốn sức lực.

Cha Mai sau hơn mười năm rèn luyện, sớm đã thành một đầu bếp có trình độ, bếp gas dùng ở nhà là loại bếp gas dùng trong nhà hàng rất mạnh, nhờ đó mà tốc độ nấu nướng cũng nhanh hơn.

Nếu như dùng loại bếp gas gia dụng thương thường, căn bản là không làm xong nhanh được.

Khi gần xong, Mai Lệ Tú nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền rửa sạch tay, chào cha mẹ, rồi ra ngoài đón mấy đứa nhỏ với tấm thẻ ăn trưa.

Bởi vì cách trường học gần, không quá mấy phút, Mai Lệ Tú liền đi tới cửa trường học.

Rất nhanh, trường học liền tan học, những đứa nhỏ đội cùng một chiếc mũ có tên và số nhà trẻ buổi trưa tập trung xung quanh bên người Mai Lệ Tú từng đứa một.

Sau khi đếm số người, Mai Lệ Tú liền giơ tấm bảng mang theo bọn nhỏ về nhà.

Về đến nhà, rửa tay ăn cơm, ba người Mai gia cũng cùng nhau ăn cơm.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi 20 phút, liền để bọn nhỏ đi ngủ.

Đợi đến xế chiều hai giờ, lại đi đánh thức bọn nhỏ, sau đó đưa bọn nhỏ đến trường học.

Nhìn lũ trẻ lần lượt vào trường học, Mai Lệ Tú đang chuẩn bị về nhà để giúp dọn dẹp, thì một anh chàng đẹp trai trông rất quen đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

"Xin chào người đẹp, tôi có thể làm phiền bạn mấy phút không?"

"Anh là Giang đại sư?" Mai Lệ Tú kinh ngạc nói.

Trong thời đại giao thông ngày nay, tỉnh Quảng Tây có một nhân vật nổi tiếng trên mạng với hàng chục triệu người hâm mộ, chỉ cần giới trẻ trong tỉnh thường xuyên lướt xem các video ngắn thì tám chín phần mười đều sẽ biết hắn.

Mà Giang đại sư là bậc thầy mai mối với hơn trăm triệu người hâm mộ, độ nổi tiếng của hắn ở Quảng Tây không thể so sánh với Thăng ca, Mai Lệ Tú là một cô gái lớn đến lúc lập gia đình, đương nhiên rất nhanh đã nhận ra hắn.

Giang Phong mỉm cười nói: "Là tôi, cô đã biết tôi, vậy thì tôi cũng không cần giới thiệu mình, nếu được chúng ta có thể tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện được không?"

Mai Lệ Tú mặc dù không theo dõi ngôi sao, nhưng vẫn có chút phấn khích khi nhìn thấy người nổi tiếng ở cấp độ Giang đại sư, cô lúc này gật đầu nói: "Giang đại sư, bên cạnh có một quán trà sữa, nếu không chúng ta đến đó được chứ?"

Giang Phong đương nhiên không có ý kiến, thế là hai người liền cùng về hướng cửa hàng trà sữa, sau đó một người muốn một ly trà sữa, liền ngồi ở trong góc hàn huyên.

Giang Phong không có đi vòng vèo, trực tiếp nói ngay vào điểm chính: "Người đẹp, nghề nghiệp của tôi cô cũng biết, tôi đến bắt chuyện với cô, mục đích đúng là muốn giới thiệu đối tượng cho cô, không biết cô có hứng thú hay không?"

"Giang đại sư, anh gọi tên tôi là được rồi!"

Mặt nhỏ Mai Lệ Tú ửng đỏ nói: "Vốn là tôi dự định hai năm nữa mới tìm đối tượng, nhưng mà nếu Giang đại sư cũng đã tìm đến cửa, tôi đối với đối tượng anh giới thiệu vẫn là rất cảm thấy hứng thú."

Giang Phong đối với cái này cũng không ngạc nhiên gì, theo hắn làm mai mối danh tiếng càng lúc càng lớn, trước khi thay khách mai mối hắn cũng không cần phải giới thiệu mình nữa, cũng không cần giống như trước kia phải tự giới thiệu mình trước, thậm chí có

lúc cần thiết còn phải cho khách hàng lộ hai tay lấy được tín nhiệm của khách hàng.

"Mai Lệ Tú, vậy tôi giới thiệu thông tin của đối tượng cho cô biết."

Mai Lệ Tú ân một tiếng, sau đó vểnh tai lên, nghe Giang Phong giới thiệu: "Hắn cùng quê với tôi, cùng tuổi với cô, chiều cao 1m76, về phần tướng mạo tôi cũng không muốn nói nhiều, đến lúc đó cô thấy liền biết.

Hắn sau khi tốt nghiệp trung học liền đi làm lính, đến nay đã có hơn năm năm rồi, hiện nay là bộ đội biên phòng canh giữ biên cương."

Nửa phần đầu của tư liệu, Mai Lệ Tú nghe được trong lòng không chút gợn sóng, sau khi nghe xong Giang đại sư nói xong nửa sau tư liệu, cô nhất thời bỗng cảm thấy phấn chấn, sắc mặt hồng hào nói: "Giang đại sư, năng lực làm mai mối của anh quả thật là danh bất hư truyền, đời nay tôi ngưỡng mộ nhất chính là quân nhân, nếu như năm đó không phải cha mẹ tôi ngăn cản, tôi hiện tại đoán chừng cũng là một nữ quân nhân bảo vệ quốc gia."

Giang Phong mỉm cười nói: "Nhân duyên của hai người các cô là tôi suy tính ra, tôi biết hai người ở bên nhau nhất định sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Thế nhưng, định nghĩa của hạnh phúc này là được đo lường từ góc độ của cả đời người, trong một cuộc hôn nhân khẳng định cũng không phải thuận buồm xuôi gió, mà là cần kinh nghiệm không ít cực khổ.

Cô đối với quân nhân cái quần thể này xem như là hiểu khá rõ, quân tẩu có bao nhiêu khó trong lòng cô hẳn là biết rõ.

Cho nên, trước khi sắp xếp cho hai bên gặp mặt nhau, tôi phải trịnh trọng nhắc nhở cô, quân tẩu không dễ làm, nhất định phải tự mình chuẩn bị tinh thần một mình gánh vác."

Mai Lệ Tú sau khi nghe những lời đó, rất nghiêm túc nói: "Giang đại sư, cái này anh có thể yên tâm, làm quân tẩu không dễ dàng gì, nhưng quyết tâm trở thành quân tẩu của tôi tuyệt đối sẽ không dao

động, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý một mình từ gánh vác."

Giang Phong gật đầu nói: "Ừm, cô có chuẩn bị là tốt rồi, bởi vì hắn lần này nghỉ ngơi trở về thăm người thân, cũng chỉ có một tháng nghỉ, mà quân nhân nghỉ một lần cũng không dễ dàng gì, cho nên cha mẹ hắn có ý, là muốn thừa dịp một tháng kỳ nghỉ này, sắp xếp cho xong chuyện hôn nhân của hắn."

Mai Lệ Tú "à" một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: "Giang đại sư, này không tới thời gian một tháng liền đăng ký kết hôn, có phải là quá nhanh hay không? Theo tôi được biết, quân nhân kết hôn cũng là phải đánh báo cáo trước, trong thời gian ngắn như vậy có làm kịp không?"

Giang Phong cười nói: "Thời gian ngắn như vậy làm thủ tục đăng ký kết hôn cũng không quá hiện thực, dù sao hai người còn chưa có gặp mặt nhau, dù cho hai người vừa thấy đã yêu, cũng cần một chút thời gian để bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng mà, nếu như hai người gặp mặt đều cảm thấy hài lòng, cũng có thể lên xe trước, mua vé bổ sung sau!"

Mai Lệ Tú chưa từng quen bạn trai, da mặt vẫn tương đối mỏng, nghe thấy "Lên xe trước mua vé bổ sung sau" một lời hai ý nghĩa, không nhịn được liền đỏ mặt.

Uống một hớp trà sữa để bình tĩnh lại, Mai Lệ Tú nói: "Giang đại sư, chuyện cưới hỏi có thể thương lượng sau được không, trước tiên sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt đã rồi lại nói."

Giang Phong nói: "Được, hắn cùng cha mẹ hắn hiện nay đang ở tỉnh thành, cô về nhà nói chuyện này với cha mẹ cô trước, sau đó tôi sẽ sắp xếp một bữa cơm tối cho hai nhà gặp mặt làm quen, cô cảm thấy như thế nào?"

Mai Lệ Tú nói: "Có thể, vậy Giang đại sư có thể nói tình hình nhà trai cho tôi biết một chút, một lúc nữa tôi trở về thương lượng chuyện này với cha mẹ."

Giang Phong ân một tiếng, kể cho cô nghe những điểm chính trong thông tin của Trần Đạt Cường một lần, sau đó trao đổi thông tin

liên lạc với cô ấy trước khi rời đi.

Khi Mai Lệ Tú trở về đến nhà, liền nhìn thấy mẹ đã rửa chén gần xong, mà cha đang lau nhà cũng đã chuẩn bị kết thúc.

Mai Lệ Tú đặt tấm biển trông trẻ buổi trưa xuống, nói: "Cha, mẹ, hai người đoán thử xem con đã gặp được ai khi đưa bọn nhỏ đến trường không?"

Mẹ Mai rửa chiếc bát cuối cùng và đặt nó vào rổ chén, nói tiếp: "Có phải là gặp cô giáo chủ nhiệm cũ của con không?"

Mai Lệ Tú lắc đầu nói: "Không phải, là một người mà hai người có đoán sao cũng không ra được."

Cha Mai mang cây lau nhà vào trong nhà vệ sinh cất, đi ra hỏi: "Này không đầu ngốc nghếch, ai có thể đoán được con gặp ai chứ?"

Mai Lệ Tú ngồi trên ghế sô pha, nhấp một hớp trà sữa trước đó mua, nói: "Con vừa rồi gặp được Giang đại sư ở cổng trường học!"

Đối với cái tên này, cha mẹ Mai cũng không xa lạ gì, mẹ Mai lúc này hỏi tới: "Con nói là cái vị Giang đại sư của công ty mai mối hạnh phúc sao?"

Mai Lệ Tú gật đầu nói: "Đúng, chính là vị Giang đại sư đó, hắn muốn giới thiệu đối tượng cho con."

Lời này vừa nói ra, tâm trạng của cha mẹ Mai tuyệt nhiên không giống nhau.

Trai tim của cha Mai co giật, ông có loại cảm giác phức tạp cải trắng của mình trồng sắp bị heo ăn.

Mà mẹ Mai thì ngược lại, trong mắt bà ngay lập tức sáng lên.

Kỳ thực trước đó, mẹ Mai cũng đã nhiều lần nói với con gái rằng bà muốn đến công ty mai mối hạnh phúc để nhờ Giang đại sư giúp cô tìm đối tượng, chỉ là con gái không muốn sớm như vậy đã kết hôn, mới cự tuyệt mà thôi.

Bây giờ Giang đại sư chủ động đi tìm đến đây để giới thiệu đối

tượng cho con gái, mà xem ý tứ của con gái, hình như cũng có ý tìm đối tượng, mẹ Mai đương nhiên cảm thấy hài lòng.

Chương 1229 - Đằng Sau Một Con Gấu Con Là Gấu Lớn.

Mai gia.

Mai Lệ Tú đang ngồi trên ghế sô pha đơn, cha mẹ Mai ngồi ở ghế sô pha dài đối diện.

Khi biết tin một bà mối nổi tiếng khắp cả nước đến tìm con gái mình, cha mẹ Mai tuy rằng tâm trạng khác nhau, nhưng bọn họ đều tán đồng với thực lực làm mai mối của vị Giang đại sư này.

Bởi vậy, đều thúc giục con gái nói một chút về đối tượng mà Giang đại sư giới thiệu cho cô là người như thế nào.

Mai Lệ Tú liền giới thiệu sơ lược nói: "Cha, mẹ, nghe Giang đại sư nói anh ấy là người cùng quê, cùng tuổi với con, cao m76, hiện nay là bộ đội biên phòng."

Cha mẹ Mai nghe vậy trong lòng "Lộp bộp" một cái, bọn họ biết tình cảm của con gái mình dành cho quân nhân, từ năm đó mẹ Mai gọi điện thoại xong bị cướp, sau đó con gái nhìn thấy vẻ anh hùng của những người lính, nên con bé đối với quân rất là hứng thú.

Sau khi lớn lên, cô liền thích những thứ liên quan đến quân đội, chẳng hạn như nghiên cứu các chiến lược và chiến thuật quân sự trong các thời kỳ chiến tranh khác nhau. Chơi các trò chơi mô phỏng quân sự, tích cực tham gia hỗ trợ các hoạt động quân sự, đọc về các vấn đề quân sự và tiểu sử, v.v..

Thậm chí trong lúc học đại học, con gái còn có suy nghĩ bỏ học đi lính, nếu như không phải lúc trước bọn họ phản đối, con gái hiện tại đoán chừng cũng là một nữ quân nhân rồi.

Cho nên, khi nghe con gái nhắc tới người mà Giang đại sư giới thiệu cho cô là một người lính biên phòng, cha mẹ Mai liền cảm

giác thấy hơi không ổn.

Dù sao, trong lòng con gái của bọn họ cũng có tình cảm dành cho quân nhân, chỉ cần hai người gặp mặt mắt đối mắt, cô tám chín phần mười sẽ trầm luân.

Nhưng nói thật, cha mẹ Mai thật sự không muốn tìm một người quân nhân làm con rể, không phải là bọn họ không thích quân nhân, mà là vì quân nhân phải bảo vệ nhà và đất nước, căn bản không rảnh bận tâm trong nhà.

Đặc biệt là làm vợ của lính biên phòng, không chỉ có phải đơn độc gánh vác, còn phải lo lắng sợ hãi, cha mẹ Mai đương nhiên không muốn con gái mình chịu khổ như vậy. Bọn họ chỉ hy vọng con gái có thể tìm một người bình thường, sau đó hai vợ chồng bình đạm sống qua ngày liền rất tốt.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cha mẹ Mai đã suy nghĩ rất nhiều.

Mẹ Mai không nhịn được hỏi: "Con gái, con có ý kiến gì không?"

Mai Lệ Tú nói: "Mẹ, mẹ cũng biết, con vẫn luôn yêu thích quân nhân, Giang đại sư cũng không hổ là bà mối nổi tiếng nhất nước, đối tượng giới thiệu cho con hoàn toàn là theo sở thích của con, con đương nhiên không muốn bỏ qua phần nhân duyên này, cho nên con muốn gặp mặt đối phương."

Mẹ Mai có phần lo lắng nói: "Con gái, con thích quân nhân, cái này chúng ta đều biết, không chỉ là con, kỳ thực mẹ với cha con cũng rất yêu thích quân nhân.

Nhưng yêu thích là yêu thích, con nếu như thật sự muốn gả cho một người quân nhân, mẹ với cha con không quá tán đồng, bởi vì làm quân tẩu thật sự quá khổ, chúng ta làm cha mẹ hy vọng con được hưởng phúc, không hy vọng con đi chịu khổ cực."

Cha Mai cũng nói tiếp: "Hơn nữa bộ đội biên phòng không chỉ có môi trường khắc nghiệp mà còn có rủi ro lớn so với những người lính bình thường. Cha trước đó cũng có xem qua tin tức liên quan, nói tới chính là lính biên phòng, cùng với những quốc gia khác

xung đột, nhiều quân nhân đã hy sinh."

Mai Lệ Tú mỉm cười nói: "Cha, mẹ, con biết hai người là vì tốt cho con, con cũng biết làm quân tẩu kỳ thực rất khổ cực, cũng biết những người lính biên phòng không tốt bằng so với lính bình thường, quả thực nguy hiểm hơn rất nhiều.

Thế nhưng, cũng giống như uống cà phê vậy, có người thích uống cà phê đắng không đường, định nghĩa hạnh phúc của mỗi người đều khác nhau, đối với con mà nói, có thể gả cho một người quân nhân, con đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, con có thể đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống với lạc quan.

Cho nên, hai người không cần lo lắng cho con.

Hơn nữa, đây chính là nhân duyên do Giang đại sư giới thiệu, trên căn bản có thể cùng với hai chữ hạnh phúc này tìm tới ngang bằng rồi, hai người lẽ nào còn chưa tin nặng lực làm mai mối của Giang đại sư sao?"

Những gì con gái nói, làm cho cha mẹ Mai á khẩu không biết nói gì.

Bọn họ đều hiểu ý của con gái, dùng một câu tục ngữ đến khái quát chính là "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng "

Huống chi, Giang đại sư cũng là một nhân tính không thể không suy tính, dù sao lý lịch người ta làm mai mối không phải là giả, danh tiếng cũng không phải thổi phồng lên.

Nghĩ tới đây, mẹ Mai thở dài, nói: "Nếu như con đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, vậy mẹ liền không nói thêm gì nữa!"

Cha Mai hỏi: "Giang đại sư nói thế nào?"

Mai Lệ Tú nói: "Giang đại sư muốn để con trở về nói với hai người một tiếng, nếu như không có ý kiến, liền sắp xếp hai nhà chúng ta buổi tối ăn cùng nhau bữa cơm."

Cha Mai kinh ngạc nói: "Thời gian gấp như vậy sao?"

Mai Lệ Tú nói: "Cha, cha cũng biết quân nhân khống có nhiều ngày,

hắn lần này nghỉ ngơi trở về thăm người thân, cũng chỉ có thời gian một tháng, cho nên cha mẹ hắn muốn thừa dịp một tháng này, làm cho xong chuyện hôn sự của hắn!"

Chương 1230 - Đằng Sau Một Con Gấu Con Là Gấu Lớn. (2)

Mẹ Mai rất có kinh nghiệm nói: "Thời gian một tháng ngắn như vậy, nếu như là tự do yêu đương đúng là đuổi không kịp, nhưng nếu như là chạy kết hôn đi xem mắt, vậy thời gian này kỳ thực cũng rất là bình thường.

Hơn nữa người làm mai cho các con nhưng là Giang đại sư, với danh tiếng làm mai mối của Giang đại sư, chúng ta hoàn toàn có thể tín nhiệm, thời gian này rút ngắn cũng không quan trọng lắm."

Cha Mai tuy rằng không muốn để cho con gái làm quân tẩu chịu khổ, nhưng con gái cũng đã hạ quyết tâm, hắn cũng sẽ tôn trọng ý kiến của con bé, sẽ không mạnh mẽ can thiệp, chuyện này dù sao cũng là chuyện hôn nhân của con bé.

Thế là, cha Mai liền đánh nhịp nói: "Đã như vậy, vậy con liền cho Giang đại sư câu trả lời đi, để hắn sắp xếp thời gian và địa điểm cho hai nhà gặp mặt."

Mai Lệ Tú mỉm cười nói: "Được, con bây giờ liền gọi điện thoại cho Giang đại sư."

…

Sáu giờ chiều.

Trong một phòng riêng nhà hàng nào đó, Trần Đạt Cường đang cùng Mai Lệ Tú nói chuyện rất hợp nhau.

Mai Lệ Tú rất quan tâm đến cuộc sống hàng ngày, huấn luyện cơ bản và thực thi nhiệm vụ của những người lính đều cảm thấy hứng thú vô cùng, sau khi Giang đại sư giới thiệu cho bọn họ quen biết nhau, đã không ngừng mở miệng hỏi dò.

Mà Trần Đạt Cường cũng nói tất cả những gì có thể nói cho cô biết, đối với quân nhân bọn họ mà nói, rất nhiều điều đều là khô khan, nhưng Mai Lệ Tú lại nghe rất say sưa.

Về phần cha mẹ Trần cùng với cha mẹ Mai, hai bên đều là dùng hết lời khợi với con của đối phương, hơn nữa thổi phồng đến mức đều phi thường chân tâm, bởi vì bản thân bọn họ cảm thấy con của đối phương xác thực ưu tú.

Mượn cha mẹ Mai mà nói, bọn họ xác thực không muốn con gái gả cho một người lính biên phòng, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không phủ nhận một người lính biên phòng ưu tú.

Thậm chí nhìn thấy khí chất quân nhân Trần Đạt Cường mơ hồ tiết lộ ra ngoài, cha mẹ Mai liền cảm thấy trong lòng vô cùng an tâm, hình ảnh của những người quân nhân nước ta vẫn là rất đáng tin cậy.

Ở trong mắt cha mẹ Trần, Mai Lệ Tú có vóc dáng và ngoại hình đẹp, lại yêu thích quân nhân, còn là một sinh viên đạt thành tích cao đã tốt nghiệp đại học 211, trong nhà thu nhập lại cao, cô gái ưu tú như vậy nếu có thể gả cho con trai của bọn họ, vậy cũng là tổ tiên Trần gia bọn họ phù hộ cho.

Một bữa cơm, người hai nhà ăn đến gần chín giờ tối mới kết thúc.

Trong lúc này, Giang Phong lấy tư cách bà mối, hắn cũng tận tâm tận trách thay hai bên dò xét ý tứ, mà kết quả đương nhiên không ngoài dự đoán, hai bên bất kể là cha mẹ hay là nam nữ chính xem mắt, đều biểu thị hài lòng.

Sau khi người Trần gia tính tiền, liền đưa ra một phong bì màu đỏ theo quy củ xem mắt.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Giang Phong nhìn về phía Mai Lệ Tú, cười nói: "Mai Lệ Tú, đồng hương của tôi tốt nghiệp trung học xong liền đi làm lính, ngay cả Nam Ninh cũng là lần đầu tiên đến (ngắn ngủi dừng lại cùng với đi ngang qua không tính), dù sao cô cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm, nếu không cô làm hướng dẫn viên cho người bạn đồng hương này của tôi, dẫn hắn đi du ngoạn Nam Ninh, nhìn xem cảnh đêm ở Nam Ninh chúng ta!"

Mai Lệ Tú gật đầu, nhìn về phía Trần Đạt Cường mỉm cười nói: "Anh Cường, nếu không chê, thì tôi làm hướng dẫn viên cho anh nhé?"

Khuôn mặt kiên nghị của Trần Đạt Cường tràn đầy ý cười, vội vàng đáp: "Không chê, cô có thể làm hướng dẫn viên cho tôi, đó là vinh hạnh của tôi!"

Cha mẹ hai nhà thấy thế, không khỏi ăn ý liếc nhau một cái, tất cả đều không nói được.

...

Trung tâm ở cữ.

Giang Phong, Hoàng Linh Vi, Giang Tuyết, Khúc Văn Hoa cùng với hai người trông nom, vô cùng thích thú quan sát một cậu bé đang cố gắng lật người trên giường.

Đứa nhỏ này không phải ai khác, chính là con trai của Khúc Văn Hoa cùng với Giang Tuyết

Có câu nói "Ba nhấc tứ phiên", đứa nhỏ đến lúc bốn tháng, liền bắt đầu lật người.

Giang Tuyết không trực tiếp trở về Khúc gia sau khi sinh mà ở lại trung tâm ở cữ, một là muốn ở cùng với em dâu Hoàng Linh Vi, hai là vì muốn thực hiện khóa huấn luyện phục hồi chức năng sau sinh.

Đối với phụ nữ mà nói, việc tập luyện phục hồi chức năng sau khi sinh là vô cùng quan trọng, có thể phục hồi cơ thể bị biến dạng do mang thai và sinh nở hay không còn phụ thuộc vào việc tập luyện phục hồi chức năng có đúng chỗ hay không.

Tại sao những sao nữ sau khi sinh xong lại giữ được vóc dáng chuẩn như vậy?

Nguyên nhân chủ yếu là tập luyện phục hồi chức năng sau sinh.

Giang Tuyết hiện tại cái gì cũng không thiếu, cô không cho phép cơ thể mình bị biến dạng, đương nhiên cô ấy phải tập luyện phục hồi.

Không chỉ là cô, Hoàng Linh Vi cũng sẽ trải qua khóa huấn luyện phục hồi sau khi ở cữ.

"Đứa nhỏ này, cuối cùng cũng coi như lật được rồi!"

"Hiện tại đã lật người được, lại qua hai ba tháng liền có thể bò!"

"Sau khi bò được, răng sẽ mọc ra!"

"..."

Chương 1231 - Đằng Sau Một Con Gấu Con Là Gấu Lớn. (3)

Giang Phong nhìn đứa cháu trai lật người cười khúc khích, không nhịn được lại bắt hắn cho lật trở về, đùa hắn nói: "Đến, chúng ta lại trở mình một lần."

Đứa nhỏ cũng không khóc, ngoài miệng nha nha nha nha, tay nhỏ không ngừng loạn trảo, dáng dấp kia nhìn lên đúng là dễ thương, khiến mọi người đều không khỏi nở nụ cười.

Sau một lúc, đứa nhỏ lại bắt đầu thử nghiệm vươn mình.

Sau khi thử nghiệm lật thành công, lần nữa thử nghiệm độ khó liền thấp xuống, không mấy lần vậy mà lại để cho hắn trở mình thành công!

Giang Phong thấy thế, càng làm hắn trở mình về, khiến hắn tiếp tục trở mình.

Hoàng Linh Vi thấy thế mỉm cười nói: "Nào có ai làm cậu như anh chứ."

Giang Phong cười hắc hắc nói: "Anh đây không phải là đang rèn luyện năng lực vươn mình của nó sao!"

Khúc Văn Hoa cùng Giang Tuyết cười tủm tỉm nhìn, nhìn con trai từng ngày từng ngày lớn lên, lần đầu tiên làm cha mẹ bọn họ cũng đi theo chậm rãi trưởng thành.

Giang Phong trêu đùa cháu trai một lúc, sau đó liếc nhìn đứa con trai đang ngủ say, nói: "Bà xã, vậy anh đi trước đây!"

Hoàng Linh Vi gật đầu nói: "Ừm, đi đi, trên đường chú ý an toàn."

Giang Phong đáp một tiếng, lại cùng chị gái với anh rể chào hỏi một chút, liền rời đi khỏi trung tâm ở cữ, cùng với vệ sĩ Bách Ngô Đồng đi tới trạm xe lửa, chuẩn bị đi tàu cao tốc đến thủ phủ tỉnh Quý Châu.

Những ngày gần đây, Giang Phong vẫn luôn bôn ba vì chuyện kết hôn của Trần Đạt Cường với Mai Lệ Tú, nếu như thời gian không eo hẹp như vậy, kỳ thực sau khi kết đôi, bọn họ có thể thuận theo tự nhiên phát triển, với giá trị hôn xứng đôi của hai người bọn họ siêu cao, tiến tới với nhau là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng mà, bởi vì thời gian nghỉ phép của Trần Đạt Cường có hạn, nên muốn trong khoảng thời gian ngắn giải quyết cho xong chuyện hôn nhân, dĩ nhiên là cho hắn cái người bà mối này xuất lực mới được.

Sau hơn một tuần lễ "Bôn ba", hôn sự của bọn họ cuối cùng cũng quyết định vào hôm nay, thế là Giang Phong liền dành thời gian đến thủ phủ của tỉnh Quý Châu, thay Lý Thủy Tú từ Nhật Bản trở về mai mối.

...

Trên chuyến tàu cao tốc đến thủ phủ của tỉnh Quý Châu, ở trong một toa hạng nhất, Giang Phong mang khẩu trang tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Bởi vì là tạm thời quyết định ngồi tàu cao tốc, cho nên không có mua được ghế hạng thương gia, đối với cái này Giang Phong cũng không để ý, hắn hiện tại tuy rằng thân gia mấy trăm triệu rồi, nhưng dù sao cũng là xuất thân từ gia đình bình thường mà lên, phương thức đi lại cũng không có quá mức chú ý, ghế thương gia hắn có thể ngồi, toa hạng nhất hay hạng hai hắn cũng có thể ngồi được.

Bây giờ là lúc nghỉ trưa, hành khách trên tàu hoặc là nghịch điện

thoại di động hoặc là nhắm mắt nghĩ ngơi giống Giang Phong, có một số hành khách buồn ngủ thậm chí đã ngủ thiếp đi..

Vốn dĩ toàn bộ toa tàu đều rất an tĩnh, những người chơi điện thoại và xem video đều mang tai nghe, nên cũng không ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi.

Chỉ là, khi tàu đến ga tiếp theo, sau khi một nhà ba người lên, tất cả liền thay đổi!

Một nhà ba người mới đi lên, nam ước chừng ba mươi lăm tuổi, nữ ba hai tuổi, còn có một đứa bé trai chừng sáu bảy tuổi.

Chỗ ngồi của bọn họ, ở ngay trước mặt Giang Phong, ban đầu cậu bé được mẹ ôm vào lòng, nhưng thằng nhóc này rất bồn chồn, uốn tới ẹo lui như mắc chứng tăng động, miệng không ngừng lải nhải, nhao nhao đòi chơi điện thoại.

Lúc đầu mẹ hắn không cho hắn chơi điện thoại, hắn liền nhao nhao một mực náo loạn, sau đó mẹ của hắn hắn là thấy phiền, liền đem điện thoại di động cho hắn.

Sau khi có điện thoại di động, đứa nhỏ liền bắt đầu thành thạo xem các đoạn video ngắn, vặn âm lượng di động hết cỡ, thỉnh thoảng cười ha ha, hành khách trên toa tàu không khỏi nhíu mày trước bộ dạng không coi ai ra gì.

Nhưng mà, ra khỏi nhà, trong tình huống bình thường, phần lớn người đều là ôm tâm thái nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chỉ cần không phải quá đáng, đều sẽ nhẫn nhịn.

Đều nói sau lưng gấu con đều sẽ có Hùng gia trưởng, lời nói này một chút cũng không sai, hành động của đứa nhỏ, làm cha mẹ vậy mà ngoảnh mặt làm ngơ, không có nhắc nhở hắn.

Trong lúc đó, có một tiếp viên hàng không nhìn thấy tình huống này, liền đi tới nhắc nhở một lần, sau đó bọn họ liền không nổi không nhột nói con trai một lần.

Đợi tiếp viên hàng không vừa rời đi, đứa nhỏ này vẫn cứ làm theo ý mình.

Giang Phong từ lúc thấy đứa nhỏ này bắt đầu ầm ĩ, liền mở mắt ra, chứng kiến toàn bộ quá trình một nhà ba người coi đoàn tàu như là ở nhà mình.

Giang Phong không có lên tiếng, không phải hắn sợ gây sự, mà là muốn nhìn một chút hai vị phụ huynh này phẩm chất kém cỏi đến như thế nào.

Rất nhanh, đứa nhỏ lại bắt đầu dùng chân đạp ghế phía trước, khi xem một đoạn video ngắn hài hước, liền một bên cười ha ha, một bên mãnh liệt đạp cái ghế biểu đạt sự hưng phấn của hắn.

Cho dù là như vậy, hai người lớn vẫn cứ không lên tiếng ngăn lại.

Rốt cuộc, sau khi thằng nhóc đạp mấy cái vào cái ghế phía trước, một cô gái trẻ ngồi ở phía trước không chịu nổi nữa nên đứng dậy nhìn về phía thằng nhóc, sắc mặt khó coi nói: "Bạn học nhỏ, em có thể đừng có đạp ghế của chị được không, đây là nơi công cộng, em có thể im lặng được không?"

Chương 1232 - Hả Hê Lòng Người.

Nhìn thấy cô gái trẻ phía trước đứng lên nhắc nhở, người mẹ của đứa bé vỗ vai nó ra hiệu, ngữ khí không có chút uy nghiêm nói: "Đã bảo con không được đạp ghế nữa, có nghe hay không?"

Nhưng mà, trong khi nói chuyện, bà ấy tốt xấu gì cũng đã đem chân con mình ở trên ghế để xuống.

Đứa bé nhìn cô với ánh mắt không cho là đúng, liền tiếp tục xem video ngắn của mình, vẫn cứ cười ha ha khi xem tới những đoạn buồn cười.

Cha của đứa bé cũng không lên tiếng, giống như đứa nhỏ đó không phải là con của mình, ông ta cầm điện thoại không biết là đang xem cái gì.

Cô gái trẻ thấy thế tuy rằng bực mình, nhưng đối phương không có đạp ghế của cô nữa, nên cô cũng không nói thêm gì nữa, mà là lựa chọn ngồi xuống.

Nhưng mà, chưa được vài phút, chân đứa nhỏ kia lại giẫm lên lưng ghế dựa, lại bắt đầu lặp lại động tác lúc trước, thỉnh thoảng cười ha ha đạp chân, quên mất lời nhắc nhở của cô gái.

Liên tục đạp bảy tám lần lên lưng ghế dựa, cô gái trẻ phía trước cũng không nhịn được lửa giận trong lòng, đứng lên lần nữa nói: "Tôi nói này bạn học nhỏ, em làm sao vậy? Chị đã bảo em đừng đạp ghế nữa, nhưng mà em vẫn đạp, làm cha mẹ cũng mặc kệ không quản, thực sự là một chút giáo dưỡng cũng không có!"

Mẹ đứa bé vừa nghe liền không làm nữa, giọng nói của cô ta đột nhiên cao lên nói: "Cô nói ai không có giáo dục? Đứa nhỏ này nghịch ngợm, đạp ghế cô thì làm sao? Cô là người lớn, lại còn đi tính với với một đứa nhỏ à?"

Mà thằng nhóc kia còn hướng về phía cô gái trẻ làm mặt quỷ: "Nhếch nhếch rồi đấy!" Bộ dáng đó nhìn là muốn đập cho một trận.

Cô gái trẻ tức giận không nói được gì, đều nói người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, đối mặt loại người không biết xấu hổ này, cô đúng là không có cách nào!

Thấy vậy, những người khác trong khoang tàu đều tràn đầy phẫn nỗ, Giang Phong cũng không nhìn nổi được nữa, lúc này gát chân lên trên ghế dựa, sau đó dùng lực đạp mấy lần.

Bởi vì lưng ghế dựa có một chút co dãn không gian, Giang Phong dùng sức giẫm một cái, lực xuyên qua lưng ghế tác động lên hai mẹ con, làm cho bà mẹ với đứa nhỏ suýt chút nữa đụng vào ghế dựa phía trước.

Cha đứa bé thấy thế, tức giận không nhịn nổi đứng lên, xoay người trừng Giang Phong, quát: "Cmn, anh có bệnh à?"

Giang Phong hai tay gối ở sau gáy, để cho mình nằm càng thoải mái hơn, chân của hắn không có buông ra, vẫn cứ một cái lại một cái đạp cái ghế phía trước, thản nhiên nói: "Miệng lưỡi sạch sẽ một chút, các anh có thể đạp ghế của hành khách phía trước, vậy tôi vì cái gì không thể đạp cái ghế của các anh?"

Cha đứa bé kiêu ngạo phách lối mắng: "Móa, con trai của tôi mới

vài tuổi, cậu là người lớn cái quái gì lại đi so sánh với một đứa nhỏ?"

Mà mẹ đứa bé cũng đứng lên, khí thế hung hăng phụ hoạ, chỉ trích Giang Phong.

Giang Phong biết giảng đạo lý với loại người này hoàn toàn là đàn gảy tai trâu, cũng chẳng thèm cùng bọn họ cãi nhau, vậy thật quá mất mặt rồi, hơn nữa không có ý nghĩa gì.

Đương nhiên, hắn cũng có thể để vệ sĩ ra tay trừng trị bọn họ dừng lại, để cho da thịt bọn họ chịu chút khổ, nhưng chỉ cần hắn động thủ vậy thì cũng không cần phải tranh cãi, làm không tốt còn phải đi một chuyến đến đồn công an, vì loại người này lãng phí thời gian của mình hiển nhiên không đáng giá.

Cho nên, Giang Phong đối mặt với những lời chỉ trích từ phụ huynh của đứa, hắn không có lựa chọn mắng lại, mà là tâm thần hơi động, nhìn thông tin xứng đôi của cha mẹ đứa trẻ, chuẩn bị lấy một loại phương thức khác hả giận.

Những này nói ra rất dài dòng, kỳ thực cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Những hành khách khác ở trong khoang tàu khi nhìn thấy Giang Phong "Lấy đạo của người trả lại cho người", trong lòng đều cảm thấy vui sướng không ngớt, dù sao mọi người đối với cách làm của hai người lớn này đều tràn đầy ý kiến.

Chỉ là, mọi người đều là xa nhà, trong tình huống bình thường đều không muốn gây chuyện, mới ngay từ đầu đã không chọn đứng ra.

Nhưng thấy có người ra mặt, mọi người trong lòng đều là ủng hộ, vừa mới có người ủng hộ rồi.

Kết quả, không nghĩ tới chính là, hai người lớn kia đã kiêu ngạo mà còn quá hung hăng, đứng lên bùm bùm chính là mắng một trận.

Nếu như thời điểm này, chàng trai trẻ đeo khẩu trang đứng lại mắng lại bọn họ, có khi cũng sẽ kéo mọi người cùng nhau ra mặt, vậy thì tình thế có khi sẽ khác đi.

Thật không nghĩ đến chính là, người trẻ tuổi kia vậy mà không nói tiếng nào tùy ý đối phương chửi rủa, điều này làm cho những người muốn ra mặt cũng không khỏi bình tĩnh lại.

Lúc này, tiếp viên hàng không cũng đã tới, nhưng cô cũng không khuyên nổi được cha mẹ của đứa bé đang tức giận, đặc biệt là nhìn thấy Giang Phong mặc dù không có cãi nhau với bọn họ, nhưng ánh mắt cũng không có tránh né bọn họ, mà là thẳng tắp nhìn bọn họ chằm chằm, cha mẹ đứa nhỏ coi là khiêu khích với bọn họ, cho nên càng mắng càng hăng say, có vẻ như nhất quyết không chịu thua cho đến khi thanh niên chịu sai.

Cô gái phía trước tận mắt nhìn thấy cảnh này, tuy rằng không hiểu anh chàng ra mặt cô giúp cô vì sao lại "Nhát gan" như thế, cũng không mắng lại, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là đứng ra giúp cô, cô đương nhiên sẽ không để cho người ta tùy ý chửi bới hắn.

Vì vậy, cô liền cười lạnh nói tiếp: "Thực sự là nực cười, đứa nhỏ không hiểu chuyện, lẽ nào các anh thân là trưởng bối cũng không hiểu sao? con trai của hai người ở trước mặt mọi người huyên náo, dùng chân đạp ghế của tôi, hai người làm cha làm mẹ cũng không quản sao?

Có câu nói "Con không dạy, lỗi của cha", cho nên không nên nói tới đứa nhỏ, các anh nếu như có thể đạp ghế của tôi, người ta đương nhiên cũng có thể đạp ghế của các anh, các anh còn không thấy ngại mắng người ta, tôi thấy mặt của ba người nhà các anh đúng là dày như bức tường."

Hai người lớn mới vừa chửi khiển cho thanh niên kia không dám lên tiếng, không nghĩ tới nữ hành khách phía trước lại đứng lên phụ hoạ, sức chiến đấu của hai vợ chồng tăng cao tức thay đổi nòng súng, hướng về cô gái trẻ phun tới.

Hai vợ chồng này là thật đúng là tài, ở phương diện cãi chày cãi cối này trình độ không cạn, rõ ràng là bọn họ làm không đúng, nhưng mắng chửi người đều là lời lẽ hùng hồn, loại năng lực tự logic nhất quán khiến đám người nhìn mà than thở.

Trong lúc này, tiếp viên hàng không cũng lại đây khuyên can hòa giải, nhưng hiệu quả hạn chế.

Mà Giang Phong bên này, rất nhanh đã xem qua thông tin về cặp vợ chồng ngang ngược trước mặt, nhìn bộ dạng bọn họ kiêu ngạo phách lối như vậy, liền từ trong túi lấy ra điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại kết nối, sau khi chào hỏi lẫn nhan, Giang Phong liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Lý tổng, tôi muốn hỏi anh một vấn đề, người quản lý bộ phận thu mua của công ty anh có phải là Lưu Hán Đông không?"

"Không có việc gì, chính là tôi ngẫu nhiên biết được anh ta làm ăn gian dối cùng người ngoài cấu kết, từ đó kiếm được rất nhiều tiền, tổn hại đến lợi ích của công ty anh, cho nên mới gọi điện thoại nói với anh một tiếng."

"Ừm, Lý tổng anh cho người điều tra là sẽ biết được."

"Không cần khách khí, có thời gian cùng nhau ăn cơm."

"Được, tạm biệt."

Lúc Giang Phong đang gọi điện thoại, những hành khách khác cũng không có phản ứng gì, nhưng người đàn ông đang tranh cãi với cô gái khi nghe được cái tên Lưu Hán Đông, không khỏi quay đầu lại, có phần ngạc nhiên nhìn chàng trai đứng trước mặt không coi là gì.

Nghe Giang Phong nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt người đàn ông cũng thay đổi, hoảng hốt nói: "Anh rốt cuộc là ai?"

Giang Phong không nhìn hắn, lại gọi một cuộc điện thoại.

Đợi điện thoại kết nối, Giang Phong liền nói: "Xin chào, đây có phải là phòng công thương khu XX không? Tôi muốn báo cáo Chu Hải Phong từ chợ thức ăn XX buôn bán thịt heo riêng, hắn..."

Lúc này, lực chú ý của người vợ cũng về tới trên người Giang Phong, nghe Giang Phong nói muốn báo cáo XX chợ bán thức ăn Chu Hải Phong một mình buôn bán thịt thao riêng, cô ta liền lộ ra vẻ mặt sợ hãi, hét lên một tiếng liền chồm người qua cướp điện thoại của Giang Phong.

Chương 1233 - Hả Hê Lòng Người. (2)

Ánh mắt của Giang Phong cũng không thay đổi, có vệ sĩ Bách Ngô Đồng ở đây, người phụ nữ kia đụng được hắn mới là lạ.

Đúng như dự đoán, lúc người phụ nữ muốn nhào lên cướp điện thoại, Bách Ngô Đồng ở bên cạnh vẫn luôn trầm mặc làm người qua đường trong nháy mắt ra tay, động tác chuẩn xác bắt được tay của cô ta, sau đó hơi chút dùng sức siết chặt, người phụ nữ kia la lên như heo bị thọc huyết.

"Cô làm gì vậy? Mau buông tay!"

Người đàn ông thấy thế, dùng sức đánh vào cổ tay Bách Ngô Đồng.

Bách Ngô Đồng dùng sức vặn cổ tay, tay của người đàn ông liền đánh trúng tay người phụ nữ, khiến cô ta phải la lên vì đau.

Nói thì dài dòng nhưng thực tế chỉ diễn ra trong vòng hai ba giây, tất cả mọi người không nghĩ tới đột nhiên lại động thủ, càng không có nghĩ tới cô gái ngồi ở bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi kia lại hùng hổ như vậy.

Lúc Bách Ngô Đồng ra tay ngăn cản hai vợ chồng ngang ngược này, Giang Phong cũng đã gọi điện thoại tố cáo xong, người phụ nữ kia như cha mẹ chết, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nơi này vốn dĩ là tiêu điểm của toàn bộ toa tàu, vẻ mặt biến hóa của hai vợ chồng ngang ngược đương nhiên cũng bị mọi người nhìn thấy, mà từ lúc biết Giang Phong vừa gọi điện thoại ra ngoài, mọi người cũng đều đoán được mấy phần.

Người quản lý thu mua Lưu Hán Đông kia đoán chừng chính là người đàn ông này, mà cái người buôn bán thịt heo lậu Chu Hải Phong mọi người tuy rằng không biết là người nào, nhưng nhìn bộ dáng kích động của người phụ nữ, có thể suy đoán ra người này có quan hệ rất gần với cô ta, tám chín phần mười là cha của cô ta.

Giang Phong sau khi gọi điện thoại xong, đem điện thoại di động nhét lại vào trong túi, lần nữa đem hai tay gối ở sau gáy, sau đó vẻ

mặt bình thản nhìn hai vợ chồng ngang ngược.

Thấy sự việc không thể cứu vãn được nữa, sắc mặt người phụ nữ tái nhợt giật lấy điện thoại của đứa nhỏ, sau đó tay hơi có chút run rẩy gọi điện thoại cho cha.

Nhưng mà, đứa nhỏ bị cướp mất điện thoại, hắn nơi nào chịu để yên, một tay vừa đưa ra cướp điện thoại một bên hô: "Cho con, đem điện thoại di động trả lại cho con, ô ô, con muốn điện thoại!"

Người đàn ông đưa tay kéo con trai, quát: "Đừng nháo!"

Nhưng mà, đứa nhỏ ngang ngược chính là ngang ngược, hắn không có chút nào sợ hãi, vẫn cứ uốn éo người muốn cướp lại điện thoại từ tay mẹ, ngoài miệng vẫn luôn kêu la.

Người phụ nữ trong lòng sốt ruột, không có "Tâm trạng tốt" như lúc trước đối với đứa bé, trực tiếp tát một cái nói: "Đừng quậy nữa, nếu mày còn quậy nữa thì đừng trách tao."

Đứa nhỏ cũng không nghe lời, trực tiếp oa oa khóc lớn, tiếp theo sau đó gây rối, dường như không chịu bỏ cuộc cho đến khi lấy lại điện thoại.

Thấy cảnh này, những hành khách khác đều vui vẻ, từng người đều làm quần chúng ăn dưa.

Ngay cả tiếp viên hàng không, cũng chỉ là khuyên vài câu tượng trưng, liền đứng ở bên cạnh ăn dưa.

Hết cách rồi, thật sự là một gia đình khiến người ta căm ghét.

Cuối cùng, người đàn ông đè đứa nhỏ lại, sau đó người phụ nữ gọi điện thoại về cho gia đình

Mà người phụ nữ sau khi gọi điện thoại về nhà, liền dùng tiếng địa phương nói chuyện khiến nhiều người nghe không hiểu, nói chuyện đại khái hơn một phút đồng hồ mới cúp điện thoại.

Lập tức, người phụ nữ nhìn về phía Giang Phong, cắn răng nghiến lợi nói: "Anh tại sao phải làm như vậy? Chuyện này đối với anh có lợi gì chứ?"

Giang Phong nói: "Đối với tôi quả thực không có chỗ tốt gì, nhưng một nhà ba người các cô thật sự là buồn ói, đứa nhỏ có bộ dáng ngang ngược như thế nào thì cha mẹ cũng vậy, làm cho tôi cảm thấy không thoải mái."

Hai người nghe vậy vừa giận lại sợ.

Đặc biệt là Lưu Hán Đông, hắn không biết vừa rồi Giang Phong gọi cho vị "Lý tổng" kia có phải là Lý tổng công ty bọn họ hay không, nếu như đối phương chỉ là phô trương thanh thế, vậy còn được, nhiều lắm là sợ bóng sợ gió một lúc mà thôi. Nhưng đối phương nếu là đùa thật, cú điện thoại kia đúng là gọi đến cho Lý tổng công ty bọn họ, vậy hắn liền xong đời rồi.

Đương nhiên, vợ hắn lúc này trong lòng cũng chịu áp lực vô cùng lớn, bởi vì cha cô đúng là buôn bán thịt heo lậu ở chợ bán thức ăn, chuyện này nếu như bị tố cáo không phải là phạt tiền đơn giản như vậy, tình tiết nghiêm trọng là sẽ bị kết án.

Nghĩ tới đây, tất cả đều là tai họa do thằng nhóc ngang ngược nhà mình gây ra, hai vợ chồng nhìn về phía đứa nhỏ đang khóc rống thực sự là tức giận không chỗ phát tiết, sau đó người phụ nữ trực tiếp lấy tay nhéo lỗ tai, mà người đàn ông thì hung hăng lấy tay đánh lên mông đứa nhỏ.

Sự hỗn hợp bất ngờ này khiến cậu nhóc bướng bỉnh choáng váng, lập tức kêu lên như heo bị chọc huyết.

Cảnh tượng này khiến tất cả hành khách trên toa tàu đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ngay cả cô gái bị đạp ghế, cũng cảm thấy cực kỳ hả giận.

Người đàn ông vừa đánh vừa mắng nói: "Con còn không thấy ngại mà khóc, đều là do tiểu hỗn đản con gây ra tai họa, hôm nay lão tử không đánh chết con không được."

Nhưng vào lúc này, bên trong loa truyền đến tiếng nhắc nhở, người đàn ông lúc này mới thả ra con nhà mình ra, nói với người phụ nữ: "Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống xe!"

Người phụ nữ nghe vậy sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại,

lập tức bắt đầu thu thập hành lý.

Rất nhanh, đoàn tàu dừng ở một nhà ga nào đó, sau đó gia đình ba người liền xuống trạm trước ánh mắt của tất cả hàng khách, bộ dáng rất là chật vật.

Sau khi một nhà ba người xuống xe, trong toa tàu ngay lập tức một trận huyên náo, ngoại trừ chỉ trích một nhà ba người kia không có giáo dục, còn lại đề tài đều tập trung vào trên người Giang Phong.

"Anh bạn, anh thực sự là lợi hại, anh quen biết với ba người kia sao?"

"Anh đẹp trai, anh vừa hành động thực sự là hả hê lòng người, cái đứa nhỏ ngang bướng kia đúng là không có giáo dục, ở trên xe ồn ào thành như vậy mà cha mẹ cũng mặc kệ, nhìn đến là bốc lửa."

"Anh đẹp trai, anh làm đúng lắm, người như vậy nên cho một bài học nhớ đời."

"..."

Cô gái bị đạp ghế vẻ mặt cảm kích nói: "Anh đẹp trai, cám ơn anh vừa rồi vì tôi mà ra mặt, ngồi xe gặp phải chuyện như vậy, thật sự quá tệ!"

Giang Phong cười nói: "Không cần khách khí, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, hơn nữa đứa nhỏ kia cũng rất phiền, ở nơi công cộng ầm ĩ như vậy, làm cha mẹ lại mặc kệ, thật sự khiến người ta tức giận."

Hai bên khách sáo vài câu sau, Giang Phong lại đáp lại với những khách hàng khác.

Giang Phong ở trong nước danh tiếng không thua gì ngôi sao hàng đầu, nhưng hắn cùng minh tinh lại có khác biệt rất lớn, dù sao toàn bộ hành trình lần này hắn đều mang khẩu trang, bên trong xe dĩ nhiên không ai có thể nhận ra hắn.

Nhưng mà, trong buồng xe hành khách không nhận ra Giang Phong, không có nghĩa trên mạng những người khác cũng không nhận ra hắn.

Nên có người trong buồng xe quay lại chuyện đã xảy ra đăng lên mạng, rất nhanh sẽ có người hâm mộ nhận ra người đàn ông mang khẩu trang chính là Giang đại sư.

Chuyện xảy ra trên đường sắt cao tốc vốn là một tin tức nóng hổi, cộng với thân phận của Giang đại sư, tin tức này nhanh chóng lan truyền trên mạng, chỉ trong thời gian ngắn mấy tiếng đã vọt lên đứng đầu hot search.

Chương 1234 - Cuộc Sống Hôn Nhân Thật Sự Quá Ít.

"Cmn rồi, cái tên tiểu tử kia thực sự là quá đáng ghét, nếu như tôi mà có mặt ở đó, tôi đoán chừng không khống chế được tính khí hung hãn của mình, nhất định sẽ cho nó hai bạt tai."

"Con như thế nào thì cha mẹ cũng như vậy, câu nói này thực sự là lời lẽ chí lý, từ hành động của đứa nhỏ, lại nhìn thái độ của cha mẹ hắn ngoảnh mặt làm ngơ, nếu cứ tiếp tục giáo dục con cái theo cách này thì tôi dám chắc rằng thằng nhóc này khi lớn lên sẽ trở thành căn bệnh ung thư xã hội."

"Ngồi xe gặp phải mấy đứa nhóc ngang tàng như vậy thật sự khiến người ta bốc hỏa, tôi cũng đã từng gặp phải một đứa nhóc tương tự như vậy, lần đi đó thật sự khiến trong lòng người nén giận."

"Thanh niên đeo khẩu trang kia giỏi thật đấy, đặc biệt là dùng phương thức giống nhau đạp lên ghế thằng nhóc kia, thực sự là quá hả giận. Chỉ là những thao tác sau đó có chút không hiểu, lẽ nào thanh niên mang khẩu trang kia quen biết một nhà ba người này?"

"Cmn! Tôi không hoa mắt chứ, thanh niên mang khẩu trang kia hình như là Giang đại sư?"

"Không sai, cậu không hoa mắt, đó đúng là Giang đại sư, Giang đại sư ra tay trừng trị gia đình ác bá, đây thực sự là hả hê lòng người!"

"Ha ha, Giang đại sư quỷ thần khó lường dùng thủ đoạn thôi toán

ở nơi này, thật đúng là pháo cao xạ đánh con ruồi, nhà đứa nhỏ ngang tàng kia cũng coi như là "Chết cũng không tiếc" rồi."

"Được lắm "Chết cũng không tiếc", gấu hài tử gia trưởng biểu thị bọn hắn không muốn trở thành được pháo cao xạ đánh chết con ruồi! ! !"

"Thích nghe ngóng, đã đến lúc phải có người đứng ra trừng trị thằng nhóc như vậy, ở nhà mình coi trời bằng vung cũng coi như xong đi, trường hợp như vậy ở nơi công cộng, thật sự là thiếu đòn mà."

"Thử đặt mình vào người đẹp ngồi ở phía trước, tưởng tượng chính mình ngồi xe gặp phải tình huống như thế, huyết áp của tôi chắc sẽ tăng vọt mấy, một nhà ba người này thật sự là buồn ói!"

"Hi vọng có nhiều người như Giang đại sư, về sau mọi người ngồi xe đụng tới tình huống như thế, phải dũng cảm đứng ra, đừng chọn nhường nhịn, bởi vì càng nhường nhịn những người không biết xấu hổ kia lại càng càn rỡ."

"..."

Sau khi đoạn video trên toa tàu được lan truyền, ở trên mạng bàn tán sôi nổi, mọi người đối với hành động của thằng nhóc ngang bướng đều khó chịu, đồng thời ca ngợi Giang đại sư đã ra tay trừng phạt cả nhà đó.

Sau đó chủ đề được mở rộng ra, mọi người thảo luận đến tầm quan trọng của việc giáo dục con cái.

Lúc toàn dân ở trên mạng thảo luận sôi nổi, Giang Phong đã tới đích của mình, thủ phủ ở tỉnh Quý Châu.

...

Hôn nhân, có thể nói là một trong những việc hệ trọng nhất của đời người.

Mặc kệ nam nữ, đều mong muốn tìm được một người bạn đời ưng ý để gắn bó với nhau cả đời, nhưng trên thực tế, dù trong chuyện hôn nhân bạn thận trọng đến đâu, lúc tìm đối tượng đem con mắt

lau được có bao nhiêu sáng, cũng chẳng giúp ít được bao nhiêu.

Có một phần lớn vợ chồng, cuối cùng đều không thể tránh khỏi con đường ly hôn.

Dưới đây là những lý do phổ biến nhất dẫn đến ly hôn:

1, Ngoại tình.

Theo khảo sát, ngoại tình là nguyên nhân hàng đầu dẫn đến đổ vỡ hôn nhân.

Việc một bên không thể thỏa mãn ham muốn tình dục, hoặc tình cảm vợ chồng dần nhạt phai là nguyên nhân dẫn đến ngoại tình, và sự tức giận, oán hận sau khi chuyện ngoại tình bị bại lộ trở thành tác nhân đẩy nhanh ly hôn.

2, Vấn đề kinh tế.

Nó dẫn đến tỷ lệ ly hôn chỉ đứng sau ngoại tình.

Tình yêu, chỉ cần Phong Hoa Tuyết Nguyệt là đủ rồi, nhưng hôn nhân là thực tế, cần cân nhắc các nhu cầu thiết yếu hàng ngày, nuôi dạy con cái, chăm sóc cha mẹ hai bên và các vấn đề khác.

Hiện tại có rất nhiều cô gái muốn lấy chồng giàu có, chính là không hy vọng hôn nhân của mình sau này gặp phải trắc trở vì lý do kinh tế, có rất nhiều phụ nữ sẽ oán hận rằng người đàn ông không lo cho mình được một cuộc sống vô lo.

Cái gọi là nghèo hèn phu thê trăm sự buồn bã, chỉ cần thể nghiệm qua một lần tháng ngày quẫn bách không có tiền nửa bước khó đi, người ta mới có thể hiểu sâu sắc ý nghĩa của câu nói này.

Không có tiền, con cái không thể nào được học hành tới nơi tới chốn, cha mẹ không cách nào an nhàn hưởng thụ tuổi già, chính mình cũng không có cách nào sống một cuộc sống sung túc.

Rất nhiều người phụ nữ thường sẽ không tự trách mình, mà chỉ biết trách người đàn ông không có bản lãnh lo cho cô một cuộc sống sung túc vô lo. Khó khăn về kinh tế, áp lực cuộc sống và những chuyện vặt vãnh khác trong gia đình cũng ảnh hưởng nhất

định đến quan hệ vợ chồng, dẫn đến thường xuyên cãi vã, sau đó cãi nhau nhiều hơn, cãi vã đến gia đình tan vỡ.

3, Thiếu giao tiếp.

Giao tiếp tốt là cơ sở để thiết lập niềm tin giữa vợ chồng, có thể tăng cường hiệu quả mối quan hệ, ngược lại thì sẽ làm tăng sự oán giận và bực bội của hai bên. Cả ngày không nói như thế nào, quát mắng bạn đời hay là thậm chí nói xấu nhau, sản sinh hiểu lầm mà không giải quyết, v.v đều là những cách giao tiếp không tốt cần phải loại bỏ trong hôn nhân.

4, Thường xuyên cãi nhau.

Vợ chồng luôn khó tránh khỏi những gập ghềnh trắc trở, thậm chí là những cuộc cãi vã kịch liệt.

Trong những nguyên nhân chính dẫn đến vợ chồng cãi nhau như vậy, chuyện nhà cửa được xếp ở đầu, những việc nhỏ nhặt như rửa chén, dọn dẹp nhà cửa cũng có thể là "Ngọn lửa" châm ngòi cho ngọn lửa giận dữ.

Thứ hai là vấn đề "Quyền lực tài chính", dễ nảy sinh bất đồng quan điểm về cách quản lý tài chính của gia đình và ai là người quản lý tiền, ảnh hướng đến tình cảm. Nếu như hòa giải chậm trễ hoặc không tìm ra giải pháp sau cuộc cãi vã, rất có thể cuối cùng sẽ dẫn đến ly hôn.

5, Ngoại hình biến dạng.

Mặc dù lý do này nghe có vẻ hơi nông cạn, nhưng nó thực sự là một yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng. Tăng cân có thể dẫn đến mất đi sức hấp dẫn, đồng thời gây tổn hại đến sự tự tin và lòng tự trọng. Thời gian lâu dài, sẽ khiến thị giác "Mệt mỏi" với thiếu tươi mới sẽ dẫn đến ghẻ lạnh nhau cho đến ly hôn.

6, Quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu là vấn đề muôn thuở, hầu như gia đình nào cũng có những trường hợp cãi nhau với chồng vì mẹ chồng, nghiêm trọng thậm chí gây ra hơn người mệnh, càng đừng nói chỉ là ly hôn.

7, Hôn nhân chớp nhoáng.

Cái này liền không cần nói nhiều, hai bên vội vàng kết hôn chỉ về quen biết nhau qua bề ngoài, những khuyết điểm sau khi kết hôn đều lộ ra từng cái một, nếu như không có cách nào tiếp nhận được thì hôn nhân sẽ không thể bền lâu.

8, Tâm lý mất thăng bằng.

Khi một bên cảm thấy mình gánh vác nhiều trách nhiệm hơn trong hôn nhân, người đó thường sẽ cảm thấy mất cân bằng, oán hận sẽ hình thành như tuyết rơi, và cuối cùng dẫn đến hôn nhân vỡ tan. Vợ chồng không chỉ phải học cách giao tiếp kết nối với nhau, mà còn phải nhìn vấn đề từ góc độ của đối phương, suy bụng ta ra bụng người, giúp đỡ lẫn nhau, như vậy mới có thể có được mối quan hệ bình đẳng và hài hòa.

9, Một trong hai vợ chồng có thói quen xấu.

Ví dụ như đánh bạc và ma túy, nếu một trong hai vợ chồng có người dính đến, thì việc hôn nhân tan vỡ chỉ là vấn đề thời gian.

10, Bạo lực gia đình.

Có hai loại bạo lực gia đình, thể chất và tinh thần, bất luận là loại nào đều rất là đáng thương.

Triệu Nguyên Minh tổng kết nguyên nhân hắn ly hôn, có lẽ là hắn với vợ cũ không thể giao tiếp với nhau được.

Chương 1235 - Cuộc Sống Hôn Nhân Thật Sự Quá Ít. (2)

Vốn dĩ kỹ năng giao tiếp của Triệu Nguyên Minh khá là tốt, ít nhất khi giao tiếp với bệnh nhân và người nhà bệnh nhân ở trong bệnh viện thường rất là thuận lợi.

Nhưng mà con người ai cũng có hai mặt, rất nhiều người khi đối mặt với người ngoài, biểu hiện rất lịch sự, thái độ rất tốt, vừa nói vừa cười.

Nhưng khi đối mặt với những người thân thiết nhất, thái độ liền không giống nhau, hơi một tí liền thối gương mặt.

Đương nhiên, Triệu Nguyên Minh không phải là người như thế, thế nhưng khi hắn đối mặt với vợ mình, thái độ của hắn quả thực không có kiên nhẫn bằng lúc đối mặt với người bệnh cùng với người nhà bệnh nhân.

Dưới cái nhìn của hắn, vợ hắn hẳn là người hiểu rõ hắn nhất, hắn làm việc ở trong bệnh viện đã đủ mệt rồi, về đến nhà có thể buông lỏng bản thân một chút, không muốn giao tiếp với vợ như giao tiếp với người ở trong bệnh viện.

Rất nhiều thứ hắn cho dù không nói, vợ hắn cũng phải hiểu rõ.

Nhưng sự thực chứng minh, Triệu Nguyên Minh đã đánh giá cao trình độ hiểu ngầm của vợ hắn với hắn, vốn dĩ bác sĩ trẻ tuổi ở trong bệnh viện nổi tiếng là bận rộn, hơn nữa vợ hắn cũng có công việc riêng của mình, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của hai người không nhất trí, thời gian chung đụng cũng không nhiều.

Nếu như hai vợ chồng giao tiếp với nhau tốt thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu như giao tiếp không đúng chỗ, thì về lâu dài tự nhiên mối quan hệ sẽ nguội lạnh.

Triệu Nguyên Minh lúc đó cũng không hiểu, thẳng đến khi sau khi ly hôn tổng kết lại, mới hiểu được giữa vợ chồng giao tiếp đúng chỗ với nhau quan trọng như thế nào.

Nhưng mà, hiện tại hôn nhân cũng đã ly hôn, quan trọng nhất là vợ cũ của hắn đã trở thành vợ của người khác sau khi ly hôn chưa đầy một năm, Triệu Nguyên Minh cho dù muốn cứu vãn cũng không có cơ hội.

Đối với cái này, Triệu Nguyên Minh hơi có chút tiếc nuối, dù sao hắn vẫn còn tình cảm với vợ trước.

Đều nói tình cảm không như ý sự nghiệp như ý, lời này vẫn có một đạo lý của nó.

Sau khi ly hôn, Triệu Nguyên Minh dốc hết tâm trí cho công việc, khiến những ca phẫu thuật của hắn làm được là càng ngày càng

tốt, nhiều lần được trưởng khoa khen ngợi, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Chiều hôm đó, sau ca phẫu thuật cuối cùng, Triệu Nguyên Minh vừa mệt vừa đói rửa tay thay quần áo, liền đi về hướng bãi đậu xe, chuẩn bị lái xe về nhà ăn cơm.

Vốn dĩ Triệu Nguyên Minh sau khi kết hôn, ăn ở sẽ không ở cùng với cha mẹ, nhưng từ sau khi hắn khi ly hôn, hắn lại trở về ở cùng với cha mẹ.

Hắn vừa mới đi tới xe của mình, liền có người chào hỏi hắn: "Xin chào, bác sĩ Triệu."

Triệu Nguyên Minh nhìn sang, phát hiện là một thanh niên đẹp trai nhìn có chút quen, tưởng rằng là bệnh nhân cũ, liền cũng chào hỏi: "Xin chào!"

Thanh niên đẹp trai tự giới thiệu mình: "Bác sĩ Triệu, tôi tên là Giang Phong, Giang trong Trường Giang, Phong trong Phong Diệp, là người mai mối công ty mai mối hạnh phúc đến từ Quảng Tây, muốn giới thiệu cho anh một đối tượng rất ưu tú, không biết bác sĩ Triệu cùng ăn một bữa cơm và nói chuyện không?"

Triệu Nguyên Minh nghe vậy trong nháy mắt phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Anh là Giang đại sư ở Quảng Tây?"

Giang đại sư là một bậc thầy mai mối, lúc nghe những y tá ở bệnh viện nói chuyện về hắn, thậm chí hắn còn xem qua hình của Giang đại sư, vì vậy vừa rồi hắn mới cảm thấy có chút quen mặt.

"Hóa ra bác sĩ Triệu cũng biết tôi!"

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Sau đó, hai người khách sáo một phen, sau đó mới cùng lên xe đi tới một nhà hàng nào đó ăn cơm.

...

Nửa giờ sau.

Trong phòng riêng nhà hàng nào đó, Giang Phong cùng Triệu Nguyên Minh vừa ăn vừa nói chuyện.

Giang Phong nói: "Bác sĩ Triệu, tôi trước tiên giới thiệu cho anh một chút thông tin riêng của cô ấy!"

Triệu Nguyên Minh gật đầu nói: "Được, anh nói đi, tôi nghe."

Giang Phong giới thiệu sơ lược nói: "Cô ấy là người đến từ thành phố X, tỉnh Quý Châu, là con một, năm nay 28 tuổi, cao 1m63, ngoại hình ưa nhìn, tốt nghiệp cử nhân, thông thạo tiếng đại phương thành phố X, tiếng phổ thông, tiếng Nhật cùng với Tiếng Anh, từng lấy chồng Nhật Bản ở xa, cũng sinh có một cô con gái, năm ngoái mới ly hôn mang theo đứa nhỏ về nước, hiện nay đang chuẩn bị một cửa hàng tạp hóa đồ Nhật ở tỉnh Lỵ."

Nghe giới thiệu trước đó, Triệu Nguyên Minh cũng có thể cảm nhận được đối phương ưu tú, nhưng nghe đối phương từng lấy chồng ở xa Nhật Bản cũng sinh một cô con gái, lông mày của hắn liền không nhịn được nhíu lại.

Đối phương có qua một đoạn hôn nhân, cái này hắn cũng không để ý, bởi vì hắn cũng đã kết hôn, nhưng đối phương gả chính là người Nhật Bản, còn sinh con, này liền có chút vấn đề.

Dù sao phần lớn người dân Trung Quốc cũng không có ấn tượng tốt với người Nhật Bản, Triệu Nguyên Minh cũng là một trong số đó.

Đợi Giang Phong giới thiệu xong, Triệu Nguyên Minh liền không nhịn được nói: "Giang đại sư, điều kiện của đối phương quả thực rất tốt, có thể nói là tài mạo song toàn, vốn dĩ tôi không nên chọn, nhưng cô ấy sinh cho người Nhật một đứa con, cùng với cô ấy kết hôn phải làm cha cho đứa nhóc Nhật Bản đó, tôi đây trong lúc nhất thời có phần không tiếp nhận được!"

Giang Phong nuốt miếng canh cá trong miệng xuống, nói: "Bác sĩ Triệu, tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng mà chúng ta nhìn vấn đề không thể phiến diện như vậy được, lấy thời đại kháng chiến làm ví dụ, có những người bạn ở Nhật Bản đã làm hết sức mình để giúp đỡ đảng của chúng ta, mặt khác, có những kẻ phản bội trong

nước cũng tầng tầng lớp lớp.

So sánh lẫn nhau, anh thấy những kẻ hán gian có cùng gốc rễ với chúng ta, hay những người bạn Nhật Bản đó ai tốt hơn?"

Triệu Nguyên Minh nhấp một hớp canh, nói: "Giang đại sư, anh là muốn nói huyết mạch không quan trọng, văn hóa tán đồng mới là quan trọng đúng không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Chính là cái ý tứ này, đây là hiện thực cũng không phải huyền huyễn, ủng có một cái trâu bò huyết mạch liền nhất định có thể Nhất Phi Trùng Thiên. Cho nên huyết mạch không cùng huyết mạch không quan trọng, đứa nhỏ lớn lên tại Trung Quốc và học văn hóa Trung Quốc của chúng ta, vậy thì con bé cũng coi như là người Trung Quốc chúng ta."

Triệu Nguyên Minh dù sao cũng là sinh viên tài cao, đạo lý dễ hiểu như vậy hắn đương nhiên hiểu, trước đó chỉ là nhắc tới người Nhật Bản theo bản năng liền có chút chống cự mà thôi.

"Ừm, Giang đại sư anh nói rất có đạo lý, không biết tính cách của cô ấy như thế nào?"

"Tính cách của cô ấy rất tốt..."

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, sau khi xác định được Triệu Nguyên Minh đối Lý Thủy Tú cảm thấy hứng thú, Giang Phong liền lấy điện thoại di động ra, đứa bức ảnh mới nhất của Lý Thủy Tú ra, đưa cho hắn nói: "Bác sĩ Triệu, đây chính là hình của cô ấy, anh xem thử có phù hợp với thẩm mỹ của anh không?"

Triệu Nguyên Minh nhận lấy điện thoại, nhìn người phụ nữ rạng rỡ trên màn hình, đôi mắt đột nhiên sáng ngời. Đàn ông đều là động vật theo thị giác, người phụ nữ có thể phù hợp với thẩm mỹ của mình hay không, thật sự chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Mà bây giờ Triệu Nguyên Minh rất chắc chắn rằng, cô gái ở trong tấm ảnh này thuộc gu thẩm mỹ của hắn.

Triệu Nguyên Minh năm nay 31 tuổi, từ khi hiểu được thưởng thức phụ nữ, hắn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào có thể khiến tim hắn đập nhanh trong chớp mắt, bao gồm bạn gái cũ và

vợ trước, đều là trải qua ở chung mới chậm rãi đi đến với nhau, cũng không phải vừa thấy đã yêu.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy cô gái trẻ quyến rũ này trên màn hình, Triệu Nguyên Minh trong lòng có một sự thôi thúc đặc biệt, hận không thể lập tức đem cô ấy lấy về nhà, sau đó làm điều mà mọi người đàn ông đều muốn làm!

Triệu Nguyên Minh nuốt nước miếng một cái, lưu luyến đem điện thoại trả lại cho Giang Phong, nói: "Giang đại sư anh đúng là danh bất hư truyền, đối tượng anh giới thiệu cho tôi, tôi rất thích, không biết lúc nào có thể sắp xếp cho tôi gặp mặt cô ấy?"

Giang Phong nhận lại điện thoại di động cười nói: "Hôm nay hơi trễ rồi, ngày mai bác sĩ Triệu có ca trực không?"

Triệu Nguyên Minh hiểu và nói: "Tôi ngày mai bình thường đi làm, buổi sáng ca phẫu thuật được sắp xếp tương đối nhiều, buổi trưa có thể là không đủ thời gian, nếu như sắp xếp gặp mặt, tốt nhất là sáu giờ chiều sau khi tan ca."

"Vậy buổi tối ngày mai bảy giờ tôi sắp xếp hai nhà các anh cùng nhau ăn cơm, không thành vấn đề chứ?"

"Đương nhiên không thành vấn đề!"

Chương 1236 - Đời Người, Sự Lựa Chọn Thật Sự Rất Quan Trọng!

Trong một căn nhà cho thuê trong khu dân cư, Lý Thủy Tú đang ăn tối cùng với bố mẹ và con gái.

Mẹ Lý hỏi: "A Tú, cửa hàng của con trông ổn không?"

Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Con đã xem qua rất nhiều cửa hàng, chỉ có cửa hàng này khiến con hài lòng nhất, nếu không có chuyện gì xảy ra, con sẽ thanh toán tiền và ký hợp đồng vào ngày mai."

Mẹ Lý nói: "Nhìn mặt tiền cửa hàng, mẹ với cha con không so được với con, nhưng xã hội bây giờ quá phức tạp, nếu ngày mai con

thanh toán tiền ký hợp đồng, thì dẫn cha con đi cùng, để ông ấy giúp con kiểm tra thêm."

Lý Thủy Tú ân cần nsoi: "Được, cha, vậy ngày mai liền làm phiền cha giúp con kiểm định rồi."

Cha Lý ân một tiếng, hỏi: "Con hẹn người ta mấy giờ gặp mặt?"

Lý Thủy Tú nói: "Hẹn gặp mặt mười giờ sáng."

Nhưng vào lúc này, điện thoại Lý Thủy Tú đặt ở trên bàn bỗng nhiên vang lên, cô liếc mắt nhìn phát hiện là Giang đại sư gọi điện thoại tới, liền cùng cha mẹ nói một tiếng, sau đó cầm điện thoại di động lên nhấn xuống nút nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói của Giang Phong liền truyền tới: "Chị Lý, ăn cơm chưa?"

Lý Thủy Tú nói: "Vừa đúng lúc đang ăn đây!"

Giang Phong cười nói: "Vậy tôi đây điện thoại gọi không phải lúc rồi, nếu không chị ăn cơm trước đi, chờ chị ăn xong rồi lại gọi điện cho tôi!"

Lý Thủy Tú nói: "Không sao, tôi ăn cũng gần xong rồi, Giang đại sư anh có chuyện gì muốn hỏi tôi, hay là anh đã tìm được đối tượng phù hợp với tôi rồi?"

Giang Phong nói: "Đúng vậy, phía ta bên này đã tìm được đối tượng thích hợp với cô rồi, để tôi nói cho chị biết thông tin về hắn trước, nếu như không có vấn đề, liền sắp xếp hai nhà các cô buổi tối ngày mai bảy giờ gặp mặt ăn cơm."

Lý Thủy Tú nói: "Được, Giang đại sư cậu nói đi, tôi nghe."

Giang Phong liền giới thiệu sơ lược nói: "Hắn là người thành phố Quý Châu, năm nay 31 tuổi, cao 1m78, tốt nghiệp đại học XX khoa y học, hiện nay đang làm việc tại bệnh viện top 3 XX, là bác sĩ chính.

Hắn là con một, cha là công chức, mẹ là giáo viên, hiện nay đều đã nghỉ hưu.

Tính cách hắn ôn hòa, chín chắn mà lại có trách nhiệm, nghiêm túc trong công việc, hắn thích chơi đàn guitar và chơi nhạc đã trở thành cách hắn thư giãn và giảm bớt căng thẳng. Hắn cũng thích đọc các loại sách, đặc biệt là về y học và tâm lý học.

Hắn cũng đã từng ly dị, nhưng không có con cái.

Xét về phương diện ngoại hình tôi tin cũng sẽ không khiến chị Lý thất vọng, về phần điều kiện kinh tế tuy rằng không thể nói là tốt như thế nào, nhưng ở tỉnh thành này có nhà có xe, hơn nữa đều là tiền đặt cọc.

Nói tóm lại, đây là một đối tượng rất ưu tú, cùng với chị Lý khá là xứng đôi."

Lý Thủy Tú vui vẻ nói: "Giang đại sư, điều kiện của đối phương điều xác thực rất tốt, buổi tối ngày mai bảy giờ sắp xếp người hai nhà gặp mặt ăn cơm, phía tôi bên này là không có vấn đề."

Giang Phong cười nói: "Được, nếu như không có vấn đề gì, vậy tôi sẽ nói với đối phương một tiếng, lát nữa sẽ gửi địa chỉ gặp mặt cho chị sau."

Lý Thủy Tú nói: "Được, vậy thì làm phiền Giang đại sư rồi!"

Giang Phong nói: "Không cần khách khí, đây việc tôi nên làm."

Hai người khách sáo vài câu, liền cúp điện thoại.

Cha mẹ Lý vẫn luôn nghe con gái gọi điện thoại, sau khi thấy cô cúp điện thoại, mẹ Lý liền không kịp chờ đợi hỏi: "A Tú, Giang đại sư tìm được đối tượng thích hợp cho con rồi sao?"

"Đúng thế." Lý Thủy Tú gật đầu, sau đó thuật lại tư liệu của người đàn ông đó cho cha mẹ biết, cuối cùng mới nói: "Giang đại sư nói rồi, nếu như chúng ta bên này không có ý kiến gì, liền sắp xếp hai nhà chúng ta buổi tối ngày mai bảy giờ gặp mặt ăn cơm, con đã làm chủ đáp ứng."

Cha Lý nói: "Điều kiện của đối phương quả thật không tệ, tuy rằng hai người các con đều là ly dị, nhưng con dù sao cũng đã có con, vẫn là không giống nhau. Ngày mai là lần đầu tiên gặp mặt, cố

gắng để lại ấn tượng tốt với người khác, cho nên con với mẹ con đi là được rồi, cha ở nhà trông Linh Nhi."

Mẹ Lý tán đồng nói: "A Tú, điểm này nghe cha con, mẹ tin rằng Giang đại sư đã đem chuyện của Linh Nhi nói với bên nhà trai, nhưng loại chuyện này cho dù đối phương đã tiếp nhận được, thì vẫn là không thích hợp để mang theo Linh Nhi đi gặp lần đầu tiên, chờ hai con đã có nền tảng tình cảm, lại làm cho đối phương gặp Linh Nhi cũng không muộn."

Lý Thủy Tú cũng không phải cô gái nhỏ, cô đương nhiên hiểu ý của cha mẹ trong lời nói, liền giống với đương nhiệm biết rõ cô có người cũ, nhưng chỉ cần người cũ của cô không xuất hiện ở trước mặt của hắn, vậy thì không sao.

Nhưng cô nếu như đầu thiết, đem người tiền nhiệm đứa tới trước mặt người đương nhiệm, vậy không cần biết cô có lý do gì, đều sẽ khiến trong lòng người đương nhiệm không thoải mái.

Đương nhiên, phép ẩn dụ này không thích hợp lắm, nhưng ý nghĩa của nó chính là như vậy.

Chương 1237 - Đời Người, Sự Lựa Chọn Thật Sự Rất Quan Trọng! (2)

Hai bên lần đầu tiên gặp mặt, không nên mang theo con gái đi cùng thì tốt hơn, ít nhất cho người ta một chút khoảng đệm, đợi hai người có cảm tình rồi lại cho đối phương gặp mặt con gái, vậy cũng không sao.

Vì vậy, Lý Thủy Tú gật đầu nói: "Cha, mẹ, con biết rồi, con nghe hai người."

Cha mẹ Lý nghe vậy đều lộ ra nụ cười, từ khi con gái Ly hôn từ Nhật Bản trở về, con bé rõ ràng đã trở nên trưởng thành nhiều hơn trước, cứ việc trưởng thành này phải trả một cái giá có chút lớn, nhưng vẫn là đáng giá.

Bọn họ nói chuyện đều là tiếng địa phương, Lý Linh Nhi nghe nửa

ngày kết quả một câu cũng nghe không hiểu, cô bé không khỏi hỏi: "Mẹ ơi, mọi người đang nói gì vậy, sao một câu con nghe cũng không hiểu?"

Lý Thủy Tú mỉm cười sờ đầu con gái, nói: "Linh Nhi, con bây giờ học ngôn ngữ đã đủ nhiều, tạm thời mẹ sẽ không dạy con tiếng địa phương, chờ con về sau lớn rồi muốn học, mẹ sẽ dạy cho con."

Lý Linh Nhi có phần không vui mím miệng, bất đắc dĩ nói: "Được ạ!"

...

Đời này, chúng ta đều đi về phía trước, mỗi người chúng ta đều vùi đầu đi về phía trước, đứng ở điểm giao nhau trước mặt, bạn vĩnh viễn đều sẽ không biết được con đường phía trước sẽ như thế nào, và mọi thứ về ngày mai đều không thể biết được.

Bởi vì không biết, cho nên mong chờ.

Mọi thứ trong cuộc sống đều liên kết với nhau và mọi quyết định của chúng ta đưa ra hôm nay sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai của chúng ta. Có thể một lúc nào đó, bạn căn bản không có ý thức được, đằng sau sự lựa chọn này là như thế nào, thế nhưng một ngày nào đó thời gian cũng sẽ cho bạn đáp án.

Chọn một chuyên ngành nhất định có thể quyết định sự nghiệp của bạn trong cả cuộc đời, lựa chọn một người yêu nào đó, quyết định hướng đi cuộc hôn nhân của bạn. Chọn thành phố nào đó để đến, thì thành phố này sẽ trở thành điểm đến của bạn trong tương lai.

Suy nghĩ lại một chút, dường như chúng ta mỗi thời mỗi khắc đều phải lựa chọn, từ buổi tối hôm nay ăn gì cho đến lựa chọn nghề nghiệp, có phần lựa chọn không quan hệ đau khổ, có phần lựa chọn lại quyết định hướng đi cuộc đời chúng ta.

Trong cả đời người, lựa chọn thật sự rất quan trọng!

Nhưng mà lựa chọn lại thường đi kèm với hối hận, chỉ cần làm ra một lựa chọn không có đặc biệt mỹ mãn, liền sẽ không nhịn được ở trong lòng nghĩ, nếu như lúc đó không có làm như vậy thì thật

tốt, nếu như lúc đó chọn cái khác, liệu kết cục có khác không?

Nhưng không ai trong chúng ta có tầm nhìn xa để dự đoán điều gì sẽ xảy ra trong tương lai. Vào thời điểm đưa ra sự lựa chọn, ai cũng đều là đi trong bóng tối, chỉ có chờ đợi thời gian sẽ thấy rõ ràng.

Vương Điềm Điềm (Nữ độc giả thực sự của cuốn sách này, thông tin sau đây đều là thật, trải qua bản thân cô xem qua mới vọng lại, về phần yêu cầu lựa chọn bạn đời và thông tin chi tiết hơn, cô ấy sẽ trình bày từng cái một khi cô ấy gặp được Giang đại sư. Nếu có một đại gia nào đáp ứng các điều kiện và quan tâm đến cô ấy, vui lòng truy cập trang Web tiểu thuyết của Qidian để tham gia xem mắt với Giang đại sư, cô ấy đang đợi bạn trong nhóm ^_^) ban đầu cô ấy cũng có tương lai tươi sáng, cha mẹ đều làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, cô là con gái một, thành tích học tập vừa tốt.

Nhưng ngay sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, một sự lựa chọn của mẹ cô đã ảnh hưởng đến cả cuộc đời cô.

Lúc ấy, với thành tích thi vào cấp 3 của cô, có thể chọn vào trường trung học trọng điểm của thành phố để học các lớp bình thường, hoặc cô có thể lựa chọn vào trường trung học trọng điểm của huyện để học các lớp trọng điểm.

Sau đó, mẹ cô liền quyết định cho cô đến một trường trung học trọng điểm trong huyện.

Sự lựa chọn này không thể là nói sai, nhưng chính sự lựa chọn này, đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời của cô.

Bởi vì ở trường học này, trong lớp học này, cô gặp phải một bạn học nam gan lớn bằng trời, bạn học nam này vẫn luôn quấy rầy cô, bất luận cô có cự tuyệt như thế nào cũng vô ích.

Hắn quấy rầy cô đại khái khoảng một tháng, đối với cô táy máy tay chân, quá đáng hơn là hắn còn cố ý đổi chỗ ngồi cùng bàn với cô, sau đó còn đưa tay ra sờ đùi cô khi giáo viên đang ở trong lớp.

Lúc ấy, Vương Điềm Điềm mới 17 tuổi, cô ấy không chỉ đơn thuần

mà còn không biết nên xử lý những chuyện này như thế nào, thậm chí cô ấy còn không dám nói với cha mẹ mình (giống như những học sinh bị bắt nạt trong trường nhưng không dám nói với bố mẹ), chỉ là yên lặng chịu đựng, tâm lý bị tổn thương rất nhiều.

Mặc dù có một số bạn học nhìn thấy nhưng đều cho rằng cô chơi đùa với bạn học nam kia, dù sao trường cấp 3 nói yêu đương cũng không có gì kỳ lạ, đương nhiên sẽ không nhúng tay vào những việc không phải của mình.

Cô vì thế mất ngủ một tuần, sau khi cha mẹ của cô biết chuyện này, thì cô đã mắc phải bệnh tâm lý, được đưa đến bệnh viện trị liệu một quãng thời gian.

Chương 1238 - Đời Người, Sự Lựa Chọn Thật Sự Rất Quan Trọng! (3)

Nhưng mà, bệnh tâm lý của cô mặc dù đã được chữa khỏi sau khi chữa trị, nhưng không có nghĩa là cô sẽ khỏi bệnh hoàn toàn, bệnh này cần phải uống thuốc cả đời, nhưng liều lượng sẽ càng ngày càng ít, giống như đường huyết áp cao cần phải uống thuốc vậy, nhưng cuộc sống hàng ngày không khác gì người bình thường.

Sau khi xuất viện, Vương Điềm Điềm liền chuyển trường, trước khi rời đi, cô lấy hết can đảm để tát bạn học nam kia. Đáng tiếc cái tát này đánh quá muộn, nếu như lúc bạn học nam vừa mới bắt đầu quấy rầy cô liền cho hắn một bạt tai, đoán chừng mọi chuyện sẽ không phát triển đến một bước này rồi.

Sau khi chuyển trường, thành tích học tập của cô bị ảnh hưởng bởi chuyện này biến thành hỏng bét, cuối cùng thi đại học chỉ thi đậu một trường đại học.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Vương Điềm Điềm theo sự sắp xếp của cha mẹ đến làm việc trong ngân hàng, cô không cam lòng chỉ lấy một cái văn bằng trường đại học, thế là cô ban ngày ở ngân hàng đi làm, buổi tối đến đại học Tứ Xuyên để học, cuối cùng đã nhận được chứng chỉ cử nhân quản trị kinh doanh tại đại học Tứ Xuyên.

Tuy nhiên, mối quan hệ giữa các cá nhân trong ngân hàng tương đối phức tạp, Vương Điềm Điềm tính cách đơn thuần, đã làm việc ở đó hai ba năm nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái nên cuối cùng lựa chọn từ chức.

Sau khi từ chức về nhà, cô cũng mê man qua một đoạn thời gian, cuối cùng lựa chọn đi học làm món tráng miệng.

Hiện nay, Vương Điềm Điềm làm món điểm tâm ngọt cũng đã nhiều năm, khách hàng chính của cô là những người hàng xóm trong tiểu khu cô ở, cô đã thành lập một nhóm đặc điểm tâm ngọt, bên trong ước chừng có hơn 200 khách hàng.

Về phần khách hàng online, khi đơn đặt hàng đạt đến số lượng nhất định liền làm một lần, dư thừa liền dựng quầy hàng tại ngã tư khu dân cư để bán. Tuy rằng thu nhập không phải ổn định lắm, nhưng được làm công việc mình yêu thích, sướng hơn nhiều so với làm ở ngân hàng.

Ngày hôm nay, sau khi Vương Điềm Điềm bán hết điểm tâm ngọt xong, liền cưỡi xe điện đi tới cửa hàng nhà cô, kiểm tra tiến độ trang trí.

Cô làm điểm tâm ngọt nhiều như vậy, cũng có lượng khách hàng nhất định, hiện tại cô chuẩn bị sửa sang lại cửa hàng của mình và chính thức khai trương cửa hàng tráng miệng.

Cửa hàng nhà cô không tính là quá lớn, chỉ có 39 mét vuông, nhưng cao sáu mét, nếu xây gác xép làm hai tầng thì có hơn bảy mươi mét vuông rồi, dùng để mở cửa hàng điểm tâm ngọt hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhìn một lúc, dặn dò vài câu với người trang trí, Vương Điềm Điềm liền lái xe chuẩn bị về nhà ăn cơm.

Cửa hàng của cô tuy rằng cùng một tiểu khu với nhà cô, nhưng diện tích của tiểu khu này được xếp vào hàng bậc nhất cả nước, cho nên từ cửa hàng về đến nhà, lái xe điện chỉ mất mười phút.

Về đến nhà, Vương Điềm Điềm liền nhìn thấy vẻ mặt mẹ cô vui vẻ nói: "Điềm Điềm, mau tới đây, mẹ nói cho con biết chuyện này."

Vương Điềm Điềm đi tới hỏi: "Mẹ, gặp phải chuyện tốt gì mà lại vui vẻ như vậy!"

mẹ Vương trên mặt mang theo nụ cười nói: "Chuyện hôn nhân đại sự của con có chỗ dựa rồi, mẹ đương nhiên vui vẻ!"

Vương Điềm Điềm ngạc nhiên nói: "Là sao ạ?"

Mẹ Vương nói: "Buổi chiều lúc mẹ nói chuyện điện thoại với đồng nghiệp, cô ấy đã giới thiệu cho mẹ một bậc thầy mai mối nổi tiếng toàn quốc. Sau khi cô ấy giới thiệu chi tiết về người mai mối này, mẹ mới biết được hóa ra nước ta lại có một người mai mối lợi hại như vậy."

Vương Điềm Điềm nói tiếp: "Mẹ, có phải là Giang đại sư công ty mai mối hạnh phúc ở Quảng Tây không?"

Mẹ Vương kinh ngạc hỏi: "Điềm Điềm, con biết vị Giang đại sư này à?"

Vương Điềm Điềm gật đầu nói: "Con đương nhiên biết, vị Giang đại sư này tương đối nổi tiếng ở trên mạng, cơ hơn trăm triệu người hâm mộ, sức ảnh hưởng có thể so với ngôi sao hàng đầu, con biết hắn có những gì kỳ quái."

Mẹ Vương Mẫu nhìn con gái mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Điềm Điềm, con nếu biết vị Giang đại sư này, thì phải nói sớm với chúng ta chứ, con năm nay đã 37 tuổi, chuyện hôn nhân thật sự không thể kéo dài được nữa!"

Vương điềm nhiên hỏi: "Vị Giang đại sư cho đến nay chưa thất bại trong một vụ mai mối nào, nhưng đó là đối mặt với những khách hàng bình thường, những người mắc bệnh tâm lý giống như con, hắn có thể tìm được đối tượng thích hợp cho con hay không thì cũng thật sự rất khó nói, con không muốn bởi vì nguyên nhân của con mà phá vỡ kỷ lục hoàn hảo của người khác."

Nghe con gái nhắc tới bệnh tâm lý, trong mắt mẹ Vương hiện lên một tia hối hận, năm đó bởi vì quyết định bà, dẫn đến con gái gặp phải chuyện kia, cuối cùng dẫn đến hậu quả không thể vãn hồi, điều đó khiến bà luôn tự trách mình trong nhiều năm qua.

Mẹ Vương thầm thở dài, lập tức nói: "Điềm Điềm, con nghĩ nhiều rồi, Giang đại sư có thể có được danh tiếng như vậy trong giới manh mối, tục ngữ có câu thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, làm sao có thể bởi vì con mà bị hủy kỷ lục mai mối hoàn mỹ chứ

Cho nên, lo lắng của con hoàn toàn dư thừa, mẹ sẽ đưa con đến thủ phủ của tỉnh Quảng Tây để nhờ Giang đại sư mai mối, để hắn giúp con tìm một đối tượng phù hợp, con cảm thấy như thế nào?"

Vương Điềm Điềm nhìn vẻ mặt mong đợi của mẹ, gật đầu nói: "Được!"

Chương 1239 - Tâm Linh Tương Thông.

Sáu giờ chiều, Triệu Nguyên Minh đúng giờ tan sở.

Bởi vì cùng đối tượng hẹn hò thời gian ăn cơm hẹn là bảy giờ tối, cho nên Triệu Nguyên Minh không có trực tiếp lái xe đi tới nhà hàng gặp mặt, mà là lái xe về nhà trước, chuẩn bị thay quần áo khác trang phục chỉnh tề hơn một chút, sau đó đi cùng cha mẹ tới nhà hàng.

Triệu gia có hai căn nhà, một căn là cha mẹ mua, một căn là Triệu Nguyên Minh sau khi đi làm mua.

Lúc mua nhà, Triệu Nguyên Minh đã cân nhắc đến sự thuận tiện khi đi làm nên đã mua ở khu dân cư cách bệnh viện không xa, lái xe đi khoảng bảy, tám phút.

Triệu Nguyên Minh sau khi ly hôn, chỉ là trở về cùng cha mẹ ăn cơm, hắn vẫn sống một mình, sau khi hắn về đến nhà, gội đầu, tắm rửa, cạo râu sạch sẽ rồi thay bộ quần áo mà hắn cho là đẹp nhất.

Nhìn mình trong gương, vóc người nhìn lên cũng không tệ lắm, tướng mạo trên tiêu chuẩn, Triệu Nguyên Minh hài lòng gật đầu, sau đó xuống lầu lái xe đến nhà cha mẹ.

Sáu giờ rưỡi, Triệu Nguyên Minh đón được cha mẹ, cùng nhau đi tới nhà hàng.

Đối với lần xem mắt này của con trai, cha mẹ Triệu cũng cực kỳ coi trọng.

Bọn họ nghe con trai giới thiệu vị Giang đại sư kia, biết Giang đại sư là bậc thầy mai mối nổi tiếng toàn quốc, chỉ cần là cặp đôi hắn mai mối đều sẽ sống hạnh phúc, loại bà mối xưa nay chưa từng có này, giới thiệu đối tượng cho con trai họ, đây đúng là coi trọng như thế nào cũng không quá đáng.

Trên đường đến nhà hàng, mẹ Triệu dặn dò: "Con trai, thông tin của đối tượng xem mắt, con cũng nói với chúng ta qua rồi, nói thế nào cũng là vô cùng ưu tú, mẹ với cha con tư tưởng tương đối cởi mở, chuyện đối phương có con gái chúng ta cũng không để ý lắm, con nếu như đối với người ta có cảm giác hứng thú, thì ở phương diện này không nên tính toán với người ta, con hiểu chưa?"

Triệu Nguyên Minh vừa lái xe vừa trả lời: "Con biết rồi mẹ, con sẽ không tính toán cái này, với lại cũng chỉ là một cô con gái, sau khi nuôi lớn cô bé cũng sẽ lập gia đình."

Cha Triệu nói: "Con có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi, tìm được một đối tượng thích hợp thật sự không dễ dàng, một người kỳ lạ như Giang đại sư, ngoại trừ những huyền thoại và truyền thuyết cổ xưa, có chính sử ghi chép tới nay, Giang đại sư có thể nói là Nguyệt Lão gần nhất, hắn giới thiệu đối tượng, nhất định là không sai được."

Triệu Nguyên Minh ân một tiếng, lập tức hỏi: "Cha, tiền lì xì cha đã chuẩn bị tốt hay chưa?"

Cha Triệu nói: "Chuẩn bị xong rồi, căn cứ theo giá thị trường Giang đại sư nói, đưa cho đối tượng xem mắt của con một phong bao đỏ 1688, đưa cho cha mẹ cô ấy bao 888, về phần những người thân và bạn bè khác có thể xuất hiện thống nhất là 588, con thấy có ổn không?"

Triệu Nguyên Minh gật đầu nói: "Được, vậy Giang đại sư chúng ta có phải đưa một phong bao đỏ không?"

Mẹ Triệu cười nói: "Cái này mẹ với cha con cũng đã cân nhắc đến rồi, bởi vì bao lì xì gặp mặt này chỉ là một lễ nghi, cũng không

phải quà cảm ơn bà mối, cho nên phong bào của Giang đại sư, cũng giống với đối tượng xem mắt của con là 1688, con cảm thấy như thế nào?"

Triệu Nguyên Minh nói: "Không thành vấn đề, hai người suy tính rất chu đáo!"

Một nhà ba người trò chuyện một chút, rất nhanh liền đi tới nhà hàng hẹn gặp mặt.

Lúc này mới sáu giờ 45 phút, lấy tư cách nhà trai đến địa điểm gặp mặt sớm mười mấy phút, chính là chuyện rất cần thiết, mặc dù hai bên đã hẹn trước với nhau bảy giờ gặp mặt, nhưng nếu như bên nhà gái đến sớm hơn, sau đó nhà trai mới từ từ đến, tình cảnh đó khẳng định liền có chút lúng túng.

Ba người Triệu gia vừa đến nhà hàng được mấy phút, thì bà mối Giang Phong cũng đã đến, hắn lấy tư cách là cầu nối giữa hai bên, đương nhiên không thể chờ nam nữ chính đến rồi mới xuất hiện được, như thế cũng quá không xứng chức.

"Chú Triệu, cô Triệu, chào mọi người!"

"Xin chào Giang đại sư, thật hân hạnh được gặp cậu!"

Hai bên gặp mặt, không thể thiếu những câu khách sáo, cha mẹ Triệu lúc đối mặt với Giang Phong, thái độ mơ hồ lộ ra một tia kính nể, bọn họ kính úy không phải thân phận bà mối của Giang Phong, mà là thân phận đại sư của hắn.

Rất nhanh, nhà gái cũng đã đến.

Trước sự ngạc nhiên của cha mẹ Triệu, nhà gái chỉ có mẹ đi cùng, cha của cô cùng với con gái không xuất hiện, chứ đừng nói đến bất kỳ người thân hay bạn bè nào.

Người hai nhà gặp mặt, bà mối Giang Phong đương nhiên là giới thiệu hai bên với nhau.

Sau khi giới thiệu từng người một, mọi người chào hỏi nhau trước, mới ngồi xuống gọi món.

Trước đó Triệu Nguyên Minh đã nhìn thấy hình của Lý Thủy Tú, cũng đã rất có cảm giác rồi, nói trắng ra chính là hắn từ trong tấm ảnh đã cảm nhận được vẻ đẹp của cô.

Bây giờ nhìn thấy người thật, loại cảm giác đó liền càng thêm mãnh liệt, giống như là chạm vào điểm G vậy, khiến ánh mắt của Triệu Nguyên Minh cứ dán chặt ở trên người Lý Thủy Tú, thật lâu không muốn dời đi.

Mà Lý Thủy Tú bị ánh mắt nóng rực của Triệu Nguyên Minh nhìn chằm chằm, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, cô đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện loại cảm giác này, nhớ rõ năm đó cô cùng với chồng trước lúc tình yêu cuồng nhiệt, mới có cái cảm giác này.

Bởi vì cha mẹ hai bên đều ở đây, Giang đại sư cũng có mặt, cho nên Triệu Nguyên Minh với Lý Thủy Tú sau khi chào hỏi nhau không nói gì nhiều, nhưng điều kỳ lạ là khi họ gặp nhau lần đầu tiên, vậy mà họ cũng có thể đọc hiểu những gì trong mắt đối phương tiết lộ ra ngoài tin tức, cái loại tâm linh hiểu ngầm khiến trong lòng hai người đều là cực kỳ hưng phấn.

Lẽ nào đây chính là bạn tâm giao trong truyền thuyết sao?

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, mẹ Lý đang nói chuyện với cha mẹ Triệu.

Vai trò của người mai mối không chỉ là thay hai bên đáp cầu dắt mối mà còn đóng vai trò là người "Điều hòa bầu không khí", mặc kệ là nguyên nhân gì dẫn đến lúc xem mắt tẻ ngắt, thì cũng là trách nhiệm của người mai mối.

Là người mai mối giỏi nhất trong lịch sử, Giang Phong ở phương diện này làm rất tốt, hầu như không có người nào có thể vượt qua, dù sao hắn đối với thông tin của hai bên nắm rõ như lòng bàn tay, lại tăng thêm tài ăn nói hắn đã mài giũa hơn hai năm làm mai mối, để hắn dẫn dắt đề tài, đó là tuyệt đối không có khả năng tẻ ngắt.

Lúc này chính là như vậy, Giang Phong khống chế hiện trường, khiến hai bên nói chuyện rất vui vẻ, hơn nữa nên hiểu rõ đều hiểu được không sai biệt lắm, một bữa cơm này, hai bên đều rất hài lòng.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, me Triệu đi tính tiền, mà cha Triệu thì bắt đầu phát hồng bao, theo như đã thương lượng trước đó, cho Lý Thủy Tú với Giang đại sư chính là phong bao 1688, cho mẹ Lý chính là phong bao 888.

Lúc cha Triệu cho bao lì xì, mẹ con Lý gia đương nhiên là khước từ không nhận, xét cho cùng, buổi xem mắt này thật ra là nhà gái dắt đầu, là mẹ con Lý gia mời Giang đại sư làm mai mối, nhưng kết quả bây giờ gặp mặt nhà trai đưa bao lì xì, dù sao cũng hơi không thích hợp.

Lúc hai bên khước từ, Giang Phong mỉm cười nói: "Cô Lý, chị Lý, nếu chú Triệu đã chuẩn bị tiền lì xì, vậy thì hai người cứ nhận đi, dù sao sớm muộn gì cũng là người một nhà, không cần khách khí như vậy."

Triệu Nguyên Minh cùng Lý Thủy Tú nghe vậy ăn ý liếc nhìn nhau một cái, tất cả đều không nói gì.

Mẹ Lý thấy Giang đại sư cũng đã lên tiếng, liền không kiểu cách nữa, nhận tiền lì xì thu về.

Chính như Giang đại sư đã nói, hai nhà bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ trở thành người một nhà, thái độ lúc hai bên ăn cơm, Giang đại sư cũng đã tại lén lút nói chuyện với hai bên.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Giang Phong ra hiệu Triệu Nguyên Minh một ánh mắt, hắn liền hiểu ra: "Cô à, để con đưa hai người trở về."

Mẹ Lý cười nói: "Bác sĩ Triệu, không làm phiền cậu được, câu đưa ba mẹ cậu về đi, mẹ con chúng ta đi tàu điện ngầm trở về là được rồi, dù sao tàu điện ngầm cách đây cũng không xa."

Mẹ Triệu liền vội vàng nói: "Mẹ Lý, chị đừng khách khí, cứ để Nguyên Minh tiễn hai người về, tôi với cha nó còn muốn tản bộ tiêu cơm một chút!"

Giang Phong cũng trêu ghẹo cười nói: "Cô Lý, để bác sĩ Triệu tiễn hai người về đi, cô thế nào cũng phải cho hắn một cái cơ hội để biểu hiện chứ?"

Mẹ Lý nghe vậy nhìn về phía con gái, thấy con gái gật đầu, bà mới

mỉm cười nói: "Được, vậy thì làm phiền bác sĩ Triệu rồi!"

Triệu Nguyên Minh ân cần nói: "Cô không cần khách khí, mời lên xe!"

Mẹ Lý gật đầu, cùng với Lý Thủy Tú chào hỏi cha mẹ Triệu với Giang Phong, sau đó mới ngồi lên xe Triệu Nguyên Minh.

Nhìn chiếc xe đi xa, Giang Phong cười nói với cha mẹ Triệu: "Chú Triệu cô Triệu, trước tiên chúc mừng hai người, người con dâu này của hai người rất tốt!"

"Cảm ơn Giang đại sư, đây đều là công lao của cậu."

"Đây cũng là duyên phận của hai người họ."

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu Giang Phong liền rời đi.

Chương 1240 - Tâm Linh Tương Thông. (2)

Chiều ngày hôm sau, sau khi kết thúc công việc, Giang Phong liền cùng với vệ sĩ Bách Ngô Đồng đến nhà ga đường sắt cao tốc.

Nghĩ đến những gì đã xảy ra trên đường sắt cao tốc khi hắn đến đây, Giang Phong với tư cách là người tham gia quan trọng, hai ngày nay hắn vẫn luôn chú ý đến gia đình ngang ngược kia.

Kết quả thật mỹ mãn, đầu tiên là cha của người phụ nữ, sau khi Giang Phong gọi điện thoại tố cáo, mặc dù có con gái gọi điện thoại "Mật báo", nhưng có câu nói chạy được hòa thượng nhưng chạy không được miếu, cuối cùng vẫn là bị cơ quan ban ngành bắt giữ.

Cụ thể là kết cục gì còn chưa xác định, nhưng điều chắc chắn là không thể thoát khỏi án phạt, và án tù cũng là điều tất yếu.

Bởi vì chuyện xảy ra trên đường sắt cao tốc đã lên hot search, video trong đó cũng đã giải thích rõ ràng đầu đuôi, hơn nữa cha của người phụ nữ cũng biết tất cả những thứ này đều là do họa của cháu trai gây ra, quả thực hận đến ngứa răng. Mặc khác, ông trực tiếp tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với gia đình nhà con gái.

Mà kết cục của người đàn ông cũng không khá hơn chút nào, vốn dĩ bộ phận thu mua kiếm tiền đó là chuyện rất bình thường, ngay cả công ty lớn top 500 trên thế giới cũng không tránh khỏi loại chuyện này.

Nhưng mà, người đàn ông đã kiếm lời hơn nhiều, hắn đã không phải là ăn lợi bình thường nữa, mà là hàng nhái trở xuống, tổn hại cực lớn đến lợi ích của công ty.

Ông chủ của công ty rất tức giận, người đàn ông này sắp đối mặt với án tù có thời hạn không dưới ba năm nhưng không quá mười năm cùng với phạt tiền.

Mà tất cả những thứ này đề là do con trai mình gây ra, cha mẹ tức giận đến muốn ói ra máu, người đàn ông chưa kịp dạy dỗ đứa con đã bị mang đi, người phụ nữ mang một bụng lửa giận phát tiết trên người đứa nhỏ, từ không nỡ đánh mắng thành đánh cho nó phải khóc rống lên.

Cuộc sống của cậu bé ngang bướng sau này sẽ buồn bã như thế nào, sợ rằng chỉ cậu mới biết được!

Đối với cái này, Giang Phong chỉ có thể đưa cho hắn hai chữ: Đáng đời!

Giang Phong lúc tới không có mua ghế hạng thương giá, lúc trở về cũng không mua ghế hạng thương gia, hai lần đều là ngồi ghế hạng nhất.

Rất nhanh, Giang Phong mang khẩu trang liền cùng vệ sĩ Bách Ngô Đồng lên tàu, tìm chỗ của mình rồi ngồi xuống, Giang Phong liền nghe thấy một giọng nói nữ ngạc nhiên: "Giang đại sư?"

Giang Phong theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện người gọi tên hắn là người phụ nữ ngồi phía trước, lúc này cô ấy tự quay đầu lại nhìn trừng trừng hắn, vẻ mặt tràn đầy bất ngờ, hiển nhiên không nghĩ tới ở nơi này gặp được hắn.

Giang Phong không khỏi gật đầu với cô một cái, sau đó chào hỏi: "Xin chào!"

Hai người chào hỏi nhau, ngay lập tức thu hút sự chú ý của những hành khách khác trên toa tàu, lúc nhìn thấy Giang Phong mang khẩu trang, cũng không nhịn được kinh hô lên.

"Cmn, thật đúng là Giang đại sư!"

"Không nghĩ tới có thể may mắn cùng Giang đại sư đi cùng một chuyến tàu cao tốc, hơn nữa còn là cùng một toa tàu."

"Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Giang đại sư là người Quảng Tây, lúc trước hắn đến Quý Châu, hiện tại đi tàu cao tốc từ Quý Châu trở về, đây không phải là bình thường à!"

"Giang đại sư, ngài trước đó ra tay trừng trị cái nhà ác bá kia, đúng

là hả hê lòng người!"

"Đúng vậy, loại người không có tư chất kia thực sự là quá đáng ghét, Giang đại sư ngài nhưng là vì mọi người xả được cơn giận!"

"Giang đại sư, tôi có thể chụp cùng ngài một tấm hình không?"

"Giang đại sư..."

Trong nháy mắt, tất cả hành khách trên toa tàu đều dồn dập lên tiếng, thậm chí ngay cả tiếp viên hàng không cũng kinh động, cảnh tượng giống như là nhìn thấy ngôi sao hàng đầu.

Thấy mình bị nhận ra, Giang Phong dứt khoát liền đem khẩu trang lấy xuống, sau đó ứng phó với từng người.

Trong lúc này, người phụ nữ phát hiện ra thân phận của Giang Phong đầu tiên ngược lại là không nói gì, chỉ là vẻ mặt có phần ảo não, hiển nhiên hối hận gọi Giang Phong khiến hắn bại lộ thân phận, để hắn phải đối phó với rất nhiều hành khách.

Mãi cho đến khi tàu cao tốc bắt đầu khởi động, các hành khách đã trở lại chỗ ngồi của mình dưới sự nhắc nhở của tiếp viên.

Đợi Giang Phong bên này an tĩnh lại, vị hành khách nữ phía trước mới nghiêng đầu lại áy náy nói: "Giang đại sư, thực sự là xin lỗi, tôi nhanh miệng nói ra thân phận của ngài, để ngài bị liên lụy rồi!"

Giang Phong xua tay cười nói: "Việc nhỏ, cô không cần để ở trong lòng."

Nữ hành khách mỉm cười nói: "Chủ yếu là ở nơi này nhìn thấy ngài thực sự quá kinh ngạc, bởi vì mục đích chuyến này của ta chính là đi đến công ty mai mối hạnh phúc tìm ngài, để ngài giúp tôi tìm đối tượng phụ hợp."

Cô gái hành khách này không phải ai khác, chính là Vương Điềm Điềm, một đầu bếp bánh ngọt đến từ tỉnh Tứ Xuyên, bác gái bên cạnh chính là mẹ của cô.

Đi tàu cao tốc từ tỉnh Tứ Xuyên đến tỉnh Quảng Tây, vốn dĩ là phải đi qua tỉnh Quý Châu, nếu hai bên lựa chọn khởi hành cùng ngày

thì đi cùng chuyến tàu là chuyện rất bình thường, trùng hợp là ngồi cùng một toa, còn là ghế trước và sau.

Giang Phong cười nói: "Vậy thật là trùng hợp, khó trách cô vừa rồi nhìn thấy tôi lại ngạc nhiên như thế!"

"Bởi vì tôi thực sự không nghĩ tới sẽ gặp được anh trên chuyến tàu này." Nói tới chỗ này, Vương Điềm Điềm liền thay đổi giọng nói: "Đúng rồi, Giang đại sư, tôi tên là Vương Điềm Điềm, là người tỉnh Tứ Xuyên, vị bên cạnh này chính là mẹ tôi."

"Xin chào cô!"

"Giang đại sư Xin chào!"

Sau khi hai bên chào hỏi nhau, Giang Phong liền chủ động nói: "Chị Điềm Điềm, nếu chúng ta ở trên đoàn tàu này ngẫu nhiên gặp, hiện tại cũng đang nhàn rỗi, chị nói cho tôi nghe trước tình hình của chị đi!"

Chỉ số EQ của Bách Ngô Đồng rất cao, không cần ông chủ dặn dò, cô liền lên tiếng nói: "Người đẹp, chúng ta thay đổi vị trí ngồi với nhau để nói chuyện dễ dàng hơn một chút!"

"Được, cảm ơn!" Vương Điềm Điềm nói tiếng cám ơn, sau đó nhìn về mẹ mình.

Mẹ Vương gật đầu nói: "Đi đi, con đi nói tình hình của con cho Giang đại sư biết, sau đó mời hắn giúp con tìm một đối tượng thích hợp."

Vương Điềm Điềm gật đầu, sau đó liền đứng dậy thay đổi vị trí với Bách Ngô Đồng.

Chương 1241 - Không Trùng Hợp Không Thành Sách.

Trên chuyến tàu cao tốc đến thủ phủ tỉnh Quảng Tây, sau khi Vương Điềm Điềm đổi chỗ với Bách Ngô Đồng, cô đã kể chi tiết cho Giang đại sư về tình hình của mình.

Sau khi nghe cô kể xong, Giang Phong cau mày nói: "Bạn học nam kia của cô thật sự không phải thứ gì tốt, phụ huynh của hắn cũng có phần trách nhiệm, nuôi mà không dạy dỗ, đây là lại thêm phiền phức cho xã hội."

Vương Điềm Điềm cảm khái nói: "Cũng trách tôi lúc trước quá ngu, không có đem chuyện này ngay lập tức nói cho cha mẹ biết, cuối cùng dẫn đến hậu quả không thể cứu vãn được."

Giang Phong gật đầu nói: "Cô gặp phải loại chuyện này mà lựa chọn yên lặng chịu đựng xác thực không đúng, cũng may mà là ở trong trường học, dưới ánh mắt của mọi người, hắn không có cách nào làm ra chuyện gì càng quá phận hơn, nếu như ở bên ngoài, với cái tính cách không dám lên tiếng của cô, đoán chừng sẽ có hậu quả càng nghiêm trọng chờ cô đấy!"

Vương Điềm Điềm lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Giang đại sư ngài nói đúng, tôihiện tại nhớ tới, cũng hận lúc đó mình quá nhu nhược!"

Giang Phong an ủi vài câu, sau đó chuyển đề tài: "Được rồi, chuyện đều đã qua, cũng không cần phải suy nghĩ tới nữa, cuộc đời của cô còn dài mà! Tình huống của cô tôi đã biết, không biết cô muốn tìm bạn đời như thế nào? Tiêu chí chọn bạn đời của cô là gì?"

"Giang đại sư, vậy để tôi nói yêu cầu của mình!"

"Ừm, cô nói đi, tôi sẽ cố gắng dựa theo yêu cầu của cô giúp cô tìm."

Vương Điềm Điềm trong lòng sớm đã nghĩ sẵn trong đầu, liền đem tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình nói ra từng cái một: "Đầu tiên đối phương phải tiếp nhận được hoàn cảnh của tôi, cái này là quan trọng nhất.

Thứ hai, cần phải có con mắt tinh tường, tôi kỳ thực có cường độ thấp nhan khống, tôi khá là để ý đến tướng mạo. Đối phương có thể không cần quá đẹp trai, nhưng ngũ quan nhất định phải đoan chính, nếu có khí chất thì càng tốt hơn.

Tuổi tác tôi thả vẫn tương đối rộng, tôi năm nay 37 tuổi, so với tôi nhỏ hơn 5 tuổi hoặc là hơn 10 tuổi. Có xe hay không không quan

trọng, nhưng phải có nhà của mình, có công việc ổn định hoặc là tay nghề, thu nhập ổn định, có tiền nuôi gia đình, thu nhập một tháng một vạn trở lên.

Đã ly hôn cũng được, thậm chí ly hôn có con cũng được, nhưng điều kiện kinh tế cũng sẽ yêu cầu cao hơn một chút.

Còn về chiều cao, tôi 1m65, đối phương chỉ cần không thấp hơn tôi là được.

Bằng cấp yêu cầu khoa chính quy trở lên.

Ngoài ra, tính cách tốt, tính khí tốt, không mập, không hút thuốc lá, không rượu, không đánh bài, không đi quán bar, biết làm cơm, có thể chia sẻ việc nhà.

À, đại khái chính là những yêu cầu này, tôi nói xong rồi."

Giang Phong một bên nghe một bên gật đầu, tuy rằng Vương Điềm Điềm nói một tràng yêu cầu, nhưng những yêu cầu này cũng không tính là cao, thậm chí so với điều kiện của cô ấy, yêu cầu này đã coi như là tương đối thấp rồi.

Gia cảnh Vương Điềm Điềm rất tốt, cha mẹ đều là công ty nhà nước đã về nghỉ hưu, trong nhà có hai nhà một cửa hàng, đều là mua trả hết, căn ở trung tâm thành phố là một căn nhà nhỏ, còn căn ở ngoại ô là căn lớn.

Cô chưa bao giờ yêu đương, cao 1m65, cân nặng 120 cân (vóc người cực phẩm hơi mập, nên có đều có ^_^), ngoại hình trên mức bình thường (Cô tự đánh giá về ngoại hình có thể chấm 70 điểm, tác giả đã xem những bức ảnh không trang điểm của cô ấy, nội tình quả thật không tệ, nếu như trang điểm lên một chút, nói một tiếng người đẹp cũng không tính là khoa trương), bằng cấp khoa chính quy.

Nói chung, yêu cầu tìm bạn đời của cô tuy nhiều, nhưng cũng không quá phận.

"Được, tôi hiểu rồi, cô đem ngày sinh tháng đẻ của cô cho tôi, tôi sẽ giúp cô thôi toán thử, từ đó tìm ra đối tượng phù hợp với yêu cầu của cô."

"Ừm, cảm ơn Giang đại sư!"

Sau đó, hai người lại tán gẫu một chút chi tiết nhỏ vấn đề.

Sau khi mọi chuyện nói cũng gần xong, Vương Điềm Điềm mới đem ngày sinh tháng đẻ nói cho Giang Phong, nói: "Giang đại sư, đã có duyên gặp được ngài ở đây, vậy chúng tôi sẽ không đi thủ phủ tỉnh Quảng Tây nữa, lúc chúng tôi tới có chuẩn bị quà tặng cho ngài, mời ngài nhận lấy, đợi tới trạm tiếp theo chúng ta liền xuống xe."

Nói xong, Vương Điềm Điềm liền đứng lên, để mẹ Vương Mẫu đem quà cô đã chuẩn bị lấy ra, sau đó đưa cho Giang Phong.

Giang Phong khách khí vài câu, liền đem quà tặng nhận lấy, sau đó tâm thần hắn hơi động, một luồng sóng vô hình chấn động giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ ba hơn một tỉ nhân khẩu, chỉ có Giang Phong mới có năng lực nhìn thấy màn hình ảo, từng ảnh chân dung đàn ông điên cuồng lập loè, cuối cùng đã tập trung vào một tấm ảnh chân dung một người đàn ông trong đó:

[Họ tên] Dương Đông Thái

[Tuổi tác] 40 tuổi

[Chiều cao] 1m70

[Cân nặng] 61kg

[Gia thế bối cảnh] Sinh ra trong một gia đình tiểu thương, trong nhà kinh doanh một nhà hàng Tứ Xuyên nhỏ.

[Tính cách sở thích] tính cách rộng rãi, lòng dạ rộng rãi, nổi tiếng là tốt bụng, thích xem phim, nghe âm nhạc lưu hành, du lịch, ẩm thực và đọc sách.

[Kinh nghiệm tình cảm] vợ trước...

[Thông tin chi tiết]...

[Giá trị phù hợp trong hôn nhân hiện tại] 72 (tình cảm vợ chồng 72+ môn đăng hộ đối 72+ quan hệ gia đình 72)

[Giá trị cực hạn phù hợp trong hôn nhân] 92 (tình cảm vợ chồng 92+ môn đăng hộ đối 92+ quan hệ gia đình 92)

[Ngoài giá thú hoa đào] không

[Dự đoán con cái]...

Sau khi xem xong thông tin đối tượng xứng đôi, Giang Phong không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì đối tượng xứng đôi với Vương Điềm Điềm, vào giờ phút này vậy mà cũng ở trong chuyến tàu này, chuyện này quả thật là trùng hợp mẹ nó cho trùng hợp mở cửa, trùng hợp đến nhà!

Nếu như trùng hợp gặp nhau, vậy dứt khoát liền ở hiện trường tác hợp một phen.

Thế là, Giang Phong nhỏ giọng nói với Bách Ngô Đồng: "Chị Bách, chị đi đổi chỗ với chị Điềm Điềm, tôi có việc nói với chị ấy."

Bách Ngô Đồng gật đầu, liền đứng dậy đi tới bên người Vương Điềm Điềm, thấp giọng nói hai câu.

Vương Điềm Điềm gật đầu, đứng dậy cùng với cô thay đổi vị trí, lần nữa ngồi ở bên người Giang Phong, hỏi: "Giang đại sư, ngài còn có chuyện gì muốn nói?"

Giang Phong nói: "Chị Điềm Điềm, thật là trùng hợp, vừa rồi tôi giúp cô tính toán một chút nhân duyên, phát hiện người đàn ông thích hợp với cô, vừa vặn cũng ở trên toa tàu này, để tôi nói với cô thông tin tôi đã suy tính ra, cô nếu như cảm thấy được, tôi liền ở đây tác hợp cho hai người."

Vương Điềm Điềm nghe vậy lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vốn dĩ chuyện ở trên tàu cao tốc gặp được Giang đại sư, đã là chuyện rất trùng hợp rồi, không nghĩ tới đối tượng kết hôn của cô cũng ở trên chuyến tàu này, này đã không thể dùng trùng hợp để hình dung được nữa, cô cũng hoài nghi đây là duyên phận ông trời sắp xếp cho cô.

"Được, Giang đại sư ngài nói đi, tôi nghe!"

Giang Phong liền giới thiệu sơ lược nói: "Đối tượng xứng đôi này

của cô là người cùng thành phố với cô, hắn năm nay 40 tuổi, cao 1m70, tốt nghiệp đại học Tứ Xuyên, với cô cũng coi như là bạn học rồi.

Tôi sẽ không để cập đến ngoại hình của hắn, một lúc nữa cô có thể nhìn thấy rồi.

Hắn là con một giống như cô, cha mẹ hắn là tiểu thương, những năm trước dựng sạp hàng rong, bán trái cây, mở quán ăn sáng, hiện nay một nhà ba người kinh doanh một nhà hàng Tứ Xuyên không lớn không nhỏ, chuyện làm ăn vẫn không có trở ngại, một tháng kiếm được mấy vạn cũng không thành vấn đề.

Trong nhà có hai căn nhà một chiếc xe, tính cách tốt, tính khí được, không mập không ốm, không hút thuốc lá, không say rượu, không đánh bài, không đi quán bar, biết làm cơm, có thể chia sẻ việc nhà.

Từng kết thúc một lần hôn nhân, có một đứa con trai, kết quả thẳng đến năm ngoái mới biết, đứa con trai kia cũng không phải là con ruột của hắn, năm đó hắn không biết chuyện gì, trở thành người đội nồi thay.

Năm ngoái biết được chân tướng sự việc, hắn đã đả kích nặng nề, cuối cùng lựa chọn ly hôn với vợ cũ.

Có thể nói, hắn hoàn toàn phù hợp với yêu cầu tìm bạn đời của cô."

Chương 1242 - Không Trùng Hợp Không Thành Sách. (2)

Vương Điềm Điềm sau khi nghe điều này đã cảm động, nói: "Giang đại sư, điều kiện của đối phương xác thực phù hợp với yêu cầu tìm bạn đời của tôi, không biết hắn là người nào, có thể nói cho tôi biết, để tôi nhìn hắn không?"

Giang Phong biết cô chú trọng ngoại hình, liền gật đầu nói: "Chính là người ngồi hàng thứ năm từ phía sau trở ra, người đàn ông mặc

quần áo màu trắng mang kính mắt đang dùng điện thoại."

Vương Điềm Điềm quay đầu nhìn sang, phát hiện tướng mạo của đối phương đúng là mẫu người mình thích, trong lòng không khỏi hài lòng, quay đầu nói với Giang Phong: "Giang đại sư, tôi thấy rồi, tướng mạo của hắn đúng là kiểu người mà tôi thích."

Giang Phong cười nói: "Nếu chị Điềm Điềm đã không có ý kiến, vậy tôi sẽ tác hợp cho chị ngay tại chỗ này, được chứ?"

Vương Điềm Điềm trong lòng mặc dù có chút căng thẳng, nhưng cô cũng không muốn bỏ qua mối nhân duyên này, liền gật đầu nói: "Giang đại sư ngài làm chủ là được rồi, tôi nghe ngài."

"Vậy cô đợi chút, tôi đi qua nói chuyện với hắn một chút."

"Ừm, được!"

Thế là, Giang Phong liền đứng lên, trực tiếp đi tới đối tượng xứng đôi của Vương Điềm Điềm, Dương Đông Thái, mỉm cười nói với hành khách bên cạnh hắn: "Xin chào, tôi có việc muốn nói chuyện với vị tiên sinh này, có thể đổi chỗ với tôi một chút không?"

Vị hành khách sảng khoái kia đứng lên nói: "Đương nhiên có thể."

Giang Phong nói tiếng cám ơn, sau đó liền đổi chỗ với vị hành khách đó.

Đợi Giang Phong ngồi xuống xong, Dương Đông Thái liền không nhịn được hỏi: "Giang đại sư, anh có chuyện gì muốn nói với tôi?"

Giang Phong cười nói: "Dương tiên sinh, công việc của tôi là làm mai mối, lại đây nói chuyện với anh, đương nhiên là muốn giới thiệu đối tượng cho anh rồi."

Dương Đông Thái giơ ngón tay cái lên nói: "Giang đại sư lợi hại, tôi cũng không còn trẻ nữa, cậu với tôi vốn không quen biết, tôi hiện tại có độc thân hay không anh cũng nhìn ra được, thật không hổ là bậc thầy mai mối nổi tiếng cả nước!"

Giang Phong cười nói: "Dương tiên sinh quá khen!"

Hai người khách sáo vài câu, sau đó mới tiến vào đề tài chính.

Dương Đông Thái nói: "Giang đại sư, năng lực làm mai mối của cậu tôi rất tin tưởng, vốn dĩ tôi định một thời gian nữa sẽ nhờ anh làm mai mối cho. Nếu như hôm nay đã gặp được, chứng minh duyên phận của tôi đã tới, vậy thì mời Giang đại sư giới thiệu tình hình của đối tượng cho tôi biết!"

Giang Phong gật đầu, sau đó liền kể lại tình huống của Vương Điềm Điềm cho hắn.

Theo lời kể của Giang Phong, sắc mặt của Dương Đông Thái cũng không ngừng thay đổi, đặc biệt là nghe bạn học cấp ba của Vương Điềm Điềm quấy rối cô suốt một tháng, cuối cùng dẫn đến cô mắc phải bệnh tâm lý, hắn cũng không nhịn được mắng cái tên kia không phải là con người.

Giang Phong kể xong tình huống của Vương Điềm Điềm, sau đó lại nói đến tiêu chuẩn chọn bạn đời của cô ấy, rồi nói: "Dương tiên sinh, tuổi tác các anh cũng gần nhau, tam quan cũng giống nhau, hứng thú ham muốn cũng cực kỳ giống nhau, tất cả mọi mặt đều rất xứng đôi, tôi rất coi trọng phần nhân duyên này của hai người."

Dương Đông Thái hỏi: "Giang đại sư, đối phương không phải cũng đang ở trên tàu chứ?"

Giang Phong ân một tiếng, nói: "Cô ấy chính là người phụ nữ đầu tiên đã lên tiếng chào tôi, anh có muốn chào hỏi và gặp cô ấy một chút không?"

Dương Đông Thái xua tay nói: "Không cần, cô gái đó tôi đã thấy rồi, có ấn tượng sâu sắc, dù sao thời đại này phụ nữ đi ra ngoài không trang điểm, cũng là hiếm thấy!"

Giang Phong cười nói: "Đúng vậy, dựa vào những gì cô ấy có, nếu như trang điểm lên, giá trị nhan sắc ít nhất có thể tăng lên không chỉ một tầng."

Dương Đông Thái mỉm cười nói: "Không trang điểm kỳ thực cũng rất tốt, tôi thích phụ nữ không trang điểm, một mặt là không trang điểm nhìn có vẻ chân thật hơn, một mặt khác là tùy thời tùy chỗ

có thể thân thiết, không cần lo lắng những mỹ phẩm kia độc chết."

Giang Phong bật cười nói: "Dương tiên sinh anh suy nghĩ cũng sâu xa thật, nhưng mà lời này quả thật không có nói sai, ngẫm lại lúc đang cao hứng hôn lên mặt vợ một cái, kết quả miệng đều là vị mỹ phẩm, tình cảnh kia thực sự là quá mất hứng."

Dương Đông thái nói: "Cũng không phải sao, giống như vợ trước của tôi, buổi tối trước khi ngủ còn phải bôi cái gì đó lên trên cổ với trên mặt, sau đó lúc gần gũi với nhau miệng cũng không dám hạ xuống những chỗ đó, thật sự rất không có ý nghĩa."

Giang Phong không nhịn được cười, nói: "Dương tiên sinh, những gì nên nói tôi cũng đã nói hết rồi, anh nếu như có hứng thú, vậy tôi liền sắp xếp hai người ngồi cùng nhau nói chuyện, nếu như anh không có ý tứ kia vậy thì thôi."

Dương Đông Thái mỉm cười nói: "Giang đại sư, muốn tìm được người xứng đôi với tôi cũng không dễ, tôi đương nhiên là không muốn bỏ lỡ, liền làm phiền ngài hỗ trợ an bài!"

Giang Phong nói: "OK, vậy chúng ta trước tiên thêm WeChat, tôi trở về để cô ấy tới ngồi với anh, sau đó hai người các anh từ từ nói chuyện, có vấn đề gì thì có thể gửi WeChat cho tôi."

Dương Đông Thái đáp một tiếng, sau đó hai người liền thêm WeChat nhau, Giang Phong mới đứng dậy đi trở về.

Rất nhanh, dưới ánh mắt mong chờ của Dương Đông Thái, cô gái không trang điểm đi ra ngoài, mặt hơi có chút đỏ đi tới.

Sau khi đợi đối phương ngồi xuống, Dương Đông Thái mới chào hỏi: "Xin chào, tôi là Dương Đông Thái!"

Vương Điềm Điềm cũng chào hỏi: "Xin chào, tôi là Vương Điềm Điềm!"

Dương Đông Thái nói: "Nghe Giang đại sư nói, cô thích đọc tiểu thuyết?"

Vương Điềm Điềm gật đầu nói: "Đúng, tôi rất thích đọc, cơ bản mỗi ngày đều xem."

Dương Đông Thái nói: "Vậy cô bình thường thích đọc loại tiểu thuyết nào?"

Vương Điềm Điềm nói: "Tôi xem sách cũng không chọn, không chỉ xem tên, con thích xem Internet."

Dương Đông Thái cười nói: "Tôi cũng thích đọc tiểu thuyết trên mạng, cái này có thể nói là món ăn tinh thần của tôi, có thể tìm được một cuốn tiểu thuyết hợp khẩu vị của mình, tâm trạng đột nhiên sẽ trở nên tốt hơn."

Vương Điềm Điềm hỏi: "Anh thích đọc loại tiểu thuyết nào trên mạng? Huyền huyễn tiên hiệp sao?"

Dương Đông Thái nói: "Tôi thích nhất là đô thị, sau đó là huyền huyễn, tiên hiệp, lịch sử, quân sự các loại tôi đều sẽ đọc, còn cô thì sao?"

Vương Điềm Điềm nói: "Tôi cũng thích đọc nhất là đô thị, đặc biệt là yêu thích trong đô thị niên đại văn, xem nhân vật chính trọng sinh trở về thời đại mấy chục năm trước thiếu ăn thiếu mặc, sau đó thông qua cố gắng của mình hoặc là Bàn Tay Vàng trải qua cuộc sống hạnh phúc, quá trình đó thật sự khiến cho tôi muốn ngừng mà không được."

Dương Đông Thái hưng phấn nói: "Thật là trùng hợp, tôi cũng thích văn học truyền kỳ, đặc biệt là những tác giả có kỹ năng viết mạnh, viết ra cảm giác về thời đại, khiến người tôi dường như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Xem ngay lúc đó người cơm đều ăn không đủ no, xào rau nhiều nhỏ lên vài giọt dầu đều có thể đau lòng nửa ngày, ăn được một lần đậu phụ đã cảm thấy rất vui vẻ, mà nhân vật chính có thể nấu tất cả loại thịt một cách khó nhọc, cái kia thông qua so sánh cảm giác hạnh phúc thật sự là làm cho người ta thỏa mãn!"

Đề cử cho các bạn một quyển sách mới {{tôi có thể mô phỏng vô hạn, tìm đường chết 1 triệu điểm một chút không quá phận}}, tác giả là tàn kiếm đại thần, cũng là bạn cũ của Nhị Xà, bất kể là bút lực hay là tốc độ gõ chữ đều là gạch thẳng tích, bạn nào cảm thấy hứng thú có thể đi xem.

Chương 1243 - Người Ngoài Thành Muốn Đi Vào, Người Trong Thành Muốn Đi Ra.

Trên chuyến tàu cao tốc đến thủ phủ tỉnh Quảng Tây, Dương Đông Thái cùng với Vương Điềm Điềm ngồi cạnh nhau, hai người bắt đầu từ tiểu thuyết internet, nói đến thể loại yêu thích của từng người, chính sở thích này khiến cho hai người nói chuyện với nhau càng hợp hơn.

Vốn dĩ, hai mẹ con Vương Điềm Điềm đã quyết định xuống tàu ở trạm tiếp theo, sau đó về nhà, dù sao người họ muốn gặp cũng đã gặp được, không cần thiết phải chạy đến Quảng Tây nữa.

Thật không nghĩ đến chính là, không chỉ các cô gặp được bà mối ở trên tàu, ngay cả đối tượng xứng đôi của Vương Điềm Điềm cũng ở trên tàu, bây giờ hai bên nói chuyện rất hợp nhau, sao có thể cam tâm xuống ở trạm tiếp theo chứ!

Khi người ta đau khổ, thời gian dường như dài vô tận, mà khi người ta vui sướng, thời gian liền sẽ trở nên vô cùng ngắn ngủi.

Dương Đông thái cùng Vương Điềm Điềm nói chuyện chính là mấy tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi phát thanh nhắc nhở đã đến Nam Ninh, bọn họ mới tỉnh từ cơn mơ, sau đó nhìn nhau mỉm cười.

Chỉ trong vài giờ nói chuyện, cả hai bên đã để lại ấn tượng rất tốt với đối phương.

"Đợi lát nữa xuống xe, chúng ta cùng đi, trước tiên tôi sẽ sắp xếp khách sạn cho dì và cô ở, sau đó đem hành lý sắp xếp tốt, sẽ cùng đi ra ngoài ăn chút đồ ăn khuya, cô cảm thấy thế nào?" Dương Đông Thái hỏi.

Vương Điềm Điềm không trả lời mà hỏi lại nói: "Không phải anh đi đến nhà người thân trước sao?"

Thông qua trò chuyện trước đó, Vương Điềm Điềm đương nhiên biết chuyến đi của Dương Đông Thái đến Quảng Tây là tới thăm người thân, cho nên mới hỏi câu này.

Dương Đông Thái cười nói: "Thăm người thân lúc nào cũng được, đợi lát nữa tôi liền gọi điện thoại cho dì của tôi, nói với bà ấy ngày mai sẽ tới sau."

Vương Điềm Điềm khóe miệng kéo lại, Dương Đông Thái lựa chọn làm như vậy làm cho cô cảm giác mình được coi trọng, tâm trạng vui vẻ nói: "Được, vậy tôi về chỗ ngồi lấy hành lý trước."

Dương Đông Thái gật đầu nói: "Ừm!"

...

Sau mười phút, đám người Giang Phong đi tới cửa ga.

Lúc này cũng đã gần mười giờ tối, Giang Phong nhìn về phía hai mẹ con Vương Điềm Điềm với Dương Đông Thái, nói: "Thời gian không còn sớm, tôi về nhà trước, có chuyện gì thì mọi người gọi điện thoại cho tôi."

"Được, tạm biệt Giang đại sư!"

"Ừm, tạm biệt!"

...

Mặc dù có hơi muộn, thế nhưng Giang Phong vẫn là đến trung tâm ở cữ với bà xã và con trai mình trước.

Hoàng Linh Vi nhìn người chồng bận rộn của mình, trao cho hắn một nụ hôn yêu thương và nói: "Cũng đã muộn như vậy rồi, anh cứ về nhà nghỉ ngơi là được rồi, sao lại sang đây gặp bọn em chứ?"

Giang Phong ôm eo vợ, cười nói: "Từ bên ngoài trở về, không đến gặp mặt em với con trai, trong lòng anh không thoải mái, sợ rằng ngủ cũng không ngủ được."

Hoàng Linh Vi cười tủm tỉm nói: "Anh chỉ giỏi dẻo mồm."

Giang Phong cười hắc hắc nói: "Anh vừa rồi mới nếm qua, miệng của em càng ngọt hôn!"

Hoàng Linh Vi đánh hắn một cái, sau đó hai vợ chồng ôn tồn một

hồi, thì thầm với nhau điều gì đó.

Đại khái hơn mười phút, Hoàng Linh Vi mới nói: "Được rồi, thời gian không còn sớm, anh mau đi về tắm rửa rồi ngủ đi!"

Giang Phong gật đầu, có phần lưu luyến nói: "Tháng ngày em ở cử anh cảm thấy thật là dày vò, may là mấy ngày nữa là hết tháng rồi, đến lúc đó anh có thể ôm em ngủ rồi!"

Hoàng Linh Vi cho hắn một ánh mắt quyến rũ, nói: "Chỉ là muốn ôm em ngủ thôi sao?"

Giang Phong nháy mắt một cái, cười hắc hắc nói: "Đương nhiên không chỉ có vậy, đã lâu không ăn hải sản, miệng đã sớm thèm rồi, hiện tại đã muốn ăn no nê rồi."

Sắc mặt của Hoàng Linh Vi trở nên hồng lên nói: "Được, khoảng thời gian này biểu hiện của anh không tệ, chờ em sang tháng rồi, liền thưởng cho anh một bữa tiệc hải sản lớn, cho anh ăn no."

Giang Phong cười ha ha nói: "Đây chính là do em nói nha, nhớ rõ chuẩn bị thêm chút bào ngư tươi, đồ chơi này mỹ vị nhiều chất lỏng, ăn mãi không chán."

"..."

Vợ chồng nhỏ hàn huyên vài câu, Giang Phong mới rời khỏi trung tâm ở ngữ, về tới Ngự Giang Tây Phái.

...

Sáng ngày hôm sau.

Giang Phong gọi điện thoại cho Vương Điềm Điềm cùng với Dương Đông Thái, hỏi thăm bọn họ cảm nghĩ của mình đối với đối tượng hẹn hò, kết quả đương nhiên là không cần nhiều lời, hai bên đều biểu thị rất hài lòng, hiện nay đang tiếp tục liên lạc qua lại.

Đây đều cũng nằm trong dự liệu của Giang Phong, hắn chỉ là theo lệ hỏi dò mà thôi.

Sau đó Giang Phong liền trải qua một cuộc sống ba điểm thẳng

hàng.

Trong nháy mắt, đã 42 ngày kể từ khi Hoàng Linh Vi vào trong trung tâm ở cữ, cuộc sống ở cữ của cô ấy cuối cùng cũng coi như có thể tuyên bố kết thúc, tiếp đó sẽ chuyển về nhà ở, chỉ cần mỗi ngày đúng hạn đến trung tâm ở cữ tiến hành huấn luyện khôi phục là được.

Ban đầu ở các vùng nông thôn của huyện Bách Lương Huyền, nếu như sinh con trai, đợi đứa trẻ được đầy tháng, không ít người sẽ chọn làm tiệc đầy tháng.

Nhưng mà, đó cũng là tập tục ngày xưa, những năm gần đây có rất ít người tổ chức tiệc đầy tháng.

Chương 1244 - Người Ngoài Thành Muốn Đi Vào, Người Trong Thành Muốn Đi Ra. (2)

Nguyên nhân rất đơn giản, khi tổ chức yến tiệc, họ hàng bạn bè đều đưa tiền biếu, hiện tại có rất nhiều cặp vợ chồng có con rồi mới kết hôn, này vừa mới tổ chức hôn lễ mới có mấy tháng, lại tổ chức tiệc đầy tháng, loại hành vi "Bỏ tiền" từ trong túi họ hàng bạn bè, rất nhiều người đều mất mặt mũi.

Cho nên, ba anh chị em Giang Phong sinh con, đều không có ý tổ chức tiệc đầy tháng.

Giang Phi với Giang Tuyết cũng còn tốt, nếu như Giang Phong làm tiệc đầy tháng mà nói, đó mới đúng là hưng sư động chúng, không biết sẽ kinh động đến bao nhiêu đại lão, thật sự là không cần phải vậy.

Vào đêm đầu tiên Hoàng Linh Vi chuyển về nhà ở, cô nói lời giữ lời, tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn lớn hải sản phong phú, để chồng cô đã lâu không ăn hải sản được ăn no nê, ăn được được kêu là một cái nước giàn giụa, gọi thẳng mỹ vị.

...

Có người nói, đời người như là một trái mướp đắng, cho dù ở trong nước ngâm qua, ở trong Thánh Điện cung dưỡng, thả vào trong miệng, cay đắng vẫn như cũ không giảm, đây chính là bản chất cay đắng của đời người.

Cũng có người nói, đời người như là một chén nước sôi, để mật ong vào chính là ngọt, để muối vào chính là mặn.

Kỳ thực, đau khổ và hạnh phúc trong cuộc sống đều xuất phát từ nội tâm của chính bạn.

Làm một ví dụ, có một người mẹ già chồng mất sớm, bà một mình ngậm đắng nuốt cay mà nuôi dưỡng hai đứa con trai thành người.

Con lớn nhất đốt than củi, con thứ hai bán cây dù.

Bà lão mỗi ngày vì cuộc sống của con trai mà lo lắng, trời mưa, bà lo lắng con trai lớn than củi bán không được; trời nắng, thì bà lại lo lắng đứa con thứ hai ô bán không được.

Cứ như vậy, bà mỗi ngày đều sống trong ưu sầu với lo lắng trong, cuối cùng có một ngày bà ngã bệnh.

Sau đó có người khai sáng cho người mẹ già: "Ngài quá có phúc khí, bất luận trời nắng ngày mưa, con trai bà cũng làm ăn thuận lợi."

Lão thái thái nghe xong, rốt cuộc chuyển buồn làm niềm vui.

Từ câu chuyện nhỏ này chúng ta có thể thấy được, đau khổ với hạnh phúc kỳ thực là hiện thân của một trạng thái tinh thần.

Ví dụ như, trên thực tế có rất nhiều người vừa sợ bạn bè chịu khổ, lại sợ bạn bè lái Land Rover, với tâm lý này, muốn không đau khổ cũng khó khăn.

Giống như câu nói nổi tiếng trên Internet: "Nhìn thấy bạn kiếm được tiền còn khó chịu hơn tôi mất tiền!"

Cho nên muốn sống hạnh phúc, tâm thái tốt là then chốt.

Tâm thái tốt, thì mọi chuyện tốt, tâm mở rộng, thì mọi chuyện

bình yên. Tốt số không bằng tâm thái tốt, nắm giữ một tâm thái tốt, bằng với đã có cuộc sống hạnh phúc.

Hãy đối xử với cuộc sống bằng một thái độ tích cực, mọi việc đều phải cố gắng nghĩ đến chiều hướng tốt nhất, đừng luôn chuốc thêm phiền muộn vào mình, tự nhiên trong lòng bạn sẽ cảm thấy vui vẻ.

Những đạo lý này, Lâm Thuận đều hiểu, thậm chí ở trước 25 tuổi, hắn căn bản không biết đau khổ là gì.

Nhưng mà, sau khi Lâm Thuận kết hôn, mới biết cái gì gọi là đau khổ.

Cưới một người phụ nữ tính cách không hợp làm vợ, ngày ấy tử thật sự quá gian nan rồi, Lâm Thuận căn bản là không hiểu tại sao vợ hắn suốt ngày tranh cãi với hắn những chuyện vặt vãnh.

Nói thí dụ như có một ngày, hắn mua thức ăn đã nấu sẵn về ăn, kết quả lúc ăn cơm, vợ hắn mắng xối xả vào mặt hắn là mua thức ăn chín này không có thịt đều là xương, mắng hắn quá ngu, bị người ta lừa gạt chết rồi cũng không biết, cứ như vậy mắng đi mắng lại mấy phút vì mấy món ăn nấu chín này giá 20 tệ.

Lâm Thuận thật sự không hiểu, cho dù hắn mua chịu thiệt thòi, nhắc nhở một cái không được sao? Có cần phải mắng vào mặt hắn hơn mấy chục phút không?

Lại nói thí dụ như có lần vợ hắn quên mang chìa khoá, sau đó lúc gọi điện thoại cho hắn, hắn lúc ấy có việc không đi được, không thể quay về mở cửa cho cô ấy trước được, kết quả lại là bị mắng cho một trận xối xả.

Chuyện tương tự như vậy thật sự nhiều không kể xiết, Lâm Thuận thật sự không hiểu, có chuyện gì từ từ nói không được sao? Tại sao động một chút là phải mắng chửi vào mặt hắn?

Đều nói tượng đất còn có ba phần hỏa khí, hắn Lâm Thuận cũng không phải bị cuồng ngược, vô cớ mắng một hai lần cũng không sao, nhưng thường xuyên làm như vậy, hắn đương nhiên chịu không được.

Thế là, cãi vã liền không thể tránh khỏi!

Chỉ sau ba năm kết hôn, Lâm Thuận liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lúc đó nói chuyện yêu thương, chỉ biết là vợ hắn tính khí không tốt, nhưng không nghĩ tới tính tình của cô ấy lại kém tới mức như thế.

Trước khi kết hôn, Lâm Thuận có phần không tán thành câu nói kinh điển trong {{vây thành}} rằng "Hôn nhân là một toà vây thành, người ngoài thành muốn đi vào, người trong thành muốn đi ra", cảm thấy nói quá sự thật.

Mà bây giờ, Lâm Thuận cảm thấy câu danh ngôn kinh điển này đúng là viết ra trong lòng hắn.

Trước khi kết hôn, Lâm Thuận nhìn thấy những cặp vợ chồng khác trước mặt mọi người cãi nhau đến mặt đỏ tới mang tai, hắn thật sự không hiểu tại sao những cặp vợ chồng đó lại làm việc đáng xấu hổ như vậy.

Chương 1245 - Người Ngoài Thành Muốn Đi Vào, Người Trong Thành Muốn Đi Ra. (3)

Nhưng bây giờ Lâm Thuận đã hiểu, cãi vã giữa vợ chồng, không phải bạn không muốn cãi liền có thể không cãi, cũng giống như chiến tranh giữa các quốc gia, không phải một bên nói không muốn đánh liền có thể không đánh.

Nói chung, cuộc sống hôn nhân ba năm, đã khiến Lâm Thuận kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần, hắn vô số lần muốn ly hôn, nhưng lại nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác

Nguyên nhân chủ yếu, là không muốn con gái mình lớn lên trong một gia đình chỉ có cha hoặc có mẹ.

Bởi vì Lâm Thuận từng đọc qua các bài báo liên quan, biết những đứa trẻ lớn lên trong gia đình đơn thân dễ gặp nhiều vấn đề khác nhau, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của bọn

trẻ.

Cho nên, mỗi lần nảy ra ý nghĩ muốn ly hôn, Lâm Thuận lại nghĩ đến đứa con gái đáng yêu của mình, liền lại cắn răng đem cái suy nghĩ đó bóp chết.

Nhưng sống cùng với một người có tính cách không hợp thực sự là không thoải mái được, khi vợ lại một lần nữa bởi vì vì một chút chuyện vặt vãnh việc ở đằng kia "Rít gào", Lâm Thuận rốt cuộc nhịn không nổi nữa!

"Lý Giai, chúng ta ly hôn đi!" Lâm Thuận ngữ khí rất bình tĩnh nói ra câu nói mà hắn hai năm trước đã muốn nói.

Lý Giai liếc mắt nhìn người chồng nhu nhược vô dụng của mình, hiển nhiên không ngờ tới hắn lại có dũng khí nói ra hai chữ ly hôn này, cô không khỏi cười lạnh nói: "Được, đây chính là anh nói, ai không ly hôn người đó là chó."

Lâm Thuận nhàn nhạt nói: "Con gái theo tôi, phòng ở của tôi, xe của cô, tiền mặt mỗi người một nửa, chi phí nuôi dưỡng con gái không cần cô trả, nếu như cô đồng ý, vậy ngày mai chúng ta liền đi cục Dân Chính điền đơn xin ly hôn."

Lý Giai sảng khoái đáp: "Được, cứ làm như thế, tôi không có ý kiến." Phòng ở chỉ cấp tiền đặt cọc (trong mua trả góp), còn phải cung cấp hai mươi mấy năm đây!

Lâm Thuận nhìn thấy cô đồng ý sảng khoái như vậy, cũng biết cô cũng đã sớm muốn ly hôn.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu như không muốn ly hôn, mà là muốn sống thật tốt, cô tuyệt đối sẽ không cách tam soa ngũ liền bới móc, vì một chút chuyện vặt vãnh mà tìm hắn cãi nhau.

Sau khi thống nhất đến cục Dân Chính điền đơn xin ly hôn, hai người liền không trao đổi với nhau nữa, từng người lấy điện thoại di động ra xem.

...

Buổi trưa.

Công ty mai mối Hạnh phúc.

Giang Phong vừa mới đi ra khỏi văn phòng, chuẩn bị đi trở về cùng ăn cơm với bà xã, có một vị khách nữ đặc biệt đến công ty mai mối hạnh phúc, sở dĩ nói vị khách hàng nữ này đặc biệt, là vì cô ấy mặc đồng phục học sinh, hơn nữa vừa nhìn liền biết tuổi không lớn lắm, bộ dáng cũng là mười bốn, mười lăm tuổi.

Nhìn thấy vị nữ học sinh này đi tới, cô gái phụ trách tiếp khách liền lên tiếng hỏi: "Vị bạn học này, xin hỏi em tìm ai?"

Lúc này, nữ sinh trẻ tuổi đã nhìn thấy Giang Phong từ văn phòng đi ra rồi, trong mắt cô sáng ngời, nói: "Thưa chị, em là tới tìm anh Giang Phong."

Giang Phong nghe vậy liền nhận lấy lời nói, hỏi: "Em gái nhỏ này, em tìm anh có chuyện gì không?"

Vẻ mặt bạn học nữ có chút khẩn trương nói: "Anh Giang Phong, em tên là Liễu Tiểu Diệp, em ở trên mạng xem qua hồ sơ cá nhân của anh, biết anh không chỉ giỏi làm mai mối, còn am hiểu điều giải hôn nhân, em muốn... Em muốn..."

Nhìn thấy cô không nói nên lời, Giang Phong liền an ủi: "Tiểu Diệp, em không cần nóng vội, em bây giờ còn chưa ăn cơm đúng không? nếu không chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước, sau đó vừa ăn vừa nói chuyện được không?"

Liễu Tiểu Diệp có chút ngượng ngùng nói: "Anh Giang Phong, em còn là một học sinh trung học, không có năng lực mời anh ăn bữa tiệc lớn, nếu như anh không chê, vậy em mời anh ăn đồ ăn nhanh được không?"

Giang Phong bật cười nói: "Tiểu Diệp, anh sao có thể để một học sinh trung học mời anh ăn cơm được chứ, em muốn ăn cái gì? Anh trai mời em ăn!"

Liễu Tiểu Diệp nghiêm túc nói: "Vậy không được, em còn có việc muốn mời anh giúp đỡ, sao có thể để anh mời em ăn cơm chứ, cơm này hẳn là để em mời."

Nhìn vẻ mặt thành thật của Liễu Tiểu Diệp, Giang Phong trầm

ngâm một chút, nói: "Vậy thì được, nhưng mà anh không muốn ăn thức ăn nhanh, anh nghĩ ăn lão hữu phấn, nếu không em gái tiểu Diệp mời anh ăn một bát lão hữu phấn!"

Hiện tại ăn thức ăn nhanh cơ bản cũng phải hai ba mươi đồng tiền, mà lão hữu phấn bảy tám đồng tiền là có thể giải quyết, đây đối với một học sinh trung học mà nói, gánh nặng kinh tế có thể giảm bớt không ít.

Liễu Tiểu Diệp gật đầu nói: "Được, anh Giang Phong, vậy chúng ta liền đi ăn lão hữu phấn."

Thế là, Giang Phong lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho bà xã, nói giữa trưa không trở về ăn cơm được, sau đó liền cùng Liễu Tiểu Diệp đi về hướng bên cạnh một cửa hàng lão hữu phấn.

Một người muốn một bát lão hữu phấn, tìm góc hẻo lánh ngồi xong.

Sau khi ăn vài miếng, Liễu Tiểu Diệp nói: "Anh Giang Phong, hôm nay em lấy hết dũng khí đến tìm anh, là muốn xin anh giúp một tay điều giải hôn nhân của cha mẹ em, không biết có được hay không?"

Giang Phong cũng đã vừa xem sơ qua thông tin của cô bé, đối với thỉnh cầu của cô cũng không có gì bất ngờ: "Em gái Tiểu Diệp, em trước tiên nói cho anh nghe thử, hôn nhân của cha mẹ em đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 1246 - Có Khác Thường Tất Có Yêu.

Cửa hàng bún nào đó.

Liễu Tiểu Diệp vừa ăn bún, một bên đem tình huống của gia đình mình nói cho Giang Phong nghe.

Giang Phong vừa nghe vừa kiểm tra thông tin của cô, trước đó hắn chỉ xem sơ qua, hiện tại có đủ thời gian để kiểm tra chi tiết.

Liễu Tiểu Diệp sinh ra trong một gia đình bình thường, bố là đội trưởng an ninh, mẹ là giáo viên tiểu học, mặc dù tiền lương của bọn họ không cao, nhưng nuôi sống gia đình vẫn là không có vấn đề gì.

Gia đình như vậy nếu như vợ chồng hòa thuận sẽ là một gia đình rất đầm ấm, nhưng nếu như vợ chồng không hòa hợp với nhau, thì cuộc sống sẽ rối ren.

Thành thật mà nói, qua nhiều năm như vậy, Liễu Tiểu Diệp cũng không biết người làm thế nào để giữ cho mình khỏe mạnh về thể chất và tinh thần, cha mẹ cô từ lúc cô bắt đầu hiểu chuyện liền ba ngày cãi vã nhỏ năm ngày cãi vã lớn, thậm chí đánh nhau đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Liễu Tiểu Diệp trưởng thành trong một gia đình như vậy, thành tích học tập ở trong lớp vẫn có thể đứng hàng đầu, đây thật sự có thể nói là một kỳ tích.

Khoảng hơn mười năm qua, Liễu Tiểu Diệp đã quen với cuộc sống như thế, mặc kệ cha mẹ ồn áo, đánh nhau như thế nào, cô đều có thể bình tĩnh tâm trạng đọc sách.

Nhưng gần đây, cha mẹ đột nhiên ngừng cãi vã, cũng không đánh nhau, điều này làm cho Liễu tiểu Diệp Tâm cảm thấy sợ hãi, bởi vì cô tin một câu nói trong {{Duyệt Vi Thảo Đường bút ký}}: Sự khác thường tất có yêu.

Cô sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra, cho nên sau khi nghĩ tới nghĩ lui, liền quyết định thừa dịp buổi trưa tan học đến công ty mai mối hạnh phúc tìm Giang Phong, một bậc thầy mai mối nổi tiếng khắp cả nước, xem thử có thể mời được Giang đại sư ra mặt giúp cha mẹ của cô giải quyết vấn đề khủng hoảng chưa biết này không.

Giang Phong nghe Liễu Tiểu Diệp kể xong, trong lòng cũng khen ngợi giác quan nhạy bén của cô, đây đúng là một cô gái rất thông minh.

Liễu Tiểu Diệp không biết lý do tại sao cha mẹ đột nhiên không cãi nhau nữa, nhưng Giang Phong thông qua xem xét thông tin của cha mẹ cô, đương nhiên biết rõ cha mẹ của cô bởi vì sao mà xuất hiện

loại tình huống khác thường này.

Chỉ là kết quả này, có nên nói cho Liễu Tiểu Diệp biết hay không, Giang Phong còn phải cân nhắc một chút.

"Anh Giang Phong, chuyện đã xảy ra chính là như vậy, anh có thể giúp em không?" Liễu tiểu Diệp căng thẳng nhìn Giang Phong, gần như cầu khẩn nói ra.

Giang Phong suy nghĩ một chút, trong lòng liền có quyết định, hắn nhìn Liễu Tiểu Diệp nói: "Em gái Tiểu Diệp, anh biết em là một cô bé mạnh mẽ, cho nên anh sẽ nói thật với em, hi vọng em có thể kiên cường đối mặt, có được không?"

Thành tích học tập của Liễu Tiểu Diệp rất tốt, năng lực phân tích khẳng định là không có vấn đề gì, vừa nghe Giang Phong nói như thế, trong lòng cô liền "Lộp bộp" một cái, sau đó cắn răng, nói: "Anh Giang Phong anh cứ việc nói, bất luận xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ không dễ dàng bị đánh đổ đâu."

Giang Phong ân một tiếng, sắp xếp lại câu từ, liền nói ra: "Em gái Tiểu Diệp, em có thể đến công ty mai mối tìm anh, hiển nhiên đối với năng lực của anh cũng có sự hiểu biết nhất định, anh vừa rồi thay em đã tính toán một chút, phát hiện sức khỏe của ba không được tốt cho lắm, cho nên anh suy đoán ba mẹ em gần đây không cãi nhau, hẳn là có liên quan đến tình trạng cơ thể của cha em."

Trong đầu Liễu Tiểu Diệp "Vù" một cái, trong nháy mắt trở nên trống rỗng, không biết mất bao lâu, cô mới phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt vội vàng nói: "Anh Giang Phong, cha em ông ấy rốt cuộc là bị làm sao vậy? Ông ấy... Ông ấy có phải bị bệnh nặng rồi không?"

Giang Phong gật đầu nói: "Nếu như anh không có thôi toán sai, ba của em hẳn là bị bệnh nặng rồi!"

Vốn dĩ cha mẹ Liễu Tiểu Diệp lựa chọn ẩn giấu tin tức này, Giang Phong là người ngoài cũng không nên tự chủ trương đem tin tức nói cho cô biết.

Nhưng cha mẹ Liễu Tiểu Diệp sở dĩ lựa chọn giấu cô, đơn giản là không muốn ảnh hưởng đến việc học của cô mà thôi, dù sao nói

cho cô biết cũng không có tác dụng gì, còn có thể khiến cô mất tập trung, vậy còn không bằng trước tiên gạt qua, đợi khi nào không thể giấu được nữa thì nói ra.

Nhưng mà theo Giang Phong, làm như vậy không thích hợp, nói cho Liễu Tiểu Diệp biết sự thật xác thực có khả năng sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập của cô, nhưng nếu chọn cách che giấu cô, ba cô một khi có chuyện gì bất trắc, vậy rất có thể sẽ khiến cho cô ấy tiếc nuối cả đời.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Giang Phong vẫn là quyết định đem chân tướng nói cho cô biết.

Lúc này, nội tâm Liễu Tiểu Diệp chính là tâm loạn như ma, đối với sự khác thường của cha mẹ khoảng thời gian này, cô cũng đã có rất nhiều suy đoán, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng sức khỏe của cha mẹ mình có vấn đề.

Chương 1247 - Có Khác Thường Tất Có Yêu. (2)

Nếu cha mẹ đã cãi nhau hơn mười năm có thể ngừng cãi vã, thì có thể tưởng tượng được cha cô bị bệnh nặng đến như thế nào.

Liễu Tiểu Diệp cắn môi một cái, vẻ mặt khẩn cầu nói: "Anh Giang Phong, internet đều nói anh là kỳ nhân hiếm có trên thế gian, anh có thể cứu cha em không?"

Giang Phong thở dài nói: "Em gái Tiểu Diệp, anh có thể thôi toán ra được bệnh của cha em, nhưng anh dù sao cũng không phải là bác sĩ, cũng không có năng lực thần kỳ gì, điều duy nhất anh có thể giúp em, chính là tìm cho ba em một bác sĩ có trình độ chuyên môn cao."

Đôi mắt Liễu Tiểu Diệp ửng đỏ nói: "Cám ơn anh!"

...

Cùng lúc đó.

Một khu dân cư nào đó.

Mẹ Liễu nhìn chồng đau đớn đổ mồ hôi, cố nén nước mắt nói: "Lão Liễu, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nếu không chúng ta hay là đi bệnh viện trị liệu!"

Cha Liễu nắm khăn mặt lau mồ hôi, cười khổ nói: "Được rồi, tình huống anh như thế, đi bệnh viện cũng chỉ là lãng phí tiền mà thôi, còn không bằng tiết kiệm một chút tiền, chờ anh đi rồi em với con gái cũng có thể có một cuộc sống tốt hơn."

Mẹ Liễu không khỏi che miệng lại, không khỏi chính mình khóc lên, cô với chồng đúng là hay cãi nhau, còn thường xuyên đánh nhau, nhưng bọn họ chân chính làm được đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, cho nên bất kể cãi nhau, đánh nhau như thế nào, mười mấy năm qua cũng không ai nhắc đến hai chữ ly hôn.

Trước đây không lâu, sau khi cha Liễu được chẩn đoán mắc bệnh ung thư gan giai đoạn cuối, mẹ Liễu cảm giác như trời sắp sụp xuống, cũng không còn tâm trạng đi cãi nhau với chồng nữa, điều này mới khiến Liễu Tiểu Diệp cảm thấy khác thường.

"Lão Liễu, ông không thể bi quan như thế, mặc dù tỷ lệ tử vong của bệnh ung thư gan cao, nhưng có một số ít bệnh nhân ung thư gan giai đoạn cuối, sau khi được trị liệu còn có thể sống thêm hai mươi ba mươi năm."

Cha Liễu thở dài nói: "Tôi biết có ví dụ như vậy, ví dụ như lãnh đạo bệnh viện của người anh họ của dì tôi bị ung thư gan giai đoạn cuối, nhưng sau hai mươi năm, người ta vẫn còn sống rất tốt.

Chỉ là, theo em họ tôi tôi, người ta dùng đều là thuốc nhập khẩu giá cả đắt đỏ, những gia đình bình thường như chúng ta làm sao có thể mua được những loại thuốc nhập khẩu đắt tiền như vậy chứ?

Cho nên xem y học cổ truyền, lấy ngựa chết làm ngựa sống là được rồi, có thể bảo vệ mạng vậy coi như mệnh tôi lớn, không gánh nổi mệnh đó cũng là vận mệnh tôi đã như vậy."

Nước mắt mẹ Liễu rốt cục vẫn là chảy xuống, vẻ mặt hối hận nói:

"Lão Liễu, đều tại tôi luôn tức giận với ông, đoán chừng bệnh này của ông đều là do tức giận mà thành, là tôi hại ông!"

Cha Liễu giật cái khăn giấy lau nước mắt cho bà, vẻ mặt có phần tiều tụy cười nói: "Bà không giận tôi là đúng, nhưng cũng không cần gánh lấy trách nhiệm về mình, nguyên nhân gây ra bệnh ung thư gan là gì? hình thành tôi cũng không biết, nhưng khẳng định không phải là bởi vì thường xuyên tức giận liền sẽ bị mắc bệnh, nếu là như vậy, những người tính khí kia không tốt cũng phải bị ung thư gan rồi."

Mẹ Liễu đỏ mắt lên nói: "Người ta cũng nói tức giận hại gan, cho dù tức giận không phải nguyên nhân chính gây ra bệnh của ông, nhưng khẳng định nó đã gây ra tác dụng xấu."

Cha Liễu khoát tay nói: "Đều nói chuyện này không liên quan tới bà, Sinh Lão Bệnh Tử không phải là chuyện con người có thể khống chế được, những chuyện khác tôi không lo lắng, chỉ lo lắng tôi đi rồi sau đó con gái sẽ chịu không nổi sự đả kích này."

Mẹ Liễu dụi dụi con mắt, nói: "Không được nói những câu xui xẻo như vậy, hơn nữa tôi cũng tin tưởng con gái của chúng ta rất mạnh mẽ, chúng ta ở trước mặt con bé cãi vã đánh nhau nhiều năm như vậy, đổi thành đứa nhỏ khác sợ là tính tình đã sớm trở nên quái gở rồi, nhưng con bé không bị ảnh hưởng một chút nào.

Bởi vậy có thể thấy được, con gái chúng ta so với chúng ta tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn."

Cha Liễu gật đầu, nói: "Tình hình hiện tại của tôi ngày càng tệ, chỉ sợ cũng không giấu được con gái bao lâu nữa, học kỳ của con bé là thời kỳ mấu chốt trong ba năm sơ trung, tôi không thể ảnh hưởng đến việc học của con bé được, tôi chuẩn bị tìm cớ đi về quê, những ngày kế tiếp không tiếp xúc nhiều với con gái, bà cảm thấy như thế nào?"

Mẹ Liễu vội vã phản đối nói: "Không được, tôi không đồng ý, ông như vậy mà về quê, đây chẳng phải hoàn toàn chính là chờ chết ư, hơn nữa ở quê bên kia có ai có thể chăm sóc cho ông chứ?"

"Không về quê vậy cũng phải dời ra ngoài ở, không thể để con gái

biết bệnh tình của tôi được, bằng không việc học của con bé nhất định sẽ bị ảnh hưởng."

"Vậy thuê một căn nhà nhỏ gần đây, ăn uống cùng với ở vẫn là ở trong nhà, chỉ khi con gái không có ở nhà trở về cũng được."

Hai vợ chồng ở nơi này thương lượng làm sao giấu con gái, không biết Giang Phong đã đem tất cả chuyện của bọn họ nói ra, con gái của bọn họ đã biết được sự thật.

Chương 1248 - Có Khác Thường Tất Có Yêu. (3)

Sau khi từ cửa hàng bún đi ra, Giang Phong mời Liễu Tiểu Diệp đến phòng làm việc công ty mai mối, sau đó hắn liền lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại, hỗ trợ liên hệ với chuyên gia về gan.

Rất nhanh, một trong những chuyên gia có thẩm quyền hàng đầu ở trong nước đã liên hệ được.

Liễu Tiểu Diệp ngồi ở văn phòng nghe Giang đại sư gọi điện thoại, trong lòng thực sự là cảm động đến rơi nước mắt, cô tuy rằng còn là học sinh trung học, nhưng đây là thời đại thông tin tiên tiến, cô hiểu biết cũng không ít.

Cô biết đối với gia đình bình thường như nhà cô, nếu như không có Giang đại sư hỗ trợ, tuyệt đối không thể mời được chuyên gia có thẩm quyền về hàng đầu trong nước đến gặp bác sĩ và thực hiện ca phẫu thuật cho cha cô.

Giang Phong nói chuyện điện thoại xong, nhìn về phía Liễu Tiểu Diệp nói: "Em gái Tiểu Diệp, anh đã giúp cha em đặt lịch hẹn với chuyên gia, chờ chút tôi sẽ cho em số điện thoại của chuyên gia, em lấy về rồi nói với cha mẹ mình."

Liễu Tiểu Diệp nói cám ơn liên tục, mặc dù các chuyên gia có thể không chữa khỏi căn bệnh nghiêm trọng của cha cô, nhưng Giang đại sư sẵn sàng giúp đỡ liên hệ với các chuyên gia, đối với cô đã có

ân huệ lớn rồi!

Giang Phong đầu tiên là an ủi vài câu, sau đó vẻ mặt mới nghiêm túc nói: "Em gái Tiểu Diệp, vốn dĩ cha mẹ em giấu em không nói cho em biết chân tướng, chính là sợ ảnh hưởng đến việc học của em, anh là người ngoài chưa có sự đồng ý của cha mẹ em đã nói sự thật cho em biết, nhưng em tuyệt đối đừng để cho anh thất vọng!

Mặc kệ kết quả cuối cùng của căn bệnh cha em là gì, em cũng phải nỗ lực học tập, có thể làm được không?"

Liễu Tiểu Diệp nghiêm túc trả lời: "Anh Giang Phong, em ở nơi này cam đoan với anh, mặc kệ ba của em cuối cùng là kết quả bệnh gì, em đều sẽ nhất định nỗ lực học tập, sẽ không phụ lòng anh kỳ vọng của anh."

"Ừm, anh tin em có thể làm được!"

Giang Phong vui mừng gật đầu, lập tức từ trên bàn lấy ra một tờ danh thiếp, ở mặt sau viết xuống số điện thoại của chuyên gia, sau đó đưa cho cô nói: "Đây là danh thiếp của anh, mặt trái là số điện thoại của vị chuyên gia kia, em lấy về đưa cho cha mẹ em, để cho bọn họ gọi điện thoại liên hệ với chuyên gia, anh vừa rồi đã chào hỏi qua, nói cha mẹ em báo tên anh là được."

Liễu tiểu Diệp cẩn thận cất danh thiếp đi, sau đó có chút ngượng ngùng hỏi: "Anh Giang Phong, điều kiện kinh tế nhà em bình thường, không biết tìm vị chuyên gia này khám bệnh, phải mất bao nhiêu tiền?"

Giang Phong nghe vậy lộ ra nụ cười, nói: "Em gái Tiểu Diệp, em yên tâm, em vừa nãy kia chén lão hữu phấn không phải là Bạch mời, vị chuyên gia này sẽ xem bệnh miễn phí cho cha em, cha em chỉ cần thanh toán một phần phí thuốc là được."

Liễu Tiểu Diệp tự nhiên lại là một phen nói cám ơn, cô tuy rằng vẫn chưa ra khỏi sân trường, nhưng cô cũng biết chi phí bệnh viện đắt cỡ nào, cô hiện đại trêu chọc bệnh không nổi chết không nổi nhưng không phải cố ý tạo ra một trò đùa hài hước, mà là vì chữa bệnh thật sự có thể khiến một gia đình trị đến táng gia bại sản.

Sau đó, Giang Phong luôn căn dặn Liễu Tiểu Diệp phải cố gắng học tập, sau đó mới lên tiếng: "Được rồi, em gái Tiểu Diệp, thời gian cũng không còn sớm, em trở về đi, lúc nào em cần trợ giúp, thì em gọi điện thoại cho anh."

Liễu Tiểu Diệp ngoan ngoãn gật đầu nói: "Dạ, tạm biệt anh Giang Phong!"

"Ừm, tạm biệt!"

Nhìn theo Liễu tiểu Diệp đã rời đi, Giang Phong âm thầm chúc phúc cho cô.

...

Sau khi Liễu Tiểu Diệp rời khỏi công ty mai mối, cô không có lựa chọn về trường học, mà là trước tiên dùng điện thoại trên đồng hồ đeo tay gọi điện thoại cho cha.

Điện thoại kết nối, giọng nói của cha Liễu Phụ truyền tới: "Tiểu Diệp, con cùng với các bạn học ăn cơm xong chưa?"

Liễu Tiểu Diệp không trọ ở trường, ăn ở đều ở nhà, cho nên buổi trưa lúc cô đến tìm Giang đại sư, liền gọi điện thoại cho mẹ của cô, nói dối là đi ăn cơm cùng với bạn học.

Nghe cha hỏi dò, Liễu Tiểu Diệp không trả lời mà hỏi lại: "Ba ba, ba hiện tại đang ở nhà sao?"

Cha Liễu nói: "Ở nhà, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Liễu Tiểu Diệp nói: "Là có chút việc muốn nói với ba, ba ở nhà chờ con, con bây giờ lập tức trở về."

Cha Liễu nói: "Tiểu Diệp, mau nói cho ba nghe, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Liễu Tiểu Diệp nói: "Ba, ba đừng lo lắng, con không xảy ra chuyện gì, trước tiên ba ở nhà đợi con một chút, con trở về lại nói cho ba biết."

Cha Liễu nói: "Vậy thì tốt, trở về chú ý an toàn."

Liễu Tiểu Diệp nói: "Ừm, biết rồi, vậy con cúp máy đây, bye bye!"

"Bye bye!"

...

Một khu dân cư nào đó.

Cha Liễu Phụ nhìn điện thoại đã cúp, lông mày không khỏi nhíu lại, biết con gái không ai bằng cha, hành động của con gái hôm nay có chút khác thường, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lúc này, mẹ Liễu mới vừa nằm xuống nghỉ ngơi, cũng nghe được hai cha con đối thoại, bà cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Cha Liễu không nhịn được nói: "Không phải là trong trường học có người bắt nạt con gái tôi chứ?"

Mẹ Liễu lắc đầu nói: "Cũng không có khả năng, trường học của con gái nhưng là trường trung học trọng điểm, thành tích học tập của con bé vừa tốt, giáo viên đối với con bé rất cưng chiều, có ai dám bắt nạt nó chứ!"

Cha Liễu trầm ngâm nói: "Lẽ nào bạn học trong trường gửi thư tình cho nó?"

Mẹ Liễu chần chờ nói: "Chuyện này... Chuyện này không có khả năng lắm thì phải?"

Chương 1249 - Hai Mươi Năm Sau.

Khi con gái đi học, cha mẹ thường nghiêm cấm yêu đương sớm, đặc biệt là trong hai giai đoạn quan trọng sơ trung với trường cấp 3, càng canh phòng nghiêm ngặt.

Cho nên, cha Liễu phát hiện hôm nay con gái có chút khác thường, liền nghĩ đến có thể nào là có một bạn học nam cùng lớp gửi thư tình cho con bé không!

Mẹ Liễu tuy rằng cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng nghĩ tới con gái mình rất xinh đẹp đáng yêu, thành tích học tập ở lớp học cũng là đứng hàng đầu, có bạn học nam yêu thích con gái bọn họ cũng phải chuyển kỳ quái gì.

Mà bất kể có phải là trường trung học trọng điểm hay không, đều sẽ có một số nam sinh dũng cảm, cho nên chồng bà lo lắng cũng có đạo lý của nó.

Ngay lúc trái tim hai vợ chồng treo lơ lửng, con gái họ Liễu Tiểu Diệp trở về.

Cha Liễu lập tức hỏi: "Tiểu Diệp, cuối cùng có chuyện gì xảy ra vậy?"

Liễu Tiểu Diệp nhìn sắc mặt có chút tiều tụy của cha, trong lòng không khỏi cay cay, trên đường trở về nước mắt của cô đã nhịn nửa ngày trong nháy mắt liền dâng lên. Cô trước đó không chú ý đến những chi tiết này, hiện tại hồi tưởng lên, khoảng thời gian này cha cô dường như đã già đi rất nhiều, xem ra cô vẫn chưa đủ quan tâm đến ông.

Nhìn thấy Liễu Tiểu Diệp không nói lời nào, nhưng nước mắt lại dâng lên, cha mẹ Liễu trong lòng đều căng thẳng, vội vã truy hỏi cô có chuyện gì, có phải có người bắt nạt cô không.

Liễu Tiểu Diệp lau nước mắt, nhìn vẻ mặt khẩn trương của cha mẹ, nói: "Cha, mẹ, hai người dự định giấu con tới khi nào?"

Cha mẹ Liễu không khỏi liếc nhau một cái, đều không nghĩ tới con gái sẽ nói ra lời như vậy.

Cha Liễu hỏi: "Tiểu Diệp, lời này của con là có ý gì?"

Liễu Tiểu Diệp khịt khịt mũi, quan tâm mà hỏi: "Cha, thân thể của cha thế nào rồi? Chuyện lớn như vậy tại sao phải gạt con chứ?"

Cha mej Liễu nghe vậy đều là kinh ngạc, bọn họ vẫn luôn giấu không nói cho con gái biết, con gái làm sao biết được việc này?

Cha Liễu nói: "Tiểu Diệp, ai nói cho con biết?"

Liễu tiểu Diệp hai mắt đỏ hoe nói: "Cha, mẹ, con từ nhỏ đến lớn, hai người cách ba năm bữa lại cãi nhau đánh nhau, con đã quen thuộc từ lâu, nhưng khoảng thời gian gần đây, hai người ngay cả một lần cãi nhau cũng không có, con liền biết nhất định là đã xảy ra vấn đề rồi!

Trước tiên cha đừng hỏi con làm sao mà biết được, sức khỏe của cha bây giờ thế nào? Bác sĩ nói như thế nào ạ?"

Cha mẹ Liễu bỗng nhiên tỉnh ngộ, không nghĩ tới là nơi này xảy ra vấn đề, năng lực quan sát của con gái rất mạnh.

Cha Liễu nói: "Tiểu Diệp con không cần lo lắng, chỉ là bệnh nhẹ mà thôi, rất nhanh sẽ tốt lên thôi!"

"Cha, cha cũng đừng lừa gạt con nữa, con biết bệnh tình của cha rất nghiêm trọng."

Nói tới chỗ này, Liễu Tiểu Diệp lấy danh thiếp Giang Phong cho ra, đưa cho cha cô nói: "Cha, phía sau danh thiếp là số điện thoại của một trong những chuyên gia có thẩm quyền hàng đầu trong một số lĩnh vực y tế ở trong nước. Cha gọi điện thoại liên hệ với vị chuyên gia này, liền nói là Giang đại sư giới thiệu, hắn sẽ tận lực giúp cha trị liệu."

Cha mẹ Liễu nghe vậy trợn mắt ngoác mồm.

Sau đó dưới sự truy hỏi của mẹ Liễu, Liễu Tiểu Diệp liền đem chuyện buổi trưa hôm nay sau khi tan học cô đã đi đến công ty mai mối hạnh phúc tìm Giang đại sư, mời hắn hỗ trợ điều giải hôn nhân cho cha mẹ, nói đến Giang đại sư ở ngay trước mặt cô gọi điện thoại nhờ ai làm việc gì, hỗ trợ liên lạc với chuyên gia lĩnh vực cao.

Đợi Liễu Tiểu Diệp nói xong, cha mẹ Liễu hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Vị Giang đại sư này, thực sự là tâm địa Bồ Tát, chẳng trách nhiều người trên internet nói tốt về hắn nhiều như vậy."

"Tiểu Diệp con đúng là lớn rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy, ba mẹ xác thực không nên gạt con, lần này mặc kệ kết quả như thế nào,

con đều là vì trong nhà lập công lớn."

Mẹ Liễu nhận lấy danh thiếp, ngay lập tức liền muốn gọi điện thoại cho vị chuyên gia này, nhưng cân nhắc đến thời gian giờ này người ta hẳn là đang nghỉ ngơi, liền nhẫn nhịn không gọi.

Một nhà ba người vẫn luôn đợi đến hơn hai giờ chiều, cha Liễu mới gọi điện thoại cho vị chuyên gia kia.

Kết quả không thể nghi ngờ là khả quan, chuyên gia đối với cha Liễu rất khách khí, đề nghị ông mau chóng đến Trung Hải, hắn sẽ kiểm tra tỉ mỉ lại cho ông, sau đó căn cứ vào kết quả kiểm tra để lập phương án điều trị.

Đợi sau khi cúp điện thoại, cha Liễu Phụ mới nói với con gái: "Tiểu Diệp, con bây giờ yên tâm, nhanh đến trường học đi, cũng sắp trễ rồi!"

Liễu Tiểu Diệp gật đầu nói: "Biết rồi, ba mẹ, vậy con đến trường học trước, mẹ cũng mau chóng xin nghỉ với trường học, sau đó cùng ba đến Trung Hải trị liệu. Hai người không cần lo lắng cho con, con cũng đã lớn như vậy rồi, có thể tự chăm sóc bản thân được."

Mẹ Liễu ân một tiếng, nói: "Mẹ sẽ đến trường học xin nghỉ, muộn nhất ngày mai sẽ đi Trung Hải trị liệu với cha con."

"Được, vậy con đi học trước, tạm biệt ba mẹ!"

"Đi đi, trên đường chú ý an toàn."

"Biết rồi!"

Nhìn theo con gái ra ngoài, cha mẹ Liễu đều cảm thấy vui mừng không ngớt, con gái thật sự hiểu chuyện rồi!

Chương 1250 - Hai Mươi Năm Sau. (2)

Lập tức, mẹ Liễu nghiêm túc nói: "Lão Liễu, cơ hội chữa bệnh quý giá này là do con gái chúng ta vì ông tranh giành được, ông phải

phối hợp thật tốt, không thể như trước đó tự giận mình, biết không?"

Cha Liễu nói: "Tôi biết rồi, đây là hiếu tâm của con gái tôi, mặc kệ kết quả như thế nào, tôi cũng sẽ tích cực phối hợp trị liệu."

Mẹ Liễu gật đầu nói: "Vậy ông ở nhà nghỉ ngơi, tôi đến trường học xin nghỉ với lãnh đạo, tranh thủ chuyện này xử lý xong trong hôm nay, ngày mai sẽ đi cùng với ông đến Trung Hải."

"Ừm, đi đi!"

...

Xuân phân qua đi, huyện Bách Lương bên này lại bắt đầu các hoạt động thờ cúng tổ tiên quy mô lớn.

Ba anh chị em Giang Phong cũng mang theo người yêu cùng con cái cùng nhau về quê "Xẻng xúc núi", bởi vì quan niệm thị tộc ở đây tương đối mạnh, không cần quay lại trong các lễ hội khác, bao gồm cả lễ hội mùa xuân quanh năm, sẽ không có ai nói gì bạn hết.

Thế nhưng, hàng năm lúc "Xẻng xúc núi", trừ phi thật sự là bởi vì công việc không đi được, nếu không mặc kệ là đang ở đâu, cũng sẽ chạy về tham gia.

Các ngôi mộ ở huyện Bách Lương thường được chia làm hai loại:

Một loại là ngôi mộ màu trắng có bia mộ, một loại là ngôi mộ bằng đất không có bia mộ.

Những ngôi mộ có bia trắng (tác giả cũng không biết tại sao loại mộ này được gọi là mộ trắng, có lẽ là bởi vì thời đó vẫn chưa dùng tới xi măng, những ngôi mộ cứng này được làm bằng đá vôi, toàn bộ phần mộ hiện ra màu xám trắng, cho nên mới gọi là mộ trắng), đều là đi lên số Ngũ Đại lão tổ tông mới có đãi ngộ.

Những ngôi mộ trắng như thế này còn được gọi là núi Đại Chúng, bình thường đều là tộc nhân sẽ tổ chức người đi tế bái, cảnh tượng sẽ khá là náo nhiệt.

Nói thí dụ như phải khiêng một con lợn, một đầu dê, cùng với gà,

ngỗng vịt, kẹo, bánh bích quy, hoa quả và các lễ vật khác, sau đó mang theo biểu ngữ của dòng họ mình, một đường khua chiêng gõ trống đi tế bái.

Đặc biệt là khi cúng bái những tổ tiên càng có quyền lực thì khung cảnh càng uy nghiêm, những người có tiền đồ trong tộc (làm quan hoặc là ông chủ lớn) đi đầu tế bái, tuân thủ nghiêm ngặt thủ tục cúng bái ba vái chín lạy.

Những loại mộ đất khác cũng không đặc biệt như vậy, đây đều là Ngũ Đại bên trong tổ tông, không cần khua chiêng gõ trống, cũng không cần khiêng dòng họ đại kỳ, về phần khiêng một con lợn một đầu dê các loại đi tế bái cũng không cần phải vậy.

Nói như vậy, sau bốn hoặc năm thế hệ, có một khối thịt heo cùng cơm và trái cây có thể sử dụng được rồi.

Chỉ khi cúng bái bà con ruột thịt, mới sẽ gà vịt thịt cá ngỗng các loại mọi thứ đầy đủ hết.

Giang Phong bây giờ chắc chắn là nhân vật có quyền lực nhất trong nhà họ Giang ở thị trấn Thanh Hà, và những người già trong gia tộc đương nhiên sẽ mời hắn chủ trì việc thờ cúng ở núi Đại Chúng.

Loại này đi đầu tế bái lão tổ tông cũng là biểu hiện địa vị trong gia tộc, Giang Phong đương nhiên sẽ không từ chối, liền sảng khoái đồng ý.

Vì vậy, trong tuần tiếp theo, Giang Phong liền dẫn đầu cùng với những người có tiền đồ khác ở trong gia tộc cùng nhau đi tế bái các vị lão tổ tông.

Đợi sau khi cúng bái các vị lão tổ tông xong, mới cùng người nhà đi cúng bái tổ tông năm đời.

Anh rể Khúc Văn Hoa, là lần đầu tiên đến tế bái tổ tiên bên nhà vợ, nhìn thấy cảnh tượng tế bái tổ tiên sôi động, không khỏi cảm khái nói: "Tiểu Phong, hoạt động tế tổ của em ở đây thực sự quá hoành tráng, không giống như lễ thanh minh của chúng tôi, chỉ có thắp hương và đốt chút tiền giấy cho người thân đã khuất là coi như

xong."

Giang Phong nói: "Nói như vậy, những nơi có quan niệm dòng họ mạnh thì càng chú trọng đến loại chuyện này. Anh rể, bên anh thành phố lớn, quan niệm dòng họ không mạnh, thậm chí bởi vì đủ loại đủ kiểu nguyên nhân khác, rất nhiều người chỉ biết đến 5 đời tổ tiên, bên trên những lão tổ tông đó, cũng không nhận ra."

Khúc Văn Hoa gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu như không có gia phả ghi lại, lại không giống các cậu bên này cúng bái hàng năm, không quen biết trên 5 đời, đây cũng là chuyện rất bình thường."

Giang Phong nói: "Kỳ thực tình huống như thế về sau sẽ rất phổ biến, ví dụ như người ở bên này của chúng tôi, một khi chuyển tới thành phố lớn định cư, ở bên đó làm việc và sinh sống, bởi vì rời xa quê hương rất ít trở về.

Vì vậy những người đã sống ở đó hai hoặc ba thế hệ, cơ bản cũng sẽ không biết tổ tiên của mình."

Khúc Văn Hoa nói: "Là đạo lý này, người từ quê hương dời ra ngoài, cho dù hắn cùng với đời kế tiếp của hắn còn nhớ quê hương, nhưng đối với thời đại thế hệ thứ ba, thứ tư, bọn họ vừa sinh ra chính là người thành phố lớn rồi, bọn họ đương nhiên sẽ xem thành phố lớn là quê hương của mình.

Về phần ông nội cùng với cụ tổ bọn họ nơi đó thế hệ quê hương ở nơi nào, có lẽ sẽ quan tâm một ít, nhưng khẳng định cũng không có bao nhiêu tình cảm!"

Giang Phong cười nói: "Không nói đến người khác, chỉ nói đến em, nếu em còn sống, con cháu em chắc chắn sẽ không quên đi quê hương, sẽ thường xuyên trở về. Nhưng chờ năm trăm năm sau, tình cảm đối với quê hương của những tiểu bối kia e rằng sẽ càng ngày càng nhạt, cuối cùng tổ tông đến cùng đến từ nơi nào, sợ rằng cũng không biết."

Khúc Văn Hoa nói: "Chuyện của trăm năm sau, em không cần quan tâm đến, miễn là những thế hệ tương lai vẫn luôn là một người Trung Quốc chính trực, vậy cũng sẽ không tính là bị lãng quên!"

Giang Phong tán đồng nói: "Anh rể nói đúng, chỉ cần thế hệ sau có thể nhớ kỹ mình là người Trung Quốc, thế là đủ rồi!"

Chương 1251 - Hai Mươi Năm Sau. (3)

Sau khi ở lại quê hơn một tuần lễ, đám người Giang Phong liền trở về tỉnh thành.

Khi Giang Phong trực tiếp cùng gián tiếp tác hợp khách hàng càng ngày càng nhiều, tầm ảnh hưởng của hắn với tư cách là người mai mối cũng càng lúc càng lớn, đặc biệt là những khách hàng đến từ khắp nơi trên thế giới, sau khi họ tìm được một nửa phù hợp, đều không tiếc lời khen ngợi Giang đại sư, điều đó khiến độ nổi tiếng của Giang Phong càng ngày càng cao hơn.

Do đó, ngày càng có nhiều khách hàng đến công ty mai mối hạnh phúc tìm hắn làm mai mối.

Sau đó, liền tạo thành vòng tuần hoàn.

Và với việc có càng nhiều khách hàng tìm tới cửa, cho dù công ty mai mối hạnh phúc đã có hơn ba mươi Hồng Nương, cũng có chút bận rộn không kịp.

Thấy tình cảnh này, Giang Phong tuyển thêm hai mươi Hồng Nương nữa.

Trong giới mai mối ngày nay, công ty mai mối hạnh phúc không chỉ độ nổi tiếng đứng đầu, đãi ngộ cho Hồng Nương làm việc ở trong giới cũng là đứng đầu không thể tranh cãi được.

Bởi vậy, Giang Phong vừa tung tin sẽ tuyển thêm hai mươi Hồng Nương, những Hồng Nương ở trong ngành nhận được tin tức đều như ong vỡ tổ vọt tới phỏng vấn.

Được Giang Phong vừa ý, tự nhiên là vô cùng phấn khởi, giống như mua vé xổ số trúng năm triệu vậy. Mà những người không được coi trọng thì cúi đầu ủ rũ, giống như bị tổn thất mấy triệu.

Có thêm hai mươi Hồng Nương gia nhập, công ty mai mối hạnh

phúc có thể hoạt động trở lại với hiệu quả nhanh nhất.

Ban đầu, lợi nhuận ròng hàng tháng của công ty mai mối hạnh phúc cao tới hơn 2000 vạn, sau khi có thêm 20 tân binh gia nhập, không tới ba tháng, lợi nhuận ròng của công ty mai mối đã vượt mốc 30 triệu, ở trong giới mai mối công ty mai mối hạnh phúc có thể nói là công ty xuất chúng nhất.

Ngoại trừ việc công ty mai mối ngàng càng phát đạt, khách hàng cao cấp đến mời Giang đại sư làm mai mối cũng càng ngày càng nhiều, bởi vì Giang Phong hơn hai năm này vẫn luôn thu hoạch được các mối quan hệ cao cấp, thông qua những mạch quan hệ của khách hàng, hắn ở trong vòng tròn cao cấp cũng đã có được địa vị không thấp.

Bất kể là phú nhị đại, cũng phải cho Giang Phong ba phần mặt mũi.

Mà ở làng giải trí, Giang đại sư có sức ảnh hưởng siêu cao, những ngôi sao lớn nào muốn tìm đối tượng đều sẽ chuẩn bị tốt hậu lễ, tự mình tới cửa mời mai mối.

Nói chung, Giang Phong mỗi ngày không phải làm mai môi chính là đi làm mai môi trên đường, bận tối mày tối mặt.

Nhưng mà, cho dù là bận rộn, nhưng nhìn thấy từng khách hàng được hắn kết hợp thành vợ thành chồng, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, trong lòng Giang Phong rất là vui vẻ.

Đây có thể coi là đóng góp của hắn cho xã hội.

...

Thời gian qua mau.

Chớp mắt đã hai mươi năm sau.

Trên một chuyến tàu tốc hướng đến Đế Đô, một số nam nữ thanh niên tràn đầy năng lượng đang tự giới thiệu mình:

"Tôi tên là Hứa Giai Kỳ, sư viên năm nhất đại học sư phạm Đế Đô, rất hân hạnh được gặp mọi người." Hứa Giai Kỳ là một cô gái có

ngoại hình trung bình, có thể thi đậu vào trường học khiến cô rất hài lòng, trên mặt tràn đầy nụ cười khi giới thiệu bản thân.

"Tôi tên là Trần Diệu Hoa, sinh viên năm nhất của đại học công nghiệp Đế Đô, rất hân hạnh được biết mọi người, đã đến Đế đô một nơi hoàn cảnh mới, chúng ta là đồng hương nên thắt chặt mối quan hệ, trợ giúp lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ." Lúc nói chuyện, Trần Diệu Hoa thỉnh thoảng liếc nhìn nữ sinh ở phía sau bên trái còn xinh đẹp hơn cả ngôi sao.

"Tôi tên Lý Hạo Nhiên, sinh viên năm nhất đại học XX Đế Đô..."

"Tôi tên Trương..."

Sau khi giới thiệu bản thân xong, một số nam nữ thanh niên đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nữ sinh xinh đẹp và có khí chất nhất, muốn biết cô ấy tên là gì, học ở trường đại học nào.

Nữ sinh xinh đẹp nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người cô, liền khẽ mỉm cười, sau đó thoải mái hào phóng tự giới thiệu mình: "Tôi tên Giang Văn Yến, sinh viên năm nhất trường Bắc Đại, rất hân hạnh được biết mọi người."

Nghe Giang Văn Yến tự giới thiệu mình, đám người đầu tiên là im lặng mấy giây, lập tức oanh một cái, nổ!

"Trời ơi, hóa ra cô chính là Giang Văn Yến thủ khoa năm nay của tỉnh Quảng Tây chúng ta?"

"Thực sự là tuyệt đối không ngờ rằng, thủ khoa năm nay của tỉnh Quảng Tây chúng ta, vậy mà lại là một tuyệt thế đại mỹ nữ, đúng là tài mạo song toàn!"

"Mẹ, nếu như đem tin tức này công khai, e rằng sẽ khiến náo động!"

"Này chỉ sợ đây là thủ khoa xinh đẹp nhất từ trước đến nay của nước ta đấy chứ?"

"..."

Không chỉ là học sinh, ngay cả phụ huynh đi cùng với con mình

đến trường để nhập học cùng với những hành khách trên tàu cũng vô cùng kinh ngạc.

Cũng khó trách mọi người đều kinh ngạc, ở rất nhiều nơi chỉ cần con cái có thể thi vào đại học, bất kể là đại học gì, đều sẽ tổ chức đại tiệc, mời thân bạn bè đến để ăn mừng.

Chương 1252 - Đại Kết Cục.

Nếu như con gái thi đậu 211, thậm chí là 985 thì tuyệt vời, cha mẹ đều sẽ cảm thấy nở mày nở mặt khi nói chuyện với người thân và bạn bè của họ, đặc biệt là lãnh đạo của hai trường đại học 985 ở Thanh Bắc vừa ý, vậy chỉ sợ rằng tiếng nói của cha mẹ ba dặm bên ngoài đều có thể nghe thấy được.

Mà thủ khoa tỉnh, mặc dù là Thanh Bắc như vậy dẫn đầu, cũng là muốn cướp nhân tài.

Mặc dù hiện đại đệ nhất danh sĩ trong kỳ thi tuyển sinh đại học kém xa so với cổ đại đệ nhất danh sĩ xét về địa vị, nhưng vẫn có thể so sánh với kim sư thời cổ đại.

Đương nhiên, bởi vì khoa cử cổ đại cùng với thi đại học ở hiện đại có bản chất không giống, nó cũng có tính chất của kỳ thi tuyển sinh hiện đại, nên việc so sánh khoa cử cổ đại với kỳ thi tuyển sinh đại học hiện đại thực sự có phần không phù hợp.

Nhưng bất kể nói thế nào, những người có thể đạt được vị trí thủ khoa cấp tỉnh trong kỳ thi tuyển sinh đại học hiện đại, về cơ bản cũng có thể được gắn mác là "Tiền đồ vô lượng".

Nếu dòng họ nào có con cháu là thủ khoa, vậy cũng là chuyện quang tông diệu tổ.

Nếu như thủ khoa kỳ thi tuyển sinh đại học này có ngoại hình đẹp hơn so với ngôi sao lớn, vậy thì cũng tạo thành chấn động tuyệt đối không gì so nổi.

Dù sao từ xưa đến nay vẫn là xã hội dựa vào tướng mạo, ở cổ đại, quan chức được tuyển chọn phải xem mặt, tướng mạo luôn gắn

liền với việc làm quan.

Việc tuyển chọn quan chức "Trông mặt mà bắt hình dong" ban đầu bắt nguồn từ việc nho giáo coi trọng dung mạo cử chỉ với uy nghi, lễ nghi bên trong có chuyên môn "Cho lễ". Sau này khi Quân Chủ đã nắm giữ được quyền lực tuyệt đối, liền phản ánh những điều thích và không thích của cá nhân mình trong việc lựa chọn các quan lại.

Có lúc, những người đàn ông đẹp trai cùng với đàn ông xấu xí ở quan trường phát triển rất là không giống.

Tống Thần Tông đề bạt Vương Huỳnh làm quan, nguyên nhân chính là ngoại hình đẹp. Vương Huỳnh là một ca diễn, được biết đến với cái tên "Kỳ tuấn Vương gia lang", nhưng nhân phẩm tương đối kém, hơn nữa học thức cũng không cao. Cho dù như vậy, tể tướng xác thực tiến cử hắn làm giam ty, đảm nhiệm giám sát quan viên, Tống Thần Tông vừa nghe là "Vương gia lang", liền vui vẻ đáp ứng.

Sau này, Hoàng Đế Triết Tông kế vị, tể tướng đã đề cử một người đàn ông xấu xí cực kỳ có tài năng, Viên Ưng Trung.

Viên Ưng Trung không chỉ có khuôn mặt đầy rỗ, còn có vai xếch.

Sau khi Triết Tông nhìn thấy "Liền xưng đại luật, viên kinh ngạc, khó lường trần thuật trở ra". Nhìn xem, Hoàng Đế thay đổi, nhưng tiêu chuẩn đánh giá khuôn mặt vẫn không có thay đổi.

Cũng không phải thời nhà Tống là "Trông mặt mà bắt hình dong" nhất, mà trong thời nhà Minh và nhà Thanh, tướng mạo đặc biệt quan trọng trong việc tuyển chọn quan lại, khoa cử Thi Đình lúc đó còn thường xuyên lấy dung mạo định trạng nguyên. Như hoàng đế Anh Tông cuar nhà Minh gặp Hàn Ung ở Đại Đồng, ông ấy nói hắn "Bề ngoài cường tráng, giữ lại làm Hữu Thị Lang bộ vũ khí", sư quỳ bởi vì xúc phạm cấp trên, bị bắt đến kinh thành, Minh Thái Tổ thấy hắn tướng mạo phi phàm, thăng làm Ngự Sử.

Ở triều Đường, điều kiện đầu tiên để tuyển chọn quan viên chính là thân thể tướng mạo phải đầy đặn cao lớn.

Thi nhân La Ẩn bởi vì lớn lên xấu xí, đừng nói không làm được quan, thậm chí không có bao nhiêu cô gái yêu thích hắn. Con gái của Trịnh Điền đặc biệt yêu thích những bài thơ của La Ẩn, đã thề không hắn không gả, nhưng sau khi bọn họ gặp nhau, Trịnh nữ phát thệ chung thân không vịnh thơ La Ẩn.

Khi Lại Bộ đang chọn quan viên, có một văn bản hướng dẫn giống như một cuốn sổ tay: Quan chức tướng mạo Thượng Phẩm đứng đầu là khuôn mặt có chữ "Qúach", loại tướng mạo này uy nghiêm chính trực, có quan uy; thứ hai khuôn mặt có chữ "Mục", ngũ quan phong nhã tuấn lãng, có thần với lực, kém cỏi nhất là loại chữ "Kim", trên nhỏ dưới to, nhưng mà mang theo mũ sa lông chim cũng có thể che đi sự xấu xí.

Ở triều Thanh, “Những hộ gia đình khó khăn” đã tham gia ba lần thi hội vẫn không có đậu Tiến sĩ, có thể tham gia quá trình tuyển chọn chính thức được gọi là "Đại chọn", cho một cơ hội làm quan viên. Nhưng trong này có một quy tắc rõ ràng, "Đại chọn một khoa, không thử văn nghệ, chỉ xem tướng mạo."

Các ví dụ khác nhau đều cho thấy tầm quan trọng của tướng mạo ở thời cổ đại.

Mà hiện đại càng là có người hô lên khẩu hiệu cái đẹp là công lý, chỉ cần nhìn những tiểu thịt tươi đẹp trai kia là có thể hiểu được, cho dù có người bởi vì hút fan ngồi tù, thì vẫn có vô số người hâm mộ cầu xin tha cho hắn.

Thậm chí, những bức ảnh chụp một nữ tù xinh đẹp bị hành quyết bằng súng được tung lên mạng, còn nhận được sự đồng tình của rất nhiều người, cảm thấy cô ấy chết đi thật là đáng tiếc.

Chương 1253 - Đại Kết Cục. (2)

Như Thần Tiên tỷ tỷ, cũng bởi vì có dung mạo xinh đẹp, khí chất thần tiên, còn có hai ba bộ tác phẩm làm nền tảng, duy trì được độ nổi tiếng sau hơn 20 năm gần đây, máu dày đến làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt ngoác mồm.

Có thể nói, đổi thành những minh tinh khác có ngoại hình kém hơn

một chút cũng có kinh nghiệm từng trải giống như Thần Tiên tỷ tỷ, sợ là đã sớm lạnh nhạt từ lâu.

Cho nên, Giang Văn Yến vừa có khuôn mặt đẹp cùng với tài hoa, trong nháy mắt liền trở thành tâm điểm của cả toa tàu, một đám phụ huynh học sinh cùng với những hành khách khác, đều bày tỏ sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng.

Một bạn học nữ hỏi: "Bạn học Giang Văn Yến, cậu tại sao không có nhận phỏng vấn video? Nếu cuộc phỏng vấn video của cậu được lên TV, cậu bây giờ có thể nổi tiếng toàn quốc rồi!"

Giang Văn Yến mỉm cười nói: "Tôi không muốn nổi tiếng, cũng hi vọng mọi người đừng chụp hình tôi, cảm ơn!"

Những người lấy điện thoại di động ra để lén lút quay video khi nghe vậy đều có chút lúng túng, im lặng đem điện thoại di động giấu đi.

Ban đầu, Trần Diệu Hoa được nhận vào trường ĐH Công Nghiệp Đế Đô, đối với nhan sắc của bạn học nữ, còn có một tia suy nghĩ là đàn ông thì đều hiểu, dù sao trường học của hắn cũng được coi như là một trường đại học tốt.

Lại không nghĩ rằng, bạn học nữ này không chỉ xinh đẹp, người ta con là thủ khoa năm nay của tỉnh Quảng Tây, hơn nữa còn là thủ khoa với số điểm hơn 700 điểm.

Một cô gái vừa có tài vừa có ngoại hình như vậy, Trần Diệu Hoa dù có tự tin đến đâu, cũng không dám đối với người ta sinh ra những tâm tư không nên có, bởi vì đã định sẵn là không có kết quả.

Bất kể hoàn cảnh gia đình ra sao, chỉ với điều kiện này của người ta, nói đàn ông khắp thiên hạ này cô ấy có thể tùy ý chọn có lẽ cũng không khoa trương, nhưng chỉ cần là cô ấy xem trọng, sợ rằng không có mấy người đàn ông nào có thể từ chối được một cô gái tài mạo song toàn này.

Có phụ huynh hỏi: "Bạn học Giang Văn Yến, cha mẹ cháu không đưa cháu đến trường học báo danh sao?"

Giang Văn Yến lễ phép cười nói: "Cha mẹ cháu cùng với ông bà nội cháu đều muốn đưa cháu đến trường học báo danh, nhưng cháu không muốn làm rầm rộ như vậy, liền cự tuyệt!"

"Lợi hại, xem ra bạn học Giang Văn Yến hẳn là thường xuyên đi xa nhà, cho nên cha mẹ cháu mới yên tâm để cháu đi một mình đến trường học báo danh."

"Ừm, hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè, cha mẹ cháu đều sẽ mang cháu ra ngoài du lịch, Đế đô cũng không phải lần đầu tiên cháu đến, cho nên cha mẹ cháu cũng yên tâm hơn, hơn nữa bọn họ cũng đã an bài người ở Đế đô tiếp đón cháu!"

Đám người nghe vậy trong lòng lần nữa nói một câu xúc động, hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè cha mẹ đều mang đi ra ngoài du lịch, ở Đế Đô cũng có thể sắp xếp người tới đón, điều này đủ để chứng minh gia thế của Giang Văn Yến vô cùng tốt.

Với tài năng, ngoại hình đẹp, còn có gia cảnh tốt, ông trời đối với cô đúng là quá yêu ái rồi!

Đường sắt cao tốc của nước ta đã được công nhận là đệ nhất thế giới, bây giờ trải qua hơn hai mươi năm phát triển, tốc độ của hầu hết các vùng trên cả nước đều đã vượt qua 350 km/h, tốc độ của một số khu vực trọng điểm là gần 500 km/h, gần như bắt kịp tốc độ của một chiếc máy bay nhỏ.

Bởi vậy từ Quảng Tây đến Đế Đô, chỉ mất mấy tiếng để đó bằng đường sắt cao tốc, rất thuận tiện và nhanh chóng.

Vào lúc 4: 38 chiều, Giang Văn Yến thuận lợi đến Đế Đô.

Sau mười phút, Giang Văn Yến không lên xe buýt của trường đại học Bắc Đại, mà là ngồi lên một chiếc xe Mercedes.

Lái xe là một tài xế toàn thời gian, ngồi ở phía sau với Giang Văn Yến là một cô gái xinh đẹp so với cô lớn hơn một tuổi.

Cô gái xinh đẹp này tên là Hà Quân Di, cô ấy là vị hôn thê của anh trai cô Giang Văn Lạc, cũng là chị dâu của Giang Văn Yến, cuộc hôn nhân là do ba cô, một bà mối nổi tiếng thế giới quyết định, cha mẹ nhà gái càng là giơ hai tay tán thành.

Có thể nói, hai nhà đã là ván đã đóng thuyền, quan hệ thông gia!

Sau khi xe khởi động, Giang Văn Yến liền đùa giỡn nói: "Chị dâu, hôm nay em đây năm mươi cân người liền giao cho chị, chị phải chăm tóc tốt cho em đấy!"

Hà Quân Di cười nói: "Yên tâm, chị cũng đã sắp xếp xong xuôi, chúng ta đi nhà hàng XX ăn cơm trước, đợi cơm nước xong xuôi chị dẫn em đến XX tản bộ tiêu cơm, chín giờ tối chị lại gọi mấy người chị em đi hát với nhau, mười một giờ đúng giờ về nhà nghỉ ngơi, ngày mai lại dẫn em đến trường học báo danh, sắp xếp như vậy có được không?"

Giang Văn Yến cười hì hì nói: "Chị dâu sắp xếp như vậy rất được, vậy cứ dựa theo quá trình này đi!"

Hà Quân Di cười nói: "Em hài lòng là tốt rồi, chị hiện tại đã đón được em rồi, em nhanh chóng gọi điện thoại báo bình an cho chú với dì đi!"

Giang Văn Yến đáp một tiếng, sau đó lấy điện thoại gọi điện cho ba.

Điện thoại vừa kết nối, liền truyền đến giọng nói truyền cảm của ba ba Giang Phong, hỏi: "Con gái, đến Đế Đô rồi à?"

Giang Văn Yến cười nói: "Đúng vậy, cha, con mới vừa lên xe của chị dâu rồi."

Hà Quân Di ngồi ở bên cạnh trừng mắt nhìn cô em chồng tương lai này, tuy rằng cô với Giang Văn Lạc hôn sự cơ bản đã định rồi, nhưng đây không phải còn chưa kết hôn nha, trong âm thầm gọi chị dâu không có chuyện gì, nhưng ngay trước mặt trưởng bối gọi chị dâu, cô vẫn còn có chút ngượng ngùng.

"Ừm, đã đến là tốt rồi..."

Giang Phong trong điện thoại dặn dò vài câu, sau đó đem điện thoại đưa cho mẹ cô, để hai mẹ con các cô nói với nhau vài câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Chương 1254 - Đại Kết Cục. (3)

Tại thủ phủ tỉnh Quảng Tây, Ngự Giang Tây Phái, một tiểu khu sang trọng lâu đời ở Quảng Tây, vợ chồng Giang Phong đang ăn tối với bảo mẫu và vệ sĩ.

Bảo mẫu vẫn là hai bảo mẫu của hai mươi năm trước, các cô tuy rằng cũng đã lập gia đình sinh con, nhưng vẫn không có rời khỏi Giang gia, ở nơi này tận tụy giúp ông chủ làm cơm quét tước vệ sinh, vừa làm đã là hơn hai mươi năm, những đứa nhỏ lớn lên nhờ cơm ăn do họ nấu cũng coi như là thành người thân rồi.

Về phần vệ sĩ thì đã thay đổi, cũng không phải Giang Phong ông chủ ghét bỏ Quách Băng Băng với Bách Ngô Đồng, hai vệ sĩ này đã đi theo hắn nhiều năm, cũng không phải hai vệ sĩ này không muốn phục vụ ông chủ nữa.

Nguyên nhân chủ yếu, là Quách Băng Băng cùng Bách Ngô Đồng cảm thấy rằng tình trạng thể chất của họ không còn là đỉnh cao sau khi họ 45 tuổi, vì để tránh cho xuất hiện những bất ngờ các cô xử lý không được, hai người tuy rằng miễn cưỡng, nhưng vẫn là nhịn đau từ chức.

Hiện tại Giang Phong không chỉ thua hai vệ sĩ, mà là tổng cộng tám vệ sĩ, đều là nữ tinh anh đã xuất ngũ từ đội đặc công, dùng để bảo vệ mình cùng với người nhà.

Dù sao, bây giờ Giang gia đã không phải là Giang gia của hai mươi năm trước, cho dù Giang Phong hai mươi năm qua không có hết sức vơ vét của cải, thì của cải của hắn cũng lấy tốc độ cực nhanh dâng lên.

Bây giờ, thân gia của hắn, cũng đã phá bách trăm triệu!

Đương nhiên, điều khiến cho vợ chồng Giang Phong cảm thấy tự hào nhất không phải là có tài sản ròng hàng chục tỷ, mà là bồi dưỡng được hai đứa con cực kỳ ưu tú.

Con trai Giang Văn Lạc, dung mạo so với Giang Phong còn đẹp trai hơn, là trạng nguyên khoa học tự nhiên của tỉnh Quảng Tây năm

2043, hiện nay đang theo học tại đại học Oxford ở Anh.

Con gái Giang Văn Yến, lớn lên cũng là trò giỏi hơn thầy, so với Hoàng Linh Vi còn xinh đẹp hơn ba phần, là trạng nguyên khoa văn của tỉnh Quảng Tây năm nay, tân sinh viên Bắc Đại, tài mạo song toàn.

Năm trước, khi Giang Văn Lạc trở thành trạng nguyên khoa tự nhiên của tỉnh Quảng Tây, không chỉ cha mẹ Giang vui mừng nói liên tục cháu trai quang tông diệu tổ, liền ngay cả bà nội Giang hơn tám mươi tuổi cũng vui vẻ giống như một đứa bé, đặc biệt đốt ba nén nhang, nói muốn đem tin tức tốt này nói cho ông nội Giang biết.

Sau đó, Giang Phong, từ sau khi kết hôn liền chưa từng tổ chức yến tiệc nào, khó được kiêu căng vì con trai đỗ đại học tổ chức tiệc, bởi vì là được tổ chức ở quê nhà, cho nên chỉ mời những người có quan hệ tương đối gần với bạn bè tới.

Về phần trong thôn liền không cần nói nhiều, toàn thôn đều mời.

Dù sao, bữa tiệc rượu này có thể nói bữa tiệc thanh thế nhất trong lịch sử của trấn Thanh Hà, ngay cả các lãnh đạo huyện nghe được tin cũng tới tham gia, sức ảnh hưởng rất lớn.

Dù sao, trong suốt lịch sử trấn Thanh Hà mặc dù có người thi đậu đại học Thanh Hoa Bắc Đại, nhưng thi đại học có thể giành được trạng nguyên, đừng nói là trấn Thanh Hà, chính là phóng tầm mắt toàn bộ huyện Bách Lương, cũng không có ai có thể làm được.

Giang Văn Lạc có thể nói là trạng nguyên tỉnh đầu tiên trong lịch sử kỳ thi tuyển sinh đại học huyện Bách Lương, sức ảnh hưởng to lớn đó là không thể nghi ngờ.

Điều đáng tiếc duy nhất là Giang Văn Lạc không học trường cấp ba ở huyện Bách Lương hoặc là Úc Lâm, mà là học ở một trường cấp 3 ở tỉnh thành, nói đúng ra, thành tích này nên được coi là của thủ phủ tỉnh.

Nhưng mà, người dân trấn Thanh Hà cùng với thôn Long Sơn không quan tâm những chuyện đó, bọn họ chỉ cần biết rằng trạng

nguyên kỳ thi tuyển sinh đại học của tỉnh là người thị trấn và thôn bọn họ, như vậy là đủ rồi.

Vốn dĩ, việc Giang Văn Lạc là trạng nguyên của tỉnh đã đưa tới náo động liền cũng đủ lớn rồi, không nghĩ tới thời gian qua đi hai năm, em gái của hắn Giang Văn Yến cũng thuận lợi giành được trạng nguyên của tỉnh.

Hai anh em đều là trạng nguyên tỉnh, quả thực là khó mà tin nổi, loại chuyện này dù cho nhìn cả toàn nước, e rằng đây cũng là trường hợp đầu tiên, điều này đã khiến người dân thôn Long Sơn phát điên.

Mà người làm cha làm mẹ là Giang Phong cùng với Hoàng Linh Vi, khiến vô số bậc phụ huynh khác không ngừng hâm mộ, đặc biệt là những người thân và bạn bè quan hệ tốt, đều dồn dập gọi điện thoại cho bọn họ thỉnh giáo cách dạy con cái như thế nào.

Sau khi cơm nước xong, Giang Phong cùng Hoàng Linh Vi ngồi ở sân thượng, ngắm cảnh sông khi mặt trời lặn.

Hoàng Linh Vi khẽ hỏi: "Ông xã, nhân duyên của con trai, anh liền suy tính ra từ sớm rồi, nhưng anh lại vẫn luôn kéo dài thời gian tính toán nhân duyên cho con gái, bây giờ con bé cũng đã trở thành sinh viên đại học, anh con không có ý định thôi toán nhân duyên cho con bé sao?"

Giang Phong nháy mắt một cái, nói: "Nhân duyên của con trai biết sớm một chút là chuyện tốt, nhân duyên của con gái vẫn là chờ con bé tốt nghiệp đại học rồi lại nói, biết sớm quá anh sợ trong lòng mình sẽ không thoải mái."

Hoàng Linh Vi bật cười nói: "Anh đó, hai mươi mấy năm qua, không biết tác hợp bao nhiêu nhân duyên, thậm chí thông gia từ bé đều tác hợp một chút, hiện tại đến phiên con gái của mình, anh lại không bỏ được rồi!"

Giang Phong cười hắc hắc, Hoàng Linh Vi cũng hiểu ý với hắn tán gẫu tới những chủ đề khác.

Hai vợ chồng tuy rằng kết hôn đã hai mươi mấy năm rồi, nhưng

vẫn yêu nhau như lúc ban đầu, mỗi ngày ở bên nhau đều có vô số chuyện để nói, con cái cũng phải trầm trồ trước tình cảm tốt đẹp của họ.

Đây chính là thần tiên quyến lữ trong truyền thuyết!